
BẢO NGƯỜI LÀM
CON TIN
NGƯỜI LẠI THEO ĐUỔI
NỮ ĐẾ KẺ ĐỊCH

BẢO NGƯƠI LÀM CON TIN, NGƯƠI LẠI THEO ĐUỔI NỮ ĐẾ KẺ ĐỊCH

Tác giả: Tưởng Hát Hồ Lạt Thang

Thể loại: Tiêp Hiệp, Xuyên Không, Hệ Thống, Sảng Văn

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Bảo Ngươi Làm Con Tin, Ngươi Lại Theo Đuổi Nữ Đế Kẻ Địch (Dịch Full) Xuyên không đến một thế giới mà các nước chư hầu san sát nhau, hơn nữa còn bị giữ làm con tin tại nước đối địch. Xin hãy lựa chọn các cách thoát thân sau đây: A: Khổ công đọc thi thư, nuôi dưỡng chính khí, trở thành nho thánh. B: Tu tâm dưỡng tính, cảm ngộ thiên đạo, sáng tạo đạo giáo. C: Dấn thân vào nghiên cứu khoa học, tạo ra Tiên võ, trở thành Mặc gia cự tử. D: Cưới nữ Đế, đi đường tắt. Doanh Vô Kỵ: “DDD! Tôi chọn D! Nhiều năm về sau, Doanh Vô Kỵ chửi thề, thì ra con mẹ nó, đáp án D trong đó cũng có nhiều lựa chọn.

Mục lục

Chương 1: Con tin bị chết
Chương 27: Thái tử điện hạ
Chương 56: Em xin hầu mặc áo cho công tử
Chương 81: Khách VIP
Chương 108: Ngu xuẩn như ngươi thì tốt rồi
Chương 136: Bồi tội
Chương 162: Thái tử phi
Chương 188: Kẻ đào mỏ
Chương 215: Mượn xác Lê quốc, hoàn hồn cho Chu vương thất
Chương 241: Trộm sách
Chương 264: Điền Văn Kính, con mẹ nhà ngươi
Chương 290: Tiểu tử khôn lỏi
Chương 317: Đơn thuần và thẳng thắn
Chương 342: Kế hoạch Chu thiên tử
Chương 365: Kỹ pháp chém giết
Chương 387: Trầm mặc
Chương 406: Huyết thống mới là đệ nhất
Chương 425: Thiên hồ nhập mộng
Chương 446: Giúp vợ cả giảm bớt lo âu
Chương 465: Yếu mà cứ đòi ra gió
Chương 488: Chuyên gia chế pháo
Chương 510: Nhận mật lệnh
Chương 529: Nhảy cấp
Chương 552: Ý thức bị dẫn dắt
Chương 573: Khí tức của Chuyên Húc đế huyết
Chương 594: Thập tam gia thay đổi
Chương 616: Bức bách vứt bỏ tình yêu thuần khiết
Chương 636: Cởi ra, ta không làm gì nàng
Chương 656: Gom tiền cược
Chương 673: Động phòng hoa chúc
Chương 690: Đỉnh cao ảo thuật
Chương 709: Thật muốn giết người
Chương 728: Bại lộ một phần thực lực
Chương 748: Thân phận Lê thái tử Triệu Ninh

Chương 768: Muốn cùng mình đoạt đồ
Chương 788: Giáng Thành yên tĩnh
Chương 808: Hiệu ứng phóng đại của Minh Đô
Chương 826: Chiến lực tinh nhuệ
Chương 844: Thân phận Chu Huề Vương
Chương 861: Ảnh hưởng Minh Đô
Chương 879: Vấn đề Sở quốc
Chương 897: Nữ tử Lý gia kém thế sao?
Chương 914: Không ít người thương nhớ
Chương 934: Đại thế đột biến
Chương 957: Chuẩn bị bạo khởi giết người
Chương 977: Bóng ma tâm lý
Chương 998: Cố gắng tạo em bé
Chương 1019: Hình thần câu diệt
Chương 1037: Cơ duyên kinh khủng
Chương 1059: Uy áp khủng bố
Chương 1081: Cảm giác trộm đồ
Chương 1105: Không phóng đại quá nhiều
Chương 1124: Hoàn toàn không hy vọng
Chương 1147: Tu vi đến bình cảnh
Chương 1167: Hãm hại đồng liêu
Chương 1191: Tòa thành phồn hoa
Chương 1212: Uy hiếp không nhỏ
Chương 1232: Sao có thể buông tha
Chương 1252: Linh hồn không ngừng thiêu đốt
Chương 1271: Lập trường yêu tộc
Chương 1291: Chuyên Húc đế thi
Chương 1312: Không phải thứ tốt lành gì - Chương 1332: Át chủ bài của yêu tộc
Chương 1333: Thiếu chút nữa dọa ta - Chương 1354: Không chấp mê bất ngộ
Chương 1355: Đánh cược - Chương 1374: Ngoại truyện 3

Chương 1: Con tin bị chết

Xuyên không đến một thế giới mà các nước chư hầu san sát nhau, hơn nữa còn bị giữ làm con tin tại nước đối địch. Xin hãy lựa chọn các cách thoát thân sau đây:

A: Khổ công đọc thi thư, nuôi dưỡng chính khí, trở thành nho thánh.

B: Tu tâm dưỡng tính, cảm ngộ thiên đạo, sáng tạo đạo giáo.

C: Dấn thân vào nghiên cứu khoa học, tạo ra Tiên võ, trở thành Mặc gia cự tử.

D: Cưới nữ Đế, đi đường tắt.

Doanh Vô Kỵ: "DDD! Tôi chọn D!

Nhiều năm về sau, Doanh Vô Kỵ chửi thề, thì ra con mẹ nó, đáp án D trong đó cũng có nhiều lựa chọn.

Trong thời loạn thế

Càn Quốc một chư hầu mới nổi luôn muốn ngoi lên vị trí thủ lĩnh

Lê Quốc một chư hầu quốc hùng mạnh lại muốn duy trì vị trí thống lĩnh của mình.

Tuy nhiên khác với sức mạnh bề ngoài hai nước với thế thắng như chẻ tre thì cuộc đấu đá ngầm trong nội bộ cũng âm hiểm không kém

Doanh Vô Kỵ-con tin Càn quốc tại Lê quốc vốn như sẵn ngồi vào ghế Thái tử. Nhưng bỗng chốc xuất hiện một đệ đệ

thức tỉnh dòng máu viễn cổ khiến cuộc chiến giành ghế Thái tử trở nên gay cấn

Nội bộ Lê quốc: Lê vương cũng đang phải đối mặt với sự chèn ép của tầng lớp đại tộc nhăm nhe muốn tách ra lập quốc.

Thái tử Triệu Ninh vốn là công chúa giả trang từ khi còn nhỏ được đưa lên giám quốc nhằm thay đổi đại cục.

Người anh cùng cha khác mẹ Triệu Khế cũng đang không từ thủ đoạn liên kết với kẻ ngoài để nhăm nhe Vương vị

Rốt cuộc, Doanh Vô Kỵ và Triệu Ninh có bắt tay nhau để cùng giành lại vị trí vốn có của mình hay muốn theo đuổi tình yêu đích thực hoặc đơn giản làm cánh hạc nhàn du.

Xung quanh câu chuyện là những màn đấu trí cũng như đấu võ nghẹt thở

Tình yêu, quyền lực đan xen nhau nhưng chỉ có thể chọn một.

Chương 1: Con tin bị chết

Người dịch PrimeK Tohabong

Vương đô Đại Lê.

Phi Ngư Vệ, Bắc Trấn Phủ Ti.

Tuy đã vào đêm, nhưng nơi này là Yếu sở điều tra của vương triều Đại Lê, những người ra ra vào vào đều mặc quan phục Phi Ngư, những âm thanh ồn ào không ngớt cho thấy đang có đại án.

Bất quá, có một chỗ đặc biệt yên tĩnh. Đó chính là phòng khám nghiệm tử thi.

Bên ngoài phòng khám nghiệm tử thi có mấy người mặc quan phục, dẫn đầu thậm chí đứng hàng cửu khanh.

Điển Khách là một trong Cửu Khanh, chưởng quản đại quyền ngoại giao.

Quan giả ngoài viện không dưới mười người, nhưng không một ai lên tiếng, bầu không khí căng thẳng tới cực điểm.

Nguồn gốc của tất cả những thứ này chính là một cỗ thi thể trong phòng khám nghiệm tử thi.

Con tin của Càn Quốc ở Đại Lê……

Con tin chết ngay trong vương đô Đại Lê.

Dù nguyên nhân cái chết là gì, đây là một sự cố ngoại giao nghiêm trọng.

Tại Phòng khám nghiệm tử thi.

Đau, quá đau!

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm thấy cả người đau đớn, loại đau đớn này cũng không phải là đau gân, gãy xương, da thịt bị cắt, mà là cảm giác cơ bắp quanh thân cứng ngắc, tựa như nhét đá vậy.

Tim phổi tắc nghẽn, không có nhịp tim, cũng không có hơi thở, nghẹt thở đến sâu thẳm trong tâm hồn.

Ngay cả ánh mắt cũng không thể khép lại, chua xót vô cùng.

Đủ loại dấu hiệu cho thấy…… hắn là một thi thể cứng ngắc.

Nhưng hết lần này tới lần khác có thể thấy được nóc nhà cổ kính, nghe được tiếng bước chân như có như không, não cũng có thể tự hỏi, thậm chí còn có thể cảm nhận được từng luồng ký ức không thuộc về mình chui vào sâu trong đại não.

“Cho nên, ta là xuyên không rơi vào một cỗ thi thể?”

Doanh Vô Kỵ đau cả đầu, không biết xuyên không vào một cỗ thi thể có ý nghĩa gì, nhưng hắn biết nếu như không chiếm

lại quyền khống chế cái thân thể này thì vài ngày sau mình sẽ bị đem đi chôn.

Đúng lúc này, liên tiếp tiếng bước chân truyền đến.

Hắn muốn mở miệng cầu cứu, nhưng làm thế nào cũng không phát ra âm thanh.

Một lát sau, trong tầm mắt xuất hiện mấy người con gái, đều mặc y phục kiểu nữ lại, tất cả khẩn trương hoặc tò mò đánh giá hắn.

Đây chính là Thái tử Doanh Vô Kỵ của Càn quốc, thật là tuấn tú.

Trước kia hắn là con trai độc nhất của Càn Vương, nếu hắn có thể an toàn trở về nước, thì có thể xưng làm Thái tử cũng không quá đáng. Nhưng hiện tại Càn Vương có thêm một đứa con trai, hơn nữa thức tỉnh huyết mạch thượng cổ, vị trí Thái tử làm sao còn tới phiên người có tư chất bình thường này?"

Cũng khó trách…… Doanh Vô Kỵ trước kia làm việc quy củ, bị đả kích lớn như vậy, chả trách hắn không chịu nổi.

Ở lại Lầu Xanh ba ngày ba đêm, người sắt cũng không chịu nổi!

Nhưng nghe nói hắn đã sớm là Tụ Thần Cảnh tầng mười, thể lực của võ giả cường hãn, bị mã thượng phong (chết khi quan hệ tình dục) cũng ngạc nhiên đấy.

Cũng chẳng có gì lạ, nghe nói đêm đó trong phòng hắn có bảy danh kỹ.

Ái chà! phóng đãng thế……

Mấy nữ lại mỗi người dăm ba câu, thảo luận có chút náo nhiệt.

Nhưng sau khi nghe thấy tiếng bước chân, tất cả lại im bặt.

Các nàng nhao nhao xoay người.

Vu sư tỷ!

Vu sư tỷ!

Vu sư tỷ!

Một thanh âm lãnh đạm vang lên: "Nếu đã rời khỏi sư môn vào vương triều, cũng không cần xưng hô sư tỷ muội, sau này nên gọi ta là Vu Bách Hộ.

Mấy nữ lại vội vàng lên tiếng: "Vâng! Vu Bách Hộ!

Vu Sương Tự gật đầu: "Bắt đầu khám nghiệm tử thi đi!

Dứt lời, liền lấy ra một bộ bao tay tơ xỏ vào tay.

Một nữ lại tò mò nói: "Theo biên bản khám nghiệm tử thi, tâm mạch suy yếu, xuất huyết trong não, chính là triệu chứng của mã thượng phong, chúng ta còn muốn…"

Vu Sương Tự ngữ khí bình thản: "Con tin một nước chết vì mã thượng phong, cuối cùng tổn hại thanh danh, sứ thần Càn quốc đang ở ngoài cửa phòng khám nghiệm tử thi, ông ta không tin ngỗ tác (người khám nghiệm tử thi) bản địa Lê quốc, cho nên mới mời chúng ta xét nghiệm lại. Sự tình liên quan đến bang giao hai nước, ta và các ngươi vạn lần không thể căn cứ vào biên bản khám nghiệm tử thi trước đó để kết luận mà cần phải nghiêm túc khám nghiệm tử thi lại mới được đưa ra kết luận."

Vâng!

Cởi quần áo!

Vâng!

Mấy nữ lại tay chân nhanh nhẹn, nhanh chóng cởi hết quần áo Doanh Vô Kỵ, chỉ để lại một cái quần lót trên người.

Nghe thì có vẻ rất kích thích, nhưng tình huống hiện thực của Doanh Vô Kỵ giống như miếng thịt khô hong khô mặc cho người ta loay hoay.

Doanh Vô Kỵ không khỏi oán thầm, mấy cái đứa vừa ra khỏi sư môn này thật sự là miệng vừa nát lại không chuyên nghiệp.

Hắn bực mình.

Làm thế nào để kiểm soát cơ thể này? Rõ ràng có thể cảm giác được tứ chi tồn tại, lại luôn cảm giác thiếu một chút gì đó.

Chỉ cần có thể tỉnh lại, cho dù vị trí Thái tử khó giữ được, nhưng cũng là công tử của một quốc gia, cho dù là đưa đến nước khác con tin, nhưng cuộc sống vẫn còn thoải mái hơn so với người bình thường!

Nhưng hiện tại, hắn không làm được gì.

Mắt thấy những khuôn mặt xinh đẹp của nữ lại này muốn làm gì thì làm, nhưng không thể tương tác.

Đáng giận……

Bụp……

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm thấy một ngón tay lạnh lẽo đâm vào ngực mình, chợt có luồng khí lạnh lẽo chậm rãi vờn quanh tim.

Vu Sương Tự nhíu mày, lại nhanh chóng kiểm tra các tạng phủ khác: “Kinh mạch hoàn toàn bị cản trở, thời gian tử vong đã hơn hai canh giờ. Tâm mạch bị hao tổn, thận tinh thiếu hụt, đúng là trùng khớp với triệu chứng mã thượng phong. Nhưng chân khí tạng phủ của hắn hùng hậu, chết được một thời gian dài như vậy cũng không tản đi, nên tạng phủ phải khỏe mạnh mới đúng.

Phụ thân hắn là Càn Vương, mẫu thân cũng xuất thân đại tộc Càn Quốc, mặc dù hắn tư chất bình thường, thể lực cũng sẽ vượt xa người thường.

Ai cũng có thể bị mã thượng phong nhưng không thể là hắn.

Chương 2: Ngón tay vàng Chương 2

Người dịch PrimeK Tohabong

Mấy nữ lại trong lòng cả kinh: "Ý của tỷ là có người hạ độc thủ?"

Nếu như chỉ là bị Mã thượng phong, nhiều nhất chỉ khiến Càn quốc mất mặt, sẽ không có ảnh hưởng đặc biệt lớn đối với bang giao hai nước.

Nhưng nếu thật sự có người hạ độc thủ trong lãnh thổ Lê quốc, nhẹ thì bang giao chuyển biến xấu, nặng thì hai nước khai chiến. Vua Càn chỉ có hai người con trai.

Mấy nữ lại nhanh chóng kiểm tra một lần, càng nghi hoặc: "Nhưng không có dấu vết hạ độc!"

Vu Sương Tự sắc mặt có chút ngưng trọng, chỉ vào Doanh Vô Kỵ: "Cởi nốt quần lót của hắn!"

A, cái này, cái này……

Cái này……

Cái này……

Mấy nữ lại lúng túng, khuôn mặt đỏ bừng mang theo chút hoảng loạn.

Vu Sương Tự giận dữ, lớn tiếng quát: "Trước mặt các ngươi không phải đàn ông, mà là chứng cứ, nếu các ngươi không làm được những việc này, sớm thu dọn hành lý trở về núi đi!"

“Sư tỷ, chúng em biết lỗi rồi!”

“Chúng em làm ngay đây ạ”.

“Đúng, vậy thì làm đi”.

Mấy nữ lại vội vàng nhận sai, luống cuống tay chân làm theo.

Sau đó……

“Òa……”

“Òa……”

Tên họ Doanh này không hổ là huyết mạch Chuyên Húc (tức Huyền Đế hay Cao Dương Thị là một vị vua thời Trung Hoa cổ đại, một trong Ngũ Đế”, quả nhiên khủng thật.

Vu Sương Tự nhíu mày: “Chỉ là chứng cớ mà thôi, cứ xuýt xoa như thế thì còn ra thể thống gì nữa”

Nàng vừa nói, vừa lấy ra một thanh dao sáng loáng, dùng dược dịch lau chùi cẩn thận.

Một vị nữ lại hỏi: “Sư…… Bách hộ, tỷ muốn làm gì thế?”

Vu Sương Tự lạnh nhạt nói: “Ta nghi ngờ tối hôm qua trong bảy vị nữ lầu Xanh có người hạ cổ trùng, nhưng rốt cuộc có hạ cổ trùng hay không, phải cắt ra mới biết được.

“Cắt…… Cắt?

“Cắt? Cắt không thành thái giám sao?”

“Nhưng hắn là Công tử Càn quốc, làm thế có tổn hại thể diện Càn quốc hay không?”

Vu Sương Tự sắc mặt trầm tĩnh: “Toàn thây quan trọng hay chân tướng quan trọng? Huống chi đến lúc đó ta sẽ khâu lại cho hắn, người ngoài không nhìn ra”.

Trong lúc nói chuyện, trên lưỡi dao đã được lau dược dịch.

Vu Sương Tự ở trên mu bàn tay Doanh Vô Kỵ nhẹ nhàng vạch một cái, liền cắt ra một vết thương mới mẻ, nhưng không có một giọt máu chảy ra, chính là hiệu quả của dược dịch.

Được rồi.

Tê tái……

Cảm giác lạnh như băng mà đau đớn, làm cho linh hồn Doanh Vô Kỵ run rẩy, nếu con dao này cắt cái đó đi, vậy thì làm sao? Cho dù khâu lên cũng không được!

Hắn nóng nảy, liều mạng muốn khống chế thân thể của mình.

Vu Sương Tự vẻ mặt nghiêm túc, lưỡi dao lạnh lẽo chậm rãi tới gần.

Ngay khi chuẩn bị ra tay.

Khoan đã!

Một bàn tay phải giữ chặt cổ tay nàng.

Doanh Vô Kỵ ngồi dậy, trong tình huống nguy cấp hắn rốt cục đã đoạt được quyền khống chế thân thể.

Vu Sương Tự: "……"

Nàng sửng sốt một chút, nhìn Doanh Vô Kỵ ngây người một hồi, lại cúi đầu nhìn thoáng qua, lúc này mới ý thức được đã xảy ra chuyện gì.

Thét lên một tiếng, vội vàng buông chứng cứ ra, mặt mày thất sắc lui về phía sau vài bước.

~~~~~~~~~~~~~~

Trong phòng khám nghiệm tử thi vang lên từng đợt kinh hô.
~~~~~~~~~~~~~~

Mọi người nhìn chằm chằm Doanh Vô Kỵ, trong lòng đều là vô cùng kinh hoảng, không ai nghĩ cái xác sẽ vùng dậy.

Cho dù là Vu Sương Tự, cũng không còn bình tĩnh như lúc nãy.

Doanh Vô Kỵ lại mờ mịt nhìn mọi người.

Bởi vì ở trong tầm mắt của hắn, trên đầu của đám nữ lại này giống như có một cái thang cảm xúc, tại hai đầu của thang cảm xúc này là các quả cầu đủ mọi màu sắc, không biết là đồ chơi gì.

Lúc này, thang cảm xúc của mỗi người đều nhanh chóng tăng lên.

Đặc biệt là Vu Sương, trong nháy mắt đã đột phá tám phần (80%), từ trong cột đó trồi lên rất nhiều bong bóng nhỏ.

(Tinh)+2

[Khí]+2

[Thần]+3

Hả?

Doanh Vô Kỵ sửng sốt, chỉ cảm giác sức mạnh trong cơ thể mình nhiều hơn một chút, đầu óc cũng tỉnh táo hơn nhiều.

Mà lúc này, thang cảm xúc của mấy nữ lại khác cũng đạt tới tám phần.

[Tinh]+1

[Khí]+1

[Thần]+2

……

Trong nháy mắt, Tinh đã đạt được 5 điểm, Khí: 5 điểm, Thần: 9 điểm.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, hóa ra ngón tay vàng (nghĩa ban đầu là công cụ để hack game, khiến game khó trở nên dễ dàng, sau dùng để chỉ nhân vật có được một vũ khí hoặc một khả năng nào đó để trở nên có sức mạnh khủng) của ta là lượm lặt thuộc tính?"

Hắn còn chưa kịp ngẫm nghĩ, thang cảm xúc Vu Sương Tự tiếp tục tăng bão táp, đạt tới chín phần, bên trong thang cảm xúc tuôn ra một quả cầu màu xám.

【 Lời nhắc】giá trị dao động cảm xúc đã đột phá 90, ngẫu nhiên đạt được kỹ pháp phàm cấp《 Bào đinh giải nhân (giải phẫu cơ thể người)》.

Phẩm cấp theo trình tự từ thấp đến cao là: Phàm (màu xám), Hoàng (màu vàng), Huyền (màu xanh lá cây), Địa (màu xanh lá cây), Thiên (màu tím), Thần thông (màu vàng).

Từng luồng tin tức tràn vào trong đầu bao gồm cả vô số tin tức về cơ bắp, xương cốt, kinh mạch bên trong cơ thể cùng với các kỹ năng giải phẫu như thế nào.

Doanh Vô Kỵ có tự tin, nếu như trước mặt bày một cỗ thi thể, hắn có thể gọn gàng chia tách tất cả bộ phận cơ thể.

Ngón tay vàng này, đủ mạnh.

Ngươi……

Vu Sương Tự chậm lại một hồi mới mở miệng: "Ngươi không chết?

Doanh Vô Kỵ cuộn tròn hai chân: "Thiếu chút nữa sống không bằng chết.

Hắn lắc lắc cổ, vẫn cảm giác có chút cứng ngắc chua xót, bất quá tốt xấu gì cũng có thể cử động.

Vu Sương Tự thu hồi lưỡi dao, vội vàng ra lệnh: "Mấy người các ngươi, mau mặc quần áo hắn vào!

Mấy nữ lại: “Cái này……

Vu Sương Tự lại khôi phục sự lạnh lùng ban đầu: “Hắn chỉ là chứng cớ!

Mấy nữ lại hiển nhiên đối với nàng mười phần tin phục, đành phải một bên tự ám thị tâm lý, một bên đỏ bừng mặt giúp Doanh Vô Kỵ mặc quần áo.

Chương 3: Kỹ pháp phàm cấp Chương 3

Người dịch PrimeK Tohabong

Vu Sương Tự lúc này mới tiến lên một bước, bắt mạch cho hắn xong, hơi thở phào nhẹ nhõm: “Xem ra ngươi chỉ là mệt nhọc quá độ, thở không ra hơi, không có kẻ nào đứng đằng sau hạ độc. Không có việc gì là tốt rồi, ta đi liên hệ với đại phu…”

Chờ một chút!

Doanh Vô Kỵ ngắt lời nàng: “Ta đích xác không chết, nhưng cũng không có nghĩa là không bị ai đứng ở đằng sau hạ độc”.

Hắn đã có được tất cả ký ức của nguyên chủ, cho nên rất rõ ràng tình cảnh của mình.

Nhiều năm trước, Càn quốc đồng thời bị Khuyển Nhung và Viêm quốc giáp công, vì thỉnh cầu Lê quốc xuất thủ tương trợ, Càn vương đem đứa con trai duy nhất lúc đó đưa đến Đại Lê làm con tin.

Nhiều năm như vậy, nguyên chủ sống quy củ, không dám làm gì vượt quá phận, bởi vì Càn Lê bang giao không tệ, Càn Vương nhất định sẽ tốn một cái giá lớn chuộc hắn về, đến lúc đó trở thành quốc quân chân chính Càn quốc là chuyện nước chảy thành sông. Cho đến một ngày……

Một người đàn bà mang theo đứa con riêng thiên tư vô song tìm tới Càn vương, các loại dấu hiệu đều cho thấy Càn

vương có ý định lập đứa con riêng này làm Thái tử.

Nguyên chủ chịu không được sự đả kích này, sống buông thả, cho nên mới có chuyện đột tử ở Lầu xanh. Doanh Vô Kỵ mới xuyên không đến chui vào thân thể người này.

Hắn nhớ rất rõ ràng, vào thời điểm đột tử, tim cùng bụng dưới của hắn giống như có vô số sâu bọ đang bò, rất giống cổ trùng mà nữ lại trước mắt miêu tả.

Có người muốn giết mình!

Nếu như không bắt giết kẻ hạ độc hắn, trong lòng hắn bất an.

Vu Sương Tự rùng mình: "Lời này là thật?

"Thật!"

Doanh Vô Kỵ chắc chắn nói, nhớ lại chi tiết, lại cảm giác đầu óc choáng váng, ngồi cũng có chút ngồi không vững.

Vu Sương Tự vội vàng đỡ lấy hắn: "Hiện tại ngươi huyết khí không thông, chớ nghĩ quá nhiều, ta trước giúp ngươi tìm một cái phòng, chờ thân thể khá hơn thuật lại cũng được!"

"Đa tạ!"

Doanh Vô Kỵ gật đầu, dưới sự dìu đỡ của nàng lảo đảo đứng lên, cùng đi ra khỏi phòng khám nghiệm tử thi.

Kết quả vừa ra khỏi phòng khám nghiệm tử thi, liền thấy được một màn khiến hắn rung động.

Một thiếu nữ cùng một ông già đứng đối mặt, hai người thần sắc đều khó coi, hai tay đang điên cuồng kết ấn

Chờ chút, đây không phải là thế giới tu tiên chư tử bách gia tranh thiên mệnh sao?

Sao lại có cuộc đại chiến kết ấn thế này.

Với tốc độ kết ấn thế này, phải nói là trình độ thượng thừa

Thiếu nữ nghe được tiếng mở cửa, theo bản năng xoay người, lúc nhìn thấy Doanh Vô Kỵ, nhất thời thân thể mềm mại run lên, mắt hoe đỏ.

Nàng chạy nhanh đến bên cạnh Doanh Vô Kỵ, kích động nói: "Công tử, công tử sống lại rồi!"

Thiếu nữ tên là Bạch Chỉ, dung mạo tương đối xinh đẹp, là thị nữ của Doanh Vô Kỵ, được mẫu tộc phái tới bảo vệ.

Bởi vì tâm tình kích động, thang cảm xúc trong nháy mắt đột phá tám mươi, tinh khí thần rơi xuống một điểm, đều bị Doanh Vô Kỵ lượm lấy.

Hắn nhìn bàn tay nhỏ bé không chỗ đặt của Bạch Chỉ, khẽ mỉm cười: "Chỉ là ngủ một giấc, sống lại cái gì chứ?"

Trong ấn tượng, Bạch Chỉ am hiểu kiếm thuật, cũng chưa từng nghe nói nàng học qua thuật kết ấn!

Bạch Chỉ cọ cọ cái mũi xinh đẹp, chỉ vào ông già nói: "Em đợi lâu rồi mà không thấy gì muốn vào xem một chút, ông ấy không cho em vào, em liền cãi nhau ầm ĩ với ông ấy"

Hả?

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút: "Cãi nhau?

Lúc này ông lão cũng không nhịn được nữa, chạy đến bên cạnh Vu Sương Tự bắt đầu cáo trạng: "Ba la, Alibaba…"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Cùng với người câm điếc cãi nhau, bó tay!

Vu Sương Tự dùng thủ ngữ (ngôn ngữ tay) giải thích với ông già, liền quay đầu nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Ông ta chỉ nghe mệnh lệnh của ta, kính xin công tử không cần để ý, ta bảo ông ta bố trí một phòng nghỉ tại phòng khám nghiệm tử

thi, kính xin công tử không cần để ý. Ta đi báo cáo cho các vị đại nhân, để lấy lại công đạo cho công tử".

Dứt lời liền chạy ra khỏi sân.

Đa tạ!

Doanh Vô Kỵ nói cám ơn, theo bản năng liếc mắt nhìn ông già một cái, thang cảm xúc của người này đại khái chỉ có một hai mươi, bất quá cuối thang cảm xúc, lại có đủ mọi quả cầu đủ màu sắc, đẳng cấp cao nhất chính là màu xanh, lại là cấp địa.

Phải biết rằng, Vu Sương Tự người tu đạo này, cao nhất cũng không quá cấp địa.

Lão tùy tùng câm điếc này, dĩ nhiên cũng là một người thân mang tuyệt kỹ.

Ha, ha……

Ông già câm điếc nhìn hắn cười cười, sau đó làm ra thủ thế mời.

Doanh Vô Kỵ gật đầu thăm hỏi, liền đi theo hắn đến một sương phòng.

Ông già dâng lên trà thuốc hoạt huyết bổ khí, liền trực tiếp cáo từ rời đi.

Một ngụm trà thuốc vào bụng, thân thể cứng ngắc rốt cục mềm mại một chút.

Công tử thật sự không chết sao?

Bạch Chỉ vẻ mặt khẩn trương nhìn hắn.

Ngươi nói ta có chết hay không!

Nhìn bộ dáng ân cần này của nàng, Doanh Vô Kỵ không khỏi có chút tò mò, thị nữ xinh đẹp ôn nhu như vậy, hơn nữa

rất ngốc ngếch đáng yêu nhưng nguyên chủ (chủ trước) lại không nhận.

Dùng lý do tịnh thân cũng có thể miễn cưỡng lý giải, nhưng vì sao trong ấn tượng lại cực kỳ ghét bỏ cô?

Doanh Vô Kỵ nhìn hốc mắt đỏ lên của nàng, cười hỏi: "Nếu như ta chết em sẽ làm gì?"

Công tử chết em làm sao bây giờ?

Ánh mắt Bạch Chỉ có chút run rẩy.

Vốn sau khi đột phá tám mươi đã trì trệ không lên được thêm, tâm tình lại lần nữa tăng cao, đảo mắt đột phá chín mươi, sinh ra một quả cầu ánh sáng màu xám.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu vượt quá 90, ngẫu nhiên thu được kỹ pháp cấp phàm《kiếm pháp cơ sở: Thích (đâm)》.

Kiếm pháp cơ sở: Thích?

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, kỹ pháp màu xám, cấp bậc ngang với Bào Đinh Giải Nhân, tuy nói kiếm pháp của nàng tương đối mạnh, nhưng chỉ là một loại kiếm chiêu cơ bản, có phải hơi phèn quá hay không?

Mới vừa toát ra ý niệm này, quang cầu màu xám lại lặng lẽ biến sắc, sắc xanh vốn trống không tăng lên hai bậc.

【 Lời nhắc 】: Kỹ pháp cấp phàm Kiếm pháp cơ sở: Thích? Thu được bạo kích, tấn cấp lên Kỹ pháp cấp huyền Thích chi chân giải (thực sự lý giải được thích)

Chương 4: Con tin uống nhầm thuốc Chương 4

Người dịch PrimeK Tohabong

Hắn chỉ cảm thấy mi tâm của mình tràn đến một làn khí tươi mát, lý giải đối với kiếm chiêu chữ Thích vốn còn đang

trống rỗng sâu thêm vài phần.

Chỉ một kiếm chiêu cơ sở, lại có thể tinh diệu bá đạo như thế!

Lại nhìn về phía Bạch Chỉ, ánh mắt không khỏi thêm phần dịu dàng.

Chẳng qua nha đầu này, đang như người mất hồn.

Giống như khi hắn hỏi "Nếu như ta chết em sẽ làm gì?" khiến cho nàng ngây cả người.

Doanh Vô Kỵ nhẹ nhàng ho một tiếng.

Bạch Chỉ lúc này mới như tỉnh mộng, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Cái mạng này của em đi theo công tử, nếu công tử chết, em sẽ chờ chân tướng rõ ràng rồi cũng chết theo công tử!"

Doanh Vô Kỵ: "……

Quả thật có chút cảm động.

Bất quá nhìn bộ dáng Bạch Chỉ muốn nói gì lại thôi, đành hỏi: "Còn gì nữa?

Bạch Chỉ do dự một hồi, có chút ngượng ngùng nói: "Em muốn ăn giỗ xong sẽ đi theo công tử.

Doanh Vô Kỵ: "……

Bạch Chỉ ảo não xoa xoa đầu: "Nhưng công tử chưa chết, không được ăn giỗ"

Doanh Vô Kỵ vỗ đùi một cái: "Úi! Hâm".

Chả trách bị ghét.

Bạch Chỉ sửng sốt một chút, nghi hoặc nhìn Doanh Vô Kỵ, cảm giác không giống với công tử trước kia, nếu như trước đây nói ra thì kiểu gì cũng bị ăn mắng, sao giống như bây giờ?

Hai người đang nói chuyện, ngoài cửa xuất hiện không ít người, đều là quan viên vừa rồi ở chờ đợi ở ngoài sân.

Nhìn vẻ mặt của bọn họ, như kiểu trút đi được gánh nặng khi song thân chết đi sống lại.

Bọn họ đều là thần tử phụ trách ngoại giao của Đại Lê, thực lực Càn quốc đã vượt xa so với năm đó, dưới sự dẫn dắt của Càn vương, chỉ bàn về chiến lực đã ngồi vững trong 3 ghế đầu trong số các nước chư hầu.

Cho dù Doanh Vô Kỵ đã không còn được sủng ái, hắn chết ở Lê quốc cũng là một sự cố ngoại giao.

Cho dù là chết vì nguyên nhân cá nhân thì những quan lại này cũng sẽ bị cách chức.

Sống là tốt rồi!

Xông lên phía trước nhất chính là sứ thần ngoại giao Tuân Chí Doãn của Càn quốc tại Đại Lê, bước chân ông ta hốt hoảng, vẻ mặt vội vàng, vào phòng liền tóm lấy cánh tay Doanh Vô Kỵ, nước mắt giàn giụa nói: "Công tử! Cuối cùng công tử cũng tỉnh rồi, công tử liên quan đến bang giao hai nước, sau này nhớ bảo trọng sức khỏe"

Hả?

Doanh Vô Kỵ nhìn chằm chằm tâm tình của ông ta, lông mày nhíu lại, người này khóc rất cảm động tâm cam, nhưng tâm tình ngược lại rất vững vàng a!

Hơn nữa lời này…… Nói như thế nào có chút không đúng?

Nguyên chủ trước sau nhận được đãi ngộ khác nhau một trời một vực, Tuân Chí Doãn này cũng là một trong số đó, trước sự kiện con riêng Càn Vương, lão già này hết sức nịnh nọt, luôn cung kính với Doanh Vô Kỵ như đối với Thái tử. Hiện tại, cũng dám chụp mũ cho mình".

Hắn lạnh lùng liếc mắt một cái: “Nói như vậy, ta bị kẻ xấu hạ độc thủ, ngược lại là lỗi của ta?”

Tuân Chí Doãn tỏ vẻ nghi hoặc: “Công tử có ý gì?”

Vào lúc này.

Điển khách Ngụy Kiền của Lê quốc cũng tiến lên một bước: “Công tử Vô Kỵ thân thể không sao là tốt rồi, ta đây phục mệnh bệ hạ, mang đến linh dược để công tử điều dưỡng thân thể, về sau bang giao Càn Lê còn phải dựa vào công tử đây!”

Dứt lời, liền mỉm cười nhìn Doanh Vô Kỵ.

Một trong Cửu Khanh tự mình trấn an, đã đủ nể tình rồi.

Theo hiểu biết của hắn đối với Doanh Vô Kỵ, hành sự quy củ, luôn lấy quốc sự làm trọng, hơn nữa thế hiện tại giữa Càn Lê có lợi cho cả đôi bên, hắn tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện ảnh hưởng bang giao hiện tại. Nhắc nhở một chút, con tin này hẳn là nhịn xuống.

Nhưng không ngờ.

Doanh Vô Kỵ hắng giọng: “Ngụy đại nhân! Tuân đại nhân tai đã nghễnh ngãng nhiều năm, ông ta không nghe hiểu thì thôi, chẳng lẽ ngài cũng không hiểu? ta lần này suýt nữa mất mạng, là có kẻ xấu hạ độc thủ, đại nhân không đề cập tới chuyện tróc nã kẻ bắt cóc, ngược lại nhắc nhở ta điều dưỡng thân thể?”

Hiện tại kinh phí của đại sứ quán Càn Quốc tại Lê giảm một nửa, một số lượng lớn cận thần quan trọng được điều về Càn Quốc, giao cho đứa con hoang kia.

Đủ loại dấu hiệu cho thấy, hắn đang trở thành đứa con bị vứt bỏ của Càn quốc, một mình phiêu bạt ở nước khác, còn

gặp phải ám sát, nếu không tranh khẩu khí, thì thật sự là mặc cho người khi dễ.

Hiện giờ thế cục, Càn Lê đều không muốn cùng đối phương trở mặt, hiện tại bị ám sát chỉ là một con tin không được coi trọng, lựa chọn sáng suốt nhất đương nhiên là đem chuyện này đè xuống.

Âm thầm bảo vệ hơn nữa điều tra hung thủ có lẽ có một tia hy vọng, nhưng công khai chuyện này tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng ông mày đây cũng không phải kẻ chịu nhịn, đại cục tính là cái rắm! Dù sao các ngươi cho dù như thế nào cũng sẽ bảo trụ bang giao, ta đây chẳng bằng kiêu ngạo một chút.

Nếu không thừa dịp quan hệ Càn Lê đang tốt, kiếm chác một chút, chờ sau này ngay cả phân cũng không được ăn.

Nghe những lời này, mặt Ngụy Kiền biến sắc, không nghĩ tới con tin này lại bất chấp hậu quả như vậy, liền nhanh chóng cười cười để nghĩ cách: "Công tử hẳn là hiểu lầm, lúc công tử gặp chuyện không may, theo ngỗ tác đã có kinh nghiệm, hẳn là thân thể công tử…"

Doanh Vô Kỵ trực tiếp cắt ngang: "Làm người bị hại, chẳng lẽ bản công tử còn không hiểu rõ tình huống bằng ngỗ tác của các Ngài?"

Bạch Chỉ cũng phụ họa: "Công tử nhà ta khỏe như trâu, một lúc với mấy người con gái thì có ăn thua gì"

Doanh Vô Kỵ: "……

Mẹ nhà cô, đừng có nói nữa!

Sắc mặt Ngụy Kiền lập tức trầm xuống, thần sắc cực kỳ khó coi.

Con con tin này, hôm nay uống nhầm thuốc rồi?

Chương 5: Nhất định phải bắt hung thủ Chương 5

Người dịch PrimeK Tohabong

Tuân Chí Doãn cũng nóng nảy, vội vàng kéo Doanh Vô Kỵ qua một bên: "Công tử! Công tử làm như vậy là ảnh hưởng bang giao hai nước, vả lại bất luận có phải như công tử nói hay không, mặc dù thật sự có kẻ xấu muốn gây bất lợi cho công tử, chỉ cần công tử lấy đại cục làm trọng, về sau Lê quốc khẳng định cũng sẽ phái người bảo vệ công tử.

"Bang giao?

Doanh Vô Kỵ ngắt lời: "Ngay cả kẻ xấu cũng không muốn bắt, còn nói cái gì bang giao? Ông đây phạm vào cái gì sai, các ông có bảo vệ tôi mãi được không? Ông thân là sứ thần ngoại giao, không nghĩ bảo vệ công tử của bản quốc thì thôi đi, nếu còn cản trở, đừng trách ta đuổi ông đi!"

Tuân Chí Doãn: "……

Đồng tử của ông ta phóng đại, không thể ngờ rằng, một công tử khuôn phép, khiêm tốn, có lễ nghĩa giờ lại nói năng không kiêng nể gì.

Trong lúc nhất thời, ông ta thậm chí có chút không dám cùng Doanh Vô Kỵ đối diện.

Đang lúc ông hoảng hốt, đã bị Doanh Vô Kỵ kéo qua một bên.

Nay Càn Lê giao hảo, nội bộ Lê quốc lại lén hạ độc trùng mưu toan phá hư bang giao, việc cấp bách hiện giờ chính là bắt kẻ hạ độc trùng ra, kính xin Ngụy đại nhân đừng lười biếng!"

Ngụy Kiền tâm tình nhanh chóng tăng vọt, rất nhanh đột phá tám mươi, tinh thần khí đều rớt mất mấy điểm.

Tuân Chí Doãn cũng có chút sụp đổ, cũng ném ra không ít điểm thuộc tính.

Nói đến nước này, Ngụy Kiền đành phải nói: "Được! Ta tất nhiên cho công tử một lời giải thích hài lòng, bất quá hiện tại yêu tà đang gây họa tại phụ cận vương đô, Phi Ngư Vệ mấy ngày gần đây chỉ sợ không có nhân thủ.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Không vội, rồi cũng sẽ có ngày dôi ra nhân thủ, nhưng bất quá Ngụy đại nhân bận rộn, sợ là không dễ dàng nhớ tới, ta sẽ phái người mỗi ngày đều lời nhắc đại nhân một lần!"

Ngụy Kiền: "……

Con con tin này, hiện tại sao lại giống như tên lưu manh vậy?

Doanh Vô Kỵ lại chọc thêm cho ông ta vài câu, phát hiện thang cảm xúc đột phá tám mươi không phải đặc biệt khó khăn, đột phá chín mươi quá khó khăn, ở đây mọi người cũng có chút rớt thuộc tính, nhưng dù rớt thế này cũng không ra được kỹ pháp.

Đã như vậy, cũng không cần phải ở lại đây nữa.

Hắn chắp tay: "Nếu đã như vậy, án này xin nhờ chư vị, ta cáo từ trước!

Nói xong, liền kéo cổ tay Bạch Chỉ rời khỏi Phi Ngư Vệ.

Ra khỏi cổng.

Nhìn đám người đến người đi, Doanh Vô Kỵ có chút thổn thức, hắn xem qua không ít tiểu thuyết xuyên không trở thành hoàng tử.

Nhưng xuyên không mà trở thành con tin thì là lần đầu hắn gặp phải, thật sự mình là thiên tài CMN rồi.

Trong lúc cảm khái, hắn cảm giác tay áo bị ai đó kéo kéo.

Cúi đầu nhìn, phát hiện Bạch Chỉ đang nhìn mình.

Bạch Chỉ tò mò nói: "Công tử, hình như công tử không giống trước kia.

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Chỗ nào không giống?

Bạch Chỉ nghĩ nghĩ: "Công tử trước kia rất ghét bỏ em!

"Hiện tại ta cũng ghét bỏ em".

Doanh Vô Kỵ mấp máy miệng: "Còn gì nữa?"

Bạch Chỉ có chút kích động nói: "Còn nữa…… trước kia công tử làm việc rất nặng nề, hiện tại lại cực kỳ uy vũ khí phách, giống như tên của công tử".

"Ta có đẹp trai không?"

Đẹp trai! Nhưng sao công tử đột nhiên lại thay đổi?

"Cái này……"

Doanh Vô Kỵ ngước nhìn bầu trời, hít sâu một hơi nói: "Ở lầu xanh 3 ngày đã chữa khỏi hao tổn tinh thần của ta"

…….

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên đạt được kỹ pháp phàm cấp《 kiếm chiêu cơ sở: ngăn》.

【 Lời nhắc 】: Kỹ pháp phàm cấp《 kiếm chiêu cơ sở: ngăn》đạt được bạo kích, tấn cấp thành Kỹ pháp huyền cấp (Ngăn chi chân giải)

Hả?

Doanh Vô Kỵ cúi đầu, thấy Bạch Chỉ hai mắt hơi ươn ướt, trong lòng không khỏi hưng phấn.

Ta còn chưa dùng sức mà cô đã đánh mất cảm xúc.

Tâm tình của người khác sau khi đột phá lên tám mươi sẽ rất khó có tiến thêm được nữa, cô nàng ngược lại…… có được tiểu thị nữ này bên người này, thật đúng là một bảo bối.

Hắn xoa xoa đầu Bạch Chỉ: "Đi thôi, về nhà!

Uh!

Bạch Chỉ gật gật đầu, hai người sóng vai rời đi.

Cái xác sống lại quá đột ngột, chưa kịp chuẩn bị xe ngựa, chỉ có thể đi bộ rời đi.

Lúc đi ngang qua một ngõ nhỏ, Doanh Vô Kỵ lại dừng bước.

Công tử?

Chờ một chút!

Doanh Vô Kỵ trực tiếp đi về phía ngõ nhỏ, chỉ thấy Vu Sương Tự ôm kiếm dựa vào tường, hẳn là đã đợi một lát.

Hắn nhíu mày: "Chuyện có người hạ độc thủ, cô không có nói cho những quan lại kia?"

Vu Sương Tự lắc đầu: "Tôi nói rồi, nhưng Ngụy Kiền nói đây chẳng qua là lý do thoái thác để lấy lại thể diện, nên không cho tôi đi theo nữa.

Doanh Vô Kỵ thần sắc hơi hòa hoãn: "Nhưng cô vẫn ở đây chờ tôi, cô tin tưởng tôi?"

Vu Sương Tự mặt không chút thay đổi: "Tôi tin tưởng phán đoán của mình, với thể chất của anh, tuyệt đối không thể chết vì mã thượng phong!"

Vậy cô có thể giúp tôi điều tra không?

Doanh Vô Kỵ không tin Ngụy Kiền, lại càng không tin Tuân Chí Doãn, huống chi lần này hung thủ làm rất bí ẩn, nếu

quả thật giao cho bọn họ điều tra, rất có thể là kết thúc trong bùn nhão.

Cho dù mang tiếng mã thượng phong hay không thì cũng chả sao, nhưng hung thủ nhất định phải bắt lấy, bằng không hắn ngủ không được.

Ngược lại Vu Sương Tự làm cho hắn cảm giác có lẽ có thể đáng tin cậy.

Vu Sương Tự gật đầu: "Có thể!"

Dứt khoát như vậy hả?

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc: "Nhưng nếu như cô điều tra ra cái gì, có thể sẽ ảnh hưởng bang giao hai nước, cô không lo lắng bị trách tội sao?"

Vu Sương Tự lắc đầu: "Người tu đạo chú ý thuận thiên trí tính, hôm nay tôi xuống núi đi tới Phi Ngư Vệ, nên trừng ác dương thiện tìm kiếm chân tướng, về phần bang giao, là trò chơi mưu giả, không liên quan tới tôi."

Vẻ mặt nàng từ đầu tới cuối đều rất lạnh nhạt.

Doanh Vô Kỵ không khỏi liếc nàng một cái: "Đa tạ Vu cô nương, bất quá tình huống lần này quá mức quỷ dị, tôi cũng có chút không hiểu.

Dù sao mình không phải chuyên nghiệp, còn phải xem Vu Sương Tự nói như thế nào.

Yên tâm, chỉ cần anh nghe lời tôi là được!

Cái này……

Chương 6: Em chỉ cần chăm sóc ta Chương 6

Người dịch PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ theo bản năng lui về phía sau một bước: "Sẽ không bị cắt chứ?"

Vu Sương Tự cũng nghĩ tới cảnh tượng vừa rồi trong phòng khám nghiệm tử thi, sắc mặt không khỏi cứng đờ, tâm tình cũng hơi dao động một chút.

Nàng lắc đầu, đưa cho Doanh Vô Kỵ một cái bình sứ: "Lúc ấy khí huyết ngưng trệ, không thể nghiệm độc. Bất quá nếu đã tỉnh, sau khi trở về đem…… Cho Hồi Long thang (nước tiểu) vào đây, đưa đến chỗ tôi là được. Nếu quả thật có người hạ cổ trùng với anh, tôi có thể dùng thuốc kiểm tra ra. Anh nghỉ ngơi vài ngày, chờ thân thể khôi phục, kính xin giúp ta tra án".

Nói xong liền vội vàng rời khỏi hẻm nhỏ.

Doanh Vô Kỵ nhìn nhìn bình sứ trong tay, nghĩ thầm những đạo sĩ này còn rất chuyên nghiệp, còn cả biết xét nghiệm nước tiểu.

Bạch Chỉ tò mò: "Công tử, hồi long thang là cái gì vậy?

"Cái này…… cái này em không cần biết, chỉ cần biết có công tử là ta là được.

"Sao em lại không biết?"

Bạch Chỉ vòng quanh Doanh Vô Kỵ một vòng, giống như cục cưng tò mò đánh giá: "Đồ của công tử đều là em xử lý! Ở đâu? Công tử giấu Hồi Long Thang ở đâu, mau cho em xem".

Doanh Vô Kỵ nghẹn lời, xoa xoa đầu nàng: "Bây giờ còn chưa tới lúc nhìn, chờ thời cơ chín muồi ta sẽ cho em xem".

Được rồi……

Bạch Chỉ gật gật đầu, nhìn Vu Sương Tự rời đi: "Công tử, hiện tại rất nhiều người đều hận không thể đá anh đi, Vu cô nương hết lần này tới lần khác lại muốn giúp anh, chắc không phải là muốn gây bất lợi cho anh chứ?"

Cái này thì không!

Doanh Vô Kỵ cười cười, một con tin bị bỏ rơi, thật sự không có giá trị lợi dụng gì.

Hắn tin, Vu Sương Tự thật sự là một người tuân thủ nghiêm ngặt bản tâm, cho dù có điều cầu xin khác, đó cũng là chuyện sau này.

Về phần hiện tại, ở trong loạn thế bảo toàn chính mình mới là quan trọng nhất.

Trong một thế giới giống như thời Xuân Thu, ngay cả nhân vật và quỹ tích lịch sử cũng có chút trùng hợp, Chu thiên tử là cộng chủ thiên hạ trên danh nghĩa, kì thực các nước chư hầu ngươi tranh ta đoạt.

Chẳng qua vẫn có khác biệt không nhỏ, Chu thiên tử đã thống trị một ngàn năm trăm năm, nhưng lại không có xu thế thống nhất thiên hạ.

Trong cái thời mà trăm nhà đua tiếng còn chưa hoàn toàn qua đi, tại không ít triều đình các nước chư hầu, Nho giáo và Mặc gia tranh đấu thì đã sản sinh ra không ít danh gia.

Ngược lại Đạo gia dần dần tàn, đệ tử từng người xuất thế tu luyện.

Cũng là những năm gần đây, đạo gia môn phái mới chủ động phái đệ tử nhập thế, một mặt bình định yêu tà, mặt khác thế lực suy tàn, dù sao cũng phải mượn lực lượng triều đình, lựa chọn hạt giống tốt ở trong thế tục.

Hai người không đợi lâu, trực tiếp trở về Sứ quán Càn Quốc.

……

Sứ quán là nơi Doanh Vô Kỵ ở từ nhỏ đến lớn.

Đầu năm nay trao đổi con tin giữa các nước chư hầu rất phổ biến, con tin mặc dù có chút thảm, nhưng chỉ cần mẫu

quốc cường đại, cũng sẽ không lưu lạc đến hoàn cảnh mặc cho người khi dễ.

Trên thực tế, con tin bình thường đều kiêm chức vụ quan ngoại giao, chỉ cần làm xuất sắc có thể trở lại mẫu quốc, địa vị bình thường cũng sẽ không thấp.

Ví dụ như Càn Vương Doanh Việt bây giờ, trước kia đã từng làm con tin ở Lê quốc, sau khi về nước thắng một vị công tử khác, trực tiếp trở thành quốc quân.

Cho nên Doanh Vô Kỵ mặc dù không có danh phận Thái tử, nhưng vẫn luôn là đãi ngộ của Thái tử. Thậm chí ngay cả thày giáo dạy Doanh Việt lúc còn trẻ cũng được phái tới dạy Doanh Vô Kỵ, lại được bồi dưỡng thêm các kiến thức khác, đãi ngộ tương đối hậu hĩnh.

Chỉ tiếc, các loại ưu đãi đó, đều bị Doanh Việt lấy đi cho con riêng.

Đây cũng là chuyện không có cách nào, dù sao chênh lệch giữa hai đứa con trai quá lớn.

Doanh là một trong tám họ lớn thượng cổ, là huyết mạch của Đế Chuyên Húc, một khi huyết mạch thượng cổ hồi phục, chỉ cần không chết non, tất trở thành cường giả thịnh cực, so sánh với nhau, Doanh Vô Kỵ thật sự không bằng một góc.

Tính cách, năng lực, tuy rằng rất bình thường và cũng không phạm sai lầm, nhưng đối với một công tử thời loạn thế mà nói, bình thường chính là sai lầm lớn nhất.

Thật đúng là có chút quạnh quẽ!

Doanh Vô Kỵ nhìn sứ quán trước mắt, không khỏi cười cười, nghĩ nghĩ cảnh tượng náo nhiệt lúc trước, có cảm giác như chùa đổ thì sư chạy.

Không chỉ có người đi hơn phân nửa, liền kinh phí cũng tước không ít, về sau muốn sống xa hoa một chút, sợ là phải nghĩ cách kiếm tiền.

Bạch Chỉ có chút cảm thán: "Công tử tuy rằng tư chất có chút bình thường, nhưng công tử cũng không phải người xấu. Cho dù không có công lao gì, cũng vì Càn quốc chịu không ít khổ cực, dựa vào cái gì mà đối xử với công tử không tốt như vậy?"

Doanh Vô Kỵ ôm ngực: "Em đừng nói nữa!"

Nha đầu này được mẫu tộc Doanh Vô Kỵ phái tới, với ý định là làm người bầu bạn với hắn. Kết quả ai ngờ rằng, chỉ thấy gây thêm rắc rối. Chả trách làm thị nữ thiết thân lâu năm như vậy mà giờ vẫn còn zin. Đúng là đau đầu với cô nàng này.

Bạch Chỉ có chút ủy khuất: "Công tử, em đây là đang giúp anh trút giận ……

【 Lời nhắc 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đột phá 90, ngẫu nhiên thu được kiếm chiêu phàm cấp 《 kiếm chiêu cơ sở: Băng 》.

【 Lời nhắc 】Phàm cấp 《 kiếm chiêu cơ sở: Băng 》 thu được bạo kích, tấn cấp lên huyền cấp "Băng chi chân giải"

Doanh Vô Kỵ: "……

Cô nàng này lại đánh rơi cảm xúc nữa à?

Ơ, thế thì không đau đầu nữa, mà em chính là bảo bối tâm can của bổn công tử ta.

Tuy nói Kỹ pháp huyền cấp đối với vương công quý tộc không tính là đặc biệt cao, nhưng một chiêu vào Huyền cấp loại này, nhất định có chỗ hơn người. Hắn mơ hồ có loại cảm giác, nếu là kiếm chiêu cơ sở toàn bộ tấn cấp, chắc chắn sẽ có biến đổi về chất.

Hắn nhanh chóng xoa xoa đầu Bạch Chỉ: "Ý của ta là em chỉ cần chăm sóc tốt ta là được, chuyện bên ngoài có ta gánh vác, em cũng đừng vì chuyện này mà ủy khuất".

Chương 7: Tu luyện hơi chậm Chương 7

Người dịch PrimeK Tohabong

Bạch Chỉ ngây người một lát, bỗng nhiên mặt đỏ lên, ngửi mùi ngỗ tác dính trên người Doanh Vô Kỵ, vội vàng nói: "Em đi nấu nước giặt quần áo, tắm rửa cho công tử".

Nói xong, ném xuống mấy điểm thuộc tính, liền vội vàng chạy trốn.

Doanh Vô Kỵ lại nhìn thoáng qua sứ quán hoang vu, chậm rãi thở dài.

Khi dễ người thành thật?

Tư chất bình thường?

Loại tình huống này, hắn là sẽ ngay lập tức một đi không trở lại.

Đợi đấy

Ta đây có công cụ hack

…….

Sau khi tắm xong, tinh thần sảng khoái.

Tiếc nuối duy nhất chính là, Bạch Chỉ không có hầu hạ tắm rửa, pha xong nước ấm sau đó liền rời đi, bởi vì lệ thường như thế.

Doanh Vô Kỵ cũng không trách móc nặng nề, dù sao loại chuyện này phải từ từ… A không, thuận theo tự nhiên.

Bây giờ vẫn là tu luyện quan trọng hơn một chút.

Sau khi đi vào mật thất tu luyện, hắn nhìn về phía trạng thái của mình.

Thần: 1023 (Tụ Thần tầng 10: 23/500)

Thế giới này tuy rằng bách gia bài xích đạo, nhưng tạm thời còn không hình thành hệ thống tu luyện của từng người, tất cả mọi người đều lấy võ đạo làm cơ sở.

Tu luyện tổng cộng có bảy cảnh giới, theo thứ tự là: luyện tinh, ngưng khí, tụ thần, thai thuế, binh nhân, ngộ thần, nhập thánh.

Trong đó ba cảnh giới đầu tiên là cơ sở, tinh khí thần đạt tới tầng 10 viên mãn trở về sau, liền có thể đột phá cảnh giới Thai Thuế từ đó thoát khỏi phàm thể, tái tạo Linh Thai, tăng tuổi thọ lên đến 150 tuổi.

Theo trên lý thuyết mà nói, chỉ cần tài nguyên đầy đủ, mỗi người đều có thể tiến vào Cảnh giới Thai Thuế, từ đó tu tập bách gia pháp thuật.

Nhưng trên thực tế để có tài nguyên đạt tới tinh khí thần viên mãn đã ít lại càng ít, Cảnh giới Thai Thuế mới là ranh giới của võ giả thiên hạ.

Bởi vì phẩm chất tái tạo linh thai , có quan hệ rất lớn với cảnh giới của tinh khí thần, tuy nói tinh khí thần tầng 10 có thể xưng là viên mãn, nhưng như vậy tiến vào cảnh giới Thai Thuế, chỉ có thể tạo ra linh thai thất phẩm bình thường nhất, tuy rằng thực lực có thể tăng lên một mảng lớn, nhưng đời này phỏng chừng cũng liền dừng ở đây.

Một ít có gia tộc có nguồn gốc sâu xa, thường sẽ tận dụng bí thật đột phá tinh khí thần lên đến tầng 11, thậm chí một số ít người có nghị lực có thể đột phá đến tầng 12.

Trước khi đột phá Cảnh giới Thai Thuế, tinh khí thần đều hơn một tầng, sau khi đột phá Linh Thai sẽ tăng lên một phẩm

cấp, thực lực cùng tiềm lực tu luyện sau này lại càng cao.

Có thể nói, mỗi lần tăng lên một phẩm cấp đều khó hơn lên trời.

Nếu đều đạt tới mười hai tầng, chính là hoàn toàn xứng đáng nhất phẩm linh thai, toàn bộ thiên hạ trăm năm cũng chưa chắc có một yêu nghiệt như vậy.

Dù cho Doanh Việt vang danh hiển hách như vậy, cũng bất quá là linh thai nhị phẩm.

Cho nên gia tộc có nguồn gốc sâu xa thâm hậu, có đầy đủ tài nguyên tu luyện, bình thường sẽ không sốt ruột đột phá Cảnh giới Thai Thuế như vậy, thường thường đều sẽ thử đột phá từ tầng 10 trở lên.

Về phần bình dân, từ nhỏ tài nguyên thiếu thốn, tinh khí thần đều tu luyện tới tầng 10 đã cực kỳ không dễ, thông thường vừa viên mãn liền vội vàng đột phá, sau đó cả đời ở Cảnh giới Thai Thuế dừng lại không tiến lên. Nhưng dù vậy, cũng là vạn người có một rồi, bởi vì Cảnh giới Thai Thuế có thể tu tập pháp thuật, ít nhất cũng có thể lăn lộn trong cái thời đại này, đặt cơ sở cho đời sau. Các đời sau cũng không thể là không có cơ hội tiếp tục đột phá.

Oa! Giai cấp thế giới này còn phân biệt hơn cả tưởng tượng.

Doanh Vô Kỵ thở dài, nguyên chủ có tài nguyên có bí pháp, nhưng ngộ tính quá kém, cái gọi là "11 tầng" ở ngay trước mặt, mà rốt cuộc vẫn không thể đột phá được.

Nhưng bây giờ thì khác rồi…

Ông đây là hacker!

Chỉ cần có thể khiến thang cảm xúc của người khác đạt tới tám mươi trở lên, hắn liền có thể đạt được thuộc tính tinh khí

thần, hoàn toàn có khả năng tái tạo nhất phẩm linh thai, thậm chí còn hơn.

Sau khi tiến vào Cảnh giới Thai Thuế, liền có thể gia nhập một nhà trong bách gia, hay là làm quan, tu tập pháp thuật, thực lực lại sẽ bay vọt lên một nấc mới.

Cảnh giới Binh nhân, chính là cảm ngộ võ đạo, lấy thân là binh, đạt tới cảnh giới này, cho dù không thể phong tướng, cũng có thể làm bá chủ một phương.

Cảnh giới Ngộ Thần, là ngộ ra thần thông thuộc về mình.

Ngự tự thân giả, là vi kỹ. Ngự ngoại vật giả, là vi pháp. Ngự thiên địa bản nguyên giả, là vì thần thông. Có thể được gọi là thần thông, không ngoại lệ đều có uy lực cải thiên hoán địa (thay trời đổi đất), cho nên Cảnh giới Ngộ Thần dù là đối với một quốc gia mà nói, cũng là cường giả không thể bỏ qua.

Ngộ ra ba loại thần thông trở lên, liền có thể nhập thánh, người như thế thường thường sẽ được gọi là "Tử".

Nhìn chung hơn một ngàn năm lịch sử, được xưng là "Tử" lác đác không có mấy người, hiện tại hậu thế, chỉ sợ không tới năm ngón tay.

Địa vị của bọn họ, đủ để so sánh với chư hầu vương.

Truyền thuyết có nói trên cảnh giới Nhập Thánh còn có một cảnh giới, chỉ cần đột phá liền có thể hội tụ thiên hạ cùng đồng môn đệ tử, khai sáng hệ thống tu luyện thuộc về bản môn, trở thành người đứng đầu bách gia! Chỉ tiếc mấy ngàn năm qua chưa bao giờ có người đạt được cái gọi là "Thiên mệnh".

Bất quá những thứ này cũng không có quan hệ đến Doanh Vô Kỵ.

Dù sao, hắn hiện tại chỉ là một Tụ Thần Cảnh tầng 10 cặn bã.

Tu luyện như vậy, hình như hơi chậm!

Chương 8: Điều tra Chương 8

Người dịch PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nhìn số liệu tinh khí thần của mình, luyện tinh ngưng khí tụ thần trước tầng 10 cộng lại mới được một ngàn, bình quân mỗi tầng 100.

Nhưng đến tầng 11, tinh khí thần trực tiếp tăng lên 5 lần.

Muốn đột phá tầng 12, phỏng chừng còn phải tăng lên 5 lần, khó trách tu đến tầng 12 khó như vậy.

Mình tuy rằng có thể đạt được điểm số, nhưng tốc độ vẫn là quá chậm.

Xem ra về sau tận lực gây ra chút ầm ĩ, làm tâm tính của những cao thủ xao động, làm rớt thuộc tính, hoặc nghĩ cách khiến cảm xúc bị phá khỏi phòng tuyến cảm xúc, tranh thủ trộm ít kỹ pháp cấp cao, pháp thuật thậm chí thần thông.

Dù sao hiện tại Càn Lê đang trong tuần trăng mật kỳ, dù mình chỉ là một đứa con bị bỏ rơi, Lê quốc vương công quý tộc cũng không dám tùy tiện đối xử với mình như thế nào. Chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của bọn họ, mình muốn gây ra sóng gió thế nào cũng được.

Chỉ cần thực lực tăng lên, cho dù không xen vào loại chuyện chó má tranh đoạt vương vị này, cũng có thể tiêu diêu tự tại.

Về phần hiện tại, trước mắt tu luyện cái đã.

Doanh Vô Kỵ nhẹ nhàng thở ra một hơi, liền khoanh chân vận chuyển chân khí, tinh sinh khí, khí dưỡng thần, thần hoàn

là khí đủ, chân khí tràn đầy lại có thể nuôi ngược bản thân, khiến cho tinh huyết càng tràn đầy.

Ba canh giờ, hắn vận chuyển một đại chu thiên "Chuyên Húc Thông Thần Quyết" của nhà họ Doanh.

Sau đó…… Tinh khí thần cũng không tăng một chút nào. Quả nhiên, công pháp giai đoạn thông thường, không có khả năng đột phá qua tầng 10.

Phía sau công pháp, có bí pháp đột phá tầng 11 và 12.

Đáng tiếc…… Xem cũng không hiểu, học cũng học không được.

Chẳng lẽ mình tu luyện chỉ có thể dựa vào xã giao?

Hắn lắc đầu, đi gỡ thanh kiếm trên tường xuống, thuận tiện vặn nút công tắc gỗ.

Âm thanh của tiếng cơ quan chuyển động ù ù vang lên, chỗ bóng tối rất nhanh tuôn ra từng đạo thân ảnh.

Đây là Thập Nhị Vũ Khôi mà Doanh Việt bỏ ra số tiền lớn mời Mặc gia chế tạo cho hắn, dùng để tu luyện võ kỹ, vừa vặn có thể thử xem ba chiêu kiếm chiêu cơ sở vừa tấn cấp.

Nửa canh giờ sau.

Doanh Vô Kỵ thu hồi kiếm, trong lòng mơ hồ hiểu được, vì sao một kiếm chiêu cơ sở đơn nhất, có thể đạt tới Huyền cấp.

Chiêu thức đơn giản, lại thiên biến vạn hóa, đây là ý nghĩa huyền diệu chân chính của kiếm pháp.

Cái loại cảm giác huyền diệu này phảng phất khắc sâu ở trong cơ thể của hắn, ngàn vạn biến chiêu chỉ dựa vào bản năng là có thể thoải mái thi triển, tuy rằng chỉ có đâm, ngăn, băng ba kiếm chiêu như thế, nhưng đủ để đem kiếm thuật của hắn tăng lên một cấp bậc.

Bất quá uy lực cụ thể như thế nào, còn phải thăm dò trong thực chiến.

……..

Cộc!

Cộc!

Cộc!

Tiếng gõ cửa vang lên.

Doanh Vô Kỵ lau mồ hôi: "Ai?

Ngoài cửa truyền đến âm thanh lo lắng của Bạch Chỉ: "Công tử! Ngươi đã ở phòng luyện công năm canh giờ rồi, em cũng biết công tử cần cù bù thông minh, nhưng cái kiểu tu luyện miễn cưỡng này thì tập nhiều cũng không ăn thua".

Doanh Vô Kỵ: "……"

"Đúng là bản thân ngươi còn lo chưa xong còn dạy khôn ta"

Nhưng bất đắc dĩ hắn cũng thò mặt ra khỏi phòng luyện công: "Xong rồi! Đã có cơm nước gì chưa?"

Bạch Chỉ gật đầu: "Làm xong rồi, nhưng có lẽ không đủ ăn".

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút: "Chúng ta đều nghèo đến nước này sao?"

Bạch Chỉ có chút ủy khuất: "Không phải! Em mới vừa làm cơm xong, Vu cô nương Phi Ngư Vệ vừa vặn tới, chắc hôm nay em phải ăn đói rồi"

Doanh Vô Kỵ: "……"

……

Doanh Vô Kỵ nhìn dáng người nhỏ nhắn xinh xắn nhưng khá lồi lõm của Bạch Chỉ, chỉ cảm thấy thể chất giữa người với người không thể vơ đũa cả nắm, cũng không biết làm sao cô nàng có thể ăn điên cuồng mà không béo, hơn nữa còn rất biết cách chỗ nào cần to là to.

Bất quá Vu Sương Tự nhanh như vậy đã tìm tới cửa, đích xác làm cho hắn có chút không ngờ tới.

Buổi sáng sau khi trở về, hắn mới xả ra một bình Hồi Long Thang sai người đưa qua, không nghĩ tới mới chưa đến một ngày đã có kết quả.

Hai người một trước một sau ra khỏi phòng luyện công.

Đại sảnh trước của sứ quán xử lý công việc bang giao, đại sảnh sau là nơi sứ quán xử lý nội vụ, phía sau đại sảnh có một cái sân nhỏ, chính là nơi Doanh Vô Kỵ sinh sống mười bốn năm. Từ bốn tuổi đã bị đưa tới làm con tin, thật sự có chút thảm.

Lúc hai người đến, Vu Sương Tự trực tiếp đứng dậy: "Công tử Vô Kỵ, đã tra ra rồi!"

"Mau mau ngồi xuống!"

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng làm thủ thế mời, Vu Sương Tự trời sinh có chất hiệp nữ, làm việc cực kỳ giỏi giang, không chút dây dưa dài dòng.

Người như thế có thể kết giao.

Chờ nàng ngồi vào chỗ của mình, hắn pha cho nàng một chén trà xanh, mới hỏi: "Như thế nào? Có tra ra dấu vết cổ trùng không?"

Vu Sương Tự cau mày: "Có! Hơn nữa còn không ít".

Tuy rằng nàng đáp ứng giúp Doanh Vô Kỵ điều tra án, nhưng kỳ thật cũng không phải là hoàn toàn tín nhiệm hắn, bởi

vì Ngụy Kiền nói "vì bảo vệ thanh danh " cũng không phải là không có đạo lý, nàng chỉ là không muốn làm việc hồ đồ, muốn điều tra rõ chân tướng mà thôi.

Nếu quả thật không có dấu vết cổ trùng, vậy sau này nàng sẽ kính nhi viễn chi (có nghĩa là bề ngoài tỏ ra nể trọng, tôn kính một ai đó nhưng lại không muốn tiếp xúc) với Doanh Vô Kỵ.

Nhưng nàng dùng dược dịch kiểm tra một chút, quả thật có!

Tin tức phía sau này cũng có chút hung hiểm.

Doanh Vô Kỵ chau mày: "Cổ trùng gì?"

Vu Sương Tự lắc đầu: "Cái này tôi cũng không biết, trên đời này có không ít cổ trùng đều sẽ theo ký chủ tử vong mà tiêu tán, cổ trùng dùng để ám sát đa số là loại này, chỉ có thể ở hạ vị của người bị hạ cổ trùng, tra ra một ít di độc, nhưng muốn phán đoán là loại cổ trùng nào, thật sự khó khăn".

Chương 9: Chìm xuồng Chương 9

Người dịch PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nhấp một ngụm trà: "Chuyện này nói cho người của Phi Ngư Vệ chưa?"

Vu Sương Tự hiện ra tia do dự: "Tôi nói thẳng nhé, ban đầu tôi muốn bẩm báo với thượng tư, nhưng đến lúc này, nghe được Ngụy Điển Khách nói chuyện với thống lĩnh Phi Ngư Vệ, nói Càn Lê hai nước đã đạt được nhất trí, mặc kệ có phải có người hạ độc thủ hay không, đều phải đè chuyện này xuống."

Lúc nói chuyện, nàng theo bản năng nhìn về phía Doanh Vô Kỵ.

Cũng không phải vì cảm giác được oán giận của hắn, dù sao hai người chỉ là hơi có giao tình, nhưng nàng vẫn cảm giác con tin có chút đáng buồn.

Con tin phiêu bạt nước khác, vốn cũng chỉ có mẫu quốc một chỗ dựa, hôm nay mẫu quốc cũng đem hắn trở thành một người có cũng được mà không có cũng không sao, bị đối xử như thế cũng không phải người bình thường có thể chấp nhận.

Vương triều vô tình, đại khái là như thế, họ Doanh có một công tử thức tỉnh huyết mạch viễn cổ, không cần bàn sẽ trở thành quốc quân kế tiếp, con tin này chỉ là mặt mũi giữa hai nước, chỉ cần không chết là được.

Bất quá ngoài dự liệu của nàng, trong thần sắc Doanh Vô Kỵ cũng không bi thương, mà vẫn rất thản nhiên.

Doanh Vô Kỵ cười chắp tay: "Cô nương giúp tôi, nếu có thể điều tra rõ thân phận kẻ xấu, tất có hậu tạ!"

Vu Sương Tự tựa hồ đối với "hậu tạ" cũng không có cảm xúc gì, chỉ nói: "Kính xin công tử tường thuật lại tình huống lúc đó một lần, cổ trùng tuy rằng thần quỷ khó lường, nhưng muốn điều khiển cổ trùng, tất nhiên phải sử dụng một ít thủ pháp, chỉ cần tìm ra cái này, liền có thể tìm hiểu nguồn gốc.

Cái này……

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu: "Tối hôm qua uống rượu quá nhiều, chỉ nhớ mang máng, e rằng…"

Không vội!

Vu Sương Tự từ trong ngực lấy ra một tờ phù giấy: "Phù này là Tỉnh Thần Phù, có thể khiến ký ức hoàn toàn hiện ra, công tử có thể dán vào mi tâm!"

Đa tạ!

Doanh Vô Kỵ nhận lấy, thiếu chút nữa đã quên đây là một thế giới tiên hiệp, đạo gia nhưng là có không ít phù lục thần kỳ.

Hắn đem phù giấy dán ở trán, rất nhanh cũng cảm giác có một cỗ khí tức mát mẻ chui vào mi tâm, nhất thời cũng cảm giác ký ức mơ hồ trước đó rõ ràng lên, hắn vội vàng nhớ lại cảnh tượng đêm qua.

Xa hoa trụy lạc.

Lại giống như tự mình bị vây trong Lầu Xanh, ngay cả cái loại mùi thơm phù diễm này tựa hồ cũng quanh quẩn trên chóp mũi.

Những trò ăn chơi kiếp trước so với những màn này chỉ là cặn bã.

Phù!

Doanh Vô Kỵ tiếp tục tăng nhanh tốc độ hồi ức, đem tất cả chi tiết trong trí nhớ từ lúc bắt đầu tiến vào Lầu Xanh đến khi đột tử đều lướt qua một lần.

Rõ ràng!

Nhưng loại cảm giác xem phim tua nhanh gấp mười lần này, thật sự làm cho người ta có chút muốn ói.

Khi pháp lực bên trong Tỉnh Thần Phù tiêu tán hầu như không còn, Doanh Vô Kỵ vừa vặn mở mắt, kể lại một lượt những chi tiết có thể.

Chẳng qua, Vu Sương Tự nhất nhất phủ nhận những chi tiết này có liên quan đến thuật khống cổ trùng.

Còn gì nữa không?

Vu Sương Tự nhíu mày.

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên ánh mắt sáng lên: “Còn có một người! Trước khi Cổ Trùng bạo động, tôi hình như nghe được tiếng đàn”.

“Tiếng đàn? Tiếng đàn như thế nào?”

“Không biết hình dung như thế nào, để tôi diễn tả bằng miệng vậy”

Doanh Vô Kỵ nói xong, liền ư hử giai điệu.

Vu Sương Tự trầm mặc một hồi: “Công tử, anh vẫn nên dùng từ ngữ để miêu tả đi!”

Doanh Vô Kỵ: “……”

Hắn cảm thấy giấc mơ âm nhạc của mình bị tàn phá.

Cần phải miêu tả như thế nào?

Hắn nhíu mày trầm tư hồi lâu, mới mở miệng nói: “Khúc nhạc này, giai điệu không giống đến từ Trung Nguyên!”

Vu Sương Tự truy vấn: “Cụ thể một chút xem nào?”

Doanh Vô Kỵ có chút khó xử, xoa xoa huyệt Thái Dương nói: “Nếu không cô cứ để cho tôi ừ hữ thử xem sao!”

Một là âm thanh quá nhỏ, hai là hắn thật sự không biết miêu tả như thế nào.

Vu Sương Tự vội xua tay: “Không cần! có thể nghe ra ca khúc, xin công tử báo cho tôi biết thời gian, có thể tra ra”.

“Ước chừng canh 3”.

“Tốt! Công tử nghỉ ngơi vài ngày, chờ có đầu mối, tôi sẽ tới tìm anh”.

Vu Sương Tự đứng dậy cáo từ.

Doanh Vô Kỵ chỉ vào thức ăn chưa động trên bàn: “Ăn cơm xong rồi đi!”

“Không cần!”

Vu Sương Tự khoát tay áo, trực tiếp rời khỏi sứ quán.

Thật đúng là mạnh mẽ.

Doanh Vô Kỵ nhẹ nhàng thở ra một hơi, cười nhìn về phía Bạch Chỉ: “Không mất bát cơm nào của em đâu, mau ăn đi!”

“Ồ!”

Bạch Chỉ lúc này mới ngồi xuống, xới cho Doanh Vô Kỵ một bát cơm, lòng đầy căm phẫn nói: “Những người này thật sự quá đáng, công tử bị ám sát, bọn họ lại cho chuyện này chìm xuống!”

Ánh mắt u ám tại Doanh Vô Kỵ chợt lóe lên.

Tuy rằng hắn là người xuyên không, không có quan hệ với con tin, tự nhiên trong lòng cũng không có nhiều căm hận.

Bất quá những hồi ức ùa về, không khỏi có chút cảm xúc.

Hắn không tiếp lời mà nhìn dáng vẻ căm phẫn của nàng mà cười cười hỏi: “Em tức giận như vậy, vậy sao lúc ấy không nói những lời này?”

Bạch Chỉ rầu rĩ nói: “Nếu em chen vào lúc công tử bàn chính sự, sẽ bị công tử dạy dỗ”.

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo: “Loại quy củ này, về sau em không cần tuân theo nữa”.

“A, thật sao?”

Bạch Chỉ trong nghi hoặc mang theo một tia hưng phấn: “Vì sao?”

Doanh Vô Kỵ chỉ chỉ vào mình: “Tên của ta là gì nhỉ, Vô Kỵ, nếu như em làm cái gì mà cứ kỵ đông kỵ tây thì làm sao còn là người của Vô Kỵ nữa”

Ánh mắt Bạch Chỉ cười thành lưỡi liềm: “Thật kỳ cục!”

Doanh Vô Kỵ chỉ chỉ bát: “Ăn đi!”

Dù sao trải qua chuyện này, Lê quốc nhất định sẽ toàn tâm bảo vệ an toàn của mình vậy thừa dịp cơ hội này có thể thừa đục thả câu.

“Uh!”

Bạch Chỉ gật đầu thật mạnh.

Chương 10: Hùm thiêng khi đã sa cơ Chương 10

Người dịch PrimeK Tohabong

Nha đầu này cười rất đẹp, ít nhất so với bộ dáng thường xuyên ủy khuất trong trí nhớ còn đẹp hơn.

Sau khi xuyên không tới đây, Doanh Vô Kỵ thực sự chỉ coi nha đầu này như người một nhà, mặc kệ là thật tâm đối tốt với mình, hay là bởi vì cái gọi là tình chủ tớ, Doanh Vô Kỵ đều không chịu được khi nàng chịu ủy khuất.

Bạch Chỉ gắp một thức ăn vào bát Doanh Vô Kỵ: “Công tử, thận anh không tốt, em làm món nầm heo”.

Doanh Vô Kỵ: “……”

Thị nữ này đúng là vứt đi!

Hắn nghiêm mặt: “Là ai nói cho em biết?

Bạch Chỉ đương nhiên nói: “Những nữ lại đi theo Vu cô nương, trước khi bọn họ vào khám nghiệm tử thi đã nói, chết vì mã thượng phong nhất định là thận không tốt. Công tử, mã thượng phong là gì vậy?”

Đến bó tay với những nữ quan mồm mép này.

Doanh Vô Kỵ xoa huyệt Thái Dương giải thích: “Chính là cưỡi ngựa hóng gió”.

Hình như rất thú vị, em cũng muốn thử xem".

Được! Mấy ngày nữa ta dẫn em đi.

Chỉ e là không được!

Vì sao?

"Thận công tử không tốt!"

"……"

……..

Không thể không nói, đồ ăn mà Bạch Chỉ làm rất ngon.

Cũng không biết tiểu nha đầu này xảy ra chuyện gì, ngoại trừ thân mang tuyệt kỹ kiếm thuật, còn nấu nướng ngon, lại biết giao tiếp bằng tay với người câm điếc, cứ như trời sinh ra đã biết những thứ này rồi.

Những kỹ năng này, giống như khi được đưa từ mẫu quốc đến vào năm 10 tuổi đã biết rồi, không biết là học được từ đâu.

Mẫu quốc……

Thật là một từ xa xôi.

Hiện tại tình cảnh của mình gian nan như vậy, phần lớn nguyên nhân đều là do mẫu quốc ban tặng, nhưng cũng không có cách nào, tình huống của hai nước Càn Lê đích xác là như vậy.

Kỳ thật vương thất hai nước Càn Lê cùng xuất thân một nhà, đều là họ Doanh và Triệu thị, tổ tiên Càn quốc vào 500 năm trước, bởi vì năm đó bất đồng chính kiến với Lê Vương nên mang theo thân tín đi phía Tây khai hoang, đánh chiếm đất đai của những man tộc như Khuyển Nhung, Địch quốc, lập ra được bờ cõi riêng cho mình, cuối cùng được Chu thiên tử sắc phong, thành tân chư hầu vương.

Vứt bỏ Triệu thị không cần nữa, một lần nữa dùng họ Doanh của tổ tông.

Tuy rằng chiến tích vang dội, nhưng đất đai khô cằn, vẫn luôn rất nghèo.

Nhưng diện tích lãnh thổ càng lúc càng lớn, dẫn tới nước láng giềng là Viêm quốc liên hợp Khuyển Nhung, Địch quốc hai mặt giáp công Càn quốc, Càn quốc đành thỉnh cầu sự trợ giúp của Lê quốc.

Lê quốc cùng Viêm quốc vốn có bất hòa, lại không cùng Càn quốc tiếp giáp, cho nên vui vẻ đồng ý, cuối cùng bức lui quân Viêm.

Nhưng đồng thời bọn họ đưa ra điều kiện của mình, một điều trong đó liền dẫn đến hai đời cha con Doanh Vô Kỵ làm con tin.

Hiện tại, Lê quốc là túi tiền của Càn quốc, Càn quốc lại là con tốt để Lê quốc làm suy yếu thế lực của Viêm quốc, còn có thể ngăn cản Yêu tộc quấy rầy, cho nên song phương đều không hy vọng phá hỏng bang giao.

Mình chỉ là một công tử tư chất bình thường, nhất định phải làm vật hi sinh.

Bất quá, sau khi có công cụ hack, hết thảy đều khó nói trước.

Sau khi ăn cơm xong, Doanh Vô Kỵ chẳng những không buồn ngủ, tư duy ngược lại phát tán rất nhiều, nghĩ đông nghĩ tây đủ mọi chuyện.

Cho dù Bạch Chỉ ở bên cạnh nói liên miên không ngớt, hắn cũng không nghe rõ.

“Công tử, thực sự là hiện giờ chúng ta không có tiền, phòng bếp em vừa rồi nhìn, đã trống không, chỉ còn vài

nguyên liệu nấu ăn, công tử có thể đưa em ít bạc không, ngày mai em đi mua chút đậu mè và cải trắng gì đó.”

“Đậu mè? Đậu mè gì?”

Doanh Vô Kỵ như tỉnh mộng.

Bạch Chỉ gãi gãi đầu, liền thuật lại một lần nữa lời vừa rồi.

Doanh Vô Kỵ có chút đau đầu: “Chúng ta hiện tại đều thiếu tiền như vậy sao? Bên trong tư khố của ta còn bao nhiêu tiền?”

Tiểu nha đầu này vẫn là quản gia của mình, sổ sách tư khố vẫn do nàng quản lý.

Về phần tiền trong kho tư khố, là từ kinh phí sứ quán, mỗi tháng đều có hạn ngạch cố định, theo lý thuyết bình thường đều đủ tiêu, hơn nữa còn tiết kiệm được không ít, như thế nào ngay cả đậu mè cũng không mua nổi?

Còn một trăm lượng, nhưng là tiền cho tháng sau, còn phải đặt may cho công tử một bộ xiêm y mới.

“Ít như vậy? Tiền tiêu hết rồi à?”

“Đều bị công tử mang tới Lầu Xanh rồi.”

“……”

Công tử nếu không tìm xem trên người còn có hay không.

Được rồi!

Doanh Vô Kỵ sờ soạng trên người một hồi, chỉ tìm được một ít bạc vụn, bất quá cũng miễn cưỡng đủ dùng, liền nhét vào trong tay Bạch Chỉ.

Tiểu nha đầu có chút khó tin: “Chỉ còn lại tý thế này?”

Doanh Vô Kỵ gật đầu: “Ừm……”

Tiểu nha đầu chấn kinh: “Người khác ở Lầu Xanh một tháng mới tiêu hết tiền, công tử ba ngày liền tiêu hết!”

“Em nghe ai nói người khác có thể tiêu một tháng?”

“Em nghe công tử Đan nói”.

Công Tử Đan cũng là con tin được đưa đến Lê quốc, mẫu quốc của hắn là một nước nhỏ tên là Ngô quốc, những con tin khác đều khinh thường hắn, chỉ có Doanh Vô Kỵ nho nhã lễ độ với hắn, thường xuyên qua lại cũng trở thành bằng hữu.

“Ngô Đan tìm đều là loại sứt đầu lồi rốn? Đi Lầu Xanh giống như cực hình, thế thì tốn bao nhiêu chứ?

Doanh Vô Kỵ rất đĩnh đạc nói: “Em đi tìm Tuân Chí Doãn đòi thêm chút nữa, tuy rằng kinh phí sứ quán cắt một nửa, nhưng người cũng về nước hơn phân nửa, hẳn là còn có thể phê duyệt một ít”.

Bạch Chỉ bĩu môi, có chút tức giận: “Em tìm rồi, nhưng Tuân đại nhân nói gần đây tài chính mẫu quốc căng thẳng, phải chuẩn bị tài nguyên cho công tử Vô Khuyết trùng kích nhất phẩm linh thai, thương hộ mẫu quốc thiết lập ở nước khác làm ăn cũng đình trệ, căn bản là không có tiền cho chúng ta”.

Càn quốc nghèo nàng có thể hiểu được, dù sao từ trước đến nay là như thế.

Nhưng rút ra tiền cho đứa con riêng tên Doanh Vô Khuyết kia, ngược lại khiến công tử chịu khổ, cái này nàng liền nhìn không quen.

Doanh Vô Kỵ có chút đau đầu, đã nghèo lại còn eo, đúng là hùm thiêng khi đã sa cơ cũng hèn.

Chương 11: Không cần tiết kiệm Chương 11

Người dịch PrimeK Tohabong

Bất quá Tuân Chí Doãn này thật sự có chút chó má, trước kia nịnh nọt, hiện tại liền lấy những lý do này để qua loa tắc trách.

Hắn xua xua tay nói: "Chuyện này để ta giải quyết, số bạc này và 100 lạng bạc em cứ lấy ra tiêu, không cần tiết kiệm!"

Bạch Chỉ mở to hai mắt: "Công tử không cần mua thêm quần áo mới?"

Trước kia công tử tự cho mình là thái tử đại quốc, khi cần cầu kỳ đều sẽ rất cầu kỳ, phàm là những bữa tiệc lớn đều sẽ mua thêm một bộ quần áo mới sang trọng, sao hôm nay lại đổi tính đổi nết thế?"

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Cơm còn sắp chẳng có mà ăn, mua thêm những thứ vô dụng kia làm gì, ta có thêm một bộ quần áo mà cũng không mặc thường xuyên mà để một thị nữ xinh đẹp bị đói, vậy không phải thiệt thòi chết sao? Mau đi đi, về sau tiêu tiền không cần tiết kiệm."

Uh!

Bạch Chỉ nghe được rất vui vẻ, ở Lầu Xanh ba ngày, công tử quả nhiên đổi tính, so với trước kia dễ ở chung hơn nhiều.

Xem ra sau này phải dành ra ít tiền để công tử đi Lầu Xanh.

Khuôn mặt cô đỏ bừng, hứng khởi rời đi.

Rửa bát có người làm, Càn quốc không đến mức rửa bát đều không thuê nổi người, về phần nấu cơm, đó là bởi vì nàng làm tốt hơn so với đầu bếp.

Tinh khí thần mỗi thứ lại thêm một ít.

Tuy rằng lần này không có rớt ra kỹ năng, bất quá tiểu nha đầu này tâm tình rất phong phú, thang cảm xúc rất dễ dàng đột phá 80.

Xem ra sau này, có thể tận dụng khai phá một chút.

Chỉ có điều……

Doanh Vô Kỵ bắt đầu buồn bực, tình cảnh của mình, giống như so với tưởng tượng còn muốn khoa trương hơn.

An toàn bị hạn chế, địa vị thấp, ngay cả tiền cũng không đủ tiêu.

Phải nghĩ một biện pháp kiếm tiền, nếu không có nổi tiền mà đi Lầu Xanh.

Cấu trúc của thế giới này tuy rằng cùng tương tự với thời Xuân Thu của kiếp trước, nhưng được lợi từ thời kỳ Bách Gia lâu hơn, những người đi du lịch bên ngoài thường xuyên sẽ mang đến cây trồng hạt giống cùng đặc sản làm phong phú thế giới vật chất và tinh thần của Trung Nguyên, phát triển đến bây giờ ít nhất tương đương với trình độ Đông Hán của kiếp trước.

Muốn kiếm tiền, hẳn là không phải rất khó.

Nhưng bắt đầu từ đâu đây?

Hắn lắc đầu, liền trở về phòng bắt đầu lật xem tư liệu.

Tuy rằng đế sư trở về Càn quốc rồi, nhưng để lại một phòng sách, bên trong chẳng những có chư tử bách gia điển tịch, còn có phong tục tập quán của các nơi trong thiên hạ, trong đó bao gồm cả tư liệu về sản vật và sản nghiệp.

Nghiên cứu một mạch cho đến khuya.

Hắn cũng kết hợp sản vật Lê quốc cùng sản nghiệp thương hộ Càn quốc tại Lê quốc, tìm được một số phương án khả thi.

Bất quá việc cấp bách, vẫn là tìm ra manh mối của kẻ đứng sau hại hắn.

Bằng không trong lòng hắn bất an.

Lại luyện kiếm thuật nửa canh giờ, tắm rửa đi ngủ.

……

Sáng sớm hôm sau.

Doanh Vô Kỵ bị tiếng gõ cửa đánh thức.

Ngoài cửa truyền đến âm thanh Bạch Chỉ: "Công tử, công tử! Công tử Đan tới tìm công tử".

"Biết rồi, biết rồi!"

Doanh Vô Kỵ ủ rũ rời giường, dùng nước ấm Bạch Chỉ đã sớm chuẩn bị xong rửa mặt, liền đi tới phòng khách.

Sau khi vào cửa, liếc mắt một cái liền thấy được một tiểu tử cường tráng dáng người chắc nịch.

Mặc y phục màu nâu, áo nâu là y phục của mặc giả.

Đây chính là Công Tử Đan, một mặc giả bình thường không có gì lạ.

Bất quá không phải bởi vì hắn tôn sùng học thuyết Mặc gia, mà là kinh phí sứ quán Ngô quốc quá ít, cuộc sống của hắn tương đối túng quẫn, rất hợp với tư tưởng tôn sùng tiết kiệm của Mặc gia.

Nghe nói mục tiêu của hắn là trở thành Mặc gia cự tử.

Kiểu này chính là

Ngô Đan nhìn thấy Doanh Vô Kỵ, hốc mắt thoáng cái liền đỏ: "Công tử Vô Kỵ, huynh không chết đến trên bụng nữ nhân thật sự là quá tốt!"

Doanh Vô Kỵ: "……" Bố cái thằng rồ này.

…….

Nhìn thần sắc kinh hoảng mà sợ của Ngô Đan, Doanh Vô Kỵ trong lòng có chút xúc động.

Sau khi sự kiện con riêng Càn Vương, các con tin nước khác phần lớn tránh giao hảo đối với Doanh Vô Kỵ, thậm chí bản thổ vương công quý tộc công tử Lê quốc cũng thế.

Chỉ có Ngô Đan như thường lệ đến tìm Doanh Vô Kỵ uống rượu.

Doanh Vô Kỵ có chút tò mò, chuyện này tuy rằng mình không có ý định từ bỏ, nhưng phía Lê quốc đang đè chuyện này xuống, ngay cả thời gian đến hiện trường vụ án cũng vào đêm khuya, rất ít người biết.

Hắn mở miệng hỏi: "Chuyện này làm sao đệ biết?"

Ngô Đan cắn răng nói: "Đệ trộm được ít tiền, ngày hôm qua định đi Di Hồng Các tìm Thanh Tước cô nương, kết quả nàng biến mất không thấy đâu. Đệ mất rất nhiều công sức mới đánh hơi được từ Phi Ngư Vệ chuyện huynh xảy ra chuyện ở Di Hồng các, Thanh Tước cô nương ở phòng bên cũng liên lụy bị nhốt vào thiên lao".

Mắt thấy hốc mắt hắn rơm rớm, cũng không biết là bởi vì huynh đệ đột nhiên biến cố mà oán giận, hay là vì chuyện của Thanh Tước cô nương mà thương tâm.

Bất quá Thanh Tước cô nương này…… Quả thật oan uổng.

Ngô Đan nhịn không được hỏi: "Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra ?"

Doanh Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng: "Có người hạ cổ trùng hại ta!"

Ngô Đan trừng đôi mắt to như chuông đồng: "Ai! Lớn mật như vậy?"

"Ta cũng không biết!"

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, ánh mắt lại híp lại: "Bất quá người này, hẳn không vừa mắt với ta đã lâu!"

Trong lòng hắn đã có đối tượng nghi ngờ.

Chương 12: Bệnh hoa liễu Chương 12

Người dịch PrimeK Tohabong

Trước kia Công Tử Vô Kỵ làm việc rất quy củ, mặc dù không có biểu hiện gì chói mắt, nhưng chưa từng đắc tội với người nào.

Hơn nữa vẫn có cao thủ bảo vệ, cũng không đi loạn, cho tới bây giờ chưa từng gặp qua nguy hiểm gì.

Kết quả hiện tại, cao thủ mới vừa bị điều đi, chính mình vừa đến Lầu Xanh không lâu, liền bị ám sát, nói người hạ thủ nhất thời nảy lòng tham thì hắn sẽ không tin.

Hắn không biết kẻ ra tay là ai, nhưng hắn biết sau khi mình chết, bang giao Càn Lê nhất định sẽ chuyển biến xấu, Càn Quốc cho dù thèm tiền túi của Lê Quốc, cũng không thể không để mặc con tin chết được.

Vậy, ai được lợi?

Như vậy tính ra, vụ hạ độc này, có khả năng kẻ đến từ Viêm quốc là cực kỳ lớn.

Chỉ bất quá, mọi sự đều phải có chứng cớ, không có chứng cớ thì chả làm được cái gì

Ngô Đan cắn rắn môi đáp: “ Há có lý này, Huynh yên tâm, đệ nhất định giúp huynh tra ra thủ phạm!”

Cái này……

Doanh Vô Kỵ có chút cảm động, tâm ý ta lĩnh, nhưng ngươi thật sự không có đầu óc.

Tên này ăn chơi thì giỏi, nhưng dính đến việc chính sự thì ngu như bò.

Nghĩ vậy hắn nhanh chóng chuyển hướng đề tài: “Đừng nói cái này nữa, giá của Thanh Tước cô nương cũng không rẻ, đệ trộm nhiều tiền như vậy, người của công hội Mặc Giả cũng mặc kệ đệ à?”

Phàm là người vào Mặc gia, tài sản đều là công hữu, cho dù hắn là công tử Ngô quốc.

Tuy rằng khoản tiền của sứ quán Ngô quốc không thể nộp lên, nhưng tư khố của Ngô Đan, tuyệt đối không thể để lại.

Chẳng qua Ngô Đan giống như tên trộm gà, cố ý cắt giảm một ít tiền của mình, treo trên danh nghĩa sứ quán để đi Lầu Xanh nhưng lấy cái tên mỹ miều gọi là để duy trì thể xác và tinh thần công tử Ngô quốc khỏe mạnh. Tuy nhiên khoản tiền này chỉ đủ để hắn chơi gái Lầu Xanh loại hàng quá date. Mặc Giả công hội cũng muốn phát triển lâu dài ở Ngô Quốc, cho nên cũng nhắm mắt mở với hắn.

Nhưng Thanh Tước……

Xinh đẹp, còn đắt.

Đây chính là vấn đề nguyên tắc.

Ngô Đan có chút oán giận: “Bọn họ quản được đệ? Đệ chịu khổ nhiều năm như vậy, không thể len lén hưởng thụ sao? Nghe nói Thanh Tước cô nương đêm nay được thả ra, đệ đêm nay sẽ cải trang đến, huynh ngàn vạn lần đừng nói với người ngoài.”

Doanh Vô Kỵ có chút thương hại: “Yên tâm! Ta không nói đâu”

Ngô Đan vuốt râu lún phún ở cằm: “Vốn là muốn thuận tiện mời huynh đi, nhưng huynh vừa xảy ra chuyện nên đệ sẽ không ép buộc huynh”.

Doanh Vô Kỵ: “……”

Hắn đích xác cũng không muốn đi lắm, bởi vì thế giới này còn không có thuốc kháng sinh, vạn nhất thật nhiễm bệnh sẽ không dễ chữa.

Hắn sẽ không đi, ít nhất là cho đến khi có penicillin.

Nhưng đúng lúc này.

Bạch Chỉ chạy hồng hộc tới, nhét vào tay hắn một tờ giấy, lại ghé tai thì thầm: "Công tử! Đây là Vu cô nương đưa tới".

Vu Sương Tự?

Lúc này mới một đêm, hiệu suất cũng quá cao đi?

Doanh Vô Kỵ mở tờ giấy ra xem: Khúc nhạc chính là do Hoa Triều cô nương đàn, nhưng người này thân phận kỳ lạ, có cao thủ âm thầm bảo vệ. Muốn tiếp cận cô nàng, không chỉ cần hai mươi lượng tiền hồng tiêu (tiền bo) mà còn phải là người có học thức. Công tử đêm nay đi cùng tôi, bổng lộc của tôi không đủ.

Bởi vì Binh gia, Mặc gia cùng Âm Dương gia đối với vàng không nhiệt tình lắm hơn nữa lại có mấy mỏ bạc cỡ lớn đang khai thác nên tại thế giới này, hệ thống tiền tệ đã biến thành ngân bản vị.

Hai mươi lượng đối với bách hộ mà nói, quả thật có chút đắt.

Cũng không phải là bách hộ tại Lê quốc đãi ngộ quá kém, ngược lại Lê quốc là nước chư hầu giàu có và đông dân nhất, bổng lộc của quan lại cũng cao nhất.

Chỉ bất quá phần lớn bổng lộc của võ lại đều ở dùng vào việc mua tài nguyên tu luyện, tiền mặt cùng lương thực ngược lại không phải rất nhiều, như Vu Sương Tự hạ sơn, một phần rất lớn bổng lộc cũng dùng vào tài nguyên tu luyện, tự nhiên

không có khả năng đem tài nguyên tu luyện bán lấy ngân lượng.

Huống chi, chuyện này vốn là nhờ nàng hỗ trợ, tuyệt đối không có đạo lý để nàng bỏ tiền.

Nhưng ngươi không có tiền, ta có tiền sao?

Hiện tại trong tay hắn liền hơn một trăm lượng, hai người đi nghe khúc nhạc liền tốn bốn mươi lượng, quả thực có chút đau mề.

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ rất nhanh liền liếc trên người Ngô Đan: "Đan à! Đi Lầu Xanh cũng được, chỉ là Thanh Tước cô nương bất quá chỉ là buôn hương bán phấn, cũng không có gì hay ho, đệ có muốn cùng ta chơi thứ tao nhã một chút không?"

"Tao nhã, cái gì?"

"Nghe Hoa Triều cô nương đàn hát!"

……

Ngô Đan nhướng mày: "Chỉ nghe đàn hát thì có gì hay? Còn không bằng tùy tiện tìm một người vui vẻ".

Doanh Vô Kỵ có chút đau đầu, muốn khuyên một người theo chủ nghĩa thực dụng bỏ ra số tiền lớn nghe nhạc, đích xác có chút khó khăn".

Hắn bỗng nhiên nghiêm mặt: "Đan à! Đệ nghe nói về bệnh hoa liễu chưa?"

Sắc mặt Ngô Đan có chút mất tự nhiên: "Huynh nói chuyện này làm gì?"

"Chỉ bất quá gần đây ta đối với y thuật cảm thấy hứng thú, liền nghiên cứu mấy quyển Y thư, vừa vặn hiểu rõ vài loại bệnh hoa liễu, để ta giảng giải cho đệ một chút."

Ngô Đan liên tục xua tay: “Không! Đệ không muốn nghe cái này!”

Doanh Vô Kỵ làm bộ dáng đau lòng: “Ta mới xảy ra chuyện mà thế giới này đã thay đổi rồi sao, trước kia ta nói cái gì đệ đều vui vẻ nghe, hiện tại sao lại nào thành như vậy? Đệ có còn là người trước đây hay cùng ta luận đạo hay không?”

Vừa nghe lời này, Ngô Đan cuống lên, hắn chỉ mỗi người huynh đệ là Doanh Vô Kỵ này, không thể đánh mất được

Hắn cắn răng: “Huynh nói đi!Đệ nghe!”

Doanh Vô Kỵ cười cười, liền đem nói tỉ mỉ vài loại bệnh hoa liễu, nhất là lúc nói về phần mô tả bệnh trạng, càng thêm sinh động.

Ngô Đan nghe được cả người cứng đờ, sắc mặt trắng bệch, tuy rằng Doanh Vô Kỵ nói nội dung rất phong phú, nhưng giữa những hàng chữ đều xiêu xiêu vẹo vẹo viết sáu chữ: Hết thuốc chữa, chờ chết đi!

Chương 13: Kỹ năng giường chiếu Chương 13

Người dịch PrimeK Tohabong

Ước chừng nghe đến giữa trưa, Doanh Vô Kỵ mới nói xong, Ngô Đan đã ra một thân mồ hôi lạnh.

Doanh Vô Kỵ cuối cùng bổ sung một câu: “Đương nhiên, ta không phải chỉ Thanh Tước cô nương, nàng mặc dù có chút lớn tuổi, nhưng vài năm trước cũng là hoa khôi, ra ra vào vào đều là nhân vật nổi tiếng, hẳn là sẽ không có bệnh hoa liễu…..”

Ngô Đan: “……”

Hắn rất muốn chửi má nó, mấy cái người “ra vào” này đứng đắn sao?

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo: "Được rồi! đến giờ ăn cơm trưa rồi, ta sẽ không giữ đệ lại, buổi tối ngươi tự mình đi tìm Thanh Tước cô nương đi, ta sẽ không xen vào".

"Được……"

Ngô Đan lảo đảo đứng lên, bước đi do dự trong chốc lát, lại ngồi xuống, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Vô Kỵ huynh, đệ cảm thấy mình nên tao nhã một chút, không phí tiền vào nữ nhân nữa. Đêm nay chúng ta đi nghe đàn hát đi…"

Doanh Vô Kỵ thở dài: "Nhưng ta không có tiền".

Ngô Đan: "Đệ mời!"

Doanh Vô Kỵ: "Được!"

Ngô Đan ôm ngực, vẻ mặt oán giận: "Bọn mình là huynh đệ còn tính toán cái gì chứ!"

Doanh Vô Kỵ: "……"

……

Ngô Đan không ở lại ăn cơm, lúc đi choáng váng.

Trong nháy mắt xoay người, thang cảm xúc trên trán mới bắt đầu chậm rãi dâng lên.

Vứt lại một ít tinh thần khí, chạy trối chết.

Hảo huynh đệ à……

Doanh Vô Kỵ khóe miệng hơi nhếch lên, bất quá cũng không có cảm thấy Ngô Đan sẽ bởi vậy mà sinh khúc mắc, dù sao tình huynh đệ của hai người nồng đậm như vậy.

Bốn mươi lượng đối với một quốc công tử, thật sự không tính là nhiều.

Chính là chiếm dụng ít tiền của hắn cũng tương đối vất vả, nói sùi cả bọp mép.

Bất quá Thanh Tước cô nương chỉ là hoa khôi hết thời mà thôi, hắn là hắn ta cũng không có quá nhiều cảm xúc dao động.

Nói thế nào cũng là con tin nước Ngô, không có lý sống khổ sở như vậy.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được kỹ pháp vô phẩm cấp 《 Ngô Đan Thập Bát Thức 》.

Doanh Vô Kỵ: "……"

Cảm xúc giống như có chút sụp đổ, nhưng Ngô Đan cũng không đổi ý.

Hắn có chút cảm động, hảo huynh đệ, ngươi chịu khổ rồi!

Chờ đại ca ngươi kiếm tiền, nhất định cho ngươi thể nghiệm một chút thế nào gọi là đỉnh cấp Lầu Xanh.

Bất quá, Ngô Đan Thập Bát Thức vô phẩm cấp này là cái quỷ gì?

【 Lời nhắc 】《 Ngô Đan Thập Bát Thức 》bởi vì phẩm cấp quá thấp, cưỡng chế thu được bạo kích, tấn cấp lên kỹ pháp huyền cấp (Kỹ năng trăng hoa"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Quả cầu ánh sáng từ trong suốt biến thành xám, lại từ màu xám biến thành trắng, cuối cùng tăng lên màu xanh lá cây.

Liên tiếp tăng lên ba cấp bậc, ở phương diện kỹ pháp, đã đạt tới trình độ tương đối cao, chính là nội dung này…

Doanh Vô Kỵ gãi gãi đầu, cảm giác đó là một thần kỹ, tuy rằng cũng giống như kiếm chiêu chân giải là một kỹ pháp huyền cấp, nhưng là nội dung tương đối phong phú, cùng người khác tu luyện, thậm chí có thể xúc tiến tu vi tăng lên, bù đắp được những kiến thức còn trống về kỹ năng giường chiếu.

Chỉ tiếc, trong khoảng thời gian ngắn mình có thể không có không gian thi triển, mà mình có cái này thì có ích lợi gì.

Trong lúc suy nghĩ.

Bạch Chỉ đã lon ton chạy đến: "Công tử, em vừa rồi nghe thấy công tử lại muốn đi Di Hồng các?"

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Không đi, vậy ta làm sao bắt được hung thủ?"

"Nhưng đi tới đó chính là nguy hiểm đấy"!

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Chỉ tràn đầy u sầu, cuối cùng cắn răng: "Vậy lần này công tử đi phải mang theo em, bằng không em ở trên nóc nhà canh cho công tử xa như vậy, công tử lại yếu, nếu gặp nguy hiểm em không bảo vệ được".

Bộ dáng lo lắng này, trước kia chưa từng xuất hiện.

Doanh Vô Kỵ suy nghĩ một lát, cười nói: "Được!"

"Uh!"

Bạch Chỉ kích động gật gật đầu, nàng hiện tại cảm giác công tử cũng không chê mình, liền sôi nổi đi ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn.

Doanh Vô Kỵ trong lòng tính toán chuyện kiếm tiền, tuy nói tiền hiện tại có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, nhưng nếu như mình cứ như vậy đi, nha đầu này nhất định lo lắng muốn chết.

Tiêu thì tiêu đi, tiền chính là dùng để tiêu! Chờ xử lý xong chuyện này, sẽ đem chuyện kiếm tiền đưa lên nhật trình, đến lúc đó kiêu ngạo ương ngạnh một chút, nói không chừng có thể làm nổ tung tâm tính của không ít thương hộ, như vậy hiệu suất đi lại khẳng định sẽ cao hơn một chút.

Chỉ tiếc, thang cảm xúc, cái thứ đồ chơi này đột phá lên 90 thật sự có chút khó khăn.

Hắn ngày hôm qua sau khi trở về, mượn vụ án ám sát hù dọa không ít người, kết quả tối đa cũng chỉ đột phá 80, rớt ra một ít thuộc tính điểm.

Cho tới nay, đột phá 90 chỉ có ba người Vu Sương Tự, Bạch Chỉ và Ngô Đan.

Bỏ qua tiểu nha đầu Bạch Chỉ này, rất dễ đánh mất cảm xúc.

Ngô Đan cũng lui một bước càng nghĩ càng thấy thua thiệt, cảm xúc mới lên đến 90, ngay từ đầu phổ cập khoa học bệnh hoa liễu cho hắn, mặt đều bị dọa đến trắng bệch, cảm xúc cũng không đạt tiêu chuẩn.

Mà ngay cả Vu Sương Tự, thang cảm xúc đạt tới 90 hẳn là cũng không phải bởi vì xác chết bỗng nhiên vùng dậy, mà là bởi vì lúc ấy tay của nàng đang nắm chặt chứng cớ của mình.

Muốn đạt tới 90…

Dường như nhất định phải đánh thẳng vào nơi tâm linh yếu ớt nhất, đạt tới cả việc linh hồn cộng hưởng, mà con người để thay đổi cảm xúc không phải đơn giản.

Cho nên, vẫn phải tận lực chọn đúng thời điểm, đúng bệnh hốt thuốc.

Tâm tính đơn thuần, đạt được điểm thuộc tính ngược lại không có vấn đề, nhưng để đạt được kỹ pháp sẽ khó khăn.

……

Chương 14: Nghi án năm xưa Chương 14

Người dịch PrimeK Tohabong

Đọc sách, luyện kiếm.

Trong nháy mắt mặt trời sắp lặn.

Ánh tà dương màu vàng kim nghiêng nghiêng chiếu xuống, chiếu trên đường cái ấm áp.

Chỉ tiếc, mặt trời chiều ấm áp hơn nữa, cũng không xua tan sự quạnh quẽ của sứ quán Càn Quốc.

Roẹt……

Doanh Vô Kỵ duỗi lưng một cái, loại cảm giác đọc sách luyện kiếm cả ngày này rất thực tế.

Nhưng là do là tình huống trong sứ quán quá sốt ruột, giống như khắp nơi đều viết hai chữ "Phá sản", đã báo hại cái quãng thời gian tốt đẹp này.

Lê quốc có lẽ không phải là nước chư hầu mạnh nhất, nhưng chắc chắn giàu nhất trong các nước chư hầu.

Nhất là Vương đô Lê quốc nơi tấc đất tấc vàng, Sứ quán Càn Quốc được xây tại khu đất vàng, đủ để thấy Càn Lê bang giao mật thiết như thế nào, như Ngô quốc, một tiểu quốc cùng với một ít sứ quán của quốc gia quan hệ không hòa thuận bị an bài đến ngoại thành.Chỉ là cảnh tượng thê lương này, thật sự không xứng với khu đất này.

Bạch Chỉ thấy Doanh Vô Kỵ đi ra, vội vàng chạy lên: "Công tử, chúng ta phải đi đến chỗ hẹn sao?

Tờ giấy của Vu Sương Tự nàng đã xem qua, thời gian sắp đến, địa điểm chỉ cách Di Hồng Các một con sông.

Doanh Vô Kỵ đánh giá nàng một cái, chỉ thấy nàng thân mang kiếm ba thước, trong tay nắm chặt một cái túi vải, từ bột phấn màu trắng dính miệng túi không cần xem kỹ cũng có thể kết luận là bột vôi, ống tay áo cũng phồng lên, chắc hẳn là chứa ám tiễn do Mặc gia sản xuất.

Khóe miệng hắn giật giật: "Em mang mấy thứ này làm gì, chúng ta đi nghe Đàn ca, cũng không phải đi hẹn quyết đấu!"

Bạch Chỉ thản nhiên nói: “Em muốn bảo vệ công tử á!”

Hiện tại ngoại trừ chúng ta, không hy vọng ta gặp chuyện không may nhất chính là Lê Quốc, bọn họ sẽ bảo vệ chúng ta chu toàn, em nhanh lên cất những thứ này đi!”

“Nhưng……”

“Cất đi!”

“Được rồi……”

Bạch Chỉ chỉ có thể thở dài, vứt ám khí cùng túi vôi sang một bên, chỉ là trường kiếm sau lưng, nói thế nào cũng không để nhà.

Doanh Vô Kỵ cũng chỉ có thể tùy nàng, thuận miệng hỏi: “Tuân Chí Doãn đâu? Cả ngày nay cũng không thấy lão ta”.

Bạch Chỉ hừ một tiếng: “Nghe nói thương hộ Càn Quốc mâu thuẫn với thương hộ nước khác, lão ta đi hòa giải, nhưng em đoán chắc lão ta hổ thẹn nên cố ý tránh mặt công tử!”

Như vậy……

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ gật gật đầu, lập tức khoát tay nói: “Mặc kệ lão ta, chúng ta nghe đàn ca đi!”

Sau khi hai người ra khỏi cửa, liền đi về phía bờ sông.

Lúc đến thời gian vừa vặn.

Mặt trời chiều đã hoàn toàn chìm xuống dưới đường chân trời, chính là lúc hoa đăng mới thắp.

Hoàng hôn tại Vương Đô Giáng Thành giống như tọa lạc trong một tấm vải vẽ màu xanh đậm, phía trên điểm xuyết vô số ánh đèn ấm áp.

Giáng Thành là thành trì giàu có và đông đúc nhất thiên hạ, cuộc sống về đêm tất cũng phong phú nhất, ngay cả Hạo Kinh của Chu thiên tử cũng khó theo kịp.

……..

Dưới tán cây tại bờ sông.

Một người dáng người cao gầy, ngũ quan thanh tú, nhưng râu ria xồm xoàm, đang ôm kiếm dựa vào cây liễu.

Mặc Giả thấy Doanh Vô Kỵ đi tới, lập tức chắp tay: "Công tử, công tử vẫn khỏe chứ?"

Doanh Vô Kỵ giật mình một chút: "Soái ca à, huynh là ai?

Mượn ánh đèn bờ bên kia, hắn quan sát kỹ càng hồi lâu mới nhận ra Vu Sương Tự, không khỏi thán phục nói: "Thuật dịch dung của Vu cô nương thật sự tinh xảo, ngay cả giọng nói cũng có thể thay đổi, thiếu chút nữa làm cho ta không nhận ra".

Vu Sương Tự lắc đầu cười khổ: "Thiên hộ nghiêm lệnh cấm thuộc hạ tham dự việc này, tôi bất đắc dĩ mới nghĩ ra hạ sách này!"

Doanh Vô Kỵ ánh mắt phát lạnh, hắn vốn cho rằng Phi Ngư Vệ có thể sẽ âm thầm điều tra, lại không nghĩ tới nghiêm cấm tất cả thuộc hạ tham gia điều tra, hai nước Càn Lê này e rằng không coi mình là người nữa

Sương Tự trợ giúp mình như thế, mặc kệ có mục đích khác hay không, đối với mình mà nói đều xem như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Hắn lắc đầu, liền không hề rối rắm vấn đề này.

Nhìn về phía đối diện sông, không khỏi tò mò nói: "Di Hồng Các chính là Lầu Xanh nhộn nhịp nhất Giáng Thành, như thế nào hôm nay thoạt nhìn quạnh quẽ như vậy?"

Vu Sương Tự nghiêng đầu: "Trong đêm công tử xảy ra chuyện, bảy vị danh kỹ bị tống vào nhà lao, bên ngoài đồn đãi

công tử một mình tiêu diệt cả Di Hồng Các, chẳng lẽ công tử không biết việc này?"

Doanh Vô Kỵ: "……"

……

Doanh Vô Kỵ cũng không nghĩ tới, mình ở nhà ngây người gần hai ngày nhưng nổi tiếng khắp cả Giáng Thành.

Thiếu chút nữa mình làm Di Hồng Các sập tiệm.

Đúng là có chút tai tiếng.

Hắn nhếch miệng: "Đúng rồi Vu cô nương, cô nói Hoa Triều cô nương có thân phận khác, rốt cuộc là như thế nào?"

"Hoa triều cô nương này, tiếng thơm vang khắp Giáng Thành, tiếng đàn sáo giống như tiên nhạc, tuy rằng chỉ là một ca nữ, nhưng khiến cho không ít vương công quý tộc chạy theo như vịt".

Bất quá Doanh Vô Kỵ trước kia giữ mình trong sạch, đối với chuyện Lầu Xanh cũng không phải cực kỳ hiểu rõ, cố ý phái Bạch Chỉ đi hỏi thăm một chút, mới biết được hóa ra Hoa Triều cô nương cũng không phải là người trong Lầu Xanh, mà chỉ là được Di Hồng Các bỏ ra số tiền lớn mời đến tấu khúc.

Bình thường đều là tấu khúc sau bình phong, chỉ có văn nhân nhã sĩ chân chính mới có thể đến sau bình phong, nhìn thấy dung nhan.

Đại khái chính là địa vị nữ minh tinh đỉnh lưu kiếp trước.

Nhưng "kỳ lạ" trong miệng Vu Sương Tự, tuyệt đối không phải "kỳ lạ" này.

Vu Sương Tự vẻ mặt có chút ngưng trọng: "Anh có biết phụ thân của Hoa Triều cô nương là ai không?"

Doanh Vô Kỵ nhướng mày: "Ai?"

Âm thanh Vu Sương Tự có chút trầm thấp: “Nhiều năm trước có một ca nữ mang theo một ấu nữ đi tới Giáng Thành, xưng là thê nữ đương kim Thừa tướng lưu vong ở bên ngoài, lúc ấy danh tiếng nổi lên một thời ở Giáng Thành, chỉ có điều cuối cùng ca nữ tuyên bố, vứt bỏ mối quan hệ với Thừa tướng, rời khỏi Giáng Thành, hát rong mưu sinh, cuối cùng chết vào một đêm mưa gió vào 14 năm trước.

Chương 15: Người phế Di Hồng Các Chương 15

Người dịch PrimeK Tohabong

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật: “Không phải cô muốn nói, Hoa Triều cô nương này chính là con riêng của ca nữ và Thừa tướng chứ?”

Vu Sương Tự gật đầu: “Mặc dù chỉ là suy đoán của tôi, nhưng hẳn cũng đúng 8,9 phần! Đã từng có vụ án liên lụy Hoa Triều cô nương, rõ ràng kết cục là phải chết, nhưng cuối cùng nàng lại không có chuyện gì. Theo tôi phỏng chừng, ở Giáng Thành người biết chuyện này cũng không nhiều.”

Doanh Vô Kỵ có chút cảm khái, câu chuyện này quá vớ vẩn.

Bạch Chỉ ở một bên nhịn không được hỏi: “Nếu Thừa tướng nguyện ý bảo vệ nàng, vì sao không muốn thừa nhận nàng là nữ nhi của mình?

Vu Sương Tự lắc đầu: “Vì sao không muốn thừa nhận, ta cũng không rõ lắm. Bất quá Thừa tướng mặc dù ở Lê quốc có địa vị dưới một người trên vạn người, nhưng xuất thân hàn môn, sở dĩ có thể ngồi vững ở vị trí này, kỳ thật là bởi vì phía sau có thê tộc Ngụy gia chống lưng, với tình huống như thế ắt không cho phép một ca nữ bước vào gia môn”.

Bạch Chỉ bừng tỉnh đại ngộ: “Hóa ra là bám váy đàn bà”

Doanh Vô Kỵ lại nhướng mày, theo tin tức hắn biết, Thừa tướng là một người cực kỳ thủ đoạn, cho dù là dựa lưng vào thê tộc mới có được thành tựu như ngày hôm nay, cũng chỉ là là một phần.

Hiện tại vấn đề mấu chốt không phải Thừa tướng có phải là bám váy đàn bà hay không mà là vì sao ca nữ này lại là con riêng của Thừa tướng?

Hắn vẻ mặt ngưng trọng: "Cho nên vụ án này, có quan hệ đến Thừa tướng?"

Bang giao hai nước Lê Càn tuy rằng không tệ, nhưng cũng không có nghĩa là trong triều đình không có tiếng nói nào khác, Thừa tướng thường xuyên đề cập đến việc thuyết uy hiếp Càn quốc, cho rằng Càn quốc lấy pháp gia binh gia trị quốc là hổ lang chi quốc, một thời gian nữa chắc chắn sẽ trở thành đại họa thiên hạ.

Chẳng lẽ……

Ánh mắt Vu Sương Tự cũng trầm xuống: "Tôi không xác định, nhưng Thừa tướng muốn gây bất lợi cho anh, cũng không có khả năng để con gái riêng của mình tự động thủ. Nhưng Phi Ngư Vệ cấm cấp dưới điều tra việc này, rất có thể là từ nguyên nhân Hoa Triều cô nương.

Doanh Vô Kỵ nhìn chằm chằm nàng: "Việc này liên quan quá lớn, cô còn muốn điều tra tiếp sao?"

"Vẫn điều tra"

Vu Sương Tự tuy rằng thần sắc ngưng trọng, nhưng vẫn như cũ không có nửa phần chần chờ: "Nếu đã đáp ứng trợ giúp công tử tìm kiếm chân tướng, không có đạo lý nói mà không giữ lời. Đợi lát nữa tiến vào Di Hồng Các, tôi sẽ cùng công tử chia nhau hành động, chờ công tử tiếp cận Hoa Triều cô nương tôi sẽ xuất hiện!"

“Tốt! Đa tạ!”

Không cần!

Hai người lại thương lượng chi tiết một chút, Vu Sương Tự đưa cho Doanh Vô Kỵ một tấm Tỉnh Thần Phù, hơn nữa lấy đi hai mươi lượng bạc từ chỗ hắn, liền ôm kiếm rời đi, thoạt nhìn chính là một kiếm khách Mặc gia bình thường không có gì lạ.

Bạch Chỉ nắm chặt cổ tay áo Doanh Vô Kỵ: “Công tử, chuyện lớn như vậy Vu cô nương cũng dám xen vào, có phải có ý đồ khác với công tử hay không?”

Doanh Vô Kỵ cười xoa xoa đầu nàng: “Yên tâm đi, chỉ cần chúng ta đủ nghèo, sẽ không ai có thể chiếm được lợi lộc gì từ trên người chúng ta!”

Bạch Chỉ sửng sốt một chút: “Công tử nói rất có đạo lý!

Không bao lâu, lại có một thanh niên cường tráng vội vã chạy tới.

Người này chính là Ngô Đan, hắn cũng cải trang, chỉ là kỹ thuật cải trang, so với Vu Sương Tự kém thật sự quá xa, cũng không cần liếc mắt lần thứ hai cũng có thể nhận ra là hắn.

Ngô Đan nhìn thấy Bạch Chỉ: “Vô Kỵ huynh! Có ai đi Lầu Xanh mà còn mang cô nương theo chứ?”

Thêm một người, phải tốn thêm hai mươi lượng, mình phải nhịn đi bao nhiêu lần đi Lầu Xanh?

Doanh Vô Kỵ bá cổ hắn: “Đừng nói nhảm! Hôm nay chúng ta nghe Đàn ca, đừng tiếc dăm ba cái đồng bạc, mấy hôm nữa ta đưa đệ đi kiếm tiền, về sau cũng đừng gọi Vô Kỵ huynh nữa, quá khách khí”.

Thế gọi là gì?”

Gọi ta là Ô Kê ca!

Ô Kê ca!

Hai anh em kề vai sát cánh, lắc lư lên cầu qua sông.

Bởi vì chân tướng còn chưa được điều tra rõ ràng, bảy đại danh kỹ Di Hồng Các đều bị giam giữ, đêm nay rõ ràng ảm đạm rất nhiều.

Nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, dù vậy, cũng vẫn là một trong những Lầu Xanh náo nhiệt nhất Giáng Thành, cách thật xa có thể nghe được tiếng huyên náo, tú bà dẫn một đám giai nhân phong trần trên lầu dưới hoặc quyến rũ hoặc thẹn thùng ôm khách, chọc cho tài tử qua lại quên cả lối về.

Nhưng không ngờ khi hai huynh đệ đến về sau, ngược lại an tĩnh không ít, từng người đều liếc nhìn về phía hai người.

Doanh Vô Kỵ bị nhìn có chút khó chịu: "Bọn họ nhìn chúng ta làm gì?

Ngô Đan cũng có chút mất tự nhiên: "Bọn họ có thể đang nhìn hoa đăng trên Lầu Xanh".

Doanh Vô Kỵ khóe miệng co rút, trừng mắt một cái với mọi người: "Xem ta phế toàn bộ Di Hồng Các, cho các ngươi không có nhà để về, tránh đường!"

Tú bà run rẩy một cái, vội vàng bảo các cô nương thủ hạ tránh đường, đưa mắt nhìn ba người vào lầu.

Có cô gái luống cuống: "Lý ma ma, người đây không phải dẫn sói vào nhà sao? ngày hôm qua mười mấy tỷ muội chúng ta bởi vì hắn mà bị bỏ tù, hôm nay…"

Lý ma ma cũng có chút lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể an ủi: "Không việc gì không việc gì, ngày hôm qua chỉ là ngoài ý muốn".

"Lý ma ma người xem, Doanh Vô Kỵ này vốn rất quy củ, trải qua chuyện này lại trở nên ương ngạnh nghịch ngợm như

thế, Di Hồng Các cũng là nơi phong nhã, về sau vẫn là đừng để cho loại người này tới!"

Lý ma ma cười khổ, không lên tiếng trả lời.

Tuy nói Doanh Vô Kỵ địa vị xuống dốc không phanh, nhưng cũng là con tin của nước bạn, trắng trợn cự tuyệt khách, một tú bà như bà ta cũng không có lá gan này.

Chương 16: Công tử 3 hơi thở. Chương 16: Công tử 3 hơi thở.

Người dịch PrimeK Tohabong

Di Hồng Các rất lớn, tiền sảnh xa hoa trụy lạc, hoàn phì yến sấu (Ý miêu tả vẻ đẹp của nhị đại mỹ nhân trong lịch sử Trung Quốc, nhưng lại đối nghịch với nhau về hình thể. Triệu Phi Yến nổi tiếng thiên hạ bởi sắc đẹp và vóc dáng mong manh, nhẹ nhàng tựa chim yến. Vẻ đẹp hao gầy khiến nàng có thể uyển chuyển như bay lượn trong từng điệu múa, nên được gọi là Phi Yến. Trái lại với vóc dáng mỏng manh, thon thả đó, Dương Hoàn (Dương Quý Phi) lại khiến hoa phải thẹn bởi vẻ đẹp đầy đặn, ngực nở đẫy đà, thân hình mập mạp, có thể ví như "khuôn trăng đầy đặn, nét ngài nở nang". Đó là hai quan niệm về vẻ đẹp của người phụ nữ hoàn toàn khác nhau về hình thể và vào từng triều đại khác nhau. Tuy vậy, những vẻ đẹp đó đều được xếp vào "tuyệt sắc giai nhân trong thiên hạ") cái gì cần có đều có, các cô nương cùng khách nhân quen biết, trên người tràn ngập phấn son, chọc cho mỗi một luồng không khí đều thấm vào hơi thở mập mờ. Ngô Đan vừa tiến vào, liền có chút không thoát ra được. Doanh Vô Kỵ đánh một chưởng vào lưng hắn "Những thứ dung tục này có gì hay ho chứ, đi nghe đàn ca đi !" Không nói lời nào liền kéo Ngô Đan xuyên qua tiền sảnh, trả sáu mươi lượng đổi thành hồng tiêu (lụa mỏng màu đỏ, để đưa cho các danh kỹ, sau này các ca nữ có thể đổi lại thành tiền, giống như một loại tiền bo), liền đi tới Trúc

viên. So với tiền sảnh, nơi này thanh nhã hơn nhiều, đèn xanh trúc biếc, bình phong bạch ngọc, dưới ánh trăng sáng chiếu rọi, phảng phất như nơi ghé chân của các tiên nhân. Không ít người quần áo sang trọng túm năm tụm ba, bọn họ đều là tới nghe Hoa Triều cô nương luận đàn ca. Bất quá Hoa Triều cô nương còn chưa tới, bọn họ vừa chờ vừa nói chuyện phiếm.

Đếm thấy mười mấy người, tuy rằng quần áo của những người này đều cầu kỳ, nhưng xem ra thực tế so với đồn thổi vẫn có chút khác biệt.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, Di Hồng Các vừa xảy ra chuyện, những vương công quý tộc kia hẳn là nghe được một ít tin tức, cũng không muốn liên lụy đến đây.

Hai người vừa mới vào sân, liền nghe được một âm thanh.

"Đây không phải là công tử Vô Kỵ sao, sao hôm nay lại đến đây nghe đàn ca thế? Cũng khó trách, công tử thoát được kiếp nạn chết trên bụng nữ nhân, chắc bây giờ chỉ có thể nghe được đàn ca thôi"

……..

Trong thoáng chốc hơn mười ánh mắt tập trung trên người Doanh Vô Kỵ.

Gần trăm năm nay Lê quốc đều đang vững vàng phát triển, ít phát sinh chiến sự, trở thành nước chư hầu giàu có và đông đúc nhất.

Không có tin tức chiến sự giật gân nên trong lúc trà dư tửu hậu, bách tính tự nhiên tập trung vào những chuyện khác, tháng này, được chú ý nhất, chính là Doanh Vô Kỵ: con tin Càn Quốc này.

Vốn tất cả mọi người đều xem hắn như Càn quốc vương tử, hắn tuy rằng tư chất không tính là tốt, nhưng làm việc rất quy củ, rất ít phạm sai lầm, lại là con trai độc nhất Càn vương,

thêm vào việc mười mấy năm liền vì quốc gia mà gánh vác trách nhiệm, làm vương tử cũng là việc nước chảy thành sông .

Ai từng nghĩ, trong nháy mắt Càn Vương nhảy ra một đứa con riêng, hơn nữa còn thức tỉnh huyết mạch viễn cổ.

Doanh Vô Kỵ này, đảo mắt liền biến thành kẻ đáng thương, mọi người đều biết.

Ngay sau đó kẻ đáng thương cam chịu, thiếu chút nữa chết ở trên bụng nữ nhân.

Đây hoàn toàn xứng đáng là nhân vật tiêu điểm, tất cả mọi người muốn nhìn một chút này con tin, rốt cục có bộ dáng thế nào.

Nhưng con tin Viêm Quốc này thật sự không giảng võ đức, vừa mới lên đã đâm một nhát vào vết thương của người ta?

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, Càn Viêm hai nước thủy hỏa bất dung, gặp mặt không đánh nhau đã coi như đã khắc chế.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều nhao nhao xem kịch.

Doanh Vô Kỵ nhìn thấy một trong những nghi phạm, tự nhiên cũng không kém cạnh cười nói: ” Túc công tử quả nhiên có kinh nghiệm, vào chiến trong lầu các mất có “3 hơi thở” rồi đến Trúc viên nghe Tiên Ngọc cô nương đàn ca, cũng chả mất mấy thời gian”.

Nghe những lời này, trong Trúc viên rộ lên tiếng cười.

“Ngươi!”

Sắc mặt Cơ Túc trắng bệch, môi run rẩy, nặn ra không ít điểm thuộc tính.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, nghĩ thầm tố chất tâm lý của tên này kém như vậy, còn đua đòi học đâm bị thóc chọc bị gạo!

Cơ Túc địa vị ở Lê quốc tuy rằng bình thường, nhưng cũng không khiêm tốn hơn Doanh Vô Kỵ, thường xuyên ra vào nơi xa hoa lãng phí, nhất là tới Lầu Xanh, danh tiếng chơi bời cũng khá vang dội.

"3 hơi thở" này cũng có điển tích. Có một lần, sau khi say rượu hắn chê cô nương hầu hạ không tốt, liền vừa đánh vừa mắng nàng.

Kết quả cô nương cũng tức lên, trực tiếp mắng chửi trước mặt mọi người: "Mới có 3 hơi thở đã ra rồi, thì ngươi bảo ta hầu hạ ngươi thế nào? Mỗi lần hầu hạ ngươi ta còn phải cố rên lên đến khô cả cổ họng, bà mày không hầu hạ ngươi nữa"

Sau đó biệt danh Cơ 3 hơi thở liền truyền ra, bất quá người bình thường cũng không dám nói trước mặt hắn, bởi vì tuy rằng ở Lê quốc địa vị của hắn không cao, nhưng tính tình rất dễ nổi điên, tóm lại là dây vào hắn cũng không tốt.

Môi Cơ Túc run rẩy một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, tức giận mắng: "Doanh Vô Kỵ ngươi ngậm máu phun người, nước Càn tuy là hoang dã, tưởng rằng ngươi vốn là một công tử được giáo dưỡng nhưng hóa ra lại là người thô bỉ như thế".

Doanh Vô Kỵ: "Công tử 3 hơi thở nói không sai, ta hoang dã lắm!

"……"

Cơ Túc nghẹn họng, sắc mặt càng dữ tợn: "Doanh Vô Kỵ! Ngươi muốn chết!

Doanh Vô Kỵ: "Cơ 3 hơi thở xin mời, ngàn vạn lần không nên hạ thủ lưu tình!"

Cơ Túc hô hấp cũng đều run rẩy đứng lên: "Ngươi là bởi vì cuộc sống quá thảm mà điên rồi chăng, ngươi có tin rằng ta phá hết sản nghiệp của Càn quốc các ngươi để cho ngươi ngay cả Trúc Viên cũng không vào được không?"

Doanh Vô Kỵ: ” Công tử 3 hơi thở khí phách đấy!”

Cơ Túc: “Xì xì……

Chương 17: Chương 17: Chân tướng mới là khoái đao Chương 17: Chân tướng mới là khoái đao

Người dịch PrimeK Tohabong

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đạt tới 100, đạt được kỹ pháp huyền cấp 《 Liệt Diễm Chưởng Pháp 》.

Không có bạo kích, nhưng là Kỹ pháp huyền cấp, tương đối không tồi, vốn đạt tới 100 liền có thể trực tiếp đạt được kỹ pháp cấp bậc cao nhất.

Thấy một màn như vậy, mọi người ở đây thiếu chút nữa không nhịn được cười, bọn họ ngược lại không có lập trường gì, dù sao bọn họ đều là người Lê quốc, nhìn con tin hai nước cấu xé nhau liền vui vẻ, có lý do gì mà phải bênh ai chứ?

Bất quá Doanh Vô Kỵ này quá độc ác, mỗi một câu một chữ đều đâm vào vết thương của người ta, không nghĩ tới trải qua chuyện này tính cách hắn thay đổi kinh khủng như thế, một con tin Càn quốc tính cách ôn hòa hành sự quy củ sợ là một đi không trở lại.

Cơ Túc rốt cuộc nhịn không được nữa, cả người run rẩy, chân khí cũng trào lên, rất có xu thế động thủ.

Bất quá đúng lúc này, một bàn tay ngăn cản hắn.

“Công tử Túc bớt giận, không cần phải so đo miệng lưỡi với hắn.

Người nói chuyện là một thiếu niên cẩm y, bộ dáng thư sinh, trên mặt mang theo ý cười ấm áp, vừa rồi có không ít người vây quanh hắn.

Người này là nhi tử nhỏ nhất của Thừa tướng, tên là La Minh, thân phận cao quý không nói, còn có sư phụ là danh gia hiền giả Nho gia, rất có danh tiếng trong thế hệ trẻ tuổi.

La Minh cười cười với Cơ Túc: "Gần đây cảnh ngộ Công Tử Vô Kỵ có chút éo le, hỏa khí lên cao cũng là chuyện thường tình, cần gì so đo với hắn?"

Cơ Túc mạnh mẽ đè tức giận xuống, trừng mắt nhìn Doanh Vô Kỵ: "La huynh nói có lý, một số người bị điên, bản công tử không chấp nhặt với ngươi!"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Công tử vì có biết vì sao mà người điên như ta lại giữ được tâm thái bình ổn không?"

Cơ Túc quay đầu, không muốn tiếp lời hắn.

Bạch Chỉ vừa nghe thấy liền tích cực hỏi: "Công tử nói xem!

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Bởi vì… nói dối sẽ không đả thương người, chân tướng mới là khoái đao!"

Cơ Túc: "……"

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đạt tới 100, đạt được kỹ pháp huyền cấp 《 Liệt Diễm Quyền Pháp 》.

Cơ gia Viêm Quốc, quyền chưởng song tuyệt, Liệt Diễm quyền chưởng này là cơ sở của tất cả kỹ pháp cao cấp của hoàng thất Viêm Quốc, đều là bí mật không truyền ra ngoài, truyền thuyết chỉ có dòng chính họ Cơ của Viêm Quốc mới có thể tu luyện, không nghĩ tới lại bị chính mình học được.

Giờ phút này ánh mắt mọi người tại Trúc Viên đều sáng rực, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ sau khi đổi tính đổi nết, mồm miệng lại độc địa như vậy, nên đều hau háu hóng chuyện.

La Minh mắt thấy Cơ Túc thở hổn hển, vội kéo hắn vài cái, mới kéo hắn về chỗ ngồi, nếu không hôm nay hai nước sẽ động thủ.

Mọi người có chút mất hứng, đáng tiếc không được xem kịch tiếp……

La Minh lại cười nheo mắt đứng lên: "Nói dối sẽ không đả thương người, chân tướng mới là khoái đao, lời này mới nghe rất hay, cẩn thận nghĩ lại lại trăm ngàn chỗ hở, nếu chân tướng thật sự là khoái đao, vì sao vừa rồi khi Công Tử Túc nhắc tới sản nghiệp Càn quốc, Công Tử Vô Kỵ lại thờ ơ?"

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút, ta đang mắng ngươi, xem cái bộ dáng của ngươi giống như muốn đấu võ mồm với ta?

Từ trong ánh mắt tỏa sáng của La Minh, hắn ngửi được một tia ra vẻ ta đây của hắn.

Chờ đã! danh gia hiền giả……

Danh gia không phải là phái nổi danh về tài phản bác bắt bẻ người khác sao?

Vốn Doanh Vô Kỵ rất không vừa mắt với La Minh, bởi vì Thừa tướng vốn chủ trương đối địch với Càn quốc, mình sớm muộn gì cũng xung đột với bọn họ, chi bằng hôm nay cho chúng nó biết thế nào là võ mồm.

Nhưng nếu La Minh là kẻ chuyên bắt bẻ, vậy lại là chuyện khác.

Bởi vì đấu võ mồm với hội chuyên thích bắt bẻ phản bác người khác thì thật con mẹ nó lãng phí thời gian, muốn cho hắn câm miệng, không chỉ phải ở phương diện logic đánh gục bọn chúng, còn phải thể lực mạnh hơn bọn họ, bởi vì cùng hội này cãi nhau thì không có điểm cuối, ai câm họng trước là thua, những kẻ như vậy không nên dây vào.

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo: “Tùy ngươi nghĩ thế nào cũng được, đừng quấy rầy ta nghe nhạc”.

Dứt lời, liền mang theo Ngô Đan cùng Bạch Chỉ ngồi xuống.

La Minh cũng không buông không tha, trực tiếp đi theo, nhìn chằm chằm Doanh Vô Kỵ: “Công tử Vô Kỵ vừa rồi ác ngôn đả thương người, hiện tại lại chưa luận đàm đã sợ, bắt nạt kẻ yếu như thế, thân là công tử, không khỏi quá mất mặt mũi quốc gia đi!”

Doanh Vô Kỵ mất hứng: “Ta biết một lão giả, hơn ba trăm tuổi nhưng thân thể vẫn khỏe mạnh, ngươi biết vì sao không?”

“Vì sao?”

“Bởi vì ông ta tin tưởng một điều.”

“Điều gì?”

“Đừng bao giờ tranh cãi với kẻ ngu!”

“Ta cho rằng không……”

La Minh ý thức được không đúng, vội vàng chuyển đề tài: “Lời này nói rất hay, nhưng sư phụ ta là danh sư, cũng không phải là kẻ ngu trong miệng công tử”.

Doanh Vô Kỵ chán ghét nói: “Loại người như ngươi, ta liếc mắt một cái là có thể nhìn ra ý nghĩ trong lòng ngươi, còn nói ngươi không phải kẻ ngu?”

Ánh mắt La Minh càng ngày càng sáng: “Ngươi nói ngươi có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng ta?

Đúng vậy!

Thật sao? Ta không tin!

Chương 18: Tranh cãi với kẻ bắt bẻ Chương 18: Tranh cãi với kẻ bắt bẻ

Người dịch PrimeK Tohabong

Nhìn ánh mắt hiếu chiến của La Minh, Doanh Vô Kỵ đã hiểu, con hàng này chính là tên theo chủ nghĩa bắt bẻ hàng thật giá thật, ý chí chiến đấu sục sôi.

Ân oán hay không ân oán để sang một bên không nói, ngàn vạn lần không thể bị hắn quấn lấy.

Thậm chí ngay cả thắng trong cuộc đấu võ mồm cũng không tác dụng.

Lát nữa ta sẽ nói ra suy nghĩ của ngươi, ngươi chỉ trả lời đoán đúng hoặc đoán sai, chỉ cần ta đoán đúng, về sau ngươi đừng tới làm phiền ta, bằng không ta đoản thọ."

"Tốt! Ngươi nói mau đi, chỉ cần đoán đúng, ta cam đoan không làm phiền ngươi".

La Minh trả lời rất thống khoái, hắn cũng không cảm thấy Doanh Vô Kỵ có thể đoán được suy nghĩ của mình.

Những người khác cũng tò mò nhìn qua, muốn nhìn xem Con tin Càn quốc, rốt cục có thể hay không nhìn thấu suy nghĩ của một con nhà danh gia hay không.

"Quân tử nhất ngôn?"

"Tứ mã nan truy!"

"Được! Vậy ta liền nói, ngươi chỉ cần trả lời đúng hay sai!"

"Biết rồi, biết rồi, ngươi có thể nói nhanh một chút được không?"

La Minh có chút không kiên nhẫn, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ cứ dông dài như vậy.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Ta đoán trong lòng ngươi nghĩ là… Ngươi đang nghĩ, cho dù ta nói có đúng hay không, ngươi đều sẽ nói đoán sai!"

Ha ha ha!

La Minh cười đến có chút khinh miệt: "Ngươi đoán sai rồi, trong lòng ta nghĩ rõ ràng là……

Hắn dừng lại.

Nếu như ta nói hắn đoán sai, đây chẳng phải là mình tự hạ thấp mình?

Vì thế nhanh chóng sửa lại: "Ngươi đoán đúng……"

Hắn lại nhanh chóng ngậm miệng, nếu như đoán đúng, vậy chẳng phải là đoán đúng thật sao?

Cái này……

Trong lúc nhất thời đầu óc hắn có chút hỗn loạn, trong lòng rất xác định trong này có cạm bẫy, nhưng trong lúc nhất thời lại không nghĩ ra được.

Doanh Vô Kỵ làm gì để cho hắn thời gian suy nghĩ cẩn thận, nhanh chóng đẩy hắn qua một bên, chán ghét nói: "Được rồi, không có thời gian chơi với ngươi, ta muốn nghe Đàn ca, đừng tới làm phiền ta!"

Ngươi……

La Minh tức giận, trong lúc nhất thời không nghĩ ra phản bác như thế nào, chỉ có thể rầu rĩ trở lại chỗ ngồi.

Ai ngờ mông vừa dính vào ghế, hắn liền cảm giác trong đầu chợt lóe lên, lại chạy chậm tới: "Ta nghĩ ra rồi! ngươi đoán sai rồi, hơn nữa trong lòng ta nghĩ gì, cho dù ngươi có đoán đúng hay không đều nói ngươi đoán sai. Nguy hiểm thật! thiếu chút nữa trúng bẫy của ngươi!"

Dứt lời, vẻ mặt đắc ý nhìn Doanh Vô Kỵ.

Lại không ngờ Doanh Vô Kỵ vẻ mặt khinh bỉ nhìn hắn: "Một hồi nói ta đoán sai, một hồi nói ta đoán đúng, hiện tại

chả ai hiểu ngươi nói gì nữa. Ngươi nói đi, rốt cuộc cái nào mới là thật? Ngươi nói 3 cái thì rốt cuộc cái nào mới là thật, ngươi chỉ vì muốn thắng là sửa cả 3 đáp áp, đúng là vô sỉ mà"

La Minh nghẹn họng: "Ngươi, ngươi…… Rõ ràng là ngươi bẫy ta! Cuối cùng ta nói chính là suy nghĩ trong lòng ta, ngươi chớ có cưỡng lời đoạt lý".

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Dù sao ta không có cách nào để móc tim của ngươi đem ra chứng minh cho mọi người chứng minh, miệng mọc ở trên mặt ngươi ngươi nói như thế nào cũng được, nhưng ngươi đưa ra 3 câu trả lời khác nhau, cái này mọi người ở đây rõ như ban ngày! Bây giờ ngươi muốn chứng minh ta đoán sai, thì ngươi phải chứng minh với mọi người là ngươi không nói dối, mọi người bảo có đúng không?"

Đúng vậy!

Đúng vậy!

Đúng vậy!

Ở đây đều là công tử ca của thế gia đại tộc, thuộc loại thích xem náo nhiệt.

Nếu như liên quan đến vấn đề lập trường, bọn họ có lẽ còn có thể giúp La Minh, nhưng hiện tại rõ ràng chỉ là hai tên đấu võ mồm, ai cũng không muốn cuốn vào trong đó.

La Minh: "Cái này cái này……"

Hắn há mồm cứng lưỡi, hắn trăm triệu lần không nghĩ tới, chính mình có một ngày vậy mà bị bức đến mức phải chứng minh rằng những gì mình nói chính là những gì mình nghĩ.

Nhưng thứ này làm sao chứng minh đây?

Hắn ôm ngực, cảm giác trong lòng nghẹn ngào.

Doanh Vô Kỵ ngáp một cái, chỉ vào thân ảnh phía sau bình phong: "Được rồi! La huynh, Hoa Triều cô nương đều ở phía sau bình phong chờ một lát rồi, ngươi lại còn đang tranh luận những lời này. An tâm ngồi xuống, nghe Đàn ca đi!

Cái này, cái này…… Hừ!

La Minh phất tay áo ngồi xuống, hắn cùng Cơ Túc liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được khuôn mặt đỏ bừng của đối phương.

Chậc!

Hai tên tiểu tử này còn non và xanh lắm.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được kỹ pháp phàm cấp 《 Khải thư tinh thông 》.

Chỉ là một kỹ pháp phàm cấp, bất quá ở thời đại coi trọng "Nhìn chữ như thấy người" này, vẫn là rất thực dụng.

Doanh Vô Kỵ hơi thở phào nhẹ nhõm, đầu óc tên La Minh vẫn rất linh hoạt, đáng tiếc gặp phải cao thủ như mình cũng phải mất điện.

Mẹ nó, cái lũ chỉ thích châm chọc này, cũng khá nguy hiểm, về sau cứ cách xa một chút cho nó lành.

Trong khi đó, đám khán giả sau khi xem xong màn đấu võ mồm này thấy con nhà danh gia còn cứng họng trước Vô Kỵ cũng thấy thoải mái rất nhiều.

Bạch Chỉ ngồi bên cạnh Doanh Vô Kỵ, khỏi phải nói, nhìn về phía hắn, trong mắt lấp lánh ánh sao.

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Nhìn ta làm gì?

Bạch Chỉ nhỏ giọng nói: "Công tử thật giỏi!"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Lúc này, một tiếng cười khẽ từ phía sau bình phong truyền đến.

Tiểu nữ còn chưa tấu khúc, đã nghe chư vị biện luận đặc sắc như thế, thật sự là tam sinh may mắn.

Hoa Triều cô nương âm thanh rất êm tai, âm ngự tỷ làm cho người ta nghe được trong lòng ngứa ngáy.

Nàng đến sau khi Cơ Túc bị ép ngồi xuống, toàn bộ nghe được quá trình Doanh Vô Kỵ cùng La Minh tranh luận, tuy rằng cảm giác những công tử ca này có chút hiếu chiến đến mức có chút ấu trĩ, nhưng không thể phủ nhận đích xác có loại cảm giác mới mẻ.

Chương 19: Khúc tiên ca Chương 19: Khúc tiên ca

Người dịch PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Nếu cô nương đối với tại hạ tán thưởng như thế, không bằng cho ta vào trong bình phong nghe đàn ca được không?”

Tuy rằng cách bình phong không nhìn thấy Hoa Triều, nhưng trên bình phong chiếu rọi quang ảnh yểu điệu muôn phần, chỉ cần dung mạo không phải quá xấu thì tuyệt đối là mỹ nhân.

Hoa Triều cô nương nhẹ nhàng cười: “Tài biện luận của công tử khiến tiểu nữ ngưỡng mộ, chỉ là tiểu nữ tài hèn học ít, ngoại trừ biết chút đàn ca, các cái khác không hiểu, so với tài học của công tử, tiểu nữ thật sự xấu hổ.

Nàng ăn nói cũng rất khéo léo.

Ở Di Hồng Các, quy tắc của Hoa Triều cô nương chính là ai có tài ca hát thơ phú khiến nàng động lòng mới được vào sau bình phong nghe đàn ca.

Tài biện luận không thể làm nàng động lòng, nhưng nàng lại đổ hết nguyên nhân lên người mình, cự tuyệt một cách rất lịch sự.

Hoa Triều cô nương bổ sung: "Như vậy đi, tiểu nữ hôm nay tấu thêm một khúc để tạ ơn công tử, kính xin công tử đừng trách!"

Doanh Vô Kỵ tự nhiên cũng không có cưỡng cầu, cười cười nói: "Đã như vậy, cô nương mời!"

Lúc nói chuyện, hắn xoay người nhìn thoáng qua La Minh, chỉ thấy người này vẻ mặt nghiêm trọng nhìn chằm chằm bình phong, tựa hồ muốn làm chuyện gì.

Đợi đã.

La Minh là ấu tử Thừa tướng, nếu Hoa Triều cô nương thật sự là con riêng của Thừa tướng, vậy hai người này chính là tỷ đệ.

Doanh Vô Kỵ khẽ nhíu mày, cảm giác La Minh này, có thể sẽ phá hư kế hoạch của mình.

Đang lúc hắn suy tư, một tiếng đàn dây êm tai từ phía sau bình phong truyền đến.

Giống như tiên âm lượn lờ, kích thích tâm tình con người.

Nhu mị mà không phong trần, vạn phần êm tai.

……

Tiếng đàn làm động lòng người, lúc thì nỉ non lúc thì uyển chuyển êm tai.

Mọi người ở đây đều như si như say.

Doanh Vô Kỵ trong lòng hiểu rõ, Hoa Triều cô nương sở dĩ ở Giáng Thành có nhiều người ủng hộ như vậy, chuyện tiếp thị

hay không tiếp thị gác sang một bên, nhưng với trình độ thế này thì không nghi ngờ gì nữa, ít nhất khúc nhạc này…

Hay lắm!

Hắn nghe không ra bên trong có bao nhiêu chất nghệ thuật, chỉ có thể dùng một từ "dễ nghe" để hình dung.

Nhưng khúc nhạc này, phong cách nhạc lại là Trung Nguyên chính tông, tuyệt đối không phải là khúc nhạc mà nàng đàn lúc mình gặp chuyện không may.

Thật lâu sau khi tiếng đàn dứt, mọi người ở Trúc viên vẫn không lên tiếng.

Cho đến khi có người mở mồm, mọi người mới nhao nhao tán thưởng.

"Khúc này uyển chuyển êm tai, vẻn vẹn chỉ với một cây đàn, lại khiến cho người ta cảm giác mình đang ở thâm cốc nghe cả trăm loài chim đang ca hót!"

"Nghe hay lắm, thực sự hay"

So với lần trước, tài đàn của Hoa Triều cô nương lại tiến bộ, thật đáng quý!

……

Từng câu khen ngợi, tuy rằng xen lẫn vài câu nịnh hót, đại đa số lại đều là thật tâm, dù sao khúc nhạc này quả thật dễ nghe.

Hoa Triều sau bình phong nhìn không ra cảm xúc, âm thanh dịu dàng êm tai: "Công tử Vô Kỵ cho rằng như thế nào, không biết có thể đánh giá một hai câu hay không".

Đánh giá một hai câu?

Bài hát này hình dung như thế nào đây, chính là…… dễ nghe!

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, khi dễ ta là người mù nhạc đúng không?

Hắn nghĩ nghĩ, chậm rãi ngâm:

” Giáng Thành dìu dặt tiếng tơ,

Nửa bay theo gió, nữa chờ mây trôi,

Khúc này Thượng giới có thôi,

Trần Gian thử hỏi mấy hồi được nghe!.”

Thơ vừa xuất khẩu, Trúc viên huyên náo trong nháy mắt an tĩnh lại.

Không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ thuận miệng ngâm ra thơ tuyệt diệu như thế, tuy nói thể loại thất ngôn bát cú vừa mới khởi nguồn, nhưng ở Lê quốc kinh tế văn hóa phồn vinh nhất, đã sớm có không ít văn nhân ngâm.

Mọi người ở đây phần lớn đều có học vấn trong người, tự có thể lĩnh hội ra ý cảnh của bài thơ này.

Nhất là hai câu cuối cùng:

Khúc này Thượng giới có thôi,

Trần Gian thử hỏi mấy hồi được nghe

Thơ tuyệt, đánh giá càng tuyệt.

Hoa Triều sau bình phong cũng có chút thất thần, thậm chí có chút hoài nghi khúc nhạc mình vừa đàn có xứng với đánh giá này hay không.

Ngô Đan dẫn đầu vỗ tay: “Hoa Triều cô nương đàn hay, công tử Vô Kỵ thơ hay!

Những người khác cũng nhao nhao tán thưởng.

Tuy nói Doanh Vô Kỵ địa vị không cao lắm nhưng cũng không gây thù kết oán với ai, nếu thơ hay không khen, ngược

lại lộ ra mình lòng dạ hẹp hòi.

Doanh Vô Kỵ cũng cực kỳ buồn bực, các ngươi đừng chỉ khen, rớt cho ta chút thuộc tính đi!

Mười mấy người trong Trúc Viên, cơ hồ thang cảm xúc không ai đột phá 80.

Ngoại trừ Hoa Triều được khen cho một bước lên mây, chỉ còn lại có thị nữ bảo bối của mình rơi xuống điểm thuộc tính ít đến đáng thương.

90 thì khỏi nói.

Hắn xem như đã hiểu, muốn đột phá 90, nhất định phải nhằm vào tính bạo kích, không phải nói chép một bài thơ hay từ hay là có thể nhắm mắt điên cuồng kiếm lời.

Sau bình phong.

Hoa Triều cô nương che miệng cười khẽ: "Công tử quá ưu ái rồi khiến tiểu nữ thụ sủng nhược kinh.

Doanh Vô Kỵ nhướng mày: "Như vậy ta có thể tiến vào bình phong sao?

Hoa Triều cô nương ngữ khí mềm nhẹ: "Bài thơ này tiểu nữ cực kỳ thích, bất quá tiểu nữ đàn chỉ là khúc bất quá là phàm gian tục khúc, bài thơ tuyệt diệu như thế, đánh giá cao như vậy, tiểu nữ hổ thẹn không dám nhận!"

Nghe nói như thế, Doanh Vô Kỵ không khỏi nhíu mày.

Cái này cũng có chút không biết tốt xấu, Bạch Chỉ giúp hắn tra qua một ít người có tư cách ở sau bình phong nghe đàn ca, trong thơ từ bọn họ tặng cũng có thổi phồng Hoa Triều.

Hổ thẹn là giả, trong lòng có quỷ mới là thật!

Bạch Chỉ nhịn không được, tức giận nói: "Hoa Triều cô nương! ngươi rốt cuộc là không có văn hóa, hay là nhằm vào

công tử nhà ta? Những người tặng thơ trước đây có ai so được với công tử nhà ta, người khác đều có thể tiến vào sau bình phong, ngươi lại duy nhất cự tuyệt công tử nhà ta, đây là đạo lý gì?"

Tiểu thị nữ chỉ cần mở miệng là không kiêng kị gì nữa.

Chương 20: Công tử xin hãy khoan Chương 20: Công tử xin hãy khoan

Người dịch PrimeK Tohabong

Cơ Túc nhất thời hăng hái: "Làm càn! Đây là hội văn nhân nhã sĩ, nơi phong nhã như thế, lại nhảy ra một nha hoàn mồm miệng độc ác, thật sự là đại sát phong cảnh! Nơi này ngươi nào có tư cách nói chuyện?"

Bạch Chỉ khí thế tuyệt không yếu, chống nạnh liền phản bác: "Cái gì gọi là mồm miệng độc ác? ta nói câu nào quá lời, không bằng chúng ta liền mời Hoa Triều cô nương đem các bài thơ lúc trước ra so sánh để mọi người phán xét ai hơn ai kém!"

Hơn nữa! Ngươi tốn hai mươi lượng hồng tiêu, ta cũng tốn hai mươi lượng hồng tiêu, dựa vào cái gì ta không có tư cách nói chuyện?

Chẳng lẽ là ngươi văn nhã hơn ta? Cho dù ngươi biết chữ nhiều hơn ta, ngươi có thể làm thơ từ tốt hơn công tử nhà ta sao?

Nàng không hiểu, hiện tại công tử chính là công tử tốt nhất, vì cái gì những người này nhất định phải nhằm vào công tử nhà mình.

Tức giận!

Cơ Túc bị nghẹn thốt không ra lời.

Hắn cảm giác hai người chủ tớ nhà này đều uống nhầm thuốc, hôm nay hết đứa này đến đứa khác xông lên, hết lần này đến lần khác mình đấu mồm không lại với bọn họ.

Những người khác cũng ngây ngẩn cả người, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ còn có một tiểu thị nữ mạnh mẽ như vậy.

Doanh Vô Kỵ không khỏi mỉm cười, tiểu nha đầu này chỉ là nói chuyện không có đầu óc, cũng không có nghĩa là nàng không có đầu óc, những lời này nói thật đúng là có lý có cứ.

Sau bình phong yên tĩnh không tiếng động, Hoa Triều cô nương hẳn là có chút khó xử.

Lúc này La Minh nhịn không được mở miệng nói: "Công tử Vô Kỵ, ngươi đây không khỏi là quá hùng hổ dọa người đi! Hoa Triều cô nương không phải là cô nương Di Hồng Các, mà là khách quý Di Hồng Các mời tới, vốn cũng không có ý định để cho người ta ở sau binh phong nghe đàn ca, là các chủ cầu xin, Hoa Triều cô nương mới miễn cưỡng gật đầu."

Ai có thể đi sau bình phong, vốn là quyết định bởi ý nguyện của bản thân Hoa Triều cô nương.

Ngươi thơ tuy hay, nhưng cũng không phải là là loại được Hoa Triều cô nương thích, hành vi của ngươi khác gì cưỡng mua cưỡng bán?"

Hắn nói rất khẩn thiết, mặc dù đang cố gắng che dấu cảm xúc phẫn nộ, nhưng vẫn khiến người nghe cảm thấy chút ít.

Hoa Triều cô nương thở dài một hơi, giống như chuẩn bị mở miệng.

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, nếu thật sự bị nàng tỏ vẻ yếu thế thì mình thật giống như kẻ bắt cóc đạo đức, đám người này rõ ràng là đối với ta đặt ra tiêu chuẩn kép, còn đổ cho mình bắt nạt người khác, nếu như không châm cho chút xăng e rằng không có cách nào nhìn thấy Hoa Triều này.

Hắn cười cười cắt ngang: “La huynh nói như vậy giống như ta không nói đạo lý. Lần này tới Trúc viên, ta nghĩ vốn chính là lấy thi từ ca phú kết bạn, nếu là có thể vừa thấy dung nhan của Hoa Triều cô nương tự nhiên là một chuyện tốt, không thấy được cũng chỉ có thể nói hữu duyên vô phận.”

Ta vốn là con tin Càn quốc, ở Lê quốc không quyền không thế, lấy đâu ra cái gan ép buộc Hoa Triều cô nương?

Bất quá các ngươi hẳn là cũng có thể từ bài thơ này nhìn ra thành ý của ta, Hoa Triều cô nương nói không đúng tâm ý, ta đây cũng không tiện cưỡng cầu, nhưng ta muốn hỏi Hoa Triều cô nương một câu, có phải tại hạ cho dù làm ra bài thơ gì cũng không đúng tâm ý của cô nương?

Nếu thật sự là như thế, ta ở lại Trúc viên cũng không có ý nghĩa, về sau cũng sẽ không đặt chân một bước đến đây, người khác lấy ta làm gương, cũng đỡ phải có chút văn nhân đa tình tới nơi này mà thương tâm.

Lời nói đã rất rõ ràng, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ ảnh hưởng cực lớn đối với thanh danh.

Sau bình phong thật lâu không có tiếng động.

Doanh Vô Kỵ nheo nheo mắt, liền đứng lên: “Đã như vậy, tại hạ cáo từ!”

Dứt lời, xoay người chậm rãi rời đi.

Ngay khi hắn bước lên con đường nhỏ rời khỏi Trúc viên, sau bình phong rốt cục truyền ra âm thanh.

Công tử xin hãy khoan!

…….

Công tử xin hãy khoan!

Nghe được những lời này, khóe miệng Doanh Vô Kỵ rốt cục nhếch lên một tia ý cười không thể phát hiện, bất quá lại rất nhanh biến mất.

Hắn xoay người nói: "Xin cô nương chỉ giáo!"

Hoa Triều âm thanh dịu dàng bình tĩnh: "Tài danh của công tử, tiểu nữ hâm mộ không thôi, há lại sao có thể khinh thường công tử? Chỉ là bài thơ này tiểu nữ thật sự không xứng nhận, nếu công tử không chê, làm thêm một bài thơ khác cho tiểu nữ ái mộ, tiểu nữ lại sao có đạo lý cự tuyệt công tử?"

Bạch Chỉ có chút bất mãn: "Cự tuyệt hay không cự tuyệt còn không phải do ngươi định đoạt?"

Hoa Triều cũng có chút đắn đo: "Cái này…"

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Hoa Triều cô nương thứ lỗi, bất quá tại hạ quả thật đối với tiêu chuẩn của cô nương có chỗ khó hiểu, nếu nghi hoặc này không thể giải đáp, ta đây vẫn là rời đi đi!"

Đúng lúc này, một âm thanh lười biếng vang lên.

"Ta có Thông tâm cổ ngọc, có thể đưa Hoa Triều cô nương mượn đeo!"

Thông Tâm Cổ Ngọc!

Mọi người đều cả kinh, cái gọi là Thông Tâm cổ ngọc này chính là ngọc thạch lưu lại thời kỳ thượng cổ, đeo ở trước ngực có công hiệu an thần dưỡng phách, có trợ lực lớn trên con đường tu luyện.

Ngoài ra, vòng đeo cổ ngọc này còn có một công hiệu, chính là chiếu rọi ra tâm tình dao động của một người, đem hỉ nộ ái ố yêu ác dục của người ta toàn bộ chiếu rọi ra theo màu sắc, tâm tình dao động càng mạnh, cổ ngọc tản mát ra ánh sáng lại càng mạnh.

Đích xác có thể trở thành tiêu chuẩn đo lường cảm xúc.

Bất quá cổ ngọc này tương đối hiếm, trong trúc viên nho nhỏ này lại có người sở hữu.

Mọi người theo tiếng nói nhìn lại, thấy được một kiếm khách Mặc gia dáng người gầy gò, râu ria xồm xoàm.

Mặc gia kiếm khách không coi ai ra gì đi tới trước bình phong, trực tiếp kéo xuống một khối ngọc ném vào: "Cô nương dùng xong trả lại cho ta!"

Bên trong bình phong trầm mặc trong chốc lát, chợt truyền ra tiếng của Hoa Triều cô nương: "Ngọc này xác thực đủ để công chính, đa tạ cho mượn!"

Chương 21: Làm thơ Chương 21

Người dịch PrimeK Tohabong

Nói xong, liền đem ngọc thạch sáng bóng ánh quang đeo ở trên cổ, cách bình phong cũng có thể loáng thoáng nhìn thấy.

La Minh nhíu mày, nhưng cũng biết việc này đã không cách nào thay đổi, liền xoay người nhìn về phía mọi người: "Khó được Hoa Triều cô nương có thời gian, chư vị ai có thi từ ca phú tặng không?"

Hắn không biết bài thơ xuất sắc vừa rồi có phải Doanh Vô Kỵ tự tay làm hay không, nhưng hắn biết Doanh Vô Kỵ nhất định là có chuẩn bị mà đến, bảo đảm không chừng còn có bài thơ khác, hiện tại chỉ có thể kích người khác đoạt làm thi từ, để dìm Doanh Vô Kỵ xuống.

Hôm nay người ở đây tuy rằng ít, nhưng cũng đều là tài tử đọc đủ thi thư.

Lại chưa từng nghĩ, mười mấy người không có một ai đứng dậy, hoàn toàn đều là bộ dáng xem kịch.

Cũng không phải bọn họ không làm được, chỉ là xem Doanh Vô Kỵ hôm nay gặp người nào đấu mỏ với người đó, quả thực có chút khiếp.

Nếu mình cũng bị con tin Càn Quốc này nắm lấy cơ hội lại chửi cho một trận, chẳng phải sẽ mất mặt giống như Cơ Túc và La Minh sao?

Lại nói Doanh Vô Kỵ hôm nay thơ có chút tà tính, bọn họ cho dù muốn làm thơ, cũng phải quan sát xem Doanh Vô Kỵ có thể xuất ra dạng thơ gì.

La Minh cắn răng, dứt khoát trực tiếp tiến lên một bước, đi tới trước thư án bên cạnh bình phong: "Đã như vậy, ta đây phao chuyên dẫn ngọc (thả con tép bắt con tôm), công tử Vô Kỵ, ngươi không để ý chứ!"

Xin cứ tự nhiên!

Doanh Vô Kỵ cười cười, làm ra một cái thủ thế mời.

Hắn cũng muốn nhìn xem, La Minh lần này tới đây, là muốn gây ra chuyện gì.

Thấy La Minh đề bút, không ít người đều đứng lên, dù sao hắn theo học danh sư, nói vậy thơ cũng không phải là thơ thường.

Chỉ thấy ngòi bút La Minh vững vàng:

Thướng sơn thái my vu

Thướng sơn thái my vu,

Há sơn phùng cố phu.

Trường quỵ vấn cố phu:

"Tân nhân phục hà như?"

"Tân nhân tuy ngôn hảo,

Vị nhược cố nhân xu.

Nhan sắc loại tương tự,

Thủ trảo bất tương như.

Tân nhân tòng môn nhập,

Cựu nhân tòng các khứ.

Tân nhân công chức kiêm,

Cố nhân công chức tố.

Chức kiêm nhật nhất thất,

Chức tố ngũ trượng dư.

Tương kiêm lai tỷ tố,

Tân nhân bất như cố.”

Dịch thơ:

Lên núi hái cỏ thơm,

Xuống núi gặp chồng cũ.

Kính chào (hỏi chồng rằng:

“Vợ mới lại thế nào?”

“Người mới tuy khéo lời,

Dung hạnh kém người xưa.

Nhan sắc như nhau cả,

Tay nghề chẳng khéo bằng.

Người mới vào cửa chính,

Người cũ ra cửa sau.

Người mới dệt lụa vàng,

Người cũ dệt lụa trắng.

Lụa vàng ngày bốn trượng,

Lụa trắng được hơn năm.

So sánh lụa trắng vàng,

Người mới chẳng bằng xưa.”

Mọi người nhao nhao tán thưởng.

Lại là thơ nhạc phủ!

Không hổ là học trò của Lý phu tử, làm thơ Nhạc phủ quả thực rất vững vàng.

Xem ra, chuyện xưa kể về một người đàn ông bội tình bạc nghĩa.

Thơ này vốn là tác phẩm xuất sắc, hơn nữa khúc nhạc của Hoa Triều cô nương, nhất định có thể được thế nhân truyền xướng.

Mọi người mỗi người một câu, hết sức tán thưởng.

Một mặt là cho La Minh mặt mũi, mặt khác là bài thơ này quả thật hay.

Doanh Vô Kỵ hơi nhướng mày, tại cái thế giới này, tôn thất Chu triều cũng chưa đến mức sa sút như vậy, tuy rằng mất đi quyền khống chế thực tế đối với các nước chư hầu, nhưng cũng là tượng trưng tinh thần, Chu Nhạc phủ thành lập sẽ thu thập các loại ca khúc ưu tú của dân gian, văn nhân các nước đều rất vinh dự khi các tác phẩm của mình được Nhạc phủ thu thập, thơ Nhạc phủ chính là một loại tiêu biểu nhất trong đó.

Bài thơ này của La Minh viết rất chắc tay, chỉ là không nghĩ tới hắn sẽ làm thơ về một tên cặn bã bội tình bạc nghĩa.

Người phụ nữ bị bỏ rơi gặp được chồng trước, chồng trước hối hận không ngừng, nói vợ mới không tốt bằng vợ trước, một bộ dáng vô cùng hối hận.

Chẳng lẽ…… Thừa tướng muốn mượn miệng La Minh nhận sai, khuyên Hoa Triều về nhà?

Nghĩ như vậy, ngược lại rất có thể, dù sao vợ cũ của ông ta đã qua đời, không ai có thể ngăn cản ông ta đem con gái riêng đón về nhà.

Nhưng ngươi…… xác định sẽ không đổ thêm dầu vào lửa sao?

La Minh đặt bút xuống, đưa tờ giấy cho thị nữ Hoa Triều: "Làm phiền!

Thị nữ hơi cúi người, sau khi trở lại bình phong, đưa tờ giấy cho Hoa Triều.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nhìn cảnh tượng phía sau bình phong, nói chính xác là nhìn chằm chằm Hoa Triều đeo Thông Tâm cổ ngọc trước ngực.

Thơ nhạc phủ tốt như vậy, chắc Hoa Triều cô nương nhất định sẽ rất thích?

Nhưng tất cả mọi người thật không ngờ, vầng sáng trên Thông tâm cổ ngọc chỉ hơi sáng lên một chút rồi rất nhanh biến mất.

Âm thanh Hoa Triều cô nương cũng rất bình thản: "Thơ này rất hay, bất quá ta không thích!"

Mọi người đều sửng sốt.

A cái này……

Cái này cũng không thích?

Hoa Triều cô nương hôm nay tiêu chuẩn cũng quá cao đi, vừa rồi bài kia không thích, ngay cả bài này cũng không thích?

Tờ giấy nhanh chóng được đưa ra.

La Minh nắm chặt tờ giấy, mày nhíu chặt, đang chuẩn bị mở miệng nói gì đó, lại bị một người trực tiếp kéo xuống.

Ngô Đan cười hì hì nói: "Vừa rồi ngươi cũng nói, có được hay không thì phải xem Hoa Triều cô nương có thích hay không, Ô Kê ca cũng đã chấp nhận rồi, nếu ngươi không chịu thì cũng quá mất phong độ"

"Ngươi"

La Minh tức giận, nhưng Ngô Đan đã nói thế rồi hắn chỉ có thể hừ một tiếng, vung tay trở lại chỗ ngồi của mình.

Doanh Vô Kỵ quay đầu nhìn thoáng qua: "Chư vị còn có người muốn thử không? nếu là không có, ta muối mặt một phen?"

Thấy không ai trả lời, hắn liền cười nhấc bút lên.

Chương 22: Hát bài gặp cố tri Chương 22: Hát bài gặp cố tri

Người dịch PrimeK Tohabong

Nét bút hắn như long phượng, chữ viết vô cùng tinh tế.

Khóe miệng hắn hơi nhếch lên cười, không phải là hắn thư pháp tốt, kỳ thực là thật là 'Khải thư tinh thông' của La Minh dùng quá tốt.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, hắn viết ra bài thơ sớm đã chuẩn bị.

Yến khu thời hồng đậu mãn chi

Viễn du nhân mạc vấn quy kỳ

Thùy độc thủ mãn sương thủy bích

Bất tri kim tịch hà tịch

Yến hồi thời lương nhân vô tích

Ứng hữu ý khứ biệt ly

Bất nguyện trường tình vô sở kí

Viễn hành tầm tầm mịch mịch thiên lý

Dịch thơ:

Ngày chàng đi hồng đậu trên cây

Chim yến bay đi sao chẳng về

Để em mòn mỏi cùng mong ngóng

Không biết đêm nay là đêm nao

Chim yến phương xa nay đã về

Mà chàng nơi nao chẳng thấy đâu

Đoạn tình không nơi nào gửi gắm

Đi ngàn dặm xa để kiếm tìm.

……

Nhìn thấy những câu này, mọi người không khỏi nhìn nhau.

Nói thật, những câu này tạo ra ý nghĩa rất đẹp, kể chuyện xưa cũng có chút êm tai, làm cho người ta phảng phất có thể nhìn thấy một người phụ nữ quyến luyến tiễn chồng đi xa.

Chỉ là từ góc độ sáng tác thơ mà nói, quả thực có chút khó coi.

Hoặc là nói, căn bản không gọi là thơ.

Tại sao con tin nước Càn lại làm ra bài thơ kỳ lạ như thế?

Doanh Vô Kỵ lại hồn nhiên viết ào ào.

Nếu Hoa Triều đã nói thích hay không là dựa vào cảm xúc cá nhân thì ta đây viết liền chạy theo sở thích cá nhân của ngươi mà viết.

Một bài "Tham song" (nhìn qua khung cửa) gửi người mẹ đã mất, không tin không xuyên thủng phòng tuyến xảm xúc của cô.

Đây là bom đấy

Còn gọi là bom hẹn giờ

……

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Doanh Vô Kỵ viết xong bài thơ Tham Song.

Chỉ bất quá, đại bộ phận mọi người đều lộ ra thần sắc thất vọng.

Câu chuyện này kể rất hay, đáng tiếc cũng không phải thi tác, chỉ xem từ, giống như là khúc nhạc mà ca nữ dân gian thuận miệng ngâm nga.

Tuy rằng văn nhân khi nhắc tới thi từ ca phú luôn đặt chúng song song, nhưng chung quy vẫn có khác biệt, làm thơ phần lớn đều chướng mắt làm khúc, cho dù là hát khúc, cũng lấy hát thơ nhạc phủ làm đầu.

Cơ Túc nhịn không được cười ra tiếng: "Họ Doanh kia, ngươi chỉ vẽ nguệch ngoạc ra loại câu này, sợ là không thấy được mặt Hoa Triều cô nương đâu!"

Nói xong, hắn xoay người nhìn về phía La Minh, đây không phải nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của?

La Minh sắc mặt có chút phiền não: "Mấy câu vớ vẩn như thế, vẫn là không nên làm bẩn ánh mắt của Hoa Triều cô nương, công tử Vô Kỵ, mời ngươi đi ra ngoài!"

Nói xong liền vươn tay chuẩn bị đoạt lấy tờ giấy.

Ngô Đan nhanh tay lẹ mắt, giơ tay ra chắn La Minh: "Hoa Triều cô nương có thích hay không, khi nào thì đến phiên La

huynh nói?"

La Minh hừ lạnh một tiếng: "Đây là nơi văn nhân nhã sĩ hội họp, làm ra mấy câu như thế, truyền ra ngoài không chỉ làm mất mặt chúng ta, càng làm mất mặt Hoa Triều cô nương, chư vị nói có đúng hay không?"

Mọi người nhất thời xì xào bàn tán.

"Quả thật! Những câu này đứng riêng rẽ thì còn hay, gom lại một chỗ thì lại thừa".

"Những câu này truyền ra ngoài chỉ làm cho người ta chê cười, còn tưởng rằng văn nhân Đại Lê ta làm thơ không nên hồn"

"Đúng, mặc dù Hoa Triều cô nương phổ ra khúc nhạc êm tai, cũng không liên quan đến Doanh Vô Kỵ".

"Đáng tiếc, vốn tưởng rằng Doanh Vô Kỵ rất có tài hoa, nhưng hiện tại xem ra, tác phẩm xuất sắc vừa rồi không phải do chính tay hắn sáng tác".

Nghe mọi người nói như vậy, La Minh rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Đang chuẩn bị quát lui Ngô Đan, lại nhìn thấy Doanh Vô Kỵ một lần nữa nhấc bút lên, ở câu câu thứ nhất đánh dấu một hàng chữ nhỏ: Công lục công chỉ công lục công.

Đây là…… Công chỉ Phổ (cách đánh dấu bản nhạc, vốn thịnh hành từ thời Đường)?

Mọi người ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta, bọn họ phần lớn xuất thân quý tộc, quân tử lục nghệ: lễ nhạc ngự số thư xạ không nói tinh thông, nhưng cũng đều học qua, tự nhiên nhận ra đây là công chỉ phổ, ai cũng không nghĩ tới, Doanh Vô Kỵ dĩ nhiên làm ra cả nhạc phổ.

Trong lúc bọn họ ngây người, Doanh Vô Kỵ thoan thoắt, đánh dấu toàn bộ phổ khúc của bản nhạc.

Phù……

Doanh Vô Kỵ hơi thở ra một hơi, hắn là một người mù nhạc, không hiểu cái gì là công chỉ phổ, bất quá kiếp trước hắn trùng hợp liếc qua một lần. May mắn có Vu Sương Tự cấp Tỉnh Thần Phù, mới có thể chép lại hoàn chỉnh.

Hắn vẫy vẫy tay với tiểu thị nữ của Hoa Triều cô nương: "Làm phiền!"

Tiểu thị nữ nghe gọi, nhẹ bước đi tới.

La Minh lại đưa tay ngăn lại: "Không cần!'

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: "La huynh có cao kiến gì?"

La Minh trầm mặt: "Ngươi mặc dù phổ ra khúc nhạc, nhưng khúc nhạc tất nhiên không tốt bằng Hoa Triều cô nương, từ ngữ càng khó coi, vẫn là không nên làm bẩn ánh mắt của Hoa Triều cô nương!"

"Ai chà? Sao con người ngươi lại không nói đạo lý vậy?"

Bạch Chỉ Tiên nhịn không được, căm giận bất bình trừng mắt nhìn La Minh.

Thần sắc La Minh lại bình tĩnh, không hề có ý nhượng bộ.

Nhưng đúng lúc này, phía sau bình phong truyền đến một âm thanh.

"Đủ rồi!"

Âm thanh Hoa Triều hiếm khi mang theo một tia tức giận: "Ta tự có mắt nhìn, bẩn hay không, không cần người khác thay ta quan tâm. La Quân Tử, anh theo học danh sư, lại là con trai Thừa tướng, nếu lời này nói ở nơi khác, ta không dám không

nghe theo, chỉ là tại Trúc viên một tấc vuông này, kính xin đừng thay ta làm chủ".

Mọi người đều ngẩn ra, Hoa Triều cô nương từ trước đến nay dịu dàng nổi tiếng, chưa bao giờ đối với người khác nổi giận, như thế nào hôm nay…

Bất quá cẩn thận nhớ lại, La Minh quả thật quá là xen vào chuyện người khác.

Chỉ là ngại thân phận La Minh, bọn họ cũng sẽ không ngốc nghếch đến mức lên tiếng công kích.

Ngược lại có người đi ra hòa giải, sợ La Minh ghi hận ca nữ này, nếu thật sự xảy ra chuyện, sau này nghe ai tấu khúc?

"La huynh cũng không phải ý đó, chẳng qua là lo lắng cô nương mệt nhọc, không muốn cô nương bởi vì thứ tầm thường mà hao tổn tinh thần!"

Hoa Triều không tiếp tục dây dưa, chỉ nhẹ nhàng thở ra một hơi, ôn hòa gọi: "Tiểu Liễu, lấy khúc nhạc ra đây đi!"

"Vâng!"

Chương 23: Phá phòng tuyến cảm xúc Chương 23: Phá phòng tuyến cảm xúc

Người dịch PrimeK Tohabong

Tiểu Liễu lên tiếng, lướt qua La Minh nhận lấy tờ giấy, lần này La Minh không ngăn cản.

Sau khi đưa tờ giấy qua, sau bình phong lâm vào yên lặng thật lâu.

Doanh Vô Kỵ hứng thú đánh giá La Minh, lúc trước Vu Sương Tự nói Hoa Triều tám chín là con riêng của Thừa tướng, hiện tại xem ra đã mười phần, cũng không biết hai cha

con nhà này rốt cục quan hệ như thế nào, trong chuyện ám sát mình, sắm vai nhân vật gì.

Sau bình phong.

Hoa Triều nắm chặt trang giấy, hơi thở có chút dồn dập, cái kiểu bức ép của Doanh Vô Kỵ làm cho nàng có chút khó chịu, nhưng cái bộ dáng như muốn kiểm soát nàng của La Minh khiến nàng càng phản cảm.

Huống hồ, nàng cách bình phong cũng nghe được chuyện Doanh Vô Kỵ phổ ra khúc nhạc, trong lòng cũng có chút tò mò, không nghĩ tới một công tử, lại còn có thể phổ khúc.

Nàng chậm rãi mở tờ giấy ra, nhìn kỹ.

Chỉ liếc mắt một cái, trong đầu nàng liền xuất hiện hình tượng một phụ nữ dịu dàng.

Mong đợi khi chờ đợi, phát hiện chờ đợi hoài công vô ích thì đau khổ, còn có kiên định bước chân trên con đường đi tìm chồng, tất cả đều viết vô cùng sinh động.

Mà hình tượng người phụ nữ này, cũng dần dần biến thành hình ảnh trong trí nhớ của nàng.

"Hắn viết là…"

Hốc mắt Hoa Triều có chút chua xót, Thông tâm cổ ngọc trước ngực cũng phát ra ánh sáng sáng ngời.

"Thiếp đi lang bạt nơi đất khách

Ngày tháng mong gặp ý trung nhân

Nào biết lòng chàng đã thay đổi

Kim bảng đề danh, quên thiếp rồi

Buồn này trời xanh đâu có thấu

Nuốt lệ chúc chàng với hồng nhan"

…….

Mặc dù chưa lên tiếng, trong đầu nàng cũng đã hiện lên một ca nữ đánh đàn, tiếng đàn nỉ non.

Sau khi xem xong, nước mắt nàng rơi như mưa.

Năm ấy nàng còn là đứa trẻ, đi theo mẫu thân không ngại ngàn dặm xa xôi đến Giáng Thành, hai mẹ con lại phát hiện phu quân cùng phụ thân khổ sở chờ đợi nhiều năm, đã thành con rể quý của Ngụy gia.

Người con gái trong khúc nhạc còn phải chứng kiến đại hôn của người phụ lòng, còn mình bị thê tộc của người phụ lòng uy hiếp, giống như đuổi gà đuổi khỏi Giáng Thành! Mà người phụ lòng kia, lại một câu cũng không dám hé răng!

Nghe mẫu thân nói, lúc người cha phụ bạc vào kinh đã hứa hẹn, chỉ cần làm quan, nhất định để cho nàng vinh hoa phú quý cả đời, không nghĩ tới lại là kết quả như vậy.

Câu chuyện này không thê thảm như hai mẹ con nàng, nhưng đã chạm tới trái tim nàng khiến nàng muốn khóc thật to.

Trong khoảng thời gian ngắn, Thông Tâm cổ ngọc sáng rực. Mà trong đầu Doanh Vô Kỵ, cũng vang lên một âm thanh.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được kỹ pháp hoàng cấp 《 nhạc nghệ tinh thông 》.

Cùng lúc đó, sau bình phong vang lên âm thanh của Hoa Triều.

Công tử, có thể vào sau bình phong một lát không?

"Nhạc nghệ tinh thông" lại là hoàng cấp, xem ra trình độ âm nhạc của cô nương Hoa Triều đích xác không thấp.

Mà Ma Âm Quán Nhĩ trở thành pháp thuật huyền cấp, chỉ dựa vào sóng âm là có thể làm loạn tâm trí người khác, tùy ý trêu chọc tâm tình của đối tượng khác.

Chỉ tiếc, chỉ sau khi đạt Cảnh giới Thai Thuế về sau mới có thể phát huy ra uy lực của pháp thuật chân chính.

Tụ Thần cảnh không phải là không thể dùng, nhưng cần tinh khí thần ít nhất phải đột phá tới tầng 11, mới có thể miễn cưỡng dùng, nhưng so với Cảnh giới Thai Thuế vẫn là không bằng.

Nhưng không sao.

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm thấy trong đầu bỗng nhiên có một mảnh khu vực được thắp sáng, ít nhất về sau mình không bị mù nhạc.

Kính xin công tử đến sau bình phong một chút!

Sau khi âm thanh Hoa Triều cô nương vang lên, mấy tên trong trúc viên đều nhịn không được lộ ra ánh mắt cực kỳ hâm mộ.

La Minh sắc mặt khó coi, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ mặc kệ hắn, chậm rãi đi tới phía sau bình phong, rốt cục thấy được dung mạo thật của Hoa Triều cô nương.

Thân thể thướt tha, dung mạo ôn hòa, trên mặt mang khăn lụa mỏng manh, nhưng làm thế nào cũng không che giấu được ý nhị của thục nữ, phảng phất như toát ra vẻ đào mật làm đắm say lòng người.

Nhất là đôi mắt hoa đào hơi phiếm hồng kia, làm cho người ta nhịn không được đem lòng yêu mến.

Công tử mời!

Hoa Triều đứng dậy, dịu dàng cúi đầu, vẻ mặt bất ngờ.

Cô nương mời! Trước xin chén trà uống!

Doanh Vô Kỵ không khách khí với nàng, trực tiếp ngồi xuống, bưng lên một chén trà xanh uống.

Hắn kín đáo quét mắt nhìn tình huống chung quanh một cái, theo Vu Sương Tự nói nha hoàn bên cạnh Hoa Triều cơ hồ không có tu vi, mà có một cao thủ cảnh giới Thai Thuế âm thầm bảo vệ, trước khi xác định chân tướng, vạn lần không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Hoa Triều sai Tiểu Liễu đem Thông Tâm cổ ngọc đưa ra ngoài, sau đó cười nói: "Đa tạ công tử, được khúc nhạc này, quả thật là chuyện may mắn của tiểu nữ!"

"Bảo mã xứng anh hùng, Giai Khúc cũng có thể xứng mỹ nhân, Hoa Triều cô nương xứng đáng!"

"Công tử quá khen rồi!"

Hoa Triều hé miệng cười, lại phát hiện ánh mắt Doanh Vô Kỵ đang rơi vào trên người mình một cách không giấu diếm, theo bản năng cúi đầu, Giáng Thành tài tử rất nhiều, nhưng phần lớn nho nhã, lớn mật trực tiếp như thế nàng chỉ gặp một mình Doanh Vô Kỵ.

Vẻ mặt Doanh Vô Kỵ có chút lạnh lùng.

Bởi vì hắn nhìn thấy cuối thang cảm xúc của Hoa Triều có hai quả cầu ánh sáng, ngoại trừ Hoàng cấp, còn có một cái là Huyền cấp, cũng không biết là cái gì.

Điều này giải thích thế nào?

Chương 24: Ta cho ngươi đàn lại một lần nữa Chương 24

Người dịch PrimeK Tohabong

Một ca nữ không lộ chút tu vi nào, lại nắm giữ kỹ pháp hoặc pháp thuật huyền cấp, điều này quả thực có chút quái dị.

Người này rất có thể có vấn đề!

Doanh Vô Kỵ mỉm cười" Hoa Triều cô nương, ta nghe nói phàm là người có thể ở sau bình phong nghe tấu nhạc, đều được cô nương coi là tri âm, nếu là ở đây có thể được nghe một khúc nhạc do cô nương đàn, không biết có được không!"

Hoa Triều cười gật đầu: "Đúng là như thế, không biết công tử muốn nghe bài nào?"

Lúc này, bên ngoài bình phong vang lên âm thanh La Minh: "Vừa vặn, hôm nay Công tử Vô Kỵ tặng một khúc nhạc, chi bằng Hoa Triều cô nương tấu khúc này?"

Doanh Vô Kỵ có chút không vui: "Bản công tử đang cùng Hoa Triều cô nương nói chuyện với nhau, La huynh vì sao chen vào? Vừa rồi La huynh thay Hoa Triều cô nương cự tuyệt khúc nhạc của bản công tử, hiện tại lại thay bản công tử chọn khúc nhạc, xem ra La huynh về sau tất thành trụ cột vững vàng của Đại Lê, đến lúc đó chính vụ của tam công cửu khanh tất cả đều do La huynh làm thay, bớt cho bọn họ vất vả, há chẳng phải tốt sao?"

La Minh nghẹn lời: "Ngươi!"

Hoa Triều cười nói: "Công tử muốn nghe khúc gì thì nói, người khác tự nhiên không thể quyết định thay công tử!"

Doanh Vô Kỵ nheo mắt cười nói: "Vẫn là Hoa Triều cô nương sáng suốt, không biết cô nương còn nhớ Hồ Khúc mà canh ba hôm qua cô nương đàn không? Ta muốn nghe bài này"

Lời này vừa nói ra, hắn đột nhiên thu hoạch một đợt thuộc tính tinh khí thần, toàn bộ đến từ La Minh cùng Hoa Triều.

Hai tỷ đệ này, có quá nhiều vấn đề.

Doanh Vô Kỵ trong lòng không khỏi sinh ra một tia chán ghét, ngay từ đầu hắn đã biết Càn Lê hai nước muốn đem chuyện này đè xuống, lại không quá hiểu vì sao Lê quốc vì sao cấm Phi Ngư Vệ ngừng điều tra vụ án này.

Nhưng nếu vụ án ám sát này liên quan đến Thừa tướng, vậy tất cả đều dễ hiểu.

Phải biết rằng, sau lưng Thừa tướng chính là Ngụy gia, bối cảnh quyền uy ngay cả vương thất Lê quốc cũng không dám khinh thường.

A……

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Cô nương không muốn đàn sao? Ta nghe nói, cô nương cầm nghệ cao siêu, bất luận Địch Khúc hay là Khương điệu đều có thể dễ dàng tấu khúc. Trước đó vài ngày ta may mắn nghe được một lần, liền nhịn không được ngày nhớ đêm mong, lúc này mới mạo muội đi tới Trúc Viên.

Hoa Triều cười dịu dàng, nhưng lại bình tĩnh ngoài ý muốn: "Công tử đã khen như thế, tiểu nữ làm sao có thể làm hỏng hứng thú của công tử? Tiểu Liễu! Đi đem Hồ Cầm tới".

"Vâng!"

Tiểu Liễu đáp một tiếng, chỉ chốc lát sau liền mang Hồ Cầm đi tới.

Hoa Triều ôm lấy cầm, hướng Doanh Vô Kỵ hơi cúi người, liền chậm rãi ngồi xuống, tay cầm trúc phiến tấu đàn.

Hồ cầm không giống với phong cách các ca khúc Trung Nguyên, chỉ có hai sợi dây đàn lại có thể tấu ra khúc nhạc du dương, mang theo một vẻ đẹp dã tính, chỉ nghe âm thanh phảng phất đưa mình vào trong vùng hoang dã, làm cho ý niệm trong đầu được thoáng đáng mà tùy hứng. Lại giống như

có thể nhìn thấy một người con gái mạnh dạn cởi mở biểu đạt tình yêu với tình lang.

Trong khoảng khắc, một khúc nhạc đã đàn xong.

Công tử, ta đàn xong rồi!

Khóe miệng Hoa Triều mang theo nụ cười, vẻ mặt điềm đạm mà tự tại.

Doanh Vô Kỵ từ trong ngực lấy ra một cái hộp, đẩy tới giữa bàn, khẽ cười nói: "Một lần không đủ, ta còn muốn nghe lại một lần, kính xin cô nương thành toàn."

Cái này……

Đương nhiên cũng không thể để cô nương đàn vô ích, lễ vật này kính xin cô nương nhận lấy.

Hoa Triều mặc dù có chút chần chờ, nhưng thân hình vẫn hơi nghiêng về phía trước, tò mò nhìn về phía cái hộp, chỉ thấy cái hộp chia làm sáu mươi bốn ô vuông nhỏ, bên trong không biết chứa thứ gì.

Không khỏi tò mò hỏi: "Công tử, đây là vật gì?"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Đây là Âm Trùng Bàn, là một vị thế ngoại cao nhân tặng, bên trong niêm phong 64 loại Âm Trùng, đều có thể nương theo tiếng nhạc mà động, nghe nói Hồ Khúc tinh xảo, có thể đánh thức âm trùng nhảy múa theo nhạc, không biết cô nương có thể một lần nữa đàn tấu hay không."

Đây đương nhiên không phải là Âm Trùng Bàn gì, đây là Cổ Bàn, là tiêu chuẩn đánh giá cuối cùng mà Vu Sương Tự giao cho hắn.

Người tu cổ trùng từng tạo thành không ít vấn đề nan giải đối với đạo môn, đệ tử của hai môn phái này lại thường xuyên xảy ra xung đột, cho nên không ít đệ tử đạo môn ra ngoài đều

mang theo cổ bàn niêm phong cổ trùng, dùng để thăm dò hành tung của người tu cổ trùng, không nghĩ tới lại dùng đến ở nơi này.

Nghe nói như thế, vẻ mặt Hoa Triều từ trước đến nay bình tĩnh, rốt cục xuất hiện một tia kinh hoảng.

Nàng theo bản năng lui về phía sau một tấc, miễn cưỡng cười nói: "Công tử! tiểu nữ học nghệ không tinh, không thể khiến cho Âm Trùng nhảy múa, thật sự xấu hổ, mặc dù lại đàn một lần, e rằng công tử cũng không nhìn thấy Âm Trùng nhảy múa!"

"Chưa chắc đâu!"

Doanh Vô Kỵ lạnh lùng cười: "Nếu không phải cô nương vừa rồi cố ý đàn sai điệu thứ bảy và thứ hai mươi ba, chỉ e là Âm Trùng đã nhảy múa rồi!"

"Cái gì?"

Hoa Triều nhất thời hoảng sợ, con tim vừa mới buông lỏng nhất thời treo lên cổ họng, không nghĩ tới khác biệt rất nhỏ như vậy Doanh Vô Kỵ cũng có thể nghe ra được.

Trong khoảng thời gian ngắn, nàng cũng hoảng hốt.

Trong khoảnh khắc thất thần này.

Roẹt!

Một đạo hàn quang.

Doanh Vô Kỵ rút đoản kiếm giấu trong giày ra, trực tiếp kề trên cổ Hoa Triều, ánh mắt lạnh như băng: "Ta cho ngươi đàn lại một lần nữa!"

…….

Chương 25: Hãm hại Chương 25: Hãm hại

Người dịch PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ cũng không nghĩ tới, muốn điều tra rõ ràng chân tướng, lại gian nan như vậy.

Phí hết trăm nghìn khổ nhọc, chép một bài thơ, một khúc nhạc mới đi vào phía sau bình phong, thật vất vả nghe được Hoa Triều đàn ca, lại bị nàng lén lút thay đổi hai điệu, nếu không phải vừa vặn có kỹ năng "Nhạc nghệ tinh thông", e rằng dùng một vạn tấm Tỉnh Thần Phù cũng nghe không ra hai chỗ khác biệt.

Chỉ là muốn điều tra một vụ án ám sát, lại gặp phải lực cản lớn như vậy, thật có chút không nghĩ tới.

Hoa Triều cũng ngây dại: "Sao ngươi…"

Nàng vừa rồi sở dĩ không bối rối quá mức, cũng là bởi vì nghĩ tới cách sửa đổi khúc nhạc này, kết quả không nghĩ tới mình làm kín kẽ như vậy, vậy mà vẫn là bị hắn nghe ra sự khác biệt?

Mọi người nói con tin Càn Quốc tư chất bình thường, ngoại trừ làm việc quy củ không có bất kỳ chỗ nào đáng khen ngợi, tại sao lại có trình độ cao thâm đối với âm nhạc như vậy ?

Trong lúc nhất thời, nàng cũng hoảng hốt.

Doanh Vô Kỵ cau mày: "Không nghe thấy sao? Ta cho ngươi đàn lại một lần nữa"

Đúng lúc này, bình phong bị người ta đạp đổ.

Người đạp chính là La Minh, vừa rồi, trong nháy mắt Doanh Vô Kỵ rút kiếm, Tiểu Liễu liền vô thanh vô tức chạy ra bên ngoài bình phong.

Bình phong vừa đổ, tất cả mọi người thấy được tình huống bên trong, không khỏi từng đợt kinh hô.

"Doanh Vô Kỵ, ngươi làm gì thế?"

“Bỏ kiếm xuống, không được làm hại Hoa Triều cô nương!”

“Dừng tay!”

Bọn họ vừa rồi nghe hai người đối thoại cũng cảm giác có gì đó sai sai, nhưng thật đúng là không nghĩ tới, Doanh Vô Kỵ lại dám kề kiếm vào cổ Hoa Triều!

“Này này này, rốt cục là chuyện gì xảy ra thế!”

La Minh sắc mặt khó coi: “Doanh Vô Kỵ! Ngươi làm cái gì, trước mặt mọi người, ngươi còn dám hành hung sao?

Doanh Vô Kỵ cười lạnh một tiếng: “Hành hung? Người trong miệng La huynh bị hành hung, rốt cục là ta, hay là vị Hoa Triều cô nương này? Hôm qua ta bị Cổ Trùng làm hại, thúc giục Cổ Trùng chính là khúc nhạc Hoa Triều cô nương vừa đàn. Ta bắt sống hung thủ, La huynh lại nói ta hành hung!

Cái gì!

Mọi người đều cả kinh, chuyện Doanh Vô Kỵ lập tức nổi gió hai ngày nay ở Giáng Thành truyền đi ồn ào huyên náo, tuy rằng cũng có người nói chuyện của Doanh Vô Kỵ có kỳ quặc, nhưng tuyệt đại đa số mọi người đều không tin.

Bởi vì mặc dù Doanh Vô Kỵ địa vị xuống dốc không phanh, thì vẫn là con tin của quốc gia hữu nghị, nhất là hiện tại Càn Quốc ở trên chiến trường giống như mặt trời ban trưa.

Ám sát Doanh Vô Kỵ?

Điên rồi hả!

Nếu thật sự ám sát thành công, Càn Lê hai nước nhất định trở mặt, dụng tâm đã không thể chỉ dùng từ hiểm ác để hình dung!

Nhưng ai có thể nghĩ đến, kẻ đứng đằng sau ám hại Doanh Vô Kỵ lại chính là Hoa Triều cô nương, một người con gái yếu đuối.

La Minh cắn răng nói: "Công tử Vô Kỵ, chuyện này có gì sai sót hay không? Hoa Triều cô nương chỉ là một cô gái yếu đuối……"

Doanh Vô Kỵ hỏi ngược lại: "Có cần ta đem khúc nhạc vừa rồi một lần nữa đàn lại hay không, cho ngươi nhìn xem cổ trùng này rốt cục có thể cử động hay không!"

La Minh không nói lời nào.

Hắn cũng không biết Doanh Vô Kỵ cầm nghệ tinh xảo như vậy lại thâm tàng bất lộ, nhưng hắn cảm thấy những lời này tám phần không phải giả.

Trong lòng hắn tức giận, nhìn thoáng qua đầu tường, lại phát hiện cao thủ âm thầm bảo vệ Hoa Triều đã không thấy bóng dáng, bờ sông lại truyền đến tiếng đánh nhau.

Xoay người nhìn, kiếm khách Mặc gia vừa rồi tế ra Thông Tâm Cổ Ngọc cũng đã biến mất không thấy đâu!

Người nọ là đồng bọn của Doanh Vô Kỵ, chính là hắn dẫn dụ hộ vệ đi!

Doanh Vô Kỵ vô cùng trấn định: "Hoa Triều cô nương, ta bây giờ còn không muốn giết ngươi, mời ngươi trước mặt mọi người đem khúc nhạc hoàn chỉnh chỉnh tấu một lần, sau đó nói ra tại sao muốn ám sát ta!"

Sắc mặt Hoa Triều có chút trắng bệch, mím môi, nhưng không mở miệng.

Lập tức bỏ kiếm xuống, hiện giờ Càn Lê môi răng gắn bó, nếu bởi vì ngươi nhất thời xúc động phá hư bang giao hai nước, ngươi nhất định trở thành tội nhân thiên cổ."

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Những lời này là do La huynh nói đấy nhé. Thích khách con tin của nước bang giao thì không sao, còn ta kề kiếm lên cổ một ca nữ thì lại phá hỏng bang giao hai nước. Đây là đạo lý gì?”

La Minh cũng nghẹn lời: “Ngươi……”

Hắn có loại xúc động chửi má nó, nhìn tư thế này, Doanh Vô Kỵ rất có thể đã biết thân phận thật sự của Hoa Triều.

Nhưng người này điên rồi sao?

Biết rõ sẽ liên lụy Thừa tướng vào, nhưng vẫn đem chuyện này lôi ra ánh sáng.

Càn Lê hai nước đạt được nhận thức chung nhất trí muốn đem chuyện này đè xuống, hắn lại được thể lôi chuyện này ra, nếu không đưa ra một cái công đạo, chỉ sợ song phương đều không dễ kết thúc.

Làm gì bây giờ?

La Minh cũng có chút đắn đo bất định, dù sao kiếm cách cổ Hoa Triều quá gần, trừ phi sử dụng pháp thuật trong nháy mắt có thể làm cho người ta mất đi năng lực hành động, nếu không mặc dù cao thủ trên Cảnh giới Thai Thuế cũng không nhất định có thể cứu được Hoa Triều.

Hắn oán hận nhìn Doanh Vô Kỵ, cảm giác người này sau khi gặp chuyện không may liền biến thành người điên.

Doanh Vô Kỵ ngược lại rất bình tĩnh.

Hắn đương nhiên cũng không muốn hai nước Càn Lê hoàn toàn trở mặt, bằng không địa điểm lật bàn tuyệt đối không phải là Trúc viên nhỏ chỉ có mười mấy người.

Nhưng kiểu gì cũng phải làm rõ!

Hiện tại hai nước Càn Lê đều coi mình là quả hồng mềm có thể tùy ý xoa bóp, ngay cả Tuân Chí Doãn cũng dám bằng mặt không bằng lòng với mình, ngày hôm qua lúc ở phòng khám nghiệm tử thi, thậm chí còn muốn dạy mình làm người.

Tuy rằng hiện tại Lê quốc nhất định đã phái người bảo vệ, nhưng cứ thế mãi, nhất định lâm vào cục diện cực kỳ bất lợi.

Nếu Càn Lê còn giữ quan hệ tốt thì mình uất ức cả đời.

Nhưng nếu Càn Lê xuất hiện xung đột lợi ích, chính mình trở thành người đầu tiên bị hiến tế.

Cả hai kết quả này, hắn đều không chấp nhận.

Chương 26: Ta có quyền lật bàn Chương 26: Ta có quyền lật bàn

Người dịch PrimeK Tohabong

Cho nên hắn cần nói cho người của hai nước, ta đây đếch cần đại cục hay không đại cục? Chọc ta không vui, ta liền lật bàn các ngươi lên.

Dù sao ta cũng là con tin, là mặt mũi quan trọng của bang giao các ngươi, nếu ta chết thì Càn quốc còn có thể thờ ơ tô vẽ thái bình, vậy ta kính ngươi là con rùa đen.

Tình cảnh giằng co không dứt.

Từng đội Phi Ngư Vệ tràn vào Trúc Viên, vây quanh mọi người.

Bạch Chỉ cùng Ngô Đan biến sắc, nhanh chóng bảo vệ Doanh Vô Kỵ.

Phi Ngư Vệ thấy Doanh Vô Kỵ cầm kiếm gác trên cổ Hoa Triều, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cuối cùng.

Hoa Triều cô nương nhẹ nhàng thở dài một hơi, ngữ khí bình tĩnh nói: “Công tử, chuyện ngươi muốn biết, ta đều nói với ngươi!”

Doanh Vô Kỵ nhướng mày: “Nói đi!

Hoa Triều nhìn lướt qua người chung quanh, thần sắc có chút khó xử: “Có mấy lời không nên nói trước mặt mọi người, có thể vào nhà nói hay không?”

Doanh Vô Kỵ hơi suy tư, cuối cùng gật gật đầu, hắn quơ quơ kiếm trong tay: ” Theo ta vào phòng”.

Hắn hiện tại nắm giữ chân giải ba loại kiếm chiêu, mặc dù Hoa Triều thật sự muốn giở trò gì, hắn cũng có thể lấy tính mạng của nàng.

Vào phòng, đóng cửa lại.

Hai người ngồi đối diện, Doanh Vô Kỵ không hề có ý buông kiếm.

Hoa Triều sắc mặt hơi có chút trắng bệch, nhưng vẻ mặt cũng không thấy kinh hoảng, ánh mắt thản nhiên nói không nên lời: “Nói ra công tử có thể không tin, ta cũng không phải cố ý hãm hại công tử, thậm chí trước hôm nay, ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.”

Doanh Vô Kỵ nheo mắt: “Vậy bài hát này giải thích thế nào?”

Hoa Triều hàm răng khẽ cắn môi: ” Mùng mười tháng trước, có một nhạc sư nổi tiếng đến thăm nhà, ông ta vốn là nhàn vân dã hạc (người ở ẩn không màng danh lợi), quanh năm tại Khuyển Nhung Khương Địch du lịch, Hồ khúc chính là ông ta lúc ấy tặng cho ta. Có được khúc phổ, ta từng thỉnh giáo Hồ lão tiên sinh, ông ta chính là nhạc sư cung đình đức cao vọng trọng, ông ta có thể làm chứng cho ta!”

Mùng mười tháng trước?

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, nếu như Hoa Triều nói không sai, chuyện này lại càng khó giải quyết.

Bởi vì mùng mười tháng trước, chuyện đứa con riêng của Càn vương chưa lộ ra, thì kế hoạch ám sát mình cũng đã bắt đầu".

……

"Doanh Vô Kỵ từ trên xuống dưới đánh giá Hoa Triều một cái: "Nói như vậy là ngươi bị người khác cố ý hãm hại?"

Đúng!

Hoa Triều gật đầu.

Doanh Vô Kỵ lại hỏi: "Nếu là có người cố ý cấu kết hãm hại, ngươi vì sao không trực tiếp báo quan phủ?"

"Bởi vì không thể giải thích rõ!"

Tiểu nữ tuy là ca nữ, nhưng cha đẻ của ta lại là đương kim thừa tướng, người trong Giáng Thành biết chuyện này không nhiều lắm, nhưng cũng không phải không có."

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu, Hoa Triều này thoạt nhìn ngược lại thẳng thắn thành khẩn.

Hoa Triều tiếp tục nói: "Ta say mê nhạc nghệ, không hiểu chính sự, nhưng tối hôm qua Thừa tướng phái người thông báo cho ta việc này, hơn nữa còn nói cho ta biết mối quan hệ lợi hại trong đó. Ta tuy là bị người người khác cấu kết hãm hại, nhưng chỉ có một mình ta đàn tấu khúc vong hồn này. Hơn nữa Thừa tướng chủ trương giá họa cho nước Càn, chuyện này chỉ cần làm lớn, thì quan hệ hai bên sẽ bất hòa".

Đến lúc đó Càn Lê hai nước giao chiến, dân chúng lầm than, ta cũng không thể sống những ngày tháng như trước kia,

hoặc là lấy mạng này để làm cái giá cho cho bang giao hai nước, hoặc là cả đời phải trốn ở phủ Thừa tướng, vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời.”

Doanh Vô Kỵ ánh mắt ngưng tụ, cảm giác nàng nói không phải không có đạo lý.

Kỳ thật ngay từ đầu nghe được thân phận Hoa Triều, Doanh Vô Kỵ liền có chút cảm thấy không thích hợp, nếu Thừa tướng thật sự muốn giết mình, nhất định sẽ phái một người không liên quan, không có đạo lý lôi scandal con gái riêng của mình ra.

Đương nhiên, nếu muốn hoàn toàn tẩy sạch hiềm nghi của Hoa Triều, còn phải chờ bắt được người tặng nàng Hồ Khúc mới được.

Hoa Triều thấy Doanh Vô Kỵ không nói lời nào, cẩn thận nhìn về phía kiếm trên vai: “Công tử, có thể buông kiếm xuống chưa?”

Chương 27: Thái tử điện hạ

Có thể, nhưng trước tiên ngươi đừng nghĩ tới chạy trốn.

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, đem kiếm đặt ở trên bàn.

Hoa Triều rốt cục thở phào nhẹ nhõm, cảm xúc coi như vững vàng rốt cục xuất hiện một tia dao động, nhẹ nhàng lau mắt hơi hoe đỏ.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, giọng nói của một người trung niên ở ngoài cửa vang lên.

Công tử Vô Kỵ, Phi Ngư Vệ Thiên Hộ Trần Duy cầu kiến!

Vào đi!

Trần Duy đẩy cửa vào, theo bản năng đi về phía trước một bước, lại bị Doanh Vô Kỵ trừng mắt một cái.

Hắn hoảng sợ, mắt thấy Doanh Vô Kỵ nắm chặt chuôi kiếm, vội vàng nói: "Công tử Vô Kỵ, người con gái trước mắt là con gái Thừa tướng, chớ xúc động, ngươi ngàn vạn lần không nên bước vào con đường phạm tội!"

Vừa rồi thời điểm nhận lệnh đến đây, ông ta liền nghe thượng cấp nhiều lần dặn dò, con tin này đã điên rồi, hành sự nhất định phải vạn phần cẩn thận.

Vừa rồi ông ta nghe được Doanh Vô Kỵ buông kiếm xuống mới dám tiến vào, nhưng không nghĩ tới độ cảnh giác của Doanh Vô Kỵ lại mạnh như vậy.

Doanh Vô Kỵ liếc ông ta một cái: "Có việc nói thẳng, không cần đứng gần như vậy!

“Trần Duy vội vàng nói: “Tại hạ lần này phụng mệnh đến đây, muốn đặc biệt cho công tử một công đạo. Chuyện xảy ra, ngỗ tác đi theo cũng đã phát hiện dấu hiệu cổ trùng, hơn nữa đã biết có liên quan đến Hoa Triều cô nương, sau khi thương lượng với Thừa tướng, chúng ta đã bắt đầu điều tra hành tung của nhạc sư kia”.

Doanh Vô Kỵ trong lòng phát lạnh, Phi Ngư Vệ ngay từ đầu đã phát hiện manh mối, hai nước vẫn ngầm hiểu lựa chọn đè chuyện này xuống.

Con tin là mình, cũng thật không đáng tiền!

Chương 27

Người dịch PrimeK Tohabong

Trong miệng người này “đã bắt đầu điều tra”, e rằng so với câu “đang làm rồi” của nhân viên phục vụ quán ăn không kém nhiều lắm.

‘Nếu đã bắt đầu điều tra vụ án, tại sao lại tìm mọi cách đùn đẩy trước mặt ta?”

Trần Duy có chút khó xử: “Chủ yếu việc này liên quan quá nhiều, không nên ầm ĩ quá lớn. Huống hồ người hạ cổ trùng đã sợ tội tự sát, mà nhạc sư kia hành tung bất định, không ai biết hắn hiện tại ở đâu, truy tìm còn khó hơn mò kim đáy bể”.

Xì……

Doanh Vô Kỵ đại khái cũng đoán ra, bọn họ hẳn là cũng không muốn điều tra, nếu như mình không náo loạn, chỉ sợ chuyện này sẽ không giải quyết được gì.

Dù sao, vì một công tử rõ ràng thất thế, phí sức đi vớt một cây kim thì quả thực không có lời.

Tùy tiện phái vài người bảo vệ, chỉ cần sau này không xảy ra chuyện là được.

Hắn nhìn Trần Duy một cái: "Ngược lại là ta trách lầm chư vị, bất quá Trần Thiên Hộ, ông hẳn là cũng có thể hiểu được, ta lần này trở về từ cõi chết, là người bị hại trong vụ cổ sát, ta còn mong muốn bắt được hung thủ hơn ai hết, chuyện này không chỉ liên quan đến tính mạng cá nhân của ta, còn liên quan đến bang giao hai nước."

Trần Duy vội vàng nói: "Đúng, bọn ta cũng không hề lười biếng, đừng nói là cây kim, cho dù là sợi tóc bọn ta cũng vớt nó từ trong biển lên!"

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Đã như vậy, làm phiền các ông cứ cách một đoạn thời gian, thông báo kết quả điều tra với ta.

Trần Duy: "……"

Doanh Vô Kỵ thở dài một hơi: "Chủ yếu con người ta, ông cũng thấy được, sốt ruột sẽ dễ làm ra những chuyện cực đoan, hơn nữa đã đến trước cửa Diêm Vương điện một lần, tâm tình thật sự có chút không ổn định. Hôm nay Trúc viên người ít, còn dễ chặn miệng, nếu là nơi người đông đúc…"

Trần Duy vội vàng nói: "Công tử có thể yên tâm!"

"Đa tạ!"

Doanh Vô Kỵ cười cười, muốn bằng mặt không bằng lòng len lén bắt cá, không có cửa đâu.

Hắn thu kiếm lại, đứng dậy vái chào Hoa Triều: "Hoa Triều cô nương, đắc tội, xin thứ lỗi!"

Hoa Triều miễn cưỡng cười: "Công tử nói gì vậy!"

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu: "Hai vị! Cáo từ!"

Nói xong, liền sải bước đi ra cửa.

Mang theo Ngô Đan cùng Bạch Chỉ rời khỏi Trúc viên.

Cũng không phải nói hắn quá dễ dàng dễ tin người, mà là hắn căn bản cũng không trông cậy vào trong vòng một ngày bắt được hung thủ, có thể để Lê Quốc tỏ rõ thái độ thì mục đích đã đạt được.

Việc xảy ra bất thình lình đến nhanh qua đi cũng nhanh, trong Trúc viên tuy rằng huyên náo, nhưng việc làm ăn của Di Hồng Các căn bản không bị ảnh hưởng, những khách nhân thanh sắc khuyển mã kia căn bản là không có khả năng phát hiện Trúc viên đã xảy ra chuyện gì.

Lúc đi về phía cửa sau Trúc viên, những người vừa rồi cùng nhau nghe Đàn ca câm như hến, ánh mắt nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, đều tràn ngập kiêng kỵ.

Công tử Càn quốc từng tính cách ôn hòa đã một đi không trở lại, Doanh Vô Kỵ hiện tại người cũng như tên, thật sự là không chút cố kỵ.

Nhất là Cơ Túc, ánh mắt nhìn về phía Doanh Vô Kỵ quả thực muốn phun ra lửa.

Doanh Vô Kỵ cười cười, hiệu quả đạt được.

Chuyện này tuy rằng dân thường sẽ không biết, nhưng nhất định sẽ truyền đến tai nhiều người, đỡ phải để cho nhiều người coi mình là quả hồng mềm.

Trước khi Bang giao Càn Lê chuyển biến xấu, chỉ cần mình không động chạm đến lợi ích căn bản của bọn họ, hẳn là sẽ không có người làm gì trước mặt mình.

Đợt này, tâm tình của mọi người ở Trúc Viên liên tiếp đột phá 80, Doanh Vô Kỵ thu hoạch từng đợt từng đợt điểm thuộc tính.

Thật sự kiếm đến tê dại!

Cửa sau cũng bị Phi Ngư Vệ canh giữ, bên trong có một người quen.

Lúc Doanh Vô Kỵ nhìn thấy Vu Sương Tự, nàng đã không phải là mặc giả kiếm khách vừa rồi, mà là đổi lại trang phục phi ngư, trong thời gian ngắn như vậy, đầu tiên là dẫn dụ cao thủ âm thầm bảo vệ Hoa Triều, lại có thể toàn thân trở ra, lặng lẽ trở lại Phi Ngư Vệ chấp hành nhiệm vụ.

Cũng không biết nàng làm như thế nào.

Vu Sương Tự phát hiện Doanh Vô Kỵ đang nhìn, liền nghiêng đầu, mặt không chút thay đổi nháy mắt với hắn.

Lần này bí mật hiệp trợ, hẳn là kết thúc rồi.

"Phù!"

Chờ đi xa, Doanh Vô Kỵ rốt cục thở phào nhẹ nhõm: "Thật con mẹ nó kích thích!

Ngô Đan không nhịn được tán thưởng: "Ô Kê ca! Hôm nay huynh thật ác!

Bạch Chỉ có chút không vui: "Ngươi chỉ biết động mồm động miệng, lúc công tử bị những người đó làm khó, ngươi cũng không nói mấy câu!"

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay áo: "Em cũng đừng làm khó hắn! Sau lưng chúng ta tốt xấu gì cũng có Càn Quốc bao bọc, mẫu quốc hắn còn bị Viêm Quốc đánh, hiện tại lại ăn nhờ ở đậu Lê quốc, có thể đứng về phía chúng ta đã rất không dễ dàng rồi".

Bạch Chỉ hừ hừ một tiếng, chỉ có thể tỏ vẻ đồng ý.

Nếu những lời này nếu là công tử trước kia nói, nàng khẳng định còn có thể phản bác vài câu.

Nhưng hiện tại…… Công tử nói cái gì cũng đúng!

Doanh Vô Kỵ lấy từ trong ngực ra một tờ giấy, đây là Vu Sương Tự vừa rồi thuận tay quăng vào, động tác rất bí mật, hẳn là không có người khác phát hiện.

Mở tờ giấy ra, chỉ thấy phía trên viết một hàng chữ: Phi Ngư Vệ đã phái ra một đội cao thủ, chuyên môn truy tung hung thủ, an tâm chờ đợi là được.

Như vậy xem ra…… đêm nay hẳn là thành công.

……

Đêm tại Giáng Thành trở lại yên tĩnh.

Nhưng hôm nay những sự việc phát sinh tại Trúc viên đã bị viết thành một phong mật báo, lén đưa đến hoàng cung.

Cung Ti Kỳ, vương cung Lê quốc.

Điện Tình Giáng nơi ở của Thái tử

Một thanh niên dung mạo thanh tú xem xong mật báo, khóe miệng hơi nhếch lên.

Doanh Vô Kỵ? Hay lắm.

Chương 28: Thay cha giám quốc Chương 28

Người dịch PrimeK Tohabong

Thanh niên mặt như ngọc, gương mặt dù hơi nhu hòa nhưng ánh mắt lại vô cùng thâm thúy, khí thế bức người.

Thân mặc hoa phục, người mang trang sức châu ngọc, eo vàng bội ngọc.

Hắn chính là Thái tử Lê quốc Triệu Ninh.

Triệu Ninh ngẩng đầu: "Ngươi nói Doanh Vô Kỵ ở Trúc Viên làm 2 bài thơ, còn nhớ rõ nội dung không?"

Người mặc đồ đen vội vàng từ trong ngực lấy ra hai tờ giấy trình lên: "Đây là Phi Ngư vệ sao chép, chữ viết hơi qua loa,

thuộc hạ chưa sao chép, kính xin điện hạ thứ tội!”

“Thứ cho ngươi vô tội!”

Triệu Ninh nhận lấy tờ giấy, phát hiện chữ tuy rằng viết ngoáy, nhưng cũng có thể phân biệt được rõ ràng, liền đặt ở một bên, sau đó nhìn về phía người áo đen: “Tiếp tục âm thầm bảo vệ, Doanh Vô Kỵ sống thêm một ngày, ngươi liền có một ngày vinh hoa phú quý, nếu Doanh Vô Kỵ chết, ngươi mang đầu tới gặp ta!”

“Dạ”

Người mặc đồ đen gật đầu, nhanh chóng rời khỏi Điện Tình Giáng, ẩn vào trong bóng tối.

Triệu Ninh lúc này mới mở tờ giấy ra, cẩn thận đọc nội dung trong đó, xem xong bài thơ đầu tiên thì không khỏi bật cười: “Xem ra tài đàn hát của con gái La tướng đích xác siêu tuyệt, khiến cho Doanh Vô Kỵ xưng ‘ Khúc này Thượng giới có thôi,Trần Gian thử hỏi mấy hồi được nghe!.”

Câu này thật tuyệt, chỉ tiếc rằng rắp tâm hại người, mất đi sự tao nhã”

Vừa dứt lời, phía sau liền vang lên một giọng nói của người đàn bà trung niên: “Vốn tưởng rằng hắn trở thành đứa con bị Càn quốc vứt bỏ không ngờ lại trở nên kiêu ngạo ương ngạnh như thế, bang giao Càn Lê về sau chỉ sợ không yên ổn.”

Nghe được giọng nói này, Triệu Ninh đứng dậy, cung kính hành lễ: “Mẫu hậu!

Vị phu nhân này chính là Vương hậu Lệ quốc, mặc dù đã hơn 50 tuổi nhưng tóc vẫn còn đen, khuôn mặt mặc dù lưu lại dấu vết năm tháng, nhưng mơ hồ có thể nhìn ra nàng lúc còn trẻ nhất định là nhất đẳng mỹ nhân.

Vương hậu từ trên bàn nhặt tờ giấy lên, sau khi nhìn thoáng qua nói: “Cũng có vài phần tài thơ, chỉ là người này hành xử có phần quái đản”.

Triệu Ninh lại khẽ cười nói: “Mẫu hậu, nhi thần lại cho rằng không phải!

Vương hậu nâng mí mắt: “Ồ?”

Triệu Ninh cười nói: “Hành động này của Doanh Vô Kỵ tuy rằng làm quá nhưng hắn cũng coi như có tính toán tiến lui, mặc dù người đầy gai nhọn, lại không phát hiện răng nanh. Theo nhi thần thấy, hắn rất tỉnh táo, làm như vậy bất quá là vì tự bảo vệ mình mà thôi, hôm nay xong việc, về sau Giáng Thành hắn là không ai chủ động tìm hắn gây phiền toái.

Vương hậu nhìn Triệu Ninh, không nhịn được lộ ra vẻ tươi cười: “Con giám quốc (thay thế hoàng đế xử lý các việc quan trọng trong triều) ba năm, tiến bộ không nhỏ, cũng không uổng công phụ vương đối với con coi trọng như thế. Bất quá Bang giao Càn Lê quan trọng, Doanh Vô Kỵ người này vẫn không thể quá mức dung túng, chuyện này con tự mình nắm chắc!”

“Vâng!”

Triệu Ninh gật đầu.

Hoàng hậu lại hỏi: “Theo ý kiến của con, việc này là ai động thủ?Triệu Ninh suy nghĩ một lát: “Nếu chuyện này ầm ĩ, bất luận như thế nào La tướng cũng sẽ hãm sâu trong đó, không giống như là hắn gây nên, mặc dù La tướng ngấm ngầm hạ thủ, cái giá cũng quá mức thảm trọng, cho nên hắn không phải là hắn.

Vương hậu thần sắc có chút ngưng trọng: “Trên triều đình, chủ trương gán họa cũng chỉ có một mình Thừa tướng, nếu không phải hắn, vậy cũng chỉ có thể là một số đại tộc có họa tâm.”

Triệu Ninh than nhẹ một hơi: "Đại Lê mặc dù thịnh, Khanh tộc lại quá mức cường thịnh, những người này đều có ý đồ riêng, vì lợi ích gia tộc không từ thủ đoạn. Văn Công tiên tổ đúng là để lại cho chúng ta một vấn đề khó khăn !"

Đây cũng là bệnh trầm kha tích tụ hơn ngàn năm của Đại Lê.

Chư hầu cùng lập 1500 năm, Lê quốc xưng bá hơn phân nửa thời gian, nhất là mấy trăm năm gần đây, quân chủ Lê quốc trong cuộc quốc chiến bị phân hóa, lôi kéo, nhất là sau khi các thế lực đồng tông với Càn quốc nổi lên, biên giới Lê quốc ít gặp phải binh lửa, kinh tế văn hóa phồn vinh chưa từng có.

Theo binh lực quốc gia, Lê quốc có lẽ không phải mạnh nhất, nhưng quốc lực tổng hợp, chỉ có hai cường quốc lâu đời là Tề Sở mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy bóng lưng Lê Quốc.

Nhưng một Lê quốc như vậy, trong nội bộ tồn tại không ít cố tật.

Từ khi Lê Văn Công phân lập Lục Khanh, sáu gia tộc này liền không ngừng lớn mạnh, không chỉ có đất phong của riêng mình, ngay cả triều đình cũng nắm trong tay hơn phân nửa. Bọn họ cấu xé lẫn nha, vì lợi ích của tông tộc tranh giành lợi ích mà không từ thủ đoạn.

Nếu không phải các đời Lê vương đều đem thuật chế ngự cân bằng trở thành môn tu bắt buộc, chỉ sợ Lê quốc đã sớm sụp đổ.

Hành động cổ sát Doanh Vô Kỵ lần này, nhất định là do một trong sáu nhà làm, nhưng rốt cục là ai mong muốn Càn Lê trở mặt như vậy? Có lẽ chỉ có bắt được nhạc sư Hồ Cầm kia, mới có thể tìm được thế lực sau lưng.

Vương hậu lắc đầu: “Thịnh hội bách gia sắp bắt đầu rồi, bách gia đều coi Giáng Thành là thánh địa học vấn, lúc tổ chức thịnh hội chớ keo kiệt, tránh tổn hại thể diện của vương thất Đại Lê, kim ngân đã chuẩn bị xong chưa?”

Triệu Ninh gật đầu: “Đã chuẩn bị xong rồi, chỉ là năm nay phía Bắc hạn hán, mùa đông tất thiếu quần áo lương thực, sáu gia tộc thu thuế không đủ, chỉ e … Nhi thần xấu hổ, đến lúc đó nghĩ cách sau.”

Vương hậu cũng không trách cứ, mà thở dài một hơi: “Phụ vương ngươi bị ép bế quan, đem cục diện rối rắm này đặt ở trên người con, có thể xử lý thành như vậy đã cực kỳ đáng khen rồi!”

Nàng vuốt khuôn mặt thanh tú của Triệu Ninh: “mười lăm năm đất nước lâm nguy, nữ nương chưa được hồng trang (đánh phấn hồng). Ninh nhi, con vất vả rồi!”

Triệu Ninh mỉm cười: “Đây là việc nhi thần nên làm”.

Hốc mắt vương hậu ửng đỏ, vỗ vỗ bả vai Triệu Ninh: “Nghỉ ngơi cho tốt, ta hồi cung”.

Triệu Ninh trịnh trọng thở dài: “Cung tiễn mẫu hậu!

Sau khi xe của vương hậu rời đi, Điện Tình Giáng lại khôi phục quạnh quẽ.

Chương 29: Giết người tru tâm Chương 29

Người dịch PrimeK Tohabong

Triệu Ninh mở tấu chương ra, thấy được chi phí lớn của văn hội, nhịn không được có chút đau đầu.

Xoa xoa đầu, liền đem tấu chương ném qua một bên, một lần nữa nhặt tờ giấy vừa rồi mà người áo đen đưa tới.

Nhân gian khó ai thấy mặt con gái La tướng, nghĩ bài thứ hai nên tinh diệu hơn chứ.

Ngày chàng đi hồng đậu trên cây

Chim yến bay đi sao chẳng về……..

Triệu Ninh sắc mặt có chút cổ quái, không biết Doanh Vô Kỵ vì sao lại chọn tác phẩm hạ thừa như thế, nhưng nhìn đến phía sau, nàng nhịn không được cười một tiếng: "Giết người tru tâm (杀人诛心: vừa hủy hoại mạng sống vừa làm cho người ta không còn hy vọng, tín ngưỡng), Doanh Vô Kỵ này là con người tuyệt đấy, chỉ đáng tiếc là đứa con bị Càn quốc bỏ rơi, e rằng cả đời này phải sống một cuộc đời tầm thường.

……

Phía nam Giáng Thành, trong một lầu các ở ngõ sâu.

Hoa Triều đang nắm chặt khúc phổ ngẩn người, cảnh tượng được miêu tả bằng từ ngữ trên trang giấy không ngừng dung hợp với trí nhớ của nàng, khiến cho người phụ nữ đáng thương lại đáng buồn kia ở trong đầu nàng vẫn không xua đi được.

Hình ảnh càng sinh động, hốc mắt nàng lại càng đỏ dữ dội.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Cộc!

Cộc!

Cộc!

Hoa Triều hoảng sợ: "Ai?"

Ngoài cửa truyền đến âm thanh La Minh: "Tỷ, là ta!

Hoa Triều nhíu mày, do dự một lát, vẫn đứng dậy mở cửa.

Nàng không đóng cửa cũng không gặp, nhưng cũng không cho La Minh sắc mặt tốt: "Ngươi tới làm gì?"

La Minh nhìn thoáng qua vết máu nhỏ trên cổ nàng, lắc lắc bình thuốc trong tay cười nói: “Ta tới đưa thuốc cho tỷ, tỷ dung mạo tuyệt vời Giáng Thành, nếu trên cổ lưu lại vết sẹo, e là vô số tài tử Giáng Thành đều đau lòng!

Hoa Triều không lấy đó mà động lòng : “Thuốc ta có, trở về đi!”

Dứt lời, liền trực tiếp đóng cửa.

Đừng!

La Minh nhanh chóng lấy tay chặn khe cửa, bị kẹp đau điếng.

Hoa Triều không đành lòng, lại một lần nữa mở cửa ra, trầm mặt hỏi: “Nói đi! Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

La Minh thở dài: “Cha bảo ta đón tỷ về nhà”.

……

Về nhà?

Hoa Triều cười lạnh một tiếng: “Ta một giới ca nữ, thân như lục bình trôi, có nơi nào là nhà chứ?”

La Minh lắc đầu: “Trên đời này nào có lục bình nào mà không có rễ? Trên người tỷ chảy huyết mạch của cha, tướng phủ chính là nhà của tỷ!”

Hoa Triều quay lưng lại: “Từ khi sinh ra đến bây giờ, ta chỉ vào tướng phủ một lần, còn bị ác nô nhục nhã ném ra ngoài, ngươi gọi nơi này là nhà?”

La Minh vội vàng giải thích: “Ác nô kia sớm đã bị cha giết, ta cũng bái nhập danh sư môn hạ, chỉ cần tỷ về nhà, không ai dám đuổi!”

Hả?

Hoa Triều nhịn không được cười lạnh: “Nếu là chính thê La Yển chưa chết, ông ta dám giết ác nô kia? Trước khi chính thê bệnh chết, ông ta một lần cũng không dám gặp mẹ con ta, hiện tại ngược lại lá gan cũng lớn nhỉ?”

La Minh! Ngươi cũng là con thứ, ngươi hẳn là cũng rõ ràng cũng lọt vào mắt xanh của danh sư, cuộc sống của ngươi là như thế nào qua, hẳn là ngươi vẫn còn nhớ ngươi suýt nữa bị cái gọi là huynh trưởng đánh cho tàn phế, lúc đó thê thảm cỡ nào!”

Âm thanh La Minh cũng không khỏi có chút đuối lý: “Nhưng hiện tại La gia có thể bảo vệ tỷ chu toàn , đại tỷ cũng thấy đấy, mặc dù tỷ không trở mặt với ai nhưng vẫn có người cấu kết hãm hại tỷ, nếu không phải phụ thân quan tâm an nguy của tỷ, chỉ e…”

Hoa Triều cười lạnh một tiếng: “Quan tâm tới an nguy của ta? Đừng ngốc, ông ta chỉ là yêu bản thân mình, chỉ sợ vì chuyện đó là liên quan đến ông ta. Kẻ xấu tìm ta là bởi vì La Yển, sự tình do La Yển giải quyết cũng thuận theo lý thường, ta không nợ ông ta!”

Lời nói này khiến La Minh vò đầu bứt tai.

Nếu bình thường, hắn đã sớm cho người khênh đi rồi.

Nhưng mục đích của hắn ở đây là đón Hoa Triều về nhà, không phải để đấu khẩu.

Khi mục đích nói chuyện không phải vì đấu khẩu, tài ăn nói của hắn liền suy yếu tám phần.

Chết tiệt!

La Minh không ngừng kêu khổ: “Chuyện nào ra chuyện đấy, mặc kệ cha nghĩ như thế nào, tỷ ở bên ngoài đều quá nguy hiểm!”

Vẻ mặt Hoa Triều càng lạnh lùng: “Thân như lục bình, dập dờn theo sóng, nhiều năm như vậy, ta đã sớm biết thế nào là chết oan chết uổng rồi, bất quá chỉ giống như mẹ mà thôi, có gì phải sợ? Tóm lại ngươi nhớ kỹ, sống là ta, chết là ta, nghèo khó là ta, an cư cũng là ta, không có bất cứ quan hệ gì với La Yển”.

La Minh nhịn không được nói: “Đó là tỷ nghĩ vậy thôi, tỷ tưởng rằng cuộc sống hiện tại của mình không có quan hệ với cha hả? Di Hồng Các thành lập trên trăm năm, vô số người con gái đến và đi, người nào có thể giống như tỷ kiếm được rất nhiều tiền bạc, còn không phải ký khế ước bán thân?”

Mắt thấy Hoa Triều sắc mặt có chút trắng bệch, hắn vội vàng che miệng của mình: “Đại tỷ! ta không phải có ý đó…”

Thân hình Hoa Triều khẽ run rẩy.

Thật lâu sau, nàng thở ra một hơi, đẩy La Minh ra ngoài cửa: “Trở về nói cho ông ta biết, sau này ta sẽ không đi Di Hồng Các, sau này ta không cho ông ta mượn quyền thế, cũng xin ông ta đừng lấy thân phận phụ thân để làm gì đối với ta”.

Bụp!

Cửa đóng lại, Hoa Triều che mặt mà khóc.

Qua một hồi lâu, sau khi nghe tiếng bước chân La Minh đi xa, nàng mới chậm rãi đứng lên.

Cẩn thận từng li từng tí đemđặt vào trong lòng mình.

Chàng nói khi động phòng hoa chúc

Mọi người chúc chàng với giai nhân

Chưa từng nghe trong câu thở dài

Trong hí kịch có cả tình si

Buồn này trời xanh đâu có thấu

Nuốt lệ chúc chàng với hồng nhan”

Mẹ! Con nghe lời mẹ đến Giáng Thành, để con làm con gái ông ấy, nhưng qua nhiều năm như vậy, con vẫn không vượt qua được cái hố trong lòng. Phu quân của mẹ chỉ là phu quân của mẹ, ông ấy không phải là phụ thân của con, không xứng đáng, lần này con không thể nghe lời mẹ.

……

Chương 30: Kiếm tiền ăn chơi Chương 30

Người dịch PrimeK Tohabong

Sứ quán Càn Quốc.

Sau khi trở lại chỗ ở, Bạch Chỉ nắm chặt ống tay áo Doanh Vô Kỵ: “Công tử công tử! Công tử hát cho em nghe đi!”

Doanh Vô Kỵ có chút nhức đầu: “Ta không biết hát!”

Bạch Chỉ lắc đầu: “Nói bừa! công tử ngay cả khúc nhạc cũng có thể phổ ra, làm sao có thể không biết hát? công tử, đây là khúc nhạc đầu tiên công tử phổ, công tử hát cho em nghe một chút nha!”

Doanh Vô Kỵ: “……”

Hắn cũng không nghĩ tới, mới qua một đêm, mà con nha đầu này lại si mê mình thế.

Bất quá ca khúc này… hiện đã có nhạc nghệ tinh thông, chắc hắn hát hẳn là sẽ không bị sai nhạc nghiêm trọng như trước kia, bất quá để cho hắn nghiêm túc mà hát, vẫn sẽ rất không được tự nhiên.

“Chờ sau này trong tay có tiền, lại dẫn em đi Trúc viên một lần, để Hoa Triều cô nương hát cho em nghe!”

“Được rồi……”

Bạch Chỉ lúc này mới không tình không nguyện gật gật đầu, chuẩn bị đồ rửa mặt cho Doanh Vô Kỵ, liền sôi nổi rời đi.

Cuối cùng cũng yên tĩnh.

Doanh Vô Kỵ thở dài một hơi, nằm ở trên giường cảm giác vô cùng phong phú, hôm nay tuy rằng không có bắt được hung thủ chân chính, nhưng mục đích nên đạt được đều đã đạt được, cũng không thể giết Hoa Triều.

Hắn hài lòng gật gật đầu, tuy rằng chuyện này vì thế cục cản trở không thể làm lớn, nhưng cũng có quy mô nhất định, làm cho tinh thần khí của không ít người tăng lên 100, xem ra chả bao lâu mình có thể đột phá lên tầng 11.

Tầng 10 mà đột phá lên Cảnh giới Thai Thuế chính là thất phẩm linh thai, tầng 11 chính là tứ phẩm linh thai.

Mặc dù ở trong số con cháu quý tộc, lục phẩm ngũ phẩm cũng chiếm tuyệt đại đa số, tứ phẩm đã là người nổi bật trong đó, mặc kệ ở thế gia kia được chiếu cố đặc biệt, đạt được phần tứ phẩm trở lên là đã là quái vật rồi.

Bất quá điều này đối với Doanh Vô Kỵ mà nói, cũng đơn giản như uống nước.

Hắn thậm chí có thể đạt tới tầng 12, đột phá tới nhất phẩm linh thai.

Có khi đạt được tầng 13 cũng không phải là không có khả năng.

Xem ra sau này vẫn phải làm đại sự! Hôm nay chiếm được Liệt Hỏa quyền pháp, khải thư tinh thông cùng Ma âm quán nhĩ, những thứ này tuy rằng ít, sử dụng có chút mất sức, về sau phải tìm cơ hội đụng độ cao nhân chân chính.

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi, hắn giống như tìm được đạo tu luyện của mình.

Ta phải đầu cơ trục lợi, ăn vạ tống tiền để nhập đạo (nguyên tác là đụng vào đồ sứ: chỉ những tên côn đồ thời xưa chuyên cầm đồ sứ dễ vỡ rồi đụng vào người đi đường để ăn vạ)

Trời không sinh Doanh Vô Kỵ ta thì vạn cổ giống như đêm dài.

Ta, vua ăn vạ của Đại Lê.

……

Với những tưởng tượng như vậy, hắn chìm vào giấc ngủ cực kỳ ngọt ngào.

Sau khi tỉnh lại liền ra sân múa kiếm, hoạt động gân cốt.

Sau đó ăn một bát cháo thịt nạc Bạch Chỉ nấu, thật sự là cả người thoải văn mái.

Chờ Doanh Vô Kỵ ăn uống xong, Bạch Chỉ hỏi: "Công tử! Hôm nay chúng ta có kế hoạch gì không, có đi Trúc viên nghe nhạc không?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Còn đi nghe Đàn ca? Có tiền không? Hiện tại ta muốn nghe đàn ca, chỉ có một cách!

Bạch Chỉ tò mò hỏi: "Cách gì?"

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu của nàng: "Đem em đi bán!"

Bạch Chỉ: "……"

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Còn nghe nữa không?"

Bạch Chỉ theo bản năng lui về phía sau một bước, đầu lắc như trống bỏi: "Không nghe, không nghe!"

Doanh Vô Kỵ nhìn thoáng qua quần áo cũ trên người nàng, cười nói: "Em xem quần áo của em đi, cũ hết rồi, đi ra ngoài mua quần áo đi!"

Cũng không biết Bạch Chỉ trước kia rốt cục bị ghét bỏ bao nhiêu, làm thị nữ thiết thân mà tiền hàng tháng ít đến đáng thương.

"A!"

Bạch Chỉ sửng sốt một chút, vội vàng nói: "Không cần! Em còn rất nhiều thứ có thể mặc, hơn nữa chúng ta sắp hết tiền rồi".

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng: "Tiền là kiếm được, không cần phải tiết kiệm. Đừng nói nhảm, theo ta ra ngoài!"

Tuy rằng hiện tại tiền trong tay không nhiều lắm, nhưng mua cho nàng một bộ quần áo mới vẫn không thành vấn đề, dù sao cũng là tiểu nha đầu tri kỷ nhất của mình, cũng không thể bạc đãi nàng.

Bất quá tiền quả thật không nhiều lắm, phải nhanh chóng nghĩ biện pháp kiếm tiền để còn ăn chơi hưởng lạc nữa chứ.

Dạ……

Bạch Chỉ yếu ớt đáp một tiếng, trên mặt không giấu được vẻ vui mừng.

Khi ra ngoài phải đi qua tiền sảnh sứ quán.

Nhưng chưa từng nghĩ gặp Tuân Chí Doãn.

Nếu là một tháng trước, Tuân Chí Doãn nhất định sẽ nịnh nọt vấn an, bất quá sau sự kiện con riêng, Tuân Chí Doãn cũng chỉ biết qua loa lừa gạt vài câu.

Bất quá hôm nay, người này lại chủ động nghênh đón.

Câu đầu tiên chính là: "Công tử! Công tử tối hôm qua thật sự quá mất chừng mực!"

Mất chừng mực?

Doanh Vô Kỵ bị chọc cười: “Tuân đại nhân đây là đang răn dạy ta?”

Cho dù tính tình hắn có tốt, đụng phải người như thế cũng nên tức giận.

Huống chi tính tình hắn rất thối.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt không hề che giấu vẻ giận dữ.

Tuân Chí Doãn bị hắn nhìn chằm chằm đến có chút không được tự nhiên, cho dù địa vị Doanh Vô Kỵ bị hạ xuống thấp không thể thấp hơn nhưng thân vẫn là Công tử Càn quốc, cái tôn ti này vẫn vĩnh viễn không thay đổi.

Trước kia Doanh Vô Kỵ đối nhân xử thế khiêm tốn, sau khi gặp kịch biến liền rơi vào trạng thái tự bế.

Nhưng hiện tại lại có loại cảm giác ai oán, cảm giác người này đi ra ngoài dạo phố, gặp chó thì đá chó, gặp chim thì đuổi chim.

Tuân Chí Doãn vốn còn có chút trách cứ nhưng nhìn thấy Doanh Vô Kỵ như vậy, nhất thời khí thế yếu đi không ít: “Ta tự nhiên không dám trách cứ công tử, bất quá hôm nay Càn Lê hai nước bang giao thân mật, ai cũng không rời khỏi ai, công tử lại trước mặt mọi người cưỡng ép nữ nhi Thừa tướng, thật sự là có chút…”

Chương 31: Ai chém đầu được ta Chương 31: Ai chém đầu được ta

Người dịch PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Có cái gì?”

Nếu bang giao hai nước vì chuyện này mà phá hoại, ta lo lắng công tử sẽ trở thành tội nhân thiên cổ!”

Doanh Vô Kỵ liếc xéo ông ta một cái: “Tuân đại nhân ý tứ, là hung thủ hại bản công tử không phá hư bang giao hai nước, bản công tử phản sát hung thủ ngược lại là?”

“Ta không có ý đó!”

“Vậy đây là ý của ai? Là phụ vương, hay là chủ tử sau lưng ngươi?

“Cái này cái này……”

Tuân Chí Doãn nóng nảy: “Lời này của công tử có ý gì?

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng: “Ta có ý gì ngươi đương nhiên biết, Tuân đại nhân trước kia ở trước mặt bổn công tử khúm núm, hiện tại thậm chí dám chỉ điểm răn dạy, nói vậy là tìm được chủ mới rồi chứ?”

Bất quá ta vẫn là khuyên Tuân đại nhân nhận rõ tình cảnh của mình, Đại Càn từ xưa đến nay trị quốc theo pháp, giết người phải đền mạng, nhưng hiện tại ta là thân phận con tin, ở tại Lê Quốc đã lâu không có cách nào trở về Càn quốc, nếu như ta chém ngươi thì không có ai triệu ta về để chém đầu”

Tuân Chí Doãn: “……”

Mồ hôi lạnh phút chốc liền từ trên trán ông ta chảy ra, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ lại ác như vậy.

Tuy rằng Doanh Vô Kỵ hiện tại thiếp thân cao thủ chỉ còn lại có Bạch Chỉ, giết được ông ta có chút miễn cưỡng.

Nhưng…… Con người luôn có lúc đi đêm chứ?

Ông ta nhanh chóng cười làm lành nói: “Công tử này đùa giỡn, hạ thần là bệ hạ phái tới sứ thần hiệp trợ công tử xử lý ngoại giao sự vụ, mỗi ngày đều sẽ vì công tử chia sẻ lo lắng, ở chung nhiều năm cùng công tử tình cảm rất thân thiết, công tử lấy đâu ra lý do giết ta, ha, ha ha…”

Doanh Vô Kỵ khẽ cười cười: “Xem ra Tuân đại nhân cũng không ngu xuẩn! Bạch Chỉ, chúng ta đi dạo phố!”

Lão già này cũng kém thật, mới thế mà đã rớt ra tinh thần khí rồi.

Bạch Chỉ kích động gật đầu: “Ừm!”

Nàng cũng không biết vì sao, cảm giác mấy ngày gần đây, công tử càng ngày càng thuận mắt.

Trước kia sao lại không phát hiện?

Tâm tình sung sướng, bước đi cũng nhẹ nhàng không ít.

Chỉ bất quá vừa ra khỏi cửa còn chưa đi được mấy bước, liền phát hiện Doanh Vô Kỵ dừng bước, nàng không khỏi tò mò nói: “Công tử, làm sao thế?”

Doanh Vô Kỵ xoay người, chỉ chỉ cửa lớn: “Em xem”.

Trước cửa sứ quán xuất hiện một đám thương nhân, chỉ bất quá những thương nhân khác đều là một thân gấm vóc, bọn họ lại là mặc vải thô áo gai, thoạt nhìn rất là thảm cảnh.

Bọn họ từng người khom lưng, sau khi mời người gác cổng đi vào thông báo, liền ở ngoài cửa hèn mọn chờ đợi.

Bọn họ hình như có chút quen mắt.

Bạch Chỉ suy nghĩ một chút: “Bọn họ không phải là người làm ngành giấy sao? Sao hôm nay tới sớm vậy?”

Doanh Vô Kỵ cũng nhận ra những người này, những người đều là thương hộ Càn Quốc phái tới kinh doanh ở Lê Quốc, coi như là một trong những thủ đoạn kiếm ngoại hối của Càn Quốc, kinh phí của sứ quán một phần bắt nguồn từ đây, đương nhiên sứ quán cũng sẽ thông qua thương lượng với quan phủ Lê Quốc, bảo đảm lợi ích của thương hộ.

Những người này thường xuyên tiến vào sứ quán, cho nên thoạt nhìn rất quen mắt, chẳng qua niên đại này thường khinh thường thương nhân, cho nên đều là Tuân Chí Doãn quản việc này.

Hắn thoáng suy nghĩ một lát, liền trực tiếp kéo Bạch Chỉ: "Nha đầu, buổi chiều chúng ta đi mua quần áo, buổi sáng ở nhà nghỉ ngơi một chút".

"Uh!"

Bạch Chỉ tự nhiên không có dị nghị gì, nhu thuận đi theo phía sau Doanh Vô Kỵ.

Thấy bọn họ đi tới cửa sứ quán, mọi người nhao nhao hành lễ: "Bái kiến Công tử Vô Kỵ!"

Những sóng gió gần đây bọn họ cũng nghe nói, nhưng không liên quan đến tầng lớp bình dân bọn họ, đừng nói Doanh Vô Kỵ thất sủng, cho dù Doanh Vô Kỵ bị giáng chức làm thứ dân, bọn họ cũng không dám chế nhạo.

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay áo: "Không cần đa lễ, các ngươi đứng bên ngoài làm gì?"

Một người cầm đầu nói: "Bẩm công tử, công việc làm ăn của chúng tôi gặp một số chuyện, muốn tìm Tuân đại nhân báo cáo".

"À, báo cáo đi!"

Doanh Vô Kỵ hơi suy tư, liền trực tiếp bước qua ngưỡng cửa, vẫy tay với bọn họ: "Vậy các ngươi còn đứng làm gì, mau vào đi!"

Mọi người có chút chần chờ: "Cái này…… Tuân đại nhân còn chưa đồng ý.

Doanh Vô Kỵ có chút bất mãn: "Sứ quán vốn là dùng để che chở bách tính Đại Càn ở bên ngoài, các ngươi đi vào còn

cần thông báo?

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, nhao nhao hành lễ với Doanh Vô Kỵ: "Đa tạ công tử!"

Nói xong, liền đi theo Doanh Vô Kỵ vào đại môn.

Bình thường bọn họ cũng chưa từng tiếp xúc với Doanh Vô Kỵ, không nghĩ tới lại hiền lành như vậy, tuy nói có thể là địa vị xuống dốc không phanh, nhưng dù sao tính tình cũng dễ chịu hơn Tuân Chí Doãn vênh váo tự đắc.

Vừa bước vào cửa thì gặp người gác cổng.

Người gác cổng nhìn thấy mọi người, không khỏi nhíu mày: "Không phải bảo các ngươi ở bên ngoài chờ sao, sao lại dám tự tiện tiến vào?"

Doanh Vô Kỵ khoát tay nói: "Là ta cho bọn họ vào".

Người gác cổng nhanh chóng bày ra khuôn mặt tươi cười, kéo Doanh Vô Kỵ qua một bên, hạ giọng nói: "Công tử chớ trách! Chỉ là những điêu dân này cả ngày làm khó Tuân đại nhân, Tuân đại nhân mới nói sau này đều không cho bọn họ vào, Công tử…… Làm cho tiểu nhân rất khó xử".

Doanh Vô Kỵ hỏi ngược lại: "Nghe lời Tuân đại nhân, cùng nghe bản công tử, khiến ngươi khó xử?"

Người gác cổng vội vàng lắc đầu: "Không không không, tiểu nhân đương nhiên là nghe theo công tử, nhưng, thế nhưng……"

Doanh Vô Kỵ cũng không làm khó hắn: "Yên tâm! Tuân đại nhân nếu hỏi ngươi, cứ nói là bản công tử bảo làm như vậy, hắn muốn tìm phiền toái thì tới tìm ta. Ngươi trở về gác cổng đi, về sau phàm là thương hộ của ta tới thì cho họ vào không cần thông báo.

Người gác cổng như được đại xá: "Vâng! Đa tạ công tử!"

Dứt lời, chạy vội về cửa chính.

Chương 32: Không cho cơ hội trở mình Chương 32: Không cho cơ hội trở mình

Người dịch PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ sắc mặt bình tĩnh, dắt mọi người đi tới tiền sảnh.

Tuân Chí Doãn nhìn thấy một màn như vậy, biết xảy ra chuyện gì rồi, sắc mặt nhất thời có chút khó coi, nhưng vẫn khách khí nói: "Công tử! e là công tử bị những điêu dân này che mắt, làm sao dẫn bọn họ vào đây".

Bị ông ta nói như vậy, các thương hộ nhất thời có chút chột dạ, nhao nhao cúi đầu.

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: "Điêu dân? Tuân đại nhân không ngại nói rõ, bọn họ điêu ở chỗ nào".

Tuân Chí Doãn liếc những người này một cái: "Ta hết sức thương cảm dân tình, mới đưa bọn họ ra ngoài kiếm nhiều tiền, những người này vốn nên dốc sức vì ngân khố quốc gia, kết quả một đám ăn hại, hết ăn lại nằm, dẫn đến thương hộ liên tục thua lỗ, chẳng những không mang về cho Đại Càn một xu nào, ngay cả chi tiêu sứ quán cũng không gánh nổi. Uổng phí che chở cho họ, đây không phải điêu dân thì là cái gì?"

Bị răn dạy xối xả một trận.

Người cầm đầu nhóm thương hộ rốt cuộc nhịn không được nữa: "Công tử, đại nhân, không phải chúng tôi hết ăn lại nằm, chỉ là mối làm ăn này thật sự không làm nổi!"

…….

Làm ăn thật sự làm không nổi nữa.

Lời này cũng không phải nói dối.

Càn quốc lấy pháp gia nông gia trị quốc, coi mọi thứ ngoài trồng trọt và đánh trận đều là tà môn ngoại đạo, nên mới dẫn đến mấy nước lớn chiến tranh liên miên không dứt, các ngành nghề khác trong nước đều bị kém cỏi đến thảm hại, tự khắc không thể sản sinh ra những thương nhân giỏi.

Bởi vì thiếu tiền, cho nên đặc biệt cho phép một nhóm người ra nước ngoài buôn bán, chẳng qua phần lớn buôn bán ảm đạm.

Cũng hết cách

Vật tư không ổn.

Nội bộ Càn quốc rất thiếu thốn, việc kinh doanh xuất khẩu khó khăn, lại có thể trông cậy vào người nước ngoài thì có thể kiếm được bao nhiêu tiền?

Doanh Vô Kỵ vỗ vỗ bả vai thương hộ: "Không cần gấp gáp, từ từ nói, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?"

"Công tử hẳn là biết tình hình chúng ta Càn quốc, ngoại trừ quặng đồng quặng sắt cũng chỉ có cây trồng nông nghiệp còn tạm được. Tuy nhiên, muốn kiếm tiền chỉ có đặc sản của Đại Càn là hoàng trúc thảo, nên chúng tôi ra ngoài để làm ngành giấy."

Hoàng trúc thảo nguyên vật liệu tốt để làm giấy, cấu trúc thế giới này mặc dù gần giống với thời Xuân Thu nhưng sức sản xuất lại phát đạt hơn nhiều, ngành sản xuất giấy đã ra đời từ 200 năm trước, đến hiện tại đã rất chín muồi.

Giấy là một trong số ít các mặt hàng của Đại Càn có thể xuất khẩu.

Thương hộ tiếp tục nói: "Bất quá công tử cũng biết, Viêm quốc cũng thừa thãi hoàng trúc thảo, bọn họ từ trước đến nay không đối phó với chúng ta, cho nên hai bên mối của ai người đó làm. Trước kia giấy của bọn họ chất lượng tốt hơn nên giá

cả cũng đắt hơn, bọn họ bán cho người giàu, chúng ta giá cả thấp hơn thì bán cho người nghèo, cũng có thể tồn tại được.”

Nhưng chỉ nửa tháng trước, bọn họ đột nhiên giảm giá, hiện tại mặc kệ người nghèo hay người giàu, đều bắt đầu mua giấy của bọn họ, hàng của chúng ta tồn kho hết đợt này đến đợt khác, kéo dài thêm nữa sẽ bị mục”

Tuân Chí Doãn hừ lạnh một tiếng: “Vậy các ngươi hạ thấp hơn bọn họ không được sao?

“Tuân đại nhân! Chúng ta vốn là lấy công làm lãi rồi, hơn nữa đã giảm giá một lần, nếu lại giảm giá nữa thì thật sự chúng tôi không gánh nổi thua lỗ.”

Thương hộ khóc không ra nước mắt, hắn quay đầu nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: “Công tử, Tuân đại nhân, có biện pháp gì, để cho bọn họ không cần đuổi tận giết tuyệt như vậy không?”

Tuân Chí Doãn cười lạnh một tiếng: “Các ngươi coi bản quan là thần tiên, sứ quán là để phù hộ các ngươi hả, buôn bán là chuyện của các ngươi. Huống chi Viêm quốc tài lực hùng hậu hơn chúng ta, lại là kẻ thù truyền kiếp với chúng ta, đừng nói một công tử, cho dù mười công tử cũng không có tác dụng.”

Đương nhiên, ta không phải nói năng lực công tử không đủ, mà là chuyện này thật sự không giải quyết được”.

Hả?

Cái bức này sao lại giống như giòi bọ, không làm tổn thương được người mà chỉ khiến người khác ghê tởm.

Doanh Vô Kỵ lười phản ứng với ông ta, mà là hỏi: “Thế có bao nhiêu người làm ngành giấy như các ngươi”

Thương hộ chỉ vào phía sau: “Chúng tôi đều làm nghề giấy, hiện tại Viêm Quốc vừa mới động thủ, thương hộ khác còn

chưa ngấm đòn, bất quá bọn họ cũng rất thảm, sau chúng tôi chắc là đến lượt bọn họ".

Như vậy……

Doanh Vô Kỵ quay đầu: "Tuân đại nhân! Chuyện này ta có cách giải quyết, ngươi đem thương ấn cho ta, về sau ngươi cũng không cần quản".

Thương ấn chính là quan ấn của sứ quán quản lý thương hộ trong nước, cũng là tín vật đại biểu thương hộ thương lượng với Lê quốc, đồng thời quản lý tiền tài thương hộ nộp lên cho quốc gia, quyết định giữ lại mấy phần để sứ quán dùng, mấy phần chuyển về nước.

Trước kia Doanh Vô Kỵ ngoại trừ đi theo các thày giáo lên lớp, chính là đi lại với các danh nhân Lê quốc, chưa bao giờ đụng qua đến Thương Ấn vẫn để Tuân Chí Doãn xử lý, kết quả làm nhiều năm như vậy, căn bản không thu được bao tiền, kinh phí của sứ quán dường như vẫn phải dựa vào Càn Quốc phân bổ.

Nghe Doanh Vô Kỵ nói như vậy, các thương hộ nhao nhao mừng rỡ.

"Thật sao?"

"Thật tốt quá!"

Công tử thật sự có cách?"

Nhưng Tuân Chí Doãn lại lắc đầu: "Công tử, cái này không thể được, công tử chưa bao giờ buôn bán, làm sao biết thương giới hiểm ác?"

Doanh Vô Kỵ nheo mắt: "Tuân đại nhân đây là đang nghi ngờ ta?"

Tuân Chí Doãn lắc đầu: "Không dám!"

Doanh Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng: "Hiện tại Viêm Quốc chèn ép thương hộ Càn quốc chúng ta, không làm gì chỉ có thể ngồi chờ chết, Tuân đại nhân ý tứ là, tình nguyện để bọn họ chờ chết, cũng không muốn để bản công tử thử một chút?"

"Công tử nếu muốn hỗ trợ, tự nhiên có thể hỗ trợ, nếu khi cần dùng đến Thương Ấn, thông báo với ta một chút, chỉ cần hợp lý, ta tự nhiên cũng sẽ không cự tuyệt, như thế cũng không tính là ta ngăn cản công tử thử nhỉ?"

Chương 33: Công tử dẫn dắt các ngươi khởi tử hồi sinh Chương 33: Công tử dẫn dắt các ngươi khởi tử hồi sinh

Người dịch PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ lửa giận nổi lên, liền không khách khí, nói thẳng: "Ta là con tin, nhưng thân kiêm chức sứ thần, luận chức là cấp trên của ngươi, đem thương ấn cho ta, ta không muốn nói lần thứ hai!"

Nếu làm như vậy, thương hộ khởi tử hồi sinh chính là công lao của ông ta, không liên quan đến mình.

Hơn nữa… nếu dùng thương ấn, còn phải để ông ta thấy có hợp hay không, ông ta cảm thấy hợp lý mới phúc đáp.

Con chó này, là coi mình là hạ cấp sao?

Không có thương ấn, sẽ không có tư cách nắm tài chính, tất cả mọi chuyện đều là làm không công.

Tuân Chí Doãn cũng không mặn không nhạt nói: "Công tử! Xin thứ cho ta không thể tuân mệnh, về cấp bậc công tử mặc dù cao hơn ta, nhưng phân công giữa ta và công tử cho đến bây giờ Lê quốc đã định xong, chuyện thương vụ không nên do một quốc công lo liệu. Thương ấn này là bệ hạ ban cho thần hạ, không có mệnh lệnh của bệ hạ, ta cũng không dám giao cho công tử. Công tử nếu thật sự muốn thương ấn này,

không bằng viết thư tấu thỉnh bệ hạ, nếu bệ hạ cho phép, ta tự nhiên tuân mệnh.

Hiện tại sóng gió trong nội bộ Càn quốc kịch biến, trước kia những người an tâm chờ Doanh Vô Kỵ trở về làm Thái tử, nhìn thấy Doanh Vô Khuyết thức tỉnh huyết mạch viễn cổ trở về, đều mơ hồ thấy được con đường phía trước của Càn quốc, không ít người cũng đã bắt đầu vì Thái tử tương lai mà an tiền mã hậu (đi theo làm tùy tùng, đi theo thị hầu)

Nhà họ Tuân chính là một trong số đó.

Mẹ con Doanh Vô Khuyết tuy rằng xuất thân bình dân, nhưng tâm kế của bà mẹ cực sâu, thông qua Tuân gia truyền tới một tin tức: Không nên cho Doanh Vô Kỵ bất kỳ cơ hội xoay chuyển nào, cho dù năng lực của hắn cùng Doanh Vô Khuyết chênh lệch như trên trời dưới đất.

Chỉ cần làm tốt, về sau trở về Càn quốc chính là vinh hoa phú quý, cho nên ông ta mới dám bật lại Doanh Vô Kỵ.

Trên thực tế.

Doanh Vô Kỵ quả thật tức giận, hắn lúc trước liền đoán ra Tuân Chí Doãn tìm được người mới để ôm chân, lại không nghĩ tới hắn lại dám kiêu căng như thế.

Hắn giơ tay: "Giao truyền tấn phù ra đây, ta tự mình nói với phụ vương!"

Truyền tấn phù là phù lục cực kỳ cao cấp, có tác dụng truyền tin cực nhanh chóng, chỉ có cường giả Thần Thông Cảnh tinh thông phù lục mới có thể làm ra, là tài nguyên cực kỳ quý giá, do Tuân Chí Doãn bảo quản.

Tuân Chí Doãn thở dài một hơi: "Bẩm công tử! Bệ hạ có lệnh, truyền tấn phù cực kỳ trân quý, không phải chuyện nguy hiểm xã tắc thì không được dùng, xin thứ cho ta không thể đưa

cho công tử! Việc này cũng không vội, nếu công tử viết thư, nói không chừng còn kịp.

A!

Viết thư?

Thư tín gửi đi gửi lại cũng phải hơn hai tháng, chờ thương ấn tới tay, thương hộ đều chết đói.

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ có chút âm trầm: "Giỏi! Ngươi giỏi lắm!

Tuân Chí Doãn rõ ràng nhận thấy được sát ý trong ánh mắt hắn, kiên trì nói: "Công tử chớ trách, ta chỉ làm việc theo vương lệnh!"

Một lúc sau.

Các thương hộ ai nấy đều như cha mẹ chết, đều có chút không biết làm sao.

Nhìn vẻ mặt này của bọn họ, Tuân Chí Doãn rốt cục lộ ra vẻ hài lòng.

Không có thương ấn, cho dù ngươi có cách thì sao chứ?

Nhưng mà ngoài dự đoán của hắn.

Doanh Vô Kỵ lạnh lùng nhìn Tuân Chí Doãn một cái, tên chó má này vì làm chó cho chủ mới, hẳn là chuẩn bị trở mặt triệt để với mình.

Hắn xoay người an ủi các thương hộ: "Không cần quá lo lắng, các ngươi chờ vài ngày, ta còn có cách khác giúp các ngươi.

Nghe được Doanh Vô Kỵ cam đoan, các vị thương hộ phảng phất có được được một tia an ủi, nhao nhao tỏ vẻ cảm tạ: "Đa tạ công tử!"

Tuy nói như vậy, nhưng trên mặt vẫn không xua đi được vẻ u sầu.

Dù sao Doanh Vô Kỵ trước kia quả thật không có kinh nghiệm xử lý loại chuyện này, Tuân Chí Doãn giải quyết còn có chút khả năng, nhưng xem tình huống vừa rồi, rất rõ ràng Tuân Chí Doãn không có ý định ra tay, không gây khó dễ đã là không tệ rồi.

Bọn họ cảm động là thật, nhưng lại không cho rằng Doanh Vô Kỵ thật sự có thể làm được.

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu: "Không cần cám ơn! Ta đưa các ngươi ra ngoài!"

Nói xong liền đưa thương hộ ra cửa.

Bạch Chỉ căm giận trừng mắt nhìn Tuân Chí Doãn một cái, cũng đi theo, vừa rồi nàng cũng sắp tức nổ tung, nếu không phải Doanh Vô Kỵ dùng ánh mắt ngăn cản nàng, chỉ sợ nàng đã xắn tay áo lên động thủ.

Nàng cũng không biết vì cái gì, trước kia bị công tử ngăn cản nàng sẽ rất khó chịu, hiện tại chính là nguyện ý nghe lời công tử.

Tuân Chí Doãn đưa mắt tiễn bọn họ đi xa, không khỏi khinh miệt cười một tiếng, hắn cho tới bây giờ không cho rằng Doanh Vô Kỵ có thể giải quyết được chuyện này, dù sao hắn đối với Doanh Vô Khuyết quá hiểu rõ, xã giao một chút còn được chứ kinh doanh … Chưa từng làm thì sao có thể thành công?

Hắn sở dĩ ngăn cản, bất quá là biểu lộ lòng trung thành với mẹ con Doanh Vô Khuyết, không nghĩ tới con tin này còn tự cho mình là thần tiên.

Tùy hắn thôi, làm không được là hắn mất mặt, làm được thì sứ quán xoay lỗ thành lãi cũng là công lao của mình.

……

Chương 34: cải tử hồi sinh cho các người Chương 34: cải tử hồi sinh cho các người

Người dịch PrimeK Tohabong

Ngoài sứ quán.

Doanh Vô Kỵ tiễn mọi người đi rất xa.

Người dẫn đầu thương hộ có chút băn khoăn, thở dài nói: "Đa tạ công tử đưa tiễn, xin công tử dừng chân"

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Cũng không vội, người chướng mắt không ở đây, chi bằng chúng ta thảo luận chút về tình huống hiện tại.

Cái này……

Thương hộ quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện đã đi đến góc đường, nơi này ít người qua lại, là nơi yên tĩnh để nghị sự.

Ông ta không khỏi liếc Doanh Vô Kỵ một cái, chẳng lẽ hắn thật sự có biện pháp giải quyết?

Chi bằng thử xem!

Ông ta lấy lại bình tĩnh, mở miệng nói: "Thật không dám giấu diếm, ngành giấy của chúng tôi cũng sắp sập rồi, công tử cũng biết chính sách Càn quốc chúng ta. Hiện tại bên phía mẫu quốc, hàng không ngừng vận chuyển đến, mà đều là hàng phải trả tiền trước rồi hàng mới đi, hiện tại hàng hóa chất đống, không bán được, trong khi chúng tôi không thể không thanh toán tiền hàng cho mẫu quốc, nếu tình hình thế này kéo dài thêm nửa tháng thì chúng tôi chỉ còn cách dọn dẹp đồ đạc quay về nhà.

Như vậy……

Doanh Vô Kỵ nhíu mày trầm tư.

Thương hộ nhịn không được hỏi: “Công tử thật sự có cách?

Doanh Vô Kỵ gật đầu: “Có cách, nhưng bất quá đối với các ngươi mà nói, cái giá có thể hơi lớn”.

Thương hộ vội vàng nói: “Cái giá như thế nào?”

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Các ngươi có nguyện ý đem cửa hàng bán cho ta không? Tất cả đều theo giá thị trường”.

Cái này……

Các thương hộ nhìn nhau, không nghĩ đến cách của Doanh Vô Kỵ là dùng tiền của mình để mua lại.

Dù sao việc làm ăn của bọn họ đã làm không nổi nữa, chỉ có một con đường bán hàng đi, bán cho người Lê quốc, Viêm Quốc nhất định sẽ bị ép giá, có thể bán theo giá thị trường, cũng là một cách tốt để giảm tổn thất.

Chỉ là mọi người còn có chút do dự, dù sao đều là tâm huyết của mình, hơn nữa còn chưa tới mức hoàn toàn phá sản.

Hơn nữa mất đi sự nghiệp, bọn họ nhất định phải trở về Càn quốc, nếu không sẽ bị xử tội phản quốc.

Càn quốc rất coi trọng nông nghiệp, sau khi trở về phần lớn chỉ có thể làm ruộng, muốn xoay chuyển tình thế chỉ có thể tòng quân ra chiến trường chém giết, ngẫm lại khiến người ta hít thở không thông.

Doanh Vô Kỵ bổ sung: “Sau khi bán cho ta, các ngươi cũng có thể lưu lại làm công, trước kia làm gì bây giờ còn làm cái đó, trước kia làm ông chủ thì sau làm chưởng quỹ, ta có thể bảo đảm tiền công của các ngươi so với trước kia chỉ nhiều hơn không ít, vừa vặn các ngươi cũng có thể ở lại Càn quốc.”

Nghe nói như thế, mắt mọi người đều đỏ lên, ai mà không muốn ở lại Lê quốc chứ?

Lúc này có người gật đầu đồng ý: "Được! Chúng ta nghe theo công tử!

Dù sao cũng có người mua lại, còn có thể ở lại Lê quốc làm công, tính thế nào cũng sẽ không thua thiệt.

Về phần sản nghiệp của mình biến thành của Doanh Vô Kỵ… Mặc dù trong lòng có chút mất mát, nhưng hoàn toàn không thành vấn đề, dù sao trước kia làm ông chủ cũng không kiếm được bao nhiêu tiền.

Dưới sự dẫn dắt của Doanh Vô Kỵ, tất cả mọi người đánh giá giá trị ngành giấy của mình, báo cho Doanh Vô Kỵ biết.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Các ngươi về trước chờ ta một ngày, một ngày sau ta đưa các ngươi cải tử hồi sinh!"

Nói xong, liền đưa Bạch Chỉ rời đi.

Mọi người nhìn bóng lưng Doanh Vô Kỵ, đều cảm giác trong lòng đã nắm chắc.

Xem công tử tự tin như thế, hẳn là thật có biện pháp.

Ta nghe nói công tử gần đây rất gian nan, khó trách vừa rồi ở trước mặt Tuân lão cẩu không chịu nói, nếu quả thật hỗ trợ, chỗ tốt Tuân lão cẩu đều giành ăn hết. Hiện tại cửa hàng đều thuộc về công tử, còn có thể kiếm một ít tiền tài".

"Ta thấy hắn chính là muốn cửa hàng của chúng ta……"

"Ngươi bớt nói nhảm đi, cửa tiệm vào tay ngươi còn duy trì được không, đến lúc đó bán rẻ mạt, giờ công tử đảm bảo mua với giá thị trường, còn cho ngươi cơ hội ở lại Lê Quốc, ngươi còn không thỏa mãn?"

"Đúng! Nếu ngươi cảm thấy tiếc rẻ, ngươi có thể không bán, đến lúc đó chính ngươi trở về Càn quốc".

Vừa nói đến trở về Càn quốc, tất cả đều run lẩy bẩy

Xưng danh Hổ Lang chi quốc này, Càn quốc danh xứng với thực, không chỉ là đối với các nước chư hầu khác mà nói, đối với bổn quốc bách tính cũng là như thế.

Từ khi "Thương Quân Thư" (Thương Quân Thư : chủ trương thi hành chế độ quân chủ độc tài, thi hành pháp trị, chú trọng nông chiến, chủ trương cực hình hậu thưởng, lấy cường binh phú quốc, chính sách ngu dân làm trọng) trở thành kế sách trị quốc, số người chết đói trong dân chúng đích xác ít đi, nhưng mỗi người đều bị đè nén đến không thở nổi, so với việc buôn bán ở Lê quốc, ai cũng biết cái nào thoải mái hơn.

……

Trên đường trở về sứ quán.

Bạch Chỉ buồn đến nhăn mặt: "Công tử! Chúng ta lấy đâu ra bảy ngàn lượng? Sứ quán mấy tháng tiêu xài, cũng không nhất định đủ số này".

Nàng rất là khó hiểu, làm sao cũng không nghĩ tới, Doanh Vô Kỵ lại nguyện ý chấp nhận khoản tiền nhiều như vậy.

Hơn nữa còn hứa hẹn ngày mai sẽ dùng tiền mặt mua hết cửa hàng của bọn họ.

Trong vòng một ngày, đi đâu kiếm được nhiều tiền như vậy?

Doanh Vô Kỵ cười cười, trực tiếp từ trên cổ lấy xuống một khối ngọc bội: "Cái này có đủ hay không!"

Tân Càn Ngọc?

Bạch Chỉ tái mặt: "Công tử không được. Đây chính là quốc bảo Đại Càn mà vương hậu thay công tử xin từ chỗ bệ hạ, cả Đại Càn cũng không có mấy khối, không chỉ có công tử tu luyện cần nó, nó còn đại biểu uy nghiêm của Đại Càn, nếu rơi vào trong tay người khác bị bệ hạ phát hiện, vậy…"

Uy nghiêm của Đại Càn?

……

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Từ lúc bọn họ quyết định đem chuyện ta bị ám sát đè xuống, Đại Càn ở trong lòng ta cũng đã không có uy nghiêm. Về phần tu luyện, ta không thiếu một tân Càn Ngọc. Em không cần lo lắng, cho dù bọn họ muốn phạt ta, ta cũng không tin bọn họ sẽ áp giải ta từ Lê quốc trở về.

Chương 35: Ta muốn tạ lỗi với công tử Chương 35: Ta muốn tạ lỗi với công tử

Người dịch PrimeK Tohabong

Bạch Chỉ bị chấn động: "Công tử cái tên này của công tử thật đúng là không sai…… Nhưng là nói như vậy, chúng ta mặc dù có thể kiếm được tiền, nhưng vẫn là để Tuân Chí Doãn chiếm lợi!"

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng: "Chiếm lợi? Hắn cũng xứng?"

Ánh mắt Bạch Chỉ sáng lên: "Công tử có cách?"

"Đương nhiên!"

"Cách gì?"

Bây giờ còn không thể nói, đến lúc đó em sẽ biết!

"……"

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: "Còn dám ngăn ta sao?

Bạch Chỉ ngửa mặt cười, cười nói: "Chỉ cần có thể làm cho công tử không ủy khuất, mặc kệ công tử làm cái gì, em đều ủng hộ công tử!"

……

Hai người đi rất nhanh, chẳng mấy chốc về đến sứ quán.

Cửa hàng cầm đồ bình thường và không dám thu nhận Tân Càn Ngọc, phải thay một bộ quần áo nghiêm chỉnh mới được.

Nhưng không nghĩ, vừa tới cửa sứ quán, liền gặp một người quen.

Doanh Vô Kỵ tò mò nói: "Hoa Triều cô nương, sao cô nương lại ở chỗ này?

Hoa Triều vẫn rất đẹp như trước, giống như là một quả đào mật vừa mới chín, làm cho người ta chỉ muốn xoa bóp.

Chẳng qua hôm nay khí sắc của nàng kém hơn hôm qua không ít, xem ra buổi tối nhất định ngủ không ngon.

Hoa Triều dịu dàng cúi đầu, nhẹ giọng cười nói: "Việc của công tử tuy không phải do tiểu nữ cố ý làm, nhưng cũng là do tiểu nữ dựng lên, hơn nữa được công tử tặng một khúc nhạc, trong lòng thật sự hổ thẹn vô cùng. Ta nghĩ tới mấy ngày tới sẽ rời khỏi Giáng Thành, cho nên nghĩ trước khi đi sẽ đến nhà tạ lỗi với công tử!"

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút: "Rời khỏi Giáng Thành? Sao đột nhiên như vậy?

Doanh Vô Kỵ hứng thú đánh giá Hoa Triều: "Mỗi người một chí, Hoa Triều cô nương có thể hạ quyết tâm thoát khỏi chốn xô bồ, tại hạ thật sự bội phục. Bất quá cô nương trước khi còn phải đến thăm hỏi rất nhiều người, ngược lại không cần tới sứ quán Càn Quốc.

Nhất định phải tới!

Chuyện tối hôm qua hình như cũng không để lại bóng ma cho Hoa Triều, nàng thong dong nhìn Doanh Vô Kỵ.

"Hung thủ một ngày không bắt được, hiềm nghi trên người tiểu nữ liền một ngày không thể hoàn toàn tẩy sạch, công tử là

người bị hại, chỉ cần công tử không gật đầu, ta mặc dù có thể rời khỏi Giáng Thành, cũng sẽ bất an.”

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo: “Đêm qua Phi Ngư Vệ đã sai người tới, nói đã vẽ ra hình dáng hung thủ theo miêu tả của cô nương, hơn nữa kiểm chứng xác thực là người khác, cô nương không cần phải để tâm.”

Kỳ thật đến bây giờ, hiềm nghi trên người Hoa Triều đã cơ bản được rửa sạch.

Bất luận là lợi ích và động cơ của Thừa tướng, hay là bức họa hung thủ.

Hoặc là Hồ lão tiên sinh trong miệng Hoa Triều đều chứng minh điểm này, đây chính là nhạc sư cung đình đức cao vọng trọng, tư đức cả đời chưa bao giờ có vết nhơ.

Huống hồ, Hoa Triều này còn thẳng thắn thành khẩn tới cửa từ biệt như thế.

Doanh Vô Kỵ tính tình thối, nhưng cũng sẽ không làm khó người vô tội.

Công tử thật sự nghĩ như vậy?

Hoa Triều ngẩng đầu, vẻ mặt có chút cảm động, thấy Doanh Vô Kỵ gật đầu, khóe mắt rốt cục lộ ra nụ cười: “Công tử có thể nghĩ như vậy, ta đây liền có thể an tâm rời đi. Chỉ là công tử vừa tặng khúc nhạc, Hoa Triều liền rời khỏi Giáng Thành, tính toán tỉ mỉ quả thực phụ công tử. Bất quá công tử cũng không phải là người dung tục, nếu tặng vàng bạc quả thực làm bẩn thanh danh công tử, nếu công tử không chê, không ngại nhận lấy cái này”.

Nói xong, liền từ trong bao lấy ra một quyển sách dày.

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề, ai nói bản công tử không phải người dung tục? Bản công tử hiện tại thiếu nhất là tiền có

được không? Ngươi cho rằng ta thật cam lòng đem Tân Kiền Ngọc bán đi à?

Đồ chơi này thế nhưng là bảo vật phụ trợ tu luyện, cho dù mình không dùng được, cũng có thể cho tiểu thị nữ bảo bối của mình dùng.

Bất quá nghĩ một chút, một ca nữ, coi như có tiền, cũng không thể có 7 ngàn lượng.

Liền sang sảng cười nói: "Đúng vậy! Chúng ta đều là người văn nhã, không hứng thú những vật chất vàng bạc kia!

Hắn nhận quyển sách, phát hiện phía trên tất cả đều là khúc phổ, thậm chí còn có không ít kịch bản, không khỏi nghi hoặc nói: "Đây là…"

Hoa Triều ánh mắt toát ra một tia bi thương: "Những thứ này đều là tâm huyết của gia mẫu, mẹ con chúng ta hai người làm ca nữ mấy chục năm, biên soạn thu thập không ít khúc nhạc, cũng nghe qua không ít tạp đàm thú vị, liền biên ra ít kịch bản, chỉ tiếc đến bây giờ vẫn chưa phổ biến ra ngoài."

Công tử cũng là người phong nhã, khúc nhạc đêm qua tặng tiểu nữ, trước mặt văn nhân khác thoạt nhìn có lẽ quá mức tùy hứng, nhưng tiểu nữ lại cực kỳ thích.

Bảo kiếm tặng anh hùng, giai khúc tặng tri âm, đối với người tài hoa hơn người như công tử mà nói, có lẽ sách này quý trọng hơn vàng bạc.

Doanh Vô Kỵ chép chép miệng, nếu như mình là nghệ sĩ chân chính, chắc cảm động chết mất.

Chỉ tiếc không phải.

Bất quá phần tâm ý này của Hoa Triều, vẫn làm cho người ta cảm động, cho nên hắn cũng không có quá nhiều ý muốn từ chối, trực tiếp nhận lấy sách.

Thuận miệng hỏi: “Vậy Hoa Triều cô nương sau khi rời Giáng Thành chuẩn bị làm gì?”

Hoa Triều tươi cười mang theo tia chờ mong: “Ta chuẩn bị đi Dực Thành, bên kia không phải là đất phong của Ngụy gia, Thừa tướng không vươn tay tới được. Sau khi đến đó, ta có lẽ sẽ mở một gánh hát, không chừng sớm có ngày thực hiện được tâm huyết của mẫu thân”.

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc nói: “Cô nương muốn mở gánh hát? Cần không ít tiền chứ?”

Hoa Triều hé miệng cười nói: “Mấy năm nay ở Giáng Thành tích góp được không ít tiền bạc, huống chi Dực thành không thể so với Giáng Thành, ta tích góp được chắc là đủ rồi”.

Doanh Vô Kỵ theo bản năng hỏi: “Tiết kiệm được bao nhiêu?”

Hoa Triều: “Hơn chín ngàn lượng!

Doanh Vô Kỵ: “……”

Chương 36: Chưa thể nói cho em biết Chương 36: Chưa thể nói cho em biết

Người dịch PrimeK Tohabong

Không khí rơi vào trầm mặc thật lâu.

Doanh Vô Kỵ làm sao cũng không nghĩ tới, một ca nữ có nhiều tiền như vậy, trái lại chính mình là công tử một nước…

Hắn hít sâu một hơi, đẩy sách trở về: “Hoa Triều cô nương! Ta nghĩ rồi, sách này là tâm huyết của hai mẹ con cô nương, huống chi là di vật của mẫu thân cô nương, thật sự quá quý giá, ta không thể lấy”.

“Đây là ta tối hôm qua sao chép lại, công tử xem mực còn chưa khô, công tử nhận lấy đi!”

Doanh Vô Kỵ lắc đầu: “Không nhận! Kiên quyết không thể nhận!”

“Công tử không nhận, trong lòng ta sẽ hổ thẹn”.

“Đừng có thẹn! Ta không giả bộ, ta ngả bài, ta chính là một tục nhân, ta hiện tại cần tiền”.

“Hả?”

Hoa Triều cũng không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ lại muốn vay tiền, đầu tiên là hơi ngẩn ra, sau đó che miệng khẽ cười nói: “Công tử cần bao nhiêu tiền?”

Doanh Vô Kỵ xòe ra 7 đầu ngón tay: “Bảy ngàn lượng!”

Hoa Triều theo bản năng nói: “Bảy ngàn lượng thì đơn giản…… Cái gì? Công tử nói bao nhiêu?”

Rốt cục, nàng mất bình tĩnh!

Nàng không rõ, bảy ngàn lượng, rốt cuộc sao mà hắn dám mở miệng hỏi 7 ngàn lượng?

Loại người tài hoa này, ở trước tiền tài sao cũng có thể trở nên thế tục như thế.

Hơn nữa xem bộ dáng này của hắn thì nhất định phải có 7 ngàn lượng, nhưng nếu như bảy ngàn lượng này đưa cho hắn, mình phải làm sao bây giờ?

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Cô nương yên tâm! Bảy ngàn lượng này chỉ là mượn, đến lúc đó nhất định sẽ trả, trong vòng hai năm ta có thể trả tám ngàn lượng cho cô nương. Nếu như cô nương nguyện ý, số tiền này thậm chí có thể coi như đầu tư, hai người chúng ta cùng nhau buôn bán, kiếm lại tiền làm gánh hát, chỉ là vấn đề thời gian”.

Hoa Triều: "……"

Đột nhiên xuất hiện quá nhiều tin tức quá, cho dù nàng trải đời cũng có chút phản ứng không kịp.

Hơn bảy ngàn lượng này là nàng nhiều năm qua tích góp được, nếu mà mất thì trong tay chẳng còn gì.

Doanh Vô Kỵ ánh mắt kiên định: "Cô nương tin tưởng ta sao?"

Ánh mắt này làm cho Hoa Triều không hiểu sao yên ổn hơn một chút, nhưng bảy ngàn lượng dù sao cũng không phải là số lượng nhỏ, nàng vẫn có chút chần chờ.

Doanh Vô Kỵ tiếp tục nói: "Chỉ cần cô nương gật đầu, về sau cô nương làm gánh hát, chỉ cần tùy thời có thể tới tìm ta phổ nhạc, nếu như cô nương không chê, kịch bản ta cũng có thể hỗ trợ. Huống chi! cô nương không muốn dựa vào cố gắng của mình sao, từ nhỏ lập nghiệp, dốc sức tạo ra sự nghiệp chân chính thuộc về mình sao?"

Hoa Triều: "……"

Suy nghĩ một lát, nàng cắn răng: "Công tử chờ một lát, ta về lấy tiền".

Đưa mắt nhìn nàng đi xa.

Bạch Chỉ rốt cục nhịn không được hỏi: "Công tử, rõ ràng chúng ta chính mình có thể kiếm tiền, tại sao lại phải dựa vào cô ta?"

Doanh Vô Kỵ cười vươn hai ngón tay: "Có hai nguyên nhân!"

Hai nguyên nhân gì?

"Tân Càn Ngọc chính là mẫu thân xin cho ta, đây chính là tình yêu của mẫu thân đối với nhi tử, trong lòng ta không nỡ!"

“Lúc nãy công tử không phải nói như vậy”

Bạch Chỉ bĩu môi, cảm giác công tử nhà mình hiện tại thuận miệng liền có thể bịa chuyện, một chút áp lực tâm lý cũng không có, bất quá vẫn là miễn cưỡng đồng ý điểm này: “Vậy nguyên nhân thứ hai đâu?”

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giương lên: “Bây giờ còn không thể nói cho em biết, đến lúc đó em sẽ biết!”

……

Hoa Triều giờ phút này, thể hiện ra là một người quyết đoán, rất nhanh liền mang theo rương chứa đầy vàng bạc tới.

Đại khái là trước thủ đoạn quyết đoán của Doanh Vô Kỵ thể hiện vào tối hôm qua khiến cho nàng có thêm lòng tin .

Huống chi, người có trình độ âm nhạc cao như vậy, làm sao có thể câu nệ dăm ba cái vật chất?

Hơn nữa trước đó vài ngày, chính mình thiếu chút nữa hại hắn mất mạng.

Coi như trả nợ mạng, cả đời chỉ cầu không thẹn……

Nàng tuy nghĩ như vậy, nhưng lúc cái rương bị Doanh Vô Kỵ chuyển đi, nàng vẫn có cảm giác như lên thuyền giặc, nhưng hiện tại đã muộn.

Doanh Vô Kỵ hiệu suất làm việc cũng rất cao, trực tiếp gọi mấy thương hộ ngành giấy đến rồi cầm cả tiền tìm Tuân Chí Doãn.

Tuân Chí Doãn kinh ngạc: “Công tử! Công tử lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

Doanh Vô Kỵ không muốn lằng nhằng với ông ta: “Ta vì sao phải nói cho ngươi? Mau lấy thương ấn ra in một chút, về sau những thương hộ ngành giấy này, bản công tử tiếp nhận”.

Ánh mắt Tuân Chí Doãn do dự nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Công tử nên rõ ràng quy củ đi! Phàm là thương hiệu dưới danh nghĩa người nước Càn, đều phải do người nước Càn chiếm chủ đạo, hơn nữa phải do sứ quán quản hạt, nếu như làm trái, người cầm thương ấn có quyền thu hồi thương hiệu.

Không biết tại sao, ông ta có chút sợ Doanh Vô Kỵ giở trò.

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo: "Biết rồi! Thương Ấn ở trên tay ngươi cũng không yên tâm hả?

Tuân Chí Doãn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy thì được, chỉ cần còn tại chính mình quản lý, hắn liền có một vạn cách làm khó Doanh Vô Kỵ.

Mà Doanh Vô Kỵ lấy được khế ước thương mại, khóe miệng cũng rốt cục lộ ra vẻ tươi cười.

Chương 37: Lên thuyền giặc rồi Chương 37

Người dịch PrimeK Tohabong

Than ôi!

Lên thuyền giặc rồi…

Hậu viện sứ quán, Hoa Triều chống má, sâu kín thở dài một hơi.

Trong lòng nàng có chút không yên, tuy rằng nàng cảm thấy Doanh Vô Kỵ cũng không phải là người bảo thủ, nhưng dù sao trước đó chưa từng nghe nói qua hắn có kinh nghiệm kinh doanh, huống chi mẫu quốc của hắn là Càn quốc đặc biệt không giỏi kinh doanh.

Bảy ngàn lượng là hơn phân nửa tích góp của nàng, nếu là thua thiệt, về sau muốn xoay chuyển cũng khó khăn.

Dù sao……

Hoa Triều lấy từ trong ngực ra một mặt gương, tuy rằng vẫn xinh đẹp động lòng người, nhưng nàng đã 27 tuổi, những cô gái khác ở tuổi này đều sinh mấy đứa con.

Về sau mặc dù mình tiếp tục hát rong, cũng không có khả năng kiếm được bảy ngàn lượng nữa.

Có chuyện gì vậy?

Mình điên thật rồi, lại đem tính mạng giao cho một tên đàn ông mới quen biết không tới một ngày.

Trong lòng Hoa Triều âm thầm kêu khổ.

Đúng lúc này, phía sau vang lên một âm thanh: "Hoa Triều tỷ, đợi lâu rồi!"

Hoa Triều xoay người, phát hiện Doanh Vô Kỵ đang nhe răng cười với mình, so với hình tượng tài tử phóng đãng không kiềm chế được đêm qua có cảm giác trẻ con hơn vài phần.

Cái này……

Tiền bị lừa, ngay cả xưng hô cũng thay đổi, nhưng ngoài dự đoán, Hoa Triều cũng không có cảm xúc bài xích đối với xưng hô này.

Nàng xoa xoa đầu đang có chút ong ong: "Công tử đã trở lại!"

Doanh Vô Kỵ vội vàng xua tay: "Đừng công tử không công tử! Lấy quan hệ của chúng ta gọi công tử quá xa lạ, nếu Hoa Triều tỷ không ngại thì có thể gọi ta là đệ, nếu không thì gọi tên ta cũng được".

Bảy ngàn lượng, kêu tỷ tỷ không thiệt thòi.

Vẫn là tỷ tỷ tốt, tỷ tỷ biết thương người.

Nếu Hoa Triều không ngại, hắn thậm chí có thể gọi nàng một tiếng là mẹ cũng được.

Hoa Triều thất thần một lát, sau đó giãn mặt cười: "Vô Kỵ!"

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Hoa Triều tỷ! Có muốn đi xem sản nghiệp của chúng ta một chút không?

Sản nghiệp của chúng ta……

Hoa Triều nhất thời có chút hoảng hốt, hóa ra mình cũng có sản nghiệp.

Sản nghiệp của mình là gì? Hiện tại ngay cả khế ước cũng không ký, nàng ngay cả chính mình muốn làm cái gì cũng không biết.

Đương nhiên, nàng cũng không sợ Doanh Vô Kỵ quỵt tiền của nàng, dù sao cho dù quan hệ cha con không hòa thuận, sau lưng mình cũng có bối cảnh Thừa tướng.

Nàng sợ…… là Doanh Vô Kỵ đốt hết tiền.

Bất quá nàng vẫn đứng lên, dịu dàng cười nói: "Đi thôi!"

Nói xong liền theo Doanh Vô Kỵ ra cửa, ngồi lên xe ngựa.

Đến nơi sau khi xuống xe, trong lòng nàng có chút bồn chồn, nhịn không được hỏi: "Vô Kỵ, đệ nói sản nghiệp, chính là ngành giấy?"

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Đúng vậy!

Hoa Triều: "……"

Cái này…… ngành giấy dựa vào cái gì hai năm kiếm được tám ngàn lượng a?

Doanh Vô Kỵ phảng phất không có nhận thấy được tâm trạng khác thường của nàng, lập tức tiến vào cửa hàng giấy.

Bạch Chỉ ngược lại tò mò liếc Hoa Triều một cái: “Hoa Triều cô nương, thân thể cô không thoải mái sao? Ta thấy sắc mặt cô trắng đến dọa người!”

Hoa Triều vội vàng lắc đầu: “Không có, không có!”

“Có phải là cô đang lo lắng, công tử sẽ đốt hết 7 ngàn lượng của cô?”

Hoa Triều: “……”

Tiểu nha đầu này, nhìn người thật chuẩn.

Bạch Chỉ có chút căm giận: “Công tử không có chuyện gì không làm được, cô sao có thể lo lắng chuyện này chứ?”

Nói xong, liền đi theo vào trong.

Hoa Triều lắc đầu cười khổ, tiểu thị nữ này coi Doanh Vô Kỵ là thần tiên nhìn cô nàng cũng có thể hiểu được, dù sao cũng chỉ là một tiểu nha đầu không rành thế sự.

Sau khi vào cửa hàng.

Chưởng quầy rất nhanh liền nghênh đón, đưa Doanh Vô Kỵ tham quan một vòng.

Đi một vòng từ đầu đến cuối, Doanh Vô Kỵ không khỏi cảm thán: “Có thể kiên trì đến bây giờ, các ngươi cũng là không dễ dàng !”

Hàng hóa tồn đọng đích xác rất nghiêm trọng.

Bất quá có một điểm tốt, chính là người làm chịu khổ chịu khó, tay chân nhanh nhẹn, hơn nữa những ngày này đều là trời nắng, mỗi ngày đều có phơi nắng nên giấy không bị mục.

Chưởng quỹ thở dài một hơi: “Nếu không có công tử, chúng ta sợ đã sớm kiên trì không nổi.

“Mấy cửa hàng khác thế nào? Cũng gặp tình huống này sao?

“Cũng thế, hàng hóa tồn đọng rất nhiều”

Nói thật, thật sự có chút thảm.

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu: “Đợi lát nữa ngươi sai người đi đem tình huống tồn đọng của mấy cửa hàng khác thống kê một chút, hiện tại ngươi nói một chút hàng hóa trước kia bán cho ai, tỉ lệ là bao nhiêu.”

Chưởng quỹ chậm rãi nói ra: “Chất lượng giấy của chúng ta không tính là thượng thừa, cho nên những nhà hào phú bình thường sẽ không mua. Chúng ta kỳ thật đều là đóng thành sách bán cho học tử, hoặc là bán cho Thư cục, người trước bảy người sau ba, chỉ bất quá sau khi giấy của Viêm Quốc hạ giá, hai nhóm người này đều không mua của chúng ta.”

Lúc nói chuyện, trên mặt ông tràn vẻ u sầu, cả người tiều tụy đến cực điểm, rõ ràng đã lao lực quá độ dưới thế công của Viêm quốc.

Doanh Vô Kỵ cũng cảm nhận được áp lực của hắn, Càn Quốc mặc dù ở trên chiến trường như mặt trời ban trưa, nhưng tài lực quốc gia không ổn, toàn bộ máy móc quốc gia đều là vì hai chữ “Nông chiến” phục vụ, người làm ăn ở nước ngoài hầu như không được trợ giúp gì.

Trước khi Doanh Việt đăng cơ, tài lực của Viêm quốc một lần có xu thế đuổi theo Lê quốc, mặc dù phía sau bị Doanh Việt đánh cho kêu khổ không ngớt nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, chỉ cần đủ tàn nhẫn, hạ giá cả thì tuyệt đối có thể kéo chết tuyệt đại đa số sản nghiệp Càn quốc.

Chương 38: Đại Lê Gia Đằng Ưng Chương 38: Đại Lê Gia Đằng Ưng

Người dịch PrimeK Tohabong

Hắn hơi suy tư, mở miệng hỏi: “Những người này mua giấy làm gì?”

Chưởng quỹ đáp: “Học tử dân gian bình thường đều dùng để sao chép sách, dù sao sách thành phẩm trong Thư cục quá đắt. Bọn họ cũng sẽ được thuê đến Thư cục sao chép sách, bán cho những nhà giàu có kia.

Uh!

Doanh Vô Kỵ yên tâm, những thứ này không có bất kỳ sự khác biệt nào với những gì mình hiểu được.

Chưởng quỹ vội vàng hỏi: “Công tử! Công tử có thể nói cho tôi biết một chút, có cách gì phá được cục diện này không?”

Doanh Vô Kỵ cười cười: “Cái này ngươi không cần gấp, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, trong vòng ba ngày sẽ có Thư cục ra mặt, thu mua toàn bộ hàng tồn đọng của chúng ta theo giá cả bình thường.”

“Thật hả!”

Chưởng quỹ có chút khó tin, hiện tại giấy của Viêm Quốc vừa đẹp giá lại rẻ, Thư cục đồng ý thu mua giấy của mình với giá bình thường?

Quan hệ của công tử thì ra đã mạnh như vậy rồi!

Hắn hít sâu một hơi: “Công tử! Tôi còn có thể làm gì?”

Ngươi thông báo với mấy chưởng quỹ khác, chọn ra những người phụ trách đóng gói của các cửa hàng, tiền công gấp ba lần, hai phần thuộc về bọn họ, một phần thuộc về các cửa hàng, bất quá phải ký khế ước bảo mật với ta, nếu để lộ bí mật hậu quả rất nghiêm trọng.”

Chưởng quầy vội vàng gật đầu: “Công tử yên tâm! Người Càn chúng ta rất kín miệng”.

Điểm ấy ngược lại nói không sai, Càn quốc luật pháp nghiêm ngặt, mặc dù những này đi ra người làm ăn, làm việc

cũng cực kỳ quy củ.

"Còn nữa, ngươi có biết bình thường thì Thư cục bán nhiều nhất là sách gì không?"

Biết một chút!

Chưởng quầy đáp: "Bình thường bán được nhiều nhất, là chư tử Bách gia điển tịch, Giáng Thành là Bách gia thánh địa, có không ít học tử nước khác đến đây cầu học, Bách gia cũng đều muốn thu nạp nhân tài, cho nên đều công khai không ít điển tịch"

Còn nữa chính là một ít tiểu thuyết gia thu thập biên soạn một số câu chuyện thú vị, tuy rằng đa số đều là bịa đặt, bất quá không ít người đều thích xem.

Trong đó nổi danh nhất chính là môn khách của Thừa tướng Lan Lăng Sinh, trước đó vài ngày vừa biên soạn một quyển, khiến trong ngoài Thư cục cạnh tranh sao chép, phỏng chừng qua hai tháng nữa mới hết nóng.

Uh! Như vậy……

Tiểu thuyết gia này không phải là tác giả mạng kiếp trước, mà là tiểu thuyết gia trong Chư Tử Bách gia, mặc dù trong triều đình không thấy bóng dáng của bọn họ, bất quá ở dân gian rất được hoan nghênh.

Doanh Vô Kỵ cười cười, lại dặn dò vài câu, để chưởng quỹ yên lặng chờ vài ngày, rồi rời đi.

Sau khi ra khỏi cửa.

Hoa Triều nhịn không được hỏi: "Vô Kỵ, thật sự có Thư cục thu mua nhiều giấy với giá bình thường vậy sao?"

Vừa rồi nàng một mực bàng quan, tuy rằng ngành giấy này về sau cũng là sản nghiệp của nàng, nhưng không có chen vào,

chỉ là ở trong lòng yên lặng suy nghĩ cách phá vỡ cục diện, nhưng nghĩ thế nào cũng không ra cách.

Doanh Vô Kỵ tự tin nói: "Đương nhiên! Hoa Triều tỷ không tin đệ?"

Thư cục nào?

Đương nhiên là Thư cục của Hoa Triều tỷ rồi!

"……"

Hoa Triều ngớ người, mình khi nào có Thư cục vậy?

~~~~~~~~~

Bất quá Hoa Triều cũng chìm nổi trong biển người nhiều năm, tuy rằng chưa bao giờ buôn bán, nhưng cũng gặp qua quá nhiều thứ, rất nhanh liền đoán ra ý tứ của Doanh Vô Kỵ.

"Ý của đệ là dự định tự mình mở Thư cục, sau đó đem nhóm hàng này nhập vào, thuê học tử sao chép, kiếm tiền cả ngành giấy và Thư cục?"

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc, cười nịnh nọt nói: "Không hổ là Hoa Triều tỷ, tỷ đệ chúng ta hai người thật sự là tâm ý tương thông".

Hoa Triều trong lòng lo lắng, nhưng cũng chỉ là than nhẹ một hơi, ôn hòa nói: "Vô Kỵ ý nghĩ của đệ là tốt, chỉ là đệ không có kinh nghiệm thương trường, nghĩ vẫn là đơn giản chút. Mở Thư cục tỷ tỷ có thể giúp đệ ứng trước, nhưng mặc dù Thư cục mở ra, thì chúng ta lấy gì để cạnh tranh với những Thư cục làm ăn lâu đời kia?"

Tiền của tỷ tỷ có thể chống đỡ một thời gian, có thể đến lúc đó chúng ta vừa khai trương khẳng định thiếu hụt sách vở, những học tử kia mỗi người chí hướng cao xa, chép sách bất quá là vì duy trì kế sinh nhai, làm sao có thể từ sáng đến tối sao chép sách cho chúng ta?"
~~~~~~~~~

Tuy nói giai cấp thế giới này đã gần như đóng đinh, nhưng cũng không phải không có đường leo lên, một điều đơn giản nhất chính là làm môn khách cho gia đình quyền quý.

Ở Lê quốc, nổi danh nhất chính là La thừa tướng, Hòa Bình Lăng quân, mỗi người có ba ngàn môn khách.

Giáng Thành sở dĩ có nhiều học tử dân gian hội tụ ở các nơi như vậy, đều là vì được bọn họ tiếp đãi, chép sách chẳng qua là tay nghề nuôi sống gia đình mà thôi, chỉ cần tiền đủ chi tiêu, bọn họ sẽ bay nhảy ở các gia tộc quyền quý, nói hươu nói vượn để tự đẩy mạnh danh tiếng của mình.

Cho dù là ở nơi xa xôi, cũng có không ít người muốn làm môn khách của những gia đình phú quý quyền thế ngập trời như vậy, khát vọng chủ gia có thể tiến cử bọn họ vào vương đô, đánh cược một lần cơ hội làm quan xa vời kia.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Hoa Triều tỷ yên tâm! Đệ có một bằng hữu, tốc độ chép tay cực nhanh, được xưng Đại Lê Gia Đằng Ưng, mỗi ngày chép ngàn quyển sách, hơn nữa còn không cần tiền, những vấn đề mà tỷ nói kia, đệ đều có thể giải quyết!"

Hoa Triều: "……"

Nàng cảm giác Doanh Vô Kỵ có thể đang hù dọa nàng, thế giới này nào có người ngày chép ngàn quyển sách?

Nhưng nhìn Doanh Vô Kỵ bộ dáng tự tin như thế, lại không hiểu sao đối với hắn sinh ra không ít lòng tin, dù sao hắn không giống loại người ăn nói lung tung .

Nàng nghĩ nghĩ: "Vô Kỵ, đệ nói thật với tỷ tỷ, Đại Lê Gia… Gia Đằng Ưng gì đó, có phải chính là đệ không?"

Doanh Vô Kỵ gãi gãi đầu: "Cái này cũng bị tỷ đoán được!"

Hoa Triều: "……"

Chương 39: Đột phá ngưng khí tầng 11 Chương 39: Đột phá ngưng khí tầng 11

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nàng theo bản năng nhìn tay Doanh Vô Kỵ một chút, mơ hồ có thể nhìn thấy vết chai mỏng cầm bút và cầm kiếm lưu lại, thoạt nhìn thon dài hữu lực.

Đôi tay này, thật sự thần kỳ như vậy sao?

Than ôi!

Dù sao tiền đã lấy ra, cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng hắn.

Trong lúc nhất thời, nàng giống như hiểu được tâm tình lúc trước mẫu thân xuất ra tất cả tiền tiết kiệm đưa người phụ tình vào kinh.

Ban đầu nàng vẫn rất coi thường mẫu thân điểm ấy, lại chưa từng nghĩ đến mình nơi này cũng giống như vậy, đương nhiên nàng cũng không cho là mình ái mộ Doanh Vô Kỵ.

Nhưng mặc dù lấy biểu hiện của Doanh Vô Kỵ, phổ ra khúc nhạc để phán đoán hắn là một người có thể giao lưu thì cũng mới chỉ quen biết không tới 1 ngày, thật sự nàng cũng có chút bộp chộp.

Bất quá nếu đã đi đến bước này, oán trời trách đất đã vô dụng, nàng chỉ có thể hết sức trợ giúp Doanh Vô Kỵ.

Không!

Chính xác mà nói hai người phấn đấu vì sự nghiệp chung.

Hoa Triều nhìn Doanh Vô Kỵ: “Lúc trước ta thỉnh thoảng sẽ mua sách, biết một Thư cục làm ăn đình trệ, hẳn là phải đóng cửa. Nếu muốn mở Thư cục, chi bằng mua Thư cục này, dù sao giấy tờ đầy đủ hết, chỉ cần đi quan phủ đăng ký thay

đổi, trong vòng một ngày là có thể khai trương. Tuy nói tiền có thể tiêu nhiều hơn, nhưng hàng hóa bên này tồn đọng, vẫn là nên tranh thủ thời gian".

Doanh Vô Kỵ mừng rỡ, hắn cũng tính toán như vậy, hiện tại thời gian là vàng bạc, mua lại được Thư cục có sẵn đương nhiên là lựa chọn tốt hơn.

Chỉ là hắn không phải quá hiểu đối với hiện trạng Thư cục ở Giáng Thành bất kể là khảo sát hay là thương lượng đều phải phí không ít công sức thời gian, Hoa Triều này thật sự là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, hơn nữa liền đưa hai lần tiền.

Thật tốt quá! Chúng ta đi ngay bây giờ!

Đang lúc mọi người chuẩn bị ngồi xe ngựa rời đi thì một chiếc xe ngựa từ xa chạy chạy thẳng đến trước mặt mọi người mới dừng lại.

Trên xe ngựa hoa văn rực rỡ phong phú, toàn thân quét màu đỏ, thoạt nhìn khá là lòe loẹt.

Lại thêm con tuấn mã phía trước, nếu ở kiếp trước cũng phải xếp vào loại Ferrari.

Bất quá những thứ này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là trên cửa xe ngựa có khắc một chữ "Viêm" thật to.

Sau khi xe ngựa đứng lại, một thanh niên mặc trường bào màu đỏ rực bước ra, từ trên cao nhìn xuống Doanh Vô Kỵ.

"Công tử Vô Kỵ, vẫn khỏe chứ!"

Cơ Túc?

Doanh Vô Kỵ nheo mắt, ngành giấy Càn Quốc sở dĩ lâm vào hoàn cảnh như thế, đều là do Viêm Quốc ban tặng.

Hung thủ thường xuyên ở trong bóng tối quan sát người bị hại, chính mình đến cửa hàng giấy bị hắn phát hiện, cũng không kỳ quái.

Rõ ràng, là tên này bỏ đá xuống giếng.

Công pháp vương thất Viêm quốc lấy hỏa thuộc tính làm chủ, người tu luyện phần lớn tính tình bạo liệt, trong lòng có lửa chưa bao giờ kìm nén, hoặc là đánh người chạy té cứt, hoặc là bị người đánh cho tắt điện. Trong đông đảo Con tin tại Lê quốc, Cơ Túc là người bị đánh nhiều nhất.

Hắn cười cười: "Ta từ hôm qua sảng khoái cho tới giờ ta có làm sao chứ? Ngược lại Công tử Túc nổi mụn, hẳn là tiết ra một chút hỏa khí, chỉ là thời gian ba hơi thở không tiết được bao nhiêu, ngươi vẫn là tìm một đại phu đi, chớ làm tổn thương thân thể".

Con mẹ nhà ngươi!

Cơ Túc theo bản năng sờ sờ mụn trên mặt, trong nháy mắt ấm lên, người khác đều là mắng chửi người không vạch trần khuyết điểm, Doanh Vô Kỵ lại cứ đâm vào miệng vết thương.

Tối hôm qua sau khi về nhà, hắn không tài nào ngủ được, không giáo huấn được Doanh Vô Kỵ một trận, cái mụn này phỏng chừng tiêu không nổi nữa.

Nhưng La Minh đã dạy hắn, muốn chiếm thượng phong về khí thế, đầu tiên mình không thể nóng mắt, phải bình tĩnh.

Hắn hít sâu hai lần, lần nữa khôi phục bình tĩnh, nhẹ nhàng cười nói: "Công tử Vô Kỵ thật sự làm cho ta bội phục, họa đến trước mắt lại còn có thể mạnh miệng. Ta và ngươi cùng làm con tin tại Lê quốc, ta tự nhiên không muốn làm khó dễ ngươi, chi bằng ngươi phục tùng ta, kêu hảo đại ca, ta nói không chừng còn có thể cho sản nghiệp Càn quốc một con đường sống, ngươi cảm thấy như thế nào?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: “Ta Doanh Vô Kỵ từ trước đến nay cứng rắn, ngươi nếu muốn sính uy phong, đại khái có thể trở về Lầu Xanh, nơi đó cô nương còn có thể phối hợp ngươi rống lên mấy tiếng, đến nhầm chỗ rồi!”

Ngươi……

Cơ Túc má cũng sắp bị chuột rút rồi, có thể không nhắc tới chuyện này sao?

Mày đã chọc vào vết thương của anh, vậy đừng trách anh chọc vào vết thương của mày.

Hắn sắc mặt băng hàn: “Ngươi hiện tại cũng biết đùa giỡn mồm mép rồi, bất quá ngươi biết chúng ta vì sao đến bây giờ mới trừng phạt sản nghiệp Càn quốc các ngươi không?”

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng: “Ta không rảnh nghe! Hoa Triều tỷ, chúng ta đi thôi!

Nói xong, liền hướng Hoa Triều làm một cái thủ thế mời.

Hắn chỉ muốn tống tiền ăn vạ mấy lão đại, chứ không muốn dây dưa với cái loại người không có giá trị này.

Cơ Túc sao có thể để cho hắn đi, trực tiếp nhảy xuống xe ngựa: “Bởi vì ngươi là phế vật!

Chỉ tiếc, cha ngươi có một đứa con riêng vượt xa ngươi, chúng ta kiêng kị Doanh Vô Khuyết, cho nên mới triệt để chặt đứt tài nguyên bên ngoài Càn quốc.

Doanh Vô Khuyết ở Càn quốc quang mang vạn trượng, chịu tội tại Lê quốc lại là ngươi một phế vật!Doanh Vô Kỵ! Ngươi không cảm thấy đáng buồn sao?”

“Thật quá đáng!”

Bạch Chỉ rốt cuộc nhịn không được nữa, rút trường kiếm ra liền nhảy xuống xe ngựa, đây không phải là đâm vào tim công

tử sao?

Doanh Vô Kỵ cũng không thể ngăn được, cô gái nhỏ này làm sao còn tức giận hơn cả ta, rơi vào đường cùng cũng nhảy xuống.

Cơ Túc nháy mắt một cái, một kiếm khách nhảy tới ngăn cản Bạch Chỉ.

Muốn chết!

Trên người bốc lên chân khí đỏ hồng, nghiễm nhiên đã đột phá ngưng khí tầng 11.

Doanh Vô Kỵ chép chép miệng, đúng là vẫn không tránh khỏi động thủ.

Chương 40: Mượn dao giết người Chương 40: Mượn dao giết người

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ở thế giới người người tập võ này, bình dân trong thành trì cấm đấu võ, người vi phạm lệnh tất bị bắt vào trong lao.

Bất quá quý tộc thì khác, chỉ cần ảnh hưởng không phải đặc biệt ác liệt, bình thường đều chỉ bị phạt.

Trong ánh mắt Cơ Túc nhìn về phía Doanh Vô Kỵ tràn đầy khẩn cấp, mặc kệ Doanh Vô Kỵ có bao nhiêu tàn nhẫn, địa vị xuống dốc không phanh đều là sự thật, thực lực không được lại càng như ván đã đóng thuyền, chỉ cần mình xuống tay có chừng mực, muốn trút bao nhiêu tức khí cũng được. Không đấu được mồm thì đấu sức xem sao

Xem chưởng!

Hai tay Cơ Túc bốc lửa, đúng là chưởng pháp Liệt Hỏa đặc trưng của Cơ gia.

Doanh Vô Kỵ cũng rút đoản kiếm từ bắp chân ra: "Xem kiếm!"

Cơ Túc sắc mặt trắng bệch, đột nhiên dừng lại thân hình, chỉ vào Doanh Vô Kỵ mắng: "Ngươi ngươi ngươi… đọ sức, không được động binh khí, ngươi không hiểu quy củ sao?"

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng: "Đã ở trong tình cảnh này rồi, còn trông cậy vào ta không cần binh khí?

Cơ Túc: "……"

Thần sắc hắn nhất thời trở nên vô cùng đặc sắc, cơ mặt bên phải co rút.

Nhưng hắn vẫn cắn răng, cười lạnh nói: "Ngươi đã muốn dùng vậy thì dùng đi, tầng 10 cùng tầng 11 chênh lệch, không phải chỉ là một thanh kiếm là có thể bù đắp."

Dứt lời, trực tiếp giơ tay đánh tới.

Liệt hỏa chưởng pháp, dựa vào sức mạnh cương mãnh. Cơ gia Viêm quốc vốn là dựa vào chân khí cương mãnh mà nổi danh, hiện tại Cơ Túc chân khí bàng bạc, dù cho không có đạt tới Cảnh giới Thai Thuế, tầng 11 cùng tầng 10 chênh lệch cũng là cực lớn, hắn can đảm ra tay như thế, chính là ngưng khí tầng 11 cho hắn sức mạnh.

Vụ Thảo!

Kỹ năng này thật đẹp mắt!

Doanh Vô Kỵ ánh mắt sáng lên, lúc này mới thấy mình may mắn vì trộm được cái kỹ pháp này, mặc kệ nó đến cùng có mạnh hay không, đẹp hay không mới là chuyện cả đời.

Nhưng rất nhanh, mồ hôi lạnh của hắn liền chảy xuống.

Chờ đã! Cơ Túc này có cái gì đó không đúng!

Hắn rõ ràng cảm giác được sát ý điên cuồng trong mắt Cơ Túc, giống như mất đi thần trí.

Sát ý này, tuyệt đối không phải một con tin bị bức bách có thể có.

Hắn không dám buông lỏng, lúc này lập tức hướng mũi kiếm lên trên, chân khí từ lòng bàn tay phun ra, tràn đến toàn bộ thân kiếm, kích động ra một trận kiếm minh.

Trong nháy mắt chưởng cùng thân kiếm tiếp xúc, chân khí như ngọn lửa rực cháy của Cơ Túc giống như sương mù dưới cuồng phong, trong nháy mắt đã bị chấn tán, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Băng chi chân giải!

Chưởng kiếm va chạm, thân kiếm không có bất kỳ trở ngại nào, lập tức từ một góc độ quỷ dị đâm tới.

Phốc!

Vai hắn bị đâm thủng một lỗ, máu đỏ sậm róc rách chảy ra.

Thích chi chân giải!

Doanh Vô Kỵ trong lòng vui vẻ, không ngờ chỉ có hai kiếm pháp cơ sở tấn cấp, lại có công hiệu kinh thế hãi tục như thế.

Hắn không dám trì hoãn, lại là một kiếm nhanh chóng đâm tới. Cơ Túc động sát tâm, hắn liền diệt Cơ Túc, sự cố ngoại giao gì, trong mắt hắn cái rắm cũng không tính!

Thần sắc Cơ Túc kịch biến, nhanh chóng lui về phía sau vài bước, có thể tránh được chỗ hiểm, bả vai vẫn trúng một kiếm, lộ ra vết thương sâu có thể thấy được xương.

Doanh Vô Kỵ! Ngươi điên rồi, muốn giết ta sao?

Hắn giống như bị một kiếm này đâm tỉnh táo, trong ánh mắt điên cuồng lặng lẽ tiêu tán, giọng nói hắn kịch liệt run rẩy,

cũng không biết là bởi vì phẫn nộ hay là nghĩ mà sợ.

Dưới kinh nộ, chân khí quanh thân càng kích động, từ giờ trở đi phải sử dụng đầy đủ Liệt Hỏa chưởng pháp, không thể cho Doanh Vô Kỵ bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

Nhưng mà……

Một khắc sau.

Cơ Túc cả người máu tươi nằm trên mặt đất, tâm tính mất cân bằng, quyền chưởng đã mất đi kết cấu, đối mặt với kiếm pháp xảo quyệt của Doanh Vô Kỵ, không có bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

Hắn xoay người nhìn về phía tùy tùng của mình: "Ngươi mù a! Không biết hỗ trợ?"

Tùy tùng không ngừng kêu khổ: "Công tử, ta không ra tay được!"

Ngay từ đầu người gấp chính là Bạch Chỉ, cảm thấy Doanh Vô Kỵ không phải đối thủ, liều mạng muốn gấp rút tiếp viện, lại bị hắn gắt gao ngăn cản.

Kết quả càng về sau, rơi xuống hạ phong lại là Cơ Túc, hắn muốn gấp rút tiếp viện, rồi lại bị Bạch Chỉ ngăn cản.

Cơ Túc mắt thấy Doanh Vô Kỵ chậm rãi đến gần, rốt cuộc nhịn không được nữa, hướng người đánh xe hô: "Còn thất thần làm gì? Báo quan đi!"

Doanh Vô Kỵ nhíu mày đánh giá hắn, sắc mặt tương đối ngưng trọng, hắn cuối cùng vẫn không tử thủ với Cơ Túc.

Trạng thái của Cơ Túc rất có vấn đề, loại sát ý điên cuồng này phảng phất chỉ là ảo giác, biểu hiện trước sau của người này quả thực như hai người khác nhau. Hắn trúng kiếm xong tức giận đến phát điên, nhưng không có một chưởng nào giống như chưởng thứ nhất quyết tâm dồn mình vào chỗ chết.

Thật giống như…… tên này bị ai đó dùng một loại pháp thuật khống chế tinh thần.

Mượn dao giết người, giống như thủ đoạn lừa gạt Hoa Triều kích động cổ trùng.

Người đứng phía sau muốn mượn tay Cơ Túc giết mình, nhưng bản thân lại không bằng hắn.

Để con tin Viêm quốc, ở trên địa bàn Lê quốc, giết con tin Càn quốc.

Người đứng sau màn rốt cục dụng tâm ác độc gì?

Nếu không phải kiếm pháp của mình có tinh tiến, chỉ sợ sự cố này thật sự thành công!

……

Lại một khắc sau.

Hai người phải vào nha môn làm biên bản.

Doanh Vô Kỵ làm một bộ dáng thất kinh: "Lúc ấy nhìn thấy hắn tung ra Liệt Hỏa chưởng pháp ta liền luống cuống, bởi vì bộ chưởng pháp này thực sự quá khủng, ta cảm giác ta đánh không lại hắn."

Sau đó thì sao?

Bách hộ phụ trách việc này hỏi.

Hắn tung ra chưởng pháp xong thì nằm lăn trên mặt đất, ta cúi đầu nhìn, phát hiện hắn trúng mười ba kiếm của ta!Máu thịt mơ hồ, thật dọa người, ta không biết tại sao hắn lại đụng vào kiếm của ta, không phải là kiểu đụng đồ sứ ăn vạ chứ?"

Bách Hộ: "……"

Cơ Túc người đầy băng vải không nhịn được: "Có cái rắm, vị bách hộ này, hắn chính là chạy tới giết người, ông ngàn vạn lần không nên tin lời nói nhảm của hắn!"

Hắn thật sự sợ hãi.

Chương 41: Em quá xúc động Chương 41: Em quá xúc động

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bởi vì Doanh Vô Kỵ đâm liên tiếp vài kiếm, đều khiến hắn cảm giác phảng phất đến Quỷ Môn quan, thực sự là con tin Càn Quốc động sát tâm".

Vậy thì không phải!

Bách Hộ lắc đầu, vẻ mặt ngạc nhiên nói: "Tuy rằng kiếm thương trên người ngươi sâu có thể thấy được xương, bất quá không có nhát nào đâm vào chỗ trí mạng".

Cơ Túc nghẹn một chút: "Vậy cũng không thể tha cho hắn, hắn cầm hung khí trên đường, xúc phạm……"

Tối hôm qua lúc ta bắt hung thủ chính là dùng thanh kiếm này, tối hôm qua những quan gia kia cũng không làm khó dễ ta. hôm nay Công tử Túc đánh người, càng nhìn càng giống đồng bọn hung thủ, ta có thể không sợ sao?"

Cơ Túc: "……"

Bách Hộ: "……"

Thật đúng là con mẹ nó có chút đạo lý.

Đoạn thời gian gần đây, Con tin Càn quốc là đối tượng được trọng điểm chiếu cố, bách hộ trước khi bị phái ra liền nhận được thông báo, chỉ cần không gây ra tai nạn chết người hoặc là tàn phế nghiêm trọng, thì xử hòa.

Ngày hôm qua trước mặt mọi người đem đoản kiếm gác ở trên cổ con gái Thừa tướng cũng không có việc gì, huống chi hôm nay?

Bách Hộ cười cười: “Nếu là hiểu lầm, vậy hai vị bớt giận, chuyện này dừng ở đây”.

Doanh Vô Kỵ: “Được! Nghe lời quan gia”.

Cơ Túc nóng nảy: “Hiểu lầm? Làm sao có thể là hiểu lầm! Còn đều bớt giận, hắn lông cũng không rụng một cọng thì còn có thể tức giận cái gì chứ? Các ngươi thiên vị cũng quá rõ ràng đi!”

Ngươi phải biết địa điểm xảy ra vụ án là ở trước cửa hàng giấy của Càn Quốc, nơi này là Lê quốc, nếu là thật náo loạn lên, ngươi chiếm được lý chắc!”

Doanh Vô Kỵ cười ha hả nói: “Công tử bớt giận, chỉ là hiểu lầm mà thôi, Doanh Vô Kỵ ta cái khác không được, am hiểu nhất chính là biến chiến tranh thành tơ lụa. Đúng không, Hoa Triều tỷ?”

Nói xong, liền thân thiết nghênh đón.

Hoa Triều vẻ mặt lo lắng: “Vô Kỵ, đệ không sao chứ?”

Cơ Túc: “……”

Sắc mặt hắn cứng đờ, hừ một tiếng, phất tay áo rời đi…… phất tay áo để tùy tùng nâng mình rời khỏi nha môn.

Các ngươi chờ cho ta, chuyện này Viêm Quốc chúng ta sẽ không cho qua đâu!

Hắn cực kỳ không cam lòng, hoàn toàn không nhớ rõ chưởng đầu tiên của mình có bao nhiêu sát ý.

Doanh Vô Kỵ nhìn bóng lưng hắn rời đi, thần sắc càng lạnh lùng.

Hắn dường như có thể xác định, Cơ Túc muốn đánh mình trút giận là thật, nhưng không có khả năng động sát tâm với

mình, biên giới Viêm quốc vừa mới đình chiến, bọn họ không có đạo lý đồng thời đắc tội Càn Lê hai nước.

Người đứng sau màn dụng tâm thật sự hiểm ác, bọn họ rốt cục là ai?

Doanh Vô Kỵ không có đầu mối, chỉ cảm giác sâu sắc được thực lực không đủ, lần này những người đó có thể mượn tay Cơ Túc, về sau có thể mượn tay người khác.

Chính mình ngoại trừ Bạch Chỉ, không có bất kỳ tâm phúc nào, trông cậy vào tự mình bắt được hung thủ dường như là không có khả năng, duy nhất trông cậy cũng chỉ có mau chóng tăng lên thực lực.

Xem ra kiếm xong một đợt tiền này, phải tăng tốc đụng người ăn vạ!

……

Đệ thật sự không sao chứ?

Hoa Triều đánh giá Doanh Vô Kỵ từ trên xuống dưới một chút, xác nhận không bị thương mới hơi thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi nàng ở trên xe ngựa đều lo lắng muốn chết, nếu Doanh Vô Kỵ xảy ra chuyện, vậy bảy ngàn lượng của nàng tan tành mây khói.

Đương nhiên, nàng cũng lo lắng Doanh Vô Kỵ bị thương.

Cũng may người không có việc gì.

Sau khi hai bên dừng tay về sau, Doanh Vô Kỵ thậm chí còn bảo nàng đi mua Thư cục, hiện tại vừa mới đàm phán xong trở về.

Bách Hộ cười cười: "Công tử Vô Kỵ, nếu không có việc gì, vậy ngươi liền trở về đi, về sau nếu là có vấn đề, lúc nào cũng có thể tới quan phủ tìm chúng ta!"

Tuy rằng đại nhân vật chân chính sẽ không để ý tới tên Doanh Vô Kỵ vô danh tiểu tốt này, nhưng nha môn Giáng Thành và Phi Ngư Vệ đã đạt thành một nhận thức chung, Doanh Vô Kỵ người này chính là nhân tố không ổn định nhất của bang giao Càn Lê, nhất định phải trấn an cho tốt, nếu không một ngày nào đó hắn lật bàn, tất cả mọi người chịu không nổi.

Không vội!

Doanh Vô Kỵ lại khoát tay áo: "Hôm nay vừa vặn chúng ta mua được một Thư cục, tiện thể ngươi làm thủ tục cho chúng ta!"

Bách Hộ: "……"

Một khắc đồng hồ sau, thủ tục mua bán xong xuôi, Thư cục chính thức hoàn thành chuyển nhượng, hiệu suất cao đến làm người ta giận sôi, đoàn người vui vẻ rời khỏi nha môn.

Nhìn bóng lưng ba người, một tiểu lại cảm khái nói: "Ta sống từng này tuổi, chưa thấy con tin nào kiêu ngạo như vậy!"

Bách Hộ khóe miệng giật giật: "Ai à! Ngươi hôm nay gặp được rồi đó!"

Thư cục Thượng Nho tọa lạc ở nam thành, so với mấy đại Thư cục hẻo lánh rất nhiều, đây cũng là một trong những nguyên nhân làm ăn suy bại, đương nhiên nguyên nhân chủ yếu nhất không phải cái này, mấu chốt vẫn là nhân gia giàu có và đông đúc chung quanh không nhiều lắm, Thư cục bố trí cũng không đủ lịch sự tao nhã, dẫn đến nguồn khách không ổn định, trả tiền công chậm chễ cho đám học tử bình dân.

Cứ thế, tuần hoàn ác tính, việc làm ăn cũng chậm rãi không làm nổi nữa.

Doanh Vô Kỵ đánh giá một vòng, thật là hài lòng, chim sẻ tuy nhỏ ngũ tạng đầy đủ, mặt tiền cửa hàng không lớn nhưng

cũng đủ sử dụng, hơn nữa một cái hậu viện không nhỏ, vừa vặn thỏa mãn nhu cầu.

Chỉ có điều……

Hắn liếc mắt nhìn Bạch Chỉ, tiểu nha đầu này từ sau khi đánh nhau xong vẫn không nói gì, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Liền cười xoa xoa đầu tiểu nha đầu: "Em làm sao vậy?"

"Công tử, em quá xúc động!"

Chương 42: Mua lại thư cục Thượng Nho Chương 42: Mua lại thư cục Thượng Nho

Người dịch PrimeK Tohabong

Bạch Chỉ chống má, vẻ mặt tự trách: "Em mới kịp phản ứng, Cơ Túc dùng phép khích tướng, công tử vẫn làm lơ, ngược lại bởi vì sự bộp chộp của em mà công tử bị rơi vào hiểm địa, nếu như không phải Cơ Túc quá yếu, em thật không biết đối mặt với công tử như thế nào".

Vốn Doanh Vô Kỵ còn đang cười, kết quả nghe được nửa câu sau, nụ cười trong nháy mắt liền biến mất.

Hắn trừng mắt nhìn Bạch Chỉ, có chút tức giận: "Tại sao cho tới bây giờ em đều cảm thấy Cơ Túc quá yếu, mà không phải ta quá mạnh?"

Bạch Chỉ: "Công tử đừng ngắt lời, em đang tự trách đây!

Doanh Vô Kỵ: "……"

Hắn rất muốn chửi má nó, nhưng nhìn ra được, Bạch Chỉ thật sự rất tự trách, liền cũng không nhẫn tâm trách cứ nàng nữa.

Tùy tùng của Cơ Túc là Cảnh giới Thai Thuế, bất quá chỉ là thất phẩm, linh thai thấp nhất.

Bạch Chỉ mặc dù chưa đột phá Cảnh giới Thai Thuế, nhưng tinh khí thần đều kinh người, đã đột phá tầng 11, hơn nữa kiếm pháp tàn nhẫn xảo quyệt, lúc này mới miễn cưỡng chiến bình, nếu như tùy tùng linh thai kia cho dù cao hơn một phẩm, hôm nay sẽ phát sinh chuyện gì nàng cũng không dám nghĩ.

Nàng ngẩng đầu: "Công tử, sau này em không bao giờ bộp chộp nữa!

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Biết là tốt rồi, sau này phải nghe lời ta biết chưa?"

Bạch Chỉ nhu thuận gật đầu: "Biết rồi!"

Thấy cảm xúc tự trách của tiểu nha đầu tản đi, Doanh Vô Kỵ lúc này mới nhìn về phía Hoa Triều: "Hoa Triều tỷ! tỷ làm sao mua được cửa hàng này nhanh như vậy, tốn bao nhiêu tiền?"

Hoa Triều cười cười: "Không nhiều lắm, một ngàn năm trăm lượng!

Doanh Vô Kỵ hoảng sợ: "Một ngàn năm trăm lượng còn không nhiều, rõ ràng có thể mặc cả".

Hoa Triều khẽ thở dài một hơi: "Đệ làm công tử nước khác bị thương thành như vậy, ta lo lắng ngươi gặp chuyện không may, chỉ muốn đàm phán nhanh một chút, nên không mặc cả nữa. Đệ cũng thật là, làm việc thật sự quá hấp tấp, loại tình huống này còn để cho ta xử lý chuyện Thư cục trước".

Hiện tại nàng hầu bao trống trơn, cả ngày thể xác và tinh thần đều bị cảm giác không an toàn vây quanh, nhưng nếu đã lên thuyền giặc, vậy cũng chỉ có thể một con đường đi đến trời tối thôi.

Thuyền đến đầu cầu, rốt cuộc đi thẳng, hay chìm, phải xem biểu hiện của Doanh Vô Kỵ.

Hy vọng hắn sẽ không làm mình thất vọng!

Thật là nữ nhân ngu xuẩn, hết thuốc chữa rồi!

Nàng xoa xoa đầu, hỏi: "Đúng rồi Vô Kỵ, tại sao Thư cục này đứng tên ta còn ngành giấy…"

Doanh Vô Kỵ khóe miệng hơi nhếch lên: "Ngành giấy chỉ có thể là sản nghiệp Càn quốc, thương ấn không ở trên tay đệ, chỉ có thể mặc cho người ta bài bố, cũng không thể đem Thư cục cũng bị sứ quán chi phối nốt, tự nhiên phải đứng tên tỷ."

Hoa Triều hơi ngẩn ra, chợt cười tươi như hoa, không nghĩ tới lúc này mới bao lâu thời gian, Doanh Vô Kỵ liền nghĩ ra cách trộm gà như thế.

Hắn an bài chu toàn như thế, xem ra Đại Lê Gia Đằng Ưng là thật.

Trong lúc nhất thời, trong lòng nàng an ổn không ít.

Nàng tựa như cười như không cười nhìn Doanh Vô Kỵ: "Vậy đệ không sợ tỷ tỷ độc chiếm tiền tài, tuyệt không chia cho đệ?"

Doanh Vô Kỵ cười xua tay: "Không sợ! Hai người mình thân như tỷ đệ, đệ làm sao có thể có suy nghĩ này".

Đương nhiên đây chỉ là lời rắm thối.

……

Hắn đã sớm nghĩ kỹ hình thức vận hành, Thư cục hắn không có ý định chiếm cổ phần, tránh thò ra nhược điểm cho người khác nắm, Thư cục hợp tác với mình chỉ có thể là hình thức thuê nhân công, phí thuê chính là năm phần (50%) lợi nhuận thuần túy, Tuân Chí Doãn có rắm thối đến đâu chăng nữa cũng không thể ngăn cản công tử bổn quốc làm thuê kiếm tiền tiêu vặt, chỉ cần kỹ thuật in chữ này ở trong tay mình, cũng sẽ không bị bất luận kẻ nào cản trở.

Tính đến trước mắt, cảm giác của hắn đối với Hoa Triều không tệ, chỉ riêng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi đã ghi điểm rồi.

Đương nhiên, còn có một khoảng cách hoàn toàn tín nhiệm.

Chỉ cần Hoa Triều không làm chuyện không có lỗi với hắn thì hắn có thể dẫn dắt Hoa Triều kiếm tiền, nếu không, sau khi hắn trả hết tiền vốn và lợi tức của Hoa Triều, sẽ mang theo kỹ thuật rời đi.

Về phần kỹ thuật in chữ sống… kỹ thuật này không tính là công nghệ đen cao thâm gì, sớm muộn sẽ bị người ta bắt chước, bất quá trong khoảng thời gian ngắn hiệu suất của những người đó nhất định sẽ rất thấp, trong thời gian đó, mình đã sớm kiếm được một khoản lớn rồi.

Bây giờ, chỉ còn lại hai vấn đề.

Thứ nhất là chu trình chi tiết, hắn đối với in ấn chữ sống có hiểu biết, kiếp trước thậm chí còn nhìn qua một lần chu trình tỉ mỉ, nhưng cũng không nhớ rõ lắm. Bất quá vấn đề này cũng dễ giải quyết, đi tìm Vu Sương Tự mượn một tấm Tỉnh Thần Phù là được.

Vấn đề thứ hai ngược lại càng khó giải quyết hơn một chút, hắn không phải xuất thân thợ thủ công, làm một bộ in chữ sống bền chắc khẳng định phải tốn không ít thời gian, tình huống khẩn cấp như thế đương nhiên không được, hắn nhất định phải tìm được một nhóm thợ thủ công, chẳng những tài nghệ cao còn phải thành thật.

Nghĩ nghĩ hắn nói: “Hoa Triều tỷ, tỷ ở đây nghỉ ngơi trước, Bạch Chỉ em đi Ngô quốc sứ quán, để Ngô Đan hỗ trợ liên hệ mấy thợ thủ công mặc giả đáng tin cậy, nói ta muốn thuê thù lao cao, nhưng phải nhanh!”

Được!

Bạch Chỉ ngoan ngoãn gật đầu, nhanh như chớp chạy về phía sứ quán Ngô quốc.

Hoa Triều tò mò hỏi: "Vậy còn đệ?"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Đệ đi Phi Ngư Vệ một chuyến!"

……..

Chương 43: Vi Nga phái Chương 43: Vi Nga phái

Phi Ngư Vệ.

Lệnh phòng khám nghiệm tử thi.

Lúc Doanh Vô Kỵ nhìn thấy Vu Sương Tự, nàng đang chỉ đạo mấy nữ lại giải phẫu thi thể.

"Cái này gan mật hoại tử, huyết dịch ngưng trệ, nhìn màu sắc rõ ràng là trúng xà độc, ngươi đi lật xem sách cổ, cái này nếu lại nhìn không ra là loại xà độc nào, thì mau thu thập đồ đạc về núi đi!"

"Cái này thận khí thiếu hụt, ấn đường biến thành màu đen, hẳn là gặp hồ yêu, ngươi mổ ra, xem người này đều trúng yêu pháp gì!"

"Cái này, cái này là bị vật cùn đập nát, không kiểm tra ngươi nữa. Ngươi đem nó ghép lại đi, không ghép lại được thì đừng ăn cơm!

Mấy nữ lại đều sắp khóc, không còn bộ dáng mồm mép như trước nữa, từng người vùi đầu làm việc.

Doanh Vô Kỵ cũng nghe được một ít tin tức, nghe nói Vu Sương Tự trước khi làm bách hộ vẫn là người khám nghiệm tử thi, bởi vì trong cả thành này, chỉ có nàng có thể phán đoán chuẩn xác ra bệnh trạng tương ứng với tất cả pháp thuật Yêu tộc, đối với cổ trùng cũng có hiểu biết uyên thâm, cũng chỉ có

một mình nàng có thể đem thịt băm ghép lại bộ dáng khi còn sống.

Làm nghề ngỗ tác này, đã nhiều năm, vẫn luôn không thăng chức.

Cũng không phải bởi vì làm không tốt, mà là lệnh phòng khám nghiệm tử thi không nỡ thả người.

Cho đến khi các sư muội đồng môn của nàng xuống núi, nàng mới có thể thoát ra làm bách hộ, làm công việc giống như phi ngư vệ khác, lại còn phải chiếu cố vấn đề huấn luyện ngỗ tác của các sư muội, giống như vẽ đường cho hươu chạy vậy.

Doanh Vô Kỵ không quấy rầy nàng, liền ở một bên lẳng lặng chờ đợi.

Vu Sương Tự chỉ đạo không nhiều lắm, mới xoay người đi tới: "Công tử, có việc gì?"

Từ tối hôm qua đến bây giờ, nàng đều không có liên lạc Doanh Vô Kỵ, tuyệt không có ý tranh công.

Doanh Vô Kỵ nhìn bốn phía không có ai, cười nói: "Đại ân Cô nương giúp ta, tại hạ đặc biệt vì nói lời cảm tạ mà đến. Hổ thẹn! Tại hạ gần đây có chút thiếu tiền, chỉ có ít vịt quay và đồ ngọt mua từ chợ Đông, chờ về sau có tiền, lại trọng tạ đại ân cô nương.

"Uh!"

Vu Sương Tự thản nhiên đáp một tiếng, giống như vừa rồi lúc chỉ đạo sư muội, đã nói hết tất cả, hiện tại một chữ cũng không chen ra được.

Bất quá nàng cũng không có từ chối, nhận bánh ngọt liền lấy ra ăn, không chút cố kỵ trong không khí tràn ngập mùi máu tanh tử thi thối, vừa nhìn đã biết là đói lắm rồi.

Ăn xong một cái bánh ngọt, uống một ngụm nước, nàng mới vén mái tóc hơi có vẻ rối lên, nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Công tử hiện tại đến hẳn là không chỉ vì nói cám ơn, có chuyện gì liền nói thẳng đi!"

Doanh Vô Kỵ có chút ngượng ngùng, biết tiếp tục nhăn nhó sẽ không lễ phép, liền trực tiếp nói rõ ý đồ đến đây, cuối cùng bổ sung một câu: "Tỉnh thần phù giá cả xa xỉ, hai tấm trước đó, đều tính là ta mượn cô nương, chờ sau khi có tiền, ta định trả lại gấp mười lần.

Vu Sương Tự suy nghĩ một chút, liền lấy từ trong ngực ra ba tờ phù giấy đưa tới: "này!"

"Đa tạ!"

Doanh Vô Kỵ nhìn nàng sảng khoái như thế, nhịn không được hỏi: "Có thể mạo muội hỏi một chút, cô nương vì sao giúp ta?"

Vu Sương Tự hơi nhíu mày một chút nhưng rất nhanh lại giãn ra "Điều tra rõ chân tướng đích thật là sở cầu của ta, nhưng đối với công tử có mưu đồ cũng là thật. Bất quá hiện tại thứ chúng ta muốn, công tử tạm thời còn chưa có, chờ công tử có, tự khắc sẽ có người đến nói chuyện với công tử.

Doanh Vô Kỵ tò mò nói: "Các người không sợ đến lúc đó ta không đồng ý thì sao?"

Vu Sương Tự cười nói: "Công tử sẽ đồng ý".

Doanh Vô Kỵ: "……"

Những người này mưu đồ đơn giản chính là thân phận của mình, công tử có nghèo túng hơn nữa cũng là công tử, chỉ là không biết bọn họ muốn giở trò gì.

Bất quá cũng kệ, mình hoàn cảnh thế này mà có người mưu đồ với mình thì cũng tốt rồi.

Đừng nói với ta uống rượu độc giải khát, cho dù là độc chết, cũng phải giải khát cho đã trước khi trúng độc chết.

Đến thời điểm đàm phán thì với thực lực của mình thì xem mìu nào cắn mỉu nào.

Bọn họ dám làm khó mình, thì mình xá gì mà không chơi lại.

Hậu quả của tình huống này đơn giản chỉ có hai loại: một loại là uy hiếp cá nhân, một loại là tự trách đạo đức bản thân.

Doanh Vô Kỵ không có đạo đức, nghĩ vậy nên trong nháy mắt liền không cảm thấy áp lực.

Hắn cười chắp tay: "Nếu đã như vậy, vậy tại hạ xin cáo từ, đa tạ cô nương!

Chờ một chút!

Vu Sương Tự gọi hắn lại, nhét một tờ giấy vào tay hắn, lúc này mới nói: "Không tiễn!"

Doanh Vô Kỵ cũng không biết nàng có ý gì, sau khi rời khỏi Phi Ngư Vệ, mới mở tờ giấy ra, chỉ thấy trên đó chỉ có năm chữ: Cẩn thận "Vi Nga phái" (phái vì ta)!

Vi Nga phái?

Quý kỷ vi nga (coi trọng tính mạng của bản thân) là lý niệm của đạo gia học phái Dương Chu, Doanh Vô Kỵ cũng nghe nói qua một ít, bất quá lại chưa từng nghe qua cái gọi là "Vi Nga phái" này.

Chẳng lẽ Vi nga phái này bất lợi đối với mình.

Chẳng lẽ……

Hắn nghĩ tới Cơ Túc, cảm giác hôm nay Cơ Túc bất thường, rất có thể có liên quan đến Vi Nga phái.

Chờ một lúc sau, nhất định phải lại đến tìm Vu Sương Tự tìm hiểu cặn kẽ một chút, xem biểu hiện vừa rồi của nàng, rõ ràng là không muốn ở trong Phi Ngư Vệ nhắc tới, sợ bị người khác nghe được.

Hắn lắc lắc đầu, liền trực tiếp về tới Thư cục, cách thật xa, chợt nghe được tiếng chuyện phiếm trò chuyện náo nhiệt.

Bạch Chỉ âm thanh tràn ngập kinh ngạc: "Ý của các ngươi là, tối hôm qua Ngô Đan sau khi rời đi không có trở về sứ quán, mà là lại vụng trộm đi Di Hồng Các?"

"Người này ngoài miệng nói muốn trở thành người mặc giả, kì thực trong đầu đều là xa xỉ dâm dật, nếu như hắn không phải là Công tử Ngô quốc, chúng ta đã sớm đá hắn ra khỏi Mặc giả công hội, người này cũng không phải thật tâm làm Mặc giả."

"Nói bậy!"

Chương 44: Cái đó không phải là thơ Chương 44: Cái đó không phải là thơ

Người dịch PrimeK Tohabong

Ngô Đan hổn hển: "Ta Ngô Đan cả đời làm việc cần kiệm, trong lòng ta vẫn muốn đem gia nhập Mặc giả công hội trở thành phúc khí của ta!"

Nam nhân trung niên xì một tiếng: "Mặc giả công hội có người như ngươi ta thật xấu hổ!"

"Ngươi vì sao phải vu hãm ta?"

"Ngươi nói xem ngươi có đi Lầu Xanh hay không đi!"

"Thanh Tước cô nương vừa gặp tai họa lao ngục, căn bản cũng không có ý tiếp khách, bất quá là cùng chúng ta uống rượu nói chuyện phiếm, giải tỏa một chút cảm xúc sợ hãi".

Người đàn ông trung niên hiển nhiên không tin: "Vậy ngươi không muốn ngủ với cô ta?"

Ngô Đan bĩu môi nói: "Ta là chính nhân quân tử, sẽ không nói dối ngươi! Ta muốn, nhưng ta không có ý định dùng tiền, mà là dự định dùng tấm lòng chân thật cùng tài hoa của ta".

"Hả? Tấm lòng chân thật và tài hoa, thế ngươi có thành công không?"

"Không! Nữ nhân này quá không biết hàng, về sau không bao giờ tìm nàng nữa!"

"Vậy ngươi rốt cuộc làm như thế nào?"

"Ta viết cho nàng một bài thơ, có muốn ta đọc cho các ngươi nghe không?"

……

Doanh Vô Kỵ đẩy cửa vào: "Đừng đọc nữa!"

Làm huynh đệ, hắn biết rõ tài hoa của Ngô Đan, thật sự có chút một lời khó nói hết, nếu làm tất cả mọi người đều khó xử thì e là lát nữa chuyện đàm phán không xong.

Ngô Đan có chút không phục: "Ô Kê ca! Huynh đến đây là ý gì? Không tin thơ của đệ sao?"

Doanh Vô Kỵ nhìn khuôn mặt thật thà chất phác của hắn: "Đan à! Đệ có nghĩ tới, cái đó… không phải là thơ không?"

Ngô Đan: "…???

Người trung niên bị chọc cười ha ha, đứng lên chắp tay nói: "Tại hạ Địch Vân, bái kiến Công tử Vô Kỵ, trước kia chỉ nghe qua tên Công tử, không nghĩ tới lại là người có ánh mắt sắc bén như thế".

Ngô Đan hừ hừ hai câu, lười phản bác.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Đa tạ Địch huynh nguyện xuất thủ tương trợ, tại hạ tạ ơn".

Hắn đánh giá Địch Vân một chút, cũng là một bộ trang phục mặc giả bình thường, giống như ba người trẻ tuổi phía sau hắn, thoạt nhìn cực kỳ gian khổ mộc mạc.

Kỳ thật trong Mặc giả công hội cũng có không ít người xuất thân danh môn, chẳng qua Địch Vân trước mắt không phải, loại tang thương mắt thường có thể thấy được này không phải người phú quý có thể có.

Hắn hẳn là giống như đại đa số người trong Mặc giả công hội, xuất thân từ từ tầng dưới chót là nông dân hoặc người làm nghề thủ công.

Đây cũng là một điểm bất đồng giữa Mặc gia và Chư Tử Bách gia, Mặc Tử tuy rằng cũng coi như quý tộc nghèo túng, nhưng so với Vi Mạt dường như không có bất kỳ khác biệt gì, học thuyết của ông ta tự nhiên cũng thân thiện với người bình dân, lý niệm của Mặc gia cũng dễ dàng được giới bình dân thờ phụng.

Đương nhiên, điều này cũng dẫn đến Mặc giả công hội không có cường đại tài nguyên ủng hộ, về tổng thể kinh tế khó khăn, Mặc Giả mặc kệ ở trong công hội địa vị cao bao nhiêu, đều có công việc riêng của mình, dùng để nuôi dưỡng công hội. Dưới sự dẫn dắt của cự tử đương đại, những người theo chủ nghĩa lý tưởng này không sợ gian khổ, phẩm tính tự nhiên cũng cao thượng hơn người bình thường không ít.

Đây chính là nguyên nhân Doanh Vô Kỵ muốn mời bọn họ.

Địch Vân hỏi: "Không biết công tử Vô Kỵ mời chúng ta tới làm cái gì, ta nghe nói gần đây có người gây bất lợi cho công tử, nếu công tử muốn mời người bảo vệ, đó chính là tìm đúng

người. Gần đây ta có cảm ngộ mới đối với lĩnh vực ‘phi công’ (tức không cần tấn công), cho dù thích khách sát tâm nặng hơn nữa, khi trong lĩnh vực của chúng ta cũng chỉ có một con đường bỏ khí giới để hòa đàm.”

Cái này……

Doanh Vô Kỵ không khỏi mỉm cười, lĩnh vực phi công chính là pháp thuật cấp cao của Mặc gia, có thể làm suy yếu sát ý của tất cả mọi ngươi là pháp thuật khống chế tinh thần hiếm có, thật sự là một thần khí khuyên can, chỉ có Mặc Tu tâm tính cực kỳ cứng cỏi mới có thể tu thành.

Đồn đãi năm đó Mặc Tử đang giúp Tề quốc thủ thành, sau khi dùng pháp thuật này, khuyên lui 20 vạn quân Sở, từ đó về sau lĩnh vực này thành danh.

Quả cầu ánh sáng màu xanh phía cuối thang cảm xúc của Địch Vân, chắc là lĩnh vực phi công, chẳng qua uy lực khẳng định không bằng Mặc Tử Thánh Cảnh mà thôi.

“Ta mời chư vị lại đây, kỳ thật chỉ là muốn mời các người làm chút công việc bình thường, bất quá chư vị yên tâm, tiền công nhất định cao!”

“Bao nhiêu?”

Mỗi người năm mươi lượng một tháng, nhưng nội dung công việc nhất định phải giữ bí mật, cho dù là người trong Mặc giả công hội cũng không thể tiết lộ.

“Cao như vậy!”

Tất cả mọi người hoảng sợ, đối với Địch Vân loại cảnh giới Thai Thuế cao thủ này, năm mươi lượng có thể coi là tiền công tương đối cao. Đối với mấy người trẻ tuổi, liền quá mức ngon lành, phải biết rằng Phi Ngư vệ bách hộ bổng lộc cũng chỉ 20 lượng.

Địch Vân chần chờ nói: “Giữ bí mật… Công tử Vô Kỵ không phải là muốn cho chúng ta làm một ít chuyện đổi phong bại tục chứ?”

“Nếu như đổi phong bại tục, trái với quy tắc của Mặc Giả các ngươi, các ngươi có bỏ việc bất cứ lúc nào!”

“Tốt lắm!

Địch Vân cười nói: “Vậy thì đa tạ!”

Ký xong khế ước bảo mật, Doanh Vô Kỵ liền mang theo mấy mặc giả vào hậu viện, đem nội dung in chữ sống đại khái nói một chút.

Mấy tên mặc giả nghe xong, hưng phấn đến đỏ mặt tía tai.

Chỉ cần khắc mấy chữ, cũng không cần sao chép rườm rà như vậy, hiện tại giấy rẻ như vậy, hoàn toàn có thể để cho vạn dân thiên hạ đọc các tác phẩm nổi tiếng của Mặc gia!”

【 lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được kỹ pháp huyền cấp 《 phi công kiếm pháp 》.

Kiếm pháp phi công này cũng là cấp bậc màu xanh lá cây, kiếm pháp Mặc gia lấy thủ làm công, trong rất nhiều trường phái kiếm pháp cũng là một kiếm kỹ độc đáo.

Chương 45: Chương 45: Hợp tác quy mô lớn Chương 45: Hợp tác quy mô lớn

Người dịch PrimeK Tohabong

Tuy rằng phi công kiếm pháp này cũng là Huyền cấp, nhưng màu sắc so với những kỹ pháp Huyền cấp khác cao thâm hơn rất nhiều, thậm chí có chút sắc lam nổi lên nhè nhẹ, đã có chút tiếp cận Kỹ pháp địa cấp, tuyệt đối là một đại sát khí.

Doanh Vô Kỵ ngược lại hiểu được tâm tình Địch Vân, hôm nay Mặc gia tuy rằng vẫn hoạt động sôi nổi trong lĩnh vực chính trị của đại bộ phận chư hầu, nhưng đã sớm không còn rầm rộ như thời kỳ toàn thịnh.

Dù sao ở trong lòng Mặc giả, cự tử mới là tồn tại chí cao vô thượng, ở trong mắt quân chủ các quốc gia lại là phạm vào kiêng kị lớn, là bởi bọn họ bài xích Mặc gia.

Về phần ba điểm phi nhạc, tiết dụng, tiết táng trong tư tưởng Mặc gia, chắc chắn giới quý tộc không tộc tiếp nhận.

Cho nên cứ thế mãi, sức ảnh hưởng của Mặc gia trên chính đàn càng ngày càng nhỏ, ngay cả nội bộ cũng xuất hiện nhiều tiếng nói bất đồng.

Nếu không phải mỗi đời cự tử đều là thánh nhân chân chính tuân thủ nghiêm ngặt tư tưởng Mặc gia, đủ để cho mọi người vui lòng phục tùng, chỉ sợ đã sụp đổ từ bên trong.

Mỗi Mặc giả đều hi vọng Mặc gia một lần nữa huy hoàng, cách trực tiếp nhất, chính là thu nhận nhân tài từ tầng dưới chót.

Cho nên khi Địch Vân nghe được kỹ thuật in chữ sống thần kỳ này, phản ứng đầu tiên chính là muốn tác phẩm nổi tiếng của Mặc gia truyền khắp thế gian.

Hai mắt hắn đỏ lên nhìn Doanh Vô Kỵ: "Công tử Vô Kỵ, ta có thể đưa ra một thỉnh cầu hay không?"

Doanh Vô Kỵ khẽ mỉm cười: "Địch huynh mời nói!"

Địch Vân hít sâu một hơi: "Chuyện in chữ sống, chúng ta nhất định giữ bí mật, nhưng hy vọng công tử có thể trợ giúp Mặc gia chúng ta in ấn điển tịch, để giới bình dân học tử cũng có thể mua được!

Doanh Vô Kỵ lập tức hiểu rõ.

200 năm trước, thuật làm giấy hưng khởi, hơn nữa các nơi bắt đầu trồng hoàng trúc thảo, giấy đã không phải là thứ mà chỉ có quý tộc mới có thể dùng. Nhưng giá sách vẫn cao không hạ, chính là bởi vì sao chép thủ công.

Đại đa số học tử bình dân muốn đọc sách, cũng chỉ có thể mua một quyển sách, bôn tẩu khắp nơi cầu ông bà nội tìm người chép sách, tạo thành lực cản cực lớn cho sự phát triển của học thuyết, nhất là học thuyết nhằm vào dân chúng trung hạ tầng như của Mặc gia.

Hắn hỏi: "Ý kiến Địch huynh, có thể đại biểu ý kiến Mặc gia sao?

Sau khi trở về ta lập tức cấp Cự Tử truyền tin, công tử nguyện trợ giúp Mặc gia chính là Mặc gia bằng hữu, Cự Tử là Thánh giả làm sao xâm chiếm lợi ích của bằng hữu?

Doanh Vô Kỵ suy tư một lát: "Được! như vậy đi, bởi vì chúng ta đầu tư có chút cao, hai tháng đầu cần nhanh chóng thu hồi vốn, chúng ta khi xuất bản điển tịch sẽ sẽ lấy lợi nhuận làm chủ, bất quá có thể cam đoan Mặc gia điển tịch sẽ không ít hơn so với bất kỳ một nhà nào. Hai tháng sau, liền có thể cùng Mặc gia hợp tác quy mô lớn."

Địch Vân cảm động gật đầu "Tốt! Đa tạ công tử!"

Thành thật mà nói dựa vào trình độ của ông ta, chỉ cần nghe nguyên lý in chữ sống một lần, ông ta đã hình dung ra cách khắc chữ cộng thêm khâu chọn vật liệu, làm bản in, thời gian 2 tháng quá đủ để chuẩn bị.

Nhưng nếu như không có Doanh Vô Kỵ, ông ta còn lâu mới nghĩ ra cách này.

Trong lúc nhất thời, mặt ông ta đỏ bừng "Công tử! Công tử cứ yên tâm đi, Thư cục Thượng Nho về sau nhất định sẽ trở thành Thư cục lớn nhất Lê quốc".

“Thư cục Thượng Nho? Thư cục Thượng Nho gì?”

Doanh Vô Kỵ nhổ một ngụm: ” Ông chủ Tiền nhiệm là một người hàn nho, đặt một cái tên không vừa tai như vậy, sau này nói ra thì mất mặt, phải sửa lại”

Địch Vân theo bản năng hỏi: “Vậy đổi thành cái gì?

Doanh Vô Kỵ cười cười: “Ta đối với Mặc gia học thuyết ngưỡng mộ đã lâu, lại cùng Địch huynh vừa gặp đã thân, không bằng gọi Thư cục Thượng Mặc thế nào?”

Ánh mắt Địch Vân sáng lên, vỗ tay khen ngợi: “Tốt, Thư cục Thượng Mặc tốt, mạnh hơn so với cái tên lúc trước!”

“Phải tìm người đặt làm bảng hiệu mới đã”

Không cần! Mặc gia công hội có, ta tìm người làm một biển hiệu mới cho công tử, miễn phí!

“……”

Sau một đợt nói chuyện, tâm tình hai bên đều vui vẻ.

Địch Vân lấy được quy trình chi tiết, liền kích động về tới Mặc giả công hội dặn dò rồi bảo Doanh Vô Kỵ hai ngày sau là có thể lấy hàng.

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ cũng lộ vẻ tươi cười, cảm giác bất an trong lòng hơi phân tán một chút.

Hắn hiện tại ở Lê quốc phiêu bạt không nơi nương tựa, dù là Lê quốc có tâm bảo hộ hắn, cũng không cách nào đánh tan lo âu trong lòng hắn.

Hiện tại cùng Mặc gia công hội dính dáng đến lợi ích quan hệ, hơn nữa là hợp tác có liên quan học thuyết, cũng cuối cùng có đồng minh đáng tin cậy, có thể hơi an tâm một chút.

……..

Hai ngày trôi qua trong gió êm sóng lặng.

Doanh Vô Kỵ nhàn rỗi không có việc gì liền luyện kiếm đọc sách, ngoại trừ lượn qua hai vòng đến Mặc giả công hội cộng thêm bí mật gặp mặt một lần Vu Sương Tự, liền không làm chuyện gì khác.

Cơ quan thuật vốn là tuyệt kỹ sở trường của Mặc gia, bên trong có rất nhiều thợ thủ công tài nghệ cao siêu, chỉ là in chữ sống quả thực là giống như ăn cơm uống nước, hơn nữa có được trình tự tỉ mỉ, tiến độ nhanh đến mức khiến người ta giận sôi.

Về phần Vu Sương Tự bên kia……

Doanh Vô Kỵ rốt cục biết rõ lai lịch "Vi Nga phái" này, đây cũng là một chi nhánh của đạo gia học phái.

Đạo gia chính thức hình thành vào thời kỳ Lão Tử, thiên "Đạo Đức Kinh" đặt nền móng cho toàn bộ tư tưởng Đạo gia, khiến cho Đạo gia thịnh cực nhất thời, cùng Khổng Thánh khai sáng Nho học chiếm cứ đại bộ phận hào quang của thời đại đó, chỉ là đệ tử Nho gia ở trên chính đàn hoạt động sôi nổi hơn một chút.

Chương 46: Thùng vàng đầu tiên Chương 46: Thùng vàng đầu tiên

Người dịch PrimeK Tohabong

Về sau chẳng biết vì sao, trong một đoạn thời gian ngắn, đệ tử Đạo gia ẩn thế quy mô lớn, biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Bất quá cũng không lâu lắm, lực lượng mới của Dương Chu học phái nổi lên, đúc lại vinh quang đạo gia, đối chọi gay gắt với Mặc gia đã hưng khởi, phá vỡ bố cục Nho Mặc Tranh Phong trên triều đình lúc ấy, thậm chí làm cho Nho thánh Mạnh Tử lúc đó phát ra cảm khái "Thiên hạ chi ngôn, bất quy dương, tắc quy mặc", mặc dù có chút chua xót cùng khoa

trương, nhưng có thể thấy được lực ảnh hưởng rõ ràng của Dương Chu học phái.

Tư tưởng cốt lõi của Dương Chu học phái này, chính là: Vì bản thân ta là chính.

Về sau Dương Chu học phái cũng không biết bởi vì cái gì lặng lẽ ẩn nấp, ở bên ngoài vương triều thành lập rất nhiều môn phái mới, môn phái Vu Sương Tự nói tới chính là một trong số đó.

Nhưng trong những môn phái này, lại có một nhánh đi lệch khỏi lý niệm của Dương Chu học phái, đi về phía cực đoan.

Phần lớn bọn họ đều có nhân sinh tràn ngập đau khổ, phương thức tu hành của bọn họ chính là nhìn thẳng đau khổ, cuối cùng lấy phương thức trở thành đau khổ của bản thân để tiêu trừ đau khổ.

Hành tung đệ tử của Vi Nga phái cực kỳ bí ẩn, hành sự khó nắm bắt, lại nắm giữ các loại pháp thuật bản mệnh biến hoá kỳ lạ, tương đố khó đối phó.

Dấu vết cổ Sát lúc trước là dấu vết do Vi Nga phái lưu lại.

Tình huống khác thường của Cơ Túc, tựa hồ cũng có liên quan đến Vi Nga phái.

Tại sao bọn họ lại theo dõi mình?

Doanh Vô Kỵ nhéo nhéo cằm: "Chẳng lẽ theo dõi tình cảnh hiện tại của ta, muốn giết ta khơi mào chiến tranh, để cho càng nhiều người lâm vào đau khổ, từ đó thu nạp càng nhiều môn đồ?"

Hắn có chút nghĩ mãi mà không rõ, tuy nói tình cảnh của mình rất vi diệu, nếu là xảy ra chuyện đích xác ảnh hưởng không nhỏ, nhưng muốn cho Càn Lê lập tức khai chiến vẫn là rất khó.

Mượn tay Cơ Túc giết mình, ngược lại càng giống như là muốn khuyến khích Càn Lê đi đánh Viêm Quốc, chỉ là những người này không nghĩ tới, Cơ Túc thật sự là một tên bao cám, vậy mà thiếu chút nữa bị chính mình phản sát.

Tin tức đã biết quá ít, căn bản nghĩ mãi mà không rõ sự ảo diệu bên trong.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, Bạch Chỉ đẩy cửa đi vào.

Địch Vân phái người tới thông báo, khí cụ in ấn chữ sống đã hoàn thành, Hoa Triều cô nương cũng đem tất cả giấy vận chuyển tới Thư cục, nói có thể bắt đầu!"

Được!

Doanh Vô Kỵ hai mắt sáng ngời, thùng vàng đầu tiên rốt cục cũng đến.

……

Âm thầm đưa mắt nhìn chủ tớ hai người rời đi.

Tuân Chí Doãn trở lại sứ quán, trực tiếp trở lại sân, đẩy cửa ra, hướng một bóng người cung kính bái lạy: "Thượng sứ, Doanh Vô Kỵ có động tĩnh".

"Thượng sứ" mặc dù mặc cẩm bào, nhưng khí chất quê mùa, tướng mạo lại càng bình thường không có gì lạ, giống như là lão nông trồng trọt cầy ruộng mấy chục năm, bỗng nhiên tắm rửa thay quần áo sạch sẽ đi tới sứ quán, nổi bật nhưng không hợp.

Nhưng thái độ của Tuân Chí Doãn đối với hắn lại cực kỳ cung kính.

Bởi vì hắn biết, vị thượng sứ tên là Thiết Ngưu này, chính là tâm phúc của Doanh Vô Khuyết, trước khi Doanh Vô

Khuyết đi Càn vương cung nhận thân, cũng đã phụng dưỡng mười mấy năm.

Thủ đoạn không biết, thực lực không biết, nhưng chỉ cần một thân phận như vậy, liền đáng giá để hắn cung kính.

Thiết Ngưu bưng trà lạnh trên bàn lên uống một ngụm, lại "Phốc phốc phốc" phun ra lá trà, làm ra bộ dáng chán ghét: "Ta mặc kệ hắn có động tĩnh gì, nhiệm vụ của ngươi chính là đừng để cho hắn có bất kỳ thành tích gì, chỉ cần chúng ta ở Càn vương cung bên kia nghe được Doanh Vô Kỵ một câu tốt, thì ngươi đừng nghĩ là được đi theo chúng ta'

"Dạ dạ dạ! Thượng sứ yên tâm, chỉ cần ta ở đây, có thể dí chết Doanh Vô Kỵ cả đời ở chỗ này'.

Tuân Chí Doãn trong lòng oán thầm, thật sự là một người đắc đạo gà chó lên trời, nếu không phải có quan hệ Doanh Vô Khuyết, mình làm sao có thể nịnh bợ người như thế?

Thiết Ngưu thấy hắn hèn mọn như thế, thần sắc cũng hòa hoãn một ít, mở miệng hỏi: "Ngươi nói hắn đây là muốn làm gì?"

Tuân Chí Doãn vội vàng nói: "Bất quá hắn muốn tự mình mở Thư cục, tiêu thụ giấy tồn, chỉ là người này nói như rồng leo, làm như mèo mửa, chỉ thấy Thư cục kiếm được tiền, mà không biết những Thư cục kia đều có bối cảnh thông thiên cỡ nào, theo ta thấy kết cục chính là bồi thường tiền".

Thiết Ngưu nhíu mày: "Ta muốn nghe không phải ngươi cam đoan hắn sẽ bồi thường tiền, ta muốn nghe chính là nếu hắn kiếm được tiền thì ngươi đối phó như thế nào.

'Kiếm tiền?"

"Hắn làm sao có thể kiếm tiền?"

“Thương ấn ở trong tay ta, thu thuế của thương hộ tại Lê quốc cũng do ta thống kê báo cáo, trừ phi Doanh Vô Kỵ làm ra chuyện có thể kinh động đến giám sự, bằng không không ai biết hắn đã làm gì!”

Cái gọi là giám sự, chính là Càn Quốc cử quan đặc phái tới giám sát nhân viên sứ quán, không phải đại sự thì không báo cáo.

Đây là tâm phúc của Càn Vương, căn bản không mua chuộc được.

Gương mặt phong sương của Thiết Ngưu tràn đầy bình tĩnh “Thư cục kia ở đâu? Ngươi rốt cuộc đã điều tra tỉ mỉ chưa?

Tuân Chí Doãn nói: “Còn chưa, bất quá thượng sứ yên tâm, Doanh Vô Kỵ cho dù có ngu xuẩn cũng không có khả năng đem sinh mạng giao vào trong tay một nữ nhân đã từng ám sát hắn. Thư cục này chỉ cần vẫn là sản nghiệp Càn quốc chúng ta, ta liền có biện pháp quản trụ hắn!”

Rất tốt!

Thiết Ngưu lúc này mới hài lòng gật gật đầu, vỗ vỗ bụi đất trên người, liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Tuân Chí Doãn vội vàng nhường đường, nhưng vẫn nhịn không được hỏi: “Thượng sứ, khi nào chúng ta lại giết người này?”

Chương 47: Thừa dịp gió Đông Chương 47: Thừa dịp gió Đông

Người dịch PrimeK Tohabong

Thiết Ngưu cước bộ dừng lại, khuôn mặt hiện lên một tia dữ tợn sắc: “Đã ám sát qua một lần, nhưng hiện tại bên người hắn có cao thủ bảo hộ, sợ đánh rắn động cỏ, thôi bỏ đi, về sau

ngươi không nên hành động thiếu suy nghĩ, ngoại trừ sự tình của bổn phận không nên có bất kỳ động thái gì!”

“Vâng!”

Tuân Chí Doãn có chút không cam lòng, mặc dù không có tham dự trong đó, nhưng hắn biết lần trước cổ sát. Ngay cả phản ứng của ông ta trước sau sự kiện cổ sát, đều là do Doanh Vô Khuyết bày mưu đặt kế, cho dù Doanh Vô Kỵ là phế vật, bọn họ cũng không cho phép ngôi vị Càn Vương có bất kỳ sơ suất nào.

Đầu tiên, hiệu quả rất tốt, bị các loại thái độ kích thích, gần như khiến Doanh Vô Kỵ cam chịu, cuối cùng cho Cổ Sát cơ hội.

Nhưng ông ta cũng không nghĩ tới, ở Lầu Xanh ba ngày còn từ cõi chết trở về, thêm nữa hắn còn như thay đổi hẳn con người, không những thế còn dường như không chịu bất kỳ đả kích nào.

Bất quá thông qua chuyện này, Tuân Chí Doãn cũng hiểu được, hai mẹ con Doanh Vô Khuyết tuy rằng thoạt nhìn xuất thân bình dân, giống như không có bối cảnh gì, kỳ thật thủ đoạn rất nhiều, bằng không cũng không có khả năng làm những chuyện như thế ở đô thành Lê quốc, thậm chí để cho con gái Thừa tướng trở thành người điều khiển Cổ trùng.

Điều này đủ để nói rõ bọn họ ở Lê quốc cũng có thể phát huy thủ đoạn Thông Thiên, thế nên theo phe bọn họ cũng không sai.

Có thể mạo muội hỏi một câu hay không, đồng minh của chúng ta ở Lê quốc, rốt cục là nhà nào trong sáu đại gia, về sau tiểu nhân chú ý nhiều hơn, miễn cho lũ lụt tràn vào miếu Long Vương, không một nhà nào nhận…”

Hắn nói được một nửa, bỗng nhiên liền dừng lại, khí tức lạnh như băng thấu xương từ xương cụt của hắn dâng lên, xông thẳng về phía Thiên Linh Cái, sợ hãi tuôn ra một thân mồ hôi lạnh.

Ngẩng đầu, chứng kiến sắc mặt Thiết Ngưu đùa cợt: "Ta còn chưa nói, ngươi liền có thể đoán ra là một trong 6 nhà, Tuân đại nhân thật đúng là thiên hạ nhất đẳng thông minh!"

Tuân Chí Doãn kinh hãi, vội vàng khom người: "Tại hạ lỡ lời!"

Thật lâu thật lâu, cũng không có đợi được Thiết Ngưu đáp lời.

Thử ngẩng đầu lên, lại phát hiện gian phòng đã sớm không có một bóng người.

……..

Hậu viện Thư cục Thượng Mặc.

Dụng cụ in chữ sống chiếm gần một nửa phòng ốc, mỗi một khuôn chữ thoạt nhìn đều vô cùng ngay ngắn tinh xảo, hơn nữa khuôn chữ nối liền với túi mực, có thể tự động rót mực. Khuôn chữ khảm trên bàn chữ, một số chữ thường dùng có mấy chữ dự phòng, chữ không thường dùng cũng đã cơ bản đầy đủ hết.

Thậm chí còn có thêm cần điều khiển, thao tác thuận tiện, nếu như lại làm ra máy hơi nước rồi cải tạo thêm, chậm chí có thể tự động in ấn.

Doanh Vô Kỵ không khỏi thán phục, không nghĩ tới khối lượng công việc khổng lồ như vậy, Mặc giả công hội chỉ mất hai ngày liền chế tạo xong.

Hơn nữa còn là ba bộ!

Thậm chí còn phái thêm một ít Mặc giả đáng tin cậy tới, một mặt là vì kiếm tiền công, mặt khác là thật tâm muốn cùng Doanh Vô Kỵ giao hảo.

Địch Vân gãi gãi đầu, hỏi: "Công tử, khi nào thì chúng ta bắt tay làm?"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Giấy mực đã sớm chuẩn bị xong, hiện tại có thể bắt tay'.

Dù sao hiện tại tất cả ngành giấy đều là sản nghiệp của hắn, tùy thời đều có thể điều động, tiền hàng lúc nào thanh toán cũng không thành vấn đề, mực nước cũng sớm chuẩn bị tốt, giai đoạn đầu đầu tư nhiều như vậy, rốt cục có thể khai trương.

Địch Vân hỏi: "Sách gì trước?"

Doanh Vô Kỵ trực tiếp từ trong ngực lấy ra một quyển sách: "Trước tiên làmcủa Lan Lăng Sinh đi, trong khoảng thời gian này danh tiếng của Lan Lăng Sinh không nhỏ, chúng ta cũng thừa dịp gió đông của hắn đang mạnh vớt một khoản đã.

Nhìn thấy, Địch Vân theo bản năng lộ ra vẻ mặt khinh thường.

Tuy nói hôm nay trăm nhà đua tiếng, nhưng vẫn có thái độ khinh bỉ bài xích.

Bất quá hắn cũng không nói thêm gì, bởi vìđích xác tương đối được nhiều người tìm đọc, không chỉ có nam nữ trẻ tuổi nhà hào môn thích những nội dung hiếu kỳ này, dân gian cũng có không ít học tử thích những thứ này, hai quyển trước đều truyền đọc sao chép rộng rãi, một quyển mới đang ở vào thời kỳ cung không đủ cầu.

Không ít người giàu có, vì mua một quyển, thậm chí còn phải chạy tới Giáng Thành.

Dùng nó để kiếm tiền, không gì thích hợp hơn.

Doanh Vô Kỵ nhìn sắc mặt cổ quái của Địch Vân, không khỏi mở miệng hỏi: "Địch huynh có ý kiến gì không?"

Địch Vân thần sắc có chút phức tạp: "Sách này thiếu tư tương tưởng triết học, bất quá chỉ là kể những câu chuyện tạp nham yêu ma quỷ quái thu thập được tại hang cùng ngõ hẻm, tất nhiên nếu bán thì cũng được nhưng nếu dân trí khai hóa, Mặc gia chi học của ta cũng có thể được như thế, Mặc giả công hội cũng sẽ không thiếu tiền như vậy".

Chậc chậc.

Cho dù dân trí khai hóa, tác phẩm của Mặc gia cũng không có khả năng bán chạy như sách này!

Doanh Vô Kỵ cũng không quá nhẫn tâm nói toạc chuyện này, dù sao kiếm tiền loại chuyện này ai mà không muốn, nếu không nói Lê Quốc là đại quốc văn hóa, thậm chí đã có ý thức bảo hộ bản quyền, sao chép sách dân gian bọn họ không xen vào, nhưng sách bán trong Thư cục, mỗi một quyển bán ra đều sẽ phải trả tiền công cho tác giả.

Hiện tại mỗi quyển sách giá trên thị trường không đến 1 quan (tương đương 1 lượng), đại khái là 800 văn (1000 văn là 1 quan). Với thu nhập trung bình hàng tháng của người dân bình thường không đến 2 quan thì không nghi ngờ gì nữa sách là mặt hàng xa xỉ.

Theo giá thị trường, tờ giấy giá 50 văn, sao chép 350 văn, thu lợi 400 văn, trong đó có 20% cho tác giả, là 80 văn.

Chỉ cần bán đủ 25 quyển, tác giả đã có 2 quan rồi.

Nếu tác giả còn sống, nó sẽ được gửi trực tiếp đến tay tác giả sau khi khấu trừ thuế và đưa đến tay con cháu sau kể cả khi tác giả đã chết được 50 năm.

Nếu như là Bách gia điển tịch, phần lớn tác giả đã qua đời, nhuận bút sẽ được đưa đến các học cung thư viện.

Doanh Vô Kỵ vỗ đùi đánh đét: “Đợt sóng này, e là Lan Lăng Sinh kiếm đến tê dại!”

Chương 48: Tăng thêm hảo cảm Chương 48: Tăng thêm hảo cảm

Người dịch PrimeK Tohabong

Hắn cũng từng nghĩ qua ý nghĩ chính mình cũng chép sách, « Sơn Hải Quỷ Đàm » này hắn xem qua, đều là những câu chuyện hè phố dân gian, mặc dù có gây tính tò mò nhưng tính bất ngờ không nhiều, nếu như có thể chép « Liêu Trai Chí Dị » thì có thể kiếm gấp cả chục lần, nhưng hiện tại hắn cần phải nhanh chóng thu hồi vốn, thừa dịp Lan Lăng Sinh đang nổi, tranh thủ kiếm chác.

Tháng sau chính là Bách gia thịnh hội, học tử các quốc gia đã tới không ít, chúng ta tranh thủ in ấn, công tử cũng thừa dịp này kiếm tiền!”

“Địch huynh khổ cực rồi!’

Doanh Vô Kỵ không khỏi cảm thán, những mặc giả này ai cũng chịu khó, lúc trước hắn không biết, sau lại mới biết được Địch Vân này là chấp sự của bộ phận thợ thủ công phân hội Giáng Thành, một đại lão như thế, lại không hề kiêu ngạo, hơn nữa còn chuyên nghiệp như vậy, thật sự hiếm có.

Bất quá cũng đúng, lúc trước nói chuyện, tiền lương đã đổi thành tính theo sản phẩm, in ra một quyển chính là 10 văn tiền công, theo tình huống trước mắt, ba bộ chữ sống in ra một ngày một ngàn quyển nhẹ nhàng, một tháng chính là 30 nghìn quyển. Nếu như chịu khó, mỗi người mỗi tháng kiếm còn hơn 50 lượng, so với bổng lộc của ngàn hộ còn cao hơn, thì bảo kiểu gì chả cắm đầu vào làm.

Đám người Mặc giả rất nhanh liền hành động.

Doanh Vô Kỵ cũng rốt cục cũng thảnh thơi, về tới Thư cục, trong tiệm quạnh quẽ vô cùng, ít có khách nhân đến mua sách, cứ tiếp tục như vậy, phỏng chừng không đến một năm bán cả nhà đi mà ăn.

Tiểu thị nữ Bạch Chỉ đang cùng Ngô Đan đánh cờ, khiến Công tử Ngô quốc này một manh giáp cũng chả còn, kêu khổ oai oái.

Ngô Đan nhìn thấy Doanh Vô Kỵ đến, tay phải nhanh chóng xóa bàn cờ: "Không chơi không chơi nữa! Ván này tính hòa!"

Bạch Chỉ không phục: "Rõ ràng ngươi sắp thua rồi, đừng chơi xấu, mau trả tiền, ta còn phải nuôi sống công tử đấy!"

Đừng gây thêm phiền phức, ta muốn cùng công tử nhà ngươi trao đổi chính sự".

Ngô Đan xua tay, nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Ô Kê ca! Thế nào, bằng hữu mặc giả của đệ có đáng tin không?

Doanh Vô Kỵ cười gật đầu: "Cũng không tệ lắm! Về sau tiền lời trong tiệm, đệ có một phần!

Thật không đấy?

"Vậy tất nhiên là thật, Hoa Triều tỷ đâu?"

"Không phải đang ở phòng kế toán sao?"

"Uh!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, liền trực tiếp đi về phía phòng kế toán gõ cửa, sau khi nghe được âm thanh liền đẩy cửa vào.

Hoa Triều Chính đang viết viết vẽ vẽ trên giấy, hình như là đang tính sổ.

Nàng thả bút xuống, mặt mang vẻ ưu sầu: "Vô Kỵ, những mặc giả kia, đều là Gia Đằng Ưng một ngày chép được 1

nghìn quyển sao?"

Mấy ngày nay, lông mày nàng luôn nhíu lại.

Dù sao đầu tư vào nhiều tiền như vậy, nàng làm sao có thể không lo lắng.

Tuy Doanh Vô Kỵ từng nói "Một ngày chép ngàn quyển" không giống như nói khoác, hơn nữa gần đây hình như còn rất bận rộn vì chuyện này, nhưng loại chuyện này nghe qua dù sao có chút không đúng.

Nàng rất muốn nhìn xem Doanh Vô Kỵ ở hậu viện bận rộn cái gì, nhưng cũng biết không thể làm được gì cho nên chỉ có thể lo lắng suông.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Coi như thế, Bọn họ đều có được chân truyền của đệ, bọn họ một ngày chép được 1 ngàn quyển tuyệt đối không có vấn đề, ngày mai tỷ chờ nghiệm hàng là được!"

Vài ngày ở chung, hảo cảm của hắn đối với tỷ tỷ này tăng thêm không ít.

Dù sao nàng cũng lớn tuổi hơn.

Đương nhiên, lớn tuổi hơn sẽ hiểu được săn sóc người khác.

Không chỉ có thế nàng còn đẹp nữa.

Chủ yếu nhất vẫn là người tốt, Doanh Vô Kỵ chỉ cần không có chuyện gì khác, bình thường đều sẽ ngây ra ở chỗ này.

Thật sao?

"Hoa Triều tỷ không tin đệ?"

"Tin ……"

Hoa Triều vừa nghe ngày mai liền có thể kiểm hàng, rốt cục yên lòng, liền lại hỏi: "Vậy đệ nói chúng ta định giá bao

nhiêu tiền thì thích hợp?”

Doanh Vô Kỵ vươn ra ba ngón tay: “300 văn!”

300 văn!

Hoa Triều kinh hãi, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ định giá cả còn không bằng 1/2 giá thị trường, đến lúc đó mặc kệ đoạn đường hẻo lánh thế nào, đều sẽ có vô số người tới mua, dù sao cái giá này, mặc dù vẫn hơi cao so với bình dân, nhưng cũng miễn cưỡng có thể mua nổi, nguồn khách cũng phải lớn hơn so với tưởng tượng.

Nhưng nàng vẫn ý thức được vấn đề bên trong: “Nhưng là 300 văn một quyển, e là không đủ công chép sách”

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo: “Yên tâm! Bọn họ chép một quyển chỉ cần mười văn!

Mười văn! Làm sao có thể?

Hoa Triều tỷ tin đệ là được!

Tiếp theo Doanh Vô Kỵ liền đem sự tình về tính toán chi phí nói cho nàng biết.

Một quyển sách bán 300 văn, bình thường giấy cần 50 văn, nhưng ngành giấy là của Doanh Vô Kỵ, nên giá chỉ 40 văn, mực dùng loại kém chất lượng nhất, đại khái 20 văn, công cho người in ấn 10 văn, công cho người đóng sách 10 văn. Như vậy một quyển sách chỉ có 80 văn, lợi nhuận sau khi bán thu về 220 văn, trong đó sẽ trả 20 văn tiền công cho tác giả. Lý do là giá thấp như thế là do Doanh Vô Kỵ lĩnh ngộ pháp thuật một ngày sao chép cả ngàn quyển, nên chi phí sao chép sách thấp hơn người khác rất nhiều. Như vậy, thu về 200 văn tiền lãi một quyển, một tháng bán 36 nghìn quyển, chính là thu về 6 ngàn lượng một tháng.

Sáu ngàn lượng?

Hoa Triều ngây dại.

Chương 49: Nên dìm chết ngươi trong chậu tiểu Chương 49: nên dìm chết ngươi trong chậu tiểu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Sáu ngàn lượng một tháng?

Thật thái quá!

Thật sự quá thái quá!

Hoa Triều tính toán, Doanh Vô Kỵ tính toán quả thật không sai, nhưng mà……

Suy nghĩ của đệ rất tốt, nhưng đệ có nghĩ tới, toàn bộ Giáng Thành tổng cộng cũng chỉ có 500 ngàn người, đệ một tháng đã ra 30 ngàn quyển sách, dân chúng Giáng Thành có thể mua hết sao?”

Doanh Vô Kỵ cười cười: “Hoa Triều tỷ, bình thường khẳng định không bán được nhiều như vậy, nhưng tháng sau chính là Bách gia thịnh hội, đến lúc đó có bao nhiêu người sẽ đến?

Đến lúc đó chúng ta đem sách giá hạ xuống 250 văn thậm chí thấp hơn, tỷ đoán bọn họ có mua số lượng lớn hay không, sau đó vận chuyển đến nơi khác đi bán? Tuy nói như vậy, chúng ta khẳng định kiếm không đến sáu ngàn lượng, nhưng con đường vừa mở ra, chúng ta về sau mỗi tháng đều có thể bán ra 30 nghìn quyển!”

Cái này……

Hoa Triều biết Doanh Vô Kỵ là đúng, nhưng vẫn có loại cảm giác không chân thật, nói như vậy mỗi tháng phỏng chừng chỉ có thể kiếm hơn bốn ngàn lượng, nhưng mỗi tháng đều bốn ngàn lượng là thật có chút dọa người, hơn nữa nếu như có thể mở rộng kinh doanh, lại để Doanh Vô Kỵ dạy dỗ ra càng nhiều

“Gia Đằng Ưng”, như vậy về sau tiền kiếm được khẳng định sẽ càng ngày càng nhiều.

Nàng không biết Gia Đằng Ưng là cái gì, nhưng biết Gia Đằng Ưng có thể giúp tỷ đệ hai người mình kiếm tiền.

Chỉ là……

Hoa Triều cười than: “Nếu như vậy, đệ có sợ trở thành kẻ thù của những học tử chép sách của các thư cục không!”

Doanh Vô Kỵ nở nụ cười: “Có gì mà sợ?”

Hoa Triều sửng sốt một chút: “A? Đệ không sợ?

Doanh Vô Kỵ xua tay: “Sợ cái gì mà sợ, Lê Quốc hiện tại bảo hộ đệ còn không kịp, đệ chính thức làm ra sản nghiệp, bọn họ cản trở, không muốn quan hệ Càn Lê sao?”

“Kẻ thù chung?”

Thân phận này ta thích nhất, Doanh Vô Kỵ đang lo không có cơ hội thu hoạch điểm thuộc tính, đảo mắt đã đưa tới cửa.

Đợt này, ông đây phải kiếm lớn!

Hoa Triều nhìn bộ dáng vui vẻ của hắn, hơi thất thần một lát, đã lâu không có cảm giác an tâm như vậy.

……

Mấy ngày kế tiếp, Giáng Thành gió êm sóng lặng.

Thứ duy nhất khác với bình thường chính là, càng ngày càng nhiều học tử từ thành trì khác thậm chí quốc gia khác chạy tới Lê quốc, chờ đợi Bách gia thịnh hội tổ chức.

Bất quá Bách gia thịnh hội trong tháng sau, hiện tại lưu lượng người còn lâu mới đạt tới đỉnh cao, nhưng dù vậy, Giáng Thành cũng náo nhiệt hơn bình thường rất nhiều.

……

Sứ quán Viêm Quốc.

Cơ Túc trải qua vài ngày tĩnh dưỡng, hơn nữa Viêm quốc vương thất đặc biệt có kim sang dược, mười ba chỗ kiếm thương trên người rốt cục kết vảy, nhưng một khắc xuống giường kia, hắn vẫn đau đến nhe răng nhếch miệng.

13 nhát kiếm của Doanh Vô Kỵ không đâm trúng chỗ hiểm, thật sự muốn gây chuyện cũng không có cách nào.

Hắn tức giận!

Ngày đó từ nha môn trở về, chuyện đầu tiên hắn làm chính là dùng truyền tấn phù tố khổ với phụ vương, kết quả Viêm Vương chỉ nhìn thoáng qua, liền nhìn ra hắn chỉ bị thương ngoài da, mắng hắn không ra gì.

Đánh nhau cũng không biết? Đồ bỏ đi!

Đánh nhau bị thương rồi còn không biết ăn vạ, chưa thấy đưa nào ngu như vậy.

Gây chuyện với Doanh Vô Kỵ có cả trăm nghìn cách, ngươi hết lần này tới lần khác chọn cái cách phí công nhất? Cô (cách xưng khác của trẫm) năm đó nên dìm chết ngươi trong chậu tiểu!

Cơ Túc tức giận, thầm nghĩ hiện tại gặp được Doanh Vô Kỵ, đem mười ba cái lỗ thủng này trả lại cho hắn gấp trăm ngàn lần.

Nhưng tiểu tử kia kiếm pháp có chút tà môn, rõ ràng tinh khí thần không có bất kỳ hạng mục nào đột phá tầng 11, lại có thể dễ dàng làm băng tán chân khí của mình mình, mũi kiếm càng là giống như quỷ mị, căn bản không đỡ được.

Hắn vịn lan can, nghỉ ngơi một chút, nhìn về phía thủ hạ hỏi: “Doanh Vô Kỵ gần đây có động tĩnh gì?”

Thủ hạ vội vàng nói: “Hồi bẩm công tử, mấy ngày nay Doanh Vô Kỵ cũng không đi đến cửa hàng giấy”.

Cơ Túc cười nhạo một tiếng: “Cũng không có gì lạ, người này tự cho mình siêu phàm, tiếp nhận cửa hàng giấy là có thể cải tử hồi sinh?

Thủ hạ có chút do dự: “Thật đúng là có……”

Cơ Túc nhướng mày: “Nói tỉ mỉ!”

Thủ hạ nhanh chóng báo cáo: “Mấy ngày nay ban ngày, người của chúng ta vẫn nhìn chằm chằm vào cửa hàng giấy của bọn họ, bỗng nhiên có một ngày phát hiện giấy bọn họ phơi ít đi, cảm thấy hình như có cái gì khác thường, ngay cả buổi tối cũng nhìn chằm chằm, phát hiện mỗi đêm bọn họ đều kéo hàng về phía Thư cục Thượng Mặc, hàng hóa tồn đọng hẳn là đã sạch một nửa.

“Một nửa!”

Cơ Túc sợ hãi cả kinh, chuyện Ngành giấy này là hắn cũng theo dõi sát sao từ đầu đến cuối, biết rõ lượng tồn kho của Càn Quốc khủng bố đến mức nào, kết quả là nháy mắt đã vơi đi một nửa? Âm thanh của hắn không khỏi mang theo một tia tức giận: “Thư cục Thượng Mặc này có lai lịch gì, vì sao ta chưa từng nghe nói qua?”

Sắc mặt thủ hạ có chút cổ quái: “Thư cục này vốn gọi là Thư cục Thượng Nho, kinh doanh không tốt nên chuyển nhượng cho người khác.

“Ai?”

Tiểu nhân cũng không biết, bất quá ngày đó chúng ta ở bên trong gặp được Hoa Triều cô nương!”

“Hoa Triều……”

Cơ Túc nghĩ tới cảnh tượng hôm đó ở nha môn, nhất thời sắc mặt cứng lại: “Hỏng rồi! làm sao lại không nghĩ tới, Doanh Vô Kỵ con chó này lại sử dụng mỹ nam kế, ngay cả tiền của phụ nữ cũng lừa, thật sự là súc sinh mà!”

Trong toàn bộ triều đường Lê quốc, Thừa tướng là người duy nhất chủ trương Thân Viêm cự (tuyệt) Càn, cho nên quan hệ của hắn với La Minh rất thân thiết, tự nhiên cũng rõ ràng thân thế của Hoa Triều. Tuy rằng không biết Hoa Triều có bao nhiêu tiền, nhưng cũng có thể đoán được đại khái.

Chỉ là gặp mặt đã phải trả 20 lượng hồng tiêu, mặc dù bảy tám phần đều bị Di Hồng Các rút đi, nhiều năm qua chỉ sợ cũng tích góp được một khoản kha khá, mua đứt được giấy tồn kho của Càn quốc, nếu tàn nhẫn một chút thì có thể mua được toàn bộ ngành giấy của Càn quốc

Hắn nghĩ tới rất nhiều loại sách lược Doanh Vô Kỵ có thể áp dụng, duy chỉ không nghĩ tới hắn sẽ bám váy phụ nữ.

Chương 50: Chương 50: tiểu thiên tài ngoại giao Chương 50: tiểu thiên tài ngoại giao

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tên phế vật này tuy rằng không làm được gì, nhưng tướng mạo thật sự là không thể chê.

Chết tiệt!

Thôi quên chuyện này đi.

Cơ Túc tức giận đến phát run: “Manh mối quan trọng như vậy, sao bây giờ các ngươi mới phát hiện?”

Nơi này chính là Đô thành Lê quốc, cho phép chúng ta phái người nhìn chằm chằm ngành giấy Càn quốc, bọn họ đã rất khách khí rồi!”

‘Được rồi!”

Cơ Túc bất đắc dĩ, sự thật đúng là như thế thì cho dù mẫu quốc có cường đại hay không, nơi này đều là địa bàn của Lê quốc, bất kỳ sự khuếch trương chính trị nào đều bị nghiêm lệnh cấm, mạng lưới tình báo lại càng là lĩnh vực cực kỳ nhạy cảm.

Thủ hạ hỏi: "Công tử! Làm sao bây giờ?"

Liên hệ La Minh, tỷ tỷ của hắn bị người lừa tiền lừa sắc, hắn hẳn là gấp hơn ta!"

Vâng!

Vâng!

Thủ hạ liên tục lên tiếng, nhanh chóng rời khỏi sứ quán, chạy tới phủ Thừa tướng.

……

Sau một nén nhang.

Thần sắc La Minh đã có chút dữ tợn: "Lời này là thật?"

Cơ Túc mắng: "Nói nhảm! Thừa tướng không phải bảo ngươi mỗi ngày theo dõi tỷ ngươi sao? Sao ngay tỷ của ngươi đang làm gì cũng không biết?"

La Minh tức giận: "Lần trước không cãi… không cãi thắng Doanh Vô Kỵ, ta đi tìm thầy giáo đào tạo chuyên sâu, tỷ ta có thị nữ bên người bảo vệ, cho nên ta không chú ý… tỷ của ta thật sự bị Doanh Vô Kỵ hãm hại?"

Cơ Túc hết chỗ nói: "Không tin! Ngươi đi nha môn điều tra xem ông chủ Thư cục Thượng Mặc là ai, lại đến Thư cục xem trữ bao nhiêu giấy vụn. Ngươi cũng đừng biện bạch nữa, chờ ngươi dài dòng nữa thì đã có cháu gọi bằng cậu rồi!"

La Minh: "……"

Nhìn La Minh hổn hển rời khỏi sứ quán, Cơ Túc rốt cục mỉm cười.

Hiện tại Doanh Vô Kỵ ở Lê quốc bị coi như tên hủi ai cũng không muốn dính vào hắn, Thừa tướng nếu biết nữ nhi của mình bị hắn lừa, khẳng định ngăn cản, ít nhất dí chết ngành giấy của Càn Quốc.

Mượn dao giết người.

Ta thật đúng là một tiểu thiên tài ngoại giao.

Chỉ là đáng tiếc……

Hoa Triều cô nương tuy rằng 27, nhưng vẫn được xưng tụng quốc sắc thiên hương, cái vẻ đằm thắm đó khiến cho tâm tình bao người lay động.

Sao lại bị Doanh Vô Kỵ lừa chứ?

……

Buổi trưa, mặt trời chói chang treo cao, nhưng Thư cục Thượng Mặc vẫn chưa mở cửa.

Nhưng ngoài cửa lại vây đầy người, nhìn quần áo đều thuộc loại không tính là nghèo cũng không tính là giàu.

Nơi này so với trung tâm thành phố suy tàn không ít, gia cảnh bách tính cũng đều không tốt lắm, lúc này sức lao động trong nhà phần lớn đều đi ra ngoài làm việc, bình thường rất quạnh quẽ, chưa từng thấy qua cảnh tượng náo nhiệt như vậy.

Một người phụ nữ tò mò hỏi: “Tiểu ca nhi, có chuyện gì thế, Thư cục này còn chưa mở cửa các ngươi ở chỗ này vây quanh làm cái gì?”

Quanh năm ở chỗ này, không ai hiểu rõ Thư cục này hơn nàng.

Rõ ràng đây là nơi chỉ nhân gia phú quý mới mua nổi đồ vật, cho dù giá cả rẻ hơn các thư cục khác chút ít nhưng cũng không phải là nơi thường dân như bọn họ có thể đến mua đồ. Hôm nay náo nhiệt như vậy, quả thực có chút khác thường.

Thư sinh mặc bộ đồ vải bố hồi đáp: "Nghe nói cái này Thư cục sắp đóng cửa nên thanh lý sách với giá 200 văn!"

Người phụ nữ kinh ngạc: "200 văn, rẻ như vậy, làm sao ta không nghe nói?"

Người phụ nữ trung niên bên cạnh phụ họa nói: "Trong tiệm tiểu nhị đều đi ra ngoài bày sạp, trên sạp sách đều là 250 văn một quyển, tôi xem thấy rẻ nên đến mua cho con tôi một quyển 《 Luận Ngữ ".

Ta nghe tiểu nhị nói, trong tiệm còn có mấy trăm quyển Bách gia điển tịch bán không được, chỉ cần xế chiều hôm nay đến sẽ được mua với giá 200 văn. Nhân dịp giá sách hạ, ta muốn mua mấy quyển, không biết chừng về sau tiểu tử nhà ta có tiền đồ, có thể bái nhập một nhân gia quyền quý làm môn khách!"

200 văn một quyển, đối với gia đình bình thường vẫn không rẻ, nhưng vẫn có thể mua được.

Bọn họ đều là bình dân, ngoại trừ được danh sư chọn trúng, hoặc là được nhà quyền quý thưởng thức thu làm môn khách, dường như không có bất kỳ hy vọng tiến thân nào.

Nhưng không có học thức, thì không thể được chọn trúng.

Thật khó có được một cơ hội, phải cắn răng mua thêm mấy quyển !

Những người khác cũng đều là ôm ý nghĩ này tới, mặt trời còn chưa qua chính nam, cửa Thư cục đã bị mấy trăm người vây quanh.

Nhưng cửa vẫn chưa mở.

Mặt trời chói chang nóng rực, làm ai đấy đổ mồ hôi nhễ nhại, thời gian lâu dần mọi người khó tránh khỏi oán giận.

Ông chủ chó má này, sao còn chưa mở cửa?

Lười biếng như vậy, đáng đời sập tiệm!

Giữa trưa rồi, sẽ không phải còn ôm bà chủ ngủ đấy chứ?

Phía sau cánh cổng.

Bạch Chỉ lỗ tai nhỏ dán sát cánh cửa, xoay người nhìn về phía Doanh Vô Kỵ đang nằm thoải mái nhàn nhã: "Công tử! Bọn họ mắng công tử!"

Trong lòng nàng tức giận, công tử là tốt nhất, những người này dựa vào cái gì mắng công tử?

Doanh Vô Kỵ một chút gánh nặng trong lòng cũng không có: "Nói rõ ràng, bọn họ mắng là ta, hay là ông chủ Thư cục".

Bạch Chỉ giật mình, tức giận trong nháy mắt tiêu tan: "Mắng ông chủ!"

Doanh Vô Kỵ xoay người nhìn Hoa Triều: "Hoa Triều tỷ! Bọn họ mắng tỷ này!"

Hoa Triều liếc Doanh Vô Kỵ một cái, một ánh mắt lơ đãng, lại là dịu dàng quyến rũ không nói nên lời, Thư cục còn chưa chính thức khai trương, nhưng sách thành phẩm nàng đã thấy được, sau khi xác định Doanh Vô Kỵ là thật tâm dắt mình cùng nhau kiếm tiền, quan hệ hai người vô hình trung cũng được kéo gần hơn rất nhiều

Chương 51: Rốt cuộc mắng ai Chương 51: Rốt cuộc mắng ai

Người dịch PrimeK Tohabong

“Bạch Chỉ, bọn họ mắng cái gì, chúng ta đến nghe xem rốt cuộc là mắng ai?”

Bạch Chỉ nghĩ nghĩ: “Bọn họ mắng ông chủ lười!”

Doanh Vô Kỵ giơ tay lên: “Trong khoảng thời gian này ta bận rộn bao nhiêu các ngươi là thấy được. Bọn họ có thể nói ta chó, nhưng không thể nói ta lười, đúng hay không Hoa Triều tỷ?”

Hoa Triều xoa xoa đầu, lại hỏi: “Bọn họ còn mắng cái gì nữa?”

Bạch Chỉ: “Bọn họ mắng ông chủ chó má, giờ này còn ôm bà chủ ngủ!”

Doanh Vô Kỵ: “……”

Hoa Triều: “……”

Bạch Chỉ nghi hoặc nói: “Công tử! Những lời này là mắng ai?”

Doanh Vô Kỵ: “……”

Hoa Triều: “……”

Doanh Vô Kỵ theo bản năng nhìn lén Hoa Triều một cái, đôi mắt đẹp dường như có điều gì muốn nói…

Hoa Triều phát hiện hắn đang nhìn lén mình, hai má trắng nõn nhất thời nổi lên một tia đỏ ửng, chợt hung hăng liếc hắn một cái.

Bạch Chỉ vẻ mặt ngơ ngác: “Công tử! Công tử! Những lời này rốt cuộc là mắng ai vậy?

Doanh Vô Kỵ che miệng nàng: “Em mau ngậm cái miệng lại!”

Qua một hồi lâu, không khí mới khôi phục bình thường.

Hoa Triều nhịn không được cười cười, nhiều ngày trôi qua như vậy, nàng đối với Doanh Vô Kỵ cũng có một chút hiểu biết, cảm giác thiếu niên này tương đối hiền hòa, không có chút kiêu ngạo nào của một quốc công tử, ở chung với hắn không có bất kỳ thứ gì không được tự nhiên, mặc dù hắn từng đem kiếm gác ở trên cổ mình.

Tuổi trẻ, tuấn lãng, thông minh, hiền hòa, còn có sự nghiệp.

Thật tốt khi có một đệ đệ như vậy.

Ít nhất so với La Minh đáng ghét kia mạnh hơn nhiều, tiểu tử này tuy rằng tâm không xấu, nhưng không nói được câu nào nàng thích nghe.

Nàng nghe xong âm thanh huyên náo bên ngoài, cười hỏi: "Khi nào chúng ta mở cửa, người bên ngoài hẳn là đang rất bực mình rồi".

Hàng tồn của của ông chủ trước cũng không phải nhiều lắm, bọn họ cũng không chỉ nhắm vào chút tiền ấy, cho nên dứt khoát bán đổ bán tháo, thêm nữa theo như cách nói của Doanh Vô Kỵ hàng tồn cũng không phải rất nhiều, bọn họ cũng chướng mắt chút tiền ấy, cho nên đã sai mấy đứa sai vặt ra chào hàng, dựa theo cách nói của Doanh Vô Kỵ, cái này gọi là "quảng cáo".

Bây giờ xem ra, hiệu quả cực kỳ tốt.

Bất quá đợi lát nữa những người này sau khi tiến vào sẽ phát hiện, 200 văn kinh sử điển tịch chỉ còn lại có không đến trăm quyển, ngược lại là 300 văn một quyển 《 Sơn Hải Quỷ Đàm 》 chất đầy mặt tiền cửa hàng.

Hàng hóa của chúng ta đẹp giá rẻ, hẳn là bọn họ cầu mua, mà không phải chúng ta cầu bán!

Hoa Triều ngẫm lại, cũng đúng.

Bất quá đúng lúc này, một tiểu nhị phụ trách đóng gói vội vã chạy tới.

Công tử! Công tử! Có một thiếu gia muốn gặp công tử!

Thiếu gia?

Doanh Vô Kỵ có chút nghi hoặc, có thiếu gia nào muốn gặp mình, còn con mẹ nó đi cửa sau?

Hắn đứng lên: "Hoa Triều tỷ, đệ đi xem một chút, tỷ nghỉ ngơi trước đi!"

Nói xong liền dẫn Bạch Chỉ đi tới hậu viện, liếc mắt một cái liền thấy được La Minh sắc mặt âm trầm.

La Minh gắt gao nhìn hắn: "Doanh Vô Kỵ! Ngươi còn muốn mặt mũi sao?"

Doanh Vô Kỵ nhìn bộ dáng này của hắn, đại khái đoán ra đã xảy ra chuyện gì, dù sao La Minh không giống với Cơ Túc, lấy thân phận con trai Thừa tướng hắn, tin tức khẳng định cực kỳ nhạy bén, hiện tại tìm tới cửa hẳn là đã muộn.

Hắn cười nói: "Muốn, đương nhiên muốn, ta còn phải dựa vào mặt mũi để kiếm cơm đây!"

Nhìn hắn như thế không kiêng nể gì, La Minh tức nổ phổi: "Đống giấy vụn của Càn Quốc các ngươi, ta chùi đít còn thấy rát!Ta mặc kệ ngươi như thế nào lừa được tỷ của ta, lập tức đem tiền hàng trả lại, bằng không đừng trách ta không khách khí!"

"Ngươi muốn không khách khí như thế nào?"

Lần này ta không muốn làm cho tỷ ta khó xử, cho nên từ cửa sau đi vào cảnh cáo ngươi một lần. Tiếp theo, ta có thể mang theo người từ chính diện đi vào".

Chậc chậc, tên này còn rất nể tình.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: “Như lời ngươi nói, ngành giấy vận chuyển giấy tới, thế nhưng cũng không thu một phân tiền!”

La Minh cười lạnh: “Không thu tiền? Ngươi sẽ không muốn nói mình tới làm từ thiện chứ?

“Nói ngươi cũng chả tin, ta bảo mẹ ghẻ thương con chồng ngươi có tin không!”

Doanh Vô Kỵ bày ra vẻ mặt không còn gì để nói, ngồi xuống ghế đá, chậm rãi uống một chén trà.

La Minh trong lòng nén giận, đang chuẩn bị nói gì đó, lại nghe được cách đó không xa vang lên một âm thanh quen thuộc.

“Hắn đích xác không thu tiền!”

“Tỷ!”

La Minh vội vàng nghênh đón: “Thật hay giả? Tỷ cũng đừng bị hắn mê hoặc!

Hoa Triều gật đầu: “Thật đấy, không tin ngươi đi xem sổ sách.

“Cái này……”

La Minh chần chờ, sổ sách đều chuyển ra, thật là không thu tiền, chẳng lẽ……

Hắn xoay người nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: “Họ Doanh, ngươi sẽ không phải là coi trọng tỷ ta, Càn Quốc các ngươi không bán được giấy, đến lấy lòng tỷ ta chứ?”

Nghe nói như thế, Hoa Triều đỏ mặt một chút, thấp giọng răn dạy: “Đừng nói bậy!”

La Minh vội vàng kéo Hoa Triều sang một bên: “Tỷ! tỷ không được để cho hắn ăn bám. Hắn chẳng qua là một con tin

thất thế, giấy Càn Quốc lại càng là hàng rách nát không ai cần, loại người này tỷ không thể dây dưa với hắn!”

Hoa Triều có chút mất hứng: “Nói bậy bạ gì đó, hắn không phải loại người đó!

La Minh: “Vậy……

Hoa Triều ngắt lời: “Ta mới là người dây dưa với hắn”.

La Minh: “……”

Chương 52: Hắn đối với tỷ rất tốt Chương 52: Hắn đối với tỷ rất tốt

Người dịch PrimeK Tohabong

La Minh nhìn Hoa Triều, vẻ mặt đều là khó hiểu: “Tỷ không phải nói những thứ này đều không cần tiền sao? Sao lại thành tỷ dây dưa với hắn?”

Hoa Triều hỏi ngược lại: “Ngươi biết vì sao không cần tiền không?”

“Tại sao?”

“Bởi vì ngành giấy Càn Quốc, ta cũng là ông chủ, chiếm 4/9!”

“……”

Ngươi có biết 4/9 này là ta tốn bao nhiêu tiền mua không?

“Bao nhiêu?”

“Bảy ngàn lượng!”

La Minh tê dại: “Tỷ! Tỷ điên rồi đi, bảy ngàn lượng mua ngành giấy rách nát, hơn nữa chỉ chiếm 4/9? tiểu tử kia rốt cục cho tỷ ăn bùa mê thuốc lú gì mà tỷ lại dại dột thế?”

Hoa Triều không vui nói: “Ta chỉ muốn cùng hắn kiếm tiền, sao lại biến thành dại dột?”

Cái này ngành giấy và Thư cục này đều sắp sập tiệm, Doanh Vô Kỵ coi như là thần tiên, cũng không có cách cứu đâu?"

Hoa Triều lắc đầu: "Hắn nói có thể kiếm tiền, liền nhất định có thể kiếm tiền, ta tin hắn!"

"Nhưng hắn đang lừa tỷ!"

"Không đâu em giai ơi!"

Với giá thị trường hiện tại của ngành giấy và Thư cục, không ai có thể giúp tỷ kiếm lại chín ngàn lượng tiền vốn!"

Hoa Triều trầm mặc trong chốc lát, trầm giọng hỏi: "Ngươi vừa nói, ngươi đây là vì tốt cho ta?

La Minh gật đầu: "Đúng!"

Hoa Triều lại hỏi: "Vậy ngươi khuyên ta quay về phủ Thừa tướng, cũng là vì tốt cho ta?"

La Minh cắn răng: "Đương nhiên!"

Hoa Triều lắc đầu, sâu kín thở dài: "Vậy ngươi đi theo ta!"

Nói xong, liền đi về phía cửa hàng.

La Minh trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn đi theo.

Sau đó, hắn liền thấy đượcchất đầy Thư cục.

Hoa Triều âm thanh có chút trầm thấp: "Đây là ba ngày thành quả của chúng ta, một quyển 300 văn, mỗi một quyển ta kiếm được 100 văn. La Minh! ngươi cũng từng tham gia vào quản lý sản nghiệp gia tộc hẳn là biết điều này ý vị như thế nào!"

"Một quyển 300 văn, còn kiếm một trăm văn, làm sao có thể?"

La Minh kinh ngạc một chút: “Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! 200 văn ngay cả thuê người chép sách cũng mời không nổi. Còn có ngày chép ngàn quyển sách, làm sao có thể!”

Hoa Triều chỉ vào cửa lớn: “Chúng ta đợi lát nữa sẽ khai trương, ta lừa ngươi thì có ý nghĩa gì chứ?”

La Minh: “……”

Tuy rằng vẫn rất khó tin, nhưng tỷ đích xác không cần phải lừa gạt mình.

Nếu quả thật là 300 văn, tất nhiên có vô số người tranh mua, những Thư cục khác căn bản là không có không gian sống sót, hơn nữa Bách gia văn hội lập tức sẽ đến, sách của Thư cục Thượng Mặc tuyệt đối sẽ không lo bán, đó chính là một tháng mấy ngàn lượng tiền lời, toàn bộ Giáng Thành lại có mấy nhà có sản nghiệp như vậy?

Nếu như còn có thể khuếch trương, lợi nhuận chỉ có thể càng thêm khủng bố.

Ái chà chà, nhưng rốt cuộc là làm sao làm được?

Hoa Triều đã sớm đoán được phản ứng của hắn, bởi vì khi nàng biết được lợi nhuận nàng còn khiếp sợ hơn La Minh rất nhiều.

Nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi: “La Minh! ta biết ngươi muốn tốt cho ta, nhưng ngươi cho rằng tốt cho ta, chính là thật sự tốt với ta sao?”

La Minh: “Tỷ……”

Hoa Triều lắc đầu: “Ngươi cho rằng ta ở chỗ này sẽ bị lừa, ngươi cho rằng ta ở phủ Thừa tướng sẽ tốt hơn. Nhưng trên thực tế, ta ở chỗ này kiếm tiền nhẹ nhàng, cũng sống vui vẻ.

Ngược lại ngươi tâm tâm niệm niệm phủ Thừa tướng, ngoại trừ ngươi còn có ai sẽ coi ta là người nhà?"

La Minh như nghẹn ở cổ họng, nói không nên lời.

Hoa Triều vẻ mặt có chút không đành lòng: "Thừa tướng phủ quyền thế, ta chưa từng có một khắc tham luyến, ta đối với La Yển còn sót lại một tia ảo tưởng, cũng là bị bài thơ Nhạc phủ của ông ta dày vò. Nếu ngươi muốn tốt cho ta, vậy buông tha cho ta đi, về sau ngươi cũng không cần thời khắc khắc nhớ tỷ tỷ, mau về nhà đi!"

La Minh hai mắt có chút đỏ lên, nhưng cũng không có tiếp tục quấn lấy Hoa Triều nữa mà vái nàng một cái liền trở lại hậu viện từ cửa sau rời đi.

Hoa Triều xoa xoa hốc mắt, chỉ cảm thấy chua xót muốn chết.

Một lát sau, Doanh Vô Kỵ đi vào trong tiệm: "Hoa Triều tỷ! Tiểu lão đệ kia của tỷ, còn rất có phong độ, vừa rồi lúc đi còn chắp tay với đệ".

"Uh!"

Hoa Triều muốn biểu hiện lạnh nhạt một chút, nhưng âm thanh vẫn có chút nghẹn ngào.

Doanh Vô Kỵ chép chép miệng: "Lại nói hắn đối với tỷ còn rất tốt".

Hoa Triều hé miệng cười cười: "Tiểu tử này chính là có chút thẳng thắn, luôn cho là mình cảm thấy cái gì tốt thì người khác cũng cảm thấy tốt, về cơ bản tâm địa vẫn tốt. Năm đó La Yển đi xa, hắn thiếu chút nữa bị hai con trai trưởng đánh tàn phế, ở chỗ ta ẩn một tháng thương thế mới khỏi."

Sau đó hắn quản lý sản nghiệp trong nhà không tệ, lúc này mới được La Yển coi trọng, sau đó lại được hai vị danh sư tán

thưởng, cảm thấy có thể ở trong phủ Thừa tướng bảo vệ ta chu toàn, liền trăm phương ngàn kế muốn đón ta về".

Bị nhốt ở phủ Thừa tướng nhìn sắc mặt người khác, nào có được tự tại làm phú bà như ở bên ngoài?"

Hoa Triều che miệng cười khẽ: "Cũng đúng!"

"Yên tâm, về sau lăn lộn với đệ chỉ cần nằm đếm tiền là được! Hoa Triều tỷ chúng ta trở về phòng nghiên cứu sách đi, việc làm ăn trong tiệm giao cho các tiểu nhị là được!"

"Giao cho tiểu nhị…… Bọn họ được không?"

Nên kéo khách thế nào, đệ đã sớm dạy bọn chúng, bọn chúng chỉ cần làm theo là được!"

"Uh!"。

Hoa Triều ừ một tiếng, trước đây khi nhìn thấy hàng nàng đều rất sợ hãi, nhưng cho tới bây giờ chưa từng cùng Doanh Vô Kỵ đề cập qua chuyện rút vốn, cũng là bởi vì hắn mỗi ngày đều cùng mình tham khảo sách, mỗi một ý kiến đều có thể khiến mình như nhặt được chí bảo.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, liền đi tới thư phòng hậu viện.

…….

Chương 53: Ông chủ Ô Kê ca dắt theo vợ bé chạy trốn Chương 53: ông chủ Ô Kê ca dắt theo vợ bé chạy trốn

Người dịch PrimeK Tohabong

Một tiểu nhị theo lệnh đi ra mở cửa.

Đến rồi đến rồi!

Cẩu Thư cục này rốt cục mở cửa!

Tức chết ông mày rồi!

Bọn họ nhìn chăm chú tiểu nhị, xem hắn rốt cục có thể đưa ra một lời giải thích gì không.

Tiểu nhị thần sắc cũng không có nửa phần mất tự nhiên, chỉ là chậm rãi hít một hơi, âm thanh hùng hồn như chuông đồng.

” Thư cục Thượng Mặc Giáng Thành Đại Lê sập tiệm rồi! ông chủ khốn kiếp, ông chủ khốn kiếp Ô Kê ca, ăn uống chơi gái đánh bạc thiếu một vạn lượng, mang theo vợ bé chạy trốn rồi.”

Chúng ta không có không có cách nào khác phải lấy sách bán để bù vào tiền công, giá gốc đều là tám trăm văn tám trăm văn Bách gia điển tịch, hiện tại chỉ cần 200 văn!

Còn có ba ngàn quyển, ba ngàn quyển, mỗi quyển 300 văn mỗi quyển 300 văn, quả thực chính là bán đổ bán tháo!

“Ông chủ Ô Kê ca khốn khiếp, trả lại ta tiền mồ hôi nước mắt!”

Mọi người: “……”

Loại hình thức nghệ thuật này quá đi trước thời đại, làm cho tất cả mọi người bối rối.

Nhưng bọn họ đều nghe hiểu, hơn nữa bị chấn động rất lớn.

Bọn họ hình như nghe nói, bên trong còn có?

“Hình như là, hơn nữa có ba ngàn quyển!”

Sách này bình thường căn bản không mua được, những người chép sách kia đều ký khế ước với Thư cục, muốn tìm người chép sách cũng không được.

Thật sự chỉ cần 300 văn sao?

Đừng quan tâm! Đi vào xem không phải sẽ biết sao?

Nội viện.

Thư phòng.

Tay cầm bút của Hoa Triều run lên một cái, mực nước trên ngòi bút vung đầy bàn, âm thanh của tiểu nhị quá lớn, nàng ở chỗ này nghe được rõ ràng.

Nàng cười đến run rẩy cả người: "Những thứ này đều là đệ dạy bọn chúng?"

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Chuẩn!"

"Cái này cũng quá……"

"Tỷ cứ bảo hiệu quả không tốt đi!'

"Đệ đúng là hết trò"

Trên mặt Hoa Triều không ngừng được ý cười, Thư cục đóng cửa, ông chủ thiếu tiền, dắt theo vợ bé chạy trốn, chuyện này mai mà đồn ra ngoài, chỉ sợ cả Giáng Thành đều biết".

Nàng chống cằm, ý cười dịu dàng nói: "Ô Kê ca?

Doanh Vô Kỵ: "Uh"

Hoa Triều Yểm che miệng cười không ngừng: "Ô Kê ca dắt theo vợ bé chạy trốn, sao đệ lại nghĩ ra được những lời này?"

Doanh Vô Kỵ nhìn nàng cười tươi như hoa, bật thốt lên: "Ô Kê ca không phải là mang theo tỷ chạy trốn sao, tuy rằng bây giờ còn không phải là vợ bé".

Hoa Triều: "……"

Nàng trầm mặc một lúc lâu, đỏ mặt khẽ gắt một cái.

Phù!

…….

Thư cục Thượng Mặc Giáng Thành Đại Lê sập tiệm.

Ông chủ Ô Kê Ca dắt theo vợ bé chạy trốn.

Mấy ngàn quyển sách bên trong Thư cục, tất cả chỉ cần hai 300 văn, hơn nữa còn có ba ngàn quyển 《 sơn hải quỷ đàm 》!

Tin tức này lan truyền nhanh chóng ở Giáng Thành, phàm là mua sách trong Thư cục, đều trở thành cái loa tuyên truyền của Thư cục Thượng Mặc.

Sách 300 văn, quả thực chưa từng nghe thấy.

Bình thường một quyển sách ở Thư cục, chỉ là mời người chép sách đều mất ba bốn trăm văn, người chép sách tại Thư cục có lượng khách ổn định, nên có khi bất ngờ đến thuê chép sách giá cả còn cao hơn, làm gì có chuyện 300 văn mà mua được 1 quyển sách.

Trong lúc nhất thời, khách đến kín Thư cục Thượng Mặc, có vài người thậm chí còn gọi bạn bè thân thích đến.

Muốn thừa dịp trước khi Thư cục đóng cửa, kiếm hắn một khoản.

Dù sao tổng cộng mới ba ngàn quyển, hết sách thì không có để mà mua.

……

Hoàng hôn.

Từ buổi sáng sau khi Cơ Túc kích bác La Minh đi, vẫn nằm ở trong sân phơi nắng vận công chữa thương, cũng chưa từng nghĩ đợi rồi lại đợi, cũng không đợi được hồi âm của La Minh.

Người này rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Hắn ngồi dậy, khoát tay với thủ hạ: "Ngươi đi ra ngoài xem, La Minh như thế nào mà không có động tĩnh gì thế?"

Thủ hạ vội vàng gật đầu: "Vâng!"

Nói xong, liền nhanh chóng rời khỏi Sứ quán Viêm quốc.

Ước chừng nửa canh giờ sau, hắn vội vàng chạy về: "Công tử!"

Cơ Túc ngồi dậy: "Nói! Xảy ra chuyện gì?"

Thủ hạ vội vàng nói: "Tôi mới vừa đi Thư cục hỏi thăm một chút, không ai thấy La Minh, sau đó đi tìm một chút thì thấy hắn đi vào trong trà lâu tranh luận với mấy vị công tử".

"Tranh luận?"

Cơ Túc có chút mê man, hắn biết La Minh có một thày giáo danh gia, bình thường thích nhất chính là tranh luận với một ít người học vấn cao thâm.

Nhưng bây giờ… tỷ ngươi sắp bị người ta ăn sạch rồi, con chạy đi tranh luận với người ta sao?

Đây không phải là đầu óc có vấn đề sao?

Thủ hạ còn nói thêm: "Công tử, còn có một việc, có liên quan đến Thư cục Thượng Mặc!"

Cơ Túc có chút bực bội: "Nói!"

Thủ hạ thần bí nói: "Thư cục Thượng Mặc sập tiệm rồi!"

……

Hả?

Cơ Túc sửng sốt một chút: "Không phải còn chưa chính thức khai trương sao? Vậy mà đã sập tiệm rồi?"

Bất quá tôi hỏi thăm một chút, hình như đúng là sập tiệm thật, ông chủ vì thanh lý hàng tồn kho nên bán đổ báo tháo sách chỉ còn có 200, 300 văn một quyển, tôi còn nghe người ta nói…"

Tiếp theo, hắn liền đem chuyện hắn nghe được kể lại một lần.

Cơ Túc nghe xong nổi giận, một cước liền đạp vào bụng hắn, tức giận mắng: “Mày là ngu thật hay ngu giả! Cho dù thật sự phải thanh lý hàng tồn kho, cũng không bán rẻ như vậy! Sơn Hải Quỷ Đàm còn cần phải bán rẻ sao, mày theo ta lâu như vậy mà sao không có đầu óc thế, đáng ra năm đó, ông mày phải dìm chết mày trong chậu nước tiểu!

Thủ hạ ôm bụng: “Vậy hắn là……’

Cơ Túc cười lạnh một tiếng: “Đơn giản chính là bán lỗ để kiếm lớn, hiện tại cả thành đều biết Thư cục của hắn. 3000 quyển « Sơn hải quỷ đàm », mỗi quyển ít nhất lỗ 200 văn, 600 lượng cứ như vậy ném đi, thật đúng là có gan làm lớn!”

Hắn rất tức giận, không rõ vì cái gì một nữ nhân nguyện ý vì một nam nhân hèn mọn đến nước này.

Vất vả đàn hát mới kiếm được tiền, vung tay lên liền ném sáu trăm lượng cho Doanh Vô Kỵ.

Chẳng lẽ đẹp trai thì ghê gớm lắm hả?

Nghĩ tới bộ dáng dịu dàng dịu dàng của Hoa Triều, hắn liền đau lòng đến chảy máu.

Chương 54: Phá hỏng việc làm ăn của tên bám váy đàn bà Chương 54: Phá hỏng việc làm ăn của tên bám váy đàn bà

Người dịch PrimeK Tohabong

Thủ hạ cũng có chút nóng nảy: “Công tử! Vậy làm sao bây giờ?”

Cơ Túc suy nghĩ một lát, khóe miệng lập tức lộ ra một tia cười lạnh: “Ngươi hiện tại đi các đại Thư cục chuyển một chuyến, mời các vị chưởng quỹ đến chỗ ngành giấy Viêm Quốc một chuyến, ta đã chuẩn bị rượu ngon chờ bọn họ!”

“Dạ”

Vâng!

Đưa mắt nhìn thủ hạ rời đi, Cơ Túc tươi cười có chút tàn nhẫn.

Hắn không muốn nhìn thấy Doanh Vô Kỵ sống vui vẻ một chút nào. Âm thầm phá hỏng việc làm ăn của tên bám váy đàn bà này, đến lúc đó chẳng những Hoa Triều sẽ giải tán hắn, toàn bộ phủ Thừa tướng phỏng chừng cũng sẽ nhìn hắn không vừa mắt.

Chậc! Hoàn hảo!

……

Đêm dần buông, phía Nam Giáng thành.

Nơi này cư trú phần lớn là chút bình dân bách tính, đến ban đêm tự khắc cũng không phồn hoa bằng trung tâm thành, bất quá cũng náo nhiệt không ít, dù sao đến buổi tối, các nhà các hộ cũng đi ra ngoài sau một ngày làm việc.

Ánh nến các nhà tuy rằng không tính là sáng, nhưng cũng tô điểm cho bóng đêm ấm áp yên tĩnh.

Rốt cục kết thúc công việc!

Doanh Vô Kỵ duỗi eo một cái, đóng cửa Thư cục: "Mệt mỏi quá!"

Hoa Triều khẽ gắt một cái: "Đệ nằm cả ngày ở trong thư phòng cũng kêu mệt?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Tuy rằng đệ nằm, nhưng tâm của đệ vẫn đứng ở tuyến đầu của Thư cục, mệt hơn với bọn tiểu nhị là cái chắc"

A Cường gật đầu lia lịa: "Công tử vất vả nhất rồi!"

Hắn là tiểu nhị trong ngành giấy, được Doanh Vô Kỵ thuê cùng với các tiểu nhị khác, tiền công gấp đôi trước kia, tuy

rằng bận rộn một chút, nhưng mấy ngày hôm trước hắn còn chuẩn bị tinh thần phải về Càn quốc, hôm nay chả những được ở lại mà tiền công còn lĩnh gấp đôi, trốn trong chăn cười trộm còn chả kịp, làm sao lúc này dám phá hỏng hình tượng của Doanh Vô Kỵ?

Doanh Vô Kỵ buông tay: "Hoa Triều tỷ xem, ánh mắt quần chúng đều sáng suốt".

Hoa Triều lườm hắn một cái, trong đôi mắt đẹp lại là ý cười không ngừng.

Doanh Vô Kỵ vỗ vỗ bả vai A Cường: "Báo cáo một chút, hôm nay bán được bao nhiêu quyển sách?"

A Cường vội vàng lấy sổ sách ra: "Bẩm công tử, tổng cộng đã bán được chín trăm quyển!

"Chín trăm quyển?"

Bạch Chỉ cau mày, có chút không hài lòng: "Ta thấy hôm nay người rất nhiều, như thế nào mà mới bán chín trăm quyển, còn ít hơn so với lượng chúng ta hôm nay in! Phí cả tâm huyết của công tử"

Nhìn dáng vẻ của nàng, hẳn là thật sự sốt ruột.

Doanh Vô Kỵ cười xoa xoa đầu của nàng: "Hôm nay giữa trưa chúng ta mới khai trương, một buổi chiều có thể bán đi chín trăm quyển đã tốt lắm rồi."

Đối với con số này hắn sớm có dự liệu, dù sao niên đại này không phải có chuyện cứ lên mạng livestream là mọi người tới mua.

Truyền miệng cũng cần có thời gian, huống chi hiện tại tới mua, phần lớn đều là bình dân cùng với các nhà tiểu phú, muốn truyền tới tai khách hàng lớn, e rằng phải mất thêm thời gian.

Đương nhiên, hắn cũng hi vọng Thư cục của mình có thể tạo tiếng vang đến lúc đó việc tạo danh tiếng cũng dễ dàng hơn, nhưng cái này chung quy có chút không thực tế.

Hiện tại mình ở trong mắt công huân quý tộc của Lê Quốc, ước chừng giống như thằng hủi không ai muốn dính vào, hơn nữa bọn họ cũng không thiếu tiền, không cần thiết phải mua sách rẻ hơn mấy trăm văn, nhằm vào đối tượng này bán sách chính là tự tìm mất mặt.

Chẳng bằng thuận theo tự nhiên, kỹ thuật in ấn sớm muộn gì cũng bị bắt chước, sóng này của mình bất quá là tích lũy một ít tiền, làm bàn đạp cho vụ làm ăn tiếp theo, không cần phải mặt dày đi tiếp thị bọn này.

Đương nhiên……

Nếu có người quý tộc tốt bụng nào nguyện ý giúp mình tuyên truyền, cũng vô cùng tốt.

Bất quá loại mơ mộng này quá hão huyền, người ta không bỏ đá xuống giếng đã là không tệ rồi, nói không chừng qua vài ngày nữa sẽ có chiêu bẩn gì chờ mình, vẫn phải giữ vững tinh thần đối phó, hơi không cẩn thận là có thể khiến sự nghiệp mới gây dựng dính chiêu sụp đổ.

Doanh Vô Kỵ duỗi eo một cái: ” Về nghỉ ngơi đi, ngày mai tiếp tục làm việc!”

“Vâng!”

Mọi người lên tiếng trả lời, đều nhao nhao từ cửa sau rời đi, một đám mặt mày phấn khởi, chờ ngày mai tiếp tục đến kiếm tiền.

Doanh Vô Kỵ chào hỏi Hoa Triều liền dắt Bạch Chỉ trở về sứ quán Càn quốc.

……

Mặc dù đã vào đêm, cửa chính cửa hàng giấy Viêm Quốc lại mở rộng.

Trong đại sảnh khách chật ních, đều là chưởng quỹ các Thư cục lớn.

Sách là xa xỉ phẩm của gia đình phú quý, Thư cục cũng tương đương với cửa hàng xa xỉ phẩm, không phải người bình thường có thể mở nổi, phần lớn Thư cục đều có bối cảnh thế gia, tuy rằng dựa vào bán sách kiếm không được bao nhiêu tiền, nhưng dù sao lui tới đều là gia đình phú quý, có thể lên làm chưởng quỹ, cũng đều là nhân vật có uy tín.

Mọi người hàn huyên vài câu liền đi vào chính đề.

Một trung niên râu quai nón hỏi: "Công tử Túc! Hôm nay ngươi mời chúng ta tới đây, rốt cục là vì chuyện gì ?

Hai nước Lê Viêm tuy rằng không hòa thuận, nhưng thương nhân Giáng Thành cũng không vì vậy mà bài xích Cơ Túc, nói chính xác là không bài xích làm ăn với Viêm Quốc, thậm chí sẽ phối hợp với Cơ Túc, cùng nhau chèn ép sản nghiệp Càn Quốc ở Lê Quốc.

Vừa vặn Càn Viêm hai nước quan hệ càng kém, Cơ Túc cũng là tay buôn bán già đời, lại một tay chủ đạo chèn ép ngành giấy Càn Quốc, cho nên bọn họ vẫn mật thiết lui tới.

Cơ Túc cười cười: "Đương nhiên là có đại sự trao đổi! Chuyện của Thư cục Thượng Mặc hôm nay, chư vị hẳn là đều nghe nói rồi!

Thư cục Thượng Mặc!

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đều làm về Thư cục, phàm là có chút gì gió thổi cỏ lay trên thị trường sách đều không qua được ánh mắt của bọn họ, chuyện hôm nay bọn họ làm sao có thể không biết?

Bất quá bọn họ cũng không để trong lòng.

Trong Thư cục Thượng Mặc có ba ngàn quyển "Sơn hải quỷ đàm", khẳng định không phải sập tiệm, đại khái là thủ đoạn lỗ vốn để lấy danh tiếng

Nhưng vậy thì thế nào?

Chương 55: Chương 55: Tay cáo già Chương 55: Tay cáo già

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thư cục đó không thể cứ bán lỗ mãi, nhiều nhất chỉ khiến cho nhiều người biết hơn có một Thư cục như vậy, đến cuối cùng khách có thể sẽ nhiều hơn một chút, nhưng cũng không hơn, làm ăn kinh doanh cứ vậy thôi, không thể khá nổi, cuối cùng kiếm về được khoản tiền bán lỗ cũng đã là không tệ rồi.

Có người cười khoát tay: "Thư cục Thượng Mặc, chẳng qua là lấy lòng mọi người mà thôi, căn bản không đáng lo".

Mọi người hiểu ý cười một tiếng, nghĩ tới cái gây tiếng vang kiểu đó chỉ cảm thấy buồn cười.

Cơ Túc lắc đầu cười nói: "Chư vị có thể có chuyện không biết, không ngại nghe ta nói trước, sau đó kết luận cũng không muộn!"

"Công tử Túc xin nói!"

"Giấy mà Thư cục Thượng Mặc dùng đều là hàng của ngành giấy Càn Quốc, nếu thật sự như vậy, tuy rằng Thư cục Thượng Mặc không kiếm được tiền, nhưng ngành giấy của Càn Quốc lại có thể sống lại. Chư vị đừng quên, lúc trước dìm chết ngành giấy Càn Quốc, chính là kết quả chúng ta nhiều lần thương nghị."

Mấy người nhìn nhau, nếu như vậy, thì đúng là ngành giấy Càn quốc ngư ông đắc lợi.

Dìm chết ngành giấy Càn Quốc giấy, Lê quốc liền có tư cách cùng Càn Quốc đàm điều kiện, trực tiếp mua Hoàng Trúc Thảo từ Càn Quốc. Họ có thể kiếm được nhiều tiền hơn từ những thứ họ mua từ thành phẩm đến nguyên liệu thô.

Bọn họ nhìn về phía Cơ Túc: "Công tử Túc muốn dìm chết Thư cục Thượng Mặc?

Cơ Túc gật đầu: "Đương nhiên!"

Mọi người có chút do dự: "Nhưng giá cả sách của Thư cục Thượng Mặc như thế, nếu muốn chèn ép hắn, e là phải bồi thường không ít tiền.

Cơ Túc tươi cười tràn đầy tự tin: "Chư vị yên tâm! Ta đã nghĩ ra biện pháp vẹn toàn đôi bên.

Biện pháp vẹn toàn đôi bên!

Ánh mắt mọi người đều sáng lên, tuy rằng rất không quen nhìn thái độ làm người của Cơ Túc, nhưng bọn họ đối với năng lực kinh doanh của hắn vẫn có chút tán thành, dù sao sản nghiệp Viêm quốc đều là hắn tự tay xử lý, mà làm rất có bài bản"

Nếu hắn tiếp tục ra mặt dìm thêm mấy sản nghiệp Càn quốc, vậy thật sự không thể tốt hơn.

"Công tử Túc không ngại nói tỉ mỉ!"

"Cũng đơn giản thôi!"

Chương 56: Em xin hầu mặc áo cho công tử

Cơ Túc cười cười: “Ta chưa từng mở Thư cục, đối với phương diện này cũng không phải đặc biệt hiểu rõ, chư vị không ngại nói một chút, một quyển sách giá thành đại khái có bao nhiêu?”

Mọi người thảo luận một phen, cuối cùng đưa ra một cái kết luận: Tất cả phí tổn tất cả đều tính ra, khoảng 450 văn, bởi vì dân gian có không ít người mua không nổi sách tại Thư cục, thường xuyên thuê người sao chép sách với giá cao, Thư cục vì lưu lại người chép sách, nên tiền công cũng tăng dần.

Khóe miệng Cơ Túc nhất thời nhếch lên: “Nói cách khác, Thư cục Thượng Mặc mỗi quyển sách sẽ lỗ 150 văn!Đã như vậy, vậy chúng ta liền phái nhiều người đi Thư cục Thượng Mặc, chỉ cần bọn họ mở cửa, chúng ta liền đem sách của bọn họ mua sạch, sau đó mang về Thư cục, bán 250 văn.”

Đến lúc đó những người định đến Thư cục Thượng Mặc đều chạy tới Thư cục của các vị. Nhiều nhất một tháng, Thư cục Thượng Mặc sẽ hoàn toàn sập tiệm.

Về phần tiền lỗ, ta có thể chia sẻ với các vị một nửa!

Hay quá!

Ánh mắt mọi người đều sáng lên.

Đầu cơ trục lợi một quyển sách, cũng chỉ thua thiệt năm mươi văn, Thư cục Thượng Mặc thua thiệt gấp ba lần, huống chi thua lỗ còn có Cơ Túc chia sẻ, hoàn toàn có thể chơi với

hắn một chút, đến cuối cùng tuyệt đối là Thư cục Thượng Mặc sập tiệm.

"Không biết các vị có nghĩ tới hay không một khả năng, có lẽ Thư cục Thượng Mặc bán 300 văn có thể kiếm được tiền?"

Không khí trong đại sảnh nhất thời đông cứng lại, mọi người quay đầu nhìn về phía người kia.

Người nọ bị nhìn đến có chút không được tự nhiên, trong lòng ngẫm lại cũng đúng, 300 văn một cuốn sách làm sao có thể kiếm tiền?

Bất quá hắn vẫn cảm giác có chút không thích hợp, lại từ trong ngực lấy ra một quyển sách: "Ta xem qua, sách này mỗi một trang đều có con dấu Thư cục Thượng Mặc, nếu chúng ta đem sách của bọn họ đặt ở Thư cục chúng ta, chẳng phải là tuyên truyền sách cho hắn?

Cơ Túc cười ha ha: "Tuyên truyền cho hắn thì sao? Cho dù toàn bộ người Giáng Thành đều biết Thư cục Thượng Mặc, cũng bất quá là một Thư cục Thượng Mặc sập tiệm, có ảnh hưởng sao? Bọn họ không phải nói Thư cục Thượng Mặc đóng cửa sao, ta đây liền để cho nó biến thành sập tiệm thật!

Đến lúc đó bọn họ càng nổi danh, lại càng là trò cười của Giáng Thành, trong lòng lại càng thống khổ khó nhịn!"

Người nọ vẫn có chút do dự: "Nhưng mà……"

Cơ Túc hết chỗ nói, lúc này vỗ bàn đứng lên: "Chư vị yên tâm! Nếu như vậy cũng không làm sụp đổ được Thư cục Thượng Mặc, bản công tử ăn luôn cái bàn này trước mặt mọi người!"

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, nói đến nước này, quả thật cũng không cần phải do dự.

Liền nhao nhao nói: "Vậy theo lời Công tử Túc nói!

Không thể không nói, chiêu này của Cơ Túc thật đúng là thâm hiểm!

Không cần biết năng lực khác của con tin này như thế nào, nhưng trong làm ăn đúng là một tay già đời.

Người này, tất không thể thả về Viêm quốc.

Cơ Túc thấy mọi người đồng ý, rốt cục lộ ra nụ cười hài lòng, phảng phất đã thấy được bộ dáng đau khổ chán đời của Doanh Vô Kỵ.

Ta thật đúng là một tiểu thiên tài làm ăn mà!

……

Sáng sớm hôm sau.

Sứ quán Càn Quốc.

Doanh Vô Kỵ duỗi eo một cái, mấy ngày nay tuy rằng trôi qua rất phong phú, vẫn luôn kiếm được tiền nhưng điểm thuộc tính lại dường như không có được mấy cái, lại càng không cần phải nói đến pháp kỹ pháp thuật. Hiện tại ngay cả Bạch Chỉ tiểu nha đầu này cũng mệt mỏi, liên tiếp vài ngày, lúc mua quần áo cho cô nàng làm cho cô nàng cảm động tuôn ra

Hơi ít.

Bất quá không bao lâu, cái nghề chép sách cái này sẽ hoàn toàn biến mất, dẫn theo một số người thất nghiệp khổng lồ, chắc sẽ có thể cung cấp không ít điểm thuộc tính.

Công tử, đến rửa mặt!

Ngẩng đầu nhìn lên, tiểu thị nữ Bạch Chỉ đang bưng chậu nước ấm, nhu thuận chờ ở bên giường.

Trước kia cô đều đun nước, gần đây càng ngày càng chủ động.

Uh!

Chương 56: Em xin hầu mặc áo cho công tử

Người dịch PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ tùy ý nàng nhẹ nhàng lau mặt cho mình, trong lòng có chút hưởng thụ, hồi tưởng lại cảnh trong mơ tối hôm qua.

Bạch Chỉ tò mò hỏi: "Công tử ngươi đang suy nghĩ gì thế?"

"Ta đang nghĩ về giấc mơ đêm qua!"

"Giấc mơ gì?"

"Ta mơ thấy các đại Thư cục Giáng Thành đều cầu khẩn ông bà ông vải giúp chúng ta bán sách, Thư cục Thượng Mặc chúng ta một trận chiến thành danh, hắc, hắc hắc, hắc hắc…"

"A…… Giấc mộng này của công tử cũng quá thái quá đi!"

"Ngươi nói như thế nào? Vạn nhất có thể thực hiện được thì sao?"

"Nếu có thể thực hiện, sau này em cũng hầu công tử mặc áo".

Bạch Chỉ đỏ mặt một chút, nhỏ giọng nói: "Dù sao cũng không có khả năng……"

…….

Lúc ra cửa, vừa vặn đụng phải Tuân Chí Doãn, đại thần ngoại giao được mẫu quốc phái tới này, mỗi ngày đều là một bộ dáng bận rộn, cũng không biết hắn đang bận rộn cái gì.

Doanh Vô Kỵ mặc kệ hắn, kéo bàn tay nhỏ bé của Bạch Chỉ chuẩn bị ra cửa.

Cũng không ngờ Tuân Chí Doãn cười tủm tỉm chào đón: "Công tử, mấy ngày gần đây có thuận lợi không?

Doanh Vô Kỵ liếc hắn một cái: "Có thuận lợi hay không liên quan gì đến ngươi?"

Tuân Chí Doãn nhưng cũng không tức giận, chỉ là cười nói: "Hiện giờ vận mệnh ngành giấy Đại Càn chúng ta có quan hệ đến công tử, chuyện của công tử chính là chuyện của Đại Càn chúng ta, hạ thần tự nhiên quan tâm. công tử! ta nghe nói công tửu mới mở một Thư cục, giải quyết được hàng tồn kho cho ngành giấy, đây quả nhiên là một chiêu tuyệt diệu!"

Cho dù sứ quán một tay không thể che được bầu trời nhưng phái vài người theo dõi Doanh Vô Kỵ vẫn không có vấn đề, hắn tự nhiên rõ ràng những ngày này Doanh Vô Kỵ đã làm những gì, không thể không nói thật đúng là có chút làm cho người ta ngoài ý muốn.

Mở một Thư cục, giải quyết vấn đề giấy tồn đọng.

Giấy bán đi, đem tổn thất chuyển cho Thư cục.

Hoa Triều nữ nhân ngu xuẩn kia, thật sự là mệt mỏi!

Tuân Chí Doãn không thể không nhìn Doanh Vô Kỵ với cặp mắt khác xưa, trước kia hắn chỉ cảm thấy công tử này ngoại trừ tướng mạo tuấn lãng ra thì không có điểm nào tốt, không nghĩ tới hắn hãm hại nữ nhân, tự nhiên tàn nhẫn như vậy.

Đem 4/9 hàng giấy đưa cho Hoa Triều, cột nàng ta lạ. Bảy ngàn lượng, mà hắn cũng mở miệng hỏi, Hoa Triều nữ nhân ngu xuẩn kia thật đúng là cho không biếu không mà.

Về phần Thư cục, cũng không biết bọn họ từ đâu tìm đến nhiều người chép sách như vậy, tận ba ngàn quyển sách để lấy tiếng, tổn thất khẳng định cũng là Hoa Triều gánh vác, Thư cục này về sau có lẽ có thể sống sót, nhưng Hoa Triều khẳng định là thiệt thòi.

Công tử này, tâm địa xấu lắm rồi.

“Tuân đại nhân là nể tình ta lập công, muốn đem Thương ấn giao cho ta?”

Tuân Chí Doãn cười nói: “Đương nhiên là không được!

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng: “Không được mà ngươi nói ra mấy cái này, sứ quán Đại Càn chúng ta gặp phải một người nhược trí bại não như ngươi, thật con mẹ nó tám đời đen đủi!”

Tuân Chí Doãn: “……”

Cơ bắp trên mặt lão ta co rút lại co rút, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ đường đường là một quốc công tử, mắng chửi người tự nhiên khó nghe như vậy.

Bất quá Doanh Vô Kỵ càng mắng, trong lòng lão ta lại càng ổn.

Chửi!

Đã nói rõ Doanh Vô Kỵ trong lòng có oán hận, hắn hiện tại hẳn là cũng hiểu được, cho dù hắn cố gắng như thế nào, cuối cùng cũng sẽ chỉ công toi thôi, bận rộn nữa cũng chỉ càng thêm mang tiếng là đứa đào mỏ phụ nữ

Tuân Chí Doãn càng nghĩ càng hăng: “Công tử! Ngươi nếu không mắng đã nghiền, cứ mắng thêm vài câu!

Doanh Vô Kỵ: “……”

Sắc mặt hắn khẽ biến, theo bản năng lui về phía sau vài bước.

Thế giới này…… Thật sự có người biến thái như vậy hả!

Ánh mắt hắn nhìn Tuân Chí Doãn giống như nhìn thấy quỷ, kéo bàn tay nhỏ bé của Bạch Chỉ bỏ đi.

Tuân Chí Doãn ở phía sau cao giọng lời nhắc: “Công tử! Nhớ thúc giục tiền hàng của ngành giấy một chút!

Chờ Doanh Vô Kỵ đi rồi, lão ta ngâm nga một bài hát về tới phòng mình.

Lão ta không biết Thư cục rốt cuộc là của một mình Hoa Triều, hay là của hai người Hoa Triều và Doanh Vô Kỵ, bởi vì lão ta đến cuối tháng mới có thể đi nha môn Giáng Thành kiểm tra tình hình sản nghiệp của bổn quốc. Bất quá nhìn bộ dáng Doanh Vô Kỵ, nhất định khiến Hoa Triều ăn quả đắng rồi.

Nếu Doanh Vô Kỵ có nắm chắc kiếm tiền, Thư cục khẳng định có phần của hắn, hơn nữa còn nắm phần lớn, đến lúc đó Thư cục vẫn là do chính mình quản.

Nếu Doanh Vô Kỵ không nắm chắc, Thư cục liền khẳng định là của một mình Hoa Triều, hy sinh một Hoa Triều, cứu sống ngành giấy Đại Càn.

Cơn sóng này của mình, thắng đến tê dại!

…….

Trong phòng, Thiết Ngưu hỏi: "Như thế nào?"

Tuân Chí Doãn cười nói: "Không thể tưởng được Doanh Vô Kỵ thật có chút tâm kế, bất quá thượng sứ yên tâm, có ta ở đây, hắn không xong việc đâu!"

……

Hai người tới Thư cục thời điểm đã gần trưa, Thư cục nhưng cũng không náo nhiệt như trong tưởng tượng.

Doanh Vô Kỵ trong lòng lộp bộp, tối hôm qua hắn suy nghĩ cả đêm cũng thật không ngờ, một số người có dụng tâm kín đáo sẽ dùng phương thức gì để đối phó với mình, cảm thấy trong khoảng thời gian ngắn hẳn là an toàn.

Cũng chưa từng nghĩ, lượng khách hôm nay lại ít đi nhiều như vậy, những khách nhân còn sót lại kia, cũng đều chắp tay

sau lưng thở dài rời đi.

Có chuyện gì thế này?

Dựa theo dự đoán, tin tức truyền ra về sau, hôm nay tuyệt đối phải náo nhiệt hơn ngày hôm trước nhiều, kết quả lại quạnh quẽ như vậy!

Rốt cục là ai, hắn rốt cuộc nghĩ ra mánh khóe gì, mà tạo thành đả kích thảm trọng đối với Thư cục của mình như thế!

Thật là một đối thủ đáng sợ!

Hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Bạch Chỉ, nhanh chóng vọt tới cửa hàng, kết quả trong lòng càng lạnh.

Trong giá sách trống rỗng, thoạt nhìn vô cùng thê lương.

Hôm nay Ngô Đan ở trong tiệm, hẳn là đi Lầu Xanh no xôi chán chè trở về, giờ phút này hắn đang ngồi ở trong tiệm nhìn giá sách thất thần, mặt mày đỏ gay, không biết vừa trải qua cái gì.

Chương 57: Còn có vương pháp không Chương 57: Còn có vương pháp không

Người dịch PrimeK Tohabong

Thấy Doanh Vô Kỵ đến, hắn vội vàng nghênh đón: "Ô Kê ca, huynh tới rồi!

Doanh Vô Kỵ tức giận đến sắc mặt xanh mét: "Là ai làm?"

Ngô Đan cũng có chút mơ hồ: "Đệ cũng không biết! Hôm nay chúng ta vừa mới mở cửa, đã có một đám người xông vào, lạch bà lạch bạch rồi khuân đi hết! Sau đó liền thành như vậy, nếu không phải hậu viện vẫn đang in, phỏng chừng một quyển sách cũng không nhìn thấy! Bất quá đệ nhìn thấy có một người có chút quen mắt, hình như là trong Thư cục khác.

"Thật quá đáng!"

“Đúng vậy!”

“Còn có vương pháp sao?”

“Không!”

“Còn có vương pháp sao?”

“Không!”

Doanh Vô Kỵ âm thanh đều đang run rẩy: “Dùng cái loại thủ đoạn này đối phó với người cùng ngành sao?”

Ngô Đan vỗ đùi một cái: “Cho tới bây giờ chưa từng thấy qua!”

Doanh Vô Kỵ: “……”

Đầu hắn có chút choáng váng.

Bạch Chỉ nhanh tay lẹ mắt, vội vàng đỡ hắn lên ghế, gấp đến độ hốc mắt đều đỏ, liều mạng véo người hắn.

“Công tử! Công tử mà chết!”

Một lát sau Doanh Vô Kỵ mới bình tĩnh lại, hai mắt thất thần nhìn giá sách.

Hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, Lê quốc lại đen tối hơn trong tưởng tượng của mình, giữa ban ngày ban mặt, mà lại dám đi cướp đồ?

A…… Mình vẫn là quá ngây thơ, chẳng lẽ ngành in ấn tràn đầy hy vọng lại chết yểu như vậy sao?

Trong lúc nhất thời, Doanh Vô Kỵ trong lòng đã bắt đầu nghĩ làm thế nào đốt hoàng cung, mới có thể triệt để đem Bang giao Càn Lê làm nổ tung, ngươi không cho ta sống tốt, vậy tất cả mọi người đừng sống tốt.

“Này? Vô Kỵ, đệ làm sao vậy! Vô Kỵ, đệ không sao chứ!”

Hoa Triều vốn đang ở phòng kế toán, nghe được trong tiệm có giọng nói Doanh Vô Kỵ, liền ra nhìn xem, lại không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ giống như mất hồn, nhất thời hoảng sợ, mặt hoa thất sắc chạy tới.

Nàng lo lắng hỏi: "Công tử Đan! Hắn làm sao vậy?"

"Huynh ấy nghe nói sách của chúng ta bị mua sạch liền thành như vậy, có lẽ là cao hứng quá?"

Doanh Vô Kỵ hai mắt trợn to: "Cái gì? bị mua hết? không phải bị cướp hết sao?"

Ngô Đan ngớ người: "Ô Kê ca! Nơi này là Vương Đô Đại Lê, ai dám cướp đồ của chúng ta?

Vậy lúc ta nói Dùng cái loại thủ đoạn này đối phó với người cùng ngành sao?" thì đệ phụ họa cái gì.

Đệ quả thật chưa từng thấy qua đối phó với người cùng ngành kiểu như thế này mà!

"……"

Doanh Vô Kỵ câm nín: "Đệ có hấp không đấy, người ta con mẹ nó đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, gây tổn thất gì cho chúng ta chứ?"

Ngô Đan thần sắc cứng lại, suy tư thật lâu, trong ánh mắt bỗng nhiên hiện lên trí tuệ thần quang: "Có lẽ, bọn họ là muốn chia sẻ gánh nặng với chúng ta!"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Chờ đã!

Hình như không đúng lắm.

Hắn nheo mắt, vẫy vẫy tay với A Cường: "A Cường! Cậu mau đến Thư cục khác xem một chút, nếu bọn họ mua sách

của chúng ta rồi tiêu hủy, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của chúng ta.

Nói thật, hắn có chút mơ hồ, nếu quả thật là như vậy hắn cũng không sợ, bởi vì những Thư cục kia không có khả năng mua sách của mình mãi rồi mang đi hủy, như thế mình vẫn kiếm, chẳng qua là thời gian để khuếch đại danh tiếng sẽ bị chậm đi một chút.

Như vậy cũng chỉ có một loại giải thích: bọn họ muốn bỏ ra một cái giá cao khiến sách của mình lỡ mất Bách gia thịnh hội, nếu là như vậy, mình chỉ có thể lại làm thêm mấy bộ chữ sống, sớm gia tăng năng lực sản xuất, mới có thể phá vòng phong tỏa của bọn họ.

Đủ quyết đoán!

Thật sự là đối thủ đáng sợ!

Ngô Đan lại khoát tay áo: "Không cần, đệ đã phái người ra ngoài rồi…… Oái! Huynh xem, đây không phải đã trở lại".

Nhìn ra ngoài cửa, chỉ thấy tùy tùng Ngô Đan chạy chậm tới: "Công tử! Tra được rồi, hiện tại các đại Thư cục Giáng Thành, đều bày báncủa chúng ta".

Ngô Đan đập mạnh đùi, vẻ mặt cảm động: "Lê quốc vẫn là nhiều người tốt, sợ chúng ta mới mở Thư cục không có danh tiếng, nên từng người vội vàng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi!

Doanh Vô Kỵ: "……"

Nói thật, hắn đầu có chút mơ hồ, không nghĩ tới chính mình tối hôm qua mơ mộng, dĩ nhiên toàn bộ trở thành sự thật, nhưng là…

Hắn theo bản năng nhìn về phía tiểu thị nữ.

Bạch Chỉ theo bản năng rụt cổ, khuôn mặt xinh đẹp trở nên đỏ bừng, nàng cũng bối rối, cái này này này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tuy nói nàng bị phái tới, vốn nên hầu hạ Doanh Vô Kỵ thay quần áo, thậm chí còn phải… Nhưng lúc đó là hai chủ tớ nhìn nhau không vừa mắt, giảm bớt bước này nàng cũng vui vẻ thanh nhàn, hiện tại, hiện tại… vậy phải làm thế nào cho phải?

Doanh Vô Kỵ lắc lắc đầu, nghĩ tới một khả năng khác, mở miệng hỏi: "Bọn họ treo giá là bao nhiêu?"

Tùy tùng vươn hai ngón tay: "250 văn!

Thì ra là thế!

Doanh Vô Kỵ trong nháy mắt đã hiểu, hóa ra những người này cho rằng mình bán lỗ để lấy danh tiếng nên mua vào toàn bộ, tự mình giảm giá năm mươi văn, lại bán tại Thư cục nhà mình.

Nếu như mình thật sự là bán lỗ để lấy danh tiếng, nhất định bồi thường đến quần cộc cũng không còn.

Tuy rằng tạo thành kết quả tương đối huyền hoặc.

Nhưng không thể không nói một chiêu này quả thật tàn nhẫn!

Thật sự là…… đối thủ thật đáng sợ……

Cơ mặt Doanh Vô Kỵ co rúm một trận, trong lúc nhất thời lại không biết nói cái gì cho phải.

Ngô Đan hỏi: "Ô Kê ca, chúng ta hiện tại nên làm cái gì? Ngay từ đầu đệ cho rằng chúng ta sẽ bị điên cuồng chèn ép, đều đã chuẩn bị đối chọi, kết quả những người này lại khiến cho kế hoạch chúng ta thay đổi".

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu: “Có thể làm sao bây giờ? Tiếp tục làm đi! A Cường, mấy người phụ trách bán sách, sáng mai nhớ biểu hiện thảm một chút. Chính là loại cảm giác gì, muốn cự tuyệt còn nghênh đón hiểu không? Để cho bọn họ cảm giác được, ngươi không muốn đem sách bán cho bọn họ, nhưng ngại dâm uy của bọn họ, lại không thể không bán cho bọn họ, thời điểm khảo nghiệm diễn xuất của các ngươi đã tới”.

A Cường vẻ mặt đau khổ: “Cái này cái này, cái này tôi còn chưa học diễn!

Hoa Triều che miệng cười khẽ: “Cái này không cần lo, ta dạy các ngươi là được rồi!

Phù……

……

Chương 58: Danh tiếng vút cao Chương 58 : Danh tiếng vút cao

Người dịch PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ thở ra một hơi thật dài, trong lúc nhất thời lại có loại cảm giác phiêu phiêu. Không biết những người này sau khi biết sự thật sẽ phản ứng thế nào, lúc đó chắc chắn tuyến phòng thủ cảm xúc sẽ bị phá vỡ, e rằng sẽ lại kiếm bộn điểm.

……

Giáng Thành xảy ra một chuyện lớn, trong đám người đọc sách ồn ào huyên náo.

250 văn một quyển, hỏi sao mà không yêu được?

Hơn nữa không phải một quyển hai quyển, ước chừng hơn ba ngàn quyển.《 Sơn Hải Quỷ Đàm , trong một đêm liền chuyển đến các giá sách tại đại Thư cục, khiến các quyền quý nhân gia tranh nhau mua, dù sao 《 Sơn Hải Quỷ Đàm 》 mới

ra không bao lâu, mấy người chép sách cũng không chép được bao nhiêu quyển, rất nhiều người đang chờ mua.

Nào ai có nghĩ, bỗng nhiên liền chảy ra hơn ba ngàn quyển, hơn nữa đều là giá có 250 văn.

Có chuyện gì vậy?

Sau khi điên cuồng cướp đoạt, không ít người đều phát hiện một chuyện.

Thư cục Thượng Mặc? Tên của Thư cục này chưa từng nghe qua !

“Thủ hạ của Thư cục này rốt cục có bao nhiêu người chép sách, mới có thể trữ nhiềunhư vậy a?”

Kẻ ngu còn đang suy nghĩ chuyện của người chép sách, người thông minh đã suy đoán bối cảnh của ông chủ Thư cục rồi.

“Ồ? Kể nghe với?’

“Trong một đêm, tất cả các đại Thư cục đều thay Thư cục Thượng Mặc bán sách, đằng sau chuyện này là có mối quan hệ khổng lồ cỡ nào?”

“Giá niêm yết rõ ràng là 300 văn mà đến các đại Thư cục, lại chỉ bán 250 văn. bọn họ lỗ vốn mà còn tuyên truyền danh tiếng cho Thư cục Thượng Mặc, ngươi ngẫm lại đây là sức mạnh khổng lồ cỡ nào?”

“Có lý! Bất quá với 300 văn này, có phải là để lấy lòng mọi người hay không?

“Tôi nghe thấy một chuyện khác nói rằng Thư cục Thượng Mặc đóng cửa, ông chủ Ô Kê ca dắt theo vợ bé chạy trốn, tiểu nhị bọn họ bán rẻ để bù vào tiền công…”

“A…… Cho dù bán rẻ, cũng không thể bán Sơn Hải Quỷ Đàm với giá 300 văn được chứ.”

“Không tin? Nói với ngươi như vậy đi, nước trong này rất sâu, người hiểu tự nhiên hiểu, người không hiểu, ta giải thích cho ngươi nhiều hơn nữa cũng vô dụng. Không nói nữa, ta đi tìm Thư cục Thượng Mặc này xem rốt cục ở nơi nào”.

“Chờ một chút! Ngươi biết ở đâu không?”

“Trang bìa không phải có bản đồ sao?”

Vừa náo nhiệt, liền náo nhiệt mấy ngày.

Mỗi ngày đều sẽ có một ngàn năm trăm quyển xuất hiện ở các đại Thư cục, thường thường vừa mới lên giá sách liền bị tranh mua không còn, đại bộ phận người cấp bách muốn mua đều cầu được ước thấy, ngoài ra, một số người nhìn thấy giá rẻ cũng xuống tiền mua, trong lúc nhất thời thanh danh Thư cục Thượng Mặc bay vút.

Đương nhiên cũng có một số người mua vào số lượng lớn để tăng giá bán, bất quá những người này giống như chuột chạy qua đường bị người ta phỉ nhổ.

…….

Tại một thư cục nào đó

Một thanh niên mặc trường bào màu đỏ lửa ngồi đối diện chưởng quỹ Thư cục, ánh mắt hai người đều có chút ngưng trọng.

Cơ Túc đã có chút thần trí không rõ: “Năm ngày! Thư cục Thượng Mặc sao còn chưa đóng cửa? Doanh Vô Kỵ rốt cuộc lừa Hoa Triều cô nương bao nhiêu tiền, vẫn còn đốt tiền?

Chưởng quỹ cũng có chút đau đầu: “Ai biết được?”

Năm ngày!

Thư cục bọn ta đã mua 9 nghìn quyển từ Thư cục Thượng Mặc, mỗi quyển lỗ năm mươi văn, đã lỗ bốn trăm năm mươi lượng.

Đối với của cải của bọn họ mà nói, bồi thường một ít tiền không đáng nhắc tới, nhưng vấn đề là hiện tại là sách của Thư cục bọn họ một quyển cũng chẳng bán được, trong khi đó thì người ta cứ ùn ùn mua , mỗi ngày chính là thuần lỗ tiền.

Hơn nữa… còn xuất hiện không ít phản ứng dây chuyền.

Tiểu nhị Thư cục vội vàng chạy tới: "Chưởng quỹ! Ngoài cửa có mấy chục người chép sách muốn gặp".

Chưởng quỹ nhíu mày: "Lại tìm ta? Tìm ta làm gì?"

Tiểu nhị đáp: "Thiếu tiền tiêu, muốn chép sách kiếm chút ngân lượng!

Chưởng quầy có chút bực bội: "Không thấy chúng ta hiện tại không thiếu sách bán sao? Bảo bọn họ cút đi, đợi mấy ngày nữa sách ít lại đến".

Vậy…… đại khái là mấy ngày?

Ta nào biết?

……

Thư cục Thượng Mặc.

Doanh Vô Kỵ nằm trên ghế nằm, ánh mắt dại ra nhìn nóc nhà.

……

Doanh Vô Kỵ cảm thụ được tinh khí thần sung túc của mình, càng kiên định con đường tu luyện sau này của mình.

Đụng người ăn vạ, nhất định phải đụng người ăn vạ

Người khác tinh khí thần muốn đột phá tầng 11, đều phải nỗ lực như lên trời.

……

Loại thiên phú này của Bạch Chỉ quỷ dị không nói tới.

Chỉ cần nhìn Tiểu Bích Tể Trị của Cơ Túc kia, mới chỉ đột phá ngưng khí tầng 11 mà hắn đã phải điên cuồng, còn mình mới chỉ tạo ra làn sóng thất nghiệp đã gần đột phá.

Bất quá tốc độ tăng ngược lại càng ngày càng chậm, từ hôm qua đột nhiên giảm xuống, hôm nay liền không thể nào tăng thêm được nữa.

Xem ra muốn dựa vào làn sóng thất nghiệp đột phá tinh khí thần tầng 11, có chút không thực tế, chỉ có thể chờ gây ra một làn sóng lớn tiếp theo.

Nhưng……

Doanh Vô Kỵ vẫn còn có chút khó hiểu, lần này các đại Thư cục rõ ràng là nhằm vào mình, không biết kẻ đứng đằng sau điều khiển rốt cục là ai?

Nếu như không phải được mấy đại thư cục ưu ái thế này thì danh tiếng của Thư cục Thượng Mặc có thể bây giờ còn giới hạn ở tầng lớp bình dân trung hạ đẳng, ít nhất phải nửa tháng sau mới ảnh hưởng đến cần câu cơm của dân chép sách.

【 lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đạt tới 100, đạt được Kỹ pháp huyền cấp 《 Liệt Diễm Bộ 》.

Được rồi!

Phá án rồi!

Doanh Vô Kỵ có chút cảm động.

Có thể nói, sở dĩ hắn có thành tựu hôm nay, một nửa đều là công lao của Cơ Túc.

……

Chương 59: Có cách rồi Chương 59: Có cách rồi

Người dịch PrimeK Tohabong

Sứ quán Viêm Quốc.

Trên bàn đá trước mặt Cơ Túc, bày hai quyển sách giống hệt nhau.

Hắn ngẩng đầu, các vị chưởng quỹ Thư cục một đám thần sắc âm trầm, không khí đã đè nén tới cực điểm.

Khóe miệng Cơ Túc giật giật: "Lời này là thật sao?"

Chưởng quỹ râu quai nón phiền não xoa xoa cằm: "Có phải thật hay không, ngươi tự mình nhìn một cái không phải sẽ biết sao! Nếu không là tiểu nhị chúng ta tinh mắt, ta có thể đến bây giờ cũng không phát hiện ra. Ngươi nếu không tin, liền tùy tiện tìm một chữ giống nhau cắt xuống, so sánh một chút có phải giống nhau hay không!"

Bọn họ bình thường chỉ để ý chỉ huy thủ hạ làm việc, nhiều nhất tiện tay cầm hàng mẫu quét mắt một cái, căn bản không có ý tưởng so sánh tỉ mỉ.

Thủ hạ tiểu nhị cũng là nghe lệnh làm việc, rất ít khi thực sự đọc sách.

Có thể ở thời gian năm sáu ngày phản ứng lại, tốc độ đã rất nhanh.

"Mẹ nó!"

Cơ Túc mắng một câu, nhanh chóng mở hai quyển sách, lật đến cùng một trang, tùy tiện tìm một chữ, tự mình cắt ra".

Không bao lâu, hai chữ "bức" giống nhau như đúc đặt trên bàn đá.

Tại sao lại chọn từ này? Bởi vì những chưởng quỹ Thư cục này cho hắn cảm giác từng bước bức ép quẫn bách, nhưng hiện tại cắt chữ đó ra, dường như lộ ra sự cười nhạo nồng đậm.

Cẩn thận so sánh một chút, quả nhiên giống nhau như đúc!

Không chỉ có hai chữ này giống nhau như đúc, mỗi một số trang giống nhau, bất luận là hình chữ hay là khoảng cách chữ đều không sai biệt chút nào.

Bọn họ căn bản cũng không có mời thợ chép sách!

Cơ Túc Nha nghiến răng đến trẹo mồm, từ trong ngực lấy ra một con dấu cá nhân của hắn: "Bọn họ đem chữ khắc ở trên một tấm ván gỗ, chấm mực nước rồi in, khó trách mỗi ngày đều có thể sản xuất ra hơn một ngàn quyển!"

Chưởng quỹ râu quai nón có chút phiền não: "Công tử Túc! Ngươi nói chúng ta làm sao bây giờ?

Hắn bây giờ thật sự ý thức được nguy cơ, nếu quả thật là loại tình huống này, Thư cục Thượng Mặc chỉ sợ thật sự không phải lỗ vốn mà kiếm lời.

Chính mình và những người này ngốc nghếch, tự nhiên chủ động bỏ tiền cho Thư cục Thượng Mặc kiếm lời, không những bán giúp còn giúp người khác đếm tiền.

Nhục nhã!

Hơn nữa hiện tại vấn đề mấu chốt đã không phải là cái này, bọn họ đều là người lăn lộn trong ngành Thư cục nhiều năm, tinh tường ý thức được, nếu như trộm không được kỹ thuật của Thư cục Thượng Mặc, từ đó giảm phí tổn xuống, Thư cục nhà mình tuyệt đối sẽ bị đào thải.

Tuy nói Thư cục cũng không phải sản nghiệp cho lợi nhuận đặc biệt lớn, nhưng nếu như Thư cục mở sụp đổ, địa vị của

bọn họ trong lòng gia chủ sẽ xuống dốc không phanh, muốn quản lý sản nghiệp khác sẽ khó khăn!

Cơ Túc cũng có chút nóng nảy: "Làm sao bây giờ? Các ngươi cũng không biết làm sao bây giờ, ta làm sao biết?

Râu quai nón có chút điên tiết: "Công tử Túc, đây là ngươi không đúng! Lúc trước chèn ép Ngành giấy Càn quốc, nhưng là ngươi cầu mới đem chúng ta kéo vào nhóm. Nếu Ngành giấy Càn quốc không bị bức quá mức thì Doanh Vô Kỵ đâu có mở Thư cục? Nếu như hắn không mở Thư cục, thì đâu nghĩ ra cách in này? Nếu như hắn không nghĩ ra cách in ấn này thì chúng ta đâu cảm thấy bất an!"

Đúng! Cơ Túc con mẹ nó!

Công tử Túc con mẹ nó toàn bộ tại ngươi!

Công tử Túc, toàn bộ tại ngươi!

Mọi người nhao nhao phụ họa, hiện tại trong lòng bọn họ thật sự hoảng.

Cơ Túc bị một đám giễu cợt như vậy, nhất thời có chút bất chấp: "Con mẹ nó này cũng hoàn toàn không thể đổ lỗi cho ta? Xem có cách nào cứu chữa hay không, người ta đang kiếm lời lớn, các ngươi lại cãi nhau, đến cuối cùng cứt cũng ăn không nổi một miếng!"

Một câu nói này, khiến cho tất cả mọi người bình tĩnh lại.

Bình thường bọn họ đều là người có thân phận, có thể mắng tức giận, chứng tỏ nội tâm bọn họ thật sự hoảng.

Nhưng hoảng loạn thì có ích lợi gì chứ?

Còn không phải phải nghĩ cách sao?

Cơ Túc cắn răng: "Cũng không phải đồ vật cao thâm gì, các ngươi đều tự tìm một ít thợ thủ công, chúng ta cùng nhau

đem thuật in ấn này làm ra không được sao? chỉ cần có thể làm ra, bất quá cũng chỉ mất một khoảng thời một thời gian không kiếm tiền mà thôi, đến lúc đó ngóc đầu trở lại, giết chết cái tên chó Doanh Vô Kỵ kia!"

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, sau khi trao đổi ánh mắt, cuối cùng cũng chỉ có thể gật đầu.

Những lời này của Cơ Túc cũng không sai, kỹ thuật in ấn này, suy nghĩ cẩn thận kỳ thật cũng chỉ như vậy, chỉ cần có thể làm ra, bọn họ cũng có thể đem phí tổn nén xuống khoảng 300 văn.

Nhưng mà……

Giá 300 văn, rốt cục có thể kiếm được bao nhiêu tiền đây?

Hơn nữa mỗi một trang của một quyển sách đều không giống nhau, nếu phải thay bản in khác thì giá thành cũng không ít.

Ngoài ra, chọn được một quyển sách tốt cũng rất quan trọng, bằng không căn bản bán không được bao nhiêu, lãng phí tiền khắc bản in.

Quyển "Sơn Hải Quỷ Đàm" mới này được đồn thổi rộng rãi, nhưng chiếu theo tốc độ của Thư cục Thượng Mặc, chỉ sợ không bao lâu nữa, Giáng Thành này sẽ không còn ai có nhu cầu mua "Sơn Hải Quỷ Đàm" nữa.

Chờ bọn họ có năng lực như Doanh Vô Kỵ, người ta sớm đã ăn đến béo mập rồi.

Khó chịu!

Cơ Túc cũng hiểu điểm ấy, nhìn hai chữ "bức" giống nhau như đúc trên bàn đá, hắn chỉ cảm thấy tức nổ phổi.

Hắn thấy Doanh Vô Kỵ kiếm tiền còn khó chịu hơn so với chính hắn mất tiền. Huống chi một bên là Doanh Vô Kỵ kiếm

tiền, một bên là mình mất tiền?

Có cách rồi!

Các ngươi mau đem thuật in ấn này lấy ra, ta có một biện pháp, có lẽ có thể làm cho Doanh Vô Kỵ không kiếm được tiền, các ngươi chờ tin tức của ta!"

……

Chương 60: Thế giới tốt đẹp hơn rất nhiều Chương 60: Thế giới tốt đẹp hơn rất nhiều

Người dịch PrimeK Tohabong

Cung Ti Kỳ.

Điện Tình Giáng.

Triệu Ninh nhìn hai quyển sách dường như giống nhau như đúc trên bàn, trong ánh mắt liên tục tỏa ra dị sắc: "Một thứ như thần vật thế này mà lại bị hắn cầm đi in 《 Sơn Hải quỷ đàm ?" Quả thật là phung phí của trời, mà thôi, hoàn cảnh của hắn như vậy, làm gì có tâm trạng mà giáo hóa vạn dân"

Nàng lắc đầu cười cười, rồi chậm rãi mở sách ra.

Đây là cao thủ âm thầm bảo vệ Doanh Vô Kỵ trình lên, ghi chép các loại chi tiết.

Ông chủ Ô Kê ca ăn bám vợ dắt theo vợ bé chạy trốn?

Triệu Ninh không khỏi mỉm cười, chợt ngẩng đầu nhìn về phía một lão ma ma : "Lý ma ma, ta khi nào thì có thể xuất cung?"

Từ khi Triệu Ninh sinh ra, chính là Lý ma ma chăm sóc nàng, cũng là số ít người biết thân phận nữ nhi của nàng, có thể nói là tâm phúc chân chính.

Lý ma ma cười nói: "Chờ thuật thai hóa dịch hình của bệ hạ luyện tới đại thành là được!

Thai Hóa Dịch Hình chính là một trong ba mươi sáu thuật Thiên Cương của Đạo gia, không chỉ có thể di kinh đổi mạch trợ giúp tu hành, mà còn là thuật biến hóa độc nhất vô nhị.

Lúc Triệu Ninh sinh ra, sóng ngầm tại Lê quốc bắt đầu nổi lên, không ít công tử tôn thất đều mơ ước vương vị, các thế lực sau lưng đều rắc rối khó gỡ, Lê vương bất đắc dĩ, đành phải bảo Triệu Ninh lấy thân nam nhi trước mặt người khác.

Từ lúc nàng hiểu chuyện, đã bắt đầu tu hành thuật thai hóa dịch hình này, trước khi tiểu thành gần như chưa từng gặp người.

Mặc dù hiện tại giám quốc mấy năm, cũng chỉ có triều hội hoặc là có đại sự phát sinh mới tham dự, thời gian còn lại đều ở Điện Tình Giáng phê duyệt tấu chương, sợ bị người phát hiện manh mối.

Về phần đối ngoại thì là tuyên bố rằng, Thái tử thiên phú dị bẩm, Tiên Thiên khí chưa tiêu tán, đang mượn cơ hội này trùng kích nhị phẩm linh thai, chờ sau khi đột phá Cảnh giới Thai Thuế, không sợ khí phàm tục lây nhiễm, đến lúc đó ra gặp mặt mọi người cũng không muộn.

Nhị phẩm linh thai, hơn nữa còn là nhị phẩm linh thai của hậu nhân của Doanh tính (họ Doanh)Triệu thị Chuyên Húc, hiện giờ đã đột phá cảnh giới binh nhân, ngộ ra thần thông sát phạt trên chiến trường.

Càn Vương Doanh Việt thực lực mạnh bao nhiêu mọi người rõ như ban ngày, nhị phẩm linh thai tiềm lực to lớn càng làm cho vô số nhân tâm hướng tới. Cho nên tất cả mọi người đối với lý do này có chút tin phục, hơn nữa Thái tử từ thời điểm giám quốc vào lúc 15 tuổi, tinh khí thần đã đều đạt tới tầng 11, trùng kích nhị phẩm linh thai cũng không phải là hư ngôn.

Vẫn còn.

Lý ma ma lại biết, Triệu Ninh kỳ thật đã đột phá luyện tinh cùng ngưng khí tầng 12, chỉ cần nàng nguyện ý, hiện tại có thể ngưng tụ nhị phẩm linh thai, thậm chí có nhiều lần thử đột phá Tụ Thần tầng 12, chẳng qua đều bởi vì các loại nguyên nhân mà thất bại.

Sở dĩ không muốn sớm xuất hiện, chính là bởi vì thai hóa dịch hình chưa tu tới đại thành. Chỉ cần tu tới đại thành, ngoại trừ cao thủ cũng là thai hóa dịch hình, không có kẻ nào có thể nhìn ra sơ hở.

Bà nhìn về phía Triệu Ninh, nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Điện hạ chịu khổ, lại ở Điện Tình Giáng thêm một thời gian đi!"

Triệu Ninh cười lắc đầu: "Thôi! Vậy ở lại thêm bảy ngày!"

"Bảy ngày?"

Lý ma ma trong lòng vui vẻ, nhanh như vậy đã đại thành?

Triệu Ninh nhìn ra ngoài điện, nhịn không được lộ ra vẻ muốn đi ra ngoài , từ nhỏ nàng đã được cha mẹ dạy dỗ, học tập các loại thuật trị quốc, nhưng chưa bao giờ thấy qua quốc gia của mình rốt cục là bộ dáng gì.

Sau khi giám quốc, rất nhiều thần tử, đều khen ngợi nàng có cách trị quốc, tương lai nhất định là một đời hiền quân giống như đương kim bệ hạ.

Nhưng nàng nghe được những lời này, lại luôn có loại cảm giác mất mát, bởi vì nàng cảm thấy, những thượng sách trị quốc này, bất quá là văn tự giáo điều trong khung cha mẹ nàng đưa ra.

Nàng biết rõ nghĩa, hiểu rõ lý lẽ, cũng có thể thực hiện.

Nhưng lại cảm thấy vĩnh viễn không cách nào đột phá cái khung này, phụ vương hiền minh bực nào, nhưng vẫn như cũ không cách nào trị liệu bệnh trầm kha của Lê quốc, thậm chí cũng không có biện pháp ngăn cản nó tiếp tục chuyển biến xấu, cuối cùng rơi vào kết cục bị ép bế quan.

……

Cho dù ở trong mắt người khác kinh tài tuyệt diễm như thế nào, đào thoát không ra cái khung này, vẫn không tốt cho Lê quốc, thậm chí không tốt chính mình.

Nàng muốn đi ra ngoài nhìn xem, nhìn xem thế giới này rốt cục là như thế nào, hơn nữa từ bên trong cảm ngộ càng nhiều thứ.

Như vậy, mới có thể bước ra ngoài cái khung định sẵn.

Lúc trước ở trong kế hoạch của nàng, sau khi xuất cung đầu tiên bái phỏng chính là nhân tài trong Bách gia, bất quá nàng hiện tại ngược lại là muốn gặp Doanh Vô Kỵ trước, người này quả thật tương đối thú vị.

Quan trọng hơn là, kỹ thuật in ấn này thực sự hạ thấp được phí tổn in ấn thư tịch, nếu tận dụng tốt, có thể mang đến hy vọng cho bách tính tầng chót, vậy thì có thể suy yếu thế lực môn phiệt thế gia, chữa trị căn bệnh trầm kha của Lê quốc.

Không biết Doanh Vô Kỵ còn có đồ chơi gì khác không?

……

Hậu viện Thư cục Thượng Mặc, hôm nay đặc biệt náo nhiệt.

Doanh Vô Kỵ sớm đóng cửa lớn, hôm nay những Thư cục kia không tiếp tục tới tranh mua, cho nên hàng tồn không bán hết, bất quá có không ít khách nhân chủ động tìm tới, phần lớn là trước kia là khách nhân của các đại Thư cục, còn có không

ít học tử nước khác đến, xem ra Thư cục Thượng Mặc đã có chút danh tiếng.

Có danh tiếng rồi, địa vị giang hồ của Thư cục Thượng Mặc xem ra đã vững vàng.

Trước khi các Thư cục khác có thể làm ra bản in có hiệu suất tương đương thì không có Thư cục nào có thể lay động địa vị của Thư cục Thượng Mặc.

Chắc là còn vững vàng trong 6 tháng

Địa vị ổn định, hơn nữa còn chưa tới 10 ngày đã kiếm được hơn hai ngàn lượng, vậy thì không cần để nhân viên phải vất vả nữa, thế nên hắn gọi các Mặc giả làm tăng ca dựng một giá thịt nướng trong sân.

Thịt nướng đủ, rượu gạo đủ, hôm nay là tiệc mừng công của chúng ta.

Vài ly vào bụng, cảm giác thế giới đều tốt đẹp hơn rất nhiều.

Chương 61: Rượu mạnh cỡ nào Chương 61: Rượu mạnh cỡ nào

Người dịch PrimeK Tohabong

Không thể không nói, loại thế giới tu hành này có một chút chỗ tốt, đệ tử đạo gia ẩn thế, đệ tử y gia đi khắp nơi tìm thảo dược, học đồ nông gia cũng đi xa ngàn dặm, ba môn gia này có kho nguyên liệu nấu ăn phong phú, nhất là ở Lê quốc, đất nước vốn giàu có, đã khai phá ra không ít mỹ vị.

Có Bạch Chỉ làm tiểu trợ lý trong cuộc sống, mùi vị thịt nướng này, tuyệt……

Còn có rượu gạo, đây là thượng phẩm mua về từ Chợ Đông, nghe nói còn rất mạnh, chỉ là Doanh Vô Kỵ cảm giác ngay cả 10 độ cũng chưa tới, uống vào ngọt ngào, ước chừng

chỉ như rượu nếp, thuộc loại tốc độ say không theo kịp tốc độ đi tiểu, bất quá vừa vặn là loại hắn thích.

Một đám nhân viên ăn đến cao hứng, càng cảm giác đi theo Doanh Vô Kỵ kiếm cơm là đúng đắn!

Địch Vân uống một ngụm rượu, đĩnh đạc mắng chửi: "Cái này cũng gọi là rượu? Quả thực chính là làm chậm trễ tiền công của ta…… Ô Kê ca, ta không phải oán ngươi, ta nói rượu Lê quốc thật sự không đủ mạnh, giống như uống nước vậy.

Ngô Đan đã có chút lè nhè: "Cái này còn không mạnh à?"

Địch Vân xì một tiếng: "Ngươi biết cái quái gì, nhớ năm đó ta ở Tề quốc có uống rượu, rượu bọn họ ủ mới gọi là rượu mạnh"

"Mạnh cỡ nào?"

Ít nhất mạnh gấp đôi so với rượu này!

Gấp đôi.

Cũng không đến 20 độ.

Thật đáng thương……

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, việc làm ăn tiếp theo của hắn có chút muốn làm rượu, hoặc là một vài thứ khác, chiếu theo hoàn cảnh Lê quốc này, tuyệt đối có thể kiếm nhiều tiền.

Nhưng hiện tại, hắn còn phải đối mặt với hai vấn đề lớn.

Một là buôn bán quá hao phí tinh lực, ảnh hưởng đến việc hắn đụng người ăn vạ, lần này mở Thư cục, đại bộ phận thời gian đều không thu được gì chỉ khi cơn sóng thủy triều thất nghiệp kéo đến thì hắn mới thu được ít điểm thuộc tính. Phải biết rằng, cũng không phải mỗi công việc làm ăn đều có thể khai thác cảm xúc của đối phương.

Hai, cũng là điểm trọng yếu nhất, hắn chỉ là một con tin, ở Lê quốc không có căn cơ, rất có thể xuất hiện tình hình chính mình bận rộn cả ngày, kết quả bị người khác ngồi mát ăn bát vàng. Lần này Thư cục đích xác kiếm được tiền, thậm chí rất có thể dìm chết Thư cục khác, nhưng Thư cục vốn không phải là một vụ làm ăn lớn, hiệu suất kiếm lời cũng chỉ như vậy, những thế gia đại tộc cũng không thèm để mắt

Nhưng mối làm ăn kiếm được khoản to thì phải khác

Lần này các Thư cục liên hợp chèn ép cũng làm cho hắn thấy rõ một điểm, Càn Lê hai nước không phải khăng khít với nhau như bề ngoài, chỉ cần tìm được thủ đoạn, bọn họ tất sẽ bất chấp thủ đoạn kiếm tiền của Càn quốc.

Vạn nhất thật sự bị người ta xơi mất của mình, chỉ sợ tức giận đến một tháng cũng ngủ không yên.

Cho nên nói, bước tiếp theo phải triển khai làm ăn như thế nào, vừa có thể không mất nhiều tinh lực của mình, lại có thể bảo đảm lợi ích của mình?

Đau đầu……

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu, lại cảm giác từng luồng hương thơm tiến vào trong xoang mũi.

Nghiêng mặt nhìn, phát hiện Hoa Triều Chính vẻ mặt thân thiết nhìn hắn: “Vô Kỵ, uống say rồi?”

Ánh lửa chiếu rọi, phong vận thục nữ của nàng càng kiều mỵ động lòng người.

Hoa Triều tỷ, đệ ngất đây!

Doanh Vô Kỵ trợn mắt, thuận thế ngã vào trong ngực của nàng.

Vẫn là tỷ tỷ tốt, mình thích lớn.

Tất nhiên, đang nói về tuổi tác.

Hạnh phúc đến nghẹt thở……

……

Sứ quán Càn Quốc.

Bạch Chỉ mặt đỏ bừng, nàng cũng uống không ít rượu, bước đi có chút không vững, miệng lại lải nhải không ngớt.

Nàng ném Doanh Vô Kỵ lên giường: "Công tử kém tắm thế! Mới mấy chén đã say, phí cả công em cứ phải cấu người công tử để ra hiệu, may mà em uống đỡ cho công tử mấy chén, nếu không công tử say ngã lăn ra đó thì mất mặt em? Công tử nhớ kỹ, em vẫn thần tượng công tử bất chấp tửu lượng hay nhân phẩm của công tử có kém tắm".

Tôi con mẹ nó cám ơn cô!

Doanh Vô Kỵ đau cả mề, đang gối lên đùi Hoa Triều, hưởng thụ dịch vụ xoa bóp huyệt Thái Dương bằng ngón tay ngọc nhỏ nhắn, Bạch Chỉ đã chen ngang vào. Chẳng những thế, tay như cái kìm bóp tý lõm cả mặt.

Chán hết chỗ nói.

Công tử, mau ngủ đi!

Chờ, chờ đã……

Công tử, ngươi làm sao vậy?

Doanh Vô Kỵ nửa say nửa tỉnh, nhíu mày kéo quần áo của mình: "Giúp ta cởi đi…"

"Á! không……"

"Đánh cuộc rồi, chơi xấu……"

"Nhưng, nhưng……"

Bạch Chỉ tỉnh hẳn cả rượu, 10 ngón tay thon dài bất an xoắn xoắn vạt áo, khuôn mặt đang tươi cười đỏ bừng.

Doanh Vô Kỵ trong đôi mắt say mông lung hiện lên một tia đau lòng: "Em sẽ không nhẫn tâm để ta mặc quần áo nằm say xỉn cả một đêm chứ…"

"Vậy được rồi……"

Bạch Chỉ vươn bàn tay nhỏ bé trắng nõn mềm mại, khẽ run rẩy tìm thắt lưng Doanh Vô Kỵ.

……..

Bóng đêm buông xuống, ánh đèn trong phòng có chút lờ mờ.

Bạch Chỉ nhìn về phía khuôn mặt tuấn tú của Doanh Vô Kỵ, chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch, đôi tay treo giữa không trung, có chút không dám đưa qua.

Nhưng đợi trong chốc lát, lại cũng không nghe thấy Doanh Vô Kỵ tiếp tục thúc giục mình.

Nhìn kỹ, lại phát hiện hai mắt của hắn đã nhắm lại, hơi thở cũng đều đều, lại hơi hơi cau mày, cũng không biết có phải vì mặc quần áo quá mức khó chịu hay không.

Công tử đã ngủ rồi?

Bạch Chỉ cẩn thận chọc chọc bả vai Doanh Vô Kỵ, nhỏ giọng nói: "Công tử, công tử ngủ chưa?

Doanh Vô Kỵ không trả lời, giống như đang ngủ ngon lành.

Bạch Chỉ thở phào nhẹ nhõm, ngủ thiếp đi là tốt rồi, nếu là hắn cứ như vậy nhìn mình cởi áo cho hắn, đây chẳng phải là…

Ngẫm lại cũng có chút vành tai nóng lên.

Cảm giác căng thẳng của cô nàng giảm đi không ít, hít sâu một hơi, liền cẩn thận giúp hắn cởi áo.

Lấy khí lực của nàng cởi áo cho Doanh Vô Kỵ khẳng định không thành vấn đề, nhưng dù sao hắn ngủ quá say, tuy rằng cố gắng cẩn thận, nhưng cũng tránh không được có tý tiếp xúc.

Thỉnh thoảng chạm vào da thịt ấm áp của hắn, Bạch Chỉ không nhịn được hai má có chút đỏ lên.

Chương 62: Thực hiện lời hứa Chương 62: Thực hiện lời hứa

Người dịch PrimeK Tohabong

Áo ngắn, áo trên này……

Từng món từng món bay đi, đến cuối cùng chỉ còn lại bộ đồ lót, còn mang theo mùi rượu nhàn nhạt.

Rốt cục xong rồi!

Bạch Chỉ lau mồ hôi trên trán, rón rén chuẩn bị chạy trốn, rồi lại nghe thấy một tiếng rên rỉ.

Khát……

"……"

Bạch Chỉ đành phải trở về, lại pha cho Doanh Vô Kỵ một chén trà lạnh, cẩn thận nâng hắn dậy, cẩn thận đút cho hắn uống.

Doanh Vô Kỵ rốt cục thoải mái hừ hừ một tiếng, con mắt nửa nhắm nửa mở, không biết có phải đang ngủ hay không.

Bạch Chỉ nhỏ giọng hỏi: "Công tử, còn khát không?"

"Không khát nữa!"

"Vậy công tử ngủ đi…"

"Ta lạnh!"

"…… Á!"

Bạch Chỉ sợ hãi kêu lên một tiếng, đã bị Doanh Vô Kỵ tóm kéo vào trong ngực, sợ tới mức nhắm mắt lại ngay tại chỗ, thân thể cũng không nhịn được khẽ run lên.

Doanh Vô Kỵ nhìn lông mày nàng rung động, khuôn mặt xinh đẹp kinh hoảng, rất giống con chim cút nhỏ vẫn chấn kinh, không khỏi nhếch miệng.

Nha đầu này lúc nãy còn bức bách cằn nhằn, đảo mắt liền biến thành đồ ăn vặt. Đừng nói, bộ dáng này thật đúng là có chút đáng yêu, chắc là bị mình dọa sợ

Oài……

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, hắn vốn muốn mượn hơi rượu làm cầm thú một phen, dù sao hắn cũng là một tên háo sắc (LSP) thâm niên, bên cạnh có một tiểu thị nữ ngon như vậy, nói không muốn ăn thịt là giả, hơn nữa với tình huống trước mắt, hai người sớm muộn sẽ phát triển đến bước kia.

Nhưng nhìn tiểu nha đầu sợ hãi nhiều hơn ngượng ngùng, vẫn nhịn không được có chút đau lòng, nếu để cho nàng nhớ lại hôm nay bóng ma trong lòng sẽ nhiều hơn ngọt ngào, không khỏi cũng quá tàn nhẫn một chút, vẫn là phải thuận theo tự nhiên thì tốt hơn.

Này!

Hả?

Bạch Chỉ mở mắt, vừa vặn đối diện với ánh mắt Doanh Vô Kỵ.

Nàng vội vàng dời ánh mắt đi, hai má đỏ như sắp chảy máu, ngập ngừng nói: "Công tử, nếu công tử muốn, em sẽ không phản kháng".

Nghe giọng nói như sắp khóc.

Doanh Vô Kỵ lại giả bộ mơ mơ màng màng: “Muốn? Nghĩ cái gì? Đầu ta đau quá, em mau giúp ta ấn một cái”.

“Hả?”

Bạch Chỉ sửng sốt một chút, hóa ra công tử còn say, nàng vội vàng hỏi: “Công tử đau đầu sao?”

Doanh Vô Kỵ than thở: “Nói nhảm! Vốn Hoa Triều tỷ cũng đang ấn giúp, ngươi lại chen vào……’

“Ừm, để em ấn cho công tử”

Bạch Chỉ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đứng dậy đưa đầu Doanh Vô Kỵ đầu đặt ở trên đùi mình, nhẹ nhàng xoa xoa ấn ấn.

Nàng cũng không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, nhất định phải kéo đầu Doanh Vô Kỵ ra khỏi đùi Hoa Triều.

Nhưng nàng về sau không dám làm như Hoa Triều, quá nguy hiểm.

Cảm thụ được ấm áp từ trong bụng truyền đến, nàng theo bản năng nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, một ý niệm trong đầu nàng toát ra: Công tử nhà ta vẫn tuấn tú mà!

Doanh Vô Kỵ cũng mừng rỡ hưởng thụ, nghĩ thầm để sau này còn có thể xa hoa dâm dật như vậy, vẫn phải cố gắng phấn đấu mới được.

Sau khi ấn xong, Bạch Chỉ giống như chạy trốn chạy ra ngoài, chạy thật xa, mới ôm ngực thở hổn hển, nàng chỉ cảm thấy trái tim mình muốn nhảy khỏi lồng ngực, trong đầu không thể xua đi tất cả đều là cảnh tượng vừa rồi.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được kỹ pháp phàm cấp 《 kiếm chiêu cơ sở: Vân 》 .

【 Lời nhắc 】kỹ pháp phàm cấp 《 kiếm chiêu cơ sở: Vân 》 thu được bạo kích, tấn cấp thành kỹ pháp huyền cấp "Vân chi chân giải"

Đúng là đồ nhát gan!

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười cười, bất quá cảm giác tiểu thị nữ này có chút kỳ quái.

Hắn không phải không có thị nữ khác, trước kia cởi áo tắm rửa đều do các nàng hầu hạ, những thị nữ này nói như thế nào đây… Tất cả đều là sản phẩm thuần hóa cung đình, ở trước mặt chủ tử vô cùng ôn thuần.

Giống như Bạch Chỉ, vừa nhìn đã biết là loại nuôi thả.

Hơn nữa mới 16 tuổi, tinh khí thần liền toàn bộ đột phá tầng 11, tùy thời đều có thể đột phá Cảnh giới Thai Thuế tứ phẩm linh thai, cái này ở trong hàng con cháu quý tộc, đều là tinh anh trong tinh anh, nhưng nàng lại không có chút ý muốn đột phá nào, giống như còn muốn đột phá cao hơn nữa.

Tiểu nha đầu này, rốt cuộc lai lịch ra sao?

Doanh Vô Kỵ cũng không rõ mẫu tộc lừa được Bạch Chỉ như thế nào, bất quá nhìn biểu hiện của Bạch Chỉ, hẳn là thật tâm tới đây hầu hạ mình.

Thật là một tiểu nha đầu kỳ quái.

Hắn cũng không có suy nghĩ quá nhiều, trở mình một cái, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

……

Sáng sớm hôm sau.

Thư cục Thượng Mặc làm ăn vẫn như cũ, không giống như lúc trước vừa mở cửa đã bị tranh mua một trận, hiện tại cửa hàng thật sự có người tới, hơn nữa còn không ít.

Trong cửa hàng, tiểu nhị được điều từ trong cửa hàng giấy tới bận tối mày tối mặt.

Trong hậu viện, mấy người làm công in ấn khí thế ngất trời.

Mẹ kiếp!

Chưa từng kiếm tiền như vậy.

Ngoài cửa tiệm, Tuân Chí Doãn ngẩng đầu nhìn bảng hiệu, lại nhìn khách nhân trong tiệm, trên khóe miệng không ngừng treo ý cười.

Ông ta nghênh ngang đi vào, giống như là thị sát sản nghiệp của mình.

Tuy rằng còn không có chính thức đưa vào quản lý, nhưng ông ta đã đem Thư cục này coi như sản nghiệp dưới trướng của mình, dù sao dựa theo luật pháp Càn quốc, sứ quán cùng thương hộ là có quan hệ trên dưới.

Chỉ cần đợi đến cuối tháng, đem tên của Thư cục ghi vào sổ thương gia ngành sách của sứ quán, hắn có thể cầm thương ấn đến lấy sổ sách.

Bất quá…… Dù sao cũng là chuyện sớm muộn, hôm nay nhìn trước cũng không muộn.

Tuân Chí Doãn cả ngày chú ý Thư cục, tự nhiên cũng phát hiện một ít manh mối, tuy rằng 300 văn một quyển, cái giá bán thấp đến thái quá, nhưng Thư cục rất có thể vẫn kiếm được tiền, cũng không biết kiếm được bao nhiêu.

Nhưng mặc kệ Thư cục kiếm được bao nhiêu, thì ngành giấy sẽ được cứu sống, Càn Quốc sẽ không đến mức phải bán hoàng trúc thảo, nếu thật trực tiếp bán hoàng trúc thảo, bách tính Càn quốc sẽ kiếm ít đi rất nhiều, đến lúc đó mình làm sứ thần, nhất định sẽ bị trách phạt.

Chương 63: Chính là bản quan Chương 63:

Người dịch PrimeK Tohabong

Ai có thể nghĩ đến, Doanh Vô Kỵ sau khi viếng thăm Diêm Vương Điện một lần, lại bỗng nhiên thông suốt, cấp cứu được ngành giấy!

Cũng may là mình cẩn thận, nếu như đem Thương Ấn giao cho Doanh Vô Kỵ, công lao sẽ rơi vào trên người Doanh Vô Kỵ, tuy rằng hắn chưa đủ để vùng dậy, nhưng Doanh Vô Khuyết kia tuyệt đối sẽ cho rằng mình làm việc bất lực.

Đủ quyết đoán!

Đủ nhạy bén!

Đủ cẩn thận!

Cái này!

Chính là bản quan!

Tuân Chí Doãn sải bước đi vào Thư cục, đây…… đều là chiến tích của bản quan!

Thư cục rất náo nhiệt, các tiểu nhị đều đang nhiệt tình giới thiệu sách cho khách nhân. A Cường tương đối tinh mắt, nhanh chóng kêu một tiểu nhị khác chiêu đãi khách nhân, tự mình thì nghênh đón: "Tuân đại nhân!"

Tuân Chí Doãn hài lòng gật gật đầu: "Gần đây làm ăn thế nào?"

Tuân đại nhân không biết sao, từ khi đi theo công tử, ngành giấy và Thư cục chúng ta đều sống lại.

Tuân Chí Doãn hài lòng gật đầu: "Làm không tệ! Mau đưa sổ sách cho ta xem".

"Hả?"

A Cường có chút chần chừ: “Cái này…… e rằng không thích hợp lắm, công tử nói sổ sách chỉ có công tử và Hoa Triều cô nương mới được quản”.

Tuân Chí Doãn nhướng mày: “Thế nào? Ngay cả bản quan cũng không thể xem? Ngươi nghe lời công tử, hay là nghe lời Thương Ấn.

Nhất định là nghe Thương Ấn nói!

A Cường thở dài một hơi: “Đại nhân, đại nhân xin cũng đừng làm khó tiểu nhân, Thư cục này đích thật là công tử có tiếng nói, nhưng dù sao Hoa Triều cô nương cũng ở…”

“Được rồi! Ta cũng không trách ngươi”.

Tuân Chí Doãn bỏ đi ý niệm này, ông ta có thể dùng thương ấn trấn áp tiểu nhị, đối mặt với Hoa Triều cũng không dám không khách khí, hơn nữa nghe tiểu nhị nói là Doanh Vô Kỵ có tiếng nói trong Thư cục, trong lòng ông ta càng kiên định.

Hơn nữa tiểu nhị nói nghe lời Thương Ấn, càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

Bất quá ông ta vẫn là nhìn về phía A Cường: “Ngươi ở chỗ này làm thời gian cũng không ngắn, mau nói cho ta biết, lời bao nhiêu!”

A Cường nhìn chung quanh một chút, kéo Tuân Chí Doãn đến trong góc, vươn ra một ngón tay, hạ giọng nói: “Không giấu đại nhân nói, một ngày ít nhất 300 lượng!”

300 lượng, một ngày!

Một tháng chẳng phải là muốn chín ngàn lượng?

Này này này này!

Mỗi tháng nhập gần vạn lượng, Càn quốc còn có sản nghiệp nhà nào đạt tới trình độ này?

Tốt! Tốt! Tốt!

Tuân Chí Doãn Hỉ vui mừng.

A Cường càng nói càng hăng: "Không chỉ thế thôi đâu, lần trước tôi ngẫu nhiên nghe được công tử nói, bây giờ còn chưa tung hết sức, đợi sau này có danh tiếng, đến lúc đó các nước khác đều đến mua sỉ sách của thư cục chúng tôi, đến lúc đó kiếm gấp 10 cũng không phải là không có khả năng"

Gấp 10 lần!

Đây chẳng phải là mỗi tháng 10 vạn lượng?

Tuân Chí Doãn hô hấp đều dồn dập.

Chỉ là……

A Cường có chút chần chừ.

Tuân Chí Doãn cau mày thúc giục: "Chỉ là cái gì?"

"Tôi nói, đại nhân cũng không nên tức giận nhá!"

"Nói mau!"

A Cường khẽ thở dài một hơi: "Chỉ là đáng tiếc công tử, tôi thường xuyên thấy công tử mượn rượu giải sầu, nói đáng tiếc mình tài hoa ngập trời, lại chỉ có thể vùi ở chỗ này làm một con buôn, công lao đều là Tuân đại nhân hưởng. Trong lòng hắn không phục, muốn đoạt lấy thương ấn, lại khổ nỗi trời cao không đường, xuống đất không cửa".

Tuân Chí Doãn chỉ cảm thấy giống như có cái gì đó đang kéo khóe miệng của mình, làm cho nó điên cuồng giương lên.

Nhưng ông ta cảm thấy không thể biểu hiện thái quá, dù sao ông ta cũng không phải tiểu nhân.

Liền bày ra một bộ dáng lạnh nhạt: “Công tử xuất thân cao quý, làm sao có thể làm con buôn được, truyền về Càn quốc làm cho người ta chê cười. Công tử ở chỗ này, chính là Trấn Hải Thần Châm trong bang giao Càn Lê, về việc làm ăn, vẫn là do bản quan thay công tử gánh vác!”

Tuân Chí Doãn bộ dáng không sợ hãi, chắp tay sau lưng dạo qua một vòng trong Thư cục, thân thiết an ủi bọn tiểu nhị một lần, liền ngâm nga hát ư ử rời đi. Doanh Vô Kỵ càng có tài năng, công lao của mình lại càng lớn.

Tình huống nơi này, ông ta đã thông qua bí pháp truyền về Càn Quốc.

Thời điểm Bách gia thịnh hội, Doanh Vô Khuyết sẽ phái ra một nhân vật hết sức quan trọng, đến tiếp nhận ngành giấy cùng Thư cục, đến lúc đó chính mình liền lập đại công.

A Cường đưa mắt nhìn hắn rời đi, vội vàng đi tới phòng kế toán: “Chưởng quỹ! Tuân Chí Doãn đi rồi”.

“Ừm……”

Hoa Triều nhàn nhạt đáp một tiếng.

A Cường có chút không hiểu: “Sao cô nương lại bảo tôi nói cho ông ta biết chúng ta kiếm được bao nhiêu tiền?”

Trải qua sự rèn luyện với các Thư cục lớn lần trước, A Cường cảm thấy diễn xuất của mình đã rất ổn định.

Nhưng hắn không hiểu, vì sao phải nói thật với Tuân Chí Doãn.

Hắn không phải là người không biết tốt xấu, ai đối với hắn tốt ai đối với hắn không tốt, ai coi hắn là chó, ai dắt hắn kiếm tiền, trong lòng hắn đều biết rõ, nếu như không phải Hoa Triều dặn dò, hắn nhiều nhất chỉ nể mặt Thương Ấn gật đầu với Tuân Chí Doãn.

Hoa Triều cười cười: “Ngươi đừng quản những thứ này, cứ làm theo lời ta là được!

Không câu được cảm xúc của Tuân Chí Doãn, sao có thể khiến cảm xúc lão ta sụp đổ?

Nàng hiện tại, là thật lòng muốn thay Doanh Vô Kỵ chơi lão một vố.

Đệ đệ tốt của ta đẹp trai lương thiện, không những còn vứt bỏ thành kiến đối với ta mà còn dắt ta kiếm tiền, người tốt như vậy còn để cho ông khi dễ hay sao?

Cô khoát tay: “Được rồi! Anh đi chiêu đãi khách đi!”

A Cường chỉ có thể gật đầu: “Vâng thưa chưởng quỹ!”

Chờ một chút!

Chưởng quỹ còn có gì phân phó?

“Chưởng quỹ là chưởng quỹ, ông chủ là ông chủ, sau này nhớ đừng gọi nhầm!”

…… Vâng thưa ông chủ!

“Ông chủ khó nghe quá”.

Vậy tôi gọi là……

Gọi ta là bà chủ đi, đi nói với các tiểu nhị khác như vậy.

“Vâng, bà chủ!”

Hoa Triều mím môi, rốt cục lộ ra nụ cười hài lòng.

Nàng ngồi xuống, nhìn sổ sách đầy ắp, cảm giác an tâm trước nay chưa từng có.

Chương 64: Tiền không đẻ ra tiền Chương 64: Tiền không đẻ ra tiền

Người dịch PrimeK Tohabong

Mấy ngày nay thiếu đi cái gọi là phong lưu tài tử theo đuổi, nội tâm lại cực kỳ chân thực.

Có một người như vậy, chỉ cần đứng ở bên cạnh, là có thể mang đến cho người ta cảm giác an toàn không gì sánh kịp.

Mà mình, đối với hắn cũng không phải vô dụng.

Nếu có thể cùng hắn……

Hoa Triều dừng lại, khẽ gắt một tiếng: "Không biết xấu hổ! Đệ đệ tốt như thế mà cũng nhắm vào.

Nàng cười lắc đầu, từ trong ngực lấy ra một mặt gương đồng, nữ tử trong gương vẫn dịu dàng động lòng người như trước, như hoa đào tháng ba, đang trong thời kỳ nở hoa.

Chỉ tiếc, chỉ thêm mấy mùa hoa nữa thì tuổi xuân cũng qua đi

Nhưng thà rằng cứ một mình héo rũ còn hơn bị người ta hái rồi vứt bỏ

Thôi cứ như vậy đã.

……

Giáng Thành là thủ đô của thịnh thế, vô số học tử ôm hoài bão từ các nơi chạy tới, lập chí trở thành hiền lương chi sĩ.

Tuy rằng triều đình không có nhiều chức quan cho bọn họ làm, nhưng cũng có đại hiền quảng nạp môn khách.

Giáng Thành tổng cộng có một vạn môn khách, trong đó Tướng Bang La Yển ba ngàn, Bình Lăng Quân ba ngàn, hào môn còn lại tổng cộng chia nhau bốn ngàn.

Phủ Thừa tướng đương nhiên là rất náo nhiệt, thời điểm bình thường, La Yển thường xuyên cùng môn khách uống rượu tâm tình, thiên văn địa lý chính trị quân sự, bất luận đề tài gì cũng có thể trò chuyện.

Chỉ bất quá hôm nay La Yển cũng không cùng môn khách nói chuyện trên trời dưới đất, mà là hiếm có về sân của mình.

Bàn đá, ghế đá.

Cháo đỗ xanh, các món ăn vặt.

La Yển tuy rằng mới chưa tới sáu mươi, nhưng bởi vì quanh năm quá độ mệt nhọc, mà đầu tóc bạc phơ.

Bất quá mặc dù nhìn có chút già nua, ông ta vẫn có khí độ cùng uy nghiêm của thừa tướng một nước, cho dù thân mặc áo gai vải thô, đơn giản như vậy, cũng làm cho người ta cảm giác khí độ bất phàm.

Củ cải cay rất giòn, ông ta rất vừa miệng.

Nhấp một ngụm cháo, trong dạ dày vô cùng thoải mái.

Lúc này ông ta mới nhìn thoáng qua La Minh, thần thái cứng nhắc nghiêm túc: "Tam Lang, mời ngồi".

Vâng!

La Minh cung kính gật đầu, đi tới đối diện La Yển, ngồi nghiêm chỉnh trên ghế đá.

La Yển nhướng mí mắt: "Tam Lang, tự gắp thức ăn đi!"

"Vâng!"

La Minh lên tiếng, hai cha cứ như thế bắt đầu ăn.

Sau khi ăn xong, La Yển mới hỏi: "Mấy ngày gần đây Tam Lang có thu hoạch gì không?

La Minh nghiêm túc bẩm báo: "So tài học giữa các thánh nhân Nho gia chi học, tranh biện giữa các danh gia hiền sĩ …."

"Còn chuyện của Hoa Triều?"

"Chuyện này nói ra rất dài dòng……"

La Minh đem chuyện xảy ra mấy ngày gần đây, một năm một 10 kể lại một lần.

La Yển cũng không bình luận, chỉ là thần sắc có chút thất vọng.

“Lão gia! Tam thiếu gia!”

Đúng lúc này, người gác cổng vội vàng chạy tới: “Viêm quốc công tử Cơ Túc còn có Ngụy Đằng cầu kiến!

Cơ Túc?

Ngụy Đằng?

La Yển hơi nhíu mày: “Hai người bọn họ sao lại đi cùng nhau?

Ngụy Đằng là tiểu nhi tử của Ngụy gia, Ngụy gia mặc dù là thê tộc của mình, mình ở trên triều đình sở dĩ một bước lên mây, phần lớn dựa vào quyền thế của Ngụy gia.

Nhưng Ngụy gia cũng không hoàn toàn ủng hộ chính kiến của mình, trong đó bất đồng lớn nhất chính là Bang giao Càn Lê.

Cho nên nói, con trai trưởng Ngụy gia vì sao lại cùng Cơ Túc lăn lộn cùng một chỗ?

La Yển nheo mắt: “Để bọn họ vào đi!

Người gác cổng đáp một tiếng, liền vội vàng đi qua nghênh đón, Ngụy Đằng này tuy rằng không học vấn không nghề nghiệp, tu vi cũng bình thường, nhưng là nhi tử Ngụy Kiền sủng ái nhất.

La Minh không nói thêm gì, gác chuyện Hoa Triều để sang một bên, liền đứng dậy đứng ở phía sau La Yển chuẩn bị đón khách.

Cô phụ!

Cô phụ!

Một công tử cẩm y từ xa đã kêu lên thân thiết, hắn chính là Ngụy Đằng, ước chừng 17 18 tuổi, Cơ Túc mặc hồng y đi theo phía sau hắn.

La Yển đứng dậy nắm chặt cổ tay Ngụy Đằng, cười nói: "Cháu trai mau ngồi xuống, sao hôm nay lại tới gặp cô phụ vậy?

Thái độ thân thiết, so với lúc ở chung với con trai mình khác nhau một trời một vực.

Ngụy Đằng thở dài một hơi, liếc mắt nhìn Cơ Túc: "Còn không phải chuyện của Thư cục sao? Gần đây ở Giáng Thành rất náo nhiệt, không để ý một chút là lửa đã cháy đến chân"

Cơ Túc cũng chắp tay: "Tướng bang! Lúc này sự tình trọng đại, cho nên tại hạ mạo muội bái phỏng, xin thứ lỗi".

Nghe được hai người nói chuyện, lại nhìn biểu hiện của bọn họ, biết được hai người này cũng không phải là cấu kết cùng một chỗ như mình tưởng tượng.

Cẩn thận ngẫm lại cũng đúng, Ngụy Đằng trời sinh tính tình cao ngạo, chuyện triều đình cũng không lọt vào mắt, người lui tới cũng đều là hào môn đỉnh cấp, vốn chướng mắt Cơ Túc, hiện tại tiền tuyến Viêm quốc mệt mỏi chủ động cầu hòa Lê quốc, lại càng không có lý do cùng một chỗ với Cơ Túc.

Khó trách, Thư cục Ngụy gia hóa ra là hắn đang quản lý.

Cơ Túc này, ngược lại sẽ tìm người.

Ông ta mỉm cười: "Ồ? Chuyện Thư cục, Công tử Túc có cao kiến gì?

"Cô phụ xin cô phụ nghe cao kiến của cháu trước đã!"

Ngụy Đằng không có hứng thú gì đối với ý kiến của Cơ Túc, nói thẳng: “Hiện tại Thư cục Giáng Thành chúng ta ai cũng cảm thấy bất an, tất cả đều là bởi vì Thư cục Thượng Mặc, đây không phải là đập bể bát cơm của mọi người sao? Cho nên ý của cháu, chính là xách Lan Lăng Sinh ra, trực tiếp đến quan phủ báo cáo một chút, không cho phép bọn họ lại in, như vậy tất cả mọi người an tâm.

Nghe ngữ khí liền biết hắn rất gấp, Thư cục là cái túi tiền riêng của hắn , bình thường hắn có thể không chú ý, nhưng tiền thì không thể không đẻ ra tiền.

La Yển cười nhìn hắn, nhưng không có bất luận đề nghị gì, vừa rồi La Minh nói với ông ta, Thư cục mặc dù là của Hoa Triều, nhưng nàng vẫn ở hậu viện làm sổ sách, cũng chả có mấy người biết được chuyện này.

Cơ Túc xúi giục Ngụy Đằng tới, nhưng ngay cả chuyện này cũng không nói cho hắn biết.

Chương 65: Độc chiếm miếng thịt béo Chương 65: Độc chiếm miếng thịt béo

Người dịch PrimeK Tohabong

La Yển xoay người nhìn về phía Cơ Túc: “Công tử Túc thấy thế nào?”

Cơ Túc chắp tay thưa: “Tuy rằng Thư cục Thượng Mặc này đích xác đập bể bát cơm của mọi người, nhưng dù sao cũng là chuyện giữa thương nhân, Lan Lăng Sinh là môn khách của ngài, nếu là do hắn ra mặt, thế nhân nhất định cho rằng là ý của ngài, có tổn hại uy nghiêm của thừa tướng, tại hạ cho rằng…”

Nghe được một nửa, Ngụy Đằng không vui, há miệng liền mắng: “Họ Cơ, ngươi đã không vui, vì sao phải tìm tới tiểu gia?

Cơ Túc vội vàng giải thích: “Ngụy huynh chớ vội, nghe lời tiếp theo. Tướng bang dù sao cũng là thừa tướng một nước, đương nhiên là công chính vô tư, trung quốc yêu dân, hành động này không thích hợp Tướng bang làm. Huống hồ quyển thứ hainày đã bán được hơn vạn quyển, nhiều nhất bán thêm vài ngày nữa sẽ không bán được”.

“Nếu là hiện tại ngừng, thì chúng ta không những không giải quyết được vấn đề mà ngược lại khiến cho các Thư cục của chúng ta bị mang tiếng xấu, Ngụy huynh cảm thấy có đúng không?”

“Cũng có vài phần đạo lý!”

Ngụy Đằng tuy rằng không cam lòng, nhưng vẫn gật gật đầu, vừa rồi lúc Cơ Túc đi tìm hắn, liền mang theo một khối bản in, tuy rằng miễn cưỡng có thể in, nhưng hiệu quả in rất kém, toàn bộ trang giấy bị đen xì xì. Hơn nữa các nét chữ in rất dễ gãy, lúc in phải đặc biệt cẩn thận, nếu không trực tiếp sẽ vỡ.

Tính ra, giá thành mỗi quyển tuyệt đối vượt qua 300 văn.

Thư cục bị mắng không sao cả, dù sao lời nói gió bay, đứa nào mắng cứ mắng, ông bị tai lại là xong, nhưng kiếm không được tiền lại là vấn đề liền lớn.

La Yển hứng thú nhìn về phía Cơ Túc: “Vậy Công tử Túc giải thích thế nào?”

Cơ Túc hít sâu một hơi: “Nghe nói Lan Lăng Sinh kiến thức uyên bác, nếu chịu khó một chút thì cuối tháng này có thể tung ra quyển 3 , đến lúc đó hắn ta hoàn toàn có thể bán bản quyền cho các Thư cục, giá cả liền định là 30 nghìn lượng.”

“30 nghìn lượng!”

Ngụy Đằng mắng: “Ngươi có phải đầu óc có vấn đề không đấy, giá đó thì có mà bỏ tiền ra mà đền à?”

Cơ Túc lau nước miếng trên mặt: “30 nghìn lượng Lan Lăng Sinh cầm không phỏng tay sao? Huống chi còn có mặt mũi của Tướng bang, tự nhiên sẽ trả lại cho chúng ta một phần, đến lúc đó mỗi Thư cục chúng ta cho hắn 200 lượng gọi là trả công, thì ngẫm ra hắn cũng sẽ không thua thiệt”.

Ngụy Đằng lúc này thần sắc mới hòa hoãn: “Thế thì còn được chứ”

La Yển lại đối với chuyện này, biểu hiện tương đối bình thản.

Cơ Túc giống như đoán được suy nghĩ của ông ta, chính mình khuyến khích người ta phá hủy sản nghiệp của con gái ông ta, trong lòng ông ta cao hứng đó mới là lạ, nhưng chuyện này không làm không được. Hắn cười nói: “Tướng bang mỗi ngày trăm công nghìn việc, chỉ là chuyện Thư cục, có thể không thể lọt vào pháp nhãn của Tướng bang, chỉ là việc này cũng không phải là việc nhỏ, Tướng bang không ngại nghe một chút”.

La Yển nhướng mí mắt: “Mời Công tử Túc nói!

Cơ Túc vội vàng nói: “Tướng bang thủ nhãn thông thiên, tự nhiên rõ ràng sau lưng Thư cục Thượng Mặc là Con tin Càn Quốc Doanh Vô Kỵ. Bách gia thịnh hội gần ngay trước mắt, với giá sách hiện tại, nhất định sẽ sinh ra lượng lớn đơn đặt hàng.”

Nếu những đơn đặt hàng này đều thuộc về Thư cục Thượng Mặc, chỉ cần Doanh Vô Kỵ ở sau lưng tạo thế, thành quả này cũng rất có thể bị Càn quốc hưởng. Tuy nói Thư cục Thượng Mặc trước mắt ở trong tay người Lê quốc chúng ta, nhưng Doanh Vô Kỵ kẻ này âm hiểm giả dối, không thể không đề phòng!”

Ánh mắt La Yển hiện lên một tia tối tăm, vừa rồi nghe La Minh nói Hoa Triều ném tất cả tài sản lên Thư cục, ông ta tức giận đến hai mắt biến thành màu đen.

Nếu Doanh Vô Kỵ thật sự làm như vậy, vậy con gái ngốc của mình… Ông ta khẽ gật đầu, hiển nhiên là đồng ý với quan điểm này.

Cơ Túc rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục nói: "Huống chi Giáng Thành là Bách gia thánh địa, đây là thành quả nỗ lực trăm năm của các đời quân thần Lê quốc. Nếu sau này Bách gia điển tịch đều do Càn quốc sản xuất, hậu quả quả thực không thể tưởng tượng nổi! Chúng ta nhất định phải nhân cơ hội này, để cho thiên hạ các nước, thậm chí Bách gia học tử, đều cho rằng thiên hạ điển tịch đều xuất phát từ Giáng Thành, cho dù bồi thường tiền cũng phải cướp lại toàn bộ đơn đặt hàng!"

Lời này, hiển nhiên là có chút phóng đại thành phần, Lê quốc kỹ thuật in ấn sớm muộn sẽ cải tiến, căn bản không có khả năng để Càn quốc độc chiếm miếng thịt béo.

Bất quá La Yển từ trước đến nay coi Càn Quốc là hổ lang, dù là Càn Quốc chỉ nhiều hơn một miếng thịt ăn, ông ta cũng tuyệt đối không muốn nhìn thấy kết quả.

Ông gật đầu: "Đã như vậy, vậy theo lời Công tử Túc nói!

"Ai……"

La Minh một mực im lặng không lên tiếng, nhịn không được muốn nói, lại bị La Yển hung hăng trừng mắt, chỉ có thể trầm mặc không nói.

Cơ Túc mừng rỡ: "Thừa tướng hiểu rõ đại nghĩa, vãn bối ở đây tạ ơn!'

La Yển khẽ gật đầu: "Lúc này đích xác sự tình trọng đại, ngươi về gọi các Thư cục đến cùng nhau thương nghị một

chút, đến lúc đó La Minh cũng sẽ đi!”

Vâng! Vậy vãn bối sẽ không quấy rầy!

Nói xong, liền cùng Ngụy Đằng mơ mơ màng màng cùng ra cửa.

Bước ra tướng phủ đại môn, Ngụy Đằng mới bỗng nhiên phản ứng lại: “Ngươi vừa rồi nói, coi như là bồi thường tiền cũng muốn đem đơn đặt hàng đoạt lấy?

Cơ Túc đã đạt được mục đích, còn cần hắn làm gì?

Lúc này cười nói: “Có nguyện ý hay không bồi thường tiền, Ngụy huynh tự mình quyết định, tại hạ tuyệt không cưỡng cầu!”

Ngụy Đằng tức đến nổ tung: “Con mẹ nó, qua cầu rút ván?”

Cơ Túc lười cùng hắn chia tay: “Ta muốn đi tìm Lan Lăng Sinh, Ngụy huynh nếu là cảm thấy hứng thú thì đi cùng, nếu không có hứng thú, ta liền cáo từ!”

Nói xong trực tiếp phất tay áo rời đi.

Mẹ kiếp!

Ông mày nếu như không phải dốc sức vì Viêm quốc làm sao có thể cùng loại công tử bột bại não như ngươi ăn nói khép nép?

Mục đích đã đạt thành, ông mày cần đếch gì đến ngươi?

Chương 66: Nên dìm chết ai trong chậu tiểu Chương 66: Nên dìm chết ai trong chậu tiểu

Người dịch PrimeK Tohabong

Cơ Túc sờ sờ trên mặt càng ngày càng nổi mụn, đau đến nhe răng nhếch miệng, nghĩ thầm đêm nay trở về nhất định phải dùng một tấm bùa đưa tin, để cho phụ vương nhìn xem

mình lo lắng cho đất nước cỡ nào, để cho ông ta sửa lại lời nói, nói rốt cục nên dìm chết công tử nào trong chậu tiểu.

Con mẹ cái thằng Cơ Túc kia!

Ngụy Đằng ở phía sau chửi ầm lên, vốn Thư cục có chưởng quỹ giúp hắn xử lý, hắn chỉ cần im lặng đếm tiền là được.

Kết quả bỗng nhiên nhảy ra cái thằng Cơ Túc, muốn liên hợp lại chèn ép Ngành giấy Càn quốc, kết quả bức Doanh Vô Kỵ mở Thư cục, còn làm ra in ấn thuật, khiến cho tất cả mọi người không kiếm được tiền.

Tên này sáng sớm đã đánh thức mình, nói có biện pháp phá hủy Thư cục Thượng Mặc, cao hứng đến mức mình ngay cả tập thể dục buổi sáng với tỳ nữ cũng không làm, liền vội vã chạy tới.

Kết quả…… Ngươi nói cho ta biết muốn phá hủy Thư cục Thượng Mặc có cần phải bồi thường tiền trước không?

Ông mày cần quan tâm Thư cục Thượng Mặc có sụp đổ hay không sao?

Ông mày quan tâm chính là kiếm tiền!

Ngụy Đằng tức giận đến đau dạ dày.

Mẹ kiếp!

Đều là tại con mẹ nó thằng Cơ Túc!

……

Tướng phủ.

La Minh chờ hai người đi rồi, rốt cục nói ra lời hắn vừa rồi muốn nói: “Cha! đại tỷ… mở Thư cục rất hạnh phúc!”

Cậu nhớ rất rõ vẻ mặt kiêu ngạo và an tâm của Hoa Triều khi nàng cho hắn xem ba nghìn cuốn sách.

Vừa nghĩ tới Thư cục Thượng Mặc sắp sụp đổ……

La Yển thần sắc nhưng không dao động, chỉ là hỏi ngược lại: "Hạnh phúc? cái loại có thể bị người khác dùng một ngón tay là có thể di chết là hạnh phúc à?"

La Minh trong lòng lo lắng: "Nhưng tỷ ấy là nữ nhi của cha……"

"Nó nhận ta sao?"

Cái này……

La Yển sắc mặt hơi lạnh: "Ngươi phải biết rằng, Lê quốc không chỉ có bệ hạ, không chỉ có Thừa tướng, còn có Ngụy gia Hàn gia một đám môn phiệt! Ngươi có lẽ cảm thấy, Lan Lăng Sinh là môn khách của ta, ta có thể cứu nó".

……

Tướng phủ mới là nơi duy nhất có thể bảo vệ nó cả đời, nó chẳng những không trở về, còn tìm tới thằng Doanh Vô Kỵ này!

Nếu là không sớm đánh nát ảo tưởng của nó, chờ nó nhảy vào trong hố, vậy tất cả đã muộn!"

La Minh trầm mặc, suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy La Yển nói rất đúng.

Hiện giờ hai nhà Ngụy Hàn, một nhà đất phong kề sát Quỷ Phương cùng Yêu Vực, một nhà đất phong tiếp giáp Viêm Quốc, mỗi nhà đều có binh hùng tướng mạnh.

Một Ngụy gia, có thể làm cho ông ta an ổn ở tướng vị mấy chục năm.

Hàn gia lại càng không kiêng nể gì, trên đất phong trắng trợn nô dịch bách tính, ngay cả ở Giáng Thành, cũng dám trắng trợn nuôi dưỡng yêu quái tà vật, đại thần trong triều làm

như không thấy, giống như một mảnh ca múa mừng cảnh thái bình.

Mà Doanh Vô Kỵ… Một con tin bị vứt bỏ, một khi Bang giao Càn Lê chuyển biến xấu, hắn sẽ trở thành vật hi sinh đầu tiên, đúng là hố lửa ngàn năm khó gặp.

La Yển trầm mặt: "Biết nên làm gì không?"

La Minh gật đầu: "Biết rồi!"

Lúc này thần sắc La Yển mới hòa hoãn: "Lần này, ngươi ngàn vạn lần không nên dao động, nhưng cũng không nên bức bách đại tỷ ngươi, con bé tính tình nóng nảy…"

Vâng!

La Minh thở dài, chỉ cảm thấy đau đầu không thôi.

Đúng rồi!

Phải nhanh nhé"

La Yển cười cười: "Sớm gọi nó về ăn cơm, cha chuẩn bị cho nó một niềm vui bất ngờ".

"Niềm vui gì?"

Tóm lại nó nhìn thấy là có thể hiểu được, cha đối với mẫu thân của nó có bao nhiêu thâm tình!"

Trên khuôn mặt già nua trước tuổi của La Yển lộ ra nụ cười dịu dàng.

……

Từng ngày trôi qua, việc làm ăn của Thư cục Thượng Mặc càng ngày càng tốt.

Bất kể là tiểu nhị do ngành giấy điều tới, hay là Mặc giả công hội phái tới in ấn, hoặc là Tuân Chí Doãn, tất cả mọi

người đều là cả ngày mặt mày hồng hào, cả người tràn ngập nhiệt tình.

Nhất là các công nhân mặc giả in ấn, sau khi bắt đầu thuần thục, hiệu suất tăng lên không chỉ năm thành, sau khi mỗi ngày hoàn thành 1500 quyển, thậm chí còn có thể dành ra một buổi tối uống rượu.

Tóm lại, hậu viện Thư cục Thượng Mặc, mỗi ngày đều vui chơi giải trí không tận hứng.

Doanh Vô Kỵ lại làm một chén rượu gạo, hai tay chống bàn, xoa xoa hai má đỏ lên, trong miệng phát ra tiếng hừ hừ không biết thống khổ hay hưởng thụ.

Hoa Triều ân cần nói: "Lại say hả?"

"Uh……"

Doanh Vô Kỵ mắt say hơi say: "Hoa Triều tỷ, ta đau đầu!

Hoa Triều cười cười: "Vậy đệ ngồi đi, tỷ tỷ xoa bóp cho đệ!"

"Được……"

Doanh Vô Kỵ lên tiếng, trực tiếp ngã vào đùi Hoa Triều.

Hoa Triều: "……"

Này…… Ta rõ ràng nói là đệ ngồi ta giúp đệ ấn.

Tư thế này không thể nghi ngờ là có chút thân mật, không biết còn tưởng rằng Doanh Vô Kỵ đang đùa giỡn lưu manh, nhưng nàng nhìn Doanh Vô Kỵ có vẻ hơi say, biết hắn chắc là nghe không rõ.

Thân mật thì thân mật một chút đi, dù sao cũng không phải lần đầu tiên?

Huống chi tình cảm hai chị em rất tốt, em trai làm sao có thể có tâm tư xấu với chị chứ?

Phải không?

Hoa Triều hít sâu một hơi, chậm rãi đem đầu ngón tay thon dài trắng nõn đặt ở huyệt Thái Dương Doanh Vô Kỵ, nhẹ nhàng xoa xoa ấn ấn.

Bạch Chỉ ở bên cạnh, hai tay đều siết chặt.

Nàng ngày hôm qua rõ ràng nhìn công tử ngã về bên trái, cho nên nàng hôm nay cố ý ngồi ở bên trái, nhưng công tử như thế nào lại ngã về bên phải?

Tửu lượng của công tử sao lại kém như vậy!

Địch Vân nhìn Doanh Vô Kỵ một cái, lại nhìn thoáng qua Ngô Đan say chổng mông lên giời, một bộ mất hứng dáng: "Các ngươi những này mang danh công tử mà kém thật!Luận uống rượu, vẫn là cùng Bách gia học tử uống đến tận hứng, chờ qua vài ngày nữa, xem ta uống cho bọn họ gục hết!"

Một mặc giả ở bên cạnh nói: "Địch ca, đến lúc đó huynh cũng đừng uống rượu, phía trên đã nói, lần Bách gia thịnh hội đầu tiên này được tổ chức sau khi Càn Lê Viêm tam quốc đình chiến, ý nghĩa tương đối trọng yếu".

Nghe nói hai nhà Nho Mặc đều tự lấy học phái chi vận, binh gia Pháp gia của hai đạo mang ra cống hiến, hơn nữa đều lấy ra kỹ pháp, pháp thuật địa cấp làm phần thưởng.

Lần này Mặc gia chúng ta phái tới giảng đạo chính là cường giả Cảnh giới Ngộ Thần, nếu đến lúc đó huynh uống rượu, ở trước mặt các đệ tử gây ra chuyện cười, huynh nói huynh chuẩn bị chết như thế nào?"

Học phái chi vận, pháp thuật địa cấp?

Địch Vân giật mình: "Lần này chơi lớn như vậy sao?"

Chương 67: Lý tưởng làm đệ tỉnh Chương 67: Lý tưởng làm đệ tỉnh

Người dịch PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ cũng giật mình, trực tiếp chống đùi Hoa Triều ngồi dậy.

Học phái chi vận có thể trợ Linh Thai thăng cấp, Pháp thuật Địa cấp càng là thứ vô số thiên tài mộng mị đã lâu, tất cả đều là đại sát khí đỉnh cấp.

Doanh Vô Kỵ cũng thèm chảy nước miếng, nhưng hắn rất rõ ràng càng để ý cường giả Cảnh giới Ngộ Thần, đây chính là cao thủ nắm giữ một môn thần thông.

Chẳng phải là đồ sứ tuyệt thế? Không va vào nó thì hối hận cả đời!

Hoa Triều hoảng sợ: "Không phải đệ ngủ rồi sao?"

Doanh Vô Kỵ: "Lý tưởng làm đệ tỉnh!"

Hoa Triều: "……"

……

Phần thưởng lần này, có thể nói là vô tiền khoáng hậu.

Kỹ pháp pháp thuật Địa cấp tuyệt đối là đại sát khí, lĩnh vực Mặc gia chính là pháp thuật Địa cấp, một thuật lui 20 vạn địch!

Có thể nói, pháp thuật địa cấp là thần vật mà rất nhiều quý tộc tinh anh đều khó cầu.

Về phần học phái khí vận, thì là khí vận các học phái ngưng kết ra, khí vận của mỗi môn phái sau khi luyện hóa hiệu quả không đồng nhất.

Binh gia khí vận ngưng tinh tạo thân, hãm sâu ác chiến, có thể càng chiến càng dũng.

Nho gia khí vận dưỡng hạo nhiên chính khí, tru tà trừ dịch, yêu ma lui tán.

Mặc gia khí vận tăng ích thần trí, lấy trí để soi sáng mọi vật.

Âm Dương gia khí vận có thể giúp hiểu rõ âm dương ngũ hành.

Đạo gia khí vận có thể trợ cảm ngộ thiên đạo.

Khí vận của các học phái khác cũng có hiệu quả riêng, nhưng những thứ này chỉ là phụ.

Hiệu quả khoa trương nhất của chúng, kỳ thật vẫn là đột phá trước khi Cảnh giới Thai Thuế.

Một đạo khí vận, nhất định có thể đem tinh khí thần từ tầng 10 đột phá tới tầng 11.

Từ tầng 11 đến tầng 12, cũng có thể giúp tỉ lệ đột phá thành công tăng lên gấp đôi.

Phải biết rằng, sau khi tiến vào Cảnh giới Thai Thuế, Linh Thai kém một cấp, thực lực cùng tiềm lực đều sẽ kém một cấp.

Có thể nói, Bách gia khí vận đối với những người trẻ tuổi mà nói, lực hấp dẫn có thể lấn át bất luận thiên tài địa bảo nào.

Trợ lực đột phá tầng 12, đối với Doanh Vô Kỵ vô dụng, ông mày thế nhưng là muốn đột phá tầng 13.

Nhưng đồ chơi này, mình không dùng được, có thể cho Bạch Chỉ dùng!

Ai có thể cự tuyệt một tiểu thị nữ nhất phẩm linh thai chứ?

Cũng không biết sau khi đột phá nhất phẩm linh thai có thể phát dục lần thứ hai hay không……

Doanh Vô Kỵ nhìn chằm chằm Địch Vân: “Lão Địch, thịnh hội này, ta có thể tham gia sao?”

“Đương nhiên có thể, đây là Bách gia truyền đạo, ai cũng có thể tham gia!”

“Ta nói là, ta có thể trực tiếp trao đổi với các vị đại năng Cảnh giới Ngộ Thần hay không, ta đã ngưỡng mộ bọn họ rất lâu rồi”.

“Vậy không được rồi”!

“……”

Doanh Vô Kỵ nóng nảy: “Vì sao ?”

Là một người yêu thích nghệ thuật gốm sứ, hắn không cho phép có một miếng sứ tốt hoàn chỉnh nào rời khỏi người mình. (Trong tiếng Trung từ đụng sứ chỉ những tên vô lại ôm món đồ sứ rồi giả vờ đụng vào người đi đường để ăn vạ)

Cho dù cái gọi là thần thông, cũng không phải hủy thiên diệt địa như trong tưởng tượng của hắn.

Những ngày này, hắn đã có một sự hiểu biết sâu sắc về hệ thống võ lực của thế giới này.

Nếu như đem chiến lực của các cảnh giới vẽ thành một đường cong, như vậy trước cảnh giới Binh nhân đều là thẳng tắp bay lên, ngược lại đến Cảnh giới Ngộ Thần dường như không có tốc độ tăng trưởng gì, nói cách khác, cường giả cảnh giới Binh nhân cùng cường giả Cảnh giới Ngộ Thần giao thủ, thắng bại kỳ thật là không biết.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là Cảnh giới Ngộ Thần ngộ ra thần thông gân gà, lại càng không có nghĩa là cảnh giới Binh nhân có thể cùng Cảnh giới Ngộ Thần ngồi ngang hàng, điểm ấy từ trong địa vị của mỗi người có thể nhìn ra.

Cảnh giới Binh nhân ở các nước chư hầu, chỉ là đủ tiêu chuẩn phong tướng.

Mà Cảnh giới Ngộ Thần, mặc kệ ở nước chư hầu nào, đều là đãi ngộ của thượng khách.

Bởi vì không có hắn.

Người chế ngự được thân thể gọi là kỹ, chế ngự được ngoại vật gọi là pháp, chế ngự được thiên địa gọi là thần thông.

Mỗi một thần thông, đều là thể hiện của quy tắc thiên địa, chỉ luận uy lực trên chiến trường, đại đa số thần thông đều không bằng kỹ pháp cùng pháp thuật Thiên cấp, nhưng tác dụng đối với thế giới, tuyệt đối không phải Thiên cấp kỹ pháp cùng pháp thuật có thể so sánh được.

Nếu là có thể giống Doanh Việt, ngộ ra thần thông chiến trận có thể trực tiếp tăng lên thực lực, chính là sự tồn tại ngăn thần sát phật.

Đồn đãi trước khi Doanh Việt ngộ ra thần thông này, đã bị Khuyển Nhung, Địch quốc cùng Viêm quốc liên quân bức tới gần sơn cốc, kết quả sau khi ngộ ra chiến trận thần thông, trực tiếp mang theo 50 nghìn tàn quân, xông vào trăm vạn quân chém giết, 5 vạn tàn quân vẫn còn lại 3 vạn, còn 100 vạn quân của liên quân đã chết trận hơn 20 vạn.

Một trận thành danh, sau khi trở lại thủ đô trực tiếp đăng cơ.

Doanh Việt hiện giờ ở Càn quốc sở dĩ có được địa vị có một không hai, không thể thiếu được liên quan đến chiến trận thần thông này.

Nhưng cho dù là Doanh Việt như vậy, đối mặt với cường giả Cảnh giới Ngộ Thần các nơi khác, vẫn không cách nào khuếch trương lãnh thổ Càn Quốc tiến thêm một bước.

Sức hấp dẫn của thần thông, không chỉ có thế.

Doanh Vô Kỵ biết, lấy thực lực của mình không có khả năng phát huy uy lực chân chính của thần thông, nhưng cũng không ảnh hưởng hắn chảy nước miếng, dù sao hắn sớm muộn có thể tiến vào cảnh giới kia, phải phòng ngừa chu đáo.

Nhưng muốn đạt được thần thông, nhất định phải đụng đồ sứ (đụng vào người khác để ăn vạ).

Ngay cả nói chuyện cũng không làm được, còn làm sao đụng vào đồ sứ?

Cho nên hắn nóng nảy: "Vì sao? Lão Địch ngươi nói đi!"

Địch Vân có chút bất đắc dĩ: "Trong Bách gia thịnh hội, các phu tử chỉ xuất hiện vào thời điểm giảng kinh cuối cùng, thời gian khác bất luận kẻ nào cũng không gặp được bọn họ. Ngươi cũng nhìn thấy tổng cộng bao nhiêu người rồi, nếu mỗi người đều nói chuyện, vậy Bách gia thịnh hội còn không rối loạn?"

Nhưng nếu là giảng kinh, tất nhiên phải có luận đạo, cho nên Bách gia thịnh hội có một quy củ, chính là lúc phu tử giảng kinh, chỉ có 15 ghế đầu mới có thể cùng phu tử trao đổi.

Thì ra là thế!

Chương 68: Đụng đồ sứ Nho gia Chương 68: Đụng đồ sứ Nho gia

Người dịch PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ rót đầy một chén rượu cho hắn, cười hắc hắc nói: "Địch huynh! ngươi xem tình cảm của chúng ta, cũng không cần nói nhiều ? còn có Thư cục chúng ta, sau thịnh hội lần này ta sẽ giúp Mặc gia in ấn điển tịch, ngươi nói giao tình này có đáng giá một ghế hay không?"

Tuy nói cầm cái ghế này chưa chắc đụng vào đồ sứ Mặc gia, nhưng đụng vào đồ sứ Nho gia cũng không tồi.

"……"

Dù sao hiện nay, tại triều đình các quốc gia, hai nhà Nho Mặc đánh nhau sắp sứt đầu mẻ trán, Mặc gia phái ra Cảnh giới Ngộ Thần, Nho gia chắc hẳn sẽ không kém cạnh.

Địch Vân nhếch miệng, chỉ vào mũi của mình nói: ” Địch ca của ngươi cũng chỉ có thể ngồi ở thính phòng, ngươi nói xem chúng ta giao tình có đáng giá một cái ghế hay không?”

“Kỹ thuật in ấn cũng không được sao?”

“Ta đã làm ra Phi Điểu cho Mặc gia mà cũng chỉ được ngồi ở thính phòng”

“……”

Thật không ngờ, vị đại lão trước mắt này lại là người làm ra máy bay.

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề: “Cái này……”

Địch Vân bỗng nhiên xoay chuyển phong cách: “Bất quá ngươi cũng không phải không có cơ hội khác!

Doanh Vô Kỵ nhướng mày: “Xin nghe!”

Địch Vân vuốt ve râu mép trên cằm mình: “Văn hội đầu tháng sau ngươi biết không?”

“Đương nhiên biết!”

“Ta nghe bên trên nói, bởi vì lần này Bách gia thịnh hội, đạo gia chủ động không tham gia, cho nên để trống không ít ghế, nếu như đệ tử ba nhà Nho Mặc Pháp vượt quá một nửa, vậy quả thực có chút phụ danh Bách gia, cho nên để trống ba cái ghế, chỉ cần ngươi ở trong văn hội đoạt được top ba, liền có thể tham gia.”

Rất tốt!

Trên mặt Doanh Vô Kỵ rốt cục lộ ra vẻ tươi cười, trước kia hắn cũng từng tham gia văn hội, chẳng qua thật là nhàm chán, bên trong tất cả đều là chút văn nhân thổi phồng lẫn nhau, hắn lần trước bảo Bạch Chỉ đừng giữ lại tiền mua quần áo mới, cũng là bởi vì cảm thấy tham gia văn hội không có ý nghĩa.

Như thế xem ra, hình như có thể…..

Đúng lúc này, một người vội vã chạy vào, là một hạ nhân của sứ quán Ngô quốc, mấy ngày nay cũng tới Thư cục giúp đỡ vài lần.

Hắn chạy đến thở không ra hơi: "Công tử! Đại sự không tốt!

Doanh Vô Kỵ nhướng mày: "Công tử ngươi ngủ rồi, có việc nói với ta!"

"Vâng! Công tử Vô Kỵ!"

Người nọ sắc mặt có chút khó coi: "Vừa rồi Lan Lăng Sinh tại Di Hồng Các uống rượu, khi uống cao hứng có nói, ông ta sẽ viết quyển 3 《 Sơn Hải Quỷ Đàm , đến lúc đó Thư cục muốn in ấn, ít nhất phải đưa ông ta 30 nghìn lượng, bằng không sẽ không cho trao bản quyền."

"Cái gì!"

Hoa Triều nhất thời sắc mặt đại biến.

~~~~~~

Tất cả mọi người là thành viên cốt lõi của Thư cục Thượng Mặc, đương nhiên rõ ràng Thư cục Thượng Mặc thành công như thế nào.

Kỹ thuật in ấn độc nhất này, Doanh Vô Kỵ đương nhiên phải có công đầu.

Nhưng nếu chỉ có kỹ thuật in ấn, tuyệt đối không đạt được thành tựu hiện tại, Bách gia điển tịch cố nhiên tốt, nhưng trên phương diện thể nghiệm đọc sách, còn kém xa Sơn Hải Quỷ Đàm.

Phải biết rằng, có rất nhiều người mua Sơn Hải Quỷ Đàm, có một bộ phận tương đương không phải là người của Bách
~~~~~~

gia, mà là trong nhà có chút dư tiền, sau đó thấy sách giá rẻ liền mua.

Nếu như không có, Thư cục Thượng Mặc tuyệt đối sẽ không bán hết hàng trong vài ngày.

Nhưng bây giờ.

30 nghìn lượng, mua quyền ấn bản Sơn hải quỷ đàm. Tính theo lợi nhuận một quyển 200 văn, bán 150 nghìn quyển mới có thể đủ trả tiền bản quyền.

Thư cục khác thì càng không có khả năng, nếu như bọn họ cũng bán 300 văn một quyển, đại khái xác suất là còn lỗ vốn, tốn 30 nghìn lượng để rước lỗ vốn?

Chuyện đùa.

Cái này, coi như là kẻ ngốc cũng đoán được cái này đại biểu cho cái gì.

Hoa Triều tức giận đến mức giọng nói có chút run rẩy: "Thật quá đáng! Sao có thể như vậy?"

Nàng ở Giáng Thành lâu như vậy, các loại thủ đoạn nghe được nhiều.

30 nghìn lượng này rõ ràng chỉ là một cái cớ để đá Thư cục Thượng Mặc ra khỏi chợ, Thư cục Thượng Mặc ở dân gian giúpnổi danh, kết quả tất cả đều cho kẻ khác hưởng lợi.

Tiền quyển 3 "Sơn hải quỷ đàm" tiền, nàng có thể không kiếm.

Nhưng điểm chết người chính là, cuối tháng học tử các quốc gia đều tới, chính là thời điểm Thư cục Thượng Mặc nhận đơn đặt hàng chính thức, nhưng vào lúc nước sôi lửa bỏng như thế ai còn dám tìm Thư cục Thượng Mặc?

Quả thật, Thư cục Thượng Mặc in ấn chất lượng cao, chi phí thấp.

Nhưng kỹ thuật in ấn này thật sự cũng không có gì là huyền bí, nàng ở tại Thư cục đến ngày thứ ba liền nhìn ra huyền bí bên trong.

Đến thời điểm cuối tháng, khẳng định Thư cục sẽ in ấn quy mô lớn ấn bản, dù là phí tổn không ép xuống, với nội tình bọn họ, có thể chiếm trước được đơn đặt hàng, rồi chậm rãi cải tiến công nghệ.

Cái này……

Hoa Triều nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, cắn môi tái nhợt: "Ta, ta liên lụy đến đệ…

Doanh Vô Kỵ sắc mặt cũng có chút khó coi, không nghĩ tới La Yển lão thất phu này lại không có võ đức như vậy, lúc này mới làm ăn được một tý đã gây khó dễ.

Nhưng nếu nói thật áp lực cũng không lớn lắm. Dù sao ở trong mắt hắn,cũng chỉ bình thường, đơn giản là thu thập một ít câu chuyện hè phố, sau đó lại sao chép một ít, đa số đều là chuyện bịa, chủ yếu là gây tính hiếu kỳ.

Liêu Trai Chí Dị " đập chết ăn thị.

Nếu không, làm bộ "Mạc khi thiếu niên cùng"……

Hắn quay đầu cười cười, ôn thanh an ủi: "Yên tâm đi Hoa Triều tỷ, đệ có biện pháp đối phó.

Thật sao?

Thật!

Nhìn thấy ý cười lạnh nhạt của hắn, Hoa Triều lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nàng lại hỏi một câu: "Nắm chắc mấy phần?"

Doanh Vô Kỵ khẽ nhíu mày: “Hiện tại còn khó mà nói, bất quá tỷ không cần lo lắng, tối nay trước tiên ngủ thật ngon, chuyện này để đệ giải quyết là được.”

Chương 69: Còn có 2 chuyện Chương 69: Còn có 2 chuyện

Người dịch PrimeK Tohabong

Dứt lời liền đứng dậy, kéo Bạch Chỉ qua: “Đi! Chúng ta về sứ quán trước”.

Này!

Hoa Triều còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn Doanh Vô Kỵ bước đi vội vã, rõ ràng là vội vã đi làm việc, cũng chỉ có thể từ bỏ ý định.

……

Ra khỏi Thư cục, đi vài bước.

Bạch Chỉ mạnh mẽ dừng bước chân, thần sắc ủy khuất phiền muộn bị quét sạch, ngược lại biến thành phẫn nộ: “Công tử!”

Doanh Vô Kỵ: “……”

Con mẹ nó phản ứng cũng kinh quá?

Ghen tuông đến mức đến đầu óc trì độn?

Bạch Chỉ leng keng rút kiếm ra: “Em liều mạng với hắn!”

Doanh Vô Kỵ hoảng sợ: “Em liều mạng với ai?”

Bạch Chỉ Bối cắn chặt răng: “Lan Lăng Sinh! hắn muốn kiếm tiền muốn điên rồi hả, lại muốn 30 nghìn lượng?”

Mắt thấy nàng vác kiếm muốn đi, Doanh Vô Kỵ nhanh chóng bắt lấy cổ tay của nàng: “Đừng nóng vội! chẳng qua là một quyển Sơn hải quỷ đàm rác rưởi, công tử ta tùy tiện có quyển khác đập chết ăn thịt!”

Ánh mắt Bạch Chỉ sáng lên: "Vậy công tử nhanh lên!"

Doanh Vô Kỵ lắc đầu: "Bây giờ còn chưa được!"

"Có chuyện gì vậy?"

Còn có hai vấn đề chưa giải quyết!

Hai vấn đề gì?

"Thứ nhất, 《 Sơn Hải Quỷ Đàm 》 thành danh, chính là kết quả thiên thời địa lợi nhân hòa. Chúng ta có sách tốt là thật, nhưng phải làm thế nào để mọi người biết đến trong khoảng thời gian ngắn?"

Cái này……

Bạch Chỉ cảm thấy với bộ não thông minh của mình, trong khoảng thời gian ngắn có thể không nghĩ ra vấn đề này, lại hỏi: "Vậy vấn đề thứ hai thì sao?"

Vấn đề địa điểm!

"Vấn đề địa điểm? Thư cục của chúng ta tuy rằng hẻo lánh, nhưng danh tiếng không phải đã rất lớn sao?"

"Nhưng thương nhân bên ngoài không biết, địa điểm đại biểu cho địa vị, chỉ cần Thư cục khác có thể tung ra sản phẩm có chất lượng và giá cả ngang với chúng ta thì bọn họ sao phải chọn chúng ta?"

Thứ này giống như chiếc đồng hồ nổi tiếng và chiếc xe sang trọng của các nhà tư bản, bạn có thể không thích hưởng lạc, nhưng nhiều lúc phải trưng ra để thể hiện sức mạnh kinh tế với các đối tác của mình.

Phải biết rằng, Giáng Thành chính là thành trì phồn hoa nhất thế gian, Lê Quốc cũng là quốc gia có thế lực môn phiệt mạnh nhất thế gia, muốn lấy được cửa hàng ở khu vực hoàng

kim nhất định phải có quan hệ, bằng không ngươi có nhiều tiền hơn nữa cũng vô dụng.

Hắn nghe Địch Vân nói, mấy ngày nay các đại Thư cục cùng Mặc gia tiếp xúc nhiều lần, muốn mượn thợ thủ công Mặc gia, bất quá đều bị Mặc gia cự tuyệt.

Bất quá trong thành này nhiều thợ như vậy, cũng không phải tất cả thợ đều là Mặc gia.

Có thời gian khắc ra bản in giống vậy cũng không thành vấn đề, bất quá là phí tổn lớn một chút mà thôi.

Thời gian quá khẩn cấp, địa điểm và hiệu ứng quảng cáo đều trở thành vấn đề khó giải quyết, cho nên vừa rồi hắn mới không vội vã cam đoan với Hoa Triều, bởi vì hắn cũng không nắm chắc tuyệt đối.

Bạch Chỉ cũng gấp đến độ vò đầu: "Vậy làm sao bây giờ? Công tử tốt như vậy, vì sao ai cũng đều khi dễ công tử?"

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Vấn đề thứ nhất chúng ta tạm thời không cần suy nghĩ, vấn đề thứ hai ta ngược lại có cách có thể thử một lần.

"Cách gì?"

"Lúc ta đến Lê quốc làm con tin, Lê vương vì khẳng định hai nước bang giao, tặng cho sứ quán một lệnh bài hoàng kim, nếu dùng khối lệnh bài này, có thể lấy bất cứ một cửa hàng còn trống nào, chi phí do vương thất chi trả."

"Thật sao? Vậy lệnh bài này ở đâu?'

"Ngay tại sứ quán, bất quá phải dựa vào thương ấn mới có thể điều động!"

"Cái gì!"

Bạch Chỉ có chút uể oải: “Vậy chẳng phải là muốn tên chó Tuân Chí Doãn kia gật đầu mới được sao?”

Doanh Vô Kỵ: “……”

Tiểu thị nữ ở lâu cùng mình, nói chuyện càng ngày càng phóng đãng.

Những người ở Thư cục cũng vậy, ngoại trừ Hoa Triều ra, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút bị mình làm hư.

Hắn cười nói: “Yên tâm, ta có biện pháp làm cho hắn chủ động giao cho ta, bất quá cần em hỗ trợ!”

Bạch Chỉ ánh mắt sáng lên, vừa nghĩ tới mình lập tức có tác dụng, liền có vẻ đặc biệt hưng phấn: “Giúp như thế nào? Chỉ cần có thể giúp công tử, công tử bảo em làm cái gì em liền làm cái đó”.

Doanh Vô Kỵ ghé vào bên tai nàng: “Chúng ta trước như vậy, lại như vậy, cuối cùng như vậy…”

Bạch Chỉ kích động đến đỏ bừng mặt: “Hay quá!”

……

Sứ quán Càn Quốc.

Nụ cười trên mặt Tuân Chí Doãn vô cùng sáng lạn: “Thượng sứ yên tâm, lai lịch bọn họ ta điều tra rồi. Doanh Vô Kỵ rất xảo trá, nghề giấy không kiếm được bao nhiêu tiền này, hắn lấy Hoa Triều bảy ngàn lượng cũng chỉ chia cho 4/9 cổ phần, Thư cục kiếm tiền như vậy, làm sao có thể để Hoa Triều chiếm ưu thế?

Huống chi ta đã thăm dò bọn họ nhiều lần, tất cả dấu hiệu không chỗ nào không cho thấy, Doanh Vô Kỵ mới là người của Thư cục, nếu như thượng sứ còn không tin, không phải sắp đến cuối tháng sao, đến lúc đó ta đi nha môn lấy ghi chép, như vậy ngài cũng có thể an tâm.

Thiết Ngưu xoa xoa hai má gồ ghề: “Được! Cũng coi như ngươi tận chức tận trách với sứ quán!”

Tuân Chí Doãn cười đáp: “Tận chức tận trách là bổn phận của ta với Công tử Vô Khuyết, Sứ đoàn Càn quốc chúng ta không phải là sắp tới sao, đến lúc đó Thư cục trực tiếp giao cho người của chúng ta tiếp nhận, cũng coi như tại hạ thay công tử Vô Khuyết trồng một gốc cây sinh tiền, đến lúc đó thượng sứ đừng quên thay ta nói tốt vài câu!”

Thiết Ngưu gật đầu: “Yên tâm! Chỗ tốt không thể thiếu ngươi!”

Đúng lúc đó.

Tiền sảnh sứ quán truyền đến tiếng Doanh Vô Kỵ nóng nảy tức giận mắng: “Đám chó má Lê quốc này, vì muốn dìm chết Thư cục của ông mày mà không cần mặt mũi nữa hả?”

Chương 70: Bảo ta đi cầu xin lão cẩu Chương 70: Bảo ta đi cầu xin lão cẩu

Người dịch PrimeK Tohabong

“Đám chó má Lê quốc này, vì muốn dìm chết Thư cục của ông mày mà không cần mặt mũi nữa hả?”

Âm thanh này cực kỳ nóng nảy.

Tuân Chí Doãn trước kia từng nghe Doanh Vô Kỵ mắng chửi người, nhưng mắng ác như vậy, không chịu nổi như vậy vẫn là lần đầu tiên nghe thấy, lập tức dựng lỗ tai lên cẩn thận nghe ngóng, muốn nhìn xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì mà khiến cái tên đá thúng đụng nia này thành như vậy.

Từ sau sự kiện đó, Doanh Vô Kỵ liền tính tình đại biến, ông ta chính là người cảm thụ trực quan nhất.

Trước kia làm cái gì cũng quy củ, sau đó chỉ thẳng vào mặt ông ta mắng, giống như chuyện gì hắn cũng không thèm để

trong mắt.

Hiện tại tức giận thành như vậy, khẳng định không phải chuyện nhỏ.

Hắn vừa mới nói……dìm chết Thư cục?

Đó không phải là sản nghiệp của công tử Vô Khuyết chúng ta sao?

Tuân Chí Doãn giật mình, cảm giác có chút không ổn, nghe càng cẩn thận.

Bạch Chỉ nhỏ giọng an ủi: "Công tử chớ hoảng hốt! Công tử nhất định có thể".

A……

Thư cục khác cũng có thuật in ấn, Thư cục chúng ta ở ít tận xó xỉnh, còn có cái gì ưu thế?"

Sứ quán chúng ta không phải còn có……

Âm thanh Bạch Chỉ lại đè thấp một phần, phảng phất như sợ người khác nghe được.

Câm miệng!

Doanh Vô Kỵ lớn tiếng ngắt lời, âm thanh cũng thấp đi không ít: "Chẳng lẽ em bảo ta đi cầu xin lão cẩu Tuân Chí Doãn?"

Bạch Chỉ có chút ủy khuất: "Nhưng Thư cục này, là tâm huyết của công tử……"

Doanh Vô Kỵ phiền não: "Em tưởng rằng ta muốn hả? Nhưng chỉ còn lại 10 ngày, không thể cướp được đơn đặt hàng của nước khác thì chỉ có nước treo niêu, không kiếm được tiền của khách hàng lớn, kiếm chút tiền của người bình dân thì có ích gì."

“Nhưng, nhưng mà…… Chúng ta đầu tư nhiều tiền rồi mà!”

“Đó là tiền Hoa Triều đầu tư vào ngành giấy, có liên quan gì đến Thư cục của ta chứ?”

Âm thanh Doanh Vô Kỵ tựa hồ chán nản vài phần, lại mắng chửi đĩnh đạc vài câu, liền trực tiếp trở về phòng.

Tuân Chí Doãn: “……”

Thiết Ngưu: “……”

Tuân Chí Doãn trầm mặc trong chốc lát, vội vàng gọi một thủ hạ tới: “Ngươi đi ra ngoài, hỏi thăm một chút xem có chuyện gì xảy ra?”

“Vâng!”

Thủ hạ lĩnh mệnh, nhanh chóng rời khỏi sứ quán.

Tuân Chí Doãn ngồi xuống uống một ngụm trà, hô hấp đều dồn dập một chút, lần trước khi ông ta biểu lộ lòng trung thành với Doanh Vô Khuyết, đã đưa Thư cục này khen lên mây.

Nếu như xảy ra sự cố, vậy phải làm sao bây giờ?

Nhưng ông ta nghĩ lại, đây có phải là khổ nhục kế của Doanh Vô Kỵ hay không, dù sao vừa rồi hắn nhắc tới thứ kia.

Suy nghĩ miên man một hồi, thủ hạ đã trở lại, báo cáo lại thông tin liên quan đến Thư cục mà hắn nghe được.

Cuối cùng đưa cho Tuân Chí Doãn mấy quyển sách: “Đại nhân! Đây là mấy quyển sách lớn in ra.

Tuân Chí Doãn mở ra nhìn, phát hiện những ấn phẩm này tuy rằng không tốt, nhưng đã có ý tứ kia, ít nhất mua về đọc cũng không thành vấn đề.

Quan trọng nhất là, mấy Thư cục dùng cùng một bản in.

Mấy Thư cục vì đối phó một Thư cục Thượng Mặc, lại trực tiếp liên thủ, còn tìm được Lan Lăng Sinh đưa ra yêu cầu hà khắc như thế.

Quả thực là không giảng võ đức!

Tuân Chí Doãn mở miệng mắng, từ sau khi Doanh Vô Kỵ gặp chuyện không may, đây là lần đầu tiên hắn vì Doanh Vô Kỵ cảm thấy ủy khuất.

Quá khi dễ người!

Chưa từng thấy ai khi dễ người như vậy!

Mấy môn phiệt thế gia Lê quốc, liên hợp lại khi dễ một người bạn không có bối cảnh?

Điều này làm cho Doanh Vô Kỵ lấy đâu ra lực đánh trả?

Nếu để bọn họ phá hủy Thư cục Thượng Mặc, mình còn lấy cái gì tranh công?

Khó trách Doanh Vô Kỵ tức giận như vậy, chính mình chỉ nghe một chút cũng muốn tức chết.

Tuân Chí Doãn nóng nảy, ở trong phòng đi qua đi lại, nhất thời cũng không biết làm thế nào cho phải.

Một là không có sách cấp bậc như, một là Thư cục ở khu vực hẻo lánh không thể lấy được lòng tin của người khác, muốn cướp được đơn đặt hàng này đúng như khó như lên trời.

Khu vực hẻo lánh mình có thể giải quyết, vốn chính là Lê vương cấp ưu đãi cho Càn quốc, chẳng qua mấy năm nay vẫn không lấy ra được sản nghiệp, cho nên vẫn vô dụng.

Nhưng chỉ có cửa hàng cũng vô dụng, 《 Sơn Hải Quỷ Đàm 》 loại sách này đang vang vọng, làm sao có thể…

Thiết Ngưu bị ông ta làm cho có chút không kiên nhẫn: "Nghĩ ra biện pháp chưa?"

Tuân Chí Doãn vội vàng nói: “Thượng sứ đừng nóng vội, ta sẽ đi nghĩ biện pháp!

Nói xong, liền chắp tay rời đi.

Ra cửa, ông ta do dự một hồi, sải bước đi về phía sân của Doanh Vô Kỵ.

Đang chuẩn bị giơ tay gõ cửa, chợt nghe thấy trong viện truyền đến âm thanh.

Giọng nói của Bạch Chỉ có chút lo lắng: “Công tử, công tử viết câu chuyện, có thể mạnh hơn nhiều so với Sơn Hải Quỷ Đàm, nếu là lại viết mấy thiên, đợi một thời gian nhất định có thể xoay chuyển tình thế đấy!”

Cho dù ta hiện tại không ngủ không nghỉ, cũng ít nhất phải năm ngày mới có thể viết ra, em nói cho ta biết làm sao trước cuối tháng để cho mọi người ở Giáng Thành đều biết quyển sách này?

Cứ như vậy đi, nhiều tiền hẳn là không kiếm được, về sau kiếm tiền tiêu vặt là được, dù sao có công lao cũng không phải của ta, cần gì phải bạt mạng như vậy?”

Doanh Vô Kỵ âm thanh ủ rũ, đã không còn có vẻ tức giận vừa rồi, cũng không có cảm giác kiêu ngạo ương ngạnh trước kia, giống như hoàn toàn phó mặc số phận.

Bạch Chỉ có chút không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể đồng ý: “Được rồi…”

Cộc!

Cộc!

Cộc!

Tiếng gõ cửa vang lên.

Bạch Chỉ: “Ai vậy?”

Tuân Chí Doãn: “Công tử, là ta!”

Doanh Vô Kỵ: “Bảo hắn cút đi!”

Tuân Chí Doãn: “……”

Bạch Chỉ nhỏ giọng nói: “Công tử, nói không chừng con chó này lúc này có thể hỗ trợ đấy, nếu không để cho lão ta tiến vào nói một chút?”

Ngữ khí Doanh Vô Kỵ chán ghét: “Hắn có thể giúp cái đếch gì chứ, ta đang đau đầu, em trở về phòng giúp ta ấn một chút”.

“Vâng……”

Tiếp theo, trong sân liền không có âm thanh.

Tuân Chí Doãn: “……”

Chương 71: Hắn nhận lệnh bài chưa? Chương 71: Hắn nhận lệnh bài chưa?

Người dịch PrimeK Tohabong

Ông ta có chút căm tức, nhưng cũng không thể làm gì, mấy ngày nay, Doanh Vô Kỵ đều là đem chữ chán ghét viết ở trên mặt, chính mình cứ như vậy cứng rắn xông vào cũng không được tự nhiên. Không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ kiên cường như vậy, đã đến nước này, cũng không muốn mở miệng cầu xin mình.

Suy nghĩ một chút, nháy mắt với hạ nhân trông cửa một cái, hạ nhân nhanh chóng mở cửa viện ra.

Tuân Chí Doãn đi đến đình nghỉ mát, vừa rồi hai người hắn là ngồi ở chỗ này.

Còn chưa tới gần, đã ngửi thấy mùi rượu tanh hôi, xem ra hắn là Doanh Vô Kỵ nôn ở đây.

Trên thạch đài hỗn độn không chịu nổi, nghiên mực đánh đổ, khắp nơi đều là vết mực, trên dưới thạch đài còn có không ít giấy vụn, đủ để thấy Doanh Vô Kỵ vừa rồi phát hỏa bao nhiêu.

Cái này…… hắn vừa rồi đang viết cái gì? Tại sao lại xé?

Tuân Chí Doãn vội vàng nhặt mảnh giấy vụn lên, lo lắng cùng tò mò trong lòng thúc giục ông ta đem tờ ghép lại, mặc dù có không ít vết mực giây bẩn, nhưng cơ bản có thể nhìn ra viết cái gì.

Hắn nhìn kỹ, theo bản năng đọc thành tiếng.

Luyện Tinh Cảnh, tầng ba!

"Thiếu niên mặt không chút thay đổi, khóe môi có một vệt tự giễu, nắm chặt bàn tay, bởi vì mạnh mẽ, mà móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, mang đến từng đợt đau đớn thấu tim?"

Hắn sửng sốt một chút, đây chẳng lẽ chính là Doanh Vô Kỵ viết câu chuyện?

Thật sự có chút chẳng ra gì, hơn nữa nhân vật chính của câu chuyện chỉ là một tên phế vật Luyện Tinh Cảnh tầng ba, ai sẽ đi đọc câu chuyện của một tên phế vật? Cái này làm sao thắng được Sơn Hải Quỷ Đàm?

Tiếp tục nhìn xuống.

Biểu tình trên mặt Tuân Chí Doãn dần dần trở nên hưng phấn.

Soạt!

Đọc xong trang cuối cùng, ông ta đứng dậy.

Trở lại chỗ ở của mình, lấy ra giấy bút nghiên mực, múa bút thành văn, cuối cùng từ trong ngăn kéo lấy ra một khối lệnh bài, gọi hạ nhân tới: "Đem cái này giao cho công tử!"

Hạ nhân tập trung nhìn, chỉ thấy trên giấy viết một hàng chữ: Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, Mạc Khi thiếu niên cùng, công tử!

……..

Một canh giờ sau.

Công tử phản ứng thế nào?

Công tử nói……

Hạ nhân có chút khó xử, nói chuyện ấp úng.

Tuân Chí Doãn trầm giọng nói: "Nhưng nói không sao, công tử nói cái gì, ngươi thuật lại nguyên văn là được!

Hạ nhân lúc này mới nói: "Công tử nói, Tuân lão cẩu không có lợi không dậy sớm, nếu không phải vì công tích của mình, làm sao có thể ra tay hỗ trợ?

Tuân Chí Doãn cũng không tức giận: "Vậy lệnh bài đâu? Hắn nhận chưa?

Hạ nhân gật đầu: "Nhận!"

Phù……

Tuân Chí Doãn thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng, cười đến miệng cũng không khép lại được

……

Bất quá nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của hạ nhân, lại hỏi: "Công tử còn nói gì nữa?"

Hạ nhân nhếch miệng: "Công tử còn nói, Tuân đại nhân tâm lý có chút biến thái, càng là bị người mắng khó nghe, lại càng hưng phấn, cái này không phải bị bệnh sao?"

Tuân Chí Doãn: "……"

Ông ta có chút muốn chửi má nó, bất quá vẫn nhịn xuống, nghĩ thầm Doanh Vô Kỵ này cũng không ngu xuẩn, ngoài mặt mặc dù đối với mình độc mồm độc miệng, nhưng chuyện làm ăn trước mặt, vẫn có lựa chọn chính xác.

Tâm tình nhất thời tốt hơn rất nhiều, thậm chí còn ngâm nga hát.

Về phòng, ngủ!

……

Đêm đã khuya.

Ánh đèn yếu ớt nhưng ấm áp trên đường từng chiếc một tắt, Giáng Thành ngoại trừ nơi phồn hoa nhất trung tâm thành vẫn đèn đuốc sáng trưng, tất cả những nơi khác đều chìm vào giấc ngủ yên.

Thư cục Thượng Mặc.

Hoa Triều lau tay, nhìn hậu viện vừa được quét dọn sạch sẽ, khóe miệng tràn đầy ý cười điềm đạm.

Thị nữ Tiểu Liễu bên cạnh nói: "Tiểu thư, sau này cứ để em một mình làm".

Hoa Triều cười lắc đầu: "Không cần, chẳng lẽ loại chuyện này ta không làm được?"

Tiểu Liễu nhịn không được nói: "Nhưng là trước kia tỷ đều rất yêu quý bàn tay của mình a!"

"Cái này……"

Hoa Triều nhìn tay mình một chút, ngoại trừ vết chai do đánh đàn mài ra, những chỗ còn lại làn da vẫn trắng nõn nhẵn nhụi như trước, làm ca nữ lâu như vậy, nàng yêu quý nhất chính là cổ họng và tay.

Mấy ngày nay trong Thư cục mỗi ngày đều uống rượu ăn thịt, chờ tất cả mọi người đi rồi, nàng cùng Tiểu Liễu quét dọn. Thời gian ngắn có lẽ không rõ ràng, qua một đoạn thời gian nữa, nhất định sẽ lưu lại dấu vết trên tay. Nhưng ngoài ý muốn, hình như nàng cũng không bài xích như vậy.

Nàng cười cười: "Dù có yêu quý tay, cũng không thể không quét dọn nhà cửa của mình được!"

Tiểu Liễu không nói gì, chỉ nhỏ giọng đáp: "Được rồi…"

Đúng lúc này, có tiếng gõ ở cửa sau.

Đã trễ thế này, ai vậy?

"Ai?"

"Tỷ! Là ta, La Minh".

Tiểu Liễu đi mở cửa.

Nương theo tiếng "cọt kẹt" của cửa gỗ, La Minh bước nhanh vào.

Hoa Triều nhìn hắn, đôi mày thanh tú nhíu lại: "Sao ngươi lại tới đây?

Mũi La Minh giật giật, ngửi được trong không khí còn sót lại mùi rượu thịt, do dự một hồi nói: "Tỷ!"

Sắc mặt Hoa Triều nhất thời trở nên khó coi: "La Minh, ngươi lại tới thuyết khách thay Thừa tướng?

"Tỷ……"

La Minh nhẹ nhàng thở dài một hơi, lắc đầu nói: "Kỳ thật lần trước sau khi ta trở về, cũng không muốn miễn cưỡng tỷ. Bất quá sáng sớm hôm đó, Cơ Túc bỗng nhiên tìm tới cửa……"

Hắn đem chuyện xảy ra sáng hôm đó ở tướng phủ kể lại một lần.

Cuối cùng nhẹ nhàng thở dài: “Chuyện này đích thật là cha làm không đúng, nhưng hắn có một câu nói không sai, hôm nay xuất hiện một Lan Lăng Sinh, ai có thể cam đoan về sau sẽ không xuất hiện một Lan Lăng Sinh khác?” Hiện tại cha là thừa tướng như mặt trời ban trưa, tỷ còn có thể thừa hưởng một chút bóng mát, nhưng tình huống Lê quốc tỷ cũng biết, bệ hạ muốn làm suy yếu Ngụy Hàn, làm lớn mạnh tôn thất, Ngụy gia muốn dựa vào cha ở triều đình bài trừ kẻ đối chọi với mình, tâm tư Hàn gia cùng Ngụy gia làm sao giống nhau được?

Huống chi Doanh Vô Kỵ có thân phận đặc thù, hiện giờ bang giao Càn Lê thân mật còn tốt, đợi đến ngày nào đó xích mích, hắn sẽ bị xử lý như thế nào?

Hơn nữa bên kia Càn Quốc Doanh Vô Khuyết như mặt trời ban trưa, Doanh Vô Kỵ lại tà tâm không chết, tỷ nói, chúng ta làm sao an tâm được?”

Hoa Triều hừ lạnh một tiếng: “Vậy thì sao? Đường là ta tự chọn!”

Chương 72: Làm ca nữ để người ta chỉ trỏ Chương 72:

Người dịch PrimeK Tohabong

La Minh lắc đầu: “Nhưng con đường của tỷ, bất luận kẻ nào cũng có thể dễ dàng cắt đứt! Cha làm người tỷ cũng rõ ràng, từ khi làm Thừa tướng, không lúc nào là không yêu quý bề ngoài của mình, chưa bao giờ làm qua chuyện tổn hại thanh danh.”

Tuy nói lần này chỉ là để Lan Lăng Sinh ra mặt, nhưng phàm là suy nghĩ sâu thêm một chút, đều có thể nghĩ đến chuyện này là cha âm thầm ra tay.

Đường đường là thừa tướng một nước, lại ra tay với một con tin đã thất thế. Tỷ cảm thấy, quyết tâm lần này của cha còn

chưa đủ lớn sao?”

Cha vì để cho tỷ nhận rõ hiện thực, không có khả năng buông tha Thư cục Thượng Mặc!”

Hoa Triều tâm lạnh không thôi, quay đầu nói: “Thư cục Thượng Mặc không phải ông ta muốn đánh bại liền đánh bại, chúng ta có kế sách đối phó, sẽ không phiền ngươi hao tâm tổn trí!”

Tuy rằng nàng không biết Doanh Vô Kỵ rốt cục có kế sách đối phó gì, nhưng vẫn là có lòng tin đối với Doanh Vô Kỵ.

La Minh lắc đầu: “Tỷ! Tỷ đừng ngây thơ, hiện tại các đại Thư cục đã liên hợp lại, hội tụ gần trăm nhân công, cải tiến thuật in ấn. Hơn nữa mỗi nhà đều ném ra một đống tiền, đến lúc đó Thư cục Thượng Mặc bán giá bao nhiêu, bọn họ sẽ bán giá thấp hơn!”

Thương nhân nơi khác đều trục lợi, Thư cục Thượng Mặc một là không có cửa hàng, hai là không có được sách giống như, đấu không lại được bọn họ.

Hốc mắt Hoa Triều có chút đỏ lên: “Vậy thì sao? Giá cả và chất lượng sách của chúng ta bày ở chỗ này, cho dù không thể thành đại phú đại quý, nhưng cũng đủ ăn hàng ngày, với lại ta cũng chưa bao giờ mơ tới đại phú đại quý.

Đúng vậy!

Nàng chưa bao giờ nghĩ tới đại phú đại quý.

Mấy ngày nay ở chung, nàng đã thích cuộc sống hôm nay, dù là đầu tư mấy ngàn lượng đến cuối cùng cũng không thu về được vốn, cũng ít nhất có thể nuôi sống gia đình, cứ như vậy mà sống cả đời cũng không phải không thể chấp nhận.

La Minh lắc đầu: “Tỷ! Ta tin tưởng tỷ nói, nếu tỷ là người thích tiền, đã sớm hồi tướng phủ. Nhưng mà…… tỷ muốn,

Doanh Vô Kỵ không muốn sao?

Hoa Triều rốt cục thảng thốt: “Cái gì…’

Thư cục Thượng Mặc này là tỷ cùng Doanh Vô Kỵ một tay thành lập lên, từ khi hắn quyết đoạt đơn đặt hàng của các nước, thì tỷ nên hiểu dã tâm của người này, tuyệt đối không cam lòng làm một con tin thất thế.”

Tỷ muốn rau cháo qua ngày nhưng hắn cam tâm cùng tỷ rau cháo qua ngày sao?

Huống chi chuyện này cũng coi như là bởi vì tỷ gây nên, tỷ có dám chắc hắn về sau sẽ không oán hận tỷ sao?

Hoặc là nói… tỷ nhẫn tâm bởi vì mình, dẫn đến tâm huyết của Doanh Vô Kỵ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát sao?”

Hoa Triều nhịn không được lui về phía sau hai bước, La Minh nói những thứ này, nàng chưa từng suy nghĩ qua.

Nếu Doanh Vô Kỵ thật sự vì chuyện này mà oán hận chính mình, chính mình phải nên làm thế nào?

La Minh hít sâu một hơi: “Cha mặc dù chủ trương thuyết họa Càn, nhưng chỉ cần không liên lụy đến tỷ, cha tuyệt đối sẽ không tự hạ giá trị đi nhằm vào một con tin. Cha để cho ta gọi tỷ về nhà ăn cơm, cha vẫn cảm thấy mình mắc nợ cùng tỷ, nếu tỷ trở về, nói không chừng nguy cơ lần này của Thư cục Thượng Mặc cũng có thể giải quyết dễ dàng!”

Hoa Triều: “……”

Một lát sau, La Minh bị đá ra khỏi sân.

Hoa Triều chán nản ngồi trên ghế đá, hai mắt thất thần.

……

Sáng sớm hôm sau.

Doanh Vô Kỵ ăn xong điểm tâm, đem lệnh bài nhét vào trong ngực, chỉ cảm thấy tâm tình thật tốt.

Thay một bộ quần áo rộng thùng thình, liền đi tới thư phòng.

Tuân lão cẩu vẫn tự cho là thông minh như trước, lệnh bài tới tay so với trong tưởng tượng còn thuận lợi hơn. Bất quá cũng là chính mình làm nền tốt, mấy ngày nay cùng Tuân Chí Doãn trực tiếp hoặc là gián tiếp tiếp xúc, ám chỉ hắn không dưới trăm lần.

Như vậy hiện tại, chỉ cần quyết định rốt cuộc chép quyển sách kia là được.

Hà Đông Hà Tây tất nhiên có thể điều động cảm xúc, bất quá thời đại này quả thực có chút chẳng ra gì.

“Hay là chọn 《 Liêu Trai Chí Dị 》 đi, mình đổi tên thành Sơn Huấn Quỷ Đàm , cùng đề tài với《 Sơn Hải Quỷ Đàm 》 nhưng chắc chắn sẽ đập chết ăn thịt. Còn bút danh lấy tên là Lan Lăng Sinh đi”

Quyết định xong, hắn liền chép lại sách.

Dưới sự tăng tốc của Tỉnh Thần Phù, ký ức về Liêu Trai Chí Dị vô cùng rõ ràng, sao chép là được.

Nhưng dù vậy, chép xong cũng đến chạng vạng tối.

Doanh Vô Kỵ đem sách cất vào trong ngực, dắt theo Bạch Chỉ chạy về Thư cục Thượng Mặc.

Sau khi tới, liền chuẩn bị kêu Ngô Đan, Địch Vân cùng Hoa Triều mở hội nghị, kết quả Ngô Đan cùng Địch Vân đều tới, lại tìm không thấy Hoa Triều.

Hoa Triều tỷ đâu?

Ông chủ!

Một bên mặc giả chạy tới: “Vừa rồi tôi nhìn thấy Hoa Triều cô nương từ cửa sau đi, giống như lên xe ngựa tướng phủ!”

Doanh Vô Kỵ: “???”

~~~~~

Hoàng hôn mặt trời nghiêng về phía tây.

Một chiếc xe ngựa kêu vang chạy tới, bóng xe bị mặt trời chiều kéo dài.

Xe ngựa cuối cùng dừng ở cửa phủ Thừa tướng, La Minh lon ton chạy đến kéo rèm cửa ra: “Tỷ! Về đến nhà rồi!”

Một bóng người xinh đẹp từ trong xe ngựa thò đầu nhìn về bảng hiệu “La phủ”phía trên cửa phủ, mím môi thần sắc có chút giằng co.

Cuối cùng, Hoa Triều vẫn thở dài một hơi, từ trên xe ngựa nhảy xuống.

Một bên vừa vặn đi ngang qua hai nho sinh quý tộc, nhìn thấy Hoa Triều không khỏi có chút kinh ngạc.

Biến mất lâu như vậy, tại sao lại xuất hiện ở cửa tướng phủ? mấy ngày nay có không ít văn nhân không đợi được nàng, đang khóc cha gọi mẹ đây?”

“Xuỵt! Thân thế của Hoa Triều cô nương, ta nghe nói là ……”

Hai nho sinh xì xào bàn tán, bước nhanh rời khỏi đại môn tướng phủ.

La Minh mở miệng mắng: “Hai người này thật kỳ cục, ở sau lưng chỉ trỏ cái gì thế?”

Hoa Triều thần sắc lạnh nhạt: “Làm ca nữ không phải là để cho người ta chỉ trỏ sao? Mau dẫn đường đi!”

Chương 73: Cha con gặp mặt Chương 73: Cha con gặp mặt
~~~~~

Người dịch PrimeK Tohabong

La Minh vội vàng làm thủ thế mời, liền đưa Hoa Triều vào tướng phủ.

Sân tuy rằng thoạt nhìn không tính là xa hoa, nhưng vô cùng trang nhã, mỗi một gốc cây đều là tỉ mỉ thiết kế cắt tỉa qua.

Đi được vài bước, Hoa Triều nhìn thấy La Yển đang đứng chờ ở cửa.

La Yển kích động bước lên đón: "Hoa Triều, cuối cùng con cũng chịu gặp cha rồi!

Hoa Triều trên mặt nhìn không ra chút biểu tình nào, chỉ là hơi hơi cúi người: "Tướng gia thủ đoạn cao siêu, tiểu nữ tử lại dám có đạo lý chống lại?"

La Yển thần sắc có chút xấu hổ, chỉ vào đầy bàn đồ ăn: "Mau ăn cơm đi, đồ ăn đều sắp nguội rồi!"

Nếu là người khác nói chuyện với lão ta như vậy, chỉ sợ chết cũng không biết chết như thế nào.

Nhưng Hoa Triều nói như vậy, ông ta cũng không dám có chút không vui, bởi vì Hoa Triều thật dám chết trước mặt lão ta!

Bằng không, lão ta cũng sẽ không tưởng niệm nữ nhi nhiều năm như vậy, nhưng rốt cuộc vẫn không làm cách nào đón Hoa Triều về.

Đa tạ!

Hoa Triều gật đầu, trực tiếp vào nhà tìm một vị trí ngồi xuống.

Trong lòng La Minh lộp bộp, hắn và Hoa Triều đã thương lượng trước, bất luận như thế nào, trước hết làm vui lòng La

Yển rồi nói sau.

Lại không nghĩ tới, oán khí trong lòng Hoa Triều lại lớn như vậy.

Hắn cẩn thận liếc La Yển một cái, sợ La Yển mắng hắn.

La Yển ngay cả tâm tư trừng hắn một cái cũng không có, khuôn mặt tươi cười ngồi ở bên cạnh Hoa Triều: "Hoa Triều! Đây là bánh hoa quế mẹ con thích ăn nhất khi còn sống, cha đặc biệt sai người mang đến từ Khúc Ốc, con nếm thử có ngon không?."

Hoa Triều mặt mày rủ xuống: "Từ lúc bắt đầu có trí nhớ, tôi chưa bao giờ thấy mẹ ăn qua bánh hoa quế, tướng gia có phải nhớ lầm rồi không?"

La Yển: "……"

Hô hấp của ông ta có chút ngưng trệ, da mặt thả lỏng đều có chút run nhè nhẹ, trên mặt già nua tràn ngập quẫn bách.

Trong lòng Hoa Triều dâng lên một tia đùa cợt, nàng há chỉ chưa từng thấy mẫu thân ăn qua bánh hoa quế? Ngay cả nàng trộm mua bánh hoa quế cũng sẽ bị mắng một trận, sau đó chính là hai mẹ con ôm đầu khóc.

Nàng vẫn không biết bởi vì cái gì, thẳng đến cái đêm mưa kia, mẫu thân sốt cao không hạ nói mê sảng, mới biết được người phụ lòng này trước khi đi kinh đô, tốn không ít tiền mua cho bà một hộp bánh hoa quế, còn hứa hẹn nếu làm quan thì nhất định mỗi ngày sẽ mua bánh quế cho bà ăn".

Càng châm chọc chính là, số tiền này vẫn là lộ phí bà hát rong đưa cho hắn".

Bất quá Hoa Triều vẫn không làm phật ý ông ta, gắp một miếng cắn một miếng.

La Yển lúc này mới nở nụ cười: "Còn món này nữa…"

Hoa Triều lại theo lời nếm thử một miếng.

Từ đầu tới cuối, đều là La Yển mời, Hoa Triều động đũa, La Minh ở bên cạnh một hồi nhìn cha một hồi nhìn tỷ, rụt cổ không nói một lời.

Rốt cục, Hoa Triều buông đũa xuống: "Tướng gia, chúng ta nên bàn chính sự.

La Yển cười nói: "Đây là tiệc gia đình, không nói chuyện chính sự!

Hoa Triều ánh mắt rùng mình: "Tốt lắm! Nếu gia yến đã ăn xong, tiểu nữ cáo lui!"

"Chờ một chút!"

La Yển thở dài một hơi: "Con muốn nói chuyện của Thư cục Thượng Mặc?"

Hoa Triều xoay người, cắn răng cúi người: "Kính xin tướng gia giơ cao đánh khẽ, tha cho Thư cục Thượng Mặc. Nếu không chuyện này truyền ra ngoài, đối với thanh danh tướng gia cũng không tốt".

La Yển bất đắc dĩ lắc đầu: "Con là vì Doanh Vô Kỵ sao!"

Hoa Triều từ chối cho ý kiến: "Thư cục Thượng Mặc chính là tâm huyết hai người chúng ta sáng lập, hắn cũng là một người vô cùng tốt, bất luận như thế nào tôi cũng không đành lòng nhìn Thư cục Thượng Mặc suy bại".

La Yển thở dài: "Hiện tại ở Càn Quốc, Doanh Vô Khuyết như mặt trời ban trưa, Doanh Vô Kỵ chẳng qua chỉ là một con tin thất thế, cho dù ta từ trước đến nay chủ trương địch Càn, cũng không cần phải so đo với hắn. Nhưng hắn không nên hết lần này tới lần khác trêu chọc con. Hoa Triều, con có biết phụ thân có bao nhiêu lo lắng không?"

Lời nói này, đã sớm nghe không biết bao nhiêu lần rồi.

Hoa Triều cắn răng: “Vậy tướng gia làm thế nào mới có thể tha cho Thư cục Thượng Mặc?”

La Yển nhìn con gái: “Rời khỏi Doanh Vô Kỵ, về tướng phủ ở đi, chỉ cần như vậy, sau này ta nhất định sẽ không làm khó Doanh Vô Kỵ, thậm chí còn có thể giúp đỡ hắn một chút”.

“Thật sao?”

“Thật!”

“La Yển gật đầu, những năm gần đây ông ta càng cảm giác được sự uy hiếp của Càn Quốc, nếu có thể ủng hộ Doanh Vô Kỵ lớn mạnh, lại tìm một cơ hội đưa hắn về Càn Quốc, hắn nhất định có thể dựa vào thế lực mẫu tộc đối chọi với Doanh Vô Khuyết, việc hai công tử đấu đá, đối với Lê Quốc là chuyện tốt.

Đương nhiên, đây đều là chuyện sau này, hiện tại ông ta chỉ muốn con gái về nhà.`

Nhìn bộ dáng hiện tại của Hoa Triều, rõ ràng có chút dao động.

Trong lòng Hoa Triều đích xác đang giằng co, nếu là như vậy, đối với Doanh Vô Kỵ tất nhiên là vô cùng tốt, nhưng hết lần này tới lần khác lúc này bộ dáng mẫu thân lệ rơi đầy mặt lại hiện lên trong đầu, làm cho lòng nàng như bị đao cắt.

La Yển rèn sắt khi còn nóng nói: “Trong tướng phủ có một cái sân, vốn là ta chuẩn bị cho hai mẹ con các con, đến bây giờ vẫn luôn không có người ở, đến lúc đó con vào ở đi, chỉ cần con không đồng ý, ai cũng không thể đi vào quấy rầy, bao gồm cả cha. Bình thường con ra vào cũng hoàn toàn tự do, chỉ cần buổi tối trở về ở là được!”

Như vậy có thể không cần nhìn thấy La Yển?

Hoa Triều trong lòng do dự, lần đầu tiên có chút động tâm, chủ yếu nàng cũng không muốn nhìn thấy tâm huyết Doanh Vô Kỵ bị đốt sạch.

Nhưng bóng ma 27 năm lưu lại thật sự quá lớn, nàng cắn chặt môi, không mở miệng nói chuyện.

La Yển vội nói: "Đúng rồi! Cha còn chuẩn bị cho con một niềm vui bất ngờ, con có muốn xem không?"

Cái gọi là vui mừng này, La Minh ở trên xe ngựa đã nói cho nàng biết.

Nàng hỏi La Minh, La Minh lại nói mình cũng không biết, chỉ nói thứ này có thể chứng minh tâm tình của La Yển đối với mẫu thân nàng.

Chương 74: Chắp cánh khó bay Chương 74

Hoa Triều gật đầu: "Ừm…"

La Yển như trút được gánh nặng, cuối cùng cũng nở nụ cười: "Uyển Thu, ra đây đi!"

Nghe được cái tên này, thân hình Hoa Triều nhất thời run lên.

Bởi vì Uyển Thu chính là tên của mẫu thân của nàng!

Uh!

Một giọng nữ ôn hòa vang lên, sau đó một bóng dáng từ sau bình phong đi ra.

Tóc dài như gấm, da thịt trắng như tuyết, khuôn mặt như thiếu nữ nhưng lại mang theo chút hiền lành ôn hòa không thuộc về tuổi này, hẳn là hơn 20 tuổi.

Quan trọng nhất là, người con gái này không ngờ dung mạo có 6 phần giống với Hoa Triều, giống y như mẫu thân trong ấn tượng của nàng.

Hoa Triều thất thần một lát, sắc mặt càng thêm khó coi: “Cô ta là ai?”

“Cô ta, cô ta……”

La Yển tự nhiên có chút khẩn trương, sắp xếp lại chút từ ngữ mới lên tiếng: “Trước đó vài ngày ta ra ngoài khảo sát dân tình gặp được nàng, từ lần đầu tiên gặp được nàng, ta liền nhận định nàng nhất định là mẹ con chuyển thế!’

Hoa Triều: “????”

La Yển: “Hoa……”

Mẹ mới qua đời vài năm, nữ nhân này lại bao nhiêu tuổi, ông nói cô ta là mẹ tôi chuyển thế?”

La Yển: “……”

La Minh: “……”

Trên mặt hắn trắch bệch.

Lại còn nói là niềm vui bất ngờ

Ối giời đất ơi

Không phải là hù dọa ta đấy chứ?

La Minh thật sự có chút tê dại.

Sớm nên nghĩ đến!

Sớm nên nghĩ đến!

Lúc đó ông ấy bảo mình mang bài thơ “Người mới không bằng người cũ” kia đưa cho tỷ tỷ, mình nên nghĩ đến.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, cha mình ở trên chính đàn đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, đối đãi nữ nhân đối đãi với con cái, tư duy lại kỳ lạ như thế…!

La Yển còn đang ở trong cơn mê, nhất thời không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Uyển Thu tò mò đánh giá Hoa Triều.

Hoa Triều cũng tức giận nhìn Uyển Thu, hiện tại nàng chỉ muốn đập nát tất cả những thứ có thể chạm vào trước mắt, nhưng đến cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Nàng nghiến chặt răng nhìn về phía La Yển: "Tướng gia! Tiểu nữ tử cáo từ, tướng phủ quá nhiều người, tôi không ở được! Sau này Doanh Vô Kỵ tôi sẽ không gặp nữa, nhưng xin tướng gia giơ cao đánh khẽ buông tha Thư cục Thượng Mặc, cáo từ!

Dứt lời, trực tiếp phất tay áo rời đi.

La Yển còn muốn nói gì đó, lại nghe thấy bên cạnh vang lên một âm thanh u oán.

"Thì ra tôi chỉ là vật thay thế cho mẹ của cô gái kia?"

Không……

"Không phủ nhận, cho dù là như vậy, ta vẫn yêu nàng".

"Uh"

Nhìn cô gái tóc đen và La Yển tóc bạc phơ thâm tình nhìn nhau.

La Minh chỉ cảm thấy dạ dày quay cuồng, vội vàng chạy ra ngoài đuổi theo: "Tỷ! Chờ em một chút!"

Một đường theo tới cửa tướng phủ.

"Tỷ! Em thật không ngờ lại như vậy!"

"Tỷ! Tỷ hiểu La Minh cho dù ghê tởm, cũng không có ghê tởm như vậy đâu!"

"Tôi thật không biết "niềm vui" cuối cùng lại là cái này!

"Tỷ! Về sau tỷ sẽ không… không để ý tới em nữa phải không……"

Hoa Triều dừng bước: “Đủ rồi!”

La Minh vội vàng im lặng, vẻ mặt xấu hổ cúi đầu.

Hoa Triều đã rơi nước mắt như mưa: “Vì sao mỗi người các ngươi đều không hy vọng ta sống vui vẻ?

Cũng bởi vì ta là con gái của La Yển, cho nên Thư cục không thể mở, cho nên Doanh Vô Kỵ cũng có thể hận ta, cho nên bên cạnh ta không nên có một người thật lòng đối tốt với ta?”

La Yển thật độc ác, ta có tài đức gì mà có huyết mạch của ông ta? Được, mục đích của ông ta đã đạt được, mục đích của ngươi cũng đã đạt được, vui vẻ chứ?”

La Minh chỉ cảm thấy ngực khó chịu: “Tỷ! Vậy sau này tỷ định làm gì?”

Hoa Triều quay đầu đi chỗ khác: “Ta tính làm sao bây giờ không liên quan đến ngươi, dù sao ta sẽ không gặp lại Doanh Vô Kỵ nữa, nhưng ta không muốn nhìn thấy tâm huyết của hắn bị hủy diệt, bằng không ta thành quỷ cũng không tha thứ cho ngươi!”

Nói xong nàng liền quay đầu rời đi.

La Minh đứng tại chỗ, muốn đuổi theo, lại cảm giác không còn mặt mũi nào đối mặt với nàng.

Hoa Triều bước đi rất nhanh, lúc đến đại môn tướng phủ, lại nghe được một âm thanh quen thuộc đang mắng chửi đĩnh đạc.

“Ta là Công tử Càn quốc, muốn gặp Thừa tướng nhà ngươi, chính là chuyện ngoại giao, ngươi một người gác cổng dựa vào cái gì ngăn cản ta?”

“Đang thông báo á? Vậy ngươi đi vào thông báo đi, cứ đứng bất động mãi thế, ngươi cho ta mù à? Cái kiểu thông báo

của ngươi khác gì tiểu nhị quán cơm nói đang làm cơm canh?"

"Nói không nghe phải không? Chớ trách ta động thủ, tên gác cổng như ngươi không gánh nổi tội danh làm tổn hại quan hệ hai nước đâu"

"Á….. Hoa Triều tỷ?"

Doanh Vô Kỵ đang ở cửa lớn cùng người gác cổng đôi co, liền thấy một bóng dáng quen thuộc ra tướng phủ, trực tiếp xoay người bước nhanh về phía đó

Hắn nhanh chóng đuổi theo, Hoa Triều bước đi nhanh hơn.

Nàng chạy trốn.

Hắn đuổi theo.

Nàng chắp cánh khó bay.

Hoa Triều dù sao cũng không có tu vi trong người, còn chưa đi được mấy bước đã bị Doanh Vô Kỵ nắm lấy cổ tay.

Doanh Vô Kỵ có chút bất mãn: "Tỷ chả nói chả rằng liền đến tướng phủ, tỷ có biết đệ có bao nhiêu gánh nặng…"

Nhìn thấy đôi mắt muốn khóc của Hoa Triều, hắn dừng lại, một lát sau, nhẹ nhàng thở dài: "Hoa Triều tỷ, lên xe ngựa rồi về nhà nói đi!"

Hoa Triều không biết nói cái gì, chỉ là giãy giãy cổ tay, quật cường nhìn Doanh Vô Kỵ, như thế nào cũng không muốn bước.

Doanh Vô Kỵ trong lòng mềm nhũn, ôn hòa nói: "Tỷ tin tưởng đệ không? Nghe lời đi!"

Ánh mắt ấm áp này khiến Hoa Triều cảm thấy an tâm.

Trong lòng nàng thầm than một tiếng, nếu như vậy, vẫn là nghe xem hắn muốn nói cái gì đi!

“Uh!”

Hai người trở lại trên xe ngựa của sứ quán Càn Quốc trước cửa tướng phủ, liền trực tiếp để Bạch Chỉ đánh xe rời đi.

Thoát khỏi tầm mắt người ngoài, tâm tình tích tụ đã lâu của Hoa Triều rốt cuộc không nhịn được nữa, liền gục vào vai Doanh Vô Kỵ khóc rống lên.

Chờ nàng giải tỏa được cảm xúc.

Doanh Vô Kỵ mới mở miệng hỏi: “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì, từ tối hôm qua lúc đệ rời khỏi Thư cục, tỷ kể cho tất cả cho đệ nghe một lần!”

Uh!

Chương 75: Cực kỳ giận dỗi Chương 75: Cực kỳ giận dỗi

Người dịch PrimeK Tohabong

Hoa Triều đáp một tiếng, liền đem sự tình một năm một mười nói ra.

Cuối cùng bổ sung một câu: “Đợi lát nữa về Thư cục, ta sẽ mang đồ đạc của ta đi, chuyển về chỗ ở trước kia của ta, đệ mở Thư cục cho tốt, đừng để những Thư cục khác so sánh.

Doanh Vô Kỵ khóe miệng giương lên: “Được! Bất quá tỷ đầu tư ngân lượng, đệ cũng sẽ không trả’.

Hoa Triều: “……”

Trong lúc nhất thời có chút chua xót.

Nàng quay đầu đi chỗ khác, không nói gì.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: “Tỷ còn cho là thật à, tất cả tiền tỷ đều ném vào, về sau không muốn sống nữa hả?”

Hoa Triều: “Không sống nữa”.

Có thể nói đang cực kỳ giận dỗi.

Doanh Vô Kỵ hai tay nâng mặt nàng, nhìn vào mắt nàng: "Cho nên tỷ đi tướng phủ, chỉ là lo lắng sau khi Thư cục đóng cửa, trong lòng đệ oán hận tỷ?"

Uh!

Hoa Triều cúi đầu.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Nếu là không có tỷ đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, Thư cục này căn bản là mở không nổi, cái này nếu đệ đều có thể trách móc tỷ thì đệ còn là người sao?"

"Trong lòng Hoa Triều có chút xúc động, vội vàng hỏi: "Nhưng kỹ thuật in ấn là của đệ, đệ làm sao có thể cam tâm chắp tay nhường cho người khác?"

Đệ đương nhiên không cam lòng, nhưng đó cũng là vấn đề của người khác, tại sao đệ phải trách tỷ?"

"Nhưng thừa tướng là bởi vì ta……"

"Nếu không phải bởi vì đệ thì tỷ cũng không muốn đi gặp ông ta!"

"……"

Hoa Triều nhịn không được gật gật đầu, cảm giác những lời này thật có đạo lý.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Nếu như là bởi vì sợ đệ oán hận tỷ, vậy tỷ cũng không cần ủy khuất chính mình như vậy. Nhưng nếu như tỷ sợ đi theo đệ sẽ phải bồi thường tiền, vậy lát nữa tỷ liền thu dọn đồ đạc trở về đi. Dù sao Thư cục chúng ta có thể kiếm tiền, qua vài ngày nữa đệ sẽ đem tiền đầu tư trả lại cho tỷ!"

Nghe nói như thế, Hoa Triều như trút được gánh nặng, rốt cục khôi phục nụ cười.

Nàng khẽ gắt một cái: “Lúc trước đệ tay không bắt giặc, ta còn không sợ thua lỗ. Bây giờ sắp lấy lại vốn rồi, đệ đừng hòng đá văng ta’.

Cũng đúng lúc này.

Xe ngựa dừng lại.

Doanh Vô Kỵ nhảy xuống xe, vươn tay về phía Hoa Triều: “Về đến nhà, Hoa Triều tỷ!

Hoa Triều lau nước mắt, cười tươi như hoa: “Ừ! Về nhà!”

Nhìn hai người sóng vai trở lại cửa hàng.

Bạch Chỉ vẻ mặt có chút ghen ghen, phồng má trắng nõn, bước nhanh theo vào, rất nhanh liền theo hai người vào thư phòng.

Hoa Triều vừa mới vào cửa, liếc mắt một cái liền thấy được sách trên bàn.

Sơn hối quỷ đàm?

Lan Lăng Sinh?

Nàng nhất thời liền hiểu được ý của Doanh Vô Kỵ, khẽ gắt một tiếng nói: “Chiêu này đệ cũng có thể nghĩ ra, thật đúng là quá xấu’.

Doanh Vô Kỵ cười hắc hắc, không nói thêm gì.

Hoa Triều mím môi, lật xem một chút, rất nhanh liền xem xong câu chuyện thứ nhất, trong ánh mắt dị sắc liên tục: “Đây là đệ viết?”

Doanh Vô Kỵ gật đầu: “Đương nhiên!’

Cái này cái này……

Hoa Triều vẻ mặt có chút kích động: “Những châu chuyện hay như vậy, chắc chắn là áp đảo Lan Lăng Sinh, Thư cục

được cứu rồi!”

Ngay từ đầu nàng còn tưởng Doanh Vô Kỵ “Qua vài ngày liền đem tiền trả lại cho tỷ” là nói đùa, nhưng hiện tại xem ra, thật đúng là có khả năng khởi tử hồi sinh.

Doanh Vô Kỵ lại lắc đầu: “Vốn đệ định dùng cái này để xoay chuyển tình thế, nhưng hiện tại đệ đổi chủ ý!”

Hoa Triều sửng sốt một chút: “A? Vì sao?’

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Bởi vì đệ có câu chuyện hay hơn!”

Hoa Triều hỏi: “Chuyện gì?”

Doanh Vô Kỵ trực tiếp cầm bút chấm mực, ở trên giấy viết ra ba chữ to.

Trát Mỹ Án

……..

Trát Mỹ Án

Hoa Triều có chút khó hiểu, theo mặt chữ đại khái có thể lý giải, đây là câu chuyện về một vụ án, trong lòng cũng có vài phần tò mò, đây rốt cuộc là một câu chuyện như thế nào.

Chỉ là……

Nàng chậm rãi lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Vô Kỵ, ta vẫn đề nghị đệ viết cái《 Sơn hối quỷ đàm 》.”

Theo lý trí,khẳng định bảo đảm hơn một chút, dù sao nó cũng khá giống với , chỉ cần hơi có chút không chú ý, sẽ lẫn hai quyển với nhau, hoàn toàn có thể thừa dịp độ hot của quyển thứ 2 chưa hết, có thể tung ra bán.

Tuy rằng cũng không phải là《 Sơn hải quỷ đàm 》thật, tác giả cũng không phải thật sự là Lan Lăng Sinh, nhưng

truyện cũng hay thực sự, cho thấy tác giả có bút lực cực cao, người mua coi như phát hiện cũng không có khả năng đổi ý.

Ngược lại là

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Hoa Triều tỷ, đệ biết tỷ đang lo lắng cái gì. Bất quá tỷ yên tâm, đệ có lòng tin khiến nó trở nên bán chạy'.

Nhưng……

"Không nhưng gì hết, chẳng lẽ tỷ không muốn đọc xem nó là truyện gì hả?"

'Cái này…… Được! Ta mài mực cho đệ!"

Hoa Triều cuối cùng vẫn nghe theo ý kiến của Doanh Vô Kỵ, thắp mấy cây nến xanh, chiếu cả thư phòng ấm áp sáng ngời, sau đó liền đứng trong thư phòng, vén sợi tóc rủ xuống, lẳng lặng mài mực.

Dưới ánh nến chiếu rọi, vô cùng ôn hòa động lòng người.

Doanh Vô Kỵ hoảng hốt một hồi, liền cười ngồi xuống, cầm bút lông lên viết chữ.

Bạch Chỉ thấy có chút buồn cười, vội vàng nói: "Công tử, em bóp vai cho công tử!"

Nói xong, liền vươn bàn tay nhỏ bé trắng nõn, xoa bóp vai Doanh Vô Kỵ.

Giai nhân ở bên cạnh, hương thơm phảng phất.

Doanh Vô Kỵ không khỏi chép miệng, cái này mẹ nó may mà mình chỉ là đứa chép truyện, chứ trong hoàn cảnh này, cho dù tác giả gốc đích thân ngồi đây cũng không còn tâm tư nào mà viết truyện!

Lúc mới hạ bút, còn có chút loạn tâm

Bất quá viết viết, liền dần dần chuyên chú.

Cũng không phải bởi vì hắn vứt bỏ tạp niệm, mà là tiểu nha đầu Bạch Chỉ này lúc đầu xoa xoa bóp bóp, sau bị những dòng chữ trên trang giấy thu hút, không biết từ đâu móc ra một bao hạt dưa, ở bên cạnh vừa nhìn vừa kẽo kẹt kẽo kẹt cắn.

Hoa Triều sau khi đọc truyện, cũng không cách nào giữ được vẻ điềm tĩnh, ánh mắt gắt gao dõi theo từng con chữ trên ngòi bút của Doanh Vô Kỵ.

Chương 76: Trát Mỹ Án Chương 76: Trát Mỹ Án

Người dịch PrimeK Tohabong

Trên trang giấy, câu chuyện này đã có khởi đầu.

Trong chuyện xưa, Trần gia là một quý tộc suy tàn, lúc Trần Thế Mỹ sinh ra, gia cảnh đã không khác bình dân, bất quá hắn rất may mắn, cưới được một thê tử ôn hòa hiền lành, tên là Tần Hương Liên, hai vợ chồng tương kính như tân, cuộc sống một nhà vô cùng viên mãn.

Vốn tưởng rằng cuộc sống sẽ tiếp tục hạnh phúc như vậy, bỗng nhiên có một ngày, Trần Thế Mỹ được một quý nhân đại tộc ở quê nhà đề bạt, còn được tiến cử đến đô thành, chỉ cần thông qua khảo hạch của Tống vương, liền có thể làm quan trong triều đình.

Tần Hương Liên tuy rằng đối với trượng phu vạn phần không nỡ, nhưng vẫn là vì lý tưởng của trượng phu, bán gần nửa gia sản lấy tiền mặt, đưa trượng phu đi xa, cũng chưa từng nghĩ ngay tại ngày trượng phu rời đi, nàng đã mang thai.

Trong nháy mắt, thời gian trôi qua một năm rưỡi.

Trong khoảng thời gian này, Tần Hương Liên viết vô số phong thư gửi về kinh đô, mấy tháng trước còn nhận được hồi âm, càng về sau một phong thư hồi âm cũng không nhận được, nàng lo lắng trượng phu đã gặp bất trắc, liền mang theo con nhỏ mới nửa tuổi chạy tới kinh đô.

Lúc tìm kiếm, chỉ có thể nghề lấy hát rong mà sống, hát một tháng, nhưng rốt cuộc không tìm được tung tích vị hôn phu.

Cho đến có một ngày, nhà Thừa tướng gả con gái, cử hành tiệc cưới, gọi Tần Hương Liên mời qua hát đàn ca, rốt cục…… Nàng thấy được tân lang chính là Trần Thế Mỹ.

Tần Hương Liên đau lòng muốn chết, ở tiệc cưới hát bài, sau đó liền mang theo con nhỏ chuẩn bị rời khỏi Giáng Thành, không bao giờ muốn gặp mặt tên đàn ông cặn bã nữa.

Ngay trước ngày nàng rời đi, Trần Thế Mỹ chủ động tìm tới Tần Hương Liên, nói tất cả đều là vì hai mẹ con các nàng có thể sống những ngày tốt lành, để cho hai mẹ con nàng chờ một chút, qua vài ngày nữa nhất định đón hai mẹ con nàng đến Trần phủ.

Tần Hương Liên nhận lời.

Lại chưa từng nghĩ, Trần Thế Mỹ lo lắng bí mật bại lộ, ảnh hưởng con đường làm quan của mình, phái ra sát thủ…

Phù……

Doanh Vô Kỵ thở phào nhẹ nhõm, buông bút lông xuống.

Bạch Chỉ không nhịn được thúc giục: “Sau đó thì sao, sau đó thì sao?”

“Sau đó không còn nữa!”

Doanh Vô Kỵ buông tay.

Bạch Chỉ nóng nảy: “Công tử gạt người, chuyện mới kể được một nửa, làm sao có thể kết thúc được?”

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, trực tiếp đem mấy trang giấy thu lại một chỗ rồi viết 3 chữ “Trát Mỹ Án” ra mặt sau, rồi ghi thêm chữ: Thượng (quyển 1) xuống dưới, cười hì hì nói: “Nhiều chữ

lắm, khẳng định là phải chia làm hai quyển bán mới kiếm được tiền!”

Bạch Chỉ: “……”

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được kỹ pháp phàm cấp 《 kiếm chiêu cơ sở: Tước 》.

Doanh Vô Kỵ nhìn bộ dáng cô nàng chăm chú đọc một hơi biết được ở thế giới này chưa thể có bản sao của bản gốc nên vẽ hươu vẽ vượn thêm ra tình tiết cho gay cấn nhất là đoạn Trần Thế Mỹ vì quyền thế, cuối cùng mưu đồ ám sát hai vợ con.

Hắn nhìn về phía Hoa Triều, lại thấy Hoa Triều đang lau nước mắt, liền mở miệng hỏi: “Hoa Triều tỷ, tỷ cảm thấy đệ viết như vậy thích hợp không?”

Hoa Triều có chút chần chờ, nhưng lại có hai hình ảnh không ngừng lóe lên trong đầu.

Một bộ dáng thê thảm là mẫu thân mình trong đêm mưa bệnh chết.

Một hình ảnh khác là vừa rồi, La Yển lôi kéo một người con gái tướng mạo rất giống mẫu thân mình, chẳng biết xấu hổ tự nói với mình, người con gái này chính là mẫu thân mình chuyển thế.

Cuối cùng, nàng cắn chặt răng: “Cách làm của hắn, so với giết chúng ta còn ác hơn!”

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu: “Vậy được! Tỷ đã đồng ý, vậy cứ viết như vậy đi……”

“Không được!”

Hoa Triều đè mu bàn tay Doanh Vô Kỵ lại, hốc mắt phiếm hồng nói: “Ta biết đệ muốn trút giận thay tỷ tỷ, chỉ là La Yển

từ trước đến nay yêu quý thanh danh của mình, cho dù không dám động đến đệ, ông ta cũng có vô số thủ đoạn phong cấm thu hồi Trát Mỹ Án.

"Vậy thì trực tiếp chuyển sang bán Sơn hối quỷ đàm nhé, để xem Thư cục có sống được không?"

Nhưng tội gì phải như vậy? Gây phiền toái cho Thư cục!"

"Như thế nào tính là phiền toái đây?"

Doanh Vô Kỵ cười cười, rút tay ra khỏi bàn tay mềm mại của nàng rồi úp tay lên mu bàn tay nàng: "Đệ chính là loại người chịu không nổi ủy khuất, tỷ là tỷ tỷ tốt của đệ, sao có thể để cho La Yển khi dễ tỷ chứ?"

Trong lòng Hoa Triều run lên, cảm thụ nhiệt độ ấm áp trên mu bàn tay, nhìn gương mặt góc cạnh rõ ràng của Doanh Vô Kỵ, chỉ cảm thấy một dòng nước ấm quanh quẩn ở trong lòng.

Trong ấm áp, lại giống như có một tia tiếc nuối nho nhỏ.

Nàng nhẹ nhàng cười: "Tâm ý của đệ, tỷ tỷ tâm lĩnh, bất quá hiện tại chúng ta vẫn là phải…"

Doanh Vô Kỵ xua tay: "Hoa Triều tỷ, tỷ không cần khuyên đệ! lúc này đây đệ ngoại trừ vì tỷ trút giận, còn có một chuyện hết sức trọng yếu phải làm!"

Hoa Triều nghi hoặc hỏi: "Chuyện gì?"

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Lần này Thư cục có thể làm được, tỷ giúp đệ rất nhiều, Thư cục mặc dù đã rất thành công, nhưng tính toán cụ thể, tỷ vẫn chưa kiếm lại được tiền vốn về, mà đệ lại chưa làm được cái gì cho tỷ."

Lần này 6 nước thịnh hội, Chu thiên tử đều phái quan viên Nhạc phủ xuống, nếu có thể loại thơ ca tốt, thậm chí có thể ghi vào Chu Nhạc phủ.

Tỷ tâm tâm niệm niệm gánh hát hồi lâu, quyển 1 « Trát Mỹ Án », chẳng lẽ tỷ không muốn nó trở thành hí khúc để hát sao?”

Hoa Triều: “!!!”

Đôi mắt đẹp rưng rưng làm rung động lòng người.

~~~~~~

Chương 77: Nhạc nghệ tinh thông Chương 77: Nhạc nghệ tinh thông

Người dịch PrimeK Tohabong

Hí khúc!

Hai chữ này, đánh trúng nội tâm Hoa Triều.

Đối với nàng mà nói, hí khúc có ý nghĩa phi phàm, hí khúc không chỉ nuôi sống nàng, mà còn là di vật trân quý nhất mà mẫu thân để lại cho nàng, đây là thứ mà cả đời nàng cũng không thể dứt bỏ.

Một chồng kịch thật dày kia, là tâm huyết của hai mẹ con nàng sưu tập được, nhưng thời gian ra mắt lại như gần trước mắt lại xa tận chân trời.

So với Thất Luật và Thất Tuyệt, loại hình thức hí khúc này nhiều nhất chỉ có thể tính là mầm non, cung cấp cho quý tộc tiêu khiển còn tạm được, thật sự khó có thể đăng quang nơi thanh nhã, về phần hí kịch, lại càng không thể hy vọng xa vời.

Nhưng bây giờ, dường như nàng đã nhìn thấy hy vọng.

Nếu thật sự có thể giành được sự ưu ái của quan viên Nhạc phủ, lúc nàng còn sống không chừng có thể nhìn thấy hí kịch được ghi vào Chu Nhạc phủ, mẫu thân dưới suối vàng có biết, hẳn là cũng có thể nhắm mắt.

Vô Kỵ……
~~~~~~

Hoa Triều nhìn Doanh Vô Kỵ, trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải.

Nếu không biết nói cái gì, vậy thì làm cái gì đi.

Nàng tiến lên một bước, gắt gao ôm Doanh Vô Kỵ vào trong ngực.

Doanh Vô Kỵ vốn đang nhàn nhã ngồi, chỉ cảm thấy thoáng cái trời liền tối, ngay sau đó liền rơi vào hạnh phúc hít thở không thông.

Thật mềm, thật ấm.

Tôi ngất mất.

Qua thời gian ước chừng hơn 10 hơi thở, hắn mới thấy lại ánh sáng.

Hoa Triều lúc này mới phản ứng lại mình đã làm cái gì, khuôn mặt ôn hòa quyến rũ dưới ánh nến kiều diễm ướt át, nàng giả bộ đạm định: "Yên tâm! Chờ hí kịch được ghi vào nhạc phủ, nhất định là tên tỷ đệ chúng ta.

"Đương nhiên phải như vậy rồi!"

Doanh Vô Kỵ cười cười, lưu luyến nhìn thoáng qua chỗ vừa rồi thiếu chút nữa làm mình chết ngạt.

Hoa Triều cắn môi nói: "Nhưng Trát Mỹ Án này…"

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng dời tầm mắt sang một bên, cướp lời nói: "Danh tiếng không đủ, điểm ấy không cần lo lắng, đệ tự có cách đối phó, Hoa Triều tỷ chỉ cần suy nghĩ thật kỹ hí kịch này diễn như thế nào là được, dù sao cũng cần không ít diễn viên".

"Yên tâm, ta biết một ít ca kỹ, bọn họ nhất định sẽ hỗ trợ, ta, ta đi tìm bọn họ đây!"

Hoa Triều nói xong, liền rời khỏi thư phòng như chạy trốn.

Cạch!

Cánh cửa đóng lại, Hoa Triều dựa lưng vào bức tường sân sau, nhìn vào ánh trăng sáng dưới bầu trời đêm, thở gấp và tim đập thình thịch.

Trong lúc nhất thời, nàng giống như có chút lý giải vì sao mẫu thân mình năm đó tại sao lại khăng khăng một mực đối với La Yển như vậy rồi.

Nhưng nghĩ lại, La Yển cũng xứng so sánh với đệ đệ tốt của mình?

Phù!

Phù!

Phù!

Hắn là đệ đệ tốt, sao mình lại đem hắn ra so sánh như vậy?

Hoa Triều khẽ gắt một cái, vuốt ve hai má nóng lên của mình, trong lòng vừa hạnh phúc, vừa ủ ê.

……

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được pháp thuật đặc thù Huyền cấp《 Ma Chủng》.

【 Lời nhắc 】 kí chủ trong cơ thể không có điều kiện tồn tại ma chủng, hấp thu thất bại, kí chủ có thể tự chọn ma chủng được cấp, trong vòng một khắc nếu không được cấp, thì ma chủng tiêu tán.

Ma chủng?

Doanh Vô Kỵ trong lòng lộp bộp, hắn ngày đó gặp Hoa Triều lần đầu tiên, liền phát hiện phía sau thang cảm xúc của nàng có hai quả cầu ánh sáng, một cái hoàng cấp một cái huyền cấp, hoàng cấpđã bị mình đạt được.

Không nghĩ tới Huyền cấp kia lại là ma chủng, nhưng ma chủng rốt cục là cái gì?

Cẩn thận nhìn lại, rốt cục nhìn ra manh mối.

Hạt giống tâm ma, dưới điều kiện nhất định, có thể dễ dàng dẫn đến trưởng thành thành tâm ma, cũng hình thành pháp thuật bổn mạng.

Doanh Vô Kỵ sắc mặt hơi trầm xuống: "Cái này……"

Mặc cho ai cũng có thể nhìn ra, nhân sinh bi thảm từng trải qua vẫn luôn là một cơn ác mộng đối với Hoa Triều không thể nào gạt bỏ được, nói nàng sẽ hình thành tâm ma cũng không phải là chuyện cực kỳ thái quá.

Nhưng thế giới này nhiều người có tâm ma, nhưng hình thành pháp thuật bổn mạng cũng là vạn người có một.

Nhưng theo giới thiệu về "Ma chủng" cũng là trăm phần trăm hình thành pháp thuật bổn mạng, dường như có thể xác định, ma chủng này là có người trồng.

Và hình thành cũng giống như cái kiểu trực tiếp đối mặt với đau khổ như Vi Nga phái, hơn nữa trở thành giáo lý đau khổ của bản thân

Cho nên nói… Hoa Triều không chỉ trong lúc vô tình trở thành công cụ ám sát mình của giáo phái Vi Nga, mà ngay cả chính nàng cũng bị Vi Nga phái theo dõi?

Cẩn thận nghĩ lại, rất có thể!

Mặc kệ điểm xuất phát cùng thủ đoạn của La Yển đáng ghét cỡ nào, cũng đều có thể nhìn ra được hắn muốn bảo vệ nữ nhi này chu toàn, một thân phận như thế, nếu là bị Vi Nga phái lợi dụng, tác dụng cũng sẽ không kém bản thân bao nhiêu.

"Chết tiệt!"

“Công tử?”

“Hả? Sao?”

Doanh Vô Kỵ quay đầu, phát hiện Bạch Chỉ đang nhìn mình, môi há há, nhưng rốt cuộc nói không ra lời

Hắn cười nói: “Muốn nói gì thì nói đi!”

Bạch Chỉ bĩu môi, ủy khuất nói: “Em cũng không biết em muốn nói gì…”

Doanh Vô Kỵ: “……”

……..

Mặt trời mọc đông lặn tây, trong nháy mắt lại lặp lại mấy vòng

Những ngày này, Giáng Thành mỗi ngày đều náo nhiệt hơn ngày hôm qua một chút.

Bách gia thịnh hội tuy rằng giữa tháng sau mới cử hành, nhưng văn hội lại tổ chức vào đầu tháng sau, văn hội liên quan đến cơ hội trực tiếp câu thông của những hiền giả cảnh giới Ngộ thần tại Bách gia thịnh hội những Bách gia học tử chưa được tuyển làm học tử tinh anh, tự nhiên muốn tranh thủ mấy danh ngạch này.

Đại đa số người còn chưa tới, nhưng là thế hệ trẻ tuổi đã tới hơn phân nửa, giá cả tại toàn bộ Giáng Thành đều bị tăng lên một cấp bậc

Trên trà lâu đối diện tổng bộ Phi Ngư Vệ.

Doanh Vô Kỵ nhìn người đến người đi dưới lầu, lau mồ hôi trên trán.

Con mẹ nó, người cũng quá nhiều!

Chương 78: Cuối cùng cũng lòi đuôi Chương 78: Cuối cùng cũng lòi đuôi

Người dịch PrimeK Tohabong

May mắn trà lâu này đắt đến thái quá, giá cả đắt đỏ khiến đa số người không dám bước vào cửa, hắn lúc này mới có thể hơi thanh tịnh một chút.

"Công tử Vô Kỵ tốn kém rồi!"

Vu Sương Tự vẫn như cũ không biểu hiện biểu cảm gì ra mặt: "Không biết có chuyện gì trao đổi, vì sao phải chọn nơi như thế này, như thế vừa đốt tiền còn ăn không no?"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Có nên nói hay không, vị nữ bách hộ này là một người thành thật.

Hắn cười cười: "Vu cô nương yên tâm, muốn ăn cái gì tùy tiện gọi đi, ăn no thì thôi!"

Vu Sương Tự nhướng mí mắt: "Xem ra công tử Vô Kỵ những ngày này kiếm được không ít tiền!"

"Cũng tàm tạm thôi!"

Doanh Vô Kỵ cười he he nói: "Cô nương giúp nhiều như vậy, ta vẫn muốn báo đáp cô nương, nhưng vẫn tìm không tìm được cơ hội, thật vất vả mới có dịp cả hai bên cùng rảnh rỗi, tự nhiên không thể chậm trễ!

Nói xong, liền từ trong ngực lấy ra một bao dược liệu, đẩy tới trước mặt Vu Sương Tự.

Mắt thấy Vu Sương Tự có chút do dự, hắn còn nói thêm: "Tuy nói cô nương giúp ta là ý tứ của sư môn, nhưng mấy tấm Tỉnh Thần Phù phía sau cũng coi như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, về phần sư môn, tư giao vẫn là tư giao, nếu cô nương không thu nhận, e là sẽ tổn thương tình cảm của tại hạ!"

"Vậy thì đa tạ!"

Vu Sương Tự không từ chối nữa, nhận lấy dược liệu.

Doanh Vô Kỵ âm thầm gật đầu, tuy rằng không biết sư môn sau lưng Vu Sương Tự muốn làm gì, nhưng không giống có ác ý gì lớn, vẫn phải duy trì quan hệ cho tốt. Cho dù thật sự có ác ý, tặng mấy thứ này, về sau gánh nặng tâm lý khi mình bị đâm sau lưng cũng sẽ nhỏ đi một chút.

……

Hắn hướng dưới lầu nhìn thoáng qua, không khỏi có chút tò mò: "Vu cô nương, lần này Bách gia thịnh hội, đạo gia các người không phải không tham dự sao?"

Vu Sương Tự nhấp một ngụm trà: "Bởi vì Đạo gia muốn làm một chuyện còn náo nhiệt hơn cả Bách gia thịnh hội".

Doanh Vô Kỵ cũng hứng thú: "Hả? Cái gì?"

Vu Sương Tự lắc đầu: "Đến lúc đó công tử tự nhiên sẽ biết, cũng không cần nhất thời nóng lòng. Bất quá trong đạo gia đệ tử, có một người công tử hẳn là sẽ muốn gặp!"

"Ai?"

"Sư huynh của ta!"

"Không biết Lệnh sư huynh là……"

Vu Sương Tự cười cười: "Trong vương triều, sư huynh của ta bất quá là một tên vô danh tiểu tốt, nói ra tên công tử cũng chưa chắc biết. Bất quá trước đó vài ngày huynh ta truyền đến một phong thư, nói lúc huynh ấy xuống núi, vừa vặn gặp một đội phi ngư vệ, thuận tay giúp bọn họ bắt được một người, hẳn là cầm sư dạy Hoa Triều cô nương Hồ Khúc.

Doanh Vô Kỵ: "!!!"

Hắn theo bản năng nắm đấm lại.

Con mẹ nó

Cuối cùng cũng lòi cái đuôi ra rồi.

……

Nếu có cơ hội, Doanh Vô Kỵ đương nhiên muốn tự mình bắt lấy hung thủ, thuận tiện nhổ tận gốc thế lực phía sau bọn họ.

Chỉ tiếc, căn cơ của hắn quá nông, căn bản không có lực lượng lớn như vậy, cho nên chỉ có thể bức bách Lê quốc áp dụng hành động, ngoại trừ cứ cách vài ngày đến Phi Ngư Vệ hỏi một câu, rốt cuộc không dùng được lực lượng khác.

Rất phiền!

Hiện tại rốt cục nghe được tin tức hung thủ, tự nhiên là có chút hưng phấn, tuy rằng những ngày này thái bình không ít, nhưng hắn không tin những người này cứ như vậy lặng lẽ hành quân.

Cơ Túc một quốc công tử, đều có thể bị bọn hắn mượn đao giết người, còn có cái gì là bọn chúng không dám làm.

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi: "Không biết Lệnh sư huynh ở đâu?"

Vu Sương Tự buông tay: "Sư huynh ta làm việc bừa bãi, sau khi truyền đến phong thư kia, không còn tin tức gì nữa, ta cũng không liên lạc được với huynh ấy. Bất quá lần này đạo gia có động tác lớn, chắc hẳn huynh ấy cũng sẽ đến Giáng Thành, công tử không cần gấp gáp, nếu duyên phận đến, các ngươi tự nhiên có thể gặp nhau'.

"Được rồi!"

Doanh Vô Kỵ nhìn người đi đường lui tới dưới lầu, như có điều suy nghĩ.

Lần này người Đạo gia tới, không ít hơn so với những học phái khác, xem ra đích thật là có động tác lớn, chính mình sớm

muộn sẽ gặp được vị sư huynh kia, không cần nóng lòng nhất thời".

Món ăn nhanh chóng được mang lên.

Vu Sương Tự làm chính sự rất nhanh nhẹn, những lúc khác lại là một người rất buồn bực, từ đầu tới cuối đều nghiêm túc ăn cơm, cơ bản không nói lời nào, lúc no bụng mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Bảy cái bánh bao bốn đĩa thức ăn, hẳn là mệt muốn chết rồi.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Vu cô nương, Phi Ngư Vệ các ngươi bề bộn nhiều việc sao?"

"Rất bận!"

Vu Sương Tự gật đầu: "Mỗi khi đến thịnh hội, Vi Nga phái hoạt động sẽ rất thường xuyên, hiện tại Bách gia thịnh hội sắp tới, Tinh anh Bách gia học tử thường lui tới, chính là cơ hội tốt để Vi Nga phái phát triển thành viên, hiện tại gần một nửa thế lực Phi Ngư vệ đều đang được điều động đối phó với Vi Nga phái"

Lại là Vi Nga phái.

Doanh Vô Kỵ nheo mắt: "Nói đến Vi Nga phái, ta ngược lại có một vấn đề muốn hỏi Vu cô nương!"

Vu Sương Tự làm một cái thủ thế mời: "Mời nói!

Doanh Vô Kỵ ánh mắt hơi trầm xuống: "Vu cô nương biết ma chủng là cái gì không?"

"Ma chủng?"

Vu Sương Tự vẻ mặt cũng có chút ngưng trọng: "Công tử tiếp xúc với ma chủng?"

"Uh!"

“Cái này……”

Vu Sương Tự thần sắc nghiêm túc: “Cái gọi là ma chủng này, hẳn là hạch tâm tồn tại của Vi Nga phái. Tương truyền Khai Giáo tổ sư của Vi Nga phái là một vị Cảnh giới Ngộ Thần đại năng, hắn lĩnh ngộ thần thông chính là giúp người mở ra tâm ma, thức tỉnh pháp thuật bổn mạng, trong khoảng thời gian ngắn Vi Nga phái ở vực ngoại danh tiếng vô lượng.”

“Về sau đạo gia chúng ta cùng liên thủ với Dương Chu, đem người này trấn sát, Vi Nga phái mai danh ẩn tích ở vực ngoại, lẻn vào trong vương triều.

Vốn tưởng rằng vị Cảnh giới Ngộ Thần này đã chết, Vi Nga phái sẽ chậm rãi suy sụp, lại không nghĩ tới bọn họ tìm được một con đường sống khác, thông qua một loại pháp thuật gọi là ‘Ma chủng’, dẫn phát tâm ma vào người khác”.

Chương 79: Ma chủng Chương 79: Ma chủng

Người dịch PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ truy vấn: “Vậy ma chủng này có thể thanh trừ không??”

Vu Sương Tự lắc đầu: “Vi Nga phái sở dĩ khó giải quyết, chính là bởi vì ma chủng quá bí ẩn, ngoại trừ Tâm Ma thành hình trong nháy mắt kia, ít có thủ đoạn có thể phát hiện tồn tại ma chủng, tự nhiên cũng sẽ không ai có thể nghiên cứu ra cách thanh trừ. Công tử, ngươi vì sao lại hỏi ra vấn đề này, chẳng lẽ ngươi…”

Doanh Vô Kỵ cười xua tay: “Trước đó vài ngày cùng một vị cố nhân nói chuyện phiếm, nghe hắn nhắc tới vật này, liền thuận miệng hỏi một câu!”

Vu Sương Tự gật đầu: “Thì ra là thế!”

Hai người lại nói chuyện phiếm vài câu, Vu Sương Tự cho Doanh Vô Kỵ một khối ngọc bội hộ thân, sau khi xác định hắn không có vấn đề gì khác, liền rời khỏi trà lâu.

Doanh Vô Kỵ uống một hơi cạn sạch trà xanh trong chén, lông mày vẫn không giãn ra.

Thật không ngờ ma chủng này lại khó giải quyết như vậy, xem ra về sau vẫn phải che chở Hoa Triều nhiều hơn một chút, cho đến khi tìm được cách trừ bỏ ma chủng.

Hắn xoa xoa đầu Bạch Chỉ: "Ăn no chưa? Ăn no chuẩn bị làm việc!

"Ồ!"

Bạch Chỉ gật gật đầu, đứng lên gắt gao đi theo phía sau Doanh Vô Kỵ.

Mấy ngày nay tuy rằng Giáng Thành tới rất nhiều người, nhưng quyển 2 đã mơ hồ có xu thế bán không nổi, dù sao những ngày qua đều là học tử ưu tú đại diện cho các học phái cử tới, đối với tiểu thuyết gia đường phố này thì bọn họ khinh thường cho nên cũng không nhiệt tình mua sách

Mà Lan Lăng Sinh cũng nói, quyển 3 « Sơn Hải Quỷ Đàm » ngày mốt sẽ xuất hiện tại bát đại Thư cục, những thương gia ngành sách tiềm tàng cũng đều đang chờ đợt này.

Lần này trăm học tử tề tụ, phú thương chư quốc lui tới, đợt này đi qua, kết cấu ngành in ấn chắc sẽ định hình.

Cho nên nói, lần này nhất định không thể thất bại.

Bất quá làm nền lâu như vậy, hẳn là không có khả năng thất bại chứ?

……

Cửa Bắc Giáng Thành hết sức náo nhiệt.

Trong số những người đi đường lui tới, người buôn bán nhỏ, quan to hiển quý tất cả đều có.

Đương nhiên, càng nhiều vẫn là Bách gia học tử từ bốn phương tám hướng chạy tới, một đám thần thái sáng láng, chuẩn bị tại Bách gia thịnh hội vì môn gia nhà mình mà vẻ vang.

Duy chỉ có một đạo sĩ thanh niên, mệt mỏi nhìn bảng hiệu trên tường thành. Hắn lê giày rơm, trên người mặc đạo bào đã giặt đến trắng bệch, trên tóc cắm cũng là một cây cỏ bình thường. Trời nóng nực, hai tay lại nhét vào trong ống tay áo.

Sắc mặt tái nhợt vành mắt biến thành đen, trong miệng ngáp liên tục, còn thiếu đem năm chữ "Nhân gian không đáng giá" viết ở trên mặt.

Ở bên cạnh đạo sĩ thanh niên, là một người trung niên người đeo vàng bạc ra dáng quản gia, phong cách hai người không ăn nhập với nhau lắm, bất quá đạo sĩ thanh niên nhưng không có bất kỳ vẻ không tự nhiên nào, ngược lại là quản gia có chút luống cuống tay chân, hận không thể thay đổi một bộ trang phục ăn mày, để cho hình ảnh nhìn hài hòa một chút.

"Thiếu gia! Chúng ta mau về nhà đi, lão gia cùng phu nhân nghe nói thiếu gia muốn trở về đều cao hứng muốn chết, cũng đừng để cho bọn họ chờ nóng nảy!"

"Về nhà?"

Đạo sĩ thanh niên còn ngái ngủ: "Ta đều xuất gia, còn nơi nào là nhà?"

Quản gia nghẹn một chút: "Thiếu gia! Thiếu gia ngàn vạn lần đừng nói như vậy, thiếu gia là con trai trưởng duy nhất của Hàn gia, sư tôn thiếu gia không phải cũng nói, lần này thiếu gia trở về chính là hoàn tục sao".

"Hình như có chuyện này!"

Đạo sĩ thanh niên ngáp một cái, có chút thiếu hụt hăng hái.

Quản gia có chút không biết nói gì, người khác đều là trăm phương ngàn kế muốn lôi kéo quan hệ với Hàn gia, ngay cả thứ tử (con vợ lẽ) Hàn gia, mặc kệ có bao nhiêu bản lĩnh, cũng là tranh nhau muốn nhận chủ mẫu làm mẹ ruột, kết quả là…

Hàn Quyện, con trai trưởng duy nhất của gia chủ Hàn gia, trong cả thế hệ trẻ Lê quốc, luận địa vị hiếm có người có thể nhìn thấy bóng lưng.

Kết quả Hàn Quyện lại khinh thường thân phận của mình như thế.

Hắn cẩn thận hỏi: "Thiếu gia, thiếu gia có suy tính gì về việc về nhà không?"

"Suy tính? Đưa tin cho Lê vương a!"

"Những thứ khác thì sao?"

"Tu luyện…… Ngươi tìm cho ta một tòa nhà thanh tu là được!"

Quản gia nóng nảy: "Vậy Bách gia thịnh hội thì sao?"

Hàn Quyện vẻ mặt không hiểu ra sao: "Liên quan gì đến ta?"

"Vậy chuyện triều đình thì sao?"

"Có quan hệ gì với ta sao?"

"……"

Quản gia cũng gấp: "Thiếu gia! Hôm nay gia chủ Hàn gia nguy ngập, thiếu gia phải đứng lên, ngoại trừ tu luyện, ít nhất phải làm chuyện chính sự đi! Sư tôn không phải cũng nói sao, thiếu gia muốn tiến thêm một bước linh thai, chính là là phải hồng trần luyện tâm".

"Chính sự……"

Hàn Quyện còn ngái ngủ, rốt cục lộ ra một tia thần sắc nghiêm túc suy tư, suy tư thật lâu, rốt cục gật đầu: "Đã như vậy!…"

Quản gia thở phào nhẹ nhõm: "Thiếu gia nói đi!"

Hàn Quyện chép miệng: "Lão tử dạy rằng: Đạo Trời như dương cung. Cao thì ép xuống, thấp thì nâng lên. Thừa thì bớt đi, không đủ thì bù vào. Đạo Trời bớt dư bù thiếu. Đạo người chẳng vậy, bớt thiếu bù dư. Ai đem chỗ dư bù đắp cho thiên hạ? Phải chăng chỉ có người có Đạo?Cho nên thánh nhân làm mà không cậy công. Công thành không ở lại; không muốn ai thấy tài mình. Đã như vậy ta diệt những môn phiệt ức hiếp bá tánh kia, cũng coi như tích đại công đức.

Quản gia nghẹn một chút, nhìn thoáng qua bốn phía, hạ giọng nói: "Thiếu gia có nghĩ tới, Hàn gia chúng ta, chính là môn phiệt ức hiếp bá tính nhất?"

Hàn Quyện: "……"

…….

Quản gia nhẹ nhàng thở dài một hơi, là tâm phúc của Hàn gia chủ hiện giờ, hắn đối với đủ loại tình huống của Hàn gia rõ như lòng bàn tay.

Chủ mẫu năm đó sau khi gả vào Hàn gia mãi không mang thai, gần ba mươi tuổi mới sinh ra Hàn Quyện, cũng chưa từng nghĩ Hàn Quyện tiên thiên âm mạch, vừa sinh ra thiếu chút nữa chết non, dựa vào các loại thiên tài địa bảo mới miễn cưỡng sống được.

Vì để cho Hàn Quyện sống sót, bọn họ chỉ có thể gạt nước mắt đưa Hàn Quyện ra ngoài, để cho hắn đi theo đạo gia cao thủ học nghệ.

Hàn Quyện có thể sống đến bây giờ, quả thật có chút không dễ dàng.

Chương 80: Thiên tuyển chi tử Chương 80: Thiên tuyển chi tử

Người dịch PrimeK Tohabong

Hiện tại trở thành một trong đệ tử yêu nghiệt của đạo gia Lão tử, tuổi còn trẻ mà đã đột phá Tụ Thần tầng 12, không nói đến việc thiếu hụt tiên thiên tinh huyết, vậy cũng có hi vọng trùng kích nhị phẩm linh thai.

Hiện giờ chư tử Bách gia tranh thiên mệnh, Lê quốc thế gia tranh quốc vận. Hàn Quyện là cao đồ đạo gia, còn là con trai trưởng duy nhất của Hàn gia.

Bách gia thịnh hội trước mắt, giống như thiên tuyển chi tử !

Nhưng hết lần này tới lần khác Hàn Quyện chịu ảnh hưởng tư tưởng thanh tĩnh vô vi của Lão tử nên không hề có chút tham vọng nào.

Quản gia có chút đau đầu: “Thiếu gia, về nhà không?

Hàn Quyện biết tác phong của Hàn gia, nhất thời có chút hăng hái, ngáp một cái, lấy từ trên cổ ra một khối ngọc bội, ném cho quản gia: “Ngươi mang cái này về báo bình an cho cha mẹ ta, ta tự mình đi dạo trong thành là được”.

Nói xong trực tiếp đưa về phía cửa thành, cũng không có ý để cho quản gia đi theo, quản gia bất đắc dĩ, đành phải đem ngọc bội cất vào trong ngực.

Trong thành người đến người đi, trên đường cái chen vai thích cánh.

Hàn Quyện cũng không biết mình muốn đi đâu, dứt khoát nước chảy bèo trôi, bị đám người chen chúc tới đâu thì đi tới đó, thích ứng trong mọi hoàn cảnh.

Cả buổi chiều, hắn gặp không ít người và cảnh quan bên trong thế tục chẳng qua ít thứ đáng giá để hắn chú ý, bao gồm

cả những cái gọi là Bách gia học tử kia.

Thời gian chớp mắt, đã gần hoàng hôn.

Hàn Quyện liếc mắt nhìn mặt trời lặn về phía tây, cảm giác cái gọi là hồng trần cũng không có ý nghĩa gì, liền chuẩn bị tìm đường về nhà, lại phát hiện đã gần tới hoàng hôn, người trên đường cái đi lại nhiều hơn, hơn nữa đều đang chạy về một phương hướng nào đó.

Chương 81: Khách VIP

Hắn có chút tò mò, tiện tay ngăn một người lại: "Làm phiền, cho ta hỏi một chút, mọi người đi đâu đấy?"

"Đi, đi…… Ai a!

Người bị ngăn nhìn người khác đều chạy, nhất thời có chút gấp gáp, trực tiếp nhét một tờ giấy trong tay hắn, sau đó trực tiếp đuổi theo đám người.

Hàn Quyện mở tờ giấy ra xem, chỉ thấy trên đó viết một hàng văn tự tinh tế.

Cửa hàng mới của Thư cục Thượng Mặc khai trương?

Hoa Triều cô nương đặc biệt hiến một khúc nhạc?

Dân chúng trong thành đều có thể nghe nhạc miễn phí?

Hàn Quyện chép miệng, hôm nay hắn dường như chưa từng nói chuyện với người khác, nhưng cũng không có nghĩa là hắn hoàn toàn không biết gì về tình huống trong thành, ít nhất "Thư cục Thượng Mặc" và "Hoa Triều cô nương" này hắn đã nghe qua không chỉ một lần.

Tổng kết lại chỉ hai điểm.

Một là Thư cục Thượng Mặc thời gian gần đây danh tiếng cao ngất, nhưng cho dù ông chủ phía sau có kinh tài tuyệt diễm thế nào, cũng rất khó ngăn được mấy đại Thư cục vây công.

Hai chính là Hoa Triều cô nương cực kỳ có tài hoa, chính là ca nữ hiếm có đương thời, chỉ tiếc liền nửa tháng đều không xuất hiện, không biết chạy đi đâu.

Thì ra giữa hai người này cũng có quan hệ.

Miễn phí nghe nhạc, cũng khó trách những người này đi nghe.

Đã như vậy, nghe xong khúc nhạc này rồi về nhà.

Hàn Quyện ngáp một cái, liền chạy theo đám người đang chạy rầm rộ.

……

Cửa hàng mới của Thư cục Thượng Mặc tương đối phồn hoa, gần sông Giáng Thành, chung quanh đều là một số tửu lâu và Lầu Xanh cao cấp.

Vào ban đêm, những chiếc thuyền hoa cũng trôi nổi trên sông.

Bất quá tối hôm nay không có thuyền hoa, bởi vì Doanh Vô Kỵ đã nói, tối nay Lầu Xanh nhà ai dám cho thuyền hoa ra sông, ngày mai hắn liền đến Lầu Xanh nhà đó tìm lạc thú đảm bảo Lầu Xanh nhà đó tan tành.

Đối mặt với ngôi sao mới nổi này, tất cả ông chủ Lầu Xanh đều lựa chọn tạm né.

Về phần địa điểm……

Sông Giáng Thành có rộng có hẹp, cửa hàng mới của Thư cục Thượng Mặc, ngay tại chỗ hẹp nhất, hiện tại đã dựng sân khấu kịch, còn mời tới không ít thợ thủ công Mặc giả, dựng lên chỗ ngồi bậc thang cao ba tầng lầu ở bãi đất trống bên kia sông, đủ để chứa hơn một ngàn người ở bên kia sông nghe diễn.

Trên dưới bậc thang, tiếng người ồn ào, đều đang thảo luận nghi thức cắt băng khánh thành này.

Dù sao trước kia chưa từng thấy qua lễ khai trương rầm rộ như vậy, cho dù gặp qua, cũng không liên quan tới dân chúng bình dân bọn họ.

Cái này……

Trong đám người, Triệu Ninh ngẩng đầu, nhìn chỗ ngồi ở đây còn cao hơn kiến trúc xung quanh, không khỏi có chút cảm khái.

Không nghĩ tới một nghi thức cắt băng khánh thành Thư cục mà lại thiết kế một kiến trúc tạm hoành tráng đến thế.

Đến lúc đó Bách gia thịnh hội, nói không chừng cũng có thể tham khảo.

Doanh Vô Kỵ có thiên tư như thế, cũng không uổng công sau khi mình thai hóa dịch hình đại thành xuất cung, người đầu tiên mình muốn gặp là hắn.

Triệu Ninh từ trong ngực lấy ra một mặt gương đồng, cẩn thận quan sát dung nhan của mình một chút, khuôn mặt thanh tú lại không mất dương cương, nghiễm nhiên là một vị công tử trọc thế.

Cùng khí chất nam trang trước kia chênh lệch cũng không phải là quá lớn, nhưng tướng mạo đã khác nhau một trời một vực.

Nàng có tự tin, coi như là phụ vương mẫu hậu thân tới, cũng không có khả năng nhận ra thân phận của mình.

Chỉ là……

Triệu Ninh thở dài một hơi, nếu là cải trang xuất hành, tự nhiên cũng không thể sử dụng đặc quyền, sân khấu xem kịch kiểu bậc thang này tuy rằng tầm nhìn cũng có chút rộng rãi, nhưng cảm giác người chen chúc, chung quy làm cho nàng có chút không thích ứng.

Bên kia sông ngược lại có ghế khách quý, tầm nhìn so với nơi này tốt hơn gấp trăm lần, bất quá Doanh Vô Kỵ nói chỗ ngồi nơi đó chỉ dành cho người hữu duyên.

Chính mình hiện tại không phải thái tử, chỉ nhìn như một thiếu niên mỹ nam bình thường, nghĩ thôi cũng không có cơ hội.

Triệu Ninh cười cười, liền phe phẩy cây quạt, chuẩn bị lên chỗ ngồi chỗ cao nhất.

Lại chưa từng nghĩ vừa động bước chân, liền thấy một gã sai vặt bước nhanh tới.

Chương 81: Khách VIP

Người dịch PrimeK Tohabong

"Tôn giá, công tử nhà ta cho mời!"

"Ta?"

Triệu Ninh sửng sốt một chút: "Công tử nhà ngươi vì sao muốn mời ta?"

Gã sai vặt cung kính nói: "Bởi vì tôn giá cùng công tử nhà ta hữu duyên!

Triệu Ninh theo bản năng nhìn sang bờ bên kia sông, quả nhiên nhìn thấy một công tử tướng mạo anh tuấn đang gật đầu với mình, dung mạo giống hệt bức họa vẽ Doanh Vô Kỵ.

Nàng không khỏi mỉm cười: "Cách sông nhìn nhau, công tử nhà ngươi có thể nhìn ra hữu duyên hay không, cũng thật là một diệu nhân".

Gã sai vặt làm ra thủ thế mời: "Tôn giá, mời?"

"Làm phiền dẫn đường!"

Triệu Ninh cười cười, lúc này sải bước đi theo, tuy rằng không biết Doanh Vô Kỵ làm sao nhìn ra mình không giống

người thường, nhưng nếu đối phương ra chiêu trước, mình lại há có đạo lý rụt rè?

Vì thế đi theo gã sai vặt qua cầu, chưa từng nghĩ tới được ngồi ở ghế khách quý, lại nhìn thấy gã sai vặt vươn tay phải ra, ngón cái cùng ngón trỏ ngón giữa chà xát.

"Tôn giá!"

"Hả?"

Triệu Ninh có chút không biết là có ý gì.

Gã sai vặt chỉ vào tấm bảng cách đó không xa, chỉ thấy trên đó viết một hàng chữ Khải cứng cáp hữu lực: Ta và ngươi vốn vô duyên, toàn bộ dựa vào ngươi tiêu tiền.

Triệu Ninh: "……"

Gã sai vặt ở bên giải thích: "Công tử nhà ta nói, chỉ cần người hữu duyên móc ra tất cả tiền bạc trên người, liền có thể trở thành khách quý"

Triệu Ninh nhíu mày: "Nếu trên người ta có báu vật quốc gia, cũng phải giao ra sao?"

"Đúng vậy!"

"Công tử nhà ngươi bá đạo thật".

Gã sai vặt cười nói: "Tôn giá không nên hiểu lầm, công tử nhà ta không phải tham tiền. Một đồng tiền không chê ít, một thỏi vàng bạc không chê nhiều, lập quy củ này, chủ yếu là muốn xem người hữu duyên có thành ý ái mộ tương giao hay không".

Triệu Ninh: "……"

Còn có loại tuyên bố này.

Gã sai vặt sợ nàng không tin, cố ý chỉ chỉ chỗ ngồi: "Ngài xem! Đạo sĩ nghèo vành mắt biến thành màu đen kia, trên

người một đồng tiền cũng không có, trực tiếp đi lên rồi.

Triệu Ninh: "……"

(Tinh)+6

(Khí)+6

(Thần):+5

Doanh Vô Kỵ vỗ đùi: "Khá lắm! Là một cao thủ!"

Hắn đương nhiên sẽ không chú ý đến "Duyên", cái thứ tầm phào, ai cùng hắn hữu duyên, toàn bộ nhìn vào quả cầu ánh sáng phía sau thang cảm xúc, chỉ cần có quả cầu ánh sáng màu lam đại biểu Địa cấp, hoặc là quả cầu ánh sáng màu thâm lục đại biểu Thượng phẩm huyền cấp, liền đều là người hữu duyên.

Người hữu duyên nhiều thật.

~~~~~~

~~~~~~

Nhìn người xem bên kia sông chen vai thích cánh, Doanh Vô Kỵ rốt cục thầm thở phào nhẹ nhõm.

Kế hoạch lần này, hẳn là không có xảy ra sơ suất gì.

Ngay từ đầu hắn đã nghĩ tới rất nhiều phương thức lôi kéo khách, nhưng cuối cùng đều nhất nhất bác bỏ, dù sao bản thân Hoa Triều chính là một chiêu bài, mặc kệ sau lưng có La Yển thúc đẩy hay không, thanh danh của nàng lan xa đều là một sự thật không thể chối cãi.

Văn nhân tài tử cạnh tranh theo đuổi, bách tính bình thường lại chỉ nghe danh thơm, chưa được nghe nàng đàn.

Hôm nay miễn phí để cho dân chúng bình dân nghe nhạc, bọn họ há có đạo lý không đến.

Dù sao Thư cục Thượng Mặc cùng loại hình thức nghệ thuật hí khúc này đều cần tuyên truyền, thời điểm này nếu là thu phí, chỉ là công toi.

Nhưng một xu không kiếm, cũng không phải phong cách của Doanh Vô Kỵ.

Cho nên, hắn theo dõi những "người hữu duyên" này.

Thân mang kỹ pháp cấp cao, chắc chắn trên người có tiền, vớt một mớ tiền lại vớt một mớ thuộc tính, quả thực chính là kiếm tê dại, nếu có thể làm cho tâm tình của bọn họ đột phá 90, rớt ra kỹ pháp cấp cao, vậy thì sảng khoái.

Tất nhiên, đó chỉ là suy nghĩ.

Điều kiện cảm xúc đột phá 90 thật sự quá mức hà khắc, ngoại trừ Bạch Chỉ tiểu nha đầu dễ mất khống chế cảm xúc này, những người khác phải nhằm vào từng thời điểm.

Doanh Vô Kỵ nhìn lướt qua ghế khách quý, ngoại trừ người nhà mình, phía trên đã ngồi ba bốn người, nhìn trang phục cùng khí độ, liền biết là học tử ưu tú trong Bách gia.

Một người mặc trường bào, khuôn mặt lạnh lùng, nhìn trang phục hẳn là học tử Pháp gia nước khác.

Một binh giả dáng người khôi ngô, khí chất hung hãn.

Còn có một người, chính là đạo sĩ nghèo mệt mỏi hay ngáp vặt kia.

Đối với đạo sĩ nghèo này, Doanh Vô Kỵ vô cùng để ý, hai người trước đều bỏ ra không ít tiền tài, điểm thuộc tính cũng thò ra không ít.

Kết quả trên người đạo sĩ nghèo này một đồng tiền để đặt giọt dầu cũng không có, ngay cả tâm tình cũng vô cùng ổn định.

Nếu không phải là quả cầu ánh sáng trên thang cảm xúc của hắn là màu lam, Doanh Vô Kỵ thật đúng là không muốn cùng hắn hữu duyên.

Bạch Chỉ ghé tai lại, nhỏ giọng nói: "Công tử, em làm sao cảm giác thận của hắn so với công tử còn kém hơn?"

Doanh Vô Kỵ nóng nảy: "Ai, ai thận kém? Em cũng không nên nói hươu nói vượn".

Bạch Chỉ ngập ngừng nói:: Đêm hôm đó rõ ràng công tử không say, nhưng vẫn không, không có… Công tử yên tâm, em sẽ không nói cho người khác biết đâu!

Doanh Vô Kỵ: "???"

Đang lúc hắn chuẩn bị cùng Bạch Chỉ nói chuyện.

Gã sai vặt kéo khách vội vàng đi tới, hạ giọng nói: "Công tử, vị khách quý này quyên góp cái này cho chúng ta".

Nói xong, liền đem một thỏi vàng nhét vào trong tay Doanh Vô Kỵ, đổi thành bạc, ít nhất 1.500 lượng.

Này!

Oái, đại gia!

Doanh Vô Kỵ lập tức đứng dậy, tươi cười nghênh đón: "Khách quý tới, không nghênh đón được từ xa, Doanh mỗ thật sự hổ thẹn!"

Triệu Ninh tựa cười như không cười nói: "Công tử Vô Kỵ hổ thẹn, thật sự là ngàn vàng khó mua, tiền tài tuy rằng quý nhưng ngược lại ta lại chiếm được chỗ tốt".

Doanh Vô Kỵ không cho là xấu hổ, cười ha hả nói: "Bất luận thiên kim, hay là một văn, chỉ cần có khách quý ái tâm tương giao, đó đều là chuyện may mắn của Doanh mỗ, không biết tên khách quý!

Triệu Lăng!

Triệu Ninh chỉ sửa tên, nhưng không che giấu họ của mình, dù sao đệ tử tôn thất ngàn vạn, người trẻ tuổi họ Triệu nhiều lắm, chỉ cần mình không thay đổi nguyên trạng không triển lộ tu vi, sẽ không có người phát hiện thân phận của mình, đội chữ "Triệu", làm việc cũng có thể thuận tiện một chút.

Quả nhiên, phần lớn mọi người đều hơi liếc mắt, sau khi gật đầu thăm hỏi đều tự quay đầu đi, chỉ có ánh mắt của đạo sĩ nghèo kia dừng lại trên người nàng một cái.

Chương 82: Ông mày sao bạo kích được các ngươi Chương 82: Ông mày sao bạo kích được các ngươi

Người dịch PrimeK Tohabong

Triệu……

Doanh Vô Kỵ nheo mắt, họ Triệu đích xác nhiều, nhưng có thể tập được kỹ pháp địa cấp ít lại càng ít, nhất là Triệu Lăng trước mắt trẻ tuổi như thế, mặc dù đặt ở trong tôn thất cũng tất nhiên cực kỳ được coi trọng.

Người này, có thể giao lưu!

Thì ra là Triệu Lăng huynh, mau mau mời ngồi!

Doanh Vô Kỵ thân thiết giữ chặt cổ tay Triệu Ninh ngồi xuống, gọi thủ hạ dọn rượu bánh ngọt xong: "Triệu huynh! Doanh mỗ xấu hổ, ta thuở nhỏ lớn lên ở Giáng Thành, tự nhiên chưa từng nghe qua tên của huynh".

Triệu Ninh kín đáo giãy khỏi tay Vô Kỵ: "Hạng vô danh, Doanh huynh không biết cũng bình thường".

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Triệu huynh thật sự quá khiêm tốn, ta thấy huynh khí độ bất phàm, không phải một hạng người vô danh có thể có? nếu không phải Lê Vương bệ hạ chỉ

có Thái tử và Bình Lăng Quân, ta cho rằng, huynh cũng là một vị công tử Lê quốc!”

Ha ha, ha ha……

Triệu Ninh xấu hổ mà không thất lễ cười cười, trong lòng thầm nghĩ: Không nghĩ tới ánh mắt Doanh Vô Kỵ này lại khủng khiếp như thế, đúng là một diệu nhân, vì sao lúc trước chỉ thể hiện bộ dáng một công tử nhu nhược ra trước mặt người ta? Chẳng lẽ trong này cũng có huyền cơ gì?

Nghe nói như thế, một học tử Binh gia pháp gia âm thầm lắc đầu.

Bọn họ cũng là vừa tới Lê quốc không lâu, nghe nói một ít chuyện Doanh Vô Kỵ, vốn nghĩ hắn gần đây xảy ra không ít danh tiếng, hẳn là có tài tình, lúc này mới cố ý tới xem một chút, lại không nghĩ tới cũng là một người nịnh nọt, gặp phải con cháu tôn thất Lê quốc, dĩ nhiên nịnh nọt như thế.

Ngẫm lại cũng đúng, ở mẫu quốc thất thế, nếu lại không ở Lê quốc tìm kiếm che chở, chỉ sợ cuộc sống sẽ trôi qua trong tầm thường.

Chỉ tiếc……

Trên đời này thiếu một diệu nhân, xem xong hí khúc liền đi thôi, tục sự như thế thật đúng là không có gì đáng lưu luyến.

Hàn Quyện cũng nhướng mí mắt, như có điều suy nghĩ đánh giá hai người một chút.

Nhìn thấy phản ứng của những người này, Doanh Vô Kỵ nhíu mày, những người này như thế nào một câu cũng không tiếp, vừa rồi cũng đều im lặng không nói, giống như đầu gỗ, chẳng lẽ ông mày có duyên với chứng tự kỉ?

Mẹ kiếp không nói cái gì, ông mày làm sao biết các ngươi là hạng người gì? Không biết các ngươi là hạng người gì, ông

mày làm sao bạo kích các ngươi?

Vẫn là Triệu Lăng thì tốt hơn, ít nhất cũng phải há miệng, xem có thể kéo gần một chút quan hệ hay không, bớt chút thời gian bạo kích hắn một chút.

Hắn cũng không để ý ánh mắt của mấy người khác, ý bảo hạ nhân rót rượu đưa cho mọi người.

Chính mình thì tự mình rót một chén, đưa cho Triệu Lăng: "Triệu huynh, mời!"

"Mời!"

Triệu Ninh cũng không chối từ, uống một hơi cạn sạch, cười đánh giá Doanh Vô Kỵ: "Công tử Vô Kỵ kinh tài tuyệt diễm, một chiêu thuật in ấn mở ra một bố cục mới cho học vấn trong thiên hạ. Thế nhân đều truyền công tử sẽ bị bát đại Thư cục hái quả đào, nhưng nhìn công tử như thể đã định liệu trước, chắc hẳn đã chuẩn bị tốt đối sách?"

Doanh Vô Kỵ cười cười xua tay: "Ta là người trời sinh đã thành thật, cứng rắn muốn nói có đối sách, cũng bất quá là thành thật thật buôn bán mà thôi! Bất quá Triệu huynh đã nói như vậy, lấy kiến thức của Triệu huynh, hẳn là có thể đối với nguy cục của tại hạ chỉ điểm một hai, mong rằng vui lòng chỉ giáo!"

Hai người trò chuyện sôi nổi, Triệu Ninh muốn thăm dò lai lịch Doanh Vô Kỵ, Doanh Vô Kỵ cũng muốn biết rõ thân phận Triệu Ninh.

Ngươi đo ta dài ngắn, ta thăm dò ngươi nông sâu, để thổ lộ tình tương giao.

Chỉ là hai người đều tương đối cẩn thận, hàn huyên hồi lâu cũng không hỏi ra tin tức muốn hỏi.

Ngược lại bên kia sông náo nhiệt hơn nhiều.

Trên bậc thang ngoại trừ dân chúng bình dân ngồi đầy, chưởng quỹ tám đại Thư cục cũng trà trộn vào trong đó, nhìn chằm chằm sân khấu kịch không chớp mắt, muốn nhìn xem Doanh Vô Kỵ rốt cục muốn chơi trò gì.

"Doanh Vô Kỵ này thật đúng là chơi lớn, tung cả Hoa Triều cô nương ra, về sau Thư cục Thượng Mặc bọn họ hẳn là có thể ôm không ít khách nhân ?"

Làm ăn sẽ khá hơn một chút, nhưng có ích lợi gì? Chỉ là mấy quyển sách, so với đơn hàng của các nước khác bất quả chỉ như một sợi lông trâu mà thôi".

"Một Lan Lăng Sinh, đủ để cho các thương gia buôn sách ý thức được rằng giá in ấn không phải là thứ quan trọng nhất, mà địa vị và tài nguyên mới là trọng yếu."

"Đúng, có một Lan Lăng Sinh, liền có thể có vô số Lan Lăng Sinh, Doanh Vô Kỵ này hôm nay cho dù lật tung cả trời cũng không thể cướp được đơn đặt hàng".

Chưởng quỹ mấy Thư cục rất nhanh liền đạt được nhận thức chung.

Hôm nay xem xong Doanh Vô Kỵ vùng vẫy giãy chết, chờ ngày mốt in ra quyển 3 , như vậy thì bố cục ngành in cũng đại khái được định hình.

……..

Chỗ ngồi kiểu bậc thang đủ để chứa hơn một ngàn người, nhưng lại chia làm hai khu phân biệt rõ ràng.

Vị trí thấp, tầm nhìn không tốt lắm đều là bách tính bình dân, quý tộc thì dưới sự hộ vệ của bảo vệ, ngồi ở trên cao có tầm nhìn rộng rãi hơn. Đối với loại tình huống này, bình dân ngược lại không có gì oán hận, dù sao thiên hạ đều nằm dưới sự thống trị của quý tộc, có thể cùng quý tộc nghe nhạc đã cực kỳ hiếm có rồi.

Ngược lại quý tộc ngồi ở tầng trên kín đáo bàn tán.

Cơ Túc nhìn về phía ghế khách quý, trong lòng có chút không cam lòng: "Doanh Vô Kỵ này tự nhiên không biết điều như thế, tự nhiên đuổi chúng ta tới ngồi cùng những bình dân này".

Hắn mặc dù là con tin, nhưng cũng là huyết mạch trực hệ của Chu vương thất, bằng không cũng không có khả năng giữ lại họ Cơ.

Từ khi đại Chu thống ngự thiên hạ, thế giới này chính là chính trị quý tộc, đã trải qua hơn 1.500 năm, trong lòng ngạo khí vẫn là có.

La Minh thờ ơ không trả lời, trong lòng vô cùng ưu sầu.

Tuy rằng hắn cũng cảm giác La Yển dùng chiêu "vợ bé" rất là mất mặt, nhưng hắn hiện tại cũng nhận rõ một điểm: Doanh Vô Kỵ chính là một cái hố lớn!

Chương 83: Làm ác nhân Chương 83: Làm ác nhân

Người dịch PrimeK Tohabong

Người này rất không an phận, từ sau khi xảy ra chuyện kia, vẫn tiếp tục gây ra động tĩnh, hơn nữa với tình hình của hắn, mặc kệ nghĩ như thế nào, cũng chỉ có một kết cục không được chết tử tế, cho nên La Minh cũng hy vọng Hoa Triều có thể cùng Doanh Vô Kỵ phân rõ giới hạn.

Cũng không biết hắn dùng lời ngon tiếng ngọt gì, lại lừa Hoa Triều trở về, lần này Thư cục Thượng Mặc cắt băng khánh thành càng làm cho toàn thành đều biết.

Đây rốt cục là đang làm trò gì?

Cơ Túc vẫn còn đắm chìm trong lửa giận, chọc chọc bả vai La Minh: "La huynh! Huynh nói xem ai ngồi trên ghế khách quý kia, bọn họ dựa vào cái gì có thể ngồi ở chỗ đó?"

La Minh nhướng mí mắt: "Người mặc trường bào kia là thiên tài pháp gia Càn Quốc phái tới, họ Cơ Công Tôn Thị, tên là Công Tôn Lệ, nghe đồn là hậu nhân của Thương Quân Công Tôn Ưởng. Luyện tinh tầng 11, ngưng khí tầng 12, tụ thần tầng 11, tuổi còn trẻ liền lĩnh ngộ pháp thuật "Pháp độ chi ngục" địa cấp, nghe nói chuyến đi này chính là vì "Bách gia vận khí", thử lần cuối cùng trùng kích nhị phẩm linh thai, bất luận thành bại đều sẽ ngưng tụ linh thai."

"Phù…… Tầng 12!

Cơ Túc hít sâu một hơi khí lạnh, chênh lệch giữa thiên tài và người bình thường trước Cảnh giới Thai Thuế cũng không lớn như trong tưởng tượng, nhưng sau khi đến Cảnh giới Thai Thuế, sẽ khác nhau như trời và đất.

Tầng 11, đối với người xuất thân bình thường khó hơn lên trời, nhưng đối với người có thiên phú có bối cảnh, lại có thể thông qua vận khí cùng nghị lực đạt tới.

Nhưng tầng 12, không chỉ cần gấp 10 gấp trăm lần nghị lực, còn cực kỳ dựa vào thiên phú cùng cơ duyên, cho nên nói ba tầng 11 tạo nên tứ phẩm linh thai, là chỉ dựa vào cố gắng là đạt đến kịch trần.

Tứ phẩm là một ranh giới cực lớn, dưới tứ phẩm chỉ có thể nói là người bình thường có nội tình nghị lực không đồng nhất, tứ phẩm trở lên lại là quái vật thật sự!

Mà Công Tôn Lệ này, không chỉ có giữ gốc tam phẩm linh thai, còn lĩnh ngộ pháp độ chi ngục, đây là quái vật gì?

Cơ Túc nghẹn một chút: "Vậy mấy người khác thì sao?"

La Minh nheo mắt: "Binh giả kia là Hạng Đỉnh của Sở quốc, luyện tinh tầng 12, lần này cũng là tới đây trùng kích nhị phẩm linh thai. Còn có Địch Vân của Mặc gia, ba năm trước trùng kích nhị phẩm linh thai thất bại, sớm đột phá thai thoái

cảnh. Đạo sĩ vành mắt thâm quầng cùng cái tên mặt trắng kia ta không rõ lắm, bất quá chắc cũng không kém, hiện tại ngươi còn muốn đi ghế khách quý sao?"

Cơ Túc: "……'

Mình xứng sao?

Đây là ý nghĩ duy nhất trong lòng Cơ Túc, những người đó tuổi tác không lớn hơn mình bao nhiêu, cũng đã bắt đầu trùng kích nhị phẩm linh thai, chính mình cũng chỉ có ngưng khí đột phá tầng 11, nếu tuổi tác đến còn không cách nào đột phá, cũng chỉ có thể ngưng tụ lục phẩm linh thai.

Những người này chỉ cần không chết non, chắc chắn trở thành nhân vật hết sức quan trọng trong thiên hạ, chính mình e là chỉ có thể nhìn lên.

Doanh Vô Kỵ tên này, còn rất biết nịnh bợ người.

Hắn miễn cưỡng cười cười: "Bất quá ngoại trừ tên mặt trắng kia, hình như cũng không có ai có ý phản ứng Doanh Vô Kỵ.

La Minh nheo mắt: "Ai đem tinh lực đặt ở trên người một con tin nghèo túng? Doanh Vô Kỵ rất cuồng, nhưng sớm muộn có một ngày, hắn gặp được sự tàn khốc của thế giới này. Phỏng chừng không bao lâu nữa, Công Tôn Lệ sẽ dạy cho hắn một bài học_.

*"Hả?"

Ánh mắt Cơ Túc sáng lên, vừa rồi La Minh nói, Công Tôn Lệ này là pháp tu Càn quốc.

Hiện tại nội bộ Càn quốc gần như rung chuyển, Doanh Càn năm đó sở dĩ có thể thượng vị, công lao mẫu tộc của Doanh Vô Kỵ không thể bỏ qua, hiện tại Doanh Vô Khuyết xuất hiện, hơn nữa còn thức tỉnh huyết mạch viễn cổ có hi vọng trùng

kích nhất phẩm linh thai, vô số người muốn ủng hộ hắn làm Thái tử, chính là thời điểm hai bên tranh giành đến ngươi chết ta sống.

Nghe ý La Minh, Công Tôn Lệ này là người bên Doanh Vô Khuyết?

Bởi vậy, e là có trò hay để xem.

Nhưng hắn rất nhanh lại cảm giác có chút không ổn: "Ta đương nhiên hy vọng nhìn thấy Doanh Vô Kỵ có kết cục thê thảm, nhưng Công Tôn Lệ dù sao cũng là người Càn quốc, Thư cục một miếng thịt lớn như vậy không thể nào mà không ăn, lần cắt băng khánh thành này, hắn…"

La Minh cười cười: "Ngươi cũng nói, hắn là người Càn quốc, mặc kệ hắn là binh tu pháp tu, đến Lê quốc chúng ta đều phải tuân thủ quy củ Lê quốc, mọi người buôn bán đứng đắn, Doanh Vô Kỵ không ký được đơn hàng, hắn treo đầu những thương gia buôn sách chắc?"

Cơ Túc không khỏi bật cười, cảm giác mình có chút buồn lo vô cớ.

Tâm tình La Minh có chút trầm trọng, nói thật hắn không rõ Doanh Vô Kỵ là ai, nhưng hắn biết Doanh Vô Kỵ nhất định là người có dã tâm, bằng không không có khả năng làm ra nhiều động tác lớn như vậy.

Hoa Triều đi theo Doanh Vô Kỵ, kết cục nhất định thê thảm vô cùng.

Đã như vậy, cũng chỉ có thể bức Doanh Vô Kỵ trước, để cho hắn chủ động đuổi Hoa Triều đi.

Thủ đoạn này rất ti tiện, có thể cả đời cũng không được Hoa Triều tha thứ, nhưng La Minh phải làm ác nhân này.

……

Nghi thức cắt băng khánh thành này, chỉ có thể là lần giãy dụa cuối cùng của Doanh Vô Kỵ.

Bách gia kinh điển bất kỳ Thư cục nào cũng có thể in ấn, thu tiền chính là nho viện, đạo quán, Mặc gia công hội…… Điểm ấy ai cũng sẽ không đi ngăn cản Thư cục Thượng Mặc.

Nhưng xu thế vài ngày trước đã đủ để chứng minh, khi giá cả sách trở nên bình dân, vẫn là các loại sách giải trí bán chạy, kiếm được lợi nhuận.

Doanh Vô Kỵ muốn xoay người, trừ phi đột phá ra khỏi sự phong tỏa của tám đại Thư cục, lung lạc một làn sóng lớn tác giả có học thức có tài hoa, sau đó tự mình xuất bản sách.

Nếu không hắn sẽ phải mình viết.

Xì……

La Minh nghĩ tới đây, chính mình cũng nở nụ cười, cái này cũng quá thái quá.

Bỗng nhiên, những tiếng hò hét vang rền cắt đứt suy nghĩ của La Minh.

*

Chương 84: Xoay chuyển tình thế Chương 84: Xoay chuyển tình thế

Người dịch PrimeK Tohabong

Hắn ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện Hoa Triều đã đứng ở trên sân khấu, giờ phút này nàng mặc vải thô áo gai, cũng không có đeo khăn sa như thường ngày, lại trang điểm rực rỡ, cùng nàng lên sân khấu còn có mấy ca kỹ khác, trang điểm đậm, rất có đặc sắc riêng.

Cơ Túc mê mẩn: “Không phải nói chỉ có một mình Hoa Triều cô nương sao? Đây là trò gì?”

La Minh cũng có chút chần chờ: “Cái này……”

……

Ghế VIP.

Triệu Ninh nhấp một ngụm trà xanh, chỉ cảm thấy cổ họng mát một chút, vừa rồi cùng Doanh Vô Kỵ giằng co hồi lâu, không moi được thông tin có ý nghĩa, ngược lại thiếu chút nữa bị hắn hỏi ra thân phận, thật sự là có chút không đẹp.

Nàng nhìn về phía sân khấu, thần sắc có chút kinh dị: “Doanh huynh, đây là gì?”

Hí kịch!

“Hí kịch?”

“Đúng! Trát Mỹ Án!”

Triệu Ninh tò mò nhìn thoáng qua sân khấu, nàng đại khái hiểu được, Doanh Vô Kỵ muốn dựa vào nghi thức cắt băng này để xoay chuyển tình thế.

Chỉ là hí khúc…… Thật có thể giúp hắn xoay chuyển tình thế sao?

Cùng lúc đó, Hoa Triều trên đài cũng giới thiệu sơ lược những gì bọn họ sắp diễn cho khán giả dưới đài.

Phương thức diễn dịch mới lạ, làm cho trong lòng mọi người đều kinh dị liên tục.

Hí khúc… chưa từng nghe qua!

Hai bên bờ sông nhanh chóng yên tĩnh lại, chỉ có thể nghe được giọng hát của nhạc công trên đài.

Hoa Triều trong vai Tần Hương Liên hoàn toàn thu hút sự chú ý của mọi người đắm chìm trong câu chuyện, cảm xúc lên xuống theo câu chuyện.

Chỉ có hai người sắc mặt vô cùng cổ quái.

Triệu Ninh: Cái gì mà Trần Thế Mỹ, đây không phải là thừa tướng của bản điện hạ sao?

La Minh: Được lắm! Cha mình hả?

……..

Đang diễn thì bỗng im bặt, khiến tất cả mọi người bất ngờ.

Tất cả mọi người đang tò mò, kế tiếp câu chuyện sẽ như thế nào. Dù sao tình tiết đẩy mạnh đến nước này, Trần Thế Mỹ đã lộ bản chất khốn nạn đối với vợ con, mà nửa đoạn tình tiết trước, không chỗ nào không ám chỉ Bao Chuẩn là một Thanh thiên ghét cái ác như kẻ thủ.

Lại liên tưởng đến tên của vở kịch này, Trát Mỹ Án! Không chỗ nào không ám chỉ kết cục kế tiếp của Trần Thế Mỹ.

Chỉ là trong vở kịch này, tướng quyền cường đại như thế, Bao Chuẩn thật sự sẽ bởi vì hai mẹ con người hát rong không quyền không thế đối địch với Trần Thế Mỹ sao?

Chết tiệt!

Sao đến đây lại ngừng diễn?

Trên bậc thang bên kia sông, người của bát đại Thư cục cảm thụ được tiếng người bên bờ sông ồn ào, kìm lòng không đặng liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều dâng lên một tia cảm giác không ổn, nhưng rốt cục bởi vì cái gì không ổn, nhất thời lại có chút nói không nên lời.

Cơ Túc chỉ cảm thấy có chút buồn bực: “La huynh! ngươi nói Doanh Vô Kỵ này sẽ không phải là không muốn mở Thư cục, chuẩn bị dựa vào Hoa Triều cô nương hát rong kiếm tiền chứ?”

Hắn có chút hoảng, bởi vì đoạn hí khúc này hắn tự nhiên xem có chút nhập tâm.

Phản ứng của khán giả bình dân dưới khán đài, dường như có thể xác định, dựa vào những hí khúc này, khẳng định có thể kiếm không ít tiền.

Nếu Doanh Vô Kỵ vứt bỏ Thư cục chuyển sang hí kịch, cho dù kiếm được tiền, hắn cũng chỉ hơi đỏ mắt một chút, nhưng hắn luôn mơ hồ có loại cảm giác, vở kịch hôm nay có khả năng cứu mạng Thư cục Thượng Mặc.

Này!

La Minh lại nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Một chiêu này đỡ không nổi, chuẩn bị chiêu tiếp theo đi!"

Cơ Túc sửng sốt một chút: "Chiêu gì? Vì sao không tiếp được? Ngươi nói rõ ràng một chút a……"

La Minh không trả lời, trực tiếp xoay người nhảy xuống.

Cơ Túc còn muốn gào cái gì đó với bóng lưng hắn, lại thấy trên sân khấu bên kia sông xuất hiện một thân ảnh, chính là Doanh Vô Kỵ.

Mọi người đừng mắng nữa, đừng mắng nữa!

Doanh Vô Kỵ nhe răng, bị mắng thê thảm như vậy, nhưng không có chút tức giận, cười giải thích nói: "Chúng tôi làm ăn nhỏ, mời được Hoa Triều cô nương không dễ dàng!

Âm thanh vang dội, ngữ khí chân thành.

Âm thanh oán giận bờ bên kia dần dần nhỏ xuống, cẩn thận ngẫm lại cũng miễn phí xem gần một canh giờ, đích xác không có gì oán giận.

Doanh Vô Kỵ thấy thế, nụ cười càng thêm sáng lạn: "Theo tiến độ hiện tại mà nói, phần sau của Trát Mỹ Án phải bốn

năm ngày sau mới có thể biết được, bất quá ta cũng có thể lĩnh hội tâm tình của chư vị, cho nên cố ý in một số hí văn của Trát Mỹ Án, đã ở có tại l Thư cục Thượng Mặc chúng ta rồi."

Quyển đầu là 200 văn, quyển sau là 300 văn, đều là bán lỗ, chư vị nếu muốn mua hoặc là bây giờ, hoặc là đợi cắt băng khánh thành xong đến mua đều được."

Vừa dứt lời, bờ bên kia nhất thời lại náo nhiệt.

Vốn xem được nửa vở kịch, trong lòng bọn họ đang chán, không nghĩ tới nửa đoạn sau có thể trực tiếp có thể mua sách xem.

Về phần giá cả, vẫn là 300 văn, hình như cũng không phải không thể không mua.

Mà người của tám đại Thư cục, đều là sắc mặt trắng bệch, rốt cục hiểu được dụng ý của Doanh Vô Kỵ.

Cơ Túc càng sốt ruột trên mặt xuất hiện vài nốt mụn, dù sao tiếng vang của Trát Mỹ Án thật sự là có chút tốt, chỉ cần chuẩn bị một chút là có thể bán ra số lượng lớn. Mà Doanh Vô Kỵ sau khi bị các đại thư cục chơi, chắc chắn sẽ không trao quyền cho Thư cục khác.

Tám đại Thư cục liên hợp vẫn có ưu thế, nhưng hiện tại xem ra ưu thế cũng không rõ ràng như vậy.

Những thương nhân kia rất khôn khéo, sau khi nhìn thấy tiềm lực của Trát Mỹ Án, chỉ sợ sẽ có không ít đơn đặt hàng chảy vào Thư cục Thượng Mặc, đây là điều hắn hoàn toàn không thể chịu đựng được.

Nhưng bây giờ, hình như không có biện pháp ứng phó gì.

Cơ Túc bốn phía nhìn thoáng qua, Doanh Vô Kỵ trên đài còn đang cùng Địch Vân cắt băng khánh thành, người xem phía dưới cũng đã nhao nhao rời tiệc, dọc theo cầu hướng bờ

bên kia chạy tới, hội tụ đến trước cửa lớn Thư cục Thượng Mặc còn chưa mở ra, rõ ràng là xếp hàng mua sách.

Cái này……

Chương 85: Ta chiến mẹ ngươi Chương 85: Ta chiến mẹ ngươi

Người dịch PrimeK Tohabong

Chưởng quỹ Thư cục Ngụy gia không khỏi hỏi: "Công tử Túc, vậy phải làm sao bây giờ?

Cơ Túc bực bội nặn mụn trứng cá trên mặt: "Làm sao bây giờ? Sao ông không dùng đầu óc chó mở Thư cục cả đời suy nghĩ thật kỹ, ông tới hỏi tôi à? Đệt! "

Chưởng quỹ nóng nảy: "Công tử Túc! Nhưng ngươi kéo chúng ta lên chiến thuyền, sao bây giờ……

"Chiến thuyền? Ta chiến con mẹ nhà ngươi ý!"

Cơ Túc chửi ầm lên: "Cả chiếc chiến thuyền, chỉ có ông mày là thuyền, các ngươi những đồ chó lợn lên thuyền, cái gì cũng không làm! Lan Lăng Sinh đâu? Quyển 3 Sơn hải quỷ đàm đâu? Mấy đứa óc chó các ông chỉ biết ngây ra làm gì, đi làm việc đi"

Chưởng quỹ: "……"

Một đám người tất cả đều bị Cơ Túc mắng, dù sao lần này giới in ấn có sóng lớn, đích thật là Cơ Túc bận rộn, bọn họ cho dù trong lòng không cam lòng, cũng không tiện nói cái gì.

Cơ Túc hướng về phía bóng lưng mọi người phun một ngụm nước miếng, cắn răng cũng nhảy xuống cầu thang, đi về phía Thư cục Thượng Mặc.

…..

Trước sân khấu, ghế khách VIP.

Thoải mái!

Doanh Vô Kỵ duỗi lưng một cái, lần này nghi thức cắt băng khánh thành kết thúc hoàn mỹ, đều đạt được mục tiêu đề ra, hơn nữa còn kiếm được 《 Thiên Cương Tam Thập Lục Thuật • Thai Hóa Dịch Hình 》, sóng này quả thực kiếm bộn.

Chẳng qua xoay người nhìn thoáng qua, phát hiện Công Tôn Lệ và Hạng Đỉnh đều đứng lên.

Trên mặt Hạng Đỉnh cũng không có biểu cảm gì, chỉ chắp tay với Doanh Vô Kỵ, nói một tiếng cáo từ liền trực tiếp rời đi, tuy rằng không biểu hiện ra cái gì, nhưng nhìn ra được đối với Doanh Vô Kỵ có chút khinh thường.

Công Tôn Lệ nhiệt tình hơn nhiều, khuyên nhủ Doanh Vô Kỵ một trận: "Công tử Vô Kỵ! Ngươi mặc dù là con tin ở Lê quốc, nhưng dù sao cũng là công tử một nước, hôm nay lại giống như con buôn, gây cười cho vô số người, không khỏi làm mất uy nghiêm quốc gia"

Doanh Vô Kỵ nhướng mày.

Mẹ nó, ngồi nửa ngày này một kỹ năng cũng không tòi cho ta, há miệng liền thuyết giáo, cái con mợ nhà ngươi a?

…….

Hắn nhìn thoáng qua trang phục Càn Quốc trên người Công Tôn Lệ: "Ngươi đang dạy ta làm việc à?"

Công Tôn Lệ lắc đầu: "Ngài là công tử một nước, tại hạ đương nhiên không dám thuyết giáo, chỉ khuyên công tử đừng quên thân phận của mình, hy vọng tự giải quyết cho tốt!"

Dứt lời, trực tiếp xoay người rời đi.

……

Đạo sĩ nghèo Hàn Quyện cũng từ từ đứng lên, hai tay đút ở trong tay áo, hướng Doanh Vô Kỵ chắp tay: "Đa tạ công tử khoản đãi, sau này còn gặp lại!"

Nói cám ơn xong cũng cất bước rời đi như lão nông đồng ruộng, thái độ ngược lại không tệ, bất quá một phân tiền không móc, ngược lại là đem đồ ăn đồ uống trên bàn quét sạch, khiến cho Doanh Vô Kỵ rất là buồn bực.

Mẹ nó! Người hữu duyên của ông mày, sao đều là những thứ kỳ quái này!

Doanh Vô Kỵ mắng một câu, thoáng nhìn Triệu Ninh bên cạnh, vội vàng bổ sung một câu: "Đương nhiên, ngoại trừ Triệu huynh!

Triệu Ninh cũng không tức giận, cười nhạt nói: "Doanh huynh tài năng nghiêng trời lật đất, tại hạ thật sự bội phục".

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay: "Bất quá là chút tà đạo, không đáng nhắc tới".

Triệu Ninh nhìn Thư cục Thượng Mặc đông như trẩy hội, như có điều suy nghĩ nói: "Chỉ là hành động này của Doanh huynh, e là đã đắc tội Thừa tướng, quyển Trát Mỹ Án này e là sẽ không bán được yên ổn như vậy.

…….

Sợ rằng không yên ổn?

Đương nhiên khi ra đời đã nhắm sẵn là không yên ổn rồi.

Tuy nói có liên quan đến sự tình của La Yển rất nhiều năm trước đây, nhưng con người là loại sinh vật thường chỉ nhớ đến những chuyện xấu xa, cho dù thời gian có dài hơn nữa cũng vẫn sẽ có người nhớ rõ.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Đa tạ Triệu huynh quan tâm, bất quá ta nghĩ ta hẳn là có đối sách.

“Hả?”

Triệu Ninh không khỏi nhìn hắn một cái: “Doanh huynh có đối sách gì, không biết có thể nói cho ta nghe hay không?”

Doanh Vô Kỵ đánh giá nàng từ trên xuống dưới, trong lòng nhiều lần cân nhắc người trước mắt rốt cục có tiềm lực phát triển thành đồng minh hay không.

Hắn hiện tại dường như có thể kết luận, Triệu Lăng trước mắt này hẳn là chị hoặc em song sinh của Thái tử Triệu Ninh, bởi vì Bình Lăng Quân là con trai ngoài giá thú độc nhất.

Hiện giờ Triệu Ninh đã giám quốc mấy năm, chiến tích tương đối nổi bật, vị trí Thái tử hẳn là ổn định.

Bất quá đường triều Lê quốc cực kỳ hỗn loạn, vị trí mấu chốt như tam công cửu khanh, có hơn phân nửa đều bị hai họ Ngụy Hàn chia cắt, mấy đời gần đây Lê vương đưa ra không ít quốc sách thu quyền nhưng hiệu quả rất nhỏ, cũng khó trách nàng sau khi nghe được ” chế độ khoa cử ” kích động như vậy.

Cơ sở của chế độ khoa cử là học tử dân gian tiếp nhận giáo dục quy mô lớn, ở khâu này cần kỹ thuật in ấn để giảm chi phí giáo dục trên quy mô lớn.

Như vậy cũng có thể rất dễ giải thích vì sao Triệu Lăng tìm tới mình, không phải không có ý tứ kết giao, hết thảy logic liền hiểu rõ.

Nhưng vấn đề mấu chốt còn chưa được giải quyết, đồng minh tiềm năng này, rốt cục có đáng tin hay không?

Mẹ kiếp!

Doanh Vô Kỵ chỉ muốn cho mình một cái tát, hiện tại mình loạn trong giặc ngoài, làm ăn bị quý tộc Lê quốc nhìn chằm chằm, sau lưng có Doanh Vô Khuyết chống đỡ, âm thầm nhìn chằm chằm vào mình.

Nghèo đến rớt mồng tơi, đói thối cả mồm, giun chui vào bụng cũng phải khóc thét chui ra ngòai, mình tự nhiên đang suy nghĩ Thái tử Lê quốc có đáng tin hay không?

Kệ xác nàng ta tính toán cái gì, cơ hội chơi gái bày ra trước mặt, không chơi thì còn ra cái thể thống gì nữa?

Cùng lắm thì tự xé toạc cái mặt nạ rồi sau đó xách quần chạy trốn, dù sao đã không thể rách hơn được nữa.

Hắn xoa xoa mặt, làm ra một bộ mặt ủ rũ, cười khổ nói: "Nói là đối sách, bất quá cũng chỉ là cử chỉ bất đắc dĩ mà thôi, nếu Triệu huynh muốn nghe, ta đây nói một chút cũng không sao. Nào, mời vào hậu sảnh!

Nói xong, liền dẫn Triệu Ninh tới hậu sảnh của Tân Thư cục Thượng Mặc.

Chương 86: Cảm giác thú vị Chương 86: Cảm giác thú vị

Người dịch PrimeK Tohabong

Vị trí của Tân Thư cục Thượng Mặc rất tốt, bên trong trang hoàng cũng không kém, hai người chia ra ngồi xếp bằng hai bên bàn trà, cũng giống như đang trao đổi chính sự.

Triệu Ninh hứng thú nói: "Doanh huynh gần đây loạn trong giặc ngoài, nhưng gặp ai cũng dám trêu chọc, tại hạ thật sự bội phục!"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Vua cũng thua thằng liều, chính là bởi vì loạn trong giặc ngoài, cho nên ta mới ai cũng dám trêu chọc!"

"Ồ? Nguyện nghe tường tận!"

Kỳ thật đối sách của ta, không tính là diệu kế, Triệu huynh không ngại nhìn xem cái này.

Doanh Vô Kỵ nói xong, liền đứng dậy lấy một quyển sách tới, đưa tới trong tay Triệu Ninh.

Triệu Ninh theo bản năng đọc lên tiếng: quyển 3 "Sơn hải quỷ đàm" không đúng, là sơn huấn quỷ đàm, tác giả là Lan Lăng Sinh…"

Nàng nhất thời liền hiểu Doanh Vô Kỵ muốn làm gì, lông mày không khỏi hơi hơi nhíu lại, nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ là mở sách ra yên lặng đọc.

Rất nhanh, lông mày của nàng liền giãn ra, ánh mắt cũng thỉnh thoảng phát ra ánh sáng.

Chỉ chốc lát sau, nàng liền xem xong câu chuyện đầu tiên, khép sách lại, không có ý định tiếp tục xem.

Nàng nhìn Doanh Vô Kỵ, nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Doanh huynh có tài tình như thế, lại bị ép đến mức phải giả tên người khác, không cảm thấy ủy khuất sao?"

Làm Thái tử, nàng đại bộ phận tinh lực đều đặt ở kinh sử điển tịch, bất quá bởi vì sống lâu ở thâm cung, nàng ngược lại là có thể dành ra thời gian xem chút sách giải trí, lực giám định và thưởng thức tương đối thâm sâu, liếc mắt một cái liền nhìn ra quyển sách này của Doanh Vô Kỵ còn hay hơn so với Sơn hải quỷ đàm chân chính.

Doanh Vô Kỵ bày ra một bộ chua xót bộ dáng, khoát tay nói: "Nếu là ủy khuất ủy mà có thể sống sót, ai không muốn ủy khuất đâu?"

"Cái này, ai à……"

Triệu Ninh không khỏi sinh ra một tia đồng tình: "Cho nên Doanh huynh mạo hiểm sử dụng 《Trát mỹ án》, trên thực tế chính là vì hấp dẫn khách nhân, cuối cùng đem 《Sơn hối quỷ đàm》ra bán?"

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ hơi giương lên: "Đương nhiên không phải! nếu như chỉ là vì hấp dẫn khách nhân, ta có kịch bản khác!"

Hả? Vậy huynh là……

"Đụng đồ sứ!" (Đụng phải người khác để ăn vạ)

"Đụng đồ sứ?"

Ánh mắt Triệu Ninh sáng lên, cảm giác càng ngày càng thú vị.

Chính là đụng đồ sứ, chuyện năm đó của La tướng gây huyên náo cũng không nhỏ, La tướng để bảo vệ mặt mũi của mình, e là sẽ không cho phép « Trát Mỹ Án » lưu truyền.

Chẳng qua trang tuyên truyền của chúng ta về Trát Mỹ Án đã sớm dán đầy Giáng Thành, đêm nay hẳn là cũng có thể bán ra không ít sách, nói mọi người đều biết cũng không quá đáng.

Nếu La tướng thật sự niêm phong Trát Mỹ Án, nhân thế tất sẽ náo loạn bão táp khắp Giáng Thành, đến lúc đó toàn bộ Giáng Thành đều sẽ biết Thư cục Thượng Mặc chúng ta, đến lúc đó người mua Sơn hối quỷ đàm sẽ nhiều hơn. Ta hiện tại không sợ La tướng niêm phong, chỉ sợ ông ta không niêm phong!

Triệu Ninh cả kinh mở to hai mắt: "Huynh không sợ La tướng trực tiếp niêm phong Thư cục Thượng Mặc sao?"

Doanh Vô Kỵ nở nụ cười: "Hiện tại hai nước Càn Lê mặt ngoài giao hữu hảo, ta đây công tử nghèo túng chính là một bãi cứt chó thối, cũng không phải không thể giẫm, nhưng giẫm lên thì chả được chỗ tốt nào, ngược lại cả người thối hoắc. Huống chi Thư cục Thượng Mặc chúng ta có cửa hàng mới, chính là đổi từ kim bài Lê Vương ban thưởng, niêm phong Thư cục được sao?"

Triệu Ninh: "……"

Phù……

Đây không phải là Vua thua thằng liều sao?

Những hành vi này của Doanh Vô Kỵ, thật sự có chút không kiêng nể gì, nhưng không thể không nói thật đúng là có chút xảo diệu.

Triệu Ninh bật cười: "Nhưng huynh không sợ thật sự bức La tướng nóng nảy, thật sự niêm phong Thư cục Thượng Mặc sao?"

"Hẳn là không thể nào……"

"Có chuyện Doanh huynh có thể không biết".

"Chuyện gì?"

Năm đó vợ chính của La tướng qua đời, hắn đã muốn đón vợ cả và con gái về phủ Thừa tướng, kết quả bị em vợ Ngụy gia ngăn cản, hơn nữa giáp mặt chỉ trích La tướng giả bộ tình sâu nghĩa nặng, hổ thẹn một người làm chồng. Kết quả La tướng đánh hắn trước mặt người Ngụy gia, người này phải nằm giường một tháng mới khỏi.

Cái này……

Triệu Ninh ý vị thâm trường cười cười: "La tướng người này trung thành với quyền lực, cũng không có nghĩa là không tình sâu nghĩa nặng, Doanh huynh nếu thật chọc giận ông ta, chuyện niêm phong Thư cục ông ta chưa chắc làm không được. Huống hồ, Thư cục toàn bộ dưới danh nghĩa Hoa Triều cô nương, trên danh nghĩa cùng Càn quốc không có bất kỳ quan hệ gì".

Cái này……

Doanh Vô Kỵ rốt cục có chút đau mề, cho dù tất cả mọi người biết Thư cục là của mình, nhưng ông chủ phía sau lại hoàn toàn là Hoa Triều.

Nếu như La Yển nắm lấy điểm này không buông, đích xác có thể tránh được rất nhiều vấn đề ngoại giao.

Có chút phiền toái……

Triệu Ninh không khỏi mỉm cười, từ bên hông lấy xuống một viên ngọc bội đưa tới: "Nếu sự tình thật đến nước đó, ngọc bội này có lẽ có thể giúp Doanh huynh, hiện không còn sớm nữa, tại hạ cáo từ trước!"

Nói xong liền đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Doanh Vô Kỵ lấy được ngọc bội, trong lòng mừng rỡ, nhịn không được hỏi: "Triệu huynh lần này xuất hiện, chẳng lẽ chỉ vì giúp Doanh mỗ một tay liền rời đi?"

Triệu Ninh quay đầu, cười hỏi ngược lại: "Doanh huynh! Hai người chúng ta mới gặp như đã thân (nhất kiến như cố), chẳng lẽ ở trong lòng Doanh huynh, hai người chúng ta chỉ gặp mặt một lần?"

Doanh Vô Kỵ nói: "Cũng đúng. Ngày nào đó huynh nhớ ta, liền tới tìm ta uống rượu, con người ta chả có ưu điểm gì, chỉ là uống nhiều đều không giữ được mồm miệng, cái gì cũng tuôn ra hết!"

Triệu Ninh hiểu ý, khẽ mỉm cười: "Doanh huynh, gặp lại!"

"Gặp lại sau!"

Đưa mắt nhìn Triệu Ninh rời đi, Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ.

Người này tuy là nữ lưu, lại đại biểu cho ý tứ của Thái tử, cũng không có ý đồ che giấu kết giao với mình, nhưng rốt

cuộc mình phải xuất ra vài phần thành ý, hay là thử thăm dò lần nữa.

Dù sao…… Ta cũng là thân phận công tử một nước.

Tuy rằng hiện tại so ra kém Doanh Vô Khuyết, nhưng sớm muộn có một ngày, sẽ áp đảo cái gọi là nhất phẩm linh thai.

Chương 87: Ăn bám cũng được Chương 87: Ăn bám cũng được

Người dịch : PrimeK Tohabong

Trước quan sát xem thế nào, thật sự không được lại suy nghĩ ăn bám cũng được.

Dù sao Triệu Lăng này… dáng dấp xinh đẹp, chân còn dài, làm phò mã của nàng cũng không phải không thể chấp nhận.

Phù!

Ông đây đang làm sự nghiệp, tại sao phải nghĩ đến chuyện xấu xa ăn bám đàn bà chứ?

Trước tiên hãy nghĩ xem làm thế nào để đối phó với lão cặn bã dễ dàng cảm động như La Yển kia đã!

……

Thư cục Thượng Mặc.

Trong cửa hàng.

Cơ Túc tay cầm một quyển "Sơn hối quỷ đàm", tức giận đến cả người phát run, nghiễm nhiên cả người đã nóng rực.

Mẹ cha cái lão Lan Lăng Sinh, chơi trò này với ta à?

……

Tuy rằng đã vào đêm, nhưng con phố phồn hoa nhất Giáng Thành vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Doanh Vô Kỵ nằm ở hậu viện, nhìn bầu trời, cảm thụ được ánh sáng đã lâu không thấy, trong lòng vạn phần thoải mái.

Trước kia cảm thấy, náo nhiệt đều là của người khác, mình cái gì cũng không có.

Hiện tại cuối cùng cũng gia nhập chốn phồn hoa này.

Thoải mái!

“Vô Kỵ!”

Âm thanh dịu dàng của Hoa Triều vang lên bên cạnh.

Doanh Vô Kỵ nghiêng đầu, thấy được nụ cười trong sáng của nàng, đây là vui vẻ phát ra từ nội tâm.

Hơn nữa, mỹ nhân chính là mỹ nhân, cho dù từ góc chết này nhìn nàng, vẫn không tìm ra khuyết điểm gì.

Hắn cười hỏi: “Cửa hàng làm ăn thế nào?”

Hoa Triều ngồi ở bên cạnh hắn, hé miệng cười nói: “Làm ăn rất tốt,

“Rất tốt!”

Doanh Vô Kỵ ngồi dậy, thân thể hơi nghiêng nhẹ nhàng chống lên vai nàng, chỉ cảm thấy thỉnh thoảng có mùi thơm chui vào xoang mũi, vui vẻ thoải mái.

“Sơn hối quỷ đàm “bán chạy đã sớm trong dự liệu.

Dù sao, kiếp trước chính mình cũng bị “Thần tác” như “Những câu chuyện trong Thanh triều “, “Tinh thần biến hậu truyện”, “Tổng động viên người lái xe” lừa gạt qua, huống chi những người cổ đại này?

Động tác của hai người hơi có vẻ thân mật, Hoa Triều cũng không né tránh, mà cau mày nói: “Ta thấy Cơ Túc mua một quyển sách của chúng ta, thở phì phò bỏ đi, có thể muốn gây bất lợi cho chúng ta hay không?”

“Nghe tỷ nói kìa, hắn đã bao giờ gây bất lợi cho chúng ta đâu?”

“Cũng đúng……”

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Hoa Triều tỷ, hôm nay ở trên đài hát hí khúc cảm giác thế nào?”

“Đương nhiên tốt rồi!”

Hoa Triều hiếm thấy có chút đùa nghịch, lúc này bộ dáng của nàng cùng không giống như bình thường mà ngược lại giống như là một tiểu cô nương nhận được đồ vật.

Nàng nghiêng mặt nhìn Doanh Vô Kỵ: “Ta vốn nghĩ có thể phải qua thật lâu, ta mới có thể hát ra cảnh đầu tiên, không nghĩ tới lại nhanh như vậy, lần này nhờ có đệ!”

Hí khúc là nguyện vọng chưa hoàn thành của mẫu thân nàng, cũng là ký thác tinh thần của nàng, hôm nay bước ra bước đầu tiên, lại còn thuận lợi như vậy, nàng vui sướng phát ra từ nội tâm.

Vốn nghĩ đợi đến khi Thư cục hồi vốn Doanh Vô Kỵ mới có thể giúp mình, lại không nghĩ tới hắn tự nhiên thời thời khắc khắc nhớ tới mình, thật sự để cho nàng cảm động không thôi.

Doanh Vô Kỵ lại hỏi: “Vậy bạn bè ca sỹ của tỷ đâu? Ta nghe nói, bọn họ hình như đang gây chuyện.

Hoa Triều cười xua tay: “Ngay từ đầu đích xác có chút không tình nguyện, bất quá sau khi thỏa thuận tiền công thì không có vấn đề. Hôm nay sau khi diễn xong vở này, bọn họ chủ động đề xuất muốn gia nhập gánh hát của ta, nói vậy về sau cũng sẽ không muốn rời khỏi!”

“Vậy thì tốt rồi!”

Doanh Vô Kỵ nhìn nàng vui vẻ như vậy, trong lòng mình cũng trào ra một tia cảm giác hạnh phúc, khoát khoát tay nói: "Chờ về sau Thư cục ổn định, chuyện làm ăn giao cho A Cường là được. Hí khúc vừa mới ra đời, e là sức sống còn mạnh hơn so với thi từ, lĩnh vực này rất có triển vọng, Hoa Triều tỷ nên cố gắng, có được đưa vào Chu Nhạc phủ hay không là dựa vào tỷ"

Hoa Triều khẽ gắt một cái: "Rõ ràng cống hiến của đệ lớn hơn mà nói cứ như công lao của mình ta! Trong tiệm sách sắp bán hết rồi, ta đi sửa sang lại sổ sách!"

"Đừng làm nữa!"

Doanh Vô Kỵ nhìn dáng người lay động của nàng, không khỏi có chút đứng núi này trông núi nọ…

Công tử!

Âm thanh Bạch Chỉ nổ vang bên tai.

Doanh Vô Kỵ bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh: "Ăn cái gì mà lớn tiếng thế?"

"Em cũng sẽ tính sổ, nếu không công tử giao sổ sách cho em đi, em cả ngày đi theo công tử, ngoại trừ ăn uống, cảm giác thật vô dụng!"

Thì ra nàng nóng nảy.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Em là thị nữ bên người ta, chú ý chăm sóc và bảo vệ ta là được"

"Vậy, vậy em……"

"Này! Cầm lấy!"

Doanh Vô Kỵ trực tiếp ném cho nàng một khối ngọc bội.

Bạch Chỉ kinh ngạc: "Tân Càn Ngọc?"

Doanh Vô Kỵ gật đầu: “Về sau em đeo nó tu luyện, đợi lát nữa trở về ta lại truyền cho em một ít pháp thuật cao cấp, nếu là có thể thông hiểu đạo lí, đối với ngươi tu luyện rất có ích lợi, ngày sau trùng kích nhất phẩm linh thai cũng không phải không có khả năng.”

Pháp thuật cấp cao này, tự nhiên là Thiên Cương Tam Thập Lục Thuật – Thai Hóa Dịch Hình, pháp thuật này khiến trạng thái thân thể có thể trở về Tiên Thiên ở mức độ lớn nhất, là một trong số ít pháp thuật trực tiếp có tác dụng với tu luyện.

Bạch Chỉ tiểu nha đầu này vốn là thiên tư hơn người, dựa vào thai hóa dịch hình thêm tân Càn Ngọc, hơn nữa tại Bách gia thịnh hội có thể sẽ đạt được Bách gia khí vận, chưa chắc không thể trùng kích nhất phẩm linh thai.

Về phần gánh nặng tâm lý……

Ta dựa vào bản lĩnh trộm được kỹ năng, dựa vào cái gì không thể dạy cho người khác?

Lực ảnh hưởng của vũ lực cá nhân trên thế giới này đích xác không lớn, nhưng cũng đạt đến tình huống, đạt được nhất phẩm linh thai, chưa chắc không có khả năng chi phối thế cục thiên hạ.

Nếu có thể bồi dưỡng tiểu thị nữ tri kỷ của mình, thật là thoải mái!

Tiểu nha đầu cảm động đến muốn khóc: “Nhưng Tân Càn Ngọc này chính là bảo bối của công tử, công tử vốn thiên tư đã không được, nếu là rời khỏi nó…”

Doanh Vô Kỵ: “Ngươi mau đừng nói nữa!”

Chương 88: Chế độ khoa cử Chương 88: Chế độ khoa cử

Người dịch PrimeK Tohabong

Cung Ti Kỳ.

Điện Tình Giáng.

Triệu Ninh đang nghiêm túc phê duyệt công văn.

Cẩn thận tỉ mỉ, phảng phất chưa bao giờ mệt mỏi.

Thật lâu thật lâu, nàng khép lại một quyển công văn cuối cùng, tựa lưng vào ghế nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhớ tới cảnh tượng hôm nay ở ngoài cung, khóe miệng không khỏi hơi hơi giương lên.

Hoàng hậu giá lâm!

Âm thanh sắc bén của thái giám vang lên.

Triệu Ninh vội vàng đứng lên, cung kính chờ đợi.

Không cần đa lễ!

Vương hậu khoát tay áo, liền trực tiếp ngồi xuống bên cạnh sách vở, kiểm tra xong xác định đều là nghiêm túc phúc đáp, khuôn mặt đạm mạc mới hòa hoãn lại, cười nhìn về phía Triệu Ninh: "Tốt lắm! Không chậm trễ chính sự. Ninh nhi đừng đứng nữa, mau ngồi xuống nghỉ ngơi một chút!"

"Vâng!"

Triệu Ninh cười ngồi sang một bên.

Vương hậu hỏi: "Hôm nay con xuất cung gặp Doanh Vô Kỵ?"

Triệu Ninh gật đầu: "Vâng!"

"Không bị hắn phát hiện thân phận chứ?"

"Không! Bất quá nhi thần cũng không quá mức che giấu thân phận, Doanh Vô Kỵ ánh mắt thâm sâu, chắc hẳn đã hiểu ý tứ của con đại biểu cho thái tử".

"Như thế rất tốt! Con kể tỉ mỉ chuyện xảy ra hôm nay cho ta nghe!"

“Vâng!”

Triệu Ninh gật đầu, liền đem chuyện hôm nay nói ra một lượt.

Vương hậu nghe xong liền bật cười: “Tên này gan lớn, ngay cả râu của lão thất phu La Yển này cũng dám nhổ! Bất quá coi như hắn thông minh, nghe lời các ngươi nói lúc tạm biệt thì hắn chắc là biết con đến là vì thuật in ấn”.

Triệu Ninh thì cười lắc đầu: “Thuật in ấn đã ra đời, đó chính là chiều hướng phát triển, không cần vương thất chúng ta tự mình động thủ, liền có thể mang lại lợi ích cho thiên hạ”.

Vương hậu rùng mình: “Vậy con muốn khoa cử? Không được! Tuyệt đối không được! Hành động này quả thực là đào rễ quý tộc, hai nhà Ngụy Hàn há có thể đáp ứng? Việc này quá mức nguy hiểm, hơi không cẩn thận sẽ tan xương nát thịt, mẫu hậu không đồng ý!”

~~~~~~

Mẫu hậu không đồng ý!

Hoàng hậu dùng bốn chữ, vô cùng kiên quyết biểu lộ thái độ của mình.

Trước khi Triệu Ninh đưa ra quyết định, bà cũng sẽ phát biểu ý kiến, nhưng cuối cùng Triệu Ninh phải tự mình đưa ra quyết định.

Nhưng mà lần này, bà lại đưa ra một thái độ không thể chối cãi.

Quá nguy hiểm!

Thật sự quá nguy hiểm!

Thiên hạ này từ trước đến nay đều là chính trị quý tộc, từ Chu thiên tử đến nam tước chỉ có tiểu quyền trong tay, mỗi
~~~~~~

người đều có đất phong của mình.

Quyền lực, thổ địa, nhân khẩu, những thứ này chính là mệnh quý tộc!

Khoa cử cho dân chúng bình dân mở ra thông đạo lên cao, nhân tài trong thiên hạ đều là môn sinh của quân chủ, điều này tất nhiên sẽ tăng cường vương quyền, nếu thiên hạ này không có quý tộc, đây tất nhiên là chế độ mà tất cả quân chủ đều tha thiết ước mơ.

Chỉ tiếc, thế giới này cho tới bây giờ đều là thế giới quý tộc, chế độ khoa cử chính là muốn lấy mạng của quý tộc.

Chu thiên tử nếu không được chư hầu vương kính trọng, thì Chu bị diệt.

Chư hầu vương nếu không được thế gia trong nước kính trọng, thì chư hầu quốc có thể bị diệt.

Nhất là Lê quốc, tôn thất Triệu thị còn không thể áp chế tuyệt đối hai nhà Ngụy Hàn, hiện tại đi thi hành chế độ khoa cử để đào rễ quý tộc, vậy khác gì tự diệt vong?

Đừng nói một Triệu Ninh, cho dù Lê quốc khai quốc ngàn năm, tất cả quân chủ cộng lại cũng không đủ chết.

Cho nên ánh mắt hoàng hậu rất sắc bén, chỉ hy vọng Triệu Ninh có thể nhận rõ chính mình, biết khó mà lui.

Triệu Ninh lại khẽ cười nói: “Mẫu hậu không cần lo lắng, nhi thần mặc dù có tâm hướng tới chế độ khoa cử nhưng cũng không phải không hiểu gian nguy trong đó. Hiện giờ tình thế Lê quốc, thi hành chế độ khoa cử hung hiểm dị thường, nhưng một đời không làm thì không thể làm, nhi thần sẽ không tùy tiện cải chế, nhưng nhất định sẽ lưu lại không gian cho chế độ khoa cử, Triệu thị nhân tài đông đúc, sớm muộn có một ngày có thể mở ra một phen thiên địa mới.

Cái này……

Vương hậu nhìn Triệu Ninh thần sắc bình tĩnh, không khỏi có chút hoảng hốt, giống như năm đó nhìn thấy tư thế oai hùng của người thanh niên đó.

Chỉ là người thanh niên kia, bây giờ đã thành ông lão tuổi xế chiều, trốn ở trong mật thất kéo dài hơi tàn.

Bà nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Nhưng Ninh nhi, con phải rõ ràng, con bây giờ chỉ là thái tử, còn chưa leo lên vương vị! Bình Lăng Quân còn ở bên cạnh đang nhìn chằm chằm vào vương vị. Vị trí thái tử của con hiện giờ xác thực rất ổn định, nhưng đây cũng là kết quả cân bằng của các đại thế gia, nếu chế độ khoa cử thật sự phát hiện manh mối, đừng nói Ngụy gia Hàn gia, chỉ sợ ngay cả tông thất Triệu thị cũng sẽ đuổi con xuống!"

Triệu Ninh trầm mặc, đây đích thật là một vấn đề rất lớn.

Vương hậu nhẹ nhàng vỗ vỗ Triệu Ninh bả vai: "Chuyện khoa cử, sau này đừng có nhắc lại, mặc dù muốn nhắc, cũng ít nhất đợi đến sau khi con đăng cơ!"

Triệu Ninh nghiêm túc gật đầu: "Vâng!"

Vương hậu không nói gì nữa, lắc đầu rời khỏi Điện Tình Giáng.

Triệu Ninh ngồi nhìn tờ giấy trên bàn trầm mặc không nói.

Trên trang giấy, là tất cả mặc sức tưởng tượng của nàng về chế độ khoa cử, hôm nay tuy rằng chỉ nghe Doanh Vô Kỵ đưa ra khái niệm này, nhưng với tính nhạy bén chính trị của nàng, lại đủ để cho nàng bổ sung rất nhiều chi tiết.

Chỉ bất quá hiện tại trên những nội dung này, bị lưu lại một huyết thủ ấn thật lớn, chính là vừa rồi là khi vương hậu đập bàn lưu lại.

Oài…..

Nàng ngã ngửa ra sau, gối hai tay nhìn xà nhà, trong lòng không khỏi có chút tò mò.

Một thế giới có chế độ khoa cử, Doanh Vô Kỵ tiểu tử kia rốt cục là như thế nào nghĩ ra?

Nàng có chút muốn tiến vào trong cái thế giới hư cấu kia nhìn một chút, bởi vì nàng biết mình sinh thời chỉ sợ rất khó nhìn thấy chuyện này biến thành hiện thực.

Chương 89: Châm chọc người làm cha Chương 89: Châm chọc người làm cha

Người dịch PrimeK Tohabong

Chẳng lẽ người Càn quốc đều có sáng tạo như thế?

Thương Ưởng biến pháp thay đổi một Càn quốc khổ nhược, để một vùng đất hoang lạnh biến thành một hổ lang chi quốc.

Hiện tại Doanh Vô Kỵ lại nghĩ ra chế độ khoa cử, ý nghĩ này so với cách của Thương Ưởng càng ngựa thần lướt vó tung mây, càng khiêu khích quý tộc, cũng càng nguy hiểm.

Thương Ưởng chết thật thảm a……

Mình có thể chết thảm hơn hắn hay không?

Ai……

Sớm biết vậy đã không gặp Doanh Vô Kỵ, cải chế độ khoa cử vốn là một nhiệm vụ không thể hoàn thành, lại hết lần này tới lần khác nghe được từ chỗ hắn.

Cái này phảng phất chính là một hạt giống sinh mệnh cực kỳ tràn đầy, vừa rơi vào trong tim liền điên cuồng mọc rễ nảy mầm, dù cố ý lảng tránh như thế nào, cũng không tránh được chạm đến.

Nếu không, ngày mai lại đi gặp hắn.

Nhìn xem trong thế giới hắn hư cấu ra, chế độ khoa cử rốt cục là rơi xuống đất như thế nào.

……

Phủ Thừa tướng.

Hỗn láo!

Keng keng……

Ly rượu bằng đồng văng thật xa trên mặt đất.

La Yển tức giận đến sắc mặt tái mét, ông làm sao cũng thật không ngờ, Hoa Triều chẳng những không rời khỏi Doanh Vô Kỵ, ngược lại cùng hắn phổ một hí khúc, không chút che giấu châm chọc người làm cha như mình?

Tượng đất còn có ba phần hỏa khí.

Gió lạnh phiêu dật rải đầy mặt ta, con ta phản nghịch làm tổn thương lòng ta.

Lời con gái nói như là băng trùy đâm vào đáy lòng ta, vi phụ thật sự rất tổn thương!

La Yển ôm ngực, thật lâu không nói.

La Minh đứng ở một bên, không dám động đậy.

Thật lâu thật lâu.

La Minh cẩn thận mở miệng: "Cha……"

La Yển vừa buồn vừa giận: "Ta thật sự là quá dung túng nó, vốn định lấy thân phận phụ thân ở chung với nó, không nghĩ tới đổi lấy lại là sự căm thù cùng xa lánh. Nếu lại không giáo huấn nó thì nó sớm muộn nhảy vào hố lửa trước mặt ta! Tam Lang, ngày mai dẫn người phong tỏa thư cục này!"

La Minh cả kinh: "Cha! Cái này……"

‘La Yển lạnh lùng nói: “Ngươi đang nghi ngờ quyết định của cha?”

“Không dám!”

La Minh vội vàng cúi đầu, trong lòng cũng là khiếp sợ vô cùng, không nghĩ tới La Yển tự nhiên muốn trực tiếp làm tuyệt đường mọi chuyện, phong tỏa sách, không phong tỏa thư cục không thỏa mãn được cha mình, đây là trực tiếp trở mặt với Càn Quốc sao?”

Mẹ bé Uyển Thu ở một bên thần sắc có chút không đành lòng: “Yển ca! Hoa Triều dù sao cũng chỉ là một đứa bé, trong lòng ủy khuất khóc lóc om sòm cũng bình thường, con bé là một cô nương tốt, chẳng qua trong lòng thiếu tình yêu mà thôi, lần này nếu chàng nhường con bé, con bé nhất định sẽ nhớ ơn chàng”.

La Minh nghe được muốn cười, con bé này bất quá mười mấy tuổi, lại ra vẻ già đời, La Yển hiện tại đang nổi giận, ngươi cho rằng ông ta sẽ nghe sao?

Đặt cho cậu một cái tên “Uyển Thu”, tưởng mình thật sự là Hoa Uyển Thu sao?

La Yển: “Được! Uyển Thu, nghe lời nàng!

La Minh: “???’

A, cái này, cái này……

Vậy là đồng ý?

Một chút đấu tranh tâm lý cũng không có?

La Yển khoát tay áo: “Tam Lang, mau về phòng ngủ đi, chuyện của Thư cục về sau ngươi đừng xen vào!”

La Minh bối rối: “Vậy ngày mai con còn dẫn người đi Thư cục không?”

La Yển có chút không kiên nhẫn: “Không phải nói không cho ngươi xen vào sao, chuyện này ta tìm người xử lý!Uyển Thu, thời gian không còn sớm, chúng ta cũng trở về ngủ đi!”

Nói xong, liền ôm eo Uyển Thu chuẩn bị trở về phòng, tức giận trên mặt tuy rằng còn chưa tan, nhưng sắc mặt đã không còn cứng ngắc như vậy.

…….

La Minh ngây người, không biết là tình huống gì, bất quá cũng tốt, Thư cục được bảo vệ, tuy rằng đại tỷ tiến thêm một bước tới hố lửa, nhưng ít nhất lần này sẽ không quá mức thương tâm.

Nhưng mà đúng lúc này.

Lão gia! Viêm công tử nghiêm túc cầu kiến!

La Yển cũng không quay đầu lại: “Bảo tiểu tử gắp lửa bỏ tay người này cút đi!

La Minh: “……”

……

Tiểu tử gắp lửa bỏ tay người……

Cái tên này cũng chính xác.

La Minh lắc đầu, cảm giác trong khoảng thời gian này mình giống thay đổi xoành xoạch, lúc thì giúp người này, lúc thì giúp người khác, mình chỉ muốn tốt cho tỷ tỷ, sao lại đi lại với cái loại tiểu nhân lá mặt lá trái này.

Lần này may mà La Yển kiên quyết, nếu không……

Người gác cổng lại bổ sung một câu: “Công tử Túc nói hành động này của Doanh Vô Kỵ dụng tâm ác độc, nếu lão gia không can thiệp, chỉ sợ sẽ vĩnh viễn mất đi nữ nhi.

Khóe mắt La Yển run rẩy, trầm mặc một hồi, bất đắc dĩ khoát tay: “Cho hắn vào đi!

“Vâng!”

Chỉ chốc lát sau, Cơ Túc một thân hồng bào vội vàng chạy tới, vái chào La Yển: “Tướng Bang! Vãn bối đêm khuya quấy rầy, kính xin thứ lỗi!

Sắc mặt La Yển có chút không vui: “Công tử Túc có việc nói thẳng, không cần khách sáo.

Cơ Túc vội vàng đưa sách qua: “Chuyện hí khúc hôm nay, chắc hẳn Tướng bang đã nghe nói, lấy sự rộng lượng của Tướng bang, có thể sẽ không so đo với Doanh Vô Kỵ. Chỉ là vãn bối cố ý thăm hỏi Thư cục Thượng Mặc một chút, lại phát hiện sự tình cũng không đơn giản như vậy, mời Tướng bang xem!

Quyển 3 Sơn Hải Quỷ Đàm, quyển thứ ba?

La Yển nhướng mày: “Quyển này do tám đại Thư cục liên thủ xuất bản, ngày mốt mới có thể lên giá, vì sao lại xuất hiện ở Thư cục Thượng Mặc?”

Cơ Túc khẽ thở dài một hơi: “Vậy phải hỏi Lan Lăng Sinh”.

La Yển ánh mắt hơi trầm xuống, vấn đề môn khách phản chủ cũng xác thực có chút lớn, hắn khoát tay áo về phía La Minh: “Gọi Lan Lăng Sinh lại đây!”

Vâng!

Ước chừng một khắc đồng hồ, La Minh đỡ một người trung niên say khướt trình diện, chính là người danh tiếng đang thịnh Lan Lăng Sinh.

Lan Lăng Sinh vẻ mặt mê hoặc nhìn La Yển, líu lưỡi hỏi: “Tướng gia, tìm ta có việc a?”

La Yển nhíu mày: “Sao ngươi lại uống như vậy?”

Lan Lăng Sinh cũng là kẻ khố rách áo ôm, không biết là hơi rượu đi lên, hay là thật sự không sợ La Yển, tùy tiện đáp: “Bẩm tướng gia! mấy đại Thư cục bức ta ra quyển 3《 Sơn Hải quỷ đàm 》, ta bị ép đẩy nhanh tốc độ, khiến vài năm tâm huyết kết thúc trong cẩu thả, trong lòng không cam lòng, cho nên uống nhiều!”

Ngươi cũng quá mức khiêm tốn đi, hiện giờ quyển sách đang bán nhiều như thế, như thế nào tính là cẩu thả?”

Tướng gia, quyển thứ ba hôm sau mới ra mắt, rốt cục là ta uống nhiều, hay là Tướng gia uống nhiều?”

“……”

Chương 90: Sao dám so sánh với bộ thần tác Chương 90: Sao dám so sánh với bộ thần tác

Người dịch PrimeK Tohabong

La Yển xoa xoa huyệt thái dương, trực tiếp đem sách ném qua: “Ngươi xem đây có phải là ngươi viết hay không?”

Lan Lăng Sinh mơ mơ màng màng nhận sách, lật vài trang liền khép lại: “Không phải!”

La Yển nheo mắt, không ngờ hắn còn dám mạnh miệng.

Cũng chưa từng nghĩ Lan Lăng Sinh bổ sung một câu: “Ta nào viết ra sách tốt như vậy?”

Nói xong, trực tiếp đem sách ôm vào trong ngực, quỳ rạp trên mặt đất thất thanh khóc rống, vừa khóc còn vừa gào: “Hổ thẹn!

Mọi người ở đây ngơ ngác nhìn nhau, không nghĩ tới Lan Lăng Sinh lại đột ngột thay đổi cảm xúc như thế.

La Yển nhịn không được hỏi: “Ngươi nhìn kỹ lại một chút xem, uống kiểu gì mà sách của mình cũng không nhận ra?”

Lan Lăng Sinh lật đến trên bìa sách, nhìn thấy phía trên tên sách cùng tác giả, không khỏi sửng sốt một chút: “Hắc? thật đúng là ta viết? con mẹ nó, ta cũng có thể viết ra sách tốt như vậy?

Hắn ngẩng đầu, chỉ vào bìa sách: “Chữ này đọc là huấn, không phải là hải (诲: huấn ，海: hải), ngay cả nét chữ cũng hơi viết quá đà, phân không rõ!”

La Yển lại gần nhìn, đúng là chữ huấn!

Ông ta vốn không tức giận nhiều lắm, trong nháy mắt liền tiêu tan, nhưng rất nhanh liền ý thức được vấn đề.

Vốn ông ta nghĩ, để nha môn tùy tiện tìm mọi lý do để kiểm duyệt

Nhưng hiện tại…… Sơn hối quỷ đàm, hình như có chút không ổn !

La Yển nheo mắt hỏi: “Vậy ngươi cảm thấy quyển này, so với《 Sơn Hải quỷ đàm 》của ngươi như thế nào?”

Lan Lăng Sinh lộ ra vẻ mếu máo còn khó coi hơn khóc: “Nếu là trước hai quyển còn có thể so sánh, nhưng quyển thứ ba…… Ta viết như chó ỉa thì sao dám so sánh với bộ thần tác này?”

La Yển: “……”

Hỏng rồi!

Nếu như nói một bộ “Trát Mỹ Án” chỉ là ngẫu nhiên, vậy bộ thứ hai cũng đủ để nói rõ rất nhiều vấn đề, những thương nhân ngành sách kia nếu là nhìn thấy sức sáng tạo của Thư cục Thượng Mặc, chỉ sợ đại bộ phận đơn đặt hàng đều sẽ rơi vào

Thư cục Thượng Mặc, vậy Thư cục Thượng Mặc sẽ hoàn toàn đứng vững.

La Yển không nhất định phải để Thư cục Thượng Mặc chết, nhưng không thể trơ mắt nhìn Hoa Triều nhảy vào hố lửa.

Thật sự phải cấm sách, hay là đóng cửa Thư cục sao?

Trong lúc do dự, ông ta cảm giác được một đôi tay non nớt đặt trên mu bàn tay của mình, xoay người lại, phát hiện Uyển Thu lắc đầu với ông ta, nhất thời vang lên lời vừa rồi của nàng: Lần này nếu chàng nhường con bé, con bé nhất định sẽ nhớ ơn chàng".

Hắn khẽ thở dài một hơi, khoát tay áo nói: "Thôi kệ hắn đi!"

Cơ Túc sửng sốt một chút, cái quái gì vậy? Cái này cũng cho qua hả?"

Thành thật mà nói, hắn chả hiểu gì, cái này đều có thể buông được?

Lão thừa tướng có phải đã đi qua Thiên Trúc hay không, cái này phải nuốt mấy viên xá lợi a?

Hắn vội vàng nói: "Tướng Bang! Không thể được!"

La Yển xoay người: "Tam Lang, tiễn khách đi! Chuyện của người trẻ tuổi, để người trẻ tuổi tự giải quyết.

Cơ Túc nóng nảy, 20 năm trí tuệ tích góp từng tí một từ trong bụng mẹ điên cuồng vận chuyển.

Thừa tướng này rốt cục đang bận tâm cái gì?

Thể diện? Hay là sợ Hoa Triều ghi hận ông ta? Ông ta vừa rồi nói chuyện của người trẻ tuổi để người trẻ tuổi tự giải quyết, hắn là…

Đánh rắn phải đánh dập đầu!

Cơ Túc vội vàng nói: "Tướng bang từ ái, vì Hoa Triều cô nương lo lắng như thế, thật sự làm vãn bối cảm động cõi lòng. Nếu Thư cục Thượng Mặc chỉ có một mình Hoa Triều cô nương, sớm muộn có thể thông cảm dụng tâm khổ cực của Tướng bang, chỉ tiếc Thư cục không chỉ có một mình Hoa Triều cô nương!"

La Yển không nói gì, nhưng bước chân rời đi lại dừng lại.

Cơ Túc rèn sắt khi còn nóng: "Tướng Bang! Chẳng lẽ tướng bang còn không nhìn ra sao? Doanh Vô Kỵ người này không có bất kỳ cái gì trong tay, vì lấy lòng Hoa Triều cô nương, lời đồn gì cũng bịa ra được. Hôm nay hắn dám bịa ngài ám sát thê nữ, ngày mai lại bịa ra cái gì? Lần này Hoa Triều cô nương tin, chẳng lẽ lần sau Hoa Triều cô nương sẽ không tin sao?

La Yển: "……"

……

Sáng sớm hôm sau.

Doanh Vô Kỵ sáng sớm đã chuyển một cái ghế, ngồi ở cửa Thư cục Thượng Mặc, cõi lòng đầy chờ mong nhìn ra cửa lớn.

Thừa tướng!

Nhất định phải tới nhá!

Đối với hắn mà nói, chuyện hạnh phúc nhất trên thế giới chính là đụng đồ sứ, chuyện không thể chấp nhận nhất là đụng đồ sứ thất bại.

Hơn nữa đêm qua, hắn bỗng nhiên nhận được《 Quân Tử Lục Nghệ • Ngự 》 cùng 《 Quân Tử Lục Nghệ • Xạ 》, đều là công pháp cơ bản hoàng cấp của nho tu, tương đối thực

dụng với cưỡi ngựa và bắn tên, hẳn là đều là công lao của Thừa tướng, đây chính là một lò gốm sứ chứ chả chơi…

Nhưng lần này hắn luôn cảm giác có thể đụng vào khoảng không, bởi vì tối hôm qua Hoa Triều từ trong mộng bừng tỉnh về sau liền ngủ không được, gọi hắn hàn huyên một hồi lâu, nói nàng vừa rồi mơ thấy mẫu thân trở lại, một mực khuyên nàng về nhà.

La Yển dưới ảnh hưởng của Hoa Uyển Thu, cũng từ một lão hung hăng biến thành một người cha hiền, mặc kệ Hoa Triều có làm nhiều chuyện ngỗ nghịch với lão ta hơn nữa, cũng không có bất kỳ trách phạt nào.

Giấc mộng này, cảm giác có chút thái quá, để cho nàng có chút hoảng.

Vì thế hôm nay.

Doanh Vô Kỵ ngóng trông từ lúc mặt trời vừa lên đến khi nắng chói chang.

Sau một đêm lên men, thì không ít người đều chạy tới mua

Người rất đông.

Nhưng sách còn thừa để bán.

Điều này còn lâu mới khiến Doanh Vô Kỵ thỏa mãn.

Lão hung hăng lần này sẽ không buông tha cho mình chứ?

Tuy nói rằng chả có ông ta cũng chả sao, nhưng thiếu một minh tinh bán hàng như vậy thì cứ có cảm giác một quyền đánh vào không khí.

Cuối cùng.

Chương 91: Sơn hải quỷ đàm fake Chương 91: Sơn hải quỷ đàm fake

Người dịch PrimeK Tohabong

Bịch!

Bịch!

Bịch!

Những tiếng bước chân đều nhịp từ góc đường vang lên.

Doanh Vô Kỵ theo tiếng chân nhìn lại, phát hiện một đội nha môn sai dịch đang bước nhanh tới, còn có hai kỵ mã đi theo, một Cơ Túc một La Minh.

Ố ồ……

Kiên định gớm!

…….

Sau khi nha dịch đến, nhanh chóng vây quanh Thư cục Thượng Mặc, khách nhân trong cửa hàng toàn bộ bị đuổi ra ngoài, từng người trốn rất xa, kinh nghi bất định nhìn Thư cục, xì xào bàn tán.

"Chuyện gì xảy ra thế? Thư cục Thượng Mặc gặp phải phiền toái gì sao?"

"Không biết, người ta chỉ bán sách thôi".

"Ai chà! Ta nghe nói, Trát Mỹ Án này hình như đang châm chọc Thừa tướng".

"Hình như thật đúng là, ngày hôm qua về nhà ta kể cho mẹ ta về cho mẹ ta nói một chút Trát Mỹ Án, kết quả mẹ ta nói chuyện này rất giống với chuyện thừa tướng có con gái riêng cách đây hơn 20 năm! Ta vốn tưởng rằng là trùng hợp, nhưng hiện tại xem ra hình như cũng không phải tin đồn vô căn cứ."

"A…… Thư cục Thượng Mặc cũng quá ngông cuồng, ngay cả Thừa tướng cũng dám châm chọc?"

"Sau này e là không nhìn thấy Trát Mỹ Án nữa!"

“May mà hôm qua ta mua hai quyển”.

“Bớt chút thời gian cho ta xem một chút nhá!”

Mọi người thì thầm.

Doanh Vô Kỵ cười tủm tỉm đón tiếp: “Các vị quan gia, không biết đại giá quang lâm, có chuyện gì !”

Cầm đầu là một Thiên Hộ có chút bất đắc dĩ, tiến lên một bước nói: “Công tử Vô Kỵ, đã lâu không gặp!”

Doanh Vô Kỵ nhìn kỹ, phát hiện còn là người quen, chính là lúc hắn cùng Cơ Túc đánh nhau, Thiên Hộ giải vây cho mình, liền cười hì hì nghênh đón: “Thì ra là người quen a, trời nóng thế này, mau vào uống trà…”

Không cần!

Thiên Hộ lui về phía sau một bước, cao giọng nói: “Thư cục Thượng Mặc lén bán sách cấm, chúng ta phụng mệnh phủ quan đại nhân, đặc biệt đến niêm phong sách cấm, cũng cưỡng chế Thư cục Thượng Mặc đóng cửa chỉnh đốn và cải cách, trong vòng một tháng không được mở cửa buôn bán”.

Lời này vừa nói ra, tiếng bàn tán của quần chúng buôn dưa bên cạnh càng lớn hơn.

Bọn họ vốn tưởng rằng chỉ biết niêm phong

Trong lòng Doanh Vô Kỵ cũng lộp bộp một chút, hắn biết Thừa tướng sĩ diện, niêm phong sách tất nhiên là thao tác bình thường, nhưng niêm phong Thư cục chung quy có chút không để ý đại cục.

Đây là chướng mắt rồi!

Triệu Lăng kia nói không sai, La Yển đích xác so với trong tưởng tượng của mình còn quan tâm Hoa Triều hơn, bằng

không không có khả năng làm việc cấp tiến như vậy, lần này mình thiếu chút nữa tự bê đá đập chân mình.

Thiên Hộ bất đắc dĩ thở dài, loại chuyện đắc tội với người này hắn thật sự không muốn làm, nhưng cũng không thể làm gì, chỉ có thể nói: "Công tử Vô Kỵ, tại hạ phụng mệnh làm việc, kính xin nhường đường, không nên làm khó tại hạ!"

Doanh Vô Kỵ cảm thụ được ánh mắt chăm chú của cả một con phố, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Ta thân ở Lê quốc, tự nhiên tôn trọng luật pháp Lê quốc, bất quá để cho ta chết tâm phục khẩu phục! Làm phiền quan gia báo cho biết, Thư cục Thượng Mặc chúng ta rốt cục quyển sách nào là sách cấm, lại vì sao phạm cấm, nếu nói không nên lời, thứ cho ta không thể dễ dàng nhượng bộ".

"Cái này……"

Thiên Hộ có chút đau đầu, Doanh Vô Kỵ quả nhiên không phải đèn cạn dầu, quả nhiên ép hỏi đến bước này.

Hắn đành phải xuất ra lý do thoái thác: "Hồi công tử, 《Trát Mỹ Án》của quý Thư cục bị tình nghi ác độc ám chỉ…"

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt kinh ngạc: "Hả? Ám chỉ ai?"

Cái này……

"Không phải là Thừa tướng chứ!"

"Cái này……"

Trong lúc nhất thời, trên đường cái càng thêm náo nhiệt, không nghĩ tới lần này Thư cục Thượng Mặc niêm phong, lại thật sự là Thừa tướng động tay động chân.

"Đây chính là một tin tức lớn nha!"

Doanh Vô Kỵ thấy mọi người bắt đầu xì xào, biết không qua được đêm nay, chuyện của Thư cục Thượng Mặc sẽ hoàn

toàn truyền ra, xem bộ dáng của Thiên hộ này, nếu là tiếp tục giằng co chuyện "Có phải Thừa tướng hay không", đối với mình chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu.

Liền thở dài một hơi: "Ta nói thời điểm ta viết quyển sách này, như thế nào cảm giác câu chuyện có chút quen thuộc, vì tránh cho hiểu lầm, còn cố ý ở trang cuối đánh dấu một hàng 'Câu chuyện sự chỉ là hư cấu, nếu có giống, chỉ là trùng hợp', đáng tiếc…… Bất quá nếu tạo thành hiểu lầm, ta Doanh Vô Kỵ cũng không phải là người không nói đạo lý. Người đâu, đem tất cả « Trát Mỹ Án » trong tiệm đều giao ra để cho quan gia mang đi!"

Vâng!

Các tiểu nhị của Thư cục Thượng Mặc tay chân cực kỳ nhanh nhẹn, trong nháy mắt, đã đem hơn trăm quyển Trát Mỹ Án tất cả đều mang ra, chỉnh tề đặt ở trước mặt các vị quan sai.

Cái này……

Thiên Hộ cũng có chút bối rối, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ tự nhiên phối hợp như vậy, lại có vẻ chính mình có chút hùng hổ dọa người.

Doanh Vô Kỵ lại hỏi: "Quan gia, sách đã giao cho ngươi, mặc kệ mang đi hay là đốt cháy bên đường toàn bộ do ngươi định đoạt, bất quá bổn tiệm làm ăn nhỏ, đóng cửa cửa hàng cũng có chút không quá thích hợp!"

Thiên Hộ cắn răng, kiên trì nói: "Công tử Vô Kỵ, quý Thư cục còn bị tình nghi giả mạo bán《 Sơn hải quỷ đàm", lấy giả tráo thật, trái với luật pháp Đại Lê, nhất định phải niêm phong sách cùng cửa hàng."

Cái gì!

Lần này, trong đám người hoàn toàn náo loạn.

“Sơn hải quỷ đàm “là giả?

Không thể nào! Ta đọc còn thấy hay hơn hai quyển trước!Không những thế in cũng đẹp hơn”

“Đúng vậy! Sách đẹp như vậy, làm sao có thể là giả?”

“Chờ một chút…… Ta phát hiện, đây là Sơn hối quỷ đàm……”

Lấy giả tráo thật, nhưng giả mà lại tốt hơn thật thì là cái đạo lý gì?

“Sách của chúng ta viết rõ ràng bốn chữ Sơn Huấn Quỷ đàm, ngươi làm sao có thể nói xấu ta giả mạo Sơn Hải Quỷ Đàm?”

Đại Càn Pháp chúng ta gia trị quốc, ta được hun đúc từ văn hóa mẫu quốc, cho nên cũng nghiên cứu qua luật pháp của Lê quốc các ngươi, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua một câu này !

Ngươi cũng không thể bởi vì ta bình thường thành thật đôn hậu tao nhã, liền khi dễ người thành thật như ta !”

Chương 92: Ngọc bội điện Tình Giáng Chương 92: Ngọc bội điện Tình Giáng

Người dịch PrimeK Tohabong

Thiên hộ bị ép hỏi đến cứng họng rồi lại không thể không kiên trì nói: “Công tử bớt giận! luật pháp Đại Lê đích xác không có từng câu từng chữ điểm danh tình huống hôm nay, bất quá công tử chớ vội, quan đại nhân phủ Giáng Thành chúng ta chính là xuất thân pháp gia, tự nhiên có thể phân biệt rõ tình huống công tử, nếu công tử là oan uổng, phủ quan đại nhân nhất định sẽ không để cho công tử bị tai bay vạ gió!”

Dứt lời, trực tiếp hướng thủ hạ phất phất tay: “Thu sách, niêm phong cửa tiệm!”

Vâng!

Sai dịch nhao nhao lên tiếng.

Doanh Vô Kỵ nổi giận: "Đây không phải là khi dễ người thành thật sao? các huynh đệ Càn Quốc, bảo vệ cửa hàng!"

Nghe nói như thế, tiểu nhị từ ngành giấy Càn quốc điều tới từng người vọt ra, tay không tấc sắt cùng Lê quốc sai dịch đối chất.

Trong lúc nhất thời không khí giương cung bạt kiếm, quần chúng vây xem đều hô hấp dồn dập, ai cũng không nghĩ tới cục diện rõ ràng trở nên căng thẳng đến mức này.

Thương nhân Càn quốc đối chất với sai dịch Lê quốc bên đường?

Đây…… Hoàn toàn là tai họa ngoại giao a!

La Minh lắc đầu, trực tiếp nhảy xuống ngựa, đi tới bên cạnh Doanh Vô Kỵ, hạ giọng nói: "Công tử Vô Kỵ, chúng ta không có ý định nhằm vào ngươi, chỉ cần ngươi khuyên tỷ ta về nhà, việc làm ăn của Thư cục ngươi có thể tiếp tục làm, sẽ không ai ngăn cản ngươi nữa".

Doanh Vô Kỵ khóe miệng nhếch lên: "Các ngươi không nhằm vào ta, ta đều thảm như vậy, nếu là nhằm vào ta, ta chẳng phải là đã lạnh rồi sao?"

Cơ Túc cũng nhảy xuống, nhìn mọi người Càn quốc một đám hủi, hỏa khí trong ngực nghẹn uất vài ngày, rốt cục tìm được con đường phóng thích, không chút che dấu nụ cười đem mặt đều nặn thành một đóa hoa cúc.

Âm thanh khàn khàn lại dữ tợn: "Doanh Vô Kỵ, La tướng đích xác không có ý định nhằm vào ngươi, ông ta vốn định buông tha Thư cục Thượng Mặc. Bất quá cũng may ta dùng lý lẽ động tình, tối hôm qua khuyên một canh giờ, hôm nay lại

khuyên một buổi sáng, mới để cho ông ta hiểu được quan hệ lợi hại trong đó!

Vốn ông ta chỉ định thu sách, nhưng dưới sự khuyên bảo của ta lựa chọn đóng cửa cửa hàng! Ngươi hiện tại có hối hận hay không ngày đó đâm ta 13 kiếm? Thư cục Thượng Mặc có kết cục hôm nay, đều là ngươi làm hại, một tháng tâm huyết trôi theo dòng nước, không biết ngươi có hận ta hay không? Nhìn ánh mắt của ngươi, hẳn là hận đi, hận thì đúng……"

Lời nói tàn nhẫn của Cơ Túc không buông ra được.

Hắn cũng không biết làm sao, biểu tình trên mặt Doanh Vô Kỵ rõ ràng rất phong phú, nhưng thấy thế nào cũng không giống căm hận, khiến cho tâm tình của hắn có chút không đúng.

Doanh Vô Kỵ cũng có chút hỗn loạn.

Nào có năm tháng yên tĩnh, thì ra đều là Cơ Túc thay ta cõng gánh nặng đi về phía trước.

Than ôi!

Thư cục Thượng Mặc sở dĩ có thành tựu hôm nay, đại ca Cơ Túc của ta ít nhất phải chiếm một nửa công lao!

Hắn từ trong ngực móc ra một khối ngọc bội, trực tiếp ném cho La Minh: "Này!"

"Cái này……"

Ngọc bội Điện Tình Giáng!

La Minh và Cơ Túc liếc nhau, sắc mặt đều đại biến.

…….

Hôm nay Giáng Thành xảy ra một trò khôi hài hết sức lớn, ồn ào huyên náo truyền khắp thành.

Nói là hơn 10 tên quan sai vây chật như nêm cối Thư cục Thượng Mặc vốn danh tiếng đang thịnh, nói là bên trong bán tất cả đều là sách cấm, cho nên chuẩn bị niêm phong cửa tiệm.

Trát Mỹ Án "ám chỉ con gái riêng của Thừa tướng.

"Sơn hối quỷ đàm "bị tình nghi lấy giả tráo thật.

Xu thế bá đạo, làm cho những người chứng kiến cho rằng, thực sự đóng cửa tiệm, thậm chí có khả năng gây ra sự cố ngoại giao với thương gia người Càn.

Kết quả đến cuối cùng, hai bên giằng co trọn vẹn một canh giờ, kết quả nhóm quan sai mang theo sách

Cho nên cuối cùng chốt lại là hai tin tức, nguyên mẫu tên họ Trần cặn bã trong Trát Mỹ Án mà ma căm quỷ ghét kia thật sự là La tướng, nguyên mẫu hoàn toàn không phải sao chép.

Hiện tại đám quan sai đang vơ vét

Vốn còn không phải đặc biệt nổi danh, cái này thành sách cấm, danh tiếng hoàn toàn nổ tung, không ít người đều ở âm thầm bán sách với giá cao, trong dân gian còn không ít người chép lại sách.

Mà việc làm ăn của Thư cục Thượng Mặc cũng liên tục tăng lên, lượng tiêu thụ củahoàn toàn nổ tung, mà Thư cục Thượng Mặc cũng sảng khoái, trực tiếp đem năm ngàn quyểnchuyển ra ngoài, bốn chữ đông như trẩy hội này đã có chút không xứng với Thư cục, bận rộn đến nửa đêm mới ngừng kinh doanh.

……

"Con mẹ nó!"

Cơ Túc tức giận đến cả người run rẩy, giống như ngã xuống hầm băng, mà trên mặt của hắn, cũng toát ra từng mụn trứng cá màu đỏ rực, đau đến mức hắn hít khí lạnh.

Hắn vất vả nghĩ ra trăm phương ngàn kế mới thuyết phục La Yển làm triệt để, lại không nghĩ tới thời điểm cuối cùng, lại toát ra một viên ngọc bội tượng trưng cho ý chí của Thái tử.

"Trát Mỹ Án" bị niêm phong, nhưng danh tiếng của Thư cục Thượng Mặc lại tăng lên vài phần".

Sóng này hoàn toàn chính là tự bê đá đập chân mình.

Thái tử Ninh nhúng tay vào chuyện này tuyệt đối kỳ quặc, loại chuyện chó má đảo ngược này làm sao có thể đến phiên hắn xử lý, La tướng chỉ cần kiên trì thêm nữa, Thái tử Ninh nhất định sẽ lui…"

Không đơn giản như vậy!

La Minh khoát tay: "Cho dù cha ta tiếp tục kiên trì, Thư cục Thượng Mặc cũng rất khó đóng cửa.

Cơ Túc nhíu mày: "Làm sao có thể! Doanh Vô Kỵ ở Lê quốc không nơi nương tựa……"

La Minh lắc đầu nói: "Doanh Vô Kỵ không nơi nương tựa là thật, nhưng Càn quốc không phải là có thứ mà người người đều đắn đo sao? Công Tôn Lệ đến rồi!

'Công Tôn Lệ?!"

Sắc mặt Cơ Túc trầm xuống, hắn đương nhiên biết đại danh của Công Tôn gia.

Chương 93: Đàm phán Chương 93: Đàm phán

Người dịch PrimeK Tohabong

Thương Ưởng nguyên danh là Công Tôn Ưởng, tại thời điểm Thương Ưởng thay đổi pháp luật, danh tiếng nổi như cồn tại Càn Quốc, đến cuối cùng tuy rằng chết già thảm, nhưng Công Tôn gia truyền thừa lưu lại, qua mấy đời sau, sinh ra vô

số pháp gia kỳ tài, mỗi một đời gia chủ đều là cánh tay của Càn Vương.

Trong pháp gia thiên hạ, vẫn luôn có danh tiếng vang dội.

Mà Công Tôn Lệ này, lại là thiên tài số một số hai trong thế hệ trẻ của Công Tôn gia, tuổi còn trẻ liền nắm giữ "Pháp độ chi ngục", càng có hi vọng trùng kích nhị phẩm linh thai, nghe nói Càn Vương Doanh Việt cực kỳ coi trọng hắn, phái hắn đi ra làm đặc sứ, nhất cử nhất động chỉ sợ đều có Doanh Việt bày mưu đặt kế.

La Minh cười lắc đầu: "Sau khi Doanh Vô Khuyết thức tỉnh huyết mạch của Chuyên Húc, vô số người trong Càn quốc tôn sùng hắn là Thánh chủ kế tiếp, Công Tôn gia chủ cũng cho rằng đây là cơ hội trăm năm khó gặp của Càn quốc, cho nên rất kiên quyết đứng về phía Doanh Vô Khuyết. Ngươi có thể coi Công Tôn Lệ là người của Doanh Vô Khuyết, ngươi cảm thấy hắn không ăn miếng thịt béo như Thư cục này sao?'

Sắc mặt Cơ Túc có chút âm trầm: "Khó trách các ngươi không kiên trì, bởi vì mặc dù Thư cục Thượng Mặc được bảo vệ, Doanh Vô Kỵ cũng đại khái sẽ thua, đến lúc đó Hoa Triều cô nương mất đi chỗ dựa, mục đích La gia các ngươi liền đạt được. Cho nên, ngươi từ đầu tới cuối đều không nghĩ tới chuyện làm ăn giữa Thư cục và ngành giấy?"

"Chuyện làm ăn của Thư cục và ngành giấy liên quan gì đến ta?"

La Minh sắc mặt hơi lạnh nhìn Cơ Túc: "Công tử Túc, trận phong ba này vốn là bởi vì ngươi mà nổi lên, ngươi không muốn nhìn Càn Quốc làm lớn, cho nên kéo tất cả mọi người xuống nước. Tướng phủ chúng ta đã làm tất cả những gì có thể làm, nói là làm hết tình hết nghĩa cũng không quá đáng, việc này dừng ở đây, tướng phủ không đắc tội được với người này'.

Dứt lời trực tiếp đứng dậy rời đi, hắn cũng có chút phiền não, dù sao ai cũng không nghĩ tới, tướng phủ đầu tiên là tung ra Lan Lăng Sinh nhưng lại không kéo sụp được Thư cục Thượng Mặc, thật là có chút thái quá.

Cha mình La Yển cũng quá mất mặt

Bụp!

Một mụn trứng cá trên mặt Cơ Túc nổ tung, khiến cho hắn vừa tức vừa đau, hiện tại tình hình đã hoàn toàn mất khống chế.

Hắn nhìn chung quanh một vòng, phát hiện sắc mặt chưởng quỹ tám đại Thư cục cũng đều là không quá đẹp mắt.

Lần này đơn hàng của Thư cục các đại gia tộc có lẽ chỉ có thể tính như mắt muỗi, không ăn được thì trong lòng không quá sảng khoái, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không đau lòng.

Nhưng đối với những chưởng quỹ này, là thất trách cực kỳ nghiêm trọng, e rằng địa vị trong gia tộc xuống dốc không phanh.

Công tử Túc, làm sao bây giờ?

Ta vừa mới tiếp xúc với một thương nhân ngành sách nước Sở, bọn họ đã có ý định ký hợp đồng với Thư cục Thượng Mặc.

Lần này lượng tiêu thụ, quả thật có chút……

Bụp!

Bụp!

Bụp!

Cơ Túc mỗi khi nghe một câu, mụn trên mặt nổ tung, chỉ thấy đám ruồi bọ vo ve bên tai.

Khi tâm tình bị kích động, Cơ Túc vỗ bàn cái đốp: “Còn làm thế nào nữa?Tiếp tục giảm giá đơn hàng, tung ra 《 Sơn hải quỷ đàm 》, phái nhiều người đến chỗ đông người nói 《 Sơn huấn quỷ đàm 》 của Thư cục Thượng Mặc chính là một đống cứt”.

Mặt khác liên hệ với những thương nhân ngành sách kia, để cho bọn họ suy nghĩ thật kỹ một chút, danh tiếng của Thư cục Thượng Mặc đang thịnh là thật, nhưng lâu dài mà xét, dựa vào cái gì so sánh với nội tình của Bát Đại Thư cục? Lê quốc chính là Bách gia thánh địa, còn có thể để những nông dân Càn quốc này khi dễ?”

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, giống như cũng chỉ có thể làm như vậy.

……

Sứ quán Càn Quốc hôm nay vô cùng náo nhiệt.

Chính sảnh giăng đèn kết hoa, bởi vì sứ đoàn mẫu quốc chính thức tới.

Ngồi ở ghế đầu là một người trẻ tuổi mặc trường bào sắc mặt lạnh lùng, ngay cả đại thần sứ quán Tuân Chí Doãn cũng chỉ có thể ngồi ở ghế phụ cười làm lành.

Công Tôn Lệ đánh giá bốn phía một vòng, khẽ nhíu mày nói: “Công tử Vô Kỵ tại sao không ở đây? hắn mới là một quốc công tử, ta ngồi ở trên chủ vị, chung quy có chút không ra thể thống!”

Tuân Chí Doãn cười nói: “Sau khi công tử gặp đại biến, tính cách trở nên tản mạn không ít, từ khi Thư cục Thượng Mặc mở cửa hàng mới, vẫn luôn ở trong hậu viện Thư cục. Hạ quan đã phái người đi thông báo, nhưng công tử vẫn chưa có ý trở về.

Như vậy……

Công Tôn Lệ như có điều suy nghĩ, ánh mắt lại hơi có chút thất vọng, giống như đối với việc Doanh Vô Kỵ vắng mặt có chút bất mãn.

Tuân Chí Doãn lại cười nói: "Bất quá hạ quan cũng có thể lý giải công tử, dù sao Thư cục rầm rộ, từ trước đến nay, chưa từng có thương hộ nào của Càn quốc được như vậy, chiếu cố nhiều một chút làm ăn cũng không có gì xấu. Bất quá về sau, những thương vụ làm ăn này, khả năng sẽ phải làm phiền thượng sứ."

Trong lúc nói chuyện mặt mày hớn hở, hận không thể đem hai chữ "tranh công" viết ở trên mặt.

…….

Công Tôn Lệ và Tuân Chí Doãn ngồi rất vững vàng, muốn đuổi bọn họ đi, phỏng chừng cần hao phí không nhỏ tinh lực.

Doanh Vô Kỵ bận rộn bàn chuyện làm ăn, cũng không muốn lãng phí thời gian này, dứt khoát để bọn họ ngồi đó.

Hắn quét mắt nhìn các thương gia ngành sách một cái, cười tủm tỉm nói: "Chư vị sớm như vậy đã quang lâm, thật sự vinh hạnh!"

Các thương nhân vội vàng khách sáo.

"Đâu có, đâu có!"

Có thể tới Thư cục, mới là vinh hạnh của chúng ta, công tử quá khách khí!

"Công tử! Chúng ta bớt nói chuyện phiếm, mau bàn chính sự đi".

"Đúng! Bàn chính sự đi!"

"Những thương nhân này, thật đúng là có chút gấp gáp, mới mào đầu đã trực tiếp vào thẳng vấn đề, tốt xấu gì cũng

phải lề mề dăm ba câu trong chốc lát chứ".

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, thương nghiệp thế giới này kỳ thật vừa mới phồn vinh không bao lâu, vẫn còn chưa có nhiều kỹ xảo đàm phán, thôi kệ, như vậy bàn chuyện làm ăn cũng thuận tiện hơn một chút.

Chương 94: Đào đường lui Chương 94: Đào đường lui

Doanh Vô Kỵ lo âu lâu như vậy, cũng không muốn cùng bọn họ dài dòng nữa, liền trực tiếp gật gật đầu với đám tiểu nhị.

Các tiểu nhị đều tự lấy ra một xấp giấy, phân phát cho các vị thương nhân ngành sách đang ngồi, chính là khế ước thương mại mà Doanh Vô Kỵ sớm soạn ra.

Chỉ là sau khi mọi người xem qua khế ước thương mại, thần sắc đều trở nên có chút chần chờ, nhao nhao xì xào bàn tán, thật lâu cũng không có ai phát biểu ý kiến.

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: "Chư vị có ý kiến gì không?"

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, một người trong đó lắc đầu nói: "Công tử! Nội dung khế ước này, chúng ta phần lớn đều rất hài lòng, chỉ là có hai điểm, chúng ta có chút băn khoăn'.

Doanh Vô Kỵ làm một cái thủ thế mời: "Mời nói!"

Người bán sách kia chỉ vào một cái trong đó: "Đơn đặt hàng này của công tử vừa ký chính là có thời hạn 10 năm, mỗi tháng có lượng mua thấp nhất chúng ta có thể tiếp nhận. Nhưng có điều khoản là khi giá cả này so với các Thư cục khác chênh lệch không quá 50 văn, thì lượng đơn đặt hàng với Thư cục Thượng Mặc phải hơn 9 thành (90%), điều khoản này không khỏi quá mức bá đạo."

Doanh Vô Kỵ chép chép miệng.

Kỳ thật ý nghĩ của hắn rất đơn giản, chính là đào đường lùi của các Thư cục khác.

Kỹ thuật in ấn nói phức tạp thì phức tạp, nói đơn giản thì cũng đơn giản, chênh lệch công nghệ giữa các Thư cục nhất định sẽ dần dần thu nhỏ lại, chênh lệch giá thành khẳng định cũng sẽ dần dần thu nhỏ lại, đến lúc đó sức cạnh tranh với Thư cục Thượng Mặc cũng sẽ tương ứng giảm xuống.

Hơn nữa có thể ổn định doanh thu, khẳng định vẫn là Chư Tử Bách gia kinh sử điển tịch, đơn đặt hàng này nhất định phải ở lại Thư cục Thượng Mặc, cho nên mới có yêu cầu kỳ hạn 10 năm cùng đơn đặt hàng vượt qua 90%.

Đích xác có chút bá đạo, phải giải thích với bọn họ một chút.

Hắn trực tiếp buông tay: "Đúng vậy! Ta chính là bá đạo, các ngươi có thể không ký hả!"

Các thương nhân: "……"

Công Tôn Lệ: "……"

Tuân Chí Doãn: "……"

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, Vô Kỵ ai ngờ lại trực tiếp như vậy khiến nhất thời không ai biết nói cái gì.

Một thương gia ngành sách có chút nóng nảy: "Vậy nếu là nhà khác có sách tốt, chẳng phải là chúng ta không thể mua?"

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Cho các vị lưu lại 10%, chính là lấy ra mua loại sách này!"

Người bán sách xoa xoa huyệt thái dương: "Nhưng 90% thật sự quá cao!Công tử hẳn cũng biết Sơn Hải Quỷ Đàm…"

Kỳ thật nếu nhìn tình huống trước mắt, lấy ví dụ có chút cực đoan, dù sao trước nó, có rất ít sách hạn định chỉ có một

bộ phận Thư cục nào đó mới có thể bán. Nhưng hắn làm thương nhân nhiều năm, ý thức được rằng, sau khi kỹ thuật in ấn phổ biến, loại tình huống này rất có thể sẽ trở thành bình thường.

Nếu là Thư cục khác lại mọc ra một cây rụng tiền, chính mình lại bị đơn đặt hàng hạn chế…

Doanh Vô Kỵ trực tiếp cắt ngang: "Vị thương hộ này cảm thấy, sách của chúng ta không bằng?"

Không phải!

Thương gia ngành sách vội vàng giải thích: "Chúng ta chỉ là muốn, các đại Thư cục nội tình thâm hậu. Thư cục Thượng Mặc tuy rằng mạnh, nhưng sau lưng dù sao chỉ có một Càn quốc…"

Ngụ ý, chính là lo lắng thư tịch Thư cục Thượng Mặc hôm nay huy hoàng không kéo dài được bao lâu.

Doanh Vô Kỵ đang muốn nói cái gì, lại nghe được bên cạnh một trận tiếng vang thật lớn.

Bốp bốp!

Công Tôn Lệ vỗ vỗ đứng lên, hướng về phía người bán sách kia trợn mắt nhìn: "Các hạ là cảm thấy chúng ta Càn quốc nhân văn hóa bần nhược, viết không ra sách tốt?"

Doanh Vô Kỵ cũng bối rối, vị tiểu huynh đệ này làm sao thế nhỉ, người ta bình thường nghi ngờ một chút, ngươi làm sao lại trực tiếp dọa người ta thế?

Người bán sách cũng bị dọa nhảy dựng lên, có chút không biết làm sao.

Công Tôn Lệ vẫn chưa tận hứng, xa xa chắp tay về phía những người Càn quốc: "Càn quốc ta mặc dù khởi nguồn từ nơi hoang hàn, nhưng bách tính giản dị văn nhân cần cù, mặc

dù tích lũy còn nông, nhưng đuổi kịp và vượt qua chư quốc là chuyện sớm muộn!

Doanh Vô Kỵ: "……"

Hắn thật sự rất yêu nước, nhưng ta muốn khóc thét…

Thương nhân ngành sách cũng bị oán giận, đang yên đang lành nói chuyện buôn bán, bỗng nhiên nghe được một đoạn diễn thuyết yêu nước, ai mà không ngơ ngác?

Hơn nữa chữ nghĩa Công Tôn Lệ leng keng, mỗi một chữ đều có thể làm cho tâm tình người ta kích động. Thành thật mà nói, họ đã bị trấn áp.

Doanh Vô Kỵ đứng lên vỗ vỗ lưng hắn: "Tiểu lão đệ, đừng kích động, ngồi xuống uống ngụm trà trước!"

Công Tôn Lệ hừ một tiếng ngồi xuống, uống một hơi cạn sạch trà lạnh, không ngừng vỗ ngực: "Tức chết ta rồi!"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Nhìn bộ dáng tất cả mọi người bị trấn trụ, lúc này không rèn sắt khi còn nóng còn đợi đến khi nào? Hắn lập tức hướng tiểu nhị vẫy vẫy tay, tiểu nhị liền bưng từng cái khay lên, đem sách trên khay phân phát cho mọi người.

Các vị thương nhân ngành sách cầm lên nhìn, đều là ánh mắt sáng lên, bởi vì trên quyển sách này viết một hàng chữ to một hàng chữ nhỏ.

Chữ to là "Liêu trai chí dị", chữ nhỏ là "Nguyên Sơn hối quỷ đàm".

Ba quyển sách, theo thứ tự là Liêu Trai Chí Dị quyển thứ hai ba bốn, sơ lược lật xem một chút, đều đảm bảo tiêu chuẩn như quyển thứ nhất.

Ba quyển sách, ít nhất có thể bán thêm ba năm nữa.

Trong nháy mắt, bọn họ ngộ ra.

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo, bọn tiểu nhị lại đem sách thu vào, hắn cười nheo mắt hỏi: "Chư vị, quyết định xong chưa?"

Thương gia ngành sách đại biểu do dự một chút, vẫn là mở miệng nói: "Giá cả này ta còn có một chút ý kiến, thực không giấu diếm, hôm nay bát đại Thư cục liên hệ với ta, nói có thể bán sách cho chúng ta với giá 150 văn, Thư cục Thượng Mặc 250 văn tuy rằng không đắt, nhưng…"

Hoang đường!

Chương 95: Thư cục của tiểu nữ thần nhà ta Chương 95: Thư cục của tiểu nữ thần nhà ta

Người dịch PrimeK Tohabong

Công Tôn Lệ lần nữa vỗ vỗ đứng lên: "Chính là tiện thương quả nhiên ánh mắt thiển cận, các ngươi chẳng lẽ nhìn không ra bọn họ bất quá là dán giá đoạt đơn? Nếu các ngươi thật sự có lòng tin bọn họ về sau sẽ không tăng giá, cần gì uổng phí công sức thời gian đến Thư cục Thượng Mặc chúng ta? 250 văn là chúng ta đã để cho các ngươi cái giá cực hời rồi, các ngươi vậy mà còn mưu toan ép giá, thật sự là vô sỉ!"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Tuy rằng, bộ dáng phát hỏa của hắn thật sự rất dũng cảm.

Điên rồi một chút nhưng không hiểu sao hả giận.

Hắn vỗ vỗ lưng Công Tôn Lệ: "Đừng kích động, ngồi xuống uống ngụm trà trước đã!"

Công Tôn Lệ lại uống một ngụm trà: "Tức chết ta rồi!

Doanh Vô Kỵ liếc xéo mọi người một cái: "Đã có người đối với giá cả không hài lòng, vậy thì không có gì để nói. Các ngươi nếu là cảm thấy Thư cục khác có thể lấy 150 văn giá cả

cùng các ngươi ký kết khế ước trường kỳ, đại khái có thể hiện tại liền đi ký, bất quá ta muốn nhắc chư vị một chút, đây là cơ hội duy nhất các ngươi ký kết khế ước thương mại với Thư cục Thượng Mặc, chư vị cẩn thận lựa chọn."

Dứt lời, trực tiếp xoay người vào hậu viện.

Công Tôn Lệ hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi, Tuân Chí Doãn cũng vội vàng đi theo.

Tổ ba người Càn Quốc, giờ phút này có vẻ vô cùng đoàn kết.

Các thương gia ngành sách ngươi nhìn ta một chút, ta nhìn ngươi một chút, cuối cùng một người cũng không rời đi, đều ký tên vào cái hiệp ước bất bình đẳng.

Mục đích bát đại Thư cục bỏ tiền cướp đơn đặt hàng ai cũng có thể nhìn ra được, vì lợi ích giả dối mà bỏ đơn đặt hàng lớn trường kỳ, thật sự quá thiển cận.

Chậc!

Âm thầm quan sát Doanh Vô Kỵ rốt cục lộ ra nụ cười hài lòng, có thể giữ được ít nhất 10 năm lợi nhuận ổn định.

Chậc!

Công Tôn Lệ và Tuân Chí Doãn cũng cười rạng rỡ.

Doanh Vô Kỵ quay đầu, nghi hoặc nói: "Thư cục của tiểu nữ thần nhà ta kiếm tiền, các ngươi cao hứng như vậy làm gì?"

Công Tôn Lệ: "Hả?"

Tuân Chí Doãn: "Hả?"

~~~~~~

Vốn trong lòng Công Tôn Lệ hào hùng kích động, chính mình theo lý tranh luận, giúp Càn quốc lấy được đơn hàng lớn như vậy, chính là đặt niềm kiêu ngạo đó.
~~~~~~

Tuân Chí Doãn cũng hưng phấn đến cả người phát run, bởi vì sau khi Doanh Vô Kỵ ký hiệp ước báo đạo này, lợi nhuận tương lai của Thư cục Thượng Mặc ít nhất có thể tăng lên ba đến bốn thành, công tích của con mẹ nó này không phải toàn bộ tính trên đầu mình sao!

Kết quả……

Nghe Doanh Vô Kỵ nói đến "Thư cục tiểu nữ thần nhà ta", một cỗ cảm giác chênh lệch cùng khủng hoảng trước nay chưa từng có bao phủ bọn họ.

Không phải của nhà ngươi sao?

Sao lại thành tiểu nữ thần nhà ngươi?

"Tiểu nữ thần là ai?"

"Hoa Triều? Ca nữ kia? Con riêng của Lê quốc thừa tướng?"

Công Tôn Lệ sắc mặt có chút cứng ngắc: "Công tử Vô Kỵ đây là ý gì? Thư cục này… chẳng lẽ không phải của ngươi?"

"Đúng rồi"

Doanh Vô Kỵ thẳng thắn gật đầu.

Công Tôn Lệ kinh ngạc: "Sản nghiệp lớn như vậy, ngươi lại cho người khác đứng tên?"

Doanh Vô Kỵ có chút không kiên nhẫn: "Nói nhảm! ta muốn theo đuổi người ta làm vợ, cũng không thể không chạy theo hầu hạ!"

Tuân Chí Doãn đã tê dại, lúc này vỗ vỗ đít đứng lên: "Không thể nào! tuyệt đối không thể nào! Thư cục này chính là tính mạng của ngươi, ngươi làm sao có thể giao cho người khác?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, hỏi ngược lại: “Không có quyết tâm đem tính mạng của mình đặt vào đó thì ngươi dựa vào cái gì có thể rước được một bà vợ về nhà? Đầu óc bệnh quá đi! bất quá hôm nay vẫn là cám ơn các ngươi giúp ta một tay, chờ thời điểm ta thành thân, tất nhiên không thể thiếu rượu mừng các ngươi!”

Công Tôn Lệ: “……”

Môi Tuân Chí Doãn run rẩy: “Sao có thể, sao có thể…”

Ta nói Tuân đại nhân thay Thư cục bận trước bận sau, còn cố ý đem lệnh bài Lê vương ban thưởng lấy ra, khiến ta rất cảm động hóa ra là ngươi khóc lầm mộ…”

“Ngươi……”

Trước mắt Tuân Chí Doãn tối sầm, thiếu chút nữa trực tiếp ngất xỉu, trì hoãn trong chốc lát, gian nan đứng dậy, hướng Công Tôn Lệ nói: “Thượng sứ chớ vội!”

Nói xong liền thất tha thất thểu chạy ra Thư cục, hướng phủ nha chạy tới.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được kỹ pháp hoàng cấp 《 Quy Tức Công 》.

Một pháp môn bế khí giả chết, lại còn đặc biệt con mẹ nó có chút hữu dụng.

Doanh Vô Kỵ nhìn Công Tôn Lệ, phát hiện tâm tình của vị tiểu huynh đệ này vẫn duy trì ở khoảng 80, cung cấp không ít giá trị thuộc tính, nhưng không phá nổi 90, không trộm được kỹ năng.

Thành thật mà nói, Doanh Vô Kỵ vừa vội vừa thèm, dù sao Địa cấpthật sự là có chút tàn nhẫn.

Nhưng hắn lại biết không thể gấp, bởi vì đồ chơi này là ngẫu nhiên, vẻn vẹn một lần phá được tuyến phòng thủ cảm xúc của Công Tôn Lệ e là có chút khó.

Hắn mở miệng hỏi: "Ngươi không vội?"

Công Tôn Lệ lấy lại bình tĩnh, mỉm cười nói: "Ta chỉ là không tin công tử nguyện ý đem tính mạng thân gia giao phó cho người khác!"

Doanh Vô Kỵ buông tay: "Cửa hàng mới của Thư cục Thượng Mặc cách phủ nha chỉ có hai dặm, đợi lát nữa ngươi liền tin!"

Sau đó hắn liền thảnh thơi uống trà.

Chỉ chốc lát sau, Tuân Chí Doãn liền thở hổn hển chạy trở về, khuôn mặt trải rộng nếp nhăn trắng bệch.

Công Tôn Lệ vội vàng đứng lên: "Tình huống thế nào?"

Tuân Chí Doãn cũng sắp khóc: "Thư cục này toàn đứng tên Hoa Triều, Càn quốc chúng ta một giọt cũng không có!"

Công Tôn Lệ: "……"

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được Pháp thuật huyền cấp 《 Giam cầm 》.

Lấy pháp lực ngưng kết lao tù, khiến đối phương không cách nào nhúc nhích, tính thực dụng của pháp thuật này cũng tương đối mạnh.

Tuy không phải là "Pháp độ chi ngục" nhưng Doanh Vô Kỵ cũng rất hài lòng rồi

Nhưng Công Tôn Lệ có chút hỗn độn, khó có thể tin nhìn Doanh Vô Kỵ: "Ngươi, ngươi… Càn quốc chúng ta sao lại có

một công tử không có tiền đồ như ngươi? Giao cả tính mạng bản thân cho một người con gái”

Doanh Vô Kỵ nhún vai: “Đúng vậy, ta lấy đâu ra nhiều chỉ số thông minh, nào quản được nhiều như vậy?”

Công Tôn Lệ: “???”

Chương 96: Sợ nhận đáp án phủ định Chương 96: Sợ nhận đáp án phủ định

Người dịch PrimeK Tohabong

Không đúng, không đúng!

Tuân Chí Doãn hoàn toàn luống cuống, hớt ha hớt hải vọt tới cửa hàng, chỉ huy mấy tiểu nhị mượn từ ngành giấy điều tới, khi không chỉ huy được liền xông vào phòng sổ sách.

Cuối cùng, hắn cùng Công Tôn Lệ làm rõ tất cả tình huống.

Không chỉ có Thư cục là Hoa Triều, ngay cả giấy bên trong ngành giấy, cũng vận chuyển đến Thư cục với giá gần như giá vốn.

Thư cục phát tiền công cho nhân công ngành giấy, chỉ có một phần rất nhỏ có thể chảy tới sứ quán.

Liền ngay cả Doanh Vô Kỵ, cũng là một công tử thuần làm công, tiền công là một nửa lợi nhuận của Thư cục Thượng Mặc.

Hắn e là công nhân kiếm tiền nhiều nhất trên đời, nhưng sứ quán không có quy định nói công tử không thể làm công cho người ta, càng không có quyền thu hồi tiền công của công tử.

Ai cũng không nghĩ tới, một ngày kia một quốc công tử lại nghèo túng đến mức phải làm công kiếm tiền.

Đến lúc này coi như là người mù cũng có thể nhìn ra được, đây là thủ đoạn Doanh Vô Kỵ đang đùa giỡn.

Cái này……

Tuân Chí Doãn như cha mẹ chết, ngồi cứng đờ dưới đất.

Công Tôn Lệ cũng tức giận không nhẹ, trợn mắt nhìn Doanh Vô Kỵ: "Công tử Vô Kỵ thật sự nhiều thủ đoạn, vì trốn tránh sự quản hạt của sứ quán, không ngờ loại chuyện này đều làm được.

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng: "Vốn ngành giấy và Thư cục đều là của Càn quốc, nếu không phải Tuân đại nhân ở trước mặt bản công tử tác oai tác quái, sự tình cũng sẽ không đến nước này."

Công Tôn Lệ sắc mặt âm trầm: "Vậy công tử có nghĩ tới, hành động này khác gì với hành động bán nước?"

Đừng con mẹ nó chụp mũ cho ông mày!

Doanh Vô Kỵ đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Công Tôn Lệ: "Ông mày ở nước khác chịu khổ gây dựng sự nghiệp, hết lần này tới lần khác có những thứ chó má núp phía sau, vừa muốn giở trò xấu vừa muốn hái đào. Hiện tại Thư cục của ông mày, lợi nhuận có thể bằng với tất cả sản nghiệp Càn quốc ở Lê quốc.

Đem thương ấn giao cho ta, ta liền có biện pháp làm cho Thư cục trở về sự quản hạt của sứ quán.

Nhưng nếu các ngươi muốn ngồi chờ hái đào, ta bảo đảm các ngươi ngay cả một miếng cứt cũng không ăn được.

Công Tôn Lệ sắc mặt âm trầm, không tiếp tục nói tiếp, bởi vì hắn đã nhìn ra thái độ Doanh Vô Kỵ, tiếp tục ở chỗ này cãi cọ, sẽ không có bất kỳ kết quả gì.

Hắn đứng lên: "Tuân đại nhân, chúng ta đi!"

Đưa mắt nhìn hai người rời đi.

Doanh Vô Kỵ đập đập vào miệng, rót xuống một chén trà lạnh, chỉ cảm thấy cả người thoải văn mái.

Thư cục mặc dù tốt, nhưng hắn đối với Thương Ấn cảm thấy hứng thú hơn, bởi vì có Thương Ấn, có thể đại biểu cho thái độ chính thức của Càn Quốc, hơn nữa có thể điều hành tất cả tài nguyên ngoại thương của Càn Quốc tại Lê quốc.

Nếu như lần này có Thương Ấn trong tay, cho La Yển 10 lá gan, hắn cũng không dám sinh ra ý niệm niêm phong Thư cục.

Chỉ tiếc, chính mình muốn đạt được Thương Ấn, trông cậy Tuân Chí Doãn bỏ chỗ tối theo chỗ sáng thì không thể nào, chỉ có thể để Càn Vương Doanh Việt tự mình hạ lệnh.

Mà truyền tấn phù lại bị kẹt chỗ Tuân Chí Doãn, mình lại không thể trực tiếp liên lạc với Doanh Việt.

Nhưng giờ thì tốt rồi.

Công Tôn Lệ sau khi trở về, nhất định sẽ đem chuyện này báo cáo cho Doanh Việt, mình chỉ cần có thể cùng Doanh Việt đối đầu, lấy lợi nhuận cùng thành tích của Thư cục, muốn lấy lại thương ấn hẳn là không phải chuyện quá khó khăn.

Bên ngoài Thư cục.

Tuân Chí Doãn môi trắng nhợt, run rẩy nói: "Thượng sứ, ngài thật sự muốn báo cáo với bệ hạ?"

Công Tôn Lệ mặt không chút thay đổi gật đầu: "Đương nhiên!"

Tuân Chí Doãn hốc mắt biến thành màu đen: "Nhưng nếu bệ hạ biết tình huống Thư cục, không biết có đem thương ấn giao cho Công Tử Vô Kỵ không?"

"Không đâu!"

"Không hả?"

Tuân Chí Doãn sửng sốt một chút, nhưng nghe ngữ khí chắc chắn của hắn, lại không giống như là đang nói bậy, nhịn không được hỏi: "Nhưng mà lợi nhuận Thư cục nổi bật, nếu công lao đều tính lên đầu Công Tử Vô Kỵ thì như thế nào…"

Doanh Vô Kỵ cũng không hiểu, hắn cho rằng làm ăn tốt là có thể lọt vào mắt xanh của bệ hạ, có thể có được thương ấn, lại không biết mình đã phạm vào một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng!"

Tuân Chí Doãn có chút mơ hồ: "Sai lầm gì?'

Công Tôn Lệ không trả lời, chỉ xoay người, ánh mắt hơi trầm xuống nhìn Thư cục một cái.

~~~~~

Ngày hôm nay, việc làm ăn của Thư cục Thượng Mặc chỉ có thể dùng từ đông như trẩy hội để hình dung.

Không chỉ có khách lẻ trên cửa hàng buôn bán nối liền không dứt, đơn đặt hàng ký kết ở hậu sảnh cũng ùn ùn kéo đến như bông tuyết mùa đông.

Lúc hoàng hôn, Hoa Triều ôm một chồng đơn đặt hàng thật dày, mặt đầy vui mừng đi vào thư phòng, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Doanh Vô Kỵ, cười hỏi: "Vô Kỵ!"

Doanh Vô Kỵ nhìn nụ cười của nàng dịu dàng động lòng người, tâm tình càng tốt: "Đệ đoán thứ này làm gì? dù sao về sau Hoa Triều tỷ thành phú bà, đệ chỉ để cho Hoa Triều tỷ nuôi là được!"

Nếu là bình thường, Hoa Triều nhất định sẽ nói: "Ừm! Sau này tỷ tỷ nuôi ngươi.

Nhưng lần này hai má cô lại đỏ lên, nàng cắn môi, muốn nói lại thôi.
~~~~~

Doanh Vô Kỵ tò mò nói: “Hoa Triều tỷ làm sao vậy, có chuyện gì cứ nói thẳng đi!”

“Không có, không có!”

Hoa Triều vội vàng lắc đầu, trong lòng lại vang lên cảnh tượng buổi sáng.

Lúc ấy nàng đang bận rộn trong phòng kế toán, Tiểu Liễu vội vàng chạy vào, nói Doanh Vô Kỵ giống như cùng hai người sứ quán Càn Quốc cãi nhau, Doanh Vô Kỵ âm thanh rất lớn, nói muốn cưới tiểu nữ thần về nhà làm vợ”.

Tiểu Liễu nói Doanh Vô Kỵ không đề cập tới tên tiểu nữ thần, nhưng bất kể là câu miêu tả nào đều là Hoa Triều.

Hoa Triều lúc ấy phun một ngụm, biết Doanh Vô Kỵ là vì tức giận hai người Càn Quốc này cố ý nói như vậy, mặc dù hắn bình thường thật sự đối với mình vô cùng tốt.

Nàng vừa rồi muốn nói giỡn hỏi Doanh Vô Kỵ, có phải muốn lấy mình làm vợ hay không.

Nhưng nàng vừa sợ nhận được đáp án khẳng định, lại sợ nhận được đáp án phủ định.

Chương 97: Cần gì phải tự tìm phiền não Chương 97: Cần gì phải tự tìm phiền não

Người dịch PrimeK Tohabong

Đã như vậy, cần gì phải tự tìm phiền não chứ?

Doanh Vô Kỵ nghi hoặc nói: “Hoa Triều tỷ, tỷ rốt cuộc làm sao vậy? Là thân thể không thoải mái hay là có tâm sự? Cái tên La Minh kia lại tới tìm tỷ?”

“Không có!”

Hoa Triều lắc đầu, vội vàng chuyển đề tài: “Hôm nay chúng ta ký đơn đặt hàng quá nhiều, với quy mô in ấn hiện tại

chỉ e là không chống đỡ nổi, đệ vừa rồi tìm Địch Vân một chút, bảo hắn thông báo cho Mặc gia công hội chế tạo thêm mấy bộ dụng cụ in ấn, lại liên lạc với một ít Mặc giả nguyện ý làm công nhân in ấn".

"Địch Vân nói như thế nào?"

Hắn trực tiếp đồng ý, thoạt nhìn còn rất cao hứng, dù sao Giáng Thành cũng không có công việc nào phong phú hơn chúng ta".

"Cũng đúng……"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, cao thủ trong Công hội Mặc giả rất nhiều, nhưng kỳ thật đại bộ phận vẫn là bách tính tầng dưới chót cả đời vô vọng đột phá Cảnh giới Thai Thuế, công việc tại Thư cục Thượng Mặc đối với bọn họ mà nói đã tương đối ngon lành.

Hắn nghĩ nghĩ nói: "Đợi lát nữa chúng ta mở một đại hội, gọi quản sự trong Thư cục tới".

"Được!"

Hoa Triều gật đầu.

…….

Ước chừng nửa canh giờ sau, người quản sự trong Thư cục đều có mặt, trong đó bao gồm đốc công Địch Vân.

Địch Vân có chút tò mò: "Dụng cụ in ấn cùng công nhân in ấn ta đã liên lạc được, Doanh lão đệ còn có chuyện gì sao?"

Vậy nhất định là có chuyện tốt !

Doanh Vô Kỵ cười cười, chỉ vào Ngô Đan nằm sấp ngáy o o ngủ say, vẻ mặt không nói gì: "Con hàng này làm gì vậy?"

Địch Vân bĩu môi: "Gần đây hắn tiêu tiền rất nhiều, đoán chừng là đi Lầu Xanh luận bàn với các cô nương, đi tất cả đều

là chi tiêu vào tiền của Thư cục, nói muốn trị liệu hao tổn tinh thần của hắn.

Doanh Vô Kỵ hết chỗ nói: "Để hắn ngủ tiếp, chúng ta bàn chính sự trước. Lần này gọi mọi người tới, chủ yếu là muốn nói về chuyện của Công hội Mặc giả".

Nghe nói như thế, tất cả Mặc giả ở đây đều vểnh tai lên.

Doanh Vô Kỵ tiếp tục nói: "Theo tình huống hiện tại, Thư cục còn chưa hoàn toàn hồi vốn, bất quá sau khi lấy được đơn đặt hàng, về sau ắt là phải kiếm nhiều tiền, đã như vậy, hứa hẹn với Mặc gia công hội cũng có thể thực hiện trước, ta nói kế hoạch đại khái của ta một chút, Địch lão ca đợi lát nữa huynh tới đưa ra ý kiến".

Được!

Địch Vân có chút kích động, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ tự nhiên đem nhật trình sớm một tháng.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Nguồn tiêu thụ sách ổn định nhất, vẫn là Bách gia kinh sử điển tịch, hiện tại giá cả hạ xuống, người mua sách khẳng định sẽ gia tăng. Ta dự định điều chỉnh tỉ lệ, tác phẩm Mặc gia ít nhất sẽ chiếm đến ba thành."

Quần thể tiềm tàng của Mặc gia đều là người gia cảnh không tốt như vậy, cho nên ta cho rằng giá mua sắm của Mặc gia nhất định phải thấp hơn so với nhà khác, sách vở bình thường 250 văn, sách vở Mặc gia có thể giảm xuống 150 văn, thì người có sách đọc sẽ càng nhiều.

Bất quá phần lợi nhuận này trước đó chúng ta đã hứa hẹn là Thư cục cùng Công hội Mặc giả là 5:5, cứ như vậy tuy rằng nguồn tiêu thụ rộng hơn, nhưng lợi nhuận nhất định sẽ thấp, cho nên rốt cục có muốn làm như vậy hay không, vẫn phải giao cho Công hội Mặc giả quyết định.

(Tinh)+13

[Khí]+15

[Thần]+11

Nghe xong lời này, Mặc giả ở đây đều vô cùng phấn chấn, rớt ra không ít điểm thuộc tính.

Ta hoàn toàn có thể thay Công hội Mặc giả quyết định, chúng ta cũng không phải vì tiền mà tới, chỉ cần có thể khiến càng nhiều người đọc được tác phẩm của Mặc gia chúng ta, coi như là trả tiền chúng ta cũng nguyện ý. Bất quá Doanh lão đệ, tỉ lệ ba thành có thể bán được sao?"

Lo lắng của hắn không phải không có lý, dù sao Mặc gia đã qua thời kỳ cường thịnh.

Hiện tại trong các nước chư hầu, Càn quốc hoàn toàn bị tư tưởng Pháp gia thống trị, Nho gia ở Tề quốc cũng cơ bản ngồi trên ngai vàng Đế vương chi học, các nước khác Mặc gia cũng bởi vì lợi ích không đồng nhất với quý tộc mà địa vị dần dần giảm xuống.

Hắn biết đơn đặt hàng trên tay Doanh Vô Kỵ tương đối khổng lồ, ba thành thật đúng là không nhất định có thể tiêu hóa hết.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Yên tâm, hiện tại con đường của chúng ta rộng mở, giá thành sách của Mặc gia thấp, những thương gia ngành sách kia khẳng định cũng sẽ có động thái, Địch lão ca cũng là người xuất thân từ nghèo khổ, hẳn là biết cuộc sống của bách tính tầng chót có bao nhiêu uất ức."

Mặc gia như một nơi ký thác tâm linh, bọn họ làm sao có thể làm như không thấy, sách giá một lượng bạc bọn họ mua không nổi, chẳng lẽ ngay cả 200 văn một quyển sách cũng không muốn mua sao?"

Vậy theo lời của Doanh lão đệ, lần này đệ giúp Mặc gia công hội chúng ta có đại ân, sau này ta sẽ cho đệ chút chỗ tốt!

Cái này cũng đơn giản!

Doanh Vô Kỵ cười cười, chỗ tốt hay không chỗ tốt có thể trước tiên để qua một bên không nói, ít nhất lần này cùng Mặc gia hợp tác rất vui vẻ, về sau có thể tiếp tục xử lý.

Sau khi trao đổi chi tiết xong, mấy người mặc liền cùng nhau rời đi, trở về chế tạo dụng cụ in chữ sống.

Qua ước chừng nửa canh giờ, Doanh Vô Kỵ đang chuẩn bị mang theo tiểu nhị còn lại xuống quán ăn, lại có một người ăn mặc như thị vệ đột nhiên tới cửa.

Thị vệ đi tới trước mặt Doanh Vô Kỵ, khách khí vái chào: "Công tử Vô Kỵ, chủ nhân nhà ta cho mời!"

……

"Chủ nhân nhà ngươi?"

Doanh Vô Kỵ từ trên xuống dưới đánh giá tên thị vệ này, cảm giác trên người hắn mang theo sát khí nồng đậm nhưng nội liễm, vừa nhìn đã biết là do chính là do triều đình huấn luyện ra, tuyệt đối là một cao thủ.

Lại nhìn hoa văn trên vai trái của hắn, là biểu tượng đặc trưng của Điện Tình Giáng.

Người của Thái tử đảng, đoán chừng là Triệu Lăng.

Hắn làm ra một thủ thế: "Làm phiền dẫn đường!"

Ngay sau đó liền mang theo tiểu thị nữ Bạch Chỉ bên người, đi theo thị vệ một đường đi tới tửu lâu bên kia sông, tửu lâu này tương đối xa hoa, tiêu phí bình quân 20 lượng, bình thường Doanh Vô Kỵ tiếc tiền không dám đến.

Chương 98: Ngọc bội khuyên lui Thừa tướng Chương 98: Ngọc bội khuyên lui Thừa tướng

Người dịch PrimeK Tohabong

Phòng riêng tầng trên cùng.

Doanh Vô Kỵ đẩy cửa đi vào, hắn cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống đối diện Triệu Ninh, quen thuộc rót rượu cho hai người: "Triệu huynh tốn kém, hôm trước mới đưa cho ta một ngàn lượng, hôm nay còn mời rượu đắt như vậy, điều này làm cho ta cảm thấy xấu hổ a?"

Dứt lời, "ùng ục" uống một ngụm rượu.

Hắn mượn ánh nến sáng ngời đánh giá Triệu Lăng một chút, chỉ cảm thấy mày kiếm mắt tinh anh, khí tức bức người, quả thực đẹp có thể so độ đẹp trai với mình.

Nếu không phải chính mình cũng nắm giữ thai hóa dịch hình, tuyệt đối nhìn không ra nàng là thân nữ nhi.

Cho dù nguyên trạng là thân nữ nhi, cũng có vẻ tuấn mỹ.

Cũng không biết nàng rốt cục là công chúa nào, dung mạo xuất chúng như thế không nói, lại còn trở thành tâm phúc của Thái tử.

Triệu Ninh khẽ mỉm cười: "Doanh huynh khách khí, ngày hôm trước Doanh huynh lời nhẹ nghĩa sâu, vàng bạc vật chất sao có thể so sánh được, lại nói đến người được hưởng lợi chính là tại hạ"

Triệu Vô Kỵ nhướng mày: "Vậy vì sao Triệu huynh ngày hôm trước không rèn sắt khi còn nóng cùng ta nói chuyện, ngược lại đợi tới hôm nay?"

Triệu Ninh cười xua tay: "Bởi vì ta là thật tâm thỉnh giáo, ngày hôm trước ta và huynh còn là duyên bèo nước, Doanh huynh cho dù nguyện nói, cũng chưa chắc sẽ nói bao nhiêu.

Bất quá ta ngày hôm qua giúp Doanh huynh một phen, nói vậy Doanh huynh hẳn là vui lòng chỉ giáo!

Giúp một tay, đương nhiên là ngọc bội khuyên lui Thừa tướng.

Doanh Vô Kỵ cười lắc đầu: "Triệu huynh đích xác có đại ân giúp ta, huynh đệ ta vô cùng cảm kích, bằng không chuyện Thư cục chỉ sợ phải cãi cọ với Thừa tướng thời gian rất lâu. Bất quá Triệu huynh nói chuyện trực tiếp như thế, thật sự là còn giống thương nhân hơn so với ta!

Triệu Ninh hỏi ngược lại: "Thiên hạ này, có thương nhân có thể trực tiếp như ta sao?"

Doanh Vô Kỵ vuốt cằm suy nghĩ, cho ra kết luận: "Vậy thật đúng là không có!

Hai người liếc nhau, đều lộ ra vẻ tươi cười.

Doanh Vô Kỵ lại rót cho nàng một chén rượu: "Triệu huynh có vấn đề gì cứ trực tiếp hỏi đi!"

Khoa cử!

Triệu Ninh thẳng thắn: "Ta muốn mời Doanh huynh nói một chút, thế giới mà huynh hư cấu kia, chế độ khoa cử rốt cục như thế nào".

Quả nhiên là khoa cử!

Doanh Vô Kỵ lắc đầu cười cười, cũng không có trực tiếp trả lời vấn đề này, mà là hỏi một vấn đề khác: "Vấn đề này, rốt cục là Triệu huynh tự mình muốn biết, hay là Thái tử điện hạ muốn biết?"

Hôm nay bất kể là Triệu Ninh hay là thị vệ vừa rồi, đều không che dấu dấu hiệu Điện Tình Giáng, cho nên cũng không cần thiết phải giấu diếm.

Triệu Lăng hỏi: "Nếu ta muốn biết như thế nào, nếu Thái tử muốn biết thì như thế nào?

Doanh Vô Kỵ nheo mắt: "Nếu chỉ là Triệu huynh muốn biết, ta đây tự nhiên có thể biết thì thưa thốt không biết dựa cột mà nghe, nhưng nếu là Thái tử muốn biết, ta vẫn đề nghị hắn không cần biết".

"Vì sao?"

Bởi vì hành động này hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Doanh Vô Kỵ cũng không phải là kẻ bịp bợm, kiếp trước hắn thi nghiên cứu sinh chính trị được 80 điểm, không thể không rõ nguyên lý "Cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng".

Khoa cử mặc dù không khoa trương như vậy, nhưng thả vào thế giới này thì cũng hơi quá mức, ít nhất cũng phải hơn Thương Ưởng biến pháp quá đáng gấp 10 lần.

Thương Ưởng ngũ mã phanh thây đã đủ thảm rồi, đến phiên hắn…… lục mã phanh thây?

Triệu Lăng đối với câu trả lời này sớm có dự liệu, nhưng nghe Doanh Vô Kỵ tự mình nói ra miệng, không khỏi vẫn có chút thất vọng: "Không có nửa phần cứu vãn đường sống?"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu: "Không có! Bất quá……"

"Bất quá cái gì?"

"Bất quá có một loại tình huống, có lẽ có thể đạt tới mục tiêu này!"

"Nguyện nghe tường tận!"

Doanh Vô Kỵ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng, cười cười nói: "Kỳ thật chế độ khoa cử không thể phổ biến nguyên nhân chủ yếu, vẫn là bởi vì chư hầu san sát, thiên hạ này thay vì nói

là thiên hạ của Chu thiên tử, không bằng nói là thiên hạ của quý tộc.”

Thi hành chế độ khoa cử không phải là không thể, nhưng cần đem thế cục thiên hạ hoàn toàn xáo bài. Cần có một thế lực lấy bách tính tầng chót làm cơ sở, bọn họ hô to một câu ‘ Những người xưng vương xưng hầu, bái làm đại tướng, thừa tướng, há trời sinh ra đã như thế sao?”, sau đó lật đổ tất cả quý tộc, thành lập một vương triều thống nhất, sau đó nhân khi thế gia quý tộc mới chưa kịp hình thành, phổ biến chế độ khoa cử.”

Những người xưng vương xưng hầu, bái làm đại tướng, thừa tướng, há trời sinh ra đã như thế sao?

Triệu Lăng nhất thời thất thần, những chữ này khiến nàng rung động đến tâm can.

Nhưng nghĩ lại… ta chính là loại vương hầu tướng quân kia a, cách này cho dù có thể thành công, người thực hiện chế độ khoa cử cũng không thể là mình !

Hơn nữa bình dân lật đổ tất cả chư hầu?

Bình dân coi như thiên phú cao hơn nữa, cũng phải dựa vào quý tộc hoặc là học phái mới có thể đột phá thai thoái cảnh, thực lực so với quý tộc khác nhau như trời với đất, căn bản không có khả năng làm được điểm này.

Nàng lại hỏi: “Không có cách nào khác sao?”

Doanh Vô Kỵ bóp bóp trán suy nghĩ: “Cũng có, chính là một quốc gia cứ cách 100 năm lại nhảy ra một Thương Quân (một tước phong), còn phải kèm theo một minh quân biết dùng người, sau đó nổi trận lôi đình với các quý tộc trong nước, qua mấy trăm năm sau thì chắc sẽ thành công.”

Bất quá cho dù như thế, ‘Thương Quân’ đều sẽ chết, nói không chừng trong thời gian đó còn qua mấy đời quân vương.

Càn quốc mà nói còn có thể suy nghĩ một chút, Lê quốc thì coi như bỏ qua đi! Ta thậm chí suy nghĩ, huynh không nên tới hỏi ta, nếu không bị những người khác nghe thấy, ảnh hưởng đối với Thái tử".

Triệu Lăng lắc đầu cười khổ: "Doanh huynh yên tâm, chuyện này sẽ không liên quan đến Thái tử, dù sao huynh cũng chỉ là một công tử bị Càn quốc bị vứt bỏ".

Doanh Vô Kỵ giả bộ thương tâm lấy tay che ngực.

Triệu Lăng nhìn bộ dáng này của hắn, tâm tình nhất thời thoải mái hơn rất nhiều: "Đúng rồi, Doanh huynh……"

Chương 99: Chương 99: Người này đang che giấu Chương 99: Người này đang che giấu

Nàng nếu như bỏ ý định thực hiện chế độ khoa cử thì còn muốn hỏi một chút vấn đề khác.

Nhưng đang chuẩn bị mở miệng, lại nghe thấy âm thanh thị vệ ngoài cửa.

"Chủ nhân, tiểu nhị của Thư cục Thượng Mặc tìm".

"Mời hắn vào!"

"Triệu Ninh khoát tay áo".

Không lâu sau, một tiểu nhị hồn bay phách lạc chạy vào, âm thanh đều mang theo tiếng khóc nức nở: "Công tử! Công tử!"

Doanh Vô Kỵ biến sắc, đột nhiên đứng dậy: "Làm sao vậy!"

Vẻ kinh hồn của Tiểu nhị còn chưa hết: "Vừa rồi Sứ quán Càn Quốc phái tới một đội hộ vệ, đều trói hết tiểu nhị ngành giấy áp giải đi!"

……

Cái gì!

Doanh Vô Kỵ rất nhanh nghĩ rõ nguyên nhân, sắc mặt nhất thời trở nên vô cùng âm trầm.

Thằng chó Tuân Chí Doãn kia, không có biện pháp với mình, liền bắt đầu làm khó tiểu nhị nhà mình.

Dù sao những tiểu nhị này đều là thương nhân Càn Quốc phái tới, đều chịu sự quản hạt của Thương Ấn.

Mẹ kiếp!

Tuân Chí Doãn, ngươi chó thật!

Doanh Vô Kỵ uống một ngụm rượu: "Triệu huynh, xin lỗi một chút, ta xử lý trước một chút việc nhà!"

Hắn hướng Triệu Ninh chắp tay, liền trực tiếp mang theo Bạch Chỉ rời đi.

Triệu Ninh nhìn bóng lưng hắn, suy tư một lát, cũng bước nhanh theo sau.

Doanh huynh chờ ta một chút!

……..

Trở lại Thư cục Thượng Mặc, nơi này đã sớm tanh bành, chỉ còn lại có mấy tiểu nhị sau này đang khắc phục hậu quả.

Cửa hàng hỗn độn, đủ để thấy vừa rồi động tĩnh không nhỏ.

Chính mình vừa mới đi ra ngoài bao lâu, những con chó này đã tới cửa bắt người?

Doanh Vô Kỵ cho dù tính tình có tốt hơn nữa, gặp phải tình huống này cũng tức giận, huống chi tính tình hắn vốn không tốt.

Hắn nhịn không được chửi tục: "Con mẹ nó!"

Triệu Ninh: "……"

Nàng nhịn không được liếc mắt nhìn Doanh Vô Kỵ một cái, lời nói và việc làm như thế đặt lên người một quốc công tử, thật sự có chút thô bỉ không chịu nổi, bất quá nàng ngoài ý muốn không sinh ra cảm giác khinh bỉ.

Ngay tại một tháng trước, Doanh Vô Kỵ ở trong ấn tượng của nàng vẫn là một người bình thường không có gì lạ, nhắc tới hắn cũng chỉ có một câu: Người này nếu về Càn quốc lên được vương vị thì thế thắng như chẻ tre của Doanh Việt hắn là sẽ bị đứt đoạn.

Nhưng chưa từng nghĩ, người này tự nhiên đang che giấu.

Sau khi xuất hiện uy hiếp đến từ Doanh Vô Khuyết, thiên phú thương nghiệp không giấu, ngay cả phong độ nhẹ nhàng cũng không cần.

Hắn…… nóng nảy.

Bất quá bộ dáng chân tình này, thật đúng là có chút làm cho người ta ngạc nhiên.

Triệu Ninh nhịn không được cười cười, làm thái tử giám quốc mấy năm, nàng nắm giữ quyền hành tại Lê quốc còn cao hơn so với tưởng tượng của rất nhiều người, tình cảnh Doanh Vô Kỵ như thế nào nàng biết rõ ràng, cho dù có một số việc không rõ ràng lắm chi tiết, cũng có thể đoán được 8,9 phần 10.

Lần này, e là Công Tôn Lệ đại biểu cho Doanh Vô Khuyết đang làm khó hắn, cũng không biết hắn sẽ xử lý như thế nào.

Vào lúc này.

Hoa Triều cũng hoảng hốt chạy tới: “Vô Kỵ, thời điểm bọn họ vừa mới tới bắt người ta ngăn cản, nhưng bọn họ nói đây là chuyện của Càn quốc, ta không có tư cách nhúng tay, hiện tại ta đã báo quan.”

Doanh Vô Kỵ lắc đầu: “Báo quan vô dụng! Hoa Triều tỷ, tỷ đóng cửa hàng trước đi, chuyện này tự đệ có thể giải quyết, tỷ không cần quan tâm”.

“Uh!”

Hoa Triều tuy rằng rất muốn cùng Doanh Vô Kỵ chia sẻ, nhưng nàng cũng hiểu được mình mà xen vào cũng thêm phiền phức, lý trí nhất là ở đây đợi tin tức của hắn.

Đám người sứ quán Càn Quốc vừa nhìn đã biết là có chuẩn bị mà đến, không chừng chuẩn bị để làm khó Doanh Vô Kỵ.

Nhưng không biết vì sao, nàng đối với người đệ đệ nhỏ hơn mình vài tuổi này có lòng tin, cảm giác không có vấn đề gì là hắn không giải quyết được.

Đi thôi!

Doanh Vô Kỵ trực tiếp lên xe ngựa, chạy về phía sứ quán Càn Quốc.

Trên xe ngựa, Bạch Chỉ tức giận đến ngực đều trướng: “Công tử, bọn họ thật quá đáng, chờ ta trở về liền chém Tuân lão cẩu đầu!”

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu của nàng: “Ngoan! đầu chó của hắn em chưa chắc chém được, để cho công tử tới chém!”

Bạch Chỉ: “……”

Doanh Vô Kỵ nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, ánh mắt càng thêm tối tăm vài phần.

Thành thật mà nói, hắn chưa từng nghĩ tới sự tình sẽ đến bước này, trong kế hoạch của hắn, trên thực tế kế hoạch đoạt Thương Ấn của mình gần như đã thành công.

Dù sao chính mình cho dù lại nghèo túng, đó cũng là một công tử, là nhi tử của Càn Vương Doanh Việt.

Việc làm ăn của ngành giấy cải tử hồi sinh trên tay mình, hơn nữa còn làm ra một Thư cục béo bở, người bình thường đều biết, lúc này chỉ cần nịnh mình, đem thương ấn giao ra, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì to tát.

Nhưng hiện tại, bọn họ chẳng những không lui một bước, thậm chí còn bắt hết tiểu nhị điều từ ngành giấy.

Đằng sau chuyện này nhất định có một số tin tức mình không nghĩ đến, sự tình chỉ sợ phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của mình.

Triệu Ninh cười nói: "Doanh huynh, cần hỗ trợ không?"

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút: "Triệu huynh, huynh lên xe ngựa lúc nào?"

Triệu Ninh: "……"

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo: "Dù sao cũng là việc của nhà Càn quốc chúng ta, người ngoài không tiện nhúng tay, chờ ta chịu không nổi sẽ tìm huynh, hi vọng huynh đến lúc đó vui lòng vươn tay giúp đỡ!"

Đương nhiên rồi.

Triệu Ninh như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua Doanh Vô Kỵ.

Không bao lâu, xe ngựa dừng ở cửa sứ quán Càn Quốc.

Doanh Vô Kỵ trực tiếp từ trên xe ngựa nhảy xuống, sải bước đi vào cửa lớn sứ quán, cách thật xa liền nghe được từng đợt tiếng roi vọt cùng tiếng kêu thảm thiết.

Hắn nghe được huyệt thái dương nhảy dựng, bước chân nhanh hơn vài phần.

Dừng tay!

Trong đại sảnh tràn ngập người, không chỉ có tiểu nhị từ ngành giấy mượn điều đến Thư cục, mà ngay cả tiểu nhị cùng chưởng quỹ ngành giấy cũng ở đây, một đám đau đến người đầy mồ hôi, quần áo sau lưng đều nứt ra, khắp người đều là vết máu, thấy Doanh Vô Kỵ tới, đều vẻ mặt khẩn cầu nhìn hắn.

Chương 100: Ra oai Chương 100: Ra oai

Người dịch PrimeK Tohabong

Người cầm roi chính là hộ vệ trong sứ quán, bị Doanh Vô Kỵ rống lên một tiếng, đều là theo bản năng dừng một chút, tay vung roi lại không dừng lại.

Công Tôn Lệ và Tuân Chí Doãn thì ngồi trên ghế thảnh thơi uống trà.

Chờ tiếng roi lại vang lên hai tiếng, Tuân Chí Doãn mới cười nói: "Công tử Vô Kỵ đã lên tiếng rồi, các ngươi còn không dừng tay?"

Bọn hộ vệ lúc này mới dừng roi, chắp tay với Doanh Vô Kỵ, nhanh chóng lui sang một bên.

Doanh Vô Kỵ nheo mắt, con chó này là đang công khai chủ quyền, chả khác gì nói "Bọn chúng không nghe ngươi chỉ nghe ta".

Tuân Chí Doãn nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, cười nheo mắt nói: "Công tử đã lâu không trở về sứ quán, hôm nay bỗng nhiên trở về, hạ quan sơ sẩy, không thể nghênh …"

Bốp!

Một cái tát trực tiếp đem chữ "Nghênh" trong miệng hắn quạt trở về, hai má khắp nơi là nếp nhăn nhất thời sưng vù lên, sau khi sưng phù khiến làn làn da bóng loáng tỏa sáng.

Hắn bối rối, vẻ mặt kinh hãi nhìn Doanh Vô Kỵ.

Công Tôn Lệ cũng bối rối, tay bưng chén trà cũng treo giữa không trung, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ một câu không nói, trực tiếp bạt tai, hắn phản ứng trong chốc lát mới lên tiếng: "Công tử, ngươi…"

Doanh Vô Kỵ liếc bọn họ một cái: "Toàn bộ sứ quán ta chức cấp cao nhất, ta còn đứng, nào các ngươi có phần ngồi?

Tuân Chí Doãn há miệng, muốn nói gì đó, lại bị Công Tôn Lệ trực tiếp từ chỗ ngồi kéo lên.

Hắn chỉ có thể đem lời nuốt xuống, theo quy củ mà nói, Doanh Vô Kỵ nói cũng không sai, bọn họ đã chuẩn bị một bài toán khó cho Doanh Vô Kỵ không cần phải ở chỗ này lộ ra sơ hở.

Doanh Vô Kỵ chậm rãi ngồi xuống, nhìn lướt qua mọi người ở đây, chợt lạnh lùng nhìn về phía Tuân Chí Doãn: "Tuân Chí Doãn, giải thích, đây là chuyện gì xảy ra?"

Công Tôn Lệ cười mở miệng nói: "Công……

Doanh Vô Kỵ hừ lạnh: "Ta hỏi ngươi sao?"

Công Tôn Lệ: "……"

Tuân Chí Doãn ôm hai má sưng tấy đau đớn, cắn răng nói: "Bẩm công tử, những người này nhận vật tư của Đại Càn, nhận được sự che chở của sứ quán, nhưng lại nhượng lại lợi ích của mẫu quốc cho nước khác, hơn nữa còn một mình làm công cho nước khác. Hành động này không khác gì phản quốc, đáng bị phạt roi!"

"Phản quốc? Bị chụp mũ thật lớn!"

Doanh Vô Kỵ trực tiếp ném một tờ khế ước thương mại lên mặt hắn: "Mở to mắt chó của ngươi nhìn cho kỹ, đây rốt cuộc có phải là phản quốc hay không!"

Tuân Chí Doãn cầm lấy khế ước thương mại, không cần nhìn cũng biết đây là khế ước thương mại ký kết giữa ngành giấy và Thư cục. Nội dung bên trong bao gồm đem giấy bán cho Thư cục với giá thành hơi cao hơn một chút, hơn nữa khẩn cấp cho Thư cục một ít công nhân thuần thục.

Trước kia một đoạn thời gian quẫn cảnh của ngành giấy, làm như vậy là hoàn toàn hợp quy tắc.

Vừa rồi lúc hắn bắt người của ngành giấy lại, các chưởng quỹ cũng đem khế ước thương mại này ra cho hắn xem.

"Trên đời này có quá nhiều kẻ gian lợi dụng sơ hở của luật pháp, Công Tôn thượng sứ chính là tinh anh của pháp gia, liếc mắt một cái liền nhìn thấu trò quỷ của những người này, bọn họ tuy rằng ngoài mặt tuân theo luật pháp Đại Càn…"

"Là ngươi bảo bọn họ không vi phạm pháp luật đúng không?

Doanh Vô Kỵ trực tiếp cắt ngang.

Tuân Chí Doãn nghẹn một chút: "A……"

Công Tôn Lệ cũng nhướng mày.

Trong lông mày Doanh Vô Kỵ hiện lên một tia dữ tợn: "Không có vi phạm pháp luật, cho dù lợi dụng sơ hở, cũng phải do quan nha địa phương hoặc là sứ quán thẩm vấn mới có hiệu lực. Sứ quán chức cấp cao nhất chính là bản công tử, các ngươi vòng qua ta lén tra tấn chính là đi quá giới hạn, đi quá giới hạn tội cũng là roi hình, người đâu! Lên hình cụ!"

Tuân Chí Doãn bối rối: "Công tử chức cấp cao nhất là thật, nhưng Công Tôn thượng sứ cũng là…"

Pháp gia tinh nhuệ đúng không?

Doanh Vô Kỵ nhe răng cười một tiếng: "Ông mày đánh chính là tinh nhuệ!

……

Trong lúc nhất thời, sứ quán Càn Quốc loạn thành một đoàn.

Dựa theo luật pháp Càn quốc, trong lãnh thổ quốc gia khác, tình huống này đích xác phải do sứ quán xét xử, người xét xử phải là người có chức vụ cao nhất trong sứ quán, hoặc là chấp pháp giả, Công Tôn Lệ là tinh anh pháp gia và quan viên dẫn đội sứ quán, trình tự chấp hành thẩm phán cũng có thể chấp nhận được.

Nhưng Doanh Vô Kỵ chính là một ngụm cắn chết, trên người Công Tôn Lệ không có thư bổ nhiệm sứ quán, cho nên không tính là người sứ quán.

Công Tôn Lệ cũng hết đường chối cãi, bởi vì nếu kiên quyết, điều này đích xác có chút không hợp trình tự.

Hắn làm sao cũng thật không ngờ, Doanh Vô Kỵ tự nhiên đối với pháp luật Càn Quốc nghiên cứu thấu triệt như vậy, loại lỗ hổng chi tiết nhỏ này, rất nhiều học tử Pháp gia cũng không nhất định có thể tìm ra, Doanh Vô Kỵ là như thế nào nhanh như vậy liền tìm ra?

Mắt thấy Doanh Vô Kỵ muốn đánh Công Tôn Lệ và Tuân Chí Doãn, không ít người đều tới khuyên.

Nhưng Doanh Vô Kỵ người này có một khuyết điểm rất lớn, chính là không nghe khuyên!

Đám hộ vệ không dám động thủ, Doanh Vô Kỵ liền tự mình đoạt lấy roi, để Bạch Chỉ đè hai người xuống đất, quất cho thống khoái.

Tuân Chí Doãn bị đánh cho da tróc thịt bong, khóc cha gọi mẹ.

Công Tôn Lệ cũng bị đánh đến choáng váng, mồ hôi to như hạt đậu không ngừng chảy ra, sắc mặt cũng trắng bệch đến dọa người, nhưng người này thật đúng là có chút kiên cường, từ đầu tới cuối một tiếng cũng không nói.

Đợi đến khi ăn đủ 15 roi theo quy định pháp luật, hắn mới ngẩng đầu nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, khóe miệng miễn cưỡng kéo ra vẻ tươi cười: "Không nghĩ tới công tử tự nhiên đối với pháp luật hiểu rõ sâu sắc như vậy, tại hạ tâm phục khẩu phục!"

Doanh Vô Kỵ cười lạnh, mặc cho ai cũng biết, cách kiếm nhiều tiền đều được viết trong hình pháp, từ ngày hắn dự định ăn một mình sau lưng Càn Quốc, liền nghiên cứu thấu đáo luật pháp liên quan của Càn Quốc.

Chương 101: Hắn thật sự quá đáng Chương 101: Hắn thật sự quá đáng

Người dịch PrimeK Tohabong

Hắn không để ý đến Công Tôn Lệ, mà nhìn về phía chưởng quỹ cùng các tiểu nhị của ngành giấy: "Xin lỗi các vị, hôm nay có chó thừa dịp bản công tử không ở cửa hàng, bọn chúng loạn cắn người, để cho các vị chịu chút khổ, đợi lát nữa mỗi người tìm Bạch Chỉ lĩnh 20 lượng bạc trở về tĩnh dưỡng."

"Chuyện pháp luật không cần lo lắng, cho dù thật sự bị người có dụng tâm kín đáo công kích, cũng có bản công tử ở phía trước!

Đều mau trở về đi, hôm nào ta đến nhà bồi tội!"

Chưởng quỹ giấy cùng các tiểu nhị liếc mắt nhìn nhau, đều có loại cảm giác lệ nóng tròng mắt.

"Công tử chớ có tự trách, việc này công tử không sai!"

"Đa tạ công tử!"

‘Công tử yên tâm, chúng ta một chút cũng không có trách công tử!”

Bạch Chỉ mặc dù có chút đau lòng, nhưng vẫn lấy bạc từ trong phòng ra, phân phát cho từng người một, sau đó thuê xe ngựa đưa những người này về ngành giấy.

Doanh Vô Kỵ lúc này mới nhìn về phía Công Tôn Lệ: “Công Tôn đại nhân nếu là muốn thẩm vấn bọn họ, đại khái có thể hướng triều đình xin một tờ lệnh điều nhiệm đến, bản công tử tùy thời xin đợi.

Sau đó, hừ một tiếng liền trực tiếp rời đi.

Tư thế đứng của Công Tôn Lệ hơi còng tay, sợ đụng phải vết thương sau lưng và mông, biểu tình cũng không có tức giận gì.

Tuân Chí Doãn nghiến răng nghiến lợi nói: “Thượng sứ, hắn thật sự quá đáng”.

Công Tôn Lệ lắc đầu: “Không ngờ Công Tử Vô Kỵ lại hiểu rõ luật pháp như vậy, trận này chúng ta bị đánh bại cũng không thua thiệt. Cẩn thận ngẫm lại, đích xác có chút nóng vội, bất quá tình huống Thư cục bệ hạ đã biết, không bao lâu nữa sẽ dùng truyền tấn phù tự mình răn dạy Công Tử Vô Kỵ.

……

Doanh Vô Kỵ sau khi rời khỏi tiền sảnh, trực tiếp trở lại trong viện của mình.

Ba mươi roi vừa rồi hắn quất rất sảng khoái, nhưng cũng chỉ sảng khoái một hồi mà thôi, hành động vừa rồi của Công Tôn Lệ và Tuân Chí Doãn truyền ra tín hiệu khiến hắn tương đối bất an.

Triệu Ninh cười cười: “Doanh huynh, xem ra tình cảnh của huynh không tốt lắm, có cần tiểu đệ hỗ trợ hay không?”

“Hỗ trợ thuyết phục Lê vương, đem con tin là ta thả về Càn quốc, sau đó Càn quốc nội bộ hai công tử tranh chấp làm suy yếu quốc lực, Lê quốc các ngươi tiếp tục kê gối ngủ yên?”

Triệu Ninh cũng không nghĩ tới hắn thản nhiên như vậy, nhịn không được cười nói: “Những tiểu tâm tư này quả nhiên không gạt được Doanh huynh, bất quá ta vẫn khuyên Doanh huynh suy nghĩ một chút. Doanh huynh đối với Càn quốc hết sức chân thành, tự nhiên không hy vọng suy yếu thực lực Càn quốc. Nhưng Doanh huynh cũng thấy được, hiện tại Doanh Vô Khuyết kiêu ngạo ương ngạnh như thế, nếu huynh không tranh chỉ sợ rất khó kết thúc. Mẫu quốc thật đáng quý, tính mạng càng quý hơn!”

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: “Huynh thật là xấu xa, âm mưu đều viết ở trên mặt”.

Triệu Ninh cười hỏi ngược lại: “Mưu lược đều bày ra ngoài sáng, còn có thể tính là âm mưu sao?”

Doanh Vô Kỵ lắc đầu: “Ta xem tin tức của huynh cũng rất linh thông, hẳn là cũng biết Doanh Vô Khuyết ở Càn Quốc như mặt trời ban trưa cỡ nào, ngoại trừ mẫu tộc của ta, chỉ sợ không có mấy người không muốn theo hắn, ta hiện tại trở về Càn quốc khác nào đâm đầu vào chỗ chết?”

Cũng đúng, dù sao cũng đã thức tỉnh huyết mạch Chuyên Húc, thế lực thật sự mạnh có chút quá đáng”.

Triệu Ninh mấp máy miệng, không tiếp tục khuyên nhủ, họ Doanh của Càn quốc vốn là trốn khỏi Lê quốc, mấy trăm năm trước hai nhà chính là một nhà, nàng tự nhiên rõ ràng thức tỉnh huyết mạch Chuyên Húc rốt cục có ý nghĩa gì.

Từ tu vi mà xem, tu vi của Doanh Vô Khuyết ít nhất cũng phải bằng Doanh Việt, giới hạn cao nhất… khả năng Nhập

thánh cũng không phải là không thể, thậm chí có tư cách lên cảnh giới cao hơn.

Cho dù sau lưng Doanh Vô Kỵ có Lê quốc làm chỗ dựa, thậm chí ở Lê quốc phát triển một kho tiền khổng lồ, cũng không có khả năng thắng Doanh Vô Khuyết.

Trừ phi tu vi hắn đột nhiên tăng mạnh, Cảnh giới Thai Thuế trực tiếp tăng lên tới nhị phẩm linh thai trở lên, hơn nữa kèm những điều kiện phía trước, mới có thể cùng Doanh Vô Khuyết tranh giành một trận, chỉ tiếc thiên phú tu luyện của hắn thật sự quá kém.

Loại tình huống này thật sự có chút khó giải quyết, xuất phát từ chân tâm hay là xuất phát từ quốc sách không nói, nàng thật sự là muốn giúp Doanh Vô Kỵ cũng không giúp được.

Doanh Vô Kỵ trong lòng thì thầm nghĩ, chính mình đích xác có thể cân nhắc một chút đề nghị Triệu Lăng, dù sao hắn không biết giới hạn thực lực cao nhất của mình.

Đại khái có thể mượn lực lượng Lê quốc vương thất củng cố địa vị của mình, sau đó đến cuối cùng tòi ra một cái nhất phẩm linh thai áp đảo, cho đám cẩu vật này một sự kinh ngạc, đến lúc đó lật Doanh Vô Khuyết leo lên Càn quốc vương vị cũng không phải là việc khó gì.

Nhưng… có hai vấn đề.

Một là bản thân hắn không phải thích quyền lực như vậy, mẹ nó cả ngày mệt chết đi sống lại, thực lực cùng tiền tài tăng lên tới mức độ nhất định, làm con hạc vân du nhà nhã không sướng hơn sao?

Hai là… quá chậm. Thời gian dài khổ cực như vậy, tinh khí thần đều không có đột phá tầng 11, điểm thuộc tính phía sau

khẳng định là phải tăng theo cấp số nhân, cái này mẹ nó chờ tới khi nào?

Loại chuyện này…… Tính sau!

Hai người lại nói chuyện phiếm vài câu, có tiếng gõ cửa ở cửa lớn.

Doanh Vô Kỵ nhíu mày hỏi: "Ai?"

Bệ hạ dùng truyền tấn phù, gọi sứ quán trên dưới nghe tuyên, ngay tại chính sảnh sứ quán, công tử mau đến!"

"Biết rồi!"

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi đứng dậy, Doanh Việt sử dụng truyền tấn phù ở trong dự liệu của hắn.

Nhưng sau khi trải qua chuyện vừa rồi, hắn ý thức được sự phát triển kế tiếp có thể cũng không thuận lợi như lúc trước hắn nghĩ.

Bất quá hắn cũng không sợ, bất luận như thế nào, lần này điểm mấu chốt của hắn là đoạt Thương Ấn, bằng không về sau thì việc phát triển ở Lê quốc khắp nơi bị cản trở như cũ.

Triệu Ninh cũng đi theo.

Chương 102: Cha con gặp mặt Chương 102: Cha con gặp mặt

Người dịch PrimeK Tohabong

Nàng nhìn vẻ mặt âm trầm của Doanh Vô Kỵ, không hiểu sao cảm thấy hắn có chút đáng thương.

Bất quá nàng vẫn tò mò, Doanh Vô Kỵ đối mặt loại cục diện này, sẽ lựa chọn như thế nào.

Trong đại sảnh đã tụ tập đầy người, tất cả mọi người cung kính cúi người.

Ở trước mặt mọi người trong không khí lơ lửng một mặt quang ảnh, trong quang ảnh là một người trung niên uy nghiêm.

Cho dù chỉ là hư ảnh, sự uy nghiêm làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Doanh Vô Kỵ sải bước tiến lên, không kiêu ngạo không siểm nịnh hành lễ: "Phụ vương!

Doanh Việt đánh giá Doanh Vô Kỵ hồi lâu, trên khuôn mặt không gợn sóng không sợ hãi nhìn không ra là vui hay giận.

Thật lâu sau, hắn phun ra hai chữ không mang theo bất kỳ sắc thái tình cảm nào.

"Rất tốt!"

Đế vương trung niên, không giận tự uy.

Doanh Vô Kỵ tuy chưa từng gặp Doanh Việt, nhưng đối với hình tượng này vô cùng quen thuộc.

Phàm là nhớ tới cái tên này, sẽ theo thói quen tuôn ra một cỗ cảm giác sùng bái.

Khó trách lúc ấy bị Doanh Việt hoàn toàn vứt bỏ, lại có thể cam chịu như vậy.

Doanh Vô Kỵ đương nhiên sẽ không bị loại cảm xúc này ảnh hưởng, bất quá lúc nhìn thấy hư ảnh Doanh Việt, vẫn có loại cảm giác tham gia buổi gặp mặt fan hâm mộ.

Đau cả mề……

Câu hỏi là, "tốt" nghĩa là gì?

Hắn không rõ Doanh Việt có phải là đang khích lệ hay không, chắp tay nói: "Nhi thần tuy rằng làm rất tốt, nhưng đều là bổn phận của nhi thần.

Mọi người: "……"

Tuân Chí Doãn và Công Tôn Lệ liếc nhau, cảm giác công tử này ít nhiều có chút cuồng vọng.

Vừa rồi trực tiếp trước mặt mọi người đánh hai người mình một trận, tuy rằng vừa khiếp sợ lại phẫn nộ, nhưng phân tích cũng không tính là thái quá, như thế nào ở trước mặt bệ hạ cũng phiêu như vậy a?

Doanh Việt lại không tức giận, giống như là cha con bình thường nói chuyện phiếm: "Cha con chúng ta hai người cũng thật lâu không có nói chuyện, nói một tháng này ngươi đã làm cái gì đi!"

"Nói hả?"

'Không phải là phụ vương đều biết sao?"

Doanh Vô Kỵ trong lòng oán thầm, bất quá vẫn là nói ra rành mạc: "Nhi thần sau khi may mắn thoát được ám sát, trong quá trình truy tìm hung thủ, cảm thấy rỗi việc, vừa vặn gặp lúc ngành giấy sụp đổ, các vị chưởng quỹ đến xin Tuân đại nhân giúp đỡ…"

Hắn cũng không thêm bớt đem quá trình này nói ra một lượt.

Mặc dù biết Tuân Chí Doãn cố ý không làm mà muốn có ăn, nhưng hắn cũng không trắng trợn công kích oán giận, nội dung chủ yếu vẫn là làm sao phá được hoàn cảnh nguy khốn của ngành giấy.

Đương nhiên, khi nhắc tới Thư cục, hắn cũng chỉ là nói Thư cục vượt qua khó khăn như thế nào, còn một số động tác đằng sau không đề cập.

Doanh Việt đối với hai điểm này không bình luận, trên mặt cũng nhìn không ra hỉ nộ, ngược lại đối với hai chuyện khác rất tò mò: "Thư cục có thể cải tử hồi sinh, toàn bộ dựa vào

sách này cùng kỹ thuật in ấn ngăn cơn sóng dữ, hai thứ này là từ đâu tới?"

Doanh Vô Kỵ bình tĩnh nói: "Đều là nhi thần tùy tiện mân mê ra, cũng không phải thứ gì đáng ngạc nhiên".

Doanh Việt khẽ gật đầu: "Vậy Thư cục hẳn là nhận được không ít đơn đặt hàng?"

"Được một số".

Doanh Vô Kỵ trả lời tương đối khiêm tốn: "Hẳn là có thể làm cho mức sống của nhi thần trở về được mức của một tháng trước".

Nghe được những lời này, khóe mắt Doanh Việt giật một cái.

Mức sống trở lại mức một tháng trước?

Người ông ta hơi nghiêng về phía trước, tuy rằng ngữ khí vẫn bình thản như trước, nhưng vô duyên vô cớ tăng thêm một tia áp bách: "Con đang oán giận trẫm không coi trọng con sao?"

Doanh Vô Kỵ cười lắc đầu: "Đương nhiên không phải, nhi thần chỉ là muốn nói "Bần cùng sinh biến, biến tắc thông, thông sẽ lâu dài". Phụ vương là vua một nước, nhất cử nhất động đều quy nghĩ cho quốc gia, nhi thần không dám liên lụy mẫu quốc, chỉ có thể tự mình tìm kiếm việc làm. Kết quả không tệ, cuộc sống dư dả một chút, còn giúp mẫu quốc cứu sống ngành giấy.

Chỉ tiếc là nhi thần thấp cổ bé họng, bên ngoài khắp nơi đều là các thương gia cạnh tranh, bên trong không có thương ấn điều binh khiển tướng, bằng không còn có thể vì mẫu quốc làm được càng nhiều việc hơn, nhi thần mỗi lần nghĩ đến, đều lòng mang hổ thẹn đêm không ngủ được.

Buổi nói chuyện không kiêu ngạo không siểm nịnh, nghe không ra cảm xúc oán giận gì, thậm chí còn thật sự có một tia áy náy, giống như hận không thể vì mẫu quốc dâng hiến nhiều một chút.

Hắn nói xong liền không nói gì nữa, cứ lẳng lặng đứng như vậy, chờ Doanh Việt chủ động đề cập đến vấn đề sở hữu Thư cục và thương ấn.

"Không tồi!"

Doanh Việt lên tiếng, nhưng cũng không đáp lời nữa, ông ta đang đợi Doanh Vô Kỵ chủ động báo cáo vấn đề sở hữu Thư cục.

Hai cha con đều đang đợi đối phương mở miệng trước, nhưng không ai có giác ngộ mở miệng trước, cứ giằng co như vậy.

Một hơi thở.

Hai hơi thở.

10 hơi thở.

Tiền sảnh sứ quán vẫn lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người ở đây đều sắp hít thở không thông, Doanh Vô Kỵ lại giống như là một người không có việc gì, vẻ mặt tự đắc đứng tại chỗ, mặt mỉm cười giống như nhập định.

Nếu như không có sự kiện quất roi vừa rồi, hắn nhất định sẽ chủ động đề cập tới, dù sao cho dù mình dùng mánh lới, thì công vẫn lớn hơn, chỉ cần có thể lấy được thương ấn, bị mắng vài câu cũng không có gì ghê gớm.

Nhưng sự kiện quất roi lại làm cho hắn có cảm giác rất không ổn, Doanh Việt tâm tư gì hắn quả thực có chút đoán không ra. Loại tình huống này giống như là cuộc giằng co giữa

bad boy và gái hư, ai thể hiện nhu cầu ra trước thì người đó thua.

Đương nhiên cũng không phải là hắn không cho thấy mục đích của mình, cho nên mới nhắc tới Thương Ấn, hơn nữa ý tứ đã rất rõ ràng, chỉ cần ngươi giao Thương Ấn cho ta, ta có thể tạo ra càng nhiều giá trị cho Càn quốc.

Hơn nữa là dùng phương thức tương đối hợp lý, nêu ra trong bầu không khí tương đối hài hòa, nếu Doanh Việt này đều nghe mà không hưởng ứng, vậy thái độ liền có vấn đề lớn.

Bây giờ cứ chờ, dù sao cũng chờ được.

Chương 103: Tâm tư của con tin Chương 103: Tâm tư của con tin

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn chờ được, những người khác lại có chút không chịu nổi, một đám cúi đầu thở mạnh cũng không dám, áp lực tâm lý này thật sự quá lớn.

Ngay cả Doanh Việt, thần sắc đạm nhiên trên mặt cũng bắt đầu chậm rãi biến mất, nhịn không được lộ ra một tia thần sắc không kiên nhẫn.

Cái bầu không khí khi biết bị cắm sừng cũng không ngột ngạt như thế này.

Ông ta hít sâu một hơi, rốt cục phá vỡ yên tĩnh: “Ngày mai đi xử lý một chút vấn đề thuộc về Thư cục, dù sao cũng là cố gắng của người Càn chúng ta, không có đạo lý chắp tay tặng cho Lê Quốc. Cô gái kia là con gái của Lê tướng, không nên bạc đãi cô ta, nhưng cửa hàng phải là của Càn Quốc chúng ta.”

“Hả?”

Chỉ đề cập đến việc thu Thư cục về cho Càn Quốc lại không nhắc đến chuyện thương ấn?

Thật đúng là có chút ý tứ!

Doanh Vô Kỵ ngẩng đầu, không e dè đối diện với Doanh Việt, cũng không phát hiện ánh mắt của ông có chút né tránh khi chỉ muốn ăn của người, thậm chí còn có thể nhìn ra một tia tức giận.

Hắn cười lắc đầu: "Phụ vương, chỉ sợ không được!"

Doanh Việt nheo mắt: "Ồ?"

Doanh Vô Kỵ buông tay: "Tuy nói nhi thần ở trên Thư cục đóng góp chút sức lực, nhưng chủ nhân Thư cục cũng không phải nhi thần, nhi thần có lòng đền đáp Đại Càn, nhưng quả thực hữu tâm vô lực!"

Nghe nói như thế, Tuân Chí Doãn trong lòng mừng như điên, trên mặt cũng nhịn không được lộ ra ý cười dữ tợn, hắn cúi đầu càng thấp, sợ Doanh Việt nhìn thấy vẻ mặt biến thái của mình.

Được lắm! Tuyệt vời!

Lúc trước hắn chỉ cảm thấy Doanh Vô Kỵ không coi ai ra gì, hiện tại xem ra hoàn toàn là trong đầu không có não.

Loại khôn lỏi này cũng dám lôi ra trước mặt bệ hạ, ta xem ngươi lúc này có chết hay không!

Mí mắt Doanh Việt nhảy dựng lên một cái, rốt cuộc nhịn không được tức giận trong lòng: "Ngươi nói là Thư cục này ngươi bận trước bận sau, cuối cùng dâng cho người khác?"

"Không phải dâng!"

Doanh Vô Kỵ vẫn không kiêu ngạo không siểm nịnh: "Thời điểm nhi thần quyết ý cứu vãn ngành giấy Đại Càn trên người không một xu dính túi, nếu không phải Hoa Triều cô nương giúp đỡ, lấy ra toàn bộ của cải cứu sống ngành giấy. Thời điểm mở Thư cục, nhi thần lại càng không bỏ ra một

đồng tiền, phụ vương nói xem Thư cục này dựa vào cái gì phải là của Càn quốc chúng ta?"

Doanh Việt tức giận hừ một tiếng: "Thư cục có thể ký được lượng lớn đơn đặt hàng, há chỉ một ca nữ có thể chống đỡ được?Chúng ta cho phép chia cho cô ta tiền, đủ để đáp lại giao tình này, chẳng lẽ thật sự phải dâng cho cô ta sao?"

He he!

Doanh Vô Kỵ gãi gãi đầu: "Không giấu phụ vương, con còn có tư tâm!"

Doanh Việt nhíu mày: "Tư tâm?"

"Con muốn lấy nàng làm vợ, Chu thiên tử đều có thể vì một nụ cười của mỹ nhân mà phong hỏa chư hầu, con đưa cho nàng một Thư cục cũng không tính là quá phận!"

"Vô liêm sỉ!"

Doanh Việt rốt cục nhịn không được tức giận mắng ra tiếng: "Ngươi gian xảo thì thôi, lại còn nói bậy như thế, chẳng lẽ cũng muốn đùa cợt quả nhân sao?"

Phẫn nộ, giống như thiên uy.

Người Càn Quốc ở đây đồng loạt run rẩy một cái, đầu gối mềm nhũn quỳ trên mặt đất.

Bắp chân Doanh Vô Kỵ cũng run lên một cái, cố gắng chống đỡ mới có thể miễn cưỡng đứng thẳng, sắc mặt đã hơi có chút trắng bệch, không nghĩ tới cho dù cách một cái truyền tấn phù, cường giả Cảnh giới Ngộ Thần cũng có thể kinh khủng như thế.

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm Doanh Việt, khóe miệng kéo ra một nụ cười: "Cười nhạo ông? Chẳng lẽ còn phải quỳ xuống đem tâm huyết của mình trình lên cho ông sao? Ông mày sáng lập Thư cục, không có lấy Càn quốc một văn tiền, không dùng

đến một phần sức lực của Càn quốc, còn luôn có thần tử tốt của ông xông ra làm khó dễ! Hiện tại Thư cục làm xong, ông nói một câu là muốn lấy đi sao?"

Hắn không nhìn khuôn mặt giận dữ của Doanh Việt, gắt gao nhìn chằm chằm ánh mắt của ông ta, kéo nụ cười sáng lạn trong miệng, chậm rãi phun ra mấy chữ.

"Mặt mũi của ông để đâu, tên lưu manh!

……..

"Mặt mũi của ông để đâu, tên lưu manh!

Mấy chữ này vừa phun ra, dường như cả trời đất đều đông cứng lại.

Thần sắc mọi người đều dại ra, bao gồm cả Triệu Ninh vẫn luôn ở bên cạnh ăn dưa lê.

Này này này……

Có chuyện gì vậy?

Tôi bắt đầu bị ảo giác khi nào?

Doanh Vô Kỵ điên rồi sao?

Ngươi chỉ là một con tin bị ruồng bỏ, trước mặt ngươi lại là Càn Vương Doanh Việt, người duy nhất trên đời có thể nắm giữ sinh tử của ngươi, ở trên chiến trường làm cho vô số người nghe sợ mất mật, hơn nữa người này còn là cha ruột của ngươi.

Ông nói xem…… mặt mũi của ông đâu, tên lưu manh?

Triệu Ninh chỉ cảm thấy đầu óc có chút ong ong, nàng vốn cảm giác mình đã có chút hiểu Doanh Vô Kỵ, nhưng hiện tại xem ra… hình như cũng không hiểu rõ như vậy.

Người Càn Quốc ở đây càng là tất cả đều tê dại, Càn Quốc trên dưới mấy vạn vạn người, nhắc tới Doanh Việt vị quân

vương này ai không quỳ bái?

Cho dù Doanh Vô Khuyết thức tỉnh huyết mạch Chuyên Húc, thấy Doanh Việt cũng phải thành kính kính sợ gọi phụ vương.

Tên lưu manh?

Đầu óc ong ong.

Doanh Việt cũng bối rối, một đôi mắt hổ mở trừng trừng, đã bắt đầu hoài nghi lỗ tai của mình, bao nhiêu năm không ai dám bất kính với mình.

Hiện tại bỗng nhiên nhảy ra một tên thậm chí dùng từ "Bất kính" cũng không xứng với thái độ kiêu ngạo của hắn.

Càng đáng giận chính là, người này là do mình sinh.

Ông ta vừa giận vừa tức, giọng nói đều có chút dữ tợn: "Làm càn! trẫm chính là quân vương, còn là phụ thân ngươi, ngươi cũng dám nói năng lỗ mãng? trẫm như thế nào sinh ra một tên bất trung bất hiếu như vậy, quỳ xuống cho ta!"

Uy áp Cảnh giới Ngộ Thần đột nhiên tăng lên.

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm thấy thân mang ngàn cân, bất quá dù sao cách truyền tấn phù, còn miễn cưỡng chịu đựng được, hắn cũng sắp tức cười: "Con mẹ ông còn biết ông là quân vương hả? Con mẹ ông còn biết ông là cha tôi?"

Khi hạ thần tử của ông ở bên ngoài gây trở ngại cho người nhà mình thì quân vương ông ở đâu?

Con trai mình bị người ta ám sát, thời thời khắc khắc bị nguy hiểm tính mạng, người làm cha như ông ở nơi nào?"

Còn vì cái gọi là bang giao, vì tài chính còn thiếu hơn cả thận của ông, đè ép nhi tử của mình không cho báo thù! Tôi

muốn hỏi ông, ông còn có mặt mũi nào là quân vương không, ông lấy đâu ra mặt mũi là cha tôi?”

Chương 104: Đột phá Ngưng khí thần tầng 11 Chương 104: Đột phá Ngưng khí thần tầng 11

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Hỗn láo”

“Hỗn láo”

Doanh Việt tức giận đến trước mắt biến thành màu đen, đây còn là con trai phế vật tính cách ôn hòa của mình sao?

Chẳng lẽ sau khi ta tức giận, nó không nên kinh sợ quỳ xuống nhận sai sao?

Ông ta có chút mơ hồ, ông ta có thể ở trên triều đình khẩu chiến vô số đại thần chính kiến bất hợp, hơn nữa dùng uy nghiêm áp chế.

Nhưng đối mặt Doanh Vô Kỵ loại này đi lên liền mắng, thật đúng là có chút không biết xử lý như thế nào, bởi vì mẹ nó cảm giác hắn mắng thật đúng là bới không ra tật xấu.

Khí tức Doanh Việt càng thêm nóng nảy, ngay cả hư ảnh truyền tấn phù cũng có xu thế tan rã, lá bùa treo giữa không trung rung động, nếu không phải do danh gia làm, chỉ sợ đã không chịu nổi vỡ vụn.

Uy áp càng ngày càng mạnh, người của sứ quán Càn Quốc đều quỳ rạp trên mặt đất, thân thể run rẩy kịch liệt.

Bởi vì bọn họ cảm nhận được không chỉ có uy áp xuyên qua truyền tấn phù, còn có đối mặt áp lực tâm lý cực lớn của Doanh Việt vào lúc này.

Doanh Vô Kỵ cũng cảm thấy áp lực càng lúc càng lớn, dường như đã không thở nổi, nhưng vẫn cố chống đỡ không

quỳ xuống.

Đợt này hạn mức cao nhất lấy được thương ấn, giữ lại Thư cục, một bước cũng không thể lui.

[Tinh]+1+1+1+1+1…

[Khí]+1+1+1+1+1…

[Thần]+1+1+1+1+1…

Cuối cùng

Òanh!

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm thấy cơ bắp, nội tạng, kinh mạch, mạch máu, trong đầu đồng thời vang lên một trận nổ vang, chợt khí huyết thông thuận, tâm linh trong sát, phảng phất tiến vào một loại trạng thái thần kỳ đặc biệt, áp lực cảm nhận được cũng giảm bớt bảy thành.

Đột phá rồi!

Doanh Vô Kỵ trong lòng mừng như điên, không nghĩ tới thời điểm mấu chốt này rõ ràng tinh khí thần đều đột phá tầng 11, xem ra lão già thích ăn người này cũng không phải cái gì cũng sai.

Bất quá vui mừng còn chưa kết thúc.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên đạt được kỹ pháp phàm cấp 《 kiếm pháp cơ sở: Phách 》.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được kỹ pháp phàm cấp 《 kiếm chiêu cơ sở: Tảo 》.

……

Trong nháy mắt, kiếm chiêu cơ sở trực tiếp tuôn ra bốn kỹ pháp “Phách, Tảo, Tiệt, quải”, 18 thức kiếm chiêu cơ sở đã tấn

cấp nắm giữ 10 thức.

Cúi đầu nhìn, phát hiện Bạch Chỉ đang ngẩng đầu ngơ ngác nhìn mình, trong mắt đều là những ngôi sao nhỏ.

Doanh Vô Kỵ đang chuẩn bị xoa xoa đầu của nàng, trong đầu lại nhảy ra một tin tức khác.

【 lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được Pháp thuật Địa cấp 《 Pháp độ chi ngục 》.

Pháp độ chi ngục là loại pháp thuật lĩnh vực pháp gia cao cấp giống như lĩnh vực phi công mà Mặc gia có thể đẩy lui 20 vạn kẻ địch.

Bất quá hai cái cũng có chỗ khác nhau, phạm vi lĩnh vực rất lớn, có thể làm giảm địch ý của mọi người trong lĩnh vực, khiến cho song phương hóa chiến tranh thành tơ lụa, lĩnh vực này không có tính công kích, nhưng tính công năng rất mạnh.

Mà phạm vi pháp độ chi ngục nhỏ hơn rất nhiều, hiệu quả lại cực kỳ bá đạo, nếu như đem lĩnh vực này coi là một tiểu thế giới, người thi triển pháp thuật chính là người chế định quy tắc của tiểu thế giới, trong lĩnh vực tất cả mọi người phải tuân theo quy tắc này, bằng không lĩnh vực sẽ rút ra sức mạnh của tất cả mọi người, hành hình đối với người vi phạm pháp độ.

Lĩnh vực bao phủ người càng nhiều, Pháp độ chi ngục uy lực lại càng khủng bố, bất quá duy nhất một khuyết điểm, chính là người chế định ra quy tắc cũng phải tuân thủ quy tắc.

Nếu như không có khuyết điểm này, pháp độ chi ngục chỉ sợ cũng không chỉ là địa cấp.

Doanh Vô Kỵ quay đầu, phát hiện Công Tôn Lệ đã có chút mơ hồ.

Công Tôn Lệ cũng nhìn Doanh Vô Kỵ, trong lòng đã dấy lên sóng to gió lớn, đêm nay tất cả sự tình trong sứ quán, đều là hắn một tay thiết kế cho Doanh Vô Kỵ, cũng chưa từng nghĩ Doanh Vô Kỵ phản ứng hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn.

Lần đầu tiên bị Doanh Vô Kỵ đánh 15 roi, tạm thời coi như mình bỏ sót lý giải của Doanh Vô Kỵ đối với luật pháp.

Nhưng lần thứ hai hẳn là ổn định đi!

Làm cận thần của quân vương, hắn quá hiểu Doanh Việt, gốc rễ để Càn quốc trở thành cường quốc chính là luật pháp, nó làm cho cả quốc gia biến thành một cỗ máy tinh vi, mỗi người đều là một linh kiện trong cỗ máy. Đối với Càn Quốc mà nói, một nhân vật then chốt không tuân thủ quy củ, sức phá hoại còn lớn hơn cả tình trạng căng thẳng tài chính quốc gia.

Mà hiện tại, Doanh Việt hy vọng nhất chính là để Doanh Vô Khuyết hoàn toàn ngồi vững vàng vị trí thái tử, không để Càn Quốc có bất kỳ hao tổn nội bộ nào.

Hắn cần Doanh Vô Kỵ thuận theo, không chỉ ở vấn đề vị trí thái tử, còn có cả vấn đề thương mại với Lê quốc.

Doanh Vô Kỵ biểu hiện ra không quy củ về chuyện Thư cục, nhất định hắn không chiếm được thứ hắn muốn, chỉ có một kết quả là âm thầm giao Thư cục ra.

Nhưng Công Tôn Lệ thật không ngờ, phản ứng của Doanh Việt hắn đoán đúng, phản ứng của Doanh Vô Kỵ hắn đoán sai!

Tên lưu manh?

Công Tôn Lệ chỉ cảm thấy tất cả mọi người chắc phải bị chấn động đến 100 năm.

Hắn thật sự bối rối……

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, đợt này vô duyên vô cớ nhặt được nhiều chỗ tốt như vậy, khiến cho tâm tình phẫn nộ của

hắn thật vất vả ấp ủ ra đều có chút đứt đoạn.

Cảm xúc của hắn đứt đoạn, nhưng cảm xúc của người khác lại không đứt đoạn.

Doanh Việt đã thoát khỏi trạng thái ngơ ngác, lạnh lùng lên tiếng: "Người đâu! Doanh Vô Kỵ vô quân vô phụ, chống đối quân vương, phạm trọng tội, trói lại đè xuống, đánh 20 roi!"

Doanh Vô Kỵ: "……"

…….

Chương 105: Người cha ăn người Chương 105: Người cha ăn người

Người dịch: PrimeK Tohabong

"20 roi!"

Nghe nói như thế, tất cả mọi người là biến sắc.

Sứ quán tất cả mọi người là hoảng sợ, sống lâu như vậy, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một quốc công tử thụ roi hình, đánh 20 roi, nếu đánh cật lực thì coi như cao thủ tinh khí thần tất cả tầng 10 viên mãn, cũng chưa chắc có thể chịu được.

Công Tôn Lệ cùng Tuân Chí Doãn liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt cũng có chút ngưng trọng, roi hình không phải là kết quả bọn họ muốn!

Doanh Vô Kỵ nghe được muốn bị đánh, chẳng những không có tức giận, ngược lại khóe miệng hơi hơi giương lên, chợt lại đem ý cười ẩn đi.

Hắn vừa rồi thật đúng là có chút lo lắng, Doanh Việt dưới cơn thịnh nộ hạ lệnh đem mình áp hồi Càn quốc.

Dù sao hiện tại Càn Quốc có một Doanh Vô Khuyết, chính mình đứa con này có cũng được mà không có cũng không sao, mặc dù ở Lê Quốc, tác dụng kỳ thật cũng đã không lớn, làm

con tin ở Quốc bất quá chỉ lãng phí tài nguyên ngoại giao với Lê Quốc.

Mặc dù Doanh Việt thật sự hạ lệnh trở về Càn Quốc, liền tương đương mọi thứ mình làm rơi vào trong tay Doanh Vô Khuyết, e là có chút phiền toái.

Bất quá lão cha ăn người này quả nhiên giống như trong truyền thuyết, bá đạo nhưng không mất bình tĩnh.

Vừa rồi Doanh Vô Kỵ một mực quan sát tâm tình của Doanh Việt, mặc dù là vừa rồi lúc mình mắng ông ta là tên lưu manh, tâm tình của ông ta còn xa mới đến mức độ phọt ra kỹ năng, phần lớn thời gian tâm tình đều vững vàng hơn những người khác.

Nói cách khác, phần lớn sự tức giận của ông ta đều là giả vờ. Sở dĩ biểu hiện ra ngoài, bất quá là muốn dựa vào uy nghiêm tích lũy nhiều năm bắt chẹt mình mà thôi.

Hiện giờ tình thế Càn Quốc, bị Lê Quốc nắm thóp tài chính, Doanh Việt cho dù phẫn nộ, không có khả năng sẽ dễ dàng buông tha đơn đặt hàng lớn như vậy.

Đánh roi 20?

Cho dù nghe có tàn nhẫn cỡ nào, so với áp giải về Càn cũng bất quá là mưa bụi, thủ đoạn hiển lộ uy nghiêm của quân vương mà thôi.

Chuyện đêm nay mặc dù có chút vượt qua dự liệu, nhưng còn lâu mới mất khống chế, cho nên Doanh Vô Kỵ vừa rồi mới không kiêng nể gì như vậy.

Thi hình!

Ánh mắt Doanh Việt lạnh như băng, ngữ khí càng không thể nghi ngờ chút nào.

Doanh Vô Kỵ sắc mặt bình tĩnh đối diện với ông ta, cũng không có ý tứ cãi lời, Thư cục còn ở trong tay, liền tuyệt đối không tính thiệt thòi, liền không cần khinh thường quân uy, ăn 20 roi thì ăn

Vâng!

Công Tôn Lệ từ một bên nhặt roi lên, cung kính lên tiếng, sau đó chậm rãi đi về phía Doanh Vô Kỵ.

Nhưng không ngờ một thân ảnh nhanh chóng chắn ở giữa hai người.

Bạch Chỉ cắn chặt môi, hốc mắt đỏ bừng: "Không được đánh công tử nhà ta!

Doanh Vô Kỵ: "……"

Tiểu nha đầu này……"

Doanh Việt khẽ nhíu mày, không nói gì, chỉ vẫy tay, ý bảo Công Tôn Lệ tự xử trí.

Công Tôn Lệ hơi cúi người, chợt đi về phía trước một bước.

Trong con ngươi Bạch Chỉ thoáng hiện một tia sát ý, chợt "leng keng" một tiếng rút trường kiếm ra đặt ngang trước người, âm thanh càng bi phẫn: "Công tử vì Càn quốc mất bao tâm huyết! Những người ở đây đều ức hiếp công tử, nếu động thủ thì đừng trách ta "

Âm thanh của nàng thê lương, giống như là chim non bị đuổi ra khỏi tổ chim, ủy khuất đến nước mắt đều muốn chảy ra, chân khí trong cơ thể lại điên cuồng vận chuyển, Công Tôn Lệ mà tiến lên thêm một bước thì nàng sẽ liều mạng với hắn.

Doanh Vô Kỵ không khỏi có chút cảm động, hắn kỳ thật biết chỉ cần mình gặp phải nguy hiểm, Bạch Chỉ nhất định liều mạng, nhưng thời điểm chân chính nhìn thấy một màn như

vậy, vẫn là nhịn không được có chút cảm động, tiểu nha đầu này…

Công Tôn Lệ lại hoàn toàn không để ý đến lời nói của Bạch Chỉ, chỉ thản nhiên lấy từ trong ngực ra một quyển Đại Càn Luật, chân khí từ lòng bàn tay phun ra, chui trong sách, ba chữ "Đại Càn Luật" trên bìa nhất thời ngưng kết ra kim quang.

Cản trở chấp pháp, theo luật thì phạt 50 roi.

Dân đen, tội hình tăng gấp đôi!

"Giam cầm!"

Hai chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng, ba chữ to trong sách nháy mắt nhấp nháy ánh vàng, mà chung quanh Bạch Chỉ thì trống rỗng xuất hiện một tòa lao tù, nhanh chóng khóa chặt nàng lại

Đây chính là pháp thuật huyền cấp của Pháp gia – giam cầm, không chỉ có thể trói buộc thân thể, còn có thể áp chế chân khí trong cơ thể người bị trói buộc, hiệu quả khi đối địch tương đối bá đạo.

Vẻ mặt Bạch Chỉ căng thẳng, chân khí trong kinh mạch trong nháy mắt thấu thể mà ra, hình thành khí xoáy như lưỡi dao nhọn, không ngừng cắt lồng giam màu vàng, phát ra tiếng kim loại run rẩy làm cho người ta nghiến răng, nhưng cũng chỉ là ngăn cản tốc độ bị trói buộc, căn bản không thể thay đổi vận mệnh bị trói buộc.

Công Tôn Lệ Đạm cười nói: "Kẻ cản trở người hành pháp chỉ có một…… A!"

Hắn chỉ cảm thấy người lắc lư, ngay sau đó liền có một nắm đấm đánh vào cằm hắn.

"Chết đi này!"

Doanh Vô Kỵ mắng một câu, quay đầu nhìn lại, xác định pháp thuật giam cầm biến mất, mới một lần nữa nhìn về phía Công Tôn Lệ, trong tất cả pháp thuật, pháp thuật của Pháp gia bá đạo nhất, nhưng khuyết điểm cũng rõ ràng nhất, bởi vì căn nguyên thi triển pháp thuật của Pháp gia chính là người chấp pháp, chỉ cần người chấp pháp bị thương nặng, pháp thuật sẽ lập tức biến mất.

Công Tôn Lệ bối rối, hắn vừa rồi không phải hoàn toàn không đề phòng, nhưng người này tốc độ như thế nào mà lại nhanh như vậy?

Người này thật sự chưa đột phát tinh khí thần tầng 11 sao?

Hắn chỉ vào Doanh Vô Kỵ: "Ngươi ngươi…

Một âm thanh còn nguyên vẹn cũng không phát ra được, lúc này hắn mới phát hiện cằm của mình đã trật khớp.

Doanh Vô Kỵ cúi người, thấp giọng nói: "Cũng được rồi đấy, giờ ngươi thi hành hình phạt với ta đi, để mọi người xem, còn muốn giỡn uy phong với ta thì đừng mơ."

Nói xong, liền giúp Công Tôn Lệ xoa xoa cằm.

Công Tôn Lệ: "……"

Chương 106: Chương 106: Thương ấn có thể cho ta không? Chương 106: Thương ấn có thể cho ta không?

Người dịch PrimeK Tohabong

Hắn chăm chú nhìn Doanh Vô Kỵ một cái, ánh mắt càng ngưng trọng.

Thực lực Doanh Vô Kỵ, đích xác có chút vượt qua dự liệu của hắn, nhưng nếu như chính mình toàn lực xuất thủ, tất nhiên vẫn trấn áp được Doanh Vô Kỵ, nhưng hiện tại trước mặt Doanh Việt cùng mọi người sứ quán, thật muốn đánh nhau tuyệt đối tính là sự cố chấp pháp.

Công Tôn Lệ xoa xoa cái cằm đau nhức, hít sâu một hơi nói: “Công tử! Xin thụ hình!

Bạch Chỉ nóng nảy: “Công tử……

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu của nàng: “Ngoan! Đứng một bên, không cần lo lắng……

Nhưng……

Ngươi nếu lại ngăn cản, cũng không chỉ có 20 roi hình đơn giản như vậy, ngoan!

Được rồi……

Bạch Chỉ đành phải tránh sang một bên, cắn chặt môi, nước mắt lộp bộp rơi xuống.

Doanh Vô Kỵ quay người đối mặt với Doanh Việt, rồi lại quay sang nhìn Công Tôn Lệ, thi hành hình phạt đi

Công Tôn Lệ cẩn thận liếc Doanh Việt một cái, lại phát hiện vị quân vương này cực kỳ thản nhiên, cũng không muốn bởi vì chuyện vừa rồi răn dạy Doanh Vô Kỵ.

Trong lòng hắn càng lúc càng trầm trọng, biểu hiện của Doanh Vô Kỵ hôm nay thật sự ngoài dự liệu của hắn, nếu như các loại hành động lúc trước còn có thể đơn giản dùng “gặp may” giải thích, tình huống hiện tại lại đủ để nói rõ, Doanh Vô Kỵ so với tưởng tượng của mình còn quái vật hơn nhiều.

Người này tuyệt đối không phải là công tử phế vật tính cách ôn hòa trong ấn tượng của mọi người, người này chẳng những có thủ đoạn, còn đặc biệt con mẹ nó đủ ác!

Tình huống hiện tại là Doanh Vô Kỵ càng mạnh, về sau Càn Quốc lâm vào nội đấu khả năng lại càng lớn, đây là kết quả vô số người đều không muốn nhìn thấy.

Ai……

Công Tôn Lệ lắc đầu, roi trong tay nặng nề rơi xuống.

Bốp!

Bốp!

Doanh Vô Kỵ vận đủ chân khí, nhưng vẫn đau đến toát mồ hôi lạnh, cũng may vừa mới đột phá, cũng nằm trong phạm vi chịu đựng được.

Mỗi một roi rơi xuống, Bạch Chỉ bên cạnh đau lòng rơi nước mắt.

Thần sắc Doanh Việt từ đầu tới cuối đều rất bình tĩnh, đợi đến khi đánh xong 20 roi, hắn mới nhìn đứa con trai sắc mặt trắng bệch của mình, trầm giọng hỏi: "Ngươi có biết sai không?"

"Chống đối phụ vương, có sai, đáng bị phạt!"

Doanh Vô Kỵ âm thanh rất bình tĩnh, rồi lại chậm rãi nói: "Cho nên, Thương Ấn có thể cho ta sao?"

Doanh Việt: "……"

Công Tôn Lệ: "……"

Tuân Chí Doãn: "……"

…….

Thương ấn có thể cho ta không?

Lời gì!

Cái này gọi là gì?

Tất cả mọi người có chút bối rối, tuy nói 20 roi hình chỉ là để Doanh Vô Kỵ chịu nỗi khổ da thịt, còn lâu mới chạm đến lợi ích căn bản, nhưng cũng có chút nghiêm khắc, nếu là chọc cho Doanh Việt mất hứng, sau 20 roi còn có thể có tiếp 20 roi, cho đến khi đánh nát thịt mới thôi.

Nhưng Doanh Vô Kỵ, tượng trưng cho mặt mũi Doanh Việt, dĩ nhiên trực tiếp mở miệng muốn thương ấn, có thể hay không quá ngông cuồng?

Doanh Việt thân thể lại nghiêng về phía trước một độ, từ trên cao nhìn xuống nhìn Doanh Vô Kỵ: "Ngươi cho rằng ta sẽ đem Thương Ấn giao cho một công tử coi thường quân vương coi thường cha mình, coi thường pháp kỷ?"

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Nếu nó gọi Thương Ấn, tự nhiên phải giao cho người có thể kiếm tiền cho Đại Càn, trung quân yêu nước tuân thủ nghiêm ngặt pháp kỷ có thể kiếm được tiền sao?"

Hừ!

Doanh Việt hừ lạnh một tiếng, còn chuẩn bị nói cái gì.

Doanh Vô Kỵ lại không chút khách khí cắt ngang: "Càn quốc từ trước đến nay trọng nông ức thương, nhưng hôm nay thương hội lại trải rộng các quốc gia, bệ hạ là vua của một quốc gia, không có khả năng không biết đây là bởi vì cái gì!"

Doanh Việt không nói gì, chỉ là ánh mắt nhìn Doanh Vô Kỵ càng thêm nghiêm trọng.

Tiểu tử này đang cùng mình đàm phán, tuy rằng hiện tại không có giống vừa rồi như vậy chỉ vào mũi mình mắng, nhưng thái độ lại càng lúc càng cường ngạnh.

Tình huống của thương hội Càn Quốc ông ta đương nhiên rõ ràng, trong số đông đảo chư hầu Càn Quốc là quốc gia dựa vào canh tác là chính nên ưu thế và khuyết điểm của Càn Quốc đều rất rõ ràng.

Ưu thế là toàn dân đều binh sỹ, hậu cần sung túc, chỉ cần đánh trận, Càn Quốc có thể lôi ra binh lực gấp năm lần so với các nước khác, chỉ cần đánh không chết, thì chính mình sẽ vào chỗ chết, cho nên các quốc gia xung quanh không ai không sợ

hãi, cho dù là đời đời giao hảo tiếp giáp diện tích cực nhỏ như Lê quốc cũng chưa từng có buông lỏng phòng bị.

Nếu như trên đời này tu luyện không cần tài nguyên tu luyện, Càn quốc phát triển như thế, chắc chắn từng bước lớn mạnh, đến cuối cùng chả cần nhìn sắc mặt của ai.

Nhưng Càn Quốc lại ở nơi hoang vắng, cần tiền mua tài nguyên tu luyện.

Hơn nữa những năm gần đây, liên tục chinh chiến, ngân khố Càn quốc trống rỗng, năm nay lại có thêm một lý do cần một số tiền lớn…

Về phần thương hiệu, Càn quốc cũng không có, lấy cái gì kiếm tiền? Có thể thu chi cân bằng đã là cám ơn trời đất rồi.

Thương hộ các nước khác khi muốn chèn ép thương hộ nước khác, đều cân nhắc Càn quốc đầu tiên.

Doanh Vô Kỵ chỉ vào mũi mình: "Nhi thần bất tài, vừa vặn là nhân tài duy nhất có thể kiếm tiền cho Càn quốc. Hơn nữa nhi thần nghe nói, mấy toà thành Đại Càn chúng ta tiếp giáp với Lê quốc, năm nay náo loạn chính là do hạn hán!"

Doanh Việt: "……"

Công Tôn Lệ: "……"

Tuân Chí Doãn: "……"

Triệu Ninh: "……'

Đây là uy hiếp sao?

Nhi tử uy hiếp phụ thân, công tử uy hiếp quân vương, loại chuyện này trong lịch sử cũng không hiếm thấy, nhưng đó đều là công tử cầm trọng binh, đại quyền trong tay.

Nhưng ngươi…… đang ở nước khác làm con tin, nói ra những lời này có phải có chút quá ngang ngược hay không?

Nhưng hết lần này tới lần khác thật đúng là không có biện pháp phản bác, những năm trước Càn quốc liên tục chinh chiến, đối mặt Khuyển Nhung, Địch quốc cùng Viêm quốc ba mặt giáp công, tuy rằng phục tùng được 3 nước đó, nhưng tài chính trong nước quả thực nát đến không thể nào nát hơn. Hết lần này tới lần khác lại gặp hạn hán nhiều năm, lương thực năm nay đích xác sẽ cực kỳ khó khăn.

Chương 107: Chương 107: Người trẻ tuổi Lê quốc Chương 107: Người trẻ tuổi Lê quốc

Người dịch PrimeK Tohabong

Lông mày Doanh Việt nhíu lại, thang cảm xúc lại chậm rãi trướng lên, ông ta là thật sự tức giận, vẫn đột phá đến 80, không ngừng nhảy ra điểm thuộc tính.

Ánh mắt ông ta càng lúc càng lạnh lùng: "Cho nên ngươi dùng bách tính của 4 tòa thành phía Đông để cùng Cô đàm phán?"

Doanh Vô Kỵ ánh mắt không lảng tránh, lúc này hỏi ngược lại: "Cho nên bệ hạ tình nguyện để dân chúng bốn thành phía đông chết đói, cũng không muốn con có được chút địa vị nào uy hiếp đến Doanh Vô Khuyết?"

Làm càn!

Doanh Việt giận không kềm được, lật tung hết đồ trên bàn, hai tay chống lấy bàn, trợn mắt nhìn Doanh Vô Kỵ, thở hổn hển: "Ngươi cùng Vô Khuyết đều là công tử Đại Càn ta, không phải là dắt tay nhau cùng vì Đại Càn mà ngược lại lục đục với nhau!"

Doanh Vô Kỵ cũng tức quá hóa cười: Bệ hạ, ngài nói như vậy thì những công tử bị người dẫm lên xác để leo lên vương vị nghe được thì có tức quá sống lại không? Dắt tay nhau cống hiến cho Đại Càn? Ngài đánh rắm xong thì ngài có tự ngửi

không? Làm phiền ngài liếc mắt một cái, Sứ quán Càn Quốc to như vậy, ngoại trừ tôi có một tiểu thị nữ này, còn có người nào là người của tôi?"

Hiện tại ông mày còn không dám ngủ ở sứ quán! Ông mày sợ! Ông mày không ngủ được! Ông nói ngược lại thì nghe nhẹ nhàng, hai anh em dắt tay nhau cống hiến cho Đại Càn, lời này của ông, không bằng tháo của ông mày ra một cái xương sườn, hầm cho Doanh Vô Khuyết bồi bổ thân thể, như vậy tốt xấu cũng coi như góp một phần sức lực cho vị Thánh chủ tương lai chấn hưng Càn quốc!

Mẹ nhà nó chứ! Ông mày ngày đêm nghiêm túc bàn chuyện làm ăn cho các ngươi, các ngươi lại dạy ông mày làm chó cho người ta như thế nào! Không hầu đít chúng mày nữa, muốn làm gì thì làm, cáo từ!"

Dứt lời, kéo lấy cổ tay tiểu thị nữ rời đi!

Công Tôn Lệ lúc này ra roi ngăn cản, đồng thời ngưng tụ một giam cầm mới.

Nhưng Doanh Vô Kỵ cùng Bạch Chỉ phản ứng nhanh hơn, trực tiếp sấn tới nghênh đón, Doanh Vô Kỵ chân khí kích động, một cái tát vỗ vào lồng giam màu vàng, vận luật đặc thù làm cho lồng giam màu vàng trong khoảnh khắc sụp đổ tan rã, vào lúc này đồng thời kiếm khí Bạch Chỉ cũng đem roi xoắn thành từng mảnh vụn.

Công Tôn Lệ sắc mặt đại biến, một chưởng đánh tan giam cầm? Cái này, cái này chỉ có cao thủ có lý giải cực kỳ tinh thâm đối với giam cầm mới có thể làm được, hắn, hắn cũng là tu Pháp thuật pháp gia?

Hắn không kịp nghĩ nhiều, hai thanh kiếm liền đồng loạt gác ở trên cổ của hắn.

Tuy rằng hắn đã đột phá Ngưng Khí tầng 12, nhưng cùng người tu luyện khác chênh lệch phải đến Cảnh giới Thai Thuế sau này mới có thể có cách biệt, hiện tại đồng thời đối mặt Bạch Chỉ cùng Doanh Vô Kỵ thật sự có chút quá sức, nhất là Doanh Vô Kỵ… Thực lực chân thật vượt qua dự tính nhiều lắm, liền xem biểu hiện vừa rồi, chỉ sợ tinh khí thần cũng đã đột phá tầng 11 rồi!

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng toát ra, hắn sợ Doanh Vô Kỵ mất đi lý trí cho mình một nhát.

Doanh Vô Kỵ liếc hắn một cái, chợt thu kiếm, xoay người nhìn Doanh Việt: "Phụ vương! hôm nay Thư cục thành công, ngày sau việc làm ăn khác cũng sẽ thành, Càn Quốc muốn tùy thời có thể lấy đi, nhưng điều kiện tiên quyết là để cho người Doanh Vô Khuyết trong sứ quán hết thảy cút đi!

Việc làm ăn hôm nay chúng ta đàm phán thất bại, nhưng không cản trở ông cân nhắc việc làm ăn lớn hơn này. Đương nhiên, nếu ông đối với ta không hài lòng, tùy thời có thể đem ta áp giải về Càn quốc. Đương nhiên cũng có thể nhịn đến khi quốc lực khôi phục, phái người ám sát ta nhân cơ hội đó phát động binh lực đối với Lê quốc. Ta chờ ông trả lời, tạm biệt!"

Nói xong, liền nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Bạch Chỉ, nghênh ngang rời khỏi sứ quán Càn Quốc.

Lần này mặc dù không có như nguyện lấy được thương ấn, nhưng hoàn toàn thăm dò rõ ràng hư thực của Doanh Việt.

Khi ngươi biết điểm mấu chốt của một người, cho dù hắn giương nanh múa vuốt thế nào, cũng bất quá là một con hổ giấy, tựa như Doanh Việt hôm nay, cho dù là bị chỉ vào mũi mắng, cũng chỉ dám dùng "hình phạt 20 roi" để cứu vãn mặt mũi.

Chỉ cần một vụ làm ăn nữa lại thành công, thương ấn tất nhiên sẽ rơi vào trong tay mình, những con ruồi nhảy tới nhảy lui kia cũng chỉ có một con đường là cút đi.

Sau khi ra cửa, Doanh Vô Kỵ từng ngụm từng ngụm thở hổn hển, mồ hôi lạnh ào ạt từ trán rơi xuống.

Làm màu vốn là một chuyện rất sảng khoái, nhưng dưới uy áp Cảnh giới Ngộ Thần giẫm lên dây thép làm màu thật sự có chút mệt mỏi, hơn nữa bị 20 roi, thân thể thật sự có chút không chịu nổi.

Trước mắt tối sầm, liền ngã xuống, chưa từng nghĩ đầu nhào vào một cái ôm mềm mại, ấm áp

"Vô Kỵ, đệ làm sao vậy? này, này chuyện gì xảy ra, đệ như thế nào bị đánh thành như vậy!"

Hoa Triều tỷ, sao tỷ lại ở đây?

Doanh Vô Kỵ chậm rãi mở mắt, thấy được đôi mắt tràn đầy đau lòng của Hoa Triều.

Hoa Triều hốc mắt đỏ lên, mơ hồ rưng rưng nước mắt: "Ta lo lắng cho đệ! Đệ vừa đi ta liền theo tới, canh cửa không cho ta vào, ta chỉ có thể ở cửa chờ. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, đệ…"

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm thấy hư thoát, cười khoát tay áo: "Không có gì đáng ngại, chúng ta về nhà đi!"

Uh!

Hoa Triều gật mạnh đầu: "Về nhà!"

……

Chương 108: Ngu xuẩn như ngươi thì tốt rồi

Sứ quán Càn Quốc.

Yên lặng như tờ.

Người Càn Quốc ở đây đều đứng ngây ngốc, gần như không dám thở, từng người cúi đầu, ai cũng không dám nhìn Doanh Việt trong hư ảnh.

Doanh Việt đôi mắt hổ ẩn giận, lại một câu cũng không nói.

Thật lâu, thật lâu!

Ông ta quay đầu lại, ánh mắt rơi vào một bóng người, khẽ cười nói: "Để khách quý chê cười!"

Mọi người nhao nhao nhìn lại, lúc này mới phát hiện người trẻ tuổi Lê quốc kia vẫn luôn ở đây.

Chương 108: ngu xuẩn như ngươi thì tốt rồi

Người dịch PrimeK Tohabong

Triệu Ninh đi về phía trước vài bước, mặt mang nụ cười mà chắp tay: "Đúng lúc bái phỏng, không có ý mạo phạm, Càn Vương thứ lỗi!"

Doanh Việt đánh giá nàng từ trên xuống dưới, ánh mắt không khỏi có chút kinh dị: "Tuổi còn trẻ khí độ bất phàm, rất có phong phạm của một vị bạn cũ năm đó, ngươi là Thái tử hay là Bình Lăng Quân?"

Nghe nói như thế, trong lòng Triệu Ninh không khỏi nhảy dựng, dung mạo của mình đã thay đổi khác biệt rất lớn so với trước kia, vì sao Doanh Việt còn có thể hỏi ra vấn đề này.

Nàng cười lắc đầu: "Ta bất quá là hạng người vô danh trong tông thất, sao có thể cùng Thái tử và Bình Lăng Quân đánh đồng, Càn vương khen sai rồi!"

Ồ……

Doanh Việt như có điều suy nghĩ, chợt nói: "Tuổi còn trẻ mà khí lực tràn đầy, sau khi đột phá thai thoái cảnh ít nhất tam phẩm linh thai, mặc dù không phải tôn thất cũng rất có triển vọng, cũng không cần tự coi nhẹ mình, tôn thất có nhân tài như thế, cũng là phúc khí của Lê vương các người".

Cái này……

Trong lòng Triệu Ninh có chút lầm bầm, ánh mắt Doanh Việt cũng không khỏi quá kinh khủng.

Nàng không muốn ở lại dây dưa, chỉ là cười nói: "Mượn cát ngôn của Càn vương! hôm nay quý quốc phụ tử quân thần nói chuyện phiếm, Triệu mỗ vô ý nhìn trộm, ngày sau nhất định kín miệng như bưng, cáo từ!"

Sau khi Doanh Việt gật đầu, nàng liền nhanh chóng rời khỏi sứ quán.

Doanh Việt quét nhìn một lượt mọi người trong sứ quán, bình thản nói: Chuyện thư cục về sau để thuận theo tự nhiên, cho dù hôm nay, chưa thuộc về Càn Quốc nhưng sớm muộn có một ngày sẽ thuộc về Càn, nếu ai ác ý xen vào, sẽ nghiêm trị theo luật, các ngươi đã rõ chưa?"

Giọng nói nhẹ nhàng, không nhìn ra chút tức giận nào, giống như vừa rồi người tức giận không phải là ông ta.

Tuân Chí Doãn có chút luống cuống, theo bản năng liếc mắt nhìn Công Tôn Lệ một cái, nhưng tên này lại dạ dan vâng lời, căn bản không có ý nhìn lão ta.

Doanh Việt tiếp tục nói: "Việc cấp bách vẫn là Bách gia thịnh hội, Nho Mặc trong lãnh thổ Càn quốc không hưng, bị chư quốc coi là hổ lang chi quốc, Công Tôn Lệ!"

Có thần!

Công Tôn Lệ tiến lên một bước.

Doanh Việt trầm giọng nói: "Thịnh hội lần này ngươi đã đại biểu pháp gia, thì không nên làm mất uy danh của pháp gia. Giành về Bách gia khí vận, một nửa mang về nước, một nửa cho ngươi trùng kích nhị phẩm linh thai!"

Công Tôn Lệ nghe vậy ánh mắt tỏa sáng, vội vàng gật đầu: "Đa tạ bệ hạ!"

Hắn sớm đã đạt tới Ngưng Khí tầng 12, chỉ cần đột phá Cảnh giới Thai Thuế chính là tam phẩm linh thai, chính thức bước vào hàng ngũ cao thủ.

Mấy năm nay tu vi dừng lại không tiến lên, trong lòng hắn cũng nghẹn khuất, nhưng hắn muốn đánh cược một lần với nhị phẩm linh thai, nếu thật có thể đạt được mấy đạo Bách gia khí vận, nói không chừng thật sự có khả năng!

Về phần Doanh Vô Kỵ……

Hắn có chút không dám xằng bậy, bởi vì công tử này đã hoàn toàn mất khống chế. Không chỉ có Doanh Vô Kỵ, ngay cả biểu hiện phía sau Doanh Việt, cũng khác một trời một vực với dự liệu của hắn. Hắn hiện tại có chút hoảng, cảm giác Doanh Việt cũng không phải như mình hiểu rõ.

Doanh Việt khoát tay áo: "Cô mệt, đều giải tán đi!"

Nói xong, liền khoát tay áo, hư ảnh trong khoảnh khắc tan thành mây khói, truyền tấn phù cũng hóa thành tro bụi.

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, đều tự tản đi.

Công Tôn Lệ cũng xoa xoa cái cằm hơi đau, chuẩn bị rời đi.

Tuân Chí Doãn vội ngăn hắn lại: "Thượng sứ! Chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Công Tôn Lệ nghi hoặc: "Cái gì nên làm cái gì bây giờ?

Hắn phạm phải sai lầm lớn như vậy bệ hạ cũng không phạt hắn, nếu để mặc hắn tiếp tục như vậy, sớm muộn sẽ trở thành mối họa lớn trong lòng Công Tử Vô Khuyết!"

Công Tôn Lệ lắc đầu: "Mấy chuyện làm ăn, chỉ là mấy thương hộ, làm sao lay động được địa vị công tử Vô Khuyết? huống chi bệ hạ đều hạ lệnh, Tuân đại nhân còn muốn kháng mệnh sao? ta biết ngươi muốn nịnh bợ công tử Vô Khuyết, nhưng vì thế vứt bỏ tánh mạng thì không đáng giá!"

Hắn vỗ vỗ mặt Tuân Chí Doãn, liền trực tiếp rời đi.

Tuân Chí Doãn tức giận đến mặt trắng bệch, thầm mắng một tiếng đúng là đồ ba phải, liền nhanh chóng về tới phòng mình.

Vừa đẩy cửa ra, hắn liền nhỏ giọng gọi.

Thượng sứ!

Thượng sứ!

Âm thanh tuy rằng thấp, nhưng trong giọng nói tràn đầy lo lắng và khủng hoảng.

Lần này hắn gọi thượng sứ đương nhiên không phải là Công Tôn Lệ, mà là Thiết Ngưu vẫn luôn ẩn núp trong sứ quán.

So với thế lực đứng ở lập trường quốc gia ủng hộ Doanh Vô Khuyết như Công Tôn Lệ, Thiết Ngưu này mới là tâm phúc chân chính của Doanh Vô Khuyết.

Đừng la nữa, ta biết hết rồi!

Một thân ảnh chợt xuất hiện.

Thiết Ngưu vẫn ăn mặc cực kỳ mộc mạc như trước, chợt nhìn còn tưởng rằng là lão nông chui ra từ ruộng, nhưng thần sắc dữ tợn trên mặt lại không hề hàm hậu cùng giản dị như nông dân.

Tuân Chí Doãn cẩn thận hỏi: "Thượng sứ, chuyện vừa rồi, ngài đều nhìn thấy?

Thiết Ngưu không kiên nhẫn mắng: "Nói nhảm! Ta cũng không mù!"

Vậy chúng ta……

"Chuyện Thư cục về sau cũng đừng dính dáng, nếu như ngươi lại hành động thiếu suy nghĩ, để cho công tử mất sự tín nhiệm của bệ hạ, ngươi dứt khoát cũng đừng trở về Càn quốc."

Ta……

Tuân Chí Doãn nghẹn một chút, vội vàng đem cục tức nuốt xuống, chỉ cảm thấy ngực buồn bực đến khó chịu, nhưng vẫn là cười làm lành nói: "Thượng sứ! nói cũng không thể nói như vậy, ta đây không phải là vì công tử mà dốc sức sao, ta làm sao làm chuyện bất lợi đối với công tử!"

"Biết rồi!"

Thiết Ngưu có chút không kiên nhẫn, nhìn ra được chuyện xảy ra hôm nay, khiến cho hắn cũng cảm thấy có chút bất an.

Tuân Chí Doãn nhỏ giọng nói: "Dù sao chỉ là mấy vụ làm ăn, chẳng bằng cứ mặc kệ cho Công Tử Vô Kỵ…"

“Hả?”

Thiết Ngưu cười nhạo cắt ngang: “Chỉ là làm ăn? Nếu Doanh Vô Kỵ cũng ngu xuẩn như ngươi thì tốt rồi!

Tuân Chí Doãn nghẹn lời không biết nói gì cho phải.

Chương 109: Đôi tình nhân cuồng nhiệt Chương 109: Đôi tình nhân cuồng nhiệt

Người dịch PrimeK Tohabong

Vẻ mặt Thiết Ngưu vô cùng lạnh lùng, toàn bộ quá trình chuyện hôm nay hắn đều tận mắt nhìn thấy, ngay từ đầu Doanh Vô Kỵ nói bóng nói gió muốn thương ấn, sau khi phát hiện không thể thực hiện được, trực tiếp chửi ầm lên, thoạt nhìn có chút lỗ mãng, nhưng phân tích tinh tế, hết thảy đều là có dấu vết để lần theo.

Nhìn như chửi ầm lên, kỳ thật đều đang tố khổ.

Hai cha con đã lâu không gặp mặt, Doanh Việt đối với Doanh Vô Kỵ khả năng cũng không có nhiều thân tình như vậy, nhưng mẹ Doanh Vô Kỵ là vợ cả của ông ta, đối mặt với loại chất vấn cùng tức giận mắng chửi này, ông ta không có khả năng thờ ơ.

Sau đó lại mượn cơ hội động thủ với Công Tôn Lệ, thể hiện thực lực của mình.

Tình thân, thực lực, thiên phú thương nghiệp, tính cách có thể nắm có thể buông, bốn tầng lợi thế cộng lại, đã đủ để Doanh Việt đối với hắn có con mắt khác.

Mặc dù Doanh Việt không có ý nghĩ lập hắn làm thái tử, nhưng cũng không có khả năng hoàn toàn buông bỏ giống như trước kia, hơn nữa Doanh Vô Kỵ còn có mẫu tộc, mẫu tộc của hắn gần đây đích xác không có động tác gì, nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ nằm yên đầu hàng!

Chẳng lẽ…… trước kia Doanh Vô Kỵ tầm thường, đều là bọn họ tự diễn? Nhưng tại sao họ lại diễn vở kịch này?

Thái độ chân thật của Doanh Việt đối với đứa con trai này là cái gì? Ông ta hôm nay cùng Doanh Vô Kỵ cũng là đang diễn trò sao?

Thiết Ngưu càng nghĩ càng bất an, thế nhân đều cho rằng Doanh Vô Khuyết địa vị vững chắc, nhưng hắn biết không phải, nếu không mình cũng sẽ không bị phái tới Giáng Thành từ ngàn dặm xa xôi.

Trầm mặc quá lâu, Tuân Chí Doãn nhịn không được: "Thượng sứ…"

Thiết Ngưu nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như đang thì thào tự nói: "Bách gia thịnh hội, ngư long hỗn tạp, lúc này chết một con tin, hẳn là rất hợp lý đi!"

Tuân Chí Doãn: "……"

…….

Đêm đã khuya.

Tướng phủ.

Đèn trong thư phòng La Yển vẫn còn sáng, giờ phút này lão ta đang ngồi đọc sách, không ngừng lật sách, quyển sách này là thống kê đơn đặt hàng của Thư cục Thượng Mặc mà mạng lưới tình báo của lão ta trình lên.

Tất nhiên, không phải đơn đặt hàng gốc.

Lão ta cho dù thủ đoạn có cao hơn nữa, cũng không có khả năng lấy được đơn đặt hàng gốc, bất quá dưới tay lão ta có vô số người tài ba, hoàn toàn có thể từ các phương diện suy đoán lượng đơn đặt hàng, sai số tuyệt đối sẽ không vượt qua hai thành (20%).

Tốc độ lão ta lật càng lúc càng nhanh, ánh mắt cũng càng ngày càng kinh hãi: "Chỉ là một Thư cục Thượng Mặc, lại có thể lấy được nhiều đơn đặt hàng như vậy?"

Mỗi năm 800 nghìn lượng đơn đặt hàng, hơn nữa có thể ổn định 10 năm.

Không nói đến bên trong 800 nghìn lượng có bao nhiêu có thể chuyển thành lợi nhuận, chỉ đem so con số này cùng với ngành nghề Thư cục cũng có chút dọa người?

Đợt này, Doanh Vô Kỵ trực tiếp khiến tất cả Thư cục Lê quốc ít nhất trong vòng 10 năm không trở mình được.

Đương nhiên, lấy giá cả hiện tại, mỗi năm 800 nghìn lượng đối với một quốc gia mà nói thì là quá ít, chỉ đủ cứu tế khẩn khẩn cấp còn nói đến việc thay đổi thực trạng tài chính của Càn quốc quả thực có chút người ngốc nói mê.

La Yển nhìn về phía La Minh: "Thư cục nhất định sẽ nằm dưới sự khống chế của Sứ quán Càn Quốc, ngươi ngày mai dắt theo mấy môn khách tinh thông tính toán đến nha phủ thông báo, chúng ta ngăn cản không được chuyện này, nhưng làm suy yếu một chút lợi ích của Càn quốc vẫn có thể làm được, hiểu chưa?"

La Minh nhếch miệng: "Cha! Chuyện này, chỉ sợ không cần gấp như vậy!"

La Yển nhướng mày: "Vì sao?"

La Minh cung kính nói: "Lúc chạng vạng, Công Tôn Lệ mang theo người sứ quán, áp giải tất cả người Càn Quốc trong Thư cục Thượng Mặc đi hết rồi. Doanh Vô Kỵ cũng trở về, ở Sứ quán Càn Quốc nửa canh giờ, người đầy vết roi chạy đến Thư cục ở!"

"Vết roi?"

La Yển nheo mắt, đại khái đoán ra ý tứ gì: "Cũng đúng, chỉ cần hắn không gật đầu, Thư cục sẽ không có khả năng trở lại Càn quốc, Doanh Vô Kỵ này ngược lại là một tên cứng đầu! Thế còn tỷ con có ở Thư cục không?"

La Minh gật đầu: "Là…… tỷ đi đón hắn.

Trên mặt La Yển lộ ra vẻ giận dữ: "Ngu ngốc, cho dù Thư cục có thể kiếm không ít tiền, nhưng lần này chẳng lẽ nó còn nhìn không ra tình cảnh của Doanh Vô Kỵ sao?"

Trong lòng lão ta lo lắng, rồi lại chẳng thể làm gì.

Lấy thế lực của hắn, đem nữ nhi mang về dễ dàng, nhưng đại khái mang về chính là một cái xác.

Nếu lừa gạt Hoa Triều là người khác, lão hoàn toàn có thể giết chết người đó, để Hoa Triều bình tĩnh tỉnh táo, nhưng người này lại là Doanh Vô Kỵ.

Cho nên lão cũng có chút không biết tính sao cho phải.

Đúng lúc này, một bóng người đẩy cửa vào, yếu ớt gọi: "Yển ca…"

Người tới không phải ai khác, chính là Hoa Uyển Thu, sắc mặt nàng mang theo bệnh trạng tái nhợt, thoạt nhìn yếu ớt, mắt thấy mà thương.

La Yển vội vàng đứng dậy đón, vẻ mặt đau lòng nói: "Uyển Thu! Nàng bệnh nặng như vậy, đừng đi lung tung!'

"Nhưng mà, em nhớ chàng……"

Hoa Uyển Thu hờn dỗi một tiếng, dựa vào trong lòng La Yển, nếu bỏ mái tóc bạc và nếp nhăn trên mặt La Yển, hai người thoạt nhìn giống như một đôi tình nhân đang yêu đương cuồng nhiệt.

La Yển thở dài một hơi: "Nhưng thân thể của nàng…"

“Vẫn thế, quen rồi!”

Hoa Uyển Thu ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy lưu luyến: “Chỉ là không biết còn có thể ở bên chàng bao lâu…”

Ở một bên.

La Minh thấy buồn nôn, không biết vì sao trên đời này lại có nữ nhân diễn xuất tinh xảo như thế.

La Yển xoay người: “Tam Lang, con đi Thư cục Thượng Mặc!

“Hả? Làm cái gì?”

Nói cho tỷ con biết, sau Văn Hội cha sẽ cưới vợ, bảo tỷ con cần phải đến.

“Cái gì……”

La Minh sửng sốt một chút: “Cha! Cha muốn nạp thiếp?”

Không!

La Yển lắc đầu, giọng điệu nghiêm túc nói: “Cha muốn cưới vợ!”

La Minh: “……”

Hắn nhìn mẹ bé đang trong lòng lão già vẻ mặt hạnh phúc, trong đầu chậm rãi toát ra 3 dấu WIN.

……

Chương 110: Chương 110: Con hàng thiên tài Chương 110: Con hàng thiên tài

Người dịch PrimeK Tohabong

Thư cục Thượng Mặc.

Ái!

Hoa Triều tỷ, tỷ nhẹ một chút!

Đau đau đau đau đau đau……

Doanh Vô Kỵ nằm sấp trên giường, đau đến nhe răng nhếch miệng.

Đau là một nhẽ, mấu chốt là không được nằm ở trong lòng Hoa Triều, Công Tôn Lệ con bê lép kia, vung roi trút oán hận lên lưng, khiến cho hắn chỉ có thể nằm sấp ở trên giường, tức giận.

Hoa Triều đau lòng đến hai mắt đo đỏ, ngón tay cẩn thận bôi thuốc mỡ, e làm Doanh Vô Kỵ đau hơn.

Chờ thuốc trị thương bôi xong, liền lấy cớ giặt quần áo đi ra ngoài lau nước mắt.

Doanh Vô Kỵ nghiêng mặt, nhìn về phía Bạch Chỉ, cười hỏi: "Em sao thế, sao lại từ lúc ra khỏi sứ quán vẫn không nói chuyện?"

Bạch Chỉ vẻ mặt đau khổ: "Em không bảo vệ tốt công tử!"

Tình huống này cũng không phải em có thể bảo vệ!

Doanh Vô Kỵ cười cười, chợt vươn tay, lại phát hiện không với tới đầu Bạch Chỉ.

Tiểu nha đầu nhìn tay phải hắn lơ lửng, do dự một chút, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ đem đầu lại gần: "Nhưng em thật sự không muốn để cho công tử chịu ủy khuất, công tử bị thương, cũng không cho em bôi thuốc, em…"

"Ai bảo em bôi thuốc đau như vậy?"

Doanh Vô Kỵ xoa mái tóc dịu ngoan của nàng đến bù xù, trong lòng có loại sung sướng biến thái, bất quá nhìn nàng mũi co rút chuẩn bị khóc, nhanh chóng nói: "Em chính là quá trẻ tuổi, lần này nhìn như chúng ta chịu thiệt, trên thực tế chúng ta thắng tê dại!"

“Sao lại thắng đến tê dại?”

Tiểu thị nữ ngừng nước mắt, tò mò tiến lại gần.

Doanh Vô Kỵ cảm thấy cũng không tiện giải thích quá nhiều cho mỹ nhân ngu ngốc này, liền qua loa: “Dù sao chúng ta chính là thắng đến tê dại, em cũng đừng rối rắm cái này cái kia, mau dùng Tân Ngọc càn tu luyện đi, qua vài ngày nữa ta sẽ làm cho emi chút đồ tốt tu luyện, về sau đột phá nhất phẩm linh thai thì bảo vệ ta cho tốt, nghe thấy không?”

“Nghe thấy rồi!”

Tiểu thị nữ phấn chấn nắm chặt quyền, kích động đi ra cửa: “Công tử! Em đi bế quan trùng cảnh!

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ kìm lòng không đậu hơi hơi nhếch lên, biểu hiện hôm nay Doanh Việt, nói thật có chút làm cho trái tim hắn băng giá, cũng may mình vẫn có người chân chính quan tâm.

Rất tốt!

Hơn nữa hôm nay thu hoạch đích xác không nhỏ, không chỉ có tinh khí thần đều đột phá tầng 11, hơn nữa còn thu được Pháp độ chi ngục Địa cấp, còn có một Pháp thuật giam giữ Huyền cấp, tuy rằng lực sát thương trực tiếp của pháp thuật pháp gia không mạnh nhưng tính công năng quả thực rất cường hãn, về sau tất nhiên có chỗ dùng.

Mặt khác còn đánh Công Tôn Lệ một trận, thật đúng là có chút sảng khoái.

Con hàng này tốt xấu cũng coi như một thiên tài, nhưng ở trước mặt Doanh Việt bó tay bó chân, cảm giác chơi được thiên tài cũng không tồi.

Chính là đáng tiếc, tu dưỡng của Doanh Việt thật tốt, chính mình mắng hắn như vậy, mà không tòi ra một kỹ năng nào.

Ngay cả những lời nói và hành động nổi giận kia, chỉ sợ đều là giả bộ.

Xem ra những người thân ở địa vị cao này không có một ai đơn giản, nhất là những người đột phá Cảnh giới Ngộ Thần, lấy tâm tính tu vi của bọn họ, trừ phi thật sự lấy ra thứ rung động bọn họ 100 năm, bằng không rất khó tuôn ra kỹ năng, thần thông lại càng không cần nghĩ.

Tin xấu duy nhất…

Điểm thuộc tính đột phá tầng 12, rõ ràng ước chừng có năm ngàn điểm, so với đột phá tầng 11 ước chừng tăng lên gấp 10 lần!

Vậy đột phá tầng 13, chẳng phải là tăng lên tới 50 nghìn điểm?

Chính mình mệt chết đi sống lại, mắng mỏ ác liệt mới đạt được 500 điểm, 50 nghìn điểm phải đợi tới khi nào?

Con mẹ nó thời kỳ phát dục của mình, chỉ sợ lại muốn kéo dài gấp mấy lần !

Hiện tại còn tốt, tài chính Càn quốc căng thẳng, chưa làm được gì, nhưng chỉ vài năm tới chờ bọn họ điều chỉnh lại, nhỡ một khi không cẩn thận, bang giao với Lê quốc sụp đổ, chẳng phải mình là người đầu tiên bị lôi ra tế trời sao?

Dù sao Doanh Vô Khuyết mới xuất hiện bao lâu, thế lực nội bộ Càn quốc đối với hắn cuồng nhiệt như vậy, thêm mấy năm nữa còn không biết thế nào?

Hơn nữa Doanh Việt, người này không phải thiện lương gì, vì ổn định nội bộ, chủ động hy sinh một đứa con trai, lão ta nói không chừng làm được thật.

Làm thế nào để tìm một cái đùi to hơn để ôm?

Trong đầu hắn hiện ra một hình ảnh, không khỏi lẩm bẩm: "Nếu là cưới được nàng, về sau mặc dù ở lại Lê quốc, hẳn là cũng có thể an ổn sinh hoạt cả đời ?"

"Đệ, đệ nói ai?"

Âm thanh Hoa Triều đột nhiên vang lên.

Doanh Vô Kỵ ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau.

Hoa Triều vội vàng dời ánh mắt hơi nhoà lệ đi.

Doanh Vô Kỵ: "……"

~~~~~~~

Chết tiệt!

……..

Không khí trong phòng yên lặng trong chốc lát.

Hoa Triều lúc này mới ngồi bên cạnh Doanh Vô Kỵ, buông một xấp quần áo sạch sẽ: "Chờ vết thương của đệ khá hơn, thì mặc cái này".

Uh……

Doanh Vô Kỵ yếu ớt đáp một tiếng, thầm nghĩ muốn vả vào miệng mình, sao có cái miệng mà cũng không quản nổi?

10 ngón tay thon dài trắng nõn của Hoa Triều không ngừng xoắn lại, do dự một hồi lâu, mới hỏi: "Vô Kỵ à, có phải đệ đã chọn trúng cô nương nào ở Giáng Thành rồi không?"

"Đệ……"

"Đừng ở trước mặt tỷ tỷ nói dối, cũng đừng nghĩ đến chuyện chuyển đề tài, ta hỏi đệ, đệ chỉ cần trả lời có hay không thôi!"

"Được rồi!"

Doanh Vô Kỵ chỉ có thể gật đầu.
~~~~~~~

Hoa Triều hỏi: “Đệ vừa rồi nói nếu có thể cưới nàng, có phải đệ đã chọn trúng cô nương nào rồi không?”

“Xem như vậy đi……”

“Đệ còn nói có thể cả đời an tâm sống qua ngày, gia thế bối cảnh của cô nương này có phải không tầm thường?”

“Đúng……”

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên cảm giác có chút không thích hợp, cảm giác người mà nàng nói với người mình nghĩ có khả năng không phải cùng một người, liền há miệng nói: “Hoa Triều tỷ…”

Ta hỏi đệ đáp là được, đừng nghĩ nói dối, tỷ tỷ có thể nhìn ra!”

Doanh Vô Kỵ có chút đau răng: “Cái này…… Được!”

“Nàng ấy có đẹp không?”

“Đẹp!”

“Nàng ấy thích đệ sao?”

“Chắc là…… cũng thích!”

Doanh Vô Kỵ đã có chút lành làm gáo vỡ làm muôi.

Chương 111: Tâm ma thôn phệ Chương 111: Tâm ma thôn phệ

Người dịch PrimeK Tohabong

Hoa Triều hít sâu một hơi, gắt gao nhìn chằm chằm Doanh Vô Kỵ: “Vậy đệ thích…… Không không! Vậy không phải là đệ cưới nàng ấy xong thì không thèm liếc mắt với bất kỳ người con gái nào khác”.

Ánh mắt của nàng quá mức mãnh liệt, Doanh Vô Kỵ theo bản năng lảng tránh một chút: “Hoa Triều tỷ……”

Hoa Triều ánh mắt ảm đạm một chút, xoay người đưa lưng về phía Doanh Vô Kỵ, cười cười nói: "Đệ hẳn là thích nàng ấy, nếu để cho cô nương kia biết chuyện này, trong lòng nàng ta hẳn là cũng sẽ vui. Chỉ là thứ nàng ta muốn, đệ chưa chắc có thể làm được, gia thế của nàng không phải là điều nàng muốn, cũng không nhất định có thể giúp được đệ. Kỳ thật, kỳ thật làm bạn bè cũng rất tốt, đúng không?"

"Oài……"

Doanh Vô Kỵ trong lòng thầm thở dài một tiếng, nếu là hai người đều không phải có thân phận cứt chó, kỳ thật Hoa Triều là loại vợ mà hắn tha thiết ước mơ.

Dù là nàng lớn tuổi hơn một chút, hắn đều muốn lấy một người vợ như vậy.

Nhưng hết lần này tới lần khác địa vị của hắn xấu hổ như vậy, cả đời cùng nàng an ổn mở Thư cục là tuyệt đối không có khả năng, chính mình rất có thể sẽ phải đi theo con đường ăn bám.

Hắn đại khái là hiểu Hoa Triều, tự nhiên nổi cơn như vậy mà do bóng ma của mẫu thân ám ảnh, cho dù là người con gái khác, cũng khó mà cam tâm tình nguyện mà đối tốt với bản thân mình.

Nếu như mình thật sự cảm thấy như vậy, chỉ sợ nàng bị Tâm Ma thôn phệ là chuyện sớm muộn.

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một hơi: "Uh, rất tốt!"

Hoa Triều xoay người, trong con ngươi cũng không có thần sắc thất vọng, ngược lại có cảm giác thoải mái: "Tình cảnh của đệ nguy hiểm như vậy, nàng ta hẳn là cũng có thể lý giải tâm ý của đệ. Nếu có thể vẫn thật tâm đối đãi, mặc dù không thành vợ chồng, nói không chừng cũng có thể lấy thân phận bạn bè giúp đỡ lẫn nhau cả đời đúng không?"

“Uh!”

Trong phòng lại yên tĩnh lại, hai người cứ như vậy lẳng lặng nhìn nhau.

Không biết qua bao lâu.

…….

Két

Cửa bị đẩy ra, một bóng người xông vào.

Hai người hoảng sợ, vội vàng làm cho vẻ mặt có vẻ tự nhiên một chút.

Ngô Đan vừa vào cửa liền gào khóc lên: “Ô Kê ca, đệ nghe nói huynh bị đánh, mau để cho đệ nhìn xem! Cha tiên sư nhà nó, đánh ác như vậy, tiên sư cái lũ độc ác Càn quốc đó sao lại đối xử với huynh như thế chứ”

Doanh Vô Kỵ: “……”

Hắn xác định, bộ dáng khóc lóc than thở này của Ngô Đan không phải giả, một mặt quan hệ hai người tốt, mặt khác là con hàng này chắc hẳn là cũng có sự đồng cảm với người cùng thân phận.

Bừa bãi, chó thấy chó chê, ngay cả người của mẫu quốc cũng khinh thường. Mấy từ này quá hợp với Ngô Đan.

“Thôi đừng khóc lóc bù lu bù loa thế nữa”

Doanh Vô Kỵ nhìn khuôn mặt vàng như nghệ của hắn, tràn đầy kinh nghi nói: “Đệ con mẹ nó có chuyện gì xảy ra thế? tinh huyết đều trống rỗng, đệ đi Lầu Xanh mấy lần một ngày à, không thiết sống nữa phải không?”

Ngô Đan ngừng gào khóc, có chút ngượng ngùng lui vài bước: “Huynh, huynh làm sao lại vu khống người trong sạch thế, mấy ngày rồi đệ chưa đi Lầu Xanh!”

“Phét lác cái gì, không đi Lầu Xanh mà thận hư hết như thế này à?”

“Không, không phải!”

“Không, không”

Ngô Đan vội vàng giải thích: “Mấy ngày gần đây đệ thật sự không đi Lầu Xanh, đệ nói thật với huynh nhá!….”

Mấy ngày hôm trước Thư cục kiếm lời, Ngô Đan đích xác đi Lầu Xanh tương đối thường xuyên, bất quá có ngày dắt ngựa đi dạo, quen biết một cô nương tướng mạo xinh đẹp, tính cách cởi mở, vừa vặn cô nương này cũng chọn trúng hắn, hai người nhanh chóng rơi vào tình bể bình, kế tiếp chính là chuyện tình cảm ấm lên khó kiềm chế.

Doanh Vô Kỵ nghe được nhếch miệng: “Đệ gặp được chính là cô nương đứng đắn sao? Ta nghe miêu tả, cứ giống như yêu quái hóa hình, hút dương khí người vậy?”

Ngô Đan liên tục xua tay: “Không phải không phải! Lúc đầu đệ cũng hoài nghi như vậy, nhưng đi đến y quán kiểm tra, bác sĩ nói không phải, ông ấy nói giảm tần suất chuyện phòng the xuống dưới chín lần một ngày, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Doanh Vô Kỵ: “???”

Giảm xuống dưới chín lần một ngày?

Nghe ý tứ này, quần quật như thế thì không chết ngay mà chỉ là đang trên đường xuống âm ty!

Ngô Đan tiếp tục nói: “Hơn nữa đệ đã hỏi rõ ràng gia thế cô nương, nàng là Dòng chính Lý gia, đời này e là đệ phát đạt rồi! huynh thấy khối ngọc bội này không, cầm nó có thể tự do ra vào biệt viện thành đông Lý gia.”

“Lý thị! Dòng chính!”

Doanh Vô Kỵ ánh mắt sáng lên, Lý gia là đại gia tộc ở Lê Quốc địa vị gần bằng 3 nhà Triệu Ngụy Hàn, người huynh đệ này của mình còn bám váy trước cả mình.

Mặc dù có chút chua xót, nhưng hắn thật tâm mừng cho Ngô Đan, dù sao Ngô quốc vốn cũng không mạnh, hắn còn ở Ngô quốc không được coi trọng, cho dù là ở rể Lý gia, cũng sướng hơn so với hoàn cảnh hiện tại.

Hoa Triều gắt một cái: "Ngô Đan! Ngươi bám váy một mình là được đừng làm hư Vô Kỵ nhà ta!"

Doanh Vô Kỵ sâu sắc gật gật đầu: "Bảo sao gần đây tư tưởng ta có vấn đề, hóa ra là cái đồ chó nhà ngươi truyền nhiễm cho ta!"

Ngô Đan: "…???"

Cộc!

Cộc!

Cộc!

Tiếng gõ cửa hậu viện lại vang lên.

Hoa Triều đứng lên, cười khẽ một tiếng: "Chắc là Địch Vân, những người này tin tức nhanh nhạy, chắc hẳn đều biết đệ bị đánh, ta đi mở cửa!"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Hoa Triều che miệng cười khẽ, đi ra hậu viện mở cửa, sau đó nhìn thấy La Minh với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hoa Triều: "……"

Nàng đương nhiên không chịu cho hắn vào, nhưng tiểu tử này biểu hiện thật sự có chút đáng thương, vẫn cho phép hắn ở ngoài cửa nói chuyện.

Nhưng mà nghe La Minh nói xong sự tình, Hoa Triều lại tự bế.

Chương 112: Chương 112: Thừa tướng cưới vợ Chương 112: Thừa tướng cưới vợ

Người dịch PrimeK Tohabong

Nàng tức giận đến âm thanh đều run rẩy: "Cưới vợ? Ông ta điên rồi! Ông ta thật sự điên rồi! Ông ta cho rằng sau khi lừa gạt bản thân mình, có thể lừa gạt ta chứ? La Minh, ngươi đi đi, về sau nếu lại chọc giận ta, ta sẽ không nhận ngươi làm đệ đệ !

La Minh cũng sắp mếu: "Tỷ, lần này em đến không phải là khuyên tỷ, nếu không là cha ép em tới đây em cũng tuyệt đối sẽ không tới, tỷ không biết, em sau khi nhìn hai người đó âu yếm nhau, em ghê tởm thế nào đâu, còn suýt nữa thì ói"

Hoa Triều nghiến chặt răng: "La Minh! Ngươi nói cho ta biết, người đàn bà này rốt cục lai lịch gì, cô ta xuất hiện lúc nào!"

"Em cũng không biết!"

La Minh xoa xoa huyệt thái dương: "Bất quá cô ta hẳn là xuất hiện đã mấy năm, đoạn thời gian đó cha mỗi tháng đều ra khỏi thành, mỗi lần đi chính là vài ngày, mỗi lần trở về đều già đi không ít, từ khi nữ nhân kia đến nhà, tốc độ già đi của cha liền nhanh hơn. Tỷ không biết mỗi lần cha rời khỏi giường, khí sắc dọa người như thế nào đâu, giống như .."

Nói được một nửa, hắn thấy 2 con tin khí thế hùng hổ đang đi ra.

Trong thoáng chốc nghĩ đến hình dung như thế nào, chỉ vào Ngô Đan nói: "Khí sắc giống như con hàng kia!"

Ngô Đan: "…???"

……

“Con mẹ nhà ngươi”

Ngô Đan tức giận, chơi thì chơi, đừng lấy ông mày ra mà so sánh!

Vốn vừa nghe thấy tiếng La Minh, muốn ra ngoài xem thì đã bị lôi ra so sánh, hắn làm sao mà không nổi điên được.

La Minh, ngươi mau cút đi cho ta, nếu không chính là xông vào nhà dân, ta báo quan đấy!

La Minh phản bác: “Ta đến thăm tỷ ta, cái gì mà xông vào nhà dân?”

Ngô Đan thấy hắn không có ý rời đi, chính mình lại đánh không lại hắn, vội vàng quay đầu nhìn Doanh Vô Kỵ: “Ô Kê ca…”

Doanh Vô Kỵ xoa xoa huyệt Thái Dương, đến thời khắc nguy cấp của Ngô Đan còn có thể miễn cưỡng giúp đỡ, nhưng bình thường hắn cũng ngại dông dài với cái tên La Minh lắm mồm này.

Hắn lắc đầu, cố nhịn đau, đi tới La Minh trước mặt: “Ngươi có phải chê tỷ của ngươi quá tốt, nhất định phải tới chọc giận tỷ ngươi?Trở về nói cho La Yển, hắn thích cưới vợ thì cưới vợ, không có quan hệ gì tới chúng ta!”

Lúc nói chuyện, thuận tay lau khóe mắt cho Hoa Triều.

La Minh nhìn thoáng qua động tác thân mật của hai người, âm thầm thở dài một hơi, tuy rằng hắn bị Doanh Vô Kỵ chọc giận một lần, nhưng kỳ thật cảm giác đối với người này cũng không phải đặc biệt kém, nếu không phải thân phận con tin, hắn thậm chí còn rất vui vẻ nhìn thấy Hoa Triều ở cùng một chỗ với hắn.

Hắn cũng có chút phiền não: “Thấy hai người đó ta cũng chán ngấy, nhưng ta có thể làm sao bây giờ?”

Doanh Vô Kỵ nhìn vẻ mặt của hắn, chán ghét giống như không phải giả, không khỏi có chút tò mò: "Ngươi không nghi ngờ mụ vợ bé kia là sơn dã yêu quái chứ, chính thê vừa mới mất không lâu La Yển lại muốn cưới một con bé mười mấy tuổi, Ngụy gia cho phép ông ta làm như vậy sao!"

Theo đạo lý mà nói, La Yển tuy rằng đã có thể độc lập với Ngụy gia, nhưng quan hệ hai nhà vẫn thân cận như cũ, chính là bởi vì hai con trai trưởng của La Yển đều là con trai của chính thê họ Ngụy, chờ sau khi La Yển qua đời, gia nghiệp lớn này khẳng định vẫn sẽ trở lại Ngụy gia.

La Yển nhiều năm không tái giá, chính là vì giữ quan hệ với Ngụy gia.

Nếu là tùy tiện cưới vợ, sinh con, vậy rốt cuộc ai là dòng chính?

Ông ta làm như vậy, Ngụy gia sẽ đồng ý sao?

Cái này……

La Minh chần chờ trong chốc lát nói: "Cha ta làm việc từ trước đến nay suy nghĩ chu toàn, cha ta đã làm như vậy, chắc hẳn đã đánh tiếng với Ngụy gia. Về phần người con gái kia… Ta cũng nghi ngờ, còn cố ý bảo cha ta tìm thầy thuốc cùng đại nho xem bệnh, đều nói không giống yêu tà gây nên, chẳng qua tinh huyết thiếu hụt mà thôi. Ta cũng không rõ, thân thể kém như thế, mà còn phóng đãng như vậy, lẽ nào trên đời còn thực sự có loại phụ nữ câu hồn nhiếp phách?"

"Có! Có! Có!"

Ngô Đan ở một bên đồng ý, liên tục gật đầu.

Doanh Vô Kỵ: "……"

Hoa Triều: "……"

La Minh có chút đau đầu, hướng Doanh Vô Kỵ chắp tay: "Công tử Vô Kỵ, trước kia ta có nhiều mạo phạm, kính xin thứ lỗi! Chúng ta lập trường bất đồng, thân phận của ngươi lại quá mức vi diệu, ta không thể hứa hẹn bảo vệ ngươi chu toàn. Nhưng chỉ cần ngươi đối tốt với tỷ ta, về sau nếu cần ta giúp, ta nhất định tận lực giúp đỡ".

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Ngươi ai cũng chơi, bảo ta làm sao tin ngươi?"

La Minh có chút xấu hổ, chỉ có thể xuất ra thành ý: "Ngày hôm trước bệ hạ hạ chiếu lệnh, nói chuyện văn hội lần này trọng đại, cần một người đức cao vọng trọng chủ trì, cuối cùng chọn cha ta. Trên danh sách ta thấy tên của ngươi, tóm lại là ngươi nên chuẩn bị cho tốt".

Chậc!

Ngược lại là một tin tức hữu dụng.

Để La Yển làm chủ trì, quỷ mới biết hắn có làm khó mình hay không, đích xác phải tính toán nhiều hơn.

"Ta nhìn thấy rất nhiều tên đạo gia học tử trong danh sách, dường như các môn phái đều phái người tới, chỉ e là cạnh tranh sẽ rất kịch liệt, ngươi cần phải tính toán trước."

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: "Đạo gia không phải không tham gia Bách gia thịnh hội sao? Sao lại phái nhiều đệ tử tới đây như vậy?"

La Minh cũng có chút bất đắc dĩ: "Cái này ta cũng không biết, đạo gia rõ ràng không tham gia, cho nên bọn họ không có danh ngạch đệ tử tinh anh, nhưng ai cũng ngăn không được bọn họ đoạt danh ngạch thông qua văn hội. Có người nói, bọn họ không muốn bỏ ra một đạo khí vận, nhưng lại muốn ăn không khí vận của nhà khác.

Doanh Vô Kỵ: "……"

Mẹ kiếp!

Một đám được tuyển thẳng vào đại học thì không vào lại đi thi cạnh tranh với học sinh khác, rốt cuộc là cái thể thống gì?

Hắn lại hỏi vài chi tiết, La Minh cũng thành thật trả lời, cuối cùng nhìn Hoa Triều thật sâu, mới lưu luyến không thôi, rời khỏi Thư cục Thượng Mặc.

Chương 113: Thâm tàng bất lộ Chương 113:Thâm tàng bất lộ

Người dịch PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ quay đầu, nhẹ nhàng hỏi: “Hoa Triều tỷ, tỷ không sao chứ?”

Hoa Triều sắc mặt có chút tái nhợt, miễn cưỡng cười cười: “Ta đã sớm không có tình cảm cha con với ông ta, ông ta cưới vợ hay là nạp thiếp, đều không có nửa phần quan hệ với ta, tùy ông ta đi!”

Nói xong liền xoay người trở về phòng, bóng lưng yêu kiều có chút làm cho người ta đau lòng.

Doanh Vô Kỵ thở dài một hơi, hắn rất hy vọng Hoa Triều nói thật, chỉ là… La Yển lão già này thật ghê tởm, hết lần này tới lần khác tìm một nữ nhân giống mẹ ruột của Hoa Triều như vậy để làm phiền người khác.

Ngô Đan xoa xoa tay: “Trời không còn sớm nữa, Ô Kê ca, đệ cũng về đây!

Doanh Vô Kỵ nhìn bộ dáng mất hồn mất vía của hắn, không khỏi lắc đầu: “Ngươi mỗi ngày vật vã với cô nương kia cũng không phải biện pháp, tìm cơ hội nhanh chóng đi cầu hôn đi, cần tiền thì nói với ta, đừng ngại!”

“Cầu hôn!?”

Ngô Đan vừa có chút chờ mong, lại có chút sợ hãi, suy nghĩ thật lâu, không xác định gật đầu: "Vậy đệ… suy nghĩ một chút?"

……

Điện Tình Giáng.

Triệu Ninh phê duyệt tấu chương xong, đang ngồi ngẩn ngơ, vương hậu liền đi vào.

"Mẫu hậu!"

"Ninh nhi không cần đa lễ!"

Vương hậu khoát tay áo: "Hôm nay con lại đi gặp Doanh Vô Kỵ?"

Triệu Ninh khẽ cười nói: "Vâng! Hắn nói chế độ khoa cử không được, bảo con khuyên Thái tử đừng tìm chết".

Vương hậu thở phào nhẹ nhõm: "Ý tưởng của Càn quốc giống như ngựa thần lướt vó tung mây (không thực tế), trong lòng con cũng biết. Cũng tốt, có thể giúp con bỏ đi ý nghĩ không thực tế này.

Ý nghĩ không thực tế……

Triệu Ninh mấp máy miệng, không tiếp tục đề tài này, mà là hứng thú nói: "Mẫu hậu! hôm nay con xem một vở kịch lớn, người có muốn nghe một chút hay không?"

Vương hậu cười ha hả nói: "Con còn cho rằng là vở kịch lớn, mẫu hậu tất nhiên phải nghe!"

Triệu Ninh gật đầu, liền đem chuyện hôm nay một năm một mười kể lại một lần.

Vương hậu càng nghe ánh mắt càng sáng, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ tự nhiên có dũng khí như vậy, nghe đến cuối cùng, trong mắt càng là dị sắc liên tục: "Ánh mắt Doanh Việt

thật kinh khủng, con thay đổi bộ dáng mà hắn ta còn nhìn ra bóng dáng phụ vương con".

Triệu Ninh hỏi: "Mẫu hậu, Doanh Việt rất quen thuộc với phụ vương sao?"

Đâu chỉ là rất quen thuộc?

Vương hậu cười nhìn bầu trời đêm bên ngoài điện, giống như nhớ lại lúc còn trẻ: "Lúc ấy Doanh Việt còn đang làm con tin ở Đại Lê, phụ vương con cũng chưa đăng cơ, quan hệ hai người thân thiết, mỗi ngày đều hận không thể ngủ cùng một chỗ. Cũng không nghĩ tới, đứa con không ra gì của hắn cũng là người thâm tàng bất lộ."

Tiểu tử này rất có thiên phú kinh doanh, tu vi cũng không phải là không chịu nổi như lời đồn, lại cam nguyện ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, chỉ sợ chính là vì để cho chúng ta buông xuống cảnh giác, thả hắn trở về làm quân chủ Càn quốc, tâm kế này thật sự rất sâu! Nếu không phải đột nhiên xuất hiện một Doanh Vô Khuyết đem hắn bức lên tuyệt lộ, chỉ e……"

Doanh Việt vận khí thật tốt, tuy rằng chỉ sinh ra hai đứa con trai, đứa sau ưu tú hơn đứa trước. Chỉ tiếc Doanh Vô Khuyết thiên phú quá mức cường hãn, cho dù yếu hơn một chút, Doanh Vô Kỵ có thể dựa vào mẫu tộc tranh giành với hắn, đến lúc đó Càn quốc lâm vào cuộc nội đấu, đối với Lê quốc chúng ta ngược lại là một chuyện tốt"

Triệu Ninh cười cười: "Hiện tại hắn chỉ dựa vào mẫu tộc đích xác không có khả năng, nhưng nếu như lại thêm Tông thất Triệu thị chúng ta thì sao?"

Vương hậu nheo mắt: "Ý của con là……"

……..

Triệu Ninh là vương hậu một tay bồi dưỡng lớn lên, nghe được những lời này, bà làm sao có thể không rõ ý tứ nữ nhi

của mình?

Nếu Doanh Vô Kỵ thật sự là công tử bùn nhão không đỡ nổi tường, đừng nói thêm một tông thất Triệu thị, cho dù Chu thiên tử quỳ gối trước cửa cung Càn vương, cũng không thể dao động vị trí Thái tử của Doanh Vô Khuyết.

Nhưng hiện tại Doanh Vô Kỵ không phải phế vật, mặc dù vẫn là không sợ được với Doanh Vô Khuyết, nhưng cũng không phải là rơi vào cục diện bị nghiền ép.

Nếu có Tôn thất Triệu thị ở sau lưng ngấm ngầm giúp đỡ, có khi giúp hắn chuyển bại thành thắng cũng nên.

Thực lực Lê quốc có xu thế mơ hồ áp đảo Tề Sở hai đại quốc chính là dựa vào cục diện cân bằng, mặc cho mấy nước láng giềng đánh nhau thừa sống thiếu chết, nhưng chiến hỏa cũng rất ít khi lan đến khu vực biên giới Lê quốc, cho dù là Càn quốc: hổ lang chi quốc, cũng bị khóa chết ở phía tây, thậm chí ngay cả ý tứ muốn xung đột với Lê quốc cũng không có.

Nhưng nhàn cư vi bất thiện, Càn quốc đồng thời đối mặt với Viêm Hồ, hai mặt giáp công, nhưng vẫn như cũ có thể phục tùng các nước này, mơ hồ có xu thế cường long ngóc đầu, nếu trưởng thành, sẽ là một họa hoạn.

Nếu thật sự đến ngày Càn Lê xảy ra xung đột , sự cân bằng giữa tôn thất Lê quốc và hai nhà Ngụy Hàn chắc chắn sẽ bị phá vỡ, đến lúc đó vấn đề sẽ lớn hơn.

Loại tình huống này, thao túng hai công tử tranh vương vị, do đó làm suy yếu quốc lực của bọn họ, tuyệt đối là cách thu lợi lớn nhất.

Người bạn cũ Doanh Việt của mình, sở dĩ chèn ép Doanh Vô Kỵ như vậy, hẳn là vì tránh cho loại chuyện này phát sinh.

Vương hậu lại vẫn có chút chần chờ: “Nhưng xem lời nói và việc làm của Doanh Vô Kỵ, chỉ sợ cũng không phải người

dễ dàng khống chế, nếu bị hắn phát hiện ý nghĩ của con, chỉ e…”

Triệu Ninh cười ngắt lời: “Mẫu hậu yên tâm! Doanh Vô Kỵ đối với tình cảnh của mình rõ ràng hơn ai hết, hắn chán ghét người khác lợi dụng hắn không sai, nhưng hắn cũng không bài xích dương mưu. Nhi thần cùng hắn tương giao, trực tiếp đem ý nghĩ nói cho hắn là được. Làm một quân vương của một Càn quốc suy yếu hay làm một bộ xương của Càn quốc mạnh mẽ, mặc hắn lựa chọn, nhi thần cũng sẽ không cưỡng bức.

Chương 114: Đạo sỹ mệt mỏi Chương 114: Đạo sỹ mệt mỏi

Người dịch PrimeK Tohabong

Vương hậu lúc này mới gật đầu: “Nếu đúng như lời con nói, cũng không phải là không thể. Con có thể nghĩ như vậy, thật đúng là có một ít bóng dáng của phụ vương con năm đó, khi đó ông ấy cùng Doanh Việt tương giao, quốc gia được mất đều bày ở trên mặt bàn, không ảnh hưởng tình cảm của hai người. Chỉ tiếc, Doanh Việt bây giờ đang tráng niên, phụ vương con lại…”

Thế gian có bí pháp, đốt máu để nâng cao thiên tư tu luyện.

Đây cũng là nguyên nhân Cảnh giới Thai Thuế có thể tăng Thọ Nguyên lên 150 năm, nhưng rất ít cường giả Cảnh giới Thai Thuế thật sự sống đến 150 tuổi.

Bí pháp Triệu gia càng bá đạo, đời đời Lê Vương đều là nhị phẩm linh thai, cho dù không bằng sát tinh Doanh Việt kia, cũng là một tồn tại mà cường hào thiên hạ tuyệt đối không dám khinh thường.

Đương nhiên, trả giá lớn, đời đời Lê Vương đều sống không đến sáu mươi tuổi.

Không chỉ có phu quân của bà như thế, nữ nhi của bà Triệu Ninh cũng là như thế, bất quá Triệu Ninh còn tốt hơn một chút, thọ nguyên đích xác bị tổn hại, nhưng cũng đổi lấy cơ hội trùng kích nhất phẩm linh thai.

Triệu Ninh cười thoải mái: "Mẫu hậu không cần bi thương, đây là mệnh lệnh của quân vương Đại Lê, nếu không có bí pháp này, tôn thất Triệu thị dựa vào cái gì có thể áp chế Ngụy Hàn mấy trăm năm? Nếu thật sự có ngày làm tan rã Ngụy Hàn, Đại Lê chắc chắn mở ra thời kỳ thịnh thế mới, lần này nếu như có thể cùng Doanh Vô Kỵ ngấm ngầm phối hợp, thì cũng không phải là không có khả năng hoàn thành công cuộc này ở thế hệ nhi thần!"

Vương hậu nhìn nữ nhi của mình, không khỏi có chút thất thần, phảng phất thấy được hùng khí năm đó của người thanh niên kia.

Lúc này, Lý ma ma đi tới cúi người: "Điện hạ! Vương hậu! Hàn Quyện Hàn gia cầu kiến!"

"Hàn Quyện?"

Triệu Ninh như có điều suy nghĩ: "Truyền!"

Một lát sau, Lý ma ma mang theo một đạo sĩ mệt mỏi đi vào Điện Tình Giáng.

Hàn Quyện hơi cúi người: "Thái thượng quan Hàn Quyện, bái kiến điện hạ, bái kiến vương hậu!"

Thái thượng quan là người đứng đầu nhất mạch đạo gia Lão tử, tuy rằng đệ tử đạo gia phần lớn ẩn cư ở ngoại vực, nhưng Triệu Ninh làm thái tử Lê quốc, đối với thế cục ngoại vực vẫn có chút hiểu biết, trước đó vài ngày gặp mặt, nàng liền từ trong khí chất của Hàn Quyện phán đoán ra hắn là đệ tử nhất mạch của Lão tử, chỉ là không nghĩ tới lại là người Hàn gia.

Triệu Ninh cùng vương hậu liếc mắt nhìn nhau, khẽ cười nói: "Hàn thế tử đã thoát ly Thái Thượng Quan, vì sao lại lấy thân phận Thái Thượng Quan?"

Hàn Quyện không nhanh không chậm nói: "Bẩm điện hạ, bần đạo đầu tiên là bần đạo, sau đó là những thứ khác, thích ở chỗ nào thì ở.

Triệu Ninh cũng không tức giận, chỉ là cảm thấy Hàn gia đợi gần 20 năm lại chờ được một thế tử như vậy, e là lại sắp náo nhiệt rồi.

Bất quá đây cũng không phải là việc mình nên quan tâm, nàng trực tiếp đi vào vấn đề chính: "Thánh nhân Đạo gia viết thư gửi Lê, nói nhà có chuyện quan trọng muốn thương lượng, Hàn đạo trưởng ngàn dặm xa xôi có phải chính là vì chuyện này mà tới?"

"Vâng!"

Hàn Quyện trực tiếp lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy đưa tới: "Chúng ta phát hiện một chuyện quan trọng liên quan đến thiên hạ, muốn mượn bảo địa Giáng Thành dùng một chút!"

Triệu Ninh mở ra trang giấy vừa nhìn, vẻ mặt nhất thời trở nên đặc sắc: "Đạo gia các ngươi đây là muốn lấy sức một mình, đè xuống toàn bộ danh tiếng của Bách gia thịnh hội!"

Khó trách Bách gia thịnh hội, đạo gia không muốn bỏ ra một cọng lông nào mà còn muốn nhổ lông nhà người khác, hóa ra là đang ấp ủ đại chiêu.

"Nhân tiện mà thôi"

"Các ngươi thật đúng là không khiêm tốn!"

"Điện hạ đây là đồng ý?"

Triệu Ninh suy nghĩ một lát, gật đầu nói: "Ta không có đạo lý cự tuyệt".

Hàn Quyện nhẹ nhàng thở ra, xoa xoa vành mắt thâm quầng của mình: "Được rồi! Nếu chuyện đã hoàn thành, bần đạo xin cáo từ! Mặt khác muốn nhắc điện hạ một chút, gần đây Vi Nga giáo hành động càng ngày càng thường xuyên, thịnh hội lần này thiên tài tụ tập, kính xin điện hạ không nên lơ là".

Dứt lời chắp tay, trực tiếp rời khỏi Điện Tình Giáng, đến đến đi đi, tự tại như đi sang nhà hàng xóm.

Triệu Ninh cầm tờ giấy trong tay, sắc mặt có chút đặc sắc.

Nhất mạch Đạo gia Lão tử cùng nhất mạch Dương Chu vốn ẩn thế lần này giống như có dự định nhập thế tập thể.

Bọn họ rốt cục muốn làm trò gì?

Hỏng rồi!

Triệu Ninh đột nhiên biến sắc.

Vương Hậu hỏi: "Sao thế? Đạo gia lần này có động tác khá lớn, có thể đặt chân vào Giáng Thành, nhất định có thể làm vang danh Bách gia thánh địa của chúng ta, con không muốn sao?"

Triệu Ninh sắc mặt có chút khổ: "Nhi thần tự nhiên nguyện ý, nhưng mẫu hậu… Tiền từ đâu tới?"

"……"

Vương hậu cũng có chút đau đầu, khoát tay nói: "Chuyện này, con vẫn là tự mình quan tâm đi, mẫu hậu về trước!"

Triệu Ninh: "……"

Đưa xong vương hậu xuất cung, nàng càng đau đầu, người mẹ này không chia sẻ nỗi lo của nữ nhi.

Chi tiêu cho Bách gia thịnh hội cũng chỉ là miễn cưỡng xoay xở.

Nàng xoa xoa cằm của mình: “Xem ra lần này nhất định phải tìm một kẻ coi tiền như rác, Hàn gia cũng không tệ…”

……

Hàn phủ.

Hàn Quyện về đến nhà, lười biếng nằm trên ghế.

“Con trai, con trai! Con đi Điện Tình Giáng kết quả thế nào?

Một người đàn ông râu dài cười ha hả tiến lại gần, chính là Hàn Giả, phụ thân của Hàn Quyện, đồng thời hắn cũng là gia chủ Hàn gia, ngoại trừ lão tổ tông trấn thủ đất phong, địa vị của ông ta ở Hàn gia được tôn sùng nhất, giờ phút này lại không khác gì một người cha bình thường.

Hàn Quyện thảnh thơi lắc ghế dựa, mắt nhắm mắt mở, thờ ơ nói: “Được rồi! Con chỉ đưa thư thôi”

Hàn Giả vỗ tay nói: “Được! Không hổ là con ta, chuyện gì cũng có thể làm tốt”.

Hàn Quyện khuôn mặt cứng đờ, từ trên ghế ngồi dậy: “Vị phụ thân thí chủ này, thí chủ có thể nghe một chút ta vừa nói cái gì hay không?”

Đưa thư mà thôi, cái này cũng có thể khen?

Cái này khác gì dỗ trẻ con?

Chương 115: Kế hoạch tày trời Chương 115: Kế hoạch tày trời

Người dịch PrimeK Tohabong

Hàn Giả cũng không hề để ý chỉ ha ha cười: “Đưa thư thì sao chứ, thư do Thánh nhân đạo gia viết đâu có phải là thư bình thường, nếu không thì tại sao người khác không đưa được mà cứ phải con ta phải đưa thư, không phải con ta ưu tú sao?”

Hàn Quyện: "……"

Hàn Giả vỗ vỗ lưng hắn: "Con vừa làm xong một đại sự, mau đi nghỉ ngơi đi, Văn Hội chuẩn bị sẵn sàng, có thể cướp được danh ngạch liền cướp, cho dù không cướp được, vi phụ cũng sắp xếp cho con một vị trí học tử tinh anh".

"Ai……"

Hàn Quyện khẽ thở dài một hơi: "Sư phụ nói hồng trần như tấm lưới, dính vào liền khó bề tránh thoát, bây giờ xem ra đích xác như thế. Đã như vậy, vậy tạ ơn phụ thân thí chủ!"

Hắn hướng Hàn Giả cúi người, liền ngáp một cái rời đi.

Hàn Giả nhìn về hướng hắn rời đi một hồi lâu, lúc này mới thu hồi ánh mắt thân thiết của phụ thân, xoay người đi về phía đại sảnh nghị sự của Hàn gia.

Trên đại sảnh sớm đã có người chờ đợi, tuy rằng chỉ có năm người, nhưng là năm người địa vị cao nhất của Hàn gia ở Giáng Thành, ở bên ngoài, bất kể người nào đều có thể hô phong hoán vũ ở Lê quốc.

Thấy Hàn Giả đến, mọi người nhao nhao đứng dậy hành lễ, lễ xong sau mới có người hỏi: "Gia chủ! đã trễ thế này triệu chúng ta đến đây, có chuyện gì ?"

Hàn Giả mỉm cười: "Giết người!"

"Giết ai?"

"Doanh Vô Kỵ!"

"Doanh Vô Kỵ?"

Lúc nghe được cái tên này, người Hàn gia ở đây theo bản năng liếc mắt nhìn nhau.

Thành thật mà nói, bọn họ cũng có chút mơ hồ.

Dù sao Doanh Vô Kỵ địa vị thật sự đặc thù, hiện tại người muốn giết hắn thật sự quá nhiều, chẳng lẽ Hàn gia chúng ta cũng muốn chen một chân sao?

Có người hỏi ra nghi vấn của mình: "Gia chủ, giết Doanh Vô Kỵ đối với chúng ta có chỗ tốt gì?"

Năm ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Hàn Giả, lợi ích mới là động lực thúc đẩy một gia tộc cùng hành động.

Hàn Giả không có trực tiếp trả lời, chỉ là cười nói: "Ngươi đáng ra phải hỏi, ai giết Doanh Vô Kỵ thì sẽ có lợi đối với chúng ta!"

Con ngươi của mọi người Hàn gia co lại, giống như hiểu được ý tứ của Hàn Giả.

Hiện giờ Lê quốc, ngoại trừ tông thất Triệu thị ra, không có bất kỳ gia tộc nào có thể đánh đồng với hai nhà Ngụy Hàn. Nhưng trong ba nhà, Tông thất Triệu thị tự nhiên mạnh nhất, Ngụy gia thứ hai, Hàn gia mặc dù ở đất phong có thế lực thống trị tuyệt đối, nhưng ở Giáng Thành lực ảnh hưởng lại yếu đi rất nhiều.

Lê Vương nói là đang cân bằng hai nhà, chẳng bằng nói là đang nâng đỡ Hàn gia đối kháng Ngụy gia.

Tình huống bây giờ còn miễn cưỡng có thể duy trì, nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, thân thể Thừa tướng La Yển này càng ngày càng kém, có thầy thuốc từng lộ phong thanh, nói nếu cứ tiếp tục theo xu thế này, Thừa tướng nhiều nhất có thể sống thêm 10 năm.

Ba đứa con trai của La gia đều có tài năng. Huống chi hai con trai trưởng còn là cháu ngoại Ngụy gia?

Cho nên, đến lúc đó vị trí Thừa tướng này thuộc về ai, ba ngàn môn khách Thừa tướng kia thuộc về ai?

Khi Ngụy gia nuốt chửng thế lực này, Hàn gia còn có thể so với Ngụy gia sao?

Cho nên bọn họ đại khái hiểu được, Hàn Giả cần có một nhân vật trọng yếu của Ngụy gia, giết Doanh Vô Kỵ, hơn nữa còn muốn gây ra náo loạn vô cùng lớn!

Đất phong Ngụy gia tiếp giáp Càn quốc, Càn quốc tuy rằng muốn nghỉ ngơi lấy lại sức, nhưng danh tiếng cường hãn ở bên ngoài, tất không thể chịu đựng được nhục nhã vô cùng như thế, hơn nữa hiện tại Doanh Vô Kỵ có thể kiếm tiền, sớm đã không còn là tồn tại có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Đến lúc đó hoặc là Càn Lê khai chiến, Ngụy gia bị đẩy ra làm tiên phong, mặc kệ thắng thua Ngụy gia đều sẽ đại thương nguyên khí.

Hoặc là Ngụy gia chủ động giao hung thủ ra ngoài, nhưng như vậy sẽ làm thanh danh Ngụy gia tổn hại lớn.

Kế sách này, có thể nói là vẹn toàn đôi bên, nhưng…… có thể thực hiện được không?

Mọi người Hàn gia suy nghĩ thật lâu, nhưng vẫn không nghĩ ra một cách thập toàn thập mỹ, người cầm đầu nọ thở dài: "Chỉ là gia chủ, có thể giết chết Doanh Vô Kỵ hay không chưa nói vội, việc này cũng nhất định phải làm kín như bưng mới được, nếu là bị người phát hiện phía sau chuyện này có bàn tay của chúng ta chỉ sợ Hàn gia chúng ta phải đồng thời thu hút lửa giận của hai nước a!"

"Tất nhiên rồi"

Hàn Giả mỉm cười: "Chư vị yên tâm, người trung gian ta đã chọn xong, chỉ cần thời cơ chín muồi là có thể động thủ, chư vị chỉ cần suy nghĩ cẩn thận, như thế nào mới có thể hái được càng nhiều trái cây là được!"

Vâng!

Mọi người Hàn gia không có chút nghi ngờ nào cũng như không có bất kỳ dị nghị gì đối với Hàn Giả, Hàn gia mặc dù ở Giáng Thành tương đối khiêm tốn, nhưng Hàn Giả vẫn luôn quan sát nhất cử nhất động của Giáng Thành, mỗi lần đều có thể đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

Ông ta nói tìm được người trung gian thích hợp, vậy nhất định là sau khi suy nghĩ cặn kẽ mới nói ra những lời này.

Đại sảnh nghị sự rất nhanh liền náo nhiệt, mỗi người đều vùi đầu vào thảo luận "Làm sao hái càng nhiều trái cây".

……

Sứ quán Viêm Quốc.

Cơ Túc không ngừng lật sách trong tay, trên mặt đều là mụn trứng cá đỏ rực, nghiễm nhiên đã buồn bực tới cực điểm.

Nếu là ở Viêm quốc, hắn đã sớm muốn giết nô lệ cho hả giận, nhưng ở Lê quốc, người nước khác đều không cho phép có nô lệ, hiện tại không có nô lệ để giết, cho nên hắn chỉ có thể nặn mụn.

Sách này là từ phủ Thừa tướng đưa tới, chính là đơn đặt hàng của Thư cục Thượng Mặc.

Không ngờ lớn như vậy!

Một năm 800 nghìn lượng?

"Ta hao hết tâm lực, lại khiến cho một Thư cục tĩnh mịch vô danh trở thành một con dê đầu lĩnh của ngành in ấn?"

Ông chủ của Thư cục Thượng Mặc rốt cục là Doanh Vô Kỵ hay là ta?

Chương 116: Chiêu độc Chương 116: Chiêu độc

Người dịch PrimeK Tohabong

Cơ Túc chỉ cảm thấy ngực buồn bực đến không thể hô hấp, từ khi Càn Viêm đình chiến, cảm xúc sợ hãi trong nội bộ Viêm quốc liền dâng cao, một nước chơi nhau với 3 nước, cuối cùng đình chiến bởi vì tài chính căng thẳng, hỏi ai mà không sợ hãi?

Tuy rằng đình chiến, nhưng Viêm quốc căn bản không dám đình chỉ động tác, dụng binh đối với Càn quốc không thực tế lắm, cho nên chỉ có thể áp chế kinh tế Càn quốc.

Tình hình tài chính Càn Quốc khôi phục càng chậm, thời gian Viêm Quốc nghỉ lấy hơi lại càng dài.

Mà hắn, cái con tin này cũng đã đến lúc thể hiện giá trị, vốn dĩ tất cả đều thuận lợi, đang khiến ngành giấy của Càn Quốc lao đao, kết quả Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên xuất hiện.

Chính mình sử dụng tất cả vốn liếng, tự cho mỗi một thao tác của mình đều là diệu thủ có thể ghi vào sử sách.

Kết quả…… bây giờ Thư cục Thượng Mặc thành công như vậy, bản thân giống như một công thần số một.

Tin tức này nếu mẹ nó truyền về mẫu quốc, mình sẽ bị treo thành bộ dáng gì?

Ngực khó chịu quá thể!

Viêm quốc không giống nước khác, công pháp hỏa khí vượng của Cơ gia, cần tiêu hỏa, cho nên con cháu Viêm vương rất nhiều, chỉ riêng con trai đã có bảy người.

Cơ Túc cũng muốn trở thành Thái tử, bất quá trong lòng hắn có chút bức bách, trên cơ bản đã từ bỏ ý nghĩ này, nhưng hắn vẫn muốn lập nhiều công một chút, sau này lúc về nước còn có thể dễ chịu hơn một chút.

Nhưng hiện tại…… e là khó!

Đúng lúc này, một hạ nhân vội vàng chạy tới.

Công tử……

Cơ Túc không kiên nhẫn ngắt lời: "Hôm nay muộn quá, ngày mai nói!

Hạ nhân vội vàng nói: "Người đến là một khách quý!"

"Khách quý?"

Cơ Túc tiện tay bóp nổ một cái mụn, tức giận mắng: "Nếu là khách quý, vì sao không trực tiếp mời vào, thật mẹ nó ngu như lợn!"

"Tiểu nhân có tội! Tiểu nhân đi ngay!"

Hạ nhân nhanh chóng nhận sai, vội vàng chạy ra ngoài cửa, chỉ chốc lát sau liền đưa một người đàn ông mặc áo choàng màu đen vào.

Người đàn ông tháo mũ xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn lãng, khẽ cười nói: "Công tử Túc, đã lâu không gặp!

Hàn Hưu?

Cơ Túc rùng mình, Hàn Hưu này tuy rằng không phải thế tử Hàn gia, nhưng cũng là người của đại tông Hàn gia, Hàn Kỳ chính là đại bá của hắn.

Người này ở Hàn gia cũng coi như một nhân tài kiệt xuất, lúc Hàn Quyện ở bên ngoài tu đạo, phu nhân Hàn Giả một lần muốn thu hắn làm con nuôi, cho hắn thân phận thế tử Hàn gia, đủ để thấy địa vị của hắn cao bao nhiêu.

Lúc còn nhỏ, các ông nhõi nhà thế gia thường xuyên đánh nhau, con tin của tiểu quốc thường là đối tượng bị khi dễ, Cơ Túc thường xuyên bị Hàn Hưu tẩn, một lần hắn rất hận Hàn Hưu.

Nhưng hiện tại, Hàn Hưu tìm tới cửa, khẳng định bàn chuyện, rõ ràng không thích hợp báo thù thời thơ ấu.

Hàn Hưu cười nói: “Không thể tưởng được nhiều năm không gặp, Công tử Túc tự nhiên đã trở thành nhân tài kiệt xuất trong giới kinh doanh, toàn bộ quá trình về chuyện của Thư cục Thượng Mặc ta đều quan sát, nếu không phải Doanh Vô Kỵ liên tục ra kỳ chiêu, thủ đoạn của Công tử Túc đều có thể nói tuyệt diệu!”

“Đâu có”

Cơ Túc cười xua tay, trong lòng lại nghi ngờ, không biết Hàn Hưu nói như vậy có dụng ý gì.

Hàn Hưu thấy hắn cẩn thận như thế, khẽ thở dài nói: “Bất quá xem ra, Công tử Túc gần đây hỏa khí chắc tương đối lớn, áp lực mẫu quốc gia tăng, hẳn là tương đối gian nan!”

Cơ Túc nhịn không được: “Hàn huynh, có chuyện gì cứ nói thẳng đi!”

Hàn Hưu cười ha ha: “Công tử Túc quả nhiên là người sảng khoái, nếu như vậy ta đây sẽ không vòng vo, lần này ta tới, chính là vì Công tử Túc đưa tới thuốc hay!”

“Thuốc hay? Thuốc hay gì?”

“Máu một người, đủ để dập tắt tất cả sầu lo của Công tử Túc!

“Không ngại xin cứ nói!”

Cơ Túc có chút hưng phấn, nhưng sau khi nghe xong sách lược của Hàn Nghỉ, mồ hôi lạnh trên trán đều chảy ra: “Người Hàn gia các ngươi cũng thật ác!”

Khuyến khích Ngụy Đằng giết Doanh Vô Kỵ!

Hoặc là khuyến khích Doanh Vô Kỵ giết Ngụy Đằng!

Một khi mưu kế này thành công, rất có khả năng La Yển và Ngụy gia mất ghế!

Mẹ nó này thật sự là một chiêu độc, Càn Lê dấy lên tranh chấp không nói, nội bộ Lê quốc cũng sẽ một mảnh hỗn loạn, cũng sẽ không phân tâm Viêm quốc, ít nhất có thể cho Viêm quốc tranh thủ được 5 năm để thở dốc. Hơn nữa Doanh Vô Kỵ chết, tài lộ Càn quốc ở bên ngoài cũng sẽ bị ảnh hưởng nặng nề.

Chính mình nếu là có thể thành công, chẳng những lần thất bại này sẽ được xóa đi, thậm chí có thể ghi nhớ đại công, cạnh tranh một chút vị trí Thái tử.

Nhưng vấn đề là……

Cơ mặt Cơ Túc co rúm lại, tâm tình đã không bình tĩnh tới cực điểm: "Nhưng nếu như bị người phát hiện là ta gây nên, Càn Viêm chiến hỏa lại nổi lên, ta e là chết rồi ngay cả phần mộ tổ tiên cũng không vào được!"

Hàn Hưu khẽ mỉm cười: "Chẳng lẽ kế hoạch vừa rồi của ta, vẫn không thể làm cho Công tử Túc yên tâm sao?

Cái này……

Cơ Túc lâm vào trầm tư, kế hoạch của Hàn Hưu thật ra tương đối tinh diệu, chỉ cần không xảy ra sai lầm quá lớn, mình hẳn là sẽ không bị bại lộ. Huống hồ mấy ngày nữa là đến thịnh hội, tinh anh Bách gia tề tụ, ngay cả hoạt động Vi Nga phái gần đây cũng thường xuyên hơn, chính là thời cơ tốt đục nước béo cò.

Nhưng vấn đề bây giờ không phải là tỷ lệ thành công lớn nhỏ, mà là một khi thất bại, hậu quả hắn không gánh nổi.

Hắn cắn chặt răng: "Ngươi để cho ta suy nghĩ lại!"

Công tử Túc có thể cẩn thận suy nghĩ, bất quá cũng không được quá lâu, bởi vì Bách gia thịnh hội là thời cơ động thủ tốt nhất, bỏ lỡ về sau sẽ không còn cơ hội nữa!"

Cơ Túc từ kẽ răng nặn ra mấy chữ: “Ta biết!”

Hàn Hưu mỉm cười: “Vậy ta cáo từ trước, chờ tin tốt Công tử Túc!”

“Ta tiễn ngươi!”

Sau khi Cơ Túc tiễn Hàn Hưu đi, trực tiếp trở về phòng mình, trong đầu không ngừng hồi tưởng kế hoạch vừa rồi hắn nói.

Động tâm!

Thật sự động tâm!

Chương 117: Hờn dỗi trong bụng còn chưa xả ra hết Chương 117: Hờn dỗi trong bụng còn chưa xả ra hết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chủ yếu lần này sai lầm của mình quá thái quá, Càn Quốc lấy được những đơn hàng này, mặc dù không giải quyết được vấn đề tài chính, nhưng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như tìm không được thủ đoạn khác lấy công chuộc tội, chỉ sợ mình sẽ bị tôn thất bỏ rơi.

Kế hoạch này là cơ hội của mình, nhưng chỉ cần thất bại, liền dường như là cục diện hắn phải chết, hắn rất khó hạ quyết tâm.

Đúng lúc này, một âm thanh trầm thấp vang lên.

Công tử, truyền tấn phù sáng rồi!

Cơ Túc trong lòng chợt lạnh, âm thanh này chính là giám sự sứ quán, phụ trách giám thị nhất cử nhất động của sứ quán, hơn nữa khống chế tất cả truyền tin phù.

Tình huống sứ quán, do hắn trực tiếp báo cáo cho Viêm Vương, ngay cả Cơ Túc muốn dùng truyền tấn phù liên hệ với mẫu quốc, cũng phải xin hắn phê chuẩn.

Truyền tấn phù sáng lên, chứng tỏ tất cả tình huống ở đây đều đã bị Viêm Vương biết.

Cái này cũng quá nhanh đi!

Sắc mặt Cơ Túc có chút khó coi, nhưng chỉ có thể cắn răng nói: "Tới ngay!

15 phút sau.

Cơ Túc thay một thân áo choàng trang trọng, xuất hiện trong phòng nghị sự sứ quán, rót một tia chân khí vào trong truyền tấn phù lơ lửng giữa không trung, trong khoảnh khắc hồng quang tràn ngập, ở trên không trung chậm rãi ngưng tụ thành hình tượng một người đàn ông trung niên.

Vô liêm sỉ!

Hư Ảnh cũng chưa thành hình, tiếng mắng đã tới trước: "Viêm quốc mặc dù thế yếu, nhưng Cô tốt xấu cũng coi như một người trung hưng chi chủ, làm sao lại sinh ra một con lừa ngu xuẩn như ngươi? Biết vậy, năm đó Cô dìm chết ngươi trong chậu nước tiểu rồi"

"Ngươi là một quốc công tử, ăn nhiều tài nguyên như vậy, cũng chỉ có ngưng khí đột phá tầng 11, ngươi ăn nhiều đồ vật như vậy, cũng chỉ ị ra phân thôi à?

Coi như là gia súc, ăn những tài nguyên này đều có thể thành hung thú? Sao ngươi lại rác rưởi như vậy? Động tới là nhắc tới Doanh Vô Kỵ, tên Doanh Vô Kỵ phế vật kia, là người bình thường có thể so sao?

Tu vi không ra sao ta cũng không nói ngươi, dù sao ngươi vỗ ngực nói mình có thiên phú buôn bán, kết quả thì sao?

Bỏ tiền ra để phá hủy sản nghiệp Càn Quốc, kết quả thì sao? Ngươi đốt càng nhiều tiền, Càn Quốc kiếm càng nhiều

tiền! Cái này nếu lại thả ngươi ở Lê quốc vài năm nữa, Càn quốc không phải thành chư hầu giàu nhất hả?

Nếu không là bộ dạng ngươi cùng ông mày giống nhau, ông mày thật cho rằng ngươi là dòng giống của Doanh Việt, không phải gián điệp sao có thể làm ra loại chuyện này?

Nhưng mặt ngươi giống cha ngươi như vậy, sao làm việc lại không giống cha ngươi chút nào chứ? Ông mày quần thủng đít còn chưa thay đã chia sẻ nỗi lo với gia gia ngươi, mấy chục năm qua cũng chưa từng làm qua chuyện uất ức như ngươi!

Thật mẹ nó phế vật, ngươi nói việc này giải quyết như thế nào đi!

Viêm Vương mắng xong, vẫn thở hổn hển, hờn dỗi trong bụng còn chưa xả ra hết, nhưng từ ngữ đã dùng hết mà hờn dỗi còn chưa tuôn hết, chỉ hận mình làm chính sự quá sớm, không có thời gian đọc sách cho tử tế.

Cơ Túc quỳ trên mặt đất, Viêm Vương chỉ tuôn ra khoảng 300 ngắn ngủn chữ mà khiến cho mặt hắn mọc thêm mười mấy cái mụn.

Trong lòng hắn nín thở, nhưng chỉ có thể ngẩng đầu, lộ ra vẻ mặt lấy lòng: "Phụ vương thứ tội!"

"Thứ tội? Thứ tội cái con mẹ nhà ngươi!"

Viêm Vương tức điên: "Đúng là con mẹ đứa phế vật. Lúc mắng ngươi chỉ biết giơ mặt qua, còn không tự biết tát vào mặt mình. Nói thật cho ngươi biết, hiện nay tông thất có ý kiến với ngươi rồi"

Trong vòng 1 tháng này, ngưng tụ tam phẩm linh thai, đoạt được một đạo Bách gia khí vận, hoặc là làm phế Sản nghiệp Càn quốc, ba chuyện này ngươi ít nhất phải hoàn thành một chuyện, bằng không thu thập đồ đạc trở về Viêm quốc đi, dù sao con ta nhiều, tùy tiện đổi ra một một đứa thay thế ngươi.

Đỡ cho ngươi thành đệ nhất đại công thần đưa Càn quốc quật khởi, lão Cơ gia chúng ta không thể chịu được mất mặt mũi thế này!"

Về Viêm Quốc!

Cơ Túc hoảng sợ: "Vậy sau khi về Viêm quốc con sẽ làm gì?

Viêm Vương phun một ngụm nói: "Mục Thành cũng không tệ, ban cho ngươi đất phong"

Mục Thành!

Cơ Túc nhất thời mặt thộn ra, Mục Thành là một tòa thành nhỏ ở biên giới Viêm Càn, một vùng đất đúng kiểu chó ăn đá gà ăn sỏi, hơn nữa bên cạnh Càn Quốc bất cứ lúc nào cũng có thể đánh trận, trong 100 năm qua đã từng có ba lần rơi vào trong tay Càn Quốc, mỗi lần đều có một đống quý tộc bị giết.

Đi Mục Thành, khác gì như bị lưu đày.

Một tháng ngưng tụ tam phẩm linh thai, đoạt được một đạo Bách gia khí vận, hay là phế bỏ Sản nghiệp Càn quốc, cái này mẹ nó chuyện nào mình có thể hoàn thành?

Cơ Túc luống cuống: "Phụ vương……"

Ta không phải chưa từng cho ngươi cơ hội!

Viêm Vương hiển nhiên không có ý muốn nghe hắn giải thích, vung tay lên trực tiếp cắt đứt truyền tấn.

Cơ Túc ngồi phịch xuống đất, mặt xám như tro tàn, trong đầu trống rỗng, chẳng lẽ tiền đồ của mình cứ như vậy chôn vùi?

Mình ở Lê quốc chịu nhục nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không có giá trị? Sớm biết như thế, năm đó mình nên vùi đầu vào chậu tiểu chết luôn cho rồi!

Trong lúc nhất thời, hắn bị tuyệt vọng cùng vô lực bao phủ.

Thật lâu thật lâu, hắn mới khôi phục một ít năng lực suy nghĩ.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía giám sự, âm thanh run rẩy nói: "Thất thúc, tôi muốn Cửu Viêm tuyệt mạch!

Cửu Viêm Tuyệt Mạch chính là bí pháp tiêu hao sinh mệnh đổi lấy thực lực và thiên phú, chính là bí mật bất truyền của Cơ gia Viêm quốc.

Tên như ý nghĩa, Cửu Viêm tuyệt mạch chính là đem chín loại hỏa diễm khác nhau dung hợp ở trong kinh mạch, chỉ cần thành công, uy lực của thuộc tính chân khí hỏa sẽ tăng lên ít nhất bốn lần, trong vòng một tháng đột phá tới tam phẩm linh thai cũng không phải là không có khả năng.

Cửu Viêm tuyệt mạch cực kỳ bá đạo, nhưng Cơ gia tam phẩm linh thaip ít lại càng ít, không phải bởi vì cái gì khác, hoàn toàn là bởi vì tỷ lệ tử vong quá cao.

Chương 118: Tìm Lý cô nương cầu hôn Chương 118：Tìm Lý cô nương cầu hôn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chân khí hỏa thuộc tính vốn bá đạo, người tu tập nhất định tính tình nóng nảy.

Cửu Viêm Tuyệt Mạch càng cực đoan, chân khí hơi mất khống chế kinh mạch sẽ đều bị đốt mà chết.

Đây chính là bức người nóng nảy nhất đi tu tâm dưỡng tính.

Giám sự không khỏi nhìn Cơ Túc một cái: "Tu tập Cửu Viêm tuyệt mạch cửu tử nhất sinh, ngươi có thể khống chế tính tình của mình?"

Cơ Túc chỉ vào mụn trên mặt mình, buồn bã cười: "Trong khoảng thời gian này, ta phát hiện ta đặc biệt có thể nhịn! Nếu ta lớn lên ở Lê quốc mà không tu được, Cơ gia e là không ai có thể luyện thành"

Giám sự: "……"

Thật đúng là con mẹ nó có đạo lý!

Trong tất cả các nước chư hầu, Viêm quốc cần xem sắc mặt nhất chính là Lê quốc, Cơ Túc sống có bao nhiêu nghẹn khuất hắn đã tận mắt nhìn thấy.

Tiểu tử chân khí này sở dĩ chậm tiến bộ, rất có thể chính là bởi vì hờn dỗi tích tụ quá nhiều, hắn tu luyện Cửu Viêm tuyệt mạch cũng hợp, ít nhất có thể làm cho tỷ lệ thành công tăng từ 10% lên đến ….25%.

Giám sự gật gật đầu: "Đêm nay đừng ngủ, ta truyền cho công tử!

"Được!"

Cơ Túc cắn răng, so với việc mạo hiểm với Hàn gia, hắn vẫn có khuynh hướng tu luyện Cửu Viêm Tuyệt Mạch hơn, nếu tu không được thì đi tìm Hàn gia cũng không muộn.

Hơn nữa……

Cô nương Lý gia kia, trong khoảng thời gian này có thể đi tìm nàng song tu.

……

Sáng sớm hôm sau.

Doanh Vô Kỵ tinh thần sảng khoái rời giường, hắn hiện tại không thiếu tiền, nên dùng thuốc trị thương tốt nhất, vẻn vẹn một đêm miệng vết thương cũng đã kết vảy, thậm chí có xu thế tróc ra.

Ngâm nga khúc nhạc, mới vừa thị sát Thư cục một vòng, liền thấy Ngô Đan vành mắt thâm quầng xông vào, vừa nhìn tiểu tử này liền một đêm ngủ không ngon giấc.

Ngô Đan nắm chặt tay kích động nói: "Ô Kê ca! Đệ nghĩ kỹ rồi, hôm nay đi tìm Lý cô nương cầu hôn!

……..

Doanh Vô Kỵ nhìn hai mắt tràn đầy tơ máu của Ngô Đan, không khỏi bĩu môi: "Ngươi không phải đã sớm hạ quyết tâm muốn bám váy đàn bà rồi sao, sao lại phải cân nhắc hẳn một đêm?"

Ngô Đan hắn gãi gãi đầu có chút ngượng ngùng: "Kỳ thật vấn đề này đệ rất rối rắm, bởi vì luôn cảm giác nếu chỉ là vì bám váy, chính là khinh nhờn Lý cô nương".

Doanh Vô Kỵ: "……"

Giỏi lắm chàng trai!

Các người một ngày làm hơn 9 lần, cậu nói với tôi đây là báng bổ cô nàng?

Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, lại không giống như đang nói chơi.

Doanh Vô Kỵ không khỏi có chút ngạc nhiên, tuy nói lễ pháp thời đại này còn không có nghiêm khắc lắm với phụ nữ như vậy, kết hôn ly hôn tái hôn đều tương đối tự do, nhưng loại mãnh nữ một đêm phải nhiều lần như vậy vẫn có chút hiếm.

Hơn nữa…… Ngô Đan, một tên ngựa vía như vậy, giống như biến thành một thằng bé ngây thơ.

Có một nói một, có chút thái quá.

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Động chân tình?"

Ừm!

Ngô Đan Trọng gật đầu: "Đệ thật tâm muốn cưới nàng, coi như nàng không phải người Lý gia, đệ cũng sẽ cầu thân với nàng!"

Doanh Vô Kỵ chép miệng: "Vậy nàng thì sao? Đệ cảm giác nàng là thật tâm đối với ngươi sao?"

"Đương nhiên rồi!"

Tinh thần Ngô Đan có chút phấn khởi, ngữ khí vô cùng chắc chắn.

"Đệ chắc chứ?"

"Đệ chắc"

"Đệ nói tỉ mỉ cho ta nghe xem!"

"Cái này, thật ngại quá. Nàng nói lời đệ quá ngọt ngào, nói ra …"

Nhìn bộ dáng thẹn thùng của tên chuyên gia chơi gái, Doanh Vô Kỵ rơi vào trầm mặc.

Nói thật!

Hắn sợ huynh đệ quá khổ, cũng hi vọng huynh đệ của mình có Land Rover cưỡi, nhưng Lý gia cô nương này… không khỏi có chút quá nhiệt tình!

Ngô Đan người này rất nghĩa khí, điểm ấy tuyệt đối không thể bôi nhọ, bằng không hắn cũng không có khả năng chơi với Ngô Đan.

Có thể nói, Ngô Đan muốn nghĩa khí có nghĩa khí, muốn nhan sắc có nghĩa khí, muốn tu vi có nghĩa khí, muốn hậu trường có nghĩa khí, muốn……

Cho nên cô nương Lý gia này vì sao yêu đến chết đi sống lại như vậy?

Nghĩa khí sao?

Hắn là chỉ có nữ tử trên Lương Sơn đem nghĩa khí trở thành tiêu chuẩn chọn vợ gả chồng?

Doanh Vô Kỵ đúng là có một chút chua xót như vậy, nhưng hắn thật không phải tâm lý âm u, hơn nữa căn cứ kinh nghiệm của hắn, quả thực là có mùi vị của lừa đảo đa cấp.

Bất quá huynh đệ mình tâm tư có chút mẫn cảm, loại lời này đương nhiên không thể nói thẳng, hắn suy nghĩ một lát mới hỏi: "Vậy ngươi tính cầu hôn như thế nào?"

Ngô Đan chỉ vào xe ngựa bên ngoài Sứ quán Ngô quốc: "Đệ lôi hết của cải cất giữ ra, hôm nay tính đưa hết cho nàng!"

Lễ vật đích xác khá nặng đô.

Doanh Vô Kỵ lại hỏi: "Vậy hôm nay đệ chuẩn bị khi nào đi? Để ta đi cùng xem một chút"

"Được thôi!"

Ngô Đan vừa nghe huynh đệ tốt muốn chứng kiến giờ khắc này, không khỏi có chút cảm động: "Buổi tối đi! Tối qua đệ làm rất nhiều hoa đăng, thích hợp buổi tối thả bay lên trời, đến lúc đó cho nàng sự vui mừng!"

"Hoa đăng? Đệ còn biết làm hoa đăng? Mau để cho ta nhìn xem!"

Doanh Vô Kỵ có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới tên thật thà này còn lãng mạn tinh tế phết.

Chương 119: Thả hoa đăng Chương 119: Thả hoa đăng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngô Đan ngượng ngùng cười cười, liền lấy hoa đăng đã chuẩn bị sẵn từ trên xe ngựa ra, vừa lấy vừa nói: "Tại Công hội Mặc giả, học một ít tay nghề, không đáng nhắc tới.

Đừng nói, đèn lồng này thoạt nhìn tương đối lịch sự tao nhã, bên trên vẽ tranh cũng có vài phần thú vị, lấy ra tuyệt đối sẽ không mất mặt.

Mà trên mặt Ngô Đan, tràn đầy nụ cười ngọt ngào.

Xem ra là thật sự muốn lấy vợ.

Doanh Vô Kỵ thì càng không muốn ảnh hưởng đến tâm tình của hắn, chỉ có thể liên tục khen ngợi: "Đúng, đúng! hôm nào đệ dạy ta, ta cũng muốn dùng cái này trêu chọc các em gái!"

Hắn vừa khen vừa lật đèn lồng thưởng thức, vừa vặn ở dưới đáy đèn lồng thấy được bốn chữ: Thải Đàm ngô ái (Thải Đàm-người con gái tôi yêu)

Thải Đàm này, là tên của Lý cô nương sao?

Đúng vậy!

Lý Thải Đàm……

Doanh Vô Kỵ nhắc tới một chút, cảm giác cái tên này có chút không thích hợp, một cỗ cảm giác giống như đã từng quen biết tràn vào đầu.

Cẩn thận nhớ lại, hình như thật sự đã nghe qua cái tên này.

Lý Thải Đàm đích thật là đích nữ của Lý gia, bất quá rất sớm trước đó đã bị cấm trở lại phủ đệ Lý gia, chỉ có thể ở lại biệt viện Lý gia, nguyên nhân cụ thể Doanh Vô Kỵ cũng không biết, dù sao hắn không quan tâm loại chuyện này.

Hắn sở dĩ nghe qua cái tên Lý Thải Đàm này, là bởi vì nàng có một muội muội, chính là Thái tử phi Lê quốc bây giờ.

Chỉ cần Triệu Ninh đăng cơ, Thái tử phi sẽ thăng cấp thành vương hậu, địa vị chính trị tương đối không thấp, bất quá Thái tử phi so với Thái tử Triệu Ninh này còn khiêm tốn hơn,

Doanh Vô Kỵ tốt xấu còn gặp qua Triệu Ninh vài lần, Thái tử phi lại một mặt cũng chưa từng gặp qua.

Chuyện này…… nếu Ngô Đan thật sự cưới được Lý Thải Đàm, thật là một chuyện đại hỉ.

Lý gia danh tiếng mặc dù so ra kém Ngụy gia Hàn gia, nhưng ở Lê quốc địa vị cũng không phải tầm thường, không vì cái gì khác, chính là bởi vì huyết mạch Lý gia kỳ lạ.

Không thể so với các gia tộc khác, huyết mạch có thể trực tiếp trợ lực tu luyện, huyết mạch Lý gia lại là hình thức phụ trợ, nữ tử Lý gia sau khi mang thai, có thể tẩm bổ thai nhi ở mức độ lớn nhất, rõ ràng tăng lên điều kiện tiên thiên của thai nhi. Phàm là có nữ tử Lý gia đến tuổi xuất giá, tất nhiên sẽ có không ít người đi cầu thân, trong đó tự nhiên không thiếu danh môn vọng tộc, ngay cả thái tử Triệu Ninh cũng cưới một nữ tử Lý gia.

Chỉ dựa vào một cuộc hôn nhân duy trì địa vị khẳng định không ổn định.

Nhưng dựa vào vô số mối quan hệ thông gia duy trì địa vị, quả thực ổn định vững chắc, hơn nữa Lý gia làm việc tương đối khiêm tốn, thật sự nghĩ không ra thế lực nào không vừa mắt bọn họ.

Cho nên Doanh Vô Kỵ mới cảm thấy Ngô Đan gặp vận cứt chó, hơn nữa Lý Thải Đàm này là chị ruột của vương hậu tương lai, chuyện tốt này chỉ cần có thể thành, cuộc sống sau này của Ngô Đan liền hoàn toàn ổn định, cho dù Ngô quốc bị diệt, hắn cũng có thể bình an sống cả đời.

Nhưng địa vị của Lý Thải Đàm càng cao, trong lòng hắn lại càng cảm thấy có gì đó sai sai.

Con mẹ nó có thể thành đôi sao?

Doanh Vô Kỵ lắc lắc đầu, quyết định không nghĩ nhiều những vấn đề này, hắn hiện tại duy nhất cần làm, chính là vô điều kiện ủng hộ huynh đệ của mình, chỉ cần xác định Lý Thải Đàm đối với Ngô Đan cũng là thật tâm, hắn sẽ vận dụng hết thảy thủ đoạn tác hợp chuyện nhân duyên này.

Hắn vỗ vỗ Ngô Đan bả vai: "Nhìn bộ dạng của đệ kìa, như tên hết hơi, mau vào hậu viện nghỉ ngơi đi, đợi lát nữa ta cho người đưa thuốc bổ tới cho đệ, buổi tối đi cầu thân cho có tinh thần, đỡ khiến người ta nhìn thấy mà sợ"

"Được! Ô Kê ca, huynh tốt với đệ nhất!"

Ngô Đan cũng có chút siêu vẹo, dắt xe ngựa liền vòng đến cửa sau, tùy tiện tìm một gian phòng nhỏ đi ngủ.

Doanh Vô Kỵ cũng khó được thanh nhàn, cả ngày đều ngâm mình trong thư phòng, cùng Hoa Triều thảo luận kịch bản, lại dùng Tỉnh Thần Phù viết thi từ, dù sao Thiên Văn Hội sắp bắt đầu, chủ trì vẫn là La Yển mẹ nó, không chuẩn bị thật tốt thật không được!

Thư hương quanh quẩn, giai nhân ở bên cạnh.

Tuy rằng không có hạng mục giải trí nào, nhưng cuộc sống tương đối thoải mái.

Bất tri bất giác, một ngày đã trôi qua.

Khi mặt trời lặn về phía tây, Doanh Vô Kỵ một cước đem Ngô Đan đạp tỉnh, thúc giục hắn rửa mặt thay quần áo sau đó, liền lên xe ngựa chạy đến Biệt viện Lý gia, chạy tới bờ hồ, lên thuyền hoa để qua bên kia.

Bóng đêm như một tấm màn được tô điểm bởi những ngôi sao lấp lánh.

Trên thuyền, Ngô Đan một tay ôm hoa đăng, một tay cầm tấu chương, trên mặt tràn đầy thần sắc chờ mong.

“Ô Kê ca! Đợi lát nữa huynh thả hoa đăng lên trời, khi hoa đăng bay lên trời đệ sẽ trèo tường đi vào, cho Thải Đàm một niềm vui bất ngờ.

Hắn rất tự tin.

Đến lúc đó hoa đăng đầy trời, nhất định là quang cảnh tuyệt mỹ.

Giáng Tây có hồ, biệt viện Lý gia nằm ngay ven hồ.

Mỗi khi đêm trong buông xuống, liền có hai mảnh tinh không trên trời dưới đất, bóng đêm đẹp không sao tả xiết.

……

“Cho nên ngươi muốn tu luyện Cửu Viêm Tuyệt Mạch?”

Một người con gái dáng vẻ lười biếng, khoác váy lụa mỏng làm nổi dáng người uyển chuyển vô cùng động lòng người.

Làn da nàng trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, thoạt nhìn giống như thiếu nữ thanh thuần, nàng lướt ánh mắt hút hồn đánh giá thanh niên một thân trường bào màu đỏ rực trước mặt.

Cơ Túc cố nén xúc động muốn nặn vỡ mụn trên mặt, bực bội nói: “Nói nhảm! Không tu luyện Cửu Viêm tuyệt mạch, ta tìm ngươi làm gì?”

“Há há……“âqq

Lý Thải Đàm che miệng cười khẽ: “Không tu luyện Cửu Viêm tuyệt mạch, ngươi chẳng lẽ không tới tìm tỷ tỷ làm cái đó sao?”

Cơ Túc: “……”

Hắn nhìn người con gái xinh đẹp động lòng người trước mặt này, chỉ cảm thấy bụng dưới chân khí đốt cháy đến lợi hại, trong lòng đề phòng nhưng như thế nào đều không thể hoàn toàn buông xuống.

Con gái Lý gia vừa qua 16 tuổi, sẽ bị gia tộc sắp xếp hôn sự, trễ nhất không đến 18 tuổi sẽ gả đến phu gia.

Mấy trăm năm qua, hiếm có ngoại lệ.

Chương 120: Hỗn khí chân nguyên Chương 120: Hỗn khí chân nguyên

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trước mắt Lý Thải Đàm chính là ngoại lệ duy nhất, đã qua 25 tuổi, lại vẫn cô độc như cũ, tuy rằng bị hạ lệnh cấm, sau này không thể vào Lý gia phủ đệ, nhưng cũng có một tòa nhà riêng thuộc Biệt viện Lý gia.

Cơ Túc trước kia nghe qua cái tên này, nhưng chỉ là bởi vì Lý Thải Đàm là thân tỷ tỷ duy nhất của đương kim Thái tử phi, nên cũng không dám có ý đồ gì đối với Lý Thải Đàm.

Nhưng một tháng trước, hắn tiếp xúc với một cái vòng tròn thần bí, trong vòng tròn mà khó có thể miêu tả bằng lời đó, các tiền bối giới thiệu Lý Thải Đàm cho hắn, từ đó về sau, mọi chuyện đã không thể vãn hồi. Hắn bị hãm trong vũng bùn đó bảy ngày, sống mơ màng màng.

Rồi lại có một ngày bỗng nhiên thanh tỉnh, mạnh mẽ tự kiềm chế!

Không phải bởi vì cái gì khác, cũng là bởi vì hắn phát hiện, chân khí bổn nguyên trong đan điền của mình tựa hồ bị trộm đi, kẻ đầu têu chính là Lý Thải Đàm, người khiến hắn bị hãm sâu trong vũng bùn.

Thứ đồ chơi này có từ thời Hoàng tộc Viêm quốc lập quốc, Viêm quốc bản thân chính là một tiểu quốc, gia tộc có thể dựa vào chỉ có tôn thất, nhưng vẫn đứng sừng sững mấy trăm năm trong vòng vây của các chư cường, chính là dựa vào liệt hỏa chân khí hùng hậu.

Chân khí bổn nguyên là nền tảng tu luyện của hắn sau này, dù là bị Lý Thải Đàm trộm đi không đến 10%, nhưng cũng làm cho hắn nghĩ mà sợ, lấy nghị lực rất mạnh bứt ra mà thoát khỏi đó.

Nhưng là sau khi thoát khỏi đó, hắn phát hiện cơ thể của mình xuất hiện hai biến đổi kỳ lạ.

Một là mình càng ngày càng có thể nhẫn nhịn, nhiều nhất bất quá chỉ là nổi mụn.

Hai chính là chân khí bạo liệt đến mức dị thường trong cơ thể hắn cũng cũng ôn thuần một ít, sẽ không vì cảm xúc vừa kích động liền mất khống chế.

Ngay cả thời gian từ ba hơi thở vốn không thể miêu tả bằng lời cũng lên được 4 hơi thở, mặc dù không bằng một cái tiện tay vung vẩy khi cùng Lý Thải Đàm, nhưng cũng đã là tiến bộ rất lớn.

Hai biến đổi kỳ lạ này, khiến hắn bứt rứt bởi vì tu vi của hắn chậm chạp không cách nào đột phá, cũng là bởi vì chân khí trong cơ thể quá khó khống chế. Lý Thải Đàm để cho hắn thấy được hi vọng, nhưng hết lần này tới lần khác Lý Thải Đàm lại khiến hắn kiêng kỵ vô cùng, cho nên vẫn luôn không dám lại đây.

Nếu không phải bị thế cục bức đến không còn đường để đi, hắn sẽ không mạo hiểm đến đây.

Cơ Túc cắn răng: "Ngươi rốt cuộc dùng tà thuật gì?"

'Tà thuật?"

Lý Thải Đàm cười khanh khách: "Đây chính là tiểu đệ đệ ngươi không có kiến thức, Âm Dương gia hỗn nguyên chân khí lại bị ngươi cho là tà thuật?"

"Hỗn Nguyên chân khí!"

Cơ Túc trong lòng cả kinh, Âm Dương gia chú trọng âm dương ngũ hành, tư tưởng bắt nguồn từ "Chu Dịch", từng được coi là một nhánh của đạo gia, đem âm dương ngũ hành tu hành đến cực hạn, thậm chí có thể dùng học thuyết ngũ đức thôi diễn khí vận quốc gia, còn có lời đồn có thể nghịch chuyển quốc vận, khiến cho quốc gia đang nguy khốn như nước hạn gặp mưa rào.Cho nên dù là truyền nhân Âm dương học phái vẫn không nhiều lắm, nhưng cũng có thể chen chân vào 10 môn gia, luận địa vị thậm chí không kém ba môn gia Nho Đạo Mặc.

Mà Hỗn Nguyên chân khí lại là công pháp tiêu biểu nhất của Âm dương học phái, có thể thu ngàn vạn chân khí cho bản thân thân, sau khi đại thành có thể diễn biến thành bất kỳ chân khí nào, tương đối bá đạo.

Nhưng Âm Dương gia đã lâu không có truyền nhân hiện thế, nhiều nhất thường thường có đồn đãi nói truyền nhân Âm Dương gia ẩn cư thâm sơn, cùng truyền nhân Đạo gia tìm hiểu thiên đạo.

Lý Thải Đàm làm sao có thể nắm giữ chân khí của Âm Dương gia? Chẳng lẽ nàng chính là người của Âm dương học phái?

Nếu có thể mời đến Viêm quốc, chẳng phải là có thể thay đổi xu thế suy tàn của Viêm quốc sao?

Cơ Túc kích động không thôi, gắt gao nhìn nàng: "Ngươi là truyền nhân của Âm Dương gia?

Lý Thải Đàm gắt giọng: "Ngươi không thể gọi tỷ tỷ sao?"

Cơ Túc không bớt kích động, nhìn chằm chằm vào nàng: "Tỷ tỷ là truyền nhân của của Âm dương học phái?

Lý Thải Đàm: "???"

Nàng nhíu mày, có chút tức giận mà khoát tay áo: "Bất quá là ngẫu nhiên tập được môn công pháp này, Lý gia nhỏ bé nhà chúng ta sao có thể dám trèo cao bắt quan hệ với Âm Dương gia?"

Thì ra là như vậy!

Cơ Túc thất vọng, ánh mắt rời đi trong chốc lát, lại đặt trên người Lý Thải Đàm: "Cho nên ngươi câu dẫn ta, chính là vì trộm lấy chân khí bản nguyên trên người ta?"

Lý Thải Đàm hừ một tiếng: "Nói lấy trộm không khỏi quá khó nghe, ta bất quá là xem ngươi chịu đủ nỗi khổ chân khí biến dị, muốn giúp ngươi khống chế chân khí, nhân tiện thu một phí tổn cho bổn nguyên mà thôi!"

Cơ Túc nhướng mày: "Làm sao ngươi biết chân khí của ta biến dị?"

Lý Thải Đàm che miệng cười: "Ta không chỉ biết ngươi chân khí biến dị, còn biết ngươi thuở nhỏ tu luyện rất thuận, nhưng từ khi có ý đồ đột phá tầng 11, đã bị đồng bối bỏ xa lại phía sau. Cũng là bởi vì sau khi chân khí của ngươi biến dị, cực dương quá mãnh liệt, hơn nữa tâm hỏa tràn đầy dẫn đến rất khó khống chế. Huống hồ hoàn cảnh sinh hoạt của ngươi ở Lê quốc cực kỳ áp lực, tâm hỏa không chỗ phóng thích, cho nên mới thành Công tử 3 hơi…"

"Đừng nói nữa, đừng nói nữa!"

Cơ Túc vội vàng cắt ngang, trên mặt có chút không nhịn được.

Lý Thải Đàm liếm liếm bờ môi hồng nhuận: "Nếu ngươi lúc ấy không trốn, tuy rằng sẽ tổn thất 10% bổn nguyên, nhưng có thể triệt để nắm giữ biến dị chân khí, kéo theo thuộc tính dương chí vượt xa người cùng thế hệ, nếu lại tu thành cửu viêm tuyệt mạch, đừng nói tam phẩm linh thai, coi như trùng

kích nhất phẩm cũng không phải không có khả năng. Đáng tiếc ngươi trốn…”

Cơ Túc nghe được hai mắt tỏa sáng, trực tiếp cởi áo choàng trên người ra: “Vậy còn chờ gì nữa? Đến đây đi!

Chương 121: Cai sắc giới Chương 121: Cai sắc giới

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Không cần thiết!”

Lý Thải Đàm lại không có chút ý tứ nghênh đón nào, ngược lại ngồi thẳng thân thể khép váy mỏng lại, che khuất một mảng lớn da thịt trắng như tuyết.

Cơ Túc nóng nảy: “Vì sao?”

Lý Thải Đàm nhẹ nhàng cười: “Tỷ tỷ cai sắc rồi!

Cơ Túc nghẹn một chút: “Ngươi bắt đầu cai từ khi nào?”

Không nhớ rõ, hình như là ngày hôm qua.

“……”

Ngươi mau về đi, sau này đừng tới nữa. Tỷ tỷ dù sao cũng là nữ tử, bị người ta nhìn thấy không tốt cho thanh danh của ta.

“Ngươi……”

Cơ Túc nghiến răng: “Chân khí bản nguyên cho ngươi thêm 5% nữa!

Lý Thải Đàm nheo mắt cười cười, trực tiếp đứng lên ngồi ở trên người của hắn: “Vậy bắt đầu đi!”

Chuyển biến bất thình lình khiến Cơ Túc có chút bất ngờ không kịp đề phòng.

Không phải ngươi nói ngươi cai sắc giới sao?

Tỷ tỷ cai sắc, càng cai càng sắc.

‘Chúng ta không đóng cửa sổ sao? Bị người ta nhìn thấy thì làm sao?”

Vậy không kích thích hơn sao?

“……”

Trên mặt Lý Thải Đàm ráng đỏ trải rộng, càng cảm giác cùng người đàn ông trẻ tuổi ở chung một chỗ, có thể nhìn thấy rất nhiều quang cảnh trước kia không thấy được.

Đôi khi là mái nhà.

Đôi khi nó là một tủ quần áo lắc lư liên tục.

Đôi khi là bầu trời đêm treo ngược.

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu: “Ngươi còn phóng hoa đăng? Nam nhân Viêm quốc các ngươi ngược lại không hoàn toàn không hiểu phong tình như trong truyền thuyết a!”

Cơ Túc đưa tay ra lau mồ hôi: “Hoa đăng? Hoa đăng gì?”

“Hả?”

Lý Thải Đàm tranh thủ thời gian ngồi dậy, hướng ngoài cửa sổ nhìn lại, vừa vặn nhìn thấy một cái bóng người từ đầu tường nhảy xuống.

Ngô Đan kích động chạy tới: “Thải Đàm, ta tới tìm nàng……”

Nụ cười trên mặt cứng lại.

Bầu trời đầy sao cùng hoa đăng hòa lẫn vào nhau, hơn nữa ban đêm nước sông bốc lên sương mù, chiếu rọi biệt viện Lý gia giống như tiên cảnh.

Chỉ là trong sân lại yên tĩnh đến thần kỳ.

Vẻ mặt Ngô Đan từ dại ra biến thành uể oải, uể oải qua đi, trong ánh mắt lại tuôn ra một tia không cam lòng cùng vội

vàng, hắn bước về phía trước nửa bước, âm thanh run rẩy hỏi: "Thải Đàm, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Lý Thải Đàm cũng sửng sốt một hồi lâu, hai tay có nhiều lần muốn kéo lên quần áo của mình, nhưng đều buông thõng.

Nàng cười cười: "Ngươi không phải là thấy hết sao?"

Ngô Đan chỉ cảm thấy ngực muốn nổ tung, chỉ vào Cơ Túc hai mắt đỏ bừng: "Là hắn ép buộc nàng đúng không?"

Đột nhiên có một người xông vào, khiến Cơ Túc cũng sợ vãi tè, vội vàng quấn áo choàng lại, nhưng vẫn cảm thấy phía dưới lạnh lẽo, liền kẹp hai chân chửi ầm lên với Ngô Đan: "Ngô Đan ngươi có phải có bệnh hay không? Hai chúng ta tình nguyện, liên quan gì đến ngươi?"

"Ngươi câm miệng cho ta!"

Ngô Đan rống giận một tiếng, ánh mắt phảng phất có thể giết người.

Cơ Túc cũng câm miệng không nói lời nào, nhìn biểu hiện của hai người, lúc này cho dù hắn không có đạo đức, cũng biết mình đang ở trong vùng trũng đạo đức, vẫn là khiêm tốn một chút thì tốt hơn.

Ngô Đan nhìn Lý Thải Đàm, ánh mắt ôn hòa mà thống khổ.

Nhưng là đợi thật lâu, cũng không có đợi được Lý Thải Đàm đáp lại.

Hắn hít sâu vài lần, rốt cục nhịn không được: "Nàng không có lời gì muốn nói với ta sao?"

"Cái này……"

Lý Thải Đàm bị ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm đến có chút không được tự nhiên, do dự một lát, đem trên vải sa mỏng

lột xuống, hỏi: “Ngươi…… Muốn hay không…. tập thể?”

Ngô Đan: “…???”

Tức giận đè nén hồi lâu dâng lên, trong nháy mắt liền mất đi lý trí, chân khí đấu đá lung tung, kích động.

“Cơ Túc, ta giết ngươi!”

Thật sự là không biết xấu hổ!

Cơ Túc cũng nhịn không được, ta đang luận bàn kỳ nghệ lại bị ngươi cắt đứt, thấy ngươi đáng thương mới không tìm ngươi phiền toái, như thế nào còn định đạp lên mặt mũi của ta?

Hắn nghênh người đón, chân khí liệt diễm hội tụ trong lòng bàn tay, trực tiếp chặn lại quyền của Ngô Đan.

Quyền chưởng va chạm, hai người lùi lại ba bước, một quyền giận dữ của Ngô Đan lại chiếm chút ưu thế.

Nhưng Ngô Đan lại không có ý thu tay lại, một quyền nữa lại vọt tới, nhưng dù sao tinh khí thần của hắn không có thứ nào đột phá tầng 11, một chiêu còn có thể đối phó, lần nữa ra tay trong nháy mắt liền rơi vào hạ phong.

Cuối cùng trúng một chưởng vào ngực trực tiếp bay ngược ra ngoài, bay qua tường của biệt viện, tõm một tiếng rơi xuống sông.

Phù phù!

Con mẹ nó.

Doanh Vô Kỵ bị nước bắn tung tóe cả người, hoa đăng trên tay đều bị dập tắt.

Hắn có chút mơ hồ, thật vất vả làm trợ lý cho huynh đệ một hồi, như thế nào lại bị nước làm ướt hết?

Vớt đồ dưới sông lên, lại phát hiện ra Ngô Đan, đôi môi nhợt nhạt của hắn không ngừng run rẩy, khóe miệng không ngừng chảy máu tươi, quanh thân tất cả đều là dấu quyền ấn bị bỏng đến cháy đen.

Doanh Vô Kỵ trong lòng trầm xuống, nhất thời nổi giận: "Lý Thải Đàm này không quy củ gì cả! mua bán không thành thì vẫn còn tình nghĩa, sao có đạo lý ném người như thế này?"

Lý Thải Đàm này thật là không còn gì để nói, ngươi nếu thật không thích huynh đệ ta, vì sao lại làm ra bộ dáng mặn nồng ?

Ngô Đan da dày, bị đánh một chút cũng không có gì.

Nhưng ngươi lừa gạt tình cảm của hắn, không phải muốn mạng hắn sao?

Ngô Đan há miệng muốn nói gì đó, nhưng dòng nhiệt trong hốc mắt trào ra quá nhanh, chỉ có thể đưa tay 🤚 ra chùi, nhưng càng lau càng nhiều, chỉ có thể ôm mặt gào thét.

Doanh Vô Kỵ có chút tức giận, kéo Ngô Đan lên bờ, liền tung người nhảy một cái qua tường biệt viện: "Lý Thải Đàm ngươi đừng quá phận, huynh đệ ta liền tới cầu hôn, ngươi mẹ nó sao lại đánh người? Ai……"

Hắn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cũng trầm mặc.

Tình cảnh này, hình như có chút không đúng……

Rõ ràng là chuyện tình tay ba, ai mới là người lặng lẽ rời đi?

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua Ngô Đan, chỉ thấy hắn cúi đầu căn bản không dám đối diện với mình, liền không khỏi nhíu mày nhìn về phía Lý Thải Đàm: "Ngươi hai chân đạp hai thuyền?"

"Công tử Vô Kỵ hiểu lầm rồi".

Chương 122: Trả thù cho huynh đệ Chương 122: Trả thù cho huynh đệ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lý Thải Đàm khoát tay áo, sửa lại nói: “Không chỉ hai người.

Doanh Vô Kỵ: “……”

Cơ Túc nhìn thấy Doanh Vô Kỵ, sắc mặt nhất thời trở nên có chút mất tự nhiên, cảnh tượng ngày đó bị hắn đâm liên tục 13 kiếm còn rõ mồn một trước mắt, người này tuy rằng tu vi không bằng mình, nhưng kiếm pháp thật sự có chút xảo quyệt, hơn nữa tu vi trước khi Cảnh giới Thai Thuế đối với chiến lực ảnh hưởng vốn không lớn……

Hắn vội vàng lui về phía sau vài bước, vừa lui vừa mặc quần tử tế: “Chuyện này không thể trách ta, ta không biết quan hệ của bọn họ, huống hồ bọn họ vốn cũng không có quan hệ. Lỗi không ở ta, hắn ra tay với ta trước, ta là phòng vệ chính đáng, ngươi nếu trả thù ta cũng không chiếm lý!”

Nói xong liền chuẩn bị từ cửa sau rời đi, nhưng mới vừa chạy hai bước đã bị Doanh Vô Kỵ ngăn trở đường đi.

Doanh Vô Kỵ ha hả một tiếng: “Ngại quá, ông mày giúp người thân không dựa vào lý lẽ”.

Sau đó bay người đến.

Giam giữ!

Lúc này tinh khí thần của hắn đều bước vào cảnh giới tầng 11, thực sự cao hơn Cơ Túc quá nhiều nên có thể thoải mái trói buộc hắn.

Cơ Túc toàn thân bị giam cầm, thế nào cũng không thể tránh thoát, nhất thời kinh hãi vô cùng: “Ngươi ngươi ngươi……”

Doanh Vô Kỵ vỗ vỗ mặt hắn: "Ngươi đánh Ngô Đan 6 chưởng, không có một chiêu nào lưu thủ, ta cũng đánh lại ngươi 6 chưởng rồi thả ngươi đi!"

Cơ Túc còn muốn nói cái gì: "Doanh Vô Kỵ con mẹ nhà ngươi……

Bành!

Một quyền rơi xuống.

"Hự……"

Cơ Túc người co quắp như tôm khô, cuộn tròn trên mặt đất thống khổ lăn lộn.

Doanh Vô Kỵ không có chút thương hại nào, lại là một chưởng hạ xuống, hắn khống chế chân khí không đánh chết người, nhưng tuyệt đối có thể làm cho Cơ Túc cảm giác được cái gì gọi là thống khổ.

Mặc kệ chuyện này ai chiếm lý, hắn cũng phải trút giận, con hàng này lúc đối phó với Thư cục Thượng Mặc một chút cũng không nương tay.

Bành!

Ba!

……

Tiếng vỗ tay không dứt bên tai, mỗi một quyền hạ xuống, Cơ Túc lại rống lên.

Lại một quyền vung lên, lại bị một bàn tay ngăn lại.

Lý Thải Đàm hơi cúi người xuống, ý cười dịu dàng nói: "Công tử Vô Kỵ, đã đánh xong 6 chưởng rồi, ngươi có thể dừng tay!"

"A? Đánh xong rồi à? Vừa nãy quên đếm!"

Doanh Vô Kỵ vỗ vỗ tay đứng lên, cởi bỏ giam cầm trên người Cơ Túc, đá mông hắn một cước: "Ta đánh xong rồi, ngươi có thể cút!"

Cơ Túc nằm trên mặt đất rên rỉ, hiển nhiên không còn khí lực rời đi.

Lý Thải Đàm lắc đầu, cúi người nâng hắn dậy, đưa tay che sau lưng hắn, nhanh chóng độ vào một cỗ chân khí, nhẹ nhàng đem liệt diễm chân khí hỗn loạn trong cơ thể hắn tất cả đều chấn tán, sau đó dẫn dắt chậm rãi vận hành.

Cơ Túc lúc này mới bình tĩnh lại, kiêng kỵ nhìn Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ đề phòng nhìn Lý Thải Đàm một cái, dễ dàng lấy được quyền chủ đạo chân khí trong cơ thể người khác như thế, công pháp của cô ta thật sự có chút quỷ dị.

Hơn nữa xem ra, chỉ sợ đã sớm đột phá Cảnh giới Thai Thuế, hơn nữa phẩm cấp Linh Thai cũng không thấp.

Xem ra phán đoán của mình không sai, may mắn vừa rồi không ra tay với cô ta.

Nhưng một nữ tử có tiền có nhan có bối cảnh, tu vi cao, thủ đoạn kỳ quỷ như thế, vì sao phải đùa bỡn tình cảm của Ngô Đan chứ?

Cơ Túc hoảng sợ nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, vừa bình tĩnh lại liền vội vàng nói: "Thải Đàm, ta còn có việc, cáo từ trước!"

Công tử Túc cần gì phải vội vã rời đi như vậy?

Lý Thải Đàm lại ngăn cản hắn, lại như cười như không nhìn lướt qua hai người Doanh Vô Kỵ cùng Cơ Túc: "Ta cùng ba vị công tử, hẳn là gây ra một ít hiểu lầm. Chúng ta cùng ở Giáng Thành, nếu không cởi bỏ hiểu lầm, e là có chút không

đẹp. Không bằng hôm nay tiểu nữ tử làm chủ, chúng ta đem sự tình nói ra như thế nào?

"Hiểu lầm?"

Doanh Vô Kỵ liếc mắt nhìn Ngô Đan, hắn từ vừa rồi rơi xuống nước đến bây giờ một câu cũng không nói, cả người giống như mất hồn.

Liền hướng Lý Thải Đàm khoát tay áo: "Chúng ta không hiểu lầm với cái đồ giống như nhà xí công cộng như cô"

"Ngươi!"

Nụ cười của Lý Thải Đàm nhất thời cứng đờ trên mặt, sát ý trong ánh mắt chợt lóe lên, rồi lại rất nhanh thay đổi một bộ dáng tươi cười: "Công tử Vô Kỵ thật biết nói đùa, bất quá có vài lời vẫn là nói rõ thì tốt hơn, để tránh thương tổn đến người không nên thương tổn".

Tuy rằng điều chỉnh rất nhanh, nhưng tâm tình vẫn trong nháy mắt tăng vọt một đoạn!

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được kỹ pháp phàm cấp 《 Hỗn Nguyên Chân Khí 》.

Doanh Vô Kỵ nheo mắt, quả nhiên! Chân tướng mới là khoái đao, mặc dù ngươi có giả bộ thế nào cũng không sao cả, phá tuyến phòng thủ chính là phá tuyến phòng thủ.

Bất quá…… Hỗn Nguyên chân khí, không phải là bí truyền của Âm Dương gia sao? Âm Dương gia đã ẩn thế nhiều năm, Lý Thải Đàm làm sao học được?

Hơn nữa đồ chơi trâu bò như vậy vì sao lại là phàm cấp?

Cũng may bỗng nhiên tràn vào lượng tin tức giải thích điểm này, Hỗn Nguyên chân khí ngay từ đầu tu luyện đích thật là phàm cấp, thuộc tính chân khí hoàn toàn không hề yếu.

Nhưng nó lại có thể dung hợp chân khí bản nguyên khác, mỗi khi dung hợp một loại sẽ mạnh hơn một phần, khi âm dương ngũ hành cân bằng viên mãn lần thứ nhất, sẽ tấn thăng đến Địa cấp.

Cái này ta quen nha!

Phần Quyết của Âm Dương Ngũ Hành bản!

Nếu là chân khí thu thập được trên thuộc tính của bản thân thì liền đi tới cực hạn, thậm chí có thể sờ đến được biên giới Thiên cấp.

Mặt khác bản mệnh chân khí của các vương tộc, thường đã mang theo đế vương chi khí, nếu đế vương chi khí cũng có thể đạt tới hòa nhập viên mãn, thậm chí có thể tấn cấp Thiên cấp công pháp.

Khó trách hệ thống lần này không bạo kích, hóa ra thứ này tự mang cơ chế thăng cấp.

Chờ đã! Khí tức đế vương?

Chương 123: Tiễn khách Chương 123: Tiễn khách

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ lần nữa nhìn về phía Lý Thải Đàm, bỗng nhiên hiểu được mục đích nàng tiếp cận Ngô Đan, hóa ra vị đại tỷ này là một người yêu thích sưu tập tem?

Hắn có chút chán ghét, vỗ vỗ Ngô Đan bả vai: "Đan, ngươi có muốn nghe nàng giải thích hay không?"

Tuy nói trước kia Ngô Đan cũng rất phong lưu, nhưng lần này là thật lòng, ít nhất những hoa đăng này tốn không ít tâm huyết.

Hơn nữa lúc trên đường tới, Ngô Đan ở trên xe ngựa nói rất nhiều chi tiết hai người ở chung, cái vẻ mặt đó căn bản không

có cách nào nói dối, hắn thậm chí còn thề về sau không bao giờ đi Lầu Xanh nữa.

Ngô Đan rốt cục ngẩng đầu lên: "Nói đi!"

Lý Thải Đàm thở phào nhẹ nhõm, liền gọi tới mấy thị nữ dọn xong tiệc rượu, tiếp đón ba người cùng nhau ngồi xuống, tự mình rót đầy rượu cho bọn họ, mới cười nói: "Chư vị chớ trách, ta trời sinh tính tản mạn không bị gò bó, 16 tuổi liền mất cái gọi là trinh tiết, phá hỏng hôn sự gia tộc sắp xếp, sau đó liền bị đuổi ra Lý phủ."

Nhiều năm nay, ta chưa từng có ý nghĩ kết hôn, có rượu thì say, không rượu thì tìm rượu ủ. Không ngờ lại làm tổn thương tình cảm của Công Tử Đan, ta đây liền tự phạt ba chén, kính xin Công Tử Đan thứ lỗi!"

Dứt lời liền bưng chén rượu lên, tự rót tự uống cạn ba chén.

Doanh Vô Kỵ nheo mắt, Lý Thải Đàm này rõ ràng chính là trộm được chân khí bản nguyên của Ngô Đan, còn giả bộ tiêu sái cái gì?

Những lời này chợt nghe không có tật xấu gì, nhưng cẩn thận ngẫm lại tất cả đều là sơ hở, Lý gia mấy trăm năm qua sắp xếp thông gia không đến 100 cũng có 80, không có khả năng mỗi người đều giữ được trinh tiết, thậm chí có không ít hỏng hôn sự, trực tiếp bị gia tộc trượng phu giết chết.

Như Lý Thải Đàm loại này ngoại trừ bị đuổi ra bên ngoài không chịu bất kỳ trừng phạt, cũng chỉ có một người như vậy, huống chi còn được ở biệt viện.

Nhưng hiện tại rõ ràng không có khả năng hiểu rõ vấn đề này……

Sau lưng mình mặc dù có Lê quốc vương thất phái tới cao thủ bảo hộ, nhưng loại tình huống này, rõ ràng cũng sẽ không ra tay giúp mình.

Mấu chốt của chuyện này, vẫn là thái độ của Ngô Đan.

Ngô Đan nắm chặt nắm đấm, âm thanh khàn khàn nói: "Nhưng lúc chúng ta ở bên nhau, nàng không nói như vậy!"

Lý Thải Đàm cười khoát tay áo: "Lời nói trên giường, bất quá là vì cả hai vui vẻ mà thôi, sao có thể cho là thật được?"

Nhưng……

"Công tử Đan cũng là khách quen của Lầu Xanh, hẳn là có thể hiểu được chứ?"

"……"

Ngô Đan nhất thời bị nghẹn nói không ra lời, lại nhìn chằm chằm Lý Thải Đàm một hồi, cuối cùng cúi đầu xuống.

Lý Thải Đàm cười giơ lên chén rượu: "Công tử Đan, tiểu nữ tử ở đây bồi tội, xin thứ lỗi!"

Ngô Đan giãy dụa một hồi lâu, cuối cùng vẫn cầm lấy chén rượu, không chạm cốc với nàng liền uống một hơi cạn sạch, sau đó quay đầu rời đi.

Lý Thải Đàm ở phía sau hô một tiếng: "Nếu ngươi nhớ ta, vẫn là có thể tới tìm ta, chỉ cần đừng trèo tường là được!"

Thân thể Ngô Đan cứng đờ, bước chân nhanh hơn.

Cơ Túc xì một tiếng: "Thật coi mình là tiểu nhân ngây thơ…… Doanh Vô Kỵ, ngươi muốn làm gì?"

Hắn thấy Doanh Vô Kỵ động một chút, hắn theo phản xạ có điều kiện lui về phía sau vài bước, sợ Doanh Vô Kỵ lại thi triển pháp thuật quỷ dị kia.

Doanh Vô Kỵ liếc hắn một cái, sau đó đứng lên, lại liếc xéo Lý Thải Đàm: "Cho dù đùa bỡn thân thể nam nhân hay là tình cảm, cô nương đều là một tay già đời !"

Lý Thải Đàm lần này không tức giận, ngược lại là cười cười: "Công tử Vô Kỵ muốn hay không cũng thử xem, không hại thân nha!"

"Không cần, sợ nhiễm bệnh, cáo từ!"

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo, trực tiếp đuổi theo Ngô Đan.

Trong sân rốt cục yên tĩnh lại.

Mẹ nó! Hai cái họa tinh này rốt cục đi rồi.

Cơ Túc xoa xoa vết bầm tím trên người, nhớ tới cảnh tượng vừa rồi bị Doanh Vô Kỵ đánh, trong lòng càng nổi giận, đối với thực lực cũng càng khát vọng.

Hắn quay đầu, nhìn về phía Lý Thải Đàm: "Chúng ta tiếp tục?"

Lý Thải Đàm lườm hắn một cái: "Đã như vậy rồi, ngươi còn có hứng thú?

"Không có hứng thú, cũng có thể vun vén!"

"Không cần!"

"Tại sao?"

Cai sắc giới nửa ngày, ngày mai ngươi lại đến tìm ta.

Nàng lười biếng duỗi eo, trực tiếp đứng dậy rời đi: "Tiểu Hồng, tiễn khách!"

Cơ Túc: "……"

Cai nửa ngày, có thật là con mẹ nó nửa ngày không?

Nhưng nửa ngày…… Ngươi làm sao nhịn được a!

……

Lên xe ngựa trở về Thư cục Thượng Mặc.

Doanh Vô Kỵ nhìn Ngô Đan không nói một lời không khỏi có chút đau diều, lên tiếng an ủi: "Đan a! ngươi không cần phải vì loại nữ nhân thích hái hoa ngắt liễu này …"

Ngô Đan bỗng nhiên mở miệng: "Không cần phải nói, đệ cũng thế!"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Đây chính là câu chuyện như kiểu đưa khách chơi gái lên phường dạy dỗ lần sau đừng chơi gái nữa. Nói đến nước này, thật đúng là có chút không biết an ủi như thế nào.

Ngô Đan nhìn ra ngoài cửa sổ, cười khổ một tiếng: "Ô Kê ca, đệ ngu ngốc thật sự! Đệ tưởng rằng gặp được Chân Mệnh Thiên Nữ, nhưng với bộ dạng gấu trúc này, đệ dựa vào cái gì có thể gặp được Chân Mệnh Thiên Nữ ? Đệ chính là một đống bùn nhão đỡ không nổi tường".

"Đệ đừng nói như vậy!"

"Huynh không cần khuyên đệ, đệ tự biết mình! Cũng sắp 20 rồi, ăn nhiều tài nguyên như vậy nhưng ngay cả tầng 11 cũng không đạt được! Mẫu quốc nguy nan, đệ lại chỉ có thể ở nước khác ăn uống chờ chết! Ngoại trừ biết chút nghề mộc, đệ không biết cái gì! Dựa vào cái gì để con gái người ta coi trọng đệ? Con mẹ nó, đệ còn không bằng một đống phân".

"Con mẹ nó, đệ tỉnh táo một chút đi!"

Doanh Vô Kỵ thụi vào bụng hắn một cái.

Ngô Đan rốt cục không mắng mình nữa, ôm đầu khóc rống lên.

Chương 124: Người không cảm xúc Chương 124: Người không cảm xúc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chờ hắn khóc mệt mỏi, Doanh Vô Kỵ mới vỗ vỗ bả vai hắn: "Đệ cũng chưa nát, cũng chỉ là bình thường mà thôi! ai quy định người trẻ tuổi không đến 20 tuổi nhất định phải có thiên phú dị bẩm? ai quy định một công tử nước yếu nhất định phải cứu vãn cơn sóng dữ? Con gái nhà khác chướng mắt đệ cố nhiên không phải lỗi của các nàng, nhưng đây là lỗi của đệ sao?"

Ngô Đan ngẩn ra một chút: "Ô Kê ca, cách mà huynh an ủi rất khác biệt. Đệ còn tưởng rằng huynh sẽ nói đệ chưa phải là đồ bỏ đi, chỉ là chưa khai thác hết tiềm lực của mình, các nàng chướng mắt đệ là các nàng mắt mù…"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Ta con mẹ nó không thể vì an ủi đệ mà ngay cả nhân phẩm của mình cũng không cần !"

Ngô Đan: "……'

Tuy rằng an ủi kiểu này có chút quỷ dị, nhưng thần kỳ là chính hắn tự nhiên nghe lọt tai.

Hắn xoa xoa ngực, thở dài nói: "Hôm nay nhờ có huynh, ngày mai đệ mời huynh uống rượu!

Này!

Doanh Vô Kỵ còn muốn ngăn cản cùng hắn tán gẫu vài câu, nhưng Ngô Đan đã nhảy xuống xe ngựa, hắn chỉ có thể lắc đầu, hi vọng huynh đệ mình thật có thể suy nghĩ cẩn thận.

Dù sao thiên phú tu luyện, cái đồ chơi này, ngoại trừ thiên tài địa bảo cùng những thứ hỗ trợ nghịch thiên ra, không có bất kỳ vật gì có thể thay đổi, bằng không chính mình làm con trai độc nhất của Càn Vương nhiều năm như vậy, cũng không cần trải qua áp lực như vậy.

Hy vọng Ngô Đan cũng có thể tự bằng lòng với bản thân giống như kiếp trước của mình vậy.

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, mặc cho xe ngựa đi về phía Thư cục Thượng Mặc.

Nhưng chưa từng nghĩ, xe ngựa vừa đi không lâu liền dừng lại.

Chuyện gì xảy ra?

Doanh Vô Kỵ thò đầu ra thùng xe, lại phát hiện phu xe đã ngất.

Mà chung quanh xe ngựa, đã vây đầy hơn 10 người áo đen, hai người cầm đầu tuy rằng che mặt, nhưng thân hình lại tương đối quen thuộc.

Tuân Chí Doãn?

Công Tôn Lệ?

Biến cố thình lình xảy ra, làm cho Doanh Vô Kỵ tim đập thình thịch.

Hắn nhìn bốn phía một cái, phát hiện xe ngựa vừa vặn dừng ở một mảnh đất hoang nội thành, nơi này vốn cũng rất náo nhiệt, nhưng bởi vì giếng nước ô nhiễm, dẫn đến phương viên trong vòng hai dặm đều dọn đi, là nơi hoang vu hiếm có tại Giáng Thành, là nơi rất thích hợp để giải quyết ân oán giang hồ.

Những người này e là có chuẩn bị mà đến, chẳng lẽ là thấy Doanh Việt không có áp dụng biện pháp cứng rắn với mình, lo lắng mình dựa vào việc làm ăn lật ngược tình thế, cố ý tới đây giải quyết chướng ngại cho Doanh Vô Khuyết?

Có chút không ổn, bị nhiều người vây như vậy, e là gặp nguy hiểm!

Không đúng!

Doanh Vô Kỵ cảm giác giống như có điểm nào đó tương đối kỳ quái, nhưng trong lúc nhất thời lại không biết là chỗ nào không đúng.

Bất quá rất nhanh, hắn liền phát hiện ra vấn đề.

Trên đầu những người này tự nhiên không có cảm xúc!

Ảo cảnh!

Thế giới này làm sao có thể có người không có cảm xúc chứ? Mình nhìn thấy đứa bé nhà Lý tướng quân ngay sát vách, mới năm tuổi trên đầu đã có cảm xúc!

Chỉ trong nháy mắt, trong đầu Doanh Vô Kỵ liền toát ra rất nhiều vấn đề, mình trúng ảo cảnh lúc nào, người bố trí ảo cảnh là ai, mình phải phá vỡ ảo cảnh như thế nào?

Ảo cảnh tất là pháp thuật, nhưng bị chính thống coi là kỳ kỹ dâm xảo, trong 10 môn gia chỉ có đạo gia, âm dương gia cùng tiểu thuyết gia có ảo thuật trong hệ thống pháp thuật. Ngoài ra, các học phái nhỏ như họa sĩ, nhạc sư cũng sẽ có.

Về phần thời gian trúng ảo cảnh, cùng người bố trí ảo cảnh……

Chính mình bình thường cũng không chạy lung tung, liền hôm nay đi một chuyến đến Biệt viện Lý gia, cái này con mẹ nó rõ ràng có chút quá đáng, khiến cho hắn đều có chút không thể tin được.

Vẫn là ngẫm lại làm sao phá vỡ ảo cảnh đi, thứ này Doanh Vô Kỵ chưa từng tiếp xúc qua, thật có chút khó giải quyết.

Nhưng hắn lại nghĩ lại, tại sao ta phải phá vỡ ảo cảnh?

Hắn mặc dù chưa từng gặp qua cao thủ âm thầm bảo vệ mình, nhưng hắn 100% xác định có cao thủ này tồn tại, nhất là sau khi có đề tài khoa cử.

Nếu chính mình gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, cao thủ này nhất định sẽ xuất thủ, đã như vậy chính mình không ngại nhìn xem người đứng phía sau bức màn này rốt cục muốn làm gì.

Doanh Vô Kỵ hạ quyết tâm, cảm giác kinh hoảng trong lòng nhất thời tiêu tán rất nhiều, liền trực tiếp nhảy xuống xe ngựa, hướng đám người áo đen tức giận nói: "Các ngươi rốt cục muốn làm gì, một đám loạn thần tặc tử muốn mưu hại công tử nhà mình hay sao?"

Âm thanh của hắn rất lớn, lại có loại mùi vị ngoài mạnh trong yếu.

Công Tôn Lệ tiến lên một bước, âm thanh lạnh như băng: "Phụng mệnh vương, trảm công tử loạn pháp!"

Nếu phụ vương ta muốn phạt ta, đã sớm phạt tại chỗ ở sứ quán, làm sao làm những hoạt động cẩu thả này? Một đám cẩu vật, có phải là Doanh Vô Kỵ phái chúng mày đến không, chúng mày biết sẽ gây ra hậu quả gì không?"

Ai à!

Tuân Chí Doãn giả vờ than một tiếng: "Công tử, sao đến bây giờ ngươi vẫn còn tự an ủi mình? Nếu thật sự chém ngươi tại chỗ, mẫu tộc ngươi bên kia ăn nói như thế nào? Bệ hạ hùng tài đại lược, làm sao có thể cho phép hậu viện bốc lửa? Cũng giống như công tử ngươi đã đến bước đường cùng rồi, thật sự làm cho bệ hạ rất đau đầu!'

"Ta vì Đại Càn kiếm nhiều tiền như vậy, tại sao khiến ông ta phải đau đầu?"

Hắn tức giận đến nước miếng bay loạn, con ngươi cũng đã vằn lên tơ máu, phảng phất đã bị lời nói của hai người này trêu chọc đến tâm tình.

Tuân Chí Doãn nở nụ cười: “Công tử ngươi như thế nào đến bây giờ đều không rõ, đối với Đại Càn mà nói, một công tử biết kiếm tiền cũng không phải là một công tử tốt!”

Vậy cái gì mới là công tử tốt?

“Tất nhiên là khiến cho toàn bộ Đại Càn bền chắc như thép mới là công tử được trầm trồ khen ngợi!”

Chương 125: Ảo cảnh Chương 125: Ảo cảnh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Âm thanh Tuân Chí Doãn càng đắc ý: “Nếu ngươi có thể nhận mệnh, cần cù chăm chỉ làm việc cho Đại Càn, bệ hạ vẫn rất vui lòng đón ngươi về hưởng thụ niềm vui gia đình. Đáng tiếc ngươi dã tâm không chết, lại mưu toan cùng công tử Vô Khuyết tranh giành vị trí thái tử, một khi nội bộ đấu đá tất là tai họa lớn. Chỉ e rằng ngươi lặng lẽ biến mất mới không phụ lòng mẫu quốc!”

Thối lắm!

Doanh Vô Kỵ cảm giác phảng phất có một ngọn lửa chạy tán loạn trong lòng mình, hắn rất rõ ràng, cỗ cảm xúc này cũng không phải bắt nguồn từ chính mình, chỉ e là do người điều khiển ảo cảnh làm.

Bất quá cái này cũng làm cho trạng thái của hắn bộc phát nhập diễn, chỉ vào hai người chửi ầm lên: “Có cái rắm!! phụ vương không thể có ý định giết ta! đều là đám loạn thần tặc tử các ngươi bịa ra phá hư đạo tâm của ta…”

Hắn chỉ cảm thấy bả vai đau nhức, nghiễm nhiên đã bị một mũi tên xuyên thủng.

Loại cảm giác đau đớn này tương đối chân thật, thậm chí có thể sờ đến máu dính trên vai.

Công Tôn Lệ cũng từ trong ngực móc ra một quyển Đại Càn Luật, trên bìa ba chữ to nghiễm nhiên toát ra kim quang: "Mời công tử chịu chết, giam cầm, lôi phạt!"

Lồng giam màu vàng nhanh chóng ngưng tụ, mà bầu trời đêm sáng sủa trống rỗng sinh ra một đám mây đen, nổi lên lôi điện khiếp người.

Doanh Vô Kỵ khuôn mặt hoảng hốt, nhanh chóng rút đoản kiếm ra, bổ tới lồng giam.

Một chiêu băng chi chân giải, không phá vỡ băng.

Âm thanh Công Tôn Lệ nghiêm nghị: "Công tử, đây là cấm chế của Pháp gia, ngươi không phá được đâu"!

Doanh Vô Kỵ: "……"

Ngay từ đầu hắn còn tưởng rằng người thi triển ảo thuật đã thâm nhập vào sứ quán, hiện tại xem ra phỏng chừng chỉ là từ mặt ngoài suy đoán một ít chuyện đã xảy ra trong sứ quán, bằng không không có khả năng không biết mình có thể phá giam cầm.

Mà lúc này, lôi phạt đã bổ xuống.

Ngay lúc lôi điện muốn bổ xuống người Doanh Vô Kỵ, một đạo bóng đen đột nhiên thoát ra, chắn ở trước người Doanh Vô Kỵ.

Người tới mặc phi ngư phục, cứng rắn đỡ một chiêu lôi pháp, nhưng vẫn lù lù bất động, xoay người nói: "Công tử Vô Kỵ, ta là cận vệ Lê Vương, những người này ta giúp ngươi ngăn trở, ngươi mau… Ai?

Chỉ thấy Doanh Vô Kỵ nhanh chân chạy như điên, một chút cũng không có lưu luyến.

Người mặc đồ đen Càn Quốc đều nóng nảy: "Mau đuổi theo, mau đuổi theo!"

Cận vệ Lê vương tức giận nói: "Này! tặc tử các ngươi, đừng hòng giá họa cho Đại Lê chúng ta!"

Một mình hắn thề phải bảo vệ Doanh Vô Kỵ chạy trốn, nhưng người Càn Quốc phái ra mấy cao thủ quấn lấy hắn, những người còn lại đều đuổi theo Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ rất nhanh bị đám người kia đuổi kịp và vây lấy, cũng may những người này thực lực không mạnh, cũng không có đủ khả năng trong chốc lát tất sát hắn. Nhưng dù vậy, Doanh Vô Kỵ cũng bị dính không ít đao kiếm, toàn thân máu tươi đầm đìa.

"Công tử, mời chịu chết!"

Sát khí lạnh lẽo làm cho Doanh Vô Kỵ toát mồ hôi lạnh, xoay người nhìn, một thanh trường đao bổ về phái trán mình, nghiễm nhiên đã không thể tránh kịp.

Trong ranh giới sinh tử, một âm thanh quen thuộc vang lên.

"Công tử!"

Tiểu nha đầu Bạch Chỉ không biết từ đâu chui ra, dám xuất kiếm giúp hắn đỡ một đao này, sau đó gắt gao che trước người hắn.

Doanh Vô Kỵ kinh hãi: "Em không phải bế quan sao? Làm sao có thể……"

Bạch Chỉ mím môi: "Không biết tại sao, vừa rồi bỗng nhiên cảm giác công tử gặp nguy hiểm, liền tới cứu công tử, công tử em ngăn bọn chúng lại, công tử chạy mau!"

Uh!

Doanh Vô Kỵ lần nữa chạy trốn, lần này phần lớn người áo đen bị Bạch Chỉ giữ lại, chỉ có một số ít có thể tiếp tục đuổi theo.

Lần này Doanh Vô Kỵ tung hoành, giết toàn bộ những tên truy đuổi hắn, nhưng hắn đã hao hết chân khí, chỉ có thể chạy trốn xuống dưới một cái cầu, sau đó nặng nề ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, hắn mở mắt ra, phát hiện Bạch Chỉ đang dựa vào vai mình, người đầy vết thương.

Tiểu nha đầu thấy hắn tỉnh lại, trên khuôn mặt tái nhợt mang theo một tia vui sướng: "Công tử, công tử rốt cục tỉnh rồi, khụ khụ khụ…"

Nàng che miệng, ho ra một ngụm máu đen lớn.

Doanh Vô Kỵ cả kinh nói: "Em trúng độc?"

Bạch Chỉ cười thảm một tiếng: "E là đã không được, em thật sự, thật sự không muốn rời khỏi công tử.

"Em đừng nhúc nhích, ta cho em……

Công tử nghe em nói!

Bạch Chỉ ngắt lời hắn, ôn hòa yếu ớt nói: "Em lần này chỉ sợ không cứu được nữa, trước khi chết công tử ngươi có thể thỏa mãn một nguyện vọng của em hay không?"

Doanh Vô Kỵ vội vàng nói: "Nguyện vọng gì?'

Ánh mắt Bạch Chỉ có chút né tránh: "Em hầu hạ công tử nhiều năm, nhưng công tử vẫn không làm gì em, có thể hay không, có thể hay không…"

Doanh Vô Kỵ nhìn thang cảm xúc trên trán nàng: "Cho nên Lý Thải Đàm, ngươi vì lừa gạt súng của ta, nên đã bày ra màn kịnh lớn như vậy?"

Nữ tử trước mắt nghẹn một cái, dung mạo cũng biến đổi thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Lý Thải Đàm vẻ mặt vừa khiếp sợ vừa hoang mang: "Ngươi là như thế nào nhìn thấu ảo cảnh của ta?"

~~~~~~

Cầu vẫn là cái cầu kia.

Nhưng vết thương trên người Doanh Vô Kỵ đã biến mất không thấy nữa, cái loại cảm giác lửa giận tràn đầy trong lồng ngực này cũng đã sớm không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Lý Thải Đàm kinh nghi bất định nhìn Doanh Vô Kỵ: "Ngươi làm sao biết là ta?

Doanh Vô Kỵ đứng lên, xì một tiếng: "Ngửi ra, một cỗ mùi nhà xí!"

Lý Thải Đàm: "???"

Cảm xúc lại tăng vọt, bất quá lần này chỉ tăng không tới 80, cũng rất nhanh rơi xuống.

Doanh Vô Kỵ tò mò nhìn nàng ta một cái, người này chính mình chơi đùa như vậy, hết lần này tới lần khác lại cực kỳ để ý người khác gọi nàng là nhà xí, đây không phải là kỹ nữ còn đòi lập đền thờ trinh tiết sao? Cũng kỳ quái……

Chương 126: Trồng ma chủng Chương 126: Trồng ma chủng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn hừ lạnh một tiếng: "Xem nội dung trong ảo cảnh, ngươi hẳn là hiểu rất rõ tình cảnh của ta, cho nên ngươi hẳn là cũng rõ ràng, dùng ảo cảnh đưa ta vào trong nguy hiểm đại biểu cho cái gì. Bên cạnh ta có người của vương thất phái tới bảo vệ, ngươi không sợ chết sao?"

"Đương nhiên không sợ!"

Lý Thải Đàm cười khanh khách: "Bởi vì người nọ biết ta không muốn giết ngươi, chỉ muốn ngủ với ngươi, bằng không hắn đã sớm ra tay".
~~~~~~

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật: "Ngươi thật đúng là dơ bẩn lại hạ tiện!

Lý Thải Đàm lúc này không tức giận như vậy nữa, ngược lại liếm môi cười cười: "Công tử, ngươi chiều theo tâm nguyện của ta đi! ta nghe ngay tùy tùng của ngươi nói là ngươi có thiên phú dị bẩm, ta đã sớm muốn nếm thử, ngươi không cần lo lắng Ngô Đan biết, ta sẽ không nói cho hắn biết.."

"Cút ngay! Buồn nôn!"

Doanh Vô Kỵ một cước đạp qua.

Lý Thải Đàm cũng không nghĩ tới hắn đạp dứt khoát như vậy, bất ngờ không kịp đề phòng trực tiếp bị đạp bay ra sông.

Nàng ta tê dại, tuy rằng cú đạp không đau, nhưng toàn thân ướt sũng, nào còn có một chút không khí mập mờ?

Doanh Vô Kỵ! Ngươi có phải bị liệt cái đó không mà dâng đến tận miệng còn không ăn?

Bẩn!

Ngươi ở Lầu Xanh ba ngày ba đêm, ngươi chê ta bẩn?

"……"

Doanh Vô Kỵ nghẹn lời, thật đúng là không có cách nào phản bác, chỉ có thể nhổ một ngụm nước bọt: "Ông mày hiện tại tin tưởng vào tình yêu".

Lý Thải Đàm: "……"

Nàng còn muốn nói gì đó, nhưng Doanh Vô Kỵ đã đi xa.

Nước trong sông tuy rằng không tính là bẩn, nhưng cũng có rất nhiều rong rêu bùn nhão, làm cho nàng hết sức căm tức.

Nhưng khuôn mặt giận dữ dừng lại trên mặt nàng trong chốc lát, sau đó lộ ra một tia ý cười giảo hoạt.

Nàng xoay người lên bờ, cổ động chân khí nóng rực, trong nháy mắt liền đem một bộ quần áo hấp khô.

Chậc! Liệt Hỏa chân khí của Cơ gia dùng thật tốt. Chính là Doanh Vô Kỵ này thật đúng là khó đối phó, bằng không thuận tay thu một phần chân khí bổn nguyên của Doanh gia, vậy thì càng kiếm lời……

Nàng lắc đầu, theo đường sông bò lên, lên xe ngựa nhà mình.

Phu xe là một người trung niên vẻ mặt chất phác, chờ sau khi nàng lên xe, thấp giọng hỏi: "Thành công chưa?"

Lúc hắn nói chuyện ngoại trừ môi ra, không có bất kỳ khối cơ bắp nào trên mặt nào nhúc nhích, thoạt nhìn vạn phần quỷ dị.

Lý Thải Đàm túm lấy đám cỏ dại ở sông bám trên tóc vuốt xuống, đắc ý cười nói: "Đương nhiên thành!"

Phu xe lại hỏi: "Sẽ không để lại sơ hở chứ?"

"Yên tâm!"

Lý Thải Đàm không kiên nhẫn khoát tay áo: "Cho dù bị phát hiện, cũng là ta dụ dỗ hắn ngủ, dùng huyễn thuật dụ dỗ người khác ngủ rất bình thường? thật sự không được, ta liền đem Hỗn Nguyên chân khí chuyển ra ngoài, dù sao cũng không phải bí mật gì."

Xa phu lại hỏi: "Ngươi xác định đã trồng ma chủng?"

Lý Thải Đàm có chút tức giận: "Ngươi có thể bớt lời đi được không? Toàn bộ Vi Nga phái ai có thể cam đoan ma chủng của mình nhất định trồng được, ta chỉ có thể nói ta nắm chắc 90%, chỉ cần hắn là Doanh Vô Kỵ, liền không có khả năng không động lòng đối với hoàn cảnh bên trong, bị Càn Vương coi như đứa con bị vứt bỏ chính là tử huyệt của hắn!

Yên tâm đi, đợi đến ngày Doanh Vô Khuyết được lập làm Thái tử, Doanh Vô Kỵ tất trở thành người trong giáo phái chúng ta!

Đến lúc đó đem hắn sắp xếp làm thủ hạ của ta, chân khí bổn nguyên Doanh gia sẽ là của ta!"

"Chỉ mong như thế!"

Nói xong câu đó, phu xe nhắm mắt lại, giống như ngủ, đầu bỗng nhiên gục xuống phía dưới, đột nhiên bừng tỉnh, tò mò nhìn về phía Lý Thải Đàm: "Tiểu thư, khi nào thì tiểu thư trở về?"

Tỉnh lại sau giấc ngủ ngắn ngủi, hắn thật giống như là biến thành một người khác.

Lý Thải Đàm bĩu môi: "Sao chạy nhanh như vậy?"

Người đánh xe tò mò: "Cái gì chạy nhanh như vậy?

Lý Thải Đàm khoát tay nói: "Không có gì, về nhà đi!

Phu xe gật đầu: "Vâng!"

……

Doanh Vô Kỵ lên đường lớn, hướng vị trí xe ngựa vừa rồi dừng lại chạy đến, trong lòng không ngừng hồi tưởng lại tình huống vừa rồi.

Không thể phủ nhận, huyễn thuật của Lý Thải Đàm rất mạnh, căn bản tìm không thấy bất kỳ dấu vết nào trên người.

Nếu không phải mình có thể nhìn thấy thang cảm xúc, cảm xúc bị quạt về phía sau, rất có thể không phát hiện được mình không phá được giam giữ, sau đó bị ả ta tùy ý đùa bỡn cảm xúc, cuối cùng bị ả trộm đi Doanh gia chân khí bổn nguyên.

Nhưng đi một vòng lớn như vậy, ả ta chỉ là muốn chân khí bổn nguyên?

Lấy Hỗn Nguyên chân khí làm điểm xuất phát, làm như vậy đích xác không có tật xấu gì, dù sao chính mình là con cháu Đại Càn vương thất, mặc kệ tu vi như thế nào, lây nhiễm khí đế vương khẳng định không ít, nếu là dung hợp đích xác rất có ích lợi.

Nhưng nếu ả thật sự mơ ước phần chân khí bản nguyên này như vậy, một tháng trước lúc mình ở Lầu Xanh, hắn là đã bị ả ta trộm, dù sao dung mạo của ả tương đối khá, mặc dù không được gọi là tuyệt mỹ, cũng xinh hơn nhiều so với hoa khôi bình thường.

Cho nên…… ả có phải còn có mục đích khác hay không?

Chờ đã!

Nội dung ảo cảnh, giống như tiếp nối kịch bản vài ngày trước tại bên trong Sứ quán Càn Quốc, nói như vậy là Sứ quán Càn Quốc bên trong có nội gián của bọn họ, hay là thông qua phương thức khác hỏi thăm ra được?

Trong lúc nhất thời, Doanh Vô Kỵ có chút nghĩ mãi mà không rõ.

Trong lúc suy tư, hắn đã chạy tới chỗ xe ngựa, xa phu hắn là bị người ta đánh ngất xỉu, bây giờ còn chưa tỉnh.

Hắn lắc đầu, chỉ có thể đưa phu xe vào trong xe, chuẩn bị tự mình đánh xe về nhà.

Không ngờ trong xe còn có một người khác.

Vu cô nương, sao cô lại ở đây?

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc, hắn làm sao cũng không nghĩ tới tự nhiên sẽ ở chỗ này nhìn thấy Vu Sương Tự.

Vu Sương Tự vẻ mặt có chút ngưng trọng: “Công tử, anh cùng Lý Thải Đàm nhanh như vậy liền kết thúc?”

Doanh Vô Kỵ: "???"

Hắn nhíu mày, trong nháy mắt hiểu được rất nhiều chuyện, sắc mặt cũng có chút khó coi: "Chuyện vừa xảy ra cô đều biết?"

"Biết!"

"Vậy Lý Thải Đàm đối với ta có ý đồ gì, cô cũng biết?"

"Biết!"

Nàng trả lời rất thành thật.

Chương 127: Liên quan đến Hồ khúc Chương 127: Liên quan đến Hồ khúc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng nàng càng thành thật, Doanh Vô Kỵ lại càng mất hứng: "Cô đã biết, tại sao không ngăn cản ả ta?"

Vu Sương Tự đáp: "Bởi vì ta đánh không lại cô ta, cô ta đã sớm đột phá Cảnh giới Thai Thuế, ít nhất cũng tam phẩm linh thai!"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Má nó

Như thế nào cảm giác tam phẩm linh thai không đáng giá tiền như vậy?

Bất quá nếu như giải thích như vậy, cũng có thể thông suốt.

Hắn hít sâu một hơi hỏi: "Cô một mực theo dõi Thải Đàm sao?"

Đúng! Ta đã theo dõi cô ta rất lâu rồi!

"Tại sao theo dõi cô ta?"

"Bởi vì ta hoài nghi cô ta là người của Vi Nga phái!"

“Vi Nga phái!”

Doanh Vô Kỵ trong lòng nhảy dựng, Vi Nga phái rốt cục muốn xuống tay với mình sao?

Chờ đã!

Hắn nhớ tới ngày đó Cơ Túc hạ tử thủ với mình, Cơ Túc lại vừa vặn cùng Lý Thải Đàm có loại quan hệ này, nếu nói Lý Thải Đàm là người Vi Nga phái, vậy hết thảy đều hợp tình hợp lý.

Nhưng một người Vi Nga phái, vì cái gì chỉ muốn ngủ với ta, không muốn giết ta?

Vu Sương Tự vẻ mặt ngưng trọng: “Công tử, xin người kể lại cho ta nghe, ngàn vạn lần không được sơ suất.

Được!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, liền đem tình huống vừa rồi một năm một mười nói ra.

Vu Sương Tự thần sắc càng ngày càng lạnh: “Người này thân mang Hỗn Nguyên chân khí, quả thực chính là lý do thoái thác hoàn mỹ, nhưng kỳ thật sát chiêu chân chính là nửa đoạn huyễn cảnh phía trước, Càn Vương coi anh là đứa con vứt bỏ chính là tử huyệt của anh. Công tử, e là anh đã bị gieo ma chủng rồi!”

Tử huyệt……

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật: “Không thể nào… Ngươi thật không có đạo đức! lấy ta để câu Vi Nga phái?”

“Công tử yên tâm, ngọc bội hộ thân ngày đó ta tặng anh còn đeo không?”

“Nói nhảm! Tình cảnh của ta nguy hiểm như vậy, chắc chắn là vẫn đeo”.

“Ma chủng khó dò, chỉ trong nháy mắt vừa mới bị gieo mới có thể bị ngoại giới cảm giác được, khối ngọc bội này liền có thể tạm thời ngăn cản ma chủng nửa canh giờ, chỉ cần trong vòng nửa canh giờ đem ngọc bội làm vỡ, liền có thể giải quyết hậu hoạn”.

“Hả?”

Vu Sương Tự thở dài một hơi, một mặt là có chút đáng thương Doanh Vô Kỵ, mặt khác là vẻ cực kỳ không cam lòng.

Doanh Vô Kỵ đảo tròng mắt: “Nếu không ta cho cô làm nhân chứng, báo cáo cho Phi Ngư Vệ về huyễn cảnh, hẳn là cũng có thể bắt ả ta !”

Vu Sương Tự cười khổ lắc đầu: “Không cần! Bắt một người không có bối cảnh còn dễ nhưng Lý Thải Đàm lại là con gái dòng chính Lý gia, không có đầy đủ chứng cớ ngươi căn bản không động được vào cô ta, chúng ta chỉ có thể theo dõi xem cô ta có lộ ra sơ hở hay không!”

Lần này thật đáng tiếc!

Doanh Vô Kỵ là thật sự có chút tiếc nuối, từ khi xuyên không tới bây giờ, hắn vẫn rất thiếu cảm giác an toàn, bất quá cũng may Lê Vương phái người tới người âm thầm bảo vệ, hơn một tháng này cho dù tuyến sự nghiệp rất trắc trở, an toàn tính mạng cũng không bị ảnh hưởng gì.

Lý Thải Đàm còn có thể không coi cao thủ kia ra gì, còn có cơ hội để gieo ma chủng cho mình, thậm chí còn có một cái có cái cớ hoàn mỹ để tẩy trắng, không thể không nói thủ đoạn này có chút cao siêu.

Nhưng loại thủ đoạn này, vẫn bị Vu Sương Tự nhìn ra.

Bất quá chuyện hôm nay, để Doanh Vô Kỵ cảm giác nguy cơ đối với mình càng lớn

Vu Sương Tự đem ngọc bội cất trở về trong ngực: “Tin tức nội Vi Nga phái nội bộ câu thông rất nhanh, trước khi bọn chúng bạo tạc ma chủng thất bại cũng sẽ không có người gieo ma chủng cho anh, ngọc bội này ta tạm thu hồi. Hôm nay vất vả, ta cáo từ trước!”

Chờ một chút!

Doanh Vô Kỵ ngăn nàng lại.

Vu Sương Tự lại ngồi trở về: “Còn nghi vấn gì nữa không?”

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: “Ngay từ đầu chuyện của Cơ Túc kia ta đã nói với cô rồi, lúc trước chúng ta đều nghi ngờ là Vi Nga phái gây nên, vừa rồi nói đến cũng cảm thấy Lý Thải Đàm rất đáng nghi ngờ, người này tựa hồ có năng lực kích động tâm tình.”

Bất quá nhìn từ kết quả, Lý Thải Đàm có vẻ như chỉ là muốn lấy chân nguyên của ta. Hơn nữa sau sự kiện ám sát liên quan đến Hồ Khúc…… Ta cảm giác bên trong Vi Nga phái cũng chia làm hai phái?”

Vu Sương Tự mấp máy miệng: “Thay vì nói Vi Nga phái là một giáo phái, chẳng bằng nói là một đám ma nhân. Tư tưởng của bọn họ khởi nguồn từ Dương Chu học phái, tư tưởng trung tâm chính là ‘Vi Nga quý kỷ, Toàn tính bảo chân’ (Mỗi người đều tự quý lấy bản thân mình, tự bảo toàn lấy tính mạng của mình), ở trong lòng bọn họ bản thân mình mới là trọng yếu nhất, làm sao có thể có cái gọi là ‘ Giáo lý thống nhất’?

Theo quan điểm của họ, giết ngươi cố nhiên có thể khơi mào chiến tranh, sinh ra một lượng lớn người phải chịu cảnh khổ nạn vì chiến tranh, cung cấp thời cơ lớn mạnh cho bọn họ, nhưng loại người điên này dù sao cũng chỉ là số ít. Sở dĩ làm

ra chuyện như vậy đối với anh, nhân tố thúc đẩy bên ngoài ngược lại lớn hơn một chút.

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: "Cô nói bọn họ chỉ là tay chân?"

Vu Sương Tự gật đầu: "Hẳn là như vậy, thân phận của anh quá vi diệu, thế lực có chủ ý với anh cũng không ít, Vi Nga phái vừa vặn là một thanh đao nhọn có thể che giấu thân phận, nắm ở chuôi đao có thể là bất kỳ người nào."

Chậc! Thì ra ta là một cái bánh thơm ngon như vậy!

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề, xoa xoa đầu tiếp tục nói: "Kỳ thật có một vấn đề khiến ta rất đau đầu, tình cảnh kịch biến của ta kỳ thật là từ khi Doanh Vô Khuyết xuất hiện mới bắt đầu, nhưng nếu tỉ mỉ nhớ lại thì những động tác của Vi Nga phái nhằm vào ta, kỳ thật bắt đầu trước khi Doanh Vô Khuyết xuất hiện".

"Ý của anh là, Doanh Vô Khuyết cùng Vi Nga phái có liên hệ?"

"Ừ! Nếu không thì là, Doanh Vô Khuyết trước khi xuất hiện, cũng đã bị người ta phát hiện".

Doanh Vô Kỵ theo bản năng nhìn thoáng qua về hướng Càn Quốc, mình sở dĩ lâm vào quẫn cảnh như thế, tuyệt đối không tách rời quan hệ với Doanh Vô Khuyết.

Chương 128: Trà xanh Chương 128: Trà xanh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trước khi Doanh Vô Khuyết xuất hiện, Càn Quốc rất thống nhất, không có dấu vết tranh giành bè phái.

Bởi vì Doanh Việt là con trai độc nhất, chỉ cần có thể đón Càn quốc về thì tất nhiên có thể đăng cơ, tất cả mọi người chỉ cần trung thành với quân vương là được, cũng không cần nịnh bợ tân quân tương lai.

Nhưng sau khi Doanh Vô Khuyết xuất hiện, nhất định sẽ chia phe, nhưng trên thực tế bọn họ chọn phe rất nhanh, ngoại trừ những người có lợi ích ràng buộc với mẫu tộc Doanh Vô Kỵ, tất cả người khác đều đứng về phe Doanh Vô Khuyết, nhưng vấn đề là… sức ảnh hưởng của mẫu tộc Doanh Vô Kỵ lại không nhỏ như vậy.

Sự rạn nứt của đất nước xuất hiện ngay lập tức.

Mà kẻ đầu têu Doanh Vô Khuyết, giống như là bỗng nhiên xuất hiện, dựa theo cách nói của mẫu phi hắn, bà ta mang thai hài tử của Doanh Việt khi Doanh Việt còn làm con tin ở Lê quốc, sau khi phát hiện mang thai liền mang theo tất cả tài sản ẩn cư núi rừng, Doanh Vô Khuyết từ nhỏ đến lớn đều theo cao nhân thế ngoại tu luyện, chưa từng tiếp xúc qua thế tục.

Nhưng bây giờ xem ra, thế lực của hai mẹ con bọn họ ở Càn quốc không chỉ như cá gặp nước, thậm chí còn dựa vào Vi Nga phái để thò bàn tay vào Lê quốc bên này.

Ngươi con mẹ nó gọi cái này là "Trà xanh"?

Ít nhất có thể xác định, mẹ con nhà này tâm cơ sâu, tuyệt đối không phải là nông dân ẩn cư nhiều năm, hơn nữa phía sau nhất định có thế lực đen tối chống lưng.

Bất quá… chuyện mình có thể nghĩ ra thì không có lý gì mà Càn vương Doanh Việt không nghĩ ra.

Ông ta biết rõ, nhưng vẫn mặc kệ Doanh Vô Khuyết như thế.

Đây rốt cục là bởi vì huyết mạch viễn cổ quá mạnh mẽ, đủ để cho ông ta bỏ qua những khuyết điểm này.

Hay là bản thân ông ta đã đạt được thỏa thuận nào đó với thế lực sau lưng Doanh Vô Khuyết?

Vu Sương Tự khó xử: "Cái này liên quan đến quốc chính, ta không am hiểu những thứ này cũng không quá muốn nhúng tay, chỉ có thể tận lực giúp anh bắt hung thủ!"

Doanh Vô Kỵ mỉm cười: "Vu cô nương chịu ra tay tương trợ, Doanh mỗ đã rất cảm kích".

"Đúng rồi!"

Vu Sương Tự đứng lên: "Đại sư huynh ta viết thư, nói rõ sẽ đến Giáng Thành, hắn nhờ ta mang thư cho anh, hẹn anh trưa mai gặp tại Túy Tiên lâu!"

Doanh Vô Kỵ sáng mắt lên: "Được! Ngày mai ta nhất định đến chỗ hẹn".

Sau khi tạm biệt Vu Sương Tự, Doanh Vô Kỵ liền đánh xe về Thư cục Thượng Mặc.

Đối với đại sư huynh này, nói thật…… hắn tương đối chờ mong.

Một mặt người này bắt được nhạc sư Hồ Khúc kia, rất có thể đã mò được một tia dấu vết.

Mặt khác, người này ở mức độ nào đó hẳn là có thể đại biểu cho ý chí của Dương Chu học phái, hắn vẫn luôn rất tò mò Vu Sương Tự vì sao phải giúp mình, ở trong Dương Chu học phái mình là nhân vật như thế nào.

Những vấn đề này, hẳn là ngày mai sẽ rõ ràng.

Lúc trở lại Thư cục Thượng Mặc đã là giờ tý, công nhân in ấn Mặc gia đã sớm nghỉ, phòng Hoa Triều cũng im ắng, tiểu nha đầu Bạch Chỉ còn đang bế quan.

Doanh Vô Kỵ tìm người nói chuyện cũng chẳng có ai, đành phải tắm rửa đi ngủ.

Một giấc này, trực tiếp ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao.

Sau khi tỉnh lại, theo thường lệ thị sát Thư cục một chút, chuyện làm ăn càng ngày càng tốt, tiểu nhị mượn từ ngành giấy cũng hòm hòm trở về, dù sao hiện tại ngành giấy miễn cưỡng thu chi cân bằng, toàn bộ dựa vào những tiểu nhị được mang đi cho mượn này kiếm tiền.

Kỳ quái chính là, trong cửa hàng tự nhiên không có bóng dáng Hoa Triều.

Doanh Vô Kỵ dứt khoát trực tiếp đến phòng Hoa Triều tìm: "Hoa Triều tỷ! hôm nay tỷ sao lại lười biếng thế, sổ sách cũng không làm!"

"Không, không có gì!"

Hoa Triều lau nước mắt trên mặt, vội vàng khép tờ giấy trước mặt lại.

Mới sáng sớm mà sao đã khóc đỏ cả mắt lên thế?

Doanh Vô Kỵ trong lòng thắt lại, nhanh chóng đi qua, phát hiện mắt Hoa Triều vẫn còn đỏ, tuy rằng đã lau nước mắt, nhưng cũng sớm loang ra khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, khuôn mặt dịu dàng càng động lòng người.

"Có chuyện gì thế?"

"Không có gì……"

"Bỏ tay ra cho đệ xem!"

Doanh Vô Kỵ chỉ chỉ cái bàn, giờ phút này tay của nàng đang gắt gao đè mấy quyển sách đang nửa mở ra.

Hoa Triều lắc đầu, nhưng dưới ánh mắt của hắn, do dự một chút vẫn nhấc tay ra.

Doanh Vô Kỵ cầm quyển sách lên, chỉ thấy một phong thiệp cưới lẳng lặng nằm ở phía trên, mà trên quyển sách thì vẽ một nữ nhân, nữ nhân tuy rằng mặc một thân vải thô áo gai,

dung mạo cũng hết sức kiều diễm động lòng người, nụ cười trên mặt thanh tịnh ôn hòa, tướng mạo có chút tương tự với Hoa Triều.

Cái này……

Hắn đại khái đã biết là tình huống gì, mở thiệp cưới ra nhìn một chút, phát hiện quả nhiên như thế.

Thiệp cưới này là La Yển tự tay viết, nói 25 tháng này, cũng chính là sau khi Bách gia thịnh hội kết thúc, sẽ tổ chức đại hôn ở tướng phủ, cưới Hoa Uyển Thu làm chính thê, đặc biệt mời Hoa Triều tham dự.

Điên rồi! Lão lưu manh này sao lại không biết xấu hổ như vậy?

Doanh Vô Kỵ chán ghét muốn ói, cảm giác lão già này giống như bị đầu đất, ngươi phụ lòng mẹ con người ta còn chưa tính, muốn lấy lại tình cảm cha con thì ngươi nghiêm túc sám hối không phải là được rồi sao, kết quả ngươi tìm một tiểu cô nương trẻ tuổi, cố ấn đầu nữ nhi để cho nàng thừa nhận đây là mẫu thân chuyển thế?

Lúc trước tuy rằng bị La Yển gây chuyện, nhưng Doanh Vô Kỵ đối với lão ta cũng không có quá nhiều ác cảm, dù sao lập trường bất đồng, hơn nữa Thừa tướng này đích xác làm ra không ít quốc sách lợi dân, ít nhất phương diện làm quan là đủ tư cách.

Nhưng hiện tại mới phát hiện tư đức của người này thật sự có chút một lời khó nói hết.

Đây đúng là tên đàn ông chuyên làm cho người ta mất hứng

Chương 129: Vị sư huynh thần bí Chương 129: Vị sư huynh thần bí

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn nhổ một ngụm: “La Minh, cái thằng nhãi con cũng thật kỳ cục, không muốn làm thương tổn tỷ nhưng lại còn đưa tin kích động tâm tình của tỷ. Lần sau thấy hắn đánh gãy chân của hắn, để cho hắn làm chó săn!”

Hoa Triều cũng không biết vì cái gì, mỗi lần nghe Doanh Vô Kỵ mắng thô tục, cảm xúc tiêu cực trong lòng đều sẽ giải tỏa không ít: “Lần này không phải La Minh đưa đến, phỏng chừng về sau hắn cũng sẽ không đến”

Coi như hắn thức thời!

Doanh Vô Kỵ cười cười, cầm một chồng bức tranh lên, phát hiện còn có rất nhiều bức vẽ chân dung của một người con gái.

Từ thiếu nữ mắt sáng, đến người mẹ hiền, bức nào cũng đều vô cùng sinh động.

Giấy có chút ố vàng, hẳn là đã lâu rồi.

Hắn không khỏi có chút tò mò: “Đây là tỷ vẽ?”

Hoa Triều lắc đầu: “Là La Yển vẽ, từ khi ta chuyển đến Giáng Thành, hàng năm đến ngày giỗ của mẫu thân, ông ta đều vẽ một bức sai người đưa tới.

Cái này……

Doanh Vô Kỵ cảm thấy kỳ cục, những bức tranh này đều rất có thần thái, chứng tỏ người vẽ phải dồn hết tình cảm vào mới vẽ được như thế. Nhưng hết lần này tới lần khác một người như vậy, lại làm ra chuyện ghê tởm như vậy, đây rốt cuộc là tình huống gì?

Hắn do dự một chút, vẫn là hỏi: “Vậy Hoa Triều tỷ, tỷ chuẩn bị làm gì?”

“Ta không đi!”

Hoa Triều trả lời như đinh đóng cột.

Uh!

Doanh Vô Kỵ gật đầu, trong lòng lại đang tính toán, làm thế nào mới có thể giải quyết lão lưu manh La Yển này, để mặc kệ lão ta ghê tởm cũng không phải cách.

Hắn đem bức họa thu lại, lại cùng Hoa Triều hàn huyên trong chốc lát, xác định tâm tình nàng ổn định mới rời đi.

Nhìn thời gian một chút, cũng sắp đến buổi trưa, liền đi bộ đến sứ quán Ngô quốc.

Ngô Đan cũng không có bởi vì Lý Thải Đàm mà tinh thần sa sút, tinh thần thoạt nhìn ngược lại rất tốt, sáng sớm đã đứng lên làm thợ mộc, nói là muốn làm một cái nỏ lớn thủ thành. Hắn không muốn trở thành tên vô công rồi nghề nên lập chí phát triển tại Công hội Mặc giả, ít nhất cũng phải leo lên đến tầng giữa, như vậy bất kể là đối với Ngô quốc hay là đối với chính hắn đều có lợi.

Doanh Vô Kỵ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cùng hắn tán gẫu vài câu, rồi không quấy rầy hắn nữa, cứ như vậy lẳng lặng nhìn hắn làm việc.

Kỳ thật trong khoảng thời gian này, hắn từ Địch Vân bên kia biết được không ít tình huống Mặc gia.

Hiện tại thành viên Công hội Mặc giả đại khái chia làm ba loại.

Một loại bôn tẩu làm quan ở địa phương triều đình các quốc gia, quảng bá lý tưởng của Mặc gia.

Một loại ở các nơi du lịch hành hiệp trượng nghĩa, chủ trương trảm gian trừ ác, nghề phụ hàng yêu phục ma, bất quá nghề phụ này vẫn phải cạnh tranh với gia đình đệ tử.

Còn có một loại chính là dốc lòng nghiên cứu các loại khí giới, một ít người có học vấn cao thâm dốc sức nghiên cứu quy tắc thế giới, nhận thức luận, logic học, toán học, hình học… đã hình thành hệ thống tương đối thành thục. Pháp thuật Mặc gia đổi mới nhiều lần, không ít đều là hấp thu dinh dưỡng từ những chỗ này.

Doanh Vô Kỵ cũng đang cân nhắc, đợi đến sau này mình ổn định, cũng có thể hướng tới phương diện này phát triển, dù sao kiếp trước học nhiều tri thức như vậy, không dùng cũng phí của trời, về sau nói không chừng phát minh ra cái gì đó, cái này con mẹ nó phong cách!

Chờ Văn hội kết thúc thì thử một chút.

Hắn thả lỏng gân cốt một chút, thấy mặt trời đã chính nam, liền trực tiếp đến Túy Tiên lâu.

Túy Tiên Lâu là tửu lâu có chút nổi danh của Giáng Thành, cao chừng bảy tầng, thoạt nhìn rộng rãi vô cùng. Hơn nữa trong khoảng thời gian này không ít Bách gia học tử từ nơi khác chạy tới, phàm là có chút thực lực kinh tế, đều sẽ ở chỗ này mở tiệc rượu tri âm.

Lúc Doanh Vô Kỵ chạy tới vừa vặn giữa trưa, bên trong Túy Tiên lâu rất náo nhiệt.

Chết tiệt thật!

Hắn có chút đau mề, ngày hôm qua Vu Sương Tự chỉ nói ở Túy Tiên lâu, không nói ở bàn nào, làm sao tìm người?

Cũng may hắn vừa mới đi vào đại sảnh, thì có một tiểu nhị nhiệt tình nghênh đón: "Bái kiến Công tử Vô Kỵ, khách quý đã ở nhã gian lầu 7 chờ, xin theo tiểu nhân!"

"Tầng bảy!"

Doanh Vô Kỵ nhướng mày, phải biết rằng lầu 7 chỉ có một nhã gian, đứng ở phía trên có thể ngắm trọn vẹn cảnh sắc Giáng Thành, giá cả đắt đến mức tương đối thái quá, Thư cục hắn kiếm được nhiều tiền như vậy, cũng không nỡ bao nhã gian này.

Đại sư huynh này, thực lực kinh tế hình như có chút quá mức hùng hậu đi?

Tiểu nhị đưa Doanh Vô Kỵ lên lầu 7, liền rời đi.

Doanh Vô Kỵ còn chưa vào cửa, đã nghe thấy âm thanh bên trong.

"Chúng ta bao nhiêu năm không gặp, huynh đệ rộng rãi thật, đãi chúng ta một bữa bằng cả năm tiền công"

"Thật đúng hào phóng, bất quá ta hôm nay không thể uống rượu, mấy ngày hôm trước mỗi ngày ăn thịt uống rượu, người công hội người nói ta vi phạm 'Tiết dụng', mấy ngày nay phải thu mình một chút."

"Công hội Mặc giả thật đúng là kham khổ, nếu không ngươi đừng làm nữa, đi theo ca ca tiêu sái!"

"Dương Chu nhất mạch của huynh thì có truy cầu gì đâu chứ, những thứ đạt được khác gì cô hồn dã quỷ? Thôi quên đi, nói với huynh, huynh cũng không hiểu, truy cầu cùng chí hướng của Mặc giả chúng ta, há huynh có thể hiểu?"

"Đừng giả bộ! Uống rượu nhanh!"

"Rượu ngon! Túy Tiên Lâu đồ ăn ngon, rượu ngon, phong cảnh cũng tốt, ngoại trừ đắt ra thì đúng là không có khuyết điểm".

Xì……

Doanh Vô Kỵ đẩy cửa ra, cười nói: "Địch lão ca, không biết huynh có nghĩ tới hay không, đắt không phải khuyết điểm

của Túy Tiên lâu, mà là khuyết điểm của huynh!”

Nghe nói như thế, hai người trong phòng nhao nhao nhìn lại.

Địch Vân uống một ngụm trà, mắng chửi nói: “Mẹ nó! Tiểu tử nhà ngươi đừng có khoét vào nỗi đau như vậy được không?”

Ngoài miệng tuy rằng mắng, nhưng tâm tình vẫn tương đối vững vàng.

Doanh Vô Kỵ không khỏi bĩu môi, kỳ thật hắn đã thèm lĩnh vực phi công của Địch Vân đã rất lâu, đồ chơi này tuy rằng không có lực sát thương gì, một thần khí khuyên can cỡ lớn như vậy, tác dụng thật sự lớn đến thái quá.

Chương 130: Giáo hóa vạn dân Chương 130: Giáo hóa vạn dân

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cho nên hắn vẫn ý đồ bạo kích Địch Vân, bất quá vị lão ca này tính tình rất tốt, ngoại trừ lần đó tiếp xúc với kỹ thuật in ấn, tòi ra một kiếm pháp phi công, còn cảm xúc không vượt qua 80.

Ở trước mặt mảnh gốm sứ cao cấp này, cho dù là vua gốm sứ Đại Lê cũng chịu thua.

Doanh Vô Kỵ quay đầu nhìn về phía một người khác: “Đại sư huynh, ngưỡng mộ đã lâu!”

Hắn từ trên xuống dưới đánh giá đại sư huynh này một cái, người này dáng người khôi ngô, trên mặt để râu quai nón, cách ăn mặc thoạt nhìn cũng có chút già dặn hào sảng.

Quá khách khí rồi!

Vị đại sư huynh cười ha ha, trực tiếp rót cho Doanh Vô Kỵ một chén rượu: "Doanh Vô Kỵ đúng không, không ít lần sư muội ta viết thư nhắc tới ngươi, hôm nay mới được gặp, ngươi nói chuyện rất thú vị".

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Huynh nói chuyện cũng rất thú vị, đại sư huynh là người Tề phải không?

Đại sư huynh sửng sốt một chút: "Ha? Sao ngươi biết?

Nhìn ra rồi, quá rõ ràng.

Rõ ràng như vậy sao?

Uh quá rõ ràng!

Doanh Vô Kỵ chép chép miệng, có thể dùng câu đảo ngược thuần thục như vậy, cũng chỉ có người dân Tề Lỗ.

Hắn nhìn Địch Vân: "Đại sư huynh, Địch lão ca hai người quen biết nhau hả?

Địch Vân cười ha hả: "Lúc còn thiếu niên ta vào học ở Học cung Tắc Hạ gặp hắn, hắn học trước ta một khóa…"

Nghe Địch Vân tự thuật, Doanh Vô Kỵ đại khái biết giao tình của hai người.

Đại sư huynh tên là Khương Thái Uyên, đại tông Tề quốc, bởi vì tính cách bướng bỉnh không được gia tộc yêu thích, vì thế bị đưa đến Học cung Tắc Hạ, nhưng vẫn là học tử kém nhất, không học được Nho cũng xem thường Mặc, đối với Pháp thì còn dốt đặc cán mai, cuối cùng bị phu tử học cung đuổi ra ngoài, kết quả liền lén lút tu đạo. Ở học cung mấy năm cũng chả có mấy người bạn, chỉ có Địch Vân là bạn nhậu.

Khương Thái Uyên nghe được những chuyện cũ này, cũng là tương đối hoài niệm, trực tiếp giơ chén lên: "Ta đến Giáng Thành mới biết được các ngươi cũng quen biết nhau, như vậy hữu duyên, vậy hôm nay chúng ta không say không về!"

“Được!”

Doanh Vô Kỵ cùng Địch Vân cũng đều giơ chén rượu lên.

Chuyện hung thủ không vội, chờ uống thoải mái cái gì cũng nói.

Chỉ là……

Khương Thái Uyên trừng mắt nhìn chén rượu Địch Vân: “Sao còn nhiều long đen thế?”

Địch Vân khó xử: “Ta thật không thể uống nhiều, nếu không trở về khẳng định sẽ bị dạy dỗ!”

Khương Thái Uyên không nhịn được: “Công hội chết tiệt các ngươi, ngươi đã thai thoái cảnh rồi, thế nào mà còn sống nghèo rớt mùng tơi như thế!Khó trách quý tộc không gia nhập Công hội Mặc giả các ngươi, quá khổ như vậy, ai dám vào!”

“Nếu là quý tộc người người tiết dụng, vậy thiên hạ liền sẽ không có dân đói, nuôi ngược cho quốc gia sẽ chỉ làm quốc gia càng thêm cường đại, đối quý tộc mà nói đó là chuyện tốt, chỉ tiếc những người này tầm nhìn hạn hẹp…”

Tiếp theo chính là “Vì dân cử chính”, “Chẳng phân biệt quý tiện”, “Duy tài thị cử” toàn những lý luận khiến ai nghe cũng thấy ù ù cạc cạc, rất nhanh không khí vui vẻ tràn ngập phòng bao.

Địch Vân có chút buồn bực: “Doanh lão đệ, ngươi cảm thấy ta nói không đúng?

Doanh Vô Kỵ cười cười: “Đúng, cũng không đúng!”

Địch Vân tò mò hỏi: “Vì sao?”

Doanh Vô Kỵ buông tay: “Quý tộc sở dĩ sảng khoái, cũng là bởi vì cái loại cảm giác đứng trên người khác, hiện tại

huynh không cho bọn họ ăn trên ngồi chốc thì quốc gia cường đại hơn nữa có gì liên quan đến bọn họ?"

Khương Thái Uyên vỗ đùi: "Doanh lão đệ, thông suốt!"

Hai người cụng chén, uống một hơi cạn sạch.

Địch Vân nhìn hai người một cái, yên lặng rót một chén trà lạnh.

Đừng buồn bực!

Khương Thái Uyên bá vai Địch Vân: "Mặc gia các ngươi cũng từng một thời cực thịnh về học vấn, kết quả những quốc gia kia sau khi dựa vào Mặc học cường đại thì những gia tộc quý tộc kia ai mà không muốn đá văng các ngươi đi. Nhìn bộ dạng bấp bênh của ngươi đi, nếu như ngươi không thay đổi căn bản, Mặc gia muốn lập phái thì còn phải chờ đến khi nào!"

Địch Vân quay đầu sang một bên, không nói gì.

Bởi vì hắn gia nhập Công hội Mặc giả nhiều năm, sao có thể không thấy rõ bản chất của loại chuyện này?

Thế gian này đích xác bất công.

Nhưng đại đa số kêu la ông trời bất công, cũng không phải chờ mong có thể có một thế giới công bằng.

Mà là đang thống hận, vì sao người khác đầu thai đến nhà quý tộc danh giá mà không phải là mình.

Doanh Vô Kỵ cũng có chút tò mò: "Khương lão ca, Mặc gia cùng Mặc phái rốt cục có gì khác nhau?

Hắn kỳ thật cũng biết, các học phái đều muốn lập phái, bất quá đối với chi tiết bên trong lại biết rất ít, nhìn bộ dáng Khương Thái Uyên hẳn là hiểu rõ một ít.

"Rất đơn giản!"

Khương Thái Uyên cười cười: “Trong chư tử Bách gia, Nho, Mặc, Đạo vân vân, đều là một loại học thuyết tư tưởng, chính là một loại phương pháp mà các nhà học tử nhận thức thế gian vạn. Mà ‘Giáo’ lại là một loại thủ đoạn giáo hóa vạn dân, nó… là một tập thể những người có cùng chung tín ngưỡng.

Cho nên đạo gia chúng ta có môn phái, Nho gia có học cung, Mặc gia có Công hội Mặc giả, đều là con đường để lập phái phải đi qua. Sau khi lập phái, có thể hội tụ tín ngưỡng của giáo đồ, tránh võ đạo, hình thành hệ thống tu luyện độc đáo, thành tựu huy hoàng muôn đời”.

Đại khái đã hiểu!

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu, nhưng vẫn nghi hoặc: “Nhưng mặc dù có môn phái, học cung và công hội, ba nhà này vẫn không lập giáo, vì sao thế?”

Khương Thái Uyên xoa xoa cằm đầy râu ria của mình, chỉ vào Địch Vân nói: “Ta ít đọc sách, ngươi hỏi hắn!”

Thấy Doanh Vô Kỵ ánh mắt chuyển tới, Địch Vân buồn bực xoa xoa đầu, bất quá vẫn là giải thích nói: “Bởi vì hôm nay ba nhà, còn xa mới đạt tới trình độ giáo hóa vạn dân.”

Chương 131: Tác phẩm tải ý khó sao Chương 131: Tác phẩm tải ý khó sao

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nho vì quý tộc, Khổng Mạnh nhị thánh giảng nhân giảng nghĩa, cũng nói rằng, Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh” (dân là quý nhất và quan trọng nhất rồi mới đến đất nước thứ hai, còn vua thì không được coi trọng và bình thường) nhưng xét đến cùng vẫn là thủ đoạn quý tộc thống trị bình dân, mà giới bình dân thậm chí không có cơ hội học tập nho học.

Mặc vì bình dân, mặc dù Mặc giả ta đều hy vọng Mặc là của thiên hạ, Công hội Mặc giả mặc dù nhất thời thịnh cực, nhưng xu thế suy tàn vẫn không thể nào nghịch chuyển. Quốc gia mà có Mặc thịnh, quân chủ phòng bị, quý tộc bài xích, thậm chí bình dân dựa vào công hội để xoay chuyển tình thế cũng không ít người ruồng bỏ công hội.

Đạo là thiên địa chi đạo, người tu dưỡng tinh thâm không ít, nhưng chú trọng cảm ngộ cá nhân cùng siêu thoát, làm sao có khả năng giáo hóa vạn dân?

Về phần pháp gia, càng là pháp gia của quân chủ, cai trị hà khắc nghiêm ngặt, trói buộc bách tính, kém giáo hóa 10 vạn tám ngàn dặm.

Tung Hoành, Âm Dương hai nhà tuy rằng đại năng liên tục xuất hiện, nhưng việc lập giáo vẫn là quên đi.

Thì ra là thế!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, bình thường chỉ thấy Địch Vân lúc uống rượu khoác lác, không nghĩ tới đối với mấy nhà này lại có kiến giải sâu sắc như thế.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, nội tình không thâm hậu một chút, làm sao có thể lĩnh ngộ lĩnh vực phi công biến thái như vậy?

Khương Thái Uyên bĩu môi: “Bách gia thịnh hội ba năm một lần, các nhà lấy thừa bù thiếu chính là vì hoàn thiện cách giáo hóa của mình, bất quá công việc lập giáo này, đừng trông cậy vào hai nhà pháp binh, người ta cũng không muốn giày vò. Hai nhà Nho Mặc mặc dù đi trên hai con đường khác nhau, Nho gia người ta đã hạ quyết tâm ôm đùi thiên tử chư hầu, Mặc gia vẫn muốn làm một mình dựa vào hình thức công hội, thuần túy là tự làm khó mình.

Địch Vân nghe được phiền não: “Huynh có thể đừng nói nữa hay không!”

Doanh Vô Kỵ cũng là tò mò: “Vậy đạo gia của huynh thì sao?”

Khương Thái Uyên cười hề hề: “Chờ đi, trong vòng 50 năm, đạo gia tất nhiên lập giáo!”

Địch Vân: “!

“ ! ”

Doanh Vô Kỵ: “……”

Địch Vân vừa nghe lời này, trong nháy mắt đã không còn thẫn thờ nữa, kéo cổ áo Khương Thái Uyên hỏi đông hỏi tây, nhưng Khương Thái Uyên không có ý hé răng.

Khương Thái Uyên lại là đem đề tài dời đi: “Doanh lão đệ, ta nghe sư muội ta nói, ngươi cũng muốn tham gia Bách gia thịnh hội!”

“Oài đúng, học tập!”

Doanh Vô Kỵ thờ ơ đáp một tiếng, trong lòng cũng đã tính toán làm sao đụng đồ sứ.

Khương Thái Uyên lại chép miệng: “E là hơi khó để ngươi lấy được danh ngạch”.

“Hả?”

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: “Khương lão ca, huynh hơi coi thường đệ rồi đó nha”.

Khương Thái Uyên cười khoát tay: “Không phải xem thường ngươi, ta nghe sư muội nói, ngươi làm thơ không tệ, nếu là đặt ở năm trước, nói không chừng thật đúng là có chút cơ hội, nhưng lần này không ít đệ tử Đạo gia tới…”

“Khương lão ca cảm thấy tài văn chương của đệ không sánh bằng bọn họ?”

“Vậy cũng không phải, tài văn chương của bọn họ không thể so với ngươi……”

“Vậy……”

Khương Thái Uyên cười cười, âm thanh lại trở nên nghiêm túc: “Doanh lão đệ, ngươi có biết tác phẩm tải ý thừa đạo là gì không?

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu: “Mong huynh giải thích!”

Tác phẩm để đời cũng không biết có bao nhiêu, nhưng trong mắt mỗi người một khác, cái nào hơn cái nào rất khó đánh giá.

Nhưng từ phương diện Bách gia lại có một tiêu chuẩn, đó chính là tải ý và thừa đạo, phàm là những tác phẩm thừa đạo, đều khiến lòng người kinh động.

Khổng Thánh biên tứ thư lục kinh, một tay đặt nền móng cho địa vị Nho gia, trở thành đệ nhất thánh nhân từ xưa đến nay.

Lão tử một thiên Đạo Đức Kinh, đạo gia từ đó huy hoàng.

Tôn Vũ có Binh Pháp Tôn Tử, được binh gia thiên hạ tôn làm mẫu mực.

Tác phẩm tải ý tuy rằng không khoa trương như vậy, nhưng cũng chứa đựng triết lý thâm thúy, từng có Tả Khâu Minh chú giải và bổ sung “Kinh Xuân Thu” của Khổng Thánh, chỉ ra “Tam Bất Hủ” còn gọi là tam lập: lập đức lập công lập ngôn, tác phẩm tải ý chính là tầng thứ tương đối cao.

Phàm là làm ra tác phẩm tải ý, cho dù không đạt tới trình độ lập đức lập công lập ngôn, Bách gia học tử đều sẽ lấy lễ đối đãi.

Doanh Vô Kỵ đại khái hiểu được ý tứ của Khương Thái Uyên, nếu trên văn hội xuất hiện tác phẩm tải ý, những tác phẩm khác cho dù tốt, chỉ sợ cũng rất khó đấu lại được.

Khương Thái Uyên nâng ly rượu lên uống một ngụm: "Bách gia thịnh hội lần này đạo gia chúng ta không tham dự, nhưng bọn họ vẫn coi trọng khí vận, có thể xuất ra tác phẩm tải ý hay không ta không thể nói chính xác. Doanh lão đệ tuy rằng văn chương nổi bật, nhưng dù sao cũng không phải là học danh sư Bách gia……"

"Đúng là một vấn đề!"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, đối với thợ chép như hắn mà nói, chép mấy tác phẩm tải ý rất khó sao? Bất quá vỗ ngực nói mình nhất định có thể làm ra tác phẩm tải ý, e là có chút không khiêm tốn.

Liền cười cười: "Cái này không nhọc Khương lão ca hao tâm tổn trí, đệ đoạn thời gian trước kiếm lời không ít tiền, coi như mua cũng có thể mua được!"

Nghe nói như thế, Địch Vân bỗng nhiên khóe miệng giật giật: "Ta khuyên đệ tốt nhất không nên!"

Doanh Vô Kỵ không khỏi tò mò nói: "Địch lão ca làm sao vậy?"

Địch Vân uống một ngụm trà, vẻ mặt đau khổ, tựa hồ không có ý trả lời?

Chương 132: Giấc mơ Chu thiên tử Chương 132: Giấc mơ Chu thiên tử

Người dịch: PrimeK Tohabong

Khương Thái Uyên lại cười hì hì nói: "Bởi vì làm ra văn chương tải ý, sẽ nội sinh ra khí vận Bách gia, người tu vi tinh thâm vừa nhìn liền biết. Địch lão ca của ngươi lúc còn trẻ còn

không phải là học tử tinh anh, vì tham gia Bách gia thịnh hội liền lừa dối lấy một chương từ chỗ trưởng bối.

Ngay lúc đó phu tử tuy rằng nhìn ra, nhưng cũng không làm khó dễ hắn, kết quả hắn học nghệ không tinh, biểu hiện ở thịnh hội rất là ấm ớ, ngay cả phu tử khác hỏi hắn về chương tải ý đó, hắn đều trả lời râu ông nọ cắm cằm bà kia, sau đó Địch lão ca ngươi đã bị cấm cả đời tham dự thịnh hội.

Bắt đầu từ ngày đó, tiêu chuẩn văn chương tải ý liền đề cao, phàm là làm ra văn chương tải ý nhưng không có khí vận nội sinh, hết thảy bị coi là nỗi sỉ nhục của Bách gia.

Doanh Vô Kỵ: "……"

Chẳng lẽ nói Văn Sao Công (một tác giả của rất nhiều truyện tiên hiệp nổi tiếng trên mạng của Trung Quốc) cũng không dùng được?

Hắn có chút đau mề, xoay người nhìn Địch Vân: "Địch lão ca, huynh có phải còn có một cái tên khác hay không?"

"Cái gì?"

"Thiên Lâm!" (Địch Thiên Lâm: diễn viên của Trung Quốc dính vào vụ bê bối ăn cắp luận văn tiến sỹ)

"A!"

Địch Vân kinh ngạc: "Ngươi làm sao biết tên này của ta? Rất nhiều năm ta không dùng đến cái tên này rồi!"

Doanh Vô Kỵ: "……"

"what the fuck, đúng thế mới sợ.

Vốn hắn nghe nói những tác phẩm Tải ý thừa đạo có thể sinh ra khí vận nội sinh vẫn rất cao hứng, dù sao mình có rất nhiều cái có thể sao chép, cái này không phải tương đương với chơi gái không trả tiền sao?

Nhưng…… Đây tính là cái gì?

Kế hoạch tuyệt diệt chủng tộc nhằm vào Văn Sao Công bắt đầu rồi sao?

Lại nói giới hạn sao chép và không sao chép rốt cục là cái gì, ta muốn sao chép văn chương không tồn tại ở thế giới này, chẳng lẽ cũng tính là sao chép sao?

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề.

Địch Vân cũng rất đau mề, vẻ mặt buồn bực đứng dậy: "Các ngươi trò chuyện, ta đi trước!"

Hắn hướng Khương Thái Uyên giơ ngón giữa, liền trực tiếp đi, mặc cho Khương Thái Uyên giữ lại thế nào cũng không nghe.

Khương Thái Uyên cười hề hề ngồi xuống: "Cuối cùng hắn đi rồi!"

"Hả?"

Doanh Vô Kỵ nhướng mày, cảm giác con hàng này hình như là cố ý đem Địch Vân ép phải bỏ về, chẳng lẽ muốn bắt đầu nói chính sự?

Khương Thái Uyên cũng không nói sang chuyện khác, ngược lại vỗ vỗ bả vai Doanh Vô Kỵ: "Ngươi chuẩn bị cho tốt, tóm lại nếu không tiến vào được Bách gia thịnh hội lần này, chỉ sợ ngươi sẽ hối hận cả đời".

"Lần này? Bách gia thịnh hội lần này có gì đặc biệt sao?"

"He he! Thật đúng là có chút đặc thù".

"Xin huynh nói chi tiết!"

Doanh Vô Kỵ cũng hứng thú, thân thể hơi nghiêng về phía trước.

Khương Thái Uyên thần bí hề hề nói: "Ngươi có biết lần này Nho Mặc Pháp Binh bốn nhà phái tới đại năng Cảnh giới Ngộ Thần là ai không?"

Doanh Vô Kỵ vẫn luôn chú ý chuyện này, lập tức hồi đáp: "Nho gia là: phu tử của thư viện Bạch Mã Lê quốc, Mặc gia là phu tử phân hội Công hội Mặc giả ở Lê quốc, Pháp gia là hậu nhân của phu tử Quản Trọng của Tề quốc, Binh gia…… Binh gia đệ quả thật đúng là không biết.

"Hề hề, ta cũng mới biết được mấy ngày trước".

"Ai vậy!"

"Tên người này, chư hầu thiên hạ nghe xong e là phải rùng mình".

"Rốt cuộc là ai?"

Doanh Vô Kỵ cũng nắm chặt tay, người này nói chuyện cũng biết đưa đẩy gớm.

Khương Thái Uyên hít sâu một hơi, phun ra một cái tên: "Nam Cung Lăng!"

"Là hắn!"

Doanh Vô Kỵ trong lòng cũng giật thót, khi hắn vừa xuyên không tới thế giới này, chỉ cần có thời gian sẽ lật xem sử sách, đối với dòng họ Nam Cung này tự nhiên cũng biết ít nhiều.

Thế giới này cùng thế giới kiếp trước đồng tông đồng nguyên, nhưng lại có không ít điểm khác, trong đó sự kiện mấu chốt nhất chính là lúc Đại Chu từ thịnh chuyển suy.

Lúc ấy Nhung Địch ở bên ngoài nổi loạn, giết chết Chu U Vương cướp bóc ở Hạo Kinh, chư hầu lập Bình Vương rồi dời đô về phía Đông, tức từ Hạo Kinh chuyển đến Lạc Ấp. Nhưng Chu vương thất là Quắc Công Hàn lại lập thêm một Chu Huề Vương ở Hạo Kinh.

Thế cục hai vương tranh chấp, vốn là Chu Huề Vương nhất mạch bị diệt, Đông Chu hoàn toàn nắm giữ thế cục.

Nhưng ai cũng không nghĩ tới, bên cạnh Chu Huề Vương lại xuất hiện một mãnh nhân siêu cấp: Nam Cung Lăng.

Nam Cung Lăng này là hậu duệ của danh thần khai quốc Đại Chu Nam Cung Thác-người đầu tiên trong lịch sử tu thành Binh Thánh, một mình đối mặt với kẻ địch, vãi hạt đậu thành binh (sỹ), đẩy lui trăm vạn binh hùng tướng mạnh.

Một bước ngoặt lớn như vậy, dẫn đến sự tình phía sau xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Từ đó về sau, tuy rằng binh lực và sức ảnh hưởng của Đại Chu vẫn chậm rãi suy yếu, nhưng các nước chư hầu cũng không dám khinh thường.

Chư hầu bên dưới đánh nhau chết đi sống lại, nhưng trên danh nghĩa đều phải phục tùng Chu vương thất, giống như mẫu quốc của Khương Thái Uyên, Điền thị rõ ràng đã khống chế được Khương hoàng thất nhiều năm, cũng căn bản không dám nhắc tới chuyện soán vị.

Dư uy của Nam Cung Thác là một mặt, mặt khác chính là Nam Cung Thác nhất mạch đơn truyền, mỗi một đời bảo đảm đều là Cảnh giới Ngộ Thần, thần thông gia truyền vãi đậu thành binh có thể coi là áo giáp yêm hộ của Chu vương triều.

Chiếc áo giáp chính là Nam Cung Thác.

Doanh Vô Kỵ cũng là có chút kỳ quái: ” Nhất mạch Nam Cung không phải chưa từng có ở Hạo Kinh sao?”

Khương Thái Uyên hạ giọng nói: “Bởi vì Chu thiên tử mơ một giấc mộng!’

“Giấc mộng gì?”

“Ông ta mơ thấy bị một kiếm khách giết chết!”

“Gặp ác mộng là chuyện bình thường, chuyện này…”

“Ngươi đoán xem là kiếm gì?”

“Kiếm gì?”

Thương Vương kiếm!

Cái này……

Doanh Vô Kỵ cũng có chút chần chờ, cuộc chiến Thương Chu năm đó đánh đến đất trời u ám, sử sách lại không ghi lại trọn vẹn, bên trong có vô số khu vực màu xám.

Chương 133: Bóng ma mờ nhạt Chương 133: Bóng ma mờ nhạt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Sau khi đại chiến kết thúc, thiên hạ chí bảo thương vương tam kiếm không biết tung tích, giấc mơ này bất kể có phải là trùng hợp hay không, cũng không phải là một dấu hiệu tốt.

Ám sát Chu thiên tử, đây chẳng phải là muốn khuynh đảo thiên hạ sao?

Khương Thái Uyên tươi cười càng ý vị sâu xa: “Sau khi cơn ác mộng bừng tỉnh, Chu thiên tử lập tức mời quan Bặc Thiêm (người chuyên bói toán) tới, hỏi người cầm kiếm là người phương nào, ở nơi nào, ngươi đoán quan Bặc Thiêm nói như thế nào không?”

“Nói như thế nào?”

“Hậu nhân của Chuyên Húc, lúc Bách gia thịnh hội, tất ở Giáng Thành!”

“……”

~~~~~
~~~~~

Hậu nhân của Chuyên Húc, lúc Bách gia thịnh hội, tất ở Giáng Thành……

Doanh Vô Kỵ chép chép miệng, dư vị như thế nào cảm giác không thích hợp.

Hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn Khương Thái Uyên, phát hiện hắn cũng đang cười như không nhìn mình, không khỏi mắng chửi đĩnh đạc: "Huynh mẹ nó nhìn chằm chằm đệ làm gì? hậu nhân Chuyên Húc nhiều, Họ Doanh có 14 dòng họ, họ Mị lại có hơn 20 dòng họ, ai không phải hậu nhân Chuyên Húc? Lê quốc còn là hang ổ của họ Doanh Triệu thị, vứt bỏ Triệu thị không nói, Hạng Đỉnh đều con mẹ nó đáng tin cậy hơn đệ".

"Cũng đúng".

Khương Thái Uyên cười cười, văn vẻ về thân phận người cầm kiếm nữa, dường như chỉ là trêu ghẹo một chút.

Doanh Vô Kỵ lại cảm giác có chút không thích hợp, vừa rồi lúc Địch Vân còn ở đây, Khương Thái Uyên cũng không có đề cập tới chuyện này, hết lần này tới lần khác đợi đến sau khi hắn đi mới đề cập, sau đó hơn nữa Dương Chu nhất mạch tự nhiên lại giúp đỡ mình, chẳng lẽ bọn họ phát hiện manh mối gì trên người mình.

Mẹ kiếp!

Mình thừa nhận là mình có công cụ hack, nhưng mình đối với Chu thiên tử thật sự không có hứng thú a!

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề, bất quá hắn đối với chuyện này càng thêm tò mò: "Lại nói bọn họ có phải có phải chuyện bé xé ra to hay không, còn quan bói toán kia, làm sao tính toán chính xác như vậy, mẹ nó giống như hù người ta vậy!"

Khương Thái Uyên nhếch miệng: "Ai nói không phải đâu, bất quá ta nghe nói người này là Âm Dương gia, bói toán cực kỳ lợi hại!"

“Như vậy hả!”

“Bất quá đệ cảm thấy Nam Cung Lăng có thể phải về tay không, Giáng Thành một ổ hậu nhân Chuyên Húc, hắn có thể tìm được người nào?”

Cái này cũng chưa chắc……

Khương Thái Uyên cười hề hề: “Ngay từ đầu không phải nói tại Bách gia thịnh hội lần này, Binh gia cung cấp một đạo khí vận sao? Lúc này Nam Cung Lăng tới, trực tiếp lấy danh nghĩa tư nhân lấy ra ba đạo, toàn bộ giấu vào trong Mộ bàn của loạn tặc, đến lúc đó tất cả mọi người có thể đi vào tranh đoạt”.

Loạn tặc Mộ bàn? Là thứ gì vậy!

Lúc ấy Nam Cung Thác một người giữ quan ải, chư hầu liên quân bỏ lại hơn 10 vạn binh lính chật vật rời đi, vương cung cũng đã bị tàn phá nghiêm trọng, vừa vặn muốn xây vương cung mới, Nam Cung Thác liền mời mấy bằng hữu Cảnh giới Ngộ Thần, đem di chỉ vương cung cũ chế thành một kiện pháp khí, đồn đãi truyền thừa của Nam Cung Thác đều giấu ở đây, Nam Cung gia đời đời đều có thể nắm giữ pháp khí vãi đậu thành binh, chính là bởi vì kiện pháp khí này.

Chà…… Cảm giác thứ này so với tranh cãi với ba phu tử Nho Mặc Pháp còn thú vị hơn!

“Nói nhảm.Tóm lại nhiều chỗ tốt như vậy bày ra, đừng nói Bách gia thịnh hội, Văn Hội e là đều máu tanh!”

Doanh Vô Kỵ lâm vào trầm tư, không thù không oán thì hắn không muốn giết Chu thiên tử, tự nhiên cảm thấy người kia không phải mình. Hơn nữa cái gọi là Thương Vương Kiếm, hắn một chút hứng thú cũng không có”.

Nhưng biểu hiện của Khương Thái Uyên, lại làm cho hắn có chút bất đắc dĩ, loại chuyện này tốt nhất vẫn nên thận trọng

vững vàng.

Bốn đạo Binh gia khí vận rất quý, Nam Cung Thác truyền thừa càng thơm, nhưng cái mạng nhỏ vẫn quý giá hơn.

Chỉ cần mình không xuất đầu, liền nhất định không việc gì, Chu thiên tử địa vị cao là thật, nhưng Chu vương thất suy sụp cũng là sự thật không thể chối cãi, bất kể là họ Doanh Càn quốc, hay là Triệu thị Lê quốc, hoặc là họ Mị ở Sở quốc cũng không phải Chu vương thất có thể dễ dàng trêu chọc.

Bất quá, hắn vẫn cảm giác có chút không thích hợp: ” Khương lão ca này, giấc mộng của Chu thiên tử này lẽ ra là tuyệt mật, làm sao huynh biết?”

“Cái này, cái này, ha ha ha……”

Khương Thái Uyên gãi đầu, xấu hổ nở nụ cười: “Không nói chuyện này nữa, ta cảm thấy một chuyện khác ngươi khẳng định cảm thấy hứng thú hơn”.

Doanh Vô Kỵ vỗ đùi một cái: “Huynh rốt cục nói đến vấn đề chính rồi, hung thủ ở đâu?”

Khương Thái Uyên uống nốt chén rượu còn còn sót lại xong, trực tiếp đứng dậy: “Đi theo ta!”

……

Một khắc sau, hai người đi tới Thư cục Thượng Mặc.

Lúc này chính là thời gian cơm trưa, Thư cục tạm thời đóng cửa, ngoại trừ tiểu nhị trông cửa, những người khác đều đi ăn cơm, mà ngay cả Hoa Triều cũng đi bận rộn sự tình gánh hát.

Hai người đi tới hậu viện, Khương Thái Uyên hỏi: “Cái nào là phòng của ngươi? ”

Doanh Vô Kỵ chỉ một phương hướng: “Khương lão ca, đây là……”

“Xuỵt!”

Khương Thái Uyên làm ra một thủ thế im lặng: “Theo ta vào nhà!”

Doanh Vô Kỵ: “……”

Khương Thái Uyên có chút không kiên nhẫn, một tay kéo Doanh Vô Kỵ vào, sau đó nhanh chóng đóng cửa sổ lại, còn từ trong bao lấy ra vải bố màu đen che khuất cửa sổ, trong nháy mắt trong phòng liền dường như nhìn không thấy ánh sáng.

Doanh Vô Kỵ có chút hoảng.

Khương Thái Uyên này sẽ không……

Lão ca này vừa nhìn chính là đã đột phá đến Cảnh giới Thai Thuế đại lão, hơn nữa Phẩm cấp linh thai còn không thấp, chính mình hoàn toàn không phải đối thủ, cái này mẹ nó…

Đúng lúc này, trong phòng bỗng nhiên sáng lên.

Khương Thái Uyên đã thắp sáng một ngọn nến, ngọn nến này phát ra ánh sáng cũng màu trắng thẫm, rất sáng nhưng dường như lại không tỏa ra chút nhiệt nào.

Hắn từ trong ngực lấy ra một khối ngọc bội, đặt ở trước ngọn nến, nhất thời ở vách tường chiếu ra một bóng ma mờ nhạt.

Chương 134: Con hàng bị dọa Chương 134: Con hàng bị dọa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ thở phào nhẹ nhõm, chợt nhìn về phía bóng đen, bóng đen này tựa như cũng không có chỗ nào bất bình

thường, ngoại trừ một điểm đen không còn thứ gì khác, nhưng… điểm đen này đang động.

Nó lắc lư và từ từ lớn lên, từ một đốm đen trở thành một điểm đen.

Vết đen càng lúc càng lớn, dần dần có hình dạng, khi nó lớn lên cỡ nửa bàn tay, mới rốt cục có thể thấy rõ nguyên trạng.

Lại là hai tiểu nhân khiêng kiệu, quá trình chúng nó từ nhỏ biến thành lớn, giống như là gần lớn xa nhỏ, chẳng qua là bọn họ từ chỗ sâu trong bóng tối đi ra mà thôi.

Chỉ chốc lát sau, cỗ kiệu biến thành cỡ bình thường, mà hai tiểu nhân khiêng kiệu cũng dừng lại.

Khương Thái Uyên tiến lên, chắp tay thở dài với hai tiểu nhân, lúc này mới đưa tay qua.

Thân thể của hắn rõ ràng chắn ánh sáng, lại ở trên vách tường nhìn không thấy chút bóng dáng nào, mà vách tường vốn thật sự lại giống như không có gì, mặc cho hắn đưa tay vào trong kiệu.

"Ra đây đi, các ngươi!"

Một người cả người bị trói bằng dây thừng bị hắn kéo ra, thần sắc vô cùng hoảng sợ, nhưng trong miệng nhét tất thối, một âm tiết cũng không phát ra được.

Doanh Vô Kỵ kinh hãi: "Đây là pháp thuật gì?"

Khương Thái Uyên cười hề hề: "Hành tẩu hồng trần, ai trên người còn không có bảo bối, đây là hoạt nhân bội mà sư phụ cho ta, chính là pháp khí còn sót lại duy nhất trên thế gian có thể thu nạp vật sống, thời gian ngừng lại bên trong, dùng rất tốt. Người này chính là tạp chủng truyền thừa Hồ khúc cho con gái riêng của Thừa tướng, nay giao lại cho ngươi!"

Doanh Vô Kỵ nhìn thoáng qua người vẻ mặt hoảng sợ kia, nghi hoặc nói: "Huynh không có thẩm vấn hắn?"

Khương Thái Uyên buông tay: "Có! Nhưng tên này quá chứng đầu không khai gì, chỉ có thể mang về cho ngươi thẩm vấn!"

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề: "Đệ cũng không biết thẩm vấn người đâu!"

"Không sao!"

Khương Thái Uyên trực tiếp từ trong ngực móc ra một quyển sách, tùy tiện lật qua lật lại một chút, bên trong ào ào tất cả đều là phù giấy, hắn tìm ra mấy tấm: "Đây là toái hồn phù, có thể làm cho linh đài người ta vỡ tan, vỡ cái nào là bộ phận trí nhớ của cái đó, khuyết điểm là chết quá nhanh, có thể còn chưa nói đến trọng điểm thì người đã chết."

Tấm này là bạo liệt phù Oản Đậu (đậu Hà Lan), có thể thời thời khắc khắc làm cho người ta hưởng thụ đau đớn khi Oản Đậu bạo liệt.

Tấm này là Mũ xanh phù (Mũ xanh: bị cắm sừng), chỉ cần dán ở trên ót, mỗi thời mỗi khắc đều sẽ cảm giác vợ mình bị…"

"Đừng nói nữa, đừng nói nữa!"

Doanh Vô Kỵ nghe được đổ mồ hôi, người bị trói kia càng là phát ra từng đợt sợ hãi kêu thảm.

Nhìn con hàng này bị dọa kìa!

Hắn nhìn về phía Khương Thái Uyên: "Huynh đã có loại phù này, tại sao không tự mình thẩm vấn?"

"Vật liệu quá đắt, không nỡ!"

Khương Thái Uyên một tay vung vẩy phù, một tay ngón trỏ ngón cái xoa xoa vào nhau, cười hề hề: "Hai ngàn lượng bạc một tờ, khẩn trương!"

Doanh Vô Kỵ: "???"

Thì ra là không nỡ tiêu tiền!

Hai ngàn lượng bạc một tấm phù, ăn cướp hả?

Tuy rằng Thư cục Thượng Mặc nhận được một đơn đặt hàng lớn, thu không ít tiền ứng trước, nhưng hai ngàn lượng bạc một tấm phù vẫn có chút quá xa xỉ.

Doanh Vô Kỵ đầu có chút ong ong, bất quá hắn vẫn tương đối quan tâm một vấn đề khác: "Những thứ này có chút ngạc nhiên cổ quái, huynh lấy từ đâu?"

Toái Hồn Phù còn dễ hiểu.

Bùa đau mề và bùa cắm sừng là cái quỷ gì?

Khương Thái Uyên chỉ vào chính mình: "Đạo gia lão ca của ngươi có phù nhưng cũng không cần bán, ngươi thích cái nào thì mua, những bảo bối này của ta không bán cho người thường"

Doanh Vô Kỵ cúi đầu nhìn thoáng qua hung thủ, chỉ thấy trong ánh mắt hắn tràn đầy hoảng sợ, hiển nhiên là đối với những phù này rất sợ hãi.

Hình như cũng không phải loại cứng đầu gì.

Hắn suy tư một lát, lắc đầu: "Những thứ này cũng không phải rất cần, Khương lão ca còn có bùa gì khác không?"

Khương Thái Uyên cũng không hàm hồ, trực tiếp đem sách ném tới: "Ngươi xem đi, trên đó đều có yết giá!"

Doanh Vô Kỵ cười gật gật đầu, liền lật xem, càng nhìn mí mắt càng giật giật.

Nếu như những phù lục này thật sự là Khương Thái Uyên tự tay vẽ ra, vậy chỉ có thể nói người này là một thiên tài phù lục, con mẹ nó cái gì cũng có, phù thể nghiệm cảm giác đau bụng kinh, thể nghiệm cảm giác sinh nở, những thứ đồ chơi này phải giấu kỹ, nếu bị vợ nhìn thấy thì đúng là đả kích mang tính hủy diệt.

Đương nhiên, trừ 90% loại phù không đứng đắn, vẫn có một số hữu dụng.

Doanh Vô Kỵ trực tiếp lựa chọn ba tấm phù: "Tổng cộng 2.500 lượng, đợi lát nữa đệ tính tiền cho huynh!"

Hả?

Khương Thái Uyên lại gần nhìn thoáng qua, phát hiện là một tấm cách âm phù cùng hai tấm bùa hộ mệnh, cái trước có thể ngăn cách hết thảy âm thanh, tổng cộng có thể duy trì liên tục bốn mươi chín ngày, bởi vì tương đối phọt phẹt, cho nên chỉ cần 500 lượng. Hai tấm còn lại là dùng để hộ thân, xé nát sẽ có hào quang hộ thân, duy trì liên tục nửa canh giờ, trong vòng nửa canh giờ, bất kỳ người nào tu vi thấp hơn họa phù đều không tới gần được.

Hắn nhíu mày: "Ngươi định dùng chúng để thẩm vấn người?"

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Đủ rồi. Đa tạ Khương lão ca khang khái tương trợ, về sau có việc thông báo huynh đệ một tiếng, có thể giúp được nhất định sẽ giúp!"

"Có những lời này của ngươi là đủ rồi!"

Khương Thái Uyên cười he he, đem nến, hoạt nhân bội cùng sách lục phù thu lại, trực tiếp đứng lên: "Vậy ta sẽ không quấy rầy ngươi, người này ngươi chậm rãi thẩm, hẹn gặp lại!"

Nói xong, liền chắp tay sau lưng rời khỏi Thư cục Thượng Mặc.

Người này ngược lại tiêu sái, chính là tính cách đặc biệt quá cởi mở, không giống người có thể bị bạo kích, đằng sau máng cảm xúc của hắn có một đống quả cầu kỹ năng có màu sắc rực rỡ mà không cách nào thịt được, hai kỹ năng Địa cấp, thèm muốn chết!

Còn có hoạt nhân bội kia, thời gian bên trong bất động. Nếu như có người bị thương rất nặng, hoàn toàn có thể đem cất vào đó, sau đó chờ đợi cứu trị. Những công năng này…… Quá con mẹ nó mạnh!

Chương 135: Hối hận Chương 135: Hối hận

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn lắc lắc đầu, chậm rãi ngồi xổm xuống, rút tất thối trong miệng hung thủ ra.

Hung thủ hừ một tiếng, lộ ra ánh mắt quật cường.

Doanh Vô Kỵ chép chép miệng: "Ngươi vì sao hãm hại Hoa Triều?"

Hung thủ quay đầu: "Biết rõ còn cố hỏi!"

Rất tốt!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, trực tiếp đem tất thối nhét trở lại mồm.

Hung thủ: "???"

Hắn có chút mê muội, không phải nói muốn thẩm vấn ta sao?

Thối đến nghẹt thở!

Doanh Vô Kỵ chán ghét vung tay, không để ý đến hắn, trực tiếp mở cửa ngầm trong phòng, nhấc hắn xuống địa lao, địa lao này là bắt đầu xây từ khi hắn bao Thư cục này, đây là nơi cho một số nhân vật phản diện tu dưỡng. Chỉ tiếc tài nguyên

trên tay quá ít, tuy rằng tính bí ẩn không tệ, nhưng cách âm quá kém, bất quá có âm phù này hết thảy đều dễ nói.

Hắn đem hung thủ ném vào trong phòng tối, dán lên Cách Âm phù liền trực tiếp rời đi.

Hung thủ cũng bối rối, vừa rồi lúc mở cửa, hắn thấy được một ít quang cảnh bên trong, đây là một mật thất nhỏ không có gì, hắn nhốt mình ở chỗ này làm gì?

Sau khi cửa phòng tối đóng lại, hắn rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao đạo sĩ dáng người khôi ngô kia thật sự quá đáng sợ, thực lực cường hãn không nói, thủ đoạn cũng biến hoá kỳ lạ khó lường, chính mình sử dụng tất cả vốn liếng cũng không thể chạy trốn, cái loại cảm giác mèo vờn chuột này làm cho hắn vạn phần bất lực.

Sau khi bị bắt, lựa chọn đầu tiên của hắn là tự sát, kết quả Khương Thái Uyên vô cùng thuần thục, trực tiếp dỡ bỏ tất cả thủ đoạn có thể tự sát của hắn.

Người này để cho hắn cảm giác được sợ hãi, nếu là bị hắn thẩm vấn, nhất định là muốn sống không được muốn chết không xong.

So sánh ra, căn phòng tối này tuy rằng một tia sáng cũng không có, nhưng lại làm cho hắn có một loại cảm giác an toàn khi về nhà.

Không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ tự nhiên lòng dạ đàn bà như thế, ở trong tay hắn, cũng không phải là không có khả năng chạy trốn.

…….

Bên ngoài phòng tối.

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: “Chờ chết đi!”

Phòng tối tuyệt đối, cách âm tuyệt đối, cho dù người có ý chí mạnh hơn nữa cũng không chịu nổi.

Doanh Vô Kỵ không hiểu lắm về cực hình, nhưng loại cực hình nổi danh này hắn vẫn nghe qua, chờ người này chịu không nổi, mình lại đi thẩm vấn hắn, đến lúc đó phỏng chừng cái gì cũng sẽ nói.

Về phần vấn đề vừa rồi hỏi, là vì triệt để bài trừ hiềm nghi đối với Hoa Triều.

Tuy rằng tình cảm hai người đã rất tốt, nhưng chuyện kia chung quy không tránh được vướng mắc, hiện tại cởi bỏ là tốt rồi.

Về phần hiện tại……

Doanh Vô Kỵ lấy giấy bút mực ra nghiên mực, chép một quyển, lại chỉ cảm giác mơ hồ có khí vận mờ mịt lưu động, nhưng làm thế nào cũng không cách nào dẫn độ đến trong cơ thể mình.

Cái này con mẹ nó làm sao đáp ứng được tác phẩm Thừa Đạo, có mỗi tý phản ứng thế này, lúc nãy trên đường nghe Khương Thái Uyên nói qua, thời điểm tác phẩm thừa đạo ra đời, có thiên địa dị tượng, cái này làm sao có thể…

Xoa xoa đầu, trên mặt không khỏi lộ ra một tia u sầu, tải ý thừa đạo…… Đồ chơi này đối với Văn Sao Công mà nói, hình như là một phiền toái lớn!

……

Biệt viện Lý gia.

“Phù!”

Thân thể run rẩy, Cơ Túc thở phào nhẹ nhõm, trèo xuống, kiệt sức nằm vật xuống giường.

Trong cơ thể Liệt Hỏa chân khí vận hành một tiểu chu thiên, cảm giác trống rỗng trong đan điền mới áp chế xuống.

Hắn tức giận, cắn răng nhìn Lý Thải Đàm: "Ngươi không phải nói chỉ lấy một thành rưỡi chân khí bản nguyên sao?

Hối hận!

Quá hối hận!

Hắn vốn cho rằng tốc độ xói mòn chân khí bổn nguyên hẳn là giống với trước kia, mình chỉ cần tu thành Cửu Viêm tuyệt mạch, liền lập tức có thể dứt áo ra đi.

Nhưng không nghĩ tới chân khí bổn nguyên bị thịt còn nhanh hơn ăn cắp, vào lúc không đề phòng thì con tiện nữ Lý Thải Đàm này liền lộ ra bản tính tham lam.

Một ngày.

Hai thành!

Chương 136: Bồi tội

Chờ đến khi mình kịp phản ứng, đã hãm sâu trong đó không thể tự thoát ra được.

Lý Thải Đàm nhấc đám váy áo xốc xếch, cười khanh khách: "Tiểu đệ đệ của ta! tuy rằng tổn thất không nhỏ, nhưng chỉ cần tu thành, đột phá tam phẩm linh thai không thành vấn đề!"

Tam phẩm Linh thai? Đã thống nhất với nhau là Nhất phẩm Linh thai mà? Mà dù có thể tu thành tam phẩm Linh thai, thì mất bao nhiêu thời gian, ta chờ nổi sao?"

Cơ Túc trợn mắt muốn nứt, nhịn không được mắng một câu: "Con tiện nhân!"

Bốp!

Vừa dứt lời, trên mặt hắn liền bị ăn một cái tát thật mạnh.

Hắn ngây ngẩn cả người, càng điên tiết: "Ngươi đánh ta?"

Lý Thải Đàm cười thưởng thức việc mình vừa cho hắn một bạt tai tay, nói: "Xem ra ngươi vẫn không khống chế được tính tình của ngươi, ta chỉ có thể giúp đỡ ngươi!"

"Ngươi……"

Cơ Túc giận không kềm được: "Lật lọng, còn muốn lên mặt dạy dỗ, sao ngươi không đi chết đi?"

Lý Thải Đàm hơi cúi người, nhẹ nhàng vỗ vỗ cái mặt sưng tấy của hắn: "Ta chết rồi, ai giúp ngươi trùng kích tam phẩm linh thai? Công tử Túc, Viêm quốc các ngươi vốn không mạnh, ngươi lại sắp trở thành đứa con bị vứt bỏ của Viêm

quốc, ngươi cái gì cũng không thay đổi được, chỉ có thể thay đổi tính tình của mình, hiểu chưa?"

Cơ Túc: "……"

Một cỗ khuất nhục trước nay chưa từng có lan trong lòng hắn, nhưng hắn lần này thần kỳ không phát hỏa, chỉ là đứng lên: "Đã hiểu! xin ngươi cần phải giúp ta tu thành Cửu Viêm tuyệt mạch, hôm nay dừng ở đây đi, cáo từ!"

"Không tiễn!"

Lý Thải Đàm cười khoát tay áo.

Cơ Túc sửa sang lại quần áo, rời khỏi biệt viện Lý gia.

Đích xác, hắn chỉ còn lại con đường tự cứu lấy mình, không có tư cách cùng Lý Thải Đàm mặc cả.

Sau khi rời khỏi biệt viện Lý gia, hắn trực tiếp đi tới phủ đệ Ngụy gia.

Làm phiền, Viêm Quốc Cơ Túc, cầu kiến Ngụy Đằng.

Đã như vậy, thì chuẩn bị thêm một con đường tự cứu mình!

……

Chương 136: Bồi tội

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngụy gia, hậu viện.

Cơ Túc gặp được Ngụy Đằng, bất quá không khí hiển nhiên có chút không hòa hợp.

"Cái đồ chó ngươi, lại còn dám tới đây?"

"Ngươi để cho ta giúp ngươi thuyết phục La Yển, kết quả sách lược của ngươi là bỏ tiền ra đền?"

"Đền tiền còn chưa tính, kết quả đền tiền rồi thì Thư cục có kiếm được tiền không?"

“Sao ngươi không đi chết đi, Cơ Túc?”

Ngụy Đằng vừa thấy Cơ Túc, liền chọc bả vai hắn mắng chửi đĩnh đạc.

Trong lòng hắn khổ a!

Ngụy gia chính là Lê quốc đệ nhị đại thế gia, nhưng dòng họ vốn hùng tâm bừng bừng, đối với con cháu gia tộc yêu cầu đặc biệt cao, từ thời thơ ấu liền phải khắc khổ tu luyện, mỗi người đều cho lượng tài nguyên bình thường tu luyện, nếu đến tuổi quy định không đạt tới tinh khí thần tầng 10, sẽ trực tiếp cho đi tham gia quân ngũ, rốt cuộc không được hưởng thụ bất kỳ ưu đãi nào.

Sau khi tới tầng 10, hoặc là tu tập Nho Mặc Pháp, hoặc là tiến vào quân ngũ làm Ngũ trưởng trở lên, điều này cũng dẫn đến Ngụy gia từ binh tới tướng đều tương đối cường hãn. Sức mạnh Ngụy gia cũng bắt nguồn từ đây.

Cho nên làm một đệ tử hoàn khố trong Ngụy gia đã ít lại càng ít, Ngụy Đằng hắn chính là một trong số đó, sau khi đột phá tầng 10, tài nguyên tu luyện của hắn cực kỳ phong phú, thiên phú cộng thêm cố gắng làm cho hắn thoải mái đột phá đến tinh khí thần tầng 11, ở trong số đệ tử gia tộc cũng coi như người nổi bật.

Từ ngày đó trở đi, hắn liền chính thức chơi bời, cố gắng không phải là vì hưởng thụ sao?

Gia tộc cũng có thể dễ dàng tha thứ cho hắn, một là tu vi đích xác không tệ, hai là mấy huynh trưởng của hắn đặc biệt không chịu thua kém, hắn một đứa cháu trai dòng chính tự nhiên cũng có được một ít đặc quyền, thậm chí Thư cục Ngụy gia chỉ để cho hắn lấy tiền tiêu vặt.

Kết quả……

Thư cục đều bị tên Cơ Túc này phá hủy, chẳng những phá hủy, còn làm mất mặt mình.

Mà mình chẳng những mất đi nguồn tiền tiêu vặt, còn bị phụ thân mắng một trận, mẫu thân chạy đến ngăn cản, cũng bị mắng là con hư tại mẹ. Trong nhà ầm ĩ, đã định đưa hắn đến đất phong làm lính khiến hắn sợ vãi tè, nên mấy ngày nay đều ru rú ở trong nhà, không cả dám ra khỏi cửa.

Kết quả chưa từng nghĩ, tên đầu sỏ gây ra chuyện này tự nhiên còn dám đến tìm mình.

Cơ Túc chỉ cảm thấy bả vai bị chọc đau điếng, nếu trước kia hắn tuy rằng cũng sẽ nhịn xuống, nhưng cũng sẽ nổi điên.

Nhưng hiện tại, hắn tự nhiên không một chút tức giận, chỉ cười ha hả nói: "Đây không phải là tìm Ngụy huynh bồi tội sao? Ngụy huynh đại nhân đại lượng, không nên chấp nhặt với ta!"

"Ha ha! Bồi tội? Ngươi có thái độ bồi tội sao?"

Ngụy Đằng vừa thấy Cơ Túc liền tức giận đến đau dạ dày, nếu không phải động thủ ở nhà sẽ bị treo cổ, hắn đã sớm đánh cho Cơ Túc liệt giường, dù sao tinh khí thần toàn bộ tầng 11, cũng không phải Cơ Túc có thể so sánh.

Lần này vì bồi tội cho Ngụy huynh, ta cố ý chuẩn bị một bảo bối tốt, cũng không biết Ngụy huynh có nguyện ý tha thứ cho tại hạ hay không!"

"Hả? Bảo bối gì?"

Ngụy Đằng hứng thú, hắn thích nhất là bảo bối.

Cơ Túc cười nói: "Ta dẫn Ngụy huynh đi xem!"

"Vậy mau đi thôi!"

Ngụy Đằng đang bước bỗng ngừng lại, đánh giá Cơ Túc từ trên xuống dưới: "Không có lợi không dậy sớm, Cơ Túc ngươi lại là hạng người qua cầu rút ván. Nói đi, bỗng nhiên nịnh bợ ta như vậy là vì cái gì!"

Cơ Túc vỗ tay khen ngợi: "Ngụy huynh quả nhiên thông tuệ, khó trách được Ngụy gia trên dưới sủng ái! nếu đã bị Ngụy huynh nhìn thấu, vậy ta liền nói thẳng! Ngụy huynh cũng biết, lần này Thư cục ta chẳng những thua thiệt rất nhiều tiền, còn để Càn quốc kiếm được đơn đặt hàng, hiện tại mẫu quốc đối với ta ý kiến rất lớn."

Ta tự biết không có tư cách yêu cầu Ngụy huynh làm cái gì, bất quá Ngụy gia từ trước đến nay đối với Viêm quốc ta rất có hảo cảm, bất kể là biên cảnh Trần Binh đối với Càn quốc uy hiếp, hay là cùng thương hào Viêm quốc liên thủ đối phó Hàn gia, đều có thể khiến Viêm quốc ta giảm bớt bao nhiêu mối họa vùng biên. Cho nên Cơ mỗ lần này đến đây, chỉ là hy vọng ngày sau Ngụy huynh cầm quyền, không nên thay đổi sách lược này.

Nếu thật bởi vì một mình ta, khiến cho mẫu quốc gặp tai ương vậy ta thật đúng là thành tội nhân của quốc gia rồi!"

Một phen lời lẽ tha thiết, nịnh bợ đến sùi cả bọp mép.

"Chúng ta là những quân tử chân chính, không thể vì tư lợi của bản thân mà chi phối quyết sách gia tộc? Điểm ấy ngươi có thể yên tâm, nhưng rốt cục có tha thứ cho ngươi hay không thì cứ phải xem bảo bối rốt cục là cái gì?"

Cơ Túc cúi người cười nói: "Không bằng Ngụy huynh ở Lộc phòng chờ một chút, lát nữa ta sẽ đưa bảo bối tới!"

Lộc phòng!

Mắt Ngụy Đằng sáng rực, Lộc Phòng chính là nơi để cho các đệ tử hoàn khố (những tên ăn chơi tráng táng) mua vui,

thanh sắc khuyển mã đều có, hơn nữa ai cũng đều là đỉnh cấp.

Cơ Túc dám đưa đến Lộc phòng, phỏng chừng thật đúng là có đồ hay.

"Được! Vậy ta sẽ chờ ngươi!"

Đại môn Ngụy phủ, một người cưỡi ngựa đi về phía Bắc, thẳng hướng Lộc phòng.

Cơ Túc nhìn bóng lưng hắn phóng ngựa rời đi, không khỏi mỉm cười.

Nửa canh giờ sau.

Trong lúc Ngụy Đằng lo lắng chờ đợi, Cơ Túc rốt cục tới, phía sau hắn có mấy tùy tùng, tùy tùng chậm rãi đặt một cái rương sắt lớn xuống.

"Trong này là cái gì?"

"Ngụy huynh mở ra xem liền biết!"

Cơ Túc mỉm cười, hướng hắn làm ra thủ thế mời.

Ngụy Đằng sớm đã sốt ruột không nhịn được, trực tiếp đẩy hắn qua một bên, vận đủ khí lực mở nắp rương ra.

Sau đó, hắn liền thấy được một tiểu mỹ nhân chân tay luống cuống.

Nàng thần sắc kinh hoàng, giống như một con nai con bị thương, có lẽ là thời gian dài không thấy ánh sáng, sắc mặt của nàng hơi có chút tái nhợt, càng khiến người ta thương xót.

Chương 137: Miêu nữ Chương 137: Miêu nữ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Khuôn mặt xinh đẹp, dáng người cũng lả lướt hấp dẫn, cả người không có chút mỡ thừa nhưng chỗ nào cần có thịt thì cũng có không ít.

Bất quá Ngụy Đằng lại nhíu mày: "Nữ nhân? Ngươi khinh thường ta?"

Ngụy đại thiếu ta không thiếu nhất chính là nữ nhân!

Cơ Túc cười nói: "Ngụy huynh, ngươi xem phía sau nàng!"

"Có cái gì hay ho chứ!"

Ngụy Đằng ngoài miệng mắng, nhưng vẫn rất thành thật đem người con gái xoay qua, sau đó ánh mắt trợn tròn.

Đuôi!

Sau đó nhấc tóc lên.

Tai lông lá!

Lại là một Miêu nữ!

Động tác thô bạo của hắn làm cho Miêu nữ bị kinh hãi, không ngừng nức nở, nhưng lại không dám né tránh.

Cơ Túc cười giới thiệu: "Đây là hàng tốt ta lấy được từ Vực Ngoại, Miêu nữ này từ nhỏ đã bị nhốt lại, dùng các loại linh dược nuôi lớn, tất cả đều hóa thành yêu khí tinh thuần thơm ngào ngạt, có thể thông qua song tu chi pháp hoàn toàn hấp thu."

"Nàng từ nhỏ đã có danh kỹ dạy dỗ, lại chưa bao giờ tiếp xúc qua nam nhân, cần huynh có thể thỏa mãn cơm ăn áo mặc của nàng, nàng có thể đem huynh trở thành đại ân nhân, mặc huynh tùy ý loay hoay. Ngụy huynh, thế nào? Món quà này thích không?"

Oài……

Nuôi bằng linh dược ra yêu khí tinh thuần, nếu là toàn bộ đạt được, cho dù không đi theo con đường yêu tu cũng rất có lợi đối với thân thể, chờ sau này đột phá cảnh giới Thai Thuế, thậm chí có thể thức tỉnh một yêu tu pháp thuật.

Hơn nữa cái đuôi này, cái lỗ tai này, chậc chậc……

Ngụy Đằng hưng phấn cả người run rẩy.

Cơ Túc nhìn Miêu nữ, không khỏi có chút đau lòng, không nghĩ tới Hàn gia tự nhiên có thể làm được mặt hàng tốt như vậy, đáng tiếc không có phần của mình.

Còn con Miêu nữ này…… Thật mẹ nó diễn cũng giỏi!

Hắn thấy Ngụy Đằng không nói lời nào, lại lên tiếng nhắc nhở "Ngụy huynh?"

Ngụy Đằng như tỉnh mộng, nhanh chóng chuyển ánh mắt sang nơi khác, thần sắc cũng trở nên nghiêm túc: "Cơ huynh, buổi chiều rồi".

Cơ Túc nghi hoặc: "Hả?

Ngụy Đằng chỉ ra ngoài cửa: "Còn ba canh giờ nữa là vào đêm, ta muốn nghỉ ngơi!"

Cơ Túc: "……"

……

Thư phòng hậu viện, Thư cục Thượng Mặc.

Doanh Vô Kỵ đang nhìn chằm chằm một xấp giấy mỏng nhíu mày trầm tư.

Hắn vừa rồi sao chép không ít câu có liên quan đến trị quốc an bang, đều có thể cảm giác được bên trong tựa hồ ẩn chứa tài khí lớn, nhưng tất cả đều chỉ là mơ hồ có liên hệ với bản thân, nhưng thế nào cũng không thể dẫn độ đến bản thân, trong lúc nhất thời vô cùng buồn bực.

Tuy rằng hắn có thể thuộc không ít danh tác, cho dù không làm ra tác phẩm tải ý, cũng chưa chắc không vào được top 3.

Nhưng lỡ như thì sao?

Nghe ý tứ Khương Thái Uyên, đệ tử Đạo gia là hạ quyết tâm xơi Bách gia khí vận, xuất ra tác phẩm tải ý, không có khả năng chỉ có một thiên.

Hả? Đệ về rồi à?

Cửa vang lên một âm thanh ôn hòa.

Doanh Vô Kỵ ngẩng đầu, thấy Hoa Triều đang chầm chậm đi tới, mặt mày mang theo vẻ hớn hở, thoạt nhìn tâm tình tương đối khá, không khỏi cười nói: "Tỷ không phải đi gánh hát sao, sao trở về sớm như vậy?"

Từ lần biểu diễn thử "Trát Mỹ Án" đó, hí khúc đã có một ít danh tiếng, cho dù là sau này "Trát Mỹ Án" bị coi là sách cấm, dân gian đối với hí khúc cũng nhiệt tình.

Dù sao Lê quốc vẫn giàu có và đông đúc nhất trong số các nước chư hầu, mà Giáng Thành lại là đô thành của Lê quốc, trong tay dân chúng đều có chút tiền dư, có tiền dư sẽ muốn tìm chút niềm vui, thi từ ca phú đối với bọn họ mà nói có chút khó hiểu, hí khúc vừa vặn.

Những đồng nghiệp giúp đỡ Hoa Triều nhìn ra tình huống này, tự nhiên muốn cùng Hoa Triều lăn lộn, gánh hát mặc dù chưa chính thức khai trương, nhưng đã chuẩn bị lên kịch tiếp theo, chính là đánh trống mở cờ cho văn hội ngày mai.

Hơn nữa, thể loại mới được ghi vào Nhạc phủ có chỗ tốt, người sáng lập chỉ cần nguyện ý, nhất định có thể có một ghế ở Nhạc phủ.

Tương đương với trực tiếp tu thành quan thân, do quan vận Đại Chu chủ trì, có thể dễ dàng tu luyện pháp thuật liên quan, cho dù bản thân một chút tu vi cũng không có, cũng có thể lấy pháp thuật quan thân để đặt chân.

Hiện nay Chu vương thất, mặc dù đã mất đi sức thống trị về mặt chính trị, nhưng lễ chế vẫn có địa vị siêu quần.

Nếu là Hoa Triều có thể vào Nhạc phủ, tất nhiên được lợi vô cùng.

Chẳng những nàng có thể thực hiện được giá trị cá nhân, còn có thể giúp đỡ mình một chút.

Chẳng qua muốn làm ra được thể loại mới được Chu Nhạc phủ ghi vào, cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy, Thất Luật Thất Tuyệt xuất hiện rất nhiều tác phẩm, cuối cùng mới trúng cử. Lần này muốn một lần công thành, nhất định phải xuất ra biểu hiện có hiệu ứng bùng nổ mới được.

Hoa Triều cười cười: "Đã luyện tập khá thuần thục, ta sẽ cho bọn họ nghỉ trưa để ngày mai biểu diễn tại văn hội".

"Tốt lắm!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, tâm tình tốt hơn một chút, hí kịch cũng có một nửa cổ phần của mình, nếu nó có thể phát triển cũng coi như một tin tức tốt.

Hắn thở dài một hơi, liền chuẩn bị đem bản thảo vừa viết đốt đi.

Hoa Triều lại tò mò hỏi: "Đây là cái gì?"

"Mấy thứ tùy tiện viết ra thôi".

Doanh Vô Kỵ đáp một tiếng, cũng không quá mức kiêng dè, thấy nàng muốn nhìn liền đưa qua.

Hoa Triều nhìn chằm chằm 《 Tiêu Dao Du 》 trong chốc lát, xem không hiểu, liền hướng xuống dưới lật vài trang, thấy "Tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu, hậu thiên hạ chi nhạc nhi nhạc" (lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ) trong đôi mắt không khỏi nổi lên một tia gợn sóng, tán thưởng nói: "Đây là đệ viết sao? Ít nhất cũng đạt tiêu chuẩn tác phẩm tải ý"

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc: “Hoa Triều tỷ, tỷ cũng biết tác phẩm tải ý?”

Chương 138: Đi dạo Thành Nam Chương 138: Đi dạo Thành Nam

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hoa Triều cười nói: “Ta cũng là nghe La Minh nói, hắn nói năm đó khi La Yển đưa hắn đi bái sư, phu tử Nho gia kia vốn cũng chướng mắt hắn, nhưng hắn làm ra một tác phẩm tải ý, tuy rằng nói là có một cọng lông tơ của tải ý thôi nhưng cũng sinh ra một tia tài khí nho đạo, lúc này mới được bái nhập phu tử môn hạ. Ta mặc dù không hiểu những thứ này, nhưng một câu nói này của đệ, hẳn là đủ để tải ý!”

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, Hoa Triều dù sao cũng là con gái Thừa tướng, đích xác không thể lấy tiêu chuẩn ca nữ bình thường để nhìn.

Hắn có chút buồn bực: “Đây là câu đệ viết cho Văn hội ngày mai, lại không biết tại sao, căn bản không có tài khí.

Uh……

Tỷ tỷ từ trước đến nay cho rằng đệ tài hoa hơn người, ta cũng tin câu này là chính đệ viết, nhưng… đệ từ nội tâm đồng ý những lời này, hơn nữa dự định tự thể nghiệm không?”

Cái này……

Doanh Vô Kỵ có chút hổ thẹn, đừng nói tự thể nghiệm, ngay cả câu đó cũng không phải hắn nghĩ ra.

Hoa Triều biết được đáp án, nhưng không có bất kỳ ý tứ khinh bỉ, chỉ là ôn hòa cười nói: “Ngay cả chính đệ cũng không tin những câu này, lại làm sao có thể sinh ra tài khí đây?

Nhưng hết lần này tới lần khác tình cảnh của đệ đáng lo, ngay cả chỉ lo thân mình cũng là việc khó lớn bằng trời, làm

sao có tâm tư lo nước lo dân, huống chi hiện tại nơi đệ đang ở còn không phải là mẫu quốc của đệ? Kỳ thật đệ cũng không cần quá phiền nhiễu, không được tham gia Bách gia thịnh hội, vậy thì không tham gia, lấy tài tình của đệ, sớm muộn có thể đạt được thứ đệ muốn".

"Ừm".

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ gật gật đầu, gánh nặng trong lòng cũng buông xuống một ít, cười cười liền đem trang giấy đặt ở trên ngọn lửa.

Đợi đến khi tờ giấy cháy thành tro bụi, Hoa Triều nhẹ nhàng cười: "Bận rộn nhiều ngày như vậy, cũng không có nghỉ ngơi, theo tỷ ra ngoài dạo phố được không!"

Được!

Doanh Vô Kỵ cười gật đầu: "Chúng ta đi đâu?"

Hoa Triều suy tư một lát: "Đi thành Nam đi, năm đó mẹ ta lần đầu tiên dẫn ta đến Giáng Thành tìm người thân, chính là ở thành Nam. Tuy rằng bên kia có chút nghèo khổ, nhưng mỗi lần ta đến đó đều cảm thấy rất tự tại".

"Được!"

"Đệ đi thay một bộ quần áo cũ hơn đi"

'Uh!"

Thay xong quần áo hai người liền đi bộ chạy tới phía thành Nam, nơi này đúng là có chút cũ kỹ, những người sống ở đây đa phần là muốn cho con cháu sau này có cuộc sống khấm khá hơn, dù sao Giáng Thành là Bách gia thánh địa, học đường cũng tương đối nhiều.

Tuy rằng bái nhập môn hạ cũng không đồng nghĩa với đạt được tiền đồ tốt, nhưng ít nhất có thể đạt được một tia chuyển

mình, nếu là có thể trở thành môn khách của đại gia tộc nào đó, vậy thì càng tốt.

Bất quá đi học cũng tốn tiền, những người này chỉ có thể liều mạng làm công, đan giỏ trúc làm nghề dệt, tuy rằng đều kiếm được không ít tiền bạc, nhưng tất cả đều đập vào học đường, cuộc sống nhà mình ngược lại rất nghèo khó.

Hoa Triều đối với từng cọng cây ngọn cỏ nơi này đều cực kỳ quen thuộc, kể cho Doanh Vô Kỵ không ít chuyện trước kia.

Doanh Vô Kỵ cũng vui vẻ nghe, hung thủ bắt được, hắn cũng cởi bỏ hết khúc mắc đối với Hoa Triều, tự nhiên càng muốn hiểu rõ quá khứ của nàng.

Hai người đi dạo đến tối mới về, sau khi Hoa Triều về nhà liền trực tiếp nghỉ ngơi.

Doanh Vô Kỵ thì là về tới thư phòng, mơ hồ có chút hiểu ra, giống như biết chính mình ngày mai muốn viết cái gì.

……

Ngày hôm sau.

Từ lúc tia nắng ban mai đầu tiên ló dạng, Giáng Thành liền náo nhiệt hẳn lên.

Tuy rằng chỉ có người đọc sách mới có thể tham gia văn hội, nhưng cũng không ảnh hưởng đến nhiệt tình của dân chúng Giáng Thành đối với văn hội, dù sao những người đọc sách này đều không thiếu tiền.

Buổi tối văn hội mới tổ chức ở Vọng Nguyệt Đàm, nhưng các tiểu thương buổi sáng đã đi chung quanh Vọng Nguyệt Đàm chiếm vị trí, nơi này vốn có chút quạnh quẽ, bỗng chốc trở thành nơi sầm uất nhất Giáng Thành.

Doanh Vô Kỵ cũng không đi tham gia náo nhiệt, một mực ở nhà ngây ngốc đến khi mặt trời bắt đầu nghiêng về phía tây, mới chuẩn bị xuất môn.

Cũng chưa từng nghĩ đến lúc đi qua mặt tiền cửa hàng, vừa vặn nhìn thấy một thanh niên dung mạo tuấn tú đang cầm một quyển 《 Liêu Trai 》 xem.

Triệu Ninh nghe được tiếng bước chân, cười ngẩng đầu: "Doanh huynh, lần này chúng ta kết bạn đến Văn hội, thế nào?"

"Đương nhiên tốt rồi!"

Doanh Vô Kỵ cười gật đầu, trực tiếp tiến lên một bước nắm lấy cổ tay Triệu Ninh, nhiệt tình kéo nàng đến xe ngựa.

Ở trên xe ngựa ngồi vào chỗ của mình, hắn cười mở miệng: "Mấy ngày hôm trước phụ tử mắng nhau khiến cho Triệu huynh chê cười!"

Triệu Ninh lắc đầu, than nhẹ một hơi: "Doanh huynh thân ở nơi đất khách quê người, mẫu quốc không thông cảm không nói, ngược lại khắp nơi làm khó Doanh huynh. Lòng người vốn thế, khi bị khinh dễ rất dễ sinh lòng oán hận. Nó đối với ta mà nói không phải chê cười, ngược lại khiến ta nhìn Doanh huynh bằng con mắt khác. Đúng rồi Doanh huynh……"

"Nếu như huynh muốn nói muốn giúp đỡ ta, giúp ta trở về Càn quốc đoạt lại địa vị của mình, trước hết đừng nói."

Doanh Vô Kỵ trực tiếp phất tay cắt ngang, cười nói: "Ta đây có một đề nghị, Triệu huynh có thể cảm thấy hứng thú hơn!"

Triệu Ninh nghi hoặc: "Doanh huynh mời nói!

Doanh Vô Kỵ nhìn chằm chằm Triệu Ninh mặt, tựa hồ có chút thẹn thùng: "Không biết bệ hạ của huynh có muốn một

con rể tướng mạo anh vĩ, ngực nở, kinh doanh trị quốc đều hơi hiểu biết?

Triệu Ninh: "……"

Nàng có chút hoang mang.

Chương 139: Người mày rậm mắt to muốn bám váy Chương 139: Người mày rậm mắt to muốn bám váy

Người dịch: PrimeK Tohabong

Theo nàng nghĩ, Doanh Vô Kỵ trước kia đều đang che giấu thực lực của mình, nhất định là vì để Lê quốc buông lỏng đề phòng, thuận tiện sau này về nước tiếp nhận đế vị.

Như vậy xem ra, hắn nhất định rất có dã tâm, không có khả năng để cho vương vị vốn thuộc về mình rơi vào trong tay người khác.

Mà đủ loại hành vi của hắn ở Lê quốc, càng chứng tỏ điểm này.

Nàng sở dĩ bỏ công bỏ sức lôi kéo Doanh Vô Kỵ, cũng là bởi vì nhắm chuẩn điểm này, cho dù là nàng thế vào chỗ của Doanh Vô Kỵ, nàng cũng sẽ tương đối động tâm đối với đề nghị này.

Nhưng……

Đến Lê quốc làm phò mã?

Triệu Ninh có chút mơ hồ, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ mày rậm mắt to cũng muốn bám váy.

Vì sao thế, hắn ẩn nhẫn lâu như như vậy, chẳng lẽ chính là vì muốn set kèo ngon?

Hơn nữa hắn lại đá quả bóng lại phía nàng khiến cho người ta hoài nghi động cơ chân thật của hắn.

Doanh Vô Kỵ chờ đến có chút không kiên nhẫn: "Được hay không, nói một câu!"

"Oái…… Không, không phải!"

Triệu Ninh vội vàng lắc đầu, nâng đỡ Doanh Vô Kỵ để Càn quốc đấu đá nội bộ là một lựa chọn tốt, nhưng kỳ thật chỗ tốt đối với Lê quốc cũng không nhiều.

Quốc sách của Lê quốc gần trăm năm nay đều là để cho các nước láng giềng cân bằng lẫn nhau, từ đó tích góp từng tí một quốc lực của bản thân.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là bọn họ sợ hãi chiến tranh, dù là Càn quốc hiện tại đánh tới, nàng cũng có tự tin có thể ung dung đối phó, dù sao quân đội chiến lực Lê quốc cũng không phải mạnh bình thường, Hiện tại ở Lê quốc chủ trương "thuyết Càn họa" chỉ có mình Thừa tướng mà thôi.

Cho nên so với cân bằng Càn quốc, nàng càng hy vọng loại bỏ hậu hoạn của bản thân Lê quốc.

Tuy rằng không rõ Doanh Vô Kỵ cụ thể có bao nhiêu tài năng, nhưng người này tư tưởng ngựa thần cất vó tung mây (phóng khoáng, không câu thúc), hơn nữa có dấu vết có thể lần theo, nhất định có thể cung cấp cho nàng không ít ý tưởng mới lạ, có lẽ phương diện này đại bộ phận đều không dùng tới, nhưng chỉ cần có thể dùng tới, liền tuyệt đối được lợi không nhỏ.

Con tin trở thành tâm phúc đại thần của nước khác, loại chuyện này trong lịch sử không phải chưa từng xảy ra, cũng không phải chuyện gì mới mẻ, huống chi hai nhà Doanh Triệu vốn là đồng tông đồng nguyên. Hơn nữa hôn sự này một khi dính vào, cũng không phải dễ dàng có thể bỏ qua, thế nên Doanh Vô Kỵ vẫn là có thành ý.

Bất quá…… Nữ nhi có quyền thế nhất của Lê Vương, không phải là ta sao?

Triệu Ninh lắc đầu, nghĩ thầm thân nữ nhi của mình dường như không ai biết, người mà hắn nói đến chắc là người khác.

Nhưng nàng vẫn có chút nghi hoặc: "Chẳng lẽ Doanh huynh thật không muốn tranh giành vương vị Càn quốc sao?"

Doanh Vô Kỵ xua tay: "Thôi bỏ qua.Mặc dù trong lòng có chút khó chịu, nhưng thực sự không đấu được với Doanh Vô Khuyết, thể chất của hắn hiện tại đã khác với người thường, phá nhất phẩm linh thai cũng không phải không có khả năng, đợi đến thai thoái cảnh, có thêm huyết mạch viễn cổ, so với nhất phẩm linh thai bình thường thậm chí còn mạnh hơn, huynh bảo ta làm sao so với hắn?"

Triệu huynh ngươi là tâm phúc của Thái tử, Thái tử phái huynh tiếp xúc với ta, chắc hẳn cũng rất coi trọng ta, đã như vậy không bằng cân nhắc đem muội muội nào có địa vị cao nhất gả cho ta, chả phải như vậy Càn Lê càng thêm gắn bó, cả hai đều được lợi"

Ý nghĩ của hắn đương nhiên không phải ăn bám, mà là hiện tại nếu thể hiện ra tham vọng của mình nhất định sẽ bị Càn quốc cho rằng muốn tranh vương vị, tất nhiên sẽ đối mặt với rất nhiều áp lực.

Hắn hiện tại cần làm nhất, chính là kìm nén vài năm, chờ tinh khí thần tất cả đều đột phá tầng 13 lại đột phá Cảnh giới Thai Thuế, đến lúc đó cái gì nhất phẩm linh thai, cái gì huyết mạch viễn cổ, tất cả đều có thể đập chết ăn thịt!

Đến lúc đó rốt cuộc là tiếp tục ăn bám, hay là trở về Càn quốc lên vương vị, hoặc là quy ẩn đi làm cánh hạc nhàn du, quyền chủ động đều ở trong tay mình.

Hôn sự Càn Lê, chính là chiếc ô che chở tốt nhất của mình.

Hơn nữa thái tử "Triệu Lăng" fake này, nhan sắc thật tốt, thiên phú cường đại, địa vị được tôn sùng, tính cách còn tự nhiên hào phóng, rất khó không động tâm, về phần có tình yêu thật hay không sao này vun đắp sau.

Thật muốn cưới được một người vợ như vậy, sau này rất khó mà không yêu nàng được.

Đích xác không tệ……

Triệu Ninh suy nghĩ một chút, hình như đúng là có lý, hơn nữa cách nói này làm cho nàng tương đối động tâm.

Nếu thật có thể thúc đẩy hôn sự như vậy, thậm chí có cơ hội mượn lực lượng Càn quốc thanh toán hai nhà Ngụy Hàn, thì thơm…

Cho dù sẽ xuất hiện vấn đề khác, cũng hoàn toàn có biện pháp giải quyết.

Về phần đối tượng liên hôn… Triệu Ninh có chút khó khăn, tỷ tỷ muội muội của mình quả thật rất nhiều, nhưng dường như không ai thích hợp, toàn một lũ nhác làm siêng ăn, chỉ e là Doanh Vô Kỵ không chấm.

Xem ra chỉ có thể chờ sau khi phụ vương xuất quan, để phụ vương phong một người làm công chúa, bằng không Doanh Vô Kỵ cũng sẽ không an tâm.

Vì thế nàng gật đầu: "Được! Chờ ta trở về, liền lập tức nói với thái tử điện hạ về chuyện cầu thân của Doanh huynh!"

Doanh Vô Kỵ bổ sung: "Nhất định phải là người có địa vị nhất!"

Triệu Ninh gật đầu: "Yên tâm! Nhất định là công chúa có địa vị cao nhất!"

Dù sao ta cũng không phải công chúa, ta là thái tử!

Chà chà….

Doanh Vô Kỵ nheo mắt đánh giá nàng trong chốc lát, như thế nào đáp ứng dứt khoát như vậy, chẳng lẽ nàng thích mình rồi?

Hắn tuy rằng chưa từng gặp qua mấy công chúa, nhưng cũng biết đông đảo công chúa ở bên ngoài cũng không có thực quyền, Triệu Lăng này có thể thay Thái tử xử lý nhiều chuyện như vậy, tất nhiên chính là công chúa có địa vị cao nhất.

Đây…… mình không phải tiễn dê vào miệng hổ sao?

Xong rồi!

Chương 140: Thợ săn hóa con mồi Chương 140: Thợ săn hóa con mồi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nhìn vẻ mặt chắc chắn của nàng, nhất thời có chút hoảng hốt, hắn vốn cho rằng mình là thợ săn, không nghĩ tới lại là con mồi.

Triệu Ninh thấy thần sắc hắn có chút mất tự nhiên, nghi hoặc nói: “Doanh huynh làm sao vậy? Chẳng lẽ muốn đổi ý?”

“Không, không đổi ý!”

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, theo bản năng sửa sang lại cổ áo một chút, tận lực không để cho cảnh xuân sạ tiết, để cho nàng bắt thóp.

Hắn chỉ chỉ phía trước xe ngựa: “Chuyện liên hôn nói sau đi, chúng ta đi tham gia văn hội trước!”

“Được!”

Xe ngựa kêu vang đi về phía trước, không khí trong xe có chút yên tĩnh.

Doanh Vô Kỵ ôm cổ áo nhìn không chớp mắt, khiến cho Triệu Ninh cảm giác kỳ lạ.

……

Chỉ chốc lát sau, xe ngựa đã tới Vọng Nguyệt đàm.

Vọng Nguyệt Đàm này chính là một kỳ cảnh ở phía Tây thành, chính là nơi ánh trăng sáng nhất Giáng Thành, lúc trăng khuyết có quần tinh như thác nước, lúc trăng tròn trên trời dưới đất liền có hai vầng trăng sáng, ánh trăng trên đầm mờ mịt, phảng phất có tiên tử mờ mịt trong đó.

Vọng Nguyệt Đàm này vốn là nơi cung cấp cho con cháu dòng họ Triệu gia ban đêm phụng đọc kinh điển, thời điểm bình thường căn bản không mở cửa cho người ngoài, văn hội bình thường căn bản chưa đủ tuổi để tổ chức ở đây.

Bất quá văn hội lần này, chính là để bổ sung thêm 3 danh ngạch cuối cùng cho học tử tinh anh Bách gia thịnh hội nên cần phá lệ một lần.

Có thể nói, người rất nhiều, người xếp hàng đăng ký đã thành vài hình chữ S.

Lúc đến cửa chính, Doanh Vô Kỵ cảm thấy đau hết cả mề, mẹ nó thế này thì phải xếp tới khi nào?

Doanh huynh, bảo phu xe tiếp tục đi về phía trước!

Hả?

“Ta dẫn huynh đi cửa sau!”

Được!

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ hơi nhếch lên.

Tốt lắm!

Còn chưa qua cửa, cũng đã nếm được hương vị ngọt ngào của bám váy.

Hai thị vệ canh giữ cửa sau, khí tức vô cùng lạnh lùng, thấy hai người đi đến, trực tiếp tiến lên một bước: "Các ngươi, đi cửa chính!"

Triệu Ninh không nhiều lời, lúc này lấy ngọc bài từ bên hông ra, chính là tín vật của Điện Tình Giáng.

Thị vệ liếc nhau, vội vàng hành lễ với nàng, sau đó thả hai người vào hậu viện.

Nơi này vừa vặn là phía sau Từ Thạch Bích của Vọng Nguyệt Đàm.

Doanh Vô Kỵ vừa vào cửa, liền thấy được một thân ảnh không quá muốn nhìn thấy.

La Yển nhìn thấy Doanh Vô Kỵ, cũng theo bản năng nhíu mày, bất quá trong ánh mắt không vui rất nhanh liền ẩn xuống, trên mặt bày ra nụ cười khách sáo: "Công tử Vô Kỵ, vẫn khỏe chứ?".

~~~~~

Một khắc nhìn thấy Doanh Vô Kỵ, trong lòng La Yển có chút phức tạp.

Trước kia ông ta đã gặp Doanh Vô Kỵ nhiều lần, dù sao cũng là con trai độc nhất của Càn Vương, mặc dù còn chưa được phong thái tử, nhưng Doanh Vô Kỵ luôn tự cho mình là thái tử, thường xuyên tham dự các hoạt động ngoại giao, mặc kệ công tác ngoại giao làm thế nào, chưa từng đánh mất tác phong "Thái tử hữu bang".

La Yển cũng vui vẻ chứng kiến loại cảnh tượng này, dù là các loại tuyên truyền "Thuyết Càn họa", ông ta cũng vô cùng hi vọng Doanh Vô Kỵ có thể an toàn về nước.

Dù sao Doanh gia tôn thất xuất hiện vài người trẻ tuổi tài hoa hơn người, nếu như Doanh Vô Kỵ không trở về được, thì
~~~~~

những người đó có khả năng làm quốc quân, thật sự có chút khó đối phó.

Cho nên La Yển vẫn luôn có một tư tưởng: Người này nhất định phải thả về Càn quốc.

Kết quả ông ta làm sao cũng không nghĩ tới, Doanh Vô Kỵ tự nhiên là giả bộ, chỉ là bị Doanh Vô Khuyết hơi bức một chút, liền hiện ra tài hoa thương nghiệp của mình. Chẳng những lũng đoạn ngành in ấn, còn bắt cóc con gái bảo bối của mình.

Hơn nữa còn viết ra

Còn mình thì sao?

Còn khách khách khí mà kêu một tiếng "Công tử Vô Kỵ".

Doanh Vô Kỵ liếc mắt nhìn Hoa Uyển Thu bên cạnh.

Hoa Uyển Thu nhận ra ánh mắt của hắn, cũng cười gật đầu thăm hỏi: "Thư cục Hoa Triều có thể đứng vững gót chân, hoàn toàn dựa vào công tử……"

Doanh Vô Kỵ lại trực tiếp ngắt lời: "Vị muội muội này dung mạo rất quen mắt, chắc hẳn nhất định là muội muội của Hoa Triều. La tướng càng già càng dẻo dai, bản công tử bội phục bội phục!"

Hoa Uyển Thu: "???"

La Yển: "…???"

Triệu Ninh: "……"

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được kỹ pháp hoàng cấp 《 Quân Tử Lục Nghệ: Lễ 》.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, nghĩ thầm kỹ năng này thật đúng là phọt phẹt.

Ô Kê ca ta giống như loại người ăn nói lễ phép sao?

Không thể không nói, La Yển thân ở địa vị cao nhiều năm, hàm dưỡng không phải tốt bình thường, tâm tình kích động như vậy, nhưng cũng chỉ là lông mày run lên một chút, cũng rất nhanh khôi phục bình thường, cũng không giải thích cho Doanh Vô Kỵ, chỉ là nói một tiếng "Mời", liền ý bảo hắn đi đến Từ Thạch Bích an vị.

Doanh Vô Kỵ còn muốn tiếp tục đụng đồ sứ, bất quá cũng không thể quá làm liều, liền ý bảo Triệu Ninh cùng nhau rời đi.

La Yển lúc này mới nhìn thấy Triệu Ninh, không khỏi lộ ra một tia thần sắc nghi hoặc, người này nhìn tướng mạo hẳn là người của tông thất Triệu gia, hơn nữa khí độ bất phàm hẳn là rất có địa vị mới đúng, vì sao mình chưa từng gặp qua người này?

Triệu Ninh nhìn ông ta một cái, không nói thêm gì, chỉ khẽ gật đầu ý bảo, liền chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng lúc này, cửa hậu viện két một tiếng mở ra, một âm thanh sang sảng truyền đến.

Hôm nay nhiều người quá!"

May mà có La tướng!

La tướng, nghe nói huynh sắp cưới kiều thê, không biết ta có may mắn gặp chị dâu hay không!

"Hả? Doanh lão đệ?"

Doanh Vô Kỵ quay đầu, không khỏi sửng sốt một chút: "Khương lão ca? Đây là……

Hắn định nhãn vừa nhìn, mới phát hiện Khương Thái Uyên hôm nay thay đổi một thân xiêm y, ngày hôm qua vải thô áo

gai tùy ý, lúc này mặc quan bào Vương triều nhà Chu rất nghiêm chỉnh, mặt trên thêu hoa văn hoa mỹ.

Chương 141: Lấy thơ tặng quà Chương 141: Lấy thơ tặng quà

Người dịch: PrimeK Tohabong

Quân tử lục nghệ: Lễ "vừa học được từ La Yển trong nháy mắt đã phát huy công dụng.

Hoa văn này lại là…… Quan nhạc phủ của Đại Chu!

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc, không nghĩ tới lão ca Dương Chu học phái giúp mình bắt được hung thủ này, tự nhiên lăn lộn thành quan nhạc phủ Đại Chu, hơn nữa còn cùng Thừa tướng chủ trì văn hội hôm nay.

Cái này…… Quả thực là thái quá!

Khương Thái Uyên hình tượng thô kệch này, thế nào lại liên quan tới Nhạc phủ lệnh!

La Yển mỉm cười: "Bái kiến phủ lệnh đại nhân!"

Chu vương thất rất trọng lễ nhạc tế tự, nhạc phủ lệnh tuy rằng chỉ quản lý nhạc vũ, nhưng chức cấp cũng rất cao, trên danh nghĩa cùng các chư hầu vương đều có thể ngồi ngang hàng, thừa tướng La Yển này tự nhiên phải lấy tư thái hạ cấp dẫn đầu hành lễ.

Khương Thái Uyên cười ngăn cản ông ta: "La tướng quá khách khí, vị này chắc hẳn chính là tẩu phu nhân, tẩu phu nhân thật xinh đẹp. Đúng rồi! Huynh không phải còn có một nữ nhi am hiểu hí kịch sao?

La Yển nhìn về phía La Minh: "Tam Lang! Mau gọi chị con lại đây, nói Nhạc phủ lệnh ở đây!"

"Vâng!"

La Minh thở dài, chỉ có thể vâng lời, hắn hiện tại cũng không muốn hai cha con gặp mặt.

Nhưng hắn cũng biết Hoa Triều rất muốn đem hí khúc ghi vào Chu Nhạc phủ, do dự một chút vẫn là đi tìm người.

Xem ra vị phủ lệnh này cùng Doanh Vô Kỵ cũng rất quen thuộc, hẳn là sẽ không phạm kiêng kị!

Chỉ chốc lát sau, La Minh liền dẫn theo Hoa Triều tới.

Hoa Triều vốn tràn đầy chờ mong tới gặp Nhạc Phủ Lệnh, nhưng chưa từng nghĩ liếc mắt một cái đã thấy được La Yển, nụ cười trên mặt trong nháy mắt liền biến mất.

La Yển cười vẫy vẫy tay với nàng: "Hoa Triều, mau tới bái kiến Phủ Lệnh đại nhân!

Hoa Triều nhìn không chớp mắt, trực tiếp đi qua bên cạnh La Yển, vái chào Khương Thái Uyên: "Bái kiến phủ lệnh đại nhân!"

Khương Thái Uyên cười ha ha: "Hoa Triều cô nương, ngưỡng mộ đã lâu, ta vừa tới Giáng Thành đã nghe được tên hí khúc của cô nương! Hí khúc Trát…."

Hắn nghẹn một chút, nhìn thoáng qua La Yển, vội vàng bổ sung: "Cái hí khúc kia không được nhắc đến đúng không? Đáng tiếc, đáng tiếc, nếu không có bị phong sát, rất có thể trực tiếp để hí khúc ghi vào Chu Nhạc phủ, thật sự đáng tiếc, không biết hôm nay có thể may mắn chứng kiến một giai tác khác hay không!"

La Yển: "……"

Hoa Triều mỉm cười: "Phủ lệnh đại nhân yên tâm, được công tử Vô Kỵ tương trợ, tiểu nữ tử hôm nay nhất định có thể xuất ra hí khúc tốt hơn.

Vậy xin được chờ nghe giai khúc của cô nương!

Khương Thái Uyên cười ha ha, len lén giơ ngón tay cái với Doanh Vô Kỵ, liền nói: “Bất quá muốn thu nhận Nhạc phủ cũng không phải dễ dàng như vậy, Hoa Triều cô nương cần phải nghiêm túc chờ đợi. Ta phải ra kia một chút, các vị cứ nói chuyện tự nhiên!”

Lời này của hắn cũng không giả.

Năm đó mặc dù Huề Vương diệt được Bình Vương, giữ được Kinh đô Hạo Kinh, nhưng xu thế suy sụp của vương thất đã không thể nghịch chuyển. Theo đề nghị của thần tử, Huề vương quyết đoán thực hiện cải cách nhị nguyên hóa chính tế, hiện giờ Chu vương thất đã không thể nhúng tay vào các chư hầu trong nước, nhưng về mặt tế tự lễ giáo vẫn có địa vị siêu nhiên.

Nhạc phủ tuy rằng chỉ là một tổ chức mới thành lập không bao nhiêu năm, nhưng quy củ tương đối nghiêm khắc, muốn nhập vào thể loại mới, cũng không phải đơn giản như vậy.

Khương Thái Uyên hướng mọi người chắp tay, liền trực tiếp đi tới trước thạch bích.Người ngoài vừa đi, phía sau Thạch Bích lập tức yên tĩnh hơn rất nhiều.

Hoa Triều chỉ cảm thấy cả người không thoải mái, co cẳng muốn đi: “Ta cáo lui trước!

Khoan đã!

Thừa tướng rốt cục nhịn không được: “Hoa Triều! Con còn muốn bát nháo tới khi nào, còn không mau tới đây gặp mẫu thân!”

Mẫu thân?

Thân thể mềm mại của Hoa Triều khẽ run lên, hai mắt tràn đầy vẻ không dám tin.

Hoa Uyển Thu nghe được từ này, cũng sửng sốt, giống như có chút khiếp sợ, nàng theo bản năng muốn khoát tay cự tuyệt, nhưng sau khi nhìn về phía Hoa Triều, lại kìm lòng không đậu lộ ra một nụ cười dịu dàng.

Nụ cười này, lại vô cùng giống Hoa Triều.

Hoa Triều nhìn thấy nụ cười này, cũng vô cùng chán ghét: "Ông để cho tôi gọi cô ta là mẹ? Ông có hỏi qua mẹ tôi có nguyện ý không? La Yển, ông không cần quá phận!"

"Làm càn! Dám cả gan gọi thẳng tên cha ngươi? Nàng ta…..,"

La Yển dừng một chút, cắn răng nói: "Nàng chính là thê tử mà vi phụ tái huyền, kêu con gọi mẫu thân thì làm sao? mẹ con cả đời dịu dàng hào phóng, làm sao lại sinh ra một đứa con gái bất hiếu như con!"

"Ông!"

Hoa Triều nghiến chặt răng, hốc mắt nhất thời đỏ lên, xem ra hận không thể liều mạng với La Yển.

Mẹ kiếp!

Doanh Vô Kỵ tiến lên một bước, ngăn Hoa Triều lại, hắn cũng nghĩ không ra, thời điểm La Yển xử lý đại sự từ trước đến nay tiến thoái có căn cứ, như thế nào vừa đến chuyện nhà thì làm chả đâu vào đâu, càng ngày càng làm mọi chuyện rối tung lên

Nếu bảo ông ta không yêu nữ nhi, coi con như kẻ thù thì một lẽ, đây lại là ông ta vẫn âm thầm chăm sóc Hoa Triều. Ông nói ông yêu con gái nhưng ông lại ức hiếp con như vậy, làm chuyện sau còn ghê tởm hơn chuyện trước.

Hay là Hoa Uyển Thu hạ thủ, nữ nhân này rốt cuộc có thủ đoạn gì? Xem ra trên đầu cô ta cũng không có kỹ năng gì……

La Yển khẽ nhíu mày: “Công tử Vô Kỵ có gì chỉ giáo đối với gia sự của bổn tướng?”

Doanh Vô Kỵ cười cười “Chỉ là nghe tướng gia từ ái qua vài ngày nữa là đại thọ 80, bổn công tử làm văn bối, có lễ vật muốn tặng cho lão thái thái”.

“Hả?”

La Yển khẽ nhíu mày: “Công tử muốn tặng quà gì?”

Doanh Vô Kỵ âm thầm vỗ vỗ tay Hoa Triều ra hiệu an ủi, nụ cười trên mặt lại càng sáng lạn: “Bản công tử thân không có vật gì, chỉ có mấy bài thơ có thể lấy ra được, cho nên muốn tặng lão thái thái một bài thơ, kính xin La tướng chuyển lời!”

Chương 142: Ta muốn làm cha ngươi Chương 142: Ta muốn làm cha ngươi

Người dịch: PrimeK Tohabong

La Yển cảm giác có chút không ổn, trực tiếp khoát tay cự tuyệt: “Không cần, nơi này cũng không có bút giấy nghiên mực, ý tốt của Công Tử Vô Kỵ bản tướng…”

Hai chữ “xin nhận” còn chưa ra khỏi miệng, đã bị Doanh Vô Kỵ ngắt lời.

Chỉ thấy hắn từ trong ngực lấy ra một cái bọc, mở ra nhìn chính là tứ bảo văn phòng.

“Không có gì đáng ngại, bản công tử tự mang!”

La Yển: “……”

Triệu Ninh: “……”

Tham gia văn hội tự mang tứ bảo văn phòng, đây là sợ bị người ta nhằm vào đây mà.

Thấy Doanh Vô Kỵ móc ra tứ bảo văn phòng, La Yển không ngừng kêu khổ, thầm hối hận mình kiếm cớ quá tùy

tiện, trực tiếp cự tuyệt là được, vì sao phải kéo ra một lý do như vậy?

Cái này con tin hiện tại chính là một tên lưu manh, phàm là muốn cho hắn một chút mặt mũi, nhưng da mặt của hắn dày quá.

Bất quá người ta lấy giấy bút mực ra, nếu cự tuyệt thì có vẻ mình nhỏ nhen.

La Yển chỉ có thể lắc đầu, kệ cho Doanh Vô Kỵ mài mực, ngược lại muốn xem hắn có thể làm ra một bài thơ như thế nào!

Triệu Ninh cũng tới gần, nàng cũng biết Doanh Vô Kỵ cũng chả viết được bài thơ nào ra hồn đâu nhưng điểm mấu chốt này lấy danh nghĩa đại thọ 80 đưa cho La tướng, thật đúng là không đoán ra hắn muốn viết cái gì.

Dưới ánh mắt mọi người, Doanh Vô Kỵ tay chân hết sức nhanh nhẹn, rất nhanh đã mài mực xong.

Ngay sau đó múa bút hạ bút: Khanh sinh ta chưa sinh, ta sinh khanh đã già. Hận không sinh cùng thời, cùng ngày, cùng trứng với khanh!

Hả?

Tất cả mọi người là giật mình một chút, không phải muốn biểu đạt bất mãn sao? Làm sao viết một bài thơ tình, hơn nữa nhìn tuổi tác chênh lệch còn tương đối lớn.

Chờ đã!

Khoảng cách tuổi tác hơi lớn?

Bài thơ này hình như là tặng cho mẹ già trong nhà La Yển, Doanh Vô Kỵ có ý gì?

Sắc mặt La Yển lập tức âm trầm xuống: "Công tử Vô Kỵ có ý gì?"

Doanh Vô Kỵ khẽ mỉm cười nói: "Vừa rồi La tướng nói vị nữ tử trẻ tuổi này gả cho Thừa tướng, chính là mẫu thân của Hoa Triều, vậy ý của ta cũng rất rõ ràng!"

Hắn làm một cái khẩu hình: "Ta muốn làm cha ngươi!"

Mọi người: "……"

Ở đây mặc dù không có người tham dự văn hội nào khác, nhưng dù sao cũng là một đại sự, tiểu quan lại bận trước bận sau rất nhiều, cho dù bọn họ không nghe thấy câu cuối cùng của Doanh Vô Kỵ, nhưng cũng đoán ra hắn có ý gì.

Cái này……

Muốn làm cha của La tướng?

Triệu Ninh cũng bối rối, nhìn nụ cười không kiêng nể gì trên mặt Doanh Vô Kỵ, trong nháy mắt có chút hoảng hốt.

Đồng dạng là công tử các nước chư hầu, vì sao hắn có thể kiêu ngạo bỉ ổi như vậy? Thật hâm mộ……

Nhưng nghĩ lại, Công tử Càn quốc này thậm chí dám chỉ vào chính cha ruột Càn Vương mắng "Lão lưu manh", muốn làm cha của La Yển cũng không kỳ quái.

La Minh cũng kinh hãi, trong lòng âm thầm may mắn không có cùng Doanh Vô Kỵ…… Tranh luận.

La Yển cũng là tức giận đến thiếu chút nữa không thở nổi, nói chuyện đều không lưu loát: "Làm càn! ngươi cũng là một công tử quốc gia lời nói cử chỉ sao có thể giống như tên vô lại đầu đường xó chợ, hành vi như thế ô nhục quốc thể, ta…"

Doanh Vô Kỵ hừ một tiếng, kỳ quái nói: "Ta cái gì cũng chưa nói, La tướng sẽ không bởi vì một mình phẫn nộ liền

muốn dùng quyền lợi của Lê Quốc để trừng phạt công tử của quốc gia hữu hảo chứ ?”

La Yển: “…???”

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được Pháp thuật huyền cấp 《 Dưỡng Khí Thuật 》.

“Dưỡng khí thuật!”

Doanh Vô Kỵ giật mình, pháp thuật này tuy chỉ là huyền cấp, nhưng là kỳ thuật do Mạnh Thánh khai sáng.

Luyện Dưỡng Khí Thuật, liền có thể dưỡng ra Hạo Nhiên Chính Khí, càng có những hành động lợi quốc, lòng dạ càng khoáng đạt, dưỡng ra Hạo Nhiên Chính Khí lại càng nhiều.

Hạo Nhiên chính khí có thể lòng trong mắt sáng, tru tà trừ dịch, bách độc bất xâm, nếu là thành tựu đại nho, yêu tà bình thường thậm chí ngay cả không dám liếc mắt một cái. Pháp thuật này trưởng thành đến hậu kỳ, từ góc độ nào đó thậm chí có thể sánh ngang pháp thuật Thiên cấp.

Chỉ là…… La Yển nhỏ nhen như vậy, hắn tu cái này có tác dụng sao?

“Ngươi!”

La Yển tức giận đến mặt biến thành màu đen, trừng mắt nhìn Doanh Vô Kỵ không kìm lòng được đi về phía trước một bước.

Hoa Triều nhất thời nóng nảy, lập tức chắn trước người Doanh Vô Kỵ, quật cường nhìn La Yển: “Không được động đến hắn!”

La Yển: “……’

Nhìn thấy Hoa Triều che chở Doanh Vô Kỵ, ông ta càng như xát muối vào lòng, thở mạnh mấy hơi, bỗng nhiên che ngực mình.

Hoa Uyển Thu thấy tình huống này, nhất thời quá sợ hãi: "Yển ca!"

Nàng cuống quít từ trong ngực móc ra một bình thuốc, nhanh chóng đổ ra một viên đưa La Yển nuốt xuống, La Yển sắc mặt rất nhanh khôi phục bình thường, mặc cho nàng lau mồ hôi trán cho mình, hô hấp vẫn là có chút dồn dập.

Hoa Uyển Thu lau nước mắt: "Yển ca chớ tức giận, chàng làm em sợ muốn chết!"

Tuy rằng nàng thở phào nhẹ nhõm, nhưng sắc mặt vẫn cực kỳ tái nhợt.

La Yển có chút lo lắng vỗ vỗ mu bàn tay nàng, chợt lạnh lùng quét mắt nhìn Doanh Vô Kỵ một cái, sau đó phất tay áo đi về phía trước thạch bích.

Doanh Vô Kỵ xoay người nhìn về phía Hoa Triều, nhe răng cười cười, thần sắc Hoa Triều lại có chút cổ quái, vừa không có vẻ mặt oán giận vừa rồi, cũng không có khoái cảm báo thù hả giận, ngược lại ngơ ngác nhìn phương hướng đôi lão phu thiếu thê vừa mới rời đi, thoạt nhìn thất hồn lạc phách.

Hắn không khỏi hỏi: "Hoa Triều tỷ, tỷ làm sao vậy?"

Hoa Triều lúc này mới cúi đầu, rầu rĩ nói: "Có thể ông ta thật sự coi cô ta là mẹ ta……"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Trước kia khi Hoa Triều nhắc tới La Yển, phần lớn đều là oán giận cùng khinh bỉ, nhưng lần này hắn lại nghe ra tâm tình chua xót.

Chương 143: Động tác lớn Chương 143: Động tác lớn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn đại khái hiểu ý nghĩ của Hoa Triều, dù sao vừa rồi Hoa Uyển Thu biểu hiện ra ngoài chính là thật sự quan tâm, phản ứng của nàng ta đủ để thuyết phục ánh mắt của bất luận kẻ nào.

Nhưng dù sao cô ta cũng không phải Hoa Uyển Thu thật.

Hơn nữa Doanh Vô Kỵ vẫn cảm thấy, người này quá mờ ám……

Triệu Ninh thở dài một hơi: "Doanh huynh, chúng ta nên ngồi xuống!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu: "Được!"

Nói xong, liền đi về phía trước.

Triệu Ninh bước nhanh đuổi theo, trong lòng không khỏi oán thầm, chính mình mới quen biết Doanh Vô Kỵ bao lâu, đã thấy nhiều cảnh trường như vậy, thật sự có chút bao la hùng vĩ.

Chuyện này đích thật là Thừa tướng làm không đúng, bất quá ngươi nếu đem Thừa tướng tức chết, về sau ai làm việc cho bản điện hạ ?

Triệu Ninh có chút buồn bực, nhưng không thể nói, vì thế càng buồn bực.

Hoa Triều cũng theo sát phía sau Doanh Vô Kỵ, sau khi ngồi xuống bên cạnh hắn, liền cúi đầu không nói lời nào.

Nơi tổ chức văn hội rất lớn, lễ nghi rất đầy đủ, hoàn toàn là dựa theo quy mô thuyết giảng của phu tử.

Hai hàng ở giữa, dành cho học giả cùng quan viên tương đối quan trọng ngồi, những hậu sinh khác thì ngồi ở phía sau bọn họ, mặc cho địa vị của ngươi có cao hơn nữa cũng không thể có đặc quyền.

Người tới rất nhiều, ước chừng có mấy trăm học đồ.

Doanh Vô Kỵ chỉ quét một cái, liền thấy được rất nhiều người quen.

Hàn Quyện, La Minh, Cơ Túc, Ngụy Đằng, còn có một số văn nhân có chút danh tiếng. Khi ánh mắt đảo qua Hàn Quyện, ánh mắt của hắn ngừng lại một lát, tuy rằng hắn và Hàn Quyện không có gì qua lại, nhưng sau đó cũng hỏi thăm ra lai lịch của hắn.

Đích tử duy nhất của Hàn gia đại tông, hơn nữa còn là tên học đồ bỏ đi của Nhất mạch lão tử đạo gia.

Tuy rằng một bộ dáng muốn chết không tranh sự đời, nhưng dường như có thể khẳng định, người này sẽ ở trên văn hội xuất ra một thiên tác phẩm tải ý.

Còn có một người khác hấp dẫn sự chú ý của Doanh Vô Kỵ, đó là một thanh niên dung mạo anh võ tuấn lãng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, hai hàng lông mày bay nghiêng vào tóc mai , nhưng khóe miệng hơi giương lên, thoạt nhìn lại mang theo vài phần hiền lành.

Người này ước chừng chừng ba mươi tuổi……

Bình Lăng Quân!

Triệu Khế!

Hắn ta cũng đến à?

Doanh Vô Kỵ theo bản năng nhìn về phía Triệu Ninh, phát hiện thần sắc của nàng có chút bình tĩnh, bất quá ánh mắt lại mang theo một tia ngưng trọng.

Không ngưng trọng mới lạ, Bình Lăng Quân này trước kia chưa bao giờ tham gia qua văn hội, Bách gia thịnh hội cũng đều là tượng trưng đi dạo một vòng, lần này lại chủ động xuất

hiện, nhất định là muốn nhắm đến danh ngạch kia, mục tiêu tự nhiên cũng là Bách gia thịnh hội lần này.

Chẳng lẽ lần này có động tác?

Doanh Vô Kỵ xoa xoa cằm, Lê vương tổng cộng chỉ có hai đứa con trai, một là Thái tử Triệu Ninh, một là Bình Lăng Quân Triệu Khế, Triệu Ninh là con trai trưởng duy nhất, không hề nghi ngờ được lập làm Thái tử.

Nhưng thứ trưởng Triệu Khế này cũng có năng lực siêu quần, tuổi còn trẻ đã đột phá thai thoái cảnh, kết thành tam phẩm linh thai.

Từng đi quân đội rèn luyện, vẻn vẹn một năm đã bị triệu hồi về Giáng Thành, người sáng suốt vừa nhìn liền biết Lê vương không hy vọng hắn ở trong quân đội có lực ảnh hưởng quá lớn.

Sau khi trở về Giáng Thành, Bình Lăng Quân được sắp xếp vào một chức vụ nhàn rỗi, nhưng bởi vì lễ hiền hạ sĩ, thu nạp không ít môn khách, từng hiến cho Vương triều không ít thượng sách, cho dù là số lượng hay là chất lượng môn khách đều có thể so sánh với Thừa tướng La Yển.

Một vị công tử như thế, tất cả mọi người có thể nhìn ra suy tính của hắn.

Nhưng ngoại trừ những môn khách, hắn chưa bao giờ có chút hành động tranh quyền nào, hắn tựa hồ chỉ muốn thông qua hành động của mình, chứng minh cho phụ vương của hắn rằng: Ông chọn sai người rồi.

Chỉ tiếc, từ khi Lê Vương bế quan, Triệu Ninh từ khi còn nhỏ giám quốc cũng bày ra thiên phú trị quốc không kém, điều này dẫn đến tình cảnh của Triệu Khế rất bấp bênh.

Bất quá…… Triệu Khế thật sự chỉ có những lá bài bên ngoài sao?

Doanh Vô Kỵ cảm thấy sẽ không, ngươi không ngừng chứng minh mình ưu tú bao nhiêu, lại không nhúng chàm quyền lực chút nào, cái này giống như tích trữ lương thực không tích trữ súng có cái gì khác nhau?

Nhưng sự thật là, nhiều năm nay, Triệu Khế thể hiện rất tốt, Triệu Ninh không hề có ý động đến hắn.

Doanh Vô Kỵ đối với bí mật sâu hơn của Lê quốc không hiểu rõ lắm, nhưng dường như có thể xác định, trong tay Triệu Khế có quân bài.

Lá bài này, hoặc là Triệu Ninh đều vô cùng kiêng kị, hoặc là thẻ lên máy bay của chuyến bay xuống địa phủ…

Bất quá, những chuyện chó má đảo ngược này trong thời gian ngắn hẳn là không liên quan đến mình.

Thời gian trôi qua, người nên ngồi xuống đều đã ngồi xuống, mà thời gian văn hội cũng rốt cục đến.

Keng……

Chuông đồng thau vang lên, không khí hiện trường nhất thời trở nên trang nghiêm.

Văn hội lần này có quan viên Chu Nhạc phủ cùng Thừa tướng Lê quốc cùng nhau chủ trì, tự nhiên cũng tổ chức long trọng một chút, nghi thức nhất định phải được cử hành theo Chu lễ.

Khương Thái Uyên thoạt nhìn tuy rằng thoạt nhìn giống một người thô lỗ, bất quá Chu Lễ lại giống như tương đối quen thuộc, điều hành quy củ từng bước từng bước đến, rất ra dáng.

Đợi đến khi lễ tiết xong xuối, hắn lại lấy ra chiếu thư của Chu thiên tử đọc, biểu đạt một chút quan tâm đối với bách tính thiên hạ, lại đọc một hồi ước nguyện ban đầu khi Nhạc phủ thành lập, chờ sau khi đọc xong, mới cao giọng nói:

“Văn hội lần này cũng liên quan Bách gia thịnh hội, ý nghĩa trọng đại, mong rằng các vị không nên tiếc rẻ văn chương, ta cùng Thừa tướng xin hầu tác phẩm xuất sắc chư vị!”

Sau khi nói xong, hắn ngồi xuống chủ vị, lau mồ hôi trên trán.

Xem ra hắn cũng không thoải mái gì……

Chương 144: Nghĩa bất dung từ Chương 144: Nghĩa bất dung từ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ cười cười, cái chức nhạc phủ lệnh này hắn làm cũng không thuần thục tự tại, cũng không biết hắn làm thế nào mà ngoi lên cái chức này và ngoi lên để làm gì.

Chờ đã!

Bách gia thịnh hội lập tức sẽ mở, Khương Thái Uyên làm Nhạc phủ lệnh, e là có thể trực tiếp bỏ qua danh ngạch, cùng học tử tinh anh có địa vị ngang hàng tham gia Bách gia thịnh hội.

Cái này… cảm giác có chút chuyện bé xé ra to, dù sao cái này cũng giống như cố để lấy huy chương vàng Olympic để được mua hàng giảm giá.

Nhưng đặt lên người Khương Thái Uyên, hình như cũng không phải không hợp lý.

Quan viên Đại Chu phát biểu xong, lúc này đến lượt thừa tướng La Yển, ông ta cũng nói một đống lời vô nghĩa, cuối cùng mới chậm rãi ngồi xuống: “Đề tài sơ tuyển, các vị ở đây sẽ không hạn chế về đề tài và thể loại hãy thể hiện thần thông.

Mới hôm qua, văn hội công bố nội dung.

Toàn bộ văn hội tổng cộng chia làm hai phần, nửa trên là đề tự chọn, tức chọn những cái tốt nhất của mình mà ghi chép lại.

Phần dưới là mệnh đề mà Thái tử Điện Tình Giáng ra đề, cụ thể là cái gì bây giờ còn không biết, sẽ chọn ra hai thiên ưu tú nhất.

Đương nhiên, nếu như xuất hiện tác phẩm tải ý thì lại là chuyện khác, ba danh ngạch tất thì sẽ thuộc về các tác phẩm tải ý thừa đạo.

La Yển nhìn lướt qua ở đây mấy trăm tên văn nhân: "Thơ tuyệt cú mấy năm gần đây vừa mới được Nhạc phủ thu nhận, Đại Lê ta là nơi văn hóa hưng thịnh, đề tài mở màn là thơ thất luật đi (thơ 8 câu, mỗi câu 7 chữ) ai dám xung phong mở màn?"

Ông ta nói xong, xung quanh yên tĩnh một hồi lâu.

Tuy nói rất nhiều người cũng đã nóng lòng muốn thử, nhưng dù sao cũng là thơ mở màn, khẳng định là người tiên phong sẽ thu hút sự chú ý nhất, yêu cầu tự khắc cũng cao hơn rất nhiều, nếu là không mở màn tốt, nhất định sẽ bị bạn học cười nhạo.

~~~~~

Doanh Vô Kỵ xoay người nhìn thoáng qua Hoa Triều, nhỏ giọng nói: "Hoa Triều tỷ, đệ chuẩn bị cho tỷ thơ, mau lấy ra…"

Hoa Triều ngẩng đầu, ánh mắt chớp mắt sáng lên một chút, nhưng nhìn thấy La Yển cùng ngồi một bàn với thiếu nữ dịu dàng, ánh mắt lại ảm đạm xuống: "Quên đi…"

Nàng từ vừa rồi tới đây, vẫn không nói gì, tâm tình vô cùng sa sút.
~~~~~

Doanh Vô Kỵ thật tâm cũng không muốn nhìn thấy bộ dáng này của nàng.

Trong lúc nhất thời đau lòng vô cùng, liền trực tiếp đứng dậy.

Ta tới!

Hoa Triều hoảng sợ: "Vô Kỵ……"

Doanh Vô Kỵ vỗ vỗ mu bàn tay nàng, ý bảo nàng yên tâm.

La Yển vừa thấy Doanh Vô Kỵ đứng dậy, mí mắt nhất thời co rúm, sao lại là hắn?

Triệu Ninh cũng không đành lòng che mắt lại.

Còn tới!?

Trên sân cũng là một trận xì xào bàn tán.

Công tử Vô Kỵ, hóa ra hắn cũng tới?

"Tuy nói vị trí Thái tử không còn, Thư cục người ta làm ăn thuận buồm xuôi gió, vì sao không thể tới?"

Ta bây giờ còn nhớ rõ câu "Khúc này Thượng giới có thôi. Trần gian thử hỏi mấy hồi được nghe ", thật sự có chút kinh diễm, mặc kệ thiên phú tu luyện cùng chính sự của hắn chả biết thế nào, phương diện văn chương này của hắn ta đều cực kỳ ngưỡng mộ.

Còn có bài "Tham song" kia, lần đầu xem chỉ cảm thấy khúc từ lổn nhổn, nhưng lần đó nghe hí khúc, quả thực tuyệt mỹ".

"Hả? Hôm đó huynh đi nghe? Hôm đó đệ có việc không đi, sau đó trở về nghe các loại lời khen ngợi của các bạn đồng học, sau đó bài Tham song cùng Trát Mỹ Án đã bị cấm".

'Hừ…… La tướng còn ở đây, các ngươi thảo luận những chuyện này, không muốn sống nữa hả?"

Cũng không biết Doanh Vô Kỵ lần này sẽ viết cái gì, vẫn có chút chờ mong.

La Yển nhíu mày: "Công tử Vô Kỵ có can đảm mở màn làm thơ tự nhiên là chuyện tốt, chỉ là…"

"Không có chỉ là gì cả!"

Doanh Vô Kỵ trực tiếp nhảy về phía thạch bích, âm thanh sục sôi: "Duy trì giao lưu hữu nghị văn hóa Càn Lê, chúng ta nghĩa bất dung từ!"

La Yển: "……"

Lại nữa à?

~~~~~

Ông ta vốn còn muốn tìm một lý do ngăn cản Doanh Vô Kỵ một chút, không nghĩ tới hắn trực tiếp lôi lý do giao lưu hữu nghị văn hóa Càn Lê ra để nói.

Một tên lính không kịp đề phòng, Doanh Vô Kỵ đã cầm bảng đề danh đến thạch bích rồi.

"Chúc Thừa tướng Đại Lê nạp tân nương"

La Yển: "……"

Triệu Ninh: "……"

Tất cả mọi người ở đây: "……"

Tất cả mọi người hít vào một hơi khí lạnh, dường như tất cả mọi người tại Vọng Nguyệt đàm có thể nghe thấy.

Chuyện La Yển cưới vợ cũng không phải tuyệt mật, dù sao vài ngày trước tướng phủ gióng trống khua chiêng mua đồ cưới, cũng có không ít người muốn nhân cơ hội này nịnh hót ông ta, nhưng…

Doanh Vô Kỵ?
~~~~~

Hắn không phải một đoạn thời gian trước vừa bị Thừa tướng phong sát Trát Mỹ Án sao?

Bài thơ này, e là kẻ đến thì bất thiện

Quả nhiên, Doanh Vô Kỵ hạ bút.

Thập thất tân nương thất thập lang,

Thương thương bạch phát đối hồng trang.

Dịch thơ:

(“Gái xoan lấy lão làm chồng

Tóc sương lại có má hồng kề bên.)

Nhìn thấy câu đối đầu, mọi người nhao nhao trầm mặc, luật pháp công bằng là đúng chẳng qua tính công kích quá mạnh mẽ, hơn nữa câu cú đúng luật.

Nếu thật sự có thể làm ra tiêu chuẩn ” Khúc này Thượng giới có thôi. Trần gian thử hỏi mấy hồi được nghe “, cho dù tính công kích mạnh một chút, Thừa tướng hẳn là cũng sẽ nhịn.

Nhưng……

Bọn hắn xem La Yển sắc mặt âm trầm, theo bản năng ngừng thở, cảm giác hôm nay văn hội có thể xảy ra sự cố.

Ngay cả Khương Thái Uyên ngồi ở vị trí chủ vị cũng có chút bối rối, hắn biết tiểu huynh đệ này của mình mạnh, nhưng không nghĩ tiểu huynh đệ này mạnh như vậy !

Vừa rồi cái câu “Ta muốn làm cha ngươi” ở phía sau thạch bích tuy rằng càng quá đáng, nhưng tốt xấu gì cũng tránh người hơn nữa không nói ra tiếng, cái này ngươi ở trước mặt nhiều người như vậy, còn dùng tính công kích mạnh như vậy …

Chương 145: Hoa lê một nhánh đè lên hải đường Chương 145： Hoa lê một nhánh đè lên hải đường

Người dịch: PrimeK Tohabong

Giáng Thành này ai mà không biết, Thừa tướng già yếu không phù hợp với tuổi tác.

Rõ ràng đã cảnh giới Thai Thuế thì thọ nguyên phải lên tới 150 tuổi, các văn quan khác đều là càng già càng dẻo dai, tuổi càng lớn càng có sức lực, còn ông ta tóc đã bạc phơ, thân hình tiều tụy.

Một bộ dáng như thế mà hết lần này tới lần khác lại muốn cưới một em gái xinh đẹp, thơm tho, dân gian bách tính đều biết, trẻ không chơi, già hư hỏng, nhưng tất cả mọi người không dám nói.

Vừa mới đi lên đã đâm cho người khác một phát thật đau!

Hơn nữa hai câu này thật sự không tính là trình độ cao, nếu trình độ cao một chút, còn có thể tính là văn nhân gian ân cần thăm hỏi lẫn nhau, ngươi này…… trước mặt mọi người chỉ vào mũi Thừa tướng mắng cũng không thích hợp lắm thì phải?

Khương Thái Uyên xoa xoa huyệt Thái Dương, lo chết huynh đệ ta rồi.

Nhưng mà đúng lúc này, Doanh Vô Kỵ ở dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, tiếp tục múa bút rơi mực.

Uyên ương bị lí thành song dạ

Nhất thụ lê hoa áp hải đường.”

Dịch thơ:

Chăn uyên ương ấy một đêm

Hoa lê một nhánh đè lên hải đường.”

Hai câu cuối cùng hạ xuống, văn hội vốn có thể nghe thấy nhất thời náo nhiệt hẳn lên.

Ha ha!

"Thơ hay!"

"Hoa lê, Hải Đường, hình ảnh này……"

"Câu cuối cùng đúng là ghi điểm!"

"Nhưng mà, đây đúng là một bài thơ hay!"

Mọi người nhao nhao nhìn về phía La Yển, bọn họ phần lớn đều biết thừa tướng cùng Con tin Càn quốc có ân oán…

Nếu như không có câu cuối cùng này, La Yển trách cứ thậm chí trừng phạt Doanh Vô Kỵ cũng không có vấn đề gì, nhưng hết lần này tới lần khác có một câu như vậy, lại hùng hổ dọa người sẽ không hay cho lắm, cho nên La Yển có nuốt vào cục tức này hay không.

Chẳng những bọn họ đang chờ mong, mà ngay cả Doanh Vô Kỵ cũng đang chờ mong.

Dù sao Thừa tướng này thật sự quá dễ dàng bạo kỹ năng, lại không ngờ……

Ha ha! Thơ hay!

La Yển cười đứng dậy: "Hay cho câu Hoa lê một nhánh đè lên hải đường, vậy bản tướng liền tạ ơn công tử Vô Kỵ tặng thơ!"

Giọng nói của ông ta rất bình thản thậm chí còn mang theo niềm vui sướng nhàn nhạt, dường như thật sự rất vừa ý với tác phẩm xuất sắc này, mặc dù bên trong có không ít ý mạo phạm.

Nhưng mà tâm tình của ông ta lại vẫn đột phá 80, ánh mắt giao hội với Doanh Vô Kỵ, khóe mắt hơi run một chút, vẫn bại lộ nội tâm không bình tĩnh.

Khí:+30

Thần:+25

Doanh Vô Kỵ mấp máy miệng, La Yển phát tích quá muộn, thời điểm vào triều làm quan đã đột phá cảnh giới Thai Thuế, có thể kham lục phẩm linh thai, hơn nữa tu vi không tiến thêm một tấc.

Nhưng dù vậy, thuộc tính tinh khí thần của ông ta cũng rớt xuống, cũng vẫn mạnh hơn rất nhiều so với Cảnh giới Thai Thuế bình thường, ít nhất cũng có thể treo vị đại sư huynh Khương Thái Uyên này lên đánh, chẳng lẽ đây đều là công lao của Dưỡng Khí Thuật?

Chỉ bất quá vị đồng chí già này liên tiếp bị phá tuyến phòng thủ cảm xúc, nhưng cảm giác công phu dưỡng khí không phải là rất đúng chỗ.

Đáng tiếc, lần này không rơi xuống kỹ năng.

Có thể là đợt sóng vừa rồi nổi lên quá cao, khiến cho đợt sóng này không tích lũy được sức lực.

La Yển Đạm cười làm ra một cái thủ thế mời: "Thơ này làm mở màn vô cùng tốt, có Công Tử Vô Kỵ mở hàng châu ngọc rồi, hôm nay văn hội chắc hẳn cũng sẽ đặc biệt, mời Công Tử Vô Kỵ ngồi xuống!"

Chậc!

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, ngồi trở lại chỗ ngồi của mình.

Hoa Triều tuy rằng vẫn có chút sa sút, nhưng vẫn cho hắn một nụ cười ấm áp ngọt ngào, nhẹ giọng nói: "Sau này không cần như vậy nữa, ta…… Thật sự không sao".

Văn nhân ở đây không khỏi âm thầm tán thưởng, nghĩ thầm không hổ là Thừa tướng, tâm tính tu dưỡng quả nhiên tốt.

Kể từ đó, bầu không khí văn hội xem như hoàn toàn bị điều động, từng bài thơ ùn ùn kéo đến, trong đó cũng không thiếu tác phẩm xuất sắc xuất hiện, dù sao thiên hạ tài tử rất nhiều, bài "Hoa lê một nhánh đè lên hải đường " kia thật đúng là chưa chắc có thể chiếm được danh ngạch kia.

Từng bài thi từ được đưa đến trên thạch bích, rồi từng bài bị bỏ đi, chỉ có tác phẩm xuất sắc được mọi người tán thành mới có thể lưu lại.

Nhưng dù vậy, thạch bích cũng sắp đầy, bất quá cũng may thi hội cũng sắp kết thúc.

Doanh Vô Kỵ nheo mắt, hắn không trông cậy vào bài thơ trêu chọc này đoạt được danh ngạch, trên thực tế cũng quả thật đoạt không được, chỉ là phân đoạn này, hai người hắn chú ý đều không ra tay.

Hàn Quyện và Triệu Khế đều vững như Thái Sơn, người trước thậm chí nửa nằm nửa ngủ gật.

Chẳng lẽ, bọn họ đều nhìn chằm chằm vào giai đoạn thứ hai?

Thôi mặc kệ!

Doanh Vô Kỵ vỗ nhẹ mu bàn tay Hoa Triều: "Hoa Triều tỷ, đến lượt tỷ!"

Uh!

Hoa Triều hít sâu một hơi, chậm rãi đứng lên, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, đi đến trước thạch bích.

Cùng nàng đứng dậy, còn có ca sĩ đã sớm trang điểm xong, nhao nhao đứng ở trước thạch bích.

Hiện trường có chút rối loạn.

Cái này…… Hoa Triều cô nương cũng tới!

Nhìn tư thế của các nàng, lại muốn diễn tấu hí khúc?

Sẽ không phải là phần sau của Trát Mỹ Án chứ?

Xuyt……

“Thật sự có chút kỳ cục, văn hội chính là nơi trang nghiêm, làm sao ngay cả hí khúc cũng có thể vào?”

“Hí khúc thì sao chứ? Ngươi thật đúng là…”

“Đừng tranh cãi với hắn nữa, nhìn nhìn cách ăn mặc của hắn rõ ràng không phải người Đại Lê, vạt áo phía trên còn thêu hoa văn Học cung Tắc Hạ, những tên Tề quốc cổ lỗ sĩ, vốn bảo thủ, văn chương kém cỏi thì không cần nói, lại luôn thích xem thường cái này xem thường cái kia!”

“Ngươi! Học cung Tắc Hạ ta chính là đệ nhất học cung đương thời, há cho ngươi……”

“Học cung Tắc Hạ sớm không còn phồn hoa năm đó, thanh danh tất cả đều là bị những hậu bối như các ngươi hủy sạch, các ngươi chẳng những không cảm thấy xấu hổ, ngược lại lấy vinh quang của tiền bối diễu võ dương oai, thật sự là…… Chúng ta xấu hổ thay cho các ngươi!”

“Ngươi……”

Chương 146: Khổng Tước Đông Nam Phi Chương 146: Khổng Tước Đông Nam Phi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Xì!

La Minh xì một tiếng, không nghĩ tới những người Học cung Tắc Hạ này đối với “tranh cãi” hoàn toàn không biết gì cả.

Bất quá cách Doanh Vô Kỵ dùng thật tốt, tìm được một lỗ hổng của đối phương liền tiến hành công kích toàn lực, chỉ cần

đứng ở điểm cao đạo đức, cuộc tranh luận này cũng có 70% cơ hội chiến thắng.

Hắn chuyển hướng về phía thạch bích, ánh mắt rơi vào Hoa Triều, trên mặt không khỏi lộ ra một tia chờ mong.

Nếu vở hí kịch này diễn tốt, được ghi vào phủ Chu Nhạc, là người khai sơn hí khúc, nàng tuyệt đối có tư cách đến phủ Chu Nhạc đảm nhiệm chức vụ, cho dù không có thực quyền gì, cũng có thể an ổn sống cả đời, kể từ đó cho dù Doanh Vô Kỵ chết, nàng cũng có thể…

La Minh nghĩ tới cảnh tượng sau thạch bích vừa rồi, phụ thân mình hẳn cũng nghĩ tới những thứ này, cho nên mới không làm khó Doanh Vô Kỵ chứ?

Mà lúc này, trên cương vị chủ vị Khương Thái Uyên cũng mở miệng nói: "Ở dưới là người nào, làm thơ hay là soạn nhạc?"

"Tiểu nữ tử Hoa Triều, chính là một ca nữ Giáng Thành".

Hoa Triều mỉm cười: "Tiểu nữ sáng tác, vừa là thơ cũng là khúc, nhưng xét cho cùng lại là hí khúc. Về phần lấy cái gì làm đề tài… Gia mẫu trước khi qua đời từng phổ kịch bản, lại bởi vì bệnh nặng mà bị gián đoạn, trước đó vài ngày may mắn được công tử Vô Kỵ tương trợ, cùng tiểu nữ cùng nhau đem hí khúc bổ sung đầy đủ, đúng lúc hôm nay gặp dịp, cho nên cả gan lấy ra!"

Lúc nói chuyện, toàn bộ quá trình nàng không nhìn về phía La Yển.

Nhưng hốc mắt La Yển cũng đã có chút đỏ lên, mà Hoa Uyển Thu bên cạnh nàng, một hồi nhìn La Yển, một hồi nhìn Hoa Triều, thần sắc hơi có chút ngưng trọng, không biết đang suy nghĩ gì.

Khương Thái Uyên cười ha ha: "Mỹ danh hí khúc của cô nương, bản quan vừa vào Giáng Thành liền có nghe nói, chỉ là phủ Chu Nhạc thu thập tân thể cực kỳ nghiêm khắc, cô nương muốn lấy diễn nhập phủ, còn cần trải qua sự đồng ý của chư vị nhạc quan!"

Hắn chỉ chỉ hai hàng chỗ ngồi dưới đài, ước chừng có 10 người đều là quan viên nhạc phủ đi theo.

Khương Thái Uyên cười nói: "Không biết vở kịch này tên là gì".

Hoa Triều hít sâu một hơi, chậm rãi phun ra năm chữ: "Khổng Tước Đông Nam Phi!"

"Khổng Tước Đông Nam Phi?"

Dưới sân nhất thời xì xào bàn tán.

Kỳ thật khi Hoa Triều nói có Doanh Vô Kỵ hỗ trợ, bọn họ đã đối với hí khúc này có chút chờ mong, mặc kệ Doanh Vô Kỵ phương diện khác có danh tiếng như thế nào, ở phương diện tài văn chương này còn chưa bao giờ làm cho người ta thất vọng qua.

Thi từ đứng đắn người ta biết làm, hí khúc cũng có thể biên soạn ra dáng.

Mặc dù ở thế giới tranh quyền tranh bá khốc liệt này không có tác dụng gì, nhưng dùng để thưởng thức cũng đủ rồi.

La Yển cũng ngồi nghiêm chỉnh, lẳng lặng chờ đợi, chỉ là không biết ông ta là muốn nhìn xem bản lĩnh của Doanh Vô Kỵ, hay là tàn khúc do người vợ đã mất lưu lại.

Hoa Uyển Thu thần sắc phức tạp nhìn hắn, hắn tựa hồ nhận ra tâm tình của nàng, quay đầu miễn cưỡng nở nụ cười một tiếng, tỏ vẻ an ủi.

Đinh!

Hoa Triều nhẹ nhàng gảy thử tỳ bà, chưa thành làn điệu đã có tình, mọi ánh mắt của mọi người đều đổ dồn đến trước thạch bích, dưới ánh sao và nước đầm chiếu rọi, khoảng đất trống trước thạch bích chính là sân khấu tự nhiên, động tác của người phía trên có thể thấy rõ ràng.

Khổng Tước Đông Nam Phi

Ngũ lý nhất bồi hồi

Thập tam năng chức tố

Thập tứ học tài y

Thạp ngũ đàn không hầu

Thập lục tụng Thi, thư

Thập thất vi quân phụ

Tâm trung thường khổ bi

Quân ký vi phủ lại

Thủ tiết tình bất di

Kê minh nhập cơ chức

Dạ dạ bất đắc tức

Dịch thơ:

Đông Nam khổng tước bay đi

Chưa đà năm dặm lâm li nhớ hoài

Mười ba nghề dệt đã hay

Mười bốn thêm món cắt may đã làu

Mười lăm học ngón không hầu

Khi mười sáu đã một bầu Thi, Thư

Mười bảy kết nghĩa phụ phu

Cũng từ dạo ấy tơ vò tâm cam.

Chàng là viên phủ lại quan

Luôn luôn phép nước trọng hơn việc nhà

Buồng riêng tựa mé song sa

Mấy khi cá nước hai ta sum vầy

Gà giục sáng, lụa kíp may

Ti ti tách tách đêm ngày xá chi….

Âm thanh ai oán động lòng người, lại phối hợp với mấy vị nhạc nhân diễn dịch, trong nháy mắt liền kéo người xem rơi vào trong tình tiết vở kịch.

Hoa Triều nhập tâm giống như chính là người phụ nữ trong khúc nhạc.

Con ngươi của La Yển co rụt lại, có chút khiếp sợ nhìn về phía Doanh Vô Kỵ.

Thơ nhạc phủ!

Bản lĩnh thật thâm hậu!

Câu chuyện trong khúc hát này, ông ta đã nghe người vợ quá cố kể qua, đại khái nhớ rõ nội dung câu chuyện, nhưng ông ta xác định, khúc từ ban đầu tuyệt đối không phải như vậy. Doanh Vô Kỵ tiểu tử này…… tự nhiên có tài tình như thế.

Hoa Triều tiếp tục hát:

Phủ lại đắc văn chi,

Đường thượng khởi a mẫu:

“Nhi dĩ bạc lộc tướng,

Hạnh phục đắc thử phụ.

Kết phát đồng chẩm tịch,

Hoàng tuyền cộng vi hữu.

Cộng sự nhị tam niên,

Thuỷ nhĩ vị vi cửu.

Nữ hạnh vô thiên tà,

Hà ý trí bất hậu?”

Dịch thơ:

Khanh nghe kíp gót nhà trên

Trước thưa lệnh mẫu, xin duyên cớ rành

Con đây bạc mệnh sẵn dành

Họa dư phúc mới được nghênh vợ hiền

Ân ái từ buổi nên duyên

Dạ đài khi thác cũng nguyền một đôi

Ba năm khôn tính là dài

Ân ai là thế sau này biết sao

Vợ con đâu đã tội nào

Mà sao mẹ lại tiếng vào chán chê?

Chương 147: Chuyện xưa sinh động Chương 147: Chuyện xưa sinh động

Người dịch: PrimeK Tohabong

Theo tiếng hát của cô, câu chuyện chậm rãi trải ra, chậm rãi kể lại câu chuyện tình yêu của Tiêu Trọng Khanh và Lưu Lan Chi.

Lưu Lan Chi ở nhà chồng cần cù chăm chỉ, làm con dâu tốt lại bị mẹ chồng làm khó dễ.

Hai vợ chồng tình nghĩa sâu đậm, nhưng dưới áp lực của mẹ, Tiêu Trọng Khanh chỉ có thể tạm thời đưa Lưu Lan Chi về

Lưu gia, cũng hẹn nhau nhất định sẽ đón cô về.

Nhưng không nghĩ tới, sau khi về đến nhà, Lưu Lan Chi lại bị đại ca buộc tái giá.

Từng câu từng chữ, vô cùng sinh động rõ ràng, nhất là đến thời điểm Lưu Lan Chi bị bức hôn, không ít người đều cảm giác được tâm tình phẫn nộ.

Người trẻ tuổi ở đây không khỏi cảm động, một số nữ tử còn trẻ thậm chí đã bắt đầu lau nước mắt.

Ngay cả Hoa Uyển Thu bên cạnh La Yển cũng nhìn đến ngây dại.

Câu chuyện tiếp tục.

Tiêu Trọng Khanh nghe được Lưu Lan Chi bị bức hôn, trong lòng lo lắng, liền tìm tới, nhưng khi đó kiệu hoa của đại quan gia hôm sau sẽ tới.

Một đôi tình nhân không muốn chia lìa, nhưng vẫn bị chia rẽ, nhưng bọn họ không cúi đầu, mà lựa chọn cùng đi xuống Hoàng Tuyền.

Một người trầm mình xuống sông, một người thắt cổ trên cây tự vẫn.

Đối mặt với trùng trùng điệp điệp lực cản, lại vẫn thực hiện lời hứa ngày xưa:

Quân đương tác bàn thạch

Thiếp đương tác bồ vỹ

Bồ vỹ nhân như ty

Bàn thạch vô chuyển vi

Dịch thơ:

Bàn thạch chàng chẳng bấp bênh

Thiếp nhành lô vĩ, trung trinh đến cùng

Cuối cùng.

Lưỡng gia cầu hợp táng

Hợp táng Hoa Sơn bàng.

Đông tây thực tùng bách

Tả hữu chủng ngô đồng.

Chi chi tương phúc cái

Diệp diệp tương giao thông.

Trung hữu song phi điểu,

Tự danh vi uyên ương,

Ngưỡng đầu tương hướngminh,

Dạ dạ đạt ngũ canh.

Hành nhân trú túc thính,

Quả phụ khởi bànghoàng.

Đa tạ hậu thế nhân,

Giới chi thận vật vong.

Dịch thơ:

Tin ra, hợp táng an bài,

Hoa Sơn một ngọn, sẽ dời hai quan.

Hoa Sơn tùng bách đông tây,

Phía bên tả hữu thức cây ngô đồng.

Tán cây từng lớp lại chồng,

Cành cây như cũng vươn thông với cành.

Nghe đâu có tiếng dậy dàng,

Hai chim cùng lượn, uyên ương gọi là.

Gọi nhau từ sớm tinh mơ,

Khi ngừng tiếng hót, cũng đà canh năm.

Lắng tai chồng nẻo xa xăm,

Giấc xuân tỉnh, vợ khôn cầm xót xa.

Đời sau cảnh tỉnh đây là,

Gương xưa còn đó, khéo mà xét soi.

Kết cục này, khiến cho vô số người đều cảm giác có chút mũi cay cay, nhưng cũng rốt cục cảm giác được có chút vui mừng.

Một khúc kết thúc, trên sân thật lâu không có tiếng động.

Doanh Vô Kỵ xa xa nhìn Hoa Triều hốc mắt hơi đỏ lên, trong lòng có chút cảm khái, trong kịch bản mẫu thân nàng lưu lại, đích xác có một câu chuyện tương tự, tuy rằng trình độ so với Khổng Tước Đông Nam Phi kém có chút xa, nhưng nội tâm câu chuyện là giống nhau, đủ để thấy mẫu thân nàng đối với loại tình yêu đến chết không thay đổi này có bao nhiêu khát vọng.

Chỉ tiếc, La Yển quá cặn bã.

Hắn chuyển ánh mắt sang bên kia, La Yển hơi cúi đầu, Hoa Uyển Thu bên cạnh đang lau nước mắt cho hắn, nhưng thần sắc trên mặt lại hết sức khó coi.

Doanh huynh! Bài thơ Nhạc phủ này là huynh viết sao?

Triệu Ninh bỗng nhiên mở miệng.

Doanh Vô Kỵ quay đầu, nhìn thấy hai mắt sáng ngời mà nhiệt tình của nàng, không khỏi hỏi: “Làm sao vậy?”

Triệu Ninh suy tư một lát: “Bản lĩnh vững chắc, câu nói ưu mỹ, chuyện xưa sinh động, triết lý thâm thúy, thơ nhạc phủ hiếm có, huynh đúng là xuất sắc!”

Đánh giá này đã cao tới cực điểm, bất quá Doanh Vô Kỵ vẫn bĩu môi!

Chết tiệt!

Nhạc phủ song bích chẳng lẽ là thổi phồng?

Có thể nói, bài thơ nhạc phủ này, ngoại trừ không phải mình viết, không có bất kỳ khuyết điểm nào.

Doanh Vô Kỵ không dám nói mình sao chép, cũng không có mặt mũi nói là mình viết, chỉ có thể hừ hừ ha ha đối phó cho qua chuyện.

Triệu Ninh lại càng cảm thấy hứng thú: “Bất quá ta nghe nói Doanh huynh chưa bao giờ có nữ tử ngưỡng mộ trong lòng, chỉ có qua lại với bảy vị danh kỹ Lầu Xanh, lại vì sao có thể viết ra câu chuyện động lòng người như thế, chẳng lẽ…… huynh đã sớm có lòng đối với vị Hoa Triều cô nương này?”

Chết tiệt, bị ngươi nhìn ra.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, muốn nói không muốn tỷ tỷ này là giả, bất quá tình cảnh của mình, nhất định là nam nhân muốn ăn bám, mà Hoa Triều bị vây dưới bóng ma của cha mẹ, để cho nàng chia sẻ tướng công với người phụ nữ khác e là rất khó, nói không chừng trực tiếp đem tâm ma kích phát ra.

Nếu như như vậy làm nhỡ nhàng người ta, không khỏi cũng quá cặn bã, cho nên……

Không đúng!

Doanh Vô Kỵ thân thể hơi nghiêng về phía trước, nhìn chằm chằm Triệu Ninh xem xét một hồi lâu, người trước mắt này tuyệt đối là công chúa có địa vị nhất tại Lê quốc, chỉ cần

liên hôn thành công, nàng chính là vợ của mình, cái này… Là đang ghen sao?

Khóe miệng hắn hơi giương lên: "Nếu ta nói như vậy, Triệu huynh sẽ không phải là không muốn giúp ta nói về chuyện liên hôn chứ?"

Triệu Ninh cười nói: "Tất nhiên là không rồi, nếu đã đáp ứng Doanh huynh, tự nhiên phải nói được làm được, huống chi lấy tài tình Doanh huynh, phong lưu một chút cũng là bình thường, ta há lại là loại người lòng dạ hẹp hòi".

Doanh Vô Kỵ: "Triệu huynh rộng rãi!"

Thật sự là một cô gái giỏi chịu đựng, biết rõ mình bị cắm sừng mà vẫn chấp nhận.

Triệu Ninh bị hắn nhìn, cảm giác ánh mắt của hắn có chút là lạ.

Lạ thật! Như thế nào cảm giác người hắn muốn cưới cũng giống như là mình vậy…

Được!

Được!

Ngồi ghế chủ vị, Khương Thái Uyên vỗ tay khen ngợi, trên mặt là không ngừng ý cười: "Thơ nhạc phủ quả thực tuyệt mỹ, lại phối hợp với phương thức diễn dịch mới lạ, quả thật là tác phẩm xuất sắc hiếm có, chư vị nhạc sư cảm thấy như thế nào?"

10 vị nhạc quan nhìn nhau, người cầm đầu đứng dậy hành lễ: "Chúng ta cho rằng, hí khúc có thể vào phủ!"

Cuối cùng cũng qua.

Doanh Vô Kỵ thở phào nhẹ nhõm, lần nữa nhìn về phía Hoa Triều, vừa vặn đối diện với ánh mắt của nàng, mặc dù

cách thật xa, cũng bị niềm vui trong ánh mắt của nàng lây nhiễm.

Chương 148: Không biết hiện tại cạp đất ở đâu mà ăn Chương 148: không biết hiện tại cạp đất ở đâu mà ăn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tuy nói đoạn đường từ khi tấu trình đến khi nhậm chức cần một đoạn thời gian rất dài, nhưng Hoa Triều cuối cùng cũng tìm được nơi mình đi, Doanh Vô Kỵ trong lòng cũng an tâm một chút, nếu nàng vẫn là cả ngày bị La Yển chán ghét, e là sớm muộn sẽ buồn bực mà chết.

“Rất tốt! Bản lệnh sẽ viết rõ tấu chương”.

Khương Thái Uyên trên mặt ý cười tràn đầy, lại tiếp tục hỏi: “Lần này bản lệnh cho rằng hẳn là 《 Khổng Tước Đông Nam Phi 》 của Hoa Triều cô nương cùng công tử Vô Kỵ, chư vị có thể có…”

Âm thanh của hắn đột ngột dừng lại.

Bởi vì ở trong tầm mắt của hắn, một bóng người bỗng nhiên mềm nhũn.

Hoa Uyển Thu nằm trên mặt đất, trên mặt tái nhợt không hề có huyết sắc, khí tức cũng uể oải, tựa như sắp chết.

La Yển quá sợ hãi: “Uyển Thu!”

Hoa Uyển Thu đột nhiên té xỉu, làm cho tất cả mọi người bất ngờ không kịp đề phòng.

Văn hội tạm thời gián đoạn, La Yển nhanh chóng cõng tân phụ vào trong phòng, mời thầy thuốc vào.

Bất quá rất nhanh, ông ta cũng một mình trở ra.

Khương Thái Uyên ân cần nói: “La tướng, không sao chứ!”

“Không có việc gì! Tiếp tục đi, đừng làm chậm trễ văn hội!”

La Yển tuy nói như vậy, nhưng trong ánh mắt lại không che giấu được sự lo lắng.

Nhìn bộ dáng này của ông ta, Doanh Vô Kỵ không khỏi nheo mắt.

Hoa Uyển Thu này thật sự quá cổ quái, khí tức suy yếu, tố chất thân thể so với người bình thường không có tu vi đều yếu hơn một chút, nhưng cũng không đến mức động một chút là té xỉu, ả ta sớm không ngất muộn không ngất, lại hết lần này tới lần khác ngất sau khi kết thúc Khổng Tước Đông Nam phi.

Bài thơ Nhạc Phủ này, trên danh nghĩa là lấy tàn thiên do người mẹ đã mất của Hoa Triều lưu lại, lại dùng phương thức tuyệt mỹ như thế xuất hiện vào đúng lúc tâm tình La Yển kích động.

Kết quả bị cô ta làm như vậy, tâm tình mọi người đều không liền mạch.

Người này rốt cuộc có mục đích gì?

Trong lúc suy tư, Hoa Triều ngồi xuống bên cạnh.

Doanh Vô Kỵ thấy trên mặt nàng mang không ngừng ý cười, liền mở miệng hỏi: “Hoa Triều tỷ, có vui không?”

Hoa Triều không trả lời, chỉ cười khanh khách nhìn hắn: “Cám ơn đệ!”

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo: “Hẳn là, trước khi mở Thư cục nếu không phải tỷ dốc sức tương trợ, đệ không biết hiện tại cạp đất ở đâu mà ăn!

“Chu Nhạc phủ……”

Nhắc tới nơi này, ánh mắt Hoa Triều bỗng nhiên ảm đạm hơn một chút.

Trước khi hát "Khổng Tước Đông Nam Phi", trong lòng nàng tất cả đều là tiến vào Chu Nhạc phủ, như vậy có thể rời khỏi vũng bùn Giáng Thành này, đi tới Hạo Kinh có địa vị cũng có chút tương xứng với Doanh Vô Kỵ.

Nhưng hiện tại, nàng nghĩ lại là, Hạo Kinh cùng Giáng Thành cách xa nhau ngàn dặm, quan lại nhà Chu không thể dễ dàng rời kinh, như thế vừa đi không biết bao lâu mới có thể gặp Doanh Vô Kỵ một lần.

Trong lúc nhất thời, tâm tư ngàn vạn, nàng mím môi, trong lòng bỗng nhiên có một loại xúc động, muốn hỏi Doanh Vô Kỵ có muốn mình ở lại hay không, nếu hắn gật đầu, mình liền không đi.

Chỉ bất quá quay đầu, lại phát hiện Doanh Vô Kỵ đang gắt gao nhìn chằm chằm phía trước.

Đề mục thứ hai đã bắt đầu.

Sự tình liên quan đến địa vị của hai thậm chí 300 học tử tinh anh thịnh hội.

Hoa Triều biết điều này đối với Doanh Vô Kỵ mà nói cực kỳ quan trọng, nhẹ nhàng thở dài một hơi, liền đem lời đến bên miệng nuốt xuống.

Đề thứ hai của văn hội!

La Yển chậm rãi mở ra quyển sách màu vàng: "Đề này do thái tử điện hạ Đại Lê ta định ra, chư vị có thể lấy giang sơn làm đề, thi từ ca phú đan thanh thanh nhạc đều không hạn chế!"

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đây đều lộ ra vẻ trầm tư.

Thái tử ra đề!?

Tuy rằng Thái tử rất ít khi xuất hiện trong tầm mắt đại chúng, nhưng tất cả mọi người đều biết, hiện giờ người chủ trì thực tế của Đại Lê chính là Thái tử, triều hội ba ngày một lần chính là Thái tử chủ trì.

Trước kia thái tử bận rộn chính sự, chưa bao giờ tham dự qua văn hội, lần này lại tự mình ra chủ đề, đủ để thấy thái tử quan tâm Bách gia thịnh hội lần này như thế nào.

Hơn nữa……

Lấy Giang sơn làm đề tài, vậy lần văn hội này sẽ không còn là văn hội đơn giản nữa, tác phẩm nổi tiếng lần này, chắc chắn sẽ rơi vào sách của Thái tử.

Nếu là có thể thông qua cơ hội này, để cho Thái tử thưởng thức chí khí của mình, cho dù không lấy được danh ngạch học tử tinh anh, cũng có tư cách vào làm quan trong triều.

Đối với học tử bình dân mà nói, đây chính là cơ duyên lớn lao!

Vì thế, hiện trường chỉ trầm mặc hai tức thời gian, liền lập tức có người đứng lên, hướng chư vị quan viên trên sân hành lễ một cái, liền trực tiếp cầm bút viết thơ.

Một bài thơ thất ngôn luật, cách luật tương đối tinh tế, trong lời nói biểu đạt dục vọng làm quan mãnh liệt, chờ mong có thể phụ Tả thái tử thống trị giang sơn.

Chỉ tiếc nội dung có chút trống rỗng.

Các vị quan viên ở đây nhìn mà lắc đầu.

Tiếp theo một người lại một người lên sân khấu, rõ ràng so với lần trước tích cực hơn rất nhiều.

Doanh Vô Kỵ lại nhìn cũng lười nhìn, ánh mắt hắn dao động, thỉnh thoảng rơi vào trên người Hàn Quyện cùng Triệu Khế.

Đạo sĩ thận hư này, vừa rồi vẫn ngồi xếp bằng, khuỷu tay chống nghiêng lên mấy cái, gặm điểm tâm hoa quả, không coi ai ra gì

Hiện tại tuy rằng hắn vẫn là tư thế kia, nhưng ngoài miệng đã ngừng nhóp nhép, ánh mắt cũng rơi vào trên thạch bích.

Con hàng này, tuyệt đối có đại chiêu muốn thả ra.

Còn có Triệu Khế, vừa rồi vẫn ngồi nghiêm chỉnh, lúc này lại nhắm hai mắt lại, không biết đang suy nghĩ cái gì, nói vậy cũng có thứ muốn lấy ra.

Chương 149: Giang sơn vận thế đồ Chương 149: Giang sơn vận thế đồ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, nếu như chỉ muốn dựa vào một thiên Khổng tước Đông Nam phi, đã muốn có được ghế, chỉ sợ không phải đơn giản như vậy a!

Văn hội càng lúc càng náo nhiệt.

Văn nhân trước thạch bích tới rồi lại đi, cũng xuất hiện không ít tác phẩm có thể làm cho người ta hai mắt tỏa sáng, chẳng qua phần lớn đều là hình thức lớn hơn nội dung, hoặc là không có tình cảm, nội dung trống rỗng, hoặc là chính là nói phét lác khó có thể trở thành hiện thực.

Có mấy đệ tử Đạo gia, vậy mà còn ý đồ thông qua câu thơ khuyên nhủ quân vương, để cho thiên hạ tất cả mọi người khắc chế dục vọng, cứ như vậy thiên hạ trực tiếp liền thái bình, chọc cho những học tử học phái khác ở đây một trận la ó, huyên náo đến mức nhiều người mặt đỏ tía tai.

“Thực sự ngu ngốc!”

Hàn Quyện nhìn thấy lại một đạo sĩ xám xịt đi xuống, nhổ cuống quýt trong miệng ra, đứng lên thoải mái duỗi lưng một

cái.

Đạo sĩ kia có chút bất mãn, nhưng quay đầu nhìn lại phát hiện là Hàn Quyện, bất mãn trên mặt trong nháy mắt biến mất, cung kính vái chào Hàn Quyện.

'Ừm!"

Hàn Quyện chắp tay, đáp lễ cho có lệ, rồi chậm rãi đi về phía thạch bích.

Đứng lại dưới thạch bích, hắn hành lễ tượng trưng với các vị quan viên ở đây, sau đó liền nói: "Tại hạ Hàn Quyện, lần này tặng Thái tử một bức Giang sơn vận thế đồ, chắc phải chiếm nửa mặt thạch bích, thơ trên thạch bích, ta xóa trước nhé!"

Dứt lời, tay phải vung lên, thơ trên thạch bích lập tức biến mất hơn phân nửa.

Tốc độ của hắn quá nhanh, tất cả mọi người không kịp phản ứng, chờ đến khi kịp phản ứng, hết thảy đều đã muộn.

Trong lúc nhất thời, quần chúng trên sân kích động.

"Đây là đạo sĩ ở đâu ra, thật sự quá cuồng vọng!"

"Ta khổ sở mới viết ra được bài thơ, ngươi dựa vào cái gì xóa đi!"

Đúng thế. Thơ của ta mà được hậu thế lưu lại sẽ không phải tầm thường, cho dù không đạt được giải nhì cũng phải do chư vị giám khảo định đoạt, nào đến lượt đạo sĩ này khoa tay múa chân?"

"Tức chết ta mất!"

"Cút ra khỏi văn hội!"

Trên sân rất náo nhiệt, nhất là những người làm thơ bị Hàn Quyện xóa đi, ngôn từ càng kịch liệt.

Kết quả, không biết ai bỗng nhiên nói một câu: "Đạo sĩ này, hình như là con trai trưởng của Hàn gia…"

Trong nháy mắt, chín phần âm thanh đều biến mất.

Đám người ngây người nhìn nhau.

Hàn gia tuy rằng những năm gần đây thế không bằng tôn thất cùng Ngụy gia, nhưng vẫn vững vàng ở vị trí đệ tam gia tộc tại Lê quốc, há có thể để bọn họ chỉ trỏ?

Hơn nữa đạo sĩ này là con trai trưởng duy nhất, địa vị cao hơn Ngụy Đằng rất nhiều, loại tình huống này nếu phát sinh trên người Ngụy Đằng, qua vài ngày khẳng định là sẽ chết, vạn nhất Hàn Quyện cũng là loại người này…

Tất nhiên, họ không sợ hãi.

Chỉ là cảm thấy lớn tiếng nói chuyện như thế, thật sự mất đi phong độ văn nhân.

Đúng!

Đúng là như vậy.

Trên ghế chủ vị, khóe miệng Khương Thái Uyên giật giật.

Tên đồ đệ bị bỏ đi của nhất mạch Lão tử lại con mẹ nó cuồng như vậy?

Rốt cuộc ngươi là Dương Chu nhất mạch, hay là ta là Dương Chu nhất mạch?

Thân thể hắn hơi nghiêng về phía trước: "Hàn Quyện, văn hội lần này cạnh tranh nội hàm, ngươi trực tiếp xóa đi thi tác những người khác, như vậy cũng không khỏi quá không giảng đạo lý?"

Hàn Quyện nhướng mí mắt, bộ dáng chưa ngủ no: "Nếu hành động này làm đau lòng chư vị, vậy Hàn mỗ ở chỗ này

nhận lỗi chư vị, bất quá chư vị cũng không cần quá mức phẫn nộ, bởi vì người đề thơ vừa rồi, không ai có thể vấn đỉnh top 2.

Ngữ khí hắn nói chuyện vẫn có loại cảm giác hữu khí vô lực, nghe không ra ngữ khí có nửa điểm chế nhạo khiêu khích.

Nhưng lời này…… Nghe như thế nào lại thấy bức hiếp người vậy?

Nhưng hắn là con trai trưởng của Hàn gia, những người như mình có thể làm sao bây giờ?

Khương Thái Uyên hơi nghiêng người về phía trước: "Ồ? Sao ngươi lại xác định không ai có thể vấn đỉnh top 2?

Hàn Quyện cười cười, không trả lời ngay!

Chỉ là chậm rãi vươn tay phải ra, chân khí huyền thanh sắc đã tràn ngập ở đầu ngón tay, cách không hướng về phía thạch bích quơ quơ vài cái, đỉnh thạch bích liền rơi xuống mấy chữ: Giang sơn vận thế đồ!

Hắn mỉm cười: "Bởi vì trên người những người này, vừa không có vận, cũng không có thế!"

Vọng Khí Thuật!

Khương Thái Uyên đột nhiên co lại.

Vọng Khí Thuật!

Ba chữ này vừa nói ra, trên sân nhất thời lâm vào tĩnh mịch.

Vọng Khí Thuật đã biến mất rất nhiều năm trong lịch sử, lần trước xuất hiện vẫn là thời trước khi Chu U Vương phong hỏa hí chư hầu, lúc ấy Hạo Kinh xuất hiện một vị âm dương thuật sĩ, tìm Chu U Vương nói Chu thất có hiểm họa, nếu không chú ý rất có thể sẽ bị xé mở thành lỗ hổng, dẫn đến hỏa đức chuyển suy, khiến Chu vương thất không gượng dậy nổi.

Bất quá Chu U Vương không coi ra gì, vì phòng ngừa ngoại thích can chính, phế bỏ Thân Hậu cùng Thái tử, kết quả Thân Hầu trực tiếp cấu kết Khuyển Nhung tấn công Hạo Kinh.

Sau đó chính là Bình Vương rời kinh về phía Đông mở ra cục diện hai vương cùng tồn tại. Cho dù Chu Huề Vương thực hiện chính tế nhị nguyên hóa, bảo trụ địa vị siêu nhiên của Chu vương thất về mặt lễ giáo, nhưng thực lực của Chu vương thất cũng không thể xoay chuyển trời đất, từ đó về sau mở ra kỷ nguyên chư hầu tranh bá.

Một câu thành sấm.

Một trận chiến nổi tiếng.

Vị âm dương thuật sĩ kia nổi tiếng một thời, trở thành khách quý của các nước chư hầu, tuy rằng sau này mai danh ẩn tích, nhưng truyền thuyết của ông ta rốt cuộc lưu truyền trên thế gian, đồn đãi hắn chính là người sáng lập Âm dương học phái.

Mà Âm dương học phái, làm cho lòng người hướng về nhất, cũng không phải cái loại thần thông âm dương nghịch chuyển ngũ hành.

Ngược lại chỉ có Vọng Khí Thuật Địa cấp, đối với tu luyện mà nói, Vọng Khí Thuật chỉ có thể thuận theo âm dương ngũ hành, khiến cho thời thời khắc khắc ở vào trạng thái cùng vị trí tu luyện tốt nhất.

Nhưng đối với vương triều mà nói, so với pháp thuật Thiên cấp còn có ích lợi hơn.

Chương 150: Loạn thế kinh thiên Chương 150:Loạn thế kinh thiên

Người dịch: PrimeK Tohabong

Giang sơn vận thế đồ!

Doanh Vô Kỵ cũng bĩu môi, không nghĩ tới tự nhiên sẽ ở một văn hội nho nhỏ chứng kiến thứ này.

Hắn quay đầu liếc mắt nhìn Triệu Ninh, chỉ thấy hai tay nàng đều nắm chặt.

Quan tâm vận thế giang sơn như vậy, không còn ngờ gì nữa, nhất định là công chúa được coi trọng nhất.

Vợ tương lai của mình lúc quan tâm sự nghiệp cũng thật xinh đẹp!

Triệu Ninh tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của hắn, không khỏi xoay người lại: "Doanh huynh, huynh nhìn ta làm cái gì?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Xem cái đó làm gì? Ảnh hưởng đến ta ăn bám sao?"

Triệu Ninh: "……"

Hôm nay thế cục thiên hạ đích xác không tính là loạn, Càn quốc mặc dù có xu thế quật khởi, nhưng quốc lực thiếu hụt quá mức nghiêm trọng, trong khoảng thời gian ngắn rất khó uy hiếp đến Lê quốc.

Nội bộ Lê quốc mặc dù có xu thế phân chia, nhưng mấy trăm năm qua vẫn như thế, thực lực tôn thất vẫn có thể áp chế hai nhà Ngụy Hàn, hơn nữa không có Chu vương thất sắc phong, ai dám lập quốc thiên hạ tất cùng đánh, Ngụy Hàn mặc dù muốn làm động tác lớn, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có khả năng.

Điền thị Tề quốc đang lâm vào rối ren.

Biến pháp Sở quốc thất bại, đang bình định nội loạn.

Mấy đại quốc đều lâm vào trong yên lặng, tiểu quốc thì càng thảm hại, căn bản không có khả năng nhấc lên đại chiến.

Cho nên nói, chỉ cần không xuất hiện vấn đề quá lớn, Doanh Vô Kỵ bám váy mấy chục năm là tuyệt đối không có vấn đề.

Trừ phi Chu vương thất sụp đổ, triệt để kích phát dã tâm của ba nhà Điền Ngụy Hàn, mới có thể làm cho thiên hạ đại loạn, đạp đổ bát cơm của Doanh Vô Kỵ.

Bất quá…… Có thể sao?

Triệu Ninh lắc đầu cười cười, ánh mắt một lần nữa rơi trở lại trên thạch bích, Giang sơn vận thế đồ này, Doanh Vô Kỵ có thể không nhìn, nàng lại không thể không quan tâm.

Chỉ là không nghĩ tới, này Hàn Quyện chẳng những là đệ tử Lão tử nhất mạch, lại ngay cả chiêu bài Âm Dương gia cũng học được!

Vọng Khí Thuật!

La Yển trong mắt cũng lộ ra một tia cuồng nhiệt: "Hàn thế chất, mau đem vận thế này vẽ ra!

"Được!"

Hàn Quyện cười cười, chân khí màu xanh đen của đầu ngón tay trong nháy mắt cường thịnh gấp mấy lần, động tác phất tay cách không vẽ tranh, vẫn tùy ý vung lên, thoạt nhìn vạn phần thoải mái.

Khống chế chân khí tinh xảo như thế, làm cho cao thủ ở đây không khỏi kinh hãi.

Loại người thiên tài tuyệt diễm này, sau này đột phá Cảnh giới Thai Thuế, cho dù Linh Thai phẩm cấp không phải đặc biệt cao, cũng tất nhiên sẽ trở thành nhất đẳng cao thủ, Hàn gia làm sao lại có một quái thai như vậy?

Còn có, hắn đến bây giờ đều mặc đạo bào, vẽ Giang sơn vận thế đồ này, hắn đại biểu rốt cục là Hàn gia, hay là Đạo

gia?

Đạo gia đều đã ẩn thế nhiều năm, đột nhiên nhúng tay vào thế cục chư hầu thiên hạ như vậy, là có dụng ý gì?

Thời điểm mọi người do dự, vẻn vẹn không đến 10 tức thời gian, trên thạch bích cũng đã xuất hiện thiên hạ sơn xuyên hà lạc, hơn nữa còn vẽ tuyến biên giới các nước, không khác biệt chút nào so với thế cục hiện nay.

Hàn Quyện còn chưa dừng lại, tiện tay vung lên, liền có một chút ánh trăng từ đáy Vọng Nguyệt Đàm bốc lên, bị hắn dẫn độ đến Giang Sơn Đồ.

Đây là văn khí lắng đọng nhiều năm của Vọng Nguyệt Đàm.

Trong lúc nhất thời, ánh trăng trên Giang Sơn Đồ mờ mịt, giống như hỗn độn hàng thế, nhìn không ra chút huyền cơ nào.

Mọi người ở đây nhìn chằm chằm vào thạch bích, chờ mong thời khắc đáp án được công bố, cũng không biết vận mệnh hôm nay rốt cuộc ở quốc gia nào.

Hàn Quyện liên tục thở ra mấy hơi, dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán.

Nhìn ra được, vẽ vận thế đồ giang sơn này, hắn cũng bị tiêu hao không nhỏ.

Hắn lấy lại bình tĩnh, lăng không vẽ xuống một tấm phù lục, trong nháy mắt phù lục thành hình, liền hóa thành một đạo lưu quang xông vào trong ánh trăng, ánh trăng chấn động một hồi, trong khoảnh khắc liền có sợi tơ ánh sáng phóng lên trời nối liền với mây và thiên hà, mà ánh trăng trên vận thế đồ cũng lăn tròn, biến hóa theo quy luật.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, ánh trăng chậm rãi hướng Càn Lê Sở Tề tứ đại cường quốc hội tụ.

Ánh trăng tại Càn Quốc mờ nhạt nhưng không mất đi sinh khí

Ánh trăng tại Lê quốc nồng đậm, nhưng lại mơ hồ ba phần.

Bên trong Sở quốc ánh trăng kích động.

Tại Tề quốc ánh trăng cuồn cuộn như sóng, sóng trước uể oải, sóng sau lăng không.

Vừa vặn nhất nhất đối ứng với thế cục tứ đại cường quốc hiện giờ.

Mọi người nhao nhao cảm thán Vọng Khí Thuật thần kỳ, nhưng vẫn có người đưa ra nghi vấn: "Hàn đạo trưởng, thế cục thiên hạ hôm nay, phàm là người có chút chính kiến đều có thể nói rõ ràng. Cái gọi là Vọng Khí Thuật này của ngươi tuy rằng thần kỳ, nhưng… sẽ không phải là ảo thuật trêu chọc chúng ta chứ?"

Chư vị chớ vội!

Hàn Quyện cười cười, lập tức triệt tiêu chân khí của mình.

Ánh trăng hoàn toàn mất đi khống chế của Hàn Quyện, nhưng vẫn tự diễn hóa như cũ, giai đoạn đầu tương đối dài, diễn hóa tương đối chậm chạp, nhưng bỗng nhiên có ba vòng xoáy trước sau xuất hiện ở Giáng Thành, Ung Thành cùng Hạo Kinh, hóa thành gió lốc đấu đá lẫn nhau, cuối cùng đem cả tấm bản đồ Ánh trăng quấy đến kích động vô cùng.

Chỉ là trong nháy mắt ngắn ngủi, thạch bích liền không chịu nổi thế cục kích động như thế, ánh trăng trong khoảnh khắc sụp đổ, hóa thành điểm điểm quang mang một lần nữa quy về đáy đầm.

Tất cả mọi người kinh ngạc, vừa rồi còn yên lành, như thế nào đột nhiên liền sụp đổ?

Ngay cả Hàn Quyện cũng có chút mơ hồ, nhìn Thạch Bích một hồi lâu.

La Yển nhịn không được hỏi: "Hàn thế chất, đây là chuyện gì xảy ra?"

Hàn Quyện lau mồ hôi trên trán: "Ta tu vi còn nông, nếu thế gian vận hành bình thường, có thể vững vàng thôi diễn trăm năm. Nhưng nếu xuất hiện loạn thế kinh thiên… thì không phải bây giờ ta có thể nắm chắc!"

Chương 151: Bình Lăng quân Chương 151: Bình Lăng quân

Người dịch: PrimeK Tohabong

Loạn thế kinh thiên?

La Yển vẻ mặt nghiêm trọng, không biết từ lúc nào trên trán đã toát ra mồ hôi: "Vậy Hàn thế chất, nguyên nhân Loạn thế kinh thiên này, chính là ở Ung Thành, Giáng Thành và Hạo Kinh sao?"

Hàn Quyện không trả lời, chỉ nhìn thạch bích, trên mặt tràn đầy nghi hoặc.

Triệu Ninh vẻ mặt cũng rất nghiêm túc, qua một hồi lâu, bỗng nhiên quay đầu: "Doanh huynh, có bám được váy hay không phải dựa vào huynh rồi!"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Giang sơn khí vận đồ này không giống như là giả!

Dù sao Hàn Quyện từ đầu tới cuối, tất cả động tác đều làm trước mặt mọi người. Quan lại ở đây có không ít người tu vi tinh thâm, lại có đại sư huynh đạo gia Khương Thái Uyên, mà Hàn Quyện ngay cả Cảnh giới Thai Thuế cũng không đột phá, nếu cái này cũng có thể gạt được tất cả mọi người, vậy chỉ có thể nói hắn là một thiên tài lừa bịp.

Như vậy……

Giả thiết giang sơn khí vận đồ này là thật, Càn Lê hai nước rốt cục sẽ phát sinh biến cố gì, Chu vương thất lại sẽ có phản ứng gì, mới có thể làm cho gió lốc trong khoảng thời gian ngắn thổi quét toàn bộ thiên hạ?

Dù sao trước khi đại biến phát sinh, khí vận đồ vẫn luôn cực kỳ hiền hòa.

Chờ đã!

Càn Lê?

Một người họ Doanh, một người họ Doanh Triệu thị, không phải đều là hậu nhân của Chuyên Húc, lại kết hợp với giấc mộng mấy ngày trước Khương Thái Uyên nói về Chu thiên tử, giống như tất cả đều gắn liền với nhau.

Doanh Vô Kỵ trong lòng nhảy dựng, cảm giác càng thêm bất an, mặc kệ thấy thế nào, vòng xoáy của trận đại tranh thế này đều sẽ cách mình rất gần, không, mình phải mau chóng kiếm một mẻ rồi rời khỏi nơi thị phi này.

Phải biết rằng thời điểm những nước chư hầu này đấu đá lẫn nhau giống như máy xay thịt, cảnh giới Binh nhân trở xuống ai cũng không dám nói có thể đặt chân trên chiến trường, ngay cả cảnh giới Binh nhân ngã xuống cũng không ít, huống chi phía sau là biến động kinh thế trước nay chưa từng có.

Doanh Vô Kỵ không cho rằng mình là thiên mệnh chi tử, cho dù may mắn lây nhiễm một ít "Vương bá khí", thì cũng phải làm quân tử phải rời xa nơi nguy hiểm như Mạnh Tử dăn dạy

Ánh mắt hắn đảo quanh, dù sao trước khi đại biến còn có một đoạn thời gian, vừa vặn có thể mượn cơ hội liên hôn để kiếm chác, đến lúc đó đạt tới tinh khí thần tầng 13, lập tức đột

phá thai thoái cảnh, sau đó mang theo vợ của mình chạy trốn, cho dù nàng luyến tiếc Vương huynh cùng vị trí công chúa của mình, chính mình cũng phải nghĩ cách dắt nàng đi…

Triệu Ninh nghi hoặc: "Doanh huynh, sao huynh nhìn ta như vậy?"

Nàng rụt cổ, có chút lo lắng Doanh Vô Kỵ pê-đê.

Doanh Vô Kỵ lắc đầu: "Không có gì!"

Lúc này trên sân, mọi người thần sắc khác nhau.

Bọn họ hoặc là đến từ các quốc gia Bách gia học tử, hoặc là quan viên Lê quốc, nếu không thì chính là Quan nhạc phủ mà Chu vương thất phái tới.

Nhìn thấy một màn kinh người như thế, mặc kệ đứng ở lập trường nào, trong lòng đều nhấc lên sóng to gió lớn, trong lúc nhất thời lại không biết nói cái gì.

"Ta nói……"

Hàn Quyện vẫn là bộ dáng như sắp ngất, giống như bức khí vận đồ vừa rồi không liên quan gì đến hắn, hắn chỉ vào hai luồng khí đen trắng mờ mịt trước ngực mình, lười biếng nói: "Bức họa này của ta, hẳn là tác phẩm tải ý rồi!"

Mọi người chăm chú nhìn lại, phát hiện âm dương nhị khí trước ngực hắn đặc biệt nổi bật.

Đây là… khí vận thuộc về Âm dương học phái, từng sợi vạn phần rõ ràng, tuy rằng ngưng kết không thành một đạo, nhưng cũng được Bách gia học tử vô kỳ hâm mộ.

Tác phẩm tải ý!

Thượng phẩm!

La Yển gật gật đầu: "Chúc mừng Hàn thế chất làm ra tác phẩm tải ý, trừ phi phía sau xuất hiện ba thiên tác phẩm tải ý

cao thâm hơn, vị trí học tử tinh anh Bách gia thịnh hội, tất có một chỗ cho ngươi!"

Nghe được câu này, trên sân lặng ngắt như tờ.

Ba thiên tác phẩm tải ý cao thâm hơn, đùa à?

Tuy rằng kỹ pháp bức khí vận đồ này chưa thể đạt đến mức tải ý nhưng cũng là mức mà tuyệt đại đa số người khó có thể với tới.

Thêm ba thiên nữa?

Thái tử e là nằm mơ cũng phải cười tỉnh.

Khuôn mặt chán nản của Hàn Quyện cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, chắp tay nói: "Đa tạ!"

Nói xong liền chuẩn bị rời đi.

La Yển lại gọi hắn lại: "Hàn thế chất, giang sơn khí vận đồ này, rốt cục là chính ngươi muốn vẽ, hay là sư phụ ngươi dặn dò ngươi vẽ?"

Vấn đề này hết sức quan trọng, trực tiếp nói rõ đạo gia có ý tham dự phân tranh giữa các nước chư hầu hay không.

"Sư phụ ta dặn dò".

Hàn Quyện một chút cũng không kiêng dè, sau khi nói xong trực tiếp tung người nhảy lên, vượt qua đầu tường biến mất ở trong bóng tối, đối với văn hội lần này không có bất kỳ lưu luyến, giống như hắn lần này tới, chỉ là vì đưa bức tranh này mà thôi.

Mọi người nhìn phương hướng hắn rời đi trầm mặc không nói.

Đạo gia, lần này thật sự quay lại.

Khương Thái Uyên nhíu mày, không biết Lão tử nhất mạch rốt cục muốn làm gì.

La Yển vuốt râu cười cười, cao giọng nói: “Văn hội tiếp tục, còn có ai có tác phẩm xuất sắc?”

Hiện trường có chút yên tĩnh, vốn còn có không ít người chuẩn bị đi lên, nhưng giang sơn khí vận đồ này vừa ra, tất cả mọi người không biết có phải vẫn còn khiếp sợ hay không, hiện tại lộ diện không phải tự làm xấu mặt mình sao?

Còn nữa……

Vạn nhất mình mới vừa đem đề thi từ đi lên, đợi lát nữa lại một bức tranh xóa sạch nửa thạch bích, thật là xấu hổ.

Ha ha ha! Nếu chư vị khiêm nhượng như vậy, ta đây trước hết xấu mặt một phen!

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên tướng mạo anh võ đứng lên.

Bình Lăng Quân!

Chương 152: Xử lý hắn Chương 152: Xử lý hắn

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Hắn cũng muốn làm thơ?”

Hắn không phải tới để bình xét sao, tại sao cũng phải……

“Bình Lăng Quân xưa nay khiêm tốn, lần này lại bỗng nhiên xuất thủ, chỉ sợ cũng là một thiên tác phẩm tải ý!”

Cái này…… Vậy đề thứ hai chúng ta không phải tham gia sao?

Triệu Khế không để ý tới mọi người, chỉ là trên mặt mang nụ cười đi đến phía thạch bích, vái chào La Yển cùng Khương Thái Uyên: “La tướng, Khương phủ lệnh, ta xóa nốt nửa bên của thạch bích, hai vị không ngại chứ?”

La Yển: “……”

Khương Thái Uyên: "……"

Mọi người trên sân: "……"

May mắn vừa rồi không ra mặt, bằng không thì thật xấu hổ.

Triệu Khế thấy mọi người không có dị nghị, chân khí trên tay tản ra, chữ viết trên nửa thạch bích trong khoảnh khắc biến mất không thấy.

Sau đó lấy ra một cây bút bằng đồng thau cao bằng đầu người, mỉm cười, trực tiếp giơ bút nhảy lên.

Một nét bút, sơn thủy hiện ra.

Dưới sự khống chế chân khí của hắn, không có một giọt mực nào bay ra khỏi thạch bích, mà bức tranh trên thạch bích cũng dần dần thành hình.

Trong tranh là một con sông, trong nước sông cát bay đá chạy, đê sông cũng cao hơn mặt đất gần một thước, người sáng suốt vừa nhìn chính là Hoàng Hà, cung cấp phì nhiêu cho Trung Nguyên.

Hai bên đê, vô số ruộng đồng tốt tươi.

Trên bờ sông, trăm ngàn dân phu dọn dẹp bùn lầy.

Hai bóng lưng đứng ở trên đê, thanh niên mặc y bào vương thất, cũng là hai chân bùn nhão, rõ ràng vừa rồi tự mình làm sạch đường sông, mà lão thần thì là cầm bản vẽ, đang giảng giải cho thanh niên cái gì.

Triệu Khế thu bút, nét bút cuối cùng viết ba chữ to: Quân, thần, dân!

Thanh khí nhè nhẹ quanh quẩn trong ngực hắn, mặc dù không cường đại bằng Hàn Quyện vừa rồi, nhưng cũng là khí vận Nho gia danh xứng với thực.

Tác phẩm tải ý.

Thành công rồi!

Quan lại ở đây đều lộ ra thần sắc kinh dị, không nghĩ tới trong khoảng thời gian ngắn liền chứng kiến hai thiên tác phẩm tải ý ra đời.

Mà ý tứ trong đó, lại càng vô cùng rõ ràng.

Quân đang thương cảm dân tình.

Thần đang vì nước chia sẻ nỗi lo.

Tranh như thế, giống như làm cho người ta nhìn thấy ngọn gió Thuấn Vũ phục hưng.

Mọi người trên sân đều xì xào bàn tán.

"Không ngờ Bình Lăng Quân lại có tình cảm cao thượng như vậy!"

"Vua Thuấn cày Lịch sơn, vua Vũ trị thủy hoạn, hôm nay lại hiếm có quân vương có thể làm được như vậy. Ngược lại Bình Lăng Quân thời niên thiếu từng lịch lãm thiên hạ, nghe nói dân gian trải qua không ít khó khăn, ngược lại Thái tử vẫn ở trong cung điện".

"Ngươi không muốn sống nữa?"

"Sao ta không muốn sống nữa? Ta cũng không phải người Lê quốc các ngươi."

"…… Con mẹ nó ngươi nói rất có đạo lý!"

"Bất quá ngươi xem bóng lưng này, có cảm giác giống như Bình Lăng Quân? còn người kia có phải giống La tướng hay không?"

"Ừ nhỉ!"

"Bình Lăng Quân làm ra bức họa này là có ý gì? Chẳng lẽ……"

Hắn ngủ đông nhiều năm, bây giờ rốt cục muốn tranh vương vị sao?

"Hôm nay rốt cục là tình huống gì, một văn hội nho nhỏ, đầu tiên xuất hiện một bức thiên hạ đại biến khí vận đồ, Bình Lăng Quân lại nhảy ra…"

Bình Lăng Quân rốt cục muốn tranh vương vị sao? Hôm nay e rằng phải viết vào sử sách rồi".

Điên rồi!

Tất cả mọi người có chút hoảng, không nghĩ tới tự nhiên chứng kiến sự kiện lịch sử phát sinh theo cách này.

Ngay cả sắc mặt La Yển cũng có chút âm trầm bất định, nhìn về phía Triệu Khế, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Triệu Ninh.

Quả nhiên!

Sắc mặt cô gái này đã âm trầm tới cực điểm.

Trong lòng hắn cũng có chút oán thầm, xem ra Nội bộ Lê quốc còn có quá nhiều chuyện chính mình không biết, Bình Lăng Quân trên tay chẳng những có nhiều quân bài, còn dám công khai như vậy đánh ra, Lê quốc e là cũng không thái bình.

Hắn cười cười: "Ai! Triệu huynh, Bình Lăng Quân này hình như muốn chơi Thái tử của nước huynh!

Triệu Ninh hừ một tiếng: "Doanh huynh, Bình Lăng Quân này hình như muốn đạp bát cơm của huynh".

Hai người nhìn nhau một lát.

Doanh Vô Kỵ đứng dậy.

Triệu Ninh nghi hoặc nói: "Doanh huynh, muốn làm gì?

Doanh Vô Kỵ nhổ một ngụm nước bọt, trong miệng phun ra ba chữ.

"Xử lý hắn!"

Vọng Nguyệt đàm hoàn toàn yên tĩnh.

Tất cả mọi người biết lần văn hội này không giống bình thường, dù sao Bách gia thịnh hội sắp tới, muốn chọn ra ba vị học tử tinh anh ngồi sát nghe phu tử giảng kinh, náo nhiệt một chút là không thể tránh khỏi.

Kết quả chưa từng nghĩ, hai tác phẩm tải ý ra đời, trực tiếp phá vỡ bầu không khí giao lưu học thuật hữu nghị này.

Tranh của Hàn Quyện mặc dù có chút dọa người, nhưng ít nhất cũng để lại cho người ta một ít không gian thở dốc, ít nhất qua một đoạn thời gian mới có thể đại loạn.

Nhưng sóng của Bình Lăng Quân này, trực tiếp khiến bọn hắn có một loại cảm giác mưa gió sắp đến Phong Mãn Lâu.

Ba mắt bão trên bản đồ khí vận, ở Ung Thành, Giáng Thành và Hạo Kinh, chẳng lẽ Giáng Thành kia chính là Bình Lăng Quân?

Có vẻ vậy.

Môn hạ Bình Lăng Quân có ba ngàn môn khách, đồn đãi lễ hiền hạ sĩ, mộc mạc tiết kiệm.

Cái này……

Có chút hoảng!

La Yển nhìn Bình Lăng Quân đang nóng rực nhìn mình, cơ mặt già nua không ngừng co quắp.

Không quen!

Lão phu không quen ngươi!

Ngươi nhìn lão phu làm gì?

Bình Lăng Quân mở miệng hỏi: “La tướng cảm thấy bức tranh này như thế nào? Có thể được coi là tác phẩm vừa ý? Có thể vào pháp nhãn Thừa tướng?”

La Yển lập tức hồi âm nói: “Bình Lăng Quân đã ngưng tụ Nho gia khí vận, tự nhiên là tác phẩm tải ý, cũng không cần bản tướng đến phán xét?”

Ai không biết bản tướng là con rể Ngụy gia, trung thần Lê Vương?

Bình Lăng Quân……

Đừng dính vào!

Lúc hắn nói những lời này, theo bản năng nhìn thoáng qua Triệu Ninh, hắn tuy rằng không biết thân phận cụ thể của thanh niên tuấn tú này, nhưng cũng từ trong miệng thị vệ đại môn biết được, hắn là người của Điện Tình Giáng, điều này rất có thể khiến Thái tử hiểu lầm a!

Nhưng vừa nhìn lại, liền thấy Doanh Vô Kỵ đang sải bước đi tới.

Chương 153: Dụng tâm đánh giá Chương 153: Dụng tâm đánh giá

Người dịch: PrimeK Tohabong

La Yển vội vàng hỏi: “Công tử Vô Kỵ tài hoa kinh thế, không biết ngươi có ý kiến gì đối với bức họa này của Bình Lăng Quân!”

Doanh Vô Kỵ bĩu môi.

Bình Lăng Quân người ta không phải là ném cho ngươi một ánh mắt trước mặt tâm phúc của ông chủ ngươi sao, xem ngươi bị dọa kìa!

Hắn không lập tức trả lời, mà là trực tiếp đi về phía Bình Lăng Quân.

Triệu Khế nhìn Doanh Vô Kỵ, cười nhạt khẽ gật đầu, xem như chào hỏi, tuy nói mấy ngày nay Doanh Vô Kỵ là nhân vật phong vân của Giáng Thành, nhưng kỳ thật hắn cũng không quá mức để ở trong mắt, dù sao những người làm buôn bán cũng chỉ là việc hạ đẳng, trong các đại thế gia, ngoại trừ một số đệ tử dòng chính ham ăn biếng làm, bình thường đều giao cho người dòng thứ xử lý.

Về phần các loại hành vi phê bình điên cuồng của Doanh Vô Kỵ, cũng bất quá là lợi dụng thân phận đặc thù của mình, thủ đoạn lấy lòng mọi người mà thôi, một khi địa vị của Doanh Vô Khuyết ở Càn Quốc ngồi vững vàng, người này sẽ lập tức bị bỏ qua.

Cho nên đối với Triệu Khế mà nói, Doanh Vô Kỵ không có bất kỳ giá trị kết giao nào.

Doanh Vô Kỵ lại nhìn chằm chằm Triệu Khế một hồi lâu, hắn muốn đem người đạp đổ bát cơm của mình ghi tạc trong đầu.

Mẹ nó!

Tuy rằng khí vận đồ vừa rồi của Hàn Quyện khiến hắn có một chút cảm giác nguy cơ, nhưng trên giấy tờ Triệu Ninh nhất mạch vẫn là dòng có thực lực mạnh nhất tại Lê quốc, cho dù hai nhà Ngụy Hàn có thực lực ẩn giấu, cũng không có khả năng so sánh với tông thất Triệu thị. Mà thân phận vương thất của bọn họ, cũng là lựa chọn tốt nhất của mình.

Kết quả……

Bình Lăng Quân ngươi tự nhiên làm chia rẽ nội bộ?

Doanh Vô Kỵ xoay người nhìn về phía La Yển: “Tướng bang! Bức tranh Bình Lăng Quân này vô cùng tốt, khắc họa

hình tượng bản thân trong tưởng tượng của hắn vô cùng nhuần nhuyễn.

"Hả?"

Không ít người đều nghe có gì đó sai sai.

Hình tượng trong tưởng tượng, lời này giống như có một chút ý vị chế nhạo!

Doanh Vô Kỵ cười cười, tiếp tục nói: "Chỉ là dù sao cũng là cảnh tượng trong tưởng tượng, so sánh với hiện thực chung quy là có chút hão huyền".

"Hão huyền?"

Triệu Khế nhíu mày một chút, không nghĩ tới mình không trêu chọc Doanh Vô Kỵ, hắn ngược lại là tự mình tiến lên. Với ác danh của Doanh Vô Kỵ trước kia, dính vào hắn chỉ sợ không phải một chuyện tốt. Trong lòng hắn có chút tức giận, bất quá lại không biểu hiện ra ngoài.

"Hôm nay thấy công tử Vô Kỵ tài tình kinh thế, chắc hẳn nhất định có rất nhiều hiểu biết chính xác, Triệu Khế yên lặng chờ nhận xét tốt!"

{Tinh]:+37

Thần:+20

Vị tiểu lão đệ hơn ba mươi tuổi này, công phu dưỡng khí hình như không đâu vào đâu!

Nghe có vẻ khách sáo, nhưng kiểu như "Không nói tốt cho tôi thì đừng trách"

Bất quá vẫn là cảnh giới Thai Thuế, tốt lắm, một lần thay đổi tâm tính có thể thêm nhiều điểm như vậy.

Nghe Bình Lăng Quân nói như vậy, không ít người cũng xì xào bàn tán.

Doanh Vô Kỵ này thật là gặp ai cắn người đó sao?

La tướng cùng hắn có ân oán, trêu chọc Thừa tướng một chút thì thôi, sao ngay cả Bình Lăng Quân cũng có thể bị hắn châm chọc?

"Bình Lăng Quân dù thế nào, làm ra tác phẩm tải ý cũng đủ để chứng minh tâm khí của hắn, Doanh Vô Kỵ nói ra những lời như vậy, không khỏi cũng quá lấy lòng mọi người!"

"Mặc kệ Bình Lăng Quân so với Thái tử như thế nào, hắn đều được xưng tụng lễ hiền hạ sĩ, luận tài năng càng nổi bật trong thế hệ trẻ tuổi, Doanh Vô Kỵ tuy có vài phần tài hoa, nhưng ai cho hắn lòng tin xen vào bức này tác phẩm tải ý này?"

"Ta ngược lại muốn xem hắn có thể đánh giá cái gì!"

Mọi người cũng không có cố ý hạ giọng, Doanh Vô Kỵ tu vi cũng không tính thấp, ngũ giác tương đối nhạy cảm, tự nhiên tất cả đều nghe được.

Quả nhiên!

Đúng như mình dự đoán.

Bình Lăng Quân mấy năm nay tuy rằng là tên ngủ đông, nhưng uy vọng trong dân gian đã tương đối thâm hậu.

Thu 3 ngàn môn khách, lấy tài sản nhà mình nuôi dưỡng, rải rác thốt ra các loại lời nói lợi dân trung quốc, mặc kệ những ngôn luận này rốt cuộc có tính thực tế hay không, trong mắt dân chúng đều tương đối ghê gớm, hơn nữa người này còn đối với quyền lực không tranh không đoạt.

Nếu bình thường, nhất định sẽ bị Thái tử nhất mạch đánh chết, nhưng hắn hết lần này tới lần khác có át chủ bài, qua nhiều năm như vậy, không có danh vọng mới là chuyện kỳ

quái. Chính mình vừa mới beep một câu, liền trực tiếp bị phun thành như vậy.

Lời vừa rồi của hắn, không phải là khuyến khích fan mắng chửi người sao?

Doanh Vô Kỵ khẽ mỉm cười nói: "Đương nhiên cũng không phải vấn đề gì lớn, không ảnh hưởng chí khí tràn đầy của Bình Lăng Quân. Ta là người mắc chứng OCD, thấy chuyện không thích hợp nhất định phải nói, Bình Lăng Quân lòng dạ rộng lớn thành tâm muốn nghe, nếu ta không dụng tâm đánh giá, đó là ta không đúng! Bình Lăng huynh, mượn quý tác dùng một chút!"

Lập tức liền cầm bút tiến lên, trực tiếp chuẩn bị đặt bút phía dưới bức tranh.

Thấy một màn như vậy, huyệt thái dương Triệu Khế đột nhiên nổi lên, trực tiếp đề chữ trên tranh, ngươi thật đúng là không khách khí.

Bất quá hắn cũng không nói gì, bởi vì hắn biết chỉ cần Doanh Vô Kỵ không viết ra thứ gì hay ho, hiện tại biểu hiện càng kiêu ngạo, sau này càng không ngẩng đầu lên được.

Những người khác cũng đều gắt gao nhìn chằm chằm Doanh Vô Kỵ, xem hắn rốt cục muốn công kích cái gì.

Nhất là Triệu Ninh.

Nàng từ khi làm giám quốc, thời thời khắc khắc cẩn trọng, lúc xử lý triều chính chưa bao giờ lười biếng.

Lời khuyên can của những môn khách Triệu Khế kia, nàng không phải chưa từng xem qua, những tấu đó nhìn thì giống như là hiến kế làm cho đất nước cường thịnh, nhân dân yên ổn nhưng xem kỹ thì đều là những lời trống rỗng không thực tế hoặc là ẩn giấu động cơ khác.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Bình Lăng Quân chỉ biết động mồm động mép kia, lại được dân gian ca ngợi.

Chương 154: Thổ hành thuật Chương 154: Thổ hành thuật

Người dịch: PrimeK Tohabong

Khi nhìn thấy bức tranh Triệu Khế vẽ, nàng tức giận, nhưng lại ngại thân phận bại lộ nên không thể ra mặt, tâm tình có thể nói tương đối buồn bực.

Lại không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ chủ động đứng ra.

Nói thật.

Nàng rất chờ mong thơ của Doanh Vô Kỵ, dù sao hắn làm thơ đều có tính phê phán.

Cứ như vậy, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Doanh Vô Kỵ chậm rãi hạ bút.

Lại không nghĩ tới, bài thơ này ngoài dự đoán của mọi người ngắn ngủn.

Tạc nhật nhập nam thi

Quy lai lệ mãn cân

Biến thân La khỉ giả

Bất thị dưỡng tằm nhân

Dịch thơ:

Hôm qua vào đến chợ Nam

Về nhà tủi hổ khóc đầm khăn tay

Người ta gấm vóc lụa là

Nào đâu giống kẻ nuôi tằm như ta

Cái này……

Tất cả mọi người giật mình một chút, chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi như vậy, cũng đã có từng luồng khí vận ngưng kết ở ngực Doanh Vô Kỵ.

Tác phẩm tải ý!

Lại có thể liên tiếp ba thiên tác phẩm tải ý.

"Chợ Nam? Là khu chợ phía nam Giáng Thành của các ngươi sao?"

"Hẳn là vậy, nơi đó có không ít dân chúng từ ngoài thành tới, phần lớn là thợ mộc và dệt vải…"

"Trước đó vài ngày ta còn đi dạo qua, thấy không ít cửa hàng vải đến nơi đó bán vải!"

"Người ta gấm vóc lụa là. Nào đâu giống người nuôi tằm như ta. Thật sự là câu tuyệt vời! "

Không ngờ Doanh Vô Kỵ cũng là một người thương cảm dân tình.

Cái này thật không có cách nào khiển trách hắn, ta nghe một người bạn Mặc giả của ta nói, hắn làm công nhân in ấn ở Thư cục Thượng Mặc, Doanh Vô Kỵ trả công cực kỳ hào phóng".

Thơ thì hay, nhưng có liên quan gì đến tranh của Bình Lăng Quân đâu?

"Ngươi xem…… xiêm y của nhân vật trong tranh Bình Lăng Quân".

Cái này……

Càng ngày càng có nhiều người bắt đầu quan sát quần áo của nhân vật trong tranh.

Dân phu mỗi người đề để trần cánh tay, quần cũng đều kéo đến đầu gối.

Mà bóng lưng trẻ tuổi kia, một thân trường bào vương thất, chỉ từ trong tranh đương nhiên nhìn không ra vật liệu gì, nhưng loại áo choàng này trên đời chỉ có thể là tơ lụa. Đây chính là xa xỉ phẩm chân chính, bình thường khi người ta không mặc đều phải cất giữ cẩn thận, kết quả hắn trực tiếp mặc rồi lội xuống sông để thể hiện thương cảm dân tình.

Hình như…… là có chút khập khiễng thật!

Người ta gấm vóc lụa là. Nào đâu giống người nuôi tằm như ta.

Những lời này chủ ý đã tương đối chua xót, chỉ là liếc mắt một cái phảng phất liền thấy được dân gian khó khăn.

Nhưng giờ này khắc này đặt ở phía dưới bức họa này, lại có thêm một loại chênh lệch rất mạnh.

Người nuôi tằm cả đời cũng không có được một bộ trường bào tơ lụa, lại bị người ta mặc rồi lội xuống sông bùn lầy, hơn nữa còn bị người ta coi là thương cảm dân tình, một họa một thơ tụ cùng một chỗ, hoang đường đến làm cho người ta có chút không biết làm thế nào.

Tuyệt vời!

Ánh mắt Triệu Ninh sáng ngời, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ tự nhiên tìm ra một góc độ tuyệt hảo như vậy, lấy khó khăn dân gian trong thơ, châm chọc thương cảm dân tình trong tranh.

Nàng không quen nhìn nhất, chính là Triệu Khế bốc phét về "Nhân".

Bài thơ này của Doanh Vô Kỵ, đúng là "nhờ thơ nói hộ lòng tôi"

Cái này……

Triệu Khế nhìn bài thơ này, chỉ cảm thấy sọ não trướng lên, thậm chí có thể nghe được mạch máu hai bên tóc mai nhảy lên, trên mặt càng thẹn đến nóng lên.

Một cỗ tức giận quanh quẩn trong ngực, Doanh Vô Kỵ này, hắn làm sao dám!

Doanh Vô Kỵ liếc hắn một cái, thang cảm xúc đã 80, còn cách 90 một ít!

Hắn hướng Triệu Khế khẽ cười nói: "Bình Lăng Quân không cần để ý, bài thơ này tuy rằng đúng là suy nghĩ trong lòng ta, nhưng cũng không có ý châm chọc Bình Lăng Quân, bất quá là lúc vẽ tranh xuất hiện một tia sơ sẩy, vừa vặn bất hạnh đụng phải ta hay thích xoi mói người. Nếu có đắc tội, ta ở chỗ này đền tội cho Bình Lăng Quân!"

"Hả? "

Mọi người ở đây đều sửng sốt, Doanh Vô Kỵ lúc nào dễ nói chuyện như vậy?

Nhất là La Yển, dù sao Doanh Vô Kỵ mắng xong mình, chưa từng lễ phép nhận lỗi với mình như vậy.

Hôm nay xảy ra chuyện gì, chuyển giới à?

Triệu Khế cũng có chút mơ hồ, đang chuẩn bị tiếp nhận lời xin lỗi của hắn, ở trước mắt bao người cười cười xóa ân cừu, cũng chưa từng nghĩ vừa mới mở miệng lại bị cắt đứt.

Doanh Vô Kỵ cười nheo mắt nói: "Dù sao việc trị thủy có từ thời vua Vũ rồi, trị thủy ven bờ Hoàng Hà quan viên sớm đã làm quen tay rồi, nếu là trong tranh chỉ có mỗi cảnh tượng trị thủy thì có biết ai là người chịu trách nhiệm việc trị thủy đâu? Bình Lăng Quân vẽ trường bào vương thất, cũng chỉ là bất đắc dĩ nhấn mạnh thân phận mình mà thôi, xuất hiện tý khập khiễng như vậy cũng dễ hiểu?

Ha ha!

Văn hội lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Lời này tuy rằng dường như thật sự giải thích cho Triệu Khế, kì thực chả khác nào chỉ vào mặt mũi hắn mà mắng.

Quan viên có thể quản công việc, nhưng trong tranh hết lần này tới lần khác xuất hiện một mình ngươi, sợ người khác nhận không ra, còn cố ý đem quần áo đổi thành trường bào.

Những lời này của Doanh Vô Kỵ, chợt nghe hình như không có gì không ổn, nhưng ngẫm lại, giữa những hàng chữ tất cả đều là hai chữ "Diễn xuất".

Mí mắt La Yển nhảy dựng, quả nhiên, Doanh Vô Kỵ vẫn là Doanh Vô Kỵ.

Cơ bắp trên mặt Khương Thái Uyên run rẩy, hì hì vài tiếng, nghĩ thầm tiểu huynh đệ mình mới quen biết này cũng thật ác độc, mắng chửi người cũng quá mãnh liệt!

Triệu Ninh ngây người một chút, chỉ cảm thấy trong lòng sướng như bắt được vàng, không kìm được che tay áo lên mặt cười thành tiếng.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được Pháp thuật huyền cấp 《 Thổ Hành Thuật 》.

"Hả?"

Doanh Vô Kỵ có chút mờ mịt, không biết vì sao lại ở trên người hắn tuôn ra một kỹ năng kỳ quái như vậy, dù sao Triệu thị giáo dục hậu nhân đều với mục tiêu là tạo ra những mãnh nhân, nghe nói Thái tử Triệu Ninh là một tay thương pháp siêu tuyệt.

Làm sao Bình Lăng Quân học được một kỹ năng chó gà như vậy?

Chương 155: 3 danh ngạch đã định Chương 155: 3 danh ngạch đã định

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nghe nói loại pháp thuật thổ hành thuật này cực kỳ khó nhập môn, nhập môn về sau cũng chỉ có tính công năng, không có sức chiến đấu.

Bất quá cũng tốt, cho mình một kỹ năng bảo vệ tính mạng.

Cơ mặt Triệu Khế có chút cứng ngắc, hô hấp cũng dồn dập.

Doanh Vô Kỵ yên lặng lui về phía sau ba bước, đối mặt với một cao thủ lột xác như vậy, trong lòng hắn có chút không yên, vạn nhất người này phá phòng ngự, chẳng phải là muốn đấm chết chính mình sao!

Hắn nhìn về phía La Yển: "Tướng bang, không biết bài thơ này của ta như thế nào?"

La Yển mặt không chút thay đổi nhìn hắn: "Nếu không có tác phẩm tải ý tốt hơn, công tử Vô Kỵ có thể đạt được danh ngạch!"

Vậy là tốt rồi!

Doanh Vô Kỵ cười cười, liền nhanh chóng rời khỏi thạch bích, trở lại chỗ ngồi của mình.

Triệu Khế hừ một tiếng, cũng trở về ngồi xuống, lần này bị Doanh Vô Kỵ đánh trở tay không kịp, trong lòng hắn phiền muộn muốn chết, nhưng trong lúc nhất thời tìm không thấy phương thức phản bác lại.

La Yển quét mắt nhìn mọi người một cái: "Hiện giờ đã có 3 tác phẩm tải ý, Khổng Tước Đông Nam phi rơi xuống ba giáp, chư vị còn có tác phẩm xuất sắc thì lên thử tài?"

Văn nhân ở đây hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên cũng không cho rằng mình có thể làm ra tác phẩm tải ý.

Hội trường trầm mặc thật lâu, La Yển rốt cục mở miệng: "Đã như vậy, vậy hôm nay 3 danh ngạch đã định, Khương phủ lệnh, ngài xem…"

Khương Thái Uyên cười cười: "Vậy kết thúc văn hội đi!"

Liên tục mấy canh giờ, văn hội đã xác định ba danh ngạch cuối cùng tham gia Bách gia thịnh hội.

Sau Văn hội, La Yển trực tiếp đứng dậy, đi đến chỗ Hoa Uyển Thu.

Triệu Ninh cười nói: "Doanh huynh! Hôm nay văn hội huynh thật đúng là thể hiện rất xuất sắc, ta thật sự là……

Doanh Vô Kỵ phất tay cắt ngang: "Chỉnh những thứ vô dụng kia, huynh đệ vì huynh mà dũng cảm đứng ra, để hồi báo thì huynh nhanh nhanh xúc tiến hôn sự của ta đi!"

Cái này……

Triệu Ninh trợn tròn mắt: "Đây dù sao cũng là đại sự của vương tộc hai nước, còn có rất nhiều chi tiết thương lượng, thời gian cụ thể ta sẽ thông báo cho huynh sau! Chi bằng như thế này, đợi lát nữa ta mời huynh đi ống trà, chúng mình cùng bàn chi tiết!"

Doanh Vô Kỵ nhìn sắc trời, con mẹ nó gần nửa đêm rồi, còn mời ta đi uống trà?'

Cô em ơi, cô định thịt tôi phải không!

Ta há có thể để cho cô được toại ý?

Hắn rất hùng dũng đáp: "Không! Ta muốn uống rượu!"

Triệu Ninh: "……"

Uống rượu dễ thất thố nhất, hôm nay xuất cung tham gia văn hội đã rất không dễ dàng rồi, nếu lại uống rượu, e là sẽ bị mẫu hậu trách phạt.

Nàng mím môi, có chút khó xử: "Cái này…'

Doanh Vô Kỵ liền cướp lời: "Đừng cái này cái kia, ta còn chưa được làm phò mã đã vì huynh mà đắc tội với Bình Lăng Quân rồi, không uống rượu huynh không sợ làm ta thất vọng sao? À đúng rồi, Hoa Triều đâu?"

Triệu Ninh nghiêm mặt nói: "Vừa rồi tướng phủ đưa tới một phong thư, nàng vừa xem xong liền đi hậu viện rồi".

Hậu viện?

Đó không phải là nơi Hoa Uyển Thu đang nằm sao?

Hỏng rồi!

Doanh Vô Kỵ biến sắc, nhanh chóng đứng dậy.

Cẩn thận ngẫm lại hình như không đúng lắm, vạn nhất bị Triệu Ninh chạy mất thì làm thế nào?

Liền quay đầu lại nắm lấy cổ tay Triệu Ninh, chạy chậm về phía hậu viện.

~~~~~~

Hậu viện!

Doanh Vô Kỵ có chút nóng nảy, bởi vì hai vợ chồng La Yển và Hoa Uyển Thu kia, hắn đặc biệt để ý đến cảm xúc của Hoa Triều, sợ hơi không không chú ý, tâm ma của Hoa Triều đã bị hai đứa khốn kiếp này triệu hồi ra.

Mà cảm xúc của Hoa Triều thay đổi vi diệu, hắn tự nhiên cũng cảm nhận được.

Ngay từ đầu, Hoa Triều vô cùng thống hận cái gọi là Hoa Uyển Thu, mặc kệ thống hận này là nhằm vào ai, chỉ cần nhắc
~~~~~~

tới hôn sự của hai người này, nàng liền buồn nôn.

Nhưng vừa rồi, mình ở hậu viện chủ động xin đi giết giặc, nói muốn làm cha của La Yển, thiếu chút nữa làm La Yển tức chết, Hoa Uyển Thu biểu hiện ra vẻ vô cùng đau lòng và quan tâm.

Từ lúc đó, cảm xúc của Hoa Triều liền thay đổi.

Từ thống hận trước kia, dần dần biến thành chua xót.

Về nguyên nhân, Doanh Vô Kỵ đoán đây là bởi vì Hoa Uyển Thu giả mạo này, thật sự rất giống mẫu thân của Hoa Triều.

Hoa Triều tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng biểu hiện của nàng đã nói rõ, nàng cho rằng La Yển coi Hoa Uyển Thu là mẫu thân của mình là hợp lý, nhưng chính nàng lại không vượt qua được cái hố trong lòng này.

Nhưng Hoa Uyển Thu đột nhiên té xỉu, đến bây giờ cũng không có truyền ra tin tức, lúc này tướng phủ gửi thư mời, với tính cách thiện lương của Hoa Triều, nhận lời mời cũng không kỳ quái.

Doanh Vô Kỵ tin tưởng La Yển sẽ không hại Hoa Triều, nếu không Hoa Triều không có khả năng yên ổn định sống bên ngoài lâu như vậy.

Nhưng Hoa Uyển Thu……

Nữ nhân này tuyệt đối có vấn đề!

Thiên hạ nào có chuyện trùng hợp như vậy, hai người lớn lên giống nhau như đúc không nói, khí chất, lời ăn tiếng nói thậm chí lừa gạt được cả La Yển và Hoa Triều.

Một người là người đã từng chung chăn gối nhiều năm, người kia là nữ nhi từ nhỏ ở bên mẹ!

Cho dù là song sinh, hoàn cảnh sống không giống nhau, cũng tính cách cũng phải khác nhau chứ.

Cho dù không nói đến việc chênh lệch tuổi tác, cho dù Hoa Uyển Thu này thật sự là mẫu thân Hoa Triều đầu thai lần nữa, cũng không có khả năng giống như kiếp trước!

Trùng hợp như thế nào, mới có thể làm cho hai người giống nhau như thế?

Doanh Vô Kỵ không tin có trùng hợp như vậy, nếu không phải trùng hợp, vậy chứng tỏ Hoa Uyển Thu này là diễn viên cực kỳ lợi hại!

Người này ẩn núp bên cạnh La Yển rốt cuộc có ý gì?

Bước chân Doanh Vô Kỵ rất gấp, chỉ chốc lát sau liền vọt tới hậu viện.

"Ai? Đứng lại!"

Hậu viện có hai thị vệ trông cửa, vừa thấy hai người, liền rút đoản đao bên hông ra.

Doanh Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, trực tiếp móc ra ngọc bội bên hông: "Nơi này là nơi của dòng họ Triệu thị, mấy người phủ Thừa tướng các ngươi, lại hỏi chúng ta là ai?"

Ngọc bội Điện Tình Giáng!

Chương 156: Danh y bí ẩn Chương 156: Danh y bí ẩn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hai thị vệ sợ hết hồn, vội vàng thu đao về, Thái tử là nhân vật số hai trong tông thất Triệu thị, bọn họ nào dám gây chuyện trước mặt người của Thái tử?

Bọn họ đã nhận ra Doanh Vô Kỵ, nhưng làm sao cũng nghĩ không ra, hắn chơi với Thái tử từ lúc nào?

“Lần này Tướng bang là phụng mệnh xử lý văn hội, nơi này là hậu viện của Tướng bang, không được sự cho phép của Tướng ban không ai có thể ra vào, xin ngài cũng đừng làm tiểu nhân khó xử!”

“Con mẹ chúng mày nói gì vậy?”

Doanh Vô Kỵ tức quá, chửi ầm lên: “Hiện tại văn hội đã kết thúc, nơi này đã không thuộc về các ngươi quản!”

“Cái này……”

Hai người vẻ mặt khó xử nhưng cũng không có nửa phần nhượng bộ.

Khóe mắt Doanh Vô Kỵ hiện lên một tia lệ khí, chỉ là hai người này đều là cao thủ Cảnh giới Thai Thuế, cho dù chỉ là thất phẩm linh thai thấp nhất, nhưng nếu liên thủ thì e rằng mình cũng không phải là đối thủ.

Hắn kéo kéo tay áo Triệu Ninh: “Triệu huynh, nói một câu!”

Triệu Ninh không khỏi mỉm cười, tỷ phu tương lai của mình, thật đúng là biết kéo da hổ làm áo khoác ngoài, bất quá quả này quả thật là tiện tay mà thôi, hơn nữa nàng cũng muốn nhìn xem tân phụ của Thừa tướng, rốt cục là thần thánh phương nào.

Nàng ho nhẹ một tiếng, liền chuẩn bị lên tiếng.

Lại nghe được trong viện truyền đến âm thanh của La Yển: “Nếu công tử Vô Kỵ muốn tới, vậy thì cho bọn họ vào đi!”

“Vâng!”

Hai thị vệ nhìn nhau, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhường cửa cho Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ không dám trì hoãn, nhanh chóng bước vào hậu viện, vừa vào cửa liền nhìn thấy La Yển La Minh cùng Hoa Triều ở ngoài phòng chờ đợi.

Hai cha con vẻ mặt u sầu, tựa hồ đều lo lắng cho tình huống trong phòng, nhưng đứng rất xa, cũng không có ý phản ứng với nhau.

La Yển thấy Doanh Vô Kỵ tới, chỉ hơi hơi nhướng mí mắt, liền không phản ứng nữa, ngược lại có chút trịnh trọng chắp tay với Triệu Ninh.

Doanh Vô Kỵ cũng lười phản ứng với ông ta, chạy nhanh đến trước mặt Hoa Triều.

“Hoa Triều tỷ, tỷ không sao chứ! “

“Không việc gì! “

Hoa Triều cắn cắn môi, theo bản năng lại nhìn vào trong phòng, chẳng qua có cửa sổ ngăn cản, không nhìn thấy gì trong phòng.

Doanh Vô Kỵ đánh giá nàng từ trên xuống dưới nhiều lần, xác định nàng không bị thương tổn, tâm tình cũng không có gì không đúng, lúc này hắn mới hơi thở phào nhẹ nhõm, bất quá vẫn hạ giọng nói: “Tỷ muốn làm chuyện gì, ít nhất trước tiên nói cho đệ biết a. Tân phụ Thừa tướng này có chút vấn đề, vạn nhất gây bất lợi cho tỷ thì làm sao bây giờ?”

“Chắc không đâu”

Hoa Triều khẽ thở dài một hơi: “Tuy nói ta không thích nàng, nhưng nàng cũng không phải là người xấu, hơn nữa vừa rồi bệnh của nàng đột phát, còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, ta đã muốn đến xem.”

Doanh Vô Kỵ: “……”

Hỏng rồi!

Đã quan tâm rồi.

Bất quá hắn cũng có thể lý giải tâm tính của Hoa Triều, dù sao nàng là mẫu thân ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn, cho dù mẫu thân qua đời, cũng là ký thác tâm linh lớn nhất của nàng.

Hiện tại xuất hiện một người giống y như đúc mẫu thân lúc còn trẻ, cho dù nàng nhìn Hoa Uyển Thu không vừa mắt, gặp phải tình huống bệnh nặng té xỉu này, cũng rất khó không sinh lòng trắc ẩn.

Nếu không phải hơi thở của Hoa Uyển Thu vừa rồi đích xác đột nhiên uể oải, Doanh Vô Kỵ thậm chí sẽ cho rằng đây là khổ nhục kế La Yển sắp xếp.

Doanh Vô Kỵ không khuyên bảo, chỉ là hỏi: "Hiện tại tình hình bên trong thế nào?"

Hoa Triều nắm chặt tay: "Vừa rồi La tướng đã mời danh y châm cứu chữa bệnh cho tân phụ, còn không biết tình huống thế nào!"

"Được rồi!"

Doanh Vô Kỵ không nói gì nữa, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi.

Ngược lại Triệu Ninh hứng thú đánh giá La Yển, đối với tân phụ Thừa tướng này nàng đã sớm nghe thấy, trong ấn tượng của nàng, La Yển là năng thần hiếm có trên thế gian, bình thường ngoại trừ xử lý chính vụ chính là xử lý chính vụ, ngay cả chính thê trong nhà cũng lạnh nhạt không ít.

Từ khi nào gặp qua ông ta nhi nữ tình trường như thế?

Tuy nói Hoa Uyển Thu này lớn lên rất giống vợ cả của ông ta, nhưng Triệu Ninh cảm thấy, cho dù có giống hơn nữa, cũng chỉ là vật thay thế mà thôi, La Yển là nhân vật cỡ nào, làm sao có thể bị loại biểu hiện giả dối này làm mất đi tâm trí?

Nhưng bây giờ xem ra… hình như không phải như thế.

Thật lâu sau.

Thật lâu sau!

Trong phòng truyền ra một âm thanh: “Tướng gia, ngài có thể vào rồi!

Đây là âm thanh của một bà lão già nua, nghe hòa ái hiền lành.

La Yển ở bên ngoài chắp tay: “Vậy thì đa tạ tiên sinh!

Nói xong, lúc này mới cẩn thận đẩy cửa đi vào.

Những người khác cũng đi theo vào.

Doanh Vô Kỵ vừa vào cửa, liền thấy tướng mạo của thầy thuốc kia bình thường không có gì lạ, không khác nhiều so với những bà lão nhà giàu bình thường, chỉ có đôi mắt rất sáng, không hề đục như những người già bình thường.

Cũng không biết có phải là do tu vi tâm tính cực sâu hay không.

Hắn hơi nghiêng đầu, thấp giọng hỏi: “Triệu huynh, ngươi kiến thức rộng rãi, có từng gặp qua vị danh y này không?”

Triệu Ninh nhíu mày, lắc đầu nói: “Chưa từng thấy qua!”

“Ồ……”

Doanh Vô Kỵ lên tiếng, liền không nói gì nữa.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, La Yển đã vội vã chạy tới bên giường bệnh, khẩn cấp hỏi: “Tiên sinh!”

Bà lão lau mồ hôi nhỏ trên trán, may mắn nói: “La phu nhân thân thể bẩm sinh yếu đuối, khi tâm tình bị kích động, rất dễ bị rò rỉ tinh khí, may mắn tướng gia phản ứng nhanh, nếu là lão thân đến muộn nửa canh giờ, La phu nhân chỉ e……

Bất quá hiện tại đã không ngại, ít nhất La phu nhân an tâm tĩnh dưỡng, chỉ cần không có cảm xúc dao động quá lớn, vẫn có thể điều dưỡng tốt. Lão thân đã kê phương thuốc dưỡng thân an thần, đúng giờ dùng là được!

La Yển thở phào nhẹ nhõm, vái chào lão phu: "Đa tạ tiên sinh!"

"Tướng gia quá lời rồi!"

Bà lão cười cười, liền rút từng cây kim trên người Hoa Uyển Thu xuống.

Nhưng ngay tại thời điểm lấy châm, Doanh Vô Kỵ lại từ trên mũi kim cảm nhận được từng đợt chân khí dao động quen thuộc.

Chương 157: Hỗn nguyên chân khí Chương 157: Hỗn nguyên chân khí

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chân khí còn sót lại rất ít, nhưng làm cho người ta có một loại cảm giác huyền diệu.

Hỗn Nguyên chân khí!

Tròng mắt Doanh Vô Kỵ đột nhiên co rụt lại, nếu là người khác căn bản không có khả năng nhận ra chân khí này, nhưng hắn trộm được công pháp 《 Hỗn Nguyên chân khí 》 này, mặc dù không chính thức tu luyện, nhưng cũng đối với chân khí này tương đối quen thuộc.

Hỗn Nguyên chân khí không phải là tuyệt học của Âm dương học phái sao, như thế nào hai ngày nay khắp nơi đều bắt gặp?

Đầu tiên là Lý Thải Đàm, sau lại là của bà lão không rõ thân phận?

Chờ đã!

Nói Tuyệt học Âm dương học phái khắp nơi đều có thì có chút không có khả năng, nhưng nếu như bà lão này có quan hệ với Lý Thải Đàm thì sao?

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía trán bà lão, hai đầu thang cảm xúc tích trữ vô số quả cầu kỹ năng, cao thủ nắm giữ nhiều pháp thuật kỹ pháp cũng hợp tình hợp lý, bà lão này có thể được La Yển mời tới chữa bệnh, khẳng định là có chút bản lĩnh, tu vi cao cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng trên đầu lão người phụ nữ này có hai quả cầu kỹ năng màu lam, cũng chính là nắm giữ hai pháp thuật Địa cấp.

Người bình thường nắm giữ một pháp thuật địa cấp liền có thể xưng là thiên tài, bà lão này thoạt nhìn ít nhất là tuổi sáu mươi, lại tập được hai Pháp thuật Địa cấp, theo lý thuyết đã sớm dương danh, nhưng đến nay vẫn là một thày thuốc không có tiếng tăm, ngay cả mình là người học rộng biết nhiều cũng không biết bà ta

Cái này không hợp lý!

Càng mấu chốt chính là, Lý Thải Đàm cũng nắm giữ 2 Pháp thuật Địa cấp!

Con mẹ nó, có chuyện rồi đây!

Hiện tại hắn cùng Vu Sương Tự có tám chín phần nắm chắc Lý Thải Đàm là Người của Vi Nga phái, La Yển không biết từ đâu tìm được một người vợ ốm yếu, xem ra còn yêu đến tận xương tủy, hết lần này tới lần khác mời thày thuốc dỏm kia đến chữa trị cho Hoa Uyển Thu, rất có thể đó chính là Lý Thải Đàm.

Nói như vậy, Hoa Uyển Thu rất có thể có quan hệ với Vi Nga phái!

Nếu giải thích như vậy, trước kia rất nhiều chuyện đều có thể nói thông suốt. Thừa tướng La Yển bị mê hoặc thành như vậy, lúc trước cảm thấy giống như là bị ăn bùa mê thuốc lú, nhưng hiện tại không phải là xem ra mà đúng là như vậy!

Shit

Vi Nga phái nắm cả thóp Thừa tướng, lợi dụng Hoa Uyển Thu kích phát tâm ma của La Yển, tâm ma thành công, Vi Nga phái liền có thể khống chế tướng quyền Lê quốc!

Đây là thủ đoạn bực nào!

Doanh Vô Kỵ cho dù có gan hơn nữa, trong lòng cũng không khỏi nổi trống, thế cục Lê quốc dường như phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của mình.

Khi hắn còn đang miên man suy nghĩ, bà lão bên kia đã thu châm xong.

Chỉ thấy bà ta chậm rãi đứng dậy, cười nheo mắt nói: "Tướng gia! Lão thân cáo từ, thân thể La phu nhân đã không việc gì, nếu còn cần điều trị, tướng gia sai người gọi lão thân là được!"

"Cung tiễn tiên sinh!"

La Yển vội vàng lấy ra một thỏi vàng từ trong người, nhét vào trong tay bà lão.

Bà lão cười nheo mắt mà đem thỏi vàng thu vào trong ngực, liền chậm rãi rời khỏi phòng, từ đầu tới cuối đều không nhìn bất luận kẻ nào, thật giống như bà ta chỉ là tới làm nghề y kiếm tiền.

"Ừm……"

Hoa Uyển Thu trên giường bệnh phát ra một tiếng 'Ừm', sâu kín mở hai mắt.

La Yển vội đỡ ả ta vào lòng: “Uyển Thu, nàng sao rồi?”

Hoa Triều nhìn thấy cảnh tượng này, theo bản năng lui về phía sau một bước: “Tướng gia! Tôn phu nhân đã tỉnh, ta đây sẽ không quấy rầy nữa, cáo từ!”

Chờ một chút!

Có người lên tiếng ngăn cản.

Bất quá người lên tiếng cũng không phải La Yển, mà là Uyển Thu đang ở trong lòng ông ta, âm thanh của nàng ta rất yếu ớt, lại để lộ ra một chút vội vàng.

Hoa Triều vốn đã chuẩn bị đi, nghe được âm thanh này lại ma xui quỷ khiến quay đầu lại, nàng nhíu hai hàng lông mày lạnh lùng nói: “La phu nhân có gì chỉ giáo?”

Nàng mặc dù quả thật có chút lo lắng cho an nguy của Hoa Uyển Thu, nhưng cũng chỉ là bởi vì người này giống mẫu thân mình mà thôi.

Trên thực tế hảo cảm của nàng đối với Hoa Uyển Thu cũng không nhiều, cho dù có một chút, cũng không muốn biểu hiện ra chút nào.

Hoa Uyển Thu lại đối với địch ý của nàng không có bất kỳ để ý, trên mặt tái nhợt ngược lại mang theo ý cười chân thành, âm thanh suy yếu nói: “Khổng Tước Đông Nam Phi” rất đẹp rất êm tai, Hoa Triều cô nương hao tâm tổn trí!”

Hoa Triều lạnh mặt: “A, ta đây ngược lại phải cám ơn La phu nhân thưởng thức!”

La Yển nhướng mày, tức giận nói: “Hoa Triều! Không được nói chuyện với mẫu thân con như vậy!

Hoa Triều nhịn không được: “Ông…”

“Yển ca! Không cần bức bách con bé như vậy, Hoa Triều cô nương xấp xỉ tuổi với thiếp, bức bách con bé gọi là mẫu thân thật sự quá mức ép buộc, về sau vẫn là không cần như vậy”.

Hoa Uyển Thu cười khuyên giải an ủi.

Doanh Vô Kỵ ở một bên nhướng mày, người này nói chuyện thật đúng là dễ nghe, hẳn là có thể chiếm được không ít hảo cảm của Hoa Triều, xem ra Vi Nga phái không chỉ muốn lợi dụng cô ả điều khiển Thừa tướng, thậm chí còn muốn thông qua Hoa Triều đến ảnh hưởng chính mình.

Quả nhiên, Hoa Triều nghe được những lời này thoáng có chút cảm động, bất quá âm thanh vẫn hơi lạnh nói: “Đa tạ ý tốt của cô nương, bất quá Hoa Triều cùng Thừa tướng chưa từng có quan hệ, về sau đi Chu Vương Kỳ, lại càng không có khả năng có quan hệ, cô nương cũng không cần hao tâm tổn trí như thế”.

Chương 158: Thực lực cùng quyền lực mới là chân lý Chương 158: Thực lực cùng quyền lực mới là chân lý

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hoa Uyển Thu nhìn Hoa Triều: “Kỳ thật cô nương không cần ôm địch ý lớn như vậy với ta, ta biết bởi vì dung mạo của ta còn có quan hệ với Yển ca, cô nương đối với ta có thành kiến, nhưng kỳ thật căn bản không cần tự tìm phiền não.

Kỳ thật ta nhìn ra được, cô nương cũng không chán ghét ta, ta cũng đối với cô nương cũng như vừa gặp đã thân, hơn nữa đối với hí khúc có chút thích. Hôm nay nghe cô nương tấu “Khổng Tước Đông Nam Phi”, lại càng kinh ngạc. Nếu cô nương để mắt, sau này có thể xưng hô tỷ muội, nếu cô nương có thể chỉ điểm một hai trong hí khúc, vậy thì càng là chuyện may mắn của ta!”

Lời này nói vô cùng chân thành, nói đến Hoa Triều cũng tin!

“Cô thật sự có hứng thú với hí kịch?”

Hoa Triều vừa nói xong, liền cảm thấy không thích hợp, vội vàng nghiêm mặt: “Cô nương vì tâm nguyện của Thừa tướng, thật đúng là nhọc lòng! bất quá cô cũng không cần tiếp cận ta thông qua hí khúc, ta đã có tri âm của mình với hí khúc, mỗi ngày còn nói không hết chuyện, không rảnh cùng cô nương thảo luận!”

Dứt lời, chắp tay, rời khỏi phòng như chạy trốn.

Doanh Vô Kỵ không chậm trễ, nhanh chóng đi theo.

Triệu Ninh hướng La Yển chắp tay: “Chúc mừng La tướng có được lương duyên, cáo từ!”

“Đa tạ!”

……

La Yển nhìn Triệu Ninh, trong ánh mắt có chút nghi hoặc, bất quá cũng không nói thêm gì, cứ như vậy đưa mắt nhìn mấy người rời đi.

……

Xe ngựa rời khỏi Vọng Nguyệt đàm.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được nói: “Hoa Triều tỷ, nữ tử này nhất định có vấn đề, tỷ cũng ngàn vạn lần không nên nghe hoa ngôn xảo ngữ của cô ta!”

Uh……

Hoa Triều thở dài một hơi, tâm tình giống như tốt hơn chút: “Về sau không để ý tới nàng ta là được, nếu không ta chẳng phải trúng khổ nhục kế sao, như vậy thì đúng ý La Yển”

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Đúng thế, đợi 1 năm nữa khi tỷ đi nhậm mệnh đến Chu Vương Thất, tỷ có thể khởi hành đến Hạo Kinh sống, đỡ cho bọn họ ở chỗ này phiền lòng tỷ."

Uh!

Nghe được hai chữ "Hạo Kinh", trong lòng Hoa Triều không khỏi vui buồn lẫn lộn.

Nàng cắn cắn môi: "Đệ thật sự hy vọng ta đi Hạo Kinh sao?"

Doanh Vô Kỵ nghiêm túc gật đầu: "Tuy rằng luyến tiếc tỷ, nhưng Chu Nhạc phủ Hạo Kinh đích thật là nơi rất tốt cho tỷ, nơi đó, tỷ có thể thi triển tài hoa, cũng không có nhiều chuyện chó má như Lê quốc".

"Luyến tiếc tỷ" mấy chữ này, khiến trong lòng Hoa Triều toát ra vị ngọt ngào nhẹ nhàng.

Hiện nay mơ ước đã nằm trong tay, nhưng rồi nàng vẫn cảm thấy chua xót không nói nên lời: "Vậy đệ… "

Nàng muốn hỏi Doanh Vô Kỵ có thể đi cùng mình hay không, dù sao bằng vào tài hoa của hắn, ở Chu vương thất kiếm được một chức quan cũng không phải việc khó gì, huống chi Nhạc phủ lệnh Khương Thái Uyên kia còn là đại ca tốt của hắn.

Nhưng nói được một nửa, nàng cũng không nói được nữa.

Có lẽ La Minh nói đúng, hắn ở Lê quốc ẩn nhẫn nhiều năm, cho đến khi Doanh Vô Khuyết xuất hiện mới bị ép hiển lộ tài hoa, lấy chí hướng của hắn làm sao có thể nguyện ý làm một quan văn Chu vương thất?

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Hoa Triều tỷ, đệ như thế nào? Sao tỷ nói lấp lửng thế?

"Không có gì……"

Hoa Triều cười lắc đầu: “Chuyện chức vị Nhạc phủ sang năm hãy nói, bây giờ còn không vội!Được vị trí này, tỷ còn phải cảm ơn”

Doanh Vô Kỵ cũng nói không rõ trong lòng mình có tư vị gì, kỳ thật hắn cũng biết nửa câu sau của Hoa Triều là gì.

Nói thật, chức quan văn tại Nhạc phủ hắn cũng rất muốn làm nhất là có thể cùng Hoa Triều sống nhàn nhã cả đời. Đây cũng là một chuyện tốt.

Chỉ là…… Thật sự có thể sống nhàn nhã sống cả đời sao?

Trong khoảng thời gian này hắn đã nhận rõ một sự thật, thế giới này chính là cá lớn nuốt cá bé, chỉ có thực lực cùng quyền lực mới là chân lý, cuộc sống vợ đẹp con khôn cố nhiên đẹp, hơn nữa cũng không phải không thể thực hiện, nhưng năng sức phản kháng quá kém, chỉ cần sóng hơi lan đến, chính là kết cục tan cửa nát nhà.

Nhất là Hàn Quyện vẽ bức tranh Giang Sơn khí vận đồ, có thể không quá vài năm nữa sẽ là thế cục đại tranh, trong vòng xoáy này, có ai mà không muốn lo cho thân mình?

Doanh Vô Kỵ muốn, chính là năng lực lo được cho thân mình!

Hắn nhất định phải dựa vào chính mình, đạt được thực lực hoặc là thế lực đầy đủ, mới có thể có quyền được sống một cuộc sống có vợ đẹp con khôn.

Bất quá hiện tại nói những lời này rõ ràng không quá thích hợp.

“Hắn cười nói: “Cảm ơn cái gì mà cảm ơn! Hôm nay, tỷ được chức quan này chính là chuyện mừng, vừa lúc Triệu huynh chuẩn bị mời đệ uống rượu, không bằng chúng ta cùng nhau uống?”

“Không cần! “

Hoa Triều cười khoát tay: “Vị Triệu Lăng huynh này chính là quý nhân hiếm có, hôm nay mời khẳng định là có đại sự cần bàn, ta một nữ tử xen vào ảnh hưởng đến hai người đàm luận đại sự!”

Nàng thân mật đấm bả vai Doanh Vô Kỵ một cái, liền nhảy xuống xe ngựa đi về Thư cục.

Triệu Ninh nhìn thoáng qua phương hướng nàng rời đi, không khỏi trêu ghẹo nói: “Doanh huynh có hồng nhan tri kỷ này, thật sự là làm cho người ta cực kỳ hâm mộ!’

Hỏng rồi!

Vừa rồi chỉ lo an ủi tỷ tỷ, quên mất vợ tương lai.

Doanh Vô Kỵ vội vàng giải thích: “Ta chỉ là không quen nhìn lão La Yển khi dễ người…”

Triệu Ninh cười xua tay: “Công tử không cần giải thích, ta có một nơi uống rượu tốt, công tử đi theo ta!”

Dứt lời, liền nhảy xuống xe ngựa, thoải mái đi về một hướng.

Doanh Vô Kỵ đi theo, nhìn nàng bộ dáng tự tại, không khỏi có chút oán thầm, tuy nói bàn chuyện liên hôn cũng là chính trị nhưng dù sao về sau cũng là vợ chồng, cái bộ dáng này cũng quá hớn hở!

Hắn chép chép miệng, chỉ có thể đi theo.

Cửa hàng mới của Thư cục Thượng Mặc ở ngay con phố phồn hoa nhất Giáng Thành, quán rượu Triệu Ninh nói cũng giống như vậy, hai người đi chưa được mấy bước đã tới.

Chương 159: Bồi dưỡng tình cảm Chương 159: Bồi dưỡng tình cảm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tuy rằng đã đến đêm khuya, đa số các nơi ở Giáng Thành đã vào lệnh giới nghiêm, nhưng con phố này lại chưa từng có lệnh giới nghiêm, bất kể là đại sảnh hay là nhã gian đều có không ít người quần áo sang trọng đang ngồi.

Bất quá Triệu Ninh rõ ràng có đặc quyền, sau khi lấy ra ngọc bội Điện Tình Giáng của mình, liền trực tiếp được tiểu nhị đưa lên tầng cao nhất.

Rượu ngon thức ăn rất nhanh đã được bưng lên.

Doanh Vô Kỵ mỉm cười: "Triệu huynh! hôn nhân của chúng ta… à hôn sự hai nhà chúng ta, vẫn là sớm định ngày thì tốt hơn!"

Mẹ kiếp!

Suýt nữa thì lỡ miệng.

Nói lỡ miệng, chẳng phải là bị người ta biết tỏng mình học được thai hóa dịch hình?

Triệu Ninh rõ ràng không có cảm giác không đúng, chỉ cười tủm tỉm rót cho Doanh Vô Kỵ một chén rượu: "Doanh huynh không cần gấp gáp, hôn sự này là chuyện sớm muộn, cần gì phải gấp gáp nhất thời chứ?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Huynh thậm chí còn không có đem chuyện này báo cáo, làm sao liền xác định chuyện này nhất định có thể thành?"

A, cái này……

Triệu Ninh nghẹn một chút, vội vàng bổ sung: "Kỳ thật không giấu Doanh huynh, thái tử điện hạ đã sớm có ý thông gia, bằng không ta cũng không có khả năng sảng khoái đáp ứng chuyện này như vậy".

Doanh Vô Kỵ truy vấn: “Vậy công chúa đâu? Công chúa sẽ đồng ý sao?

Triệu Ninh chắc chắn nói: “Công chúa chắc chắn là đồng ý!”

Doanh Vô Kỵ lúc này mới hài lòng gật gật đầu, không khỏi có thêm một tia hảo cảm đối với Triệu Ninh. Không hổ là vợ tương lai của ta, quả nhiên dám yêu dám hận!

Triệu Ninh cười đáp: “Doanh huynh! Chuyện này dù sao cũng là đại sự của vương tộc hai nước, không chấp nhận được nửa điểm qua loa. Huynh cho ta một ít thời gian, trong khoảng thời gian này huynh cũng cùng Càn Vương bệ hạ thương lượng một chút, chờ song phương đều xác định thì sẽ giới thiệu huynh gặp mặt công chúa, chờ bồi dưỡng bồi dưỡng tình cảm, lại định ra thời gian tổ chức hôn lễ cũng không muộn!”

Không hổ là vợ tương lai của ta, thật đúng là hiểu biết về tình cảm, trước khi kết hôn đương nhiên phải bồi dưỡng tình cảm rồi.

Doanh Vô Kỵ thật đúng là có chút chờ mong cùng nàng ở chung, vì thế liền gật đầu nói: “Rất tốt! Triệu huynh, chén này ta kính huynh!”

“Cạn! “

Triệu Ninh uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cũng không phải nàng lo lắng hôn sự này không thành, hiện giờ nàng mặc dù còn chưa đăng cơ, nhưng nàng tin tưởng chỉ cần nàng đưa ra ý kiến liên hôn, phụ vương cùng mẫu hậu sẽ không phản đối.

Chỉ là……

Người chọn làm công chúa còn chưa xác định!

Tỷ muội của nàng tuy rằng không ít, nhưng đều là những người chỉ biết ăn chơi nhảy múa, chả làm gì, nhất định phải thừa dịp trong khoảng thời gian này phải ban cho ít thực quyền, ít nhất khiến một vị công chúa trong đó thoạt nhìn tương đối có địa vị.

Nếu không…… Doanh Vô Kỵ nếu cảm thấy bị lừa gạt thì phải làm sao bây giờ?

Nhưng chọn ai đây, đau đầu!

Doanh Vô Kỵ nhấp một ngụm rượu: "Triệu huynh! Nếu sau này đều là người một nhà, vậy ta liền nói thẳng nhá!"

Triệu Ninh rùng mình: "Doanh huynh mời nói!"

Doanh Vô Kỵ nheo mắt: "Triệu huynh còn nhớ rõ trước đó vài ngày ta đi Biệt viện Lý thị?"

"Tất nhiên là nhớ! "

Triệu Ninh gật gật đầu, nàng đối với cao thủ mình phái đi bị Doanh Vô Kỵ phát hiện cũng không kỳ quái: "Lúc ấy cao thủ điện hạ phái đi bảo vệ huynh đều rất cảnh giác, bất quá cũng không phát hiện Lý Thải Đàm có ý hại huynh, cho nên không ra tay".

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt có chút ngưng trọng: "Lý Thải Đàm rất có thể là Người của Vi Nga phái!"

"Vi Nga phái?"

Triệu Ninh rùng mình: "Sao thế được?"

Doanh Vô Kỵ không có vòng vo, trực tiếp đem chuyện xảy ra ngày đó một năm một mười nói ra một lần.

Triệu Ninh thần sắc càng ngưng trọng: "Nửa đoạn huyễn cảnh trước đích thật là hành động trồng Ma Chủng, nàng ta quả thật là người Vi Nga phái!"

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc: "Các ngươi đã sớm biết? Vậy vì sao còn mặc kệ nàng ta?"

Triệu Ninh khoát tay áo: "Kỳ thật chúng ta sớm có hoài nghi, bất quá huynh cũng biết, Lý gia ở Lê quốc chúng ta địa vị rất đặc thù, hơn nữa… Vi Nga phái làm loạn thì làm loạn, nhưng mối họa của Lê quốc chủ yếu là ở thế gia, đối với Tôn thất Triệu thị uy hiếp cũng không lớn, chúng ta khi không có chứng cớ, cũng không có lý do động thủ với Lý Thải Đàm."

Doanh Vô Kỵ khóe miệng co rút: "Các ngươi không sợ ta nhiễm ma chủng?"

Triệu Ninh cười cười: "Vu Bách Hộ chính là đệ tử yêu của Dương Chu nhất mạch, nàng vẫn luôn theo sát Lý Thải Đàm, hơn nữa nàng cùng Doanh huynh đi rất gần, không có đạo lý bảo vệ huynh không tốt. Huống chi…… Huynh cho rằng ngọc bội ngăn ma chủng kia là ai cho nàng?"

Thì ra là thế!

Doanh Vô Kỵ lúc này mới gật đầu.

Triệu Ninh có chút nghi hoặc: "Bất quá Doanh huynh, vì sao huynh bỗng nhiên nhắc tới chuyện này? Một mình Lý Thải Đàm có thể gây ra ảnh hưởng gì đối với Đại Lê chúng ta sao?"

Doanh Vô Kỵ đem những lời đã chuẩn bị sẵn nói ra: "Triệu huynh có thể không biết, cảm giác của ta đối với chân khí kỳ thật rất nhạy bén. Lúc trước ở biệt viện Lý thị, ta cùng Lý Thải Đàm từng có giao thủ ngắn ngủi, chân khí của ả ta rất quỷ dị, giống như dung hợp công pháp vương thất hai nước Ngô Viêm. Vừa rồi ở hậu viện Vọng Nguyệt đàm, ta từ trên người bà lão kia, cảm giác được khí tức giống như thế.

Hỗn Nguyên chân khí!

Triệu Ninh cả kinh, làm muội phu của Lý Thải Đàm, hiểu biết của nàng đối với Lý Thải Đàm, cao hơn tuyệt đại đa số

người Lê quốc, tự nhiên biết nàng ta thân mang Hỗn Nguyên chân khí.

Bất quá Hỗn Nguyên chân khí cũng không được nàng để vào mắt, nhưng……

Lý gia vứt bỏ con gái là người của Vi Nga phái nàng có thể chấp nhận, nhưng nàng không chấp nhận La Yển cũng bị người của Vi Nga phái điều khiển.

Chương 160: Một con tin không xứng có thế lực Chương 160: Một con tin không xứng có thế lực

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trong ánh mắt của nàng nhất thời sinh ra tia lệ khí, âm thanh cũng đạm mạc hơn rất nhiều: "Bất quá La tướng tính cách cứng cỏi, công phu dưỡng khí cũng vô cùng thâm hậu, ma chủng muốn ảnh hưởng đến ông ta, chỉ sợ cũng không phải là chuyện dễ dàng".

Ái chà chà!

Vợ tương lai của tôi lúc nổi giận thật đẹp.

Doanh Vô Kỵ ánh mắt sáng lên một chút, đối với kết luận này cũng không phải quá tán thành: "công phu dưỡng khí La tướng tốt? Huynh không thấy hôm nay ông ta tý thì đè ta ra nện sao?"

Triệu Ninh có chút bất đắc dĩ: "La tướng bình thường không như vậy……

Doanh Vô Kỵ vỗ đùi: "Thế chẳng phải càng hỏng rồi không! Bình thường không như vậy, một khi liên quan đến vợ nhỏ liền như thế, vấn đề chẳng phải là càng lớn sao?"

Triệu Ninh sắc mặt có chút khó coi, chắp tay nói: "Đa tạ Doanh huynh nhắc nhở, chờ ta sau khi trở về, nhất định bẩm báo Thái tử điện hạ!"

“Khách khí cái gì, đều là người một nhà! Tóm lại là huynh mau giải quyết Vi Nga phái, đỡ phải tiếp tục gây họa cho Hoa Triều tỷ ta”. Doanh Vô Kỵ cười xua tay.

Người một nhà……

Triệu Ninh nhìn Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ, có một người trong nhà như vậy, cũng coi như một chuyện may mắn, trải qua một đoạn thời gian ở chung này, nàng đã nhận định Doanh Vô Kỵ là một người có tài cán.

Nàng bỗng nhiên mở miệng nói: “Doanh huynh, chuyện sứ quán Càn Quốc hôm đó ta ở đó, ta xem Doanh huynh tựa hồ cảm thấy rất hứng thú đối với Thương Ấn Càn Quốc?”

Doanh Vô Kỵ gật đầu: “Đương nhiên!”

Trong đầu hắn còn có quá nhiều cách kiếm tiền, mặc dù nói đã hạ quyết tâm cưới Công chúa Lê quốc, nhưng Càn quốc khẳng định vẫn phải trở về.

Chính mình bất kể là địa vị ở Lê quốc, hay địa vị khi trở về Càn quốc đều cần thực lực thật sự chống đỡ.

Thế lực không cần nghĩ nữa, một con tin không xứng có thế lực.

Thực lực có thể thông qua đụng đồ sứ còn tăng lên.

Thứ còn lại duy nhất có thể nắm trong tay, cũng chỉ còn lại có tài lực.

Triệu Ninh cười nói: “Hôm nay nếu đã quyết định liên hôn, vậy Doanh huynh chính là nửa người Lê quốc, đại khái có thể có được thân phận này, trực tiếp tìm Càn Vương bệ hạ đàm phán. Càn Lê hai nước chúng ta, mấy trăm năm trước vốn là một nhà, hôm nay hợp tác kiếm tiền, chẳng phải là một chuyện tốt?”

Doanh Vô Kỵ hứng thú: "Triệu huynh sẽ không sợ Càn quốc có được tài lực, trở thành Hổ Lang chi quốc thực sự?"

Đối với đề nghị này của Triệu Ninh, hắn tự nhiên là cảm thấy rất hứng thú.

Dù sao mình bị vây trùng trùng điệp điệp, cho dù triệt để ngã về phía nước nào, đều có thể gặp phải nguy hiểm bị hái đào, nhưng nếu như trực tiếp hợp tác với hai nước, thực lực hai bên cân đối, ngược lại có thể mưu cầu càng nhiều lợi ích.

Triệu Ninh ngạo nghễ cười: "Càn quốc xác thực quân lực cường đại, nhưng Lê quốc chúng ta nhưng cũng không phải ăn chay! Doanh huynh chẳng lẽ đã quên, trận chiến trăm năm trước, Càn quốc của huynh thảm bại trong tay chúng ta như thế nào?"

Quả thật……

Doanh Vô Kỵ chép miệng, cũng không phủ nhận sự thật này, tuy rằng Lê Quốc hiếm khi phát động ngoại chiến, nhưng quân đội đích xác mãnh liệt đến kỳ cục.

Tính đến nay, biến pháp Thương Quân của Càn quốc là biến pháp thành công nhất trong thiên hạ, sau khi quốc lực tăng nhiều, lòng tự tin cũng bành trướng không ít, trận chiến đó đúng là bị quân đội Lê quốc đánh cho tối tăm mặt mũi, không tìm được đường về.

Nhưng hắn lại tò mò: "Nhưng Triệu huynh vẫn muốn cùng chúng ta hợp tác kiếm tiền, chẳng lẽ là… Lê quốc cũng thiếu tiền?"

Triệu Ninh bất đắc dĩ cười: "Lê quốc chúng ta tất nhiên không thiếu tiền, Ngụy gia không thiếu tiền, Hàn gia không thiếu tiền, chúng ta Tôn thất Triệu thị lại càng không thiếu tiền!

Hả?

Doanh Vô Kỵ nhướng lông mày, chờ nàng tiếp tục hướng nói.

Triệu Ninh có thể cảm nhận được thành ý liên hôn của Doanh Vô Kỵ, liền không che giấu giấu: "Không giấu Doanh huynh, tôn thất Triệu thị có rất nhiều tiền, nhưng trong tôn thất thì Ngụy Hàn đối đầu với nhau rất kịch liệt, trực hệ Ngụy gia vô cùng cường hãn. Lê quốc tuy rằng rất ít đánh trận, nội bộ tông tộc nhiều tiền nhưng vẫn dùng để luyện binh, phần tài nguyên này nhất định phải chuẩn bị đầy đủ, thái tử cũng không động vào được!

Tiêu hao nội bộ?

Đúng vậy!

Thì ra là thế!

Doanh Vô Kỵ lập tức hiểu được logic tầng dưới chót của chuyện này.

Biến pháp của Càn quốc cố nhiên là biến pháp tốt, nhưng cũng không phải là biến pháp thành công nhất.

Trước đó, Lê quốc cho ra lò một nhóm kỳ tài biến pháp, hồ phục cưỡi ngựa bắn cung của Vũ Linh Vương, cùng sự ra đời của bộ binh tác chiến Ngụy gia đều là biến pháp thiện chiến, bằng không trận chiến mấy trăm năm trước kia, Càn quốc cũng không bị đánh cho sứt đầu mẻ trán.

Nhưng bởi vì nội bộ Lê quốc chia rẽ, dẫn đến biến pháp chỉ thể hiện ở mặt quân sự. Những kỳ tài biến pháp kia, từng vô số lần muốn động đao đối với cải cách ruộng đất, lại gặp phải lực cản cực kỳ cường đại, cuối cùng đều chuốc lấy thất bại. Không còn gì ngoài một đội quân hùng mạnh.

Luyện binh thì phải tốn tiền.

Hết lần này tới lần khác hai nhà Triệu Ngụy phân cao thấp lẫn nhau, đều đem tiền đốt vào việc luyện binh, kể từ đó tiền Thái tử nắm giữ ít đi cũng chẳng có gì lạ.

Triệu Ninh xoa xoa lông mày, nhịn không được lộ ra một tia sầu não: "Lần này sau Bách gia thịnh hội, đạo gia còn chuẩn bị thịnh điển, tuy rằng việc này đã giao cho Hàn gia, nhưng bắt đầu mùa đông còn phải đi đến biên giới Càn Lê cứu trợ thiên tai…"

Doanh Vô Kỵ không khỏi cười: "Triệu huynh khẳng định như vậy, chúng ta hợp tác về sau có thể kiếm được tiền?"

Triệu Ninh buông tay: "Cũng không biết, bất quá Doanh huynh đối Càn Vương bệ hạ thả ra hào ngôn, làm cho ta không chút hoài nghi tính chân thật của những lời kia! dù sao cũng sắp trở thành người một nhà, vì sao không thể thử một lần đây? Triệu mỗ thiếu tiền, Doanh huynh sợ bị Càn quốc hái quả, sao chúng ta không kết hợp kiếm tiền!"

Vợ tương lai của tôi thật thoáng, làm gì cũng dương mưu.

Chương 161: Vợ của ta thẹn thùng Chương 161: Vợ của ta thẹn thùng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ trong lòng vô cùng sung sướng: "Nói đến nước này, nếu là lại lề mề thì đúng không phải là đàn ông! Tiền, ta có thể kiếm được, còn rất nhiều! yên tâm, đi theo Ô Kê ca lăn lộn, một ngày ăn no say thì thôi! bất quá trước khi kiếm tiền, ta muốn hỏi trước một câu, mấy người vội vã như vậy kiếm tiền, là muốn làm gì?"

Triệu Ninh nheo mắt cười, ngón trỏ thon dài trắng nõn chấm vào ly rượu, sau đó viết ra một hàng chữ trên bàn.

Xây Học cung Đại Lê, tập hợp sức mạnh của Bách gia, lót đường cho khoa cử!

Doanh Vô Kỵ: "……"

Mặc dù hắn rốt cuộc không cho rằng khoa cử có thể thành, nhưng ý nghĩ này quả thực đem hắn kinh hãi một chút.

Sau khi Học cung Tắc Hạ suy sụp, Lê quốc thật sự ném tiền để biến Giáng Thành thành Bách gia thánh địa, lần này Bách gia thịnh hội lại càng có xu thế chưa từng có, dưới sự thúc đẩy của lập giáo, ba nhà Nho Mặc Pháp khiến đạo gia xuất thế nhiều năm cũng phái đệ tử vào vương triều làm quan.

Có thể nói, đây là thời gian Bách gia học tử muốn nhập sĩ nhất.

Nếu lúc này thành lập Học cung Đại Lê có thể thành công, cho dù Ngụy gia cùng Hàn gia cũng không thể không nhượng bộ vài bước.

Đương nhiên, trước khi giải quyết được mối họa thế gia, tuyệt đối không có khả năng xây dựng được chế độ khoa cử.

Nhưng hành động này, ít nhất có thể đoạt lại 1/3 chức quan trong tay thế gia, hơn nữa chỉ cần cái khái niệm "Quân vương môn sinh" này phổ cập, hơn nữa thuật in ấn mở rộng mặt giáo dục, thì quyền lực trong tay quân vương cũng sẽ càng lúc càng lớn.

Chỉ là hành động này, tất sẽ khiến cho Lê quốc tiến vào trạng thái giương cung bạt kiếm !

Triệu Ninh thấy hắn nhíu mày, cười hỏi: "Doanh huynh cảm thấy không được?"

Doanh Vô Kỵ lắc đầu: "Không phải cảm thấy không được, chỉ là hành động này tất sẽ gặp phải sự phản đối của thế gia, muốn xây dựng thành tựu nhất định phải lôi kéo Bách gia, tuy nói bọn họ tôn Giáng Thành là Bách gia thánh địa, nhưng chưa chắc sẽ dốc sức tương trợ trong chuyện này. hơn nữa… người

chủ trì chuyện này, chắc chắn sẽ trở thành đối tượng bị tấn công!"

Triệu Ninh cười nói: "Đích xác là như thế, cho nên văn hội lần này, chắc chắn xảy ra một hồi chém giết!Về phần trở thành đối tượng bị mọi người tấn công… biến pháp các nước đều từ đổ máu mà thành, nếu thật có thể có được Học cung lưu lại huệ trạch cho muôn đời thì người đổ máu là ta thì thế nào?

Hả?

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc một chút, tuy rằng cảm giác vợ của mình lúc này rất đẹp trai, nhưng hắn vẫn nóng nảy: "Thái tử các ngươi không đổ máu mà để huynh đổ máu cái này cũng quá độc ác đi!"

Triệu Ninh nghẹn một chút: "Đương nhiên là Thái tử điện hạ cùng ta đổ máu… Doanh huynh! Học cung Đại Lê hao phí phỏng chừng không nhỏ, khoản tiền công đầu tiên Thái tử điện hạ có thể lấy ra, nhưng sau đó sẽ không đơn giản. Việc làm ăn của chúng ta…"

Yên tâm!

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Chờ ta trở về liền chuẩn bị, tuyệt đối kiếm được trước khi nhóm công nhân đầu tiên tiêu hết!"

Nếu là người khác nói như vậy, Triệu Ninh tất nhiên không tin.

Nhưng người nói lời này là Doanh Vô Kỵ, cho dù kế hoạch cụ thể chưa nhìn thấy, nàng cũng cảm thấy đáng tin một cách khó hiểu.

Nàng cười đứng lên: "Đã như vậy, ta đây hồi cung yên lặng chờ tin tốt của Doanh huynh!"

"Vậy huynh cũng đừng quên hôn sự, những cái khác không cần phải nghĩ, cứ hẹn một ngày để ta và công chúa gặp mặt!"

Triệu Ninh có chút đau đầu, đành phải nói loanh quanh: "Doanh huynh yên tâm, ta nhất định mau chóng! thời gian không còn sớm, ta phải trở về phục mệnh thái tử điện hạ, huynh cũng mau trở về nghỉ ngơi đi!"

Dứt lời, liền bước nhanh rời khỏi nhã gian.

Che che giấu giấu, vợ của ta thẹn thùng.

Doanh Vô Kỵ ở phía sau lời nhắc: "Vậy huynh cũng phải nhanh lên, nếu khiến ta chờ nóng nảy, ta liền đi hoàng cung tìm huynh!"

Triệu Ninh lảo đảo một cái, chạy trối chết.

……

Đêm khuya.

Điện Tình Giáng.

Vương hậu nhẹ nhàng ngửi ngửi, hơi nhíu mày nói: "Đi uống rượu?"

Triệu Ninh thành thật nói: "Hồi mẫu hậu, hôm nay Doanh Vô Kỵ thịnh tình khó từ chối, liền bồi hắn uống mấy chén!"

Vương hậu vẫn răn dạy: "Loại rượu này, uống ít vẫn tốt hơn, đừng quên thân phận của con, vạn nhất uống say khiến thai hóa dịch hình mất đi hiệu lực, Lê quốc sẽ đại loạn!"

Triệu Ninh gật đầu: "Mẫu hậu giáo huấn chí phải, sau này không bao giờ uống nữa!"

Vương hậu lúc này mới thần sắc hơi hòa hoãn: "Nói đi!"

"Vâng!"

Triệu Ninh cung kính gật đầu, liền đem chuyện hôm nay kể lại một lần.

Vương hậu vẻ mặt rùng mình: “Vi Nga phái thật sự là to gan, thò tay đến chỗ Thừa tướng! ngày mai con truyền La Yển tiến cung, thăm dò một chút xem hắn gặp phải tình huống gì!”

“Vâng!”

Triệu Ninh gật đầu, sau đó lại hỏi: “Vậy mẫu hậu ngươi xem, chuyện đám hỏi……

Chương 162: Thái tử phi

"Rốt cục là liên hôn hay là nâng đỡ hắn trở về, vấn đề mấu chốt vẫn là tài năng cá nhân Doanh Vô Kỵ! Doanh Vô Kỵ người này không vừa đâu, có thể nhìn thấu Lý Thải Đàm không nói, còn có kế sách vơ vét của cải, như vậy liên hôn đích thật là lựa chọn tốt hơn. Bất quá…"

Vương hậu bất đắc dĩ lắc đầu: "Bất quá đức hạnh của tỷ tỷ muội muội của con thì con đều biết, ai có thể đáp ứng được yêu cầu của Doanh Vô Kỵ?"

Chọn một người tướng mạo xuất chúng nhất, sau đó thỉnh phụ vương tự mình phát chiếu thư phong làm công chúa, cùng lúc đó nắm giữ một ít tài quyền hoàng cung?"

"Chỉ có thể như vậy, bất quá phụ vương ngươi qua vài ngày mới có thể xuất quan, con yên tâm chờ vài ngày!

Vương hậu đứng dậy, lúc đi tới cửa, lại bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nói: "Lý Thải Đàm người này cả gan làm loạn, cũng đến lúc biến mất. Vấn đề bên Lý gia con đi giải quyết, sau khi giải quyết liền giết! Bất quá…… Lý Thái Đàm dù sao cũng là tỷ tỷ của Thải My, con mấy ngày nay ở bên cạnh cô ta, Triệu gia chúng ta mắc nợ cô ta nhiều lắm!

Chương 162: Thái tử phi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh thần sắc có chút phức tạp, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu nói: "Vâng!"

Vương hậu đi rồi, Triệu Ninh đi tới đi lui ở cửa chính hồi lâu, nhưng càng đi tới đi lui càng phát sầu.

Thiên hạ này người biết thân nữ nhi của nàng chỉ có lác đác vài người, hơn nữa cũng không phải người ngoài, muốn nói người có khả năng để lộ bí mật nhất, cũng chỉ có Lý Thải My, bất quá mấy năm nay Lý Thải My cũng giữ bí mật, không có bất kỳ hành động bội thề nào.

Triệu gia vẫn cảm thấy mắc nợ Lý Thải My, cho nên liều mạng bù đắp, nhưng cũng không thể không hạn chế nàng rời khỏi hoàng cung.

Thật sự là…… Càng bù đắp càng thua thiệt!

Không có tên Thái tử phi, nhưng ngay cả cửa cung cũng không bước ra được, Thái tử phi nhà người ta còn có thể chơi một chút cung đấu giải buồn, nàng lại ngay cả cơ hội cung đấu cũng không có.

Càng quá đáng chính là, tướng công của nàng còn là một nữ.

Những năm trước đây còn tốt, theo tuổi tác dần dần lớn lên, về sau khẳng định còn có thể bị thần tử công kích "không có con".

Nhưng bản điện hạ là nữ, làm sao mới có thể để Thải My mang thai Long Chủng?

Nợ nần đã đủ nhiều rồi, bây giờ còn muốn mưu đồ giết chị ruột của nàng.

Triệu Ninh chỉ cảm thấy lo lắng, chỉ có thể vắt hết óc suy nghĩ làm sao mới có thể dỗ nàng vui vẻ, nhưng bảo bối trong ngoài cung có thể tặng đều tặng, nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ tới có thể tặng lễ vật gì.

Chờ một chút!

Triệu Ninh bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, rốt cục nghĩ tới tặng cái gì.

Nàng nhanh chóng mở tờ giấy ra, múa bút rơi mực, ở trên đài viết xuống năm chữ to: Khổng Tước Đông Nam Phi!

Doanh huynh!

Vì dỗ vợ, tiểu muội đành phải mượn hoa hiến phật.

Thải My từ nhỏ đã vào ở thâm cung, luôn cảm thấy rất hứng thú với câu chuyện ngoài cung, ngay cả cuốn sách vớ vẩn "Sơn Hải Quỷ Đàm" cũng có thể xem đến say sưa.

Khổng Tước Đông Nam Phi, nàng tự nhiên thích.

Chờ ta bên này chuyện bận rộn xong, nhất định đối với ngươi có trọng tạ.

~~~~~~~~

Phía sau Tinh Giáng điện là một cái sân thanh u, chính là nơi ở của Thái tử và Thái tử phi, bình thường rất ít có người quấy rầy.

Trăng thượng huyền phảng phất treo ở mái hiên.

Trước cửa, Triệu Ninh thong thả đi tới đi lui, cuối cùng dừng lại, nhẹ nhàng gõ cửa.

Cộc!

Cộc!

Cộc!

Thải My, ngủ chưa?

Trong phòng yên tĩnh chốc lát, chợt truyền đến một âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Thái tử điện hạ về nhà mình còn phải gõ cửa, không thấy mệt sao?"

Triệu Ninh bất đắc dĩ cười một tiếng, nhẹ nhàng đẩy cửa mà vào, trước mặt một thiếu nữ đang chống cằm, lười biếng
~~~~~~~~

nửa nằm đọc sách, hai má xinh đẹp phản chiếu ánh đèn sáng ngời, có vẻ càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Thấy Triệu Ninh đi vào, Lý Thải My gật gật đầu tượng trưng, liền tiếp tục nhìn về phía sách.

Đọc cái gì vậy?

Liêu Trai chí dị.

"Quyển sách này còn chưa chính thức đổi tên, bây giờ còn gọi là Sơn Huấn Quỷ đàm".

"Tên đó không xứng với quyển sách này".

Nghe được câu trả lời của Lý Thải My, Triệu Ninh nhịn không được cười cười, từ ngày nàng đem quyển sách này mang đến cho Lý Thải My, nàng ta liền yêu thích quyển sách này không rời tay.

Cửa sổ chưa đóng, gió đêm thổi vào lay động ngọn nến.

Ánh nến rung động, đem bóng dáng Triệu Ninh lung lay in lên trên sách.

Lý Thải My bị lung lay đến có chút tâm phiền ý loạn, đành phải ngẩng đầu: "Hôm nay Thái tử điện hạ trở về thật sớm, chính sự đã xử lý xong sao?"

"May mắn được quý nhân tương trợ, chính sự giảm bớt một chút!"

"Thật ra cũng không dễ dàng!"

Lý Thải My mấp máy miệng, đem sách khép lại, nhẹ giọng bổ sung: "Trong nhà nhiều nhân khí chút, để cho em đỡ có cảm giác bị nuôi nhốt ở đây!"

Những lời này, không thiếu u oán.

Triệu Ninh khẽ thở dài một hơi, Lý Thải My tuy là thái tử phi, ngoại trừ trường hợp cần nàng công khai tham dự, đều

mặc trang phục thiếu nữ.

Cách ăn mặc này không khác gì lúc chưa kết hôn.

Chỉ là vẻ thiếu nữ tinh nghịch đã biến mất, giờ chỉ còn là sự cô tịch cô đơn.

Nhắc tới cũng đúng, hoa dại có tươi hơn nữa, trồng ở thâm cung trong trẻo nhưng lạnh lùng này, chỉ sợ cũng sẽ ảm đạm héo rũ?

Thấy Triệu Ninh không biết nói cái gì, Lý Thải My khe khẽ thở dài một hơi: "Thôi! lúc trước cũng là em chọn, lại nói tiếp cũng là các người có ơn đối với hai tỷ muội chúng ta, em lại há có lý do oán người?"

Nàng nhớ tới năm đó, Lý Thải Đàm phạm vào tội mất đầu, liền ngay cả Lý gia cũng không muốn bảo vệ đích nữ này, thậm chí mẫu thân hai tỷ muội đều bị liên lụy. Nếu không phải Lê Vương vươn tay giúp đỡ, ở trên đời này e là nàng đã không có tỷ tỷ.

Mà điều kiện Lê vương đưa ra rất đơn giản, chính là Lý Thải My gả cho Thái tử trở thành Thái tử phi, như thế về sau, chỉ cần Lý Thải My không vi phạm luật pháp Đại Lê, vương thất có thể bảo vệ nàng.

Điều kiện này tựa như đặc biệt hậu đãi, ngay từ đầu Lý Thải My không biết vì sao, thẳng đến ngày đại hôn nàng phát hiện thân nữ nhi của Triệu Ninh, mới hiểu được giao dịch kinh thiên này.

Kỳ thật cuộc giao dịch này, đối với đôi vợ chồng giả này mà nói là lựa chọn đôi bên cùng có lợi, bất quá Triệu Ninh vẫn đưa ra cho nàng một điều kiện khác: Chỉ cần cuộc hôn nhân này ổn định đến khi Triệu Ninh chấp chưởng đại quyền, Triệu Ninh sẽ hoàn toàn trả lại tự do cho nàng.

Cho nên nhiều năm như vậy, nàng vẫn ở trong sân này, ngoại trừ những trường hợp nàng phải tham dự, chưa từng rời đi một bước.

Mà bí mật nàng cũng giữ rất nghiêm, cho dù là mẫu tộc Lý gia, cũng không có một người biết bí mật của Triệu Ninh.

Lý Thải My nhìn về phía Triệu Ninh, nụ cười tươi sáng một chút: "Gần đây có tin tức của tỷ tỷ em sao?"

Cái này……

Chương 163: Nhìn thơ đoán người Chương 163: Nhìn thơ đoán người

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh có chút đau đầu, nhưng nghĩ nghĩ vẫn là nói: "Nàng gia nhập Vi Nga phái, hơn nữa làm không ít chuyện quá phận, mẫu hậu chuẩn bị diệt trừ nàng!"

Nụ cười trên mặt Lý Thải My cứng đờ, âm thanh hơi có chút run rẩy: "Đã xác định?"

Triệu Ninh suy nghĩ một lát, trả lời: "Chín thành!"

Lý Thái Mê chua xót cười: "Tỷ em vẫn không an phận như vậy! bất quá bệ hạ cứ như vậy trực tiếp nói cho em biết, không sợ em sẽ…"

Triệu Ninh xoa xoa huyệt Thái Dương: "Nếu không hiểu em, chẳng phải là uổng công vợ chồng? Những ngày này, em không phụ ta, ta làm sao có thể phụ em? Ta sẽ phái người đánh tiếng với Lý Thải Đàm, nếu nàng nghe theo, ta tự có biện pháp bảo vệ nàng. Nếu nàng không nghe, ta chỉ có thể tìm một bí cảnh nhốt nàng lại.

Lý Thải My trầm mặc hồi lâu, khóe miệng hiện ra một tia ý cười chua xót: "Đa tạ!"

“Chuyện này ta sẽ cố gắng hết sức, đừng nói đến nàng nữa!”

Triệu Ninh cười cười, chợt hỏi: “Ngươi đoán xem ta mang cho em cái gì?”

“Cái gì?”

Ánh mắt Lý Thải My hơi sáng lên, nàng sống lâu trong thâm cung, mấy năm không ra, cả ngày chỉ có hoa cỏ trong sân làm bạn, duy nhất có thể chờ mong, chính là một ít đồ chơi mới lạ Triệu Ninh mang đến từ bên ngoài.

Triệu Ninh từ trong ngực lấy ra hai quyển sách, đẩy tới trước mặt Lý Thải My, rõ ràng là hai quyển “Liêu Trai Chí Dị”.

Không phải đã nói qua vài ngày mới có thể ra sao?

Lý Thải My có chút kinh ngạc, trong ánh mắt là vui mừng không che giấu được, dù sao ở trong thâm cung này, pháp thuật điển tịch có tinh thâm hơn nữa, cũng không sánh bằng loại chuyện xưa giải buồn này. Quyển thứ nhất “Liêu Trai Chí Dị”, nàng đã đọc đi đọc lại nhiều lần.

Triệu Ninh mỉm cười: “Người viết sách này cũng coi như tri kỷ với ta, ta liền dùng chút ít thủ đoạn, lấy hai quyển sau kia đã!”

Lý Thái My hỏi: “Chính là con tin Càn Quốc kia?”

Nàng tuy rằng ở lâu thâm cung, nhưng cũng không phải hoàn toàn không biết gì đối với thế giới bên ngoài, Triệu Ninh đặc biệt phái cho nàng một cung nữ, chuyên môn thu thập kỳ văn dị sự thiên hạ, phàm là thông qua sàng lọc, đều có thể đưa đến cho Lý Thải My.

Cho nên đối với Con tin Càn quốc này, nàng cũng có nghe nói.

Triệu Ninh gật đầu: "Vị Doanh huynh này tư tưởng ngựa thần cất vó tung mây (phóng khoáng, không câu thúc), lại không câu nệ với lễ nghi phiền phức, quả nhiên là một diệu nhân!"

Lý Thải My không nhịn được cười: "Tư tưởng ngựa thần cất vó tung mây thì cũng được nhưng xét cho cùng vẫn là một người lõi đời chỉ biết mùi tiền, rất khéo đưa đẩy thương nhân!"

Hả?

Đối với kết luận của nàng, Triệu Ninh hơi có chút kinh ngạc.

Lý Thải My mở sách trong tay ra: "Cũng giống như câu chuyện trong này, tuy rằng hay ho, nhưng cũng có không ít văn nhân nghèo túng được yêu tinh tuyệt mỹ ưu ái, cũng khó trách những văn nhân kia nhiệt tình như vậy. Câu chuyện tương đối đặc sắc, nhưng hành vi như thế, thật sự là có chút làm bẩn tài hoa của hắn.

Nhắc tới những đề tài cảm thấy hứng thú này, nàng phảng phất mở ra nội tâm, mặt mày hớn hở tựa như biến trở thành thiếu nữ tinh quái kia.

Triệu Ninh không khỏi mỉm cười, nàng cũng xem qua mấy quyển sách này, chỉ là cảm thấy chuyện xưa tính không tệ, là bảo bối kiếm tiền, lại thật không ngờ trong này lại còn có những mờ ám như thế này.

Nàng cười cười: "Doanh huynh nói vậy cũng là bị vây khốn cảnh, bất đắc dĩ mà làm, kỳ thật Doanh huynh lòng dạ cùng chí hướng, vượt xa hai chữ'Thương nhân'!"

"Bệ hạ ngược lại bao che cho hắn!"

Lý Thải My nhẹ nhàng hừ một cái: "Cái gọi là lòng dạ chí hướng em cũng không quan tâm, em chỉ là cảm thấy người này tâm tư rất nhiều, nếu là nữ tử nhà nào gả cho hắn, nhất

định sẽ bị dỗ đến đầu óc choáng váng, cuối cùng dâng hết của cải cho hắn!"

Triệu Ninh nhịn không được cười nói: "Cái này làm sao biết được?

Lý Thái My nhướng mày, chỉ vào chữ viết trên sách: "Văn vốn tái đạo, hắn có thể viết ra dạng văn gì, hắn chính là dạng người đó!

Lời này rất có đạo lý!

Triệu Ninh gật đầu đồng ý sâu sắc, trong ánh mắt lại hiện lên một tia ý cười ranh mãnh, lại từ trong ngực lấy ra một xấp giấy: "Hôm nay văn hội, may mắn chứng kiến một thiên tác phẩm xuất sắc ra đời. không bằng em giúp ta nhìn xem, có thể làm ra thơ này, lại là dạng người gì!"

"Uh!"

……

Lý Thải My nhận lấy, đem thơ tác trải bằng trên bàn đọc sách, nương theo ánh nến sáng ngời tỉ mỉ xem, rất nhanh liền đem hỉ nộ ái ố tất cả giao phó cho nhân vật trong chuyện xưa.

Sau khi xem xong, sóng mắt nàng trở nên ôn hòa hơn rất nhiều: "Đích xác được xưng là thiên cổ danh thiên!"

Triệu Ninh hỏi: "Em cảm thấy làm ra thiên danh này, là loại người nào?"

Lý Thải My nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói: "Nhất định là người đàn ông si tình ngàn năm có một".

"Chắc không?"

"Chắc!"

Triệu Ninh rốt cục nhịn không được lộ ra nụ cười: "Kỳ thật người viết Khổng Tước Đông Nam phi, cũng là Doanh

huynh!”

Lý Thải My: “…???”

……

Đêm khuya.

Lộc phòng.

“Ngươi có thể biến tai của ngươi thành tai hồ ly không?”

Chủ nhân, ngươi nhanh như vậy đã chán tai mèo của em rồi sao?”

“Cái con mẹ mày cái gì thế, bảo ngươi biến thành gì thì ngươi biến đi”

Được rồi, hu hu hu……

Sau một trận khóc nức nở, tai mèo liền biến thành tai hồ ly.

Sau đó là những tiếng thở hổn hển, nhưng chưa đến 10 hơi thở thì tiếng hổn hển ngừng lại.

Chả có hứng gì!

Ngụy Đằng mặc quần áo vào, đứng dậy đẩy cửa sổ ra, phiền não nhìn trăng treo ngoài cửa sổ.

Ngay lúc đầu khi có được miêu nữ này, mỗi lần hắn đều có thể hưởng thụ đến cực hạn vui thích.

Thông qua việc thu hái yêu khí tinh thuần trong bụng Miêu nữ, cho dù làm đến miệt mài hắn cũng sẽ không cảm giác được mệt mỏi, mỗi ngày từ chơi từ sáng đến đêm, quả thực vui quên trời đất.

Nhưng hắn cũng không biết vì cái gì, từ khi tham gia Văn Hội trở về, cũng đều tìm không tìm lại được loại cảm giác này.

Chương 164: Tự kỷ ám thị Chương 164: Tự kỷ ám thị

Người dịch: PrimeK Tohabong

Miêu nữ vẫn cực kỳ xinh đẹp như trước, vẫn câu hồn vía người ta, thân thể dẻo dai lại càng tuyệt, nhưng chính là hắn sinh ra cảm xúc phiền chán, thậm chí trong đầu luôn có thể toát ra bộ dáng lúc Hoa Triều đánh đàn.

Kỳ thật đối với Hoa Triều, hắn trước kia đã từng có một ít ý nghĩ không phải đơn thuần như vậy.

Thậm chí nói Giáng Thành rất nhiều quý tộc công tử ca, đều từng đối với Hoa Triều sinh ra tâm tư khác.

Bỏ qua dung mạo xuất chúng không nói, chỉ riêng cái loại khí chất dịu dàng thanh tao này, đã có thể làm cho một đám nam tử khó có thể kiềm chế.

Dù sao thanh danh Hoa Triều vang dội như vậy, không phải tất cả đều là do La Yển.

Chỉ tiếc, chỉ có thể nhìn, không thể xơi.

La Yển dù sao cũng là Thừa tướng, đối với nữ nhi này bảo vệ tương đối cẩn thận, mặc dù có không ít công tử ca đều từng theo đuổi Hoa Triều, nhưng không ai dám dùng sức mạnh.

Nhất là Ngụy Đằng, lại càng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao…… La Yển con mẹ nó lại còn là dượng của hắn.

Tâm tư này vốn đã đè xuống, dù sao… dù cho Hoa Triều vẫn đẹp như trước, tuổi tác bày ra ở đây, dung nhan hẳn là cũng không còn mấy năm. Nhưng hắn làm sao cũng không nghĩ tới, tham gia xong văn hội lần này sau khi trở về, loại ý nghĩ này cứ tràn vào trong đầu với tốc độ cực kỳ khủng bố.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Rõ ràng văn hội chỉ là đi xem náo nhiệt.

Ngụy Đằng lắc lắc đầu, chuẩn bị xuống lầu.

Chủ nhân……

Miêu nữ trên giường ừ một tiếng, hai mắt đẫm lệ kêu một tiếng.

Ngụy Đằng dừng bước, có chút phiền não nói: “Sao vậy?”

Miêu Nữ điềm đạm đáng yêu nói: “Có phải em không hầu hạ tốt chủ nhân không?”

Cô nói chuyện nơm nớp lo sợ, như đi trên lớp băng mỏng, giống như là đang lo lắng vì chuyện này mà bị trừng phạt.

Không liên quan đến ngươi!

Ngụy Đằng không kiên nhẫn khoát tay áo: “Ta đi ra ngoài, ngươi ngủ trước đi!”

Miêu Nữ ôn hòa nói: “Em, em chờ chủ nhân trở về!”

Ngụy Đằng gắt một cái: “Không cần! Nếu ta trở về, sẽ đánh thức ngươi!”

Miêu nữ: “……”

Ngụy Đằng miệng mắng chửi đĩnh đạc, cũng không biết đang nói cái gì, cài nút áo lung tung, liền vội vàng xuống lầu.

Miêu Nữ nhìn hắn rời đi, vẻ mặt vốn điềm đạm đáng yêu đã biến mất không thấy nữa, khóe miệng lại thêm vẻ giễu cợt nhàn nhạt.

Trong đôi mắt quyến rũ kia, cũng tựa hồ chớp động ánh sáng yêu mị.

Lộp bộp!

Ngụy Đằng xuống lầu, một cước đá văng một cánh cửa lớn, mắng chửi nói: “Cơ Túc! Mau ra đây cho ta!”

“Hả?”

Cơ Túc mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy Ngụy Đằng tới, nhất thời hoảng sợ, vội vàng nắm chăn che thân thể mình.

Hắn là người đàn ông rất bảo thủ, thân thể cho phụ nữ xem cũng được, cho đàn ông xem thì không được tự nhiên.

Ngược lại nữ tử bên cạnh cũng mơ mơ hồ hồ với Ngụy Đằng.

Cơ Túc có chút hoảng: "Ngụy huynh, huynh còn chưa ngủ à?"

"Ngủ? Ngủ cái rắm!"

Ngụy Đằng mắng chửi đĩnh đạc nói: "Mau nói cho ta, Miêu Nữ của ngươi là mua từ nơi nào, như thế nào ngay cả thuật biến hóa đều không hiểu?"

Cơ Túc có chút bất đắc dĩ: "Ngụy huynh! Yêu tộc ngoại trừ những thứ này được nuôi dưỡng cải tạo, phải tu đến đại yêu mới có thể hóa hình, hơn nữa sau khi hóa hình hình dạng liền không thay đổi được!

Ngụy Đằng gắt một cái: "Thật là phế vật!"

Cơ Túc: "……"

Tuy rằng trên mặt một bộ ấm ức bộ dáng, nhưng trong lòng hắn đã cười như hoa.

Nhìn bộ dáng này của Ngụy Đằng, nói vậy kế hoạch của Hàn gia sắp thành công, Miêu nữ kia cực kỳ am hiểu ám thị tinh thần.

Hôm nay lúc hai người đi tham gia văn hội chỉ là góp vui không sai, dù sao tài văn chương của hai người cũng chỉ như vậy, không cần phải đi lên mất mặt, bất quá Cơ Túc cũng không phải một chuyện cũng không làm, hôm nay ngồi ở chung quanh Ngụy Đằng, tất cả đều là người của bọn họ.

Những người này cực lực ca ngợi Hoa Triều, cho dù Ngụy Đằng không nghe lọt, cũng có thể hình thành rất nhiều ám thị tâm lý.

Đợi đến khi Ngụy Đằng trở lại Lộc Phòng, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là Miêu Nữ đang gảy đàn, tiếp theo lại hạ thấp thể nghiệm chuyện phòng the của hắn, cuối cùng lại thông qua pháp thuật tinh thần, làm cho hắn nghĩ đến cảnh tượng tại văn hội.

Rất nhiều ám thị, cho dù hiền giả cũng có thể nghẹn một bụng lửa.

Ngụy Đằng mắng chửi đĩnh đạc nửa ngày, rốt cục lại mở miệng hỏi: "Ta nghe nói trên đời này có người tinh thông thuật biến hóa, ngươi có biết hay không, biết thì tìm cho ta một người!"

Cơ Túc một bộ khó hiểu: "Ngụy huynh tìm người như thế…… Chẳng lẽ cũng là vì chuyện phòng the? Ngươi muốn người này biến thành ai?"

Ngụy Đằng mắng: "Nói nhảm! Đương nhiên là Hoa Triều rồi!"

Há……

Cơ Túc hít sâu một hơi khí lạnh: "Ngụy huynh, Hoa Triều cô nương có quan hệ thân thích với huynh đó!"

Ngụy Đằng gắt một cái: "Vớ vẩn! Ông mày chả có một chút quan hệ huyết thống nào với nàng! Đừng nói nhảm, mau tìm người cho ta!"

Người tinh thông thuật biến hóa……

Cơ Túc suy tư một hồi, bỗng nhiên vỗ đầu: "Ta thật sự biết hai người!"

Ngụy Đằng nhất thời hưng phấn lên: "Ai?"

“Một người là người của Vi Nga phái mà bạn bè của ta quen biết, hắn nói người đàn ông này tinh thông thuật phòng the, cực kỳ am hiểu thuật biến hóa!”

“Con mẹ nó, ông mày thích nữ!”

“Hắn cũng có thể biến thành nữ!”

“Cút đi!”

“Người kia thì là nữ, chỉ là đã hơn 80 tuổi. Bất quá Ngụy huynh không cần lo lắng, bà ta có thể biến hóa ra thiếu nữ không có bất kỳ sơ hở nào”.

“……”

Ngụy Đằng trầm mặc trong chốc lát, tiếp theo ân cần chửi cả tổ tông 18 đời nhà Cơ Túc.

Cơ Túc rất khó chịu, nhưng cũng chỉ là khó chịu mà thôi, ngoại trừ nổi mụn, không có bất kỳ phản ứng xấu nào.

Ngụy Đằng mắng một khắc đồng hồ, mắng đến mệt bã cả người.

Lửa trong lòng tản đi một ít, lửa trong bụng lại càng tích càng nhiều.

Chương 165: 3 nghìn môn khách La thừa tướng Chương 165: 3 nghìn môn khách La thừa tướng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn ngồi trên giường, ảo não xoa đầu.

Cơ Túc cười làm lành nói: “Ngụy huynh, nếu ngươi cảm thấy không đẹp, ta tặng mỹ nhân này cho ngươi?”

Nói xong, liền đem nữ tử bên cạnh đẩy về phía Ngụy Đằng.

Nữ tử cũng là mặt mày hớn hở, hờn dỗi một tiếng liền chuẩn bị dựa sát vào người hắn nhưng không ngờ bị Ngụy

Đằng tát cho một phát bắn về phía góc giường, đau đến trào nước mắt nhưng không dám kêu lên một tiếng, chỉ đành ôm má sưng tấy.

"Chơi chán rồi!" Ngụy Đằng mắng chửi đĩnh đạc.

Cơ Túc trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên nhỏ giọng nói: "Nếu huynh không muốn nhận người biến thành hình Hoa Triều cô nương vậy bản thân Hoa Triều cô nương thì sao?"

Ngụy Đằng nhất thời hoảng sợ: "Ngươi điên rồi sao? Động Hoa Triều, ngươi muốn nhìn La Yển chém chết ta?"

Tuy nói La Yển là rể Ngụy gia, nhưng rất được Lê vương coi trọng, vừa vặn lúc đó Thừa tướng không phải người Ngụy gia, Ngụy gia vì khuếch trương thế lực trên triều đình, liền thuận nước đẩy thuyền đẩy La Yển lên vị trí Thừa tướng.

Vốn là Thừa tướng này, chỉ là sản phẩm của Ngụy gia cùng tông thất Triệu thị lôi kéo.

Nhưng chưa từng nghĩ La Yển mượn cơ hội lôi kéo này, hoàn toàn ngồi vững vàng tướng vị.

Hiện tại La Yển, mặc dù vẫn cùng Ngụy gia có thiên ti vạn lũ liên hệ, nhưng tuyệt đối không phải lệ thuộc Ngụy gia, tướng quyền trong tay, ông ta thậm chí có thể ở phương diện nào đó áp đảo cả Ngụy gia.

Hắn rất rõ ràng địa vị Hoa Triều trong lòng La Yển, nếu là động vào Hoa Triều, chính mình cho dù lại được sủng ái, e là đều có chút gánh không nổi.

Đương nhiên không phải động vào Hoa Triều……

Cơ Túc vội vàng giải thích: "Hoa Triều cô nương địa vị không thấp, làm sao có thể có tâm tư lệch lạc đối với nàng? bất quá nếu quả thật xảy ra chuyện gì, Ngụy huynh nguyện ý cưới Hoa Triều cô nương chứ?"

Nhưng tuổi của nàng……

“Hoa Triều cô nương chỉ là bực bội với La tướng, cho nên không tiếp nhận tài nguyên tu luyện, nếu nàng hồi tâm chuyển ý, dựa vào tài nguyên Ngụy gia thì đột phá lên cảnh giới Thai Thuế có cái gì khó?”

“Đích xác không khó…… Không đúng! Ông mày không nói muốn cưới nàng!

Ngụy Đằng lắc lắc đầu, cảm giác có chút không đúng lắm, người ham muốn thân xác Hoa Triều nhiều lắm, người muốn cưới nàng làm vợ lại càng không ít.

Nhưng trong đó tuyệt đối không bao gồm hắn, nữ nhân chơi đùa một chút là tốt rồi, cưới về nhà thật không có ý nghĩa?

Như vậy……

Cơ Túc làm bộ bừng tỉnh đại ngộ: “Ta còn tưởng rằng Ngụy huynh bỗng nhiên nhắc tới Hoa Triều cô nương là có thâm ý khác, muốn vì Ngụy gia lập đại công, hơn nữa nhất cử lưỡng tiện ôm được mỹ nhân về, hóa ra là ta lo lắng nhiều!”

Ngụy Đằng sửng sốt một chút: “Lập được đại công gì? Cái gì nhất cử lưỡng tiện?”

Cơ Túc đương nhiên nói: “Một trong số đó, đương nhiên là cưới Hoa Triều cô nương làm vợ. Một cái khác, chính là 3 ngàn môn khách dưới tay La tướng. Hôm nay vi huynh chắc hẳn cũng thấy được, La tướng già đi không chỉ một phần, chỉ sợ qua không được vài năm…… Huynh nói đợi sau khi La tướng nhập thổ, 3 ngàn môn khách kia về ai?”

“Nói nhảm!”

Ngụy Đằng mắng một câu: “Đương nhiên là thuộc về Ngụy gia chúng ta, hai con trai trưởng của ông ta đều là người Ngụy

gia chúng ta, 3 ngàn môn khách này không thuộc về Ngụy gia thì thuộc về ai?"

Tuy rằng hắn học hành ít một chút, nhưng tai vẫn nghe ngóng khắp nơi, mưa dầm thấm lâu, vẫn là hiểu rõ một chút về thế cục triều đình.

Ở Đại Lê, thủ hạ môn khách nhiều nhất đương nhiên là La Yển và Bình Lăng Quân, đều được xưng là có 3 ngàn môn khách.

Nhưng trên thực tế, môn khách dưới tay Bình Lăng Quân không thể so sánh với môn khách dưới trướng La Yển.

Thủ hạ của Bình Lăng Quân tuy rằng cũng có không ít người tài ba, nhưng kỳ thật loại khoác lác chiếm đa số.

Nhưng thủ hạ của La Yển lại có không ít người có năng lực nghị chính, bọn họ tương đương như quân sư của La Yển, tuy rằng có thể trực tiếp làm quan chỉ chiếm số ít, nhưng không ít ý kiến đều có thể thông qua La Yển, được triều đình áp dụng vào thực tiễn.

3 ngàn môn khách này, hai nhà Ngụy Hàn bao gồm cả tông thất Triệu thị đều hết sức thèm thuồng.

Cơ Túc muốn nói lại thôi, giống như trải qua đấu tranh tâm lý cực lớn, mới khó khăn mở miệng: "Ngụy huynh, ta nói một câu ngươi không nên tức giận!"

"Ngươi nói đi!"

Ngụy Đằng có chút không kiên nhẫn.

Cơ Túc hỏi: "Ngươi thật sự cảm thấy La tướng là người Ngụy gia các ngươi không?"

Ngụy Đằng bực bội nói: "Nếu không thì sao?"

"Ta hỏi Ngụy huynh mấy vấn đề!"

“Ngươi hỏi đi!”

“Nếu La tướng là người Ngụy gia, tại sao từ bệ hạ đến thái tử, lúc chấp chính đều nể trọng La tướng như vậy?”

“Cái này……”

“Nếu như La tướng là người Ngụy gia, vì sao ông ta phái hai con trai trưởng ra kinh đô, lại cho thứ tử La Minh tìm thày giáo là phu tử? Ta nghe nói, lần này Bách gia thịnh hội, La Minh chiếm một danh ngạch học tử tinh anh Nho gia.”

“Cái này……”

Nếu như La tướng là người Ngụy gia, vì sao lại tìm một nữ tử giống vợ cả như đúc? Hơn nữa còn không phải nạp thiếp, là cưới vợ nghiêm túc! Hôm nay văn hội, Doanh Vô Kỵ làm ra “Hoa lê một nhánh đè lên hải đường” trước mặt mọi người, La tướng cũng chỉ giả bộ không thèm để ý đem chuyện này vạch trần. Đây là vì sao?”

“Cái này……

Ngụy Đằng cảm “giác đầu có chút nóng lên, cảm giác đầu của mình giống như không xử lý được vấn đề phức tạp như vậy, nhưng nghe xong vấn đề Cơ Túc hỏi, hiện tại trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ: những môn khách của La Yển, nói không chừng thật sự sẽ bị tôn thất Triệu thị tiếp nhận.

Vậy phiền toái không phải lớn sao?

Chương 166: Khổ thân vị huynh đệ Chương 166: Khổ thân vị huynh đệ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cơ Túc cười nói: “Nhưng nếu Ngụy huynh cưới Hoa Triều cô nương thì khác! Hoa Triều cô nương là nữ nhi La Yển sủng ái nhất, cũng là đại tỷ La Minh tôn kính, hơn nữa La Yển vốn là con rể Ngụy gia……”

Ngụy Đằng vỗ ót một cái: "3 ngàn môn khách kia chẳng phải thuộc về ta sao? Ta là đại công thần Ngụy gia!"

Cơ Túc vội vàng nói: "Ngụy huynh đại tài!"

Khóe miệng Ngụy Đằng nhịn không được nhếch lên, lại nhanh chóng thu hồi lại, lãnh đạm gật đầu: "Kỳ thật ta vừa rồi đã suy nghĩ cẩn thận điểm ấy, vừa rồi chỉ là muốn thử ngươi mà thôi!"

Cơ Túc: "A đúng đúng……"

Trong lòng hắn cười thầm, có lẽ Doanh Vô Kỵ nói không sai.

Hai cái đầu.

Chỉ có thể có một cái nghĩ ra việc.

Ngụy Đằng trong lòng lửa nóng, nhưng vẫn nhíu mày: "Chỉ là… Hoa Triều nữ nhân này mắt cao hơn đỉnh, nên như thế nào mới có thể làm cho nàng ái mộ?"

"Cần gì phải khiến nàng ái mộ? Gạo nấu thành cơm là được!"

"Nhưng ta nghe nói nàng tính tình nóng nảy……"

Thế giới này làm gì có liệt nữ? Sở dĩ liệt, bất quá là bởi vì chưa từng nếm qua tư vị của nam nhân".

Lời này cực kỳ hay!

Ngụy Đằng nhịn không được vỗ vỗ tay, phảng phất nghe được danh ngôn chí lý trên đời này.

Tuy rằng cũng không hạ quyết tâm, nhưng suy nghĩ hỗn loạn, khóe miệng lại nhịn không được khẽ nhếch lên.

Cơ Túc chờ có chút lo lắng, nhịn không được hỏi: "Ngụy huynh, có cần hỗ trợ hay không?"

Ngụy Đằng cười nhạo một tiếng: “Ta cũng không nói ta muốn làm như vậy, huống chi đây là chuyện nhà Ngụy gia ta, nào có phần cho ngươi nhúng tay?”

Nói xong Ngụy Đằng liền chuẩn bị đi ra ngoài lên lầu.

Hắn tâm tình vui sướng không ít, bất quá cảm thấy nếu như hiện tại cùng Miêu Nữ chơi đùa một chút, có thể sẽ trở nên càng vui sướng.

Cơ Túc lại gọi hắn lại: “Ngụy huynh chậm đã!”

Ngụy Đằng mất kiên nhẫn nói: “Sao?”

Cơ Túc chỉ vào nữ tử an tĩnh dưới giường: “Ta cùng Hiển Hiển cô nương hữu duyên, Ngụy huynh có thể bỏ đi thứ yêu thích hay không…”

Nghe nói như thế, Hiển Hiển cô nương nhất thời mở to con ngươi, vừa mừng vừa sợ nhìn về phía Cơ Túc.

Nàng từ khi bị Ngụy Đằng chọn trúng, vẫn bị nhốt trong Lộc phòng này, ngay từ đầu hầu hạ Ngụy Đằng, còn nhận được không ít tiền thưởng cùng trang sức, sau đó Ngụy Đằng chơi chán, liền lấy nàng chiêu đãi bằng hữu.

Sống đã chả có tôn nghiêm, ngay cả trang sức tiền bạc cũng ít đi, còn chả bằng cô nương Lầu Xanh.

Cơ Túc mặc dù là con tin của Viêm quốc, xem ra địa vị cũng không cao lắm, nhưng đi theo hắn dù sao cũng tốt hơn ở chỗ này làm công cụ phát tiết.

Ngụy Đằng bĩu môi: “Loại hàng rách nát này ngươi cũng muốn? Muốn thì cầm đi, coi như đáp lễ cho ngươi đã đưa Miêu nữ đến!”

Dứt lời, trực tiếp đóng cửa mà đi.

Hiển Hiển cô nương có chút cảm động, nhìn về phía Cơ Túc Nhu nói: “Công tử……

“Sau này theo ta đi!”

Cơ Túc cười nheo mắt nhìn nàng, trong ánh mắt tất cả đều là hài lòng.

Tuy rằng Ngụy Đằng cuối cùng cũng không đưa ra kết luận, nhưng bằng vào thuật mị hoặc của Miêu Nữ kia, Ngụy Đằng hạ thủ với Doanh Vô Kỵ là chuyện sớm muộn.

Đến lúc đó mình cố ý dẫn dụ Doanh Vô Kỵ, Doanh Vô Kỵ cùng Ngụy Đằng bởi vì tranh giành Hoa Triều mà giết lẫn nhau. Không chỉ quan hệ giữa Ngụy gia và Càn quốc xấu đi, quan hệ giữa Ngụy gia và Thừa tướng cũng sẽ tan vỡ.

Càn Lê bên này loạn, Viêm Quốc có thể có được cơ hội thở dốc.

Đám chó Hàn gia kia, thật đúng là ác độc, loại kế sách này đều nghĩ ra được.

……

Thư cục Thượng Mặc.

Sau khi Doanh Vô Kỵ trở về, tâm tình tương đối khá.

Thật sự là bám váy giải thiên sầu, chỉ cần liên hôn có thể định ra, chuyện Thương Ấn cơ bản liền ổn định, chuyện chó má Doanh Vô Khuyết cũng sẽ ít đi rất nhiều.

Sảng khoái.

Hắn theo bản năng nhìn thoáng qua phía địa lao, con súc vật dạy Hoa Triều hồ khúc đã bị nhốt hơn một ngày.

Không có bất kỳ ánh sáng, không có bất kỳ âm thanh, ngay cả chân khí bên trong thân thể đều bị phong bế.

Loại tra tấn này, người bình thường hẳn là rất khó chịu đựng.

Kỳ thật từ trước khi văn hội bắt đầu, hắn vẫn có thể nhận được thuộc tính tinh khí thần, nhưng gần đây đụng đồ sứ có chút nhiều, hắn cũng không quá xác định có phải là trùng hợp hay không, nhưng hiện tại hắn đã hoàn toàn xác định.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được nhạc phổ phàm cấp《28 khúc Hồ Khúc》.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được kỹ pháp phàm cấp 《 100 chế pháp rượu sữa ngựa》.

……

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được kỹ pháp hoàng cấp 《 Chăm sóc Cổ trùng sau khi sinh》.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đạt tới 100, đạt được Pháp thuật huyền cấp đỉnh cấp《 Khống Cổ Thuật 》.

Những lời nhắc liên tiếp, không dứt.

Thang cảm xúc ngay từ đầu chỉ có thể tuôn ra điểm thuộc tính, sau đột phá thẳng tới 90 rồi full điểm, trong trường hợp này thì thu được tất cả các loại kỹ năng.

Vị đại huynh đệ này bổn phận công tác hẳn là cổ sư, âm nhạc chỉ là sở thích của hắn, kỹ thuật nuôi cổ khống cổ rất toàn diện, cho dù cấp bậc cũng không phải đặc biệt cao, cũng đủ để Doanh Vô Kỵ có hiểu biết tương đối sâu đối với cái nghề này.

Cảm xúc lên full điểm thế này, khổ thân vị huynh đệ này rồi.

Chương 167: Chết kiểu mã thượng phong Chương 167: Chết kiểu mã thượng phong

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ầm ầm!

Theo từng đợt tiếng máy móc, cửa sắt chậm rãi mở ra.

Doanh Vô Kỵ từ trong ngực lấy ra một cây hỏa chiết tử thắp sáng, mật thất đen kịt rốt cục có ánh sáng.

Trên mặt đất có một người, liều mạng nhúc nhích trên mặt đất giống như giòi bọ, ánh sáng đột nhiên nổi lên trong bóng tối làm cho hắn hưng phấn không thôi, hai mắt hắn hằn tơ máu gắt gao nhìn chằm chằm Doanh Vô Kỵ, trong ánh mắt tràn ngập khát cầu.

Tuy rằng trong miệng hắn nhét tất thối không phát ra âm tiết, nhưng Doanh Vô Kỵ giống như từ trong ánh mắt hắn thấy được một câu: Nhanh lên đi! Hãy tha cho tôi hoặc giết tôi!

Doanh Vô Kỵ cười ngồi xổm xuống, xé bỏ cách âm phù trên đầu hắn, hứng thú nhìn hắn: "Còn nói lời tàn nhẫn với cha ngươi không?"

Đại hán: "Ô ô ô……"

Doanh Vô Kỵ: "Gật đầu hay lắc đầu!'

Đại hán tuy rằng nghe không hiểu, nhưng cũng đoán được ý tứ, bắt đầu điên cuồng lắc đầu.

Đau khổ!

Thật sự quá thống khổ!

Ai có thể tưởng tượng được, chỉ là không có ánh sáng không có âm thanh, lại có thể mang đến cho người ta thống

khổ lớn như vậy.

Cái loại cảm giác này giống như là bị bóng tối ăn mòn, tuyệt vọng sẽ thẩm thấu mỗi lỗ chân lông, mỗi một tấc da thịt của ngươi.

Hắn không biết mình đã ở trong bóng tối bao lâu, chỉ biết mình một khắc cũng không muốn ở lâu hơn.

Doanh Vô Kỵ hài lòng gật gật đầu, liền đem tất thối trong miệng hắn rút ra, mùi vị này có thể là thứ duy nhất hắn có thể tiếp nhận được trong phòng tối này.

Ọe!

Ọe!

Tất thối vừa mới rời miệng, tên đại hán liền điên cuồng nôn khan, nôn ra một bãi nước chua.

Doanh Vô Kỵ cũng là sắc mặt trắng bệch, loại mùi dịch dạ dày cùng tất thối này, quả thực con mẹ nó quá tởm!

Cũng không biết Khương Thái Uyên lão ca này đi bao ngày rồi mới đạt đến độ thối kinh khủng thế này.

Hắn ghét bỏ mà khoát tay áo để xua tan mùi, chờ tên đại hán nôn khan xong, mới thoải mái nhàn nhã nói: "Ta hỏi ngươi tất cả vấn đề, ngươi đều phải thành thật trả lời, hiểu không!"

Tên đại hán sắc mặt tái nhợt nói: "Nếu ta nói thật, ngươi sẽ bỏ qua cho ta sao?

Doanh Vô Kỵ hỏi ngược lại: "Ngươi thiếu chút nữa đem ta hại chết, ngươi cảm thấy ta sẽ bỏ qua cho ngươi?"

Tên đại hán cắn răng: "Vậy tại sao ta phải trả lời?"

Doanh Vô Kỵ nhe răng cười, trong ánh sáng lờ mờ, hai hàng răng của hắn lộ ra có chút trắng bệch: "Rất đơn giản! nếu như ngươi trả lời thống khoái, ta cũng sẽ cho ngươi chết thống

khoái! nếu như ngươi lề mề, ta sẽ tiếp tục cho ngươi ở trong bóng tối tĩnh mịch chịu tra tấn, ta nói một con số, 100 ngày thế nào?"

Mặt tên đại hán bỗng chốc trở nên vàng như nến, giống như là giấy vàng đốt mộ phần, môi cũng bắt đầu bất giác run rẩy.

Âm thanh hắn run rẩy nói: "Cách âm phù này cũng không rẻ đâu!"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Nếu như ngươi để ý ta thì cũng biết ta sở hữu Thư cục ở Lê quốc, hơn nữa lũng đoạn ngành in ấn, ta không thiếu tiền!"

Tên đại hán: "……"

Doanh Vô Kỵ rèn sắt khi còn nóng: "Nếu như ngươi có thể nhanh nhẹn một chút, ta có thể cho ngươi chọn một cách chết. Đúng rồi! ta nhớ rõ ngươi cho ta chết theo kiểu mã thượng phong, ngươi cảm thấy cái này như thế nào? ta có thể cho ngươi ăn uống no đủ, dưỡng tốt thân thể, lại chết sảng khoái như vậy!"

Cái này……

Tên đại hán có chút ý động, so với ở trong bóng tối bị tra tấn đến chết, chết kiểu mã thượng phong quả thực chính là thiên đại hạnh phúc.

Bất quá hắn cắn răng, lại đưa ra một đáp án khác: "Ta muốn chết bằng Quỷ Diện Hoa Khuyển Nhung"

Quỷ Diện Hoa Khuyển Nhung?

Doanh Vô Kỵ nheo mắt, hắn vốn không biết thứ này là cái gì, bất quá vừa rồi tên đại hán đem tất cả mọi thứ đều bạo ra, trong đó bao gồm một quyển 《 Hồ Dược Đồ Giám 》, bên trong liền ghi lại Quỷ Diện Hoa Khuyển Nhung.

Thứ này hẳn là một loại thuốc gây ảo giác, sau khi dùng có thể làm cho tinh thần con người tiến vào thế giới không cách nào lý giải, có vài người dùng nó như cùng thiên đạo hợp thành một thể, cảm thụ trạng thái tuyệt vời không thể tả kia, có vài người lại như bị đọa xuống địa ngục, sống không bằng chết.

Đơn giản mà nói, chính là hai chữ: Cắn thuốc!

Bất quá loại thuốc này cho dù ở Khuyển Nhung cũng là cấm dược tuyệt đối, rõ ràng căn bản không có người nào dám bán ra, không nghĩ tới tự nhiên còn tồn tại trên đời.

Tên đại hán trước mắt, hẳn là nô lệ của Quỷ Diện Hoa Khuyển Nhung.

Doanh Vô Kỵ khẽ nhíu mày: "Đi đâu có thể mua được cái này?"

"Chỗ dẫn độ sứ của ta có!"

Tên đại hán hô hấp có chút hỗn loạn, suy nghĩ một chút lại bổ sung: "Ta là Người của Vi Nga phái, dẫn độ sứ chính là người dẫn độ ta nhập giáo."

Doanh Vô Kỵ thần sắc hơi trầm xuống, kỳ thật hắn vừa rồi một mực suy nghĩ, người này rốt cục là giáo chúng của Vi Nga phái, hay là người được Vi Nga phái gián tiếp phái tới, bởi vì vừa rồi không có bạo ra ma chủng.

Nhưng hiện tại xem tình huống, Vi Nga phái còn tồn tại thủ đoạn dùng Quỷ Diện Hoa Khuyển Nhung khống chế cấp dưới

Hắn lại hỏi: "Làm sao ta có thể tìm được dẫn độ sứ của ngươi?"

Tên đại hán vội vàng nói: "Minh Đô!"

"Minh Đô ở đâu?"

Doanh Vô Kỵ càng ngày càng cảm thấy hứng thú, đoạn thời gian trước hắn tích cực bổ sung kiến thức đối với thế giới này, nên các địa danh hắn đều biết, nhưng duy chỉ chưa từng nghe qua tên Minh Đô này.

Tên đại hán rõ ràng bị tra tấn điên rồi, không dám thừa nước đục thả câu chút nào: "Tôn giá có thể không biết, Vi Nga phái chúng ta tổ chức cực kỳ rời rạc, giữa các thành viên không phân cao thấp rõ ràng, càng không có nơi tụ hội cố định, ngoại trừ Minh Đô!"

Minh Đô là thánh địa Vi Nga phái chúng ta, thay vì nói nó là một nơi, không bằng nói nó là một phương thiên địa, giáo chúng Vi Nga phái, có thể liên hệ lẫn nhau, thậm chí giao dịch".

Doanh Vô Kỵ hứng thú nói: "Ồ? Vậy Minh ở đâu?"

Tên đại hán nói: "Ở trong gương!"

"Trong gương?"

Doanh Vô Kỵ không rõ đây là ý gì.

Tên đại hán giải thích: "Mỗi ngày khi mặt trời sắp lặn, chính là lúc cửa lớn Minh Đô mở ra. Đến lúc đó mỗi một mặt gương đều là cửa lớn Minh Đô, người mang ma chủng có thể trực tiếp bước vào, người không có ma chủng có thể cầm chìa khóa mà vào. Sau khi tiến vào, chỉ có thể chờ đến buổi xế chiều hôm sau mới có thể đi ra".

Chương 168: Mê man đã là hạnh phúc Chương 168: Mê man đã là hạnh phúc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Ngươi có chìa khóa?"

Tên đại hán gật đầu: "Liền khảm ở bên trong xương ngón tay phải của ta, tôn giá có thể chặt đứt ngón tay ta là tìm thấy!"

Doanh Vô Kỵ cắn răng, người này thật đúng là ác, hắn tìm được đầu ngón tay này, trực tiếp chặt đứt, quả nhiên từ trong da lòi ra một cây cương châm, cẩn thận quan sát, trên cương châm có hoa văn huyền ảo.

Sau khi bị chặt tên đại hán chỉ là rên rỉ một tiếng, liền nhanh chóng nói ra: "Ta chỉ là một nhân vật tép riu tại Vi Nga phái, cái chìa khóa này là ta được dẫn độ sứ ban cho, chỉ có thể ra vào Minh Đô một lần!"

"Được! Ta nhận, ngươi biểu hiện tốt, ta sẽ đi kiếm cho ngươi chút Quỷ Diện Hoa Khuyển Nhung".

Doanh Vô Kỵ đem cương châm bọc kỹ rồi nhét vào trong ngực, sau đó vỗ vỗ mặt hắn: "Hiện tại chúng ta có thể thương lượng chút chính sự, ngày đó rốt cục là ai bảo ngươi giết ta?"

"Không biết!"

Tên đại hán vội vàng bổ sung: "Vi Nga phái tiếp nhiệm vụ ám sát rất nhiều, nhưng loại tiểu nhân vật như ta, căn bản không có khả năng biết khách hàng là ai. Tôn giá, điểm ấy ta thật sự không lừa ngươi!"

Doanh Vô Kỵ đối với đáp án này cũng không ngoài ý muốn: "Bất quá tiểu nhân vật như ngươi, ở Giáng Thành không có người khác trợ giúp, cũng không có khả năng thần không biết quỷ không hay ám sát con tin nước khác, hơn nữa giá họa trên người con gái Thừa tướng. Nói, người phía sau giúp ngươi là ai?"

Tên đại hán trầm mặc trong chốc lát, sâu kín nói: "Ta không biết thân phận người nọ, cũng không biết hắn trông như thế nào, nhưng thứ hắn giao cho ta, là danh sách hoa khôi được các công tử chọn. Khi đó, công tử còn chưa đi Lầu Xanh.

"……"

Doanh Vô Kỵ sắc mặt nhất thời trở nên vô cùng băng hàn.

Nói như vậy, có nội gián?

Kỳ thật ngay từ đầu hắn cũng rất tò mò, dựa vào cái gì người hạ cổ biết mình sẽ chấm cô nương nào, nhưng hiện tại xem ra cô nương kia đều đã bị sắp xếp.

Cho nên, ai có thể ra lệnh cho ta lựa chọn các cô nương?

Hắn hồi tưởng một chút, trước khi mình đi Lầu Xanh, cũng không rõ tình huống đối với Lầu Xanh, cho nên hỏi thăm một người trong sứ quán, cuối cùng chọn bảy vị cô nương, cũng đều là những cô nương được người này gợi ý.

Nếu như nhớ không lầm, người này hẳn là Tuân Chí Doãn, khi đó con chó này còn chưa hoàn toàn trở mặt với mình.

Về phần người truyền tin, rốt cục là Tuân Chí Doãn, hay là nghe lén được người mình cùng Tuân Chí Doãn nói chuyện, cũng không biết được.

"Những người khác thì sao?"

"Hồi tôn giá, không có! Nhiệm vụ này cũng không phải chỉ do một mình ta hoàn thành, rất nhiều thứ đều đã được sắp xếp, Cổ sư thông qua Hoa Triều cô nương hạ cổ trùng. Cổ sư mà Hoa Triều cô nương quen biết đã chết, ta chỉ là nhận mặt nạ và thuốc thay đổi giọng nói mà họ chuẩn bị từ trước cho ta. Nhiệm vụ này bất kỳ Cổ sư tinh thâm nào cũng có thể phải tiếp nhận, ta chỉ là vừa vặn xui xẻo không đến kịp Cổ sư đại hội, đụng phải nhiệm vụ này.

uh……

Doanh Vô Kỵ lâm vào trầm tư.

Tên đại hán cẩn thận từng li từng tí nhìn Doanh Vô Kỵ, đợi rất lâu cũng không đợi được hồi âm, đành phải lấy hết dũng khí hỏi: "Tôn giá?"

Doanh Vô Kỵ nheo mắt: "Nhiệm vụ này ngươi nhận từ đâu?

Tên đại hán thành thật đáp: "Minh Đô! Vừa vặn là dẫn độ sứ của ta nhận được, miếng ngon thì không để vào miệng kẻ khác, không có bước trung gian, ta trực tiếp nhận nhiệm vụ".

Xem ra thật sự phải gặp dẫn độ sứ này rồi.

Doanh Vô Kỵ từ trong ngực móc ra cái túi đồ vừa lấy từ tửu lâu về, tùy tiện đút hắn ăn một chút uống một chút, liền đổi một miếng vải sạch sẽ nhét vào: "Ngươi hiện tại đối với ta đã vô dụng, nhưng ta nói giữ lời, trong khoảng thời gian này sẽ không tra tấn ngươi, vừa rồi trong đồ ăn có thuốc mê, trước khi ta tìm được Quỷ Diện Hoa Khuyển Nhung, ngươi ngoại trừ ăn cơm cùng bài tiết, vẫn sẽ bị trong trạng thái hôn mê.

Ô ô……

Tên đại hán rống lên vài tiếng, lại còn có chút cảm kích, so với chịu tra tấn trong bóng tối, có thể mê man đã là rất hạnh phúc.

Doanh Vô Kỵ đứng dậy rời đi, một lần nữa khóa chặt cửa sắt.

Trở về dùng một tấm Tỉnh Thần Phù, cảnh tượng ngày hôm đó một lần nữa xuất hiện rõ ràng.

Lúc mình hỏi Tuân Chí Doãn, ngoại trừ hai người, cũng chỉ còn lại một ít nô bộc cấp thấp không hề có tu vi, âm thanh hai người rất nhỏ, bọn họ không có tu vi, căn bản là không nghe được.

Cho nên nói, hoặc là Tuân Chí Doãn, hoặc là có một người tu vi vượt hẳn hai người núp trong bóng tối.

Bất kể như thế nào, ngày mai nhất định phải hỏi.

Lão cẩu Tuân Chí Doãn này, cũng đáng chết!

……

Sáng sớm hôm sau.

Doanh Vô Kỵ tỉnh giấc từ sớm, không đợi Thư cục Thượng Mặc mở cửa, liền trực tiếp chạy tới Sứ quán Càn Quốc.

Người gác cổng sứ quán ngược lại chịu khó, đã sớm quét dọn ở cửa lớn, thấy Doanh Vô Kỵ vội vàng hành lễ nói: "Công tử!"

Doanh Vô Kỵ cũng không có lên mặt với hắn, chỉ nói: "Gọi tất cả mọi người trên dưới sứ quán ra, công tử ta muốn họp với bọn họ!"

Cái này……

Người gác cổng có chút khó xử, dù sao chức cấp của hắn thật sự quá thấp, mới sáng sớm đánh thức những người này chắc chắn sẽ bị ăn mắng.

Nhưng thấy Doanh Vô Kỵ ném tới một túi bạc, cũng chỉ có thể cắn răng đáp ứng: "Vâng! Để tôi đi gọi! bất quá công tử, giám sự đại nhân chỉ liên lạc với mỗi mình Tuân đại nhân, tôi không biết ông ta ở nơi nào, chỉ có thể công tử tự mình hỏi Tuân đại nhân!"

"Ừ! Biết rồi, vất vả rồi! Mau đi đi!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, liền bước nhanh vào đại sảnh sứ quán, ngồi ở vị trí chủ vị, thoải mái nhàn nhã uống trà.

Sau một hồi gà bay chó sủa, sứ quán từ trên xuống dưới mấy chục người, tất cả đều chỉnh tề đứng ở trong đại sảnh.

Chương 169: Con muốn thành hôn Chương 169: Con muốn thành hôn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tuân Chí Doãn mặc dù có tức giận rời giường, nhưng trước mặt Doanh Vô Kỵ và Công Tôn Lệ cũng không dám phát tiết, chỉ cười nheo mắt nói: "Công tử, sáng sớm đã gọi mọi người ra, có chuyện gì vậy?"

Doanh Vô Kỵ không trả lời: "Giám sự đâu, bảo ông ta mang theo truyền tấn phù ra đây".

Tuân Chí Doãn rùng mình: "Công tử! Truyền tấn phù có quy định sử dụng, chỉ có đại sự mới……"

Doanh Vô Kỵ liếc xéo hắn một cái: "Ta dự định để Thư cục trở về sứ quán quản hạt, chuyện này có tính là đại sự hay không?"

Thật sao!

Tuân Chí Doãn nhất thời vui vẻ, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ tự nhiên vào lúc này có nhượng bộ, vội vàng khom người nói: "Công tử chờ một lát, ta đây đi thỉnh giám sự đại nhân!"

Dứt lời, liền chạy về phía hậu viện.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, lão cẩu này, muốn chết cũng vội vàng như vậy.

Chỉ chốc lát sau, một lão nhân theo Tuân Chí Doãn đi ra.

Lão nhân này cũng là tộc nhân họ Doanh, nghe nói là một vị cảnh giới Binh nhân cường giả, là đệ nhất cao thủ Càn quốc trú tại Lê quốc. Bất quá ông ta không dễ dàng ra tay, chỉ biết bảo vệ sứ quán không bị người ngoài tập kích quấy nhiễu, hay là khi hai nước giao chiến yểm hộ nhân vật quan trọng rút lui, thời gian khác cho dù trời sập xuống ông ta cũng sẽ không ra tay.

Doanh Vô Kỵ không hứng thú trêu chọc ông ta, chỉ nói rõ mục đích của mình.

Lão nhân khẽ gật đầu, liền trực tiếp thúc giục một tấm truyền tấn phù.

Qua thời gian ước chừng 10 hơi thở, giữa không trung mới hiện ra một đạo màn sáng.

Trong màn sáng, ngoại trừ Doanh Việt còn ngái ngủ, còn có một người phụ nữ trung niên dung mạo dưỡng nhan tương đối kỹ.

Nếu như đoán không sai, hẳn là mẹ ruột của Doanh Vô Khuyết, bởi vì Doanh Việt không có mấy phi tần, những phi tần khác Doanh Vô Kỵ khác đều đã gặp qua, cũng chỉ còn lại có Lâm quý phi này là hắn chưa gặp.

Giờ phút này Lâm quý phi cũng đang đánh giá Doanh Vô Kỵ, trên mặt mặc dù mang theo nụ cười, ánh mắt cũng không phải rất thân thiện.

Doanh Việt nheo mắt: "Tên bất tài! Có chuyện gì gọi là ta?"

Tuy rằng lời nói ngoài miệng có vẻ bất thiện, nhưng vẻ mặt lại tương đối tự tại.

Tựa như mấy ngày trước phát sinh xung đột, một chút cũng không bị lão ta để ở trong lòng.

Nghe được những lời này, Tuân Chí Doãn cùng Công Tôn Lệ Tề Tề nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, bọn họ cũng muốn biết vì sao Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên nguyện ý đem Thư cục giao ra.

Bất quá Doanh Vô Kỵ cũng không có đề cập đến chuyện Thư cục, mà là nhìn Doanh Việt khẽ mỉm cười.

"Hồi bẩm người cha có sinh mà không có nuôi, con muốn thành hôn, đặc biệt muốn hỏi xin lễ hỏi".

"Ngươi muốn thành hôn?'

Trong sứ quán Càn Quốc lâm vào trầm mặc ngắn ngủi, trong đầu mọi người đều toát ra vấn đề này.

Chuyện này chẳng lẽ không phải là vì muốn Thương Ấn sao?

Sao không nhắc tới chuyện Thương Ấn, ngược lại bỗng nhiên nhắc tới hôn sự?

Ánh mắt Doanh Việt cũng hơi có chút hoang mang, cũng không biết có phải nguyên nhân còn chưa tỉnh ngủ hay không, lão ta còn chưa hiểu đầu cua tai nheo chuyện này.

Hôn sự?

Hôn sự của ai? Bên sứ quán hình như cũng không nghe nói có ai muốn thành hôn !

Lão ta theo bản năng hỏi: "Tân lang là ai?"

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật: "Con muốn thành hôn, tân lang ngoại trừ con còn có thể là ai?"

"À! Hóa ra là con muốn thành hôn a!"

Doanh Việt lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, trên gương mặt thần sắc từ trước đến nay cứng nhắc, bỗng nhiên hiện ra một cỗ kích động khó có thể nói thành lời, trong lúc nhất thời âm thanh phảng phất đều vui mừng: "Đây chính là đại hỉ sự! Con ta chọn trúng con gái nhà ai…… Đúng đúng đúng! Thư cục là của nữ nhi lão già La Yển, tân nương chắc là nàng ta!"

Lão ta kích động đến có chút nói năng lộn xộn, có thể nhìn ra được, vui sướng trên mặt lão hoàn toàn là phát ra từ nội tâm, không khác gì con lão chuẩn bị lấy vợ.

Doanh Vô Kỵ thấy bộ dáng này của lão, trong lòng hơi có chút cảm khái, hắn cũng không hoài nghi tính chân thực của loại tình cảm này, Doanh Việt đối với mình có lẽ đích xác có

chút tình thân, chỉ tiếc… Loại tình thân này chỉ tồn tại dưới tình huống không có bất kỳ nhân tố chính trị nào.

Nguồn vui sướng của lão, hôn sự của mình chỉ sợ chỉ chiếm một phần rất nhỏ.

Nhưng mấu chốt nhất vẫn là, hôn sự này tương đương với việc mình tuyên bố rời khỏi cuộc tranh giành thái tử. Dù sao thực lực lần trước mình thể hiện ra, là tinh khí thần đều tầng 11, cho dù kém xa huyết mạch Chuyên Húc thức tỉnh, nhưng cũng làm cho cuộc tranh giành thái tử có thêm chút nhân tố bất ổn định.

Nhưng sau khi có hôn sự này, chỉ cần nhà gái là gia tộc Lê quốc tay cầm trọng quyền, về cơ bản không có năng lực tranh đoạt vị trí thái tử.

Tinh khí thần tầng 11, ở trong thế gia đích xác xem như có chút ưu tú, nhưng ở loại thế lực khổng lồ trước mặt, chỉ có thể tính là phụ thuộc. Sau khi phụ thuộc, Doanh Vô Kỵ coi như là hơn nửa là người Lê quốc, một người Lê quốc dựa vào cái gì trở thành thái tử của Càn quốc?

Trừ phi ngươi đạt tới nhất phẩm linh thai đủ để thay đổi thế cục tương lai, thậm chí cao hơn……

Chỉ cần một cuộc hôn sự, là có thể tiêu trừ nhân tố bất ổn trong nước, hơn nữa còn có thể tránh được cục diện huynh đệ tương tàn, Doanh Việt làm sao có thể mất hứng?

Doanh Vô Kỵ lại lắc đầu: “Con cùng Hoa Triều trước mắt chỉ là tình tỷ đệ đơn thuần, người con muốn cưới chính là Công chúa Lê quốc!”

“Công chúa?!”

Doanh Việt lông mày vui mừng càng sâu, cũng không rối rắm ở vấn đề tân nương có phải Hoa Triều hay không, dù sao ai làm con dâu lão thật đúng là không quan tâm.

Lão chỉ quan tâm đối phương ở Lê quốc quyền thế có lớn hay không, quyền thế càng lớn, đối với thế cục Càn quốc lại càng tốt, công chúa đại biểu chính là Lê quốc tôn thất, không có lựa chọn nào tốt hơn.

Chương 170: Mẹ dỏm ủng hộ lễ vật Chương 170: Mẹ dỏm ủng hộ lễ vật

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, cái người cha ăn người này thậm chí không muốn hỏi một chút là vị công chúa nào, bất quá ngẫm lại cũng đúng, Công chúa Lê quốc đối với người ngoài xem ra địa vị cũng không phải rất cao, khó trách lão không thèm để ý.

Chỉ tiếc… rằng lão cha này kỳ thật không biết Lê quốc có một công chúa đủ để ảnh hưởng đến triều cục.

A!

Chúc mừng công tử!

Mọi người trong sứ quán đều chúc mừng.

Dù sao Doanh Vô Kỵ đã báo cáo, nhất định là đã đều thương lượng xong với Công chúa Lê quốc bên kia, lại nhìn thần thái Doanh Việt, hôn sự này hẳn là đã trở thành ván đã đóng thuyền.

Trên mặt mỗi người đều là vui vẻ ra mặt, cũng là bởi vì nguyên nhân bất đồng.

Nhân viên bình thường trong sứ quán cảm thấy Doanh Vô Kỵ cùng Công chúa Lê quốc thành hôn, sứ quán bên này nhất định sẽ nhận được càng nhiều tiện lợi.

Công Tôn Lệ và Tuân Chí Doãn đối với cái gọi là tiện lợi không có cảm giác, nhưng địa vị của Công tử Vô Khuyết ổn

định lại, bất kể là đối với bọn họ hay là đối với Càn quốc đều có lợi.

Thậm chí bao gồm Lâm quý phi trong hư ảnh, trên mặt cũng không ngừng được ý cười: "Việc chung thân đại sự của Vô Kỵ cũng là đại hỉ sự Càn quốc chúng ta, thật sự đáng mừng đáng mừng a!"

Doanh Vô Kỵ trong lòng cười lạnh một tiếng, trên mặt lại là nụ cười ấm áp: "Đa tạ mẹ dỏm! Chung thân đại sự của ta có thể nhanh như vậy có tin tức, mẹ dỏm cùng Công Tử Vô Khuyết cũng có công lao không thể bỏ qua. Cho nên lần này đại hôn của ta, mẹ dỏm dự định ủng hộ bao nhiêu lễ hỏi?"

Lâm quý phi nghẹn một cái, bà ta vốn cho rằng Doanh Vô Kỵ sẽ khinh thường mình, không nghĩ tới lại là khuôn mặt tươi cười đón chào.

Tuy rằng nói chuyện không phải đặc biệt hữu hảo, nhưng trên mặt tối thiểu là mang theo nụ cười. Hơn nữa đại hôn của ngươi, người mẹ nhỏ như ta vì sao phải ủng hộ lễ hỏi?

Bà ta có chút không nói gì, nhưng trước mắt bao người cũng không dễ từ chối, nhất là Doanh Việt cũng ở bên cạnh, phu quân Càn Vương mình thích nhất là bề ngoài gia đình hòa thuận, trong tình cảnh này, không ủng hộ lễ hỏi thật sự kỳ cục.

Không chỉ phải ủng hộ, còn phải ủng hộ lớn!

Lâm quý phi nụ cười trên mặt có chút cứng ngắc: "Đây là chuyện vui của Đại Càn vương thất, tất nhiên không thể làm quá mức keo kiệt. Như vậy đi! ta ủng hộ 1 bức bình phong uyên ương phỉ thúy, 10 viên đan âm dương điều hòa, 1 chiếc giường gỗ chân phượng ngô đồng, 1 lọ thỏ ngọc dưỡng cơ dịch, Đông Hải dạ minh châu…"

Một phen lễ vật báo xuống liền giống như báo tên món ăn, mỗi món đều là trân phẩm hiếm có.

Lâm quý phi tuy rằng ngữ khí như thường, nhưng thông qua biểu tình cứng ngắc của bà ta, vẫn có thể cảm nhận được nội tâm đang rỉ máu.

Mụ vợ bé này thật đúng là hào phóng, bộ lễ hỏi này dường như là quy cách cao nhất vương thất, phỏng chừng của cải của mụ đều móc ra.

Doanh Vô Kỵ cười đến khóe miệng muốn nứt ra, chờ bà ta báo tên món ăn xong, lúc này mới cười nói: "Mặc dù chưa gặp mặt mẹ dỏm, nhưng mẹ dỏm đối với Vô Kỵ coi như con đẻ, thật sự làm cho Vô Kỵ cảm động.

"Tất nhiên, tất nhiên!"

Lâm quý phi cười nói: "Đều là người một nhà, mẹ dỏm không tốt với ngươi thì tốt với ai?"

Dứt lời, bà ta quay đầu nhìn về phía Doanh Việt, thấy Doanh Việt cũng tươi cười sáng lạn, thần sắc trên mặt lúc này mới thả lỏng một chút.

Lại không ngờ Doanh Vô Kỵ quay đầu: "Mẹ dỏm cũng hào phóng như thế, vậy phụ vương là người làm cha, cũng không thể so với mẹ dỏm kém chứ!"

Nụ cười trên mặt Doanh Việt im bặt: "Cái gì? Như vậy còn chưa đủ?"

Vừa rồi là mẹ dỏm lấy danh nghĩa cá nhân ra, có liên quan gì đến phụ vương đâu? hai phụ huynh chỉ ra một phần lễ hỏi, cái này nếu nói ra, còn làm cho người khác cho rằng Càn quốc chúng ta móc không ra tiền!"

Doanh Việt nghẹn một chút: "Cũng đúng! Con còn muốn cái gì?"

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo ra vẻ không sao cả: "Tùy tiện! Giá trị không kém của mẹ dỏm là được!"

Cơ bắp trên mặt Doanh Việt đều co rút, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu nói: "Được được! Đợi lát nữa ta sẽ cho người định ra danh sách quà tặng, tuyệt đối sẽ không bạc đãi con!"

Được!

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "À đúng rồi, còn cả mẫu hậu của con nữa, mẹ dỏm đã ủng hộ lễ vật rồi, thì mẹ đẻ của con cũng không thể kém được, cho bao nhiêu cũng được, tùy tâm là được"

Doanh Việt: "……"

Mọi người ở đây: "……"

Một phát xiên ba phải không?

Bọn họ cảm thấy, khi Doanh Vô Kỵ đầu tiên mở miệng với Lâm quý phi, trong lòng dường như đã tính toán hết thảy.

Hoàng hậu chính là mẹ ruột của hắn, lễ hỏi ủng hộ sao có thể kém hơn Lâm quý phi?

Ba đợt lễ hỏi này, e là muốn vét sạch gần một nửa kho riêng của vương thất, coi như là Chu thiên tử thành hôn, e là cũng không có xa hoa như vậy !

Nhất là bên trong có không ít tài nguyên tu luyện, những thứ này ít nhất có thể làm cho 50 người trùng kích linh thai lục phẩm trở lên, chỉ có thể dùng hai chữ khủng bố để hình dung.

Doanh Vô Kỵ lại giống như còn chưa thỏa mãn: "Đúng rồi, còn bỏ sót một thứ, thiếu thứ này, lễ hỏi này chỉ sợ không phải rất hoàn chỉnh!"

Doanh Việt sắc mặt tối sầm, nhất thời có chút muốn mắng chửi người!

Nhưng hôn sự này đối với hắn đối với Càn quốc thật sự quá trọng yếu, chỉ có thể nặn ra một bộ nụ cười hòa ái: "Ngươi

nói!”

Doanh Vô Kỵ trên mặt mặc dù còn mang theo nụ cười, nhưng ngữ khí cũng đã trở nên sắc bén lên: “Phụ vương hẳn là còn nhớ rõ lần trước yêu cầu con đưa ra! Con muốn thương ấn, không chỉ là thương ấn của sứ quán ở Lê quốc, chỉ cần là thương ấn của quốc gia Càn quốc có thể buôn bán, con đều muốn! Hơn nữa trong sứ quán này, ai giữ lại, ai cút đi, phải do con định đoạt”

Cái gì?

Chương 171: Vụ làm ăn ngàn vạn lượng Chương 171: Vụ làm ăn ngàn vạn lượng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lần này không chỉ Công Tôn Lệ và Tuân Chí Doãn trong lòng thắt lại, ngay cả sắc mặt Doanh Việt cũng có chút khó coi.

Điều này tương đương với lũng đoạn tất cả quyền thương mại ngoại thương của Càn quốc! Tuy nói Càn quốc ở nước khác làm ăn phần lớn sụp đổ, không đóng góp được gì nhiều cho tài chính Càn quốc nhưng bất luận thế nào vẫn là có sức ảnh hưởng nhất định, hội tụ lại chính là quyền lực không nhỏ.

Nếu là trực tiếp rơi vào Doanh Vô Kỵ trong tay, chỉ sợ sẽ địa vị của Doanh Vô Kỵ…

Không đúng!

Doanh Vô Kỵ đều ở Lê quốc làm rể, còn có thể uy hiếp địa vị của Doanh Vô Khuyết như thế nào?

Doanh Việt hít sâu ba hơi, nụ cười trên mặt tái hiện: “Cũng đúng, con lẻ loi một mình ở Lê quốc, dù sao cũng phải tìm chút chuyện làm, những thương ấn này đều giao cho con đi!

Bệ hạ!

Tuân Chí Doãn luống cuống, Thư cục chính là cơ hội của lão ta để Doanh Vô Khuyết nhất mạch một bước lên mây, làm sao có thể cam tâm giao cho Doanh Vô Kỵ?

Lâm quý phi cũng là sắc mặt cứng đờ, theo bản năng nói: "Bệ hạ, chuyện này còn cần từ từ…"

Sắc mặt Doanh Việt lập tức trầm xuống: "Như thế nào? Chẳng lẽ Thương Ấn chỉ là chuyện nhỏ, đều cần ngươi thay Cô làm chủ?

Lâm quý phi chỉ có thể câm miệng, e làm hỏng tâm tình tốt của Doanh Việt.

"Tiểu thần không dám! Tiểu thần đi lấy thương ấn".

Tuân Chí Doãn sợ muốn chết, nhanh chóng khom người bước nhanh rời đi.

Thương ấn giao ra, ném đi chỉ là tiền đồ của hắn, nhưng làm trái mệnh lệnh Doanh Việt, ném đi chính là mạng nhỏ của hắn! Tiền đồ cùng mạng nhỏ cái nào trọng yếu, lão ta vẫn phân biệt rõ ràng!

Chỉ chốc lát sau, hắn liền hai tay nâng Thương Ấn, đi tới trước mặt Doanh Vô Kỵ, cung kính trình lên.

"Công tử! Tiếp ấn!"

Doanh Vô Kỵ nhìn bộ dáng như cha mẹ chết của hắn, cười an ủi nói: "Tuân đại nhân bớt đi một chuyện phiền lòng, như thế nào giống như cha chết mẹ chết thế? Đừng khóc, cười một cái xem nào! Có câu châm ngôn nói rất đúng, miệng cười thì mọi chuyện thuận lợi.. Không đúng! là miệng cười thì lễ vật đến!"

Hắn vừa nói, vừa nhận lấy Thương Ấn.

Tuân Chí Doãn chỉ có thể nặn ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, hắn làm sao cũng không nghĩ tới, hơn một

tháng trước, chuyện mình còn lấy Thương Ấn tìm mọi cách làm khó công tử nghèo túng này, lúc này mới bao lâu thời gian, mình lại…

Thư cục không cướp được, ngay cả Thương Ấn cũng không bảo vệ được, cuộc sống sau này chỉ sợ cũng khó sống.

Doanh Vô Kỵ quay đầu, một lần nữa nhìn về phía Càn Vương: "Đúng rồi phụ vương! Thương ấn đã ở trên tay con, việc làm ăn Càn quốc con ta sẽ giúp phụ vương làm cho tốt, lúc trước con đã hứa hẹn, đương nhiên cũng sẽ không nói không giữ lời."

Doanh Việt hai mắt sáng ngời: "A? Nói kế hoạch của con đi!"

Nội bộ Càn quốc tuy rằng trọng nông ức thương, nhưng cũng là vì chiến lực quốc gia bất đắc dĩ mới phải làm thế, bình dân quý tộc đối với thương nghiệp dù khinh thường thế nào, cũng không ảnh hưởng việc Doanh Việt coi trọng đối với thương nghiệp, bằng không cũng không có khả năng đều trang bị cho các sứ quán thương ấn.

Chỉ tiếc, Càn Quốc không có người giỏi làm ăn.

Nhưng hiện tại đã khác, lần trước Doanh Vô Kỵ trong vòng vây của các thế lực đã kéo được Thư cục ngoi lên, đủ để chứng minh con trai của mình là kỳ tài buôn bán. Chỉ cần hắn nghe lời, hắn chính là nhi tử tốt nhất của mình.

Xem ra, Thư cục nhất định có thể lấy được, cũng không biết Doanh Vô Kỵ còn có tính toán gì khác.

Doanh Vô Kỵ cũng không beep nhiều, vươn một ngón tay nói: "Trong vòng một tháng, con sẽ thực hiện một vụ làm ăn lớn quy mô ngàn vạn lượng, nhưng vụ làm ăn này bao gồm cả việc làm ăn sau này, đều là hợp tác với Lê quốc vương thất!"

Cái gì!

Ngàn vạn lượng!

Cái này cái này cái này……

Tất cả mọi người tê dại, bọn họ cảm giác Doanh Vô Kỵ điên rồi.

Công tử của tôi ơi, công tử biết ngàn vạn lượng là khái niệm gì không? Chúng ta có thể không khoác lác được không?

Nhưng không ai dám nói ra những lời này, bởi vì trước đó, ai có thể nghĩ đến Doanh Vô Kỵ chỉ là mở một cái Thư cục, liền có thể đem lợi nhuận hàng năm kéo đến mấy chục vạn lượng?

Doanh Việt cũng kinh hãi: "Lời này là thật?"

Kỳ thật lão ta cũng không hoài nghi lời nói của Doanh Vô Kỵ, dù sao Thương Ấn đã tới tay, Doanh Vô Kỵ không cần thiết phải hù dọa lão.

Nhưng cấp bậc làm ăn lên đến ngàn vạn lượng (mấy chục triệu lượng), có phải quá khoa trương hay không?

Phải biết rằng nỗi đau lớn nhất của Càn quốc là tài chính bị Lê quốc bóp cổ, Càn quốc là đại quốc nông nghiệp, vấn đề lương thực không cần lo lắng, muốn đánh trận lúc nào liền đánh trận lúc đó.

Nhưng ngươi đánh trận cần quân lương, binh lính tu luyện cũng cần tài nguyên chứ?

Ba phương diện này, Lê Quốc bề ngoài vô cùng ủng hộ, nhưng trên thực tế lại dùng các loại phương thức kẹp cổ, khiến cho các đời Càn Vương sứt đầu mẻ trán, nhất là đến mấy đời gần đây, luyện sắt đã đến trình độ quân dụng, Càn Quốc cho dù là nguồn quặng sắt hay là kỹ thuật luyện sắt, đều bị Lê Quốc kẹp cổ đến khổ sở.

Xét cho cùng, chính là không có tiền, nếu là có tiền, đại khái có thể mua của Tề quốc và Sở quốc.

Nếu như đơn hàng này thật sự có thể thành công, nhất định phải phái ra một người đủ thẩm quyền đi đàm phán, bằng không nếu bị Lê quốc hái đào, thật sự là khóc cũng không có chỗ mà khóc.

Doanh Việt bỗng nhiên có chút áy náy, tuy rằng đứa con trai này của mình có chút máu nóng, khi điên lên thì bất chấp cha con đều ông tôi tất, nhưng lại vô cùng biết đại cục.

Ngược lại là chính mình……

"Đương nhiên là thật!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu.

Chương 172: Danh sách nữ tử Lầu Xanh Chương 172: Danh sách nữ tử Lầu Xanh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Việt nhận được câu trả lời khẳng định, nhất thời tâm tình vui vẻ: "Tốt lắm! Con an tâm chờ là được, trong vòng một tháng, Cô nhất định phái ra một nhân vật hết sức quan trọng ở Càn quốc, hỗ trợ con cùng đàm phán".

Điểm mấu chốt là "hỗ trợ".

Lão lưu manh này, rốt cục cũng biết điều rồi đấy.

Doanh Vô Kỵ rất hài lòng: "Đã như vậy, vậy cám ơn phụ vương!"

Doanh Việt cười đến không ngậm miệng lại được, lão cũng không nghĩ tới, tất cả vấn đề khiến hắn đau đầu lúc trước, cho dù là chuyện nhà hay là quốc sự, lại có thể giải quyết toàn bộ trong một khắc ngắn ngủi.

Dưới điều kiện tiên quyết này, chỉ là lễ hỏi giá trên trời, thật sự không đáng nhắc tới, cho dù Doanh Vô Kỵ muốn cưới 100 nữ tử làm vợ, lão cũng không hề dị nghị.

Lâm quý phi lúc này cũng không quên chuyện gia đình hòa thuận: "Bệ hạ! Bệ hạ có hai đứa con trai, trong nước có Vô Khuyết huyết thức tỉnh huyết mạch viễn cổ, bên ngoài có Vô Kỵ buôn bán kỳ tài vì nước mà góp sức, thật sự là trời cao có mắt, Đại Càn ta tất hưng thịnh!"

Tuy rằng biểu hiện cùng tình cảnh của Doanh Vô Kỵ làm cho bà ta cảm giác được uy hiếp, nhưng chỉ cần không uy hiếp đến vị trí thái tử, vậy hết thảy đều dễ nói.

Nếu như vậy, không bằng bán một nhân tình, dù sao Doanh Việt thích nhất như vậy.

"Con còn có yêu cầu gì, hôm nay liền nói hết ra đi, chỉ cần không quá phận, Cô làm phụ thân đều sẽ thỏa mãn con!"

"Lời này là thật sao?"

Tất nhiên thật chớ!"

"Dạ!"

Thần sắc Doanh Vô Kỵ nhất thời trở nên có chút nghiền ngẫm, hắn xoay người đi, quét mắt nhìn mọi người, trong mắt không ít người đều chột dạ cúi đầu.

Dù sao, trong này có không ít người đi Thư cục Thượng Mặc bắt người, thậm chí thực thi roi hình với tiểu nhị nếu là bị Doanh Vô Kỵ ghi hận, hôm nay e là sẽ thảm hại.

Nhất là Tuân Chí Doãn, hắn chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, giờ còn chưa vào đông, lại cảm giác cả người giống như ngã vào hầm băng.

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ nổi lên một tia cười lạnh: "Đã như vậy! Phụ vương, con liền nói thẳng! Mấy ngày nay, con

tra được một ít đầu mối cổ sát".

"Nói mau!"

Trong ánh mắt Doanh Việt cũng hiện lên một tia sát ý, lúc trước tuy rằng lão lựa chọn đem việc này đè xuống, nhưng đó chỉ là vì cân nhắc đến đại cục, cũng không có nghĩa là hắn không tức giận, dù sao Doanh Vô Kỵ là nhi tử của lão, cho dù không có lớn lên dưới gối hắn, cũng là cốt nhục của Doanh Việt hắn.

Con ruột suýt nữa bị hại, lão làm sao có thể không tức giận?

Lão cũng phái người điều tra qua, nhưng mạch nước ngầm Lê quốc cũng dâng lên, thời cuộc cực kỳ hỗn loạn, phái đi thám tử cũng là không thu hoạch được gì.

Doanh Vô Kỵ tươi cười mỉa mai: "Cái khác thì không nói, chỉ nói ngày đó con đi Lầu Xanh chọn mấy vị nữ tử, nhưng trước khi con đi Lầu Xanh danh sách các nữ tử này đã rơi vào tay hung thủ. Mà con sở dĩ chọn những cô nương kia, toàn bộ là Tuân đại nhân giới thiệu!"

"Cái gì?"

Hai mắt Doanh Việt nhất thời bộc phát ra sát ý sắc bén.

Tuân Chí Doãn nghe vậy nhất thời bối rối, mồ hôi lạnh phút chốc từ lỗ chân lông từ toàn thân chảy ra.

Hắn sợ hãi, bùm một tiếng liền quỳ trên mặt đất, điên cuồng dập đầu: "Bệ hạ! công tử! hạ thần oan uổng! Thần chỉ đề cử cho công tử một ít cô nương, nhưng thần thật sự không có cấu kết với hung thủ!"

Ông ta thật sự luống cuống!

Ông ta theo phe Doanh Vô Khuyết nhất mạch không giả, nhưng bảo ông ta trực tiếp tham dự quá trình mưu hại Doanh

Vô Kỵ, cho dù cho 10 lá gan cũng không dám!

Cảm xúc trong nháy mắt tuôn trào, phòi ra vài kỹ năng không có tác dụng gì.

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Ta còn chưa nói Tuân đại nhân cấu kết với hung thủ, Tuân đại nhân sao lại thừa nhận?"

Sắc mặt Doanh Việt càng thêm khó coi: "Tuân Chí Doãn, rốt cục là chuyện gì xảy ra?"

Đầu óc Tuân Chí Doãn đã hoàn toàn không đủ dùng, chỉ có thể vừa dập đầu vừa giải thích như máy đọc: "Bệ hạ, thần thật sự không cấu kết với hung thủ, thần không biết hung thủ, thần nào dám!"

Doanh Vô Kỵ hỏi ngược lại: "Ta tự nhiên là không tin Tuân đại nhân cùng hung thủ cấu kết, nhưng Tuân đại nhân có thể giải thích một chút, vì sao danh sách trong tay hung thủ, cùng Tuân đại nhân nói giống nhau như đúc!"

"Ta, ta thật không biết"!

Tuân Chí Doãn khóc không ra nước mắt, ông ta thật sự là không có đầu mối, tội danh mất đầu thậm chí liên lụy cả nhà ở phía trước, nào còn có năng lực tự hỏi?

Doanh Vô Kỵ cũng không nghĩ tới Tuân Chí Doãn phế vật như vậy, chỉ có thể dẫn dắt nói: "Tuân đại nhân! ngươi nghĩ lại xem, ta nhớ rõ lúc ấy ta hỏi ngươi, chung quanh giống như cũng không có người ngoài, có thể nào bị một người tu vi cực cao âm thầm giám thị hay không?"

"Âm thầm giám thị!"

Tuân Chí Doãn con mắt bỗng nhiên sáng lên một chút, Doanh Vô Kỵ những lời này là thật lời nhắc hắn, bên cạnh

mình đích xác tiềm tàng một người, chính là vị Thiết Ngưu Thượng Sứ kia, muốn thoát tội, vậy cũng chỉ có thể…

Trong lúc lơ đãng, hắn nhìn thấy Lâm quý phi bên cạnh Doanh Việt, nhất thời hô hấp cứng lại.

Trước mặt Lâm quý phi, đem Thiết Ngưu thượng sứ khai ra, đây là không muốn sống nữa sao?

Hắn vội vàng thu ánh mắt lại, âm thanh run rẩy nói: "Có thể! rất có thể! nhưng là tiểu thần tu vi thấp, căn bản không cảm giác được!"

"Đừng nói bậy!"

Lúc này, giám sự bên cạnh ngồi không yên, ông ta xoay người hướng Doanh Việt vái chào: "Bệ hạ! lão thần ngày ngày đêm tọa trấn sứ quán, chưa từng có khoảnh khắc lười biếng! mấy ngày trước sau khi công tử đi Lầu Xanh sứ quán cũng rung chuyển, thần lại càng cẩn thận, hiện tại nói trong khoảng thời gian này có người lẻn vào sứ quán, đây không phải là đánh vào mặt lão thần sao?"

Ông ta chính là cao thủ mạnh nhất của bộ tộc họ Doanh ở Lê quốc, tu vi có phải là cảnh giới Binh nhân mà ngoại giới đồn đại hay không hắn rõ ràng nhất.

Hôm nay sinh ra nghi vấn như vậy, thật sự là làm cho ông ta có chút tức giận.

Chương 173: Điều tra hung thủ Chương 173: Điều tra hung thủ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ lại cười nói: "Giám sự đại nhân chớ giận, đây cũng chỉ là suy đoán của cá nhân ta, có lẽ cấu kết hung thủ thật sự là Tuân đại nhân cũng không chừng !"

Hừ!

Giám sự hừ một tiếng, thần sắc lúc này mới thoáng hòa hoãn.

Tuân Chí Doãn: "……"

Cái này còn không bằng nói có cao thủ giám thị! Lâm quý phi ở ngay trước mắt, Tuân Chí Doãn căn bản cũng không dám bán đứng Thiết Ngưu.

Doanh Vô Kỵ nhìn hắn quỳ trên mặt đất, bộ dáng run lẩy bẩy, không khỏi cười lạnh một tiếng: "Tuân đại nhân không nói lời nào, đó chính là thừa nhận?"

"Không, không có! Ta, ta……"

Tuân Chí Doãn luống cuống, nhưng ngay cả lá gan giải thích cũng không có.

Doanh Vô Kỵ nhìn Doanh Việt một cái, phát hiện ánh mắt của hắn cũng trở nên ngưng trọng, liền cười cười: "Phụ vương! việc này chỉ sợ không thoát được quan hệ với Tuân đại nhân, nhi thần cho rằng nên roi hình 20 cái, sau đó nghiêm hình vấn thẩm, con ngược lại muốn nhìn một chút, Tuân đại nhân rốt cục vì sao muốn đẩy con vào chỗ chết!"

"Công tử, công tử! Ta thật sự không có……"

Tuân Chí Doãn luống cuống.

Doanh Việt trực tiếp phất tay: "Chuẩn!"

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Công Tôn Lệ: "Công Tôn huynh, ngươi là pháp gia tinh anh, roi này liền giao cho ngươi!"

Công Tôn Lệ than nhẹ một hơi, chỉ có thể gật đầu: "Vâng!"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Tuân Chí Doãn phạm chính là đại sự, 20 roi này vạn lần không thể lưu tình. Nhưng còn có quá nhiều chuyện phải thẩm vấn, nhất thiết không thể tổn thương

tính mạng của hắn! Bệ hạ cùng nương nương đều đang nhìn, Công Tôn huynh nhất định phải cố gắng!"

Công Tôn Lệ có chút bất đắc dĩ: "Công tử yên tâm, ta là pháp gia học thuyết gia truyền, lượng hình chính là kiến thức cơ bản, tất nhiên không phụ công tử nhờ vả!"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Giỏi lắm!

Cái này gọi là chuyên nghiệp!

Chỉ chốc lát sau, roi được đưa tới, Công Tôn Lệ tự mình cầm roi, mỗi một roi đi xuống, đều kèm theo một tràng tiếng kêu thảm thiết thê thảm đến cực điểm.

Tuân Chí Doãn bị đánh cho da tróc thịt bong, khóc cha gọi mẹ.

Sau khi đánh xong 20 roi, Công Tôn Lệ áp giải hắn xuống, phái trọng binh canh giữ nghiêm ngặt.

"Ngươi cứ việc tiến hành thẩm vấn, sau khi thẩm ra chân tướng, mặc kệ người phía sau là ai, Cô đều sẽ làm cho bọn họ trả giá tương xứng, nhất định không dễ dàng tha thứ!"

Lời này đã tương đối nghiêm trọng, nếu như phía sau là Tuân gia, dựa theo tội danh ít nhất cũng là lưu đày ba đời trực hệ.

Tuân Chí Doãn mặc dù là phụ hệ của Tuân gia, nhưng trực hệ ba đời cũng có nhân vật quan trọng không nhỏ, trừng phạt này không thể không nặng.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Đa tạ phụ vương! Đúng rồi phụ vương, nhi thần còn có một thỉnh cầu!"

"Nói đi!"

Doanh Việt không cần nghĩ ngợi, hiện tại Doanh Vô Kỵ chính là nhi tử hắn thuận mắt nhất, chỉ cần không tranh đoạt vị trí thái tử, mặc kệ đưa ra yêu cầu gì lão đều sẽ thỏa mãn.

Doanh Vô Kỵ nhìn thoáng qua một bên giám sự: "Con từ trong miệng hung thủ lấy được một ít manh mối, nói lần này sự kiện cổ sát cùng thế lực lớn nào đó của Lê quốc có quan hệ, con muốn tra một chút nhưng bên người không có nhân thủ, cho nên con hi vọng giám sự đại nhân có thể giúp con, nhiều nhất rời đi sứ quán hai ngày, không biết có được hay không!"

Nhưng!

Doanh Việt gật đầu: "Tộc thúc, chuyện này xin nhờ ông!"

Giám sự mặc dù có chút bất mãn, gật gật đầu: "Chỉ cần công tử không đem trách nhiệm thất sát đổ lên đầu lão thần, lão thần tự nhiên sẽ hết sức làm!"

Doanh Vô Kỵ cười nheo mắt, sau đó nói: "Lời con muốn nói đã nói xong rồi, phụ vương còn có điều gì khác muốn nói không?"

Doanh Việt trầm mặc trong chốc lát, thần sắc phức tạp nhìn hắn chằm chằm: "Ai… Là trẫm bạc đãi con, nhất định phải cố gắng bảo trọng!"

Doanh Vô Kỵ nheo mắt, không cự tuyệt: "Tạ phụ vương!"

Doanh Việt khoát tay áo: "Không có chuyện gì khác, giải tán đi!"

Dứt lời, vung tay lên, hư ảnh liền lặng yên tan rã, truyền tấn phù cũng bay xuống mặt đất.

Trên mặt Doanh Vô Kỵ tất cả đều là nụ cười, khoát tay áo với mọi người trong sứ quán: "Về sau các ngươi đều đi theo bản công tử lăn lộn, phải nhớ kỹ, đi theo bản công tử có thịt

ăn, đừng mỗi ngày nghe những tên mù kia chỉ huy bậy bạ, hiểu chưa?"

"Hiểu!"

Âm thanh của mọi người cực kỳ vang dội.

Công Tôn Lệ xoa xoa huyệt thái dương, những tên mù kia…… chính là chỉ mình sao?

Doanh Vô Kỵ cũng không làm khó hắn, đều bảo mọi người đi làm việc của mình.

Lão giám sự hừ một tiếng, liền chuẩn bị trở về phòng mình.

Doanh Vô Kỵ lại cười nheo mắt đi theo: "Thập Tam gia, chờ ta một chút!

Dựa theo bối phận trong tộc, hắn đích xác nên gọi lão giám sự này là Thập Tam gia.

Thập Tam gia có chút không vui: "Thế nào? Công tử lại muốn gõ đầu lão phu?"

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay: "Cái này sao có thể! Đợi lát nữa chúng ta không phải nên đi điều tra hung thủ sao? Tôi đã nghĩ trước tiên báo cáo công tác cho Tam gia, lúc bắt hung thủ chúng ta cũng có thể ăn ý một chút".

Tính tình Thập Tam gia này vừa thối vừa cứng rắn, hơn nữa làm việc còn tương đối cứng nhắc, bằng không cũng không có khả năng được Doanh Việt tín nhiệm như vậy.

Nghe được câu này, Thập Tam gia mới xịu mặt gật đầu: "Vậy đi theo ta!"

Nói xong liền trực tiếp đi về phía trước, đi thẳng đến mật thất dưới lòng đất.

Nơi này tuy là mật thất, nhưng theo học thuyết Âm Dương Ngũ Hành, lại là nơi trung tâm nhất của toàn bộ sứ quán, ở đây

thích hợp nhất để giám thị toàn bộ sứ quán.

Thập Tam gia vẻ mặt lạnh nhạt: “Nói đi, ngươi muốn bắt hung thủ như thế nào?”

Doanh Vô Kỵ cười buông tay: “So với hung thủ Lê quốc bản địa, ta đối với hung thủ nội gián của Đại Càn chúng ta càng cảm thấy hứng thú hơn!”

“Có ý gì?”

Chương 174: Đã sinh Vô Kỵ, há sao lại sinh Vô Khuyết Chương 174: Đã sinh Vô Kỵ, há sao lại sinh Vô Khuyết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thập Tam gia nhíu mày, nếp nhăn dày đặc trên mặt trở nên càng sâu.

Doanh Vô Kỵ cũng không trực tiếp giải thích, mà là cười hỏi: “Thập Tam gia, có thể hỏi Tam gia một chút hay không, bình thường Tam gia báo cáo với phụ vương ta là vào lúc nào ?”

Thập Tam gia giống như ý thức được cái gì: “Mỗi ngày sau triều hội, bệ hạ sẽ ở một mình một canh giờ, bình thường báo cáo đều vào lúc này”.

Doanh Vô Kỵ hơi vui vẻ: “Vậy không phải là sắp đến giờ sao?”

Tam gia có chút suy nghĩ, nhìn hắn một cái gật đầu: “Đúng là sắp đến giờ! Ta muốn đả tọa, bên kia có ghế dựa và điểm tâm, tiểu tử ngươi nếu mệt mỏi, qua bên kia chờ một lát!”

“Ai! Cảm ơn Thập Tam gia!”

Doanh Vô Kỵ nhe răng cười cười với ông ta, liền qua nằm nghỉ ngơi.

Hắn trước kia chưa từng tiếp xúc với Thập Tam gia, chỉ cảm thấy người này chỉ là một người cứng nhắc, vô tình, không thú vị.

Nhưng bây giờ xem ra, hình như không phải như thế.

Suốt một canh giờ rưỡi, hai người không ai nói với ai một câu.

Bỗng nhiên sau một khắc như vậy, Thập Tam gia đột nhiên mở mắt, tát vào đầu Doanh Vô Kỵ một cái: "Thời gian chênh lệch không nhiều lắm, sắp đến giờ rồi!"

Xoẹt……

Doanh Vô Kỵ bị đập đến đau đầu, nhưng nhìn khuôn mặt tròn tròn của Thập Tam gia, cũng không dám nói gì, chỉ cười nói: "Vậy xin Thập Tam gia lại lãng phí một tấm bùa truyền tin!"

Uh!

Thập Tam gia không kiên nhẫn lên tiếng, vừa lấy truyền tấn phù, vừa nói: "Ta vừa rồi lại quét mắt một vòng, không phát hiện có người!"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Hiện tại sự tình đang bị chú ý, cho dù kẻ xấu này mạnh hơn nữa, lại làm sao dám tác oai tác quái dưới mắt Tam gia?"

A……

Thập Tam gia cười khinh thường, đối với chuyện giấu kẻ xấu trong sứ quán, ông ta đến bây giờ đều khinh thường, dù sao lấy tu vi cảnh giới Binh nhân của mình, trừ phi nắm giữ pháp thuật ẩn nấp rất mạnh, bằng không cho dù là cao thủ cùng đẳng cấp, cũng không thể qua mắt được mình.

Nhưng ông ta cảm giác Doanh Vô Kỵ nói hình như cũng không phải tin đồn vô căn cứ.

Ông ta vừa truyền pháp lực đến phù Trung quán vừa hỏi: "Cho nên công tử cố ý đưa ra ngoài tra cứu hai ngày, chính là vì khiến kẻ xấu buông lỏng cảnh giác, sau đó giết Tuân Chí Doãn?"

Doanh Vô Kỵ hơi có chút kinh ngạc, lại thuận miệng khen: "Chút thủ đoạn nhỏ này của ta, quả nhiên không giấu được Thập Tam gia!"

Thập Tam gia lắc đầu, truyền tấn phù hoàn toàn được kích hoạt.

Hình tượng Doanh Việt lần nữa xuất hiện ở trong hư ảnh, giờ phút này lão ta ở ngự thư phòng, bên người không có bóng dáng Lâm quý phi.

Chỉ trong một thời gian ngắn, hai cha con đã gặp nhau hai lần.

"Nói đi! Còn có chuyện gì?"

Doanh Việt cũng không kinh ngạc, cảnh tượng vừa rồi lão nhớ rất rõ ràng, Tuân Chí Doãn rõ ràng là nghĩ tới một người, cũng không dám nói. Doanh Vô Kỵ lại buông tha cơ hội ép hỏi mà ngược lại chỉ ép tái thẩm, đã đủ để nói rõ vấn đề.

Doanh Vô Kỵ cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng: "Con cho rằng phía sau Tuân Chí Doãn có người, hơn nữa người này ở Càn quốc chúng ta thế lực không nhỏ, cụ thể hoài nghi đối tượng là ai con không nói, trong lòng phụ vương hẳn là biết rõ."

Doanh Việt không phản bác, chỉ trầm giọng nói: "Con định làm thế nào?"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Xế chiều hôm nay, ngoài mặt con cùng Thập Tam gia sẽ ra ngoài tra cứu, nếu có người chột dạ, nhất định sẽ thừa dịp này giết Tuân Chí Doãn!"

Mặc kệ danh sách trong tay hung thủ có phải do Tuân Chí Doãn cung cấp hay không, hắn cũng sẽ không thả Tuân Chí Doãn còn sống rời đi.

Nhưng biểu hiện hôm nay của Tuân Chí Doãn, vừa vặn xác minh một phỏng đoán nào đó trong lòng hắn, cho nên mới nói ra trước mặt mọi người.

Vẻ mặt Doanh Việt có chút ngưng trọng, hắn càng cảm giác đứa con trai này trí kế siêu quần, hoàn toàn không thua chính mình lúc trước.

Nhưng việc này liên lụy rất lớn, rất có thể tạo thành ảnh hưởng cực kỳ ác liệt.

Tuân Chí Doãn biết có người giám thị, hơn nữa biết người này là ai, nhưng cũng không dám nói trước mặt mọi người, cho nên người này là ai?

Doanh Việt nhìn Doanh Vô Kỵ: "Con hôm nay một chiêu này tuy rằng xảo diệu, nhưng cũng không phải là áo trời thì không kẽ hở, con làm sao xác định người nọ nhất định sẽ giết Tuân Chí Doãn?"

Doanh Vô Kỵ cười đáp: "Rất đơn giản, bởi vì phụ vương nói câu nói kia, để Tuân Chí Doãn thua không ngóc đầu lên nổi, hắn chỉ muốn nịnh bợ người chứ không muốn hủy hoại cả gia tộc của mình! Chuyện này lộ ra thì kẻ ám thị kia mà lộ ra chuyện này sẽ rất phiền phức"

Doanh Việt hỏi ngược lại: "Con hẳn là hy vọng chuyện này bị vạch trần mới đúng, như vậy thế lực kẻ xấu đứng phía sau bị lộ ra, đối với con là chuyện tốt! Con cho người nọ cơ hội giết Tuân Chí Doãn, Tuân Chí Doãn vừa chết, chuyện này liền không có đối chứng".

Doanh Vô Kỵ tự giễu cười: "Cho dù con thật sự muốn bới ra, phụ vương chẳng lẽ sẽ không đè xuống sao? Doanh gia

chúng ta cũng không phải người ngu ngốc, phụ vương trước mặt mọi người chủ động nói ra những lời trách hỏi, con đã rất hài lòng. Cũng không thể dựa theo Đại Càn Luật phế bỏ tu vi, giáng chức làm thứ dân một đứa con ruột thức tỉnh huyết mạch viễn cổ, đúng không?"

Nghe nói như thế, Doanh Việt trầm mặc hồi lâu.

Đây đích thật là lợi ích lớn nhất Doanh Vô Kỵ có thể tranh thủ được.

Trước kia hắn cảm giác mình sinh một đứa con trai phế vật, cảm giác trên mặt không ánh sáng, nhưng hiện tại nhìn Doanh Vô Kỵ, lại càng nhìn càng thích.

Càng thích, trong lòng lại càng khổ sở.

Cho nên nói, đứa con trai này của mình trước kia giấu diếm chỉ là vì muốn bình an trở về Càn quốc sao?

Hiện tại không cần giấu diếm, lại e là phải vĩnh viễn ở nơi đất khách quê người.

Đã sinh Vô Kỵ, há sao lại sinh Vô Khuyết!

Chương 175: Bị răn dạy Chương 175: Bị răn dạy

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ai à……

Doanh Việt thở dài một hơi, tuy rằng hiện tại hết thảy đều là suy đoán, nhưng lão cảm giác đã chắc đến 8,9 phần.

Lão ta hỏi: "Nếu Tuân Chí Doãn thật sự chết, con muốn cái gì?"

Doanh Vô Kỵ duỗi ra ba ngón tay: "Thứ nhất, người âm thầm giám thị con và người thông đồng với hung thủ phải chết, trước khi chết phải đưa đến chỗ con, để Thập Tam gia

xác nhận một chút, xem có phải hắn qua mắt được Thập tam gia hay không, bằng không giết lầm người sẽ không hay"

Thứ hai, con không chịu nổi ủy khuất này, con biết Doanh Vô Khuyết trong mắt phụ vương là tương lai Càn Quốc, cho nên con muốn hắn không ảnh hưởng tu vi nhưng phải chịu cực hình tàn nhẫn nhất! Đúng rồi, thái tử tương lai bị thương nặng như vậy, vương hậu nên đến thăm, con muốn khi mẹ con đi thăm bệnh Doanh Vô Khuyết tự mình khỏi rồi!

Thứ ba, vụ ám sát con lần này, chỉ dựa vào hai mẹ con vừa đặt chân đến Càn quốc không bao lâu để thực hiện thì không có khả năng. Bọn họ ở Lê quốc chắc chắn có phối hợp tác chiến, con cần biết thế lực lớn ở Lê quốc này rốt cục là ai!"

Doanh Việt: "……"

Đứa con trai này giống hắn, là một người tàn nhẫn.

Nói như vậy, hung thủ ngay cả muốn tìm tên chết thay cũng không thể tìm được, có thể che giấu được sự phát giác của Thập Tam gia có không ít người, nhưng làm một người chết thay thì không ai mong muốn.

Còn có Doanh Vô Khuyết, cực hình này quả nhiên phải thi hành, vương hậu sẽ tuyệt đối không dung túng người làm tổn thương con mình.

Bị thương thật, hay là bị thương giả, nàng liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được.

Doanh Việt không suy nghĩ quá lâu, liền trực tiếp gật đầu nói: "Được! Cứ làm theo lời con!"

Nghe được câu trả lời khẳng định này, sắc mặt Doanh Vô Kỵ rốt cục hòa hoãn một ít.

Kỳ thật Doanh Việt hoàn toàn có thể không cần trước mặt mọi người nói ra việc nghiêm trị Tuân Chí Doãn, nhưng lão

vẫn nói, hơn nữa là chủ động nói.

Tuy rằng trong này có việc thể hiện giá trị của mình, nhưng ít nhất người cha ăn người của mình cũng thể hiện thái độ.

Hắn hít sâu một hơi, hỏi ra một vấn đề khác: "Đúng rồi, mẹ con đâu, bà thế nào rồi?"

Doanh Việt trầm mặc trong chốc lát: "Mẹ con cực kỳ bất mãn đối với ta khi muốn đem chuyện kia đè xuống, nàng hoài nghi là Lâm quý phi làm, thiếu chút nữa đem Lâm quý phi đánh tàn phế. Cuối cùng tuy rằng vẫn là vì đại cục cân nhắc không truy cứu nữa, nhưng vẫn là tự nhốt mình trong cung, một tháng này cũng không gặp ta".

Ồ……

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Vậy ông cũng thật là khốn kiếp, mẹ ta nhốt mình lại, ông liền vui vẻ ngủ ở chỗ vợ nhỏ?"

Doanh Việt: "……"

"Chờ sau khi bà tha thứ cho ông, ông cho bà một tấm truyền tấn phù, tôi muốn tự mình hỏi xem ông xin lỗi mẹ tôi thế nào!"

Tuy rằng mẫu tử chia lìa nhiều năm, lần này cũng không có được quá nhiều sự ủng hộ của mẫu tộc, nhưng cũng là thứ bất khả kháng.

Doanh Vô Kỵ đối với người mẹ này rất có ấn tượng, là một người mẹ ngoài nhu trong cương, bà chỉ có một khuyết điểm, khuyết điểm này gọi là biết đại cục.

Trên mặt Doanh Việt có chút không nhịn được.

Hắn làm Càn Vương nhiều năm như vậy, khi nào bị răn dạy như vậy?

Nếu răn dạy hắn là người khác, hắn đã sớm hạ lệnh chặt đầu rồi.

Nhưng người này là Doanh Vô Kỵ, là con của mình, hơn nữa còn là đứa con có thể kiếm tiền.

Hắn không nỡ chém!

Doanh Vô Kỵ không chỉ vào mặt hắn mắng "Lão lưu manh", đã rất nể tình rồi".

Quan trọng hơn là, lão cũng cảm thấy thẹn với lòng!

Doanh Việt rối rắm thật lâu, rốt cục gật đầu: "Được! Cứ làm theo lời con!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu: "Vậy được! Không có chuyện gì khác, cúp máy nhé!"

"Cúp máy?"

Doanh Việt không biết cúp máy là cái gì, còn muốn nói cái gì, Doanh Vô Kỵ cũng đã đem truyền tấn phù kéo xuống, hư ảnh trong nháy mắt tiêu tán.

Thập Tam gia ngồi ở bên cạnh, đang thoải mái nhàn nhã uống trà: "Ta vẫn cảm giác, kẻ xấu trong miệng ngươi là hư ảo!"

Có phải là hư ảo hay không, chúng ta đi dạo hai ngày không phải sẽ biết sao?

Doanh Vô Kỵ cười hề hề nói, hắn hiện tại bỗng nhiên cảm giác, lão già này hình như cũng rất thú vị.

Thập tam gia đứng dậy, duỗi eo: "Được, vừa vặn ta cũng rất lâu không đi ra ngoài, ra ngoài đi dạo, Tây thành có tửu lâu không tệ, tiểu tử ngươi qua vài ngày kiếm được nhiều tiền, ngươi mời khách!"

"Được!"

Doanh Vô Kỵ cười nheo mắt đáp ứng, một ít tiền rượu hắn vẫn chi được.

Cũng sắp giữa trưa, hắn cùng Thập Tam gia cùng một chỗ, trước mắt bao người, rời khỏi Sứ quán Càn Quốc.

Sau khi ra khỏi cửa, hắn quay đầu nhìn bảng hiệu một cái.

Hôm nay.

Chờ một tin tức Tuân Chí Doãn cùng chủ mưu phía sau chết bất đắc dĩ.

Hơn nữa, là cách chết thảm nhất.

……..

Tửu lâu Tây thành .

Thập Tam gia cũng không uống rượu, nhưng mua rất nhiều, để Doanh Vô Kỵ khiêng ra ngoài tùy tiện đổ vào một gốc cây liễu.

Doanh Vô Kỵ giơ ngón tay cái ra : "Không hổ là Thập Tam gia, ngay cả uống rượu cũng chú ý như vậy!"

Thập Tam gia mí mắt nâng lên: "Uống rượu hỏng việc!"

"Vậy…… Ai à! Không uống cũng không thể đổ! Quá phí của giời"

Doanh Vô Kỵ nhìn Thập Tam gia dùng rượu gạo thượng đẳng tưới cây, không khỏi đau mề.

Thập Tam gia đem rượu trong tay rót xong, lại xoay người nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Đem rượu của ngươi cũng đổ đi!"

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ nhếch lên: "Nếu hai vò lớn của chúng ta đều đổ, rễ cây liễu này e là chết!"

“Chết thì chết. Cây chết còn có thể trồng lại, người chết thì cái gì cũng không còn!”

“……”

Doanh Vô Kỵ thật đúng là không biết phản bác như thế nào, chỉ có thể đem một vò rượu lớn tất cả đều đổ xuống.

Uống rượu hỏng việc, cây chết còn hơn người chết. Có lẽ Thập Tam gia chính là muốn dùng cách này để cảnh tỉnh mình nhất định không được bởi vì uống rượu mà lười biếng.

Nhưng cây liễu này thật sự là có tội tình gì đâu.

Chương 176: Thần thánh phương nào Chương 176: Thần thánh phương nào

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn cũng muốn hỏi một chút chuyện xưa của Thập Tam gia, nhưng thấy Thập Tam gia không có dáng vẻ muốn nói nên thôi.

Thập Tam gia đối mặt với cây liễu trầm mặc hồi lâu, giống như là mặc niệm, cả người phảng phất như biến thành cây khô.

Đợi đến khi rượu trên mặt đất đều chìm trong bùn đất, ông ta mới xoay người: “Đi thôi!”

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Đi đâu?”

Thập Tam gia duỗi lưng một cái: “Đương nhiên là phá phách rồi!”

Vừa dứt lời, Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên nghe được âm thanh tiếng đao kiếm run rẩy, chợt cũng cảm giác được cổ tay của mình phảng phất bị sắt thép bao lấy, tiếp theo chính là một cỗ đại lực không biết đem mình kéo tới nơi nào.

Một trận trời đất quay cuồng.

Đến khi mọi thứ trở lại bình thường, hắn đã đến một căn phòng.

Chính xác mà nói, là trên xà nhà của một gian phòng.

Doanh Vô Kỵ: "……"

Đây mẹ nó là pháp thuật gì?

Hắn nhịn không được nhìn xuống phía dưới, lại phát hiện Tuân Chí Doãn đang lo lắng dạo bước, mỗi một bước đều sẽ kéo ngoác miệng vết thương trên người, đau đến hắn nhe răng nhếch miệng, nhưng bước chân của hắn lại một khắc cũng không dừng lại, phảng phất chỉ có như vậy, mới có thể giảm bớt lo âu trong lòng.

"Cái này……"

Là nơi giam giữ Tuân Chí Doãn?

Doanh Vô Kỵ kinh hãi, pháp thuật này cũng quá độc ác đi, trong nháy mắt dời đi?

Hắn nhìn về phía Thập Tam gia, rất muốn hỏi rõ ràng, rồi lại lo lắng đánh rắn động cỏ.

Yên tâm, ngươi nói hắn không nghe được!

"Cái này……"

Doanh Vô Kỵ nhìn lá bùa trong tay ông ta, hẳn là có tác dụng ngăn cách âm thanh và ẩn thân, rốt cục nhịn không được hỏi: "Đây rốt cuộc là pháp thuật gì?"

Thập Tam gia lắc đầu: "Ta là một võ phu, làm sao biết pháp thuật gì?"

Vậy cái này……

Chẳng qua là đao quá nhanh, đem không gian bổ ra mà thôi!

"……"

Doanh Vô Kỵ hết chỗ nói rồi, cái này so với pháp thuật còn thái quá hơn!

Kỳ thật chúng ta có thể không cần nằm vùng, biểu hiện của Tuân Chí Doãn đã nói rõ, sau lưng hắn có người nhưng hắn không dám nói, chỉ cần hắn chết, tự nhiên sẽ có người đưa hung thủ tới cho chúng ta.

Thập Tam gia lại hừ lạnh một tiếng: "Ta chỉ là muốn nhìn xem, có thể ở trước mắt ta phạm tội, rốt cục là thần thánh phương nào!"

Doanh Vô Kỵ đành phải gật đầu: "Được rồi!"

Dục vọng thắng bại của người già này, tuyệt vời.

Hắn cũng không nói gì nữa, lẳng lặng nhìn cảnh tượng phía dưới.

Tuân Chí Doãn vẫn đang đi qua đi lại, miệng vết thương không ngừng bị rách miệng, nhưng loại đau đớn này hình như còn lâu mới bằng khủng hoảng nội tâm của hắn.

Rốt cục, cửa bị đẩy ra, Công Tôn Lệ trầm mặt đi vào.

Tuân Chí Doãn vội vàng nghênh đón: "Công Tôn thượng sứ!

Công Tôn thượng sứ?

Công Tôn Lệ vẻ mặt rét run: "Tuân đại nhân, tiếng thượng sứ này, ta gánh vác không nổi, ám sát công tử nhà mình, Tuân Chí Doãn ông cũng thật dám làm, trên đời này còn có chuyện gì ngươi không dám làm?"

Tuân Chí Doãn sắp khóc: "Thượng sứ, ta không có!"

Công Tôn Lệ hừ lạnh một tiếng: "Không có? Vậy ông nói xem danh sách hung thủ ở đâu ra?"

Tuân Chí Doãn vội vàng giải thích: “Ta cũng không biết! Có thể công tử nói không sai, nhất định là có một người tu vi rất mạnh lẻn vào, nghe lén được chúng ta nói chuyện”.

Công Tôn Lệ cười nhạo một tiếng: “Lời này của ngươi giải thích với giám sự đại nhân đi!”

Tuân Chí Doãn: “……”

Hắn trầm mặc, giải thích cho Thập Tam gia, vậy khác gì đánh vào mặt Thập Tam gia?

Cho dù là mạnh như Thiết Ngưu, ẩn nấp ở trong sứ quán cũng cẩn thận từng li từng tí, sợ không chú ý một tý sẽ bị Thập Tam gia phát hiện.

Ngay cả ra vào sứ quán, cũng mượn xe ngựa của mình, hơn nữa ở trong xe ngựa bố trí trận pháp ẩn nấp giá trên trời.

Có thể giải thích sao?

Không có cách nào giải thích!

Hắn trước kia chỉ biết Thiết Ngưu bày ra dùng Hồ Khúc ám sát, không nghĩ tới chính mình dĩ nhiên cũng là đồng lõa!

Vậy phải làm sao bây giờ?

Không nói ra ngoài, chỉ sợ không gánh nổi tôi.

Nhưng nói ra, Thiết Ngưu có thể buông tha mình tạm thời không nói, chỉ sợ cả Tuân gia cũng sẽ bị Doanh Vô Khuyết nhất mạch vấn trách.

Mặc dù mình có thể sống sót, sau khi trở về Càn quốc cũng nhất định cả gia tộc sẽ bị đuổi đi, giáng chức làm bình dân cũng coi như nhẹ, nếu là bị tùy tiện tìm một lý do cho làm nô dịch, vậy thì thật sự sống không bằng chết.

Công Tôn Lệ thấy bộ dạng này của hắn, thần sắc càng lạnh lùng: “Có một chuyện ngươi có thể không biết, ngay tại sau

khi ngươi bị áp giải tới đây, bệ hạ còn nói, nếu như chuyện này là ngươi bày ra hoặc là biết rõ tình hình không báo, theo Đại Càn Luật tam tộc đều bị liên lụy!"

"Cái gì!"

Sắc mặt Tuân Chí Doãn nhất thời trắng bệch.

Hắn thật sự luống cuống, hai chân mềm nhũn ngồi trên mặt đất. Đầu phát mộng, hai mắt trống rỗng, máu tươi trên mông thấm cả trên mặt đất đều không hề phát hiện.

Công Tôn Lệ lạnh lùng nhìn hắn, âm thanh không có một tia đồng tình: "Công tử Vô Kỵ còn hai ngày nữa trở về, hai ngày này ngươi suy nghĩ thật kỹ đi!"

Nói xong, hắn liền rời khỏi phòng, hướng người bên ngoài phân phó nói: "Toàn bộ đề phòng, ngoại trừ bản quan đưa cơm bên ngoài cho hắn, một con ruồi cũng không được lọt vào!"

"Vâng!"

Trong phòng.

Sắc mặt Tuân Chí Doãn thảm bại như cha mẹ chết.

Trên xà nhà.

Doanh Vô Kỵ không khỏi chép chép miệng, tiểu lão đệ này thật đúng là có chút thảm, xem ra hắn là bị kẻ đứng phía sau trướng lợi dụng.

Bất quá đây cũng là chết chưa hết tội, loại tiểu nhân không chủ kiến này, tất cả đều chết cho ông!

Chỉ là phải đợi tới khi nào?

Hắn quay đầu, muốn cùng Thập Tam gia nói chuyện phiếm, nhưng Thập Tam gia đã khoanh chân nhắm mắt tiến vào trạng thái nhập định, liền đành phải ngồi dậy theo.

Vì thế, liền mấy canh giờ đều không có động tĩnh.

Chương 177: Phá tâm chưởng lực Chương 177: Phá tâm chưởng lực

Người dịch: PrimeK Tohabong

Khoảng giờ Hợi, hầu hết mọi người trong sứ quán đều đi vào giấc ngủ.

Thập Tam gia nhập định đã lâu bỗng nhiên mở mắt: "Đến rồi!"

Doanh Vô Kỵ nghi hoặc nói: "Tam gia làm sao biết?"

Thập Tam gia cười lạnh: "Có một đạo cảm giác đang quét xung quanh sứ quán! rất mờ mịt, khó trách có thể qua mắt được ta!"

Vừa dứt lời, ngoài cửa liền vang lên vài tiếng trầm đục rất nhỏ, trừ lần đó ra thì không còn bất kỳ âm thanh nào.

Doanh Vô Kỵ: "……"

Thì ra đây chính là cao thủ!

Quả nhiên cách biệt giữa người Cảnh giới Thai Thuế và không phải cảnh giới Thai Thuế chính là hoàn toàn trên trời dưới đất.

Công Tôn Lệ tinh khí thần thậm chí có một mục tiến vào tầng 12, ở trước mặt kẻ xấu này cũng mất điện.

Kẹt!

Cửa mở rồi.

Bên trong Tuân Chí Doãn lúc này mới phản ứng lại, thấy rõ thân hình Thiết Ngưu, nhất thời kích động lên: "Thượng sứ! Thượng sứ! ngài rốt cục đã tới, ta cái gì cũng không có nói! ngài mau dẫn ta đi đi, ta không lưu lại Lê quốc, cũng không trở về Càn quốc, ta cam đoan cả đời mai danh ẩn tích, tuyệt đối không đem bí mật của ngài tiết lộ nửa câu."

Thiết Ngưu trêu tức nhìn hắn một cái: "Ồ? Tuân đại nhân thật sự sẽ giữ kín như bưng?"

Tuân Chí Doãn gật đầu như gà mổ thóc: "Khẳng định giữ mồm giữ miệng!"

"Ta tất nhiên tin tưởng Tuân đại nhân!"

Thiết Ngưu dừng một chút: "Nhưng vẫn là muốn hỏi một chút, Tuân đại nhân cảm thấy là miệng mình kín, hay là miệng người chết kín?"

Con ngươi Tuân Chí Doãn co rụt lại, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng, có một loại gọi là cảm xúc phẫn nộ lan tràn: "Thiết Ngưu! ta là vì công tử Vô Khuyết mới không bán đứng ngươi, ngươi chẳng lẽ muốn lấy oán trả ơn!"

Động tác của Thiết Ngưu quá nhanh.

Hắn căn bản không có bất kỳ cơ hội phản ứng, ở trên ngực nhẹ nhàng vỗ một cái, liền vỗ nát tim của lão ta.

Một cỗ thi thể chậm rãi ngã xuống, máu tươi không ngừng từ trong miệng hắn tuôn ra.

Ngay từ đầu là máu tươi phun như suối, đợi đến khi suối phun thành bọt máu, ánh mắt Tuân Chí Doãn cũng theo đó mất đi hào quang.

Hắn cứ như vậy chết, chết trong tay người từng được hắn coi là mang đến tiền đồ cho mình.

Thiết Ngưu liếc nhìn xác chết như nhìn rác.

Nhưng đúng lúc này, một âm thanh nổ vang trong đêm tối.

"Phá Tâm chưởng lực của ngươi không tệ, chỉ là thủ pháp có chút không quá thuần thục, muốn giá họa cho Hàn gia e là có chút khó khăn!"

Ai!

Thiết Ngưu giật mình, chợt cảm thấy toàn thân phát lạnh, tóc gáy dựng đứng.

Trong ánh mắt kinh hãi của hắn, hai bóng người từ xà nhà nhảy xuống.

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt khinh bỉ nhìn hắn: "Ngươi nếu quang minh chính đại ám sát ta…… Không đúng! quang minh chính đại không gọi là ám sát. Ngươi nếu trực tiếp ám sát ta, ta còn kính ngươi là hán tử, kết quả ngươi cho kỹ nữ kia hạ cổ, thật mẹ nó!"

"Doanh Vô Kỵ, ngươi không phải đi tra cứu sao?"

Thiết Ngưu khóe mắt muốn nứt ra, trong hai mắt tràn đầy kinh hãi, hắn chưa từng gặp qua một người khác, nhưng cũng có thể đoán được đây là giám sự trong sứ quán.

Trong nháy mắt, hắn suy nghĩ cẩn thận rất nhiều chuyện, âm thanh càng thê lương: "Ngươi đặt bẫy ta?"

"Đặt bẫy cũng uống phí!"

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt thất vọng: "Loại như ngươi ăn nhiều quá lú hết mề rồi hả?"

"Ngươi!"

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đạt tới 100, thu được Kỹ pháp địa cấp đỉnh cấp "72 thuật địa sát: ẩn thân"

"Khá lắm, là một trong 72 thuật Địa Sát, khó trách qua mắt được Thập Tam gia.

36 thuật Thiên cương và 72 thuật Địa sát đều là pháp thuật từ Địa cấp trở lên, muốn học bất kỳ một loại nào trong đó, kỳ ngộ, thiên phú, nỗ lực đều thiếu một thứ cũng không được.

72 thuật Địa sát cũng có mạnh có yếu, thuật ẩn thân này có thể ở trạng thái không chiến đấu, dường như ẩn đi khí tức cùng thân hình một cách hoàn mỹ. Cho dù là ở trong trạng thái chiến đấu, cũng có thể giảm bớt khí tức dao động, do đó giấu được sát chiêu, cho dù không có lực sát thương trực tiếp, cũng có tính công năng rất mạnh.

Gọi là thần kỹ cũng không quá đáng.

Chỉ tiếc, thực lực chân thật của hắn cùng Thập Tam gia chênh lệch quá lớn.

Thập Tam gia nheo mắt: "Ngươi là ai, Càn quốc không có người như ngươi.

Thiết Ngưu không có ý định giải thích, thần sắc thoáng biến, thân hình lúc này trống rỗng biến mất, một trong 72 thuật Địa sát chính là bá đạo như vậy.

Nhưng loại này ẩn thân hiệu quả vẫn kém một chút, cuối cùng vẫn là có một tia khí tức bị Thập Tam gia bắt lấy, lúc này lăng không đánh ra một chưởng, liền có một luồng cương phong phá không mà đến.

Chỉ nghe một tiếng trầm đục, thân hình Thiết Ngưu đã bị hư không đập đến, nặng nề đập vào tường.

Hắn quỳ trên mặt đất, nôn từng ngụm máu.

Thập Tam gia vươn tay, thân thể Thiết Ngưu liền bị khống chế, hút vào trên tay ông ta.

Ông ta đánh giá Thiết Ngưu: "Trong cơ thể ngươi chân khí hỗn tạp, xem ra tu qua không ít công pháp, Phá Tâm Chưởng của Hàn gia ít phổ biến thế mà ngươi đều biết, e là ngươi làm không ít điều ác rồi đổ cho người khác?"

Thiết Ngưu: "……"

Thập Tam gia: “Bên cạnh công tử Vô Khuyết, sao lại có hạng người âm hiểm độc ác như ngươi? “

Thiết Ngưu: “……”

Thập Tam gia: “Công tử này Vô Khuyết, chỉ sợ không phải thân thế trong sạch như lời đồn, cô độc một mình chứ?”

Thiết Ngưu: “……”

Thập Tam gia có chút tức giận: “Nói!”

Doanh Vô Kỵ ở bên Lời nhắc: “Thập Tam gia, hắn đã không còn thở rồi!”

“Cái gì!”

Thập Tam gia rùng mình, lập tức thăm dò trước mũi Thiết Ngưu, quả nhiên đã không còn hơi thở, trái tim cùng đan điền cũng tĩnh mịch đến không thể tĩnh mịch hơn.

Chương 178: Huyết mạch Chuyên Húc Chương 178: Huyết mạch Chuyên Húc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ tê dại: “Thập Tam gia của ta a, chúng ta chưa hỏi được cái gì, ông làm sao lại giết chết hắn…”

Thập Tam gia nổi giận: “Ta xuất thủ rất có chừng mực, thậm chí còn phong bế chân khí của hắn, hắn căn bản không chết được, cũng không có cơ hội tự sát!”

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: “Vậy hắn chết như thế nào?”

Thập Tam gia trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên vươn ngón tay, thăm dò gáy Thiết Ngưu, sau đó dùng sức gãi một cái.

Rầm rầm……

Thi thể tản ra, hóa thành máu tươi và chân tay cụt đầy đất.

Doanh Vô Kỵ sắc mặt trắng bệch, nhịn không được nôn khan.

Sắc mặt Thập Tam gia có chút khó coi: "Thủ đoạn của người này thật kỳ lạ, ngay cả Huyết Khôi cũng làm được!"

Doanh Vô Kỵ nén cơn buồn nôn hỏi: "Huyết Khôi? Cái gì? Phân thân sao"

Thập Tam gia hừ lạnh một tiếng: "Một loại tà thuật thiên môn, lấy tinh huyết bản thân làm cơ sở, dung hợp huyết nhục lục súc làm giả thân. Bất quá chỉ là khôi lỗi mà thôi, hơn nữa tiêu hao rất lớn, hoàn toàn chính là tà thuật hạ lưu. Người này chỉ sợ đã sớm phát hiện ra tình hình không ổn, Huyết Khôi vừa chết, hắn chạy không xa, đuổi theo!

Nói xong, liền trực tiếp rút đao lăng không, kéo Doanh Vô Kỵ chui vào trong khe nứt.

Sau một khắc, hai người liền xuất hiện ở trong bầu trời đêm.

Nhưng nhìn xuống chung quanh sứ quán, lại không phát hiện bất cứ chỗ nào không thích hợp.

Doanh Vô Kỵ bị hắn nhấc lên giữa không trung, miễn cưỡng cười cười: "Thập Tam gia, thuật ẩn hình trong 72 thuật Địa sát quả thật rất lợi hại ha!"

Thập Tam gia: "Ha ha!"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Yên tâm! Lão lưu… À phụ vương ta bên kia phỏng chừng đã sắp xếp, người này chả mấy chốc phải tự mình trở về, chúng ta ở nhà chờ là được."

Sắc mặt Thập Tam gia có chút u ám, nhưng đích xác không bắt được khí tức của Thiết Ngưu, cứ như vậy tìm đích xác là mò kim đáy bể.

Vì thế chỉ có thể gật đầu.

Trong rừng cây cách Giáng Thành 100 dặm.

Phốc!

Thiết Ngưu phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt vàng như nến, Huyết Khôi bị giết đã tổn thương đến bản nguyên của hắn, lại phải thi triển ẩn thân đồng thời chạy như điên xa như vậy, lần này không tu đến một năm chỉ sợ không hồi phục được nguyên khí.

Bất quá chạy trốn đi ra, hơn nữa Doanh Vô Kỵ cùng giám sự hình như cũng không đoán ra thân phận của mình.

Hơn nữa Tuân Chí Doãn cũng đã chết!

Ha ha ha!

Hắn nhịn không được nở nụ cười, tiếng cười đặc biệt vui sướng, nhưng trong giọng cười vẫn có chút âm u.

Không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ tự nhiên có trí mưu như thế, người này nếu là lưu lại, mặc dù thành Lê vương thất phò mã, cũng rất có thể uy hiếp đến Doanh Vô Khuyết.

Bách gia thịnh hội lần này, phải tìm một cơ hội giết chết hắn!

Hắn lau máu ở khóe miệng, chậm rãi đứng dậy.

Nhưng đúng lúc này, hắn bỗng nhiên cảm giác trong lòng có chút nóng lên.

Lấy ra vừa nhìn, phát hiện trên truyền tấn phù đang có ánh sáng nhạt như ẩn như hiện.

Truyền tấn phù mặc dù đặt ở bên trong thế gia đại tộc, cũng là vật cực kỳ quý trọng, tấn phù trương truyền này là Lâm quý phi cho hắn, chỉ có thời điểm phát sinh đại sự mới có thể sử dụng.

Cái này……

Ánh mắt của hắn có chút chần chờ, rốt cục đã xảy ra đại sự gì?

……

Một canh giờ trước.

Lê vương cung.

Keng!

Keng!

Keng!

Thanh niên vẻ mặt lạnh lùng, trọng kiếm Huyền Thiết mấy trăm cân ở trong tay hắn nhẹ như không, một chiêu kiếm chiêu cơ sở không ngừng ở trong tay hắn thi triển, tinh chuẩn đâm vào bia Vẫn Thiết Nhân, phát ra những âm thanh chói tai khiến người ta nghiến răng run rẩy.

Thanh niên dáng người cao lớn, toàn thân đều là cơ bắp góc cạnh rõ ràng, tuy không tính là khôi ngô, nhưng cả người lộ ra sức mạnh dã tính cao quý.

Cao quý, dã tính, hai cái khí chất này nhìn như xung đột, nhưng ở trên người hắn lại vô cùng hài hòa.

Huyết mạch Chuyên Húc, chính là một trong năm huyết mạch đại đế thời viễn cổ, phàm là người thức tỉnh, nhất định có thể trở thành cường giả đứng đầu trên đời. Hiện giờ huyết mạch viễn cổ xuống dốc, chỉ cần thức tỉnh liền tuyệt đối được xưng tụng là đứa con cưng của ông trời.

Doanh Vô Khuyết vẻ mặt đờ đẫn, kiếm chiêu trên tay không dám có chút lười biếng, nhưng mặc dù thân thể hắn có cường hãn hơn nữa, trọng kiếm trong tay cũng có trọng lượng mấy trăm cân, trăm ngàn kiếm hạ xuống, động tác đúng là vẫn xuất hiện biến hình nhè nhẹ.

Trong nháy mắt động tác biến dạng.

Bốp!

Roi hạ xuống, lưu lại một vết máu trên cánh tay hắn, đau đến mức hắn run rẩy kịch liệt.

Lâm quý phi cả giận nói: "Vi nương vì huyết mạch Chuyên Húc của ngươi, khổ tu 20 năm tu vi bị đốt sạch!Vì ngươi mà phải cạn kiệt lượng tài nguyên của vương thất, lại ngay cả một ngàn kiếm cũng không đâm ra được, ngươi làm sao xứng với nỗ lực của vi nương, làm sao xứng làm nhi tử của phụ vương ngươi?"

Doanh Vô Khuyết cắn răng, lại là một kiếm đâm vào bia Vẫn Thiết Nhân.

Vô Khuyết biết sai!

Bốp!

Lại là một roi hạ xuống, Lâm quý phi sửa lại nói: "Phải xưng là nhi thần, ngươi hồi vương thất cũng một thời gian, như thế nào mà lễ nghi cơ bản nhất đều không nhớ được!"

Doanh Vô Khuyết: "……"

Lâm quý phi cũng cảm giác mình giống như có chút quá phận, lắc lắc đầu, ném roi qua một bên: "Thôi bỏ đi vậy!Con nghỉ một lát đi"

Doanh Vô Khuyết thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng thả trọng kiếm vào bao kiếm, lo lắng nói: "Nương… Mẫu phi!"

Trước kia Lâm quý phi đối với hắn cũng rất hà khắc, nhưng hôm nay ít nhiều mang chút ý tứ không bới móc.

Hắn rất xác định, bởi vì tâm tình Lâm quý phi, sẽ thể hiện ở việc mình tu luyện.

"Không có việc gì!"

Lâm quý phi có chút phiền não, cả ngày hôm nay bà ta đều thường nghĩ đến cảnh tượng buổi sáng.

Chương 179: Bí ẩn về Vương phi họ Lâm Chương 179: Bí ẩn về Vương phi họ Lâm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bà ta bực bội, cũng không phải đến từ lễ hỏi giá trên trời cho Doanh Vô Kỵ.

Dù sao mình đã trở thành phi tử được Doanh Việt sủng ái, nhi tử của mình cũng sắp ngồi vững vàng vị trí Thái tử, chỉ là mấy bảo bối, về sau đều sẽ thu về.

Nhưng… Doanh Vô Kỵ rõ ràng đã xác định không trở lại, tại sao mình còn nôn nóng như vậy?

Lâm quý phi có chút nghĩ mãi mà không rõ, nhưng đúng lúc này, bà nghĩ tới vẻ mặt kia của Tuân Chí Doãn, còn có Doanh Vô Kỵ hạ lệnh "Áp tải xuống tái thẩm".

Thằng sói con kia rõ ràng có thể trực tiếp thẩm vấn, có thể đạt được lợi ích lớn hơn nữa, thậm chí trước mặt mọi người chém Tuân Chí Doãn cũng không quá phận, hắn vì sao lựa chọn phương thức ôn hòa như vậy?

Chờ đã!

Một suy đoán vô cùng tồi tệ xuất hiện trong đầu bà ta.

Lâm quý phi có chút hoảng, nhanh chóng từ trong ngực lấy ra một cái chìa khóa, từ trong rương Huyền Thiết lấy ra một tờ phù.

Truyền tấn phù?

Doanh Vô Khuyết có chút kinh ngạc: "Mẫu phi! nương muốn liên lạc với cậu? Phát sinh đại sự gì sao?"

"Sau này không được gọi là cậu nữa!"

Lâm quý phi không nói gì, trực tiếp ra lệnh cho hắn kích hoạt truyền tấn phù.

Doanh Vô Khuyết thần sắc tối sầm, chỉ có thể nghe lời làm theo.

Một lát sau.

Thân hình Thiết Ngưu xuất hiện trong hư ảnh.

Doanh Vô Khuyết có chút kích động: "Cậu…"

"Câm miệng!"

Lâm quý phi lớn tiếng quát, nhìn thấy Thiết Ngưu trọng thương, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Bà ta gắt gao nhìn chằm chằm Thiết Ngưu, âm thanh đều bởi vì phẫn nộ mà khẽ run rẩy: "nữ tử danh sách Lầu Xanh, là ngươi giao cho hung thủ?"

Thiết Ngưu cười thảm một tiếng, gật gật đầu.

Lâm quý phi nổi giận: "Ta cho ngươi áp chế Doanh Vô Kỵ, cũng không nói cho ngươi dồn hắn vào chỗ chết, ngươi là muốn hại chết hai mẹ con chúng ta sao?"

Thiết Ngưu sắc mặt cứng đờ, có chút giận dữ: "Chị chính là quá không quả quyết!Chỉ cần Doanh Vô Kỵ vừa chết, cho dù Càn Vương hận các ngươi thế nào, Vô Khuyết đều là nhi tử duy nhất của hắn, hắn có thể đối với các ngươi thế nào?"

"Cho nên thì sao? Doanh Vô Kỵ đã chết sao?"

"Thất bại rồi!"

Thiết Ngưu có chút phiền não: "Bất quá tỷ yên tâm! Tuân Chí Doãn đã chết, không có bất luận kẻ nào biết……"

Giọng Lâm Quý Phi trở nên gay gắt: "Câm mồm! Ngươi tưởng bệ hạ ngu như ngươi sao? Phía sau Tuân Chí Doãn có người, hơn nữa hắn còn không dám nói, người này ngoại trừ là

người của chúng ta còn có thể là ai? Tuân Chí Doãn vừa chết, mũ liền chụp trên đầu chúng ta không tháo xuống được!

Thiết Ngưu: "……"

Sắc mặt hắn cũng dần dần trở nên khó coi, hôm nay trong đầu hắn đều nghĩ đến việc giết Tuân Chí Doãn, đến bây giờ mới suy nghĩ cẩn thận nguyên do bên trong.

Trầm mặc một hồi lâu, hắn mới rầu rĩ nói: "Ta một mình làm tất cả sẽ không liên lụy các ngươi!"

Lâm quý phi cười lạnh một tiếng: "Ngươi làm một mình như thế nào?"

"Ta……"

Thiết Ngưu ngực có chút buồn bực, lại không nói ra được cái gì hợp lý, chỉ có thể buồn bực nói: "Vậy tỷ nói đi, ta nên làm cái gì bây giờ?"

Lâm quý phi nhìn chằm chằm hắn, trong ánh mắt phẫn nộ hơi nhạt một chút, trở nên rối rắm mà thống khổ.

Thật lâu sau, bà ta nhẹ nhàng phun ra một câu: "Ngươi trở về sứ quán đi, mặc cho Doanh Vô Kỵ xử lý!"

"Cái gì!"

Doanh Vô Khuyết kinh ngạc: "Nương! Ngươi đây không phải là để cậu chịu chết sao?"

Bốp!

Một cái tát rơi xuống.

"Câm miệng!"

Lâm quý phi giận dữ mắng một tiếng, lần nữa nhìn về phía Thiết Ngưu: "Ngươi trở về sứ quán, mặc cho Doanh Vô Kỵ xử lý!"

Tuy rằng chỉ lặp lại một lần, nhưng trong giọng nói không còn rối rắm nữa.

“Ngươi trở về sứ quán, mặc cho Doanh Vô Kỵ xử lý!”

Một câu nói khiến cả ba người im lặng.

Thiết Ngưu có chút luống cuống tay chân cười khan hai tiếng, muốn chờ Lâm quý phi nói lại, nhưng đợi hồi lâu cũng không có đợi được, lúc này mới miễn cưỡng cười nói: “Thanh Thanh, tỷ không phải đang nói đùa chứ?”

Doanh Vô Khuyết cũng nhanh chóng phụ họa nói: “Khẳng định là nói đùa, mẹ ta nói đều là nói trong lúc tức giận! Đúng không, mẹ!”

Lâm Thanh không có trả lời vấn đề của hắn, giống như là không nghe thấy.

Chậm rãi, nụ cười trên mặt Thiết Ngưu trở nên cay đắng.

Từ nhỏ đến lớn, đều là cậu che chở hai mẹ con chúng ta, nếu là không có hắn, chúng ta đừng nói trở lại Càn Vương cung, ngay cả có thể sống sót hay không cũng không nói trước!

Tuy rằng hắn không rõ ràng lắm cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn biết to chuyện rồi.

Thiết Ngưu không nói gì, chỉ kinh ngạc nhìn Lâm Thanh, cẩn thận cất giấu kỳ vọng trong ánh mắt.

Ta và ngươi chịu khổ nhiều năm như vậy, chính là vì đưa Vô Khuyết đến đến Vương vị Càn quốc, nhưng hiện tại chúng ta dĩ nhiên phạm phải sai lầm lớn tày trời, ngươi hắn là cũng không mong muốn cực khổ bao nhiêu năm của chúng ta hóa thành bọt nước?”

Thiết Ngưu vẻ mặt có chút chất phác: “Không mong muốn…”

Doanh Vô Khuyết luống cuống: “Nương, cậu mặc dù có sai, nhưng tội không đáng chết, bảo cậu chạy trốn đi, phụ thân sẽ tha thứ cho con…”

Bốp!

Lâm quý phi vung một bạt tai xuống, giận không kềm được nói: “Ngươi còn nhớ rõ, sau khi ngươi trở về, phụ vương ngươi dặn dò ngươi nhiều nhất là cái gì?”

Doanh Vô Khuyết trầm mặc trong chốc lát, thấp giọng nói: “Anh em phải hòa thuận”

Lâm quý phi hai mắt đỏ lên: “Nếu ngươi để ông ta biết, kỳ thật ngươi là một sát tinh tương tàn huynh đệ, ngươi cảm thấy ngươi cái vương vị này còn có thể ngồi được sao?”

Doanh Vô Khuyết không nói gì, thống khổ quay đầu sang một bên.

Năm đó Doanh Việt chính là thí huynh thượng vị, mang tiếng xấu mấy chục năm, hắn kiêng kị nhất chính là con trai mình làm chuyện tương tự.

Đặc biệt là… hắn chỉ có hai đứa con trai.

Thiết Ngưu rốt cục nói chuyện: “Đừng mắng đứa nhỏ, ta đi!”

Doanh Vô Khuyết thanh âm run rẩy nói: “Cậu!”

Thiết Ngưu cay đắng cười: “Sau này quãng đời còn lại, chăm sóc tốt mẹ ngươi, cậu sẽ bảo vệ ngươi đoạn đường cuối cùng!”

Dứt lời, vung tay lên, trực tiếp đập nát truyền tấn phù.

Chương 180: Càn Ngục Cửu Hình Chương 180 : Càn Ngục Cửu Hình

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Khuyết thở gấp, đầu óc choáng váng trực tiếp ngồi dưới đất, ánh mắt tan rã nhìn sàn nhà, giống như cả người đều mất đi thần trí.

Lâm Thanh cũng nhịn không được, ngồi trên ghế che mặt mà khóc.

Qua một hồi lâu, ngay tại hai mẹ con tâm tình hơi hòa hoãn, cửa phòng "Két" một tiếng bị đẩy ra.

Hai mẹ con nhanh chóng đứng lên, bởi vì có thể lặng lẽ ra vào nơi này, ngoại trừ Càn Vương Doanh Việt ra, không còn bất kỳ người nào.

"Bệ hạ!"

"Phụ vương!"

Hai mẹ con cố gắng giữ trấn định để không bị Doanh Việt nhìn ra manh mối.

Nhưng Doanh Việt mở miệng câu nói đầu tiên, khiến cho bọn họ không nhịn được.

"Làm không sai, ít nhất không bao che hung phạm!"

"……"

Hai mẹ con luống cuống, chân tay luống cuống đứng tại chỗ, không biết nên nói cái gì.

Nếu Doanh Việt thật sự muốn, động tác của bọn họ muốn giấu diếm được cường giả Ngộ Thần Cảnh, vẫn là có chút khó khăn.

Doanh Việt quét mắt nhìn hai mẹ con một cái, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng: "Không muốn nói gì sao?"

Lâm Thanh vội vàng giải thích: "Bệ hạ, thiếp thật sự chỉ bảo hắn khuyên Vô Kỵ ở lại Lê quốc, thật sự không có…"

"Vậy thì sao?"

Doanh Việt hừ một tiếng: "Vô Kỵ đã chết một lần!"

Lâm Thanh hốc mắt có chút đỏ lên: "Bệ hạ! thần thiếp cũng không biết sự tình sẽ biến thành như vậy, nhưng bệ hạ hiểu thần thiếp, thần thiếp…"

Doanh Việt không có nghe bà ta nói tiếp, mà xoay người nhìn về phía Doanh Vô Khuyết: "Việc này bởi vì ngươi mà ra, ngươi cảm thấy nên xử lý như thế nào?"

Doanh Vô Khuyết hơi cúi đầu, cắn răng nói: "Nhi thần biết tội, kính xin phụ vương trách phạt!"

"Tốt lắm!"

Doanh Việt gật gật đầu, chợt vỗ vỗ tay, rất nhanh đã có người mang hình cụ đi lên.

Xếp thành một hàng, rực rỡ muôn màu.

Sắc mặt Doanh Vô Khuyết nhất thời trở nên tái nhợt như tờ giấy.

Lâm Thanh cũng luống cuống: "Bệ hạ, đây chính là Càn Ngục Cửu Hình, chỉ có dòng họ phạm phải tử tội phải lưu lại thân thể để báo quốc mới phải chịu hình phạt này!

Hình phạt này mặc dù không tổn hại tu vi, nhưng khi hành hình lại sống không bằng chết.

Doanh Việt nổi giận, cao giọng quát: "Vì tranh ngôi vị hoàng đế, hãm hại anh em, theo Đại Càn Luật, chẳng lẽ không đáng chết sao?"

Âm thanh của lão ta như chuông đồng, uy áp Ngộ Thần cảnh, khiến hai mẹ con dường như đứng không vững.

Lâm Thanh trầm mặc, món nợ này cho dù như thế nào cũng sẽ tính lên đầu Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Khuyết cắn răng nói: "Việc này tuy không phải nhi thần gây ra, nhưng bởi vì nhi thần mà gây ra, nhi thần nguyện chịu hình phạt!"

"Đi đi!"

Thắng Việt khoát tay áo.

Doanh Vô Khuyết hít sâu một hơi, sải bước đi tới, thần sắc không có đặc biệt kích động, nhưng thân thể lại bởi vì sợ hãi mà khẽ run rẩy.

Mặc dù Cửu hình này là để trừng phạt, nhưng bản chất vẫn là lưu lại tính mạng và tu vi của người bị trừng phạt.

Nhưng rất nhiều người bị kết án đều bởi vì không chịu nổi thống khổ, mà đã cắn lưỡi tự sát khi đang chịu hình phạt.

Nói không sợ, đó là giả.

Bốp!

Roi sắt đâm xuống, để lại trên người hắn một vết máu.

Cái roi sắt này phủ kín gai thép nhỏ rậm rạp, một roi quất xuống sẽ mang theo máu thịt, trên đó có nọc kiến lửa, tuy rằng không độc, nhưng vẫn sẽ làm cho người ta đau ngứa muốn sống không được chết không xong!

Nửa canh giờ kế tiếp, Doanh Vô Khuyết đã trải qua thời khắc tối tăm trong cuộc đời hắn.

Trong quá trình bị hành hình này có vài lần hắn thiếu chút nữa cắn lưỡi tự sát, nhưng dưới cái nhìn chăm chú hờ hững của Doanh Việt, vẫn kiên trì.

Chỉ vẻn vẹn nửa canh giờ, hắn cũng cảm giác mình phảng phất đã qua mấy vạn năm.

Cuối cùng, hình phạt đã kết thúc.

Doanh Vô Khuyết quỳ rạp trên mặt đất, vô lực thở dốc, cảm giác mỗi lỗ chân lông mỗi tấc da thịt đều giống như là ở bị chao trong chảo dầu.

Doanh Việt cũng thở ra một hơi, xoay người nhìn về phía Lâm Thanh khóc đến mệt rũ, trầm giọng nói: "Đợi lát nữa vương hậu sẽ tới đưa thuốc trị thương!

Dứt lời, trực tiếp xoay người rời đi.

Lâm Thanh lúc này mới dám lảo đảo chạy đến bên cạnh Doanh Vô Khuyết: "Vô Khuyết, con không sao chứ!"

"Không sao!"

Doanh Vô Khuyết vẻ mặt lại có chút lạnh lùng, quay đầu sang một bên không nhìn Lâm Thanh.

Lâm Thanh cắn cắn đôi môi tái nhợt: "Con cũng thấy đấy, phụ vương con cái gì cũng biết, nếu không…"

Thanh âm Doanh Vô Khuyết vô cùng suy yếu, nhưng vẫn có thể nghe ra oán khí đè nén: "Nhưng khi đó, chúng ta ai cũng không biết phụ vương đang nghe lén!Mẹ đưa cậu vào chỗ chết, tại sao trong lòng không có một chút nặng nề gì, có phải mẹ là người không tim không"

"Làm càn!"

Lâm Thanh tức giận đến toàn thân run rẩy, liền cho hắn một bạt tay: "Ngươi dám nói vi nương không phải!"

Doanh Vô Khuyết căm hận nói: "Cậu là người nhà của chúng ta !

"Ta độc ác?"

Lâm Thanh tức giận nở nụ cười, hạ giọng nói: "Vậy ngươi nói cho ta biết, cậu ngươi trước khi đi cùng ngươi ăn cơm, ngươi đã nói gì với hắn?Hắn từ trước đến nay đều nghe lời ta,

vì sao lần này lại tự tiện chủ trương, muốn giết chết Doanh Vô Kỵ!”

Doanh Vô Khuyết nghẹn họng: “Con……”

Lâm Thanh vừa phẫn nộ vừa thất vọng: “Hại chết cậu của ngươi là con, còn con lại không dám nhận, nếu con thật sự không thẹn với lương tâm, lúc vừa rồi chịu hình phạt, vì sao không dám thay cậu của ngươi cầu tình?”

Doanh Vô Khuyết ánh mắt né tránh: “Con…”

Lâm Thanh vuốt ve mặt của hắn, động tác rất nhẹ nhàng, ánh mắt lại có chút lạnh lùng: “Thì ra con cũng sợ không ngồi được lên vương vị! nhớ kỹ, mục đích cuộc đời này của con, chính là ngồi lên vương vị Đại Càn, kế thừa y bát của phụ vương con, một ngày kia để Đại Càn thống nhất thiên hạ!”

Trước khi đạt được mục đích, con có thể đê tiện, có thể dối trá, nhưng nhất định không nên bị những thứ này dẫn dắt làm ra chuyện ngu xuẩn! Đã hiểu chưa?”

Chương 181: Thiết Ngưu lụy tình Chương 181: Thiết Ngưu lụy tình

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bộ dáng này của bà, khiến Doanh Vô Khuyết cảm thấy vô cùng xa lạ.

Phảng phất từ trong mắt bà, hắn có thể cảm thấy kinh tởm cả chính mình.

Ánh mắt hắn né tránh, ngập ngừng nói: “Con hiểu rồi!”

Lâm Thanh đỡ hắn dậy, lại khôi phục bộ dáng tươi cười: “Mau trở về phòng nghỉ ngơi, lát nữa vương hậu sẽ tới nghiệm thương!”

“Vâng!”

Doanh Vô Khuyết lảo đảo đứng dậy, đau đớn trên người làm cho hắn đau đến không muốn sống, tâm tình càng tối tăm đến cực hạn.

"Doanh Vô Kỵ!

Hôm nay tất cả là do ngươi gây ra!

Sớm hay muộn, ta sẽ trả lại cho ngươi gấp bội!"

……

Hắt xì!

Trước cửa sứ quán Càn Quốc, Doanh Vô Kỵ hắt xì một cái: "Con mẹ nó ai đang mắng ta thế?"

Một bên, Thập Tam gia ngồi xổm trước cửa lớn, hai tay đút trong tay áo, nghiễm nhiên là dáng vẻ lão nông ngồi xổm.

Ông ta cười nhạo một tiếng: "Ngươi chính là thân thể quá yếu, cảm lạnh!"

"Cái rắm!"

"Hả? Ngươi nói lại lần nữa!"

"Thập Tam gia ta sai rồi, ta muốn nói là ngài đánh rắm!"

"……"

"Ta hỏa lực rất vượng, làm sao có thể bị cảm lạnh?"

"Ngươi hỏa lực vượng như vậy, không phải là Thượng mã phong trên bụng nữ nhân hả?"

"Chúng ta có thể không nhắc tới chuyện này được không?"

"Vậy ngươi thân thể yếu ớt!"

Doanh Vô Kỵ nóng nảy: "Thân thể ta không yếu, nhất định là có người mắng ta, hơn nữa trời cũng có chút lạnh!"

Thập Tam gia lại nghiêm mặt, thêm dầu thêm muối: “Nói bậy, trời không lạnh!”

Doanh Vô Kỵ liếc hắn một cái: “Trời không lạnh, sao Tam gia giấu tay khó coi như vậy.

Thập Tam gia cũng liếc hắn một cái: “Không phải tay ngươi cũng cất trong tay áo rồi hả?”

Doanh Vô Kỵ: “……”

Hắn vội vàng rút tay từ trong tay áo ra, thật sự không hợp với hình tượng quý công tử tao nhã của mình.

Bất quá thời tiết hình như đích xác có chút lạnh, hung thủ cẩu thả này sao còn chưa trở về báo cáo, hại ông mày đợi thời gian dài như vậy?

Không phải là lão lưu manh nói mà không giữ lời chứ?

Hắn vừa mới nghĩ đến đó liền nhìn thấy một bóng người chạy về phía sứ quán.

Tuy nói nơi này cách nơi phồn hoa Giáng Thành rất gần, nhưng người này rõ ràng không thích hợp.

Bước chân lảo đảo.

Hai mắt vô thần.

Trên quần áo trên ngực đều là máu.

Giống như một cái xác không hồn.

Mà khuôn mặt của hắn, cùng huyết khôi lúc trước không khác gì nhau.

Thiết Ngưu đi tới trước mặt hai người: “Hung thủ là ta, ngươi tùy tiện xử lý đi!”

Bản công tử còn tưởng rằng các ngươi sẽ vùng vẫy giãy chết một phen, bất quá xem ra cũng bị bản công tử thuyết

phục…… Ai à! Thập Tam gia, xử lý hắn!

Sức mạnh của Thập Tam gia đúng là khủng, xách một tên gần 100kg mà nhẹ như xách gà.

Chỉ chốc lát sau, mấy người đã vào trong mật thất.

Thiết Ngưu bị phong kín chân khí, cả người bị trói chặt, ngay cả cằm cũng bị châm độc, ngay cả khí lực cắn lưỡi tự sát cũng không có.

Doanh Vô Kỵ nheo mắt: "Ta hỏi cái gì, ngươi trả lời cái đó, hiểu chưa?"

Thiết Ngưu sầu thảm cười: "Muốn giết muốn róc thịt tất nghe theo tôn tiện, nhưng đừng hỏi, khó coi lắm!"

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng: "Ngươi có tư cách cò kè mặc cả với ta không?"

Thiết Ngưu thần sắc đờ đẫn: "Nhiều nhất bất quá là giết ta thôi, ta còn có cái gì để mất chứ?"

Doanh Vô Kỵ nở nụ cười: "Vị hung thủ huynh đệ này, ngươi lần này rốt cuộc có tự mình dẫn xác đến tận cửa hay không thì phụ vương ta và Lâm quý phi cũng không biết? Nếu ngươi không nói, ta bảo là chưa nhận được hàng thì chủ của ngươi sẽ bị chịu trừng phạt, ngươi không muốn chết vô ích chứ?"

Thiết Ngưu: "??"

Doanh Vô Kỵ: "Tên!"

Thiết Ngưu: "Thiết Ngưu!"

Doanh Vô Kỵ: "Tuổi!"

Thiết Ngưu: "Bốn mươi bảy!"

……

Sau một phen thẩm vấn, rốt cục hiểu được lai lịch của Thiết Ngưu này.

Người này là con nuôi của phụ thân Lâm Thanh, vốn đã võ nghệ siêu quần, tùy tiện đi theo bất kỳ một thế lực lớn nào, lấy tu vi Thai Thuế Cảnh tam phẩm linh thai, cho dù vào thế lực lớn nào, cũng có thể sống rất tốt, nhưng hắn vẫn đi theo bên người Lâm Thanh.

Sau đó Lâm Thanh ẩn cư, hắn liền đi theo bảo vệ, mấy chục năm qua cho tới bây giờ chưa từng có nửa điểm lười biếng.

Doanh Vô Kỵ bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là một con chó liếm!"

(Chó liếm: từ lóng trên mạng xã hội chỉ loại người mà trong mối quan hệ nam nữ, biết rõ đối phương không thích mình, nhưng vẫn dày mặt đi theo).

"Ngươi nói ai là chó liếm?"

Thiết Ngưu rốt cục không nhịn được, thanh âm cũng trở nên thê lương.

Tuy rằng hắn chưa từng nghe qua từ chó liếm, nhưng cái từ này thật sự quá hình tượng.

Doanh Vô Kỵ hỏi ngược lại: "Làm việc cho tiểu nữ thần yêu dấu, đến cuối cùng lại bị tiểu nữ thần tự mình tiễn vào cõi chết, sao ngươi thảm như vậy chứ?"

"Câm miệng!"

Khóe mắt Thiết Ngưu muốn nứt ra, đôi mắt đều đỏ lên.

【 Lời nhắc】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được kỹ pháp phàm cấp《 Dịch Thanh 》.

Cái shit gì thế này!

Kỹ năng giọng hát!

Hắn nhìn quả cầu kỹ năng chi chít trên thang cảm xúc Thiết Ngưu, nhất thời con mắt đều xanh lại.

Nhiều kỹ năng như vậy, chẳng phải là kiếm bộn sao!

Doanh Vô Kỵ khẽ thở dài một hơi: "Thì ra ngươi cũng là người đàn ông từng bị tình cảm làm tổn thương, nhìn ngươi thương tâm như vậy, ta hát cho ngươi nghe một bài nhé!"

Thiết Ngưu quay đầu đi chỗ khác: "Không nghe!

Doanh Vô Kỵ: "Vậy ta hát đây!"

Thiết Ngưu: "??"

Doanh Vô Kỵ nhớ lại một lần thần khúc video ngắn kiếp trước, hắng giọng hát: "Tôi với nàng rất tốt, nàng~~~trong lòng đều biết! Tôi đối tốt với nàng, đối tốt với con nàng, nhưng nàng vẫn thờ ơ coi tôi như hư vô"

"Phiền phức quá!"

Thiết Ngưu nổi giận, muốn đứng lên, nhưng cả người bị trói, ngã đùng ra đất.

Nhưng Vô Kỵ vẫn lải nhải không ngừng.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được kỹ pháp hoàng cấp 《 Phá Tâm Chưởng 》.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được hoàng cấp pháp thuật 《 Phân Cân Thác Cốt Thủ 》.

【 Lời nhắc 】 【 Lời nhắc 】 【 Lời nhắc 】 【 Lời nhắc 】 ……:

Chương 182: Ngẫu nhiên gặp Thái tử phi Chương 182: Ngẫu nhiên gặp Thái tử phi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Miệng Doanh Vô Kỵ muốn cười nứt miệng tuy rằng ngoại trừ một trong 72 thuật Địa sát ra, phẩm cấp kỹ năng hắn học được phần lớn không tính là cao, nhưng lượng thật con mẹ nó nhiều.

Đúng là một kho báu.

Xem ra cần phải trói hắn lại, mỗi ngày biểu diễn cho hắn nghe, người khác một ca khúc cũng có thể hát cả đời, mình dựa vào cái gì không thể?

Vừa vặn mình từ sau khi đạt được còn chưa hát bài nào, cái này rốt cục có đất dụng võ.

Thập Tam gia bên cạnh có chút không kiên nhẫn: "Hỏi chính sự đi!

Doanh Vô Kỵ tạm thời ngăn chặn xúc động muốn mở giọng hát, trầm mặt hỏi: "Nói đi! Phối hợp tác chiến của các ngươi ở Lê quốc, rốt cục là gia tộc nào?

Thiết Ngưu vẻ mặt rùng mình, không còn giống cái bộ dạng bất cần đời lúc trước.

Hắn cắn răng: "Không thể trả lời!"

Tôi với nàng rất tốt, nàng~~~trong lòng đều biết!

"Đừng hát, hát cũng vô ích!"

"Ngươi có tin hay ta nói với phụ vương ta là chưa nhận hàng không?"

"Nói cũng vô dụng!"

Doanh Vô Kỵ có chút khó chịu, xắn tay áo lên chuẩn bị giáo huấn hắn.

Thập Tam gia bên cạnh bỗng nhiên mở miệng: "Để ta thử xem!"

Dứt lời, liền một tay xách Thiết Ngưu lên: "Ta nói lúc trước nhìn ngươi hình như có chút quen mắt, hóa ra ngươi lúc còn trẻ đã tới sứ quán, bất quá khi đó ngươi cũng khá chải chuốt, hiện tại thoạt nhìn lại giống một nông dân."

Thiết Ngưu hỏi ngược lại: "Vậy thì sao?"

Thập Tam gia nhìn hắn, như có điều suy nghĩ: "Ngươi… là người Lý gia!"

Thiết Ngưu run lên một cái, thần sắc kinh hãi!

"Ngươi… là người của Lý gia!"

Một buổi nói chuyện, làm cho Thiết Ngưu hoàn toàn nhũn não.

Hắn không nói gì, nhưng vẻ mặt cứng ngắc đã nói lên tất cả.

Doanh Vô Kỵ nhìn bộ dạng này của hắn, liền biết Thập Tam gia đoán đúng, lúc này liền dựng thẳng ngón cái lên: "Thập Tam gia thật sự là tuệ nhãn như đuốc, liếc mắt một cái, liền có thể đoán ra hắn là người Lý gia. Đại Càn để một vị đại trí như Tam gia ở sứ quán, không khỏi cũng quá thiệt thòi!"

Thập Tam gia liếc Doanh Vô Kỵ một cái, rất có loại cảm giác bất đắc dĩ.

Trước kia ở trong mắt hắn, Doanh Vô Kỵ chẳng qua là một con tin vô cùng bình thường, đối với Càn Quốc mà nói giống như phọt phẹt, ăn vào vô vị bỏ đi đáng tiếc.

Nhưng biểu hiện gần đây của Doanh Vô Kỵ, hình như có chút hương vị của Doanh Việt năm đó.

Kết quả tên này lại là một tên nịnh hót.

Hắn lắc đầu: "Đoán được chuyện này không phải ta, mà là cha ngươi!"

Doanh Vô Kỵ nghi hoặc: "Cha ta?"

Thập Tam gia gật đầu: "Trước kia khi cha ngươi còn là con tin ở Lê quốc, đã quen biết tỷ đệ Lâm gia, bọn họ xuất thân từ hàn môn suy tàn, nhưng biểu hiện của tỷ đệ Lâm gia lại không giống đệ tử hàn môn chút nào, lúc ấy đã suy đoán sau lưng bọn họ có phải có đại gia tộc chống đỡ hay không.

Sau đó thì sao? Sao lại đoán ra là người Lý gia?

"Ngoại trừ Lý gia, ai lại có thể tạo ra Lâm Thiết Ngưu cái loại quái thai cái gì đều biết này?"

"Hình như thế!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, Lâm Thiết Ngưu này tuy rằng chỉ nắm giữ một pháp thuật địa cấp, nhưng Hoàng cấp huyền cấp nhiều vô số kể.

Có thể nắm giữ pháp thuật Địa cấp hay không còn phải có bối cảnh, thiên phú cùng cơ duyên.

Nhưng Huyền cấp, Hoàng cấp mới là nội tình của gia tộc sau lưng.

Khắp thiên hạ, ngoại trừ Chu vương thất loại bug này, thì chỉ có Lý gia, mới có thể có nội tình thâm hậu như vậy.

Không đúng!

Doanh Vô Kỵ thần sắc rùng mình: "Sau lưng Lâm Thiết Ngưu là Lý gia, hậu trường của Lâm Thanh chẳng phải cũng là Lý gia sao? cho nên Doanh Vô Khuyết huyết mạch Chuyên Húc này cũng không phải là ngẫu nhiên, mà là đầu tư cực lớn của Lý gia, lần này Doanh Vô Khuyết ám sát ta, nội ứng ở Lê quốc cũng chính là Lý gia?

Thập Tam gia nghẹn một chút, suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Bệ hạ trước kia chỉ hoài nghi Lâm Thanh là người Lý gia, mãi cho đến khi Doanh Vô Khuyết xuất hiện mới xác định.

Bất quá lần ám sát này, trước đây đích xác khó bề phân biệt, chắc hẳn bệ hạ cũng vừa suy nghĩ cẩn thận.

Ồ……

Doanh Vô Kỵ cảm thấy, lời giải thích này của Thập Tam gia cũng không phải là không có đạo lý, nhưng cũng tuyệt đối có thể nói rõ lão lưu manh Doanh Việt không đơn thuần.

Lý gia cũng đầu tư kinh người, loại thiên tài từ trứng nước đối với Lê quốc cực kỳ quan trọng, mấy trăm năm gần đây Nữ tử Lý gia cũng đại đa số cung ứng cho đại gia tộc Nội bộ Lê quốc.

Không nghĩ tới bọn họ lại mở một tài khoản ẩn danh "Lâm gia" này, đầu tư vào Doanh Việt đang làm con tin ở Lê quốc.

Sau đó thật đúng là con mẹ nó đầu tư trúng, Doanh Việt chẳng những làm Càn Vương, hơn nữa còn cùng Nữ tử Lý gia sinh một đứa con thức tỉnh huyết mạch Chuyên Húc.

Hắn bĩu môi: "Lý gia thật sự tính toán tốt, thời điểm lão lưu manh trở về Càn quốc không hề căn cơ, nếu không phải mẫu tộc của ta ủng hộ, lão ta cho dù thực lực có mạnh hơn nữa cũng không ngồi lên được Càn vương vị. Kết quả ta bị đưa tới làm con tin, để con chó Doanh Vô Khuyết kia trở về hái đào. Ha ha… Lão lưu manh thắng đậm, Lý gia cũng thắng đậm, chỉ có chúng ta thua thiệt đúng không?"

Thập Tam gia: "……"

Thiết Ngưu ở một bên nhịn không được nở nụ cười, tiếng cười đặc biệt càn rỡ: "Không nghĩ tới dĩ nhiên đều bị các ngươi đoán ra, nhưng đoán ra thì thế nào?"

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Ngươi có cảm giác hay không, ngươi hiện tại đã không có gì để mất, cho nên nói thế nào hay làm thế nào đều không việc gì phải không?"

Thiết Ngưu gật đầu: “Đúng thế đấy! Thế thì như thế nào?”

Doanh Vô Kỵ xoay người nhìn về phía Thập Tam gia: “Thập Tam gia có trông chừng hắn được không?”

Thập Tam gia gật đầu: “Chạy không thoát, chết không thoát!”

“Vậy thì tốt rồi!”

Chương 183: Ngươi không cắm sừng ông ta chứ Chương 183: Ngươi không cắm sừng ông ta chứ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nheo mắt: “Ta đây chuẩn bị lưu hắn một mạng chó, tra tấn hắn, Tam gia không có ý kiến gì chứ?”

Thập Tam gia từ chối cho ý kiến: “Chức trách của ta chỉ là bảo vệ an toàn cho người Càn Quốc trong sứ quán, người này phạm vào kiêng kị, cho nên ta trông chừng hắn. Về phần ngươi làm cái gì không liên quan đến ta.

Vậy thì đa tạ!

Doanh Vô Kỵ nở nụ cười, nụ cười cực kỳ biến thái.

Thập Tam gia thấy nụ cười của hắn, cũng không nhịn được sinh ra một tia hiếu kỳ: “Tiểu tử! Xương cốt Thiết Ngưu này cũng không phải cứng như bình thường, Càn Ngục cửu hình cũng chưa chắc có tác dụng với hắn”.

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo: “Chỉ là tra tấn thân thể có đáng là gì, ta muốn hủy diệt tinh thần của hắn!”

Thiết Ngưu ha hả cười: “Ngươi sẽ không cho rằng, chỉ là một bài hát rách nát, là có thể đánh bại ta chứ?”

Vừa rồi khi nghe bài hát này, hắn đích xác cực kỳ đau khổ.

Nhưng… nghe nhiều một chút, hắn là chết lặng đi?

Doanh Vô Kỵ không trả lời, chỉ ngồi xổm xuống nhìn hắn: "Lại nói Doanh Vô Khuyết có thật sự là huyết mạch lão lưu manh không, đồ chó má nhà ngươi không cắm sừng ông ta chứ?"

"Ha ha, đừng vọng tưởng, nếu ngươi gặp Vô Khuyết, ngươi sẽ biết hắn và Càn Vương giống nhau như thế nào!"

"Thật đáng thương!"

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ vô cùng thương hại, lại bỗng nhiên lại hỏi một vấn đề: "Lúc lão lưu manh cùng nữ thần của ngươi ngủ với nhau, ngươi có phải đứng ở bên ngoài nhìn hay không?"

"Mẹ kiếp!"

Thiết Ngưu nghe được vấn đề này, nhất thời trong lòng thắt đến đau đớn, tức giận dâng lên, huyệt Thái Dương đột nhiên nổi lên.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Ngươi có biết ông mày làm cái gì không? Ông mày thiên hạ vô địch về viết kịch bản, hơn nữa ông mày quen biết một người chuyên kể chuyện trong Lầu Xanh, ông mày sẽ viết về chuyện chăn gối của lão lưu manh và nữ thần của ngươi, hàng ngày kể cho ngươi nghe. Bảo đảm mỗi tình tiết đều rất chi tiết, ngoài ra ta bảo bảo người diễn kịch cho ngươi xem cho sinh động, ngươi thấy thế có được không?"

Thập Tam gia: "……"

Thiết Ngưu: "……"

Trong ánh mắt của hắn hiện lên thống khổ cùng hoảng sợ trước nay chưa từng có.

Bởi vì vừa rồi Doanh Vô Kỵ thật đúng là mẹ nó đoán đúng, lúc ấy Doanh Việt khi chuẩn bị rời khỏi Lê quốc trở về Càn

tranh vương vị, đêm hôm trước khi đi bị Lâm Thanh chuốc say, lúc hai người ở trong phòng, thật đúng là hắn nhìn trộm từ ngoài cửa.

Những ký ức về đêm đó, mỗi lần nhớ lại, là một sự tra tấn cực kỳ đau đớn.

Bây giờ… còn muốn mỗi ngày đều nghe?

Thiết Ngưu nổi điên: "Ngươi tên súc sinh này, có bản lĩnh ngươi liền giết ta đi!"

"Mơ đi!"

Doanh Vô Kỵ lười tiếp lời hắn, trực tiếp cởi tất nhét vào trong miệng hắn, còn âm thầm cảm thán một chút, tại sao mình đã cố gắng như vậy, tất vẫn không thối như Khương Thái Uyên.

Hôm khác phải thỉnh giáo một chút công thức của Khương lão ca.

Doanh Vô Kỵ tiện tay đem Thiết Ngưu ném vào một cái phòng tối, rồi ôm quyền với Thập Tam gia: "Thập Tam gia, lần này nhờ có Tam gia!"

Khóe miệng Thập Tam gia giật giật: "Tiểu tử ngươi vì sao có thể nghĩ ra phương thức trừng phạt biến thái như vậy?"

Doanh Vô Kỵ buông tay nói: "Đúng bệnh hốt thuốc thôi!

Thập Tam gia xoa xoa đầu: "Kỳ thật người này đã có thể giết, hoàn toàn không cần thiết vì tra tấn hắn để lấy cảm hứng viết sách…"

"Ta thích!"

Doanh Vô Kỵ trong lòng cười thầm, ai bảo Thiết Ngưu này học được nhiều thứ như vậy chứ?

Mặc dù nói vừa rồi dựa vào một ca khúc đã tuôn ra không ít kỹ năng, nhưng kỳ thật ngay cả một phần 10 đều không có tòi ra.

Những kỹ năng này tuy rằng cũng không phải đặc biệt cao cấp, nhưng bên trong có không ít đồ vật thực dụng, càng chứa đựng không ít bí truyền gia tộc Lê quốc, lại phối hợp thai hóa dịch hình của mình, về sau làm chuyện xấu quả thực quá thuận tiện.

Cái mỏ này, ta quyết định đào rồi!

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Thập Tam gia, trước kia cảm giác giám sự sứ quán giống như người máy không có tình cảm, nhưng hiện tại xem ra, Thập Tam gia tuyệt đối không phải là người gỗ.

Bên cạnh mình dường như không có cao thủ chân chính, trước khi tinh khí thần đạt tới tầng 13, đột phá Thai Thuế Cảnh, cho dù mình đụng nhiều đồ sứ hơn nữa, kỳ thật cũng không có át chủ bài quá mức lợi hại.

Cho nên, vị cao thủ Thập Tam gia cảnh giới binh nhân này, nhất định phải tranh thủ.

Giám sát sứ quán chỉ phụ trách báo cáo công tác, bảo vệ an toàn cho nhân viên trong phạm vi sứ quán, cùng với hành động sơ tán kiều bào sau khi xảy ra chiến tranh.

Ngoài những thứ này ra, nhất định phải phát triển quan hệ cá nhân của hai người.

Doanh Vô Kỵ quyết định hối lộ hối lộ ông ta: "Thập Tam gia, lúc nãy ta nói người kể chuyện đấy, thực ra cũng là một cô nương cũng chưa già lắm, đến lúc đó kể chuyện cho Thiết Ngưu thì bảo cô ta kể lớn tiếng hơn một chút, vừa vặn cũng giải sầu cho Tam gia."

"Cút đi!"

Thập Tam gia sát khí bộc lộ.

“Được rồi!”

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, rút lui rất quyết đoán.

……

Sau khi ra khỏi địa lao, Doanh Vô Kỵ cũng không ở lại sứ quán.

Tuy nói đã chiếm được thương ấn, nhưng hắn không có cảm giác sứ quán như là nhà, người duy nhất hắn coi là người nhà chỉ có tiểu thị nữ vẫn còn bế quan tại Thư cục Thượng Mặc!

Cho nên hắn trực tiếp đi bộ trở về Thư cục Thượng Mặc, đã là đêm khuya, người của Thư cục cũng đều ngủ.

Chương 184: Chuyện ngôn tình về người cha lưu manh Chương 184: Chuyện ngôn tình về người cha lưu manh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bất quá trải qua một ngày như vậy, tinh thần của hắn có chút phấn khởi. Lúc đi ngang qua thư phòng, hắn theo bản năng nhìn vào bên trong.

Vừa vặn không có chuyện gì, trước tiên viết ít chuyện cho Thiết Ngưu ca đáng thương?

Doanh Vô Kỵ xoa xoa tay, rất có loại cảm giác nóng lòng muốn thử, dù sao tới nơi này lâu như vậy, mỗi ngày đều bận rộn làm sự nghiệp, cũng nên làm tý màu sắc văn chương để giảm bớt một chút cảm xúc hỏng bét gần đây.

Nói làm là làm.

Hắn lúc này thắp sáng đèn dầu, chuẩn bị bút giấy nghiên mực, bắt đầu viết về người cha lưu manh ăn người cùng bà mẹ kế Lâm Thanh ác độc.

Thật đúng là có chút cảm giác.

Thiết Ngưu chắc chắn sẽ thích.

Bất tri bất giác, một canh giờ đã trôi qua.

Đang lúc Doanh Vô Kỵ viết tập trung, tiếng bước chân bỗng nhiên truyền đến.

"Vô Kỵ?"

A!

Doanh Vô Kỵ hoảng sợ, vội vàng muốn đem trang giấy trên bàn giấu đi, kết quả vừa rồi bày có chút lộn xộn, không cẩn thận liền đánh rơi trên mặt đất.

"Ta giúp đệ nhặt!"

Hoa Triều nhanh chóng chạy tới.

Doanh Vô Kỵ vội vàng xua tay: "Không cần không cần…"

Đáng tiếc loại ngăn cản này có chút bất lực.

Hoa Triều đã nhặt lên một xấp, ôn hòa trách cứ: "Đệ ở bên ngoài bận rộn chính sự một ngày rồi, trở về thì phải ngủ đi!

Nàng trong lúc lơ đãng liếc nội dung trên trang giấy, khuôn mặt xinh đẹp nhất thời đỏ bừng.

Theo bản năng nhìn Doanh Vô Kỵ một cái, lại nhanh chóng dời ánh mắt sang nơi khác, ấp úng nói: "Cái này, cái này, loại kịch bản này ta cũng không có cách nào diễn".

Doanh Vô Kỵ ong cả đầu: "A, đây không phải viết cho tỷ!"

"Cái đó viết cho ai?"

"Thiết Ngưu!"

"Thiết Ngưu là ai?"

"Cái này…"

Doanh Vô Kỵ có chút nhức đầu, cảm thấy nếu không giải thích, thanh danh một đời của mình sẽ không còn, liền chỉ có thể đơn giản rõ ràng tóm tắt lại chuyện hôm nay.

Sau khi nói xong, hắn sợ Hoa Triều không tin, còn lấy Thương Ấn từ trong ngực ra làm chứng cớ: "Tỷ xem, đệ thật sự chỉ là vì chuẩn bị hình cụ"

Hoa Triều nhìn về phía hắn ánh mắt tràn ngập cổ quái: "Cho nên vì tra tấn một tên không có địa vị, đệ lại viết ra cái loại văn chương về phụ vương của mình và quý phi?"

"Đúng!"

Doanh Vô Kỵ đương nhiên gật gật đầu: "Bằng không đệ thật không hả được giận!"

Hoa Triều khuôn mặt hồng hồng, nhẹ nhàng thở ra một hơi: "Thôi vậy! đệ vui vẻ là tốt rồi. Những người này làm quả thật quá đáng, đệ nói người kể chuyện kia có phải là Thúy Liễu ở Di Hồng Các không? Nàng hôm nay còn tới tìm ta, nói muốn gia nhập chúng ta gánh hát, nếu như cần đến nàng thì ta đi liên hệ cho, dù sao đệ đưa kịch bản cho nàng ta kể chuyện thì cũng ảnh hưởng đến thanh danh của đệ."

"Được!"

Doanh Vô Kỵ gật đầu, tuy rằng giải thích thông suốt, nhưng thanh danh một đời của mình hình như không còn.

Hoa Triều cười cười: "Hiện tại đệ có Thương Ấn, về sau địa vị ở Càn Lê hai nước cũng có thể ổn định, thật tốt!"

Nàng tự đáy lòng cảm thấy cao hứng cho Doanh Vô Kỵ.

Nhưng trong lòng lại không khỏi có chút mất mát, kỳ thật trong lòng nàng cũng từng ảo tưởng, nếu Doanh Vô Kỵ bên này vẫn không khởi sắc, hai người có thể cùng nhau khởi hành đi Chu Nhạc phủ làm quan, dựa vào tài hoa Doanh Vô Kỵ, cho

dù không lấy được thực quyền, cũng có thể sống tốt ở Chu Vương Kỳ.

Nhưng lại nghĩ nghĩ, như vậy không khỏi quá ích kỷ.

Huống chi Hàn gia tiểu đạo sĩ tiên đoán qua, đại tranh lập tức sẽ đến, có thể là vài năm, có thể là mấy chục năm, nhưng cuối cùng vẫn sẽ đến. Hắn là một người không cam lòng giao vận mệnh cho người khác, để hắn chọn như vậy, đối với hắn không khỏi quá tàn nhẫn.

Doanh Vô Kỵ nhìn nàng tâm tình có chút sa sút, liền cười an ủi nói: "Yên tâm đi Hoa Triều tỷ, đệ buôn bán tinh thông, qua vài năm sẽ vững gót chân ở Lê quốc. Nếu về sau ở Đại Chu không được, tỷ cũng có thể trở về nương tựa đệ!"

"Ừm!"

Hoa Triều dịu dàng cười, nhẹ nhàng đấm đấm bả vai Doanh Vô Kỵ: "Thời gian cũng không còn sớm, đệ mau ngủ đi!"

Dứt lời, liền quay đầu chuẩn bị rời đi.

"Hoa Triều tỷ, chờ đã!"

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên gọi nàng lại.

Hoa Triều về phía quay đầu, nhìn về phía hắn trong ánh mắt mang theo một tia chờ mong.

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên cảm giác có chút đau lòng, miễn cưỡng cười cười: "Vừa rồi không phải tỷ hỏi, vì sao bọn họ bỗng nhiên nguyện ý giao cho đệ Thương Ấn sao?"

Hoa Triều gật đầu: "Ừ!"

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi, lúc cổ họng phát âm, cảm giác giống như có từng cây gai thật nhỏ đâm vào: "Đệ có thể sắp thành thân".

“Cái gì?”

Hoa Triều trong lòng run lên, ánh mắt cũng tan rã một chút: “Sao đột nhiên như vậy?”

Doanh Vô Kỵ theo bản năng né đi ánh mắt của nàng: “Xem như liên hôn chính trị, Càn quốc Lê quốc quá loạn, không như vậy, đệ căn bản không giữ được hết thảy như hiện tại.”

Hắn bỗng nhiên rất hâm mộ những tên cặn bã kia, tại sao có thể lừa hết cô gái này đến cô gái khác mà không đau lòng.

Nhưng hắn lại không thể học những tên badboy, bởi vì đau lòng sẽ không biến mất, chỉ có thể từ trên người này chuyển đến người khác.

Hoa Triều giật mình thật lâu mới phục hồi tinh thần lại, nàng mím môi, cứng rắn từ trên mặt nặn ra một nụ cười: “Rất tốt!”

“Nói chung là không ghét đúng không?”

Doanh Vô Kỵ nghĩ đến vị hảo huynh đệ nữ cải trang nam kia, nàng có dã tâm nhưng tính cách cũng không tệ, hai người ở cùng một chỗ, cho dù không có đặc biệt yêu đối phương, cuộc sống hẳn là cũng sẽ không tệ.

Nhưng……

Hắn nhìn về phía Hoa Triều.

Hoa Triều cũng đang nhìn hắn, vẻ mặt lại thoải mái hơn rất nhiều, cười hỏi: “Ta hẳn là người bên ngoài hai nhà Càn Lê vương thất, đầu tiên biết chuyện này đúng không?”

Giọng nói Doanh Vô Kỵ có chút chua xót: “Uh!”

Hoa Triều gật gật đầu: “Vậy đệ cần phải đối tốt với công chúa người ta, ngàn vạn lần không nên bội tình bạc nghĩa, tổn

thương đến người ta, đến lúc đó thành hôn, tỷ tỷ cho đệ bao một bao lì xì lớn. Ta đi ngủ đây!”

Nói xong, liền bước nhanh rời khỏi thư phòng.

Chương 185: Thật sự không chờ nổi “Hoa Triều tỷ!”

Doanh Vô Kỵ lại kêu một tiếng, nhưng cuối cùng vẫn không gọi được nàng.

Đêm đó vẫn là đêm đó, nhưng dường như trống rỗng rất nhiều.

Hắn đứng lặng ngoài cửa thật lâu, lúc này mới chậm rãi trở lại trong thư phòng, muốn viết thêm chút gì đó, nhưng làm thế nào cũng không có tâm tình.

Trước khi nói những lời này, hắn không biết mình làm như vậy có đúng hay không, chỉ cảm thấy mình nên làm như vậy.

Đợi đến Hoa Triều đáp lại về sau, hắn hiểu được, chính mình làm như vậy đại khái là đúng.

Bởi vì cho dù là vừa rồi, phản ứng đầu tiên của Hoa Triều cũng là: Ngàn vạn lần không nên bội tình bạc nghĩa.

Thế gian đại tranh, chỉ có cường giả chân chính mới có tư cách làm con hạc nhàn du.

Nếu mình chọn Hoa Triều tỷ vừa không cho Hoa Triều thứ mình muốn, thậm chí kích phát ma chủng trong lòng nàng.

Nhưng tại sao làm một việc đúng mà trái tim vẫn đau như vậy?

……

Mấy ngày kế tiếp, Thư cục Thượng Mặc hết thảy vẫn như cũ.

Người phát thanh viên hệ mặn đã được phái đến bên cạnh Thiết Ngưu, dường như mỗi canh giờ đều cống hiến một kỹ

năng cho Doanh Vô Kỵ.

Hoa Triều mỗi ngày ban ngày đều ở gánh hát, mang theo nhạc công tập luyện, buổi tối mới có thể quay về Thư cục xem sổ sách, thời điểm gặp Doanh Vô Kỵ hết thảy như thường, thậm chí đối với Doanh Vô Kỵ càng tốt, chỉ là loại tốt này, càng giống như là tỷ tỷ đối với đệ đệ.

Ngô Đan mỗi ngày đều đến Thư cục một chuyến, bày cho Doanh Vô Kỵ một chút phát minh mới của hắn, người này từ khi bị thương tình, cả người giống như đều thoát thai hoán cốt, mỗi ngày đều là say mê phát minh không thể tự thoát ra được.

Kỳ thật Doanh Vô Kỵ cũng muốn cùng hắn tham khảo một chút phát minh sáng tạo, nhưng trong khoảng thời gian này thật sự không có tâm tình gì.

Một mặt là di chứng sau khi Hoa Triều thẳng thắn, mỗi ngày đều cảm giác như đã đánh mất thứ gì đó.

Mặt khác…

Lê quốc vương thất bên kia chậm chạp không có tin tức.

Bách gia thịnh hội cách văn hội chỉ 12 ngày. Cách lần gặp Triệu Lăng lần trước đã 5 ngày rồi.

Chính mình hạ cọc sản nghiệp sản phẩm đều chuẩn bị tốt, liền chờ Bách gia thịnh hội chính thức bắt đầu thì ngày đó sẽ quảng cáo, kết quả Lê quốc vương thất bên kia không có tin.

Đùa tớ à?

Sẽ không đổi ý chứ?

Doanh Vô Kỵ có chút hoảng, từ trên lý thuyết mà nói, Lê Quốc vương thất không có lý do thay đổi, bởi vì giá trị của mình đối với bọn họ rất lớn. Không chỉ là giá trị thương mại mà còn là giá trị quân sự.

Tuy rằng không biết "Đại tranh chi thế" trong miệng Hàn Quyện khi nào sẽ đến, nhưng có một điểm có thể xác định, chỉ cần đại tranh chi thế vừa đến, với tình hình Lê quốc hiện tại, nhất định sẽ lâm vào nội loạn.

Hai nhà Ngụy Hàn này thể sánh ngang với chư hầu quốc trung đẳng.

Đến lúc đó Lê quốc vương thất, đồng minh tốt nhất chính là Càn quốc.

Cho nên đã như vậy rồi, vì sao còn không phái người tới thương lượng hôn sự?

Ta mẹ nó Thương Ấn đều đã cầm rồi, vạn nhất đến cuối cùng hôn sự không thành, chẳng phải là làm cho ta rất xấu hổ?

"Vô Kỵ, ngươi làm sao vậy?"

Hoa Triều về nhà, thấy Doanh Vô Kỵ đang đi qua đi lại ở hậu viện, không khỏi có chút tò mò, mấy ngày nay nàng sinh hoạt như cũ, giống như cũng không vì hôn sự của Doanh Vô Kỵ mà bị ảnh hưởng.

Doanh Vô Kỵ lắc đầu: "Không có gì, đợi lát nữa đệ phải ra ngoài một chuyến. Đúng rồi Hoa Triều tỷ, bùa hộ mệnh kia tỷ mỗi ngày đều mang theo chứ?

Hắn nói bùa hộ mệnh, chính là mua giá cắt cổ từ Khương Thái Uyên trước lúc Văn Hội.

Một tấm giữ lại phòng thân, một tấm khác liền cho Hoa Triều, dù sao nàng không chút tu vi, bên người lại chỉ có nha hoàn Tiểu Liễu, mặc dù hắn là sẽ không gặp phải tình huống gì, nhưng vẫn là mua một cái cho an tâm.

Dù sao với thực lực Khương Thái Uyên, hắn vẽ phù cũng không phải bình thường cường hãn.

Hoa Triều nhịn không được cười cười: “Yên tâm đi, mỗi ngày đều mang theo, đệ cũng vậy, bên trong Giáng Thành này, ai sẽ hại một ca nữ như ta chứ?”

“Vậy thì tốt rồi!”

Doanh Vô Kỵ thở phào nhẹ nhõm, hướng nàng khoát tay áo: “Đệ đi ra ngoài một chuyến, đợi lát nữa không cần phần cơm đệ!”

“Ừm!”

Hoa Triều không dời ánh mắt nhìn hắn rời đi Thư cục.

……

Trong một góc bí ẩn cách không xa vương cung,l.

Ẩn thân thuộc 72 thuật Địa sát.

Bắt đầu!

Thêm một Thổ Hành Thuật Hoàng cấp rác rưởi nhặt từ trên người Triệu Khế.

Bắt đầu!

Khí tức trên người Doanh Vô Kỵ thu liễm, trốn vào trong thổ địa.

Mẹ kiếp!

Ông mày thật sự chờ không được!

Triệu Lăng được lắm. Ông mày bây giờ sẽ đi tìm ngươi.

Không phải Doanh Vô Kỵ nôn nóng, mà bực cái thái độ của Triệu Lăng, có lý nào mà khiến chồng tương lai chờ tận 5 ngày?

Huống hồ vụ làm ăn lớn này, cực kỳ chú ý đến tính hiệu quả thời gian, nếu bỏ qua sự kiện Bách gia thịnh hội lần này, hiệu quả nhất định sẽ giảm mạnh.

Chờ không nổi!

Hơn nữa đêm hôm đó, Doanh Vô Kỵ đã cảnh cáo nàng: Ngươi nếu khiến ta chờ nóng nảy, ta liền tìm ngươi đi!

Vốn Doanh Vô Kỵ dự định trực tiếp tìm tới cửa, nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, nàng mấy ngày không gặp mình, chắc là có một chút nội tình, nếu chính mình trực tiếp tới cửa ép hỏi, chỉ sợ ngay cả mặt cũng không thấy được.

Nếu đã như vậy, chẳng bằng lén lút lẻn vào, trực tiếp hỏi rõ nguyên do.

Về phần vị trí, cũng không phải đặc biệt khó khăn.

Hắn hiện tại đã cơ bản xác định, vợ tương lai của mình, nhất định là tỷ tỷ hoặc muội muội song sinh với Thái tử Triệu Ninh, bởi vì diện mạo ban đầu của nàng quá giống Vương hậu Lệ quốc, hơn nữa ngọc bội của Điện Tình Giáng…

Tất cả con cái của vương hậu đều ở trong điện Tình Giáng.

Chính mình có thuật ẩn hình loại đại sát khí này, lẻn vào vương cung vụng trộm gặp vài người cũng không thành vấn đề chứ?

Dù sao loại pháp thuật này, còn qua mắt được Binh Nhân Cảnh như Thập Tam gia.

Quả nhiên…

Chương 186: Vị Doanh huynh này tương đối xảo quyệt Chương 186: vị Doanh huynh này tương đối xảo quyệt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn cẩn thận lẻn vào, thị vệ vương cung cũng không phát hiện ra.

Chính là nền móng của Cung Kỳ Kỳ hơi sâu, hắn lặn xuống rất sâu mới có thể thuận lợi thông hành.

Chỉ chốc lát sau, hắn đã tìm được vị trí Điện Tình Giáng.

Thành thật mà nói, Điện Tình Giáng rất lớn, bên trong có sân.

Nhưng Doanh Vô Kỵ tuyệt không hoảng hốt, dù sao hắn đối với thuật ẩn hình của 72 thuật Địa sát rất có lòng tin.

Cùng lắm thì tìm từng chỗ một!

Cảm ứng một làn sóng, bên ngoài hình như không có ai.

Vì thế Doanh Vô Kỵ liền đâm đầu ra ngoài.

Vừa đi ra liền nhìn thấy một thiếu nữ, đang ngồi xổm trên mặt đất nhìn mình.

Doanh Vô Kỵ: "……"

Thiếu nữ: "……"

Cảnh tượng có lúc vô cùng ngại ngùng.

Cũng may Doanh Vô Kỵ nhanh chóng quan sát cảnh tượng chung quanh một chút, cơ trí hóa giải sự ngại ngùng.

"Trên thế giới này chủng loại bí đao có rất nhiều, bỗng nhiên thòi lên một quả giống đầu người cũng không kỳ quái, đúng không?"

~~~~~~~

Cung Ti Kỳ.

Điện Trọng Lê!

Nơi này là nơi ở của Lê vương và vương hậu, cũng là nơi Lê quốc thượng triều hội, đồng thời cũng là nơi Lê vương Triệu Kỵ bế quan.

Lúc này, Triệu Ninh đang đi qua đi lại ở Tả Thiên điện, trên mặt tràn đầy lo lắng.

Doanh huynh còn chờ ta đây!
~~~~~~~

Hiện tại trong đầu nàng đều là một ý niệm như vậy, đối với hôn sự Doanh Vô Kỵ này, nàng cực kỳ coi trọng, bất kể là tài chính, triều chính hay là quân sự, hôn sự này đối với Lê vương thất đều có ý nghĩa phi phàm.

Quan trọng nhất là, Doanh Vô Kỵ nguyện ý buông tha ảo tưởng trở thành Càn Quốc vương tử, đây mới là không dễ dàng nhất!

Tình huống hiện tại là, nàng nguyện ý, Doanh Vô Kỵ cũng nguyện ý.

Thiếu một công chúa thích hợp!

Triệu Ninh là Thái tử, tay cầm quyền giám quốc, nếu muốn nâng địa vị một công chúa, quả thực dễ dàng.

Nhưng sẽ luôn phải đối mặt với một vấn đề, đó chính là danh bất chính, ngôn bất thuận!

Hơn nữa chỉ có Lê Vương Triệu Kỵ mới có quyền sắc phong công chúa trưởng.

Thiếu cái tên công chúa trưởng này.

Nếu Vô Kỵ không hài lòng thì sao? Dù sao vị Doanh huynh này tương đối xảo quyệt, cũng không phải dễ lừa gạt như vậy.

Cho nên mấy ngày nay, Triệu Ninh vẫn luôn ở trong cung Trọng Lê, làm xong triều chính, ở ngoài cửa mật thất Triệu Kỵ bế quan cảm ứng khí tức bên trong, chờ mong Triệu Kỵ có thể sớm ngày xuất quan.

Về phần Doanh Vô Kỵ……

Trước khi làm xong chính sự, nàng thật sự không biết gặp mặt nên nói gì.

Vương hậu bị nàng làm cho có chút choáng váng, nhẹ giọng trách cứ nói: "Làm giám quốc đã bao lâu rồi, mà sao vẫn không ổn trọng như vậy?"

Gần đây thương hộ Càn quốc đều có biến động, nhất định là Doanh Vô Kỵ chấp chưởng Thương Ấn, Càn quốc bên kia khẳng định đã biết được hôn sự này, chúng ta cũng nên chọn ra một công chúa chứ?"

Vương hậu lắc đầu nói: "Hôn sự này nhất định có thể thành, cần gì phải nóng lòng nhất thời?"

Triệu Ninh xoa xoa đầu: "Doanh huynh nói qua, trong tay vừa vặn có một vụ làm ăn lớn. Hiện giờ thế cục như vậy, chúng ta muốn lập Văn cung tất nhiên sẽ đối mặt với áp lực khắp nơi, số tiền này sớm kiếm được một ngày, biến số sẽ ít đi một phần, nhi thần thật sự không muốn chờ!"

Vương hậu thở dài một hơi: "Nói cũng đúng, thật sự là làm khó ngươi rồi! bất quá phụ vương ngươi từng nói qua, lần bế quan này liên quan đến sinh tử, Bách gia thịnh hội ông ấy cũng chưa chắc có thể xuất quan, con hiện tại gấp gáp cũng vô dụng à!"

"Than ôi!"

Triệu Ninh cũng biết vô dụng, liền cũng chỉ có thể thở dài, chậm rãi ngồi xuống.

……

Vương hậu hỏi: "Đúng rồi! Chuyện Thừa tướng và Lý Thải Đàm giải quyết thế nào rồi?"

Nghe được vấn đề này, thần sắc Triệu Ninh hơi rùng mình.

Sự kiện này, cả ba thế lực Vi Nga phái, Lý gia cùng tướng phủ ba liên lụy đến cùng một chỗ, trong đó Lý gia cùng tướng

phủ đều là thân cận Lê vương thất, nhất định phải xử lý tốt, nhất định phải cẩn thận.

Nàng suy nghĩ một lát: "Nhi thần cũng không có động tác thực tế, những ngày này đều đang cùng La tướng thương lượng chính vụ. La tướng tuy rằng thân thể già nua, nhưng thần trí vẫn rõ ràng, xử lý chính sự so với lúc còn trẻ cũng không khác biệt. Nhi thần mượn danh nghĩa mở Học cung Đại Lê, xem xét tất cả sách tông tướng phủ, cũng không có phát hiện gì mờ ám."

"Như vậy là tốt rồi!"

Vương hậu khẽ gật đầu: "La Yển dù sao cũng là La Yển, Vi Nga phái muốn thông qua một tiểu cô nương đến khống chế ông ta, chỉ sợ cũng không phải là dễ dàng như vậy, hay là chờ phụ vương con xuất quan đi, có một số việc chung quy không thích hợp để con nói!"

Triệu Ninh mấp máy miệng: "Vi Nga phái tuy rằng càn rỡ, nhưng chỉ là tự thân khuếch trương! Nhi thần cảm thấy, cái đinh Lý Thải Đàm này nhất định phải nhổ, bất quá cụ thể nhổ như thế nào, vẫn là muốn phía bên Thừa tướng ra sao! Hiện tại nhi thần đã phái người khống chế Lý Thải Đàm, tùy thời chờ xử lý."

"Như thế cũng tốt, việc này giao cho con, nhất định phải lấy đại cục Lê quốc làm trọng".

"Vâng!"

Triệu Ninh hơi thở phào nhẹ nhõm, chỉ hy vọng Lý Thải Đàm không bị chỉ trích điên cuồng như năm đó, nếu không mình chỉ có thể xin lỗi Lý Thải My.

……

Điện Tình Giáng.

Lý Thải My nhìn Doanh Vô Kỵ, khẽ hừ một tiếng: "Bí đao ta thấy nhiều, không nhớ rõ có bộ dạng giống đầu người hay không. Nhưng nắm giữ 72 thuật Địa sát, hơn nữa còn khinh bạc phóng đãng, bí đao xông vào nơi ở của nữ tử vẫn là lần đầu tiên gặp.

Này!

Ánh mắt thật sắc bén.

Doanh Vô Kỵ cũng kinh ngạc một chút, hắn vừa mới từ trong đất chui ra, rõ ràng là dò xét qua không có ai, nhưng chui ra liền thấy được một cô nương.

Hơn nữa chính mình bị vây trong trạng thái ẩn thân, bất kể là hình thái hay là khí tức, đều bị người ta phát hiện.

Chỉ cần không phải bị người ta nhìn thẳng, trực tiếp nhìn thấy thổ nhưỡng bị giãn ra, liền tuyệt đối không phát hiện được mình.

Vì ẩn nấp, hắn còn cố ý chọn một góc tường.

Không nghĩ tới, vẫn bị ngược đãi.

Chương 187: Vô tình gặp quái vật Chương 187: Vô tình gặp quái vật

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nữ tử này tu vi chỉ sợ rất cao, hơn nữa kiến thức……

Cái shit gì thế này!

Doanh Vô Kỵ nhìn thấy điểm kỹ năng lấp lánh kín mít phía sau thang cảm xúc của nàng, nhất thời cả người đều tê dại.

Chỉ là ánh sáng quả cầu màu lam đại biểu kỹ năng Địa cấp, đã có ba cái.

Mà lục sắc quả cầu ánh sáng đại biểu cho kỹ năng Huyền cấp, ước tính sơ lược phải có hơn ba mươi cái.

Càng kỳ quái hơn chính là…

Quả cầu ánh sáng đỏ?

Kỹ năng Thiên cấp?

Đây là quái vật gì?

Mấy ngày trước hắn cảm giác một Thiết Ngưu đã đủ thái quá rồi, nhưng đặt ở trước mặt nữ tử này, quả thực chính là tôm tép.

Cho nên bên trong Lê vương thất, rốt cục xuất hiện một quái vật gì, khó trách có thể nhìn thấu mình ẩn thân.

Cô gái này rốt cuộc là ai?

Nữ tử khoảng tuổi này ở điện Tình Giáng kỳ thật không ít, bất quá đầu tiên có thể cơ bản loại trừ Lý Thải My.

Dù sao cũng là Thái tử phi, làm sao có thể ăn mặc như thiếu nữ?

Bất kể là ai!

Cái mỏ này, Doanh Vô Kỵ ta phải đào!

Doanh Vô Kỵ lúc này cười nói: “Công chúa hiểu lầm! Kỳ thật ta chuyến này là bái phỏng bằng hữu, trong lúc vô ý ngộ nhập bảo địa, kính xin công chúa không nên trách móc.

Công chúa…

Khóe miệng Lý Thải My bỗng nhiên lộ ra vẻ tươi cười, nhưng rất nhanh lại ẩn xuống, nhẹ nhàng hừ một tiếng: “Thăm hỏi bạn bè? Ngươi vừa ẩn thân, vừa trốn dưới đất, rốt cuộc là thăm hỏi bạn bè, hay là ám sát bạn bè?

“Cái này…”

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề.

Lý Thải My thấy hắn khó xử, nhịn không được cười cười: "Còn không mau ra ngoài, trồng dưới đất chờ nảy mầm sao?"

Trong nụ cười thanh ngọt, mang theo một tia trêu tức, ánh mắt tựa như nhìn thấy một con chuột hamster nhỏ.

Doanh Vô Kỵ hơi thở phào nhẹ nhõm, cười từ trong đất chui ra: "Công chúa không ngại là tốt rồi!"

"Ai nói ta không ngại?"

Lý Thái My vẻ mặt uy hiếp: "Ngươi không nói ra nguyên cớ, ta hiện tại liền gọi thị vệ cung đình tới. Theo luật pháp Đại Lê, tự tiện xông vào nơi ở của công chúa, có thể bị xử cung hình!

Doanh Vô Kỵ: "……"

Nhớ rõ lúc mới vừa xuyên không tới đây, chính mình thiếu chút nữa bị Vu Sương Tự lấy cung hình, cái loại cảm giác này vẫn còn mới mẻ trong ký ức của hắn, mặc dù hiện tại nhớ tới vẫn không nhịn được kẹp chặt hai chân.

Hắn đành phải thành thật: "Tại hạ Con tin Càn quốc Doanh Vô Kỵ, cùng Thái tử điện hạ có quan hệ thần giao hữu hảo…"

"Doanh Vộ Kỵ?"

Lý Thái My nhịn không được liếc Doanh Vô Kỵ một cái, nhất thời hứng thú chơi đùa nổi lên: "Thần giao hữu hảo? Nói cách khác ngươi cùng Vương huynh ta chưa từng gặp qua, bằng hữu trong miệng ngươi hẳn cũng là Vương huynh ta? Ngươi ăn không nói có như vậy, thật coi luật pháp Đại Lê chúng ta là dễ lừa gạt? Nói đi, để đại nội thị vệ cắt của ngươi, hay là ta cắt cho ngươi?

Cái shit gì thế này!

Doanh Vô Kỵ theo bản năng lui về phía sau một bước: "Không phải! bằng hữu trong miệng ta cũng không phải là

Thái tử điện hạ, mà là, mà là…"

"Là ai?"

"Cái này…"

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề, bởi vì "Triệu Lăng" cái tên này chắc chắn là giả, dù sao làm gì có công chúa nào tên là Triệu Lăng?

Nhưng hiện tại cũng chỉ có thể nói thẳng: "Triệu Lăng! Không biết công chúa đã nghe qua chưa?

Lý Thải My xụ mặt: "Nói bậy! Bên cạnh Vương huynh ta, cho tới bây giờ cũng không có người nào tên là Triệu Lăng. Thôi bỏ đi, ta vẫn là đi mài dao".

Doanh Vô Kỵ hết chỗ nói: "Thôi bỏ đi! Ngươi đi thông báo cho đại nội thị vệ đi, để Thái tử điện hạ dẫn ta đi, muốn giết muốn róc thịt đều nghe Thái tử điện hạ".

"Xì!"

Lý Thải My không nhịn được nở nụ cười: "Trêu chọc ngươi! Xem ngươi bị dọa, kỳ thật Vương huynh đã nhắc qua ngươi với ta. Người tới tức là khách, Công Tử Vô Kỵ cũng không cần vội vã đi, chi bằng ngồi xuống uống chén trà đi!"

"Ở thâm cung mấy năm, ngoại trừ Triệu Ninh ra, nàng chỉ có thể gặp mấy nha hoàn.

Thật vất vả mới gặp được một người khá thú vị, nàng sao có thể dễ dàng buông tha.

Nếu lần này đuổi hắn đi, lần sau hắn sợ sẽ không đến nữa.

Dù sao cũng là muốn cùng vương thất liên hôn, chờ hôn sự định ra, hơn nữa làm ăn ổn định lại, Doanh Vô Kỵ này chính là người một nhà, chỉ cần hắn nhìn không thấu thân nữ nhi của

Triệu Ninh, mình cùng hắn có chút qua lại, Triệu Ninh hẳn là cũng sẽ không phản đối.

Chương 188: Kẻ đào mỏ

Doanh Vô Kỵ lại hồ nghi nhìn nàng một cái: "Ngươi sẽ không phải muốn hạ dược trong nước trà, muốn nhân cơ hội cắt của ta chứ?"

Lý Thái My: "……"

Nàng mấp máy miệng, hơi có chút áy náy: "Đương nhiên là không! Ta ở thâm cung lâu, hiếm khi gặp được người, bỗng nhiên gặp được công tử, nhịn không được sinh lòng chơi đùa. Vừa rồi nói đùa có chút quá đáng, kính xin công tử đừng trách".

Lời nói và hành động lần này, ngược lại là có phong phạm tiểu thư khuê các.

Lúc này mới giống Công chúa Lê quốc, dù sao gia giáo đều rất nghiêm.

Nhưng liên lụy đến nghĩa khí, Doanh Vô Kỵ không khỏi có chút cẩn thận: "Ngươi làm sao chứng minh lời ngươi vừa nói?"

Lý Thái My bật cười: "Công tử chờ một chút!"

Nàng bước đi nhẹ nhàng chạy vào trong nhà, chỉ chốc lát sau liền ôm mấy quyển sách đi ra: "Nè! Những thứ này đều là Vương huynh tặng cho ta, bình thường ta ở trong cung nhàm chán, Vương huynh liền thường xuyên đưa sách cho ta giải buồn".

"Ồ?"

Doanh Vô Kỵ tiếp nhận sách vừa nhìn, nhất thời trong lòng nhảy dựng lên.

Liêu Trai Chí Dị, ba quyển đầu đều ở đây.

Chương 188: Kẻ đào mỏ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trước mắt mới lưu hành chỉ có một quyển trên thị trường, quyển thứ hai mới chỉ là bản thảo, chuẩn bị tại văn hội kết thúc sau đó lại bán, về phần quyển thứ ba cũng chỉ có mình viết ra sơ thảo.

Quyển thứ hai cũng rất ít có người xem qua, chỉ cho những ông chủ Thư cục xem qua một chút.

Về phần quyển thứ ba, vậy thì càng ít, người ngoại trừ mình cùng Hoa Triều, cũng chỉ tặng Triệu Lăng một quyển.

Cho nên, Triệu Lăng đem sách giao cho Triệu Ninh, Triệu Ninh lại đem sách đưa cho vị công chúa trước mắt này?

Chẳng lẽ công chúa này, so với Triệu Lăng địa vị còn cao hơn?

Hiện tại ngẫm lại như vậy, thật giống thật đúng là có khả năng, dù sao trước mắt nữ tử tuổi tác cùng mình xấp xỉ, lại nắm giữ nhiều pháp thuật cao cấp như vậy.

Cho dù là Ngụy Hàn loại đỉnh cấp thế gia, ở cái tuổi này có thể tập được một pháp thuật địa cấp, đều sẽ được cung phụng coi là tương lai gia tộc, vị công chúa trước mắt này lại học được ba loại, thậm chí còn có một loại pháp thuật Thiên cấp.

Nếu là đàn ông, có lẽ đã một bước lên trời rồi

Triệu Lăng đích xác có chí hướng, hơn nữa cũng coi như thiên tài, nhưng so với thiên tài tuyệt đối như vậy…

Lê vương rốt cục gặp vận cứt chó gì, thái tử Triệu Ninh thiên phú cường hoành còn chưa tính, lại còn ra một công chúa văn võ đều biến thái như thế.

“Cái này…”

Doanh Vô Kỵ giống như hiểu rõ Triệu Lăng vì sao mấy ngày nay không đến tìm mình.

Địa vị của nàng đích xác không thấp, bằng không cũng không có khả năng trở thành tâm phúc của Thái tử, nhưng hiện tại lại có một công chúa có địa vị cao hơn.

Điều kiện của mình, là đối tượng hôn nhân nhất định phải là công chúa có địa vị cao nhất.

Nàng chắc sợ mình bị vị công chúa trước mắt này cướp dâu, cho nên mới kéo dài nhiều ngày như vậy không gặp mặt mình, là vì muốn đạt được địa vị cao hơn, từ đó giành chiến thắng trong cuộc chiến cướp dâu.

Hợp lý!

Suy đoán này của mình quá hợp lý!

Nhưng đây không phải là vấn đề khó khăn cho mình sao?

Rốt cuộc chọn ai?

Lý Thải My thấy hắn trầm tư, không khỏi nghi hoặc hỏi: “Công tử Vô Kỵ?”

“Hả!”

Doanh Vô Kỵ như tỉnh mộng: “Bất quá là tiện tay viết mấy quyển sách mà thôi, không nghĩ tới lại có thể rơi vào trong tay công chúa, ngược lại là vinh hạnh của ta!”

Lý Thái My thấy hắn giả bộ khách sáo như vậy, không khỏi liếc hắn một cái: “Kỳ thật ta cũng tùy tiện lật xem”.

Doanh Vô Kỵ lật trang sách: “Xem ra chất lượng giấy nhà ta không được tốt lắm, công chúa chỉ tùy tiện lật, cũng có chút nhăn! Lần này về ta sẽ giáo huấn bọn chúng, làm việc càng ngày càng ẩu”

Lý Thải My nhìn thấy bút ký mình đánh dấu trên trang sách, khuôn mặt tươi cười nhất thời đỏ lên, khẽ gắt một cái, liền làm ra một cái thủ thế mời: "Gần đây Vương huynh của ta cùng Triệu Lăng có chuyện quan trọng xử lý, có thể mấy ngày gần đây công tử đều không gặp được huynh ấy, có chuyện gì không ngại nói với ta một chút, chờ lần sau khi ta gặp huynh của ta sẽ chuyển lời thay".

"Cũng được!"

Doanh Vô Kỵ theo bản năng đáp, nhưng bỗng nhiên lại có chút ngượng ngùng.

Và có gì đó không ổn.

Mình không phải tới ép hôn sao?

Kết quả Triệu Lăng không tìm được, ngược lại còn tìm được một công chúa khác.

Nếu như hiện tại cầu hôn, trực tiếp bị vị công chúa này coi trọng, vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng phải là không xứng đáng với Triệu Lăng sao?

Tuy nói hôn sự còn chưa định, nhưng ít nhất phải sớm thông báo cho nàng một tiếng, bằng không thì quá không đúng!

Than ôi!

Đây cũng là lần đầu tiên hắn nổi tiếng như vậy trên tình trường

Thật là một gánh nặng ngọt ngào!

Lý Thải My rót cho hắn một chén trà xanh: "Công tử mời nói đi!"

Doanh Vô Kỵ cười ha hả nói: "Kỳ thật cũng không có đại sự gì, ta đợi hai ngày nữa gặp Triệu Lăng huynh nói cũng

không muộn. Hiện tại ngẫm lại, mạo muội xông vào chỗ ở của công chúa, nói chuyện với nhau một lúc rồi mà còn không biết tục danh của công chúa, thật sự là quá không nên".

Lý Thải My hé miệng cười: "Công tử muốn biết tục danh của ta?"

"Tất nhiên!"

Doanh Vô Kỵ gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: Khó trách Lê Vương che giấu công chúa của mình, thì ra đều là loại bảo bối này".

Thân thể Lý Thải My hơi nghiêng về phía trước, như cười như không đánh giá Doanh Vô Kỵ: "Ta nghe Vương huynh ta nói, Công tử Vô Kỵ đã quyết định cùng Lê vương thất ta liên hôn. Nếu ta đem tục danh nói cho công tử, đến lúc đó công tử gọi tên ta thì phải làm sao bây giờ? Ta cũng không dám!"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Lý Thải My che miệng cười khẽ: "Nếu không như vậy đi! Ta nghe nói công tử tài hoa hơn người, không bằng làm một bài thi từ ca phú, nói không chừng ta bị công tử đả động. Đến lúc đó si mê công tử, nói không chừng trực tiếp đi tìm phụ vương đòi hôn sự. Đến lúc đó chọn ta hoặc là không chọn, quyền chủ động ngược lại rơi vào trong tay công tử. Chẳng phải đẹp sao?"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Ta có cái shit tin ngươi ấy!

Nhưng tính tình của vị công chúa này lại khá thú vị.

Nếu như vậy.

Cái mỏ này, ta đào!

Nói thật, Doanh Vô Kỵ gặp nhiều người như vậy, chưa từng thấy mỏ nào béo bở như vậy.

Mỏ này không đào, trời đất không dung.

Hơn nữa vị công chúa này, vì không gả cho mình, mà cự tuyệt nói cho biết tục danh, quả thực không thể tha thứ!

Thế thì phải xử lý

Doanh Vô Kỵ cười làm ra một cái thủ thế mời: "Công chúa, mời ra đề đi!"

Lý Thải My lại nâng má thơm, khẽ cười nói: "Cái này e là không ổn! Nếu ta ra đề, vậy công tử chính là đi đường tắt. Nếu ta ra đề lung tung, rồi lại dẫn công tử vào con đường sai lầm. Công tử đã muốn đả động ta, vậy tự nhiên hẳn là dụng tâm đả động, làm sao bảo ta ra đề đây? Công tử bảo có đúng không?"

Thật đúng là làm khó nhau!

Chương 189: Đoán lòng dạ phụ nữ Chương 189: Đoán lòng dạ phụ nữ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ có chút đau đầu, ra đề còn tốt, dù sao mình có kho tư liệu thật lớn, len lén dùng một tấm Tỉnh Thần Phù là được.

Nhưng không phải ra đề thì cần phải đoán, đoán tâm tư phụ nữ, thứ này thật sự khó.

Hắn nhìn về phía Lý Thải My, phát hiện nàng đang cười như không nhìn mình, đáy mắt mang theo một tia ý tứ khiêu khích.

Không thể nhịn được.

Doanh Vô Kỵ suy nghĩ một lát, đứng lên: "Như vậy đi, cho ta tham quan chút ngoài sân của công chúa, sau đó ta lại hỏi

công chúa mấy vấn đề không liên quan đến việc ra đề, sau một nén nhang, ta có thể làm ra tác phẩm khiến công chúa vừa ý.”

“Mời!”

Lý Thải My làm ra một cái thủ thế mời, liền đưa mắt nhìn hắn ra khỏi phòng, còn mình lại không có ý đứng dậy.

Nàng nghe Triệu Ninh nói qua rất nhiều thứ, bao gồm Liêu Trai Chí Dị, bao gồm Khổng Tước Đông Nam Phi, cũng bao gồm hồng nhan tri kỷ của hắn.

Những chuyện này cho nàng cảm giác cũng không tệ, nhưng lại làm cho hình tượng Doanh Vô Kỵ rất rời rạc, cho nên nàng muốn tự mình nhìn một chút, Doanh Vô Kỵ rốt cục là dạng người gì.

Doanh Vô Kỵ đứng ở trong sân, hơi có chút khó khăn, đoán lòng dạ nữ nhân này khó quá

Bất quá ở trong sân đi lòng vòng, cũng không phải không thu hoạch được gì.

Trong sân trồng rất nhiều vật, nhưng cũng không phải thực vật quý đều là những thứ tùy ý, có bí đao, cũng có trà hoa, hẳn là muốn trồng cái gì liền nuôi cái đó. Cho dù có cắt tỉa nhưng không phải kiểu chăm sóc như trong cung đình. Cho nên nói chỉ có một cách nói, những cây cối này, đều do vị công chúa này tự mình chăm sóc.

Hơn nữa vị công chúa này tuy rằng quần áo hoa quý, nhưng trang điểm lại không chính thức chút nào, thoạt nhìn có chút nhàn nhã tự tại, chỉ nhìn một người như vậy, Doanh Vô Kỵ rất khó cho rằng nàng là một vị công chúa.

Nói như vậy, nàng vừa rồi nói ở lâu thâm cung hẳn là cũng không phải là nói dối.

Cách cửa sổ, hắn hỏi: “Công chúa lần cuối xuất cung là khi nào?”

“Bảy năm trước!”

Lý Thái My ngược lại khá thẳng thắn.

Bảy năm không ra cung, hình như còn rất thảm.

Doanh Vô Kỵ lại hỏi: “Vậy ngoài đồ vương cung, thứ công chúa thích ăn nhất là gì?”

Lý Thải My suy nghĩ một chút: “Hồ lô đường ở ngõ dệt Nam thành!

“Công chúa rất có phẩm vị, kẹo hồ lô ở đó quả thật rất ngon.”

Doanh Vô Kỵ cười cười, phía Nam thành hẳn là nơi nghèo nhất Giáng Thành, bên kia phần lớn là dân chúng đến làm công, bất quá nơi đó vẫn rất náo nhiệt, so với trung tâm thành phồn hoa có một tư vị khác.

Lần trước cùng Hoa Triều đi dạo còn mua một cái kẹo hồ lô, quả thật không tệ.

Doanh Vô Kỵ cười cười, chợt lấy ra một tấm Tỉnh Thần Phù, dán ở trên ót.

Một lát sau, hắn vào phòng.

Lý Thải My nhìn hắn, hơi có chút kinh ngạc: “Công tử đã trở lại, chẳng lẽ không hỏi thêm mấy vấn đề?”

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay áo: “Không cần! Hai vấn đề đã đủ rồi”.

“Thật sao?”

Lý Thải My nhìn hắn đầy hứng thú: “Công tử sẽ không định làm cho ta một cây kẹo hồ lô chứ? Kẹo hồ lô không tính thi từ văn chương, có thể làm không được!”

“Tất nhiên không phải!”

Doanh Vô Kỵ tìm kiếm khắp nơi một chút, từ trên bàn gỗ gần cửa sổ, cầm lấy một cây đàn tỳ bà.

Hắn lần đầu tiên cùng Hoa Triều chạm mặt, nàng tuôn ra kỹ năng《 nhạc nghệ tinh thông 》, hơn nữa bạo kích thành《 Ma Âm Quán Nhĩ 》, nhưng đến bây giờ còn không có lấy ra sài, hôm nay vừa vặn.

Mắt Lý Thải My cũng sáng lên: “Đã sớm nghe nói công tử am hiểu thơ khúc, chẳng lẽ ta hôm nay may mắn, lại có thể chứng kiến một tác phẩm xuất sắc sánh vai《 Khổng Tước Đông Nam Phi 》?”

Doanh Vô Kỵ cười lắc đầu: “Chúng ta hôm nay, chỉ đàn khúc, không làm thơ!”

Lý Thái My chống má, lẳng lặng nhìn chăm chú vào hắn, trong lòng có chút chờ mong.

Khúc nhạc thoát ly thơ ngược lại không ít, nhưng phần lớn là trường hợp trọng yếu, lễ nghi tế tự dùng, nghe tuy rằng cao nhã, nhưng quả thực không có ý nghĩa gì.

Cho dù là khúc nhạc nữ tử đàn ở Lầu Xanh, cũng sẽ phối một ít ca từ, bằng không chung quy sẽ thất sắc không ít.

Lại chưa từng nghĩ Doanh Vô Kỵ tự nhiên lựa chọn phương thức chỉ đàn khúc, thiếu ca từ, làm sao khiến người ta hiểu rõ ý nghĩa, lấy gì đả động lòng người đây?

Doanh Vô Kỵ tự tin cười: “Công chúa, xin chỉ giáo!”

Dứt lời, nhẹ nhàng gảy dây đàn.

Ong ong!

Doanh Vô Kỵ tê dại: “Công chúa! Tỳ bà này có chút lạc âm!”

Nói có chút lạc âm đều là khách khí, quả thực chính là không thể nghe lọt tai.

Lý Thải My nhịn không được cười nói: "Tỳ bà này ta ngoại trừ lau chùi, cho tới bây giờ cũng không có động qua".

"Công chúa không đàn, để trong phòng làm gì?"

"Ta không đàn thì không thể để trong nhà sao?"

"Công chúa nói rất có đạo lý!"

Doanh Vô Kỵ lau mồ hôi trên trán, vẻ mặt không nói gì mà đem âm điệu chỉnh lại rồi một lần nữa gảy dây đàn.

Mấy âm tiết trước âm điệu khá thấp, lại có loại cảm giác vui sướng khác thường.

"Hả?"

Lý Thải My cảm giác có chút kỳ quái, nhưng còn chưa kịp hỏi, khúc nhạc đã lập tức vang lên.

Tiếng đàn tỳ bà thanh thúy, mỗi một âm tiết, đều phảng phất là bước đi nhẹ nhàng, làm cho người ta cảm giác phảng phất như đi ở trong chợ náo nhiệt.

Trước mặt rõ ràng chỉ có một người một tỳ bà, lại làm cho nàng phảng phất đặt mình trong đám người chen vai thích cánh đường phố, đường phố không phồn hoa nhưng rất náo nhiệt.

Trên mỗi quầy hàng đều treo vải đỏ đón năm mới, bánh bao mới ra lò còn nóng hôi hổi, bốc khói nghi ngút, áp vào mặt rất ấm áp, còn mang theo một chút hương bột mì, mà ở trước quầy hàng người bán và người mua đang cò kè mặc cả.

Rõ ràng chỉ có tiếng đàn tỳ bà, bên trong lại giống như xen lẫn tiếng rao hàng của người bán hàng rong, câu "Kẹo hồ lô đường vừa chua vừa ngọt đê" đặc biệt rõ ràng.

Cái này…

Chương 190: Khúc nhạc chợ phiên Chương 190: Khúc nhạc chợ phiên

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trong nháy mắt, tâm tình nàng cực kỳ vui vẻ, lại có loại cảm giác rơi lệ.

Doanh Vô Kỵ âm thầm cười, khúc nhạc này không phải cái gì khác, chính làmà kiếp trước hắn thích nghe, đây là khúc nhạc có cảm giác hình ảnh nhất mà hắn từng nghe qua.

Cứ như vậy, những âm thanh nhẹ nhàng, du dương xen lẫn một ít đau thương cùng luyến tiếc.

Loại cảm xúc này cũng không phải đến từ nhân sinh bất hạnh, mà là sắc trời sắp tối, chỉ có thể tạm biệt phiên chợ.

Lý Thải My phảng phất nghe được một thanh âm: "Thải My! Mau về nhà, nếu không lại bị phụ thân giáo huấn, ngày mai chúng ta lại đến chơi!

Cô theo bản năng mím môi, theo bản năng muốn đấu tranh với người nói những lời này.

Nhưng khúc nhạc lại nhẹ nhàng, giống như thay đổi cả ngày lẫn đêm, chỉ là về nhà ngủ một giấc, rồi lại đến vào ngày hôm sau.

Niềm vui thời thơ ấu chính là như vậy, tuy có gián đoạn, nhưng vòng đi vòng lại!

Khúc nhạc này cũng không dài, rất nhanh đã đàn xong, nhưng Lý Thải My lại hơi nhắm mắt lại, thật lâu không mở mắt ra.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được bí pháp Địa cấp 《 Ngọc Nữ Công

》.

【 Lời nhắc 】 bởi vì kí chủ không phải ngọc nữ, công pháp hấp thu gián đoạn. Ký chủ có thể lựa chọn buông bỏ, hoặc là trong vòng một canh giờ trở thành ngọc nữ.

Doanh Vô Kỵ khóe miệng co rút, trở thành ngọc nữ? Ta trở thành cái con mẹ ngọc nữ ý!

Bất quá cái « Ngọc Nữ Công » này hắn nghe qua, bởi vì bên trong điển tịch Vương thất Càn quốc còn có tàn thiên, nghe nói là lúc ấy Càn Quốc khai quốc chi vương, thời điểm dẫn dắt tộc nhân tách ra từ Lê vương thất không sao chép toàn bộ, chỉ có được tàn thiên, bên trong Lê vương thất liền có đầy đủ.

Bí pháp này tương đối cường hãn, tương đương với máy gia tốc công pháp, thời điểm dùng nó phụ trợ tu luyện, tốc độ tu luyện ít nhất có thể đề cao năm thành.

Nhưng thứ đồ chơi này có một chỗ trí mạng, chính là một khi thất thân, sẽ tản đi một nửa tu vi, hơn nữa bí pháp cũng sẽ hoàn toàn phế bỏ.

Cho nên chỉ có loại nữ tử hạ quyết tâm cả đời làm xử nữ mới có thể tu luyện.

A, cái này……

Chả trách nàng không muốn liên hôn

Doanh Vô Kỵ yên lòng, kỳ thật hắn vừa rồi liền toát ra một ý niệm trong đầu, chính là người trước mắt này, dường như cũng không thể hoàn toàn loại trừ là Lý Thải My, dù sao ở mình, thay đổi trang phục thiếu nữ, cũng không phải đặc biệt khó hiểu.

Nhưng sau khi tuôn ra bí pháp này, hắn hoàn toàn xác định.

Lê vương thất điên rồi, để Thái tử phi tu luyện bí pháp này.

Hắn nhẹ giọng nhắc nhở: "Công chúa điện hạ?"

"Ừm…"

Lý Thải My như tỉnh mộng, chậm rãi mở mắt. Nhẹ nhàng xoa xoa hốc mắt có chút nóng lên.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Khúc nhạc này thế nào?"

Lý Thải My có chút động dung: "Rất hay! Ta cực kỳ thích!"

Đúng là cực kỳ thích.

Nàng đã từng cho rằng, hình ảnh quá khứ đã sớm bị thâm cung này xóa nhòa, lại không nghĩ tới hôm nay gặp lại, lại vẫn sống động như thế.

Đó là khoảng thời gian thoải mái nhất của nàng, không có áp lực, không có gánh nặng, có tiền tiêu vặt, có chị gái.

Doanh Vô Kỵ cười đem tỳ bà thả về chỗ cũ, cười hỏi: "Vậy công chúa hiện tại có thể nói cho ta biết tục danh không?"

"Hả?"

Lý Thái My sửng sốt một chút, lúc này mới nghĩ đến cuộc cá cược vừa rồi của hai người.

Doanh Vô Kỵ khóe miệng nhếch lên: "Công chúa sẽ không muốn chơi xấu chứ?"

Lý Thái My bĩu môi: "Trên đời này có quy định bổn công chúa không được chơi xấu sao?"

Ngay từ đầu nàng đã không có ý định nói cho hắn biết tên của mình.

Vạn nhất bị hắn biết mình là Thái tử phi, hắn về sau chẳng phải không dám tới? Thật vất vả có người nắm giữ thuật ẩn hình trong 72 thuật Địa sát, đổi pháp thuật khác, có thể không

gạt được thủ vệ trong cung đình, hơn nữa còn là một người thú vị như vậy.

Dù sao Doanh Vô Kỵ cũng không biết mình là Thái tử phi.

Doanh Vô Kỵ nghẹn lời: "Công chúa lại đùa giỡn, lẽ nào lại nuốt lời?"

Lý Thái My che miệng cười khẽ: "Công tử vi phạm luật pháp Đại Lê, chẳng phải cũng là đùa giỡn? Như vậy đi, lần này công tử vi phạm luật pháp, ta làm bộ không nhìn thấy. Ta chơi xấu, công tử cũng không nhìn thấy! Hai người chúng ta lần này coi như huề nhau, lần sau nếu công tử còn có thể đả động ta, ta tuyệt đối sẽ nói cho công tử biết danh húy!"

"Cái con…"

Doanh Vô Kỵ không nhịn được, chưa từng thấy người nào xấu xa như vậy.

Tuy nói chỉ cần làm nàng động lòng là có thể tuôn ra kỹ năng, nhưng nào có dễ dàng như vậy a!

"Công tử không muốn sao?"

Lý Thái My một bộ ngượng ngùng.

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Đương nhiên không muốn!

Lý Thải My suy tư một lát, khó xử nói: "Vậy được rồi! Ta gọi thị vệ tới đây, chờ bọn họ mang công tử đi, ta sẽ nói tên của ta cho công tử biết!

Doanh Vô Kỵ mặt không chút thay đổi: "Ha ha, công chúa chơi xấu như vậy, đến lúc đó ta bị mang đi, công chúa còn nói cho ta biết tên sao?"

Lý Thái My vô tội gật đầu: "Đúng vậy! Vậy phải làm sao bây giờ?

Doanh Vô Kỵ: "……"

Lý Thải My ngẩng đầu nhìn sắc trời, hé miệng cười nói: "Công tử! Sắc trời có chút muộn, một lát nữa mẫu hậu ta sẽ tới đốc thúc ta tu luyện, nếu công tử bị bà phát hiện ở chỗ này, chỉ sợ có chút không tốt lắm. Nếu không…… Lần sau gặp lại?"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Trong lúc muốn nói lại thôi, hắn cũng đã bị Lý Thải My đẩy vào trong sân.

Không biết là mấy phẩm Linh Thai Thai Thuế Cảnh, nhưng hắn cũng không thể chống lại.

Chương 191: Khai trương gánh hát Chương 191:Khai trương gánh hát

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lý Thải My nhìn chỗ hắn vừa bò ra nói: "Sau này công tử ra vào từ chỗ này, Vương huynh và mẫu hậu ta sẽ thường xuyên lại đây, lúc bọn họ tới, ta sẽ thả một khối đá màu đỏ ở chỗ này, bọn họ không ở đây ta thả một viên đá màu xám, lần sau công tử tới có thể thấy rõ ràng!"

Doanh Vô Kỵ tê dại: "Công chúa chơi xấu như vậy thì dựa vào cái gì bảo lần sau ta lại đến ?"

Lý Thái My hỏi ngược lại: "Công tử nếu như không muốn đến, vừa rồi ở lại tặng ta một khúc nhạc?"

"……"

"Công tử! Mẫu hậu ta sắp tới rồi".

Được rồi! Hẹn gặp lại!

"Đợi đã, lần sau khi nào công tử đến?"

"Không đến!"

"Đến đi, coi như ta mời công tử!"

Nhìn bộ dáng điềm đạm đáng yêu của nàng, mặc dù biết là giả, nhưng Doanh Vô Kỵ cũng không đành lòng cự tuyệt: "Đại khái ngày mai đi…"

"Ta chờ!"

"……"

Doanh Vô Kỵ nhìn kỹ ánh mắt của nàng, cảm giác chờ mong bên trong không giống như là giả.

Tuy nói có chút không cam lòng bị nàng chơi xấu, nhưng vẫn là nhịn không được sinh ra thương hại nhè nhẹ, dung mạo mỹ miều cùng thiên phú như thế, lại bị nhốt ở trong thâm cung bảy năm, hơn nữa còn luyện ngọc nữ công.

Đối với tiểu nha đầu tinh quái như vậy thì có khác gì cực hình?

Ài……

Không cùng nàng ta so đo nữa, về sau thường xuyên đến, ít nhất có thể đào mỏ, thuận tiện giải buồn cho nàng.

Dù sao hôn sự hắn là ổn định, mặc kệ cái người nữ giả nam "Triệu Lăng" kia, hay là công chúa thích chơi xấu này, hắn đều có thể tiếp nhận.

Cũng không thể không cưới được người nào trong hai người này chứ?Nếu Lê Vương thật sự keo kiệt như vậy, hắn thật sự muốn mắng chửi.

Chỉ còn vài ngày nữa là đến Bách gia thịnh hội, vẫn còn có thời gian rảnh.

Hắn cười lắc đầu, trực tiếp độn thổ mà đi.

"Phù…"

Lý Thái My đứng tại chỗ, hơi có vẻ mất mát thở dài một hơi.

Nếu mình thật sự là công chúa, gả cho người này, cuộc sống sau này cũng không quá nặng nề.

Chỉ tiếc là…

Thôi được!

Ít nhất trước khi hắn nhận ra thân phận của mình, còn có thể chơi đùa vài ngày.

Nàng xoay người trở lại trong phòng, cảm giác toàn bộ đình viện đều tĩnh mịch không ít, khúc nhạc vừa rồi kia mang đến náo nhiệt cho nàng giống như hoa trong gương, trăng trong nước, tùy tiện một trận gió là có thể thổi tan.

Nàng ôm tỳ bà, trong đầu hồi tưởng khúc nhạc vừa rồi, nghiêm túc gảy vài cái, nhưng chỉ bắn ra mấy tạp âm không có kết cấu.

“Tỳ bà này, làm sao còn khó học hơn cả Công pháp Địa cấp?”

Trong bài hát, niềm vui thời thơ ấu vòng đi vòng lại.

Nhưng sau khi nàng bước vào thâm cung, quá khứ ký ức liền thật một đi không trở lại.

……

Mẹ kiếp!

Đúng là lừa đảo!

Doanh Vô Kỵ mắng chửi đĩnh đạc về tới thư phòng, thừa dịp tin tức Ngọc Nữ Công còn chưa hoàn toàn tiêu tán, đem nội dung của nó tất cả đều ghi chép.

Dù sao cũng không phải công cốc……

Không đúng!

Người khôn ngoan thực sự không bao giờ trở về tay không.

Thứ đồ chơi này dù sao vẫn là rất mạnh, vả lại mặc kệ về sau có thể bồi dưỡng cho thế lực của mình hay lấy ra làm điều kiện đàm phán với Doanh Việt cũng có thể nhận được thù lao xa xỉ.

Nhưng chép xong, hắn vẫn cảm thấy không hết giận.

Đúng lúc này.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên đạt được phàm cấp kỹ pháp 《 quân tử mát xa 》.

Doanh Vộ Kỵ: "???"

Thứ đồ chơi này hình như là Thiết Ngưu tự nghĩ ra, nguyên nhân là Lâm phụ đối với Lâm Thanh tu luyện yêu cầu quá nghiêm khắc, nàng thường xuyên bị thương.

Thiết Ngưu đau lòng, liền tự nghĩ ra , giảm bớt thương thế cho Lâm Thanh.

Đúng là liếm chó liếm đến không có thứ gì không từ!

Thiết Ngưu này, ngươi mặt dày thật đấy!

Ô Kê ca ta không dễ dàng mát xa cho nữ tử, chỉ cần mát xa cho nữ tử, vậy nhất định không phải là quân tử.

Phù!

Kỹ năng rác rưởi, nổ ra có tác dụng gì, đuổi ăn mày chắc?

Doanh Vô Kỵ đang một bụng lửa không chỗ phát, vừa lúc tìm được một cái miệng phát tiết, múa bút tại chỗ, viết hai ngàn chữ câu chuyện của Doanh Việt cùng Lâm Thanh.

Ngày mai nhất định phải khiến hắn nghe một chút, tuôn ra nhiều kỹ năng hữu dụng một chút.

Thế giới của người trưởng thành chính là tàn khốc như vậy.

Cộc!

Cộc!

Cộc!

Tiếng gõ cửa vang lên.

Hoa Triều dừng chân ở cửa quan sát: "Vô Kỵ, ta có thể vào không?"

Từ lần trước nhìn thấy Doanh Vô Kỵ viết chuyện tường thuật, nàng liền trở nên cẩn thận hơn rất nhiều, tránh cho loại tình huống xấu hổ này lại xuất hiện.

"Hoa Triều tỷ, vào đi!"

Doanh Vô Kỵ vội vàng đem trang giấy cất đi, cười ha hả nói: "Đệ cũng không phải đang viết cái gì không đứng đắn, về sau trực tiếp vào là được!"

Hoa Triều khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, nhẹ nhàng gắt một cái "Không phải viết thứ gì không đứng đắn, vậy đệ cất đồ đi làm gì?"

Doanh Vô Kỵ nhìn nàng vẻ mặt vui mừng, không khỏi tò mò nói: "Hoa Triều tỷ! tỷ gặp được chuyện vui gì sao, nhìn tỷ cao hứng!"

"Tất nhiên rồi!"

Khóe miệng Hoa Triều hơi nhếch lên, vẻ mặt mang theo một tia nhảy nhót: "Mới vừa rồi có người tìm tới cửa, nói đại thọ 80 tuổi của lão thái gia Lưu gia ở Bắc thành, muốn nghe hí khúc của chúng ta, cho nên muốn mời chúng ta qua, hát một bài Khổng Tước Đông Nam Phi, gánh hát của chúng ta rốt cục khai trương rồi!"

Doanh Vô Kỵ cũng không nhịn được vui mừng nói: "Vậy tốt! Xem ra lần đó tại Văn Hội thật sự dương danh".

Nói rốt cục khai trương, kỳ thật có chút khoa trương.

Bởi vì vài ngày trước đã có không ít người mời gánh hát, chẳng qua Hoa Triều cảm thấy ca khúc và cách diễn của Khổng Tước Đông Nam Phi đều còn có thể tiếp tục cải tiến, cho nên đều khéo léo từ chối.

Lần này cô có thể chấp nhận, hẳn là đã tương đối hài lòng với phiên bản hiện có.

Hơn nữa Lưu gia cũng coi như một thế gia trung bình, vị trí này đối với sự phát triển sau này của gánh hát hẳn là sẽ tương đối có lợi.

Không có gì ngạc nhiên khi Hoa rất vui mừng.

Chương 192: Ẩn hình độn địa Chương 192: Ẩn hình độn địa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hoa Triều hỏi: “Vậy ngày mai đệ có muốn cùng đi không?”

Doanh Vô Kỵ nghẹn một chút: “Kỳ thật đệ muốn đi, dù sao gánh hát đệ cũng có một phần. Bất quá tỷ còn nhớ không? Thư cục Lưu gia bị chúng ta làm sụp đổ, Lưu gia lão thái gia bị tức đến hộc máu, nếu đệ đi chúc thọ, chỉ sợ không quá vài ngày bọn họ sẽ mặc áo liệm”.

Hoa Triều bất đắc dĩ: “Vậy được rồi, chỉ có thể chờ lần sau!”

Tuy nói có chút mất mát, nhưng dù sao cũng không phải chỉ có một cơ hội như vậy.

Hoa Triều lại cùng hắn tán gẫu vài câu, liền ngâm nga rời đi.

Doanh Vô Kỵ nhìn bóng lưng của nàng, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm, xem ra sau khi mình thông báo sẽ kết hôn, đích xác không ảnh hưởng đến quan hệ của hai người, hơn nữa ma chủng của Hoa Triều cũng không có dấu hiệu bộc phát

Nếu đã như vậy cũng tốt!

Xem ra mình không làm sai.

Nhưng hắn chợt lại có chút đau mề: "Như thế nào má nó chứ khách hàng đầu tiên lại là Lưu gia?"

Dù sao cũng là gánh hát lần đầu tiên khai trương, thứ này vẫn là có chút ý nghĩa kỷ niệm.

Nếu như đổi lại là nhà khác, hắn nhất định sẽ bùng hẹn với công chúa mà tham dự khai trương gánh hát.

Nhưng……

Sao lại không trùng hợp như vậy?

Chẳng lẽ ta làm quá nhiều điều ác?

…….

Ngày hôm sau, Doanh Vô Kỵ cũng dậy thật sớm, đến chỗ gánh hát gặp mọi người đang diễn tập lần cuối cùng trước khi khai trương.

Không có ý kiến, chỉ có khen ngợi.

Kỳ thật xem hình thức thể hiện của gánh hát thì vẫn còn nhiều khác biệt với hí khúc kiếp trước nhưng cũng chưa từng có quy định người kiếp trước là đúng.

Hiện tại gánh hát, mang theo phong cách cá nhân rất mạnh của Hoa Triều, hắn cảm thấy mình chỉ là hậu thuẫn, không có tư cách khoa tay múa chân.

"Không nghĩ tới Đệ nhất châm chọc của Giáng Thành hôm nay lại ôn hòa như vậy, có phải đổi nghề chuyên môn cổ vũ

người không?”

Hoa Triều đấm nhẹ bả vai Doanh Vô Kỵ một cái, trên khuôn mặt dịu dàng động lòng người tràn đầy ý cười.

Trước kia lúc Doanh Vô Kỵ đến xem tập hí khúc, luôn có thể tìm ra không ít lỗi, nàng tuy rằng rất vui khi nhận được ý kiến phê bình, nhưng khó tránh khỏi sẽ sinh ra tâm tình lo sợ.

Hôm nay được tán dương như vậy, vừa có cảm giác được yêu mà sợ vừa có cảm giác ông trời không phụ lòng người.

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật: “Đệ nhất châm chọc của Giáng Thành, Tỷ nghe từ đâu vậy?”

Hoa Triều che miệng cười khẽ: “Toàn bộ Giáng Thành đều truyền ra, ai không biết đệ viết hai bài thơ tại văn hội, một bài châm chọc Thừa tướng, một bài châm chọc Bình Lăng Quân?”

“Được rồi!”

Doanh Vô Kỵ buông tay, những quần chúng buôn dưa lê này, mới có chiến tích cỏn con như vậy mà đã khiến bọn họ kích động thành như vậy.

Nếu bọn họ biết mình muốn làm cha La Yển, còn chỉ vào Doanh Việt mắng là lão lưu manh, còn không nhất đặt biệt danh gì cho mình đây?

Hoa Triều nhìn sắc trời một chút: “Thời gian không còn sớm, chúng ta cũng nên xuất phát!”

“Ừm!”

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, liền giúp mọi người đem đồ vác lên xe ngựa, đưa mắt nhìn bọn họ đi về hướng Bắc thành.

Còn mình thì chậm rãi đi dạo về phía Nam thành.

Xem giờ này, tốt nhất vẫn là sau bữa trưa lại đi tìm cái công chúa chơi xấu kia thì tốt hơn.

Nhân dịp này, vừa vặn đi mua một cái kẹo hồ lô.

Nếu muốn đào mỏ, phải xuất ra thái độ đào mỏ, không thể vừa muốn trêu chọc tiểu cô nương, lại muốn bày ra một bộ dáng tinh vi.

"Nhưng cảm giác này có quá lẳng lơ không?"

"Lỡ như cô bé nhà người ta cảm thấy tôi động tình với cô ấy thì sao?"

"Dù sao nàng tu luyện ngọc nữ công, thấy thế nào cũng là bộ dáng không muốn thành thân."

"Hơn nữa còn có 'Triệu Lăng', cũng đối với ta hết sức chân thành, tự nhiên có loại cảm giác ngoại tình."

"Triệu huynh ơi, anh không phụ lòng em đâu, người anh muốn cưới là em nhưng cái mỏ này thật sự quá thơm!"

Doanh Vô Kỵ cũng không nghĩ tới, vì một đám cưới chính trị như vậy, chính mình lại rơi vào quẫn cảnh đạo đức, hắn cũng có chút không rõ, có phải trong tình trường ai cũng cảm thấy khó xử như mình hay không.

Mua kẹo hồ lô xong, hắn liền trực tiếp trở về Thư cục Thượng Mặc, thoải mái nhàn nhã chờ ăn cơm.

Dù sao hiện tại Thư cục Thượng Mặc hiện tại cũng có tới hơn 50 nhân công nên hắn không thể để nhân viên mỗi ngày đều phải ra ngoài ăn cơm nên đã trả lương cao hơn câu mấy đầu bếp của tửu lâu bên cạnh đến nấu cơm cho công nhân, uy vọng của hắn tại Thư cục cũng không phải là uổng phí.

Cơm canh rất ngon.

Nhưng so với tiểu thị nữ Bạch Chỉ, luôn cảm giác thiếu chút gì đó.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua nơi Bạch Chỉ bế quan, tuy nói lúc này mới không đến 10 ngày không gặp, nhưng cảm giác giống như đã qua mấy tháng. Bất quá khí tức tiểu thị nữ bộc phát, tinh khí thần đều đạt tới tầng 11 đỉnh phong, hẳn là sắp xuất quan.

Dù sao đột phá tới tầng 12 chỉ dựa vào bế quan là vô dụng, nhất định phải dựa vào cơ duyên.

Cho nên nói thời điểm Bách gia thịnh hội cực kỳ mấu chốt.

Lần trước văn hội hắn làm ra một thiên tác phẩm tải ý, ngưng tụ một tia không biết khí vận nhà nào, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cảm giác thời thời khắc khắc ôn dưỡng tinh thần của hắn, cảm giác được lợi không nhỏ.

Mà khí vận được khen thưởng tại Bách gia thịnh hội, đều là dôi dư của tác phẩm thừa đạo tải ý mà Bách gia phu tử làm ra, khẳng định vượt trội so với câu "Nào đâu giống người nuôi tằm như ta" của mình.

Nếu là luyện hóa những thứ này, xác suất đột phá tầng 12 không thể nghi ngờ sẽ lớn hơn rất nhiều.

"Mọi người ăn no chưa?"

"No rồi!"

"Vậy các ngươi dọn dẹp bàn ăn một chút, ta ra ngoài một chuyến!"

"Ai à! Công tử đi thong thả!

Doanh Vô Kỵ chậm rãi rời khỏi Thư cục, chuẩn bị tìm một chỗ gần vương cung ẩn hình độn địa, lại nhìn thấy một người hoang mang rối loạn chạy tới.

Chương 193: Bắt cóc con gái Thừa tướng Chương 193: Bắt cóc con gái Thừa tướng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Người này là tiểu nhị mà Thư cục mới tuyển vừa mới cưới vợ, hai vợ chồng rất dính nhau, cho nên buổi trưa không ăn ở Thư cục, mà là chạy về nhà.

“Đại Lực! Cậu cứ thong thả, buổi chiều còn chưa tới giờ làm mà”.

“Công tử! Có chuyện rồi!”

Sắc mặt Đại Lực cực kỳ khó coi, thở hồng hộc ngừng lại, ôm cây ven đường nôn mửa một trận, nôn tất cả cơm trưa ra.

“Có chuyện gì vậy!”

Doanh Vô Kỵ sắc mặt rùng mình, nếu như nhớ không lầm, nhà Đại Lực ở ngay phía Bắc thành, cách Lưu gia mà gánh hát tới diễn rất gần.

Sẽ không……

Thật sự là sợ cái gì tới cái đó!

Đại Lực từ trong ngực móc ra một cái giày: “Buổi trưa tôi về nhà ăn cơm, thấy phía sau cửa nhà Lưu gia rất ầm ĩ, buổi sáng tôi nghe nói Hoa Triều cô nương đi Lưu gia, liền lại gần nhìn thoáng qua, nhưng là cái gì cũng không thấy, chỉ thấy mấy chiếc xe ngựa chạy đi. Tôi không đuổi kịp, chỉ nhặt được cái này!”

“Shit!”

Doanh Vô Kỵ liếc mắt một cái liền nhận ra, thứ này chính là giày của Tiểu Liễu, nha hoàn bên người Hoa Triều.

Tiểu Liễu bị cưỡng ép mang đi, Hoa Triều e là cũng khó may mắn thoát khỏi.

Con mẹ nó Lưu gia lớn mật như vậy?

Bắt cóc con gái La Yển ở Giáng Thành?

Ngay lúc này.

Hắn cảm giác ngực nóng lên, sờ soạng một hồi, lấy ra một mảnh phù giấy cháy đen.

Khương Thái Uyên cho bùa hộ mệnh là tử mẫu phù, mẫu phù chỉ cần bị kích hoạt, tử phù sẽ tự bốc cháy.

Điều này chứng tỏ Hoa Triều nhất định gặp nguy hiểm.

Đại Lực có chút luống cuống: "Công tử! Làm sao bây giờ a?"

Doanh Vô Kỵ mặt đầy sát khí: "Xe ngựa kia trông như thế nào"

Đại Lực sợ đến phát khóc: "Không biết, tôi cách quá xa, căn bản thấy không rõ!"

Doanh Vô Kỵ nhổ một ngụm, từ bên hông lấy ra một khối ngọc bội: "Gọi tất cả các huynh đệ có tu vi trong Thư cục đến Bắc thành, sau đó ngươi cầm cái này chạy đến chỗ tướng phủ, đem chuyện này nói cho La Yển. Sau đó đi Sứ quán Càn quốc, tìm giám sự đại nhân. Người trước cần phải báo trực tiếp, người sau có thể thấy được thì gặp, không thấy được thì thôi.

"Vâng!"

Doanh Vô Kỵ cắn răng, trực tiếp cắt cầm dây cương trên xe ngựa của Thư cục, thả người nhảy lên lưng ngựa.

Giáng Thành nội bộ nghiêm cấm phóng ngựa, qua không bao lâu phủ nha sẽ tìm tới sứ quán, tuy nói sẽ nể mặt sứ quán Càn quốc, nhưng chắc chắn là sẽ bị phạt tiền.

Doanh Vô Kỵ không quản được nhiều như vậy, bùa hộ mệnh duy trì liên tục thời gian chỉ có nửa canh giờ, khi chạy tới đã mất ít nhất một khắc đồng hồ, nên không thể chậm trễ.

Một đường ngựa không dừng vó, chạy như điên đến Lưu gia ở Bắc thành.

Tiệc mừng thọ của Lưu gia vẫn còn tiếp tục, nhưng không có tiếng hát hí khúc.

Cách thật xa, Lưu gia thủ hộ đại môn thị vệ liền cầm đao ngăn lại, hướng Doanh Vô Kỵ quát to: "Người tới là ai?"

"Ông nội nhà ngươi!"

Doanh Vô Kỵ không chút do dự, trực tiếp rút kiếm nghênh đón.

Hai người này đều là Thai Thuế Cảnh, bất quá lưu lạc đến Lưu gia đại môn, chỉ có thể là thất phẩm linh thai cấp thấp nhất, so với tu vi tinh khí thần đều tầng 11 của hắn bây giờ không mạnh hơn chút nào.

Hắn trực tiếp phi thân xuống ngựa, tay trái nắm hờ, tay phải xuất kiếm.

Giam giữ!

Thích chi chân giải!

Chỉ một đối mặt, bả vai hai người liền bị đâm thủng, binh khí rơi xuống, nằm trên mặt đất kêu rên.

Doanh Vô Kỵ trực tiếp đạp cửa mà vào, lúc xông vào chính sảnh, lập tức tất cả mọi người đều nhìn qua.

Lưu gia cho dù so với hai nhà Ngụy Hàn kém xa, nhưng cũng được xưng là thế gia, ở đây có không ít cao thủ lột xác, thấy Doanh Vô Kỵ đằng đằng sát khí xông vào, nhao nhao đứng dậy nghênh đón.

Nhưng bọn họ lại phát hiện, chính mình làm thế nào cũng không có cách nào tiến lên phía trước một bước.

Doanh Vô Kỵ một khắc cũng không muốn chậm trễ, nhanh chóng xoay người nhào tới gần lão thái gia.

Tu vi của hắn quá thấp, tự nhiên làm không trấn áp được tất cả mọi người, cho nên vừa rồi vào cửa, liền thúc giục Pháp Độ chi ngục, định ra quy tắc là: Tất cả mọi người chỉ có thể bò, hơn nữa không thể sử dụng chân khí.

Trong thời gian ngắn, rất khó có người phản ứng kịp.

Mà trong thời gian ngắn ngủi này, kiếm của Doanh Vô Kỵ đã gác trên cổ lão thái gia Lưu gia.

"Nói đi, Hoa Triều ở đâu?"

"Công tử Vô Kỵ, ngươi như vậy chính là…"

Bốp!

Một bạt tai rơi xuống, đánh rớt một ít răng long của lão, máu rớt ra khỏi miệng, lão không thể sử dụng chân khí, hơn nữa già cả như lão thì trước mặt người trẻ tuổi khỏe mạnh như Doanh Vô Kỵ, căn bản không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Ngươi hẳn là biết Hoa Triều là nữ nhi của ai, đem ta chọc giận, ta hiện tại cho dù chém ngươi Thừa tướng cũng sẽ bảo vệ ta!

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây sắc mặt đều có chút khó coi.

Lưu lão thái gia cũng sợ tới mức sắc mặt tái mét, thanh âm mang theo nức nở: "Ngày hôm trước tiểu thiếu gia Ngụy gia nói muốn tham gia thọ yến, còn nói muốn nghe diễn của gánh hát trong thành, cho nên ta liền mời gánh hát tới, lại không nghĩ tới diễn còn chưa hát, người đã bị bắt đi!

"Biết rồi!"

Doanh Vô Kỵ không tiếp tục làm khó hắn, trực tiếp ném hắn xuống đất, nhanh chóng rời khỏi Lưu gia.

Chỉ là một Lưu gia, đích xác không dám làm gì Hoa Triều.

Nhưng sự tình vẫn là bởi vì bọn chúng nịnh bợ Ngụy Đằng mà gây ra hậu quả, ba người bị thương cũng coi như bọn chúng quá may mắn.

Ngụy gia tiểu thiếu gia!

Ngụy Đằng!

Thằng nhóc này điên rồi sao? Ngay cả Hoa Triều cũng dám động? Ngụy gia đây là muốn đoạn tuyệt với La Yển?

Hắn không kịp nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp phóng ngựa hướng Lộc Phòng chạy đi.

Chương 194: Chương 194: Phá bùa hộ mệnh Chương 194: Phá bùa hộ mệnh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nơi này hắn biết, dù sao Ngụy Đằng cũng là công tử bột nổi danh Giáng Thành, Lộc Phòng của hắn quả thực là nơi mà tất cả nam nhân trong kinh đều hướng về, đã từng mời Doanh Vô Kỵ đi mở mang kiến thức, nhưng bị cự tuyệt.

Bắt Hoa Triều đi, hắn khẳng định không dám rêu rao khắp nơi.

Nơi này lại cách Lộc Phòng rất gần, cho nên rất có thể ở ngay Lộc Phòng.

Thời gian một canh giờ đã hơn phân nửa, Doanh Vô Kỵ chỉ cảm thấy trong lòng như lửa đốt!

……

Lộc phòng.

“Toẹt!”

Ngụy Đằng nhổ một ngụm nước bọt lên mặt đất, mắng chửi đĩnh đạc nói: “Các ngươi đám phế vật này, như thế nào ngay cả một cái xác rùa rách này đều không đập nổi?”

Ở đây có không ít người, đa số là đám bạn bè lêu lổng của hắn.

Ngoài ra còn có một số thị vệ cảnh giới Thai thuế tại Lộc phòng nhưng nhưng nhiều người hợp lực như vậy, vẫn không phá vỡ được một cái phù hộ mệnh”.

Những thị vệ kia, đã bị Ngụy Đằng ân cần chửi đến tổ tông 18 đời chỉ có thể cúi đầu chịu giáo huấn.

Tấm phù giấy này hình như là của Dương Chu nhất mạch, người họa phù có tu vi cực cao, chúng ta chắc chắn không phá được, chỉ có thể chờ nó hết hiệu lực!”

“Mẹ nó, ngay cả những loại rẻ rách này cũng dám đối nghịch với ta!”

Ngụy Đằng mắng chửi đĩnh đạc, ngược lại nhìn về phía Hoa Triều: “Ngươi cũng thật giỏi! Đợi lát nữa phù giấy này hết hiệu lực, xem ta xử lý ngươi như thế nào!

Sắc mặt Hoa Triều lúc này đã tái nhợt tới cực điểm, nàng tự nhiên biết được Ngụy Đằng, ngay từ đầu khi mình một mình trở về Giáng Sinh, đã bị Ngụy gia gây không ít khó dễ, sau đó dưới sự hòa giải của La Yển, song phương lúc này mới nước giếng không phạm nước sông.

Từ lúc cha sinh mẹ đẻ, nàng còn chưa bao giờ trải qua chuyện như vậy, trong lúc nhất thời trong lòng sợ hãi.

Nhưng nàng cũng không vì vậy mà rối loạn tâm can, cắn răng nói: “Ngụy Đằng! Ta với La tướng có quan hệ gì không phải là ngươi không biết, La tướng cùng với Ngụy gia ngươi là

thông gia, càng là đồng minh hữu hảo trên triều đình, ngươi biết ngươi làm như vậy gây ra hậu quả gì không?"

"Hậu quả?"

Ngụy Đằng hốc mắt đỏ lên, trạng thái tinh thần rõ ràng có chút không bình thường: "Hậu quả gì chứ? Cùng lắm là La tướng gả ngươi cho ta, chẳng phải hai nhà càng thân hơn sao?"

Trong lòng Hoa Triều căng thẳng: "Ngươi, ngươi nói bậy! Nếu ngươi khăng khăng một mực, La tướng tất nhiên quyết liệt với Ngụy gia ngươi, trách nhiệm này ngươi gánh không nổi!

Ngụy Đằng cười ha ha: "Tiện nữ! Ngươi không thật sự cho rằng mình chỉ là một đứa con gái riêng, ở trong lòng La Yển có vị trí lớn như vậy chứ? Chờ, ta thịt nha hoàn của ngươi trước mặt ngươi để trợ hứng cho chúng ta trước! Mấy người các ngươi, tiếp tục đập mai rùa này!

"Vâng!"

Mấy thị vệ lĩnh mệnh, tiếp tục thử phá vỡ bùa hộ mệnh.

Nhưng cũng có tên công tử bột sợ hãi: "Ngụy huynh! Việc này e là có chút không ổn, Hoa Triều cô nương đích thật là hòn ngọc quý trên tay La tướng, chuyện này nếu làm lớn……

"Làm lớn?"

Ngụy Đằng tức giận nở nụ cười, tung một cước vào cái tên công tử phá gia chi tử kia khiến hắn ngã lăn ra đất: "Cút con mẹ ngươi đi! Ngụy gia ta vốn chính là nhị tộc tại Đại Lê, La Yển đều liếm chân chúng ta để ngoi lên, ta cưới một đứa con riêng của lão ta thì lão mang ơn còn không kịp!

Mấy tên công tử hoàn khố liếc mắt nhìn nhau, đều thở dài một hơi, sau đó cùng nói "Cáo từ", sau đó hơn nửa lủi mất.

Bọn họ là đám công tử hoàn khố không sai, nhưng cũng biết chuyện gì nên dính, chuyện gì không nên dính vào.

Trước kia không biết quan hệ giữa La tướng và Hoa Triều, nhưng chuyện gần đây hết chuyện này đến chuyện khác, Hoa Triều nhiều lần mạo phạm La tướng, nhưng vẫn an ổn ở bên ngoài tướng phủ, La tướng tương đối sủng ái đứa con gái riêng này, tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Việc này bung bét ra, Ngụy gia cùng tướng phủ có thể đoạn tuyệt hay không bọn họ không biết.

Nhưng bọn họ chỉ cần dám tham dự, khẳng định chết cũng không biết chết như thế nào.

Đến lúc đó Lộc Phòng này còn hay không cũng không quan trọng bằng cái mạng.

Bọn họ cũng không biết vì sao, Ngụy Đằng bỗng nhiên giống như uống nhầm thuốc, ngay cả Hoa Triều cũng dám bắt.

"Một đám phế vật!"

Ngụy Đằng mắng một câu, đảo mắt ở đây cũng chỉ còn lại có Cơ Túc và người hầu của hắn ở Ngụy gia.

Cơ Túc cũng lui về phía sau một bước: "Ngụy huynh! Ta sẽ không quấy rầy chuyện tốt của huynh cùng Hoa Triều cô nương, cáo từ trước……

"Cáo từ cái con mẹ nhà ngươi, quay lại đây cho ta!"

Ngụy Đằng một tay liền đem hắn kéo trở về: "Chủ ý là của ngươi, ngươi còn muốn đi? mấy người các ngươi, đem nha hoàn kia trói lại đây, để cho Công tử Túc cũng có chút cảm giác tham dự!"

Cơ Túc trong lòng cười thầm, cũng bày ra một bộ dáng luống cuống: "Ngụy huynh! Ta bảo huynh cưới hỏi đàng

hoàng, cũng không bảo huynh làm những thứ này! Nha hoàn này ta cũng thật không dám động!

Thời gian hắn nói chuyện, đám người hầu của Ngụy Đằng đã kéo Tiểu Liễu tới.

Tiểu Liễu cũng cực kỳ sợ hãi, nàng mặc dù cũng là Thai Thuế Cảnh, nhưng căn bản không phải là đối thủ của nhiều người như vậy, hơn nữa lúc ở Lưu gia, nàng vì che chở Hoa Triều đã bị thương không nhẹ, hiện tại căn bản cũng không có bất kỳ sức phản kháng nào.

Ngụy Đằng hừ lạnh một tiếng: "Công tử Túc, mời xơi!"

"Cái này cái này… cái này tuyệt đối không thể được!"

Cơ Túc liên tục khoát tay, thật sự không dám dính dáng đến chuyện này: "Ngụy huynh! Cơ Túc ta tuy rằng không phải người tốt gì, nhưng thật không làm được chuyện cưỡng chiếm thân thể nữ tử!"

"Đồ phế vật! Vậy để ta!"

Chương 195: Cuộc chiến những con thú bị nhốt Chương 195: Cuộc chiến những con thú bị nhốt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngụy Đằng mắng một tiếng, liền muốn động tay động chân với Tiểu Liễu.

Hoa Triều nóng nảy: "Ngụy Đằng! Ngươi động thủ với con gái thì còn là loại đàn ông gì?"

"Muốn bảo vệ tiểu thị nữ của ngươi hả, vậy ngươi bỏ phù giấy xuống, sau đó cởi quần áo ta sẽ thả cô ta, thế nào?"

"Ngươi!"

Hoa Triều giận đến độ cả người run rẩy, tay dò xét lá bùa, lại giống như sờ được sắt nóng hổi, phản xạ có điều kiện rụt

trở về, thử vài lần đều thất bại.

Ngụy Đằng hừ lạnh một tiếng: "Giả thanh cao!"

Hoa Triều nhìn quần áo Tiểu Liễu bị kéo xuống, nhịn không được hai tay che mặt, thất thanh khóc rống lên.

Đôi mắt tuyệt vọng của Tiểu Liễu bỗng nhiên trào ra một tia ác sắc, hung hăng chộp xuống bộ vị mẫn cảm của Ngụy Đằng.

Ngụy Đằng bị đau, nhất thời giận không kềm được, một cái tát nặng nề rơi xuống.

Tiểu Liễu bị một đòn nặng, nằm trên mặt đất, sống chết không biết.

"Xui xẻo!"

Ngụy Đằng mắng một câu, thiếu sự phản kháng của Tiểu Liễu, hắn nhất thời cũng không còn hứng thú.

Đúng lúc này.

"Giết người rồi!"

"Giết người rồi!"

"Công tử Vô Kỵ, thật không liên quan đến chuyện của chúng ta !"

Bên ngoài truyền đến từng đợt kinh hô, chính là đám công tử vừa rời đi sợ hãi kêu lớn.

Đôi mắt đẹp Hoa Triều trợn tròn, đầu tiên là lộ ra một tia vui mừng, sau đó là hoảng sợ nói không nên lời.

Nơi này có không ít cao thủ Thai Thuế Cảnh ngũ phẩm, lục phẩm linh thai, Doanh Vô Kỵ căn bản không phải là đối thủ!

Nàng vội vàng hô to: "Vô Kỵ! Đệ đừng tới a! Bọn chúng nhiều người……

Trên mặt Ngụy Đằng nhất thời hiện ra một tia dữ tợn: "Tới rất nhanh! Mấy người các ngươi, ngăn hắn lại!"

"Ngụy huynh yên tâm, có ta ở đây, hắn không làm thương tổn được huynh!"

Cơ Túc vội vàng xin đi giết giặc, nhanh chóng xông ra ngoài.

Nhìn thấy Doanh Vô Kỵ mặt đầy sát khí, hắn lập tức trong lòng lộp bộp một cái, lúc này cúi đầu 90 độ: "Công tử Vô Kỵ! Ngụy Đằng điên rồi, ta căn bản là ngăn không được hắn! Hoa Triều cô nương không việc gì, ngươi mau đi cứu nàng, ta đây liền đi đến phủ Thừa tướng kêu gọi cứu binh!"

Nói xong, liền muốn rời đi.

Doanh Vô Kỵ đã sớm ngửi được mùi vị âm mưu, mặc dù không suy nghĩ thấu đáo ngọn nguồn trong đó, nhưng làm sao có thể thả kẻ thù Cơ Túc này đi?

Hắn vung kiếm ngăn lại, nhưng không ngờ Cơ Túc trực tiếp dán một tấm thần hành phù lên đùi, trong nháy mắt liền biến mất không thấy!

"Đệt! Chuẩn bị đầy đủ như vậy!"

Doanh Vô Kỵ đã hiểu ra điều gì đó, nhìn về phía cửa lớn Lộc Phòng, chỉ cảm thấy nhìn thấy cạm bẫy cỡ lớn.

Nhưng cạm bẫy này, hắn lại không thể không tiến vào!

Hắn cầm kiếm, trực tiếp xông vào, xuyên qua hành lang quanh co, rất nhanh đi tới chỗ mật thất sâu nhất.

Hoa Triều nhìn thấy hắn xông vào, cảm giác trời sắp sập xuống.

"Vô Kỵ, đệ, đệ đi mau a!"

"Đi cái mẹ gì, tỷ tin tưởng ta, không việc gì!"

Doanh Vô Kỵ hiếm thấy chửi thề với nàng, nhanh chóng ném một tấm bùa hộ mệnh khác cho nàng.

Ngụy Đằng thần sắc đã lạnh như băng tới cực điểm, hắn phất phất tay: "Đóng cửa!"

Cánh cửa sắt nặng nề trong khoảnh khắc hạ xuống, chấn động đến mức toàn bộ Lộc Phòng đều run rẩy.

Bây giờ ai cũng không ra được.

Cuộc chiến của những con thú bị nhốt.

……

"Không nghĩ tới ngươi thật đúng là dám đến!"

Nụ cười trên mặt Ngụy Đằng có chút vặn vẹo, hắn hiện tại chính là một con khỉ đầu chó đầu đàn trong mùa giao phối, bất kể con đực khác đều là kẻ thù sinh tử.

Đặt biệt là lần nữa nhìn thấy Doanh Vô Kỵ, lại gợi lên ký ức đau thương của hắn, bởi vì chuyện Thư cục mà bị nhốt ở nhà chịu giáo huấn, lửa giận trong lòng càng sâu. Hiện tại hắn chỉ muốn giết chết Doanh Vô Kỵ, để cho Hoa Triều chết hẳn tâm tư.

Doanh Vô Kỵ nhìn biểu tình hơi có chút điên cuồng của hắn, không khỏi khẽ nhíu mày, trạng thái tinh thần của người này tuyệt đối không bình thường, lại liên tưởng đến phản ứng cổ quái vừa rồi của Cơ Túc, dường như đã thấy đáp án của sự việc này.

Nhưng nhìn tình huống hiện tại, Lộc Phòng bên trong rất có thể sẽ xảy ra án mạng.

Hiện tại lý trí nhất cách, chính là vận dụng hết thảy thủ đoạn ngăn cản cục diện, đợi La Yển mang theo người tới, hết thảy liền có đường sống.

Nhưng hắn nhìn thoáng qua sắc mặt trắng bệch, cùng vẻ mặt thương tâm tuyệt vọng của Hoa Triều, còn có Tiểu Liễu quần áo tả tơi không biết sống chết nằm trên mặt đất.

Chết tiệt!

Làm sao mà lý trí được?

Doanh Vô Kỵ lạnh lùng nói: "Cho ngươi một cơ hội quỳ xuống dập đầu xin lỗi, bằng không lại đây chịu chết!"

Ngụy Đằng tức cười quá, hắn đích xác không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ tự nhiên có thực lực xông tới, kỳ thật thị vệ có thực lực đều được hắn gọi đến để phá phù, thị vệ lưu bên ngoài kém hơn một chút, cao nhất cũng chỉ Thai thuế cảnh, thất phẩm linh thai, nên bị đánh gục cũng không kỳ quái. Hiện tại, Doanh Vô Kỵ đối mặt mười mấy thị vệ, trong đó có không ít cao thủ lục phẩm Linh Thai Thai Thuế Cảnh.

Hơn nữa còn là cuộc chiến trong lồng sắt, trận chiến này hắn hẳn phải chết.

"Lên!"

Mười mấy thị vệ đồng loạt xông lên, ánh nến ấm áp trong Lộc phòng, bị đao kiếm chiếu sáng như vậy, nhất thời trở nên lạnh lẽo.

Doanh Vô Kỵ trong lòng hơi trầm xuống, nhưng cũng chỉ có thể cầm kiếm nghênh đón.

Loại tình huống này, nhìn như có thể giải quyết bằng Pháp độ chi ngục, chỉ cần định ra quy củ tất cả mọi người không thể động võ, tiếp tục như vậy sẽ không kém hơn Lĩnh vực Mặc gia.

Nhưng lĩnh vực bản chất là làm tiêu trừ sát niệm, pháp độ chi ngục là cường lập pháp quy, trọng tâm chính là trừng phạt

mà không phải giải quyết vấn đề căn bản, đây cũng là lý niệm khác nhau của hai nhà Mặc Pháp.

Trọng hình phạt, liền sẽ gặp cắn trả, trừng phạt những người này cũng ít nhất bị cắn trả 1/10.

Hết lần này tới lần khác những người này đều nghe theo mệnh lệnh của Ngụy Đằng, dưới tình huống như vậy dùng pháp độ chi ngục, cũng chỉ có một kết quả lưỡng bại câu thương.

Nhưng lúc này thì phải đánh.

Chương 196: Phi công kiếm pháp Chương 196: Phi công kiếm pháp

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trong nháy mắt, hắn đối với kiếm thuật cơ sở khắc sâu lý giải, triệt để dung nhập vào bên trong Mặc gia phi công kiếm pháp.

Loại này là kiếm pháp phòng thủ cực đoan nhất thiên hạ, rốt cục ở trong tay hắn lần đầu tiên đại phóng dị sắc.

Đối mặt với mười mấy cao thủ Thai Thuế Cảnh vây công, rõ ràng mỗi một thế công, đều khéo léo ngăn cản, những người này đều cảm giác mình phảng phất đang cùng một đoàn không khí chiến đấu, công như thế nào cũng không phá được khiến tâm tình vô cùng bực bội.

Ngụy Đằng ở bên tức giận mắng: "Phế vật! Một đám phế vật! mười mấy người đánh một người cũng đánh không thắng?

Bọn thị vệ cũng không ngừng kêu khổ: "Phi công kiếm pháp! Thiếu gia! Tiểu tử này quá quỷ dị!"

"Bẹp!"

Ngụy Đằng nhổ nước bọt mặt đất: “Lại là một cái xác rùa! Các ngươi cứ dây dưa với hắn cho đến khi bùa hộ mệnh mất hiệu lực, cửa lớn Lộc Phòng đã đóng rồi, cho dù hắn có cứu binh cũng không vào được. Ông mày ở trước mặt hắn xử lý Hoa Triều, ta nhìn hắn biến thành một con rùa thật!

Nói xong, liền bước tới gần Hoa Triều.

Hoa Triều theo bản năng kinh hô một tiếng, mặc dù biết hắn hiện tại không có biện pháp tới gần mình, nhưng vẫn không đè nén được sự sợ hãi trong nội tâm.

Mẹ kiếp!

Doanh Vô Kỵ thầm mắng một tiếng, vừa rồi hắn còn có chút vui mừng, bởi vì những cao thủ Thai Thuế Cảnh này đều mạnh hơn mình, không nghĩ tới phi công kiếm pháp thật có thể ngăn trở bọn họ vây công, nhưng xem tình huống, vẻn vẹn ngăn trở thế công cũng vô dụng.

Trong lúc nhất thời, sát ý trong lòng hắn bành trướng vô hạn.

Chỉ là Hoa Triều kinh hô theo phản xạ có điều kiện, hắn liền biết nàng đang chịu đựng tra tấn tâm lý đến nhường nào.

Đến mức này, giống như chỉ còn lại có hai kết quả, hoặc là chính mình chết trận Hoa Triều chịu nhục, hoặc là mình giết hết những người này, rơi vào bẫy của tên Cơ Túc kia!

Sàn nhà Lộc phòng đều là nền đá, không thể dùng được thổ hành thuật.

Kế hoạch lần này nhằm vào quá rõ ràng, thai hóa dịch hình chính là bịt tai trộm chuông.

Cái này…

Giết!

Chỉ có thể lựa chọn giết!

Tay phải phi công kiếm pháp phòng thủ, tay trái mượn thế công thuật Ẩn thân trong 72 thuật Địa Sát, thi triển thêm ám thủ đánh lén, mới có cơ hội giành chiến thắng.

Đợi đã!

Ám thủ?

Doanh Vô Kỵ rốt cục nghĩ tới đối sách, liền không che giấu sát ý của mình nữa.

Trong tiếng kiếm va chạm không dứt bên tai, một chưởng lặng lẽ phóng ra, đều vỗ vào trên người thị vệ, chỉ bất quá những chưởng pháp này nhìn giống như là không có lực đạo gì, có loại cảm giác không đau không ngứa, mặc cho ai cũng cảm thấy hắn đang giãy dụa.

Chiến cuộc giằng co dị thường, Doanh Vô Kỵ phảng phất lâm vào trong vũng bùn, mặc cho hắn giãy dụa thế nào cũng không thoát ra được, chân khí hùng hậu hơn nữa cũng có xu thế khô kiệt.

Trận chiến này kéo dài gần nửa canh giờ.

Lộc phòng bên ngoài đã vang lên tiếng âm thanh la hét, nhưng bởi vì chất liệu kiến trúc, cũng không nghe rõ, sau đó chính là những tiếng nổ vang, hiển nhiên đã có cao thủ bắt đầu đập tường, nhưng nghe âm thanh liền biết, nhất thời trong vòng nửa giờ tuyệt đối không vào được.

Mà lúc này, bùa hộ mệnh Hoa Triều dùng cũng sắp hết hiệu lực.

Nụ cười Ngụy Đằng càng lúc càng dữ tợn: "Doanh Vô Kỵ, ngươi chuẩn bị xong chưa?"

Doanh Vô Kỵ lạnh giọng cười: "Chuẩn bị xong rồi!"

Chợt, kiếm pháp đột biến, một kiếm vô cùng sắc bén đâm về phía cổ họng một thị vệ.

Thị vệ này cũng không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ sẽ bỗng nhiên chuyển thủ thành công, vội vàng nâng kiếm ngăn cản, nhưng trong nháy mắt biến chiêu, hắn bỗng nhiên cảm giác trong cơ thể bị thiêu đốt, chân khí toàn thân giống như là lửa, trong nháy mắt mất đi khống chế.

Ngắn ngủi như vậy không khống chế được, cổ họng của hắn cũng đã hoàn toàn bị xuyên thủng.

Hắn nằm trên mặt đất, vết thương trên cổ máu tuôn ùng ục, trong mùi máu tươi xen lẫn mùi khét khét.

Doanh Vô Kỵ chuyển thủ thành công, phòng thủ vốn không gì phá nổi cũng xuất hiện khoảng không, trong nháy mắt trên người hắn cũng dính vài vết thương, hắn đau đến hít sâu khí lạnh, nhưng vẫn quyết không buông thế công, hết kiếm này đến kiếm khác đều là sát chiêu.

Đám thị vệ vừa rồi còn hung mãnh không bì nổi, lại bỗng nhiên giống như không biết sử dụng chân khí, chiêu thức phòng thủ vô cùng ngưng trệ.

Chỉ trong nháy mắt, liền giống như rau hẹ, bị Doanh Vô Kỵ giết vô số.

Nhìn thấy một màn như vậy khiến tất cả đều sững sờ.

Đám người hầu của Ngụy Đằng đều theo bản năng lui về phía sau một bước.

Ngụy Đằng trợn trừng mắt kinh ngạc, thấy Doanh Vô Kỵ cả người đầy máu cầm kiếm hướng mình đi tới, giọng nói đều run rẩy: "Ngươi, ngươi đừng tới đây!"

Một người giết sạch mười mấy cường giả thai Thuế Cảnh, tuy rằng đều chỉ là ngũ phẩm, lục phẩm phẩm linh thai, nhưng

không khỏi quá mức nghe rợn cả người.

Hắn rốt cục sử dụng chưởng pháp gì, vì sao những người đó đều giống như bị thi chú?

Trong đầu Ngụy Đằng toát ra rất nhiều vấn đề, nhưng toàn bộ đầu óc đều đều bị nỗi sợ hãi chiếm cứ, căn bản không nghĩ ra bất kỳ đáp án nào.

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt lạnh lùng, không có chút lưu thủ, trong nháy mắt liền đem đám người hầu của Ngụy Đằng tàn sát sạch sẽ, mặc cho bọn họ khóc cha gọi mẹ, cũng không có chút lưu thủ. Những người này đều còn chưa đột phá Thai Thuế Cảnh, tu vi so với Doanh Vô Kỵ kém xa, cơ bản không có bất kỳ năng lực đánh trả nào.

Khi hắn đứng trước mặt Ngụy Đằng, chân Ngụy Đằng đã mềm nhũn không đứng dậy nổi.

- Doanh Vô Kỵ, ngươi không thể giết ta, cha ta… A!

Hắn kêu thảm một tiếng, sắc mặt nhất thời tái nhợt như tờ giấy, cúi đầu nhìn, phát hiện ngón tay phải đã bị lột đi bốn ngón, máu tuôn như trút, thậm chí ngay cả xương trắng bên trong cũng không nhìn thấy.

Chương 197: Đệ không sai Chương 197: Đệ không sai

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Cha ngươi làm sao vậy?”

Doanh Vô Kỵ ngồi xổm người xuống, nhanh chóng phong bế đại huyệt cổ tay phải của hắn, ngừng máu chảy.

Hắn nhìn Ngụy Đằng, trên mặt mang theo ý cười khiếp người: “Cha ngươi làm sao vậy?”

Ngụy Đằng sợ tới mức rùng mình một cái, cả người run rẩy, âm thanh mang theo tiếng khóc nức nở: “Buông tha cho

ta, ân oán của chúng ta xóa bỏ, cha ta sẽ không trách ngươi!"

"Xóa bỏ ân oán?"

Doanh Vô Kỵ nhe răng cười một tiếng, chợt vung kiếm, chém đứt ngón tay trái của hắn, lại tiếp tục cầm máu cho hắn.

Thấy hắn lập tức đau ngất đi, lại véo đánh thức hắn, nheo mắt cười nói: "Phế đi bàn tay của ngươi, hình như chưa đủ!"

Ngụy Đằng đã hoảng sợ đến tận xương tủy, hắn chỉ hận chính mình, tại sao phải đem mình cùng ma quỷ nhốt chung một chỗ.

Doanh Vô Kỵ lại vung trường kiếm lên, cắt đi một nửa hai bàn chân của y: "Bây giờ thì sao?"

Ngụy Đằng hiểu, Doanh Vô Kỵ căn bản là không có ý định cho hắn đường sống, đau đớn làm cho hắn dường như ngất đi, từ trong kẽ răng nặn ra mấy âm tiết oán độc: "Ngươi chờ đó cho ta!"

"Vậy chờ ngươi chết rồi nói sau!"

Doanh Vô Kỵ cười lạnh một tiếng, trực tiếp bẻ một góc bàn nhét vào trong miệng hắn, phòng ngừa hắn cắn lưỡi tự sát.

Chợt, một kiếm kiếm rơi xuống, mỗi một kiếm đều có thể tước đi một khối thịt, để Ngụy Đằng kêu thảm đồng thời lại không chết ngay.

Hắn chiếm được kiến thức giải phẫu cơ thể người từ Vu Sương Tự, biết như thế nào mới có thể một kích trí mạng, đồng thời cũng biết như thế nào mới làm cho người ta càng thêm thống khổ lại muốn chết không xong.

Từng luồng máu tươi nhiễm ở trên người, làm cho hắn giống như ác quỷ bò ra từ Cửu U, khủng bố mà dữ tợn.

Hoa Triều khóc lóc, chẳng biết lúc nào đã xé bùa hộ mệnh, vô số lần thử ngăn cản hắn, bởi vì giết Ngụy Đằng, sự tình không cứu vãn nổi.

Nhưng Doanh Vô Kỵ lại giống như không nghe thấy, đối với âm thanh của nàng mắt điếc tai ngơ, một kiếm kiếm chết lặng rơi xuống, ngược lại bắn tung tóe máu lên người nàng.

Tiếng đập tường bên ngoài càng lúc càng lớn!

Doanh Vô Kỵ nhìn thấy trong ánh mắt một lòng muốn chết của Ngụy Đằng, rốt cục đại phát từ bi, một kiếm kết liễu tính mạng của hắn.

Hắn rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, quỳ xuống đất.

Hoa Triều cũng giống như mất đi linh hồn, ngồi phệt xuống theo.

Nhưng nàng cắn cắn môi, lại giống như khôi phục một tia tỉnh táo, ôm Doanh Vô Kỵ vào trong ngực mình, âm thanh run rẩy an ủi nói: "Vô Kỵ! không có việc gì! chuyện này đệ không sai, ta đi cầu xin La Yển, ta nói cho ông ta biết ta sẽ hồi tướng phủ, ông ta nhất định sẽ cứu đệ! không việc gì! không có việc gì đâu…"

Vừa rồi bộ dáng của Doanh Vô Kỵ giống như ác quỷ rất kinh khủng.

Nhưng càng kinh khủng, nàng lại càng đau lòng.

Hắn rốt cục quan tâm đến mình thế nào, mới có thể phẫn nộ đến mất đi lý trí?

Hắn trước kia… quan tâm nhất là tình cảnh bản thân a!

Nhưng hiện tại, đột nhiên xảy ra biến cố, hắn lại bất chấp tất cả vì mình.

Ngụy gia lần này nhất định sẽ không chết không thôi, mặc dù dòng họ Triệu thị bảo vệ hắn, cũng không thoát khỏi kết cục bị trục xuất về Càn quốc, nhưng Càn quốc lại có Doanh Vô Khuyết…

Tất cả là vì mình!

Hoa Triều trong lòng vô cùng tự trách.

"Không sao đâu Hoa Triều tỷ!"

Doanh Vô Kỵ ngẩng đầu, nhìn nàng, miễn cưỡng nở ra một nụ cười.

"Vô Kỵ, đệ…"

Hoa Triều sửng sốt một chút, bởi vì trong ánh mắt Doanh Vô Kỵ không có chút chết lặng vừa rồi, mặc dù có không ít lo lắng cùng sợ hãi, nhưng vẫn có thể cảm giác được sự trấn định của hắn.

Doanh Vô Kỵ ôm lấy nàng, nhẹ nhàng ghé vào tai nàng nói: "Đợi lát nữa ngoại trừ lời đệ hiện tại nói với tỷ, cùng chưởng pháp đệ vừa dùng, mặc kệ bộ khoái hỏi tỷ cái gì, tỷ đều thành thật trả lời, như vậy đệ mới có thể thoát tội, hiểu chưa?"

Hô hấp Hoa Triều cứng lại, tuy không rõ Doanh Vô Kỵ vì sao nói như vậy, nhưng nàng là một nữ tử cực kỳ thông minh, biết hiện tại chuyện mình nên làm nhất, chính là không cản trở.

Vì thế nàng gật mạnh đầu: "Ừm!"

Cũng đúng lúc này.

Bùm!

Đại môn Huyền Thiết dày một trượng ầm ầm nổ tung.

Những tiếng bước chân rầm rập đi vào, ước chừng có ba mươi người nhanh chóng chạy tới.

Chỉ chốc lát sau, người đã đến.

Một đám phi ngư vệ nhanh chóng bao vây hiện trường, sau đó liền có một đám đại nhân vật chạy tới.

Tổng cộng có ba người cầm đầu.

Một người là Đại Lê Cửu Khanh, Ngụy Kiền, người đứng đầu Ngụy gia.

Một người là Thừa tướng La Yển.

Người còn lại là giám sự của sứ quán Càn Quốc, Thập Tam gia. Vẻ mặt của ông ta cực kỳ bình tĩnh, trên tay phải lại cầm một thanh đoạn kiếm, cánh tay phải càng không ngừng run rẩy, miệng hổ không ngừng nhỏ máu, xem ra Huyền Thiết Môn dày một trượng kia chính là ông ta đánh mở.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt mọi người đều trở nên khó coi đến cực điểm.

A! Ngụy huynh!

Cơ Túc nhìn thấy tử trạng khủng bố của Ngụy Đằng, cả người giống như bị dọa tê liệt.

La Yển sắc mặt âm trầm đến muốn nhỏ nước: "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Doanh Vô Kỵ cả người giống như là mất đi ý thức, cứ như vậy ngồi yên ôm Hoa Triều.

Âm thanh Cơ Túc run rẩy: "Ta, ta cũng không biết chuyện gì xảy ra!" Vừa rồi ta lo lắng Ngụy huynh tạo thành sai lầm lớn, liền muốn nhanh chóng báo tin, không nghĩ tới…… Công tử Vô Kỵ thực lực lại cường hãn như thế.

Hắn thật sự không nghĩ tới.

Bởi vì hai người Doanh Vô Kỵ cùng Ngụy Đằng, người hắn hy vọng chết chính là Doanh Vô Kỵ, dù sao Ngụy Đằng đã chết, chính mình cho dù không có trách nhiệm, cũng sẽ bị Ngụy gia chướng mắt.

Lại không nghĩ tới, đến cuối cùng lại thấy Doanh Vô Kỵ tàn sát tất cả mọi người.

Chương 198: Rối bời Chương 198: Rối bời

Người dịch: PrimeK Tohabong

Sắc mặt Ngụy Kiền cũng cực kỳ khó coi, Ngụy Đằng mặc dù không phải con trai của hắn, nhưng hắn cũng có chút hiểu biết đối với đứa cháu này, hoàn khố háo sắc bá đạo, nhưng tuyệt đối sẽ không có lá gan động đến con gái La Yển, chuyện này cực kỳ kỳ quặc.

Ánh mắt lão ta tối tăm nhìn Cơ Túc: "Ngươi xác định? "

Cơ Túc vội vàng nói chỉ vào đám hoàn khố vừa rồi đào tẩu lại bị Phi Ngư vệ chặn lại đáp: "Ta nói là thật, không tin Điển Khách đại nhân có thể hỏi bọn họ!"

"Đúng rồi!"

"Đúng vậy!"

"Công tử Túc không có nói dối!"

Những tên công tử đều sắc mặt tái nhợt, cố nén xúc động không nôn mửa khi nhìn đầy xác thịt máu me trong phòng.

Bây giờ chỉ có sự thật mới có thể đưa họ thoát khỏi liên lụy.

Ngụy Đằng thất trí, bắt cóc Hoa Triều, bọn họ sợ bị liên lụy đều trốn đi, lúc rời đi gặp Doanh Vô Kỵ xông vào, sự tình chính là như vậy, bọn họ ở bên ngoài đã nói vô số lần.

Ngụy Kiền hít sâu một hơi, mặc kệ có gì kỳ quặc, sự tình cũng đã phát triển đến bước này.

Sự tình liên quan đến tướng phủ, Ngụy gia, Càn quốc thế lực ba phương, lúc làm việc nhất định phải cẩn thận.

Hắn trầm giọng nói: "Gia môn bất hạnh! Ngụy Đằng cường đoạt dân nữ, chết chưa hết tội. Con tin Càn quốc Doanh Vô Kỵ lạm sát 27 mạng người, đưa vào thiên lao chờ xử lý, trói lại dẫn đi!"

"Khoan đã!"

Thập Tam gia tiến lên một bước, âm thanh giống như là đao kiếm run rẩy, khiến trong lòng mọi người đều rùng mình.

Ngụy Kiền nhịn không được nói: "Doanh Thập Tam! bất luận như thế nào, Doanh Vô Kỵ giết người đều là sự thật không thể chối cãi, mặc dù hắn là Công tử Càn quốc, sinh sát thưởng phạt cũng phải dựa theo luật pháp Đại Lê quyết định, ông chẳng lẽ…"

Thập Tam gia phất tay cắt ngang: "Giết người chính là giết người, ta không muốn ngụy biện với các ngươi, nhưng ngươi ở bên ngoài cũng nói việc này quỷ dị, thì càng nên thận trọng xử lý. Ta có hai yêu cầu, thứ nhất! án này kỳ quặc cần điều tra rõ, ai cũng không thể định tội bổn quốc công tử!

Thứ hai, trong lúc tra án thẩm vấn, ai cũng đừng nghĩ lạm dụng tư hình đối với bổn quốc công tử! Nếu bị ta phát hiện……! Doanh Thập Tam ta mặc dù ở Lê quốc thế đơn lực cô, nhưng nếu ta muốn lấy mạng đổi mạng với ai, e là không ai có thể ngăn được!"

"Ông……"

Ngụy Kiền nghẹn một chút, nhưng ngẫm lại hung danh của Doanh Thập Tam, cũng chỉ có thể từ bỏ: "Tất cả theo Thập Tam gia là được!

“Vâng!”

Phi Ngư Vệ lĩnh mệnh, lôi Doanh Vô Kỵ đi.

Doanh Vô Kỵ lúc này hai mắt đờ đẫn, giống như rối gỗ bị người mang đi.

La Yển thần sắc phức tạp nhìn hắn một cái, chợt đi tới trước mặt Hoa Triều, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Ông ta muốn vỗ vỗ lưng Hoa Triều tỏ vẻ an ủi, nhưng tay phải khô héo treo trên không trung thời gian rất lâu, cuối cùng vẫn chậm rãi thu về.

Ông ta hít sâu một hơi, trong cổ họng phảng phất đâm ngàn vạn gai thép, âm thanh vạn phần khàn khàn: “Đừng lo lắng, cha sẽ bảo vệ hắn!”

“Cảm ơn…”

Hoa Triều rốt cuộc nhịn không được nữa, hai tay che mặt gào khóc.

Một lát sau, ngoại trừ Phi Ngư Vệ ra, tất cả nhân viên đều rút lui, chỉ để lại thi thể đầy đất chờ lấy chứng cứ.

Vụ án kinh thiên động địa này, bị Phi Ngư Vệ bưng bít, không hề hé lộ một tin đồn nào ra dân gian.

Nhưng chỉ trong giây lát, đã gây lên sóng to gió lớn tại cao tầng Lê quốc.

……

Điện Trọng Lê.

Triệu Ninh vẫn đang chờ Lê Vương xuất quan, vốn tâm tình đã hơi bình tĩnh một chút, nhưng nghe được một tin tức khiến nàng như sét đánh ngang tai.

“Cái gì!”

Doanh Vô Kỵ giết Ngụy Đằng?

“Cái này…”

“Truyền bản điện hạ… Không! là bệ hạ mượn tay bản điện hạ, truyền xuống thủ dụ! trước khi điều tra rõ vụ án, bất luận kẻ nào cũng không được vận dụng hình phạt đối với Doanh Vô Kỵ!”

“Kẻ vi phạm, hãy xét xử tội khi quân!”

Đề bạt Vu Sương Tự làm Thiên Hộ, toàn quyền phụ trách án này!”

Dứt lời, nàng nhanh chóng viết xuống một quyển thủ dụ, hơn nữa còn đóng quốc tỷ.

Chờ sau khi Phi Ngư Vệ rời đi, hô hấp của nàng đều trở nên run rẩy.

Nàng cảm thấy đầu tư vào Doanh Vô Kỵ, là quyết định đúng đắn chính xác nhất mà mình đã làm vào khoảng thời gian này.

Bất luận là thế cục bang giao Càn Lê, hay là tư duy biến pháp, hoặc là chuyện làm ăn kinh thiên để giải quyết khủng hoảng tài chính của mình.

Nàng đã sớm hạ quyết tâm, nhất định phải không tiếc bất cứ giá nào, để Doanh Vô Kỵ chân chính biến thành người một nhà.

Nhưng bây giờ…

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Ngụy Đằng rốt cục là bị làm sao mà nhất định phải xuống tay với Hoa Triều?

Mà Doanh Vô Kỵ… Hoa Triều đối với ngươi quan trọng như thế nào mà người còn gán luôn cả cái mạng mình vào?

Triệu Ninh đã từng đối mặt với chính vụ chồng chất như núi kia, đều có thể xử lý đâu vào đấy.

Nhưng giờ thì tâm loạn.

Triệu Tín!

Triệu Tín!

Triệu Tín ngươi chết ở đâu rồi?

Giọng Triệu Ninh tức giận, không ngừng vang vọng trong điện Trọng Lê.

Triệu Tín chính là người đàn ông trung niên mà nàng phái qua âm thầm bảo vệ Doanh Vô Kỵ, là một cao thủ Thai Thuế Cảnh tứ phẩm linh thai, bình thường làm việc đều tương đối ổn trọng, nhưng lần này lại xảy ra sơ suất lớn như vậy, khiến nàng làm sao mà không tức giận?

Triệu Tín cùng Càn quốc giám sự cùng phá Huyền Thiết Môn, bị chấn thành trọng thương, giờ còn chưa tỉnh lại!"

"Rác rưởi!"

Triệu Ninh hiếm khi nói tục, nhưng nàng biết điều này cũng không thể trách Triệu Tín, bởi vì mệnh lệnh nàng đưa cho Triệu Tín chính là, chỉ bảo vệ sự an toàn của Doanh Vô Kỵ, trừ chuyện đó ra, tất cả những chuyện có thể ảnh hưởng đến thế cục Lê quốc đều không làm.

Chuyện xảy ra đột ngột, hắn không thể biết tình huống cụ thể.

Nhưng sau khi Huyền Thiết Môn đóng xuống, muốn xông vào cứu người cũng đã muộn.

Nhưng bây giờ phải làm sao?

Triệu Ninh xoa xoa đầu, nhưng ngay tại thời điểm tâm tư nàng đang rối như tơ vò thì một âm thanh truyền đến.

Chương 199: Bức đến bước đường cùng Chương 199: Bức đến bước đường cùng

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Điện hạ, Ngự Sử đại phu cùng phu nhân cầu kiến điện hạ!”

Ngự Sử đại phu Ngụy Hoàn, chính là gia chủ Ngụy gia hiện giờ, anh vợ của La Yển, đồng thời cũng là cha ruột của Ngụy Đằng.

Hiện tại đến điện Trọng Lê, mục đích là gì không cần nói cũng biết.

Triệu Ninh cắn răng: “Truyền!”

Chỉ chốc lát sau, một người đàn ông trung niên tóc hoa râm nhưng tinh thần quắc thước cùng một phu nhân khóc sướt mướt cùng đi đến.

Mới vừa đi tới trước mặt Triệu Ninh, phu nhân nhân liền trực tiếp quỳ xuống: “Cầu điện hạ thay con ta giải oan!”

Theo Chu Lễ, gia tộc sĩ phu thấy vương không quỳ.

Bà ta quỳ, rõ ràng có ý bức bách.

Đúng như Triệu Ninh sở liệu, vị Ngụy phu nhân này khóc lóc thảm thiết, bi thương như là muốn lập tức ngất đi, nhưng quan điểm lại cực kỳ rõ ràng: Một là việc này tất có người gây khó dễ từ bên trong, khi bắt được kẻ chủ mưu phải phán quyết tử tội.

Hai là Ngụy Đằng cố nhiên có tội, nhưng Doanh Vô Kỵ hành hung giết người, thủ đoạn tàn nhẫn đã sớm vượt qua luật pháp Đại Lê, theo lý cũng nên phán xử tử hình.

Hai quan điểm này đều có đạo lý nhất định, vấn đề duy nhất chính là lượng hình Doanh Vô Kỵ.

Nếu như Doanh Vô Kỵ chỉ là một quý tộc của Lê quốc thì nhất định không thoát được kiếp nạn này, nhưng hắn là công tử của Càn Quốc nên vẫn có đất để xoay chuyển.

Mặc dù có thể bởi vì Bang giao Càn Lê mà giảm nhẹ hình phạt, hậu quả cũng tuyệt đối không phải Doanh Vô Kỵ có thể gánh chịu.

Theo lý thuyết, lấy thế cục Ngụy gia hiện tại, tuyệt đối không muốn trở mặt với Càn Quốc, hơn nữa Doanh Vô Kỵ theo một ý nghĩa nào đó, cũng là một trong những người bị hại, từ đại cục cân nhắc nên đem trọng điểm đặt ở hung thủ thực sự phía sau.

Nhưng vấn đề chính là, Doanh Vô Kỵ một mình tru sát 27 người, điều này chứng tỏ thực lực hắn mạnh mẽ, cũng không phải rơi vào hoàn cảnh bị bức đến bước đường cùng.

Nhưng dưới tình huống như vậy, hắn vẫn lựa chọn giết hết người.

Đây mới là điểm Ngụy gia không thể tiếp nhận, nếu quả thật nén giận, chỉ sợ Ngụy gia mất hết mặt mũi.

Cho dù Ngụy Hoàn có thể nhẫn, hơn 100 nghìn võ tốt tinh nhuệ của Ngụy gia trên đất phong Ngụy gia cũng không thể nhẫn.

Nhưng… Doanh Vô Kỵ khi nào thì có loại thực lực này?

Vô Kỵ thân mến!

Huynh thật sự gây khó khăn cho ta rồi!

Triệu Ninh miễn cưỡng cười nói: “Ngụy Khanh, Ngụy phu nhân! Án này quan hệ trọng đại, bản điện hạ thay bệ hạ chấp chính, nhất định theo lẽ công bằng chấp pháp! Bất quá việc này khó bề phân biệt, Phi Ngư Vệ đang tích cực điều tra, Ngụy

Khanh càng là rường cột của quốc gia, hãy bảo trọng thân thể !”

“Than ôi!”

Ngụy Hoàn thở dài một hơi, trong nháy mắt phảng phất già đi mấy tuổi, từ lúc vào cửa đến giờ hắn đều không nói một câu, nhưng hiện tại rốt cục vẫn mở miệng: “Điện hạ! Đằng nhi là nhi tử lão thần sủng ái nhất, hôm nay làm ra chuyện xấu như vậy, đều là lão thần không có cách nào quản giáo!

Triệu Ninh kiên trì nói: “Ngụy khanh yên tâm, ta chắc chắn theo lẽ công bằng chấp pháp!”

Ngụy Hoàn vẻ mặt nghiêm túc, chắp tay thật sâu bái một cái: “Vậy mời điện hạ, đem vụ án này công khai thẩm tra xử lý!”

Đây mới là mục đích thực sự của hắn lần này.

Thần sắc Triệu Ninh hơi lạnh, sự việc xảy ra quá đột ngột, nàng căn bản không có thời gian phản ứng, từ tình huống hiện tại mà xét, Ngụy Hoàn thỉnh cầu đem án này công khai xét xử, bản thân không có bất kỳ lý do cự tuyệt nào.

Nhưng kế hoạch trước đó của nàng là thêu dệt một câu chuyện giải tội cho Doanh Vô Kỵ, giúp Doanh Vô Kỵ thoát tội.

Một khi công khai thẩm tra xử lý, loại thủ đoạn này sẽ rất khó thực hiện được, Ngụy gia cũng không phải là một ngọn đèn cạn dầu, hơn nữa Ngụy Đằng là nhi tử mà vợ chồng Ngụy Hoàn sủng ái nhất.

“Điện hạ!”

Ngụy Hoàn lại cúi xuống, giọng nói càng thê lương: “Hài cốt của con ta, hiện tại đều đang nằm trong phòng khám nghiệm tử thi của Phi Ngư vệ, chẳng biết khi nào thi thể mới

được ghép xong, chẳng lẽ ngay cả yêu cầu nho nhỏ này của điện hạ cũng không thể đáp ứng sao?"

Triệu Ninh trầm mặc vài tức thời gian, lúc này mới gật đầu: "Vậy theo Ngụy Khanh nói, trong vòng ba ngày, án kiện tất sẽ công khai thẩm tra xử lý!"

"Tạ điện hạ!"

Ngụy Hoàn lúc này mới dắt theo phu nhân nói cám ơn cáo lui.

Trong Cung Trọng Lê to như vậy, Triệu Ninh trầm mặc một lúc lâu, cho tới bây giờ trong đầu nàng vẫn còn hoang mang.

Nghiêm cấm vận dụng hình phạt đối với Doanh Vô Kỵ, hơn nữa bổ nhiệm Vu Sương Tự toàn quyền phụ trách, đã là tất cả chuyện nàng có thể làm. Dương Chu nhất mạch dường như rất cảm thấy hứng thú đối với vị Con tin Càn quốc này, dùng thủ đoạn của bọn họ, hẳn là có thể giúp được một ít việc.

Than ôi!

Doanh huynh!

Ngươi đây là vì cái gì thế?

Triệu Ninh thở dài một hơi, chuẩn bị rời khỏi Cung Trọng Lê.

Ninh nhi!

Mẫu hậu!

Thấy vương hậu đi tới, Triệu Ninh vội vàng hành lễ.

Vương hậu thần sắc cũng có chút ngưng trọng: "Con muốn đi đâu?"

Triệu Ninh trầm giọng nói: "Phi Ngư Vệ! Việc này khắp nơi lộ ra quỷ dị cùng kỳ quặc, nếu không xử lý cẩn thận, chỉ sợ

hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng, nên con định hỏi rõ ràng".

"Không được!"

Vương hậu trả lời rất kiên quyết: "Việc này nếu có liên quan đến vương thất, con ra mặt cũng không có gì đáng trách, nhưng chuyện hiện tại, là chuyện của Ngụy gia và Càn quốc, con làm thái tử giám quốc, cần nhất chính là công chính!

"Có thể Càn Lê hai nước liên hôn…"

"Nhưng bây giờ vẫn chưa thành hôn!"

Giọng nói vương hậu càng lạnh lùng: "Lúc trước con từng giúp Doanh Vô Kỵ trong chuyện Thư cục, nếu lúc này có bất công, rất dễ bại lộ suy nghĩ trong lòng con, con biết sẽ tạo thành hậu quả gì không?"

Triệu Ninh trầm mặc.

Chương 200: Khai sáng cung Học Lê Chương 200: Khai sáng cung Học Lê

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tin tức Doanh Vô Kỵ nhận được Thương Ấn ở Giáng Thành đã không còn là bí mật, đại biểu cho địa vị này dần dần tăng cao, việc liên hôn giữa vương thất hai nước Càn Lê, tất nhiên là chuyện hai nhà Ngụy Hàn không hy vọng nhìn thấy nhất, hơn nữa đất phong của Ngụy gia sát ngay Càn Quốc.

Hiện tại lãnh thổ quốc gia Lê quốc sở dĩ coi như ổn định, cũng là bởi vì tôn thất Triệu thị bên ngoài cũng không có tín hiệu muốn động thủ với bọn họ, nhưng Càn Lê vương thất chỉ cần liên hôn, chính là uy hiếp bày ra bên ngoài.

Nếu thành còn tốt, đại cục đã định, Ngụy gia chỉ có thể chịu đựng.

Nhưng nếu như ý đồ bại lộ, việc liên hôn thất bại, vậy một nước cờ này, sẽ không thể nào nát hơn được nữa.

Triệu Ninh sở dĩ dám động ý niệm khai sáng Học cung Đại Lê, chính là Doanh Vô Kỵ đưa ra đề nghị liên hôn khiến nàng có thêm sự tự tin.

Vương hậu thấy Triệu Ninh trầm mặc, ngữ khí hơi ôn hòa một chút: "Đây có thể chính là kiếp số của Doanh Vô Kỵ, những việc có thể làm thì con đã làm. Nếu như hắn gánh không nổi, chuyện Càn Lê liên hôn, coi như chưa từng có!"

Triệu Ninh hít sâu một hơi: "Mẫu hậu! bất luận án này kết quả như thế nào, con đều phải giữ cho Doanh Vô Kỵ một mạng!"

Vương hậu suy tư hồi lâu, khẽ gật đầu nói: "Dù sao cũng là Công tử Càn quốc, Doanh Thập Tam lần này nguyện ý ra mặt, cũng nói rõ thái độ Càn quốc. Lấy danh nghĩa Bang giao Càn Lê, Ngụy Hoàn cho dù muốn giết hắn, cũng phải cân nhắc, giữ cho hắn một mạng, không hẳn không thể!"

"Vâng!"

Triệu Ninh tuy rằng trong lòng vẫn có hờn dỗi, nhưng tiếng lòng căng thẳng cuối cùng vẫn buông lỏng một chút.

Vương hậu vỗ nhẹ bả vai của nàng: "Ta biết con rất tán thưởng Doanh Vô Kỵ, nhưng chuyện thế cục vạn lần không thể bị tình cảm cá nhân chi phối!

Triệu Ninh giật mình, biết vương hậu đây là sợ mình hành động theo cảm tính.

Có lẽ…

Nàng nghĩ tới dáng vẻ Doanh Vô Kỵ lúc cùng mình đàm luận thời cuộc, lại nghĩ tới những ngày này nội tâm mình thỏa thuê mãn nguyện.

Có lẽ… mình thật sự hành động theo cảm tính.

Nhưng nàng vẫn không muốn: "Mẫu hậu! việc này xin giao cho nhi thần xử lý!"

Vương hậu lập tức nổi giận: "Con dự định tùy ý đùa giỡn với thế cục mà các đời tiên vương mất bao khổ công mới ổn định được sao? phụ vương cho con giám quốc, để mẫu hậu phụ chính, chẳng lẽ là để ta ngồi nhìn con làm những việc ngu ngốc sao?"

Triệu Ninh trầm mặc hồi lâu, nàng chưa bao giờ thấy mẫu hậu của mình quyết liệt như thế.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, nếu quả thật là như thế, thì một thái tử làm như vậy cũng không khỏi quá không đủ tư cách.

Nàng cắn răng, chắp tay nói: "Vậy vất vả mẫu hậu rồi!"

Dứt lời, khó nhọc xoay người rời đi.

……

Điện Tình Giáng.

Lý Thải My cắt tỉa cây cối trong sân, nhưng không còn vẻ chăm chú như thường lệ mà có chút lơ đãng.

Nàng nhìn nhìn mấy quả bí đao buông ở góc tường, lại ngẩng đầu nhìn nhìn bóng tà dương đang ngả về phía Tây, miệng lẩm bẩm có chút bất mãn: "Còn nói là người thú vị cái gì chứ, hóa ra chỉ là tên bịp bợm, chán!"

Nói xong liền đem cành bí vứt xuống, ngâm nga hát về tới thư phòng.

Tuy Doanh Vô Kỵ không tới khiến nàng có chút thất vọng, nhưng lần này hắn đến, lại mang đến một khúc nhạc khiến nàng cực kỳ thích.

Nàng không biết chơi đàn nên chỉ đành có thể ngâm nga.

Chỉ cần hừ hứ nhẹ vài tiếng là có thể khiến tâm tình thoải mái hơn rất nhiều.

Cọt kẹt!

Cửa sân mở ra.

Lý Thải My nhìn ra bên ngoài, cười hỏi: "Mặt trời còn chưa xuống núi, sao Thái tử điện hạ lại trở về, gần đây chính vụ ít như vậy sao?"

"Không ít!"

Triệu Ninh cười khổ một tiếng, tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống, bổ sung: "Nhiều lắm! Mẫu hậu sợ ta xử lý không tốt, liền bảo ta trở về nghỉ ngơi!"

Lý Thải My có chút kinh ngạc: "Điện hạ từ khi giám quốc, xử lý chính vụ không ai bằng, cho tới bây giờ đều không xảy ra sự cố, làm sao có thể bởi vì chính vụ nhiều quá mà không xử lý được?"

Triệu Ninh há miệng, muốn nói lại thôi, nhưng rốt cuộc cảm thấy trong ngực phiền muộn, nếu là không nói ra, thật sự là quá mức khó chịu.

Do dự một lát, vẫn mở miệng nói: "Doanh Vô Kỵ giết người, 27 mạng người, bao gồm Ngụy Đằng của Ngụy gia!

"Cái gì!"

Sắc mặt Lý Thải My nhất thời đại biến, hóa ra hôm nay hắn không tới, là bởi vì cái này! "Em thấy Doanh Vô Kỵ biểu hiện tuy ngang ngược, nhưng không giống như là người hung tàn lỗ mãng, vì sao lại đột nhiên giết nhiều người như vậy?"

Trong lúc nhất thời, trái tim nàng cũng không nhịn được thắt lại.

Tuy nói chỉ ở cùng Doanh Vô Kỵ chưa tới một canh giờ ngắn ngủi, nhưng nàng cũng cảm thấy người như thế không thể rơi vào vũng bùn như thế.

Triệu Ninh lắc đầu, liền đem ngọn nguồn sự tình nói một lần.

Lý Thải My nghe cũng có chút áp lực: "Điện hạ ra mặt đích xác không quá thích hợp, nhưng việc này nếu do mẫu hậu chủ trì, nhất định sẽ tận lực bảo vệ lợi ích của vương thất. Điện hạ thật sự cảm thấy mình sẽ bởi vì Doanh Vô Kỵ mà hành động theo cảm tính?"

Triệu Ninh không xác định gật đầu: "Mặc dù chỉ gặp Doanh huynh vài lần, nhưng ta vẫn mơ hồ có loại cảm giác, Doanh huynh chính là người từ trên trời giáng xuống trợ giúp ta phá vỡ cục diện hiện nay. Nhưng… nhìn chung trong sử sách đã có bao nhiêu người kinh tài tuyệt diễm đều chết trong các cuộc đấu đá quyền lực, thế cục Đại Lê thì một người làm sao có thể thay đổi được?

Nếu chỉ vì trực giác của ta mà mất đi cục diện ổn định mà các đời tiên vương khổ tâm gây dựng, vậy sau trăm năm ta sẽ đối mặt với các tiên vương như thế nào?"

Lý Thải My cũng không phản bác, bởi vì nàng biết nhiều đời Lê Vương Triệu thị, đều đối mặt với gánh nặng lịch sử nặng nề như vậy, bằng không cũng không có khả năng mỗi người đều tu luyện bí pháp nhiễm huyết, trấn áp thế cục trong nước.

Nàng mặc dù cùng Triệu Ninh không phải là vợ chồng thực sự nhưng cũng tương đối hiểu rõ thái tử này, mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ như đi trên băng mỏng.

Chương 201: Không muốn lý trí Chương 201: Không muốn lý trí

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng nàng trầm tư một lát, vẫn hỏi: “Vậy Học cung Đại Lê thì sao? vậy biến pháp thì sao? thiếu liên hôn Càn Lê, điện hạ còn có sức làm những chuyện này sao?”

Triệu Ninh giật mình một chút, thiếu vũ lực uy hiếp của Càn quốc, Ngụy gia sẽ tùy ý đồng ý việc khánh thành Học cung Đại Lê sao?

Doanh Vô Kỵ một khi bị tội, tình huống tốt nhất cũng là trục xuất về Càn quốc, nói như vậy, tất cả cách phá vỡ cục diện mà mình dự định đều sẽ bị đốt sạch.

Đúng!

Đúng là có thể giữ được thế cục ổn định.

Chỉ còn lại sự ổn định.

Triệu Ninh kinh ngạc nhìn về phía Lý Thải My: “Trước đó em chưa bao giờ phát biểu đối với chính sự, hôm nay vì sao…”

Lý Thái My cười cười: “Nhiều năm qua, điện hạ mặc dù không cho em xuất cung, nhưng cũng thành tâm đối đãi, em há có thể không phân ưu một chút với điện hạ?”

Triệu Ninh nhịn không được hỏi: “Ngày đó ta hứa với em chỉ cần ngồi vững vàng vương vị, sẽ để cho em tự do. Nếu ta làm như vậy, ngồi vững vàng vương vị chỉ e rằng phải mất rất nhiều năm, em cam tâm sao?”

Lý Thái My lắc đầu cười nói: “Điện hạ cho phép em như vậy, là bởi vì không muốn nhìn chim trong lồng buồn bực mà chết. Em khuyên điện hạ như vậy, cũng là không hy vọng nhìn thấy hai thanh niên hăng hái, cúi đầu hóa thành bộ xương khô trong vương triều!”

“Cái này…”

……..

Nội tâm Triệu Ninh cực kỳ chấn động, Lý Thải My sống trong thâm cung, tất nhiên sẽ không buồn bực mà chết, nhưng thân xác còn sống đấy nhưng trong lòng đã chết giống như con chim bay lượn trên bầu trời.

Chính mình nếu lựa chọn ổn định cục diện, cũng tất nhiên sẽ không cúi đầu hóa thành xương khô trong vương triều nhanh như vậy.

Nhưng Doanh Vô Kỵ tài hoa hơn người, địa vị không thấp như thế, hơn nữa còn muốn thông gia cùng Lê Quốc thì chỉ có một người như vậy!

Nàng nhất định phải cân nhắc, đây có phải là cơ hội phá vỡ cục diện bế tắc của Lê quốc của cuộc đời mình hay không.

Lê quốc cũng không phải là của một mình nàng, thậm chí nàng còn chưa chính thức đăng cơ, hậu quả thất bại nàng gánh vác nổi sao?

Trong một khoảnh khắc, nội tâm nàng rơi vào một cuộc đấu tranh đau đớn.

Lý Thải My hít sâu một hơi nói: “Điện hạ ra mặt không thích hợp, chỉ là bởi vì tìm không thấy lý do thích hợp. Nhưng em ở trong thâm cung, nhận được 3 quyển Liêu Trai, lại có khúc Khổng Tước Đông Nam phi, đối với tài tử này có chút tiếc. Điện hạ sủng ái em, cho em đi thăm dò một chút, cũng không hẳn không thể. Điện hạ có gì muốn nói, hoặc là muốn giao cho Doanh Vô Kỵ cái gì, đại khái có thể nói với em.

Lý do tuy rằng có chút gượng ép, nhưng cũng được.

Triệu Ninh gật gật đầu: “Cứ làm theo lời em nói, đợi tình tiết vụ án hơi rõ ràng một chút, ta sẽ nghĩ ra đối sách, sẽ vất vả cho em!”

“Ừm!”

Lý Thái My nhẹ gật đầu, trong lòng nhịn không được cười khổ một tiếng, cảm giác mình nhất định là điên rồi.

Dù sao Triệu Ninh nói rất đúng, từ góc độ của mình mà nói, hẳn là càng hy vọng Triệu Ninh lấy đại cục làm trọng, kể từ đó mình mới có thể sớm được tự do.

Nhưng nàng chưa bao giờ là người lý trí, lần lý trí nhất của nàng chính là quyết định vào thâm cung.

Lý trí mệt mỏi quá, không muốn lý trí.

Nàng không muốn nhìn thấy Triệu Ninh cũng biến thành một người tầm thường, cũng không muốn Doanh Vô Kỵ, một người thú vị như vậy bị phế bỏ.

Mặt trời rất nhanh xuống núi, trong sân nháy mắt bóng tối bao phủ.

Trong khoảng thời gian này, Triệu Ninh vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như đang trầm tư, giống như đang ngẩn người.

Đúng lúc này, ngoài sân truyền đến một âm thanh.

Điện hạ! Phi Ngư Vệ Thiên Hộ Trần Duy cầu kiến!

“Truyền!”

Chỉ chốc lát sau, một người trung niên mặc phi ngư phục liền tiến lên bái: “Thiên hộ Trần Duy, bái kiến điện hạ!”

Triệu Ninh thần sắc lạnh lùng: “Chuyện gì! Nói mau!”

Chuyện bình thường, Phi Ngư Vệ muốn báo cáo, sẽ theo trình tự thông thường báo cáo.

Chỉ có gặp phải chuyện vạn phần khẩn cấp, mới có thể trực tiếp đến Điện Tình Giáng.

Hiện tại lúc khẩn cấp, ngoại trừ chuyện Doanh Vô Kỵ còn có thể có cái gì?

Trần Duy vội vàng nói: "Vu Thiên Hộ hạ lệnh khám nghiệm tử thi trước, trước khi có kết quả khám nghiệm tử thi, ngoại trừ cô ta tất cả mọi người đều không thể tiếp cận Doanh Vô Kỵ. Chúng ta đều làm theo, nhưng khám nghiệm tử thi vừa mới bắt đầu không bao lâu, Ngụy Mãnh đã dẫn người xông vào tổng bộ Phi Ngư Vệ."

Ngụy Mãnh nói mời được một đại sư sưu hồn, chỉ cần tiến hành sưu hồn Doanh Vô Kỵ, vụ án này sẽ lập tức tra ra manh mối. Còn nói vị đại sư này nắm giữ thuật sưu hồn một trong 72 thuật Địa Sát, lần sưu hồn này sẽ không sinh ra thương tổn gì đối với Doanh Vô Kỵ, đây là đang giúp chúng ta, bảo chúng ta cho phép sưu hồn".

"Sưu hồn!"

Triệu Ninh vỗ bàn đứng lên, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi: "Làm càn! Ngụy Mãnh đây là không để Tông thất Triệu thị ta vào mắt sao?"

Cho dù nắm giữ sưu hồn một trong 72 thuật Địa Sát, đối với Doanh Vô Kỵ không có bất kỳ thương tổn gì, cũng tuyệt đối không phải lý do để sưu hồn.

Sưu hồn có thể lục soát tất cả ký ức, tương đương với việc lột sạch quần áo của một người dạo phố thị chúng, bất luận đối với ai cũng là sỉ nhục cực lớn, chỉ có đối với phạm nhân cùng cực hung ác, mới có thể dùng đến loại pháp thuật này.

Doanh Vô Kỵ thế nhưng là Công tử Càn quốc, đối với Doanh Vô Kỵ thi triển loại thuật pháp này, có khác gì giẫm lên tôn nghiêm Vương thất Càn quốc ?

Huống hồ Phi Ngư Vệ, là trực thuộc Lê Vương, hống hách xông Phi Ngư Vệ, là thật không coi ai ra gì.

Ngụy Mãnh là con trưởng của Ngụy Hoàn, là anh trai của Ngụy Đằng, trong lòng căm hận có thể hiểu được.

Nhưng con cháu thế gia, sao lại làm ra hành động không biết đại thể như thế?

Chẳng lẽ Ngụy Hoàn dung túng hắn như vậy?

Chương 202: Giương cung bạt kiếm Chương 202: Giương cung bạt kiếm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh lạnh lùng hỏi: "Hiện tại thế cục như thế nào?"

Trần Duy vội vàng đáp: "Lần này Ngụy Mãnh dẫn người rất nhiều, nếu không cũng không xông vào được, chúng ta đương nhiên không cho phép, hai bên thiếu chút nữa động thủ. Nhưng may mắn có giám sự sứ quán Càn Quốc ở đây, Vu Thiên Hộ mới miễn cưỡng ổn định thế cục, bảo hạ thần đến Điện Tình Giáng thông báo cho điện hạ."

"Tốt lắm!"

Triệu Ninh cười lạnh một tiếng, việc này vốn đã đủ phức tạp, không nghĩ tới lại còn có người đục nước béo cò.

Nàng lúc này đứng lên: "Bản điện hạ ngược lại là muốn nhìn xem, lần này kẻ chủ mưu phía sau rốt cục là ai!"

Dứt lời, liền đi nhanh ra ngoài viện.

Lý Thái My do dự một chút, bước nhanh đi theo: "Điện hạ! em cũng muốn đi!

……..

Phi Ngư Vệ đại sảnh

Hai bên đã sớm giương cung bạt kiếm.

Ngụy Mãnh mang theo một đội tư vệ, 17 18 người đều là cao thủ ngũ phẩm linh thai Thai Thuế Cảnh, mà bên cạnh hắn người đàn ông trung niên khoác áo choàng, khiến người ta có cảm giác sâu không lường được.

Nhiều cao thủ như vậy, nếu là ở bên ngoài, tùy tiện tìm một ngọn núi nào thì liền có thể trở thành đại họa của quan phủ địa phương, cũng khó trách bọn họ có thể xông vào.

Nhưng bọn họ đối mặt là Doanh Thập Tam, chỉ có thể án binh bất động.

Ngụy Mãnh hừ lạnh một tiếng: "Doanh Thập Tam! Bất luận chân tướng như thế nào, Doanh Vô Kỵ đều là hung thủ sát hại Đằng đệ ta! Ta không có ý sử dụng tư hình, thuật sưu hồn cũng sẽ không làm hắn bị thương, nếu ông không có tật giật mình, nên để Doanh Vô Kỵ tiếp nhận thuật sưu hồn. Nếu không, cũng đừng trách ta không khách khí!"

"Sưu hồn?"

Doanh Thập Tam ngồi ngay ngắn trên ghế, lạnh lùng cười một tiếng: "Công tử Vô Kỵ chính là con trai của Đại Càn quân chủ ta, cho dù chém một tên tiểu vương quậy phá các ngươi, cũng là thay trời hành đạo!

"Ông….!"

Ngụy Mãnh tức giận, nhưng đối mặt binh nhân cảnh cường giả, thì không dám có bất kỳ ý niệm xung đột nào.

Doanh Thập Tam lạnh lùng liếc hắn một cái: "Người trẻ tuổi, đổi lại trưởng bối Ngụy gia các ngươi, người nào không cung kính gọi ta một tiếng Thập Tam gia. Cũng may lão phu lớn tuổi, không thích đánh đánh giết giết, đổi lại lúc ta còn trẻ, ngươi hiện tại hẳn là quỳ xuống nói chuyện với ta!"

Ngụy Mãnh thân thể cứng đờ một chút, nhưng cũng chỉ có thể hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Xí……

Doanh Thập Tam khinh miệt cười một tiếng, liền không để ý đến hắn nữa, vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Những ông già ở Càn quốc ta, người nào không phải là 10 phần nam nhi?

Đừng nói thứ ngươi vừa nói chính là ngụy biện, cho dù công tử nhà ta thật sự tội ác tày trời, muốn sưu hồn hắn, ít nhất cũng phải có bản lĩnh bước qua xác lão già ta.

Phi Ngư Vệ chính là lưỡi dao sắc bén trong tay bệ hạ, mặc cho ngươi có nhiều người hơn nữa, lý do có đầy đủ hơn nữa, không có thủ dụ của bệ hạ, cũng không thể ra lệnh cho Phi Ngư Vệ."

Hừ!

Ngụy Mãnh hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Doanh Thập Tam: "Vậy ta liền cho bệ hạ mặt mũi, không so đo với ông!"

Doanh Thập Tam cười nhạo một tiếng, đối với loại hành vi láo lếu của loại vãn tôn này, ông ta có chút khinh thường.

Ngụy Mãnh mặc dù nói như vậy, nhưng cũng không có ý rời khỏi Phi Ngư Vệ, mang theo người của mình lẳng lặng đứng ở trong đại sảnh, phảng phất đang chờ đợi cái gì.

Không lâu sau, một thanh niên bước vào.

Phi ngư vệ đi ngang qua đều cung kính hành lễ.

Ngụy Mãnh cũng nghênh đón, vái chào: "Bình Lăng Quân!"

Người tới không phải ai khác, chính là Bình Lăng Quân Triệu Khế.

Triệu Khế tươi cười ấm áp, đỡ lấy hai tay hắn, thấp giọng nói: "Kết quả như thế nào?"

Ngụy Mãnh liếc nhìn Doanh Thập Tam, thần sắc hơi trầm xuống nói: "Doanh Thập Tam cũng tới, chúng ta xông không vào được!"

Bọn họ cũng biết, Phi Ngư Vệ là thế lực trực thuộc Lê Vương, cho dù thực lực Ngụy gia cũng không kém nhiều so với tôn thất Triệu thị, ngoài mặt cũng nên tôn trọng lễ tiết với Lê Vương.

Cho nên hắn không có ý định xông vào, mà là muốn mượn cơ hội giằng co, để vị cao nhân nắm giữ thuật sưu hồn này lẻn vào, bí mật triển khai sưu hồn Doanh Vô Kỵ. Lại không nghĩ tới Doanh Thập Tam cũng ở đây, với cảm giác nhạy bén của ông ta, bọn họ muốn tiếp cận Doanh Vô Kỵ, quả thực chính là người si nói mộng.

Triệu Khế thần sắc rùng mình: "Doanh Thập Tam cũng tới!"

Hắn chưa từng gặp Doanh Thập Tam, nhưng lúc còn nhỏ cũng nghe nói qua một ít truyền thuyết về Doanh Thập Tam, vị thần nhân này là một sát thần thực sự, 36 tuổi đã là linh thai tứ phẩm đột phá tới cảnh giới binh nhân.

Sau đó ẩn nấp sứ quán Càn Quốc, chỉ bảo vệ an bình khu vực sứ quán, cùng với việc đảm bảo cho nhân viên sứ quán rút lui khi có chiến tranh, chuyện khác một mực mặc kệ, cho nên hung danh mới chậm rãi phai nhạt đi.

Dù là lần trước, Doanh Vô Kỵ đột tử ở Lầu Xanh, ông ta cũng không ra mặt.

Triệu Khế cảm thấy lần này ông ta hẳn là cũng sẽ không ra mặt, cho nên mới phái ra môn khách của mình, lại không nghĩ

tới Doanh Thập Tam lại thật sự xuất hiện, hơn nữa vẫn ở Phi Ngư Vệ.

Ánh mắt Vu Sương Tự cũng dời đi: "Bảo sao Ngụy Mãnh như thế nào dám xông vào Phi Ngư Vệ, hóa ra phía sau có Bình Lăng Quân làm chỗ dựa! Khó trách, có được kỳ nhân dị sĩ nắm giữ thuật sưu hồn, cũng chỉ có thể là thủ hạ môn khách của Bình Lăng Quân!"

Bình Lăng Quân và La Yển mỗi người có 3 ngàn môn khách.

Môn khách dưới tay La Yển, phần lớn là tài năng chính trị, môn khách dưới tay Bình Lăng Quân, nhưng phần lớn là dị sĩ tài ba.

Chương 203: Xét xử Chương 203: Xét xử

Người dịch: PrimeK Tohabong

Vu Sương Tự sau khi đến nhậm chức tại Phi Ngư Vệ, đã tiếp xúc không ít với môn khách của Bình Lăng Quân.

Triệu Khế mỉm cười: "Vu Bách Hộ! Bổn quân cũng là lo lắng phu thê Ngụy đại nhân mất con đau đớn, hơn nữa quan hệ đến bang giao Càn Lê. Lúc này mới thỉnh cao nhân thi triển thuật sưu hồn, bản quân có thể cam đoan, cao nhân chỉ tiến hành tìm tòi ký ức liên quan đến án kiện, cái khác không đụng đến!"

Vu Sương tự mặt không chút thay đổi: "Bình Lăng Quân chắc chắn như thế, nói rõ vị cao nhân này là tâm phúc của Bình Lăng Quân?"

Triệu Khế gật đầu: "Ít nhất có thể tín nhiệm!

Vu Sương Tự hừ lạnh một tiếng: "Sự tình vừa mới bắt đầu náo loạn, Bình Lăng Quân liền không đợi được chạy đến chỗ

nước đục này, hơn nữa còn phái ra tâm phúc, không sợ nước đục dính đến người mình à!"

Triệu Khế nghẹn một chút: "Vu Bách Hộ, sao lại nói vậy?"

Ánh mắt Vu Sương Tự trong trẻo nhưng lạnh lùng: "72 thuật Địa sát bản thân rất sâu xa thâm hậu với đạo gia chúng ta, mỗi một thuật đều cực kỳ khó tu luyện, muốn luyện thành cũng cần dốc sức cả đời!"

"Bình Lăng Quân cũng dám để môn khách nhọc lòng, chỉ sợ Bình Lăng Quân cũng chưa chắc có tâm tư tốt. Mặt khác sửa lại một chút, ta hiện tại là Thiên hộ!

Triệu Khế: "……"

Hắn có chút chán nản, không nghĩ tới Vu Sương Tự bình thường không thích nói chuyện, mà mở mồm lại nói năng sắc bén như thế.

Hơn nữa không cho mình chút mặt mũi nào.

Đây chính là sức mạnh Phi Ngư Vệ mang đến cho cô ta sao?

Triệu Khế ngẩng đầu nhìn thoáng qua, hai bên bảng hiệu đại sảnh Phi Ngư Vệ, hai pho tượng Giải trãi (獬豸 :có hình dáng như một con vật kết hợp giữa dê (sơn dương) và kỳ lân và được xem là biểu tượng công lý) trông rất sống động, tượng trưng cho quyền chấp pháp phân biệt thị phi mà vương quyền giao cho.

Phi Ngư Vệ, chỉ nghe hiệu lệnh của quân vương, bây giờ là do Triệu Ninh quản lý.

Mình vốn cũng có tư cách kế thừa, nhưng dưới sự chèn ép của Lê Vương, ngay cả tư cách nghĩ đến điều này cũng không có.

Đang lúc đại sảnh tĩnh mịch nặng nề, ngoài cửa vang lên một giọng nói to rõ.

“Thái tử điện hạ đến!”

“Bái kiến điện hạ!”

Mọi người nhất tề bái kiến, Bình Lăng Quân cũng chỉ có thể cung kính hành lễ, ngay cả Doanh Thập Tam, cũng tượng trưng mà làm lễ tiết của một ngoại thần.

Nếu như Triệu Ninh chỉ là Thái tử, mọi người cũng không cần như thế, nhưng nàng là Thái tử tay cầm quyền giám quốc, ý nghĩa kia liền hoàn toàn khác.

“Các vị không cần đa lễ!”

Triệu Ninh dẫn theo Lý Thải My sải bước tiến lên, phất tay với mọi người.

Chợt nhìn về phía Bình Lăng Quân, ám chỉ nói: “Thì ra Vương huynh cũng ở đây, bảo sao Đại Lê chúng ta tự nhiên nhảy ra một kỳ nhân biết sử dụng thuật sưu hồn!”

Bình Lăng Quân nhìn vị Vương đệ trẻ hơn mình rất nhiều này, trong lòng càng buồn bực, nhưng cũng chỉ có thể cười giải thích: “Vì nước phân ưu!”

Cằm Triệu Ninh hơi nhếch lên: “Vậy thì cảm tạ ý tốt của Vương huynh, bất quá việc này liên quan đến Ngụy gia đích tử, càng liên quan đến Bang giao Càn Lê, Vương huynh không có kinh nghiệm xử lý những chuyện này, cũng không cần vất vả như thế, việc này bổn điện hạ xử lý là được rồi!”

Bình Lăng Quân: “……”

Những lời này đâm vào tim hắn có chút đau!

Ánh mắt Triệu Ninh có chút lạnh lùng, mới vừa rồi nàng trước khi ra cửa, lại bị vương hậu ngăn cản, nếu không phải có

thái độ kiên quyết chỉ sợ hiện tại cũng không bước ra được khỏi cửa cung.

Nàng vốn một bụng bực mình tự khắc không vừa mắt với những người này, ánh mắt rất nhanh liền chuyển dời đến trên người Ngụy Mãnh: "Ngụy Đô Úy lần này tự tiện xông Phi Ngư Vệ, là do ý của Ngụy Ngự Sử ?"

Ngụy Mãnh mặc dù trong lòng không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể chắp tay đáp: "Hồi điện hạ! không phải, là do thần giận quá mất khôn nên không tuân thủ quy tắc"

Triệu Ninh khẽ gật đầu: "Nếu Ngụy đô úy biết sai, vậy ngày mai vào quân lĩnh phạt đi, theo quân luật bị phạt 40 trượng, nhưng hành động này của Ngụy đô úy chính là tìm lại công đạo cho đệ đệ, trượng hình giảm một nửa! Bất quá mong rằng Ngụy Đô Úy lấy đó làm gương, nếu không phải Ngụy Ngự Sử vừa đi Cung Trọng Lê yêu cầu công khai thẩm tra xử lý, bản điện hạ còn tưởng rằng là Ngụy Khanh tự ý tư hình. Phi Ngư Vệ vẫn do bệ hạ toàn quyền, nếu hôm nay một Ngụy Đô Úy tới chỉ huy, ngày mai một Bình Lăng Quân tới chỉ huy. Đại Lê ta đây còn có thể thống gì không?"

Ngụy Mãnh sắc mặt khó coi, nhưng cũng chỉ có thể khom người nhận sai: "Mạt tướng biết sai!"

Bình Lăng Quân cũng phải trơ mặt, vái một cái.

Triệu Ninh lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người một cái, trong lòng lệ khí lại càng cường thịnh, trước kia Lê quốc đấu đá không ít, nhưng ngoài mặt ai cũng không dám làm quá phận. Không nghĩ tới sau khi tin đồn "Đại tranh chi thế" bung ra, tự nhiên có người dám tới cả trước cửa Phi Ngư Vệ giương oai.

Tình huống hiện tại thật sự khó giải quyết, vụ án còn không có chút manh mối nào, thì đầu trâu mặt ngựa đã lộ mặt.

Nếu tiếp tục kéo dài, chỉ sợ biến cố sẽ càng nhiều.

Nàng nhìn về phía Vu Sương Tự: "Vu Thiên Hộ, hiện tại vụ án tiến triển như thế nào?"

Thi thể Ngụy Đằng đã được khám nghiệm, trước khi chết đã trúng 376 nhát kiếm, vết thương trí mạng là kiếm cuối cùng đâm vào yết hầu!Trong đan điền cũng có yêu khí, ngoài những thứ đó ra không có gì khác thường"

"Yêu khí?"

Triệu Ninh nhíu mày.

Vu Sương Tự gật đầu: "Con tin Viêm Quốc Cơ Túc nói, vì chuyện Thư cục, hắn xin lỗi Ngụy Đằng, cho nên cố ý mua Miêu nữ nữ tặng cho Ngụy Đằng. Yêu khí này hẳn là từ trên người Miêu Nữ mà ra".

Triệu Ninh lại hỏi: "Vậy Miêu nữ đâu?"

Vu Sương Tự mặt lộ vẻ chán ghét: "Bởi vì chuyện phòng the không thuận, đã bị Ngụy Đằng giết. Thi thể vừa xét nghiệm, khí huyết trong đan điền thơm ngào ngạt, kinh mạch lại vô cùng gầy yếu, hẳn là chưa từng tu hành qua, rất khó thi triển tà thuật".

"Cái này…"

Chương 204: Manh mối không còn Chương 204: Manh mối không còn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh sắc mặt có chút khó coi, hiện tại vấn đề mấu chốt, là tìm ra nguyên nhân Ngụy Đằng bỗng nhiên muốn chiếm đoạt Hoa Triều.

Nếu như có kẻ đứng đằng sau, Doanh Vô Kỵ liền có thể thoát một nửa tội.

Nếu như cái chết của Ngụy Đằng cũng có liên quan đến kẻ chủ mưu đứng phía sau, Doanh Vô Kỵ lại có thể thoát tội hơn phân nửa, đến cuối cùng chưa chắc không thể tiếp tục ở lại Lê quốc.

Cho nên vừa rồi lúc nghe được Miêu Nữ nàng còn có chút mừng rỡ, nhưng manh mối Miêu Nữ lại không còn…

Nàng lại hỏi: "Doanh Vô Kỵ đâu? Doanh Vô Kỵ nói như thế nào?"

Vu Sương Tự cắn răng: "Doanh Vô Kỵ trúng mấy chục kiếm, những vết kiếm đều do hộ vệ Ngụy Đằng gây ra, bất quá đều không ở vị trí yếu hại, tạm thời tính mạng không lo lắng. Nhưng hắn bởi vì giết quá nhiều người mà lâm vào ma chướng, thần trí có chút không rõ ràng lắm, trước sau chỉ nói là có người là hắn giết!"

"Nói nhảm!"

Triệu Ninh trong lòng phát bực: "Hắn còn chưa đột phá Thai Thuế Cảnh, làm sao có thể một mình giết nhiều Cao thủ Thai Thuế Cảnh như vậy!"

Nàng muốn gỡ tội cho Doanh Vô Kỵ nhưng với lời khai của hắn như vậy thì rất khó.

Doanh Vô Kỵ trước đây thể hiện ra hình ảnh dung nhược, kết quả lại vô thanh vô tức đột phá đến tinh khí thần đều tầng 11, với nội tình Càn quốc, chắc hẳn hắn nắm giữ không ít tuyệt kỹ, một người đánh chết 27 người tuy rằng kinh diễm, nhưng cũng không phải là không có khả năng!"

"Ừm!"

Triệu Ninh nhàn nhạt đáp một tiếng, liền không tiếp tục dây dưa về vấn đề này nữa: "Hoa Triều đâu, nàng nói như thế nào?"

Vu Sương Tự sắc mặt ngưng trọng: “Hoa Triều cô nương đang ở khách phòng, những lời khai của Hoa Triều cũng không khác với lời khai của những người chứng thực. Nàng cũng không biết vì sao Ngụy Đằng lại mưu đồ gây rối với nàng, Doanh Vô Kỵ đi cứu nàng, bị mười mấy hộ vệ vây công, gần nửa canh giờ chỉ có thể chật vật chống đỡ.

Cuối cùng chẳng biết vì sao, bỗng nhiên giết ngược lại tất cả thị vệ, trong cơn thịnh nộ liền giết cả Ngụy Đằng.

Triệu Ninh vội vàng hỏi: “Vì sao Doanh Vô Kỵ ngay từ đầu chỉ có thể chật vật chống đỡ, về sau ngược lại có thể phản sát mọi người?”

Vu Sương Tự thở dài một hơi: “Hoa Triều không biết tu luyện, cũng không nói được gì, thần muốn tiếp tục hỏi, lại bị La tướng lấy lý do lo lắng cho tinh thần con gái, mời ra ngoài”.

“Cái này…”

Triệu Ninh càng đau đầu, như thế nào tất cả mọi chuyện đều đang phát triển theo hướng bất lợi.

Tuy nói tiếp tục hỏi Hoa Triều, nhất định có thể hỏi được thêm thông tin, nhưng chiếu theo tình huống trước mắt, nàng ta chắc cũng ngây ngốc không hiểu gì, căn bản không có khả năng nói ra cuộc chiến thực sự diễn ra như thế nào.

Nàng xoa xoa huyệt Thái Dương: “Hiện trường có vật khả nghi không?”

Vu Sương Tự lắc đầu nói: “Tạm thời không cmphát hiện, hiện trường đồ vật đều đã thu lại, điện hạ cần xem xét không?”

“Mang ra đây!”

Triệu Ninh gật đầu.

Lúc đó, Ngụy Đằng bỗng nói: “Bệ hạ, đệ đệ của thần chết rất kỳ quặc, xin cho phép mạt tướng cùng đi!”

Triệu Ninh do dự một hồi, gật đầu nói: “Đi theo đi!”

Tình huống hôm nay, nàng có thể ở trước mắt bao người lo lắng chuyện này, nhưng nhất định không thể thiên vị Doanh Vô Kỵ, đối với bất kỳ yêu cầu hợp lý nào, nàng tốt nhất cũng không nên cự tuyệt.

Vì thế mấy người đi theo Vu Sương Tự, cùng đi tới kho vật chứng, đồ đạc ở hiện trường đã được sắp xếp ngay ngắn trật tự.

Triệu Ninh xem xét từng cái một, quả thật không có gì khả nghi.

Thần sắc Ngụy Mãnh cũng ngưng trọng, xem xét từng cái, sợ bỏ sót một tia cơ hội báo thù cho đệ đệ.

Bỗng nhiên.

Hắn cầm lấy một cây hồ lô đường, nhìn về phía Vu Sương Tự hỏi: “Vu Thiên Hộ! Hồ lô đường này ở đâu ra?

A……

Lý Thải My từ vừa rồi không nói lời nào, đồng tử bỗng nhiên rụt lại, ánh mắt nhìn về phía xiên hồ lô đường có chút sững sờ.

Vu Sương Tự mím môi: “Tìm được từ trên người Doanh Vô Kỵ!”

Ngụy Mãnh hừ một tiếng: “Chuỗi kẹo hồ lô này dùng chính là trái cây đều là hạ phẩm, chỉ có có thể mua được ở Nam thành, Doanh Vô Kỵ hôm nay nhất định đi Nam thành, ngươi hẳn là đi tra một chút, Doanh Vô Kỵ đi Nam thành có phải mật hội cùng kẻ xấu hay không!”

Vu Sương Tự ánh mắt lãnh đạm: “Thứ Ngụy đô úy có thể nghĩ ra, bản thiên hộ tự nhiên có thể nghĩ ra, Doanh Vô Kỵ quần áo sang trọng, rất dễ dàng hỏi thăm, hắn đi Nam thành chỉ mua một xiên hồ lô rồi trở về Thư cục Thượng Mặc.

Ngụy Mãnh có chút không cam lòng, nhưng vẫn thả hồ lô đường thả trở về chỗ cũ, cũng không thể nói kẻ chủ mưu là người thích ăn hồ lô đường.

Lý Thái My: “……

Nàng hơi hơi nhếch miệng, khóe miệng không tự giác mang theo nụ cười, nhưng ánh mắt lại càng lo lắng.

Đúng lúc này, ngoài cửa lại truyền đến một giọng nói.

“Điện hạ, điện hạ, Ngụy Ngự Sử cầu kiến!”

“Ừm!”

Triệu Ninh thần sắc ngưng trọng gật gật đầu, chỉ có thể đi tới cửa Phi Ngư Vệ.

Nhìn thấy Ngụy Hoàn tóc hoa râm, chỉ có thể làm ra một bộ đau lòng nghênh đón: “Ngụy Khanh! ta không phải đã nói trong vòng ba ngày nhất định sẽ công khai thẩm tra xử lý sao? đến lúc đó ta tất trả lại công đạo cho Ngụy gia, khanh phải chăm sóc bản thân của mình cho tốt mới được!”

“Khiến điện hạ lo lắng!”

Ngụy Hoàn bộ dáng hổ thẹn: “Nhưng hiện tại người Ngụy gia kích động, cho dù ở nhà cũng không an bình! hơn nữa còn có con cháu không có mắt đi gây thêm phiền toái, Ngụy Mãnh!

Ngụy Mãnh bước nhanh tới, cúi đầu nói: “Cha!”

Bốp!

Cái tát này của tu vi Binh Nhân Cảnh một chút cũng lưu thủ.

Ngụy Mãnh giống như bao cát bay ngược ra ngoài, đập vào cửa chính của tổng bộ Phi Ngư Vệ, hai mắt tan rã, thiếu chút nữa ngất đi, hai má sưng vù, khóe miệng không ngừng rỉ máu tươi.

Chương 205: Không nghe lọt tai Chương 205: Không nghe lọt tai

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngụy Hoàn lạnh lùng nói: "Phi Ngư Vệ chính là Phi Ngư Vệ của bệ hạ, khi nào có thể tới phiên ngươi giương oai?Lần này điện hạ không so đo với ngươi, hoàn toàn là bởi vì điện hạ nhân hậu, nếu ngươi bây giờ tái phạm, cũng không cần làm phiền điện hạ ra tay, vi phụ chém đầu chó của ngươi!"

Nói xong, kín đáo nhìn Bình Lăng Quân một cái.

Triệu Ninh thần sắc hơi lạnh, biết Ngụy Hoàn là đang gõ con trai, Ngụy Mãnh đến đây, chỉ sợ thật đúng là không liên quan đến hắn.

Sau khi Ngụy Hoàn mắng xong, lại khôi phục bộ dáng cực kỳ bi thương vừa rồi: "Điện hạ cũng thấy rồi, hiện giờ trên dưới Ngụy gia, tất cả mọi người đang chờ chân tướng, hiện giờ tình tiết vụ án khó bề phân biệt, càng nên sớm công khai thẩm tra xử lý mới đúng! ba ngày, thân thể lão thần e rằng chờ không nổi!"

Quả nhiên là đến đòi xét xử vụ án.

Người nhà họ Ngụy thật sự sợ mình chen ngang vào.

Sự tình đến nước này, chính mình cho dù muốn giúp Doanh Vô Kỵ, chỉ sợ cũng không giúp được.

Triệu Ninh hít sâu một hơi: "Truyền lệnh xuống! Giờ Thìn ngày mai, Nội sảnh Phi Ngư Vệ, công khai thẩm tra xử lý án này! Nhân chứng Lộc Phòng, người Ngụy gia tộc, cha con La tướng phải có mặt toàn bộ.

"Đa tạ điện hạ!"

Vẻ bi thương trên mặt Ngụy Hoàn cuối cùng cũng dịu đi, chắp tay với Triệu Ninh.

Triệu Ninh nhìn về phía Vu Sương Tự: "Đêm nay Phi Ngư Vệ phòng vệ nghiêm ngặt, bất luận kẻ nào mưu toan tổn thương nhân chứng và Doanh Vô Kỵ, có thể tiền trảm hậu tấu!

"Vâng!"

"Điện hạ!"

Lý Thái My bỗng nhiên mở miệng: "Thần thiếp có thuốc tụ thần, có thể giúp phạm nhân khu tâm ma trị chứng tâm thần!"

"Chuẩn!"

Triệu Ninh gật gật đầu, nhìn về phía Lý Thải My, nhỏ giọng nói: "Đa tạ ái phi!"

……

Đại sứ quán Viêm Quốc.

Cơ Túc vô cùng lo âu: "Xét xử trước? Có phải phát hiện ra thứ gì không?"

Công tử Túc yên tâm! Miêu nữ bị giết kia sớm đã đánh tráo, chẳng những sẽ không khiến ngươi dính vào họa này, thậm chí có thể thay ngươi rửa sạch hiềm nghi. Ngược lại bên ngươi……"

Cơ Túc theo bản năng siết chặt nắm đấm: "Yên tâm đi! Nữ tử kia ta đã sớm giết, thi thể cũng không tìm thấy đâu.

Nữ tử hắn nói, tự nhiên là cô nương Hiển Hiển mà hắn xin Ngụy Đằng cho hắn.

Sở dĩ hắn xin, cũng không phải bởi vì hắn thích Hiển Hiển mà là nàng là người duy nhất nghe được mình khuyên Ngụy Đằng cưới Hoa Triều.

Đương nhiên, Ngụy Đằng hôm nay trước mặt mọi người nói lỡ miệng.

Nhưng những người chứng kiến, ngoại trừ Hoa Triều ra, tất cả đều đã chết.

Cho dù là Hoa Triều, cũng chỉ nghe thấy một câu "Ta chỉ là khuyên huynh cưới nàng, không bảo huynh làm như vậy!"

Hắn thử dò xét nói: "Cũng chính là ta, ta có an toàn không?"

Trừ phi có người có thể chứng minh, Doanh Vô Kỵ giết 27 người, không phải bởi vì hắn thực lực mạnh, mà là có ngươi trợ giúp hắn một tay. Công tử Túc, ngươi sẽ không thật hạ độc những người đó chứ?"

Nghe nói như thế, chính Cơ Túc cũng cảm thấy hoang đường, thiếu chút nữa bị chọc cười.

"Hàn huynh thật biết nói đùa!"

"Ta ngược lại thật cảm thấy 27 người này bị hạ độc, ngay cả một Doanh Vô Kỵ cũng đánh không lại."

"Bất quá coi như có người hạ độc, cũng không thể nào là ta, đầu óc ta có bị ngáo đâu?"

Hai người liếc nhau, cười ha ha.

"Ha ha ha…"

"Ha ha ha…"

…….

Nội Viện Phi Ngư Vệ

Đây này vốn là nơi để người của Phi Ngư vệ nghỉ ngơi vào ban đêm, bây giờ lại có một người bên ngoài vào.

Người ngoài này không phải ai khác, chính là Hoa Triều vốn bị hãm sâu vào vụ án lần này, việc này liên quan rất lớn, trước khi vụ án sáng tỏ, ai cũng không muốn nàng xảy ra vấn đề.

Giờ phút này, Hoa Triều hai mắt đều muốn khóc sưng cả lên, ngồi ở trên giường không nói một lời.

Cộc!

Cộc!

Cộc!

Tiếng gõ cửa vang lên.

Âm thanh hơi trầm thấp của La Yển vang lên ngoài cửa: "Hoa Triều, ăn cơm đi!"

Hoa Triều nâng đầu lên khỏi khuỷu tay, giọng khàn khàn nói: "Để bên ngoài đi!"

La Yển có chút thống khổ: "Con như vậy không được, vi phụ mời một vị đại phu cho con, con mở cửa cho chúng ta vào đi!"

"Vậy ông cho tôi gặp Vô Kỵ đi!"

Âm thanh Hoa Triều bỗng nhiên có chút thê lương, hai mắt vốn đã chảy khô nước mắt, lại bắt đầu phiếm hồng.

Hắn bị thương nặng như vậy, nàng lại ngay cả thăm hỏi cũng không làm được.

Mấy canh giờ này, tim Hoa Triều như bị đao cắt, không thấy Doanh Vô Kỵ, cả người nàng như mất hồn vậy.

La Yển trầm mặc trong chốc lát, âm thanh có chút gượng gạo: “Sự tình trọng đại, hiện tại thế lực khắp nơi đều đang nhìn chằm chằm hắn, tùy tiện tới gần sẽ chỉ không tốt đối với con!”

“Không tốt với tôi?”

“Tướng gia, người muốn ngăn cản tôi là ai, là Ngụy gia sao? Ngụy Đằng ý đồ vũ nhục tôi, cứu tôi là Doanh Vô Kỵ, hiện tại ông đang giúp Ngụy gia ngăn cản tôi thăm Doanh Vô Kỵ? Ông còn dũng khí của một nửa người đàn ông hay không?”

Không……

La Yển còn muốn giải thích, nhưng chữ thứ nhất vừa ra khỏi miệng, ông ta liền phản ứng lại, hiện tại Hoa Triều, căn bản nghe không lọt lời giải thích của ông ta.

Nếu như nói trước hôm nay, ông ta còn có một tia thành kiến đối với Doanh Vô Kỵ, sau hôm nay, ông ta hoàn toàn coi Doanh Vô Kỵ như ân nhân của mình.

Người có thể liều mạng bảo vệ Hoa Triều, ông ta cảm thấy mình không có tư cách để trách móc nặng nề.

Trầm mặc thật lâu, ông ta khẽ thở dài: “Việc này quá mức phức tạp, nói con cũng sẽ không hiểu! Tóm lại lần này, vi phụ liều mạng cũng sẽ bảo vệ Doanh Vô Kỵ chu toàn. Cơm ở ngoài cửa, đừng bỏ đói mình!”

Dứt lời, thân thể lòng còng chậm rãi rời khỏi nội viện.

Chương 206: Ngồi trên đống lửa Chương 206: Ngồi trên đống lửa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nghe được tiếng cửa nội viện mở ra rồi đóng lại, Hoa Triều lúc này mới mở cửa lấy hộp thức ăn vào.

Mở nắp ra, mùi cháo tỏa ra bốn phía.

Từ trưa đến giờ nàng không ăn gì, nhưng múc một muỗng bỏ vào miệng, nhưng làm thế nào cũng nuốt không trôi, nước mắt lại tuôn rơi.

……

Ngoại viện

La Yển vừa mới chuẩn bị rời đi, liền nhìn thấy một người nghênh diện đi tới, trên mặt bi thống nhất thời tràn đầy sát khí.

Người tới không phải ai khác, chính là Ngụy Hoàn vừa mới từ đại sảnh Phi Ngư Vệ chạy tới.

Ngụy Hoàn thần sắc đau xót, khó khăn mở miệng: "Yển ……"

La Yển hừ lạnh một tiếng: "Nếu ông muốn nói Ngụy Đằng hành động ông cũng biết, đây hoàn toàn đều là hiểu lầm, vậy vẫn là sớm câm miệng đi!"

"La Yển, ông dựa vào Ngụy gia chúng ta để leo cao, sao ông dám nói với cha ta như thế …"

Ngụy Mãnh ngữ khí không cam lòng, nhưng lời vừa nói một nửa, liền cảm giác trên mặt đã bị một cái tát.

La Yển hai mắt trừng trừng, giống như dã thú chọn người mà cắn: "Tiểu súc sinh đã chết, đại súc sinh còn dám ở đây kêu loạn? La Yển ta dựa vào Ngụy gia các ngươi khởi thế thì sao, nhiều năm như vậy đã sớm trả hết nợ rồi! Đừng nói Ngụy Đằng đã chết, cho dù hắn không chết, lão phu cũng phải làm thịt hắn trước mặt các ngươi!"

Ngụy Mãnh giận dữ: "Ông…"

Ngụy Hoàn quát lớn: "Đủ rồi! Còn chưa đủ mất mặt sao? Cút đi!"

Hừ!

Ngụy Mãnh hừ một tiếng, quay đầu rời đi.

Ngụy Hoàn thở dài một hơi: "Yển! Vụ án mặc dù chưa rõ ràng, nhưng người sáng suốt đều nhìn ra được, việc này có người ở phía sau giở trò! Đằng nhi kỳ thật không có lòng hại người, hắn cũng là người bị hại".

"Người bị hại à, không phải chứ!"

La Yển hừ lạnh một tiếng: "Mượn danh của Lưu gia, ngang nhiên cướp người ở Giáng Thành, quá trình này phải điều động không ít người của Ngụy gia các ngươi sao? Hiện tại Giáng Thành ai không biết Hoa Triều là con gái của La Yển ta, đại sự như thế, ông còn dám nói Ngụy gia không ai báo việc này cho ông biết?"

Ngụy Hoàn nghẹn một cái: "Cái này…"

Vẻ châm chọc trên mặt La Yển càng sâu: "Hay là nói, bản thân chuyện này chính là ông ngầm đồng ý? Là thấy La Yển ta gần đất xa trời, liền bức bách muốn đem tướng quyền cùng 3 ngàn môn khách thu về Ngụy gia các ngươi? Ngụy Hoàn, nếu cái chết của tiểu súc sinh Ngụy Đằng kia chỉ có thể có một hung thủ, Doanh Vô Kỵ cũng không xử được thì người làm cha như ông sẽ xuất ra không ít lực đâu!

"Ngươi!"

Ngụy Hoàn cho dù tính tình có tốt hơn nữa, cũng chịu không nổi trách cứ như vậy.

La Yển lại lạnh lùng ngắt lời: "Người đâu! bảo vệ hậu viện, trước khi xét xử công khai, bất luận kẻ nào cũng không được tới gần! nhất là người Ngụy gia, đến một người giết một người, mạng người đều tính lên đầu bản tướng!"

"Vâng!"

Mười mấy thị vệ đi theo La Yển, lập tức xông ra, đao kiếm nửa rút ra, dưới ánh trăng lóe lên hàn quang nhè nhẹ.

La Yển hừ lạnh một tiếng, trực tiếp phất tay áo rời đi.

Sắc mặt Ngụy Hoàn cũng khó coi tới cực điểm, lời La Yển vừa rồi, thật sự là từng câu đâm vào tim, nhưng không có câu nào sai.

Chuyện Lộc Phòng, lão nếu nói không nói rõ như lòng bàn tay, nhưng cũng không kém nhiều lắm.

Dù sao Ngụy Đằng cũng là đứa con trai duy nhất của Ngụy Gia thích chơi bời lêu lổng, tuy nói đại sự không phạm sai lầm, nhưng cũng bảo đảm không chừng ngày nào đó sẽ phạm lỗi, cho nên Ngụy Hoàn cố ý sắp xếp một người ở Lộc phòng, mỗi ngày đều báo cáo hành tung của Ngụy Đằng.

Cho nên kế hoạch này, ông ta biết trước một ngày.

Ông ta vốn định gọi Ngụy Đằng về mắng một trận, nhưng suy nghĩ nhiều lần, vẫn lựa chọn giả vờ không biết gì.

Bởi vì… La Yển quả thật già rồi, chỉ nhìn khí huyết là biết mấy năm nữa sẽ chầu giời.

Nhưng ngay tại thời gian nên sắp xếp hậu sự này, La Yển đưa hai con trai trưởng của vợ chính họ Ngụy dời khỏi Giáng Thành, ngược lại chú trọng bồi dưỡng La Minh.

Tuy đã đưa ra những lời giải thích có vẻ hợp lý, nhưng vẫn khiến Ngụy Hoàn rất bất an.

Ông ta muốn thử La Yển một chút.

La Yển từ trước đến nay sủng ái Hoa Triều, nếu Ngụy Đằng và Hoa Triều có thể thành đôi, mặc kệ thái độ vốn có của La Yển như thế nào, dưới tình huống gạo nấu thành cơm, cũng chỉ có thể đẩy thuyền thôi.

Nhưng không nghĩ tới, sự tình lại bị Doanh Vô Kỵ quấy rầy.

Và kết thúc một cách thảm khốc như vậy.

Sự tình huyên náo lớn như vậy, những người có liên quan phải bày tỏ thái độ rõ ràng, thế cục vốn còn có thể mập mờ không rõ ràng, trong nháy mắt liền sụp đổ!

Không chỉ như thế, đứa con trai mình sủng ái nhất, lại cũng bởi vậy mà chết.

Hừ!

Ngụy Hoàn ánh mắt âm trầm, nếu có thể bắt được hung thủ phía sau, ông ta chỉ muốn ăn thịt.

Về phần Doanh Vô Kỵ……

Người này hẳn là chết, dù là không chết, cũng phải phế bỏ tu vi, đánh thành phế nhân.

Ngụy gia trên dưới mấy vạn người, còn có hơn 10 vạn binh Ngụy tướng tốt, nếu khẩu khí này mà nuốt được xuống, thì đệ tử Ngụy gia nhìn Ngụy gia như thế nào? thế gia khác nhìn Ngụy gia như thế nào?

Nhưng dù sao hắn cũng là công tử Càn quốc, đất phong Ngụy gia liền kề với Càn quốc, một hổ lang chi quốc.

Doanh Vô Kỵ dù nói thế nào cũng là Công tử Càn quốc, không phải nói phế là có thể phế.

Ngụy Hoàn hiện tại lại mong muốn cái chết của Ngụy Đằng kín tiếng hơn một chút, giờ huyên náo cả thành đều biết…

Đây không phải là đem bản thân đặt trên đống lửa sao?

Chương 207: Thẩm vấn Chương 207: Thẩm vấn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đêm đó.

Vô số người đợi trời sáng, cũng may một đêm không có chuyện gì phát sinh.

Sắc trời còn chưa sáng, hơn 10 chiếc xe ngựa sang trọng đã đỗ trước cửa lớn Phi Ngư Vệ, hơn nữa toàn bộ giới nghiêm trong phạm vi một dặm, không phải quý tộc không thể tới gần, khiến cho dân chúng toàn thành vô cùng tò mò, nhưng không một ai có thể đến đại sảnh.

"Giám sự đại nhân!"

Công Tôn Lệ vừa xuống xe ngựa, liền vội vàng đi tới trước mặt Doanh Thập Tam, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Tình huống hiện tại thế nào?"

Doanh Thập Tam trầm mặt: "Yên lặng theo dõi kỳ biến, bệ hạ nói như thế nào?"

Công Tôn Lệ cắn răng: "Bệ hạ nói, có thể cãi lý nhất định phải cãi, mặc kệ ở nơi nào, cũng đừng mơ tưởng có người đánh vào mặt Đại Càn ta! Nhưng nếu Công tử thực sự chỉ vì một người con gái mà làm ra chuyện ngốc như vậy thì….."

"Hiểu rồi!"

Doanh Thập Tam không tiếp tục nghe, trước khi Càn Vương thành danh, vẫn ở Lê quốc, có thể nói Doanh Việt cũng là do ông ta chăm sóc từ khi còn nhỏ, đối với Càn Vương này, không ai hiểu rõ hơn ông ta.

Trong mắt Càn Vương này, một vương giả chân chính, không cần nhất chính là nhi nữ tình trường.

Loại hành vi vì hồng nhan này mà bất chấp hậu quả của Doanh Vô Kỵ là thứ mà Doanh Việt chướng mắt, có thể tưởng tượng được ông ta rốt cục có bao nhiêu tức giận.

Nhưng hôm nay…

Tất cả vì bộ mặt Càn quốc.

“Công Tôn đại nhân, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Lại là một đám người chạy tới, nhóm người này đều mặc quần áo của Mặc giả, cầm đầu chính là Địch Vân.

Hôm qua hắn nghe được Tiểu nhị Thư cục nói, liền lập tức cùng Ngô Đan dẫn người chạy tới Bắc thành, nhưng khi đến Lộc phòng, chung quanh cũng đã giới nghiêm, nếu không phải ngày hôm qua Ngô Đan vừa vặn đụng phải thủ hạ Vu Sương Tự, cầu xin mấy canh giờ, mấy người đều không nhất định có thể đi vào đây.

Nhưng đi tới tổng bộ Phi Ngư Vệ, bên trong dường như không có mấy người quen biết, người Ngụy gia và tướng phủ bọn họ không muốn tìm, cũng chỉ có thể tìm sứ quán Càn Quốc, nhưng trong sứ quán Càn Quốc, bọn họ chỉ biết mỗi Công Tôn Lệ, Tuân Chí Doãn cũng không biết chạy đi đâu.

Ngô Đan không muốn lại gần, chỉ có thể để Địch Vân mở miệng.

Công Tôn Lệ cùng những người này cũng không quen, nhưng nhìn ra là cùng phe với Doanh Vô Kỵ, liền chắp tay nói: “Chư vị chớ vội, cụ thể nội tình ta cũng không biết! Nhưng chư vị yên tâm, ta vẫn là đệ tử pháp gia Đại càn, tất nhiên vẫn cố cãi lý vì công tử nhà mình”

“Ngươi tốt nhất là nên làm như vậy!”

Ngô Đan rên rỉ một tiếng, ánh mắt lại ném tới phía tướng phủ bên kia, thần sắc có chút dữ tợn: “Ô Kê ca lần này là bởi vì Hoa Triều mới rơi xuống bước này, nếu như lão già La Yển còn không tỏ rõ thái độ thì ông mày liền cùng lão ta đồng quy vu tận!”

Nói xong, hắn nắm chặt cái ống kim loại đang cầm ở tay.

Địch Vân thở dài, chỉ có thể vỗ vỗ bả vai hắn: "Yên tâm chớ nóng nảy, yên lặng theo dõi kỳ biến!

Chỉ một lát sau, trong đại sảnh Phi Ngư Vệ liền chật ních người.

Vương thất Triệu thị, người Ngụy gia, sứ quán Càn Quốc, mọi người tại hiện trường Lộc Phòng, còn có những nhân chứng khác đều đến đông đủ.

Triệu Ninh vẻ mặt nghiêm túc: "Nếu đều đã đến đông đủ, liền mời vào nội sảnh ngồi đi!"

Đám người đi theo Triệu Ninh, cùng nhau vào nội sảnh.

Nội sảnh Phi Ngư Vệ rất lớn, đủ để dung nạp hơn trăm người, thời điểm bình thường căn bản sẽ không mở ra, chỉ có ở thẩm tra xử lý những vụ án lớn liên quan đến đại quý tộc mới mở ra.

Chỉ chốc lát sau, nội sảnh liền đầy ắp người.

Triệu Ninh ngồi ở vị trí cao nhất, mọi người còn lại phân thành hai bên, hai phái ngồi gần nhất, chủ yếu là người Ngụy gia, người tướng phủ, người Càn quốc cùng mọi người tại hiện trường vụ án, những người khác cho dù địa vị cao hơn nữa, cũng chỉ có thể ngồi ở phía sau.

Triệu Ninh hít sâu một hơi: "Đêm qua chắc hẳn chư vị chưa ngủ, có ai tra ra nhiều manh mối hơn không?"

La Yển thần sắc âm trầm, lắc đầu nói: "Không có!"

Đêm qua, tướng phủ dường như xuất động tất cả nhân thủ, nhưng thời gian một đêm ngắn ngủi, lại có thể tra được thứ gì đây?

Triệu Ninh lại hỏi: "Ngụy Khanh?"

Ngụy Hoàn cũng lắc đầu: "Không có!"

Hỏi một vòng, không có thêm manh mối gì.

Triệu Ninh tâm tình càng trầm thấp, nếu thật sự có kẻ chủ mưu, vậy kẻ này chắc chắn sẽ cố xóa mọi dấu vết.

Cái này, Doanh huynh e là càng nguy hiểm!

Nàng khoát tay áo: "Đã như vậy, vậy bắt đầu đi!"

"Vâng!"

Vu Sương Tự chắp tay, liền từ trong lòng lấy ra hai tờ phù giấy, nhẹ nhàng vung lên, không có lửa mà tự cháy.

Trong khói xanh tràn ngập, rất nhanh liền xuất hiện hai đạo màn sáng, trong đó đều có một đạo nhân ảnh, một là Doanh Vô Kỵ, một người khác chính là Hoa Triều, là hai người còn sót lại ở hiện trường vụ án.

Chỉ khác nhau là, Doanh Vô Kỵ đang ở trong lao ngục, tuy rằng quét dọn coi như sạch sẽ, nhưng vẫn làm cho người ta có một loại cảm giác âm trầm.

Còn Hoa Triều, là một thư phòng lịch sự tao nhã, nhưng nhìn vẻ mặt tiều tụy bi thương.

Đây là quy cách thẩm tra cao nhất của Lê quốc, tất cả những người có liên quan trọng đại trước khi thẩm tra đều không thể gặp mặt, khi thẩm tra cũng sẽ tách ra thẩm tra, người bị thẩm vấn ngoại trừ quan thẩm vấn, ai cũng không được gặp, dưới sự tra tấn tâm lý cực lớn, có thể đảm bảo lời khai trung thực nhất.

Vu Sương Tự vẻ mặt bình tĩnh hơn rất nhiều: "Bẩm điện hạ! Sau khi Doanh Vô Kỵ uống thuốc, tuy rằng tinh thần vẫn uể oải như trước, nhưng đã khôi phục thần trí.

Triệu Ninh gật đầu: "Bắt đầu thẩm vấn!

Chương 208: Còn muốn ta tha cho hắn Chương 208: Còn muốn ta tha cho hắn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mệnh lệnh vừa ra, lập tức có hai người lĩnh mệnh rời đi, một người chạy tới nội viện, một người chạy tới phòng giam.

Một lát sau, quan thẩm vấn phụ trách thẩm vấn hai nơi, liền trước sau hỏi ra vấn đề giống nhau.

"Người, là ai giết?"

Hoa Triều vẻ mặt thống khổ: "Vô Kỵ giết".

Doanh Vô Kỵ biểu tình chết lặng: "Ta giết!"

Quan thẩm vấn lại hỏi: "Không mượn tay người khác?"

Hoa Triều lắc đầu: "Không!"

Doanh Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng: "Chính là 20 mấy con súc sinh, giết bọn họ như giết chó, còn cần người khác giúp đỡ?"

Lời này vừa nói ra, nội sảnh lâm vào trầm mặc ngắn ngủi, người Ngụy gia ở đây, đều lộ ra thần sắc phẫn nộ.

27 người chết lần này, trừ Ngụy Đằng ra, hoặc là đệ tử họ Ngụy hoặc là thị vệ Ngụy gia.

Doanh Vô Kỵ chẳng những thừa nhận tự tay tàn sát 27 người, hơn nữa còn nói bọn họ đều là súc sinh!

Sao có thể nhịn được, thật sự là chỉ muốn tùng xẻo Doanh Vô Kỵ!

Thật là tội không thể tha thứ!

Ngược lại Cơ Túc không nhịn được mỉm cười.

Rất điên cuồng!

Doanh Vô Kỵ ngươi cứ liền cuồng đi!

Ngươi càng điên cuồng, vụ án này kết thúc càng nhanh.

Quan thẩm vấn lại hỏi: "Vậy ngươi kể lại tất cả những gì đã xảy ra trong ngày xảy ra vụ án.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Hoa Triều tràn đầy giãy dụa cùng thống khổ: "Trước khi xảy ra vụ án một ngày, Lưu gia Bắc thành mời gánh hát chúng ta đến hát sinh nhật Lưu lão thiên gia… Sau khi bị nhốt, Ngụy Đằng ý đồ cưỡng hiếp ta, còn nói sau khi việc này, La tướng sẽ đem tướng quyền cùng 3 ngàn môn khách tất cả đều giao cho Ngụy gia…"

A!

Công Tôn Lệ cười lạnh một tiếng, hắn tối hôm qua liền nghe được đại khái, nhưng cũng là hiện tại mới nghe được tình hình cụ thể, nhịn không được phun một ngụm, cao giọng nói ra: "Công tử Càn quốc ta vì sao bỗng nhiên giết gà giết chó, hóa ra đều là bởi vì lũ ruồi bọ công huân quý tộc Lê Quốc các ngươi."

Súc sinh như thế, ở Càn quốc chúng ta, phải chịu cung hình lưu đày, không ngờ Ngụy gia còn không biết xấu hổ giải oan cho hắn?

Nếu là giải oan cũng được, trước tiên đem thi thể hắn khiêng ra, cắt đi vật dơ bẩn của hắn, ngược lại còn có một chút đường giải oan!"

"Tiểu tử miệng thối kia, đừng có nói bậy! Nơi này nào có chỗ cho ngươi nói chuyện?"

Điển khách Lê quốc Ngụy Kiền nóng nảy, Ngụy gia khi nào trước mặt mọi người bị quát lớn như vậy.

Công Tôn Lệ không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Ta mặc dù tuổi tác không lớn, nhưng đại biểu cho Sứ quán Càn quốc chúng ta! Nơi giảng pháp thì bất luận kẻ nào đều có tư cách giảng pháp, chẳng lẽ luật pháp Lê quốc các ngươi, đều là

người lớn tuổi ăn thịt đánh rắm thối bắt người khác phải ngửi sao?"

"Ngươi!"

Ngụy Kiền giận dữ, lại bị Ngụy Hoàn ngăn lại.

Ngụy Hoàn không nhanh không chậm nói: "Công tôn thế chất nói có lý, nơi giảng pháp thì tự nhiên phải giảng pháp. Nhưng nơi này dù sao cũng là Lê quốc, có chút không thích hợp với luật Càn quốc các ngươi, huống chi con ta xử trí như thế nào, thì cũng phải là do quan thẩm phán xử, do bệ hạ hạ chỉ xử lý, công tử Vô Kỵ tự mình tư hình, dĩ nhiên là vượt quá quy củ!"

Hừ!

Công Tôn Lệ hừ một tiếng, không phản bác, hắn mặc dù không cùng phe với Doanh Vô Kỵ, nhưng cũng đứng trên lập trường quốc gia cùng gia tộc.

Nhưng hiện tại, hắn là đệ tử tinh anh của Pháp gia ở Càn Quốc, há có thể mặc công tử nhà mình bị người khác khi dễ?

Hắn ngược lại là muốn nhìn xem, mình ngồi ở chỗ này, bọn họ có thể định công tử nhà mình tội gì!

Trong màn sáng, Hoa Triều tiếp tục nói: "Sau đó Vô Kỵ tới cứu ta, bị các cao thủ vây công, khó có thể thoát thân, cửu tử nhất sinh…… Cuối cùng không biết tại sao, hắn liền một kiếm đánh chết đám thị vệ của Ngụy gia. Lúc tới cứu ta, đã sớm bị phẫn nộ làm cho đầu óc choáng váng, cho dù Ngụy Đằng cầu xin tha thứ cả uy hiếp đều vô dụng, mọi chuyện liền thành như bây giờ".

Nghe nàng tự thuật như vậy, mọi người ở đây thần sắc đều ngưng trọng.

Đây mới là trọng điểm của toàn bộ vụ án, tu vi Doanh Vô Kỵ bọn họ có không ít người đều nghe nói qua, 3 tầng tinh khí thần đều tầng 11, theo đạo lý mà nói cũng không kém thực lực bình quân của thị vệ, chỉ cần tập được một hai loại tuyệt kỹ, đối mặt với một thị vệ cũng rất có thể chiếm thượng phong.

Nếu đổi lại là thiên tài bình thường, đối mặt mười mấy người vây công, cũng có thể chống đỡ.

Đương nhiên, cũng chỉ là chống đỡ một thời gian mà thôi.

Dù sao không đột phá Thai Thuế Cảnh, khiếm khuyết thực lực vẫn là quá lớn, đổi lại Vu Sương Tự, Công Tôn Lệ loại cao thủ tương lai này, cũng bất quá ở trình độ này.

Coi như là Địch Vân người có kiếm pháp phi công, được xưng là đệ nhất phòng thủ kiếm pháp, thai Thuế Cảnh cùng lắm cũng chỉ phòng thủ được một hồi, muốn giết hết đám thị vệ quả thực chính là si tâm vọng tưởng.

Cho nên, Doanh Vô Kỵ làm sao làm được?

Tất cả mọi người đều tò mò vấn đề này, bao gồm cả Cơ Túc, dù sao người chết cuối cùng là Ngụy Đằng, hắn sau này chắc chắn sẽ bị Ngụy gia bài xích.

Đợi đến khi Hoa Triều nói xong, quan thẩm vấn Doanh Vô Kỵ mới hỏi lại vấn đề tương tự một lần nữa.

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt dữ tợn: "Lưu lão cẩu ở Bắc thành lừa Hoa Triều đi chúc thọ…"

Nửa đoạn trước cũng giống như những gì mà mọi người đã biết

Nửa sau đoạn nội dung, cũng không khác biệt lắm với lời khai của Hoa Triều, bị mười mấy người vây công, hắn khó có thể thoát thân nhưng cuối cùng vẫn thoát thân từ cõi chết.

Thời điểm Doanh Vô Kỵ nhắc tới tức giận bừng bừng"Nếu không phải ta nắm giữ kiếm pháp phi công của Mặc gia, sợ đã sớm đã bỏ thây ở đây, Ngụy Đằng một bên muốn chiếm đoạt Hoa Triều, bên kia lại muốn dồn ta vào chỗ chết, còn muốn ta tha cho hắn một mạng?

Chương 209: Chương 209: Cơ hội phản sát Chương 209: Cơ hội phản sát

Người dịch: PrimeK Tohabong

Phi công kiếm pháp!

Mọi người trong phòng đều sửng sốt một chút, nếu dùng phi công kiếm pháp giải thích chuyện hắn phòng thủ một canh giờ, cũng có thể chấp nhận được.

Công Tôn Lệ ánh mắt cũng sáng ngời, nếu Ngụy Đằng có ý nghĩ dồn Doanh Vô Kỵ vào chỗ chết, vậy thì có cơ hội cứu vãn sự tình.

Nhưng trước đó, còn phải làm rõ một vấn đề khác: phi công kiếm pháp chỉ có thể giải thích Doanh Vô Kỵ chưa chết, nhưng không thể giải thích Doanh Vô Kỵ phản sát.

Quan thẩm vấn cũng rất chuyên nghiệp, lập tức hỏi vấn đề này.

"Ngươi là từ đâu học được phi công kiếm pháp?"

"Công hội Mặc giả từng có ý đồ vào Tần, ta là Công tử Đại Càn, tập được phi công kiếm pháp rất kỳ quái sao?"

"Chỉ bằng phi công kiếm pháp, cũng không đủ để giết chết nhiều người như vậy, ngươi làm thế nào mà giết chết bọn họ?"

Doanh Vô Kỵ cũng lộ ra một tia thần sắc nghi hoặc, lập tức cười nhạo một tiếng: "Ta vốn cho rằng mình hẳn phải chết, nhưng cuối cùng phát hiện chân khí của bọn họ càng ngày

càng không thông thuận, liền tìm một cơ hội chuyển thủ thành công, đều giết hết bọn họ!

“Nói láo!”

Ngụy Mãnh vỗ bàn đứng lên: “Những người vây công kia đều là hộ vệ, bọn họ nào có tư cách hưởng dụng nữ tử lộc phòng?”

Những lời này, khiến mọi người ở đây khinh bỉ.

Chỉ tiếc, lời hắn nói Doanh Vô Kỵ không nghe được, quan thẩm vấn cũng không nghe được.

Nhưng thẩm vấn quan vẫn ý thức được bên trong có mờ ám: ” Thân thể Cao thủ Thai Thuế Cảnh có nền tảng vững chắc, cho dù trầm mê hưởng lạc, cũng không có khả năng ngay cả chân khí đều yếu hụt. Công tử Vô Kỵ, ngươi xác định ngươi nói đều là sự thật?”

Mà quan thẩm vấn Hoa Triều bên kia, cũng hướng dẫn Hoa Triều chứng thực.

Từng chi tiết một được nêu ra, khẩu cung của hai người lại vô cùng nhất trí: Doanh Vô Kỵ thoát thân từ cõi chết, thị vệ tham dự vây công bỗng nhiên xảy ra sự cố, bị hắn tìm được cơ hội phản sát.

“Cái này…”

Mọi người trong phòng đều có chút chần chừ.

Bao gồm cả Cơ Túc trong lòng cũng đang đánh trống bỏi, không biết trong này rốt cục xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ là Hàn gia…

Hắn theo bản năng nhìn về phía Hàn Hưu, phát hiện Hàn Hưu cũng đang hồ nghi nhìn hắn.

Khi trong lòng hai người đắn đo bất định thì Vu Sương Tự nói: "Hôm qua thẩm vấn mặc dù không tỉ mỉ như vậy, nhưng ta cũng phát hiện vấn đề này, cho nên suốt đêm giải phẫu toàn bộ thi thể mười mấy thị vệ, thật đúng là phát hiện một ít dấu vết để lại".

"Thật không!"

Triệu Ninh ánh mắt sáng lên, vì tránh hiềm nghi, nàng từ tối hôm qua không tiếp xúc với Vu Sương Tự.

Bên trong Phi Ngư Vệ cũng có người Ngụy gia theo dõi, khắp nơi đều là ánh mắt, cho nên Phi Ngư Vệ cũng không phái người đi Điện Tình Giáng.

Nhưng nàng nhớ lại một chút, Vu Sương Tự hôm nay thần sắc giống như vẫn luôn tương đối bình tĩnh, chẳng lẽ…

Nàng vội vàng nói: "Mau bày ra cho các vị xem!"

"Vâng!"

Vu Sương Tự chắp tay đáp lại, lập tức vỗ vỗ tay.

Sau một khắc, đại môn nội sảnh mở ra, Phi Ngư vệ khiêng hơn 10 cỗ thi thể thị vệ tới chính giữa.

Vu Sương Tự cầm trong tay một thanh đoản đao, đem nhân mạch xé ra, lấy ra một đoạn kinh mạch: "Chư vị xem!"

Mọi người chăm chú nhìn lại, phát hiện kinh mạch này cũng không có gì khác biệt, chỉ là có vẻ hơi có chút xám xịt, không giống như là người vừa mới chết chưa tới một ngày.

Nghe thấy có người trả lời.

Vu Sương Tự xé kinh mạch ra, lộ ra bên trong cháy đen, sắc mặt không chút thay đổi nói: "Sâu trong tâm mạch đã bị cháy bỏng, khó trách chân khí vận hành không thoải mái! kinh

mạch mười mấy thị vệ đều bị bỏng, bề ngoài lại không có chút vết thương nào".

Nàng xoay người nhìn về phía Cơ Túc: "Cơ gia Viêm quốc, liệt hỏa vi cơ, quyền chưởng song tuyệt! Quyền pháp chí dương! Chưởng pháp cương nhu kết hợp, âm hỏa có khả năng ăn mòn nội tạng kinh mạch, tu luyện đến cực điểm, nạn nhân bề ngoài không nhìn ra bất kỳ manh mối gì, trong cơ thể lại sớm ăn mòn hầu như không còn. cao thủ Viêm quốc như thế, tại hạ thật sự bội phục!"

Cơ Túc: "????

~~~~~~~

Vu Sương Tự vừa nói ra lời này, cả sảnh đường đều kinh hãi.

Ánh mắt tất cả mọi người đều đổ lên người Cơ Túc, nếu như nói những thị vệ này đều bị chưởng pháp Liệt Hỏa ăn mòn, như vậy bị Doanh Vô Kỵ phản sát cũng chẳng có gì lạ.

Cơ Túc cả người đều tê dại, run rẩy đứng lên: "Vu Thiên Hộ, ngươi xác định phán đoán của ngươi là đúng sao. Hắn có thể là lúc tu luyện tẩu hỏa nhập ma, không cẩn thận ăn mòn tâm mạch, ngươi cũng không nên làm ô uế sự trong sạch của người khác!

Vu Sương Tự thần sắc bình thản, đoản đao trong tay không ngừng bay múa, cắt hết kinh mạch của mười mấy thi thể thị vệ ở đây, sau đó cắt ra bộ phận khác thường bên trong.

Sau đó thản nhiên nói: "mười mấy thị vệ không ngoại lệ, đều chỉ có một bộ phận yếu hại kinh mạch bị ăn mòn, ý tứ của Công tử Túc là, mười mấy người này đồng thời tẩu hỏa nhập ma, có người tổn thương tâm mạch, có người tổn thương phổi mạch?

Cơ Túc: "……"
~~~~~~~

Mồ hôi lạnh đổ ào ào trên trán hắn, cả người đều lâm vào trạng thái dại ra, miệng há há, nhưng không biết nên nói cái gì.

Mà Phi Ngư Vệ cũng bao vây hắn lại trong nháy mắt, trên cổ của hắn liền có 4,5 thanh kiếm gác lên.

Ngụy Hoàn tức giận nói: "Công tử Túc, ngươi giải thích thế nào?"

Ngụy Mãnh vỗ bàn đứng lên, nếu không phải Phi Ngư Vệ ngăn cản, chỉ sợ đã xé nát Cơ Túc: "Ta bảo sao tên này muốn tiếp cận Đằng đệ của ta, còn dâng cả Miêu Nữ quý giá, hóa ra là âm mưu hại người, ông mày đánh chết mày!"

Cơ Túc cả người đều tê dại, môi run rẩy không biết giải thích thế nào.

Đột nhiên, hắn nhìn về phía Hàn Hưu.

Chương 210: Vượt quá sức tưởng tượng Chương 210: Vượt quá sức tưởng tượng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hàn Hưu hoảng sợ, nghĩ thầm ngươi vụng trộm dùng Liệt Hỏa chưởng pháp hại người, ngươi nhìn ta làm cái gì?

Hắn muốn mắng Cơ Túc, nhưng hiện tại mắng Cơ Túc, hoàn toàn chính là không đánh tự khai.

Triệu Ninh trong lòng mừng như điên, ngữ khí cũng vô cùng sắc bén: "Công tử Túc! Nói đi, rốt cục là chuyện gì xảy ra?"

Môi Cơ Túc run rẩy, một câu cũng nói không nên lời.

Hiện trạng của hắn quá giống với Doanh Vô Kỵ ngày hôm qua, sự tình phát sinh quá đột ngột, cho dù đầu óc có xoay chuyển nhanh hơn nữa cũng không tìm được lời giải thích hợp lý.

Hết đường chối cãi!

Thật sự là hết đường chối cãi!

Doanh Vô Kỵ lâm vào hoàn cảnh này, Ngụy gia điều tra, tướng phủ điều tra, Sứ quán Càn quốc điều tra, điều tra suốt đêm, đều không có bất kỳ cơ hội lật ngược nào.

Tự mình thừa nhận hay không thừa nhận, đã không quan trọng, bây giờ vấn đề là 1 mình gánh tội danh hay kéo thêm kẻ khác gánh cùng.

Vu Sương Tự chắp tay: "Bẩm điện hạ! Lộc phòng chính là sở hữu tư nhân của Ngụy Đằng, phàm là muốn vào Lộc phòng, nhất định phải được Ngụy Đằng đồng ý. Hôm qua chúng ta tiến hành kiểm tra đối với những người ra vào Lộc phòng mấy ngày qua, có thể sử dụng Liệt Hỏa chưởng pháp, chỉ có một mình Cơ Túc.

"Im đi, im đi!"

Cơ Túc đột nhiên giống như điên, nghiến răng nghiến lợi, nào còn quản được nhiều như vậy: " Hàn Hưu giỏi lắm, Hàn gia các ngươi muốn mượn tay của ta, châm ngòi…"

Câm miệng! Đừng có ngậm máu phun người!

Hàn Hưu sao có thể để hắn nói bậy, lập tức ném một cây độc châm qua.

Nhưng Phi Ngư Vệ vây quanh Cơ Túc đã sớm được Vu Sương Tự sắp xếp cao thủ, lúc này vung đao ngăn cản, gạt độc châm bắn trên tường, sau đó nhanh chóng khống chế Hàn Hưu.

Cơ Túc cười thê lương: "Hàn gia các ngươi muốn châm ngòi làm cạn kiệt quan hệ Ngụy gia cùng tướng phủ, liền muốn mượn tay của ta!"

Hàn Hưu cả giận nói: "Đừng có ngậm máu phun người, Liệt Hỏa chưởng pháp này rõ ràng là độc hữu của Cơ gia Viêm quốc các ngươi, sao lại trách được ta?"

Cơ Túc ha hả cười: "Ta hãm hại Doanh Vô Kỵ, ta động thủ với thị vệ Ngụy gia không phải là ta điên sao?"

Hàn Hưu hỏi ngược lại: "Vừa rồi Vu Thiên Hộ đã nói, trong Lộc Phòng, ngoại trừ ngươi không có bất kỳ người nào có thể sử dụng Liệt Hỏa chưởng pháp, sự thật bày ra trước mặt mọi người, chẳng lẽ ngươi còn muốn tìm người chịu tội thay sao?"

"Cái này, cái này con mẹ nó…"

Cơ Túc đều nhanh muốn chết, hắn không biết trong này có cái gì mờ ám, nhưng hắn biết toàn bộ Lê quốc, không có ai có khả năng giúp mình. Một khi hôm nay tội lỗi đều đổ lên đầu mình, vậy thì chết cũng không rửa hết tội.

Hắn còn có thể lấy cái chết tạ tội, nhưng Viêm Quốc thì sao?

Huống chi, người hãm hại mình rất có thể chính là Hàn gia.

"Miêu nữ, Miêu nữ kia! Thái tử điện hạ, Miêu nữ kia có mờ ám! thi thể Miêu nữ hiện tại, cũng không phải là Miêu nữ Hàn Hưu bảo ta mang cho Ngụy Đằng, là một Miêu nữ giỏi dùng mị thuật, cuối cùng bị đánh tráo."

Miêu nữ đó chắc chắn trước đó học Liệt Hỏa chưởng pháp, đặc biệt dùng để hãm hại ta! Đúng là ta hi vọng Ngụy gia cùng Càn quốc trở mặt, nhưng ta không ngốc, Doanh Vô Kỵ cùng Ngụy Đằng ai chết đối với ta lợi ích lớn nhất, ta vẫn phân biệt rõ ràng!"

Hành vi dị thường của Ngụy Đằng là bị Miêu nữ mê hoặc, Miêu nữ là ta đưa cho Ngụy Đằng, nhưng Miêu nữ này là Hàn gia lấy ra đưa cho ta!

Ta chỉ cần tọa sơn quan hổ đấu là được, vì sao nhất định phải sử dụng Liệt Hỏa chưởng pháp, tự đặt mình vào nơi nguy hiểm?

Điện hạ nếu là không tin, đại khái có thể tra xét sổ sách đen của Hàn gia, thật sự không được đi đến nơi bán Miêu Nữ, nhất định có thể tra được dấu vết để lại!"

"Cái rắm nhà ngươi!"

Hàn Hưu cũng nóng nảy, nếu như không có Liệt Hỏa chưởng pháp, đợi đến khi thi thể Miêu Nữ thối rữa, vụ án này chính là một án treo.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Liệt Hỏa chưởng pháp?

Bản thân Cơ Túc bị đẩy đến tuyệt cảnh này cũng khó tránh khỏi sẽ nói không lựa lời. Một khi những lời này nói ra, đã bán đứng sạch sẽ Hàn gia!

Cái này là vì sao?

Liệt Hỏa chưởng pháp này rốt cục là từ đâu tới?

Mẹ nó chứ!

Bước nào có vấn đề.

Triệu Ninh ở trên cao, lạnh lùng nói: "Công tử Túc tiết lộ nhiều chi tiết vụ án như vậy, logic kín đáo, nghe cũng không giống lời nói dối. Phi Ngư Vệ nghe lệnh, lập tức mời Hàn Vệ Úy tới, thuận tiện mang theo sổ sách giao dịch của Hàn gia, bao gồm cả những thứ mà không thể lộ ra ngoài. Thuận tiện nói cho Hàn Vệ Úy biết, có một số thứ mặc dù ông ta muốn giấu, bản điện hạ cũng có biện pháp tra ra.

Hàn vệ úy, tất nhiên là Hàn Giả hiện tại là gia chủ Hàn gia.

"Vâng!"

Thiên Hộ Trần Duy lĩnh mệnh, lúc này mang theo hai phi ngư vệ rời khỏi nội sảnh.

Trong lúc nhất thời, thế cục tại hiện trường nặng nề tới cực điểm.

Vốn vụ án giết người này không bình thường, kéo cả ba thế lực lớn là Càn Quốc, Ngụy gia, tướng phủ đều liên lụy vào.

Kết quả điều tra, Viêm Quốc cùng Hàn gia lại cũng liên lụy vào đó, hơn nữa nghe ý tứ, chủ mưu lớn nhất lại chính là Hàn gia.

Tuy rằng Hàn Hưu cực lực phủ nhận, nhưng Cơ Túc phun ra nhiều manh mối như vậy, căn bản không giống như là trong tình thế cấp bách có thể bịa ra.

Vượt quá sức tưởng tượng của mọi người!

Người Ngụy gia ở đây sắc mặt đều tối tăm, nếu hai mắt có thể phun lửa thì e rằng Cơ Túc cùng Hàn Hưu đã bị đốt đến tro cũng không còn.

Triệu Ninh mặc dù cũng là thần sắc nghiêm túc, nhưng trong lòng lại thả lỏng rất nhiều.

Nàng bỗng nhiên cảm giác mu bàn tay lành lạnh, quay đầu nhìn lại, phát hiện Lý Thải My gửi tới một nụ cười an ủi.

Chương 211: Thoát tội Chương 211: Thoát tội

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lúc này, La Yển trầm mặc hồi lâu bỗng nhiên mở miệng nói: “Như thế xem ra, Ngụy Đằng cùng Doanh Vô Kỵ đều là người bị hại trong vụ án này. Doanh Vô Kỵ mặc dù hành động quá khích, nhưng cũng là hợp tình hợp lý.

Điện hạ, trong ngục, âm khí rất nặng, Công Tử Vô Kỵ thân bị trọng thương, nếu tiếp tục ở trong ngục sợ tổn thương bản

nguyên.

Cố thần thỉnh cầu tạm thời phóng thích Doanh Vô Kỵ, dưỡng thương tại nội viện Phi Ngư Vệ!"

Triệu Ninh hơi có chút kinh ngạc, bất quá vẫn cười nói: "Chuẩn!"

"Điện hạ khoan đã!"

Mặc kệ Doanh Vô Kỵ có phải là người bị hại hay không, tự tay tàn sát 27 người Ngụy gia ta! sau khi tập sát thị vệ, hắn đã có sức tự vệ, nhưng vẫn hạ sát thủ với con cháu Ngụy gia ta! Hành động tàn ác này không thể dễ dàng thả ra, luật Đại Lê ta há là trò cười?"

Sự tình đến một bước này, Doanh Vô Kỵ đích xác đã cởi được cái mũ ác trên đầu xuống.

Nhưng giết chết mười mấy thị vệ Ngụy gia có thể nhịn, nhưng giết hại đệ tử Ngụy gia và Ngụy Đằng khác gì đánh vào mặt Ngụy gia.

Nếu nhẹ nhàng thả Doanh Vô Kỵ ra như vậy, sĩ khí Ngụy gia nhất định sẽ giảm mạnh, uy vọng ở Giáng Thành cũng sẽ giảm mạnh.

"Nực cười!"

La Yển cực kỳ giận dữ: "Con gái ta gặp tai bay vạ gió, Doanh Vô Kỵ lại càng tự dưng rơi vào cạm bẫy sinh tử, những thứ này đều là do Ngụy gia các ngươi ban tặng. Ngụy Đằng tuy cũng là người bị hại, kẻ cưỡng hiếp không thành chính là hắn, kẻ giết người không thành cũng là hắn. Hắn chết trong tay người khác, luật pháp không cách nào áp lên người hắn".

Nhưng con hư thì cha phải chịu tội thay, ác đồ có tội thì tông tộc phải gánh tội, Ngụy gia các ngươi ở đây nhiều người

như vậy, ít nhất cũng phải quỳ xuống chịu roi 20, mới có thể đưa ra yêu cầu này!”

Ngụy Mãnh tức giận đến đỏ cả mắt: “La Yển! ông…”

“Làm càn!”

La Yển phẫn nộ quát: “Ta là một tướng bang! Cho dù cha ngươi, cũng phải tôn xưng một tiếng La tướng! Ngươi chỉ là một đô úy, lấy đâu ra lá gan gọi thẳng tên bổn tướng?

Ngụy Mãnh: “……”

Công Tôn Lệ cũng đứng ra: “Bạn bè chịu nhục, bản thân bị dồn vào chỗ giết, chỉ cần có chút tâm huyết, cho dù là một thất phu cũng phải giết hết kẻ xấu! huống chi công tử nhà ta là huyết mạch đế vương, có tư cách kế thừa vị trí vương tước, kẻ bị giết chỉ là một kẻ xấu xa họ Ngụy có gì không được?

Nếu luật pháp Lê quốc các ngươi, hạn chế những người có tâm huyết thực thi chính nghĩa mà bao che cho kẻ bất nhân, cường đoạt dân nữ vậy thì luật pháp Lê quốc các ngươi nên ném đi, chả khác gì cái hầm cầu chỉ nuôi lũ giòi bọ, thật sự thối không thể ngửi!”

Sau khi hắn nói xong.

Doanh Thập Tam cũng rốt cục mở miệng: “Nội chính quý quốc, thực sự hỗn loạn không chịu nổi, quý tộc đấu đá ngược lại làm cho công tử nước ta hãm sâu trong đó. Án này chỉ cần công tử nước ta nhiễm một chút ô danh, ta tất khởi tấu bệ hạ nước ta, Càn quốc mặc dù túng quẫn, binh chưa từng yếu, luật pháp Lê quốc các ngươi không bảo vệ được thanh danh công tử nhà ta, vậy thì do đao binh Càn quốc ta đến bảo vệ!”

Công Tôn Lệ: “……”

Hắn có chút mơ hồ nhìn Doanh Thập Tam, tuy rằng rất có khí thế, nhưng bệ hạ cũng không nói như vậy!

Trong lòng hắn nghĩ như vậy, nhưng cũng không nói ra trước mặt mọi người.

Màn đấu khẩu này Ngụy Mãnh cũng chấn động, trong lòng hắn cực kỳ giận dữ, nhưng xoay người nhìn thoáng qua, lại không có tộc nhân phụ họa, chỉ thấy ánh mắt âm trầm của Ngụy Hoàn.

Hắn biết việc này không thể cưỡng cầu, chỉ có thể hừ một tiếng lui trở về.

Triệu Ninh tươi cười ấm áp: "Càn Lê hai nước từ trước đến nay thân thiện, Ngụy Khanh chưa bao giờ có dị nghị, Doanh giám sự không nên bởi vì người trẻ tuổi nhất thời tức giận. Đã như vậy, vậy trước tiên mời Công Tử Vô Kỵ đến hậu viện chữa thương đi!"

"Vâng!"

"Phù…"

Đưa mắt nhìn Phi Ngư Vệ đến nhà giam, Lý Thải My nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, nghe nói Doanh Vô Kỵ bị thương không nhẹ, tuy rằng hiện tại còn chưa hoàn toàn thoát tội, nhưng ít nhất có thể chữa thương.

Chuyện Doanh Vô Kỵ tạm thời kết thúc, nhưng thẩm vấn lần này còn lâu mới kết thúc.

Cơ Túc cùng Hàn Hưu đều đã bị khống chế, hiển nhiên là không thể toàn thân trở ra.

Giờ phút này hai người sắc mặt xám xịt, cũng không biết cái gì sẽ chờ đợi mình.

Châm ngòi mâu thuẫn giữa các thế gia, tội danh này có thể rất lớn.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài vang lên một âm thanh.

Hàn Vệ Úy đến!

Sau đó, Hàn Giả khuôn mặt thanh tú bước tới.

Thần sắc ông ta như thường, không nhìn ra chút khẩn trương nào, ông ta nheo mắt cười chắp tay với Triệu Ninh: "Tham kiến điện hạ!"

Triệu Ninh lạnh nhạt nói: "Hàn khanh miễn lễ! Chuyện này chắc hẳn Hàn khanh đã biết rồi!"

Hàn Giả lắc đầu, than nhẹ một tiếng: "Vừa rồi nghe một ít, tuy rằng không phải quá cặn kẽ, nhưng đại khái hiểu được một chút! đối với việc này, lão thần cũng không biết, nhưng Hàn gia nếu đã bị liên lụy vào, lão thần cho xe ngựa chở tất cả sổ sách của Hàn gia tới đây, kính xin điện hạ xem qua!"

Nếu điều tra thực tế có liên quan đến Hàn gia, lão thần tất tru gia tặc!

Nếu không liên quan đến Hàn gia, điện hạ vừa vặn mượn cơ hội này trả lại sự trong sạch cho Hàn gia!"

Tất cả các sổ sách?

Dùng xe ngựa kéo tới?

Mọi người ở đây đều cười lạnh, trong sổ sách dường như cất giấu tất cả bí mật của một thế gia, ông ta làm sao có thể đem sổ sách dâng lên?

Chả cần nhìn cũng biết bên trong nhất định không có thứ mọi người muốn tìm.

Ngụy Hoàn hừ lạnh một tiếng: "Ý của Hàn Vệ Úy, là cho dù chuyện này là do người Hàn gia chủ mưu, Hàn gia cũng vô tội?"

Ý tứ của Ngụy Ngự Sử, chẳng lẽ là Hàn gia chỉ ra một con sâu mọt, liền để Hàn gia ngồi liền hay sao?"

Chương 212: Bê đá đập vào chân mình Chương 212: Bê đá đập vào chân mình

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngụy Hoàn đập bàn đứng lên: "Nực cười, châm ngòi quan hệ 3 bên Ngụy gia, tướng phủ cùng Càn Quốc, Hàn Vệ Úy làm sao có thể tuyệt không biết?"

"Ngụy Ngự Sử nói mới là chuyện cười!"

Hàn Giả ý vị thâm trường nói: "Ngụy Đằng cưỡng ép Hoa Triều, hoặc là sẽ đắc tội La gia, hoặc là sẽ cưỡng hôn La gia. Theo logic của Ngụy Ngự Sử mà nói, chuyện này cũng là Ngụy Ngự Sử ở phía sau sai khiến?

"Ngươi!"

Hừ!

Hai người đàn ông hơn 60 tuổi tại Lê quốc này được xem là có tu vi và địa vị chính trị trong hàng ngũ đỉnh cao của Lê quốc cứ như vậy đối chọi gay gắt trước mặt mọi người không hề cố kỵ.

Cường đại uy áp Binh nhân cảnh, cùng với khí thế giương cao, khiến rất nhiều người đều ép đến mức có chút không thở nổi.

Triệu Ninh càng xem càng giận, đập bàn quát kêu hai người ngừng giằng co: "Đủ rồi! Nếu Hàn Khanh mang đến sổ sách, vậy thì kiểm tra đối chiếu cho kỹ mới đúng! Việc này liên quan trọng đại, chỉ e không thể nào xem xong trong thời gian ngắn. Người đâu, giam giữ Cơ Túc cùng Hàn Hưu, Doanh Vô Kỵ tiếp tục ở lại nội viện an dưỡng, trước khi tra ra manh mối chân tướng không được phóng thích!

Đại tộc Đại Lê ta hưng thịnh, chư hầu thiên hạ không thể bằng! Nhưng các khanh chẳng những không có hiệp lực đồng

tâm, làm những việc có lợi cho xã tác lại đấu đá lẫn nhau, làm chuyện ruồi bu cẩu thả như vậy, quả thật là nhục nhã Đại Lê ta!"

Hôm nay tất cả đều giải tán, trong vòng ba ngày, ta hy vọng chư vị có thể tra rõ ô uế trong tộc, cho bản điện hạ một cái công đạo vừa lòng!"

"Vâng!"

Ngụy Hoàn và Hàn Giả nhao nhao chắp tay.

Lúc Triệu Ninh đi tới cửa, lại đột nhiên quay đầu nhìn về phía Triệu Khế.

Triệu Khế bị nhìn đến cả người sợ hãi: "Điện hạ có việc?"

Triệu Ninh cười nhạt nói: "Hôm qua ta thấy Vương huynh có một thủ hạ môn khách tuyên bố là nắm giữ thuật sưu hồn, hôm nay án này hai vị nghi phạm khẩu cung xung đột, Hàn Khanh nếu đã quyết ý tự chứng minh trong sạch, hẳn là cũng không ngại dùng thuật sưu hồn, trong vòng ba ngày cũng xin Vương huynh cho ta một câu trả lời thuyết phục!"

Dứt lời, liền cùng Lý Thải My dắt tay nhau rời đi.

Lưu lại một đám người sắc mặt đần thối, đứng ngây tại chỗ.

Sắc mặt Hàn Giả vô cùng khó coi, hắn thật đúng là đã quên mất chuyện thuật sưu hồn này, mấu chốt là lời này của Triệu Ninh, thật đúng là có chút khó có thể phản bác, bởi vì chính mình cũng đem "Toàn bộ sổ sách" lấy ra, làm sao có thể còn để ý thuật sưu hồn? Nếu trước mặt mọi người phủ nhận, vậy khác gì tự vả vào mặt mình?

Bình Lăng Quân cũng giống như ăn phải phân, đây không phải là tự bê đá đập chân của mình sao?

Cũng may còn ba ngày nữa.

Ba ngày này đủ để xảy ra rất nhiều chuyện.

……

Nội viện.

Cộc!

Cộc!

Cộc!

Tiếng gõ cửa vang lên.

Hoa Triều âm thanh có chút suy yếu, nhưng ngữ khí nhưng vẫn là vô cùng kiên định: "Tướng gia! ông đừng tới, trước khi Vô Kỵ thoát thân, tôi sẽ không gặp ông!"

Âm thanh Doanh Vô Kỵ ở ngoài cửa vang lên: "Hoa Triều tỷ, đệ đây tỷ ơi!"

Hô hấp Hoa Triều nghẹn lại, ngay sau đó chính là mừng như điên khó có thể nói thành lời.

Nàng nhanh chóng chạy về phía cửa phòng, cước bộ lay động suýt nữa ngã sấp xuống, cũng may nàng vẫn mở được cửa, gặp được cái người mà nàng lo lắng cả đêm.

Mới một đêm không gặp, nàng đã cảm giác xa cách cả đời, trong lúc nhất thời nước mắt rơi như mưa.

Doanh Vô Kỵ nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt nàng, cười nói: "Đừng khóc, không phải là đệ trở lại rồi đây… !"

Cả tấm thân ngọc nhào vào ngực, đụng vào không ít vết thương trên người nhưng hắn cũng không đành lòng đẩy nàng ra.

Rất lâu.

Hoa Triều ngẩng đầu, gắt gao nhìn chằm chằm ánh mắt Doanh Vô Kỵ, khuôn mặt xinh đẹp vốn tái nhợt hơi nổi lên

nhè nhẹ ửng đỏ, rất lâu đều không nói ra lời.

Doanh Vô Kỵ cười cười, liền ôm nàng vào phòng, chợt đóng cửa lại: "Hiện tại không ai có thể nghe được, Hoa Triều tỷ muốn nói cái gì?"

Con ngươi Hoa Triều có chút ướt át, do dự hồi lâu, đúng là vẫn vùi đầu trong lòng Doanh Vô Kỵ: "Ta rất sợ sẽ không bao giờ gặp lại được đệ!"

Một câu nói này, đủ để khái quát sáu canh giờ đêm qua Hoa Triều trằn trọc khó ngủ.

Doanh Vô Kỵ không nói gì, chỉ lẳng lặng ôm nàng như vậy.

Hoa Triều nhẹ nhàng ngửi ngửi, chỉ cảm thấy chóp mũi có mùi âm u phòng tối quanh quẩn, trong mơ hồ còn mang theo một tia mùi thối.

Nàng biết, đó là mùi ngục tù.

Lúc còn nhỏ cùng mẫu thân đến Giáng Thành tìm La Yển, nàng từng bị nhốt ở phòng giam một lần, từ ngày đó trở đi mùi kia thường xuyên xuất hiện trong ác mộng của nàng.

Vốn cho rằng cả đời này cũng sẽ không ngửi thấy một lần nữa, lại không nghĩ tới lại một lần nữa ngửi thấy trên người Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ ở trong phòng giam không lâu, cho nên mùi rất nhạt, nhưng cũng đủ hun cho nàng chảy rất nhiều nước mắt.

Nàng chưa bao giờ tham luyến ôm ấp Doanh Vô Kỵ như lúc này, nhưng trong lúc ôm ấp này, nàng giống như hiểu được tâm ý của Doanh Vô Kỵ.

Tất cả mọi người đều bất đắc dĩ.

Bao gồm Doanh Vô Kỵ.

Dù là thông minh như hắn, cũng sẽ tùy thời rơi vào trong hung án.

Hắn cần một cuộc hôn sự, để hắn được che chở, khiến hắn chậm rãi có được sức mạnh tự bảo vệ mình.

Sự che chở này, bản thân mình không thể mang lại cho hắn

Hoa Triều là một người con gái cực kỳ thông minh, không có khả năng không hiểu ánh mắt Doanh Vô Kỵ khi nhìn nàng, cho nên lúc Doanh Vô Kỵ nói với nàng muốn thành hôn, trong lòng nàng từng có oán hận, mặc dù nàng biết, Doanh Vô Kỵ lựa chọn này bất kể là đối với hắn, hay là đối với mình, đều là đúng.

Bây giờ nàng hiểu rằng hắn chỉ là một người có lý trí đến mức tối đa.

Nhưng……

Chương 213: Một đời một kiếp một cặp đôi Chương 213 : Một đời một kiếp một cặp đôi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nàng ngẩng đầu: "Trước khi xông vào Lộc phòng, đệ có biết mình đang đối mặt với cái gì không?"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Đại khái biết! Lúc nhìn thấy tên Cơ Túc kia, liền đoán ra".

Hoa Triều có chút vội vàng: "Vậy đệ khi đó nghĩ ra đối sách sao?"

Doanh Vô Kỵ buông tay nói: "Đệ cũng không phải thần, sao có thể nghĩ ra đối sách nhanh như vậy?"

"Vậy đệ không nghĩ tới hậu quả?"

"Có chứ!"

“Vậy đệ còn…”

“Vừa nghĩ tới tỷ bị người ta khi dễ, đệ liền hận không thể nhanh chóng giết toàn bộ bọn chúng!”

Lần này đúng là đệ thật không lý trí.

“Tỷ bị khi dễ, đệ còn lý trí thế nào?”

“……”

Hoa Triều hơi dời ánh mắt đi, bỗng nhiên cảm giác khát khao trước kia của mình là “Một đời một kiếp một cặp đôi” dường như không phải là không có thì không được, ngược lại là loại buông xuống tất cả lý trí này, mới càng làm cho nàng trầm mê.

Rất nhiều chuyện nàng không hiểu, nhưng nàng không định hỏi.

Chỉ biết là nếu Doanh Vô Kỵ có thể vẫn đối xử với mình như vậy, cho dù cả đời mình cũng không lấy chồng, vậy thì sao?

Nàng nhẹ nhàng đấm đấm bả vai Doanh Vô Kỵ: “Mau cởi áo khoác ra đi, ta bôi thuốc cho đệ, để lại sẹo sẽ không tốt.

“Ừm!”

Doanh Vô Kỵ nhe răng nhếch miệng cởi áo khoác, ngoan ngoãn nằm trên giường.

Lần này nếu không phải phi công kiếm pháp, hắn khả năng đã sớm bị đâm thủng lỗ chỗ như cái sàng.

Phi công kiếm pháp không hổ là kiếm pháp phòng thủ hiếm có thiên hạ, đối mặt mười mấy cao thủ thực lực hơi cao hơn mình, đều có thể phòng thủ kín kẽ, hơn nữa tiêu hao chân khí cũng không đặc biệt nghiêm trọng.

Chuyển thủ thành công mới có mấy tức thời gian, liền trực tiếp bị thương nặng như vậy.

Trận chiến này, khiến Doanh Vô Kỵ vô cùng đau mề.

Khiến hắn vô cùng khát vọng thực lực, hết lần này tới lần khác Thai Thuế Cảnh là một quá trình tích lũy lâu dài, nhất là đối với hắn mà nói, tích lũy được càng lâu liền thu hoạch càng nhiều.

Hỏi: Trong điều kiện biên độ tăng tu vi có giới hạn, như thế nào mới có thể tăng được chiến lực?

Đáp án: Đụng đồ sứ! Đào mỏ!

Lần này có thể phản sát, hoàn toàn là dựa vào thuật ẩn hình trong 72 thuật Địa sát, không có nó ẩn tàng khí tức cùng thế công, Liệt Hỏa chưởng pháp của mình căn bản là không đập được tới trên người những kẻ đó.

Sau đó, tất nhiên phải cố gắng đụng độ sứ.

Về phần vụ án này, hắn không rõ lắm tình huống bên ngoài, bất quá nếu mình đã được thả ra khỏi ngục thì con chó Cơ Túc này hẳn là đã gặp phiền phức rồi.

Cơn sóng này hắn chủ động rơi vào hiểm cảnh, ý nghĩ đầu tiên đích thật là vì Hoa Triều.

Sau khi giết chết mười mấy thị vệ, vẫn lựa chọn cường sát Ngụy Đằng, cũng có một phần nguyên nhân là Hoa Triều.

Nhưng một phần lớn hơn, chính là triệt để bắt được Cơ Túc.

Âm mưu cao cấp, chỉ cần phương thức phá giải mộc mạc nhất.

Mặc dù ngay từ đầu hắn không biết Cơ Túc rốt cuộc giở trò quỷ gì, nhưng nếu hắn gây sự, vậy nhất định sẽ có các loại

động cơ, mình chỉ cần lấy ra một chứng cớ nhìn như không thể chối cãi, để Phi Ngư Vệ thuận theo điều tra, liền tóm hết tất cả những kẻ bẩn thỉu.

Hắn không biết phía sau Cơ Túc có đại boss hay không, nhưng chỉ cần có, con chó Cơ Túc này sẽ rất khó khiến hắn chỉ lo cho thân mình.

Cho nên lúc ấy, hắn rõ ràng có thể dừng chiến, kéo người bên ngoài xông vào.

Nhưng vẫn lựa chọn giết hết đám người Ngụy Đằng.

Quả thật, nếu chỉ như vậy, cho dù có thể giữ được an toàn cho mình, cũng không thể hoàn toàn thoát tội cho mình.

Muốn hoàn toàn thoát tội, vẫn phải xem Thái tử nhất mạch thao tác như thế nào.

Nếu như chút việc này bọn họ đều không muốn giúp, vậy chỉ có thể nói hôn sự này bản thân chính là một trò cười.

Nếu thật như vậy, hắn tình nguyện trở về cùng Doanh Vô Khuyết tranh giành đấu đá cũng không muốn ở lại Lê quốc vương thất làm con rể.

Trước tiên phải thanh lý những thứ ruồi bu chó má này.

Chờ đợi một cuộc bầu cử cuối cùng của tình yêu.

……

Ngày hôm nay, dường như trôi qua rất nhanh, lại giống như trôi rất chậm.

Triệu Khế quả thực sống một ngày bằng một năm, hắn cùng môn khách biết thuật sưu hồn kia, cả ngày đều ở trong phủ, chờ Hàn Giả tìm tới cửa.

Nhưng Hàn Giả, rõ ràng không có ý tìm hắn.

Thuật sưu hồn, nhất là đối với thành viên nòng cốt như Hàn Hưu không cẩn thận sẽ đào ra hơn phân nửa bí mật của Hàn gia, Hàn Giả làm sao có thể đồng ý?

Nhưng Triệu Ninh bảo hắn trong vòng ba ngày lấy ra kết quả thuật sưu hồn, hắn đương nhiên không muốn lấy.

Nhưng không lấy…

Sao lúc đầu ngươi lại tích cực muốn sưu hồn Doanh Vô Kỵ như vậy mà bây giờ ngươi lại chần chờ sưu hồn Hàn Hưu như vậy? Chẳng lẽ ngươi có tật giật mình?

Đợt sóng này, thật sự tự bê đá đập chân mình.

Triệu Khế không có khả năng sưu hồn, cho nên hắn một mực tìm cách vãn hồi nhưng không nghĩ ra được cách nào!

Cơ Túc ngươi nhàn rỗi không có việc gì, dùng Liệt Hỏa chưởng pháp làm cái gì?

Cơ Túc toàn bộ là do con mẹ nhà ngươi!

……

Hàn phủ bên kia, cũng không khá hơn chút nào.

Hàn Giả làm sao cũng không nghĩ tới, sự tình tự nhiên bại lộ nhanh như vậy, rõ ràng mình đã sắp xếp không một kẽ hở, lại chưa từng nghĩ tới cuối cùng, tự nhiên bát nháo đến tình trạng này.

Tuy nói hiện tại không có chứng cứ xác thực chứng minh Hàn gia chính là kẻ chủ mưu đứng đằng sau, nhưng khi bùn vàng nát ở đũng quần, không ai sẽ cho rằng đây không phải là cứt.

Huống chi, bản thân cũng không phải là bùn vàng, mà cũng chính là cứt!

Hiện tại tiểu nhi tử Ngụy Hoàn yêu thương nhất đã chết, hơn nữa hắn biết là do Hàn gia gây ra, về sau sẽ đối đãi với Hàn gia như thế nào?

Hàn gia trong tầng lớp thế gia Lê quốc ổn định ở top 3, nhưng thực lực không bằng Ngụy gia, dù sao bọn họ không có mười mấy vạn binh lực để sánh vai với binh tướng tinh nhuệ của Ngụy gia.

Hiện tại chọc giận Ngụy gia……

Cơ Túc toàn bộ là con mẹ nó!

Chương 214: Lấy đại cục làm trọng Chương 214: Lấy đại cục làm trọng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngươi không chỉ muốn Doanh Vô Kỵ chết, lại còn muốn Ngụy Đằng chết theo, ngươi dùng Liệt Hỏa chưởng pháp làm cái gì đây?

Hiện tại Thái tử Ninh trước mặt mọi người nói, trong vòng ba ngày muốn kết quả thuật sưu hồn, lấy đâu ra kết quả đâu?

Người trẻ tuổi này chẳng lẽ thật sự muốn ta thừa nhận, là Hàn gia chúng ta châm ngòi mâu thuẫn, kết quả hại chết Ngụy Đằng, hơn nữa thiếu chút nữa hại chết Doanh Vô Kỵ? Để Ngụy gia đánh nhau với Hàn gia chúng ta?

Đến lúc đó, Tôn thất Triệu thị các ngươi có còn muốn cục diện ổn định hay không?

“Ba ngày, ba ngày…”

Hàn Giả không ngừng lẩm bẩm, cảm thấy đây có thể là một cơ hội Triệu Ninh cho mình.

Thái tử này tuy rằng còn trẻ, nhưng làm việc vẫn luôn rất đúng mực, không có khả năng nhất thời tức giận liền phá vỡ

cục diện ổn định, nhất là sắp diễn ra Bách gia thịnh hội, như vậy mất mặt chính là vương thất bọn họ.

Ba ngày!

Là cơ hội mà Thái tử Ninh cho lão ta.

Hàn Giả trong lòng đã có sáu phần nắm chắc, chợt trầm giọng nói: "Đem hóa đơn của Miêu Nữ cùng sổ sách cá nhân của Hàn Hưu lấy ra!"

Nghe nói như thế, mọi người Hàn gia theo bản năng liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đã hiểu rõ đối sách của chuyện này.

Trưởng lão hiểu chuyện, đã bắt đầu nghĩ ra thư nhận tội: Hàn Hưu tự nhận tài hoa hơn người, từng mấy lần muốn nhận gia chủ phu nhân làm mẫu thân, do đó quy về dòng chính. Nhưng Hàn Quyện sau khi trở về, kế hoạch của hắn bị cản trở, do đó ác ý nảy sinh, tự cho là có thể thông qua châm ngòi quan hệ 3 bên là Càn, Ngụy, Tướng, để được gia tộc tán thưởng. Thật tình không biết, Hàn gia yêu thích hòa bình, căn bản khinh thường loại chó săn ruồi bu này".

Chỉ trong một canh giờ, sổ sách đã làm xong, không một chút kẽ hở, thư nhận tội lại càng khẩn thiết, đủ để lừa gạt mặt mũi.

Hàn Giả kiểm tra một chút, liền gọi mẹ đẻ của Hàn Hưu tới, sau khi giao thư cho bà ta, liền chỉ vào hộp thức ăn bên cạnh: "Đứa nhỏ đói bụng, cơm nhà giam Phi Ngư Vệ không ngon, mau đưa cho nó chút đồ ăn đi!"

Mẹ đẻ của Hàn Hưu sau khi nhìn thấy thư thì gào khóc, nhưng cuối cùng bà vẫn trịnh trọng cất thư nhận tội vào trong ngực, đi về phía tổng bộ Phi Ngư Vệ.

Chỉ là nhắc tới thời điểm khi muốn đưa cơm, lại bị ngục thủ Phi Ngư vệ ngăn lại, khiến bà ta chờ đợi, ngục thủ đi gọi Thiên hộ đến.

Trong quá trình chờ đợi, mẹ đẻ Hàn Hưu vừa bi thống vừa thấp thỏm.

Bi thống chính là, nhi tử ưu tú nhất của mình bị chính mình đưa đến suối vàng.

Thấp thỏm chính là, nếu nhi tử của mình không chết thì các con cái khác của mình đều sẽ bị liên lụy.

Trong lúc bà thấp thỏm và bi thương thì một nữ Thiên hộ dáng người cao gầy đi tới.

Vu Sương Tự đánh giá bà ta một cái, ngữ khí hơi lạnh: "Hàn Hưu chính là trọng phạm triều đình, bất luận kẻ nào không cho phép tiếp cận, trong ngục phạm nhân có cơm ăn, không cho phép đưa cơm!"

Mẹ đẻ Hàn Hưu nghẹn họng, đang chuẩn bị nói gì đó.

Vu Sương Tự lại hạ giọng bổ sung một câu: "Trừ phi, bà đưa không chỉ là cơm!"

Mẹ đẻ Hàn Hưu cắn răng, trực tiếp từ trong ngực lấy ra thư nhận tội: "Bẩm Thiên hộ, còn có cái này!"

Vu Sương Tự mở thư ra nhìn thoáng qua, hơi nhíu mày: "Chỉ những thứ này, còn chưa đủ!"

"Cái kia Thiên hộ xem…"

"Doanh Vô Kỵ tính cách cứng cỏi, không dễ dàng mất khống chế giết người, đây cũng là do Hàn Hưu động tay động chân!"

"……"

"Có thể thêm không?"

"Có thể có thể!"

Mẹ đẻ Hàn Hưu nhanh chóng bổ sung, cho rằng trước khi ra cửa, Hàn Giả đã từng dặn dò, chỉ cần không liên lụy đến

Hàn gia, tất cả yêu cầu đều có thể đáp ứng.

Vu Sương Tự đem hộp cơm đặt lên bàn, chỉ chỉ phòng giam: "Đi thôi, đợi lát nữa cầm giấy nhận tội Hàn Hưu tự tay viết, rồi cho hắn ăn bữa cơm cuối cùng!"

"Đa tạ Thiên hộ!"

Mẹ đẻ Hàn Hưu mang ơn, liền cúi đầu đi vào trong ngục, chỉ chốc lát sau liền khóc lóc cầm một phong thư nhận tội đi tới, thay hộp thức ăn rồi lại vào ngục giam.

Rất nhanh, bên trong liền truyền đến tiếng hai người đối thoại.

"Hàn huynh, Hàn huynh, cơm chặt đầu của huynh thơm quá! Có thể chia cho ta một chén được không?"

"Con mẹ mày Cơ Túc! Bây giờ còn chế nhạo ta?"

"Ta là thật muốn chết, sống thật không có ý nghĩa!"

"Ngươi cứ chờ đi, nhìn bố mày ăn thịt, còn mày ăn cứt đi…Hu hu hu !"

Vu Sương tự mặt không chút thay đổi, sau khi đưa mắt nhìn mẹ đẻ Hàn Hưu rời đi, mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Doanh Vộ Kỵ.

Ngươi thật không làm cho người ta bớt lo!

Chương 215: Mượn xác Lê quốc, hoàn hồn cho Chu vương thất

Sau khi mẹ đẻ Hàn Hưu trở lại Hàn phủ, Hàn Giả mới rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên, Thái tử Ninh vẫn lấy đại cục làm trọng như trước.

Bất quá, Thái tử Ninh coi trọng Doanh Vô Kỵ như thế, khiến ông ta không nghĩ tới.

Vụ án này, Doanh Vô Kỵ đích thật là bị liên lụy vào, bất quá sau khi hắn giết xong thị vệ, vẫn lựa chọn cường sát Ngụy Đằng, thật sự làm có chút quá đáng, nhất định sẽ ảnh hưởng thái độ giữa Ngụy gia và Càn quốc.

Thù Càn quốc, Ngụy gia ắt sẽ tính, tông thất Triệu thị lại ở vào địa vị chủ trì chính nghĩa, nên thu lợi lớn nhất mới đúng.

Lại không nghĩ tới Thái tử Ninh tự mình tẩy trắng cho Doanh Vô Kỵ.

Đây là vì sao?

Hàn Giả cảm giác có chút không đúng lắm, nhưng nhất thời nghĩ mãi mà không rõ rốt cục điểm nào không đúng.

Đúng lúc này, người gác cổng vội vàng chạy tới: "Lão gia! Bình Lăng Quân sai người đến đây, mời gia chủ đến Túy Tiên lâu một chút.

Triệu Khế?

Hàn Giả cười lạnh một tiếng: “Chẳng lẽ là muốn cùng ta thương lượng sự tình thuật sưu hồn? Bảo hắn đi đi, nói là ta không đi!”

Người gác cổng gật đầu: “Vâng!”

“Đợi đã!”

Hàn Giả lại gọi hắn lại.

Chương 215: Mượn xác Lê quốc, hoàn hồn cho Chu vương thất

Người dịch: PrimeK Tohabong

Người gác cổng lại dừng bước: “Lão gia?”

Hàn Giả nhíu mày trầm tư một lát, mặc kệ có phải là chuyện thuật sưu hồn hay không, ông ta cảm thấy mình cũng nên đi một chuyến.

Bởi vì phản ứng của Triệu Khế đối với chuyện này, cũng không thích hợp!

Sự kiện này, liên lụy Ngụy gia, Hàn gia, Càn quốc, Viêm quốc, duy chỉ không có liên lụy tới Bình Lăng Quân hắn.

Nhưng ngay khi chuyện này phát sinh, Triệu Khế phái môn khách đi theo Ngụy Mãnh cùng chạy tới Phi Ngư Vệ, giống như cái vũng bùn này không có hắn sẽ không hoàn chỉnh.

Cho nên nói, Triệu Khế rốt cục là vì cái gì?

Muốn Doanh Vộ Kỵ chết? Không thể nào!

Muốn thi triển thuật sưu hồn đối với Doanh Vô Kỵ, cái này ngược lại là có khả năng, nhưng hắn là vì cái gì?

Hàn Giả cũng không dám khinh thường bối cảnh của Triệu Khế.

Nghĩ tới nghĩ lui, ông ta vẫn là khoát tay áo: "Chuẩn bị kiệu đi!"

Mặc kệ như thế nào, trước nhìn xem Triệu Khế muốn làm gì rồi tính sau.

Một khắc đồng hồ sau, kiệu chậm rãi dừng ở Túy Tiên lâu.

Hàn Giả vừa xuống kiệu, thì có một hạ nhân bước nhanh ra đón: "Hàn đại nhân, Bình Lăng Quân cho mời!"

"Dẫn đường đi!"

Sắc mặt ông ta không chút thay đổi, đi theo hạ nhân trực tiếp lên tầng cao nhất, hạ nhân mở cửa ra, làm một thủ thế mời.

Hàn Giả gật gật đầu, liền sải bước đi vào, mặc kệ Bình Lăng Quân có tính toán gì ông ta cũng thấy biến mà không sợ hãi…

Nhưng khi nhìn thấy người bên trong, ông ta lập tức liền hối hận, thầm nghĩ nhanh chóng rời khỏi Túy Tiên lâu.

Nhưng bước chân đã bước vào, làm sao có đạo lý thu hồi lại?

Trong lúc nhất thời, sắc mặt ông ta vô cùng khó coi.

Triệu Khế đứng lên, cười chắp tay: "Hàn vệ úy, vẫn khỏe chứ!"

"Triệu Khế, ngươi đây là ý gì?

Hàn Giả sắc mặt âm trầm, ánh mắt liếc về phía một người khác trên bàn, người nọ mặc dù tóc hoa râm, lại khí độ bất phàm, toàn bộ Lê quốc cũng chưa chắc có thể tìm ra mấy người có khí chất cao quý như lão ta.

Người này không phải ai khác, chính là gia chủ Ngụy gia – Ngụy Hoàn.

Tuy nói luận thực lực, ông ta cũng không thua Ngụy Hoàn, hai bên cắn nhau, bên thua cũng không nhất định là Hàn gia.

Nhưng dù sao vừa mới hại chết con trai người ta, cho dù không định tội, nhưng trong lòng mọi người đều giống như gương sáng, có phải súc sinh đâu mà không có một chút gánh nặng tâm lý? Dù sao Hàn Giả cũng có gánh nặng.

Ông ta có chút không rõ, Triệu Khế đây là ngại Lê quốc không đủ loạn, cố ý kéo hai đại gia tộc gia chủ kéo tới tư đấu sao?

Ngụy Hoàn cười âm lãnh: "Sao vậy? Hàn đại nhân chột dạ?"

Hàn Giả thay một bộ mặt tươi cười: "Ta không làm chuyện trái lương tâm, ta chột dạ cái gì? Đây không phải là tới tìm Bình Lăng Quân, thương lượng sự tình thuật sưu hồn sao?"

Ông ta vừa nói, vừa cười liền ngồi đối diện Ngụy Hoàn.

Vừa rồi mẹ đẻ của Hàn Hưu đi Phi Ngư Vệ một chuyến, lúc đi hộp cơm nặng trịch, khi trở về liền nhẹ như không, có lẽ không đến ngày mai, sẽ có một người viết thư nhận tội rồi sợ tội tự sát đi!"

Hàn Giả mí mắt hơi hơi nâng lên, không nói gì.

Đều là những lão quái vật hồ ly ngàn tuổi, rất nhiều chuyện căn bản cũng không cần giải thích.

Hiện tại bởi vì chuyện Doanh Vô Kỵ, quan hệ giữa Ngụy gia và Hàn gia và Càn quốc chuyển biến xấu không ít, đất phong Ngụy gia gần Càn quốc, chắc chắn sẽ chịu ảnh hưởng lớn hơn một chút, cho nên Ngụy gia cũng không muốn đem sự tình làm quá lớn.

Hàn Giả nhìn lướt qua thức ăn trên bàn, trong lòng đã có đong đếm: bữa cơm này khó nuốt pnhưng hẳn là sẽ không

đánh nhau.

Ngụy Hoàn có chút không kiên nhẫn: "Triệu Khế! Hàn lão cẩu đã tới, ngươi có tính toán gì cứ nói thẳng đi!"

Sự kiện lần này, hắn cảm giác mình so với Doanh Vô Kỵ còn vô tội hơn, tự nhiên lại chết mất một đứa con yêu.

Tuy rằng lập tức liền kết án, nhưng các ngả đường đều có yêu ma quỷ quái xen vào, xem ra vòng xoáy này còn diễn ra một thời gian nữa.

Nhưng ông ta thật sự không có tâm tình tiếp tục xen vào, thầm nghĩ muốn nghỉ ngơi một thời gian, chờ sau khi Bách gia thịnh hội kết thúc, sẽ tính món nợ với từng nhà.

Trong đó, bao gồm Triệu Khế.

Trong lúc nhạy cảm như thế, dùng một người nắm giữ thuật sưu hồn, xúi giục con trai lớn nhà mình xông vào Phi Ngư Vệ, còn muốn thi triển thuật sưu hồn với Doanh Vô Kỵ, thật sự là chê Ngụy gia chúng ta sống quá an ổn hả!

Triệu Khế đứng lên, áy náy cười: "Ta biết hôm nay mời hai vị đến đây có chút mạo muội, bất quá trước mắt đang có một phần cơ duyên lớn, nếu hôm nay không nắm chắc, chỉ sợ về sau sẽ hối hận không kịp!"

Ngụy Hoàn thần sắc hờ hững: "Ý của ngươi, là muốn liên hợp Ngụy gia cùng Hàn gia, cùng nhau đoạt được cái gọi là đại cơ duyên này?"

"Đúng!"

Triệu Khế trả lời rất dứt khoát.

Ha ha……

Ngụy Hoàn không nói gì, nhưng tiếng cười đã thể hiện thái độ của ông ta.

Ông ta biết quá rõ lai lịch Triệu Khế, tuy nói bối cảnh Triệu Khế làm cho hắn không thể không nhìn, nhưng muốn cho hắn coi trọng người này, vẫn là có chút quá miễn cưỡng.

Triệu Khế, Bình Lăng Quân, con trai của Lê Vương Triệu Kỵ, mẫu phi là người Lý gia, hiện giờ ấu muội của Lý gia chủ.

Hiện giờ Triệu Khế ở Lê quốc có địa vị như thế, có quan hệ không thể tách rời với Lý gia, nhưng hậu trường chân chính của hắn, cũng không phải là Lý gia, mà là hậu nhân binh thánh Hạo Kinh: Nam Cung Lăng.

Đơn giản mà nói, mẹ của Nam Cung Lăng cũng là người nhà họ Lý, chính là cô cô của gia chủ Lý hiện giờ.

Việc Triệu Khế làm, rất có ý mượn xác Lê quốc, hoàn hồn cho Chu vương thất đã suy sụp.

Cho nên Triệu Kỵ chán ghét đứa con này, nhưng lại không thể động đến đứa con này.

Chương 216: Đánh thức người trong mộng Chương 216: Đánh thức người trong mộng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hai nhà Ngụy Hàn, đối với Triệu Khế cũng có chút khinh thường, lãnh thổ Lê quốc chúng ta, ba nhà Triệu Ngụy Hàn đã tranh giành đủ náo nhiệt, Chu vương thất lại đây tham gia làm cái gì? Cho dù Triệu Khế ở dân gian có được không ít tiếng thơm nhưng trong mắt ông ta cũng bất quá chỉ là hư danh mà thôi.

Triệu Khế thấy hắn khinh thường như thế, cũng không tức giận, chỉ cười nói: "Ngụy đại nhân tất nhiên chính vì chuyện của Ngụy Mãnh mà giận ta, bất quá Ngụy đại nhân cũng biết, ta vì sao dính vào trong đầm nước đục này?"

"Không ngại cứ nói!"

Ngụy Hoàn có vẻ hơi thiếu hứng thú.

Triệu Khế không lập tức trả lời, mà là đem đề tài dẫn tới một chuyện khác: "Hai vị có biết, thái độ của vương thất đối với Doanh Vô Kỵ là gì không?"

Nghe nói như thế, hai người đều trầm mặc trong chốc lát, bọn họ xác thực đều hiểu rõ một ít.

Thư cục của Doanh Vô Kỵ thiếu chút nữa bị La Yển niêm phong, cuối cùng dựa vào ngọc bội của Điện Tình Giáng.

Trong văn hội, Triệu Khế làm ra tác phẩm tải ý, ám thị mình mới là minh quân trị thế tương lai của Lê quốc, kết quả bị Doanh Vô Kỵ đốp cho một câu "Người ta gấm vóc đầy người, nào đâu giống kẻ nuôi tằm như ta" làm cho mất mặt.

Có thể nói, Doanh Vô Kỵ cùng vương thất có quan hệ tương đối mập mờ.

Triệu Khế vẻ mặt có chút ngưng trọng: "Nếu ta là phụ vương ta, có thể rất muốn một phò mã như Doanh Vô Kỵ. Doanh Vô Kỵ nghĩ như thế nào ta không rõ lắm, có thể hắn tâm khí cực cao, thật không sợ quay về tranh giành với Doanh Vô Khuyết, bất quá trải qua sự kiện lần này, hắn cho dù tâm khí cao nhất, cũng sẽ rơi xuống đất.

"Ý ngươi là liên hôn?"

Ngụy Hoàn nheo mắt, thần sắc có chút không tốt: "Liên hôn đối với Doanh Vô Kỵ mà nói là một chuyện tốt, bất quá nói bệ hạ muốn một phò mã như vậy, có thể vẫn là có chút phóng đại."

Tuy nói mấy ngày gần đây, danh tiếng Doanh Vô Kỵ ở Giáng Thành càng ngày càng vang, nhưng cũng chỉ là ở Thư cục, thi từ, hí khúc, chỉ sợ cũng không lọt vào trong mắt Lê Vương. Dù sao, coi như là đáng giá nhất là Thư cục, ở trước mặt đại gia tộc cũng chỉ như một cọng lông mà thôi.

Nếu hai bên liên hôn đều có địa vị cực cao, Ngụy gia đương nhiên phải kiêng kỵ.

Nhưng Doanh Vô Kỵ… Không nói Doanh Vô Kỵ, dù sao người ta lấy được Thương Ấn, nhiều ít cũng coi như có một chút địa vị.

Vậy Lê quốc bên này chọn công chúa nào?

Công chúa nào có địa vị cao nhất?

Liền loại liên hôn này, có thể khiến lợi ích vương thất hai nước có bao nhiêu ràng buộc?

Hàn Giả cũng nghĩ tới những thứ này, bất quá thái độ của ông ta lại có chút không giống, ông ta suy tư một lát nói: "Vừa rồi! Vu Sương Tự bảo Hàn Hưu thêm một câu vào thư nhận tội, nói Doanh Vô Kỵ sở dĩ giết người, cũng là bị hắn ám toán, dẫn đến thần trí thất thường.

Lần này, ba người đều bị làm im lặng.

Đây là muốn rửa sạch tất cả vết nhơ của Doanh Vô Kỵ, là bởi vì làm phò mã không thể có vết nhơ sao?

Ngụy Hoàn thần sắc tối tăm: "Cho nên, đây là xác định muốn liên hôn?"

Sắc mặt Hàn Giả cũng có chút khó coi, bởi vì Hàn Hưu hiện tại thiếu chút nữa đã chết, thư nhận tội hắn là cũng rơi vào trong tay Thái tử Ninh, chuyện này…

Triệu Khế lại cười cười nói: "Kỳ thật liên hôn hay không, cũng không có vấn đề gì lớn, bởi vì chỉ cần làm được một chuyện khác, ý nghĩa có thể sẽ càng thêm trọng đại.

"Chuyện gì?"

Ngụy Hàn hai người rốt cục bắt đầu đối với lời của hắn cảm thấy hứng thú.

Triệu Khế có ý ám chỉ: "Hai vị còn nhớ rõ, phụ vương ta đã bế quan bao lâu không?"

"Bảy năm sáu tháng!"

"Vậy lần bế quan gần đây nhất thì sao?"

"Một năm ba tháng!"

Hai người trả lời rất dứt khoát, dù sao bọn họ thời thời khắc khắc đều đang quan sát nhất cử nhất động của Lê Vương.

Kỳ thật từ bảy năm lẻ sáu tháng trước, Triệu Kỵ đã đưa Triệu Ninh lên vị trí giám quốc, bất quá là bắt đầu từ ngày đó, mới thường xuyên bế quan, bất quá khi đó thời gian bế quan đều tương đối ngắn, đứt đoạn đều sẽ ra mặt, mỗi lần ra mặt thực lực đều sẽ có tinh tiến.

Nhưng lần này, một năm lẻ ba tháng, thật sự có chút quá lâu.

Triệu Khế cười nói: "Hai vị có thể không hiểu lắm Nhiên Huyết Thuật của Triệu gia ta, giai đoạn đầu Nhiên Huyết càng nhiều, thực lực tăng lên càng nhanh, tuổi thọ giảm càng nhiều. Bất quá chỉ cần Nhập thánh, tổn thất tuổi thọ đều sẽ bù lại.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đối với chuyện này cũng hiểu rõ một ít.

Bất quá các đời Lê Vương bế quan đều là thái độ bình thường, chẳng qua giống như Triệu Kỵ điên cuồng như vậy có chút ít, phần lớn là thời điểm thọ nguyên sắp tới truyền ngôi cho Thái tử, chính mình thì bế tử Quan Trùng Cảnh, bất quá còn chưa từng có Lê Vương Nhập thánh.

Hơn nữa Triệu Kỵ mới 50, chính trực tráng niên, so với các đời Lê Vương tuổi thọ trung bình sáu mươi còn kém không ít.

Cho nên bọn họ chỉ cảm thấy, đây là vì bồi dưỡng uy tín của Triệu Ninh, từ đó thuận lợi đăng cơ hơn.

Triệu Khế bỗng nhiên cười cười: “Thế nhân đều nói Doanh Việt là chư hầu thực lực nhất, lại không biết phụ vương ta thiên tư cũng không thua Doanh Việt, bằng không cũng không có khả năng 50 tuổi liền bế quan xung cảnh. Hai vị không ngại ngẫm lại, ngày Doanh Vô Kỵ đột tử, là ai ra mặt giải quyết sự tình, sự tình lần này làm lớn như vậy, lại là ai ra mặt!”

Một câu đánh thức người trong mộng.

Doanh Vô Kỵ bị cổ trùng giết, chính là sự cố ngoại giao lớn.

Lần này lại liên lụy đến bốn nhà Ngụy, Hàn, Tướng phủ và Càn Quốc.

Nhưng từ đầu đến cuối, người nên ra mặt là Lê Vương, nhưng vẫn luôn không xuất hiện.

Là ông ta không muốn xuất hiện, hay là…

Ông ta căn bản là không xuất quan được?

Chương 217: Thuật sưu hồn Chương 217: Thuật sưu hồn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngụy Hoàn nheo mắt: “Cho nên ngươi ý đồ sử dụng thuật sưu hồn đối với Doanh Vô Kỵ…”

Triệu Khế cười nói: “Ta cũng muốn nhìn xem, đối mặt với sự cố ngoại giao như thế, phụ vương ta có thể nhịn không xuất quan hay không!”

Hàn Giả cũng hỏi: “Bình Lăng Quân hôm nay gọi chúng ta…”

Triệu Khế chắp tay nói: “Việc này còn chưa kết thúc, đại sự như thế, ngoại trừ Lê Vương không có ai có tư cách xử lý!

Trong phòng yên lặng trong chốc lát, không có âm thanh, lại giống như có sóng giận dâng ngầm.

Rất lâu.

Ngụy Hoàn hỏi: "Nếu bệ hạ không thể xuất quan thì sao?"

Triệu Khế cười nói: "Triệu Ninh còn trẻ, chỉ sợ khó đảm đương trọng trách trị quốc, xin hai vị nâng đỡ ta đăng cơ!"

"Bình Lăng Quân cùng Thái tử Ninh, ai là minh quân trị quốc, chúng ta há có thể phân không rõ!"

"Trợ giúp Bình Lăng Quân đăng cơ, hai nhà Ngụy Hàn chúng ta, có chỗ tốt gì?"

Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của hai người.

Triệu Khế nở nụ cười: "Hai vị có từng nghĩ tới… Ba nhà phân Lê không?"

……

"Hai vị có từng nghĩ tới…ba nhà phân Lê không?"

Ba nhà phân Lê!

Bốn chữ này sau khi ra khỏi miệng, toàn bộ gian phòng dường như một cây châm rơi cũng nghe thấy, chợt tiếng hô hấp chậm rãi, giống như là con sói đói mồi.

Hiện giờ vương thất Lê quốc tuy rằng họ Triệu, nhưng Lê quốc tuyệt đối không phải nhất ngôn đường của Triệu gia, thế lực hai nhà Ngụy Hàn tuy rằng không bằng tôn thất Triệu thị, nhưng thực lực tuyệt đối cùng một cấp bậc.

Triệu gia có quân đội, Hai nhà Ngụy Hàn cũng có, hơn nữa chiến lực ai mạnh ai yếu đều là một ẩn số.

Triệu gia có quân vương, nhưng trong tam công cửu khanh, hai nhà Ngụy Hàn cũng chiếm một nửa.

Ngoại trừ ở triều đình phải xưng thần với Lê vương, trên thực tế hai nhà Ngụy Hàn đối với đất phong của mình quyền

tự trị cực cao, mỗi đời gia chủ nằm mơ đều muốn thoát ly khỏi Lê quốc tự mình lập quốc.

Nhưng không được!

Bởi vì uy nghiêm của Chu vương thất vẫn còn, tuy rằng Chu vương thất đã không thể nhúng tay vào nội chính của các nước chư hầu, nhưng vẫn giữ được quyền uy của lễ nghi tế tự.

Muốn lập quốc, nhất định phải tìm một lý do hợp lý hợp pháp, được Chu vương thất đồng ý.

Nếu không chính là kẻ đầu tên phá vỡ nghi lễ tôn giáo, bất cứ nước chư hầu nào cũng có thể đứng ở điểm cao đạo đức tấn công ngươi.

Không nhìn Tề quốc phía đông, Điền thị đã khiến họ Khương thành bộ dáng gì, hay là sợ rụt rè không dám soán vị xưng vương?

Nhưng bây giờ thì khác.

……

Lê vương xảy ra vấn đề lớn, Triệu Khế lại có quan hệ không nhỏ với Chu vương thất.

Nếu có thể giúp Chu vương thất nuốt miếng thịt béo Triệu thị này, chắc chắn sẽ có cơ hội cho hai nhà Ngụy Hàn có được danh tiếng chính đáng.

Ba nhà phân Lê, cũng không phải là chuyện không thể hoàn thành.

Đây chính là chuyện mà các đời gia chủ Ngụy Hàn chỉ có thể nhìn mà không thể sờ đến, lại bị hai người bọn họ tìm được cơ hội.

Chỉ cần xác định mệnh của Lê Vương không còn bao lâu nữa, liền có thể lập tức bắt đầu kế hoạch.

Về phần nhà ngươi chết một Ngụy Đằng, nhà ta chết một Hàn Hưu, hoặc là Doanh Vô Kỵ lập tức cưới công chúa…

Rối rắm những thứ này có ý nghĩa sao?

Tuổi thọ của Lê Vương, mới là vấn đề nên quan tâm nhất.

Triệu Khế chậm rãi đứng lên: "Hai vị, có nguyện ý đi cùng ta không?"

Một lát sau.

Ba bóng người ra khỏi Túy Tiên lâu, trong bóng đêm lên cùng một chiếc xe ngựa, chạy về phía Cung Ti Kỳ.

……

Cung Ti Kỳ.

"Há lại có lẽ đó'

"Thật là buồn cười!"

Ánh mắt Triệu Ninh băng hàn, tuy rằng nàng đã lấy được thư nhận tội của Hàn Hưu, nhưng một phong thư nho nhỏ, căn bản khó có thể dập tắt lửa giận trong lòng nàng.

Trước kia Lê quốc tuy rằng cũng loạn, nhưng ở ngoài sáng, ai cũng không dám làm cho sự tình trở nên quá khó coi.

Kết quả hiện tại Bách gia thịnh hội gần ngay trước mắt!

Hàn gia vì làm suy yếu thực lực của mấy nhà khác, cố ý khơi mào mâu thuẫn giữa Ngụy gia và tướng phủ, ngay cả Bang giao Càn Lê cũng bị bọn họ coi không ra gì.

Ngụy gia thấy La Yển già nua, vì thôn tính thế lực tướng phủ, cố ý để mặc Ngụy Đằng làm xằng làm bậy.

Những người này, trong lòng sớm đã không có khái niệm "Quốc".

Hôm nay nàng lại có thêm kiến thức mới về Lê Quốc Chi rách nát.

"Cũng may tạm thời kết thúc!"

Triệu Ninh nhìn lướt qua giấy nhận tội của Hàn Hưu, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn có loại cảm giác sợ hãi trong lòng.

Nếu lần này Cơ Túc không làm ra thao tác lơ lửng kia, chỉ sợ sự tình thật đúng là sẽ lâm vào cục diện bế tắc.

Dù sao Doanh Vô Kỵ là thật tâm thật ý muốn giết Ngụy Đằng, đừng thấy hôm nay La Yển cùng Công Tôn Lệ chiếm cứ cao điểm đạo đức, kỳ thật đơn giản là bởi vì có Cơ Túc chia sẻ hỏa lực.

Lần này Ngụy Đằng bị cường sát, đối với Ngụy gia ảnh hưởng đều rất lớn, nếu như không có cách giải quyết thuyết phục, nội bộ và bên ngoài đều có thể xảy ra vấn đề.

Cho nên nếu Cơ Túc không xuất hiện, Doanh Vô Kỵ cho dù lý do giết người chính đáng, cũng không thể toàn thân trở ra.

Nhưng hiện tại thì tốt rồi, Cơ Túc chịu một nửa tiếng xấu, Hàn Hưu chịu một nửa tiếng xấu, tuy nói Cơ Túc ra tay khắp nơi lộ ra quỷ dị, nhưng ai lại để ý chứ? Bọn họ muốn chỉ có một kết quả, quá trình như thế nào căn bản không quan trọng.

Doanh huynh!

Ngươi lại sắp có thể làm em rể ta rồi

Lý Thải My cũng thở phào nhẹ nhõm: "Vậy chúc mừng điện hạ, em đi về nghỉ ngơi trước!"

Triệu Ninh nhẹ nhàng gật đầu: "Lần này đa tạ!

Lý Thải My lắc đầu cười cười, trong đầu đều là xâu kẹo hồ lô tối hôm qua nhìn thấy ở Phi Ngư Vệ.

Xâu kẹo hồ lô đường kia được bọc bằng giấy nhưng lại bị một đao chặt đứt, phía trên thấm không ít máu.

Mỗi lần nghĩ đến nó, nàng đều cảm giác có chút buồn bực trong lòng, phảng phất thấy được bộ dáng chật vật của Doanh Vô Kỵ khi bị vây công.

Chỉ bất quá, hắn làm hết thảy, giống như đều vì một cái tên Hoa Triều.

Chương 218: Nhiên huyết bí thuật Chương 218: Nhiên huyết bí thuật

Người dịch: PrimeK Tohabong

"Than ôi…"

Nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi, lại cảm thấy mình không nên thở dài, dù sao chuyện này cũng không quan hệ chút nào đến mình.

Sau khi Lý Thái My đi.

Triệu Ninh ngồi trong điện Trọng Lê hồi lâu, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc mắt nhìn chỗ Triệu Kỵ bế quan.

Giám quốc thời gian dài như vậy, nàng vẫn là lần đầu tiên cảm giác bất lực như vậy.

Trước kia khi Lê quốc mặt ngoài hòa bình, cho dù chính vụ khó giải quyết hơn nữa, nàng cũng có thể xử lý gọn gàng ngăn nắp.

Nhưng đối mặt loại cục diện này, nàng là thật xử lý không được, không phải nàng năng lực không đủ.

Mà là thực lực của nàng, địa vị của nàng còn lâu mới đủ.

Nếu như nàng hiện tại lựa chọn buông tha trùng kích nhất phẩm linh thai, lấy nhị phẩm linh thai đột phá Thai Thuế cảnh, hơn nữa đã ngồi vững vàng vương vị, hôm nay những chuyện này, liền tuyệt đối sẽ không phát sinh. Nhị phẩm Linh Thai Thai Thuế Cảnh, trước mặt cao thủ Binh Nhân Cảnh mặt tuyệt đối không tính là mạnh, nhưng đại biểu chính là tiềm lực kinh người.

"Phụ vương, ngươi khi nào thì xuất quan, nhi thần sắp chịu không nổi rồi!"

Loại cảm giác bất lực này, làm cho Triệu Ninh hết sức oán giận.

Rõ ràng trong lòng cất giấu thần kiếm trị thế, nhưng khổ nỗi thân thể yếu đuối của trẻ con không thể sai khiến.

Đúng lúc này.

Ngoài cửa truyền đến một âm thanh.

Điện hạ! Bình Lăng Quân, Ngụy Ngự Sử, Hàn Vệ Úy cầu kiến!

"Cái gì!"

Triệu Ninh thần sắc rùng mình, chỉ cảm thấy một cảm giác không ổn nghênh diện mà đến.

Lúc này, Ngụy gia cùng Hàn gia không phải là đang cắn xé nhau sao? Dù sao có người nhận tội, chuyện này hoàn toàn có thể kết thúc.

Tại sao bọn họ lại cùng đến đây, hơn nữa còn đi cùng với Triệu Khế?

Triệu Ninh có chút bất an, nhưng hiện tại hoàn toàn không có đạo lý cự tuyệt gặp mặt, liền trầm giọng nói: "Cho bọn họ vào đi!"

“Vâng!”

Chỉ chốc lát sau, ba người dắt tay nhau tiến đến, khách khí hành lễ quân thần.

“Bái kiến điện hạ!”

“Các vị bình thân!”

Triệu Ninh mỉm cười, nụ cười làm cho người ta như mộc xuân phong: “Chư vị đêm khuya đến Trọng Lê điện có chuyện gì?

Lúc nói chuyện, nàng ý vị thâm trường nhìn Hàn Giả một cái, trong đó không thiếu thành phần uy hiếp.

Dù sao người khởi xướng chuyện này chính là Hàn gia, nếu chính mình làm quyết liệt chuyện này, danh vọng Hàn gia thật đúng là sẽ chịu ảnh hưởng không nhỏ.

Nhưng không ngờ.

Hàn Giả làm như căn bản không hiểu ánh mắt này, bày ra một bộ dáng hổ thẹn: “Điện hạ! Gia môn bất hạnh, không nghĩ tới khuyển tử vì tư lợi của bản thân, tự nhiên làm ra chuyện tày trời như thế. Thần ở nhà do dự thật lâu, cảm thấy chỉ là thuật sưu hồn cùng tử tội, thật sự còn may cho hắn!

Hả?

Triệu Ninh nheo mắt, lẳng lặng chờ đợi câu sau của ông ta.

Hàn Giả tiếp tục nói: “Hắn chết cũng không sao, chỉ là việc này sẽ gây ra ảnh hưởng cực kỳ xấu đối với đoàn kết nội bộ Đại Lê ta cùng Bang giao Càn Lê, xử lý hơi không cẩn thận, sẽ di họa trăm năm. Chúng ta, thật sự không muốn trở thành tội đồ trong mắt hậu thế!”

Không muốn trở thành tội đồ?

Triệu Ninh không hiểu ý này, nhưng mơ hồ đã đoán ra mục đích của hắn, quay đầu nhìn về phía Ngụy Hoàn: "Ngụy Khanh thì sao?"

Ngụy Hoàn chắp tay: "Đương nhiên không phải! Rốt cục phán phạt như thế nào, toàn bộ đều do luật pháp Đại Lê quyết định, lão thần tin tưởng điện hạ có thể đưa ra quyết định chính xác nhất. Chỉ là vụ án này liên quan đến công tử hai nước Càn Viêm, ngàn vạn lần phải cẩn thận".

Triệu Ninh ánh mắt hơi ngưng lại: "Ta hiểu rồi, hai vị ái khanh không hài lòng đối với kết quả phán phạt của ta!"

Hai người vội vàng phủ nhận: "Điện hạ bớt giận, chúng thần đối với kết quả phán phạt cũng không dị nghị!"

"Ồ?"

Triệu Ninh cười lạnh một tiếng: "Đối với kết quả phán phạt hài lòng, nhưng vẫn là suốt đêm tìm tới Trọng Lê điện, đó chính là không hài lòng đối với người phán phạt rồi?"

Nàng đột nhiên đứng dậy khỏi vương tọa, từ trên cao nhìn xuống làm một thủ thế mời: "Nếu không hài lòng với người phán phạt, ba vị có thể thương lượng một chút, xem vương tọa này ai tới ngồi thì thích hợp!"

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt của nàng giống như hai thanh dao nhỏ sắc bén, không ngừng cắt da mặt ba người.

Ba người âm thầm kinh hãi, không nghĩ tới Thái Tử Ninh tuy rằng còn trẻ, đối mặt với khí thế ba người nhưng không nửa phần yếu đuối, ba người mình đối mặt với Thái tử, lại có loại cảm giác trực diện Lê Vương.

Ba người liếc nhau một cái, bọn họ tự nhiên là không dám ngồi lên vương tọa, sau khi trao đổi ánh mắt, đồng loạt chắp tay bái xuống: "Lần này đại án, sự tình liên quan đến bang giao, chúng thần sợ hãi, thỉnh bệ hạ xuất quan, để quyết định!"

Lúc bọn họ lên tiếng, đều vận đủ chân khí, tuy rằng không tính là chói tai, nhưng dường như truyền đến tai mọi người trong cung.

Nghe được âm thanh này, sắc mặt Triệu Ninh cũng trở nên khó coi.

Đó là câu trả lời cuối cùng mà nàng không muốn nghe.

Ở Lê quốc, không ai rõ hơn nàng về tình huống của Triệu Kỵ.

Triệu thị vương tộc mấy trăm năm qua ít có thiên tài, thiên tư trác tuyệt tu luyện tới cực hạn Nhiên Huyết bí thuật, mới ba mươi tuổi đã đột phá tới Ngộ Thần cảnh, so với Doanh Việt còn sớm hơn một tuổi, từ trước tới nay trong Triệu thị vương tộc, ông ta cũng là cường giả gần tiếp cận Thánh Nhân cảnh nhất.

Không ai biết chư hầu vương đột phá Thánh Nhân cảnh sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng trong Bách gia, Thánh Nhân phúc trạch chúng sinh, chư hầu vương trở thành Thánh Nhân nhất định sẽ khiến cả quốc gia phát sinh biến hóa về chất.

Nhưng cái giá phải trả cho thuật Nhiên huyết, Tuổi thọ Triệu Kỵ so với Lê Vương đời trước ngắn hơn. Cho nên mới thường xuyên bế quan như vậy, lần bế quan gần đây nhất là cách đây hơn 1 năm, nếu không thể Nhập thánh…

Nhiên Huyết bí thuật là bí mật công khai, nhưng chi tiết bên trong lại rất ít người ngoài nói, chỉ có công tử vương thất tự mình tu luyện mới có thể miễn cưỡng suy đoán.

A……

Chương 219: Lê vương xuất quan Chương 219: Lê vương xuất quan

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh nhìn về phía Triệu Khế, ánh mắt vô cùng lạnh như băng, nàng trước kia đã cảm thấy Triệu Khế vô sỉ, lại không nghĩ tới hắn vô sỉ như thế.

Cam tâm làm con rối của Chu vương thất thì thôi, hiện giờ lại thông đồng với Ngụy gia Hàn gia, cùng mưu cầu cơ nghiệp nhà mình.

"Xin bệ hạ xuất quan để quyết định!"

Ba người lại lặp lại một câu.

Triệu Ninh ngược lại bình tĩnh trở lại, ánh mắt hờ hững nhìn mọi người: "Ta từ nhỏ đã giám quốc! Nhiều năm nay, triều đình trên dưới, rất nhiều sự vụ, đều một mình xử lý, chưa bao giờ xảy ra sơ suất! Vụ án này nghiêm trọng đúng là không sai, nhưng chư khanh cho rằng, một vụ án này, có thể ép được tất cả vụ án của Đại Lê trong những năm gần đây?"

"Lúc này mới khiến các khanh cho rằng, không phải bệ hạ không thể quyết định?Hay là nói chư khanh đã sớm bất mãn bổn điện chấp chính, đã sớm bất mãn ánh mắt bệ hạ?"

Lời nói này vừa khách khí vừa đủ cứng rắn.

Ở đây ba người đều thật không ngờ, đến bây giờ Triệu Ninh đều có thể âm vang hữu lực bác bỏ yêu cầu này của họ.

Hai chuyện này, ai dám bất mãn?

Liền nhao nhao bái lạy: "Thần không dám!"

Triệu Ninh một lần nữa ngồi trở lại vương vị, ánh mắt hờ hững nhìn mấy người: "Đã như vậy, ba vị ái khanh, còn muốn bệ hạ xuất quan sao?"

"Thần không dám!"

Ba người đồng loạt đáp, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, bị Triệu Ninh quát lớn một phen, sắc mặt cũng không phải quá

đẹp mắt, nhưng trong ánh mắt bọn họ, lại đều lóe ra ngọn lửa dã tâm.

Họ đến đây không phải để làm cho Triệu Ninh mất mặt, mà để có được một câu trả lời.

Bây giờ… câu trả lời đã có.

Triệu Ninh ngồi ngay ngắn trên vương vị, giơ tay nhấc chân uy nghi nhưng trong lòng cũng đã trầm xuống đáy cốc, Bách gia thịnh hội lần này, e là không thể bình an làm tiếp, buông tha ảo tưởng, chuẩn bị chiến đấu.

Nàng phất phất tay: "Nếu như vậy, ba khanh trở về đi, nếu ba khanh đã đem án này giao cho ta, ta đây tất nhiên sẽ khiến các nhà đều hài lòng!"

Nàng cố ý cắn mạnh hai chữ "hài lòng", nghe được ba người một trận hết hồn hết vía.

Xem ra, vụ án vốn muốn cho xong này, chỉ sợ phải đi theo hướng cực đoan nhất.

Tội ác của Hàn gia, một Hàn Hưu e là không áp chế được.

Ngụy Hoàn mặc kệ Ngụy Đằng, chỉ e phải lấy lại thể diện.

Còn có môn khách của Bình Lăng Quân nắm giữ thuật sưu hồn…

Trong lòng ba người đều thắt lại một chút, lần này có được câu trả lời thì phải trả một cái giá hơi lớn.

Nhưng chỉ cần có thể đạt được mục đích, tất cả đều có thể chấp nhận.

Ba người cắn răng: "Thần cáo lui!"

Nhưng đúng lúc này.

"Bệ hạ giá lâm!"

Âm thanh này to rõ, lực xuyên thấu rất mạnh, ngắn ngủn một cái liền truyền khắp toàn bộ Giáng Thành, khiến tất cả mọi người nhịn không được giật mình một cái.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, một người đàn ông trung niên thân hình cao lớn hăng hái, đang sải bước đi vào trong cung điện, mẫu nghi thiên hạ vương hậu lẳng lặng bồi ở bên cạnh ông ta, khiến tất cả mọi người không dám nhìn thẳng.

"Bệ hạ!"

Ba người hoảng sợ, vội vàng chắp tay bái xuống, ngực đập như trống bỏi, như thế nào nhanh như vậy liền xuất quan?

Ông ta đã sớm xuất quan, Triệu Ninh vừa rồi chính là đang gạt bọn họ!

Triệu Ninh trong lòng mừng như điên, bề ngoài lại nhìn không ra chút nào kinh ngạc, cười nhạt từ trên vương tọa đứng lên, cung kính hành lễ: "Phụ vương!"

"Ha ha ha, con trai ta đại tài, thật có phong phạm khi Cô còn trẻ!"

Triệu Kỵ cười ha ha, chợt hỏi: "Việc này, ngươi có thể xử lý thỏa đáng hay không?"

Triệu Ninh hé miệng cười nói: "Có thể! Nhi thần dự định……

Triệu Kỵ khoát tay áo: "Ngươi đã có tự tin, cứ tự xử lý là được, sớm muộn sẽ gánh vác giang sơn, không cần cùng Cô thương lượng chuyện này"

Nghe nói như thế, ngọn lửa trong mắt ba người nháy mắt liền bị dập tắt, ngược lại là trong lòng bắt đầu thấp thỏm.

Cái này…

Triệu Kỵ trên mặt tươi cười: "Chuyện của Ngụy Khanh Hàn Khanh nếu đã xử lý xong, vậy trở về nghỉ ngơi đi!"

Hai người nhìn nhau, chỉ có thể bái biệt.

"Thần xin cáo lui!"

Bước chân của bọn họ rất nhanh, giống như chạy trốn vậy.

Nội tình hai nhà Ngụy Hàn đều mạnh thành như vậy, nhưng vẫn không dám động thủ, không phải là bởi vì thực lực cùng uy thế các đời Lê Vương cường tuyệt sao?

Xem ra, lần này Triệu Kỵ chẳng những không có bế tử quan, tu vi ngược lại càng tinh tiến vài phần.

Bình Lăng Quân này, hại chúng ta thảm rồi!

Triệu Khế cũng muốn đi cùng bọn họ, nhưng dưới ánh mắt của Triệu Kỵ, cả người cứng ngắc, đừng nói dời bước, ngay cả hô hấp cũng khó khăn vạn phần.

Sau khi hai lão thần đi rồi, nụ cười trên mặt Triệu Kỵ biến mất không thấy nữa: "Nghe nói ngươi dẫn môn khách, muốn sưu hồn Doanh Vô Kỵ?"

"Nhi thần, nhi thần biết tội!"

Triệu Khế không còn bộ dáng khinh bạc như trước nữa, lập tức khúm núm bái lạy.

Triệu Kỵ hờ hững liếc mắt nhìn hắn một cái: "Hành động này dường như khuynh đảo Bang giao Càn Lê, ngươi nên chịu phạt gì?"

"Phạt bổng ba năm, phạt 100 roi!"

Trên mặt Triệu Khế không hề có huyết sắc.

Hừ!

Triệu Kỵ hừ lạnh một tiếng: "Cũng uổng ngươi nhớ rõ tộc quy Triệu thị! sưu hồn tuy là một trong 72 thuật Địa Sát, nhưng cũng là pháp thuật đang bị tranh luận cực lớn. Dùng chính, tạm thời còn có thể dễ dàng tha thứ, dùng tà, đó là yêu nhân họa thế, ngươi nói môn khách kia của ngươi phải chịu phạt như thế nào?

Triệu Khế căn bản không dám trả lời vấn đề này, run rẩy nói: "Phụ vương cho rằng nên phạt như thế nào?"

Triệu Kỵ hừ lạnh một tiếng: "Đã là yêu nhân, liền chặt tay chặt chân, tịch thu tài sản, trục xuất đi!"

"Phụ vương, cái này…"

Chương 220: Trải đường cho biến pháp khoa cử Chương 220: Trải đường cho biến pháp khoa cử

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Khế luống cuống, thủ hạ của hắn 3 ngàn môn khách, mỗi người đều là kỳ nhân dị sĩ, không phải đều là vì tiền đồ cùng tài lực của hắn tới sao?

Nếu chỉ là trục xuất thì có thể chấp nhận được.

Còn chặt tay ✋ chặt chân, tịch thu tài sản, điều này làm cho những môn khách khác thấy thế nào?

Một người xử lý không tốt, 3 ngàn môn khách trong phủ của mình chỉ sợ sẽ giải tán.

Triệu Kỵ lạnh lùng nói: "Ngươi đây là đang nghi ngờ quyết định của Cô?"

"Không, không dám!"

"Pháp luật Đại Lê, tử tội có thể phụ bồi, môn khách gây ra tội chủ nhân phải gánh. Nếu ngươi đau lòng cho môn khách này, đại khái có thể thay hắn chịu tội. Dù sao chặt tay chặt

chân, thu tài sản, rời khỏi Đại Lê phải có một người. Có thể là hắn, cũng có thể là ngươi, hiểu chưa?"

"Hiểu, nhi thần hiểu rồi!"

"Đi đi!"

"Vâng!"

Triệu Khế thất tha thất thểu rời khỏi điện Trọng Lê, không còn hăng hái như lúc vẽ bức họa trị thủy ở văn hội.

Sau khi hắn rời đi, trong Trọng Lê Điện chỉ còn lại một nhà ba người.

Triệu Ninh rốt cục thở phào nhẹ nhõm, khi nhìn về phía Triệu Kỵ, hốc mắt đều có chút phiếm hồng.

"Phụ vương rốt cục xuất quan!"

"Đúng vậy!"

"Vậy lần này bế quan, phụ vương có thu …"

Phụt!

Một ngụm máu tươi phun ra, bộ dáng Triệu Kỵ vốn tức giận xong, nhất thời uể oải.

Giống như ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ dưới cuồng phong, trong khoảnh khắc biến thành ngọn nến lay động trong gió đêm.

"Phụ vương!"

Triệu Ninh thất kinh, vội vàng tiến lên đỡ lấy Triệu Kỵ, chỉ cảm thấy pháp lực trong cơ thể ông ta cực kỳ hỗn loạn, không khác gì tẩu hỏa nhập ma, trong khoảng thời gian ngắn tâm thần đại loạn, giống như vừa gặp được người tâm phúc thì tâm tình bỗng nhiên suy sụp.

“Không sao, chỉ là cưỡng ép xuất quan bị chút thương mà thôi, tĩnh dưỡng một đêm là tốt!”

Triệu Kỵ lau vết máu khóe miệng, nhịn không được liếc mắt nhìn con gái mình một cái, âm thầm thở dài một hơi.

Đối với Triệu Ninh, người thừa kế này, ông ta tất khắc cực kỳ hài lòng, nhìn chung trong số những người trẻ tuổi trong thiên hạ, ưu tú hơn Triệu Ninh không có được mấy người.

Trên đời này, ai có thể ở tuổi thiếu niên, liền có thể xử lý triều chính gọn gàng ngăn nắp.

Bất quá dù sao vẫn là thiếu niên, trong tiềm thức vẫn coi phụ vương mình trở thành chỗ dựa vững chắc.

Triệu Ninh thần sắc lo lắng: “Phụ vương lần này xung cảnh…”

Triệu Kỵ cười khổ nói: “Chư gia phu tử có thể tâm vô tạp niệm, cảm ngộ thăng trầm thiên địa, quân vương chúng ta muốn buông bỏ ràng buộc, sao có thể đơn giản như vậy? Thần thông của Doanh Việt, rốt cuộc là ông ta tự mình ngộ ra, người ngoài há dễ dàng tìm hiểu được”

Quân vương muốn được thánh hóa thường khó khăn hơn người bình thường. Đây là quy luật mãi mãi không thay đổi, cho dù Triệu Kỵ thiên phú mạnh hơn nữa, cũng rất khó tránh khỏi lẽ thường.

Cùng Càn Vương tương thông, trao đổi cảm ngộ thần thông, đã là lần ông ta gần nhất tiếp cận đến Thánh Nhân cảnh, nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Triệu Ninh thần sắc lo lắng: “Kỳ thật căn bản không cần gấp, bế quan thêm một thời gian, có lẽ liền hiểu thấu đáo! Phụ vương tiếp tục bế quan đi, rốt cuộc chỉ còn lại 3 năm…..”

“Mệnh mình khó nắm giữ, cho dù có nỗ lực hơn nữa cũng vô ích, huống hồ, sau khi xuất quan, bế quan sẽ khó khăn hơn, ta há có thể lãng phí vô ích 3 năm cuối cùng?”

Triệu Kỵ lắc đầu cười cười: “Mẫu hậu ngươi nếu gọi ta xuất quan, đã nói rõ có chuyện quan trọng hơn so với Trùng Cảnh!”

Triệu Ninh hơi ngẩn ra, chuyện quan trọng hơn Trùng Cảnh?

Nàng biết, lần bế quan này của Triệu Kỵ, chỉ có vương hậu mới được phép dừng Phụ vương bế quan.

Mà điều kiện duy nhất để dừng đợt bế quan này chính là hy vọng phá vỡ cục diện bế tắc của Lê quốc.

Triệu Ninh xoay người, kinh ngạc nhìn vương hậu: “Mẫu hậu…”

Vương hậu bất đắc dĩ lắc đầu: “Cha con liều mạng hơn ai hết, hận không thể đốt sạch máu, ngay cả vương vị cũng có thể không cần, con đã chắc chắn Doanh Vô Kỵ là người có thể cải mệnh cho Lê quốc, ta đây cũng chỉ có thể tin tưởng con!”

Triệu Ninh trầm mặc, còn nhớ rõ trước lúc mình chạy tới Phi Ngư Vệ vào đêm qua đã cùng vương hậu tranh luận.

Nàng muốn bảo vệ Doanh Vô Kỵ, vương hậu cực lực ngăn cản, nàng theo lý tranh luận, cuối cùng vẫn kết thúc bằng sự thỏa hiệp của vương hậu.

Không ngờ…

Triệu Kỵ sắc mặt đã khôi phục rất nhiều, cười nói: “Nói kế hoạch của con đi!”

“Vâng!”

Triệu Ninh gật gật đầu, liền đem nàng ý nghĩ gần đây của mình nói rành mạch.

Liên hôn với Càn quốc, áp chế Ngụy gia về mặt quân sự.

Cùng Doanh Vô Kỵ làm ăn, mở rộng quyền lực hoàng gia.

Xây Học cung Đại Lê, mượn thế Bách gia, ngược lại bức đám công huân quý tộc từ quan, từ đó trải đường cho biến pháp khoa cử.

Hai chuyện trước có chút nắm chắc, chuyện thứ ba thật sự có chút quá mạo hiểm, trước đó vài ngày khiến vương hậu khi nghe được lắc đầu, nhưng Triệu Kỵ lại nghe được trong mắt dị sắc liên tục.

Triệu Ninh hỏi: "Phụ vương! Có được không?"

"Có thể thử một lần!"

Triệu Kỵ nheo mắt: "Thế cục Đại Lê, cũng không phải một chữ 'Áp' có thể được! mấy đời gần đây tiên vương nào không phải là người tầm thường? Còn không phải càng áp càng không được! sớm muộn có một ngày Đại Lê sẽ bị kéo sụp, thời cuộc hôm nay chính là minh chứng tốt nhất!

Triệu Ninh vội vàng nói: "Phụ vương nói đi!"

Triệu Kỵ ánh mắt xa xa nhìn về phía ngoài điện: "Hành vi lần này, lợi ích bị hao tổn không chỉ Ngụy gia Hàn gia, đắc tội chính là tất cả quý tộc, thậm chí ở trong Triệu thị tôn thất, cũng sẽ phản kháng, thủ đoạn nhất định phải uyển chuyển một chút. Hơn nữa con cũng sắp đăng cơ, việc này nếu do con làm, tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến việc con đăng cơ."

Triệu Ninh có chút vội vàng: "Vậy ai làm…"

Triệu Kỵ vuốt vuốt râu: "Ngoại trừ Cô! Còn có thể là ai?"

Chương 221: Được trả tự do Chương 221: Được trả tự do

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Phụ vương!”

Triệu Ninh có chút nóng nảy.

Triệu Kỵ khẽ cười nói: “Vừa vặn chỉ còn ba năm thọ nguyên, bộ xương già này nếu không thay con ngăn cản một chút những kẻ ngáng đường chẳng phải con quá thua thiệt? những người trong tôn thất đó, Cô có thể chấn trụ, những quý tộc kia, Cô cũng dám đắc tội! Bọn họ muốn làm cái gì chứ, cùng lắm là âm thầm mắng Cô là một bạo quân”

“Phụ vương…”

Triệu Ninh có chút xúc động, trong lòng cũng biết đây là lựa chọn tốt nhất, chỉ có thể gật đầu nói: “Vâng!Vậy nhi thần bế quan trùng kích nhất phẩm Linh Thai”

“Bế qua, bế quan gì?”

Triệu Kỵ nhìn nàng một cái, có chút cảm khái nói: “Con từ nhỏ đã bị vây bên trong đống tấu chương, ngoại trừ chính vụ chính là tu luyện, không thấy được thiên địa rộng lớn, con lấy cái gì trùng kích nhất phẩm linh thai? Cô xem con thai hóa dịch hình đã đại thành, vẫn là thừa dịp Bách gia thịnh hội đi ra ngoài chơi đùa đi, nói không chừng ngẫu nhiên có cảm ngộ liền đột phá, Cô tuyên bố với bên ngoài là con bế quan, đỡ phải biến pháp liên lụy đến con!”

“Vâng!”

Triệu Ninh tươi cười thoải mái, Bách gia thịnh hội, nàng đích xác rất muốn lấy thân phận “Triệu Lăng” thả lỏng một chút.

“Đúng rồi phụ thân, còn có một ít chuyện!”

Nếu đã thả lỏng thì hôm nay tự nhiên muốn đem sự tình nói hết, tiếp theo nàng liền đem chuyện La Yển, Lý Thải Đàm

cùng đối tượng kết hôn với Doanh Vô Kỵ nói một lần.

La Yển……

Triệu Kỵ thần sắc có chút ngưng trọng: "Cuối cùng là già rồi, hiện tại Vi Nga phái đều có thể thẩm thấu vào bên người hắn. Lý Thải Đàm tạm thời không cần động vào, ngày mai ta gọi La Yển tới, nhìn xem tình huống rốt cục như thế nào. Về phần Doanh Vô Kỵ… Thật đúng là có chút khó xử lý!"

Ông ta quá rõ ràng đức hạnh của những nữ nhi kia, cho dù lâm thời phong một công chúa trưởng, cũng cảm giác có chút giống lừa dối người.

Chỉ có thể ngày mai đem Doanh Vô Kỵ gọi tới hỏi một chút hắn có công chúa ngưỡng mộ trong lòng hay không, thật sự không được trực tiếp bảo hắn chọn một người, dù sao những nữ nhi kia, dung mạo vẫn là tương đối đẹp mắt.

……

Đêm khuya.

Nội viện Phi Ngư Vệ vẫn đèn đuốc sáng trưng.

"Đệ ở chỗ này dưỡng thương đi, ta ở phòng bên cạnh"

Hoa Triều đứng lên, khuôn mặt có chút ửng đỏ.

Dù sao trên người Doanh Vô Kỵ bị thương quá nhiều, ngoại trừ một cái quần đùi thì không mặc được thêm cái gì, tuy rằng băng gạc bao lấy phần lớn da thịt hắn, nhưng vẫn sẽ làm cho người ta có một loại cảm giác quần áo tả tơi.

Hơn nửa đêm, nam nữ ở chung một phòng, quả thực có chút xấu hổ.

"Đừng đi! Câu chuyện của Lý Bình Nhi vừa mới bắt đầu.

"Ngày mai kể tiếp đi!"

Không đề cập tới Lý Bình Nhi còn tốt, nhắc tới Lý Bình Nhi, Hoa Triều càng muốn đi.

Kỳ thật sau khi bôi thuốc cho Doanh Vô Kỵ, nàng đã muốn nhanh chóng rời đi, sợ không khí nơi này lại vây khốn mình.

Lại chưa từng nghĩ, Doanh Vô Kỵ nhất định bắt nàng cùng nàng tham khảo kịch bản.

Nói đến kịch bản, Hoa Triều lại luyến tiếc rời đi.

Kết quả nàng đã nghe một hồi Kim Bình Mai, tuy không có cảnh diễn rõ ràng gì, nhưng nàng đã mơ hồ cảm giác được không đúng, dù sao Doanh Vô Kỵ luôn viết những thứ không biết xấu hổ kia.

"Hoa Triều tỷ……"

Tiểu Liễu cũng bị thương rất nặng, luôn nôn mửa, ta phải đi chăm sóc nàng ấy!"

"Được rồi!"

Thấy Hoa Triều có thái độ kiên quyết, Doanh Vô Kỵ chỉ có thể gật gật đầu.

Tiểu Liễu này cũng coi như trung thành, vẫn bảo vệ Hoa Triều đến thời khắc cuối cùng, nếu như nàng thật sự gặp bất trắc, hoặc là ở trước mặt Hoa Triều bị tên khốn kiếp Ngụy Đằng kia…

Hoa Triều chắc chắn sẽ áy náy cả đời.

Hoàn hảo, chỉ bị chút nôn mửa mà thôi, hơn nữa nôn mửa này là bởi vì não chấn động.

Nhìn Hoa Triều rời đi, Doanh Vô Kỵ vạn phần không nỡ.

Nhưng chưa từng nghĩ, sau khi Hoa Triều mở cửa phòng ra, lại đứng tại chỗ, không ra khỏi cửa.

Hay là……

Doanh Vô Kỵ ngồi thẳng người.

Nhưng lại thấy ngoài cửa một người con gái dáng người cao gầy đang đứng đó.

Hoa Triều hành lễ: "Vu Thiên Hộ!"

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật: "Vu Thiên Hộ! trên người ta vừa băng bó xong, ngươi sẽ không muốn đem ta đưa vào trong ngục chứ?"

Thành thật mà nói, hắn chỉ biết Cơ Túc chịu oan, những chuyện khác một mực không biết.

Nếu chỉ có mình hắn, thì chắc chắn sẽ gánh vác mọi trách nhiệm, bị đuổi về Càn Quốc cũng không có khả năng lắm nhưng chắc chắn sẽ bị trừng phạt.

Vu Sương Tự trên mặt không hề có biểu tình, chỉ là làm một thủ thế mời: "Các ngươi có thể về nhà!"

"Hả?"

"Cái gì?"

Hai người đều sửng sốt một chút, cái này là trực tiếp có thể về nhà?

Doanh Vô Kỵ có chút không thể tin được: "Trước khi về nhà, chẳng lẽ không bị đánh hay nộp tiền phạt gì đó?"

Vu Sương Tự lắc đầu: "Không cần! Hàn Hưu đã thừa nhận, là hắn sai khiến Cơ Túc hãm hại ngươi, ngươi cuối cùng lựa chọn cường sát Ngụy Đằng, cũng là Hàn Hưu dùng độc khí làm cho thần trí ngươi không khống chế được.

"Khí độc, khí độc gì?"

"Hàn Hưu cũng có liên quan đến chuyện này?"

"Chuyện quái gì thế này?"

Thành thật mà nói, Doanh Vô Kỵ nghe được có chút đau mề, mình trúng độc chính bản thân cũng không biết.

Vu Sương Tự lắc đầu, liền đem chuyện hôm nay đại khái nói một lần.

Hoa Triều nghe được thần sắc có chút phức tạp, không nghĩ tới La Yển tự nhiên tận lực bảo vệ Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ sau khi nghe xong, cũng đại khái hiểu được đã xảy ra chuyện gì, bất quá hắn vẫn hỏi: "Cho nên độc khí này, là Hàn Hưu tự mình thả ra, hay là có người điều khiển tay hắn thả?"

"Cái này ai biết?"

Vu Sương Tự mấp máy miệng: "Người đều đã chết, hắn nói là chính mình thả ra thì là chính hắn thả đi!"

"Được rồi!"

Chương 222: Yêu nữ Chương 222: Yêu nữ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ cười cười, lần này trên người mình một chút vết nhơ cũng không có, hắn cũng đoán ra có người có thân phận âm thầm thao tác.

Hắn chắp tay nói cảm tạ với Vu Sương Tự, liền đi một phòng khác đỡ Tiểu Liễu dậy, cùng ba người Hoa Triều rời khỏi Phi Ngư Vệ.

Tuy rằng hơn nửa đêm, ở lại chỗ này dưỡng thương càng tốt.

Nhưng dù sao đây cũng không phải là nhà.

Ra khỏi cửa lớn Phi Ngư Vệ, Doanh Vô Kỵ còn tưởng rằng phải đi về nhà, lại không ngờ đã có xe ngựa chờ sẵn.

Ngô Đan nhìn thấy Doanh Vô Kỵ đi ra, hốc mắt đều muốn đỏ, mang theo ống sắt liền xông tới: "Ô Kê ca! Huynh mẹ nó sắp hù chết đệ rồi!

Nói xong, liền ôm Doanh Vô Kỵ một cái.

Doanh Vô Kỵ đau đến nhe răng nhếch miệng: "Toác hết miệng rồi!"

"Toác cái gì thế?"

"Con mẹ nó là miệng vết thương!"

"……"

Ngô Đan lúc này mới buông Doanh Vô Kỵ ra.

Doanh Vô Kỵ nhìn ống sắt trong tay hắn, có chút nghi hoặc: "Thứ này là cái gì?"

"Pháo hoa!"

Ngô Đan hừ một tiếng, lại bổ sung một câu: "Pháo hoa có thể nổ chết người, đệ nghĩ lão thất phu La Yển kia lại nhằm vào huynh nên đệ làm một cái để bắn vào ông ta. Tuy rằng ông ta là Thai Thuế Cảnh, nhưng thân thể đang ốm yếu, bảo đảm bị trúng sẽ thăng thiên tại chỗ.

Doanh Vô Kỵ theo bản năng nắm cổ tay Hoa Triều, nhếch miệng nói: "Đừng đi, La Yển lần này tóm lại là giúp đệ".

Địch Vân cười ha hả nói: "Lại nói tới La tướng, tuy rằng tuổi già rơi vào lưới tình nhưng kỳ thật vẫn luôn coi như cần chính yêu dân tuân thủ nghiêm ngặt trung nghĩa. Ban ngày nếu không phải ta ngăn cản, Ngô Đan nói không chừng thật sẽ phạm sai lầm".

"Ừm!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, chợt hướng bên cạnh xe ngựa Thập Tam gia cùng Công Tôn Lệ chắp tay: "Thập Tam gia,

Công Tôn đại nhân, lần này đa tạ!”

Thập Tam gia không nói gì, chỉ gật đầu, thoạt nhìn tương đối lãnh đạm.

Công Tôn Lệ trên mặt mang theo nụ cười khách sáo: “Công tử là vương tộc Đại Càn, sao có thể phải chịu nhục nhã ở nơi đất khách quê người? Phải là bất kỳ người Càn quốc nào khác cũng sẽ nói thay hộ công tử”.

Tiểu lão đệ này mặc dù là người bên cạnh cẩu vật Doanh Vô Khuyết, nhưng làm người coi như chính trực.

Thập Tam gia vỗ vỗ bả vai Doanh Vô Kỵ: “Đừng thất thần, mau về nhà đi!”

“Ừm!”

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, liền được mấy người dìu lên xe ngựa.

Xe ngựa hí vang đi về phía trước, cũng không chạy tới Sứ quán Càn quốc, vẫn là trở về Thư cục Thượng Mặc.

Lúc xuống xe ngựa, Công Tôn Lệ nhịn không được nói: “Công tử là người nói chuyện cao nhất trong sứ quán, Thương Ấn cũng đã về tới tay vẫn nên ở lại sứ quán cho thỏa đáng!”

“Không cần, ở lại đây tự tại.”

“Cũng tốt!”

Công Tôn Lệ không cưỡng cầu, chỉ chắp tay nói: “Nếu công tử đã về nhà, vậy ta xin cáo lui trước!”

Thập Tam gia không đi cùng hắn: “Ngươi về trước đi, ta có chuyện muốn nói với công tử.

“Vâng!”

Đưa mắt nhìn Công Tôn Lệ rời đi, Doanh Vô Kỵ liếc nhìn Thập Tam gia một cái, không có nhiều lời liền trực tiếp trở về

hậu viện.

Sau khi đuổi Địch Vân cùng Ngô Đan đi, lại sắp xếp Hoa Triều cùng Tiểu Liễu xong, hắn về tới trong sân.

Thập Tam gia đang ngồi trên ghế đá, nhíu mày không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Thập Tam gia, tìm ta có việc?"

Doanh Vô Kỵ cười ngồi xuống đối diện lão ta, bình thường Thập Tam gia căn bản sẽ không rời khỏi sứ quán, hôm nay ở lại chỗ này, tự nhiên là có chuyện muốn nói.

Thập Tam gia gật gật đầu, nhìn về một gian phòng trong đó: "Tiểu nha đầu kia sắp đột phá?"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Tinh khí thần ba tầng đều tầng 11, cũng đã viên mãn, nhưng muốn đột phá, vẫn cần cơ duyên, bao nhiêu thiên tài đều ngã ở bước này."

Thành thật mà nói, tốc độ tăng tu vi của Bạch Chỉ làm cho người ta sợ hãi.

Chức nghiệp chính của nàng chính là làm thị nữ, ngoại trừ việc không ngủ cùng giường thì múc nước, nấu cơm… cái gì cũng làm, không biết lấy thời gian đâu để tu luyện.

Nhưng dù vậy, tu vi vẫn là vô thanh vô tức cả tinh khí thần đều đạt tầng 11, lúc này mới bế quan bao lâu thời gian, cả 3 liền đều viên mãn.

Đây là quái vật gì vậy?

Doanh Vô Kỵ cực kỳ coi trọng nàng, cho nên trong khoảng thời gian này mặc kệ xảy ra chuyện gì, đều nghiêm cấm bất luận kẻ nào quấy rầy nàng.

Bất quá muốn đột phá tầng 12, vẫn phải xem cơ duyên.

Thập Tam gia cười cười: "Mẫu tộc ngươi cũng cam lòng!"

“Hả?”

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, hắn biết Bạch Chỉ là mẫu tộc mình phái tới, nhưng không biết lai lịch của Bạch Chỉ.

Nghe ý tứ này, Thập Tam gia hình như biết.

Hắn nhất thời hứng thú: “Thập Tam gia, xin cho biết!”

Thập Tam gia nheo mắt: “Hôm nay ngươi không ở trong phòng, tình huống trong phòng, cũng không biết ngươi có biết hay không?”.

“Biết một ít, nghe Vu Sương Tự nói qua”.

“Vậy thì tốt rồi!”

Thập Tam gia như cười như không nói: “Vậy ngươi còn nhớ rõ, Cơ Túc dùng cái gì khống chế tinh thần Ngụy Đằng không?”

“Miêu nữ?”

Doanh Vô Kỵ giật mình một cái, loại yêu tinh nuôi dưỡng này chính là hắc sản nổi danh, hấp thu yêu khí tinh thuần thơm ngào ngạt, không chỉ rất có ích lợi đối với thân thể, còn có thể thức tỉnh pháp thuật bổn mạng của Yêu tộc ở Thai Thuế Cảnh.

Cái này…

Hắn kích động lên: “Ý của Tam gia nói, Bạch Chỉ cũng là Miêu nữ?”

Thập Tam gia lắc đầu: “Không giống như miêu nữ kia, nếu tiểu yêu bình thường có thiên phú tu luyện cường đại như thế, thế giới này chỉ sợ đã sớm rối loạn rồi. cụ thể là loại yêu gì ta cũng không rõ lắm.”

“Nói như vậy, Bạch Chỉ nhà ta rất trâu bò?”

“Cha mẹ của nàng ta, ít nhất là đại yêu, bằng không với công pháp lấy thân tu Nhân tộc, tu vi không có khả năng tăng

nhanh như vậy. Ngay từ đầu khi cô ta ở tại sứ quán, ta chỉ là hoài nghi, dù sao tinh khí thần tầng 11 không tính là kinh diễm, nhưng hiện tại…”

Chương 223: Người lụy tình Chương 223: Người lụy tình

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ có chút hưng phấn, hai mắt tràn ngập tò mò: “Ta hiện tại chỉ muốn biết nàng là yêu quái gì, có đuôi hay không”.

Thập Tam gia nghẹn lời, trong ánh mặt lão ta tràn đầy vẻ khinh bỉ: “Ta làm sao biết? Cô ta thoát thai quá thành công, người bình thường căn bản nhìn không ra, bằng không cô ta ở chỗ này trắng trợn tu luyện lâu như vậy, đã sớm bị người bắt đi.”

Lão ta vỗ vỗ bả vai Doanh Vô Kỵ: “Mẫu tộc các ngươi đưa nàng cho ngươi, tự nhiên là hy vọng ngươi dùng để bồi bổ, cải thiện thể chất, cho nên nhất định không nên lãng phí. Mặt khác có một điểm phải nhắc nhở ngươi, loại yêu bị thuần hóa này, cho dù thoát thai thành công, thời điểm đột phá thai thoái cảnh cũng sẽ khôi phục yêu thân. Đến lúc đó, một khi yêu khí tản ra, nhất định sẽ bị người ta tru diệt.

Doanh Vô Kỵ trong lòng lộp bộp: “Vậy phải làm sao bây giờ, cũng không thể cả đời không đột phá thai thoái cảnh? Có thể áp yêu khí xuống không?”

Thập Tam gia gật đầu nói: “Tất khắc có thể! Người sở dĩ khác với yêu, chính là bởi vì giáo hóa, Chư Tử Bách gia chính là tuyệt học giáo hóa vạn dân, trên đời này duy nhất có thể trung hòa yêu khí, chỉ có Bách gia khí vận. Muốn không bị người nhìn ra bất kỳ sơ hở nào, ít nhất phải có ba đạo khí vận, trấn trụ yêu thân, yêu khí, yêu linh, nếu là công thành, liền có thể có được tư chất tu thành yêu tiên”.

“Như thế này…”

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ, chính hắn có công cụ hack, kỳ thật cũng không phải đặc biệt cần Bách gia khí vận, nhiều nhất cũng chỉ có tác dụng dệt hoa trên gấm.

Bất quá Bách gia thịnh hội lần này, nếu là chạy tới đụng đồ sứ đi, Bách gia khí vận quả thật cũng có thể tranh cướp.

Trong dự đoán của hắn, chính là giúp người bên cạnh tìm kiếm cơ hội đột phá,… xem ra vừa vặn!

Thập tam gia đứng dậy: “Nói là như vậy! Chỉ có thể nói Bách gia thịnh hội lần này có thái bình hay không, ta không phải đặc biệt khuyên ngươi đi mạo hiểm, dù sao ước nguyện ban đầu khi mẫu tộc ngươi đem nàng ta đưa tới đây, chỉ là vì cho ngươi bồi bổ mà thôi.”

Dứt lời, ông ta liền trực tiếp rời khỏi Thư cục.

Chẳng biết tại sao, Doanh Vô Kỵ nhìn bóng lưng của ông ta, giống như có chút cô đơn.

Á… Thập Tam gia này, cũng là người từng lụy tình!

Doanh Vô Kỵ nâng cằm trầm tư, ông ta luôn miệng nói chỉ là để cho mình bồi bổ thân thế, lại ngoài sáng trong tối nhắc nhở khí vận Bách gia, vì con đường tu luyện sau này của Bạch Chỉ chỉ rõ phương hướng.

Cho nên, Thập Tam gia vì sao hy vọng một yêu nhân sống tốt?

Chắc chắn phải có câu chuyện bên trong!

Bất quá chuyện tranh giành Bách gia khí vận, đích xác có chút lửa sém lông mày.

Đương nhiên, Doanh Vô Kỵ chỉ muốn Bạch Chỉ sống tốt.

Chứ không phải vì hắn muốn dùng nàng để bồi bổ

Tuyệt đối không!

Đúng lúc này.

Két két……

Cửa mở.

Bạch Chỉ mơ mơ màng màng đi ra, tự nhiên vừa vặn xuất quan, nàng có chút tang thương nói: “Công tử!”

Doanh Vô Kỵ tiến lên, xoa xoa đầu của nàng, nhẹ nhàng an ủi nói: “Không sao! sớm muộn có một ngày sẽ đột phá!Ngoan để công tử nhìn em cái nào”

“Hả?”

Bạch Chỉ bỗng đỏ mặt, công tử có nhớ em như vậy không?”

Nàng cắn cắn môi: “Công tử muốn nhìn, thì nhìn thêm một lát đi!”

“Không nhìn nữa!”

“A? Tại sao?”

“Không có gì, đi ngủ trước đây!”

Doanh Vô Kỵ trực tiếp chạy về phòng mình, không thấy cái đuôi, thất vọng, tức giận, khóc thút thít…

Đợi đã!

Bạch Chỉ rốt cục là yêu quái gì, mà ngốc ngếch như vậy không phải là nữ Trư Bát giới chứ?

……

Sáng sớm hôm sau.

Doanh Vô Kỵ đang ngủ say, đã bị một đôi tay nhỏ bé lay tỉnh.

Âm thanh Bạch Chỉ thanh thúy: "Công tử! Công tử! Ngoài cửa có người cầu kiến!

Doanh Vô Kỵ không kiên nhẫn nói: "Ai vậy?"

"Nàng nói là Hoa Uyển Thu ở tướng phủ!"

Mẹ kiếp!

~~~~~

Doanh Vô Kỵ khí thế hung hăng chạy tới cửa hậu viện, trong lòng một ổ bụng lửa, âm thầm đem tổ tiên 18 đời "Triệu Lăng" ra chửi….

Ôi không!

Ân cần thăm hỏi bản thân "Triệu Lăng" trăm ngàn lần, dù sao không thể bất kính với trưởng bối.

Rõ ràng lần trước đã nói cho nàng biết, Hoa Uyển Thu dây dưa không rõ, bảo nàng ta nhanh chóng giải quyết người này, kết quả đến bây giờ Hoa Uyển Thu vẫn còn sống nhăn răng.

Tuy nói mình đưa ra yêu cầu, vẻn vẹn cách đây bảy ngày xử lý nữ nhân của Thừa tướng cũng hơi có chút khó khăn.

Ít nhất cũng phải có chút áp lực chứ!

Lúc Doanh Vô Kỵ đi tới cửa sau, nhìn thấy Hoa Triều đang ở trong viện nhìn xung quanh, vẻ mặt có chút do dự, liền đi tới bên cạnh nàng ho nhẹ hai tiếng.

A!

Hoa Triều hoảng sợ, vội vàng giải thích: "Ta cũng vừa mới tỉnh, ta sẽ không gặp nàng!"

"Ừm!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, đưa mắt nhìn Hoa Triều trở về phòng, mới hơi thở phào nhẹ nhõm.
~~~~~

Hắn hừ lạnh một tiếng, mở cửa viện.

Hoa Uyển Thu một thân váy trắng, trên mặt tràn đầy thần sắc lo lắng, nhìn thấy Doanh Vô Kỵ mở cửa, nhất thời lộ ra dáng vẻ vui sướng tươi cười: "Công tử, ngươi rốt cục mở cửa!"

Doanh Vô Kỵ chặn cửa, hờ hững nhìn lướt qua cái giỏ trên tay nàng: "Nếu lý do ngươi tới nơi này là thăm Hoa Triều, vậy bây giờ ngươi có thể rời đi rồi!"

"Vì, vì sao?"

Hoa Uyển Thu có chút khó hiểu: "Ta nghe nói Hoa Triều cô nương bị kinh hãi, kỳ thật tối hôm qua đã muốn đi thăm, nhưng Phi Ngư vệ ngăn cản không cho vào, cho nên mới chạy đến Thư cục thăm hỏi cả buổi sáng. Hoa Triều cô nương…thế nào rồi?"

Doanh Vô Kỵ hừ một tiếng: "Chỉ cần sau này ngươi không đến, nàng sẽ vẫn rất tốt!

"Không sao là tốt rồi!"

Hoa Uyển Thu thở phào nhẹ nhõm, đối với sự thù ghét của Doanh Vô Kỵ cũng không lấy làm buồn, mà là cười đem giỏ đưa tới: "Ta biết công tử từ trước đến nay không thích ta, cho nên ta cũng sẽ không cưỡng cầu. Bất quá đây là một chút tâm ý của ta đối với Hoa Triều cô nương, kính xin… A!"

Chương 224: Đánh cắp bản thảo Chương 224: Đánh cắp bản thảo

Người dịch: PrimeK Tohabong

Theo tiếng kinh hô, cái rổ bị gạt rơi xuống đất, một hộp bánh ngọt cũng không tính là tinh xảo rơi xuống đất.

Doanh Vô Kỵ tức giận mắng: "Bảo ngươi cút đi ngươi nghe không hiểu đúng không? Ông mày nhìn bộ dáng giả mù

hóa mưa của ngươi liền ghê tởm, thật coi mình là mẫu thân Hoa Triều?"

Trở về nói cho La Yển, lần này ông ta giúp ta không muốn cùng ông ta phát hỏa, nhưng ông ta muốn được nữ nhi tha thứ, thì tự mình lại đây mà giải quyết!Tùy tiện kéo một nữ nhân kêu Hoa Triều nhận mẹ, có ghê tởm hay không a?

Và còn ngươi nữa! Ngươi làm cái gì ta không cần biết, chỉ cần để ta nhìn thấy ngươi xuất hiện trong vòng 10 trượng quanh Hoa Triều, cho dù ngươi là nữ nhân của Thừa tướng ta cũng giết!"

Hoa Uyển Thu bị quát đến mức liên tục lui về phía sau, hốc mắt đã bắt đầu phiếm hồng, nhỏ giọng ngập ngừng nói: "Không phải Thừa tướng, thật sự chỉ là ta nghĩ……"

"Ta mặc kệ ngươi nghĩ gì, cút đi cho ta!"

Doanh Vô Kỵ xoay người nói: "Bạch Chỉ! nhìn rõ nữ nhân này, lần sau nhìn thấy trực tiếp đánh gãy chân ném ra đường cái!"

Bạch Chỉ gật đầu: "Vâng!"

"Được rồi, được rồi, tiểu nữ tử cáo từ!"

Hoa Uyển Thu lau khóe mắt, nhặt lại bánh ngọt trong giỏ, ảm đạm trở lại xe ngựa.

"Đùa gì thế!"

Doanh Vô Kỵ thấy xe ngựa rời đi, nhổ một ngụm nước bọt xuống đất.

Hắn hiện tại đã chờ không kịp, phải nhanh chóng đi tìm Thái tử một chút, nhanh chóng giải quyết cho xong cái thứ ghê tởm này, bằng không sớm muộn sẽ dẫn đến tai họa.

Dù sao nữ nhân này quá yêu mị ngay cả Hoa Triều cũng có chút bị mê hoặc.

Loại người này, nên lặng lẽ biến mất.

Đi thôi!

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu Bạch Chỉ: "Hôm nay em đừng đi đâu cả, ở bên cạnh Hoa Triều tỷ, ngàn vạn lần đừng khiến nữ nhân kia tiếp cận!"

"Công tử yên tâm, hiện tại em mạnh mà!"

Bạch Chỉ gật đầu.

Doanh Vô Kỵ: "……"

Tuy rằng tu vi đột nhiên tăng mạnh, nhưng cái tính cách này vẫn khiến người ta yêu thích.

Doanh Vô Kỵ vui vẻ xoa tóc nàng rối bù, tâm tình buồn bực lúc này mới giảm bớt rất nhiều.

Nhưng nghĩ lại, chờ nàng đột phá Thai Thuế Cảnh lấy lại được yêu thân, lông trên người có thể sẽ càng thêm mượt.

Thế là càng hưng phấn!

Ăn xong điểm tâm, Doanh Vô Kỵ chào hỏi người của Thư cục liền trực tiếp ra cửa.

Hắn chân trước mới vừa đi không bao lâu, chân sau liền có công tử mặt như ngọc tới cửa.

"Tại hạ Triệu Lăng, chính là bằng hữu của Công Tử Vô Kỵ, làm phiền thông báo một chút!"

"Công tử nhà ta vừa mới ra ngoài!"

"Đi đâu rồi?"

"Tôi cũng không biết…"

"……"

Triệu Ninh có chút buồn bực, vì hôm nay có thể đi ra ngoài tìm Doanh huynh chơi, đêm qua nàng bận rộn đến đêm khuya, bàn giao lại chính sự trong gần một năm qua giao cho Triệu Kỵ.

Kết quả kích động chạy tới, Doanh Vô Kỵ tự nhiên không có ở đây.

"Công tử có thể đi ra ngoài dạo một chút sẽ về, nếu không các hạ ở hậu viện nghỉ ngơi một lát, công tử từng nói các hạ là khách quý hiếm có, nhất định phải chiêu đãi cho tốt. Trong thư phòng có 《 Liêu Trai tân thiên 》, các hạ có thể giải buồn trước!"

"Như thế cũng tốt!"

Triệu Ninh lúc này mới vui vẻ ra mặt, dù sao chờ một chút cũng không sao, xem tình huống Doanh Vô Kỵ là thật coi mình là người một nhà.

Thành tâm tương giao, nên như thế.

Dưới sự dẫn dắt của tiểu nhị, nàng trực tiếp đi tới thư phòng, chính là tìm nửa ngày

Nàng đành phải khoát tay áo: "Tìm không thấy cũng không sao, sẽ không làm phiền, ta ở chỗ này ngồi một chút là được rồi, ngươi bận rộn việc của ngươi!"

"Vậy ta xin cáo từ trước!"

"Ừm!"

Chờ tiểu nhị đi rồi, Triệu Ninh tò mò đánh giá bố cục thư phòng.

Đây có phải là nơi Vô Kỵ sáng tác không?

Vừa nghĩ tới 《 Liêu Trai Chí Dị 》 chính là viết ra trước mắt thư án, nàng cũng có chút cảm khái.

“Hả?”

Một ý niệm bỗng nhiên từ trong đầu nàng toát ra, « Liêu Trai Chí Dị » hiện tại đích xác bán rất chạy, cho dù tốc độ in ấn cực nhanh, cũng đang trong tình trạng cung không đủ cầu, nếu là tranh mua lấy ra bán, giá cả thường thường có thể nâng lên 20,30%.

Đối với sách đã đóng xong, Triệu Ninh cũng không có bao nhiêu hứng thú.

Nhưng nếu là bản thảo chưa thành hình, hình như còn có ý nghĩa kỷ niệm.

Nàng không muốn trộm.

Nhưng chuyện của người đọc sách, làm sao tính là trộm đây?

Huống chi hai bên cũng sắp trở thành người một nhà, hơn nữa Doanh huynh này hai ngày nay làm cho mình sứt đầu mẻ trán như vậy, chính mình cũng làm cho hắn sốt ruột một lần, chờ hắn sốt ruột đủ rồi lại trả lại.

Nghe nói những tác giả, gặp phải chuyện mất bản thảo thì còn khó chịu hơn cả bị giết!

Đánh cắp bản thảo, khiến Doanh Vô Kỵ sốt ruột.

Cho Thải My mượn, nàng nhất định sẽ vui vẻ.

Ý niệm này vừa nổi lên, liền nhanh chóng lan tràn trong lòng Triệu Ninh.

Trong triều có Triệu Kỵ lo liệu, áp lực trên người nàng giảm gấp bội, bình sinh lần đầu tiên sinh ra ý nghĩ chơi xấu.

Bản thảo cũng không phải đặc biệt khó tìm, nàng rất nhanh liền từ trong ngăn kéo lấy ra một xấp giấy.

Dày như vậy! Doanh huynh quả nhiên tài hoa hơn người!

……

Triệu Ninh suy nghĩ một chút, ước chừng có ba quyển, sơ lược lật một chút, mặt trên mấy trang đều là nội dung《 Liêu Trai Chí Dị 》, hẳn không sai rồi.

Nàng cười cười, liền nhanh chóng đem tập giấy này nhét vào túi gấm trữ vật của mình.

Sau đó liền tùy tiện lấy ra một quyển sách từ trên giá sách, nhu thuận ngồi ở trước bàn sách lật xem.

……

Chương 225: Không thể nói cho công tử biết Chương 225: Không thể nói cho công tử biết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hôm nay Cung Ti Kỳ có vẻ uy nghiêm hơn bao giờ hết.

Trước cửa cung có vô số xe ngựa dừng lại, quan viên lớn nhỏ trong Giáng Thành hẳn là đều đã tới.

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề, hồi tưởng lại tiếng vang ngày hôm qua từ Cung Ti Kỳ truyền đến, không khó phán đoán ra Lê Vương đã xuất quan.

Hai ngày trước đã xảy ra chuyện lớn như vậy, Lê Vương xuất quan không thể không mở đại triều hội, Triệu Lăng làm nhân vật trung tâm, rất có thể cũng sẽ ở đây.

Cho nên, có nên đi một chuyến hay không?

Doanh Vô Kỵ xoa xoa cằm, mình có ý định đã đi ăn trộm thì không đời nào về tay không, thế thì giờ nên làm gì.

Thế là tìm được một ngõ nhỏ tối tăm.

Ẩn thân, thổ hành!

Vốn định quang minh chính đại đi bái phỏng Lê vương, nhưng đi ăn trộm, vẫn là khiêm tốn một chút thì tốt hơn.

Một đường thổ hành, tìm được chỗ chui ra lần trước, tảng đá không phải màu đỏ, không có người, có thể đi vào.

Doanh Vô Kỵ từ dưới đất chui ra, nghe được một âm thanh kinh ngạc.

"Công tử mới ra tù, đã chạy đến đây sớm thế?"

Quay đầu đi, vừa lúc nhìn thấy khuôn mặt tươi cười hơi mệt mỏi của Lý Thải My.

"Ta từ trước đến nay đều là người ham học hỏi, còn chưa biết tục danh công chúa, ta sao có thể không đến? Hôm qua ta suốt đêm lại phổ ra một khúc nhạc, nhất định có thể đả động cô nương!"

Một cái mỏ cơ bản thế này, nhất định phải đào.

Lý Thải My lại nâng má, nhẹ nhàng hừ một tiếng: "Ta đổi chủ ý! Cho dù có thể đả động ta, ta cũng sẽ không nói cho công tử biết tục danh của ta!"

Nàng hôm nay tâm tình có chút sa sút, không nghĩ tới Lê Vương nhanh như vậy liền xuất quan. Vì vậy việc phong công chúa trưởng liên hôn có thể xảy ra bất cứ lúc nào, thân phận giả này của mình về sau hẳn là không dùng được.

Chờ Doanh Vô Kỵ biết thân phận thật của mình sau đó, hẳn là sẽ không tới đây nữa?

Ôi……

"Công chúa cũng dày mặt lắm"

"Dày mặt là cái gì?"

Lý Thải My cười như không cười nói: "Ta nghe nói, công tử vì hồng nhan mà giận dữ, chém giết 27 hung đồ! Nếu đã

sớm chung tình với nữ tử khác, cần gì phải làm trái với bản tâm kết hôn với Triệu thị?"

Nàng đang oán trách mình sao?

Không thể! Ghen sao có thể nhanh như vậy?

Nhưng nếu không phải ghen, tại sao lại hỏi như vậy?

Cũng may Doanh Vô Kỵ kịp thời dừng lại, nhìn ý trêu đùa trên khóe miệng nàng, trêu ghẹo nói: "Thì ra công chúa không muốn nói cho ta biết tục danh, là bởi vì cảm thấy trong lòng ta đã có người khác?"

Giải pháp tốt nhất cho vấn đề này là đá quả bóng trở lại.

Lý Thái My lườm hắn một cái: "Dù sao ta cũng không thể nói cho công tử biết…"

Doanh Vô Kỵ thấy nàng nhất quán đến cùng, không khách khí ngồi đối diện nàng: "Không nói cho ta cũng không sao, kỳ thật rất nhiều chuyện công chúa tự cho rằng kín kẽ kỳ thật căn bản là cũng không giấu được. Đợi đến triều hội qua đi, ta sẽ lập tức tìm Lê Vương, đến lúc đó sẽ không chơi trò đuổi hình bắt chữ này nữa"

Lý Thải My mấp máy miệng, "tìm Lê vương yêu cầu gặp mặt các vị công chúa đúng không?"

Chỉ tiếc là cách này không tìm thấy ta đâu.

Nàng chống má, tựa cười như không cười nói: "Chỉ sợ đến lúc đó công tử cũng không biết đâu".

Doanh Vô Kỵ nghe nói như thế, trong lòng lại hơi rùng mình, cái gì gọi là đến lúc đó cũng không biết?

Chết tiệt!

Chẳng lẽ Lê Vương cũng là một lão lưu manh, muốn giấu của riêng?

Làm sao cảm giác cả nhà này đều keo kiệt, hơn nữa còn thích chơi trò câu đố?

Hắn có chút khó chịu, nhưng hiện tại càu nhàu rõ ràng không đúng lúc, còn có thể lộ ra điểm yếu của mình.

Không được!

Phải giả vờ lại!

Vì thế hắn thản nhiên cười nói: "Kỳ thật ta đã sớm biết".

Lý Thái My tò mò hỏi: "Sớm biết cái gì?"

Doanh Vô Kỵ lạnh nhạt nói: "Lê Vương bệ hạ muốn cất giấu của riêng, cất giấu nữ nhi có địa vị cao nhất không cho ta, sau đó tìm một người khác thay thế để lừa gạt ta?"

Lý Thái My theo bản năng gật gật đầu, hắn có thể đoán như vậy cũng không có gì lạ……

Đợi đã!

Lạ thật!

Hắn hẳn là vừa mới biết mới đúng, tại sao nói sớm đã biết?

Hơn nữa chính mình không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy mình địa vị rất cao, thậm chí ngay cả tu vi cũng giấu rất tốt, nhưng lời này của hắn lại trực chỉ "Nữ nhi địa vị cao nhất".

Hắn nói rốt cuộc là ta, hay là… Triệu Ninh?

Lý Thải My trong lòng lộp bộp, cảm giác những lời này của hắn khắp nơi lộ ra cổ quái, người này…… Chẳng lẽ đã sớm biết thân phận của mình?"

Nhìn bộ dạng này của nàng.

Doanh Vô Kỵ hiểu rồi, sóng này thật sảng khoái!

"Kỳ thật ta biết công chúa!"

Hắn biết gì vậy, điều này làm cho Lý Thải My có chút hoảng hốt: “Công tử biết cái gì?”

Doanh Vô Kỵ cười cười, hắn là thật sự đã hiểu, vị công chúa trước mắt này, thiên phú tu luyện cao đến khủng bố, hơn nữa còn tu luyện Ngọc Nữ Công, nếu thất thân liền bị hủy một nửa tu vi, rõ ràng là bị trở thành vũ khí bí mật, hơn nữa Lê quốc thế cục bất ổn như vậy, Lê vương làm sao có thể cho một đại sát khí như vậy thành thân?

Hắn nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Công chúa ở thâm cung nhiều năm, đây là điều mấu chốt, đều là nắm đấm vương thất không đủ cứng, nhưng hậu quả lại khiến công chúa- một nữ tử phải dùng hạnh phúc cả đời để gánh vác, Công chúa… Cam tâm sao?”

Trong lòng Lý Thải My giật mình, vấn đề này thật sự có chút đau lòng.

Nhưng làm cho nàng càng không bình tĩnh chính là, Doanh Vô Kỵ vì sao lại nói ra loại lời này?

Nàng mơ hồ có loại cảm giác, chuyện Doanh Vô Kỵ biết, dường như còn nhiều hơn so với tưởng tượng của mình.

Điểm mấu chốt của tất cả, đích thật là vương thất không có sức thống trị tuyệt đối.

Nếu có, Triệu Kỵ trực tiếp nâng đỡ Nữ Đế đăng cơ, cũng không ai dám có dị nghị.

Nhưng những lời này, căn bản không thể nói ra!

Chương 226: Bộ não thiên tài Chương 226: Bộ não thiên tài

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh, không phải cái gì bệ hạ cũng nói cho Doanh Vô Kỵ chứ?

Doanh Vô Kỵ thấy tâm tình nàng không ổn định, biết mình đã đánh trúng tâm tư rồi.

Có thể thấy bộ dạng mất hồn mất vía của nàng, rồi lại cảm giác mình có chút quá mức thô bạo, liền dịu dàng hỏi: "Công chúa muốn rời đi nơi này sao?

Hắn, hắn có ý gì?

Hắn có biết tình cảnh hiện tại của mình không?

Còn biết mình muốn làm gì không?

Lý Thải My bị chấn động, theo bản năng "Ừ" một tiếng.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Ta có biện pháp!"

Khóe miệng Lý Thải My hiện lên một tia chua xót: "Sự tình trọng đại, công tử có thể có biện pháp gì?"

Doanh Vô Kỵ tự tin cười: "Vừa rồi ta cũng nói, mấu chốt của tất cả chuyện này, đều là nắm đấm vương thất không đủ cứng".

Lý Thải My có chút vội vàng nói: "Ý của công tử là, ngươi có thể làm cho quyền hành của tông thất Triệu thị cứng lên?"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu: "Cũng không chắc lắm nhưng có thể thử xem! Nói ra thì Lê Vương bệ hạ làm chuyện này chưa chu toàn lắm, rõ ràng là vấn đề của vương thất, hậu quả lại khiến một mình công chúa gánh vác. Công chúa yên tâm, cho dù kết quả hôn nhân như thế nào, ta đều sẽ giúp công chúa lấy lại tự do!"

Lý Thái My: "……"

Tuy rằng nàng vẫn cảm giác việc này quá mức không thể tưởng tượng nổi, nhưng nghe được những lời này, vẫn có chút cảm động.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được kỹ pháp huyền cấp 《 Thất Tinh Bộ 》.

Doanh Vô Kỵ ngạo nghễ cười.

Nhìn kìa!

Mình đã nói là mình biết rồi mà?

Bản thân hắn chỉ là suy đoán, đại khái chỉ có bảy tám phần nắm chắc, nhưng Thất Tinh Bộ này vừa bạo ra, hắn hoàn toàn tin tưởng vững chắc suy đoán của mình.

Mặc kệ đến lúc đó mình có chọn nàng hay không, cái nhân tình đều đã đưa ra rồi!

Get Quyền khai thác hợp lý!

Ôi bộ não thiên tài của ta!

Lý Thái My nhịn không được hỏi: "Công tử thật sự nghĩ như vậy?"

"Tất nhiên!"

"Vậy đám cưới thì sao?"

"Thuận theo tự nhiên, nếu Lê Vương bệ hạ thật sự định tùy tiện nhét một công chúa đến lừa gạt ta, ta chắc chắn sẽ không chấp nhận, ta chỉ cưới người muốn cưới."

"Nhưng mà…"

"Không có gì nhưng là, ông ta muốn lừa gạt ta, đơn giản chính là cảm thấy ta không đáng cái giá này, chỉ cần ta thể hiện ra giá trị của mình, ông ta không có đạo lý ngăn cản ta."

"Cái này…"

Lý Thái My đầu óc có chút loạn, nghe ý tứ của Doanh Vô Kỵ, hắn sẽ không cưới những công chúa bình thường.

Cho nên, người hắn muốn cưới… là Triệu Ninh?

Chẳng những muốn cưới Triệu Ninh, còn muốn thả tự do cho mình?

Nhưng nếu như chỉ là vì thả tự do cho mình, vì cái gì lúc trước lại nói kiểu gian gian dối dối mập mờ như vậy, còn đàn tỳ bà cho mình nghe?

Chẳng lẽ hắn muốn kết hôn toàn bộ?

Người này là điên rồi, dám đưa ra những yêu cầu này đối với Lê Vương?

Triệu Ninh!

Nhưng ta một câu cũng không nói.

Rốt cuộc bệ hạ đã nói gì với Doanh Vô Kỵ?

Lý Thái My chỉ cảm thấy đầu mình hỏng bét.

Doanh Vô Kỵ nhìn bộ dáng này của nàng, biết nên dừng ở đây.

Còn giả vờ nữa là bất lịch sự.

Hắn chậm rãi đứng dậy, cười nói: “Yên tâm! những chuyện này, giao cho ta xử lý. Công chúa chỉ cần an tâm chờ là được rồi, cảm giác mát mẻ trong thâm cung sẽ không kéo dài quá lâu, mặc dù còn phải chờ một thời gian nữa nhưng không phải còn có ta sao?”

Lý Thái My: “……”

Nàng cảm giác người này có chút điên điên, nhưng lại cảm giác giống như có chút ấm áp.

Trong lúc nhất thời, nàng có rất nhiều lời muốn nói, rồi lại cảm giác giống như không cần phải nói, hắn hẳn là đều biết.

Nàng do dự một chút, hỏi: “Vậy lần sau khi nào công tử đến?”

Doanh Vô Kỵ suy nghĩ một chút nói: “Buổi tối đi! Buổi chiều, ta sẽ cùng Lê Vương bệ hạ thảo luận một chuyện lớn. Ông ta có thể sẽ không lập tức đồng ý ta, nhưng đồng ý cũng là chuyện sớm muộn, trong khoảng thời gian này làm việc khiêm tốn một chút là được, tảng đá màu đỏ xám kia của công chúa nhớ tiếp tục bày ra, tất nhiên phải cho ông ta một chút mặt mũi”.

Lý Thải My: “……”

“Buổi tối gặp lại!”

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay áo, để lại cho nàng một bóng lưng tiêu sái.

Ẩn thân! Độn thổ!

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được Kỹ pháp địa cấp 《 Cầm Long Thủ 》.

Giả vờ xong liền chạy, thật kích thích!

Trong sân, Lý Thải My ngơ ngác nhìn phương hướng Doanh Vô Kỵ biến mất, trong lòng thật lâu không thể bình tĩnh.

Ngay tại một khắc trước đây, ở trong lòng nàng, Doanh Vô Kỵ vẫn là một cái gì đó rất khờ khạo.

Bây giờ nàng mới hiểu.

Ngây thơ là chính mình.

……

Bên ngoài Cung Ti Kỳ.

Doanh Vô Kỵ đi xiêu vẹo.

Đợt sóng này kiếm bẫm.

Hơn nữa còn phòi ra một Cầm Long Thủ Địa cấp, khống chế thương tổn tập trung vào một chỗ, hiệu quả khống chế tuy rằng không bằng giam giữ, nhưng tính linh hoạt vượt pháp thuật giam giữ gấp 10 lần.

Chính mình trước kia, tuy rằng nắm giữ các loại kỹ năng hiếm lạ cổ quái, nhưng chiến lực vẫn rất kém.

Cầm Long Thủ này, trực tiếp bù đắp thiếu sót lớn nhất của hắn.

Một đường đi bộ, rất nhanh về tới Thư cục, vừa vặn nhìn thấy Triệu Ninh đang nhàn nhã đọc sách.

Triệu Ninh buông sách xuống, mỉm cười: "Doanh huynh không sao chứ!"

Chương 227: Huyết mạch Lý gia Chương 227: Huyết mạch Lý gia

Người dịch: PrimeK Tohabong

"Không sao chứ? sao huynh biết ta không sao chứ?"

Doanh Vô Kỵ phát hỏa: "Huynh nói cho ta biết mấy ngày nay huynh chết ở đâu? ta có phải đã sớm nói cho huynh biết, Hoa Uyển Thu là người của Vi Nga phái, kết quả thế nào?"

Triệu Ninh bị phun một chặp đến mức đau cả đầu, vội vàng giải thích nói: "Chuyện này thật không trách ta! La tướng dù sao cũng là cánh tay của Đại Lê, muốn động vị hôn thê của ông ta, Thái tử điện hạ cũng phải cân nhắc vài phần. Bất quá hiện tại bệ hạ xuất quan, nói vậy hôm nay có thể giải quyết!"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Tốt nhất như thế!"

Triệu Ninh cười nói: "Vừa vặn hiện tại triều hội sắp kết thúc, ta đây liền bồi Doanh huynh vào cung!"

“Được!”

Doanh Vô Kỵ lúc này thần sắc hơi hòa hoãn, hắn theo bản năng nhìn thoáng qua ngăn kéo, lần trước viết kịch bản về Doanh Việt và Lâm Thanh viết cho Thiết Ngưu tạm thời cất ở đó, vốn định đọc cho Thiết Ngưu nghe, không nghĩ tới chính mình trực tiếp cuốn vào vụ án kia.

……

Tuy nói không có khả năng bị người phát hiện, hơn nữa còn giấu dưới bản thảo Liêu Trai, nhưng dù sao cũng là tạm thời cất giữ ở đó vẫn tương đối an toàn.

“Huynh đi ra ngoài trước chờ ta một lát, ta lấy một chút đồ đạc!”

Nói xong, theo bản năng dịch vài bước về ngăn kéo.

Triệu Ninh hoảng sợ, vội vàng giữ chặt hắn: “Doanh huynh, lúc này không nên chậm trễ, sớm giải quyết chuyện Hoa Uyển Thu, chúng ta cũng đỡ phải lo lắng đề phòng không phải sao?”

Không nói thêm nữa, trực tiếp kéo Doanh Vô Kỵ ra khỏi Thư cục.

Đi đến trên xe ngựa của vương cung, Doanh Vô Kỵ cả đường hỏi han.

Dù sao hắn ngày hôm qua cả ngày đều ở trong phòng giam, tuy rằng nghe Vu Sương Tự đơn giản tự thuật một lần, nhưng luôn luôn có loại cảm giác không biết toàn cảnh, thật vất vả đụng được ứng cử viên vợ mình, còn không phải hỏi cho rõ ràng a!

Triệu Ninh cũng không giấu diếm thuật lại một lần mọi chuyện.

Doanh Vô Kỵ nghe được cảm thấy rất hăng hái, nghĩ thầm Lê quốc này so với Càn quốc đều kích thích, dã tâm của hai nhà Ngụy Hàn đã rõ ràng, tuy rằng bọn họ vì sao tạm thời buông xuống cừu hận, liên hợp thỉnh cầu Lê vương xuất quan.

Nhưng đoán cũng có thể đoán ra, nhất định là Bình Lăng Quân tiết lộ bí quyết Nhiên huyết của Triệu thị đồng thời hứa hẹn cho bọn họ một chiếc bánh siêu cấp.

Nếu như buộc phải đoán một kết quả cụ thể, rất có thể chính là Lê quốc phân thành thế chân vạc.

Doanh Vô Kỵ cười nhìn về phía Triệu Ninh: "Khó trách tại Thiên Văn Hội kia, huynh nhìn Triệu Khế giống như muốn ăn thịt người, hóa ra còn có chuyện này.

"Loại tiểu nhân vô quân vô phụ này, ta hận không thể ăn thịt!"

Ánh mắt Triệu Ninh hơi lạnh, cũng không có che dấu địch ý một chút nào đối với Triệu Khế, dù sao nàng đã hoàn toàn đem Doanh Vô Kỵ trở thành người một nhà, cũng là thời điểm để hắn biết rõ một ít nội tình Lê quốc.

Doanh Vô Kỵ chép miệng: "Người này tự cho là có thể chạy đi chạy lại giữa các thế lực lớn, một tên hề không có năng lực gì. Bất quá đứng ở góc độ của hắn, làm như vậy cũng không có gì sai".

Triệu Ninh có chút bất mãn: "Doanh huynh đang nói giúp hắn?"

"Đương nhiên là không!"

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay áo: "Ta chỉ là đang nghĩ, đổi lại bất kỳ một người nào có dã tâm đặt ở vị trí của hắn, có thể đều sẽ có lựa chọn giống nhau. Bất quá người này là thật sự không có nhận thức đối với thực lực của mình, mặc kệ vụ án lần này hay là văn hội lần trước, đều rất thiếu kiên nhẫn."

Không nói đến hắn được Lý gia cùng Chu vương thất chống lưng, rốt cuộc cuối cùng có đoạt được đại quyền Triệu gia hay không.

Coi như hắn chiếm được, Chu vương thất sẽ để yên cho một người khác họ như hắn tiếp tục làm Lê vương sao?"

"Ừm!"

Triệu Ninh trong ánh mắt mang theo một tia thương hại cùng chán ghét: "Nhưng hết lần này tới lần khác chính là người này, sau lưng có Lý gia cùng Chu vương thất chống lưng, muốn xử lý thật đúng là có chút khó giải quyết."

Doanh Vô Kỵ có chút tò mò: "Ta cũng hiểu là khó động vào Chu vương thất, dù sao người ta địa vị cũng coi như tối cao, hơn nữa còn có hậu nhân binh thánh. Nhưng Lý gia sao các ngươi không xử lý được vậy, cái loại đầu cơ trục lợi như Lý gia này không có cái gì tốt đẹp!"

Hắn đích thực có chút không hiểu nổi.

Lý gia này thực có chút kỳ quái, tòi ra một Lý Thải Đàm, ra một Bình Lăng Quân, còn đặc biệt có Lâm Thanh sinh ra huyết mạch viễn cổ cho Doanh Việt.

Loại gia tộc ác nhân này, vương thất lại còn mặc kệ cho phát triển.

Nhưng hắn bỗng nhiên vỗ trán một cái: "Thiếu chút nữa đã quên, Thái tử phi của các ngươi cũng là người của Lý gia!"

Triệu Ninh thần sắc có chút phức tạp, nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Doanh huynh chẳng lẽ cho rằng Lý gia chưa từng bị xử lý qua sao?"

"Hả?"

Doanh Vô Kỵ có chút tò mò.

Triệu Ninh bất đắc dĩ cười cười: “Lý gia kỳ thật ngoài sáng trong tối đã bị thanh tẩy qua rất nhiều lần, bất quá bọn họ mỗi lần đều có thể bảo tồn gia tộc!

“Tại sao?”

Ta nghe nói Doanh Vô Khuyết trước đó vài ngày bị trừng phạt không nhẹ, nói vậy Doanh huynh cũng rõ ràng thân thế của hắn?”

“Biết một chút!”

“Vậy Doanh huynh cho rằng, người đầu tư vào Doanh Vô Khuyết và Triệu Khế, có cùng một nhóm người không?”

Xì…..

Doanh Vô Kỵ hiểu: “Huynh nói phe phái Nội bộ Lý gia nhan nhản, mỗi lần thanh toán đều đem những thứ đầu tư thất bại thanh tẩy sạch, còn lại vẫn như băng thanh ngọc khiết như cũ, thậm chí còn có thể trở thành công thần?”

Triệu Ninh gật đầu: “Huynh đoán không sai!”

Doanh Vô Kỵ bất đắc dĩ: “Vương thất Lê Quốc như thế nào lại khiến bọn họ làm loạn như vậy?”

Triệu Ninh buông tay: “huyết mạch Lý gia huynh cũng rõ ràng, không ít thiên kiêu của gia tộc được sinh ra đều liên quan đến bọn họ, chỉ cần có ý định tiêu diệt Lý gia, tất nhiên sẽ có một đám người nhảy ra phản đối.”

“Được rồi!”

Doanh Vô Kỵ xem như hiểu, Lý gia này có thể sống đến bây giờ, đích thật là có đạo lý trong đó.

Chương 228: Hoàng gia Lê quốc kiếm bộn Chương 228: Hoàng gia Lê quốc kiếm bộn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn nheo mắt: “Cho nên chuyện này cuối cùng sẽ tính toán xử lý như thế nào?”

Triệu Ninh nhìn Doanh Vô Kỵ, sắc mặt có chút do dự: “Ngày hôm qua ta… Thái tử điện hạ chúng ta cùng bệ hạ thương nghị, kết quả không tiếp tục truy cứu Ngụy gia Hàn gia nữa, Doanh huynh …”

Đây là lo lắng Doanh Vô Kỵ trách nàng.

Doanh Vô Kỵ cười cười, tỏ vẻ không thèm để ý: “Ngụy Đằng cùng Hàn Hưu đều đã chết, cho dù bắt các ngươi tiếp tục truy cứu, thì có thể truy cứu như thế nào?”

Triệu Ninh: “……”

Ở Trước mặt Doanh huynh, nàng cảm giác người làm huynh đệ như mình rất mất mặt.

Doanh Vô Kỵ nheo mắt: “Bất quá bằng vào thủ đoạn của bệ hạ các ngươi, hẳn là cũng có thể kiếm được không ít chỗ tốt?”

Triệu Ninh cười đáp: “Sự tình lần này huyên náo quá lớn, Ngụy Đằng làm rối tung quan hệ giữa Ngụy gia cùng tướng phủ, Hàn Hưu làm cho tất cả quý tộc đều cảm thấy bất an, bệ hạ sẽ ở trước mặt quần thần đề xuất, con cháu quý tộc nếu muốn nhậm chức quan chức trọng yếu, nhất định phải trải qua thẩm hạch của triều đình, bằng không tất có hại cho thế gian!”

“Tuyệt vời!”

Doanh Vô Kỵ có chút cảm thán, nếu như thật sự làm được, trên bề mặt chưa chắc sẽ cắt giảm được danh ngạch quan chức quý tộc.

Nhưng ngươi muốn nhậm chức, phải xem sắc mặt triều đình, vô hình trong lúc đó quyền uy triều đình trực tiếp tăng lên một đoạn.

Hai nhà Ngụy Hàn dưới sự dẫn dắt của Triệu Khế trực tiếp đụng vào họng súng Lê Vương, nơi đầu sóng ngọn gió, tự nhiên sẽ không ra mặt phản đối.

Mấy thế gia khác e rằng cũng không qua được Lê Vương.

Trong sóng này hoàng gia Lê quốc kiếm bộn!

Không đúng!

Là bố vợ mình kiếm bộn!

Doanh Vô Kỵ cười hỏi ra một vấn đề khác: "Vậy con chó Cơ Túc này đâu?"

Mẹ kiếp!

Nghĩ đến con chó này, Doanh Vô Kỵ liền đặc biệt tức giận.

Từ ngành giấy đến Thư cục, lại từ Thư cục đến vụ án lớn lần này, đều không thể thiếu bóng dáng của người anh em này.

Còn có Ngô Đan huynh đệ tốt của mình, cũng bị hắn chơi một vố.

Tuy nói đứng trên lập trường con tin của Viêm Quốc, chuyện hắn làm không tính là sai.

Nhưng không ảnh hưởng đến tâm tình Doanh Vô Kỵ muốn giết chết hắn.

Triệu Ninh không khỏi mỉm cười: "Dù sao cũng là con tin của nước khác, cho dù tuyên án cũng phải thông báo với Viêm quốc một tiếng mới được. Bất quá ngươi yên tâm, địa vị của hắn ở Viêm quốc vốn đã không cao, Viêm quốc bên kia không có khả năng bảo vệ hắn. Cho dù có thể miễn trừ tội chết, kết cục tốt nhất cũng là phế bỏ đan điền kinh mạch, đưa đến biên cương làm nô lệ!"

"Như thế rất tốt!"

Doanh Vô Kỵ lúc này mới gật đầu.

Trong lúc hai người nói chuyện, xe ngựa đã đến cửa hoàng cung, liền song song nhảy xuống xe ngựa, chạy tới điện Trọng Lê.

Lúc này, triều hội vừa mới kết thúc không bao lâu, những đại thần kia từng người đều mặt ủu xìu như cha chết mẹ chết.

Doanh Vô Kỵ trong lòng đại khái đã nắm chắc, Lê Vương lần này triều hội, hẳn là toàn thắng.

Nhìn thấy hai người đi tới, thái giám Điện Trọng Lê vội vàng nghênh đón.

"Điện… Triệu Lăng đô úy, công tử Vô Kỵ! bệ hạ nói hai vị sau khi đến trực tiếp đến thiên điện!"

Lão thái giám rụt cổ, không dám nhìn Triệu Ninh.

"Điện?"

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười cười, lão thái giám này là muốn nói công chúa điện hạ hả, hẳn là tiền lương cả tháng này bị phạt không còn một xu. Hắn cũng không nghĩ nhiều, liền cùng Triệu Ninh tiến vào thiên điện.

Vừa mới vào cửa, hắn liền thấy được một lão soái ca trung niên ngồi ở địa vị cao phía trên.

Dáng người cao lớn, sắc mặt yên lặng, cũng không có cảm xúc gì đặc biệt, nhưng chính là làm cho người ta nhịn không được sinh ra một loại cảm giác sùng bái.

Triệu Kỵ!

Doanh Vô Kỵ trong ấn tượng chính mình đã gặp qua ông ta, bất quá không có quá nhiều giao lưu, dù sao lúc ấy chính mình chỉ là một con tin vô giá trị.

Trước khi hai người tiến vào thiên điện, trong điện ngoại trừ Triệu Kỵ còn có một người.

Người này không phải ai khác, chính là con tin Cơ Túc của Viêm quốc.

Giờ phút này Cơ Túc mặc một bộ cẩm bào, thoạt nhìn cùng trang phục quý công tử bình thường cũng không có gì bất đồng, nhưng sắc mặt hắn tái nhợt, ánh mắt trống rỗng, sớm đã mất đi khí thế hăng hái ngày xưa.

Trong điện tương đối yên tĩnh, hai người đều không nói gì, hoặc là nói… hai người đang nói chuyện với một người khác trong hư ảnh.

Đúng vậy!

Một tấm truyền tin phù đang lơ lửng giữa không trung hơi phát sáng.

Người bên trong hư ảnh, Doanh Vô Kỵ chưa từng thấy qua, bất quá hình dạng thoạt nhìn có sáu phần tương tự Cơ Túc, nếu như sở liệu không sai, hẳn là Viêm Vương.

Cơ Túc không nói lời nào.

Viêm Vương cũng không nói lời nào.

Triệu Kỵ cứ như vậy ngồi ở trên địa vị cao, một bộ biểu tình xem kịch, nhìn thấy Triệu Ninh cùng Doanh Vô Kỵ đến, còn vẫy vẫy tay ý bảo bọn họ cùng nhau đến xem.

Rất lâu, rất lâu.

Cơ Túc nhịn không được nói chuyện: "Muốn mắng thì mắng đi, nghẹn rất khó chịu!

"Ngươi thật đúng là…"

Viêm Vương âm thanh mang theo vị chửi đổng, nhưng chỉ nói được bốn chữ liền dừng lại: "Quên đi! không nói, ngươi tuy rằng thủ đoạn vừa ngu xuẩn vừa ác liệt, nhưng cũng coi

như vì Viêm quốc, ta nghe nói ngươi tu luyện Cửu Viêm tuyệt mạch?"

Ừ.

"Luyện thành công chưa?"

"Thành thì thành, bất quá bị một con đàn bà Lý gia trộm đi ba thành bổn nguyên chân khí, đến quần cộc đều không còn, cùng lắm chỉ có thể đến tam phẩm linh thai."

Cũng tốt! Phế bỏ không đau lòng.

"……"

Cơ Túc không thể cãi lại, đứng tại chỗ không nói lời nào, có chút hậm hực.

Chương 229: Chương 229: Con đường hoang dã Chương 229: Con đường hoang dã

Người dịch: PrimeK Tohabong

Viêm Vương lúc này mới nhìn về phía Triệu Kỵ: "Triệu lão huynh! Chuyện này ta cũng không muốn giải thích, gia môn bất hạnh, nhi tử hỗn hào của ta vì địa vị không từ thủ đoạn, không liên quan đến vương thất. Hắn giẫm chân lên đất đai Lê quốc, cứ dựa theo luật pháp Lê quốc mà phán, các ngươi nên phế thì phế nên giết thì giết, ta sẽ không có dị nghị gì.

Triệu Kỵ thản nhiên cười: "Dựa theo Lê Luật, tự nhiên là nên giết! Bất quá nếu là hữu bang công tử, cứ như vậy giết cũng không phải rất đẹp mắt. Nếu không như vậy, người trẻ tuổi bị hại của Càn quốc kia cũng tới, không bằng các ngươi cùng hắn van cầu tình, nếu hắn nguyện ý hòa giải, phế bỏ kinh mạch đan điền đày đến biên cương, cũng không phải không thể!"

Nói xong, liền cười cười nhìn về phía Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ chép miệng, để người bị hại quyết định sinh tử của người bị tình nghi, phương thức xử lý này có thể nói tương đối mềm dẻo.

Viêm Vương nheo mắt, không phản đối: "Như thế cũng tốt!"

Nhưng Cơ Túc không muốn.

Hắn vốn là một bộ muốn chết, rõ ràng là xác định là sẽ chết, nhưng nghe được muốn giao cho Doanh Vô Kỵ xử trí, nhất thời gào lên như gà bị cắt tiết, âm thanh vô cùng thê lương.

"Muốn giết thì giết!"

"Giao cho Doanh Vô Kỵ làm gì?"

Phế bỏ kinh mạch rồi đày đến biên cương thì khác gì ban cho cái chết, thà rằng trực tiếp giết ta đi, cần gì phải làm nhục ta?"

Sắc mặt Viêm Vương âm trầm: "Câm miệng!"

Cơ Túc nghiến chặt răng, hung hăng hừ một tiếng.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Vị tiểu lão đệ này, ngươi e là không rõ thế cục! ngươi đã nói, phế bỏ kinh mạch rồi đày ra biên cương cũng không khác so với ban cho cái chết vậy ban chết chẳng phải là lựa dễ dàng nhất của ngươi sao?Ngươi nghĩ gì mà khôn thế?"

Cơ Túc: "……"

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Viêm Vương, khẽ cười nói: "Viêm Vương bệ hạ, công tử quý quốc tuy không phải chủ mưu, nhưng cũng là người tự tay hại ta. Sinh tử của hắn giao cho luật pháp hai nước Lê Viêm, ta không muốn đưa ra bất cứ ý kiến gì. Nhưng nếu ta là người bị hại, vậy ta đưa ra một ít yêu cầu cũng không quá đáng chứ?"

Viêm Vương gật đầu: “Ngươi nói đi!”

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Núi Tiểu Trọng giáp ranh hai nước Càn Viêm có một mỏ kiềm, ta rất có hứng thú với nó, đưa nó cho ta được không?”

Nghe nói như thế, tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt một chút.

Núi Tiểu Trọng bên kia đích xác có một mỏ kiềm, hơn nữa là mỏ kiềm lớn nhất thiên hạ.

Doanh Vô Kỵ cần mỏ kiềm làm gì?

Dù sao thiên hạ này khoáng kiềm cũng không ít, chủ yếu là dùng cho quân sự, ngoại trừ dùng trong chế tác thuộc da, tuyệt đại đa số sản nghiệp đều không có nhu cầu cao đối với kiềm, cho nên cơ bản mỗi quốc gia đều không thiếu kiềm.

Vậy hắn muốn làm gì?

Viêm Vương chỉ thoáng suy tư một hồi: “Có thể cho ngươi! Đợi lát nữa ta sẽ liên lạc Càn Vương, đem quặng kiềm vạch cho Càn quốc.

Nếu là đỉnh núi khác, hắn nhất định sẽ suy tư, dù sao biên giới hai nước, một ngọn núi rất có thể sẽ ảnh hưởng chiến cuộc, nhưng núi Núi Tiểu Trọng thì giống như đồ vật bỏ đi, cho dù đánh nhau, hai nước cũng lười nhìn.

Doanh Vô Kỵ lại lắc đầu: “Không phải vạch cho Càn quốc, mà là sang tên cho riêng ta!”

Viêm Vương: “……”

Mẹ kiếp!

Con tin của các nước xa xôi, trực tiếp vứt bỏ quốc gia mưu tư lợi.

Con đường của người Càn Quốc đều hoang dã như vậy sao?

Hắn có ý ám chỉ nói: "Ngươi xác định?"

"Chắc chắn!"

"Còn yêu cầu gì khác không?"

"Phía Tây núi Tiểu Trọng có một mảnh núi thấp, có thể thông qua đó xuyên qua biên giới Càn quốc tiến vào Lê quốc, làm phiền Viêm quốc đem con đường này mở rộng một chút!"

"Không thành vấn đề!"

Viêm Vương nhíu mày, lại trọng điểm hỏi một lần: "Cho nên, ngươi chỉ cần mỏ kiềm Núi Tiểu Trọng đúng không?"

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Đúng! Cơ Túc xử trí như thế nào, liền giao cho hai vị bệ hạ!"

Triệu Kỵ tuy rằng trong lòng có nghi hoặc, nhưng hiện tại rõ ràng không phải hỏi những thứ đó vào thời điểm này, liền nhàn nhạt cười: "Nếu người bị hại đều không thèm để ý, vậy Cơ Túc là chết hay ở, Cơ lão huynh ngươi xem…"

Ánh mắt Viêm Vương nhìn về phía Cơ Túc có chút phức tạp: "Đã như vậy, vậy phế bỏ tu vi trục xuất trở về đi! Đến lúc đó chắc chắn sẽ giáng chức hắn làm thứ dân, đày đến biên…..".

"Khoan đã!"

Cơ Túc đột nhiên nổi điên, hắn quay lại nhìn Doanh Vô Kỵ: "Doanh Vô Kỵ! Lần này ta thua nhưng tuyệt đối không phải thua ngươi, lần này ta và ngươi đều gánh tội trên lưng, nếu là đổi chỗ, ta cũng tuyệt đối sẽ không rơi vào kết cục thê thảm như thế. Hết thảy xét đến cùng, chính là Viêm Quốc chúng ta không đủ mạnh!Ngươi có thể bình an vô sự, đơn giản là bởi vì Càn Quốc các ngươi vừa đánh thắng một trận, nếu là

không có Càn Quốc làm chỗ dựa, ngươi cho rằng ngươi sẽ toàn thân trở ra?"

Hắn hai mắt đỏ bừng, trừng mắt muốn nứt, giống như là một dã thú phát điên.

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Nước yếu không có ngoại giao, ngươi đang nói mẹ ngươi à?"

Giọng hắn sang sảng làm cho màng nhĩ của mấy người ở đây đều chấn động, sau đó cả đám đều im lặng.

Nước yếu không có ngoại giao.

Những lời này thật là con mẹ nó sâu sắc!

Môi Cơ Túc giật giật, thần sắc đã phức tạp tới cực điểm.

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Hơn nữa, ngươi thật sự cho rằng ngươi không thua ta?"

Vẻ mặt Cơ Túc có chút dữ tợn: "Ngươi có ý gì?"

Doanh Vô Kỵ quay đầu hỏi: "Lê Vương bệ hạ, trong thiên điện này không có người ngoài chứ?"

"Không có!"

Triệu Kỵ hứng thú nhìn hắn, không biết hắn muốn làm chuyện gì.

Doanh Vô Kỵ có chút không hài lòng: "Nếu không hay là gọi vào một ít cung nữ thái giám vào đi!"

Bốp bốp!

Chương 230: Giết người tru tâm Chương 230: Giết người tru tâm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ vỗ tay, chỉ chốc lát sau liền mấy chục cung nữ thái giám tràn vào.

Bọn họ đứng trong điện có chút mê mang, không biết Lê Vương vì sao gọi bọn họ vào.

"Náo nhiệt chút đi!"

Doanh Vô Kỵ cười cười, trực tiếp một bước dài xông về phía Cơ Túc: "Kiếm mộ, tiếp chưởng!"

Không khí trong điện trống rỗng nóng rực vài phần.

Bàn tay thon dài trắng trẻo của Doanh Vô Kỵ trong nháy mắt liền bịt kín một tầng hỏa diễm, đánh trên mặt Cơ Túc một chưởng, để lại một vết bỏng rõ ràng hình bàn tay.

Mọi người ở đây đều kinh ngạc.

Liệt Hỏa chưởng pháp!

Vụ án vốn còn có nghi vấn, trong nháy mắt trở nên rõ ràng.

Cơ Túc đứng ngây người hồi lâu, bỗng nhiên như vừa tỉnh mộng âm thanh thê lương nói: "Liệt Hỏa chưởng pháp là bí mật bất truyền của Cơ gia Viêm quốc chúng ta, ngươi làm sao có thể…"

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Nói ra ngươi có thể không tin, Lâm quý phi của phụ vương ta là người của Lý gia, các ngươi Cơ gia chưởng pháp đối với người khác mà nói có thể là bí mật không thể thất truyền, nhưng đối với Lý gia thì ha hả."

Phụ vương ta tuy rằng sủng Doanh Vô Khuyết hơn, nhưng cũng áy náy với ta, cho nên len lén đưa đến cho ta rất nhiều kỹ pháp pháp thuật trân quý của Lý gia.

Đầu óc Cơ Túc đã không xoay chuyển được nữa: "Nói bậy! Truyền ra ngoài bí pháp của gia môn cũng là điều tối kỵ kể cả Lý gia …"

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng: "Ngươi cũng không biết Lâm quý phi yêu phụ vương ta, bà ta hiện tại là quý phi Càn quốc, quy củ của Lý gia tính là cái rắm gì!"

Cơ Túc: "……"

Viêm Vương: "……"

Triệu Kỵ: "……"

Triệu Ninh: "……"

Lời giải thích này, mặc dù có chút giống bịa chuyện, nhưng hình như có chút đạo lý!

Triệu Kỵ nhịn không được cười cười, cho dù là tin giả, ông ta cũng cực kỳ hài lòng đối với tin giả này.

Gây xích mích quan hệ giữa Lâm quý phi và Lý gia, loại cục diện này ông ta thật sự rất muốn nhìn thấy.

Hơn nữa nói như vậy, giữa Càn vương và Lâm quý phi hình như cũng có thể nảy sinh vướng mắc.

Thằng nhóc họ Doanh này, đúng là chó thật!

Doanh Vô Kỵ nhìn Cơ Túc sắc mặt tái nhợt, ý cười dịu dàng chỉ vào mũi mình: "Ngươi cho rằng ta giết Ngụy Đằng, thật sự là bởi vì ta máu nóng xông lên não hoặc là trúng độc của Hàn Hưu?"

Hôm qua, khi ngươi bị nhốt với Hàn Hưu, có phải hay không cắn nhau, có phải là hắn nghĩ ngươi gài bẫy hắn còn ngươi nghĩ hắn gài bẫy ngươi?"

Kỳ thật ông mày muốn thoát thân, thì có thể dừng kiếm tại chỗ nhưng ông mày thì không!

Mẹ kiếp! Ông mày chính là muốn yên ổn mà sống qua ngày, nhưng đám chó các ngươi cứ chạy nhảy trước mắt ông mày, hiện tại chết hết rồi, vui vẻ chưa?"

Cung nữ thái giám trong điện, tất cả đều biến sắc, đều quỳ trên mặt đất run lẩy bẩy.

Này này này này này…

Đây là những thứ mà chúng ta có thể nghe sao?

Cơ Túc: "……"

Môi hắn run rẩy, âm thanh cũng có chút phát run: "Ngươi cứ như vậy nói ra trước mặt mọi người sẽ không sợ…"

Doanh Vô Kỵ liếc Viêm Vương một cái: "Sợ các ngươi truyền ra? Truyền ra thì thế nào? Các ngươi có thể làm gì ta? Còn không phải nghe được cũng phải giả vờ không nghe thấy? Đơn giản là hôm nay chỉ là nuốt một bụng tức vào trong bụng mà thôi. Đừng nói lần này, cho dù lần sau có một Ngụy Đằng khác, có một Cơ Túc khác, ông mày thích thì cứ giết, ngươi cắn được ta à?"

Cơ Túc: "……"

Viêm Vương: "……"

Triệu Ninh: "……"

Triệu Kỵ vuốt râu cười to: "Ta đã nói con của Doanh Việt không thể nào là bao cám, thằng nhóc này thật đúng là độc a!"

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng sửa lại: "Lê Vương bệ hạ cũng đừng nói thế, ta chỉ là một người bị hại điềm đạm đáng yêu mà thôi!"

"Cô cũng chưa từng thấy qua thấy người bị hại nào mà cuồng bạo như ngươi!"

Triệu Kỵ cười mắng một câu, ngữ khí lại nghe không ra chút ý tứ trách cứ nào.

Hắn nhìn lướt qua cung nữ thái giám quỳ rạp trên mặt đất trong điện, thần sắc càng vô cùng hài lòng.

Lần này cục diện đại án đã định, không có bất luận kẻ nào có thể thay đổi cục diện, những lời nói rợn người đó dù thế nào cũng sẽ bị coi là lời đồn, bằng không sẽ vả vào mặt tất cả mọi người.

Bất quá… lời đồn sẽ không thay đổi kết cục, nhưng có thể đả kích sĩ khí Ngụy gia.

Biến pháp sắp tới, dù sao nhất định phải đắc tội rất nhiều người, vậy lần này đả kích sĩ khí cũng không phải uổng phí.

Tiểu tử nhà Doanh Việt này, thật sự có chút điên phê nhưng thật sự rất hợp khẩu vị của ông mày!

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Viêm Vương: "Viêm Vương bệ hạ cũng đừng tức giận, dù sao Cơ Túc rắp tâm bất lương là thật, dù sao đã định là có tội thì không nghi ngờ gì nữa, giờ có bị xử chết hay không thôi, nếu hắn bị lưu đày cũng không tính là thiệt thòi!"

Viêm Vương: "……"

Sắc mặt của lão ta đã tối tăm tới cực điểm, làn da mặt vốn cố gắng bảo dưỡng chẳng biết lúc nào đã chồi ra mấy cái mụn.

Cơ Cơ túc như rơi xuống hầm băng, hắn vốn đã xác định chết rồi, hiện tại ham muốn sống lại trỗi dậy hơn bao giờ hết.

Hắn nhanh chóng nhìn về phía Viêm Vương: "Phụ vương, phụ vương, chúng ta đem chuyện hôm nay công bố cho mọi người, ta căn bản không cần cõng cái tội danh lớn như vậy, Doanh Vô Kỵ hắn…"

Viêm Vương hừ lạnh một tiếng, cắt ngang nói: "Đừng mất mặt!"

Nói xong, hắn không cho Cơ Túc cơ hội nói tiếp.

Hắn vung tay lên, trực tiếp hủy bỏ truyền tấn phù, công bố cho mọi người có ích lợi gì?

Hình phạt vốn chỉ có một mình Cơ Túc chịu.

Tuy nói bồi thường cho Doanh Vô Kỵ một mỏ kiềm, hiện tại ngẫm lại khó chịu như nuốt phải ruồi bọ, nhưng cũng tuyệt đối không phải công bố lý do cho mọi người.

Chẳng lẽ, nói cho thiên hạ biết, Viêm Vương ta sinh một đứa con ngu xuẩn như lợn sao?

Viêm Quốc không thể mất mặt như vậy!

"Phụ vương! Phụ vương!"

Chương 231: Cầu bệ hạ cho phép Hoa Triều gả Doanh Vô Kỵ làm thiếp! Chương 231 Cầu bệ hạ cho phép Hoa Triều gả Doanh Vô Kỵ làm thiếp!

Người dịch: PrimeK Tohabong

Âm thanh Cơ Túc thê lương, nhưng truyền tấn phù trôi nổi trên không trung đã hóa thành tro tàn bay xuống đất.

Doanh Vô Kỵ cười cười, hướng Triệu Kỵ chắp tay: "Lê Vương bệ hạ! xem ý tứ Viêm Vương, hẳn là đem Cơ Túc phế đi, sau đó trục xuất về nước, rồi đày hắn đến biên cương đúng không!"

Triệu Kỵ không trả lời, chỉ cao giọng nói: "Người đâu! Lê Viêm đã đạt được nhận thức chung, phế bỏ con tin Viêm Quốc Cơ Túc, trục xuất về nước!"

"Vâng!"

Thị vệ ngoài điện ào ào tràn vào, luận về việc phế bỏ tu vi, bọn họ rất chuyên nghiệp.

Cơ Túc đột nhiên mở to hai mắt, giống như điên cuồng lớn tiếng gào thét: "Có cái rắm, không ai có thể phán xét ta!"

Nói đoạn trước khi thị vệ lao vào bắt, hắn đột nhiên đâm đầu vào cột trong cung điện.

“Bụp”

Một tiếng trầm đục vang lên, một thi thể ngã lăn ra đất

Cứ như vậy mà chết

Triệu Kỵ liếc Doanh Vô Kỵ một cái, ung dung hỏi: “Giết người, còn muốn tru tâm?

Doanh Vô Kỵ chắp tay cười nói: “Ta bản tính lương thiện, vì bệ hạ giải nguy, nguyện ô uế thanh danh”

Triệu Ninh: “…..”

Triệu Kỵ cũng nhếch miệng, lập tức xua tay nói: “Lại đây! Con tin Viêm quốc Cơ Túc tự nhận phạm tội ác trầm trọng, hổ thẹn với mẫu quốc để bảo vệ bang giao giữa Viêm quốc và Lê Quốc đã đập đầu vào cột mà chết để rửa tội. Với tình nghĩa như vậy, ta ban cho một ngàn vóc gấm và đưa con tin Viêm quốc về nhà!”

“Bệ hạ nhân nghĩa! Bệ hạ thánh minh!”

Doanh Vô Kỵ lúc này cao giọng tán dương. Cung nữ thái giám cùng thị vệ trong điện liếc mắt nhìn nhau, lúc này mới kịp phản ứng, đồng loạt phụ họa nói: “Bệ hạ nhân nghĩa! Bệ hạ thánh minh!

Triệu Ninh: “……”

Triệu Kỵ: “……”

Thi thể rất nhanh được khiêng ra ngoài, máu và não trên sàn nhà trong điện cũng được lau sạch sẽ.

Sau khi sàn nhà sạch sẽ, cung nữ thái giám cũng đi sạch sẽ.

Bọn họ đều là hiểu chuyện, nếu bị Lê Vương gọi vào nghe, tự nhiên sẽ thành thật đem tin tức truyền ra bên ngoài.

Rất nhanh, trong điện cũng chỉ còn lại có ba người.

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi, hướng Triệu Kỵ nghiêm túc vái chào.

Tiểu tế Doanh Vô Kỵ, bái kiến nhạc phụ đại nhân!

Triệu Kỵ: "….."

Triệu Ninh: "….."

Tuy nói là đạo lý này không giả, nhưng tâm tình chuyển đổi được quá nhanh, bọn họ trong lúc nhất thời có chút phản ứng không kịp.

Tiểu tế Doanh Vô Kỵ, bái kiến nhạc phụ đại nhân!

Mặc dù có chút đột ngột, nhưng không khí Điện Trọng Lê vốn hơi nghiêm nghị, đột nhiên thoải mái hơn rất nhiều.

Triệu Kỵ nhìn Doanh Vô Kỵ, tuy rằng vẫn xụ mặt như trước, nhưng vẻ vui mừng trong ánh mắt là không che giấu được.

Hắn nhịn không được hỏi: "Vừa rồi ngươi chủ động bại lộ Liệt Hỏa chưởng pháp, sẽ không sợ hai nhà Ngụy Hàn trả thù ngươi?"

"Vừa nói cái này liền tức giận!"

Doanh Vô Kỵ mắng chửi đĩnh đạc nói: "Trước kia con không chọc bọn họ, bọn họ đều muốn dồn con vào chỗ chết, đã như vậy, vì sao con không thể ghê tởm bọn họ một chút? Huống chi con sắp trở thành phò mã vương thất, nói vậy nhạc phụ đại nhân cũng sẽ không để mặc bọn họ khi dễ con!"

Triệu Kỵ thấy con rể tương lai đã xuất ra tư thái, biết vương thất chủ trì biến pháp, tất nhiên sẽ kích thích mâu thuẫn với thế gia, cho nên triệt để cùng vương thất đứng ở trên một con thuyền.

Người trẻ tuổi đều xuất ra thành ý, lão nhân như mình này lại há có thể nhăn nhó nhó.

Lão ta cười cười nói: "Nói đi, coi trọng con gái nào của Cô?"

Doanh Vô Kỵ không lập tức trả lời, mà là hỏi ngược lại nói: "Mặc kệ con coi trọng nữ nhi nào, bệ hạ đều nguyện ý đem nàng gả cho con sao?"

Triệu Kỵ thoáng suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Đó là đương nhiên!"

Thành thật mà nói, khi nói ra những lời này, nội tâm của ông ta thấp thỏm một chút.

Dù sao Triệu Ninh cũng là con gái của mình.

Nhưng ngẫm lại, bí mật của Triệu Ninh, chỉ có tâm phúc chân chính của mình mới biết được, tuyệt đối sẽ không xảy ra bất cứ sự cố gì.

Doanh Vộ Kỵ không thể biết được.

Nếu bây giờ cười ha ha về vấn đề này, e là có vẻ không chân thành.

Hoài bão của Triệu Kỵ, cũng là tâm nguyện mà các đời Lê Vương đều không hoàn thành được sao lại cho phép điểm này xuất hiện lỗ hổng?

Doanh Vô Kỵ rốt cục lộ ra vẻ tươi cười, lúc này nói: "Con nghe nói họ Doanh Triệu thị chúng ta, tổ truyền có một loại thề máu, nếu không bệ hạ phát lời thề độc?"

Triệu Ninh: "????

Triệu Kỵ: "????

Mắt thấy sắc mặt Triệu Kỵ chậm rãi âm trầm xuống.

Triệu Ninh nhanh chóng kéo lấy cổ tay Doanh Vô Kỵ: "Doanh huynh không được, há có chuyện vừa ngày đầu tiên gặp nhạc phụ, liền để nhạc phụ phát thề độc?"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, nhanh chóng chắp tay nói: "Nhạc phụ đại nhân chớ tức giận, tiểu tử yêu cầu này mặc dù có chút quá phận, nhưng nhạc phụ đại nhân hẳn là cũng có thể nhìn ra thành ý của tiểu tử, hiện giờ không chỉ chủ động rời xa vương vị mẫu quốc, càng là đắc tội với hai đại gia tộc Lê quốc."

Tiểu tử tuy rằng nhỏ nhen, nhưng tâm địa rất tốt, cho nên chỉ có thể tiên tiểu nhân hậu quân tử đã.

Thề máu họ Doanh tuy rằng nghiêm khắc, nhưng biết không vi phạm lời thề, sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Chỉ cần nhạc phụ đại nhân hứa hẹn cho tiểu tử một phần bảo đảm, tiểu tử cũng có thể lập lời thề máu, chỉ cần Triệu thị không phụ tiểu tử, tiểu tử nhất định toàn tâm toàn ý phụ tá thái tử điện hạ thực hiện tâm nguyện trăm năm khát cầu của các đời Lê vương.

Những lời nói này tuy rằng có chỗ khó nghe nhưng vô cùng thẳng thắn thành khẩn.

Huống hồ lời thề chỉ liên quan đến gả con gái, cũng không tính là quá đáng.

Chương 232: Khó lựa chọn Chương 232: Khó lựa chọn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ lúc này sắc mặt mới hơi hòa hoãn, hơi trừng Doanh Vô Kỵ một cái, liền chỉ một cái, ở trên mu bàn tay vẽ ra một lỗ hổng.

Máu tươi bay trên hư không, ngưng tụ thành huyết châu tròn trịa, chợt lại sáng lên hào quang màu hổ phách.

Dưới hào quang bao phủ, Triệu Kỵ dựa theo cách nói của Doanh Vô Kỵ, lập lời thề.

Thề máu của Triệu thị đích xác là như thế, chỉ cần không ruồng bỏ lời thề, sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

"Nhạc phụ đại nhân rộng lượng!"

Doanh Vô Kỵ cười cười, cũng làm ra động tác như thế cùng lập lời thề máu: "Từ nay về sau, Doanh Vô Kỵ ta chính là phò mã Lê Vương Triệu Kỵ, nhất định kiệt lực phụ tá Thái tử Triệu Ninh, diệt trừ tận gốc bệnh nan y của thế gia!"

Lập xong lời thề, huyết châu tiêu tán, hóa thành một đạo huyết quang dung nhập vào trong tim.

Chỉ cần vi phạm lời thề, tâm mạch sẽ lập tức sụp đổ, Thần tiên Đại La đến cũng khó cứu.

Lời thề của hai người, đều không phát ra đặc biệt chi tiết.

Nhưng đã đủ rồi, người già đồng ý gả con gái, người nhỏ nhấn mạnh kiệt lực, đều là thứ mình muốn nhất.

Doanh Vô Kỵ cảm thấy mỹ mãn cười cười, chợt tò mò nói: "Đúng rồi! Thái tử điện hạ đâu? hai nhà chúng ta chuyện lớn như vậy, vị Thái tử này dù sao cũng là em vợ lại không ở đây?"

Triệu Kỵ thuận miệng nói: "Ninh nhi bế quan, tinh khí thần đã đột phá 13 tầng, chuẩn bị trùng kích nhất phẩm linh thai, trong thời gian ngắn cũng sẽ không xuất quan!"

"Thì ra là thế!"

Doanh Vô Kỵ có chút sợ hãi than: "Không nghĩ tới điện hạ cả ngày bận rộn chính vụ, tu vi cũng tinh xảo như thế, khắp thiên hạ chỉ sợ không có mấy người trẻ tuổi có thể so được!"

Nghe nói như thế, Triệu Kỵ âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn bộ dáng của tiểu tử, hẳn là thật sự không biết bí mật của Ninh nhi.

Thế là tốt rồi!

Triệu Ninh cũng rốt cục cũng có chút thả lỏng cục đá trong lòng, nàng vừa rồi cũng có chút hoài nghi, cảm giác mình có phải hay không trong lúc lơ đãng có một hành động nào đó, bại lộ thân thể nữ nhi của mình.

Triệu Kỵ không kiên nhẫn khoát tay áo: "Nói mau ngươi muốn cưới nữ nhi nào, lề mề đấy, điểm ấy ngươi cũng không bằng cha ngươi!"

Doanh Vô Kỵ nắm chặt tay, bày ra một bộ dáng ngượng ngùng: "Bệ hạ có thể bảo các nữ nhi chưa xuất các đều ra đây, để con chọn một…"

"Làm càn!"

Triệu Kỵ tức giận trừng hắn một cái: "Các nàng đều là công chúa một nước, há có thể giống như hàng hóa cho ngươi chọn lựa? Nếu ngươi còn vô lễ, chớ trách ta dùng gia pháp xử lý"

Mặc dù nghiêm khắc, nhưng dùng từ cũng là "Gia pháp".

Doanh Vô Kỵ cũng cảm giác mình có chút phiêu, liền nói: "Nếu không… liền chọn công chúa có địa vị cao nhất?"

Triệu Kỵ hừ một tiếng: "Ta cũng không biết ai có địa vị cao nhất!"

Đúng rồi!

Một "Triệu Lăng" về mặt chính trị trở thành phụ tá của Thái tử.

Một công chúa thần bí, thiên phú tu luyện cực cao.

Cho dù để Doanh Vô Kỵ bình xét, cũng rất khó nói ra ai có địa vị cao nhất.

Thành thật mà nói, hắn cũng có chút khó chọn.

Hơn nữa xem hành động này của Triệu Kỵ, vẫn là có loại ý tứ giấu diếm, nếu chính mình không lấy ra hàng thực giá thực, chỉ sợ lão ta vẫn sẽ vờ vịt.

Hắn cười khoát tay áo: "Đã như vậy, vậy trước hết không xoắn xuýt vấn đề này, dù sao hôn nhân đại sự là chuyện của hai nhà, phụ vương con từng nói trong vòng một tháng, sẽ phái ra người hết sức quan trọng đến đàm phán hôn sự, đến lúc đó nhắc lại cũng không muộn."

Trước tiên đem giá trị của mình bày ra đó, sau đó có lực lượng Càn Quốc ra kiềm chế, lúc đó mình vẽ ra nữ tử mà mình muốn cưới.

Không sợ vị nhạc phụ đại nhân này chơi xấu.

"Khặc khặc khặc….."

Bản công tử thật sự là một thiên tài.

Đợi lát nữa ta liền nghĩ ra chiếu thư, công bố tin tức kết hôn cho mọi người, về phần rốt cục là công chúa nào tạm thời không đề cập tới, đỡ phải tháng này có người tìm tới gây phiền toái!"

Nhạc phụ đại nhân rộng lượng!

Doanh Vộ Kỵ vui vẻ ra mặt.

Triệu Kỵ liếc hắn một cái: "Ta nghe Ninh nhi nói, ngươi có vụ làm ăn ngàn vạn lượng, có thể giải nguy khốn tài chính cho trung ương?"

Lão ta đối với chuyện làm ăn này, thật sự cảm thấy hứng thú.

Cỗ máy chiến tranh như Càn Quốc, cho dù tổng thể không giàu có, tài chính trung ương cũng không quá khẩn trương, bởi vì Càn Vương gần như nắm giữ tất cả tài quyền.

Nhưng Lê quốc không giống thế, các đại gia tộc Lê quốc đều có đất phong của mình, những mảnh đất phong này, căn bản không có khả năng thu thuế toàn bộ.

Ngay cả tôn thất Triệu thị cũng thế.

Bởi vì tôn thất, không đồng nghĩa với vương thất.

Lợi ích của tôn thất và hoàng thất trùng lặp lớn nhất, nhưng cũng có lợi ích của chính mình, một khi quyết sách của hoàng thất không mang lại lợi ích lớn cho tôn thất, cũng sẽ gặp phải không ít lực cản.

Ít nhất trong chuyện kiến tạo Học cung Đại Lê này, khẳng định có không ít người trong tôn thất phản đối.

Thủ đoạn vơ vét của cải trực tiếp của Vương rất ít, chủ yếu chính là tăng thu thuế, nhưng nếu là tăng thu thuế, ăn no nhất khẳng định không phải vương thất, nhưng bị mắng nhiều nhất khẳng định là vương thất.

Kinh doanh thực sự là một lựa chọn.

Nhưng làm ăn gì có thể kiếm được ngàn vạn lượng?

Doanh Vô Kỵ cười gật đầu: "Đúng là có một vụ làm ăn như vậy!"

Triệu Kỵ hỏi: "Ngàn vạn lượng?"

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Đúng là ngàn vạn lượng!"

"Thật sao? không tin!"

Triệu Kỵ nhếch chân lên, cảm giác con rể mình đang bốc phét.

Chương 233: Vụ làm ăn ngàn vạn lượng Chương 233: Vụ làm ăn ngàn vạn lượng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đại thế gia Lê quốc cũng không ít, thủ đoạn vơ vét của cải của bọn họ cũng không ít, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua, có ai có thể dựa vào một vụ làm ăn liền có thể kiếm ngàn vạn lượng.

Triệu Ninh mặc dù không muốn hoài nghi Doanh Vô Kỵ, nhưng vẫn nhịn không được hỏi: "Doanh huynh, chúng ta không phải hoài nghi huynh làm ăn không thành, chỉ là lưu thông bạc trắng hàng năm ở trên thị trường Lê quốc cộng lại mới có bao nhiêu, huynh vừa mở miệng chính là ngàn vạn lượng, chẳng lẽ toàn bộ Đại Lê cái gì cũng không mua bán, chỉ chiếu cố làm ăn với huynh?"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Ai nói ta bảo chỉ làm ăn với Đại Lê?"

Những lời này, ngược lại khiến hai cha con trầm mặc một hồi.

Nếu như vụ làm ăn này trải khắp các quốc gia, hơn nữa mà kinh doanh tốt, vậy ngàn vạn lượng cũng không tính là bốc phét.

Nhưng buôn bán giữa các quốc gia, đều sẽ bảo hộ sản nghiệp của bổn quốc, cái này thật sự có thể ăn được sao?

Doanh Vô Kỵ thấy hai người không tin, liền trực tiếp từ trong ngực lấy ra một bao giấy dầu: "Bệ hạ! Triệu huynh! các ngươi nhìn xem thứ đồ chơi này đáng giá bao nhiêu tiền?"

Triệu Kỵ tiếp nhận túi giấy dầu, mở ra nhìn, phát hiện là một vật gì đó màu trắng sữa trong suốt.

Không khỏi tò mò hỏi: "Đây là vật gì?"

“Ngọc xà! Hai người có thể coi nó là, một loại bồ kết cao cấp!”

“Ngọc xà?”

(Chú thích: Ngọc xà: xà phòng, thêm từ ngọc cho oách)

Triệu Kỵ nhướng mày, quý tộc người người chú trọng dung mạo, nếu đồ dùng dùng để vệ sinh tốt, đích xác không lo nguồn tiêu thụ.

Trước không nói vật này có hiệu quả vệ sinh như thế nào, chỉ cái này có thể rửa sạch bề ngoài da có thể hấp dẫn không ít người

Nhưng nói cấp bậc ngàn vạn lượng, vẫn là có chút quá khoa trương.

Doanh Vô Kỵ cũng không beep nhiều, trực tiếp cho đòi mang tới một chậu nước sạch, còn có một miếng thịt ba chỉ.

Hai tay hắn xoa vào miếng thịt ba chỉ cho đến khi mỡ bám đầy tay.

Lúc này xoa xà phòng lên tay rồi kỳ cọ.

Lúc này, vẻ mặt hai cha con cuối cùng cũng trở nên nghiêm túc.

Nếu bẩn như vậy cũng có thể nhanh chóng sạch sẽ, vậy đích xác có chút khủng bố.

Doanh Vô Kỵ cười cười, tuy nói chính mình làm xà phòng, cùng kiếp trước so sánh có chút kém tý, nhưng rửa tay vẫn là không có vấn đề, vài ngày trước hắn nhàn rỗi không có chuyện gì, thời gian rảnh rỗi ở nhà làm ra thứ đồ chơi này.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã rửa sạch tay.

Rửa sạch bọt, hai tay trắng nõn dị thường.

Trong điện, nhất thời lâm vào trầm mặc hồi lâu.

Rất lâu.

Triệu Kỵ hít sâu một hơi: "Ba vấn đề!"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Nhạc phụ đại nhân mời nói!

"Vật này giá bao nhiêu?"

"Một khối như vậy không đến 200 văn!"

Triệu Kỵ: "….."

Triệu Ninh: "….."

Hai cha con bọn họ đều từng nắm trong tay quyền lực thương mại của vương thất nên có vài phần tâm đắc đối với kinh doanh, sao có thể không rõ ràng giá trị chế tạo này có ý nghĩa gì.

Tăng giá!

Điên cuồng tăng giá!

Chỉ cần những quý tộc kia không biết giá thành, phàm là có thể chi tiêu được, bọn họ nhất định sẽ mua.

Triệu Kỵ ngữ khí đã không còn bình tĩnh như vậy: "Sản lượng thì sao?"

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ hiện trạng ngành chăn nuôi Lê quốc, cười nói: "Chỉ cần cam lòng đầu tư nhân lực vật lực, muốn bao nhiêu sản lượng, liền có bấy nhiêu".

Triệu Kỵ: "….."

Triệu Ninh: "….."

Sản xuất nhiều khẳng định là không có lời, chỉ cần sản xuất 1/2 nhu cầu của quý tộc trong thiên hạ dùng là có thể đạt tới lợi ích lớn nhất.

Sản lượng không bị hạn chế, thật sự là chuyện tốt.

Triệu Kỵ hít sâu một hơi: “Vấn đề thứ ba! sau Bách gia thịnh hội, Học cung Đại Lê sẽ lập tức chuẩn bị xây dựng, thời gian không đợi người, tiền công cũng không đợi được người! Trước khi khoản tiền công đầu tiên tiêu hết, thì toàn bộ đơn hàng phải có được

Tiểu tử ngươi có rất nhiều điểm xấu, lần trước Thư cục mượn danh tiếng của La Yển, để mọi người biết đến sách của ngươi. Vậy lần này ngươi định lợi dụng danh nghĩa của ai?”

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Lần này căn bản không cần mượn danh nghĩa của ai, bệ hạ đã nói Bách gia thịnh hội sắp tới, thịnh hội như thế Chu vương thất nhất định sẽ phái người đến, trước khi thịnh hội bắt đầu, khẳng định không thể thiếu các khoản nghi lễ.”

Nghi lễ rườm rà như vậy, không thể thiếu khâu vệ sinh chứ? Đến lúc đó miễn phí phát cho mỗi người tham gia thịnh hội một miếng xà phòng thì sẽ nổi danh ngay”.

“Tuyệt vời!”

Triệu Kỵ không bao giờ che giấu nụ cười trên mặt nữa, ánh mắt nhìn về phía con rể mình cũng càng hiền lành.

Khâu rửa mặt tức khắc có thể sắp xếp, nhưng kỳ thật có chút quá phận, chỉ cần cho người Chu vương thất một ít lợi lộc thì có thể đưa ngọc xà vào trong Chu Lễ, đến lúc đó phàm là những người chính thức tham gia thịnh hội đều nhận được một miếng ngọc xà.

Cái này không phải kiếm lời điên cuồng sao?

Ông ta vuốt râu cười to: “Như thế rất tốt! đợi lát nữa ngươi liền đem công nghệ đưa cho Cô, Bách gia thịnh hội sắp tới, người tham dự cũng không ít, phải nhanh…”

“Không vội!”

Doanh Vô Kỵ cười cười: “Bách gia thịnh hội cần ngọc xà, con đều đã chuẩn bị tốt. Về phần công nghệ sự tình cũng không cần gấp, có thể đợi người chủ sự Càn quốc đến đàm phán cùng với chuyện hôn sự!”

Dù sao Triệu Kỵ chỉ hứa hẹn hôn sự.

Tuy nói hắn đã quyết định cùng Lê vương thất ở trên một chiếc thuyền, nhưng phân công trên thuyền cũng khác nhau, có thuyền trưởng có thuyền phó, cũng có đứa con mẹ nó tùy thời có thể bị đá xuống thuyền cho cá ăn.

Kinh doanh xà phòng chính là túi tiền, phải nắm trong tay mình.

Nếu không thật mẹ nó lại biến thành con rể của Long Vương.

Trong đầu Doanh Vô Kỵ không khỏi hiện lên cảnh tượng ba năm sau.

Chương 234: Nhân tố bất an Chương 234: Nhân tố bất an

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mình bị các loại khi dễ, Triệu Kỵ cạo tai cho mình, Triệu Ninh cạo tai cho mình, vợ mẹ vợ cạo tai cho mình. Sau đó chính mình ngưng tụ tuyệt phẩm linh thai, trăm vạn Càn quân nghênh đón Đại Càn tân vương lên ngôi, chính mình méo miệng cười: Chỉ là Lê quốc thôi, không cần đợi cũng được!

Nghĩ đến cảnh tượng này, khóe miệng phải của hắn liền không khống chế được điên cuồng nhếch lên.

Triệu Kỵ nhìn hắn thật sâu: “Cũng được! Dù sao cũng là thông gia, sau này còn phải cùng nhau làm ăn, xác thực hẳn là ngồi xuống nói chuyện tử tế.

“Vâng! Phụ vương!”

Doanh Vô Kỵ trực tiếp sửa miệng, Lê Vương này trong chuyện gả con gái mặc dù có chút tâm tư, nhưng khí độ thật không phải lớn bình thường.

Hắn vốn cho rằng trong chuyện công nghệ này, mình còn có thể bị khó xử.

Không nghĩ tới Triệu Kỵ không có lấy một chút ý tứ làm khó mình.

Người bố vợ này thật ấm áp, tôi muốn khóc mất.

Triệu Kỵ cười mắng một tiếng: "Ngươi tiểu tử này, sửa miệng ngược lại là nhanh!"

"Đáng lẽ phải thế!"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Hiện tại gọi phụ vương, người khác cũng không dám khi dễ con!"

Hắn nhìn Lê Vương trên đỉnh đầu có hai quả cầu ánh sáng kim sắc, còn có vài quả cầu màu đỏ màu lam, mẹ nó miệng đều nhanh cười đến nứt ra.

Cường giả Ngộ Thần Cảnh nắm giữ hai loại thần thông, khoảng cách Nhập thánh cũng chỉ còn một bước.

Hơn nữa còn có nhiều pháp thuật Thiên cấp Địa cấp như vậy.

Mặc kệ tu vi cá nhân hay là địa vị quyền lực, đây đều hoàn toàn xứng để bám chân, còn không mau ôm chặt lấy chờ cái gì nữa?

Triệu Kỵ cười lắc đầu: "Ngươi còn có chuyện gì muốn nói thì nói luôn ra đi!"

"Thật đúng là có!"

Doanh Vô Kỵ cũng không khách khí, lần này y tới đây, chính là vì hai chuyện.

Một chuyện là kết hôn, một chuyện khác chính là Hoa Uyển Thu.

Nhân tố bất an này, nhất định phải nhanh chóng diệt trừ.

Hắn vừa mới chuẩn bị mở miệng, ngoài cửa liền truyền đến âm thanh thái giám thông báo.

"Bệ hạ! La tướng mang theo tân phụ Hoa Uyển Thu cầu kiến!"

"Cho bọn họ vào đi!"

"Vâng!"

Chỉ chốc lát sau, La Yển tuổi già sức yếu, liền cùng Hoa Uyển Thu dắt tay nhau vào thiên điện.

Bệ hạ!

La Yển âm thanh kích động, nhìn thấy Triệu Kỵ, ngay cả vợ cũng không để ý, bước nhanh đi tới, khom người xuống bái.

Chưa từng nghĩ Triệu Kỵ so với ông ta còn kích động hơn, còn không đợi hắn bái xuống, liền đỡ lấy cánh tay của hắn, hốc mắt ửng đỏ, có chút cảm động nói: "La tướng không cần đa lễ!"

Tình cảm quân thần này, thoạt nhìn quả thực làm cho người ta có chút chảy nước mắt.

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một hơi, hắn cũng không cho rằng đây là diễn, dù sao chỉ cần hơi chút hiểu rõ một ít chuyện đã qua, liền biết đôi quân thần này là thật sự dắt tay đi qua thời điểm gian nan nhất.

Triệu Kỵ sở dĩ có thể yên tâm bế quan, đem chính vụ giao cho Triệu Ninh, cũng không thể tách rời quan hệ với La Yển.

Hắn nhìn không thuật mắt La Yển.

Nhưng lấy tiêu chuẩn thần tử đánh giá La Yển, điểm ấy thật đúng là không đen tối.

La Yển thở dài một hơi: "Thần tư chất tu luyện bình thường, khó tránh khỏi có vẻ già nua. Bệ hạ vẫn trẻ trung khỏe mạnh như thế, thần lại…..".

Triệu Kỵ có chút cảm khái: "La tướng không cần thương tâm, cho dù Cô đã xuất quan, há có thể chỉ ngồi nhìn ngươi già đi? Huống chi ngươi sắp thành hôn, há có thể cam tâm kéo lê thân thể già nua này? Ngươi yên tâm, cô tu vi tinh tiến không ít, nhất định có thể tìm được nguyên nhân lão hóa của ngươi, hơn nữa triệt để ngăn chặn cho ngươi!"

Lúc hắn nói chuyện, ánh mắt hữu ý vô tình quét qua Hoa Uyển Thu vài lần.

La Yển căng thẳng: "Chỉ là việc nhỏ, không cần làm phiền bệ hạ, thần điều dưỡng là được".

Những ngày này, mặc dù Hoa Uyển Thu không có bất kỳ dấu hiệu bại lộ nào.

Nhưng Thái tử thường xuyên thăm dò ả ta, đã làm cho ả ta ý thức được có gì đó không đúng.

Chỉ muốn nhanh chóng chuyển đề tài.

"Vậy sao được?"

Triệu Kỵ cười nói: "Đại Lê về sau còn cần La tướng quan tâm, Cô cho dù vơ vét hết linh dược thiên hạ, cũng phải để La tướng sống đến 100 tuổi!

"Cái này, cái này…"

La Yển trong lúc nhất thời có chút hoảng, nhưng rất nhanh liền trấn định lại, ông ta thở ra một hơi thật dài: "Lão thần e là không cần sống thời gian dài như vậy!"

Triệu Kỵ nhíu mày: “La tướng đây là ý gì?”

La Yển thần sắc nghiêm chỉnh, trịnh trọng chắp tay nói: “Mấy ngày gần đây lão thần cùng Thái tử điện hạ trao đổi rất nhiều, tuy rằng điện hạ chưa tiết lộ tin tức gì, nhưng thần xem tình huống hiện tại, e là phải động thủ với các đại thế gia!”

Lão thần cho rằng, hậu họa thế gia Đại Lê ta, chính là căn bệnh trầm kha, hoặc là không trị, hoặc là triệt để trừ tận gốc!

Hai nhà Ngụy Hàn dã tâm bừng bừng, Lý gia tùy thời hành động, bệnh này đã đến mức không thể không trị.

Từ xưa biến pháp, đều máu chảy thành sông.

Lão thần sắp chết, nguyện vì Đại Lê chịu chết!”

Hắn nói những lời này, tình chân ý thiết, toàn bộ không khí thiên điện đều có chút trầm mặc.

Triệu Kỵ thần sắc phức tạp: “La tướng thật sự nghĩ như vậy?”

La Yển ánh mắt kiên định: “Lão thần phụ tá bệ hạ nhiều năm như vậy, lão thần nghĩ như thế nào, bệ hạ chẳng lẽ không rõ ràng?”

“Oài…”

Triệu Kỵ thở dài một hơi.

La Yển chắp tay nói: “Bệ hạ mấy ngày hẳn đã có kế sách biến pháp áp chế Hai nhà Ngụy Hàn, nếu bệ hạ tin tưởng lão thần, lão thần nhất định dốc hết toàn lực!”

Triệu Kỵ gật gật đầu: “Nếu La tướng có tâm, vậy quân thần ta và ngươi liền liên thủ một lần nữa. Lần này biến pháp…..”

“Bệ hạ!”

La Yển vội vàng cắt ngang, thần sắc cổ quái nhìn Doanh Vô Kỵ một cái.

Ý tứ của hắn rất rõ ràng, có người ngoài ở đây, không nên đàm luận chi tiết biến pháp.

“Xì…..”

Chương 235: Càn Lê liên hôn Chương 235: Càn Lê liên hôn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng, sơ thảo biến pháp các ngươi, ta ít nhất cũng tính là tác giả đầu tiên, lão già ngươi lại dám đùa giỡn với uy phong của tác giả thông tấn sao?

Triệu Kỵ cười cười: “Không sao! Vô Kỵ không phải người ngoài.

Vô Kỵ?

Không phải người ngoài?

La Yển sửng sốt một chút, sao lại gọi thân thiết như vậy? Sao lại không phải là người ngoài?

Ông ta có chút do dự: “Bệ hạ! Cái này…..”

Triệu Kỵ cười nói: ” Sắp tới Lê Càn liên hôn, Vô Kỵ nguyện làm phò mã Đại Lê ta còn mang theo mối làm ăn lớn đến, về sau chính là người một nhà!”

Lê Càn liên hôn?

Mối làm ăn lớn?

Ánh mắt La Yển sáng lên, đây chính là tin tức tốt!

Nói như vậy, thật sự là người một nhà.

Ông ta không khỏi liếc mắt nhìn Doanh Vô Kỵ một cái.

Bỗng nhiên, hắn lông mày dựng lên, theo bản năng mà nói: “Bệ hạ!”

“La tướng mời nói!”

Được Triệu Kỵ cho phép, La Yển ngược lại có chút do dự.

Miệng ông ta mấp máy, thậm chí bắt đầu gãi mái tóc hơi thưa thớt, có vẻ khá lo lắng.

Doanh Vô Kỵ không khỏi liếc ông ta một cái, không biết lão già này muốn làm cái gì đây.

Có liên quan gì đến Hoa Triều không?

Tuy nói lần này thẩm vấn công khai này, biểu hiện của La Yển khiến hắn có thêm chút hảo cảm, nhưng sự ghê tởm của hắn đối với La Yển thật không có biến mất bao nhiêu.

Nếu như lão ta dám đưa ra yêu cầu vô lý liên quan đến Hoa Triều, Doanh Vô Kỵ thật sự sẽ trở mặt tại chỗ.

Triệu Kỵ nhịn không được cười cười: "La tướng có việc gì cứ nói!"

La Yển hít sâu một hơi, lắp bắp nói: "Công tử Vô Kỵ nguyện thành phò mã Đại Lê ta, tự nhiên là chuyện tốt. Về tình về lý, công tử Vô Kỵ thân ở vị trí phò mã, ngoại trừ công chúa không thể có bất kỳ thê thiếp nào khác, nhưng lão thần cả gan thỉnh cầu bệ hạ….".

Hắn nói đến nửa đoạn, lời có chút nói không nên lời, nhưng vẫn mạnh mẽ tuôn ra nửa đoạn sau: "Thỉnh cầu bệ hạ cho phép Hoa Triều gả cho Công tử Vô Kỵ làm thiếp!"

Triệu Kỵ: "….."

Triệu Ninh: "….."

Doanh Vô Kỵ: "….."

Thành thật mà nói, hắn bị yêu cầu này làm cho bối rối.

Lão già này ngày hôm qua có chống lưng trong lúc thẩm vấn nhưng lúc trước làm chuyện ghê tởm cũng không ít, dùng không ít dùng thủ đoạn bức Hoa Triều rời khỏi mình.

Nhưng hiện tại, lại thỉnh cầu Triệu Kỵ cho phép Hoa Triều gả cho mình làm thiếp?

Hắn khẽ nhíu mày: "Tướng bang! Ông đây là đang có chủ ý âm hại gì?"

La Yển không nhìn Doanh Vô Kỵ, ngược lại sắc mặt bi thống nhìn Triệu Kỵ: "Bệ hạ hẳn là cũng rõ ràng, lão thần cả đời làm việc ít có thua thiệt với người, nhưng đối với mẹ con các nàng lại…… Ai!"

Hoa Triều đứa nhỏ này mệnh khổ, bởi vì nguyên nhân lão thần, lại để lại không ít bóng ma, có thể gặp được một người đàn ông không chán ghét quả thực rất khó.

Lão thần trước kia cảm thấy Công tử Vô Kỵ ăn bữa sáng không giữ bữa chiều, sợ rằng sẽ liên lụy con bé, cho nên dùng không ít thủ đoạn để chia tách.

Nhưng chưa từng nghĩ, Công tử Vô Kỵ lại nguyện vì Hoa Triều, chủ động dấn thân vào hiểm địa, thật sự khiến lão thần xấu hổ.

Hôm nay Công Tử Vô Kỵ đã thành người một nhà, chính là chuyện may mắn của hai nước Lê Càn, chỉ là nữ nhi của thần…

Lão thần biết yêu cầu này có chút quá đáng, nhưng Hoa Triều là tiếc nuối duy nhất trong lòng lão thần, nếu con bé sống không hạnh phúc, lão thần e là đến dưới cửu tuyền cũng không thể an tâm !"

Những lời này nói đến vô cùng động tình, trong đôi mắt đục ngầu, thậm chí rơm rớm nước mắt.

Triệu Kỵ nghe được cũng là thần sắc có chút phức tạp, ông ta cùng La Yển quân thần nhiều năm, tự nhiên rõ ràng suy nghĩ trong lòng La Yển, mẹ con Hoa Triều, chỉ e là thứ duy nhất làm ông ta hổ thẹn.

Phò mã nạp thiếp, lại nói tiếp quả thật có tổn hại uy nhiêm vương thất, nhưng cũng không phải cái gì vấn đề lớn.

Huống chi những công chúa dưới gối mình, bản thân cũng không phải quan trọng như vậy, ủy khuất một chút cũng không có gì.

Mấu chốt là, chỉ cần đồng ý yêu cầu này, La Yển chủ trì biến pháp, hẳn là sẽ không còn điều gì phải lo lắng về sau.

Ông ta đang chuẩn bị gật đầu, đã thấy Doanh Vô Kỵ tiến lên một bước.

"La tướng không khỏi quá gấp gáp thay Hoa Triều quyết định?"

Doanh Vô Kỵ nhìn bộ dáng hơi còng lưng của La Yển, trong lòng vừa buồn cười vừa tức giận: "La tướng có phải cảm thấy rất hiểu Hoa Triều, yêu cầu như vậy chính là vì hạnh phúc của nàng?"

La Yển há miệng, lại trầm mặc.

Dĩ nhiên hắn nghĩ như vậy.

Nhưng ông ta trước kia liền cho rằng mình rất hiểu Hoa Triều, nhưng mỗi lần đưa ra quyết định, đều sẽ đưa đến hiệu quả ngược lại.

Ông ta cắn răng: "Công tử Vô Kỵ chẳng lẽ không nghĩ như vậy?Ngươi liều mạng cứu Hoa Triều, nói vậy cũng là…"

Doanh Vô Kỵ cười lạnh một tiếng: "Đó là chuyện giữa ta và nàng!"

La Yển thở hổn hển: "Chẳng lẽ ngươi không muốn cưới nàng?"

Thần sắc Doanh Vô Kỵ càng ngày càng lạnh: "Ở trong mắt ông, đối tốt với nàng chính là nạp nàng làm thiếp sao? La Yển,

ông lúc trước hứa hẹn nạp mẫu thân Hoa Triều làm thiếp, có phải cũng cảm giác, chính mình đã hy sinh rất lớn vì mẹ con các nàng?"

La Yển: "….."

Doanh Vô Kỵ: "Vậy ta hỏi ông, khi ông nói muốn nạp bà ấy làm thiếp, thì bà ấy có phản ứng gì?"

La Yển: "….."

"Phản ứng thế nào?"

"Thiếu chút nữa lấy kiếm đâm vào khí quản ta!"

Lúc ấy bởi vì chuyện mẹ con Hoa Triều, ông ta cùng chính thê cãi nhau rất dữ dội, vốn đã làm cho chính thê lui một bước, nhưng khi nói tin "Nạp thiếp" này cho mẫu thân Hoa Triều, lại nhận được cũng là sự lạnh nhạt.

"Ông căn bản không biết chữ 'thiếp' này đối với Hoa Triều mà nói có ý như thế nào đâu!"

Doanh Vô Kỵ ngực có chút buồn bực, đừng nói làm thiếp, Hoa Triều thậm chí ngay cả làm thê cũng không thể làm.

Chương 236: Thân phận Hoa Uyển Thu Chương 236: Thân phận Hoa Uyển Thu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nếu như làm bằng hữu, tri kỷ, thậm chí là thân nhân thì Hoa Triều có thể đối với mình cực kỳ rộng lượng, nhưng nếu như mình nói cho nàng biết: Hoa Triều tỷ, ta muốn cưới nàng nhưng ta có thể phản bội nàng.

Doanh Vô Kỵ cam đoan, Hoa Triều nhất định sẽ biểu diễn ma chủng nổ tung như thế nào trước mặt hắn.

Hắn đến bây giờ còn nhớ rõ, lúc trước hắn đang cùng Hoa Triều tán gẫu kịch bản

La Yển cổ họng giật giật, hiển nhiên đã không biết muốn nói cái gì.

“Chuyện của Hoa Triều không cần ông quan tâm, ta sẽ chăm sóc tốt cho nàng. Nếu như ông thật sự muốn đối tốt với nàng…”

Doanh Vô Kỵ dừng một chút, trực tiếp dùng ngón tay hướng Hoa Uyển Thu, âm thanh trở nên vô cùng lạnh như băng: “Ngay trước mặt ta và bệ hạ, chém kẻ xấu Vi Nga phái!”

“Cái gì!”

La Yển quá sợ hãi, trong ánh mắt tràn đầy khủng hoảng và khiếp sợ.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua Triệu Kỵ, phát hiện bệ hạ Lê Vương này không có chút ý tứ kinh ngạc nào, hắn nhất thời cảm giác tay chân lạnh lẽo, rốt cục xác định, lần này Triệu Kỵ cố ý bảo ông ta hắn mang theo tân phụ vào cung, chính là nhằm vào Hoa Uyển Thu.

Hoa Uyển Thu hoảng sợ, theo bản năng lui về phía sau một bước, khủng hoảng nói: “Vi Nga phái, cái gì là Vi Nga phái?

Nàng buổi sáng mới vừa bị Doanh Vô Kỵ mắng một trận, hiện tại càng thêm sợ hãi.

Triệu Kỵ cũng không lộ ra vẻ tức giận gì, chỉ bình tĩnh nhìn La Yển, nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Lão La, nói một chút đi!

Một tiếng Lão La, làm La Yển giật mình hồi lâu.

Thần sắc hắn có chút giãy dụa, quan hệ cá nhân giữa quân thần hai người không thể nghịch, lúc lén lút không có công vụ, Triệu Kỵ thường xuyên gọi ông ta là Lão La.

Hiện tại xưng hô như vậy, chắc hẳn cũng là muốn đem quốc pháp đặt sang một bên, cho mình một cái cơ hội nhận sai,

dù sao ngoài mặt, trọng thần triều đình bị cấm tiếp xúc với Vi Nga phái.

La Yển trầm mặc hồi lâu: "Bệ hạ, lão thần có thể nói ra toàn bộ sự tình, không giữ lại chút nào, nhưng… có thể để Uyển Thu tạm thời tránh mặt một chút được không?"

"Ừm!"

Triệu Kỵ gật gật đầu, liền gọi mấy cung nữ tới, dẫn Hoa Uyển Thu ra ngoài.

Hoa Uyển Thu vừa sợ vừa mờ mịt, lúc rời khỏi thiên điện, quay đầu lại nhìn vài lần.

Cảnh tượng này, Doanh Vô Kỵ thấy vậy nhíu mày, làm sao cảm giác… thân phận của Hoa Uyển Thu còn phức tạp hơn so với tưởng tượng của mình?

Hơn nữa Triệu Kỵ, hình như đã đoán ra cái gì đó.

"Lão thần có tội!"

La Yển trực tiếp quỳ xuống, trên mặt tràn đầy xấu hổ: "Lão thần lén tiếp xúc với yêu nhân Vi Nga phái, tội đáng vạn tử, thỉnh bệ hạ hạ tội!"

Triệu Kỵ khom người đỡ hắn dậy: "Có việc thì từ từ nói chuyện, cho dù muốn quỳ, cũng phải chờ ta tức giận rồi mới quỳ. Nói chuyện trước đi, tỉ mỉ một chút, Hoa Uyển Thu này rốt cục là thân phận gì, vì sao có thể giống người nọ lúc trước như thế?"

"Oài…"

La Yển thở dài một hơi, xoay người nhìn Doanh Vô Kỵ một cái: "Ta không biết ngươi làm sao biết nàng có quan hệ với Vi Nga phái, ngươi có thể cho rằng nàng là người Vi Nga phái, nhưng kỳ thật cũng không phải như thế.

Doanh Vô Kỵ không kiên nhẫn nói: "Đừng dài dòng, nói thẳng!"

La Yển thần sắc ngưng trọng: "Công tử Vô Kỵ, ngươi có từng nghe nói trên đời này có một loại thần thông, gọi là Đan Thanh Độ Hồn?"

Đan Thanh Độ Hồn!

Triệu Ninh ở một bên bỗng nhiên kinh hô một tiếng.

"Đan Thanh Độ Hồn… Ta nói vừa rồi nữ tử kia hồn phách không được đầy đủ, không giống người sống, quả nhiên là nó!"

Triệu Kỵ thì là một bộ ngữ khí quả nhiên như thế.

Doanh Vô Kỵ nhíu nhíu mày, hắn tự nhận là cũng coi như có chút kiến thức, từ trong tư liệu hiểu rõ không ít thần thông, nhưng Đan Thanh Độ Hồn này hắn xác thực chưa từng nghe qua.

"Đây là thần thông gì?"

Doanh huynh không biết cũng coi như bình thường!

Triệu Ninh tâm tình có chút không bình tĩnh, nhưng vẫn là cưỡng ép sợ hãi, chậm rãi giải thích nói: "Thần thông này lần trước xuất hiện, là vào thời Thương Chu chiến quốc, nay đã thành bí văn cấm kỵ, mặc dù là ở các quốc gia vương thất, cũng rất ít có người biết."

Doanh Vô Kỵ giật mình, bị cấm từ thời Thương Chu chiến quốc thì mình, chỉ là một con tin, không biết cũng không kỳ quái.

Triệu Ninh tiếp tục nói: "Tương truyền trước thời Thương Chu chiến quốc, có một cuồng nhân ra đời ở Đông Di, hắn tự xưng Cửu U chi chủ, chấp chưởng sinh linh luân hồi, lấy chuyển thế trường sinh làm mồi, thu nạp một cỗ lực lượng cực

kỳ cường đại, cho nên Trụ Vương mới có thể phái binh thảo phạt Đông Di.”

Về sau mới có người biết rõ, cái gọi là luân hồi căn bản là một âm mưu, người này đích xác lĩnh ngộ một loại thần thông, nhưng thần thông này cũng không phải khiến người chết mang theo ký ức chuyển sinh, mà là lấy máu trong tim ❤ người thân làm mực, lấy diệu thuật đan thanh làm nhục thân, người mới sinh ra như thế, liền có thể đạt được ký ức của người chết, nhân cách cũng cực kỳ gần gũi với người chết.

“Cái này…”

Doanh Vô Kỵ cũng bị thần thông quỷ dị này hù dọa, dùng máu trong tim nuôi dưỡng, khó trách La Yển đột nhiên già đi nhanh như vậy.

Hắn nhịn không được hỏi: “Vậy người mới này, cùng người chết rốt cục có quan hệ hay không?”

Doanh huynh để ta lấy một ví dụ cho huynh biết, nếu dùng máu trong tim của huynh, vẽ ra tiểu nhị nào đó đã qua đời ở Thư cục, tiểu nhị này sẽ nhận thức tất cả mọi người ở Thư cục, bình thường biểu hiện cũng không khác gì người thật.

Nhưng nếu huynh đưa hắn ta trở về Càn quốc, hắn ta sẽ không thể tìm được đường về nhà, càng không thể nhận ra vợ con của mình.

Bởi vì Doanh huynh chỉ biết hắn là người Càn Quốc, trong nhà có vợ con, lại không biết nhà hắn ở nơi nào, càng không biết vợ con hắn trông như thế nào!”

Chương 237: Công cụ khống chế Chương 237: Công cụ khống chế

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ giật mình: "Cũng chính là người mới được sinh ra này, chỉ là hình chiếu trí nhớ của người cung cấp máu trong tim, cũng không tính là người!"

"Đúng là như vậy!"

"Vậy tại sao còn có người tin?"

"Bởi vì người cung cấp máu trong tim đối với người chết hiểu được rằng, cung cấp càng nhiều máu thì kẻ mới sinh ra càng giống với người đã chết, thậm chí đạt đến mức độ thật giả lẫn lộn."

"Đây không phải là tự lừa gạt mình sao?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "La Yển, sao chuyện ngu xuẩn như vậy ông cũng cũng nguyện ý làm?"

La Yển thần sắc có chút hoảng hốt, môi mấp máy một chút: "Công tử Vô Kỵ, ta hỏi ngươi một vấn đề, nếu như người bất hạnh qua đời chính là Hoa Triều. Hiện tại xuất hiện một người, tướng mạo giống y như Hoa Triều, tính cách cũng giống với Hoa Triều, cho dù là ở mặt nào cũng giống với Hoa Triều, thậm chí nàng đối đãi với ai cũng giống như Hoa Triều, Hoa Triều đối đãi ngươi như thế nào, nàng cũng sẽ đối đãi ngươi như thế, vậy nàng có phải là Hoa Triều không?"

Doanh Vô Kỵ hít vào một hơi khí lạnh, rốt cục cảm nhận được chỗ kinh khủng của vấn đề này.

Đây là một vấn đề triết học.

Có chút giống như một vấn đề kiếp trước: Chính là xuất hiện một loại khoa học kỹ thuật truyền tống tức thời, nguyên lý là khiến bạn trong nháy mắt phân giải thành hạt proton, sau đó sắp xếp lại hạt proton theo số hóa thông tin, rồi truyền đến một nơi khác với tốc độ ánh sáng, rồi tổ hợp sắp xếp lại liền tương đương với bạn trong nháy mắt chuyển dịch, nhưng người này vẫn là bạn sao?

Nếu có người muốn truyền tống Doanh Vô Kỵ như vậy, hắn nhất định là không muốn, cảm giác truyền qua không phải mình, mà là một người mới sinh.

Nhưng đổi một góc độ khác, cơ thể con người vốn đang không ngừng trao đổi chất, tất cả các hạt proton đều thay đổi một nửa, có phải có nghĩa là bạn đã không còn là bạn nữa hay không?

Nếu như hai người đồng thời tồn tại, còn có thể cưỡng chế phân biệt thật giả.

Nhưng nếu người ban đầu đã chết thì sao?

Khi người mới đứng ở trước mặt, hai người vốn đã thân thiết như thế thì sao có thể hờ hững không nhìn nàng?

"Không đúng!"

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên phản ứng lại: "Hoa Uyển Thu vừa rồi, rõ ràng chính là một thiếu nữ đôi mươi, hơn nữa cũng không có ký ức trước kia, ngươi mẹ nó đang nói chuyện gì với ta thế?"

La Yển lắc đầu: "Đó là bởi vì không cung cấp nhiều máu trong tim, chỉ cần…"

Doanh Vô Kỵ mắng chửi đĩnh đạc nói: "Không chỉ cần gì nữa, người này căn bản không thể xem như Hoa Uyển Thu, chính ngươi ngu xuẩn còn chưa tính, tại sao phải làm ra chuyện như vậy, còn đem Hoa Triều cũng kéo vào trong vũng bùn"

La Yển trầm mặc trong chốc lát: "Ta biết Hoa Triều chán ghét ta, con bé chỉ để ý mẹ của nó. Chờ ngày đó ta chết đi, ta sẽ dâng ra tất cả máu trong tim, chỉ cần Hoa Triều lại lấy ra một chút máu, Uyển Thu liền…"

"Ông đừng có ép người nữa được không!"

“Ta chỉ là muốn đem trả cho con bé mẹ của nó…”

“Trả con cái con mẹ ông ý!”

Doanh Vô Kỵ mắng tiếp: “Ông căn bản không hiểu Hoa Uyển Thu, ông lấy máu nặn ra người mới, thì là Hoa Uyển Thu hả? Trả được cho Hoa Triều mẹ của nàng sao? Ông nói cho tôi biết, nếu như Hoa Uyển Thu nghe được ông lấy cô ta làm thiếp thì cô ấy có tức giận bỏ đi không? Cô ấy có rời khỏi Giáng Thành tự mình mưu sinh không thèm nhìn ông nữa không?”

“Không! Thậm chí bây giờ nàng hiểu rằng mình chỉ là vật thay thế cũng không bỏ đi!”

“Ông cho rằng cô ta là Hoa Uyển Thu thật hả, kỳ thật cô ta chỉ là sản phẩm ảo tưởng mà một người đàn ông ghê tởm tạo ra để thỏa mãn chính mình thôi. Ông đưa cô ta cho Hoa Triều? Hoa Triều có thể vui vẻ sao? Hoa Triều vô tội.Thậm chí ngay cả Hoa Uyển Thu này cũng vô tội. Chỉ có ông, La Yển… con mẹ nó đáng chết !”

La Yển: “…..”

Doanh Vô Kỵ mỗi lần mắng hắn một câu, đầu của ông ta lại cúi xuống thấp một chút

Chờ Doanh Vô Kỵ mắng xong, đầu ông ta cũng sắp không ngẩng lên nổi.

Triệu Kỵ Triệu Ninh hai cha con cũng nghe ngây người, con rể tương lai nhà mình cũng độc mồm độc miệng, vốn bọn họ định hỏi La Yển những vấn đề kia lại không nghĩ tới mỗi câu nói của Doanh Vô Kỵ đều nhằm trúng chỗ yếu hại.

Sau một hồi nói, vấn đề này không thể cãi lại nữa.

Triệu Kỵ thở dài một hơi: “Lão La, ngươi cảm thấy chuyện này nên xử lý như thế nào?”

Doanh Vô Kỵ hừ một tiếng: "Nhìn bộ dáng mất hồn mất vía của La tướng, e rằng lão ta cũng không rõ lắm chuyện này nên xử lý như thế nào. Ta nói một câu khách quan, người chết nên ở trong quan tài, có chút nhìn như người kỳ thật chỉ là kết quả của một loại thần thông, vậy nên quay về bộ dáng của nàng".

Lời nói tuy rằng mang theo một tia uyển chuyển, nhưng ý tứ giết người không thể cãi lại.

Thành thật mà nói, lúc hắn nói những lời này, trong lòng hiện lên một tia không đành lòng, bởi vì sau khi lập ra Đan Thanh Độ Hồn, Hoa Uyển Thu sẽ không có khả năng là khôi lỗi của Vi Nga phái, mà chỉ đơn giản là công cụ khống chế uy hiếp La Yển.

Cho nên nói, thiện ý của nàng đối với Hoa Triều, tựa hồ cũng không phải giả.

Ý nghĩa của nàng ta đối với La Yển.

Giống như là một kẻ nghiện sex ngồi nhà một mình mơ mộng Aragaki Yui (diễn viên người Nhật) xuất hiện.

Bản thân cô ấy không có tội gì cả.

Nhưng loại nhân tố bất ổn định này, vẫn nên sớm tiêu hủy thì tốt hơn.

Triệu Kỵ gật gật đầu: "Như thế cũng tốt!"

La Yển có chút luống cuống: "Bệ hạ….."

Chương 238: Danh sách hậu nhân Chuyên Húc Chương 238: Danh sách hậu nhân Chuyên Húc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ cũng có chút nổi giận: "La Yển! ngươi cũng từng là cánh tay của ta, chỉ là một âm mưu Đan Thanh Độ Hồn mà

có thể khiến ngươi trở nên mềm yếu như thế? Cô không nghĩ tới ngươi ở trước mặt Vi Nga phái còn không chịu được một đòn của bọn chúng!"

"Thần sợ hãi!"

La Yển mồ hôi rơi như mưa, nhưng vẫn cắn răng nói: "Bệ hạ! thần vô tri cuồng vọng, tự nhiên tiếp xúc Vi Nga phái, lâm vào vũng bùn sau hối hận không kịp! nhưng Uyển Thu nàng là một người sống sờ sờ, Vi Nga phái có ý đồ lấy tuổi thọ của nàng khống chế lão thần, nhưng thần đã sớm chuẩn bị chịu chết rồi!"

Lần trước tiếp xúc, lão thần đã đổi được cho nàng ba năm thọ nguyên.

Cho nên hôm nay lão thần cố ý xin đi giết giặc, nguy cục của biến pháp, lão thần chắc sống không quá ba năm, sẽ không cho Vi Nga phái bất kỳ cơ hội uy hiếp nào.

Chỉ cầu bệ hạ có thể thả nàng một con đường sống, lão thần chắc chắn cấm túc nàng ở trong phủ, không hề thương tổn bất luận kẻ nào!

Tội lỗi của lão thần!

Hy vọng có thể lấy cái chết báo đáp!

Cầu xin bệ hạ thành toàn!

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây đều im lặng.

Khó trách biến pháp, cái loại đi vào chỗ chết mà La Yển vẫn cướp để làm, hóa ra đã sớm chuẩn bị.

Doanh Vô Kỵ cũng không biết nói cái gì.

Chỉ có thể nói La Yển là kẻ vừa khôn vặt vừa keo kiệt

Sau khi phát hiện mình bị lừa, lập tức quyết định không muốn sống nữa.

Kiểu ta con mẹ nó chính mình cũng không sống, xem ngươi làm thế nào để uy hiếp lấy thọ nguyên của ta?

La Yển thấy mọi người không nói lời nào, lại một lần nữa bái xuống: "Cầu bệ hạ thành toàn!"

Triệu Kỵ hít sâu một hơi, nói đến nước này, đích xác cũng không có lý do cự tuyệt, đang chuẩn bị gật đầu, rồi lại nghe được âm thanh Doanh Vô Kỵ.

"Phụ vương, con có một lời!"

"Nói đi!"

"La tướng đã hứa hẹn, ta cũng không thể phản bác, nếu ta còn yêu cầu giết phu nhân Tướng bang, thì có vẻ ta hùng hổ dọa người. Nhưng ta hi vọng La tướng có thể đáp ứng với ta hai điều kiện."

La Yển vội vàng nói: "Phò mã mời nói!"

Doanh Vô Kỵ thần sắc lạnh lùng: "Thứ nhất, La tướng cam kết cấm túc, nhất định phải nghiêm khắc chấp hành!"

"Tất nhiên!"

"Thứ hai, đem chân tướng nói cho Hoa Uyển Thu, chuyện này cô ta còn đáng thương hơn so với Hoa Triều. Nói cho cô ta biết chân tướng, để cô ta biết rằng tình cảm của cô ta dành cho Hoa Triều kỳ thật đều là gông xiềng của cô ta, đỡ cho cô ta thông qua phương thức khác ảnh hưởng đến Hoa Triều."

"….. Được rồi!"

Mặc dù có chút khó khăn, nhưng La Yển vẫn gật đầu.

"Ta nói xong rồi!"

Doanh Vô Kỵ sau khi phun ra những bực tức này, cảm giác thoải mái hơn rất nhiều.

Đợi lát nữa trở về, hắn cũng sẽ nói cho Hoa Triều biết sự tình này, hôm nay hắn xem như triệt để biết rõ ràng, người này cho dù vẻ bề ngoài giống mẫu thân nàng, bên trong hoàn toàn tương phản, chỉ cần giải thích rõ ràng, là có thể giúp Hoa Triều trút được tất cả gánh nặng.

Sau này vĩnh viễn không gặp lại, cũng có thể sống tự tại một chút.

Triệu Kỵ cười cười: "La tướng! Mau đứng lên đi!

"Đa tạ bệ hạ!"

La Yển thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi đứng lên.

Triệu Kỵ nhìn về phía hắn ánh mắt ôn hòa rất nhiều, nhưng hơi nhếch lên khóe miệng, lại trở nên sát khí lẫm liệt: "Cho nên mau nói cho cô một chút, Vi Nga phái nhọc lòng muốn khống chế thừa tướng Đại Lê ta, rốt cục có mục đích gì!"

Từ đầu tới cuối, kỳ thật Triệu Kỵ cũng không phải đặc biệt chú ý đến sinh tử của Hoa Uyển Thu.

Ông ta quá hiểu rõ lão tiểu nhị của mình, với tâm trí của La Yển, làm sao buông tha thứ mà lão ta cả đời theo đuổi bởi vì một nữ nhân?

Lúc còn trẻ, hắn có thể bởi vì tráng chí trong lòng, trơ mắt nhìn Hoa Uyển Thu rời đi.

Lúc tuổi già, làm sao có thể bởi vì Hoa Uyển Thu, mặc cho Vi Nga phái bài bố?

Triệu Kỵ vẫn luôn chú ý đến Vi Nga phái, bình thường Vi Nga phái cùng triều đường không có quá nhiều liên hệ, ông ta còn có thể mắt nhắm mắt mở, nhưng hiện tại cánh tay của Vi Nga phái đều vươn đến trên người Thừa tướng nhà mình, sớm đã vượt qua giới hạn nhẫn nại của ông ta.

La Yển thần sắc cũng trở nên lạnh lùng, chậm rãi phun ra ba chữ: "Bình Lăng Quân!"

"Lại là hắn!"

Triệu Kỵ hừ lạnh một tiếng, đối với đứa con tự cho mình rất tài giỏi này, ông ta đã sớm chán ghét tới cực điểm.

3 ngàn môn khách dưới trướng, danh tiếng trong dân gian vang xa.

Đây là hiểu biết của người bình thường Triệu Khế.

Nhưng chỉ cần biết được nội tình, liền biết đây chỉ là một con rối tự cho rằng mình có thể du tẩu ở giữa các thế lực lớn.

Vi Nga phái tiếp cận La Yển, là vì Bình Lăng Quân, đơn giản để ông ta nâng đỡ Triệu Khế thượng vị.

La Yển là tâm phúc Lê Vương, chỉ cần được ông ta nâng đỡ, lại phối hợp Ngụy gia Hàn gia, phế bỏ Thái tử, trộm được vương vị cũng không phải việc khó gì.

Chỉ là Vi Nga phái lại há có thể hiểu được tình nghĩa cùng chí khí giữa quân thần bọn họ?

Triệu Kỵ nhịn không được cười nhạo một tiếng: "Chu vương thất thật sự là càng ngày càng không dùng được, ngay cả loại chuột nhắt Vi Nga phái này, cũng có thể hợp tác với bọn chúng!"

La Yển trầm tư một lát: "Bệ hạ! Có cần lão thần lá mặt lá trái tìm hiểu nội bộ bọn họ không?

"Không cần!"

Triệu Kỵ trực tiếp phất tay: "Chỉ là Vi Nga phái, há xứng cho ngươi phân tâm?

"Vâng!"

La Yển vỗ vỗ đầu: “Đúng rồi bệ hạ, còn có một chuyện. Đầu tháng trước, Vi Nga phái tiếp xúc với thần, bảo thần thống kê danh sách hậu nhân của Chuyên Húc ở Giáng Thành tham gia Bách gia thịnh hội, chỉ cần thai thoái cảnh trở xuống, thần cũng không biết có ý gì.”

Chương 239: Săn giết thiên tài Chương 239: Săn giết thiên tài

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Danh sách hậu nhân của Chuyên Húc?”

Triệu Kỵ cũng có chút khó hiểu, vuốt râu suy nghĩ một hồi, cũng nghĩ không ra nguyên cớ.

“Cái này ta biết!” Doanh Vô Kỵ đứng ra nói.

Hắn thoáng hồi tưởng một chút, liền đem chuyện Khương Thái Uyên nói cho hắn đều kể ra.

“Chu thiên tử mơ thấy bị ám sát!”

“Kẻ ám sát là hậu nhân của Chuyên Húc!”

Hai tin tức này, lại kết hợp hậu nhân Binh Thánh Nam Cung Thác mang theo Loạn tặc Mộ bàn, hơn nữa xuất ra bốn đạo Binh gia khí vận, hương vị âm mưu liền quá rõ ràng.

Triệu Kỵ hỏi: “Còn thêm chi tiết gì không?

Doanh Vô Kỵ lắc đầu: “Hết rồi, hắn ta kể là ngẫu nhiên nghe được, Chu thiên tử cụ thể mơ thấy cái gì, chỉ sợ cũng chỉ có Nam Cung Lăng cùng hào quan kia biết!”

Triệu Kỵ gật đầu: “Xem ra lần này Nam Cung Lăng đến đây, chính là vì tìm kẻ ám sát này, bất quá hậu nhân Chuyên Húc rất nhiều, lần này hội tụ ở Giáng Thành cũng không ít. Chỉ là… vì sao bọn chúng chỉ cần tin tức của những người từ Thai Thuế Cảnh trở xuống?”

Triệu Ninh cười mở miệng nói: “Bệ hạ! Con có một phỏng đoán”.

Triệu Kỵ gật đầu: “Nói đi!”

Triệu Ninh cười khanh khách nói: “Chu thiên tử đã gây chiến lớn như vậy, đã nói rõ ông ta tin vào giấc mộng này, nhưng người dưới thai thuế cảnh, làm sao có thể ám sát được Chu thiên tử? Ám sát Chu thiên tử tất nhiên là một cao thủ, nhưng hắn không tìm Thai Thuế Cảnh trở lên, đã nói lên hắn xác định người này bây giờ còn chưa đột phá Thai Thuế Cảnh. Nguyên nhân có thể làm cho hắn chắc chắn như vậy, con đoán là phẩm cấp linh thai!

Doanh Vô Kỵ ánh mắt sáng lên: “Ý của huynh là người này phẩm cấp linh thai cực cao, đương thời căn bản tìm không thấy mấy người. Cho nên khẳng định là chưa đột phá Thai Thuế Cảnh, nhưng có hi vọng là thiên tài ngưng tụ linh thai cao phẩm.”

Đúng rồi!

Triệu Ninh gật đầu: “Theo ta đoán, ít nhất cũng là tam phẩm linh thai trở lên”.

Doanh Vô Kỵ có chút khiếp sợ: “Sẽ không phải hắn muốn mượn Loạn tặc Mộ bàn trực tiếp săn giết thiên tài chứ?”

“Không đâu!”

Triệu Kỵ trực tiếp phủ nhận phỏng đoán này: “Nam Cung Lăng có lẽ dám làm như vậy, nhưng Chu vương thất tuyệt đối không dám làm như vậy! Triệu thị là tôn thất Lê quốc, hậu nhân họ Mễ ở Sở quốc cũng đều là đại tộc, lần này tiến vào Mộ bàn không dưới trăm người, Chu vương thất dám can đảm làm như vậy, hai nước Lê Sở dám kéo Chu vương thất xuống theo”.

Cũng đúng!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, Chu vương thất đích xác không có thực lực này, nếu có, cũng sẽ không liên hợp Vi Nga phái làm những chuyện ruồi bu chó má này.

Nói giỡn, ở Giáng Thành đồ diệt hậu nhân Chuyên Húc trên quy mô lớn, ăn mấy cân mật báo a?

Triệu Kỵ thần sắc có chút ngưng trọng: "Bất quá Loạn tặc Mộ bàn này chỉ sợ cũng không thể dễ dàng tiếp cận, những tiểu bối các ngươi trước không cần lo lắng sự tình Binh gia, Cô sẽ đem đặt ở cuối phần Bách gia thịnh hội, các ngươi trước tiên suy nghĩ, có thể lấy được khí vận từ 3 nhà Nho Mặc Pháp hay không!"

Tác dụng khí vận của Bách gia không thể coi thường, nếu có thể luyện hóa, cho dù không đột phá được Phẩm cấp linh thai, cũng rất có ích lợi đối với tu luyện.

Ngay cả Triệu Kỵ vị quân vương này, cũng rất thèm những khí vận này.

"Vâng!"

"Đúng rồi, La tướng!"

Triệu Ninh bỗng nhiên mở miệng nói: "Lý Thải Đàm ở trong chuyện này, rốt cục đóng vai trò gì?"

Đây cũng là một trong những chuyện nàng quan tâm, dù sao cũng đã hứa hẹn với Lý Thải My.

La Yển trầm ngâm một lát nói: "Hẳn là cùng y sư không khác, cũng không có thấy nàng làm qua chuyện khác!"

"Thì ra là thế!"

Triệu Ninh thở phào nhẹ nhõm: "Bệ hạ xem Lý Thải Đàm…..".

Triệu Kỵ nhíu mày: "Cấu kết với Vi Nga phái, đích xác tội không thể tha, bất quá niệm cô ta chưa phạm phải sai lầm lớn, liền cấm túc ở biệt viện Lý thị, chưa được cho phép không được ra khỏi cửa.

"Vâng!"

"Các ngươi lui ra trước đi, ta muốn cùng La tướng có chuyện quan trọng thương lượng!"

"Nhi thần cáo lui!"

Doanh Vộ Kỵ chắp tay.

Triệu Kỵ cười mắng: "Tiểu tử ngươi kêu cũng thuận mồm quá nhỉ! Mau trở về đi!"

Có thể không thuận mồm sao?

Tuy nói phương diện này không thể thiếu lợi ích liên lụy, nhưng nhìn tổng thể, hiện tại lợi ích của hắn liên quan mật thiết đến Lê vương.

Cho dù Triệu Kỵ mới làm cha vợ mình ngày đầu tiên, nhưng cũng có đầy đủ lý do bảo vệ mình.

Không giống Lão lưu manh Càn Quốc, trong lòng chỉ có Doanh Vô Khuyết, ngay cả Thương Ấn cũng là chính mình mất công 3 bò chín trâu mới lấy được.

Bỗng nhiên có chỗ dựa vững chắc, Doanh Vô Kỵ chỉ cảm thấy nhẹ nhõm không ít, ngay cả bước chân cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Ra khỏi điện Trọng Lê.

Triệu Ninh chọc chọc sau lưng Doanh Vô Kỵ: "Doanh huynh Doanh huynh! Ngọc xà kia huynh nhiều hay không, có thể đưa ta mấy khối trước hay không?

Với tư cách Thái tử, Ngọc Xà chỉ là công cụ giúp vương thất kiếm thêm tiền, cho nên vừa rồi nàng cũng không đặc biệt chú ý tác dụng của Ngọc Xà.

Nhưng làm một nữ tử, đột nhiên dỡ xuống gánh nặng chính vụ, nàng thật sự rất khó cự tuyệt đối với đồ vật có thể vừa làm sạch sẽ thân thể lại lưu lại hương thơm. Thật sự không đợi được ngày sản xuất lượng lớn!

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Cái này huynh cũng quá tham lam đi? Ta đi sớm về tối mới làm không được bao nhiêu, huynh mở miệng là xin mấy miếng?

Triệu Ninh có chút nóng nảy: "Giao tình giữa chúng ta chẳng lẽ còn không đáng mấy khối ngọc xà sao?"

"Được rồi, huynh theo ta đến thư viện lấy!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, lần này tới Điện Trọng Lê, tuy rằng Triệu Kỵ vẫn che giấu việc gả con gái, nhưng những thứ khác biểu hiện thật đúng là không tệ, nhất là chuyện Hoa Uyển Thu, xem như đã cơ bản giải quyết vấn đề.

"Doanh huynh hào phóng quá!"

Triệu Ninh không tiếc lời khen.

Doanh Vô Kỵ nhỏ giọng: "Đúng rồi Triệu huynh, hiện tại chúng ta cũng coi như người một nhà, có thể hay không tiết lộ một chút, công chúa trong vương thất các người, tại sao cứ phải nhốt ở trong cung mà ít được ra ngoài thế, ta ở Lê quốc cũng gần 20 năm rồi, dường như chưa gặp công chúa nào, ta nhớ những đời trước đâu có thế đâu!"

"Cái này…"

Chương 240: Không yên ả Chương 240: Không yên ả

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh có chút do dự: "Ta cũng không rõ lắm, không biết bởi vì sao, công chúa trong cung phần lớn thể trạng yếu nhiều bệnh, hơn nữa trời sinh tính lười biếng, cho nên phần lớn thời gian đều ở trong cung dưỡng bệnh."

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc: "Còn có loại chuyện này?"

Triệu Ninh gật đầu: "Đây cũng coi như bí mật vương thất, Doanh huynh ngàn vạn lần đừng nói ra ngoài, dù sao cũng không phải chuyện tốt gì.

"Yên tâm!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, trong lòng lại là suy tư, Triệu Kỵ có ít nhất hơn chục công chúa, nếu như tất cả đều thể nhược nhiều bệnh, vậy thật sự không thể dùng một sự kiện ngẫu nhiên để giải thích.

Dám động thủ với Lê vương thất, rốt cục là cuồng đồ phương nào?

Bất quá cũng may có hai cá lọt lưới, "Triệu Lăng" mặc dù về chính vụ càng xuất sắc, nhưng tu vi cũng tuyệt đối được xưng là đứng đầu.

Về phần công chúa không muốn tiết lộ tính danh kia, thiên phú tu luyện càng khủng bố.

……

Sau một nén nhang.

Chương 241: Trộm sách

Triệu Ninh mang theo một bao ngọc xà, cao hứng rời khỏi Thư cục Thượng Mặc, trực tiếp lên xe ngựa về cung.

Doanh Vô Kỵ duỗi lưng một cái, chuẩn bị đi tìm Hoa Triều tâm sự chuyện của Hoa Uyển Thu, bất quá tìm một vòng cũng không tìm được, hỏi thì là cùng Bạch Chỉ đến gánh hát.

Dù sao vài ngày trước, gánh hát vừa khai trương đơn hàng thứ nhất, ngay tại Lưu gia gặp phải án kiện bắt cóc, hắn là đi trấn an một chút.

Gánh hát cách không xa, đều ở khu vực trị an tốt nhất, hơn nữa có Bạch Chỉ đi cùng, không có khả năng xảy ra chuyện.

Doanh Vô Kỵ nhàn rỗi không có việc gì, liền ngâm nga tiểu khúc trở về thư phòng.

Bách gia thịnh hội sắp bắt đầu, có thể có nhiều ngày đều bận rộn, thừa dịp còn chưa bắt đầu, trước viết một ít kịch bản đã, hoặc là thêm ít truyện vào Liêu Trai, dù sao gần đây Thư cục làm ăn càng ngày càng tốt.

Bất quá vừa ngồi xuống, hắn liền nghĩ tới một chuyện.

Chuyện đồng văn về Lão lưu manh…..".

Nghĩ đến chuyện này, hắn vội vàng mở ngăn kéo.

Nhưng sau khi mở ra, lại phát hiện bên trong trống rỗng. - ebook truyện giá rẻ

"Cái shit gì thế này!"

Doanh Vô Kỵ tê dại, chỉ cảm thấy một cỗ cảm giác mát mẻ từ xương cụt xông thẳng lên đỉnh đầu.

Mẹ kiếp…..”.

Truyện của mình đâu rồi nhỉ?

Nhà có trộm không?

Nhất định là đêm qua, người của Thư cục đều đi Phi Ngư vệ đón mình…

Trong lòng hắn hoảng hốt, nếu bị người khác biết, mặt mũi của mình để đi đâu?

Đừng nói mặt mũi, cái mạng này cũng chả cần

Đường đường là Công tử Càn quốc, Phò mã Lê quốc, lại có thể âm thầm viết về chuyện sex của phụ vương và mẹ dỏm của mình cùng với một Thiết Ngưu không biết tên?

Này mẹ nó…

Không phải là xong phim con chim rồi sao?

Doanh Vô Kỵ như bị sét đánh, trực tiếp ngồi phịch trên ghế.

Lúc này.

Tinh: +1+1+1+1+1+1+1+1…

Khí:+1+1+1+1+1+1+1+1…

Thần:+1+1+1+1+1+1+1+1…

Doanh Vô Kỵ tê dại, mặc dù ước chừng biết, đây là tin tức kết hôn của mình, cùng với Liệt Hỏa chưởng pháp mang đến cảm xúc dao động.

Nhưng ai có thể cam đoan, trong số này không có vài điểm số là do truyện của mình viết mang đến?

Hắn rầm một tiếng nằm sấp trên bàn, như cha mẹ chết!

Hiện tại trong đầu hắn chỉ còn lại một câu hỏi.

Rốt cuộc là ai!

Nhàn rỗi đau mề đến Thư cục, trộm đi một loạt truyện?

……

Thải My!

Thải My!

“Xem ta mang cho em thứ gì này!”

Tiểu viện Điện Tình Giáng, Triệu Ninh đẩy cửa đi vào.

Lý Thải My vốn đang nhìn ngoài cửa sổ hoài nghi nhân sinh, nghe được âm thanh Triệu Ninh, tim bỗng nhiên đập nhanh hơn vài phần, khẩn trương đến lòng bàn tay trong nháy mắt toát mồ hôi.

Nàng thật sự có chút hoảng hốt.

Từ khi buổi sáng Doanh Vô Kỵ đến, trong lòng của nàng liền không thể yên ả, trong đầu đều là những hình ảnh buổi sáng nàng nói chuyện với Doanh Vô Kỵ, muốn biết trong này rốt cục là nơi nào xảy ra vấn đề.

Vì sao Doanh Vô Kỵ lại nói ra lời muốn giúp mình thoát khỏi thâm cung?

Còn nói Lê Vương cất giấu nữ nhi địa vị cao nhất không cho hắn?

Người này… chẳng lẽ thật sự biết được chân tướng?

Nhưng Triệu Ninh làm sao có thể đem loại chuyện liên quan đến sinh tử này nói cho hắn biết chứ?

Triệu Ninh nói với hắn như vậy, mục đích là gì?

Hay là… mình hiểu lầm?

Dù sao hắn mặc dù nói rất nhiều lời, nhưng cũng không nói thẳng Triệu Ninh là nữ tử, cũng không nói mình là Lý Thải

My.

Nhưng dùng lý do này, căn bản không có cách giải thích lời hắn nói !

Lý Thải My suy nghĩ nửa ngày, cũng không dám kết luận chính xác tiếp theo, khiến cho đầu óc hỗn loạn, thầm nghĩ ngủ một giấc thật ngon, sau khi tỉnh lại lại chỉnh suy nghĩ một chút.

Kết quả Triệu Ninh đẩy cửa như vậy, nàng giật mình một cái liền tỉnh táo.

Làm sao bây giờ?

Có nên nói cho điện hạ biết không?

Không được!

Nếu mình hiểu lầm thì sao?

Hoặc là… Doanh Vô Kỵ căn bản không phải từ chỗ Triệu Ninh biết được.

Nếu như là dưới loại điều kiện này chính mình nói lỡ miệng, tất nhiên sẽ làm cho mình lâm vào hoàn cảnh cực kỳ bất lợi, Triệu Ninh đối với mình cho dù tốt, cũng rất khó lưu lại mạng của mình.

Bỏ đi!

Trước hết hãy giả vờ không biết!

“Điện hạ, không phải điện hạ nói hôm nay có chuyện lớn sao, sao về sớm vậy?”

Lý Thái My nhẹ nhàng cười, thoạt nhìn có chút thoải mái, cũng không có gì khác với trước kia.

Triệu Ninh tò mò nhìn nàng một cái: “Thải My, sắc mặt của em sao trắng bệch thế?”

“Thế….thế sao?”

Lý Thải My trong lòng căng thẳng, sau đó cười nói: “Có thể là tối hôm qua ngủ không ngon!”

Triệu Ninh không để ý quá nhiều: “Thì ra là như vậy, em đoán ta mang cho em thứ gì?”

“Thứ gì?”

Lý Thải My thật đúng là có chút tò mò, Triệu Ninh vì bù đắp cho nàng, nên cũng tặng không ít đồ cho nàng.

Bất quá những đồ bình thường đều là bảo cung nữ mang tới.

Chỉ có đồ thực sự cảm thấy tốt, mới có thể tự mình mang đến cho nàng.

Xem ra, lại có thứ tốt.

Chương 241: Trộm sách

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Ngọc xà!”

Triệu Ninh cười cười, liền từ trong ngực lấy ra một hộp ngọc xà, dạy Lý Thải My cách dùng.

Lý Thải My nhìn hai tay thon dài trắng nõn của mình, cũng thích vật này, liền hỏi thêm một câu: “Ngọc xà này ở đâu ra?”

“Em đoán xem?”

“Em đoán…”

Lý Thải My nghĩ nghĩ: “Bách gia thịnh hội sắp tới, các quốc gia sứ thần hẳn là đều đến, trong đó Tề quốc trọng lễ nghi nhất, hẳn là Tề quốc sứ thần mang đến đi!”

“Không đúng!”

Triệu Ninh cười cười: “Dựa theo em đoán như vậy, cũng đoán không ra. Trực tiếp nói với em đi, đây là Doanh huynh làm ra”.

Doanh huynh!

Doanh Vộ Kỵ?

Lý Thải My trong lòng lộp bộp một chút, nàng hồi tưởng một lần, càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp.

Bởi vì gần đây tất cả mọi thứ Triệu Ninh tự mình đưa cho nàng, đều liên quan đến Doanh Vô Kỵ.

Liêu Trai Chí Dị!

Khổng Tước Đông Nam Phi!

Và cả ngọc xà nữa!

Trước kia nàng cảm thấy, đây có thể chỉ là bởi vì Triệu Ninh thưởng thức Doanh Vô Kỵ.

Nhưng bây giờ…

Có phải chỉ là trùng hợp?

Lý Thái My miễn cưỡng cười cười: “Đồ vật rất tốt, đa tạ điện hạ!

Triệu Ninh thấy vẻ mặt này của nàng, không khỏi hỏi: “Không thích?”

Lý Thái My vội vàng lắc đầu: “Không! Vẫn rất thích!

Ngoài miệng nói thích, nhưng thoạt nhìn hình như không đủ cao hứng!

Triệu Ninh trong lòng oán thầm, liền lại cười nói: “Còn có một đồ nữa, cái này nhất định em sẽ thích!”

“Cái gì?”

Lý Thải My mấp máy miệng, một bộ dáng rất chờ mong, trong lòng lại đang lẩm bẩm: Đừng là Doanh Vô Kỵ nữa, đừng là Doanh Vô Kỵ nữa!

Triệu Ninh vung tay phải lên, trên bàn liền trống không xuất hiện một tập giấy thật dày: "Buổi sáng ta đi thư phòng Doanh huynh một chuyến, thừa dịp hắn không ở đó lấy bản thảo của hắn, em xem trước đi, chờ em xem xong ta sẽ trả lại cho hắn!"

Lý Thái My: "…..".

Trong lòng nàng càng ngày càng không yên, những năm ở trong thâm cung, nàng kỳ thật sống cũng coi như an ổn.

Nhưng bây giờ… cô mơ hồ cảm thấy như thể có một kế hoạch lớn đang được thực hiện chống lại mình.

Doanh Vô Kỵ tiến vào sân của mình, rốt cục là lúc tìm Triệu Ninh đã lạc đường.

Hay là Triệu Ninh sai hắn vào đây?

Hai người này rốt cuộc muốn làm gì?

Triệu Ninh thấy sắc mặt nàng càng ngày càng trắng bệch, không khỏi có chút lo lắng nói: "Em có phải bị bệnh hay không? Sao cứ như người mất hồn thế?"

Lý Thái My thầm nghĩ, đây hẳn là đang thăm dò ta?

Nàng lắc đầu: "Không có gì, đêm qua tu luyện xảy ra chút trục trặc, nghỉ ngơi nghỉ ngơi là tốt rồi. Quan hệ giữa điện hạ và công tử Vô Kỵ càng ngày càng thân mật, ngay cả chuyện trộm sách cũng làm được".

Ngươi đã thử ta, vậy ta cũng thử ngươi.

Triệu Ninh cho rằng nàng đang trêu ghẹo, cười phản bác: "Chuyện của người đọc sách có thể gọi là trộm sao? cho dù

Doanh huynh ở đây, ta cũng có thể lấy đi trước mặt hắn, ta với hắn còn phân biệt cái gì chứ?"

Những lời này ngược lại là nàng thật tâm thật ý, vụ làm ăn ngọc xà với Doanh Vô Kỵ vô hình chung đã giúp giải áp lực về tài chính cho vương thất.

Đây không phải là người một nhà sao?

Lý Thải My hỏi: "Vậy nếu là Công Tử Vô Kỵ muốn điện hạ cho một vật quý thì sao?"

Triệu Ninh cười ha ha: "Chỉ cần hắn không cần giang sơn của Đại Lê ta, hắn muốn cái gì, ta liền cho hắn cái đó!"

Lý Thái My: "!!!"

Cái này cái này cái này…

Muốn cái gì thì cho cái đó, chẳng lẽ có thể gả cho hắn cho sao?

Nhưng không phải ngươi nói, đợi đến khi chấp chưởng đại quyền, sẽ thả tự do cho ta sao?

Triệu Ninh thấy nàng có chút mờ mịt, tò mò nói: "Thải My, em lại làm sao vậy?"

Lý Thái My: ".....".

Nhưng nhìn vẻ mặt của Triệu Ninh, hình như không phải ý này.

Chẳng lẽ… trong này thật sự có hiểu lầm?

Nàng nhịn không được hỏi: "Điện hạ có phải đạt được giao dịch gì đó với Doanh Vô Kỵ không?"

Triệu Ninh gật đầu: "Xem như vậy đi, hôm nay chủ yếu thảo luận, chính là chuyện này!"

Lý Thái My: ".....".

Nàng nghĩ tới lời Doanh Vô Kỵ buổi sáng nói: Lúc buổi chiều, ta sẽ cùng Lê Vương bệ hạ bàn một chuyện lớn. Ông ta có thể sẽ không lập tức đồng ý ta, nhưng đồng ý hay không cũng là chuyện sớm muộn, trong khoảng thời gian này chúng ta làm việc khiêm tốn một chút là được, tảng đá màu đỏ xám kia của công chúa nhớ tiếp tục bày ra, dù sao cũng phải cho ông ta mặt mũi.

Cái này, cái này là đã đàm phán xong?

Âm thanh nàng có chút run rẩy: "Vậy nói chuyện thế nào?"

Vừa nhắc tới chuyện này, Triệu Ninh liền vui vẻ thoải mái nói không nên lời: "Rất thoải mái! Hành động hôm nay của Doanh huynh, nhất định có thể giải quyết chuyện khẩn cấp của vương thất, hơn nữa có thể có ảnh hưởng tương đối sâu xa".

Lý Thái My nhanh chóng hỏi: "Vậy Doanh Vô Kỵ đưa ra điều kiện gì?"

Triệu Ninh cười nói: "Doanh huynh ngược lại thú vị, lần đầu tiên gặp phụ vương, liền yêu cầu phụ vương phải thề độc!"

"Thề độc!"

Lý Thái My kinh ngạc một chút: "Lời thề độc là gì? Ép phụ vương phải thề độc, hắn điên rồi sao?"

Triệu Ninh cười lắc đầu: "Cũng không phải thề gì nặng nề, chỉ là để phụ vương cam đoan, bất luận hắn muốn cưới nữ nhi nào của phụ vương, phụ vương cũng không thể cự tuyệt."

Nói xong câu đó, nàng cũng cảm giác có chút cổ quái.

Nhưng ngẫm lại, lúc ấy thày giáo dạy mình thai hóa dịch hình đã từng nói qua, ông ta là người duy nhất nắm giữ thai hóa dịch hình, hơn nữa chỉ truyền thụ cho mình. Trừ phi có người để lộ bí mật, hơn nữa để Doanh Vô Kỵ học được thuật

pháp này, nếu không hắn không có khả năng biết thân nữ nhi của mình.

Hiện tại tất cả những người biết thân nữ nhi của mình đều là người một nhà, hơn nữa đều ở trong tầm khống chế, Thai Hóa Dịch Hình lại là một loại trong 36 thuật Thiên cương rất khó tu luyện, mình cũng tu luyện thời gian dài như vậy mới đạt được đại thành, Doanh Vô Kỵ làm sao có thể biết được?

Đúng là tự mình dọa mình!

Chương 242: Cú sốc Chương 242: Cú sốc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng những lời này, rơi vào trong tai Lý Thải My thì lại khác.

Nàng nhẹ nhàng thở ra, hóa ra hắn muốn cưới chính là Triệu Ninh, hắn không đề cập tới mình, chính là đơn thuần muốn thả ta tự do.

Nhưng cũng không đúng, hắn xuất ra thành ý lớn như vậy, chỉ là muốn đơn thuần thả tự do cho mình?

Có chút nghĩ không ra…

Bất quá người hắn muốn cưới người là Triệu Ninh là tốt rồi, mình ở thâm cung lâu như vậy, cũng không phải tái giá với người khác.

Lý Thải My cảm giác nhẹ nhõm một ít, khẽ cười nói: “Đã như vậy, vậy chúc mừng điện hạ!”

“Đúng là một đại hỉ sự!”

Triệu Ninh gật đầu đồng ý, chợt cười nói: “Đúng rồi! Còn có một chuyện vui!

Lý Thái My hỏi: “Chuyện gì?

“Tỷ tỷ em!”

“Tỷ tỷ em!”

Lý Thải My nhất thời có chút khẩn trương, chờ mong nhìn về phía Triệu Ninh.

Triệu Ninh cười nói: “Hôm nay bởi vì chuyện Doanh huynh, phụ vương rất cao hứng, có tài lực ủng hộ, phụ vương căn bản không coi Vi Nga phái ra gì, ta liền thừa cơ đề cập tới chuyện của tỷ tỷ em. Phụ vương mặc dù đối với nàng có chút không vui, nhưng cũng chỉ hạ lệnh cấm túc nàng, cũng không có trừng phạt gì thực chất.

“Thật hả!”

“Tất nhiên là thật!”

“Tuyệt vời!”

Lý Thái My vô cùng vui mừng.

Triệu Ninh ý cười hồn nhiên: “Lúc trước ta cũng đang rầu rĩ, rốt cục như thế nào mới có thể giữ lại được mạng cho nàng, nhưng hiện tại ngẫm lại, rất nhiều chuyện khi đặt trước đại sự chân chính căn bản bé nhỏ không đáng kể, chỉ cần đại sự có thể làm thuận lợi, rất nhiều việc chúng ta cho rằng khó đều có thể giải quyết dễ dàng.”

“Như vậy…..”

Lý Thải My trong lòng âm thầm phỏng đoán, chẳng lẽ chuyện của ta, bọn họ cũng chuẩn bị mượn gió đông của chuyện này để thực hiện?

Nghe hình như đích xác là như thế, lời Triệu Ninh nói và lời Doanh Vô Kỵ nói đều khớp.

Triệu Ninh thấy thần sắc nàng có chuyển biến tốt, liền cười đứng dậy: ” Đúng rồi Thải My, Bách gia thịnh hội sắp tới, thịnh hội này là cơ hội tốt để ta tìm kiếm đột phá, trên danh

nghĩa ta đã bế quan, cho nên thời gian sắp tới, ta sẽ không đến đây".

Lý Thái My gật gật đầu: "Uh! điện hạ cả ngày bận rộn chính vụ, tiếp xúc nhiều với Tư tưởng Bách gia, đích xác có trợ giúp đột phá!"

Triệu Ninh đứng dậy: "Đã như vậy, vậy thì không quấy rầy sự thanh tịnh của em nữa, những bản thảo này hẳn là đủ cho em giải sầu, em có thể sao chép lại, ngày mai ta sẽ trả lại cho Doanh huynh".

"Uh! Điện hạ đi thong thả!"

Lý Thái My đưa Triệu Ninh đi, gánh nặng trong lòng đã giảm đi hơn phân nửa.

Như vậy…..".

Nàng hít một hơi thật sâu không khí trong sân, thế giới thật tuyệt vời.

Doanh Vô Kỵ bất kể là ở trước mặt mình, hay là ở trước mặt Lê Vương, đều không có nói muốn cưỡng cưới mình.

Nhưng biểu thị rõ ràng của hắn, cùng ám chỉ của Triệu Ninh, đều nói phải mau chóng giúp mình khôi phục tự do.

Tuyệt vời!

Nàng nằm ở trên giường, cảm giác có chút mệt mỏi, lại cảm giác giống như giải thoát.

Nói chuyện với Doanh Vô Kỵ cùng Triệu Ninh mệt mỏi quá, mỗi câu nói đều phải cân nhắc rất nhiều lần.

Trước kia cùng Triệu Ninh nói chuyện, cũng không ngoắt nghéo nhiều như vậy a!

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, nàng về sau muốn làm quân vương, làm sao có thể không học những thứ này, hơn nữa

chuyện này vốn chính là bí mật, nên nói chuyện lắt léo cũng bình thường.

Mặc dù không cần thiết nhưng cũng có thể hiểu được.

Chính là khiến mình mệt mỏi quá sức.

Nằm trong chốc lát, nàng từ trên giường ngồi dậy, ngâm nga khúc nhạc liền cầm lấy bản thảo Triệu Ninh trộm được.

Nàng có chút vui mừng: "Liêu Trai chí dị! Dày như vậy, ít nhất có ba quyển, có thể sớm mở rộng tầm mắt.

Buổi chiều mùa thu không tính là nóng nực, gió nhè nhẹ, rất thích hợp đọc sách.

Lý Thải My nghiêng người dựa vào song cửa sổ, tỉ mỉ đọc, tuy rằng về mặt ý nghĩa kém xa những kinh sử điển tịch kia, nhưng cũng là một câu chuyện cực kỳ sinh động thú vị, nên nàng vẫn rất vui vẻ, khóe miệng vẫn chứa ý cười.

Nhưng nhìn và nhìn, nụ cười trên khuôn mặt nàng biến mất và thay vào đó là một cú sốc không nói nên lời.

Càn Vương!

Lâm Thanh!

"Thiết Ngưu…"

Đây là những…

Ngay từ đầu Lý Thải My còn tưởng rằng, Doanh Vô Kỵ làm con tin, phải rất nhạy cảm khi viết ra tư liệu liên quan đến nước mình.

Nhưng nhìn đằng sau…

"Phù…"

"Phù…"

"Phù…"

Lý Thải My không ngừng thở ra, mặt đã đỏ đến tận cổ.

Kịch bản này, thật là đặc sắc!

Nàng nhớ tới khi còn bé, chính mình ở trong phòng tỷ tỷ ngẫu nhiên tìm được bản vẽ, khi đang nhìn đến mặt đỏ tới mang tai, bị phụ thân bắt được.

Sau đó Lý Thải Đàm đã bị treo lên đánh một canh giờ.

Doanh Vô Kỵ viết chỉ là văn tự, nhưng so với bản vẽ kia còn hơn…

Nhưng Doanh Vô Kỵ này, vì sao phải viết thứ hạ lưu này?

Hơn nữa nhân vật còn là phụ vương cùng sủng phi của mình?

Chẳng lẽ là vì báo thù?

Không đời nào!

Như vậy không có tác dụng trả thù, chỉ có thể chọc giận Càn Vương, đối với Doanh Vô Kỵ trăm hại mà không có một lợi.

Chẳng lẽ chỉ là khiến mình trút giận?

Có thể viết những thứ này, nhìn thế nào cũng không ra đang giận a!

Lý Thải My sờ sờ hai má nóng lên, cảm giác mình không thể đọc nữa, nhưng đang chuẩn bị buông xuống, lại thấy Doanh Việt trong sách nói một câu: Lý gia phái ngươi tới, thật đúng là trăm phương ngàn kế a. Vừa nghĩ tới cái này Cô liền nổi giận, xem ta đêm nay không%%…%*…

“Khoan đã!”

“Lý gia?”

Lý Thải My trong lòng căng thẳng, Lâm quý phi này lại là người của Lý gia?

Chương 243: Thuận theo tự nhiên Chương 243: Thuận theo tự nhiên

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nàng thông qua Triệu Ninh, biết không ít tin tức bên ngoài, nhưng phần lớn đều là một ít chuyện thôn dã bên ngoài, rất ít đề cập tới thế gia đại tộc.

Nói cách khác, những gì nàng biết, đều là Triệu Ninh cho phép nàng biết.

Chuyện của vương thất Càn Quốc nàng nghe nói qua một ít, nhưng cũng chỉ biết trừ một Doanh Vô Khuyết, khiến tình cảnh của Doanh Vô Kỵ vô cùng gian nan, nhưng cũng không biết lai lịch của Lâm quý phi.

Lý Thải My nhớ lại, lúc nhỏ hình như nghe tỷ tỷ nói qua, gần trăm năm qua thiên tài trong tộc xuất hiện lớp lớp, ước chừng xuất hiện ba người có thể Khôn Thừa.

Cái gọi là Thể Khôn Thừa, là một loại thể chất cực kỳ hiếm gặp, cũng có thể nói là một loại huyết mạch viễn cổ.

Khôn chính là Khôn trong Càn Khôn

Càn Khôn tượng trưng cho thiên địa, âm, dương, Khôn chính là căn nguyên bao hàm vạn vật trên thế gian.

Thể Khôn Thừa chỉ có thể là nữ tử, người này sinh con chắc chắn đứa bé sẽ có thiên phú phú cực cao, nếu cha đứa bé cũng có huyết mạch viễn cổ, xác suất thức tỉnh huyết mạch viễn cổ của đứa bé sẽ cao đến mức cực kỳ dọa người.

Thể Khôn Thừa nổi tiếng nhất trong lịch sử, chính là Luy Tổ- chính phi Hoàng Đế, nàng sinh cho Hoàng Đế hai đứa con trai, theo thứ tự là Huyền Ngao và Xương Ý.

Người trước là Hoàng Đế kế thừa thiên hạ, người sau mặc dù chỉ là phụ tá, nhưng cũng tài hoa hơn người, hơn nữa còn sinh ra một đứa con trai tên Chuyên Húc.

Huyết mạch Lý gia, có Thể Khôn Thừa có nguồn gốc sâu xa. Con gái của Lý gia mặc dù không thức tỉnh Thể Khôn Thừa, cũng có thể lấy bổn nguyên bản thân uẩn dưỡng thai nhi.

Ba Thể Khôn Thừa mà Lý Thải My nói, trong đó có hai người chính là tỷ muội nàng.

Bởi vì thân thể mang thể Khôn Thừa, hai chị em nàng từ nhỏ đã được sủng ái nhiều hơn, cũng bị hạn chế nhiều hơn.

Lý Thải Đàm không cam lòng bị sắp xếp số mệnh, trực tiếp dùng dược vật để khiến mình không thể sinh con, vì thế đã bị trừng phạt cực kỳ nghiêm trọng, nhưng mất đi giá trị sinh sản nàng cũng rốt cục đạt được tự do, lang bạt giang hồ thời điểm đụng phải một tình lang, nhưng càng về sau mới phát hiện đối phương là chạy đến với mình cũng là vì Thể Khôn Thừa.

Tình lang phát hiện thể Khôn Thừa của nàng bị hủy, lập tức sinh ra ý vứt bỏ, nhưng không có lập tức nói rõ, ngược lại đối với Lý Thải Đàm càng tốt hơn, Lý Thải Đàm bị hoàn toàn mê hoặc, cuối cùng dưới sự mê hoặc của tình lang, về Lê quốc làm một chuyện người người oán trách.

Sự kiện đó, gần như phá hủy toàn bộ Lý gia.

Cuối cùng đã chính mình bị đưa vào trong cung, Triệu Kỵ ra mặt dàn xếp ổn thỏa chấm dứt.

Từ ngày đó trở đi, Lý Thải Đàm liền biến thành hiện bộ dáng cam chịu như hiện tại.

Cũng bởi vì thể Khôn Thừa của mình, người biết nội tình, căn bản không hoài nghi giới tính của Triệu Ninh.

Đó là số phận của hai chị em nàng.

Trước kia Lý Thải My từng hỏi tỷ tỷ, một thể Khôn Thừa khác là ai, Lý Thải Đàm trả lời không biết, chỉ biết là nàng bởi vì nguyên nhân nào đó thoát ly Lý gia, đổi họ Lâm.

Thì ra, chính là Lâm quý phi này, Doanh Vô Khuyết thức tỉnh huyết mạch viễn cổ cũng không phải là ngẫu nhiên.

Cho nên, Doanh Vô Kỵ viết chuyện này có ý gì?

Đây… tuyệt đối không phải là một câu chuyện đơn giản!

Nhà họ Doanh

Thể Khôn Thừa!

Hắn giúp mình, chẳng lẽ cũng muốn mình sinh một đứa con trai thức tỉnh huyết mạch viễn cổ?

Lý Thải My thần sắc cứng đờ, tay chân tự nhiên lạnh toát, trong lúc nhất thời tâm loạn như ma, cảm giác cả thân thể đều bị tuyệt vọng bao bọc.

Ta đã ở thâm cung nhiều năm như vậy, chẳng lẽ các ngươi còn không định buông tha sao?

Triệu Ninh, ngươi cứ như vậy đem ta giao dịch với bên ngoài?

Trong lúc nhất thời, nàng thậm chí có ý niệm tự sát trong đầu.

Nhưng nàng phản ứng nhanh chóng và cảm thấy tình hình không quá tệ.

“Nếu Triệu Ninh thật sự hạ quyết tâm giao dịch, tại sao nàng ta không nói rõ với mình?

“Nàng hẳn là không có hứa hẹn với Doanh Vô Kỵ, cũng không có ý bức bách ta, cho nên không nói rõ, chỉ là ám chỉ

như vậy, hắn là muốn cho ta tự mình quyết định, như vậy cho dù không thành, mọi người cũng sẽ không ngại ngùng."

"Không có gì ngạc nhiên khi nàng đề cập một cách rất mờ mịt, hóa ra là vì điều này."

"Cũng đúng, chuyện mà Doanh Vô Kỵ làm, cho dù quan trọng hơn nữa đối với vương thất, cũng không thể bằng một Thể Khôn Thừa!"

"Bởi vậy, ý tứ của Doanh Vô Kỵ cũng không khó đoán!"

"Hắn dù sao cũng chỉ là một con tin nước khác, có thể cưới được Triệu Ninh đã đặc biệt không dễ, làm sao có thể cũng ép cưới mình?"

"Cho nên, quyền chủ động ở ta!"

"Về phần Liêu Trai chí dị, Khổng Tước Đông Nam Phi, Ngọc Xà, còn có khúc chợ phiên kia, đều là…"

"Hắn ta đang quyến rũ mình!"

Lý Thái My lắc lắc đầu, cảm giác mình dùng từ "câu dẫn" này có chút quá phận, dù sao Doanh Vô Kỵ cũng coi như rất có phong độ, hơn nữa những lễ vật này, thật sự khiến nàng thích thú.

Nhưng vừa nghĩ hắn tặng mình những thứ này, đều là vì thể Khôn Thừa, trong lòng nàng liền cay đắng.

"Quên đi!"

"Thuận theo tự nhiên đi!"

"Rốt cuộc hắn cũng không ép buộc ta."

"Tỷ tỷ có thể sống sót, hắn cũng xuất ra không ít lực."

Hơn nữa còn chủ động thông qua kịch bản này, uyển chuyển tự nói với mình hắn chính là chạy tới thể Khôn Thừa, cũng coi như thành khẩn hiếm có.

Lý Thái My nhẹ nhàng thở dài một hơi, nhìn về phía chân trời.

Mặt trời sắp lặn, trong cung bắt đầu lạnh.

……

Giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được Pháp thuật Địa cấp 《 36 thuật Thiên cương – Khoảnh khắc hoa nở》.

Doanh Vộ Kỵ: "???

Hắn bối rối.

Là vị đại thiện nhân nào lại hào phóng thế này?

Cái quái gì thế này?

Hắn xoa xoa đầu, nghĩ đến hói đầu cũng nghĩ không ra.

Là ai vậy?

Chương 244: Khoảnh khắc hoa nở Chương 244 : Khoảnh khắc hoa nở

Người dịch:PrimeK Tohabong

36 thuật Thiên cương – Khoảnh khắc hoa nở: Có thể làm cho hết thảy thực vật rất nhanh sinh trưởng, cùng với việc nhanh chóng điều lệnh, nắm giữ thuật khô héo, thậm chí có thể hấp thu sinh mệnh nguyên lực của ngoại vật truyền đến thân thể mình hoặc người khác, thần kỹ hồi huyết hồi lam.

Nếu là trước kia, Doanh Vô Kỵ e là mặt đều muốn cười toác miệng, một pháp thuật mạnh mẽ như thế ai lại không vui.

Nhưng hiện tại, hắn có chút hoảng hốt.

Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, nắm giữ loại pháp thuật này người, tuyệt đối là đại lão.

Đại lão tại sao lại có tâm tình dao động đối với mình từ xa như vậy?

Chết tiệt!

Không cần nghĩ cũng biết, nhất định là bởi vì chuyện ngôn tình kia!

Đại lão bị chuyện ngôn tình phá tuyến phòng thủ như vậy, rốt cuộc là do lão lưu manh hay là Lâm quý phi?

Kẻ trộm là ai?

Thập Tam gia?

Người nắm giữ khoảnh khắc hoa nở này là Thập Tam gia.

Ông ta ở một bên nghe người ta đọc chuyện cho Thiết Ngưu nghe thấy phê quá, còn mình chưa có chương mới nên sốt ruột, thế là nhân dịp mình ngồi tù nên đến trộm bản thảo.

Lời giải thích này có vẻ hợp lý hơn cũng dễ chấp nhận hơn.

Mẹ kiếp!

"Chết tiệt!"

Doanh Vô Kỵ tựa lưng vào ghế, hai mắt trống rỗng nhìn nóc nhà.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh của tiểu nhị.

"Công tử, La Minh cầu kiến!"

"Hắn tới làm gì? Bảo hắn cút đi!"

"Vâng!"

Tiểu nhị đáp một tiếng rồi rời đi.

Nhưng một lát sau, âm thanh La Minh liền truyền tới: "Cút đi? Dựa vào cái gì khiến ta cút đi? Đây là Thư cục của đại tỷ ta, Doanh Vô Kỵ dựa vào cái gì đuổi ta…..". Ai! Doanh

huynh, ngươi ở đây, huynh đệ đã lâu không gặp, huynh nhớ ta muốn chết phải không!

Doanh Vô Kỵ không lên tiếng, cứ như vậy nhìn kỹ hắn.

La Minh bị nhìn đến có chút ngượng ngùng, âm thanh cũng yếu đi vài phần: "Ta thừa nhận, lúc trước ta làm những chuyện kia, quả thực có chút không đúng!

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Ngươi nói có phải ngươi làm hay không?"

La Minh suy tư trong chốc lát: "Doanh huynh, ta không thể không nói với ngươi, ta vì sao làm loại chuyện này, còn không phải cha ta bức bách?

"Ngươi con mẹ nó…..".

"Ta biết ngươi muốn nói cái gì, ngươi muốn nói ta là con La Yển không phải là em của Hoa Triều?Nhưng ngươi nghĩ xem, tỷ của ta đã cùng La Yển đoạn tuyệt quan hệ cha con, nói cách khác là thân phận con của La Yển và em của Hoa Triều không liên quan gì đến nhau nữa, cho nên ngươi không có lý do đuổi ta đi!"

Doanh Vô Kỵ khóe miệng giật giật: "Cha ngươi đưa ngươi đến học danh sư chỉ để ngươi học đấu khẩu thôi à?"

La Minh khiêm tốn mà khoát tay áo: "Cũng không chỉ là thế, Bách gia thịnh hội lần này, ta còn lấy được thân phận học tử tinh anh Nho gia để nghe các vị phu tử đây!"

"Cái quyền lợi chó má!"

Doanh Vô Kỵ mắng một câu, cảm giác trong lòng rất bị thương, chính mình chép một thiên tác phẩm mới đạt được danh ngạch, tên này này dựa vào quan hệ cũng lấy được một suất.

Bất quá hắn cũng không có lại đuổi La Minh đi, dù sao con hàng này chỉ là có chút lập trường không kiên định, nhưng tâm nhãn vẫn là không kém.

La Minh tò mò nhìn xung quanh một phen: "Đúng rồi Doanh huynh! Tỷ ta đâu?

Vừa dứt lời, ngoài cửa liền vang lên âm thanh của Hoa Triều.

"Chúng ta đã trở lại! Vô Kỵ, đệ xem ta mang cho đệ cái gì!"

Hoa Triều bước chân nhẹ nhàng về tới thư phòng, chắp tay sau lưng đi tới trước mặt Doanh Vô Kỵ.

"Tỷ, em ở đây!"

"Suỵt, đừng nói!"

La Minh: "…..".

Doanh Vô Kỵ nhìn nụ cười dịu dàng trên mặt Hoa Triều, suy tư thật lâu: "Bánh bao!"

"Không đúng, đoán lại!"

"Mặt nạ!"

"Hả?"

Hoa Triều sửng sốt một chút, hai tay từ sau lưng lấy ra, quả nhiên là một tấm mặt nạ dùng để hát hí khúc.

Nàng có chút kinh ngạc: "Nhanh như vậy liền đoán ra?"

"Cố ý đoán hai lần, là vì cho tỷ chút mặt mũi!"

Doanh Vô Kỵ cười cười nhận mặt nạ nhận, hát hí khúc khẳng định phải có chút cảm giác nghi thức, hoặc là trang điểm hoặc là mang mặt nạ, thuốc màu phần lớn đều hại da, cho nên bọn họ lựa chọn mặt nạ.

Mặt nạ trong tay còn chưa khô, vừa nhìn đã biết là vừa vẽ ra.

Hắn nhìn tay Hoa Triều một chút, phía trên còn dính màu sắc rực rỡ.

"Đẹp không?"

"Đẹp!"

"Đệ gạt ta đi, rõ ràng vẽ xấu như vậy."

"Xấu cũng thích."

Doanh Vô Kỵ cười cười, mặt nạ này nguyên hình là hồ ly, đáng tiếc Hoa Triều vẽ không được tốt lắm, vẽ thành tàng hồ.

Hắn cười khoát tay: "Mau đi rửa tay đi, không có hại tay".

Uh!

Hoa Triều gật gật đầu, từ Phi Ngư Vệ về sau, nụ cười trên mặt nàng so với trước kia nhiều hơn, thỉnh thoảng còn có chút cảm giác của tiểu nữ sinh.

Bạch Chỉ nhìn nhìn Hoa Triều, lại nhìn Doanh Vô Kỵ, nhỏ giọng than thở: "Xấu như vậy cũng thích, mắt mù lúc nào vậy?"

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Hoa Triều rửa tay xong đi tới, lúc này mới nhìn về phía La Minh: "Hả? Ngươi tới lúc nào?"

La Minh: "Con mẹ nó.....".

Hắn xoa xoa huyệt thái dương: "Tỷ là tỷ của em, em hỏi là lúc nào cũng có thể đến thăm tỷ?"

Hoa Triều cười gật gật đầu: "Cũng đúng!"

La Minh lén nhìn thoáng qua, nhỏ giọng hỏi: "Tỷ này! Rốt cục đã xảy ra chuyện gì, hôm nay cha từ bên ngoài trở về, trực

tiếp hạ lệnh cấm túc với Uyển Thu kia, nói nếu phát hiện bất luận kẻ nào giúp nàng ra khỏi cửa, lập tức trừng phạt bằng gia pháp. Hai người náo loạn thật lâu…..".

Hoa Triều có chút nghi hoặc: "Có chuyện này?"

La Minh nhịn không được nói: "Chẳng lẽ không phải bởi vì tỷ cùng cha nói cái gì, khiến ông ấy hiểu được chính mình đang làm gì?"

Hoa Triều mờ mịt lắc đầu, không biết sự tình vì sao đến bước này.

La Minh bất đắc dĩ, đành phải không đề cập tới việc này.

Mà là quay đầu nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Doanh huynh! Kỳ thật ta đến, còn có một chuyện muốn nói cho ngươi!

"Nói đi!"

"Tin tức ngươi cùng công chúa kết hôn sau khi công bố, khiến nhiều người rất bất mãn, nhưng thái độ bệ hạ rất kiên quyết, bọn họ không dám thượng tấu phản đối, liền dùng một ít âm chiêu, những ngày này chỉ sợ sẽ có không ít người đến nhà ngươi khiêu chiến, hơn nữa đã có đồn đãi lan ra, nói ngươi từ Lầu Xanh thiếu chút nữa đột tử, sống thế là không được!"

Doanh Vô Kỵ tức sùi bọt mép: "Đệt! Nói ta sống không được?

Hoa Triều mặt đầy lo lắng: "Đến cửa khiêu chiến?"

Bạch Chỉ vẻ mặt mơ hồ: "Hả? Công tử sắp kết hôn?"

"Hu hu hu…..".

~~~~~~~

Chương 245: Đại Càn đệ nhất cuồng Chương 245: Đại Càn đệ nhất cuồng
~~~~~~~

Người dịch: PrimeK Tohabong

~~~~~~~

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được kỹ pháp phàm cấp 《 kiếm pháp cơ sở: Trảm 》 .

【 Lời nhắc 】 《 kiếm pháp cơ sở: Trảm 》 bạo kích, tấn cấp thành kỹ pháp huyền cấp 《Trảm chi chân giải》

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Đã lâu không gặp!

Hắn nghiêng mặt, nhìn về phía tiểu thị nữ thiếp thân của mình.

Tiểu Bạch Chỉ của ta, ngươi lại đánh mất cảm xúc rồi.

Bạch Chỉ rõ ràng là người có cảm xúc dao động lớn nhất, nàng kinh ngạc nhìn Doanh Vô Kỵ, có chút mất hồn mất vía.

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu của nàng: "Em làm sao vậy?"

"Em nghe người ta nói, muốn tiến vào vương thất làm phò mã, thì điều kiện phải là sức khỏe không được kém, trước hôn nhân công chúa sẽ phái tới một cung nữ để thử sức khỏe của phò mã, mọi người bảo có đúng không!"

Doanh Vô Kỵ sửng sốt: "Hình như là có cái này, bất quá ta cũng không phải là phò mã bình thường, công đoạn kiểm tra này hẳn là không…"

Bạch Chỉ nắm chặt nắm đấm trắng nõn: "Cung nữ kia dựa vào cái gì!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Bạch Chỉ vẻ mặt lo lắng: "Thân thể của Công tử vẫn không tốt, nếu là bị nàng phát hiện liền nguy rồi, công tử có thể thương lượng với công chúa một chút là để em giúp công tử
~~~~~~~

thử, chúng ta đều là người một nhà, em nhất định sẽ giữ bí mật!”

Hoa Triều: “…..”.

La Minh: “…..”.

Doanh Vộ Kỵ: “???”

Hắn cảm giác trên mặt có chút không nhịn được, mắng chửi đĩnh đạc nói: “Mẹ nó, những đồ chó sủa loạn kia nói ông mày không được, ông mày năm đó tại Lầu Xanh đại chiến ba ngày ba đêm, làm sao có thể không được?”

La Minh thở dài một hơi: “Hỏng ở chỗ này, bọn họ nói ngươi vốn thân thể xương cốt cũng không tệ lắm, nhưng chơi gái trong Lầu Xanh 3 ngày đến mức hỏng cả người. Đã hơn một tháng rồi, ngươi còn chưa một lần đến Lầu Xanh, đây chính là bằng chứng tốt nhất!”

Doanh Vộ Kỵ: “???”

La Minh lại bổ sung: “Bọn họ còn nói, cái này căn bản cũng không cần ngươi giải thích, thiên hạ này có người đàn ông trẻ tuổi nào sau khi biết mùi gái rồi mà một tháng rồi còn không đi Lầu Xanh, hoặc là cái đó hỏng hẳn hoặc là đại ngộ, nhưng biểu hiện gần đây của ngươi chả giống như đại ngộ tý nào.”

Doanh Vộ Kỵ: “???”

Lần này Hoa Triều đều có chút lo lắng: “Vô Kỵ, thân thể của đệ…”

Doanh Vô Kỵ nóng nảy: “Ta thân thể rất tốt, nhất định phải ép ta chứng minh một chút sao?”

“Vậy, vậy ….cũng không cần”.

Hoa Triều đỏ mặt, chợt lại lo lắng nói: "Kỳ thật những lời đồn này, ảnh hưởng cũng đều là hư danh. Mấu chốt là hiện tại Bách gia thịnh hội, có không ít nhân tài kiệt xuất của các nước khác đến, nếu là từng người đều tìm tới cửa…"

Doanh Vô Kỵ đã sớm ý thức được sự tình không đúng, quay đầu hỏi: "La Minh! ngoại trừ Ngụy gia ta cũng không chọc bất luận kẻ nào, như thế nào cừu hận đều ở trên người ta?"

La Minh sắc mặt có chút cổ quái: "Ngươi có từng nghe qua, Đại Chu Bách Hiểu Sinh?"

"Nghe rồi!"

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, Đại Chu Bách Hiểu Sinh này xem như một du hiệp, sinh ra ở Việt quốc, sau khi Việt quốc bị diệt, đi du lịch tại các nước chư hầu, rất hiểu biết đối với chính sự chư hầu thiên hạ, kỳ văn dị sự.

Tóm tắt trong một câu: Từ điển bách khoa toàn thư sống

Nói ra câu nào đều có không ít người tin

La Minh buông tay: "Hắn cũng tới Giáng Thành, nói Bách gia thịnh hội lần này, mặc dù có không ít thiên tài các quốc gia tới, nhưng so với ngươi, không nghi ngờ gì nữa chỉ là hạng gà chó."

"Con mẹ nó!"

Doanh Vô Kỵ nhổ một ngụm, nghĩ cũng không cần nghĩ đã biết có người sau lưng người này có người sai khiến"

Tin tức liên hôn giữa mình và Lê vương thất vừa truyền ra, đây lại là ngày đầu tiên, đã có tin đồn sức khỏe mình không được, lời đồn đãi gì cũng truyền ra, hơn nữa chỉ trong một buổi chiều ngắn ngủi, đã truyền khắp cả Giáng Thành.

Tốc độ lan truyền này, khác gì với việc minh tinh ngoại tình.

Hắn hỏi: "Là Ngụy gia?"

La Minh hỏi ngược lại: "Còn có thể là ai?"

Hoa Triều có chút lo lắng nói: "Vô Kỵ! Nếu bọn họ tới cửa khiêu chiến, đệ nhất định không được ra, thương thế trên người đệ còn chưa khỏi".

"Yên tâm, đệ đâu có ngốc!"

Doanh Vô Kỵ cười cười, không nói có thể đánh thắng được hay không, cho dù mình có thể thoải mái nghiền ép chúng thì hết tên này đến tên khác đến thì làm gì còn thời gian làm việc khác?

Bạch Chỉ có chút nghi hoặc "Em cảm giác những người này thật ngu ngốc, tung những tin đồn này ra, chúng ta không thừa nhận là được, chẳng lẽ thật sự ảnh hưởng đến việc liên hôn của công tử?"

"Đương nhiên không ảnh hưởng!"

"Bọn họ nếu thật sự ảnh hưởng đến hôn sự của hai nước Càn Lê, đám quần thần đã sớm liều chết dập đầu can gián với Triệu Kỵ".

Nguyên nhân không có hắn, bọn họ không có bất kỳ lý do gì ngăn cản hai nước liên hôn.

Bạch Chỉ càng mơ hồ: "Vậy…"

Doanh Vô Kỵ khẽ nhíu mày: "Kỳ thật bản thân liên hôn không đáng sợ, trong lịch sử có rất nhiều trường hợp hai nước liên hôn rồi, vấn đề mấu chốt vẫn là địa vị của hôn sự này. Nếu như ta và công chúa muốn liên hôn, đều là người không quan trọng ở mẫu quốc của mình, vậy hôn sự này là loại rác rưởi. Nhưng nếu địa vị của chúng ta đều rất cao, sẽ ảnh hưởng đến

hành động của hoàng gia hai nước, đây mới là điều bọn họ sợ hãi. Lợi dụng hai lời đồn đãi này, làm cho danh dự của ta mất sạch, thủ đoạn không tính là cao minh, nhưng thật đúng là có chút hữu dụng".

Một bên.

La Minh cười cười: "Nói như thế ngược lại là phóng đại, Doanh huynh ngươi hiện tại trong tay cầm một vụ làm ăn lớn, như thế nào lại bị lời đồn đãi ảnh hưởng địa vị. Chỉ cần ngươi không thèm để ý những hư danh này…"

Chương 246: Test sức khỏe Chương 246: Test sức khỏe

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ trực tiếp mắng chửi đĩnh đạc: "Ai nói ông mày không thèm để ý hư danh? ông mày sống, chính là vì hư danh!"

Hoa Triều có chút nóng nảy: "Đệ vừa rồi không phải nói…"

Doanh Vô Kỵ cười xua tay: "Đương nhiên sẽ không ngốc ra nghênh chiến, các ngươi chờ đi…"

Nói xong, liền đi tới bên cạnh thư án.

Hắn nhanh chóng cầm lấy hai tờ giấy.

Hắn đưa cho Hoa Triều: "Ngày mai dán ở cửa Thư cục là được!"

Mọi người lại gần nhìn trong chốc lát, lông mày càng ngày càng nhíu lại, nhưng khóe miệng lại càng ngày càng giương lên.

Cuối cùng, một kết luận đã được đưa ra.

"Tuyệt vời!"

Doanh Vô Kỵ thấy La Minh không có việc gì, liền trực tiếp đẩy hắn ra ngoài: "Không có chuyện gì khác ngươi về trước đi, ta với tỷ ngươi có chuyện muốn nói!

"Này này này!"

La Minh cực lực phản kháng, nhưng vẫn bị đẩy ra ngoài cửa.

Doanh Vô Kỵ quay đầu: "Bạch Chỉ, em cũng trở về phòng đi!"

"Hả?"

Bạch Chỉ có chút không tình nguyện, liếc mắt nhìn hai người một cái, nhỏ giọng hỏi: "Công tử không phải muốn dùng Hoa Triều cô nương để thử sức khỏe của mình chứ?"

Doanh Vô Kỵ sắc mặt cứng đờ, vò đầu thị nữ của mình rối tung rồi mù: "Hay là thử với em?"

"Em!"

Tiểu thị nữ phồng mồm vốn muốn nói "Thử thì thử", nhưng lời đến bên miệng lại sợ.

Đành phải cúi đầu buồn bực rời đi.

Bụp!

Cửa đóng.

Khuôn mặt tươi cười của Hoa Triều có chút đỏ ửng, bất quá nàng cũng biết, Doanh Vô Kỵ sẽ không làm chuyện gì quá phận với nàng, liền mở miệng hỏi trước: "Đệ muốn nói chuyện gì với ta?"

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một hơi: "Hoa Triều tỷ! Lời tiếp theo của đệ, có thể làm tổn thương tỷ, tỷ chuẩn bị tâm lý thật tốt".

"A…..".

Hoa Triều trầm ngâm một chút, gật đầu nói: "Đệ nói đi!"

Doanh Vô Kỵ liền kể lại tất cả những chuyện liên quan đến Hoa Uyển Thu cho Hoa Triều nghe, bao gồm cái nhìn của hắn đối với chuyện này, cùng với lời mắng La Yển ở Điện Trọng Lê.

Quả nhiên, sau khi nghe xong chuyện này, Hoa Triều trầm mặc hồi lâu.

"Than ôi!"

Nàng khẽ thở dài một hơi, trong ánh mắt mang theo vẻ bi thương nhàn nhạt: "Khó trách ta cảm giác nàng quen thuộc như thế, không nghĩ tới tự nhiên thật sự có một ít quan hệ sâu xa với mẹ ta".

Doanh Vô Kỵ thần sắc có chút ngưng trọng: "Tỷ sẽ không thật sự sẽ bị tầng quan hệ này ảnh hưởng chứ?"

"Đệ nói rất đúng, nữ tử này chẳng qua là người mà La Yển ảo tưởng ra mà thôi! chuyện mẹ ta biết làm, nàng ta không làm được. chuyện nàng ta làm, mẹ ta cũng không làm được. Huống chi, nàng ta còn ngay cả ký ức của mẹ mình còn không có còn bởi vì La Yển cung cấp máu trong tim không đủ. Cho nên, nàng ta cùng mẹ ta hoàn toàn là hai người khác nhau, làm sao mà ảnh hưởng chứ?"

"Phù, vậy là tốt rồi!"

Doanh Vô Kỵ rốt cục thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng với hiểu biết của hắn đối với Hoa Triều, biết nàng nhất định sẽ nghĩ như vậy, bất quá nghe chính miệng nàng nói ra, vẫn có loại cảm giác như trút được gánh nặng.

"Chỉ là…"

Hoa Triều khẽ thở dài một hơi: "Nàng ta thật đáng thương".

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, đối với kết luận này cũng không có dị nghị gì.

Một con người…

Không biết nàng có thể gọi là người hay không.

Tạm thời gọi là một sinh mệnh có ý thức bản thân, phát hiện ý nghĩa tồn tại của mình, chính là làm vật thay thế cho người khác.

Ngoại hình là của người khác.

Gia đình là của người khác.

Ngay cả quá khứ cũng không có.

Thậm chí ngay cả việc mình thích ai, đối tốt với ai cũng không phải mình có thể quyết định.

Hiện tại lại bị nhốt trong phủ Thừa tướng…

Thật sự là quá thảm.

Doanh Vô Kỵ có chút thương hại, nhưng sẽ không bởi vì thương hại mà làm bất cứ chuyện gì.

Mẹ nó cũng không phải mình gây sự tình, có quan hệ gì với mình chứ.

Xác định Hoa Triều không bởi vì Hoa Uyển Thu mà có gánh nặng tâm lý, Doanh Vô Kỵ lúc này mới yên lòng: "Đệ đi ra ngoài có một số việc, gặp phải nguy hiểm trực tiếp gọi Bạch Chỉ nhé!"

"Ừm!"

Hoa Triều cười gật gật đầu, cũng không có ý muốn truy hỏi quá nhiều, nàng biết Doanh Vô Kỵ phải bận rộn đại sự, làm người một nhà không nên cản trở.

Ra khỏi thư phòng.

Doanh Vô Kỵ duỗi lưng một cái, hắn ngược lại không có đại sự gì.

Chuyện làm ăn đã có kế hoạch, hôn sự cũng gần như được xác định, trạng thái tinh thần của hắn rất nhẹ nhàng.

Chỉ muốn lại đi tìm công chúa thần bí kia tán gẫu..

Nhưng chưa từng nghĩ, lúc ra cửa, tiểu thị nữ đang ở trong sân chặn cửa.

"Công tử!"

Bạch Chỉ có chút buồn bực: "Như thế nào khi em bế quan xong thì công tử đã sắp thành hôn rồi?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Đó là bởi vì cơ trí, nếu không khi em bế quan xong, phỏng chừng chỉ có thể nhìn thấy ta ở trong nhà lao".

Bạch Chỉ: "…..".

Nàng cúi đầu, hốc mắt hơi ửng đỏ.

Hôm nay lúc ở gánh hát, nàng nghe Hoa Triều nói không ít chuyện, biết Doanh Vô Kỵ chịu nhiều khổ như vậy, trong lòng miễn bàn có bao nhiêu khó chịu.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng hơi méo: "Công tử, đều là do em quá yếu, không bảo vệ được công tử!"

"Không sao đâu!"

Doanh Vô Kỵ trong lòng mềm nhũn, xoa xoa đầu nàng, ôn hòa nói: "Ta cũng không trách em, huống chi trên đời này ai là tuyệt đối an toàn? ngay cả Lê Vương, cũng là cả ngày rầu rĩ vì sợ giang sơn nhà mình bị đoạt, chỉ cần trong lòng nghĩ bảo vệ ta là đủ rồi."

"Uh!"

Bạch Chỉ gật gật đầu, nhưng vẫn có chút rầu rĩ không vui.

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Đúng rồi! Em luyện thai hóa dịch hình thế nào rồi?

Từ ngày đó nghe Thập Tam gia nói chuyện, hắn liền cảm thấy “Thai hóa dịch hình” này truyền cho Bạch Chỉ là đúng.

Đột phá Thai Thuế Cảnh, tất sẽ tái hiện yêu thân.

Nếu có thể luyện thành thai hóa dịch hình, khẳng định có thể giảm bớt không ít nguy hiểm.

Bạch Chỉ trên mặt mang theo một tia đắc ý nhỏ: “Xem như tiểu thành, chính là cảm giác pháp thuật này không có tác dụng gì, tuy nói có thể khiến chi khí trong cơ thể trở về Tiên Thiên, nhưng là khí của em vốn là tiếp cận Tiên Thiên mà…”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Mẹ nó, đây là quái vật gì.

Chương 247: Vụng trộm vợ nhà ai Chương 247 : Vụng trộm vợ nhà ai

Người dịch: PrimeK Tohabong

Không chỉ nói bản khí vốn tiếp cận Tiên thiên hơn nữa, lúc này mới bao nhiêu ngày thời gian, một Pháp thuật Địa cấp liền trực tiếp tiểu thành.

Phải biết rằng, 36 thuật Thiên Cương, bất luận cái nào, độ khó tu luyện đều có thể xếp vào hàng trung thượng ở trong pháp thuật Địa cấp.

“Tiểu Thành đã đủ rồi, nếu em cảm thấy nó không vui, liền luyện cái khác.”

Doanh Vô Kỵ liền từ trong ngực lấy ra một quyển sách nhỏ bằng bàn tay, đưa cho Bạch Chỉ: “Em xem xem! Cảm giác cái nào hữu dụng thì luyện cái đó, trong khoảng thời gian này có thể đóng cửa bế quan, tranh thủ luyện nhiều một chút.

“Lại bế quan?”

Bạch Dương có chút không tình nguyện.

Doanh Vô Kỵ thần sắc hơi trầm xuống: “Qua vài ngày nữa có thể sẽ phát sinh đại sự, e là sẽ rất nguy hiểm.

Vừa nghe đến nguy hiểm, Bạch Chỉ liền không tiếp tục beep beep, trực tiếp ôm sách đi bế quan.

“Phù…”

Doanh Vô Kỵ thở phào nhẹ nhõm, quyển sách kia là hắn đặc biệt chuẩn bị cho Bạch Chỉ, bên trong viết chính là tất cả kỹ năng Địa cấp hắn hiện tại học được.

Mục đích chính là để đối phó với Nam Cung Lăng.

Tuy rằng hắn hạ quyết tâm không muốn dây dưa với Nam Cung Lăng nhưng Nam Cung Lăng khí thế hung hăng như thế mà đến, khẳng định chuẩn bị có hậu thủ.

Hơn nữa lần này hắn tự mình xuất ra ba đạo Binh gia khí vận, cộng thêm vốn đã có một đạo như vậy tổng cộng đã có 4 đạo Binh gia khí vận.

Nghe Khương Thái Uyên nói, bên trong loạn tặc mộ bàn, còn có cơ hội đạt được truyền thừa Binh Thánh.

Hấp dẫn lớn như vậy, cự tuyệt tiến vào, ngược lại sẽ lộ ra có tật giật mình.

Mộ binh này.

Doanh Vộ Kỵ không muốn vào.

Nhưng không đảm bảo là sẽ không vào.

“Phù…”

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, liền trực tiếp ra cửa, chạy về phía Cung Ti Kỳ.

Hắn vừa rời đi không lâu.

Trước cửa Thư cục Thượng Mặc liền xuất hiện một chiếc xe ngựa.

Doanh huynh!

Doanh huynh! Tối nay không có việc gì, cùng nhau uống rượu đi!

"Á? Doanh huynh đâu?"

Triệu Ninh vốn tâm tình rất sung sướng, phát hiện Doanh Vô Kỵ không có ở đây, chỉ cảm thấy rất mất hứng.

Trước kia trong cung có vô số chính vụ chờ mình, mỗi lần xuất cung đều là có hạn, vương hậu lại hạ nghiêm lệnh không cho nàng uống rượu.

Lần này chính vụ có phụ vương chống đỡ, chính mình không chỉ có thể xuất cung, còn có thể dọn ra bên ngoài cung ở, nàng cố ý chọn một địa điểm gần Thư cục, vì chính là tìm Doanh Vô Kỵ mỗi ngày để nói chuyện, nói không chừng lại có thể nghe được vài câu làm cho nàng mở mang.

Hơn nữa động tác Ngụy gia không nhỏ, hai lời đồn đãi kia có chút đáng ghét, nhân tiện hiến cho hắn một ít kế sách đối phó.

Kết quả, Doanh Vộ Kỵ không có ở đây.

Triệu Ninh nhìn sắc trời, bất đắc dĩ lầm bầm: "Đêm hôm khuya khoắt ra ngoài, chẳng lẽ là nhìn trúng vợ nhà ai rồi đi vụng trộm?"

……

Cung Ti Kỳ.

Điện Tình Giáng.

Doanh Vô Kỵ trước khi chui ra khỏi đất, cố ý nhìn màu sắc của tảng đá.

Được rồi!

Không ai cả!

Lúc này hắn mới từ dưới đất chui lên.

Lý Thái My vốn đang nâng má nhìn ánh trăng ngẩn người, thấy Doanh Vô Kỵ xuất hiện, không khỏi hoảng sợ: "Đêm nay ngươi cũng dám tới hả?!"

Tuy nói đã đại khái đoán được giao dịch giữa Doanh Vô Kỵ và Triệu Ninh, nhưng loại chuyện này vẫn phải khiêm tốn một chút chứ?

Dù sao mình cùng Triệu Ninh là vợ chồng trên danh nghĩa, hắn không sợ Triệu Ninh ở chỗ này ngủ lại sao?

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Chẳng lẽ còn sợ người khác nhìn thấy?"

Đêm nay là đêm quan trọng.

Lê vương lâu lắm mới xuất quan, gặp lại vương hậu thì khác gì tân hôn, làm sao hai vợ chồng nhà đó có thể đến giám sát công chúa như ngươi tu luyện ?

Lý Thái My hỏi ngược lại: "Công tử không sợ?"

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay áo: "Không sao cả! Sự tình ta đều đàm phán thỏa đáng, cho dù phát hiện cũng không sao, nếu không bận tâm đến mặt mũi của bọn họ, ta thậm chí sẽ trực tiếp từ cửa chính vương cung đi vào".

Cha vợ mình đã thề độc rằng tất cả con gái đều có thể lấy chồng.

Coi như hắn bị phát hiện, người chột dạ không phải là hắn, ai bảo giấu kỹ một nữ nhi tốt như vậy mà không cho người

khác biết mặt.

Nhưng lời này, rơi vào trong tai Lý Thải My thì hoàn toàn khác.

Cái này chẳng phải là quá kiêu ngạo sao…

Nhưng ngẫm lại, Triệu Ninh đều vì thế mà dọn ra khỏi vương cung, không phải là vì nhường chỗ cho Doanh Vô Kỵ sao?

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng có chút áp lực, tuy nói đây không phải bức bách, nhưng vẫn có loại cảm giác bị giao dịch.

Nàng cười khổ: "Cũng đúng, công tử hiện lảở trong mắt phụ vương là đại công thần, muốn làm cái gì thì làm cái đó, nào còn cần hỏi đến ý kiến của ta?"

"Ai à! Công chúa đừng nghĩ như vậy".

Doanh Vô Kỵ cảm giác nàng có chút biểu cảm, liền cười nói: "Chuyện hôn nhân chính là hai bên cùng tình nguyện, cho dù cường hôn, sau khi kết hôn cuộc sống cũng sẽ không hạnh phúc, huống chi còn ảnh hưởng không tốt với thân thể của công chúa."

Nói thật, hắn đích xác không có ý cưỡng cưới.

Một là gặp mặt cũng chả được mấy lần, tuy rằng nàng có nhan sắc hiếm lạ cùng thiên phú, tính cách cũng không kiêu ngạo như những thiên tài nhưng nếu nói có chút tình cảm thì thật sự hơi sớm.

Hai nữa là nàng ngọc nữ công, nếu như đánh mất thân thể, tu vi hao tổn cũng không nhỏ, khẳng định là tổn thất đối với Lê vương thất, chính mình cùng Lê vương thất ở trên một chiếc thuyền, Lê vương thất bị tổn thất chính cũng là mình bị tổn thất.

Ba là đối tượng đám hỏi lại không chỉ có một mình nàng, không phải còn có "Triệu Lăng" sao?

Nói đến "Triệu Lăng", vậy cũng thật không tệ, cùng nàng ở chung một chỗ cảm thấy rất tự nhiên thoải mái.

Chỉ là có một chút… cảm giác nàng giống như coi mình là anh em, tuy rằng dung mạo chân thật của nàng cũng rất tốt, nhưng cảm giác ít rung động.

Than ôi!

Thật khó chọn quá

Chương 248: Công chúa Đường Đường Chương 248: Công chúa Đường Đường

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lý Thái My lườm hắn một cái: "Công tử cũng biết suy nghĩ cho người khác".

Hắn quả nhiên cái gì cũng biết, Lý gia huyết mạch đều là như thế, ôn dưỡng thai nhi dùng chính là nguyên khí mẫu thể, Thể Khôn Thừa đặc biệt như thế.

Sau khi Luy Tổ thời viễn cổ sinh được hai con trai, tu vi vốn cao thâm gần như toàn bộ bị rút đi, từ cao thủ cường tuyệt nhất thời biến thành một phàm nhân.

Than ôi!

Doanh Vô Kỵ này mặc dù có chút chán ghét, nhưng cũng không khỏi quá thẳng thắn đi?

Doanh Vô Kỵ không khách khí ngồi trên ghế đá: "Doanh Vô Kỵ ta kết giao với người khác, nổi bật nhất chính là thẳng thắn thành khẩn, dù sao công chúa cũng có quá nhiều áp lực tâm lý. Chúng ta không ai nợ ai, vì thế không nên kéo nhau cùng ngã'

“Công tử…..”.”

Lý Thải My không nhịn được bật cười, loại bộ dáng thẳng thắn thành khẩn đến mức tận cùng này, lại có vẻ có chút hàm hậu.

Nàng mấp máy miệng: “Nói như vậy, thì công tử không bắt buộc phải chọn ta?”

“Cũng không hẳn như vậy!”

Doanh Vô Kỵ thở dài một hơi, trong lúc nhất thời thật đúng là có chút hoảng hốt: “Ta chỉ là cảm thấy, hiện tại rất nhiều chuyện, đều là chuyện nguy hiểm cả, khiến người ta đôi khi vì sinh tồn không thể không bắt buộc phải lựa chọn trong đó gồm cả hôn nhân. Nhưng cuộc sống gia đình luôn phải có sự đầm ấm, nếu có cơ hội cưới được tình yêu đích thực, cớ sao mà không làm chứ?”

Nếu không phải vì tình cảnh này, có lẽ hắn đã cầu hôn Hoa Triều rồi.

Kết quả hiện tại, chỉ có thể ở chung với thân phận “người nhà” tuy nói tình cảm vẫn rất tốt, nhưng nói trong lòng hai bên không có chút khó chịu nào khẳng định là giả.

Nhưng nếu như không lựa chọn liên hôn thì mọi thứ đều hỏng bét.

Hôm nay có Ngụy Đằng, ngày mai sẽ có các chuyện đau mề khác.

Đừng nói an tâm sinh hoạt, liền cả vấn đề sinh tồn đều không làm được.

Về phần công chúa “Triệu Lăng” này, mọi thứ đều rất tốt, nhưng tình cảm còn lâu mới đến mức có thể cưới ngay.

Lý Thái My: “…..”.

Nàng nghe xong những lời này, tâm tình cũng có chút trầm thấp, hóa ra hắn cũng nghĩ như vậy.

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay áo: "Vừa lúc công chúa ở trong cung nhàm chán, ta lại đây cùng công chúa tâm sự".

Tiện thể kiếm ít kỹ năng của ngươi.

Coi như không cưới được người thì kiếm chút kỹ năng của ngươi, cũng không tính thiệt thòi.

Trong lòng hắn thầm bổ sung.

"Ừm…"

Sau một phen nói chuyện, Lý Thải My đối với hắn đã không còn bài xích, liền cười nói: "Lần trước công tử đàn bài Chợ phiên, có thể đàn lại một lần cho ta nghe được không?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Còn nghe? Ta còn có một bài mới, lần trước còn chưa đàn cho công chúa".

Một bản nhạc, nghe lần đầu thì còn thích.

Lần thứ hai hiệu quả sẽ kém rất nhiều, chắc chắn sẽ không tuôn ra kỹ năng nào!

"Ta muốn nghe bài chợ phiên lần trước!"

Lý Thải My chống má, cảm giác giọng nói của mình có chút làm nũng, vội vàng thay đổi ngữ điệu: "Làm người không thể quá có mới nới cũ, huống chi ca khúc dễ nghe, vốn không nên bị lãng quên".

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Cũng đúng! Tỳ Bà đâu?

"Vẫn còn ở chỗ đó!"

"Được rồi!"

Doanh Vô Kỵ đứng dậy vào nhà, vẫn là cái bàn gần cửa sổ, tỳ bà đặt ở một nơi rất dễ thấy.

Bất quá góc cửa sổ, giống như đặt một vật gì nhìn ghê ghê.

Dài dài

Bị gãy.

Trên đó có máu.

"Cái shit gì thế này!"

Doanh Vô Kỵ có chút ngạc nhiên: "Đây không phải là kẹo hồ lô mình mua mấy ngày trước sao?"

Lý Thải My cách cửa sổ cười nói: "Sau khi Cơ Túc nhận tội, thẩm vấn công tử kết thúc, điện hạ không muốn sự tình có biến, liền hạ lệnh tiêu hủy toàn bộ vật chứng của vụ án này, ta nhìn thấy nó cảm thấy rất thú vị, liền tiện tay lấy về".

Nàng đem vật này lấy về, đích thật là có một chút tư tâm.

Khi đó nàng lấy lí do với Triệu Ninh là nhìn thấy hồ lô đường, sẽ nghĩ đến lúc còn bé.

Lúc đó nàng cho rằng có thể lừa gạt Triệu Ninh, nhưng bây giờ nghĩ lại, Triệu Ninh hẳn là đã sớm biết.

Dứt khoát trực tiếp đặt ở bệ cửa sổ, để Triệu Ninh biết, mình đã biết, hơn nữa không đặc biệt phản cảm.

"Như thế này đi!"

Doanh Vô Kỵ cười cười, cách cửa sổ hỏi: "Ai! Sau này ta gọi công chúa là Đường Đường được không?".

Lý Thái My: ".....".

Thành thật mà nói, có chút khó xử, còn có chút xấu hổ.

Theo như lời Lý Thải Đàm, loại đàn ông có bao nhiêu mặt dày mới thốt ra được lời này.

Nhưng ánh mắt nàng nhìn thấy Doanh Vô Kỵ lại tương đối thản nhiên, cũng không có cảm giác cố ý trêu chọc.

Nhưng nàng vẫn hỏi: "Tại sao gọi như vậy?"

Doanh Vô Kỵ hỏi ngược lại: "Nếu không thì gọi công chúa là gì? Tên thật của công chúa sao?"

Đùa chứ, tên của cô còn không muốn nói cho tôi biết.

Lý Thái My: "…..".

Hóa ra hắn không muốn gọi tên thật của mình, hắn cũng biết mình chán ghét thân phận Lý gia sao?

Than ôi! Sao Triệu Ninh cái gì cũng nói ra ngoài thế?

Nàng mấp máy miệng, vốn định trực tiếp đồng ý, lời đến bên miệng lại sửa miệng: "Vậy công tử nói cho ta biết, cái hồ lô đường này là công tử vốn định tặng cho ta sao?"

Doanh Vô Kỵ đương nhiên nói: "Đương nhiên!"

Khóe miệng Lý Thải My rốt cục thấm ra nụ cười, âm thanh cũng không khỏi nhỏ đi rất nhiều: "Công tử nguyện ý gọi thì gọi đi!"

Ừm!

Doanh Vô Kỵ cười cười, lúc này mới ôm tỳ bà về tới sân, cười hỏi: "Vẫn muốn nghe bài chợ phiên?"

"Ừm!"

Lý Thải My gật đầu, cũng không phải nói "chợ phiên" là khúc nhạc hay nhất mà là "chợ phiên" là khúc nhạc có thể bổ sung chỗ thiếu hụt nhất của nàng.

Chỉ có chợ phiên trong ký ức của nàng mới có thể tạm thời quên thâm cung thê lương cùng cô tịch.

Chương 249: Nắm giữ Ngũ lôi Chương 249: Nắm giữ Ngũ lôi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đổi lại bất kỳ khúc nhạc nào khác, đều không thể có hiệu quả như vậy.

Một khúc đàn.

Xuất hiện một đợt sóng thuộc tính.

Nhưng không có tòi ra kỹ năng.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Có thể đàn khúc nhạc mới không?"

Lý Thái My chống má, đôi mắt đẹp mang theo một tia ý cười nhàn nhạt: "Vẫn muốn nghe!"

"Nghe khúc mới đi, bảo đảm hay hơn khúc chợ phiên!"

"Ta không tin!"

"Ta cứ muốn đàn khúc mới!"

Doanh Vô Kỵ nóng nảy, ngươi đây không phải là ngăn cản ta kiếm tý kỹ năng sao? Bài hát "Hoan Thấm" này của mình, cũng có thể đúng bệnh hốt thuốc, phá tan tành tuyến phòng thủ cảm xúc của ngươi được không?

Vì thế dưới sự ngăn cản vô hiệu của Lý Thải My, Doanh Vô Kỵ đàn "Hoan Thấm" một lần.

Ngay từ đầu Lý Thải My còn có chút thất vọng, cũng rất nhanh lại nghe đến ngây người, trong giai điệu vui vẻ của "Hoan Thấm", nàng phảng phất lại nhớ tới đoạn thời thơ ấu theo tỷ tỷ leo cây trộm trứng chim.

Giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được Pháp thuật Địa cấp 《 36 thuật Thiên cương • Nắm Giữ Ngũ Lôi 》.

Cái shit gì thế này!

Doanh Vộ Kỵ vui mừng quá đỗi, Lôi Pháp! Đây chính là sát chiêu mà tất cả người tu luyện đều tha thiết ước mơ!

Thiên lôi giả, có thể làm chủ kiếp vận, giam cầm thiên yêu. Địa lôi giả, có thể hô mưa gọi gió cầu mưa cầu tình. Thủy lôi giả, chủ dịch lôi trí vũ, cứu tế hạn hán; Thần lôi giả, tức ngũ hành thần lôi, cố chủ sát phạt. Xã lôi giả, chủ sát cổ khí tinh linh, phục nguyên cố khí.

Tuy là pháp thuật Địa cấp, nhưng ở một phương diện nào đó, nghiễm nhiên đã tới gần Thiên cấp.

……

Trong lúc nhất thời, Doanh Vô Kỵ ngoác miệng cười.

Lý Thải My thấy bộ dáng này của hắn, nhịn không được nói: "Công tử cười khoa trương như vậy làm gì?"

"Không có gì, không có gì?"

Doanh Vô Kỵ vội vàng xua tay: "Ta nhớ tới chuyện vui vẻ!"

"Xem công tử đắc ý kìa!"

Lý Thải My khẽ gắt một cái, khóe miệng lại nhịn không được khẽ nhếch lên.

Thì ra chỉ là dỗ ta vui vẻ, có thể làm cho hắn cao hứng như vậy!

Nàng nhìn Doanh Vô Kỵ ôm tỳ bà, trong lòng nhịn không được sinh ra một ý niệm:

Hình như cũng không tệ lắm.

……

Sáng hôm sau.

Doanh Vô Kỵ ngủ thẳng cánh đến khi mặt trời lên cao mới rời giường, ngày hôm qua chỉ tuôn ra một cái, sau đó bị Đường Đường yêu cầu đàn vài lần ca khúc phiên chợ và Hoan Thấm, đàn mãi đến hơn nửa đêm mới thả mình trở về, mệt muốn chết.

Bất quá thu hoạch tương đối phong phú,ngoài lôi pháp thì sau nữa thu được gần 1000 điểm thuộc tính.

Hơn nữa… hắn phát hiện con người Đường Đường cũng không tệ.

Thiên phú cùng địa vị cao như vậy, lại dường như không có gì kiêu căng, chỉ dựa vào hai khúc nhạc liền có thể dỗ cô nàng vui vẻ.

Cái này chắc hẳn liên quan đến việc nàng bị cấm túc thâm cung nhiều năm, lại còn rất đáng thương…

Rửa mặt qua loa một chút, hắn liền đi ra ngoài.

Cũng không nghĩ tới, tiểu nhị trông coi cửa ra vào vừa nhìn thấy Doanh Vô Kỵ, liền vẻ mặt lo lắng mà nghênh đón: "Công tử!"

"Chuyện gì?"

"Bên ngoài có không ít người, nghe nói công tử văn võ song toàn, muốn lĩnh giáo, còn nói muốn cho Bách Hiểu Sinh Đại Chu thay một bộ mắt chó, khiến hắn nhìn người rõ ràng hơn một chút."

"……"

"Công tử có muốn ra ngoài không? Thư cục hiện tại còn chưa mở cửa, bọn họ không đợi được liền đập cửa".

"……"

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề, không biết vì cái gì những người trẻ tuổi này hỏa lực vượng như vậy, chính là kế kích tướng đều chịu không nổi.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, thiên hạ này chư hầu phân tranh, đều là sân khấu của chân chính cường giả.

"……"

Tỷ lệ thiên tài chết non quá cao, chết non sau đó liền không thể xưng là thiên tài, chỉ khi ngươi trở thành chân chính cường giả, mới có tư cách bị người ghi nhớ. Tuy nhiên, không có cơ quan chính thức nào nhàn rỗi mà lập bảng xếp hạng cho các thiên tài.

Cho nên, bảng xếp hạng mà Bách Hiểu Sinh vốn kiến thức uyên bác đưa ra, liền tương đối nổi tiếng.

Hơn nữa Bách gia thịnh hội này, vốn chính là thời cơ tốt để các thiên kiêu dương danh, thời điểm mấu chốt này kéo cừu hận là chuẩn.

"Đợi lát nữa!"

Doanh Vô Kỵ cười cười, không nhanh không chậm trở về phòng lấy ra hai tờ giấy, đưa qua: "Lấy ra dán ở cửa lớn, ta trở về ngủ bù!"

"Này…..".

Tiểu nhị có chút nóng nảy, nhưng cũng ngăn không được hắn, đành phải thở dài.

Tình huống bên ngoài, so với hắn nói còn khó giải quyết hơn nhiều.

Những này các thanh niên tuấn kiệt các nước đều tâm cao khí ngạo, đại đa số người cũng coi như tương đối khắc chế, chỉ là muốn nhìn một chút công tử có phải chỉ có hư danh hay không.

Nhưng vẫn có chút phát cuồng, ở cửa kêu gào Doanh Vô Kỵ không dám ứng chiến chính là kẻ hèn nhát.

Thất bại là chuyện nhỏ, thất tiết là chuyện lớn!

Chỉ bằng hai tờ giấy này, có thể ngăn được bọn họ sao?

……

Ngoài cửa Thư cục Thượng Mặc.

Nơi này tụ tập không dưới ba mươi thanh niên đến từ các quốc gia khác nhau.

Tuy nói nơi này là một trong những khu vực phồn hoa nhất Giáng Thành, nhưng giữa buổi sáng, quán ăn sáng náo nhiệt như vậy thật sự có chút khác thường, khiến cho không ít người qua đường vây xem.

“Mới sáng sớm, sao bỗng nhiên nhiều người mua sách như vậy?”

“Thư cục Thượng Mặc sao còn chưa mở cửa, đây là không định làm việc sao?”

“He he! Cái này ngươi cũng không biết đi? Công tử Vô Kỵ…..”. Không đúng! Phò mã gia của chúng ta gặp phải chuyện rồi!”

“Ồ? Nói nghe thử đi!”

“Chuyện là thế này, Barabala…”

“Thì ra là thế! Nhưng xem ra Phò mã gia không có ý định ứng chiến?”

“Có vẻ như thế!”

Nhìn tên ngốc Viêm Quốc kia mắng thật khó nghe, nếu không ứng chiến, thật là có chút uất ức”.

“Kỳ thật ta càng tò mò, Phò mã gia có phải thật sự không ổn không?”

Thanh niên tuấn kiệt khiêu chiến mệt mỏi, người qua đường thảo luận lại càng ngày càng nhiều.

Phần lớn mọi người đều không có ý định rời đi, đều chăm chú nhìn chằm chằm cửa lớn của Thư cục Thượng Mặc.

Bọn họ ngược lại muốn nhìn xem, Doanh Vô Kỵ có phải thật sự chỉ có hư danh hay không.

Chương 250: Gọi ta là nữ công tử Chương 250: Gọi ta là nữ công tử

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trên một quán trà đối diện.

Trong nhã gian sát đường, mấy vị thanh niên quần là áo gấm, khí độ bất phàm đang ngồi.

“Ngụy gia xem ra gấp đến độ giậm chân, chiêu số âm hại như vậy cũng dùng được, lại lừa nhiều kẻ ngốc như vậy tới chặn cửa”.

Một thanh niên áo xanh vừa cười vừa nói, trong lời nói không thiếu ý chế nhạo.

Ngụy Mãnh cười nhạo một tiếng: “Trong số nhiều kẻ ngốc như vậy, hẳn là cũng bao gồm các hạ, bằng không ngươi làm sao sáng sớm tới nơi này”.

Thanh niên áo xanh tên là Điền Văn Kính, học tử tinh anh pháp gia do Tề quốc phái tới.

Điền thị, chính là Điền thị ở Tề quốc, gần như tước đoạt giang sơn của họ Khương.

Điền Văn Kính này, chính là con riêng của gia chủ Điền thị, tuy là con riêng, lại rất được coi trọng, địa vị cũng không

kém so với công tử nước khác, chỉ là Tề quốc dù sao vẫn là trên danh nghĩa họ Khương Tề quốc, cho nên hắn không thể có tên công tử.

Điền Văn Kính cũng không tức giận: "Ta chỉ đến xem khỉ, chẳng lẽ ta chỉ nhìn khỉ, rồi cũng biến thành khỉ? Ngươi nói có đúng không Hạng Hầu tử?"

"Cái giống con hoang nhà ngươi thật đúng là thối!"

Hạng Đỉnh lạnh giọng mắng người.

Một tiếng "cái giống con hoang" khiến Điền Văn Kính nổi điên: "Ngươi nói ai là cái giống con hoang"?"

Hạng Đỉnh liếc hắn một cái: "Ai có mẹ ruột không có danh phận, người đó chính là cái giống con hoang".

"Nói chuyện với ngươi, thật đúng là mất mặt, chẳng lẽ đại tộc Sở quốc các ngươi, con cháu đều được giáo dưỡng như vậy sao?"

"Chính mình miệng thối dương dương tự đắc, người khác miệng thối ngươi liền kêu loạn, còn nói người khác không có giáo dưỡng?"

"Ngươi!"

Điền Văn Kính hừ một tiếng: "Chẳng lẽ ta nói sai, vừa rồi nếu không phải Mễ Tinh Ly ngăn cản ngươi, chỉ sợ một mình ngươi đứng trước cửa Thư cục?"

Hạng Đỉnh khinh bỉ nhìn hắn nói: "A! đám mọi dợ chúng ta đích xác thích tham gia náo nhiệt, nhưng không trở ngại cái giống con hoang nhà ngươi? Có vài người xuất thân nghèo khó, bỗng nhiên nhặt được Điền Uy Hầu, người cha ăn người, khó tránh khỏi cảm giác một bước lên giời, xem thường người này, xem thường người kia. Nhưng ngươi tốt nhất tỉnh táo một chút, nơi này không phải Tề quốc các ngươi, không ai nuông

chiều ngươi! Hiện tại những thứ ngươi sở hữu, không phải là bởi vì pháp gia của ngươi sâu bao nhiêu, mà là bởi vì Điền Uy Hầu yêu mẹ của ngươi!"

"Ngươi, ngươi!"

Mặt Điền Văn Kính nhất thời nghẹn thành màu gan heo, ở Tề quốc ai không cung kính với hắn, hắn lần đầu tiên gặp cái loại phun ra không kiêng kỵ gì giống như Hạng Đỉnh".

Lời nói dối không làm tổn thương người khác, sự thật mới là khoái đao.

Hắn chỉ vào Hạng Đỉnh, tức giận đến môi run rẩy: "Sở quốc các ngươi, quả nhiên là nơi mọi dợ".

Hạng Đỉnh xì một tiếng: "Đã sớm nói, ta mọi dợ mà, ngươi làm khó dễ gì ta?"

"Hạng Đỉnh! Đừng mất mặt nữa".

Bên cạnh một nữ tử mặc pháp bào, dung mạo lạnh lùng xinh đẹp, rốt cục nhịn không được mở miệng, nàng dáng người vô cùng nóng bỏng, nếu không phải pháp bào cũng đủ rộng rãi, chỉ sợ thật đúng là có chút che không được.

Hạng Đỉnh mặc dù có chút không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu nói: "Vâng! Thưa công chúa"

Nữ tử sửa lại: "Đừng gọi ta công chúa, gọi ta nữ công tử!"

Nàng chính là Tinh Ly trong miệng Điền Văn Kính, là nữ nhi được quốc quân Sở sủng ái nhất, cũng là nhân vật đại biểu cho thế hệ trẻ của pháp gia Sở quốc.

Mễ Tinh Ly thấy Hạng Đỉnh cũng không có ý đổi giọng, cũng không làm khó hắn, dù sao đàn ông Hạng gia đều giống như trâu già, một đám tâm cao khí ngạo, mình mặc dù là nữ công tử, nhưng cũng chưa chắc sai khiến được hắn.

Nàng lắc đầu, hỏi ngược lại: “Ngụy Mãnh, nói đi, ngươi mời chúng ta lại đây, rốt cục là chuyện gì?”

Tuy rằng hôm nay, đại bộ phận thanh niên tuấn kiệt đều tới xem náo nhiệt, nhưng Ngụy Mãnh lại đơn thuần mời mấy người mình tới, khẳng định có chuyện muốn nói.

Doanh Vô Kỵ vốn đã thoát tội, Ngụy gia chúng ta cũng không muốn so đo với hắn, lại không nghĩ tới hắn tự nhiên trước mặt mọi người khẩu xuất cuồng ngôn, nói hắn chính là cố ý giết đệ đệ ta Ngụy Đằng!”

Chẳng lẽ Ngụy gia các ngươi vừa gây chuyện vừa sợ phiền phức, lúc cường chiếm thân thể cô nương hùng hổ dọa người, người trong nhà bị giết liền chịu không nổi?”

Hừ!

Hạng Đỉnh trong xoang mũi phun ra một âm tiết, cũng biểu thị có chút khinh thường đối với Ngụy Mãnh.

Sắc mặt Ngụy Mãnh có chút khó coi, nhưng cũng không giải thích gì về chuyện này: “Mấu chốt của chuyện này, là thái độ của Lê Vương đối với Doanh Vô Kỵ, Doanh Vô Kỵ đều kiêu ngạo như thế, lão ta thậm chí còn thúc đẩy Lê Càn liên hôn. Hơn nữa triều hội hôm qua, còn kinh sợ quần thần, cường đoạt quyền khảo hạch tất cả quan viên trong nước. Các vị chẳng lẽ không nhìn ra Lê vương biến pháp và quyết tâm kết đồng minh với Càn quốc sao?Nữ công tử! Năm đó Lê Sở tranh bá gần trăm năm, nhưng cũng chịu không ít thiệt thòi của Càn quốc”.

“Điền Văn Kính! Tề quốc các ngươi tuy rằng cũng là đại quốc, chẳng lẽ cam tâm nhìn Lê quốc biến pháp đồ cường?”

Nghe nói như thế, sắc mặt Điền Văn Kính và Hạng Đỉnh đều có chút khó coi.

Đây đích xác không phải là hiện tượng tốt gì.

Lê quốc gần trăm năm tuy rằng ít có chiến sự, nhưng quốc lực cường thịnh thiên hạ rõ như ban ngày, nếu như lại biến pháp đồ cường, hơn nữa kết đồng minh Càn Lê, vậy thế cục này…

Chương 251: Con mẹ nó ta không chơi với kẻ ngốc Chương 251: Con mẹ nó ta không chơi với kẻ ngốc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mễ Tinh Ly lắc đầu cười: "Các người nói cũng quá rồi! Ai cũng biết biến pháp có thể trở nên mạnh mẽ, nhưng trong thiên hạ ngoại trừ Càn quốc, có ai chân chính thành công? Sở quốc chỉ biến pháp đến một nửa, Lê quốc các ngươi còn có hai nhà Ngụy Hàn, đâu có dễ dàng thực hiện thành công biến pháp? Huống chi Càn quốc không kiêng kỵ Lê quốc các ngươi? Các ngươi bề ngoài nói Càn Lê là nước bang giao, nhưng Lê quốc các ngươi cũng âm thầm gây trở ngại không ít cho sứ quán Càn quốc? Càn quốc quật khởi cất bước gian nan, cục diện nghèo khó không phải là Lê quốc các ngươi tạo thành sao? Làm sao một cuộc liên hôn là liền có thể thay đổi tất cả? Rõ ràng chính là Ngụy gia các ngươi kiêng kỵ Tôn thất Triệu thị cùng Càn quốc liên thủ chèn ép các ngươi, cũng không cần kéo Tề Sở hai nước chúng ta cùng chìm!Thủ đoạn này thật sự không cao minh!"

Ngụy Mãnh sắc mặt có chút khó coi, không nghĩ tới Mễ Tinh Ly một người ngoài, lại phân tích thế cục Ngụy gia một cách rõ ràng như vậy, khó trách ở Sở quốc, người ta gọi nàng là nữ công tử, quả nhiên không đơn giản.

Sắc mặt Hạng Đỉnh hơi hòa hoãn: "Ta nói Ngụy huynh sao lại sợ quốc gia mình quật khởi như vậy, thì ra là tính toán nhỏ này. Ta cùng Doanh Vô Kỵ tiếp xúc qua, cũng không phải là truyền kỳ như Bách Hiểu Sinh nói.Tài văn chương mặc dù tốt, lại không thông chính sự, người lại dính đầy mùi tiền, lúc giết

Ngụy Đằng tuy rằng thực lực không tầm thường, tâm tính tàn nhẫn, nhưng cũng cuồng vọng, vì một nữ tử, mà trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.Cho dù có vài phần nhanh trí, nhưng căn bản không đáng lo. Cho dù Càn Lê hai nước thật sự liên hôn thuận lợi, hôn sự này cũng nhiều nhất khiến hư danh bang giao hữu hảo Càn Lê dễ nghe chút ít, nếu nó liên thủ chấn nhiếp thiên hạ e rằng còn quá sớm.Các ngươi chột dạ, muốn chèn ép Doanh Vô Kỵ thì cứ tự mình đứng ra chèn ép, ta thấy hiệu quả hôm nay không phải là rất tốt sao? Hắn bị các ngươi bức thành con rùa đen rụt cổ rồi!"

Mễ Tinh Ly khẽ gật đầu, quan điểm của nàng mặc dù có chút khác biệt với Hạng Đỉnh, nhưng đại thể nhất trí, nghĩ thầm cũng may Hạng thị đối với con cháu nhà mình giáo dục thật là nghiêm khắc, mới không dạy dỗ Hạng Đỉnh thành dạng chỉ biết ăn no vác nặng"

Mình chỉ là hơi thêm tý nhắc nhở, hắn liền có thể phản ứng lại.

Ngụy Mãnh bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ có thể từ bỏ.

"Lời nói vụng về như thế, lừa gạt đám ngu xuẩn kia còn được, muốn lừa gạt chúng ta còn chưa đủ tư cách".Điền Văn Kính cười nhạo một tiếng, mắt thấy Ngụy Mãnh sắc mặt lại khó coi một phần, liền nhanh chóng hướng ánh mắt về phía Thư cục: "Ta thấy Doanh Vô Kỵ này căn bản không xứng với danh tiếng lớn như vậy, chỉ hai lời đồn đã khiến hắn sợ không dám ra khỏi cửa."

Nhưng đúng lúc này.

Cọt kẹt!

Cửa lớn của Thư cục Thượng Mặc mở ra.

Bất quá đi ra cũng không phải Doanh Vô Kỵ, mà là một tiểu nhị trong tiệm.

“Chúng ta muốn luận bàn chính là Doanh Vô Kỵ, ngươi một tên tiểu nhị đi ra làm cái gì, có phải hay không Doanh Vô Kỵ sợ vỡ mật, không dám đi ra?”

Lúc này có người phàn nàn nói.

Tiểu nhị cũng không chịu, lúc này bảo thủ hạ đem một tờ giấy dán ở bên cạnh cửa lớn.

Hắn cầm trong tay một tờ giấy khác, hắng giọng: “Ta thay mặt công tử truyền lời cho chư vị: Bách Hiểu Sinh nói không sai, bản công tử đích thật là văn võ toàn tài, nhưng nếu ai khiêu chiến cũng đều nhận lời thì bản công tử còn có thời gian làm chính sự hay không?

Bản công tử biết các ngươi tự xưng là văn võ đại tài, nhưng ở trước mặt bản công tử bất quá chỉ là loại gà chó.

Muốn khiêu chiến bản công tử, xin hãy chứng minh thực lực của mình trước đi!

Bản công tử là đệ nhất chiến lực trong số những người từ Thai Thuế Cảnh trở xuống, một mình chém hơn 10 cường giả Thai Thuế Cảnh. Muốn cùng bản công tử đấu võ thì hãy tự mình khiêu chiến với hơn 10 Cao thủ Thai Thuế Cảnh mà không chết rồi tới tìm bản công tử, nhớ kỹ trong đó bao gồm sáu người lục phẩm Linh Thai, đừng có thiếu.

Muốn cùng bản công tử văn đấu, trước hết tiếp bản công tử một đạo đề, nếu trong vòng một khắc có thể giải được, bản công tử không ngại cùng các ngươi luận bàn.

Nếu như trong vòng một khắc đồng hồ không làm được, sáng sớm ra đừng có vào cửa Thư cục.

Tiểu nhị không nhìn mọi người đỏ mặt tía tai bị khiêu khích, hắng giọng, bổ sung một câu cuối cùng: “Con mẹ nó ta không chơi với kẻ ngốc”.

Mọi người ở đây: “…..”.

Tinh Ly: “…”

Điền Văn Kính: “…..”.

Ngụy Mãnh: “…..”.

Hạng Đỉnh: “…..”.

Không chơi với kẻ ngốc sao?

Nói ai ngốc?

Trong lúc nhất thời, toàn trường xôn xao.

Ngông cuồng!

Cái này cũng quá ngông cuồng đi?

Ai cũng không nghĩ tới, Doanh Vô Kỵ không chỉ không có nhận lời khiêu chiến, ngược lại mắng tất cả mọi người ở đây một trận.

Thế nào?

Bách Hiểu Sinh nói ngươi đệ nhất, ngươi thật sự coi mình là đệ nhất sao?

Nhưng nhìn xem người ta đưa ra hai điều kiện, hình như không có vấn đề gì.

Dù sao, Doanh Vô Kỵ thật sự giết mười mấy Cao thủ Thai Thuế Cảnh, dù là đại bộ phận người đều cho rằng, những cao thủ này trước đó đều bị Cơ Túc ám toán, nhưng đó cũng là trì hoãn phát tác, bình thường người chưa tu luyện đến Thai Thuế Cảnh, ai có thể chống đỡ được nửa canh giờ trước nhiều cao thủ như vậy?

Phi công kiếm pháp đích thật là một trong những lý do, nhưng phi công kiếm pháp cũng không phải loại kiếm pháp tùy tiện liền có thể học được!

Về phần những người nghe lời đồn, họ lại có nhận thức khác đối với thực lực của Doanh Vô Kỵ.

Chương 252: Thái tử Ninh ban đêm tập kích tiểu viện Chương 252: Thái tử Ninh ban đêm tập kích tiểu viện

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bọn họ đã có một loại nhận thức chung, muốn thắng Doanh Vô Kỵ, ít nhất cũng phải đạt tới 3 tầng tinh khí thần đều tầng 11, hơn nữa cực kỳ thiện chiến mới được. Có lẽ chỉ có tinh khí thần nào đó đột phá tới tầng 12, mới có thể áp chế hắn.

Bất quá lần này tới thiên tài cũng không ít, dám tới Thư cục cửa khiêu chiến, ít nhất đều có tu vi ba tầng tầng 11.

Nhưng đi đâu tìm mười mấy người Thai Thuế Cảnh để bồi luyện đây?

Chẳng lẽ tìm Ngụy gia, bảo bọn họ cung cấp hơn chục gia thần thị vệ Thai Thuế Cảnh cho mình giết để luyện tay?

Yêu cầu này, có chút làm cho người ta bực bội.

Võ đấu không được, vậy cũng chỉ có thể xem văn đấu, người ta yêu cầu giải được đề mục mới có thể luận bàn, cũng không phải yêu cầu quá đáng gì.

Nhưng vẫn ngông cuồng!

Cũng không thể mình nhiều người như vậy, ngay cả một đề mục cũng không phải là không giải được chứ?

Vì thế mọi người như ong vỡ tổ mà tràn về chỗ dán trang giấy bên cạnh cửa lớn, sau khi xem xong, không ít người đều bẻ đầu ngón tay bắt đầu tính toán, có thể tính tới tính lui cũng không biết làm sao, từng người đều cảm thấy ngứa ngáy mà không được gãi.

Trọn vẹn một khắc đồng hồ sau, lại không có ai người tiến Thư cục.

Tiểu nhị cười tủm tỉm nói: "Chư vị mời về đi! Công tử nhà ta không chơi với kẻ ngốc!"

Trong đám người lập tức ầm ĩ lên, không ít người đều đang mắng Doanh Vô Kỵ.

Trong khi một số mắng chửi chửi đĩnh đạc xong thì rời đi, một số khác lại còn ở lại vẻ mặt rối rắm tiếp tục suy nghĩ.

Điền Văn Kính cười nhạo một tiếng: "Ngụy Mãnh, xem ra chiêu này của các ngươi, hình như cũng không ổn!"

Hừ!

Ngụy Mãnh hừ một tiếng, không nói gì.

Mễ Tinh Ly bất đắc dĩ hỏi: "Doanh Vô Kỵ rốt cục là ra đề mục gì, rốt cuộc làm khó bọn họ thành như vậy, rốt cuộc là tứ thư ngũ kinh hay là thơ từ ca phú hay là toán học, học thuật?"

"Để ta cho người đi chép một bản về đây xem!"

Ngụy Mãnh khoát tay với thủ hạ, thủ hạ liền bước nhanh xuống lầu.

Chỉ chốc lát sau, hắn liền cầm một phần đề mục sao chép trở lại.

Trải trên mặt bàn, mấy người đều vây quanh.

"Có ba người khách trọ, ở ba gian phòng khách, mỗi gian 10 lượng bạc, tổng cộng trả cho ông chủ ba mươi lượng."

"Là toán học!"

Tinh Ly nheo mắt lại, tuy rằng nàng theo pháp gia, nhưng đối với toán học cũng cảm thấy hứng thú.

Chẳng qua đề toán học này, không phải gà thỏ cùng lồng, thoạt nhìn chính là phép cộng đơn giản, làm sao có thể làm khó nhiều người như vậy?

Nàng tiếp tục nhìn xuống.

Ngày hôm sau ông chủ cảm thấy ba gian phòng khách 25 lượng là đủ, liền bảo tiểu nhị trả lại 5 lượng.

Kết quả tiểu nhị tham lam, chỉ đưa ba người khách mỗi người một lượng, còn mình tham ô hai lượng.

Như vậy, tương đương với mỗi người trả chín lượng, cộng lại chính là 27 lượng.

Cộng thêm hai lượng tham ô của tiểu nhị, chính là 29 lượng.

"Cho nên nói, còn lại một lượng bạc đi đâu?"

A, cái này…..".

Khi mọi người nhắc tới câu cuối cùng, đều sửng sốt một chút.

Đúng rồi. Một lượng bạc cuối cùng đâu?

Quân tử lục nghệ chính là lễ nhạc ngự xạ thư số, Dưới thời Chu, quý tộc phần lớn đều tiếp xúc qua toán học, xem đề mục này nhìn thì thấy rất đơn giản.

Nhưng không biết tại sao, tính như thế nào không đúng.

Dần dần, biểu tình của bọn họ cũng trở nên giống như người phía dưới.

Đáng ghét, vì sao một đề toán đơn giản thế mà tính cũng không xong.

Chẳng lẽ mình cũng là kẻ ngốc?

"Xì!"

Mễ Tinh Ly đột nhiên cười ra tiếng: "Hạng Đỉnh! Ngươi vừa rồi đánh giá Doanh Vô Kỵ quả nhiên không sai, người này là một người thông minh, nhưng cũng chỉ là khôn vặt. Đối mặt với loại chuyện này, vừa không có lựa chọn vương đạo, lại không lựa chọn bá đạo, mà là lựa chọn quỷ đạo. Loại người này, không vào danh gia thật đáng tiếc.

Hạng Đỉnh sửng sốt một chút: "Nữ công tử, ngươi tính ra rồi?

"Tính?"

Mễ Tinh Ly cười cười: "Vì sao phải tính? Đây không phải đề toán, chẳng qua là một thủ thuật che mắt. Lại nói tiếp người này cũng rất thú vị, lại nghĩ được chiêu này để hóa giải thủ đoạn không lộ ra ngoài sáng của Ngụy gia. Việc này đã xong, chúng ta đi thôi!"

Dứt lời, liền đứng lên.

Hạng Đỉnh hiếu kỳ nói: "Nữ công tử! Ngươi đã nhìn thấu mánh khóe của hắn trong vòng một khắc, vì sao không đi luận bàn với hắn?"

Phương Tinh Ly hỏi ngược lại: "Đạo bất đồng, cần gì phải luận bàn?"

"Được rồi!"

Hạng Đỉnh tuy rằng bị đề này làm cho nhức đầu, nhưng cũng không có tâm tư tranh giành ở phương diện này, liền trực tiếp đi theo rời đi.

Điền Văn Kính cũng đứng dậy, lãnh đạm cười: "Kỳ thật ta đã sớm nhìn thấu, thật sự không có ý nghĩa, đi trước!"

Dứt lời, cũng rời khỏi Nhã Gian.

Ngụy Mãnh nhịn không được thầm mắng: "Đã sớm nhìn thấu?"

Bất quá hắn cũng không nghĩ tới, Bình Lăng Quân vừa là dùng nhân tình lại dùng tiền mới mua chuộc được Bách Hiểu Sinh.

Kết quả lại không ngờ bị hóa giải dễ như vậy.

Cái gọi là vẻ bề ngoài của hiệp ước đồng minh Càn Lê cũng bị Mễ Tinh Ly dễ dàng nhìn thấu

Đợt sóng này của mình thực sự không vớt được cái gì

Nhưng đề toán này, rốt cục là chuyện gì xảy ra?

Không phải nói là thủ thuật che mắt sao?

Sao mình không cảm thấy bị che mắt?

27 cộng 2, chính là 29 chín a!

Một lượng bạc còn lại đi đâu?

Ngụy Mãnh xoa xoa đầu, sắc mặt có chút dữ tợn.

Ôi!

Đầu ngứa quá.

……

Chương 253: Rõ ràng cô muốn theo đuổi tôi Chương 253: Rõ ràng cô muốn theo đuổi tôi

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Mọi người đều đi rồi sao?”

“Đi rồi!”

Tiểu nhị có chút kích động: “He he! Công tử tài thật, thế rốt cuộc hai lạng kia đi đâu rồi?

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: “Lấy chỉ số thông minh của ngươi, ta rất khó cùng ngươi giải thích, đợi lát nữa ngươi đi

làm một cái biển dựng trước cửa trên đó viết "Con mẹ nó ta không chơi với kẻ ngốc!"

"Được rồi!"

Tiểu nhị xoa xoa tay, lập tức ra khỏi Thư cục đi làm biển.

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng, hôm nay mấy người đến đều là con nhà danh gia, với tu vi của bọn họ thì sẽ rất nhanh sẽ phát hiện logic không đúng.

Nhưng chỉ cần coi đây là đề toán học thì sẽ rất lâu mới tìm ra lời giải

Những mánh khóe nhỏ này, bắt nạt những tên cá ngão thời cổ vẫn rất OK

"Kế này của Doanh huynh thật hay! Chỉ với một thủ đoạn nhỏ, có thể bức lui toàn bộ những người này!"

Triệu Ninh nhịn không được cười: "Phía sau cho dù thật sự có người biết rõ, hẳn là cũng sẽ không tự tìm đến cửa để mất mặt mũi, dù sao ai cũng không biết bọn họ tính toán mất bao lâu. Bất quá nói đi cũng phải nói lại, huynh tối hôm qua đi đâu, ta tới tìm huynh uống rượu, đợi một canh giờ cũng không thấy huynh trở về."

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Cũng không thể nói là ta đi đến nhà Đường Đường để đàn?

Hiện tại hôn ước còn chưa định, lời này nói ra thật sự có chút xấu hổ.

Triệu Lăng này cũng vậy!

Nếu cô muốn theo đuổi tôi, thì cứ thoải mái mà theo đuổi đi, lại cứ muốn cải trang làm nam giới huynh huynh đệ đệ với tôi, như vậy khi nào mới gạo nấu thành xôi?

Ngược lại Đường Đường rất có tính nữ nhi, ngày hôm qua đàn tỳ bà trêu chọc cô nàng, lại có loại cảm giác yêu đương lúc đại học.

Thế là hắn luyên thuyên: " Kỳ thật không giấu huynh, thực ra ra có một thày giáo âm thầm dạy ta, trong khoảng thời gian này ta học pháp thuật được nhanh và nhiều như vậy là tối qua đến chỗ thày giáo để học"

Những lời này kỳ thật không tính là nói dối, dù sao hắn gần đây học pháp thuật được nhanh và nhiều đích thật là của Đường Đường.

Hơn nữa, hiện tại cũng nên gióng trước

"Ồ?"

Triệu Ninh hứng thú: "Xin hỏi tôn sư môn nào phái nào?"

Doanh Vô Kỵ xoa xoa cằm: "Ta cũng không biết! Thày giáo ta là người thần bí, nho mặc đạo pháp đều có đọc lướt qua, hơn nữa học vấn cũng không tính là thấp. Nếu không phải thánh nhân thiên hạ như mấy vị kia, ta thậm chí cảm thấy thày giáo của ta cũng thành thánh như 4 vị học phái kia!"

"Cái này…"

Khóe miệng Triệu Ninh giật giật một cái: "Doanh huynh thật biết nói đùa!

Nho mặc đạo pháp, lý niệm của bốn học phái đều xung đột lẫn nhau, huynh nói thày giáo mình học cả 4 học phái mà cũng nói được"

Bốn phái đều đã thành thánh, điều này cũng quá khoa trương.

Quả nhiên, miệng Doanh huynh căn bản là không thể tin.

Doanh Vô Kỵ liền nhanh chóng chuyển đề tài dời: “Đúng rồi, huynh không ở trong cung ở sao, sao bỗng nhiên chuyển đến bên cạnh Thư cục?”

“Doanh huynh nói đùa, ta chỉ là một đệ tử tôn thất, may mắn được Thái tử điện hạ thưởng thức mà thôi, không phải thành viên vương thất, làm sao có thể vào ở trong cung?”

Triệu Ninh đã sớm chuẩn bị lý do thoái thác, nói dối một chút cũng không dập đầu: “Huống hồ mấy ngày gần đây không phải sắp bắt đầu Bách gia thịnh hội sao? Doanh huynh học thức uyên bác, nếu thừa dịp mượn gió Đông của Doanh huynh, nói không chừng ta cũng có thể may mắn tranh được một đạo khí vận Bách gia!

Vớ vẩn!

Rõ ràng là cô muốn theo đuổi tôi.

Tại sao không thừa nhận?

Con gái con lứa ở điện Tình Giáng đang yên đang lành thì không ở lại dọn đến sát vách người đàn ông.

Lá gan của cô cũng lớn đấy nhưng cách cô làm lại không ổn vì cô là nữ giả trai

Cả ngày Doanh huynh Doanh huynh, thế thì khi nào tôi mới động tâm được với cô đây?

Có khi cô gọi tôi là bố đi còn có tác dụng hơn cứ ra rả Doanh huynh Doanh huynh

Doanh Vô Kỵ có chút đau đầu, nhưng trong lúc nhất thời lại không biết ám chỉ nàng như thế nào.

Thôi bỏ đi!

Hay là nói chuyện nghiêm túc đi!

Dù sao công chúa này, thật sự quá đứng đắn.

Hắn mở miệng hỏi: “Hôm trước sau khi chúng ta đi thì bệ hạ cùng La tướng có nói gì không?”

“Tự nhiên là chi tiết về biến pháp!”

Triệu Ninh cười cười: “Bệ hạ cùng tướng bang hợp lực trị quốc nhiều năm, lập tức liền hiểu được dụng ý của Doanh huynh cùng Thái tử điện hạ. Chỉ là biến pháp sẽ đắc tội rất nhiều người, cho nên mới khiến điện hạ bế quan tạm tránh mũi nhọn, Doanh huynh nếu có ý kiến gì đối với biến pháp ta sẽ thay mặt chuyển cáo!”

“Đừng! Ta cũng không dám”.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: “Cho đến hôm nay ta đều cảm thấy biến pháp không phải là một lựa chọn sáng suốt, tình hình trong nước Đại Lê chúng ta quá đặc thù, biến pháp chỉ cần chạm đến lợi ích căn bản của thế gia đại tộc, cũng rất có thể nội bộ đánh nhau.”

Nhưng nếu như chỉ thực hiện biến pháp vùng đất của Triệu thị quản hạt, cũng sẽ dẫn đến sự bất mãn của tôn thấp, dẫn đến liên lụy cả bên trong lẫn bên ngoài. Cho dù thành công, biến pháp không triệt để, chẳng khác nào không thực hiện biến pháp”.

Khó quá…”

“Than ôi!”

Triệu Ninh khẽ thở dài một hơi, nàng không phản bác, bởi vì tối hôm qua trước khi tới tìm Doanh Vô Kỵ, liền dự thính trong chốc lát việc Triệu Kỵ cùng La Yển trao đổi về sự tình biến pháp.

Vấn đề Doanh Vô Kỵ vừa nói, chính là chỗ đau đầu của mấy người.

Biến pháp không triệt để, chẳng khác nào không thực hiện biến pháp

Câu nói này thật hay.

Chương 254: Công cụ kiếm tiền Chương 254: Công cụ kiếm tiền

Người dịch: PrimeK Tohabong

Pháp gia Thiên hạ, nhân tài xuất hiện lớp lớp, sớm đã có người ý thức được, chỉ có biến pháp mới có thể trở nên mạnh mẽ.

Lê quốc đã từng có hai vị nhân tài biến pháp là Lý Ngao và Ngô Khởi, chỉ tiếc là phụ tá của Ngụy gia, Ngụy gia định âm thầm thực hiện biến pháp ở đất phong của mình, nên đưa bọn họ đến hạn chế tại vùng đất của Ngụy gia nhưng điều kiện tiên quyết của biến pháp Lý Ngao chính là phải loại bỏ các Thế Khanh Thế Lộc (chức quan và bổng lộc đời đời được truyền lại cho con cháu), nếu người hắn phụ tá là quân vương, còn có thể thành công, chỉ ở đất Ngụy chính là đơn thuần là tự tìm cái chết.

Cho nên khi thấy bạn tốt là Lý Ngao bị chết, Ngô Khởi vốn là người thay Ngụy gia huấn luyện ra vô số Ngụy võ tốt, đã chạy trốn đến Sở quốc. Ở Sở quốc làm biến pháp cũng khá thành công, có Sở vương che chở, quý tộc cấp dưới căn bản không dám gây sự, kết quả biến pháp được một nửa, Sở vương đã chết, Ngô Khởi bị giết chết ngay trước linh cữu Sở vương.

Hai đợt biến pháp, đều kết thúc không kèn không trống, tuy rằng thực lực sau biến pháp đều tăng cường, nhưng thật sự có hạn.

Quý tộc vẫn cầm quyền như cũ, cẩn trọng cản trở tiến hành biến pháp, ngược lại bị Càn quốc đoạt trước.

Từ đó về sau, các quốc gia cũng chỉ có thể nhìn Càn Quốc hưởng lợi từ biến pháp, càng ngày càng mạnh càng mạnh, thèm muốn chảy nước miếng.

Triệu Kỵ cũng từng nói qua, nếu lúc đó Lê Vương là ông ta, cho dù phải khai chiến với Ngụy gia, cũng phải đoạt được Lý Ngao cùng Ngô Khởi.

Triệu Ninh thở dài một hơi: "Doanh huynh! huynh có biện pháp giải quyết không?

"Khó chơi!"

Doanh Vô Kỵ lắc đầu: "Kỳ thật biện pháp không phải là không có, nhưng yêu cầu quá mức hà khắc, có tinh lực này, còn không trực tiếp chơi một trận sống mái với hai nhà Ngụy Hàn trận. Ta tới Lê quốc các người là hưởng phúc, không phải chịu chết!"

"Huynh!"

Triệu Ninh có chút tức giận, nhưng ngẫm lại Doanh Vô Kỵ ở Lê quốc làm biến pháp, mức độ nguy hiểm còn lớn hơn với việc tranh vương vị với Doanh Vô Khuyết tại Càn quốc.

Người ta đã mang đến một vụ làm ăn lớn như vậy, lại yêu cầu làm thêm cả cái khác hình như quả thật có chút quá đáng.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Huynh đừng giận! Sau này đều là người một nhà, ta cũng không phải không muốn giúp các người, bất quá ý nghĩ của ta quả thật chưa chín chắn. Hơn nữa lúc bệ hạ thương lượng với La Tướng cũng không cho ta tham dự, cho dù ta thật sự muốn nói thì bệ hạ cũng không nhất định muốn nghe đúng không!

"Nói cũng đúng!"

Triệu Ninh có chút chán nản, bởi vì trước mắt Triệu Kỵ đích xác chỉ là coi Doanh Vô Kỵ là công cụ kiếm tiền, chứ

không coi trọng về tài năng chính trị của hắn dù sao Doanh Vô Kỵ chưa từng theo đuổi chính trị.

Có đôi khi ngẫm lại, giống như còn không bằng chính mình chủ trì biến pháp.

Nàng lắc đầu, liền tạm thời bỏ chuyện này lại sau đầu.

Đúng rồi! Doanh huynh, giới thiệu cho huynh một người!

"Ai cơ?"

Triệu Tín! Ra đây!

Vừa dứt lời, liền có một thanh niên chừng 30 tuổi trèo tường vào.

Này!

Thật mạnh.

Gương mặt Triệu Tín góc cạnh rõ ràng, ánh mắt lấp lánh hữu thần, tay cầm trường thương tràn đầy uy mãnh, vừa nhìn chính là cao thủ, chính là sắc mặt có chút trắng bệch, có loại cảm giác mới bị trọng thương.

Doanh Vô Kỵ tò mò nói: "Vị này là…..".

Triệu Ninh mỉm cười: "Vị này cũng coi như cao thủ trẻ tuổi nhất Tông thất Triệu thị, thai Thuế Cảnh tứ phẩm linh thai, trong thời gian diễn ra Bách gia thịnh hội có nguy hiểm, hắn sẽ phụ trách bảo vệ huynh!"

A! Cao thủ!

Doanh Vô Kỵ có chút mừng rỡ, tứ phẩm linh thai Thai Thuế cảnh, quả nhiên tính là cao thủ.

Dù sao Thai Thuế Cảnh thực lực rất lớn, Linh Thai mỗi khi tăng lên một cấp, thực lực sẽ tăng lên một bậc.

Linh thai tứ phẩm, trước khi đột phá chính là ba tầng 11, đã là thiên tài thông thường, dựa vào nỗ lực có thể đạt tới đỉnh phong, không tính những dạng biến thái kia thì đây đã là đỉnh cấp cao thủ rồi.

Doanh Vô Kỵ cảm thấy, cho dù mình dùng toàn bộ át chủ bài cũng chưa chắc đánh bại được Triệu Tín, nhiều nhất tìm một cơ hội ẩn hình để trốn chạy.

Triệu Ninh cười cười: "Kỳ thật Doanh huynh đã sớm quen biết với hắn!"

"Ồ?"

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ đánh giá Triệu Tín.

Triệu Tín bị nhìn có chút ngượng ngùng, chắp tay nói: "Phò mã gia! lúc trước sự kiện Lầu Xanh ngươi đại nạn không chết, từ đó về sau ta liền một mực âm thầm bảo vệ ngươi!"

Doanh Vô Kỵ nghẹn một cái: "Nhưng ta gặp phải nguy hiểm nhiều lần như vậy, cũng không thấy ngươi ra tay!"

Triệu Tín xoa xoa đầu: "Lý Thải Đàm lần đó, ta căn bản không nghĩ tới nàng ta là Người của Vi Nga phái, ta nghĩ đến nàng ta muốn ngủ với ngươi…"

Doanh Vô Kỵ có chút đau đầu: "Vậy Lộc Phòng lần đó thì sao?"

"Lộc Phòng lần đó ta muốn ngăn cản ngươi, nhưng là điện hạ ra mệnh lệnh, chỉ khi ngươi gặp trường hợp nguy hiểm đến tính mạng thì mới được cứu, không có đạo lý ngăn cản ngươi không cứu người. Vốn nghĩ nếu như đánh nhau, liền cứu ngươi ra ngoài, kết quả ngươi vừa đi vào, Huyền Thiết Môn liền hạ xuống."

Lộc Phòng vốn chắc chắn lại khắc trận pháp, ta vì muốn nhanh chóng xông vào đã cùng Thập Tam gia cùng phá Huyền

Thiết Môn, kết quả bị trận pháp chấn cho trọng thương, lúc này mới vừa tỉnh lại mấy canh giờ.”

Doanh Vô Kỵ giơ ngón cái lên: “Cũng chính là ngươi không ra tay lần nào, ngược lại còn bị cuốn vào, ngươi con mẹ nó thật đúng là một nhân tài!”

Triệu Tín ảo não xoa xoa đầu: “Điện hạ nói ta không thích hợp âm thầm bảo vệ, cho nên bảo ta trực tiếp ra mặt bảo vệ. Phò mã gia yên tâm, ta chính diện đánh nhau vẫn rất mạnh…..”.

Tay cầm trường thương của hắn siết chặt, bổ sung: “Sau lưng cũng rất mạnh!”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Chương 255: Đề toán khó Chương 255: Đề toán khó

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thôi bỏ đi.

Coi như Bách gia thịnh hội sắp tới, tha thứ cho hắn vậy.

Qua vài ngày nữa Nho Mặc Pháp Binh, bốn nhà đều có cường giả Ngộ Thần Cảnh sẽ tới.

Cũng không biết có thể đụng được đồ sứ trên người bọn họ hay không.

Đã biết chỉ cần đợi một tháng nữa là xuất đầu thì kết quả lại xảy ra quá nhiều việc

Cuối cùng thì Bách gia thịnh hội cũng đến.

Triệu Ninh xác định Doanh Vô Kỵ không có ghét bỏ Triệu Tín, liền cáo từ rời đi, lên xe ngựa, chạy về phía hoàng cung.

Một là nên trả lại bản thảo.

Hai chính là chuyện sự tình biến pháp, tuy rằng Triệu Kỵ cũng không để trong lòng lời của mình, nhưng nàng tin chắc rằng, Doanh Vô Kỵ có cái nhìn sắc bén về chính trị thời đại, chỉ là kinh nghiệm xử lý chính vụ chưa nhiều, nhưng cũng có thể cung cấp những cái nhìn có giá trị.

Dù là suy nghĩ của hắn thật sự không thể thực hiện được, cũng rất có thể mang đến gợi ý đối với hai người vương tướng.

Chính như ngày đó hắn dùng hai chữ "Khoa cử" kinh diễm đến chính mình như vậy.

Nàng

Chính là tin tưởng Doanh Vô Kỵ như vậy.

……

Ngụy gia.

Từ sau khi Ngụy Đằng bị giết, Ngụy gia vẫn bao phủ trong một không khí cổ quái.

Giống như không ai muốn nói chuyện.

Mà ngày hôm qua sau khi có tin đồn liên quan tới Liệt Hỏa chưởng pháp truyền ra, không khí trong Ngụy gia càng áp lực.

Hóa ra Doanh Vô Kỵ căn bản là không bị bức đến tuyệt cảnh, giết Ngụy Đằng không phải bởi vì hắn bị vây hãm trong nguy hiểm, mà là hắn rõ ràng có thể giải quyết sự tình thỏa đáng, nhưng vẫn là chọn cường sát Ngụy Đằng.

Không chỉ giết người, sau đó thậm chí còn nói ra trước công chúng.

Ngày hôm qua khi tin tức truyền về, Ngụy gia trên dưới đều lòng đầy căm phẫn, nhao nhao tới cửa cầu xin Ngụy Hoàn, để hắn đi triều đình đòi một lời giải thích.

Thái độ của Ngụy Hoàn lại hết sức lãnh đạm: "Đòi giải thích? đòi giải thích gì? các ngươi có chứng cớ sao? người khác nói cái gì, ngươi liền tin cái đó? cho dù có chứng cớ, ngươi có thể đối với Doanh Vô Kỵ như thế nào?Làm không khéo có khi lại phải mất thêm quyền lực? Cút về hết cho ta! Còn ngại mất mặt không đủ sao?"

Vì thế, bọn họ chỉ có thể lặng lẽ trở về trong cơn giận dữ.

Mà Ngụy Hoàn cũng hạ phong khẩu lệnh cho tất cả thành viên Ngụy gia ở Giáng Thành, về chuyện Doanh Vô Kỵ cường sát Ngụy Đằng, nghiêm cấm truyền về đất phong Ngụy gia, bằng không truyền tới trong quân Ngụy Vũ tốt, lại không đưa ra một câu trả lời thỏa mãn, thật sự ảnh hưởng đến sĩ khí.

Dù sao nơi đó mới là căn cơ của Ngụy gia!

"Chẳng lẽ cứ như vậy buông tha Doanh Vô Kỵ? Đằng nhi của ta cứ như vậy chết uổng?"

Phu nhân Điền Hà của Ngụy Hoàn thần sắc tiều tụy, hai ngày nay hai mắt đều khóc đến sưng húp.

Con trai bà rất nhiều, nhưng tất cả đều bận rộn với sự nghiệp của mình.

Chỉ có một tiểu nhi tử như Ngụy Đằng là được sủng ái đến cực điểm.

Ngụy Đằng bị giết, đối với bà mà nói, giống như là trời sập vậy.

"Phu nhân yên tâm! Vì phu nhân nhất định phải đòi Doanh Vô Kỵ nợ máu trả bằng máu!"

Ngụy Hoàn trầm giọng cam đoan, sau đó nhìn về phía nha hoàn bên cạnh: "Mau đỡ phu nhân xuống nghỉ ngơi, để đại phu nấu một chén canh an thần!"

"Vâng!"

Nha hoàn vội vàng lên tiếng trả lời, đỡ lấy Điền Gia khóc ngất lên ngất xuống

Ngụy Hoàn ánh mắt âm trầm, nếu Lê Vương không xuất quan, Doanh Vô Kỵ dám tự bạo trước mặt mọi người như vậy, hắn đã sớm ra tay, cho dù đắc tội Càn Quốc cũng sẽ không tiếc, dù sao Càn Quốc vừa trải qua một hồi đại chiến, kiên trì vẫn có thể đánh.

Ở Giáng Thành bên này, hoàn toàn có thể tạm thời buông xuống thù hận với Hàn gia, liên hợp lại gây khó dễ, ép Thái tử tỏ thái độ.

Thái tử chỉ cần tỏ thái độ là có thể ổn định hậu phương lớn.

Đánh nhau với Càn quốc, nhất định sẽ hao phí không ít quân lực vật lực, nhưng chỉ cần mấy trận thắng, trong nước thu được danh vọng, liền hoàn toàn có thể bù đắp tổn thất.

Đáng tiếc, Lê Vương xuất quan!

Hơn nữa tu vi lại có tinh tiến, một quân vương Ngộ Thần cảnh, lực ảnh hưởng căn bản không phải có thể dễ dàng lay động.

Hai nhà Ngụy Hàn sở dĩ bị áp chế lâu như vậy, cũng là bởi vì các đời Lê Vương đều là tu luyện đến tàn nhẫn.

Nhưng ngẫm lại, nếu Lê Vương không xuất quan, Doanh Vô Kỵ cũng sẽ không tự tuôn ra chuyện đó.

"Thằng khốn này!"

Ngụy Hoàn tức giận mắng một câu, Ngụy Đằng cũng là nhi tử ông ta sủng ái nhất, trong lòng ông ta cũng sẽ đau.

Hắn quay đầu, nhìn về phía Ngụy Mãnh: "Kế hoạch của Bình Lăng Quân, cứ như vậy dễ dàng bị phá hả?"

Ngụy Mãnh bất đắc dĩ cúi đầu: "Doanh Vô Kỵ này thật sự ngông cuồng, nhưng đưa ra điều kiện, lại thật sự không cách nào làm cho người ta phản bác, đề toán học kia, giống như chỉ có Mễ Tinh Ly phá giải ra, nhưng cô ta không nói gì đã trực tiếp rời đi!"

"Một đám phế vật! ngay cả một bài toán đề đều tính không ra sao?"

Ngụy Hoàn tức giận mắng một tiếng: "Đưa đề mục cho vi phụ, vi phụ ngược lại muốn xem, những thanh niên được gọi là tuấn kiệt này, rốt cục trình độ đến đâu!"

Vâng!

Ngụy Mãnh vội vàng lấy từ trong ngực ra một tờ giấy, sau khi mở ra cung kính đặt trước mặt Ngụy Hoàn.

Lúc Ngụy Hoàn nhìn thấy câu đầu tiên, vẻ mặt còn có chút khinh miệt, nhưng rất nhanh đã trở nên cổ quái.

Sau đó, lại trở nên có chút rối rắm cùng dữ tợn.

Ngụy Mãnh giật mình, vẻ mặt này… rất quen thuộc.

Chưa đầy nửa phút.

Ngụy Hoàn đặt tờ giấy xuống, lạnh lùng cười: "Quả nhiên là thủ thuật che mắt, tài mọn!"

Ngụy Mãnh tò mò, vội vàng hỏi: "Cha, đề toán này rốt cục xảy ra chuyện gì, có thể nói cho con biết một chút hay không?"

Mặt Ngụy Hoàn cứng đờ một chút, chợt mắng: "Loại đề mục này, người hiểu tự nhiên hiểu, người không hiểu, nói cũng vô dụng, với đầu óc của ngươi, ta rất khó nói rõ cho ngươi. Nếu ngươi thật sự muốn biết, thì tự mình đi nghiên cứu toán học một chút, vi phụ cho dù có nói cho ngươi, cũng không thành bản lĩnh của ngươi!"

Ngụy Mãnh gãi gãi đầu: “Con không nghĩ tới có thêm bản lĩnh, chỉ muốn hiểu rõ, nếu không trong lòng sẽ ngứa ngáy!”

“Đã nói không nói là không nói!”

Ngụy Hoàn nóng nảy, giận dữ vỗ bàn một cái: “Còn muốn gãi nữa không?”

“Không gãi nữa!”

Ngụy Mãnh nhanh chóng câm miệng, câm như hến.

Chương 256: Lạc thú trần gian Chương 256: Lạc thú trần gian

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lúc này sắc mặt Ngụy Hoàn mới dịu lại: “Hai nước Tề Sở nói thế nào?”

Ngụy Mãnh có chút không cam lòng: “Bọn hắn nhất trí cho rằng biến pháp Đại Lê sẽ không thành công, Lê Càn liên minh càng là âm mưu, cho nên cái gì cũng không biểu hiện ra. Nhất là Điền Văn Kính kia, lỗ mũi đều muốn dài đến đầu, Điền Uy Hầu phái loại bao cám bao lại đây, thật không sợ xấu mặt sao?”

“Điền Văn Kính tuy rằng không có giáo dưỡng gì, nhưng tại Pháp gia thì học vấn của hắn là thật, sau khi hắn bái sư phụ là từ Công Tôn Ưởng, nhất định là học được chân tài thực học, nếu không với ánh mắt của Điền Uy Hầu, cũng không thể để mắt tới hắn.

Ngụy Hoàn lắc đầu: “Tề quốc thời thời khắc khắc nghĩ đến biến pháp, nhưng Chu vương thất lấy Chu Lễ đè ép, bọn họ căn bản không dám soán giang sơn họ Khương, phế không được vương khanh quý tộc, thì tuyệt đối biến pháp không thể thành. Dã tâm của Điền Uy Hầu rất lớn, cho Điền Văn Kính địa vị cao như vậy, chỉ sợ qua vài năm nữa sẽ có hành động!

“Cái này… phụ thân!”

Ngụy Mãnh không hiểu nói: “Biến pháp thật sự tốt như vậy sao, phế Vương khanh quý tộc không phải tự phế võ công sao?”

Ngụy Hoàn hừ một tiếng: “Biến pháp có được hay không, ngươi nhìn Ngụy gia, lại nhìn Càn quốc sẽ biết. Ngụy gia chúng ta, có bao nhiêu người tầm thường chiếm cứ được chức quan?

Còn có Bách tính Càn quốc trồng trọt đánh trận giống như nổi điên, chúng ta thì sao?

Nếu không phải Càn Quốc vẫn bị kẹt vì thiếu vũ khí và tài nguyên tu luyện, Đại Lê chỉ sợ đã sớm không trấn được bọn họ rồi!”

“Vậy thì sao?”

Ngụy Mãnh có chút nóng nảy: “Tề Sở hai nước đều không muốn giúp sức, lẽ nào chúng ta ngồi nhìn biến pháp được đẩy mạnh?”

Ngụy Hoàn cười nhạo một tiếng: “Không sao cả! Biến pháp này không thành được! Ngày xưa biến pháp là ở đất Ngụy ta, Lý Ngao muốn đoạt quyền lực cùng thổ địa của những người đó, xem cuối cùng chết thảm như thế nào. Triệu Kỵ nếu chỉ làm biến pháp tại đất Triệu, ngược lại còn có thể bỏ qua, nếu ông ta muốn động vào Vương khanh quý tộc, vậy tất cả quý tộc Đại Lê đều đứng ở phía đối lập của ông ta. Nhưng nếu như chỉ làm biến pháp trên đất Triệu, vậy thì khác gì với việc không làm biến pháp?

Ngụy Mãnh hỏi: “Vậy hiện tại chúng ta…”

Ngụy Hoàn mỉm cười: “Yên lặng theo dõi kỳ biến! Ta ngược lại rất hy vọng Triệu Kỵ có thể đứng ở phía đối lập của

tất cả quý tộc, nếu không ta một nắm xương già này, thật đúng là không nhất định có thể đợi được cơ hội.

” La Yển bên kia…”

Nếu La Yển muốn chết, ta cũng không ngăn cản hắn. Ta quan tâm La Minh hơn. Chỉ cần hắn thức thời, sau khi La Yển chết, La gia vẫn sẽ là vật trong tay chúng ta.

“Phụ thân thông minh!”

……..

Hàn gia.

Hàn Giả chắp tay sau lưng, ngâm nga tiểu khúc đi lòng vòng trong sân, thoạt nhìn tâm tình có chút không tệ.

Lúc thì hái hoa, lúc thì đá đá quả dưa.

Giống như đây không phải là sân nhà mình, mà là triều đình sau này mình đăng cơ.

Không nỡ đi thì thôi!

Hàn Quyện ngồi xếp bằng ở trên bồ đoàn, bất đắc dĩ mở mắt: “Vị cư sỹ phụ thân, người đã đi đi lại lại cả buổi chiều, rốt cục gặp phải chuyện gì cao hứng, mà cứ quấy rầy ta cảm ngộ thiên đạo?”

“Con trai tốt của ta ôi, cảm ngộ thiên đạo có ích lợi gì, sao bằng được lạc thú trần gian và giang sơn gấm vóc đẹp như tranh vẽ?” Hàn Giả có chút nóng nảy: “xem con đều về nhà bao nhiêu ngày rồi, ngoại trừ bản thân ra ngoài đi dạo, chính là ở nhà đả tọa, nói chuyện chút với cha được không?”

Hàn Quyện xoa xoa vành mắt biến thành màu đen, còn muốn nói gì nữa.

Hàn Giả vội vàng bổ sung: “Sư tôn cho con vào hồng trần luyện tâm, con cũng không vào hồng trần, còn nói gì luyện

tâm?”

“Được rồi!”

Hàn Quyện ngẫm lại cũng đúng: “Vậy cha nói xem, hôm nay gặp phải chuyện gì vui vẻ?”

Hàn Giả cười ha ha: “Việc này nói ra rất dài, phải nói từ đoạn trước từ chuyện của Doanh Vô Kỵ…”

Nói xong, liền đem chuyện gần đây kể một lần.

Hàn Quyện ngay từ đầu còn thử dung nhập, nhưng càng nghe đến phía sau, lại càng như nhai sáp, chịu đựng nghe xong về sau mới hỏi: “Cho nên, cái này có cái gì cao hứng?”

Hàn Giả cười nói: “Cái này còn không đáng cao hứng hả? Trước khi Doanh Vô Kỵ nhảy ra, Ngụy gia hận chúng ta thấu xương, nhưng hiện tại có thể chứng minh, chúng ta chỉ là muốn mượn tay Ngụy Đằng giết Doanh Vô Kỵ, mà không phải muốn Ngụy Đằng chết. Tuy nói rằng cũng có thù hận, nhưng tối thiểu không phải thủ phạm, bằng không thì sẽ bị Ngụy gia cùng tôn thất ghi hận…..”. Con không thích nghe sao?

“Không có gì thú vị.”

Hàn Quyện ngáp một cái: “Vậy Hàn Hưu thì sao? Cứ như vậy mà chết sao? “

Sắc mặt Hàn Giả có chút mất tự nhiên, đối với người khác lão ta có thể nói “Chết rồi, thì làm sao?”, nhưng đối với đứa con bảo bối Hàn Quyện này, lão ta nói không nên lời.

Từ nhỏ lớn lên trong núi, đứa con trai này hoàn toàn không cùng một đường với con cháu thế gia.

Hàn Quyện thấy ông ta không nói lời nào, như có điều suy nghĩ nói: “Con hiểu rồi, đây chính là hồng trần. Sư tôn nói thật đúng, không đối mặt với thế gian tàn khốc, không đối mặt với

sự đáng ghê tởm của bản thân, căn bản luyện không ra Thất Xảo Linh Lung Tâm. Cư sĩ Phụ thân, thụ giáo!”

Hắn cung kính thi lễ với Hàn Giả, liền vọt người qua tường.

Trong gió đêm, đạo bào phất phơ trong gió.

Hắn lười thắt chặt dây áo, liền nhảy sang bên kia tường.

“Con đi đâu đấy?”

“Nghe nói cái đề toán kia có chút thú vị, đi nhìn xem!”

Nghe âm thanh bên kia tường, vẻ mặt Hàn Giả có chút phức tạp, dừng chân thật lâu trong tiểu viện, mới nhẹ nhàng rời đi.

Chương 257: Điều kiện làm biến pháp Chương 257: Điều kiện làm biến pháp

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cung Trọng Lê.

Triệu Kỵ ngồi trên ngai vàng, đối mặt với triều đình không một bóng người.

Nhưng vẻ mặt ông ta lạnh lùng, phảng phất như người đứng phía dưới, là quần chúng nghịch đồ kích động muốn đuổi ông ta xuống vương vị.

Hôm qua, ông ta cùng ông bạn già thắp nến nói chuyện đến đêm, quân thần hai người gặp lại sau thời gian dài như vậy nhưng khi bàn đến chuyện biến pháp lại thấy không được thuận lợi như trong tưởng tượng.

Biến pháp vẫn chưa bắt đầu.

Hai người chỉ là thương lượng một chút chi tiết biến pháp, đã bị áp lực như núi đè ép đến không thở nổi.

Năm xưa Biến pháp Thương Ưởng, đến từ áp lực đại tộc, còn không bằng Nội bộ Lê quốc.

Nhưng dù vậy, sau khi Thương Ưởng thành công, cũng bị tân quân lấy tội danh mưu nghịch ngũ mã phanh thây, lúc này mới bình phục lòng người.

Nhưng Lê Quốc…

Các quốc gia trong thiên hạ, e rằng không có quốc gia nào chia cắt hơn Lê quốc.

Hai quân thần làm biến pháp, chỉ sợ là sống quá lâu.

Bất quá chỉ cần biến pháp có thể thành, cho dù quân thần đều phải chịu chết thì thế nào?

Nhưng vấn đề là, quá khó!

"Phụ vương!"

Trong cung điện, vang lên âm thanh của Triệu Ninh.

Triệu Kỵ lúc này mới như tỉnh mộng, vừa rồi nghĩ đến xuất thần, lại không phát hiện Triệu Ninh tiến vào.

Ông ta nhìn một chút nữ nhi của mình, hiện tại vẫn trong trang phục của nam nhân, tư thế oai hùng hiên ngang hơn so với bất cứ thanh niên tài tuấn nào, liền không khỏi vui mừng, vẫy vẫy tay với Triệu Ninh: "Lại đây!"

"Vâng!"

……

Triệu Ninh nghe lời đi tới.

Triệu Kỵ cười nói: "Gần hơn chút nữa!"

"Ừm!"

Triệu Ninh đáp một tiếng, lại có chút không biết Triệu Kỵ muốn làm cái gì.

Lại đi về phía trước một bước, cũng cảm giác bị kéo một chút, sau đó hai bả vai bị ấn xuống, liền bị Triệu Kỵ đặt ngồi trên vương tọa.

"Phụ vương, cái này…"

Cho dù nàng giám quốc mấy năm nay, lúc lên triều cũng là ngồi cạnh vương vị.

Này bỗng nhiên bị đặt ở trên vương tọa, hơn nữa còn là bị Triệu Kỵ đặt ở trên vương tọa, nên có chút hoảng hốt.

"Bảo con ngồi, con ngồi là được!"

Triệu Kỵ chắp tay sau lưng, đi tới đi lui: "Lần này biến pháp, nếu giao cho con chủ trì, thì con làm thế nào?"

Đây là thử thách với mình đây.

Lúc Triệu Ninh tiến vào, thấy bộ dáng khổ sở của Triệu Kỵ, liền biết hôm qua quân thần thắp nến thâu đêm đàm phán không có được kết quả tốt gì.

Nàng hít sâu một hơi, nói ra đáp án mình đã sớm nghĩ ra: "Điều kiện tiên quyết để biến pháp, chính là hủy bỏ Thế Khanh Thế Lộc (chức quan và bổng lộc được truyền lại cho con cháu), khiến cho bất kể là quý tộc hay là bình dân, đều cần phấn đấu tiến lên, thi hành chế độ quân công tiến tước (Chế độ phong tước quân công thông qua việc ghi nhận những đóng góp và thành tích xuất sắc của binh sỹ trong chiến tranh và bảo vệ đất nước)."

Tình hình đất nước Đại Lê, khốn cảnh này khó có thể hóa giải.

Nếu công khai phế bỏ Thế Khanh Thế Lộc, tất sẽ khiến cho quý tộc cả nước phản đối, bên tôn thất của phụ vương còn có thể áp chế, nhưng đối với quý tộc khác tuyệt đối không thể

hành động thiếu suy nghĩ. Con cho rằng mưu đồ từ từ, trước tiên đất Triệu là của Đại Lê.

Bãi bỏ chế độ canh điền (Lấy 900 mẫu chia làm chín khu, ở giữa là ruộng công tám khu ngoài là ruộng tư, tám nhà làm xong ruộng công, sau đó tự làm trên ruộng riêng), bãi bỏ lệnh cấm đồ sắt, để đồ dùng bằng sắt có thể đi vào ruộng đồng, lấy ruộng tư hữu, thu hút người dân nơi khác đến. Đồng thời dành ra chức quan, hứa hẹn Bách gia, xây Học cung Đại Lê, khiến cho đất Triệu doanh đãi nhân tài.

Nhiều năm sau, đất Triệu tự cường, đến lúc đó ngược lại bức một ít địa vị tiểu thế gia, dần dần xâm chiếm.

"Không tệ!"

Triệu Kỵ gật gật đầu, bởi vì Triệu Ninh nói, cùng quân thần thương nghị đêm qua không khác gì nhau.

Nhưng ông ta lại hỏi: "Vậy con cảm thấy sách lược này có hiệu quả không?"

"Làm được, nhưng rất khó!"

Triệu Ninh sắc mặt có chút khổ sở: "Biến pháp đất Triệu cố nhiên có thể khiến đất nước cường thịnh, nhưng ruộng công biến thành ruộng tư, thu hoạch vụ mùa của tông thất mấy năm trước chắc chắn là bị thấp, hơn nữa sau khu thu hút dân chạy nạn, lại không có đầy đủ ruộng đất cung cấp, dù là khai hoang cũng sẽ có chút giật gấu vá vai, mà khai hoang mấy năm trước dường như thu không đủ bù chi.Nếu việc kinh doanh ngọc xà có thể thành công, thì không cần phải lo lắng.

Nhưng thời gian dài như vậy, hai nhà Ngụy Hàn tất nhiên sẽ không ngồi yên mặc kệ.

Giả thiết có thể chống đỡ được, hai nhà Ngụy Hàn cũng sẽ không cho cơ hội xâm chiếm, chỉ cần lộ ra manh mối, sẽ lập tức liên hợp các quý tộc.

Mà chức quan hứa hẹn trongHọc cung Đại Lê, lại rất khó khống chế.

Còn tâm khí của các phu tử đều không thấp, muốn bảo bọn họ vào Học cung làm giảng sư, không hứa hẹn một tương lai huy hoàng căn bản không có khả năng.

Cho ít chức quan thì Học cung Đại Lê không thành được.

Cho nhiều chức quan, lực khống chế của Vương gia tại Đất Triệu cũng sẽ giảm xuống, khiến cho các thế lực khác có cơ hội rình rập".

Nghe vậy, Triệu Kỵ thở dài "Có thể nghĩ đến những thứ này, con đã có đủ tư cách trở thành quân vương nhưng vẫn còn chưa thể trở thành một quân vương hùng mạnh!"

Triệu Ninh nhịn không được hỏi: "Phụ vương định giải quyết những vấn đề này như thế nào?"

Triệu Kỵ trên mặt hiện lên một tia nghiêm nghị: "Nghiền ép! thứ chức quan về! Bên phía Tôn thất Cô trấn được! Sau khi cải cách lập tức thi triển pháp lệnh nghiêm ngặt. Cô còn có thể sống vài năm nữa, đủ để chống đỡ khi thu hoạch vụ mùa đầu tiên của nhóm khai hoang. Đến lúc đó giang sơn giao cho con, không cần vội vã, lớn mạnh mấy năm, trực tiếp lấy khí thế lôi đình nghiền ép!"

Triệu Ninh: "…..".

Không hổ là phụ vương.

Nói y hệt như nàng đoán.

Đủ bá đạo.

Chương 258: Công tử ngượng ngùng Chương 258: Công tử ngượng ngùng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhìn vẻ mặt tò mò của hắn, hình như là thật sự không biết, nàng càng nhìn lại càng tức giận.

Tên tiểu tử này, thật là xấu xa.

Doanh Vô Kỵ nghi hoặc nói: "Mặt công chúa sao lại đỏ thế? Có bệnh hả?"

"Ngươi mới mới bệnh ý!"

"Sao công chúa lại mắng người thế?"

"……"

Lý Thái My xoa xoa đầu: "Công tử mau trở về đi, bằng không có người tìm, lại không thấy!"

"Hả?"

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút, đột nhiên giống như nghĩ tới cái gì, theo bản năng hỏi: "Lại nói… cái bản thảo sẽ không phải là!"

Khuôn mặt Lý Thải My lập tức đỏ đến tận cổ: "Chẳng lẽ nhất định phải khiến ta nói ra sao?"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Trong lúc nhất thời, mặt của hắn cũng bắt đầu nóng lên.

10 ngón chân bám chặt xuống sàn, cả người đều run lên.

Con mẹ nó muốn ép ta chết hả!

Loại cảm giác này giống như là, bạn đang định tán tỉnh thì đột nhiên phát hiện cô gái đó sớm biết bạn là một người thả thính lung tung.

"A, cái này cái này…"

Doanh Vô Kỵ há hốc mồm cứng lưỡi, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Loại tình huống này, cho dù là mồm mép trâu bò thế nào cũng khó mà xử lý nổi.

Lý Thải My khẽ gắt một tiếng: "Công tử còn có thể ngượng ngùng?"

"Cáo từ!"

Doanh Vô Kỵ xử lý không được, dứt khoát trực tiếp chạy trốn.

Ẩn thân.

Độn thổ.

Lý Thải My đứng tại chỗ hồi lâu, bỗng nhiên bật cười ra tiếng.

Vốn tưởng rằng Doanh Vô Kỵ là một người vì mục đích mà có thể bất chấp thủ đoạn.Nhưng hiện tại xem ra, những hành vi này của hắn, khẳng định cũng là bất đắc dĩ mà làm, bản thân hắn… như lời của hắn nói hóa ra là yếu mà cứ thích ra gió.

Nhìn xem chạy trốn thảm hại!

Cho dù là ám chỉ, sao hắn lại lấy nhân vật chính là phụ vương và mẹ kế của mình.

Có lẽ… hắn thật sự rất hận hai người này.

Cũng là một người đáng thương…

Than ôi!

……

Thư cục Thượng Mặc.

"Doanh huynh!"

"Doanh huynh có ở đây không?"

Triệu Ninh khoanh hai tay, tuy rằng tán bản thảo ở bên trong bảo bối trữ vật, nhưng nàng vẫn là cảm giác có chút bồn chồn, giống như bị Doanh Vô Kỵ nhìn thấy.

"Có!"

Doanh Vô Kỵ âm thanh ủ rũ, mở cửa hậu viện, quét mắt nhìn nàng một cái.

Triệu Ninh bị hắn nhìn, cảm giác có chút là lạ, theo bản năng chuyển đề: "Ai à! Sao trên người huynh nhiều bụi đất như vậy?"

"Ta phải đi tìm đồ!"

Doanh Vô Kỵ mặt không chút thay đổi.

Triệu Ninh trêu ghẹo nói: "Tìm cái gì vậy? chẳng lẽ hậu viện của các người chôn vàng?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Cũng không có gì, chính là ta mấy ngày hôm trước viết bản thảo tìm không thấy, cũng không biết là bị con mèo hoang nào ngậm đi!"

"……"

Triệu Ninh ngượng ngùng cười nói: "Vậy quả thật rất sốt ruột ha".

Doanh Vô Kỵ cũng không tiện nói, dù sao nói nhiều hơn nữa, nàng có thể cũng biết mình vừa rồi đi tìm Đường Đường.

Liền đem đề tài dời đi: "Đúng rồi Triệu huynh! Huynh đêm nay đến, lại là vì cái gì thế?"

Ồ!

Triệu Ninh thần sắc trở nên nghiêm túc chút ít: "Bệ hạ cố ý mệnh ta đến đây, mời huynh cùng trao đổi sự tình biến pháp, nếu huynh không có chuyện gì khác liền xuất phát đi!"

Nói xong, nàng chỉ chỉ xe ngựa ngoài viện.

“Thật sao?”

Doanh Vô Kỵ trong lòng vui vẻ, hắn đích xác không hy vọng biến pháp, bởi vì không biến pháp, hắn là còn có thể an ổn thật nhiều năm tại Lê quốc, cũng đủ để mình trưởng thành.

Nhưng nhìn dáng vẻ cha con Triệu gia, rõ ràng là không làm được biến pháp rồi.

Phân đoạn thực thi biến pháp, Doanh Vô Kỵ tuyệt không muốn tham dự, bởi vì thứ đồ chơi này đơn thuần là kéo theo cừu hận, hơn nữa còn là sinh tử đại cừu.

Nhưng phân đoạn lý thuyết, tham gia một chút cũng không sao.

Hắn không trông cậy Lê Vương cùng Thừa tướng tất cả đều nghe hắn, nhưng chỉ cần nghe theo một câu của mình thì địa vị của mình trong mắt Lê vương cũng được nâng lên, hơn nữa có một việc, hắn dự định mượn cơ hội này hoàn thành.

Ngay từ đầu hắn biết Triệu Kỵ sẽ không tín nhiệm mình như vậy.

Nhưng nhìn hiện tại, hắn là Thái tử cùng Triệu Lăng hùn vào.

Vừa rồi Triệu Ninh đi tìm Đường Đường, hắn là đồng thời thông qua Triệu Lăng chuyển lời, trả lại bản thảo.

Tốt lắm!

Ta đi đụng đồ sứ đây.

Doanh Vô Kỵ cười cười, liền kéo lấy cổ tay Triệu Ninh: “Thừa lúc bệ hạ còn đang hứng thú, chúng ta xuất phát thôi!”

“Này này này!”

Triệu Ninh vội vàng nói: “Doanh huynh ngươi đi trước, ta còn có chuyện xử lý, sau đó liền đến!”

Doanh Vô Kỵ đánh giá nàng từ trên xuống dưới một cái, gật đầu nói: “Cũng tốt, huynh nhanh lên một chút! Tín ca, chúng ta cùng đi vương cung!

“Được!”

Triệu Tín lập tức từ trong phòng đi ra, kích động theo Doanh Vô Kỵ lên xe ngựa.

Doanh huynh đi thong thả!

Triệu Ninh vẫy vẫy tay với hắn, liền nhanh chóng đi vào trong sân, rón rén đi tới thư phòng.

Nàng vỗ vỗ ngực của mình, về sau làm việc vẫn phải ổn định, không thể bởi vì những chuyện cỏn con mà làm ra chuyện không ổn trọng.

Cũng may Doanh huynh không có hoài nghi mình.

Nàng tìm được ngăn kéo ngày đó mình lấy sách, rón rén đem bản thảo bỏ về.

Tốt lắm!

Sau khi ngăn kéo đóng lại.

Cho dù ngày sau bị Doanh huynh đoán được, mình cũng có thể không nhận.

Ngăn kéo đóng lại.

Quay lại.

Nàng nhìn thấy một khuôn mặt như cười như không.

Doanh Vô Kỵ răng cũng sắp cắn nát: “Triệu huynh! làm cái gì vậy?”

Hung thủ giết người đã được tìm thấy!

Ở phía sau hắn, Triệu Tín bất đắc dĩ che kín hai mắt của mình.

Triệu Ninh luống cuống: “Cái này cái này, ta ta ta…..”.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: “Triệu huynh vừa mới tách ta ra, chẳng lẽ chính là vì đem bản thảo bị trộm trả lại?”

“Cái này…”

Mặc cho Triệu Ninh bình thường cơ trí vô cùng, bị bắt ngay tại chỗ, cũng rất khó không khỏi xấu hổ.

Nhưng nàng phản ứng rất nhanh, xấu hổ mà không mất bình tĩnh cười nói: “Ha, ha ha! Doanh huynh chớ trách, chủ yếu là ta quá mức si mê Liêu Trai, ngày đó ở thư phòng nhìn thấy, liền động tâm tư mượn đọc. Việc này là ta suy nghĩ không chu toàn, kính xin Doanh huynh thông cảm!

Nói xong, trong lòng nàng yên ổn hơn một chút.

Chương 259: Lấy nhầm truyện sex Chương 259: Lấy nhầm truyện sex

Người dịch: PrimeK Tohabong

Dù sao chỉ là mượn đọc, cũng không phải là làm chuyện gì cùng hung cực ác.

Doanh huynh rộng lượng như vậy, hẳn là sẽ không so đo với ta chứ?

Không ngờ.

Doanh Vô Kỵ đánh giá ánh mắt của nàng càng cổ quái: “Quá mức si mê Liêu Trai? Nói như vậy thì đọc xong chưa?”

“Xem xong rồi, đương nhiên là xong rồi!”

Triệu Ninh vẫn cứng miệng.

Sau khi nói xong, nàng nhìn Doanh Vô Kỵ một cái, chỉ cảm thấy ánh mắt của hắn vô cùng phức tạp.

Ánh mắt rối rắm, vẻ mặt cũng có chút dữ tợn.

Giống như những kẻ đứng trước cửa Thư cục không mà được đề toán.

Doanh Vô Kỵ hiện tại vừa tức giận, vừa muốn tìm một khe đất chui vào.

Chết tiệt!

Tổng cộng hai đối tượng mà mình sắp cưới đều biết mình viết chuyện sex.

Âm thanh của hắn đều đang run rẩy: "Vậy sau khi huynh xem xong, lại cho ai?"

Triệu Ninh lắc đầu nói: "Không có…..".

Doanh Vô Kỵ âm thanh khô khốc: "Nếu chỉ có huynh xem, hoàn toàn có thể ở thư phòng của ta xem, ta cho huynh một cơ hội nói lại."

Triệu Ninh cũng không biết hắn vì sao kích động như vậy, nhưng xem ra có chút khó lừa gạt, đành phải không xác định nói: "Thái tử điện hạ?"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Được rồi!

Kết quả đã rất rõ ràng, từ chỗ Triệu Lăng đến chỗ Thái tử, sau đó lại qua tay Thái tử, đến chỗ Đường Đường.

Tốt lắm!

"Doanh huynh không sao chứ?"

Triệu Ninh có chút chột dạ, tuy rằng không phải đại sự gì, nhưng nhìn phản ứng của Doanh Vô Kỵ, nàng cảm giác mình có chút chột dạ.

Doanh Vô Kỵ nặn ra vẻ tươi cười: "Không có việc gì! Đi vương cung đi!"

Nói xong, liền bá cổ Triệu Ninh.

Tiếp xúc thân mật bất thình lình, làm cho Triệu Ninh cả người đều căng cứng, nhưng trong trạng thái chột dạ lại không thể cự tuyệt.

Cả người như con rối đi theo hắn lên xe ngựa.

"Doanh, Doanh huynh thật sự không sao chứ?

"Sao là sao chứ? Chúng ta là huynh đệ, mượn đọc một quyển sách thôi mà, huynh nói có phải không?"

Doanh Vô Kỵ ha hả cười một tiếng, cũng không có ý định buông tay khỏi cổ Triệu Ninh.

Nhân tiện còn phả một ít hơi nóng vào mặt nàng.

Dù sao trong mắt các ngươi, ta đã là biến thái rồi.

Ta đây dứt khoát biến thái cho các ngươi xem.

Từng hơi thở nóng hổi thổi tới, Triệu Ninh chỉ cảm thấy bên tai nóng lên, tim cũng đập thình thịch.

Nàng cũng không rõ vì cái gì, mình chỉ trộm bản thảo mà bị chột dạ thành cái dạng này.

"Có vẻ đối với các tác giả thì bản thảo rất quan trọng. Lần sau không bao giờ tìm đường chết nữa!

Triệu Ninh nắm chặt hai tay, gắt gao chống đầu gối, trong lòng không ngừng kêu khổ.

Doanh Vô Kỵ nhìn bộ dáng này của nàng, cũng đau mề không thôi.

Xem cái dáng có tật giật mình của ngươi kia. Mình xem còn chưa tính, còn mang về cho Thái tử xem, đổi thế giới khác, ngươi chính là bị khép vào cái tội truyền bá văn hóa phẩm đồi trụy.

Nhưng ngươi có biết là trộm đem về cho Thái tử xem, Thái tử lại cho người khác xem, trong lúc nhất thời, Doanh Vô Kỵ cũng không phân biệt được là Thái tử rốt cục coi trọng công chúa nào hơn.

Họ Triệu này đều có vấn đề, thích chia sẻ truyện sex xem?

Nhưng hãy nghĩ lại.

Họ Doanh cũng có vấn đề, đặc biệt thích viết truyện sex.

Rất nhanh, đã tới hoàng cung.

Doanh Vô Kỵ không có tiếp tục làm khó nàng, trực tiếp nhảy xuống xe ngựa.

Triệu Ninh rốt cục thở phào nhẹ nhõm, miễn cưỡng khôi phục lại nhịp tim vốn đập như trống bỏi.

Hai người sóng vai đi về phía trước, Triệu Tín đi theo phía sau, cùng nhau tiến vào vương cung.

……

Thiên điện Trọng Lê.

"Bệ hạ!"

"Phụ vương!"

Hai người cung kính hành lễ.

Triệu Kỵ thoạt nhìn khí sắc không tệ, cười nheo mắt vẫy vẫy tay với hai người: "Mau tới đây ngồi!

Ở trước mặt ông ta, bày một khay đồ ăn không lớn không nhỏ đầy trái cây điểm tâm.

Ông ta cũng không mặc vương bào, ngược lại mặc áo bào ngắn

Thấy hai người ngồi đối diện nhau.

Triệu Kỵ cười ha hả rót cho Doanh Vô Kỵ một chén rượu: "Vô Kỵ! lại nói tiếp ta cùng cha ngươi cũng là bạn tốt chí giao, ngươi ở Giáng Thành nhiều năm như vậy, ta làm bá phụ nhưng không có chiếu cố cuộc sống của ngươi, chén này coi như bá phụ bồi tội cho ngươi!"

"Không! Là con kính nhạc phụ đại nhân mới đúng!"

Doanh Vô Kỵ biểu hiện rất ngoan, nhưng trong lòng lại oán thầm, những người làm quân vương này ai cũng thực tế.

Trước kia cảm thấy ta là một cái bao cám, đồng thời cũng là công cụ cân bằng Càn Quốc, chiếu cố một cái bao cám làm cái gì?

Bất quá trong lòng hắn cũng không oán hận, thế giới này vốn cũng rất chân thật, cũng không thể trông cậy vào việc Triệu Kỵ chiếu cố một người vô dụng.

Keng!

Hai người chạm cốc một cái, uống một hơi cạn sạch.

Triệu Kỵ quét mắt nhìn tướng mạo Doanh Vô Kỵ, chậc chậc cảm thán: "Muốn nói phụ tử hai người các ngươi thật giống nhau! Năm đó phụ vương ta có chút tán thưởng ông ta, muốn triệu ông ta làm phò mã, như vậy Đại Lê ta có thể có thêm một mãnh tướng. Đáng tiếc, ông ta cự tuyệt".

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Đó là bởi vì lúc ấy Càn quốc không có một công tử nào thức tỉnh huyết mạch Chuyên Húc, nếu không đã sớm ở chỗ này nuôi con rồi."

"Ha ha ha!"

Triệu Kỵ nhịn không được vuốt râu cười to: "Tiểu tử ngươi ngược lại thẳng thắn thành khẩn! Lại nói tiếp ta còn phải cám ơn Doanh Vô Khuyết, bằng không ta thật đúng là không biết đi đâu nhặt một con rể bảo bối như vậy".

“Con con mẹ nó cũng phải cám ơn Doanh Vô Khuyết” .

Doanh Vô Kỵ trong lòng phun trào một câu, lại rót cho Triệu Kỵ một chén rượu, hai người lại cụng một chén”.

Triệu Kỵ uống rượu sảng khoái, nói cũng nhiều.

Chương 260: Năm tháng huy hoàng Chương 260: Năm tháng huy hoàng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Rất nhanh liền giống như trưởng bối kể cho tiểu bối về những năm tháng huy hoàng trước kia, trong đó tám phần đều có Doanh Việt xuất hiện trong câu chuyện

Bao gồm cả lúc ông ta đăng cơ, Doanh Việt hỗ trợ như thế nào.

Khi ông ta bị ám sát, Doanh Việt bảo vệ ông ta ra sao.

Thậm chí khi ông ta theo đuổi vương hậu, Doanh Việt đã tư vấn tình cảm cho ông ta thế nào.

“Ông ấy á?”

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc.

Triệu Kỵ xua tay cười nói: “Đừng nhìn cha ngươi bây giờ là hung thần, lúc còn trẻ cũng là cao thủ tình trường, mẫu phi Doanh Vô Khuyết năm đó cũng có vô số người theo đuổi, nhưng về sau khi cha ngươi trở về Càn quốc, Lâm Thanh cũng biến mất. Không nghĩ tới nhiều năm sau, trực tiếp mang theo một đứa con thơ đã trưởng thành.”

Khụ khụ…..”.

Doanh Vô Kỵ bị sặc rượu một chút, sẽ không phải Triệu Kỵ cũng đã đọc được truyện sex rồi chứ?

Triệu Kỵ cũng lười nhắc tới những tin tức tình cảm này, chờ Doanh Vô Kỵ ngừng ho, lúc này mới cười như không

cười hỏi: "Vô Kỵ! Ngươi cảm thấy ta cùng cha ngươi so sánh như thế nào?

"Ông ấy cũng đáng so sao?"

Doanh Vô Kỵ chép chép miệng, một nhạc phụ ruột, một cha ruột giả.

Triệu Kỵ hỏi: "Thật sao?"

"Thật sự không thể thật hơn!"

Doanh Vô Kỵ gật đầu đồng tình: "Con sống lớn như vậy, thời điểm có cảm giác an toàn nhất chính là hai ngày gần đây. Lão lưu… à Lão Càn Vương kia, không đề cập tới cũng được, trong đầu tất cả đều là nông chiến của ông ta, thích thế nào thì làm thế ấy đi!"

Nghe được hắn càu nhàu, Triệu Kỵ rốt cục lộ ra một nụ cười hài lòng.

Buổi tối hôm xuất quan, hắn liền nghe Triệu Ninh nói đến chuyện sứ quán Càn Quốc, ngay từ đầu hắn còn chưa hoàn toàn tin tưởng.

Nhưng hôm nay nghe Doanh Vô Kỵ thốt ra "Lão lưu manh", ông ta hoàn toàn tin.

Ông ta tin ánh mắt của mình, hắn xác định Doanh Vô Kỵ cảm kích cùng thất vọng đều không phải là diễn.

"Hảo tiểu tử!"

Triệu Kỵ vỗ vỗ bả vai của hắn, cười ha ha nói: "Về sau ngươi chính là người của Lê quốc vương thất chúng ta, rốt cuộc không cần phải vì những thứ cẩu vật kia mà uất ức!"

"Nói đúng!"

Doanh Vô Kỵ lại rót thêm hai chén rượu: "Con kính nhạc phụ!"

Lại cụng một ly

Triệu Kỵ hài lòng cười cười, lại thở dài thườn thượt.

Doanh Vô Kỵ biết chính kịch đã đến: "Phụ vương có chuyện gì lo lắng?"

"Than ôi!"

Triệu Kỵ xoa xoa hai đầu gối của mình, có chút cảm khái nói: "Nhìn thấy cha ngươi tại Đại Càn, dựa vào biến pháp được ăn mập mạp cường tráng, ta thèm!

"Vâng!"

Triệu Ninh nhớ rõ thân phận của mình, là một đệ tử kiệt xuất của tôn thất, hẳn là phát huy đầy đủ tác dụng giảng giải.

Sau một phen tự thuật, liền nói ra một lượt phương hướng biến pháp hiện nay, những điểm khó cùng cách giải quyết.

Triệu Kỵ khẽ cười nói: "Vô Kỵ! Ninh nhi từng nói qua, nếu không phải ngươi nêu ra vấn đề khoa cử, thì cũng không nghĩ ra việc lấy Học cung Đại Lê để chống đỡ biến pháp. Ngươi mặc dù không theo chính trị, nhưng cũng có thể thường xuyên đưa ra kiến thức chính xác, không ngại nói một chút, ngươi có ý kiến gì đối với biến pháp lần này".

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Không giấu gì phụ vương, cho đến hôm nay con vẫn cho rằng Lê quốc là quốc gia không thích hợp biến pháp nhất. Nhưng nếu phụ vương đã quyết tâm, vậy con làm người trong vương thất, cũng nên góp chút sức mỏng! Con cho rằng Triệu huynh nói ra những vấn đề biến pháp kia, tất cả đều có thể đánh trúng chỗ yếu hại.Nếu là lấy sách lược bá đạo, đích xác có thể từ trong tuyệt cảnh tìm được một tia hy vọng".

Sắc mặt Triệu Kỵ có chút khó coi.

Bản thân ông ta cảm thấy tỷ lệ thành công không tới hai phần.

Kết quả đến miệng Doanh Vô Kỵ, trực tiếp thành một tia hy vọng trong tuyệt cảnh.

"Có thể hỏi một chút, nếu phụ vương toàn lực xuất thủ, có thể dành ra con số bao nhiêu thực chức trong tôn thất để học tử Học cung phát huy tài năng?"

Triệu Kỵ nghĩ nghĩ, đưa ra một con số: "500!"

Nếu chỉ là chức quan, con số chắc chắn sẽ nhiều hơn.

Nhưng những người không có thực quyền gì, ví dụ như Ngũ trưởng Thập trưởng, căn bản không lọt vào pháp nhãn của các phu tử, dứt khoát đừng tính vào.

Dành ra 500 thực chức cho tôn thất cũng đã là cực hạn rồi.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Hơn nữa 500 vị trí khuyết đó, chiêu nạp nhân tài khẳng định đủ rồi, nhưng muốn Bách gia phu tử khăng khăng tiến vào chiếm giữ Học cung, số lượng chỉ sợ còn phải tăng gấp đôi."

Một ngàn?

Triệu Kỵ sắc mặt có chút không vui, cô cho dù đem tôn thất toàn bộ ép khô, cũng không lấy nổi 1.000 vị trí khuyết đó.

Ông ta theo bản năng nhìn Triệu Ninh, nghĩ thầm Ninh nhi này luôn miệng nói Doanh Vô Kỵ là một nhân tài, không nghĩ tới chỉ là người mạnh miệng nói suông.

Triệu Ninh cũng có chút khó hiểu, không biết Doanh Vô Kỵ làm sao mở miệng nói được cái này.

Doanh Vô Kỵ phảng phất không nhìn thấy vẻ mặt của hai người, tiếp tục chậm rãi mà nói: "Mặt khác còn có một điểm, tôn thất Triệu thị đích thật là thế gia cường đại nhất Đại Lê,

nhưng cường đại hơn nữa, cũng không có khả năng đối địch với tất cả thế gia đại tộc, con cho rằng nên chia rẽ lôi kéo, chỉ cần đem bọn họ trói vào chiến thuyền Triệu thị, hai nhà Ngụy Hàn cho dù không thích biến pháp, cũng phải nhẫn nhịn.

"Ừm, chia rẽ lôi kéo như thế nào?"

Triệu Kỵ rất phối hợp hỏi, thái độ cũng có chút lãnh đạm.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Ngày xưa Văn Công phân phong chư khanh, về sau đều trở thành tiếng tăm lừng lẫy đại tộc, bất quá về sau đấu đá lẫn nhau, ngoại trừ tôn thất bên ngoài, có thể đếm được chỉ còn lại 3 nhà Ngụy Hàn Lý, trong đó Lý gia địa vị dựa vào chính là liên hôn, đất đai của bản thân cũng không phải rất nhiều."

Về phần những tiểu gia tộc còn lại, đất phong so được với Lý gia càng ít, càng run rẩy trong vòng kìm kẹp của Tôn thất Triệu thị và hai nhà Ngụy Hàn.

Nói cách khác, đất phong của bọn họ, chính trong lòng bọn họ cũng không an ổn.

Chương 261: Học cung Đại Lê Chương 261: Học cung Đại Lê

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nói muốn bãi bỏ chế độ thế khanh thế lộc, bọn họ khẳng định không muốn, nhưng nếu có thể cho chút lợi ích, nói không chừng bọn họ sẽ tự mình đem quyền quản lý đất phong dâng lên.

"Ồ? có chút ý tứ, nói tỉ mỉ một chút". Ánh mắt Triệu Kỵ hơi sáng lên, đương nhiên, chỉ là hơi sáng lên mà thôi.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Vừa rồi con cũng nói, nếu như có thể lấy ra được 1.000 vị trí quan chức còn khuyết, nhất định có thể làm được Học cung Đại Lê, đến lúc đó đem chức quan

phân phối cho các phu tử liên thủ chuẩn bị khảo thí. Chúng ta chia học tử thành học tử phổ thông và học tử thân truyền, trên danh nghĩa cơ hội làm quan cân bằng, nhưng ai cũng biết đệ tử thân truyền làm quan có tỷ lệ lớn hơn ”

Chúng ta liền ban danh ngạch cho những đệ tử thân truyền tiểu tộc kia, chỉ cần bọn họ dâng lên cho triều đình một vị trí khuyết, là có thể đạt được gấp hai thậm chí gấp ba danh ngạch đệ tử thân truyền. Đến lúc đó chúng ta lại âm thầm rải một ít thông tin về Ngụy Hàn sát phạt, chắc hẳn là sẽ có không ít tiểu gia tộc nguyện ý làm như vậy. Không chỉ như thế, thậm chí có thể thông qua địa thế, để bọn họ trở thành đường ống để chúng ta thu nạp dân tình lưu lạc từ Ngụy Hàn ”

“Cũng không tệ!”

Thần sắc Triệu Kỵ hơi hòa hoãn, Đại Lê ít dụng binh với bên ngoài, nhưng kỳ thật binh trong nước cũng không phải nhàn rỗi.

Đã có không ít tiểu gia tộc, đã biến mất dưới sự đấu đá của ba đại gia tộc. Chỉ cần uy tín của chế độ tuyển chọn quan viên của Học cung được thành lập.

Đối với bọn họ mà nói, thay vì canh giữ đất phong không biết có thể canh giữ tới khi nào, còn không bằng đổi tiền đồ lớn hơn. Hứa hẹn như thế, hẳn là có không ít tiểu gia tộc nguyện ý, hơn nữa làm quan ở nơi đất khách, có thể nhanh chóng thu hồi lại đất phong của bọn họ.Dưới sự chia rẽ, lôi kéo, áp lực mà vương thất phải đối mặt, đích xác có thể giảm đến mức nhỏ nhất.

“Nhưng…..”. Triệu Kỵ xoa xoa lông mày, rốt cục nhịn không được: “Cho nên, một ngàn chức quan khuyết này, ngươi bảo Cô đi đâu lấy đây?”

Đây mới là căn bản!

Doanh Vô Kỵ không trả lời, mà là hỏi một vấn đề khác: "Phụ vương! lúc trước phụ vương nghĩ cải cách chế độ đất Triệu, do đó hấp dẫn dân lưu lạc Ngụy Hàn thì có đủ đất sao?"

Triệu Kỵ nhíu mày: "Nếu thiết chế nông cụ phổ cập, tất nhiên không đủ!"

Công nghệ luyện sắt Đại Lê, trong thiên hạ chư hầu cũng ở vào vị trí dẫn đầu, đã từng có một thời gian cho mở rộng việc chế tạo nông cụ bằng sắt, ý đồ nâng cao sản lượng lương thực.

Kết quả sau đó phát hiện, dân chúng lấy được nông cụ bằng sắt, chẳng những không tích cực làm công, ngược lại càng có khuynh hướng tự mình khai khẩn đất hoang.

Điều này khiến cho quý tộc cảnh giác, cho nên nhanh chóng hạ lệnh cấm chế tạo công cụ bằng sắt, hơn nữa còn cực lực chèn ép đối với ruộng tư. Điều này cũng dẫn đến, rõ ràng việc phổ cập nông cụ bằng sắt, có thể làm cho một người cày ruộng năng suất hơn trước đây. Nhưng vẫn như cũ không cho mở rộng việc chế tạo nông cụ bằng sắt, bởi vì một khi thực hiện, lợi ích quý tộc suy yếu.

Kể cả tông thất Triệu thị cũng như thế.

Các quốc gia thay đổi pháp luật, truy cứu căn bản, chính là vấn đề đất đai.

Trong pháp gia, lại có các học phái, lý niệm không đồng nhất, nhưng hình thức có thay đổi nhưng bản chất không thay đổi, phế bỏ thế khanh thế lộc, cải cách vấn đề đất đai, hai thứ này tuyệt đối không thể thay đổi.

Triệu Kỵ lần này thi hành biến pháp, tất nhiên sẽ khiến cho tôn thất bất mãn, nhưng đã chuẩn bị sẵn sàng giết người trong tôn thất.

Chẳng qua nông cụ bằng sắt phổ cập, hạn mức đất canh tác nhất định sẽ tăng lên mấy lần, nếu như chỉ ở Biến pháp trên

đất Triệu tất nhiên không đủ.

"Cái đó…"

Doanh Vô Kỵ rốt cục lộ ra nụ cười, ngón tay rơi vào một chỗ trên bản đồ trên bàn.

"Địch quốc!"

Triệu Kỵ kinh hô một tiếng, hai mắt tinh mang đại thịnh.

Khuyển Nhung ở phía Tây, Địch quốc ở phía Bắc.

Vừa vặn, Đất Triệu tại Lê quốc gần nhất phía Bắc, trọng điểm phát triển của Tông thất Triệu thị cũng vẫn luôn ở phương bắc, Hồ Phục Kỵ Xạ cũng là tham khảo kỵ binh Địch quốc.

Hai nước giao thủ không ít lần, Triệu thị cũng đạt được không ít chỗ tốt, nhưng phần lớn đều dừng ở đó thôi cũng không có nghĩ di dân định cư.

Bởi vì Kỵ binh Địch quốc vẫn không yếu, đơn thuần dẫn dắt dân lưu lạc chiếm diện tích, chính là cho Địch quốc đưa người đưa lương thực, muốn chiếm diện tích nhất định phải ít nhất xây ba tòa thành bảo vệ khu vực hiểm yếu, nhưng xây thành cần hai điều kiện: một là quy hàng Địch quốc, hai là xây thành cần tốn rất nhiều tiền.

Đối với Triệu thị mà nói, bất luận muốn đạt được điều kiện nào cũng không dễ dàng.

Tiền thì không nói.

Về phương diện quân sự, nếu quân đội Triệu thị toàn bộ xuất động, nhất định có thể đánh thắng Địch quốc, nhưng Ngụy Hàn trong nước nhìn chằm chằm thì làm sao bây giờ?

Mặt khác, nếu như đem Địch quốc đánh bại, áp lực đối với Càn quốc sẽ giảm xuống một cấp bậc.

Nhưng bây giờ thì khác…

Mấy năm nay đại chiến, Càn Địch hai nước đều bị thương nguyên khí, trong khoảng thời gian ngắn rất khó khôi phục lại.

Đây là thời điểm tốt để xuất quân.

Hơn nữa buôn bán ngọc xà chỉ cần thành công, ba tòa thành cũng không phải không có khả năng.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Hơn nữa Học cung Đại Lê chỉ cần có thể thành công, hoàn toàn có thể mời được rất nhiều Nhân công Mặc gia, tốc độ và phí tổn xây thành chắc chắn sẽ thấp hơn dự toán. Như thế một vùng đất rộng lớn có thể hoàn toàn thoát khỏi sự cản trở của thế gia đại tộc, thành lập quận huyện Tân Lê, hấp dẫn dân lưu lạc thúc đẩy chế độ tư hữu đất đai, trực tiếp sao chép biến pháp của Càn quốc "

Chương 262: Lập quận huyện mới Chương 262: Lập quận huyện mới

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chỉ cần khu hành chính đặc biệt đủ lớn, chức quan bỏ ra sẽ không ít, hơn nữa Đất Triệu thêm ra, hoàn toàn đủ để hấp dẫn Học cung Đại Lê.

Không quá 10 năm, lực lượng trực thuộc vương thất sẽ tăng lên gấp mấy lần.

Hai vùng Ngụy Hàn sẽ bị đặc khu hành chính không ngừng hút máu, nếu các tiểu thế gia còn lại đều có thể lôi kéo tới, nhất định có thể không chiến mà phục.

"quận huyện Tân Lê!"

"Kế hay!"

"Kế hay!"

Triệu Kỵ nhịn không được vỗ tay cười to, tất cả thành kiến vừa rồi đối với Doanh Vô Kỵ đều tan thành mây khói.

Tuy rằng phương diện này cũng có mấy vấn đề lớn chưa giải quyết, nhưng tính khả thi so với những tính toán của mình mạnh hơn rất nhiều.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được bí pháp đặc thù《 Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật》.

Ngon!

Tòi ra thần kỹ hạch tâm Triệu gia, Nhiên huyết tăng nhanh tốc độ tu luyện hằng ngày, thời chiến Nhiên huyết sức tăng sức chiến đấu lên gấp bội.

Thời điểm Càn Doanh nhất mạch cùng Triệu gia phân gia, đối với bí pháp này đều thèm muốn muốn chết, nhưng chính là chết cũng không lấy được.

Đợt này kiếm lớn!

Ánh mắt Triệu Ninh cũng sáng ngời, chỉ là nhìn lén Triệu Kỵ một cái, trong ánh mắt hiện lên một tia ưu tư ngầm.

Nếu thuận lợi tiến hành 10 năm đương nhiên tốt.

Nhưng thọ nguyên của Triệu Kỵ…..".

Trong đó nhất định sẽ xuất hiện biến cố.

Nhưng nghĩ lại, biến cố cho dù như thế nào cũng sẽ xuất hiện, Doanh Vô Kỵ nói, đã là biện pháp tốt nhất.

Triệu Kỵ trong lòng vui sướng, nhưng vẫn là hỏi: "Vậy ngươi cho rằng, sách lược này sẽ gặp phải vấn đề gì?"

"Có hai điểm!"

Doanh Vô Kỵ thần sắc cũng có chút ngưng trọng: "Đầu tiên chúng ta có kế hoạch rất tốt, nhưng đối với Bách gia phu

tử mà nói, đều là giấy nợ bỏ trống, một ngàn chức quan khuyết trong thời gian ngắn chỉ sợ không có ngay, giai đoạn đầu chỉ có thể treo ra chức quan tại vùng đất Triệu mới thêm được"

Mặt khác đã từng có ví dụ Học cung Tắc Hạ thịnh cực nhất thời, nhưng từ khi Điền gia có ý đồ khiến Học cung trở thành dòng họ phụ thuộc, hết thảy học tử Học cung chỉ có thể làm quan ở Tề, Học cung liền suy sụp.

Hiện giờ Đại Lê mặc dù được xưng là Bách gia thánh địa, nhưng kỳ thật vẫn là dựa vào tiền để lấy hư danh, thứ mà chân chính khiến Bách gia tin phục cũng không nhiều.

Cho nên thuyết phục Bách gia phu tử vào Học cung vẫn là vấn đề không nhỏ.

Triệu Kỵ gật đầu đồng ý: "Thứ hai thì sao?

Nếu như không phải Học cung Tắc Hạ suy sụp, Đại Lê có thể ngay cả cái hư danh "Bách gia thánh địa" này cũng sẽ không có.

Lấy lòng tin của Bách gia phu tử, đích thật là một vấn đề.

"Thứ hai…"

Thần sắc Doanh Vô Kỵ cũng trở nên có chút ngưng trọng: "Đầu tiên Địch quốc hiện tại ở vào thời kỳ suy yếu nhất, trận đánh chiến lược này tuyệt đối không thể kéo dài, phải chớp nhoáng chiếm trước nơi hiểm yếu, trước khi Địch quốc khôi phục lại, xây thành cứ điểm và công sự phòng ngự!

Binh lực xuất ra ít, thì chưa chắc đã thành công.

Binh lực ra nhiều, hai nhà Ngụy Hàn không thể không có hành động.

Hai nhà bọn họ có rất nhiều người tài ba, thấy chúng ta xuất binh, sách lược biến pháp không thể gạt được họ, hai lão cẩu Ngụy Hoàn và Hàn Giả kia, không thể không cảm thấy uy

hiếp, nếu bọn họ nóng nảy, trực tiếp liên thủ tấn công Đất Triệu, vậy thì nguy hiểm.

Triệu Kỵ cau mày: "Không sai! Ngươi có cách sao?

Doanh Vô Kỵ mấp máy miệng: "Đúng là có, nhưng rất khó thực hiện.

"Nói đi!"

"Để Càn quốc luyện binh ở biên giới Càn Lê, kinh sợ Ngụy võ tốt."

Triệu Kỵ một bộ dáng quả nhiên như thế, ông ta ngược lại cũng nghĩ đến kế sách mà Doanh Vô Kỵ vừa nói, chỉ là trên mặt vẫn không giảm u sầu: "Nếu có thể như thế, tự nhiên là tốt nhất. Đại Lê nhất cử đánh bại Địch quốc, đối với Càn quốc tự nhiên là chuyện tốt, nhưng chính là uy hiếp lớn hơn nữa đối với bản thân Càn quốc".

Doanh Vô Kỵ cũng nhăn mày nhăn mặt: "Càn Vương phụ thân của con cũng rất điên cuồng, cho rằng chỉ cần thi hành kế sách nông chiến, Càn quốc tất nhiên vô địch thế gian. Đặc khu hành chính ít nhất cần thời gian 10 năm phát triển, Càn quốc nếu cùng chúng ta buôn bán ngọc xà, thực lực tăng lên không nhất định chậm hơn chúng ta. Chỉ cần Càn quốc đủ cuồng, cũng không phải là không có khả năng hỗ trợ".

Nói xong lời cuối cùng, chính hắn cũng có chút chột dạ.

Chỉ có thể bổ sung một câu: "Con tận lực thuyết phục phụ vương của con!"

"Ta cùng ông ta giao tình rất thân thiết, cũng có thể thử xem".

Triệu Kỵ nhìn về phía bóng đêm ngoài điện, ánh mắt có chút mê mẩn.

Thử đi.

Chỉ có thể gọi là "thử".

Loại đại sự này, cho dù trong lòng ông ta cũng cực kỳ không yên.

Ông ta lắc đầu: "Về phần Học cung bên kia, Cô có thể phái người đi trước trao đổi!"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Tiểu tế có thể đi dự thính không? Con nghe Triệu Lăng huynh nói, Thái tử bởi vì chuyện Học cung, mời không ít phu tử địa vị hết sức quan trọng, con ngưỡng mộ bọn họ đã lâu, muốn sớm gặp mặt một lần".

"Tất nhiên có thể!"

Triệu Kỵ khẽ cười nói: "Đến lúc đó ngươi cùng Triệu Lăng đi theo ta, bất quá lợi ích trong việc này có chút phức tạp, ngươi đối với lợi ích nội bộ Đại Lê không hiểu rõ lắm, đến lúc đó nhất định cẩn thận lời nói việc làm".

"Tất nhiên rồi!"

Doanh Vô Kỵ cười cười.

Biến pháp hắn khẳng định sẽ không xen vào, nhưng chuyện Học cung nhất định phải chen một chân.

Nếu như có thể hoàn thành, về sau sẽ tồn tại thời gian tương đối dài, đều sẽ là cốt lõi điều hành quan lại của Lê quốc, thậm chí có thể trở thành trung tâm của Bách gia.

Tuyệt đối không thể dễ dàng nhả ra.

Hơn nữa… Bách gia phu tử cũng không phải người tầm thường, Bách gia học tử càng là trải rộng thiên hạ.

Không đụng vào đồ sứ thì đụng cái gì?

Chương 263: Chỉ cần gần nhà mẹ đẻ Chương 263: Chỉ cần gần nhà mẹ đẻ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ nghe xong kế hoạch biến pháp của hắn, cảm giác cả người đều mở mang, nhìn về phía Doanh Vô Kỵ thần sắc cũng càng ngày càng hài lòng, nhưng lại tạm thời không nghĩ ra có thể thưởng cho hắn cái gì, suy nghĩ một hồi hỏi: "Phủ Phò mã muốn xây ở đâu?Muốn rộng bao nhiêu?"

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười cười: "Cách nhà mẹ đẻ gần là được, con sợ công chúa về sau nhớ nhà chạy đi quá xa. Về phần có lớn hay không, phụ vương xem qua, chỉ cần công chúa ở rộng rãi là được!"

Triệu Kỵ: "…..".

Hắn nghẹn một chút, không nghĩ tới tiểu tử này thật đúng là dám đưa ra điều kiện.

Cách nhà mẹ đẻ gần, đó không phải là kế bên vương cung, đây chính là nơi công huân quý tộc đỉnh cấp ở.

Còn chỉ cần công chúa ở rộng rãi là được?

Đúng là sư tử ngoác miệng!

Triệu Kỵ lắc đầu cười cười: "Coi như tiểu tử ngươi tri kỷ, vì công chúa suy nghĩ mọi việc. Được rồi! Ngươi hãy về nhà chờ, trong vòng ba ngày nhất định cho ngươi một câu trả lời thỏa mãn!

"Tạ ơn phụ vương!"

Doanh Vô Kỵ khóe miệng mang nụ cười, không thể không nói, cha vợ thật sự so với lão lưu manh hào phóng hơn nhiều.

Đều là bậc tiền bối, sao chênh lệch lại lớn như vậy?

Triệu Kỵ chán ghét nhìn hắn một cái, sau đó nói: "Triệu Lăng! Dẫn hắn xuất cung đi!"

"Vâng!"

Triệu Ninh gật đầu, liền cùng Doanh Vô Kỵ xoay người cáo từ.

Nàng vẫn tin tưởng vững chắc Doanh Vô Kỵ có thể nói ra những lời kinh người, lại không nghĩ tới cách hắn nghĩ lại hoàn thiện như thế.

Tuy nói còn lại hai vấn đề nan giải trước mắt rất khó vượt qua, nhưng so với các loại mạo hiểm trước kia đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Ra khỏi cửa cung điện.

Lên xe ngựa.

Nàng nhịn không được nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Doanh huynh! Cách này rốt cục huynh nghĩ ra như thế nào vậy?"

Nói thật, nàng là thật sự choáng.

Mặc dù vẫn phải đối mặt với cuộc đấu tranh vô cùng gian khổ hung hiểm, nhưng đã có thể khiến người ta nhìn thấy hy vọng.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Muốn biết à?"

Triệu Ninh gật đầu: "Muốn!

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt nghiêm túc nói: "Chuyện này nói ra dài lắm, không bằng chúng ta đêm nay thắp nến rồi lên giường của ta nằm, ta kể cho"

【Tinh】+7

【Khí】+7

【Thần】+6

Triệu Ninh thần sắc có chút bối rối: "Thắp nến nói chuyện ban đêm có thể, mà không cần phải ngủ chung chứ?Chỗ ta ở cách Thư cục rất gần, trở về ngủ là được!"

Đồ yếu cứ đòi ra gió!

Trộm truyện sex hăng say như vậy, lúc đao thật súng thật lại sợ hãi?

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Huynh không thích ở chung với ta có phải có tình cảm chúng ta không được tốt?"

"Không phải!"

Triệu Ninh liên tục xua tay, thật sự không tìm được lý do, cũng chỉ có thể nói: "Ta, ta không quen ngủ cùng đàn ông".

Doanh Vộ Kỵ còn muốn nói gì nữa.

Triệu Ninh lại chịu không nổi, hiện tại nàng hồi tưởng lại lúc vào cung, lúc Doanh Vô Kỵ ôm nàng, liền cảm giác vừa kinh hoảng lại không được tự nhiên, trực tiếp nhảy xuống xe ngựa.

"Doanh huynh! Ta bỗng nhiên nhớ tới ta có việc phải làm!"

"Xì…"

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng.

Bỗng nhiên nghe thấy bên cạnh truyền đến âm thanh khẩn cấp của Triệu Tín: "Phò mã gia, kỳ thật ta có thể ngủ cùng với đàn ông".

Doanh Vộ Kỵ: "???"

Hắn nhìn trường thương Triệu Tín mang theo bên người, trực tiếp từ cửa sổ xe nhảy ra ngoài.

"Tín ca, ta bỗng nhiên nhớ tới có chuyện quên nói với Triệu Lăng, ngươi về Thư cục trước đi!"

"……"

Triệu Tín gãi gãi đầu, nghĩ thầm mình xuất thân quân ngũ, thói quen ngủ cùng với đàn ông rất kỳ quái sao?

……

Sáng sớm hôm sau.

Doanh Vô Kỵ tỉnh dậy một buổi sáng, tùy tiện rửa mặt một chút, liền đi vào trong sân.

Đêm qua, biến pháp đã có hình dạng ban đầu.

Học cung Đại Lê cũng có cơ hội nhúng tay vào.

Còn được không một Phủ Phò mã gần vương cung.

Sáng nay vừa tỉnh dậy, toàn thân đều thoải mái.

Chỉ là vừa tới sân, liền nhìn thấy một người đang ngồi, đầu ngón chân theo bản năng liền bám chặt sàn nhà.

"Triệu huynh, sớm như vậy đã tới?"

Vừa nghĩ đến chuyện mình viết truyện sex về ông bô bị đưa ra ánh sáng, hắn liền cảm giác cả người không được khỏe.

Chào Doanh huynh!

Triệu Ninh cười cười: "Giữa trưa hôm nay tứ gia phu tử Nho Mặc Pháp Binh chủ trì Bách gia thịnh hội đã đến, ngoài thành Giáng Thành đã xây xong nghênh lễ đài, Doanh huynh có muốn cùng nhau đi xem hay không?"

Chậc?

Doanh Vô Kỵ có chút kỳ quái, bởi vì đêm qua hắn thiếu chút nữa xấu hổ không ngủ được, nhớ lại ánh mắt Triệu Ninh nhìn mình, không giống như đang nhìn một tên biến thái.

Thái độ hôm nay cũng rất tự nhiên…

Chẳng lẽ nàng căn bản không xem truyện sex?

Kỳ quái!

Vậy thì cùng nhau xem đi!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, chuyển đề tài hỏi: “Đúng rồi Triệu huynh! kỳ thật ta đối với bản thảo Liêu Trai mới không phải rất hài lòng, huynh có thể cho chút ý kiến không?”

“Hả? ý kiến?”

Triệu Ninh sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh phản ứng lại, đĩnh đạc nói: “Doanh huynh lo xa rồi, Liêu Trai của huynh văn từ ưu mỹ, ngụ ý thâm hậu, sâu sắc, chính là không thua kém mấy quyển trước, lại có chỗ nào không hài lòng đây?”

“Như thế này…”

Doanh Vô Kỵ rốt cục yên lòng.

Hóa ra là fan giả!

Mình biết ngay mà!

Chương 264: Điền Văn Kính, con mẹ nhà ngươi

Thế hệ trẻ tuổi Triệu gia, làm sao có thể biến thái giống như mình?

Người thật sự đọc truyện sex, chỉ sợ chỉ có mỗi Đường Đường.

Dù sao Triệu huynh này có chút không hiểu phong tình, mỗi ngày đều một bộ nghiêm trang.

Đường Đường hiện tại khẳng định cảm thấy mình là một tên biến thái, nhưng cũng không bài xích như vậy.

Chờ sau này thành hôn, sẽ cho nàng trải nghiệm cái gì gọi là biến thái như vậy nàng cũng sẽ không cảm thấy viết chuyện sex rất biến thái.

Chương 264: Điền Văn Kính, con mẹ nhà ngươi

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Doanh huynh đang nghĩ cái gì thế?”

“Không có gì!”

Doanh Vô Kỵ liếc mắt nhìn tiểu nhị bưng bàn ăn tới, cười cười rồi ấn Triệu Ninh ngồi trên ghế đá: “Cùng nhau ăn điểm tâm đi!”

Này!

Triệu Ninh cảm giác Doanh huynh hôm nay cũng bình thường hơn, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, liền ngồi xuống.

Vừa chuẩn bị ăn cơm thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Ai vậy?”

“Ta! Khương lão ca của ngươi!”

“Đến ngay!”

Doanh Vô Kỵ mở cửa viện, quả nhiên nhìn thấy Khương Thái Uyên đứng ở cửa.

Một thân hoa phục vô cùng tinh xảo, không hợp với khí chất thô kệch của hắn.

Khương Thái Uyên cười hề hề: “Doanh lão đệ! Hôm nay ta cùng cha vợ ngươi đều là quan nghênh lễ. Gọi ta một tiếng lão ca, ta nhường cho ngươi chức quan lễ vị này !

Doanh Vô Kỵ đối với lễ vị không có hứng thú, bất quá đối với Khương Thái Uyên vẫn là rất có hảo cảm, liền đem hắn kéo tới: “Đợi lát nữa cùng đi, ăn điểm tâm trước!”

“Ơ! Vị tiểu ca Triệu gia này cũng ở đây à!”

Khương Thái Uyên tò mò đánh giá Triệu Ninh: “Ta xem ngươi khí độ bất phàm, chắc hẳn cũng là thanh niên tuấn kiệt Tôn thất Triệu thị, ta đã ba canh giờ không có nói đến chuyện ác mộng Chu thiên tử, có muốn nghe hay không?”

Triệu Ninh: “…..”.

Thành thật mà nói, nàng đối với Khương Thái Uyên có chút không hợp lắm, liền khách khí nói không nghe.

Kết quả Khương Thái Uyên có chút quá mức quen thuộc, há miệng liền chuẩn bị nói.

Triệu Ninh có chút bất đắc dĩ: “Khương huynh, huynh là phủ lệnh Chu vương đình nhạc, kể chuyện về Chu thiên tử không quá thích hợp?”

Khương Thái Uyên xấu hổ sờ sờ cái mũi, liền không nói đề tài này nữa, chuyển sang nói chuyện khác.

Ăn xong điểm tâm, ba người cùng ngồi xe ngựa đi ra ngoài Giáng Thành.

Quan lễ đài to lớn đã xây xong, tuy rằng chưa đến thời gian Tứ gia phu tử đến, nhưng đã có không ít Bách gia học tử ở đây chờ, hiếm khi thấy ngoài thành náo nhiệt hơn so với trong thành.

Khương Thái Uyên lớn tiếng đi ở phía trước, cười ha hả chào hỏi người này, chào hỏi người kia.

Gặp được người có địa vị, còn có thể giới thiệu cho Doanh Vô Kỵ.

Cũng không biết đại sư huynh Dương Chu học phái rốt cục tu đạo như thế nào, lại quen biết nhiều thế gia quyền quý như vậy.

Điền Văn Kính!

Nghe được giọng Khương Thái Uyên, Doanh Vô Kỵ lại ngẩng đầu lên, đây là muốn giới thiệu người mới sao?

Bất quá lần này trước khi giới thiệu không có thêm từ ngữ khách sáo, vừa nhìn liền biết là người quen.

Người quen của Khương lão ca, chính là người quen của ta.

Doanh Vô Kỵ đang chuẩn bị náo nhiệt.

Liền nghe thấy Khương Thái Uyên lớn tiếng nói: "Điền Văn Kính, con mẹ nhà ngươi!"

Âm thanh Khương Thái Uyên rất lớn, trên sân hơn phân nửa ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía này.

Những ánh mắt chuyển qua kia, tất cả đều rơi vào trên người tên Điền Văn Kính kia.

Chỉ trong nháy mắt, làn da hơi ngăm đen của Điền Văn Kính đã biến thành màu gan heo.

Ở đây hoặc là các quốc gia quý tộc, hoặc là Bách gia gọi được thượng danh học tử.

Tất cả đều là người trí thức.

Điền Văn Kính cứ như vậy bị người ở trước mặt mọi người ân cần thăm hỏi mẹ ruột, cho dù khí độ có tốt hơn nữa cũng chịu không nổi a!

Huống chi, bản thân hắn miệng thối lòng dạ hẹp hòi.

Nhìn thấy người đến là Khương Thái Uyên, hắn tức giận đến chửi ầm lên: "Khương Thái Uyên! Khương gia các ngươi từ trên xuống dưới đều không có một người dám nói chuyện với ta, ngươi lấy đâu ra lá gan…..".

Khương Thái Uyên cười nhạo một tiếng: "Xì! Ông mày đã xuất gia, dùng gia thế đè ta, đầu óc ngươi có bị làm sao không đấy? Ông mày bây giờ là Nhạc Phủ Lệnh, ngang cấp với chư hầu Vương, dã phụ Điền Uy Hầu của ngươi gặp ông mày, cũng phải cung kính gọi một tiếng Phủ Lệnh đại nhân.

"Ngươi…..".".

Điền Văn Kính nhìn quan bào trên người hắn, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Hành chính các nước, thì không ai coi trọng quan chức của Chu vương đình.

Nhưng Chu vương thất tay nắm Chu Lễ, ngoài mặt ai cũng không thể ngỗ nghịch.

Khương Thái Uyên này một thân quan bào, thật khiến hắn không biết mở mồm như thế nào.

Điền Văn Kính chỉ vào Khương Thái Uyên, tức giận đến môi đều run rẩy: "Ngươi đầy miệng ngôn ngữ ô uế, làm quan tại Chu vương thất, thật sự là làm mất mặt Tề quốc chúng ta!"

Khương Thái Uyên cười nhạo một tiếng: "Nếu không phải là cha ngươi Điền Uy Hầu uống say không cẩn thận với mẹ ngươi thì bây giờ ngươi sao có mặt?"

Điền Văn Kính: "…..".

Khương Thái Uyên cười quay đầu: "Doanh lão đệ, ta thắng, chúng ta rút lui!"

Nói xong, liền chắp tay sau lưng ngâm nga tiểu khúc mà rời đi.

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật, hạ giọng hỏi: "Khương lão ca, huynh có xích mích với hắn?"

"Cũng không hẳn, chuyện của Điền gia Khương gia ta cũng lười quản".

Khương Thái Uyên cười cười: "Chính là những năm ta rời khỏi Học cung Tắc Hạ, Điền Văn Kính này vừa về Tề quốc, ỷ vào thân phận của mình nhìn không nổi cái này nhìn không nổi cái kia. Lúc đó chúng ta thấy mặt hắn đều hô: Điền Văn Kính, con mẹ nhà ngươi. Thói quen rồi, thấy mặt hắn liền thốt ra".

"Trâu bò!"

Doanh Vô Kỵ tấm tắc lấy làm kỳ lạ, thành thật mà nói, hắn có chút không hiểu Khương Thái Uyên người này.

Dù sao người này thân phận buff nhiều lắm.

Người trong tông thất Tề quốc, đại đệ tử Dương Chu nhất mạch, còn đặc biệt là Nhạc phủ lệnh của Chu vương đình.

Thân phận thứ nhất và thân phận thứ ba có thể có chút liên hệ.

Thân phận thứ hai, thật sự có chút không hợp.

Nhưng cho dù là cái thân phận thứ ba xách ra, cũng có chút không hợp với hình tượng khí chất của hắn.

Bộ quan phục này thì không nói, một nhạc phủ lệnh đối với năng lực giám định và thưởng thức âm nhạc, chỉ có thể dùng từ đơn giản "Dễ nghe" cùng "Khó nghe" khái quát, còn ở trước mặt mọi người không biết giữ mồm giữ miệng, cái này mẹ nó, quá ly kỳ.

Chương 265: Sợ huynh lại trộm bản thảo của ta Chương 265: Sợ huynh lại trộm bản thảo của ta

Người dịch: PrimeK Tohabong

"Doanh lão đệ, đợi lát nữa nghênh lễ ta phải chủ trì, các ngươi trực tiếp ngồi ở chỗ nghênh lễ là được, ta sẽ không quản các ngươi ha!"

"Huynh cứ bận việc của huynh, chúng ta tùy tiện tìm một chỗ xem lễ là được.

"Cũng được!"

Khương Thái Uyên cũng không có cố ý khoe khoang địa vị của mình, lại cùng Doanh Vô Kỵ tán gẫu vài câu, liền trực tiếp đi làm việc của mình.

Doanh Vô Kỵ nhìn lướt qua hiện trường, chỉ còn 1 giờ nữa là phu tử của tứ đại gia sẽ đến.

Doanh huynh!

Triệu Ninh bỗng nhiên mở miệng nói: "Huynh có cảm giác Khương Thái Uyên này là lạ không?"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Khương lão ca tính cách rộng rãi, lại là môn nhân của Dương Chu, chính là thuận thiên trí tính, hành sự ly kỳ một chút, cũng không có vấn đề gì".

Triệu Ninh lắc đầu nói: "Nếu chỉ là như vậy, cũng không có gì! nhưng hắn thân ở Chu vương đình, nên là người Chu vương đình, nhưng lần này chuyện Ác mộng Chu thiên tử hắn lại rêu rao khắp nơi, cái này rõ ràng không phù hợp với lợi ích Chu vương thất, nhưng Chu vương thất lại không để ý tới hắn."

"Đó thực sự là một vấn đề."

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, nói thật ngay từ đầu Khương Thái Uyên tìm gặp mình, hắn còn tưởng rằng Dương Chu nhất mạch cho rằng mình là thiên chi kiêu tử, cho nên cố ý phái người đến tìm mình, dù sao mình cũng là người xuyên không…

Nhưng hôm nay nhìn

Khương Thái Uyên ở trước mặt "Triệu Lăng" cũng ba hoa.

Chỉ dùng cái lý do "Triệu Lăng" là bằng hữu của mình để giải thích, không khỏi quá gượng ép.

Doanh Vô Kỵ thử dò xét nói: "Cho nên Chu vương thất cũng có đấu tranh nội bộ?Hoặc là nói, hắn dứt khoát là Chu thiên tử bày mưu đặt kế để khuấy đục vũng nước?"

"Hẳn là vậy!"

Triệu Ninh gật đầu: "Sau khi văn hội kết thúc, Thái tử điện hạ cảm thấy cử chỉ của người này khác với Nhạc phủ lệnh bình thường, vì vậy liền phái người điều tra hắn một phen. Phát hiện người này mặc dù chỉ là con cháu tôn thất, nhưng cha đẻ rất có thể là Tề Linh Vương".

"Tề Linh Vương?"

Doanh Vô Kỵ trong lòng lộp bộp một chút: "Chính là người bị Điền Uy Hầu giết?"

Hiện tại họ Khương, hoàn toàn chính là chính quyền con rối, người trong tông thất vì bảo trụ bản thân, dường như đều từ trong vương đô chuyển đi.

Còn lại một phần nhỏ, cùng vương thất cùng một chỗ dùng để trang điểm mặt tiền, từng người đều giống như là con rối.

Tề Linh Vương chính là con rối đầu lĩnh, nhưng người này rất có nhân cách mị lực, có quan hệ rất tốt với các phu tử Học cung Tắc Hạ, không ít học tử cũng tôn xưng hắn là tiên sinh.

Về sau Điền Uy Hầu liền cảm thấy, hắn đây là muốn mượn sức mạnh Học cung Tắc Hạ, giúp họ Khương vương thất đoạt lại chính quyền.

Cho nên liền giết Tề Linh Vương, đồng thời hạ lệnh cho học tử Học cung Tắc Hạ, sau khi học thành không được ra khỏi Tề quốc, chỉ có thể ở Tề mưu chức quan.

Đây cũng là nguyên nhân thực sự khiến Học cung Tắc Hạ suy sụp.

Biểu hiện của Khương Thái Uyên đích xác rất rộng rãi, tỏ rõ mình đã xuất gia, không liên quan đến Khương gia.

Nhưng nếu như gắn vào thân phận là con trai Tề Linh Công, sự tình trở nên có chút ý vị sâu xa.

"Ừm!"

Triệu Ninh gật gật đầu: "Người này sau khi rời khỏi Học cung Tắc Hạ, biến mất rất nhiều năm, thân phận thủ đồ Dương Chu nhất mạch hẳn là không giả. Sau đó liền bôn ba tại các chư hầu quốc, bất quá đều là đảm nhận chức quan văn không quan trọng, cuối cùng mới lên làm Nhạc Phủ Lệnh, không ai biết những năm này hắn đang làm gì.Dương Chu nhất mạch đích xác có thể quy nhập Đạo gia chính thống không sai, nhưng so với Lão tử nhất mạch, bọn họ làm việc cổ quái hơn nhiều. Vi Nga phái thoát thai từ Dương Chu nhất mạch, cũng

không phải là nói mà thôi.Sau này huynh cùng hắn có quan hệ, vạn lần không thể xem thường".

"Yên tâm!"

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Ta hiện tại ở cùng một chỗ với huynh cũng phải để ý, sợ ngày nào đó huynh lại trộm bản thảo của ta".

Triệu Ninh: ".....".

Nàng nghẹn một chút, sau đó bật cười.

Bình tĩnh xem xét, nàng cùng Doanh Vô Kỵ cũng đều coi như là người có mưu đồ, bất quá nhiều khi ở cùng một chỗ lại không che giấu.

Nàng lúc trước cũng ngả bài muốn lợi dụng Doanh Vô Kỵ để làm phức tạp thêm tình hình tại Càn Quốc.

Doanh Vô Kỵ muốn lấy quyền khống chế việc buôn bán ngọc xà, cũng ngay trước mặt bọn họ nói phải chờ sứ thần Càn quốc đến rồi nói sau, thậm chí lần đầu tiên gặp mặt đã khiến phụ vương phát lời thề độc.

Hai người kết giao thẳng thắn thành khẩn, cũng không có nghĩa là Doanh Vô Kỵ ngu ngốc, làm sao có thể ái tâm tương trợ đối với Khương Thái Uyên chỉ gặp qua hai ba lần?

Trong lúc nói chuyện, hai bóng người đến gần.

Doanh Vô Kỵ xoay người nhìn, còn có một người quen cũ.

Hạng Đỉnh!

Lần trước khi Thư cục Thượng Mặc khai trương, hai người bọn họ đã gặp qua, Hạng Đỉnh vì muốn làm người hữu duyên của mình, còn bỏ ra một ngàn lượng bạc.

Chính là trước khi đi, chế nhạo chính mình một trận, nếu không là nể mặt một ngàn lượng bạc, hắn đã sớm mắng chửi

người.

“Công tử Vô Kỵ… Không đúng! là phò mã gia mới đúng, đã lâu không gặp!”

Lời nói của Hạng Đỉnh giống như hai người rất thân thiết, chỉ là thân thể giống như tháp sắt đen hơi ngửa về phía sau, có vẻ có chút kiêu căng lãnh đạm.

Hắn nhìn về phía nữ tử bên cạnh, giới thiệu: “Nữ công tử, hắn chính là Doanh Vô Kỵ”.

Mễ Tinh Ly cười nhạt: “Doanh huynh! Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, tại hạ Mễ Tinh Ly, nhân danh Đại Sở quốc quân, tham gia Bách gia thịnh hội lần này.

“Thì ra là nữ công tử nước Sở, ngưỡng mộ đã lâu!”

Chương 266: Doanh huynh diễn giỏi quá Chương 266: Doanh huynh diễn giỏi quá

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu, tên Mễ Tinh Ly hắn quả thật đã nghe qua, nữ nhi Sở vương sủng ái nhất, cũng là nhân tài kiệt xuất thế hệ trẻ của Pháp gia Sở quốc, nghe nói thày giáo là người Ngô Khởi lưu lại. Quý tộc Sở quốc bởi vì Ngô Khởi, có chút căm thù đối với Tinh Ly, nhưng Sở quốc cứng rắn bảo vệ nên bọn họ cũng không có biện pháp gì.

Sở Vương làm như vậy, hẳn là cũng có tâm tư chăm lo việc nước.

Dù sao Càn Quốc tiền lệ bày ở nơi đó, ai không muốn biến pháp đồ cường?

Tinh Ly dám ở dưới tình huống như vậy, cùng đồ tử đồ tôn Ngô Khởi tập pháp gia chi thuật, coi như là một nữ cường nhân.

Hắn đánh giá Tinh Ly một chút, quả thật có cảm giác như nữ tổng giám đốc, rất xinh rất lạnh lùng, mặc pháp bào rộng thùng thình, lại có cảm giác như một nhân viên văn phòng.

Quan trọng nhất là núi đôi… rất lớn!

Mễ Tinh Ly mỉm cười nói: "Hôm qua Doanh huynh làm một đề toán, khiến cho vô số tuấn kiệt thất bại quay về, tại hạ thật sự bội phục. Hôm qua tại hạ trằn trọc một đêm, nhưng vẫn nghĩ mãi không ra ảo diệu trong đó, không biết Doanh huynh có thể chỉ giáo cho bọn ngu ngốc chúng ta một chút hay không.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Đôi mắt to sáng ngời hữu thần, nhưng không có nửa điểm ham học hỏi.

Đây là ánh mắt trằn trọc một đêm trầm tư suy nghĩ còn không nghĩ ra được.

Lông mày hắn hơi nhướng lên: "Nữ công tử nói đùa, ta làm như vậy bất quá là không muốn ứng phó những người đó. Nữ công tử đối với đạo toán học kia cảm thấy hứng thú, ta nào có đạo lý không nói? Bất quá cách giải đề toán đó không thể để những người tầm thường kia nghe được, bằng không đều tới cửa quấy rầy ta, chúng ta tìm chỗ khác nói chuyện!"

Nói xong, làm một cái mời thủ thế, mấy người liền tìm một chỗ yên tĩnh.

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Nói đi, nữ công tử tìm đến, có chuyện gì chỉ giáo?"

Ánh mắt Mễ Tinh Ly nhìn về phía hắn, không khỏi tán thưởng, cười gật đầu: "Chỉ giáo không dám nhận! Chỉ là có một việc, muốn xác nhận với Doanh huynh một chút.

"Ồ?"

“Hôm qua bên trong đại sứ quán nước Sở của ta có một người thần bí xông vào, cũng không trộm không cướp, ngược lại kể cho chúng ta một câu chuyện.”

Nàng một bên nói, một bên từ trong ngực lấy ra một tờ giấy, đưa cho Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ mở ra nhìn, chỉ thấy tin tức và chữ viết trên đó vô cùng quen thuộc: Chu thiên tử gặp ác mộng, mơ thấy bị một người cầm kiếm ám sát… Tóm lại các ngươi cẩn thận một chút”.

Đây nếu không phải Khương Thái Uyên viết, ta mẹ nó trồng cây chuối để ị!

Sắc mặt Mễ Tinh Ly có chút trầm trọng: “Doanh huynh, huynh thấy thế nào?”

Tin tức này, đích xác làm cho nàng cảm giác được áp lực.

Bình thường Bách gia thịnh hội, học phái nào do phu tử nào chủ giảng, đều là nội bộ học phái thương lượng xong xuôi, mặc dù giữa các vị phu tử có lý niệm không hợp, sau khi định ra người chủ giảng, sẽ không dễ dàng thay đổi.

Nhưng lần này, người chủ giảng Binh gia giả nói đổi liền đổi, dường như không có bất kỳ dấu hiệu nào, hơn nữa còn là Nam Cung Lăng, người bình thường đối với Bách gia thịnh hội chẳng mấy ai nghe thấy tên.

Cái này có chút kỳ quái.

Hơn nữa nội dung giảng, cũng từ diễn luyện sa bàn trước kia, biến thành loạn tặc mộ bàn, bên trong còn cất giấu Binh Thánh truyền thừa.

Không chỉ có như thế, ban đầu định ra giải thưởng là một đạo Binh gia khí vận, cũng bị Nam Cung Lăng thêm đến ba cái.

Ai chịu nổi đây?

Mễ Tinh Ly vốn không có ý định tham dự cuộc tranh giành khí vận của Binh gia, nhưng phần thưởng phong phú như vậy bày ra trước mắt, căn bản không ai có thể cự tuyệt.

Nhất là "thiên tài"!

3 tầng tinh khí thần đều tầng 11, là đỉnh cao mà người tu luyện dựa vào tài nguyên, thiên phú và nỗ lực có thể đạt tới.

Nhưng chỉ có đột phá tầng 12, mới có thể đạt tới cảnh giới mới, miễn cưỡng có thể xưng là "Thiên Kiêu", nhưng cái gọi là "Thiên Kiêu" căn bản không phải điểm cuối.

Thiên kiêu mà không có lòng tiến thủ, nhất định không trưởng thành nổi.

Khi nàng 3 tầng đều đột phá tầng 11 đều không lựa chọn đột phá Thai Thuế Cảnh, mà là tiếp tục trùng kích tầng 12, liền đại biểu cho nàng có quyết tâm trở thành cường giả, lại há có thể buông tha cơ hội này?

Có thể nói, phàm là người đạt tới ba tầng đạt tới tầng 11 lại không lựa chọn đột phá Thai Thuế Cảnh, liền không có lý do gì mà không tiến vào Loạn Tặc mộ bàn.

Nhưng bây giờ…

Bỗng nhiên một họa thuyết Huyết mạch Chuyên Húc, lại làm cho nàng có chút đắn đo không quyết.

Loạn tặc mộ bàn, chính là pháp khí gia truyền của Nam Cung gia, Nam Cung Lăng lại là cường giả Ngộ Thần Cảnh, nếu lão ta động tâm tư, vậy…..".

Mặc dù

Nàng nhìn chằm chằm thần sắc Doanh Vô Kỵ.

Chỉ thấy Doanh Vô Kỵ hoảng hốt, sắc mặt đều có chút trắng bệch: “Lại có loại chuyện này!”

Phong Tinh Ly thần sắc ngưng trọng: “Doanh huynh không biết?”

“Ta không biết cái này!”

Doanh Vô Kỵ hai tay nắm chặt, đốt ngón tay đều trắng bệch, bất an đi tới đi lui: “Xem ra cái mộ loạn tặc này, hoàn toàn là một âm mưu!Cái này, cái này còn dám đi vào sao?

Triệu Ninh: “…..”.

Kinh ngạc!

Doanh huynh của ta lại có thể diễn như vậy?

Mễ Tinh Ly thấy bộ dạng này của hắn, trong lòng cũng tránh không được có chút hoảng hốt: “Doanh huynh thật sự không nhận được tin tức này?”

“Không có!”

Doanh Vô Kỵ ánh mắt cực kỳ chân thành, chợt nhìn về phía Triệu Ninh: “Triệu huynh, huynh cũng là tài tuấn Tôn thất Triệu thị, huynh có nhận được tin tức không?”

Triệu Ninh cũng rất biết hùa theo: “Không có…”

Chương 267: Thu hút hỏa lực Chương 267: Thu hút hỏa lực

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ suy tư một lát rồi nói: “Nữ công tử ngươi nói, có phải là Chu thiên tử đã đại khái tập trung mấy người, vừa vặn nữ công tử chính là một trong số đó. Kẻ chủ mưu phía sau vì nhắc nhở nữ công tử, cho nên mới cố ý mở miệng nhắc nhở?”

“Doanh huynh nói đùa rồi!”

Mễ Tinh Ly miễn cưỡng cười: "Chí hướng một đời của tại hạ, bất quá chỉ là làm văn thần phụ tá quân vương, đối với tu vi bản thân cũng không có tầm nhìn cao như vậy, bản thân cũng không có ý định tranh đoạt Binh gia khí vận. Huống chi tại hạ kiếm thuật thấp kém, làm sao có thể ám sát Chu thiên tử?"

Doanh Vô Kỵ tò mò nói: "Thật sao?"

"Tất nhiên là thật!"

Tinh Ly gật đầu, "thật không thể thật hơn".

Doanh Vô Kỵ thần sắc ngưng trọng, tầm mắt lại chuyển hướng Hạng Đỉnh: "Hạng huynh cũng coi như là hậu nhân của Chuyên Húc, ngươi cũng nhận được… A đúng! Hạng huynh cùng nữ công tử đi cùng nhau, nữ công tử biết, Hạng huynh tự nhiên cũng sẽ biết. Nữ công tử, có một câu ta không biết có nên nói hay không!"

Mễ Tinh Ly làm ra một cái thủ thế mời: "Huynh không ngại cứ nói"

Vẻ mặt Doanh Vô Kỵ mang thần sắc ưu tư, sâu kín thở dài một hơi nói: Mấy ngày trước tại Văn hội, ta không rõ mấy người có tham gia hay không? Hàn gia xuất hiện một Hàn Quyện, cực kỳ am hiểu Vọng Khí Thuật, ngay cả vận thế của giang sơn cũng có thể nhìn ra, muốn xem vận thế của người khác cũng không thành vấn đề."

Hàn Quyện còn có thể như thế, ai có thể cam đoan những người khác làm không được, Chu vương thất có lòng nhắc nhở nữ công tử ngươi, chỉ sợ đều có thủ đoạn tương tự. Nữ công tử cùng Hạng huynh đều là rồng trong đám người, rất có thể đã bị theo dõi, cho nên trước khi loạn tặc mộ bàn, nhất định phải thận trọng!"

Thần sắc Mễ Tinh Ly càng lúc càng ngưng trọng: "Vậy cảm ơn Doanh huynh đã nhắc nhở, chúng ta đến Lê quốc, không có căn cơ gì, rất nhiều chuyện còn cần Doanh huynh cùng Triệu huynh giúp đỡ !"

"Không thành vấn đề!"

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Ta cùng nữ công tử rất có nhân duyên, về sau chính là bằng hữu, ta trước kia tuy là con tin, nhưng hiện tại cũng có cha vợ làm chỗ dựa, gặp chuyện tùy thời tới tìm ta!"

"Đa tạ!"

Mễ Tinh Ly gật đầu: "Chúng ta còn có một số việc, xin cáo từ trước!"

"Ừm!"

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Nhất định phải cẩn thận! Đợi lát nữa Nam Cung Lăng tới, tận lực không nên đối diện với hắn, cường giả Ngộ Thần Cảnh đều có rất nhiều thủ đoạn".

Mấy người ngắn ngủi tiếp xúc trong chốc lát đã chia tay.

Đợi hai người bọn họ đi xa.

Triệu Ninh nhịn không được cười nói: "Doanh huynh cũng thật là xấu nha!"

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt vô tội: "Ta nhắc nhở người ta chú ý an toàn, sao lại biến thành người xấu rồi?"

Triệu Ninh lắc đầu cười nói: "Nếu Khương Thái Uyên thật sự là Chu thiên tử phái tới quấy nhiễu, vậy phản ứng của các gia môn cũng là cân nhắc một chút. Chu thiên tử bố trí rất nhiều ám thủ ở các nước chư hầu, làm chuyện trái lương tâm, tất khắc sợ quỷ gõ cửa nhà. Nhưng ông ta không biết con quỷ nào cuối cùng vào nhà, cho nên dựa vào thái độ của các môn gia qua lần kiểm tra này, nếu trong lòng không thẹn, tất khắc

sẽ thản nhiên tiến vào mộ bàn. Huynh làm cho Mễ Tinh Ly cảm thấy chỉ có nàng bị theo dõi, rất có thể xuất hiện hành động khác thường, thậm chí dứt khoát không tiến vào loạn tặc mộ bàn, đây không phải là trực tiếp thành chim đầu đàn sao? Khiến nàng ta bị Nam Cung Lăng chú ý, đây không phải là xấu thì là cái gì?"

"Nói bậy, ta làm sao có thể có tâm tư ác độc như vậy?"

Doanh Vô Kỵ xua xua tay, làm ra một bộ dáng bị oan uổng

Triệu Ninh cười cười, liền không nói gì nữa.

Bởi vì loạn tặc mộ bàn đích thật là một chuyện làm cho người ta đau đầu.

Tiến vào mộ bàn, Nam Cung Lăng cố nhiên không dám cường sát một đám thiên tài, nhưng mộ bàn là pháp khí gia truyền của hắn, hắn động tay động chân là hết sức bình thường.

Không vào mộ bàn, cố nhiên sẽ không trực tiếp lâm vào nguy hiểm, nhưng nhất định sẽ trở thành đối tượng chiếu cố trọng điểm của Nam Cung Lăng, khi một cường giả Ngộ Thần cảnh quyết định ra tay với một tiểu bối, chỉ sợ không ai có thể đấu lại.

Dù cho hai người một là Thái tử, một là Phò mã, cũng không thể lơ là.

Khiến hai người nước Sở thu hút hỏa lực, hình như là một lựa chọn không tồi.

……

Bên kia.

Hạng Đỉnh ôm cánh tay, hừ nhẹ một tiếng: "Nữ công tử! Ta cảm thấy kẻ chủ mưu đứng phía sau, chính là nói chuyện giật gân. Nam Cung Lăng tuy rằng làm việc thần bí, người ngoài

không biết tính tình, nhưng dù sao cũng là một vị cao nhân Ngộ Thần Cảnh, làm sao có thể đánh mất mặt mũi, ra tay với tiểu bối?Ta thấy, hơn phân nửa là kẻ đứng phía sau, muốn độc chiếm tứ đạo Binh gia khí vận, cố ý muốn dọa người khác!"

Mễ Tinh Ly hỏi ngược lại: "Vậy ngươi giải thích xem, vì sao phu tử chủ giảng Binh gia bỗng nhiên đổi người, Nam Cung Lăng lấy ra ba đạo Binh gia khí vận?"

Hạng Đỉnh chần chờ: "Cái này…

Mễ Tinh Ly khẽ thở dài một hơi: "Doanh Vô Kỵ nói rất đúng, mấy ngày trước Giang Sơn khí vận đồ của Hàn Quyện đã báo trước xu thế đại tranh, trên đời này không thể chỉ có một mình hắn có thể thấy rõ. Chúng ta có thể thật sự đã bị theo dõi, mọi chuyện nhất định phải cẩn thận".

Thần sắc Hạng Đỉnh cũng trở nên ngưng trọng: "Vậy mộ bàn loạn tặc này, chúng ta còn vào không?"

Chương 268: Ta nhất định bảo vệ nữ công tử Chương 268: Ta nhất định bảo vệ nữ công tử

Người dịch: PrimeK Tohabong

"Chu thiên tử cũng không biết người ám sát hắn rốt cục sẽ là ai, người thông báo cho chúng ta lần này cũng chưa chắc là quan hệ đối địch với Chu thiên tử, nếu chúng ta không vào, ngược lại càng có khả năng rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm. Huống chi, bốn đạo Binh gia khí vận, ta cũng muốn!"

"Nữ công tử yên tâm!" Hạng Đỉnh vỗ vỗ ngực mình: "Chỉ cần ta còn ở đây, nhất định sẽ bảo vệ an toàn cho nữ công tử".

Mễ Tinh Ly mỉm cười nói: "Ta một lòng muốn biến pháp, cho nên quý tộc trong nước đối với ta địch ý rất nặng, chúng ta đến Lê quốc, thậm chí không muốn phái cao thủ bảo hộ, chỉ có phụ vương ban thưởng một kiện pháp bảo hộ thân, ngươi theo ta tới đây, có hối hận không?"

Hạng Đỉnh nhe răng cười một tiếng: “Hạng Đỉnh ta chưa bao giờ hối hận vì cái gì! Cha ta nói, Châu Ngọc Càn Quốc ở phía trước, phàm là người nhìn xa trông rộng một chút, đều biết biến pháp mới là đạo của cường quốc. Nhưng những quý tộc cổ hủ kia, vì lợi ích của mình giống như một đám đàn bà. Còn có Doanh Vô Kỵ tên này, biết Nam Cung Lăng không có ý tốt, còn sợ tới mức mất hồn vía!So sánh với bọn chúng, nữ công tử mới thật sự là đàn ông!Ta và nữ công tử chiến đấu giống như đàn ông, cho dù là chết, cũng sẽ không hối hận!”

Tinh Ly: “…”

“Cám ơn ngươi nhé!”

Hạng Đỉnh cho rằng nàng còn đang lo lắng, liền khuyên giải an ủi: “Nữ công tử yên tâm, sau khi chúng ta từ trong mộ loạn tặc đi ra, liền lập tức khởi hành về Sở quốc, cho dù Nam Cung Lăng kia thật sự gây bất lợi cho chúng ta, chúng ta cũng không thể cho hắn cơ hội lợi dụng!”

“Không!”

Mễ Tinh Ly cười lắc đầu: “Ta còn phải ở Lê quốc một thời gian nữa”.

“Hả?”

Hạng Đỉnh có chút khó hiểu: “Vì sao?”

Mễ Tinh Ly nhìn về phía vương cung một cái: “Kỳ thật ta cũng không có ý định lưu lại, bất quá xem ra, Lê vương là thật sự có tâm tư động biến pháp. Ngươi cũng biết, Sở quốc ta mệt mỏi, chính là bởi vì biến pháp chỉ thực hiện được một nửa. Quốc lực mới được nâng lên thì đám quý tộc kia lại kéo xuống, những năm gần đây, phụ vương một mực mưu cầu cách đột phá. Với tình hình trong nước của Lê quốc, tuyệt đối là quốc gia khó làm biến pháp nhất, Lê vương không phải người tầm thường, dám động thủ liền nói rõ đã có nắm chắc

một phần. Ta ở lại chỗ này, là muốn nhìn xem bọn họ làm biến pháp như thế nào, bất luận cuối cùng thành bại, chúng ta về sau có thể tham khảo kinh nghiệm. Nếu có thể tăng thêm một phần thắng lợi cho biến pháp tại Sở thì chịu chút nguy hiểm tính là cái gì?"

Hạng Đỉnh có chút lo lắng: "Nhưng nơi này dù sao cũng là nơi đất khách quê người, hơn nữa còn có Nam Cung Lăng…"

Mễ Tinh Ly cười nói: "Không sao, Doanh Triệu đều là hậu nhân của Chuyên Húc, Lê Vương cũng là cường giả Ngộ Thần Cảnh, tất sẽ không để Nam Cung Lăng làm xằng làm bậy!"

Hạng Đỉnh xoa xoa đầu: "Lê vương bảo vệ Doanh Vô Kỵ cùng người trẻ tuổi Triệu thị kia cũng đều có lý do, nhưng không có lý do bảo vệ nữ công tử, huống hồ Sở Lê từng đánh nhau mấy trăm năm…"

Mễ Tinh Ly ngược lại có vẻ tương đối lạnh nhạt: "Sở Lê tranh bá mấy trăm năm không sai, nhưng Lê quốc lấy lúc này không giống ngày xưa, Đất Triệu cùng đất Sở cũng không tiếp giáp, Lê vương muốn thay đổi pháp luật, nhất định kích thích mâu thuẫn Ngụy Hàn. Sở ta cũng không phải là không thể trở thành trợ lực của ông ta, ông ta sẽ bảo vệ ta chu toàn, yên tâm!"

"Nữ công tử… thật sự suy nghĩ chu toàn!"

Hạng Đỉnh than nhẹ một tiếng, liền không khuyên nữa.

Cũng đúng lúc này, một trận cuồng phong thổi lên, trên đài quan sát vang lên từng trận tiếng kinh hô.

"Gió lớn quá!"

Lời còn chưa dứt, trong thành liền dâng lên một trận uy áp cường đại, khiến mọi người cảm giác được áp lực cực lớn.

Cỗ uy áp này cũng không phải hướng về phía bọn họ mà đến, nhưng vẫn khiến bọn họ sinh ra một loại xúc động quỳ bái.

Cuồng phong thổi qua, cát bay đá chạy.

Vô số tảng đá lớn nhỏ bị cuốn lên trời, nhưng trên đài quan sát chỉ có thể cảm nhận được gió nhẹ.

Mọi người ngửa đầu nhìn lại, đá bay trên trời, đã trải thành một con đường rộng lớn, từ nghênh lễ đài lan tràn về phía Cung Ti Kỳ.

"Đây là…"

Cảnh tượng chấn động như thế, khiến không ít người trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ có nhân tài Lê Quốc mới hơi bình tĩnh một chút, trong hai mắt cũng là sự kích động khó nén.

Doanh Vô Kỵ cũng có chút kinh hãi: "Đây là tình huống gì!"

Triệu Ninh ngẩng đầu khẽ cười nói: "Nhân thiên Tựu địa!"

"Nhân thiên Tựu địa!"

Doanh Vô Kỵ rất nhanh liền phản ứng lại, hóa ra đây chính là thần thông tổ truyền của Lê vương thất, mỗi đời Lê vương phải luyện.

"Người nắm giữ thần thông "Nhân thiên Tựu địa!", có thể mượn uy thế của trời đất, làm việc ngàn vạn người không thể làm.

Tu luyện tới cực điểm, có thể khiến dòng sông đổi hướng, dời núi lấp biển, cũng không phải là chuyện gì không làm được.

Lê quốc có đất đai ngàn dặm màu mỡ, có liên quan trực tiếp đến môn thần thông này.

Cho dù không phải thần thông có thể trực tiếp dùng để sát phạt, nhưng cũng có tác dụng cực lớn trên chiến trường. Có thể nói, Triệu thị Lê quốc có thể ngồi vững vàng vương vị, có một phần nguyên nhân tương đối lớn, đều là đến từ thần thông này.

Không thể không nói.

"Thần thông này quá ngon!"

Chương 269: Phu tử hiện thân Chương 269 : Phu tử hiện thân

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ tự đáy lòng tán thưởng nói, trước không đề cập tới tính thực dụng của thần thông này, chỉ riêng khống chế hiện trường thiên địa, chính là hiện trường mà tất cả phạm nhân làm màu tha thiết ước mơ, dù sao…

Mạnh hay không mạnh, chỉ là chuyện nhất thời.

Có hữu dụng hay không mới là chuyện cả đời.

Không!

Dù cho ngươi chết, mọi người cũng sẽ nhớ kỹ cảnh ngươi làm cả hiện trường khiếp sợ.

Cuồng phong không ngừng, nhưng khán đài đã khôi phục một chút yên tĩnh.

Xa xa, một trận to rõ tiếng ngựa hí truyền đến, sau đó liền vang lên âm thanh xe ngựa kêu vang.

Một cỗ xe 5 ngựa kéo đến phi trên con đường trải đá trên không trung.

Cuối cùng, tao nhã dừng lại bên cạnh nghênh lễ đài.

“Bệ hạ đến!”

Âm thanh thái giám vang lên.

Mọi người ở đây đồng loạt hành lễ.

“Cung nghênh bệ hạ!”

Cung nghênh Lê vương!

Trong tiếng hô của hàng nghìn người, Triệu Kỵ lúc này mới từ trên xe ngựa xuống.

Khương Thái Uyên cười ha ha nghênh đón: “Lê Vương bệ hạ tới sớm!”

“Để Phủ lệnh đại nhân chờ rồi!”

Triệu Kỵ khẽ mỉm cười, vung tay lên, con đường trên không trung liền trong nháy mắt đổi hướng, đợi sau khi xe ngựa vững vàng chạy xuống mặt đất, con đường mới chậm rãi hướng về phía đông nam hạ xuống, từng viên đá vụn lớn nhỏ không đồng nhất hạ xuống, xây thành quan tinh đài (đài ngắm sao) đâu vào đấy.

Rõ ràng là kiến trúc bằng đá vụn nhưng đài trên cao thoạt nhìn lại kiên cố dị thường.

Toàn bộ quá trình diễn ra suôn sẻ một cách bất thường, thậm chí rất khó nghe thấy tiếng đá va chạm.

Nhìn cảnh này, đệ tử Ngụy gia cùng Hàn gia ở đây đều lộ ra thần sắc ngưng trọng lo lắng.

Lê Vương lần này bế quan, mặc dù chưa Nhập thánh, nhưng tu vi hình như càng cao.

Triệu Kỵ lúc này mới khẽ mỉm cười, làm ra một cái thủ thế mời: “Phủ lệnh đại nhân, mời!”

Lê Vương bệ hạ mời!

“Mời cùng đi!”

Triệu Kỵ cùng Khương Thái Uyên cười ha ha, liền cùng nhau đi tới chủ vị nghênh lễ đài.

Khương Thái Uyên tuy rằng bất luận tu vi hay là địa vị thực tế, đều kém Triệu Kỵ quá nhiều, nhưng dù sao cũng là trưởng quan cao nhất của Chu Nhạc phủ, theo Chu Lễ là có thể cùng chư hầu Vương ngồi ngang hàng.

Hắn cũng không luống cuống, cùng Triệu Kỵ giống như là bạn cũ xa cách nhiều năm.

Đương nhiên, Chu thiên tử cũng có thể phái ra một quan viên có thực quyền.

Bất quá đây là Bách gia thịnh hội, trên danh nghĩa không nên xen lẫn bất luận nhân tố chính trị gì, phái một quan nhạc phủ lệnh là vừa vặn.

Triệu Kỵ nhìn sắc trời một chút, đã gần đến buổi trưa.

Ông ta khẽ mỉm cười, liền cao giọng nói: “Chư vị phu tử, đã đến, liền mời hiện thân đi!”

Vừa dứt lời, phía đông liền xuất hiện từng trận hào quang.

Trước hào quang này thì ngay cả mặt trời lúc chính ngọ đều ảm đạm rất nhiều.

Một vị lão giả mặc nho bào màu trắng đạp hào quang mà đến.

Lão ta ăn mặc giản dị, không có vật dụng trang trí đắt tiền.

Nhưng nhất cử nhất động hiển lộ quý khí.

Hạ thân đáp xuống quan tinh đài.

Chắp tay với quần chúng rồi sải bước xuống quan lễ đài

Mạnh phu tử vẫn khỏe!

Triệu Kỵ theo Chu Lễ, khách khí chắp tay.

Mạnh phu tử cười nhạt nói: "Từ biệt mấy năm, Lê Vương bệ hạ vẫn uy nghi không giảm, lão phu cũng đã thành lão hủ già nua, thật sự là đáng tiếc!"

"Mạnh phu tử thật sự quá khiêm tốn!"

Khương Thái Uyên cười ha ha: "Mạnh phu tử càng già càng tiêu dao, càng sống càng giống thần tiên, nói lão hủ không khỏi quá mức khiêm tốn".

Mạnh phu tử nghẹn một chút, nhìn thoáng qua Khương Thái Uyên trên người mặc quan phục, xác định hắn chính là Nhạc phủ lệnh, không khỏi có vài phần ngạc nhiên: "Phủ lệnh đại nhân trẻ tuổi như thế, liền được Chu thiên tử coi trọng, hành vi cử chỉ không câu nệ, cũng là một vị diệu nhân!"

Khương Thái Uyên vui tươi hớn hở nói: "Cái gì diệu nhân diệu nhân chứ, Mạnh phu tử hẳn là đã quên đã từng dạy ta ở Học cung Tắc Hạ!"

"À…..".".

Mạnh phu tử rõ ràng không nhận ra Khương Thái Uyên.

Khương Thái Uyên có chút mất mặt, liền đè thấp giọng nói: "Mạnh phu tử, ta là Khương Thái Uyên …"

"Khương…"

Mạnh phu tử biết đây là quốc tính, nhưng Khương Thái Uyên cái tên này, lão ta thật sự không nhớ ra.

Khương Thái Uyên nhỏ giọng nói: "Năm đó uống say thiếu chút nữa đốt Học cung, chính là ta đó".

Mạnh phu tử vẫn nghi hoặc, lại ngược lại khuyên giải an ủi: "Không sao, phu tử không ghi thù!"

Khương Thái Uyên: "…..".

“Phì phì…..”.

Trên quan lễ đài, Triệu Ninh nhịn không được cười.

Doanh Vô Kỵ chép miệng: “Mạnh phu tử này cũng là một diệu nhân!”

Tề Lỗ đại địa, quê hương của Khổng Mạnh, Mạnh Ngu này chính là thế tôn Mạnh Thánh, sau khi Học cung Tắc Hạ cùng Điền thị tan rã, môn nhân chư thánh trốn đi, Mạnh Ngu liền trở thành cung chủ Học cung Tắc Hạ hiện giờ.

Tuy rằng địa vị so ra kém Thánh Nhân, nhưng cũng là hoàn toàn xứng đáng với Cường giả Ngộ Thần Cảnh thêm nữa nhìn cũng tương đối nho nhã hiền hòa, thế mới được xưng là đại Nho

Kiếp trước xem tiểu thuyết võng du, trong đó đại nho một đám người bụng dạ hẹp hòi đố kỵ hiền tài, chèn ép nhân vật chính các loại, thật có chút một lời khó nói hết.

Trên nghênh lễ đài, ba người hàn huyên một lát, liền mời Mạnh phu tử vào vị trí.

Trong nháy mắt Mạnh phu tử vào vị trí, bầu trời phía tây truyền đến một trận tiếng chim hót.

Tuy là tiếng chim hót, lại mơ hồ nghe như tiếng máy bay khuếch trương.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trên mây, một con chim đại bàng sải cánh gần 10 trượng lao xuống, thẳng đến Quan Tinh đài.

Ngay tại khoảng cách từ đài quan sát không đến ba trượng, chim đại bàng đột nhiên vỗ cánh, mang theo một trận cuồng phong, thân hình dừng lại, vững vàng dừng lại trên quan tinh đài.

Mọi người lúc này mới nhìn thấy, con đại bàng này quanh thân khắp nơi chớp động kim loại sáng bóng.

Chương 270: Vãi đậu thành binh Chương 270: Vãi đậu thành binh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trông rất sống động, lại không phải vật sống, mà là thiết bị được chế tạo!

Cơ quan thuật Mặc gia, thật sự khủng bố!

Sau khi đại bàng kim loại hạ cánh ổn định, liền vươn ra một cái cánh, từ bên quan Tinh đài vươn về phía Nghênh Lễ đài, người trên lưng nó, liền giẫm lên cánh nó, giống như tản bộ ngoài sân rồi nhảy xuống.

Sau khi nhảy xuống, đại bàng kim loại liền phóng lên trời, lên như diều gặp gió, sau khi vào tận mây xanh liền mất tung tích.

Đây là hội trưởng phân hội Lê Quốc của Công hội Mặc giả: Ô Vấn.

Đồng thời.

Hướng Đông Bắc kim quang sáng ngời, một quyển kim thư rộng mấy trượng lăng không bay tới, trên đó viết ba chữ to: Đại Yến Luật.

Thủ lĩnh pháp gia Yến quốc: Nhạc Ly.

Yến quốc nằm ở biên thùy Đông Bắc, tiếp giáp hai đại quốc Lê Tề, đã mất đi tư cách tranh bá thiên hạ, bất quá biến pháp coi như thuận lợi, quốc lực vẫn không thể khinh thường.

Nho Mặc Pháp Binh bốn đại học phái, đã có ba vị phu tử đến.

Hàn huyên vài câu, đều ngồi xuống.

Nhưng Nam Cung Lăng của Binh gia, lại chậm chạp chưa đến.

Tuy rằng đã qua mùa hè, nhưng ngày thu giữa trưa cũng không được gọi là mát mẻ chút nào, dưới ánh nắng mặt trời, khó tránh khỏi làm cho trong lòng người ta sinh ra ý phiền não.

Ngay cả Triệu Kỵ, cũng không khỏi nhíu mày.

"Được lắm!"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Một tử tôn Binh Thánh, không ngờ kiêu ngạo như vậy.

Tuy rằng phu tử đều từ các phương hướng khác nhau chạy tới đều đã đến sớm.

Nam Cung Lăng này, thật sự có chút giả bộ.

"Các vị, lão phu đến chậm một bước!"

Phía nam truyền đến một âm thanh, rõ ràng là người phát ra, lại có loại cảm giác đao kiếm run rẩy.

Rõ ràng âm thanh không lớn, lại giống như đao kiếm đâm vào trong đầu mọi người.

Một ít người tu vi không sâu, dường như muốn ngất đi, được người bên cạnh đỡ, vẫn có loại cảm giác lung lay sắp đổ, một đám trên trán chảy ra mồ hôi to như hạt đậu.

Tùng!

Tùng!

Tùng!

Thần sắc mọi người đều biến đổi, bởi vì đây nghiễm nhiên là âm thanh hành quân.

Nghe âm thanh, ít nhất cũng là trên vạn bộ binh phương trận.

Một bước đi vững chãi như vậy chắc chắn rất tinh nhuệ.

Phụ cận Vương đô Lê quốc Giáng Thành, lại có mấy vạn binh lính tinh nhuệ xuất hiện, đây là muốn đánh trận sao?

Bách gia thịnh hội sắp tới, rốt cục là ai cuồng vọng như vậy?

Roẹt!

Roẹt!

Thị vệ Lê quốc phụ trách cảnh giới ở đây, nhao nhao rút binh khí ra, rất có tư thế một lời không hợp liền liều chết đại chiến.

Triệu Kỵ chỉ nhíu mày, nhẹ nhàng phất tay, trăm ngàn thị vệ liền thu hồi đao kiếm, chỉ là sắc mặt vẫn ngưng trọng như cũ.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, một phương trận bộ binh chỉnh tề bước tới.

Bọn họ không nhìn thấy gương mặt bộ binh, nhưng cũng có thể cảm nhận được đằng đằng sát khí.

Mà ở phía trước phương trận, một lão giả mặc binh giáp đang ngồi ngay ngắn trên chiến xa.

Tùng!

Không có dấu hiệu báo trước, cuộc hành quân đột nhiên dừng lại.

Sau đó khí giới công thành nhanh chóng dựng lên, một cái nỏ lớn dài ba trượng, kéo thành hình trăng tròn trong tiếng giương cung làm cho người ta rợn người.

Phía trên giá là mũi tên dài năm trượng có thừa.

“Vèo!”

Dây cung nổ vang, mũi tên phóng lên trời, thẳng đến nghênh lễ đài.

Lão giả trên chiến xa tung người nhảy lên, trực tiếp đạp lên mũi tên.

Giống như ngự tiễn phi hành, chạy thẳng về phía Triệu Kỵ.

“Hộ …”

Thái giám trên nghênh lễ đài hoảng hốt, chuẩn bị hô hộ giá, nhưng làm thế nào cũng không thốt ra được khỏi miệng.

Triệu Kỵ cười ha ha: “Phong thái Nam Cung huynh không giảm, Cô tới nghênh đón ngươi!”

Dứt lời, vung tay lên, liền có cuồng phong từ trong thành thổi ra.

Thế của mũi tên tuy rằng hung mãnh nhưng không còn thế như chẻ tre

Hai bên triệt tiêu nhau, tự nhiên không cao không thấp, thậm chí dừng trước nghênh lễ đài.

Triệu Kỵ ha ha cười: “Nam Cung huynh mời!”

Nam Cung Lăng thần sắc lạnh nhạt: “Triệu huynh tuổi chưa hoa giáp, liền có tu vi tinh thâm như thế, quả thật là tốt nhất trong nhiều đời Lê Vương. Nếu là mấy đời tiên vương trước, cũng chưa chắc dừng lại được mũi tên của ta!”

“Mẹ nó!”

Lão thất phu này thật làm màu a!

Doanh Vô Kỵ mắng chửi đĩnh đạc, ở trước mặt nhiều như vậy, tuy là khích lệ Triệu Kỵ, nhưng giữa những hàng chữ lại tất cả đều là kiêu căng.

Mấy đời tiên vương trước đều không ngăn được ngươi, ngươi sao có thể giả bộ như vậy?

Triệu Kỵ cũng không tức giận: "Đích xác nguy hiểm thật! cũng may người tới là Nam Cung huynh, nếu là Nam Cung gia tiền bối đến, hôm nay chỉ sợ Lê quốc chúng ta liền bị chê cười!"

Nam Cung Lăng sắc mặt trầm xuống, lời này nói, là chỉ Nam Cung gia chúng ta đời sau không bằng đời trước sao?

Hắn không nói gì, bởi vì lại đấu võ mồm, liền có vẻ có chút không có khí độ.

Xoay người về phía phương trận bộ binh, tay phải nắm chặt, nhẹ nhàng niệm một chữ.

"Thu!"

Một tiếng rơi xuống, phương trận bộ binh lặng lẽ tan rã, ngàn vạn giáp binh hóa thành từng hạt đậu tương lăng không bay tới, thu vào trong túi bên hông hắn.

Phương trận giống như đều chưa từng tồn tại.

Vãi đậu thành binh!

Tuyệt kỹ thành danh của Binh Thánh Nam Cung Lăng, một người chính là một binh đoàn quân đội, ngày xưa chính là dựa vào một chiêu này đánh lui chư hầu liên quân, triệt để bảo vệ vị trí Chu Thiên Tử của Chu Cầm Vương.

Đây cũng là một trong những tam thần thông có uy lực lớn nhất của Nam Cung gia.

Đồn đãi thần thông này, là Nam Cung Lăng cùng một vị đạo gia tri kỷ cùng thấm ngộ, cho nên cũng được thu vào trong 36 thuật Thiên cương, trở thành một trong số ít thần thông trong 36 thuật Thiên cương.

Làn sóng khoe cơ bắp này, thật sự có chút quá mạnh mẽ.

Nếu không phải Triệu Kỵ đem mũi tên của hắn ngăn lại, chỉ sợ thật đúng là sẽ thương tổn đến Thể diện Lê quốc.

Chương 271: Uy hiếp tiểu bối Chương 271: Uy hiếp tiểu bối

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ lại rất bình tĩnh, cao giọng nói: "Bốn vị phu tử đều đã tới, Cô đã bày yến tiệc thiết đãi các vị trong cung Ti Kỳ, chuẩn bị rượu và thức ăn thượng hạng cùng bốn vị phu tử cùng với Bách gia học tử tiếp phong tẩy trần. Chư vị, mời dời bước!"

"Đi ăn yến tiệc!"

Doanh Vô Kỵ hưng phấn xoa xoa tay, hôm nay một vị quân vương bốn vị phu tử thể hiện, thật sự thấy có chút đã nghiền.

Nhưng bữa tiệc tiếp theo mới là trọng điểm.

Dù sao thời đại trăm nhà đua tiếng, không nhà nào chịu để kém miếng.

Lần này Yến tiệc đãi các chư tử, khẳng định sẽ triển lãm không ít vật sưu tầm, chính là thời cơ tốt để mở rộng tầm mắt.

Hơn nữa… sau yến tiệc, Triệu Kỵ sẽ đàm phán với một số người hết sức quan trọng về chuyện của Học cung Đại Lê.

Đó mới là trọng điểm mà hắn thật sự quan tâm.

Hắn kéo lấy cổ tay Triệu Ninh, liền chuẩn bị nhảy xuống quan lễ đài.

Nhưng đúng lúc này, hắn bỗng nhiên trong lòng lạnh lẽo, cảm giác như là bị mãnh hổ rình rập, toàn thân tóc gáy đều dựng ngược.

Triệu Ninh ở một bên cũng là như thế.

Hai người nhịn không được ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy Nam Cung Lăng đưa lưng về phía hai người, nhưng ánh sáng phản xạ từ lân giáp trên người hắn, lại giống như từng đạo ánh mắt lạnh lẽo, nhìn chằm chằm người không rét mà run.

Không chỉ có bọn họ, những người họ Doanh Triệu Mễ Hạng ở đây, cùng với các thanh niên tuấn kiệt truyền thừa từ Chuyên Húc, đều bị ép đến không thở nổi, nhao nhao ngẩng đầu tìm kiếm ngọn nguồn áp lực.

Chỉ có Tinh Ly và Hạng Đỉnh, kiên trì không ngẩng đầu.

Áp lực đến nhanh và đi nhanh.

Bỗng nhiên đến, bỗng nhiên biến mất, tựa như chưa bao giờ xuất hiện.

Nhưng mọi người trên lưng mồ hôi lạnh, lại nói rõ hết thảy.

"Hỏng rồi!"

Sắc mặt Mễ Tinh Ly trắng bệch, vừa rồi nàng theo bản năng chống cự xúc động ngẩng đầu nhìn, không muốn để cho Nam Cung Lăng chú ý tới mình.

Nhưng bây giờ nàng cảm thấy…

Không ngẩng đầu nhìn, mới là lựa chọn dị thường nhất.

Nam Cung Lăng con mẹ nó!

Hạng Đỉnh tức giận mắng một câu: "Đường đường Ngộ Thần cảnh, lại không có phẩm chất như vậy, ra tay với tiểu bối, không biết xấu hổ!"

Thanh âm Mễ Tinh Ly tuy rằng bình tĩnh, nhưng cũng mang theo một chút lệ khí: "Binh đến tướng đỡ, nước đến đất che, ta ngược lại muốn xem Nam Cung Lăng này đến tột cùng có bao nhiêu cuồng vọng!

…….

Vẻn vẹn một lần nghi thức nghênh đón, ác cảm của Doanh Vô Kỵ đối với Nam Cung Lăng cũng đã kém tới cực điểm.

Lê quốc tổ chức Bách gia thịnh hội, phu tử nhà khác tuy rằng đều thể hiện, nhưng phong độ đều đúng chỗ.

Ngươi ngược lại!

Ném đậu thành binh, trực tiếp đi đến trước thành Vương Đô người ta không đến một dặm, còn bắn tên giẫm lên mũi tên bay tới.

Sỹ diễn đến cực điểm!

Nếu không phải cha vợ ta có phong độ quốc quân, không muốn thịnh hội trước mắt mọi người khó coi, đã sớm đánh ngươi.

Nếu như chỉ là như vậy, ngược lại cũng thôi, ít nhất đối tượng ngươi làm màu là cường giả.

Trước mặt nhiều người như vậy, trực tiếp ra tay với tiểu bối, tuy rằng chỉ là thăm dò hoặc là uy hiếp, nhưng cũng tương đương không có phẩm chất.

Thế nào?

Ra tay với tiểu bối thực lực yếu hơn mình nhiều, có vẻ ngươi rất dũng cảm!

Nếu như nói trước đó, hắn còn nửa tin nửa ngờ đối với lời nói của Khương Thái Uyên, dù sao ở Lê quốc ra tay với hậu nhân của Chuyên Húc, vẫn có chút quá cuồng.

Nhưng nhìn biểu hiện hôm nay của hắn, cuồng vọng mà bỉ ổi.

Hơn nữa loạn tặc mộ bàn, là pháp khí của bản thân hắn, cho dù bên ngoài không ra tay, sử dụng chút âm chiêu cũng là hoàn toàn có khả năng.

Lần này Binh gia khảo hạch, chỉ sợ không mạo hiểm một chút chỉ e là không qua được.

Lấy tâm tính Nam Cung Lăng, cho dù ngươi chủ động yêu cầu không đi vào loạn tặc mộ bàn, chỉ sợ cũng sẽ bị hắn theo dõi.

"Đúng là cái đồ vô sỉ!"

Doanh Vô Kỵ mắng một câu, âm thanh không tính là nhỏ, bất quá đội ngũ chạy tới Cung Ti Kỳ rất náo nhiệt, chỉ có Triệu Ninh cách đó gần nhất nghe được.

Triệu Ninh cũng là thần sắc hơi lạnh, gật đầu nói: "Lão thất phu này, quả thực không coi ai ra gì!"

Doanh Vô Kỵ hạ giọng hỏi: "Lại nói, huynh cảm thấy hắn cùng bệ hạ nhà huynh, rốt cục ai mạnh hơn một chút?"

"Khó nói!"

Ánh mắt Triệu Ninh ngưng tụ, trầm giọng phân tích: "Doanh Triệu Đồng Nguyên, Doanh huynh hẳn cũng biết, công pháp hai nhà chúng ta, chủ tu đều là thuật sát phạt, bệ hạ thiên tư trác tuyệt, lại tập Chuyên Húc Nhiên Huyết Pháp, mặc dù tuổi còn trẻ, chiến lực cá nhân hẳn là cũng là người nổi bật trong Ngộ Thần Cảnh."

Nhưng vương thất truyền xuống hai đại thần thông, cũng không phải là thần thông sát phạt.

Nam Cung gia là Binh Thánh thế gia, ba loại Binh gia thần thông đều chủ sát phạt, Nam Cung Lăng dám cuồng vọng như thế, chỉ sợ ngoại trừ vãi đậu thành binh ra, còn nắm giữ một môn thần thông khác. Cho nên…..".

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Huynh nói thẳng cha vợ ta đánh không lại không được sao, cho nên cái gì…"

Sắc mặt Triệu Ninh có chút xấu hổ.

Nếu như xét về lực uy hiếp, chỉ riêng một môn thần thông Nhân thiên tựu địa, cũng đủ khiến tất cả mọi người không dám hành động thiếu suy nghĩ, bằng không trực tiếp thiêu đốt tinh huyết để dời non lấp biển thì càng lợi hại nhưng dù sao thì núi cao còn có núi cao hơn.Trong hàng ngũ Ngộ Thần Cảnh, địa vị của Triệu Kỵ không thể kém hơn Nam Cung Lăng.

Nhưng luận đơn đả độc đấu, đó là thật sự đánh không lại.

Đây thật sự là phương hướng chủ tu giữa các nhà khác nhau mà dẫn đến, cùng là thần thông, Binh gia thần thông chính là đánh nhau mãnh liệt, bất luận đơn đấu hay là hai quân giao đấu, bằng không Doanh Việt cũng không có khả năng có được hung danh hiển hách.

Triệu Kỵ cùng Doanh Việt quan hệ không tệ, đã từng trao đổi cảm ngộ tâm đắc về thần thông, kể từ đó song phương cộng thêm thần thông gia truyền của mình, trong tay đều có ba loại thần thông, đều có hy vọng Nhập thánh.

Chương 272: Ta nhìn ra vẻ háo sắc của huynh Chương 272: Ta nhìn ra vẻ háo sắc của huynh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chỉ tiếc, thần thông Doanh Việt là chính do ông ta cảm ngộ, cùng tâm tính ngông cuồng của ông ta không thể tách rời, cho nên Triệu Kỵ không ngộ thấu, bằng không mặc dù chính diện đối trận, cũng chưa chắc sẽ bại bởi Nam Cung Lăng này.

Than ôi!

Tức giận!

Nhưng sự thật đúng là như vậy, bất luận là kỹ pháp, pháp thuật hay thần thông, đều có liên quan mật thiết đến thiên phú và tâm tính của người tu luyện.

Tâm tính không phù hợp, cho dù luyện kỹ pháp Phàm cấp, cũng luyện rất vất vả.

“Hả?”

Triệu Ninh nghĩ đến những thứ này, kìm lòng không đậu nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: “Doanh huynh! Ngươi vì sao lại nhớ tới tu luyện kiếm pháp phi công của Mặc gia?

Vị Doanh huynh này của mình đúng là người có gì bực bội là phọt ra khỏi miệng

Đại Lê thừa tướng không nói nữa.

Cha ruột Doanh Việt ở trong miệng hắn ta đều là lão lưu manh.

Càng là trong lúc thần trí rõ ràng cường sát Ngụy Đằng.

Phi công kiếm pháp?

Doanh Vô Kỵ có chút không vui: “Làm sao vậy? chẳng lẽ phi công kiếm pháp cùng khí chất của ta không xứng sao?”

Triệu Ninh rất thành thật gật đầu: “Không thể nói không xứng, chỉ có thể nói là một trời một vực!”

Doanh Vô Kỵ hơi hít một hơi, ngước đầu nhìn lên bầu trời: “Xem ra huynh vẫn không hiểu ta, kỳ thật con người ta cực kỳ yêu chuộng hòa bình, chuẩn tắc làm người chính là người không phạm ta ta không phạm người. Nói ra huynh có thể không tin, ở trong mắt người bên cạnh ta, ta chính là một bé đáng yêu mềm mại vô hại.”

Triệu Ninh: “…..”.

Nàng trầm mặc một hồi lâu, bất lực phun ra một câu: “Huynh hỏi những người kia ở trước cửa hiệu sách của huynh biến thành kẻ ngốc, hỏi xem bọn họ có tin hay không.

Doanh Vô Kỵ gấp quá nói: Có biết là tấn công là phương pháp phòng thủ tốt nhất không? Huynh tưởng rằng ta thích giết người khác lắm à, nói ra huynh có khi không tin, làm ra vẻ giương nanh múa vuốt thế thôi chứ là để che giấu lòng háo sắc của ta?"

Mẹ kiếp!

Sao nói thật mà chẳng ai tin?

Lúc này, phía sau bỗng nhiên truyền đến một âm thanh.

"Ô Kê ca, cho ta xem huynh háo sắc như thế nào!"

"？？？"

Doanh Vô Kỵ quay đầu, phát hiện Ngô Đan đang vẻ mặt chờ mong nhìn mình.

Địch Vân đứng ở bên cạnh, biểu tình tương đối im lặng.

Ngô Đan từ trên xuống dưới đánh giá Doanh Vô Kỵ vài lần, trong ánh mắt tất cả đều là thất vọng: "Ta nhìn ra vẻ háo sắc của huynh!"

Doanh Vô Kỵ mặt không chút thay đổi nhìn Địch Vân: "Địch lão ca, con chó này gần đây có phải lại đi Lầu Xanh hay không?"

"Hắn nếu là đi Lầu Xanh thì còn tốt!"

Địch Vân bĩu môi: "Hắn chính là bởi vì không đi Lầu Xanh, mấy ngày nay nghẹn đến khó chịu, nên khiến nữ Mặc giả trong công hội nhìn thấy hắn đều phải tránh đường khác. Nếu ánh mắt của hắn có thể thịt người ta thì sang năm số người Công hội Mặc giả phải tăng thêm một phần ba".

Doanh Vô Kỵ trầm mặc một hồi lâu, giơ ngón tay cái lên với Ngô Đan: "Trâu bò!"

Ngô Đan một chút cũng không ngượng ngùng: "Đệ cấm dục mấy ngày nay, chẳng lẽ còn không xứng nhìn nữ nhân? Hơn nữa những ngày này đệ cống hiến bao nhiêu cho công hội, những nữ Mặc giả kia vì sao phải trốn tránh đệ, đệ tốt xấu cũng là một quốc công tử…"

"Được được!"

Địch Vân có chút đau đầu: "Ngươi nói với ta vô dụng, ngươi đi nói với những nữ Mặc giả kia đi".

Nhìn hai người đấu võ mồm, Doanh Vô Kỵ nhịn không được khẽ cười cười.

Hắn vốn cho rằng Lý Thải Đàm gây ra đả kích rất lớn cho Ngô Đan, không nghĩ tới huynh đệ này của mình chẳng những không sa sút tinh thần, ngược lại thoát ra khỏi trạng thái chỉ biết ăn rồi nằm chờ chết.

Mấy ngày nay hắn không ra khỏi cửa, Địch Vân dẫn theo một tốp người Mặc giả mới cho Thư cục, rồi cũng quay về Công hội Mặc giả.

Nhìn tình huống, hai người hẳn là vẫn ở cùng một chỗ làm phát minh.

Trong yến tiệc, chắc sẽ gặp nhiều người.

Nói gì thì nói,Ngô Đan vẫn là có chút thiên phú về phát minh, trước kia đều là ở Công hội Mặc giả sống không lý tưởng, không nghĩ tới bắt đầu tự nhiên nhanh như vậy.

Hắn có chút tò mò: "Vừa rồi tại quan lễ đài vì sao không thấy các ngươi?"

Địch Vân cười nói: "Ngày hôm qua vẽ bản vẽ đến đêm khuya, hôm nay dậy muộn, lúc đến hiện trường, liền nhìn Nam Cung Lăng cầm một nắm đậu tương, cũng không biết hắn đang làm gì.

Ngô Đan theo bản năng nói: "Có thể là muốn đến đẩy mạnh tiêu thụ cây nông nghiệp đi, nghe nói năm nay biên giới Càn Lê hạn hán, mùa đông hẳn là thiếu lương thực."

Địch Vân: "…..".

Triệu Ninh: "…..".

Doanh Vô Kỵ: "…..".

……

Cung Ti Kỳ Kỳ rất lớn.

Phóng tầm mắt thiên hạ, chỉ sợ chỉ có Chu Vương Cung tại Hạo Kinh có thể sánh ngang.

Nhưng Cung Ti Kỳ Kỳ cũng rất nhỏ.

Quảng trường lớn như vậy mà suýt nữa không chứa đủ Bách gia học tử đến dự yến tiệc.

Chắc cũng phải đến 5.000-6000 người?

Doanh Vô Kỵ hơi nhếch môi lên, làm ra một vẻ mặt tự hào: "Địch lão ca, Đan, hai người thấy nhạc phụ của ta có hào phóng hay không?"

"Thật hào phóng!"

Ngô Đan gật gật đầu: "Đồ ăn ngon như vậy, phải tốn không ít tiền?"

"Mặc kệ đi, cha vợ ta có tiền!"

Doanh Vô Kỵ cười hì hì nói.

Triệu Ninh thấy bộ dáng này của hắn, trong lòng sinh ra một tia ấm áp khó hiểu, bởi vì nàng cảm giác Doanh Vô Kỵ thật sự coi Triệu Kỵ là người nhà.

Tuy rằng giữ lại một ít thủ đoạn quỷ quái cùng một chút đề phòng, nhưng loại cảm giác thỏa mãn lại đắc ý này không lừa

được người.

Mọi người thường nói vô tình nhất là đế vương gia, nhưng chuyện của đế vương gia lại khác hoàn toàn trong ấn tượng của người thường.

“Ngon lắm”

Ánh mắt Địch Vân cũng không rời khỏi món ngon bày trên bàn.

Chương 273: Chương 273: Đòi một cái chảo sắt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mặc gia tôn trọng tiết kiệm.

Hắn từ khi từ chức Thư cục, trở lại Công hội Mặc giả liền bắt đầu cần kiệm.

Cơm nước so với đầu bếp Thư cục làm, chắc chắn là kém không ít, các món cũng lèo tèo sao so với một đống đồ ăn như ở Thư cục. Hôm nay tuy rằng đồ ăn không nhiều nhưng thật sự rất ngon.

Trên bàn thậm chí còn có vài món ăn được xào trong chảo sắt.

Phải biết rằng hiện tại kỹ thuật luyện sắt vẫn là cơ mật, bị mấy cường quốc lâu đời vương thất cùng đại quý tộc gắt gao khống chế, hơn nữa chỉ có thể dùng trong quân đội, nếu không phải hắn có địa vị không thấp trong Công hội Mặc giả, thỉnh thoảng có thể tiếp xúc với đại quý tộc, nếu không hắn ngay cả chuyện “Đồ ăn là có thể xào” cũng không biết.

Hôm nay đồ ăn phong phú, thật sự quá ngon so với quãng thời gian bị bóp mồm bóp miệng vừa rồi.

Doanh Vô Kỵ thấy hắn muốn nuốt nước miếng, cười nói: “Địch lão ca! Nếu thật sự không được, trở về Thư cục đi, ngày

mai đệ sẽ tìm cha vợ đòi một cái chảo sắt, chúng ta mỗi ngày xào rau ăn".

Thành thật mà nói, ham muốn ăn uống của hắn cũng không phải đặc biệt mạnh.

Chỉ là nơi này không phải hầm chính là nấu, cùng lắm là rán một ít trên đá nóng, thật sự có chút không chịu nổi. Đáng tiếc, nồi sắt quá khó làm, nói nó là xa xỉ phẩm không sai, mẹ nó còn tính là hàng cấm.

Hắn không phải không nghĩ tới mua một ít đồ sắt quân dụng, nung chảy làm cái nồi sắt nhưng mẹ nó phạm pháp!

Địch Vân có chút động tâm, nhưng vẫn lắc đầu: "Không cần! Mặc giả chúng ta không có nhiều ham muốn ăn uống như vậy, đoạn thời gian trước ở Thư cục ngây ngốc quá an nhàn, dùng lời của ngươi mà nói, tư tưởng có chút xuống dốc, ham ăn biếng làm, sẽ bị Ô phu tử trách phạt.

Ô phu tử, chính là Ô Vấn, cường giả Ngộ Thần Cảnh tại phân hội Lê quốc.

Nhìn thần sắc của hắn mang theo một tia suy sụp, Doanh Vô Kỵ giống như đã biết băn khoăn của hắn.

Nhớ lại một chút, Địch Vân từ chức ở Thư cục, vừa vặn là sau ngày gặp Khương Thái Uyên.

Ngày đó mình cùng Khương Thái Uyên, trêu chọc một chút, hoặc là nói thảo luận một chút nguyên nhân Mặc gia càng ngày càng bị ra rìa, hắn liền biểu hiện có chút nặng nề, cuối cùng rời đi sớm, sau đó ngày hôm sau liền từ chức.

Bây giờ nghĩ lại, hẳn là muốn vì kiên định lý tưởng của mình, muốn thay đổi mình.

Mặc giả, phần lớn vốn chịu khổ chịu khó, không dám đam mê dục vọng. Loại chuyện này, Doanh Vô Kỵ xem ra cũng

không thấy hợp lý lắm, nhưng các đời Cử tự Mặc gia tọa trấn đều như vậy.

Ngay cả Ngô Đan, tên tiểu tử đen hôi chắc nịch này, đắm chìm Công hội Mặc giả trong thời gian qua, thoạt nhìn cũng gầy gò chút ít.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Vậy đệ cũng không miễn cưỡng, bất quá hôm nay bữa này là vì Bách gia thịnh hội, ăn một bữa cũng không sao!"

"Tất nhiên!"

Địch Vân cười cười, lý tưởng tự nhiên là phải giữ, nhưng cũng không thể quá cổ hủ.

Ngô Đan đã sớm nhịn không được, đã chạy chậm tới chỗ ngồi của mình.

Nhìn đầy bàn các món ngon, hai vị bằng hữu Mặc giả hai mắt đã bắt đầu phát sáng, chỉ tiếc lễ nghi chưa xong, vẫn chưa thể ăn.

Doanh Vô Kỵ cùng Triệu Ninh cũng ngồi cạnh nhau, những chỗ ngồi này đều là sắp xếp cho tôn thất, đi cửa sau cùng người quen ngồi cùng một chỗ, cũng không có vấn đề gì.

Tầm nhìn của nơi này tương đối rộng rãi, đến thời điểm triển lãm sưu tầm Bách gia, có thể thấy rõ ràng.

Hơn nữa nghe các đại lão khoác lác, hình như cũng không tệ.

Doanh huynh!

Một âm thanh quen thuộc truyền đến lỗ tai Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ xoay người nhìn lại, Mễ Tinh Ly đang ngồi ở phía sau bên trái, vẻ mặt thoạt nhìn có chút tự nhiên, nhưng

lông mày hơi hơi nhíu lại, lại biểu thị tâm tình nàng hiện tại cũng không tốt lắm.

Hắn đang định hỏi cái gì thế.

"Huynh không cần trả lời!"

Môi Mễ Tinh Ly mấp máy, âm thanh lại vô cùng rõ ràng truyền vào lỗ tai Doanh Vô Kỵ: "Vừa rồi sứ quán Sở quốc chúng ta tổng cộng có hơn 20 tộc nhân họ Mễ, ba tầng tinh khí thần đều 11 cảnh trở lên, tổng cộng có bảy người, tất cả đều cảm nhận được khí cơ bị khóa chặt. Huynh có cảm giác gì không? Nếu có, tay phải duỗi một ngón tay; nếu không, duỗi hai ngón."

"Bức âm thành tuyến" phải không?

Đây cũng coi như kỹ pháp hoàng cấp, không có lực sát thương gì, nhưng tính thực dụng khá cao.

Chính là quá mức hiếm có, cũng quá mức khó luyện, cho nên người nắm giữ cũng không nhiều.

Chỉ là cũng vừa khéo, Doanh Vô Kỵ kiếm được kỹ pháp này từ chỗ Lâm Thiết Ngưu.

"Có!"

Doanh Vô Kỵ trực tiếp trả lời, âm thanh mang theo một tia phẫn hận: "Lão thất phu Nam Cung Lăng kia phỏng chừng thật sự muốn động thủ, vừa rồi một bằng hữu Triệu thị trốn trong bóng tối của ta nói, tộc nhân Triệu thị ở đây, phàm là người đạt tới 3 tầng đều là tầng 11 đều nhận ra. Nhưng mà thai thoái cảnh trở lên, đều không phát hiện, các ngươi thì sao?"

Đây đúng là tin tức Triệu Tín âm thầm truyền đạt cho hắn và Triệu Ninh.

Mễ Tinh Ly có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ cũng biết kỹ pháp này, tiếp tục nói: "Có!

Doanh Vô Kỵ làm ra một bộ dáng suy tư: “Chu thiên tử mơ thấy bị ám sát, không biết cụ thể là ai, lại chỉ biết là hậu nhân của Chuyên Húc. Hắn không dò xét người từ Thai Thuế Cảnh trở lên, có phải nói rõ, người này phẩm cấp linh thai cực cao, phù hợp điều kiện, nhưng lại không phù hợp hình tượng trong giấc mơ. Cho nên, có hi vọng đột phá linh thai cấp cao, chính là đối tượng hoài nghi của hắn.Ta nghe nói nữ công tử đã đột phá Tụ Thần tầng 12, lại giống như có khí vận.Nữ công tử, ngươi nhất định phải cẩn thận a!”

Tinh Ly: “…”

Có lý!

Chương 274: Trình diễn phát minh Chương 274: Trình diễn phát minh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ mặc dù có chút khôn lỏi, nhưng đầu óc thật nhanh nhạy, ngắn ngủn một canh giờ, lại nghĩ tới nhiều thứ như vậy. Hơn nữa những thứ này xem ra đối với nàng, tương đối hợp lý.

Chẳng lẽ… Thật sự chỉ có mình mình bị theo dõi?

Cái loạn tặc mộ bàn kia, thật sự có thể vào sao?

Nàng mặc dù mặt không đổi sắc, nhưng theo bản năng lại nắm chặt miếng ngọc thủ đặt trên đầu gối

Nhìn ra được.

Nàng đang EMO.

Doanh Vô Kỵ cảm giác mình giống như có chút quá phận, vì thế liền không nói nữa, đợi đến khi cảm giác tội lỗi trong lòng giảm bớt một ít, lại tiếp tục lừa dối nàng.

“Nói cái gì nhân tài kiệt xuất Sở quốc, không nghĩ tới một chút kiến thức cũng không có”.Một âm thanh mang theo nồng đậm khinh bỉ: “Chỉ là thấy bốn vị Ngộ Thần Cảnh phu tử xuất hiện, lại có người bị dọa đến mức không nói nên lời, mặt đần thối như từ trong hầm cầu vớt ra.”

Người phát ra âm thanh này không phải ai khác, chính là Điền Văn Kính nước Tề.

Mà người hắn chế nhạo, chính là Hạng Đỉnh, hai vị thiên kiêu Sở quốc này, từ sau khi Nam Cung Lăng thăm dò, vẫn không nói gì, Hạng Đỉnh tuổi trẻ khí thịnh, thật sự có chút không khống chế được biểu tình của mình.

Hạng Đỉnh hừ lạnh một tiếng, hắn hiện tại trong đầu nghĩ đều là như thế nào đối phó Nam Cung Lăng, thật sự lười phản ứng loại người ồn ào này.

Trong lòng không khỏi còn có chút oán giận, vị trí này đích xác tốt, có tầm nhìn tốt nhất, đích xác hẳn là sắp xếp cho người trẻ tuổi kiệt xuất nhất.

Nhưng Điền Văn Kính này… dựa vào cái gì cũng được xếp ngồi ở đây?

Cũng bởi vì dã phụ của hắn là Điền Uy Hầu?

“Nếu chư vị đều đã ngồi xuống, vậy yến tiệc thiết đãi chư tử chính thức bắt đầu, Cô kính chư vị một chén!”

Trong lúc mọi người đang tán gẫu, lễ tiết trước bữa tiệc đã kết thúc.

Triệu Kỵ đứng lên, giơ bình rượu lên với mọi người ở đây, trên đài cao, Khương Thái Uyên ngồi ở phó vị, bốn vị phu tử thì chia làm hai bên.

Mọi người đều đứng dậy mời rượu, một chén vào cổ họng, Yến tiệc thiết đãi chư tử liền chính thức bắt đầu.

Mặc giả có mặt ở đây, đều có chút khẩn trương.

Giống Địch Vân loại cao cấp này thường thường có thể ăn bữa ngon còn tốt, tướng ăn coi như nhã nhặn, những Mặc giả thấp kém chưa từng trải đời cùng với Ngô Đan loại tiểu tử chịu tội vài ngày này, đều có loại cảm giác ăn như hổ đói.

"Xì…..".

Điền Văn Kính cười nhạo một tiếng, bất quá cũng không nói thêm gì.

Dù sao Mặc giả tương đối đoàn kết, bởi vì cười nhạo Mặc giả, hắn trước kia có thể bị đánh không ít trận.

Nhất là hiện tại thân ở Lê quốc, bị đánh cũng không có ai cho hắn chỗ dựa.

Gần nửa bữa tiệc.

Triệu Kỵ cười cười hỏi: "Đồn đãi những năm gần đây, Bách gia đều xuất hiện không ít người kinh tài tuyệt diễm, tăng sắc không ít cho các học phái. Bách gia thịnh hội từ trước đến nay có truyền thống các nhà triển lãm thành quả, không biết cô có thể may mắn xem qua hay không!"

"Tất nhiên có thể!"

Ba phu tử Nho Mặc Pháp nhìn nhau cười, nụ cười lại có chút đối chọi gay gắt.

Bách gia thịnh hội đối với học phái tương đối nhỏ mà nói, chỉ đơn thuần là giao lưu.

Tuy nói Bách gia thịnh hội 3 ngày nữa mới chính thức bắt đầu, nhưng Yến tiệc thiết đãi chư tử hôm nay đã xem như khúc dạo đầu, nào có đạo lý luống cuống.

Bọn họ đồng loạt nhìn về phía cửa cung, làm một thủ thế mời.

Liền có một đám học tử, xếp hàng đem các nghiên cứu chế tạo đồ vật trình ra.

” Học tử Tề pháp gia Điền Văn Kính, kết hợp hình cụ mới nghiên cứu của học thuyết y gia với trấn hồn châm. Vết thương tuy rất nhỏ nhưng lại đau ngứa đến triệt cốt tủy, lực uy hiếp quá lớn, áp dụng cho tù nhân lưu đày, đốc thúc chúng xây dựng công sự!”

Triệu Kỵ: “…..”.

Mọi người: “…..”.

Trước đây học tử Pháp gia trình ra đều là những công cụ pháp luật mới hoặc lớn hoặc nhỏ. Con hàng này, tự nhiên làm dụng cụ tra tấn mới.

Tuy nói rằng công cụ này khá thực dụng nhưng khoe tại Bách gia thịnh hội thật sự có chút không đẹp mắt.

Dù sao Nho gia chú ý nhân chính, Mặc gia chú ý kiêm ái, Đạo gia cũng chú ý vô vi để trị. Đối với nghiêm hình, tương đối khinh thường.

Doanh Vô Kỵ cũng có chút bối rối, xoay người nhìn về phía Điền Văn Kính, lại phát hiện tên này đang vẻ mặt đắc ý.

Thị vệ Tề quốc kia, nâng hình cụ triển lãm một vòng liền đi xuống, cương châm dài nhỏ chi chít kia, thật sự làm cho người ta nhìn đến không rét mà run.

“Điền Văn Kính, con mẹ nhà ngươi…”

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, những lời này sao lại nói thuận mồm thế chứ!

Điền Văn Kính nhíu chặt mày: “Doanh Vô…..”.

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Ý ta là, có thể kết hợp tư tưởng Pháp gia cùng thủ đoạn y giả, Điền huynh ngươi thật đúng là

một tiểu thiên tài".

"Không ngờ ngươi chỉ là một con tin, lại có một chút nhãn quang đấy".

Điền Văn Kính nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, dĩ nhiên nhiều hơn vài phần tán thưởng, tuy rằng trong lời nói có chút bức bách, nhưng thật sự là khen người.

Còn kiêu ngạo?

Mọi người nghe đều trợn tròn mắt, quyết định không để ý tới người này.

"Học tử Vệ y gia vẽ linh thảo đồ, cải thiện tụ nguyên thang phối liệu cùng thủ pháp chế biến, khiến dược hiệu tụ nguyên thang tăng lên ba thành!"

Tụ Nguyên Thang bản thân chính là tài nguyên tu luyện mà dân chúng bình thường cùng quân đội thường thấy nhất, mặc dù không so được với tài nguyên cao cấp. Nhưng cải tiến tài nguyên cấp thấp này, mới có ý nghĩa lớn hơn.

"Mặc giả Ngô Đan, Mặc giả Địch Vân, nghiên cứu nông cụ mới, có thể làm cho tốc độ khai khẩn đất tăng lên 20%!"

"Mặc giả Ngô Đan…..".

"Mặc giả Ngô Đan…..".

Liên tiếp phát minh, làm cho ánh mắt mọi người sáng ngời, người ngồi tại hiện trường đều ít nhiều khen ngợi, nhất là Triệu Kỵ.

Chương 275: Cảnh bách gia huy hoàng Chương 275: Cảnh bách gia huy hoàng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tuy nói Bách gia thịnh hội là giao lưu học thuật, đối với các nước chư hầu cũng không có ưu đãi, nhưng làm chủ nhà,

khẳng định có không ít ưu thế, mấy thứ này thật sự có chút thực dụng.

Doanh Vô Kỵ không khỏi liếc mắt nhìn Ngô Đan một cái, không nghĩ tới bọn họ tự nhiên làm ra nhiều phát minh sáng tạo như vậy, trải qua chiến dịch này, địa vị của hắn ở Lê quốc chỉ sợ phải đề cao không ít.

Đợt sóng này, thật sự có chút nổi bật.

Ngô Đan theo bản năng ngồi thẳng vài phần, ở Lê quốc ngây người lâu như vậy, hắn lần đầu tiên có thể ngẩng đầu cao như vậy.

Nhưng đúng lúc này, hết lần này tới lần khác nghe được một âm thanh không hài hòa.

Tuy rằng mới mẻ, nhưng đều là bàng môn tả đạo, Mặc giả cả ngày đem tâm tư đặt ở những thứ này, khó trách không làm được quan.

Giọng nói này quá quen thuộc.

Quả nhiên lại là Điền Văn Kính.

Hắn nhìn Ngô Đan đoạt danh tiếng, còn thấy khó chịu hơn so với mình bị mắng.

Ngô Đan nhịn không được: "Địch lão ca, hắn khiêu khích chúng ta, huynh có biết Tề quốc sứ quán ở đâu không?

Địch Vân một bụng đầy căm tức: "Biết. Ở Bắc thành có một cái sân nhỏ, chỉ có 7 Thai Thuế Cảnh, linh thai cao nhất chỉ có tứ phẩm, ta mang mấy người, tùy tiện làm gỏi!"

Điền Văn Kính: "…..".

Hắn sắc mặt có chút trắng bệch, thầm nghĩ chết tại cái miệng.

Lo lắng nhất tình huống đã xảy ra, nơi này không phải nước Tề, phải nhanh chóng tháo gỡ, bằng không ăn đòn là cái chắc.

Nhưng lời vừa đến miệng lại biến thành: "Sao nào? Mặc giả các ngươi ở chính đàn các quốc gia đều càng ngày càng bị ra rìa, chẳng lẽ không lo lắng vấn đề của bản thân, ngược lại muốn chặn miệng người khác?"

Ngô Đan tức giận, xắn tay áo lên chuẩn bị đánh người.

Lại bị Địch Vân kéo lấy: "Không cần phô trương miệng lưỡi, Mặc giả tâm khí, làm sao loại người như hắn có thể hiểu được?

Hừ!

Ngô Đan mặc dù có chút tức giận, nhưng vẫn ngồi xuống.

Địch Vân nhìn Điền Văn Kính ánh mắt có chút rét run, nhưng thần sắc so với lúc trước ảm đạm hơn không ít, hiển nhiên có chút bị những lời này dọa sợ.

"Phù…"

Điền Văn Kính nhìn phản ứng này của hai người, hơi thở phào nhẹ nhõm, thật sự rất nguy hiểm, lần sau nhất định phải quản cái miệng này.

Xem ra có thể tránh được một trận đòn…

"Địch lão ca, buổi tối có thịt hắn không?"

"Thịt!"

Điền Văn Kính: "…..".

Yến tiệc thiết đãi chư tử mặc dù xem như khúc dạo đầu của Bách gia thịnh hội, nhưng dù sao cũng chỉ là một hồi tiệc tiếp phong tẩy trần, chờ mọi người ăn uống một hồi cũng chuẩn bị kết thúc.

Chỉ là ở trước khi kết thúc một khắc, tiên sinh hoặc học tử các nhà có địa vị, đều nhận được một phần thiệp mời.

Cho nên đại đa số người sau khi tản đi, trên sân còn lưu lại gần trăm người.

Vở kịch sắp bắt đầu rồi.

Mọi người tò mò nhìn về phía Triệu Kỵ, không biết vị Lê Vương này muốn làm chuyện gì.

Triệu Kỵ đứng lên, khẽ cười nói: "Chư vị! Mời đến Điện Trọng Lê một chút!

Mặc dù có chút không rõ cho nên, nhưng nếu Triệu Kỵ đều nói như vậy, liền nhất định có đạo lý.

Hôm nay ở Lê quốc ăn của người ta dùng của người ta, cũng phải vuốt mặt nể mũi.

Vì thế dưới sự dẫn đường của thái giám và cung nữ, mọi người theo Triệu Kỵ chạy tới điện Trọng Lê.

Khác với triều hội, điện Trọng Lê hôm nay đã sắp xếp chỗ ngồi cho mỗi người.

Sau khi ngồi xuống, phu tử Nho gia Mạnh Ngu nhịn không được hỏi: "Không biết bệ hạ gọi chúng ta đến đây là vì chuyện gì?"

Hắn sơ lược nhìn lướt qua, liền biết nho sinh có địa vị của các nước đều lưu lại, những người của các học phái khác cũng đều rất quen mắt, cũng không phải là hạng người tịch mịch vô danh.

Thậm chí còn có mấy vị phu tử khác có thể đảm nhiệm vị trí chủ diễn giả!

Hơn nữa chính điện Điện Trọng Lê này, ý nghĩa phi phàm đối với Lê quốc, chỉ có triều hội cùng hoạt động tế tự trọng đại

mới có thể sử dụng.

E rằng ý đồ của Triệu Kỵ không phải chuyện nhỏ.

Ánh mắt của những người khác cũng đều rơi vào trên người Triệu Kỵ.

Mễ Tinh Ly có chút chờ mong, chuyện xảy ra trước đó vài ngày của Lê quốc, rất giống điềm báo biến pháp, động tác lần này của Lê vương, nói vậy liên quan mật thiết với biến pháp.

Triệu Kỵ mỉm cười, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính nói: "Từ khi chư thánh trốn khỏi Học cung Tắc Hạ, Bách gia mặc dù không có xu thế suy sụp, nhưng cũng rất nhiều năm không xuất hiện tình trạng hưng thịnh như năm đó! Nhìn cảnh đó, Cô cảm thấy đau lòng. Để lợi ích thấm đến Bách gia, để Giáng Thành trở thành thánh địa mới của Bách gia, chưa xây Học cung thì khó có hưng thịnh cho nên Cô định bỏ ra số tiền lớn để xây Học cung Đại Lê, mời những người có chí trong thiên hạ vào Học cung, để hiện cảnh Bách gia huy hoàng trước nay chưa từng có, chư vị nghĩ thế nào?"

Dứt lời, Điện Trọng Lê xôn xao.

Kỳ thật vừa rồi bọn họ đã mơ hồ có cảm giác, dù sao cũng không có chuyện gì khác cần nhiều nhân tài kiệt xuất Bách gia như vậy cùng nhau tới.

Nhưng khi nghe được những lời này từ trong miệng Triệu Kỵ nói ra, bọn họ vẫn có chút khiếp sợ.

"Lê Vương bệ hạ, có câu không biết nên nói ra hay không!"

Mấy vị phu tử còn chưa nói chuyện, tiểu bối Điền Văn Kính này cũng đã đứng ra trước.

Triệu Kỵ nhìn hắn một cái, tâm tình có chút không vui, trong điện trăm người ông ta đều có chút hiểu rõ, con riêng

của Điền Uy Hầu này tuy rằng năng lực không tệ, nhưng miệng nổi danh làbthối.

Không biết có nên nói hay không thì đừng có nói nữa.

Mặc dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ông ta vẫn cười nói: "Điền thế chất nói đi không sao!"

Chương 276: Đi vào vết xe đổ Chương 276: Đi vào vết xe đổ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Điền Văn Kính hắng giọng: "Hôm nay Giáng Thành đích xác phồn hoa, sau khi có thuật in ấn, Bách gia thư tịch càng có thể tiêu thụ đến các nước khác, mang lại lợi ích cho các học tử. Nhưng thứ cho ta nói thẳng, Giáng Thành không có danh của Bách gia thánh địa, lại không có thực của Bách gia thánh địa. Thừa tướng cùng Bình Lăng Quân, cộng lại có gần sáu ngàn môn khách, thu nạp Bách gia học tử đều mưu cầu làm quan mà đến chứ không phải mưu cầu việc học. Nhưng dù vậy, cũng không có chức quan gì để làm, chỉ có thể buồn bực ở lưu lại làm khách, đảm đương chức phụ tá có cũng được mà không có cũng không sao.Thế nhân đều nói Học cung Tắc Hạ ta suy sụp, nhưng Tề Lỗ đại địa vẫn là quê hương Khổng Mạnh, càng có đời đời học tử, người trước ngã xuống, người sau tiến lên truyền thừa thánh nhân chi học. Nguyện vọng của Học cung Đại Lê bệ hạ tuy rằng hoành đạt, nhưng có Học cung Tắc Hạ châu ngọc ở bên cạnh, chỉ sợ thiên hạ có chí sĩ sẽ không tiến vào. Đã như vậy, cần gì hao tài tốn của, xây dựng rầm rộ?"

Trong lòng hắn cũng là tính toán, cùng quân vương nói chuyện, đương nhiên sẽ không chanh chua như cùng đồng bối nói chuyện. Nhưng những lời này, vẫn có chút khó nghe.

Doanh Vô Kỵ nhận được tia ánh mắt của cha vợ, lúc này tiến lên một bước: "Điền huynh lời này không đúng, ngươi nói

Bách gia học tử đến Giáng Thành, liền không có tâm cầu học.”

Nhưng chỉ cần Điền huynh nguyện ý mở mắt nhìn xem, liền biết các Bách gia tác phẩm của đại Thư cục, mỗi ngày lượng tiêu thụ sớm đã vượt gấp đôi Tề quốc. Đây không tính là cầu học, chẳng lẽ chỉ có các vị phu tử đến Tề quốc cầu sư, mới gọi là cầu học sao? Về phần chức quan, Giáng Thành trước hôm nay, đích xác không có chức quan gì để lại cho các vị môn khách, nhưng chỉ cần ngươi có tâm, liền có thể biết La tướng đưa ra chính kiến gì, gần nửa bắt nguồn từ miệng môn khách, mặc dù không có chức quan, nhưng người nào dám nói chí khí không có thù lao?Huống chi Học cung Tắc Hạ các ngươi sở dĩ suy sụp, đều là bởi vì Điền Hầu lo lắng học tử tới tứ hải làm quan, uy hiếp Tề quốc hoặc là nói địa vị Điền gia. Bây giờ học tử lưu tại Học cung Tắc Hạ của các ngươi còn có bao nhiêu, và người được Điền thị nuôi dưỡng có bao nhiêu? Tâm cầu học trong miệng Điền huynh, chính là như thế sao?”

“Cái này…”

Điền Văn Kính sắc mặt có chút khó coi, hắn nhắc tới Học cung Tắc Hạ, chỉ là dùng để giẫm lên Giáng Thành.

Nhưng Học cung Tắc Hạ suy sụp, cũng là sự thật không thể chối cãi, Học cung Tắc Hạ bắt đầu từ Điền thị, nhưng cũng rốt cục những thiên tài ra đời từ Học cung Tắc Hạ kia đều thành năng thần nước khác, tạo thành uy hiếp cực lớn đối với Tề quốc, mới bị Điền Hầu năm đó coi là cái đinh trong mắt, dẫn đến Tắc Hạ suy sụp.

Hiện giờ Điền Uy Hầu đối với việc này hối hận không thôi, từng nhiều lần ý đồ tái hiện huy hoàng của Học cung Tắc Hạ, lại phát hiện sớm đã mất đi sự tín nhiệm của Bách gia học tử, dẫn đến nhiều lần không đánh mà lui, mỗi lần nhớ chi hối hận không thôi.

Hắn nghẹn rất khó chịu.

Nếu như là lén đàm luận những vấn đề này, hắn nhất định sẽ đem đề tài nhắm ngay Doanh Vô Kỵ, từ phản bác quan điểm, biến thành tiến công, nói con rể Lê Vương có cái nhìn nông cạn nhưng nói như vậy trước công chúng thì quá mất giá.

Khốn kiếp! Cung Trọng Lê này hạn chế sự phát huy của ta.

Bất quá lúc này, Mạnh Ngu đem đề tài tiếp tới: "Lê Vương bệ hạ! Tắc hạ suy sụp, chúng ta đều có trách nhiệm, mỗi lần nghĩ đến điều này, trong lòng hổ thẹn không thôi. Nếu thật muốn xây tòa Bách gia Học cung thứ hai, Giáng Thành cũng đích thật là lựa chọn không tồi, nhưng có bài học nhãn tiền về Học cung Tắc hạ mà Lê Quốc vẫn muốn đi vào vết xe đổ sao?"

Lúc ông ta nói những lời này, ánh mắt lơ đãng đảo qua mọi người.

Học cung Tắc Hạ trước kia, chính là thánh địa chân chính trong lòng học tử thiên hạ, căn bản không phải Giáng Thành hôm nay có thể so sánh được.

Khi đó thiên hạ học tử, đều hướng Tắc Hạ cầu học.

Sau khi học thành tài, lại rải rác đến các quốc gia, đều tự thực hiện khát vọng trong lòng, trở thành cánh tay đắc lực cho vô số nước khác.

Điền Hầu chính là bởi vì như thế, mới cảm giác được uy hiếp, hạ cường lệnh là học tử tại Học cung chỉ có thể làm quan cho Điền thị.

Những học tử này không ít người muốn đền đáp mẫu quốc, cũng có không ít người ở Tề quốc không cách nào thực hiện khát vọng của mình, các phu tử tính tình cao ngạo, vào triều làm quan thị được nhưng bị nuôi dưỡng lên làm heo chó liền quá vũ nhục người, cho nên Học cung Tắc Hạ suy sụp.

Người đọc sách Thiên hạ, ai không muốn Thánh Địa tái hiện?

Nếu Thánh Địa tái hiện, mặc kệ nó ở địa phương nào, đều có thể khiến lòng người hướng tới.

Cái gương về Học cung tắc hạ rồi nên khó tránh khỏi bọn họ có chút chột dạ

Nhất là Mặc gia phu tử Ô Vấn, thần sắc càng có chút khó coi, bởi vì năm đó Mặc gia phản kháng kịch liệt nhất, ở trong lòng Mặc giả cự tử mới là chí cao vô thượng, làm sao có thể lưu lại làm chó cho Điền Hầu?

Triệu Kỵ cao giọng cười to: "Đương nhiên có thể! Ngày Học cung kiến thành, liền là nơi học tử thiên hạ cầu học. Nếu đến, Đại Lê hoan nghênh, nếu đi, Đại Lê không chút ngăn trở, thậm chí lấy lễ đưa tiễn.

"Thật sao?"

"Cô có thể thề!"

"……"

Mọi người ở đây ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều có chút ý động.

Thề máu của Lê vương thất bọn họ đều nghe nói qua, Triệu Kỵ có thể nói ra lời thề, đã tương đối có thành ý.

Lúc này phu tử Yến pháp gia Nhạc Ly lại hỏi: "Lê vương có tư tâm không?

"Có!"

Triệu Kỵ mỉm cười, thẳng thắn vô cùng, đợi đến khi ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người mình thì mới chậm rãi nói: "Chư vị đều thấy, châu ngọc Càn Quốc biến pháp ở phía

trước, đất Lê mặc dù lớn, hiền giả lại nhiều. Cô cầu hiền như khát, để trống hơn ngàn chức quan để chờ các vị!”

Nghe nói như thế, đồng tử mọi người đều co rụt lại.

Chương 277: Thủ đoạn sắc bén Chương 277: Thủ đoạn sắc bén

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thật là tham vọng lớn.

Thủ đoạn thật sắc bén!

Miếng bánh lớn quá!

“Ồ?”

Nam Cung Lăng nửa nhắm mắt lại, nói chuyện có chút kỳ quái: “Lê Vương bệ hạ vừa rồi chính là nói, muốn đi theo vết xe đổ của Học cung Tắc Hạ…”

Triệu Kỵ trực tiếp ngắt lời nói: “Cô thiết lập quan vị, đều là tự nguyện, không những không cưỡng chế học tử lưu lại, mà ngay cả người nào nhậm chức quan vị, cũng giao cho các vị phu tử khảo hạch đề cử!”

“Cái gì!”

Lời nói vừa rồi của Triệu Kỵ giống như sấm sét trên mặt đất.

Ngay cả ai nhậm chức quan chức, đều do phu tử khảo hạch đề cử?

Cái này cái này cái này… loại thuyết pháp này, từ trước đến nay chưa từng có!

Trước kia học tử cho dù muốn làm quan, nhất định phải tự mình đi cầu, hoặc là trực tiếp hướng quân vương tự tiến cử, hoặc là trước tiên làm môn khách dưới tay một quý tộc nào đó, cho dù đã có được không ít danh thần, con đường làm quan lại

vẫn tràn ngập gian nan hiểm trở, rất nhiều người đừng nói làm quan, mà ngay cả nhìn thấy mặt quân vương cũng đã khó.

Hiện tại, phu tử trực tiếp có được quyền lực khảo hạch đề cử.

Kể từ đó, con đường làm quan của học tử Học cung chẳng phải là…

Chẳng lẽ trong miệng Triệu Kỵ hơn ngàn chức quan, cũng không phải là tin đồn vô căn cứ?

Nếu thật có thể như thế, Giáng Thành nói không chừng thật sẽ trở thành Bách gia thánh địa chân chính.

Nhưng… thật sự có thể như thế sao?

Nam Cung Lăng khẽ mỉm cười: "Chí của Lê vương khiến tại hạ bội phục, chỉ là cái này chỉ nói miệng mà chưa có chứng thực"

Các vị phu tử liếc mắt nhìn nhau, cũng đều có thể ý thức được gian nan hiểm trở bên trong.

Mặc gia phu tử Ô Vấn mở miệng hỏi: "Lê vương bệ hạ, người Lê quốc làm quan, Cửu Cửu xuất phát từ quý tộc, xin hỏi hơn ngàn thực chức này từ đâu mà đến? Xin thứ cho ta nói thẳng, Tông thất Triệu thị mặc dù là Đại tộc thế gia hàng đầu nhưng thời kỳ Văn công, quyền bổ nhiệm và miễn nhiệm chức quan đã được giao cho quý tộc đất phong.

Hơn ngàn chức quan, chỉ sợ đủ để vét sạch toàn bộ tôn thất.

Bệ hạ xây Đại Lê Học cung, đã hứa không ép học tử ở lại làm quan, lại vét sạch chức quan tôn thất, ngay cả quyền đề cử khảo hạch cũng giao cho các phu tử.

Lời này của bệ hạ có đáng tin không?"

Ông ta nói mà không khách khí

Ý tứ nói cũng đơn giản rõ ràng.

Cái bánh này to quá.

Tôi không ăn nổi.

Ở đây mọi người cũng tỉnh táo lại từ khiếp sợ cùng hưng phấn, bởi vì đây là một vấn đề cực kỳ thực tế.

Lê Vương ở trong tôn thất rất có uy tín, điểm ấy ai cũng biết, nhưng nếu như ông ta thật dám làm như vậy, cho dù uy tín của ông ta cao hơn nữa, cũng bị tôn thất cắn trả, có thể sống hay không còn khó nói trước.

Triệu Kỵ cười ha ha: "Lời nói của Cô đương nhiên không phải vét sạch tôn thất, tất cả đều giao cho các vị phu tử. Sau khi Học cung xây xong, Cô, tướng cùng các vị phu tử liên thủ chỉ định chế độ khảo giáo học tử, chư học tử dưới sự giám thị của chư vị phu tử, cạnh tranh đề cử tư cách. Mà quyền lực lựa chọn cuối cùng ở trên tay cô. Đồng thời, quyền tuyển chọn quan và bãi quan cũng ở trên tay Cô.

Học tử trong thiên hạ đều có thể vào cung học tập, trong đó bao gồm con cháu tông thất Triệu thị.

Về phần một ngàn thực chức từ đâu mà đến, trong lòng cô đã có đối sách, sau đó tự nhiên sẽ báo cho các vị phu tử.

Nói móc sạch tông thất, cũng không thể thực hiện.

Không ít người đã có chút bị nửa đoạn đầu thuyết phục, chỉ cần chế độ bổ nhiệm và miễn nhiệm quan viên có thể chế định tốt, tạo ra sự cân bằng lành mạnh giữa quân vương và Học cung, quan viên được tuyển chắc chắn là quan viên thích hợp nhất.

Chỉ là nửa câu sau…

Một ngàn thực chức, thật sự có chút giật gân.

Nhưng nếu Triệu Kỵ nói có đối sách, vậy tạm thời tin tưởng.

Dù sao điều kiện như thế, cho dù Thánh Nhân đến, chỉ sợ cũng phải động tâm không thôi.

Nam Cung Lăng nhíu mày càng sâu, trước đó vài ngày, lời nói loạn thế của đệ tử đạo gia Hàn Quyện xôn xao, Lê quốc vốn rất có thể là trung tâm của cuộc đại tranh, nếu Học cung Đại Lê thật sự có thể khánh thành, tất nhiên đối với Chu vương thất cực kỳ bất lợi.

Ông ta tiếp tục hỏi: "Muốn xây Học cung, chi phí cũng không nhỏ. Nếu ta nhớ không sai, chi tiêu vương thất phần lớn đến từ tôn thất, chư vị tạm thời tin tưởng bệ hạ có thể xuất ra chức quan, nhưng cầm chức quan tôn thất, lại khiến tôn thất xuất tiền xây Học cung, cái này không khỏi…"

Triệu Kỵ cười ha ha: "Đại Lê ngồi trên mảnh đất màu mỡ hiếm có trong thiên hạ, tài lực của Lê vương thất, sẽ không phiền Nam Cung huynh quan tâm".

Nam Cung Lăng cười nhạo một tiếng, không biện giải nữa.

Nhưng vấn đề này, vẫn bị không ít người để trong lòng.

Dù sao bất kể kiến tạo hay duy trì Học cung, đều cần không ít phí tổn.

Triệu Kỵ quét mắt nhìn mọi người một vòng, âm thanh sang sảng: "Chư vị còn có vấn đề khác không?"

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, nhao nhao lắc đầu.

Nếu hai vấn đề này đều có thể giải quyết, đừng nói mời bọn họ gia nhập Học cung Đại Lê, cho dù tự bỏ tiền túi đi cửa sau bọn họ cũng muốn đi vào.

Bách gia tụ họp.

Khảo hạch làm quan.

Đây không phải là Học cung, đây là tiên cung!

Nhất là Mặc gia phu tử Ô Vấn, nghệt cả mặt ra

Nếu luận về năng lực, ông ta tự tin Mặc giả không thua kém bất cứ học tử học phái nào.

Nhưng hết lần này tới lần khác quan đồ càng ngày càng không thuận, Học cung Đại Lê này, rất có thể trở thành cơ hội xoay chuyển của Công hội Mặc giả.

Triệu Kỵ cười cười: "Nếu chư vị đều không có vấn đề, vậy có phải chỉ cần cô có thể giải quyết hai vấn đề này, chư vị phu tử liền nguyện cùng cô cùng nhau sáng lập Học cung?"

"Tất nhiên!"

"Tất nhiên!"

Không ít phu tử ở đây đều gật đầu đồng ý.

Chương 278: Xung đột lợi ích Chương 278: Xung đột lợi ích

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mạnh Ngu gật đầu nói: "Nếu Học cung thật sự có thể dựa theo bệ hạ xây dựng, lão phu nguyện tự tay viết thư khuyên bảo lão hữu đến đây".

"Đa tạ phu tử!"

Triệu Kỵ cười ha ha, hướng các vị phu tử làm một thủ thế mời: "Chư vị phu tử mời theo Cô đến lầu các bên trên"!

Chợt lại bổ sung một câu: "Nam Cung huynh dừng bước, vấn đề lần này không thích hợp Nam Cung huynh nghe!"

Nam Cung Lăng: "????

Cô lập lão phu?

Cung đình bắt nạt người?

Nhưng Triệu Kỵ đã nói như vậy, tự nhiên cũng không tiện đi theo

Liền chỉ hừ lạnh một tiếng: "Lão phu đối với lầu các bên trên không có hứng thú lắm, Lê Vương bệ hạ xin cứ tự nhiên!"

Triệu Kỵ nhàn nhạt cười, liền mang theo các vị phu tử, đi hướng thiên điện, đồng thời để lại một câu: "Vô Kỵ, Triệu Lăng, các ngươi đi cùng!"

Chậc!

Doanh Vô Kỵ vui vẻ đi theo, cha vợ thật là trượng nghĩa, ăn thịt chưa bao giờ quên mang mình theo.

Vừa rồi hắn còn đang suy nghĩ, nếu như cha vợ bỏ rơi mình, dùng cách gì mạnh mẽ chen vào đây.

Chỉ chốc lát sau, mọi người đã đến thiên điện Điện Trọng Lê.

Triệu Kỵ trực tiếp dùng một tấm cách âm phù, chợt nói: "Chư vị phu tử! Lời tiếp theo của cô liên quan đến cơ mật Đại Lê ta, sau đó ta sẽ lấy tất cả hứa hẹn vừa rồi lập ra lời thề máu, cũng xin chư vị thề, trong vòng một tháng tuyệt không tiết lộ tất cả nội dung nói chuyện hiện tại, hơn nữa chỉ cần cô thực hiện lời hứa, liền toàn lực trợ giúp cô xây dựng Học cung Đại Lê.

Các vị phu tử liếc mắt nhìn nhau, nhao nhao gật đầu.

Lê vương đều đã xuất ra thành ý.

Nếu họ còn nhăn nhó nữa thì khác gì tiểu nhân.

Huống chi chỉ là giữ bí mật một tháng, so với thề máu của Lê Vương, thật sự không đáng nhắc tới.

Không lâu sau, mọi lời thề đều được lập.

Các vị phu tử liền càng thêm chờ mong, huyết thệ lập xuống, không có nửa phần giả dối, xem ra vị Lê Vương này, là muốn động thủ thật rồi.

Mạnh Ngu khẽ cười nói: "Lê vương là tài năng ngút trời, hơn ngàn chức quan, nhất định có kế sách đối phó, ta nguyện nghe!

Triệu Kỵ nhìn tất cả mọi người lập xong lời thề, lập tức tâm tình vui vẻ, vẫy vẫy tay với Doanh Vô Kỵ.

"Vô Kỵ, ngươi nói đi!"

"Con hả!?"

Doanh Vô Kỵ hơi kinh ngạc, chợt cả người phấn chấn.

Doanh Vô Kỵ hơi kinh ngạc, cảm thấy hưng phấn hết cả người

Hắn nhìn các vị phu tử một cái, mỗi người một cái kỹ năng màu vàng, đây chính là đại biểu cho thần thông Ngộ Thần Cảnh!

Càng là vô số quả cầu ánh sáng hồng lam đại biểu cho Thiên cấp Địa cấp.

Cái quái gì thế này.

Thèm muốn chết!

Chẳng những hắn có chút kinh ngạc, mà ngay cả các vị phu tử cũng tương đối khó hiểu, không nghĩ tới Lê Vương lại coi trọng một phò mã vừa cùng Lê vương thất liên hôn như vậy.

Triệu Kỵ vuốt râu cười to: "Nói ra chư vị phu tử khả năng không tin, ý tưởng về Học cung Đại Lê, cùng với kế sách, đều là xuất từ ái tế "

Chúng phu tử: "…..".

Đợt này, không có tuôn ra kỹ năng, lại trọn vẹn tuôn ra gần ngàn điểm thuộc tính.

Doanh Vô Kỵ mấp máy miệng.

Ấm quá.

Tôi đi khóc đây.

~~~~~

Kỳ thật từ lúc Triệu Kỵ nói ra câu nói kia, Doanh Vô Kỵ liền đại khái đoán được ý nghĩ của ông ta.

Nếu Học cung Đại Lê xây xong, mình chính là một trong những người đặt nền móng cho Học cung Đại Lê, dựa lưng vào Học cung liền có thể đạt được mạng lưới quan hệ tương đối khổng lồ, mà những mạng lưới quan hệ này, ngày sau rất có thể trải rộng quan trường Đại Lê.

Mà Học cung lại xây ở Lê quốc, dù mình có ý nghĩ về Càn, cũng phải cân nhắc một chút có muốn hay không dứt bỏ những mối quan hệ này.

Đây là muốn giữ người.

Cho dù mục đích như thế nào, đều đã tương đối làm cho người ta cảm động.

Cái này mẹ nó, so với lão lưu manh mạnh hơn nhiều lắm.

Doanh Vô Kỵ nhìn lướt qua những quả cầu sáng trên đầu các vị phu tử, liền không hề do dự, trực tiếp trải ra danh sách chức quan Triệu Kỵ đã chuẩn bị sẵn cùng với bản đồ Đại Lê:

“Chư vị mời xem, bên này là bệ hạ chúng ta xuất ra nhóm quan chức thứ nhất, tổng cộng 300, tuy rằng không có trực tiếp vào triều làm đại quan, nhưng cũng là thực chức tại các địa phương, chính là nơi mà Bách gia học tử thi triển tài hoa.
~~~~~

Về phần 700 quan chức còn lại, xin mời chư vị xem khu vực này… Sau khi thành lập các thành trì mới, sẽ thực hiện chế độ quận huyện như Càn quốc, đến lúc đó tất cả ngàn quan viên đều được điều đến nơi đây, chịu sự quản lý trực tiếp của vương thất, không bị bất kỳ thế gia đại tộc nào cản trở nữa!”

Sau khi biết được Triệu Kỵ muốn đánh trận, các vị phu tử lúc này mới hiểu được vì sao phải bắt bọn họ thề giữ bí mật.

Nếu quả thật có thể thành công, đích thật là chuyện tốt.

Nếu làm quan ở Đất Triệu, khó tránh khỏi sẽ nảy sinh xung đột với lợi ích tôn thất.

Nhưng nếu đi quận huyện vùng đất mới, không gian cho Bách gia học tử phát huy không gian lớn hơn, về phần 300 chức quan kia, càng giống là cho Bách gia uống thuốc an thần, cho học tử dùng để tích lũy kinh nghiệm.

Chế độ quận huyện, người nào có tài năng đều có thể thông qua khảo hạch để làm quan.

Làm không tốt sẽ bị chính phủ bãi miễn chức quan

Đây là mảnh đất mà nhiều người tài thực sự mơ ước.

Thiên hạ ngày nay, phù hợp điều kiện này chỉ có Càn Quốc, đáng tiếc Càn Quốc đã quyết định đi theo con đường nông chiến đến cùng, ngoại trừ nông gia pháp gia, cũng không có bất kỳ không gian sinh tồn nào cho các học phái, cho đến hôm nay còn lưu hành thuyết pháp “Nho giả bất nhập Càn”.

Hiện tại xem ra, Lê quốc là thật có khả năng trở thành mảnh đất màu mỡ cho Bách gia.

Chương 279: Ngựa thần cất vó tung mây Chương 279: Ngựa thần cất vó tung mây

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ý nghĩ này giống như ngựa thần cất vó tung mây (phóng khoáng, không câu thúc), mạo hiểm cấp tiến, tính khả thi lại cao ngoài ý muốn.

Chẳng những tránh được xung đột quyền lực giữa tôn thất và quan mới, cũng tránh được mâu thuẫn giữa vương thất và tiểu thế gia.

Chỉ cần có thể giải quyết vấn đề tiền tài, cùng sự uy hiếp của Ngụy Hàn, Học cung cùng vùng đất mới liền thành công hơn phân nửa.

"Tuyệt chiêu!"

"Thật là kế sách tuyệt diệu!"

Các phu tử ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, gương mặt tràn đầy vẻ cảm khái

Nhất là Mặc gia phu tử Ô Vấn, ngay cả hô hấp đều ngừng lại, trong ánh mắt tràn đầy sự kích động.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được bí thuật Thiên cấp 《 Mặc gia thôi diễn thuật 》.

Cái shit gì thế này!

Thiên cấp!

Doanh Vô Kỵ hưng phấn đến mức người đều tê dại, đây là lần đầu tiên hắn xơi được kỹ năng Thiên cấp.

Mặc gia thôi diễn thuật này không có bất kỳ năng lực chiến đấu trực tiếp nào, cũng không thể trực tiếp tác dụng với ngoại giới.

Nhưng bí thuật này sẽ cường hóa các loại năng lực ý chí: mô phỏng, tính toán, suy diễn…

Mặc giả am hiểu cơ quan thuật, thậm chí có thể không cần bất kỳ hiện vật nào, thuần túy dựa vào mô phỏng thôi diễn, liền có thể thiết kế ra một loại dụng cụ mới, cấu tạo ra hiện vật, hầu như sẽ không xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Hơn nữa có thể thôi diễn chiến thuật, bất luận là lãnh binh đánh trận, hay là chém giết cá nhân, chỉ cần trí óc cùng thời gian đầy đủ, thậm chí có thể dùng cùng cử pháp đều tính toán ra hết thảy khả năng tình huống phát sinh.

Mặc dù nó không sinh ra chiến lực, lại có thể nâng chiến lực của người khống chế bí thuật này tăng lên mức cao nhất.

Kinh khủng thật.

Triệu Kỵ liếc Doanh Vô Kỵ một cái, như thế nào mà tiểu tử này sau khi nói một hồi khiến Ô Vấn tê dại, chính mình cũng tê dại?

Thật kỳ lạ.

Hắn ho nhẹ một tiếng, cười nhạt nói: "Các vị nghĩ như thế nào?"

Ô Vấn nói thẳng: "Lão phu đại biểu Công hội Mặc giả Lê Quốc phân hội, nhập bọn!"

Không chút do dự.

Đây là thời cơ tốt nhất để Mặc gia vãn hồi xu thế suy tàn, mặc kệ tỷ lệ thành công của là bao nhiêu, ông ta cũng phải thử.

Ông ta chỉ vào bản đồ: "Lê Vương bệ hạ, đến lúc đó khai hoang vùng đất mới, hẳn là cần không ít nhân thủ cùng khí giới. Quá trình này, lão phu cho rằng có thể do Mặc gia chủ đạo, đến lúc đó chức quan tương ứng trực tiếp do Mặc gia đệ tử đảm nhiệm, sau khi vùng đất mới hình thành, làm quan mà không quan được khảo hạch sẽ bãi miễn, nếu hợp cách, liền

không cần thông qua Học cung khảo hạch tuyển chọn. Bệ hạ cho rằng như thế nào!"

"Thông qua khảo hạch thành tích đạt tiêu chuẩn, liền đại biểu có chân tài thực sự, cần gì phải lựa chọn lại lần nữa"

Triệu Kỵ vuốt râu cười to, nghĩ thầm Ô phu tử này ngược lại là tên trộm gà, dẫn đầu nhập bọn hẳn là có thể chiếm không ít chức quan.

Bất quá những chức quan này cũng là Mặc gia nên được, dù sao hiện tại một ngàn chức quan còn chưa định số.

Bọn họ càng chủ động gánh vác khai hoang, Mặc gia nhân thủ cùng khí giới, đích thật là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Chỉ tiếc, Ô Vấn nhập bọn, cũng không có tác dụng dẫn đầu.

Phu tử của hai học phái khác, vẫn còn đắn đo chưa thôi.

Mạnh Ngu thở dài: "Biến pháp của Bệ hạ và Phò mã đích xác kinh tài tuyệt diễm, chỉ là hiện tại không chỉ có xây Học cung, mà còn đánh trận xây thành, cái này chi tiêu ngược lại càng lớn, vương thất có thể chịu nổi hay không, đây là thứ nhất. Thứ hai, đối với sự uy hiếp Ngụy Hàn, bệ hạ tính toán như thế nào giải quyết?"

"Hôm nay nói rồi, phu tử chưa chắc sẽ tin tưởng, Cô trong vòng một tháng sẽ cho chư vị đáp án."

Triệu Kỵ từ trong ngực lấy ra một trang giấy cuốn, trải đều trên bàn: "Đây là khế ước, chỉ cần trong vòng một tháng, Cô có thể giải quyết những vấn đề này, chư vị liền cùng Cô thành lập Học cung Đại Lê, như thế nào?"

Bốn vị phu tử nho pháp liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng đều gật đầu.

Họ đều ký tên mình.

Ai cũng biết, lần này biến pháp nhất định tràn ngập các loại gian nan hiểm trở.

Mặc dù có kế sách chu toàn nhưng với tình hình trong nước của Đại Lê, chắc chắn sẽ hung hiểm hơn Càn quốc nhiều.

Nhưng hung hiểm này, chủ yếu do Lê Vương gánh vác.

Nếu đám người mình ngay cả áp lực còn lại cũng không muốn gánh vác, còn có tư cách gì làm người đặt nền móng cho Tân Thánh địa Bách gia?

"Phù…"

Ba người Doanh Triệu đều thở phào nhẹ nhõm, mặc dù bị nghi ngờ còn nhiều hơn so với trong tưởng tượng, nhưng khế ước này vẫn được ký kết thuận lợi.

Tiếp theo, chỉ cần tập trung giải quyết hai vấn đề này là đủ.

Nhạc Ly đột nhiên hỏi: "Bệ hạ! Trong khế ước vừa rồi, trong Học cung có bảy chưởng cung phu tử, bảy danh ngạch này nên phân phối như thế nào? Thủ tịch chưởng cung phu tử nên do ai làm?

Bảy chưởng cung phu tử là bảy người có quyền quyết sách trong hoạt động của Học cung, cộng thêm Lê vương, tổng cộng có tám người.

Kể cả khảo hạch của học tử trong cung, cũng là do tám người này cùng giám sát.

Khi gặp chuyện lớn, mọi người đều bỏ phiếu biểu quyết.

Trong đó Lê Vương và thủ tịch chưởng cung phu tử mỗi người có hai phiếu, còn lại phu tử mỗi người có một phiếu.

Kể từ đó, số lượng danh ngạch các nhà, cùng với ghế thủ tịch chưởng cung phu tử, liền có vẻ cực kỳ trọng yếu.

Triệu Kỵ sang sảng cười: “Nho Mặc Pháp Binh, tất khắc mỗi người chiếm một vị trí, nếu Đạo gia nguyện ý, cũng có thể chiếm một vị trí. Về phần ghế còn lại, và vị trí thủ tịch chưởng cung phu tử thứ nhất là ai, phải xem biểu hiện của các môn sinh tại Bách gia thịnh hội lần này.

Như thế cũng tốt.

Chương 280: Vị trí chưởng tịch trưởng cung Chương 280: Vị trí chưởng tịch trưởng cung

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bách gia học thuyết tuy có giao hòa, nhưng không ai phục ai, dùng bản lĩnh so tài cũng không có gì sai.

“Phụ vương!”

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên mở miệng: “Nhi thần có một chuyện!”

Triệu Kỵ phất phất tay: “Nói!”

Doanh Vô Kỵ cười cười: “Nhi thần thời niên thiếu ở trong mắt người ngoài không học vấn không nghề nghiệp, kì thực mỗi lần nằm mộng đều có ân sư dạy dỗ, cho nên hôm nay mới miễn cưỡng thoát khỏi cái tên’tầm thường’…”

Mọi người nghe thấy thế đều bất giác nhìn nhau.

Nghĩ ra kế sách biến pháp như thế, lại chỉ miễn cưỡng thoát khỏi cái tên “tầm thường”?

Có vẻ hơi khiêm tốn?

Tuy nhiên, họ rõ ràng quan tâm nhiều hơn đến một thông tin khác.

Triệu Kỵ cũng nhịn không được mở miệng hỏi: “Ngươi có thày giáo? Thày giáo của ngươi là người phương nào?

“Hổ thẹn, nhi thần không biết!”

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt thành khẩn mà bịa chuyện: "Gia thế vẫn chưa báo cho biết tục danh, mỗi khi trong mộng giảng xong khóa học, liền trực tiếp biến mất không thấy!"

Dạy trong mơ!

Đây ít nhất là thiên cấp pháp thuật, thậm chí là thủ đoạn cấp bậc thần thông.

Mọi người đối với ân sư theo như lời Doanh Vô Kỵ, trên thực tế cũng không phải đặc biệt hoài nghi, bởi vì kế sách biến pháp này của Doanh Vô Kỵ, tuyệt đối không phải dựa vào việc đọc sách là có thể ngộ ra, sau lưng nhất định có cao nhân chỉ điểm, mặc dù không có chỉ điểm, ít nhất cũng có người dẫn dắt.

Triệu Kỵ hôm qua nghe Triệu Ninh báo cáo, nghe qua cái gọi là ân sư này, bất quá không có đặc biệt để ý.

Hiện tại lại nghe Doanh Vô Kỵ nói ra, mới chính thức để ở trong lòng.

Ông ta cười hỏi: "Cho nên ngươi muốn làm cái gì?"

Doanh Vô Kỵ thần sắc thành khẩn: "Nếu là Bách gia thịnh hội, chính là các học phái đều có thể tham gia, sư phụ ta tuy rằng không màng danh lợi, nhưng đại tài không nên bị mai một. Nhi thần cả gan, thay sư mưu cầu chức chưởng cung phu tử!"

"Hảo tiểu tử!"

Hai mắt Triệu Kỵ sáng ngời: "Chư vị phu tử thấy thế nào?

Mạnh Ngu cười nói: "Có thể dạy được Phò mã học tử như vậy, thì người thày giáo này há có thể tầm thường? Lúc Bách gia Thịnh hội, biểu hiện của Phò mã có thể áp đảo các học tử, vị trí thủ tịch chưởng cung phu tử là của thày giáo Phò mã!"

"Đa tạ!"

Doanh Vô Kỵ nói lời cảm ơn có chút thành khẩn, những phu tử này không thể nghi ngờ có tâm khí cực cao, loại ngạo khí này khiến bọn họ khinh thường làm những chuyện ruồi bu kiến đậu.

Hôm nay, càng nhìn bọn họ, lại càng cảm thấy bọn họ đáng được tôn kính.

Vị trí thủ tịch chưởng cung phu tử này, nhất định phải tranh giành.

Mà vị thày giáo thần bí này, cũng nhất định lập thành hình tượng trong lòng người thiên hạ.

Đây sẽ là một chỗ dựa khác của mình, cho dù ai muốn động đến mình, trong lòng cũng phải cân nhắc.

Sau này mình sao chép ý thi từ thừa đạo, không sinh ra khí vận tương ứng thì cũng có thể giải thích hợp lý, dù sao mình hiện tại nghĩ chỉ cách làm thế nào để an tâm sống sót, loại tâm trạng này không xứng sinh ra khí vận.

“Hà tất phải đa tạ, nếu lão phu có đệ tử như ngươi, cũng là chuyện đắc ý!”

Mạnh Ngu tươi cười rất hiền lành, lại chuyển đề tài nói: “Bất quá phò mã! Có thể cho biết, thày giáo của ngươi có phải là Hà học phái không?

“Hà học phái?”

“Trường phái Karl Marx đã từng nghe chưa?”

Doanh Vô Kỵ đương nhiên sẽ không trả lời như vậy, chỉ có thể bày ra một bộ vẻ mặt do dự: “Nói ra thật xấu hổ! Ta cũng không biết, ân sư dường như đã có thể đem tinh túy Nho, Đạo, Mặc, Pháp hạ bút thành văn. Có lẽ thày ta là Nho Thánh, cũng có thể là Đạo Thánh, Mặc Thánh, không chừng còn là Pháp Thánh!”

Mọi người: "??"

Mấy phu tử vốn còn vẻ mặt ôn hòa, nghe nói như thế, sắc mặt nhất thời ngây dại.

Nho đạo pháp mặc, tứ thánh nhất thể?

Sao thầy của ngươi không lên trời đi?

Quá ức hiếp người rồi

Bình thường học tử của mấy nhà, công kích lẫn nhau đã đủ hăng say.

Đồng tu 4 học phái, hơn nữa Nhập thánh, thật là khôi hài.

Nhưng dù sao cũng là phu tử, cũng không cần phải tức giận với tiểu bối, nhất tề chắp tay nói với Triệu Kỵ: "Nếu đại sự đã định, Lê Vương bệ hạ, chúng ta xin cáo từ!

"Nếu người ngoài hỏi tới, các vị cứ nói chưa đàm phán xong!"

Triệu Kỵ cười ha ha: "Vô Kỵ, mau tiễn mấy vị phu tử".

Mấy phu tử đồng loạt liếc Doanh Vô Kỵ một cái, Ô Vấn liên tục khoát tay: "Cái này không dám! Sao có thể làm phiền tứ thánh độc đồ tiễn đưa, phò mã gia nghỉ ngơi đi!

Mặc dù không có địch ý, nhưng thật sự chán ghét.

Triệu Kỵ nháy mắt một cái, Triệu Ninh liền đưa các vị phu tử ra ngoài.

Hắn nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, hồ nghi nói: "Ngươi thật sự có một thày giáo?"

"Ừm!"

Doanh Vô Kỵ đương nhiên gật gật đầu.

Triệu Kỵ lại hỏi: "Vậy kế sách biến pháp này, rốt cục là ngươi nghĩ ra, hay là ân sư ngươi nghĩ ra?"

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Là con nghĩ ra, nhưng nếu như không có ân sư dạy dỗ, con tất nhiên nghĩ không ra.

“Thì ra là thế!”

Triệu Kỵ như có điều suy nghĩ gật gật đầu, nói như thế liền hợp lý hơn nhiều.

Bởi vì sau khi hắn xuất quan, cố ý điều tra Doanh Vô Kỵ một chút, mặc dù trước kia Doanh Việt phái thày giáo đến dạy hắn, cũng là trong đầu đầy kế sách nông chiến, bồi dưỡng ra một học tử như Doanh Vô Kỵ là thật ly kỳ.

Giải thích như vậy hợp lý hơn nhiều.

Ít nhất phải có độ tin cậy hơn Doanh Vô Kỵ đóng cửa đọc sách tự mình cảm ngộ.

Triệu Kỵ vỗ vỗ bả vai hắn: “Chỉ cần buôn bán ngọc xà có thể thành, biến pháp liền thành công non nửa. Hai nhà Ngụy Hàn có thể bị chấn nhiếp, biến pháp liền thành hơn phân nửa.

Doanh Vô Kỵ cười bổ sung: “Chỉ cần xây được thành mới tại phương Bắc, Đất Triệu liền có đất cho tân sinh toả sáng, có phụ vương ở đây, hai nhà Ngụy Hàn cũng không dám dễ dàng khai chiến, bọn họ không chiến sẽ bị vùng đất mới tại phương Bắc hút máu.”

Chương 281: Cái ghế này nhất định phải tranh Chương 281: Cái ghế này nhất định phải tranh

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Chỉ cần 10 năm, phương Bắc sẽ hoàn toàn lớn mạnh, đến lúc đó bất kể là diệt bọn họ, hay là chia cắt bọn họ, khiến bọn họ trong vòng kìm kẹp của Tân Lê cùng Càn Sở, đối với chúng ta mà nói đều không có chỗ xấu.”

“Rất tốt!”

Triệu Kỵ nhìn Doanh Vô Kỵ có chút vui mừng, thế cục thiên hạ này đã thay đổi, trước kia chư hầu tranh bá, ai tranh thổ địa nhiều người đó liền lợi hại.

Hiện tại, diện tích lãnh thổ vẫn rất quan trọng, nhưng quan trọng nhất lại là cùng một loại đất đai có thể sản xuất ra nhiều lương thực hơn, cùng một số lượng quân đội bộc phát sức chiến đấu mạnh hơn.

Tiểu tử này không coi biến pháp là hung hiểm, nói nhất định có thể thành công, đương nhiên là bịa chuyện, nhưng chính là rất đề cao sĩ khí.

Hắn nhịn không được cười cười: "Về sau cứ an tâm ở Lê quốc, nơi này mới là địa phương thích hợp nhất cho ngươi. Càn quốc tuy là mẫu quốc của ngươi, tuy rằng đã biến pháp hoàn thành, nhưng người nơi đó đầu óc có vấn đề, mặc dù ngươi trở về, cũng chỉ như con rối gỗ theo đuổi kế sách nông chiến, hiểu không?"

"Hiểu!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, hắn ngay từ đầu không phải đặc biệt hiểu, nhưng từ khi chính mình mắng lão lưu manh lần đó, hắn liền hiểu, Càn quốc chỉ cần đi một mạch theo con đường nông chiến thì thống nhất thiên hạ là chuyện một sớm một chiều.Cho nên lão lưu manh mới biết rõ mình có chút tài năng kinh doanh, nhưng vẫn không muốn thả thương ấn. Hắn nhìn ra được, cha vợ là thật sự muốn giữ mình lại.

Kỳ thật hắn cũng không phải nói nhất định phải đi, hắn muốn chỉ là chậm rãi trưởng thành, cái hắn muốn nhất chính là đừng làm biến pháp.

Nhưng hai cha con Lê vương và Thái tử kiên trì muốn biến pháp, vậy chỉ có thể hỗ trợ.Lần này biến pháp không tính là triệt để biến pháp, nhưng chỉ cần vùng đất mới ở phương Bắc

có thể ổn định lại, thì mang đến hiệu ứng tích cực cho toàn bộ Lê quốc là chuyện sớm muộn.

Hy vọng lần này có thể thành công, chỉ cần thành công, ít nhất có thể dành ra vài năm phát triển.

"Thôi nghỉ ngơi cho tốt, rồi lấy cái ghế thủ tịch chưởng cung phu tử cho ân sư của ngươi!"

"Vâng!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, cái ghế này nhất định phải tranh, không chỉ vì địa vị của mình.

Chọn lựa nội bộ Học cung chỉ là vì mượn kế sách tạm thời của sức mạnh Bách gia, sau này đại quyền bổ nhiệm miễn nhiệm quan viên, tất phải toàn bộ một lần nữa thu vào trong tay vương quyền, dựa vào trình độ sức sản xuất trước mắt, chế độ khoa cử mới là con đường chính.

Đợi đến khi diệt trừ đại họa Ngụy Hàn, vương quyền và Học cung nhất định sẽ có một hồi ngươi tranh ta đoạt.

Mâu thuẫn giữa hai bên có lẽ không máu tanh bằng Ngụy Hàn, nhưng cũng phải đối phó, nếu xử lý không tốt, chính là Học cung Tắc Hạ kế tiếp.

Học cung? Sản phẩm thời kỳ quá độ mà thôi!

"Hả?"

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên cảm giác có chút không đúng, ta chỉ là ôm đùi không lý tưởng, lo lắng nhiều như vậy làm cái gì?

Hắn lắc đầu, bước nhanh rời khỏi Cung Trọng Lê.

Triệu Kỵ nhìn bóng lưng hắn rời đi, ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Khoảng cách biến pháp thành công, thực tế còn có bốn bước.

Bước thứ nhất: bức bách tôn thất toàn lực phối hợp, hiện giờ chính mình còn ở vào thời kỳ toàn thịnh, hẳn không phải là vấn đề.

Bước thứ hai: Làm kinh doanh ngọc xà, điều này không khó, điều khó là làm thế nào để đánh cờ với Càn Quốc trong việc kinh doanh này.

Bước thứ ba: Khi chiến tranh chớp nhoáng tấn công Địch quốc, kinh sợ hai nhà Ngụy Hàn như thế nào, bước này phải cẩn thận xử lý, không cẩn thận sẽ đánh mất toàn cục.

Bước 4: Ổn định vùng đất mới phía Bắc trong 10 năm.

10 năm này, một ngày cũng không thể yên tĩnh.

"Tiểu tử này cảm thấy có Cô trấn thủ, mặc dù đánh nhau, cũng có thể ổn định vùng đất mới phương Bắc."

"Lại không biết cô chỉ có thể sống ba năm!"

Triệu Kỵ lắc đầu, trong lòng có chút chua xót.

Ba năm sau, chắc chắn sẽ có một hồi đại biến, trận đại biến này nhất định phải ổn định.

Cho nên trong vòng ba năm, nhất định phải khiến phương Bắc mới đi vào quỹ đạo, hơn nữa phải khiến Ninh nhi hoàn toàn đứng vững.

Có thể muốn lập uy, nhất định phải làm đại sự.

Đại sự trong ba năm, trước mắt xem ra chỉ có biến pháp, làm biến pháp lại sẽ đắc tội quý tộc, bao gồm tôn thất, cũng ảnh hưởng lớn đối với địa vị của Thái tử.

Nó giống như một dây thòng lọng.

Triệu Kỵ bây giờ còn không biết như thế nào mở ra nút thắt này, ông ta có thể làm, cũng chỉ có cách lưu lại nhiều thứ nhất cho Triệu Ninh.

Thứ ông ta muốn lưu lại nhất, chính là Doanh Vô Kỵ.

Nói kế sách tạm thời cũng được, nói biểu lộ chân tình cũng được, ông ta đều muốn Doanh Vô Kỵ trở thành người Triệu gia.

Tiểu tử này hẳn là trọng tình cảm, mặc kệ đối với con gái riêng của La Yển, hay là đối với nhạc phụ là mình, chỉ cần đối với hắn tốt, hắn cũng sẽ đối tốt lại.

Nhưng tiểu tử này rất thiếu cảm giác an toàn, có thể nắm được thứ gì thì hắn đều sẽ nghĩ cách nắm trong tay.

Triệu Kỵ không chút hoài nghi, đem Doanh Vô Kỵ hiện tại đặt ở ba năm sau, chỉ cần sự sinh tồn của hắn và người con gái của hắn bị uy hiếp, lựa chọn đầu tiên của hắn khẳng định là rời khỏi Lê quốc, đi đến một nơi an toàn.

Cho nên… như thế nào mới có thể giữ chân được hắn?

Triệu Kỵ xoa xoa cằm đầy râu của mình, trong đầu toát ra một ý nghĩ không chín chắn.

Nhưng ông ta lắc lắc đầu, vứt bỏ ý nghĩ đó.

……..

Chương 282: Mỹ nữ chia bài Chương 282: Mỹ nữ chia bài

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ vốn còn muốn chờ “Triệu Lăng”, nhưng chờ mãi không thấy đâu nên đoán là có chuyện gì phải báo cáo với cha vợ mình.

Thời điểm uất cung, Bách gia học tử đa số đã giải tán, liền chỉ có thể một mình đi về.

Nhưng chưa từng nghĩ, mới vừa đi chưa được mấy bước, liền thấy được một thân ảnh.

Điền Tinh Ly!

Không đúng!

Mễ Cát Lê!

Cũng không đúng!

Hình như tên là Tinh Ly, cái tên này cũng thật khó nhớ

……

Tinh Ly ngồi trên xe ngựa có ký hiệu của Sở quốc, vẫy vẫy tay với Doanh Vô Kỵ: "Doanh huynh, vào ngồi một lát đi!"

Con nha đầu này.

Doanh Vô Kỵ cảm giác giống như trở lại nhà ga kiếp trước, lúc không cẩn thận đi ngang qua, có các cô gái ngành vẫy gọi "Anh giai ơi, tàu nhanh không anh?"

Vì thế hắn rất thuần thục đi tới: "Nữ công tử, ngươi còn chưa đi về à?"

Trong xe ngựa chỉ có một mình Mễ Tinh Ly, còn tên Hạng Đỉnh xui xẻo thì phải đánh xe, tuy rằng khách sáo gật đầu với Doanh Vô Kỵ, nhưng thoạt nhìn hình như cũng không có ý định nói chuyện với hắn.

Mễ Tinh Ly cười nhạt: "Đây không phải là đang đợi Doanh huynh sao?"

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo: "Ngươi nếu hỏi cha vợ ta ở trong thiên điện cùng các vị phu tử nói cái gì, ta thật đúng là không có cách nào nói cho ngươi biết, bởi vì ta vừa đi vào liền ngủ mất."

"Ngủ, ngủ?"

Khi lừa gạt người khác cũng phải có tâm một tý chứ?

Tinh Ly xoa xoa mi tâm, nàng đích xác muốn biết Triệu Kỵ cùng chư vị phu tử nói cái gì, tuy rằng những phu tử kia đều nói không đàm phán, nhưng nàng cảm giác sự tình cũng không có đơn giản như vậy.

Nhưng Doanh Vô Kỵ nói rõ sẽ không nói, phá hết ý định của nàng.

Nàng bất đắc dĩ cười nói: "Có lúc cùng Doanh huynh nói chuyện, thật sự ngực rất buồn bực'.

Doanh Vô Kỵ nhìn bộ ngực khủng của nàng, không khỏi bĩu môi, ngươi cho dù không nói chuyện với ta, ngực cũng sẽ buồn bực chứ?

Đương nhiên, những lời nói này hắn là sẽ không nói ra khỏi miệng.

Hắn cười cười: "Ta chỉ là một nhân vật bên lề của Lê vương thất, còn có một tầng thân phận Con tin Càn quốc, cho nên không có khả năng biết quá nhiều thứ, khiến nữ công tử thất vọng."

"Không đâu!"

Mễ Tinh Ly cười nói: "Ta chỉ thấy Lê vương bệ hạ lấy ra nhiều chức quan như vậy, muốn đòi một chức quan làm việc ở Lê quốc, không biết Doanh huynh có thể giúp đỡ hay không.

Vẫn còn nói bóng nói gió?

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ: "Một chức quan nghiêm túc, ta có thể thật không giúp được gì! Bất quá ta nghe Thái tử điện hạ nói, hắn muốn mở một sòng bạc, ta có thể giới thiệu ngươi đi vào làm chân chia bài. Đến lúc đó mỹ nữ chia bài, phỏng chừng có thể được không ít%!"

Tinh Ly: "??"

Cái quần què gì thế này.

Nàng xem như cũng hiểu, Doanh Vô Kỵ đang trêu đùa nàng.

Lúc này, Hạng Đỉnh nhịn không được: "Làm càn! nữ công tử là con gái của Sở Vương, há có lẽ làm việc ở sòng bạc các ngươi, Doanh Vô Kỵ ngươi không khỏi quá không coi ai ra gì!"

Doanh Vô Kỵ buông tay: "Vấn đề ta chỉ là một người ở rể nhỏ bé, các ngươi vừa là hỏi chuyện cơ mật lại là khiến ta giới thiệu chức quan, đây không phải là đang làm khó dễ ta sao?"

Mễ Tinh Ly cười cười: "Nếu Doanh huynh không giúp được gì, vậy ta sẽ không khó xử nữa! Bất quá nếu như có thể, kính xin đem nguyện vọng của tại hạ báo cho Lê vương bệ hạ. Lê quốc biến pháp chưa mở màn, đã rộng lớn mạnh mẽ, làm quan ở Lê quốc, tại hạ thật sự muốn làm!"

"Ừm!"

Doanh Vô Kỵ nhịn không được liếc nhìn nàng một cái, cảm giác những lời này của nàng, đích xác có chút phát ra từ thành tâm.

Mọi người trong Tôn thất đến nước khác làm quan, đặt ở niên đại này, cũng không phải đặc biệt chuyện ly kỳ.

Nhưng nàng là Sở vương coi trọng nữ nhi, nghĩ đến chuyện cho nữ nhi sang Lê quốc làm quan, không khỏi có phần thái quá.

Chẳng lẽ là…..". Muốn chép bài của người khác?

Nghĩ kỹ lại, rất có thể.

Hắn suy tư một lát, cười nheo mắt nói: "Nữ công tử yên tâm, chỉ cần có cơ hội, ta sẽ truyền đạt tâm nguyện của nữ công tử cho bệ hạ. Nếu không có chuyện gì khác, ta đi trước,

nếu nữ công tử ở Giáng Thành nhàm chán, có thể đến Thư cục Thượng Mặc ta làm khách!"

"Nhất định! Đa tạ!"

Tinh Ly cười gật đầu, liền làm một cái thủ thế mời.

Hạng Đỉnh đưa Doanh Vô Kỵ đi xa, không khỏi hừ một tiếng: "Nữ công tử, Doanh Vô Kỵ người này, bất quá chỉ là công cụ liên hôn Càn Lê, nữ công tử cần gì phải tìm tới hắn?"

Mễ Tinh Ly hỏi ngược lại: "Công cụ? chỉ là một công cụ, Lê vương có cần phải mang theo đến thiên điện không?"

Hạng Đỉnh phản bác: "Chẳng qua là Lê vương muốn tuyên bố với mọi người, bang giao Càn Lê vững chắc mà thôi, dù sao bọn họ thay đổi pháp luật, rất có thể cần vũ lực Càn quốc để uy hiếp Ngụy gia. Hơn nữa ta nghe nói, công chúa của Lê vương, địa vị đều không bằng với công chúa bình thường, liên hôn như vậy thấy thế nào cũng không trọng yếu!"

Tinh Ly lắc đầu:

Vũ lực uy hiếp Ngụy gia?

"Ngươi làm như Càn quốc dễ nói chuyện như vậy sao?"

"Càn quốc hy vọng chính là biến pháp tại Lê quốc làm rối loạn nội bộ, hắn có thể chia miếng thịt ăn."

"Nếu Lê quốc biến pháp thành công, Triệu thị triệt để thôn tính Ngụy Hàn, Càn quốc cho dù thế mạnh hơn nữa, về sau cũng đừng nghĩ đến chuyện vươn mình!"

"Về phần liên hôn, ngươi thật sự cảm thấy Doanh Vô Kỵ chỉ là công cụ thể hiện bang giao?"

Hạng Đỉnh gật đầu: "Đúng!"

Hắn cảm thấy mấy câu trước của Mễ Tinh Ly không có vấn đề gì, nhưng hắn thật sự không cảm thấy Doanh Vô Kỵ có bản

lĩnh gì.

Mễ Tinh Ly cười lắc đầu: “Kỳ thật ngay từ đầu ta cũng cảm thấy như vậy, nhưng ngươi vừa rồi lúc ra khỏi vương cung có thấy, bảng hiệu phủ bá tước Lê Ốc Bá đã bị dỡ xuống.

“Hình như là vậy!”

Chương 283: Một ngàn chức quan Chương 283: Một ngàn chức quan

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hạng Đỉnh nhất thời vẻ mặt nghiêm túc, Lê Ốc Bá là cánh tay của Lê Vương đời trước, cho nên phủ Bá tước có thể xây ở bên cạnh vương cung.

Lê Ốc Bá lúc qua đời không có hậu duệ lưu lại, nhưng phủ Bá tước vẫn trống không, về phần nguyên nhân… Trước mắt còn không có công thần, có thể xứng với phủ đệ tốt như vậy.

Nhưng bây giờ…

Hạng Đỉnh có chút kinh hãi: “Sẽ không phải là chuẩn bị cho Doanh Vô Kỵ chứ?”

Mễ Tinh Ly từ chối cho ý kiến: “Hiện giờ ở Lê quốc, công lao duy nhất có thể xứng với tòa phủ đệ này, chỉ có thể là biến pháp. Nhưng biến pháp vừa mới bắt đầu, chưa tính là lập công, ta thật sự nghĩ không ra, Lê vương sẽ lấy danh nghĩa gì đưa tòa phủ đệ này ra ngoài, ngoại trừ Phủ Phò mã!

Hạng Đỉnh hai mắt trừng lớn: “Ý của nữ công tử là, Doanh Vô Kỵ là người đưa ra biến pháp?”

Mễ Tinh Ly khẽ lắc đầu: “Ta không xác định, nhưng Lê vương chiếu cố hắn như thế, tuyệt đối không phải thái độ đối đãi với việc liên hôn, Doanh Vô Kỵ này, có thể thú vị hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng ta.

Hạng Đỉnh bĩu môi: “Nếu là hắn đề ra biến pháp, Lê vương đưa ra điều kiện thái quá như vậy, lấy lại một ngàn chức quan không phải sẽ bị tôn thất kéo xuống bùn sao?

Tinh Ly: “…”

Mặc dù nhưng.

Những lời này bề ngoài hình như không có vấn đề gì.

Bởi vì nàng cũng nghĩ không ra, Lê vương rốt cục sẽ từ đâu lấy cái này một ngàn chức chức quan.

……

“Một ngàn chức quan?”

Học cung Đại Lê?

Ngụy Hoàn vốn đang nằm trên ghế nằm, nghe được tin tức trực tiếp ngồi dậy.

Sự kiện Bách gia này, trên danh nghĩa chỉ là trao đổi học thuật, không mang theo bất kỳ mục đích chính trị nào, cho nên ngoại trừ quân vương của nước tổ chức, bất kỳ quan viên nào cũng sẽ không ra mặt, trong đó tự nhiên bao gồm gia chủ hai nhà Ngụy Hàn.

Ngay từ đầu ông ta còn lo lắng, Triệu Kỵ có thể thừa dịp Yến tiệc thiết đãi chư tử lần này làm chút chuyện bất lợi đối với Ngụy Hàn hay không.

Nhưng bây giờ…

Tiểu lão nhi này, sẽ không phải bế quan đến mức đầu óc hỏng rồi chứ?

Học cung Đại Lê?

Đưa Giáng Thành trở thành Thánh địa Bách gia mới?

Ngụy Hoàn thật sự không ngờ sẽ có chuyện xây Học cung Đại Lê, bởi vì Học cung Đại Lê hoàn toàn là chuyện có làm thì cũng chả có ích lợi gì.

Nếu như Triệu Kỵ muốn xây, tôn thất dường như không có khả năng xuất tiền, bởi vì bồi dưỡng ra nhân tài xong thì họ cũng chạy tứ phía chưa kể có bài học nhãn tiền là Học cung Tắc Hạ. Tuy nhiên, điều ông ta vạn lần không nghĩ tới, Triệu Kỵ tự nhiên xưng muốn xuất ra một ngàn chức quan.

Ông ta lấy nó ở đâu?

Sẽ không phải là muốn lấy từ hai nhà Ngụy Hàn chứ?

Chỉ cần Triệu Kỵ không muốn Lê quốc lập tức nội loạn, ông ta cũng chỉ có thể thể lấy những chức quan đó từ bên tôn thất, nhưng nếu làm thế, tôn thất nhất định sẽ sinh ra bạo động.

Nhâm Triệu Kỵ uy vọng cao hơn nữa, cũng không có khả năng xuất ra nhiều như vậy, 500 đã là cực hạn.

Còn xây Học cung Đại Lê, đâu có thể đơn giản như ngươi xây nhà xí.

Ngụy Mãnh nhịn không được hỏi: "Cha, có cần liên lạc một chút Bình Lăng Quân cùng Hàn gia bên kia hay không?"

"Liên lạc với họ để làm gì?"

Ngụy Hoàn làm thế nào cũng không ngừng được cười đểu: "Những loại chuyện như thế này tự cười một mình là được, ba nhà tụ cùng một chỗ ngược lại không thể cười quá lớn tiếng. Ngươi đi liên hệ một chút những tiểu thế gia kia, để bọn họ chuẩn bị tâm lý thật tốt, đừng đến lúc đó đao của Triệu Kỵ đều kề ở trên cổ bọn họ, bọn họ còn không biết tìm ai cầu cứu!"

"Vâng!"

Ngụy Mãnh gật gật đầu, hắn cũng cảm giác lần này có chút khó hiểu.

Triệu Kỵ muốn lấy chức quan, khẳng định không dám xuống tay với Ngụy Hàn, cũng chỉ có thể đánh chủ ý đối với những tiểu gia tộc kia, nhưng những tiểu gia tộc này vốn chính là cầu sinh tồn trong kẽ hở, bị làm như vậy chính là đẩy bọn họ về phía Ngụy Hàn bên này.

……

Ngụy gia đang lo thế cục trước mắt quá ổn định, tìm không thấy cớ thôn tính tiểu gia tộc, đây không phải là cho cơ hội sao?

Ngụy Mãnh nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Cha! có cần ràng buộc bách tính Đất Ngụy chúng ta một chút hay không, Đất Triệu muốn biến pháp, nhất định sẽ nghĩ biện pháp hấp dẫn dân lưu lạc…"

"Không cần!"

Ngụy Hoàn nhíu mày, lắc đầu: "Ngày nay Đất Ngụy tăng cường lục soát thiết khí, chèn ép ruộng tư, điêu dân đã có chút không chịu nổi gánh nặng, nếu lại ràng buộc, ngược lại đem bọn họ bất mãn. Ta ngược lại muốn nhìn xem, Đất Triệu rốt cục có nhiều đất hoang cho bọn họ khai khẩn hay không?".

"Cha nói đúng!"

Ngụy Mãnh cười ha ha, vỗ vỗ ngực, liền bước nhanh rời đi.

Chờ Ngụy Mãnh đi rồi, Ngụy Hoàn lại nằm trở lại trên ghế.

Vốn là ý sầu trên mặt, đã được nụ cười che kín, thậm chí bắt đầu ngâm nga lên khúc nhạc.

Nếu như sở liệu không sai, lão già Hàn Giả kia, hẳn là cũng giống như mình.

Nhưng Bình Lăng Quân…..".

Hắn có thể cũng đang cao hứng, nhưng khẳng định là đầy bụng ghen tị, Triệu Kỵ rõ ràng đã sớm quyết định biến pháp, sớm đem Triệu Ninh giấu đi, rõ ràng chính là đang bảo vệ vị trí Thái tử của hắn.

Chỉ bất quá… Ngươi xác định giữ được sao?

Cầm chức quan trong tôn thất, là thật sự nghĩ mình có uy vọng quá cao ở trong tôn thất sao?

Lần này biến pháp, mình căn bản không cần có bất kỳ động tác gì, chờ Triệu thị tự mình loạn là được.

Cũng không biết tiểu tạp chủng Doanh Vô Kỵ kia nghĩ như thế nào.

Bất quá nhìn biểu hiện của hắn lúc trước, hẳn là có chút đầu óc.

Hiện tại hắn hẳn là đang nghĩ đường chạy trốn?

……

Chương 284: Quả táo rơi ở đâu Chương 284: Quả táo rơi ở đâu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bên Hàn gia và Lăng Bình Quân, không khác mấy so với suy đoán của Ngụy Hoàn.

Bất quá, tình huống của Thư cục Thượng Mặc, lại có chút khác biệt.

Doanh Vô Kỵ đang chắp tay sau lưng lắc lư trong sân, hoàn toàn không có ý chạy trốn.

Trong hậu viện của Thư cục Thượng Mặc có hai cây, một cây là cây táo, một cây khác cũng là cây táo.

Hôm nay chính là mùa thu hoạch táo, một cước đạp vào cây là có thể rất nhiều quả rơi xuống.

Tiểu nhị trong Thư cục, đã từng cố gắng tới nơi này trộm táo ăn, nhưng đều bị Doanh Vô Kỵ mắng cho tối tăm mặt mũi, cho nên trên cây còn không ít táo.

Hắn đi tới trước cây táo, chắp tay sau lưng ngẩng đầu đánh giá thật lâu, từng cành từng lá của cây táo, tất cả đều khắc ở trong đầu hắn.

"Vô Kỵ, đệ làm cái gì thế?"

Hoa Triều nghiêng người dựa vào khung cửa, tò mò đánh giá hắn.

Hôm nay Giáng Thành vừa đón phu tử, lại là tiệc Chư Tử, Bắc thành còn có không ít gánh xiếc rong từ khắp nơi đến biểu diễn nên gánh hát không có việc, nàng dứt khoát cho gánh hát nghỉ, cho nên mình cũng ở nhà.

Nhìn Doanh Vô Kỵ nhìn chằm chằm cây táo, trong lòng không khỏi có chút tò mò.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Hoa Triều tỷ, tỷ có tin hay không đệ đạp nó một cước, táo rơi ở đâu, đệ đều có thể đánh dấu trước vị trí táo rơi?"

"Không tin!"

Hoa Triều chỉ cho là hắn đang khoác lác, đừng nói đem táo tất cả đều đánh dấu ra, cho dù ngươi ném một đồng xu lên trời, cũng không biết nó rơi xuống đất là sấp hay ngửa, vị trí càng không dễ xác định.

- Tiểu tử… đệ bốc phét.

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng: "Nếu đệ thành công thì sao?"

Hoa Triều nghĩ nghĩ cười nói: "Nếu đệ thành công, một tháng sau, ta sẽ đun nước rửa chân cho đệ!"

Nàng biết, Doanh Vô Kỵ buổi tối vẫn luôn có thói quen ngâm chân.

Nhưng gần đây Bạch Chỉ thường xuyên bế quan, tiểu nhị trong tiệm không ở đây, hắn lại lười, còn thích thức đêm, mỗi lần nhớ tới, nước rửa chân đều lạnh.

"Nói giữ lời nhé!"

Doanh Vô Kỵ có chút hưng phấn, liền nhặt lên một nhánh cây, kích động vẽ vòng tròn trên mặt đất.

Hoa Triều nhìn thấy một màn như vậy, nhịn không được cười một tiếng.

Tiểu tử ngốc này, bình thường ở trước mặt người ngoài, phun ra cái này oán hận cái kia, nhưng tính tình vẫn rất trẻ con.

Tốt lắm.

Chỉ là nhoáng một cái, nàng liền nhìn thấy Doanh Vô Kỵ đi tới trước mặt mình, không khỏi nghi hoặc nói: "Đệ làm cái gì?"

Doanh Vô Kỵ cười hì hì nói: "Hoa Triều tỷ, tỷ đưa tay đây".

"Làm gì?"

"Cứ đưa ra là được".

"Ừ"

"Về phía trước một chút."

"……"

"Bên trái thêm chút nữa."

"……"

"Được rồi!"

Trong ánh mắt hiếu kỳ của Hoa Triều, Doanh Vô Kỵ vươn ngón trỏ ra, vẽ một vòng tròn trong lòng bàn tay nàng.

Da thịt chạm vào nhau, cảm giác có chút ngứa ngáy, theo ý thức, tay của Hoa Triều rụt về phía sau một chút, lại rất nhanh treo về chỗ cũ, nhịn không được hỏi: "Đệ nói là, sẽ có một quả táo rơi vào trên tay ta?"

"Tỷ cứ nhìn kỹ là được!"

Doanh Vô Kỵ cười cười, trực tiếp đi tới dưới gốc cây táo.

Một cước đạp lên.

"Rầm rầm!"

Cây táo lay động, cành lá ào ào rung động, rất nhanh liền rơi xuống một đám táo nửa xanh nửa đỏ.

Từng quả từng quả lăn lông lốc, quả nhiên thật sự tất cả đều rơi vào trong vòng tròn Doanh Vô Kỵ vẽ trước đó.

"Ồ!"

Hoa Triều nhịn không được kinh hô một tiếng, một màn này thật sự có chút thần kỳ.

Trong khoảnh khắc ngây người này, bỗng nhiên cảm giác lòng bàn tay bịch một cái, nhìn kỹ, lòng bàn tay quả nhiên có thêm một quả táo.

Mềm mại mát mẻ, vừa nhìn đã biết rất ngọt.

"Mời tỷ ăn!"

Doanh Vô Kỵ đắc ý nhướng mày với nàng, nghĩ thầm Thôi Diễn Thuật của Mặc gia này không hổ là bí thuật thiên cấp, quả nhiên biến thái, lại ngay cả loại chuyện này cũng có thể Thôi Diễn ra.

Nếu là dùng trong thực chiến, thậm chí có thể căn cứ biến hóa khí tức của quân địch, trực tiếp dự đoán vài chiêu thế công

phía sau.

Thiên cấp bí thuật, thật sự là sướng phát điên

Có được nó về sau mình có đủ năng lực để bảo vệ mình.

Cho dù thật sự tiến vào Loạn Tặc mộ bàn, cũng sẽ không giống lúc trước một chút sức lực cũng đều không có.

Đây chính là mị lực của kỹ năng Thiên cấp.

Đợi đã!

Nếu như lại xơi thêm được kỹ năng Thiên cấp của Đường Đường, về sau chẳng phải là chả sợ bố con thằng nào sao?

Doanh Vô Kỵ nhìn sắc trời một chút, đã gần hoàng hôn, lúc này Đường Đường hẳn là vừa ăn cơm xong, đang ở bệ cửa sổ nâng má ngẩn người.

Nổ kỹ năng đi.

"Hoa Triều tỷ, đệ đi ra ngoài một chuyến!"

"Ừm!"

Hoa Triều mắt nhìn Doanh Vô Kỵ rời đi, khóe miệng vẫn chứa ý cười, nhưng đứng tại chỗ một hồi, lại nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Nàng trở lại thư phòng, nghiêng mặt nằm ở trên thư án, lẳng lặng nhìn chằm chằm quả táo kia, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại xúc cảm hắn vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay mình, trong lúc nhất thời lại không phân rõ trong lòng là vui mừng hay là chua xót.

Không biết qua bao lâu.

Cộc!

Cộc!

Cộc!

Doanh huynh!

Doanh huynh có ở đây không?

Âm thanh này, hình như là của Triệu Lăng?

Hoa Triều đứng lên, mở cửa hậu viện cười nói: "Ngươi lại tới nữa rồi!"

Người này là bạn tốt chí giao của Vô Kỵ, khí chất cũng rất sạch sẽ.

Cho nên Hoa Triều đối với nàng cũng không phản cảm.

"Chào Hoa Triều cô nương!"

Triệu Ninh Khách khách khí chắp tay, tò mò nhìn vào trong.

Hoa Triều nhịn không được cười: "Ngươi mỗi lần tới đều đúng lúc Vô Kỵ lại đi ra ngoài".

"Hả?"

Triệu Ninh có chút ảo não, trong lòng lại càng ngày càng cảm giác có gì đó không đúng.

Lo lắng âm thầm, không khỏi hỏi: "Hoa Triều cô nương, Doanh huynh có nữ tử ái mộ à?"

Lần trước Doanh Vô Kỵ lấy "Thày giáo" giải thích lý do thường xuyên biến mất.

Nhưng rồi lại nói vị ân sư kia là giảng bài trong mộng.

Điều này làm cho nàng không thể không hoài nghi, có phải là có vị nữ tử nào…

Dù sao mỗi khi đến thời điểm này, Triệu Tín đều để mất dấu.

Tên phế vật này…

Chương 285: Hắn thật sự yêu nữ tử khác Chương 285: Hắn thật sự yêu nữ tử khác

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Hả?”

Hoa Triều thần sắc biến đổi: “Hắn không phải đã cùng công chúa liên hôn sao?”

Triệu Ninh lắc đầu: “Trước kia ta cũng từng nghĩ, Doanh huynh có phải đã lén chạm mặt với vị công chúa nào đó hay không. Nhưng cho đến ngày đính hôn, hắn cũng chỉ định hôn sự với bệ hạ, nhưng không chọn công chúa, lúc này ta mới xác định, hắn căn bản chưa gặp mặt với bất kỳ vị công chúa nào.”

Nếu chưa từng gặp mặt, có thể có tình cảm gì? Hắn… đưa ra việc liên hôn, hẳn chỉ là vì có thể an ổn sống sót.

Hoa Triều cô nương, đợi lát nữa Doanh huynh trở lại, phiền chuyển cáo một câu, việc liên hôn Doanh Triệu không thể phá, cho dù hắn thật sự chọn trúng nữ tử nhà nào, cũng có thể nạp làm thiếp, vương thất cũng không phản đối, cũng không cần che che giấu giấu như thế.

“Cái này…”

Hoa Triều hoảng hốt một lát, lại rất nhanh phục hồi tinh thần lại, liên tục gật đầu nói: “Được, được! Nhất định chuyển cáo!”

“Đa tạ!”

Triệu Ninh ý vị thâm trường nhìn Hoa Triều một cái, liền trực tiếp xoay người rời đi.

Hoa Triều sửng sốt tại chỗ hồi lâu, lúc này mới chậm rãi đóng cửa lại.

Một lần nữa ngồi vào thư phòng, tâm loạn như ma.

Không biết là đau lòng Doanh Vô Kỵ vì sinh tồn mà hy sinh hôn nhân.

Vẫn là tức giận hắn rõ ràng đã cùng công chúa định ra hôn sự, còn đi trêu chọc nữ tử nhà khác.

Hắn… thật sự yêu nữ tử khác sao?

Hoa Triều nhặt quả táo trên bàn lên, nhớ tới mấy ngày hôm trước La Minh thay La Yển đưa tới thư sám hối, mặt trên viết đầy những lời hối hận của La Yển, còn nói nếu như mình muốn gả cho Doanh Vô Kỵ, ông ta làm phụ thân, cho dù có muôn vàn khó khăn cũng sẽ khiến Lê Vương đồng ý. Bảo đảm sau này ở nhà, mình sẽ không bị công chúa khi dễ.

Lúc nhận được thư, nàng cảm thấy thật sự rất tức giận.

Bởi vì nàng cảm giác La Yển thật sự tự cho là đúng.

Nhưng hiện tại, trong lòng nàng…

Không!

Hoa Triều lắc đầu: "Bất luận như thế nào, hắn đều sẽ lấy công chúa làm thê tử. Bất kể giữa bọn họ có tình cảm hay không, ta cũng không nên chà đạp chính mình…"

Nàng cảm giác ngực có chút buồn bực, nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Tiểu Liễu đang ở sân cúi người không biết đang làm gì.

Liền hỏi: "Tiểu Liễu, làm cái gì vậy?

Tiểu Liễu lắc lắc túi vải trong ngực: "Nhặt táo rơi!"

Nàng cắn cắn môi: "Ta có một quả, cũng cho em này!"

"Vâng!"

Tiểu Liễu kích động chạy đến: "Cho em nhé!

Ngay từ đầu, Hoa Triều đã quyết ý coi quả táo này như quả táo bình thường, cắt đứt ảo tưởng không thực tế lưu lại trong lòng mình.

Nhưng khi thấy Liễu chạy đến, trong lòng lại không hiểu trào ra một tia khủng hoảng, giống như Tiểu Liễu muốn cướp đi thứ gì của mình vậy.

Nàng theo bản năng đưa quả táo ra sau lưng.

Tiểu Liễu nghi hoặc hỏi: "Tiểu thư, táo đâu?

"Tìm, tìm không thấy, em ăn quả khác đi!"

"Ồ!"

Tiểu Liễu nghi hoặc nhìn thoáng qua Hoa Triều, cảm giác hốc mắt tiểu thư nhà mình giống như có chút đỏ lên.

…….

Điện Tình Giáng.

Doanh Vô Kỵ nhìn Lý Thải My, gấp đến độ trong lòng giống như mèo cào.

Từ khi biết Thiên cấp kỹ năng có bao nhiêu biến thái, hắn hiện tại trong đầu đều muốn ép Lý Thải My tuôn hết ra kỹ năng!

Phá vỡ tuyến phòng ngự của nàng.

Khiến nàng điên cuồng bộc phát kỹ năng.

Chỉ tiếc, dục tốc tắc bất đạt.

Mấy bài hát hoặc câu chuyện nhìn có vẻ khả thi, cũng chỉ làm cho Lý Thải My tương đối cao hứng mà thôi, giá trị cảm xúc ngay cả 90 cũng không đột phá.

Quá đả kích người.

"Ôi trời…"

Doanh Vô Kỵ thở dài một hơi, buồn đến ngũ quan đều nhăn lại, khuôn mặt vốn tuấn tú thoạt nhìn có chút buồn cười, tràn đầy đều là cảm giác thất bại.

Lý Thải My thấy bộ dáng này của hắn, nhịn không được cảm thấy có chút thú vị, lại cảm giác một nơi mềm mại nào đó trong lòng bị chạm vào.

Nàng có thể cảm giác được, Doanh Vô Kỵ đang rất nghiêm túc dỗ mình vui vẻ.

Chính là cái loại thật tâm thật ý muốn cho mình cao hứng, mà không phải bởi cố ý lấy lòng muốn cưới mình vì thể chất của mình.

Hắn… có lẽ thật sự động tâm với mình?

Lý Thải My trong lòng có chút không xác định, nàng chỉ biết là nhìn bộ dáng thất bại của Doanh Vô Kỵ, trong lòng mình tương đối không đành lòng.

Nàng mấp máy môi, cười nhẹ trấn an nói: "Công tử đừng nhíu mày! những ca khúc cùng chuyện xưa này, ta đều rất thích, thật đấy!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Cảm nhận được sóng mắt ôn hòa, hắn lại cảm giác trong lòng có chút ngứa ngáy, lại đặc biệt có loại cảm giác yêu đương.

Chỉ là, lời này của ngươi…

Tựa như của người tình, khi tình cảm nồng đậm, củi khô lửa cháy, vừa mới bắt đầu nhẹ nhàng chọc vào thì củi lụi lửa tàn.

Sau đó nữ tử lo lắng tình lang gặp thất bại, liền vỗ lưng hắn nói: "Không sao, lần đầu tiên ai chả như vậy, ngươi đã rất tuyệt rồi!"

Cái này mẹ nó cảm giác cũng quá mạnh mẽ.

Loại an ủi này, không thể nghi ngờ là ngược lại là phản an ủi.

Bình thường câu trả lời nhận được đều là: "Vừa rồi không tính, đợi lát nữa ta sẽ chứng minh bản thân với ngươi một lần nữa.

Nhưng…..".

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề, ta đây phải làm sao chứng minh chính mình?

Phương thức có thể nghĩ đến, hắn cũng đã dùng, thật sự là sử dụng tất cả vốn liếng, cũng chỉ khiến Lý Thải My tiến vào loại trạng thái này.

Chẳng lẽ là bởi vì hai lần trước quá high, làm cho Đường Đường không còn mẫn cảm nữa?

Hắn xoa xoa lông mày, hết đường xoay xở.

Ta mấy ngày hôm trước nghe Triệu Ninh nói, Bách gia thịnh hội qua vài ngày liền bắt đầu, tính toán thời gian hôm nay hẳn là ngày cho Bách gia học tử cùng các vị phu tử tiếp phong tẩy trần đúng không!"

"Đúng! Còn rất náo nhiệt".

Doanh Vô Kỵ cười cười, trong lòng lại oán thầm, địa vị Đường Đường quả nhiên cao, quan hệ hai người gần gũi, nàng nhắc tới Triệu Ninh cũng không nói Vương huynh hoặc là điện hạ, mồm kêu Triệu Ninh Triệu Ninh, quả nhiên thiên tài chính là có tư cách cuồng ngạo.

Chương 286: Thần kỹ Đạo tặc Chương 286: Thần kỹ Đạo tặc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lý Thải My có chút mê mẩn: "Nhớ rõ lúc nhỏ, Giáng Thành cũng từng tổ chức một lần Bách gia thịnh hội, lúc ấy tuy rằng nghe không hiểu những người kia đang tranh giành cái gì, nhưng Giáng Thành thật sự rất náo nhiệt!"

Nhìn dáng vẻ đau thương cất giấu trong đôi mắt nàng, Doanh Vô Kỵ nhịn không được có chút đau lòng.

Thiên tài thì sao?

Còn không phải bị nhốt trong thâm cung này, giống như tù nhân.

Cũng không biết Lê Vương vì cái gì ác tâm mà lại nhốt nàng như vậy.

Hắn nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cười hỏi: "Công chúa muốn nhìn một chút sao?"

"Tất nhiên là…"

Lý Thải My con mắt sáng ngời, nhưng nói đến một nửa lại nuốt trở về: "Quên đi! lúc này đi ra ngoài, hoàn toàn chính là gây thêm phiền toán cho ngươi!"

"Bên trong Bách gia học tử có không ít ánh mắt kinh khủng".

Tuy rằng liếc mắt một cái nhìn thấu thân xử nữ của nàng có chút quá mức mơ hồ.

Nhưng dù sao mình tu Ngọc Nữ Công, loại công pháp đặc thù này, khó tránh khỏi sẽ không bị cường giả Ngộ Thần Cảnh nhìn thấu.

Tình huống của mình một khi bại lộ, thân phận Triệu Ninh cũng sẽ bại lộ, tội này nàng không gánh nổi, có khi còn khiến cho Doanh Vô Kỵ thân bại danh liệt

Lúc này nhất định phải lý trí!

Lý Thái My ý thức được suy nghĩ này của mình, nhịn không được chua xót cười, từ khi nào mình trở nên lý trí như vậy.

"Không sao, chúng ta không đi ra ngoài, ta cũng có thể dẫn công chúa đi xem!"

Doanh Vô Kỵ cười cười, trực tiếp tìm ra giấy bút mực, trải đều trên bàn đá.

Lý Thải My giật mình một chút, chợt lộ ra vẻ mặt vui sướng: "Công tử còn biết vẽ tranh?"

Doanh Vô Kỵ một bên nghiên mực, một bên bịa chuyện: "Trước kia mỗi ngày ở sứ quán không có việc gì làm, cái gì cũng học".

Học?

Học cái khỉ gì?

Chỉ có thể dựa vào việc đè ép Lâm Thiết Ngưu, mới có thể miễn cưỡng biết được tý.

Lâm Thiết Ngưu tên này cũng biết nhiều thứ, nếu không là chính mình viết truyện sex đủ mạnh bạo, chỉ sợ hiện tại ngay cả một phần 10 đều không có bạo ra, không biết tên này nhiều tài như vậy sao cứ phải theo đuổi một người đàn bà?

Bất quá nói đến truyện sex, Đường Đường hình như cũng không có bởi vậy mà sinh lòng chán ghét đối với mình.

Tuyệt lắm

Sau này không chừng…..

Doanh Vô Kỵ ho khan hai tiếng, bắt đầu hí hoáy vẽ ra những hình ảnh trong đầu. Tuy rằng chỉ là hình ảnh đen trắng, nhưng họa công lấy được từ chỗ Thiết Ngưu lại rất vững vàng, tái hiện rõ ràng tất cả hình ảnh.

Chỉ chốc lát sau, cảnh tượng Yến tiệc thiết đãi chư tử, liền được hắn vẽ ra.

“Vui chứ?”

Hắn nhìn về phía Lý Thải My, nhe răng cười một tiếng.

Lý Thải My không nhịn được tán thưởng nói: “Vẽ đẹp lắm!

Thật sự có cảm giác như lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

Doanh Vô Kỵ cười hì hì nói: “Cho dù là ở chỗ đây, hay là sau này có thể đi ra ngoài, vạn thủy thiên sơn, ta cùng công chúa xem”.

Nghe được những lời này, Lý Thải My run lên một cái.

Nàng quay đầu nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, hai mắt thất thần.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được bí thuật Huyền cấp《 Phi Long Tham Vân Thủ 》.

Hả?

Thần kỹ Đạo tặc?

Doanh Vô Kỵ có chút mơ hồ, một nữ tử thiên tài tuyệt diễm như vậy, tại sao lại học loại kỹ năng trộm cắp này?

Lý Thái My cũng thoát khỏi trạng thái thất thần, nhẹ nhàng nhăn mũi với hắn: “Gạt người, ta không tin”.

“Tuyệt đối không gạt người, con gái trẻ như công chúa, không nên bị nhốt như vậy.

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt nghiêm túc cam đoan, nếu quả thật có thể cùng nàng thành hôn, ngày sau có cơ hội, nhất định là sẽ đưa nàng vân du thế giới, thật vất vả sống lại một đời, không thể một mực ở trong vương cung, dù sao cuộc đời cũng phải có chút thơ và vui chơi chứ?

Lý Thải My từ chối cho ý kiến, nụ cười trên khóe miệng rốt cuộc có chút không giấu được.

Tâm ý của hắn, không giống như là giả.

“Bức tranh này là của ta!”

Nàng nhanh chóng thu bức tranh lại, tựa như sợ ai cướp đi, cất kỹ rồi lại cảm thấy có chút băn khoăn, liền tiến lên nhẹ nhàng đấm vào ngực Doanh Vô Kỵ một cái: “Ta rất thích, cám ơn công tử!”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Mình bảo sao lại học kỹ năng của kẻ trộm này hóa ra là kẻ đánh cắp trái tim.

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề, không nghĩ mình ưu tú như vậy người, lại dễ dàng bị công lược như vậy, nếu xuất môn ở bên ngoài nếu không cẩn thận, chẳng phải bị hết người con gái này đến người con gái khác đánh cắp trái tim.

Nghĩ lại cũng cảm thấy rất đáng thương.

Con trai ra ngoài nhất định phải tự bảo vệ mình.

Hắn nhìn Lý Thải My, Lý Thải My cũng đang nhìn hắn, không khí có chút an tĩnh.

Thế là hắn hiểu: nàng đã ngầm đồng ý hôn sự này.

Đợi đến khi Bách gia thịnh hội kết thúc, trực tiếp vẽ một bức tranh, tìm cha vợ đòi vợ.

Ha ha ha!

Đến lúc đó, nhất định có thể cho cha vợ biết cảm giác là nhà bị trộm như thế nào.

Nghĩ đến những thứ này, Doanh Vô Kỵ khóe miệng liền điên cuồng con mẹ nó nhếch lên.

Lý Thái My nghiêng đầu: “Công tử cười cái gì thế?”

“Không có, không có gì, ta nghĩ tới chuyện cao hứng!”

Doanh Vô Kỵ liên tục xua tay.

Lý Thải My mấp máy miệng, tỷ tỷ nói đại khái là không sai, khi một người đàn ông động tâm, ở trước mặt người trong lòng, quả nhiên sẽ cười ngây ngô.

Chỉ là thân phận của mình… Thật sự có thể thuận lợi như trong tưởng tượng sao?

Nàng thật sự nghĩ không ra, Doanh Vô Kỵ có thể có cách gì, có thể thuyết phục Lê vương cùng Thái tử, đem Thái tử phi nhà mình gả cho một người ngoài.

Đợi đã!

Khi nào gả cho hắn?

Chương 287: Hồng trần giai nga Chương 287: Hồng trần giai nga

Lý Thái My cảm giác đầu có chút loạn, lắc lắc đầu, nhanh chóng kéo sang một chuyện khác: “Đúng rồi!”

“Hả?”

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút: “Công chúa sao thế?”

Lý Thải My khẽ nhíu mày, chấm ngón trỏ vào nước trà, vẽ một cái ký hiệu ở trên bàn: “Cái ký hiệu này công tử có biết không?”

Biểu tượng này khá tinh xảo, hình tượng có chút giống rối dây.

Doanh Vộ Kỵ quá quen thuộc.

Bởi vì lúc hắn vẽ tranh cũng vẽ biểu tượng này trên cổ một người. Khi đó, hắn nhìn thấy biểu tượng này trong đám người

học tử, tuy rằng không để ý mấy nhưng lại làm cho người ta một loại cảm giác khác.

Hắn cảm thấy thú vị, liền dùng bút vẽ ra.

"Ký hiệu này đại diện cho điều gì?"

"Thần thông Vi Nga phái:- Hồng trần giai nga!"

Hồng trần giai nga!"

Doanh Vô Kỵ trong lòng lộp bộp, thần thông này hắn đã gặp qua từ kho dữ liệu của sứ quán Càn Quốc.

Cái gọi là Hồng trần giai nga, chính là sau khi luyện đến cực hạn môn thần này, tất cả sinh linh thiên hạ đều có thể trở thành một bộ phận thân thể của ngươi.

Tục xưng…..". Đoạt xá!

Thần kỹ đoạt xá bất kể không gian, thời gian, số lượng.

Đương nhiên, tùy ý đoạt xá là không thể nào, nếu không thiên hạ này đã sớm là thiên hạ của một người rồi.

Điều kiện đoạt xá rốt cuộc là gì, Doanh Vô Kỵ cũng không biết.

Cho nên lúc nghe được cái tên thần thông này, hắn có chút dựng cả tóc gáy.

Hắn nhíu mày: "Nói cách khác, đại lão bên trong Vi Nga phái, mượn thân thể người khác, cũng tới tham gia Bách gia thịnh hội?"

Đúng rồi!

Lý Thái My gật đầu.

Doanh Vô Kỵ theo bản năng nuốt nước miếng một cái: "Vậy công chúa biết người này không?"

"Không biết rõ lắm!"

Lý Thải My thần sắc có chút ngưng trọng: “Bất quá ta từng biết một người bị khống chế, chỉ có thể nói người này rất quỷ dị, cũng không phải là ác nhân trong ấn tượng của người bình thường. Bất quá Vi Nga phái xác thực như thế, bọn họ chỉ là một đám người muốn theo đuổi cực hạn bản thân, dùng thiện ác để cân nhắc bọn họ, kỳ thật rất không thích hợp.”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Thành thật mà nói, hắn va chạm rất nhiều với Vi Nga phái, án kiện cổ sát, trồng ma chủng, còn có Nam Cung Lăng lần này, đều có quan hệ đến Vi Nga phái.

Nhưng thành viên Vi Nga phái mà hắn thực sự tiếp xúc chỉ có mỗi mình Lý Thải Đàm.

Cái giáo phái này quỷ dị đến cực điểm, khiến trong lòng hắn cực kỳ không yên.

Hắn nhịn không được hỏi: “Công chúa bảo mục đích của người này là gì?”

Lý Thái My trầm tư một lát: “Có thể mục đích của hắn, chính là mục đích của Vi Nga phái đi!”

“Điều này có nghĩa là gì?”

Doanh Vô Kỵ có chút tò mò.

Trong ánh mắt Lý Thải My mang theo một cỗ cảm xúc phức tạp khó hiểu: “Công tử biết giáo lý Vi Nga phái là cái gì không?

Doanh Vô Kỵ không cần nghĩ ngợi hồi đáp: “Quý trọng bản thân, không để bản thân bị thiệt thòi”.

“Đúng! Bất quá đây chỉ là bọn họ tự theo đuổi, cũng không bất đồng quá lớn so với Dương Chu học phái chính thống. Ta hỏi, kỳ thật là phong cách hành sự của bọn họ”.

“Mời công chúa giải thích?”

“Cái gọi là Vi Nga phái, kỳ thật chính là môn đồ Dương Chu đi tới cực lộ.

Lý Thải My hô hấp nặng nề hơn rất nhiều, âm thanh đều có chút run rẩy: “Theo quan điểm của Dương Chu Hữu Vân: mỗi người đều chỉ để ý sinh tử của mình, không lấy thiên hạ đại lợi đổi lấy một cọng lông, mỗi người đều không trả giá thì thiên hạ đại trị, kẻ yếu không có nghĩa vụ vì cường giả trả giá không hoàn lại. Ước nguyện ban đầu khi Vi Nga phái thành lập, chính là, mỗi người không mua danh chuộc tiếng, tự nhiên không có giả nhân giả nghĩa, mỗi người cũng không lấy việc công làm việc tư, tự nhiên không có đại tham đến bóc lột thiên hạ. Từ đó mà thiên hạ đại trị!”

Doanh Vô Kỵ sờ sờ cằm: “Cho nên hành động của bọn họ, chính là khiến tất cả mọi người gia nhập Dương Chu học phái, khai sáng thịnh thế thiên hạ đại trị?”

Lý Thái My gật gật đầu: “Đúng”

Những lời này, tỷ tỷ đã từng nói với nàng.

Khi đó nàng không hiểu, nhưng u cư thâm cung nhiều năm như vậy, nàng dần dần hiểu được ý tứ của những lời này.

Nhưng cho dù hiểu được, cũng không cho rằng nó đúng.

Nàng mấp máy môi: “Đừng để ý trong Vi Nga phái có thật là mỗi người đều tuân thủ nghiêm ngặt giáo lý hay không, nhưng hành động tôn chỉ là không thay đổi, cao thủ chân chính bọn chúng khống chế không được, bọn họ liền cố gắng để cao thủ tương lai trở thành thành viên trong giáo chúng của bọn họ. Ta nghe Triệu Ninh nói, Vi Nga phái động thủ đối với công tử?”

Đúng rồi…

Doanh Vô Kỵ hiện tại ngẫm lại trong lòng vẫn còn sợ hãi, nếu như không phải mình không có bất kỳ kỳ vọng gì đối với Doanh Việt, có thể đã bị lạc chính mình ở trong ảo cảnh…

Tuy nói có ngọc bội ngăn cản ma chủng, nhưng ai biết thứ này xác suất thành công được bao nhiêu.

Bọn chúng xuống tay, là thật sự có chút ngoan độc.

Lý Thái My khẽ thở dài, ánh mắt nhìn về phía hắn có chút lo lắng: "Tóm lại, công tử nhất định phải cẩn thận.

"Ừm!"

Doanh Vô Kỵ nặng nề gật đầu, bỗng nhiên cười nói: "Công chúa đây là đang quan tâm ta sao?"

Đôi mắt đẹp của Lý Thải My mở to một chút, trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt, nhưng nàng rất nhanh liền trấn định lại, trừng Doanh Vô Kỵ một cái: "Công tử nghĩ hay lắm! Ta chỉ sợ công tử trúng thuật, hại toàn bộ Lê vương thất!

"Được được được!"

Doanh Vô Kỵ cũng không rối rắm, cười hì hì nói: "Ta khẳng định sẽ không trúng thuật, công chúa yên tâm đi!"

Lý Thải My khẽ gắt một cái: "Công tử có trúng thuật hay không liên quan gì đến ta, thời gian không còn sớm, công tử mau trở về nghỉ ngơi đi!"

Ừ! Ngủ ngon Đường Đường!"

"Ngủ ngon?"

"Mong công tử cả đêm đều có thể ngủ yên giấc."

"Ừm… công chúa cũng thế nhé!"

……

Chương 288: Đệ mau ngâm chân đi Chương 288: Đệ mau ngâm chân đi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trở lại Thư cục Thượng Mặc.

Lo âu trong lòng Doanh Vô Kỵ tạm thời giảm bớt một ít, nhưng vẫn nhịn không được đi đi lại lại trong sân.

Vô Kỵ!

Hoa Triều đẩy cửa phòng ra, dựa vào khung cửa, lo lắng nhìn hắn.

Doanh Vô Kỵ ngẩng đầu: "Hoa Triều tỷ, làm sao vậy?

"Không, không sao!"

Hoa Triều thấy bộ dáng này của hắn, trong lòng bỗng nhiên có chút xấu hổ, bộ mặt u sầu này nàng đã từng thấy, ngày đó khi hắn xông vào Lộc phòng cứu mình, liền có những vẻ mặt này, chỉ cần nhìn đôi mắt kia, là có thể cảm nhận được sự lo âu và khủng hoảng của hắn.

Nhất định là có chuyện gì lớn!

Triệu Lăng kia cũng thật là, Bách gia thịnh hội sắp tới, Vô Kỵ làm sao có thể còn có tâm tư trêu chọc cô nương khác đây?

Nàng đi vào hỏi: "Có phải đang lo lắng chuyện Bách gia thịnh hội hay không?"

"Cứ coi như vậy đi!"

Doanh Vô Kỵ gật đầu, chợt nặn ra một nụ cười: "Kỳ thật cũng không có đại sự gì, hoàn toàn có thể xử lý, tỷ không cần lo lắng".

"Ừm!"

Hoa Triều chắp hai tay sau lưng, theo bản năng nắm chặt cùng một chỗ, bỗng nhiên có chút mất mát.

Nàng biết Doanh Vô Kỵ đây là đang an ủi mình, nhưng nàng chỉ có thể giả vờ tin tưởng, bởi vì nàng căn bản không giúp được gì?

Do dự một lát, nàng cười nói: "Trong phòng bếp có nước nóng, đệ mau ngâm chân đi, dưỡng đủ tinh thần, mọi chuyện đều dễ ứng phó".

"Nói rất đúng, cảm ơn Hoa Triều tỷ!"

"Đúng vậy, mau đi đi!"

"Ừm!"

……

Hoa Triều đưa mắt nhìn Doanh Vô Kỵ đi đến phòng bếp, vẻ mặt trở nên càng lúc càng mất mát và tự trách.

Dừng chân ở cửa thật lâu, thấy Doanh Vô Kỵ bê theo nước nóng trở về phòng ngâm chân, nàng mới trở lại phòng mình, đóng cửa nằm ở trên giường.

Yên lặng nhìn căn phòng tối tăm, không biết đang suy nghĩ gì.

Đầu kia.

Doanh Vô Kỵ ngâm chân xong, vốn muốn trực tiếp ngủ, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được.

Bởi vì Bách gia thịnh hội lần này, hắn đã quyết định tạo ra một địa vị cho mình cùng "Thày giáo của mình".

Màn trình diễn này phải được thực hiện.

Nhưng nếu như nổi bật, lại bị lão đại Vi Nga phái kia chọn trúng, rống to một tiếng tại chỗ: Vi Nga phái chúng ta liền cần nhân tài giống như ngươi vậy.

Sau đó đem chính mình ấn xuống đất, nhét một khóa ma chủng vào trong mông đít thì làm sao bây giờ?

Tuy rằng ở đây có không ít cao thủ.

Hơn nữa đại lão Vi Nga phái này cũng chỉ là đoạt xá, thực lực khẳng định không có cách nào toàn bộ phát huy ra.

Nhưng ai đối mặt với một cao thủ Ngộ Thần Cảnh có thể trong lòng không lo lắng?

Huống chi, Chu vương thất vốn là phái ra cái loại chó như Nam Cung Lăng?

"Không được!"

"Nhất định phải nghĩ biện pháp tự bảo vệ mình!"

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng mặc quần áo vào, chạy tới trong sân: "Triệu Tín, Triệu Tín ngươi chết ở đâu!"

Cọt kẹt!

Cửa sương phòng ở góc sân mở ra, Triệu Tín mặt đần thối đi ra, giống như cha mẹ chết.

Hắn rầu rĩ hỏi: "Phò mã gia, có chuyện gì?"

Doanh Vô Kỵ có chút ngạc nhiên: "Ngươi bày cái mặt đó ra làm gì, ta đang suy nghĩ, có gì chọc ngươi đâu!"

Triệu Tín gãi gãi đầu, vẻ mặt ảo não nói: "Hôm nay lại để Phò mã gia đi mất, Thái tử điện hạ bên kia lại khấu trừ bổng lộc của ta, tháng này bổng lộc hẳn là không còn, có khi còn phải vay tiền tiêu.Phò mã gia, lần sau lén lút ra ngoài, có thể báo trước cho ta một tiếng hay không?"

Doanh Vô Kỵ không còn lời nào để nói"Nếu ta nói cho ngươi biết thì còn gì là lén lút ra ngoài? Thái tử điện hạ phái ngươi tới làm bảo tiêu, cũng không phải phái tới làm mẹ, đi chơi còn phải báo cáo?"

Triệu Tín trầm tư thật lâu, bất đắc dĩ phun ra mấy chữ: “Có tật giật mình…”

Doanh Vô Kỵ nhìn vẻ mặt EMO của hắn, cười ha ha vỗ vỗ lưng hắn: “Yên tâm! Lần sau ra ngoài, ta nhất định sẽ thông báo cho ngươi, chỉ cần ngươi không đi theo là được. Thái tử điện hạ khấu trừ bổng lộc của ngươi, ngươi liền trực tiếp nói với ta, ta bồi thường gấp đôi cho ngươi!”

Vừa nghe lời này, vẻ mặt đần thối của Triệu Tín lập tức biến mất, lập tức cười toe toét: “Ai! Tạ phò mã gia! Phò mã gia, chúng ta muốn đi đâu?”

“Vương cung!”

Một lát sau, một chiếc xe ngựa nhanh chóng chạy về phía Cung Ti Kỳ.

Không bao lâu sau, xe ngựa dừng lại trước cửa hoàng cung.

Doanh Vô Kỵ từ trên xe ngựa nhảy xuống, liền trực tiếp đi về phía cửa cung, là người mắc chứng hoang tưởng bị hãm hại thâm niên, hắn một khắc cũng không muốn bại lộ trong hoàn cảnh nguy hiểm, tuy nói bên cạnh có một cao thủ lột xác Triệu Tín.

Nhưng vị huynh đệ này ở trước mặt cường giả Ngộ Thần Cảnh cũng không đủ tầm!

“Vị công công này, tại hạ Doanh Vô Kỵ, có chuyện quan trọng cầu kiến bệ hạ, kính xin công công thông báo!”

“Không cần!”

Công công đương trực cửa cung cười nheo mắt nói: “Bệ hạ có lệnh! Phò mã gia là người một nhà, ra vào vương cung không cần thông báo, Phò mã gia theo nô tỳ vào đi!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, có một nói một, thật đúng là có chút bị cha vợ làm cho ấm áp.

Cảm giác được chăm sóc này thật sự rất tốt.

Triệu Tín cũng là vẻ mặt cực kỳ hâm mộ nói: "Phò mã gia lăn lộn cũng quá tốt đi? Không cần thông báo trực tiếp có thể vào, toàn bộ tôn thất chúng ta, cũng chỉ có ba người có thể hưởng thụ đãi ngộ này".

"Ba người nào?"

Doanh Vô Kỵ theo bản năng hỏi.

Triệu Tín vẻ mặt rùng mình: "Đó đều là nhân vật hết sức quan trọng trong tôn thất chúng ta, không thể dễ dàng nói cho người ngoài…"

"Được rồi!"

Doanh Vô Kỵ cũng không để ý những thứ này, dù sao hắn hiện tại lo lắng nhất, chính là an toàn của mình.

Chương 289: Điên cuồng mắng chửi Chương 289: Điên cuồng mắng chửi

Chỉ chốc lát sau, hai người đã được đưa tới Điện Trọng Lê.

Còn chưa tới gần, đã nghe được tiếng mắng như sấm sét của Triệu Kỵ.

Nhìn vào trong cửa, một người già nua, hai người hơi già, tổng cộng ba người đàn ông bị mắng như cháu trai.

Triệu Tín chỉ chỉ: "Đấy! Ba người này đấy!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Sự sung sướng, trong nháy mắt sụp đổ ầm ầm.

Thái giám đương nhiệm cũng có chút xấu hổ, nhỏ giọng nói: "Hai vị tạm thời chờ ở đây, chờ bệ hạ làm xong chính sự sẽ triệu đến. Đừng lên tiếng, để tránh chọc giận mấy vị hầu bá.

"Vâng!"

Triệu Tín thần sắc nghiêm nghị, cẩn thận từng li từng tí đứng ở sau cửa, ngay cả thở mạnh cũng không dám, đủ để thấy sợ hãi thế nào đối với mấy người bên trong.

Doanh Vô Kỵ có chút tò mò, lẳng lặng nghe động tĩnh bên trong, bên trong tất cả đều là những lời Triệu Kỵ điên cuồng phát tác.

"Tổ tiên cơ nghiệp?"

"Các ngươi cùng cô nói tổ tông cơ nghiệp?"

Các ngươi một hầu tước hai bá tước, còn nhớ rõ khi tiếp nhận tước vị, đã phát qua lời thề độc gì tại Triệu thị từ đường không?"

"Tổ tông cơ nghiệp, chính là chỉ một mẫu ba phần đất các ngươi ở?"

"Tổ tông cơ nghiệp, chính là nát ở trong tay các ngươi, cũng không để người ngoài tạm mượn các người chức quan?"

"Các ngươi còn có một người nhớ rõ, bắt đầu từ thời Văn Công, Triệu thị chúng ta một lần suy sụp đến chỉ có thể dựa vào ngoại tộc có thể sống?"

"Mấy đời người chăm lo việc nước, Triệu thị ta mới miễn cưỡng ngồi vững vàng vương vị, đất đai Ngụy Hàn sớm đã khó đòi được về!"

Đại Lê mênh mông, phải trở về Đất Triệu!

"Lời thề này, chẳng lẽ các ngươi đều đã quên?"

"Các ngươi muốn, lại chỉ là bảo vệ mấy cái chức quan rách nát?"

"Các đời Lê vương, đời đời Nhiên huyết, thọ nguyên cao nhất bất quá sáu mươi ba tuổi."

“Bọn họ mưu đồ, chẳng lẽ không phải là bảo vệ giá áo túi cơm của các ngươi?”

Triệu Kỵ toàn lực khai hỏa, mỗi mắng một câu, đầu của những người ở phía dưới lại cúi thấp một chút.

Đến cuối cùng, trực tiếp không đứng nổi thẳng người.

“Xì!”

“Xì!”

“Cô thật sợ còn chưa chết ở Nhiên Huyết Trùng Cảnh, đã bị các ngươi làm cho tức chết rồi”.

Ông ta bưng trà lạnh trên bàn lên, lại không khống chế được, chén đồng trong nháy mắt bị chân khí của ông ta tản ra biến thành bột mịn, ào ào rơi tới trước mặt ba người.

Ba người vội vàng bái xuống: “Bệ hạ bớt giận!”

Triệu Kỵ hừ lạnh một tiếng: “Trường Bình hầu! Ngươi là trưởng bối trong tộc, ngươi nói việc này nên xử lý như thế nào?

Trường Bình hầu Triệu Dĩnh nhanh chóng cúi người nói: “Lão, lão thần cho rằng bệ hạ nói có lý, 300 quan vị vốn không tính là nhiều, hơn nữa chỉ tính tạm thời cho Học cung mượn, ngày sau còn có thể trả lại. Nếu không ủng hộ biến pháp, lão thần còn mặt mũi nào tự xưng hậu nhân Triệu thị!

Hắn tóc đã sớm hoa râm, thân hình vốn là còng xuống, hiện tại càng có loại cảm giác còng sát đất.

Triệu Kỵ khẽ gật đầu: “Hai người các ngươi thì thế nào?

“Thần tán thành!”

Hai vị bá tước đều chắp tay.

Nhìn bộ dáng khúm núm của bọn họ, thật sự rất khó tưởng tượng bọn họ là đại biểu tôn thất tới đây cãi nhau với Triệu

Kỵ.

Triệu Kỵ lúc này thần sắc hơi hòa hoãn, ngữ khí lại như cũ lạnh lùng: "Chư vị nhớ kỹ, trước có quốc mới có nhà. Dưới tổ ấm có trứng, nếu giang sơn Triệu thị bị ngoại tộc trộm, đừng nói những chức quan rách nát trong tay các ngươi, ngay cả đầu người trên cổ các ngươi cũng chưa chắc giữ được!"

"Vâng!"

"Trở về đi!"

"Bệ hạ, thần xin cáo từ!"

Ba người đàn ông nhìn nhau và không bao giờ muốn ở lại nữa.

Nhìn Triệu Kỵ bộ dáng này, là thật sự quyết tâm muốn đem biến pháp tiến hành tiếp, nếu như là 500 quan chức, bọn họ còn có thể tranh một trận.

300 chức quan, cho thì cho, không cần phải náo loạn đến mức thiệt thân, hơn nữa Triệu Kỵ nói, chỉ là mượn!

Bọn họ không ai cho rằng biến pháp có thể thành công, Triệu Kỵ có thể chọn thảo nguyên phương bắc lăn qua lăn lại, bọn họ đã cám ơn trời đất.

Đợi đến khi biến pháp thất bại, Đất Triệu vẫn là Đất Triệu.

Quan trọng hơn.

Chương 290: Tiểu tử khôn lỏi

Triệu Kỵ vừa rồi mịt mờ nói một câu, Học cung Đại Lê cùng kiến tạo tân thành, đều không cần tôn thất chi tiền.

Còn lý do gì để phản đối điều này?

Nếu như không phải bởi vì những lời này, ba người làm sao có thể cam tâm tình nguyện để Triệu Kỵ mắng như cháu trai?

Cả ba chúng tôi đều là người thổ dân.

Hoàng thượng muốn chơi.

Chúng ta không ngại bồi bệ hạ chơi đùa, dù sao Triệu quân cũng đã lâu không đánh trận, tướng sĩ trong quân không có cơ hội tăng lên quân hàm, một đám đều xao động bất an, hôm nay phái đi đánh Địch quốc gần như tàn phế, hoạt động gân cốt, cớ sao mà không làm?

Ba người vội vã trở về cũng như lúc vội vã ra đi

Vung ống tay áo lên…

Khiến Triệu Tín sợ vãi mật.

Con hàng này cúi đầu 90 độ, sợ mấy vị đại nhân vật phát hiện người nhìn bọn họ bị răn dạy là mình.

Đợi đến khi ba người đi xa, Doanh Vô Kỵ mới cười hì hì nói: “Ba vị trưởng lão tôn thất kia, rất ngoan nha!”

“Là bệ hạ quá uy dũng!”

Triệu Tín thành thật nói, lại nhỏ giọng bổ sung một câu: “Ba vị vừa rồi đều là cường giả cảnh giới binh nhân.

‘Tê…..”.

Doanh Vô Kỵ hít vào một hơi khí lạnh, Huyết mạch Chuyên Húc, thật là khủng bố như vậy!

Đến thì vào đi, đứng ngoài đó làm cái gì?”

Trong điện truyền đến âm thanh của Triệu Kỵ, bất quá âm thanh của ông ta lúc này rất ôn hòa, căn bản nghe không ra người vừa rồi điên cuồng mắng chửi người là ông ta.

“Vâng!”

Doanh Vô Kỵ lên tiếng, liền để Triệu Tín ở bên ngoài, bước nhanh vào đại điện.

Chương 290: Tiểu tử khôn lỏi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn cung kính hành lễ: “Nhi thần bái kiến phụ vương!

“Ngươi kêu thật là thuận miệng!”

Triệu Kỵ ha ha cười, chỉ một vị trí: “Ngồi!”

Doanh Vô Kỵ một bộ ngại ngùng bộ dáng: “Phụ vương, đây là vị trí Tướng bang, con ngồi không quá thích hợp đi?”

“Tướng bang!”

Triệu Kỵ cười mắng: “Tướng bang ở trước mặt ngươi, mỗi lần đều bị mắng khác gì con cháu. Ngươi nói ngươi không dám ngồi lên mộ hắn ta còn tin, có cái ghế rách cũng đừng giả bộ khách sáo, không có người ngoài, ngồi đi!”

Này!

Doanh Vô Kỵ cười cười, cảm giác cha vợ này thật đúng là thú vị.

Triệu Kỵ thần sắc như thường, hô hấp, chân khí trong cơ thể đều cực kỳ bình tĩnh, căn bản không giống bộ dáng vừa

mới phát hỏa, cũng không biết vừa rồi bộ dáng kia, rốt cục mấy phần là thật, mấy phần là diễn.

Ông ta đánh giá Doanh Vô Kỵ từ trên xuống dưới: "Nói đi, hơn nửa đêm tìm đến vương cung, ngươi rốt cục có chuyện gì hả?"

Doanh Vô Kỵ cũng không giấu, trực tiếp từ trong ngực móc ra một tờ giấy, mặt trên vẽ một ấn ký, chính là ấn ký "Hồng trần giai nga".

"Phụ vương, con nhìn thấy cái này!"

"Cái này…"

Trong nháy mắt nhìn thấy ấn ký, sắc mặt Triệu Kỵ lập tức trầm xuống, rất hiển nhiên ông ta nhận ra ấn ký này.

"Thấy ở đâu?"

"Tại Yến tiệc thiết đãi chư tử, chúng ta từ ngoài thành lên đường đến vương cung, con liền thấy không dưới năm người có loại ấn ký này trên cổ, cảm giác có chút thú vị, liền vẽ ra, nhưng sau khi tra tư liệu mới hiểu được, đây là thần thông Vi Nga phái…"

Triệu Kỵ sắc mặt rất âm trầm: "Những người Vi Nga phái, thật sự là càng ngày càng càn rỡ, cô còn chưa tìm bọn họ, bọn họ ngược lại tự mình tìm tới cửa trước".

Doanh Vô Kỵ nhíu chặt mày: "Con còn nhớ rõ bộ dáng của bọn họ, hơn nữa ấn ký này cũng không khó tìm, có muốn tra rõ một lần, đem những người này…"

Hắn không tiếp tục nói.

Dù sao những người này đều là Bách gia học tử, xử lý bọn họ nhất định phải cực kỳ thận trọng, chính mình không có kinh nghiệm xử lý loại chuyện này, vẫn là không nên nói ẩu.

Triệu Kỵ lắc đầu nói: “Không cần thiết phải xử lý. Thần thông tà môn Hồng trần giai nga tương đối quỷ dị, không ai biết điều kiện đoạt xá của nó là gì, cho dù chúng ta bắt những người này thì chúng cũng tìm được thân xác mới?Huống chi, những người này chỉ là tùy thời bị đoạt xá, mà không phải đã bị đoạt xá, bắt bọn chúng ảnh hưởng không tốt.”

Nghe được những lời này, Doanh Vô Kỵ càng lo lắng.

Khóe miệng hắn giật giật: “Vậy mặc kệ bọn chúng ở đây làm gì thì làm sao?”

Triệu Kỵ như cười như không nhìn hắn: “Tiểu tử ngươi bây giờ có phải muốn nổi bật, lại không dám nổi bật?”

“Á!”

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu.

Triệu Kỵ biết con rể của mình từ trước đến nay thẳng thắn thành khẩn, liền trực tiếp từ trong ngực lấy ra một khối ngọc bội trắng tinh: “Ngươi là vì cái này mà tới?”

“Có được không, phụ vương đại khí!”

Doanh Vô Kỵ cười hì hì nhận lấy ngọc bội, đây chính là ngọc bội lúc ấy Vu Sương Tự cho hắn chắn ma chủng, sau lại phát hiện không có ma chủng, liền bị nàng tịch thu.

Không cần phải nghĩ cũng biết, ngọc bội này khẳng định đặc biệt quý giá, hơn nữa là từ chỗ Triệu Ninh tới.

Hiện tại Triệu Ninh hành tung bất định, hắn chỉ có thể tới tìm cha vợ.

Triệu Kỵ cười nói: “Nhận đi. Ngọc bội này là số ít đồ vật có thể khắc chế Vi Nga phái, không chỉ có thể ngăn cản, phá vỡ ma chủng, mà sau đó cùng có thể áp chế đối với hết thảy thần thông và pháp thuật bổn mạng mà do ma chủng chuyển hóa thành, toàn bộ thiên hạ còn lại không tới 10 khối!”

“Trân quý như vậy, con làm sao nhận đây?”

Doanh Vô Kỵ vừa nói, vừa đem ngọc bội nhét vào trong ngực, chọc cho cha vợ một trận xem thường.

Triệu Kỵ có chút ghét bỏ nhìn con rể yêu của mình.

Con rể yêu lại thản nhiên nhận lấy, một chút cũng không có cảm giác không được tự nhiên.

Hai người im lặng một lúc.

Triệu Kỵ bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Nếu là không có khối ngọc bội này, ngươi còn dám ở Bách gia thịnh hội, vì thày giáo của ngươi tranh chức thủ tịch chưởng cung phu tử không?”

“Cái đó phải suy nghĩ!”

Doanh Vô Kỵ trả lời rất thành thật.

Làm màu cũng đáng quý nhưng tính mạng quan trọng hơn.

Huống chi hắn làm màu vốn chính là vì đạt được thực lực cùng địa vị cao hơn, từ đó bảo đảm an toàn của mình.

Nếu như bị đại lão Ngộ Thần cảnh theo dõi, hắn nhất định phải cân nhắc kỹ càng.

“Ngươi a!”

Triệu Kỵ thở dài một hơi: “Ngươi tiểu tử này với cái tính khôn lỏi của mình thì sớm muộn mọi thứ lại bị hủy trên tay ngươi!”

Doanh Vô Kỵ thần sắc nghiêm túc, trong lúc nhất thời giống như trở lại khi còn bé, bị cha mẹ dạy bảo đạo lý đối nhân xử thế.

Hắn cảm giác được, Triệu Kỵ rất nghiêm khắc, cũng rất nghiêm túc.

Liền cũng hơi hơi ngồi thẳng người: “Thỉnh phụ vương chỉ giáo!”

“Chỉ giáo thì không hẳn!”

Triệu Kỵ khoát tay áo, tuy rằng vẫn mặc vương bào, nhưng không làm ra vẻ của một quân vương mà giống như một trưởng bối bình thường nói: “Ta hỏi ngươi! Miệng ngươi gọi là là phụ vương, trong đó có mấy phần là thật tâm?”

“Á, Cái này…”

“Cứ nói thật!”

“Thật tâm là có 3 phần, bất quá sau này có thể có bảy phần, hoặc là nhiều hơn.

“Ngươi cũng là chân thật!”

Triệu Kỵ cười lắc đầu: “Nếu hiện tại Đại Lê khuynh đảo, ngươi có dắt theo con riêng của La tướng rời khỏi Lê quốc!”

Doanh Vô Kỵ gật đầu: “Có!

Triệu Kỵ lại hỏi: “Vậy sau này thì sao? nếu tình cảm vợ chồng của ngươi với công chúa ngày càng sâu đậm, cùng Ninh nhi cũng trở thành bạn tốt chí giao, đến lúc đó sẽ như thế nào?”

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ, có chút không xác định nói: “Mang theo bọn họ cùng đi?”

Chương 291: Cử tử chi đạo Chương 291: Cử tử chi đạo

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nói ra những lời này, chính hắn cũng ý thức được vấn đề.

Công chúa còn có thể mang đi.

Triệu Ninh là thái tử một nước, ngày sau càng có khả năng là quân vương Lê quốc, hắn làm sao có thể dắt đi?

Triệu Kỵ lại hỏi: “Vậy nếu ngươi có một ngàn bằng hữu, mỗi người coi ngươi là anh em, người nhà của bọn họ vẫn chịu khổ trong núi sông vỡ nát, ngươi sẽ làm gì?”

Nếu như nói, vấn đề thứ hai, hắn còn có thể trả lời.

Như vậy vấn đề thứ ba, hắn thật sự trả lời không nổi.

Vấn đề thứ tư Triệu Kỵ lại nối tiếp: “Ta hiện tại lại hỏi ngươi, hôm nay ngươi gọi ta phụ vương, mấy phần là thật tâm, về sau sẽ có mấy phần?”

Doanh Vô Kỵ lại im lặng.

Hắn cảm thấy Triệu Kỵ nói rất đúng, khi quyết định trở thành phò mã, hắn cũng đã nhất định sẽ lâm vào bên trong những ràng buộc này.

Nếu như Lê vương thất không thành tâm, ràng buộc sẽ không quá sâu, nhưng chính mình cũng sẽ không an toàn hơn.

Nếu như Lê vương thất thành tâm, chính mình cho dù thân thể có thể rời đi, tâm cũng sẽ chặt chẽ khóa ở chỗ này.

Hôm nay còn có thể nhẫn tâm rời đi.

Ngày khác thì sao?

Đường Đường sẽ đi cùng mình sao?

Triệu Kỵ hôm nay đối với hắn chưa bao giờ mang theo lệ khí, hiện tại vẫn thế, nhưng âm thanh lại trở nên vô cùng sang sảng: “Vô Kỵ ta hỏi ngươi!Cái gì gọi là Vương đạo”

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ hồi đáp: “Mạnh Tử nói rằng: Để cho người bảy mươi tuổi mặc quần áo tốt, được ăn thịt, để cho dân chúng không bị lạnh chịu đói, có thể làm được như vậy nhưng không thể thống nhất thiên hạ xưng vương, thì từ xưa đến nay cũng chưa có người như vậy. Nhưng theo như con

thấy, Vương đạo chính là tay cầm đại thế thiên hạ, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết.

"Vậy cái gì gọi là bá đạo?"

"Bá đạo chính là, quyền lực nơi tay, tất cả đều làm chó cho ta!"

"……"

Triệu Kỵ ghét bỏ nhìn hắn một cái, nghĩ thầm con rể mình, tốt xấu gì cũng xuất thân vương tộc, mặc dù nói chuyện không quá văn minh nhưng đạo lý chính xác. Ông ta cũng vậy, hay là người Càn Quốc đều như vậy?

Đúng rồi.

Người Càn quốc thô lậu.

Hắn lắc đầu, lại hỏi: "Vậy thế nào là Cử tử chi đạo?"

Cử tử chi đạo?

(Giải nghĩa: Đã xác định được kẻ thù thì hạ thủ không lưu tình)

Khinh thường Đường Tam (Tác giả một loạt tiểu thuyết kiếm hiệp ăn khách) hả?

Cái này còn phải nói?

Nhưng Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ, cảm giác cha vợ mình hẳn là không biết ông tác giả này, trong lúc nhất thời lại không biết ông ta có ý gì, liền hỏi: "Thỉnh phụ vương chỉ giáo!"

Triệu Kỵ đánh giá hắn, như cười như không nói: "Cử tử chi đạo chính là, rõ ràng có kinh thế chi tài, đại tranh chi thế sắp tới, lại chỉ muốn cầu toàn tự thân! Thương Chu chiến quốc, Ngộ Thần cảnh cùng Thánh Nhân đều vẫn lạc. Chớ nói nhập thế xuất thế, thời điểm thiên khuynh, muốn thực sự sống sót,

hoặc là muốn nắm đại thế, hoặc là phải trở thành đại thế của bản thân! Ngươi… Có hiểu không?"

"Đa tạ phụ vương dạy dỗ!"

Doanh Vô Kỵ nhịn không được trầm tư, hắn bây giờ thật sự nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Hắn trước kia không nghĩ tới việc trực tiếp chạy trốn, nhưng là phát triển thực lực cùng thế lực của mình, đến lúc đó tùy cơ ứng biến, bảo toàn chính mình.

Nhưng nghĩ xem, "tùy cơ ứng biến" nào có đơn giản như vậy?

Đại tranh chi thế, diệt quốc đều là sự tình lúc nào cũng có thể xảy ra, nhảy đi nhảy lại chỉ thảm hơn

Cẩn thận ngẫm lại, cái này so với ở đại lục nào đó khiêu khích Đường Tam đều tìm đường chết.

Cho nên…..".

Nhất định cứng rắn!

Hai bên cùng châm ngòi thuốc nổ, khi phát súng bên A bắn ra thì nhất định có người chết nhưng cuối cùng chưa biết ai chết trong tay ai.

Nhưng nếu như ai cũng nghĩ cách chạy trốn thì sẽ càng chết sớm hơn.

Cha vợ, là tính toán muốn mình trở thành đại thế, để Triệu Ninh cầm tay.

Hay là khiến ta nhận rõ Triệu Ninh mới là đại thế, chủ động đi cầm tay?

Tuy nhiên, hai cách giải thích này, theo một nghĩa nào đó, là giống nhau.

"Ngươi nghe lọt không?"

Triệu Kỵ hỏi.

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu: "Ừ!"

Triệu Kỵ cười nheo mắt nói: "Vậy ngươi cảm thấy, Lê Càn hai nước, cái nào mới là đại thế?"

Doanh Vô Kỵ suy tư một lát, thận trọng nói: "Không nhất định! Kế sách nông chiến của Càn quốc hung ác dị thường, nhưng vị trí địa lý cùng tài nguyên tu luyện vẫn là vấn đề lớn, muốn đông xuất nhất định phải đánh tan Đại Lê. Đại Lê tuy mạnh, nhưng vì tình thế bắt buộc phải làm biến pháp, nếu có thể vừa làm biến pháp đồng thời ngăn trở Càn quốc đông tiến, vậy tất nhiên là Đại Lê. Bất quá… Khó! Nhưng như con, Càn quốc cho dù là đại thế, cũng không do con khống chế."

Trước kia hắn đích xác nghĩ tới, mọi việc hai nhà Càn Lê đều thuận lợi, chờ đột phá linh thai áp đảo Càn Quốc, liền có thể trở về lấy nghiền ép đoạt vương vị.

Nhưng bây giờ xem ra, ý nghĩ này thật sự có chút ngây thơ.

Triệu Kỵ cười cười: "Ngay cả Ninh nhi lúc trước cũng phạm vào một sai lầm, hắn cho rằng ngươi được Lê quốc nâng đỡ, trở về có thể cùng Doanh Vô Khuyết có một trận chiến lực, nhưng kỳ thật đây căn bản là một chuyện cười, ngươi có biết vì sao không?"

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một hơi: "Bởi vì Càn quốc chính là một cỗ máy chiến tranh, tất cả mọi người đều là khôi lỗi, cho dù là quân chủ, bọn họ không cần một thái tử biết buôn bán hay có bối cảnh, bọn họ chỉ cần cường giả quán triệt kế sách nông chiến."

"Kỳ thật còn có một chút ngươi không biết!"

"Cái gì?"

Chương 292: Huyết đế Chuyên Húc Chương 292: Huyết đế Chuyên Húc

“Ngươi căn bản cũng không biết, người thức tỉnh Huyết mạch Chuyên Húc, thời điểm đột phá tới Thai Thuế cảnh, rốt cục có bao nhiêu khủng bố!”

Ánh mắt Triệu Kỵ có chút chăm chú: “Nhất phẩm linh thai, đối với người khác cao không thể với tới, là tượng trưng cho tiềm lực khủng bố. Nhưng đối với người thức tỉnh huyết mạch Chuyên Húc mà nói, nhất phẩm linh thai bất quá chỉ là đá kê chân ngưng kết đế thai Chuyên Húc mà thôi.

“Làm sao phụ vương biết?”

Doanh Vô Kỵ thật sự có chút khó hiểu, thức tỉnh Huyết mạch viễn cổ tuy rằng ít, nhưng không phải không tồn tại khủng bố như vậy.

Hơn nữa lần trước Thức tỉnh huyết mạch Chuyên Húc đã là thời Thương Chu đại chiến.

Cha vợ mình dựa vào cái gì khẳng định Huyết mạch Chuyên Húc cường hãn đến mức độ này?

“Dĩ nhiên là ta biết!”

Triệu Kỵ cười cười, tay phải vừa lật, liền có một hạt châu màu đỏ lơ lửng lên.

Dưới ánh đèn trong điện, phát ra ánh sáng đỏ tươi chói mắt.

Mà âm thanh của ông ta, cũng trở nên tràn ngập mê hoặc: “Đây là huyết đế của Chuyên Húc, mặc dù chỉ có một giọt, nhưng đối với hậu duệ Chuyên Húc, lại hơn tất cả thiên tài địa bảo. Nếu nhẫn tâm, lại thêm vào thuật Nhiên huyết, thai thoái cảnh về sau có thể vô hạn tiếp cận đế thai Chuyên Húc. Ngươi… Muốn không?”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Ha ha ha…..".

Hắn rất rõ ràng, nhất là Đế Vương gia vốn vô tình, một khi mình gặp tình cảnh không tốt có ý nghĩ liền trực tiếp chạy trốn, Triệu Kỵ nhất định sẽ vứt đi cái ý nghĩ của mình một khi tình hình phát sinh theo chiều hướng xấu.

Điều cần cân nhắc, đơn giản chính là mức độ ràng buộc lợi ích, trong đó bao gồm quyền thế, tài chính cùng với… tình cảm không biết có tồn tại hay không.

Ha ha ha!

Viên đạn bọc đường này, tôi tuyệt đối sẽ không…..".

Cái viên đạn bọc đường này con mẹ nó cũng quá thơm!

……..

Đế huyết Chuyên Húc!

Doanh Vô Kỵ cũng không xác định Triệu Kỵ có phải đang hù dọa mình hay không, nhưng hắn cách thật xa, có thể cảm nhận được sinh mệnh lực của giọt đế huyết Chuyên Húc kia, sâu trong nội tâm thậm chí sinh ra một tia tâm tình khát vọng.

Mong muốn này, như thể như trở thành một sinh mệnh cao cấp hơn.

Mẹ nó chứ!

Doanh Vô Kỵ nuốt một ngụm nước miếng, cảm giác thứ đồ chơi này hấp dẫn, giống như gặp được hồ nước trong sa mạc.

Hắn dời mắt đi, miễn cưỡng kéo ra một nụ cười: "Phụ vương, Đế huyết Chuyên Húc này, chắc là trong kho của Đại Lê chúng ta, cũng không có mấy giọt chứ?"

"Đây là giọt cuối cùng!"

Triệu Kỵ cũng không có ý tứ nửa điểm che dấu.

Doanh Vô Kỵ vốn nói thầm trong lòng, hiện tại lại càng không dám tùy tiện cầm: "Vậy phụ vương cảm thấy…..con xứng sao? Loại đồ tốt này, hẳn là để lại cho Thái tử Ninh mới đúng.

"Ninh nhi đã dùng qua, chỉ cần cho con bé thời gian, tu vi của nó nhất định sẽ hơn ta.

Triệu Kỵ không trả lời vấn đề có xứng hay không, mà hỏi một vấn đề khác: "Ngươi không muốn hỏi một chút, Đế huyết Chuyên Húc này từ đâu tới sao?"

"Từ đâu tới?"

Doanh Vô Kỵ đương nhiên tò mò, Đế huyết Chuyên Húc này không thể nghi ngờ là thần vật đứng đầu, nhưng hùng chủ trong lịch sử Lê quốc cũng không ít, không có đạo lý lưu lại đến bây giờ.

Triệu Kỵ vẫn không trả lời, lại hỏi một vấn đề mới: "Ngươi cho rằng huyết mạch là cái gì?"

"Huyết mạch chính là huyết mạch, vương hầu tướng quân tổ tiên truyền lại cho hậu thế."

Trong khái niệm Doanh Vô Kỵ, huyết mạch chính là thứ giống như gien.

Triệu Kỵ lại lắc đầu: "Vậy ta hỏi lại ngươi, lấy ví dụ như truyền thừa trong bộ tộc, các tông phân thành gia và thị, theo lý mà nói truyền thừa cùng một tổ tiên thì nồng độ huyết mạch hẳn cũng không chênh lệch nhiều. Nhưng hiện tại ngươi xem thập tứ Thị họ Doanh, hơn nhị thập Thị họ Mễ, mỗi người đều là hậu duệ của Chuyên Húc, cũng chỉ có huyết mạch ba nhà vương thất Doanh, Triệu, Mễ cường hãn nhất, ngươi nói đây là vì sao?"

"Cái này…"

Doanh Vô Kỵ trầm tư một lát, thăm dò hỏi: “Cho nên nói, cái gọi là huyết mạch, kỳ thật là ban tặng địa vị?”

Triệu Kỵ không có gật đầu, cũng không có lắc đầu: “Đồn đãi bộ lạc thời thượng cổ, trong tộc quần cũng không phân chia tôn ti một cách nghiêm ngặt, người trong tộc chỉ là phân công khác nhau, có săn bắn có thu thập, mặc dù là tộc trưởng, cũng là hiền giả mà tộc nhân đề cử ra.”

Nhưng càng về sau, có người bỗng nhiên phát hiện, khi cùng một nhà liên tiếp ba đời xuất hiện tộc trưởng, sức sản xuất của đời sau lại tăng thêm nhiều, đời sau không có tộc trưởng nhưng ưu thế về huyết mạch liền dần suy thoái sau 3 đời. Từ tộc trưởng đến cộng chủ thiên hạ, sẽ sinh ra cái gọi là huyết mạch đế vương, con cháu đời sau đều có tỷ lệ thức tỉnh.

Ban đầu Tiểu gia tộc được phân đất phong đi ra ngoài, vẫn có ưu thế về huyết mạch, nhưng sau ba đời tất sẽ suy thoái ở một mức độ nhất định, mức độ suy sụp tùy thuộc vào địa vị. Nếu có một ngày quật khởi, huyết mạch sẽ khôi phục”.

Họ Sở vốn đã suy sụp, nhưng từ khi được Chu thiên tử phong tước vị tử tước, Sở quốc dần dần lớn mạnh, hiện giờ huyết mạch đã không thua Doanh Triệu.

Mà tổ tiên hai nhà Doanh Triệu, chính là con trưởng và con thứ Phỉ Liêm, huyết mạch vốn đã suy thoái, sau đó tổ phụ Triệu thị bởi vì được thiên tử thưởng thức, phong đến Triệu thành, tổ tiên các ngươi liền nương tựa tới đây, dung nhập Triệu thị khôi phục huyết mạch.

Về sau các ngươi mượn danh nghĩa nuôi ngựa đi ra ngoài, nếu Càn không được thành lập thì huyết mạch nhất định nhanh chóng suy sụp, cũng may Càn quốc các ngươi được thành lập, còn lớn mạnh lên, hiện giờ cường độ huyết mạch đã không thua Triệu thị chúng ta.

Chỉ tiếc, Doanh Triệu cho dù mạnh hơn nữa, cũng chỉ là chư hầu, muốn tái hiện huyết mạch Chuyên Húc, thật sự quá mức khó khăn.

Ngược lại so với những huyết mạch viễn cổ khác, tổ tiên chúng vốn không mạnh, cho nên thỉnh thoảng gặp may mắn, cũng có thể xuất hiện mấy người.

"Thì ra là thế!"

Chương 293: Bí pháp dung huyết Chương 293: Bí pháp dung huyết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ bừng tỉnh đại ngộ, lúc trước hắn đang tò mò, rõ ràng lúc Đại Chu thành lập, phân ra không ít chư hầu họ Cơ, vì cái gì mà từng cái đều phế không chịu nổi, cuối cùng biến mất ở trong dòng sông lịch sử, không nghĩ tới lại là loại tình huống này.

Quyền lực khống chế thiên hạ của Chu vương thất suy yếu, nói vậy hiện tại huyết mạch cũng không mạnh.

Tuy nhiên, huyết mạch này chỉ đại biểu cho ưu thế tiên thiên, trừ phi huyết mạch viễn cổ thức tỉnh, nếu không cũng không nhất định sẽ tạo thành xu thế nghiền ép đối với người bình thường.

Nhưng sau khi biết những điều này, hắn càng thêm tò mò: "Lại nói Doanh Triệu trên đường đều suy sụp thành như vậy, làm sao có thể lưu lại Đế huyết Chuyên Húc tới hiện tại?"

Triệu Kỵ cười cười: "Ai nói Đế huyết Chuyên Húc này, là từ thời viễn cổ lưu lại?"

"Cái này…"

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút, không phải lưu lại, đó là…

Triệu Kỵ nheo mắt: "Vương hậu vừa mới mang thai Ninh nhi năm ấy, lão có một đạo sĩ đến Giáng Thành, tặng cho chúng ta một bí pháp dung huyết. Bí pháp này có thể từ trong huyết mạch lấy ra nguyên huyết, nếu nguyên huyết đủ nhiều, liền có thể dung luyện ra đế huyết, người bị dung huyết, sau này quãng đời còn lại, cũng không thể hưởng thụ thân phận và địa vị vương thất."

Doanh Vô Kỵ sợ hãi cả kinh: "Cho nên công chúa trong vương thất, ai nấy đều ở trong cung, hiếm khi xuất đầu lộ diện."

Đúng rồi!

Triệu Kỵ thần sắc có chút thống khổ, thậm chí có chút dữ tợn: "Ta ngồi 10 ngày ở trong tuyết lớn rốt cục hạ quyết tâm, ngoại trừ Ninh nhi cùng tiểu súc sinh Triệu Khế kia, toàn bộ đều là nữ nhi! Dựa vào nữ nhi thì không giữ được Vương vị, càng đừng nói đến việc thống nhất Đại Lê.

Cho nên lúc Ninh nhi ba tuổi, dưới sự trợ giúp của lão đạo sĩ, ta luyện được mấy giọt huyết mạch từ công chúa, tổng cộng dung luyện ra hai giọt Đế huyết Chuyên Húc, một giọt đã dung nhập vào thân thể Ninh nhi, khi đột phá Thai Thuế cảnh sẽ bị hấp thu hoàn toàn.

Một giọt khác con bé không hấp thu được, liền bị ta giữ lại, vốn định quan sát Triệu Khế một chút, kết quả phát hiện hắn chỉ là một đống bùn nhão đỡ không nổi tường.

Cho nên… để dành cho hiện tại.

Hắn nhìn về phía Doanh Vô Kỵ.

Tay phải hơi nâng lên.

Ý nghĩa rất rõ ràng: Ngươi có muốn không?

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Lớn như vậy, hắn lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác bị bầu không khí đè nén đến nghẹt thở.

Khóe miệng hắn run rẩy: "Triệu Ninh không biết chuyện này chứ?"

Triệu Kỵ lắc đầu: "Con bé không biết, về sau ngươi cũng đừng cho nó biết!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hắn dường như hiểu được giọt máu Chuyên Húc đế này là có ý gì.

Thực lực!

Uy hiếp!

Gánh trách nhiệm!

Thực lực, nếu luyện hóa giọt máu này, tu vi Thai Thuế Cảnh tất nhiên tăng mạnh.

Uy hiếp, một giọt Đế Huyết tăng lên cường hãn như vậy, vậy Doanh Vô Khuyết thức tỉnh được huyết mạch sẽ mạnh bao nhiêu? Điều này khiến hắn cắt đứt ý niệm quay trở về Càn,

Còn có cảm giác tội lỗi…

Đối với vương thất cùng với thế gia đại tộc, huyết mạch chính là chỗ dựa để họ có thể cao hơn người khác một bậc, đối với bọn họ mà nói, bị đoạt huyết mạch thì cũng không khác gì tàn tật cả đời.

Thử nghĩ xem, chỉ riêng việc cấy ghép nội tạng đã đủ khiến người ta phải chịu tội rồi.

Hiện tại, Doanh Vô Kỵ đối mặt tiến hành cấy ghép nội tạng với mười mấy công chúa.

Cái này mẹ nó về sau thật sự muốn đi, thật sự có đủ nhẫn tâm để dứt đi không?

Cho dù xác định sau này không đi nữa, có thể yên tâm thoải mái mà ở lại không?

Sau này nhìn thấy những công chúa kia, sẽ có phản ứng gì?

Hắn cảm giác Triệu Kỵ có chút phóng đại, bởi vì nhìn tình huống trước mắt, thiên phú Đường Đường biến thái như thế, có thể cũng là bởi vì tiếp nhận Đế Huyết. Triệu Lăng không biết có tiếp nhận hay không, bất quá ít nhất là may mắn thoát nạn.

Nhưng giọt máu này, hắn vẫn có chút không chịu nổi.

Doanh Vô Kỵ cảm giác đầu có chút chướng đầu, xoa xoa tóc: "Phụ vương.. bảo con làm sao dám nhận?"

Triệu Kỵ cười cười: "Ngươi là người như vậy!"

Doanh Vô Kỵ khóe miệng nhếch lên: "Phụ vương đúng là khiến con đắn đo quá"

Triệu Kỵ chậm rãi đứng lên: "Ta chỉ là muốn nói cho ngươi biết, chỉ cần ngươi hoàn toàn buông bỏ tiểu tâm tư trong lòng, chân chính đồng tâm hiệp lực cùng Triệu thị, ngươi muốn bao nhiêu thành ý, cô liền có thể cho bấy nhiêu."

Bất quá ta thấy ngươi hiện tại, áp lực trong lòng khá lớn, bất quá cũng không cần gấp gáp, khoảng cách ngươi đột phá Thai Thuế Cảnh còn kém không ít, ngươi có rất nhiều thời gian có thể cân nhắc, giọt Đế Huyết này, ta tạm thời thay ngươi bảo quản."

"Đa tạ phụ vương!"

Doanh Vô Kỵ cung kính hành lễ, mặc dù không có tiếp nhận giọt đế huyết này, nhưng kể từ hôm nay, vấn đề quan hệ giữa hắn và Triệu thị đã có thay đổi rất lớn.

"Ôi…..".

Triệu Kỵ vỗ vỗ bả vai của hắn: "Bách gia thịnh hội cứ mạnh tay làm là được, có Cô thay làm chỗ dựa cho ngươi, không cần có bất kỳ băn khoăn!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu: "Vâng!

"Trở về nghỉ ngơi đi! Nhớ rõ chuyện Đế Huyết, ngàn vạn lần không được nói cho Ninh nhi".

Vâng! Phụ vương cũng nghỉ ngơi sớm một chút.

Doanh Vô Kỵ vốn muốn co cẳng rời đi, lại bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề: "Đúng rồi phụ vương! Con nghe nói Bách gia thịnh hội lần này đã thay đổi chế độ, hủy bỏ phương thức truyền đạo của mấy nhà trước, đổi thành biện luận. Nghe nói đề mục này, là phụ vương và chư vị phu tử cùng nhau định ra, có thể …"

Triệu Kỵ nhíu mày: "Nếu muốn thay thày giáo ngươi tranh ghế, liền xuất ra chân tài thực học đấu một trận. Lại muốn Cô lộ đề, thì thật hổ thẹn thay thày giáo của ngươi! Cút!

"Cút thì cút!"

Chương 294: Hận tình Chương 294: Hận tình

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nhe răng, xoay người rời khỏi Điện Trọng Lê.

Thấy Doanh Vô Kỵ đi ra, Triệu Tín không khỏi hỏi: "Phò mã gia! Phò mã cùng điện hạ đã nói cái gì, sao ta không nghe được gì thế!"

"Ngươi mà nghe được thì chuyện lạ!"

Doanh Vô Kỵ bất đắc dĩ khoát tay áo: "Đi thôi! Về nhà!

Lúc ở cửa cung lên xe ngựa, hắn bỗng nhiên chỉ vào bên cạnh hỏi: "Ai à? Đây không phải là phủ đệ của vị bá tước gì

đó sao?

Triệu Tín cười hề hề: "Bây giờ là Phủ Phò mã rồi, Phò mã gia, chờ sau khi phò mã thành hôn, nhất định phải để lại cho ta một gian phòng!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Chết tiệt!

Nhân tình này càng nợ càng nhiều.

……

Biệt viện Lý thị

Lý Thải Đàm mặc váy dài sa mỏng, nghiêng người nửa nằm nửa ngồi dựa vào cái bàn thấp, cầm bầu rượu, ngẩng đầu rót giữa hai đôi môi son đỏ của mình.

Gió thu đêm thổi qua, váy dài theo gió lay động, từng sợi tóc dài vuốt ve hai bên tóc mai, hai mắt mông lung, thoạt nhìn xinh đẹp đến cực điểm.

"Bịch …"

"Bịch …"

"Bịch …"

Một hồi tiếng bước chân vang lên.

Lý Thải Đàm theo tiếng nhìn lại, thấy xa phu của mình ngươi đang cười nheo mắt đi tới.

Người đánh xe thân phận rất thấp, không thể vào sân, đây là quy củ.

Bất quá Lý Thải Đàm cũng không có ý quát lớn hắn.

"Tiểu thư, đến giờ đi ngủ rồi!"

Xa phu trên mặt mang theo nụ cười, không kiêng nể gì mà nhìn bộ trang phục lộ ra da thịt của nàng, nhưng trong ánh mắt

nhưng cũng không có sắc thái dục vọng.

Lý Thải Đàm có chút không vui: "Ngươi lần sau gặp ta, có thể đổi một thân thể đẹp mắt như vậy ta còn có thể cùng ngươi vui vẻ, như vậy thật làm cho người ta rất ghê tởm."

Xa phu vẻ mặt mất hứng, trực tiếp ngồi ở một đầu khác của chiếc bàn thấp, đoạt lấy bầu rượu của Lý Thải Đàm, trực tiếp ngậm bầu rượu uống một ngụm.

"Tê ha…..".

Hắn thoải mái đến nhe răng nhếch miệng: "Trước kia đoạt xá một ít tuấn nam mỹ nữ, nhưng sau lại phát hiện, chuyện nam nữ cũng như vậy, còn không thích bằng uống rượu!

Lý Thải Đàm nhìn thoáng qua hắn vừa mới ngậm qua miệng bình, vẻ mặt chán ghét đẩy qua: "Của ngươi tất, uống hết đi!"

Xì…..".

Người đánh xe xì một tiếng, lại nốc rượu.

Lý Thải Đàm đánh giá hắn: "Lại nói… chân thân của ngươi rốt cục là nam hay nữ?"

Xa phu hỏi ngược lại: "Tiểu thư chẳng lẽ không biết, hỏi thăm tin tức của cấp trên là tối kỵ sao?"

"Cấp trên?"

Lý Thải Đàm hừ một tiếng: "Ta ngược lại đem ngươi làm thượng cấp, chỉ là có vài người nhìn thấy thuộc hạ bị giam lỏng, cũng chẳng ai quan tâm".

Xa phu không sao cả nói: "Ta đây không phải tới rồi sao?"

Lý Thải Đàm bĩu môi: "Bộ thân thể này, không nói có thể mang ta chạy trốn hay không, ngay cả những tên bán thịt heo ở Thành Nam ngươi có thể đánh lại không?"

Xa phu buông tay: "Đều là người lịch sự cả, cả ngày nghĩ đến chuyện đánh đánh giết giết làm cái gì?"

"Người lịch sự…"

Lý Thải Đàm liếc hắn một cái, nàng mặc dù chưa từng nhìn qua bản tôn của vị cấp trên này, nhưng nhìn thấy vẻ ham giết chóc của hắn.

Năm đó chỉ là đoạt xá một tam phẩm Linh Thai Thai Thuế Cảnh, liền tập kích giết chết hai cường giả Binh nhân cảnh.

Gõ xương hút tủy, mặt đầy máu tươi.

Nhưng thần sắc bình tĩnh kia, giống như gặm xương bên đường.

"Vậy ngươi đến Giáng Thành, rốt cục là vì cái gì?"

"Tham gia Bách gia thịnh hội!"

Xa phu đương nhiên nói: "Chúng ta đều là môn nhân Dương Chu, đều coi là quần chúng Bách gia. Thịnh hội như thế, chúng ta người đọc sách lại há có thể bỏ qua?"

Lý Thải Đàm: "…..".

"Có quỷ mới tin ngươi"

Xa phu bỗng nhiên cười cười: "Ngươi bao lâu không đi ra ngoài?"

Lý Thải Đàm suy nghĩ một chút: "Còn không tới một tháng đi, nhưng thật ra chịu đựng được…"

Xa phu lại hỏi: "Vậy tin tức bên ngoài, ngươi có biết hay không?"

"Tin tức đều phong tỏa, ta làm sao biết?"

Lý Thải Đàm có chút không kiên nhẫn, tuy nói người trước mắt là thượng cấp của nàng, nhưng Vi Nga phái chú ý "Vì

mình", quy củ không có nghiêm ngặt như vậy.

Đừng nói mình là thượng cấp, coi như Vi Nga phái chủ ở đây, nếu thích thì vẫn coi thường như thường.

Xa phu cười hề hề nói: "Đúng rồi, nếu như ngươi biết tin tức bên ngoài, làm sao có thể cứ nhốt mãi ở chỗ này?"

"Ý ngươi là sao?"

Lý Thải Đàm đột nhiên nhíu mày.

Xa phu nhìn chằm chằm nàng, trong mắt hiện lên một tia trêu đùa ý: "Ngươi hẳn là sau Văn hội bị nhốt lại?"

Lý Thải Đàm có chút phiền não: "Đúng thì sao?

"Vậy ngươi có biết người chủ trì văn hội là ai không?"

Ta nghe nói là Chu Nhạc phủ lệnh.

"Vậy ngươi biết Chu Nhạc phủ lệnh này là ai?"

Ta mặc kệ hắn là ai?"

"Ồ!"

Phu xe gật gật đầu: "Thì ra ngươi không muốn biết, vậy ta sẽ không nói!"

Lý Thải Đàm khóe mắt hiện lên một tia sát ý: "Ngươi nếu là không muốn nói, liền cút đi cho ta!"

"Ơ! Tiểu thư Thải Đàm tức giận rồi!"

Xa phu cũng không trêu nàng nữa, nói thẳng: "Đúng! Đúng là người mà ngươi nghĩ".

Khương Thái Uyên?

"Nếu không còn có thể là ai?"

"……"

Không biết tại sao.

Rõ ràng vẫn là khuôn mặt đó.

Nhưng thần thái hay mị ý như có như không của Lý Thải Đàm trước đó đều trong khoảnh khắc biến mất.

Ánh mắt lạnh lẽo, ngay cả hô hấp cũng run rẩy.

Lại nói tiếp ta phải cám ơn hắn.

Xa phu chép miệng: "Nếu không phải hắn, ngươi cũng sẽ không gia nhập Vi Nga phái. Bất quá ngươi cũng là đủ ác, nếu ngươi không hủy diệt thể Khôn Thừa của mình, hắn khẳng định cũng sẽ không nhẫn tâm vứt bỏ ngươi. Đến lúc đó ẩn cư thâm sơn, qua 10, 20 năm đi ra, nói không chừng có thể lấy được kịch bản Doanh Vô Khuyết, trợ giúp họ Khương trọng chưởng giang sơn Tề quốc. Đến lúc đó một nhà ba người, coi như là một phương hào cường!"

"Hắn xứng sao?"

Lý Thải Đàm âm thanh băng hàn, trong con ngươi tất cả đều là hận ý.

Chương 295: Hủy diệt thể Khôn Thừa Chương 295: Hủy diệt thể Khôn Thừa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nàng hủy diệt Thể Khôn Thừa, chính là cho rằng Nữ tử Lý gia tất cả bất hạnh đều bắt nguồn từ đây.

Nếu người đó thật sự yêu mình, thể Khôn Thừa sẽ không đáng một xu.

Nhưng nếu hắn coi trọng thể Khôn Thừa, vậy mình không đáng một xu.

Lý Thải Đàm bỗng nhiên rất muốn cười.

Khoảnh khắc phá hủy thể Khôn Thừa, nàng cảm thấy tự do.

Nhưng thật không ngờ, cho dù bị hủy, nửa đời sau của nàng vẫn không thoát khỏi trói buộc của thể Khôn Thừa.

Nàng chỉ hận, Thải My tiến cung đích xác đã bảo vệ nàng, nhưng nàng lại không thể rời khỏi Giáng Thành một bước, không thể róc thịt tên cặn bã này!

"Hắn…… Lại thật sự dám đến Lê quốc!"

Lý Thải Đàm cắn răng, trong cơ thể Hỗn Nguyên chân khí đã mơ hồ có loại xu thế không kiềm chế được.

Xa phu cười hề hề nhéo nhéo mặt nàng: "Tiểu Thải Đàm, muốn ra ngoài không?

"Ngươi có thể đưa ta ra ngoài hả?"

Lý Thải Đàm gắt gao nhìn chằm chằm hắn: "Tuy rằng ta hiện tại miễn cưỡng an toàn, nhưng người của Lê vương đang nhìn chằm chằm ta, chỉ cần ta dám rời khỏi Giáng Thành, bọn họ nhất định sẽ đào ba thước đất. Chỉ bằng nội tình Vi Nga phái ở Giáng Thành, chỉ sợ không bảo vệ được ta?"

"Cái này ngươi không cần quan tâm, ta tự có biện pháp!"

Xa phu cười cười, hỏi ngược lại: "Hiện tại Hỗn Nguyên chân khí của ngươi như thế nào rồi?"

Lý Thải Đàm nheo mắt: "Huyết mạch đại tộc Lê quốc, cũng đã thu thập được kha khá, con tin Ngô quốc Viêm quốc cũng có, chỉ tiếc con tin Càn quốc kia không nắm chắc!"

Xa phu bất đắc dĩ buông tay: "Vì tình huống Vi Nga phái ngươi cũng biết, một đám cũng không biết quy củ. Lúc ấy ta còn tìm người hỏi, bọn họ nói liên quan đến ám sát, không nên đem ngươi liên lụy vào, còn nói tìm cơ hội cho ngươi ngủ cùng Doanh Vô Khuyết'.

"Doanh Vô Khuyết…"

Lý Thải Đàm nhịn không được liếm liếm môi, lại nói tiếp huyết mạch viễn cổ, đích xác có ý tứ hơn so với Doanh Vô Kỵ.

Bất quá nàng vẫn có chút nghi hoặc: "Doanh Triệu đồng tông đồng nguyên, những người mà ta hấp huyết kia tuy rằng không phải công tử, nhưng cũng là thân tôn Lê vương đời trước, vì sao còn phải hấp thu huyết mạch công tử Càn quốc?"

"Càn quốc đã lập quốc, huyết mạch đã cắm rễ trong tân quốc, làm sao có thể giống với huyết mạch Triệu thị?"

Xa phu lắc đầu: "Thịnh hội lần này, vương tộc các nước đều có người tới, vương tộc họ Khương của Tề quốc không tới, nhưng cũng có một đứa con riêng của Điền Uy Hầu tới. Ngược lại bên Sở quốc, có một nữ công tử tới, chỉ có thể xúc miệng tên họ Hạng kia, nói ra cũng là đại tộc họ Mễ".

"Họ Hạng?"

Lý Thải Đàm có chút bất mãn, Sở quốc ngoại trừ họ Mễ Vương tộc hùng mạnh, dưới triều cũng chỉ có ba nhà Khuất Cảnh Chiêu được cho là đại tộc chân chính.

"Huyết mạch họ Hạng thì có thể mạnh bao nhiêu?"

Xa phu cười nói: "Người này tu vi có chút cường hãn, không thể khinh thường. Cơ hội như vậy tại Bách gia thịnh hội cũng không nhiều lắm, lần này tranh thủ khiến chân khí của ngươi lên một bậc. Chỉ cần ngươi có thể đem huyết mạch Vương tộc khác bổ sung, ta liền giúp ngươi giết Khương Thái Uyên, sau đó mang ngươi đi Càn quốc, bắt Doanh Vô Khuyết! Đến lúc đó để giáo chủ giúp ngươi chữa trị Thể Khôn Thừa, sinh hạ con nối dõi cũng nhất định có thể thức tỉnh Huyết mạch Chuyên Húc, đến lúc đó Càn quốc nhất định có thể thống nhất…"

Hắn không nói nữa.

Bởi vì một con dao đang kề vào cổ hắn.

“Ngươi nhắc lại Thể Khôn Thừa một lần nữa, đừng trách ta không khách khí!”

Lý Thải Đàm vẻ mặt hơi lạnh, điểm mấu chốt của nàng chính là không thể trở lại bóng ma của Lý gia.

Huống chi nàng hiện tại nắm giữ Hỗn Nguyên chân khí, hơn nữa đã tiếp cận Đại Thành.

Sau Bách gia thịnh hội lần này, nhất định có thể tiến vào cảnh giới Đại Thành.

Nếu là có thể thành công cướp đoạt huyết mạch Doanh Vô Khuyết, thậm chí có thể đạt được viên mãn chi cảnh trong truyền thuyết, nếu là lại nắm giữ một môn thần thông, mặc dù ở Thần Thông cảnh cũng khó gặp địch thủ, vì sao còn muốn dựa vào sinh con cái để sống?

Dựa vào cái bụng, cho dù có thể trở thành vương hậu của Tân Thiên Tử, nàng cũng không vui.

‘Được rồi! Nhưng ngươi phải bỏ dao xuống, thân thể là của phu xe của ngươi”.

Người đánh xe cười nheo mắt nắm chặt thân đao, dời thanh đao từ trên cổ mình đi.

Lý Thải Đàm lúc này mới thần sắc hơi hòa hoãn: “Nói đi! như thế nào mới có thể rời đi?”

“Cái này đơn giản!”

Xa phu cười ha hả mà từ trong ngực lấy ra một quyển sách cuốn tròn, mở ra nhìn, lại là bức họa Lý Thải Đàm.

Một thân hồng y, trông rất sống động.

Đồng tử Lý Thải Đàm ngưng tụ: “Đây là vật gì?”

“Biết rõ còn hỏi!”

Xa phu vung lên, trong tranh nữ tử liền hóa thành một đạo lưu quang, xuất hiện ở trước bàn, thoạt nhìn giống Lý Thải Đàm y như đúc.

Sau đó lại lấy ra một phong thư, nhét vào trong ngực nữ tử trong tranh, liền cười cười nói: "Chờ nàng tỉnh lại, xem xong thư, sẽ trở thành người thay thế ngươi bị giam lỏng, không cần lo lắng".

Đan Thanh Độ Hồn!

Xa phu cười nói: "Thất thần làm gì? Bức họa này, ta cầu xin Đầu gỗ mãi hắn mới vẽ cho ta.

Lý Thải Đàm thần sắc có chút khó coi: "Máu trong tim là từ đâu tới?"

Ồ!

Người đánh xe bĩu môi: "Cái này ngươi yên tâm! Máu trong tim là của một người chị họ ngươi, con trai của nàng đã chết, trượng phu cũng có niềm vui mới, nàng liền nhảy sông tự sát, chúng ta cũng không có thói quen lạm sát người vô tội.

Lý Thải Đàm đã nghĩ tới đường tỷ này là ai, năm kia vào lúc lễ mừng năm mới, còn trở về nhà mẹ đẻ một chuyến, bị chỉ trích nặng nề.

Quả nhiên, vẫn chịu không nổi, tự sát.

Nàng chỉ vào nữ tử áo hồng nằm ở một bên: "Vậy dùng máu trong tim của đường tỷ của ta nàng vẽ ra cái này, là dạng người gì?"

Xa phu cười đến có chút hàm súc: "Vẫn là không nên biết thì tốt hơn!"

"Nói đi!"

"Đầu gỗ nói… là một kỹ nữ."

“……”

Chương 296: Phái lạc quan và phái bi quan Chương 296: Phái lạc quan và phái bi quan

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lý Thải Đàm thất thần một lát, lẩm bẩm nói: “Ta vốn cho rằng, sẽ là một anh hùng.

Xa phu cười khoát tay: “Nghĩ nhiều như vậy làm gì? Loại nữ tử nô lệ này, ngươi quan tâm làm gì? Cái này ngươi cầm, sáng sớm ngày mai, đi đến trạm khách Thành Tây Duyệt tìm ta.

“Ừm!”

Lý Thải Đàm tiếp nhận phù giấy cùng họa bì, khẽ gật đầu.

Lần thứ hai lúc nhìn về phía phu xe, lại phát hiện ánh mắt của hắn đã mê mang, liền trực tiếp ném nó ra sân.

“……”

Khương Thái Uyên…..”.

Lý Thải Đàm nheo mắt, nhìn về phía tinh nguyệt hòa lẫn vào bầu trời đêm, phảng phất lâm vào đoạn thống khổ trong hồi ức nào đó.

Rất lâu sau, nàng đeo họa bì lên, họa bì hóa thành một đạo ánh sáng mờ mịt, dung nhập vào trong thân thể của nàng, sau một khắc liền biến thành một nữ tử hoàn toàn khác.

Thanh thuần động lòng người, nhưng vẫn mang theo một tia mị ý như có như không.

Nàng quay đầu lại nhìn thoáng qua nữ tử áo hồng đang mê man, tự giễu cười: “A, kỹ nữ…”

Lắc lắc đầu, nàng trực tiếp kích hoạt phù giấy.

Ngũ Hành Đại Độn!

……

Từng ngày trôi qua.

Mấy ngày nay, Giáng Thành không phát sinh bất cứ đại sự gì.

Các vị phu tử tĩnh dưỡng trong biệt viện của mình, chỉ có học tử các nhà lui tới với nhau, tranh giành đến quên cả trời đất.

Chỉ cần là nơi có nhiều người, liền có thể nghe được tiếng Bách gia học tử cãi nhau… Là tranh luận!

Dù sao các học phái lý niệm bất đồng, chỉ cần tụ tập cùng một chỗ nói chuyện phiếm, không ai chịu thua kém ai.

Nghe nói vào thời điểm trước kia Học cung Tắc Hạ còn chưa suy sụp, mỗi ngày đều là loại cảnh tượng náo nhiệt này.

Chỉ tiếc là…

Sau này, cảnh tượng như thế cũng chỉ có thể gặp ở Bách gia thịnh hội.

Ngoại trừ vấn đề học thuật, sự tình Học cung Đại Lê cũng lan truyền nhanh chóng, đối với đại đa số học tử mà nói, bọn họ vẫn rất hy vọng có thể xuất hiện một tòa Học cung Tắc Hạ khác, bằng không bọn họ cũng không cần phải mỗi lần Bách gia thịnh hội, đều phải cực khổ bôn ba mà đến.

Chỉ tiếc, Học cung Tắc Hạ lưu lại bóng ma quá lớn cho Bách gia học tử.

Khi một Học cung trở thành đồ chơi chính trị, nó hoàn toàn mất đi ý nghĩa tồn tại.

Sau yến tiệc thiết đãi chư tử, không ít người đều chạy đi hỏi phu tử đi đến thiên điện Điện Trọng Lê, hỏi Lê vương rốt

cục đưa ra điều kiện gì.

Dù sao lần này Lê Vương chẳng những xuất ra thật sự chức quan, thậm chí còn cho phép học tử đi lại tự do, đây chính là điều khiến tất cả học tử thật tâm hướng tới.

Dù sao nếu đến các nước khác làm quan đều phải xem nhãn duyên với quốc quân cùng với quyền thần đến đâu.

Một số người thân mang tuyệt thế đại tài, vận khí tốt có thể lăn lộn làm đại quan.

Nếu vận khí bình thường, cũng chỉ có thể bắt đầu từ làm môn khách, nếu gia chủ có thế lực nói không chừng có thể đề cử làm quan, nếu không thì có khi cả đời làm phụ tá cho người ta.

La Yển sở dĩ nổi tiếng, thu nạp 3 ngàn môn khách, chính là bởi vì chỉ cần môn khách đưa ra chính kiến ưu tú, là có thể được ông ta đề cử làm quan, hiện giờ quan lại Đất Triệu Đất Ngụy tương đối nổi danh, không ít đều từng là môn khách của La Yển.

Hiện tại, Lê Vương đem quyền lực khảo hạch chức quan giao cho Học cung, đã đủ khiến rất nhiều người điên cuồng.

Chỉ bất quá, các phu tử cho đáp án cũng không phải lạc quan như vậy.

“Chưa đàm phán!”

“Chưa nói xong, vẫn còn đang thảo luận”.

Không ít học tử có tài nhưng không gặp thời, những ngày này trong lòng đều là vô cùng thấp thỏm, không lúc nào là không hỏi thăm sự kiện Học cung.

Thẳng đến sáng sớm ngày hôm qua, Trường Bình Hầu Triệu thị phái người ở trước cửa cung dán ra một bố cáo, mặt

trên viết đầy 300 chức quan lớn nhỏ, còn nói sau khi Học cung thành lập, còn có thể xuất ra bảy trăm chức quan.

Tuy rằng có lớn có nhỏ, nhưng đều là chức quan có thể phát huy tài năng.

Từ khi dán bố cáo, Giáng Thành lại náo nhiệt thêm một phần.

Bách gia học tử đại khái chia làm hai phái.

Phái lạc quan cảm thấy, Lê Vương đây là thành tâm muốn làm Học cung, đợi đến khi xây xong Học cung, một ngàn chức quan là chuyện sớm muộn.

Phái bi quan cảm thấy Triệu Kỵ đây chính là đang câu cá, dùng 300 chức quan lừa gạt Bách gia học tử vào để thịt.

Hai bên đều tự cho là đúng.

Nhưng dù bi quan hay lạc quan, họ đều có một sự đồng thuận.

Chính là cái tiền mở Học cung thật sự có chút khó khăn.

Dấu hiệu rất rõ ràng, bởi vì tôn thất Triệu thị chân trước dán bố cáo, chân sau liền tuyên bố bỏ ra số tiền lớn tu sửa đường sông ở Đất Triệu, rõ ràng chính là không muốn bỏ tiền.

Chỉ dựa vào tiền của vương thất, có thể xây dựng Học cung Đại Lê không?

Phải biết rằng, trước kia để xây Học cung Tắc Hạ phải tiết kiệm tiền ăn tiền ở, tài nguyên tu luyện.

Tiền trà nước của các phu tử, nơi tu luyện tụ thần dưỡng khí mượn thế trời đất đều phải dùng đến tiền.

Mấy gia phu tử đều nói chưa đàm phán xong, nhất định là tài chính không đến nơi đến chốn!”

Điền Văn Kính ngồi ngay ngắn tại đại sảnh trung ương, âm thanh có chút vang dội: “Muốn ta nói, tài chính Lê quốc vương thất đều là dựa vào thổ địa tôn thất , mặc dù có mấy nhà vương thương, nhưng cũng là dựa vào tôn thất tài nguyên mới có thể sống sót. Hai nhà Ngụy Hàn cũng không cần phải nói, Lê vương thất bán nhân tình cho Bách gia, bọn họ không có khả năng móc tiền.”

Ngược lại là Lý gia, Thái tử phi là người Lý gia, bọn họ về sau cũng có thể trở thành vương thất ngoại thích, bất quá khẳng định cũng không lấy được quá nhiều. Các ngươi ngẫm lại xem, Điền gia chúng ta chính là chi thần của Tề quốc, ở Tề quốc nói một là một nói hai là hai, nhưng dù vậy, cũng là dốc toàn tộc lực, mới xây lên Học cung Tắc Hạ. Chỉ dựa vào Lê vương thất cùng Lý gia không biết có thể xuất ra bao nhiêu lực? Dựa vào cái gì?’

Hắn nói chuyện rõ ràng từng chữ, nhất là nhắc tới Điền thị kiến tạo Học cung Tắc Hạ thì vẻ mặt vênh vênh tự đắc.

Chương 297: Chương 297: Con số trên trời Chương 297: Con số trên trời

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ánh mắt toàn trường đều tập trung trên người hắn, dù sao Điền Uy Hầu chính là quân vương có thực vô danh của Tề quốc, Điền Văn Kính mặc dù là con riêng, nhưng rất được Điền Uy Hầu coi trọng, địa vị không khác công tử nước khác, thậm chí so với thái tử cũng không kém quá xa.

Điền Văn Kính mang theo nụ cười, hắn cực kỳ hưởng thụ loại cảm giác được vạn người chăm chú nhìn này.

Nếu là trước kia, hắn uống rượu uống trà chỉ vào nhã gian.

Nhưng hiện tại Bách gia thịnh hội sắp tới, chính giữa đại sảnh mới là vị trí quan trọng nhất.

Điền thị xây Học cung Tắc Hạ, đích xác tương đối đau mề.

Nhưng nói dốc toàn lực, chính là khoa trương một chút, để những người chờ Học cung Đại Lê kiến thành đừng mơ có rắm mà ăn

Lúc này có người hỏi: "Điền huynh cảm thấy, xây một tòa Học cung Đại Lê như vậy, cần tốn bao nhiêu tiền?"

Điền Văn Kính tính sơ qua: "Ít nhất cũng phải 3 triệu lượng!"

"Xì…..".

Mọi người đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh.

Ba triệu lượng đối với bọn họ mà nói, thật sự là một con số trên trời.

Phải biết rằng, Giáng Thành phồn hoa đại thành, lương một tháng của thợ lành nghề cũng chỉ có 1 lượng.

Tuy rằng đại đa số người đọc sách đều có chút của cải, nhưng 3 triệu lượng vẫn là quá xa xôi.

"Các vị!"

Một nho sinh có chút quý phái nói: " Tình hình tại Lê vương thất chỉ sợ không quá lạc quan, không bằng chúng ta góp vào một ít tiền đi?"

Điền Văn Kính: "???

Các ngươi có phải bị điên không đấy?

Ta khuyên các ngươi đừng có nằm mơ giữa ban ngày!

Trên sân yên tĩnh trong chốc lát, những học đồ ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, rốt cục có người bắt đầu nói chuyện.

Ta không có nhiều tiền như Trương huynh, ta xuất 10 lượng là được rồi, đều là tâm ý.

“Ta 1 lạng.”

Mặc giả ta không có tiền, chờ trở về hỏi Ô phu tử xem công hội có thể xuất tiền hay không.

……

Điền Văn Kính không nhịn được nữa: Thôi đừng điên nữa, thiên hạ này có bao nhiêu người đọc sách, chút tiền kia của các ngươi, trước mặt 300 vạn lượng, căn bản chẳng bằng một cọng lông!

Nho sinh đầu tiên bỏ tiền có chút không vui: “Ta thích thế đấy, ngươi quản được sao?”

Điền Văn Kính tức giận: “Được! Ta nhớ kỹ ngươi! Sau này đừng nghĩ đi Tề quốc làm quan!”

“Vốn đã chẳng nghĩ đến! Làm quan Tề quốc? Hừ, có chó nó cần!”

Nho sinh cười nhạo một tiếng, chợt nhìn về phía mọi người: “Chư vị nếu là tin tưởng ta, đại khái có thể đem tiền giao cho ta, đến lúc đó ta liền đi cầu kiến Lê Vương bệ hạ, vì xây dựng Học cung, cố gắng góp một phần sức mỏng!”

Nói xong, liền cởi cẩm y ra, trải ở trên bàn, đem đồ kim sức ở bên hông, đặt lên trên cẩm y.

……

“Chỗ kim sức này thoạt nhìn ít nhất 100 lượng, so với hắn hứa hẹn 10 lượng đều đáng giá hơn.

“Ta tin Trương huynh, đây là 10 lượng!”

Có người lấy ra 10 lượng, đặt ở bên cạnh kim sức.

Những người khác muốn gây quỹ cũng theo.

Điền Văn Kính tức giận đến méo miệng: “Đúng là lũ đần! Tức chết mất”.

Phòng khách tầng hai.

Xì! Tên ngu ngốc này!

Triệu Ninh nhịn không được cười, không nghĩ tới Điền Văn Kính ngăn cản lại kích thích những người này quyên tiền.

Mễ Tinh Ly cười nói: "Học cung chính là lòng người hướng tới, sau khi Tắc Hạ suy sụp, Bách gia học tử giống như mất hồn, tư tưởng không được cọ xát, các nhà tiến triển đều chậm đi nhiều. Chớ nói bọn họ, ta đều muốn quyên tiền. Triệu huynh, ngươi cho tại hạ thấu đáo, Lê vương thất còn thiếu bao nhiêu tiền?"

Triệu Ninh thần sắc hơi nghiêm túc, thản nhiên nói: "Đa tạ ý tốt của nữ công tử, Lê vương thất chúng ta không thiếu tiền!"

"Được rồi!"

Mễ Tinh Ly buông tay, kỳ thật nàng nói đều là lời nói thật, nếu như Học cung thật sự thiếu tiền, nàng nguyện ý táng gia bại sản quyên tiền.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Học cung ở nước Sở.

Nếu ở Lê Quốc thì thôi.

Ngược lại "Triệu Lăng" này, lúc nàng tới Lê quốc, cố ý tìm hiểu một chút về nhân vật nổi danh trong tôn thất Triệu thị, cũng không có người này.

Cũng không biết từ đâu chui ra, không chỉ có loanh quanh gần Doanh Vô Kỵ như vậy, hơn nữa còn có thể cùng các phu tử tiến vào thiên điện.

Điều này có chút kỳ quái.

Mễ Tinh Ly thậm chí hoài nghi hắn là Thái tử giả trang, nhưng Thái tử không có đạo lý giả trang một người như vậy,

hơn nữa lấy kinh nghiệm giám định giả mạo phong phú của nàng, nhìn không ra bất kỳ dấu vết dịch dung biến ảo nào.

Tôn thất Lê quốc, thật sự là ngọa hổ tàng long!

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Nữ công tử thật sự chơi không đẹp, những ngày này ăn của chúng ta dùng của chúng ta, lại còn mỗi ngày nghĩ đến bẫy chúng ta!"

Doanh huynh nói đùa rồi!

Mễ Tinh Ly hé miệng cười: "Hôm nay pháp gia học tử thiên hạ, ai không muốn tự tay sáng lập một hồi biến pháp? Chỉ là các quốc gia hãm sâu vũng bùn, thực khó tìm được cơ hội đột phá. Hôm nay Lê Vương bệ hạ mạnh mẽ vang dội, khiến chúng ta trong lòng mê mẩn, tự nhiên là muốn thưởng thức một chút thủ đoạn của Lê Vương bệ hạ, thật sự tâm tư ngứa khó nhịn!

Lúc biến pháp nếu thật sự gặp khó khăn, có thể thông báo một tiếng, Tinh Ly nhất định sẽ tận lực tương trợ!"

"Vậy thì đa tạ!"

Doanh Vô Kỵ cười cười, ngay từ đầu hắn còn không biết vì sao Mễ Tinh Ly muốn xông lên phía trước, mấy ngày nay tiếp xúc, hắn cũng hiểu được một chút.

Cô gái này thật sự muốn thay đổi

Chỉ tiếc, nàng thật sự không giúp được gì.

Sở quốc cùng Ngụy Hàn hai nơi tiếp giáp, nếu đến lúc đó uy hiếp binh diễn, hiệu quả khẳng định rất tốt.

Chỉ tiếc, thực lực nước Sở rất mạnh, không giống Càn quốc vừa trải qua một trận thương gân động cốt.

Nếu thật sự khiến bọn họ tới diễn, nói không chừng diễn liền trở thành sự thật, tuy nói bị ảnh hưởng chủ yếu là Ngụy

Hàn, nhưng ai có thể cam đoan Ngụy Hàn sẽ không kéo Triệu thị xuống nước?

Chương 298: Ngứa ngáy khó chịu Chương 298: Ngứa ngáy khó chịu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tiểu Mễ Tinh Ly vẫn ngứa ngáy khó chịu: "Doanh huynh, Triệu huynh, lời nói trong thiên điện, thật sự không thể tiết lộ sao? Ta có thể thề, tuyệt đối không nói ra bên ngoài, lời thề huyết của Triệu gia các ngươi, Mễ gia chúng ta cũng có một loại tương tự".

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Triệu Ninh: ".....".

Người này học nhanh quá!

Mễ Tinh Ly mấp máy miệng: "Các ngươi không nói, vậy ta liền đoán!

Nghe nói như thế, Doanh Vô Kỵ cùng Triệu Ninh đều là đồng tử co rụt lại.

Cô gái này, có chút gì đó!

Mễ Tinh Ly hé miệng cười: "Xem ra ta đoán không sai, hai vị có thể yên tâm, lần này chính là để tham khảo cho Sở quốc biến pháp sau này, ta không có lý do ở trong đó giở trò xấu. Chỉ là ta suy nghĩ, nếu thật sự mưu đồ ở Bắc, lỗ hổng tài chính vương thất không chỉ nằm ở một tòa Học cung, hơn nữa Ngụy Hàn bên kia…"

Triệu Ninh thần sắc hơi lạnh: "Nữ công tử, ngươi không cảm thấy ngươi nói nhiều lắm sao?"

"Cái này, cái này…"

Mễ Tinh Ly có chút tiếc nuối, áy náy nói: “Xin lỗi, sở học luôn khát cầu, không có ý mạo phạm, kính xin Triệu huynh thứ lỗi!”

“Hay là đổi đề tài trò chuyện đi, uống trà!”

Doanh Vô Kỵ rót hai chén trà xanh, cười nói sang chuyện khác: “Đúng rồi nữ công tử, sao hôm nay không thấy Hạng Đỉnh?

“Hắn a!”

Mễ Tinh Ly có chút bất đắc dĩ: “Mấy ngày trước chúng ta đi ngoại ô săn bắn lúc, gặp tỷ muội Yến quốc đến học tập, tên ngốc đó chọn trúng muội muội nhà người ta!”

Doanh Vô Kỵ không khỏi tán thưởng: “Người trẻ tuổi thường đa tình, Hạng huynh mấy ngày trước còn có thể bồi ở bên cạnh nữ công tử, cũng là tận chức rồi!”

“Tận chức hả? Thôi bỏ đi!”

Mễ Tinh Ly xoa xoa huyệt Thái Dương: “Nếu không phải hai tỷ muội kia ở Giáng Thành có rất nhiền cố nhân, bận rộn đi thăm nom, không có thời gian, chỉ sợ ta cũng không thấy bóng dáng hắn ta. Tối hôm qua cô nương vừa nói có rảnh, hắn liền bay lên nghênh đón, cả đêm đều không trở về”.

Đúng lúc này.

Tùng!

Tùng!

Tùng!

Tiếng gõ cửa vang lên.

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Ai?”

Doanh huynh, là ta!

Ngoài cửa vang lên âm thanh Hạng Đỉnh.

Doanh Vô Kỵ đứng dậy mở cửa, cảm giác làn da ngăm đen của Hạng Đỉnh đã trắng hơn một chút.

Nhưng nhìn một chút, vẫn là đen như vậy, hình như là bởi vì vẻ mặt dễ coi hơn một chút.

Trước kia luôn đen mặt, một bộ dáng cao cao tự đại nhìn rất gợi đòn.

Hiện tại trên mặt vẫn không có biểu tình gì, nhưng cơ mặt thả lỏng rất nhiều, thoạt nhìn có chút hiền lành.

Đây là…

Doanh Vô Kỵ hơi liếc mắt, nhìn thấy hai nữ tử diện mạo xinh đẹp, chính là diện mạo nữ tử nước Yến .

“Hai người này là…”

Doanh huynh, nữ công tử! Để ta giới thiệu cho các ngươi một chút.

Hạng Đỉnh trên mặt rốt cuộc không ngừng được ý cười: “Hai vị cô nương này, chính là nữ tử tại đất Yến, đại tỷ là Khánh Thư cô nương, tiểu muội là Khánh Đình cô nương…”

Khánh Thư đại phương chắp tay: “Bái kiến nữ công tử, công tử Vô Kỵ, Triệu Lăng huynh!

Ngược lại Khánh Đình có chút thẹn thùng, nửa cúi đầu nói không ra lời.

Hạng Đỉnh nhỏ giọng nhắc nhở: ” Khánh Đình, nói chuyện đi…

Triệu Ninh: “…..”.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Tinh Ly: “…”

Khánh Đình?

Bọn họ nhìn bộ dáng thẹn thùng của Khánh Đình, lại nhìn vẻ mặt uy vũ ấm áp của Hạng Đỉnh, nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Khánh Thư thở dài một hơi, chắp tay nói: "Xá muội quanh năm ở nhà dưỡng bệnh, rất ít nhìn thấy người lạ, tính cách có chút quái gở, kính xin chư vị không nên chê trách!"

"Không trách không trách!"

Doanh Vô Kỵ liên tục khoát tay, lại cảm thấy việc này có chút khoa trương.

Khánh Đình này xấu hổ như vậy, sao lại bị Hạng Đỉnh bắt nhanh như vậy?

Chẳng lẽ con hàng này vẻ mặt lạnh lùng, trên thực tế cũng là một cái máy khoan bê tông?

Không hiểu nổi.

Ha ha ha!

Hạng Đỉnh sang sảng cười xấu hổ vài tiếng, nhanh chóng chuyển đề tài: "Lại nói vừa rồi đại sảnh xảy ra chuyện gì, hình như còn rất náo nhiệt!"

Mễ Tinh Ly lắc đầu, cái kiểu chuyển hướng đề tài này thực sự quá mức gượng gạo, bất quá vẫn là nói ra: "Bách gia học tử muốn tự mình xoay sở tiền, muốn giúp Lê vương thất xây Học cung Đại Lê!"

Hạng Đỉnh: "Thì ra như…..".

Đúng lúc này.

Mẹ kiếp!

Tiểu tử họ Trương kia chạy đi đâu rồi?

“Còn tên theo hắn quyên tiền cũng không thấy đâu!”

“Đừng lo lắng, Trương huynh đã nói, nếu thịnh hội chấm dứt, Học cung không được, sẽ đem tiền trả lại cho chúng ta.”

“Đúng vậy, đừng hoảng hốt, nào có người đọc sách lừa tiền?”

“Lúc hắn thu tiền, đến danh sách cũng không viết, trả như thế nào ?”

“Ha ha…”

Mọi người: “…..”.

Cái quái gì thế này.

Tiền của người đọc sách thật là bị lừa đảo.

Chị em Khánh thị cảm thấy hứng thú, dựa vào lan can nhìn xuống.

Đúng lúc.

Hoa văn trên cổ Khánh Thư rơi vào trong mắt Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ trong lòng thắt lại, mẹ nó, Hồng trần giai nga?

Khánh Thư nhìn một hồi náo nhiệt, cười xoay người: “Bách gia thịnh hội ngư long hỗn tạp, chư vị nhất định phải bảo vệ tốt túi tiền của mình đấy!”

Nàng ý cười dịu dàng, ánh mắt lưu lại trên người Doanh Vô Kỵ hồi lâu.

Doanh Vô Kỵ theo bản năng sờ về phía ngọc bội bên hông, khẽ cười nói: “Yên tâm…”

Hạng Đỉnh cười ha ha nói: “Khánh Thư cô nương tuy là nữ tử, nhưng cũng thường xuyên lo chuyện làm ăn trong tộc, lần

này chủ động yêu cầu đến Lê quốc, nhưng là cố ý muốn lãnh giáo kinh nghiệm của ngươi!"

Lãnh giáo kinh nghiệm?

Lãnh giáo cái đầu nhà ngươi.

Cái tên ngốc nhà ngươi, bình thường nhìn thấy ta thì ngay cả vẻ khinh bỉ cũng không thèm che giấu.

Hôm nay mày lại tỏ ra nhiệt tình với anh mày.

Còn đưa một đại lão Ngộ Thần Cảnh tới.

"Tiểu nữ tử đích xác ngưỡng mộ Công tử Vô Kỵ đã lâu, không biết có thể ngồi gần một chút hay không!"

Khánh Thư hé miệng cười, trong miệng mặc dù là đang hỏi, lại trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Chương 299: Cường giả Ngộ Thần Cảnh bá đạo yêu ta? Chương 299: Cường giả Ngộ Thần Cảnh bá đạo yêu ta?

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cường giả Ngộ Thần Cảnh bá đạo yêu ta?

Doanh Vô Kỵ như ngồi trên đống lửa, bất quá vẻ mặt coi như bình tĩnh, mấy ngày nay hắn tra xét rất nhiều tư liệu, ngay cả tàng thư các của Lê vương thất, cũng nghiền ngẫm một lượt, từ một ít tư liệu có thể phán đoán ra, thực lực sau khi bị cường giả Ngộ Thần cảnh đoạt xá, sẽ bị hạn chế.

Vị cường giả này, chiến tích huy hoàng nhất, là dùng một thân thể cường giả tam phẩm linh thai thai Thuế Cảnh, dùng thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, giết hai cường giả Binh nhân cảnh.

Chỉ bất quá, vị Thai Thuế Cảnh này bản thân cũng không đơn giản, trên người có vô số pháp bảo, bí thuật, hơn nữa tập được Kỹ pháp Thiên cấp.

Nếu như đoạt xá chỉ là một người bình thường, như vậy thực lực tối đa mà hắn có thể phát huy, chỉ có thể tăng lên nửa đại cảnh giới.

Khánh Thư trước mắt, tinh khí thần tu vi có thể chịu nổi ba tầng tinh khí thần tầng 10, cho dù bị vị đại lão Ngộ Thần cảnh kia điều khiển, cũng tuyệt đối không có khả năng phát huy thực lực quá cường đại.

Ở đây nhiều người như vậy, liên hợp lại thì cũng không thể không đánh lại được ả ta.

Hơn nữa… Khánh Thư rốt cuộc có ở vào trạng thái bị đoạt xá hay không cũng chưa biết được.

Ngược lại là Khánh Đình thoạt nhìn có vẻ yếu đuối kia, làm cho hắn vô cùng kiêng kỵ, quả cầu ánh sáng trên đầu cũng thật con mẹ nó quá nhiều.

"… Khánh Đình cô nương, nàng cũng tới ngồi bên cạnh ta!"

Hạng Đỉnh cười ha ha, lập tức sắp xếp Khánh Đình ngồi xuống bên cạnh Khánh Thư, còn mình thì ngồi cạnh nàng, mời Mễ Tinh Ly ngồi ở vị trí ban đầu.

Tinh Ly nheo mắt, như có điều suy nghĩ nhìn Khánh Đình.

"Nữ công tử đừng nhìn Khánh Đình cô nương như vậy, nàng sợ người lạ!"

Hạng Đỉnh có chút bất mãn, nhưng nói chuyện rất nhỏ giọng.

Tình Ly cười như không: "Sợ người lạ, sợ cái gì?"

Hạng Đỉnh: "…..".

Tinh Ly nhìn bộ dáng lúng túng của hai người, trong ánh mắt hiện lên một tia lãnh ý.

Nàng đối với Hạng Đỉnh không thể hiểu rõ hơn, tính tình thì cao ngạo, từ trước đến nay đối với nữ tử chẳng thèm ngó tới, chỉ có mình mới có thể bị hắn để mắt, lý do vẫn là: đàn ông!

Lúc này mới ngắn ngủi vài ngày, đã bị một nữ tử yếu đuối là mê mẩn đến đến thần hồn điên đảo, hơn nữa khí tức quanh thân cũng không sắc bén như trước, rõ ràng là bị phá Nguyên Dương.

Thủ đoạn như thế, nữ tử này làm sao có thể là người nhìn thấy người ngoài liền thẹn thùng?

Bất quá nàng cũng không nói gì, chỉ là lẳng lặng ngồi, nhìn xem này đôi nữ tử Yến quốc, rốt cục muốn làm chuyện gì.

"Công tử Vô Kỵ, chén này ta kính ngươi!"

Khánh Thư tự mình rót hai chén trà xanh, đưa cho Doanh Vô Kỵ một chén, lập tức uống một hơi cạn sạch một chén khác

Doanh Vô Kỵ nhấp một ngụm: "Khánh Thư cô nương có chuyện gì cứ nói thẳng đi!

Khánh Thư nhàn nhạt cười: "Tiểu nữ tử chỉ là một nữ lưu, vì sao công tử đề phòng với ta như thế?"

Doanh Vô Kỵ trả lời cũng rất trực tiếp: "Ngươi cũng không che phía sau gáy, muốn nói chuyện gì cứ nói thẳng ra đi, sao cứ phải che giấu thân phận?"

"Cái này…"

Hạng Đỉnh có chút không hiểu, nghi hoặc nhìn mấy người.

Mí mắt Mễ Tinh Ly giật giật, góc độ này của nàng không nhìn thấy gáy Khánh Thư, nhưng nhìn thấy Doanh Vô Kỵ cùng Triệu Ninh đều có vẻ căng thẳng, nghiễm nhiên đã tiến vào trạng thái chờ chiến đấu, không khỏi cũng đề phòng.

“Hạng Đỉnh! Ngồi lại đây!”

“Nữ công tử…”

“Ngồi xuống đây!”

“Được!”

Hạng Đỉnh cũng ý thức được sự tình không đúng lắm, vẻ mặt cũng có chút nghiêm túc.

Trong ánh mắt không nỡ của Khánh Đình, gian nan đứng lên, ngồi xuống phía đối diện.

Hậu sinh khả úy!

Khánh Thư nhàn nhạt cười một tiếng, đem tóc vén lên, ngữ khí nói chuyện, cũng trở nên bề trên.

Nàng quét mắt nhìn mọi người một cái, thật giống như là đang đánh giá một ít tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ.

Mà Khánh Đình ở một bên, cũng không có bộ dáng thẹn thùng vừa rồi.

Chậm rãi vén tóc lên, chớp mắt đem gáy bày ra cho mọi người.

Ấn ký kia khiến Mễ Tinh Ly nhìn đến tim đập thình thịch, nhịn không được kinh hô lên: “Hồng trần giai nga!”

Nghe được bốn chữ này, Hạng Đỉnh nhất thời trợn tròn mắt, không thể tin nhìn Khánh Đình, mà tay phải của hắn, cũng theo bản năng nắm ở chuôi kiếm bên hông.

“Người trẻ tuổi đừng tức giận!”

Khánh Thư thản nhiên cười: “Ở Giáng Thành, ta không làm gì được các ngươi, các ngươi cũng không làm gì được ta, cho dù giết ta, ta cũng sẽ đổi một thân thể khác gặp mặt các ngươi, cần gì phải làm chuyện phiền phức?”

Doanh Vô Kỵ sắc mặt nghiêm túc: “Ngươi đã biết không làm gì được chúng ta, lại vì sao tìm tới cửa?”

Khánh Thư tươi cười điềm đạm, âm thanh ôn hòa hữu lễ: “Nghe nói Đại Lê muốn xây Học cung, mời chào Bách gia tuấn kiệt, đã như vậy, vậy nhất định một phần của Dương Chu học phái ta, không biết công tử Vô Kỵ ý như thế nào?”

“Cắt…”

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: “Các ngươi Vi Nga phái tự xưng như thế, sẽ không sợ Dương Chu học phái chính thống tìm các ngươi gây phiền toái? Học cung Đại Lê cho đạo gia có chỗ, chẳng qua không có phần cho Vi Nga phái các ngươi”.

Hai người trước mắt, Khánh Thư dường như không có sức chiến đấu gì, thực lực Khánh Đình hẳn là rất mạnh, nhưng bên mình có bốn người, tuyệt đối không thể bị hai người bọn họ đánh bại trong nháy mắt. Triệu Tín ở ngay phòng bên cạnh, hơn nữa quán trà bị vây trong khu phố sầm uất, ít nhất có 10 cao thủ đội lốt đang ẩn nấp trong bóng tối.

Chương 300: Không cần khách khí Chương 300: Không cần khách khí

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nếu an toàn không thành vấn đề, vậy không cần phải khách khí với người trước mắt.

Khánh Thư vẻ mặt khó xử: “Ta đã thành khẩn tìm tới cửa như thế, Công tử Vô Kỵ không thể dàn xếp sao?”

Vẻ mặt này, hình như là thật sự muốn hèn mọn cầu xin Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: “Nếu như các ngươi bố trí mấy sự kiện ám sát nhằm vào ta, nói không chừng ta sợ,

liền trực tiếp thay các ngươi làm việc. Các ngươi bày ra loại bộ dáng khúm núm này, thật sự làm cho ta có loại kích động muốn trèo lên đầu các ngươi.

Khánh Thư: "????

"Xì xì…..".

Triệu Ninh cùng Mễ Tinh Ly đều nhịn không được cười ra tiếng.

Cơ mặt Hạng Đỉnh co rút một chút, nhưng lại cảm thấy mình không nên bởi vì cười đùa thô tục như vậy, liền nghẹn trở về, thân thể bất an vặn vẹo vài cái, mới đem cỗ sức lực này dỡ ra.

Một câu nói thô tục như thế, xua tan không ít không khí căng thẳng vừa rồi.

Sắc mặt Khánh Thư đen một chút, bất quá rất nhanh liền khôi phục bình thường, nhịn không được cười nói: "Đều nói ngươi từ sau sự kiện cổ sát tính tình đại biến, miệng thối đến cực điểm ngay cả đương triều thừa tướng đều gánh không nổi, hôm nay ngược lại cũng được chứng kiến"

"Ta coi như ngươi khen ta!"

Doanh Vô Kỵ tươi cười mà lòng rét run: "Lại nói tiếp còn phải cám ơn các ngươi, nếu không phải các ngươi tỉ mỉ sắp xếp sự kiện cổ sát, ta thật đúng là chưa chắc được ngồi nơi này mắng các ngươi. Học cung hoan nghênh Bách gia học tử, bất quá tạp chủng Vi Nga phái vẫn là cút xa một chút đi, ai cho các ngươi dũng khí ăn bám vào Dương Chu học phái?"

Khánh Thư bình tĩnh mà hỏi: "Những lời nói của Dương Chu thánh nhân, đều được giáo chúng chúng ta phụng làm tiêu chuẩn, so với cái gọi là chính thống không kém chút nào…"

"Đừng tự bôi vàng lên mặt mình."

Doanh Vô Kỵ trực tiếp ngắt lời nói: “Nếu không nói các ngươi đầy một bụng xấu xa, ngay cả đọc sách cũng cố ý chỉ đọc một nửa, chỉ nhớ kỹ’ cho dù là chuyện nhổ một cọng lông trên người mình mà có thể làm cho người trong thiên hạ được lợi, cũng không làm, nửa câu sau’ Để thiên hạ phụng dưỡng một mình mình thì cũng không muốn’, các ngươi là một chữ cũng không muốn xem. Ta suy nghĩ ta cũng không chọc các ngươi, như thế nào liền dẫn đến họa sát thân?”

Khánh Thư thần sắc rất bình tĩnh nói ra một câu: “Những lời này ngươi ngược lại sai rồi, Vi Nga phái lập ý sâu xa, căn bản để ý không phải người nào đó có tuân thủ giáo lý hay không, mà là thế giới lý tưởng trong miệng Thánh nhân là: Không ai bị mất đi một sợi lông, không ai vì cái lợi lớn của thiên hạ, thì thiên hạ liền thái bình.Khi thiên hạ tất cả đều là tín đồ của Nga Vi phái, tất cả vấn đề đều sẽ biến mất vô hình.

Giáo chúng của chúng ta vì thực hiện lý tưởng như vậy, nhịn đau vi phạm chuẩn tắc cũng không tiếc.

Những người tự xưng là học tử Dương Chu chính thống, ai có thể có bố cục cao như thế?

Công tử Vô Kỵ, lúc đó sự tồn tại của ngươi, là chướng ngại vật cho thiên hạ đại trị, cho nên ta hy vọng ngươi có thể hiểu được chúng ta ra tay với ngươi. Nhưng hôm nay, ngươi không thể thiếu đối với Học cung của Bách gia học tử học cung không thể hoặc thiếu.Chỉ cần ngươi gật đầu, Vi Nga phái chúng liền có thể mặc ngươi sai khiến.Lê vương thất không thể lấy ra tiền ra xây học cung, Vi Nga phái có thể lấy.Hai nhà Ngụy Hàn ngoan cố, Vi Nga phái cũng có thể phái người ám sát nhân vật mấu chốt.

Thứ lỗi cho ta nói thẳng, tình cảnh Lê vương thất cũng không phải rất tốt, nếu ta là ngươi, nhất định sẽ không cự tuyệt một đồng minh vững chắc như vậy”.

Đến lúc đó Đại Lê, Vi Nga phái, chính giáo hợp nhất, lo gì thiên hạ này không thống nhất?"

Mọi người: "…..".

Nhìn ánh mắt tràn đầy cuồng nhiệt của Khánh Thư, bọn họ đều cảm giác sau lưng có chút phát lạnh.

Nếu nói ngay từ đầu, họ chỉ cảm thấy Vi Nga phái toàn là xấu.

Nhưng bây giờ, họ phát hiện ra rằng đây là một nhóm người xấu tự tìm kiếm sự cao quý.

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ nhếch lên: "Cho nên đến lúc đó, một khi các ngươi phát hiện, ta lại trở thành chướng ngại vật của'Thiên hạ đại trị', các ngươi sẽ diệt trừ ta một lần nữa. Bao gồm cả cha vợ ta, bao gồm cả vợ ta, đúng không?"

"Đúng thế!"

Khánh Thư trả lời như đinh đóng cột: "Mặc dù người ngăn cản thiên hạ đại trị là ta, ta cũng sẽ không chút do dự đi tìm cái chết. Nhưng ngươi biết thật lòng nguyện ý vì mục tiêu chung mà cố gắng, làm sao có thể trở thành trở ngại cho thiên hạ đại trị?

Doanh Vô Kỵ bất đắc dĩ nói: "Ngươi thật là cao thượng!"

Khánh Thư cười nói: "So với chư hầu đấu đá, đây đúng là lựa chọn có ảnh hưởng nhỏ nhất đối với sinh mạng thiên hạ.

Doanh Vô Kỵ phản bác: "Vậy quyết định trở ngại đại trị hay trợ giúp đại trị rốt cuộc là ai?"

"Giáo chủ!"

"Vạn nhất giáo chủ của các ngươi là não tàn thì sao?"

"Giáo chủ là người có trí tuệ nhất, tính tình cao thượng nhất trên thế gian này, quyết định của giáo chủ không thể sai

được.”

“……”

Được rồi!

Logic tự bế.

Doanh Vô Kỵ đã hiểu, , căn bản là không cần thiết phải tranh luận với cái loại thủ lĩnh giáo phái này làm gì.

Hắn lắc đầu: “Vậy ngươi đừng nói nữa, bởi vì ta kiên trì cho rằng giáo chủ các ngươi là đồ não tàn.

Khánh Thư nhìn hắn một hồi lâu, nhịn không được lộ ra tiếc nuối thần sắc: “Đáng tiếc! vốn tưởng rằng người như ngươi làm việc không câu nệ, hẳn là rất có ngộ tính, đáng tiếc…”

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: “Lại nói tới các ngươi những thứ xấu xa này, cũng chỉ dám chọn quả hồng mềm để bóp. Hiện giờ chủ trì học cung, chính là Lê Vương bệ hạ. Các ngươi nếu thật sự có dũng khí, liền đi khuyên ông ta, khuyên ta được gì đâu?”

Khánh Thư Khánh Đình hai tỷ muội đồng loạt đứng lên: “Không phiền công tử quan tâm, ta lần này tới Giáng Thành chính là khuyên Lê Vương bệ hạ!”

Chương 301: Khuyên Lê Vương bệ hạ Chương 301: Khuyên Lê Vương bệ hạ

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Thật sao? ta không tin!”

Doanh Vộ Kỵ bắt chéo chân.

Khánh Thư cười cười thần bí: “Không bao lâu nữa, công tử sẽ tin. Công tử chỉ cần nhớ kỹ một câu, Vi Nga phái đại môn, tùy thời mở rộng với ngươi”.

Dứt lời, hai người liền trực tiếp rời đi.

Bùm!

Trong nháy mắt cửa đóng lại, mọi người trong phòng đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, sau lưng đã toát ra mồ hôi lạnh.

Khánh Thư vừa rồi không dùng bất kỳ thủ đoạn nào, nhưng lực áp bách của Ngộ Thần Cảnh, thật sự khiến bọn họ rất khó bình tĩnh giống như vẻ ngoài.

Hơn nữa, vừa rồi Khánh Thư nói đến "Thiên hạ đại trị" với cái vẻ mặt cuồng nhiệt kia, thật sự làm cho bọn họ có loại cảm giác không rét mà run.

"Thật mẹ nó, những thứ xấu xa này cũng lôi ra bịp bợm người không biết'.

Doanh Vô Kỵ mắng chửi đĩnh.

Mọi người đều là gật gật đầu, mặc dù tính đến trước mắt, Vi Nga phái chưa tạo ra hậu quả gì cho các nước nhưng giống như con đỉa thời khắc nhìn chằm chằm vết thương của người ta, tùy thời chuẩn bị chui vào hút máu.

Giáo phái này thủ đoạn rất quỷ dị, bất luận Hồng trần giai nga hay là Đan Thanh Độ Hồn, đều là thần thông có ý nghĩa chiến lược rất mạnh.

Nhưng bọn chúng có một điểm yếu chí mạng, chính là pháp thuật bổn mạng và thần thông bổn mạng, uy lực dường như đều không mạnh.

Cho dù trong bọn họ đã có Thánh Nhân, chỉ luận chiến lực cũng rất khó là đối thủ của Lê Vương.

Đi khuyên Lê vương, khác gì chui đầu vào chỗ chết

Sắc mặt Mễ Tinh Ly hơi trầm xuống: "Hạng Đỉnh! Nói đi, rốt cục là tình huống gì?"

Sắc mặt Hạng Đỉnh có chút khó coi, một đôi bàn tay to che nửa khuôn mặt màu đồng, từ kẽ răng nặn ra hai chữ: "Mị thuật!"

"Lúc trước ngươi không phát hiện ra?"

Mễ Tinh Ly ngạc nhiên hỏi, trong thế hệ trẻ Sở quốc, ý chí của Hạng Đỉnh đã tương đối kiên định.

Hạng Đỉnh hỏi ngược lại: "Lúc trước ta gặp bọn họ lần đầu tiên, nữ công tử ngươi cũng ở đây, không phải cũng không phát hiện sao?"

"Cũng đúng…"

Vẻ mặt Mễ Tinh Ly có chút ngưng trọng, bởi vì lúc ấy tuy rằng Hạng Đỉnh biểu hiện có chút hưng phấn, khác biệt so với phong cách hành sự trước kia của hắn, nhưng cảm giác cũng không khác gì so với thanh niên lần đầu yêu đương.

Nàng lại hỏi: "Cho nên ngươi khi nào thì phản ứng lại mị thuật?"

Hạng Đỉnh che mặt, vẻ mặt xấu hổ nói: "Vừa rồi lúc nữ công tử bảo ta tới, ta còn nghĩ có phải có hiểu lầm gì hay không, cho đến khi biết bọn họ là người Vi Nga phái, ta hồi tưởng lại chuyện tối hôm qua, mới phát hiện không thích hợp".

Doanh Vô Kỵ nhịn không được hỏi: "Có cái gì không đúng?"

Hạng Đỉnh thẹn thùng không dám ngẩng đầu, xấu hổ không chịu nổi: "Tối hôm qua nàng muốn sáu lần, ta lại còn cảm thấy nàng là một nữ tử đàng hoàng thẹn thùng."

Triệu Ninh: "…..".

Tinh Ly: "…..".

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Sáu lần.

Giỏi!

Có người mỗi ngày dưới 9 lần đều coi là dưỡng sinh…

Không đúng!

Doanh Vô Kỵ sợ hãi cả kinh, quay đầu nhìn về phía Triệu Ninh: “Chúng ta có đi Biệt viện Lý thị xem một chút hay không?”

Hắn vừa rồi liền cảm thấy Khánh Đình kia có chút không đúng, người mang hai kỹ năng Địa cấp, đã là người tương đối cường hãn, đối với thần thông Hồng trần giai nga mà nói, hẳn là để đánh nhau.

Nhưng Ngộ Thần Cảnh kia, lần này tới chủ yếu là vì nói chuyện của Học Cung, nhân vật Khánh Đình này, hình như chỉ là vì dùng thân thể để đưa dây bắc cầu.

Đây không phải là lãng phí sao?

Vừa nghe đến sáu lần trong một đêm, còn lại là con gái nhà lành nhút nhát.

Hai yếu tố này một khi hội tụ lại với nhau, cảm giác đã có chút quá mạnh mẽ.

Hơn nữa còn là người yêu thích sưu tập tem, nắm giữ hai kỹ năng Địa cấp…

Triệu Ninh nhíu mày: “Công tử hoài nghi là Lý Thải Đàm?

Doanh Vô Kỵ gật đầu: “Ừm…..”.

“Hẳn là không có khả năng!”

Triệu Ninh lắc đầu: “Trong cơ thể Lý Thải Đàm bị trồng một tấm phù, chỉ cần thị vệ trông coi phát hiện nàng biến mất,

hoặc là nàng rời khỏi Giáng Thành, phù giấy sẽ trực tiếp nổ tung, phong bế kinh mạch của nàng, hơn nữa hiển lộ vị trí. Thị vệ trông coi biệt viện Lý thị đều là cao thủ, trừ phi trong nháy mắt toàn bộ chết hết, nếu không tất là kết cục nàng ta là bị truy sát.

Doanh Vô Kỵ nheo mắt: "Như vậy…"

Hạng Đỉnh đập bàn một cái: "Thật là vô cùng nhục nhã! Ta đi tìm chúng nó tính sổ!

'Hạng huynh đừng!'

Doanh Vô Kỵ ngăn cản hắn: "Bọn chúng thủ đoạn rất quỷ dị, ngươi cứ như vậy qua đó lại làm thêm 6 lần nữa!"

Hạng Đỉnh: "????

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được Kỹ pháp địa cấp 《 Bá Vương Khí 》.

Hả?

Bổ đao cũng dẫn đến tâm tình dao động, cũng có thể tính lên đầu mình?

Kỹ pháp Địa cấp nhặt được không này khiến Doanh Vô Kỵ hết sức vui vẻ.

Bá Vương khí, khiến cho trong cơ thể chân khí cuồng bạo lên, tốc độ tăng lên năm thành, sức mạnh tăng lên ba lần, chỉ số thông minh giảm xuống năm thành, quả thực chính là thần kỹ liều mạng.

Nhưng cảm giác đối với các phương diện khác của tố chất thân thể tăng lên không rõ ràng.

Nếu không thì cũng không thể chỉ có sáu lần.

Mễ Tinh Ly nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Doanh huynh, Triệu huynh, xem ra Lê quốc các ngươi lần này làm biến pháp, chỉ sợ sẽ không quá thuận lợi! Ngay cả Vi Nga phái cũng tới tham gia”.

Doanh Vô Kỵ cười cười: “Cũng không cần lo lắng, chỉ là Vi Nga phái, cũng chả làm được gì”.

Nhưng đúng lúc này.

Cộc.

Cộc.

Cộc.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Chương 302: Thiên Hạ đại trị Chương 302: Thiên Hạ đại trị

Người dịch: PrimeK Tohabong

Sau đó Triệu Tín cầm một phong thư, trực tiếp đẩy cửa vào.

Phò mã gia, bệ hạ cùng các vị phu tử đã quyết định đề tài thịnh hội lần này rồi”.

“Mau tới xem!”

Doanh Vô Kỵ tiếp nhận thư, lập tức mở ra, những người khác cũng đều đến gần.

Dù sao thịnh hội lần này, phần thưởng phong phú chưa từng có, lại thay đổi truyền thống truyền đạo lần trước, đổi thành biện luận tại hiện trường dễ dàng đánh nhau hơn, ai cũng tò mò đề tài sẽ là gì.

Liền ngay cả Doanh Vô Kỵ cùng Triệu Lăng, cũng đều phải đợi đến bây giờ, trước Bách gia thịnh hội 1 ngày mới biết được đề thi.

Khi nhìn thấy nội dung, tất cả mọi người đều im lặng.

Bởi vì đề thi lần này, rõ ràng chỉ có bốn chữ: Thiên hạ đại trị!

Không biết qua bao lâu.

Hạng Đỉnh ho nhẹ hai tiếng phá vỡ trầm mặc: "Bốn chữ này, sao có chút quen tai?"

Có thể không quen sao?

Vừa rồi Khánh Thư ra rả thiên hạ đại trị.

Doanh Vô Kỵ sắc mặt có chút khó coi: "Triệu huynh, đề thi này, ngoại trừ bệ hạ cùng mấy vị phu tử ra, còn có ai có thể biết trước?"

"Không thể có người khác!"

Sắc mặt Triệu Ninh cũng khó coi đến dọa người.

Kỳ thật nàng cũng muốn hỏi thăm trước một ít tin tức, để Doanh Vô Kỵ chuẩn bị nhiều hơn, để ngày mai phát huy thật tốt.

Nhưng Triệu Kỵ rất kín miệng.

Mấy vị phu tử cùng tham dự định đề, cũng đều là hạng người phẩm hạnh cao thượng, cơ bản không có khả năng làm ra chuyện lộ đề.

Trừ khi…

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật: "Hoặc là Vi Nga phái đoán mò, hoặc là….. Trong mấy vị phu tử, đã có người Vi Nga phái trà trộn vào".

Triệu Ninh khẽ nhíu mày, lắc đầu nói: "Cái này khả năng không lớn, vừa rồi Khánh Thư trước khi đi thả ra cuồng ngôn, đã nói lên bọn họ nhất định đã biết đề, cái này phiền toái lớn!"

Dứt lời, nàng liền trực tiếp đứng lên.

Mọi người cũng cắp đít đi đi lại lại trong nhã gian

Vi Nga phái là giáo phái cực đoan tách ra từ Dương Chu học phái, Dương Chu học phái vốn cũng đã đủ cực đoan, mà Vi Nga phái lại cực đoan hơn, ngay cả học tử Dương Chu học phái cũng nhìn bọn họ không vừa mắt, huống chi những học phái khác.

Mặc gia chú ý cực độ chủ nghĩa đạo đức, nhưng dù vậy, Mặc gia công hội tồn tại, cũng là cái gai trong mắt các quốc gia.

Mà Vi Nga phái cái này thì càng không cần phải nói.

Nhưng hiện tại, phu tử của Nho Mặc Pháp tam học phái này, lại bị Vi Nga Phái trà trộn vào

Chuyện này con mẹ nó này, cũng thật có chút lớn.

Cường giả Ngộ Thần Cảnh, mặc kệ ở học phái nào, đều là trụ cột vững vàng, người như vậy đều có thể bị Vi Nga phái trà trộn, huống chi là những người khác?

Sức ảnh hưởng của việc Vi Nga phái còn khủng khiếp hơn nhiều so với tưởng tượng.

Doanh huynh!

Mễ Tinh Ly than nhẹ một tiếng: "Mới vừa rồi trong thư nói, ngày mai biện luận cũng không phải đơn giản biện luận, mà là sẽ tế xuất Cửu Châu mô phỏng đồ để tiến hành thôi diễn, nếu như bị Vi Nga phái đoạt danh tiếng, chỉ sợ các nhà học phái thật sự sẽ dao động!"

"Khó chơi!"

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu đang tê dại.

Ai cũng không nghĩ tới, lần này cha vợ mình lại cùng chư vị phu tử chơi lớn như vậy, ngay cả Cửu Châu mô phỏng đồ đều có thể lấy ra.

Cửu Châu mô phỏng đồ có lai lịch tương đối lớn.

Nghe đồn lúc Hoàng Đế đúc Hiên Viên Kiếm, thân kiếm một mặt khắc nhật nguyệt tinh thần, một mặt khắc núi non cỏ cây. Cán kiếm một mặt viết thuật nông canh nuôi gia súc, một mặt viết kế sách nhất thống tứ hải.

Một thanh thần kiếm truyền đời, ghi lại ở bên trong biến hóa thần diệu ẩn chứa trong thiên địa.

Vốn nên đời đời truyền thừa, trở thành bảo vật trấn tộc của Nhân tộc.

Mặc dù chưa từng nghĩ sau khi Thương triều thống nhất, Hiên Viên kiếm không hiểu sao sụp đổ, Thương vương tử không đành lòng nhìn thần kiếm bị tiêu tán ở trong dòng sông lịch sử, liền lấy đan thanh chi đạo, đem huyền cơ trong kiếm mô phỏng lại, vẽ thành bảy quyển Cửu Châu.

Cũng chính là Cửu Châu mô phỏng đồ mà thế nhân quen thuộc, bên trong ghi lại tất cả ảo diệu của thế gian, có thể dùng để thôi diễn hậu thế.

Quyển thứ nhất để Tử Lý sử dụng, tổng cộng thôi diễn 500 năm, không ai biết ông ta đều thôi diễn cái gì, chỉ biết là trước khi ông ta lâm chung vẽ 49 bức đồ, đại sự kiện phát sinh sau 500 năm, đều có thể tìm được từ trong bức tranh.

Sau khi 49 bức tranh ứng lời sấm, Thương Trụ Vương xuất thế.

Quyển thứ hai là Chu Văn Vương sử dụng, nội dung cụ thể vẫn không biết được, bất quá lời đồn đãi nhiều lần thôi diễn hơn trăm lần, Văn Vương liền lửa giận công tâm sinh bệnh

nặng, sau đó liền buông tay nhân gian, cũng lưu lại bốn chữ di ngôn: Đề phòng ngoại thích.

Mà lời sấm này, cũng ứng nghiệm trên người Chu U Vương.

Chu U Vương bởi vì kiêng kỵ Thân quốc, cho nên phế đi vương hậu, dẫn đến Thân quốc cấu kết Nhung Địch phá vương đô, sau đó liền dần dần diễn biến thành tình hình chư hầu tranh bá hiện giờ.

Quyển thứ ba, dùng cho Chu Bình Vương nhất mạch bị diệt sau đó, không ai biết Chu Huề Vương thôi diễn ra bao nhiêu huyền cơ.

Chỉ biết sau khi ông ta bế quan bảy ngày, liền mắng chửi đĩnh đạc đi ra.

Sau đó cực lực chủ trì chính tế nhị nguyên hóa, đối với các nước chư hầu trong thiên hạ dường như hoàn toàn buông lơi can thiệp chính trị quân sự, thành thật làm lãnh tụ văn hóa tinh thần.

Bốn tập còn lại, không để lại dấu vết.

Không nghĩ tới, tự nhiên có một quyển ở Lê vương thất.

Chương 303: Nghiệm chứng biến pháp Chương 303: Nghiệm chứng biến pháp

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Cha vợ ta, dã tâm cũng thật không nhỏ !”

Doanh Vô Kỵ cảm thán một tiếng, hắn rất rõ ràng Triệu Kỵ muốn làm gì.

Thịnh hội ra đề là thiên hạ đại trị, Bách gia phu tử vì học phái nhà mình tranh đoạt quyền phát biểu chính trị, tất nhiên sẽ không phản đối.

Mà Triệu Kỵ cũng muốn nghiệm chứng tính chính xác của biến pháp.

Cuộc tranh luận lần này, bất kể nhà nào thắng, sức ảnh hưởng đều sẽ tăng lên rất nhiều.

Nếu như mình lần này biến pháp có thể thắng, vậy danh vọng Lê vương thất cũng nhất định có thể đạt tới đỉnh cao, dọn sạch lực cản biến pháp.

"Nhưng vấn đề, ngươi chỉ nghĩ tới chính mình thắng, liền không nghĩ tới chính mình thua sao?"

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề, nếu như một nhà trong Nho Mặc Pháp thắng cũng tốt, điều đó khiến bọn họ trở thành Quốc Giáo.

Nhưng nếu Vi Nga phái…

Chậc chậc!

Đất nước này thật thú vị.

Mễ Tinh Ly không khỏi tán thưởng nói: "Lê vương quyết đoán độc nhất vô nhị, tại hạ thật sự bội phục. Bất quá Cửu Châu mô phỏng đồ chỉ là ghi chép huyền cơ thế gian, cũng không phải là dáng vẻ nguyên bản thế gian, thôi diễn ra đồ vật chưa chắc nhất định sẽ phát sinh. Hơn nữa… Doanh huynh xác định Lê vương thất thật có thể xuất ra tiền sao?"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Đến lúc đó sẽ biết!

"Được rồi!"

Mễ Tinh Ly gật đầu: "Vậy chúng ta cáo từ!"

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Ngày mai gặp!

Đưa mắt nhìn Mễ Tinh Ly cùng Hạng Đỉnh rời đi, hắn ở trong nhã gian nhắm mắt dưỡng thần một hồi, mới gọi là Triệu Tín rời đi.

Giờ phút này ở đại sảnh, so với vừa rồi đều náo nhiệt gấp 10 lần.

Chỉ có điều chủ đề đã hoàn toàn thay đổi.

Vừa rồi bọn hắn đều đang mắng mấy tên kia lừa đảo, hiện tại lại đang tranh luận rốt cục học phái nhà nào mới thật sự là vương học trị thế.

Bố cáo của Bách gia thịnh hội, đã dán đầy tại các nơi Bách gia học tử tụ tập.

Cửu Châu mô phỏng đồ xuất thế khiến thịnh hội chưa bắt đầu đã bị đẩy lên cao trào.

Doanh Vô Kỵ đau mề vô cùng, xoay người rời khỏi trà lâu.

……

Tin tức Cửu Châu mô phỏng đồ, theo bố cáo dán đầy đường, nhanh chóng thổi quét toàn bộ Giáng Thành.

Ai cũng không nghĩ tới, Lê Vương tự nhiên vì biến pháp lại làm ra động tĩnh lớn như vậy.

Hưng phấn nhất đương nhiên là Bách gia học tử, thời điểm Học cung Tắc Hạ còn chưa suy sụp, các nhà thích nhất chính là biện luận, tuy rằng các nhà học thuyết đều thu được tinh tiến khi biện luận nhưng lại rốt cuộc không phân được ai thắng thua.

Nhưng hiện tại, Cửu Châu mô phỏng đồ được xuất, mặc dù thiên hạ đại thế chưa chắc đã phát triển như Cửu Châu mô phỏng đồ biểu thị, nhưng cũng xem như có sức thuyết phục

Nó có thể không phải là đáp án chính xác duy nhất, nhưng cũng là đáp án có ý nghĩa tham khảo mạnh nhất.

Ai có thể tranh luận thắng, người đó có thể mang danh "Vương Học".

Mà lòng tin của bọn họ đối với việc xây dựng học cung cũng càng ngày càng mạnh, bởi vì Bách gia phu tử đã nhất trí thông qua đề tài này, trong lòng khẳng định vẫn tương đối mong chờ đối với học cung.

……

Hàn gia.

Hàn Giả nhìn nội dung bố cáo gia đinh sao chép, vẻ mặt đã ngưng trọng tới cực điểm.

Cho tới bây giờ, hắn vẫn cảm thấy học cung không có khả năng kiến thành, biến pháp càng nhất định sẽ thất bại.

Nhưng hiện tại xem ra, lòng tin của Triệu Kỵ đối với biến pháp đã mạnh tới cực điểm.

Hắn không hiểu.

Tiền ở đâu ra?

Chức quan từ đâu đến?

Nếu ngươi lần này mà thôi diễn thấy biến pháp thất bại thì ngươi còn thúc đẩy biến pháp hay không? Hắn cảm thấy Triệu Kỵ nhất định là điên rồi.

Nhưng lại nhịn không được sinh lòng bất an, vạn nhất Triệu Kỵ thắng thì sao? Hàn gia mình phải xử lý như thế nào?

"Phụ thân cư sĩ!"

Hàn Quyện ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, bỗng nhiên mở mắt, khóe miệng mang theo ý cười như có như không: "Tâm của phụ thân rối loạn rồi!"

"Ha ha, ha ha!"

Hàn Giả cười to hai tiếng, che giấu nội tâm không bình tĩnh.

Đây là lần đầu tiên Hàn Quyện chủ động nói chuyện với mình kể từ khi về đến nhà.

Hắn vuốt râu nói: "Chê cười! Vi phụ đã sớm nhìn quen sóng to gió lớn, làm sao có thể dễ dàng tâm loạn, bất quá là nhìn thấy tin tức tốt, tâm tình vui sướng mà thôi.

"Ồ?"

Hàn Quyện lẳng lặng nhìn lão ta, như cười như không, từ chối cho ý kiến.

Hàn Giả bị nhìn chằm chằm có chút không được tự nhiên, liền đưa tờ giấy trong tay qua, cười ha hả nói: "Mệt mỏi! Bách gia thịnh hội lần này thật là náo nhiệt, các ngươi lại bỏ lỡ, sẽ không cảm thấy thiệt thòi sao?"

"Tại sao lại thiệt thòi?"

Hàn Quyện ngáp một cái, tiếp nhận bố cáo nhìn kỹ một lần, mới bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra là Cửu Châu mô phỏng đồ xuất thế!"

Hàn Giả vuốt râu cười nhạt: "Nếu Nho Mặc Pháp ba nhà trong đó một nhà tranh luận thắng, liền có thể trở thành 'Vương Học' của Bách gia, đến lúc đó đạo gia các ngươi bị đè đầu, không cam lòng sao?"

"Cửu Châu mô phỏng đồ đúng là thần vật suy diễn đại thế".

Hàn Quyện cũng không phủ nhận, nhưng cũng không có bất kỳ tiếc nuối thần sắc: "Chỉ có điều, nó suy diễn ra cố nhiên là đại thế, nhưng cũng chỉ là một loại đại thế trong đó, cũng không phải là không thể thay đổi."

Hàn Giả đồng tử co rụt lại: "Ý của con là, còn có đại thế khác?

"Đó là đương nhiên!"

Hàn Quyện lười biếng cười cười: “Bằng không phụ thân cư sĩ cho rằng, con một lòng tu đạo, sư phụ vì sao vẫn khăng khăng muốn đuổi con ra khỏi sơn môn?”

Hàn Giả có chút chần chừ: “Cái này…..”.

Hàn Quyện từ trên bồ đoàn đứng lên, ngồi xuống đối diện Hàn Giả, bổ sung một câu: “Chỉ còn lại bốn quyển Cửu Châu, trong tay sư phụ con cũng có một quyển.

Chương 304: Không chỉ có một Thiên hạ đại thế Chương 304: Không chỉ có một Thiên hạ đại thế

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hàn Giả nhịn không được hỏi: “Cho nên sư phụ con suy diễn ra cái gì?”

“Không thể nói!”

Hàn Quyện cười thần bí, liền đứng lên duỗi lưng một cái: “Trời không còn sớm, con chuẩn bị đi ngủ, dưỡng tốt tinh thần, ngày mai tham gia Bách gia thịnh hội.”

Nói xong, liền lê giày rơm trở về phòng.

“Thằng nhóc này…”

Hàn Giả điên cuồng xoa ngực, không ngừng an ủi chính mình: “Nó là đứa con mình sinh ra…”

Hắn có không ít nhi tử, duy chỉ tìm mọi cách che chở đối với Hàn Quyện.

Một nguyên nhân quan trọng, chính là mẹ của Hàn Quyện, là chính thê duy nhất của hắn, là nữ nhân phù hợp với lợi ích gia tộc nhất, cũng là nữ tử thật lòng yêu lão. Hơn nữa phụ tử chia lìa thời gian dài như vậy, trong lòng hắn cảm thấy mắc nợ không ít.

Tất nhiên, đó không phải là lý do quan trọng nhất.

Sư môn của Hàn Quyện mới là thứ hắn coi trọng nhất.

Bằng không chỉ bằng thái độ qua loa của Hàn Quyện đối với mình, đã sớm bị treo lên đánh.

"Hóa ra thiên hạ đại thế, cũng không phải chỉ có một loại…"

Hàn Giả như có điều suy nghĩ, trong lòng hơi yên ổn một phần.

Nhưng vẫn là phiền não không thôi, bởi vì cho dù có đại thế khác, ngày mai trước mặt mọi người thôi diễn ra đại thế, cũng tất sẽ lưu lại ảnh hưởng sâu xa.

Dù lão vẫn cho rằng biến pháp không có khả năng thành công, nhưng cũng không thể không cân nhắc, đại thế ở trong tay Triệu Kỵ lúc, Hàn gia nên như thế nào tự bảo vệ mình.

Lão vẫy vẫy tay với quản gia: "Truyền tin cho Ngụy Hoàn cùng Triệu Khế, nói tối nay giờ tý đến Túy Tiên lâu gặp nhau!"

"Vâng!"

……

Ngày hôm sau.

Doanh Vô Kỵ dậy thật sớm, thay quần áo sang trọng, không mang theo bất kỳ tôi tớ nào, cũng không cưỡi ngựa đánh xe, cứ như vậy đi bộ về phía vương cung.

Bách gia thịnh hội trên danh nghĩa không liên quan đến chính trị, nhưng cũng phải phụng hành Chu lễ.

Dù sao quyền uy lễ tế của Chu vương thất vẫn còn, Bách gia ban đầu lại liên quan mật thiết đến Chu vương thất, tự nhiên phải tiến hành theo Chu lễ.

Hôm nay, phàm là tham dự thịnh hội, bất luận giàu nghèo quý tiện, đều chỉ có một thân phận.

Đó chính là Bách gia học tử.

Cho dù là các vị phu tử, cũng chỉ có thể coi là học tử đức hạnh cao, vẫn phải đi bộ chạy tới hiện trường thịnh hội.

Chỉ có một nhóm người có thể đi xe.

Đó chính là người Chu vương thất phái tới chủ trì lễ tế.

Nói cách khác, là Khương Thái Uyên cùng các thủ hạ của hắn.

"Lịch kịch!"

"Doanh lão đệ, ta đi trước!"

Doanh Vô Kỵ nhìn phía trước, Khương Thái Uyên đang ngồi trên xe ngựa quay đầu nhe răng với mình, cũng cảm giác đau hết cả mề.

Con hàng này làm sao làm nhạc phủ lệnh nhà Chu?

Và…..".

Hắn rốt cuộc đang đóng vai trò gì?

Rốt cuộc là chó của Chu vương thất, hay là trà trộn vào Chu vương đình?

Rốt cuộc hắn có thể đại biểu cho thái độ của Dương Chu học phái hay không?

Chết tiệt!

Đầu đau quá.

May mà Thư cục Thượng Mặc cách vương cung không xa, chỉ chốc lát sau hắn đã chạy tới trước điện Trọng Lê.

Hội trường đã bố trí xong, thoạt nhìn trang nghiêm túc.

Hai bên lễ đạo đặt chuông, dưới sự đánh tấu của quan lại Nhạc phủ, phát ra âm thanh vang rền uy nghiêm.

Khoảng cách thịnh hội bắt đầu còn một nén nhang, gần vạn Bách gia học tử, đều được cung nữ, thái giám dẫn dắt ngồi xuống, mỗi người trước mặt đều bày một chậu nước sạch, chính là đợi lát nữa sử dụng trong nghi thức rửa tay lau mặt.

Đối với việc này, mọi người cũng không quá mức để ý.

Bọn họ chú ý nhất, vẫn luôn là đợi lát nữa lên tranh biện tại Bách gia thịnh hội.

Tối hôm qua bọn họ đều nhận được thông báo, nói lần này thôi diễn khả năng sẽ diễn ra trong thời gian dài nên đều mang theo lương khô.

Kỳ cảnh như thế, vốn là ngàn năm có một, càng là liên quan đến cuộc tranh tài Bách gia, thì càng làm cho lòng người háo hức

"Doanh huynh, tới đây!"

Triệu Ninh cười vẫy vẫy tay với Doanh Vô Kỵ, nàng vẫn chưa chiếm được danh ngạch học tử tinh anh, cho nên không có cách nào ngồi ở hai hàng đầu, bất quá vận dụng một chút đặc quyền ngồi ở hàng thứ ba vẫn là không thành vấn đề.

Doanh Vô Kỵ ngồi ở phía trước nàng, xoay người hỏi: "Bệ hạ nói như thế nào?"

Triệu Ninh cười nói: "Bệ hạ nói, đã hạ quyết tâm đi theo con đường vương giả, liền không cần e ngại bất luận kẻ địch nào! hôm nay Vi Nga phái xuất hiện, chúng ta lo lắng; ngày mai Vi mẹ phái lại xuất hiện , chúng ta lo lắng; ngày sau Vi bố phái xuất hiện chúng ta lại lo lắng! Cứ lo lắng mãi thế thì chúng ta làm sao còn đi được con đường này? Mặc xác chúng là ai, cứ nghiền nát hết chúng là được.

Chậc!

Doanh Vô Kỵ không khỏi tán thưởng: “Hôm nay huynh lại còn chơi chữ nữa cơ đấy”

Triệu Ninh: “…..”.

Mình đang nói đến nhiệt huyết sôi trào đâu, Doanh huynh nói như vậy, có phải có chút coi thường không?

Bất quá thấy Doanh Vô Kỵ điềm nhiên như vậy, lòng của nàng cũng thả lỏng rất nhiều.

Hôm qua lúc nàng đi báo cáo, kỳ thật tâm tình có chút nặng nề, bởi vì trước đó, Vi Nga phái chỉ là một cái gậy quấy phân, cho dù là người ghê tởm, cũng không vung đến triều đình.

Nhưng đầu tiên là có ý đồ lấy Đan Thanh Độ Hồn thuật khống chế La tướng.

Sau đó lại trà trộn một trong các vị phu tử Nho Mặc Pháp.

Bọn họ cho dù là dã tâm hay là thực lực, đều đến khiến nàng không thể không nhìn thẳng.

Chương 305: Con đường Vương giả Chương 305: Con đường Vương giả

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thẳng đến đêm qua nghe Triệu Kỵ nói “Con đường Vương giả “, trong lòng mới nhẹ nhõm được chút.

“Con đường vương giả của phụ vương, đích xác làm cho lòng người hướng về! Công tử Vô Kỵ bảo có đúng không?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Hai người quay đầu nhìn lại, phát hiện Bình Lăng Quân Triệu Khế đang cười nheo mắt đi tới, ngồi ở bên cạnh Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: "Ồ? Xem ra, Bình Lăng Quân cũng muốn đi trên con đường vương giả này?

"Đó là tất nhiên!"

Triệu Khế sang sảng cười nói: "Bệ hạ chính là anh hào hiếm có của thiên hạ, càng là quân phụ của ta, ta làm nhi thần, làm sao lại không muốn kế thừa y bát của phụ vương?"

"Nói hay lắm!"

Doanh Vô Kỵ tán thưởng vỗ tay, bất quá rất nhanh lại hỏi một câu: "Nghe nói trước đó vài ngày, một tên đạo chích tự tiện dùng thủ đoạn Quỷ Vực muốn sưu hồn ta?

Triệu Khế: "…..".

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được kỹ pháp hoàng cấp 《 Thủy Hành Thuật 》.

Sao lại là kỹ năng chạy trốn?

Cái này trâu bò, như thế nào mỗi ngày đều muốn chạy trốn?

Rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện xấu?

Hắn nhìn Triệu Khế mặt đen, nhịn không được xì một tiếng: "Ngươi nói ngươi giả bộ bị bức bách cái gì?"

Triệu Khế sắc mặt âm trầm, đối với ác danh Doanh Vô Kỵ hắn sớm đã nghe thấy, ngày đó tại văn hội cũng lĩnh hội qua một lần.

Nhưng cho tới hôm nay, hắn mới khắc sâu ý thức được, chỉ cần Doanh Vô Kỵ thấy ngươi khó chịu, thì đừng mơ được hắn cho sắc mặt tốt.

Ngay cả La Tướng, cũng bị hắn làm cho tức hộc máu mồm.

Thiên hạ này vì sao lại có người như vậy?

“Ha ha ha! Công tử Vô Kỵ mắng hay lắm!”

Điền Văn Kính cũng cười ha ha ngồi xuống, nhìn Triệu Khế vẻ mặt khinh bỉ: “Ngươi gọi Bình Lăng Quân à? Ta nghe nói ngươi ở bên ngoài thanh danh khá thịnh, người ta gọi Tiểu Điền Hầu của Lê quốc, bất quá ta hôm nay vừa thấy…..Thật không biết Điền Hầu làm chuyện thương thiên hại lý gì mới bị ngươi đụng vào như vậy!

Triệu Khế ngực phát buồn bực, nghĩ thầm ta trị không được Doanh Vô Kỵ, còn trị không được ngươi?

Suy tư một lát, thử hỏi: “Đẻ ra ngươi?”

Điền Văn Kính: “???”

Lần này thì tốt rồi.

Vốn chỉ có Triệu Khế mặt đỏ.

Hiện tại hai người đều đỏ mặt.

Xì…..”.

Cách xa nhau hai vị trí, Ngụy Mãnh cười nhạo một tiếng, quỳ xuống đất, nhìn không chớp mắt về phía trước, cũng là đang nói chuyện với Doanh Vô Kỵ: “Nếu miệng lưỡi lợi hại có thể giúp vương thất giải quyết khủng hoảng tài chính, chỉ sợ hiện tại học cung đã xây dựng được rồi?”

Nếu thật có thể như thế, lấy tài ăn nói của Công Tử Vô Kỵ, kỳ thật càng nên quay về Càn quốc, có tài chính phong phú như thế ủng hộ, chỉ sợ không cần bao nhiêu năm, Càn quốc có thể quét ngang thiên hạ rồi.”

Điền Văn Kính cười phụ họa, hắn vừa rồi bị Triệu Khế làm cho nghẹn họng, chỉ là cảm thấy Triệu Khế tương đối dễ bị bắt nạt, mà không phải quan hệ tốt với Doanh Vô Kỵ.

Dù sao những ngày này, hắn khắc sâu nhận thức được một đạo lý, chính là không ít kỳ nhân tới Bách gia thịnh hội, những người này đều có mồm mép, chính mình chưa chắc có thể cãi nhau thắng

Cho nên hắn ngộ ra, ai ưu thế, hắn liền giúp người đó.

Đối mặt loại tình huống này, Doanh Vô Kỵ lại hiếm thấy không cãi lại được ai, chỉ lẳng lặng ngồi.

Điều này khiến cho không ít ánh mắt mọi người đều ném tới: Mễ Tinh Ly, Hạng Đỉnh, Khánh Thư, La Minh, Công Tôn Lệ…..".

Bất kể là quốc gia nào, lập trường ra sao, đều rất tò mò về việc Lê vương thất dự định xây dựng Học cung Đại Lê như thế nào.

Dù sao hành động này động chạm đến lợi ích Tôn thất Triệu thị, mất đi ủng hộ tài lực của tôn thất, Lê vương thất dựa vào cái gì?

Keng!

Một tiếng chuông vang lên, tất cả mọi người đem ánh mắt dời về phía trước, ngồi nghiêm chỉnh.

Lễ tế trước lễ hội chính thức bắt đầu, bất luận kẻ nào cũng không được chậm trễ.

Khương Thái Uyên đứng lên, hướng về phía mọi người, âm thanh vang dội.

Tịnh thủ, Mộc Diện!

Vừa dứt lời, liền có một loạt cung nữ thái giám nâng mâm ngọc, đem vật trong mâm trình lên cho mọi người.

Vật kia óng ánh trắng trắng, trông giống như bạch ngọc.

Tất cả mọi người không biết đây là vật gì, sao lại dùng làm Tịnh Thủ Mộc Diện.

Cũng may trên bảng gỗ được trang bị, ghi lại tên và cách sử dụng.

Mọi người y theo chỉ thị trên mộc bài tẩy rửa mặt mũi chân tay, sau khi lau khô nước đọng chợt cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng, đều theo bản năng nhìn thoáng qua mộc bài.

Trong lòng nhịn không được mặc niệm một câu: Hóa ra vật này gọi là ngọc xà!

Ngày sau có cơ hội, nhất định phải hỏi thăm một chút, nơi nào mới có thể mua được loại vật tốt này.

Trong lòng vừa toát ra ý niệm này, liền lập tức có không ít người ý thức được có gì đó sai sai, ánh mắt rơi vào trên người Doanh Vô Kỵ.

Thủ đoạn vơ vét của cải của Lê vương thất, sẽ không phải là ngọc xà chứ?

Bọn họ phần lớn đều là quý tộc, tự nhiên biết ngọc xà có thể có được bao nhiêu thị trường, nhất là vừa mới ra đời, liền xuất hiện ở trên lễ tế như vậy. Nếu sau này hoạt động tế tự nhà ai không cung cấp ngọc xà, vậy chẳng phải là mất mặt sao?

Đây, đây rốt cuộc là ai nghĩ ra?

Hàn Quyện ngược lại cảm thấy khá tốt, chỉ cảm thấy lần sau bế quan, có thể dùng thứ này tắm rửa, cũng không đến mức ghét đầy người, tắm mấy lần đều không sạch.

Sắc mặt Ngụy Mãnh cũng đã khó coi đến cực hạn.

Vật tốt như vậy, nhất định có thể khiến cho quý tộc các nước theo đuổi, cho dù Ngụy gia Hàn gia cấm tộc nhân dùng, cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Vấn đề tài chính vừa được giải quyết, Lê vương thất lại thôi diễn thành công, chỉ sợ tông thất Triệu thị cũng sẽ nhượng bộ chức quan.

Coi như chỉ từ 300 quan chức tăng lên đến 500, cũng sẽ làm Hai nhà Ngụy Hàn đau đầu không thôi.

Đạo sĩ Hàn gia ngu xuẩn này, lại không hề nhận thức được tính nghiêm trọng của sự việc.

Xì! Đám dế nhũi này!

Chương 306: Cửu Châu mô phỏng đồ Chương 306: Cửu Châu mô phỏng đồ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ cười thầm một tiếng, ngẩng đầu nhìn Khương Thái Uyên một cái.

Phát hiện gã này khóe miệng luôn nhịn không được khẽ nhếch lên.

Nghe nói cha vợ vì quảng cáo mà nhét cho gã này không ít tiền.

Lễ tế dài dòng mà rườm rà, bất quá phần lớn đều là Lê vương cùng chư vị phu tử thao tác.

Một đợt không khí tế thiên tế địa tế, Doanh Vô Kỵ chỉ là nhìn thôi cũng mệt mỏi nhưng đại đa số mọi người lại đều thích thú, từng khuôn mặt trang nghiêm chăm chú.

Ước chừng qua nửa canh giờ, phân đoạn lễ tế mới kết thúc.

Triệu Kỵ cùng chư vị phu tử trao đổi một ánh mắt, liền cao giọng đọc lời mở đầu: “Thịnh hội hôm nay, là nhằm muốn Bách gia hưng thế, càng là yếu tố quan trọng của Đại Lê hưng thịnh. Nay ta Lê Vương Triệu Kỵ, theo tổ huấn, chấp theo Chu lễ, nghênh đón học tử thiên hạ đến Giáng Thành.

Đề tranh luận hôm nay là Đại trị thiên hạ kể từ khi mở ra dòng sông lịch sử. Các học tử không được hỏi nhau, người thắng cuộc sẽ được tôn là Vương học Đại Lê, phu tử học phái tôn là Vương sư

Lời vừa mới dứt.

Các học tử ở đây thật lâu còn chưa thể bình tĩnh

Hành động lớn, cuối cùng cũng tới.

…….

Trước điện Trọng Lê.

Tám giai điệu lặp đi lặp lại, trống chuông đồng loạt vang lên.

Khoảnh khắc Bách gia thịnh hội bắt đầu, không khí hội trường liền trang nghiêm không chỉ một phần.

Triệu Kỵ nhìn lướt qua hiện trường gần vạn học tử, hít sâu một hơi, âm thanh như chuông vang:

“Mời Cửu Châu mô phỏng đồ!”

Vừa dứt lời, chân trời vang lên một tiếng ngựa hí to rõ.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một con tuấn mã màu trắng cao một trượng đạp không mà đến.

Dưới ánh mặt trời chói chang vào giờ Thìn, lông bờm màu trắng tản ra quang huy mãnh liệt.

Thoáng nhìn thì nó không khác ngựa bình thường cũng không có đặc biệt khoa trương nhưng lại làm cho tất cả mọi người cảm nhận được trong cơ thể nó khí huyết nóng rực.

“Đó là gì thế?”

“Uy thế thật cường đại, trên đời này lại có chiến mã như thế?”

“Ta xem sử sách, con chiến mã này có chút giống Vũ Linh Thần Tông!”

“Vũ Linh Thần Tông? Chính là tọa giá của Lê Vũ Linh Vương?

Đồn đãi Vũ Linh Thần Tông bản thân liền có thể địch nổi Cao thủ Binh nhân cảnh, con ngựa trước mắt này e rằng cũng không kém đâu!”

“Nhưng là Vũ Linh Vương cũng đã qua đời nhiều năm, chiến mã của ông ta làm sao có thể!”

Chết tiệt!

Con ngựa oai mãnh quá!

Doanh Vô Kỵ nhìn chiến mã phía chân trời, cũng hơi có chút thất thần.Kiếp trước không yêu xe, kiếp này không yêu ngựa.

Hắn đối với xe cộ không có nhiều hứng thú, nhưng hôm nay nhìn thấy này thất Vũ Linh Thần Tông, trong lòng chợt không đè nén được muốn cưỡi lên nó.

Thật sự con ngựa quá đẹp

Hơn nữa con ngựa này, rất có thể chính là tọa kỵ của Lê Vũ Linh Vương đại danh hiển hách, vị Lê Vương kia mặc dù là quân vương của một nước, nhưng một tay chủ đạo cải cách quân sự của Đất Triệu, bản thân chính là một danh tướng lẫy lừng.

Con thần tông này, bản thân thực lực cũng đủ mạnh, hơn nữa hào quang quanh thân.

Người có thể cưỡi được nó không?

“Đến hay lắm!”

Triệu Kỵ ngửa mặt lên trời cười to, lúc này thả người lăng không nhảy lên lưng Vũ Linh Thần Tông, đồng thời từ trong túi gấm bụng ngựa lấy ra một quyển sách cuộn dài một trượng.

Mở ra, vung tay lên, quyển sách cuộn liền mở ra trong tầm mắt mọi người.

Rộng một trượng, dài 10 trượng.

Rõ ràng không tính là lớn, lại có một loại cảm giác che khuất bầu trời.

Mọi người vẫn ngồi im, lại cảm giác tầm nhìn xung quanh biến hóa kịch liệt, trong nháy mắt, vị trí tựa hồ đã thoát ly khỏi Cung Ti Kỳ, đưa mình đến một nơi hoang dã.

Hung thú hoành hành, thiên tai liên tục mấy năm.

Ngay tại đây hoàn cảnh ác liệt đến cực hạn trong, một đám dã nhân khoác da thú, cầm thạch phủ tự chế, săn giết hung thú.

Các bộ lạc từ hình thành đến lớn mạnh, rồi đến lăn lộn với nhau, dung hợp phân liệt.

Cuối cùng hình thành vương triều.

Hạ Thương thay phiên nhau, lại đến Võ Vương phạt Trụ, cho đến bây giờ hình thành cục diện chư hầu phân lập.

Mấy ngàn năm lịch sử, chỉ trong một canh giờ ngắn ngủi này toàn bộ thôi diễn một lần, nhưng mọi người đang ngồi, lại không một ai có cảm giác cưỡi ngựa xem hoa.

Ngược lại cảm thấy người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, phảng phất chỉ dùng một canh giờ, liền trải qua mấy ngàn năm.

Một lần nữa ngồi ở trước Điện Trọng Lê, lại có loại cảm giác dường như đã qua mấy đời.

Tiếng tán thưởng từng đợt vang lên.

Doanh Vộ Kỵ cũng có thể phục hồi tinh thần lại.

“Này mẹ nó…”

“Phim tài liệu 4D?”

“Không đúng…”

Hắn cẩn thận hồi tưởng một chút tràng cảnh vừa rồi, tuy rằng toàn bộ hình ảnh đều lưu loát tơ trơn, nhưng kỳ thật vẫn là chia làm hai đoạn trước sau.

Đường giao giới giữa nửa đầu và nửa sau, chính là thời khắc Thương vương tử vẽ bản sao Cửu Châu.

Trước đó, chỉ ghi âm.

Sau đó, cũng là đọc tin tức từ giữa trời đất.

Chính là bởi vì nửa đoạn đầu, Tam Hoàng Ngũ Đế, Luy Tổ Xi Vưu, mỗi nhân vật quen thuộc đều xuất hiện trong đoạn ngắn.

Nhưng nửa sau đoạn, cũng chỉ có đại khái sự kiện lịch sử, mặc dù Chu Vũ Vương là nhân vật mang sắc thái cực kỳ truyền kỳ nhưng khuôn mặt cũng là mơ hồ không rõ.

Cái này… đại diện cho cái gì?

Xem ra một canh giờ này, cũng không phải là vì để cho Cửu Châu mô phỏng đồ cho mọi người xem phim lịch sử, mà là để mọi người có thể thôi diễn những sự việc phát sinh trong thế gian.

Cửu Châu mô phỏng đồ này, quả thực là tạo hóa thần vật của thiên địa

Doanh Vô Kỵ thậm chí hoài nghi, Điện Trọng Lê mình hiện tại nhìn thấy, cũng chưa chắc là Điện Trọng Lê hiện thực, mà là một phần thôi diễn, hoặc là nói… là khởi điểm thôi diễn.

Xin mời các vị phu tử truyền đạo!

Chương 307: Vũ Linh Thần Tông Chương 307: Vũ Linh Thần Tông

Người dịch: PrimeK Tohabong

Âm thanh của Triệu Kỵ khiến tất cả mọi người tỉnh táo từ trong thất thần.

Giờ phút này ông ta đã ngồi ngay ngắn tại chỗ, Vũ Linh Thần Tông cũng ở bên cạnh.

Phu tử Mạnh Ngu của Nho gia nhịn không được cảm thán: "Cửu châu mô phỏng đồ này thật là quỷ phủ thần công, lão phu hôm nay được lĩnh giáo. Đã như thế, lão phu liền xấu mặt trước!

Dứt lời, phi thân nhảy về phía lễ đài.

Hôm nay tuy là tranh luận giữa Bách gia học tử, nhưng trung tâm là tranh luận chính kiến, đương nhiên cần các phu tử giảng giải ý nghĩa tư tưởng của mình.

Mạnh Ngu là một đời phu tử, tất khắc đối với đạo Khổng Mạnh lý giải cực kỳ tinh thâm, hôm nay nội dung chủ giảng chính là tính thiện cùng nhân chính.

Một hồi trình bày, dẫn ra kinh điển làm căn cứ cho luận chứng khiến người nghe bên dưới há hốc mồm

Sau đó Mặc gia phu tử cùng Pháp gia phu tử lần lượt lên đài, đều tự trình bày chính kiến, Pháp gia chú ý "Lập pháp song trọng, hình đức song cử", Mặc gia phu tử lại lấy "Kiêm ái phi công" làm đề tài.

Khi phu tử ba nhà truyền đạo, Bách gia học tử chỉ có thể lắng nghe.

Mặc dù ý kiến bất đồng, lúc nghe giảng vẫn im phăng phắc.

Chẳng qua trong nháy mắt Mặc gia phu tử truyền đạo xong, không khí bên dưới nhất thời trở nên biến động.

Lần này là cuộc tranh đua "Vương học", một khi tranh biện thắng, liền có thể trở thành Lê quốc đệ nhất học phái, phải biết rằng quốc lực của Lê quốc hiện nay đứng hàng đầu, Lê vương càng là dã tâm bừng bừng, một khi biến pháp thành công, rất có thể vấn đỉnh thiên hạ.

Đến lúc đó, Lê quốc vương học, liền có thể trở thành vương học thiên hạ.

Đây chính là sự kiện lớn liên quan đến vận mệnh của Bách gia, mặc cho mặt ngoài có hài hòa hơn nữa, lần này cũng phải liều mạng tranh giành.

Chỉ cần chính tranh biện thắng, coi như đầu rơi máu chảy thì có làm sao?

Tuy rằng vẫn an tĩnh đến tiếng châm rơi có thể nghe thấy, nhưng mơ hồ có loại cảm giác giương cung bạt kiếm.

"Những lời vàng của Chư vị phu tử khiến Cô được mở mang"

Khuôn mặt Triệu Kỵ ôn hòa ý cười: "Bất quá hôm nay truyền đạo chỉ là tư tưởng, cũng không phải là chính kiến. Lần thịnh hội này lấy thiên hạ đại trị làm đề tài, nên mưu đại nghĩa cho quân vương, mưu phúc lợi cho bá tính, các vị học tử, đã là người truyền thừa của các học phải thì cũng nên vì quốc gia của mình trình bày chính kiến"

Đã là biện luận, liền có cao thấp thắng thua, các vị phu tử mặc dù phẩm hạnh cao thượng, lại khó tránh khỏi sẽ có tư tâm đối với chính kiến nhà mình.

Cô cố ý chuẩn bị ba khối Thông Tâm cổ ngọc, mời ba vị phu tử đeo.

Nếu thông tâm cổ ngọc sáng, vả lại các vị phu tử không phản bác, khiến cho người ngọc sáng nhất liền nhận được một đạo khí vận của nhà đó

Nho Mặc hai nhà mỗi người còn lại một đạo khí vận, sẽ ban cho học tử thôi diễn thành công nhất, chư vị thấy thế nào?"

Thông tâm cổ ngọc!

Ánh mắt người ở đây lập tức sáng lên, chiến ý trong ánh mắt càng nồng đậm.

Đây chính là trận đánh ác liệt, Thông tâm cổ ngọc có thể phản hồi tinh chuẩn tâm tình của người đeo, nếu như ngọc cổ tỏa sáng thì phu tử cũng không thể phản bác được. Đạt được khí vận là lẽ đương nhiên

Do phu tử quyết định ba đạo, hai đạo còn lại do kết quả thôi diễn quyết định, không chỉ công bằng, mà còn tương đối kịch liệt.

Lão phu không phản đối!

"Không phản đối!"

"Không phản đối!"

Ba vị phu tử lần lượt mở miệng, khiến học tử ở đây, đều ngừng thở.

Triệu Kỵ quét mắt nhìn mọi người, nhàn nhạt cười nói: "Chư vị tuấn kiệt, có kiến giải gì không?"

Tuấn kiệt trong miệng ông ta, tất khắc là gần bốn mươi vị học tử tinh anh dưới đài, dù sao thịnh hội trên vạn người, nếu ngươi một lời ta một câu thì chả mấy chốc rối loạn, để các học phái đệ tử tinh anh phát biểu, mới là cách làm chính xác nhất.

Mọi người dưới đài liếc mắt nhìn nhau, lại chưa có người đứng lên mở màn.

Dù sao mỗi một câu nói của người mở màn sẽ trở thành đối tượng để người sau phản bác nên áp lực rất lớn!

Chỉ có Công Tôn Lệ cười đứng dậy.

"Bái kiến Lê Vương bệ hạ!"

"Chào các vị đồng liêu!"

Tại hạ nói chuyện có thể có chỗ gay gắt, kính xin chư vị đừng trách.

Triệu Kỵ lông mày khẽ nhướng: "Hóa ra là hậu nhân Thương quân, khó trách dám đi tiên phong, ngươi cứ nói đi, Cô tâm nhãn không tính nhỏ, chư vị phu tử cũng là hạng người lòng dạ khoáng đạt, cho dù nói sai, cũng không có người trách ngươi!"

Công Tôn Lệ cười chắp tay: "Đa tạ Lê Vương bệ hạ, bất quá tiểu tử e là rất khó nói sai!"

Nghe nói như thế, mọi người ở đây đều chăm chú nhìn

Ngay cả Doanh Vô Kỵ cũng nhịn không được lặng lẽ dựng thẳng ngón tay cái với hắn, kỳ thật hắn có chút thưởng thức Công Tôn Lệ, bất luận là làm khó dễ mình về thương ấn hay là chủ trì công đạo ngày xét xử mình, tiểu tử này đều kiên định tuân thủ chuẩn tắc của mình, cũng không bị cảm xúc chi phối.

Bất quá hôm nay, tiểu tử này hình như có chút phiêu.

Chỉ thấy Công Tôn Lệ cười ha ha, trực tiếp từ trong ngực lấy ra một quyển Đại Càn Luật, xoay người đối mặt với hơn vạn học tử, âm thanh vang dội: "Chư vị! Tại hạ cho rằng, đại trị thiên hạ ngày nay, thực sự căn bản không cần phải tồn tại bởi vì chư quốc hùng mạnh, căn bản không còn cách nào khác, cũng không có cách nào khác!

Càn Luật, chính là luật pháp hoàn mỹ nhất thiên hạ, chính sách Càn quốc chính là chính sách mạnh nhất. Chư vị nếu muốn dương danh ở triều đình các nước, trở thành giường cột cho đất nước chỉ cần rập khuôn Càn Luật là được!

Càn Pháp gia, chính là chân chính Vương Học!"

Lời này vừa nói ra, cả đám đều kinh hãi.

Điên rồ!

Điên rồ!

Thật điên rồ!

Đây đâu phải là tranh luận, đây hoàn toàn là để thể hiện tính ưu việt của Càn Quốc.

Chương 308: Sao chép Càn Luật Chương 308: Sao chép Càn Luật

Người dịch: PrimeK Tohabong

La Minh lúc đó liền nhịn không được: "Nếu Càn Luật, Càn chính ưu việt như thế, lại vì sao chỉ có mỗi Càn Quốc thực hiện?Nếu Công Tôn huynh gọi đó là thuật cường quốc, lại vì sao Càn Quốc vẫn lề mễ mãi không thể đông xuất?"

"Càn Luật, Càn Chính chỉ thực hiện ở mỗi Đại Càn, cũng không phải là bởi vì không đủ hoàn mỹ, mà là bởi vì các quốc gia khác thần tử quân chủ, không có tài năng biến pháp cùng quyết đoán, nếu quốc gia đều có khả năng biến pháp cùng quân chủ hùng mạnh thì há có quốc gia nào không muốn thực hiện Càn Luật Càn Pháp? Đại Càn ta mặc dù chưa xuất Đông, là bởi thời cơ chưa tới, nhưng dù vậy, Đại Càn ta vẫn dựa vào đất đai không phì nhiêu bằng các nước Trung Nguyên, trong con mắt nhìn hau háu như hổ đói của các nước khác, từ một nước cằn cỗi khổ nhược, trở thành một thế hệ cường quốc trấn thủ cửa tây Trung Nguyên hiện nay.Mặc dù đồng thời đối mặt

Nhung, Địch, trên chiến trường vẫn không lộ nửa điểm xu thế suy tàn, thậm chí còn có thể thuận tay giải quyết bạn bè tính toán nhân lúc cháy nhà đi hôi của. Chỉ trong vòng 100 năm ngắn ngủi đã phát triển hưng thịnh như ngày nay.Nếu không bị tài nguyên luyện kim và tài nguyên tu luyện hạn chế thì e rằng Càn luật Càn chính đã phổ cập chư quốc, cũng không cần ta phải biện luận như ngày hôm nay.”

Cái này…

Tất cả mọi người ở đây nghe được thấy ngực có chút buồn bực, thật không ngờ người Càn Quốc này lại cuồng vọng như vậy.

Nhưng hắn nói từng câu có lý, sau biến pháp, chiến lực của Càn quốc tăng lên đã là rõ như ban ngày, chiến tích Càn quốc chiến tam quốc vẫn còn rành rành ra đây, hơn nữa là còn trong hoàn cảnh tài nguyên tu luyện thiếu hụt đến cực độ.

Quân chủ các nước đều khóc ra tiếng mán.

Ngay cả Lê quốc là cường quốc số một số hai, Thừa tướng La Yển cũng kiên định thuyết Càn Họa hơn 10 năm.

Ai không muốn sao chép lại chế độ pháp luật Càn quốc, nhưng có muốn cũng khó mà sao chép được vì đâu phải nước nào cũng có quân chủ hùng mạnh

Tên tiểu tử Càn quốc này, căn bản cũng không phải đến tranh luận, mà là đến chọc giận người khác.

Thông tâm cổ ngọc trước ngực ba phu tử, đều toát ra ánh sáng nhạt nhàn nhạt.

Doanh Vô Kỵ nhìn khóe miệng Công Tôn Lệ hơi nhếch lên, nhịn không được cười nhạo ra tiếng, tên tiểu tử này thật đúng là có chút tâm tư nhỏ nhen, lại muốn dựa vào phương thức này để thủ thắng.

Bất quá, muốn dễ dàng như vậy, thật sự là có chút khó khăn.

Địch Vân than nhẹ một tiếng, đứng lên: "Công Tôn huynh đệ, ta có ba vấn đề muốn hỏi.

Công Tôn Lệ làm một thủ thế mời: "Địch huynh xin hỏi!

Ánh mắt Địch Vân bình tĩnh, âm thanh lại mang theo một tia tức giận: "Thiên hạ loạn lạc, người đói không được ăn, người lạnh không được mặc, người lao động không được nghỉ. Càn quốc tuy mạnh, vả lại đường xá không có người đói, nhưng bách tính ăn không đủ no, mặc chưa ấm, mặc cho cố gắng canh tác như thế nào, lại không tích góp được nửa điểm tiền tài, ngày ngày đêm đều cần bôn ba vì sinh tồn, không có được thời cơ thở dốc. Thương mại vẫn là thuật làm cho nước giàu mạnh nhưng Càn quốc lại không chủ trọng khiến cho bách tính khổ sở, Càn quốc có thể trở thành nước đứng đầu chư hầu nhưng bách tính Càn quốc vẫn làm trâu ngựa như cũ, đã như vậy thì Càn Luật Càn Chính có thể cường quốc còn có ý nghĩa gì nữa?"

Những lời của Địch Vân khiến Doanh Vô Kỵ thổn thức, tuy nói Địch lão ca có chút chủ nghĩa lý tưởng, nhưng lý tưởng của Địch Vân thật sự làm cho người ta hướng tới. Những lời này, khiến hắn nhớ tới kiếp trước của mình vì mua nhà mà phải vay tiền thế chấp mà phải lo nghĩ khiến hói cả đầu. Rõ ràng đã rất cố gắng, nhưng làm thế nào cũng không đủ.

"Nói hay lắm!"

Công Tôn Lệ cười ha ha đáp "Địch huynh nhân nghĩa, tiểu đệ rất khâm phục nhưng Địch huynh cũng quên rằng, Đại Càn là nước chó ăn đá gà ăn sỏi, cho dù mấy đời quân dân cùng khai khẩn cũng không thể phì nhiêu bằng Lê quốc. Nhưng dù là như thế, ta Đại Càn cũng làm được điều là ngoài đường không có người chết đói, trái lại 3 nước Lê Sở Tề, nước nào

mà thực lực đều không cường thịnh hơn so với Càn quốc chúng ta, lại khắp nơi đều đang chèn ép ruộng tư, bách tính hoặc vô vọng trông vào ruộng công hoặc là chết đói trên chính mảnh đất của mình khai khẩn. Bọn họ chỉ có thể cả đời vùng vẫy trong vũng bùn, nhìn những quý tộc kia sống nhởn nhơ, mặc dù chiêu mộ nhập ngũ lập quân công, cũng bị quý tộc cường áp, mãi mãi không có hy vọng trở mình. Đại Càn bách tính tuy rằng nông canh khổ, nhưng cũng có thể dựa vào nhập ngũ lập công để trở mình, từ khi thi hành chế độ quân công tước (Tức là dùng tước vị để thưởng cho người lập quân công) đã có bao nhiêu danh tướng xuất hiện từ tầng lớp bình dân? Nói bách tính Càn quốc khổ, sao hàng năm đều có hàng trăm lưu dân tràn vào Đại Càn, chỉ vì mong muốn có một mảnh đất của riêng mình. Thịnh cảnh như thế, ngoại trừ Đại Càn ta, còn có quốc gia nào có thể nhìn thấy?”

Chậc!

Doanh Vô Kỵ chép chép miệng, Công Tôn Lệ nói tự nhiên là có lý.

Tính ưu việt của chế độ, đích xác không thể địch nổi.

Ít nhất không phải cả đời xoay người vô vọng, có hy vọng dựa vào quân công vượt qua giai cấp, dù sao cũng tốt hơn ở tầng dưới chót xã hội sống mòn mỏi mỗi ngày. Khổ hay cũng không hoàn toàn do chế độ quyết định.

Ít nhất nếu như trao đổi đất đai với Lê quốc, Bách tính Càn quốc ít nhất sẽ không thảm như vậy.Tất cả lịch sử đều là lịch sử đương đại.

Chương 309: Có thể xưng vương thiên hạ Chương 309: Có thể xưng vương thiên hạ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Địch Vân lại lắc đầu cười khổ: "Nói tuy không sai, chỉ bất quá Công Tôn huynh đệ, Cảnh mà bách tính Càn quốc khốn khổ hôm nay rốt cục là bởi vì thổ địa cằn cỗi hay là kết quả của chính sách Nông chiến khiến nước mạnh dân yếu ? Ngu huynh bất tài, thời niên thiếu từng du lịch chư quốc, sản lượng lương thực bình quân đầu người Càn quốc gấp mấy lần các nước khác, nhưng vẫn bị nộp sạch mà gần như không dự trữ lại được cho riêng mình

Chính sách bóc lột người dân, thực sự không phải là quang cảnh thịnh thế

Mặc gia chủ trương tương lợi, cho dù là bằng hữu chi giao, hay là quan dân chi giao, đều phải lấy việc cùng có lợi làm chuẩn tắc.

Nho gia càng chú trọng nhân chính, Mạnh Tử có câu: Người 70 tuổi có cơm ăn áo mặc, dân đen không đói không lạnh, có thể làm được như vậy nhưng không thể xưng vương thì từ xưa đến nay chưa từng có. Chính sách của Càn quốc khiến dân đen mệt mỏi, để nuôi dưỡng một đất nước sài lang chi quốc cho dù Càn quốc có tồn tại vạn năm thì bách tính vẫn lầm than"

Cái này….

Công Tôn Lệ lâm vào trầm tư, Địch Vân là Mặc giả, nhưng không phải là học tử Mặc giả không biết tý gì.

Lời nói này, đích thật là một trong những hạch tâm của Thương Quân Thuật (sách lược phát triển trọn vẹn như ruộng bỏ hoang, trọng nông, thưởng quân công, thành lập chế độ huyện thị thống nhất)

Chỉ cần điểm ấy đứng vững, chính mình liền rất khó phản bác.

Hắn suy tư thật lâu, trầm giọng nói: "Đợi một thời gian, Đại Càn có thể xưng vương thiên hạ, tất khắc dân không còn phải mệt mỏi nữa."

Doanh Vộ Kỵ cũng cười cười lên tiếng: "Công Tôn huynh, Đại Càn ngày nay có Binh gia hành chiến, có nông gia dưỡng chiến, cũng có pháp gia đốc chiến dân mệt mỏi thế thì có còn không gian sinh tồn cho các học phái không?"

Nho giả không vào Đại Càn không chỉ là nói xuông là được, Mặc giả càng là bởi vì nguyên nhân công hội, ở Đại Càn bị chèn ép. Đạo gia mặc dù ẩn tại thế ngoại, nhưng vẫn luôn ở các quốc gia có hành động tung tích, duy chỉ có Đại Càn tung tích rất ít. Đại Càn như chiến xa, một khi khởi động, sẽ khó dừng lại. Ta không phủ nhận, Đại Càn có khả năng xưng vương thiên hạ. Nhưng sau xưng Vương thiên hạ thì sao, binh nông pháp ba nhà cường thịnh đến cực điểm, lại có ai nguyện ý buông tha quyền lợi, nhường độ cho nhà khác?"

"Cái này…"

Vẻ mặt Công Tôn Lệ có chút phức tạp, hắn xoay người nhìn thoáng qua phu tử trên địa vị cao, ngọc cổ Thông Tâm trước ngực bọn họ, vừa rồi đều sáng lên không ít, xem ra đối với tranh luận của ba người có chút để ý. Nhưng chỉ là khi Địch Vân và Vô Kỵ nói thì mới sáng hơn một chút. Chính sách của Càn khiến dân mệt mỏi, điều này bản thân đã là chuyện không cần phải tranh cãi, muốn chứng minh thuyết pháp của mình phải xoay quanh vấn đề này.

Hắn hít sâu một hơi, hướng Triệu Kỵ chắp tay nói: "Lê Vương bệ hạ, xin cho phép hậu sinh thôi diễn thiên hạ!"

"Được!"

Triệu Kỵ nhàn nhạt cười: "Một quyển Cửu Châu mô phỏng đồ, có thể thôi diễn trên trăm lần, tổng cộng có 40 học tử tinh

anh, mỗi người đều có ba cơ hội, có thể thương lượng chuyển nhượng, các ngươi tự mình thương lượng!"

"Vâng!"

Công Tôn Lệ chắp tay, lần này Càn quốc tổng cộng phái ra ba người, kết hợp lại cũng tương đương với có chín lần cơ hội, hẳn là đủ rồi.

Hắn hít sâu vài lần, miễn cưỡng đem tâm tình bình định lại, chậm rãi đi về phía đài cao.

Nơi đó là trung tâm của mô phỏng đồ, chỉ cần đứng ở trên đài cao, liền có thể tùy ý nguyện tiến hành thôi diễn Cửu châu thế giới.

Đúng lúc Công Tôn Lệ chuẩn bị bắt đầu.

Doanh Vô Kỵ cười lên tiếng: "Công Tôn huynh, trước khi ngươi thôi diễn, không ngại để cho ta suy đoán một chút kết cục thôi diễn.

"Công tử, mời nói!"

Công Tôn Lệ chắp tay, lần này là Bách gia tranh luận, Doanh Vô Kỵ lại là công tử nhà mình, tự nhiên phải cho một ít mặt mũi.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Nếu là thôi diễn, tất nhiên dựa vào tiền đề các nước đều chưa biến pháp, hơn nữa tôn trọng Chu vương thất. Thôi diễn như thế, ta tin tưởng Đại Càn chỉ cần đột phá phong tỏa tài nguyên, 8,9 phần 10 sẽ trở thành đệ nhất cường quốc, thậm chí… Bất quá, Đại Càn thịnh cực tất suy, một khi không có kẻ thù bên ngoài, nội bộ nhất định xuất hiện vấn đề lớn. Không giải quyết được vấn đề này, Đại Càn trong vòng trăm năm tất vong.Nhưng muốn giải quyết vấn đề này, quá trình có thể hung hiểm hơn Thương Quân biến pháp gấp 10 lần. Lần này thôi diễn, chính là thời cơ tốt lập uy cho Càn Luật Càn Chính. Nhưng cũng là khảo nghiệm cực lớn đối

với năng lực cá nhân của Công Tôn huynh, càng là cơ hội tìm kiếm con đường phía trước, mong thận trọng một chút!”

Nghe nói như thế, mấy vị phu tử đồng loạt nhìn về phía Doanh Vô Kỵ.

Tiểu tử này, nói chuyện từng câu tràn ngập tự tin.

Chẳng lẽ đây chính là vị thày giáo thần bí kia cho hắn tự tin sao?

Những học tử khác đều đang tranh luận chính kiến.

Hắn đã làm tiên tri rồi sao?

Chương 310: Tổn thương nguyên khí Chương 310: Tổn thương nguyên khí

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đối với Doanh Vô Kỵ, bọn họ đều có chút không chắc chắn, nhưng luôn cảm giác người này có chút bịa chuyện.

Nếu đợi lát nữa kết quả thôi diễn, đúng như lời hắn nói như vậy, vậy chỉ có thể nói người này quả thật là kỳ tài có một không hai!

“Đa tạ công tử nhắc nhở!”

Công Tôn Lệ mỉm cười, liền xoay người bắt đầu thôi diễn.

Dưới sự chú ý của vạn người, xung quanh tường cung chậm rãi biến mất không thấy, biến thành khói thuốc súng tràn ngập chiến trường.

Thôi diễn chính thức bắt đầu, điều kiện tiên quyết của lần thôi diễn này, đúng như lời Doanh Vô Kỵ vừa nói: Các quốc gia khác đều không làm biến pháp, hơn nữa không động đến Chu vương thất.

Cảnh tượng trong thôi diễn, làm cho mọi người ở đây đều sững sờ.

Bởi vì vẻn vẹn lần thứ hai thôi diễn, Càn quốc liền lợi dụng Lê quốc nội loạn, mở ra con đường Đông xuất, đồng thời cướp lượng lớn tài nguyên tu luyện từ các nước khác, sau đó Càn quốc càng chiến càng mạnh, cuối cùng đánh bại tất cả chư hầu quốc, trở thành quốc gia duy nhất bên ngoài Chu vương thất.

Từ đó về sau, Chu giữ đất đai, chỉ chủ tế lễ.

Và Càn vương đã trở thành cộng chủ thực tế của Trung Nguyên.

Cảnh tượng này, mọi người ở đây nhìn thấy không rét mà run, nhao nhao ở trong lòng tự hỏi tính tất yếu của biến pháp.

Đương nhiên, cũng vẫn là có một bộ phận người cũng không tin tưởng kết quả thôi diễn, bởi vì Cửu châu mô phỏng đồ tất cả chỉ là thôi diễn, khiến hình ảnh bị hạ xuống mức mơ hồ nhất, như cảnh Võ Vương phạt Trụ, khuôn mặt Võ Vương cũng là mơ hồ không rõ.

Bỏ qua tác dụng của người thôi diễn thì kết quả thôi diễn như vậy liệu có đúng hết không?

Mọi người đè nén kinh hãi, tiếp tục nhìn xuống.

Quả nhiên, sau khi Càn quốc thống trị các nước, chiến xa lại không có dấu hiệu dừng lại.

Càn quốc dựa vào chế độ quân công tước để thành hổ lang chi quốc, huyết tinh sát phạt đã thành quán tính; Lấy nghiêm hình để trở thành cường quốc, cuộc đấu đá quan trường cũng trở nên tàn khốn. Chế độ đất phong sửa thành huyện thị, các tầng lớp quý tốc không thể trở mình cũng là điều hiển nhiên, nội chiến Trung Nguyên khiến các bộ tộc hoang dã cũng nổi lên, trấn áp bọn chúng cũng trở thành chuyện không thể tránh khỏi.Chiếc chiến xa này không có dừng lại, hơn nữa còn bốc cháy.

Mặc dù học vấn của Công Tôn Lệ pháp gia sâu hơn nữa, gặp phải tình huống phức tạp nghiêm trọng như vậy cũng có chút luống cuống tay chân.

Hắn liều mạng thi hành kế sách nghỉ ngơi lấy lại sức, chính sách mới lại bị các đoàn thể lợi ích nghiền ép không còn sót lại chút gì.

Một lần!

Hai lần!

Chẳng mấy chốc, chín cơ hội suy diễn đã hết.

Trong chín lần này, có hai lần Càn quốc bị hạn chế từ đầu đến cuối, đến chết không cách nào xuất Đông được. Có ba lần, dưới sự tấn công của liên quân các nước, hoàn toàn tổn thương nguyên khí.

Bốn lần còn lại, đều thống nhất các quốc gia, nhưng sau khi thống nhất, chiến xa đều bị đốt cháy.

Cho dù Công Tôn Lệ sửa đổi chính sách thế nào cũng đều không làm nên chuyện gì, nhiều nhất chỉ là kéo dài thời gian diệt vong.

Cuối cùng, tiểu tử trẻ tuổi này, chán nản ngồi ở trên đài cao.

Doanh Vô Kỵ nhìn cũng có chút thổn thức, điều này quá gần với ký ức kiếp trước của hắn, hắn vốn tưởng rằng chỉ cần giải quyết vài nhân tố hậu hoạn, vương triều thứ nhất này có thể kéo dài, nhưng hiện tại xem ra, những mầm họa do Hổ Lang chi quốc lưu lại thật sự quá khủng bố.

Khốn cục này có lẽ không phải là không thể giải, nhưng nhất định cần có một quân chủ cực kỳ giỏi giang để bố trí lại cục diện. Với một người trẻ tuổi như Công Tôn Lệ, thật sự có chút không đủ tầm.

Cũng chính vào lúc này.

Tinh: +1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1…

Khí:+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1…

Thần:+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1…

Trong nháy mắt ngắn ngủi, hắn đã thu hoạch được gần hai ngàn điểm tinh khí thần.

Đợt dự đoán này thành công, thật sự hù dọa không ít người.

Doanh Vô Kỵ vừa cao hứng vừa tức giận, cao hứng là đợt kiếm lớn này, tức giận là đợt kiếm này không đủ nhiều.

Tốt xấu Bách gia thịnh hội cũng có trên vạn Bách gia học tử, còn lại cái kia tám ngàn người kia không cảm xúc gì sao?

Hắn ngẩng đầu nhìn một chút, tam gia phu tử Nho Mặc Pháp trên đài, trước ngực Thông Tâm cổ ngọc đều là một trận lóe ra, rõ ràng là bị sóng này của mình làm cho kinh sợ, chỉ tiếc còn chưa đủ sáng!

Triệu Kỵ thản nhiên cười: "Càn Quốc Công Tôn Lệ, hạn mức thôi diễn cao nhất, 317 năm!"

"Phù…"

Công Tôn Lệ thở hắt ra một hơi, thất hồn lạc phách từ trên đài cao đi xuống.

Các quốc gia học tử ánh mắt đều rơi vào trên người của hắn, vẻ mặt đều là phức tạp vô cùng, tuy rằng Công Tôn Lệ thất bại, nhưng lần này thôi diễn tổng cộng chín lần, Càn Quốc lại có bốn lần lần lượt đánh tan thiên hạ chư quốc, Càn Quốc thực lực thật sự không thể khinh thường.

Tuy nhiên, họ cũng sẽ không vì vậy mà coi Càn Quốc là mối họa chung, nguyên nhân có mấy điểm sau:

Một là điều kiện tiên quyết thôi diễn lần này, là các quốc gia đều không biến pháp, chỉ cần có một quốc gia có thể thành công biến pháp, thiên hạ đại thế liền sẽ thay đổi.

Hai là thôi diễn Cửu Châu đồ, hoàn toàn xem nhẹ ảnh hưởng cá nhân, điều này cũng dẫn đến, hậu quả của suy diễn không thể giống như trên thực tế.

Mặc dù thôi diễn ngày hôm nay, Càn Quốc cũng chưa giành được nửa phần thắng nhưng điều e ngại là từ thôi diễn hôm nay, rất có thể sẽ dẫn đến thay đổi chính sách nội bộ Càn quốc, nếu như vậy, về sau nước này còn như ngày hôm nay không thì còn chưa biết được.

Triệu Kỵ cười nhạt hỏi: “Chư vị còn có phương thuốc trị quốc không?”

Chương 311: Những ngày tháng tốt lành không kéo dài được lâu Chương 311: Những ngày tháng tốt lành không kéo dài được lâu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Địch Vân cùng Mặc gia phu tử Ô Vấn ngồi cao trở lên liếc mắt nhìn nhau, lúc này tiến lên một bước: “Mặc gia chi học, phải lấy tam vụ làm căn cơ tức vì sự phồn vinh của quốc gia, vì cuộc sống của người dân và vì trị pháp đối với hành chính, nếu lấy Mặc học trị quốc, nhất định có thể khiến quốc gia vững mạnh, dân chúng không lầm than, mọi người cùng dư giả, nhà quyền quí không kiêu ngạo, người nghèo không tự ti, không có lừa đảo, ăn hiếp nhau.Đến lúc đó không còn phân biệt sang hèn con người yêu thương lẫn nhau, làm lợi cho nhau, tất thiên hạ đại trị!”

Triệu Kỵ nhíu mày không dấu vết, nhưng vẫn cười nhạt gật đầu: “Mặc giả lương ngôn, Cô rất vui mừng. Bất quá học vấn cùng chính vụ lại có khác nhau, nếu ngươi tin tưởng vững

chắc như thế, liền thử thôi diễn thôi diễn đi, hôm nay học tử tinh anh, Mặc giả tổng cộng có bảy vị trí, Ô phu tử xem…..".

Ô Vấn cảm xúc rõ ràng cũng có chút không bình tĩnh, nhưng vẫn như cũ bảo trì phong độ: "Mặc học tất vì thiên hạ đại trị chi đạo, nếu thiên hạ học tử đều theo Mặc học, tắc thịnh thế tất hiện. Đã như vậy, Địch Vân lên thôi diễn đi!"

Địch Vân hướng Triệu Kỵ cùng Ô Vấn chắp tay, liền bước lên đài cao.

Triệu Kỵ lại cười nói: "Vừa rồi Vô Kỵ một câu thành sấm, lần này có ai tiếp tục suy đoán kết quả thôi diễn không?"

Mọi người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều có chút trầm mặc.

Liền ngay cả mấy gia phu tử, cũng đều là vẻ mặt phức tạp.

Loại chuyện này, nào có thể dễ dàng dự đoán.

Doanh Vô Kỵ vừa rồi dự đoán thành công, quả thật ngoài việc có chân tài thực học còn có cả vận may

Hơn nữa vừa rồi Công Tôn Lệ quá mức cuồng ngạo, dự đoán tàn nhẫn một chút có thể trúng

Nếu chỉ là tranh luận thì cũng không có vấn đề gì.

Nhưng lần này nếu như nói quá độc địa, hơn nữa dự đoán sai, cũng có chút đắc tội với người.

Triệu Kỵ thấy không có ai đi ra, liền hỏi: "Vô Kỵ?"

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật: "Phụ vương! Con cùng Địch huynh rất quen, đây không phải là để cho con đắc tội với người sao?

Đắc tội với người khác?

Chính là ngươi đắc tội với người khác!

Không thấy ngọc thạch trước ngực mấy phu tử vừa rồi sáng lên bao nhiêu sao?

Triệu Kỵ cười xua tay: "Không sao! Học thuật chính kiến khác nhau, sao có thể ảnh hưởng đến quan hệ cá nhân? Ngươi cứ tận tình nói đi, Mặc giả đều là hạng người phẩm hạnh cao thượng, sẽ không làm khó dễ ngươi.

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ, dù sao hôm nay đều là phải đắc tội người, đích xác không cần thiết vừa làm vừa run. Thế là hắn ưỡn người lên chắp tay với Ô Vấn và Địch Vân nói: "Địch huynh, Mặc gia chi học cho rằng mình trong sạch, xưng là đệ nhất Bách gia cũng không quá đáng, chỉ là tâm tư của con người khó bề mà đoán được nên ta đoán, sau 9 lần thôi diễn, Mặc Học chính là mầm họa của tâm tư con người. Nhiều thì không nói, nói nhiều thật sẽ đắc tội với người, chỉ có thể nhắc nhở Địch huynh, nếu gặp khốn cục, Địch huynh không ngại lấy tư tâm làm điểm phá cục.

Mặc gia 10 hạng chuẩn tắc không cần tuân thủ hết, Công hội Mặc giả quy tắc cũng không phải là thiết luật. Những lời đệ nói chỉ đến đây"

Nói xong, trực tiếp ngồi xuống.

Ô Vấn nghe được trợn trắng mắt, thầm nghĩ hỏi tiểu tử này một chút, nếu 10 hạng chuẩn tắc đều không tuân thủ, không cần tuân theo quy tắc của Công hội Mặc giả, vậy Mặc giả là cái gì?

Nhưng ngẫm lại, nếu là trao đổi chính kiến học thuật, tiểu tử này lại nói như thế thì thật sự không có lý do gì để bác bỏ.

Chỉ có thể nháy mắt với Địch Vân để hắn mau chóng bắt đầu thôi diễn.

Những Mặc giả ở đây cũng gắt gao nhìn Địch Vân.

Mặc gia tại các triều đường quốc gia càng lúc càng bị xa lánh, thật sự khiến bọn họ có chút thất bại, hôm nay có cơ hội thôi diễn, bọn họ muốn cho người trong thiên hạ nhìn xem, Mặc Học nếu là Vương Học, rốt cục có thể sáng tạo ra thịnh thế cỡ nào.

Dưới sự chú ý của các vị Mặc giả, Địch Vân gật gật đầu, do dự một lát ở Ngô quốc Yến quốc, vẫn lựa chọn Yến quốc, hai quốc gia này là thích hợp nhất để phổ biến Mặc học, chỉ tiếc Ngô quốc quá mức nhỏ yếu.

Nhưng mà, kết quả thôi diễn, lại làm cho tất cả Mặc giả choáng váng.

Sau khi Mặc Học trở thành vương học Yến quốc, Yến quốc đích xác an ổn phát triển một đoạn thời gian, các quý tộc ở dưới tiêu chuẩn đạo đức siêu cao, thành thật một thời gian tương đối dài, trong khoảng thời gian này nhân hòa, không ít dân chúng chịu khổ chịu nạn đều trải qua những ngày tốt lành.

Nhưng những ngày tốt lành không kéo dài lâu.

Quý tộc lại bắt đầu lén lút sử dụng đặc quyền, thậm chí là một bộ phận bình dân sau khi xoay người, cũng không cam lòng lại trải qua những ngày khổ cực kia.

Yến quốc vốn thanh bình, lại chậm rãi bắt đầu trở nên chướng khí mù mịt.

Sau khi Yến và Công hội Mặc giả hợp nhất chính giáo, đối với hiện tượng này áp lực rất lớn, nhưng loạn lạc lại như cỏ dại trên đất màu mỡ sinh trưởng điên cuồng, cắt một cọng thì một cọng khác mọc ra.

Cuối cùng, một thế hệ mới của những cự tử mới khác với các Thánh nhân trước đó.

Sau khi các cự tử đều có tư tâm, Công hội Mặc giả bộc phát mâu thuẫn nội bộ cực lớn, cuối cùng sụp đổ.

Kết quả này khiến cho tất cả Mặc giả đều bất ngờ.

Sau khi thôi diễn thất bại, Địch Vân cũng hoảng hốt tại chỗ một hồi lâu, vì sao không giống như trong tưởng tượng?

Hắn hít một hơi thật sâu, một lần nữa suy diễn.

Lần này, hắn ta đã gia tăng cường độ phát triển lực lượng sản xuất, đồng thời hạ thấp sự ràng buộc giữa "tiết kiệm" và "không hưởng lạc".

Hành động này khiến Ô Vấn nhìn thấy gân xanh huyệt thái dương nhảy dựng lên, ông ta tự nhiên hiểu được dụng ý lần này của Địch Vân, nhất định là cảm thấy hiện tượng lộn xộn xảy ra là bởi vì dục vọng của con người không được thỏa mãn, nếu có thể hưởng thụ được dục vọng vật chất cùng lễ nhạc xa hoa…

Nhưng nếu thế thì còn tính gì là Mặc giả gì?

Chương 312: Bị đoạt thần trí Chương 312: Bị đoạt thần trí

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng ở đây là thôi diễn nên chỉ có thể thôi diễn.

Nhưng dù vậy, hiện tượng lộn xộn cũng chỉ trì hoãn một khoảng thời gian

Kế tiếp mấy lần thôi diễn, cho dù Địch Vân thay đổi như thế nào, đều không cách nào thay đổi kết quả cuối cùng, duy nhất bất đồng, chỉ là thời gian diễn biến dài hay ngắn mà thôi.

Hơn nữa bởi vì chính sách "phi công", Yến quốc vẫn an phận một góc cố thủ, không có dã tâm tranh bá thiên hạ, nhưng vẫn có một lần bị Càn quốc công phá quốc môn.

Mấy lần thôi diễn, thời gian dài nhất, là 421 năm.

Địch Vân hai mắt đã có chút tan rã, trong đầu hắn không ngừng quanh quẩn những lời nói của Doanh Vô Kỵ.

“Thay vì ghét những người nắm quyền lực, một số người ghét khi quyền lực không rơi vào tay họ.Tư tâm của con người khó có thể phỏng đoán, tâm tư con người trong Mặc học là mầm họa!”

Giờ phút này, tín ngưỡng của hắn đã có chút lung lay sắp đổ.

Hắn thì thào tự nói giống như nhập ma: “Không có khả năng, không có khả năng, nhất định có cách phá cục!”

Hắn vươn bàn tay run rẩy, chuẩn bị tiến hành thôi diễn tiếp theo.

Chín lần thôi diễn, còn lại một cơ hội cuối cùng.

Mặc giả ở đây thần sắc đã có chút chết lặng, cứ như vậy lẳng lặng nhìn hắn.

Ngay khi cuộc suy diễn cuối cùng sắp bắt đầu.

Ô Vấn bỗng nhiên thở dài một hơi: “Dừng tay đi!”

Địch Vân có chút khó hiểu, cũng có chút vội vàng: “Ô phu tử, ta còn…..”.

Ô Vấn bi thương cười: “Nếu lại sửa tiếp, Mặc gia còn là Mặc gia sao? vừa rồi lần đó, ngươi đều xóa hết vị trí của cự tử, thời gian thôi diễn cũng rút ngắn trong vòng 100 năm, lần sau ngươi còn muốn sửa đổi cái gì nữa?”

Địch Vân: “…..”.

Ô Vấn lắc đầu nói: “Mặc Học có lẽ thật sự không thành Vương Học, nhưng chỉ cần Mặc gia có tinh thần, công hội đã có thể tạo phúc cho thiên hạ. Ngươi có chút tẩu hỏa nhập ma, sau khi thịnh hội kết thúc, quay về công hội đóng cửa suy nghĩ một tháng.

Lời nói này, rốt cục cũng đã thức tỉnh Địch Vân.

Hắn tỉnh táo lại, nhất thời tuôn ra một thân mồ hôi lạnh, vội vàng chắp tay nói: "Cảm ơn phu tử dạy bảo!"

Tinh: +1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1…

Khí:+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1…

Thần:+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1…

Lại bị Doanh Vô Kỵ kiếm thêm một đợt điểm thuộc tính, chỉ là lần này chỉ thêm hơn một ngàn.

Bất quá cũng đúng, Mặc gia học tử đem Mặc Học phụng làm tiêu chuẩn, nhưng ở nhà khác nhìn thì hạn chế tự thân của Mặc Học vốn là cực lớn.

Dự đoán ra cái này cũng không phải là đặc biệt khó, những này điểm số, phỏng chừng đều đến từ Mặc gia học tử.

Trên sân im lặng hồi lâu.

Lần này mặc dù Mặc gia thôi diễn thời gian so với Công Tôn Lệ còn dài hơn, nhưng lại thảm bại hơn so với Công Tôn Lệ.

Chỉ vài lần thôi diễn, khiến Mặc gia hoàn toàn vô duyên với "Vương Học".

Tuy rằng kết quả này làm cho học tử các trường phái khác khá hài lòng, nhưng bỏ đá xuống giếng thực sự không phải là những việc quân tử nên làm.

Nhưng mà, một âm thanh không hài hòa bỗng nhiên vang lên.

Mặc gia lại yêu cầu Mặc gia học tử đều là thánh nhân, loại học thuyết này nếu là có thể thành, đó mới gọi là chuyện lạ!"

Mọi người nhao nhao theo tiếng nhìn lại, phát hiện lại là một vị nữ tử.

Phu tử Yến quốc Nhạc Ly nhịn không được nhíu mày trách mắng: "Khánh Thư, đừng nói bậy!

Khánh Thư nhàn nhạt cười: "Đã là Bách gia chi biện, tự nhiên muốn biểu đạt suy nghĩ trong lòng, chẳng lẽ vì cho Mặc gia mặt mũi, còn muốn giả vờ hay sao?"

Những lời nói này khiến mọi người cùng nhìn nhau

Hình như đúng là đạo lý này.

Mặc dù Mặc giả ở đây, cũng chỉ có thể căm giận nhìn Khánh Thư.

Khuôn mặt già nua của Nhạc Ly xám xịt: "Ngươi có phải hay không đã quên, chính ngươi chính là Mặc giả!"

Khánh Thư: ".....".

Nàng tham dự Bách gia thịnh hội với tư cách học tử tinh anh, sắc mặt có chút xấu hổ: "Ai à? Đúng thật là"

Mọi người: ".....".

Cảnh tượng có lúc vô cùng gượng gạo.

Lần này Mặc giả ở đây rốt cuộc nhịn không được nữa, tiếng thảo phạt liên tiếp vang lên, Mặc giả công khai vũ nhục Mặc Học, đây là tội lỗi cực kỳ nghiêm trọng trong công hội.

Ngay cả Ô Vấn cũng không nhịn được nhíu mày.

Hắn cũng không nghĩ tới, Mặc giả Yến quốc tự nhiên không tuân thủ quy củ như thế, không chỉ không mặc quần áo Công hội Mặc giả, còn dám nói năng lỗ mãng.

Đúng lúc ông ta muốn mở miệng.

Triệu Kỵ lại nhàn nhạt cười nói: "Chư vị chớ vội, nói lời này cũng không phải là bản thân Khánh Thư, hắn chỉ là bị yêu nhân Vi Nga phái tạm thời đoạt thần trí mà thôi!"

“Cái gì!”

Toàn trường nhất thời xôn xao, ánh mắt đề phòng chán ghét nhìn về phía Khánh Thư càng sâu.

Các gia học phái, tranh luận có lớn có nhỏ, nhưng tại thịnh hội tất cả mọi người là khách khí.

Nhưng đối với loại rệp mà ai cũng muốn giết này, căn bản không cần có nửa phần khách khí.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu đánh kêu giết trải rộng khắp Cung Trọng Lê.

Khánh Thư lại khinh miệt cười cười: “Lê vương bệ hạ! xem ra Bách gia học tử đều rất sợ hãi Vi Nga phái chúng ta tham dự thôi diễn lần này, không biết bệ hạ cũng lo lắng hay không, Vi Nga phái thôi diễn thành công, trở thành vương học chân chính Lê quốc.”

“Kế khích tướng của các hạ cũng không cao minh”.

Triệu Kỵ cũng không nửa phần tức giận, chỉ cười nhạt nhìn về phía mấy vị phu tử: “Các vị phu tử, Vi Nga phái cũng tiến vào thịnh hội lần này, chư vị cảm thấy có nên cho bọn họ một cơ hội thôi diễn hay không?”

Nhạc Ly khuôn mặt hơi lạnh: “Chúng ta Bách gia học tử, đều lấy tạo phúc thiên hạ làm nhiệm vụ của mình, Bách gia thịnh hội càng là mưu phúc lợi cho dân đen. Yêu nhân Vi Nga phái làm nhiều chuyện ác, vì họa nhân gian, lấy đâu ra tư cách tham dự thôi diễn?”

Chương 313: Không nên cự tuyệt Vi Nga phái Chương 313: Không nên cự tuyệt Vi Nga phái

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ô Vấn lạnh lùng nói: “Mặc Dương xưa nay không hòa thuận, tranh giành học thuyết lại càng kịch liệt vô cùng, nhưng

chúng ta chưa bao giờ có ý miệt thị Dương Chu học phái. Dương Chu có câu: "Nhổ xuống một sợi tóc mà có lợi cho thiên hạ, ta không đồng ý, để cho khắp thiên hạ phụng dưỡng một mình ta, ta cũng không đồng ý. Vi Nga phái cưỡng đoạt thân thể người khác, chúng ta xấu hổ đứng cùng các ngươi"

Liền ngay cả Mạnh Ngu luôn luôn cười nheo mắt, giờ phút này cũng nhịn không được lên mặt lạnh: " yêu nhân Vi Nga phái nhanh chóng rời đi, bằng không đừng trách lão phu không khách khí!"

Khương Thái Uyên cũng là thần sắc tối tăm, tay phải đã đặt ở bên hông chuôi kiếm phía trên.

Là đại đệ tử chính thống của Dương Chu, địch ý của hắn đối với Vi Nga phái vượt xa các nhà khác.

Triệu Kỵ thấy cảnh tượng này, lông mày thoáng thư giãn.

Nhìn biểu hiện của mấy vị phu tử, hẳn là không cấu kết với Vi Nga phái.

Nhưng nếu là như vậy, đề mục "Thiên hạ đại trị" này, là ai tiết lộ ra ngoài đây?

Hay là nói trước mắt ba vị phu tử, có một người đang diễn trò?

"Ta ngược lại cảm thấy, có thể cho người này một cơ hội!"

Mọi người theo tiếng nhìn lại.

Điền Văn Kính!?

"Người này đang nói nhảm cái gì?"

"Người này điên rồi đi, chẳng lẽ hắn cũng là yêu nhân Vi Nga phái?"

Doanh Vô Kỵ kéo cổ áo của Điền Văn Kính xuống, lộ ra ấn ký khôi lỗi trên cổ hắn, nhịn không được nói: "Chà…..".

Cẩu vật này cũng bị yêu nhân đoạt xá!

Tiếng nói còn chưa dứt.

"Ta cũng đồng ý!"

Một bên, một thân ảnh như tháp sắt đứng lên.

Mễ Tinh Ly nhìn sau gáy hắn, thần sắc nhất thời trở nên vô cùng khó coi: "Ngay cả Hạng Đỉnh cũng…"

Chuyện còn chưa xong, lại có bảy tám người lần lượt đứng dậy.

"Ta đồng ý!"

"Ta cũng đồng ý!"

"Nếu là Bách gia học hội, thì không nên cự tuyệt Vi Nga phái."

Bảy tám người, có nam có nữ.

Doanh Vô Kỵ tê dại, thông qua Hạng Đỉnh, hắn đại khái hiểu được cách đoạt xá của Vi Nga phái.

Nhưng bảy tám người này… Chẳng lẽ yêu nhân nam nữ này thông sát?

Lần này phiền toái!

Rõ ràng lúc trước tra qua, trong số học tử tinh anh ngoại trừ Khánh Thư không có ai bị đoạt xá, chỉ cần khống chế được ả ta, liền sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

Lại không nghĩ tới, rõ ràng nhiều người như vậy đều trúng chiêu, nhưng vì sao lúc trước không có ấn ký?

Những người này, đều là thiên chi kiêu tử của các quốc gia.

Nếu thật sự mạnh mẽ cự tuyệt, vậy…

Khánh Thư nhìn các vị phu tử thần sắc tối tăm, nụ cười trên mặt càng thêm sáng lạn: "Lê Vương bệ hạ, bệ hạ cũng

không hy vọng có người chết tại Bách gia thịnh hội chứ? Trên tay ta có 10 mạng người, một mạng người đổi lấy một lần thôi diễn, bệ hạ thấy thế nào?"

Trong lúc nhất thời, toàn trường xôn xao.

Nếu Lê Vương đáp ứng, chính là bị Vi Nga phái ép phải nhượng bộ trước mặt Bách gia học tử.

Như vậy, uy nghiêm của Lê Vương sẽ không còn sót lại chút gì.

Nếu là Lê Vương không đáp ứng, 10 mạng của học tử tinh anh mệnh sẽ bị hủy tại Lê Quốc.

Ai cũng không nghĩ tới, chính là một Yêu nhân Vi Nga phái, lại bức bách Lê Vương đến mức tiến thoái lưỡng nan.

Người của hai nhà Ngụy Hàn đều cười méo miệng, không nghĩ tới còn có loại chuyện tốt này.

Bất luận là kết quả gì, uy tín của Lê vương thất đều sẽ rơi xuống đáy vực, đừng nói biến pháp không thi hành được, ngay cả địa vị hôm nay cũng khó có thể duy trì.

Buồn cười Triệu Kỵ uy phong như thế mà lại gặp vào cảnh buồn bực này.

"Ồ?"

Triệu Kỵ lại là khẽ mỉm cười, thân thể hơi nghiêng về phía trước, từ trên cao nhìn xuống nói: "Ngươi vì sao sẽ cảm thấy, cô sẽ vì 10 mạng người mà cúi nhượng bộ ngươi?"

Lê vương bệ hạ có ý gì?

Khánh Thư bỗng dưng trong lòng hoảng hốt, nhắm mắt lại cảm thụ một phen, lại cảm giác chân khí quanh thân đều lâm vào ngưng trệ, ngay cả linh đài cũng đã bị phong bế, căn bản không có biện pháp đem ý thức rút đi, nhất thời ánh mắt một

mảnh hoảng sợ, mồ hôi lạnh trong khoảnh khắc nhiễm ướt sau lưng.

Ả ta ngẩng đầu nhìn quyển Cửu Châu trên không trung, lúc này mới phát hiện chung quanh quyển sách cuộn, có một vòng trận pháp như có như không, mắt trận đang lơ lửng một khối bạch ngọc quen thuộc.

Giam cầm ý thức của mình, tất nhiên là trận pháp này!

Triệu Kỵ vẻ mặt đạm mạc nhìn ả ta: "Cô vốn không có hứng thú với chuyện làm khó ngươi, nhưng ngươi đã đưa tới cửa, vậy cô liền bồi chơi một chút!

Hồng Trần Giai Nga, thân thể được đánh dấu đều có thể tùy ý đoạt xá, nhưng nhập trú cũng là bản nguyên thần niệm của thần thông giả.

Ngươi nói ngươi muốn 10 lần thôi diễn cơ hội, vậy cô liền cho ngươi 10 lần!

Bất quá lần này cược không phải là mệnh của thiên kiêu các quốc gia, mà là bản nguyên thần niệm của ngươi!

Ngươi tận tình thôi diễn, cô ngược lại là muốn nhìn xem, nếu đem quốc vận giao cho những tên hề nhảy nhót như các rốt cục quốc gia nào mới trở nên cường thịnh.

Lấy quốc lực làm cơ sở để thôi diễn, nếu quốc lực suy yếu, cô liền cho nổ một đạo bổn nguyên thần niệm của ngươi.

Nếu quốc lực trở nên mạnh mẽ, cô cũng không có gì tốt tặng ngươi, liền tặng ngươi một khối ngọc xà !"

Dù sao cũng là tự mình làm ăn, đưa ra ngoài cũng không đau lòng, vừa vặn tẩy rửa tâm tư ô trọc của các ngươi.Ngươi… có dám đánh cược không?"

Khánh Thư: "…..".

Cho nổ thần thần niệm thì ta hiểu.

Tặng ta xà phòng có ý nghĩa gì?

Định nhục nhã ta đúng không!”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Không hổ là cha vợ tôi.

Lúc này vẫn không quên quảng cáo.

~~~~~~

Chương 314: Một lần thôi diễn đổi một thần niệm Chương 314: Một lần thôi diễn đổi một thần niệm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Một khối ngọc xà phòng, đổi một luồng thần niệm.

Ván cược này nhìn chỉ có kiếm chứ không lỗ.

Nhưng quyết định này của Triệu Kỵ lại khiến chư vị phu tử đồng thânh phản đối.

“Bệ hạ, không được!”

” Yêu nhân Vi Nga phái, lấy đâu ra tư cách thôi diễn thiên hạ đại thế?”

“Nếu thật sự bị ả ta đẩy thành…”

Không chỉ có mấy vị phu tử, quyết định này cũng sóng to gió lớn trong Bách gia học tử.

Tiếng phản đối liên tiếp vang lên.

Nguyên nhân lại đơn giản bất quá, lần này thịnh hội chính là Thịnh hội của Bách gia học thiên hạ, cũng chỉ có học tử tinh anh mới có thể tham dự thôi diễn.

Yêu nhân Vi Nga phái, dựa vào cái gì?
~~~~~~

Đương nhiên, bọn họ càng sợ "Khánh Thư" thôi diễn thành công.

Nếu Vi Nga phái đều thành công, vậy bọn họ những này Bách gia học tử lại tính là cái gì?

Ngay cả Khánh Thư cũng sửng sốt một lúc lâu.

Chợt ngửa mặt lên trời cười to, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Triệu Kỵ: "Lê Vương bệ hạ! Bệ hạ nói có thật không?"

Triệu Kỵ cười ha ha: "Cô nhất ngôn cửu đỉnh, vì sao không làm được thật?

"Bệ hạ!"

"Bệ hạ không thể!"

Bệ hạ! Chớ để bị yêu nhân này mê hoặc!

Mấy phu tử đồng loạt đứng dậy phản đối

Triệu Kỵ lại cười trấn an: "Chư vị phu tử chớ vội, cô có một lời, muốn hỏi chư vị phu tử!"

Mấy phu tử liếc mắt nhìn nhau, mặc dù có chút khó xử, nhưng vẫn làm ra một cái thủ thế mời.

Triệu Kỵ mỉm cười: "Nếu cho rằng giáo lý Vi Nga phái, thật có thể khiến cho thiên hạ đại trị, vậy Vi Nga phái giáo chúng, còn tính là yêu nhân sao?"

"Cái này…"

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, miệng há rồi lại há, nhưng không ai có thể nói ra lời phản bác.

"Nếu thật có thể thiên hạ đại trị, vậy Vi Nga phái được gọi là Vương giáo đều chưa hẳn là không thể, làm sao còn có thể tính là yêu nhân.

Triệu Kỵ lại hỏi: "Vậy chư vị cảm thấy, Giáo lý Vi Nga phái, so với chư thánh chi học, mạnh hơn sao?"

"Làm sao có thể!"

"Cách mê hoặc lòng người Vi Nga phái, làm sao có thể mạnh hơn Nho học?"

"Vi Nga phái là cái rắm!"

Mấy phu tử cảm giác được nhục nhã lớn lao, nhất là Nhạc Ly, càng tức giận đến nói tục.

Triệu Kỵ cười ha ha, từ trên cao nhìn xuống Khánh Thư: "Những yêu nhân này luôn miệng nói mình mới là Dương Chu chính thống, cho rằng sau khi Vi Nga phái trải rộng thiên hạ sẽ đại trị thiên hạ, không biết trong mắt chư vị bất quá chỉ là thằng hề nhảy nhót mà thôi. Hôm nay liền để cho ả ta nhìn xem, giáo lý chí cao vô thượng trong mắt bọn họ, rốt cục là chuyện đáng cười cỡ nào!"

Mấy phu tử liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng đều lựa chọn trầm mặc.

Khánh Thư nở nụ cười.

Tình huống hôm nay khiến ả ta bất ngờ không thôi.

Khi nàng phát hiện chân khí và thần niệm của mình đều bị phong tỏa chặt chẽ, trong lòng nàng hoảng sợ.

Vốn tưởng rằng mình có thể thoải mái chơi đùa tại Bách gia thịnh hội, lại là Triệu Kỵ sớm bố trí một mẻ lưới lớn.

Không nghĩ tới Triệu Kỵ trận pháp tu vi, đã cao đến mức này, lại có thể mượn Cửu châu mô phỏng đồ chi thế để bố trí trận pháp, áp chế thần thông của mình thành bộ dáng này.

10 luồng thần niệm, mặc dù đối với loại cường giả Ngộ Thần Cảnh như ả ta, vẫn rất quan trọng. Nhưng ả lại không

nghĩ tới, Triệu Kỵ tự nhiên hào phóng đến thế, lại cho phép mình thôi diễn đến 10 lần.

10 lần!

Chỉ cần thành công một lần, nổ tung 10 luồng thần niệm cũng là đáng giá.

Giáo lý của Vi Nga phái, không thể sai lầm!

Ả ngửa mặt lên trời cười to: "Ồ, không ngờ giáo lý Vi Nga phái lại bị bệ hạ khinh thường như thế. Chỉ bất quá kết quả có thể không như bệ hạ nghĩ đâu, ta thật sự nghĩ không ra, người người không bị tổn hại, người người không gây bất lợi thiên hạ, thiên hạ sao không đại trị được!"

Nghe nàng nói như vậy, Bách gia học tử ở đây, đều lộ ra thần sắc lo lắng.

Nhưng đúng lúc này, một âm thanh từ từ truyền đến.

"Phu tử Mặc gia trước đã nói như vậy, đến bây giờ mặt bây giờ còn chưa hết sưng đâu!"

Khánh Thư: "…..".

Mọi người: "…..".

Ô Ô hỏi: "????

Vị Mặc gia phu tử này theo bản năng sờ sờ mặt của mình, gạt người, căn bản mặt không sưng.

Hắn rốt cuộc nhịn không được nữa, chỉ vào Doanh Vô Kỵ nói: "Tiểu tử ngươi thật không biết nói chuyện, sau khi thịnh hội kết thúc đừng đến Công hội Mặc giả tâm sự nữa".

"Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh!"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, trực tiếp nhận lời.

Trước kia hắn đã biết văn nhân tương khinh (chỉ văn nhân khinh thường lẫn nhau, loại tư tưởng này bắt nguồn từ văn hóa Nho gia, nhân vật đại biểu là Khổng Tử), cho nên Bách gia học tử ngoài sáng trong tối so kè nhau thấp rất nhiều.

Nhưng cho đến hôm nay hắn mới phát hiện, thì ra hầu như mỗi học tử đều tự tin vào học phái của mình đến mức gần như mù quáng.

Cái gì chứ!

"Nếu mặc học thành vương học thì thiên hạ đại trị?"

"Cái này cho rằng Vi Nga phái của ta là trẻ con sao… Toàn bộ con mẹ nó bị tẩy não".

Triệu Kỵ nhìn cảnh tượng này, nhịn không khỏi liếc Doanh Vô Kỵ một cái: "Vô Kỵ! Hai lần trước ngươi đều đoán, lần này không ngại cũng đoán một chút xem".

"Không đoán!"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Loại não tàn này trị chân khí của mình còn không xong còn hơi sức đâu mà trị thiên hạ đâu? Đoán thứ này, chỉ là lãng phí thời gian, có thời gian thì chả bằng viết thêm truyện Liêu Trai!"

Lời này vừa nói ra, Điện Trọng Lê lập tức cười vang.

Không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ nói chuyện lại chua ngoa như vậy.

Vừa rồi nghe Doanh Vô Kỵ suy đoán Mặc gia sẽ thất bại, không ít Mặc giả trong lòng còn có chút khó chịu.

Nhưng nghe hắn mắng Vi Nga phái thì những uất nghẹn liền tan.

Trong tiếng cười, Khánh Thư sắc mặt cực kỳ khó coi, tức giận đến nhìn Doanh Vô Kỵ vài lần, nhưng lại cảm thấy mình

cùng một tiểu bối tức giận quá mất thể diện, hừ lạnh một tiếng, liền trực tiếp lên đài cao.

Chỉ bất quá, ả ta không để ý tới Doanh Vô Kỵ, không có nghĩa là Doanh Vô Kỵ không để ý tới ả ta.

Chương 315: Không hứng thú chỉ điểm Chương 315: Không hứng thú chỉ điểm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ ngẩng đầu: "Vốn ta không có hứng thú chỉ điểm cho ngươi, bất quá ngươi cũng giống như giun đũa, muốn chui vào bụng ai thì chui vào bụng người đó, thật sự là làm người ta ghê tởm không chịu nổi, nếu không chúng ta đánh cược một chút được không?"

"Đánh cược cái gì?"

Khánh Thư liếc xéo Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ nhướng mày: "Đánh cược ta có thể đoán đúng hay không! Nếu ngươi thắng, ta đem ba lần thôi diễn cơ hội của ta đều tặng cho ngươi. Nếu ta thắng, ngươi nói ra tất cả điều kiện đoạt xá của ngươi, hơn nữa hô to ba tiếng ta là giun đũa.

"Ngươi….."."

Khánh Thư mặt lộ vẻ nghiêm nghị, ả ta tung hoành thiên hạ nhiều năm, Hồng trần giai nga là môn thần thông làm cho vô số người nghe tin đã sợ mất mật, vẫn là lần đầu tiên có người dùng từ "giun đũa" để hình dung chính mình.

Con tin Càn quốc này miệng là thật sự thối, thật muốn vả vỡ mồm hắn.

Nhưng ngẫm lại, mỗi một lần thôi diễn đều là cơ duyên hiếm có.

Tuy rằng viết ra điều kiện đoạt xá, sẽ làm cho thần thông của mình về sau phát huy sẽ bị không ít hạn chế.Nhưng trước cơ duyên này, thật sự không đáng nhắc tới.Về phần hô to ba tiếng ta là giun đũa, đối với ả ta mà nói đích thật là vô cùng nhục nhã.Nhưng so sánh với việc phát dương quang đại cho Vi Nga phái, danh tiếng có đáng là gì?

"Được, ta cược!"

Khánh Thư hít sâu một hơi: "Vậy ngươi đoán xem, ta thôi diễn sẽ là kết quả như thế nào?"

Doanh Vô Kỵ thở dài một tiếng: "Nếu cho rằng Vi Nga phái là quốc giáo, người người đều trọng Vi Nga phái, trong khoảng thời gian ngắn xung đột trong nước hẳn là sẽ giảm xuống không ít, nhưng thời gian chỉ cần hơi dài một chút, thế tăng trưởng quốc lực tất nhiên đình trệ."

Bỏ qua vấn đề quốc lực suy thoái này không nói, nội bộ Vi Nga phái tất nhiên cũng phát sinh phân liệt, cuối cùng dẫn đến sụp đổ, về phần nguyên nhân sụp đổ, hẳn là giống hệt Công hội Mặc giả trong suy diễn của Địch Vân lão ca".

"Cái gì?"

Khánh Thư nhất thời trừng to hai mắt.

Ô Vấn cũng trừng Doanh Vô Kỵ một cái: "Nói nhảm, không nói ả ta là yêu nhân của Vi Nga phía, cho dù ả ta là Dương Chu học phái chính thống, Mặc Dương, hai nhà bài xích lẫn nhau, tại sao nguyên nhân sụp đổ lại giống nhau, vậy rốt cuộc là cái gì?"

Học thuyết khác còn có thể thấy cùng xuất hiện, hai nhà Dương Mặc quả thực chính là hai cực đoan, tư tưởng của Dương Chu được sinh ra là có một phần rất lớn vì phản đối Mặc gia.

Hiện tại có người nói nguyên nhân thất bại đều giống nhau như đúc, ông ta sao có thể không tức giận?

Doanh Vô Kỵ cười buông tay: "Phu tử chớ giận! Tiểu tử chỉ là đoán, nếu xác định ta đoán sai, phu tử mắng ta cũng không muộn!"

Ô Vấn trừng Doanh Vô Kỵ một cái: "Thế thì ngươi nói xem nguyên nhân thất bại là cái gì?"

Doanh Vô Kỵ nheo mắt: "Bởi vì tư tâm, bởi vì tu dưỡng cá nhân. Mặc gia đối với Mặc giả yêu cầu, muốn kiêm ái phi nhạc tiết dụng, thật sự cực kỳ cao thượng, nhưng đối với tâm trí của con người yêu cầu cũng cực cao."

Dương Chu nói, nhổ một sợi lông mà làm lợi cho thiên hạ cũng không làm, mà để thiên hạ phụng dưỡng một mình mình thì ông ta cũng không làm cũng là triết học đối nhân xử thế cực kỳ cao thâm.Nhưng kỳ thật, yêu cầu này đối với tâm tính con người, tuyệt không thấp hơn Mặc gia.

Học tử hai nhà, đều là người ý chí cực kỳ kiên định, bất luận nhà nào đều có lợi vô hại đối với thế giới này, nhưng nếu muốn một trong hai nhà này trở thành vương học, trở thành tiêu chuẩn thực hành của cả thiên hạ thì cũng quá làm khó cho đại chúng. Nếu chủ trì vương học này, là thánh nhân chân chính, hậu quả nói không chừng còn tốt hơn một chút.

Nhưng những Yêu nhân Vi Nga phái như thế này bất quá là mượn Dương Thánh học thuyết làm chuyện cẩu thả giòi bọ mà thôi, kết quả thôi diễn… Không đề cập tới cũng được!

"Nói nhảm!"

Khánh Thư rốt cục nhịn không được: "Người trong Vi Nga phái, ai cũng tôn trọng tiêu chuẩn giáo phái, làm sao có thể…"

Doanh Vô Kỵ trực tiếp ngắt lời: "Ngươi tin không?

Khánh Thư: “Ta…..”.

Doanh Vô Kỵ lại ngắt lời: “Nhìn ngươi cuồng nhiệt như vậy, loại sâu kiến như ngươi có thể tin nhưng những giáo chúng khác thì chưa chắc!”

Khánh Thư chỉ cảm thấy ngực buồn bực vô cùng: “Ta xem ngươi cũng là Công tử Càn quốc, chẳng lẽ không ai dạy ngươi ngắt lời người khác là…”

Doanh Vô Kỵ: “Đúng, ta không có tố chất!”

Khánh Thư: “????

“Phù…”

“Phù…”

“Phù…”

Doanh Vô Kỵ nhìn bộ dáng thở hổn hển của ả ta, trong lòng nhất thời vô cùng vui sướng.

Ngày hôm qua khi thời điểm một mình đối mặt với ả ta, nào có dám mắng ả một câu, chỉ sợ ả ta dùng thủ đoạn cực đoan liều mạng với mình.

Hôm nay có cha vợ trước mặt là chỗ dựa, có thể mắng mỏ ả ta cho sướng miệng.

Tuyệt vời!

Hắn cười nheo mắt nói: “Thôi nói mãi chả tác dụng, nếu ngươi không tin, trực tiếp thôi diễn là được, nếu ta đoán không đúng, ngươi còn có thể thêm ba lần cơ hội, cớ sao mà không làm chứ?”

Hừ!

Khánh Thư hừ lạnh một tiếng, trực tiếp bắt đầu thôi diễn, hoàn cảnh chung quanh nhất thời một trận vặn vẹo biến hóa.

Mọi người nhất tề hô hấp bình tĩnh lại, nghiêm túc nhìn mỗi một tấc biến hóa phương thế giới này.

Dù sao đây cũng là suy diễn của Vi Nga phái.

Bọn họ vẫn là hy vọng Doanh Vô Kỵ có thể đoán đúng như vậy.

Thế giới của Cửu Châu theo ý niệm của Khánh Thư đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lần đầu tiên thôi diễn, ả ta lựa chọn Lê Quốc.

Chương 316: Nga Vi phái thôi diễn Chương 316: Nga Vi phái thôi diễn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chương 317: Đơn thuần và thẳng thắn

Vi Nga phái vừa mới trở thành Lê quốc giáo, ả ta liền đem giáo lý của Vi Nga phái định vị thành pháp lệnh.

Tuy nói là yêu nhân của Vi Nga phái nhưng ả ta là nhân vật cấp bậc nguyên lão trong Nga vi phái , nhưng cũng học tập sâu sắc học thuyết của Dương Chu học phái, Dương Chu học phái cũng nảy mầm từ tư tưởng của Lão tử, chú ý thanh tĩnh vô vi, tu dưỡng.

Cho nên trong một khoảng thời gian, dân gian đích xác nghênh đón một đoạn thời gian thanh tịnh, trong nhà bách tính giàu có lên không ít.

Nhưng giáo lý hình thành pháp lệnh, rất nhanh liền khơi dậy các đại thế gia bất mãn, bọn họ mỗi người đều hận không thể "Để thiên hạ phụng dưỡng một mình mình", bằng không còn làm cái gì quý tộc? Các loại tầng lớp đều không bằng lòng với pháp lệnh, vẻn vẹn không đến ba năm, pháp lệnh liền chỉ là thùng rỗng kêu to.

Mà Giáo lý Vi Nga phái, chính là cưỡng ép lấy giáo phái thống trị thiên hạ, để cho mỗi người đều "Không muốn nhổ một cọng lông để làm lợi cho thiên hạ".Đối mặt loại tình huống này, tự nhiên là dùng vũ lực trấn áp, kết quả cùng nổi lên xung đột các đại quý tộc, Lê quốc sụp đổ tan rã như vậy.

Lần đầu tiên thôi diễn, vẻn vẹn không đến 10 năm.

Gây ra những tiếng cười ầm ĩ.

"Làm sao có thể?"

Khánh Thư thất thần một trận, tiếng cười này làm cho ả ta cảm giác được nhục nhã khó hiểu, Vi Nga phái chí cao vô thượng, làm sao có thể bị những phàm phu tục tử này cười nhạo?

Ả ta thì thào lẩm bẩm: "Nhất định là vấn đề của bản thân Lê quốc, lần sau không thể chọn Lê quốc!

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Ả ta nhanh chóng nhìn về phía dưới đài cao, phát hiện Hạng Đỉnh đang cúi người, thân thể như tháp sắt khẽ run rẩy.

Cái này…

Ả ta thế nào cũng không nghĩ tới, thần niệm mình giấu ở trong đầu Hạng Đỉnh, lại bị bóp nổ.

Dưới cơn thịnh nộ, hai mắt ả ta thống khổ đến điên cuồng, giận dữ trừng về phía Triệu Kỵ.

Triệu Kỵ tuy rằng khóe miệng mang theo nụ cười, ánh mắt cũng là vô cùng lạnh như băng: "Trả giá cho một lần thôi diễn thất bại chính là bị bóp nổ một luồng thần niệm, ngươi tưởng Cô nói giỡn với ngươi sao?"

"Tốt, tốt!"

Khánh Thư hừ lạnh một tiếng, liền một lần nữa bắt đầu thôi diễn.

Lần này ả không ngu ngốc tiếp tục lựa chọn Lê quốc, mà là lựa chọn Yến quốc.

Lúc này đây, mặc dù bởi vì quốc lực không cường đại như Lê Quốc, giai đoạn đầu tốc độ quốc lực tăng lên cũng không nhanh, nhưng cũng không gặp phải lực cản lớn như Lê Quốc. Quý tộc vẫn xảy ra bạo động như trước, lại bị bạo lực trấn áp, giáo lý pháp lệnh trị thiên hạ, quốc lực lại xuất hiện xu thế ngẩng đầu.

Nhưng nó sớm bắt đầu không phù hợp.

Thôi diễn của Địch Vân, Mặc gia, Công hội Mặc giả đồng lòng mưu đồ kế sinh nhai cho bách tính, tuy nói có không ít người cũng không góp công góp sức, nhưng cũng còn không ít người theo chủ nghĩa đạo đức cực đoan tồn tại, các chính sách lợi dân tầng tầng lớp lớp, quốc lực tăng lên tương đối nhanh.

Nhưng đến lượt Nga vi phái, tất cả đều nghĩ " Không muốn nhổ một cọng lông để làm lợi cho thiên hạ"", hạn mức cao nhất của quốc lực chính là tổng mức cao nhất của năng lực lao động cá nhân, phát triển từ đó trì trệ không tiến.

Dường như ngay tại khi quốc lực đình trệ, tâm tư con người bộc phát, dù sao làm thánh nhân quá khó khăn.

Họ không thể tạo ra nhiều lợi ích hơn, họ chỉ có thể cướp đoạt lợi ích từ nơi khác.

Vốn là ở dưới pháp lệnh thì tư tưởng mọi người phải bảo vệ tốt trạng thái sinh mệnh hoàn chỉnh, chân thật của mình, không nên bị vật chất làm tổn hại mình rất nhanh liền trở thành một chuyện cười, người cầm quyền trong nội bộ Vi Nga phái trước hết trở thành phản bội giáo lý.

Thế là, lần suy diễn này lại sụp đổ.

Hơn nữa phương thức sụp đổ gần như giống hệt với dự đoán của Doanh Vô Kỵ.

"Làm sao có thể!"

"Không thể nào!"

Khánh Thư bối rối một chút, ánh mắt lại càng thêm vội vàng.

Một luồng thần niệm nổ tung, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Ả ta bất chấp đau đớn, nhanh chóng bắt đầu tiếp theo thôi diễn, lần này đổi Ngô quốc.

Và lần này, ả đã sửa đổi rất nhiều chi tiết.

Quá trình thôi diễn quả nhiên đã thay đổi không ít chi tiết.

Nhưng mà đại thể quá trình là giống nhau, lại thôi diễn sụp đổ.

Cứ thế

Hết thần niệm này đến thần niệm khác bị bóp nổ.

Hết tiếng thét này đến tiếng thét khác vang lên.

Cuối cùng.

Chín lần thôi diễn toàn bộ thất bại, nhưng Khánh Thư lại phảng phất như nhập ma, trong miệng không ngừng lẩm bẩm "Không thể nào" "Làm sao có thể", còn muốn thôi diễn tiếp.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Mau dừng, nếu không phải phụ vương ta chờ ngươi thực hiện đánh cuộc, một luồng thần niệm cuối cùng của ngươi đều nổ tung!"

A!

Khánh Thư như tỉnh mộng, buồn bã nhìn hết thảy trước mắt.

Triệu Kỵ thương hại nhìn ả một cái: "Chín lần thôi diễn đã xong, ngươi đi xuống đi!"

"Xuống đi!"

"Yêu nhân! Còn không mau đi xuống!

"Cút xuống cho ta!"

Hiện trường lập tức náo nhiệt hẳn lên, nhìn thấy bộ dáng Khánh Thư sụp đổ thất thần, mọi người ở đây đều vui vẻ.

Dưới sự chế nhạo của mọi người, Khánh Thư hô hấp càng dồn dập hỗn loạn, ánh mắt cũng càng tan rã.

【 Lời nhắc 】 mục tiêu cảm xúc chấn động giá trị đột phá 90, ngẫu nhiên thu được Bí thuật địa cấp 《 Khiên Ti Khôi 》 .

Lại là một bí thuật khôi lỗi cực kỳ thần diệu.

Rốt cuộc Yêu nhân Vi Nga phái tới thời điểm phát huy tác dụng.

Doanh Vô Kỵ cao giọng nói: "Nguyện đánh cuộc chịu thua, ta đánh cuộc thắng, ngươi nên thực hiện đánh cuộc!"

Âm thanh của hắn rất lớn, một câu nói khiến Khánh Thư tỉnh lại.

Còn có đánh cược!

"Cho ngươi là được!"

Nàng oán hận nhìn Doanh Vô Kỵ một cái, tiện tay xé một miếng lụa từ trên người xuống, cắn ngón tay liền viết xuống mấy hàng chữ, trực tiếp ném xuống.

Mặc dù chỉ là tơ lụa, nhưng thế tới dưới cơn giận dữ lại rất hung mãnh, Doanh Vô Kỵ mạnh mẽ tiếp được, đau đến nhe răng nhếch miệng, mắng chửi đĩnh đạc nói: "Còn chưa xong đâu!"

"Ngươi!"

Chương 317: Đơn thuần và thẳng thắn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Khóe mắt Khánh Thư muốn nứt ra, nhưng cảm thụ được ánh mắt lạnh như băng của Triệu Kỵ, biết mình căn bản không có cơ hội động thủ với Doanh Vô Kỵ.

Hung hăng trừng Doanh Vô Kỵ một cái, cắn răng một cái, trực tiếp té xỉu ở trên đài cao.

Không ngờ tự mình đem một luồng thần niệm cuối cùng nổ tung.

“Cái shit gì thế này!”

Doanh Vô Kỵ cũng ngán ngẩm: “Cũng quá thảm. Không phải hôm nay để các Bách gia học tử thể hiện thần thông sao, sao lại trở thành đại hội so ai thảm hơn ai rồi?”

Triệu Kỵ: “…..”.

Các vị phu tử: “??”

Bách gia học tử: “??”

Đại hội so ai thảm hơn ai?

Cái này đúng thế thật, đúng là người sau thảm hơn người trước.

Nhưng nói như vậy, có phải quá đau lòng hay không?

Tinh: +1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1…

Khí:+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1…

Thần:+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1…

Trong nháy mắt, tinh khí thần liền tăng thêm 500 điểm.

Hôm nay ba tầng đều đã tới gần bốn ngàn, khoảng cách lên tới tầng 12, cũng chỉ còn lại có hơn một ngàn một chút.

Doanh Vô Kỵ miệng cũng sắp sắp toác cả miệng

Những này Bách gia học tử, mỗi người đều là tín đồ trung thành học thuyết nhà mình, chỉ cần nhằm vào học thuyết của bọn họ thực sự rất dễ phá tuyến phòng thủ cảm xúc.

Chỉ là bị bọn họ đồng loạt trừng mắt như vậy, thật sự cảm giác có chút hơi ngán.

Mạnh Ngu khẽ thở dài một hơi, bất đắc dĩ cười khổ nói: “Lê Vương bệ hạ, phò mã gia quý quốc có chút quá thẳng thắn

thẳng thắn!

Ý tứ này đã rất rõ ràng, còn kém nói thẳng: Lê Vương bệ hạ, mau quản con rể thối miệng của ngươi đi.

Nhưng không ngờ Triệu Kỵ cười ha ha: "Vô Kỵ hắn đích xác thẳng một chút, nếu không phải đơn thuần thẳng thắn như vậy thì đâu có thể một phát nhìn trúng ngay vấn đề, được rể như thế, quả thật là đại hạnh của Cô!"

Ông ta thật sự là càng nhìn con rể này lại càng thuận mắt.

Đức hạnh cá nhân bằng 0.

Ánh mắt chính trị 100.

Nhìn như con rể mất mặt trước mặt mọi người

Kỳ thực đang làm nở mày nở mặt cho cha vợ.

Doanh Việt à, ông thật đúng là sinh cho tôi một bảo bối.

Mạnh Ngu: ".....".

Một trận hít thở không thông, mắt trợn trắng.

Mọi người ở đây cũng trầm mặc một hồi.

Đơn thuần và thẳng thắn?

Không biết ông có hiểu lầm gì về đơn thuần và thẳng thắn không?

Hết lần này tới lần khác Doanh Vô Kỵ làm bộ dáng thẹn thùng không dám nhận: "Phụ vương quá khen, đây đều là điều mà con nên làm!"

Mọi người: "??"

Mạnh Ngu bất đắc dĩ xoa trán, thấy Khánh Thư đã bị hôn mê được người khênh đi, liền nhìn về phía chúng vị học tử tinh anh dưới đài: "Nho gia chư vị, ai nguyện phát biểu chính kiến?"

Doanh Vô Kỵ quét mắt nhìn một cái, bất đắc dĩ buông tay: "Phu tử! các học tử tinh anh Nho gia giống như đều bị kia Yêu nhân Vi Nga phái dọa sợ rồi!"

Mạnh Ngu: ".....".

La Minh yếu ớt nói: "Không phải còn có ta sao?

Doanh Vô Kỵ hỏi ngược lại: "Thế nào? Ngươi cũng muốn nghe ý kiến của ta?"

La Minh: ".....".

Mạnh Ngu xoa xoa huyệt Thái Dương, khuôn mặt già vốn có không ít nếp nhăn sâu như khe rãnh tung hoành.

Ta nghe thày giáo ngươi nói, ngươi tuy rằng tuổi trẻ, nhưng rất có thiên phú, học vấn cũng tương đối vững chắc, huống hồ đi theo phụ thân ngươi nhiều năm, mưa dầm thấm đất, hẳn là có không ít kiến giải đối với Nho học trị thế.

Bây giờ Nho gia học tử tinh anh chỉ còn lại một mình ngươi, nếu ngươi muốn thôi diễn, lão phu liền thay ngươi làm chủ, đều nhường cho ngươi số lần thôi diễn của Nho gia học tử, ngươi ý như thế nào?"

"Đa tạ ý tốt của phu tử!"

La Minh đứng lên, cung kính hành lễ, cũng không dám tùy tiện đáp ứng: "Mới vừa xem chư vị tiền bối thôi diễn, tiểu tử ý thức được ý nghĩ của bản thân có rất nhiều thiếu sót, chưa nghĩ đến biện pháp giải quyết, cho nên muốn nghe cao kiến của Công tử Vô Kỵ trước, nếu có thể hấp thu một chút tư tưởng bổ sung khuyết điểm, mặc kệ thôi diễn thành công hay không, cũng coi như không phụ ý tốt của phu tử!"

Chậc chậc!

Doanh Vô Kỵ không khỏi liếc mắt nhìn La Minh một cái, tiểu lão đệ này thật sự là càng ngày càng khiêm tốn.

La Minh cũng liếc Doanh Vô Kỵ một cái, bởi vì Hoa Triều quan hệ, hắn cùng Doanh Vô Kỵ qua lại cũng không ít, đã sớm hiểu được người này cực kỳ am hiểu tranh cãi và miệng thối, đối mặt người như thế, chỉ cần ngươi tiên thủ nhất định sẽ chịu thiệt.

Không bằng trước nhìn xem Doanh Vô Kỵ ra chiêu trước.

Hơn nữa từ biểu hiện vừa rồi mà xem, hắn xác định Doanh Vô Kỵ nhất định là có thứ gì đó ở đây.

Lấy thừa bù thiếu, cũng không phải hắn khen tặng Doanh Vô Kỵ.

"Cũng được!"

Mạnh Ngu nhẹ nhàng thở dài một hơi, tuy nói ông ta cũng tin tưởng vững chắc Học thuyết Nho gia là tốt nhất, nhưng trong lòng cũng hiểu được đây bất quá chính là kết quả tất nhiên của văn nhân tương khinh.

Tiểu tử pháp gia Càn Quốc kia, mặc dù không ở trong thôi diễn giải quyết khốn cục sau khi Càn Quốc nhất thống, nhưng kế sách đối phó cũng là tương đối quả quyết lão luyện.

Địch Vân Mặc gia kia cũng là hậu sinh được Công hội Mặc giả trọng điểm bồi dưỡng.

Kể cả yêu nhân Vi Nga phái, cũng là nhân vật cấp nguyên lão trong giáo phái.

Kết quả suy diễn của bọn họ càng về sau càng thảm, không biết mình

Mạnh Ngu có loại cảm giác, mặc dù chính mình tự mình thôi diễn, cũng chưa chắc có thể tốt đến đâu, bởi vì ông ta từ bên trong mấy chục lần thôi diễn trước đó, cũng cảm giác được trước mắt Học thuyết Nho gia không cách nào giải quyết vấn đề.

Tiểu tử tên La Minh này, chắc hẳn cũng nhận thức được điểm này, cho nên mới đề xuất muốn suy diễn sau Doanh Vô Kỵ.

Chương 318: Thánh nhân xuất thế? Chương 318: Thánh nhân xuất thế?

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ông ta nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, cười hỏi: "Phò mã gia, ngươi cảm thấy thế nào?"

Doanh Vô Kỵ đứng dậy, khách khí chắp tay: "Phu tử có mệnh, tiểu tử nào có đạo lý từ chối? Tiểu tử trời sinh tản mạn, mới vừa thả không ít lời cuồng ngôn cùng chậm trễ, kính xin chư vị phu tử thứ lỗi!"

Nghe nói như thế, khuôn mặt khó coi của các vị phu tử đều hòa hoãn không ít.

Tuy nói bọn họ đều cảm giác Doanh Vô Kỵ người này thật là thú vị, nhưng là thật có chút không biết giữ mồm giữ miệng, vừa cuồng lại miệng thối, không hề có tố chất đáng nói.

Nhìn dáng vẻ khiêm tốn hữu lễ hiện tại, chợt cảm thấy thuận mắt không ít.

Mạnh Ngu vuốt râu cười nói: "Bách gia thịnh hội, muốn biết biết chính xác và triệt để liền không thể thiếu được môi thương lưỡi kiếm! huống hồ cái nhìn của ngươi có chút sắc bén, lúc nào cũng có thể một phát trúng ngay, như thế chính là may mắn của thịnh hội, chúng ta vui mừng mới phải đếu để ở trong lòng, chẳng phải là để cho thiên hạ học tử cười nhạo?"

"Phu tử đại nghĩa! Tiểu tử bội phục! Bất quá theo như lời vừa rồi, đều là lời nói của ân sư Nha Tuệ của ta mà thôi, tiểu tử không dám kể công".

Doanh Vô Kỵ cười nheo mắt chắp tay, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nói hôm nay hắn lựa chọn người đắc tội nhưng cũng để đạt được địa vị học thuật và điểm thuộc tính thật sự làm cho người ta cáu giận thật sự, hắn cũng cảm thấy không yên.

Cũng may những phu tử này đều là cao nhân chân chính, sẽ không so đo những thứ này với mình.

Nhanh chóng đổ tội cho "Ân sư", hoàn thành đợt chuyển dời thù hận.

"Ân sư của ngươi?"

Mạnh Ngu nhất thời hứng thú, các phu tử khác cũng không nhịn được nhìn về phía Doanh Vô Kỵ.

Bọn họ lần trước ở thiên điện Điện Trọng Lê nghe được về thày giáo của Doanh Vô Kỵ, lúc ấy nghe Doanh Vô Kỵ nói sư phụ hắn chính là thánh nhân Nho Mặc đạo pháp tứ tu, bọn họ quả thực bị chọc giận không nhẹ.

Nhưng hiện tại hồi tưởng lại biểu hiện của Doanh Vô Kỵ, rồi lại cảm thấy cách nói này cũng không phải là tin đồn vô căn cứ.

Mạnh Ngu nhịn không được hỏi: "Cho nên những bình luận mới vừa rồi của ngươi đối với chấp chính, đều là thày giáo của ngươi nói?"

"Vâng!"

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt hổ thẹn: "Ta nào có bản lĩnh đó!"

"Ồ…..".

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, vừa rồi Doanh Vô Kỵ suy đoán, thật sự là chuẩn làm cho người ta sợ hãi, căn bản không

dám nghĩ những suy đoán này là của một người mới hơn 20 tuổi đầu.

Nhưng nếu như nói, đây là ân sư Nha Tuệ, vậy thì dễ dàng giải thích.

Nhưng dù vậy, vị này cái gọi là "Ân sư", tu vi học thức bản thân hẳn là cũng đạt tới trình độ cực kỳ cao thâm.

"Chẳng lẽ…..". Thiên hạ này thật sự có một thánh nhân bất xuất thế?

Mạnh Ngu trầm tư một lát hỏi: "Đã như thế, chắc hẳn ân sư của ngươi cũng đã nói, Nho gia chấp chính có thể sinh ra hậu quả, ngươi không ngại nói một chút…"

"Cái này nói ra, khả năng có chút đắc tội!"

Doanh Vô Kỵ gãi gãi đầu, bộ dáng khó xử.

"Ngươi nói thẳng đi!"

"Vậy ta sẽ nói thẳng!"

Doanh Vô Kỵ hưng phấn đến xoa tay.

Mọi người: "…..".

Ngươi sợ đắc tội với người khác sao?

Ngươi đây là sợ không đắc tội người sao!

Doanh Vô Kỵ khẽ cười nói: "Gia sư nói, Nho gia đắc đạo lấy dân, chính là thần thuật giáo hóa vạn dân. Nếu thiên hạ thái bình, Nho vì quốc giáo, thì thế nhân đều biết trung hiếu nhân nghĩa.

Hả?

Mạnh Ngu nhịn không được ngồi thẳng người, chẳng lẽ thày giáo tiểu tử này cũng là nho sinh, nói những học phái

khác không khách khí như vậy, đến chỗ chúng ta biến thành những lời hay ý đẹp sao?

Nhưng ông ta còn chưa kịp vui mừng.

Thì những lời sắc như dao của Vô Kỵ lại tiếp tục: "Như Nho gia này, treo trên một cái động không, chỉ có trí nhân chính, mà không biết hành pháp, nếu như lấy Nho gia ngày nay thôi diễn thì giống như như chế độ ruộng đất bị sụp đổ (Thời Xuân Thu chiến quốc, sự xuất hiện và phổ biến rộng rãi của nông cụ chăn nuôi gia súc và sắt trong thời kỳ này, dẫn đến năng suất sản xuất đã được phát triển theo kiểu nhảy vọt, tiếp theo là những vùng đất rộng lớn của "ruộng tư nhân" được khai hoang, dẫn đến sự sụp đổ của quyền sở hữu đất đai quý tộc dưới triều Chu Thiên Tử), lý tưởng và hiện thực cách nhau quá xa, hiệu quả e rằng không bằng Mặc gia, đối với Càn pháp gia, còn bị nghiền ép hơn"

Mạnh Ngu: "???

Cuối cùng cũng bị chửi.

Lạ thật!

Ông ta cố gắng duy trì nụ cười: "Ồ? Đây là vì sao?"

Doanh Vô Kỵ vươn ra một ngón tay: "Trong đó một nguyên nhân, cũng gần giống như hai nhà Dương Mặc!"

Mạnh Ngu hỏi: "Là nguyên nhân gì?"

Doanh Vô Kỵ cười đáp: "Mạnh Tử có nói rằng, để trở thành một con người có lý niệm, người đó cần phải giữ được 4 tiêu chuẩn, "lòng trắc ẩn, thuộc về lòng nhân từ; sự hổ thẹn, thuộc về nghĩa khí; tâm khiêm nhường, thuộc về lễ nghi; tâm thị phi, thuộc về trí tuệ. Không phải tìm kiếm ở đâu xa xôi, chỉ cần phát huy bản năng đạo đức trong nội tâm (tận tâm) là có thể thấu hiểu được bản tính của mọi sự vật ngoài ta (tri tinh). Mạnh Tử chủ trương nhân tính bản thiện, đây cũng là cơ sở để

Nho gia nói về nhân sinh nói về chính trị hiện nay, cho rằng chỉ cần quân hành nhân chính, giáo hóa vạn dân, là có thể đại trị thiên hạ. Sư phụ ta cho rằng không phải như thế, sư phụ ta cho rằng: Nhân vốn tính ác!"

Lời này vừa nói gia khiến tất cả Nho sinh bắt đầu bàn luận。

Thế nhân đều nói Nho học chính là Khổng Mạnh chi đạo, Mạnh Tử càng là một vị thánh nhân cách thời nay gần nhất, tính thiện luận dường như xuyên suốt tư tưởng của ông, nhưng hiện tại lại có người nói nhân tính vốn bản ác.

Thánh nhân chi học bị bác bỏ, Mạnh Ngu lại không có nửa phần tức giận, thần sắc lại có chút ngưng trọng.

Bởi vì "Nhân tính bản ác" bốn chữ này, giống như khiến ông ta bỗng nhiên có chút hiểu được vấn đề, mấy chục lần thôi diễn phía trước thất bại ở chỗ nào.

Ông ta trầm giọng nói: "Nói tỉ mỉ một chút!"

Chương 319: Nhân tính bản ác Chương 319: Nhân tính bản ác

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Tính của con người, sinh ra là có sự hiếu lợi, thuận theo tính đó thì thành ra tranh đoạt lẫn nhau mà sự từ nhượng không có; sinh ra là đố kỵ, thuận theo tính đó thì thành ra tàn tặc, mà lòng trung tín không có; sinh ra có lòng ham muốn của tai mắt, có lòng thích về thanh sắc, thuận theo tính đó thì thành ra dâm loạn mà lễ nghĩa văn lý không có. Như thế thì theo cái tính của người ta, thuận cái tính của người ta, tất sinh ra tranh đoạt, phạm vào cái phận, làm loạn cái lý mà mắc lỗi tàn bạo"

Khi Cửu Châu mô phỏng thì phu tử chắc hẳn đã nhìn thấy, trước khi bộ lạc hình thành, con người cùng dã thú không khác

gì nhau, làm hết thảy đều là vì sinh tồn.Vì sinh tồn mà tranh đoạt, vì độc chiếm mà đánh giết, vì sinh sôi nảy nở mà giao phối, tầm mắt lúc ấy đều vì tự thân sinh tồn cùng kéo dài chủng tộc, phàm là người lợi mình đều là tính ác.Nhưng sau khi bộ lạc hình thành, già trẻ trong tộc giúp đỡ lẫn nhau, mạnh mẽ giúp đỡ người yếu đuối, phàm là người làm lợi cho người khác đều là tính thiện.Chỉ bất quá, ác là bản năng, thiện là giáo hóa. Thầy giáo của ta có câu: Tính của con người là ác, còn thiện là do con người làm ra. Rốt cuộc thì ác là vì để cho mình sống sót tốt hơn, thiện là vì để cho tộc quần kéo dài hơn.Hiện nay Bách gia học thuyết, nho trọng tính thiện, thi dĩ giáo hóa, nhưng nếu chỉ ký thác vào tính thiện, thì sâu mọt tất sinh.

Dương Mặc có con đường đặc thù nhưng cũng quy về một mối

Mặc muốn kiêm ái thiên hạ, tiệt dụng nhạc tiết an táng, tính chí thiện lại muốn hoàn toàn diệt sạch dục vọng của con người. Dương thì lại không muốn mất một cọng lông cho thiên hạ cũng không muốn thiên hạ phụng dưỡng mình đều là muốn vứt bỏ cả thiện ác. Kết quả là thôi diễn như vừa rồi”

Sau khi hắn nói xong, tất cả mọi người ở đây lâm vào yên tĩnh ngắn ngủi.

Một lát sau Mạnh Ngu mới phục hồi tinh thần lại: “Rất tốt, tuy rằng trong đó không ít ngôn ngữ đều cần thương thảo, nhưng tôn sư vi ngôn đại nghĩa, nghe được là may mắn của ta, vậy ngươi nói xem, làm thế nào để trị thế!”

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi: “Đã là trị quốc, thì không thể câu nệ lời nói của một nhà. Sự ở tứ phương, phải ở trung ương; quân chủ chấp yếu, tứ phương chú ý đến hiệu quả.

Lấy Nho làm hồn, giáo hóa vạn dân, thế nhân đều biết trí, trung hiếu nhân nghĩa lễ tri tín

Lấy Pháp trị quốc, hình phạt cũng không bỏ qua đại thần, thưởng thiện không tránh thất phu, trị tính ác lại biết tính ác.

Lấy Mặc làm cốt, yêu hiền quý tài, tể tướng rèn luyện từ trong Châu Bộ, mãnh tướng rèn luyện từ trong sỹ tốt mà ra

Lấy Đạo tu tâm, lấy binh an thiên hạ

Những lời nói này khiến mọi người bừng bừng tỉnh ngộ

Bách gia học tử, đều thật lâu không nói lời nào

Mà Thông tâm cổ ngọc trước ngực ba phu tử Nho Mặc Pháp, sáng lên quang hoa rực rỡ làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Ba đạo Bách gia khí vận, tới tay rồi!

"Hay!"

"Hay!"

"Hay!"

Triệu Kỵ vỗ tay, cười ha ha đứng dậy: "Hay cho một cái lấy nho làm hồn, lấy pháp trị quốc, lấy Mặc làm cốt, lấy đạo tu tâm, lấy binh an thiên hạ. Có thiên hạ học tử ở đây, lo gì thiên hạ bất trị?

Nghe vậy, mọi người đều cảm thấy xúc động dâng trào.

Kiến thức của Vô Kỵ khiến bọn họ xấu hổ.

Vốn bọn họ chờ mong Học cung Đại Lê, chỉ là chờ mong có thể thi triển hoài bão tự thân, đem nhà mình học thuyết dương danh thiên hạ.

Nhưng hôm nay nghe con rể vua nói, lại phát hiện suy nghĩ của mình vẫn hạn hẹp.

Học cung Đại Lê này, nếu là thật có thể kiến thành thì tốt rồi.

Mạnh Ngu hít sâu một hơi, hướng Doanh Vô Kỵ làm ra một cái thủ thế mời: "Vô Kỵ, mau mời thôi diễn đi!

Kỳ thật lúc mới dùng đến ngọc xà, trong lòng ông ta tương đối vui sướng.

Bởi vì tiền xây Học cung Đại Lê, thậm chí tiền của Tân Lê ở phương Bắc đều có đáp án.

Nhưng ông ta vẫn khó tránh khỏi vì chuyện biến pháp lo lắng trùng trùng, dù sao nội bộ Lê quốc quá loạn, Triệu thị phát triển về phía bắc khó khăn lớn đến mức làm người ta giận sôi.

Ông ta hiện tại chỉ muốn lập tức nhìn thấy kết quả suy diễn của Doanh Vô Kỵ.

"Ta đây liền cung kính không bằng tuân mệnh!"

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi, dưới cái nhìn chăm chú của hơn vạn ánh mắt, từng bước từng bước leo lên đài cao.

Triệu Kỵ giọng hào sảng nói: "Chư vị, biến pháp lần này là bí mật của Lê vương thất ta, quá trình biến pháp là thứ không thể giao cho chư vị đến xem, mà nhìn Đại Lê ta ngày sau như thế nào!"

Dứt lời, vung tay lên, liền có một đoàn mây mù bao phủ lãnh thổ Lê quốc trong Cửu Châu đồ.

Mọi người trong lòng không khỏi tiếc nuối, nhưng vẫn là không chuyển mắt nhìn chằm chằm vào cương vực Lê quốc.

Tuy rằng bọn họ không nhìn thấy chi tiết, nhưng cũng có thể căn cứ vào quang mang mạnh yếu phân biệt được thực lực Lê quốc cường hay yếu

"Bắt đầu đi!"

Triệu Kỵ trầm giọng nói.

“Ừm!”

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, nói thật trước khi Cửu châu mô phỏng đồ mở ra, trong lòng hắn đối với lần này thôi diễn này cũng không có nắm chắc gì.

Tuy Cửu châu mô phỏng đồ đã làm mờ hiện diện của các nhân vật chủ chốt, không có ngoại lệ nào, khi tái hiện lại cảnh tượng mà đời vua đã thực hiện cho đến ngày nay, cũng như những suy diễn của mọi người trước đó.

Kết hợp với huyết mạch luận lúc trước.

Để cho hắn chiếm được một kết luận tốt: cái Cửu châu mô phỏng đồ này con mẹ nó, chính là chú ý đến cái nhìn duy vật lịch sử!

Doanh Vô Kỵ cũng không xác định ở thế giới mỗi người đều có thể tu luyện này, quần chúng nhân dân cùng anh hùng kinh thế cái nào ảnh hưởng đến thế giới lớn hơn, nhưng chỉ cần Cửu châu mô phỏng đồ tuân theo chính là cái nhìn duy vật lịch sử, vậy hết thảy dễ nói.

Thế là, lần suy diễn đầu tiên bắt đầu.

Sau đó… Đại Lê tan rã

“Cái shit gì thế này!”

Chương 320: Cánh cửa Đông xuất Chương 320: Cánh cửa Đông xuất

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nghe được một trận la ó, không khỏi lau mồ hôi trên trán.

Lê quốc dù sao cũng là quốc gia không thích hợp biến pháp nhất, nội bộ phát sinh bạo động cũng có thể hiểu được.

Bình tĩnh tinh thần, hắn bắt đầu lần thứ hai thôi diễn.

Lần này thành công rồi.

Chỉ có điều lần này biến pháp thành công, hai vùng Ngụy Hàn phản kháng cực kỳ kịch liệt, tuy rằng gần như bị Đất Triệu hút cạn máu, nhưng cũng mở ra cánh cửa Càn Quốc Đông xuất.

Càn Lê tương tranh, tình cảnh vô cùng thảm khốc.

Cuối cùng, Càn Quốc Hổ Lang chi quốc, đánh tan Lê quốc, hai đại quốc chỉ có thể lựa chọn nghỉ ngơi lấy lại sức, nhưng cuối cùng vẫn là Càn Quốc khôi phục lại trước, nhân cơ hội thống nhất thiên hạ.

Hết lần này đến lần khác.

Mọi người nhìn đến kinh hồn bạt vía.

Tổng cộng suy diễn chín lần, Lê quốc có ba lần sụp đổ vì biến pháp tạo thành nội loạn.

Nói cách khác, biến pháp thành công sáu lần, mỗi lần đều là Càn Lê giao tranh.

Trong đó hai lần, lưỡng bại câu thương, Càn Lê bị liên quân các nước hoàn toàn đánh tan.

Còn lại bốn lần, hai lần Càn thắng, hai lần Lê thắng, một lần hòa Càn, một lần trực tiếp phong tỏa đường xuất phía Đông của Càn quốc, trực tiếp phong tỏa Càn quốc ở phía Tây.

Quan trọng nhất là, kết quả của Lê thắng và Càn thắng không hề giống nhau.

Một lần thôi diễn tám trăm năm, một lần khác thôi diễn 1.200 năm.

"Mẹ kiếp!"

Doanh Vô Kỵ ảo não gãi đầu, đây không phải nói cái nhìn duy vật lịch sử sao?

Ông mày làm biến pháp tại Lê quốc, rõ ràng chính là chế độ tiên tiến nhất, như thế nào vẫn là bị Càn quốc, một đất nước chỉ biết đến cày cuốc và chiến tranh biến thành cái dạng này?

Hổ Lang chi quốc, vẫn khó chơi!

Được rồi, sự vật mới sinh ra, chắc chắn sẽ gặp phải lực cản cực lớn.

Chấp nhận.

Triệu Kỵ lại có chút hài lòng, cười nói: "Vô Kỵ không cần ảo não, xuống nghỉ ngơi đi!"

"Vâng!"

Doanh Vô Kỵ thở dài một hơi, bất đắc dĩ từ trên đài cao đi xuống, cảm giác hơi có chút mất mặt.

Nhưng chưa từng nghĩ, sau khi ngồi xuống, lại nhìn thấy ánh mắt kích động của Triệu Ninh.

Hắn có chút khó hiểu: "Ai à, 9 lần chỉ thành công hai lần, huynh kích động cái gì?"

Triệu Ninh nhìn bộ dáng hơi có chút thất bại của hắn, nhịn không được đấm nhẹ lưng hắn một cái, cười nói: "Doanh huynh chớ ủ rũ, ngươi đã làm rất khá rồi!

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Câu nói này hình như đã nghe ở đâu đó.

Mễ Tinh Ly ở một bên cũng vô cùng kích động: "Doanh huynh, lần này nhìn như chỉ thành công hai lần, nhưng trên thực tế biến pháp thành công sáu lần, đây chính là Lê quốc a…"

Điều kiện làm biến pháp tại Lê quốc có thể nói khó như lên trời, cái này đều có thể làm biến pháp thành công sáu lần, đây phải là dạng quái vật gì.

“Nói như vậy, cũng đúng!”

Doanh Vô Kỵ lúc này mới ngẩng đầu nhìn quét một vòng, phát hiện ánh mắt những người đó nhìn về phía mình, giống như nhìn về phía quái vật, đảo mắt tinh khí thần lại được thêm hơn 500 điểm thuộc tính, khoảng cách đột phá tầng 12, chỉ còn lại khoảng 500 điểm.

Hơn nữa lần này thôi diễn thời gian dài nhất, Nho Mặc Pháp ba nhà tổng cộng năm đạo khí vận, đã toàn bộ thu vào trong túi.

Còn ai nữa?

Khóe miệng hắn điên cuồng con mẹ nó giương lên, tâm đắc hư vinh được thỏa mãn cực lớn.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được kỹ pháp huyền cấp 《 Khai Bi Chưởng 》.

Ôi trời!

Chưởng pháp gia truyền Ngụy gia!

Doanh Vô Kỵ quay đầu, thấy được Ngụy Mãnh sắc mặt khó nhìn đến cực điểm.

Chín lần biến pháp thành công sáu lần, đã triệt để chạm vào thần kinh mẫn cảm của Ngụy gia.

Bởi vì mây mù che chắn, tất cả mọi người không thấy rõ biến pháp là như thế nào thành, nhưng lấy Ngụy Mãnh đối Ngụy gia hiểu rõ thì quá trình biến pháp này đối với Ngụy gia rất không có lợi.

“Tốt lắm!”

Ngụy Mãnh hướng Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, chợt thở dài một hơi, cứng ngắc cười nói: “Bất quá Cửu Châu Quyền chỉ

hiểu thế cục thiên hạ, lại không biết các quốc gia rốt cục có nhân vật anh hùng gì, có thể suy tính ra loại kết quả này, nói vậy nhất định không đem Doanh Vô Khuyết người có Huyết mạch Chuyên Húc tính vào. Doanh lão đệ chớ khinh thường, còn cần thận trọng!"

"Không có việc gì, biến pháp chỉ cần thành công là được!"

Doanh Vô Kỵ nhe răng cười cười, lần này nếu đã chọn phe, cũng đã chuẩn bị tốt đối mặt địch ý của Ngụy gia.

Cha vợ cho ba con đường là vương đạo, bá đạo cùng cái chết chi đạo, hắn hiện tại đã chọn xong.

Nhìn hắn cười rạng rỡ.

Sắc mặt Ngụy Mãnh lại trầm xuống, bởi vì hắn căn bản không quan tâm cuối cùng Càn Lê ai thắng, hắn chỉ quan tâm sau khi biến pháp Ngụy gia kết quả như thế nào.

Triệu Khế lại cười cười: "Mặc dù không biết Doanh lão đệ thi hành biến pháp như thế nào, nhưng thế lực nội bộ Đại Lê rắc rối, biến số đích xác không ít, cẩn thận một chút cũng không có gì sai.

Nói xong, hắn vỗ nhẹ vai Ngụy Mãnh, hạ giọng nói: "Không sao cả, ta sẽ ra tay."

Ngụy Mãnh: "!!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hắn không thể không nheo mắt.

Chính là Bình Lăng Quân, tự nhiên sẽ không bị bất kỳ thế lực nào đặt ở trong mắt.

Nhưng sau lưng Triệu Khế, chính là Lý gia cùng Chu vương thất.

Nếu thật sự bất chấp hậu quả xuất thủ, thắng bại thật chưa biết.

Dù sao trong tất cả suy diễn vừa rồi, Chu vương thất vẫn sắm vai lãnh tụ tinh thần, chưa bao giờ tiến hành can thiệp chính trị kinh tế đối với các nước chư hầu.

Nhưng những năm gần đây, đương đại Chu thiên tử động tác càng ngày càng nhiều, để hắn ngồi xem chư hầu tranh bá, chỉ sợ cũng không quá thực tế.

Chương 321: Vị sư phụ không bao giờ xuất hiện Chương 321: Vị sư phụ không bao giờ xuất hiện

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mà lúc này, biến pháp chín thành có sáu lần thành công khiến cho Triệu Kỵ tâm tình đại sướng, nhìn về phía chư vị phu tử ánh mắt bộc phát nóng rực: "Sau hôm nay, cô tất lập Học cung Đại Lê, không biết chư vị phu tử có ý kiến gì?"

Ý kiến thế nào?

Chắc chắn là đồng ý rồi!

Chín lần biến pháp thành sáu lần, còn có hai lần kéo dài ngàn năm.

Cái này còn không khẩn trương đồng ý!

Mạnh Ngu nhìn thoáng qua những người khác, chua xót đến nước mắt đều sắp chảy ra, ông ta là người Tắc Hạ, hơn nữa đã đáp ứng Điền Hầu vĩnh viễn không rời đi, mặc dù tận mắt chứng kiến Học cung Đại Lê kiến thành, có thể làm cũng chỉ là đẩy mấy vị bằng hữu đến dạy dỗ.

Lão phu cảm thấy rất đáng tiếc!

Về phần ý kiến, không có ý kiến!

Nhưng đúng lúc này.

Ghế học tử tinh anh lại vang lên một âm thanh.

“Ta có ý kiến!”

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên đứng dậy.

Tầng ba tầng 12 sớm muộn gì cũng phải đột phá.

Hôm nay!

Phải uống hết ly!

Huống chi, Học cung Đại Lê không chỉ là phu tử học tử hôm nay ở đây mong muốn

Nó phải trở thành, là trung tâm chính trị văn hóa của toàn bộ Trung Nguyên.

……

“Ta có ý kiến!”

Mọi người ở đây, ánh mắt đều ném vào trên người Doanh Vô Kỵ.

Tại Bách gia thịnh hội này, tuy rằng tính đến trước mắt người ra sân không nhiều lắm, nhưng mỗi người đều là ác nhân của các học phái.

Công Tôn Lệ dựa lưng vào Càn Quốc đã biến pháp thành công, thế Càn Pháp gia, khiến cho tất cả mọi người trong lòng run sợ.

Địch Vân của Mặc gia cũng là học giả có học vấn cực kỳ tinh thâm

Thậm chí đến cuối cùng, yêu nhân Ngộ Thần Cảnh của Vi Nga phái đều xuất hiện.

Nhưng những người này, đều bị Doanh Vô Kỵ đoạt danh tiếng.

Ai cũng không có nhìn thấy, Doanh Vô Kỵ thôi diễn bên trong như thế nào, Lê quốc biến pháp rốt cục thành công như thế nào.

Nhưng bọn họ biết, bất luận quá trình như thế nào, Học cung Đại Lê cơ bản đã đứng vững, ít nhất mấy vị phu tử trình diện hôm nay, đại khái sẽ dẫn môn nhân nhập cung, chỉ cần có thể ổn định phát triển, qua mấy chục năm nữa, nhất định có thể hình thành hào quang hấp dẫn toàn bộ nhân tài Trung Nguyên.

Nếu làm tốt, rất có thể vượt qua Học cung Tắc Hạ năm đó.

Tại sao tất cả đều như vậy tại sao Doanh Vộ Kỵ còn có ý kiến.

Triệu Kỵ cũng có chút kinh ngạc nhìn con rể của mình, mục đích của cô đã đạt được, tiểu tử ngươi chẳng lẽ còn có thao tác?

Hôm nay cục diện Bách gia thịnh hội, đã hoàn toàn đạt tới mong muốn của ông ta.

Lần này ba vị chủ giảng.

Nhạc Ly là đồ đệ đại năng của người chủ trì Yến quốc biến pháp ngày xưa, hôm nay dã tâm bừng bừng, muốn hướng nước khác chủ trì biến pháp.

Ô Vấn chấp chưởng Lê Quốc phân hội, cũng là phân hội lớn nhất của Công hội Mặc giả, trong công hội ngoại trừ Cự Tử, ít có người có thể vượt qua địa vị của ông ta.

Mạnh Ngu là truyền nhân trực hệ của Mạnh gia, địa vị học phái Nho gia hết sức quan trọng, tuy rằng không thể rời khỏi Học cung Tắc Hạ, nhưng cũng có thể đề cử phu tử có địa vị tương đương tới.

Hơn nữa Triệu Ninh cố ý mời tới mấy vị phu tử, hôm nay trong Bách gia nói chuyện phu tử, đã tới gần một phần ba.

Chỉ cần bọn họ thực hiện ước hẹn, Triệu Kỵ cũng đã rất thỏa mãn.

Lại không nghĩ tới, cha vợ thỏa mãn, làm con rể lại không thỏa mãn.

Triệu Kỵ nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Vô Kỵ, ngươi còn có ý kiến gì?

Doanh Vô Kỵ đứng dậy, cung kính hành lễ với Triệu Kỵ và chư vị phu tử: "Đêm qua đi vào giấc ngủ, sư phụ ta báo mộng, nói Học cung Đại Lê là hành động vĩ đại bất thế, công của đương đại lợi cho thiên thu, không chỉ giới hạn trong Lê quốc, muốn cho anh hùng thiên hạ tận nhập.

Cho nên sư phụ ta đã tâm huyết đem hết tinh hoa tặng cho Học cung, cũng coi như một ít tâm ý của sư phụ đối với Đại Lê, đối với học tử đương thời, đối với Lê dân vạn thế.

Nghe thấy thế.

Ánh mắt Triệu Kỵ lập tức sáng lên, các vị phu tử cũng nhịn không được liếc mắt nhìn nhau.

Bọn họ vốn đã có chút tin tưởng sự tồn tại của vị sư phụ Doanh Vô Kỵ này.

Hiện tại, càng thêm tin tưởng.

Dám ở thời điểm mấu chốt này đem văn chương lấy ra, đây là tự tin cỡ nào.

Bọn họ đều rất tò mò, sư phụ Doanh Vô Kỵ, làm ra rốt cục là văn chương gì.

Triệu Kỵ cười ha ha: " Tâm ý của Tôn sư, cô cùng chư vị phu tử sao có đạo lý cự tuyệt? Ngươi lại đi lên nói chuyện!

"Vâng!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, trực tiếp ở dưới cái nhìn chăm chú của mọi người bước lên lễ đài cao nhất.

Triệu Kỵ đánh giá con rể của mình từ trên xuống dưới một chút, tuy rằng đối với bộ dáng rắm thúi của hắn đã sớm thành thói quen, hôm nay lần nữa đánh giá, nhưng vẫn là vô cùng hài lòng.

Hắn cười cười, vung tay lên: "Người đâu, ban thưởng bia!"

Vừa dứt lời, liền có hai thái giám tóc trắng xoá, đem ngọc bia một mặt nạm vàng nâng lên.

Triệu Kỵ cao giọng cười to: "Vốn cô muốn vì Học cung đề chữ, nhưng cẩn thận suy nghĩ, không khỏi có chút thất thố văn chương. Nếu tôn sư có tâm, ngươi làm đồ nhi, liền thay sư đề chữ đi!

Dứt lời, liền "leng keng" một tiếng rút bội kiếm bên hông ra.

Đây là lễ nghi chi kiếm của thịnh hội hôm nay, càng là kiếm vương giả của Lê Vương.

Mọi người ở đây đều lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

"Đa tạ phụ vương!"

Doanh Vô Kỵ tiếp nhận bội kiếm, chỉ cảm thấy thân kiếm hùng hồn ôn hậu.Hắn xoay người nhìn về phía tấm bia đá, hít sâu một hơi, liền lăng không kéo lên kiếm hoa.

Kiếm khí tùy ý, mảnh ngọc bay tán loạn.

Chỉ dựa vào kiếm khí, không ngờ cách không đục ra tiểu triện duyên dáng.

Chương 322: Thừa đạo văn chương Chương 322: Thừa đạo văn chương

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chứng kiến một màn như vậy, mọi người đều kinh hãi, phóng thích kiếm khí cũng không khó, bất kỳ người nào đạt tới Thai Thuế cảnh kiếm tu đều có thể làm được.

Có thể giống Doanh Vô Kỵ loại này, tùy ý vung vẩy kiếm khí, giống như múa bút đặt bút, lực khống chế như thế cần chính là cực kỳ kinh khủng.

Người này… là cao thủ dùng kiếm!

Mà nội dung hắn viết ra, càng là từng câu từng chữ đâm vào trong tâm khảm mọi người, làm cho người ta kìm lòng không đậu mà đọc ra tiếng.

Người muốn trị quốc trước hết phải lãnh đạo tốt nước mình, bang mình Muốn lãnh đạo tốt nước mình, bang mình, trước hết cần chỉnh đốn tốt gia đình, gia tộc mình.Muốn chỉnh đốn tốt gia đình, gia tộc mình, trước hết phải làm cho tâm tư của mình ngay thẳng (chính tâm), đoan chính". Như thế mới có thể bình được thiên hạ khiến cho dân an, thiên hạ thái bình, lòng người quy thuận.

Học tử ở đây, nhất là Nho gia học tử, mỗi người đều đối với câu này như nuốt từng lời từng chữ.

Biểu hiện của Doanh Vô Kỵ lúc trước, có thể xưng là người đứng đầu trong các học tử tinh anh nhưng không ai biết thày giáo của hắn rốt cục là học phái nào.

Nhưng văn chương lần này, lại là tư tưởng Nho gia chính thống.

Bắt nguồn từ tác phẩm Nho gia ngày nay, hơn nữa còn có lập ý cực cao.

Doanh Vô Kỵ khắc chữ xong, cảm thụ một chút không khí an tĩnh chung quanh, liền cười hướng Triệu Kỵ cùng chư vị phu tử chắp tay: "Tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ, đó là

gia sư tha thiết chờ đợi đối với Học cung học tử, thậm chí thiên hạ học tử!”

Lời còn chưa dứt, ở trong ánh mắt của các vị phu tử, một luồng tài khí tinh thuần liền từ ngực Doanh Vô Kỵ sinh ra.

Bách gia khí vận!

Thừa đạo văn chương!

Đạo khí vận này không lớn cũng không nhỏ, căn bản không xứng với bài văn này.

Nhưng đạo khí vận này, lại giống như đại dương mênh mông, chỉ lộ ra một nhánh sông, căn bản không lộ ra hoàn toàn.

Đúng vậy!

Bài văn này cũng không phải do Doanh Vô Kỵ sở hữu, nhưng cũng là lần đầu tiên ra đời, chỉ là thay bút, khiến cho tiểu tử này đạt được cơ duyên lớn lao.

Một đạo khí vận Bách gia này, có thể mạnh hơn bất kỳ một đạo khí vận nào bọn họ chuẩn bị cho thịnh hội.

Đương nhiên, điều này không có nghĩa là, thiên văn chương này đã cao hơn các tác phẩm kinh điển, chỉ là khí vận các nhà xuất ra, bất quá là chư thánh lưu lại chút cảm ngộ, Doanh Vô Kỵ đây chính là thay thày giáo để cho danh tác xuất hiện.

Vị thánh nhân ẩn giấu này, phải sủng ái học tử Doanh Vô Kỵ biết bao nhiêu!

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được pháp thuật huyền cấp《 môi thương lưỡi kiếm》.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được Pháp thuật Địa cấp 《 lĩnh vực 》 .

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được kỹ pháp huyền cấp 《 Hình Ngục Pháp Trận 》 .

Tinh:+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1…

Khí:+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1…

Thần:+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1…

Sau khi văn chương xuất hiện, vô số điểm thuộc tính bắt đầu điên cuồng rơi xuống.

Cuối cùng.

Bùm!

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm thấy trong đầu một mảnh nổ vang, lập tức chân khí quanh thân lao nhanh, tinh huyết sung mãn thần thức thanh tỉnh.

3 tầng tinh khí tầng đều lên đến tầng 12 rồi, thành công rồi!

Hắn chỉ cảm giác, chính mình phảng phất tiến hóa trở thành một tầng sinh mệnh khác.Loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên này, quả thực làm cho người ta say mê.

Hôm nay.

Chỉ cần hắn nguyện ý, tùy thời đều có thể đột phá nhất phẩm linh thai. Thậm chí mặc dù không đột phá, thực lực cứng rắn cũng đủ để sánh vai cường giả Thai Thuế Cảnh tứ phẩm, ngũ phẩm linh thai.

Nhưng hắn còn lâu mới thỏa mãn, ba tầng 12 đều biến thái như thế, vậy ba tầng 13 thì sao?

Vậy tu vi Thai Thuế Cảnh so với Nhất Phẩm Linh Thai còn cao hơn Tam Phẩm thì sao?

Thật sự rất sảng khoái.

Hay cho một cái tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ!"

Triệu Kỵ ngây người một lát, chợt trong hai mắt tinh mang đại thịnh, nhịn không được ngửa mặt lên trời cười to: "Văn chương tuyệt phẩm như thế, có được chính là may mắn của Đại Lê ta, chính là may mắn của Học cung, chính là may mắn của học tử thiên hạ!

Doanh Vô Kỵ chắp tay: "Nhi thần nghe lệnh!

Giọng nói của Triệu Kỵ như chuông đồng: "Tôn sư mặc dù thân chưa tới, đức hạnh cũng đã ngủ đông thế nhân. Nay Học cung sắp thành, Cô muốn phụng tôn sư làm thủ tịch chưởng cung phu tử, ý tốt lần này cần phải thay Cô truyền đạt!"

Doanh Vô Kỵ cười cười, trực tiếp lấy ra lý do thoái thác đã sớm chuẩn bị tốt: "Gia sư từng nói, ông tâm hệ thế nhân, nhưng hành tung quỷ mị bất định, hiện giờ đang thần du thái hư, sợ không thể tới được. Nếu bệ hạ không bỏ, có thể đem vị trí thủ tịch chưởng cung hư vị chờ đợi, bình thường mọi việc trong cung có thể giao cho chư vị phu tử quyết định.

Nếu phát sinh thiên hạ đại sự, thày con nhất định nghĩ hết mọi biện pháp, cùng Bách gia học tử, thiên hạ cùng tiến thoái!"

Kỳ thật hắn vốn muốn nói "Để cho học tử thay mặt chưởng quản" đấy, nhưng nghĩ nghĩ như thế nào đều cảm thấy có chút quá đáng.

Một tiểu tử chưa mọc đủ lông, thay thày giáo quản lý vị trí thủ tịch chưởng cung phu tử, điều này làm cho phu tử khác nghĩ như thế nào? Phu tử khác không cần mặt mũi sao!

Dù sao Học cung giai đoạn đầu, mọi người hiệp lực đồng tâm rất khó có bất đồng lớn, như vậy chỉ cần tham dự chuyện trọng đại quyết sách là được.

Triệu Kỵ trầm tư, cảm thấy cũng không tệ.

Hắn xoay người nhìn về phía các vị phu tử: "Cô tự chủ trương, đem thủ tịch chưởng cung phu tử vị dâng lên, kính xin chư vị không nên chê trách. Đối với lời Vô Kỵ nói, chư vị cảm thấy thế nào?"

Chương 323: Hài lòng với con rể hờ Chương 323: Hài lòng với con rể hờ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mấy vị phu tử liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng Mạnh Ngu tiến lên một bước: "Chúng ta người đọc sách, đương nhiên lấy người giỏi hơn làm thầy, ân sư hậu sinh này học vấn tinh thâm, lòng dạ khoáng đạt, càng là người đặt nền móng cho Học cung, mặc dù thân khó tới, nhưng thân ở vị trí thủ tịch chưởng cung phu tử, chúng ta tâm phục khẩu phục!

Hôm nay Doanh Vô Kỵ biểu hiện, dường như nghiền ép đối với chư gia học tử, mặc dù bọn hắn những lão già đời này, cũng đều kinh diễm vô cùng.

Học tử còn như thế, thày giáo lại là cao nhân cỡ nào.

Vị trí thủ tịch chưởng cung phu tử, cho dù nhường cho bọn họ, bọn họ cũng không dám ngồi.

Cũng chỉ có các thánh nhân có thể ngồi một chút, nhưng các thánh nhân đều đặt tâm trí vào việc xung kích vào cảnh giới trong truyền thuyết, khẳng định không có khả năng xuất thân trở thành chưởng cung phu tử của một Quốc Học cung.

Do sư phụ của Doanh Vô Kỵ trấn giữ, vừa đẹp.

"Được rồi!"

Tôn sư lòng dạ khoáng đạt, học vấn tinh thâm, đáng tiếc không thể đích thân tới!

“Vâng!”

Doanh Vô Kỵ ý cười tràn đầy, cung kính hành lễ.

Hai thầy trò “này, một là thủ tịch chưởng cung phu tử, một là Học cung tế tửu (“Tế tửu” vốn là một loại phong tục tế lễ dùng rượu tế lễ hoặc tế điện, về sau cũng chỉ lễ nghi của người lớn tuổi khi dự tiệc hướng về phía nam uống rượu tế thần. Đồng thời, “tế tửu” còn thường được đưa vào trong tên quan hoặc xưng hô, có nghĩa là thủ tịch, chủ quản. Tế tửu của Học Cung Tắc Hạ lấy được chính là thủ tịch chủ quản), địa vị ở Học cung xem như hoàn toàn ngồi vững vàng.

Chỉ cần Học cung có thể phát triển lên, Học cung càng mạnh, địa vị của mình lại càng ổn định.

Bách gia thịnh hội này, quả thực là kiếm bộn

Triệu Kỵ nhìn con rể của mình, càng nhìn càng hài lòng, kỳ thật ông ta đã sớm muốn đem vị trí “Học cung tế tửu” này để lại cho người trong nhà.

Nhưng nếu như cho không, nhất định sẽ khiến cho Bách gia học tử bất mãn.Cho nên cũng chỉ có thể chờ mong Doanh Vô Kỵ biểu hiện khá hơn một chút, chuyện tế tửu, dứt khoát không nói với Doanh Vô Kỵ.

Không nghĩ tới, biểu hiện của Doanh Vô Kỵ hôm nay, vượt xa dự đoán của ông ta.

Có câu “Tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ” trấn cung, Học cung Đại Lê nhất định danh dương thiên hạ, chỉ cần một ngàn quan vị ổn định lại, nhất định có thể đem học tử thiên hạ đều hút hết đến đây.

Triệu Kỵ cười nói: “Đi xuống đi! Thịnh hội hôm nay còn chưa kết thúc đâu!

“Vâng!”

Doanh Vô Kỵ cười cười, liền một đường đi bộ trở về vị trí của mình.

“Tránh ra!”

“Tránh ra!”

Vị Ngụy huynh này, thu chân lại một chút.

Ngụy Mãnh: “…..”.

Hắn đã sớm có tu vi là Thai thuế cảnh, theo đạo lý mà nó không nên chấp nhặt với Vô Kỵ

Nhưng biểu hiện của Doanh Vô Kỵ hôm nay, toàn bộ Ngụy gia đều không thể không nhìn thẳng vào.

Mặc dù hắn là võ tướng, tu cũng là Binh gia chi thuật, đối với học thuyết ba nhà Nho Mặc Pháp cũng không phải cảm thấy hết sức hứng thú, nhưng hắn cũng biết, biến pháp mới là con đường của Đồ Cường.

Hai nhà Ngụy Hàn đều đang thử chiêu nạp anh tài thiên hạ, chỉ tiếc bên ngoài có Lê quốc cản trở, bên trong có tộc nhân không muốn nhượng lợi, dẫn đến bọn họ bị hạn chế cực kỳ nghiêm trọng.

Nếu không, Ngụy gia cũng sẽ không nhìn chằm chằm ba ngàn môn khách dưới tay La Yển.

Hôm nay xem ra, học cung hắn là thành công, nếu đất Triệu thật sự đều thay bằng năng thần can tướng.

Vậy cứ thế mãi, hai nhà Ngụy Hàn nên xử lý như thế nào?

Hắn xoay người nhìn tướng Hàn Quyện, lại phát hiện đạo sĩ như sái nghiện này, cư nhiên đang dựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, tên này từ đầu tới cuối cư nhiên chỉ như đến dự thính, phò mã của Lê vương như vậy, đạo sĩ này cư nhiên không cảm nhận được một tia uy hiếp.

A……

Đáng đời Hàn gia bị diệt.

Hàn Quyện tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của hắn, lười biếng xoay người nhìn thoáng qua, liền không còn hứng thú với Ngụy Mãnh nữa.

Ngược lại lại nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, không đầu không đuôi mà nói một câu: "Không sai, có dũng khí!"

"Ý ngươi là sao?"

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, hắn và Hàn Quyện cùng xuất hiện cũng không nhiều, trên thực tế Giáng Thành này cũng không có ai có thể cùng xuất hiện với tên đạo sĩ lười này.

Thành thật mà nói, hắn đối với Hàn Quyện cũng không có ác cảm gì, nhưng người này có thân phận là người Hàn gia, lại làm cho hắn không thể không có đề phòng.

"Không có ý gì!"

Hàn Quyện hướng trên đài cao bĩu môi.

Doanh Vô Kỵ theo nhìn lại, vừa vặn cùng một đạo ánh mắt lạnh lùng túc sát đối diện.

Nam Cung Lăng!

Binh gia khí vận tranh đoạt vào ba ngày sau, nhưng dù sao hắn là chủ giảng phu tử bách gia thịnh hội, hôm nay biện luận hắn vẫn là cần tham dự.

Từ đầu tới cuối, vị Binh gia phu tử này đều không nói gì, ngay cả khí tức cũng hoàn toàn thu liễm, làm cho người ta rất khó chú ý tới sự tồn tại của hắn.

Tuy nhiên, hắn không ra mặt, không có nghĩa là anh ta không ở đó.

Bây giờ bốn mắt nhìn nhau.

Doanh Vô Kỵ có loại cảm giác sau lưng phát lạnh.

Người làm loạn thiên hạ, tất là hậu duệ của Chuyên Húc, đây là hào quan bên cạnh Chu thiên tử đưa ra lời sấm, Nam Cung Lăng này cũng vì thế mà đến.

Chính mình… khẳng định đã bị theo dõi.

Bất quá Doanh Vô Kỵ cũng không hối hận, hiện tại hắn đã suy nghĩ cẩn thận, cha vợ nói rất đúng!

Rõ ràng thân mang tuyệt học, lại vì cái gọi là e sợ rụt rè, nhất định sẽ bỏ qua rất nhiều cơ duyên, nếu ông trời có ý hướng vào ngươi, ngươi không lợi dụng những tài nguyên này nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, chẳng lẽ trong đại tranh chi thế muốn làm chó mèo để bị người ta giết sao?

Nếu như hôm nay không đứng ra, chỉ sợ đến bây giờ cũng không có đột phá đến tầng ba tầng đều tầng 12, đến lúc đó mặc kệ có vào hay không Loạn tặc mộ bàn, đều sẽ khắp nơi bị cản trở.

Chương 324: Kết thúc thôi diễn Chương 324: Kết thúc thôi diễn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng hôm nay, hắn đột phá, chỉ bằng tu vi, đều không phải là Cao thủ Thai Thuế Cảnh bình thường.

Huống chi mình còn mang vô số tuyệt học Địa cấp thậm chí Thiên cấp?

Kể từ đó, tiến vào Loạn tặc mộ bàn, có gì không thể?

Bốn đạo Binh gia khí vận, cũng là của ta!

Suy nghĩ cẩn thận điểm ấy, Doanh Vô Kỵ cười nheo mắt hướng Nam Cung Lăng chắp tay.

Nam Cung Lăng không nói gì, chỉ là thật sâu nhìn hắn một cái, liền đem ánh mắt dời về nơi khác.

“Con hàng này thật không lịch sự!”

Doanh Vô Kỵ mắng chửi đĩnh đạc, trong lòng hết sức khó chịu, hắn ghét nhất người không lễ phép.

Hàn Quyện như cười như không liếc hắn một cái thản nhiên nói: “Doanh cư sĩ, chỉ sợ tới mộ bàn loạn tặc, ngươi cần cẩn thận, cũng không chỉ là đồ vật bên trong mộ bàn.

“Đa tạ nhắc nhở!”

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, hắn trước hôm nay cũng đã hiểu ra, chỉ cần dám giả bộ, hắn liền nhất định sẽ bị Ngụy gia Hàn gia theo dõi, còn có Bình Lăng Quân, quỷ biết bọn họ sẽ phái bao nhiêu người tiến vào Loạn tặc mộ bàn.

Nhưng tương ứng, cha vợ phái ra bảo vệ mình lực lượng cũng sẽ nhiều hơn.

Cũng chưa biết mèo nào cắn mỉu nào

Ngược lại Hàn Quyện này, vì sao lại chủ động nhắc nhở ta, hơn nữa xem ra, hắn cũng biết có bí mật liên quan đến Chu thiên tử.

Đây là hắn đã sớm biết, hay là Khương Thái Uyên miệng rộng kia nói?

Doanh Vô Kỵ nhịn không được ngẩng đầu nhìn Khương Thái Uyên một cái, vị lão ca này ngoại trừ vừa mới bắt đầu có chút phát huy, phía sau liền dường như không có biểu hiện gì nữa, ngoại trừ lúc yêu nhân của Vi Nga phái xuất hiện, tâm tình của hắn tựa hồ có dao động, những lúc khác đều không có bất kỳ biểu hiện gì.

Phản ứng của người này có chút kỳ quái.

Hắn lần này đến Bách gia thịnh hội rốt cục có lập trường gì?

Doanh Vô Kỵ nheo mắt, cảm giác gần đây Giáng Thành thật sự là ngư long hỗn tạp.

Thật sự có chút làm cho người ta sứt đầu mẻ trán.

Lúc này.

Trên đài cao.

Triệu Kỵ cao giọng hỏi: "Còn có ai muốn thôi diễn đại thế?"

Các học tử bên dưới nhìn nhau

Hôm nay biện luận đến nước này, mặc cho gay gắt nhưng lần này năm đạo khí vận Nho Mặc Pháp, chỉ sợ đã chui vào túi Doanh Vô Kỵ.

Nếu chỉ lấy khí vận mà xem, thứ còn lại chắc chắn là rác rưởi.

Bất quá thôi diễn bản thân liền có chỗ tốt cực lớn, bây giờ còn dư lại mấy chục lần thôi diễn, chính là cơ hội hiếm có để thử thôi diễn biến pháp của mẫu quốc

Mễ Tinh Ly đột nhiên đứng dậy: "Lê Vương bệ hạ, Mễ Tinh Ly nước Sở thỉnh cầu thôi diễn, thịnh hội lần này, học tử tinh anh nước Sở tổng cộng có bốn người, số lần thôi diễn đều thuộc về ta! Xin bệ hạ dùng mây mù che chắn nội dung trước khi Sở quốc biến pháp thành công."

"Chuẩn!"

Triệu Kỵ vung tay lên, trực tiếp che khuất lãnh thổ quốc gia Sở trong Cửu Châu.

Tinh Ly hít sâu một hơi, sải bước đi lên đài cao.

Nàng cũng muốn nhìn xem, nếu mình hiện tại thi hành biến pháp ở Sở quốc, rốt cục sẽ có mấy phần thành công.

Dưới mây mù che khuất, nàng cũng không cần lo lắng nội dung biến pháp bị người ngoài biết.

Lần suy diễn đầu tiên, bắt đầu.

Thất bại!

Lần thứ hai bắt đầu.

Thất bại!

Sắc mặt Mễ Tinh Ly càng ngày càng ngưng trọng, không ngừng sửa chữa quá trình và chi tiết biến pháp.

Thẳng đến lần thứ 10, rốt cục thành công, chỉ là khi mây mù tản đi, vừa mới biến pháp thành công ở Sở quốc, đã bị Càn quốc mang theo lôi đình san bằng toàn cảnh. Thời gian biến pháp quá dài, nội bộ tiêu hao quá nặng, quốc lực chưa tăng lên quá nhiều, căn bản không phải là đối thủ của Hổ Lang chi quốc.

Lần thứ 11.

Thời gian ngắn hơn một chút nhưng kết quả vẫn giống nhau.

Lần thứ 12.

Thời gian cùng lần thứ 11 giống nhau, bất quá lần này Lê quốc ngăn cản bước chân đông xuất của Càn quốc, cho Sở quốc bảy năm thở dốc cơ hội, rốt cục ở phía nam đứng vững gót chân. Cuối cùng chính là Càn Sở tranh bá, Sở quốc lấy "Thuyết Càn họa", hợp tung chư quốc kháng Càn, trọn vẹn giằng co gần trăm năm, lại bởi vì Hợp Tung, liên minh nội bộ xuất hiện mâu thuẫn, cuối cùng vẫn là ngã xuống dưới móng sắt của Càn quốc.

Tinh Ly thất thần một trận, không nghĩ tới lại là kết quả như vậy.

Lần thứ 12, tốt xấu gì cũng coi như thành công, nhưng tất cả những thứ này, đều là thành lập ở Lê quốc chưa thay đổi điều kiện tiên quyết, hơn nữa phần lớn đều là Lê quốc ngăn trở Càn quốc xuất Đông, mới có thời cơ thở dốc.

Lấy cảnh ngộ Sở quốc, sau khi biến pháp thành công, nghỉ ngơi lấy lại sức mới là vương đạo, tuyệt đối không thể xuất binh quấy rầy Lê quốc.

Chẳng những không thể quấy rầy, thậm chí còn muốn hiệp trợ Lê quốc biến pháp, phải cầu Lê quốc ngăn cản Càn quốc xuất Đông.

Thật sự là tiến thoái lưỡng nan.

Cho nên, vấn đề mấu chốt, vẫn là như thế nào để cho biến pháp càng triệt để, để cho biến pháp niên hạn tận khả năng rút ngắn.

Gánh nặng quá lớn!

Xem ra lần này, mình nhất định phải chứng kiến toàn bộ quá trình Lê quốc biến pháp.

Mễ Tinh Ly thở ra một hơi, hướng Lê vương cùng chư vị phu tử cung kính hành lễ một cái, liền từ trên đài cao đi xuống.

Lúc này Điền Văn Kính cũng táo lại từ trong di chứng đoạt xá tỉnh, đồng dạng mời Triệu Kỵ dùng mây mù, tiến hành suy diễn biến pháp Tề quốc.

Không thể không nói, người này thật đúng là có chút tài năng.

Hắn suy diễn chín lần, mỗi lần thực lực và binh lực nước Tề đều tăng trưởng hoặc lớn hoặc nhỏ.

Nhưng dưới điều kiện Chu vương thất không ra tay, bất quá quốc lực tăng lên bao nhiêu, Điền Văn Kính tức giận giậm chân, mà Khương Thái Uyên ở một bên, ánh mắt nhìn về phía hắn cũng càng hờ hững.

Cuối cùng.

Hơn trăm lần cơ hội thôi diễn toàn bộ dùng hết.

Chương 325: Chuyên Húc cổ lịch Chương 325: Chuyên Húc cổ lịch

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ này một chút cũng không keo kiệt, sau khi xác định biến pháp lộ tuyến, bảo vật Cửu châu mô phỏng đồ này, tất cả đều giao cho các quốc gia Bách gia học tử.

Thẳng đến cuối cùng, ông ta mới đứng dậy nhìn về phía Nho Mặc Pháp ba vị chủ giảng phu tử.

"Các vị phu tử, có thể đọc kết quả!"

Mấy vị phu tử liếc mắt nhìn nhau, nhao nhao đứng lên.

"Nho gia hai đạo khí vận cùng công pháp Địa cấp, đều quy về Doanh Vô Kỵ sở hữu!"

"Mặc gia hai đạo khí vận cùng pháp thuật Địa cấp, đều quy về Doanh Vô Kỵ sở hữu!"

"Pháp gia một đạo khí vận cùng pháp thuật Địa cấp, đều quy về Doanh Vô Kỵ sở hữu!"

Dứt lời, trong ánh mắt hâm mộ của hơn vạn người, đồng loạt phất tay áo.

Năm luồng khí lưu, hai xanh hai đen một lam, đồng loạt chìm vào trong đan điền của Doanh Vô Kỵ.

Đồng thời ba khối ngọc giản cũng phiêu nhiên rơi vào trong tay Doanh Vô Kỵ, ba khối ngọc giản này, bên trong ghi

lại chính là công pháp pháp thuật của các nhà.

Chẳng qua khác với sách bình thường, đây là do các Thánh Nhân dùng thần niệm khắc ra.

Sách vở là tự học, ngọc giản thì là Thánh Nhân tự mình thụ, độ khó học tập căn bản không phải một cái cấp bậc.

Ngay cả Triệu Ninh nhìn cũng có chút thèm thuồng, nhịn không được nói: "Doanh huynh, có ba miếng ngọc giản này, trong vòng 20 năm, huynh nắm giữ Pháp thuật Địa cấp chỉ sợ có thể đột phá năm loại trở lên, thật sự là làm cho người ta cực kỳ hâm mộ!"

Pháp thuật từ Địa cấp trở lên, tùy tiện một loại nào cũng chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, vô cùng chú ý cơ duyên cùng ngộ tính.

Hơn nữa nàng cả ngày bận rộn chính vụ, có thể bảo trì tu vi không lạc hậu đã rất không dễ dàng, cho dù thiên tư cao hơn nữa, cũng chỉ nắm giữ một môn Pháp thuật Địa cấp Thai Hóa Dịch Hình.

Hôm nay phụ vương có thể thay mình chống đỡ ba năm, đích xác hẳn là cố gắng tu luyện.

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Trong vòng 20 năm, có thể nắm giữ năm loại…

Để mình tính xem, hiện tại tôi đang nắm giữ bao nhiêu loại?

Triệu Kỵ cười đứng dậy: "Đã như vậy, vậy hôm nay liền dừng ở đây đi!

"Tự nhiên là có!"

Nam Cung Lăng đứng lên, âm thanh giống như đao binh run rẩy: "Ba ngày sau, loạn tặc mộ mở ra, trong khu vực

Giáng Thành, phàm là thai thoái cảnh trở xuống hoặc người bước vào Thái thoái cảnh chưa đến 10 năm đều có thể tiến vào. Trong Mộ bàn chứa bốn đạo Binh gia khí vận, ba khối ngọc giản pháp thuật Địa cấp, cách tu tập thần thông Vãi Đậu thành binh, người hữu duyên đều có thể có được."

Nói được một nửa, khóe miệng hắn bỗng nhiên toát ra ý cười nghiền ngẫm, ánh mắt chú trọng dừng lại ngắn ngủi trên người mấy người, lại lãnh đạm như mây trời bổ sung một câu: "Đúng rồi, còn có một quyển, chính là lúc Võ Vương phạt Trụ, ở Đốn Khâu đoạt được, đã ở Hạo Kinh trần phong nhiều năm".

Chu thiên tử niệm Càn Lê Sở ba nhà có công bài di, cho nên đặc biệt giải phong, giấu ở trong Mộ bàn, hậu nhân Chuyên Húc có được, có cơ hội tìm hiểu thần thông huyết mạch truyền thừa.

Nghe được lời này, con cháu các nhà Doanh Mễ hoàn toàn hưng phấn.

Triệu Kỵ lại nhíu mày, thần sắc đã ngưng trọng tới cực điểm.

Trong khu vực Giáng Thành, phàm là người dưới Thai Thuế Cảnh, cùng với người bước vào Thai Thuế Cảnh chưa đến 10 năm đều có thể tiến vào.

Những lời này dễ lý giải, cũng chính là bên trong Loạn tặc Mộ bàn, chỉ cho phép thanh niên tuấn kiệt tiến vào.

Dù sao Cao thủ Thai Thuế Cảnh, Linh Thai tuy rằng không cao, lại có thể dựa vào tu vi tích góp từng tí một nhiều năm, nghiền ép một số thanh niên phẩm cấp linh thai cao.Bất quá kỳ quái chính là, yêu cầu như vậy, trực tiếp dường như tất cả Bách gia học tử đều phù hợp với yêu cầu.

Nói cách khác… Phàm là thanh niên cao thủ ở Giáng Thành, đều có thể tiến vào.

Bốn đạo Binh gia khí vận, ba khối ngọc giản pháp thuật Địa cấp

Chỉ riêng phần thưởng của một nhà Binh gia đã gần như tương đương với tổng phần thưởng của ba nhà Nho Mặc Pháp.

Binh gia ta từ khi nào hào phóng như vậy?

Phản ứng đầu tiên của nhiều người là không tin.

Nhưng nghĩ lại, Nam Cung Lăng lần này đại biểu không chỉ có là Binh gia, hơn nữa còn đại biểu cho Chu thiên tử.

Nếu trường hợp này đều phóng đại, chẳng phải là để cho Chu vương thất bị thiên hạ nhạo báng.

Nói cách khác, những phần thưởng này đều là thật, không giả được.

Thậm chí quyển "Chuyên Húc cổ lịch" kia cũng là thật!

Đây chính là thời kỳ thượng cổ, Đế Chuyên Húc xem địa lý tinh tượng, biên soạn ra bất thế kỳ thư, bên trong ẩn chứa thiên địa quy tắc, nếu là toàn bộ ngộ thấu, giá trị cũng không thể thấp hơn so với thần thông, thậm chí còn cao hơn.

Chỉ là… Chu thiên tử cảm động và nhớ công lao của ba nhà Càn Lê Sở kháng cự dị tộc xâm lấn mở rộng lãnh thổ chư hầu?

Mặc dù nói như vậy không sai, nhưng lý do chân thật là như vậy sao?

Mặc kệ hắn!

Nam Cung Lăng cũng không nóichỉ có thể quy về hai họ lớn, ai cướp được chính là của người đó.

Phần thưởng vô cùng phong phú khiến moij người đều háo hức.

Nhưng Nam Cung Lăng rất nhanh liền giội một chậu nước lạnh: "Bất quá bên trong Loạn tặc Mộ bàn hung hiểm dị thường, ngay cả ta năm đó lúc cảm ngộ thần thông nhà mình, cũng suýt nữa mất mạng, cố khuyên chư vị, nếu là không có đạt tới tinh khí thần tầng ba tầng đều tầng 11, ngàn vạn lần không nên dễ dàng nếm thử!"

Mọi người: "…..".

Nếu như vậy, quả thật không cần phải chịu chết.

Chương 326: Không thoải mái Chương 326: Không thoải mái

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đồn đãi Nam Cung Lăng lúc ấy cảm ngộ thần thông nhà mình, đã là Nhị phẩm Linh thai đột phá Thai Thuế Cảnh, ngay cả hắn cũng gặp phải hung hiểm, vậy chính mình…

Cái này phải suy nghĩ thật kỹ.

Nam Cung Lăng vung tay lên: "Ba ngày sau, trước Điện Trọng Lê, ta chờ các ngươi!"

Nói xong, liền trực tiếp bay lên trời, biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Chỉ để lại lời xì xào của Bách gia học tử.

Nhất là những người tham gia thôi diễn hôm nay, trong lòng càng kích động.

Bọn họ có thể đứng ra đại biểu cho học phái nhà mình, tự nhiên là nhân kiệt trong nhân kiệt, kết quả toàn bộ quá trình đều bị Doanh Vô Kỵ áp chế, năm đạo khí vận ba pháp thuật, rõ ràng một cái cũng không có được.

Bọn họ tự nhiên không cam lòng.

Hiện tại phần thưởng của Binh gia bằng cả ba nhà hôm nay.

Thất bại hôm nay vẫn còn có cơ hội gỡ gạc lại.

"Thật là mẹ nó kỳ quái!"

Điền Văn Kính phiền não xoa xoa đầu: "Ta liền nhớ rõ Yêu nhân Vi Nga phái đi ra, sau đó ta liền hôn mê, tỉnh lại về sau liền nghe được có người nói Doanh Vô Kỵ thôi diễn 1.200 năm!

"Đồ ngốc!"

Hạng Đỉnh mắng một tiếng, hắn hôm nay cũng bị làm cho rất căm tức, tuy rằng Nho Mặc Pháp ba nhà biện luận cùng hắn quan hệ không lớn.

Nhưng hắn tối thiểu có thể nghe hiểu được, nhưng ngay tại thời điểm mấu chốt như vậy, tự nhiên ngay trước mặt Bách gia học tử, bị Yêu nhân Vi Nga phái đoạt xá.

Quả thực chính là vô cùng nhục nhã!

Nhìn thấy Điền Văn Kính một bộ cũng không biết gì trong lòng hắn liền càng thêm nén giận: "Trước ngẫm lại ngươi có hay không bị yêu nhân lừa gạt cùng chui vào trong chăn ngủ cùng!"

"Ha ha, tối hôm qua ta quả thật cùng một cực phẩm… Cái gì?"

Điền Văn Kính sợ hãi cả kinh: "Ngươi nói đó là yêu nhân?"

Hạng Đỉnh hừ lạnh một tiếng: "Nếu không ngươi cho rằng ngươi là như thế nào bị đoạt xá!

Điền Văn Kính sắc mặt âm tình bất định, hiển nhiên cảm giác có chút mất mặt, hắn nhíu mày: "Ngươi là làm sao biết?"

Hạng Đỉnh cười nhạo một tiếng, không để ý tới hắn.

"Thì ra ngươi cũng…"

Điền Văn Kính sắc mặt có chút xanh mét: “Khốn kiếp! Chả trách mình cứ phải quần quật…..”.

Hạng Đỉnh: “…..”.

Mọi người xung quanh: “…..”.

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, xoay người nhìn về phía Triệu Ninh: “Đi thôi! Chúng ta đừng nghe đôi đồng đạo này tâm sự với nhau, rút lui trước đi!

“Đôi đồng đạo?”

Triệu Ninh có chút nghi hoặc, bất quá đích xác không muốn nghe bọn họ xoắn xuýt những thứ này.

Hôm nay Yêu nhân Vi Nga phái thần niệm mặc dù bị cho nổ, nhưng ấn ký có triệt để thanh trừ hay không, ai cũng không biết! loại này yêu nhân thủ pháp quỷ dị, khó lòng phòng bị, nhưng chuyện hôm nay chung quy có bệ hạ dụ địch, thỉnh chư vị di theo ta, Triệu thị định dốc hết toàn lực, vì chư vị miễn trừ lo lắng về sau!”

Hạng Đỉnh gật đầu, có chút xấu hổ: “Đa tạ Triệu huynh!

Điền Văn Kính hừ một tiếng, không tình nguyện nói “Cám ơn!”

Những người khác bị đoạt xá cũng nhao nhao nói lời cảm ơn.

Về phần Khánh Thư kia, tu vi của nàng thấp nhất, hiện tại đều ở vào trạng thái hôn mê, bất quá khí tức vững vàng, hẳn là không có gì đáng ngại.

Dưới sự dìu đỡ của thái giám và cung nữ, mọi người nhao nhao đi theo Triệu Ninh, hướng đến thiên điện Điện Trọng Lê.

Hừ!

Ngụy Mãnh hừ lạnh một tiếng, sắc mặt âm trầm, tựa hồ đang tính toán cái gì.

Bình Lăng Quân Triệu Khế cười nhạt nói: "Năm đạo khí vận ba món pháp thuật, tất cả đều bị Doanh Vô Kỵ độc chiếm, người này ngày sau nhất định trở thành mối họa lớn cho hai nhà Ngụy Hàn. Giờ tý tối nay, Túy Tiên lâu, xin chờ Ngụy Ngự Sử đại giá!

Dứt lời, Triệu Khế liền cười to rời đi.

Ngụy Mãnh thần sắc âm tình bất định, bất quá những lời này hắn trở về nhất định sẽ thông báo cho Ngụy Hoàn.

Tuy rằng kết quả thôi diễn Cửu châu mô phỏng đồ chưa chắc nhất định đúng, nhưng Doanh Vô Kỵ thôi diễn biến pháp chín lần, lại có sáu lần đều thành công, đây là uy hiếp thực sự đối với hai nhà Ngụy Hàn, xem ra hai nhà cần ngồi cùng thế lực sau lưng Bình Lăng Quân đàm hợp tác một lần.

……

Thiên điện Trọng Lê.

Không chỉ có Triệu Kỵ, phu tử ba nhà Nho Mặc Pháp cũng đều ở đây.

Kết quả hôm nay miễn cưỡng coi như tất cả đều vui mừng, tuy Doanh Vô Kỵ vớt hết những chỗ ngon, các đệ tử đều không vớt được một cọng.

Nhưng Vi Nga phái cũng cũng không vớt được cái gì, thậm chí thôi diễn ra thời hạn ngắn nhất, ở trước mặt người trong thiên hạ trở thành chuyện cười từ đầu đến cuối.

Chỉ cần Vi Nga phái không thoải mái, bọn họ đều thoải mái.

Dù sao tất cả mọi người đều là người có thể diện, cho dù về mặt học thuật có bất đồng, đó cũng là biện pháp quân tử.

Giống như Vi Nga phái loại này do những yêu nhân lập thành giáo phái quả thực chính là thiên hạ u ác tính.

Cũng không biết bọn họ lấy đâu ra tự tin, lại cảm thấy giáo lý Vi Nga phái có thể thực hiện đại trị thiên hạ!

Đúng là như đùa!

Nhưng nghĩ lại, chỉ lấy học phái nhà mình trị thế, giống như cũng không làm được thiên hạ đại trị…

Hơn nữa Yêu nhân Vi Nga phái lần này tới, quá trình thôi diễn có thể nhìn ra ả cũng không phải là yêu nhân đơn giản, đối với đạo gia tư tưởng nhận thức rất sâu, nói cách khác Vi Nga phái cũng không phải tất cả đều là túi cơm túi rượu tính tình cực đoan, bên trong là có cao nhân chân chính.

Có lẽ, bên trong thật sự có một bộ phận người, mục tiêu cuối cùng đích thật là dựa vào Giáo lý Vi Nga phái thống trị thiên hạ.

Ít nhất cường giả Ngộ Thần Cảnh nắm giữ thần thông Hồng Trần giai nga là một trong số đó.

Chương 327: Não tàn tự cho có văn hóa Chương 327: Não tàn tự cho có văn hóa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bọn họ đột nhiên cảm giác vừa rồi Doanh Vô Kỵ nói một câu rất đúng.

“Não tàn không đáng sợ, chỉ sợ não tàn tự cho là có văn hóa!”

Một số yêu nhân tự tư tự lợi, kỳ thật không khác gì yêu tà ác nhân.

Nhưng nếu như những yêu nhân này, thật sự cho rằng mình có năng lực thay đổi thế giới, hơn nữa đem “Thiên hạ đại trị”

làm tín niệm cao thượng chung của bọn họ, đó mới thật sự là làm cho người ta không rét mà run.

Hy vọng Vi Nga phái vẫn chưa đạt đến trình độ này.

Mạnh Ngu khẽ thở dài một hơi: "Lê Vương bệ hạ, những hài tử này thế nào rồi?"

"Không có gì đáng ngại!"

Triệu Kỵ đứng lên: " thần thông Hồng Trần giai nga quả thật thần kỳ, đối với nó mà nói đoạt xá như uống nước, sau khi thoát thân ảnh hưởng đối với ký chủ cũng không lớn, bất quá là sau khi thần niệm bị ta bóp nổ, chấn động đến tâm thần, tĩnh dưỡng một đêm hẳn là không có việc gì.

"Phù…"

Nghe nói như thế, mọi người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Nhất là những người vừa mới bị đoạt xá, vừa nghĩ đến thân thể của mình đã bị người khác sử dụng qua, bọn họ liền cảm thấy hết sức không được tự nhiên.

Điền Văn Kính nhịn không được hỏi: "Cho nên cái kia ấn ký, rốt cục là như thế nào trồng được trên người chúng ta?"

Triệu Kỵ đem mảnh lụa lưu lại cho yêu nhân ta ném qua: "Rất đơn giản! Cường giả Ngộ Thần Cảnh chân khí quỷ dị, chỉ cần tiến vào trong cơ thể, sẽ theo chân khí trong cơ thể ký chủ vận hành, sau khi vận hành một vòng linh đài, sẽ ở sau cổ hình thành ấn ký, chỉ cần ấn ký ở đây là có thể đoạt xá bất cứ lúc nào.

Mọi người lúc này mới giật mình, vẻ mặt đều có chút mất tự nhiên.

Nói như thế, cũng không phải hoàn toàn phòng không được,, tuy rằng chân khí yêu nhân không dễ phát hiện, nhưng nếu toàn tâm chú ý tình huống chân khí trong cơ thể, cũng

không phải không phát hiện được, đem luồng chân khí này bức đi ra là được.

Nhưng trên đời này làm gì có đạo lý ngàn ngày phòng trộm?

Ai có thể cam đoan người tiếp xúc cùng mình, người nào không phải yêu nhân khống chế khôi lỗi?

Khó chịu!

Triệu Kỵ nheo mắt: "Loạn tặc mộ bàn ba ngày sau liền mở, mọi người đi về nghỉ ngơi đi, sau đó Cô sai người đưa dược phẩm an dưỡng, hẳn là sẽ không ảnh hưởng đến tranh đoạt ba ngày sau!"

"Đa tạ bệ hạ!"

Mọi người cùng cảm ơn.

Đợi đến khi mấy người trẻ tuổi đi rồi, trong thiên điện ngoại trừ Triệu Ninh và Doanh Vô Kỵ, cũng chỉ còn lại có Triệu Kỵ và các vị phu tử.

Lần này Triệu Kỵ lấy ra khế ước đánh cuộc ngày đó, cùng với khế ước sính nhiệm Học cung Đại Lê, lần này các vị phu tử liền không hề do dự, nhao nhao ký tên của mình.

Chín lần biến pháp thôi diễn, thành công sáu lần, cái này đã đủ để cho bọn họ tâm hướng về Học cung Đại Lê.

Tuy nói trong đó chỉ có hai lần nhất thống thiên hạ, hơn nữa là ở dưới tình huống không có ngoại lực khác quấy nhiễu.

Nhưng Lê quốc không thống nhất thiên hạ, cũng không có nghĩa là Học cung Đại Lê sẽ suy sụp theo.

Dù là tỷ lệ nhỏ hơn nữa, Học cung Đại Lê cũng ít nhất là cùng trình độ Học cung Tắc Hạ năm đó, thậm chí còn hơn, dù sao Học cung Tắc Hạ cũng không có nhiều chức quan như

vậy, càng không có khả năng giao cho Học cung trong phu tử quyết định.

Đặt cược!

Đặt cược mạng sống của mình.

Mạnh Ngu nhìn những phu tử khác ký tên, trong lòng có chút chua xót, chỉ có thể thở dài một hơi nói: "Lê Vương bệ hạ, lão phu đã viết thư cho Khuất phu tử nước Sở, tin rằng, ông ta ít ngày nữa sẽ mang theo môn sinh đến nương tựa, kính xin bệ hạ chiếu cố chu toàn!"

"Yên tâm!"

Triệu Kỵ vuốt râu cười to: "Nếu Mạnh phu tử không muốn đợi ở Tắc Hạ, đại môn Học cung Đại Lê, cũng vĩnh viễn mở rộng cho Mạnh phu tử"

"Nói sau đi!"

Mạnh Ngu thở dài một hơi, có loại cảm giác thất hồn lạc phách.

Bởi vì Mạnh Thánh quan hệ, Mạnh gia coi như là ở Tề quốc cắm rễ, chính mình càng là cùng Điền Uy Hầu lập xuống khế ước, vĩnh sinh lưu lại Tắc Hạ.

Muốn hủy hợp đồng, nào có dễ dàng như vậy?

Nhìn bộ dáng thỏa thuê mãn nguyện của mấy vị phu tử khác, thiếu chút nữa chảy ra nước mắt hâm mộ.

Sau khi tiễn chư vị phu tử rời đi, trong thiên điện lại yên tĩnh một phần.

Doanh Vô Kỵ lúc này mới hỏi: "Phụ vương làm như thế nào hạn chế thần niệm yêu nhân kia? chiêu này con có thể học không?"

Hắn thực sự thèm.

Ngay từ đầu thời điểm phát hiện nhiều người như vậy bị đoạt xá, hắn thật sự có chút hoảng, dù sao này thủ đoạn quỷ mị quả thực có chút khó phòng.

Hắn thiếu chút nữa cho rằng cha vợ mình mất danh dự.

Nhưng lại không nghĩ tới, cha vợ chế ngự phục tùng ả ta.

Triệu Kỵ nghiền ngẫm một nụ cười: "Bởi vì Thiên tựu địa bản thân chính là mượn thần thông thiên địa thế, thiên hạ trận pháp đều là từ thiên địa huyền cơ diễn biến ra, Cô có trình độ khá sâu về mặt trận pháp, rất kỳ quái sao?"

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Đáng tiếc, bởi vì Thiên tựu địa chính là thần thông bí truyền của Lê vương thất, chỉ khi xác định thời điểm Thái tử lên ngôi, mới có thể từ lão Lê vương thân truyền cho Tân Lê vương.

Tự mình đừng nghĩ nữa.

Chỉ có thể dựa vào việc phá tuyến phòng thủ cảm xúc để moi kỹ năng này.

Nhưng.....".

Hắn hiện tại cũng phát hiện một vấn đề, chính là tại sóng thịnh hội lần này rõ ràng mình khiến 3 vị phu tử rung động như vẫn không tòi ra một cái thần thông nào.

Có lẽ… là vấn đề cảnh giới?

Hiện tại cảnh giới của mình quá thấp, căn bản là không chịu nổi thần thông?

Ngẫm lại hình như đúng là như thế, hệ thống tu luyện hôm nay, là hệ thống tu luyện võ đạo thượng cổ truyền xuống, tách rời với thời đại đã tương đối nghiêm trọng.

Thai thuế- Thai thuế hoán cốt

Binh nhân-Binh nhân hợp nhất.

Sau đó tại thời điểm siêu thoát thân thể phàm thai, lại cảm ngộ ra thiên địa thần thông.

Đối với tu luyện võ đạo đơn thuần, hệ thống tu luyện này cũng không có vấn đề gì.

Chương 328: Không thể tham dự Chương 328: Không thể tham dự

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng vấn đề là, hôm nay tứ đại học phái cao thủ Nho Mặc Pháp Đạo, đều lấy học phái chi đạo cảm ngộ thiên địa thần thông, Binh nhân cảnh quả thực chính là ngưỡng cửa lớn nhất.

Hiện giờ rất nhiều phu tử Ngộ Thần cảnh đều là, rõ ràng có đầy bụng tài học, nhưng vẫn rất nhiều năm buồn bực dưới Binh nhân cảnh, chỉ có thể mạnh mẽ cảm ngộ võ đạo, nhân binh hợp nhất trong nháy mắt, trực tiếp nắm giữ thần thông đột phá tới Ngộ Thần cảnh.

Chính mình cảm ngộ không được thần thông, chỉ sợ cũng là bởi vì không có đạt tới binh nhân, siêu thoát thân thể phàm thai.

Mấy đại học phái bên trong, cũng chỉ có Binh gia cùng võ đạo phù hợp, cho nên hiện tại tổ chức mạnh nhất, vẫn là quân đội.

Cũng khó trách Nho Mặc đạo pháp bốn nhà bức thiết muốn mở ra hệ thống tu luyện nhà mình, thật sự có chút quá nghẹn khuất.

Vô Kỵ! Lần này biểu hiện không tệ!

Triệu Kỵ vỗ vỗ bả vai Doanh Vô Kỵ, càng ngày càng cảm thấy con rể mình vừa mắt.

Doanh Vô Kỵ một mặt đau đớn: "Phụ vương! trước đừng nói những thứ này vô dụng, hôm nay con thực sự trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, phụ vương nói chuẩn bị cho con chỗ tốt gì?"

"Chỗ tốt? Cơ hội mà người khác mong cũng chả được, ngươi chỉ nghĩ đến chỗ tốt!"

"Nếu không thì sao!"

"Hảo tiểu tử, cô quả nhiên không nhìn lầm ngươi!"

"……"

Triệu Kỵ nhịn không được cười ha ha: "Hiện tại chỗ tốt hẳn là không có, bất quá ngươi tiếp tục cố gắng tu luyện, chỉ cần ngươi có thể lấy tam phẩm linh thai trở lên đột phá Thai Thuế cảnh, cô liền tặng ngươi một thanh tuyệt thế thần binh, trợ giúp ngươi sớm ngày đột phá binh nhân chi cảnh!"

"Thần binh gì?"

"Thịnh hội lúc mở màn, con kia Vũ Linh Thần Tông ngươi còn nhớ rõ không?"

"Hả?"

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt rùng mình: "Chẳng lẽ đến lúc đó, con người ngựa hợp nhất? Có ảnh hưởng đến việc sinh con đẻ cái không hay là lại sinh ra một con ngựa?"

Triệu Kỵ: "…..".

Triệu Ninh: "…..".

Cảnh tượng có lúc vô cùng gượng gạo

Bệ hạ nói chính là, di sản của Vũ Linh Vương bởi vì nguyên nhân đặc thù, vẫn luôn được bảo tồn thật tốt, trong đó tự nhiên bao gồm thanh Vũ Linh Vương Kiếm kia!"

"Tưởng thật sao?"

Doanh Vô Kỵ trong lòng nhịn không được có chút hưng phấn, Lê Vũ Linh Vương chính là quân vương tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử, càng là Lê Vương có chiến tích chói lọi nhất từ trước tới nay của Lê quốc gia, bội kiếm của ông ta thấm đẫm khí thế vương giả thấm đẫm, đích xác được xưng là binh khí vương giả.

Nếu là có thể mượn nó cảm ngộ đột phá tới Binh nhân cảnh, tất nhiên cũng là chuyện vô cùng tốt.

Sóng này của cha vợ, thật sự có chút hào phóng.

Bất quá từ khi mình thể hiện ra giá trị, ông ta giống như vẫn luôn rất hào phóng.

Không giống lão lưu manh Doanh Việt kia, mỗi ngày đều muốn mình làm công không công.

Nhưng…..".

Hắn thử dò hỏi: "Vậy Thái tử thì sao?"

Triệu Kỵ cười lắc đầu: "Chuyện của Thái tử ngươi không cần quan tâm, cô tự có sắp xếp.

Doanh Vô Kỵ gãi gãi đầu, vẫn có chút bất an: "Nhưng Vũ Linh Vương Kiếm này cũng là chuyện sau này của Thai Thuế Cảnh, Loạn tặc Mộ bàn sắp mở ra, con…"

"Chuyện này ta đã nghĩ kỹ rồi!"

Triệu Kỵ thần sắc hiếm thấy nghiêm túc lên: "Lần này Loạn tặc Mộ bàn, Triệu thị toàn thể cũng không tham dự, bao gồm Ninh nhi, cũng bao gồm ngươi!"

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc một chút: "Cái gì! Đây là vì sao?"

Vương đạo, bá đạo, lấy chết làm đạo.

Khái niệm này Triệu Kỵ nói rõ ràng cho hắn.

Hắn cho rằng Triệu Kỵ khẳng định vạn phần hy vọng mình có thể tham gia Loạn tặc Mộ bàn, lại chưa từng nghĩ là kết quả này.

Mắt Triệu Kỵ lóe ra tia quang mang: "Nhưng ngươi xem lần này Nam Cung Lăng biểu hiện, rốt cục bỏ bao nhiêu vốn, bốn đạo Binh gia khí vận, ba pháp thuật Địa cấp, thậm chí ngay cả Chuyên Húc Cổ Lịch cũng lôi ra. Hắn đây không phải là muốn bắt sói, hắn đây là muốn đem toàn bộ ổ sói đều cho một nồi tận diệt!"

Doanh Vô Kỵ có chút do dự: "Nhưng Chuyên Húc Cổ Lịch có liên quan trọng đại, hơn nữa lúc trước chúng ta đã nói, nếu như không vào…"

Triệu Kỵ hừ lạnh một tiếng: "Chuyên Húc Cổ Lịch đích xác là sự tình trọng đại, nhưng cũng phải có mệnh cầm mới được, vạn nhất ngươi chính là người giết Chu thiên tử trong mộng thì làm sao?"

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Hình như là cái lý này, vậy chúng ta làm sao ứng phó Nam Cung Lăng?"

Trong khoảng thời gian này, Ninh nhi bế quan, ngươi cũng tuyên bố với bên ngoài muốn luyện hóa Bách gia khí vận, Binh gia khí vận cùng tuyệt học, chúng ta không tranh giành!

"Vâng!"

Doanh Vô Kỵ nhịn không được khen ngợi cha vợ, đột nhiên được người khác bao che cho, thật đúng là mẹ nó tốt.

Triệu Ninh lại không nhịn được có chút nhíu mày: "Nhưng bệ hạ, đồn đãi Chuyên Húc Cổ Lịch chính là thần thư trị thế, tâm nguyện lớn nhất Doanh Càn nhất mạch chính là tái hiện Chuyên Húc Cổ Lịch cho hậu thế, vẻn vẹn một trang tàn quyển, cũng đã tiêu hao rất nhiều nhân lực chữa trị. Hôm nay cơ hội tốt như vậy bày ở trước mặt…"

Triệu Kỵ cười ngắt lời: “Chuyên Húc cổ lịch” chính là cảm ngộ của Đế Chuyên Húc đối với thiên địa chi đạo, cũng là lý giải tinh túy đối với nhân luân đại đạo. Nhưng người sau không nên đắm chìm trong hào quang của tiền nhân, hiện giờ chuyện một nhà chúng ta làm, không thể so với ý nghĩa của Đế Chuyên Húc năm đó!

Triệu Ninh nghe được một trận thất thần, cuối cùng cung kính nói: “Thụ giáo!”

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, có một nói một, bố cục này của cha vợ này không phải lớn bình thường.

“Vô Kỵ, còn có một việc ngươi phải chú ý!”

Triệu Kỵ nhíu mày.

Chương 329: Yếu tố bất ổn Chương 329: Yếu tố bất ổn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Phụ vương mời nói!

Triệu Kỵ nheo mắt: “Việc chọn đề tài cho thịnh hội lần này, cùng với chuyện Cửu châu mô phỏng đồ, chỉ có Cô cùng với sáu vị phu tử tham dự định đề ngày đó biết. Lúc này mới ngắn ngủi vài ngày, đã truyền tới Yêu nhân Nga vi phái, mấy vị phu tử này, ít nhất có một người có vấn đề. Hôm nao ngươi vì Học cung tế rượu, cơ hội tiếp xúc với bọn họ không ít, nhất định phải vạn phần cẩn thận.”

“Vâng!”

Doanh Vô Kỵ khẽ thở dài một hơi, tâm tình cũng có chút phức tạp.

Thành thật mà nói, mấy lần tiếp xúc này, hắn cảm giác những phu tử này, đều là cao nhân chân chính, cho dù là học vấn hay là khí độ.

Chính mình cho dù làm hết nổi bật, nhưng đối với bọn họ cũng chỉ như gió thổi chỗ cao mà thôi. Luận tâm tính, luận tu dưỡng, tư cách mình đều không có tư cách xách dép cho các vị phu tử.

Bằng không cũng không có khả năng viết ra một câu "Tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ", lại chỉ sinh ra khí vận ít đến đáng thương. Bởi vì hắn cảm thấy mình chính là một tục nhân, có đôi khi hắn cũng sẽ trách trời thương dân, nhưng để cho hắn thời thời khắc khắc một lòng đau đáu cho dân sinh, hắn khẳng định làm không được, hắn làm hết thảy, cũng chỉ là vì để cho mình sống tốt hơn mà thôi.

Nếu Học cung Đại Lê mời chính là hắn, hắn cũng chỉ biết trong lòng vui vẻ, có chỗ dựa vững chắc.

Nhưng tuyệt đối không có khả năng giống như chư vị phu tử mừng như điên, phảng phất nhìn thấy ánh sáng của quãng đời còn lại.

Cho nên, đối với những phu tử này, hắn hết sức tôn kính.

Vừa nghĩ tới trong đó có người có quan hệ với Vi Nga phái, trong lòng hắn liền không dễ chịu.

Thôi bỏ đi!

Mỗi người đều có chí riêng.

Tìm cơ hội xem có thể điều tra rõ ràng hay không, ai mới là nằm vùng trong Vi Nga phái.

"Trở về nghỉ ngơi đi, Cô Hội phái cao thủ âm thầm bảo vệ, Nam Cung Lăng không làm gì được ngươi!"

"Đa tạ phụ vương!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, liền trực tiếp rời đi, lần này hắn lấy được rất nhiều thứ, đích xác phải tiêu hóa một chút.

Chờ hắn đi rồi, trong điện chỉ còn lại hai cha con.

Triệu Ninh có chút khó hiểu: "Phụ vương! cho dù cho Nam Cung Lăng có cơ hội xuất thủ, hắn đang ở Giáng Thành, cũng không có khả năng dám muốn làm gì thì làm, cái này Chuyên Húc Cổ Lịch…"

Triệu Kỵ cười cười: "Vừa rồi ta đã nói rồi! chuyện chúng ta phải làm, không kém so với năm đó Đế Chuyên Húc làm. Vương thất suy tàn, chỉ có Triệu Khế là nam đinh, hơn nữa còn trở thành con rối của Chu vương thất, tương lai Lê quốc tất cả đều liên quan đến ngươi, ngươi tuyệt đối không thể có việc gì."

Doanh Vô Kỵ chính là kỳ tài biến pháp, chờ ba năm sau, hắn chính là cánh tay của ngươi.

Hai người các ngươi, đều không thể có nửa điểm sơ xuất.

Về phần Chuyên Húc cổ lịch, tùy nó thôi!

"Vâng!"

Triệu Ninh khẽ thở dài một hơi, trong lòng vẫn có chút tiếc nuối.

Còn có Khương Thái Uyên kia, hôm nay hắn biểu hiện có chút cổ quái, ngươi phái người theo dõi hắn, mãi cho đến khi hắn rời khỏi Giáng Thành, nếu là có chỗ không thích hợp, lập tức báo cáo!"

"Vâng!"

Triệu Ninh gật đầu.

Nếu là ngày hôm qua nàng nghe được tin tức có quan hệ Khương Thái Uyên, nàng nhất định sẽ dùng thủ pháp cực đoan giải quyết. Bởi vì tin tức liên quan đến cơn ác mộng của Chu thiên tử, là một tay hắn truyền bá ra.

Điều đáng sợ nhất là không ai biết mục đích của hắn là gì.

Rốt cục là vì để cho người ám sát miễn trừ nguy hiểm, hay là thay Chu thiên tử câu cá, còn có chức quan Nhạc phủ lệnh của hắn rốt cục là như thế nào.

Đó là yếu tố bất ổn lớn.

Nhưng bây giờ…

Nếu Doanh Triệu đã quyết định không tiến vào mộ loạn tặc, vậy Khương Thái Uyên xử lý như thế nào cũng không quan trọng.

Tôn thất Triệu thị, tu vi 3 tầng đều từ tầng 11 trở lên cũng không ít, hiện giờ tập thể không tiến Mộ bàn, cho dù Nam Cung Lăng muốn phá giải giấc mộng, cũng không xác định được người trong mộng ám sát Chu thiên tử người là ai.

Tuy nói ở bên trong mấy người bao gồm cả mình cùng với Doanh Vô Kỵ, là đối tượng trọng điểm mà hắn chiếu cố.

Nhưng dù có chiếu cố thì sao?

Người ngươi có thể chiếu cố, Lê vương thất cũng có thể chiếu cố.

Ta ngược lại muốn xem, dã tâm của Chu thiên tử rốt cục bành trướng thành bộ dáng gì, rốt cục có dám khai chiến với Lê quốc hay không.

……

Thư cục Thượng Mặc.

Doanh Vô Kỵ sau khi về nhà, chào hỏi Hoa Triều, liền tự nấu nước chuẩn bị tắm rửa.

Dù sao thôi diễn bên trong Cửu châu mô phỏng đồ cực kỳ chân thật, thời gian cũng không ngắn, dài muốn một canh giờ,

ngắn cũng tiếp cận một khắc đồng hồ, nói là một hồi biện luận, nhưng kỳ thật đã qua vài ngày.

Thức ăn trên người hắn đều đã ăn hết.

Mấy ngày không tắm, trên người cũng có mùi hôi.

Cộc!

Cộc!

Cộc!

"Vô Kỵ, đệ tắm rửa chưa?"

Ngoài cửa truyền đến âm thanh của Hoa Triều.

"Rồi!"

Doanh Vô Kỵ vừa nói, vừa mạnh mẽ mở cửa phòng, khiến Hoa Triều ôm mặt kêu lên sợ hãi.

Nhưng nhìn quần áo trên người Doanh Vô Kỵ chỉnh tề, nhịn không được oán trách trừng mắt nhìn hắn một cái, chợt từ trong ngực lấy ra một cái hộp gỗ đàn: "Nhìn đệ hôi rình, cái này cho đệ!"

Doanh Vô Kỵ cười hì hì nhận lấy, sau khi mở ra mọi người đều trợn tròn mắt.

Đây không phải là ngọc xà của mình sao?

Sao lại có một mảnh hoàn chỉnh như vậy?

"Đây là…"

"Đây là La Minh sai người đưa tới, nói vật này có thể khiến cho người ta rất sạch sẽ…"

"Hắn tổng cộng đưa tới mấy khối?"

"Chỉ có một miếng thôi, sao vậy?"

"Sao tỷ không giữ nó?"

“Ta cũng không cần, vừa vặn đệ muốn dùng…”

Hoa Triều nói đến một nửa, âm thanh dần dần nhỏ lên, cắn môi trầm mặc một hồi, bỗng nhiên bật cười nói: “Đệ cả ngày Hoa Triều tỷ Hoa Triều tỷ, đệ đã đem ta trở thành tỷ tỷ, ta đây làm tỷ tỷ, chẳng lẽ không nên chiếu cố đệ sao?”

“Cũng đúng!”

Doanh Vô Kỵ nhe răng cười, trực tiếp đem hộp gỗ đàn nhét vào trong ngực: “Vậy đệ xin nhé!”

Hoa Triều nhẹ nhàng vỗ vai hắn: “Tắm xong mau nghỉ ngơi một chút, giống như kẻ lang thang ý”.

Dứt lời, liền thay Doanh Vô Kỵ đóng kỹ cửa, ngâm nga khúc nhạc rời đi.

“Ôi trời…”

Chương 330: Không gì hữu ích Chương 330: Không gì hữu ích

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ thở dài một hơi.

Trong khoảnh khắc đó, dường như hắn đã hiểu thế nào là “Mình không xứng”.

Đại khái chính là nàng chỉ có một khối, trong lòng chỉ nghĩ đến mình.

Trong khi mình có rất nhiều khối, nhưng ưu tiên chỉ là cái gọi là “sự nghiệp”.

Vừa rồi hắn rất muốn nói cho Hoa Triều biết thật ra buôn bán xà phòng này là của mình, về sau mọi người sẽ trở nên rất có tiền, nhưng lại sợ nụ cười trong ánh mắt nàng biến thành mất mát.

Hắn biết Hoa Triều sẽ không trách hắn.

Nhưng trong lòng hắn sẽ khổ sở.

Thôi bỏ qua đi, dù sao cũng không xứng.

Doanh Vô Kỵ lắc lắc đầu, liền cởi quần áo nhảy vào trong thùng nước tắm rửa.

Sau khi rửa sạch, thay quần áo sạch sẽ và nằm trên giường và bắt đầu kiểm kê thu hoạch.

Nho Mặc Pháp, tổng cộng năm đạo khí vận, ba pháp thuật Địa cấp.

Tác dụng của Bách gia khí vận hắn đã có thể cảm nhận được.

Nho gia khí vận dưỡng thần, Hạo Nhiên chính khí càng đủ, ý chí lại càng kiên định, không dễ dàng bị tà ma xâm phạm, đây có thể cũng là nguyên nhân La Yển không trở thành khôi lỗi của Vi Nga phái

Pháp gia khí vận đại biểu chính là uy nghiêm, uy nghiêm mạnh, thì lời nói cử chỉ đều sẽ làm cho người ta có loại không thể cãi lại cảm giác, cho nên chiến càng mạnh.

Khí vận Mặc gia có thể khiến cho nhân tài Tư Mẫn Tiệp, lực quan sát thêm mạnh mẽ

Khí vận Binh gia khiến người ta càng đánh càng hăng, thân thể càng cứng cỏi.

……

Lợi ích có, nhưng có giới hạn.

Giá trị lớn nhất của nó, vẫn là bởi vì mang theo cảm ngộ của chư vị phu tử chư vị thánh nhân khi làm ra tác phẩm tải ý thừa đạo, dùng để giúp người đột phá bình cảnh dưới Thai Thuế Cảnh.

Nhưng đối với Doanh Vô Kỵ mà nói, điểm này tác dụng liền tương đương với không có tác dụng.

Nếu như chỉ là vì những chỗ tốt có cũng được mà không có cũng không sao, vậy thật sự có chút lãng phí tài nguyên.

Cho nên, hắn dự định đem những khí này vận chuyển ra ngoài.

Nhân tình đổi lấy, khẳng định so với khí vận đối với bản thân đáng giá hơn.

Huống chi mình còn có thể chép thi từ chép văn chương, khí vận nguyên sinh như thế, cho dù không thể hoàn toàn khai quật, cũng có hiệu quả tốt hơn so với những thứ này.

Nhưng cụ thể đưa như thế nào, hắn còn chưa nghĩ ra.

Tiểu thị nữ nhất định phải có, nhưng là hấp thu khí vận loại chuyện này mỗi người mỗi khác, có người não điện sóng không tốt, cho dù luyện đến chết cũng luyện không thành đồ vật của mình.

Đêm nay trước tiên xem Bạch Chỉ có thể luyện hóa bao nhiêu đi.

Về phần pháp thuật Địa cấp…..".

Vẫn là phọt phẹt.

Nếu như mình tu luyện, cho dù có ngọc giản Thánh Nhân, ngộ tính cao hơn nữa cũng cần ít nhất một tháng.

Nếu ngộ tính không cao, ba năm năm cũng không nhất định có thể lĩnh ngộ, dù sao pháp thuật Địa cấp không phải rau cải trắng, mỗi một lần lĩnh ngộ đều là đại cơ duyên.

"Nhưng mà… ở chỗ ta đây chính là rau cải trắng a!"

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, không thể tưởng được chính mình ở thịnh hội kiếm bộn tiền nhưng cuối cùng chả cái gì hữu ích

cho mình. Đau hết cả mề.

Nhìn kỹ lại

Lại càng đau mề

Xem nào

Nho gia: Nhân nộ chi nghĩa

Mặc gia: Lĩnh vực phi công

Pháp gia: Pháp độ chi ngục

Hai thứ sau mình đều có nhưng cái Nhân nộ chi nghĩa, giống như có chút thuyết pháp, cái này là kỹ năng khống chế tinh thần thuần túy.

Khẩu quyết chữ nhân giống như một cái vòng vàng của Thánh mẫu, chỉ cần đội lên đầu đối phương thì có thể khiến đối phương kêu la thảm thiết.

Khẩu quyết chữ nổ lại là cái mũ tha thứ, đội lên đầu, cho dù có sai lầm lớn hơn nữa, cũng có thể tha thứ.

Kinh khủng nhất chính là, hai cái hào quang này, có hiệu ứng tuyệt đối.

Dưới Thánh Nhân, mặc kệ thực lực chênh lệch bao nhiêu, đều có thể phát huy tác dụng tuyệt đối.

Chỉ bất quá thời gian phát huy tác dụng, sẽ căn cứ theo thực lực cùng mức độ mãnh liệt của ý tưởng bản thân.

Khống chế một giây cũng là khống chế!

Loại cưỡng chế phát huy hiệu quả này, mới là nhân tố then chốt để kỹ năng này tiến đến Địa cấp.

“Hay lắm!”

Doanh Vô Kỵ nhịn không được nhếch miệng.

Hắn cũng không biết tam gia phu tử có phải hay không sớm thương lượng với nhau, ba nhà cho ra kỹ năng, lại đều là loại kỹ năng hạn chế.

Nho gia ép buộc phải tha thứ.

Mặc gia cưỡng ép phi công.

Pháp gia cưỡng chế thủ pháp.

Nếu cả ba được sử dụng cùng một lúc, mục tiêu sẽ ngay lập tức trở thành một Thánh Mẫu bị ràng buộc bởi luật pháp và đạo đức.

Thử nghĩ xem, loại thánh mẫu này có thể có lực sát thương gì đây?

Doanh Vô Kỵ chép đi chép miệng, pháp thuật này có thể luyện!

Hắn lúc này khoanh chân ngồi xuống, đem ngọc giản dán ở mi tâm của mình, sau một khắc liền thấy được một Nho gia phu tử tóc mai hoa râm, xuất hiện ở trong đầu của mình, vị phu tử này hình tượng, giống nhau như đúc bức họa Mạnh Thánh.

Ngay sau đó, chính là đại đàm nhân nộ chi đạo.

Dưới sự dạy dỗ của thánh nhân, Doanh Vô Kỵ cảm thấy lệ khí trong lòng mình dường như cũng ít đi không ít.

Chẳng mấy chốc, bài học kết thúc.

Hắn cảm thấy mình chỉ tỉnh tỉnh mê mê lĩnh ngộ được một ít.

Nhưng đúng lúc này, từng cỗ từng cỗ khí vận từ lồng ngực xông vào trong đầu.

Giống như là xua tan mây mù xua tan tất cả hoài nghi.

15 phút sau.

Khí vận hết.

Còn Nhân nộ chi đọa triệt để hòa vào người Doanh Vô Kỵ

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hóa ra khí vận của các nhà còn có loại thuyết pháp này.

Hắn nhìn lên, trời sắp tối rồi.

Trong lúc nhất thời có cảm giác trống rỗng.

Vốn đột phá tầng ba tầng 12 còn rất hưng phấn, vốn muốn toàn lực tiến vào Loạn tặc Mộ bàn một phen, dù sao đến lúc đó vương thất cũng sẽ phái người bảo vệ, cho dù nguy hiểm cũng không quá nguy hiểm

Kết quả, cha vợ trực tiếp gạt đi.

Sóng này trực tiếp không biết làm cái gì, thật sự rất trống rỗng.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên âm thanh của Hoa Triều.

Chương 331: Muốn ta sập tiệm Chương 331: Muốn ta sập tiệm

Người dịch: PrimeK Tohabong

"Vô Kỵ, ngủ chưa?"

Âm thanh của nàng rất nhỏ, nếu không phải Doanh Vô Kỵ đang có tinh thần, thật đúng là có chút không nghe thấy.

Hắn ngồi dậy: "Còn chưa, làm sao vậy?"

Hoa Triều nghe âm thanh của hắn tinh lực dư thừa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, dùng âm lượng bình thường nói: "Thư cục tới rất nhiều người, nói là muốn tham gia tiệc mừng công của ngươi, còn nói không ăn sập Thư cục Thượng Mặc tuyệt đối không bỏ qua."

"Ồ?"

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ hơi nhếch lên, làn sóng này chính mình đều lấy hết chỗ tốt, khó tránh khỏi sẽ làm cho người ta đỏ mắt.

Bất quá mắt đỏ đến nghiến răng, chắc chắn sẽ không tới ăn tiệc mừng công.

Hắn hỏi: "Là ai?"

Hoa Triều cười nói: "Nữ công tử Sở quốc cùng Hạng Đỉnh, Vu Bách Hộ Phi Ngư Vệ, Khương Nhạc Phủ Lệnh Chu Vương Kỳ, Triệu Lăng Triệu gia, Địch Vân Ngô Đan cũng tới, còn có Công Tôn Lệ Càn quốc các ngươi…..".

"Tới còn rất đầy đủ!"

Doanh Vô Kỵ ngồi dậy: "Để đầu bếp của chúng ta tăng ca, phí tăng ca ba mươi lượng bạc, ta ra!"

"Ừm!"

Hoa Triều cười khẽ một tiếng, liền đi chuẩn bị.

Doanh Vô Kỵ thay một thân quần áo sạch sẽ, liền cười hề hề ra khỏi cửa phòng.

Trong sân đã ngồi đầy người, vừa thấy Doanh Vô Kỵ, liền ồn ào một trận, nhất định muốn hắn xuất ra gia tài để mọi người vui vẻ một chút.

Doanh Vô Kỵ cười hì hì ngồi xuống: "Dù sao hôm nay cũng thu hoạch, mọi người cứ việc ăn, có thể ăn ta sụp đổ là bản lĩnh của các ngươi, ăn không sụp đổ thì tự trách mình phế vật, nửa điểm oán không được người.

Dù sao hắn suy nghĩ, chính mình bên này đầu bếp tuy rằng trù nghệ không tệ, nhưng cũng là đầu bếp của tửu lâu cao cấp nhất.

Triệu Ninh nhịn không được mỉm cười: “Doanh huynh, thật sao?

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Nhìn nụ cười này của nàng, hình như có gì đó không ổn.

Nhưng lời nói đều tới nước này, hắn chỉ có thể kiềm chế bất an trong lòng: “Tự nhiên là thật…”

Triệu Ninh khóe miệng giương lên: “Vậy là tốt rồi! Lần này ta tới, từ trong cung dẫn theo bảy ngự trù, nguyên liệu nấu ăn trong ngự thiện phòng cũng mang đến, cũng không tính nhiều cho Doanh huynh, giá thành ngang giá chợ là được, chút gia sản của huynh khẳng định đủ dùng.

Doanh Vộ Kỵ: “???

Tốt lắm!

Người khác chỉ là muốn ăn sạch tiền của ta, ngươi mẹ nó muốn kiếm tiền của ta?

Khóe miệng hắn co rút, đừng chờ ta chọn công chúa, chọc giận ta, đêm tân hôn cho ngươi mặc quần áo Vi Nga phái.”

Trong những tiếng cười dỗ dành, Doanh Vô Kỵ kéo Triệu Ninh qua một bên: “Triệu huynh! ta nghĩ ta không chọc huynh, bữa này huynh thật sự muốn ta sập tiệm à?”

Triệu Ninh mấp máy miệng: “Doanh huynh cũng đừng nói như vậy, hôm nay Doanh huynh thu hoạch tương đối phong phú, tiểu đệ cũng đỏ mắt , huynh cứ coi như tiểu đệ nhỏ nhen đi!”

“Đỏ mắt đúng không?”

“Ừm!”

“Cái này cầm lấy đi!”

Dứt lời, liền trực tiếp đem một đạo Mặc gia khí vận qua, sau đó trầm giọng nói: "Đồ ăn hôm nay, huynh xuất tiền!"

Triệu Ninh nhất thời có chút luống cuống: "Cái này cái này, cái này không được đi, cũng quá quý trọng".

Tuy nói nàng đích thật là chạy tới chỗ Doanh Vô Kỵ, nhưng tính ra bất quá cũng chỉ mất 2, 3 ngàn lượng. Nhưng khí vận này, ở bên ngoài nhưng là vật ngàn vàng khó cầu.

Ngoại trừ bên ngoài Bách gia thịnh hội, cho dù là Đế Vương thế gia cũng không thể dễ dàng nhìn thấy Bách gia khí vận.

Dù sao làm ra một đạo khí vận cần phải có khí vận rất mạnh, thông thường chỉ có Chư Thánh sáng lập ra đạo của mình mới có thể làm ra khí vận nên khí vận vẫn luôn nằm trong tay các Thánh nhân.

Đế vương gia, chưa bao giờ xuất hiện Thánh Nhân, tự nhiên cũng sẽ không có khí vận dự trữ.

Người bình thường muốn đột phá tầng 12, ngoại trừ thiên phú dị bẩm ra, cũng chỉ có giống Doanh Vô Kỵ như vậy, ở một lĩnh vực nào đó có thành tích, sinh ra khí vận thuộc về mình.

Đạo khí vận này… thật sự quá mức trân quý.

Ta không biết huynh hiện tại tu vi cụ thể bao nhiêu, bất quá lấy thiên phú huyết mạch Triệu gia, ít nhất đột phá tầng 12 đi? Nho gia khí vận dưỡng khí, Mặc gia khí vận dưỡng thần, những thứ này đều là điểm yếu của huyết mạch Triệu thị, thứ này huynh thu, hẳn là sẽ đối với huynh có không ít chỗ tốt.

Triệu Ninh: "…..".

Khí cùng Thần đích thật là điểm yếu trong huyết mạch Triệu thị, bất quá nàng tụ khí đã đột phá tầng 12, kém chỉ là tụ

thần, Mặc gia này khí vận vừa vặn.

Kỳ thật lúc trước, Triệu Kỵ đã muốn ở Điện Trọng Lê cùng Doanh Vô Kỵ đề cập chuyện này, dù sao Doanh Vô Kỵ có hai đạo khí vận Mặc gia, cho dù cầm đồ quý giá hơn nữa đến đổi cũng là đáng giá.

Nhưng Triệu Ninh không muốn cướp đoạt đồ của Doanh Vô Kỵ, cho nên cũng chỉ có thể từ bỏ.

Dù sao quen biết nhiều ngày như vậy, vẫn luôn lấy chỗ tốt từ Doanh Vô Kỵ.

Học cung là do người ta xây lên.

Chính mình lại cướp khí vận của người ta?

Sau này còn làm sao đối mặt với Doanh huynh!

Nàng sớm đã ý thức được một điểm, lấy tài học Doanh Vô Kỵ, cùng với giao tình hai người, mục tiêu của mình hẳn là đem hắn lưu lại bên người, sóng vai chiến đấu hăng hái cả đời, lưu lại một trang huy hoàng trong lịch sử.

Làm sao có thể bởi vì một đạo khí vận Mặc gia, liền hủy quan hệ giữa hai người?

Không ngờ, bản thân không đề cập

Doanh Vô Kỵ lại chủ động đưa tới cửa.

Hốc mắt cô hơi có chút đỏ lên, một luồng cảm xúc gọi là cảm động lan tràn trong lòng: "Doanh huynh, khí vận này quá quý trọng, ta không thể…"

"Đừng, huynh xứng đáng nhận!"

"Ta…"

"Cầm đạo khí vận này, giúp ta một việc!"

Ừm…

Triệu Ninh rốt cục phản ứng lại, trong lòng cái loại này "Ta không xứng" cảm xúc nhất thời tan thành mây khói, thậm chí có loại như trút được gánh nặng cảm giác.

Nếu như là như vậy, đạo khí vận này mình có thể yên tâm cầm a!

Nàng cười nói: "Doanh huynh mời nói!"

Doanh Vô Kỵ nhìn gương mặt của nàng, dưới sự gia trì của thai hóa dịch hình, nhìn thấy hoàn toàn là dung nhan bản thân nàng.

Chương 332: Muốn cưới hai người Chương 332: Muốn cưới hai người

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn mấp máy miệng: "Kỳ thật trong khoảng thời gian này, ta đã sớm coi mình là người Triệu gia. Triệu huynh đối với ta rất tốt, bệ hạ cũng đối với ta rất tốt, nhưng dù sao trên người ta chảy chính là huyết mạch Càn Doanh, các ngươi có hoàn toàn coi ta là người Triệu gia hay không, ta cũng có chút không xác định.

Triệu Ninh có chút nóng nảy: "Đương nhiên có! qua vài ngày nữa huynh đều phải cùng công chúa đại hôn… Doanh huynh! huynh nói huynh còn có điều kiện gì?"

Nàng lời nói nói đến một nửa, cảm giác giọng nói của mình yếu đi

Dù sao bây giờ địa vị công chúa Lê vương thất, thật sự có chút không đủ.

Nàng cũng có thể lý giải, nhìn từ góc độ Doanh Vô Kỵ, mặc kệ mình cùng phụ vương biểu hiện tốt hơn nữa, cũng có thể là một biểu hiện giả dối.

Doanh huynh, là thật sự muốn cùng Lê vương thất hòa làm một thể.

Cái cảm giác an toàn này, phải cho!

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên có chút ngượng ngùng gãi đầu: "Huynh có thể nói với bệ hạ là ta muốn ….muốn cưới hai người!"

Hắn xem như hiểu được.

Thời điểm Thái tử bế quan, Triệu Kỵ mặc kệ có đại sự gì, "Triệu Lăng" đều ở đây, hoàn toàn chính là đãi ngộ công chúa cầm quyền, Doanh Vô Kỵ thậm chí hoài nghi, nếu như không có Thái tử Triệu Ninh, Triệu Kỵ thậm chí sẽ lập công chúa này làm nữ đế.

Mà Đường Đường, lại không thể nghi ngờ là đảm đương vũ lực.

Một trách nhiệm chính trị, một trách nhiệm vũ lực.

Này nếu là toàn bộ cưới về nhà, đó chính là thần tiên cũng khó cưỡng, ta mẹ nó đổi họ Triệu tại chỗ cũng có thể a!

Ý của hắn cũng rất rõ ràng.

Đạo khí vận Mặc gia này, là sính lễ!

Chẳng qua đồng thời cưới hai công chúa, thật sự là có chút quá đáng, hắn cho dù mặt dày hơn nữa, cũng khó tránh khỏi có chút ngượng ngùng.

Nhất là yêu cầu này, hắn đưa ra với một công chúa trong đó. Cái này tương đương với cái gì, cái này tương đương với người làm mối nói : "Lấy anh đi!"

Da mặt dày quá!

Triệu Ninh cũng có chút ngây ngốc: "Cái này cái này, cái này… loại yêu cầu này, ta chỉ là một người trong Tông thất

Triệu cũng không có biện pháp mở miệng với bệ hạ!”

Hai cái công chúa đồng thời gả cho một người, quả thật có chút thái quá.

Tuy nói với công lao của Doanh Vô Kỵ, cùng với Địa vị công chúa Lê vương thất, cho dù hắn toàn bộ cưới, cũng không có gì không thích hợp.

Nhưng loại chuyện này, thật sự có chút khiêu chiến uy nghiêm của vương thất.

Nếu như nói ra, Triệu Kỵ cũng không phải hoàn toàn không có khả năng đồng ý, dù sao Doanh Vô Kỵ đáng giá, hơn nữa hai cái công chúa liền có thể đổi lấy cảm giác an toàn của hắn, khiến hắn kiên định trở thành người của Lê vương thất.

Nhưng mà nếu thỉnh cầu chuyện này, nhất định mình sẽ bị mắng đến tối tăm mặt mũi cho dù mình là Thái tử.

Doanh Vô Kỵ trầm giọng nói: “Đừng giả bộ, luận địa vị trong lòng bệ hạ, hiện tại chỉ có huynh có thể nói!”

“Để ta xem…”

“Cứ nghĩ đi!”

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, muốn cưới hai người, cũng chỉ có thể để một người trong đó nói với cha vợ.

Triệu Ninh gấp đến độ sắp khóc: “Nhưng ta thật sự không dám …”

Ta hiểu rồi!

Phải thêm tiền!

Doanh Vô Kỵ lại nhét thêm một quả ngọc giản chứa.

Hắn khẽ thở dài một hơi: “Đây là sính lễ!”

Triệu Ninh: “…..”.

Doanh Vô Kỵ trong mắt tràn đầy chân thành: "Ta từ nhỏ lớn lên ở dị quốc tha hương, tuy là Công tử Càn quốc, lưng tựa chính là đại quốc mênh mông. Nhưng kỳ thật ta giống như không có nước, càng không có nhà, 20 năm này, cũng chỉ có Triệu huynh cùng bệ hạ làm cho ta có loại cảm giác người nhà. Ta biết ta đưa ra yêu cầu này rất cặn bã, nhưng…"

Triệu Ninh cảm giác trong lòng có chút xúc động: "Huynh để cho ta ngẫm lại…"

Doanh Vô Kỵ: (″▽″)

"Huynh để ta suy nghĩ."

Ý tứ của những lời này còn kém không nhiều lắm, ta lập tức bị ngươi thuyết phục, thế nhưng còn chưa tới điểm hoàn toàn vui vẻ.

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt nhu thuận nhìn Triệu Ninh.

Có một nói một, mặc dù hắn da mặt dày như vậy, cũng cảm giác mình có chút dầu mỡ.

Dù sao coi như là ở chế độ một vợ nhiều thiếp cổ đại này, cưới cả chị lẫn em cũng là một chuyện không quá phù hợp với phong tục.

Huống chi là thế gia của vương hầu tướng quân?

Triệu Ninh cắn chặt môi, vẻ mặt tương đối do dự.

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi, lại nhét ngọc giản "Lĩnh vực" vào trong tay nàng: "Có phải không đủ?"

"Đủ rồi, đủ rồi!"

Triệu Ninh hoảng sợ, vội vàng đẩy ngọc giản qua, cuống quít giải thích: "Doanh huynh! những thứ này đều là đồ của ngươi, ta do dự cũng hoàn toàn không phải vấn đề sính lễ có đủ hay không, chỉ là, chỉ là hai công chúa…"

Doanh Vô Kỵ lại nhét ngọc giản vào trong tay nàng, thuận tiện giúp nàng nắm lấy: “Ta biết, huynh đường đường vương thất, khẳng định cũng không thiếu một khối ngọc giản như vậy, ta nguyện ý cho cũng hoàn toàn không phải bởi vì cảm thấy sính lễ nhiều là có thể cưới thêm một công chúa, mà là ta có nhiều tài sản như vậy, cũng chỉ có như vậy ta mới có thể biểu hiện chân thành.”

“Mặt mũi hoàng thất, ta không có tư cách quyết định, nhưng ta có thể cam đoan, sẽ lấy tư cách trượng phu tiêu chuẩn, đối đãi mỗi một vị công chúa, cũng sẽ chân chính coi mình là người Triệu gia…”

Doanh huynh! Ta hiểu!

Triệu Ninh nặng nề gật đầu.

Doanh Vô Kỵ: “Vậy huynh nguyện ý sao?

Triệu Ninh không nghe ra những lời này có cái gì không đúng chỗ, chỉ hiểu hắn hỏi chính là “Ngươi nguyện ý giúp ta đàm phán điều kiện với bệ hạ không”.

Suy nghĩ một lát, nàng gật đầu nói: “Doanh huynh yên tâm! Chuyện này, ta đi nói với bệ hạ! Nhưng ngọc giản này, huynh phải giữ lại, về sau mặc dù là người một nhà, nhưng nào có đạo lý tới nhà con rể nuôi dưỡng nhà vợ? Ngươi chuyện gì cũng không cần quan tâm, an tâm tu luyện là tốt rồi, hôn sự ta xử lý, sau này vương thất có thể được hưởng thứ gì,huynh đều có thể được hưởng.

Chương 333: Khôn lỏi Chương 333: Khôn lỏi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu huynh!

Doanh huynh!

Doanh Vô Kỵ cảm động đến chính mình đều cảm thấy mình bỉ ổi.

Bảo một người vợ đi nói với cha vợ, mang theo vợ bé cùng gả cho mình.

Ôi không biết tôi ăn gì mà khôn thế. Khôn thế chắc ở quê tôi bị xích đầy.

Nhưng cô ấy đã đồng ý.

Có lẽ, đây chính là tính cách của một nữ cường nhân!

Doanh Vô Kỵ đem ngọc giản nhét vào trong ngực: "Tốt lắm! Ngọc giản này ta thu hộ huynh trước, chờ tin tức tốt của huynh!

"Được rồi!"

Triệu Ninh gật đầu, trong lòng lại có chút hổ thẹn.

Cảm thấy mình thật sự rất bỉ ổi, ngoài miệng nói không muốn ăn của Doanh Vô Kỵ, nhưng vẫn nhận lấy hai đạo khí vận của Nho Mặc, còn có ngọc giản của Pháp độ chi ngục.

Kỳ thật nàng thật sự không muốn, nhưng hiện tại biến pháp sắp tới, nàng nằm mơ đều đang nghĩ như thế nào mau chóng đột phá tầng 12, sớm ngày ngưng tụ nhất phẩm linh thai.

Như vậy tương lai của Lê quốc có thể bớt đi một phần nhân tố bất ổn định.

Hai đạo khí vận này quá mấu chốt, « Pháp độ chi ngục » cũng bù đắp pháp thuật cao cấp mà mình còn thiếu hụt.

Hơn nữa nếu như không có những sính lễ này, nàng thật không nắm chắc thuyết phục Triệu Kỵ.

Chỉ là… những tỷ muội của mình, xứng với sính lễ quý giá như vậy sao?

Nàng khẽ thở dài một hơi: “Doanh huynh! Ăn cơm trước đi!

Đúng rồi, còn có chuyện Khương Thái Uyên, đợi lát nữa chúng ta trước như vậy, lại như vậy…”

Được! Đều nghe Doanh huynh!

Ừm…

Doanh Vô Kỵ cười đến miệng cũng sắp nứt ra, một người vợ cứ như vậy giải quyết.

Đường Đường bên kia không rõ lắm, nhưng đại khái cũng là nguyện ý, mặc dù không muốn, hẳn là cũng có thể mang danh nghĩa thành hôn, rời khỏi thâm cung, như vậy cũng coi như chính mình không có nuốt lời.

Ngô Đan thấy Doanh Vô Kỵ cười đến càn rỡ, không khỏi tò mò nói: “Ô Kê ca, huynh gặp gì đấy?”

“Không có gì!”

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay áo: “Một ít việc riêng!”

Khương Thái Uyên thì là tò mò đánh giá Triệu Ninh: “Triệu Lăng huynh, kỳ thật có một việc ta đã tò mò rất lâu, không biết ngươi có thể thay ta giải thích nghi hoặc hay không!”

Triệu Ninh làm một cái thủ thế mời: “Huynh cứ nói!”

Khương Thái Uyên xoa xoa râu quai nón trên cằm mình: “Ta tuy rằng nhiều năm làm quan ở nước khác, nhưng cũng rất hiểu rõ thế cục chư quốc, trước khi đến Lê quốc, cũng cố ý hiểu rõ không ít chuyện Giáng Thành, nhưng chưa từng nghe qua uy danh của Triệu huynh.”

Nhưng xem gần đây Lê Vương bệ hạ làm việc, khắp nơi đều không thể thiếu Triệu huynh, từ trước đến nay Lê Vương

bệ hạ tất nhiên đối với huynh cực kỳ coi trọng, không biết…"

"Thì ra là vấn đề này!"

Triệu Ninh mỉm cười, lấy ra lời giải thích đã sớm chuẩn bị: "Cái này đơn giản, Khương huynh hẳn là cũng biết, con nối dõi của bệ hạ chỉ có Thái tử Ninh cùng Bình Lăng Quân, so với vương thất nước khác có thể nói là nhân tài có chút suy tàn."

Cho nên nói Lê Vương bệ hạ muốn bí mật bồi dưỡng một nhóm người trẻ tuổi từ tôn thất hỗ trợ cho Thái tử tương lai.

Chính là tại hạ, chính là một người trong đó, bởi vì rất được tâm ý Thái tử, cho nên được tuyển làm phụ tá của Thái tử. Gần đây Thái tử bế quan xung cảnh, ta liền tạm thời thay Thái tử làm chút việc mệt nhọc, không hơn!"

Doanh Vô Kỵ lẳng lặng nghe xong, khóe miệng nhịn không được lộ ra nụ cười.

Nếu như không phải ngươi vốn dung mạo cùng Thái tử gần gũi như vậy, ta thật đúng là tin.

Vợ tôi nói dối giỏi quá!

Khương Thái Uyên lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu: "Không nghĩ tới Thái tử Ninh tự nhiên còn có thành viên như vậy, Lê Vương bệ hạ giấu cũng thật sâu, trước kia ta tự nhiên cũng chưa từng nghe qua.

Triệu Ninh cười khoát tay áo: "Kỳ thật chuyện này ở tôn thất cũng không phải bí mật gì, không ít người đã từng tiếp xúc với nhóm phụ tá của Thái tử này".

"Ồ?"

Khương Thái Uyên tỏ vẻ không tin.

Triệu Ninh nhìn về phía Triệu Tín bên cạnh: "Đúng không Triệu Tín!"

Triệu Tín che mặt: "Ta bảy năm trước đã bị đào thải, ngươi nói những thứ này, sợ ta không đủ mất mặt a!"

Khương Thái Uyên nheo mắt, Triệu Tín tuy rằng không tính là thiên tài, cũng là tứ phẩm linh thai, hơn nữa mắt lộ tinh quang, khí thế sát phạt 10 phần, tuyệt đối tính là cao thủ, người như vậy đều bị đào thải ra, nhóm phụ tá Thái tử này rốt cục mạnh bao nhiêu?

Hắn cười ha hả hỏi: "Tín ca, nhóm kia rốt cục có bao nhiêu người ?"

"Làm sao ta biết được?"

Triệu Tín buông tay: "Đều là tách ra bồi dưỡng, ta cũng chưa từng gặp qua người khác, Triệu Lăng chính là người đầu tiên ta gặp.

"Thì ra là thế!"

Khương Thái Uyên cười cười, hữu ý vô tình nói: "Vậy xem ra lần này loạn tặc mộ mở ra, Triệu thị các ngươi là gặp phải tình thế bắt buộc đối với Chuyên Húc Cổ Lịch!"

Triệu Tín nhếch miệng cười cười, không hé răng.

Dù sao hắn chỉ cần nghe theo vương thất ra lệnh, vương thất bảo sao làm vậy, cái khác đều không cần lo lắng.

Hiện tại vương thất không có động tĩnh, hắn cũng không cần quan tâm lung tung.

Khương Thái Uyên còn muốn hỏi gì nữa.

Triệu Ninh lại cười nhạt hỏi: "Khương huynh dường như rất quan tâm sự tình của vương thất chúng ta!"

Khương Thái Uyên sửng sốt một chút, sau đó cười ha ha nói: "Cũng không phải, chủ yếu là lần này quá náo nhiệt, ta ở Lê quốc cũng không có bao nhiêu bằng hữu, huynh cùng Doanh lão đệ đều tính là một, huynh vốn là người của Triệu thị, Doanh lão đệ cũng sắp thành con rể, không quan tâm Triệu gia quan tâm nhà ai?

"Cũng đúng!"

Doanh Vô Kỵ cười cười, hắn cũng càng ngày càng cảm giác Khương Thái Uyên người này không đơn giản, bất quá Loạn tặc Mộ bàn này chính mình cũng không có ý định tiến vào.

Có một số việc, thôi cứ ngậm miệng ăn tiền.

Mễ Tinh Ly có chút thích thú: "Sớm biết bên trong có, ta đã có thể bảo Sở vương đình chúng ta điều một ít người tới, hiện tại…..". Chỉ có thể trơ mắt nhìn Triệu thị độc chiếm, chậc chậc!

Hạng Đỉnh nhịn không được nói: "Nữ công tử, ngươi vừa rồi không phải…"

"Im đi!"

Chương 334: IQ giảm sút Chương 334: IQ giảm sút

Người dịch: PrimeK Tohabong

Sắc mặt Tinh Ly tối sầm, nàng thật sự không rõ, yêu nhân Vi Nga phái kia, vét sạch thận của Hạng Đỉnh, hay là đầu óc của hắn.

Làm thế nào mà IQ của hắn giảm xuống nghiêm trọng như vậy?

Sau khi nàng nghe nói chuyện Chuyên Húc Cổ Lịch, lập tức dùng truyền tấn phù liên lạc với Sở Vương.

Dù sao đại gia tộc cầm quyền Sở quốc Mễ Hùng Khuất Cảnh Chiêu, tất cả đều là hậu nhân của Chuyên Húc, cho dù bọn họ nhìn mình không vừa mắt, cũng nhất định sẽ phái ra một nhóm lớn cao thủ đến trợ giúp, đi gấp trong đêm, thời gian ba ngày tuyệt đối đủ rồi.

Công Tôn Lệ vẻ mặt càng thêm rối rắm, nhỏ giọng hỏi: "Công tử, ngươi lần này rốt cuộc là đại biểu Càn quốc, hay là đại biểu Lê quốc?"

"Ngươi nói xem?"

Doanh Vộ Kỵ hỏi ngược lại.

Công Tôn Lệ nghẹn một chút: "Cái này…..".

Doanh Vô Kỵ cười hề hề nói: "Cô gia gả ra ngoài, hắt nước ra ngoài. Ngươi sau khi trở về ngươi báo để cho phụ vương ta yên tâm, Lê quốc đối với ta rất tốt, bảo ông ấy không cần lo lắng cho ta".

"Than ôi!"

Công Tôn Lệ thở dài một hơi, tuy rằng cho đến bây giờ, hắn cũng không cảm giác mình đã làm sai, dù sao tất cả mọi chuyện hắn làm đều là vì ổn định Càn quốc.

Nhưng có đôi khi nhớ lại một chút, đích thật Càn Quốc không xứng đáng với Doanh Vô Kỵ, bất luận là thái độ trước đó đối với vụ ám sát, hay là sự kiện Thương Ấn thời gian trước.

Đừng nói Doanh Vô Kỵ, cho dù hắn đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, khẳng định đối với Càn quốc tràn đầy oán niệm.

Chỉ tiếc là…

Công Tôn Lệ lắc đầu, trước kia chỉ nói Doanh Vô Kỵ là một công tử yếu đuối, mặc dù phát hiện có thiên phú kinh

doanh, cũng không khiến hắn sinh ra cảm xúc hối hận.

Cho đến thôi diễn lần này, hắn mới phát hiện Doanh Vô Kỵ là người có đại trí tuệ.

Hắn cắn răng: "Kỳ thật bằng vào tài tình công tử, mặc dù trở lại Càn quốc cũng có một chỗ ngồi, lấy công tử đối với biến pháp kiến giải…"

Công Tôn Lệ!

Triệu Ninh không vui: "Ta kính ngươi là nhân tài kiệt xuất của nước bạn, không muốn nói lời tàn nhẫn gì với ngươi. Nhưng ngươi có cảm thấy, đã đi rồi mà còn quay trở lại thì quá khó coi hay không? Chớ nói Doanh huynh không muốn trở về, cho dù huynh ấy muốn trở về, Càn vương các ngươi liền có thể đuổi Doanh Vô Khuyết đi, để Doanh huynh ngồi vững vàng vị trí vương tử sao?

Công Tôn Lệ xoa xoa đầu: "Không thể!'

Ngữ khí Triệu Ninh hơi lạnh: "Nếu không thể! Vậy đừng nói nữa! Doanh huynh là người, không phải là máy biến pháp không có tình cảm.

Công Tôn Lệ: "….."."

Những lời này khiến Doanh Vô Kỵ nghe râm ran hết cả người

Tuy rằng vợ của ta có chút không hiểu phong tình, nhưng nàng cũng rất hiểu tâm tư người khác.

Hắn cười cười: "Công Tôn lão đệ, lý chính là cái lý này, dù sao ta khẳng định sẽ không trở về, cho dù ta muốn trở về, Càn quốc cũng chưa chắc cần ta, bởi vì dựa vào nông chiến thuật, Càn quốc liền nhất định có thể trở thành chư hầu quốc số một số hai."

Phụ vương cho dù biết những yếu kém trong nước cũng không thể cho phép ta sớm biến pháp.

Hai chúng ta lúc trước mặc dù có mâu thuẫn, nhưng ta nhìn ra được, ngươi cũng là người có nguyên tắc có hoài bão, ta chỉ có thể khuyên ngươi một câu.

Công Tôn Lệ lấy lại bình tĩnh: "Mời công tử nói!

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một hơi: "Biến pháp nhất định là một cuộc sống đắc tội với người khác, nhất là ở thời thịnh thế làm biến pháp, kết cục có thể còn thảm hơn so với Thương Quân. Cho nên biến pháp, nhất định phải mang tín niệm hẳn phải chết.

Đồng tử Công Tôn Lệ co rụt lại, hắn dường như hiểu được lúc mình suy diễn biến pháp, vì sao không thành công.

Hắn nhịn không được hỏi: "Vậy công tử, ngươi là mang tín niệm hẳn phải chết sao?"

Doanh Vô Kỵ buông tay nói: "Không có!"

Khóe miệng Công Tôn Lệ giật giật: "Không có? Vậy vừa rồi ngươi nói…..".

Doanh Vô Kỵ cười hề hề: "Ta chỉ là ở trước mặt chư vị phu tử nói vui một chút, ý nghĩ biến pháp đúng là ta nói, nhưng sau khi Học cung xây xong, ta liền trực tiếp đi Học cung làm tế tửu, loại công việc biến pháp đắc tội với người này, đều là liên quan đến La Tương, liên quan gì đến Doanh Vô Kỵ ta?"

Công Tôn Lệ: "…..".

Hoa Triều: "…..".

Mễ Tinh Ly nghe thấy biến pháp, trong lòng càng ngứa ngáy như mèo cào: "Doanh huynh, khi nào ta mới có thể may mắn nghe một chút ý nghĩ biến pháp của các ngươi, một ngàn quan chức kia…"

Bất quá sau này ta chính là Học cung tế tửu, ngươi nếu muốn nghe, không bằng bái tại môn hạ của ta, cam đoan mỗi ngày truyền đạo thụ nghiệp giải thích nghi hoặc cho ngươi!"

Mễ Tinh Ly mấp máy miệng, nghe có vẻ êm tai.

Tuy nói nàng đến bây giờ cũng không biết ân sư Doanh Vô Kỵ rốt cuộc là chủ tu học phái nào, nhưng học thức uyên bác, kiến giải sắc bén, tuyệt đối không thua kém bất kỳ một vị phu tử nào nàng biết.

Đi theo Doanh Vô Kỵ học, cố nhiên không bằng trực tiếp đi theo ân sư hắn học, nhưng như vậy cũng đã rất tốt rồi, tất nhiên có thể học hỏi ít kinh nghiệm sau này làm biến pháp tại Sở quốc.

Nàng cười cười: "Vậy cảm ơn tiểu tiên sinh trước.

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Này?

Thật sự đồng ý?

Địch Vân có khó tin: "Không thể tưởng được Doanh lão đệ đi Học cung tế tửu…"

"Học cung tế tửu, không phải còn phải mời rượu Địch lão ca sao?"

Doanh Vô Kỵ cười kính Địch Vân một chén rượu: "Địch lão ca, cạn!"

"Chết tiệt!"

Địch Vân đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, sau đó hỏi: "Kỳ thật ta vẫn luôn muốn hỏi đệ, cốt rốt cục là chuyện gì xảy ra với Mặc giả. Ta vừa rồi trước khi tới, Ô phu tử hỏi ta cũng không rõ, liền bảo ta cấm túc thêm một tháng.

Doanh Vô Kỵ buông tay: “Nhất thời chưa nói rõ được, bất quá huynh yên tâm! hôm nào đến nhà bái phỏng, ta sẽ nói tỉ mỉ với Ô phu tử huyền cơ bên trong!”

“Như vậy là tốt nhất!”

Địch Vân như trút được gánh nặng, rót cho Doanh Vô Kỵ một chén: “Cạn nào”

Chương 335: Một vòng kính chào Chương 335: Một vòng kính chào

Người dịch: PrimeK Tohabong

Khương Thái Uyên nhịn không được nói: “Ta bảo này lão Địch, ngươi vẫn là nhanh chóng rời khỏi công hội Mặc giả đi! Cả ngày kêu gào, nếu lấy Mặc học trị thế, kết quả thôi diễn liền mạnh hơn Vi Nga phái một chút. Ngươi đã mất mặt, công hội còn con mẹ nó nhốt ngươi lại!

“Ta thích thế đấy, ngươi cũng đừng nhúng mũi vào?”

Địch Vân có chút bực bội: “Uống rượu uống rượu! Nhắc lại những lời đáng ghét này, cẩn thận ông mày đánh vỡ đầu ngươi!”

Khương Thái Uyên ngượng ngùng cười một cái, liền không nói nữa.

Cũng chính vào lúc này, mọi người bắt đầu uống rượu không đề cập đến chính sự nữa

Rượu đang bon mồm.

Doanh Vô Kỵ bưng ly rượu lên đứng lên: “Trong khoảng thời gian hai tháng, Doanh Vô Kỵ ta từ một tên phế vật, đến bây giờ cuộc sống rốt cục có chút màu sắc, nhờ có chư vị dìu dắt, kính rượu mọi người.”

Nói xong, liền rót cho Vu Sương Tự một chén: “Ly thứ nhất, kính Vu Bách Hộ!

Vu Sương Tự ôm hai tay, vẫn là một bộ dáng mỹ nhân tự bế ngoại trừ công việc cái gì cũng không có hứng thú hình, chỉ là nhìn Doanh Vô Kỵ bộ dáng hơi say, vẫn là nhịn không được lộ ra mỉm cười, sửa lại nói.

“Thiên hộ!”

Vu Thiên Hộ!

Doanh Vô Kỵ nghiêm nghị kính nể: “Chén thứ nhất kính vu thiên hộ! kính ngươi ngày đó hạ đao lưu tình với ta, kính ngươi tại thời điểm tất cả mọi người vứt bỏ ta đã xuất thủ tương trợ. Nếu như không phải ngươi, ta hiện tại chính là… đều ở trong rượu!”

Suy nghĩ một chút, “Một tên thái giám thê thảm ” vẫn không có nói ra miệng.

Ánh mắt Vu Sương Tự khẽ động, uống một hơi cạn sạch rượu.

“Ly này kính Hoa Triều tỷ, nếu không phải tỷ đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, có thể ta bây giờ còn đang cùng Tuân Chí Doãn ngu xuẩn đấu trí đấu dũng!”

“Cốc thứ ba kính Ngô Đan lão đệ…”

……

Một vòng kính chào.

Triệu Ninh nhìn bộ dáng này của hắn, nhịn không được thở ra một hơi hờn dỗi.

Có lẽ… Doanh huynh thật sự chỉ muốn an tâm sinh hoạt, hôn sự này, ta nhất định phải sắp xếp cho Doanh huynh.

Kính mừng đến cuối cùng, đến Khương Thái Uyên.

“Ly cuối cùng, kính Khương lão ca, nếu không nơi nào là long đàm hổ huyệt, lão đệ ta hiện tại cũng không biết… Đều ở trong rượu!”

“Hả?”

Khương Thái Uyên lông mày run rẩy, đang chuẩn bị nói cái gì, nhưng Doanh Vô Kỵ trực tiếp bưng chén rượu rót tới, cũng chỉ có thể trước tiên đem rượu nuốt xuống.

Nhưng sau khi nuốt xong, Doanh Vô Kỵ đã nằm trên đùi Hoa Triều ngủ thiếp đi.

Hắn nhíu mày, vẻ mặt có chút nghiêm trọng.

Triệu Ninh không dấu vết nhìn hắn một cái, liền cười tủm tỉm nhấp một ngụm rượu: “Thời gian không còn sớm, Doanh huynh cũng uống say, hôm nay chúng ta giải tán trước đi. Hoa Triều cô nương, Doanh huynh nhờ tỷ chiếu cố!

“Yên tâm!”

Hoa Triều dịu dàng cười, nhìn Doanh Vô Kỵ uống say, trong lòng chỉ có thương tiếc và đau lòng.

Than ôi!

Vô Kỵ cuối cùng cũng có chỗ đứng.

Mặc dù có chút chua xót, nhưng nàng vẫn rất vui vẻ thay Doanh Vô Kỵ.

Khi Hoa Triều chào Triệu Ninh, mọi người cũng đứng dậy rời khỏi Thư cục Thượng Mặc

Khương Thái Uyên có chút không cam lòng, nhưng xoay người nhìn thoáng qua, Doanh Vô Kỵ đã ngáy, liền chỉ có thể quay đầu rời đi.

Xe ngựa một lần nữa rời đi.

Rất nhanh Thư cục Thượng Mặc lại thanh tịnh trở lại.

Hoa Triều nhìn Doanh Vô Kỵ ngã chổng vó trên ghế đá, nhịn không được bật cười, dùng ống tay áo lau rượu trên cổ hắn, liền nhấc cánh tay hắn lên, đưa hắn về phòng.

……

Trên đường đến Phi Ngư Vệ

Vu Sương Tự ôm kiếm, nhìn không chớp mắt: "Sư huynh, ngươi vừa rồi có lời chưa nói ra miệng?"

"Không phải!"

Khương Thái Uyên đấm ngực dậm chân: "Chỉ hận tiểu tử Doanh Vô Kỵ kia uống say, bằng không ta cao thấp phải hỏi rõ ràng.

Vu Sương mặt không chút thay đổi: "Nghe tiếng thở của hắn, không có uống say."

"Cái này ngươi đều nghe được?"

Khương Thái Uyên có chút kinh ngạc.

Vu Sương Tự cằm khẽ nói: "Kiến thức cơ bản".

Khương Thái Uyên bất đắc dĩ hỏi: "Ta vì sao không học được?"

Vu Sương Tự nhìn hắn một cái: "Sư phụ nói, huynh không tâm không tĩnh!"

"Được rồi!"

……..

Khương Thái Uyên xoa xoa râu quai nón của mình: "Nói cách khác, tiểu tử này cố ý không nghe ta nói chuyện? sư muội, ngươi cùng Doanh Vô Kỵ tiếp xúc nhiều, ngươi phân tích cho ta một chút, hắn rốt cuộc có muốn tiến vào Loạn tặc Mộ bàn hay không?"

Không quen, không phân tích được.

Lời tựa của Vu Sương ngắn gọn ý nhiều.

Khương Thái Uyên có chút không vui: “Hắc? ngươi còn là sư muội của ta hay không? sư phụ nói lần này sự tình trọng đại, nhất định phải…”

“Muội nhất định phải nhắc nhở huynh một câu, sư phụ đích xác hạ mệnh lệnh, nhưng mệnh lệnh của sư phụ chỉ là thuận theo đại thế, nhưng không nên can thiệp đại thế, huynh có cảm thấy, cá nhân huynh tâm tư quá nhiều hay không?”

Nghe được những lời này, Khương Thái Uyên không khỏi có chút phiền não: “Biết rồi, biết rồi! Chỉ có muội nghe lời sư phụ, chỉ có muội ngoan, được chưa?”

Vu Sương Tự nhíu mày nói“Sư huynh! Dương Chu nhất mạch ta, mặc dù đi ra ngoài hành tẩu thiên hạ, cũng nên mỗi người một trách nhiệm, không làm tròn trách nhiệm không vượt quyền, mặc dù thân mang đại nhân quả, duyên phận đến, cũng có thể tiêu tan, vạn sự thuận theo tự nhiên là được!

“Chẳng lẽ huynh không có cảm giác, huynh hiện tại trong đầu đều là muốn mượn đại thế kiếm lời?Nếu huynh tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị đại thế cắn trả!”

Khương Thái Uyên hừ một tiếng, không nói gì.

Chương 336: Mượn cơ hội xoay người Chương 336: Mượn cơ hội xoay người

Người dịch: PrimeK Tohabong

Vu Sương Tự ngữ khí cũng nhịn không được lạnh lùng: “Nếu không phải huynh muốn bán nhân tình, cũng không khiến cho 3 nhà Doanh Triệu Mễ cảnh giác, nếu là lúc trước Doanh Vô Kỵ, còn sẽ đem Mộ bàn xem như cơ hội xoay người. Nhưng chính là bởi vì huynh, làm cho bọn họ nảy sinh

thoái ý.Đại thế nói, Giáng xuất nhị thánh, vượt qua bĩ cực thì hóa Thánh.Bọn họ vốn là dấu hiệu đại khai đại hợp, gặp dữ hóa lành, hiện tại lại bởi vì huynh mà trở nên sợ hãi rụt rè.Cho dù bọn họ thật sự đi vào, sự tình chỉ sợ đã không thể dựa theo sấm ngôn mà đi, Nhị Thánh còn có hay không thì giờ chưa nói trước được.Nhân tình mà bán được quá nhiều, cẩn thận tất cả rước họa vào thân.Muội nói như vậy, huynh tự giải quyết cho tốt".

Dứt lời, tung người nhảy lên, trực tiếp biến mất ở trong hẻm tối.

Khương Thái Uyên nhổ một ngụm nước bọt, phiền não xoa xoa râu quai nón trên mặt.

Nhưng đúng lúc này.

Hắn biến sắc.

Hư thủ vừa ra, liền từ trong không khí nắm lấy một nắm tro tàn.

Lúc này lá bùa đốt cháy hầu như không còn sót lại than hồng.

Rốt cục là phù giấy gì, chỉ bằng tro tàn căn bản không cách nào phán đoán.

Nhưng ngửi mùi, lá bùa này được làm bằng gỗ đào dầu, phần lớn là dùng để truyền tin, truyền âm phù và phù nghe trộm.

Xong đời!

Bị nghe lén!

Khương Thái Uyên nhất thời thần sắc đại biến, vừa rồi hai sư huynh muội nói chuyện, chính là sự tình đại bí mật của Dương Chu nhất mạch thậm chí Đạo gia học phái, hôm nay bị người nghe lén…

Lời nói vừa rồi của Vu Sương Tự, như sấm sét trên mặt đất, không ngừng vang vọng trong đầu hắn.

"Cho dù bọn họ thật sự đi vào, sự tình chỉ sợ đã không thể dựa theo sấm ngôn mà đi, Nhị Thánh còn có hay không thì giờ chưa nói trước được.Nhân tình mà bán được quá nhiều, cẩn thận tất cả rước họa vào thân."

Nếu đại thế thật sự bị mình thay đổi, vậy tất cả những gì mình làm, còn có ý nghĩa gì?

Hắn có chút luống cuống, trong khoảng thời gian ngắn lại thật không biết làm như thế nào.

Trong sấm ngôn, Giáng xuất Nhị Thánh, Nhị Thánh này cũng không phải chỉ thánh nhân, mà là quân vương đủ để thay đổi thế cục thiên hạ.

Quân vương!

Hơn nữa còn là hai vị.

Cho nên mục tiêu, chỉ có thể chọn trong công tử và con tin.

Con tin Ngô quốc, ngoại trừ thợ thủ công chả có cái gì.

Con tin Viêm quốc, rất có đầu óc kinh doanh nhưng tính cách cực đoan, vài ngày trước đã đâm đầu vào cột của Điện Trọng Lê chết.

Con tin của các quốc gia khác cũng không lộ ra khí thế của đế vương.

Cho nên trong Nhị Thánh, tất có một người là Lê vương tương lai, Bình Lăng Quân Triệu Khế là một con rối tự cho là đúng, cho nên cũng chỉ có thể là Thái tử Triệu Ninh hiện giờ, chỉ tiếc Thái tử Ninh ở nơi sâu trong nhà, ngoại trừ lên triều hội, cơ bản đều xử lý chính vụ ở Điện Tình Giáng, đệ tử Dương Chu nhất mạch phái ra căn bản là không tiếp xúc được.

Cũng may Vu Sương Tự bởi vì biểu hiện trong vụ án Doanh Vô Kỵ, chiếm được cơ hội gặp Triệu Ninh.

Một Thánh khác.

Vốn không biết là ai.

Nhưng chưa từng nghĩ, Doanh Vô Kỵ sau khi qua cơn nguy kịch còn sống, tính tình đại biến, cũng chiếm được nhân tình của Vu Sương Tự.

Sau đó Vu Sương Tự truyền tin cho hắn, hắn lại vừa vặn nhận được tin tức Chu thiên tử bị đâm trong mộng, cho nên liền kích động lấy chức quan Nhạc phủ lệnh tới.

Nếu là dấu hiệu đại khai đại hợp, gặp dữ hóa lành, sao không nhân cơ hội bán mấy cái nhân tình.

Lại không nghĩ tới, bởi vì nguyên nhân là mình, gián tiếp dẫn đến Doanh Triệu hai nhà buông bỏ việc tiến vào Loạn tặc Mộ bàn.

Vậy phải làm sao đây?

"Cho nên, cái bùa nghe trộm này rốt cuộc là ai làm?"

Khương Thái Uyên trên trán toát ra mồ hôi, hắn phản ứng đầu tiên, đây rất có thể là Doanh Vô Kỵ hoặc là "Triệu Lăng" gây nên, dù sao vừa rồi chỉ cùng bọn họ ctiếp xúc khoảng cách gần.

Nếu là như vậy, mọi chuyện hỏng bét!

Có thể hồi tưởng một chút, tu vi của mình cao hơn bọn họ, ngoại trừ nắm giữ thủ đoạn ẩn nấp khí tức cực kỳ cao thâm, nếu không rất khó làm được điểm này.

72 thuật Địa sát – Tàng Hình?

Khương Thái Uyên nheo mắt, thuật pháp này cực kỳ thiên môn, nhưng là đặc biệt khó luyện, người bình thường sẽ không

đem tinh lực lãng phí vào chuyện này.

Bất quá rất trùng hợp, Giáng Thành vừa vặn có một người hơn nữa tu vi không dưới mình, một đoạn thời gian trước còn ngẫu nhiên gặp qua.

Cho nên nói…..".

Doanh Vô Khuyết?

Nếu là Doanh Vô Khuyết, vậy hết thảy còn có đường cứu vãn.

Đừng quản Nhị Thánh lần này có thể gặp dữ hóa lành hay không, tự mình quyết định bán nhân tình, liền nhất định phải bán đến cùng.

Cho dù đến cuối cùng rước họa vào thân, ít nhất cũng đã đánh cược một lần.

Khương Thái Uyên nheo mắt, liền lấy ra một tờ phù giấy, viết một phong thư.

Sau đó cắn nát ngón trỏ, lăng không vẽ ra một đạo huyết sắc phù lục, sau khi dung nhập thư tín, trong nháy mắt thiêu đốt hầu như không còn, ngay cả tro tàn cũng không có lưu lại một tia.

Vẻ mặt của hắn có chút dữ tợn.

Bây giờ đã bị cuốn vào đại thế.

Vậy thì hòa tan hoàn toàn đi!

……

Điện Trọng Lê.

Triệu Ninh cúi đầu rất thấp, mặc cho tiếng mắng của Triệu Kỵ chấn đến màng nhĩ đau nhức.

"Tên khốn kiếp này, thật sự là càng ngày càng làm càn!"

“Hai công chúa?”

“Cùng lúc cưới hai công chúa?”

Uy nghiêm của vương thất Đại Lê ta ở đâu?

“Cô cho hắn mặt mũi, hắn không trân quý thì thôi, còn lấy ra chùi mông?”

Thật sự là khí sát của Đế vương!

“Hắn muốn cảm giác an toàn, cô có một vạn loại phương thức cho hắn cảm giác an toàn, lại còn muốn đi theo con đường quanh co tà đạo!”

“Còn con nữa, Triệu Ninh, bỏ tay ra khỏi tai!”

Triệu Kỵ trừng mắt nhìn Triệu Ninh, tức giận đến thổi râu trừng mắt.

“Vâng!”

Triệu Ninh vẻ mặt đau khổ, đem hai tay từ trên lỗ tai dời xuống.

Chương 337: Nổi trận lôi đình Chương 337: Nổi trận lôi đình

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nàng liền biết, liên quan đến những tỷ tỷ muội muội của mình, liên quan đến uy nghiêm của vương thất, Triệu Kỵ nhất định sẽ nổi trận lôi đình.

Triệu Kỵ chỉ vào mũi nàng mắng: “Doanh Vô Kỵ tên tiểu vương bát đản kia dám nhắc tới, con liền dám đem lời truyền lại? Con nói cho ta biết, con làm sao dám làm thế?”

Ông ta thật sự sờ không rõ mạch não Doanh Vô Kỵ, vì sao cái gọi là cảm giác an toàn nhất định phải dựa vào cưới công chúa để đạt được?

Chẳng lẽ…

Triệu Kỵ bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn bực, ông ta nghĩ tới cảnh tượng ngày đó cùng Doanh Vô Kỵ nhắc tới Đế huyết Chuyên Húc, khi đó chính mình đích xác lộ ra thần sắc áy náy.

Ông ta đích xác áy náy, bất quá chỉ có ba phần là thật, bảy phần còn lại là diễn cho Doanh Vô Kỵ xem.

Bởi vì Doanh Vô Kỵ người này có chút kỳ quái, rõ ràng ở trên chính sự có thiên phú kinh thế, nhưng vẫn tin tưởng cái loại thân tình hư vô mờ mịt này.

Tiểu tử này, muốn lợi dụng cảm giác tội lỗi của mình đối với các công chúa, hoàn toàn đạt được địa vị an toàn.

Triệu Ninh bị mắng đến đầu cũng không ngẩng lên nổi: "Phụ vương! kỳ thật Doanh huynh ý nghĩ cũng rất đơn giản, hơn nữa hắn rất có thành ý…"

"Nói nhảm! Chẳng lẽ cô không biết hắn có thành ý?"

Triệu Kỵ mắng, vừa đoạt được năm đạo khí vận, ba món pháp thuật Địa cấp, qua tay có thể xuất ra hai đạo khí vận một khối ngọc giản làm sính lễ, nếu không phải Triệu Ninh ngăn cản, khối ngọc giản thứ hai cũng đến tay.

Kỳ thật những thứ này, ông ta đã sớm thèm thuồng.

Nhưng lại bị Triệu Ninh ngăn lại.

Hắn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nhìn nữ nhi của mình, rõ ràng những phương diện khác làm quân vương đã rất hợp cách nhưng có lúc lại hành động theo cảm tính.

Cũng giống như tên tiểu vương bát đản Doanh Vô Kỵ kia.

Cả hai đều là của nhà mình.

Tuyệt vời!

Hắn cố nén cơn tức giận trong lòng: "Nếu hắn muốn có cảm giác an toàn, Vũ Linh Vương Kiếm và Vũ Linh Thần Tông đều có thể cho hắn, hai địa vị này ở Lê quốc chúng ta, không mạnh hơn hai vị công chúa sao?"

Triệu Ninh nhỏ giọng nói: "Kỳ thật Doanh huynh ý nghĩ rất đơn thuần, Vũ Linh vương kiếm cùng thần tông, chung quy đều là ngoại vật. Hắn coi trọng chính là tình cảm…"

"Vậy còn con?"

Triệu Kỵ tức giận nói: "Ở trong mắt con, tỷ tỷ muội muội của con, chính là công cụ giao dịch?"

Triệu Ninh hoảng sợ, vội vàng nói: "Nhi thần tuyệt không có ý này!"

Triệu Kỵ hỏi ngược lại: "Vậy con có ý gì?"

Triệu Ninh không dám có nửa phần chần chờ: "Nhi thần chỉ là cảm thấy, các vị tỷ tỷ muội muội từ nhỏ ở thâm cung, tuy có thân phận vương thất, nhưng không thể mượn nửa điểm vinh quang vương thất. Doanh huynh tuy rằng tiểu tâm tư tương đối nhiều, nhưng cũng là người cực kỳ trọng tình cảm, nếu có thể gả cho hắn, đối với tỷ tỷ muội muội mà nói cũng là một chuyện may mắn. Hơn nữa…"

Nàng bỗng nhiên im miệng không nói.

Triệu Kỵ sắc mặt hơi lạnh: "Hơn nữa cái gì?

Triệu Ninh vội vàng nói: "Không có hơn nữa!

"Không sao?"

Triệu Kỵ hừ lạnh một tiếng: "Cô đem con từ nhỏ nuôi đến lớn, chẳng lẽ còn không biết con muốn nói cái gì?

"Không phải!"

Hốc mắt Triệu Ninh có chút đỏ: "Nhi thần tuyệt không có ý này a!"

Triệu Kỵ nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng một hồi lâu, phát hiện nàng không có nửa tia né tránh, lúc này mới thở ra một hơi thật dài: "Thôi! không làm khó hắn nữa! nếu như vậy hắn liền có thể an tâm, nếu hắn thật có thể y theo lời hứa, đối với mỗi thê tử đều có thể làm tròn trách nhiệm trượng phu, vậy gả cho hắn hai công chúa thì có làm sao?"

Triệu Ninh suy nghĩ một lát: "Kỳ thật nhìn từ ngoài, căn bản không quan tâm công chúa gả cho Doanh huynh là ai. Con bình thường đi tặng điểm tâm lễ vật cho tỷ tỷ muội muội, cũng cùng họ trò chuyện không ít, nếu có tình lang, các nàng chưa chắc sẽ để ý danh phận, dù sao cũng tốt hơn so với ở trong cung. Nếu là…

"Cứ theo con là được!"

Triệu Kỵ lắc đầu, thoạt nhìn có chút mệt mỏi.

Triệu Ninh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Đa tạ phụ vương! Đây là ngọc giản cùng khí vận Doanh huynh cho…..".

"Con giữ lại là được!"

Triệu Kỵ ý vị thâm trường nói: "Chớ phụ tỷ muội muội con trả giá, còn có nỗi khổ tâm của Doanh huynh con! Trong vòng một năm, cần phải ngưng tụ thành nhất phẩm linh thai, bằng không về sau làm sao che chở bọn họ?"

"Vâng!"

Triệu Ninh cúi đầu, cảm giác ngực có chút buồn bực.

Triệu Kỵ khoát tay áo: "Khương Thái Uyên bên kia có tin tức sao?"

"Vẫn chưa!"

Triệu Ninh chuyển đề tài: “Bất quá Doanh huynh hôm nay hỏi mượn con một tấm phù nghe trộm, chụp được trên người Khương Thái Uyên, hẳn là có thể nghe được vài thứ”.

“Ồ, khi nào?”

“Khoảng 13 giờ!”

“Vậy thì đúng rồi!”

“Cái gì đúng?”

Triệu Ninh có chút nghi hoặc.

Triệu Kỵ hướng nàng vẫy vẫy tay: “Con lại đây vừa nhìn sẽ biết!”

“Vâng!”

Triệu Ninh tiến lại gần, phát hiện trên án có một tờ phù giấy, bất quá trên phù giấy vẽ không phải phù lục, mà là chi chít chữ nhỏ, lại là phong thư.

“Thân hầu liên minh với nước Tăng và tộc Khuyển Nhung quốc tấn công kinh đô Hạo Kinh, cũng không phải bởi vì Thân hầu thống hận U Vương bị phế, bất quá là muốn mượn cơ hội gây khó dễ.

Nguyên nhân chân thật, chính là Hạo Kinh cất giấu bí mật huyết mạch.

“Cuối cùng dừng chiến, cũng không phải bởi vì Nam Cung Lăng một mình bức lui địch, mà là hắn đem bộ phận bí mật này phong ấn ở trong Mộ bàn.”

“Hoàng gia Càn Lê, đàn ông luôn khan hiếm, là có nguyên nhân trong này.”

Cái gì! Cái này cái này…..”.

Triệu Ninh thần sắc khẽ biến, nếu như đây là sự thật, vậy Triệu gia liền có lý do không thể không vào Mộ bàn.

Nàng nhíu mày: “Đáng tin sao?”

Chương 338: Bí mật huyết mạch Chương 338: Bí mật huyết mạch

Người dịch: PrimeK Tohabong

Dựa theo cách nói này, kỳ thật rất logic

Thân hầu cấu kết chư hầu tấn công Hạo Kinh, là vì bí mật huyết mạch.

Bình vương dời kinh về phía đông, là không muốn lây nhiễm phiền toái này.

Chu thất đệ tử lập Huề vương, là muốn tiếp tục giữ bí mật này.

Theo lý thì Huề vương là chính thống, nhưng vẫn bị các nước chư hầu liên thủ tiến công, hay là bởi vì Hạo Kinh cất giấu bí mật này.

Sau đó Nam Cung nhất gia là trọng thần của Chu vương thất…

Nếu không sử dụng thuyết âm mưu này.

Giải thích theo kiểu thông thường cũng hiểu được

Triệu Kỵ không trả lời, mà hỏi ngược lại: “Con cảm thấy thế nào?”

Triệu Ninh suy tư một lát, hồi đáp: “8,9 phần 10!”

Triệu Kỵ khẽ gật đầu: “Nói lý do đi!”

Triệu Ninh vẻ mặt ngưng trọng: “Kỳ thật lần đầu tiên nghe được lịch sử Nam Cung gia con đã tò mò, người cuối cùng Nam Cung Lăng lui địch liên quân, chư hầu nếu thực lực hắn mạnh như vậy, vì sao không ra tay khi Thân hầu cấu kết Nhung Địch tiến công Hạo Kinh, chẳng lẽ là đã sớm nhìn U Vương không vừa mắt?

Hiện tại con hiểu được, hắn không ra tay, không phải bởi vì nhìn U Vương không vừa mắt, mà là hắn căn bản cũng không mạnh như trong truyền thuyết.

Sau đó Bình Vương đi rồi, Huề Vương trấn thủ Hạo Kinh, lúc này tuy rằng Hạo Kinh vẫn ở vào hoàn cảnh xấu, nhưng tối thiểu có một ít nước chư hầu trợ giúp.

Một người lui địch cả trăm vạn quân đích xác quá mức khoa trương.

Duy nhất có thể làm lui quân địch cũng chỉ có một loại giải thích: Đồ vật mà bọn chúng muốn đã không còn!"

"Đúng!"

Triệu Kỵ vẻ mặt ngưng trọng gật gật đầu.

Triệu Ninh nhíu mày suy nghĩ thật lâu: "Nghe phụ vương mới vừa nói, lá bùa này hẳn là Khương Thái Uyên đưa tới, chuyện cơ mật như vậy, Khương Thái Uyên làm sao biết?Chu Vương Thất không hy vọng bí mật này phơi bày trước công chúng chứ"

Triệu Kỵ hừ lạnh một tiếng: "Người này tuy là công tử Khương Tề gặp nạn, nhưng mọi việc đều luồn lách giữa Dương Chu học phái và Chu vương thất, chắc hẳn nhất định có kỳ ngộ gì đó, lần này truyền tin tức tới, nhất định là lo lắng chúng ta không vào Mộ bàn, người này nhất định phải cẩn thận.

"Vậy cái Mộ bàn này…"

Triệu Ninh có chút do dự: "Chúng ta vào sao?"

Triệu Kỵ xoa xoa thái dương, giãy dụa hồi lâu: "Vào!"

"Vâng!"

Triệu Ninh quá biết Lê vương thất giống như bị dính lời nguyền, đời đời nam đinh thưa thớt, bây giờ Lê vương nhất mạch, trước kia chính là đệ tử tôn thất, nhắm vào cơ hội soán vị đăng cơ.

Sau khi lên ngôi, lại lo lắng chuyện tương tự phát sinh trên người mình, cho nên mới trọng dụng gia tộc khác, dẫn đến Ngụy Hàn cầm đầu chư gia quật khởi, chờ sau khi phát hiện không ổn đã khó bề sửa sai, lại không thể không đầu nhập vào vòng tay tôn thất.

Từ đó về sau, liền chỉ có thể đời đời thiêu đốt huyết mạch, mới có thể trấn trụ tôn thất, chống lại chư gia.

Đến thế hệ của mình, nam đinh duy nhất, lại là Triệu Khế có bối cảnh Chu vương thất và Lý gia.

Bằng không cũng sẽ không ra hạ sách này, để cho nữ nhi như mình cải nam trang nhiều năm như vậy.

Nếu vấn đề này không được giải quyết.

Chỉ sợ coi như biến pháp thành công, về sau vẫn sẽ bởi vì vương vị, phát sinh nội loạn quốc gia.

Càn quốc cũng không cần phải nói, trước khi Doanh Vô Khuyết xuất hiện, Càn vương chỉ có một đứa con trai Doanh Vô Kỵ, cho nên mới có thể khắp nơi bị hạn chế ở Lê quốc.

Vấn đề này, rất nghiêm trọng!

Triệu Kỵ phất phất tay: "Con đi nói với Doanh Vô Kỵ, xem hắn rốt cục nghe trộm được cái gì từ chỗ Khương Thái Uyên".

"Vâng!"

Sau khi Triệu Ninh rời đi.

Triệu Kỵ nhìn phương hướng nàng rời đi, trầm mặc thật lâu, cuối cùng thở dài một hơi.

“Ân, đứa nhỏ này!”

“Đứa nhỏ này làm sao vậy, nó là con thiếp sinh ra!”

Một âm thanh sâu kín truyền đến, bỗng tiếng bước chân từ xa đến gần.

Triệu Kỵ nhịn không được lộ ra vẻ tươi cười, oán giận nói: “Muốn nghe liền đến gần mà nghe, trốn xa như vậy làm cái gì?”

Vương Hậu liếc ông ta một cái: “Thiếp là thân con gái, không dám khoa tay múa chân khi bệ hạ dạy thái tử!”

“Xem nàng nói gì kìa!”

Triệu Kỵ thần sắc có chút xấu hổ, chợt nói: “Cô cả năm bế quan, nào dám độc tài công lao, Ninh nhi có thành tựu hôm nay, hơn phân nửa đều là nhờ có Tuyền Cơ nàng!”

Hóa ra công lao cũng là của thiếp thế mà thiếp cho rằng chỉ có sai lầm là của thiếp!

“Đâu có!”

Triệu Kỵ cười ha ha, một tay ôm vương hậu của mình vào trong ngực.

Tuyền Cơ khẽ gắt một cái: “Vợ chồng già rồi, không biết xấu hổ”.

Triệu Kỵ khẳng định không biết xấu hổ: “Già thì vẫn là vợ chồng, hơn nữa ta còn khỏe chán, còn nàng vẫn rất xinh đẹp…..”.

Tuyền Cơ cười lắc đầu: “Hay là nói Ninh nhi đi, bệ hạ có điểm nào không hài lòng với nó?”

Về phương diện tài năng, tất nhiên là cực kỳ hài lòng.

Triệu Kỵ khẽ thở dài một hơi: “Chính là còn có chút khí phách thiếu niên, chuyện này, nàng rõ ràng có thể xử lý tốt

hơn”.

“Tốt hơn?”

Tuyền Cơ cười như không cười nói: “Bệ hạ hận nó không thể có tình cảm với Doanh Vô Kỵ hay là hận đem tỷ tỷ muội muội của nó làm hàng hóa giao dịch?”

Triệu Kỵ sửng sốt một chút: “Cái này…..”.

Tuyền Cơ sâu kín thở dài: “Bệ hạ chính là cái gì cũng muốn, vừa hy vọng nó trở thành một quân vương chân chính, không bị bất kỳ tình cảm nào làm mệt mỏi, lại muốn nó có thể coi trọng tình thân, để nó thay bệ hạ đền bù nợ tình đối với các nữ nhi. Bệ hạ giận nó nhưng kỳ thật vấn đề là ở trên người bệ hạ”

Chương 339: Chặt rễ Doanh Triệu Chương 339: Chặt rễ Doanh Triệu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ cảm thấy buồn bực: “Nàng…”

Tuyền Cơ ngẩng đầu nhìn ông ta: “Điều thiếp nói chẳng lẽ không đúng sao? Mặc dù Đế vương phải vô tình, nhưng làm người chẳng lẽ không có chút tình cảm nào sao? Ninh nhi cảm thấy bi ai cho những tỷ muội kia, nhưng nó lại không biết nguyên nhân bên trong, huống hồ nó xử lý xong chính sự, thời gian rảnh rỗi nhiều nhất chính là chiếu cố tỷ muội và Thải My. Bệ hạ hy vọng nó hoàn toàn đem Doanh Vô Kỵ trở thành quân cờ, nhưng quân cờ Doanh Vô Kỵ này hết lần này tới lần khác, chỉ có thể dùng tình cảm để duy trì.

Bệ hạ đúng bệnh hốt thuốc, cho Doanh Vô Kỵ nhiều chỗ tốt như vậy, thậm chí biểu hiện giống như đối đãi với con mình, chẳng lẽ không rõ đạo lý trong đó?

Chỉ bất quá tình cảm của bệ hạ đối với Doanh Vô Kỵ, ba phần thật bảy phần giả, Ninh nhi lại ít nhất có bảy phần đều là thật.”

Triệu Kỵ có chút bực bội: “Rối rắm mấy phần thật, mấy phần giả có ý nghĩa gì sao? không bị vạch trần, đó mới là 10 phần thật, bị vạch trần, đó là 10 phần giả!”

“Đương nhiên là có ý nghĩa!”

Tuyền Cơ thần sắc có chút nghiêm túc: “Gặp phải một ít vấn đề không thể không lựa chọn, Ninh nhi chọn cùng bệ hạ chọn khả năng không giống nhau.

Triệu Kỵ hừ một tiếng: “Ta hi vọng nó chọn giống ta”.

Tuyền Cơ hỏi ngược lại: “Doanh Vô Kỵ người này chính là một con lừa đợi vặt lông, bệ hạ xác định khai thác hắn có đạt được chỗ tốt nhưng làm quá hắn cắn trả thì sao?”

“Cái này…”

Triệu Kỵ lâm vào trầm tư.

Tuyền Cơ nhịn không được cười nói: “Huống chi có tình cảm, chưa chắc không thể trở thành quân vương có đủ tư cách. Cho dù là bệ hạ, không phải cũng vì các nữ nhi áy náy đến bây giờ?”

“Vậy trong lòng vương hậu, cô là một quân vương đủ tư cách sao?”

“Lúc không cứng đầu là được”.

“Được rồi, đều là sai lầm của Cô”

……

Đêm khuya.

Túy Tiên Lâu.

“Ngươi đến rồi?”

“Ta đến rồi!”

“Ta cũng tới rồi!”

“Ta tưởng các ngươi sẽ không đến!”

Ngụy Hoàn cùng Hàn Giả nhướng mí mắt, cảm giác Triệu Khế có chút ngu ngốc.

Triệu Khế bị nhìn có chút không được tự nhiên, liền trực tiếp tiến vào chính đề: “Chuyện biến pháp không cần nhiều lời, tin tưởng hai vị đã biết kết quả suy diễn của Doanh Vô Kỵ, hẳn là so với ta còn gấp hơn. Cho nên ta mời hai vị đến đây, chỉ cầu một chuyện.

“Nói đi!”

“Nói đi!”

Triệu Khế hít sâu một hơi, trong giọng nói tràn ngập mê hoặc: “Loạn tặc Mộ bàn chính là cơ hội ngàn năm có một, hai vị có hứng thú, hợp tác chặt rẽ Doanh Triệu không?”

Ngụy Hoàn cười nhạo một tiếng: “Có một số việc cũng không phải rất khó, vì sao nhất định phải hợp tác với Bình Lăng Quân?”

Hàn Giả không nói gì, chỉ nhìn Triệu Khế thật sâu, sau lưng người này là Lý gia và Chu vương thất, một người bụng dạ khó lường, thật sự rất khó để cho hắn nhắc tới hứng thú hợp tác.

Ngụy Hoàn nói không sai.

Loại chuyện này, hai nhà Ngụy Hàn nhất định có thể hiệp lực đồng tâm, chỉ cần Doanh Vô Kỵ cùng Triệu Ninh dám đi vào, bọn họ liền dám tìm cơ hội động thủ.

Rốt cuộc, bây giờ chuyện này sắp xảy ra.

Hai nhà Ngụy Hàn chính là thế lực lớn nhất Lê quốc ngoại trừ tôn thất, cần gì Bình Lăng Quân hỗ trợ?

Triệu Khế bỗng nhiên cười: "Ngụy thị cùng Hàn thị hẳn là đều là họ Cơ đi?

"Đúng vậy thì sao?"

Hai người đồng loạt nhíu mày.

Triệu Khế nheo mắt lại: "Ta đây liền cho hai vị kể một chút, câu chuyện huyết mạch!"

Những lời này của Triệu Khế, lúc Ngụy Hoàn và Hàn Giả mới nghe, cũng không có hứng thú gì.

Huyết mạch?

Huyết mạch thì đã sao?

Người mạnh có nhiều khả năng sinh ra những đứa con mạnh hơn, và những đứa con yếu hơn sẽ khó xoay chuyển hơn.

Đó là tất cả.

Triệu Khế cũng không vội, chỉ chậm rãi lấy ra một quyển sách cuộn dài một trượng từ phía sau cửa, trải đều trên bàn trước mặt hai người.

Hai người chăm chú nhìn, chỉ thấy phía trên chi chít viết đầy tên, thân chính chi nhánh vô cùng rõ ràng, theo bản năng hỏi: "Đây là vật gì?"

Triệu Khế mỉm cười: "Tất cả dòng họ Viễn Cổ bát đại!

"Cái này…"

Ngụy Hoàn và Hàn Giả liếc nhau, đều có thể nhìn thấy sự kinh nghi trong mắt đối phương.

Từ Đại Hạ bắt đầu, Trung Nguyên đại địa vẫn luôn là quý tộc chính trị, cái gọi là vương triều thay đổi, kỳ thật chẳng qua chỉ là quý tộc thế gia thay đổi.

Vũ Vương phạt Trụ, bất quá chính là Chu bộ lạc thay thế Thương bộ lạc.

Cho dù đến bây giờ, bất cứ giai cấp thống trị nào ở đại địa Trung Nguyên, cũng đều có thân thế hiển hách.

Chẳng qua quá trình phân chia Họ, thị quá mức phức tạp, đại đa số gia tộc chỉ nhớ lai lịch của bản thân cùng với mấy gia tộc quen biết, đối với gia tộc không quen biết, muốn hiểu rõ cũng chỉ có thể tra gia phả của người ta, nhưng gia phả loại này lại không phải tùy tiện cho người ngoài xem.

Nhìn Triệu Khế lấy ra bộ quyển sách cuộn này, dường như có thể tra được tên của các gia tộc trong quyển sách này, hơn nữa đều bắt đầu từ những bộ lạc nguyên thủy nhất, đứng đằng sau người soạn ra quyển sách này phải là thế lực khổng lồ cỡ nào?

Mục đích Triệu Khế lấy ra thứ này là gì?

Bọn họ không rõ ràng lắm, nhưng có thể hiểu được, Triệu Khế mưu đồ rất lớn.

Vẻ mặt Ngụy Hoàn cũng trở nên nghiêm túc, làm một cái thủ thế mời: "Bình Lăng Quân mời nói!"

Triệu Khế mỉm cười: "Đã như vậy, ta nói từ hai vị gia tộc họ Cơ trước.."

Ngay sau đó, hắn liền đem tất cả khởi nguyên phát triển của họ Cơ đều tường tận tỉ mỉ nói một lần, không chỉ nói về phong thổ lớn nhỏ của bọn họ, số lượng bách tính trong phong thổ bao nhiêu cùng số lượng cao thủ trong tộc".

Ngay từ đầu, Ngụy Hàn hai người đều nghe được có chút như lọt vào trong sương mù.

Nhưng chẳng mấy chốc họ đã phát hiện ra manh mối.

Số lượng cao thủ thường thường theo kích thước phong thổ và số lượng bách tính trong phong thổ biến hóa, bình thường sẽ kéo dài khoảng hai đến ba đời.

Xem tất cả các gia tộc, không có ngoại lệ.

Chương 340: Quy luật huyết mạch Chương 340: Quy luật huyết mạch

Người dịch: PrimeK Tohabong

Quả thật, điều này có thể thấy đất phong tài nguyên càng nhiều, có thể bồi dưỡng ra càng nhiều cao thủ.

Nhưng đại bộ phận tiểu tông sau khi tách ra, tiềm lực phong thổ mới rất lớn, tài nguyên tu luyện trong thời gian ngắn kỳ thật là cũng không thiếu, nhưng đại bộ phận tiểu tông đều sẽ nhanh chóng suy sụp.

Cho nên, đây chính là quy luật của huyết mạch, huyết mạch do đất phong cùng dân chúng nuôi dưỡng?

Hàn Giả nửa nhắm mắt lại: "Đa tạ Bình Lăng Quân giảng dạy, chỉ là quy luật huyết mạch này, biết thì biết vậy, không biết Bình Lăng Quân là có ý gì?"

Triệu Khế khẽ cười nói: "Hai vị còn nhớ rõ điều kiện tiên quyết của ta là ba nhà Phân Lê không?"

Ngụy Hoàn cười lạnh nói: " Nhớ chứ. Ngày đó Bình Lăng Quân dẫn hai người ta bức cung Điện Trọng Lê, kết quả chính mình bị Lê Vương bệ hạ dọa đến tè ra quần, vội vàng đánh gãy hai chân môn khách của mình đuổi ra khỏi Lê quốc, đại sự như thế ở Giáng Thành ai mà không biết?

Nghe nói như thế, sắc mặt Triệu Khế nhất thời trở nên cực kỳ xấu hổ.

Cũng bởi vì chuyện này, thủ hạ của hắn 3 ngàn môn khách trong nháy mắt vơi đi hơn phân nửa.

Nếu không phải mọi người đều chú ý đến Bách gia thịnh hội, hắn có thể đã trở thành trò cười của cả Giáng Thành.

Nghĩ đến chuyện này hắn liền tức ngực, oán hận đối với Triệu Kỵ càng sâu một phần.

Hiện tại Ngụy Hoàn nhắc tới việc này chế nhạo, làm cho trong lòng hắn vô cùng tức giận, nhưng suy nghĩ nhiệm vụ của mình, vẫn miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười.

"Bệ hạ có thể xuất quan, đích thật là ở ngoài dự liệu của ta, bất quá cũng không ảnh hưởng đến tiếp tục tiến hành kế hoạch 3 nhà phân Lê."

"Ồ?"

Ngụy Hoàn liếc xéo hắn một cái, cười nhạo một tiếng: "Ý tứ của Bình Lăng Quân là, hiện tại ngươi dám cùng chúng ta chia lãnh thổ với Lê Vương bệ hạ?"

Cũng không phải lão ta khinh thường Triệu Khế…

Không đúng!

Hắn chính là khinh thường Triệu Khế, bất quá đây chỉ là nhân tố thứ yếu.

Nội bộ Lê quốc bị chia cắt nghiêm trọng như vậy, lại liên tiếp trăm năm cũng không xuất hiện dấu hiệu sụp đổ, nguyên nhân chính là lực uy hiếp của Lê vương thật sự quá mạnh mẽ, trong nước nhiều nhất chỉ loạn mấy năm trước khi Tân Lê vương đăng cơ, nhưng mỗi khi đến lúc này, thành viên tổ chức mà Lão Lê vương bồi dưỡng cho Tân Lê vương sẽ phát huy

sức mạnh, khiến thế gia trong nước không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu là Chu vương thất có thể đứng ra, trực tiếp tuyển ra mấy thế gia sắc phong chư hầu, các nhà danh chính ngôn thuận, ngược lại dám cùng Lê vương chính diện nổi lên xung đột.

Nhưng Chu vương thất…

Thà rằng chả đề cập cho xong

Tuy rằng Chu vương thất vẫn có một ít nội tình, Lê vương thất không dám hoàn toàn không để Chu vương thất vào mắt, nhưng xung đột chính diện tuyệt đối không phải Chu vương thất muốn nhìn thấy, bởi vì một khi nội chính của một quốc gia bị can thiệp, sẽ khiến cho tất cả các nước chư hầu cảnh giác.

Đến lúc đó Chu vương thất sẽ tự xử như thế nào?

"Tự nhiên là không dám!"

Triệu Khế cười lạnh lùng: "Dù sao phụ vương ta chính trực tu vi đỉnh phong, khắp thiên hạ dám trực tiếp chạm trán, chỉ sợ cũng chỉ có Doanh Việt.

Ngụy Hoàn sắc mặt càng khinh miệt: "Đã như vậy, Bình Lăng Quân vì sao còn muốn mời hai người chúng ta đến?"

Vốn ý kiến của Ngụy Hoàn đối với Triệu Khế cũng không lớn lắm.

Nhưng lần trước lão ta vừa mới đau đớn mất đi ái tử, hai nhà Ngụy Hàn giương cung bạt kiếm, vốn đã dự định âm thầm động thủ, cũng chưa từng nghĩ Triệu Khế không biết tự lượng sức mình, lại khuyến khích hai nhà bức cung Lê Vương.

Đối mặt với lợi ích của gia tộc, hắn chỉ có thể tạm thời buông xuống hận ý.

Nhưng chưa từng nghĩ không chỉ không bức được vua thoái vị, ngược lại bị Lê vương đánh cho mặt xám mày tro, thần hồn nát thần tính, chỉ có thể yên lặng âm thầm ẩn nhẫn.

Kết quả cơn tức này còn chưa tiêu, Triệu Khế lại tìm tới cửa, hơn nữa lại dõng dạc nhắc tới 3 nhà Phân Lê, đây không phải là vội vàng muốn ăn đòn tiếp sao?

Triệu Khế nheo mắt, nói chuyện cũng không khỏi mang theo vài phần tức giận: "Hôm nay đề 3 nhà phân Lê đích xác là có hơi sớm, nhưng không có nghĩa là về sau không được. Trong thịnh hội, Doanh Vô Kỵ thôi diễn biến pháp chín lần, tổng cộng thành công sáu lần, Ngụy Hàn rốt cục nội tình bao nhiêu, hai vị gia chủ các ngươi rõ ràng nhất, không muốn cùng ta hợp tác, chẳng lẽ còn chuẩn bị ngồi chờ chết hay sao?"

Ngụy Hoàn hừ lạnh một tiếng: "Ồ? Bình Lăng Quân đại biểu cho Lý gia, hay là Chu vương thất? Lê quốc thật sự nổi lên nội loạn, hai nhà này ai dám ra tay?

Sắc mặt Triệu Khế có chút âm trầm.

Bởi vì đích xác cũng không ai dám ra tay.

Tuy rằng mình chiếm được Lý gia trút vào không ít tài nguyên, nhưng đạo sinh tồn của Lý gia, chính là cắt đứt nội bộ phe phái, từng người đầu tư vào các thế gia khác nhau, ngay cả mình cũng bất quá là một khoản đầu tư của bọn họ.

Nội bộ Lê quốc loạn lên, ai cũng có khả năng tham chiến, duy chỉ có Lý gia là không có khả năng.

Hàn Giả nhàn nhạt cười: "Hai vị không nên tổn thương hòa khí, nếu Bình Lăng Quân dám đưa ra chuyện này, đã nói rõ khẳng định có đối sách, Bình Lăng Quân ngươi nói có phải hay không?"

Triệu Khế lúc này thần sắc mới hơi hòa hoãn: "Tất nhiên rồi, vừa rồi ta đem quy luật huyết mạch nói cho hai vị, hai vị

kia cũng biết, người thao túng quy luật này rốt cục là ai?”

Nghe nói như thế, lông mày Ngụy Hoàn và Hàn Giả nhất tề nhảy lên.

Chương 341: Thao túng huyết mạch Chương 341: Thao túng huyết mạch

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hai người đều là hạng người đọc thuộc sử sách, nếu là nói có người có thể thao túng quy luật huyết mạch, vậy cũng chỉ có thể là…

Triệu Khế hừ lạnh một tiếng: “Đại Chu nhất thống, Chu thiên tử phân phong thiên hạ, không ít quốc quân đều là đại thần Chu vương đình, trước đó cũng phần lớn là quý tộc nghèo túng, huyết mạch sớm suy sụp nhiều năm, nhưng sau khi được phân phong làm quốc quân, gia tộc nào không phải nhân tài xuất hiện lớp lớp.

Hàn Giả kinh nghi nói: “Điều khiển quy luật huyết mạch, chính là Chu thiên tử?”

Ánh mắt Ngụy Hoàn cũng ngưng trọng hơn rất nhiều, kỳ thật lão rất muốn hỏi, nếu Chu thiên tử thật sự có thể khống chế quy luật huyết mạch, vì sao Chu vương thất suy sụp đến mức này?

Trước kia khi Chu thiên tử làm cộng chủ Cửu Châu, phong quốc quyền uy vô cùng.

Nhưng với tình thế đáng thương hiện tại của Chu vương và vùng lân cận, Chu thiên tử lấy cái gì phong quốc?

Huyết mạch hồi phục?

Giấc mơ còn xa lắm?

Bất quá ngẫm lại, Triệu Khế dám nói như vậy, liền nhất định có hắn nắm chắc.

"Nói khống chế quy luật, còn có chút khoa trương, nhưng Chu thiên tử đích thật là người duy nhất có thể lợi dụng quy luật huyết mạch."

Triệu Khế hừ lạnh một tiếng: "Hai nhà Ngụy Hàn các ngươi, mặc dù ở Lê quốc quyền thế ngập trời, số lượng nhân tài gia tộc cũng không thua kém tôn thất Triệu thị quá nhiều, nhưng các ngươi để tay lên ngực tự hỏi một chút, Ngụy Hàn bây giờ, so với thời điểm họ Cơ toàn thịnh thì như thế nào?"

Hai người không trả lời.

Tự nhiên là kém xa.

Cũng không cần phải nói Ngụy Hàn, cho dù cả thiên hạ cộng lại, cường giả cũng không nhiều bằng lúc Võ Vương phạt Trụ.

Triệu Khế đứng lên, hai tay chống cái bàn, thân thể hơi nghiêng về phía trước: "Chu thiên tử có cách khôi phục huyết mạch!"

Nghe nói như thế, hai người đều là trong lòng nhảy dựng, nếu thật có thể khôi phục lúc trước huyết mạch, hai nhà cần gì phải nhìn sắc mặt Triệu gia, chỉ cần tìm được một lý do, trực tiếp liền lập quốc.

Nhưng trên bề mặt bọn họ lại không lộ ra bất kỳ dị sắc nào.

Chương 342: Kế hoạch Chu thiên tử

Cái bánh không từ trên trời rơi xuống.

Nếu như khôi phục huyết mạch thật sự đơn giản như vậy, Chu thiên tử đã sớm hưng phục Chu thất, làm sao phái ra Triệu Khế ngu xuẩn này cùng hai người mình đàm phán?

Ngụy Hoàn nhíu mày: "Nói đi! Là cách gì!"

Triệu Khế nheo mắt cười nói: "Rất đơn giản! Hợp Tông!

Hợp Tông?

Ngụy Hoàn và Hàn Giả không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Triệu Khế gật đầu: "Đúng! Hợp Tông, hiện giờ nước có họ Cơ, chỉ còn lại có Ngô, Yến, Viêm tam quốc. Nhưng thế gia họ Cơ lại có không ít, trong đó hai nhà Ngụy Hàn đứng đầu, nếu có thể hoàn thành Hợp Tông, huyết mạch họ Cơ nhất định có thể trong nháy mắt khôi phục, nghiền ép Doanh Triệu Điền Khương, căn bản không thành vấn đề.

Ngụy Hoàn hừ lạnh một tiếng: "Chẳng lẽ chỉ là một Hợp Tông trên danh nghĩa, liền có thể trực tiếp khôi phục huyết mạch, điểm này không khỏi cũng quá đơn giản đi?"

Triệu Khế lắc đầu: "Đương nhiên không phải! Nếu muốn hợp tông, vậy tất cả tộc nhân đều nghe theo mệnh lệnh của gia chủ, các phân gia phải phái con trai trưởng đi Chu Vương nhậm chức theo kỳ hạn, hơn nữa ngày sau kế thừa con trai trưởng của Tiểu Tông, hôn sự do tông chủ chỉ định. Đương

nhiên, còn có một điều kiện trọng yếu, cần đạt thành, điểm này đợi lát nữa mới có thể nói.

Vẻ mặt Ngụy Hoàn càng lạnh.

Con trai trưởng đi Chu Vương nhậm chức xưng thần, gia chủ tương lai do tông chủ chỉ định hôn sự.

Đây không phải là làm thần tử sao?

Duy nhất bất đồng, bây giờ bệ hạ họ Triệu, sau này bệ hạ họ Cơ, sau đó huyết mạch nhà mình có thể mạnh hơn một chút mà thôi?

Sắc mặt Hàn Giả cũng không phải đặc biệt đẹp mắt.

Triệu Khế thấy thế, vội vàng bổ sung: "Đương nhiên, nếu thật sự có ngày Hợp Tông, Chu thiên tử sẽ không can thiệp quá mức vào các đại sự, chỉ cần sau khi quyết định báo cho Chu thiên tử biết là được. Đến lúc đó, chỉ cần chư vị vẫn tôn Chu thiên tử làm cộng chủ, an tâm làm quốc quân là được.

Lúc này thần sắc hai người mới hòa hoãn một chút.

Nhưng Ngụy Hoàn lại hừ lạnh một tiếng: "Nếu thật sự muốn huyết mạch khôi phục tới theo như lời Bình Lăng Quân nói, chỉ sợ chỉ dựa vào Ngụy Hàn còn chưa đủ sao? Ngô Viêm tuy yếu, nhưng cũng tốt hơn làm thần tử nhà khác, Yến quốc càng là hoàn thành biến pháp, tuy rằng không bằng Càn quốc, nhưng cũng là quốc gia không yếu. Mặt mũi của Chu thiên tử, chỉ sợ còn không phải lớn như vậy!"

Triệu Khế cười nói: "Điểm này Ngụy Ngự Sử không cần lo lắng, ở Đất Lê, có ta Triệu Khế khuyên bảo hai vị. Ở nước khác, tự nhiên có người khác khuyên bảo quốc quân tương lai. Ngô quốc từ trước đến nay thế yếu, Viêm quốc cùng Càn đại chiến, cũng là nguyên khí đại thương, hai quốc gia này tự nhiên không cần nhiều lời. Yến quốc mặc dù có chút khó giải quyết, nhưng cũng có năng thần ở giữa hòa giải.

Nghe nói như thế, Ngụy Hàn hai người mới khẽ gật đầu.

Nếu thật sự có thể tập kết Ngụy Hàn Ngô Viêm Yến, sau khi hợp tông tất nhiên có thể trở thành một siêu cường quốc, huyết mạch sống lại, mặc dù Doanh Triệu Mễ hiện giờ danh tiếng đang thịnh cũng khó có thể nhìn thấy bóng lưng.

Dù sao cũng tốt hơn lấy thân phận thần tử, bị Triệu gia cản trở khắp nơi.

Huống chi Doanh Vô Kỵ biến pháp thôi diễn, đích xác để cho bọn họ hoảng hốt không thôi.

Dù cho kết quả thôi diễn của Cửu châu mô phỏng đồ chưa chắc sẽ phát sinh, nhưng cũng bao gồm tuyệt đại đa số biến số, Hai nhà Ngụy Hàn đều là mạnh ở bên ngoài, rất khó bị Cửu châu mô phỏng đồ bỏ sót.

Nói cách khác, nếu như không có Chu vương thất nhúng tay, biến pháp thành công đến 6,7 phần cũng không phải hư ngôn. Thế nên phải hợp tác.

Chương 342: Kế hoạch Chu thiên tử

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hàn Giả hít sâu một hơi: “Bình Lăng Quân, kế hoạch của Chu thiên tử là gì?

Triệu Khế cười cười: “Hai vị án binh bất động, đợi đến khi ba nhà Ngô Yến Viêm thành công, trong khoảnh khắc có thể hợp tông. Bất quá trước đó, còn cần ta và ngươi vào Loạn tặc Mộ bàn cùng đi tìm một thứ.

“Thứ gì?”

Ngụy Hoàn nheo mắt lại: “Ta nghe nói, năm đó Thân quốc quốc quân cấu kết Nhung Địch tấn công Hạo Kinh là vì một bảo bối, Bình Vương rời đô về phía Đông, Huề Vương cố thủ

cũng là bởi vì bảo bối này, chẳng lẽ thứ này có liên quan đến huyết mạch?"

Triệu Khế cười cười, không nói gì, coi như là thừa nhận

Hàn Giả lại hỏi: "Nếu chúng ta tìm được bảo bối kia là được rồi, vì sao nhất định phải động thủ với Doanh Triệu?"

Làm Gia chủ Hàn gia, lão cảm giác mình cả đời lo nghĩ, đều không lo nghĩ nhiều bằng mấy ngày này

Đầu tiên là châm ngòi mâu thuẫn giữa Ngụy gia và Càn quốc.

Tiếp theo là bức vua Lê, vừa vặn đụng vào mũi đao.

Sau đó Doanh Vô Kỵ thôi diễn biến pháp chín lần thành công sáu lần.

Trước đó là không còn đường lui, cho nên chỉ cần gặp được cơ hội có thể diệt Doanh Vô Kỵ cùng Triệu Ninh, bọn họ cho dù đánh cược vận mệnh gia tộc đều phải thử một lần, một người là quân sư biến pháp, một người là vương tử,Lê Vương chỉ định, hai người chỉ cần chết một người, biến pháp đều sẽ gặp phải lực cản.

Nhưng hiện tại, lại có thêm một con đường huyết mạch hồi phục.

Đối với chuyện trực tiếp động thủ với Doanh Vô Kỵ và Triệu Ninh, phải cực kỳ thận trọng.

Triệu Khế không trực tiếp trả lời, mà hỏi ra một vấn đề: "Lần trước thiên hạ biết rõ Cửu châu mô phỏng đồ, chính là Chu Huề Vương sử dụng. Sau khi Huề Vương thôi diễn, lập tức thực hiện chính tế nhị nguyên hóa, hôm nay xem ra chính là quyết sách vô cùng anh minh. Nhưng rất nhiều người đều không chú ý đến, chỉ vẻn vẹn 10 năm sau khi Huề Vương thôi diễn liền mất đi thọ nguyên mà qua đời.

“Tại sao?”

Ánh mắt Hàn Giả trầm xuống, thịnh hội lần này, người dùng Cửu châu mô phỏng đồ thôi diễn cũng không ít, số lần thôi diễn nhiều nhất đạt tới 12 lần.

Không có ngoại lệ, không có bất kỳ sự khó chịu nào trong cơ thể.

Cho nên nói Chu Huề Vương tráng niên mất sớm, không thể nào là bởi vì thôi diễn cắn trả, vậy thì bởi vì cái gì?

Triệu Khế nheo mắt: “Bởi vì ông ta tiến vào Loạn tặc Mộ bàn một lần! hôm nay Doanh Triệu hai nhà vương thất nhân khẩu thưa thớt, cũng là vì Huề Vương mà lần này nhập Mộ bàn!”

Cuộc nói chuyện này, để cho Ngụy Hàn hai người đều nhịn không được thần sắc hơi đổi.

Không ngờ bảo bối trong Mộ bàn lại bá đạo như thế.

Cách không làm cho nam đinh vương thất hai nhà Doanh Triệu thưa thớt hơn mấy trăm năm!

Nhưng lúc ấy hai nhà Doanh Triệu so với những người khác, căn bản là không đáng chú ý, Huề Vương trả giá lớn như vậy mưu đồ với bọn họ để làm gì?

Chỉ có một loại giải thích, chính là trong lúc Huề Vương thôi diễn, vương thất họ Doanh đối với Chu vương thất sinh ra uy hiếp cực lớn.

Hàn Giả nhịn không được hỏi: “Nếu bảo bối kia có thần thông như thế, vì sao không trực tiếp động thủ với tông thất họ Doanh?”

Triệu Khế: “Hàn Vệ Úy?

Ngụy Hoàn: “Hàn Vệ Úy?

Hàn Giả xấu hổ không mất lễ phép cười to hai tiếng: "Ha, ha ha! Nếu bảo bối này thật sự có thần hiệu như thế, vậy cũng không cần chiến tranh. Cho nên Bình Lăng Quân, bảo bối này rốt cục ở đâu?

Triệu Khế thần sắc có chút ngưng trọng: "Thần vật này phiêu hốt bất định trong Mộ bàn, có thể tìm được vị trí chính xác, chỉ có Huề Vương và Nam Cung Thác năm đó. Tình huống bên trong quá mức phức tạp, lần này người vào Mộ bàn lại quá nhiều, khẳng định không thể biết trước tất cả chi tiết, hai vị chỉ cần phái đi đủ cao thủ nghe hiệu lệnh của ta là được. Cho dù là tìm kiếm thần vật kia, hay là động thủ với Doanh Triệu như thế nào, đều vạn lần không thể hành động thiếu suy nghĩ."

Ngụy Hoàn và Hàn Giả liếc nhau, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng gật đầu.

"Đã như vậy, vậy thì dựa vào Bình Lăng Quân!"

Nếu như chỉ có một Triệu Khế, bọn họ căn bản sẽ không thèm để hắn trong mắt, nhưng hiện tại Triệu Khế đại biểu chính là Chu vương thất.

Liền ngay cả Loạn tặc Mộ bàn, trên danh nghĩa cũng là bảo vật gia truyền của Nam Cung lăng.

Lần này có thể là hai nhà Ngụy Hàn trợ lực nhiều nhất một lần, tuyệt đối không thể dễ dàng buông tha.

Lại hỏi thêm một số vấn đề chi tiết, cuộc gặp gỡ này đến đây kết thúc.

Trước khi đi, Hàn Giả quay đầu hỏi: "Bình Lăng Quân lần này xuất lực rất nhiều, thậm chí nguyện ý dâng lên cơ nghiệp tổ tông Triệu thị, không biết ý đồ là vì vật gì?"

Triệu Khế khoanh tay đứng, đối mặt với ánh trăng ngoài cửa sổ, sâu kín nói: "Ta chính là vì cơ nghiệp tổ tông Triệu thị,

mới cực lực muốn thúc đẩy việc này!

Ngụy Hoàn: “…..”.

Hàn Giả: “…..”.

Triệu Khế đợi nửa ngày không đợi được trả lời, chỉ có thể xoay người, lại phát hiện trong phòng trống rỗng, sớm đã không thấy bóng dáng hai người.

…….

Trăng chiếu vào cửa sổ

Một thiếu niên tướng mạo thanh tú, đang ngồi xếp bằng.

Chân khí quanh thân cuồn cuộn, hùng hồn như mặt trời chói chang, lại mênh mông như đại dương mênh mông.

Chân khí vận hành một cái đại chu thiên, cả người phảng phất đều đạt thành lột xác.

“Phù…”

Thiếu niên đứng lên, ngây thơ duỗi lưng một cái.

Một bên, một trung niên râu ria xồm xoàm bất mãn nhíu mày: “Cho ngươi vẽ da che giấu thân phận, ngươi không thể vẽ xấu một chút? Cho dù là hóa thành nam, cũng không che giấu được vẻ lẳng lơ kia”.

Thiếu niên tươi cười: “Dù sao người khác cũng nhìn không ra, tại sao không thể vẽ đẹp một chút chứ?’

Chương 343: Kế hoạch của Vi Nga phái Chương 343: Kế hoạch của Vi Nga phái

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nói xong, hắn cúi người nhìn người đàn ông trung niên: “Lại nói ngày đó thịnh hội, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Hai người này, chính là Lý Thải Đàm thay đổi dung nhan, cùng vị Yêu nhân của Vi Nga phái nắm giữ Hồng Trần Vi nga.

Lý Thải Đàm không biết hắn chân thật cái gì gọi là cái gì, chỉ biết biệt danh của hắn gọi là Hồng Trần.

Hồng Trần thần sắc có chút tối tăm, bực bội nói: "Không có gì!"

Hắn vốn mừng như điên dị thường, không nghĩ tới sau khi mình nói với Triệu Kỵ, Triệu Kỵ lại còn dám nhờ vả mình thôi diễn.

Ở trong mắt hắn, thôi diễn chẳng khác nào để cho Vi Nga phái trở thành hiển học đương thời.

Bởi vì hắn căn bản là không nghĩ tới suy diễn thất bại khả năng.

Giáo lý Vi Nga phái đệ nhất thiên hạ!

Lại không nghĩ tới, dĩ nhiên thất bại thảm như vậy, ngay cả Mặc Học mà hắn khinh thường nhất cũng không sánh bằng.

Tên Triệu Kỵ!

Hắn khẳng định đã động tay động chân ở Cửu châu mô phỏng đồ, cố ý nhằm vào Vi Nga phái chúng ta!

Kết quả này, tuyệt đối có vấn đề.

Vừa nghĩ tới Triệu Kỵ trước mặt mọi người cho nổ tung 10 đạo thần niệm của mình, hắn liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Kẹt kẹt!

……

Lý Thải Đàm vẻ mặt có chút nghiền ngẫm: "Xem ra không phải rất thuận lợi a! Chỉ tiếc ta đang vội vàng tinh tu Hỗn

Nguyên chân khí, hiện trường náo nhiệt như vậy tự nhiên bỏ lỡ.

Hồng Trần liếc Lý Thải Đàm một cái, trực tiếp chuyển hướng đề tài: "Nói một chút đi, ngươi Hỗn Nguyên chân khí thế nào rồi?"

Lý Thải Đàm cười nói: "So với trong tưởng tượng tốt hơn, nếu lại tinh tiến một bước, hẳn là có thể sờ đến biên giới Thiên cấp ? lần này tuy nói đại bộ phận chân khí bản nguyên của bọn chúng đều không có ý nghĩa gì, nhưng đứa con riêng của Điền Uy Hầu không tệ, xem ra địa vị Điền gia tốt hơn so với tưởng tượng của ta"

Còn có tiểu tráng hán Sở quốc kia, không nghĩ tới chỉ là một Hạng gia, cũng có thể sinh ra một hậu duệ có huyết mạch biến dị, thật sự là mộ phần bốc khói xanh. Thể lực kia…..". Thật làm cho người ta có chút không chịu nổi!

"Đúng là đồ đàn bà lẳng lơ!"

Hồng Trần mắng to một tiếng.

Lý Thải Đàm liếc hắn một cái: "Bất quá là một bộ phận tu luyện thôi! ngươi sẽ không thật cho rằng ta thích thú ngủ cùng bọn hắn chứ? ý chí của hắn rất sắc bén, nhất định phải sử dụng toàn bộ quá trình mị thuật, mệt chết đi được?"

Còn có tên nước Sở kia, chỉ mỗi một động tác đụng tới đụng lui, luôn tự cho mình rất hiểu phong tình, vẫn hỏi ta "chuồn chuồn nhỏ vui vẻ không"? Ngươi có biết ta mất hứng biết bao nhiêu không!

Hồng Trần khinh bỉ nhìn nàng một cái: "Không cần mị thuật không quyến rũ được đàn ông sao?

Lý Thải Đàm bĩu môi, Hồng Trần từ khi từ thịnh hội trở về, tính công kích liền đặc biệt mạnh.

Nhưng ả cũng không giận mà chỉ cười nói: "Tỷ tỷ chỉ cần dụng tâm, dạng người đàn ông gì mà không câu được, nhưng những người đàn ông kia đều là hạng đê tiện, ngươi nếu rụt rè, bọn họ vừa vội vừa hận, nhưng bọn họ lại sợ ngươi quá dễ dàng đắc thủ, ngươi cũng không thể thật trông cậy vào chuyện tình cảm với bọn chúng"

Ta tu luyện bề bộn nhiều việc, nào có công phu cùng bọn họ chơi những thứ này, vẫn là mị thuật tốc độ nhanh một chút.

Bất quá…..". Thật đúng là có một người không cần mị thuật, đã câu được chân tình.

"Là cái tên Công tử bị chết kia hả!"

"Không, phải người đó"

Lý Thải Đàm trên mặt lộ ra một tia như có như không ý cười: "Ngược lại hắn còn rất biết, mấy ngày đó thể nghiệm thật đúng là tốt, chỉ tiếc bị hắn nhìn thấy ta ngủ cùng người khác, bằng không còn có thể hưởng thụ thêm mấy tháng."

Hồng Trần cười nhạo nói: "Nào có người vừa thuần vừa biết làm thỏa mãn ngươi, bị ngươi nghiền ép cũng không biết".

Lý Thải Đàm xì một tiếng: "Không nói với ngươi, nói ngươi cũng không hiểu. Nói bước tiếp theo làm cái gì đi, ngươi chuẩn bị giúp ta giết Khương Thái Uyên như thế nào?"

Hồng Trần nheo mắt: "Rất đơn giản, vào Loạn tặc Mộ bàn là được".

Lý Thải Đàm nhịn không được hỏi: "Ngươi không phải nói trên thịnh hội sau khi hắn nhìn thấy ngươi, liền biểu hiện được rất cẩn thận sao?

"Rất đơn giản, bởi vì trong Mộ bàn có thứ hắn không thể cự tuyệt!"

Ánh mắt Hồng Trần lóe lên, tuy rằng hắn xác định Khương Thái Uyên trước kia chưa từng gặp qua chính mình.

Nhưng bởi vì sự tình Lý Thải Đàm năm đó, chính mình đồ sát hai cường giả Binh nhân cảnh, chuyện này tất nhiên truyền tới tai Khương Thái Uyên.

Cho nên chính mình dù là tự nhận là Dương Chu Chính Thống, Khương Thái Uyên cũng rất kiêng kỵ mình.

Lấy Khương Thái Uyên thân phận, chỉ là Binh gia pháp thuật, hắn cũng không để hắn ta vào trong mắt

Dương Chu nhất mạch đại đệ tử.

Lại trà trộn thành quan lớn của Chu vương thất.

Làm sao có thể thiếu pháp thuật?

Về phần lĩnh ngộ thần thông Binh Thánh lưu lại, thì lại càng là lời nói vô căn cứ.

Nếu quả thật dễ lĩnh ngộ như vậy, Nam Cung Lăng có thể đem Mộ bàn lấy ra sao?

Hồng Trần hừ lạnh một tiếng: "Một cái có thể trợ giúp Khương gia bọn họ có cơ hội lật ngược tình thế, ngươi nói hắn có thể mạo hiểm hay không?"

Giúp Khương gia lật ngược tình thế!

Âm thanh Lý Thải Đàm nhất thời trở nên rét lạnh.

Bởi vì chính là 7 chữ này đã khiến cho tấm chân tình của nàng bị Khương Thái Uyên tùy ý đùa bỡn.

Nếu không phải vì điều này, thể Khôn Thừa của mình sẽ không bị hắn theo dõi, lại càng không có bi kịch phát sinh sau này.

Người này vì Giang Sơn họ Khương của hắn, chuyện gì cũng làm được.

Chỉ là không nghĩ tới, tự nhiên thật đúng là có cơ hội lật ngược tình thế.

Chương 344: Sẵn sàng chịu chết Chương 244: Sẵn sàng chịu chết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lý Thải Đàm ánh mắt lạnh như băng: "Loạn tặc Mộ bàn thế nhưng là bảo vật gia truyền của Nam Cung Lăng, bên trong có vật gì, ngươi là làm sao biết được?

Hồng Trần gật đầu thật mạnh: "Tin tức này là thủ hạ của Đan Thanh truyền đến, Đan Thanh nói người này vô cùng đáng tin cậy, ngày sau nhất định là trụ cột vững vàng của ta, lần này hắn cũng sẽ tiến vào Loạn tặc Mộ bàn. Chỉ cần có được thần vật trong Mộ bàn, Vi Nga phái liền có cơ hội khống chế thiên hạ"

Đan Thanh trong tranh, chính là vị cường giả Ngộ Thần Cảnh nắm giữ Đan Thanh Độ Hồn kia.

Lúc hắn nói những lời này, trong mắt tràn ngập cuồng nhiệt.

Lúc trước hắn dự định ở thịnh hội, định để cho người trong thiên hạ bị thuyết phục bởi giáo lý Vi Nga phái, nhưng chưa từng nghĩ rơi vào kết cục chật vật.

Nếu văn không thể thực hiện được, vậy cũng chỉ có thể dùng đến võ.

Lý Thải Đàm có chút mất hứng: "Cho nên nói lần này tiến Mộ bàn, chủ yếu là vì cái thần vật này, giết Khương Thái Uyên chỉ là thuận tiện?"

Hồng Trần hỏi ngược lại: "Nếu không thì sao?"

Lý Thải Đàm: "…..".

Ngươi là người của ta, về sau sẽ là cánh tay trái cánh tay phải của ta, tâm nguyện của ngươi, ta tự nhiên sẽ giúp ngươi toàn lực đạt được!"

Lý Thải Đàm trên mặt lại không thấy vui vẻ chút nào: "Nếu lấy thần vật cùng giết Khương Thái Uyên xung đột thì sao?"

"Tất khắc là phải ưu tiên lấy thần vật trước!"

Hồng Trần không cần nghĩ ngợi: " Đại sự Vi Nga phái nặng hơn trời, ân oán cá nhân trước hết phải bỏ qua, bất quá ngươi yên tâm, Hồng Trần ta đã hứa hẹn, cho tới bây giờ đều đã thực hiện."

"Hy vọng là vậy!"

Lý Thải Đàm cười miễn cưỡng, tuy nói nàng đã gia nhập Vi Nga phái nhiều năm, nhưng kỳ thật căn bản cũng chưa được vào nhóm hạch tâm của Vi Nga phái, nhận thức về giáo phái cũng không hiểu mấy.

Nếu không phải mình trời xui đất khiến học được Hỗn Nguyên chân khí, vị Hồng Trần trước mắt này, năm đó căn bản sẽ không ra tay giúp mình.

Trước đại sự của Vi Nga phái, chuyện của mình chỉ là cỏn con còn chưa đủ tư cách đưa ra điều kiện.

Nhưng thế là đủ rồi.

Tuy nói thân xác Hồng Trần đoạt xá không mạnh, nhưng lần này có thể tiến Loạn tặc Mộ bàn, tu vi tất cả đều ở Binh nhân cảnh trở xuống.

Hồng Trần kia còn không phải loạn sát?

Khương Thái Uyên!

Nhiều năm như vậy ngươi cũng không dám đến Lê quốc.

Lần này đột nhiên đến đây, chắc là đã chuẩn bị sẵn sàng chịu chết rồi nhỉ?

……

Thư cục Thượng Mặc.

Khương Thái Uyên chó má!

Doanh Vô Kỵ mắng chửi đĩnh đạc, vừa rồi hắn cùng Triệu Ninh trao đổi một chút tin tức, hai người liền đại khái biết được mạch lạc của chuyện này.

Đại khái chính là, Dương Chu nhất mạch dự đoán nhị thánh xuất hiện, xem ý tứ của bọn họ hẳn là chính mình cùng Triệu Ninh.

Sau đó Nhị Thánh tiến vào Loạn tặc Mộ bàn, nội dung vở kịch vốn nên là chuyển nguy thành an.

Nhưng Khương Thái Uyên, nhất định phải xen vào, sau đó bán cho Triệu gia một nhân tình thật lớn.

Thảo nào các loại hỏi han ân cần, các loại tiết lộ tin tức.

Nếu như mình cái gì cũng không biết, nhất định sẽ lựa chọn đi vào thử thời vận, sau đó dựa theo lời sấm tỉnh tỉnh mê mê mà biến nguy thành an.

Kết quả Khương Thái Uyên ép nói một câu, trực tiếp khiến cho chính mình không tự tin, rất có thể đã can thiệp vận mệnh, dẫn đến chính mình vốn "Gặp dữ hóa lành" biến thành "Gặp đại hung".

Cái này con mẹ nó!

Còn bán nhân tình, bán cái con mẹ mày ý!

Doanh Vô Kỵ cảm giác Khương Thái Uyên mới là người người xuyên không đến đây, không có bản lĩnh nghịch thiên cải mệnh của mình, cũng đoạt không được số mệnh nhân vật

chính, liền đặc biệt đầu cơ trục lợi bán nhân tình cho nhân vật chính, kết quả làm hỏng cả số mệnh của nhân vật chính. Sau đó sợ nhân vật chính lùi bước thay đổi lộ tuyến lịch sử, lại sắp xếp một mồi nhử, bức nhân vật chính đi mạo hiểm.

Xui xẻo!

Lúc trước ta còn coi ngươi là đại ca!

Ngươi thật sự là đem ta đến chỗ chết, còn làm cho ta cảm kích ngươi!

Con mẹ nó!

Triệu huynh! Huynh không tức giận sao?'

"Tức giận!"

Triệu Ninh cũng tức giận đến ngực phát buồn bực, dù sao trước đó đều là gặp dữ hóa lành, mặc dù trong lòng cũng sẽ thấp thỏm, nhưng cũng là cục diện nhất định thắng chắc, kết quả bị Khương Thái Uyên tự cho là thông minh làm hỏng.

Nàng làm sao có thể không tức giận?

Doanh Vô Kỵ có chút bất mãn: "Vậy sao đệ không mắng chửi?"

Triệu Ninh sửng sốt một chút, hít sâu một hơi: "Khương Thái Uyên thật sự là một tên khốn!"

Doanh Vô Kỵ buồn cười: "Huynh cũng chửi bậy?"

Triệu Ninh gãi đầu: "Ặc…..". Sao không tính?"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Đây là ngôn ngữ gì tồn tại thế?

Hắn lại hỏi: "Vậy huynh mắng ra, trong lòng thoải mái sao?"

Triệu Ninh nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Cũng không thoải mái lắm”.

Đều không có thoải mái, vậy tính là mắng chửi người gì? Mắng chửi người, chính là phải có khí thế, phải thô tục một tý.

Doanh Vô Kỵ nắm chặt hai quyền, ra vẻ đánh nhau: “Đến học với ta, Khương Thái Uyên con chó này!”

Triệu Ninh: “Cái này…..”.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: “Có phải hiện giờ huynh không tín nhiệm Doanh huynh ta?”

“Không phải…”

“Vậy học theo ta đi! Khương Thái Uyên con chó này!

“Cái này…”

Triệu Ninh hít sâu một hơi, có vẻ vẫn ngại ngùng, rốt cục mở miệng: “Con chó này, gà chó, chó…”

Doanh Vô Kỵ nghe cũng nóng nảy: “Tiếp tục đọc đi, huynh cũng không phải là không có…”

Lời nói ra khỏi miệng, hắn mới phản ứng lại, Triệu Ninh đích xác không có.

Nhìn Triệu Ninh một bộ ảo não bộ dáng, Doanh Vô Kỵ cảm giác mình có chút quá phận, lại cảm giác nàng có chút đáng yêu.

Hắn nhếch miệng: “Mắng không được thì thôi!”

“Không, ta có!”

Triệu Ninh có chút nóng nảy, sợ giới tính của mình bởi vì cái điều còn con tưởng như rất bé nhỏ này mà bại lộ.

Nhưng rối rắm một hồi lâu, vẫn không thể mắng ra khỏi miệng, chỉ có thể sâu kín nói: “Doanh huynh, ta chỉ có người,

không có chó…”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Ta mẹ nó cũng là người, không phải chó !

Vu Sương Tự có thể làm chứng, không tin huynh đi hỏi nàng!

Chương 345: Gượng gạo Chương 345: Gượng gạo

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bầu không khí gượng gạo một lúc.

Triệu Ninh nhìn bộ mặt buồn bực của hắn, nhịn không được bật cười: “Cũng không cần lo lắng, nếu không phải có Khương Thái Uyên, khả năng chúng ta hiện tại cũng không biết vì sao nam đinh Doanh Triệu vương thất thưa thớt đâu!”

“Cũng đúng!”

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, tuy rằng động cơ của Khương Thái Uyên cực kỳ không thuần khiết, nhưng nếu như không có bùa hộ mệnh mua từ chỗ hắn, có thể hiện tại Hoa Triều đã gặp bất trắc, sau đó quả thật là không thể tưởng tượng nổi.

Triệu Ninh hỏi: “Vậy Doanh huynh hiện tại nghĩ như thế nào? Chúng ta còn vào không?”

Doanh Vô Kỵ ảo não gãi đầu: “Phò mã không phải xem như người của Lê vương thất các ngươi sao?”

“Chắc chắn rồi!”

“Ta đây còn tính là người của Càn vương thất không?”

“Tính đi!”

“Vậy thì ta mất buff hả?”

“……”

Triệu Ninh tuy rằng không biết mất Buff có ý gì, nhưng kết hợp với ngữ Cảnh trên dưới hình như rất dễ hiểu.

Đàn ông hoàng gia ít ỏi.

Đàn ông hoàng gia Lê cũng ít.

Nếu kết hợp với nhau…

Doanh Vô Kỵ không khỏi hỏi: "Ta nhớ trước kia thời điểm Lê Sở tranh bá, hai nước vương thất chúng ta liền liên hôn ?"

Đúng rồi! Càn quốc gả cho một công chúa đến đây.

Có con nối dõi sao?

"Sinh một con gái, chết lúc ba tuổi."

Ta mẹ nó…..".

Doanh Vô Kỵ nằm mơ cũng thật không ngờ, mình lại liên tục lên Buff nhưng lại vô sinh!

Thật mẹ nó thái quá?

Sở dĩ hắn muốn cưới hai người là bởi vì mình cuối cùng vẫn là người ngoài, muốn trở thành người một nhà chân chính, vẫn phải dựa vào huyết mạch duy trì.

Nếu như mình cùng "Triệu Lăng" cùng Đường Đường hai vị công chúa đều có hậu duệ, đánh dấu có quan hệ với Lê vương thất, Triệu Kỵ sẽ rất khó có tâm lý đề phòng đối với mình.

Bằng không đừng nhìn hiện tại ông ta biểu hiện hoàn toàn là một nhạc phụ tốt, chờ một ngày chính mình cản đường Đại Lê, nên giết vẫn là sẽ giết.

Thậm chí cũng không cần cản đường, chỉ cần đại thế cần giết mình, ông ta khẳng định sẽ không do dự.

Giống như năm đó tân vương Càn quốc đăng cơ muốn giết Thương Ưởng vậy.

Tuy rằng công việc biến pháp cụ thể sẽ do La Yển chủ trì, nhưng đại cương biến pháp của hắn là do chính mình viết, tôn thất bên này chỉ sợ có không ít người sẽ ghi hận, tuy nói không giống Thương Ưởng đắc tội với người như vậy, nhưng bảo đảm không chừng về sau có thể có xung đột gì khác hay không.

Chỉ có người chân chính trở thành Lê vương thất, Triệu Kỵ mới có thể gỡ những xung đột này cho mình.

Làm sao để trở thành người một nhà?

Để Đường Đường cùng Triệu Lăng mỗi người sinh cho mình một ổ con!

Đến lúc đó cháu ngoại thì Triệu Kỵ bồng bế, nói cái gì mà làm ông ngoại, cũng phải chiếu cố cha đứa nhỏ một chút đúng không?

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là "Triệu Lăng" và Đường Đường đều nguyện ý.

Triệu huynh bên này hẳn là không có vấn đề gì.

Còn phải xem thêm ý Đường Đường thế nào

Triệu Ninh nhịn không được hỏi: "Doanh huynh, chúng ta vào không?

"Đương nhiên phải vào!"

Doanh Vô Kỵ nhổ một ngụm nước miếng: "Con mẹ nó, nhất định phải vào! Huynh trở về bảo bệ hạ chuẩn bị nhân thủ một chút, ta cũng không tin ở trên địa bàn Giáng Thành, bọn họ còn có thể lật lên sóng gió gì! Huống chi điềm báo gặp hung hóa cát kia, cũng chưa chắc bị Khương Thái Uyên phá hư.

Triệu Ninh nặng nề gật đầu: “Được! Doanh huynh yên tâm, cam đoan điều động tất cả tinh nhuệ có thể điều động!

“Tu vi cao nhất như thế nào?”

Thai Thuế Cảnh, tam phẩm linh thai!

Hả? Phèn như vậy?

Doanh huynh…..”.

Triệu Ninh có chút im lặng: “Huynh sẽ không thật sự cho rằng tam phẩm linh thai là cải trắng chứ? Mặc dù hiện tại, tinh khí thần đột phá tầng 12 cũng là thiên tài trong thiên tài, cho dù là Triệu Ngụy Hàn, một nhà nhiều nhất cũng chỉ hai ba người. Huynh đừng nhìn Giáng Thành hôm nay, giống như có không ít bảo bối ngưng tụ tam phẩm linh thai, nhưng có thể chân chính trùng kích nhị phẩm linh thai thành công, rất có thể không có được một người.”

“Được rồi!”

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, không nghĩ tới mình đã trâu bò như vậy.

Chỉ cần hắn muốn ngưng tụ nhất phẩm linh thai, bất cứ lúc nào cũng có thể, hắn là có thể khiến không ít ánh mắt kinh sợ.

Nhưng đại tranh chi thế sắp tới, nhất phẩm linh thai khả năng đều không an toàn, dù sao cũng chưa quái thai bằng Doanh Vô Khuyết

Hơn nữa loạn thế dễ dàng xuất anh hùng nhất, Triệu Lăng nói những người này có thể thành nhị phẩm linh thai rất ít, nhưng hắn có loại cảm giác chuyện này chưa ắt hẳn như thế.

Linh thai Thuế Cảnh tam phẩm, đã rất lợi hại.

Mặc dù mình ba tầng 12, cũng không có khả năng là đối thủ của loại cao thủ này, nhưng loại chênh lệch thực lực này,

cũng tuyệt đối không phải hoàn toàn không thể vượt qua.

Nói cách khác, Bên trong Loạn tặc Mộ bàn, cơ bản không có người có thể nghiền ép mình.

Ngược lại là bản thân đồ vật bên trong Mộ bàn, càng đáng giá đề phòng hơn.

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Huynh nói, Khương Thái Uyên rốt cục lai lịch gì, vì sao hiểu rõ như vậy đối với tình huống bên trong Mộ bàn?"

Triệu Ninh lắc đầu: "Cái này ta nào biết? Lại nói, Khương Thái Uyên người này…..".

Doanh Vô Kỵ nheo mắt: "Nếu hắn đã hạ quyết tâm muốn bán nhân tình này của chúng ta, chúng ta làm sao có thể không tiếp nhận?

Triệu Ninh nhịn không được cười cười: "Ta cũng nghĩ như vậy, hắn vì kiếm chỗ tốt, nhất định sẽ tận hết sức lực giúp chúng ta!"

"Ừm!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, thấy nàng như muốn đi, có chút ngượng ngùng nói: "Chuyện hôm nay… Đa tạ huynh!"

Triệu Ninh cười một tiếng: "Hắn là! Nếu đã là người một nhà, thứ Doanh huynh muốn, thì sẽ đưa huynh!

"Huynh thật sự không ngại sao?"

"Hả?"

Triệu Ninh có chút không hiểu là ý gì, nhưng nghĩ lại liền hiểu: "Không có gì! Ta biết Doanh huynh là người trọng tình trọng nghĩa, huynh làm như vậy cũng không phải bởi vì đa tình, mà là muốn chân chính trở thành người của Lê vương thất".

Doanh Vô Kỵ có chút cảm động, có một người vợ lớn hiểu chuyện như vậy, thật tốt.

Chương 346: Vợ cả hiểu chuyện Chương 246: Vợ cả hiểu chuyện

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh mỉm cười nhìn hắn: "Ta tin tưởng Dương Chu Nhất mạch trong miệng nhị thánh, là Lê quốc nhị thánh, mà không phải nhị thánh Càn Lê hai nước!"

Doanh Vô Kỵ: "Nhất định!"

Tiễn Triệu Ninh đi, Doanh Vô Kỵ cảm giác thoải mái không ít.

Vốn trong lòng hắn tương đối không yên, nhưng từ khi thôi diễn chín lần biến pháp thành công sáu lần, hắn mới muốn có ý định ở lại Lê quốc định cư.

Coi như kết quả Càn Lê tranh bá chưa định, cũng phải là trăm năm sau mới có thể ra kết quả, chính mình khi đó đã sớm hưởng thụ xong rồi.

Chỉ cần trở thành người Lê vương thất, cuộc sống cơ bản là có thể hoàn toàn an tâm.

Vốn còn nghĩ cưới hai người khó khăn sẽ rất lớn, không nghĩ tới vợ cả tự nhiên như vậy hiểu chuyện.

Bước tiếp theo là Đường Đường.

Đường Đường sống lâu trong thâm cung nhiều năm, vì tự do, đại khái sẽ đồng ý.

Vì thế trên danh nghĩa hay là trên thực tế, cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Bất quá dù sao quyết định này có chút cặn bã, vẫn phải xây dựng tâm lý cho cô nàng một chút.

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi, hắn trước kia cũng không có kinh nghiệm làm badboy

Phải chuẩn bị một chút.

Hắn đứng trước gương, nhìn tướng mạo tuấn lãng của mình trong gương, một lần lại một lần luyện tập: "Ta không phải đa tâm, chỉ là cõi lòng ta tan nát, vỡ thành rất nhiều mảnh nhỏ, không đúng… Là vỡ thành hai mảnh nhỏ, một mảnh ở nàng, một mảnh ở một vị công chúa khác."

Luyện tập nhiều lần.

Khi luyện đến lúc nói ra loại lời này thì đã không còn biết xấu hổ.

Doanh Vô Kỵ biết, thần công của mình đã thành.

Liền xuất quỷ nhập thần rời khỏi Thư cục Thượng Mặc, dọc theo con đường không thể quen thuộc hơn, tiếp cận vương cung.

Tàng hình!

Liền một mạch!

Tìm vị trí quen thuộc, màu sắc của hòn đá không sai.

"Vèo!"

Doanh Vộ Kỵ chui ra.

Lý Thải My đang ở trong sân ngẩn người, suốt ba ngày, cũng không có ai tới tìm nàng.

Lúc nhìn thấy Doanh Vô Kỵ, nàng cảm giác bầu trời đêm sáng lên vài phần, bước chân nhẹ nhàng nghênh đón.

"Công tử còn dám tới đây!"

"Mấy ngày hôm trước Bách gia thịnh hội bận rộn, này không phải lúc rảnh rỗi, liền tới tìm nàng sao?"

Lý do này… miễn cưỡng có thể nói được.

Lý Thải My mỉm cười đánh giá hắn, nhẹ nhàng ngửi ngửi: "Công tử uống rượu?

"Uống một chút… Đường Đường, ta…"

Lý Thải My nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của hắn, cũng không biết vì sao, trong lòng lại mơ hồ có loại chờ mong.

Nghe chị gái nói, một số người đàn ông trông có vẻ lanh lợi, nhưng một số từ, họ chỉ dám nói sau khi uống rượu.

Tiểu tử này mới vừa lập đại công ở Bách gia thịnh hội, cũng át chủ bài để đàm phán với Lê Vương, hắn rốt cục dám nói sao?

Nàng mấp máy miệng: "Có chuyện gì cứ nói thẳng đi!"

"Ta, ta…"

Doanh Vô Kỵ gãi gãi đầu, có một số việc chính là như vậy.

Tập chán tập chê

Đến khi vào thực tế thì lại đổ bể

Cuối cùng cắn răng: "Công chúa muốn rời khỏi thâm cung sao? ta có thể giúp công chúa!"

"Giúp ta?"

Sau khi Lý Thải My nghe được lời này, nhịn không được hoảng hốt một chút.

Kỳ thật ngay từ đầu, nàng đã biết mục đích Doanh Vô Kỵ tiếp cận mình.

Thậm chí Doanh Vô Kỵ cũng trực tiếp nói cho nàng biết.

Thân thể của Khôn Thừa!

Kỳ thật nàng rất thích Doanh Vô Kỵ thẳng thắn thành khẩn, nhưng ở chung mấy ngày nay, nàng vẫn cực lực tránh

vấn đề này.

Giống như nàng chỉ cần không nhắc tới, hai người chính là quan hệ bạn bè rất đơn thuần.

Mà Doanh Vô Kỵ, cũng không phải con tin nước khác khuấy động phong vân ở bên ngoài, chỉ là một thiếu niên trèo tường chọc người khác để vui vẻ.

Phần hồn nhiên vốn không chân thật này trong nháy mắt bị đánh vỡ, làm cho nàng có loại cảm giác mất mát.

"Ồ, cảm ơn công tử…"

Lý Thải My mặt mày rủ xuống, ngồi trở lại ghế đá, nâng má khẽ thở dài một hơi.

"Hả?"

Doanh Vô Kỵ có chút mê man, không biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

Ta còn chưa nói muốn cưới hai người đâu, sao lại làm cái vẻ EMO này trước?

Hắn ngồi xuống đối diện Lý Thải My: "Đường Đường…..".

"Ừm!"

Lý Thái My nhẹ nhàng đáp một tiếng, ánh mắt nàng có chút mơ hồ, thoạt nhìn hoang mang vô định.

Bất quá nhìn thấy bộ dáng hơi khẩn trương của Doanh Vô Kỵ, cái loại cảm giác mất mát này lại có chút tiêu giảm, hóa ra hắn cũng rất chán ghét những vấn đề hiện thực này.

Nàng mấp máy miệng, miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười: "Có lời gì thì nói đi, công tử nhất định chuẩn bị rất nhiều lời, làm sao có thể nói một câu liền không nói?"

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi.

“Ta không phải là đa tâm, ta chỉ là trái tim tan vỡ, vỡ thành hai mảnh, một mảnh cho nàng, một mảnh cho một công chúa khác.”

Đây là lời hắn lặp đi lặp lại rất nhiều lần.

Trước đây khi diễn tập trước gương rất quen thuộc.

Kết quả lời vừa ra khỏi miệng liền cong lên: “Trái tim ta tan nát…”

Này?

Nguyên văn là gì?

Lần đầu tiên phát biểu tuyên ngôn cặn bã.

Thật sự rất hoảng hốt!

Lý Thái My giật mình một chút: “A…..”.

Nàng ngẩng đầu, vừa vặn cùng ánh mắt bối rối phía đối diện của Doanh Vô Kỵ.

“Hắn… Hắn nói hắn tan nát cõi lòng, là bởi vì nhìn thấy ta khó chịu sao?

“Sao trái tim công tử lại tan vỡ?”

“Ta, ta…”

Doanh Vô Kỵ giãy dụa hai cái, buông tha, dù sao loại ngôn từ badboy thật sự có chút khó nói ra khỏi miệng.

Lúc trước khi nói với “Triệu Lăng”, hai người ít nhất còn có vải che mặt “Nữ giả nam trang”.

Bây giờ, trước mặt Đường Đường, sao có thể không biết xấu hổ?

Hơn nữa Đường Đường vẫn ở trong thâm cung, nào có tình cảm một lòng vì nước như Triệu Lăng?

Nếu là nói ra, nàng hẳn là sẽ thương tâm đi!

Hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Cũng không có gì, chỉ là không muốn nhìn thấy công chúa bị nhốt ở chỗ này, cho nên muốn cứu công chúa ra ngoài, nhưng phương thức cứu công chúa, có thể đối với công chúa mà nói, có thể công chúa sẽ rất khó tiếp nhận. Tóm lại, ta rất ích kỷ…”

“Ta hiểu!”

Lý Thải My nhịn không được cười một tiếng, nhìn bộ dáng cẩn thận từng li từng tí của hắn, buồn bực trong lòng nhất thời tiêu tán.

Ích kỷ?

Chương 347: Ích kỷ Chương 347: Ích kỷ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đương nhiên ích kỷ!

Trên đời này chắc sẽ không có ai thờ ơ khi đối mặt với thể Khôn Thừa chứ?

Ngươi vốn có thể yên ổn, trước đó vài ngày lại mạnh mẽ tại Bách gia thịnh hội làm náo động, không phải là muốn lấy thêm ít lợi thế đàm phán với Lê Vương sao?Nếu chỉ như vậy, nàng có thể sẽ rất chán ghét hiện thực của Doanh Vô Kỵ.Nhưng Doanh Vô Kỵ hết lần này tới lần khác nói qua, sẽ tôn trọng lựa chọn của mình.

Nàng suy nghĩ một chút, hỏi một vấn đề mấu chốt nhất: “Công tử sẽ không ép buộc ta chứ?”

“Đương nhiên là không!”

Doanh Vô Kỵ cảm giác bị khinh bỉ: “Tình cảm là chậm rãi bồi dưỡng, tình cảm không có, còn muốn bức bách công chúa, đó không phải là cầm thú sao? Chính là, chính là công chúa nếu không thích, ngoại trừ danh phận, công chúa cái gì cũng có thể không cần để ý”.

Lý Thái My: “…..”.

Một loại tâm tình gọi là vui sướng tràn ngập trong lòng nàng.

Nếu thật sự là như thế, đó đích thật là tương lai tốt nhất mà nàng có thể có.

Lúc trước tuy rằng Triệu Ninh đã nói, chỉ cần nàng ngồi vững vàng trên vương vị, là có thể cho mình tự do.

Kết quả chính mình tùy hứng một chút, khuyên Triệu Ninh cứu Doanh Vô Kỵ, gián tiếp mở màn cho Lê quốc biến pháp, như thế xem ra chỉ sợ mình còn phải ở thâm cung ít nhất 10 năm nữa.

Nếu Doanh Vộ Kỵ thực sự có thể thực hiện lời hứa.

Ít nhất cũng có thể tự do một phần trong 10 năm này.

Nhưng…..”.

Nàng nghĩ thế nào cũng không thông, Doanh Vô Kỵ rốt cuộc định lấy danh nghĩa gì cứu mình ra.

Hắn sẽ đàm phán với Lê Vương như thế nào?

Dù sao đem Thái tử phi tặng người, nghe cũng cảm giác rất thái quá.

Nhưng hết lần này tới lần khác lại cảm giác bộ dáng Doanh Vô Kỵ tự tin 10 phần, hắn biết rõ mình là Thái tử phi, cũng biết thể Khôn Thừa của mình, xem ra là thật sự có đối sách.

Nàng nhịn không được hỏi: “Công tử có nắm chắc thuyết phục bệ hạ không?”

Doanh Vô Kỵ lộ ra nụ cười đắc ý: “Yên tâm! Đã thuyết phục rồi”.

Lý Thái My kinh ngạc một chút: “Thật sao?”

Bất quá hiện tại chính sự quá nhiều, chờ ta từ trong Loạn tặc mộ bàn đi ra, sẽ đi định hôn sự!

Lý Thái My: "…..".

Vớ vẩn thật!

Hắn tự nhiên thật có biện pháp cuỗm Thái tử phi từ trong tay Lê vương thất.

Rốt cục làm sao làm được như vậy?

Lý Thái My thật sự nghĩ mãi mà không rõ.

Nhưng nhớ lại một chút, Triệu Ninh mặc dù không có chính diện đề cập qua, nhưng hình như cũng đang cực lực thúc đẩy việc này.

Cũng không biết Doanh Vô Kỵ nhường độ bao nhiêu lợi ích cho Lê vương thất, nhưng mặc dù hắn trả giá nhiều như vậy, vẫn không cưỡng cầu mình.

Hốc mắt Lý Thải My có chút nóng lên: "Chỉ cần công tử có thể giữ lời hứa, mặc kệ công tử sắp xếp như thế nào, ta đều nguyện ý".

"Ừm!"

Doanh Vô Kỵ rốt cục thở phào nhẹ nhõm, "Mặc kệ sắp xếp như thế nào đều nguyện ý", xem ra chỉ cần có thể đem nàng từ thâm cung cứu ra ngoài, sau đó không cưỡng cầu nàng.

Vậy thì tất cả đều dễ nói.

Trong lòng hắn yên lặng tính toán, kỳ thật hắn cảm thấy lấy chính mình hiện tại lập công, cho dù chỉ định muốn cưới Đường Đường, xác suất Triệu Kỵ cự tuyệt hẳn là cũng sẽ không lớn, dù sao biến pháp chỉ cần có thể thuận lợi đẩy mạnh, Đường Đường loại chiến lực cường hãn cá nhân vũ khí bí mật liền có vẻ không phải quá trọng yếu.

Nhưng dù sao Đường Đường là tuyệt thế thiên tài, tu luyện vẫn là công pháp Ngọc Nữ Công, thất thân sau tu vi nhất định sẽ giảm xuống một đoạn.

Cho nên nói, vẫn phải cẩn thận một chút.

Dù sao chính mình nhất định phải tiến vào Loạn tặc Mộ bàn, không bằng đi ra đã rồi nói sau.

Hơn nữa khi đó, đại thần quan trọng Càn quốc phái tới đàm phán hôn sự hẳn là cũng đã đến.

Tự mình trước mặt vẽ ra bức họa Đường Đường!

Hắn cũng không tin Triệu Kỵ còn dám từ chối.

Đến lúc đó mình cưới hai công chúa một văn một võ, cho dù giai đoạn trước không cưỡng cầu Đường Đường, ngày sau cũng có thể bồi dưỡng ra tình cảm, dù sao hiện tại ở chung cũng rất tốt.

Địa vị này không lâu nữa sẽ vững chắc sao?

Vừa nghĩ tới những thứ này, Doanh Vô Kỵ khóe miệng liền điên cuồng con mẹ nó giương lên.

Lý Thái My thấy bộ dáng này của hắn, không khỏi khẽ gắt một tiếng: "Xem công tử đắc ý! Ta còn chưa…..".

"Không đắc ý, không đắc ý!"

Doanh Vô Kỵ lập tức phủ nhận: "Còn phải cố gắng, còn phải cố gắng…"

Lý Thải My lườm hắn một cái, sự cảm kích và vui vẻ trong ánh mắt làm sao cũng không giấu được, nhưng rất nhanh nàng lại có chút lo lắng: "Lúc trước không phải công tử nói, cái Loạn tặc mộ bàn này chính là cái bẫy do Chu vương thất thiết kế nhằm vào hậu duệ Chuyên Húc sao, vì sao công tử còn muốn đi vào, không sợ nguy hiểm sao?"

“Nguy hiểm cũng là vì sau này cân nhắc, sợ nguy hiểm còn gọi đàn ông sao?”

Ồ…

Lý Thải My không nhịn được trong lòng ấm áp, mặt mày hơi rủ xuống, thậm chí có chút không dám đối diện với hắn.

Doanh Vô Kỵ cười hì hì nói: “Công chúa có phải lo lắng cho ta hay không?”

“Không có…”

Lý Thái My theo bản năng muốn phản bác, nhưng nghĩ lại có gì đáng phản bác, liền ngẩng đầu nhướng mày với hắn: “Ta chính là lo lắng cho công tử, công tử nhất định phải sống sót trở về, bằng không cũng không ai cứu ta rời khỏi cái địa phương quỷ quái này”.

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một hơi: “Thì ra ý nghĩa của ta đối với công chúa, chỉ là rời khỏi nơi quỷ quái này.

“Cũng, cũng không phải tất cả”.

“A? Vậy còn có cái gì?”

“Và…”

Lý Thải My hừ một tiếng, sóng mắt lại trở nên ôn hòa vài phần, từ trên cổ trắng nõn gỡ xuống một nút thắt màu đỏ.

Dây thừng treo một khối ngọc bội Âm Dương Ngư, nàng nhẹ nhàng bẻ một cái, Âm Ngư cùng Dương Ngư liền tách ra.

Nàng đem Dương Ngư dùng dây đỏ xâu lên, trừng Doanh Vô Kỵ một cái: “Cổ duỗi qua, ta đeo lên cho công tử”.

Chương 348: Âm dương ngư Chương 348: Âm dương ngư

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ có chút tò mò: “Đây là cái gì a?

Lý Thải My hít sâu một hơi: "Đây là âm dương đồng tâm bội, người đeo âm ngư cùng dương ngư, chân nguyên sẽ nối liền cùng một chỗ, một bên nếu là bị thương tổn, bất luận cách xa nhau bao xa, đều sẽ có một bên khác chia sẻ một nửa, công tử đến lúc đó mang theo nó, liền tương đương với nhiều hơn một cái mạng.

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên có loại cảm giác mùa đông khắc nghiệt ngồi bên đống lửa sưởi ấm, cái này cũng quá ấm áp đi?

Nhưng hắn vẫn có chút do dự: "Cái này quá quý giá…"

"Công tử, công tử đừng đắc ý, ta chỉ là lo lắng công tử không ra được, không ai cứu ta ra ngoài mà thôi!"

Lý Thái My trừng mắt nhìn hắn, ngữ khí có chút hung dữ: "Cúi đầu! Ta đeo lên cho công tử! Không nên lề mề giống như nữ nhân!"

Nói xong, liền tiến về phía trước một bước.

Hai người cách nhau không đến một thước, khoảng cách gần đến mức có thể nghe được tiếng tim đập của nhau.

Lý Thải My không cao gầy như Triệu Ninh, chỉ có thể chạm tới mũi Doanh Vô Kỵ, hai người đứng thẳng cạnh nhau, cách lồng ngực hắn càng gần, chỉ nghe tim đập thình thịch giống như đánh trống, bên tai không khỏi có chút nóng lên.

Nhưng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Doanh Vô Kỵ, lại phát hiện hắn còn đang do dự, không có bộ dáng muốn cúi đầu chút nào.

Liền kiễng mũi chân, nắm chặt dây chuyền đeo lên cổ hắn.

Thân thể Doanh Vô Kỵ theo bản năng ngửa ra sau một chút, khiến cho Lý Thải My trừng hắn một trận, mũi chân liền kiễng càng cao, nhanh chóng đeo ở trên cổ hắn.

Chỉ là động tác có chút kịch liệt, tâm hoảng ý loạn có chút mất đi trọng tâm, nhịn không được nghiêng về phía trước một chút, dán ở trên ngực Doanh Vô Kỵ, hai tay nắm chặt quần áo bên hông hắn.

A!

Nàng khẽ hô một tiếng, liên tục lui về phía sau vài bước.

Doanh Vô Kỵ cảm thụ được xúc cảm vừa rồi, cùng dương ngư truyền đến ấm áp trước ngực, nhịn không được lộ ra vẻ tươi cười: "Cám ơn!"

"Đến lượt ta cảm ơn công tử mới đúng!"

"Được rồi!"

"Ta buồn ngủ!"

"Công tử mau đi đi!"

Lý Thái My xô hắn, trực tiếp đẩy hắn xuống dưới dây leo bí đỏ ở góc tường.

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ hơi nhếch lên, liền thi triển thổ hành thuật, độn địa độn được một nửa, lại bỗng nhiên dừng lại, cười hì hì nhìn nàng: "Sắc mặt công chúa hình như có chút quái dị".

"Vớ vẩn!"

Lý Thải My ngồi xổm người xuống, nhanh chóng thúc giục chân khí, đem khí huyết dẫn hướng nơi khác, chỉ vào khuôn mặt xinh đẹp của mình nói: "Công tử nói, quái dị chỗ nào!"

Ta nhìn lầm rồi, không phải sắc mặt quái dị.

"Quái dị chỗ nào?"

"Không phải quái dị mà thật là đẹp…"

"……"

Lý Thái My lườm hắn một cái: "Công tử làm ta ngượng rồi đấy!"

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề, những lời tán tỉnh không thể nói quá nhiều, bằng không thật sự dễ dàng miễn dịch.

Hắn chép chép miệng: "Vậy ta đi đây!"

"Uh… Công tử nhất định phải cẩn thận!"

Mắt tiễn Doanh Vô Kỵ rời đi

Lý Thải My rốt cục thở phào nhẹ nhõm, nàng nắm chặt âm ngư trước ngực, cũng có thể cảm nhận được tiếng tim đập thình thịch.

Ngọc bội này, là Lý Thải Đàm tặng cho nàng.

Năm đó Lý Thải Đàm trời xui đất khiến được đại lão Âm dương học phái truyền thừa, ngoại trừ tập được Hỗn Nguyên chân khí ra, còn đạt được một khối âm dương đồng tâm bội như vậy, ngoại trừ chia sẻ thương tổn ra, còn có công hiệu âm dương giao hòa phụ trợ song tu.

Tình cảm của hai chị em rất sâu đậm, nhưng thứ tốt này cũng không phải tùy tiện tặng.

Lúc ấy Lý Thải My cũng có chút thèm thuồng đồng tâm bội này, nhưng cũng không tiện mở miệng với Lý Thải Đàm.

Cho đến sau đó, Lý Thải Đàm lịch lãm trở về, trước ngực ngọc bội chỉ còn lại có Âm Ngư, theo như lời tỷ nói là trở về để làm một chuyện rất nguy hiểm, bất quá người trong lòng tỷ có tỷ đã đeo Dương Ngư, cho dù chuyện nguy hiểm hơn nữa tỷ đều dám làm.

Sau đó, quả nhiên gặp nguy hiểm.

Nhưng Dương Ngư lại không có chút hiệu quả chia sẻ thương tổn nào.

Lý Thải Đàm cho dù lại bị cái gọi là tình cảm mê hoặc, cũng biết là tình huống gì, mất hết can đảm, cố nén trọng thương thi triển pháp thuật triệu hồi Dương Ngư, trước khi bị bắt đi, đem âm dương bội này đưa cho Lý Thải My.

"Thải My ngươi nhớ kỹ, trước khi xác định người đàn ông kia thật sự yêu ngươi, ngàn vạn lần đừng ngốc đưa ngọc bội cho hắn."

Đây là câu cuối cùng tỷ nói với mình.

Lý Thái My nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Ta không biết hắn có thật lòng yêu ta hay không, nhưng ta cảm thấy hắn hẳn là sẽ giữ lời hứa, hắn quá nguy hiểm, ta nghĩ hắn còn sống trở về. Phù…"

Nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Lại nghĩ tới một câu nói khác của tỷ tỷ: Khi tim ngươi đập đặc biệt nhanh, phán đoán đưa ra thường thường đều không chính xác, lúc này nhất định phải lý trí.

Lý trí mệt mỏi quá, không muốn lý trí.

Lý Thải My nhét ngọc bội vào trong người, liền từ trước dây leo bí đỏ đứng lên, vừa ngâm nga khúc nhạc, vừa bước chân nhẹ nhàng trở về phòng.

Đêm nay tâm trạng rất tốt.

Nhất định có thể mơ một giấc mộng đẹp.

……

Thư cục Thượng Mặc.

Doanh Vô Kỵ từ trong đất chui ra, tính toán thời gian, rõ ràng đã qua một khắc đồng hồ, tim đập vẫn không có bình tĩnh trở lại.

"Móe ơi?"

“Tôi đang yêu?”

Khóe miệng hắn hơi giương lên.

Bởi vì hắn biết, Đường Đường sở dĩ đem ngọc bội cho mình, nguyên nhân chủ yếu, khẳng định vẫn là hi vọng mình còn sống trở về, cứu nàng ra ngoài.

“Nhưng… ngoại trừ cái này, không có ý gì khác sao?”

Doanh Vô Kỵ lắc lắc đầu, tạm thời đem ý nghĩ này quăng qua một bên, nhưng cái cảm giác Đường Đường hơi áp lên ngực mình vẫn còn.

Trong lúc nhất thời, trong lòng có chút ngứa ngáy.

Đã không gần nữ sắc hai tháng rồi.

Cố lên!

Chờ từ trong Mộ bàn đi ra, là có thể đại hôn.

Chết tiệt!

Làm thế nào cảm thấy giống như flag ấy nhỉ?

Trong lúc tâm phiền ý loạn, hắn đã về tới phòng ngủ của mình, cởi áo khoác ra, chui vào chăn ngủ.

Nhưng chưa từng nghĩ, trong chăn còn có một vật nhỏ mềm mại.

Chương 349: Tỳ nữ ngốc nghếch Chương 349: Tỳ nữ ngốc nghếch

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Công tử đã về rồi!”

Mẹ kiếp!

Doanh Vô Kỵ hoảng sợ, nhanh chóng lôi Bạch Chỉ từ trong chăn ra.

Tiểu thị nữ tuyệt không biết rụt rè, cứ dựa nghiêng trên người Doanh Vô Kỵ, hưng phấn nói: "Công tử công tử, ta học được rất nhiều pháp thuật Địa cấp.

Thì ra là tới kể công!

Nhưng tư thế tranh công của em có phải quá…..".

Hắn vốn cũng có chút xao động, kết quả càng xao động.

Doanh Vô Kỵ liền mắng mỏ: "Em muốn kể công thì cứ kể sao chui vào trong chăn của ta?"

"Em định kể cho công tử trước, kết quả đến phòng công tử không tìm được người, cũng chỉ có thể ở đây chờ."

"Vậy em ngồi là được, chui chăn làm cái gì?"

"Em buồn ngủ…"

"Ta thấy em rất tỉnh táo mà!"

"Lúc đầu rất buồn ngủ, về sau càng nằm càng có tinh thần!"

Lúc Bạch Chỉ nói, hưng phấn đến hoa chân múa tay vui sướng, cọ cọ trên người Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ rất là điên tiết, cảm giác cũng đến lúc rồi đây.

Vốn ngay từ đầu, tiểu nha đầu này cũng nói muốn thị tẩm.

Hơn nữa sau khi biết được tin kết hôn, còn chủ động xin đi giết giặc muốn làm nha hoàn thử hôn.

Hôm nay lại ở đây làm chuyện, hơn nữa còn là thời điểm nhạy cảm như vậy.

Em đang đùa với lửa rồi đấy!

Hắn thuận tay lột quần áo luyện công của Bạch Chỉ xuống, chỉ còn lại lớp lót rộng thùng thình.

Tuy rằng trong phòng không thắp đèn, nhưng ngoài cửa sổ ánh trăng rất sáng, hiệu quả thị giác kia càng đánh sâu vào thần kinh thị giác của hắn, động tác trên tay cũng trở nên thô lỗ.

“Công tử đừng ngắt lời!”

Âm thanh của Bạch Chỉ có chút tức giận.

“Hả?”

Doanh Vộ Kỵ bối rối một chút.

Bạch Chỉ cau mũi: “Công tử còn không có hỏi em học được Pháp thuật Địa cấp gì đâu?”

A, cái này…..”.

Doanh Vô Kỵ nhìn một bộ tranh công bộ dáng của nàng, bàn tay đang cởi quần áo của nàng nhất thời nhất thời lơ lửng ở giữa không trung, không biết muốn làm gì.

Những lời này, khiến hắn cảm thấy không thích hợp để làm việc này

Nhưng nhìn bộ dáng này, hai người cách nhau gần như vậy nhưng không khí làm sao cảm giác một người ở xích đạo một người ở cực địa?

Hắn có chút mơ hồ.

Bạch Chỉ nhìn hai tay của hắn, nhịn không được có chút e lệ: “Công tử, em vẫn luôn là người của công tử, công tử không cần vội vã nhất thời ! Có thể hỏi xong vấn đề này trước hay không, chờ một lát cũng thế”.

A!

Doanh Vô Kỵ rốt cục yên tâm lại, lúc này mới rời tay khỏi áo lót của nàng.

Tuy rằng vẫn là cảm giác có chút tiết tấu, hơn nữa lúc này thảo luận đề tài này có chút là lạ.

Thôi thì cứ hỏi vài câu cho có lệ đã.

Dù sao tiểu thị nữ này muốn trở nên thông minh cũng không phải ngày một ngày hai.

Hắn lấy lại bình tĩnh: "Vậy em đã học được pháp thuật địa cấp gì rồi?"

Khuôn mặt Bạch Chỉ có chút đỏ lên, vẻ mặt mang theo một tia e lệ, nhưng càng nhiều chính là hưng phấn, thuộc như lòng bàn tay nói: "Thai hóa dịch hình, khoảnh khắc nở hoa, nắm giữ ngũ lôi, còn có 72 thuật Địa sát ẩn hình, Cầm Long Thủ cũng học được.

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Mẹ kiếp?

Lúc này mới bế quan vài ngày, đã học được năm pháp thuật Địa cấp?

Quái vật gì đây?

Không đúng… Từ huyết thống mà nói, Bạch Chỉ đúng là yêu.

Nhưng yêu quái thiên phú gì mà thái quá như vậy hả?

Mẫu tộc của mình rốt cục là con đường nào?

Chẳng lẽ đem con gái của Yêu Vương bắt lại cho mình?

Bạch Chỉ nắm chặt y phục bên hông Doanh Vô Kỵ: "Công tử thấy em có lợi hại hay không, mau khen em đi!

"Thật, tuyệt vời…"

Doanh Vô Kỵ có chút tê dại, bất kể là thiên phú của Bạch Chỉ, hay là động tác mập mờ này, đều có chút làm cho hắn tê

dại.

Tay hắn lại run rẩy lần mò.

Bạch Chỉ vẫn lải nhải: "Kỳ thật ngoại trừ pháp thuật của Nho gia Pháp gia, em đều có thể xem hiểu, chỉ cần có chút thời gian, khẳng định đều có thể học được.

"Tuyệt vời!"

Doanh Vô Kỵ đem quần áo của nàng chậm rãi từ trên vai cởi xuống, nhìn bờ vai trắng nõn thơm ngát, phát ra cảm thán tự đáy lòng.

Bạch Chỉ nhướng mày: "Công tử ngươi khen thật có lệ, công tử có phải hay không cảm thấy em đang khoác lác?"

"Không, không!"

Bạch Chỉ thấy được khen, càng kích động giải thích: "Công tử đừng không tin, nếu không là kỳ kinh của em bỗng nhiên đến, không vào được trạng thái nhập định, nhất định có thể học hết!"

"Đúng, đúng!"

Doanh Vô Kỵ theo bản năng phụ họa, bỗng nhiên có cảm thấy không thích hợp: "Em nói cái gì tới?"

Bạch Chỉ phẫn uất nói: "Kỳ kinh đến a, bằng không toàn bộ học được rồi!"

"……"

Doanh Vô Kỵ hai tay cứng giữa không trung, thần sắc dại ra, như cha mẹ chết.

Bạch Chỉ có chút lo lắng: "Công tử làm sao vậy?"

Doanh Vô Kỵ mặt không chút thay đổi: "Không có gì…"

"Em nói xong rồi!"

Bạch Chỉ e lệ cúi đầu: “Công tử, em có thể thị tẩm chưa?”

Doanh Vô Kỵ đẩy nàng ra: “Không cần!”

“Hả?”

Bạch Chỉ nóng nảy: “Tại sao không dùng, công tử rõ ràng đã đáp ứng em mà, công tử nói chuyện không giữ lời?”

Nàng thật sự khẩn trương.

Nếu bây giờ không ra tay.

Bị công chúa phái cung nữ tới thử hôn đoạt trước làm sao bây giờ?

Cung nữ thử hôn kia nhất định sẽ rải tin tức công tử yếu cái đó khắp nơi.

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật: “Kỳ kinh của em tới, còn làm sao thị tẩm?”

Bạch Chỉ nghi hoặc: “Cái này có cái gì liên quan sao?”

Doanh Vộ Kỵ: “???”

Sau một phen đấu tranh, Doanh Vô Kỵ vừa đẩy vừa đẩy Bạch Chỉ ra khỏi phòng, thuận tiện đem ba đạo khí vận Nho Mặc Pháp tất cả đều nhét cho nàng.

Hơn nữa hù dọa nàng, nếu như trước khi tiến vào Mộ bàn luyện hóa không được, cả đời cũng đừng nghĩ đến thị tẩm.

Bạch Chỉ tức giận oa oa kêu to, liên tục oán giận công tử nói chuyện không giữ lời, nhưng vì có thể sớm ngày thị tẩm, chỉ có thể hừ hừ trở về phòng luyện hóa khí vận ba nhà.

Chương 350: Hầu gái ngu ngốc Chương 350: Hầu gái ngu ngốc

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Nghiệp chướng!”

Doanh Vô Kỵ tức giận đấm thẳng vào giường, tiểu nha đầu này thần kỳ còn chưa tính, kết quả ngay cả loại chuyện này cũng không biết.

Cái này mẹ nó còn làm hầu gái thiếp thân cái gì đây?

Đợi thêm vài ngày nữa, công tử xử ngươi sau cũng chưa muộn…

Chán đời!

Doanh Vô Kỵ xoay người nằm ở trên giường, suy nghĩ lung tung một lúc mới mê man ngủ thiếp đi.

……

Sáng sớm hôm sau.

Vô Kỵ! Dậy đi!

Âm thanh của Hoa Triều rất nhẹ nhàng, thậm chí còn không có tiếng gõ cửa lớn.

Này!

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu, mặc vội quần áo, xoa xoa hai vành mắt thâm quầng liền đi ra cửa.

Bình thường Hoa Triều sẽ không quấy rầy hắn ngủ, nói hắn nhất định là có chính sự nên bận rộn.

Mở cửa ra.

Phát hiện Hoa Triều đang thần sắc cổ quái nhìn mình.

Doanh Vô Kỵ không khỏi hỏi: “Hoa Triều tỷ, làm sao vậy?

Hoa Triều dịu dàng cười một tiếng: “Không có gì, Ô phu tử đang ở hậu sảnh chờ đệ, đừng để cho người ta đợi lâu!”

Ô phu tử?

Doanh Vô Kỵ có chút nghi hoặc, tuy rằng ngày hôm qua đã hứa hẹn sẽ đi Công hội Mặc giả bái phỏng, nhưng ít ra cũng

phải đợi sau khi Loạn tặc Mộ bàn đi, Ô phu tử này… hình như tới có chút gấp.

Trong lòng hắn theo bản năng sinh lên một tia đề phòng, dù sao hiện tại cũng không có tra ra phu tử tiết lộ bí mật cho Vi Nga phái là ai.

Tốt nhất là nên cẩn thận.

Bất quá Thư cục rõ ràng so với Công hội Mặc giả an toàn hơn, cũng không cần đề phòng giống như phòng trộm.

"Đệ đi rửa mặt rồi ra ngay đây!"

"Uh, mau đi đi!"

Hoa nhìn hắn quay về phòng, thần sắc có chút lo lắng.

Tối hôm qua Bạch Chỉ huyên náo động tĩnh có chút lớn.

Quá trình là như thế nào, nàng không có nghe rõ.

Nhưng nàng biết kết quả: Bạch Chỉ bị đuổi ra ngoài.

Hay là…..".

Đúng như lời đồn bên ngoài.

Vô Kỵ thật sự không được?

Nếu là như vậy, vạn nhất bị công chúa bên kia phái tới cung nữ thử hôn thử đi ra nên làm cái gì bây giờ?

Liên hôn nếu thất bại, Vô Kỵ chẳng phải là lại trở về hoàn cảnh nguy hiểm trước kia sao?

Nhưng ngược lại ngẫm lại, nếu như liên hôn thất bại, chính mình chẳng phải là…

Nàng lắc đầu.

Không được! Không thể có ý nghĩ hoang đường như vậy.

La Minh lần trước giống như nói, La Yển gần đây một mực uống thuốc bổ thân thể, qua vài ngày nhất định phải tới mấy liều cho Vô Kỵ bổ sung.

Đúng rồi!

Cứ thế mà làm thôi.

……..

15 phút sau.

Doanh Vô Kỵ thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ, thần thái sáng láng đi tới hậu sảnh Thư cục.

Nơi này bình thường là nơi bàn luận chuyện làm ăn với thương nhân bạn bè, có điều khoảng thời gian trước, việc bàn luận làm ăn của thương nhân bạn bè đều không nhiều lắm, cho nên liền để đó không dùng, dùng để chiêu đãi khách quý.

Vừa vào phòng, hắn liền nhìn thấy Ô phu tử đang nhắm mắt dưỡng thần, phía sau đứng Ngô Đan cùng Địch Vân, cùng với một người nhìn có chút gầy gò, thế nhưng Mặc giả mắt lộ ra tinh quang, vừa nhìn cũng không phải là tay tầm thường.

Tiểu tử Doanh Vô Kỵ, bái kiến Ô phu tử!

Phò mã gia không cần đa lễ!

Ô phu tử âm thanh rất bình thản, nhưng ánh mắt nhìn Doanh Vô Kỵ cũng rất kỳ quái.

Thưởng thức chiếm phần lớn, nhưng luôn mang theo một tia ghét bỏ nhàn nhạt.

Đến cũng không trách hắn.

Bách gia thịnh hội khi thời điểm Địch Vân thôi diễn, chính là bị tiểu tử này xúi giục mạnh mẽ sửa lại quy củ Mặc gia.

Tuy rằng nội dung xúi giục có vài phần đạo lý, nhưng loại tư tưởng này rất nguy hiểm, gần như chính là gốc rễ có thể

khiến công hội tan rã.

Cái này có thể không tức giận?

Doanh Vô Kỵ cũng biết ý tứ của ánh mắt này, gật đầu thăm hỏi mấy Mặc giả, liền cười hì hì đỡ Ô phu tử trở về trên ghế.

"Ô phu tử sáng sớm đã đến thăm tiểu tử, thật làm cho tiểu tử thụ sủng nhược kinh!"

"Đừng ba hoa nữa!"

Ô phu tử xoa xoa quải trượng gỗ của mình, nhìn Doanh Vô Kỵ: "Tiểu tử ngươi cho ta thấu đáo, đến lúc đó mới… đến lúc đó thật sự sẽ ưu tiên sắp xếp chức quan cho Mặc giả chúng ta trước sao?"

"Đó là đương nhiên, bệ hạ đều đáp ứng sự tình, làm sao có thể đổi ý, hơn nữa đến lúc đó chính là thời điểm Mặc gia đệ tử xuất lực."

"Vậy thì tốt rồi!"

Ô phu tử thở phào nhẹ nhõm, ông ta tự nhiên không cảm thấy Triệu Kỵ là người lật lọng.

Chỉ là trên thịnh hội, kết quả Mặc gia thôi diễn thật sự quá kém, chỉ mạnh hơn một chút so với loại tà ma ngoại đạo Vi Nga phái này, ông ta thật sự có chút lo lắng Triệu Kỵ xem thường Mặc gia. Dù sao mấy năm nay, Mặc gia càng ngày bị cho ra rìa là sự thật không thể chối cãi.

Mà ngay cả lần thịnh hội này xuất ra hai đạo khí vận, cũng là vì lấy lại mặt mũi.

Ông ta hơi ghé sát vào một chút, hạ giọng hỏi: "Tiểu tử ngươi nói lấy Mặc làm cốt, rốt cuộc là có ý gì?"

Doanh Vô Kỵ hỏi ngược lại: "Tiên sinh chẳng lẽ không biết?

“Đoán được một ít!”

Ô phu tử lắc đầu: “Bất quá vẫn muốn nghe suy nghĩ của tiểu tử ngươi”.

Doanh Vô Kỵ cười cười, làm ra vẻ sợ hãi: “Ô phu tử sẽ không tính toán, nếu là nguy cấp bản thân Công hội Mặc giả, cũng không tính gia nhập Học cung chứ?”

Ô phu tử trầm mặc trong chốc lát, trả lời dị thường thẳng thắn: “Công hội Mặc giả là căn cơ Mặc Học tồn tại, nếu gia nhập Học cung phải trả giá, là hủy căn cơ công hội, ta đây tuyệt đối sẽ không đồng ý!”

“Nhưng phu tử cùng bệ hạ ký khế ước!”

“Khế ước là ta ký, đến lúc đó ta đi trước mặt bệ hạ tự vẫn tạ tội!”

“……”

Chương 351: Lấy Mặc làm cốt Chương 351: Lấy Mặc làm cốt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nhìn vẻ mặt thẳng thắn thành thật của ông ta, liền biết vị phu tử này không nói dối.

Cường giả Ngộ Thần cảnh, nói tự vẫn, nhất định sẽ tự vẫn.

Tuyệt đối không mang theo nửa điểm trộn lẫn.

Đến bây giờ hắn mới hiểu được, tại sao Ô phu tử tới vội vàng như vậy, hóa ra là vì chuyện này mà đến.

Hắn nghĩ nghĩ, cười nói: “Học cung chẳng qua là mời Mặc gia phu tử học tử gia nhập, cũng không phải là cuỗm mất người của Công hội Mặc giả, Mặc giả muốn tuân thủ quy củ của Công hội Mặc giả, chúng ta không có ngang ngược ngăn

cản đạo lý. Nhưng đồng thời có một điểm, ta cần Ô phu tử cam đoan với tiểu tử.”

“Ngươi nói!”

“Ta biết quy tắc của Mặc gia là tất cả tài sản tư nhân đều quy về công hội. Nếu đệ tử Mặc gia làm quan, thì cũng là quan viên Đại Lê, cho nên ngoại trừ bổng lộc ra, không thể đem bất cứ thứ gì đến công hội Mặc gia. Càng không thể vì công hội làm ra chuyện thương hại lợi ích quốc gia.

“Đó là tự nhiên!”

Ô phu tử có chút tức giận: “Công hội Mặc giả chúng ta mỗi người phẩm hạnh cao thượng, nếu quan chức công hội không thể lưỡng toàn, tự nhiên buông tha quan chức trước, lại làm một Mặc giả hết mình vì công hội”.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Đối với cách nói này, hắn đương nhiên là cực kỳ tán thành.

Nhưng đối với cha vợ mình loại người cầm quyền này, công hội đích thật là một nhân tố bất ổn định, khó trách người cầm quyền các quốc gia đều không thích Mặc gia.

Dù sao ngươi lui chức quan là lui, mặc kệ chiến tích như thế nào, ít nhất sẽ có một bộ phận người ủng hộ ngươi đi, nếu ngươi từ chức quan cùng quan phủ đối nghịch, cho dù mang đi một tiểu đệ, đều là thứ mà quan phủ không muốn nhìn thấy!

Những Mặc giả này rất cuồng tín.

Người cuồng tín là nguy hiểm nhất.

Hắn mấp máy miệng: “Có những lời này của phu tử, ta yên tâm rồi”.

Ô phu tử bất mãn thúc giục: “Mau nói cho ta biết, trong miệng ngươi lấy Mặc làm cốt, rốt cục là cái gì?”

Doanh Vô Kỵ liền không e dè nói thẳng: “Thượng Hiền, Thượng Đồng, Phi Mệnh, Thiên Chí, đây là cơ sở của cường quốc, cho dù có xuất thân từ Mặc Học hay không, đều là thứ mà Học cung sẽ kiên trì!”

Thượng Hiền: Không phân quý hèn, chỉ cần người tài là tiến cứ

Thượng Đồng:Một lòng vì nước, trừ hại cho dân

Phi mệnh: Không tin vận mệnh, cố gắng phấn đấu.

Thiên Chí: Hiểu rõ tự nhiên, nắm giữ quy luật.

Bốn loại tư tưởng này, bất luận đặt ở thời đại nào cũng không thể lỗi thời.

Ô phu tử lại nhíu mày: “Cho nên tiểu tử ngươi cảm thấy, Mặc gia chúng ta hẳn là vứt bỏ tư tưởng khác?

“Không không!”

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng xua tay, ông già này một khi liên quan đến tín ngưỡng của mình sẽ đặc biệt nhỏ nhen, không để ý sẽ biến thành xà tinh.

Hắn vội vàng giải thích: “Ta không phải nói cái này không đúng, ý của ta chỉ là loại cảnh giới này thực sự quá cao, dân chúng bình thường rất khó đạt tới, đừng nói dân chúng bình thường, ngay cả ta loại người trẻ tuổi có thiên tư thông minh đều không đạt tới!”

Ô phu tử khinh bỉ nhìn hắn một cái, hắn không phủ nhận Doanh Vô Kỵ tài năng, nhưng tiểu tử này khôn vặt nhiều hơn.

Chính là loại người mọi chuyện đều nghĩ đến lợi mình, mới là người khó dạy dỗ người thành Mặc giả nhất.

Tự xưng là “thiên tư thông minh”, ngươi sẽ không xấu hổ sao?

Doanh Vô Kỵ không đỏ mặt nói: "Phu tử nghĩ đi! Mặc giả trong công hội, đều là hạng người tâm chí kiên nghị, bình thường cần kiệm ngược lại chịu được. Nhưng dân chúng sống vốn đã khổ, người cố gắng phấn đấu chính là vì ba mươi mẫu đất một con trâu, có vợ đẹp con ngoan trong nhà.

Kết quả phu tử nói quay đầu lại nói, đến Công hội Mặc giả phấn đấu đi, nhưng ở đó khác gì khổ tu, cái này thì ai mà chịu được?

Đương nhiên ta không phải nói con người không nên có truy cầu cao hơn, chỉ là để cho đại đa số người đều làm tục nhân, cả quốc gia mới có động lực tiến lên.Phu tử nói có phải có cái lý này hay không!"

"Đúng là có vài phần đạo lý!"

Ô phu tử cũng là từ tầng dưới chót đi ra, đối với lời nói của Doanh Vô Kỵ vô cùng hiểu rõ.

Nhưng ông ta vẫn có chút thất vọng: "Nhưng nếu là như vậy, Mặc Học ta so với những học phái khác, chẳng phải không bằng một phần, lại nói lấy cái gì lấy Mặc làm cốt đây?"

Doanh Vô Kỵ cười lắc đầu: "Vậy thì không phải, Mặc gia có một ưu thế, là bất kỳ học phái nào cũng không thể so sánh!"

Ồ? Ngươi nói đi!

Ô phu tử ánh mắt hơi sáng, những ngày này Mặc gia tại Bách gia thịnh hội biểu hiện, khiến ông ta bị đả kích.

Hiện tại Doanh Vô Kỵ rốt cục nói một câu khích lệ, khiến ông ta nào có thể không sinh lòng mừng rỡ?

Doanh Vô Kỵ không có lập tức trả lời, mà là hỏi một vấn đề: "Phu tử, cảm thấy in chữ sống khó sao?"

"Khó, cũng không khó!"

Ô phu tử hiện tại cũng còn nhớ rõ, lúc ấy mình nhìn thấy khi chữ sống thì tâm tình của mình kinh diễm đến mức nào.

Bản thân nó hầu như không có nhiều kỹ thuật, nhưng quá trình từ không đến có, lại rất cần trí tuệ.

Doanh Vô Kỵ lại hỏi: "Nếu như hiện tại trên đời này không có chữ sống in ấn, mà ta thỉnh cầu phu tử cùng với Công hội Mặc giả, tìm một cách, có thể làm cho sách vở có thể sản xuất lượng lớn, phu tử có mấy thành nắm chắc sáng tạo kỹ thuật in ấn?"

Ô Vấn suy nghĩ một chút, đưa ra một câu trả lời tương đối đúng trọng tâm: "Nếu tập hợp tư tưởng của thợ tay nghề giỏi Mặc gia, trong vòng năm năm lấy ra ấn bản khắc nắm chắc có bảy phần, ấn bản chữ sống có thể phải mất nhiều thời gian hơn một chút, nhưng chỉ cần có thợ thủ công kiên trì, đó nhất định là chuyện sớm muộn.

Chương 352: Chỉ có thể mạo hiểm Chương 352: Chỉ có thể mạo hiểm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Chỉ một cái thuật in ấn, liền có thể làm cho thiên hạ mua được sách người gia tăng gấp 10 lần. Chỉ là cải tiến Thiết Khí Luyện Luyện Thuật, liền có thể khiến sức sản xuất lương thực của một người tăng lên đến mấy phần. Thiên hạ này, có quốc gia nào có được Mặc gia nhiều như vậy thợ khéo?

Cho nên, ta nói một câu'Thiên hạ hưng thịnh, nằm ở Mặc gia' không quá đáng chứ?

Chỉ cần Mặc gia đứng lên, cuộc sống của bách tính sẽ không sụp đổ, nói một câu lấy Mặc làm cốt cũng không quá đáng đi!"

"Được rồi!"

“Tuyệt vời!”

Cảm xúc suy sụp nhiều ngày của Ô Vấn, lại thật sự bị mấy câu nói ít ỏi này đốt cháy.

Một câu đánh thức người trong mộng.

Trước kia Mặc gia kỳ thật một mực làm chuyện tương tự, nhưng cũng đều là hành vi vô tình, cũng không ý thức được nó có bao nhiêu ý nghĩa.

Nhưng hiện tại hồi tưởng lại những gì trải qua một hai tháng này, chữ sống in ấn nếu là tàng tư, đích xác sẽ khiến một Thư cục kiếm được bộn tiền, nhưng khi chữ sống in ấn thành một sản nghiệp, được lợi chính là toàn bộ thiên hạ.

Công nghệ sắt cũng vậy.

Nếu quan phủ tàng tư, nhiều nhất hãy là để đao kiếm của binh lính sắc bén hơn.

Nhưng nếu nông cụ bằng sắt được phổ biến rộng rãi, cả nước sẽ trở nên giàu có.

Cho nên khi nhìn thấy chi tiết biến pháp của Triệu Kỵ, hắn cũng xác định Triệu Kỵ chính là quân vương phụ tá.

Những thứ này…

Doanh Vô Kỵ cười đáp: “Lúc Học cung Đại Lê xây xong, chính là ngày nhân công Mặc gia Huệ Trạch thiên hạ, tiền không thành vấn đề, chuyện ta thích làm nhất chính là vung tiền, nhất là vung tiền cho Mặc giả, phu tử cũng biết Mặc giả tại Thư cục lĩnh tiền công hậu hĩnh thế nào”

“Được rồi!”

“Được rồi!”

“Được rồi!”

Ô Vấn kích động gọi thẳng, ánh mắt nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, một tia ghét bỏ cuối cùng cũng mất tăm

Ông ta vỗ vỗ bả vai Doanh Vô Kỵ: "Hảo tiểu tử, ngươi mau chuẩn bị tiền, ta đây liền liên hệ Cự Tử, để ông ta điều thêm một ít thợ thủ công đến. Ngươi nói điều bao nhiêu thích hợp?"

"Có bao nhiêu, điều bấy nhiêu!"

"Nuôi được không?"

"Nuôi được!"

"Được! Ha ha ha…..".

Khuôn mặt già nua của Ô Vấn rốt cuộc không nhìn thấy chút ưu sầu nào, cười ha ha liền đứng lên, xem ra là chuẩn bị đi rồi.

Doanh Vô Kỵ vội vàng gọi ông ta lại: "Ô phu tử dừng bước!

Ô Vấn cười quay đầu: "Còn có chuyện gì khác không?"

"Cái này…"

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Lần này Loạn tặc Mộ bàn, ta nghe nói Mặc gia không có ý định tranh?"

Ô hỏi gật đầu: "Tranh giành thứ đó có ý nghĩa gì? Còn không bằng chuẩn bị chuyện Học cung".

Doanh Vô Kỵ thở dài một hơi, một bộ biểu tình nhận mệnh: "Ta đây chỉ có thể chính mạo hiểm!"

Ô Vấn"…..".

Có thể lên làm phu tử, người nào không phải là trí giả hiểu rõ thế sự?

Cái loại khôn vặt của Doanh Vô Kỵ, ông ta liếc mắt một cái liền nhìn ra.

Binh gia khí vận cùng pháp thuật có thể không cướp, nhưng Doanh Vô Kỵ cũng tuyệt đối không thể gặp nguy hiểm.

Phò mã gia cần bảo tiêu, đợi lát nữa các ngươi quay về công hội chọn cao thủ, tiền công cũng không nên keo kiệt, Phò mã gia có tiền, chúng ta lần này kiếm của Phò mã một khoản!"

Địch Vân cùng Ngô Đan liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều lộ ra một tia vui mừng.

Tối hôm qua bọn họ liền quanh co lòng vòng cùng Ô Vấn đề xuất muốn vào Mộ bàn, nhưng Ô Vấn như thế nào cũng không đồng ý.

Không nghĩ tới hôm nay, tự nhiên đồng ý sảng khoái như vậy?

"Vâng!"

Tiễn Ô Vấn cười ha ha đi, không khí trong phòng nhất thời thoải mái hơn một chút.

Địch Vân cười ha hả : "Doanh lão đệ, lúc trước lão ca không hứa hẹn bảo vệ ngươi, có phải rất hoảng hay không? Tối hôm qua nghe ý tứ kia của ngươi, hình như cũng không dám đi vào.

"Tất nhiên là hoảng!"

Doanh Vô Kỵ liền khen: "Huynh cũng không biết ta sợ cái gì, Nam Cung Lăng xuất ra nhiều thứ thế, rõ ràng là gạt người đi vào giết, nhưng bên trong lại cócủa chúng ta, đi vào thì sợ chết, không đi vào đi đau lòng, cho ta xem cả đêm không ngủ được, huynh xem vành mắt thâm quầng của ta"

Địch Vân cũng biết hắn đang bịa chuyện, đường đường Đại Lê phò mã gia, người tiên phong biến pháp, nếu là vào Mộ bàn, làm sao có thể không có cao thủ bảo hộ?

Bất quá loại chuyện này, vẫn là càng nhiều cao thủ càng tốt.

Đợi lát nữa ta trở về công hội, gọi tất cả cao thủ có thể gọi lên, ngươi chuẩn bị tiền là được, Mặc giả chúng ta nổi danh không sợ chết, mỗi người đều là lấy một chọi 10 hảo thủ. Bất quá bản thân Mộ bàn đã gặp nguy hiểm, lần này chỉ gọi cao thủ chân chính là được, nếu không chính là để cho các huynh đệ chịu chết".

"Yên tâm, hiểu!"

Địch Vân cười cười, liền mang theo một đám Mặc giả rời đi.

Ngô Đan thì ở lại, ngây ngốc hỏi: "Ô Kê ca, cho người ngoài có giá bên ngoài, huynh đệ chúng ta có thể hay không cho nhiều một chút, đừng đi công khai sổ sách, liền treo danh nghĩa Thư cục, như kiểu phí tư vấn tâm lý hay phí an dưỡng"

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Thủ pháp quen dùng này, hắn thật sự không thể quen thuộc hơn.

Người anh em này của mình, trong khoảng thời gian tích cực này chắc đã dưỡng đủ tinh lực.

Lần này, chỉ sợ lại muốn vào Lầu Xanh chơi bời trác táng

Nhưng.....".

Hắn nhíu mày: "Huynh vẫn là đừng tiến vào Mộ bàn, quá nguy hiểm!"

"Khinh thường huynh đệ đúng không?"

Ngô Đan cười hề hề, trực tiếp từ sau lưng lấy ra một cây vừa thô vừa dài: "Thấy chưa, đồ chơi này trong vòng 10 trượng có thể dễ dàng bắn chết Cao thủ Thai Thuế ngũ phẩm Linh Thai. Đệ còn làm một bộ khôi giáp động lực, còn lừa được Công hội một viên Nguyên thạch, nếu đánh nhau thì cao thủ Tứ phẩm Thai Thuế cũng chưa chắc ăn được đệ"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Ông em này được đấy

Chương 353: Ngọt ngào một chút Chương 353: Ngọt ngào một chút

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nguyên thạch chính là tài nguyên tu luyện cực kỳ khan hiếm, công năng tương tự như linh thạch trong tiểu thuyết tu chân kiếp trước.

Chỉ bất quá thế giới này hẳn là ở vào thời đại mạt pháp, nguyên thạch cực kỳ khan hiếm, coi như là Lê quốc vương thất, cũng sẽ không xa xỉ dùng nguyên thạch tu luyện.

Chỉ có ở trận pháp cao cấp, hoặc là như các loại tọa giá Đại Bằng Điểu của Ô Vấn mới có thể sẽ dùng đến nguyên thạch.

Không nghĩ tới Ngô Đan đã lăn lộn tốt như vậy, ngay cả Nguyên Thạch cũng có thể xin được.

Hắn ôm qua vai Ngô Đan: "Một ngàn lượng có đủ hay không?"

Ngô Đan kinh ngạc một chút: "Nhiều như vậy, chắc chắn là đủ rồi a?"

Doanh Vô Kỵ cười hề hề: "Về bộ giáp động lực kia của ngươi, ta có rất nhiều ý tưởng đợi khi ra khỏi loạn tặc Mộ bàn, hai anh em chúng ta hợp tác cải tạo một chút?

“Bất quá nguyên thạch quá đắt, đệ lại quá nghèo, nếu như dùng hết, huynh phải xuất tiền cho ta bổ sung.”

“Yên tâm!”

Sau khi tiễn Ngô Đan đi, Doanh Vô Kỵ nhịn không được thỏa thuê mãn nguyện xoa xoa tay.

Tuy nói với tính chất của Công hội Mặc giả, nhất định không có khả năng hoàn toàn trở thành người một nhà.

Nhưng hẳn là sẽ có một kỳ tuần trăng mật tương đối dài, chờ tuần trăng mật kỳ kết thúc, nói không chừng mình đã xuống lỗ từ lâu rồi.

Doanh Vô Kỵ cười hề hề không ngừng, chuẩn bị về thư phòng vẽ bản vẽ, tuy nói hắn kiếp trước cũng chỉ hiểu một chút về các loại khí giới khi xem các video ngắn nhưng hắn hiện tại thân mang Thiên cấp bí thuật « Mặc gia thôi diễn thuật », vẽ lại một chút chắc sẽ không khó khăn

Nhưng vừa đến cửa thư phòng.

Hắn liền nghe được một trận tiếng gõ cửa, là từ hậu viện cửa lớn truyền đến.

Chạy tới mở cửa, phát hiện là người anh em tốt Triệu Lăng của mình.

Sáng sớm hôm nay, làm sao mà nhiều người tìm mình thế?

Doanh Vô Kỵ nhìn Triệu Ninh ửng đỏ hốc mắt, không khỏi tò mò nói: “Huynh đây là làm sao vậy?

Triệu Ninh ngẩng đầu, trong ánh mắt tràn đầy tự trách cùng áy náy.

Doanh huynh!

Nàng một phen liền ôm lấy Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

~~~~~~~

Triệu Ninh cao gầy, cảm giác ôm tương đối khá.

Nhưng cũng chỉ là cao gầy so với phụ nữ, so với Doanh Vô Kỵ vẫn thấp hơn một chút.

Chết rồi!

Trong nháy mắt ôm Vô Kỵ, Triệu Ninh cũng cảm giác không đúng.

Nhìn những người đàn ông khác ôm ấp, cô đều có một loại cảm giác "Oa, tình anh em của bọn họ thật tốt".

Nhưng chính mình ôm Doanh Vộ Kỵ.

Sao lại có cảm giác như một cô gái nhào vào lòng người đàn ông!

Không được!

Bản điện hạ tuyệt không phải loại người như vậy!

Mặc dù tâm tình Triệu Ninh có chút trầm trọng, nhưng loại trạng thái trong lòng giống như tự cam đọa lạc này, làm cho nàng cảm giác tương đối nguy hiểm, cho nên theo bản năng muốn giãy ra

Nhưng không ngờ, lúc vừa mới chuẩn bị thoát khỏi vòng tay, lại bị hai tay Doanh Vô Kỵ ôm chặt.

Doanh Vô Kỵ âm thanh ấm áp: "Làm sao vậy? Đừng gấp, từ từ nói".

Chết dở từng luồng hơi thở ấm áp phả vào vành tai nàng.

Triệu Ninh: "…..".

Cái này, cái này, cái này…

Vậy phải làm sao đây?

"Doanh…Doanh huynh!"
~~~~~~~

Triệu Ninh có chút hoảng: "Trước buông ta ra, nói chuyện sau!"

Doanh Vô Kỵ trong lòng thầm thở dài một tiếng, nhưng động tác buông ra, không có chút dây dưa dài dòng.

Hắn đương nhiên là cố ý.

Dù sao đã chọn được hai người, cùng vợ cả của mình ngọt ngào một chút thì có làm sao?

Triệu Ninh từ trong hai tay hắn thoát ra, nhịn không được thầm thở phào nhẹ nhõm, rồi lại có chút hoài niệm cái loại cảm giác khác thường vừa rồi này.

Chết tiệt!

Rõ ràng mình là lấy thân phận một người đàn ông ôm Doanh huynh.

Tại sao lại không thoải mái chút nào?

Đây rốt cuộc là vấn đề của mình

Hay là vấn đề của Doanh huynh?

Nàng lắc lắc đầu, đem những ý niệm này ném ra khỏi đầu.

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì, nói thẳng là được!"

"Cái này…"

Triệu Ninh ánh mắt ảm đạm, thật dài thở dài một tiếng, hướng Doanh Vô Kỵ chắp tay, âm thanh trầm trọng nói: "Doanh huynh! Lần này ta có thể không phụ lòng huynh"

Doanh Vô Kỵ nhướng mày: "Làm sao vậy?

Hắn nhìn sự tự trách và áy náy trong ánh mắt cô không giống giả dối.

Lúc này, chẳng lẽ…

Tối hôm qua, tối hôm qua sau khi ta hồi cung phục mệnh c bệ hạ, bệ hạ hạ mệnh lệnh này cho ta, ta không muốn Doanh huynh thế đơn lực cô, cho nên cùng bệ hạ tranh luận hồi lâu. Nhưng bệ hạ lấy lý do ta phải phụ tá thái tử mà cự tuyệt, nếu dám nhắc lại, trực tiếp giam lại để tự kiểm điểm… Doanh huynh! ta không xứng đáng với huynh!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hắn trước đó không có nghĩ tới kết quả này, nhưng hôm nay nghe được, cũng không phải rất bất ngờ.

Chỉ có thể chứng minh, phán đoán của hắn đối với Triệu Kỵ là đúng.

Cho dù vị quân vương này đối với mình tốt cỡ nào, cho dù người ngoài nhìn vào, coi trọng con cháu như vậy, cuối cùng cũng chỉ là người ngoài mà thôi.

Rốt cuộc, làm sao con rể có thể so sánh với con gái?

Huống chi "Triệu Lăng" về sau nhất định sẽ trở thành phụ tá của Thái tử.

Mà lão thất phu Nam Cung Lăng kia, vốn là hướng về hậu duệ Chuyên Húc mà tới.

Tức giận?

Đương nhiên tức!

Nhưng rõ ràng tức giận là vô ích.

Ngược lại càng thêm kiên định quyết tâm của hắn cùng "Hiền đệ" cùng Đường Đường mỗi người sinh một ổ con.

Hắn nhìn ánh mắt Triệu Ninh, áy náy rất chân thành, liền cười ôm eo của nàng: "Yên tâm!Ta không trách huynh"

"Doanh huynh có thể nghĩ được như vậy thì…..".

Trái tim treo thắt lại của Triệu Ninh cuối cùng cũng buông xuống, nhưng cảm giác khác thường truyền đến từ bên hông, lại làm cho nàng trong nháy mắt khẩn trương: "Doanh, Doanh huynh! đây là…..".

Nàng thật sự hoảng hốt.

Tư thế này, tuyệt đối không phải tình huynh đệ bình thường có thể làm được.

Chương 354: Hắn thích nam Chương 354: Hắn thích nam

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hay là Doanh huynh hắn thích nam?

Hỏng rồi!

Nàng liên tục lui về phía sau vài bước.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Chuyện cho tới bây giờ, vẫn còn giả trang nữa

Bất quá nàng nếu muốn diễn, nếu là lúc này vạch trần, nhất định sẽ làm cho nàng sinh lòng thất bại, thôi bỏ qua vậy

Hắn cười giải thích: "Không có gì…"

"Hai người đang làm gì vậy?"

Một giọng nói căng thẳng vang lên phía sau.

Quay đầu nhìn.

Hoa Triều và Bạch Chỉ đang dựa vào khung cửa, vẻ mặt khiếp sợ nhìn hai người.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Triệu Ninh: "…..".

Vẫn là Triệu Ninh phản ứng nhanh, xấu hổ mà không mất lễ phép cười nói: "Không có gì! Lần này tới đây có đại sự

cùng Doanh huynh thương lượng, nhất thời nói chốc lát không hết, ta đi thư phòng trước!

Dứt lời, liền sải bước đi vào hậu viện.

Tuy rằng đã cực lực làm cho bước đi vững vàng, nhưng vẫn có loại cảm giác chạy trối chết.

Doanh Vô Kỵ lúng túng cười hai tiếng: "Đúng vậy! Ở bên ngoài thật không thích hợp nói chuyện!

Nói xong liền nhanh chóng đi theo.

Hoa Triều cùng Bạch Chỉ, hai nữ nhân liếc mắt nhìn nhau, đều có thể nhìn thấy sự lo lắng trong mắt đối phương.

Trong lòng hai người đều cực kỳ phức tạp, bởi vì động tác vừa rồi, thật sự có chút điên đảo nhận thức của bọn họ.

Bạch Chỉ: Khó trách tối hôm qua công tử không cho ta thị tẩm, hóa ra hắn thích nam!

Hoa Triều: Hỏng rồi! Vô Kỵ nhất định là bởi vì đột tử trong Lầu Xanh, đối với nữ nhân sinh ra bóng ma, vậy phải làm sao bây giờ? Đúng rồi, thiếu chút nữa chết ở trên bụng nữ tử, làm sao có thể không có bóng ma?

Bạch Chỉ nhìn về phía thư phòng, thất vọng.

Trong ánh mắt Hoa Triều tràn đầy lo lắng, tình huống này của Vô Kỵ, cho dù cưới công chúa, tình cảm vợ chồng cũng sẽ không tốt, nếu bị trục xuất khỏi phủ Phò mã, vậy phải làm sao bây giờ?

Vết thương tâm lý của hắn đối với phụ nữ, phải chữa trị như thế nào?

Nàng cắn răng: "Ta đi ra ngoài trước một chuyến!"

Bạch Chỉ tò mò hỏi: "Hoa Triều tỷ tỷ, tỷ đi đâu?

"Cái này ngươi đừng quản!"

Hoa Triều không trả lời, liền vội vàng đi ra cửa.

Nàng không biết cách điều trị.

Nhưng có người biết.

Tuy rằng nàng không nhiễm phong trần, nhưng cũng tiếp xúc qua không ít nữ tử Lầu Xanh.

Thật đúng là có một nữ tử, đã bẻ thẳng lại giới tính cho một số thiếu gia nhà giàu có, nên nhà đó mới không so đo thân phận gái Lầu Xanh mà cho làm thiếp con của họ.

Tuy là thiếp, nhưng trượng phu của nàng ta cho tới bây giờ đều không có cưới thêm vợ.

Hiện tại địa vị của nàng trong nhà, kỳ thật so với chính thê không kém bao nhiêu.

Hỏi nàng ấy xem sao!

Chắc nàng ấy sẽ có cách.

Hoa Triều hai tay nhẹ nhàng nắm ở trước ngực, nàng thật sự không đành lòng trơ mắt nhìn Doanh Vô Kỵ không có lối thoát

……

Thư viện.

Doanh huynh…..".

Triệu Ninh tuy rằng vẫn có chút không được tự nhiên, nhưng hiện tại rõ ràng một chuyện khác quan trọng hơn, nàng cắn răng: "Tuy rằng ta không thể đi vào, nhưng ta đem những người phù hợp trong tổ của Thái tử điện hạ đều tới, Doanh huynh không cần lo lắng, an toàn của huynh sẽ không xảy ra vấn đề."

"Ừm!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu.

Đây sẽ là danh trạng cuối cùng của hắn đối với Triệu Kỵ.

Nếu như phần đầu danh trạng này cũng không đổi được cảm giác an toàn, vậy chính là Lê quốc, không đợi cũng được.

Đến lúc đó nên tính toán chuyện chạy trốn.

Bất quá lần này bọn họ cũng coi như phái ra thành viên của Thái tử, thành ý mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng coi như tạm.

Triệu Ninh nhìn hắn nhíu mày, nhịn không được nói: "Doanh huynh, bệ hạ …"

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay áo: "Nếu bệ hạ đã hạ lệnh, vậy tất nhiên là sau khi suy nghĩ cặn kẽ mới làm ra quyết định, mệnh quân không thể vi phạm, Triệu huynh cũng là bất đắc dĩ, ta có thể hiểu được!"

"Than ôi!"

Triệu Ninh nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Nàng do dự hồi lâu, cắn răng mở miệng nói: "Doanh huynh, mượn giấy bút dùng một chút!"

Doanh Vô Kỵ cũng không biết nàng muốn làm cái gì, chỉ làm một cái thủ thế mời: "Tùy tiện dùng!"

"Ừm!"

Triệu Ninh nặng nề gật đầu, trên thư án múa bút thành văn.

Ước chừng nửa khắc sau, nàng thần sắc trịnh trọng đem từng tờ giấy giao vào trong tay Doanh Vô Kỵ: "Đây là Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật, gặp phải thời khắc nguy cấp có thể giữ mạng, chờ sau khi Doanh huynh đi ra, ta nghĩ biện pháp giúp Doanh huynh bù đắp thọ nguyên!"

Doanh Vô Kỵ nắm tờ giấy, trên mặt mang theo ý cười như có như không: “Càn quốc chúng ta từ lập quốc đến hôm nay, một đời lại một đời Càn vương, nằm mơ cũng muốn bí thuật, huynh cứ như vậy dễ dàng cho ta?”

Lê Vương sở dĩ có thể một đời lại một đời trấn trụ thế cục trong nước, bí thuật này chiếm công lao rất lớn.

Càn quốc sau khi Thương Ưởng biến pháp được gọi là Hổ Lang chi quốc, lại chậm chạp không thấy hy vọng Đông xuất, phần lớn nguyên nhân cũng là bí thuật này.

Triệu Ninh thần sắc hơi căng thẳng, miễn cưỡng cười nói: “Ta tin Doanh huynh!”

Chợt lại cảm thấy mình nói như vậy có sơ hở.

Dù sao bí pháp này chỉ có thành viên hạch tâm của vương thất mới có thể nắm giữ, liền bổ sung: “Đây là ta cầu từ chỗ Thái tử điện hạ, Thái Tử cũng tin tưởng Doanh huynh”.

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Nếu ta không cẩn thận tiết lộ bí pháp này, Triệu huynh sẽ bị trừng phạt như thế nào?”

Triệu Ninh sắc mặt hơi có chút trắng bệch, ngữ khí lại như cũ trầm ổn: “Đơn giản chính là chịu một ít hình phạt, địa vị giảm xuống một ít, hẳn là…..”. Không chết được!”

“Than ôi!”

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một hơi, trong lòng có chút cảm động, có thể dọa nàng thành như vậy, làm sao có thể là hình phạt bình thường?

Chương 355: Con gái Yêu vương? Chương 355: Con gái Yêu vương?

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn đứng lên, hướng Triệu Ninh đi đến: "Đa tạ Triệu huynh tín nhiệm, ta cũng không biết như thế nào biểu đạt cảm kích trong lòng, chúng ta ôm một cái đi!"

Triệu Ninh sắc mặt đại biến, liên tục lui về phía sau một bước: "Không cần biểu đạt, không cần biểu đạt, Doanh huynh tâm lĩnh là được!"

"Như thế này…"

Doanh Vô Kỵ phẫn nộ thu hồi hai tay dang ra, trong lòng có chút tiếc nuối.

Xem ra phần tình cảm vợ chồng này, chỉ có thể sau khi thành hôn.

Triệu Ninh hơi thở phào nhẹ nhõm, sau đó đưa cho Doanh Vô Kỵ một khối ngọc bài: "Doanh huynh, đêm trước khi Mộ bàn mở ra, cao thủ điện hạ cùng tôn thất phái ra sẽ tới tìm huynh, chỉ cần huynh cầm khối ngọc bội này, bọn họ đều sẽ nghe theo hiệu lệnh của ngươi.

"Ừm!"

"Vậy ta xin cáo từ trước, Doanh huynh nhất định phải cẩn thận".

"Ôm một cái rồi đi!"

"A, cái này…..".

"Triệu huynh! Ta sợ…..".

"Được rồi…"

Triệu Ninh có chút giãy dụa, nhưng vẫn ôm Doanh Vô Kỵ một cái, lúc này mới bỏ chạy.

Trong lòng vô cùng lo lắng, nếu Doanh huynh thật sự thích người đàn ông, mình như thế nào mới có thể đem chuyện này

cho che giấu, lại nên làm như thế nào mới có thể ổn định tâm tình của công chúa.

“Ôi…..”.

Đau đầu quá!

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, trực tiếp đốt Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật.

Loại bí thuật này, mình làm sao có thể giao cho lão lưu manh?

Hắn vuốt ve ngọc bài cùng bí tịch trong tay, khóe miệng nhịn không được lộ ra vẻ tươi cười.

Đợi đến khi từ trong Mộ bàn đi ra, ba vợ chồng cũng không cần trải qua loại cuộc sống che che giấu này, ngược lại thẳng thắn thành khẩn gặp lại nhau, thật sự là một chuyện tốt !

Lại nói tiếp cũng bực mình.

Rõ ràng tình cảm với vợ lớn vợ nhỏ càng ngày càng sâu đậm, nhưng ngay cả tên của các nàng cũng không biết.

“Công tử, công tử!”

Doanh Vô Kỵ xoay người nhìn lại, phát hiện Bạch Chỉ đứng ở cửa, đang cẩn thận nhìn mình.

Liền cười hỏi: “Làm sao vậy?”

Bạch Chỉ nhỏ giọng nói: “Em đã đem ba đạo khí vận kia luyện hóa, em đêm nay có thể thị tẩm không?”

“Kỳ kinh của em hết rồi à?”

“Vẫn chưa, vẫn còn khoảng bốn ngày.”

“Vậy thì còn nói cái gì!”

“Hả?”

Bạch Chỉ rốt cục cảm thấy cái gì không đúng, chẳng lẽ công tử không cho ta thị tẩm, là bởi vì duyên cớ kinh nguyệt?

Cái này, cái này không ai dạy cho mình á!

Không phải nói chỉ cần chui vào trong chăn là được rồi sao?

Doanh Vô Kỵ nhịn không được lắc đầu, theo lý thuyết loại chuyện này, nào có nha hoàn không hiểu.

Bất quá tiểu nha đầu này bị đưa tới thời điểm còn rất nhỏ, giống như xác thực không có người dạy nàng.

Thôi không nghĩ đến những thứ này nữa!

Ít nhất phải sống sót từ trong Mộ bàn đi ra mới được.

Cẩn thận ngẫm lại, chính mình vô hình trung giống như lập rất nhiều flag, đây cũng không phải là hiện tượng gì tốt, nhất định phải thận trọng mới được.

Hắn nhìn về phía Bạch Chỉ: "Sau khi luyện hóa thì sao? Tu vi đột phá chưa?"

Bạch Chỉ vội nói: "Luyện tinh đã đột phá tầng 12, Ngưng Khí và Tụ Thần tuy không có, nhưng cũng có cảm giác đột phá bình cảnh.

Nàng có chút bối rối, sợ Doanh Vô Kỵ không hài lòng, sẽ không cho nàng thị tẩm.

Điều này hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được hít một hơi, tuy nói Bách gia khí vận là công nhận tỷ lệ thành công cao nhất đột phá tầng 12, nhưng trên thực tế tỷ lệ đột phá cũng không phải đặc biệt cao, chỉ có chừng ba thành, hơn nữa thời gian đột phá tại một đến năm tháng không phải trường hợp cá biệt.

Bạch Chỉ lúc này mới một đêm, luyện tinh đã đột phá tầng 12, ngưng khí và tụ thần cũng có dấu hiệu đột phá.

Tiểu nha đầu này rốt cục là quái vật gì?

Hắn hiện tại càng ngày càng hoài nghi Bạch Chỉ là con gái của Yêu Vương, nhưng con gái của Yêu Vương sao lại lưu lạc đến đây, làm thị nữ bên người cho mình?

Òa!

Xem ra mẫu tộc của mình cũng không đơn giản!

Hắn cẩn thận nhớ lại một chút, mình là công tử một nước, rõ ràng Mẫu tộc mới là tồn tại thân mật nhất của mình, nhưng hắn lại biết rất ít về Mẫu tộc, chỉ biết Mẫu tộc ở Càn quốc địa vị khá cao, nhưng mình suýt nữa bị cổ trùng giết lần đó, Mẫu tộc lại cơ bản không có phát huy.

Rốt cuộc là vì cái gì?

Chẳng lẽ… bọn họ cùng yêu tộc có quan hệ?

Trong lúc hoảng hốt, cửa hậu viện lại bị gõ vang.

Doanh lão đệ, Doanh lão đệ!

Là giọng nói của Khương Thái Uyên.

Nghe vẫn thoải mái như trước.

Giống như là giang hồ hào kiệt, rơi vào sự gò bó bên trong vương triều, quả thực chính là bất hạnh của hắn.

"Đến đây!"

Doanh Vô Kỵ lên tiếng, liền cười ha hả đi mở cửa.

Cửa sân mở ra.

Khương Thái Uyên lớn tiếng đi vào, nhìn thấy Doanh Vô Kỵ bắt đầu quở trách: "Doanh lão đệ ngươi cũng thật là, mấy ngụm rượu gạo thôi mà đã say, chính sự cũng không nói

chuyện đàng hoàng. Tửu lượng thật giống đàn bà, ngươi đã tỉnh rượu chưa?

“Đây thật sự không phải tửu lượng của đệ không được!”

Doanh Vô Kỵ cứng họng, một bộ dáng không phục: “Chủ yếu lúc tham gia thịnh hội đệ phát huy quá mức dũng mãnh phi thường, lúc trở về mệt mỏi không chịu nổi, kết quả còn chưa ngủ, các ngươi liền tới tìm đệ uống rượu, phải huynh thì huynh có say không?

“Cũng vậy ha ha!”

Khương Thái Uyên cười ha ha, bí mật đánh giá Doanh Vô Kỵ một cái.

Trong ánh mắt, cũng không có cảm xúc mâu thuẫn.

Vẻ mặt và cử chỉ đều rất tự nhiên.

Ngay cả bây giờ, sự bất phục cũng khá chân thực.

Hắn hơi thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra dùng phù nghe trộm ám toán mình thật sự là Doanh Vô Khuyết.

Thế là tốt rồi!

Chỉ cần không phải Doanh Vô Kỵ hoặc Triệu gia là được.

Nếu không vở kịch này sẽ hỏng bét!

Chương 356: Chính sự Chương 356: Chính sự

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nhướng mày: “Không tin! không tin chúng ta hiện tại liền thi đấu một trận, Bạch Chỉ ngươi đi lấy rượu ra!”

Ồ…

Bạch Chỉ rất nhu thuận, nàng hiện tại đang ở trong thời kỳ khảo sát thị tẩm khảo, cũng không dám ngỗ nghịch với Doanh Vô Kỵ.

Khương Thái Uyên liên tục xua tay: "Không cần không cần! Lão ca hôm nay ta nói chuyện chính sự với ngươi!"

Chính sự!?

Doanh Vô Kỵ sắc mặt nghiêm túc vài phần, làm ra một cái thủ thế mời: "Khương lão ca, thư phòng mời!"

"Đi thôi!"

Khương Thái Uyên cười ha hả đi vào thư phòng, thoạt nhìn tinh thần có chút thả lỏng, không chút khách khí ngồi ở trước thư án, một bên đánh giá bố trí trong thư phòng, một bên cảm thán nói: "Lão đệ không hổ là đệ nhất thi nhân Đại Lê, chỉ nhìn thư phòng này, đã biết phẩm vị không tồi".

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Lúc đệ dọn vào đã như vậy".

"Ồ?"

Khương Thái Uyên vuốt cằm râu quai nón, sắc mặt không chút xấu hổ: "Nói như vậy, Ngu huynh làm bộ đúng không?

Doanh Vô Kỵ vỗ đùi một cái: "Có thể chọn trúng cái này, cũng là phẩm vị của đệ đúng không?"

A đúng đúng đúng đúng!

Khương Thái Uyên cười ha ha.

Doanh Vô Kỵ ngồi ở trên thư án, mặc dù là đang cười, lông mày cũng là che giấu không được lo lắng: "Khương lão ca, chúng ta vẫn là trước nói chính sự đi, có phải huynh muốn nói có liên quan đến sự tình Mộ bàn."

Khương Thái Uyên thấy bộ mặt u sầu của hắn, liền biết động tác ngày hôm qua của mình không sai.

Vấn đề, huyết mạch Doanh Triệu vương thất đích xác đem Doanh Vô Kỵ một lần nữa bức trở về.

Hắn cười nói: "Đương nhiên rồi! Mấy ngày nay hình như cũng chỉ có vậy, bất quá ta vẫn muốn khuyên đệ, nếu không cũng đừng đi vào, lão thất phu Nam Cung Lăng kia, vừa nhìn đã biết là chạy tới gạt người đi vào giết. Cho dù ở khu vực Giáng Thành, hắn không dám làm quá phận, cũng tránh không được ám tiễn đả thương người đúng không?

Xì…..".

Doanh Vô Kỵ làm ra một bộ dáng lo âu: "Nhưng đệ không thể không vào. Huynh cũng biết, Chuyên Húc Cổ Lịch đối với họ Doanh chúng ta cực kỳ quan trọng, đệ ở bên này dù sao cũng là ở rể nhà người ta, trông cậy vào nó mới có thể ngồi vững được!"

Khương Thái Uyên không khỏi cười thầm.

Không nghĩ tới Doanh lão đệ này còn đùa giỡn khôn vặt với mình, rõ ràng là vì vấn đề huyết mạch mà đi vào, lại hết lần này tới lần khác dùng Chuyên Húc Cổ Lịch lừa gạt người.

Thế nào?

Là sợ ta cũng biết sự tình quy tắc huyết mạch, phá hư hành động các ngươi?

Cũng vậy!

Một trong Nhị Thánh Tương lai, làm sao có thể một chút tâm tư của mình cũng không có?

Chỉ bất quá chơi với lão ca ta, ngươi vẫn còn non một chút.

Nhân tình này, ngươi liền ngoan ngoãn nợ ta đi!

Khương Thái Uyên thở dài một hơi: "Nói như vậy, đệ hạ quyết tâm đi vào?"

Doanh Vô Kỵ cắn răng: “Uh!Cũng không có cách nào!”

Khương Thái Uyên cười nói: Không có việc gì! Phải tin tưởng cát nhân của mình tự có thiên tướng!Kỳ thật ta tới chính là muốn hỏi đệ có vào hay không, không vào thì ta cũng không phải nhiều lời, nhưng nếu như đệ thật muốn vào, chuyện này ta liền không thể không giúp!”

Doanh Vô Kỵ phảng phất bắt được cọng rơm cứu mạng: “Lão ca có biện pháp giúp đệ?”

Khương Thái Uyên cười hề hề, hạ giọng nói: “Đúng lúc rồi! mấy ngày hôm trước ta lật di vật cha ta lưu lại cho ta, đệ đoán ta tìm được cái gì!”

“Cái gì?”

“Bản đồ Loạn tắc Mộ bàn!”

“Cái gì!”

Doanh Vô Kỵ đồng tử co rụt lại, lúc này không phải diễn.

Hắn thật sự là mẹ nó khiếp sợ.

Con mẹ nó này cũng quá trực tiếp đi!

Hắn nhịn không được hỏi: “Lão ca, huynh đây là tiến vào Loạn tặc Mộ bàn?”

Đồ chơi kia chính là bảo bối của Nam Cung gia, Chu thiên tử cũng không nhất định có thể đi vào hay không, ta lấy đâu ra lớn mật như vậy?”

“Vậy huynh…”

“Chuyện này là một câu chuyện dài!”

Khương Thái Uyên thần bí cười: “Đệ có biết cái Loạn tặc Mộ bàn kia, rốt cục là vật gì không?”

Doanh Vô Kỵ suy tư một lát: “Không phải nói năm đó Nam Cung Thác, sau khi lấy sức một mình lui địch, luyện hóa chiến trường cùng hài cốt địch nhân thành pháp khí…”

Khương Thái Uyên hỏi: “Vậy ngươi nói, chiến trường là nơi nào?”

“Cái này…”

Doanh Vô Kỵ giống như hiểu được một ít, thử thăm dò hỏi: “Vương đô?”

Khương Thái Uyên gật đầu: “Đúng, Vương đô, thế nhân đều biết, sau khi cựu đô Hạo Kinh bị hủy, Bình Vương dời về phía đông, Huề Vương được sự ủng hộ của Chu vương thất ở ở Hạo Kinh trùng kiến tân đô, nhưng không biết khi nào xây tân đô, càng không biết cựu đô ở nơi nào.”

Doanh Vô Kỵ nheo mắt: “Cho nên nói, Cựu Đô Hạo Kinh, ngay tại bên trong Mộ bàn?”

“Còn có một loại thuyết pháp, chính là Mộ bàn chính là Cựu Đô Hạo Kinh!”

Khương Thái Uyên cười hề hề: “Bất quá rốt cục cách nói nào là đúng, ta cũng không biết. Bất quá cự đô Hạo Kinh, Khương gia chúng ta…..”. Không đúng! Ta hiện tại đã xuất gia, là Khương gia bọn họ thật đúng là có một chút hiểu biết”.

Doanh Vô Kỵ bừng tỉnh đại ngộ: “Thiếu chút nữa đã quên, phong quân đời đầu của Tề quốc của nhà huynh chính là Khương Thái Công”.

Khương Thái Uyên gật đầu: “Chính là Khương Thái Công, năm đó Đại Chu mới lập, đại thần Võ Vương coi trọng nhất chính là tổ tiên nhà chúng ta, Cựu đô Hạo Kinh chính là một tay tổ tiên nhà ta kiến tạo. Cho nên tự nhiên lưu lại bản đồ cùng bản vẽ, ta không biết tại sao lại có một ít bản đồ truyền tới đời cha ta. Đệ cũng biết tình huống Khương gia, ở nội bộ

Tề quốc khắp nơi bị Điền thị chèn ép, tôn thất đệ tử căn bản cũng không dám đứng ở quốc đô. Nhà chúng ta lúc chạy trốn đụng phải truy binh, sau đó cha ta liền phân một ít di sản cho ta, một đống lộn xộn ta cũng không kiểm kê, mấy ngày trước mới tìm được những bản đồ và bản vẽ này. Nếu đệ cần, ta đưa đệ".

A!

Chương 357: Nhớ lấy ân tình Chương 357: Nhớ lấy ân tình

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ một bộ bộ dáng thụ sủng nhược kinh: "Cái này cũng quá quý trọng đi? Đệ cũng không phải không muốn, Khương lão ca huynh nói huynh thiếu cái gì,đệ đều nghĩ biện pháp giúp huynh làm tới, bằng không trong lòng ta không yên!"

"Xì!"

Khương Thái Uyên vẻ mặt khó chịu bị khinh thường: "Nếu ta không xuất gia, đệ hỏi ta muốn ta cũng sẽ không cho. Nhưng nếu ta đã xuất gia, thứ này đối với ta mà nói liền không đáng một xu. Tặng đệ một thứ rách nát, mà cũng đòi ân tình nữa thì có phải không coi ta là huynh đệ không?

"Cái này…"

Doanh Vô Kỵ có chút ngượng ngùng.

Khương Thái Uyên cười ha ha, trực tiếp lấy ra một cuộn da dê, không nói lời nào nhét vào trong ngực Doanh Vô Kỵ: "Đệ nếu thật băn khoăn, nhớ kỹ nhân tình này là được rồi, lúc nào nhớ tới lại trả!"

Doanh Vô Kỵ một bộ động tình: "Khương lão ca…"

Khương Thái Uyên cười mắng: "Đệ xem lại mình đi, như thế nào trở nên yếu đuối như đàn bà thế! bản đồ này đệ cứ

nghiên cứu, ta đi đây, đến lúc đó ta cũng đi vào Mộ bàn bên trong tham gia náo nhiệt!"

Dứt lời, liền khoát tay áo, trực tiếp rời khỏi Thư cục.

Bạch Chỉ nhìn cuộn da dê nửa nhét vào trong ngực Doanh Vô Kỵ, không khỏi cảm thán nói: "Tên râu quai nón kia thật đúng là một người tốt!"

"Đúng vậy!"

Doanh Vô Kỵ như cười như không nói: "Hắn muốn làm một người tốt.

Dù sao đi nữa, bản đồ và bản vẽ này vô tội".

Hắn cười cười, mặc kệ Khương Thái Uyên hiện tại mục đích gì, hiện tại đều là thật tâm thật ý giúp mình, bởi vì sấm ngôn chưa chắc sẽ bị thay đổi, chơi hàng hiệu dù là secon hand thì vẫn sướng hơn so với hàng mới mà không tên tuổi.

Hắn không vội không chậm đem da dê cuốn trong tay trải đều trên mặt bàn, cẩn thận nghiên cứu bản đồ Cựu Đô.

Doanh Vô Kỵ đã từng xem qua bản đồ Tân Đô, dù sao người đi qua Chu Vương và vùng lân cận cũng không ít, trong thiên hạ này cũng không tính là bí mật gì.

Cho nên liếc mắt nhìn tấm bản đồ này hắn liền có được một kết luận, đó chính là tân đô hoàn toàn được xây dựng theo cựu đô.

Chu Huề Vương thật đúng là có chút lười biếng bớt việc.

Chỉ có điều, vẫn có không ít khác biệt.

Khác biệt lớn nhất chính là:: Cửu Đỉnh.

Lúc Đại Chu mới kiến quốc, Võ Vương định Cửu Đỉnh trấn áp khí vận thiên hạ, Cửu Đỉnh này cũng trở thành tượng trưng cho quyền lực thiên hạ, hơn nữa mỗi một kiện đều là

trọng khí hiếm có, nhưng sau khi trùng kiến tân đô, Cửu Đỉnh liền biến mất.

Mà lần đó chư hầu tham dự cướp bóc Hạo Kinh, không có một người khiêng đỉnh rời đi.

Cho nên…..". Cửu Đỉnh này, nằm trong Loạn tặc Mộ bàn?

Doanh Vô Kỵ chăm chú nhìn lại, phát hiện Cửu Đỉnh cũng không phải đều ở Chu vương cung, mà là phân bố ở các nơi vương cung và vùng lân cận, mơ hồ giống như là bị vây trong một trận pháp.

Hắn đối với trận pháp cũng không phải đặc biệt tinh thông, bất quá từ Thiết Ngưu nơi đó, cũng có tý nhập môn trận pháp, cho nên hiện tại có loại cảm giác, Cửu Đỉnh giống như là đang thủ hộ thứ gì đó.

Ngoại trừ Cửu Đỉnh, bản đồ này hình như cũng không có gì đặc thù.

"Xem bản vẽ thì tốt hơn."

Quả nhiên.

Nhìn bản vẽ, Doanh Vô Kỵ mới phát hiện manh mối chân chính ở nơi nào.

Bên trong vương đô, kiến trúc nổi danh rất nhiều, nhưng tuyệt đại đa số kiến trúc bản vẽ cùng kiến trúc bình thường không khác, nhưng có mấy cái đặc biệt phức tạp, trong nền móng trải rộng trận pháp.

Ví như Cửu Đỉnh, phía dưới của mỗi tòa đỉnh đều là trận pháp dày đặc, trận pháp kéo dài ra, bao trùm toàn bộ nơi ở của Chu Vương.

Ngoại trừ Cửu Đỉnh, còn có mấy chỗ đặc biệt trọng yếu.

Theo thứ tự là Khanh Sự Liêu, Thái Sử Liêu, Không Điện còn có bia Mục Dã.

Mấy chỗ này, Doanh Vô Kỵ đều tương đối quen thuộc.

Khanh sự Liêu và Thái Sử Liêu là hai quan thự lớn nhất của Chu vương đình, cái trước bao gồm Tư Đồ Tư Mã Tư Không, phụ trách công trình quân sự thổ địa thiên hạ, còn có một ty khấu, nắm giữ giám sát hình ngục. Người sau thì phụ trách sách mệnh, chế lộc, tế tự, thời lệnh, đồ tịch…..”., có thể nói chức quan cũng có thể nói là thần chức.

Không điện là dùng để cung phụng người có cống hiến khá cao đối với thiên hạ, lúc kiến tạo cũng không đặt tên, cho nên tạm gọi là Không điện, sau này sau khi Thành Khang trị vì, hậu nhân vì kỷ niệm thành tích vĩ đại của Chu Thành Vương và Chu Khang Vương, đổi tên Không điện thành Thành Khang điện.

Còn có bia Mục Dã, đây là cuộc chiến Thương Chu, khi Võ Vương triệu các lộ chư hầu hành lễ thề sư Mục Dã thì khắc bia văn, mặt trên khắc tên của tất cả chư hầu trong liên quân. Về sau Võ Vương phân phong bảy mươi mốt quốc gia, họ Cơ có 53, những nước chư hầu khác họ kia, không ít đều ở trên bia văn.

“Nếu quả thật có thần vật có thể khống chế huyết mạch, vậy khẳng định là ở mấy địa phương bảo vệ trọng điểm này.”

Nếu huyết mạch thiên hạ đều nằm trong tay, nghi ngờ nhất là Bia Mục Dã và Thái Sử Liêu.

“Cái này tương đương với mở bài thi, nhưng chính là không biết Loạn tặc Mộ bàn rốt cục là tình huống gì.”

Doanh Vô Kỵ xoa xoa cằm, cảm giác loại chuyện này, vẫn phải tìm người thương lượng một chút thì tốt hơn.

Suy nghĩ một chút, giống như cha vợ chính là một cái đại sư trận pháp, đi hỏi ông ta là tốt nhất.

Ít nhất trong chuyện này, lợi ích của hai bên là hoàn toàn nhất trí.

Đem giấy da dê cất kỹ, đón Triệu Tín, liền trực tiếp đánh xe về hướng Ti Kỳ cung.

Chương 358: Chướng mắt tài hoa Chương 358: Chướng mắt tài hoa

Người dịch: PrimeK Tohabong

15 phút sau, cửa Cung Ti Kỳ

Doanh Vô Kỵ cười nheo mắt nói: "Doanh Vô Kỵ cầu kiến bệ hạ, làm phiền công công thông báo một tiếng.

"Không cần thông báo, Phò mã gia trực tiếp đi theo ta là được!"

Hôm nay công công đang trực rất nhiệt tình, càng không ngừng đánh giá Doanh Vô Kỵ.

Vị phò mã gia này gần đây ở Giáng Thành hết sức nổi bật, đầu tiên là bệ hạ xuất quan, vì hắn điên cuồng gõ đầu hai nhà Ngụy Hàn.

Lại đến Bách gia thịnh hội, phò mã gia lấy sức một mình vượt qua danh tiếng tả hữu Bách gia.

Nghe đồn Phò mã gia làm người xảo quyệt độc mồm độc miệng, không nghĩ tới đối với hạ nhân có chút thân thiện.

Mang theo Doanh Vô Kỵ, một đường đi tới chính điện Điện Trọng Lê.

Liếc mắt nhìn vào bên trong, phát hiện bên trong ngoại trừ Triệu Kỵ, lại còn có Nam Cung Lăng, mà bên cạnh Nam Cung Lăng, lại có một người trẻ tuổi khí độ có chút bất phàm.

“Bệ hạ, Phò mã gia cầu kiến!”

“Trực tiếp vào đi!”

Phò mã gia mời!

Công công trực ban làm một thủ thế mời.

Doanh Vô Kỵ thản nhiên cười, liền trực tiếp đi vào trong đại điện, đoan chính hành lễ.

“Bái kiến phụ vương, bái kiến Nam Cung phu tử!”

“Vô Kỵ không cần đa lễ, đến! đứng bên cạnh Cô!”

“Vâng!”

Triệu Kỵ vẻ mặt hài lòng nhìn con rể của mình, chờ Doanh Vô Kỵ đến đứng phía sau, mới cười nhìn Hướng Nam Cung Lăng: “Nam Cung huynh, ngươi hôm nay cũng là tới trùng hợp, hôm qua thịnh hội kết thúc lúc, ngươi lời cũng chưa nói mấy câu đã đi, hôm nay chạy đến trùng hợp, có thể khen nữ tế này của ta vài câu!”

Lời còn chưa dứt, liền có hai đạo ánh mắt rơi vào trên người Doanh Vô Kỵ.

Hai ánh mắt này tính soi xét rất mạnh, để trong lòng hắn nhịn không được sinh ra một tia phiền não.

Một đến từ Nam Cung Lăng, một khác là đến từ người trẻ tuổi, người trước u ám, người sau kiêu căng.

Nam Cung Lăng vuốt vuốt chòm râu, cười gượng nói: “Lệnh tế biểu hiện trác nhĩ bất phàm, đích thật là một văn nhân khó lường.

Hắn đem “Văn nhân” hai chữ cắn rất nặng, lộ ra cả câu đều có chút kỳ quái, những Binh gia võ giả này, khinh thường nhất chính là văn nhân.

Thiên hạ này Bách gia đua tiếng không sai.

Nhưng hệ thống tu luyện như vậy, luận số lượng cao thủ vẫn là quân đội nhiều.

"Vị này chính là Công Tử Vô Kỵ vi phụ đã nói với ngươi, đã sớm bảo ngươi không nên coi thường anh hùng thiên hạ, ngày khác Doanh Vô Kỵ thành tựu, chưa chắc liền yếu hơn ngươi!"

Nam Cung Vũ cằm hơi điểm, chắp tay tượng trưng: "Bái kiến công tử Vô Kỵ".

Dứt lời, liền điềm nhiên dời ánh mắt sang một bên, lộ ra có chút bộ dáng thất vọng.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, người này ngược lại rất cuồng.

Bất quá con hàng này ngược lại cũng có chút vốn liếng để cuồng.

Tuổi còn trẻ, quả cầu năng lượng trên đầu có một thiên cấp, hai địa cấp, hoàn toàn là đẳng cấp thiên tài như Đường Đường.

Chính là tính cách này, quả thực làm cho người ta có chút không thích.

Doanh Vô Kỵ cười cười, nhiệt tình khen tặng: "Không nghĩ tới Nam Cung phu tử lại có con trai bất phàm như vậy, công phu lần này thật sự làm cho người ta bội phục!"

Hả?

Nam Cung Lăng có chút kinh ngạc, hóa ra hắn còn cảm thấy Doanh Vô Kỵ có chút đáng ghét, mặc dù có hai lượng tài hoa nhưng vô cùng cuồng ngạo, huống chi những tài hoa này hắn căn bản là chướng mắt.

Nhưng chưa từng nghĩ, tiểu tử này tự nhiên còn rất biết vuốt mông ngựa.

Bất quá khen ai không khen không ngờ lại khen con trai của mình.

Hắn khuôn mặt kia Tư Mã trên mặt cũng không khỏi lộ ra nụ cười, đang chuẩn bị nói cái gì đó.

Doanh Vô Kỵ lại ngay sau đó hỏi: "Nam Cung phu tử có thể truyền thụ một chút kinh nghiệm hay không, phu tử là như thế nào mà già như vậy mà có con! Phu tử cũng biết Doanh Triệu vương thất nhân khẩu đạm bạc, tiểu tử sắp thành hôn, thật sợ không sinh ra nhi tử …"

Triệu Kỵ: "…..".

Nam Cung Vũ: "????"

Nam Cung Lăng: "????"

Ngươi khen võ công của ta, ý ngươi là võ công giường chiếu?

Nam Cung Lăng sắc mặt lập tức liền đần thối, bị một tiểu bối hỏi vấn đề này, hắn cảm giác uy nghiêm của mình đã bị mạo phạm nghiêm trọng.

"Vô Kỵ, không được vô lễ!"

Triệu Kỵ mở miệng răn dạy.

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt u sầu: "Nhưng phụ vương, con thật sự rất lo lắng!"

"Trật tự!"

"Được rồi!"

Triệu Kỵ không khỏi đỡ trán, lúc bàn tay che khuất mặt, cũng không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Miệng con rể mình thật sự thối!

Bất quá nghe thật đúng là có chút sảng khoái.

Nam Cung Vũ sắc mặt cũng có chút khó coi, thật sâu nhìn Doanh Vô Kỵ một cái.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, mặc kệ hắn, anh mày hiện tại 3 tầng Tinh Khí Thần cũng đều tầng 12, luận pháp thuật Thiên cấp Địa cấp, không có bất kỳ một người bạn cùng lứa tuổi nào có thể nhiều hơn ta, cho dù Cường giả Ngộ Thần Cảnh cũng không bằng ta, giả bộ cái gì với ta đây?

Bất quá Nam Cung Vũ này hình như cũng có chút ý tứ.

Phụ thân là Nam Cung Lăng, mẫu thân là hiện giờ thân muội muội Lý gia chủ, lấy thể chất Nữ tử Lý gia, thể chất Nam Cung Vũ sẽ không kém, thậm chí có khả năng thức tỉnh huyết mạch viễn cổ.

Tính ra, tên này hẳn là cậu họ xa của Triệu Khế.

Quan hệ trong giới quý tộc này, thật là mẹ nó loạn!

Triệu Kỵ cười đáp: "Vị Nam Cung phu tử ái tử này, hiện giờ đã đạt tới 3 tầng Tinh Khí Thần tầng 12, tương lai nhất định là anh hào danh chấn thiên hạ, những ngày này ngươi phải cùng hắn đi lại nhiều một chút."

"Ba tầng 12!"

Doanh Vô Kỵ nheo mắt: "Nói như vậy vị Nam Cung huynh đệ này tùy thời có thể ngưng kết nhất phẩm linh thai?

Đối với lời nói này, hắn thật đúng là có chút kinh ngạc.

Chương 359: Không phải là tồn tại vô địch Chương 359: Không phải là tồn tại vô địch

Người dịch: PrimeK Tohabong

Xem ra đại tranh chi thế sắp tới, số lượng thiên tài đích xác sẽ nhiều hơn.

Thời của Lão lưu manh lấy được nhị phẩm linh thai liền đã có thành tựu uy danh hiển hách, tuy nói công lao lớn hơn nữa phải quy công cho lão tự mình lĩnh ngộ thần thông, nhưng nhị phẩm linh thai đích xác trên đời hiếm thấy.

Nhưng hiện tại, nhất phẩm linh thai dường như cũng không phải là tồn tại vô địch.

Nam Cung Vũ thản nhiên nói: "Còn có hi vọng ngưng kết thể Thổ Đức, không vội đột phá.

Thể Thổ Đức!

Doanh Vô Kỵ đã hiểu, thể Thổ Đức chính là huyết mạch viễn cổ chảy xuôi trên người họ Cơ, khởi nguồn từ Hoàng Đế, cùng huyết mạch Doanh Vô Khuyết thức tỉnh cùng đẳng cấp, đều là đế huyết.

Lại nói tiếp, Chuyên Húc là cháu của Hoàng Đế, họ Cơ cũng đồng dạng, bất quá sau khi thành tựu đế vị liền phát triển theo một con đường khác.

Cho nên Thể Thổ Đức, cùng thể chất Doanh Vô Khuyết hoàn toàn bất đồng.

Nghe ý tứ Nam Cung Vũ, hắn cũng không phải là Thể Thổ Đức Tiên Thiên, chẳng lẽ…..". Thể Thổ Đức còn có thức tỉnh Hậu Thiên?

Hắn xuất hiện ở chỗ này, chẳng lẽ chính là muốn mượn thần vật ẩn chứa quy tắc huyết mạch, để đạt thể Hậu Thiên Thổ Đức?

Nam Cung Lăng rõ ràng không muốn tiếp tục dây dưa ở vấn đề này, âm thanh cũng vang dội rất nhiều: "Triệu lão đệ, Loạn tặc Mộ bàn tuy rằng nguy hiểm, nhưng cũng tràn ngập kỳ ngộ, huống hồ ta cũng gọi nhi tử tới, cho dù gặp nguy hiểm, cũng là mọi người cùng nhau gánh vác."

Ta đã sớm nghe nói Thái tử Ninh thiên phú siêu tuyệt, chính là đứng đầu lịch đại vương thất, ngưng kết nhất phẩm linh thai cũng không phải không có khả năng.

Nếu Thái tử có thể liên thủ với Vũ nhi ta, song song thành tựu nhất phẩm linh thai, nhất định có thể lưu truyền thành một đoạn giai thoại!"

A a…..".

Hóa ra là tới kích thích Triệu Ninh tiến vào Mộ bàn.

Doanh Vô Kỵ không khỏi cười lạnh một tiếng, tên cẩu bức này quả nhiên là chạy theo huyết mạch Chuyên Húc tới, dùng đại lượng khí vận cùng công pháp kếch xù còn cólừa gạt tôn thất Triệu thị vào còn chưa thỏa mãn, còn dụ dỗ cả Triệu Ninh.

Không nghĩ tới Triệu Ninh tuyên bố bế quan với bên ngoài cũng vô dụng.

Xem ra hai cha con Nam Cung đã là tình thế bắt buộc rồi.

Nhưng họ thực sự muốn làm gì?

Với thực lực của Chu vương thất, căn bản không dám công khai giết người ở Giáng Thành, nếu quả thật dám làm như vậy, hai cha con này khẳng định không có cách nào sống sót rời khỏi Giáng Thành, cho dù Ngộ Thần cảnh cũng không có khả năng.

Triệu Kỵ cười ha ha: "Điểm ấy Nam Cung huynh không cần quan tâm, Ninh nhi lần này bế quan, tuy rằng tuyên bố với bên ngoài trùng kích nhị phẩm linh thai, nhưng kỳ thật Ninh nhi lần này bế quan trùng cảnh, chính là vì nhất phẩm linh thai.

"Ồ?"

Nam Cung Lăng kìm lòng không đậu nheo mắt, tu vi Triệu Ninh đích xác kinh động đến hắn.

Hắn mang Nam Cung Vũ tới đây, một là vì kinh sợ, hai chính là vì ám chỉ Triệu Kỵ mình có cách ngưng kết nhất phẩm linh thai để có thể đạt được thức tỉnh huyết mạch Hậu Thiên

Nhưng chưa từng nghĩ, Triệu Ninh bằng vào bản thân cũng đã có hi vọng đột phá.

Hắn nheo mắt: "Chuyên Húc Nhiên Huyết Pháp, quả nhiên danh bất hư truyền, không nghĩ tới Thái tử Ninh tuổi còn trẻ, có thể dựa vào nỗ lực của chính mình có thể đột phá nhất phẩm linh thai. Trái lại tên si nhi nhà ta, cũng là ở trong Mộ bàn trải qua sinh tử mới tìm được cơ hội, so với Thái tử Ninh thực sự kém xa, lần này nếu không thể thức tỉnh huyết mạch Hậu thiên, chỉ sợ cả đời cũng không theo kịp Thái tử Ninh."

Những lời này, chả khác gì nói rõ bên trong Mộ bàn có cơ hội thức tỉnh huyết mạch.

Triệu Kỵ cũng chỉ cười nói: "Số mệnh khó cưỡng cầu, Cô chỉ có thể cầu chúc Vũ nhi có thể thức tỉnh huyết mạch, làm vinh quang Nam Cung gia".

Sắc mặt Nam Cung Lăng lập tức âm trầm một phần, thái tử Doanh Vô Khuyết ở Càn đã thức tỉnh huyết mạch viễn cổ, nhất định có thể kế thừa y bát Doanh Việt, đem kế sách nông chiến phát dương quang đại, Lê quốc không có khả năng không suy nghĩ.

Hôm nay cơ hội Thức tỉnh huyết mạch Hậu thiên bày ở trước mặt, hắn không tin Triệu Kỵ sẽ thờ ơ.

Cho nên, chỉ có thể có một kết quả, đó chính là có liên quan đến tin tức giấc mộng Chu Thiên Tử, bị tiết lộ.

Lão ta hờ hững cười: "Triệu lão đệ không hổ là vua của một nước, hành sự quả nhiên ổn trọng, chỉ là làm chậm trễ tiền

đồ của Thái tử Ninh như thế, chỉ sợ hắn sẽ cả đời sống dưới bóng ma của thiên kiêu!"

Triệu Kỵ cười ha ha: "Nam Cung huynh lời ấy sai rồi, kỳ vọng của ta đối với Ninh nhi vẫn luôn là hùng chủ thiên hạ, vũ lực cá nhân có mạnh hơn nữa, cũng chỉ như phá núi mở đường, nhưng thiên hạ này há chỉ có một núi?

Nhưng thật ra hy vọng Vũ nhi thật sự có thể thức tỉnh thể Thổ Đức, đến lúc đó đến Đại Lê ta cẩm tú sơn hà, cùng Ninh nhi trở thành chí giao hảo hữu giống như hôm nay ta và huynh ngồi ngang hàng,."

"Ồ, hy vọng thế!"

Nam Cung Lăng biết tâm ý Triệu Kỵ đã quyết, liền không cưỡng cầu nữa, dù sao Giáng Thành cũng là địa bàn của Triệu thị.

Lần này nhiệm vụ của mình, là đưa người có khả năng ám sát Chu thiên tử trong mộng tiến vào mộ bàn, hiện tại Triệu Ninh không vào Mộ bàn còn đóng cửa bế quan, như vậy nhiệm vụ của mình coi như thất bại gần một nửa.

Hắn hiện tại chỉ muốn cho một đao chém cái đầu hó của người để lộ bí mật.

"Vũ nhi, chúng ta đi!"

"Ừm!"

Hai cha con vung tay áo rời đi.

Chương 360: Hung hiểm Chương 360: Hung hiểm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ nhìn phương hướng hai người rời đi, ánh mắt đã lạnh như băng tới cực điểm.

Rất lâu.

Hắn nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, ôn thanh nói: "Chuyến đi Mộ bàn lần này hung hiểm vô cùng, nếu ngươi không muốn đi, Cô tuyệt không cưỡng cầu, dựa vào Triệu thị chưa chắc không thể giải quyết vấn đề, ngươi thật sự đã hạ quyết tâm?"

Một lời nói cũng là chân thành.

Doanh Vô Kỵ trong lòng có chút phức tạp, hắn có thể nhìn ra Triệu Kỵ coi trọng mình, bằng không cũng sẽ không nói loại lời này.

Nhưng chỉ cần mình không phải con ruột của hắn, liền khó tránh khỏi sinh lòng đề phòng.

Hắn nhất định phải đem thẻ bài nắm vào trong tay mình.

Liền cười cười: "Vậy nhất định phải đi, con còn định sinh hai ổ con cái, cũng không thể người khác đến trị chứng vô sinh?"

Triệu Kỵ: "…..".

Ông ta ghét bỏ liếc Doanh Vô Kỵ một cái, chợt bật cười.

Doanh Vô Kỵ cười hề hề, hỏi ra một vấn đề khác: "Lại nói phụ vương, cách Thức tỉnh huyết mạch Hậu thiên kia, phụ vương thật cảm thấy có cũng được mà không có cũng không sao sao?"

"Cái này…"

"Ngươi có thèm không?"

"Thèm!"

Nếu là huyết mạch viễn cổ bình thường thì thôi.

Đây chính là Đế Huyết!

Sinh ra đã mang theo vận mệnh đế vương.

…….

Cái gì mà chỉ hy vọng Triệu Ninh trở thành hùng chủ, cũng không cần trở thành thiên kiêu?

Tất cả đều là nhảm nhí!

Đế Huyết!

Đế Thể!

Nhất định có thể ảnh hưởng hội tụ khí vận thiên hạ, đây chính là kết luận mà năm đó thuật sĩ âm danh chấn một phương cho ra kết luận.

Nếu ông ta thật sự cảm thấy Đế Huyết Đế thể không trọng yếu, làm sao có thể phế bỏ một đời công chúa, chỉ ngưng tụ ra hai giọt Đế huyết Chuyên Húc?

Nhưng ông ta không thể đánh cược!

Cho dù Triệu Khế bình thường một chút, ngoan một chút, ông ta cũng sẽ để Triệu Ninh mạo hiểm vào trong mộ bàn, dù sao chỉ cần vương thất thịnh vượng, lại ngưng tụ ra đế thân, một khi Lê quốc biến pháp thành công, thống nhất thiên hạ chính là thế không thể đỡ.

Càn Quốc?

Càn Quốc cũng muốn ăn hơi nồi chõ, Doanh Vô Khuyết bất quá là một tên tiểu tử hoang dã vận cứt chó mà thôi, cũng xứng so sánh với Ninh nhi của ta?

Đáng tiếc, Triệu Khế là một phế vật tự cho là đúng.

Cho nên ông ta thông dám mạo hiểm.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: ” lão thất phu Nam Cung Lăng này, vì câu con cá lớn thật đúng là tung ra hết mồi nhử, ngay cả cách lấy được thức tỉnh Huyết mạch viễn cổ đều lấy ra, ta mẹ nó thật đúng là có chút sợ hãi!”

“Nếu ngươi sợ, không đi vào cũng được!”

Triệu Kỵ nhìn ra ngoài điện: "Có ngươi phụ tá Ninh nhi, cho dù toàn thế giới đều là đế huyết, cô cũng tin tưởng khí vận ở Lê quốc chúng ta.

Chậc!

Ông nói lời này, chính ông có tin hay không?

Không thể phủ nhận, Triệu Kỵ bố cục rất lớn, nếu không cũng không có khả năng ở địa phương rách nát Lê quốc này cường ngạnh tung ra biến pháp.

Nhưng mặc dù bố cục lớn hơn nữa, đối mặt với trật tự cũ kéo dài mấy ngàn năm, vẫn sẽ không hỏi sinh hoài nghi.

Dù sao nhìn vào lịch sử, chính trị quý tộc, huyết mạch tối thượng đã sớm công nhận là thiết luật.

Trong lòng ai cũng sẽ phát điên.

"Đúng rồi phụ vương, con có mấy bức đồ, muốn thỉnh giáo phụ vương một chút!"

"Lấy ra đi!"

Triệu Kỵ lấy lại tinh thần, tiếp nhận bản đồ và bản vẽ từ trong tay Doanh Vô Kỵ.

Sau khi nhìn thấy nội dung, không khỏi có chút do dự: "Đây là… Cựu Đô Đại Chu?"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Khương Thái Uyên cho, hắn nói Loạn tặc Mộ bàn, chính là Cựu đô Đại Chu!"

"Thì ra là thế!"

Triệu Kỵ nhịn không được nheo mắt: "Ngươi đi theo ta!"

Nói xong, liền mang Doanh Vô Kỵ đi tới giữa điện.

Bàn tay to vung lên, mặt đất vốn bình thường không có gì lạ liền nổi lên một trận ánh sáng mờ mịt.

Chỉ là sau giây phút hoảng hồn ngắn ngủi, Doanh Vô Kỵ liền phát hiện mình xuất hiện ở trong một tòa địa cung.

Cái shit gì thế này.

Địa cung toàn thân u ám, lại có chút thắp sáng quang điểm xuyết, làm cho người ta phảng phất như đặt mình trong tinh không.

Các ngôi sao treo khắp tinh không, nhìn vô cùng huyền ảo

Triệu Kỵ thản nhiên cười: "Đây là Lê vương đời đầu thỉnh vị thuật sĩ âm dương năm đó tạo ra, có thể rõ ràng cảm ngộ thiên thế cùng địa thế, các đời Lê vương cảm ngộ nhân Thiên tựu địa, đều là ở chỗ này, trăm ngàn năm qua cũng chỉ có Lê vương cùng thái tử mới có thể tiến vào.

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Vậy tại sao ông lại đưa tôi vào?

Lại một viên đạn bọc đường nữa sắp rơi xuống?

Quả nhiên!

Triệu Kỵ vỗ vỗ bả vai của hắn: "Vô Kỵ hôm nay ngươi đã trở thành người của Lê vương thất, về sau càng sẽ trở thành cánh tay của Ninh nhi, liền cũng có tư cách tiến vào nơi đây. Lần này ngươi xem có thể hay không trợ Ninh nhi thức tỉnh huyết mạch viễn cổ, sau đó bất luận thành bại, chỉ cần ngươi muốn học, cô liền truyền cho ngươi Nhân Thiên ngay tại chỗ này."

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Viên đạn bọc đường này không đủ lớn!

Tôi còn tưởng rằng ông chuẩn bị để cho tôi làm Lê vương chứ?

Triệu Kỵ hỏi: “Như thế nào, không muốn học? năm đó cha ngươi vì học môn thần thông này, mà hao tổn rất nhiều tâm cơ!”

“Không không không!”

Doanh Vô Kỵ làm ra một bộ thụ sủng nhược kinh bộ dáng: “Con, con…con …thần thông này quá trọng yếu, phụ vương!”

Triệu Kỵ cười ha ha: “Lời của quân vương, ngựa đuổi theo không kịp, đương nhiên có thể!”

Trong lòng ông ta yên lặng tính toán, tiểu tử này mặc dù có không ít lòng dạ hẹp hòi, nhưng trên đại thể vẫn là thuần lương.

Vương hậu nói không sai, muốn hạn chế hắn, cũng chỉ có thể dùng tình cảm, so với bất kỳ thủ đoạn nào đều tốt hơn.

Cũng không biết Doanh Việt kia lãnh khốc công danh lợi lộc quyết đoán, làm thế nào sinh ra nhi tử lại xử trí theo cảm tính như vậy.

Ông khoát tay áo: “Bất quá đó đều là nói sau, hôm nay ta trước dẫn ngươi nhìn xem, cái này Loạn tặc Mộ bàn rốt cục có huyền cơ gì!”

Nói xong, hai tay hợp lại.

Địa cung tựa như bầu trời đêm, trong nháy mắt cảnh tượng liền thay đổi.

Chương 361: Chương 361: Trận Đồ Người dịch: PrimeK Tohabong

Tinh điểm dung hợp, hóa thành mấy bức trận đồ, trận đồ tầng tầng chồng chất, hóa thành từng tòa cung điện, cùng với… Cửu Đỉnh!

Trận đồ hóa Cựu đô Đại Chu, cứ như vậy toàn bộ hiện ra ở trước mặt Doanh Vô Kỵ.

Không sinh động như tình cảnh thật, nhưng lại huyền diệu gấp mấy lần.

Góc nhìn này, hắn phảng phất thấy được bản chất của thế giới.

"Bởi vì Thiên Tựu Địa cũng không phải là bản thân trận pháp!"

"Nhưng nó là nguồn gốc của trận pháp!"

Triệu Kỵ ở bên trầm giọng giải thích, chợt tay phải lăng không nắm chặt, liền có một đạo tinh mang sáng chói dung nhập vào trong trận pháp, dọc theo từng trận văn chậm rãi vận hành.

Cứ như vậy.

Cửu Đỉnh, Khanh Sự Liêu, Thái Sử Liêu, Điện Thành Khang cùng với Bia Mục Dã vốn cách nhau khá xa, trong nháy mắt dung thành một chỉnh thể.

Cửa vào Tinh Huy chính là Thái Sử Liêu, xa xa không ngừng hấp thu Tinh Huy từ bên ngoài đến.

Khanh sự Liêu thông qua Cửu Đỉnh phóng xạ tứ phương, đồng thời không ngừng hấp thu chất dinh dưỡng từ tứ phương, ôn dưỡng bia Mục Dã.

Bia Mục Dã thì giống như là bàn tay to vô hình, khống chế hướng đi của khí vận phóng xạ tứ phương khí vận

Mà điện Thành Khang, lại là nền tảng ổn định của toàn bộ đại trận, bất kỳ ảnh hưởng nào từ bên ngoài đến, đều có thể ở dưới sự bảo vệ của Điện Thành Khang, vô hình trừ bỏ.

Triệu Kỵ thản nhiên giải thích: "Từ khi Chu Vũ Vương bắt đầu, Chu Vương liền tự cho mình là thiên tử, phụng mệnh trời khống chế thiên hạ. Thái Sử Liêu là văn chức của Chu Vương Đình, cũng là thần chức Thừa Thiên, tinh huy này đại biểu cho khí vận trời ban.

Khanh sự Liêu chính là quyền thần nắm giữ thiên hạ, bao gồm thổ địa, binh mã, công trình, hình ngục, chẳng qua Chu thiên tử không nắm giữ được phong thổ lớn như vậy.

Cho nên cũng chỉ có thể thông qua phân phong chư hầu, Bia Mục Dã này chính là quy tắc Thiên Tử phong chư hầu.

Điện Thành Khang đại biểu cho đức hạnh thiên tử, cho nên có thể củng cố toàn bộ đại trận.

"Tuyệt vời!"

Doanh Vô Kỵ nhịn không được tán thưởng, được Triệu Kỵ phân tích như vậy, toàn bộ đại trận trong nháy mắt liền rõ ràng sáng tỏ.

Hắn nghĩ nghĩ: "Nói như vậy, thứ khống chế huyết mạch thần vật, rất có thể chính là Bia Mục Dã?"

"Hẳn là thế!"

"Vậy sau khi con tiến vào Mộ bàn, trực tiếp đi tìm Bia Mục Dã!"

"Chỉ sợ không phải đơn giản!"

Triệu Kỵ lắc đầu cười cười, chợt vung tay lên.

Trận đồ Điện Thành Khang chấn động, đôi bàn tay to tàng hình Bia Mục Dã này lập tức tỏa ra khí vận quấy nhiễu khiến xu thế thiên hạ loạn lạc.

Mà Bia Mục Dã nhận được khí vận nuôi dưỡng cũng ít đi, dứt khoát co rút xúc tu lại, chặt đứt gần một nửa liên hệ với

bên ngoài.

Sau đó xu thế khí vận hoàn toàn mất khống chế, đại trận vốn ổn định, phảng phất gặp phải trời sập đất nứt, rốt cục không chịu nổi gánh nặng, vỡ thành từng mảng, chỉ để lại Cửu Đỉnh ảm đạm đứng lặng đó, chỉ kết nối mỏng manh với các bộ phận khác trong trận đồ, nhưng rốt cuộc có chút hữu khí vô lực.

Thiên tử vô đức, chư hầu phá quốc đô, điều này hoàn toàn tương ứng với lịch sử.

Khanh sự Liêu, Thái Sử Liêu, Điện Thành Khang, Bia Mục Dã, bốn thứ này tựa như cánh diều, bị Cửu Đỉnh liên lụy.

Chỉ tiếc, hướng gió thay đổi trong nháy mắt, hầu như không thể thông qua Cửu Đỉnh bắt được tung tích của chúng.

Triệu Kỵ thần sắc có chút ngưng trọng: "Ta đã nói làm sao có thể có người luyện hóa toàn bộ cựu đô, hôm nay xem ra, hẳn là Nam Cung gia vốn có một cái pháp khí, Nam Cung Lăng chẳng qua là thu dụng cựu đô bị phá nát mà thôi."

Hôm nay trận pháp vỡ nát, chỉ sợ cựu cựu đông sớm không phải bộ dáng ban đầu, ngoại trừ Cửu Đỉnh, chỉ sợ bất kỳ một tòa kiến trúc nào cũng khó tìm.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được hỏi: "Vậy phụ vương có nắm chắc thông qua Cửu Đỉnh, tìm được chúng không?"

Triệu Kỵ than nhẹ một hơi: "Nếu cô thân tới, mà Cửu Đỉnh đều vững vàng đứng lặng, hẳn là có bảy phần nắm chắc, chỉ tiếc…"

Đáng tiếc, ông ta chỉ có thể làm một cái khán giả.

Doanh Vô Kỵ giật mình: "Khó trách lão thất phu Nam Cung Lăng kia phải để nhiều ngày như vậy mới đi vào,con

thấy bọn họ cũng tìm không thấy Bia Mục Dã, cố ý tìm người dò đường!"

Triệu Kỵ nhíu mày: "Chu thiên tử hẳn là có mưu đồ khác, tuy rằng hiện giờ Chu vương thất đã suy sụp, nhưng bên trong cũng có không ít cao nhân, nếu là Cửu Đỉnh vững chắc, không đến mức ngay cả một bia Mục Dã cũng tìm không thấy.

Doanh Vô Kỵ nhướng mày: "Ý của phụ vương là, Cửu Đỉnh bất ổn, hắn để cho nhiều người như vậy đi vào, kỳ thật là vì chấn trụ lại Cửu Đỉnh?"

Triệu Kỵ gật đầu: "Cũng có thể, Cửu Đỉnh trấn Cửu Châu, nhưng huyết mạch họ Cơ đã sớm trấn không được Cửu Châu, lần Bách gia thịnh hội này, tôn thất các quốc gia đều phái cao thủ đến đây, tất nhiên đều có thể tìm được đỉnh tương ứng".

"Mẹ kiếp!"

Doanh Vô Kỵ cũng không nhịn được vỗ tay: "Chu thiên tử này thật đúng là một lão giảo hoạt, như vậy, Cửu Đỉnh khẳng định có mấy cái không vững chắc, sau đó bốn đạo Binh gia khí vận cùng ba món pháp thuật Địa cấp, khẳng định là giấu ở trong đỉnh không vững chắc."

Dựa vào những Cửu Đỉnh đốt tiền này, sau đó cao thủ trận pháp của bọn chúng có thể tìm được Bia Mục Dã! Chính là khí vận cùng pháp thuật, đối với bọn họ mà nói cũng không tính là gì, dù sao bọn họ thiếu cũng không phải một hai thiên tài, định muốn chơi gái không mất tiền!"

Triệu Kỵ như cười như không đánh giá hắn: "Ngươi tiếp tục!"

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng suy tư: "Con thậm chí hoài nghi Chuyên Húc Cổ Lịch không phải do Chu thiên tử bỏ vào, dù sao thứ quý giá như vậy, bảo hắn trả lại họ Doanh cho chúng ta, nói thật có chút thái quá, rất có thể hắn chỉ biết trong

cố đô có Chuyên Húc Cổ Lịch, bản thân lại không chiếm được, vừa vặn dùng để lừa chúng ta đi vào."

Chương 362: Nhân quả báo ứng Chương 362: Nhân quả báo ứng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mặc kệ mục đích hàng đầu của bọn họ có phải Bia Mục Dã hay không, xem biểu hiện của lão thất phu Nam Cung Lăng kia, hãm hại Doanh Triệu chúng ta cũng là chuyện cần thiết. Cho nên chỗ Chuyên Húc Cổ Lịch rất có thể có mai phục của bọn họ.

Triệu Kỵ nhìn ánh mắt của hắn có chút hài lòng: "Còn nữa không?"

Doanh Vô Kỵ xoa huyệt Thái Dương của mình, cứ như vậy kéo tơ lột kén xuống, có loại cảm giác suy nghĩ lập tức rõ ràng, nhưng hết lần này tới lần khác suy tính, hắn có loại cảm giác CPU sắp cháy.

Hắn nghĩ nghĩ nói: "Nhất thời nghĩ mãi mà không rõ, bất quá phụ vương, Triệu thị chúng ta còn có người nào tinh thông trận pháp hay không, phụ vương phân phối cho con một người, bằng không chờ Cửu Đỉnh ổn định, chúng ta sợ rằng sẽ lạc hậu hơn người khác.

Triệu Kỵ lắc đầu: "Thật đúng là không có! Nhân Thiên tựu địa tuy là ngọn nguồn trận pháp, cũng không phải bản thân trận pháp, ngoài ra Triệu gia cũng không còn cơ sở trận pháp. Bất quá…..".

Doanh Vô Kỵ ánh mắt sáng lên: "Bất quá cái gì…..".

Triệu Kỵ chỉ vào trận cơ đối ứng Cửu Đỉnh trong địa cung, vuốt râu cười to nói: "Bất quá hiện tại thời gian còn sớm, chúng ta hoàn toàn có thể xem xét tất cả tình huống có thể xảy ra của Cửu Đỉnh, đến lúc đó ngươi chỉ cần nhìn phương vị

cuối cùng Cửu Đỉnh định ra, liền có thể trực tiếp tìm ra phương vị tương ứng.

Đúng là luật thống kê…

Cha vợ mình, thật đúng là một người tàn nhẫn a!

Doanh Vô Kỵ không khỏi run rẩy một cái, giơ ngón tay cái lên với Triệu Kỵ: "Phụ vương! Phụ vương thật đúng là Tích ca (tiếng địa phương Trùng Khánh là: anh giai chơi bẩn) của con!"

Triệu Kỵ: "????

……

Hàn phủ.

Một người phụ nữ ngồi quỳ trên mái hiên, xa xa nhìn tòa viện ở góc Hàn phủ.

Mặc dù bị cây cối che chắn cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng vẫn có loại cảm giác trông mòn thu thủy.

"Phu nhân, ngươi nếu thật muốn mệt mỏi, liền đi gặp nó đi!"

Hàn Giả ngồi ở một bên, bất đắc dĩ thở dài một hơi, bởi vì người phụ nữ này, chính là chính thê của lão, cũng là mẹ ruột của Hàn Quyện – Trịnh Uyên.

Nhi tử đã trở về hơn một tháng, người làm mẹ này, lại chỉ tận mắt nhìn thấy nhi tử một lần, liền không còn gặp nữa, chỉ len lén nhìn ra ngoài mái hiên.

"Hại Quyện nhi thì làm sao?"

Trịnh Uyên như trước nhìn ra xa xa, ngữ khí ai uyển không thôi: "Năm đó đạo trưởng nói, ông làm cha nhưng chuyện xấu gì cũng làm hết, dẫn đến chúng ta hai mẹ con ta bị nhân quả

báo ứng, càng gặp mặt lại càng không tốt đối với Quyện nhi không tốt.”

Mệt mỏi thật vất vả dưỡng bệnh trở về, ông không cho nó tĩnh dưỡng, cứ phải chạy đi chạy lại về bên kia ngày 3 lần. Ông không đau lòng thân thể Quyện nhi, chẳng lẽ tôi đây làm mẹ cũng không đau lòng?”

Hàn Giả có chút nhức đầu: “Đạo trưởng đều nói, hiện tại Quyện nhi đã tu thành, chúng ta gặp mặt nó đối với nó ảnh hưởng không có lớn như vậy!”

“Không có lớn như vậy, nhưng vẫn là có?”

Trịnh Uyên trừng mắt liếc phu quân của mình một cái, thật không thể véo hắn thêm mấy cái.

Hàn Giả bất đắc dĩ lắc đầu, có Trịnh Uyên nhìn chằm chằm, lão ta hiện tại cũng không dám tùy ý đi tìm Hàn Quyện.

Nguyên nhân là vị phu nhân này của mình, địa vị ở Hàn gia thật sự quá cao, năm đó Hàn gia thôn tính địa bàn Trịnh quốc cực kỳ thuận lợi, cũng là bởi vì Hàn gia cùng Trịnh gia thỏa hiệp lẫn nhau, mỗi một gia chủ đều phải cưới nữ tử Trịnh gia, ngoại trừ vị trí chủ mẫu, Trịnh gia cũng không tranh quyền, cho nên địa vị tương đối siêu nhiên.

Đây cũng là nguyên nhân con trai độc nhất xuất gia, nàng vẫn có thể ngồi vững vàng vị trí chủ mẫu.

Nghĩ đến năm đó khi Hàn Quyện sinh ra, trong lòng lão ta liền không nhịn được thổn thức một trận.

Có lẽ đó là nhân quả báo ứng.

Năm đó phong thổ Hàn gia bị náo loạn vì hạn hán, nhưng Hàn gia tài chính căng thẳng, không cung cấp cứu lương thực trợ thiên tai, dẫn đến thiên tai bạo động, hắn vì huấn luyện

quân đội, không lựa chọn mở kho phát lương thực, mà là lựa chọn trấn áp bạo dân.

Sau đó Hàn Quyện sinh ra, khí huyết không còn, suýt nữa chết non tại chỗ, nếu không phải vị đạo trưởng kia cứu giúp, đã sớm đi đời nhà ma.

Lại nói tiếp, cũng là do chính mình làm cha tạo nghiệt.

Đáng thương Trịnh Uyên, rõ ràng nhớ nhung nhi tử đến phát điên, lại chỉ có thể xa xa nhìn con mình.

"Chủ nhân!"

Trong sân vang lên một âm thanh.

Hàn Giả nhìn xuống, là người gác cổng của Hàn gia, liền hỏi: "Chuyện gì?

Người gác cổng nói: "Bình Lăng Quân đưa tới một phong thư!"

Ồ!

Hàn Giả gật đầu, ôn hòa nói: "Phu nhân! Ta đi xử lý công vụ một chút, nếu bà nhớ con, liền trực tiếp đi thăm nó đi, nóc nhà gió lớn, đừng để bị cảm lạnh.

"Ông quản tôi làm gì? làm việc của ông đi!"

Trịnh Uyên không kiên nhẫn khoát tay áo.

Hàn Giả xấu hổ cười cười, liền trực tiếp từ trên nóc nhà nhảy xuống, từ trong tay người gác cổng nhận lấy thư mở ra.

Nhìn thấy nội dung bức thư, lão ta nhịn không được đồng tử co rụt lại.

Muốn tìm thần vật quy tắc huyết mạch, cần đại sư trận pháp.

Chu vương thất lần này tổng cộng dẫn theo hai vị đại sư trận pháp, một vị trong đó đêm qua đột nhiên chết bất đắc dĩ.

Vị kia chính là Khương Thái Uyên, rất có thể là nội gián hoàng thất.

Nghe lệnh Lang Hàn Quyện nghiên cứu trận pháp, Chu vương thất nguyện lấy trăm viên Ngũ Hành Linh đan mời lệnh lang rời núi.

Trăm viên Ngũ Hành Linh Đan.

Đây chính là dưỡng linh thai thần dược, tuy rằng không thể khiến linh thai thăng phẩm, lại có thể khiến cho lực khống chế linh thai đối với một trong ngũ hành đề cao một cấp độ.

Tác dụng của nó, không khác gì đem linh thai tăng lên nửa phẩm cấp.

Điều này có nghĩa là, Hàn gia có thể tạo ra trăm vị thiên tài, đây chính là lực lượng mang tính chiến lược.

Chương 363: Nhân quả báo ứng Chương 363: Nhân quả báo ứng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hàn Giả xoa xoa tay, len lén nhìn lên xà nhà một cái, nhét thư vào trong tay áo, thản nhiên nói một câu: “Ngươi đi xuống trước đi!”

Nửa canh giờ sau, Trịnh Uyên mệt mỏi, duỗi lưng một cái, trở về phòng ngủ.

Hàn Giả lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, lặng lẽ chạy tới phòng của Hàn Quyện

Cộc!

Cộc!

Cộc!

“Mời vào!”

Hàn Quyện tuy rằng vẫn mang hai vành mắt thâm quầng, nhưng hôm nay khí sắc thoạt nhìn không tệ, tựa hồ ngủ một giấc thật ngon.

Hàn Giả cười ha hả nói: “Quyện nhi, hôm nay khí sắc không tệ!

“Không tồi!”

Hàn Quyện duỗi lưng một cái: “Trước đó vài ngày quan sát thịnh hội, trong lòng rất có cảm ngộ, tu vi cũng coi như có tinh tiến.

“Ồ?”

Con mắt Hàn Giả hơi sáng lên: “Nói như vậy, con luyện tinh cùng ngưng khí, cũng có thể đột phá tầng 12?”

Hàn Quyện nhìn lão một cái, buông tay: “Sư phụ nói con tiên thiên khí huyết thiếu hụt quá nghiêm trọng, tinh khí tu đến tầng thứ 11 đã là trời cao chiếu cố, cả đời cũng không thể tu đến tầng 12.”

Nghe nói như thế, Hàn Giả nhịn không được có chút áy náy.

Mặc dù lão ta cũng không chắc chắn rằng Nhân quả báo ứng có thật hay không.

Nhưng lão đạo sĩ đích thực là một cao nhân, hơn nữa còn cứu mạng Quyện nhi, không có lý nào lừa gạt chính mình trong chuyện này.

Nhưng hắn nhận ra một vấn đề khác.

“Phụ thân cư sĩ không cần áy náy!”

Hàn Quyện lười biếng cười: “Những thứ này đều là mệnh của con, lần này tới Hồng Trần, chính là tới chấm dứt mệnh

số.”

Hàn Giả thần sắc có chút phức tạp, chợt lại hỏi một vấn đề: “Nếu con tinh khí cả đời không thể đột phá, lại vì sao không sớm ngưng tụ tam phẩm linh thai?”

Hàn Quyện nằm trên ghế, chậm rãi lắc lư: “Con đường tu hành của con, sư phụ có sắp xếp khác.

“Ồ…..”.

Sau lần trao đổi này, hai cha con trầm mặc hồi lâu.

Gió cuối thu có chút lớn, thổi đến lá cây trong sân ào ào vang lên.

Sau một lúc lâu.

Hàn Giả mới hỏi: “Quyện nhi, trình độ trận pháp của con như thế nào?

Hàn Quyện lười biếng nói: “Cũng tạm được!”

Tạm được!

Chính là rất lợi hại!

Sau hơn một tháng trao đổi, Hàn Giả cũng coi như có chút hiểu biết về con trai mình.

Tiểu tử này, thiên tư trác tuyệt, lại rất khiêm tốn.

Tương đối thành thạo, ở trong miệng hắn chính là bập bõm.

Trong miệng hắn tạm được, chính là rất giỏi!

Thế thì yên tâm rồi.

“Giúp cha một việc?”

“Việc gì?”

“Đi tìm đồ trong mộ bàn!”

“Chỉ tìm đồ?”

“Đúng thế!”

“Không thành vấn đề!”

Hàn Quyện ngồi dậy, vẻ mặt có chút thoải mái.

Hàn Giả cũng không nghĩ tới hắn đáp ứng được thống khoái như vậy, lại bổ sung một câu: “Con muốn chỗ tốt gì? chỉ cần cha có thể lấy ra, đều có thể cho con!

“Thôi!”

Hàn Quyện thu lại đạo bào rộng thùng thình của mình: “Đã vào Hồng Trần, lại có tình cảm phụ tử, dù sao cũng phải làm một số việc, vị trí gia chủ cuối cùng cũng là tục vật,con không có hứng thú. Bất quá, thật đúng là có một việc con muốn làm.

“Chuyện gì?”

Hàn Giả lấy lại tinh thần, nhi tử trở về lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên đưa ra yêu cầu.

Hàn Quyện buộc tóc lại.

Từ một đạo sĩ lười biếng và yếu đuối trở thành một đạo sĩ giỏi… nhưng yếu đuối.

Hắn cười cười, chỉ vào ngọn núi phía tây Giáng Thành: “Thỉnh cầu phụ thân cư sĩ mời mẫu thân đại nhân ra, một nhà ba người chúng ta đi leo núi!”

Hàn Giả hoảng hốt một trận.

ngọn núi đó.

Là ngọn núi Hàn Quyện sinh ra.

Đó là ngọn núi mà hắn suýt chết.

Đồng thời cũng là ngọn núi xuất gia của hắn.

Trên ngọn núi kia, có một gia đình ba người cả đời chỉ có năm tháng đoàn tụ.

Dù là không có trí nhớ khi đó, hắn cũng muốn đi lên nhìn một chút.

……

Kẹt kẹt…..".

Cửa hậu viện của Thư cục Thượng Mặc chậm rãi mở ra.

Hoa Triều rón rén lắc mình đi vào, chợt cẩn thận đóng cửa lại.

Hoa Triều tỷ tỷ!

A!

Hoa Triều hoảng sợ, vội vàng đem tờ giấy trong tay giấu ở phía sau, khuôn mặt có chút đỏ lên, sợ bị hỏi đến nội dung trên tờ giấy.

Cũng may Bạch Chỉ không có đầu óc đó, nàng khẩn trương nhìn Hoa Triều: "Hoa Triều tỷ tỷ, tỷ có nhìn thấy công tử hay không?

"Hả?"

Hoa Triều nhìn sắc trời, đã gần hoàng hôn rồi, sao lại ra ngoài lâu như vậy?

Nhưng…

Bọn họ hình như sắp vào cái mộ gì đó, có chính sự thương lượng cũng bình thường.

Nàng bất động thanh sắc đem tờ giấy nhét vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Bạch Chỉ: "Vô Kỵ có chính sự bận rộn, chúng ta đừng gây phiền thêm cho đệ ấy!"

Ồ…

Bạch Chỉ gật gật đầu, nàng vừa rồi lật rất nhiều sách, đều không tìm được thị tẩm cùng nguyệt kỳ có cái gì liên quan,

luôn cảm giác đây là công tử qua loa tắc trách bịa ra lý do, cả ngày đều có chút lo được lo mất.

Hả?

Đợi đã!

Đây không phải là có một nữ nhân có sẵn có thể hỏi sao?

Nàng kéo kéo ống tay áo Hoa Triều: "Hoa Triều tỷ tỷ, em muốn thay bằng hữu của em hỏi tỷ một vấn đề !"

"Em nói đi!"

"Bằng hữu của em muốn hỏi, đến nguyệt kỳ, có thể thị tẩm hay không?"

"……"

Sắc mặt Hoa Triều có chút cổ quái: "Đương nhiên không thể!"

"Thì ra là như vậy!"

Bạch Chỉ rốt cục thở phào nhẹ nhõm, ảo não gãi đầu: "Nhưng tại sao trong sách không có? Em, em muốn hỏi, bằng hữu của em không có tìm thấy trong sách.

Hoa Triều hỏi: "Sách ở đâu?"

Bạch Chỉ đương nhiên nói: "Sách trong thư phòng của công tử!"

Hoa Triều đỡ trán, con bé này không biết sao mà cứ cố đấm ăn xôi như vậy?

Chương 364: Đều là sách đúng đắn Chương 364:Đều là sách đúng đắn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nàng trầm mặc trong chốc lát, sâu kín nói: "Bởi vì sách trong thư phòng của Vô Kỵ, đều là sách đứng đắn!"

“Loại chuyện này rất không đứng đắn sao?”

“Em bảo chị trả lời em thế nào đây…”

Hoa Triều bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, thì ra tối hôm qua là vì nguyệt sự của Tiểu Bạch Chỉ, mà không phải thân thể Vô Kỵ…

Không đúng!

Vậy Triệu Lăng giải thích như thế nào?

Vẫn có vấn đề.

Hoa Triều nắm chặt quần áo trước ngực, bên trong là tất cả kinh nghiệm mà bạn nàng truyền thụ, nghe nói có bảy phần nắm chắc chữa khỏi bệnh yêu thích nam giới.

Nhưng Vô Kỵ là người của công chúa, chính mình lại cùng hắn có quan hệ giống như là thân nhân, chính mình ra mặt khẳng định không thích hợp.

Cho nên…..”.

Này?

Đây không phải là có sẵn một tiểu nữ nhân sao?

Hơn nữa nàng vốn là nha hoàn thiếp thân mà Mẫu tộc Vô Kỵ chuẩn bị cho hắn, vốn là người của Vô Kỵ, tiểu nha đầu này còn tỉnh tỉnh mê mê rất đơn thuần…

Hoa Triều vừa nghĩ tới Bạch Chỉ sẽ được thưởng thức trước những công chúa kia, chẳng biết tại sao trong lòng lại dễ chịu hơn rất nhiều.

“Bạch Chỉ! Em có muốn thị tẩm sớm một chút không?”

“Muốn!”

“Vậy tỷ tỷ dạy em!”

“Tỷ, tỷ biết hả?”

“À, biết…”

Hoa Triều có chút nói lắp, nhưng nghĩ nghĩ, lại nhịn không được đứng thẳng người lên.

Nàng chưa từng ăn thịt heo, nhưng thấy heo chạy a!

Hơn nữa heo còn tự mình dạy nàng chạy như thế nào.

Bạch Chỉ nắm chặt nắm đấm trắng nõn: “Chỉ cần tỷ dạy, em liền dám học!”

Hoa Triều nhịn không được cười cười: “Chỉ cần em dám học, ta liền dám dạy!”

Hai người phụ nữ một lớn một nhỏ liếc mắt nhìn nhau, liền tay trong tay chui vào phòng.

Bạch Chỉ trong lòng phấn chấn: Hết thảy vì thị tẩm!

Hoa Triều trong lòng thầm than: Vì Vô Kỵ thể xác và tinh thần khỏe mạnh, hôn nhân hạnh phúc, người làm tỷ tỷ như ta thật sự là hao tâm tổn trí ! Nhưng tại sao lại có chút chua xót…..”.

……

Nơi nào đó ở Giáng Thành.

Một thiếu niên tướng mạo thanh tú đẩy cửa đi vào.

Mới vừa bước vào sân một bước, liền có một thanh trường kiếm gác ở trên cổ.

“Ta nói Hồng Trần đại nhân, ngươi không cần mẫn cảm như vậy a, chẳng lẽ là bởi vì thần niệm bị bạo đến quá nhiều, biến thành chim sợ cành cong?”

“Ngươi còn nói những lời vô liêm sỉ này nữa, ta sẽ giết ngươi!”

Hồng Trần hừ lạnh một tiếng, thu vỏ kiếm về.

Thiếu niên chính là Lý Thải Đàm giả trang.

Nàng bĩu môi, nghĩ thầm khó trách Hồng Trần thay đổi, ngày xưa vân đạm phong khinh, những ngày này mặc kệ làm chuyện gì đều mang theo một cỗ hỏa khí.

Giống như tên hề nhảy nhót, trước mặt mọi người bị Triệu Kỵ bóp nổ10 đạo thần niệm, đổi lại tùy tiện một Cường giả Ngộ Thần Cảnh khác, đều là nhục nhã vô cùng.

Mấy ngày trước bận rộn tu luyện Hỗn Nguyên chân khí, lại bỏ lỡ trò hay đặc sắc như vậy.

Đáng tiếc!

Đáng tiếc!

May mà chuyện này đã làm cho mọi người Giáng Thành đều biết, nếu không thật đúng là không dễ nghe ngóng.

Lý Thải Đàm cười cười, liền ngồi ở trên ghế đá, tự mình rót trà uống trà.

Chương 365: Kỹ pháp chém giết

Hồng Trần hỏi: "Triệu gia thế nào rồi?

Lý Thải Đàm liếc mắt nhìn trước cửa đại thụ, trên cây cột một người, dung mạo cùng ả bây giờ giống nhau như đúc.

Thiếu niên này là đối tượng trọng điểm bồi dưỡng của Tôn thất Triệu thị, năm gần 18 tuổi liền đạt tới 3 tầng Tinh Khí Thần tầng 11, hiện tại luyện tinh đã tiếp cận tầng 12, hơn nữa sư phụ là một vị Nho gia phu tử, ngộ tính khá cao, rất có thể ngưng kết tam phẩm linh thai.

Chỉ tiếc, hắn cũng là một thành viên trong cái nhóm đó, nhẹ dạ bị đưa vào tròng của mình, sau đó liền bị trói lại đây.

Ả cười cười: "Ngươi làm cho ta biến thành bộ dáng người Triệu gia, chính là vì muốn ta tiến vào mộ bàn?"

"Nếu không thì sao?"

Hồng Trần có chút không kiên nhẫn: "Hôm nay Triệu gia đã xảy ra chuyện gì?Lần này Mộ bàn mở ra, bọn họ rốt cuộc có tham dự hay không?"

Hôm nay chúng ta bị triệu tập lại, thống nhất tra xét một lần, xem có hay không có Hồng Trần ấn ký, sau đó liền bị bí mật đưa vào vương cung, cùng những thành viên thái tử kia cùng yết kiến Lê vương."

"Gặp Lê vương, làm cái gì?"

"Giao cho chúng ta một số việc, nói bên trong Mộ bàn rất có thể không gian hỗn loạn, tất cả pháp thuật dùng để định vị

đều có thể mất đi hiệu lực, cho nên cần dùng cách quân dụng, lợi dụng ký hiệu quần thể quy mô lớn định vị lẫn nhau, tập hợp lại trong thời gian ngắn nhất có thể. Tóm lại, cũng không kém nhiều lắm so với những thứ mà ngươi nói."

"Quả nhiên là như vậy!"

Hồng Trần hơi thở phào nhẹ nhõm: "Xem ra Đan Thanh không có dọa ta!

Lý Thải Đàm nhịn không được có chút tò mò: "Vị giáo chúng của bên Đan Thanh rốt cục có lai lịch gì?Tại sao hiểu rõ mộ bàn như vậy?"

Ả ngay từ đầu còn có chút không biết Hồng Trần vì cái gì muốn cho mình giả trang thành Triệu gia người, không nghĩ tới hết thảy sắp xếp đều là có đạo lý.

Loại pháp thuật định vị không thể dùng, muốn nhanh chóng tìm được tổ chức, nhất định phải dựa vào tổ chức lớn.

Hết lần này tới lần khác trải qua náo loạn vừa rồi, tất cả mọi người rất cảnh giác đối với Hồng Trần ấn ký, vừa vặn để cho mình lợi dụng cái này vượt qua một kiếp.

Nàng hiện tại, ngược lại là càng ngày càng tò mò thân phận vị giáo hữu này.

Hồng Trần lắc đầu: "Hắn là thuộc hạ trực hệ của Đan Thanh, ngoại trừ Đan Thanh cùng giáo chủ, không ai biết thân phận thật sự của hắn, bất quá ta khẳng định hắn lần này nhất định sẽ tiến vào Mộ bàn, đến lúc đó ta tự có biện pháp cùng hắn hội hợp."

Lý Thải Đàm khoát tay áo: "Trước đừng nói đến hắn, ngươi nói nói đến chuyện bên trong Mộ bàn, ta như thế nào mới có thể tìm được ngươi?"

Hồng Trần cười cười: “Ngươi chỉ cần nghe Triệu Kỵ sắp xếp, sớm ngày tập hợp với đội ngũ của Triệu thị là được, người Triệu thị không ít, cho dù mộ lớn hơn nữa, ta cũng có thể bắt được một người, gặp mặt ngươi không thành vấn đề.

“Như thế này…”

Chương 365: Kỹ pháp chém giết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trong Mộ bàn tu vi cao nhất chỉ có Thai Thuế Cảnh, ngay cả thân thể này của ngươi cũng chỉ là tứ phẩm linh thai, một khi bởi vì thần vật phát sinh ma sát, cũng không phải đơn đả độc đấu có thể giải quyết vấn đề.

Hồng Trần thản nhiên cười: “Có ta một người, cùng trăm người ngàn người không có gì khác nhau.

Cái này…

Thật là giả bộ.

Lý Thải Đàm bĩu môi, nếu không phải người trước mắt là Hồng Trần, nàng đã sớm trừng mắt.

Ngẫm lại cũng đúng, trong Mộ bàn tu vi cao nhất bất quá Thai Thuế Cảnh, chỉ cần Hồng Trần ẩn nấp được chút ít tu vi, tìm được mười mấy người nhập thân căn bản không thành vấn đề, hơn nữa kỹ pháp chém giết của Hồng Trần khủng bố, cùng trăm người ngàn người thật không có gì khác nhau.

Đúng rồi! Còn một chuyện nữa.

“Nói đi!”

Doanh Vô Kỵ là tổng chỉ huy của Triệu thị lần này, hắn cũng vào Mộ bàn, ngươi tìm cơ hội giúp ta hấp thu một chút bổn nguyên chân khícủa hắn, về sau đỡ phải tìm Doanh Vô Khuyết.

“Nhìn chút tiền đồ của ngươi, Doanh Vô Kỵ tư chất bình thường, sao có thể so được với Doanh Vô Khuyết?”

“Trước tiên cứ thế đã, sau này có cơ hội lại cân nhắc ăn hết cả huynh đệ chúng. Đúng rồi, còn có một việc.”

“Ngươi có thể nói hết mọi chuyện trong một hơi được không?”

“Ta thích, ngươi quản được sao?”

Lý Thải Đàm quyến rũ liếc hắn một cái: “Hôm nay lúc chúng ta từ vương cung trở về, ta vừa vặn nhìn thấy Triệu Khế từ hầu tước phủ đi ra. Sau đó Trường Bình hầu gọi chúng ta qua huấn luyện”.

Hồng Trần hỏi: “Huấn luyện cái gì?”

Lý Thải Đàm cảm thấy có chút buồn cười: “Nói có thể nghe người của vương thất chỉ huy, nhưng mục đích cuối cùng của tôn thất là đạt được Chuyên Húc Cổ Lịch, nếu như chỉ huy của vương thất đi ngược lại với Chuyên Húc Cổ Lịch, vậy thì không cần phải nghe theo. Xem ra biến pháp lần này khiến cho tôn thất Triệu thị bất mãn, mặc dù bề ngoài không nói gì, nhưng Trường Bình Hầu cũng có không ít động tác.”

Giữa tôn thất vương thất vốn có khe hở, nhưng Triệu Khế có thể tìm được khe nứt này cũng là bản lĩnh của hắn.

Hồng Trần cười nhạo một tiếng: “Bất quá đây là chuyện Triệu thị bọn hắn không liên quan đến nhiệm vụ của chúng ta, để ngươi hóa thành thân phận người Triệu thị, bất quá là thuận tiện cùng ta hội hợp mà thôi!

Lý Thải Đàm nhíu mày, cường điệu nói: “Còn có giết Khương Thái Uyên!

Hồng Trần biết nàng tích cực, liền cười nói: “Được được được! Giết Khương Thái Uyên!

……

Hắt xì!

Hắt xì!

Doanh Vô Kỵ mới vừa đội Tinh Dạ về đến nhà, liền thấy có một thân ảnh khôi ngô, ở cửa sau Thư cục Thượng Mặc điên cuồng hắt xì.

Hắn nhiệt tình nghênh đón: "Ai? Khương lão ca, huynh lại tới nữa, như thế nào không vào sân? Huynh xem sắp cảm lạnh rồi!

"Không có gì!"

Khương Thái Uyên cười ha ha nói: "Hậu viện có hai đệ muội, lúc đệ không có ở đây, ta cũng không tiện đi vào".

Hắn xoa xoa cái mũi, cũng không biết vì cái gì mình thể chất cường tráng như vậy, vì cái gì mà vẫn bị hắt xì.

Bất quá cũng tốt, vừa vặn để Doanh Vô Kỵ vì khí độ quân tử hơn người của mình cảm khái một phen.

Doanh Vô Kỵ quả nhiên một bộ cảm động: "Thật sự là quá vất vả lão ca! Mau, vào bên trong ngồi!

Nói xong, liền kéo Khương Thái Uyên vào viện.

Nhiệt tình rót trà cho Khương Thái Uyên.

Mặc dù biết con hàng này động cơ không thuần khiết, nhưng hiện tại hắn rất vui mừng gặp vị lão ca này.

Bởi vì chỉ cần không trở mặt, Khương lão ca vừa xuất hiện, nhất định là đưa chuẩn bị đưa kinh nghiệm.

Làm sao có thể chậm trễ.

"Xì… Trà ngon!"

Một chén trà nóng vào bụng, Khương Thái Uyên thoải mái nhe răng nhếch miệng.

Doanh Vô Kỵ đúng lúc hỏi: "Ngon ở chỗ nào?"

Khương Thái Uyên suy nghĩ một lát: "Nhiệt độ vừa vặn!"

Doanh Vô Kỵ giơ ngón tay cái lên: "Khương lão ca biết thưởng thức!

"Ừm!"

" Khương lão ca!"

Doanh Vô Kỵ hạ giọng: "Có phải lại có chuyện gì không?"

Khương Thái Uyên xoa xoa tay: "Lão thất phu Nam Cung Lăng kia đi vương cung một chuyến, trở về liền bắt đầu nổi giận, chắc là đang suy đoán chính ta là người chỉ điểm"

Doanh Vô Kỵ bộ dáng lo lắng: "A! có thể là bởi vì bệ hạ sống chết không cho thái tử Ninh vào Mộ bàn, khiến huynh bị lộ, nói cho cùng vẫn là chúng ta hại huynh!"

"Xì!"

Khương Thái Uyên cười nhạo một tiếng: "Yên tâm! lão thất phu kia không có biện pháp với ta, hắn chỉ biết là ta và ngươi thân cận, lại không lấy ra chứng cớ ta biết Chu thiên tử gặp giấc mộng. Lão ta cho dù hoài nghi thế nào, cũng không thể nào làm gì ta! Đệ đừng nghĩ lung tung, ngàn vạn lần đừng có áp lực, ngàn vạn lần đừng có áp lực!"

Bạn lặp lại điều này hai lần.

Sợ tôi không có cảm giác tội lỗi à?

Doanh Vô Kỵ giật giật khóe miệng: "Khương lão ca, đệ lại nợ huynh một lần, ghi sổ trước nha!"

Nghe nói như thế, Khương Thái Uyên khóe miệng đều sắp cười nứt ra.

Nhân tình này, lại bán đi rồi.

Hắn cười hì hì: "Còn có chuyện khác!"

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Còn có chuyện gì?"

Khương Thái Uyên nheo mắt: "Kỳ thật không cần ta nói, đệ hẳn là cũng biết, lần này Ngô quốc, Viêm quốc cùng Yến quốc, mặc dù tại vài ngày trước Bách gia thượng hội không có biểu hiện gì, nhưng bọn họ đều phái tới không ít người, hơn nữa đều là cao thủ!"

"Đệ biết!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, hắn hiện tại cùng hưởng mạng lưới tình báo của Lê vương thất, đương nhiên biết tin tức này, bất quá cũng chỉ là khi nhìn thấy Binh gia khí vận phong phú, muốn tới đây tranh giành một chút.

Nhưng Khương Thái Uyên nếu chủ động nói, khẳng định có nguyên nhân của hắn, liền hỏi.

"Có mờ ám?"

"Có chuyện mờ ám!"

"Cái gì mờ ám?"

"Đệ nghĩ xem họ của họ là gì?"

"Cơ!"

Doanh Vô Kỵ đồng tử co rụt lại, lại kết hợp chuyện huyết mạch, cảm giác có chút không ổn.

Chương 366: Hành vi dị thường Chương 366: Hành vi dị thường

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tuy rằng tranh Binh gia khí vận lý do này rất hợp lý, nhưng Nam Cung Lăng trước đó cũng không có tuyên bố quy

tắc, sớm phái ra nhiều người như vậy, xác thực có chút mờ ám.

Ngay cả Mễ gia, cũng là sau khi biết được, mới phái nhiều người tới.

Hiện giờ họ Cơ chư hầu quốc, chỉ còn lại có Ngô, Viêm, Yến tam quốc, hết lần này tới lần khác ba quốc gia này hành vi dị thường.

E rằng có hành động lớn.

Khương Thái Uyên thần sắc có chút ngưng trọng: "Bên trong cụ thể nguyên nhân gì ta không phải rất rõ ràng, nhưng sự tình xảy ra khác thường tất có mờ ám, hơn nữa Lê quốc Hai nhà Ngụy Hàn đều có họ Cơ, nếu quả thật là trước đó thương lượng với nhau, họ Cơ Mộ bàn bên trong lực lượng cũng có chút quá lớn."

Chuyện này, ta cũng chỉ có thể nói với đệ một chút, không dễ nói tỉ mỉ… Đệ cũng đừng biểu hiện quá rõ ràng, dù sao ta trên danh nghĩa vẫn là người của Chu vương thất, lần này còn muốn đi theo bọn họ, xem có kiếm được một hai đạo khí vận hay không!"

"Được rồi!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu: "Vậy đa tạ Khương lão ca!

"Đều là huynh đệ, khách khí cái gì!"

Khương Thái Uyên cười ha hả đứng lên: "Nhiều thì không nói, ta đi trước!"

"Đệ tiễn huynh!"

"Không cần!"

"Còn có cái này, ngươi cầm trước, chờ sau khi từ trong mộ bàn đi ra, lại cùng ta tính sổ!"

Này…..".

Đưa mắt nhìn Khương Thái Uyên rời đi, ánh mắt Doanh Vô Kỵ hơi trầm xuống.

Con mẹ nó, sự tình quả thật có chút lớn.

Lúc đầu khi hắn trở về, tâm tình cũng rất tốt.

Vốn là Loạn tặc Mộ bàn như sương mù, mạch lạc trong nháy mắt liền rõ ràng, trong lòng liền có vài phần chắc chắn.

Thậm chí có loại khoái cảm như chơi trò bịt mắt bắt dê.

Kết quả không ngờ…

Nếu như Cơ gia bọn họ thật sự liên hợp trước thời hạn, liền tương đương với tất cả mọi người công khai, suy nghĩ khẳng định sẽ vô cùng rõ ràng, đều là muốn tìm Bia Mục Dã.

Hắn hy vọng sự tình không phải như thế, nhưng ngẫm lại hình như cũng không phải là quá khả năng.

"Cái này chết tiệt!"

"Ta thật nghĩ mãi không ra, những đạo sĩ kia là như thế nào tính ra ta gặp dữ hóa lành!"

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề, nếu như mình trước đó không biết nhiều chuyện như vậy, làm sao đối kháng những đại quân Cơ gia này?

Nhưng nghĩ lại, nếu như không có Khương Thái Uyên nhúng tay, như vậy mình khẳng định sẽ không biết chuyện huyết mạch, nhiều nhất chỉ đem lực chú ý đặt ở Chuyên Húc Cổ Lịch.

Mà Chu vương thất, hãm hại hậu duệ Chuyên Húc bằng, khẳng định chỉ là một phần trong đó, đại bộ phận tinh lực kỳ thật vẫn đặt ở trên Bia Mục Dã, Nam Cung Vũ sở dĩ đến, chỉ sợ chính là chạy tới Bia Mục Dã.

Chính mình sớm biết kịch bản Chu vương thất, sớm thăm dò kết cấu bên trong, tính mục đích cùng tính thực hiện nhất định sẽ tăng lên.

Nhưng lần này không làm Chuyên Húc Cổ Lịch, tương đương với từ khu nguy hiểm thấp chuyển đến khu nguy hiểm cao.

Chết tiệt!

Kịch bản đã được viết lại hoàn toàn.

Lời sấm của những đạo sĩ kia, rốt cuộc còn đúng hay không?

Khương Thái Uyên này, chính ngươi bán nhân tình cho sảng khoái, là thật không coi mạng của chúng ta là mạng a!

"Khó chịu!"

"Muốn khóc!"

"Không phải vì sinh con!"

"Ai à, mẹ nó cái Mộ bàn rách nát!"

"Chết tiệt!"

Đợi đã!

Khương Thái Uyên vừa rồi hình như nhét cho ta một quyển sách.

Hắn mở ra trong tay sách, phát hiện bên trong chi chít đều là phù giấy kẹp bên trong, chính là hắn lần trước mà mấy tấm phù hắn maketing cho mình.

Bên trong quả thật có mấy tấm cực kỳ thích hợp bảo vệ tính mạng.

Nói như vậy…

Cũng coi như có thêm mấy tấm át chủ bài.

Hơn nữa cha vợ tài trợ mình tấm kia, cho dù gặp phải nguy hiểm, phỏng chừng cũng có thể bảo trụ mạng nhỏ của mình.

Ngủ trước đã.

Doanh Vô Kỵ mắng chửi đĩnh đạc chuẩn bị trở về phòng, lại phát hiện trong phòng Hoa Triều còn sáng đèn.

Hai nữ nhân một lớn một nhỏ giống như đang thảo luận cái gì.

Bạch Chỉ: "A? Như vậy được không?"

Hoa Triều: "Đương nhiên tốt rồi!"

"Cái này…"

"Em yên tâm, nghe tỷ, chuẩn bài không sai!"

"Được rồi…"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Không biết thì thào cái gì như buôn bạc giả?

Hắn cũng không nghĩ nhiều, liền trực tiếp trở về phòng ngủ.

Dù sao hôm nay thôi diễn một ngày, đầu óc đã hỗn loạn.

Đầu dính vào gối, liền hôn mê bất tỉnh.

……

Trong nháy mắt, thời gian ước định ba ngày trôi qua.

Trước điện Trọng Lê.

Hơn ngàn người chờ xuất phát, lẳng lặng chờ Nam Cung Lăng đến, chờ lão ta mở ra Loạn tặc Mộ bàn.

Tuy nói trên danh nghĩa là luận bàn hòa khí, nhưng ai biết trong Mộ bàn sẽ xảy ra chuyện gì, nhất định phải vô cùng cẩn trọng.

Doanh Vô Kỵ nhìn phía sau một chút, nhất thời cảm giác tình cảnh của mình hình như cũng không quá khó khăn.

Vương thất Triệu thị, tôn thất, cộng thêm Công hội Mặc giả, linh tinh nữa cũng khoảng ba bốn trăm người.

Hơn nữa mỗi người đều là hảo thủ.

Ngô Đan đứng ở bên cạnh hắn, cũng quay đầu lại nhìn thoáng qua: "Ô Kê ca, đệ luôn cảm giác có người nhìn chằm chằm đệ?"

"Ai vậy?"

"Chính là cái kia!"

Ngô Đan chỉ chỉ một thiếu niên dung mạo thanh tú.

Doanh Vộ Kỵ nhìn chăm chú.

Này!

Đây không phải là Triệu Cáo sao?

Hắn đã có ấn tượng với chàng trai này, và hắn đã chú ý đến cậu ta trong cuộc họp ngày hôm đó.

Tuổi còn trẻ, đã nắm giữ hai kỹ năng Địa cấp.

Đúng là phù hợp với cái tên thiên tài của hắn.

Khó trách Tôn thất Triệu thị đối với hắn tôn sùng như thế, bất quá người này hẳn là giấu dốt, tập được Kỹ năng Huyền cấp cũng tương đối nhiều, thực lực chân thật của hắn, hẳn là so với trong lời đồn còn mạnh hơn không ít.

Doanh Vô Kỵ nhìn Triệu Cáo, tầm mắt hình như cũng không nhìn về phía này, có chút nghi hoặc nói: "Có phải là ảo giác không?"

"Không thể nào!"

Ngô Đan nhíu mày: “Trực giác của đệ luôn luôn rất chuẩn…..”.

Chương 367: Bị nhìn trộm Chương 367: Bị nhìn trộm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ bĩu môi nói: “Vậy đệ nói hắn vì sao muốn nhìn đệ?”

Ngô Đan sắc mặt có chút mất tự nhiên: “Có lẽ…..”. Muốn hậu môn đệ?”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Muốn chơi hậu môn hả?

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật, cũng không biết bị chứng hoang tưởng hậu môn có tính là bệnh nan y hay không, dù sao hắn chưa từng gặp qua.

Hắn là thật sự có chút lo lắng thể xác và tinh thần huynh đệ mình có vấn đề

Nhưng lại sợ huynh đệ thật sự bị kẻ xấu chơi hậu môn.

Bèn vẫy tay với Triệu Cáo: “Cáo, ngươi tới đây!”

Lý Thải Đàm: “…..”.

Trong lòng nàng có chút thấp thỏm, chính mình chẳng qua nhàm chán, hồi tưởng lại cảnh tượng kiều diễm dĩ vãng, sau đó không cẩn thận nhìn Ngô Đan vài lần, cái này đã bị nhìn ra manh mối?

Cái này…

Trong lòng nàng có chút buồn bực, bởi vì liên tiếp hai lần dùng thân phận giả, thời điểm nàng đối mặt với Doanh Vô Kỵ đều có chút không được tự nhiên.

Lần đầu tiên giả làm thày thuốc, sau đó được xác nhận trực tiếp bị vạch trần tại chỗ.

Lần thứ hai bịa đặt thân phận của Khánh Đình, ánh mắt Doanh Vô Kỵ nhìn mình vẫn rất không thích hợp.

Lần này… là lần thứ ba.

Người này là luyện ra Hỏa Nhãn Kim Tinh sao?

Làm sao cứ vạch trần ta mãi thế?

Nàng chỉ chỉ cái mũi của mình: "Ta?"

"Chính ngươi đấy!"

Doanh Vô Kỵ cười ha hả vẫy tay, đối với loại tuấn kiệt tôn thất này, tuy rằng không thể dễ dàng lôi kéo, nhưng cũng không thể vênh mặt hất hàm sai khiến bọn họ, dù sao cha vợ đã nói qua, quan hệ giữa vương thất và tôn thất, không có thoạt nhìn hài hòa như vậy.

Mẹ nó!

Xem ra đều không hài hòa, xem thực tế không hài hòa đến mức nào?

Cho nên đối với loại tuấn kiệt này, có thể lôi kéo hay là phải lôi kéo.

Lý Thải Đàm bất đắc dĩ, đành phải đi tới hướng Doanh Vô Kỵ chắp tay: "Bái kiến phò mã gia!"

Doanh Vô Kỵ trở tay đưa cho hắn một tờ bùa: "Trong Mộ bàn rất nguy hiểm, ngươi là trụ cột vững vàng tương lai của tôn thất, nhớ bảo vệ tốt chính mình.

Lý Thải Đàm chăm chú nhìn.

Này!

Phù giấy này không phải là bút tích của Khương Thái Uyên sao?

[Tinh]+16

[Khí]+30

[Thần]+17

Doanh Vộ Kỵ: A!

Đây là quá không có kiến thức sao?

Chỉ là một tấm bùa hộ mệnh, mà ngươi kích động thành như vậy?

Nhưng nghĩ lại, hẳn là không có khả năng, dù sao cũng là nhân tài kiệt xuất trong tôn thất, làm sao có thể ngay cả loại phù giấy này cũng chưa từng thấy qua?

Đó chính là tiểu tử này tâm tính thuần lương, cảm kích mình đây.

"Đứng đó làm gì? mau nhận lấy!"

"A, đa tạ phò mã gia!"

Lý Thải Đàm chỉ có thể nhận lấy, nhưng đem phù giấy nhét vào trong ngực về sau, nàng chỉ cảm giác thân thể của mình đều bị làm vấy bẩn.

Chỉ là… Doanh Vô Kỵ cho ta cái này làm cái gì?

Chẳng lẽ Khương Thái Uyên đem tất cả mọi chuyện đều nói cho hắn, hắn gọi ta như vậy, là muốn nói cho ta biết hắn đã nhìn thấu ta, bảo ta mau cút đi?

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: "Ngươi vừa rồi có phải hay không đang nhìn Công Tử Đan?"

Oh!

Hóa ra là bởi vì tiểu tử Ngô Đan.

Lý Thải Đàm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, gật đầu nói: "Vâng!"

Doanh Vô Kỵ nhịn không được kinh ngạc nhìn Ngô Đan một cái, không nghĩ tới con hàng này vẫn cảm giác rất chuẩn.

Ngô Đan theo bản năng rụt đầu lại một chút, hắn mặc dù không có kinh nghiệm tình cảm gì, nhưng số lần đi Lầu Xanh vẫn rất nhiều, cô nương nào hoàn toàn vì tiền hầu hạ mình, cô nương nào vốn tương đối vui vẻ hầu hạ mình, hắn vừa nhìn ánh mắt là có thể nhìn ra được.

Mà thiếu niên tên Triệu Cáo này…

Mẹ ơi!

Tại sao tôi lại nhìn thấy ánh mắt này trong mắt một người đàn ông?

"Vậy ngươi nhìn công tử Đan làm cái gì?"

"Cái này…"

Lý Thải Đàm nhìn về phía Ngô Đan, vẻ mặt khinh bỉ nói: "Loại người tu vi này, đi theo chúng ta cùng nhau tiến vào Loạn tặc Mộ bàn, không phải chỉ là cản trở sao? Phò mã gia, ta biết ngươi bày mưu nghĩ kế, nhưng cũng không cần thiết mang theo loại phế vật này, cản trở chúng ta có thể nhẫn nhịn, nhưng nếu hắn không cẩn thận mất mạng, chỉ sợ hối hận chính là Phò mã gia ngươi.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hóa ra là sợ Ngô Đan cản trở.

Ngô Đan nhất thời giống như bị giẫm phải đuôi: "Ngươi mới yếu, cả lò nhà ngươi yếu ý, lại còn giả bộ"

Lý Thải Đàm chắp tay: "Công tử Đan, thứ cho ta nói thẳng, lấy thực lực của ngươi, tiến vào Mộ bàn chính là chịu chết. Ta

đề nghị ngươi không nên vì cái gọi là Binh gia khí vận, mất đi tính mạng của mình".

"Ta khuyên ngươi không nên khuyên!"

Ngô Đan quơ quơ ống kim loại trong tay mình, mắng chửi đĩnh đạc nói: "Ngươi cũng không biết ông mày hiện tại mạnh bao nhiêu, nói như vậy với ngươi, ngươi có biết thời gian một tháng từ một Mặc giả bình thường tịch mịch vô danh thăng cấp trở thành hàm lượng vàng của Mặc Ngũ Trường không?

Thôi bỏ đi!

Nói ra ngươi cũng không hiểu.

Nói với ngươi như vậy, một con chó nhỏ như ngươi, ta một súng có thể cho nổ chết 10 đứa như ngươi!"

Lý Thải Đàm: "…..".

Còn tưởng rằng hắn sẽ bị đả kích không màng, không nghĩ tới đi Công hội Mặc giả quyết chí vươn lên.

Không biết vì sao, nàng tự nhiên có loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao nàng chỉ muốn đùa bỡn thân thể người khác, không muốn đùa bỡn tình cảm người.

Nhưng…..".

Ngươi có chắc là có thể bắn một phát chết 10 không?

Có mà 10 phát cũng chả chết ai!

"Này này này?"

Ngô Đan càng không vui: "Ngươi có biết nhìn hàng không đây? có phải hay không khinh thường ta, ngươi đứng yên đừng nhúc nhích, ông mày hiện tại liền cho ngươi một súng!"

Mắt thấy muốn đánh nhau, Doanh Vô Kỵ nhanh chóng kéo hắn ra, cười hướng Lý Thải Đàm khoát tay áo: "Ngươi trở về đi!"

"Vâng!"

Lý Thải Đàm gật đầu, ma xui quỷ khiến lại bổ sung một câu: "Phò mã gia khuyên nhủ hắn đi, loại địa phương nguy hiểm này, thật đúng là không phải hắn xứng đi".

"Con mẹ ngươi chứ!

"Biết rồi, biết rồi, ngươi mau trở về đơn vị đi!"

Chương 368: Tấm gương chăm chỉ Chương 368: Tấm gương chăm chỉ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ đuổi Lý Thải Đàm đi, cười quẹo vào cổ Ngô Đan: "Đan a! Hỏa khí đừng vượng như vậy, không phải nói, đệ đã luyện tâm tính ở công hội rồi sao? Phi công, phi công…..".

"Mẹ nó, hỏng rồi!"

Ngô Đan mắng chửi đĩnh đạc: "Đệ cũng không biết vì cái gì, nhìn thấy tiểu tử kia liền tức giận. Ông mày hiện tại ở công hội đều là tấm gương chăm chỉ, hắn dựa vào cái gì khinh thường ta?

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Chờ cơn tức của Ngô Đan tiêu tan không còn nhiều nữa, hắn mới hạ giọng hỏi: "Đúng rồi, đệ liên lạc với mẫu quốc thế nào?"

Nhắc tới cái này, Ngô Đan không khỏi có chút thất bại: "Hai ngày nay đệ một mực ở tại sứ quán, thời điểm bọn họ nhìn thấy ta, cũng cười ha hả mà gọi ta công tử, nhưng chỉ cần ta hỏi lên chính sự, bọn họ liền lờ đệ đi!"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Không đáng một xu đã tính là tốt rồi, đệ quên ta trước kia bị chèn ép thành cái dạng gì rồi à?"

"Cũng vậy ha!"

Vừa có Doanh Vô Kỵ đối lập, Ngô Đan trong nháy mắt thoải mái không ít.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Không sợ không có Land Rover, chỉ cần ông anh của mày sống càng khổ đúng hơn?

Bất quá phản ứng của sứ đoàn Ngô quốc, thiếu chút nữa đã xác minh phỏng đoán của Khương Thái Uyên.

Nếu quả thật chỉ là vì đoạt Binh gia khí vận, làm sao có thể kiêng dè công tử nhà mình?

Đáng thương Ngô Đan, thân là một quốc công tử, lại hoàn toàn bị loại khỏi hành động hạch tâm bên ngoài.

Bây giờ hãy suy nghĩ thật kỹ.

Ngô quốc cùng Viêm quốc đích xác có lý do gia nhập liên minh họ Cơ.

Ngô quốc sau khi suy sụp, liền không gượng dậy nổi, cả ngày nhận hết chèn ép, nếu tiếp tục mấy chục năm, chỉ sợ cách diệt quốc cũng không xa, kinh khủng nhất chính là, bị cường quốc vây quanh, căn bản cũng không có khả năng biến pháp thành công trở thành cường quốc.

Viêm quốc tuy rằng diện tích không lớn, nhưng thực lực trước kia cũng tuyệt đối không thể khinh thường, nhưng từ khi liên thủ Nhung Địch bị Càn quốc đánh bại, quốc lực tổn thất lớn không nói, lòng quân lòng dân cũng gặp đả kích thật lớn.

Hai nước này gia nhập liên minh là hợp lý.

Nhưng Yến quốc…

Doanh Vô Kỵ có chút không nghĩ ra, dù sao Yến quốc đã biến pháp thành công, mặc dù không có kinh khủng như Càn quốc, nhưng cũng đã được xưng tụng là cường quốc, chẳng lẽ Yến quốc dã tâm lớn hơn nữa?

Hắn có chút nghĩ không ra, cho nên dứt khoát không nên nghĩ.

Chỉ hy vọng Tinh Ly có thể suy nghĩ thật kỹ đề nghị của mình, nếu liên thủ với Tinh Ly, hai bên đều có thể dễ chịu hơn một chút.

Trong lúc suy nghĩ, một hồi chuông vang lên.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện Triệu Kỵ cùng Nam Cung Lăng dắt tay từ trong Điện Trọng Lê đi ra ngoài.

Các vị phu tử khác, cũng đều đi theo.

Triệu Kỵ cười vang nói: "Chư vị học tử, Loạn tặc Mộ bàn sắp mở, hôm nay có thể tới trước Điện Trọng Lê, đều là thanh niên anh kiệt hiếm có trong thiên hạ, ngày sau nhất định trở thành nhân tài kiệt xuất của các quốc gia. Nhưng bên trong Mộ bàn nguy hiểm không ngừng, Nam Cung phu tử sau này sẽ giảng giải cho chư vị, chư vị hãy ghi tạc trong lòng lời Nam Cung phu tử nói.

Nói xong, liền làm ra một cái mời thủ thế.

Nam Cung Lăng bước nhanh về phía trước, dùng ánh mắt sắc bén, quét mắt một lần những người chuẩn bị tiến vào Mộ bàn.

Mỗi người bị nhìn thấy, đều cảm giác phảng phất bị một vạn chuôi đao kiếm đồng thời chỉ vào.

Chỉ một ánh mắt đã khiến cả người bọn họ phát lạnh.

Nam Cung Lăng hắng giọng, cũng không có lập tức giảng giải, mà là trước tiên nói một câu: "Loạn tặc Mộ bàn chính là

Nam Cung gia tổ tiên luyện hóa, bên trong giam cầm vô số hung hồn phản tướng Nhung Địch và các nước khác, bên trong cực kỳ hung hiểm. Hiện tại ai muốn rời khỏi, còn kịp!"

Lúc lão nói chuyện, âm thanh phảng phất như kim loại run rẩy, làm cho người ta nhịn không được sinh ra một cảm giác hoảng hốt.

Sau một đoạn trầm mặc cực kỳ áp lực, thật đúng là có hai ba mươi người chủ động rời khỏi.

Những người còn lại, hoặc là tự thân tu vi cực cao, hoặc là dựa lưng vào các thế lực lớn.

"Nếu các vị đã tự tin như vậy, vậy ta liền nói một chút tình huống trong Mộ bàn!"

Nam Cung Lăng thản nhiên cười: "Tổ tiên thần thông thông thiên triệt địa, trong lúc Đại Chu nguy nan, trong cơn sóng dữ, trấn áp Nhung Địch và phản quân các nước, cho nên đặt tên là Loạn tặc Mộ bàn.

Mộ này là mộ của loạn tặc, bên trong có hung hồn bạo thi, nhưng cũng có thân thể của danh tướng, khắp nơi đều cất giấu nguy hiểm và cơ duyên.

Các ngươi vào mộ bàn, ta cùng Lê Vương bệ hạ cùng chư vị phu tử, đều ở trên mộ bàn quan sát.

Nếu gặp nguy hiểm, có thể bóp nát trang bị phù giấy, chúng ta sẽ tự cứu các ngươi ra.

Trong Mộ bàn có mấy tiểu thế giới, tiểu thế giới bên trong không cách nào bị chúng ta quan sát, cho nên tiến vào nhất định phải cực kỳ cẩn thận!"

Quả nhiên là như vậy.

Doanh Vô Kỵ nheo mắt, mấy ngày nay mỗi lần có tình huống mới, Triệu Kỵ đều triệu hắn đến trong vương cung.

Có chư vị phu tử cùng Lê Vương quan sát chiến cục, cũng là bọn hắn cố gắng yêu sách, bằng không chỉ có Nam Cung Lăng nhìn chằm chằm, hậu quả quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Một đám Cường giả Ngộ Thần Cảnh cùng nhau nhìn chằm chằm, tốt xấu gì cũng có một mảng lớn khu an toàn, cho dù chuyện trong tiểu thế giới xấu hơn nữa, chỉ cần chạy trốn tới khu an toàn, sẽ không ai dám ra tay trắng trợn.

Dù sao tất cả mọi người sĩ diện, ngoài mặt ai cũng không dám làm chuyện gì xấu xa.

Nhất là tình cảnh hiện tại của Chu vương thất, ngoài mặt tuyệt đối không dám trở mặt.

Chỉ có điều…

Những thứ quan trọng chắc chắn đều ở trong tiểu thế giới.

Chương 369: Tiến vào Mộ bàn Chương 369: Tiến vào Mộ bàn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Sau khi Nam Cung Lăng nói xong, liền trực tiếp từ trong ngực lấy ra một cái mâm thanh đồng, pháp lực mênh mông trút xuống, mâm thanh đồng nhất thời nhanh chóng xoay tròn, phát ra từng đợt tiếng vang rền làm cho người ta đầu váng mắt hoa.

Cuối cùng thanh mâm đồng bay lên trời, phóng đại mấy lần.

Treo trên không chung, che lấp thiên địa

Giữa mâm thanh đồng phóng ra một đạo hắc mang, thẳng tắp rơi xuống trước mặt mọi người.

Rất rõ ràng, đây chính là thông đạo tiến vào Mộ bàn.

Dù cho còn không có đi vào, mọi người liền có thể mơ hồ cảm ứng được, Mộ bàn bên trong tựa hồ ẩn chứa trùng thiên sát khí.

Chỉ là từ trong thông đạo tản ra những thứ này, khiến cho bọn họ cảm giác được khó chịu nhè nhẹ.

"Mời vào!"

Nam Cung Lăng làm một cái thủ thế mời, vung tay lên, hắc mang liền bao phủ Lê Vương cùng chư vị phu tử, nhất tề tràn vào trong Mộ bàn.

Vì thế, trước Điện Trọng Lê, chỉ còn lại cao thủ thủ hộ Mộ bàn, cùng với mọi người chuẩn bị tiến vào Mộ bàn.

Nhìn cự trụ hắc mang trước điện, thân thể bọn họ đều nhịn không được khẽ run rẩy, không biết là hưng phấn hay là sợ hãi.

Sau tất cả.

Trong bọn họ tu vi cao nhất, cũng bất quá là Thai Thuế Cảnh.

Mà Loạn tặc Mộ bàn này, cũng là một di tích trận chiến kinh thế năm đó, lấy thực lực của bọn họ, đặt ở trong đại chiến năm đó, tối đa chỉ có thể tính là thực lực tiểu tốt tương đối mạnh.

Dưới tình huống như thế, cho dù tự cho mình là siêu phàm, cũng có thể có chút dao động tâm lý.

Bất quá rất nhanh đã có người phá vỡ cục diện bế tắc ngắn ngủi này.

"Bần đạo đi trước một bước!"

Hàn Quyện vẫn mặc đạo bào rộng thùng thình, ngáp một cái rồi chậm rãi đi tới dưới hắc mang.

Hắc mang một trận vặn vẹo, thân ảnh của hắn liền trực tiếp biến mất không thấy.

Doanh Vô Kỵ cũng không biết có phải là ảo giác hay không, lúc cảm giác hắc mang vặn vẹo, Hàn Quyện giống như quay đầu nhìn mình một cái.

Đạo sĩ này… thật là thần bí.

Giáng Thành thiên tài nhiều như vậy, hắn đều có cái đại khái ấn tượng, cái gì lập trường cái gì mục tiêu, tối thiểu biết cái này là làm gì.

Duy chỉ có Hàn Quyện này, hắn thật sự không hiểu.

Như thể người này chỉ xuất hiện để xuất hiện.

Doanh Vô Kỵ thậm chí hoài nghi, chính Hàn Quyện cũng không biết mình muốn làm gì.

Những người như thế.

Nổi bật là một điều kỳ lạ.

"Cũng không dám đúng không?"

"Vậy ta tới trước!"

"Người nước Tề, đi theo ta!"

Điền Văn Kính cười nhạo một tiếng, liền mang theo đám người Tề quốc tiến vào trong hắc mang.

Sau đó, Sở, Yến, Viêm, Ngô lần lượt tiến vào.

Khương Thái Uyên cũng đi theo Nam Cung Vũ dẫn đầu đoàn đại biểu Chu vương thất đi vào.

"Công tử, chúng ta cũng đi thôi!"

Bạch Chỉ giật giật ống tay áo Doanh Vô Kỵ, lại có chút không dám nhìn ánh mắt của hắn.

Doanh Vô Kỵ có chút không nói gì, cũng không biết Bạch Chỉ mấy ngày nay đi theo Hoa Triều đều đang làm gì, nàng mỗi lần nhìn thấy sắc mặt của mình đều có chút không được tự nhiên.

Cũng chính là hắn đối với Hoa Triều có chút hiểu biết, bằng không thật sẽ hoài nghi Hoa Triều có phải hay không đang phổ cập kiến thức tiểu học cho nàng.

"Đi thôi!"

Hắn vung tay lên, trực tiếp mang theo đám người Lê quốc cùng Công hội Mặc giả phái ra một đám cao thủ, tiến vào trong hắc mang.

Trước đó bọn họ đã sớm nghĩ ra chiến lược hội hợp, không muốn lãng phí thời gian vào lúc này.

Vừa mới tiến vào hắc mang, hắn liền phát hiện người xung quanh mình toàn bộ biến mất, ngay sau đó là một trận không gian vặn vẹo cảm giác.

Tuy rằng tầm mắt một mảnh đen kịt, nhưng hắn vẫn cảm giác thân thể của mình giống như theo toàn bộ thế giới đều bị vặn thành một cái bánh quai chèo.

Rất lâu.

Rất lâu.

Cái loại cảm giác vặn vẹo này chậm rãi biến mất.

Ngoại trừ một chút cảm giác hít thở không thông, cảm giác khó chịu trong cơ thể cũng chậm rãi biến mất.

Nhưng hắn vẫn như cũ cái gì cũng không nhìn thấy, cả người phảng phất đều trôi nổi ở trong hư không, phiêu động không mục đích.

Cha vợ nói quả nhiên không sai.

Cái gọi là Loạn tặc Mộ bàn, bất quá chỉ là một pháp khí thu dụng.

Tuy nói là tự thành một mảnh không gian nhỏ, nhưng dù sao chỉ là thu dụng, căn bản là trấn không được nhiều thần vật như cố đô.

Lần này tiến vào, cũng không biết sẽ truyền tống đến nơi nào cố đô.

"Tốt nhất là trực tiếp truyền đến trước bia Mục Dã, ta cũng muốn cảm thụ một chút cảm giác của Thiên Mệnh Chi Tử."

Trong bóng tối, Doanh Vô Kỵ không có bất kỳ năng lực hành động nào, ý niệm loạn cào cào xẹt qua trong đầu hắn.

Không biết qua bao lâu, hắn mơ hồ nghe được âm thanh này.

Tùng!

Tùng!

Tùng!

Hình như là trống trận, lại hình như là tim đập.

Thời điểm nghe được âm thanh này, Doanh Vô Kỵ cảm giác ngực mình giống như đang không ngừng tuôn ra một tia nhiệt lưu.

Giống như trong huyết mạch có thứ gì đó, đang bị âm thanh này triệu hoán.

Theo bản năng, hắn muốn tiếp cận thứ này.

Thân thể vốn không thể nhúc nhích chút nào, cũng giống như bởi vì âm thanh này sinh ra lực kéo nhè nhẹ, kéo hắn bay về một phương hướng.

Cuối cùng, hắn dừng lại.

Giọng nói đó cũng dừng lại.

Bốn phía lại khôi phục yên tĩnh, cùng lúc trước so sánh, tựa hồ không có bất kỳ biến hóa nào.

Không biết qua bao lâu.

Cảm giác nghẹt thở chậm rãi biến mất, từng mùi nhà cũ kỹ, quanh quẩn ở chóp mũi hắn.

Cảm giác như cơ thể mình đang được một cái gì đó nâng lên.

Cuối cùng.

Chương 370: Khanh Sự Liêu Chương 370: Khanh Sự Liêu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bùm!

Doanh Vô Kỵ không hề báo trước rơi xuống đất, lần nữa mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong một gian phòng rách nát, gian phòng dài chừng ba mươi trượng, từng dãy giá sách ngổn ngang, khắp nơi đều là thẻ trúc rải rác.

Xung quanh yên tĩnh, tràn ngập không khí tĩnh mịch.

"Đây là…"

Doanh Vô Kỵ nhặt thẻ trúc trên mặt đất lên, nhanh chóng lật xem.

Phần lớn là hồ sơ ghi lại thuế đất đai, cuối mỗi thẻ tre, đều có một con dấu màu đỏ sậm.

Là quan ấn của Tư Đồ!

Đây là kho công văn quản lý đất đai thiên hạ.

"Cho nên… Khanh sự liêu?"

Doanh Vô Kỵ nhướng mày, khó trách một chút động tĩnh cũng không có, không nhìn thấy hung hồn trong truyền thuyết,

cũng không nhìn thấy bóng người khác, hóa ra trực tiếp truyền tống đến bên trong Khanh Sự Liêu.

Trực tiếp truyền tống đến phó bản nhỏ, đây có tính là vận cứt chó hay không?

Hiện tại đạt được định vị Khanh Sự Liêu, thậm chí cũng không cần đợi đến định vị hết Cửu Đỉnh, liền có thể suy đoán ra định vị mấy phó bản khác.

Chỉ tiếc, trong Khanh Sự Liêu này cũng không có thứ mình muốn.

Hơn nữa… ra ngoài như thế nào, cũng là một chuyện phiền toái.

Đúng lúc này.

Một âm thanh bỗng nhiên vang lên.

"Ngươi quả nhiên đến rồi!"

"Ai!"

Doanh Vô Kỵ đồng tử co rụt lại, không nghĩ tới nơi này còn có người.

Hắn theo tiếng nhìn lại, nhìn thấy một đạo sĩ, đang dựa nghiêng vào khung cửa, buồn ngủ mông lung nhìn mình.

Hàn Quyện?

Đúng là bần đạo!

Hàn Quyện ngáp một cái, vẻ mặt tràn đầy mệt mỏi, tinh thần kém hơn trước khi vào mộ bàn không ít.

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt lạnh lùng, trực tiếp rút trường kiếm bên hông ra.

Trường kiếm này là Triệu Kỵ tặng, tuy rằng so ra kém Vũ Linh Vương kiếm, nhưng cũng là cao phẩm hiếm có.

Hiện giờ hắn đã đạt tới ba tầng đều tầng 12, lại có vô số pháp thuật địa cấp bám vào người, tự hỏi không thể nào yếu hơn Hàn Quyện, nhưng đạo sĩ này có chút thần bí, không thể không đề phòng.

Hàn Quyện ngáp một cái: "Không cần bởi vì ta là người của Hàn gia mà đề phòng ta lợi ích lần này của ta vào mộ bàn cũng không xung đột với ngươi, mà có thể nói là tương xứng, thu kiếm lại đi, thật đáng sợ!"

Doanh Vô Kỵ cũng không có ý định thu kiếm: "Ồ, ngươi nói xem, lợi ích gì tương xứng?"

"Cái này nói dài dòng…"

Hàn Quyện không có lập tức trả lời, mà là cười hỏi một vấn đề: "Ngươi chẳng lẽ không tò mò, vì cái gì mình có thể trực tiếp truyền tống đến Khanh Sự Liêu?"

Doanh Vô Kỵ nhướng mày: "Bởi vì ngươi?

"Xem như vậy đi!"

"Bằng cách nào?"

"Âm thanh vừa rồi ngươi nghe được, là tiếng tim đập của Đế Chuyên Húc, tất cả hậu duệ có dòng máu của Chuyên Húc đều nghe được."

"Ngươi lừa ta?"

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Ý của ngươi là Đế Chuyên Húc còn sống? Hơn nữa tiếng tim đập là từ trên người ngươi truyền ra? Ngươi sẽ không muốn nói ngươi chính là Đế Chuyên Húc chứ?

Hàn Quyện lắc đầu: "Đế Chuyên Húc không còn sống, nhưng cũng không tính là chết. Tiếng tim đập này không phải do ta phát ra, nó tràn ngập khắp thiên địa, nhưng âm thanh rất

nhỏ, ta chỉ bất quá nắm giữ một loại bí thuật mở rộng tiếng tim đập của ông ta mà thôi!"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi.

Câu nói này có vẻ hợp lý hơn nhiều.

Nhưng hắn vẫn không tin.

Dù sao Đế Chuyên Húc cũng là nhân vật mấy ngàn năm trước, làm sao có thể sống đến bây giờ?

"Không tin à?"

Hàn Quyện đối với sự đề phòng của hắn cũng không ngoài ý muốn, chỉ cười khoát tay: "Không sao cả, ngươi theo ta tìm một người, sau khi tìm được nàng ngươi tự nhiên sẽ tin".

Dứt lời hướng Doanh Vô Kỵ vẫy vẫy tay, liền trực tiếp xoay người rời đi.

Phía sau lưng cứ như vậy không chút đề phòng đi trước mặt Doanh Vô Kỵ.

"Tên đạo sĩ này…"

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, nhét kiếm vào bao và đi theo.

Tuy rằng cách nói này nghe rất thái quá, nhưng có một điểm có thể xác định, Hàn Quyện này tất nhiên nắm giữ một ít thủ đoạn không muốn người khác biết, hiểu biết của hắn đối với nơi này, đại khái cao hơn chính mình.

Tạm thời không cảm thấy thù địch.

Trước tiên nhìn xem hắn muốn làm trò gì cũng không sao.

Rời khỏi kho công văn, hai người bắt đầu tìm kiếm từng phòng trong Khanh Sự Liêu.

Chưa từng nghĩ tới, thật đúng là tìm được một người.

Mễ Tinh Lê?

“Nữ công tử?”

Doanh Vô Kỵ hô một tiếng.

Mễ Tinh Ly hoảng sợ, quay đầu nhìn thấy hai người, vẻ mặt kinh ngạc tiến lên đón: “Các ngươi cũng bị truyền tống đến Khanh Sự Liêu?

Hàn Quyện thò tay ra khỏi đạo bào rộng thùng thình, hướng Doanh Vô Kỵ xòe ra.

Ý tứ rất rõ ràng: Xem đi, không lừa ngươi.

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, chẳng lẽ tiếng tim đập của Đế Chuyên Húc cũng không phải là hư ngôn?

Mễ Tinh Ly cũng ý thức được sự tình dường như không đơn giản như vậy, vội vàng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao chúng ta lại xuất hiện ở đây?

Hàn Quyện thở dài, yếu ớt lặp lại lời vừa rồi.

Mễ Tinh Ly theo bản năng dịch một bước về phía Doanh Vô Kỵ, đề phòng nhìn Hàn Quyện: “Cho nên Hàn huynh làm sao tới Khanh Sự Liêu, lại vì sao gọi hai người chúng ta vào?”

Hàn Quyện chắp tay: “Bần đạo tự giới thiệu một chút, bần đạo chính là đồ đệ bị vứt bỏ của thái thượng quan, sư môn tổ sư chính là Lão Tử, từng đảm nhiệm chức quan tại thủ tàng thất, tự nhiên đối với cựu đô rõ như lòng bàn tay, bần đạo có thể xuất hiện ở chỗ này, cũng không tính là chuyện hiếm có gì kỳ quặc!”

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: “Thôi đi! khi cố đô tiêu vong, Bách gia mới bắt đầu hình thành, Lão Tử cho dù là người đầu tiên lập ra đạo gia, cũng đích xác đã từng làm quan trong Vương Kỳ, nhưng khi đó cố đô đã bị diệt bao lâu rồi?

Hàn Quyện khoát tay nói: “Cựu đô mặc dù đã biến mất, sự vật trong thành mặc dù 10 không còn một, nhưng sau khi tân

đô thành lập, Huề Vương vẫn lệnh cho chư quan sửa chữa sách một lần nữa, từ đó nhìn thấy một ít bí mật, cũng không phải là việc khó gì."

Doanh Vô Kỵ và Mễ Tinh Ly liếc nhau một cái, cảm thấy cách nói này cũng không phải là không thể tin.

Chương 371: Nhờ giúp đỡ Chương 371: Nhờ giúp đỡ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Được rồi!

Người quản lý thư viện, chính là trâu bò!

Rối rắm cái này cũng không có ý nghĩa gì, hắn hỏi: "Cho nên, ngươi vì cái gì lại muốn triệu hoán chúng ta tới nơi này?"

"Nhờ giúp đỡ!"

"Giúp đỡ cái gì??"

"Đương nhiên là giúp đỡ!"

"Con mẹ nhà ngươi!"

Doanh Vô Kỵ có chút không chịu nổi với người cứ như đánh đố người khác này: "Ngươi tìm chúng ta hỗ trợ, mà lại cứ lề mề, có chuyện gì thì nói khẩn trương, không có việc gì chúng ta đi, nhà còn bao việc?"

Đừng vội! Lúc này đối với hai vị cũng rất có ích.

"Con mẹ nhà ngươi không nói, ta làm sao biết có ích gì chứ?"

Hàn Quyện xấu hổ gãi gãi đầu: "Việc này liên quan trọng đại, lại quá mức nghe rợn cả người, nói quá nhanh ta sợ hai vị không tiếp thu được!"

Doanh Vô Kỵ xem như phục cái tính tình chậm chạp này, nói cũng không muốn nói, trực tiếp kéo lấy cổ tay Mễ Tinh Ly

sải bước rời đi.

Mễ Tinh Ly có chút không kịp phản ứng, lập tức nhào tới sau lưng Doanh Vô Kỵ.

“Bụp!”

“Bụp!”

“Bụp!”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Tinh Ly: “…”

Cảnh tượng có lúc vô cùng ngượng ngùng.

Phong Tinh Ly cười cười để xóa đi sự xấu hổ giữa hai người: “Doanh huynh, sức lực của huynh thật lớn!

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Nữ công tử, của muội cũng thật lớn!

Hàn Quyện rốt cục có chút nóng nảy: “Hai vị đừng đi, ta đây liền nói ngắn gọn!

Doanh Vô Kỵ cũng nóng nảy: “Ngươi rốt cục có nhanh không! Mẹ nó ngươi khẩn trương nói đi!”

Hàn Quyện gãi đầu: “Hai vị đều là hậu duệ của Đế Chuyên Húc, còn nhớ công lao nổi danh nhất của Đế Chuyên Húc là gì không?”

Mễ Tinh Ly nhíu mày: “Tuyệt địa thiên thông?

Cái gọi là Tuyệt địa thiên thông chính là chức trách giữa Thần và người, không can thiệp lẫn nhau

Phàm là hậu duệ của Chuyên Húc, đều đã nghe qua truyền thuyết này, chỉ là lúc ấy không có sử tịch ghi chép, ai cũng không biết tính chân thực trong truyền thuyết này.

Nếu như là thật, vậy thế giới này, liền thật sự có thần tiên trong truyền thuyết?

Doanh Vô Kỵ cũng nhíu mày.

Mẹ kiếp!

Chỉ riêng chuyện loạn bát nháo tại Càn Quốc Lê Quốc này cũng đã đủ đáng ghét rồi.

Còn mẹ nó mở rộng thế giới quan cho ta?

Đúng! Chính là Tuyệt Địa Thiên Thông!

Hàn Quyện sợ Doanh Vô Kỵ lại nghe phiền, lần này liền không thừa nước đục thả câu nữa: "Nếu thiên địa tách ra, thần và người mỗi người một chức, hai vị có nghĩ tới, vì sao sau khi Võ Vương diệt thương, lại tự xưng Chu thiên tử, thậm chí còn thiết lập thần chức ở Thái Sử Liêu không?"

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu: "Nữ công tử, muội muốn nghe không?"

Tinh Ly lắc đầu nói: "Không muốn nghe…"

"Vậy chúng ta đi?"

"Đi thôi!"

Hai người nhìn nhau, sải bước rời đi.

Suy nghĩ của họ rất thống nhất.

Ta mẹ nó, con ta ở Lê Quốc còn chưa có sinh, ngươi để cho ta cân nhắc thiên tử cùng thần chức?

Đại Sở quốc chúng ta biến pháp còn không thấy bóng dáng đâu, ngươi để cho ta cân nhắc thiên tử cùng thần chức?

Đừng nói xa xôi như thế.

Hàn Quyện có chút ngơ ngác, hắn xuất gia quá lâu, có chút không đoán được những ý nghĩ trong đầu những người Hồng

Trần này.

Rõ ràng cơ hội khống chế đại thế thiên hạ đang ở trước mắt, sao lại không động tâm chút nào chứ?

Hắn tội nghiệp đi theo: "Hai vị kia làm sao mới có thể giúp ta?"

Hai người cùng quay đầu lại.

"Lợi ích là gì?"

"Lợi ích là gì?"

Hàn Quyện: ".....".

Những người Hồng Trần này sao ai cũng thực tế thế?

Hắn suy nghĩ một lát, trầm giọng nói: "Bần đạo biết Chuyên Húc Cổ Lịch ở đâu, cũng biết Bia Mục Dã dùng như thế nào!"

Sau khi nói xong, hắn cảm thấy sức thuyết phục còn chưa đủ.

Liền khoanh tay mà đứng, bốn mươi lăm độ nhìn ra ngoài cửa sổ đen sì: "Không ai hiểu rõ hơn ta!"

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Mẹ kiếp!

Tên đạo sĩ này, làm sao so với ta còn có thể làm màu hơn?

Hàn Quyện đứng sau lưng bọn họ trong chốc lát, lại không đợi được bất kỳ lời đáp lại nào, trong lòng không khỏi có chút bồn chồn, những kỹ pháp hiển thánh của sư phụ, chẳng lẽ mình không học được tinh túy?

Lại đành phải ỉu xìu quay đầu lại: "Hai vị, có thể hỗ trợ không?

Hai người liếc nhau một cái: "Nói đi, làm sao giúp!"

Hàn Quyện rốt cục lộ ra nụ cười: “Khanh sự liêu này có mấy thứ, chỉ có huyết mạch trong cơ thể hai vị mới có thể cảm ứng được, các ngươi chỉ cần tìm được giao cho ta là được.

“Ngươi muốn thứ này làm gì?”

Thăm dò quốc vận, tìm Đế Chuyên Húc, diệt Chu thiên tử!”

Lão Tử nhà các ngươi không phải chú ý vô vi mà trị sao?

“Cho nên ta bị trục xuất khỏi sư môn!”

“……”

Hay cho một tên phản cốt tử họ Cơ, khó trách thoạt nhìn hắn không hợp với người Hàn gia.

Doanh Vô Kỵ vỗ đùi một cái: “Hạng mục này, Doanh Vô Kỵ ta đầu tư!

“Được, còn Nữ công tử thì sao?”

Hàn Quyện đã lâu không gặp mà cảm nhận được hưng phấn cảm giác, đây mới là chuyện mà hắn chân chính muốn làm, chỉ là trước khi xuống núi sư phụ dặn dò hắn nhất định phải nhiễm Hồng Trần về sau mới có thể làm, nhưng hắn nhiễm hơn một tháng, đều không hiểu được nhiễm thế nào.

Hồng Trần chưa nhiễm, Mộ bàn cũng đã mở.

Hắn chỉ có thể đem Hồng Trần trước đặt qua một bên.

Mễ Tinh Ly có chút mơ hồ: “A cái này, cái này, ta tới tìm Cổ lịch, không cần phải phạm chuyện lớn như vậy chứ…”

Hàn Quyện vội vàng nói: “Không sao! Giúp bần đạo việc này, chúng ta hợp tác tìm Cổ lịch.

Mễ Tinh Ly sắp khóc: “Đây đâu phải là bạn hợp tác mà là đồng bọn rồi…”

……

Cựu đô Hạo Kinh.

Trong đống đổ nát, khắp nơi đều là những phần phần chân tay cụt.

Bầu trời bên trong Mộ bàn vẫn luôn xám xịt, lộ ra khắp nơi đều có chút âm trầm khủng bố.

“Bịch!”

“Bịch!”

“Bịch!”

Tiếng bước chân rất nặng nề, phối hợp với giáp trụ đồng rung động, không khí vô cùng lạnh lẽo.

Chương 372: Những xác không hồn khoác giáp trụ Chương 372: Những xác không hồn khoác giáp trụ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Vương đô to lớn như vậy, khắp nơi đều là những cái xác không hồn thân khoác giáp trụ.

Còn thỉnh thoảng xuất hiện một cánh tay, từ trong đống chân cụt, bới ra vật thích hợp, lắp ráp cho mình một thân thể vừa lòng.

Thời gian gần ngàn năm khiến họ gần như quên hết mọi thứ.

Chỉ có thể lang thang không mục đích trên mảnh đất duy nhất này.

Họ đang đói.

Nhưng gần ngàn năm nay không tìm được cái gì để ăn.

Chỉ nhớ cứ cách mấy chục năm lại xuất hiện một thanh niên, mỗi khi thanh niên đến cung điện, họ không khống chế

được muốn xé nát anh ta, nhưng kết quả thường là thanh niên khi sắp chết, móc từ trong túi ra một nắm đậu tương, rắc ra biến đậu thành binh, hành hung họ một lần.

Một lần nữa, một lần nữa.

Thân thể bọn họ rã rời một lần lại một lần, lại liều mạng một lần lại một lần, ai cũng không biết xương sườn của mình đặt ở trên lồng ngực người nào.

Chỉ có người thanh niên xuất hiện kia, mới có thể miễn cưỡng lưu lại trong trí nhớ của bọn họ.

"Người sống thật đáng sợ!"

Đó gần như là ấn tượng duy nhất trong đầu họ.

Nhưng hôm nay, khuôn mẫu đó đã bị phá vỡ.

Bởi vì đột nhiên xuất hiện rất nhiều người sống, so với thanh niên mấy chục năm mới đến một lần kia yếu hơn nhiều, phảng phất chính là quà tặng của thiên nhiên.

Cho nên, bọn họ hiện tại đang đầy đường tìm người sống.

……..

Trong một ngôi nhà đổ nát.

Hai người chật vật trốn tránh.

"Uh, cái này Mộ bàn thật sự rất nguy hiểm!"

"Đúng vậy!"

"Những thi binh này, tuy rằng thực lực lui bước rõ ràng, nhưng tối thiểu đều là tu vi Thai Thuế Cảnh, hơn nữa bảo lưu bản năng chiến đấu, đơn đả độc đấu còn tốt, một khi bị quấn vào, chính là chết không có chỗ chôn."

"Đúng vậy!"

“Muốn sống, nhất định phải tìm được tổ chức, chỉ có tổ chức trăm người trở lên, mới có thể ngăn cản được những thi binh này!”

“Ai nói không phải!”

Mẹ kiếp!

Ngô Đan không nhịn được: “Vậy con mẹ nó ngươi còn không mau tìm tổ chức?”

Lý Thải Đàm trong bộ dáng thiếu niên cũng có chút đau đầu: “Ta tìm không thấy!”

Ngô Đan nóng nảy: “Không phải nói người Triệu gia các ngươi có thể dựa vào ám hiệu ở dã ngoại nhanh chóng tập kết sao?

Lý Thải Đàm bất đắc dĩ, chỉ có thể giải thích nói: “Ta chỉ lo tu luyện, ám hiệu dùng không quen!”

Nàng thật sự có chút buồn bực.

Bởi vì những người họ Triệu kia, hình như trời sinh đã biết dùng ám hiệu.

Chính mình cũng coi như ẩn núp luyện mấy ngày, vốn tưởng rằng đã luyện được rồi, không nghĩ tới vừa vào thực tế liền thành phế vật.

Tiến độ này, khi nào có thể hội họp được với Triệu thị đại đội, khi nào mới có thể tìm được Hồng Trần?

Ngô Đan mắng chửi nói: “Ngươi thật đúng là phế vật!”

Lý Thải Đàm không phục: “Ngươi không phải cũng nói, tùy tiện liền có thể tìm được phò mã gia, cũng không thấy ngươi tìm được!”

“Ô Kê ca khẳng định bị truyền tới bên trong tiểu thế giới, bằng không ta tuyệt đối có thể tìm được huynh ấy!”

Ngô Đan cũng là đau mề vô cùng, hắn từ trong ngực lấy ra một cái đồng hồ bỏ túi, đây là Doanh Vô Kỵ tặng hắn, đồng bộ còn có một cuộn dây sắt quấn kín mít, cuộn dây sắt kia ở trong tay Doanh Vô Kỵ.

Lúc đầu hắn còn không biết có ý gì.

Doanh Vô Kỵ liền biểu diễn cho hắn một phen, chỉ thấy hắn thi triển lôi pháp bổ thiết cuộn dây, kim từ trong tay mình liền chỉ hướng về phía Doanh Vô Kỵ.

Khoảng cách hữu hiệu, ước chừng 10 dặm.

Cho nên hắn mới tự tin như thế nhất định có thể tìm được Doanh Vô Kỵ.

Nhưng chưa từng nghĩ, trọn vẹn 12 canh giờ, kim từ xoay xoay một tỷ rồi một chút phản ứng cũng không có.

Doanh Vô Kỵ không tìm được, ngược lại tìm được con chó Triệu Cáo này.

Lý Thải Đàm cũng có chút nhức đầu, vốn nghĩ đi theo Ngô Đan, liền có thể nhanh chóng tìm được Tổ chức Triệu Gia, không nghĩ tới trốn lâu như vậy, đều không có bất kỳ thu hoạch gì.

Vốn nàng muốn tự mình rời đi, nhưng lại cảm thấy Ngô Đan loại phế vật này, nếu là rời khỏi mình, một khi bị thi binh bắt được, khẳng định không có đường sống.

Nhưng nhìn Ngô Đan mắng chửi đĩnh đạc mình, trong lòng lại cực kỳ khó chịu, dù sao trước kia cũng chưa từng nghe Ngô Đan nói qua lời nặng nề như vậy.

Nàng hừ một tiếng: "Đi theo ngươi e là cả đời cũng không tìm được người, chính ngươi có thể chịu đựng được hay không?"

"Vớ vẩn!"

Ngô Đan quơ quơ thiết súng trong tay: "Những thi binh kia, ông mày một súng 10 phát!

Trong này có một vạn cây đinh thấu xương, nguyên thạch điều khiển, liên hoàn lên dây.

Đối phó những thi binh Thai Thuế Cảnh này hẳn là không thành vấn đề, chỉ cần không trêu chọc rất nhiều thi binh, an toàn hẳn là không lo.

Ồ!

Lý Thải Đàm lúc này mới nhẹ gật đầu, xoay người muốn đi: "Vậy chúng ta cứ như vậy mỗi người đi một ngả đi, đi theo ngươi tìm người, không đến ngày tháng năm nào mới tìm thấy!"

"Khoan đã!"

Ngô Đan một phen chế trụ cổ tay của nàng, mắng chửi đĩnh đạc nói: "Những thi binh kia ông mày có thể chịu đựng được, ngươi có thể chịu đựng được sao?

Lý Thải Đàm: "…..".

Than ôi!

Người này mặc dù không dịu dàng như lần trước ở chung với mình, nhưng vẫn không thay đổi được tính cách.

Vẫn ổn…

Ngô Đan cười hì hì nói: "Vừa rồi thời điểm ở bên ngoài, còn cười nhạo Ca phế vật, hiện tại phát hiện mình mới là phế vật phải không?"

Lý Thái Đàm: "????

Ngô Đan thấy nàng muốn mắng, vội vàng làm ra một thủ thế chớ lên tiếng: "Xuỵt! tránh thoát đợt này thi binh, chúng ta liền trở lại nơi vừa rồi, ta ở nơi đó nhìn thấy ký hiệu Ngô quốc

chúng ta, tuy rằng bọn hắn không muốn gặp ta, nhưng hộ chúng ta nhất thời chu toàn vẫn là không thành vấn đề. Có thể gặp được ta, ngươi thật sự là giẫm lên vận cứt chó!"

Lý Thải Đàm: "…..".

15 phút sau, trên đường phố nghênh đón sự yên tĩnh ngắn ngủi.

Ngay khi Ngô Đan chuẩn bị hội hợp với cao thủ Ngô quốc phái tới, kim nam châm trong tay hắn bỗng nhiên xoay một vòng.

……

Chương 373: Giảo hoạt Chương 373: Giảo hoạt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Phía Bắc Hạo Kinh thành.

Hai đạo thân ảnh rơi xuống đất, hai người liếc mắt nhìn nhau, ăn ý tìm một cái công sự che chắn trốn vào, không khiến cho bất kỳ một thi binh nào chú ý.

Mễ Tinh Ly nhịn không được hỏi: "Doanh huynh, huynh thật sự cảm thấy đạo sĩ kia đáng tin?"

"Hẳn là đáng tin!"

Doanh Vô Kỵ không xác định gật đầu.

12 canh giờ vừa rồi, bọn họ lật tung toàn bộ khanh sự quán, dựa vào cảm ứng của Chuyên Húc Vương huyết, tìm được bốn mươi bảy miếng ngọc.

Xem nội dung trên ngọc phiến, hẳn là trong cuộc chiến Thương Chu, Chu quân cướp đoạt được từ trong các bộ lạc hậu duệ Chuyên Húc.

Theo Hàn Quyện nói, chỉ cần tập hợp đủ bốn mươi chín miếng ngọc, kết hợp với xu thế ám mạch khí vận Trung

Nguyên ghi chép trong Khanh Sự Liêu, là có thể tìm được tung tích Đế Chuyên Húc, hơn nữa còn biết rõ, vì sao sau khi tuyệt địa thiên thông, trên vùng đất Trung Nguyên lại xuất hiện thần chức và thiên tử.

Ba người nỗ lực, thành công tìm được khí vận xu thế đồ cùng với bốn mươi bảy miếng ngọc phiến.

Còn lại hai viên ngọc phiến, nhưng làm sao cũng tìm không thấy.

Bất quá Hàn Quyện thấy hai người đã cố gắng hết sức, cũng không có ý định hủy hợp đồng, đáp ứng sau khi tìm hiểu thấu đáo khí vận xu thế đồ, sẽ lập tức đi ra thực hiện lời hứa với hai người.

Mễ Tinh Ly có chút lo lắng: "Nhưng chúng ta cũng không thể cứ tin hắn như vậy ! vạn nhất hắn tìm được Đế Chuyên Húc sau đó, làm những việc bất lợi cho hai họ Doanh Mễ chúng ta thì làm sao?"

Doanh Vô Kỵ cau mày: "Ta cũng đang lo lắng vấn đề này!"

Mễ Tinh Ly vô cùng khó hiểu: "Vậy tại sao huynh lại khuyên ta giúp hắn, vạn nhất hắn tìm được hai miếng ngọc còn lại, quyền chủ động nằm trong tay hắn rồi!"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Bởi vì hắn nhiều nhất có thể tìm được một miếng ngọc phiến!"

"Tại sao?"

"Bởi vì ta đã giấu một mảnh."

"……"

Mễ Tinh Ly nghẹn một chút: "Doanh huynh, huynh thật xấu xa!

Doanh Vô Kỵ cười hề hề: “Cho nên một miếng cùng bốn mươi bảy miếng không có gì khác nhau, cho dù hắn thật muốn làm đại sự gì, đại sự này cũng bằng một nửa của ta. hắn muốn làm đại sự, ít nhất phải thuyết phục ta trước, hoặc là… đánh thắng ta!”

Khóe miệng Tinh Ly không nhịn được khẽ nhếch lên: “Cũng phải đánh thắng ta!”

“Tại sao phải đánh thắng muội…”

Doanh Vô Kỵ có chút nghi hoặc, nhưng nhìn thấy nụ cười giảo hoạt trong ánh mắt Mễ Tinh Ly, nhất thời hiểu được tất cả.

“Tinh Ly! Muội thật đúng là gian trá!

“Doanh Vô Kỵ, huynh cũng vậy!”

Hai người nhìn nhau.

Xác nhận ánh mắt.

Không ai là người tốt cả.

Doanh Vô Kỵ nheo mắt: “Cho nên muội đã suy nghĩ kỹ chưa?““Chuyên Húc Cổ Lịch” nhất định là âm mưu của lão thất phu Nam Cung Lăng nhằm vào chúng ta, muốn lấy được, không biết phải trả giá bao nhiêu. Không bằng trước tiên chúng ta giải quyết vấn đề huyết mạch, sau đó chúng ta lại cùng nhau tìm Chuyên Húc Cổ Lịch, đến lúc đó cũng coi như có chiếu ứng.”

“Đừng!”

Mễ Tinh Ly xoa xoa đầu: “Nếu như lúc trước, ta thật sự phải do dự một chút, nhưng hiện tại Hàn Quyện đã đáp ứng ta. Bia Mục Dã quá nguy hiểm, hơn nữa đối với chúng ta dường như không có lợi, ta không thể mạo hiểm tính mạng của cao thủ Sở quốc chúng ta.”

Cho dù thật sự giúp các ngươi giải quyết vấn đề huyết mạch, đến lúc đó còn dư lại mấy phần chiến lực? Còn có năng lực lấy Chuyên Húc Cổ Lịch sao?

Doanh huynh! Chuyện khác tôi có thể giúp, chuyện này, ta thật sự không giúp được!

"Cũng tốt!"

Doanh Vô Kỵ thầm thở dài một tiếng, lập trường bất đồng, lựa chọn làm việc gì cũng sẽ không giống nhau.

Nhất là hiện tại Hàn Quyện xuất hiện, làm cho tính mạo hiểm của Sở quốc giảm xuống rất nhiều, Mễ Tinh Ly làm ra lựa chọn này, cũng nằm trong dự liệu của hắn.

Thần sắc Mễ Tinh Ly có chút ngưng trọng: "Doanh huynh yên tâm, nếu chúng ta phát hiện vấn đề không giải quyết được, nhất định kịp thời rút lui, đi viện trợ các ngươi, đạo lý đó ta vẫn hiểu!"

"Vậy thì đa tạ nữ công tử!"

"Đã 12 canh giờ rồi, chỉ sợ Cửu Đỉnh đã có mấy tòa hiện ra tung tích, ta và huynh mau chóng trở về đơn vị, tránh làm lỡ chính sự."

"Được!"

Hai người tự mình chia đôi ngả

Trấn định Cửu Đỉnh, đối với người không hiểu nghề, chính là cuộc chiến kịch liệt nhất tranh đoạt khí vận, cùng tranh đoạt pháp thuật Địa cấp.

Nhưng đối với người hiểu biết mà nói, sau khi trấn định xong Cửu Đỉnh, vị trí Thái Sử Liêu và Bia Mục Dã, thì mới chân chính huyết chiến chân chính vừa mới khai hỏa.

Bản thân thì khác.

Trước đó đã biết được vị trí của Khanh sự Liêu, phù hợp với tiêu chuẩn suy đoán ngược của Triệu Kỵ.

Hắn chỉ cần tám đỉnh định ra, liền có thể xác định được vị trí nhanh chân đến trước.

……

Từ khi Chu vương thất suy sụp, Cửu Đỉnh đã sớm không còn hiệu quả trấn quốc như trước.

Duy chỉ có Ung Châu đỉnh đối ứng Hạo Kinh, còn có thể miễn cưỡng đứng sừng sững ở một vị trí cố định.

Đỉnh vận tuy rằng mỏng manh không ít, nhưng vẫn làm cho thi binh chùn bước, ở xung quanh Ung Châu đỉnh, còn lại vành đai chân không phương viên trăm trượng, vừa vặn để lại cho một nhóm người ở đây đóng quân.

Nhóm người này, chính là Chu vương thất phái tới cao thủ.

Nam Cung đại nhân!

Một thám báo xảo diệu vòng qua thi binh, đi tới trước mặt Nam Cung Vũ, cung kính hành lễ rồi nói: "Ký Châu đỉnh và Dương Châu đỉnh đã tìm được phương vị, đã có người tranh giành.

Ồ!

Nam Cung Vũ khẽ gật đầu, tìm được vị trí Cửu Đỉnh cũng không khó, mấu chốt là đại tộc phải ra tay đối với phương vị ứng đối, chỉ có chân khí cùng máu tươi của bọn họ, mới có thể khiến cho Cửu Đỉnh hoàn toàn vững chắc lại.

Chương 374: Tranh giành Cửu đỉnh Chương 374: Tranh giành Cửu đỉnh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn nâng mí mắt lên hỏi: "Hai tòa đỉnh này, là ai đang tranh?"

Trinh sát nhanh chóng đáp: "Ký Châu đỉnh, Hàn gia theo phân phó của ngài đã tranh giành, nhưng giờ phút này đang giằng co với Triệu gia, chậm chạp không có kết quả. Dương Châu đỉnh bên kia, vốn là người Tề tìm được trước, nhưng bị người Sở dùng chiến thuật chó điên đuổi đi".

Nghe được những lời này, sắc mặt Nam Cung Vũ trong nháy mắt đen xuống.

Chuyện Cửu Đỉnh nhất định phải tìm gia tộc đối ứng, vốn chỉ có phái Chu vương thất biết, cho nên mục tiêu của Hàn gia mới chuẩn xác như vậy.

Nhưng hiện tại, mục đích của Triệu gia và Sở quốc cũng cực kỳ rõ ràng.

Nói cách khác, môn đạo bên trong này, rất có thể đã bị hai nhà Triệu Mễ biết được.

Bí mật đã nói.

Mọi người đều biết.

Thế còn gọi gì là bí mật?

Nam Cung Vũ sắc mặt tối tăm, theo bản năng nhìn Khương Thái Uyên một cái, lại phát hiện người này, đang cùng một cái nữ quan trò chuyện vui vẻ, giống như là tới du sơn ngoạn thủy.

Hắn nhịn không được hừ lạnh một tiếng: "Khương phủ lệnh, ngươi có cảm thấy, trong chúng ta có một tên phản đồ?"

Câu chuyện khiến cho toàn bộ phụ cận Ung Châu đỉnh, đều lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

Ánh mắt mọi người đều hướng về phía Khương Thái Uyên, bởi vì Chu vương thất phái ra nhiều người như vậy, Khương

Thái Uyên là nhảy khỏe nhất.

Hôm nay Chu vương và vùng lân cận tổng cộng chỉ có địa phương lớn như vậy, không có bao nhiêu quân đội, cũng không có bao nhiêu ruộng đất trực thuộc, phần lớn là dựa vào các nước chư hầu dâng lên mới có thể sống bình thường.

Cái này dựa vào, hoàn toàn chính là địa vị của Chu thiên tử trong tế tự và văn hóa.

Cho nên nói, Chu vương và vùng lân cận tuyệt đại đa số đều là quan văn, hơn nữa mỗi người một chức, đều có năng lực cá nhân tương đối chuyên nghiệp.

Duy chỉ có Khương Thái Uyên này, thân là Chu Nhạc phủ lệnh, ngay cả một khúc nhạc nguyên vẹn cũng không đàn ra được.

Không ai biết sao hắn ngồi lên được vị trí này.

Hơn nữa, sau khi đến Giáng Thành, tất cả quan viên đều quy củ, chỉ tham dự đủ loại hoạt động lễ tế, chưa bao giờ lén lút tiếp xúc với thế lực nhạy cảm.

Duy chỉ có Khương Thái Uyên này là công khai qua lại mật thiết với Phò mã Lê quốc, con tin Càn quốc Doanh Vô Kỵ.

Chu vương thất ngoài mặt đích xác chỉ thuần khiết tham gia một lần Bách gia thịnh hội, nhưng trên thực tế muốn làm chuyện gì, mọi người chẳng lẽ trong lòng không rõ ràng lắm?

Khương Thái Uyên làm như vậy, quả thực chính là đem hai chữ "Nội gian" viết ở trên mặt.

Nếu ánh mắt có thể ăn thịt người.

Khương Thái Uyên có thể hiện tại ngay cả xương cốt cặn bã cũng không còn.

Bầu không khí áp lực bao trùm

Duy chỉ có Khương Thái Uyên lại nhìn như không việc gì còn cười ha hả mà nhìn về phía Nam Cung Vũ: "Ta nói này tiểu Hầu gia, ngươi cũng không nên làm ô uế sự trong sạch của người khác, ngươi nói ta là phản đồ, ngươi có chứng cớ sao?"

Nam Cung Vũ hừ lạnh một tiếng: "Nếu ngươi không phải phản đồ, vì sao Triệu gia cùng Sở quốc hiểu rõ tình huống bên trong Mộ bàn như vậy?"

"Trùng hợp thôi!"

Khương Thái Uyên một bộ dáng vô tội: "Người ta tốt xấu gì cũng là một đại gia tộc, tìm được đỉnh trước chẳng lẽ rất kỳ quái sao? Huống hồ Cựu đô cách bây giờ lâu như vậy nhưng không phải là chưa từng tồn tại, tại sao ngươi biết đằng sau người ta không có cao nhân chỉ điểm?"

Nam Cung Vũ sắp bị chọc giận nở nụ cười: "Thật khiên cưỡng, cho dù thật sự có cao nhân khác biết được, cũng tuyệt đối không bao gồm Sở quốc, thời điểm cựu đô diệt vong, bộ lạc họ Mễ còn quấn váy thú săn thú, bọn họ cũng xứng biết tình huống của cựu đô? Ngươi chắc không phải muốn nói, có quốc gia khác sợ đối thủ cạnh tranh không nhiều nên đặc biệt dìu dắt Sở quốc một chút?"

Khương Thái Uyên cười hề hề: "Ai à. Nói không chừng còn có loại tiện nhân này!

"Ngươi!"

Nam Cung Vũ tức giận, không nghĩ tới Khương Thái Uyên tự nhiên giống như heo chết như thế không sợ nước sôi.

Khương Thái Uyên xoa xoa râu quai nón của mình một chút: "Tiểu Hầu gia, lần này Thiên tử phái ta đến đây, là vì trợ ngươi giải trận, ngươi không cảm tạ ta còn chưa tính, còn tìm

mọi cách vu hãm ta, vu hãm ta thời điểm, còn ngay cả cái chứng cớ đều không có!”

Ngươi phải biết rằng, cao thủ trận pháp cần nhất chính là đầu óc thanh tỉnh, nếu như ngươi khiến ta tức giận đầu óc hồ đồ.Ta cũng không cam đoan ta có thể phá giải Cửu Đỉnh đại trận!”

Ý tứ uy hiếp trong lời nói đã cực kỳ rõ ràng.

Mọi người ở đây đều tức giận.

“Khương Thái Uyên! Ngươi càn rỡ, sao lại nói chuyện với tiểu Hầu gia như thế?

“Ngươi cả ngày cùng Doanh Vô Kỵ thông đồng cùng một chỗ, còn cần chứng cớ sao?”

“Ngươi bất quá chỉ là một Nhạc phủ lệnh nho nhỏ, lại dám lấy Thiên tử ra uy hiếp, thật sự là phản thiên rồi!”

“Tượng nhân còn có ba phần hỏa khí, các ngươi nói ta là phản đồ, ngược lại là lấy ra chứng cớ ra đi! nếu là lấy ra chứng cớ, ông mày cổ rửa sạch sẽ cho các ngươi chém, nếu như trên tay các ngươi không có chứng cớ, liền cho ta đóng lại hậu môn của các ngươi!

“Ngươi!”

Mọi người tức giận, cũng không dám nói thêm nửa câu nặng lời.

Bởi vì Cửu Đỉnh đại trận, nhất định phải có đại sư trận pháp đến giải.

Đương thời có thể giải ra đại trận này, chỉ sợ không tới 10 vị, hơn nữa đại bộ phận đều là cao nhân chân chính, căn bản không phải bọn họ có thể mời tới, cũng không phải bọn họ dám mời tới.

Nếu Khương Thái Uyên rời đi, chỉ sợ bọn họ thật sự chỉ có thể ôm chân đỉnh khóc.

Chương 375: Thân phận Khương Thái Uyên Chương 375: Thân phận Khương Thái Uyên

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhìn bộ dáng giận mà không dám nói gì của đám người này, Khương Thái Uyên nhịn không được cười nhạo một tiếng: "Hi hi! Doanh lão đệ nói quả nhiên không sai, trên đời này vẫn là hiểu kỹ thuật thì có đồ ngon húp".

"Vậy sao?"

Nam Cung Vũ cười lạnh một tiếng: "Khương phủ lệnh sẽ không thật cho rằng, chúng ta rời khỏi ngươi liền phá giải không được Cửu Đỉnh trận pháp chứ?"

Khương Thái Uyên nhất thời nhướng mày, bỗng nhiên có loại cảm giác không ổn.

Toàn bộ Giáng Thành, có thể phá giải Cửu Đỉnh trận pháp đích xác không chỉ có một mình hắn.

Hàn Quyện, bất thế thiên tài của Thái Thượng Quan, phá giải trận pháp này nói vậy cũng không khó.

Thái Thượng Quan cho dù thật sự muốn nhúng tay vào chuyện này, cũng không có khả năng trợ giúp Chu vương thất a, cho dù Hàn Quyện là con trai trưởng của Hàn gia!

Dĩ nhiên hắn không tin.

Nhưng nhìn bộ dáng tự tin của Nam Cung Vũ, trong lòng hắn thật đúng là có chút không yên.

Ánh mắt Nam Cung Vũ hơi lạnh: "Cho nên ta vẫn là khuyên Khương phủ lệnh thành thật một chút, nếu là ngươi quá khác người, cho dù có Chu vương làm chỗ dựa, ta cũng có

một vạn cách khiến ngươi không có đất lăn lộn tại vùng phụ cận của Chu vương!"

Nghe nói như thế, sắc mặt Khương Thái Uyên nhất thời âm trầm xuống.

Những người khác đều kinh hãi.

"Người bên cạnh Chu vương!"

"Khương Thái Uyên quả nhiên là người thân cận của Chu vương!"

"Khó trách loại người ngũ âm không rành này, cũng có thể lên làm Nhạc phủ lệnh!"

"Thân cận của Chu vương không phải một lòng với thiên tử sao, làm sao có thể…"

Mọi người nhìn nhau

Nói đến người thân cận của Chu vương, địa vị thật sự quá lớn.

Hắn chính là đệ đệ sinh đôi của Chu thiên tử hiện giờ, thân phận vô cùng cao quý, nhưng chưa từng lộ mặt.

Không ai biết người em sinh đôi của Chu vương đang làm gì, chỉ biết hắn vô cùng được Chu thiên tử coi trọng, bọn họ thậm chí mơ hồ cảm giác, Chu thiên tử ở chư quốc bày ra ám thủ, đại bộ phận đều là người em sinh đôi của Chu vương đang điều khiển.

Bởi vì trong toàn bộ Vương Kỳ, ngoại trừ Chu thiên tử, thực quyền lớn nhất chính là Nam Cung Lăng.

Nhưng cho dù là Nam Cung Lăng, nhắc tới người em sinh đôi của Chu vương cũng cực kỳ kiêng kỵ.

Chỉ là… lần này người em sinh đôi của Chu vương rốt cục muốn làm gì?

Khương Thái Uyên bị Nam Cung Vũ vạch trần thân phận, lại là một trận cảnh cáo, tâm tình tương đối âm trầm.

Hừ một tiếng, liền nhìn về nơi khác.

Lửa giận trong lòng hắn nổi lên, nhưng không phải toàn bộ đến từ Nam Cung Vũ.

Càng nhiều ngược lại đến từ Khí Đồ của Thái Thượng Quan kia!

Trên chọc gậy bánh xe này rốt cuộc muốn làm gì?

…….

Đông Nam Hạo Kinh.

Một cái đỉnh đồng cực lớn lơ lửng trên bầu trời, giống như là diều trôi nổi, bị hai cỗ chân khí trên mặt đất vững vàng giữ chặt.

Nó không ngừng xoay tròn, giống như liều mạng muốn bứt khỏi đó, nhưng không thể nào thoát được.

Chỉ cần hai luồng chân khí kia nguyện ý, nó bị kéo xuống mặt đất là chuyện sớm muộn.

Nhưng mà, không có một cỗ chân khí nào nguyện ý phát thêm lực.

Đỉnh đồng này chính là Ký Châu Đỉnh.

Triệu gia cùng Hàn gia đã ở đây giằng co thật lâu, ai cũng không muốn xuất ra một phần lực, để cho đối phương nhiều hơn một phần phần thắng.

Lần này, tinh anh của hai bên đều đã xuất ra hết, nhưng không ai làm gì được ai.

Tuy nói Triệu gia là tôn thất, Hàn gia chỉ là gia tộc sĩ phu.

Nhưng Bách gia thịnh hội, cạnh tranh công bằng, mặc kệ ngươi thân phận gì?

Huống chi lợi ích của hai đại gia tộc, đã sinh ra xung đột cực lớn.

Một đạo Bách gia khí vận, hoặc hoặc một ngọc giản Pháp thuật Địa cấp, đều có thể tạo nên một vị cường giả tương lai, cho dù rất khó ảnh hưởng đại cục, cũng tuyệt đối không có khả năng nhượng bộ.

Hai thành viên nòng cốt tranh đoạt quyền sở hữu Ký Châu Đỉnh.

Những người còn lại thì là đang chống đỡ thi binh, cho dù là chiến đấu bên ngoài, hay là tranh đoạt bên trong, đều làm cho người ta cảm giác được áp lực cùng hít thở không thông.

Chỉ bất quá, cục diện rõ ràng là Triệu gia chiếm cứ thượng phong.

Dù sao nền tảng Triệu gia vốn mạnh hơn Hàn gia, huống chi có Công hội Mặc giả trợ trận.

Nếu như không phải Doanh Vô Kỵ hạ lệnh cho bọn họ trước khi trụ định Cửu Đỉnh nhất định phải giữ lại thực lực, chỉ sợ bọn họ đã sớm động thủ với người Hàn gia.

Đáng tiếc, chưa thể động thủ được!

Dù sao sau Cửu Đỉnh mới là trọng điểm chân chính, tuy rằng thế lực Triệu gia mạnh hơn Hàn gia, nhưng nếu như bức Hàn gia, tất nhiên sẽ rơi vào một kết quả thằng chột thằng què.

Lần này dẫn đầu Hàn gia chính là thứ trưởng tử Hàn Uy con trai Hàn Giả, địa vị trong thế hệ trẻ chỉ sau Hàn Quyện, năm năm trước liền lấy tam phẩm linh thai đột phá Thai Thuế Cảnh.

Sau khi Hàn Quyện trở về.

Địa vị của hắn lại rơi xuống một bậc

Cũng may Hàn Quyện Ca lại lười biếng.

Cho nên, hắn lần này hoàn toàn xứng đáng trở thành chỉ huy của Hàn gia.

Hàn Uy tiến lên một bước, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng: "Triệu Tín, huyết mạch Triệu thị các ngươi, mạnh nhất chính là thiên phú luyện tinh, tam phẩm linh thai thiên tài, đều là dựa vào luyện tinh tầng 12. Hiện giờ Mộ bàn bốn đạo khí vận đều là Binh gia, Binh gia khí vận chỉ hữu dụng khi thời d diểm đột phát luyện tinh tầng 12, các ngươi cần gì phải cùng Hàn gia chúng ta đoạt?"

"Xì…"

Triệu Tín cười nhạo một tiếng: "Có ai chê tam phẩm linh thai thiên tài nhà mình nhiều đâu, chúng ta đều không phải trẻ con, người trưởng thành thế giới đều là đánh đánh giết giết, nào có người nào như ngươi giả nghèo giả khổ?"

Là tâm phúc chung của Doanh Vô Kỵ và Triệu Ninh, khi Doanh Vô Kỵ không có ở đây, liền do hắn đảm đương chỉ huy tạm thời.

Hiện giờ hắn đại biểu cho lợi ích của cả Triệu gia, hơn nữa còn chiếm địa vị ưu thế, làm sao có thể nhượng bộ Hàn gia?

Triệu gia không muốn tổn thương gân cốt.

Chẳng lẽ Hàn gia bọn họ dám sao?

Chương 376: Đấu khẩu Chương 376: Đấu khẩu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hàn Uy nhíu mày: "Triệu Tín! ta đây cũng là vì suy nghĩ cho nhân tài Lê quốc, các ngươi Triệu gia gia, nhiều nhất lại

nhiều một tam phẩm linh thai. Nếu là cho chúng ta Hàn gia gia, nhưng là có khả năng đột phá nhị phẩm…"

Triệu Tín nhếch miệng: "Vậy thì càng không thể cho ngươi…..".

Hàn Uy: "…..".

Hắn cũng là bức nóng nảy, cho nên mới dùng lập trường quốc gia áp chế Triệu Tín.

Nhưng chiêu này rõ ràng không dùng được, dù sao quan hệ ngầm giữa hai nhà là như thế nào, trong lòng mọi người đều rõ ràng.

Hắn gấp đến độ có chút gãi tim gãi gan.

Bách gia khí vận bản thân cực kỳ trân quý, nhất là luyện tinh là Hàn gia huyết mạch cùng công pháp yếu hạng, có lợi nhất tạo ra cao thủ, Hàn gia thiếu chính là đỉnh cấp thiên tài.

Coi như là lừa gạt, cũng phải đem khí vận lừa gạt tới.

Hàn Uy thở dài một hơi: "Triệu Tín, nếu tình thế đã đến nước này, huynh đệ ta sẽ không giấu diếm ngươi! kỳ thật chúng ta muốn đạo khí vận này, hoàn toàn là vì cứu mạng, bằng không cả nhà Hàn gia trung thần chúng ta, làm sao có thể sẽ nghĩ đến cướp đồ với tôn thất đây?"

"Hả? Cứu mạng?"

Triệu Tín bối rối một chút, trong lúc nhất thời có chút đắn đo không biết Hàn Uy rốt cục muốn làm gì?

Cả nhà trung thần?

Đây chỉ là nói nhảm!

Nhưng ở thể diện mặt ngoài Lê quốc, đây chính là một câu đúng đến không thể lại đúng hơn.

"Đúng! Cứu mạng!"

Hàn Uy sắc mặt trầm trọng: “Ngươi cũng biết đệ đệ ta Hàn Quyện, còn ở thời kỳ tã lót, liền bất đắc dĩ phải làm đạo sĩ, cũng là bởi vì hắn tiên thiên tinh huyết thiếu hụt, phải dựa vào vị đạo gia cao nhân kia cứu mạng.”

Hôm nay tuy rằng dưỡng bệnh tốt trở về, nhưng vẫn không thoát khỏi nguy hiểm, nếu không thể đột phá Tụ Thần Cảnh tầng 12, chỉ sợ ngày đột phá Thai Thuế Cảnh, chính là lúc hắn chết!

Phụ thân ta Hàn Vệ Úy, dốc hết tâm huyết vì Đại Lê, bệ hạ chính là minh quân bất thế, để cho bệ hạ biết, cũng sẽ không nhẫn tâm để cho một người con nối dõi của trung thân phải bỏ mạng?”

Triệu Tín: “Oài…..”.

Mọi người Triệu gia: “Oài…..”.

Một loạt Mặc giả: “Oài…..”.

Từng đợt âm thanh hít vào khí lạnh vang lên.

Ai cũng không nghĩ tới, Hàn Uy tự nhiên tại loại thời điểm này, sử dụng chiêu bắt cóc đạo đức huyền thoại.

Hơn nữa thoạt nhìn tình chân ý thiết, giống như lập tức muốn khóc rống lên vậy.

Quả thật chiêu này rất động lòng người

Nếu quả thật không đáp ứng, khiến cho giống như Lê Vương vô tình vô nghĩa, dù sao các vị phu tử đều ở trong bóng tối nhìn.

Nhưng cho dù là vô tình vô nghĩa, cũng không thể dễ dàng cho ngươi!

Triệu Tín đang bị trói nhe răng nhếch miệng, há miệng liền chuẩn bị cự tuyệt.

Dù sao chúng ta hiện tại, cũng không biết trong đỉnh này rốt cục là khí vận hay là ngọc giản, không bằng chúng ta trước hợp lực đem nó lấy xuống, nếu như là ngọc giản, Hàn gia chúng ta tuyệt đối không cướp, nhưng nếu như là khí vận, vậy mời Triệu huynh nể mặt, để cho ta cầm về cứu tính mạng trung thần!

Triệu Tín kinh ngạc, không nghĩ tới hắn tự nhiên không biết xấu hổ như vậy.

Phần thưởng trong đỉnh đều là Nam Cung Lăng thả, ngươi có thể không biết bên trong là khí vận hay là ngọc giản?

Lừa trẻ con sao?

Nhưng ngươi diễn cũng hơi quá!

Lời nói sắp bị ngươi chặn rồi!

Không nhường ngươi

Thì sẽ khiến cho cả Triệu gia đều rơi vào vực sâu đạo đức!

Mẹ kiếp!

Đoạt khí vận vốn nên là đại chiến mãnh nam.

Làm thế nào để cuối cùng trở nên giống như phụ nữ khóc lóc túm tóc đánh nhau?

Ngay lúc Triệu Tín khó xử.

Một âm thanh đột nhiên vang lên.

"Hàn gia huynh đệ tình thâm, thật sự là làm cho người ta cảm động, đều khiến cho ông mày nghe mà phát khóc!"

Trong tầm mắt mọi người, một bóng người đột ngột mọc lên.

Doanh Vô Kỵ nâng sàn nhà cố đô lên, bình tĩnh đẩy bùn đất trên người, cười hì hì nhìn Hàn Uy.

Hàn Uy theo bản năng lui về phía sau một bước, vẻ mặt đề phòng nhìn Doanh Vô Kỵ.

Dù sao hắn ngay từ đầu sử dụng chiêu bắt cóc đạo đức chính là ăn chắc những người trẻ tuổi Triệu thị không rành thế sự này da mặt mỏng, còn có một loại cảm giác cao quý thân là tôn thất, sẽ không phản bác tình cảnh của mình.

Tuy nói lời nói không đủ để cướp đi khí vận, nhưng chỉ cần Triệu thị lui một bước, hắn liền sẽ từng bước ép sát, để cho bọn họ ngậm bồ hòn làm ngọt.

Nhưng Doanh Vộ Kỵ…

Tên này da mặt dày

Không thể lừa được hắn!

Hàn Uy ngoài cười nhưng trong không cười, vội vàng nói: "Nếu Phò mã gia thông cảm cho Hàn gia chúng ta như vậy, ta đây liền thay cha ta tạ ơn Phò mã gia!"

"Khoan đã!"

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng, liên tục làm vài thủ thế với hắn.

Hàn Uy nhíu mày, quả nhiên, Doanh Vô Kỵ làm sao có thể là loại người chịu thiệt?

Phò mã gia còn có cái gì chỉ giáo?

"Chỉ giáo không dám nhận!"

Doanh Vô Kỵ thở dài một hơi, bộ dáng vô cùng đau đớn: "Kỳ thật ta cũng cần Binh gia khí vận để cứu mạng!"

Hàn Uy: "Hả?

Hắn bỗng nhiên nghĩ tới một cái pháp thuật thiên cấp quỷ dị:- Đấu Chuyển Tinh Di.

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt sầu khổ: “Nếu đã giấu không được, ta liền không ngại nói cho Hàn lão ca, lại nói tiếp cũng sợ chư vị chê cười. Chư vị cũng biết ta đoạn thời gian trước thiếu chút nữa đột tử ở Lầu Xanh, kết quả lại bị kẻ xấu hãm hại, hãm sâu trong án mạng.”

Hai chuyện này, mang đến cho ta bóng ma tâm lý thật lớn, đoạn thời gian trước vì cưới công chúa, ta cố ý tìm danh y làm kiểm tra thân thể.

Danh y nói ta bởi vì ăn chơi quá độ, dẫn đến tinh khí chảy ra ngoài, bằng không với thân thể con cháu Càn Vương của ta hiện tại đã đột phá đến luyện tinh tầng 12.

Danh y còn nói, thời điểm ta đột phá Thai Thuế Cảnh, nhất định phải có tu vi luyện tinh tầng 12, bằng không rất có thể ảnh hưởng sinh con cái.

Ta là một trong hai người con trai duy nhất của phụ vương ta, cũng là phò mã duy nhất của Lê quốc chúng ta hiện nay.

Hàn lão ca, Hàn gia các ngươi tất cả đều là trung thần, các ngươi cũng không hy vọng Càn Lê hai nước vương thất ngày càng suy tàn chứ?”

Hàn Uy: “????

Mọi người Hàn gia: “????

Mọi người Triệu gia: “…..”.

Các vị Mặc giả: “…..”.

Chương 377: Trò khôi hài càn quấy Chương 377: Trò khôi hài càn quấy

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chỉ có Triệu Tín vẻ mặt lo lắng: “Phò mã gia, ngươi sẽ không thật…”

“Ngươi câm miệng cho ta!”

Doanh Vô Kỵ lập tức cấm ngôn hắn.

Khóe miệng Hàn Uy đều co rút, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ nói dối thái quá như vậy cũng có thể bịa ra, ánh mắt cũng không chớp một cái.

Hắn cắn răng: “Phò mã gia, ngài đây chỉ là sinh con, chúng ta đây liên quan đến mạng người, hơn nữa Hàn Quyện là con trai trưởng duy nhất,…”

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: “Ngươi vừa rồi cũng nói, hắn đột phá Thai Thuế Cảnh mới có thể mất mạng a! không đột phá Thai Thuế Cảnh không phải được sao? Hàn gia các ngươi cũng không thiếu cao thủ như vậy, sao cứ phải nhất định phải lấy mạng con trai trưởng duy nhất?”

Chỉ là không đột phá Thai Thuế Cảnh, cũng không có tổn thất gì, nhưng ta nếu là không sinh con cái, Càn Lê hai nước vương thất có thể làm sao bây giờ?”

Mọi người: “…..”.

Lẽ ra phải có một cuộc tranh giành mãnh nam đánh nhau.

Trong nháy mắt biến thành trò khôi hài càn quấy.

Tất cả mọi người đều rất đau mề, có chút không biết nên như thế nào tiến hành tiếp.

Lúc này, Doanh Vô Kỵ cười cười: “Hơn nữa, liên quan đến tính mạng Hàn Quyện, kỳ thật ta có thể giúp đỡ”.

“Cái gì!”

Thần sắc Hàn Uy rùng mình.

Doanh Vô Kỵ hạ giọng: “Đã vào Mộ bàn 12 canh giờ rồi, các ngươi lại không thấy Hàn Quyện, chẳng lẽ trong lòng không có một chút lo lắng sao?”

Hàn Uy sắc mặt khẽ biến: “Phò mã gia đây là có ý gì?

Doanh Vô Kỵ thở dài: “Hắn hiện tại đang ở một nơi người ngoài rất khó tìm được!”

Hàn Uy: “…..”.

Hắn thật sự có chút nóng nảy.

Bởi vì chuyến đi Mộ bàn lần này, khâu mấu chốt nhất của Hàn gia chính là Hàn Quyện, Chu thiên tử cần hắn thôi diễn trận pháp.

Nhưng đã 12 canh giờ rồi, bọn họ vẫn chưa tìm được thân ảnh của Hàn Quyện, mặc dù không biểu hiện ra ngoài, nhưng hắn đã sớm gấp đến độ sứt đầu mẻ trán.

Doanh Vô Kỵ có thể chắc chắn hỏi mình vấn đề này như thế, nhất định là biết tung tích của Hàn Quyện.

Hàn Uy hít sâu một hơi: “Phò mã gia biết tung tích của Hàn Quyện?

“Biết!”

“Nơi đó có nguy hiểm không?”

Khó mà nói! Thể chất của người với người không thể vơ đũa cả nắm, dù sao ta cũng phải tốn sức mới ra được.

“Nơi đó ở đâu?”

“Cái này ta không thể trực tiếp nói cho ngươi, nhưng ta có thể bảo đảm, trong thời gian ngắn, các ngươi người Hàn gia khẳng định tìm không thấy nơi đó.”

“Cái này…”

Hàn Uy thần sắc càng ngày càng ngưng trọng: “Phò mã gia ý tứ là, đồ vật trong đỉnh cho các ngươi, sau đó ngươi đem vị trí nói cho chúng ta?”

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Cùng người thông minh nói chuyện, chính là tiết kiệm khí lực!”

Hàn Uy nhịn không được nói: “Ta như thế nào mới có thể tin tưởng ngươi không có gạt ta?”

“Cái này đơn giản!”

Doanh Vô Kỵ trực tiếp tế ra một giọt máu, lập lời thề máu họ Doanh ngay tại chỗ: “Doanh Vô Kỵ ta cam đoan, vừa rồi nói mỗi một câu đều là lời nói thật, hơn nữa Hàn gia chỉ cần rời khỏi tranh đoạt, ta liền đem nơi Hàn Quyện hạ lạc báo cho, nếu không tâm mạch bạo liệt mà chết!”

Hàn Uy: “!!!

Mọi người Hàn gia: “!!!

Triệu Tín luống cuống: “Phò mã gia như thế nào ngay cả thề máu đều lấy ra! một cái tiểu đỉnh mà thôi, không đến mức …”

Doanh Vô Kỵ thở dài một hơi: “Hàn lão ca, mạng người quan trọng, Hàn Quyện trong thời gian ngắn khẳng định không ra được, ai có thể cam đoan trong khoảng thời gian này không phát sinh chuyện gì?”

Sắc mặt Hàn Uy nhất thời trở nên có chút giãy dụa.

Doanh Vô Kỵ ngay cả thề máu cũng phát, Hàn Quyện hiện tại chỉ sợ thật sự bị vây ở một địa phương cực kỳ nguy hiểm.

Hắn cắn răng: “Người Hàn gia nghe lệnh, đem Ký Châu đỉnh khóa lại, đem đồ vật bên trong, đưa cho phò mã gia!”

Chỉ là Binh gia khí vận, tác dụng so với Hàn Quyện, căn bản không đáng nhắc tới.

“Vâng!”

Mọi người Hàn gia chỉ có thể nghe lệnh, nhanh chóng thôi động chân khí, đem Ký Châu đỉnh kéo xuống.

Sau đó nhanh chóng đem đạo Binh gia khí vận kia nâng lên, đưa đến trước mặt Doanh Vô Kỵ.

Phò mã gia, mời!

"Đa tạ!"

Doanh Vô Kỵ cười cười, trực tiếp đem khí vận nuốt vào đan điền của mình.

Hàn Uy vẻ mặt ngưng trọng: "Phò mã gia, Hàn Quyện rốt cục ở đâu?

"Tên kia đang ở một địa phương thần bí tìm hiểu vận thế đồ, phỏng chừng qua mấy canh giờ liền tự mình đi ra, các ngươi nếu muốn tìm hắn, ta cho các ngươi vị trí đánh dấu!"

Mọi người Hàn gia: "????

Hàn Uy sắc mặt nhất thời trở nên cực kỳ khó coi: "Phò mã gia, ngươi là thật không sợ tâm mạch bạo liệt mà chết?"

"Xem lời ngươi nói kìa!"

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt vô tội: "Ta vừa rồi cũng không nói một câu nói dối, hơn nữa ta cũng không có ý định che giấu tung tích của hắn!"

Mọi người Hàn gia: "????"

Vị trí đó, bản thân Hàn gia khẳng định không tìm thấy.

Hắn cũng đích xác phí sức mới tìm được bốn mươi bảy miếng ngọc phiến, mới đi ra.

Hàn Quyện phỏng chừng cũng phải tìm mấy canh giờ, bằng không cũng sẽ không để cho mình cùng Mễ Tinh Ly sớm đi ra ngoài.

Mặc dù hiện tại không có nguy hiểm nào được nhìn thấy, nhưng ai có thể đảm bảo rằng sẽ không có tai nạn xảy ra trong thời gian này?

Từng câu từng chữ, đều xuất phát từ đáy lòng.

Ta dựa vào cái gì sợ hãi tim mạch bạo liệt mà chết?

Mọi người Hàn gia: "????

Mọi người Triệu gia: "Hí hí…..".

Các vị Mặc giả: "Hí hí…..".

Chương 378: Bản đồ Chương 378: Bản đồ

Người dịch: PrimeK Tohabong

"Đoán chừng lúc các ngươi tìm được, Hàn Quyện đã không còn ở đó, ngay tại cửa bắc cố đô hướng tây 150 trượng, lại hướng nam…"

"Không cần nữa!"

Hàn Uy hừ lạnh một tiếng, trực tiếp xoay người rời đi.

Binh gia khí vận đã bị Doanh Vô Kỵ thu vào đan điền, lại cướp đã không thực tế.

Đỉnh trận cơ Ký Châu cũng vững chắc.

Hàn gia đã không có hao tổn gì ở chỗ này, chỉ là cảm thấy mình bị ánh mắt của Triệu gia cùng Mặc giả nhìn mình khinh thường.

"Đi thôi!"

Hắn hừ lạnh một tiếng, trực tiếp dẫn người rời khỏi phạm vi Ký Châu đỉnh, sắc mặt đều khó thấy tới cực điểm.

Rầm rầm!

Sau khi người Hàn gia đi rồi, xung quanh Ký Châu đỉnh nhất thời thanh tịnh hơn rất nhiều.

Ký Châu đỉnh trụ định, Thanh Đỉnh đồng nhất thời nhiều ra một cỗ lực lượng hùng hậu, khiến cho những thi binh kia không khỏi sợ hãi, trong nháy mắt lui về phía sau mấy chục trượng.

Những tán nhân bị thi binh đuổi theo khóc cha gọi mẹ rốt cục thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt khẩn trương tiến lại gần.

"Phò mã gia, chúng ta có thể ở đây tránh nạn sao? những thi binh kia quá kinh khủng!"

"Tùy!"

Doanh Vô Kỵ hào phóng làm ra một cái thủ thế mời.

Trận cơ đã cố định, khí vận cũng lấy đi, Ký Châu đỉnh này trước mắt cũng chỉ còn lại công năng định vị cùng nơi trú ẩn, cho những tán nhân này tị nạn, đơn giản là kiếm không được nhân tình.

Tán nhân cảm ơn trời đất, lập tức đóng quân gần Ký Châu đỉnh.

Ở nơi mà tràn đầy thi binh như cựu cựu đông khiến bọn họ sợ hãi.

Triệu Tín nhịn không được hướng Doanh Vô Kỵ dựng ngón tay cái: "Phò mã gia cũng thật giỏi!

"Xì!"

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Luận trí mưu, cuộc đời Doanh Vô Kỵ ta chưa bao giờ gặp qua địch thủ!"

Triệu Tín: "…..".

Con mẹ nó này thật không biết xấu hổ mới có thể nói ra loại lời này!

Doanh Vô Kỵ vẫy vẫy tay với mọi người: "Đều tới đây kiểm kê nhân số!

“Vâng!”

Người của Triệu thị và Công hội Mặc giả đều đến gần.

Doanh Vô Kỵ điểm một vòng, phát hiện người hai nhà trên cơ bản đều đến đông đủ, người Triệu thị huấn luyện nghiêm chỉnh, hệ thống ám hiệu của Công hội Mặc giả cũng tương đối thành thục.

Tính ra vẫn còn thiếu vài người.

Một là Triệu Cáo, một là Ngô Đan, còn có Bạch Chỉ

Ngô Đan chạy mất hắn còn có thể lý giải, bởi vì bản thân tên này cũng không tính là cao thủ, đối với ám hiệu nắm giữ dường như bằng không, bằng không chính mình cũng sẽ không đem Lôi Pháp: La bàn: thuật truy vết đưa cho hắn.

Hắn cho Ngô Đan không ít bùa bảo mệnh, hẳn là không có vấn đề gì lớn, vừa mới thu được tín hiệu của mình, hẳn là không quá một lát nữa liền chạy tới.

Triệu Cáo… Đây là nhân tài kiệt xuất của Triệu thị, theo lý thì phải có mặt ở đây, chẳng lẽ gặp phải nguy hiểm gì?

Bạch Chỉ lại càng thái quá.

Tiểu nữ thiếp thân của mình ngoại trừ đi học, học cái gì đều đặc biệt nhanh, không nên tìm không thấy đại đội.

Hơn nữa 72 thuật Địa sát tàng hình của hắn cũng học được, những thi binh này không có khả năng đối với nàng tạo thành bất kỳ uy hiếp nào.

Ai xảy ra vấn đề, nàng ta đều không thể xảy ra vấn đề.

Chẳng lẽ… nàng cũng đi vận cứt chó, bị truyền tống đến bên trong tiểu phó bản?

Thái Sử Liêu, Điện Thành Khang, hay là Bia Mục Dã?

Địch Vân hỏi: “Doanh lão đệ, giờ sắp xếp thế nào?”

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: “Trước tiên ở chỗ này chờ đi, trước chờ người của chúng ta tìm tới rồi nói. Lần này có thể cướp được một đạo khí vận, đã xem như lời không. Trước khi trụ định Cửu Đỉnh, không cần phải tiêu hao thực lực.

Uh!

Địch Vân gật đầu, Công hội Mặc giả bọn họ, mục đích lần này chỉ là vì bảo vệ Doanh Vô Kỵ an toàn, công pháp khí vận gì, đối với bọn họ không có một chút lực hấp dẫn nào.

Doanh Vô Kỵ khẽ nhíu mày, từ trong ngực lấy ra cuộn dây đặc chế.

Lôi Pháp!

Bùm!

Địch Vân cũng không hiểu tại sao cái cuộn dây này, có thể làm cho kim chỉ hướng trong trong tay Ngô Đan lại xoay.

Thật thần kỳ, chờ ra khỏi Mộ bàn, phải thỉnh giáo Doanh Vô Kỵ

Doanh Vô Kỵ bố trí xong cho mọi người, cứ cách 10 tức thời gian, liền dùng cuộn dây lôi pháp cho nổ một vậy, cứ như vậy lẳng lặng chờ đợi Ngô Đan đến.

Quả nhiên, mới qua thời gian một nén nhang.

Liền có hai đạo thân ảnh chật vật trốn đám thi binh, len lén chạy tới.

Ngô Đan chính là một trong số đó.

Và người kia…..”.

Triệu Cáo?

Doanh Vô Kỵ khẽ nhíu mày, Ngô Đan và Triệu Cáo cùng một chỗ, hơn nữa Triệu Cáo không bị thương, vì sao hai người này cho tới bây giờ mới tìm được tổ chức?

Hình như có gì đó không ổn.

Ô Kê ca!

Ngô Đan một đường chạy tới, rốt cục thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi trên trán nói: "Đệ xem như tìm được huynh! Bên trong mộ bàn mẹ nó thật nguy hiểm, nếu không là đệ cơ trí, cẩu phế vật này đã sớm bị thi binh ăn thịt".

Cẩu phế vật trong miệng hắn, tự nhiên là chỉ Triệu Cáo.

Triệu Tín kéo Triệu Cáo lại đây, cũng có chút nghi hoặc: "Triệu Cáo, ngươi không nên làm thế, ta thấy ngươi cũng không bị thương, vì sao vẫn luôn không tìm thấy tổ chức?"

Lý Thải Đàm sớm biết bị hỏi chuyện này, liền trực tiếp từ trong ngực lấy ra một bản đồ vẽ tay.

"Ta nghĩ phía trước cũng không cần ta, vừa vặn đi theo Công Tử Đan một vòng, thuận tiện vẽ một tấm bản đồ cố đô, chuẩn bị cho tình huống bất ngờ có thể xảy ra.

"Hừ, vẽ đẹp quá!"

Triệu Tín nhận lấy bản đồ, chậc chậc cảm thán, lại nhịn không được có chút tiếc nuối: "Đánh dấu rất chi tiết, chỉ là phạm vi không đầy đủ.

Lý Thải Đàm ừ một tiếng: "Không có biện pháp, thi binh nhiều lắm, chỉ có thể vẽ một phần.

"Để ta xem!"

Doanh Vô Kỵ tiếp nhận bản đồ từ trong tay Triệu Tín, vẽ đích xác tương đối chuyên nghiệp, nhưng hắn vẫn có loại cảm giác là lạ.

Ngô Đan cười nhạo một tiếng: "Rõ ràng chính là mình xem không hiểu ám hiệu, còn nói mình vẽ bản đồ.

Chương 379: Tuyệt đối có vấn đề Chương 379 : Tuyệt đối có vấn đề

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Xì!”

Lý Thải Đàm khinh bỉ nói: “Ám hiệu loại này, Triệu gia làm sao có thể không biết? Ngược lại ngươi, liên lụy ta vẽ bản đồ”.

“Mẹ nhà ngươi!”

Ngô Đan có chút tức giận, xắn tay áo lên muốn lý luận với hắn.

Doanh Vô Kỵ lại cười đem hắn kéo qua một bên: “Đan a! ngươi bảo cho ta một cái, cuộc sống không có Ô Kê ca, ngươi đều trốn ở nơi nào!”

Nhìn mấy người không hỏi nhiều, Lý Thải Đàm hơi thở phào nhẹ nhõm.

Không có bại lộ là tốt rồi, nằm vùng trong tổ chức Triệu gia, nhất định có thể phát huy càng nhiều bất ngờ tác dụng.

Hơn nữa…..”. Hồng Trần!

Lý Thải Đàm nhìn thoáng qua xung quanh Ký Châu đỉnh, quả nhiên phát hiện trong đám tán nhân nghèo túng, có một người đàn ông trung niên râu ria xồm xoàm, chính là khôi lỗi Hồng Trần nhập thân. Đại tổ chức đều bài trừ ấn ký khôi lỗi, tán nhân không bị kiểm tra, trong số 40, 50 tán nhân kia, ắt có người trúng chiêu của Hồng Trần.

Cuộc hẹn mặt thành công.

Nằm vùng thành công

Cuối cùng nàng cũng thở phào nhẹ nhõm.

……..

Bên kia.

Nơi đệ truyền tống tới chính là nơi này.

“Sau đó chạy trốn đến đây…”

“Cái này mẹ nó sao ở giữa bản đồ lại trống không?”

“Sau đó ở đây, ở đây… có nhiều bản đồ hơn ở phía sau.”

May mà đệ cơ trí lại quả cảm, bảo vệ con bê họ Triệu kia, nếu không Cửu Đỉnh chưa định, chúng ta phải giảm quân số.

Ngô Đan nói rất chi tiết.

Doanh Vô Kỵ nghe được nheo mắt lại: “Vậy chỗ đệ gặp Triệu Cáo ở đâu?”

“Ở đây!”

“Ừm!”

Doanh Vô Kỵ ánh mắt hơi lạnh, bản đồ này vẽ rất chuyên nghiệp, nhưng chính là có một vấn đề, hơn nữa là vấn đề rất lớn.

Đó chính là, cùng quỹ tích Ngô Đan gặp phải Triệu Cáo hoàn toàn trùng khớp.

Nói cách khác, hắn là sau khi gặp được Ngô Đan, mới bắt đầu vẽ.

Mà lúc đó, đã truyền tống hai canh giờ.

Hai canh giờ, cũng đủ căn cứ ám hiệu, có thể đến gặp đám người Triệu thị.

Hắn ta không tìm người, cũng không vẽ.

Thế thì làm gì?

Triệu Cáo này, tuyệt đối có vấn đề, có phải bản thân Triệu Cáo hay không, đều phải đánh một dấu chấm hỏi thật to.

Dù sao trên đời này, thuật pháp dịch dung thật sự quá nhiều.

Vậy hắn rốt cuộc là ai?

Hai pháp thuật Địa cấp, khẳng định là một thiên tài.

Đợi đã!

Hai?

Lần trước nhìn thấy người như thế, vẫn là thời điểm chạm mặt Khánh Thư, Khánh Đình.

Sau này mới biết được, Khánh Đình chân chính vẫn còn ở Yến quốc, căn bản là không có lén lút rời nhà theo tỷ tỷ trốn đi.

Nói cách khác, Khánh Đình lần trước là giả.

Lần này Triệu Cáo cũng là giả.

Rất có thể hai người là cùng một người.

Vậy, hắn là ai?

Sẽ không phải là Lý Thái Đàm chứ?

Bởi vì lần trước Hạng Đỉnh bị lừa pháo, hắn rốt cuộc cảm thấy giống Lý Thải Đàm, hơn nữa Lý Thải Đàm vốn chính là người của Vi Nga phái, hiềm nghi liền càng lớn.

Nhưng sau đó đi biệt viện Lý thị tra xét một chút, Lý Thải Đàm một mực ở biệt viện.

Nhưng không phải Lý Thái Đàm thì có thể là ai?

Ngô Đan nhìn vẻ mặt hắn ngưng trọng, không khỏi hỏi.

“Ô Kê ca, có vấn đề gì sao?”

“Không có vấn đề gì!”

Doanh Vô Kỵ cười cười, lại hạ giọng nói: “Chính là vừa rồi lúc ta kéo đệ tới, hình như nghe được Triệu Cáo mắng đệ một câu thuần phế vật.

Mẹ kiếp!

Ngô Đan nhất thời có chút tức giận: “Nếu không phải đệ che chở hắn, hắn còn có thể sống đến bây giờ?

Điên tiết

Hắn cũng không phải Ninja rùa, xắn tay áo lên đi tìm Triệu Cáo tính sổ.

“Triệu Cáo, có phải ngươi có bệnh hay không?”

“Bưng bát lên ăn cơm, bỏ bát xuống chửi má nó đúng không!”

“Cẩu phế vật, định cắn bừa đúng không?”

Triệu Tín có chút bối rối, lại cãi nhau rồi?

Sao Cửu Đỉnh còn chưa định, trực tiếp nội chiến rồi?

Hắn đang chuẩn bị khuyên can, lại bị Doanh Vô Kỵ bất động thanh sắc ngăn cản, sau đó liền thấy Doanh Vô Kỵ làm một thủ thế cảnh giới với hắn.

“Ngô Đan, có phải đầu óc ngươi có vấn đề?”

Lý Thải Đàm cũng bị mắng đến tối tăm mặt mũi, hôm nay biểu hiện của Ngô Đan kỳ thật tương đối làm cho nàng hài lòng, tuy rằng miệng thối, nhưng vẫn giống như đàn ông che chở đồng đội.

Nhưng tại sao bỗng nhiên mắng khó nghe như vậy?

Nàng đang chuẩn bị phát hỏa, liền có tiếng cười ha hả

Doanh Vô Kỵ vòng qua cổ Ngô Đan, cười ha hả giải thích: “Triệu Cáo, ngươi đừng nóng giận, người anh em này của ta

tính tình có chút nóng nảy.

"Ô Kê ca, huynh không sao chứ?"

Ngô Đan có chút ngơ ngác, hắn cảm giác mình giống như bị Ô Kê ca lôi kéo.

Lý Thải Đàm sắc mặt hơi trầm xuống: "Để hắn quản chặt miệng của mình, đừng chọc ta là được!"

Nàng còn muốn nằm vùng, cũng không muốn đem sự tình làm lớn.

"Được được được!"

Doanh Vô Kỵ cười hì hì nói: "Bất quá ngươi về sau cũng chú ý một chút, huynh đệ ta ghét nhất người khác mắng hắn phế vật, từ khi hắn bị nữ nhân giống như nhà xí công cộng kia làm tổn thương liền quyết chí vươn lên, không tin ngươi hỏi những người Mặc giả kia!"

Lý Thái Đàm: "????

Nhà xí công cộng?

Ngươi nói ai?

Nàng muốn giết người, nhưng vì nằm vùng, chỉ có thể ngoài cười như không cười: "A? Thì ra công tử Đan còn có từng trải này? Vậy sau này ta khắc chế một chút".

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được thể chất Địa cấp: Thể Khôn Thừa (không trọn vẹn).

Cái shit gì thế này!

Thể Khôn Thừa hắn đã nghe qua.

Tốc độ tu luyện trước khi sinh nở rất mãnh liệt, một khi mang thai, tu vi hơn phân nửa rót vào trên người đứa bé, còn có thể đề cao tỷ lệ thức tỉnh huyết mạch viễn cổ.

Nhưng thể Khôn Thừa bị tàn phá thì bị vô sinh…..”. Thái quá!

Đồ chơi này, hình như là huyết mạch Lý gia !

Chương 380: Huyết mạch Lý gia Chương 380: Huyết mạch Lý gia

“Đúng vậy! Đúng vậy! Hòa khí sinh tài, sau này đừng nói nữa!”

“Ô Kê ca, huynh không sao chứ? Huynh, con mẹ nó…..”.

Ngô Đan vẻ mặt khó chịu, cảm giác chuyện Doanh Vô Kỵ làm không được.

Nhưng nửa câu sau còn chưa nói ra khỏi miệng, đã bị một cỗ lực lớn đè xuống đất.

Tiếp theo, liền thấy Doanh Vô Kỵ hai tay kết ấn, lôi điện trải rộng khắp người.

Mà Triệu gia cùng những người khác của Công hội Mặc giả, đã sớm phong tỏa tất cả đường lui của Triệu Cáo.

Ngũ Lôi Pháp!

Sấm sét!

“Đi!”

Doanh Vô Kỵ xuống tay không chút lưu tình, nắm chặt hư không, quanh thân Lý Thải Đàm liền nổ tung bốn năm luồng lôi quang.

Những người khác, cũng ném ra vô số pháp thuật.

“Chết tiệt!”

Lý Thải Đàm đã sớm cảm giác được mơ hồ có chút không thích hợp, nhưng vẫn không nghĩ tới những người này xuống tay tàn nhẫn quyết đoán như thế.

Hỗn Nguyên chân khí vào đạt đến Địa cấp đỉnh phong kích phát mở ra bảo vệ quanh thân, đồng thời bùa hộ mệnh ném ra tung tóe.

Sau một khắc, liền cảm giác phảng phất trời sập đất lún, thiên địa phế tích khuynh đảo.

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Cũng may lục phù bùa hộ mệnh của ả đủ nhiều, ngăn cản được vô số pháp thuật, nhưng vẫn nội thương không nhẹ.

Lôi pháp của Doanh Vô Kỵ quá nhanh, lực xuyên thấu khủng bố, căn bản là không cho ả cơ hội phòng ngự.

Chỉ trong nháy mắt, mặt nạ trên mặt đã bị phá hủy hoàn toàn, kinh mạch toàn thân có loại cảm giác tê liệt, trong không khí cũng tràn ngập mùi hồ tiêu nhàn nhạt.

Khoảnh khắc tê liệt chính là lúc nguy hiểm nhất.

Lý Thải Đàm mãnh liệt cắn một cái đầu lưỡi, thừa dịp sương khói chưa tan, mạnh mẽ thôi động chân khí bay lên trời, ăn vào một viên đan dược, mới hơi hơi định thần, sau một khắc chân khí bạo khai, trực tiếp thi triển bí thuật lăng không bay đi.

Phản ứng cực nhanh, làm cho người ta nghẹn họng nhìn trân trối.

Thậm chí còn lưu lại một câu âm thanh lạnh lẽo.

“Doanh Vô Kỵ, ngươi giỏi lắm!”

“Mẹ kiếp”

Doanh Vô Kỵ có chút tê dại, hắn vốn cho là mình đã đủ ác, nhiều pháp thuật như vậy đồng thời nện xuống, coi như Lý

Thải Đàm phản ứng lại, cũng không có khả năng ngăn cản.

Nhưng chưa từng nghĩ, Lý Thải Đàm không chỉ phản ứng lại, còn ở trong thời gian cực ngắn tế xuất ít nhất 10 tờ phù lục phòng ngự.

Hơn nữa khi bị Lôi Pháp trói buộc, lập tức có thể thôi động chân khí, hơn nữa còn có thể phi hành chạy trốn.

Từ đầu đến cuối.

Thời gian tối đa ba hơi thở.

Con mẹ nó này là quái vật gì?

Thể Khôn Thừa+Hỗn Nguyên chân khí trâu bò như vậy sao?

Hắn quay đầu nhìn mọi người một cái, tất cả đều là một bộ trợn mắt há hốc mồm.

Lý Thải Đàm thực lực, đã vượt qua tưởng tượng của tất cả mọi người, luận đơn đả độc đấu, ở đây mọi người chỉ sợ không có một ai là đối thủ của ả, mặc dù nơi này dường như là tất cả tinh nhuệ thế hệ trẻ tuổi Triệu gia.

Doanh Vô Kỵ sắc mặt có chút khó coi: "Từ giờ trở đi, tất cả mọi người không thể lạc đàn, cho dù đi tiểu, cũng bảo trì năm người một tổ cho ta!"

"Vâng!"

Mọi người đồng loạt đáp, bọn họ đều cảm giác được áp lực từ trên người Lý Thải Đàm.

Đối với chỉ huy của Doanh Vô Kỵ, không có bất kỳ người nào có dị nghị.

Dù sao hắn dù là đấu võ mồm với Hàn gia hay là vừa rồi chỉ huy vây công Lý Thải Đàm, đều làm được tương đối lưu loát.

Lý Thái Đàm đích xác chạy trốn.

Nhưng đây là bởi vì Lý Thải Đàm quá mạnh mẽ, mà không phải là vấn đề chỉ huy.

“Mẹ kiếp!”

Doanh Vô Kỵ mắng chửi đĩnh đạc, Lý Thải Đàm bỗng nhiên xuất hiện, cùng với biểu hiện ra thực lực, khiến hắn không yên tâm đối với hành trình vào Mộ bàn lần này

Một nữ tử dường như bị Lý gia trục xuất ra khỏi nhà lại có thực lực cường hãn như thế.

Trong trường hợp những con quái vật khác xuất hiện.

Hắn hiện tại nếu xúc động nhất thời mà cố đột phá nhất phẩm linh thai Thai Thuế Cảnh, thì có khi phần thắng có thể lớn hơn không ít.

Nhưng nghĩ đến Ngưng Linh Thai cơ hội chỉ có một lần này, hơn nữa mọi người trong Mộ bàn, thực lực chênh lệch cũng không phải đặc biệt lớn, nhất định không phải là trường hợp phát huy chủ nghĩa anh hùng cá nhân, không cần thiết vì chỉ là một chút phần thắng, liền hy sinh tiềm lực của mình.

Thật đúng là mẹ nó có chút buồn bực…..”.

Lý Thái Đàm vì sao mạnh như vậy?

Cái này không khoa học!

“Ả ta, ả ta là…”

Ngô Đan nhìn phương hướng chân trời ả rời đi, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Tuy rằng vừa rồi chỉ trong khoảng khắc ngắn, nhưng hắn vẫn là thấy được Lý Thải Đàm có chút cháy khét mặt.

Khuôn mặt này, thật sự quá quen thuộc.

Nhưng làm sao có thể là nàng?

Tại sao nàng lại dùng bộ dáng Triệu Cáo đi theo sau mông ta một ngày?

Ngực Ngô Đan có chút buồn bực.

Doanh Vô Kỵ vỗ vỗ bả vai hắn: "Đừng suy nghĩ quá nhiều, nữ nhân này không phải thiện lương gì, về sau gặp được ngàn vạn lần không nên hạ thủ lưu tình!"

"Yên tâm!"

Ngô Đan thần sắc có chút giãy dụa, nhưng vẫn cắn răng nói: "Lần này nhiệm vụ của chúng ta chính là bảo vệ huynh, ai đối với huynh bất lợi, ta cho ăn một súng!"

"Ừm!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nói Lý Thải Đàm là một chiếc xe buýt, Ngô Đan gần đây cũng sống khá tích cực.

Nhưng loại tích cực này, vừa vặn nói rõ hắn thật sự bị tổn thương đến tự tôn.

Có thể bị tổn thương, chứng tỏ nhất định đã yêu sâu đậm

Cũng may Ngô Đan không phải là loại chỉ biết chìm đắm trong tình ái, nếu không thật đúng là có chút phiền toái.

Đúng lúc này.

Thám tử Triệu gia phái đi đã trở lại.

Chương 381: Thiên cấp bí thuật khủng bố Chương 381: Thiên cấp bí thuật khủng bố

Người dịch: PrimeK Tohabong

Phò mã gia! Từ Châu đỉnh đã xuất hiện!

“Ở đâu?”

Thành Đông, bất quá đã bị người Tề trấn định rồi

Ừm…

Doanh Vô Kỵ trầm giọng nói: “Một khắc đồng hồ sau, chúng ta đi saoaj một vòng quanh Từ Châu đỉnh, nhớ kỹ bảo tồn thực lực, thời điểm chín đỉnh hoàn toàn trấn định, nhất thiết không được xung đột chính diện với bất luận kẻ nào!”

“Vâng!”

Doanh Vô Kỵ hạ một mệnh lệnh, liền đi về phía Ký Châu đỉnh, ghi chép lại phương hướng và vị trí của bệ, kết hợp với vị trí của Khanh Sự Liêu, trong 3.867 khả năng mà cha vợ đưa ra, chọn ra 2.916 loại phù hợp điều kiện.

May mắn có thuật phụ Mặc gia thôi diễn tăng cường đại năng lực ký ức cùng năng lực tính toán.

Bằng không chỉ là loại sàng lọc này, liền phải lãng phí không ít Tỉnh Thần Phù cùng thời gian thôi diễn.

Thiên cấp bí thuật, quả nhiên khủng bố.

“Phù!”

Doanh Vô Kỵ thở dài một hơi, lau mồ hôi toát ra bởi vì đầu óc quá tải, đứng dậy hướng mọi người phất phất tay: “Xuất phát!

“Vâng!”

Triệu gia cùng Công hội Mặc giả tổng cộng hơn 300 người, đồng loạt đứng lên, dưới sự dẫn dắt của Doanh Vô Kỵ chạy về phía Từ Châu đỉnh.

Còn chưa đi xa, Doanh Vô Kỵ cảm giác giống như có người đang nhìn mình, liền theo bản năng quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Chưa từng nghĩ tới, thật đúng là vừa vặn cùng một đôi mắt đối diện.

Đôi mắt này, đến từ một người trung niên râu ria xồm xoàm.

Ánh mắt rất quái dị.

Hình như là thưởng thức.

Lại giống như là thương hại.

……

Kế tiếp là tranh đoạt khí vận cùng ngọc giản pháp thuật, quả thực hòa bình đến làm người ta giận sôi.

Ngoại trừ Tề quốc cùng Sở quốc bởi vì thù cũ thiếu chút nữa đánh nhau tại Dương Châu đỉnh, hầu như không có xuất hiện bất kỳ xung đột nào, thường thường chính là một đoàn thể nhỏ nào đó trấn định đỉnh.

Quá trình này khá hài hòa.

Lần duy nhất không hài hòa, chính là người nước Sở đã trấn định đỉnh, kết quả bên trong không có Binh gia khí vận, cũng không có pháp thuật.

Khiến cho Hạng Đỉnh, mắng chửi Đỉnh một hồi mới bình tĩnh lại.

Doanh Vô Kỵ cũng là nhìn thấy buồn cười quá, bởi vì tình huống này dường như là tất nhiên, Bên trong Cửu Châu đỉnh, chỉ có Chu Vương và vùng lân cận Ung Châu đỉnh tương đối ổn định, còn lại có tám đỉnh trôi nổi.

Nhưng Nam Cung Lăng chỉ chuẩn bị bốn đạo khí vận cùng ba viên ngọc giản pháp thuật, cho nên nhất định có một đỉnh là không có gì.

Những thứ này thật sự có chút quý giá, dường như mỗi một thứ đều tương ứng với khả năng thúc đẩy thiên tài ra đời.

Cho dù Chu vương thất lại giàu nứt đố đổ vách, cũng không có khả năng một chút cũng không đau lòng, huống chi Chu vương thất vốn là bị vây trong trạng thái ăn mèm vào vốn liếng, lần này vì đồ vật trong cựu đô, rút ruột lấy ra nhiều thứ tốt như vậy, nhất định lòng đau như cắt.

Nếu không, còn phải thêm một đạo khí vận hoặc là pháp thuật.

Trong nháy mắt, chín đỉnh đã trấn định bảy đỉnh.

Đỉnh thứ tám, Duyện Châu đỉnh cũng phát hiện tung tích.

Đối ứng lại là lãnh thổ Tề quốc.

Lại là một đoàn người chạy tới.

Đông như trẩy hội

Này!

Điền Văn Kính cười méo miệng, trải qua nhiều lần như vậy, hắn cuối cùng cũng hiểu được huyền bí của việc trụ định Đỉnh, cũng hiểu được vì sao Sở quốc nhất định phải đoạt Dương Châu Đỉnh.

Mặc dù nước Sở có lý.

Nhưng hắn vẫn vô cùng khó chịu.

Bởi vì tên đê tiện Hạng Đỉnh này, sau khi thúc giục Bá Vương Khí thật sự quá mạnh, vừa mạnh vừa không có đầu óc, đánh cho hắn khóc cha gọi mẹ, còn kém cầu xin tha thứ, nhưng tên đê tiện này vẫn không thu tay lại.

Hiện tại, hắn rốt cục có loại cảm giác thoải văn mái.

Nhìn Hạng Đỉnh, nụ cười tương đối đê tiện: “Ta biết ngay, hạng người đê tiện tự có trời phạt, có người phải khổ sở trụ

định một đỉnh, kết quả là công cốc.

“Lượn con mẹ ngươi đi…..”

Hạng Đỉnh điên tiết.

‘Hạng Đỉnh, không được kích động!’Mễ Tinh Ly trầm giọng

Hạng Đỉnh nhổ một bãi nước bọt xuống đất, không so đo với hắn nữa.

Dù sao vẫn là đợi lát nữa Cửu Đỉnh trụ định quan trọng hơn.

Chậc chậc!

Điền Văn Kính đắc ý cười, nhưng cũng không tiếp tục khiêu khích Hạng Đỉnh.

Bởi vì, hắn luôn cảm thấy có chút kỳ quái.

Hòa bình quá!

Tại sao?

Rõ ràng mọi người có thể cướp, nhưng tranh đoạt khí vận cùng pháp thuật ngọc giản, lại giống như chia kẹo cho trẻ con.

Chia cho ai thì người đó ăn.

Không ai có ý định cướp kẹo.

Tại sao?

Có phải mình đã bỏ qua điều gì đó?

Bất quá trong Duyện Châu đỉnh dường như tất nhiên có một đạo Binh gia khí vận cuối cùng, Tề quốc lần này quả thực muốn kiếm lời tê dại.

Điền Văn Kính vung tay lên: “Tất cả người Tề quốc, theo ta cùng nhau trụ định đỉnh!”

Dứt lời, liền mang theo một đám người Tề đi trụ định đỉnh.

Trụ định Đỉnh gần như không có bất kỳ hàm lượng kỹ thuật nào, tất cả mọi người đồng loạt xông lên, dùng chân khí đem đỉnh đang bay trên bầu trời kéo xuống là được.

Khác biệt duy nhất, chính là có đỉnh không thế nào giãy dụa, có đỉnh giãy dụa.

Không giãy dụa, chỉ dùng chân khí là được.

Giãy dụa, quý tộc cầm quyền phóng chút máu.

Ngoài ra, không còn gì khác.

Nam Cung Vũ sắc mặt âm trầm, nhìn về phía Khương Thái Uyên, kỳ quái nói: "Vốn nên tranh đoạt gió tanh mưa máu, có thể trở nên như thế bình tĩnh hài hòa, thật đúng là nhờ có Khương phủ lệnh!"

Hắn hiện tại dường như đã xác định, trong Mộ bàn ít nhất có bảy phần người đã biết được bí mật của Cửu Đỉnh.

Nam Cung Lăng ngay từ đầu, thật sự không có ý định đem bí mật này nói cho mọi người.

Nếu công khai, tốc độ của trụ định Cửu Đỉnh đích xác sẽ nhanh hơn.

Nhưng Chu vương thất đều đợi thời gian dài như vậy, thì đợi thêm mấy ngày có là gì.

Chu vương thất muốn là các thế lực tranh đoạt cũng sẽ tiêu hao lực lượng.

Duy chỉ có liên minh họ Cơ giấu tài, cuối cùng một nhà độc đại, đến lúc đó bia Mục Dã chính là vật trong túi bọn họ.

Kết quả…

Các bên đều như đi nghỉ dưỡng?

Thật đáng giận!

Chương 382: Lấy ra chứng cớ Chương 382: Lấy ra chứng cớ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn cảm giác bốn đạo Binh gia khí vận cùng ba viên pháp thuật ngọc giản bị uổng phí, đau lòng đến quả thực muốn chảy máu.

Hiện tại các nhà đều bảo lưu gần như toàn bộ thực lực, mặc dù thực lực trên giấy tờ của liên minh họ Cơ có mạnh hơn nữa, đến lúc đó chỉ sợ cũng có biến số cực lớn.

Khương Thái Uyên bĩu môi: "Tiểu Hầu gia, ta vẫn là câu nói kia, lấy ra chứng cớ!"

A!

Nam Cung Vũ cười lạnh một tiếng, không thèm để ý tới hắn nữa.

Khương Thái Uyên thì là đem ánh mắt dời về một bên, rất nhanh thấy trong đội ngũ Hàn gia, có một đạo sỹ hư thận không ngừng ngáp.

Từ thời điểm tòa đỉnh thứ sáu, Hàn Quyện đã trở lại, vẫn cứ ngây ngốc như vậy.

Rất rõ ràng, vị đạo hữu này đã hạ quyết tâm muốn giúp Chu thiên tử.

Đúng là đầu óc có vấn đề!

Thái Thượng Quan rốt cuộc nghĩ gì?

Nhưng vẫn ổn!

Lần này trước khi xuất phát từ Chu Vương Kỳ, Nam Cung Lăng tự đặt mình vào Mộ bàn, căn cứ vào manh mối trước kia, một lần nữa phát hiện cửa vào Thái Sử Liêu.

Chỉ cần đỉnh thứ tám có thể định ra, hắn có thể đảo ngược trạng thái đỉnh thứ chín, sau đó tìm được tất cả cửa vào.

Hàn Quyện đây là lần đầu tiên tới, rất không có khả năng biết mấy cái cửa vào phân trận mấu chốt, nhất định sẽ chậm hơn mình một bước.

Một bước như vậy, có thể làm được rất nhiều việc.

"Mẹ kiếp!"

"Có chút hưng phấn!"

Doanh Vô Kỵ xoa xoa lòng bàn tay, chỉ cần đỉnh thứ tám trấn định, mình có thể trong nháy mắt nhận ra tất cả mấu chốt cửa vào phân trận.

Ánh mắt của hắn cũng quét qua Hàn Quyện một cái.

Ba ngày trước, ở Khanh Sự Liêu, Hàn Quyện biểu hiện rất thản nhiên với hắn và Mễ Tinh Ly, cũng không giấu diếm sự thật mình là một đại sư trận pháp.

Con hàng này dựa vào truyền thừa của sư môn, có thể trực tiếp định vị được Khanh Sự Liêu, quỷ mới biết hắn có thể định vị đến nơi khác hay không.

Bất quá xem ra, hắn dường như có chút bản lĩnh

Cho dù không thể định vị.

Dựa vào trạng thái đỉnh thứ tám, hắn cũng có thể phán đoán ra được tất cả tin tức.

Cho nên nói, đợi lát nữa định xong đỉnh thứ tám, chính mình cũng rất có thể ở chính thức giao phong với liên minh Cơ gia tại Bia Mục Dã. Tinh Ly rõ ràng không có ý định hỗ trợ, thực lực tổng thể cũng không bằng bọn chúng, cũng rất đau mề.

Ưu thế duy nhất, chính là Hàn Quyện cần thôi diễn trận pháp tại hiện trường.

Mà chính mình, trực tiếp chọn ra một đáp án là được.

Sự khác biệt về thời gian là niềm an ủi duy nhất.

Nếu như có thể chiếm trước tiên cơ, cũng coi như là chuyện tốt.

Đang lúc mọi người đều có tâm sự, giọng vịt đực của Điền Văn Kính bỗng nhiên nổ tung.

"Được rồi, được rồi!"

"Tất cả tránh ra!"

Khí vận là của bổn công tử!

"Ha ha ha…"

Con hàng này đẩy một đám người ra, trực tiếp từ đỉnh dẫn độ ra một đạo Binh gia khí vận, thu nạp vào bên trong đan điền của mình.

Trong lúc nhất thời, không ít người trong nháy mắt lấy lại tinh thần.

Doanh Vô Kỵ sải bước đi tới, nhanh chóng nhớ kỹ phương vị cùng phương hướng của trận cơ, rất nhanh liền từ trong bốn mươi chín loại khả năng còn lại, chọn trúng loại cuối cùng.

Kết quả này, hình như có chút ý tứ.

Khóe miệng hắn nhịn không được lộ ra nụ cười, thật không ngờ cuối cùng lại là một kết quả như vậy, coi như là vạn hạnh trong bất hạnh.

Vì thế liền không hề do dự, trực tiếp phất tay ý bảo người Triệu gia cùng một đám Mặc giả rời đi.

Tiên cơ không thể lãng phí!

Hơn nữa Bạch Chỉ đến bây giờ còn chưa xuất hiện, rất có thể đã truyền tống đến Thái Sử Liêu, Bia Mục Dã hoặc một nơi nào đó trong Điện Thành Khang.

Trước tiên xem thử lần này có thể cùng nàng hội hợp hay không.

Một đám người, rời đi cực nhanh.

Điền Văn Kính nhìn bộ dáng làm việc vội vã của bọn họ, nụ cười trên mặt trong nháy mắt cũng không sáng lạn như vậy.

Mẹ kiếp!

Mình luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

"Khương phủ lệnh, Hàn thế tử, mời đi!"

Nam Cung Vũ nheo mắt, hướng hai người làm một cái thủ thế mời.

Bảo hiểm gấp đôi, để tránh Khương Thái Uyên quá coi trọng mình, cũng có thể tránh cho Hàn Gia tự kiêu.

"Ừm!"

? "

Hàn Quyện dáng vẻ lười biếng, lảo đảo ngồi xổm dưới đỉnh Duyện Châu, chân khí thăm dò vào trong trận cơ, từ đó thăm dò trận văn trận pháp bên trong.

"Được rồi…"

Khương Thái Uyên cười ha hả mà ngồi xổm xuống, trận văn phân trận dạng gì, hắn đã sớm biết.

Hơn nữa lúc trước suy tính, cho ra kết quả cuối cùng, cuối cùng chắc cũng chỉ mất một khắc đồng hồ.

Chỉ là…

Hàn Quyện!

Hắn lắc đầu, liền bắt đầu thôi diễn thật nhanh trong đầu.

Rất nhanh.

1 khắc trôi qua.

Hàn Quyện đứng lên trước.

Nam Cung Vũ nhịn không được hỏi: “Thành công rồi sao?

Hàn Quyện ỉu xìu gật đầu: “Nhớ rồi!”

“Sau đó thì sao?”

Nam Cung Vũ có chút chờ mong: “Có thể thôi diễn ra cửa vào không?”

Hàn Quyện ngáp một cái: “Đỉnh thứ chín còn chưa ra, chờ đỉnh thứ chín trước đi!

“Cái này…”

Nam Cung Vũ thở dài, trong lòng thật sự có chút gấp không nhịn được.

Nhưng Hàn Quyện đã nói như vậy, vậy cũng chỉ có thể chờ.

Hắn lại nhìn về phía Khương Thái Uyên: “Khương phủ lệnh đâu?

“Ta à?”

Khương Thái Uyên cười đứng lên: “Hàn thế tử đều không có thôi diễn ra, ta nào có bản lĩnh như Hàn thế tử?Nhân gia Thái Thượng Quan mới là đạo gia chính thống, chúng ta Dương Chu nhất mạch, còn rất nhiều chỗ phải học, chờ đỉnh thứ 9 đi!”

Nam Cung Vũ nhíu mày.

Nhưng bất đắc dĩ.

Chương 383: Thiên tài trận pháp Chương 383: Thiên tài trận pháp

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chu vương thất suy sụp đến nay, có thể xuất thủ nhân tài thật sự đã rất ít, nhất là thiên tài trận pháp.

Nếu không Nam Cung Lăng cũng sẽ không hòa khí với Khương Thái Uyên.

Hắn chỉ hận mình trình độ trận pháp không cao.

Bất quá Hàn Quyện cùng Khương Thái Uyên đều nói như vậy, hẳn là không có vấn đề gì chứ?

Nam Cung Vũ nhìn lướt qua, phát hiện Triệu gia, Sở quốc còn có Công hội Mặc giả đều đã rút lui, nơi này ngoại trừ người Tề cùng một ít tán nhân, cũng chỉ còn lại có liên minh họ Cơ, liền quát một tiếng.

"Tu chỉnh tại chỗ hai canh giờ, sau đó tìm kiếm Dự Châu đỉnh!"

"Vâng!"

……

Dương Châu đỉnh.

Nơi này đã trở thành đại bản doanh nghỉ chân của người Sở quốc.

Tuy rằng đỉnh này đối với bọn họ mà nói tạm thời không có tác dụng gì lớn, nhưng tối thiểu có thể làm cho thi binh không dám tới gần, nghỉ chân một chút vẫn là không thành vấn đề.

Hạng Đỉnh vừa ngồi xuống, liền mắng chửi đĩnh đạc nói: "Mẹ nó! Nhìn bộ dáng đắc chí của Điền Văn Kính kia, ta thật sự tức giận!

“Cùng hắn so đo cái gì?”

Mễ Tinh Ly cười cười: “Chỉ là một đạo khí vận, cũng xứng với Chuyên Húc Cổ Lịch? Ta xem cả một cái Mộ bàn, chỉ có con vịt đực này còn chẳng hay biết gì.

“Đúng vậy!”

Hạng Đỉnh lúc này mới cảm giác trong lòng dễ chịu một chút, suy nghĩ một chút lại hỏi: “Nữ công tử, nếu không chúng ta hiện tại liền đi tìm Dự Châu đỉnh?Mau đi Thái Sử Liêu, dù sao Triệu gia cũng không cùng chúng ta tranh đoạt, chúng ta nhanh chóng nghiên cứu một chút…”

“Không vội!”

Tinh Ly nhìn về phía đỉnh Duyện Châu.

Nếu Hàn Quyện giữ lời hứa, tự nhiên sẽ thông báo cho nàng.

Dù sao cũng không có ai cướp, sớm một chút muộn một chút kỳ thật vấn đề cũng không lớn.

Nếu không giữ lời hứa…

Chắc không đâu!

Bởi vì Hàn Quyện còn thiếu hai khối ngọc phiến, thứ này phải dựa vào Chuyên Húc Vương Huyết mới có thể cảm ứng được, hắn còn có lúc cần dùng đến chính mình.

Nghĩ vậy, nàng liền từ trong ngực lấy ra một miếng gỗ đào.

Tấm gỗ đào này, Hàn Quyện tặng khi nàng cùng Doanh Vô Kỵ khi rời khỏi Khanh Sự Liêu.

Nói là nếu có tin tức sẽ liên lạc với nàng.

Ngón tay nàng khẽ nhúc nhích.

Bề mặt miếng gỗ đào rất trơn, chỉ tiếc chưa hiện chữ

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, hiện tại mới đỉnh thứ tám, làm sao có thể…

Đợi đã!

Ra chữ rồi!

Tinh Ly nhanh chóng nâng mảnh gỗ đào đến gần, chỉ thấy phía trên chậm rãi hiện ra một đoạn chữ.

"Cách Vương cung chính nam năm dặm!"

Nhanh vậy sao?

Nàng không khỏi vui mừng trong lòng, không nghĩ tới lại sớm như vậy

Vương cung chính nam năm dặm, đến đó cũng gần, chỉ cần mất 1 khắc đồng hồ là đến.

Thật sự là trời cao chiếu cố.

Nàng chuẩn bị đem mảnh gỗ đào thu hồi, lại phát hiện phía trên chữ viết cũng không dừng lại.

Yên tâm, liên minh họ Cơ còn cần đợi thêm một đỉnh nữa, sau khi nữ công tử tiến vào Thái Sử Liêu, không cần nóng lòng nhất thời.

"Thành ý bần đạo đã lấy ra, không biết cô nương khi nào có thể đem miếng ngọc thứ bốn mươi tám cho bần đạo?"

"Hả?"

Khuôn mặt Mễ Tinh Ly đầu tiên là cứng đờ một chút, sau đó lại nhịn không được lộ ra nụ cười.

Đạo sĩ này hình như có chút ý tứ.

Hóa ra động tác nhỏ của mình cùng Doanh Vô Kỵ, đều bị hắn bắt thóp!

Như thế xem ra, hắn thật đúng là người một nhà.

Bằng không không có khả năng trơ mắt nhìn mình cùng Doanh Vô Kỵ đem ngọc phiến lấy đi.

Nếu tuyệt địa thiên thông là thật, như vậy Đế Chuyên Húc cùng Chu vương triều hôm nay khẳng định không đối phó lẫn nhau.

Thời gian hắn giữ chân đỉnh Chu vương triều, không thể nghi ngờ là lợi cho Đế Húc.

Chờ sau khi từ trong mộ bàn đi ra, phải thương lượng với Doanh Vô Kỵ một chút, có nên đưa ngọc phiến cho Hàn Quyện hay không.

Mễ Tinh Ly cười đứng dậy: "Đều đi theo ta đi, toàn bộ dán ẩn hình phù, trinh sát cần nhanh lên, ngàn vạn lần không thể bị người phát hiện!"

"Vâng!"

Đại đội Sở quốc vừa nghỉ ngơi một lát, liền một lần nữa xuất phát.

……

Ký Châu Đỉnh.

Một đống tán nhân, đang ở bên này nói chuyện phiếm đánh rắm.

Dựa vào lực uy hiếp của Ký Châu Đỉnh, bọn họ rốt cuộc không cần lo lắng vấn đề an toàn nữa.

Tuy rằng đã mất đi tư cách cạnh tranh khí vận cùng pháp thuật ngọc giản, nhưng cũng không cần vội vã rời đi như vậy.

Hơn nữa bọn họ phát hiện, trên khôi giáp những thi binh kia tích trữ không ít tử khí, chính là tài liệu luyện khí tốt, cho nên khi thời điểm thi binh thưa thớt, sẽ đồng loạt xông lên, cướp đoạt một đám khôi giáp.

Cứ túc tắc như thế cũng kiếm được không ít, mấy chục tán nhân chơi đến quên cả trời đất.

“Thật nhàm chán!”

Lý Thải Đàm than nhẹ một hơi, mặt nạ của ả đã bị Lôi Pháp của Doanh Vô Kỵ đánh hỏng, cho nên hiện tại chỉ có thể che mặt.

Trải qua ba ngày tĩnh dưỡng, vết thương trên người ả cuối cùng cũng tốt hơn phân nửa, chính là thời điểm vận chuyển chân khí, vẫn thường thường có loại cảm giác tê liệt.

Lôi Pháp này…..”.

Ả ta có chút đau đầu, lấy kiến thức của ả, đây tuyệt đối là chưởng khống Ngũ Lôi một trong 36 thuật Thiên cương.

Đây là lôi pháp chính thống nhất, cũng là uy lực mạnh nhất thế gian.

Xem tiểu tử Doanh Vô Kỵ kia, sử dụng vô cùng thành thạo lôi pháp, chỉ sợ ít nhất môn pháp thuật này cũng phải tiểu thành.

Nhưng…..”.

Khi nào mà Doanh gia có được Lôi Pháp?

Chương 384: Lôi pháp Chương 384: Lôi pháp

Người dịch: PrimeK Tohabong

Huyết mạch Doanh Triệu chuyên chú vào thể lực, chủ luyện tinh phó ngưng khí, bất kể cao thủ như thế nào, đều là dùng kỹ lớn nhiều hơn

Có thể học được Lôi Pháp, quả thực là thái quá.

Huống hồ nắm giữ ngũ lôi rất khó, nàng đã từng ý đồ học qua, kết quả luyện năm sáu năm, ngay cả một tia lửa điện cũng không nhìn thấy một cái.

Có thể khống chế Ngũ Lôi, cũng chỉ có muội muội thiên tài của mình.

Chỉ tiếc, nàng cũng là Thể Khôn Thừa, bởi vì nguyên nhân của mình mà không dám phản kháng, thiên phú cùng tu vi mạnh hơn nữa, cũng chỉ có thể truyền cho con cái.

Chẳng lẽ…..". Doanh Vô Kỵ này cũng là tuyệt thế thiên tài?

Không nghĩ ra!

Có thiên phú này, ngươi sớm bại lộ, Doanh Việt đã sớm bỏ tiền ra chuộc ngươi về.

Lý Thải Đàm tức giận đến nghiến răng, liền ngồi dậy ẩy ẩy Hồng Trần: "Người nằm vùng của Đan Thanh chưa liên hệ ngươi sao?"

"Ngươi vội cái gì chứ?"

Hồng Trần có chút không kiên nhẫn: "Hiện tại Đỉnh thứ 9 còn chưa ra, nhất định phải đợi Cửu Đỉnh hoàn toàn trấn định đã!"

Lý Thải Đàm hừ một tiếng: "Ai biết Đan Thanh có lừa chúng ta hay không? Nếu để cho chúng ta đi một chuyến tay không, vậy thật quá thể đáng.

'Đan Thanh rảnh mà"

Hồng Trần xì một tiếng, liền không trả lời nữa.

Hành động lần này là giáo chủ khởi xướng, bằng không Đan Thanh cũng sẽ không giúp nhiều như vậy, người nằm vùng của Đan Thanh nếu thật sự vào Mộ bàn nhất định sẽ liên hệ với hắn".

Lý Thải Đàm vỗ vỗ vết thương trên bả vai đã đóng vảy, mắt hơi nheo lại nói: "Ta hiện tại rất tò mò, người nằm vùng

của Đan Thanh rốt cục là ai!”

“Ta cũng không biết!”

Hồng Trần ngáp một cái: “Nếu không ngươi đoán xem?

“Ta không đoán!”

Lý Thải Đàm trong ánh mắt lộ ra một tia cay độc: “Ta chỉ cần ngươi nhớ kỹ, ngươi đã nói muốn giúp ta giết Khương Thái Uyên”.

Hồng Trần nhìn ả một cái, nhịn không được cười cười: “Yên tâm, ta hứa hẹn chuyện của ngươi, nhất định sẽ làm được!Nhưng chúng ta lần này đến đây, trọng yếu nhất vẫn là nhiệm vụ, nếu thật nhưng xung đột với ý muốn của ngươi thì vạn lần không thể hành động theo cảm tính!”

“A…..”.

Lý Thải Đàm cười lạnh một tiếng, ánh mắt chớp động, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bỗng nhiên.

Hồng Trần chẳng biết vì sao ôm ngực, thân hình khôi ngô điên cuồng vặn vẹo.

Nóng! Nóng!

Tay phải hắn đưa vào trong ngực, mân mê một hồi, cuối cùng ném ra một mảnh gỗ mới tinh.

Mảnh gỗ hình như là bị lửa thiêu, hiện ra một hàng chữ to cháy đen.

“Cửa Nam Vương cung bốn dặm về phía Nam, ba dặm về phía Tây!”

“Ha ha, nhanh vậy sao?”

Hồng Trần trong lòng mừng rỡ.

Lý Thải Đàm cũng hơi thở phào nhẹ nhõm, lão Đam nhất mạch truyền tin quen dùng mộc phiến, Dương Chu nhất mạch quen dùng phù giấy.

Bản thân lo lắng nhiều rồi

Ả cười đứng lên, giống như lại khôi phục khí chất quyến rũ trước kia: "Chuẩn bị đi!"

Hồng Trần xì một tiếng: "Đúng là cầm tinh con chó, biến sắc còn nhanh hơn lật sách".

Lý Thải Đàm nhíu mày, không biết có phải đang đùa cợt mình hay không: "Đúng vậy! Rất nhiều người đều nói ta là chó cái.

Hồng Trần: "…..".

Hắn lắc đầu, không nói nữa.

Nhìn thoáng qua những người đang chuẩn bị săn bắn thi binh, nhẹ nhàng vẫy vẫy tay.

Sau một khắc, hơn 50 tán nhân đồng loạt xoay người lại, trong ánh mắt đều hiện ra hàn quang quỷ dị.

……

Đám người Triệu thị cùng một đám Mặc giả đã chạy tới vị trí phía nam nam vương cung.

Doanh Vô Kỵ không dám chậm trể một chút thời gian nào, dù sao cũng không biết Hàn Quyện còn bao lâu có thể tính ra.

Một tấc thời gian một tấc vàng.

Hắn gọi tất cả mọi người đến một chỗ.

"Đúng như mong đợi của bệ hạ!"

Hiện tại Cửu Đỉnh đại trận đã định ra.

“Không nói nhiều, “Chuyên Húc Cổ Lịch đại khái ở Thái Sử Liêu, cũng có xác suất nhỏ ở Điện Thành Khang.

“Bất quá mục đích chủ yếu của chúng ta là Bia Mục Dã, cho nên đợt thứ nhất, ta chỉ biết sắp xếp ba bốn người tiến vào Thái Sử Liêu tìm hiểu tình huống, các ngươi đến lúc đó đại khái xác suất sẽ đụng phải người của Sở quốc, ngàn vạn lần không nên cùng bọn họ nổ ra xung đột, có nguy hiểm để cho bọn họ mạo hiểm.”

“Những người còn lại, tất cả đều theo ta cùng đi đến Bia Mục Dã, nếu Bia Mục Dã thuận lợi, tập hợp lại rồi đi Thái Sử Liêu, hiểu chưa?”

Lúc nói xong, Doanh Vô Kỵ quét mắt nhìn mọi người một cái.

“Hiểu rồi!”

Mọi người đồng thanh lên tiếng.

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu, lúc này liền điểm danh ba bốn người am hiểu ẩn nấp khí tức, lập tức cho đến vị trí Thái Sử Liêu, cuối cùng bổ sung một câu: “Vạn sự cẩn thận!”

Vừa dứt lời, một đám người ào ào đứng lên.

Toàn bộ người của gia tộc Triệu thị đều đứng lên.

Triệu Tín hoảng sợ: “Phò mã gia chỉ cho bốn người bọn họ đi, không cần nhiều người như vậy.

Doanh Vô Kỵ nheo mắt: “Các ngươi có ý gì?”

Phò mã gia!

Một thanh niên khoảng ngoài ba mươi bước về phía trước.

Người này tên là Triệu Khoát, ấu tử của Trường Bình Hầu, tam phẩm linh thai, đã nhập thai thoái cảnh 10 năm, là người mạnh nhất trên giấy tờ mà Triệu thị phái vào Mộ bàn.

Nghe nói là một thiên tài binh pháp, ở trong tôn thất địa vị rất cao.

Chẳng qua trước đó, bất luận là tôn thất hay vương thất, đều chỉ có Doanh Vô Kỵ sai đâu đánh đó, mặc dù có không ít thanh niên thiên tài, nhưng phần lớn mọi người đều chỉ nghe theo mệnh lệnh, cảm giác tồn tại thậm chí còn không bằng phó chỉ huy Triệu Tín.

Triệu Khoát thản nhiên nói: "Tôn thất có lệnh, « Chuyên Húc Cổ Lịch » liên quan đến tương lai của Triệu thị, vạn lần không thể khinh mạn. Cho nên lần này nhập Mộ bàn, nhất thiết không thể bị hết thảy ngoại vật ảnh hưởng, bao gồm Bia Mục Dã. »

Doanh Vô Kỵ nheo mắt: "Nhưng bệ hạ nói, lần này tất cả mọi người phải nghe ta chỉ huy.

Chương 385: Lợi ích Chương 385：Lợi ích

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Khoát không mặn không nhạt nói: "Chúng ta đều là người của tôn thất, lợi ích của tôn thất lớn hơn trời, bệ hạ tuy là hùng chủ một đời, nhưng chưa bao giờ để lợi ích của tôn thất vào mắt. Người khác không biết tác dụng của Bia Mục Dã, nhưng ta biết…"

"Được rồi!"

Doanh Vô Kỵ trực tiếp phất tay cắt đứt, lúc trước Triệu Khế đã dặn dò qua, lần này Chuyên Húc Cổ Lịch cùng Bia Mục Dã, một cái liên quan đến truyền thừa Triệu thị, một cái liên quan đến thịnh vượng của vương thất, tất nhiên sẽ khiến cho mâu thuẫn giữa tôn thất cùng vương thất đặt ở trên mặt bàn.

Lão cẩu Trường Bình Hầu kia, mặc dù đáp ứng về chuyện biến pháp, nhưng trong lòng tất có bất mãn.

Cho nên, tuyệt đối không được để lộ tác dụng của bia Mục Dã đối với vương thất.

Cho dù bản thân không bị lộ.

Cũng rất có thể bị người có ý đồ báo cho tôn thất.

Cho nên, chỉ có thể hoàn toàn không bại lộ vị trí của Chuyên Húc Cổ Lịch, khiến tôn thất hoàn toàn không còn lựa chọn nào khác, như vậy có thể khiến mâu thuẫn tạm thời đè xuống.

Doanh Vô Kỵ vốn cũng định làm như vậy, chẳng qua sau khi biết được tọa độ của hai nơi, đã thay đổi ý nghĩ này.

Hắn tự nhiên sẽ không để Triệu Khoát nói tiếp.

Mà là nhìn lướt qua tôn thất mọi người, ánh mắt trở nên có chút âm trầm, nhưng không có phát hỏa: "Các ngươi cũng là nghĩ như vậy đúng không?

Bị hắn như vậy quét qua, không ít người cũng không dám tiếp xúc ánh mắt của hắn.

Triệu Khoát khẽ nhíu mày: "Phò mã gia, ngươi không cần…

"Ngươi trước tiên im miệng!"

Doanh Vô Kỵ phất tay cắt ngang, mà tiếp tục hỏi mọi người: "Các ngươi động tác đều nhịp như thế, chắc hẳn đã sớm thương lượng xong rồi. lúc trước một người đều không nói gì, nghĩ hẳn cũng là dựa vào bệ hạ trước, dựa vào ta để lừa lấy tọa độ của Thái Sử Liêu, đúng không?"

Vừa nói như vậy, liền vừa rồi còn dám nhìn thẳng Doanh Vô Kỵ người, hiện tại ánh mắt cũng có chút mất tự nhiên.

Bọn họ tuy rằng lấy lợi ích tôn thất làm trọng, nhưng trong lòng vẫn có kính ý đối với Lê Vương Triệu Kỵ này, làm ra

quyết định này, vốn nội tâm đã rất giằng co, hiện giờ đứng ở chỗ trũng đạo đức, cho dù da mặt dày hơn nữa cũng sẽ không được tự nhiên.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười cười: "Vậy các ngươi cảm giác, bệ hạ một đời Thánh Quân, có thể hay không đoán được ý nghĩ của các ngươi, có thể hay không đoán được có thể có người đem tác dụng của Bia Mục Dã nói cho các ngươi?"

Mọi người: "…..".

Doanh Vô Kỵ không cho bọn họ thời gian phản ứng, lại hỏi một vấn đề: "Nhưng ta vẫn nói cho các ngươi biết, hoàn toàn không có ý giấu diếm, các ngươi cảm thấy là vì sao?"

Âm thanh của hắn không phải đặc biệt lớn, nhưng lại có khí phách.

Bên trong dường như mang theo tức giận, nhưng càng nhiều chính là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

Khiến mọi người có chút không ngẩng đầu lên được.

Triệu Khoát chợt cảm thấy có chút không ổn: "Phò mã gia…..".

"Ngươi câm miệng cho ta!"

Âm thanh Doanh Vô Kỵ sắc bén: "Vương thất lấy tôn thất làm cơ sở, ngươi mỗi lời nói cử chỉ lại đem lợi ích của tôn thất cùng vương thất hoàn toàn tách rời!Ta hỏi ngươi, không có tôn thất lấy đâu ra vương thất, không có vương thất, tôn thất dựa vào cái gì siêu nhiên với thế gia khác?

Chính như hôm nay, không có bệ hạ kinh thế đại tài, các ngươi cho rằng, chỉ bằng các ngươi liền có thể trước người một bước tìm được Thái Sử Liêu?

Đúng!

“Bia Mục Dã nhìn như không nhiều lợi ích đối với tôn thất bằng “Chuyên Húc cổ lịch”!Nhưng các ngươi nghĩ xem, tỉ mỉ tính toán lịch sử mấy trăm năm của Đại Lê chúng ta, có bao nhiêu người từng cố gắng lợi dụng nhân khẩu hoàng gia đơn bạc làm văn chương?Vương thất nhân đinh không vượng, tôn thất nhất định sẽ cho người ta cơ hội lôi kéo chia rẽ. Mấy đại gia tộc lấy vương vị làm mồi nhử, lôi kéo bao nhiêu người trong tôn thất, lại bởi vậy mà xâm chiếm bao nhiêu lợi ích tôn thất?

Không nói đến bia Mục Dã liên quan đến sự thịnh vượng của chư hầu trong thiên hạ, cũng không nóibản thân chính là mồi nhử do thất phu Nam Cung thiết lập.

Cho dù nó chỉ có thể kéo dài vương thất, ý nghĩa của nó thấp hơn bản thân Chuyên Húc Cổ Lịch sao?

Bệ hạ biết rõ trong tôn thất có người tầm nhìn hạn hẹp, nhưng vẫn bảo ta không nên giấu diếm các ngươi, vì sao?

Chính là bởi vì, bệ hạ biết, Tôn thất Triệu là toàn bộ Triệu thị được mất.

“Ngươi hiểu chưa?”

Ở đây

Triệu Khoát là con trai của Trường Bình Hầu, sắc mặt cũng trở nên mất tự nhiên.

Trước khi tiến vào Mộ bàn, hắn đã nghe cha hắn nói, Doanh Vô Kỵ người này cực kỳ am hiểu ngụy biện, tuyệt đối không thể dễ dàng tin lời ngụy biện của hắn.

Nhưng bây giờ nghe.

Hình như rất có lý!

Không được không được!

Mình thực sự bị mê hoặc!

Tôn thất lợi ích ở phía trước, lần này nửa bước cũng không thể lui!

Hắn cắn răng, chắp tay nói: “Phò mã gia! chúng ta tất nhiên là hiểu được đạo lý nhất vinh câu vinh, nhưng Chuyên Húc Cổ Lịch đối với Triệu thị thực sự sự tình trọng đại, thứ cho chúng ta không thể tuân mệnh!”

Doanh Vô Kỵ nhìn lướt qua mọi người, lại chỉ thấy ánh mắt bọn họ né tránh, lại không thấy bọn họ có ý di chuyển bước chân.

Không hỏi nữa.

Mà là cười cười nói: “Trong quần chúng có người xấu, mượn danh tôn thất có những lời yêu ngôn mê hoặc người khác cũng không khó lý giải. Các ngươi đều là người tôn thất, coi trọng lợi ích tôn thất cũng không thấp hơn người của hai nhà Ngụy Hàn coi trọng lợi ích gia tộc, trong khoảng thời gian ngắn nghĩ không thông cũng là có thể đủ lý giải.

Bệ hạ nếu như không hiểu các ngươi, cũng sẽ không mệnh cho ta không được giấu diếm bất kỳ thứ gì.

Chương 386: Bày mưu nghĩ kế Chương 386: Bày mưu nghĩ kế

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cũng may bệ hạ bày mưu nghĩ kế, chúng ta dẫn trước người khác thười gian của một đỉnh, thôi thì ta cũng không bức các ngươi nữa, cũng không tính sổ sau này. Các ngươi hãy đến Thái Sử Liêu.

Nhưng ta cần các ngươi đáp ứng ta một chuyện!

Nghe được lời này, tất cả mọi người trong tông thất Triệu thị nhịn không được ngẩng đầu lên.

Nghe Doanh Vô Kỵ nói như vậy, gánh nặng trong lòng bọn họ nhẹ đi rất nhiều.

Bọn họ cũng muốn nghe yêu cầu của Doanh Vô Kỵ.

Triệu Khoát cắn răng: "Phò mã gia, ngươi nói đi!"

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi: "Các ngươi đi tìm Chuyên Húc Cổ Lịch, ta không phản đối, nhưng nếu nhận được cầu cứu của chúng ta, các ngươi nhất định phải buông tất cả đi tiếp viện!"

Điều kiện này nếu như không đáp ứng thì không khỏi quá không hợp lý.

Dù sao bọn họ lần này vi phạm vương mệnh, cũng đã phải đấu tranh tâm lý cực lớn.

Nếu như vương thất gặp nạn cũng không trợ giúp, vậy đi ra ngoài là thật sự không giữ được đầu.

Hơn nữa Thái Sử Liêu và Bia Mục Dã ở hai nơi, làm sao mà cầu cứu?

Triệu Khoát chắp tay nói: "Phò mã gia yên tâm!"

Mọi người trong tông thất đồng loạt chắp tay: "Chúng ta tuân mệnh!"

Doanh Vô Kỵ muốn, hiển nhiên không chỉ lời hứa của bọn họ, âm thanh đột nhiên đề cao một phần: "Các ngươi thề, thề máu Triệu thị!"

Mọi người: ".....".

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau

Chương 387: Trầm mặc

Nhưng lời nói vội vã đều nói đến mức này, ngươi không thề có phải chuẩn bị nuốt lời hay không?

Thề máu Triệu thị, mặc dù hậu quả của việc vi phạm lời thề rất nghiêm trọng.

Nhưng bản thân thề, chỉ là tổn thất một giọt máu mà thôi, tiêu hao có thể không đáng kể.

Mọi người liền không do dự nữa, nhao nhao lấy máu lập lời thề.

Doanh Vô Kỵ sau khi xem qua rất hài lòng, liền khoát tay áo: "Vậy các ngươi nhanh đi đi, nhất định phải chú ý an toàn! nhớ kỹ, gặp chuyện vạn lần không thể hành động thiếu suy nghĩ, gặp nguy hiểm để cho người nước Sở lên trước!"

Phò mã gia, cáo từ!

Người Tôn thất nhất tề hướng Doanh Vô Kỵ ôm quyền, sau đó liền trùng trùng điệp điệp chạy tới cửa vào Thái Sử Liêu.

Vốn đại đội đông đúc, thoáng cái liền thiếu một nửa.

Dù sao người của vương thất phái tới, đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, nhân số vốn không nhiều.

Những người còn lại chỉ có Mặc giả.

Công Tôn Lệ đi theo Càn quốc duy nhất mấp máy miệng: "Công tử, xem ra cuộc sống của ngươi ở Lê quốc cũng sẽ không đặc biệt thuận lợi!"

"Mẹ nó, trở về Càn quốc càng không thuận!"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: “Tóm lại lần này ngươi liều mạng hỗ trợ! cái này cũng có quan hệ với Đại Càn vương thất, sự tình mà thành, trở về tất nhiên là đại công thần, mặc kệ Lão lưu manh hay là Doanh Vô Khuyết, đều sẽ đem ngươi cung phục như tổ tông!”

Công Tôn Lệ cười chắp tay: “Vậy thì phải dính hào quang của công tử!

Doanh Vô Kỵ nhìn hắn một cái.

Người Càn quốc phái tới thật sự quá ít, bất quá có một Công Tôn Lệ cũng không tệ.

Pháp độ chi ngục.

Nếu dùng đúng thì hiệu quả sẽ rất tốt.

Triệu Tín tức giận nghiến răng nghiến lợi: “Phò mã gia, chúng ta cứ như vậy thỏa hiệp?”

Doanh Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng: “Không thỏa hiệp có thể làm sao bây giờ? Rất rõ ràng có người vào tôn thất châm ngòi ly gián, nếu không phải Trường Bình hầu lên tiếng, liền những thiếu niên kia dám cãi lại vương mệnh? Nếu thật sự đè ép bọn họ, quỷ biết sẽ xảy ra vấn đề gì”.

“Nhưng, có thể thả bọn họ đi, chúng ta thực lực trọn vẹn yếu một nửa !”

Triệu Tín phẫn uất không thôi, không nghĩ tới Trường Bình Hầu lại làm ra lựa chọn không để ý đại cục như thế.

Doanh Vô Kỵ cười cười: “Cũng không phải chuyện xấu, đợi lát nữa ngươi sẽ biết! Chúng ta cũng nhanh một chút đi, chỉ một chút tiên cơ như vậy, không thể chậm trễ. Địch lão ca, áp lực công hội lớn hơn rồi!”

“Không phải lớn bình thường!”

Địch Vân bất đắc dĩ cười một tiếng, thiếu tông thất Triệu thị, trong lòng hắn thật đúng là có chút không yên.

Doanh Vô Kỵ không nói nhảm nhiều, vội vàng dẫn người chạy tới cửa vào bia Mục Dã.

Nếu như Hàn Quyện thật sự là thiên tài trận pháp, thời gian ngắn như vậy, chắc hẳn đã thôi diễn ra vị trí.

Một khi liên minh họ Cơ chạy tới, rất có thể sẽ xảy ra vấn đề lớn.

Chỉ chốc lát sau, mọi người liền đi tới một chỗ thạch bích.

Doanh Vô Kỵ không dừng lại, trực tiếp hướng thạch bích lao đi, không có va chạm, không gian từng đợt dao động, hắn liền biến mất ở trong thạch bích.

Rất nhanh, hắn dẫn theo gần 200 người, tất cả đều thông qua cửa vào.

Sau một khắc, giống như thời không biến hóa.

Mọi người xuất hiện trên một quảng trường đổ nát.

Chỉ thấy một tấm bia đá vàng cao hơn 10 trượng đứng sừng sững ở giữa quảng trường, mặt trên có khắc văn tự huyết sắc.

Tấm bia đá vàng này phảng phất là vật sống, những chữ huyết này tựa như mạch máu của nó, bên trong dường như có máu còn đang chậm rãi chảy xuôi.

Chỉ là máu này luôn cho người ta một loại cảm giác bị bệnh.

Đúng lúc này.

"Ai đó!"

Ngô Đan bỗng nhiên kêu lên.

Một giọng nói này, tất cả mọi người tiến vào trạng thái đề phòng.

Theo tiếng nhìn lại, lại thấy bên cạnh tòa cung điện ở cuối quảng trường, đứng đó một đám người ăn mặc phục sức rất quen thuộc.

Chính là tông thất Triệu thị vừa rồi mỗi người đi một ngả không lâu.

Ngô Đan sửng sốt một chút: "Ai? Những con chó này không phải đi Thái Sử Liêu sao?

Doanh Vô Kỵ buông tay: "Kiến trúc trước mặt bọn họ, chính là Thái Sử Liêu! lần này không gian của Thái Sử Liêu và Bia Mục Dã nối liền với nhau, ngươi nói xem có khéo hay không!"

Ngô Đan: "…..".

Triệu Tín: "…..".

Địch Vân: "…..".

Bọn họ rốt cục hiểu được, tại sao lúc trước Doanh Vô Kỵ lại biểu hiện như vậy.

Chương 387: Trầm mặc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thái Sử Liêu tuy rằng cách không gần chút nào, đại khái khoảng một dặm, nhưng ánh mắt người tu luyện đều tương đối tốt, đối diện hiển nhiên cũng nhìn thấy bên này, đứng tại chỗ trầm mặc hồi lâu.

Sau đó Doanh Vô Kỵ liền thu được một đống lớn điểm thuộc tính.

Cái này mẹ nó đều thề máu, kết quả phát hiện hai cái liền nhau, có thể không phá tuyến phòng thủ sao?

Hai bên cứ như vậy nhìn nhau từ xa.

Bầu không khí có chút xấu hổ.

Sau một lúc.

Doanh Vô Kỵ mới vận đủ chân khí, lớn tiếng hô: "Các ngươi chú ý an toàn !

Cách một lúc lâu.

Đối diện truyền đến tiếng Triệu Khoát nghiến răng nghiến lợi: "Phò mã gia cũng vậy!"

Nói xong, tông thất mọi người liền không quay đầu lại đi vào Thái Sử Liêu.

Một lát sau, bên Thái Sử Liêu lại xuất hiện một đám người.

Mặc y phục của nước Sở.

Mễ Tinh Ly nghẹn một chút, xa xa hô: "Doanh huynh, chờ ta tìm được Chuyên Húc Cổ Lịch sẽ cùng các ngươi hội hợp!"

Sau đó cũng nhanh chóng tiến vào Thái Sử Liêu.

Hình như sợ Doanh Vô Kỵ cướp với bọn họ.

Chậc chậc!

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, nghĩ thầm Hàn Quyện quả nhiên đã suy tính ra, nói như vậy liên minh họ Cơ cũng sắp tới?

Cũng không biết Hàn Quyện có kéo dài thời gian của bọn họ hay không.

"Không nên chậm trễ!"

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi, trực tiếp đi về phía tấm bia đá vàng.

Mỗi lần đi về phía trước một bước, cái loại khí tức rộng lớn thê lương này lại nhiều hơn một phần, làm cho người ta phảng phất trở lại trận chiến Mục Dã thời cổ kia.

Tấm bia này được dựng lên khi Mục Dã tuyên thệ.

Sau khi Võ Vương diệt Thương, lại trải qua một phen tu sửa, đặt ở vương thành Hạo Kinh.

Mục Dã Dương Dương, Đàn Xa Hoàng Hoàng, Tứ Vĩ Bành Bành. Duy Sư Thượng Phụ, Thời Duy Ưng Dương. Lương Bỉ Vũ Vương, Tứ Phạt Đại Thương, Hội Triều Thanh Minh.

Chữ viết màu đỏ, làm cho người ta phảng phất thấy được chiến trường huyết sắc năm đó.

Chỉ là…

Trên mặt bia to như vậy, ngoại trừ những văn bia này, hình như không còn thứ gì khác.

"Loại vật này làm như thế nào mà khống chế quy tắc huyết mạch?"

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, vài ngày trước ở trong địa cung, Triệu Kỵ đích xác cho hắn phân tích cặn kẽ tất cả trận pháp.

Nhưng trong trận pháp, cũng chỉ có trận cơ trận pháp, cũng không có bất kỳ thứ gì có thể ảnh hưởng đến quy tắc huyết mạch.

Cho nên Triệu Kỵ suy đoán, quy tắc huyết mạch, ngay tại bản thân Bia Mục Dã này.

Nhưng chỉ bằng thị giác cùng xúc cảm, cũng không có bất kỳ thứ gì khác thường, Doanh Vô Kỵ thậm chí không cảm giác được khí tức dao động.

Một chút dao động cũng không có, thật sự là quá thái quá.

Vỏ ngoài hoàng thạch này chỉ sợ có tác dụng ngăn cách khí tức.

"Mặc kệ!"

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi, trực tiếp hạ lệnh: “Mọi người nghe lệnh, phá cho ta!”

Liên minh họ Cơ không biết khi nào có thể chạy tới, hắn một chút thời gian cũng không muốn chậm trễ.

Những người Mặc giả dù bị mệnh lệnh này làm cho hoảng sợ, nhưng không ai có bất kỳ dị nghị gì.

Lúc này bày ra trận hình, mở rộng chân khí, đồng loạt oanh kích lên thân bia.

Oanh!

Từng đợt nổ vang thật lớn, bia Mục Dã không nhúc nhích, nhưng thân bia lại xuất hiện từng đạo vết nứt, tuy rằng rất nhỏ, nhưng vẫn có thể làm cho người ta cảm giác được huyết khí trôi nổi bên trong.

Chậc!

Oanh kích trực tiếp cũng không bị cắn trả!

Xem ra Chu vương thất thật phèn quá!

Doanh Vô Kỵ cười cười, nhưng hắn rất nhanh liền cười không nổi, bởi vì vết nứt vừa đánh ra, tự nhiên rất nhanh liền khép lại.

Bia lại khôi phục trạng thái như lúc trước, một chút khí tức cũng không cảm nhận được.

“Tiếp tục oanh nện cho ta!”

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề, nhưng khi đợt tấn công tiếp chuẩn bị bắt đầu, hắn lại ra hiệu dừng: “Chờ một chút!”

Ngô Đan tò mò hỏi: “Ô Kê ca, làm sao vậy?”

“Chờ một chút đã!”

Doanh Vô Kỵ nhíu nhíu mày, nhanh chóng vòng ra sau bia.

Phía sau tấm bia đá điêu khắc chính là bản đồ núi non Cửu Châu, thoạt nhìn khe rãnh ngang dọc, vừa rồi hắn liền vòng ra phía sau, bất quá không có phát hiện mờ ám gì, cho nên cũng không để ý.

Nhưng vừa rồi, sau khi bọn họ oanh bia, hắn hình như nghe được một tiếng ưm quen thuộc.

Cẩn thận nghe, hình như còn có.

Tiếng chóp chép?

Doanh Vô Kỵ lăng không nhảy lên, trực tiếp nhảy lên ngọn Thái Sơn đối diện.

Ngọn phù điêu này, diện tích nhô ra rất lớn, đủ để ngăn trở một thân hình.

Quả nhiên.

Một bóng dáng quen thuộc đập vào mắt.

Tiểu nha đầu Bạch Chỉ nằm sấp ở phía trên ngủ say, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, một bên nói mớ, một bên chảy nước miếng, còn ngửi ngửi thân bia, giống như đang ngửi thứ gì ngon.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Cái shit gì thế này!

Thì ra Tiểu Bạch Chỉ mới là con của thiên mệnh?

Con mẹ nó, trực tiếp truyền tống đến trước bia Mục Dã?

Hắn véo má Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ bị đau, lúc này mới chậm rãi mở mắt, mắt ngủ mông lung nói: "Công tử?

Doanh Vô Kỵ bất đắc dĩ hỏi: "Em làm sao vậy?"

Bạch Chỉ dụi dụi mắt ngồi dậy, mê mang nhìn bốn phía, một lát sau mới phản ứng lại: "Em ở trong bóng tối, giống như ngửi thấy thứ gì đó rất thơm, liền thử chạy qua, sau đó liền đến nơi này.

"Hóa ra là vì miếng ăn?"

Chẳng lẽ nàng cách mặt bia, đều có thể ngửi được huyết khí bên trong?

"Vậy nên em ngủ ở đây ba ngày?"

"Ba ngày!"

"Em, em không biết, em chỉ biết là em rất đói, ngửi mùi bia đá này là có thể no, ngửi ngửi liền muốn ngủ… Em lo lắng bị người phát hiện, liền tìm một chỗ trốn như vậy. công tử, em thật sự ngủ ba ngày rồi hả?"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Tiểu nha đầu này, còn biết sợ bị người phát hiện.

Hẳn là dùng kỹ pháp ẩn nấp khí tức, bằng không chính mình vừa rồi sẽ không phát hiện ra.

"Và…..".

Con bé hút huyết khí lâu như vậy, thân thể giống như cũng xuất hiện một ít biến hóa.

Cụ thể biến hóa gì, Doanh Vô Kỵ nói không rõ ràng.

Chỉ cảm thấy, nàng giống như lập tức muốn từ nha đầu nhỏ biến thành đại cô nương.

Chương 388: Thay đổi Chương 388 : Thay đổi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bạch Chỉ lại còn đang tự trách: "Em ngủ ba ngày cũng không có bảo vệ công tử, công tử không có xảy ra chuyện

chứ?”

Doanh Vô Kỵ khóe miệng giật giật: “Nếu như ta đã xảy ra chuyện, em hiện tại nhìn thấy là ai?”

Bạch Chỉ sửng sốt một chút: “Hả? Cũng đúng!”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Đúng là ngốc hết thuốc chữa.

Ngủ ba ngày, còn ngu hơn.

Đúng lúc này, Doanh Vô Kỵ biến sắc, hướng Bạch Chỉ làm dấu chớ lên tiếng: “Có người tới!”

“Được rồi!”

Bạch Chỉ kia dường như trí óc trở lại, rốt cục nhiều hơn vài phần nghiêm túc.

Doanh Vô Kỵ từ trên bia nhảy xuống, nhanh chóng đi tới chính diện tấm bia đá, quả nhiên nhìn thấy một đám người chậm rãi chạy về phía tấm bia đá, mà mọi người vương thất và công hội đều thần sắc ngưng trọng, bày ra trận thế phòng ngự, đề phòng.

Những… tán nhân này?

Doanh Vô Kỵ nhướng mày, bọn họ làm sao tìm được nơi này?

Những tán nhân này lúc trước chỉ dám ở xung quanh khu đỉnh an toàn, bây giờ lại nghênh ngang đi tới, ai cho bọn chúng có lá gan đó.

Ánh mắt hắn hơi lạnh, cao giọng nói: “Người tới trước thì được trước! Bia Mục Dã đã thuộc về chúng ta, thỉnh cầu chư vị lập tức rời đi, bằng không chúng ta sẽ không khách khí!”

“Ồ?”

Một âm thanh ma mị mà Doanh Vô Kỵ vô cùng quen thuộc vang lên: "Phò mã gia thật đúng là bá đạo, bất quá ta ta thích thô bạo!"

Người nói chuyện chậm rãi đi về phía trước một bước, sau đó bỏ khăn che mặt của mình xuống.

Chân khí quanh thân mênh mông, không hề che giấu sát ý đối với Doanh Vô Kỵ.

Mẹ kiếp!

Lý Thải Đàm?

Tất cả mọi người nhịn không được trong lòng cả kinh.

Lần trước Lý Thải Đàm biểu hiện ra chiến lực khủng bố, để lại bóng ma trong lòng bọn hắn.

Lý Thải Đàm là Người của Vi Nga phái, cho nên cùng hắn đến đều là Vi Nga phái giáo chúng?

Không đời nào!

Những người này trước khi vào cung đều xét duyệt qua thân phận

Cho nên chỉ có thể có một lời giải thích…

Hồng Trần!

Cái tên Ngộ Thần Cảnh đại lão thôi diễn như tên hề kia

Cái này…

Bọn họ chỉ cảm thấy sau lưng một trận rét lạnh.

"Ha ha ha!""

Một tráng hán tướng mạo thô kệch tiến lên một bước: "Công tử Vô Kỵ, nghe nói Bách gia thôi diễn Cửu châu mô phỏng đồ, chỉ có ngươi biểu hiện sáng mắt nhất, chỉ tiếc ta đi sớm, không có lĩnh hội được phong thái của ngươi. Hôm nay

có chuyện quan trọng, không muốn cùng ngươi tranh đấu, mang theo người của ngươi đi thôi!"

Lời này quen tai.

Phiên dịch lại chính là: Ta nghe nói ngươi gần đây rất ngứa mắt! Mau cút đi, không cút bố mày cho mày nhừ đòn.

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng: "Ngộ Thần cảnh thì là cái gì, hiện tại những người bị đoạt xá cũng là loại tạp nham, ngươi bảo ta cút ta liền cút, mặt mũi của ta để ở đâu?"

Lý Thải Đàm che miệng cười khẽ: "Hồng Trần! Nếu phò mã gia không đi, vậy chúng ta cần gì phải khuyên hắn? Vừa lúc Hỗn Nguyên chân khí ta còn thiếu một đạo bổn nguyên Vương thất Càn quốc, vừa lúc muốn xin phò mã gia chiếu cố.

……..

Doanh Vô Kỵ：ψ(*｀ー)ψ

Ngô Đan：(゜- ゜)

Hồng Trần：ヽ(ー_ー)ノ

~~~~~

"Động thủ!"

Doanh Vô Kỵ trực tiếp hạ lệnh, đã không bằng lòng thì không lòng vòng.

Trước mắt cho dù là Ngộ Thần Cảnh đại lão, thực lực cũng nhất định sẽ bị thân thể hạn chế.

Chỉ là hơn 50 người, cũng không tin…

Bùm!

Một chưởng ấn trống rỗng đánh ra, thế đại lực trầm, thoáng như núi lở.
~~~~~

Trận hình nhìn như không gì phá nổi của vương thất và Công hội Mặc giả suýt nữa bị đánh tan, thế công vốn chuẩn bị tiên phát chế nhân, cũng trong nháy mắt chết yếu

Tất cả mọi người đều kinh hãi không hiểu.

Không nghĩ tới Lý Thải Đàm đánh một chưởng trước, lại cường hãn như thế.

Yêu nhân Vi Nga phái còn lại nhanh chóng tản ra, không có bất kỳ trao đổi nào, lại phối hợp vô cùng ăn ý, trong nháy mắt ngắn ngủi ngay tại khi trận hình hỗn loạn, liền tinh chuẩn tìm được chỗ yếu nhất.

Ra chiêu quả quyết tàn nhẫn.

Trong nháy mắt liền có mấy người ngã xuống đất, những người còn lại chỉ có thể cắn răng cứng rắn, nhao nhao tế ra át chủ bài.

Pháp độ chi ngục!

Phi công Lĩnh vực!

Hai cái lĩnh vực nhanh chóng bao trùm, một cái quy tắc tính quần thương, một cái mạnh mẽ tước bỏ sát niệm, nhất thời khiến cho chiến lực Yêu nhân Vi Nga phái suy yếu một cấp bậc, cuối cùng duy trì được trận hình.

Yêu nhân có không ít ám khí trong tay, nhưng lông mày cũng không nhíu chút nào, chân khí quanh thân như sôi trào.

Tất cả đều dùng tới bí pháp Khắc Mệnh.

Đối mặt nhân số gấp bốn lần, mạnh mẽ chống đỡ hai lĩnh vực, rõ ràng vẫn bức lui được đối phương, thậm chí chiếm cứ thượng phong.

Không phải thân thể của mình, đương nhiên có thể tùy tiện khắc mệnh!

Doanh Vô Kỵ không ngừng kêu khổ, vẫn là đánh giá thấp sự cường hãn của đại lão Ngộ Thần Cảnh, cho dù thân thể có hạn, cũng có thể một người địch vạn người.

Hắn nhanh chóng bóp nát phù giấy cầu cứu.

"Mau tới đây!"

Phù giấy hóa thành tro bụi, xác định người Triệu gia ở Thái Sử Liêu nhận được tin tức, hắn liền nhanh chóng thúc giục Lôi Pháp.

Lôi điện quanh thân nhốn nháo, trực tiếp bổ tới Lý Thải Đàm.

Lý Thải Đàm lại cười lạnh một tiếng, trực tiếp huy động chân khí, lần này quyết không để Doanh Vô Kỵ làm bị thương?

Lại không ngờ chặn được lôi pháp của Doanh Vô Kỵ, lại không biết từ đâu nhảy ra mấy đạo lôi điện.

Thiên lôi, Xã lôi đồng thời nổ tung, làm cho ả chật vật lui về phía sau vài bước.

Công tử! Ta ngăn ả lại, công tử đi mau!

Bạch Chỉ rốt cuộc không kiềm chế được, trực tiếp hóa thành một đạo tàn ảnh phóng về phía Lý Thải Đàm.

Chương 389: Động thủ Chương 389 : Động thủ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trường kiếm trong tay chớp động, trực tiếp nhằm vào chỗ yếu hại của Lý Thải Đàm.

Lý Thải Đàm thầm mắng một tiếng, chỉ có thể bị ép chống đỡ, bỗng nhiên lại lòi ra tiểu nha đầu, tuy rằng tu vi không cao, nhưng kiếm pháp vô cùng xảo quyệt, căn bản bắt không được khí tức, hơn nữa còn đạt chật vật chống đỡ lôi pháp.

Doanh Vô Kỵ tất nhiên sẽ không chạy trốn, giơ trường kiếm lên chuẩn bị cùng Bạch Chỉ giết ả.

Tuy nói Lý Thải Đàm rất mạnh, nhưng hắn còn có không ít át chủ bài chưa dùng.

Nếu liều mạng, mèo nào cắn mỉu nào còn chưa biết.

Nhưng chưa từng nghĩ, mới vừa bước ra ngoài một bước, liền cảm giác sau lưng bị đánh một trọng kích, dưới sức mạnh khủng khiếp như cả vạn quân, cả người đều bay ra ngoài.

Đau nhức thấu tim, cả người dường như đều muốn rã rời, từng ngụm từng ngụm nôn ra máu.

Mẹ kiếp!

Doanh Vô Kỵ trong lòng phát lạnh, không nghĩ tới thực lực chênh lệch lại lớn như vậy.

Nhưng hiện tại đã không phải là lúc khiếp sợ, hắn chịu đựng đau đớn kịch liệt, mạnh mẽ đứng dậy.

Trong khoảnh khắc mắt hoa lên liền điên cuồng vận chuyển chân khí, không ngừng hấp thu sinh cơ từ trong máu tươi rải rác trên mặt đất nhanh chóng chữa thương.

Bị dính một chưởng của ta mà ngươi không bị nhất, ngươi luyện tinh đã đột phá tầng 12 hả?"

Hồng Trần như cười như không nhìn Doanh Vô Kỵ, ánh mắt cũng vô cùng lạnh lẽo: "Thật đáng tiếc, vốn định đào tạo ngươi thành người nằm vùng nhưng thôi vẫn nên giết ngươi !"

Dứt lời, trọng kiếm trên tay vung ra không chút lưu tình.

Doanh Vô Kỵ vốn khinh bỉ loại người dạy giáo lý của Vi Nga Phái, cho dù phải chết cũng kéo hắn cùng chết theo.

Bỗng….

Giết!

Nhất định phải giết!

Nhưng hình như hắn cũng không có gì sai.

Thôi bỏ đi!

Không giết nữa!

Ý niệm vừa động, ngay khi chuẩn bị chém bay đầu Doanh Vô Kỵ, hắn mạnh mẽ dừng kiếm trong tay lại.

Hồng Trần: "…..".

Hắn có chút mê, không biết vì cái gì mình sinh ra ý nghĩ thái quá như vậy.

Doanh Vô Kỵ hơi thở phào nhẹ nhõm, Nho gia nhân thứ chi ý, thánh mẫu quang hoàn không phân chênh lệch đẳng cấp, thật sự có chút cường hãn.

Hồng Trần có chút tức giận, mắng chửi đĩnh đạc nói: " loại này tà thuật Nho gia ngươi đều học được?"

"Uh!"

Doanh Vô Kỵ lau lau máu tươi khóe miệng, trực tiếp một kiếm vung ra.

Song phương cảnh giới chênh lệch quá lớn, hắn phải thừa dịp Thánh Mẫu quang hoàn còn chưa biến mất, làm thịt Hồng Trần này.

Trong đông đảo đám tán nhân, thân thể này mạnh nhất.

Chỉ cần làm thịt cỗ thân thể này, người của tông thất Triệu thị đến, chưa chắc không có sức đánh một trận.

Hồng Trần hốt hoảng tránh thoát, trở tay ném ra một mặt gương đồng, trận pháp mặt gương sáng ngời, hóa thành một tòa tù lao mạnh mẽ vây khốn Doanh Vô Kỵ.

“Lý Thải Đàm đừng nghịch nữa, ta trúng tà thuật, ngươi lại đây xử lý hắn!”

“Đến ngay!”

Lý Thải Đàm nghe vậy, không dây dưa với Bạch Chỉ nữa, lúc này buông xuống hết thảy thủ thế, cứng rắn trúng hai kiếm Bạch Chỉ, đổi lại một chưởng mạnh mẽ vỗ vào trên người Bạch Chỉ.

Thực lực chênh lệch thật sự quá lớn, Bạch Chỉ nhất thời giống như bao cát bay ngược ra ngoài, đầu nghiêng một cái liền ngất đi.

Lý Thải Đàm hừ nhẹ một tiếng, trực tiếp vọt tới Doanh Vô Kỵ, một kiếm không hề lưu tình đâm vào tim Doanh Vô Kỵ.

Phương thức thu hoạch Bổn nguyên chân khí không chỉ một loại song tu, thế nên ả một tay khác móc đan điền của Doanh Vô Kỵ.

“Chết tiệt!”

Doanh Vô Kỵ mắng một câu, trực tiếp nuốt vào giọt máu đế Chuyên Húc, mạnh mẽ thúc đẩy Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật, đây cũng là lá bài tẩy lớn nhất mà cha vợ bỏ cả vốn lẫn lãi cho hắn.

Chỉ là Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật cần thời gian, thế công của Lý Thải Đàm lại tới quá nhanh.

Lòng hắn nóng như lửa đốt, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ.

Chỉ nghe “Đương” một tiếng, hắn trực tiếp bị chấn đến trên gương đồng.

Hắn chặn một kiếm này, nhưng không ngăn trở được Hỗn Nguyên chân khí, cỗ chân khí này giống như dã thú, mạnh mẽ xông vào kinh mạch của hắn, thẳng đến trái tim mà đi.

Nhưng đúng lúc này.

Bùm!

Một trận nổ vang, tựa hồ có thứ gì đó ngăn cản chân khí trùng kích.

Âm dương đồng tâm bội chợt sáng ngời, đem cỗ chân khí này đẩy ra ngoài.

"Cái này…"

Sát chiêu đột nhiên bị âm dương đồng tâm bội chặn lại khiến Lý Thải Đàm, đột nhiên thất thần.

Cái này cái này cái này…

Khối ngọc bội này, làm sao lại ở trên người Doanh Vô Kỵ?

Làm sao hắn có được?

Lý Thải My ở vương cung, sẽ không bị trộm bị cướp, chẳng lẽ là Lý Thải My tặng cho hắn?

Nhưng nàng không phải là Thái tử phi sao?

Làm sao có thể ái mộ Doanh Vộ Kỵ?

Ả không kịp suy nghĩ những thứ này, liền mạnh mẽ dừng kiếm lại, bởi vì mặc kệ như thế nào, Lý Thải My lựa chọn đem ngọc bội đưa ra ngoài, đã nói rõ người trước mắt chính là người trong lòng muội muội mình.

"Đứa con gái ngốc này!"

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ả dừng tay.

Huyết mạch quanh thân Doanh Vô Kỵ đã sôi trào lên, Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật rốt cục thành, khí tức mênh mông khiến chân khí của hắn ước chừng tăng lên ba bốn lần, tuy rằng vẫn kém Lý Thải Đàm cùng Hồng Trần một đoạn, nhưng đã có lực đánh một trận.

Hắn không biết Lý Thải Đàm tại sao lại ngây người, chỉ biết mình hiện tại không liều mạng, cũng chỉ có một con đường chết.

Tay trái Lôi Pháp đánh Đan Điền.

Tay phải cầm kiếm đâm vào tim.

Ba!

Lý Thải Đàm đột nhiên tỉnh lại tinh thần, tay phải vốn bao bọc chân khí tiện tay vỗ một cái, Lôi Pháp rõ ràng trực tiếp bị đập qua một bên.

Cười như không cười hướng Doanh Vô Kỵ quơ quơ kiếm trong tay.

Doanh Vô Kỵ nhất thời trong lòng cả kinh, không nghĩ tới Lý Thải Đàm lại cường hãn đến nước này, nếu ả ta bị lôi pháp đánh trúng thì kiếm này của mình may ra thành công. Nếu ả không bị đánh trúng thì chỉ còn cách liều mạng xông lên, thực sự như vậy thì hung hiểm cũng khó đoán. Khi hắn cho rằng kiếm này của mình đâm chệch thì phát hiện kiếm của Lý Thải Đàm vốn đâm trúng bỗng nhiên lệch sang một bên. Tiếp theo hắn nhìn thấy kiếm của mình đâm xuyên qua ngực phải của Lý Thải Đàm.

Chương 390: Gián điệp nằm vùng Chương 390: gián điệp nằm vùng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cái này… làm sao mà thành công được?

“Muốn chết!”

Lý Thải Đàm âm thanh thê lương, trực tiếp đánh văng tay cầm kiếm của Doanh Vô Kỵ, bóp cổ Doanh Vô Kỵ, đem hắn ấn trên mặt đất.

Bóp rất mạnh, nhưng hoàn toàn không sử dụng chân khí.

Doanh Vô Kỵ không rõ tình huống, đang muốn giãy thoát, lại nghe được âm thanh của Lý Thải Đàm.

Chỉ bằng vào đám người các ngươi, căn bản đánh không lại Hồng Trần.

"Ta không muốn giết ngươi, đợi lát nữa dùng cái này chạy trốn!"

Giọng ả không hề nhỏ, nhưng môi ả không cử động.

Thuật bức âm thành tuyến!

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Hắn có chút mơ hồ, đây rốt cuộc là tình huống gì?

Chẳng lẽ Lý Thải Đàm là nằm vùng Vi Nga phái?

Rất có thể!

Tỷ tỷ của Thái tử phi, cấu kết Vi Nga phái lại không bị xử chết, chạy tới còn không có bị phát hiện, thật đúng là có thể là gián điệp!

Cha vợ trâu bò!

Ngây người một lát, hắn cảm giác được trong ngực bị nhét một tảng đá.

Ngay sau đó liền nghe được âm thanh của Lý Thải Đàm.

"Đánh ta một chưởng!"

"Được rồi!"

Một chưởng đánh ra.

Lý Thải Đàm trực tiếp bay ngược ra ngoài, khí tức nhanh chóng uể oải.

Hồng Trần trợn mắt há hốc mồm, nhanh chóng nâng ả dậy, đảo ngược quá nhanh, hắn đều có chút không kịp phản ứng.

"Lý Thái Đàm, chuyện gì xảy ra?"

"Nho gia tà thuật, còn có một cái thuật khống chế tinh thần, tiểu tử này quá tà môn!"

Lý Thải Đàm nghiến răng nghiến lợi, nhưng khí tức lại vô cùng suy yếu.

Thần sắc Hồng Trần có chút dữ tợn, lại nhìn thấy Doanh Vô Kỵ đã khôi phục nguyên khí, phảng phất một chút thương thế cũng chưa từng chịu qua.

Thằng nhóc này sao món gì cũng biết?

Doanh huynh, chúng ta tới rồi!

"Phò mã gia, chúng ta tới rồi!"

Hai nhóm nhân mã trùng trùng điệp điệp chạy tới, nhanh chóng gia nhập chiến cuộc.

Vốn Công Tôn Lệ không chịu nổi cắn trả lui xuống Pháp độ chi ngục, Vi Nga phái đã một lần nữa đoạt được ưu thế, nhưng hiện tại chiến cuộc bỗng nhiên gia nhập nhiều người như vậy, lại trở nên cân bằng.

Sắc mặt Hồng Trần nhất thời trở nên cực kỳ khó coi, Tông thất Triệu thị ở chỗ này hắn hiểu, như thế nào người Sở quốc cũng ở đây? Bọn họ không nên đi tìm Chuyên Húc Cổ Lịch sao?

Bất quá hắn rất nhanh liền phát hiện không đúng.

Những người Triệu gia và người Sở quốc này, có gần một nửa đều không tham chiến, toàn thân đều hiện lên màu đỏ quỷ dị, khí tức cũng hỗn loạn dị thường, thân thể rõ ràng bị cổ trùng quấy nhiễu, gần như mất đi năng lực chiến đấu.

Mễ Tinh Ly, Hạng Đỉnh còn có Triệu Khoát, nhân vật mấu chốt bực này tất cả đều trúng chiêu.

Hắn liếc mắt nhìn cung điện xa xa, nhất thời hiểu được tất cả nguyên do, không nghĩ tới Thái Sử Liêu lại trùng hợp với không gian Bia Mục Dã, lão thất phu Nam Cung Lăng kia lại vận dụng cổ trùng, thật đúng là ác a!

Nghĩ thông suốt điểm ấy, khóe miệng hắn nhất thời lộ ra nụ cười càn rỡ: "Doanh Vô Kỵ, người của các ngươi đều là phế vật, ta đề nghị chúng ta hiện tại liền dừng tay. Bia Mục Dã giao cho chúng ta, ngươi mang người của ngươi đi giải độc chữa thương, thấy thế nào?"

Mẹ kiếp!

Doanh Vô Kỵ cũng là đau mề vô cùng, hướng hắn dựng thẳng một ngón giữa: "Các ngươi trước dừng tay!"

Hồng Trần buông tay: "Ta đếm ba hai một, chúng ta cùng nhau dừng tay!"

"Ba!"

"Hai!"

"Một!"

"Dừng tay!"

Chiến cuộc vốn hỗn loạn trong nháy mắt liền yên tĩnh lại, một bên người bị thương vô số.

Bên kia tổn thất một cao thủ, nhân số cũng ở thế thua thiệt, tiếp tục chiến đấu khẳng định không chiếm được lợi thế.

Cho nên, cả hai bên đều hiểu tình cảnh của mình

Hai bên nhanh chóng tách ra, giằng co với nhau.

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng chạy tới trận doanh của mình, chỉ thấy những người vừa tham chiến tất cả đều vết thương

chồng chất, Công Tôn Lệ lại bị Pháp độ chi ngục cắn trả miệng sùi bọt mép.

Tất cả đủ tồi tệ rồi.

Nhưng Mễ Tinh Ly còn tệ hơn.

Trên người khắp nơi đều là nốt đỏ, hơi thở yếu ớt, một bộ muốn chết.

Quả nhiên con mẹ nó đã xảy ra chuyện.

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Rốt cục xảy ra chuyện gì?

Cổ trùng!

Tinh Ly nghiến răng nghiến lợi: "Chuyên Húc cổ lịch rất dễ tìm, nhưng có một con Huyết Lang Vương trông coi nó, Huyết Lang Vương rất mạnh, ít nhất tu vi Binh nhân cảnh, hẳn là thần thú của Khuyển Nhung mang đến tiến công Hạo Kinh năm đó.

Bất quá cũng may nó bị trận pháp cùng xiềng xích vây khốn, chúng ta liền tính toán tấn công từ xa khiến nó hao tổn dần dần mà chết lại chưa từng nghĩ trong máu của nó có cổ trùng, phàm là dính vào máu của nó huynh đệ đều trúng chiêu."

Cổ trùng nào?

"Không biết, không hiểu lắm về cổ trùng…"

"Uh!"

Doanh Vô Kỵ nheo mắt, trực tiếp lấy đao ra nhìn về phía Triệu Khoát: "Đến đây,lấy ít máu ra!"

Triệu Khoát bối rối: "Phò mã gia muốn lấy máu của nó ra!"

Bỗng Mễ Tinh Ly la lên: "Đừng! Máu này nguy hiểm.

"Không sao đâu!"

Doanh Vô Kỵ thúc giục chân khí, toàn thân đều tràn ngập điện mang.

Lôi pháp khắc tà, xử lý cổ trùng sẽ không thành vấn đề.

Hắn đón một vệt máu ở bàn tay Triệu Khoát nhỏ xuống, vê lên một nắm ở trước mũi ngửi ngửi, sau đó thúc giục Lôi Pháp đốt cháy, lại ngửi ngửi mùi cháy khét, lại cẩn thận quan sát một chút chứng bệnh trên người mọi người.

Rốt cục, đối ứng với một loại cổ trùng bên trong Thuật khống cổ mà Thiết Ngưu bạo ra.

Trên mặt nhất thời lệ khí tràn đầy.

Đây là Huyết Nguyên Cổ, cổ trùng phải sinh sôi nảy nở trong cơ thể thú, hơn nữa sẽ nhớ kỹ huyết thực mà thú thể cắn nuốt, sau khi trưởng thành sẽ xâm nhiễm người có huyết mạch tương tự. Sau khi xâm nhiễm cả người sẽ có bệnh trạng như trúng độc nhưng cổ trùng không biến mất, mà là nó ẩn mình trong đan điền ngủ đông, chỉ cần người khống chế cổ có một ý niệm, sẽ bị vạn cổ xuyên tim mà chết.

Chương 391: Trúng cổ trùng Chương 391: Trúng cổ trùng

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Hả?”

Mẹ kiếp!

Nghe được Doanh Vô Kỵ nói, người trúng cổ nhất thời đều luống cuống.

Sắc mặt Mễ Tinh Ly cũng trở nên tái nhợt: “Có thể trị sao?”

“Đương nhiên không thể!”

Hồng Trần cười đi tới: “Loại cổ này chỉ có thuật khống cổ mới có thể giải, lão thất phu Nam Cung Lăng này cũng thật

độc, cũng không biết cho hắn Huyết Lang Vương ăn bao nhiêu hậu duệ Chuyên Húc."

Hắn cũng không giết các ngươi, loại cổ này cũng sẽ không có ảnh hưởng tiêu cực khác, nhưng ẩn ở trong đan điền các ngươi và cũng không dò ra được, không có chứng cớ nên sẽ không ai có biện pháp đổ tội danh lên đầu hắn. Từ nay về sau bọn chúng khống chế sinh tử của các ngươi, do đó khống chế nhất cử nhất động của các ngươi, còn có thể lấy tính mạng của các ngươi uy hiếp để toàn thân trở ra, thật sự là ác độc!"

Sắc mặt Mễ Tinh Ly cứng đờ: "Là thật sao?

"Thật!"

Doanh Vô Kỵ sắc mặt cũng âm trầm vô cùng: "Bất quá hắn hẳn là cũng sẽ không dễ dàng động thủ, chỉ cần các ngươi không đối với hắn tạo thành uy hiếp, cũng không cho hắn cơ hội lợi dụng, cũng sẽ không đặt các ngươi vào chỗ chết…"

Tinh Ly: "…"

Hạng Đỉnh: "…..".

Triệu Khoát: "…..".

Không tạo thành uy hiếp cho hắn, cũng không cho hắn cơ hội lợi dụng.

Cái này không phải chỉ có thể trở thành phế vật sao?

Người ở đây đều là người có hoài bão, nếu không cũng sẽ không tiến vào Mộ bàn, biến thành phế vật so với giết bọn họ còn khó chịu hơn!

Đệt! Lão thất phu Nam Cung Lăng này!

Triệu Khoát đấm một cái xuống đất, trong lòng tràn đầy hối hận, nếu nghe Doanh Vô Kỵ nói trốn ở phía sau Sở quốc, hoặc

là trực tiếp tới gấp rút tiếp viện Bia Mục Dã, sẽ không phát sinh tình huống hiện tại.

Đáng tiếc, trên đời này không có thuốc hối hận.

Hắn hiện tại chỉ muốn ăn thịt Nam Cung Lăng.

Người của các ngươi tối thiểu hai canh giờ không khôi phục được sức chiến đấu, người còn lại tuy rằng cũng không tính là yếu, nhưng muốn tiêu diệt chúng ta sợ cũng có chút khó khăn. Như vậy đi, Bia Mục Dã chúng ta mang đi, nếu sư phụ ngươi nguyện ý nhường vị trí thủ tịch chưởng cung phu tử ra, chúng ta không ngại cùng các ngươi chia sẻ Bia Mục Dã.

"Mơ hả?"

Doanh Vô Kỵ nhổ một ngụm, tuy rằng hai nhà Triệu Mễ trúng độc không ít, nhưng những người còn lại cũng đều là tinh nhuệ.

Nhân số nghiền ép, Lý Thải Đàm lại mất đi sức chiến đấu.

Bây giờ là ưu thế của mình.

Hồng Trần rất mạnh, nhưng tuyệt đối không mạnh đến mức này.

Xem hắn không có ý nhượng bộ.

Ta cho ngươi thời gian suy nghĩ, bất quá ngươi tốt nhất nhanh một chút, nhiều nhất ba canh giờ, bên ngoài những người kia sẽ tiến vào."

A…..".

Doanh Vô Kỵ cười lạnh một tiếng, hắn không muốn nhượng bộ, nhưng cũng không muốn dễ dàng động thủ.

Hồng Trần khống chế những thân thể này, tất cả đều dùng Khắc Mệnh Nhiên Huyết Thuật, dùng một lần cũng chỉ có thể dùng đến chết.

Tuy hiệu lực so với Nhiên Huyết Thuật của Chuyên Húc kém xa, nhưng có thể áp dụng đấu pháp hoàn toàn liều mạng, muốn tiêu diệt bọn họ, tất nhiên sẽ phải trả một cái giá khó có thể thừa nhận.

Vậy thì câu giờ đi!

Ngươi hiện tại đang bị khắc mệnh, chúng ta lại có thể chữa thương.

Người bên ngoài còn cần ba canh giờ.

Ta chờ ngươi một canh giờ, xem mạng của các ngươi còn lại bao nhiêu.

Thế là.

Song phương cứ như vậy giằng co.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Vừa mới qua nửa canh giờ, đã có một âm thanh từ xa vang lên.

"Oh!"

"Khó trách hai nhà Triệu Mễ đều đi sớm như vậy, hóa ra thật sự nhanh chân đến trước!"

"Bất quá tới sớm có ích lợi gì, còn không phải là đánh nhau?"

"Không nghĩ tới Thái Sử Liêu cùng Bia Mục Dã tự nhiên tụ đến một khối, thật sự là trời giúp ta!"

"Người đâu, đóng cửa lại!"

"Mấy người các ngươi, đi đem trận pháp thú Đồ Đằng Khuyển Nhung kia dỡ xuống hết!"

Người nói chuyện không phải ai khác, chính là Nam Cung Vũ.

Hắn đã mang theo toàn bộ liên minh họ Cơ, chậm rãi chạy tới.

"Hỏng rồi!"

Doanh Vô Kỵ trong lòng nhảy dựng, không nghĩ tới bọn họ tự nhiên tới nhanh như vậy.

Nếu là phong tỏa lối ra, lại đem Thú Đồ Đằng Khuyển Nhung thả ra, vậy tất nhiên là một trận tắm máu.

Chính mình có lôi pháp hộ thể, những người khác của Triệu gia cùng Sở quốc, tất cả đều phải chịu trận.

"Rút lui, phá vòng vây!"

Hắn cũng không dám do dự nữa, trực tiếp mang theo người hướng lối ra phóng đi.

Ba nhà Triệu Sở Mặc quy mô quá lớn.

Nam Cung Vũ cũng không muốn cùng bọn họ nổi lên xung đột, liền trực tiếp hạ lệnh: "Thả bọn họ đi qua, lối ra đã có trận pháp phong bế, cho bọn họ gấp 10 lần nhân số cũng không phá nổi!"

Dứt lời, liền trực tiếp mang theo người vòng qua, đến Bia Mục Dã trước.

Doanh Vô Kỵ đến cửa ra, nhất thời trong lòng lạnh lẽo.

Phù giấy niêm phong cửa này, hắn đã thấy, trong sách của Khương Thái Uyên thì có, thuộc con mẹ nó là thuật phong ấn, trừ phi thực lực cùng người vẽ phù không phân cao thấp, hoặc là cao hơn người vẽ phù, bằng không căn bản không thể phá trận.

Chẳng lẽ thật sự bị nhốt ở chỗ này?

"Bày trận! Mặc giả huynh đệ vất vả che ở phía trước. Những phù giấy này các ngươi đều cầm lấy hết"

“Bạch Chỉ, chúng ta cũng chắn trước nhất, có máu bắn tới trực tiếp dùng lôi pháp oanh nện!”

“Ừm!”

Bạch Chỉ đã sớm tỉnh, dưới tác dụng của khoảnh khắc nở hoa, đã sớm khôi phục trạng thái toàn thịnh.

Từng tấm phù giấy phòng ngự ào ào ném ra, những phù giấy Khương Thái Uyên cho trong nháy mắt đã bị tiêu hao non nửa.

Nếu không biết hắn có tâm tư gì, nhân tình này nhất định phải ghi đầy một quyển sổ.

Với rất nhiều lá bùa, sẽ an toàn trong một thời gian ngắn.

Chỉ là Thái Sử Liêu bên kia truyền đến một trận tiếng thú gầm, khiến hắn có chút bất an, bởi vì chỉ cần không ra được, huyết dịch Thú Đồ Đằng, đối với mình bên này chính là đại sát khí.

Chương 392: Tranh đoạt Bia Mục dã Chương 392 : Tranh đoạt Bia Mục dã

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nhổ một ngụm nước bọt, tình hình chiến đấu tranh đoạt bia Mục Dã lần này, hiển nhiên có chút phát rồ.

Có quá nhiều sự trùng hợp.

Vốn nghĩ không gian Thái Sử Liêu cùng Bia Mục Dã trùng lặp là một tin tức tốt, có thể khiến cho mình đem toàn bộ lực lượng Triệu thị cùng Sở quốc dùng tới.

Nhưng chưa từng nghĩ bởi vì không gian trùng lặp, khiến cho tác dụng của Huyết nguyên trùng mà Nam Cung Lăng sắp xếp đạt hiệu quả tối đa, người chân chính giẫm phải cứt chó chính là Nam Cung Lăng.

Thực lực của Hồng Trần cũng vượt xa dự đoán của mình.

Hiện tại liên minh họ Cơ cùng Hồng Trần đối đầu, thực lực ai hơn sẽ chiếm ưu thế, cũng không biết kết quả cuối cùng thế nào

"Ô Kê ca, đều là tại đệ không nhận ra Lý Thải Đàm!"

Ngô Đan sắc mặt có chút trầm trọng: "Nếu ta nhận ra nàng, trước tiên thông báo cho huynh, mau chóng phế bỏ nàng, hiện tại cũng sẽ không bị động như vậy!"

"Ả ta hình như là đồng minh không phải địch!"

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, thần sắc có chút cổ quái, hắn cảm giác Lý Thải Đàm là gián điệp bị xúi giục.

Nhưng không chắc chắn.

Ngô Đan bối rối: "Hả?"

Doanh Vô Kỵ kéo hắn qua một bên, đưa cho hắn một viên ngọc thạch: "Thứ này nàng cho ta, có thể mạnh mẽ phá vỡ hết thảy không gian, chỉ có thể mang một người đi…"

Ngô Đan hoảng sợ, vội vàng đem ngọc thạch đưa trở lại "Đừng đừng đừng, đệ cũng không thể lấy!"

Doanh Vô Kỵ lại ném trở về: "Ý của ta là, ta là tổng chỉ huy Triệu thị và Công hội Mặc giả lần này, các huynh đệ Mặc giả lại liều mạng giúp ta, ta cho dù sợ chết cũng phải cùng tiến cùng lùi với mọi người, vạn nhất bỗng nhiên sợ một chút, bản thân chạy trốn, chẳng phải là anh danh cả đời đều bị hủy. Ta cho đệ không phải để đệ dùng, là để đệ bảo quản đừng để ta dùng.

Ngô Đan lúc này mới cười thu lại: "Tình cảm này tốt, đàn ông chân chính phải đồng sinh cộng tử".

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Người anh em ngốc nghếch của tôi!

……

Trước bia Mục Dã.

Lý Thải Đàm gắt gao nhìn chằm chằm Khương Thái Uyên, hận đến cả người đều đang run rẩy, thương thế vừa mới bình định xuống, đều mơ hồ có loại dấu hiệu mất khống chế.

Khương Thái Uyên lại cười ha hả nói: "Thải Đàm, đã lâu không gặp!

Trong lúc nói chuyện, tựa như bạn cũ bình thường gặp mặt.

A…..".

Lý Thải Đàm cười lạnh một tiếng, nhưng cũng không có lập tức động thủ.

Hiện tại thế cục không rõ ràng, tùy tiện ra tay chỉ biết chôn vùi nhiều năm ẩn nhẫn của mình

Nam Cung Vũ đánh giá người của Vi Nga phái một cái, thấy tất cả mọi người huyết khí đều đang thiêu đốt, nhất thời liền hiểu được ý tứ gì.

Hắn cười chắp tay: "Không nghĩ tới Hồng Trần tiền bối nhiều lần bại nhiều lần chiến, càng chiến càng dũng mãnh, vãn bối thật sự là bội phục!"

Hồng Trần lạnh lùng cười: "Ngươi đã bội phục như vậy, không bằng để tấm bia Mục Dã này tặng cho ta được không?"

"Tiền bối cần gì phải nóng lòng nhất thời?"

Nam Cung Vũ cười cười, chỉ vào kết trận xa xa: "Hiện tại nơi này tổng cộng có ba phương thế lực, huống hồ chúng ta song phương chưa biết ai thắng ai, hai bên giao tranh thì chỉ có khiến người khác ngư ông thủ lợi, không bằng trước đem bên thứ ba đuổi ra ngoài, ngươi cảm thấy thế nào?"

“Hả?”

Hồng Trần hứng thú: “Làm sao đuổi?”

“Có nghe thấy tiếng những con thú không?”

Nam Cung Vũ tươi cười rất sáng lạn: “Đây là thú Đồ Đằng Khuyển Nhung năm đó lưu lại, trong máu của nó có cổ trùng, có thể làm cho hết thảy hậu duệ Chuyên Húc mất đi sức chiến đấu. Chúng ta chỉ cần hợp lực giết thú Đồ Đằng này, lại đem máu của nó rải đầy mặt đất, bọn họ liền không dám tới gần.”

Tiếng nói còn chưa dứt.

Xa xa liền truyền đến một trận thú rống thê lương.

Một con cự lang huyết sắc cao ba trượng từ trong đại điện Thái Sử Liêu lao ra, lao về phía Bia Mục Dã.

Một cơn gió mạnh thổi qua mọi người.

Liền nhìn thấy thú Đồ Đằng bò trên bia Mục Dã gặm nhấm.

Loại thần vật ẩn chứa quy tắc huyết mạch này, đối với yêu thú có được ma lực khó có thể kháng cự.

Chỉ tiếc, tấm bia đá vô cùng cứng rắn, nó chỉ có thể cắn ra từng đạo khe nứt, sau đó trơ mắt nhìn khe nứt khép lại.

Nhưng dù vậy, huyết khí thoát ra, cũng có thể làm cho nó như si như say.

“Thế nào?”

Nam Cung Vũ cười nói: “Đến lúc đó chúng ta cùng có bia Mục Dã, cũng không phải là không thể!”

Hồng Trần ngửa đầu đánh giá thú Đồ Đằng một chút, bỗng nhiên cười ra tiếng: “Nhưng ta không muốn cùng hưởng với các ngươi!”

Nam Cung Vũ nhíu mày: "Ngươi có ý gì?"

Hồng Trần cười nhạo một tiếng: "Vốn còn đang rầu rĩ làm sao đối phó các ngươi, không nghĩ tới ngươi trực tiếp đưa tới một con hung thú bị vây ngàn năm, triệt để mất đi thần trí, ngươi nói làm sao để cho ta cảm tạ ngươi đây?"

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười tà dị.

Mà âm thanh thú Đồ Đằng gặm nhấm bia Mục Dã cũng im bặt.

Một đôi mắt sói huyết sắc, lạnh lùng đảo qua mọi người.

"Hỏng rồi!"

Nam Cung Vũ nhất thời trong lòng lạnh lẽo, vừa rồi chỉ muốn phế bỏ hai nhà Triệu Mễ, lại quên mất… Người trước mắt là Hồng Trần.

Hung danh của Hồng Trần hắn đã sớm nghe nói qua.

Nếu như chỉ là giải quyết xong những người trước mắt này còn có thể.

Nhưng thêm vào một mãnh thú Binh nhân cảnh…

Hắn có chút hoảng: "Hồng, Hồng Trần, các ngươi thế nhưng là nhận qua chúng ta ân huệ, ngươi biết đắc tội chúng ta hậu quả là cái gì không?"

"Hậu quả?"

Hồng Trần cười nhạo một tiếng: "Còn có thể có hậu quả gì? đơn giản chính là độc chiếm Bia Mục Dã thôi!"

Ngao…..".

Một tiếng thú rống thê lương, tổ thú không hề dây dưa dài dòng, trực tiếp vọt tới liên minh họ Cơ.

Mọi người họ Cơ nhất thời hoảng hốt, lập tức chạy tứ tán.

Chương 393: Vận khí quá tốt Chương 393: Vận khí quá tốt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hồng Trần không có chút nào lưu thủ, lập tức khống chế hơn 50 cỗ thân thể, phối hợp với Thú Đồ Đằng tập sát đám người liên minh họ Cơ.

Thú Đồ Đằng Binh nhân cảnh, vốn hắn rất khó điều khiển, nhưng ngàn năm lao ngục, sớm ma diệt thần trí của nó.

Do hắn là Cường giả Ngộ Thần Cảnh này khống chế, thậm chí có thể phát huy 12 thành thực lực.

Xì…..".

Hồng Trần đều cười muốn chết, lần này vận khí thật sự là quá tốt, nếu như không phải hai địa phương trùng lặp, cũng không loại được hai nhà Triệu Mễ, Nam Cung Vũ cũng sẽ không đem Thú Đồ Đằng thả ra.

Mình đồng thời đối mặt với liên minh họ Cơ và Triệu gia, thật sự rất khó có phần thắng!

Thật sự là ông trời chiếu cố Vi Nga phái!

Hắn nhìn một chút Lý Thải Đàm: "Thương thế như thế nào?"

"Không sao đâu!"

"Ngươi cũng quá không cẩn thận."

Là Doanh Vô Kỵ quá tà môn!

"Được rồi!"

Hắn cũng không muốn cùng Lý Thải Đàm so đo, chỉ là cười cười: "Đợi lát nữa ta liền giúp ngươi giết Khương Thái Uyên!"

Lý Thải Đàm gắt gao nắm chặt hai tay, âm thanh bởi vì hưng phấn mà khẽ run rẩy: "Đa tạ!"

Trước bia Mục Dã.

Khóc lóc thảm thiết.

Thú Đồ Đằng của Binh nhân cảnh, hơn nữa Hồng Trần Ngộ Thần cảnh.

Cho dù liên minh họ Cơ nhiều người hơn nữa, cũng căn bản không thể là đối thủ.

Bị giết khóc cha gọi mẹ, ném mũ bỏ giáp.

Trong nháy mắt, người đã chết non nửa, còn lại những kia cũng mang thương tích đầy người

Nam Cung Vũ hận đến nghiến răng.

Âm thanh vô cùng thê lương: "Rút lui! Rút lui! Rút lui tới Thái Sử Liêu!

Liên minh họ Cơ đã sớm kêu khổ không ngừng, nhanh chóng rút về Thái Sử Liêu.

Hồng Trần nhíu mày, nhưng không có ý đuổi theo.

Chỉ nhìn con thú Đồ Đằng này là biết Nam Cung gia nhất định đã bố trí ở Thái Sử Liêu từ lâu, dù sao trăm ngàn năm trước, Chu vương thất có thể định vị được vị trí của Thái Sử Liêu. Nếu như tùy tiện đuổi theo, người chịu thiệt nhất định là mình.

Chỉ có điều…

Lực lượng lớn không giữ được.

Nhưng lưu lại một người, vẫn là hoàn toàn không có vấn đề.

Lang Vương lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh, trực tiếp ngăn trở một bộ phận người trên đường đi.

Thân hình hắn chợt lóe, vọt vào đám người, liền bắt Khương Thái Uyên bị thương nhẹ trở về.

Khương Thái Uyên lộ ra có chút hoảng, kêu lên: "Tiểu Hầu gia, tiểu Hầu gia cứu ta a!"

"Đồ phản bội, tự mình đi chết đi!"

Nam Cung Vũ cũng không quay đầu lại, nhanh chóng dẫn người vọt vào Thái Sử Liêu.

Hồng Trần rạch một đường trên người thú Đồ Đằng, máu hồng ào ào chảy xuống, thú Đồ Đằng liền rời đi, vòng quanh bia Mục Dã vẩy máu tươi, phòng ngừa Triệu gia đánh lén.

Chợt nhìn về phía Khương Thái Uyên: "Hóa ra ngươi chính là người trước kia phụ lòng Thải Đàm, bộ dạng cũng chẳng ra làm sao!"

"Ha ha, ha ha!"

Khương Thái Uyên xấu hổ cười một cái: "Chủ yếu là vẻ đẹp bên trong, hơn nữa tuổi trẻ thời điểm cũng rất đẹp trai, nàng nói có phải hay không Thải Đàm!"

A…..".

"Lý Thải Đàm cười lạnh một tiếng: "Ta cũng không nhớ rõ, bất quá ta có thể tiễn ngươi trước, 18 năm sau lại xem ngươi lúc còn trẻ có đẹp trai hay không."

Nói xong, liền giơ trường kiếm, từng bước từng bước đi về phía Khương Thái Uyên.

Thái Đàm!

"Đừng mà!"

Năm đó, ta có nỗi khổ tâm.

Qua nhiều năm như vậy, chuyện ta muốn làm nhất chính là xóa bỏ hiểu lầm với nàng.

“Ngươi…..”.”

Âm thanh Khương Thái Uyên rất vội vàng, âm thanh tựa hồ lại tràn ngập áy náy ôn hòa.

Lý Thải Đàm lại không chút nào bất vi sở động, ký ức nhiều năm trước, từng màn tại trong đầu nàng xẹt qua.

Mặc dù một đoạn ký ức có đẹp đẽ.

Nhưng hồi tưởng lại, càng đẹp đẽ, lại càng làm cho nàng cảm giác mình là một trò cười.

Cho nên, nàng chỉ có hận thù.

Không thể vì bất cứ lời nói ngọt ngào nào mà dao động.

Phàm là do dự đều là vũ nhục cùng giễu cợt đối với mình nhiều năm như vậy.

Ngay khi hai người ở gần nhau.

“Than ôi!”

Khương Thái Uyên trên mặt ôn hòa cùng vội vàng trong khoảnh khắc không còn sót lại chút gì, lại khôi phục bộ dáng cười hề hề: “Xem ra ngươi vẫn là không có ý định buông tha ta!

“Cái gì!”

Đồng tử Lý Thải Đàm đột nhiên co rụt lại.

Mũi kiếm hơi dừng lại, lập tức tăng nhanh tốc độ.

Giết!

Phải giết càng sớm càng tốt!

Ngàn vạn lần không thể chờ Hồng Trần phản ứng lại.

Nhưng ngay khi mũi kiếm lập tức đâm thủng cổ Khương Thái Uyên, hai ngón tay kẹp lấy thân kiếm.

Lý Thải Đàm nổi giận: "Hồng Trần! ngươi hứa hẹn qua ta muốn giết hắn!"

Hồng Trần ngữ khí lạnh lùng cứng rắn: "Hắn là người Đan Thanh, lại là người chủ đạo nhiệm vụ lần này, trước khi kết thúc nhiệm vụ lần này, chúng ta không thể giết!"

Lý Thái Đàm: "Ngươi…..".

Hồng Trần trầm giọng nói: "Sau nhiệm vụ lần này, ta lại giúp ngươi tìm cơ hội!"

Lý Thải Đàm cười lạnh một tiếng: "Sau nhiệm vụ lần này, hắn chính là thủ hạ giáo chủ hồng nhân, ngươi dám giết sao?

Hồng Trần nổi giận: "Ngươi hiện tại ngay cả lời của ta cũng không nghe sao?"

"Nghe lời ngươi!"

Lão nương nhịn nhiều năm như vậy, mặc ngươi sai khiến nhiều năm như vậy, không phải là vì giết tên súc sinh này sao?

Nàng cũng không nói nhảm nữa, quanh thân chân khí kích động.

Thân kiếm xông thẳng vào cổ họng Khương Thái Uyên.

Tuy rằng Hồng Trần rất mạnh, nhưng Hỗn Nguyên chân khí của nàng cũng bước vào cảnh giới mới, chưa chắc không phải là đối thủ của Hồng Trần với thân thể bị hạn chế.

Hiện tại, nàng chỉ có một ý niệm.

Đó chính là giết Khương Thái Uyên.

Cho dù là dùng mạng đổi.

Nhưng Hồng Trần hiển nhiên không có ý định toại ý của nàng, ý niệm vừa động, tất cả thân thể liền đều chạy tới, cứng rắn đỡ một kiếm của Lý Thải Đàm, rồi vây nàng lại.

Chương 394: Làm phản Chương 394: Làm phản

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hồng Trần lạnh lùng nói: "Thật sự là ngươi phản rồi, dám động thủ với ta!"

"Động thủ? Lão nương ngay cả ngươi đều muốn giết!

Lý Thải Đàm tiếng cười thê lương, nàng tin Hồng Trần muốn giúp mình, dù sao chính mình sắp đạt được Thiên cấp Hỗn Nguyên chân khí, mặc cho ai cũng không thể dễ dàng bỏ qua.

Nhưng nàng biết, đây có thể là cơ hội duy nhất trong cuộc đời mình.

Bỏ qua cơ hội này, Khương Thái Uyên thăng chức rất nhanh, sẽ không còn khả năng chỉ dựa vào thực lực của mình để giết chết hắn.

Thể Khôn Thừa, Hỗn Nguyên chân khí, đã thôi động đến cực hạn.

Phối hợp với kiếm khí sắc bén, cả người đều hóa thành một đại sát khí.

Máu tươi từng đợt phun ra, một đám phân thân Hồng Trần tạo thành vòng vây, lại mơ hồ có xu thế ngăn cản không được.

Khương Thái Uyên lại giống như xem kịch, cười hì hì nhìn về phía Hồng Trần: "Hồng Trần đại nhân! thủ hạ này của ngươi giống như rất không nghe lời, ngươi thành toàn Hỗn Nguyên chân khí cho ả ta xong thì ả lại quay đầu lại đối phó ngươi!

Hồng Trần nhíu mày: "Câm miệng!"

Khương Thái Uyên mất mặt, huýt sáo một cái liền không nói gì nữa.

Nhìn về Lý Thải Đàm phía liều mạng phá vòng vây, trên mặt cười ha hả, nhưng lạnh như băng trong ánh mắt, lại nhìn không ra chút nào ý cười.

"Thái Đàm, ngươi thật sự không nghe lời ta?"

Trừ phi ngươi giết Khương Thái Uyên!

"Than ôi!"

Hồng Trần thở dài một hơi, lúc này hóa thành một đạo tàn ảnh vọt tới.

Chỉ nghe một tiếng "bụp".

Cánh tay phải cầm kiếm của Lý Thải Đàm liền bị rơi xuống, trường kiếm rơi trên mặt đất.

"Đối mặt với quần công, quan trọng nhất là tâm không được loạn, ngươi ngay cả thế công của ta đều không phát hiện ra, trước kia ta dạy ngươi những thứ kia, ngươi quên hết rồi sao?"

"Đồ thối tha, đừng có lên mặt dạy dỗ lão nương!"

Bốp!

Một bạt tai rơi vào trên mặt Lý Thải Đàm.

Nhất thời khiến ả quạt bay ngược ra, má trái sưng phồng lên.

Trong nháy mắt tiếp theo, liền có mấy thanh đao gác ở trên cổ của ả.

Hồng Trần ngồi xổm xuống, lạnh lùng nhìn ả: "Ta thật sự là quá thất vọng với ngươi!"

“Ngươi cũng xứng!”

“Không có ta thì ở đâu ra ngươi hôm nay?”

“Lão nương mặc ngươi bài bố cho tới hôm nay, chính là vì giết Khương Thái Uyên, đồ chó ngu!”

Bốp!

Lại là một cái tát rơi xuống.

Hồng Trần hai mắt đỏ ngầu: “Nhiều năm như vậy, ta vì bồi dưỡng ngươi, hao phí bao nhiêu tài nguyên! đến cuối cùng lại đổi lấy một câu’Ngươi cũng xứng’, Lý Thải Đàm, ngươi thật đúng là một con chó cái cho ăn mà không biết ơn!”

“Ha ha ha ha!”

Lý Thải Đàm tiếng cười thê lương, giống như điên dại: “Hồng Trần! ngươi tự coi mình là cái gì? ngươi sẽ không phải thật sự cho rằng, ngươi ngoại trừ giúp ta giết Khương Thái Uyên, còn có giá trị nào không?”

Ngươi giúp ta giết hắn, ngươi tự nhận là thày giáo cũng được, tự nhận ân công cũng được, ta đều có thể đi theo ngươi.

Nhưng ngươi chả là cái gì khi ngươi không giúp ta?

Ngươi sẽ không thật sự cho rằng Vi Nga phái là cái tổ chức vĩ đại gì chứ?

Bách gia thôi diễn, ngươi thôi diễn chín lần, kết quả kém cỏi nhất, thậm chí ngay cả góp đủ số nho sinh cũng không bằng.

Thật sự là một loài bò sát hèn mọn, ngoại trừ tự mình nâng lên thì cái gì cũng không biết, ở đâu ra mặt tự xưng thánh giáo cứu thế?”

Cuối cùng.

Gương mặt băng hàn tĩnh mịch của Hồng Trần xuất hiện một loại cảm xúc gọi là thẹn quá hóa giận.

Những lời này, khiến hắn giống như bị người ta lột sạch quần áo ném ra đường.

Một khuôn mặt thô kệch, nhất thời trướng đến đỏ bừng.

Bốp!

Lại là một bạt tai rơi xuống.

Tiện nhân!

"Ai cho phép ngươi nói ta như vậy!"

"Chó cái!"

"Bụp!"

"Bụp!"

"Bụp!"

Hồng Trần hai mắt đỏ ngầu, không nói một câu, cứ thế liên tiếp tát lên mặt Lý Thải Đàm.

Lý Thải Đàm rên thảm.

Nhưng không có nửa lời cầu xin tha thứ.

Cứ như vậy bị hắn đánh ngất trên mặt đất.

"Phù phù!"

Hồng Trần thở hổn hển, qua hồi lâu mới bình tĩnh lại.

Đột nhiên nhìn Khương Thái Uyên: "Nói cho ta biết, Bia Mục Dã làm sao mới có thể lấy xuống được.

Khương Thái Uyên như cười như không nói: "Hồng Trần đại nhân, chẳng lẽ thật sự không cân nhắc giết nghiệt đồ này?"

Khương Thái Uyên!

Ánh mắt Hồng Trần sắc bén: “Ta có giết hay không người của ta, ngươi không có tư cách có ý kiến, nếu không phải nhiệm vụ, ngươi cũng xứng cùng ta nói chuyện?

“Được được được!”

Khương Thái Uyên cười ha hả xoay người, hắn vốn không có hi vọng quá lớn đối với chuyện Hồng Trần giết Lý Thải Đàm.

Rốt cuộc, ai sẽ vì một người ngoài mà giết người của mình?

Có thể nhìn thấy cái dáng vẻ thảm hại của Lý Thải Đàm, hắn đã rất thỏa mãn.

Vì nhìn thấy một màn như vậy, hắn thậm chí cố ý thay đổi phương thức đưa tin, dùng mảnh gỗ mà mình không quen nhất để đưa tin.

Thủ đoạn truyền tin của nhất mạch Lão Đam, thật sự là phế!

Hắn làm một cái thủ thế mời: “Đi, ta đây liền dẫn Hồng Trần đại nhân nhìn Mục Dã… Đệt!

Tiếng kêu kinh hãi còn chưa rơi xuống đất.

Bầu trời liền hiện lên một đạo kiếm quang sáng ngời.

Kiếm khí sắc bén, phảng phất như muốn cắt đôi Mộ bàn.

Hàn Quyện lơ lửng trên không trung, vẫn mặc đạo bào rộng thùng thình, nhưng khí chất cả người, lại trở nên giống như lưỡi dao sắc bén trong tay hắn.

Tập trung!

Sắc bén!

Dường như không để bất cứ vật gì trong trời đất vào mắt.

Mà mục tiêu của hắn, chính là tất cả mọi người tranh đoạt Bia Mục Dã.

Bùm!

Kiếm thạch giao thoa.

Vỏ ngoài hoàng thạch trên bia Mục Dã ào ào vỡ vụn, lộ ra chân thân màu nâu đỏ.

Nhưng một kiếm này, đã đả thương đến bản nguyên của Bia Mục Dã.

Huyết sắc trên thân bia thoáng chốc ảm đạm hai ba thành.

Một khối huyết tinh khổng lồ, bị hắn gọt rơi xuống mặt đất.

Chương 395: Bổ đôi bia Mục dã Chương 395 : Bổ đôi bia Mục dã

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hàn Quyện, ngươi điên rồi!

Khương Thái Uyên khóe mắt muốn nứt ra.

Hàn Quyện sắc mặt tái nhợt, khóe miệng rỉ máu, hiển nhiên đã bị cắn trả rất nặng.

Nhưng hắn lại không có chút ý tứ dừng tay

Bành!

Lại là một kiếm bổ xuống.

Huyết tinh lại bị bổ xuống một khối.

Chân thân Tấm bia đá lại ảm đạm vài phần, bên trong mênh mông huyết khí, cũng đang điên cuồng xói mòn.

“Phù!”

“Thành công rồi!”

Hàn Quyện thở dài một hơi, rốt cuộc không chịu nổi cảm giác cắn trả nhắm mắt lại, liền từ trên cao rơi xuống.

Khương Thái Uyên: "…..".

Hồng Trần: "…..".

Cả hai đều đơ người.

Khiến tất cả mọi người lục đục với nhau, lừa gạt lẫn nháu, trả giá nhiều máu tươi như vậy nhưng Bia Mục Dã, lại bị đạo sĩ này chỉ bổ ra hai kiếm liền bị phế?

Rốt cuộc là chuyện gì?

Bọn họ còn chưa kịp phản ứng, liền nhìn thấy từng đạo thân ảnh nhanh chóng xông về phía Hàn Quyện, bảo hộ hắn bảo hộ ở phía sau.

Đồng thời lôi pháp lăn lộn, đánh vào vòng vây Hồng Trần.

Thừa dịp bọn họ không chú ý, nhanh chóng đem Lý Thải Đàm cướp đi ra ngoài.

Thái Đàm!

Lý Thải Đàm!

Thái Đàm cô nương!

"Nàng không sao chứ!"

Ngô Đan luống cuống, thăm dò hơi thở, mới hơi thở phào nhẹ nhõm, run rẩy đút thuốc cho nàng.

Đối mặt với phân thân tràn ngập sát khí của Hồng Trần, lại không sợ chút nào, gắt gao bảo vệ Lý Thải Đàm ở phía sau.

Hồng Trần ánh mắt hung ác nham hiểm: "Đem người của ta buông xuống!"

"Thả cái con mẹ ngươi!"

Ngô Đan chửi ầm lên: "Người của ngươi chính ngươi không che chở? Giả bộ lão đại cái gì! Thải Đàm cô nương cho dù lỗ mãng, đó cũng là bất đắc dĩ, ngươi dựa vào cái gì gọi nàng chó cái? Ngươi loại tên hề nhảy nhót tự xưng là cao thượng không giữ chữ tín, mới chính là con chó đê tiện! Con mẹ nhà ngươi!"

Hồng Trần gắt gao trừng mắt nhìn hắn, nhưng không có ý động thủ.

Phân thân của hắn, vừa rồi bị Lý Thải Đàm phế bỏ hơn phân nửa, ngay cả thú Đồ Đằng cũng không biết là nguyên nhân gì bỗng nhiên không khống chế được.

Nếu như chỉ là đối phó những Mặc giả này, cũng miễn cưỡng có thể thắng được

Nhưng bên cạnh, còn có liên minh họ Cơ tùy thời mà động.

Bia Mục Dã tuy tổn thất lớn, nhưng vẫn chưa hoàn toàn phế bỏ, hắn không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng người đã bị cướp.

Bia Mục Dã cũng bị chém.

Hai cú đánh này khiến hắn tức giận đến toàn thân run rẩy.

Doanh Vô Kỵ hướng hắn giơ ngón giữa lên: "Người ta mang đi, ngươi tự giải quyết cho tốt. Lão Địch, Đan, Bạch Chỉ, chúng ta đi…..". Đậu má! Bạch Chỉ của ta đâu?

Hắn bối rối.

Nhanh chóng nhìn xung quanh.

Phát hiện một người một sói, đều tự ôm một khối huyết tinh lớn ăn ngấu nghiến.

Ăn ngấu nghiến.

Giống như thần trí đều bị mất sạch.

Huyết tinh vốn cứng rắn, ở trước mặt Bạch Chỉ giống như miếng băng tan chảy, thun thút chui trong bụng nàng.

Miếng huyết tinh nhìn còn to hơn nàng thì mà đều bị hút hết vào trong bụng Bạch Chỉ, nhưng bụng vẫn bằng phẳng cũng không có to lên.

Không được.

Bạch Chỉ

Cái này ăn được hả?

Chỉ loáng một cái

Bạch Chỉ đã ăn xong, vừa nấc cục, vừa lắc lư, giống như say rượu đi tới, miệng còn không ngừng than thở.

"Ăn được!"

"Ăn no rồi!"

"Ợ!"

Một lát sau, đi tới trước mặt Doanh Vô Kỵ, cắm đầu ngã nhào vào ngực hắn.

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Hắn có chút mơ hồ, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cúi đầu nhìn về phía Bạch Chỉ, chỉ cảm thấy khuôn mặt nàng đỏ bừng, toàn thân đều nóng dữ dội.

Cơ thể căng phồng như thể ăn hàng trăm tấn đu đủ trong một đêm.

Có chuyện gì vậy?

Đợi đã!

Hắn bỗng nhiên cảm giác, chính mình giống như sờ đến một đồ vật xù lông.

Nhìn xuống.

Chết tiệt!

Đuôi!

~~~~

Biến cố tới quá nhanh, khiến tất cả mọi người không kịp phản ứng.

Ngắn ngủi không đến một khắc đồng hồ.

Khương Thái Uyên ngả bài là thân phận Vi Nga phái.

Lý Thải Đàm muốn giết người nhưng lại bị đánh ngất xỉu.

Hàn Quyện thừa dịp mọi người không chú ý tách bia Mục Dã ra.

Sau đó Doanh Vô Kỵ mang theo người của Công hội Mặc giả bắt cóc Hàn Quyện và Lý Thải Đàm.

Cuối cùng một người một sói nuốt huyết tinh vừa bị bổ xuống.

Con mẹ nó, mạch não có mạnh hơn nữa cũng nên ngừng hoạt động rồi chứ?

“Bà cô của con ơi, sao cái gì bà cũng dám ăn thế!”

Doanh Vô Kỵ hoảng hốt, vội vàng cạy môi Bạch Chỉ, đưa ngón tay vào quấy một trận, muốn cho nàng nôn ra.

Nhưng một giọt nước miếng cũng không ra

“Không, không sao!”

Thôn phệ Yêu Huyết Tinh, cũng không hoàn toàn là chỗ xấu.

“Không chết được.”
~~~~

Hàn Quyện hai mắt nhắm chặt, hơi thở yếu ớt, trong môi phun ra mấy câu như vậy.

Ồ…..".

Doanh Vô Kỵ thở phào nhẹ nhõm, nhìn Bạch Chỉ quỳ trên mặt đất vừa ngủ gật vừa nôn khan, xấu hổ lau ngón tay của mình một chút.

Hắn cởi áo khoác, quấn ở bên hông Bạch Chỉ, sau đó tay trái xách nàng lên, vai phải khiêng Hàn Quyện lên, xoay người nhìn Hồng Trần cùng Khương Thái Uyên một cái: "Nếu không có chuyện gì khác, ta trước tiên rút lui đây!"

Hừ!

Hồng Trần hừ lạnh một tiếng, xa xa nhìn thoáng qua Thái Sử Liêu, không có ý ngăn cản.

Hắn đương nhiên hận không thể xé Doanh Vô Kỵ thành từng mảnh nhỏ.

Nhưng cái giá mà hắn phải trả cho nhiệm vụ này đã quá lớn rồi.

Bia Mục Dã mặc dù bị thương nặng, nhưng vẫn chưa hoàn toàn phế bỏ.

Khẩn cấp là mang bia Mục Dã đi.

Nếu vì giết Doanh Vô Kỵ, để liên minh họ Cơ tìm được cơ hội lợi dụng, vậy hết thảy liền quá không thể tiếp nhận.

"Doanh lão đệ chờ một chút!"

Khương Thái Uyên lại cười gọi lại.

Doanh Vô Kỵ nheo mắt: "Hả? Khương lão ca có cái gì chỉ giáo?

Hắn lúc trước chỉ là cảm thấy, Khương Thái Uyên chỉ là công danh lợi lộc tâm rất nặng, vì bán nhân tình không tiếc lừa

gạt toàn bộ mọi người tiến vào đây.

Lại không nghĩ tới, người này là mẹ nó lại là chóp bu của Vi Nga phái.

Chương 396: Chóp bu Vi Nga phái Chương 396 : Chóp bu Vi Nga phái

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, Yêu nhân Vi Nga phái vốn chính những kẻ mang tư tưởng cực đoan của Dương Chu nhất mạch.

Người này thân mang quốc cừu gia hận, chẳng lẽ thật sự trông cậy vào hắn buông bỏ hết thảy tu tâm dưỡng tính của thế tục?

Hắn tham gia Vi Nga phái.

Không có gì lạ!

"Chuyện này khiến ta mất mặt với đệ quá!"

Khương Thái Uyên nụ cười cực kỳ tự nhiên, vẫn là bộ dáng cởi mở trước kia: "Ai vì chủ nấy, ta muốn có được Bia Mục Dã, đệ hắn là cũng có thể lý giải!"

Doanh Vô Kỵ tươi cười lạnh nhạt: "Hiểu, người trong giang hồ thân bất do kỷ".

Khương Thái Uyên cười ha hả nói: "Ta đã nói đệ có thể hiểu được, dù sao đệ cũng là một quốc công tử, có thể hiểu được tình cảnh của ta nhất. Lão ca giấu đệ đã lâu, là lão ca không đúng, hôm nào đến nhà xin lỗi. Bất quá cũng may ta chuẩn bị coi như chu đáo, không khiến người của đệ tổn thất quá nghiêm trọng.

A? Vậy ta còn phải cảm ơn lão ca sao?

Doanh Vô Kỵ khóe miệng hàm chứa mỉm cười.

Đối với tên phản đồ này.

Hắn thật sự không biết đối xử thế nào nữa.

Đây là một người thuần túy, thuần túy đến mức có chút đáng sợ, vì mục tiêu của mình có thể làm mọi chuyện.

Hiện tại hắn nhận định mình là một cái đùi để ôm trong tương lai, cho nên đối với mình mà nói, hắn hẳn là một người có lợi.

Nhưng… thật sự có chút không thích.

Khương Thái Uyên sắc mặt tuyệt không xấu hổ: "Còn không có giúp đỡ cái gì đại ân, ta cũng không tiện xin cảm ơn, bất quá Bia Mục Dã này không phải còn ở đây sao?"

Nói xong, hắn chỉ chỉ Bia Mục Dã.

Doanh Vô Kỵ lúc này mới nhìn thấy bộ dáng chân chính của bia Mục Dã, trên đó khắc hoàn toàn chính là bản đồ phả hệ của quý tộc thiên hạ.

Phần cuối của bản đồ phả hệ, gần như ghi lại tất cả quý tộc còn tồn tại ngày nay, mà những gia tộc tiêu vong trong dòng sông lịch sử, lại không tìm thấy bất kỳ tung tích nào trên đó.

Biểu đồ này không phải là lịch sử, mà là phản hồi thời gian thực của thiên hạ.

Mà ở vị trí đối ứng với hai nhà vương thất Doanh Triệu, đang đóng hai cái đinh hắc khí bốn phía, chắc hẳn đây chính là nguyên nhân dẫn đến nhân khẩu vương thất hai nhà Doanh Triệu thưa thớt.

Khương Thái Uyên tươi cười rất thẳng thắn: "Bia Mục Dã mặc dù bị thương nặng, nhưng quy tắc huyết mạch chỉ là trở nên yếu đi, nhưng vẫn không biến mất. Ngươi tiến vào không phải là vì nhổ hai cái đinh này sao? Hai người chúng ta cũng không phải người ngoài…"

Nói xong, liền làm ra một cái mời thủ thế.

Hồng Trần nhướng mày: "Khương Thái Uyên, ngươi đừng quá đáng!

Khương Thái Uyên cao giọng cười: "Nhiệm vụ của chúng ta chỉ là dọn đi vật này, về phần làm sao dọn đi, trước khi dọn đi làm cái gì, đối với kết quả không có bất kỳ ảnh hưởng. Hồng Trần đại nhân, nhiệm vụ lần này người chủ đạo là ta, kính xin ngươi không cần quơ tay múa chân!"

Hồng Trần tức giận nói: "Vậy ngươi còn lề mề làm gì? Còn không mau mang đi?

"Doanh lão đệ, mời đi!"

Khương Thái Uyên làm ra một cái thủ thế mời.

Doanh Vô Kỵ nheo mắt, vẫy vẫy tay với Địch Vân: "Địch lão ca, phiền mang Hàn Quyện và Bạch Chỉ về.

"Được rồi…"

Địch Vân thở dài một hơi, nhanh chóng đem hai người tiếp mang đi, cũng dặn dò mấy Mặc giả khác: "Ta mang người đi, các người ở lại đây bảo vệ công tử!"

Doanh Vô Kỵ lắc đầu: "Không cần, nhân tình Công hội Mặc giả ta nhớ kỹ, mạng của các huynh đệ mệnh cũng là mạng, xảy ra vấn đề chính ta cũng dễ dàng chạy trốn!"

"Lão Địch, chúng ta đi thôi!"

Ngô Đan trầm giọng khuyên nhủ, âm thầm dúi ngọc thạch dùng để chạy trốn vào trong tay Doanh Vô Kỵ.

"Được rồi!"

Địch Vân chỉ có thể gật đầu, hiện giờ Doanh Vô Kỵ đang ở trạng thái Nhiên huyết, luận tu vi cũng không kém Hồng Trần quá nhiều, chính mình lưu lại ngược lại là cản trở.

Hắn cắn răng, hướng Khương Thái Uyên vươn ngón giữa ra: "Khương Thái Uyên! ngươi nhưng càng ngày càng được a!"

Khương Thái Uyên lạnh nhạt cười: "Khen sai rồi! Có chút tiến bộ, nếu không hôm nay cũng không có khả năng cười đến cuối cùng.

Hừ!

Địch Vân hừ lạnh một tiếng, trực tiếp dẫn người phất tay áo rời đi.

Rất nhanh, xung quanh tấm bia đá cũng chỉ còn lại Doanh Vô Kỵ cùng người Vi Nga phái, còn có một con sói đồ đằng nằm trên mặt đất ngủ gật.

"Mời đi!"

"Ừm!"

Doanh Vô Kỵ theo hắn đi tới trước bia Mục Dã, nhìn hai cái đinh tràn đầy hắc khí kia hỏi: "Nói đi!"

Bia Mục Dã rất tà tính, nếu chỉ đánh nát vỏ ngoài thì tốt.

Tổn thương đến căn bản của nó, rất có thể sẽ bị cắn trả.

Liền giống như vừa rồi Hàn Quyện, cảm giác kinh mạch toàn thân đều gần như sắp vỡ vụn.

Huống hồ Chu Vương hao biết bao thiên tân vạn khổ mới đóng đinh vào, làm sao có thể dễ dàng rút ra?

Khương Thái Uyên cười cười: "Cách cũng không phức tạp lắm, nhưng ta cần Doanh lão đệ hứa hẹn.

"Nói đi! Lão ca cũng không phải làm từ thiện".

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Lão ca là hi vọng ta phát thề máu, trợ giúp Khương thị các ngươi phục quốc sao?"

“Nói cái gì chứ, Khương thị chúng ta hiện tại chỉ là bị mất giá, còn chưa bị diệt quốc đâu!”

Khương Thái Uyên cười hề hề nói: “Huống chi tình cảnh của đệ cũng không tốt, vẻn vẹn chỉ có hai cái đinh, để Doanh lão đệ bán mạng cho ta, thì ta phải lòng dạ hiểm độc bao nhiêu?”

“Ồ? Vậy ý lão ca là…..”.

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ hơi nhếch lên, Khương Thái Uyên này, thật sự là càng ngày càng thú vị.

Hiện tại hiệu lực của bia Mục Dã giảm mạnh, tự bản thân bia cũng suy yếu một ít.

Nếu như hắn dùng hai cái đinh liền muốn cho mình làm trâu ngựa cho họ Khương phục quốc, thật sự có chút thái quá.

Hắn chỉ cần dám nói như vậy, mình liền dám trở mặt tại chỗ.

Chương 397: Mua nhân tình Chương 397: Mua nhân tình

Người dịch: PrimeK Tohabong

Khương Thái Uyên cười cười: “Mỗi người đều có khó xử của mình, đệ tại Lê quốc làm phò mã, tự nhiên cũng không có khả năng uổng công lợi ích quốc gia. Ta chỉ cần đệ cam đoan, ngày khác vào thời điểm ta cần đệ thì đệ trợ lực giúp ta, hơn nữa sau khi Khương thị phục quốc, hết sức trợ giúp chúng ta hoàn thành biến pháp là được.”

Chậc!

Người này đưa ra yêu cầu thật đúng là nghệ thuật.

Tận hết sức lực, chính là ở dưới điều kiện không chạm đến lợi ích căn bản của mình, có bao nhiêu lực xuất bấy nhiêu lực.

Còn có biến pháp nước Tề

Tác dụng rất lớn.

Nhưng lại không khiến người ta phản cảm.

“Được!”

Doanh Vô Kỵ không còn lý do cự tuyệt nữa, cục diện hôm nay đã mất khống chế, đây là kết quả tuyệt đối có thể tiếp nhận, liền lập một lời thề máu.

Khương Thái Uyên thấy thế, rốt cục lộ ra nụ cười hài lòng, nhân tình lớn nhất này, rốt cục bán đi.

Hắn đưa cho Doanh Vô Kỵ một đôi găng tay tơ vàng: “Đây là vật tổ tiên Khương Thượng khi khắc bia Mục Dã lưu lại, mang nó có thể tiêu giảm chín thành cắn trả! Năm đó Huề Vương muốn đến Tề quốc mượn, bất quá không mượn được”.

“Đa tạ!”

Doanh Vô Kỵ chắp tay, nhanh chóng đeo găng tay tơ vàng, vận đủ chân khí nắm lấy hai cái hắc khí đinh.

Trong nháy mắt tiếp xúc với hắc khí đinh, hai cái đinh giống như là chó điên bị giẫm phải đuôi, hắc khí quanh thân trong nháy mắt cuồng bạo lên, hóa thành từng sợi tơ màu đen, điên cuồng chui tới hai tay Doanh Vô Kỵ, bất quá lại bị bao tay tơ vàng ngăn cách đại bộ phận.

Nhưng mặc dù như vậy, Doanh Vô Kỵ cũng cảm giác được đau đớn thấu tim.

Nhưng rốt cuộc

Chiếc đinh đen được kéo ra.

Quang mang màu đỏ trên bản đồ phả hệ hai nhà Doanh Triệu cũng khôi phục lưu động bình thường.

Chỉ là…..”. Thật mẹ nó đau a!

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm giác hai tay giống như mỗi một lỗ chân lông đều có châm đâm, đau đến môi phát run, đây vẫn là kết quả găng tay tơ vàng ngăn cách chín thành, nếu không đeo găng tay…

Khương Thái Uyên cười ha hả mà đem bao tay nhận trở về: "Loại này cắn trả rất khó tiêu trừ, bất quá cha vợ đệ hẳn là liền giải quyết cách, đệ có thể trước dùng lôi pháp giảm bớt đau một chút."

"Ừm!"

Lôi Pháp thúc động, quả nhiên tốt hơn rất nhiều.

Khương Thái Uyên cười cười, sau đó liền một lần nữa nhìn về phía Bia Mục Dã, tay phải vừa lật liền xuất hiện một bình ngọc chừng một lít.

Doanh lão đệ tránh ra một chút, ta trước giúp lão Khương gia nhà chúng ta khôi phục huyết mạch một chút.

"Cái này…"

"Đây là máu trong tim của thế hệ Vương thất chúng ta, toàn bộ vương thất chết hết chỉ còn lại Tề Vương và ta, mới đổi được cơ hội này!"

"……"

Doanh Vô Kỵ khóe miệng co rút, lão Khương gia nhà này thật đúng là tàn ác, cái giá lớn như vậy, khó trách có thể tạo nên Khương Thái Uyên cái loại điên loạn thế này.

Khương Thái Uyên mở nắp bình ra, trở tay một đao liền cắt rách cổ tay của mình, lấy huyết khí của mình, đem máu ở giữa bình tất cả đều rót vào trong hệ phổ đồ của Khương gia, khiến huyết mạch Khương gia vốn đã ảm đạm đến cực hạn, một lần nữa toả sáng sinh cơ.

Nhưng Bia Mục Dã lại giống như một con ma cà rồng, sau khi hút hết máu trong lòng, vẫn không thỏa mãn, điên cuồng hút máu Khương Thái Uyên.

Khương Thái Uyên sắc mặt đã khó coi tới cực điểm, trên mặt lại mang theo ý cười ngông cuồng như cũ, phảng phất sớm có dự liệu, rót xuống một ngụm lại một ngụm dược dịch, bổ sung huyết khí tiêu hao.

Cuối cùng.

Khi máu rút ra từ trên người Khương Thái Uyên cũng bắt đầu chậm dần, Bia Mục Dã rốt cục ngừng cắn nuốt.

Mà lúc này, trên huyết bia hệ phổ đồ, Khương gia huyết mang đã hoàn toàn thắp sáng, thậm chí so với Doanh Triệu Mễ ba nhà đều không kém bao nhiêu.

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Vậy là được rồi?"

Khương Thái Uyên miễn cưỡng cười: "Không có thế lực gia tộc, huyết mạch này chính là lục bình vô căn, bất quá cũng có thể khôi phục một đời huyết mạch, chỉ cần chúng ta đoạt lại đại quyền, là có thể tiếp tục."

"Chỉ là tấm bia Mục Dã này…"

Doanh Vô Kỵ chỉ chỉ bia Mục Dã ảm đạm hơn trước mấy lần, hắn rất hoài nghi thứ này còn có thể khống chế huyết mạch hay không.

Khương Thái Uyên cười nhạo một tiếng: "Hẳn là không thể nghịch, mặc dù ở Chu vương thất diệt trước, quy tắc huyết mạch còn sẽ không biến mất, nhưng loại này quy tắc cũ sớm muộn phải tiêu vong, ta cũng chỉ là tính toán thừa dịp hắn tiêu vong trước vớt một phen chỗ tốt mà thôi! Doanh lão đệ, ta cho đệ một lời khuyên, quy tắc mới sớm muộn phải xác lập, ngàn vạn không nên mê tín huyết mạch."

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hắn hiện tại mơ hồ cảm thấy.

Đạo gia đích xác biết rất nhiều bí mật lớn.

Bất luận là lời nói hiện tại của Khương Thái Uyên, hay là hành vi Hàn Quyện mạnh mẽ chém Bia Mục Dã, đều đang nói rõ điểm này.

Khương Thái Uyên bởi vì huyết khí cằn cỗi, toàn bộ thân thể đều đang kịch liệt run rẩy, nhưng vẫn là cười to nói: "Hồng Trần!

Ồ!

Hồng Trần trầm mặt, nhanh chóng đi tới trước mặt hai người: "Nói đi!"

Khương Thái Uyên run rẩy đưa cho hắn một bản vẽ: "Cứ làm như vậy…

Hồng Trần cau mày, chuẩn bị cẩn thận đọc.

Nhưng đúng lúc này.

Phương xa truyền đến tiếng nổ kịch liệt.

Toàn bộ Thái Sử Liêu ầm ầm sụp đổ, một đạo khí tức cường tuyệt, trong nháy mắt tràn ngập trong toàn bộ không gian.

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm thấy như Thái Sơn áp đỉnh, thiếu chút nữa quỳ xuống đất.

Khương Thái Uyên lại càng không tốt, trực tiếp bị đè rạp trên mặt đất.

Sắc mặt Hồng Trần kịch biến: "Cao thủ Ngộ Thần Cảnh!"

"Ha ha ha!"

Theo một trận cuồng tiếu, Nam Cung Vũ mang theo liên minh họ Cơ nhanh chóng chạy tới, đem mọi người vây quanh nghiêm ngặt.

Chương 398: Thừa dịp chạy trốn Chương 398: Thừa dịp chạy trốn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tổ tiên nhà ta cùng Huề Vương mưu đồ lâu như vậy, làm sao có thể cho các ngươi ngư ông đắc lợi… Cái gì!

Nụ cười trên mặt hắn im bặt, nhìn thấy bia Mục Dã ảm đạm mấy lần, còn có bản đồ gia phả Doanh Triệu Khương đều khôi phục bình thường, sắc mặt nhất thời đen như đáy nồi đã cháy 10 năm.

Ở bên cạnh hắn, thi thể khô thân mặc giáp trụ đang đứng.

Tử khí quanh thân tỏa ra bốn phía, uy áp cấp bậc Ngộ Thần Cảnh phát ra từ thi thể khô này.

Khương Thái Uyên bị ép đến đứng không dậy nổi, nụ cười vẫn sáng lạn như cũ.

“Khương Thái Uyên, ngươi thật đáng chết!”

“Vậy ta phải chạy thật nhanh!”

Khương Thái Uyên nhe răng cười, trực tiếp móc ra một viên ngọc thạch: “Doanh lão đệ, lão ca đi trước một…..”. Đậu má! Doanh lão đệ của ta đâu rồi?”

Hắn đã tìm không thấy bóng dáng Doanh Vô Kỵ.

Hiện tại rõ ràng cũng không phải lúc tò mò Doanh Vô Kỵ ở đâu.

Hắn trực tiếp bóp nát ngọc thạch, trong nháy mắt cả người thân thể, biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Động tác quá nhanh, tất cả mọi người đều gấp gáp.

Khương Thái Uyên!

Khương Thái Uyên!

Nam Cung Vũ cùng Hồng Trần sắc mặt đều khó coi đến cực hạn, mặc cho ai cũng không nghĩ tới, Khương Thái Uyên được nhiều chỗ tốt như vậy, vậy mà cứ biến một mạch để cho đồng đội sống chết mặc bay!

Ngay cả Doanh Vộ Kỵ cũng thừa dịp loạn chạy trốn.

Chết tiệt!

Cái này gọi là gì?

Nam Cung Vũ nhìn chằm chằm Hồng Trần: "Nói đi, là chính ngươi nhường ra Bia Mục Dã, hay là chúng ta giết ngươi?"

A!

Hồng Trần cười lạnh một tiếng, không hề có ý dời bước, ánh mắt nhìn về phía thây khô vô cùng kiêng kỵ, cười lạnh một tiếng nói: "Nam Cung Thác cũng thật ác độc, vì ngày hôm nay mà đem chính mình luyện thành thây khô, chỉ tiếc trải qua lâu như vậy, chỉ giữ lại thực lực Ngộ Thần Cảnh, Thú Đồ Đằng cũng là hắn vây ở chỗ này nuôi?"

Ngộ Thần Cảnh thì thế nào?

Nam Cung Vũ nhe răng cười một tiếng: "Giết ngươi còn không phải tùy tiện sao?

Hồng Trần hừ lạnh một tiếng, trực tiếp điều khiển Thú Đồ Đằng ăn no đứng lên: "Vậy để ta lĩnh giáo một chút thủ đoạn của Thượng Cổ Binh Thánh đi!"

Trong từ điển Hồng Trần của hắn.

Không có chạy trốn, chỉ có chết trận.

Dù sao cũng không phải thân thể của mình.

Nếu tất cả đều chạy trốn, đó mới thật sự là làm cho người ta cười rụng răng.

Hơn nữa mưu đồ lâu như vậy, vẫn là giỏ trúc múc nước công dã tràng, trong lòng hắn có lệ khí nói không nên lời.

Xác khô của Nam Cung Thác rõ ràng đã không còn thần trí, nhưng vẫn giữ lại bản năng chiến đấu.

Lập tức liền không do dự nữa, trực tiếp xông về phía Hồng Trần.

Trong chốc lát, máu thịt bay loạn.

……

Đầu kia.

Xì…..".

Cường giả Ngộ Thần Cảnh quả nhiên khủng bố như vậy.

"Hồng Trần dù sao chỉ là mượn thân, tu vi cao nhất bất quá Thai Thuế Cảnh, đi ra cũng bị đánh tơi bời!"

"Câu hỏi là, chúng ta phải làm gì?"

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Ngô Đan kéo ống tay áo Doanh Vô Kỵ, hạ giọng nói: "Ô Kê ca, đợi lát nữa huynh đi trước đi! Nam Cung gia rõ ràng chính là nhằm vào Thiên Kiêu của ba nhà Doanh Triệu Mễ, Mễ Tinh Ly, Hạng Đỉnh và Triệu Khoát đều đã trúng chiêu, bọn họ ở Giáng Thành, cũng không dám giết hết người, hẳn là cũng sẽ không làm khó dễ chúng ta.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Lúc này, hắn là thật sự có chút do dự, lý trí nói cho hắn biết nên đi.

Nhưng dù sao hắn cũng là tổng chỉ huy, cứ như vậy đi thật sự kỳ cục.

Sau này làm màu cũng không có sức mạnh.

Bất quá lúc này, một người bỗng nhiên lên tiếng.

“Không, không cần…”

Người nói chuyện, chính là Công Tôn Lệ bị Pháp Độ chi ngục cắn trả đến hôn mê.

Doanh Vô Kỵ ánh mắt sáng lên: “Công Tôn lão đệ, ngươi còn có át chủ bài gì sao?”

“Ta, ta có…”

Công Tôn Lệ môi run rẩy, lại hữu khí vô lực nói không nên lời, cuối cùng trực tiếp nhắm mắt lại: “Chờ, đợi lát nữa bên kia kết thúc, đánh thức ta dậy!”

Dứt lời, đầu nghiêng một cái, lại ngất đi.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Tinh Ly: “…”

Mọi người: “…..”.

Địch Vân gắt một cái: “Pháp độ chi ngục cũng chán thật, chưa làm gì được Hồng Trần mà đã bị cắn trả đến ngớ ngẩn”.

Công Tôn Lệ vốn đã hôn mê sâu kín mở mắt: “Vẫn có tác dụng đấy, vốn Hồng Trần muốn ngoan độc giết người đã biến thành hòa khí giết người.

Mí mắt của hắn lại nặng lên, đầu nghiêng một cái, giống như lại muốn ngất đi.

Lúc này.

Doanh Vô Kỵ bóp hông hắn: “Đừng ngủ! Bên kia kết thúc rồi.

Công Tôn Lệ kêu thê thảm: “Ngao!”

……

Đầu bên kia.

Trận chiến đã kết thúc.

Thú Đồ Đằng rất mạnh, nhưng cũng chỉ là Binh nhân cảnh, mặc dù nuốt một ngụm lớn huyết tinh, nhiều nhất cũng chỉ là Binh nhân cảnh đỉnh phong.

Hồng Trần ngược lại là cường giả Ngộ Thần Cảnh, nhưng bản thể cũng không ở chỗ này, tất cả thân thể cộng lại, tối đa cũng chỉ có thể phát huy chiến lực tiếp cận Binh nhân cảnh.

Nhưng thi thể khô của Nam Cung Thác vẫn còn giữ lại chiến lực Ngộ Thần Cảnh.

Hơn nữa Binh gia loại này thật sự là cỗ máy giết chóc

Nếu là bản thể của Hồng Trần tới, cộng thêm Thú Đồ Đằng còn có lực đánh một trận, đáng tiếc…

Xác khô Nam Cung Thác lau vết máu trên kiếm, một lần nữa thu vào trong vỏ đao, chợt đứng bên cạnh Nam Cung Vũ.

Nam Cung Vũ cung kính hành lễ, hướng mọi người khẽ gật đầu, liền tiến lên xem xét tình huống Bia Mục Dã.

Sau khi xem xét, thần sắc nhất thời trở nên vô cùng khó coi.

Hàn Uy nhịn không được hỏi: “Tiểu Hầu gia, tình huống như thế nào?”

Hừ!

Nam Cung Vũ thần sắc dữ tợn: “Tổn thương căn bản, mặc dù chưa tiêu vẫn, nhưng quy tắc chi lực tiêu giảm hơn phân nửa.

Ngụy Mãnh cắn răng nói: “Vậy làm sao bây giờ?”

Sắc mặt Nam Cung Vũ hơi lạnh: “Chỉ có thể theo kế hoạch ban đầu, chư vị chuẩn bị lấy máu đi, mặc dù hiệu lực không đạt được dự đoán, nhưng cũng có thể tăng lên về chất.

“Được rồi!”

Chương 399: Nơi ngoài vòng pháp luật Chương 399: Nơi ngoài vòng pháp luật

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, nhao nhao rút đao kiếm chuẩn bị lấy máu.

“Đợi đã!”

Nam Cung Vũ gọi bọn họ lại, xa xa nhìn thoáng qua thủ trận phòng ngự đám người Doanh Vô Kỵ, trên mặt tươi cười dữ tợn: “Cũng không thể khiến bọn họ vô duyên vô cớ nhìn, đem máu Thú Đồ Đằng đều thả ra, cho bọn họ chuẩn bị một cái đại lễ!”

Bọn họ tiến vào Mộ bàn, một là vì Bia Mục Dã, hai chính là vì người nhà Doanh Triệu.

Triệu Ninh không vào, bọn họ không quản được.

Nhưng hiện tại người ở bên trong, có một người tính một người, Huyết Cổ tất cả đều phải sắp xếp.

Tay cầm tính mạng tinh nhuệ của Triệu gia, đến lúc đó chư gia họ Cơ kiềm chế, lấy uy thế liên minh họ Cơ, nhất định bảo vệ nhà mình rời đi, thậm chí nếu như đủ tàn nhẫn, trực tiếp bạo khởi khai chiến ở Giáng Thành, nhất cử phá vương thành của Triệu thị!

Nếu có thể như thế, mặc dù hiệu năng Bia Mục Dã tổn thất một nửa, chuyện hôm nay cũng coi như thành công!

“Vâng!”

Mọi người đồng loạt lên tiếng.

Mà Xác khô Nam Cung Thác, cũng một lần nữa rút trường kiếm ra.

Bên kia trận pháp phòng ngự của Doanh Vô Kỵ cùng phù chỉ liên tục gia tăng, nhưng đối với cường giả Ngộ Thần Cảnh, chỉ mỏng manh như tờ giấy.

Những người khác họ Cơ thì nhao nhao chuẩn bị cho thú thi đồ đằng lấy máu.

Từng người một, trên mặt đều mang theo ý cười dữ tợn.

Mộ bàn này, chính là nơi ngoài vòng pháp luật.

Nhất cử phế bỏ tinh nhuệ thế hệ trẻ của Triệu Doanh Mễ, đối với bọn họ chỉ có lợi không có hại, phế bỏ bọn họ, cũng đỡ phải có người quấy rối.

Nhưng đúng lúc này.

Bùm!

Không rõ tại sao một thi thể thú Đồ Đằng nổ tung, hóa thành huyết vụ đầy trời.

Chợt ngọn lửa cuồn cuộn xẹt qua, tất cả máu thịt đều biến mất vô hình, chỉ để lại mùi khét.

Theo sát mà đến, là một cỗ uy áp mạnh mẽ khác.

Điên rồ!

Bá đạo!

Làm cho người ta nghẹt thở.

Nam Cung Vũ sợ hãi cả kinh, vội vàng ngẩng đầu nhìn lại, lúc nhìn thấy thân ảnh người tới, nhất thời sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

“Doanh,Doanh Việt!”

Ngoài ra là một tiếng kinh hô khác

“Lão, Lão lưu manh?”

Doanh Vô Kỵ tê dại, hắn làm sao cũng không nghĩ tới, át chủ bài cuối cùng của Công Tôn Lệ, lại là Lão lưu manh!

Cái mẹ gì thế

Càn vương thân tới ai có thể nghĩ được?

Trong lúc mơ hồ, hắn nhớ tới vài ngày trước Triệu Kỵ có đề cập với hắn, nói còn lưu có một tấm át chủ bài, đến lúc đó hắn sẽ biết, khiến hắn yên tâm phát huy.

Chẳng lẽ hắn nói là…

Nhưng vua một nước, tự mình tới nơi này, không khỏi cũng quá thái quá đi?

Đôi môi tái nhợt của Công Tôn Lệ hé hé: “Đây là thần thông thân ngoại hóa thân, mặc dù cần tiêu hao rất lớn, nhưng sẽ không ảnh hưởng đến sự ổn định của Đại Càn.”

Nói như vậy.

Cũng hợp lý.

Doanh Vô Kỵ vỗ thẳng đùi: “Nếu ông ta ở đây, vì sao sớm không xuất hiện?”

Công Tôn Lệ suy yếu nói: “Hai vị bệ hạ nói, vạn sự phải chiếm một chữ lý, Nam Cung gia chiếm hết tiên cơ, chúng ta tìm không thấy chứng cớ, bên ngoài lại có chư gia phu tử, không để ý thì cả thế gian sẽ đều là địch. Nhưng Nam Cung Lăng ra tay sẽ không giống nhau…”

“Nói cách khác, nếu như Nam Cung Lăng không ra tay, tình huống khác cho dù ta chết, ông ta cũng sẽ không ra tay?”

“Chuyện này… chủ yếu trước đó bọn họ cũng không nghĩ Nam Cung gia lại phát rồ như thế, hơn nữa cảm thấy chỉ cần ngươi không tham Chuyên Húc Cổ Lịch, sẽ không xuất hiện vấn đề lớn. Cho nên mệnh lệnh cho ta là, trừ phi gặp phải cường giả Ngộ Thần Cảnh thật sự, bằng không không thể tế xuất hóa thân bệ hạ.”

“Cũng không tệ…”

Thi thể Nam Cung Thác vừa đi ra, trắng trợn phá hư quy tắc chính là Chu vương thất, Lão lưu manh xuất thủ sẽ không bao giờ có bất kỳ cố kỵ nào nữa.

Dù sao thịnh hội này, là Bách gia thịnh hội, phải chiếm cứ độ cao đạo đức.

Đầu kia.

Bành!

Hai cường giả Ngộ Thần Cảnh lần đầu tiên giao phong đã phân ra cao thấp.

Nam Cung Thác lại lui về phía sau vài bước, thịt khô trên người, cũng bởi vì cứng rắn giao phong, mà ào ào rơi xuống.

Doanh Việt hừ lạnh một tiếng: “Không ngờ một đời Binh Thánh Nam Cung Thác cũng dùng tà pháp luyện chế mình thành thi khôi. Trăm ngàn năm sau, uy danh bị hủy, chỉ vì làm chuyện xấu xa. Thi thể tổ tiên, lại có đời sau dám dùng, thật sự là một đám hiếu tử hiền tôn!

Khặc khặc khặc…..”.

Thi thể Nam Cung Thác phát ra tiếng cười quái dị thê lương, lần nữa nghênh đón Doanh Việt.

Nam Cung Vũ thấy một màn như vậy, thần sắc giãy dụa chợt lóe lên rồi biến mất, lúc này hạ lệnh: “Rút lui!”

Các gia đình khác đều không thuận theo, vây quanh Nam Cung Vũ.

“Tiểu Hầu gia, đừng đi!”

“Chúng ta phế nhiều tâm huyết như vậy, sao có thể nói đi là đi!”

“Chúng ta liên thủ, chưa chắc không đối phó được…”

Nam Cung Vũ cũng bị tức cười: “Các ngươi điên rồi sao? Các ngươi có biết Ngộ Thần Cảnh là khái niệm gì không?

Hàn Uy có chút do dự: “Nhưng còn có lão Binh Thánh…”

“Ngu ngốc!”

Nam Cung Vũ mắng một câu, trực tiếp rút bội kiếm ra: “Ai đang ngăn cản ta ta liền không khách khí với người đó!”

Đám người còn lại nhất thời giận dữ.

Cũng nhao nhao rút đao kiếm ra, trợn mắt nhìn Nam Cung Vũ.

Chuyện cho tới bây giờ, Ngụy Hàn Ngô Yến Viêm, chờ từ mộ bàn đi ra ngoài, tất nhiên ô uế thanh danh.

Nếu là lại không hoàn thành nhiệm vụ, chẳng phải là thua thiệt đến hộc máu?

Liên minh họ Cơ vốn nhìn như không gì phá nổi, cứ như vậy xuất hiện nội chiến.

Nhưng cuộc nội chiến này nhanh chóng bị đánh tan.

Đánh tan nó, là một đạo kiếm khí.

Bùm!

Một kiếm hạ xuống, mười mấy người bị chặn ngang.

Chương 400: Xác khô không thần trí Chương 400: Xác khô không thần trí

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cùng nhát chém còn có tay phải cầm kiếm của Nam Cung Thác, sức chiến đấu của cả khô thi nhất thời mất đi gần nửa.

Mọi người họ Cơ rốt cục luống cuống, cũng không dám ngăn cản Nam Cung Vũ nữa.

Nơi này chính là nơi ngoài vòng pháp luật, Doanh Việt chính là sẽ giết người.

"Rút lui!"

"Rút lui!"

Một đám người không dám dừng lại chút nào, Ô Ương Ô Ương hướng cửa ra vào vọt tới, Nam Cung Vũ cách thật xa, liền trực tiếp rút đi trận pháp phong môn.

Vốn tưởng rằng liên minh họ Cơ có thể cười đến cuối cùng, cứ như vậy dùng nhất hốt hoảng rời đi.

Doanh Việt cười lạnh một tiếng, nhưng cũng không ngăn cản bọn họ rời đi.

Hắn nhìn thoáng qua Nam Cung Thác, trong ánh mắt thương hại mang theo một tia khinh bỉ: "Một đời Binh Thánh, vì Chu vương thất lung lay sắp đổ, lại lựa chọn dùng phương thức không thể diện như thế!

Dứt lời, lại là một kiếm bay ra.

15 phút sau.

Bụi rơi xuống.

Mặc cho Nam Cung Thác khi còn sống dù huy hoàng thế nào, cho tới bây giờ cũng bất quá chỉ là một cỗ xác khô không có thần trí.

Trước mặt Doanh Việt đang ở thời kỳ toàn thịnh, căn bản không có nửa điểm phần thắng.

Doanh Việt đem chân tay gãy của Nam Cung Lăng thu lại cùng một chỗ, cái đầu duy nhất có thể động đậy, cũng bị lão ta trói gô lại.

Hắn lúc này mới hướng mọi người khoát tay áo: "Các ngươi cũng đi ra ngoài đi!"

Câu nói này khiến mọi người nhìn nhau

Cuối cùng cũng kết thúc.

Quá trình tràn ngập các loại ngoài ý muốn, kết cục cũng thảm hại, hai nhà Triệu Mễ ước chừng mất hơn một nửa tinh nhuệ.

Nhưng so với những người khác, hình như cũng không phải là không thể tiếp nhận.

"Vô Kỵ, ngươi mang theo Bạch Chỉ lưu lại!"

"Hả?"

Doanh Vô Kỵ dừng bước lại, lại nhìn thấy Doanh Việt xách theo mảnh thi thể của Nam Cung Lăng chậm rãi đi tới.

Trên mặt còn mang theo nụ cười ấm áp.

Giống một người cha tốt.

Doanh Vô Kỵ nghĩ đến chính mình từng trước mặt mọi người mắng lão ta là Lão lưu manh, liền cảm giác cả người không được tự nhiên, nhưng cứ như vậy chuồn, lại sẽ lộ ra chính mình rất yếu đuối.

Chỉ có thể dừng bước, muốn xem lão ta rốt cuộc muốn làm gì.

Doanh Việt đứng đó.

Cứ như vậy lẳng lặng nhìn con trai mình.

Hai cha con cứ như vậy nhìn nhau hồi lâu, ai cũng không nói trước một câu.

Sau một thời gian dài.

Lão ta mới chậm rãi mở miệng: "Nói cho cha nghe, trong mộ đã xảy ra chuyện gì.

Này!

Doanh Vô Kỵ không có lề mề, đem chuyện trong Mộ bàn nói qua một lần.

Thời điểm nghe được Huyết Nguyên Cổ, sắc mặt Doanh Việt nhất thời trở nên rất mất tự nhiên, muốn tức giận mắng, lại cảm thấy có tổn hại uy nghiêm.

Doanh Vô Kỵ buông tay: "Được! May mắn tới chính là thân ngoại hóa thân, bằng không đem vua một nước đều đáp vào!

"Không sao đâu!"

Doanh Việt hừ một tiếng: "Lão thất phu Nam Cung Lăng kia, tự nhiên nghĩ ra chiêu thức hạ tác ác độc như thế. Bất quá cổ trùng này đối với cường giả Ngộ Thần Cảnh ảnh hưởng chung quy có hạn, đợi lát nữa đi ra ngoài ta liền bế quan đuổi cổ trùng ra!"

Doanh Vô Kỵ cũng không biết lão có phải đang khoác lác hay không: "Sự tình nói xong, có thể đi ra ngoài sao?Nơi này nha tất cả đều là máu, Phụ vương dính vào không sợ, con dính vào sợ!"

Hắn thân mang lôi pháp, chỉ cần cẩn thận một chút, hoàn toàn không cần sợ cổ trùng.

Nhưng hắn thật sự không muốn ở cùng Doanh Việt một chỗ.

Lão lưu manh này rõ ràng là một quân vương máu lạnh, hết lần này tới lần khác còn muốn bày ra một bộ thần thái hiền phụ.

Rất giả tạo

Làm cho người ta toàn thân không được tự nhiên.

Doanh Việt liếc Bạch Chỉ trên lưng hắn một cái: "Cứ như vậy mang theo đuôi đi ra ngoài, quanh thân càng là yêu khí không khống chế được, người khác không phát hiện được yêu khí, chẳng lẽ những phu tử kia cũng không phát hiện được?

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Nhớ rõ Thập Tam gia từng nói, thời điểm Bạch Chỉ đột phá Thai Thuế Cảnh, tất nhiên sẽ có quá trình khôi phục chân thân, giai đoạn này nhất định phải cẩn thận.

Sự tồn tại của yêu quái, ở các nước Trung Nguyên đều là cấm kỵ.

Chỉ cần nuôi dưỡng chúng thành nô lệ thì miễn cưỡng chấp nhận được.

Làm cá thể tự do, nhất là lên đến tu vi Thai Thuế Cảnh trở lên, tuyệt đối là tồn tại thiên nộ nhân oán.

"Vậy… làm sao bây giờ?"

"Con bé sắp đột phá, trước khi đột phá trước không có khả năng hoàn toàn khống chế yêu khí, vi phụ ở chỗ này trông coi, con tìm một chỗ, hộ nó đột phá đi!"

"Phải làm thế nào mới có thể bảo vệ nàng đột phá?"

"Mỗi loại yêu đều có phương thức đột phá của riêng mình, điểm ấy chúng ta không giúp được gì. Con chỉ cần nhớ kỹ, yêu đại biểu chính là dã tính cực hạn, nhất là loại từ nhỏ được cho là người nuôi dưỡng, càng cần phóng thích thiên tính. Quá

trình đột phá không thể có bất kỳ chỗ nào không hài lòng, nó mặc kệ muốn làm cái gì, con đều nhất định phải thuận theo.”

“Được!”

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, cái này hắn hiểu, không phải là giống như dỗ dành bạn gái sao?”

Hắn nhếch miệng hỏi: “Con có thể hỏi một câu không?”

“Hỏi đi!”

“Mẫu tộc ta có phải có quan hệ với Yêu tộc hay không, tại sao lại đưa Bạch Chỉ tới đây?”

“Cái này…”

Doanh Việt nheo mắt, thần thức đảo qua cả không gian, lần nữa xác nhận ngoại trừ Bạch Chỉ chỉ có hai cha con, lúc này mới thản nhiên cười: “Mẫu tộc con đích xác có chút quan hệ với Yêu tộc.

Doanh Vô Kỵ nhướng mày: “Cho nên nói, con cũng có huyết thống Yêu tộc?

Ba!

Doanh Việt vỗ một cái lên trán hắn, cường điệu nói: “Mẹ ngươi là người!

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: “Vậy mẫu tộc rốt cuộc có quan hệ gì với Yêu tộc?

“Chuyện này, bây giờ còn không thể nói cho con!”

Doanh Việt vẻ mặt có chút ngưng trọng, lại nhịn không được liếc mắt nhìn Bạch Chỉ một cái: “Nhớ kỹ bảo vệ tốt tiểu nha đầu này, trên người nó có đại cơ duyên của con!”

Chương 401: Không thể nói Chương 401: Không thể nói

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Nàng có thân phận gì?”

“Không thể nói!”

“Lại là đại cơ duyên gì?”

“Không thể nói!”

Cái này cũng không thể nói, cái kia cũng không thể nói, con hoài nghi phụ vương chính là đang dọa con!”

Doanh Vô Kỵ mắng chửi đĩnh đạc: “Con cũng không tin thật sự có cơ duyên, nếu thật sự có cơ duyên, phụ vương vì cái gì không đem nàng triệu hồi đi đưa cho Doanh Vô Khuyết?”

Doanh Việt cau mày: “Ở trong lòng ngươi, Cô thật sự là loại người vô tình vô nghĩa?”

Doanh Vô Kỵ hỏi ngược lại: “Nếu không thì sao?”

“……”

“……”

Bầu không khí giữa hai cha con lại rơi vào trầm mặc khiến người ta hít thở không thông.

Rất lâu.

Một tiếng rên rỉ phá vỡ sự im lặng.

Doanh Việt phiền não phất phất tay: “Đi đi! Đừng chướng mắt trước mặt Cô”.

“Gặp lại sau!”

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, trực tiếp cõng Bạch Chỉ chạy tới thiên điện Thái Sử Liêu.

Sau một thời gian dài như vậy.

Bạch Chỉ cuối cùng cũng tỉnh lại từ trong hôn mê.

Nói chính xác là…..”.

Tỉnh rồi!

Nhưng không hoàn toàn tỉnh táo!

Đang ghé vào bên tai Doanh Vô Kỵ nỉ non, phả ra hơi nóng nhè nhẹ khiến Doanh Vô Kỵ ngứa ngáy.

“Công tử…”

“Ừm!”

“No quá…”

“Ta biết!”

“Vẫn muốn ăn…”

“Hết rồi!”

Doanh Vô Kỵ đau hết cả mề, vừa rồi hắn chạm qua chân thân Bia Mục Dã, dù là một chút thay đổi, cũng bị cắn trả.

Hàn Quyện có thể không cần mạng.

Nhưng hắn thì cần

Chỉ là rút ra hai cái đinh, mà còn suýt bị phế cả cánh tay, nếu chém xuống khối huyết tinh thì cái mạng nhỏ chắc là không còn?

“Muốn ăn quá!”

“Hết rồi!”

“Muốn ăn…”

“Hết ….Á… Mẹ nó!

Tai bị cắn.

Tai còn bị mút một cái ấm áp khiến Doanh Vô Kỵ cứng hết cả người.

Bạch Chỉ thì thầm như ăn thạch hoa quả, hô hấp hơi hỗn loạn, không ngừng đập hơi nóng vào lỗ tai Doanh Vô Kỵ.

A, cái này…..".

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm giác chân có chút mềm nhũn, lộp bộp liên tục lui về phía sau vài bước, mãnh liệt tựa vào trên thư án.

"A!"

Bạch Chỉ thét lên một tiếng, trực tiếp ngã về phía sau.

Hét lên một tiếng, nàng ngồi dậy khỏi thư án.

Xì…..".

"Đau quá!"

"Đau quá!"

Không ngừng xoa đầu, hận không thể nằm lăn lộn trên mặt đất.

Doanh Vô Kỵ mặt không chút thay đổi nhìn nàng: "Em đã sớm tỉnh rồi chứ?"

"Cũng vừa mới tỉnh không lâu…"

Bạch Chỉ cảm giác hắn giống như có chút tức giận, rầm rì đáp.

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật: "Chiêu vừa rồi là ai dạy em?"

Tất nhiên là Hoa…

Hoa Triều tỷ tỷ không cho nói.

Bạch Chỉ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, ngạnh cái cổ trắng nõn: "Em, em tự học thành tài. Công tử lại cho em mút cái nữa đi, em còn học nhiều thứ lắm….Công tử sắp ra ngoài thành thân rồi, em giờ chỉ muốn thị tẩm".

Doanh Vô Kỵ có chút đau đầu: "Em sắp đột phá, hay là đột phá trước rồi nói sau…"

“Nhưng vừa rồi cha công tử nói, em muốn gì thì phải chiều em, em muốn thị tẩm!”

“……”

Cái shit gì thế này.

Hình như không có vấn đề gì.

Hắn xoa xoa đầu: “Nhưng cả người đầy máu thế này, không có cảm hứng à!”

“Cởi ra không được sao? cái này để em làm cho!”

Bạch Chỉ rất hưng phấn, liền lột áo khoác của Doanh Vô Kỵ xuống.

Sau đó liền quay người đè Doanh Vô Kỵ trên thư án, hai người một trên một dưới, chỉ mặc bộ áo trong rộng thùng thình, bốn mắt nhìn nhau.

Bạch Chỉ có chút khẩn trương: “Công, công tử, em học nhiều lắm ,để em biểu diễn cho công tử xem nhé”.

Nói xong, liền đem bàn tay nhỏ bé run rẩy đưa vào trong quần áo của hắn.

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm thấy bàn tay nhỏ bé hơi có chút lạnh lẽo ở trong ngực khẽ vuốt ve, vẻ mặt nhịn không được có chút hoảng hốt.

Không biết có phải là ảo giác hay không, từ khi nuốt huyết tinh, trước kia tiểu nha đầu ngốc nghếch kia, giống như bỗng lớn lên một ít.

Lớn lên với nhiều ý nghĩa.

Trước kia đôi mắt này, chỉ có thể nhìn thấy sự ngốc nghếch.

Nhưng bây giờ lại nhìn thấy sự ngây ngô kiều mỵ của thiếu nữ.

Những gì phát sinh vào lúc này còn cả chiêu mút tai nữa chứ đều có chút không thuần thục, nhưng lại rất kích thích.

Nhưng có một vấn đề, ai dạy nàng?

Doanh Vô Kỵ hình như có chút không rảnh suy nghĩ vấn đề này.

Bởi vì hiện tại, đang cảm nhận thứ khác

"Công tử, như vậy được không?"

"Được rồi!"

"Vậy em tiếp tục nhá…"

"Ừm!"

"Nhưng hình như không có cách nào tiếp tục".

"Công tử có biết vì sao không tiếp tục được không?"

"Tại sao?"

"Bởi vì công tử chưa vào em."

"Vậy làm sao mới có thể vào được?"

Bạch Chỉ bị đặt ở trên thư án, vẻ mặt khẩn trương nhìn Doanh Vô Kỵ.

"Bây giờ thì vào chưa?"

"Vẫn, vẫn chưa…"

"Vậy bây giờ thì sao?"

Doanh Vô Kỵ vươn tay, nắm lấy cái đuôi trắng như tuyết kia.

Bạch Chỉ kinh hô một tiếng, khuôn mặt lập tức trở nên đỏ bừng, thân thể nóng ran.

……

Hai canh giờ sau.

Doanh Vô Kỵ run rẩy mặc quần áo vào.

Câu "Phải làm cho con bé hài lòng", thiếu chút nữa vét sạch sức lực của hắn. Yêu lấy nhất phẩm linh thai đột phá Thai Thuế Cảnh, sức chiến đấu thật sự quá mãnh liệt.

Cũng may kết quả mặc dù rất đau đớn.

Quá trình này vẫn rất vui vẻ.

Chính là…

Hắn nhìn thoáng qua thư án, một tiểu hồ ly trắng mong manh xinh đẹp đang thoải mái ngủ.

Thật sự là hồ ly

Chỉ là, cái này phải đợi đến khi nào mới có thể đi ra ngoài.

Hu hu…..".

Bạch Chỉ cảm nhận được ánh mắt Doanh Vô Kỵ, thoải mái duỗi lưng một cái, nhỏm người lên kéo hắn xuống ngủ tiếp.

Doanh Vô Kỵ vốn định ôm nàng, nhưng đưa tay sờ một cái lại sờ không tới yêu thân, chỉ sờ thấy khí tức ôn hòa., mặc cho ai cũng nhìn không ra nửa điểm mờ ám.

Thai hóa dịch hình không khỏi dùng quá tốt.

"Phù…"

Doanh Vô Kỵ thở ra một hơi, đeo khăn quàng cổ, ngồi ngẩn người trên thư án.

Rất may mắn một điểm, sau khi Bạch Chỉ nuốt xong huyết tinh, tinh khí thần tất cả đều đạt tới tầng 12 đỉnh phong, thật sự nhất phẩm linh thai.

Đau mề là nàng vừa đột phá Thai Thuế Cảnh nên cũng chưa thể hóa ngay thành hình thân người.

Nhớ đến cảnh tượng vừa rồi hắn lại thấy hoảng hốt.

Chương 402: Cuộc sống người đàn ông độc thân Chương 402: Cuộc sống người đàn ông độc thân

Người dịch: PrimeK Tohabong

Con mẹ nó, chẳng phải là trước khi đại hôn, đều phải quay về cuộc sống của người đàn ông độc thân sao?

"Ôi trời…"

Khoảng 1 khắc sau, bên ngoài vang lên một âm thanh.

"Đi thôi!"

Này!

Doanh Vô Kỵ buồn bã như mất sổ gạo rời khỏi căn phòng tràn đầy ký ức này.

Doanh Việt trực tiếp đem một quyển sách cuộn da dê cổ xưa ném cho hắn: "Chuyên Húc Cổ Lịch, nhớ kỹ, là một mình con lấy được".

Này!

Doanh Vô Kỵ đem quyển sách cuộn thu lại, có vẻ có chút không yên lòng.

Doanh Việt mắng: "Nhìn tiền đồ của con kìa! Chỉ là một đứa con gái mà hồn vía đi đâu mất rồi?"

"Bạch Chỉ không phải con gái bình thường."

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ, bổ sung: "Nàng có đuôi!"

Doanh Việt: "…..".

Đứa con trai này của mình

Đúng là một loại si tình.

Doanh Vô Kỵ: "Phụ vương! chúng ta mau ra ngoài cầu hôn đi, mau định ra hôn kỳ, càng sớm càng tốt. Con chọn trúng hai người, đều rất xinh đẹp!"

Doanh Việt: “??”

Hắn bỗng nhiên cảm giác, chính mình đối với “Si tình” hai chữ này có chút không tôn trọng.

…….

Điện Trọng Lê.

Mặt trời chói chang

Triệu Kỵ cùng với một đám phu tử đều nghiêm túc chờ đợi, người lần này tiến vào Mộ bàn người, phần lớn cũng đều ở lại chỗ này, từng người từng người ngồi yên tĩnh trên quảng trường.

Chuyện xảy ra trong Mộ bàn thật sự quá lớn, lớn đến mức bọn họ căn bản không dám rời đi sớm.

Chỉ có Điền Văn Kính cầm đầu một đám người Tề quốc vẻ mặt mơ hồ.

“Nữ công tử, nữ công tử, các ngươi rốt cuộc đi đâu rồi?”

“Triệu Khoát ngươi cũng nói một câu đi! sau khi trấn định Cửu Đỉnh, làm sao ta không tìm thấy một ai?”

Hạng Đỉnh! Đừng trốn nữa, các ngươi đi đâu rồi?

Mọi người im lặng không nói cũng không có ý trả lời.

Điền Văn Kính chưa từ bỏ ý định, lại lộp bộp chạy đến bên cạnh Nam Cung Vũ.

Sau ba hơi thở, hắn lại lộp bộp chạy trở về.

Sắc mặt có chút không tốt.

Tiểu Điền Hầu, Nam Cung Vũ cũng không nói sao?

“Hắn nói rồi

“Hắn nói cái gì?”

“Cút cho ta!”

Điền Văn Kính gắt một cái: “Những tên mắt chó này khinh thường người, rốt cuộc đi đâu rồi?”

Hắn cảm thấy, nhất định là có cái gì đại sự mà mình không được tham dự.

Hiện tại người các nước, chỉ còn lại Doanh Vộ Kỵ.

Xem ra chỉ có chờ Doanh Vô Kỵ đi ra, mới có thể biết toàn cảnh chuyện này.

Triệu Kỵ liếc xéo Nam Cung Lăng, chỉ thấy lão thất phu này khí định rất nhàn rỗi, không khỏi sinh ra tức giận: “Nam Cung huynh, về tình huống bên trong, ngươi không muốn giải thích sao?”

“Không hiểu, không bình luận!”

Nam Cung Lăng trả lời lời ít ý nhiều, một bộ dáng chết cũng không nhận.

Đúng!

Chuyện Thú Đồ Đằng huyết cổ hắn biết.

Chuyện Nam Cung Thác luyện hóa thi thể hắn cũng biết.

Ngay cả thao tác như thế nào, đều là hắn tận tay giao cho Nam Cung Vũ.

Chỉ là hắn không nghĩ tới, ngay cả bị dồn vào tuyệt cảnh mới có thể sử dụng thi thể tổ tiên, cũng không có giúp liên minh họ Cơ đạt thành mục tiêu.

Mà ngay cả Doanh Vô Kỵ cái mục tiêu trọng điểm này, cũng bởi vì có Lôi Pháp mà không bị trúng Huyết Cổ.

Lần này có thể nói là thất bại thảm hại.

Lần này phiền toái rồi!

Mục tiêu không thành, hai nhà Ngụy Hàn cũng sẽ không toàn lực bảo vệ mình.

Trong tay mình chỉ có tính mạng thanh niên tinh nhuệ của hai nhà Triệu Mễ.

Tâm tình Nam Cung Lăng đã kém tới cực điểm, Doanh Việt biến số lớn nhất này, thật sự làm cho hắn có chút bất ngờ.

Cho nên chỉ có thể chết không thừa nhận, ngay trong nháy mắt mọi người từ mộ bàn đi ra, hắn đã dùng Thuật khống cổ khiến tất cả cổ trùng ẩn giấu đi, trên người những người này nhìn không ra bất kỳ triệu chứng gì, cho dù máu cháy có thể ngửi được mùi cổ trùng, ai có thể biết đây là do ai trồng?

Cứng rắn!

Chỉ có thể cứng rắn không thừa nhận!

Lúc này trên người hắn có vô số ánh mắt thù hận đang rơi vào.

Những ánh mắt này, khiến hắn cảm giác như có muôn ngàn mũi châm đâm vào.

Nếu không phải hắn tu vi siêu tuyệt, chỉ sợ bất kể là tim đập, hô hấp hay là lỗ chân lông, đều đã mất khống chế.

Triệu thị tông thất, họ Mễ tông thất

Đại biểu cho hai nước lớn Lê quốc và Sở quốc.

Chu vương thất làm sao mới có thể toàn thân trở ra?

Chẳng lẽ thật sự muốn tiến hành bước cuối cùng?

"Ầm ầm!"

Cuối cùng.

Mộ bàn vang lên một trận âm thanh ầm ầm.

Mọi người nhao nhao đứng dậy nhìn lại, chỉ thấy trong cột sáng màu đen một trước một sau đi ra.

Người trung niên ở phía trước, dáng người uy mãnh cao ngất, vẻ mặt đạm mạc nhưng không giận mà uy.

Người trẻ tuổi ở phía sau, tướng mạo anh tuấn xuất chúng, trong ánh mắt lại mang theo ý chế nhạo nhàn nhạt.

Triệu Kỵ đột nhiên đứng dậy, cười lớn nghênh đón: "Doanh huynh, từ biệt hơn 20 năm, huynh vẫn hăng hái như lúc còn trẻ a! Lần trước gặp mặt, ta và huynh còn trẻ, không nghĩ tới lần này gặp mặt, liền thành liên hôn".

Triệu huynh, vẫn khỏe!

Trên khuôn mặt đạm mạc của Doanh Việt, rốt cục cũng có thêm một nụ cười.

Hai vị quân vương Càn Lê, bốn bàn tay to nắm thật chặt, vẻ mặt tràn đầy kích động lâu ngày mới gặp lại.

Người ngoài nhìn.

Không chút nghi ngờ đây là huynh đệ thân hữu, quân vương hữu bang.

Hàn huyên một lát.

Doanh Việt xoay người, chắp tay với mấy vị phu tử khác, chợt ánh mắt rơi vào trên người Nam Cung Lăng: "Nam Cung huynh, chuyện Mộ bàn lần này, ngươi giải thích thế nào?

"Giải thích?"

Nam Cung Lăng có vẻ khó hiểu: "Trong mộ rốt cục đã xảy ra chuyện gì Ngu huynh cũng không biết, nói gì giải thích đây?"

Doanh Việt vẻ mặt hờ hững: "Nam Cung huynh không biết, nhưng có người khẳng định biết!"

Nói xong, tay phải nâng lên, lăng không một nắm.

Nam Cung Vũ đang yên lặng chờ đợi kêu thảm một tiếng, liền trực tiếp bay lên trời, bay đến trước mặt Doanh Việt.

Uy áp cường đại bộc phát ra, vị nhất phẩm linh thai tương lai này, trực tiếp quỳ trên mặt đất.

Sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh tuôn rơi trên trán.

Chương 403: Nhiệm vụ bất khả thi Chương 403: Nhiệm vụ bất khả thi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn rất rõ ràng, nhiệm vụ lần này không thành, Chu vương thất ở trong mắt chư gia họ Cơ đã không còn giá trị.

Nếu liên minh họ Cơ thật sự thành công, Triệu thị cùng Sở quốc chỉ có thể nuốt hận vào trong bụng.

Nhưng là liên minh không thành, mặc dù cha ruột hắn là Nam Cung Lăng, chính mình cũng không có khả năng có bất kỳ con đường sống.

Doanh huynh, ngươi đây là ý gì?

Nam Cung Lăng cau mày, âm thanh mang theo tức giận, cũng không dám có chút hành động thiếu suy nghĩ. Bởi vì hắn nhìn thấy, Ngụy Hàn Ngô Viêm Yến năm nhà tất cả đều hướng ánh mắt về nơi khác.

Lần này, chỉ có thể là chính hắn một mình thừa nhận xử phạt công khai.

Hơn nữa liên quan đến an nguy của Chu vương thất, không được có chút qua loa.

Đừng nói đến ra tay với Doanh Việt.

Mà chỉ việc đấu khẩu hắn cũng không dám làm.

Hắn hiện tại chỉ muốn làm sao toàn thân trở ra và lưu lại cho Chu vương thất một tia tôn nghiêm cuối cùng.

Doanh Việt cười lạnh một tiếng: "Vô Kỵ, mau nói đi!

"Vâng!"

Doanh Vô Kỵ chắp tay, liếc xéo Nam Cung Vũ một cái: "Chư vị phu tử, Lê Vương bệ hạ, hành trình Mộ bàn lần này, bên trong ẩn chứa hai hung hiểm kinh thiên nhằm vào Triệu thị và họ Mễ…..".

Ngay sau đó, liền kể hết thảy chuyện bên trong một lần.

Cuối cùng chỉ vào Nam Cung Vũ: "Người này, chính là một trong những đầu sỏ sai khiến Thú Đồ Đằng cùng khô thi! Mong chư vị minh giám, bắt hung thủ chân chính.

"Nói nhảm!"

Nam Cung Vũ luống cuống, đang chuẩn bị giải thích, lại bị trực tiếp cắt đứt.

Doanh Vô Kỵ một bạt tai đánh vào trên mặt Nam Cung Vũ, khiến hắn văng ra ngoài 3 trượng.

Đầu nghiêng một cái, phun máu.

Trên sân nhất thời vang lên từng đợt âm thanh hít sâu khí lạnh.

Không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ thế nhưng một mặt cũng không cố kỵ mặt mũi Nam Cung Lăng, nói đánh liền đánh!

Nam Cung Lăng mặt biến sắc: "Doanh Vô Kỵ, ngươi thật to gan!"

"Ta lá gan cũng không to bằng lệnh lang!"

Doanh Vô Kỵ ngang nhiên không sợ, cứ như vậy cùng Nam Cung Lăng thẳng tắp đối đầu, hắn cũng là lúc này mới phát hiện, cho dù một người Cường giả Ngộ Thần Cảnh, khi

đối mặt nguy cục tuyệt đối, cũng bất quá là một lão thất phu bất lực.

Sức mạnh!

Khí độ!

Uy nghiêm!

Tất cả đều không còn sót lại chút gì!

Vô số cao thủ đang ngồi, lão thất phu này căn bản không dám phát ra uy áp của cường giả Ngộ Thần Cảnh.

Rời khỏi uy áp này, hắn thậm chí ngay cả đối diện với mình cũng phải né tránh.

Doanh Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng: "Nam Cung Vũ này bao tàng họa tâm, mượn danh Bách gia thịnh hội làm xấu xa. Tổn hại danh dự thiên tử, là bất trung. Giết hại đồng bối, là bất nhân. Thao túng tổ tiên thây khô, là bất hiếu. Để đồng hành mất mạng đổi lấy sinh cơ, là bất nghĩa.

Loại người cha chết bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa này, ta không giết hắn cũng coi như nhẹ!

Tát một cái thì làm sao?

A, Nam Cung phu tử không nên hiểu lầm, ta nói hắn là cha chết, không phải nói ngươi chết thật rồi.

Mà là hắn làm chuyện xấu xa, rất dễ dàng báo ứng đến người nhà

Trưởng bối còn có thể thừa nhận, vạn nhất bởi vì báo ứng quá nặng nề, đoạn tử tuyệt tôn liền thật sự không thể tiếp nhận.

Nam Cung phu tử hẳn là cũng hận không thể trừng phạt nghịch tử này chứ!"

Mọi người: "…..".

Hiểu rồi!

Tất cả đều hiểu!

Khó trách Doanh Việt lúc này nhường Doanh Vộ Kỵ lên.

Cái miệng này quá ngoan độc!

Vừa có thể đứng ở điểm cao đạo đức một cách điên cuồng, lại có thể chợ búa như kẻ vô lại đầu đường xó chợ

Người này… trong từ điển không có hai chữ "hòa khí" sao?

Nhưng không thể không nói, nghe hắn mắng chửi thật sảng khoái!

Phù phù

Nam Cung Lăng hai tròng mắt mở to, trong ánh mắt tràn ngập tơ máu, ngay cả hô hấp cũng không khống chế được hỗn loạn.

Hắn thuở nhỏ chính là sống trong cảnh nhung lụa, hưởng thụ sủng ái khắp nơi.

Sau khi đột phá Ngộ Thần Cảnh, lại được thiên hạ tôn sùng là phu tử.

Mặc kệ đi đến đâu, ánh mắt hắn cảm nhận được chỉ có lác đác vài loại: kính sợ, ngưỡng mộ, kiêng kỵ…

Nam Cung Lăng hắn, khi nào bị vây trong hoàn cảnh quẫn bách như thế?

Khi nào thì bị một tiểu bối, ngông cuồng nhục mạ trước mặt mọi người như thế?

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đạt tới 100, thu được thần thông đỉnh cấp 《 36 thuật Thiên cương • Vãi đậu thành binh 》.

【 Lời nhắc 】 này thần thông không phải cảnh giới ký chủ dễ dàng sử dụng, xin cẩn thận.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Mẹ kiếp!

Cái shit gì thế này!

Hắn vốn cho rằng trước Thai Thuế Cảnh không thể sử dụng thần thông, dù sao trước đó thôi diễn biến pháp, một đám phu tử đều bị chính mình làm cho kinh động không bạo ra một cái thần thông nào, cũng không biết vấn đề là xác suất quá thấp hay là thần thông không bạo ra.

Nhưng thật không ngờ, giá trị cảm xúc trực tiếp lên fđỉnh, thì vấn đề hoàn toàn được giải quyết

Cho dù thần thông bị hạn chế, đó cũng là thần thông!

Dù sao, cũng là pháp thuật Thiên cấp?

Cái này nếu là đột phá nhân binh hợp nhất, trực tiếp nhảy qua Binh nhân cảnh, trực tiếp tiến vào Ngộ Thần cảnh a?

Này nếu là tích góp đủ ba cái thần thông, vậy không phải trực tiếp Nhập thánh phải không?

Đã gặp qua thiên tài trực tiếp từ Thai Thuế Cảnh đột phá đến Thánh cảnh không?

Doanh Vô Kỵ trong lòng kích động, nhưng hắn hiểu rõ cái này đại khái xác suất là đang nằm mơ, dù sao giống như Nam Cung Lăng loại này, hoàn toàn bị vây trong vùng trũng đạo đức, hơn nữa gặp phải khó có thể chống đỡ vũ lực uy hiếp Ngộ Thần Cảnh thật sự quá hiếm thấy.

Chỉ có loại tình huống này, Ngộ Thần cảnh mới có thể triệt để phá tuyến phòng thủ cảm xúc.

Loại tình huống này, có thể cả đời chỉ có thể gặp một lần.

Doanh Vô Kỵ từ trên cao nhìn xuống Nam Cung Vũ: “Nam Cung Vũ, ngươi còn có cái gì muốn nói?”

Chương 404: Tìm lối thoát Chương 404: Tìm lối thoát

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hừ!

Nam Cung Vũ cắn răng đáp: “Nói bậy. Hung thú kia chính là Thú Đồ Đằng Khuyển Nhung ngàn năm trước đánh vào Hạo Kinh, Thái Sử Liêu cũng đã mất trăm ngàn năm, ngay cả các ngươi cũng là sau khi định Cửu Đỉnh mới tìm được cửa vào.Ta làm sao có thể biết trong Thái Sử Liêu có hung thú? Làm sao biết được trong máu hung thú có Huyết Nguyên Cổ?”

Doanh Vộ Kỵ!

Đừng hòng chụp mũ cho ta!”

Ta cũng là nhìn thấy Triệu gia Mễ gia các ngươi lòng tham không đủ, xảy ra vấn đề, mới muốn thả ra hung thú ngăn cản người khác.

Hung thú kia chỉ có cảnh giới binh nhân, căn bản không ngăn được hai nhà Triệu Mễ và Công hội Mặc giả hợp kích!

Ta làm vậy có sai không?

Ngươi nói hung thú là ta sai khiến, ngươi có gì chứng cớ?

Ngươi có thể đem hung thú dắt tới đây chỉ ra và xác nhận cho ta?

Hay là có thể chứng minh Huyết Nguyên Cổ kia là do ta hạ?”

Hắn đi ra sớm mấy canh giờ.

Những chuyện khác đều không làm, liền ở chỗ này nghĩ cách thoát tội.

Lý do này lấy ra, cũng không tin Doanh Vô Kỵ có thể tìm được lỗ hổng.

"Ồ? Nói hay lắm!"

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng, không nghĩ tới hàng này tròn còn rất biết cãi.

Thú Đồ Đằng chết rồi.

Xác nhận Huyết Nguyên Cổ cũng là lời nói vô căn cứ!

Khối không gian Bia Mục Dã kia đã sớm bị phong tỏa, bất luận kẻ nào nói chuyện đều là nói mồm, có rất nhiều không gian giảo biện.

Hắn lắc đầu: "Coi như ngươi giảo biện không sai, vậy cái này thì sao?

Nói xong, liền lấy ra bao lớn phía sau.

Tiện tay ném một cái.

Thi thể chân tay khô liền ào ào rơi lả tả đầy đất.

Ngay lập tức.

Hai cha con Nam Cung sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Doanh Vô Kỵ cười lạnh một tiếng: "Ngươi sẽ không phải muốn nói, xác khô này không phải tổ tiên Nam Cung Thác nhà Nam Cung gia các ngươi chứ? Bức họa Lão Binh Thánh vẫn còn không ít, tất cả mọi người đều khắc ghi trận chiến kinh thế năm đó của lão nhân gia, ta nhớ Lê Vương cung có một bức họa, ngươi ngàn vạn lần đừng nghĩ giảo biện.

"Ta…"

Nam Cung Vũ cắn răng: "Ta cũng không biết tổ tiên thi thể tại sao lại ở chỗ này…"

Nghe nói như thế, Nam Cung Lăng đang ngồi ở trên cao cũng không tự giác mà nắm chặt hai tay.

Đúng rồi!

Đánh chết không thừa nhận.

Chỉ có chết không thừa nhận, mới có thể toàn thân trở ra.

Vậy ý của ngươi là, Lão Binh Thánh là tự mình luyện thành tà thi, sau đó ẩn thân trong Thái Sử Liêu?

Chẳng lẽ lão Binh Thánh đã sớm dự đoán được chúng ta sẽ đi vào, cố ý ẩn núp ở trong Thái Sử Liêu tru sát chúng ta?"

Nghe điều đó.

Ngoại trừ liên minh họ Cơ, tất cả mọi người bắt đầu khẩn trương.

Mọi người của liên minh họ Cơ, nhìn vu vơ cứ như chuyện không liên quan đến mình.Loại chuyện này, liên quan đến thanh danh của cả Chu vương thất.

Không nghĩ tới, vẫn bị Doanh Vô Kỵ đặt lên mặt bàn.

Cũng đúng!

Tên Doanh Vô Kỵ này vốn nổi tiếng độc mồm độc miệng

Thiên hạ này liền không có bí mật gì là hắn không dám xé mở.

Nam Cung Vũ gấp gáp, hiện giờ toàn bộ Nam Cung gia đều ở vào thanh danh của tổ tiên che chở.

Nếu thanh danh Nam Cung Thác bị hủy, toàn bộ danh dự một nhà Nam Cung cũng liền bị hủy, không chỉ có địa vị ở Chu vương sẽ giảm xuống, ở trước mặt thiên hạ chư quốc chỉ sợ cũng khó ngẩng đầu.

Ngay cả hoàng tộc Chu cũng sẽ bị kéo xuống nước.

Dù sao Nam Cung Lăng cũng là đại thần được Chu Huề Vương coi trọng nhất, quân thần một lòng, thân như huynh đệ.

Một khi hoàng gia bị kéo xuống nước.

Nam Cung gia nhất định sẽ gánh chịu áp lực lớn.

Hắn cắn răng: "Đương nhiên là không phải. Tổ tiên nhà ta cả đời quang minh lỗi lạc, làm sao có thể làm ra chuyện xấu xa như vậy?"

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Hả? Nếu không phải lão Binh Thánh, vậy rốt cuộc là ai dùng tà thuật luyện hóa thân thể lão Binh Thánh? lại có ai có thể dễ dàng đem tà thi mang vào Mộ bàn? Theo như ta biết, mộ tổ tiên của Nam Cung gia chính là bên cạnh lăng Hoàng đế, thời thời khắc khắc đều có tinh binh thủ vệ của Chu vương thất và Nam Cung gia thủ hộ

Rốt cục là ai có thể nhẹ nhàng vào lăng mộ Nam Cung gia?

Tiểu Hầu gia, không phải là ngươi chứ?Dù sao một là lão Binh Thánh tâm bất thiện

Hoặc là chính ngươi tãng tận lương tâm.

Tiểu Hầu gia!

Ngươi tự mình chọn đi!"

Nam Cung Vũ: "…..".

Hắn rốt cục hiểu được dụng tâm hiểm ác của Doanh Vô Kỵ, thân thể run rẩy kịch liệt, mồ hôi lạnh tí tách rơi trên sàn nhà.

Trong lòng liều mạng muốn tìm được lời giải thích, nhưng tất cả cái cớ đều có vẻ tái nhợt vô lực.

Nửa quỳ trên mặt đất.

như một kẻ tội nghiệp.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đạt tới 100, đỉnh cấp thu được bí thuật Thiên cấp 《 Nam Cung Chiến Trận 》 .

Tuyệt vời

Tuy rằng chỉ là bí thuật, cũng không phải là trực tiếp có thể dùng để tiến công pháp thuật, nhưng cũng tuyệt đối coi như là đỉnh cấp bí thuật.

Cái gọi là Nam Cung chiến trận, là cách hợp kích gia truyền của Nam Cung gia.

Trận 3 người.

Trận 5 người.

Trận 10 người.

Trận 100 người.

Trận 10.000 người.

Mỗi trận pháp, đều có thể đem chiến lực cá nhân của binh lính phát huy đầy đủ, hơn nữa tăng lên gấp bội.

Nghe nói trận vạn người tu luyện tới đỉnh phong, dưới tình huống tu vi bình quân tương đương, có thể làm được một vạn tiêu diệt 10 vạn.

Phối hợp với vãi đậu thành binh, càng là tồn tại cấp bậc máy xay thịt.

Tuyệt học Nam Cung gia hôm nay xem như bùng nổ thu hết.

Cuối cùng.

Nam Cung Lăng ngồi không yên: “Gia môn bất hạnh! không nghĩ tới lại sẽ phát sinh loại sự tình này, Doanh huynh Triệu huynh, việc này bí ẩn rất nhiều, kính mời vào điện một chút!”

Chương 405: Nể mặt mũi Chương 405: Nể mặt mũi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Có chuyện gì không thể giáp mặt…

"Vào điện đi!"

Doanh Việt lắc đầu, hạ giọng nói: "Ai còn không muốn vải che mặt?

Đành vậy!

Dù sao cũng là cường giả Ngộ Thần Cảnh.

Cũng không thể ở trước mặt mọi người, để Nam Cung Lăng lão thất phu này quỳ xuống, khóc rống lên nhận sai.

Điều này cũng quá thái quá.

Triệu Kỵ cười lớn đứng lên: "Nếu Nam Cung huynh có tâm giải thích, vậy chúng ta liền nể mặt mũi. Triệu Khoát, Mễ thế chất, các ngươi mang theo người vào!

"Vâng!"

Mọi người nhất thời vui vẻ, bọn họ một mực lo lắng chuyện Huyết Nguyên Cổ.

Hôm nay Huyết Nguyên Cổ trên người bọn họ đã biến mất, bọn họ không cảm giác có gì khác trong thân thể, tu vi cũng không có nửa phần hao tổn.

Nhưng thứ này, có một nhược điểm chung là bị Nam Cung Lăng lão thất phu nắm trong tay.

Khiến họ không dám tu luyện.

Không dám làm chính trị.

Sợ một ngày nào đó người của Nam Cung Lăng bỗng nhiên xuất hiện: Vị tiểu huynh đệ này, ngươi cũng không hy vọng

Huyết Nguyên Cổ trên người ngươi bộc phát?

Huyết Nguyên Cổ, trở thành gông xiềng tu luyện và chính trị của bọn họ!

Bây giờ nhìn thấy một tia hy vọng, làm sao bọn họ có thể không kích động?

Nam Cung Lăng khóe mắt giật giật, người càng nhiều lão càng mất mặt, nhưng hiện tại rõ ràng không có tư cách mặc cả.

Rất nhanh.

Mọi người tụ tập trong đại điện Điện Trọng Lê.

Ngoại trừ phụ tử Nam Cung Lăng, cũng chỉ còn lại có ba nhà Doanh Triệu Mễ.

Triệu Kỵ mặt mỉm cười: "Nam Cung huynh, cho cái thuyết pháp đi! Luyện chế tà thi chính là cấm kỵ thiên hạ, luyện hóa thi thể tổ tiên, càng là lễ pháp mà pháp luật không cho phép. Nam Cung gia chính là ngàn năm thế gia, hi vọng Nam Cung huynh thận trọng!"

Dứt lời, liếc xéo Nam Cung Vũ đang nằm trên mặt đất.

Hôm nay lời nói đã bức đến nước này, Nam Cung Vũ lúc trước vì phủi sạch quan hệ, cố ý cường điệu Thái Sử Liêu thất lạc ngàn năm.

Cho nên hiện tại, chỉ có thể có hai trường hợp.

Hoặc là, Nam Cung Thác bụng dạ khó lường.

Hoặc là, Nam Cung Vũ táng tận lương tâm.

Muốn đưa ra một cách nói khác thật sự là quá khó khăn.

Nam Cung Vũ là huyết mạch duy nhất của Nam Cung gia, còn là con trai độc nhất của Nam Cung Lăng!

Bất kể là phế đi Nam Cung Vũ, hay là mượn đề tài này làm một mẻ lớn, đều là thời cơ tuyệt hảo.

“Thật là gia môn bất hạnh!”

Nam Cung Lăng thở dài một hơi, lão quay đầu nhìn Nam Cung Vũ: “Vũ nhi, trước khi ngươi vào mộ, quả thật không biết chuyện thi thể tổ tiên.

Hả?

Nam Cung Vũ ngẩng đầu nhìn một cái.

Mặc dù không biết có ý gì.

Nhưng phụ tử chỉ liếc mắt nhìn nhau, hắn liền hiểu được ý đồ của Nam Cung Lăng: Yên tâm nói, vi phụ có biện pháp.

Hắn lúc này thất thanh khóc rống nói: “Nhi tử từ nhỏ tuân thủ nghiêm ngặt hiếu đạo, làm sao mà có thể làm cái chuyện không bằng cầm thú?Ta cũng là bị hung thú bức vào Thái Sử Liêu, sau đó mới bỗng nhiên phát hiện thi thể lão tổ tông!”

“Cái đó…”

Nam Cung Lăng nheo mắt: “Trước khi ngươi xuất phát đến Giáng Thành, có tiếp xúc gì với muội muội ngươi không?”

Muội muội?

Nam Cung Vũ đồng tử co rụt lại, khiếp sợ nhìn Nam Cung Lăng.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau?

Kẻ chết thay tìm nhanh được vậy sao?

Vì bảo vệ con trai, trực tiếp đem con gái ruột hiến tế?

Nam Cung Lăng này, thật đúng là một người tàn nhẫn!

Nam Cung Lăng lộ ra có chút tức giận: “Nói! chẳng lẽ bây giờ ngươi còn muốn bao che muội muội ngươi?”

“Cha…”

Nam Cung Vũ sau khi kinh ngạc qua đi, trong hai mắt tràn đầy khiếp sợ cùng sợ hãi.

Nam Cung Lăng giận dữ mắng: “Ngươi cũng biết bao che là trọng tội, sẽ hại chết ngươi!”

Nam Cung Vũ: “…..”.

Mọi người: “…..”.

Những lời nói đó, rốt cục đâm trúng thần kinh yếu ớt của Nam Cung Vũ.

Hắn cắn chặt răng, từ trong kẽ răng nặn ra một câu: “Con cũng không nghĩ tới muội muội có thể làm ra chuyện súc sinh như thế a!”

Nói xong, hắn cả người phảng phất mất đi linh hồn.

Nằm trên mặt đất, dường như trút hết sức lực.

Mọi người: “…..”.

Tuyệt vời

Cha con Nam Cung Nhất Gia này quá tuyệt vời!

Doanh Vộ Kỵ cũng nhìn đến choáng váng.

Chương 406: Huyết thống mới là đệ nhất

Cờ bí dí tốt

Quả thật rất đáng được like

Nam Cung Lăng cũng là một bộ dáng vô cùng đau đớn: "Gia môn bất hạnh! Gia môn bất hạnh! Triệu huynh, Doanh huynh, lão phu có một đứa con gái, từ nhỏ nuông chiều, dẫn đến đi theo tà lộ, tinh thông các loại tà môn bí thuật."

Không nghĩ tới, không nghĩ tới nó vì huynh trưởng, lần này lại đem luyện thi thể tổ tiên."

Mọi người lại nhìn nhau.

Cái cớ này thật sự cũng không liên quan lắm.

Nhưng Nam Cung Lăng cứ như vậy mà lôi ra

Triệu Kỵ nhướng mày: "Nói như vậy, Huyết Nguyên Cổ cũng là lệnh thiên kim hạ?"

Lão phu cũng không biết rốt cuộc có Huyết Nguyên Cổ hay không.

Nam Cung Lăng một bộ dáng áy náy: "Nhưng nếu có, vậy rất có thể là con bé làm!"

Triệu Kỵ cười nhạt: "Có thể trị không?"

Nghe những lời này.

Người trong hai nhà Triệu Mễ đều lộ ra vẻ mặt kích động.

Nam Cung Lăng thở dài: "Ta cũng không biết nó học được từ đâu, Nam Cung gia sưu tầm cách trị cổ, ta thử tìm một chút

xem sao!”

Dứt lời, liền từ trong ngực lấy ra một viên ngọc giản, làm bộ làm tịch kiểm tra.

Mới chịu nổi một khắc đồng hồ.

Lão liền lộ ra vẻ tươi cười: “Tìm được rồi! mượn bút giấy nghiên mực dùng một chút!”

Âm thanh thở phào nhẹ nhõm liên tiếp vang lên.

Triệu Kỵ nháy mắt một cái, Triệu Khoát lập tức vừa lăn vừa bò lấy giấy bút mực tới.

Nam Cung Lăng hít sâu một hơi, liền đem thuật khống cổ đối ứng Huyết Nguyên cổ, viết dày đặc.

Dưỡng cổ, trắc cổ, khu cổ, một chữ cũng không bỏ sót.

Chương 406: Huyết thống mới là đệ nhất

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nam Cung Lăng chắp tay thở dài: “Ta lơ là quản giáo, dẫn đến khuyển nữ gây thành sai lầm lớn. Nơi luyện thi mặc dù nó không ở Giáng Thành, nhưng lại gây đại họa ở Giáng Thành, xúc phạm chính là luật pháp Lê quốc! Chờ trở lại Hạo Kinh, ta liền lập tức phái người áp giải nó tới đây, chờ chư vị xử lý.

Triệu Kỵ thản nhiên cười: “Chúng ta đối với cổ thuật không hiểu rõ lắm, kính xin Nam Cung huynh dừng lại vài ngày, chờ xác định những người trẻ tuổi này không có vấn đề gì, cô lại tiễn Nam Cung huynh rời đi.

Đưa Nam Cung huynh rời đi?

Sắc mặt Nam Cung Lăng trầm xuống: “Vậy Vũ nhi thì sao?”

Triệu Kỵ nheo mắt: “Thi cốt tổ tiên mặc dù không phải do Lệnh lang luyện, nhưng lại do Lệnh lang sử dụng, điểm ấy

Nam Cung huynh không phủ nhận phải không!”

Nam Cung Lăng sắc mặt nhất thời trở nên vô cùng khó coi: “Triệu Kỵ, ngươi còn muốn làm cái gì?

Nam Cung Vũ đứa con trai độc nhất này là điểm mấu chốt của hắn.

Những điều kiện khác đều có thể đáp ứng.

Nhưng nếu như muốn động Nam Cung Vũ, hắn là thật sự sẽ liều mạng, cho dù phá hỏng quy củ Chu vương thất.

Huyết thống gia tộc mới là đệ nhất.

Hộ Chu vương thất, cũng là vì gián tiếp hộ gia tộc của mình.

Trong lúc nhất thời, chân khí toàn thân sẵn sàng đón địch, cả người giống như núi lửa lập tức bộc phát.

Bằng vào thực lực Ngộ Thần Cảnh của lão, lại phối hợp vãi đậu thành binh đại quân vạn người, mang nhi tử chạy trốn, cũng không phải là chuyện không thể nào!

Nam Cung huynh chớ vội tức giận!

Triệu Kỵ thản nhiên cười: “Lệnh lang chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, có thể nói nhất thời bị quỷ ám, nhưng nếu không có Doanh huynh ngăn cản, tất cũng sẽ tạo thành sai lầm lớn. Bất luận là Nam Cung huynh tự mình mang về quản giáo, hay là dựa theo luật pháp Lê quốc, hình như đều có lý do chính đáng.

Đây là điều kiện!

Nam Cung Lăng nheo mắt lại: “Triệu huynh nghĩ gì?”

Triệu Kỵ tươi cười ôn hòa: “Họa lần này, xét đến cùng vẫn là Loạn tặc Mộ bàn quá mức hung hiểm, bên trong hôm nay có

thể ra một hậu duệ hung thú gây tai họa Chuyên Húc, ngày mai có thể tai họa nhà khác.”

Lệnh lang là nhân tài, cũng không giống như là người thao túng tà thi, rất có thể là di thể Binh Thánh bị tử khí trong Mộ bàn ảnh hưởng, mới làm ra hành động hung hiểm. Hùng vật như thế, nếu là lại mang về Hạo Kinh, nói không chừng lúc nào, sẽ hủy thanh danh Chu vương thất cùng Nam Cung gia không còn một mảnh.

Chu vương thất là nơi khởi nguồn của lễ giáo thiên hạ, anh minh vạn lần không thể bị hủy bởi vật đó.

Không phải như vậy.

Mộ bàn lưu lại Lê quốc, cô có thể cam đoan, tuyệt đối sẽ không đem Mộ bàn làm của riêng.

Đến lúc đó tất cả người tài ba trong thiên hạ đều có thể tiến vào Mộ bàn, thanh trừ hung hiểm cùng tà ma trong Mộ bàn.

Đợi đến tà ma thanh lý sạch sẽ về sau, chắc chắn sẽ trả lại cho Nam Cung gia!”

Nam Cung Lăng: “!!!”

Hắn hận đến cả người run rẩy.

Triệu Kỵ!

Ngươi thật là tham lam!

Ngươi còn dám chiếm Loạn tặc Mộ bàn?

Bên trong là cựu đô của Hạo Kinh, bất kể là lượng tàng thư khổng lồ của Thái Sử Liêu Khanh tạm thời không nói đến, bia Mục Dã cho dù tổn thất năm thành, cũng tuyệt đối là bảo vật liên quan đến thiên hạ.

Cái này ngươi đều muốn cướp?

Nhưng ý uy hiếp của Triệu Kỵ cũng rất rõ ràng, nếu như mình không đồng ý, đổi lấy chính là uy tín toàn diện của Chu vương thất cùng Nam Cung gia sụp đổ.

Mà con trai của mình, e rằng cũng…

Doanh Vô Kỵ cũng nhếch miệng, hắn biết ngay, cha vợ mình tuyệt đối không phải người tốt.

Loại ăn thịt người không nhả xương.

Làm sao có thể khiến Nam Cung Lăng dễ dàng lăn lộn như vậy?

Phế bỏ Nam Cung Vũ nguy hiểm quá lớn, rất dễ dàng dẫn tới cắn trả.

Nếu là trước kia, gặp phải một người nhất phẩm linh thai như vậy, nhất định là trừ khử.

Nhưng bây giờ.

Người có thể đột phá nhất phẩm linh thai không thiếu

Lê quốc bên này Triệu Ninh cũng có hi vọng đột phá nhất phẩm linh thai, hơn nữa còn có Đế huyết Chuyên Húc cải tiến thể chất.

Mặc cho Nam Cung Vũ trở về, đích xác có thể sẽ là uy hiếp.

Nhưng nếu như loại uy hiếp này đều sợ, cũng đừng nghĩ bước lên con đường Vương giả.

Hơn nữa.

Chỉ là một Nam Cung Vũ.

Dựa vào cái gì so sánh với Loạn tặc Mộ bàn?

Doanh Việt cười ha ha: “Cũng đúng! Trọng khí Trung Nguyên như thế, đích xác cần anh kiệt thiên hạ hiệp lực đồng

tâm bảo vệ. Bất quá chỉ đặt ở Lê quốc không ổn, cái nhìn của ta là, đặt ở nơi giáp ranh Càn Lê, hai nước giúp đỡ lẫn nhau, giám sát lẫn nhau, bảo đảm anh kiệt thiên hạ đều có thể chính đáng tiến vào Mộ bàn.

Triệu Kỵ nhíu mày: "Doanh huynh, huynh nói điều này có phải là….".

"Ta đồng ý!"

Nam Cung Lăng nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngay tại An Ấp! Cách Càn Lê cùng Hạo Kinh đều gần, cứ quyết định như vậy!

An Ấp!

Là nơi ở giáp ranh Càn Lê, và cũng là nơi giao nhau giữa Triệu thị phong đất và Ngụy thị phong đất

Nơi này, đã là cực hạn hắn có thể tiếp nhận.

Dưới sự cân bằng của các bên, Chu vương thất chưa chắc không thể phái người đi vào.

Mặc dù nói Bia mục dã mất mát, khẳng định là bị hai nhà Lê Doanh khống chế

Nhưng ngoại trừ Chu vương thất cùng Khương Thái Uyên kia, không có bất luận kẻ nào hiểu được thuật sửa được Bia Mục Dã.

Tất cả, đều có cơ hội.

Triệu Kỵ: "Được!"

Doanh Việt: "Được!"

Mộ bàn đã được quyết định như vậy.

Dù sao lần này hai nhà Doanh Triệu đều ra sức mạnh, định ở An Ấp song phương đều có thể tiếp nhận, tuy nói bên cạnh

có Ngụy gia, nhưng nếu như tiến thêm một bước bức bách, chỉ sợ Nam Cung Lăng thật muốn cá chết lưới rách.

Chúng ta đối với cổ thuật đều không biết, tuy rằng ngươi cũng chưa tập cổ thuật, nhưng dù sao cũng là Nam Cung gia ngươi sưu tầm, xin vì những người trẻ tuổi này trị thương!"

Đúng vậy! Anh tài như thế, đích xác không nên bị cổ trùng khống chế!

Nam Cung Lăng vuốt râu, trên mặt lộ ra nụ cười mạnh mẽ.

Lần này đến Giáng Thành

Mất cả vốn lẫn lãi!

Chương 407: Mất cả vốn lẫn lãi Chương 407: Mất cả vốn lẫn lãi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Không chỉ có liên minh họ Cơ không thành, ngay cả mộ phần loạn tặc cũng bị ném vào.

Uy danh của Chu vương thất đại tổn thất.

Ngay cả chính mình cũng liên lụy đến một đứa con gái.

Nam Cung Lăng hối hận!

Vốn nhất hô bách ứng, muốn kêu gọi toàn bộ họ Cơ trùng kiến huy hoàng, triệt để hóa thành bọt nước.

Lão cắn chặt răng, chỉ có thể nhìn theo hai vị quân vương rời đi.

Cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu, vẫy vẫy tay với đám người Tinh Ly Hạng Đỉnh: "Đến đây đi! Lão phu trị thương cho các ngươi!"

……

Cho người ngoài một lời giải thích vừa lòng, liền giải tán tất cả mọi người bên ngoài.

Bách gia đại hội, hoàn toàn hạ màn.

Mọi người họ Cơ nhao nhao rời đi, không ai nguyện ý chuyện xảy ra trong Mộ bàn.

Sở quốc cùng Triệu thị những người không có trúng chiêu, cũng đều hơi thở phào nhẹ nhõm, lòng còn sợ hãi rời đi.

Điền Văn Kính vẻ mặt không biết nói gì: "Có hiểu biết hay không, ai có thể nói cho ta biết, các ngươi rốt cuộc là như thế nào tiến vào Thái Sử Liêu ?"

Rất nhanh.

Người bên ngoài đã xong.

Triệu Kỵ cười ha hả vỗ vỗ lưng Doanh Vô Kỵ: "Vô Kỵ! lần này ngươi làm rất tốt, mau để phụ vương nhìn xem có bị thương không?"

"Bẩm phụ vương! không có gì đáng ngại, chính là Phụ vương cho con át chủ bài đã dùng!"

Doanh Vô Kỵ cười chắp tay, hắn nói át chủ bài tự nhiên là giọt máu đế Chuyên Húc kia, mặc dù dùng để Nhiên huyết, nhưng cũng may tình hình chiến đấu không tính kịch liệt, đến bây giờ mới có thể đốt ba thành, bảy thành tiếp theo tự nhiên cũng sẽ không trả, dù sao giúp Triệu gia giải quyết vấn đề lớn về huyết mạch, đế huyết này hắn có thể điềm nhiên hưởng nốt.

Lần này cha vợ thật sự bỏ ra tiền vốn lớn, lôi cả đế huyết Chuyên Húc và Nhiên Huyết Thuật ra.

"Không sao, không sao!"

Triệu Kỵ mừng rỡ vuốt thẳng chòm râu: "Ngươi mau đi chữa thương đi, ta đã thông tri ngự y mang theo thiên tài địa

bảo chờ, vừa lúc thừa dịp chữa thương củng cố tu vi một chút, khó có được cơ hội xem Cường giả Ngộ Thần Cảnh giao thủ, phải cố gắng cảm ngộ một chút. Nghỉ ngơi đến tối, chúng ta đàm hôn sự!"

"Vâng! Nhi thần cáo lui!"

Doanh Vô Kỵ cười chắp tay.

Doanh Việt có chút nóng nảy: "Ai à. Đây là con trai mình!"

"Suýt nữa thì quên!"

Doanh Vô Kỵ cũng chắp tay: "Vị phụ vương này, nhi thần cũng cáo lui!"

Dứt lời, liền hấp tấp đi theo ngự y rời đi.

Triệu Kỵ vuốt râu cười to: "Doanh lão huynh, huynh thật đúng là sinh cho ta một con rể tốt!"

Doanh Việt: "??"

Lão nhìn bóng lưng Doanh Vô Kỵ rời đi, trong lòng buồn bã mất mát.

Tuy nói chiến cuộc lần này thiếu chút nữa bị liên minh họ Cơ và Vi Nga phái cường thế chủ đạo, nhưng xét cho cùng đều là đả kích nghiền ép của Ngộ Thần Cảnh đối với tiểu bối.

Trong lúc đó, Doanh Vô Kỵ bất luận là quyết sách khi chỉ huy, hay là quyết đoán làm một lãnh tụ, đều đã đạt tới cấp bậc tương đối ưu tú.

Ít nhất cũng không kém so với lúc mình còn trẻ.

Nếu là cố gắng bồi dưỡng, đợi một thời gian rất có thể trở thành đại thần ưu tú, thậm chí là quân vương.

Nhưng bây giờ.

Đứa con trai này, trở thành phò mã nhà người khác.

Biểu hiện của Doanh Vô Kỵ, cũng rất rõ ràng có oán hận với mình, cho nên mới cố ý chọc giận mình.

Trong lúc nhất thời, lão có chút hoảng hốt.

Đứa con trai này của mình, thật sự kém hơn Doanh Vô Khuyết sao?

Ý nghĩ này chợt lóe lên rồi biến mất.

Kế sách chiến tranh nông nghiệp, tất là phương thuốc thống nhất Càn quốc, không cần nhiều tiếng còi như vậy.

Lão có lòng tin, được chính mình bồi dưỡng, Doanh Vô Khuyết nhất định có thể trở thành quân chủ Càn quốc thích hợp.

Nhưng nhìn thoáng qua bộ dáng đắc ý của lão tiểu nhị mình.

Doanh Việt trong lòng vẫn là nói không nên lời khó chịu: "Giúp ta tìm một chỗ thanh tịnh địa phương, ta muốn bế quan khu cổ!"

Tuy nói là thân ngoại hóa thân, cuối cùng vẫn phải trở về bản thể.

Trước khi trở về, phải đuổi cổ trùng sạch sẽ, vừa vặn kiểm định cho người trẻ tuổi hai nhà Triệu Mễ, miễn cho lão thất phu Nam Cung Lăng kia đùa giỡn.

"Được!"

Triệu Kỵ cười ha ha: "Chờ huynhxuất quan, hai huynh đệ chúng ta không say không về!"

……

Một canh giờ sau.

Một cái sân yên tĩnh.

Doanh Vô Kỵ duỗi thắt lưng một cái, đứng lên từ trong thùng tắm thuốc.

Chỉ cảm thấy Chu tinh lực dư thừa, cả người tinh khí thần đều tăng lên một cấp bậc.

Máu toàn thân, phảng phất đều dưới ảnh hưởng của Đế huyết Chuyên Húc, trở nên sinh mãnh rất nhiều.

Mà đan điền ngưng kết yêu khí tinh thuần, cũng làm cho hắn có loại phiêu phiêu dục tiên cảm giác.

Khí】: 44301 (ngưng tụ tầng 12 37801/50000)

Sau khi thôi diễn tại Bách gia, chính mình mượn biến pháp cùng uy danh sư phụ, kiếm một lượng lớn điểm thuộc tính.

Lần này trong ngoài Mộ bàn, cũng thu hoạch một đợt điểm thuộc tính lớn.

Điểm thuộc tính để tiến vào tầng 13, nghiễm nhiên đã được hơn phân nửa.

Sau đó theo Học cung kiến thành, khiến càng nhiều Bách gia học tử biết được nội dung, khẳng định vẫn là sẽ chậm rãi tăng lên.

Nhưng muốn chân chính đột phá tầng 13, khẳng định còn cần một sự kiện lớn.

Nhưng cũng không cần vội

Dù sao thuộc tính tinh khí thần của mình hiện tại, đã triệt để nghiền ép tất cả người tu luyện từ Thai Thuế Cảnh trở xuống, thực lực chân thật ít nhất cũng phải cao hơn tứ phẩm linh thai, lại phối hợp hay thay đổi thủ đoạn, đụng phải tam phẩm linh thai cũng không biết mèo nào cắn mỉu nào

Ngoại trừ không thể cùng Lý Thải Đàm chơi được vào cái loại biến thái tiếp cận đại thành Hỗn nguyên chân khí như Lý

Thải Đàm

Nhưng tuyệt đối có thể chơi ngang tay với cao thủ Thai Thuế Cảnh.

Và.

“Vãi đậu thành binh!”

Doanh Vô Kỵ rất bảo thủ, chỉ vẩy 10 hạt đậu tương.

Trong phòng lập tức xuất hiện 10 mãnh nam mình trần, đây chính là hạn mức cao nhất mà hiện tại hắn có thể sử dụng

Chương 408: Sảng khoái Chương 408: Sảng khoái

Người dịch: PrimeK

Cái gọi là Vãi đậu thành binh, xét đến cùng vẫn là Thuật khôi lỗi, mỗi Khôi Lỗi đều duy trì bản năng chiến đấu thuần túy nhất, căn bản không cần thi triển thần thông người hao phí nửa điểm thần thức đi khống chế.

Bằng không khống chế một vạn người, cho dù thần đến đầu óc cũng không đủ dùng.

Tất nhiên…

Chân khí pháp lực tiêu hao cũng là thật.

Nhưng Doanh Vô Kỵ nắm giữ Khoảnh khắc hoa nở, có thể điên cuồng hấp thu năng lượng từ bên ngoài.

Lại phối hợp Nam Cung chiến trận, khác gì máy xay thịt vô biên vô tận, lần sau cho dù lại đụng phải Lý Thải Đàm, cũng có thể sẽ không rơi vào thế hạ phong.

Gặp phải Hồng Trần…

Thành thật mà nói, quá sức!

Nhưng chỉ cần Bản tôn Hồng Trần không đến, mình hắn là vẫn có thể toàn thân trở ra, cái giá phải trả bất quá là mấy hạt

dậu tương mà thôi.

Và…..".

Doanh Vô Kỵ còn có một pháp thuật cực kỳ cường hãn.

Khiên Ti Khôi!

Bí pháp từ trên người Hồng Trần tuôn ra, cũng là thuật điều khiển khôi lỗi đỉnh cấp.

Trong vòng trăm dặm, có thể tùy ý điều khiển khôi lỗi, độ chính xác thao tác cực cao, thậm chí có thể chính xác đến từng động tác.

Có nó, những này binh lính đậu tương của mình giống như tay sai, có thể bí mật làm rất nhiều chuyện.

"Sảng khoái!"

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ điên cuồng con mẹ nó giương lên.

Bắt đầu từ hôm nay.

Đừng gọi tôi là Doanh Vộ Kỵ nữa.

Tại hạ đổi tên rồi!

Hai chữ: Cá Kiếm!

Sau này ông mày gọi là Doanh Cá Kiếm!

Lần này Mộ bàn, ông mày chính là người kiếm lớn nhất.

Cộc!

Cộc!

Cộc!

Tiếng gõ cửa vang lên, ngay sau đó vang lên âm thanh của một cung nữ.

Phò mã gia, bệ hạ truyền Phò mã đến Điện Trọng Lê!

“Đến ngay!”

Doanh Vô Kỵ thu hồi đậu tương, liền thay quần áo sạch sẽ.

Tiểu Hồ ly trắng mở mắt còn buồn ngủ, liền lại hóa thành một sợi nhung trắng, chui vào trong ngực Doanh Vô Kỵ.

Tinh thần hăng hái.

Long hành hổ bộ.

Chỉ chốc lát sau, đã đi tới cửa thiên điện Điện Trọng Lê.

Nhìn vào bên trong, phát hiện chỉ có một mình Triệu Kỵ.

Ông ta mặc thường phục, đang loay hoay với mỹ thực rượu ngon trên án.

“Phụ vương, nhi thần cầu kiến!”

“Vào đi!”

Triệu Kỵ hướng hắn cười vẫy vẫy tay.

Doanh Vô Kỵ sải bước đi vào, cười hỏi: “Cha con đâu?”

Bế quan, phỏng chừng ngày mai mới có thể xuất quan.

“Vậy Thái tử Ninh và nhạc mẫu đại nhân thì sao?”

Doanh Vô Kỵ nhìn đầy bàn ăn, hắn có chút tò mò: “Thương lượng hôn sự này, chỉ riêng cha vợ con rể chúng ta cũng không quá thích hợp đi?”

“Tiểu tử ngươi không đợi được sao?”

Triệu Kỵ cười ha ha: “Hôn sự xác thực phải nhanh chút, nhưng nhanh hơn nữa cũng phải chờ phụ thân ngươi xuất quan a! hôm nay chỉ là hai chúng ta uống rượu, trước đừng nói cái khác!

“Phụ vương, nhi thần kính Phụ vương một chén!”

Doanh Vô Kỵ cười ha hả ngồi xuống đối diện, cung kính kính Triệu Kỵ một chén rượu.

Triệu Kỵ uống một hơi cạn sạch, trong lòng sảng khoái: "Ban ngày nhiều người, rất nhiều chuyện không tiện nói, ngươi lại tỉ mỉ nói một chút rốt cục đã xảy ra cái gì, trọng điểm là… Huyết mạch!"

Doanh Vô Kỵ lúc này liền không còn lề mề nữa, đem sự tình từ đầu đến cuối kể lại một lần.

Cuối cùng hỏi: "Phụ vương, Lý Thải Đàm cùng tôn thất xử lý như thế nào?"

Hắn vẫn rất quan tâm vấn đề này.

Triệu Kỵ vuốt vuốt chòm râu: "Lý Thải Đàm thời khắc mấu chốt có thể giúp ngươi, cô cũng có chút mừng rỡ, bất quá ả ta bây giờ còn đang hôn mê, chờ hôn mê về sau lại hỏi rõ ràng."

Tôn thất bên kia, ta đã phái Triệu Ninh đi trấn an, chuyến đi Mộ bàn lần này, thế hệ trẻ Triệu thị đã sinh ra dao động đối với quyết sách của lão thất phu Triệu Dĩnh kia.

Ngươi làm rất khá, tuy nói khiến bọn họ thề máu có chút âm tổn, nhưng thật sự đem lực lượng tôn thất thu về mình.

Cuối cùng bảo vệ người bị thương, cũng rất được lòng người.

Không ngờ tảng đá vừa thối vừa cứng này của tôn thất lại bị ngươi đục thủng một vết nứt.

"Phụ vương quá khen!"

Doanh Vô Kỵ cười đáp.

Tôn thất quả thật là một vấn đề lớn.

Mặc dù trước đây về cơ bản là một mặt trận thống nhất với hoàng gia.

Nhưng từ khi bắt đầu biến pháp, đã bắt đầu bằng mặt không bằng lòng, âm thầm làm động tác nhỏ.

Bất quá dù sao Lê Vương Triệu Kỵ này có uy vọng rất cao, người trẻ tuổi trong tôn thất vốn là có chút dao động.

Trải qua chuyện này, lực khống chế của ông ta đối với tôn thất nhất định nhất định lên một bậc thang.

Triệu Kỵ có chút cảm thán: "Quan trọng nhất, vẫn là ngươi giải quyết vấn đề huyết mạch vương thất. Bi kịch các công chúa là ta một tay chủ đạo, các nàng mặc dù vẫn là bị hy sinh, nhưng coi như bị ngươi chấm dứt nhân quả."

"Ta mắc nợ các nàng quá nhiều, sau khi thành hôn ngươi phải thay ta chăm sóc thật tốt, hiểu chưa?"

"Vâng!"

Doanh Vô Kỵ không khỏi cười thầm một tiếng, còn muốn giấu ta, "Triệu Lăng" cùng Đường Đường rõ ràng đều không phải hy sinh những thứ kia.

Triệu Kỵ cười nói: "Nói đi, ngươi nhìn trúng hai công chúa nào?Hôm nay thừa dịp không có ai, ta đem các nàng tất cả đều gọi ra cho ngươi nhìn một cái cũng không hẳn không thể!"

Hóa ra đêm nay chỉ có cha vợ và con rể hai người uống rượu là vì cái này !

Nói cũng đúng, dù sao cũng là hoàng gia.

Kết hôn cùng lúc với hai nàng công chúa đã là cực hạn rồi.

Tất cả đều kêu lên, đích xác có chút khiến cha vợ mất mặt.

Bất quá bảo ông gọi thì ông có cam long gọi nhân vật chính đến không?

Doanh Vô Kỵ cười cười: “Không cần phiền toái như vậy, con trực tiếp vẽ dung mạo của các nàng là được!”

Ngươi còn am hiểu Đan Thanh chi đạo?

“Biết một chút…”

“Vô Kỵ, ngươi còn có bao nhiêu tài lẻ là Cô không biết?”

Triệu Kỵ nhịn không được vuốt râu cười to: “Vẽ đi! Tự mình đi lấy giấy bút mực!

Vâng!

Chương 409: Đợi đến ngày hôm nay Chương 409: Đợi đến ngày hôm nay

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ cười cười, liền đi đến thư án, trên đường hưng phấn đến chà xát tay.

Chờ đã lâu, cuối cùng cũng đợi đến hôm nay.

Hiện tại chính mình vừa mới lập công lớn.

Lão lưu manh cũng bế quan trong vương cung.

Mặc dù chỉ là hiện thân bên ngoài.

Nhưng cùng Càn Vương đích thân tới đã không có bất kỳ khác biệt gì, hiệu quả tuyệt đối tốt hơn bất kỳ đại thần nào.

Đó là thời điểm tuyệt vời để há cái miệng sư tử.

Cho dù cha vợ có hai con gái bảo bối kia, cũng không thể không đáp ứng.

Múa bút rơi mực.

Hai cô gái trong bức tranh trông rất sống động.

“Phụ vương, con vẽ xong rồi!”

“Đưa đây xem… Không, ta qua xem!”

Trên mặt Triệu Kỵ cũng tràn đầy ý cười.

Con rể tốt như vậy ở rể.

Đó cũng là một niềm vui lớn trong cuộc sống.

Ông ta bước nhanh đến trước thư án.

Khi nhìn thấy hình dáng hai cô gái trong bức họa, nụ cười trên mặt đông cứng lại.

……

Hai bức chân dung.

Nữ tử trên bức họa, không ngoại lệ đều là cực đẹp.

Nữ tử thứ nhất linh động xinh đẹp, con ngươi bên trong lại mang theo nét theo đau khổ nhè nhẹ, phảng phất chỉ từ trong đôi mắt này, liền có thể nhìn thấy một tấc vuông nhân sinh lớn nhỏ.

Nữ tử thứ hai dung mạo anh tuấn, một cái nhăn mày cũng là anh khí mà một nữ tử bình thường không có, nhưng giữa mặt mày, lại luôn luôn có một chút cảm giác thiếu niên đơn thuần.

Á

Nhưng người thứ nhất này, không phải là nữ nhi nữ giả trai của mình sao?

Người thứ hai, không phải là con dâu của con gái mình sao?

Làm sao có thể…

Cho nên hắn làm sao biết thân phận con gái của Ninh nhi?

Ngoại trừ hắn, còn có ai biết?

Vừa mừng có được con rể tốt, như thế nào bỗng nhiên biến thành như vậy?

Triệu Kỵ thừa nhận, trong nháy mắt này, huyết áp của ông ta tăng lên.

Hắn cả đời này, nhìn quen sóng to gió lớn, nhưng giờ khắc này, ông ta vẫn là tê dại.

Dù sao cũng là vua.

Ông ta nhạy bén ý thức được, chuyện này có thể cũng không đơn giản, thậm chí mức độ phức tạp vượt quá tưởng tượng của mình.

Mặc dù ông ta là quân vương, cũng thiếu chút nữa bởi vì tự hỏi vấn đề này, mà quá tải nóng lên.

Hiện nay chỉ có thể trấn định lại.

Nụ cười trên mặt Triệu Kỵ rất nhanh liền khôi phục bình thường, nụ cười ôn hòa răn dạy: "A? Hai bảo bối này của cô, cũng đều bị tiểu tử ngươi cho móc ra?

Nói xong, ông ta liền cẩn thận đánh giá biểu tình của Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ cũng là hơi thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng chuyến đi Mộ bàn lần này, mơ hồ cảm giác được hình như có điểm nào đó không thích hợp, nhưng thời thời khắc khắc đầu óc quá tải, không có thời gian lo lắng những thứ này, hơn nữa Lão lưu manh lúc nào cũng có thể đi, trong khoảng thời gian cực kỳ quý giá này, cho nên cũng chỉ có thể nhanh một chút.

Bất quá nhìn phản ứng của Triệu Kỵ, hẳn là lo lắng nhiều.

Đầu tiên là tức giận, thang cảm xúc thiếu chút nữa lên đến 90.

Sau đó phát hiện mình đang ở đáy vực đạo đức, hơn nữa con rể biểu hiện quá tốt, cho nên chỉ có thể dao động.

Cuối cùng chỉ có thể không đến nơi đến chốn mà nói sống chết vài câu.

Xem ra, hẳn là thành công rồi!

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Vận khí tốt, vận khí tốt!"

May mắn?

Nhìn ý tứ tiểu tử này, thật đúng là không biết thân phận hai nữ tử này?

Thế giới này, làm sao có thể có chuyện bất thường như vậy?

Triệu Kỵ hơi ghét bỏ mà đánh giá hắn: "Nói một chút đi, ngươi là như thế nào lại đào được hai bảo bối này?"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, chỉ có thể mơ hồ nói: "Chính là cơ duyên xảo hợp, quá trình có chút phức tạp, chờ sau này có thể từ từ nói".

Ngươi con sau này từ từ nói.

Triệu Kỵ thúc giục chân khí, huyết áp lúc này mới chậm rãi hạ xuống.

Không muốn lộ ra khác thường, cho nên không có truy vấn.

Dù sao, biến pháp có thể còn phải dựa vào tiểu tử này.

Dù sao, cái tên sát phôi hiện thân bên ngoài còn ở trong cung chữa thương.

Rốt cuộc, công nghệ ngọc xà vẫn chưa đến tay.

Sau tất cả.

Con mẹ nó cũng không biết làm sao bây giờ!

Triệu Kỵ cảm thấy mê mang trước nay chưa từng có, nhưng vẻ mặt lại tự nhiên đến kỳ cục, ít nhất trước khi biết rõ

chân tướng sự tình, ngàn vạn lần không thể đánh rắn động cỏ.

Rót hai chén rượu, cười ha hả đưa cho Doanh Vô Kỵ một chén: "Được! Vậy chờ sau này từ từ nói, hôm nay bất luận là đối với Triệu gia, hay là đối với Lê quốc, đều là ngày đại hỉ, hai cha con chúng ta uống một bữa say sưa.

"Nói như vậy, phụ vương đồng ý?"

"Tất nhiên đồng ý! Cô có lý do gì cự tuyệt?"

"Nhạc phụ! Tiểu tế kính phụ vương, cám ơn phụ vương nuôi hai nữ nhi tốt như vậy, sau này con nhất định sẽ đối tốt với bọn họ".

"Còn gọi là nhạc phụ? Quá xa lạ, gọi là cha!"

"Cha…"

Này!

Trong lúc nhất thời, bầu không khí cha vợ con rể vô cùng thân thiện.

Hết lần này đến lần khác nâng chén cạn chén, từ kinh sử điển tịch, nói tới thiên văn địa lý. Từ phong tục dân gian, nói tới chính trị các nước.

Thuận tiện mắng một người trung niên họ Doanh có bao nhiêu lãnh khốc vô tình.

Bầu không khí khá hòa hợp.

Uống rất nhiều, nhưng đối với tửu lượng của hai người, còn đều là hơi say.

Doanh Vô Kỵ lại kính một chén: "Cha, hôm nay hai anh em chúng ta nhất định phải cùng tận hứng, chén rượu này tiểu đệ cạn, huynh tùy ý!"

Nói xong, lại chuẩn bị rót vào.

“Đủ rồi, đủ rồi!”

Triệu Kỵ đem chén rượu từ trong tay hắn móc ra: “Uống rượu là vì vui vẻ, cũng không phải vì uống say, ngươi nếu là uống hôn mê, đợi lát nữa còn thế nào đi gặp người trong lòng?”

“Này, gặp người trong lòng?”

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút, vừa nghĩ tới Đường Đường đã nhiều ngày không gặp mình, đích xác hẳn là nên gặp mặt.

Bất quá cha vợ này, không khỏi cũng quá cởi mở đi?

Cải trắng này, nếu như ăn vụng thì hắn cũng ăn vui vẻ

Nhưng trước mặt bác nông dân, da mặt dày hơn nữa cũng có chút ngượng ngùng.

Chương 410: Đi gặp người trong lòng Chương 410: Đi gặp người trong lòng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn gãi gãi đầu, thăm dò hỏi: “Cái này, cái này không quá thích hợp đi?”

“Cái gì không thích hợp?”

Triệu Kỵ cười ha ha: “Cô cũng là từ lúc còn trẻ, năm đó cũng không ít lần vượt tường vào nhà nhạc mẫu đại nhân. Dăm ba chuyện yêu đương của người trẻ tuổi, có cái gì mà Cô không biết? Trước hôn nhân và sau khi kết hôn hoàn toàn khác nhau, ngươi còn không quý trọng một chút thời gian trước mắt?”

“Phụ thân biết thật nhiều thứ!”

“Đợi lát nữa thì đi thôi, nhớ đừng quá phô trương, trước kia gặp mặt thế nào thì hôm nay cứ thế.”

“Vâng con biết, hoàng thất ưa thể diện.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười cười, trực tiếp đứng lên: “Đã như vậy, tiểu tế liền cáo từ”.

Triệu Kỵ cười mắng khoát tay áo: “Mau cút đi!”

Này!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, cười ha hả rời khỏi Điện Trọng Lê.

Đợi lát nữa ra khỏi vương cung, liền tìm một chỗ bí ẩn góc, độn thổ thêm tàng hình chui qua.

Hôn sự đã định, đi đường kiêu ngạo một chút.

Chỉ là hắn không để ý.

Một phút trước hắn vừa rời đi.

Sau một khắc sắc mặt tươi cười trên mặt Triệu Kỵ trong khoảnh khắc liền biến mất không thấy.

“Phù…”

“Phù…”

“Phù…”

Ông ta liên tục thở ra vài hơi, cảm giác buồn bực trong ngực mới tiêu tán một ít.

Chân khí đem mùi rượu trong cơ thể tất cả đều thúc giục đi ra ngoài, nhưng đầu vẫn có chút mơ hồ.

Rất nhiều vấn đề, ông ta đến bây giờ đều không nghĩ thông suốt.

Ông ta tự xưng là trí dũng song tuyệt, nhưng hiện tại, bất luận là trí hay là dũng, cảm giác đều không có đất dụng võ.

Tay ông ta đều đang run rẩy.

Triệu Kỵ chưa bao giờ trải qua cảm xúc lớn như vậy, cho dù năm đó vì tranh vương vị thiếu chút nữa rơi đầu, cũng không có cảm xúc dao động lớn như vậy.

Đối với con rể Doanh Vô Kỵ này.

Ông tự nhiên là thích lớn hơn kiêng kỵ.

Bởi vì loại người này, rất dễ dàng lợi dụng tình cảm ràng buộc, chỉ cần hắn cưới vợ, sinh con đẻ cái, liền nhất định càng ngày càng coi mình là người Triệu gia.

Cho nên sau đó thấy Doanh Vô Kỵ lần lượt mang đến kinh hỉ.

Trong lòng hắn càng thêm vui mừng, có một phò mã phụ tá Triệu Ninh như vậy, toàn bộ Đại Lê đều tiền đồ vô lượng.

Ít nhất, so với tôn thất cùng với các đại gia tộc khác, phò mã tuyệt đối là thân cận nhất với vương thất, ít nhất trước khi biến pháp hoàn toàn thành công, đều là đạo lý này, mặc dù sau khi biến pháp, Triệu Ninh cũng có thể cân bằng tốt mấy thế lực.

Đừng nói hai nàng công chúa.

Nếu như không phải mặt mũi hoàng thất, cho dù đem tất cả công chúa đều gả cho hắn thì sao?

Nhưng… Tiểu vương bát đản này sao lại coi trọng chính là thái tử?

Triệu Kỵ đi tới thư án trước, nhìn hai bức họa trên bàn, một bên trong đôi mắt tràn đầy đều là nghi hoặc.

Ông ta không hiểu.

Nhưng ông ta rất sốc.

Mấu chốt nhất chính là, hắn căn bản cũng không biết, ngoại trừ Doanh Vô Kỵ, còn có ai biết thân phận nữ nhi của Triệu

Ninh.

Bí mật này một khi tiết lộ, toàn bộ căn cơ Đại Lê chỉ sợ đều phải dao động.

"Bệ hạ, Thái tử cầu kiến!"

Bên ngoài điện, âm thanh của một thái giám vang lên.

Triệu Kỵ sửa sang lại một chút cảm xúc: "Bảo Thái tử vào đi!"

Một lát sau.

Triệu Ninh sải bước đi vào, giờ phút này nàng hoàn toàn là hình tượng thái tử trong mắt mọi người, dưới tác dụng thai hóa dịch hình, thân cao thêm vài phần, làm thái tử Triệu gia, không cao ngất như Triệu Kỵ, nhưng thoạt nhìn cũng cực kỳ tự nhiên.

"Phụ vương!"

"Trở về khi nào?"

"Mới về một lúc!"

Triệu Ninh mỉm cười: "Vốn còn thấy Phụ vương cùng Doanh huynh nâng cốc, cũng muốn đến ké một ngụm rượu, kết quả bị công công gác cổng ngăn lại, nên con chờ tại thiên điện. Phụ vương, hôn sự đã định ra rồi à? Doanh huynh hắn chọn rốt cục là hai công chúa nào?"

Chuyện hôn sự, đợi lát nữa hãy nói.

Triệu Kỵ xoa xoa đầu: "Tôn thất bên kia thế nào?

"Rất tốt!"

Triệu Ninh nhịn không được lộ ra nụ cười: "Lần này tiến vào Mộ bàn, đều là thanh niên hăng hái, bản thân đã có ý kiến kiến công lập nghiệp. Lúc trước nghe Trường Bình hầu nói, cũng đích thật là cho rằng Chuyên Húc Cổ Lịch quan trọng hơn, cho nên mới bất đắc dĩ chống lại vương mệnh.

Nhưng buổi nói chuyện kia của Doanh huynh, dường như chính là đâm vào ngực bọn họ.

Hơn nữa bọn họ cũng sau đó phát hiện Chuyên Húc Cổ Lịch chính là một âm mưu kinh thiên động địa, đến cuối cùng còn phải dựa vào Doanh huynh che chở, từ đó liền nảy sinh nghi ngờ đối với Trường Bình Hầu.

Lúc nhi thần đến, tin tức Bia Mục Dã đã truyền qua, bọn họ mới biết ý nghĩa và hung hiểm đằng sau chuyện này.

Cho nên không ít người đều chủ động tỏ vẻ cam tâm lĩnh phạt!"

Triệu Kỵ khẽ gật đầu: "Phạt chưa?

"Phạt rồi!"

"Phạt thế nào?"

"Phạt theo rất quy của vương thất, nhưng con đã dặn, sẽ không đánh quá nặng."

"Tốt lắm!"

Triệu Kỵ gật gật đầu, hiện tại bên trong tôn thất xuất hiện mâu thuẫn, cho nên muốn làm không phải trở mặt, mà là ân uy cùng thi hành, Triệu Ninh xử lý hợp tình hợp lý.

Hắn hỏi: "Lão thất phu Triệu Dĩnh đâu?

Triệu Ninh nhíu mày: "Nói là đang bệnh, không có gặp con!"

Triệu Kỵ hỏi: "Con cảm thấy nên xử trí như thế nào?

"Phạt! Nhất định phải phạt, không phạt không thể lập quân uy!

"Phạt thế nào?"

“Lão thất phu kia tuy rằng thân thể khỏe mạnh, nhưng vẫn lấy hình tượng già nua bày ra trước mặt người khác, trực tiếp phạt hắn sẽ lộ ra vẻ vương thất lãnh khốc vô tình. Cho nên nhi thần cho rằng, hắn là con thay cha, do hai đứa con địa vị cao nhất của hắn thay thế chịu hình phạt, theo tộc nhân Triệu thị không nghe lời cùng nhau treo ở cửa thành một ngày!”

“Được! Cứ làm theo lời con”.

Triệu Kỵ hài lòng nhìn Triệu Ninh một cái, tiến thoái có căn cứ, thái tử mình xem như dưỡng thành.

Chương 411: Thời điểm lập uy Chương 411: Thời điểm lập uy

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh sửng sốt một chút: “Do nhi thần hạ lệnh sao? Hiện giờ phụ vương…..”.

Triệu Kỵ cười nhạt: “Cũng nên đến thời điểm con lập uy, không cho bọn chúng giận mà không dám nói, thì làm sao làm quân vương?”

“Vâng!”

Triệu Ninh trọng điểm gật đầu, khóe miệng nhịn không được lộ ra mỉm cười: “Lại nói tiếp, chuyện này Doanh huynh xử lý thật tốt. Phụ vương, Doanh huynh chọn rốt cuộc là hai vị công chúa nào? Con cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc là hai tỷ muội nào có phúc khí như vậy”.

Triệu Kỵ: “…..”.

Nụ cười trên mặt ông ta dừng lại.

Thái tử này đã được bồi dưỡng.

Nhưng nếu như không lên được cơ sở, vậy còn có ý nghĩa gì?

Triệu Ninh có chút nghi hoặc, thử hỏi: "Phụ vương, sắc mặt phụ vương hình như rất kém.

Triệu Kỵ hừ lạnh một tiếng, chỉ vào thư án: "Con xem một chút đi!"

Triệu Ninh lại gần nhìn thoáng qua, trong ánh mắt hiện lên một tia nghi hoặc, nhịn không được có chút ngạc nhiên nói: "Nữ tử này tướng mạo rất quen thuộc…"

"Con không nhận ra?"

"Đúng là diện mạo hoàng gia, nhưng hình như không có vị công chúa này!"

Triệu Ninh xoa xoa đầu, luôn cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

Triệu Kỵ trầm ngâm một lát: "Con có cảm giác bộ dáng này giống con?"

Triệu Ninh: "…..".

Nàng có chút tê dại.

Từng luồng khí lạnh từ lòng bàn chân vù vù nhảy ra, theo xương sống thẳng đến trán.

Từ nhỏ đến lớn, nàng đây là lần đầu tiên sinh ra tâm tình khủng hoảng.

"Ngươi thai hóa dịch hình luyện thế nào rồi?"

"Đã đại thành công!"

"Đã từng lộ chân thân trước mặt Doanh Vô Kỵ chưa?"

"Chưa bao giờ!"

Triệu Ninh luống cuống, vội vàng nói: "Nhi thần từ khi luyện thai hóa dịch hình, cũng chưa bao giờ biến trở về chân thân, trước khi đại thành, ngoại trừ vào triều, thậm chí chưa

từng rời khỏi Điện Tình Giáng. Bức họa này, bức họa này… có thể là trùng hợp hay không? Phụ vương còn có con gái riêng hay không…”

“Im miệng!”

“Phụ vương, con thật không biết…”

Liên quan đến vương vị, liên quan đến an nguy tương lai của Lê quốc.

Nàng là người thừa kế duy nhất ý chí của Triệu Kỵ, một khi vương vị xảy ra vấn đề, Lê quốc hoặc là sẽ bị đánh về nguyên hình, tiếp tục bị thế gia đại tộc đầu độc.

Hoặc tồi tệ hơn là trực tiếp sụp đổ.

Thật khó khăn.

Triệu Ninh coi như thấy nhiều hơn nữa sóng gió, cũng nhịn không được luống cuống: “Nói không chừng là người có tướng mạo tương tự, phụ vương cũng mấy năm chưa thấy chân dung con, có lẽ là nhận lầm…”

Nói xong, nàng “leng keng” một tiếng rút bội kiếm tùy thân hôm nay mang theo khi đi tôn thất.

Ở trước thân kiếm như gương sáng, triệt hạ thai hóa dịch hình, chậm rãi hiện ra chân dung.

Sau đó.

Hơi thở của nàng ngừng lại.

Ánh mắt tan rã, thân thể nhịn không được khẽ run rẩy.

Vẻ mặt tê dại, tay chân lạnh lẽo.

Sư phụ rõ ràng đã nói qua, Thai Hóa Dịch Hình chỉ dạy cho một mình mình!

Một lúc lâu sau

Âm thanh nàng run rẩy: “Phụ vương! chúng ta nên làm như thế nào?”

Ánh mắt Triệu Kỵ âm trầm: “Con xem tấm thứ hai trước rồi nói sau!”

Triệu Ninh đem bức họa của mình nhấc lên, nhìn thấy dung nhan của người con gái thứ hai, sợ tới mức liên tục lui về phía sau vài bước: “Thải, Thải My?

Triệu Kỵ vẻ mặt âm lãnh: “Tiểu tử này chỉ coi ngươi cùng Lý Thải My là công chúa! Nói rõ chỉ có một loại khả năng, hắn nắm giữ thai hóa dịch hình, cho nên liếc mắt một cái liền nhìn thấu chân thân của con, chỉ coi con là công chúa phụ tá thái tử.

“Thế nhưng hắn từ đâu học thai hóa dịch hình?”

“Con còn nhớ ân sư trong mộng của hắn không?”

“Ý phụ vương là… ân sư của hắn, cũng là sư phụ của con?”

Triệu Ninh sống lưng phát lạnh, nếu là như vậy, vậy cũng quá kinh khủng.

Nếu như tất cả đều là mưu đồ của sư phụ mình, vậy hắn mưu đồ gì?

Triệu Kỵ ngữ khí trầm thấp: “Có thể, nhưng không xác định”.

“Không đúng, không đúng!”

Triệu Ninh liên tục lắc đầu nói: “Hắn có thể nhìn thấu con dịch dung, nói rõ hắn đã sớm đại thành, cho nên tại thai hóa dịch hình ít nhất cũng phải bằng con, hắn trước kia gặp qua con, tại sao lại cho rằng con là công chúa?”

Trên thế giới này.

Nào có chuyện thai hóa dịch hình bỗng nhiên đại thành?

Triệu Kỵ nghẹn một chút: "Cái này…..".

Ông ta quả thật không cách nào giải thích vấn đề này.

Triệu Ninh lại hỏi: "Còn có Thải My, nghe lời phụ vương, Doanh huynh và nàng đã ở chung không ít thời gian, làm sao có thể lâu như vậy cũng không biết thân phận Thải My? Lẽ nào hai người bọn họ không gọi nhau bằng tên, cái này cũng không hợp lý"

Triệu Kỵ: "Cái này…..".

Ông ta quả thực không thể giải thích được vấn đề này

Thật sự là nghĩ nát đầu cũng nghĩ không ra ảo diệu trong đó.

Nhất là Triệu Kỵ.

Ông ta thật sự chỉ có thể nghĩ ra một loại khả năng, nếu quả thật là như vậy, ông ta rất có thể sẽ ổn định Doanh Vô Kỵ trước, sau đó có được công nghệ ngọc xà, biến pháp mặc dù bắt đầu từ Doanh Vô Kỵ, mình và Triệu Ninh cũng coi như biết toàn bộ quá trình.

Về phần Doanh Việt, dù sao cũng chỉ là một hóa thân bên ngoài.

Nếu là cao thủ tập kết, lập trận pháp, tất nhiên có thể diệt ở trong Cung Ti Kỳ.

Làm như vậy, có thể sẽ hậu hoạn vô cùng.

Nhưng so với nhược điểm vương vị bị người khác nắm trong tay, cắn răng vẫn có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

Nhưng!

Có quá nhiều lỗ hổng trong lời giải thích này.

Liền Triệu Ninh vừa rồi hỏi hai vấn đề, ông ta liền giải thích không được.

Nếu làm như vậy, e rằng hậu quả sẽ còn nghiêm trọng hơn.

Ánh mắt ông ta hơi híp lại, ngữ khí cực kỳ nguy hiểm: "Con nói, có thể hay không là Lý Thải My có vấn đề!"

Triệu Ninh hoảng sợ: "Ý Phụ vương là Thải My…..".

Trong nháy mắt nàng liền hiểu được ý tứ của cha mình

Chương 412: Hoài nghi nhân sinh Nếu thực sự là Lý Thải My có vấn đề.

Nàng ấy biết thân phận nữ nhi của mình.

Vì thoát khốn, cố ý giấu diếm thân phận của mình, lừa Doanh Vô Kỵ.

Sau đó tiết lộ thân phận của mình, để Doanh Vô Kỵ mượn thân phận này uy hiếp mình, từ đó trả lại tự do cho nàng.

Nhưng…..".

Thải My là người như vậy sao?

Doanh Vộ Kỵ là loại người này sao?

Nhìn lầm một người còn có thể giải thích.

Chẳng lẽ cả hai người đều nhìn lầm?

Triệu Ninh đã hoài nghi nhân sinh, nhưng vẫn cắn răng nói: "Phụ vương, con tin Doanh huynh và Thải My không phải người như vậy!"

"Vậy con giải thích thế nào!"

Âm thanh Triệu Kỵ tức giận, sát ý trong giọng nói cũng khó có thể che giấu.

Triệu Ninh hít sâu một hơi: "Nhi thần không thể giải thích, nhưng nhi thần cho rằng bọn họ không phải người như vậy,

bên trong nhất định có hiểu lầm gì đó chưa được giải quyết! Chuyện trước mắt là cần phải tìm bọn họ để xem hiểu nhầm gì"

"Khốn kiếp!"

Triệu Kỵ tức giận răn dạy: "Con đô giám quốc bao nhiêu năm, như thế nào còn đơn thuần như vậy?

Triệu Ninh chỉ cảm thấy ngực buồn bực đến không cách nào hô hấp, đối mặt Triệu Kỵ: "Nhi thần không phải tin tưởng nhân tính, mà là tin tưởng ánh mắt của mình! Lẽ nào trước đó phụ vương cũng không tin tưởng ánh mắt của mình.Huống chi cho dù thật sự là một âm mưu, Doanh huynh có can đảm ngả bài như vậy, với tính cách của hắn, thì chắc chắn sẽ phải có kế sách vạn toàn. Phụ vương thật sự cảm thấy, hiện tại ra tay hành động, liền có thể bảo vệ bí mật sao?"

Triệu Kỵ trầm mặc.

Triệu Ninh tiếp tục hỏi: "Nếu quả thật là âm mưu, Doanh huynh vì sao trước sau thôi diễn ở Bách gia cùng thời điểm vào Mộ bàn, lại cố gắng đạt được nhiều lợi ích cho vương thất như vậy? Hoặc là thật sự có cái gì đó ngẫu nhiên, hơn nữa….."

Nàng cắn cắn môi: "Hơn nữa nhi thần nhớ lại một chút, Doanh huynh thật sự chỉ coi nhi thần là công chúa, sính lễ phong phú kia cũng không phải để nhi thần thay mặt chuyển giao, mà là…… vốn chính là cho nhi thần".

Hồi tưởng ký ức, nàng nhớ tới mấy lần tiếp xúc tương đối thân mật với Doanh Vô Kỵ.

Vốn là ôm theo kiểu tình đồng chí bỗng trở nên có chút mập mờ.

Hóa ra cũng không phải nguyên nhân của mình.

Mà là nguyên nhân của hắn!

Triệu Ninh thấy Triệu Kỵ không phản đối, liền hít sâu một hơi nói: “Nhi thần mời bọn họ tới!

“Không cần nữa!”

Triệu Kỵ nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Triệu Ninh có chút gấp gáp: “Phụ vương!”

Triệu Kỵ chắp tay sau lưng nhìn ra ngoài điện: “Chuyện con có thể nghĩ đến, chẳng lẽ Cô không nghĩ tới sao? Đêm nay Doanh Vô Kỵ sẽ đi tìm Lý Thải My, Cô đã hạ lệnh bố trí trận pháp ở ngoài Điện Tình Giáng, đến lúc đó cho dù một con ruồi cũng trốn không thoát”.

Triệu Ninh: “Phụ vương! Người…..”.

Triệu Kỵ ném qua một khối ngọc thạch: “Bóp nát nó, liền có thể khởi động trận pháp! Cô tin tưởng con, có thể làm ra quyết định có lợi nhất cho Đại Lê.

Triệu Ninh: “…..”.

……

……

Thời tiết đã vào cuối thu.

Trong tiểu viện đã bắt đầu có lá cây ố vàng điêu tàn.

Nhưng cũng may chủng loại trồng tương đối nhiều, cũng sẽ không tất cả lá rụng sớm như vậy, cho nên tổng thể thoạt nhìn vẫn là xanh um tươi tốt.

Nhưng…..”.

“Sớm muộn gì cũng phải chết!”

Lý Thái My siết chặt quần áo mỏng manh bó sát người, sâu kín thở dài một hơi.

Những hoa và cây cảnh này, cho dù sinh mệnh lực tràn đầy, bị vây mãi trong chỗ u lãnh, nên điêu linh vẫn sẽ điêu linh.

Tùng Bách thì không thế.

Nhưng Tùng Bách bẩm sinh chính là tính cách trong trẻo lạnh lùng.

Có một số cỏ cây, nhất định không thể trở thành tùng bách.

"Tiểu tử kia, hôm nay hẳn là đã đi ra khỏi Mộ bàn?"

Nàng từ trong ngực lấy ra miếng ngọc bội Âm Ngư, nhẹ nhàng vuốt ve.

Khối âm dương đồng tâm bội này phát động qua một lần, liền đại biểu hắn chịu qua một lần thương thế đủ để trí mạng, khiến thân mang Âm Ngư nàng cũng khó chịu một hồi lâu, nhưng cũng may chỉ có một lần đó.

Sau đó thì không bị kích hoạt nữa.

Nàng không biết nhiệm vụ có thuận lợi hay không, nhưng đại khái hẳn là bình an.

Nhưng kết quả ra sao thì không ai biết.

Nếu ngươi thực sự bình an.

Xử lý xong việc, ngươi sẽ đến thăm ta trước chứ?

Rào…..".

Tiếng đá rơi xuống.

Lý Thải My vội vàng đứng lên, vẻ mặt u oán mới vừa rồi bị quét sạch, bước đi nhẹ nhàng đi về góc tường.

Cười tủm tỉm nhìn Doanh Vô Kỵ: "Vẫn là mùa thu tốt a, bí đao thu hoạch nhanh thật, thoáng cái liền mọc ra một quả".

Doanh Vô Kỵ nhe răng nhếch miệng xoa xoa đầu: "Công chúa lúc này làm sao thả nhiều đá như vậy?"

Hừ!

Lý Thái My hừ nhẹ một tiếng: "Lười chờ công tử, liền đem tảng đá đặt lên, vừa vặn nghe một tiếng vang!

Doanh Vô Kỵ cười hì hì chui ra: "Nói như vậy, công chúa vẫn đang chờ ta đúng không?"

Lý Thái My lườm hắn một cái: "Ta không chờ công tử, bất quá là có người thường xuyên không mời mà đến, không biết lúc nào sẽ mưu đồ gây rối, ta phải tự bảo vệ mình chớ".

"Xì, chỉ thế thôi sao?"

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Ngoại trừ có thể phòng ngự chính nhân quân tử như ta, công chúa còn có thể phòng ngự ai?"

Lý Thải My cười khẽ: "Công tử còn chính nhân quân tử, nào có chính nhân quân tử, cả ngày len lén chui vào khuê viện của nữ tử? hơn nữa hơn nửa đêm, còn uống rượu, công tử sẽ không muốn mượn ý rượu làm những chuyện bình thường không dám làm chứ?"

Doanh Vô Kỵ hì hì cười: "Sau này có thể quang minh chính đại tới".

"Cái gì!"

Lý Thái My kinh ngạc một chút: "Công tử, công tử thật sự đề cập hôn sự với bệ hạ?

Công chúa cho rằng ta liều mạng như vậy làm cái gì, công chúa cho rằng ta hôm nay tại sao phải uống rượu?

Không nói lời nào, liền trực tiếp nắm lấy tay Lý Thải My, một đường vào phòng.

Chương 413: Làm sao thuyết phục được Lê vương Chương 413: Làm sao thuyết phục được Lê vương

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lý Thải My cảm nhận được nhiệt độ truyền đến từ mu bàn tay, trong lòng không khỏi có chút nai con hoảng sợ.

Chỉ muốn khẽ gắt một tiếng.

Nhưng lại có chút luyến tiếc thốt ra khỏi miệng.

Hắn liều mạng như vậy, thật sự là bởi vì mình?

Hai người ngồi đối diện nhau.

Lý Thái My cuống quít rút tay mình ra, cố gắng bày ra thần sắc trấn định: "Công tử thật sự nói với bệ hạ?

"Ừm!"

"Vậy bệ hạ đồng ý?"

"Đương nhiên! Ngay cả ta lần này tới, bệ hạ cũng phê chuẩn".

"……"

Lý Thái My vừa vui mừng vừa mơ hồ, rất vui mừng với kết quả này, nhưng rất mơ hồ.

Hắn, hắn là như thế nào thuyết phục Lê vương đem Thái tử phi gả cho hắn?

Cho dù Doanh Vộ Kỵ nói như vậy.

Lý Thái My cũng có chút không tin, lại bổ sung hỏi: "Công tử xác định bệ hạ biết người công tử muốn cưới là ta?"

"Ừm!"

Doanh Vô Kỵ đắc ý hất cằm: "Ta trực tiếp đem bức họa của công chúa vẽ ra cho ông ấy, họa công của ta công chúa còn không biết?"

Lý Thái My: "…..".

Nàng vui mừng

Nhưng hoạt động tâm lý này của Triệu Kỵ này nàng nghĩ mãi mà không rõ.

Nàng không hiểu.

Nhưng rất sốc.

Doanh Vô Kỵ cười hì hì nhìn nàng: "Vừa nghe hôn sự thành công, ta uống thêm mấy vò rượu ngay tại chỗ, sợ lá gan quá nhỏ, không dám làm chuyện muốn làm lại không dám làm. Uống rượu xong ta liền tới đây, sợ uống rượu xong sẽ say".

"Công tử cẩn thận một chút!"

Lý Thải My đỏ mặt, hừ nhẹ một tiếng: "Công tử đã đáp ứng ta, sẽ không ép buộc ta, công tử không thể nói không giữ lời".

Hiểu rồi!

Hiểu rồi!

Hiểu rồi!

Tiên quân tử hậu cầm thú đúng không!

Thứ tự không thể lộn xộn.

Doanh Vô Kỵ tuy rằng tự nhận không phải rất biết tán gái, nhưng kỳ thật một số thứ có thể cảm nhận được, cứ như vậy đem Đường Đường cưới về nhà, trực tiếp thịt sẽ có vẻ có chút hạ lưu, nhưng cứ nắm trong tay đã thì từ từ rồi khoai sẽ nhừ.

Vì thế hắn vươn tay thề: "Yên tâm, ta đương nhiên nói là giữ lời, nếu nàng không tin, ta lập một thề máu họ Doanh ngay tại đây, thế nào?"

"Đừng!"

Lý Thải My khẽ gắt một cái: "Nếu công tử thật sự nghĩ như vậy, cho dù không có thề máu, cũng sẽ giữ lời hứa. Nếu là có tâm giở trò xấu, cho dù có thề máu, cũng sẽ nghĩ hết biện pháp hạ lưu khác, cần gì đâu?"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Vậy công chúa cảm thấy, ta có thể dùng cách hạ lưu hay không?"

"Không!"

Lý Thái My theo bản năng nói: "Bởi vì ông tử không cần cách hạ lưu cũng có thể…..".

Nói được nửa câu thì dừng lại.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được hỏi: "Cũng có thể cái gì?"

"Cũng có thể, cũng có thể…"

Lý Thải My u oán trừng mắt một cái: "Cũng có thể mạnh mẽ giữ mình trong sạch, ta nghe nói công tử Vô Kỵ từ khi Lầu Xanh cửu tử nhất sinh, thân thể liền không được, khẳng định chính nhân quân tử nhất đẳng Giáng Thành".

Doanh Vô Kỵ vốn còn chờ lời tâm tình ngọt ngào ngấy ngấy, kết quả chờ được cái này.

Ngay tại chỗ liền bực mình, đập mạnh cái bàn một cái: "Ta rất mạnh, không tin công chúa tới kiểm tra… Đệt! tay đau quá!"

Lý Thải My lại càng hoảng sợ, thấy hắn đau đến đổ mồ hôi, vội vàng hỏi: "Công tử bị thương?"

Một chút! Bia Mục Dã cắn trả có chút nghiêm trọng!"

Dù sao cũng là bị bia Mục Dã cắn trả.

Hắn đích xác có đắp ít thuốc từ chỗ Triệu Kỵ nhưng vừa rồi đập bàn hơi mạnh nên tay vẫn có chút đau như kim đâm.

"Để ta xem!"

Lý Thải My vội vàng đứng lên, nâng hai tay hắn qua, dùng chân khí giúp hắn chải chuốt kinh mạch.

Doanh Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn nàng, càng nhìn càng vui mừng.

Bởi vì từ tư thế này nhìn, chính là góc chết trong truyền thuyết.

Nữ thần bình thường có đẹp đến đâu, góc độ này cũng có thể hủy diệt hơn phân nửa nhan sắc.

Nhưng vợ mình, thật mẹ nó đẹp mắt!

Lý Thải My bị ánh mắt nóng rực của hắn nhìn chằm chằm, chỉ cảm thấy bàn tay chạm vào vuốt ve da thịt đều biến thành mẫn cảm rất nhiều, hướng trong lòng nàng truyền đi từng đợt cảm giác khác thường, nhưng vẫn chỉ có thể giả bộ trấn định liếc hắn một cái: "Công tử nhìn ta làm gì?"

"Nhìn công chúa đẹp!"

"Xì! Không biết đã nói với bao nhiêu nữ tử như vậy".

"Nàng là người đầu tiên!"

"Thật sao?"

"Thật đấy!"

"Thật sự cũng vô dụng, lời hoa mỹ này không lừa được ta."

Nhưng khóe miệng nàng đang cười.

"Vớ vẩn!"

Lý Thải My có chút tức giận, hai tay nắm tay phải hắn hơi dùng sức.

Tuy rằng đã hoàn toàn không đau, nhưng Doanh Vô Kỵ vẫn kêu thảm một tiếng.

"Cứ giả bộ đi!"

“Ta không giả vờ!”

“Tay công tử rõ ràng đã không có việc gì, làm sao có thể còn đau?”

“Ta không hét lên vì tay ta đau.”

Doanh Vô Kỵ đứng lên, lấn về phía trước một bước.

Lý Thải My lại càng hoảng sợ, vội vàng lui về phía sau một bước, trực tiếp ngồi vào trên thư án.

Hả?

Lại là sách?

Đợi đã!

Tại sao mình lại nói “lại”?

Nhưng hai lần bầu không khí hoàn toàn khác nhau.

Lần trước bị Bạch Chỉ ngây ngô lại lớn mật trêu chọc.

Lần này hai người bốn mắt nhìn nhau, cũng là ánh mắt như kéo tơ e lệ cùng động tâm.

Lý Thái My thấp giọng hỏi: “Đó là bởi vì cái gì?”

Doanh Vô Kỵ đương nhiên nói: “Bởi vì đau lòng! Công chúa gần gũi ta lâu như vậy, về thân thể của ta, lại chỉ nghe lời đồn bên ngoài.

“Xì! Nếu không ta tin cái nào”

“Đương nhiên là tin ta rồi, ta sẽ làm chứng cho công chúa…”

“Công tử đã nói không ép buộc ta.”

“Ý của ta là công chúa có thể dùng chân khí ở trong cơ thể ta đi một vòng, công chúa liền biết ta thân thể rất khỏe mạnh, công chúa nghĩ đi đâu rồi?”

"……"

Lý Thái My trừng mắt liếc hắn một cái, chỉ là trừng mắt này, không có chút lực uy hiếp, ngược lại càng có ý nghĩ khinh nhờn.

Hai người mặt đối mặt dựa sát như vậy, làm cho trái tim nàng đập cũng có chút nhanh.

Thành thật mà nói, nàng đang tận hưởng cảm giác này.

Nhưng lại không dám trầm luân, sợ rằng bởi vì quá vội vàng, sẽ bỏ qua rất nhiều thứ tốt đẹp.

Chương 414: Trầm luân bể tình Chương 414: Trầm luân bể tình

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nàng nhẹ nhàng đẩy Doanh Vô Kỵ ra: "Trước tiên nói xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không uổng công ta lo lắng lâu như vậy.

"Công chúa thật sự lo lắng cho ta?"

Lý Thải My không có trả lời, mà là nhảy xuống thư án, đem hắn đặt ở trên ghế: "Nói mau! bằng không chờ những lời này viết thành sách, rồi bảo ta đi Thư cục mua sao?"

Hai người cách xa một chút, cái loại cảm giác tim đập gia tốc miệng khô lưỡi khô mới thư giãn một ít.

Nhưng lại có loại cảm giác mất mát.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Được rồi! Vậy ta sẽ kể cho công chúa nghe một chút…..".

Ngay sau đó, liền đem chuyện trong Mộ bàn nói sơ lược.

Lý Thải My nghe được tỷ tỷ của mình hai lần xuất hiện, vẻ mặt không khỏi có chút quái dị.

Nàng là thật không nghĩ tới, tỷ tỷ đã hoàn toàn sa đọa đến mức cùng Vi Nga phái làm bạn.

Cho nên khi nghe Doanh Vô Kỵ muốn bắt Lý Thải Đàm, cũng không có sinh ra tâm tình oán hận, nhưng vẫn oán giận nhìn Doanh Vô Kỵ một cái, trách hắn tự nhiên cẩu thả như thế, tự nhiên cũng không cố kỵ cảm thụ cái cảm giác người làm muội muội như mình.

Càng về sau nghe Lý Thải Đàm buông tha Doanh Vô Kỵ một lần, Doanh Vô Kỵ cũng cứu tỷ tỷ nàng tới.

Nàng lập tức cảm giác toàn bộ bầu trời đều sáng lên.

Thì ra, tỷ tỷ không có tự cam đọa lạc.

Tiểu tử thối này cũng có lòng cứu tỷ tỷ.

Tuyệt vời!

Nhưng nhắc tới Khương Thái Uyên, nàng vẫn hận đến căn bản ngứa ngáy: "Cái tên Khương Thái Uyên, thật đúng là không phải dạng tốt đẹp gì!"

Doanh Vô Kỵ vỗ đùi: "Còn không phải sao! Loại người dựa vào hiến tế nữ nhân thực hiện dã tâm này, ông mày xem thường nhất".

"Vậy còn công tử?"

"Ta không giống nhau, nữ nhân chính là dã tâm của ta!"

"Hả?"

"Ý của ta là, cùng nữ nhân mình yêu an ổn sinh hoạt, chính là điều mà cả đời ta cầu."

"Coi như công tử đổi giọng nhanh!"

"Nhưng ta còn có một điểm không hiểu!"

"Cái gì?"

“Chính là…”

Doanh Vô Kỵ chống cằm: “Ta không rõ động cơ của Lý Thải Đàm, nàng rõ ràng trước đó là thật sự thật muốn giết ta, vì cái gì bỗng nhiên…”

“Ngốc hay không ngốc?”

Lý Thái My có chút không hiểu hắn mạch não: “Tỷ tỷ nhất định là nhận ra âm dương đồng tâm bội, biết công tử có quan hệ với ta, cho nên mới…”

” Tỷ tỷ?”

Doanh Vộ Kỵ sửng sốt một chút.

Không phải!

Từ khi nào Lý Thải Đàm trở thành tỷ tỷ của công chúa

Quan hệ không đúng chứ?

Lý Thải My cũng là vẻ mặt kỳ quái nhìn hắn.

Sao lại cảm thấy có gì đó lạ?

Đúng lúc này.

Ngoài cửa truyền đến một âm thanh.

Thải My!

Nghe được âm thanh này, Lý Thái My nhất thời hoảng sợ, hoảng loạn đứng lên: “Thái tử đến rồi, công tử có muốn trốn hay không?

Tuy rằng lúc trước Doanh Vô Kỵ đã nói không cần trốn.

Nhưng trước mặt Triệu Ninh, tóm lại vẫn có chút không được tự nhiên.

Doanh Vô Kỵ cảm giác CPU của mình sắp cháy: “Thái tử? Triệu Ninh? vì sao hắn gọi công chúa là Thải My?”

“Nếu không thì sao, không gọi ta là Thải My, hắn gọi ta là gì?”

Lý Thải My đều cho tức mơ hồ: “Không trốn thì thôi, dù sao cũng không cần trốn…”

Cũng chính vào lúc này.

Thải My! Ta vào đây!

Kẹt kẹt!

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Hắn cho dù lại thần kinh thô, cũng cảm giác được sự tình không đúng.

Trong lúc nhất thời adrenaline tăng vọt, thuần thục trốn vào trong tủ quần áo.

Cả người hắn đều tê dại.

Đường Đường của ông mày, sao lại là Lý Thải My?

Nếu quả thật là Lý Thái My, tại sao Thái tử phi lại là một thiếu nữ? Hơn nữa ngọc nữ công còn chưa phá? Tại sao Triệu Kỵ lại đáp ứng sảng khoái như vậy?

Nhưng nếu như không phải Lý Thải My, hiện tại lại là tình huống gì?

Hắn loạn rồi.

Đầu óc hỏng bét.

Nghi hoặc trước kia, giống như có thể từ trong chuyện này tìm được đáp án, rồi lại tạo nên càng nhiều nghi hoặc.

Lượng thông tin quá lớn.

Đầu hắn trực tiếp ngừng hoạt động.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đạt tới 100, đỉnh cấp đạt được Thiên cấp thể chất: Thể Khôn Thừa.

Bởi vì là người đàn ông, thuộc tính thai nghén thần thai Thể Khôn Thừa chưa kích hoạt, bạn có thể lựa chọn sử dụng bí pháp biến thành nữ tử từ đó kích hoạt.

Ngay khi cánh cửa tủ quần áo đóng lại.

Doanh Vô Kỵ biết, người yêu của Lý Thải My đã xuất hiện.

Chết tiệt!

Tại sao ta lại đi trêu chọc một thái tử phi?

Hơn nữa còn mẹ nó chọc tới tay?

Khoảnh khắc cánh cửa tủ đóng lại.

Đại não của Lý Thải My cũng ngừng hoạt động, từ một khắc vừa rồi, nghi hoặc trước kia của nàng đã được giải khai, nhưng cũng khiến nàng càng nhiều nghi hoặc.

Không có gì ngạc nhiên khi hắn ta hoảng sợ như vậy!

Khó trách hắn tràn đầy tự tin!

Thì ra hắn căn bản không biết ta là Thái tử phi!

Nhưng nếu như hắn không biết, vậy thái độ của Triệu Ninh là chuyện gì xảy ra, hắn viết kịch bản chuyện phòng the là chuyện gì xảy ra?

Còn có phản ứng của Triệu Kỵ là chuyện gì xảy ra?

Nàng nghĩ mãi mà không hiểu.

Nàng chỉ biết khoảnh khắc cửa tủ đóng lại, nàng rất tuyệt vọng, không ngờ chuyện này chỉ có thể tự mình đối mặt.

Nàng bỗng nhiên lý giải càng sâu đối với tâm tình của Lý Thải Đàm năm đó, hóa ra một người từng thề non hẹn biển che chở cho mình cả đời bỗng nhiên ruồng bỏ lời thề rời đi, là loại cảm giác này…

Thật sự tuyệt vọng.

Rất đau lòng.

Trong lúc đó

Triệu Ninh đã đi tới bên cạnh nàng: "Thải My, sao em lại nhìn tủ quần áo mà khóc thế?"

Lý Thải My chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, căn bản không biết giải thích thế nào, chỉ có thể lắc đầu: "Không biết…"

Triệu Ninh khẽ thở dài một hơi.

Lúc này trong lòng nàng cũng tràn đầy nghi hoặc.

Chương 415: Trầm luân bể tình Chương 414: Trầm luân bể tình

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nàng nhẹ nhàng đẩy Doanh Vô Kỵ ra: "Trước tiên nói xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không uổng công ta lo lắng lâu như vậy.

"Công chúa thật sự lo lắng cho ta?"

Lý Thải My không có trả lời, mà là nhảy xuống thư án, đem hắn đặt ở trên ghế: "Nói mau! bằng không chờ những lời này viết thành sách, rồi bảo ta đi Thư cục mua sao?"

Hai người cách xa một chút, cái loại cảm giác tim đập gia tốc miệng khô lưỡi khô mới thư giãn một ít.

Nhưng lại có loại cảm giác mất mát.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Được rồi! Vậy ta sẽ kể cho công chúa nghe một chút…..".

Ngay sau đó, liền đem chuyện trong Mộ bàn nói sơ lược.

Lý Thải My nghe được tỷ tỷ của mình hai lần xuất hiện, vẻ mặt không khỏi có chút quái dị.

Nàng là thật không nghĩ tới, tỷ tỷ đã hoàn toàn sa đọa đến mức cùng Vi Nga phái làm bạn.

Cho nên khi nghe Doanh Vô Kỵ muốn bắt Lý Thải Đàm, cũng không có sinh ra tâm tình oán hận, nhưng vẫn oán giận nhìn Doanh Vô Kỵ một cái, trách hắn tự nhiên cẩu thả như thế, tự nhiên cũng không cố kỵ cảm thụ cái cảm giác người làm muội muội như mình.

Càng về sau nghe Lý Thải Đàm buông tha Doanh Vô Kỵ một lần, Doanh Vô Kỵ cũng cứu tỷ tỷ nàng tới.

Nàng lập tức cảm giác toàn bộ bầu trời đều sáng lên.

Thì ra, tỷ tỷ không có tự cam đọa lạc.

Tiểu tử thối này cũng có lòng cứu tỷ tỷ.

Tuyệt vời!

Nhưng nhắc tới Khương Thái Uyên, nàng vẫn hận đến căn bản ngứa ngáy: "Cái tên Khương Thái Uyên, thật đúng là không phải dạng tốt đẹp gì!"

Doanh Vô Kỵ vỗ đùi: "Còn không phải sao! Loại người dựa vào hiến tế nữ nhân thực hiện dã tâm này, ông mày xem thường nhất".

"Vậy còn công tử?"

"Ta không giống nhau, nữ nhân chính là dã tâm của ta!"

"Hả?"

"Ý của ta là, cùng nữ nhân mình yêu an ổn sinh hoạt, chính là điều mà cả đời ta cầu."

"Coi như công tử đổi giọng nhanh!"

"Nhưng ta còn có một điểm không hiểu!"

"Cái gì?"

“Chính là…”

Doanh Vô Kỵ chống cằm: “Ta không rõ động cơ của Lý Thải Đàm, nàng rõ ràng trước đó là thật sự thật muốn giết ta, vì cái gì bỗng nhiên…”

“Ngốc hay không ngốc?”

Lý Thái My có chút không hiểu hắn mạch não: “Tỷ tỷ nhất định là nhận ra âm dương đồng tâm bội, biết công tử có quan hệ với ta, cho nên mới…”

” Tỷ tỷ?”

Doanh Vộ Kỵ sửng sốt một chút.

Không phải!

Từ khi nào Lý Thải Đàm trở thành tỷ tỷ của công chúa

Quan hệ không đúng chứ?

Lý Thải My cũng là vẻ mặt kỳ quái nhìn hắn.

Sao lại cảm thấy có gì đó lạ?

Đúng lúc này.

Ngoài cửa truyền đến một âm thanh.

Thải My!

Nghe được âm thanh này, Lý Thái My nhất thời hoảng sợ, hoảng loạn đứng lên: “Thái tử đến rồi, công tử có muốn trốn hay không?

Tuy rằng lúc trước Doanh Vô Kỵ đã nói không cần trốn.

Nhưng trước mặt Triệu Ninh, tóm lại vẫn có chút không được tự nhiên.

Doanh Vô Kỵ cảm giác CPU của mình sắp cháy: “Thái tử? Triệu Ninh? vì sao hắn gọi công chúa là Thải My?”

“Nếu không thì sao, không gọi ta là Thải My, hắn gọi ta là gì?”

Lý Thải My đều cho tức mơ hồ: “Không trốn thì thôi, dù sao cũng không cần trốn…”

Cũng chính vào lúc này.

Thải My! Ta vào đây!

Kẹt kẹt!

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Hắn cho dù lại thần kinh thô, cũng cảm giác được sự tình không đúng.

Trong lúc nhất thời adrenaline tăng vọt, thuần thục trốn vào trong tủ quần áo.

Cả người hắn đều tê dại.

Đường Đường của ông mày, sao lại là Lý Thải My?

Nếu quả thật là Lý Thái My, tại sao Thái tử phi lại là một thiếu nữ? Hơn nữa ngọc nữ công còn chưa phá? Tại sao Triệu Kỵ lại đáp ứng sảng khoái như vậy?

Nhưng nếu như không phải Lý Thải My, hiện tại lại là tình huống gì?

Hắn loạn rồi.

Đầu óc hỏng bét.

Nghi hoặc trước kia, giống như có thể từ trong chuyện này tìm được đáp án, rồi lại tạo nên càng nhiều nghi hoặc.

Lượng thông tin quá lớn.

Đầu hắn trực tiếp ngừng hoạt động.

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đạt tới 100, đỉnh cấp đạt được Thiên cấp thể chất: Thể Khôn Thừa.

Bởi vì là người đàn ông, thuộc tính thai nghén thần thai Thể Khôn Thừa chưa kích hoạt, bạn có thể lựa chọn sử dụng bí pháp biến thành nữ tử từ đó kích hoạt.

Ngay khi cánh cửa tủ quần áo đóng lại.

Doanh Vô Kỵ biết, người yêu của Lý Thải My đã xuất hiện.

Chết tiệt!

Tại sao ta lại đi trêu chọc một thái tử phi?

Hơn nữa còn mẹ nó chọc tới tay?

Khoảnh khắc cánh cửa tủ đóng lại.

Đại não của Lý Thải My cũng ngừng hoạt động, từ một khắc vừa rồi, nghi hoặc trước kia của nàng đã được giải khai, nhưng cũng khiến nàng càng nhiều nghi hoặc.

Không có gì ngạc nhiên khi hắn ta hoảng sợ như vậy!

Khó trách hắn tràn đầy tự tin!

Thì ra hắn căn bản không biết ta là Thái tử phi!

Nhưng nếu như hắn không biết, vậy thái độ của Triệu Ninh là chuyện gì xảy ra, hắn viết kịch bản chuyện phòng the là chuyện gì xảy ra?

Còn có phản ứng của Triệu Kỵ là chuyện gì xảy ra?

Nàng nghĩ mãi mà không hiểu.

Nàng chỉ biết khoảnh khắc cửa tủ đóng lại, nàng rất tuyệt vọng, không ngờ chuyện này chỉ có thể tự mình đối mặt.

Nàng bỗng nhiên lý giải càng sâu đối với tâm tình của Lý Thải Đàm năm đó, hóa ra một người từng thề non hẹn biển che chở cho mình cả đời bỗng nhiên ruồng bỏ lời thề rời đi, là loại cảm giác này…

Thật sự tuyệt vọng.

Rất đau lòng.

Trong lúc đó

Triệu Ninh đã đi tới bên cạnh nàng: “Thải My, sao em lại nhìn tủ quần áo mà khóc thế?”

Lý Thải My chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, căn bản không biết giải thích thế nào, chỉ có thể lắc đầu: “Không biết…”

Triệu Ninh khẽ thở dài một hơi.

Lúc này trong lòng nàng cũng tràn đầy nghi hoặc.

Chương 416: Người đàn ông sau lưng Nữ Đế và Vương hậu? Chương 416 Người đàn ông sau lưng Nữ Đế và Vương hậu?

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Vợ cả?”

Trước sau ba tiếng “vợ cả”, dường như rút hết không khí trong phòng.

Ba người hai mặt nhìn nhau, giống như lỗ tai bị điếc, không nghe được bất kỳ âm thanh nào.

Rất lâu, rất lâu.

Doanh Vô Kỵ ngồi ở trên ghế, hai tay chống đầu, âm thanh khàn khàn nói: “Ta cần yên tĩnh trước!”

Triệu Lăng, chính là Triệu Ninh!

Cho nên nói, mình vì trêu chọc vợ nhỏ, nên đã chọc giận vợ cả?

Không đúng, không nên phân lớn nhỏ, đều là bình đẳng!

Nhưng đó có phải là vấn đề?

Trọng điểm là gì?

Khốn kiếp!

Đầu đau quá.

Đầu óc tôi đâu rồi?

Triệu Ninh cũng cảm giác đầu trướng lên, nàng ngồi ở bên cạnh, xoa đầu.

"Ta cũng cần yên tĩnh!"

Phản ứng của Doanh Vô Kỵ, xác minh rất nhiều suy nghĩ của nàng.

Nhưng nàng vẫn nghĩ mãi mà không rõ, vì sao Doanh Vô Kỵ cũng không biết thân phận của Lý Thải My, tình yêu của hai người như thế nào mà có thể nói chuyện vui vẻ như vậy?

Còn có vấn đề quan trọng hơn là…

Giờ thì sao?

Hắn rõ ràng là biết thai hóa dịch hình, nhưng hắn chỉ biết mình là nữ, không biết mình là Thái tử, mấy đạo khí vận Bách gia của hắn cũng là sính lễ cưới mình.

Nhưng chính mình, rõ ràng muốn lấy thân phận người đàn ông sống cả đời!

Vạn hạnh trong bất hạnh, ngoại trừ hắn, hẳn là không có nhiều người biết chuyện "Thái tử là nữ tử" này.

Sau đó thì phải tự xử như thế nào?

Lý Thái My cảm xúc phập phồng quá lớn, trong đầu đều là dấu chấm hỏi, nhưng trong cảm xúc đại hỉ đại bi, một chút năng lực suy nghĩ cũng không có.

Chỉ có thể ngồi xuống theo.

"Ta cũng cần yên tĩnh!"

Trong phòng, im lặng một lúc lâu.

Cũng may ba người đều không quá ngu ngốc.

Sau khi tỉnh táo lại, đều đại khái đoán được tình cảnh hiện tại.

Triệu Ninh hít sâu một hơi: "Doanh huynh, Thải My!"

Doanh Vô Kỵ: "Ừm…..".

Lý Thái My: "Ừm…..".

Triệu Ninh xoa đầu: "Chúng ta đối chiếu một chút tiền căn hậu quả của chuyện này đi! Doanh huynh, ta hỏi ngươi một vấn đề trước, huynh thai hóa dịch hình khi nào đại thành?"

"Đại khái chính là một ngày trước khi gặp ngươi giả thân phận!"

"Cho nên nói, huynh khi đó không biết ta là Thái tử?"

"Không biết."

"Cho nên nói người khác không biết Thái tử là nữ tử?"

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Nói nhảm! đương nhiên không biết, ta cũng là hôm nay mới biết!"

Triệu Ninh thở phào nhẹ nhõm: "Cho nên huynh nói muốn cưới hai cái công chúa, chính là chỉ ta cùng Thải My, ngươi xuất ra hai đạo khí vận, cũng là cho ta sính lễ?

Lý Thái My: "…..".

……

Trọn vẹn một canh giờ sau, mấy người đều biết rõ sự tình đã trải qua.

Doanh Vô Kỵ rất đau mề, không nghĩ tới chính mình vì cho Thiết Ngưu thượng hình, viết một quyển truyện sex đã đốt

cháy CPU của Đường Đường CPU, sau đó dẫn tới một vở kịch lớn như vậy.

Triệu Ninh này rảnh rỗi không có việc gì trộm bản thảo người ta làm cái gì?

Hơn nữa nhìn cũng không nhìn, liền trực tiếp đưa cho Lý Thải My.

Đây không phải nhàn rỗi đến đau mề sao?

Cho nên nói, bây giờ làm sao bây giờ?

Thời đại này, địa vị của nữ tử đích xác cao hơn thời đại bó chân nhỏ không ít.

Nhưng Nữ Đế… Thật sự có chút khó khăn.

Thân nữ nhi của Triệu Ninh, đối với Triệu Kỵ tuyệt đối là cấm kỵ trong cấm kỵ, làn sóng này của mình, e là đâm vào tổ ong vò vẽ.

"Em rất ít cầu Điện hạ chuyện gì, thả hắn đi thôi, từ hôm nay trở đi em sẽ không bước ra cái này tiểu viện một bước, cũng sẽ không khiến bất luận kẻ nào tiến vào, sẽ không có người tiết lộ bí mật của Điện hạ."

Doanh Vô Kỵ trong lòng thắt lại: "Nhốt cả ta vào đây đi!"

Triệu Ninh nhìn thoáng qua hai người, trong lòng một trận phiền não, hỏi ngược lại: "Vậy ta ở đâu?"

Lý Thái My sửng sốt một chút: "A. Điện hạ…

Doanh Vô Kỵ theo bản năng muốn nói "Nếu không cùng nhau", nhưng ngẫm lại lại có chút biến thái, hơn nữa hiện tại còn chưa thoát khỏi nguy hiểm, vẫn là trước đừng nhảy như vậy.

"Than ôi!"

Triệu Ninh đứng lên: “Cái viện này đã bị trận pháp phong bế, các ngươi hiện tại không ra được. Các ngươi trước ở chỗ này chờ một chút, không có việc gì… Ta hết sức bảo vệ các ngươi chu toàn!”

Dứt lời, bước nhanh rời khỏi tiểu viện.

Sau khi nàng rời đi, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Doanh Vô Kỵ nhìn thoáng qua Lý Thải My, chỉ thấy hốc mắt cùng mũi của nàng đều hơi phiếm hồng.

Bốn mắt nhìn nhau.

Lý Thải My cuống quít lau nước mắt trên mặt, dời tầm mắt sang một bên.

Đường Đường…..”.

“Đừng gọi ta là Đường Đường, hãy để cái tên này cho vợ tương lai của công tử đi!”

Lòng nàng có chút chua xót.

Nàng tin tất cả những gì đã xảy ra trước đây đều là sự thật, thậm chí còn thật hơn cả tưởng tượng của mình.

Bởi vì con quỷ đáng ghét trước mắt này, thậm chí cũng không phải chạy tới vì thể Khôn Thừa của mình.

Tuy nhiên, vẫn có những yếu tố liên kết chính trị.

Nhưng so với cái trước thì thuần túy hơn nhiều.

Nàng thích sự thuần khiết này.

Nhưng cái giá hơi lớn.

Lúc trước nàng kỳ thật không thích Doanh Vô Kỵ gọi mình là “Đường Đường” như vậy, bởi vì cảm giác có chút ngấy.

Cho phép hắn gọi như vậy, chỉ là bởi vì chính mình càng chán ghét “Lý gia nhân” cùng “Thái tử phi” hai thân phận này

mà thôi.

Nhưng bây giờ.

Cái tên này không còn thuộc về mình nữa.

Nàng có chút muốn khóc.

Doanh Vô Kỵ mấp máy miệng: "Nhưng ta muốn nàng làm thê tử tương lai của ta.

"Có thể sao?"

Lý Thái My miễn cưỡng cười: Công tử có nghe mình đang nói gì không?

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hình như là có chút thái quá.

Tuy rằng Triệu Ninh là nữ.

Tuy rằng Đường Đường vẫn là xử nữ.

Nhưng nàng dù sao cũng là Thái tử phi, Lê vương biết xấu hổ, Lê vương thất cũng biết xấu hổ!

Doanh Vô Kỵ chưa bao giờ dám đánh giá thấp sự hung hiểm của quan niệm thế tục, cho nên lúc đề xuất muốn cưới hai công chúa, hắn đã cảm giác mình rất hoang dã.

Chương 417: Giữ bí mật thân phận nữ nhi Chương 417: Giữ bí mật thân phận nữ nhi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bây giờ…

Bao nhiêu gương mặt nhìn vào ?

Quan trọng nhất là, bí mật về thân phận nữ tử của Triệu Ninh nhất định phải được giữ gìn.

Đây là lợi ích căn bản của Triệu Kỵ.

Ai động đến bí mật này?

Triệu Kỵ sẽ khiến người đó chết!

Điểm ấy nghĩ cũng không cần nghĩ, không có bất kỳ cách nào có thể cứu vãn.

Cho nên, Đường Đường không thể rời khỏi vương cung trước khi Triệu Ninh hoàn toàn nắm quyền, thậm chí biến pháp thành công.

Quá trình này…

10 năm?

Hay 20 năm?

Đối với một cô gái, điều này có gì khác biệt so với tù chung thân?

Doanh Vô Kỵ có chút tức giận: "Vậy ta đi nói với Lê Vương, chỉ cần gả nàng cho ta, ta lấy mạng mình phụ tá Triệu Ninh thống nhất thiên hạ.

Lý Thái My: "…..".

Nàng cảm giác mũi có chút chua xót, cứ như vậy nhìn hắn một hồi lâu, nhẹ nhàng hừ một tiếng: "Bệ hạ chướng mắt nhất là người làm việc theo cảm tính, công tử làm như vậy làm sao khiến Bệ hạ tin tưởng công tử có thể giúp Triệu Ninh nhất thống thiên hạ?"

Huống hồ công tử chỉ nói điều công tử muốn thế nào, lại không hỏi ta có nguyện ý cùng đi theo công tử hay không.

Công tử không nên nghĩ lung tung nhiều như vậy, ta căn bản là chưa từng động tâm với công tử , cũng không nghĩ tới muốn đi cùng công tử!

Công tử đối với bệ hạ hữu dụng, chỉ cần công tử biểu hiện ngoan ngoãn, Bệ hạ sẽ không giết công tử".

“Ta, ta rất thích nơi này, sau này công tử đừng tới quấy rầy ta nữa”.

“Lừa gạt!”

“Không, ta chưa từng động lòng với công tử.”

“Nhưng nàng nói nàng muốn ra ngoài.”

“Bỏ đi! Ta căn bản không có tư cách nhớ chuyện này”.

“Ta đã hứa với nàng rồi, sao lại quên được?”

“……”

Doanh Vô Kỵ đứng lên: “Thực hiện hay không thực hiện lời hứa là chuyện của ta!”

Dứt lời, liền đi về phía cửa lớn tiểu viện trong ánh mắt khiếp sợ của Lý Thải My,.

“Rầm ! ”

“Rầm ! ”

“Rầm ! ”

“Mở cửa ra!”

Triệu Kỵ mở cửa cho ta!

“Ngươi có bản lĩnh cùng ta diễn trò, có bản lĩnh ngươi mở cửa a!”

“Sự tình là ta gây ra, ta nhận!”

“Ngươi muốn giết người, ta hiểu!”

“Nhưng muốn giết người thì giết ta đi!”

“Không ai có thể phán xét tôi!”

“Thả ta ra ngoài, ta muốn cùng ngươi đàm phán như những người đàn ông với nhau đi!”

Chuyện đã đến nước này thì nhất là bét đi.

……

Điện Trọng Lê.

“Khốn kiếp!”

“Triệu Ninh, vì sao con giám quốc lâu như vậy, vẫn hành động theo cảm tính như thế?”

“Hắn nói cái gì, con chẳng lẽ liền tin cái đó?”

“Nếu con vẫn là cuồng vọng tự đại, cô làm sao mới có thể yên tâm đem vương vị giao cho ngươi?”

Thân thể Triệu Kỵ hơi nghiêng về phía trước, hai tay gắt gao ấn bàn.

Nhìn trước mắt cái này từ nhỏ bị chính mình trở thành nhi tử nuôi con gái, trong ánh mắt là khó có thể che giấu thất vọng.

Bởi vì Triệu Ninh vừa rồi nói rất nhiều.

Nhưng tổng kết lại chỉ có bốn tin tức: Bí mật mình là con gái không bị tiết lộ; Doanh Vô Kỵ và Lý Thải My đáng tin cậy; Doanh Vô Kỵ vẫn có thể dùng được. Nếu như có thể, thậm chí có thể thành toàn một đoạn nhân duyên hữu thực vô danh.

Thái tử này bị phế rồi.

Không thể nhận được nữa.

Dưới uy áp của cường giả Ngộ Thần Cảnh, hai chân Triệu Ninh đều phát run, nhưng sắc mặt vẫn như cũ không thay đổi, thản nhiên nhìn thẳng Triệu Kỵ: “Phụ vương! Nhi thần đưa ra phán đoán như vậy, cũng không phải là hành động theo cảm tính! Doanh huynh từng thề máu, chỉ cần Triệu gia không ruồng bỏ, hắn sẽ đem hết toàn lực phụ tá con thành tựu đại sự.

Hừ!

Triệu Kỵ hừ lạnh một tiếng: “Vị sư phụ kia của hắn, có thể trong thời gian ngắn ngủi, làm cho thai hóa dịch hình của hắn tăng lên tới đại thành. ngươi làm sao biết, hắn không có cách phá giải thề máu?”

Triệu Ninh vẻ mặt trấn định: “Ít nhất hắn hiện tại thề máu vẫn còn, đủ để chứng minh hắn vẫn chưa làm bất cứ chuyện gì bất lợi cho Triệu thị, phụ vương là người biết nhìn người, hẳn là so với nhi thần càng có thể thấy rõ cách làm người của Doanh Vô Kỵ.”

Hắn vì Học cung tế tửu, sư phụ hắn là thủ tịch chưởng cung phu tử, ngày khác Học cung vì Đại Lê tuyển quan, quyền lực nơi tay, con làm sao xác định hắn sẽ không mưu đồ gây rối?

“Phụ vương!”

Triệu Ninh lần đầu tiên ngắt lời Triệu Kỵ.

Nàng ngẩng đầu, không chút né tránh đối diện Triệu Kỵ, hít sâu một hơi: “Đến lúc đó! Nhi thần tất nhiên đã thành hùng chủ một phương, nếu chỉ là một thân nữ nhi liền có thể ngăn cản bước chân nhi thần, còn nói gì tranh giành Trung Nguyên? Doanh Vô Kỵ hiểu chính trị, nhưng tuyệt đối không có khả năng trở thành một nhà chính trị, nhi thần có lòng tin” .

Cắt đứt quân phụ nói chuyện, là biểu hiện cực kỳ vô lễ.

Nhưng ngoài ý muốn, Triệu Kỵ cũng không có phát hỏa, ngược lại ngay cả lúc trước hỏa khí giống như đều tản đi.

Bởi vì ông ta vừa mới bực tức Triệu Ninh hành động theo cảm tính.

Nhưng bây giờ xem ra, giống như Thái tử của mình, làm ra chuyện như vậy, phần lớn là bắt nguồn từ sự tự tin.

Triệu Ninh nói không sai.

Doanh Vô Kỵ hiểu chính trị, nhưng tuyệt đối không thể trở thành chính trị gia.

Không làm được hùng chủ, càng không thành kiêu hùng, bởi vì tính cách người này thiếu hụt thật sự quá lớn.

Giống như bây giờ.

Lao lực thiên tân vạn khổ, lấy được địa vị cao nhất tại Học cung Đại Lê, lại vì Lê Quốc mà ra sức trâu ngựa.

Kết quả quay đầu lại, vì một nữ nhân, cái gì cũng không cần?

Triệu Ninh thấy ông ta trầm mặc, rốt cục lộ ra nụ cười: "Phụ vương! thời điểm Doanh Vô Kỵ thôi diễn biến pháp, các loại thủ đoạn đều tàn nhẫn quả quyết, nhưng phụ vương cảm thấy nếu thật giao cho hắn tự mình đi làm, hắn có thể làm được mấy phần?"

"Tối đa ba phần!"

Triệu Kỵ đưa ra đánh giá đúng trọng tâm.

Chương 418: Luận quân vương kế nhiệm Chương 418: Luận quân vương kế nhiệm

Người dịch: PrimeK Tohabong

"Đây chính là điều nhi thần muốn nói, Doanh Vô Kỵ biết cái gì là đúng, nhưng khi đưa ra quyết định chỉ có thể hành động theo cảm tính, loại người này giá trị lớn nhất, cũng dễ dàng điều khiển nhất."

Triệu Ninh ở trong lòng yên lặng bổ sung một câu, chỉ cần trả giá một ít chân tâm không đáng giá nhất trong vương thất là được.

Nàng hít sâu một hơi, tiếp tục nói: "Doanh Vô Kỵ không có tâm tính thống binh, càng không có tâm tính trị quốc, nếu

như hắn động tâm tư lệch lạc, thậm chí cũng không cần nhi thần động thủ, hắn sẽ tự chịu diệt vong trước một bước".

Triệu Kỵ cũng không phủ nhận quan điểm này, nhưng vẫn trầm giọng nói: "Con làm sao liền xác định, hắn tự chịu diệt vong lúc, sẽ không thương tổn đến quốc bản?"

"Nhi thần chỉ biết là, Đại Lê hiện tại cần ngọc xà, cần biến pháp, cần binh diễn uy hiếp Càn quốc, nếu những thứ này không có, chỉ sợ còn tổn thương bản quốc hơn!"

Lời này vừa nói ra.

Trong điện Trọng Lê lâm vào trầm mặc ngắn ngủi.

Bởi vì đó mới là mấu chốt của vấn đề.

Rất lâu.

Triệu Kỵ bỗng nhiên cười cười, phảng phất tất cả lửa vừa rồi đều chỉ là biểu hiện giả dối.

Ông ta lẳng lặng nhìn Triệu Ninh: "Con muốn thành tựu đoạn nhân duyên này, muốn vừa có thể lưu lại Lý Thải My, lại có thể trói chặt Doanh Vô Kỵ. Nhưng hôn sự này một khi thành, đứa nhỏ sinh ra tất là long phượng, Doanh Vô Kỵ có thể không ham quyền lực, nhưng làm sao có thể quản được dã tâm của đứa nhỏ mình, điểm này con có đối sách không?

Doanh Vô Kỵ hiện tại biểu hiện thực lực rất mạnh.

Tuy rằng chỉ là rất mạnh, cũng không có đạt tới trình độ kinh thế hãi tục, so với chân chính yêu nghiệt có chỗ không bằng.

Nhưng Lý Thải My là thể Khôn Thừa, ai có thể cam đoan cô ta sẽ không sinh ra một yêu nghiệt đủ để sánh vai Doanh Vô Khuyết.

Nếu đứa trẻ này có tham vọng thì…

Triệu Ninh vẻ mặt có chút không đành lòng, nhưng vẫn nói: “Nhi thần có đối sách!”

Triệu Kỵ lạnh nhạt nói: “Nói đi!

Triệu Ninh hít sâu một hơi: “Nếu sinh con nối dõi, phải giao cho vương thất nuôi dưỡng. Con là phụ thân, chỉ dạy Binh gia sát phạt chi đạo, không truyền Bách gia trị thế chi lý”.

Triệu Kỵ nâng mí mắt lên: “Kế nhiệm quân vương, thì tiếp theo ai làm?”

Triệu Ninh thần sắc có chút mất tự nhiên: “Con, con cái này…”

Triệu Kỵ bực bội khoát tay áo: “Thừa dịp cô còn chưa chết, ngươi nhanh chóng lập uy, sau đó tìm 10 tháng bế quan, sinh ra một đứa bé trai. Từ đó về sau, lập thề máu, không được cùng Doanh Vô Kỵ có nửa phần da thịt thân thiết. Con, có thể làm được sao?”

“Nhin thần có thể làm được!”

Triệu Ninh ngữ khí kiên định, một tia thần sắc thống khổ, ở đáy mắt nàng chợt lóe rồi biến mất.

Trong hoàng gia, mọi thứ đều là công cụ.

Bao gồm cả cơ thể của chính mình.

Bao gồm cả cơ thể của Doanh Vô Kỵ và Lý Thải Mai và đứa bé.

Đây là cách duy nhất nàng có thể nghĩ đến để thuyết phục Triệu Kỵ, cũng là cách làm có lợi nhất đối với Lê quốc.

“Con có thể làm được! Hai con lừa cứng đầu kia có thể làm được sao?

“Cái này…”

Triệu Ninh chần chờ, nàng hít sâu một hơi: “Nhi thần tận lực, nếu bọn họ không đồng ý, cũng có thể cho bọn họ thời gian suy nghĩ. Loạn thế sắp tới, Lê quốc là nơi an cư duy nhất của bọn họ”.

Triệu Kỵ từ chối cho ý kiến, lại hỏi: “Hôn sự xử lý như thế nào?”

Triệu Ninh trầm giọng nói: “Vương tỷ Vương muội, không ít người đã chán ghét cảnh bị nuôi nhốt trong cung, có thể ban thưởng tự do thân, để trống tên công chúa cùng Càn liên hôn. Phụ vương… cảm thấy như thế nào?”

Triệu Kỵ chỉ phất phất tay: “Đi mời bọn họ tới đi, Cô đã sai người chuẩn bị tốt dạ tiệc, hôn sự ngày mai liền định, về tình về lý người nhà bên đó nên cùng tân cô gia ăn bữa dạ tiệc. Bảo bọn họ mau tới đây một chút, bằng không đồ ăn sẽ nguội.

“Vâng!”

Triệu Ninh chắp tay, chợt lại giật mình một chút: “Phụ vương! bữa tiệc tối này, phụ vương đã sớm chuẩn bị?”

Triệu Kỵ ý vị thâm trường nhìn nàng một cái, hỏi ngược lại: “Nếu không thì sao?

Triệu Ninh: “…..”.

Vốn tưởng rằng đây là khảo nghiệm đối với Doanh Vô Kỵ và Lý Thải My.

Không nghĩ tới, là khảo nghiệm đối với chính mình.

Nàng vốn cho là mình đã rất hiểu phụ vương của mình, lại không nghĩ tới vẫn là ngay cả ông ta thật giận giả đều phân không rõ.

“Đi đi!”

“Nhi thần cáo lui!”

Đưa mắt nhìn Triệu Ninh rời đi.

Triệu Kỵ thở dài một hơi.

Chuẩn bị trước bữa tối là thật.

Nổi giận với Triệu Ninh cũng là thật.

Sở dĩ đồng ý, cũng không phải là đồng ý Triệu Ninh nhất định có thể dựa vào "chân thành" cùng thủ đoạn đắn đo cả đời của Doanh Vô Kỵ.

Mà là, hiện tại ổn định Doanh Vô Kỵ, là lợi nhất đối với Lê quốc.

Tai họa ngầm trên người Doanh Vô Kỵ có lớn hơn nữa, cũng không có khả năng lớn hơn Ngụy gia cùng Hàn gia.

Thằng nhóc này nói đúng.

Có một hành động được gọi là mặt trận thống nhất.

Mà Doanh Vô Kỵ, chính là đối tượng mặt trận thống nhất hiện tại của ông ta.

Mức thân mật của hắn với vương thất thậm chí còn cao hơn tôn thất!

Chỉ cần bí mật thân nữ nhi Triệu Ninh không bị tiết lộ, trong lòng ông ta cũng không muốn cùng Doanh Vô Kỵ trở mặt.

Lý Thải My?

Tiễn!

Thái tử của mình là thân nữ nhi, muốn thể Khôn Thừa cũng vô dụng.

Không bằng, dựa vào nàng ta khóa chặt Doanh Vô Kỵ lại.

Chương 419: Tiểu tử khôn vặt Chương 419: Tiểu tử khôn vặt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ tiểu tử này có vài phần khôn vặt, chỉ cần vương thất không so đo chuyện hoang đường này, hắn liền nhất định hiểu được, Lê quốc chính là nơi thích hợp nhất để hắn an cư.

Hai người tốt nhất có thể sinh hạ một trai một gái, liền theo phương thức bồi dưỡng mà Triệu Ninh nói, về sau Lê quốc sẽ có thêm một mãnh tướng, chỉ cần quân uy tân quân nổi, liền có thể có một thần binh.

Hai đứa trẻ, trên danh nghĩa đều là con của Triệu Ninh và Lý Thải My, như vậy tất cả những gì Doanh Vô Kỵ có thể thu về tất cả vương thất.

Rất ổn định, nhưng sự ổn định này có hai điều kiện tiên quyết.

Thứ nhất, tính tình Doanh Vô Kỵ không phát sinh thay đổi lớn, hơn nữa không thể cùng nữ tử khác sinh con nối dõi.

Triệu Kỵ không phải đặc biệt hoài nghi nửa câu đầu, nhưng nửa câu sau…

Ngược lại hắn đối với điểm này tương đối lo lắng.

Vừa rồi Triệu Ninh đích xác nói những câu có lý, nhưng vẫn mang theo một tia nhân tình vị quân vương không nên có.

Cũng là kết quả này.

Hoàng gia nên đàm phán với Doanh Vô Kỵ!

Mà không nên do Triệu Ninh chủ động đề xuất!

Thái tử này.

Suýt nữa thì cháy.

Cần thêm… thêm củi!

……

Ngoài sân.

Triệu Ninh ở trước cửa do dự hồi lâu.

Lúc mới từ Cung Trọng Lê đi ra, nàng hăng hái, nàng cảm giác bộ dáng của mình, rất giống bộ dáng của Doanh Vô Kỵ lúc mới đàm phán thành việc làm ăn của Thư cục.

Nhưng càng đi, khí thế của nàng lại càng yếu.

Bởi vì nàng biết, kết quả của vụ làm ăn này, Doanh Vô Kỵ và Lý Thải My không nhất định sẽ hài lòng.

Nhưng nghĩ lại, mình đã cố hết sức rồi, có gì mà chột dạ chứ?

Vì thế hít sâu một hơi, liền đẩy cửa viện.

Mới vừa đẩy cửa ra, liền thấy Doanh Vô Kỵ đang đứng ở cửa, giống như hắn một mực ở chỗ này chờ.

Triệu Ninh: "Doanh huynh…..".

Doanh Vô Kỵ trực tiếp ngắt lời: "Dẫn đường đi, ta không muốn nghe kết quả ngươi cầu tình, ta hiện tại đi tìm bệ hạ đàm phán!"

Triệu Ninh trầm tư một lát: "Huynh… là đối với hôn sự của huynh cùng Thải My không hài lòng?"

"Đương nhiên bất mãn… Ngươi nói cái quái gì?"

Doanh Vô Kỵ mê man: "Ngươi là nói ta cùng Đường Đường…"

Lý Thải My cũng giật mình, cuống quít đứng lên: "Điện, điện hạ vừa rồi nói cái gì?"

Triệu Ninh cười cười: "Ngày mai Càn vương sẽ xuất quan, đến lúc đó sẽ định ra hôn kỳ. Phụ vương nói, cô gia hẳn là bồi

người nhà trai ăn một bữa cơm!”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Lý Thái My: “…..”.

15 phút sau.

Điện Trọng Lê.

Rượu và thức ăn trên bàn, so với lần trước còn phong phú hơn nhiều.

Doanh Vô Kỵ ngồi nghiêm chỉnh, có một loại cảm giác mơ hồ hồ.

Đầu tiên là một bàn ê chề tiệc rượu.

Bàn này nối tiếp bàn kia

Mấu chốt là hai lần uống rượu vẫn là hai người cũ. Nếu như không phải bên cạnh có thêm vương hậu, Triệu Ninh cùng Lý Thải My, hắn thậm chí hoài nghi mình có phải uống say, ngủ một giấc rồi lại tỉnh hay không.

Bầu không khí có chút nặng nề.

Triệu Kỵ có chút bất mãn: “Ngươi cái này làm con rể, chẳng lẽ không nên kính nhạc phụ đại nhân một chút?”

“Ôi, ôi, ôi!”

Doanh Vô Kỵ lúc này mới thanh tỉnh một chút, vội vàng rót hai chén rượu: “Nhạc phụ đại nhân, tiểu tế kính nhạc phục!”

Triệu Kỵ tươi cười hòa ái, tiếp rượu uống một hơi cạn sạch, như cười như không nhìn hắn: “Ngươi có thể kính rượu cho Cô, Cô rất hài lòng! Nhưng ngươi kính rượu so với lần trước câu thúc quá nhiều, Cô rất không vui”.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Chết tiệt!

Lần trước muốn cưới là con gái ông.

Lần này người muốn cưới là con dâu của ông.

Cái này mẹ nó có thể giống nhau sao?

Cái này mà còn vui vẻ được thì mặt ta phải dày thế nào!

Triệu Kỵ biểu hiện rất hiền lành.

Nhưng hắn biết, hôn sự này tuyệt đối không thể dễ dàng sắp xếp như vậy.

Tất cả những thứ miễn phí đều được đánh dấu bằng bảng giá.

Triệu Kỵ nhìn hắn hơi lộ vẻ bộ dáng quẫn bách, nhịn không được lộ ra vẻ tươi cười: "Còn có nhạc mẫu đại nhân của ngươi đâu!"

Doanh Vô Kỵ vội vàng rót thêm hai chén rượu: "Nhạc mẫu đại nhân, con mời nhạc mẫu!"

Vương hậu tỏ ra hiền lành hơn Triệu Kỵ.

Nhấp một ngụm rượu, cứ như vậy cười dài đánh giá Doanh Vô Kỵ: "Nghe nhạc phụ ngươi nói, ngươi tuy rằng làm việc cổ quái, lại tính tình ngông cuồng. Chỉ nghe đồn đích xác như thế, bất quá so với cha ngươi, vẫn có chỗ không bằng.

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút: "Hả?"

Vương hậu thản nhiên cười: "Nghe nhạc phụ ngươi nói. Cha ngươi năm đó sau khi gây họa cho con gái nhà người ta, mặt không đỏ tim không đập nhanh, liền trở về Càn quốc, cũng không nghĩ mang người ta đi."

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Bầu không khí này có chút quá mức thoải mái, khiến hắn có chút không thích ứng.

Ngược lại hai vợ chồng lão Triệu biểu hiện rất tự nhiên, lại nói một ít chuyện hoang đường Doanh Việt năm đó làm con tin ở Lê quốc, sau đó lại kéo tới hôn sự này, rồi cả hai nhìn về phía Lý Thải My.

Lý Thái My theo bản năng nắm chặt váy của mình: "Phụ vương, mẫu hậu…..".

Từ khi vào cung, nàng vẫn luôn gọi như vậy.

Chỉ là bình thường kêu đều cực kỳ thuận miệng, hôm nay lại kêu như thế nào lại cảm thấy đến mất tự nhiên.

Triệu Kỵ than nhẹ một hơi: "Thải My, ngươi từ khi vào cung tới nay, chịu không ít ủy khuất, nhưng cũng đều là bất đắc dĩ mà làm, ngươi bình tĩnh mà xem xét, Cô cùng vương hậu đối với ngươi như thế nào?"

Thủ tướng Lý Thải My hít sâu một hơi, thần tình nghiêm túc nói: "Lúc Thải My nguy nan, nhờ phụ vương, mẫu hậu ra tay giúp đỡ. Mặc dù ở thâm cung nhiều năm, nhưng cuộc sống so với các vị công chúa còn tốt hơn, Thải My vô cùng cảm kích!

"Vậy ngươi có thể lấy thân phận con gái, kính rượu cho phụ thân, mẫu thân không?"

"Phụ thân, mẫu thân…"

Lý Thái My hơi có chút thất thần, bọn họ thật sự định lấy danh nghĩa gả con gái gả mình cho Doanh Vô Kỵ sao?

Lòng nàng có chút phức tạp, không biết nên nói cái gì.

Chỉ có thể nghiêm túc rót hai chén rượu.

Chương 420: Tiểu tùy tùng hiểu chuyện Chương 420: Tiểu tùy tùng hiểu chuyện

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Phụ thân!”

“Mẫu thân!”

“Con gái kính Phụ thân, mẫu thân!”

Uống một hơi cạn sạch, nàng có chút hoảng hốt.

Trước khi vào cung, nàng vẫn luôn là tiểu tùy tùng không lo không nghĩ phía sau tỷ tỷ.

Mãi đến khi tỷ tỷ gặp chuyện không may, nàng mới hiểu được sự tàn khốc của thế giới.

Sau khi vào cung, nàng cũng rất ít tiếp xúc triều chính, Triệu Ninh chính là con đường duy nhất để nàng tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Nàng nghĩ mãi mà không rõ Triệu Kỵ sẽ đồng ý chuyện này như thế nào.

Nhưng biết, Triệu Kỵ mục đích, tuyệt đối không phải là vì thành toàn chính mình.

Nàng không hiểu.

Chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi.

Doanh Vô Kỵ bị tra tấn đến có chút khó chịu, chỉ có thể mở miệng trước: “Phụ vương, hôn sự này rốt cục định sắp xếp như thế nào?”

Triệu Kỵ cười như không cười nhìn hắn một cái: “Cô đã đáp ứng ngươi, vậy nên nói mà giữ lời. Ngươi vẽ hai bức họa, Cô liền đem hai nữ nhi ngươi vẽ ra đều gả cho ngươi, ngươi hài lòng không?”

Nhưng, nhưng…..".

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề: "Nhưng thân phận của hai người bọn họ, phải gả như thế nào?"

Triệu Kỵ nhìn về phía Triệu Ninh: "Ninh nhi, ngươi nói cùng hắn nghe!

Triệu Ninh hít sâu một hơi: "Doanh huynh! Sự tình là như vậy…..".

Nghe lại toàn bộ.

Doanh Vộ Kỵ xem như nghe rõ.

Hai vợ chồng đều là của mình.

Nhưng Triệu Ninh vẫn là thái tử, Đường Đường vẫn là thái tử phi.

Cả hai vợ chồng đều có thể sinh con cho mình.

Nhưng trên danh nghĩa đứa bé là do vợ lớn và vợ nhỏ sinh ra.

Đương nhiên, hai đứa nhỏ cũng không phải hoàn toàn không có quan hệ gì với mình.

Chính mình, có thể làm "cha nuôi" của hai đứa con, không cần lo lắng thảm kịch cha con chia lìa.

Điều này nghe có vẻ kỳ lạ, nhưng hình như cũng không phải là không thể chấp nhận.

Hơn nữa hình như càng có cảm giác.

Đến lúc đó tân quân Lê quốc uy hiếp chư hầu, vương hậu mẫu nghi thiên hạ.

Ai có thể nghĩ đến, sau lưng các nàng là cùng một người đàn ông.

Quan trọng nhất, tổng hợp tất cả các yếu tố, không có kết quả tốt hơn.

Chỉ là…

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Lý Thải My, chỉ thấy mi mắt nàng rủ xuống, hai tay gắt gao nắm chặt làn váy, trong lòng cũng đã hiểu ý của nàng.

Hắn hỏi: "Đứa nhỏ nhất định phải sinh sao?"

Triệu Kỵ trầm giọng nói: "Lê quốc ít nhất cần một vị Triệu thị quân vương!"

Doanh Vô Kỵ thở phào nhẹ nhõm, kỳ thật hắn đại khái hiểu rõ tâm tình của Lý Thải My.

Hai tỷ muội tình cảm rất tốt, đều là Thể Khôn Thừa, Lý Thải Đàm vì thoát khỏi trói buộc, thậm chí cam nguyện hủy diệt huyết mạch viễn cổ.

Lý Thải My là em gái, sao có thể cam tâm làm một cỗ máy sinh sản?

Chỉ cần đứa bé này không cần thiết, vậy tất cả đều dễ nói.

Hắn nhìn về phía Lý Thải My.

Lý Thải My hít sâu một hơi, trên mặt hơi tái nhợt nặn ra vẻ tươi cười: "Tạ phụ vương mẫu hậu!

Triệu Kỵ nhàn nhạt cười một tiếng, hết thảy đều ở trong lòng bàn tay, nếu như Lý Thải My không sinh, tuy rằng Lê Quốc hội tổn thất một vị mãnh tướng, nhưng nhân tố bất ổn định cũng ít đi một phần.

"Hôn sự cứ như vậy quyết định!"

"Nhạc phụ đại nhân, con còn có một vấn đề!"

"Nói đi!"

Thâm cung quá mức trong trẻo nhưng lạnh lùng, tiểu tế cả gan vì Thải My cầu một ít cơ hội ra ngoài.

Chuẩn! Cô tự sẽ sắp xếp.

“Còn một vấn đề nữa!”

“Sao ngươi không nói luôn một thể đi?”

Triệu Kỵ ghét bỏ nhìn thoáng qua Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Kiểu gì cũng phải có một công chúa ghi danh vào phủ phò mã, nên ngày đại hôn dù sao cũng phải có tân nương ..”

Triệu Ninh uống một ngụm rượu: “Ta hiểu thai hóa dịch hình, ta đến gả hộ!”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Trâu bò!

Thế là chuyện hôn sự đã định

Triệu Kỵ khoát tay: “Mau ăn cơm đi! Ăn cơm xong thì ngủ, ngày mai còn có rất nhiều việc phải làm.

Một bữa cơm cũng coi như là hòa hợp.

Triệu Kỵ cùng vương hậu, giống như cha mẹ bình thường.

Đương nhiên, mấy phần là thật, mấy phần là diễn, quỷ mới biết được.

Triệu Ninh biểu hiện rất bình thường, thoạt nhìn không giống nữ tử sắp lập gia đình, càng giống đại ca muội muội sắp lập gia đình.

Toàn bộ quá trình Lý Thái My đều không nói gì, chỉ là khi mọi người cạn ly, cười giơ ly lên.

……..

Rất lâu.

Tiệc tối tan.

Triệu Kỵ và vương hậu dắt tay nhau rời đi.

Hôn sự này, giống như cứ như vậy được quyết định trong bầu không khí nhẹ nhàng.

Triệu Ninh đứng dậy: “Thải My, chúng ta cũng phải trở về nghỉ ngơi. Doanh huynh, huynh có thứ ở chỗ ta, cùng nhau đi!

Trên xe ngựa.

Suốt đường không nói gì.

Đóng cửa viện lại, Triệu Ninh mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nhìn thoáng qua hai người, môi giật giật, sâu kín phun ra một câu: “Ta đã cố hết sức!”

Doanh Vô Kỵ cười hì hì nói: “Đa tạ Triệu huynh, có rảnh cùng nhau ngủ!”

Triệu Ninh liếc hắn một cái: “Doanh huynh! huynh vẫn là suy nghĩ trước làm sao dỗ Thải My đi!

“Hả?”

Doanh Vộ Kỵ sửng sốt một chút.

Triệu Ninh thở dài một hơi: ” Huynh vẫn là không đủ hiểu nàng, ta vào nhà lấy đồ, hai người ở trong viện nói đi!”

Dứt lời, liền lắc đầu, vội vàng trở về phòng, đóng cửa lại.

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Lý Thải My, chỉ thấy mi mắt nàng hơi rủ xuống, không có tức giận, không có oán hận, nhưng tâm tình chính là có chút sa sút.

Ngay từ đầu hắn cho rằng nàng chỉ là tâm tình lên lên xuống xuống tới quá nhiều, có chút mệt mỏi.

Nhưng bây giờ có vẻ như không phải vậy.

Chương 421: Nỗi khổ thể Khôn Thừa Chương 421: Nỗi khổ thể Khôn Thừa

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Thải My, nàng không chấp nhận kết quả này?”

Lý Thái My ngồi trên ghế đá, cắn cắn môi: “Không muốn nhận!”

Doanh Vô Kỵ có chút khó hiểu: “Nếu như nàng không tiếp nhận, nàng có thể nói, ta biết sẽ có chút miễn cưỡng, nhưng nàng chỉ cần nói, ta liền…”

Lý Thái My ngẩng đầu, nhìn ánh mắt của hắn, miễn cưỡng cười cười: “Đừng ngốc! như vậy đã là kết quả tốt nhất, nếu ta lại không biết điều, chẳng phải là phụ ý tốt của Thái tử điện hạ”

“Nhưng ta vẫn không biết, vì sao nàng lại khổ sở”.

“Bởi vì ta chính là loại nữ tử dung tục nhất !”

Lý Thải My bỗng nhiên cảm xúc có chút kích động.

Doanh Vô Kỵ trầm mặc, nhất thời có chút không rõ nàng có ý gì.

Lý Thải My chuyển tầm mắt qua một bên: “Từ nhỏ ta đã biết, hai tỷ muội chúng ta là thể Khôn Thừa, ta hỏi tỷ tỷ là có ý gì, tỷ tỷ nói chính là trước 15 tuổi hưởng hết các loại sủng ái.

Ta hỏi tỷ tỷ sau 15 tuổi thì sao?

Nàng không trả lời.

Nhưng tỷ đã hủy hoại cơ thể mình vào ngày sinh nhật lần thứ 15 của mình.

Hành động của tỷ là nhằm phá hủy một cuộc hôn sự quan trọng của gia tộc, ngày đó tỷ thiếu chút nữa bị đánh chết.

Ngày hôm đó, ta đã sớm hiểu được ý nghĩa của thể Khôn Thừa.

Cũng may tỷ vẫn sống sót, trước khi đi xa, tỷ hỏi ta sau này muốn cuộc sống như thế nào.

Ta trả lời: Tôi hy vọng gia tộc sắp xếp cho ta một người chồng, yêu con người của ta, chứ không phải thể Khôn Thừa của ta. Ta muốn một người chồng yêu ta, sinh cho người đó một đứa con trai đáng yêu, một nhà ba người, hoặc là bốn người, sống thật vui vẻ.

Tỷ lúc ấy liền cười ta, nói sao trong nhà lại có một đứa em ngây thơ như ta

Nhưng ta chính là như vậy!

Trước kia, Thái tử điện hạ từng hứa hẹn với ta, nói chỉ cần nắm đại quyền trong tay, liền cho ta tự do.

Vì thế ta liền trông chờ, chờ đợi điện hạ mỗi chuyện đều thuận lợi, chờ đợi điện hạ sớm ngày đăng cơ, cẩn thận từng li từng tí không gây cho điện hạ một chút phiền toái.

Chỉ mong chờ một ngày nào đó ta có thể lấy lại tự do, mai danh ẩn tích đến một nơi không ai biết, tìm một người đàn ông không phải vì thể Khôn Thừa ở cùng một chỗ với ta.

Nhưng bây giờ, ta lại bị thể Khôn Thừa trói buộc.

Tại sao?

Tại sao đứa con của ta không thể là của ta và chồng ta?

Ta biết có thể không sinh!

Nhưng ta muốn có một đứa con!

Trước khi tỷ tỷ bị bắt đi, nói cho ta biết sau này làm việc nhất định phải lý trí, nếu không kết cục sẽ giống như tỷ vậy.

Nhưng vì cái gì mỗi lần ta lý trí, đều sẽ mệt mỏi quá!”

Giọng nói không lớn.

Khắc chế không để cảm xúc ném lên người Doanh Vô Kỵ.

Cho nên chỉ có thể càng nói càng ủy khuất.

Nàng ngẩng đầu: "Doanh Vô Kỵ, công tử hứa hẹn lời của ta còn giữ lời không?"

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Có chứ"

"Đừng ép buộc ta, được không?"

"Được rồi!"

"Ta không muốn vì chu toàn, buông tha sinh con. Cũng không muốn vì chu toàn, vì người khác sinh một đứa bé, cho dù người này là Triệu Ninh. Công tử hiểu ý của ta không?"

"Ta hiểu!"

Dịch ra là: Em chỉ muốn sinh con của anh.

Nghe có vẻ đầy lãng mạn phong kiến.

Nhưng tại sao lại cảm thấy chua xót như vậy?

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ, nàng làm ra loại lựa chọn "Dung tục" này cùng Lý Thải Đàm nổi điên hủy diệt thể Khôn Thừa của mình, kỳ thật cũng không có bản chất khác nhau, đều là muốn đem quyền sinh sản nắm ở trong tay mình mà thôi.

Nhưng đối với họ, dường như rất khó khăn.

" Công tử thật sự hiểu sao?"

"Hiểu!"

"Vậy, vậy công tử có thể chờ ta qua cái hố này trước không?"

"Ta chờ!"

"Phù…"

Lý Thái My nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, đi về phía trước một bước, nhẹ nhàng ôm lấy hắn: "Hôm nay lúc công tử từ trong tủ quần áo đi ra, giống như một anh hùng.

Doanh Vô Kỵ rốt cục lộ ra vẻ tươi cười: "Cái gì gọi là giống anh hùng, ta vốn chính là!"

"Cảm ơn!"

Ừm…

"Mau trở về nghỉ ngơi đi!"

Nàng buông lỏng hai tay, lui về phía sau vài bước, lại nhìn chằm chằm Doanh Vô Kỵ trong chốc lát, liền xoay người chuẩn bị rời đi.

"Đợi đã!"

Doanh Vô Kỵ gọi nàng lại.

Lý Thái My xoay người: "Còn lời gì không?

"Có!"

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi, lấn người đi về phía trước hai bước, hai người gần trong gang tấc.

Lý Thái My không trốn, chỉ là ngẩng mặt lên nhìn hắn, nhẹ giọng nói: "Vậy công tử nói đi!"

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ, dùng âm thanh chỉ có hai người mới có thể nghe được nói: "Ta sẽ trở nên cực kỳ mãnh liệt, không cần nhìn sắc mặt bất luận kẻ nào, đến lúc đó nàng muốn sinh mấy đứa con thì sinh mấy đứa con, bọn họ đều phải gọi ta là cha."

Lý Thái My: "…..".

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ta không có nói giỡn!"

Lý Thái My: “Nhưng mà…..”.

“Không có gì nhưng mà!”

Doanh Vô Kỵ nâng mặt nàng lên, trực tiếp hôn lên đôi môi hơi lạnh của nàng.

Lý Thái My vừa thẹn vừa giận: ” Chàng đã nói không ép buộc ta!”

Doanh Vô Kỵ cầm tay nàng: “Ta chỉ muốn nói cho nàng biết, gặp phải loại chuyện này, không nên khiến nữ nhân miễn cưỡng, mà nên khiến người đàn ông đàn chiến đấu.”

Lý Thái My mặt tươi cười ửng đỏ, xấu hổ phẫn nộ nói: “Vậy chàng trực tiếp nói cho ta biết là được, tại sao phải…”

Doanh Vô Kỵ mặt không đổi sắc: “Ta đây là muốn dùng cái này biểu đạt quyết tâm của ta, tuyệt đối không phải vì đùa giỡn lưu manh!

Dứt lời, trực tiếp bỏ chạy.

Lý Thái My vuốt môi mình đứng tại chỗ thật lâu, hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, khẽ hừ một tiếng: “Cái gì biểu lộ quyết tâm, rõ ràng chính là đùa giỡn lưu manh…..”.

Nàng xoay người, chắp tay sau lưng, bước chân bất giác nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Qua thật lâu, mới đột nhiên phản ứng lại.

“Ta cũng không nói không muốn sinh con cho hắn!”

……

Chương 422: Minh Đô Chương 422: Minh Đô

Người dịch: PrimeK Tohabong

Một canh giờ sau.

Doanh Vô Kỵ trở lại cửa lớn của Thư cục Thượng Mặc.

Lộ trình một khắc đồng hồ, hắn đi một canh giờ.

Hắn trước kia chỉ muốn mượn một cái thế lực nào đó để đục nước thả câu. Cho dù mình sống không lo nghĩ thì thế nào, người bên cạnh mình vẫn buồn bực

Nhưng hôm nay nghe xong lời của Lý Thải My, hắn mới kịp phản ứng.

Hắn không hy vọng vợ mình khó chịu, hơn nữa còn có yêu thân của Bạch Chỉ, cũng là một vấn đề khiến người ta đau đầu.

Hắn không có ý định đối địch với Lê quốc.

Nhưng hắn cần một cỗ thế lực có thể chi phối thế cục thiên hạ.

Thế lực này.

Ít nhất phải bảo đảm con của vợ mình có thể quang minh chính đại gọi mình là cha.

Nghe có vẻ kỳ quặc.

Nhưng đó là lý lẽ.

Đã là canh ba, hắn run rẩy đẩy cửa mà vào, chuẩn bị trực tiếp trở về phòng ngủ.

Nhưng chưa từng nghĩ, mới vừa đẩy cửa ra, liền thấy được đầy sân người.

Chính xác mà nói, là Mặc giả đầy sân.

Doanh Vô Kỵ cả kinh: “ Địch lão ca, có chuyện gì thế, chuẩn bị biến nơi này của đệ thành hang ổ của các ngươi sao?”

Mễ Tinh Ly bất đắc dĩ hỏi: “Huynh có ý tứ gì sao, muốn đem chúng ta trở thành nơi ở của ngươi?”

Địch Vân vỗ đùi: “Khoan hãy nói, Ô phu tử thật đúng là muốn đem nơi này của ngươi phát triển thành phân hội”.

“Tại sao?”

“Còn vì sao?”

……

Địch Vân nhếch miệng: “Ngươi có biết cái đầu trên cổ ngươi trị giá bao nhiêu tiền ở chợ đen không?”

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật: “Chợ đen? Chợ đen ở đâu ra ác như vậy? Đây chính là Vương Đô Đại Lê, động thủ với ta? Điên rồi sao!”

“Nói chính xác thì không phải chợ đen!”

“Cái gì vậy?”

“Minh Đô!”

Minh Đô…..”.

Doanh Vô Kỵ nhướng mày, nơi này hắn thật đúng là đã nghe nói qua.

Hiện tại trong tay hắn đều có một chìa khóa vào Minh Đô, vẫn luôn chưa dùng”.

Nhưng hắn vẫn không nhịn được xác định lần nữa: “Chính là Thánh Địa Vi Nga phái?”

“Không ngờ ngươi biết nhiều!”

“Đây là trọng điểm sao?”

Doanh Vô Kỵ cung gấp: “Là ai muốn treo giải thưởng giết ta?”

Địch Vân buông tay: “Không nói muốn giết ngươi, ai không biết Đại Lê Vương đều là cha vợ ngươi, ám sát ngươi là chê mạng mình quá dài sao?”

Doanh Vô Kỵ nghẹn một cái: “Vậy huynh nói cái đầu này của ta đáng giá?”

“Không phải cái đầu này đáng giá sao?”

Địch Vân cũng có chút không biết nói gì: “Bọn họ treo giải thưởng, là ngươi trong đầu có ký ức quan hệ biến pháp!”

Doanh Vô Kỵ trong nháy mắt hiểu rõ, cái này cũng không cần đoán.

Chỉ định là người của hai nhà Ngụy Hàn.

Bọn họ chỉ biết mình thôi diễn biến pháp tỷ lệ thành công rất cao, lại không biết mình là thôi diễn như thế nào.

Trong lòng hoảng hốt một chút cũng là bình thường.

Nhưng hắn vẫn có chút kinh ngạc: “Ký ức thứ này, cái này làm sao treo giải thưởng?”

Bất quá phu tử nói, Vi Nga phái thành viên hạch tâm lấy ma chủng tu luyện, thức tỉnh pháp thuật bổn mạng thiên kỳ bách quái, am hiểu tìm kiếm ký ức của người cũng không hiếm. trong mộng giết người, tức thì ảo cảnh cái gì cũng có.

Ô phu tử sợ ngươi gặp chuyện không may, dẫn đến biến pháp bị cản trở, liền phái chúng ta tới bảo vệ ngươi!”

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: “Người ta đều là tinh thần công kích, các ngươi mang theo đao kiếm, chuẩn bị bảo vệ ta như thế nào?”

“Cái này ngươi đeo vào!”

“Đây là cái gì?”

“Linh Minh Ngọc! Có tác dụng thanh tỉnh Thần Trí, một khi tinh thần của ngươi bị tinh thần ngoại lai quấy rầy, sẽ phát ra một tia sáng chói lòa.”

“Sau đó thì sao?”

“Và rồi…”

Địch Vân lấy một gói kim châm nhỏ từ trong ngực ra, bổ sung: “Sau đó chúng ta sẽ xiên cho ngươi một cái, bảo đảm tỉnh táo tại chỗ.

Doanh Vộ Kỵ: “???

Địch Vân mặt lộ vẻ: “Ta sợ ta ngủ gật, còn cố ý dẫn theo mấy huynh đệ luân phiên trực, đỡ phải ngủ gật làm chậm trễ đại sự

“Oài, cũng không cần, mọi người mau trở về nghỉ ngơi đi, khối Linh Minh Ngọc này ta giữ lại, có người giúp ta đâm, yên tâm!”

“Này này này!”

Địch Vân có chút không tình nguyện, bất quá vẫn là bị đẩy ra sân, trước thời điểm đóng cửa không quên dặn dò: “Nhất định phải cảnh giác, nhất định phải cảnh giác, nhớ kỹ nhé!”

“Cảm ơn, cảm ơn!”

Doanh Vô Kỵ lau mồ hôi trên trán.

Xoay người tiến vào phòng ngủ của mình.

Đóng cửa lại.

Dán lên cách âm phù

Nhìn về phía người đàn ông trung niên mượn ánh trăng trước cửa sổ đọc sách, cười hỏi: ” Phụ vương không phải đang bế quan chữa thương sao?”

Doanh Việt khép sách lại, thản nhiên cười: “Chỉ là mấy con cổ trùng, còn muốn lãng phí thời gian của ta bao lâu?”

Ông ta giờ phút này, mặc trường bào vải bố bình thường.

Ăn mặc như một bách tính bình dân, thoạt nhìn lại vẫn quý phái 10 phần như cũ.

Doanh Vô Kỵ chép miệng: “Cũng đúng! Dù sao Phụ vương cũng là cường giả Ngộ Thần Cảnh. Bất quá Phụ vương muốn tìm ta, trực tiếp gọi con là được, cần gì phải lén lút lẻn vào phòng, thật sự làm nhục phong phạm đế vương.

Doanh Việt không tức giận, thản nhiên nói: “Hôm nay, chỉ có phụ tử, không có đế vương.

Này?

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc: “Phụ vương bỗng nhiên tự cho mình là phụ thân, con thật sự có chút không thích ứng!

Doanh Việt tươi cười trên mặt rất ấm áp: “Đón con về nhà”.

“……”

Doanh Vô Kỵ theo bản năng lui về phía sau vài bước: “Đêm nay, nếu không cũng đừng kể chuyện kinh dị, quái biến thái” .

“Thái tử có muốn không?”

“Chơi thật à?”

“Thật đấy!”

“Điều kiện gì?”

“Thay Càn Quốc đả thông thông đạo tài nguyên tu luyện, còn có kỹ thuật luyện sắt mới nhất, cùng với toàn bộ quá trình suy diễn biến pháp của con”.

“Muốn!”

Doanh Vô Kỵ bổ sung: “Nhưng con cũng có một điều kiện”.

Doanh Việt trầm giọng nói: “Nói đi!”

Doanh Vô Kỵ nhe răng cười: “Con người con cô độc quen rồi, không quen ở chung với người cùng lứa tuổi, thế nên con chỉ muốn là con độc nhất thôi .”

Doanh Việt: “????

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng, Càn Quốc tình huống này, chỉ cần Doanh Vô Khuyết còn sống, cái gọi là Thái tử vị liền cùng ngân phiếu khống chả khác gì nhau.

Chương 423: Gặp Lão Lưu manh Chương 423: Gặp Lão Lưu manh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lão lưu manh này còn không bằng nói thẳng: Con trai, vi phụ muốn thay Càn Quốc ăn không của con

Hắn càng ngày càng ý thức được sự nguy hiểm của lần biến pháp này.

Không chỉ có hai nhà Ngụy Hàn gắt gao nhìn chằm chằm.

Ngay cả nước Càn cũng đang nhìn chằm chằm.

Chính mình thôi diễn biến pháp thành công, đích xác kéo tới Bách gia học tử, cũng làm cho uy vọng của Triệu Kỵ trong tôn thất tăng mạnh

Nhưng đồng thời, nó cũng kích thích lòng cảnh giác của Càn Quốc.

Nếu khiến bọn họ diễn binh uy hiếp, rất có thể làm giả thành sự thật.

Dù sao khi lúc hắn thôi diễn, có vài lần đều thiếu chút nữa sụp đổ khi Càn Quốc động binh.

Hơn nữa, thực tế biến số chắc chắn còn nhiều hơn

huyện này phải xử lý thế nào đây?

Bất quá thế cục này biến hóa kỳ lạ, nhiều thế lực đều muốn âm thầm gây hấn.

Thế cục này, giống như là thiên đường của người đầu cơ.

Có nên… lợi dụng đợt sóng này.

……..

Trong phòng, hai cha con giằng co hồi lâu.

Doanh Vô Kỵ vẫn đề phòng nhìn Doanh Việt, sợ lão lưu manh này không nhịn được, trực tiếp giết người.

Tuy nói chính mình là con tin, ở Lê quốc thời gian ngắn có thể mang đến không ít chỗ tốt cho Càn quốc.

Nhưng chỉ cần hắn tin tưởng nội dung thôi diễn Cửu châu mô phỏng đồ, liền hiểu được ngày sau Càn Lê nhất định sẽ trở thành đại địch sinh tử.

Lợi ích ngắn hạn

mối đe dọa lâu dài.

Lão lưu manh bất kể làm lựa chọn gì, đều là chuyện hợp tình hợp lý.

Nếu như không phải Lão lưu manh lấy thân ngoại hóa thân chủ động ra tay cứu giúp, rốt cục cũng coi mình là người ruột thịt

Nhưng một khi Cường giả Ngộ Thần Cảnh muốn giết người, không có bất kỳ tôm tép nào có thể ngăn cản được.

Nhưng

Rất lâu.

Rất lâu.

Doanh Việt thở dài: “Con hy vọng Vô Khuyết chết như vậy?”

Doanh Vô Kỵ không có phủ nhận: “Cũng không có khoa trương như vậy, đại khái muốn cho hắn chết giống như lần trước hắn hại conm không nhiều lắm a!”

Doanh Việt: “…..”.

Con mẹ nó cái này nên phản bác như thế nào?

Đất trũng đạo đức.

Bất cứ ai đứng ở vị trí này đều cảm thấy thấp hơn một nửa chiều cao.

Thấp như vậy nhiều, ai nói chuyện có thể có sức mạnh.

Nếu là trước kia.

Doanh Việt chắc chắn lấy ra cái uy của quân vương, bất chấp ngươi chịu bao nhiêu ủy khuất, toàn bộ con mẹ nó đều phải chịu hết cho ta!

Nhưng người trước mắt là Doanh Vộ Kỵ.

Là nghịch tử dám ở trước mặt mọi người trong sứ quán mắng mình “Lão lưu manh”.

Muốn hắn chịu thua.

Chỉ có một cách để giết hắn.

Nhưng miệng có thể thì cứng nhưng trong lòng thì mềm

Doanh Việt thở dài: “Dù sao nó cũng là con trai ta” .

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng: “Mặc kệ hắn có phải con của ông hay không, dù sao muốn con trở về Càn quốc, giết chết Doanh Vô Khuyết là điều kiện duy nhất.”

“Không làm thái tử nữa hả?”

“Làm Thái tử đểu đó thì có cái đếch gì hay ho”

” Thế còn yêu cầu ta đưa ra…”

“Mẹ kiếp?! Cái lão……”.

Doanh Vô Kỵ nhìn hắn tức giận lập tức muốn phun ra hai mắt, quyết đoán sửa lại lời nói: “Cái loại lời nói trái lương tâm là từ trong miệng ông nói ra sao? Ông cho ta làm thái tử ta còn chưa chắc nhận lời ông . Hiện vị trí thái tử còn chưa có mà đã đòi ta làm việc?”

Cái loại chơi gái chùa Lầu Xanh đều không quá đáng như ông!”

Doanh Việt trầm giọng nói: “Ngươi phải biết, Càn quốc mới là mẫu quốc của ngươi!”

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: “Thôi đi, ám sát ta, chính là người Càn Quốc, kẹp Thương Ấn không cho ta, cũng là người Càn Quốc, ngược lại sau đó che chở ta, cho ta địa vị cho ta vợ, là người Lê Quốc!”

Doanh Việt quay lưng nhìn về phía ánh trăng ngoài cửa sổ: “Nhưng ngươi họ Doanh, bọn họ họ Triệu, tiền tài cùng nữ nhân bọn họ ban cho ngươi hôm nay, ngày sau đều sẽ hóa thành tù lao giam cầm ngươi!

Doanh Vô Kỵ nở nụ cười: “Nhưng vậy thì sao? Đừng nói với ta ăn bữa sáng lo bữa chiều, bởi vì không có thứ gì là tuyệt đối , có thể sáng nay có rượu sáng nay say đã là không tệ rồi. Lấy tình mẫu quốc bắt cóc ta? Ta khuyên ông thiện lương!

Doanh Việt trực tiếp bị im lặng.

Nhiều năm như vậy.

Đây là lần đầu tiên ông hiểu rõ con trai mình như vậy.

Một thiếu niên trọng tình cảm, lại vô cùng thiếu tình yêu.

Từ góc độ công tử đại quốc mà nói, Doanh Vô Kỵ có rất nhiều khuyết điểm, nhưng độc thân ở Lê quốc có thể làm được như vậy, quả thực chính là biểu hiện nghịch thiên.

Cho dù mắng, góc độ có thể mắng cũng có hạn.

Huống chi ông ta là một người cha, thật sự là một câu oán giận cũng nói không nên lời.

Doanh Việt khẽ thở dài một hơi: "Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghĩ tới, thành lập một nhóm thành viên chân chính thuộc về mình? Ăn nhờ ở đậu, chung quy là không dễ chịu!

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: " Ông sẽ không phải muốn nói, ông có năng lực ở Lê quốc phát triển một thế lực đủ để dao động toàn bộ Lê quốc chứ? hơn nữa còn muốn đem thế lực này giao cho ta quản lý?

Thời điểm nói những lời này, Doanh Vô Kỵ trong lòng bỗng nhiên kịch liệt nhảy dựng.

Lúc trên đường trở về, hắn một mực suy nghĩ như thế nào mới có thể phát triển một thế lực của mình.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, ngược lại nghĩ ra không ít cách, nhưng đều nhất nhất bác bỏ.

Nguyên nhân lớn nhất chính là, hắn là Phò mã!

Phò mã làm việc, vốn sẽ bị không ít hạn chế.

Huống chi phò mã của mình, công việc trước còn là con tin của nước láng giềng.

Quả thật được Triệu Kỵ ban cho không ít ưu đãi.

Nhưng nhận được mỗi một phần ưu đãi, đều sẽ hóa thành một đôi mắt giám thị.

Cho nên nói chuyện này, khó hơn lên trời.

Thậm chí hắn còn nghĩ là không thể.

Nhưng hiện tại, Doanh Việt chủ động nhắc tới chuyện này.

Nếu như là người khác đề xuất, hắn nhất định sẽ cảm thấy là người này uống say, giống như là thanh niên tuổi dậy thì buông xuống cuồng ngôn: Một khi đã thích thì cái gì bố mày cũng nhích nhé

Con mẹ nó này rõ ràng là không thể tin !

Chương 424: Quà của mẫu tộc Chương 424: Quà của mẫu tộc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng Doanh Việt trước mắt là Quân vương Càn Quốc, không có lý do gì nửa đêm lão ta rảnh rỗi đến độ vụng trộm lẻn vào phòng của người khác.

Quả nhiên.

Doanh Việt cười cười: “Ta có năng lực này, nhưng quá trình này nhất định phải có ngươi. Nói chính xác, là mẫu tộc ngươi có năng lực này, bọn họ chỉ định quá trình này phải có ngươi!”

Doanh Vô Kỵ trong lòng nhất thời điên cuồng nhảy dựng.

Nhưng đầu óc hắn coi như tỉnh táo, bình tĩnh hỏi: “Ta không nghĩ mẫu tộc có thể làm được.

Đặt câu hỏi.

Nghĩa là trong lòng có ý.

Doanh Việt tươi cười càng sâu, từ trong ngực móc ra một tờ giấy: “Dựa vào cái này!

Doanh Vô Kỵ nhìn thấy nội dung trên trang giấy, con ngươi không khỏi co rụt lại, lắc đầu nói: “Không thể”

Doanh Việt lại móc ra một tấm bản đồ.

Vỗ vào trên bàn.

Những ngón tay nặng nề rơi xuống một trong những vị trí đó.

“Dựa vào cái này, có thể làm được không?”

Doanh Vô Kỵ trong lòng nhảy loạn, nhưng vẫn lắc đầu: “Không thể! ngoài tầm với”

“Vậy cái này! cộng thêm cái này! có thể thành lập một thế lực ngay trước mặt Lê quốc hay không?”

Doanh Việt đem tờ giấy kia, chụp ở trên bản đồ, như cười như không nhìn Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: “Chỉ dựa vào chút đồ này, liền muốn lừa ta làm công?”

“Hả?”

Doanh Việt càng kinh ngạc.

Cái này này này này…

Cái này cũng không động tâm sao?

Đứa con trai này của ta, rốt cuộc ở Lê quốc chịu khổ bao nhiêu, lại hận phụ vương ta đến mức này

Chỗ tốt bằng trời bày ở trước mặt, tự nhiên đều có thể lạnh lùng cự tuyệt.

Cái này phải chịu bao nhiêu ủy khuất?

Lão há miệng: “Vô Kỵ…”

Doanh Vô Kỵ khóe miệng chứa một tia ý cười hờ hững, lãnh khốc cắt ngang: “Lừa ta làm công có thể! Nhưng phải có ta tiền”

Doanh Việt: “A cái này…..”.

“Không được sao?”

“Được được được!”

Doanh Việt như tỉnh mộng, rõ ràng là chuyện sớm có dự liệu, lại khiến lão có loại cảm giác mừng rỡ.

Hắn vuốt râu cười to: “Muốn bao nhiêu người bao nhiêu tiền, tùy tiện nói, phụ vương đều có thể thỏa mãn ngươi, Càn quốc chúng ta tuy rằng nghèo, nhưng tiền cũng là có thể nặn ra, nhân thủ tuyệt đối quản đủ!”

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đột phá 90, ngẫu nhiên thu được Địa cấp thư tịch 《 Càn Quân Thao Luyện Thuật 》.

Thuật luyện binh.

Chính xác mà nói không phải kỹ năng, cũng không phải pháp thuật.

Nhưng giá trị không hề thua kém kỹ năng và pháp thuật.

Càn quân sở dĩ có thể đồng thời đánh được cả Viêm quốc cùng Nhung Địch hai nước, hơn phân nửa công lao, đều là nhờ vật này.

“Phụ vương!”

Doanh Vô Kỵ sắc mặt lạnh lùng.

Doanh Việt sắc mặt căng thẳng, nghĩ thầm cái này lại xuất hiện vấn đề?

Hắn hít sâu một hơi, tự nhiên có loại cảm giác thấp thỏm: “Ngươi nói!”

Doanh Vô Kỵ nhe răng cười: “Phụ vương bế quan đến trễ như vậy, nhất định còn chưa ăn cơm, chỗ con có bánh ngọt phụ vương có ăn không?”

Doanh Việt: “…..”.

Mặc dù hắn không đói chút nào.

Nhưng đây là Doanh Vô Kỵ lần đầu lấy lòng hắn, sao có đạo lý không ăn?

Thật đúng là trùng hợp, vi phụ vừa vặn đói bụng.

"Vậy để con lấy cho cô."

"Được được được!"

"Đây là Lê quốc mới có bánh ngọt, phụ vương nếm thử có ngon hay không!"

"Lúc còn trẻ cô đã ăn cái này…"

"Phụ vương, sao người không ăn?"

"Hơi nghẹn, có nước không!"

"Chết rồi, mấy ngày nay con không về nhà, nên cũng chưa đun nước, hay là phụ vương tự đi đun đi . Á, không được, phụ vương bí mật tới đây, không thích hợp xuất đầu lộ diện, hay lầ cứ ăn tạm thế!"

"……"

"Phụ vương sao người không ăn, là nhi thần chuẩn bị cho người không ngon sao?"

"… Ăn ăn ăn!"

Trong phòng, hai cha con vui vẻ hòa thuận.

Ngoại trừ Doanh Việt nghẹn đến khó chịu, thoạt nhìn không có bất kỳ nhân tố không hài hòa nào.

Ngay khi Doanh Việt thưởng thức bánh ngọt.

Doanh Vô Kỵ nheo mắt nhìn bản đồ và trang giấy trên bàn, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, lại có cách phá cục tà tính như vậy.

Hơn nữa mở ra điều kiện này, mình không phải làm chó cho Càn quốc, hoặc là uy hiếp lợi khí Lê quốc

Mà là gần như hoàn toàn giao quyền chủ động vào trong tay mình.

Nếu không có giới hạn nào khác.

Kiềm chế hay không kiềm chế Lê quốc, tự mình định đoạt.

Lợi hay không có lợi cho Càn Quốc, có lợi bao nhiêu thì mình nói mới tính.

Nếu như không phải như vậy, hắn cũng sẽ không đáp ứng Doanh Việt, dù sao bất luận như thế nào, Lê vương thất tính đến hiện tại đối với mình đều tương đối tốt, trước khi Lê vương thất chân chính ra tay với mình, hắn không có khả năng lấy oán trả ơn.

Theo lý thuyết, làm Càn Vương, Doanh Việt càng không có khả năng đưa ra điều kiện như vậy.

Xem ra…

Chương 425: Thiên hồ nhập mộng

Mẫu tộc ra tay rồi!

Bất quá ý nghĩ này đích xác bên trong vẫn có rất nhiều bí ẩn Doanh Vô Kỵ không thể lý giải, muốn thao tác thật sự, cũng sẽ gặp phải đủ loại vấn đề, hắn còn phải hỏi Doanh Việt rất nhiều vấn đề.

Một lúc sau.

Hắn thấy Doanh Việt thật sự ăn không vô, liền hỏi: "Phụ thân đại nhân, ăn no chưa?

Doanh Việt miễn cưỡng cười: "Đủ rồi!

"Nói chi tiết?"

"Đổi chỗ khác!"

"Đại sứ quán!"

"Đại sứ quán có nước không?"

"……"

Cái này nghẹn đến bao nhiêu khó chịu , đây chính là một sứ quán quốc gia, có thể không có nước sao?

"Có!"

Đi thôi!

Không nói nhảm nhiều, Doanh Việt tiện tay bổ một cái, trong không khí liền trống rỗng xuất hiện một vết nứt.

Doanh Việt bắt lấy cổ tay Doanh Vô Kỵ, trực tiếp chui vào trong khe nứt.

Doanh Vô Kỵ nhìn đến hai mắt tỏa sáng, con mẹ nó này là hiện trường làm màu của Thập Tam gia.

Câu "Đao quá nhanh, bổ không gian ra mà thôi", đến nay đều kinh diễm nhân sinh của Doanh Vô Kỵ.

Không nghĩ tới Lão lưu manh cũng làm được.

Chương 425: Thiên hồ nhập mộng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cũng không biết mình có may mắn lấy được kỹ năng này hay không.

Một trận trời đất quay cuồng.

Chờ khôi phục bình tĩnh về sau, hai người đã xuất hiện ở Sứ quán Càn quốc.

Thập Tam gia phảng phất đã sớm dự đoán được hai người sẽ đến, cười nhạt chắp tay: "Bệ hạ, công tử!"

Âm thanh Doanh Việt khàn khàn: "Nước…

Thập Tam gia: "…..".

Một lát sau.

Doanh Việt buông ly, thở phào nhẹ nhõm, cả người đều thoải mái hơn rất nhiều.

Nhìn thoáng qua bộ dáng cười hì hì của Doanh Vô Kỵ, trong lòng dĩ nhiên hiểu được, đây chính là Doanh Vô Kỵ đang phát tiết bất mãn trong lòng.

Nếu như mình lần này chỉ là bức hắn, chỉ sợ tiểu tử này đã sớm bạo thô tục.

Chỉ tiếc… mình cho thật sự quá nhiều.

Cho nên chỉ có thể dùng một số thủ đoạn nhỏ

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Xin phụ vương giải thích nghi hoặc"

Hắn nắm chặt tấm bản đồ và mảnh giấy trên bản đồ.

Trên tờ giấy đó chỉ có vài dòng chữ.

Thiên Hồ nhập mộng: Yêu tộc bí pháp, phàm là người nhìn thấy, đều có thể tùy ý tiến vào trong mộng, tùy ý thao túng mộng cảnh. Theo sở dục của người thao túng, có thể giúp người ta một khi tỉnh ngộ, hay là giết người trong mộng!

Đây là pháp thuật tinh thần Doanh Vô Kỵ tha thiết ước mơ.

Vừa rồi hắn sở dĩ đối với việc Vi Nga phái treo giải thưởng cảm giác được cả người nhức nhối, cũng là bởi vì hắn tuôn ra kỹ năng tuyệt đại đa số đều là có ý nghĩa vật lý, đối với pháp thuật tinh thần loại vẫn là có chút thiếu hụt.

Bao gồm ảo cảnh Lý Thải Đàm lần trước, ngẫm lại thật đúng là có chút nghĩ mà sợ.

Thiên hồ này đi vào mộng, bù đắp khuyết điểm của hắn.

Tất nhiên, đó không phải là điều quan trọng nhất.

Cái kia phàm là nhìn thấy người, đều có thể tùy ý thao túng mộng cảnh, mới là chỗ biến thái nhất.

Như vậy, có thể thần không biết quỷ không hay làm rất nhiều việc.

Ví dụ như… thành lập một tổ chức bí mật và mạnh mẽ.

Cho nên nói, Doanh Vô Kỵ vừa rồi mới cảm thấy, Doanh Việt đây là đem quyền chủ động giao cho mình.

Mà Doanh Việt vừa rồi ở trên bản đồ chỉ ra vị trí, càng là có chút nghe rợn cả người.

Hai thứ này, rõ ràng không phải Doanh Việt muốn cho.

Doanh Vô Kỵ trầm giọng hỏi: "Mẫu tộc ta, rốt cục là lai lịch gì? Cùng Yêu tộc lại có quan hệ sâu xa gì?

Sắc mặt Doanh Việt cũng trở nên có chút ngưng trọng: "Việc này liên quan trọng đại, ta cũng không thể toàn bộ nói cho con biết, ngươi chỉ cần hiểu rõ, nhất định phải giấu tốt thân phận Bạch Chỉ, ngày thân phận Bạch Chỉ bại lộ, rất có thể khiến con cả đời đều là địch. Nhưng cơ duyên nàng mang đến cho con, so với tai họa còn lớn hơn."

Doanh Vô Kỵ khóe miệng giật giật: " Phụ vương nói cái này cùng không nói có cái gì khác nhau?"

Doanh Việt: ".....".

"Có thể hay không nói một chút, mẫu tộc ta cùng Yêu tộc rốt cục có quan hệ gì?"

Doanh Vô Kỵ quan tâm nhất chính là vấn đề này, bởi vì trong lịch sử có ghi chép về Yêu tộc rất ít, ngoại trừ cuộc chiến Thương Chu ra, phần lớn lịch sử đều bị người ta xóa đi, nhưng mặc dù chỉ từ đôi câu vài lời, cũng có thể phán đoán ra, lập trường của Nhân tộc và Yêu tộc đối lập gay gắt, gần như không có khả năng điều đình.

Nếu Mẫu tộc thật sự là một đám Yêu tộc, tiểu nha đầu Bạch Chỉ này, thật đúng là có chút phỏng tay.

Doanh Việt nheo mắt, ý vị thâm trường nói: "Tại thời điểm mẫu tộc của con huy hoàng Yêu tộc chỉ xứng làm chó cho Mẫu tộc!"

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Doanh Việt cười cười: "Đương nhiên! Con cũng đừng quá coi trọng, bằng không bọn họ cũng không có khả năng lưu lạc đến được Đại Càn ta che chở.

“Được rồi…”

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, ánh mắt chuyển dời đến trên bản đồ: “Hay là nói về hắn trước đi, Phụ vương đã biết kế hoạch biến pháp của chúng ta rồi?”

Mảnh khu vực này, nhìn như xa xa ở thế ngoại, ở vào giao giới chỗ núi lớn giữa Khuyển Nhung cùng Địch quốc, nhưng bởi vì địa thế, không nằm trong sự khống chế của bất kỳ hai nướcrong khống chế. Thoạt nhìn, ngoại trừ khoảng cách không quá xa, hầu như không có bất cứ quan hệ gì với hai nước Càn Lê.

Nhưng chỉ cần Lê quốc bắt đầu biến pháp, chớp kích Địch quốc.

Nhất định sẽ đến gần cửa ải này.

Nói cách khác, mảnh đất này, trong trạng thái hòa bình, có thể hấp thu dinh dưỡng từ Lê quốc, cùng có lợi.

Nhưng nếu ở trong quan hệ thù địch, nhất định có thể trở thành mối đe dọa của Lê quốc.

Cho nên, Doanh Việt trước khi lấy bản đồ ra, khẳng định đã đoán được hướng đi của Lê quốc.

Doanh Việt cười cười: “Vốn không biết, nhưng từ khi nghe được Lê quốc muốn biến pháp, ta liền suy nghĩ khả năng các ngươi biến pháp. Triệu Kỵ, cái lão tiểu nhị này thời điểm bình thường rất ổn trọng, không nắm chắc bảy thành trở lên sự tình kiên quyết không làm.”

Trừ phi lợi ích đủ lớn!

Liền cả Đất Triệu, cho dù biến pháp thành công, cũng không có khả năng thỏa mãn ích của ông ta

Cho nên, chỉ có thể là lãnh thổ của Địch quốc.

Chỉ là ta không nghĩ tới, ông ta thật sự dám mạo hiểm !

Sẽ không sợ ta tham lam hơn cả ông ta, trực tiếp dùng móng sắt Đại Càn đạp phá quốc môn của bọn hắn sao?”

” Phụ vương sẽ làm chứ?”

“Nếu như không có ngươi, có thể có, nhưng ngươi ở đây, vậy quên đi!”

Ồ…

Doanh Vô Kỵ nheo mắt.

Hai lão tiểu nhị này, đích xác đều rất tham lam.

Càn quốc hiện tại đích xác ở vào thời kỳ khôi phục sau chiến tranh, nhưng Càn quốc đông xuất chi thế, vẫn bị Lê quốc nhìn chằm chằm thời cơ tốt bày ở trước mặt, chưa chắc sẽ không mạo hiểm.

Dù sao, Đất Ngụy là cánh cửa phía đông của bọn họ.

Hơn nữa… nơi này có tài nguyên tu luyện mà bọn họ thiếu nhất.

Tài nguyên tu luyện, mới là thứ quan trọng nhất!

Chương 426: Linh khí tuyền nhãn Chương 426: Linh khí tuyền nhãn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Những thứ này không giống với cây trồng bình thường, chúng chỉ biết xuất hiện xung quanh Linh khí tuyền nhãn, mỗi Linh khí tuyền nhãn của quốc gia, hoặc là xây dựng xong quốc đô cuồn cuộn không ngừng vì quốc gia bồi dưỡng cao thủ. Một khi chúng thất thủ, quốc gia này gần như báo trước diệt vong.

Hiện giờ còn đại quốc, ít nhất có một đến hai cái Linh Khí Tuyền Nhãn, đủ để cung ứng tầng lớp tinh anh.

Duy chỉ có Càn quốc, chỉ có thể dựa vào Linh khí tuyền nhãn quốc đô sắp khô kiệt

Càn quốc nông canh thuật, khiến cho toàn dân đều là binh, khiến thiên hạ chư hầu nghe tin đã sợ mất mật.

Các đời Càn vương thất, cũng thường xuyên xuất hiện binh pháp đại sư, chủ soái mãnh nhân.

Nhưng tu vi của tướng lĩnh bình thường kém quá nhiều, cũng là bởi vì thời gian khai quật nhân tài và thời kỳ hoàng kim tu luyện không nhiều, dẫn đến rất nhiều tướng lĩnh có thiên phú, lúc còn trẻ tài nguyên tu luyện không đủ , dẫn đến phẩm cấp Linh Thai quá thấp, đến khi được khai quật thì đã muộn.

Điều này cũng dẫn đến, quân đội Càn quốc là sợ nhất hành động bị cắt tài nguyên tu luyện .

Tướng lĩnh của ngươi có giỏi chỉ huy hơn nữa, bị cắt tài nguyên tu luyện còn có ích lợi gì?

Mà bởi vì Phẩm cấp linh thai quá thấp, tài nguyên tu luyện quá cằn cỗi, lúc bọn họ đột phá Binh nhân cảnh cũng sẽ có khó khăn trùng trùng.

Nếu có thể có một Tuyền nhãn, vấn đề này sẽ được giải quyết triệt để.

Và Tuyền nhãn này…

Ngay tại chỗ Doanh Việt đánh dấu!

Chỉ cần mục đích đạt thành, Càn quốc liền không cần phải gấp gáp đông xuất, dùng thời gian vài năm, tìm kiếm có tiềm lực người mới, chờ một đời tiểu tướng mới trưởng thành lên.

Hoàn hảo!

Nhưng Doanh Vô Kỵ không hiểu: “Càn quốc biết nơi này có tuyền nhãn, thậm chí còn đả thông thông đạo, tại sao không tự mình khai phá?”

Doanh Việt không nói gì, vẻ mặt có chút hậm hực.

Doanh Vộ Kỵ đã hiểu.

Nếu như Doanh Việt có thể khai phá, chuyện tốt này còn có thể đến phiên mình?

Hắn chỉ chỉ cái mũi của mình: “Chỉ có thể con tới khai phá?”

Doanh Việt chỉ chỉ ngực hắn: ” Đúng thế, cái linh khí tuyền nhãn này, bắt nguồn từ yêu mạch!”

Doanh Vô Kỵ giật mình: “Bạch Chỉ rốt cuộc có thân phận gì, mẫu tộc ta rốt cuộc có sắp xếp gì, vì sao lúc con bị ám sát, bọn họ không có động tác, hiện tại động tác lại lớn như vậy?”

Doanh Việt vẻ mặt vô cùng ngưng trọng: “Thân phận của Bạch Chỉ, ta cũng không biết, nhưng cha mẹ con bé hẳn là yêu tộc đại năng. Con bé tuổi nhỏ liền đưa đến Càn quốc, bởi vì tư chất quá kém, mẫu tộc tiên tri lưu lại sấm ngôn, chỉ có công pháp Nhân tộc có thể giúp con bé thoát thai hoán cốt, cơ duyên liền giấu ở trên người ngươi.”

Điều kiện khống chế yêu mạch, chính là con bé phải ngưng tụ thành nhất phẩm linh thai.

Muốn tu tập Thiên Hồ nhập mộng thuật, hoặc là Thiên Hồ nhất mạch, hoặc là có được Thiên Hồ bản nguyên yêu khí, cũng ít nhất phải nhất phẩm linh thai.

Thiên phú của nó bị hạn chế, nhưng vẫn nên cố gắng đạt nhất phẩm linh thai, tuy nói tiểu hồ ly kia đối với con có chút trung trinh, nhưng tốt nhất vẫn là không nên bị quản chế bởi nó!

Chính là bởi vì chuyện này, bởi vì lời sấm này, thời điểm con bị ám sát, mẫu tộc con mới có thể đè nén tâm tình bạo động, không thể ra tay với mẫu tử Vô Khuyết. May mắn…..”. biểu hiện của con ứng với lời sấm rồi!

Cho nên lần này ta tự mình đến, một mặt là vì hôn sự của con, mặt khác chính thức giao phó chuyện này cho con.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Trước đây, ông mày không tin vào thuyết định mệnh.

Nhưng hiện tại, càng ngày càng cảm giác thế giới này rất mơ hồ.

Nhưng…..”.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được hỏi: “Phụ vương mới vừa nói, Bạch Chỉ tư chất quá kém?”

Doanh Việt trầm ngâm một lát: “Con có cảm giác, nó hơi ngốc không?”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Đúng là có chút ngốc.

Nhưng tùy tiện tiện ba tầng đều đạt 11, hơn nữa pháp thuật địa cấp vừa học liền biết, thiên phú này nếu kém, vậy mình có tính là loại siêu kém?

“Thiên phú của Yêu tộc phổ biến khủng bố như vậy sao?”

Đúng rồi!

“Vậy tại sao bọn họ ngay cả vùng đất Trung Nguyên cũng không vào được?”

“Đó không phải là những gì mà con có thể biết bây giờ!”

Thần sắc Doanh Việt vô cùng ngưng trọng: “Cho đến hôm nay, ta vẫn không cảm thấy con so với Vô Khuyết thích hợp

làm quốc quân hơn, tính cách của con nhất định không làm tốt một quốc quân. Nhưng tác dụng của con đối với Đại Càn, không thể so với Vô Khuyết thấp hơn."

Doanh Vô Kỵ từ chối cho ý kiến, hắn hiện tại, chỉ muốn nhanh chóng ìm được Uông Linh Tuyền này.

Có linh tuyền ở đây, chỉ cần tài nguyên tu luyện không hạn chế cung ứng, đối với người có thiên phú, luyện tinh, tụ khí, ngưng thần tam cảnh không cần bao nhiêu thời gian, huống chi mặc dù bình thường cũng đang tu luyện, nền tảng đều là có, chỉ là không có tài nguyên thì không xông lên được quá cao, chỉ coi như thể dục bảo vệ sức khỏe mà thôi.

Có nó, mình có thể có thành viên tổ chức.

Chỗ duy nhất đau mề, chính là dân cư và ruộng đất tương ứng.

Doanh Việt nhìn hắn nhíu mày, liền biết hắn đang suy nghĩ gì, cười nhạt nói: "Từ lúc Bạch Chỉ được đưa đến Đại Càn, mẫu tộc con liền đòi ta người, bí mật lẻn vào thâm sơn khai hoang, hiện giờ đã có ngàn khoảnh ruộng tốt.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hắn có loại muốn khóc xúc động, mẹ nó chịu nhục lâu như vậy, mẫu tộc vẫn thần ẩn.

Không nghĩ tới vẫn luôn giấu đại chiêu.

Chương 427: Thành lập tổ chức bí mật Chương 427: Thành lập tổ chức bí mật

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Việt cười nói: "Đến lúc đó Lê quốc biến pháp, nhất định có mảng lớn làn sóng di dân, hoàn toàn có thể lợi dụng, bất quá đến lúc đó giương cung bạt kiếm, chỉ sợ không phải dễ

dàng như vậy, con cần bao nhiêu bách tính, Càn quốc đều có thể xuất."

Doanh Vô Kỵ nheo mắt, hóa ra lão đang tính toán cái này.

Nếu như đều là Bách tính Càn quốc, vậy chính mình chưa chắc có thể dựa vào Thiên Hồ nhập mộng chi pháp triệt để tẩy não.

Nhưng chính mình muốn đem dân lưu lạc triều dẫn tới nơi này, rồi lại khó khăn trùng trùng.

Hơn nữa, còn phải bồi dưỡng nhân tài cho nước Càn.

Một người xử lý không cẩn thận, rất có thể xôi hỏng bỏng không.

Nơi này, trên danh nghĩa quyền chủ động toàn bộ ở trong tay mình.

Nhưng trên thực tế, vẫn liên quan mật thiết với Lão Lưu manh

Khó trách lão có thể thản nhiên giao đồ cho mình như vậy.

Đau khổ nặng nề!

Nhưng lợi nhuận rất lớn!

Doanh Vô Kỵ cảm thấy sóng khiêu chiến này, hoàn toàn có thể tiếp nhận.

Doanh Việt nhìn hắn: "Đồng ý?"

"Tại sao không đồng ý?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Mẹ cho con đồ vật, vì cái gì không cần? đúng rồi, mẹ con đâu? bà hiện tại cũng không có liên lạc với con, có phải hay không còn không có tha thứ cho ông?"

"Mẹ con…..".."

Doanh Việt sắc mặt có chút ảm đạm: ” Bà ấy tự nhiên không có tha thứ ta, bất quá bà ấy không liên lạc với con, càng nhiều là bởi vì trong lòng có nỗi khổ , đây là bà ấy bảo ta chuyển giao cho con, bên trong có thư bà ấy viết cho con, còn có bảo vật tu luyện Thiên Hồ nhập mộng chi pháp.”

“Ừm!”

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một hơi,

Nhận lấy vòng ngọc, đều dùng tới pháp khí không gian lưu trữ, đồ vật bên trong tất nhiên cực kỳ trọng yếu.

Đối với mẫu thân này, tâm tình của hắn vẫn có chút phức tạp.

Doanh Việt nheo mắt: “Ngươi có phải hay không muốn ở Lê quốc làm ăn lớn?”

“Ừm!”

Doanh Vô Kỵ gật đầu, lúc mình cầm Thương Ấn, đã biểu thị rõ ràng.

Đối với người xuyên không mà nói, không thể thiếu ý tưởng làm ăn.

Cái khó là làm thế nào để nắm được lợi ích trong tay mình.

Quả nhiên.

“Tiểu tử, hiện tại biết cùng ai là đồng bọn rồi chứ?”

Doanh Việt tươi cười hòa ái, nhưng ánh mắt lại tương đối nghiêm túc: “Càn quốc sáu, Lê quốc bốn! Có làm được không?”

Càn quốc thiếu tiền!

Rất thiếu!

Doanh Vô Kỵ làm ra một bộ vẻ mặt nghiêm túc: ” Con sẽ cố hết sức!”

“Được rồi!”

Doanh Việt rốt cục vui sướng cười ra tiếng, lúc này đây, rốt cục khiến tiểu tử này nhận rõ, rốt cục cái nào mới thật sự là mẫu quốc.

Hắn vỗ vỗ bả vai Doanh Vô Kỵ: “Nhớ kỹ công nghệ luyện sắt!”

“Yên tâm!”

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu.

Trên thực tế, công nghệ luyện sắt Càn Quốc đã đủ để hỗ trợ nông nghiệp và quân đội, chỉ có điều công nghệ không tiên tiến, nếu muốn chất lượng sẽ không có số lượng, dẫn đến khấu hao rất lớn tiếp tục gây ra áp lực tài chính. Hiện nay hai nước Càn Lê hợp tác làm ăn, áp lực tài chính chắc chắn sẽ giảm bớt, công nghệ luyện sắt mới sẽ không tạo thành mối đe dọa về chất đối với nước Lê.

“Cuối cùng cũng nói xong!”

Doanh Việt tâm tình sung sướng, nhìn thoáng qua Thập Tam gia cùng Doanh Vô Kỵ: “Chuyện hôm nay, sự tình trọng đại, vạn không thể bị người thứ tư biết!”

Thập Tam gia nhịn không được cùng Doanh Vô Kỵ liếc mắt nhìn nhau.

Vẻ mặt đều có chút cổ quái.

Doanh Việt nhướng mày: “Làm sao vậy?

Vẻ mặt Thập Tam gia hơi căng thẳng: “Đã có người thứ tư biết rồi!”

“Cái gì?”

Doanh Việt thần sắc nghiêm nghị, liếc mắt nhìn xung quanh, hơi có chút tức giận: "Tộc thúc! nơi này có người, vì sao thúc không sớm nhắc nhở?"

"Không sao đâu!"

Thập Tam gia lạnh nhạt nói: "Một người chết mà thôi!"

"Người chết?"

Thần sắc Doanh Việt hơi hòa hoãn, nhưng vẫn cau mày.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười cười: "Lại nói tiếp, người này còn là đại cữu ca hoang dã của phụ vương!"

Hắn có chút hưng phấn, xoa xoa tay, liền hướng Doanh Việt làm ra một cái thủ thế mời.

Lâu quá rồi.

Thiết Ngưu, xem như bị hắn triệt để ép khô.

Sóng này được gọi là khai thác quá mức.

Nếu mỏ bị sập thì không còn tác dụng gì nữa.

Vừa vặn Lão lưu manh đến, thời cơ vừa vặn.

"Đại cữu ca hoang dã?"

Doanh Việt nghe được xưng hô này, cơ mặt nhịn không được co quắp một chút.

Cả đời hắn chưa từng nghe qua cái tên này.

Nhưng cái tên này quá hình tượng.

Làm cho trong đầu ông ta lập tức xuất hiện một người.

Trong ánh mắt hắn nhịn không được lộ ra một tia sát khí: "Các ngươi không giết hắn?"

"Giết hắn?"

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười cười: “Trực tiếp giết hắn không khỏi qúa dễ dàng cho hắn, phải khiến hắn hưởng cực hình đỉnh cấp, mới có thể hả giận !”

Doanh Việt có chút kinh ngạc: “Ồ? Con còn biết cực hình”

“Biết chớ!”

Doanh Vô Kỵ xoay người nhìn về phía Thập Tam gia: “Không tin phụ vương hỏi Thập Tam gia, cực hình của con có tàn khốc hay không?”

Thập Tam gia biểu tình có chút mất tự nhiên, nhưng vẫn là rầu rĩ gật đầu: “Vẫn là rất tàn khốc!”

Doanh càng ngày càng hứng thú: “So với Càn Ngục chín hình thì thế nào?”

Thập Tam gia không cần nghĩ ngợi: “So với cái kia ác hơn!”

“Ồ?”

Doanh Việt có chút kinh ngạc: “Cực hình này, rốt cục dùng như thế nào?

Thập Tam gia há miệng, lại thấy Doanh Vô Kỵ điên cuồng nháy mắt ra hiệu với hắn.

Căn cứ vào nguyên tắc nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, hắn không nói gì.

Doanh Việt cũng không muốn truy vấn, bởi vì hắn cảm giác Thập Tam gia có thể đang khoác lác, dù sao trên đời này nào có cực hình nào tàn nhẫn hơn Càn Ngục Cửu Hình chứ?

Thật sự danh hiệu “Bạo Càn” là uổng phí sao?

Hắn khẽ gật đầu: “Nếu người còn chưa chết, liền dẫn ta nhìn hắn đi!”

“Vâng!”

Doanh Vô Kỵ hưng phấn đưa ông ta tới cửa phòng giam tạm thời cải tạo, sau đó hỏi Thập Tam gia muốn chìa khóa phòng giam, liền đẩy cửa tiến vào.

Chương 428: Cực hình tàn khốc Chương 428: Cực hình tàn khốc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trong phòng giam, Thiết Ngưu quỳ rạp trên mặt đất, tựa như chó chết.

Người vẫn còn sống.

Nhưng hai mắt tơ máu trải rộng, ánh mắt lại vô cùng trống rỗng, còn không ngừng chảy nước miếng.

Đây là tâm chí tiếp cận hoàn toàn phá hủy!

Nhưng hết lần này tới lần khác.

Hắn không bị thương chút nào.

Doanh Việt vẻ mặt rùng mình, thật sâu nhìn thoáng qua Doanh Vô Kỵ, không biết đứa con trai này của mình, rốt cục sử dụng thủ đoạn gì, mới có thể ở dưới điều kiện hoàn toàn không tổn thương thân thể, đem tâm chí của một người phá hủy thành như vậy.

Loại cực hình này, nếu có thể tham khảo .

Vậy thì tốt đến mức nào?

Chỉ tiếc, nhìn tiểu tử này vừa rồi nháy mắt điên cuồng với Doanh Thập Tam, chỉ e là dự định giấu giếm đến cùng.

Thiết Ngưu nhìn thấy Doanh Việt, ánh mắt trống rỗng bỗng nhiên xảy ra biến hóa, một vệt cừu hận cực độ hiện ra.

Doanh Việt! Ta giết ngươi!

Cả người hắn giống như là điên cuồng, mạnh mẽ đứng dậy, thất tha thất thểu xông về phía Doanh Việt.

Chỉ tiếc, chân khí bị phong kín, loại tập kích này không hề có lực uy hiếp.

Hơn nữa đối mặt với cường giả Ngộ Thần Cảnh, hắn cho dù tu vi toàn bộ cũng không thể tạo thành bất kỳ uy hiếp nào.

Doanh Việt chỉ nhíu mày, giống như nhìn thấy ruồi bọ giòi bọ, ngoại trừ chán ghét và coi thường, không có bất kỳ vẻ mặt nào khác.

Nhẹ nhàng hừ một tiếng.

Thiết Ngưu liền bay ngược ra, đập vào tường, chậm rãi trượt xuống đất, đầu nghiêng một cái liền hôn mê bất tỉnh.

Doanh Vô Kỵ có chút nghi hoặc: "Phụ vương, người không giết hắn sao?"

"Không giết, giữ lại hữu dụng."

Doanh Việt xoay người nhìn về phía Thập Tam gia: "Ngươi nhìn hắn, bất luận kẻ nào cũng không thể động, cực hình cũng không cần tiếp tục, ta cần hắn khôi phục thần trí, khi ta cần, tùy thời đưa về Càn quốc cho ta."

Thập Tam gia gật gật đầu: "Vâng!"

Doanh Vô Kỵ lông mày nhảy dựng.

Nhìn bộ dáng Lão lưu manh, rõ ràng cực kỳ chán ghét Thiết Ngưu, tại sao còn muốn lưu lại một mạng cho Thiết Ngưu?

Giữ hắn lại có ích lợi gì?

Chẳng lẽ là đang đề phòng Doanh Vô Khuyết?

Đúng rồi!

Dù sao cũng là Lý gia đầu tư, lại làm sao có thể không đề phòng?

Đã làm đến Vua rồi

Kỳ thật cũng rất tàn khốc

“Hả?”

Doanh Việt bỗng nhiên phát ra một âm thanh, chợt bước nhanh về phía Thiết Ngưu.

Doanh Vô Kỵ nhìn theo, nhất thời tim đập thình thịch.

Bởi vì Thiết Ngưu quỳ rạp trên mặt đất, sau lưng quần áo nhấc lên, lộ ra một trang giấy ở thắt lưng.

Tờ giấy này…

Có chút quen thuộc!

Doanh Vô Kỵ cả người đều tê dại, vội vàng tiến lên chuẩn bị ngăn cản.

Nhưng đã quá muộn.

Doanh Việt cúi người nhặt tờ giấy lên.

“Phụ vương…”

Doanh Vô Kỵ đưa tay chuẩn bị cầm tờ giấy đi.

Nhưng lại bị Doanh Việt càng dễ dàng tránh thoát.

Doanh Việt có chút bất mãn: “Kinh nghiệm giam giữ phạm nhân của con có chút khiếm khuyết, để hắn giấu đồ cũng nhìn không ra.

Nói xong, liền nhìn nội dung trên trang giấy.

Sau đó cả người rơi vào trạng thái hóa đá.

Doanh Vô Kỵ cũng lâm vào trạng thái hóa đá.

Nội dung của chương này, rõ ràng là ôn hòa hiếm có trong thiên truyện sex này.

Tuy rằng hắn viết cái này truyện sex thời điểm rất âm u, nhưng cũng không có ý niệm quá biến thái trong đầu .

Thiết Ngưu tựa như một nhân vật qua đường hiếm khi xuất hiện nhưng đáng hận trong đoạn kịch này lúc Lâm Thanh và Doanh Việt ở bên nhau, trong lòng nghĩ đến Thiết Ngưu.

Chết tiệt!

Diễn viên lồng tiếng đọc bản thảo kia không cẩn thận như vậy sao?

Bản thảo đều có thể bị trộm?

Doanh Vô Kỵ tê dại, chỉ cảm thấy mỗi lỗ chân lông đều đang vù vù chui vào khí lạnh.

Thiết Ngưu tự mình viết, Phụ vương có thể không tin, nhưng xin hãy nghe con…

【 Lời nhắc 】 giá trị dao động cảm xúc mục tiêu đạt tới 100, thu được thần thông đỉnh cấp《 thân ngoại hóa thân 》.

【 Lời nhắc 】 này thần thông không phải cảnh giới trước mắt của ký chủ có dễ dàng sử dụng, xin cẩn thận.

Chết tiệt!

Đầu đau quá!

Lưng đau quá!

Chân đau quá!

15 phút sau.

Doanh Việt sắc mặt xanh mét, ngực chỉ tản một phần 10, rồi không thể lại xuống tay.

Nếu không con trai sẽ bị đánh đập.

Hắn hừ lạnh một tiếng: “Tộc thúc, trị thương cho hắn!”

“Vâng!”

Thập Tam gia gật gật đầu, trên khuôn mặt già nua không thường xuyên xuất hiện biểu tình khoa trương, khóe miệng điên cuồng con mẹ nó giương lên.

Doanh Việt xoa xoa đầu, rõ ràng đã động thủ trút giận, huyệt Thái Dương vẫn điên cuồng nhảy.

Chân khí của lão rung động, trang sách trong tay liền hóa thành bột mịn.

Trừng mắt liếc Doanh Vô Kỵ: “Về sau lại khiến ta nhìn thấy một lần, cho dù mẫu tộc ngươi ngăn cản, ta cũng sẽ phế ngươi, hiểu không?”

Hiểu hiểu !

Doanh Vô Kỵ xoa xoa mông, đau đến nhe răng nhếch miệng.

Cũng may Lão lưu manh hiểu chừng mực, chỉ là da thịt bị thương, qua đêm là có thể khỏi.

Nhưng lần này lão ta bị chấn thương tâm lý.

Giống như một câu chuyện kinh dị.

Thật sự lo lắng Lão lưu manh xúc động một cái, chính mình liền biến thành đám bầy nhầy .

Tất cả là mẹ cái thằng Thiết Ngưu

Mày ăn cắp thứ này để làm gì?

Doanh Việt hừ một tiếng, trở tay bổ ra không gian, cả người biến mất vô tung.

Lão sợ mình tiếp tục ở chỗ này đợi tiếp, tùy thời có thể nhịn không được lại đập tên nghịch tử.

Điều này thực sự còn khủng khiếp hơn cả Cửu hình .

Nhưng không thể tham khảo.

Thập Tam gia cổ quái liếc Doanh Vô Kỵ rồi hỗ trợ chữa thương, chỉ chốc lát sau thương thế liền tốt hơn một chút

Không có gì khó chịu ngoại trừ một chút đau đớn.

Doanh Vô Kỵ lại cùng Thập Tam gia hàn huyên vài câu, liền trốn về Thư cục Thượng Mặc.

Nhanh chóng thử dùng tinh thần câu thông vòng ngọc.

Sau đó liền cảm giác cổ tay một trận đau đớn, liền có một giọt máu thấm vào vòng ngọc bên trong, hắn lúc này mới đạt được quyền sử dụng vòng ngọc.

Máu?

Chỉ sợ không phải dựa vào huyết mạch Càn vương thất.

Mà là huyết mạch mẫu tộc.

Chương 429: Sắp xếp của mẫu tộc Chương 429: Sắp xếp của mẫu tộc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cho nên nói, Lão lưu manh cũng không biết bên trong có cái gì.

Hắn nhìn vào bên trong.

Ngoại trừ một phong thư bên ngoài, đều là ngập tràn tài nguyên tu luyện.

Đọc thư trước.

Không có gì khác với những ghi chép trong trí nhớ, chỉ là những suy nghĩ vụn vặt của người mẹ già dặn cậu nhất định phải chăm sóc tốt cho bản thân của mình.

Trước kia sẽ nói có mẫu tộc làm chỗ dựa, nhưng lần này lại không có, chỉ có mẫu thân sám hối cùng thống khổ, còn nói mẫu tộc đã gây ra những thương tổn, bà cảm giác rất không xứng đáng nhi tử.

Tâm tình Doanh Vô Kỵ rất phức tạp, mặc dù ký ức đối với mẫu thân đã có chút mơ hồ, nhưng hắn nguyện ý tin tưởng tính chân thực của từng chữ.

Trực giác.

Không cần lý trí.

Nhưng thường thì trực giác này là chuẩn nhất.

Nhưng…..".

Sắp xếp của mẫu tộc rốt cuộc là cái gì?

Hắn lắc đầu, nhìn về phía tài nguyên tu luyện bên trong.

Hầu như bao gồm đan dược của tất cả các giai đoạn sau khi tiến vào Thai Thuế Cảnh.

Chỉ có một, hiện tại có thể sử dụng.

Thiên Hồ Đan!

Đan dược bổn mạng của bộ tộc Thiên Hồ là một bước then chốt để Thiên Hồ bước vào tuổi trưởng thành, cũng là vật cần thiết để tu luyện cách nhập mộng của Thiên Hồ.

Cô gái nhỏ này.

Đúng là một con cáo.

Thật đúng là có hồ ly ngốc như vậy.

Xem ra lời nói "tư chất quá kém" này quả thực không sai.

Bạch Chỉ!

Doanh Vô Kỵ lấy khăn quàng cổ ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Hu hu…..”.

Khăn quàng cổ biến thành tiểu hồ ly mềm mại xinh đẹp, lười biếng cọ cọ trong lòng Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ lấy đan dược ra, đưa tới bên miệng nàng, tiểu hồ ly quay đầu sang một bên, không có ý ăn.

“Còn cùng ta kiêng ăn!”

Doanh Vô Kỵ không nuông chiều nàng, trực tiếp nhét vào trong miệng nàng.

Tiểu hồ ly bất mãn lắc lư hai cái, vẫn thuận theo.

Sau đó ở trong ngực Doanh Vô Kỵ đứng lên, dùng đầu cọ lên cằm của hắn.

Một tia ngứa ngáy, làm cho hắn nhịn không được cười vài tiếng.

Nhưng cứ như vậy vừa mới mở miệng, tiểu hồ ly liền mổ đến.

Ngay sau đó liền có một luồng khí thanh mát, theo cổ họng chảy xuống.

A, cái này…..”.

Hắn nhìn về phía Bạch Chỉ, phát hiện trong đôi mắt này, mang theo ý cười ngu xuẩn lại giảo hoạt.

Chết tiệt!

Hai cảm giác này cùng tồn tại như thế nào?

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm thấy đầu choáng váng, đầu nghiêng một cái liền ngủ thiếp đi.

Mông mông lung.

Doanh Vô Kỵ đột nhiên ngồi dậy, kinh nghi nhìn cảnh tượng xung quanh.

Giường nước tròn.

Ánh đèn tím

Phòng tắm trong suốt.

Chết tiệt…

Đây không phải là khách sạn kiếp trước mình thường đến sao?

Lại xuyên không trở về?

Không đúng!

Đây là mộng cảnh!

Thật đúng là rất chân thật!

Trong lúc ngây người, hai cánh tay trắng nõn mềm mại quấn lấy từ phía sau.

Sau đó bên tai vang lên âm thanh mềm mại của Bạch Chỉ: "Công tử, em có thể thị tẩm không?

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Quay lại.

Ôn Hương nhuyễn ngọc trong lòng, *.....".

Bạch Chỉ có loại cảm giác nửa ngủ nửa tỉnh mơ màng màng, nằm ở trên vai Doanh Vô Kỵ: "Công tử, nơi này là nơi nào? Nhìn thật lạ"

Hô hấp Doanh Vô Kỵ dần dần trở nên nặng nề: "Cần gì biết nó là nơi nào?Nơi có công tử chính là nhà!"

Nói xong, trực tiếp nằm vật xuống.

Tiểu nha đầu ôm đầu hắn, phát ra tiếng cười khanh khách.

Hai canh giờ sau.

Tiểu nha đầu một lần nữa biến trở về hồ ly trắng, cọ cọ cằm Doanh Vô Kỵ, liền trực tiếp biến mất ở trong không khí.

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi.

Ý niệm vừa động.

Giấc mơ đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lần này là ở hậu viện của Thư cục Thượng Mặc.

Từng cọng cây ngọn cỏ, đều hết sức chân thật.

Nếu như không phải trên bầu trời hàng trăm ngàn điểm sáng kỳ dị, hắn thật đúng là phân không rõ nơi này rốt cuộc là mộng cảnh hay là hiện thực.

Những đốm sáng này là gì?

Hắn thử nhìn đốm sáng nhất kia, thử truyền đạt một ý niệm trong đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Liền có một đạo quang ảnh lướt xuống.

Hóa thành một nho sinh có chút quen mặt, hắn cung kính hành lễ với Doanh Vô Kỵ, cười nói: "Chúc mừng công tử nắm giữ cách Thiên Hồ nhập mộng!"

"Ngươi là…"

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên sáng mắt lên.

Hắn nhớ ra.

…….

Khi Bách gia thôi diễn, chính là nho sinh họ Trương này, mượn danh quyên góp Học cung Đại Lê, lừa gạt Bách gia học tử mấy ngàn lượng bạc.

Nho sinh xấu hổ sờ sờ mũi: "Thuộc hạ ẩn núp bên cạnh công tử đã lâu, nhưng lộ phí tiêu hết, cho nên chỉ có thể ra hạ

sách này.

“Ngươi chính là mẫu tộc phái tới bảo vệ ta?”

“Vâng!”

“Ngươi lúc nào tới, như thế nào lúc trước ta gặp phải nguy hiểm, ngươi đều không có xuất hiện?”

“Sau vụ cổ sát về sau, cũng không phải thuộc hạ không làm tròn trách nhiệm hay thấy chết mà không cứu, chỉ là thuộc hạ cần nhìn xem, công tử rốt cục có dấu hiệu ứng sấm hay không. Ngày xưa khi công tử giận dữ giết chết 27 người, còn nhớ Tiểu Liễu không?”

Tiểu Liễu, trong thảm họa đó.

Ngoại trừ bản thân và Hoa Triều, người sống sót duy nhất.

Nếu những gì hắn nói là sự thật.

Thực lực mình giết 27 người thể hiện ra, hẳn là phù hợp với tiêu chuẩn của lời sấm.

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: “Tiểu Liễu kia, là ngươi biến thành?”

“Không phải!”

Nho sinh lắc đầu: “Ta là cái đai lưng kia!”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Hắn xoa xoa gương mặt có chút cứng đờ, hỏi: “Xin hỏi tiên sinh là thân phận gì? Vì sao lại xuất hiện trong mộng của ta”.

Nho Thánh cười lắc đầu: “Giấc mộng này không phải là giấc mộng của công tử, mà là giấc mộng tiểu thư cho công tử mượn” .

“Tiểu thư?”

Doanh Vô Kỵ giật mình một chút, tầm mắt hơi dời xuống, nhìn thấy cái đuôi đong đưa phía sau nho sinh.

Chương 430: Nho sinh bí ẩn Chương 430: Nho sinh bí ẩn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nho sinh cười cười, đưa cho Doanh Vô Kỵ một quyển sách thật dày, chỉ chỉ những chấm lốm đốm trên bầu trời: "Từ khi tiểu thư được đưa đến sứ quán, ta liền bắt đầu chu du Lê quốc, tìm kiếm những mầm non Nhân tộc có tư chất nhưng gia cảnh bần hàn, dùng Thiên Hồ chi nhãn xâu chuỗi mộng cảnh, hiện giờ hẳn là chưa qua thời kỳ hoàng kim tu luyện."

Tên họ quê quán đều đã biên tập trong sách, đều có thể phát triển thành tín đồ.

Chỉ là, thuật khống chế tinh thần tiêu hao quá lớn, cũng không thể thực hiện! Phát triển như thế nào, còn cần trí tuệ của công tử.

Hơn nữa thế cục Lê quốc sắp rung chuyển, lực cản đối với việc mang tín đồ đi rất lớn, thuộc hạ không tiện ra tay.

Kính xin công tử lao tâm phí sức, cần phải đem yêu mạch vững vàng nắm giữ ở trong tay của mình!"

Doanh Vô Kỵ trịnh trọng gật đầu: "Được"

Mẫu tộc này ngon đấy!

Sau này khi biến pháp chính thức bắt đầu, Ngụy Hàn nhất định liều mạng hạn chế dân lưu lạc, lực cản đích xác rất lớn.

Nhưng nho sinh Hồ tộc này thao tác, đã đem lực cản của mình giảm xuống thấp nhất, ít nhất không cần chính mình đi ra ngoài từng vòng gặp người.

Phốc!

"Ngươi làm gì vậy!"

Doanh Vô Kỵ hoảng sợ, nhìn thấy nho sinh móc tròng mắt xuống, cả người đều tê dại.

Hốc mắt nho sinh đã thành hai cái lỗ máu, róc rách chảy ra máu tươi, nụ cười trên mặt vẫn ấm áp ấm áp.

Ngón tay hắn lật qua lật lại, hai con ngươi liền hóa thành một đạo lưu quang, xông thẳng về phía chân trời.

Những vầng sáng kia, rốt cục lộ ra nguyên trạng, thành bầu trời đầy sao.

Nho sinh cười cười: "Đương nhiên là tặng chúng cho công tử".

Doanh Vô Kỵ có chút lo lắng: "Vậy cũng không cần…"

Nho sinh chắp tay, trịnh trọng nói: "Kính xin công tử chiếu cố tiểu thư!"

"Ngươi… muốn đi?"

Doanh Vô Kỵ ngửi thấy mùi tạm biệt.

Nho sinh gật đầu: "Tộc trưởng giao phó nhiệm vụ đã hoàn thành, ta cũng nên đi chấm dứt kiếp duyên của mình, hi vọng một ngày kia còn có thể nhìn thấy công tử!

Dứt lời, thân hình tiêu tán tại chỗ, chỉ để lại đầy trời đầy sao.

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Hắn dừng chân nhìn lên tinh không thật lâu, cuối cùng thở dài một hơi.

……

Sáng sớm hôm sau.

Doanh Vô Kỵ ung dung tỉnh lại, hắn nằm trong chăn êm đệm ấm, trên vai tiểu hồ ly nằm úp sấp vẫn ngây thơ, đang

ngậm vành tai của mình.

“Cái này…”

Hắn có chút loạn.

Cho nên tối hôm qua sóng kia chỉ là mộng cảnh, vẫn là Bạch Chỉ lấy thân thể Hồ tộc cùng mình…

Hắn cảm nhận được một chút.

Nàng chui ra khỏi chăn và thay quần cho mình.

Vừa xử lý xong, tiếng gõ cửa liền vang lên.

Doanh huynh, tỉnh chưa?

Là giọng nói của Triệu Ninh.

Nghe được âm thanh này, tiểu hồ ly rầm rì một tiếng, liền chui vào ổ chăn.

Doanh Vô Kỵ mở cửa: “Sớm như vậy?”

Triệu Ninh giờ phút này vẫn là bộ dáng “Triệu Lăng”, nàng cười nhạt: “Càn Vương bệ hạ đã tỉnh, chuẩn bị cùng phụ vương triều hội, trước tiên định hôn sự rồi nói sau.”

Ồ…..”.

“Doanh huynh! Hiện tại huynh hẳn là cũng có thể nhìn ra, chúng ta thật sự coi huynh là người Triệu gia !”

“Ừm!”

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, những chuyện Triệu Kỵ đã làm đủ nhân nghĩa rồi.

Thái tử, Thái tử phi đều cho mình

Cho nên hắn cười cười, cố ý ghé sát vào vài phần: “Đương nhiên là người một nhà rồi!

Triệu Ninh lỗ tai đỏ lên, hô hấp có chút dồn dập, nhưng vẫn là cố giả trấn định: "Kinh doanh ngọc xà, Lê quốc bảy Càn quốc ba, không thành vấn đề chứ?"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Sao câu nói này lại quen thuộc như vậy?

Các ngươi đều muốn như vậy.

Vậy thì ta không khách khí!

Trên mặt hắn hiện lên thần sắc thống khổ, nhưng vẫn cắn răng nói: "Ta cố hết sức !"

Triệu Ninh vẻ mặt rùng mình, thân thiết nói: "Doanh huynh, đã xảy ra chuyện gì?

Hai người thì thầm, có chút mập mờ.

Lúc này.

Sau lưng vang lên âm thanh hoảng loạn của Hoa Triều.

"Vô Kỵ, Triệu Lăng, các ngươi đang làm gì vậy?"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Triệu Ninh: "…..".

…….

Thư cục Thượng Mặc.

Khung cảnh rất yên tĩnh.

Hai người không ôm nhau, cũng không đến gần, nhưng nhìn từ đa số góc độ, cũng không khác gì lắm so với đang gặm lỗ tai nhau.

Nghe được âm thanh của Hoa Triều, hai người nhanh chóng tách ra.

Mỗi người ngẩng đầu lên, bốn mươi lăm độ nhìn lên bầu trời.

A, a cái này, Hoa Triều cô nương!

Triệu Ninh ngơ ngác trong chốc lát, nhanh chóng tìm một lý do: "Bệ hạ bảo ta tìm Doanh huynh thương lượng đại sự, bảo ta cần phải dặn dò Doanh huynh một ít chuyện trọng yếu, các ngươi có lời gì cứ nói trước, ta ra cửa xe ngựa chờ.

Dứt lời, liền nhanh chóng từ cửa hậu viện chạy ra.

Doanh Vô Kỵ cười ha hả nói: "Hoa Triều tỷ, sao tỷ cũng dậy sớm như vậy?"

Tối hôm qua đợi đệ hồi lâu đệ mới trở về, Địch Vân bọn họ lại lôi kéo đệ nói chuyện, vốn định chờ bọn họ đi rồi hỏi đệ có việc gì hay không, kết quả đệ đã ngủ, mãi cho đến bây giờ ta còn chưa có ngủ.

Doanh Vô Kỵ nhìn dung nhan hơi tiều tụy của nàng, nhịn không được trong lòng mềm nhũn, nhẹ giọng nói: " Tỷ nhanh trở về nghỉ ngơi đi, chờ chính sự bàn xong, đệ sẽ kể lại chuyện của Mộ bàn cho tỷ nghe một lần. Yên tâm đi, ta một chút thương thế cũng không có!"

"Ừm!"

Hoa Triều gật đầu, lại đột nhiên hỏi: "Đúng rồi! Bạch Chỉ đâu? Con bé không trở về cùng đệ sao?

Doanh Vô Kỵ tùy tiện giải thích: "Nàng ở trong Mộ bàn có cảm ngộ, hiện tại đang bế quan xung cảnh!"

Ồ…

Hoa Triều như có điều suy nghĩ, chợt thản nhiên cười: " Đệ mau lên xe ngựa đi, đừng để bệ hạ chờ nóng nảy!"

"Được rồi!"

“Còn nữa!”

Cái gì?

Hoa Triều hé miệng cười: “Phủ Phò mã rất khí phái”

Doanh Vô Kỵ hoảng hốt một lát, gật đầu nói: “Uh!”

Hướng nàng phất phất tay, liền trực tiếp ra hậu viện.

Hoa Triều khẽ thở dài một hơi.

Con bé này.

Chính sự còn chưa làm, sao lại bế quan rồi?

Tâm tật của Vô Kỵ dường như càng ngày càng nghiêm trọng.

Cũng không biết khi nào tiểu nha đầu có thể xuất quan.

Phải chữa trị cho hắn.

……

Chương 431: Tình cảm mập mờ Chương 431: Tình cảm mập mờ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bầu trời ánh bạc, nhuộm ánh mặt trời.

Xe ngựa kêu vang tiến về phía trước.

Đi về phía hoàng cung.

Trong xe trầm mặc một hồi lâu, Triệu Ninh mới nhẹ giọng hỏi: “Giữa huynh và Hoa Triều cô nương, thật sự không có tình cảm gì?”

“Ta…”

Doanh Vô Kỵ môi há hốc, sau khi tổ chức tốt ngôn ngữ, đang chuẩn bị nói ra miệng.

Triệu Ninh lại ngắt lời hắn: “Kỳ thật không cần nhiều lời, người sáng suốt liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra, huynh cũng không cần vội vàng phủ định. Ta chỉ muốn nói cho huynh biết, ta không có ý nhúng tay vào tình cảm của huynh, nhưng có người không muốn, ít nhất trước khi ta lên ngôi, hai người có thể khắc chế lẫn nhau một chút, như vậy đối với huynh có lợi, đối với nàng cũng là một loại bảo vệ”.

Doanh Vô Kỵ hiểu được ý của nàng.

Tối hôm qua Triệu Kỵ phản ứng rất rộng lượng, quả thực chính là Đại Lê đệ nhất rộng lượng.

Nhưng ý nghĩa cũng rất rõ ràng.

Hắn hi vọng mình nhiều nhất chỉ có thể có hai đứa con trai, nhất định phải có một đứa với Triệu Ninh, còn với Đường Đường thì có cũng được không có cũng không sao, nhưng có thì phải lấy danh nghĩa công tử Đại Lê nuôi nấng.

Chỉ khi đạt thành hai điều kiện này, mình mới tính là hoàn toàn dung nhập Lê quốc vương thất.

Bất cứ đứa trẻ nào còn lại với người khác đều là sự xúc phạm nghiêm trọng đối với khế ước này.

Điều kiện rất tốt.

Doanh Vô Kỵ rất động tâm, nhưng hắn không phải chỉ có một người, cho nên chỉ cam đoan chính mình động tâm, là một chuyện cực kỳ không chịu trách nhiệm

Trước khi giải quyết được chuyện ma chủng, hắn không dám cùng Hoa Triều phát sinh chuyện gì.

Đề nghị này của Triệu Ninh, kỳ thật cũng không có ảnh hưởng gì.

Nàng có thể nghĩ cho mình.

Doanh Vệ Kỵ thật vui

Nhưng thái độ hoàng gia được truyền đạt.

Doanh Vệ Kỵ rất không thích.

Hoa Triều không có tu vi trong người, hơn nữa sớm đã không phải là tiểu cô nương, tuổi thọ của Triệu Kỵ chắc vẫn còn 10 năm nữa…

Xem ra vẫn cần làm cho mình mau chóng cường đại lên.

Doanh Vệ Kỵ nhíu mày trong chốc lát, liền nhanh chóng mở ra, hắn cười cười: "Yên tâm!"

Triệu Ninh quá hiểu hắn, mặc dù giọng nói của hắn rất nhẹ nhàng rất kiên định, nàng cũng có thể cảm nhận được cảm xúc phản nghịch giữa những hàng chữ.

Nàng còn muốn giải thích gì nữa.

Nhưng suy nghĩ một chút vẫn bỏ cuộc.

Triệu Kỵ chỉ còn 3 năm, không đến 10 năm.

Nhưng bí mật này, ngoại trừ một nhà ba người bọn họ ra, bất luận kẻ nào cũng không thể biết.

Triệu Ninh nhanh chóng nói sang chuyện khác: "Nếu như dự đoán không sai, hôn kỳ chỉ mấy ngày nữa là diễn ra".

Hả?

Doanh Vệ Kỵ kinh ngạc một chút: " Nhanh như vậy hả?"

Triệu Ninh lắc đầu: "Không nhanh, chủ yếu là…"

Doanh Vệ Kỵ: "Quá trình tân hôn như vậy là xong sao?"

Triệu Ninh nghẹn một chút, hai má nhất thời có chút nóng lên: "Doanh huynh! Huynh hỏi như vậy, có phải quá vội vàng hay không"

Mắt thấy sắc mặt Doanh Vệ Kỵ có chút thất vọng.

Nàng vội vàng giải thích: "Chủ yếu hiện tại ta ở Đại Lê đặt chân chưa ổn, tùy tiện 10 tháng bế quan, đối với thế cục ảnh hưởng rất lớn. Hơn nữa, lần này xuất chinh Địch quốc, ta tới dẫn binh!"

"Cái gì!"

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc một chút, không thể tùy tiện bế quan hắn có thể lý giải.

Nhưng dẫn binh cái này… Với thân phận hiện tại cùng tu vi cùng thái tử của nàng, không khỏi quá cấp tiến một chút.

Trừ khi…

Hắn từ trên xuống dưới đánh giá Triệu Ninh, thúc giục hết thảy cảm giác, lúc này mới nhận thấy được nàng có thêm một cỗ năng lượng vô cùng khủng bố.

Loại cảm giác này, so với ở trong Mộ bàn đối mặt Hồng Trần đều làm cho người ta cảm giác được hít thở không thông.

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Đột phá?"

Triệu Ninh cười gật đầu: "Nhờ phúc của Doanh huynh, nhất phẩm linh thai!

Chậc chậc!

Quả nhiên!

Sau khi tiến vào Thai Thuế cảnh, chính là thoát thai hoán cốt, hơn nữa còn có giọt Đế huyết Chuyên Húc kia, thực lực và tiềm lực hiện tại của nàng, chỉ sợ đã đủ để nghiền ép tất cả thế hệ cùng tuổi.

Bao gồm Lão lưu manh và Nam Cung Lăng.

Lấy tin tức rõ ràng trước mắt, chỉ có sau khi Doanh Vô Khuyết đột phá Thai Thuế Cảnh mới có thể sánh ngang.

Hơn nữa nghe Triệu Kỵ ý tứ, đã sắp xếp cho nàng một thần binh nhập vào thân đi theo còn khủng bố hơn cả thanh Linh Vương kiếm.

Chỉ cần qua một đoạn thời gian, nhân binh bước đầu dung hợp, chỉ cần khi đó mình cùng Doanh Vô Khuyết không đột phá, khi đó nàng hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất nhân dưới cảnh giới binh nhân.

Chết tiệt!

Hiệu quả thoát thai hoán cốt này thật sự làm cho người ta thèm thuồng !

Bất quá chính mình cũng nhanh, nho sinh Hồ tộc đưa mình 100 nghìn mộng cảnh.

Mộng cảnh không đơn giản sao?

Không mất bao lâu, chính mình có thể lấy tu vi 3 tầng tinh khí thần đều 13 tầng, đột phá Thai Thuế Cảnh.

“Chúc mừng!”

Doanh Vô Kỵ cười cười: “Xem ra sính lễ ta cho vẫn hữu dụng, sính lễ không thể lui, người cũng không thể lui ha!”

Triệu Ninh bị ánh mắt của hắn nhìn, cảm giác khuôn mặt có chút nóng bỏng, nhưng vẫn là mặt không đổi sắc nói: “Yên tâm”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Hắn đỡ trán.

Phục rồi.

Đây là thử yêu trước hôn nhân,

Hay là Lương Sơn kết bái?

Nữ đế của ta đây, trước mắt vẫn là có chút không hiểu phong tình, bất quá ngẫm lại cũng đúng, từ nhỏ đến lớn đều bị chính vụ vây quanh, còn có gánh nặng quân phụ ngàn cân đặt ở trên người, có thể giải hiểu được cái rắm phong tình.

Thật lo lắng ngày động phòng, nàng sẽ tự nói với mình: "Doanh huynh! Ngươi yên tâm làm, vì tương lai Lê quốc, ta đau một chút cũng không sao, huynh đệ ta chảy máu không rơi lệ.

Thái quá không?

Đúng rồi Doanh huynh!

Chương 432: Phân chia lợi ích Chương 432: Phân chia lợi ích

Người dịch:PrimeK Tohabong

"Chuyện gì?"

"Ta vừa rồi hỏi huynh , chuyện Lê 7 Càn 3, huynh tựa hồ có lời muốn nói!"

"Cái này…"

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, thần sắc bắt đầu trở nên có chút phiền não: "Hôm qua các ngươi có cảm giác, vị phụ thân tốt kia của ta rời khỏi nơi bế quan hay không?"

Triệu Ninh gật đầu: "Có!"

Dùng thực lực của nàng, chắc chắn sẽ không có phát hiện ra.

Nhưng muốn giấu diếm được lỗ tai Triệu Kỵ, vậy thì có chút khó khăn, dù sao ngày hôm qua đàm luận chính là đại sự, toàn bộ quá trình đều căng thẳng thần kinh, không cho phép bất luận kẻ nào nghe lén được bí mật .

Đại sự này.

Trước tiên tìm công tử nhà mình một chút, vẫn là rất bình thường.

Nhưng nhìn dáng vẻ Doanh Vô Kỵ, hình như không phải chuyện tốt gì.

Nàng nhẹ giọng hỏi: ” Ông ta tìm huynh có chuyện gì?”

Doanh Vô Kỵ tức giận đến hai mắt đều toát ra tơ máu: “Tự nhiên là chuyện làm ăn, ông ấy bảo ta phải giúp Càn Quốc lấy được quyền chủ đạo, nếu không, bằng không mẫu tộc ta… Ai!”

Không cần phải nói, nhất định là mẫu tộc phải chịu điên cuồng chèn ép.

Hiện tại Doanh Vô Khuyết nhất mạch danh tiếng đang thịnh, Doanh Vô Kỵ bị ám sát, Mẫu tộc lại một chút động tĩnh cũng không có, đây không phải là thuần thuần bị áp chế sao?

Không nghĩ tới, đến bây giờ Doanh Việt nghĩ đều là lấy Mẫu tộc uy hiếp Doanh Vô Kỵ.

Đây không phải là uy hiếp người ta sao?

Triệu Ninh cắn răng nói: “Thật sự là quá đáng”

Doanh Vô Kỵ thở dài, vô lực nói: “Ta chỉ có thể hết sức, hết sức tranh thủ lợi ích cho Lê quốc chúng ta”.

Trong lòng Triệu Ninh dù có lời mở đầu, cũng không có cách nào mở miệng.

Chỉ có thể dùng sức gật đầu: “Ừ!

Doanh Vô Kỵ trong lòng thầm nghĩ.

Việc làm ăn này chắc chắn sẽ trở thành nguồn tài chính quan trọng trong tương lai của hai nước Càn Lê.

Bất kể là ai, đều muốn nắm giữ tài mạch trong tay mình.

Chính mình muốn lấy được quyền chủ đạo, chỉ có thể hai đầu lừa gạt.

……

Một lát sau.

Xe ngựa dừng lại, dưới sự dẫn dắt của thái giám trực ban, hai người cùng đến Thiên điện Trọng Lê.

Lúc này.

Hai vị vua đang uống rượu.

Tướng uống rượu tương đối phóng khoáng, rõ ràng chính là đang khoác lác, lại làm cho người ta có loại cảm giác đang làm bố thiên hạ.

"Này Doanh Việt, năm đó ông hại bao nhiêu cô gái, mà không có ý mang cô nào về Càn quốc"

"Ta đã được ngủ với người ta đâu, mà gọi cái gì hại ? Đừng tưởng rằng ta không biết ông tính toán cái gì ? muốn có thêm mấy đứa nhỏ để sau khi ta về trói tay trói chân ta . Năm đó ta coi ông như anh em, ông lại tìm mọi cách nghĩ kế với ta?"

"Uầy, không thể nói như vậy được, thân trong vương thất, làm cái gì cũng không do mình quyết định, nhưng ông cũng đâu có mắc mưu, không phải còn đem con cái đưa tới sao? hơn nữa còn làm con rể của ta!"

"Ngừng ngừng…"

Doanh Việt mắng một tiếng, liền xách bình lên rót rượu.

Năm ấy ông ta vừa đoạt được vương vị ở Càn quốc, chớp mắt bị Nhung Địch xâm phạm, thế cục chỉ mành treo chuông.

Bằng không ông ta cũng không có khả năng đem Doanh Vô Kỵ đưa tới làm con tin, để đổi lấy sự trợ giúp quân sự của Lê quốc.

Chuyện này, vẫn bị ông ta coi là sỉ nhục.

Lão già này, vừa nói chuyện liền vạch trần vết sẹo của người ta.

Triệu Kỵ thấy hai người đến, liền vẫy vẫy tay với Doanh Vô Kỵ: "Vô Kỵ! Mau tới đây.

Doanh Vô Kỵ sải bước đi vào, Triệu Ninh lại lặng lẽ rời khỏi thiên điện.

"Phụ vương!"

"Phụ vương!"

Doanh Vô Kỵ cười kính hai người một chén rượu.

Hai cái xưng hô giống nhau như đúc, chọc Doanh Việt một trận xem thường, liếc mắt nhìn Triệu Kỵ cười ha hả, rồi lại không thể không tiếp nhận.

Ông ta hướng Doanh Vô Kỵ vẫy vẫy tay: "Hôm nay là gia yến, không cần đa lễ, đến đây!

Vâng!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Doanh Việt.

Trên mặt Doanh Việt vẫn là bộ dáng vân đạm phong khinh, nhưng nhìn nụ cười miễn cưỡng trên mặt Doanh Vô Kỵ, nhịn không được trong lòng có chút buồn bực

Ông ta mặt không đổi sắc, bức âm thành tuyến, truyền thanh hỏi: "Có phải Lê quốc lại bức bách ngươi hay không? Đúng, duỗi một ngón tay, không phải, duỗi hai ngón tay.

Doanh Vô Kỵ sắc mặt cứng đờ.

Do dự một chút, bàn tay trái đặt trên đầu gối, vươn ra hai ngón tay.

Nhưng cắn chặt răng, lại rút về một cái.

Ánh mắt Doanh Việt lập tức lạnh đi một chút.

Nhìn về phía Triệu Kỵ đối diện, trong lòng càng thêm phiền não.

Hay cho Triệu Kỵ!

Ta biết ngươi phái người đi đón Vô Kỵ không có chuyện gì tốt.

Vì một vụ làm ăn mà dám uy hiếp con trai ta.

Nhìn Vô Kỵ ủy khuất!

Ông ta cười cười nói: "Triệu lão đệ Lần này phụ tử gặp mặt, ta là người làm cha, cũng không cùng Vô Kỵ nói qua mấy câu, vừa lúc công chúa của ông cũng chưa tới, bọn ta nói chuyện riêng một chút!"

Nói xong, liền kéo cánh tay Doanh Vô Kỵ, đến phía sau cây cột cung điện.

Hướng Doanh Vô Kỵ nháy mắt.

Doanh Vô Kỵ thở dài một hơi, móc ra cách âm phù: "Phụ vương…..".

Doanh Việt vẻ mặt ngưng trọng: "Bọn họ uy hiếp con cái gì?

"Cũng không có gì."

Doanh Vô Kỵ lắc đầu: "Phụ vương, không biết người đã từng nghe Đế huyết Chuyên Húc chưa.

Ha ha ha!

Doanh Việt kinh ngạc một chút, đó là đương nhiên nghe qua, đây chính là tinh huyết bổn mạng ngưng kết sau khi huyết mạch Chuyên Húc thức tỉnh, có thể tăng lên thể chất trên diện

rộng sau Thai Thuế Cảnh. Trong cơ thể Doanh Vô Khuyết có thể ngưng kết, nếu không phải lấy đi cái này sẽ thương tổn bổn nguyên, hắn đã sớm hạ lệnh cho Doanh Vô Khuyết đẻ thật nhiều con"

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Bọn họ có vài giọt tồn kho, con lần này vì bọn họ lập được công lao trâu ngựa, cho nên chiếm được một giọt, có thể dùng cho con trai đầu tiên của con và Công chúa Lê quốc."

"Chuyện tốt!"

Doanh Việt hai mắt sáng ngời, mặc dù so với Chuyên Húc đế thân chân chính kém chút, nhưng tuyệt đối là bảo vật hiếm có.

Chương 433: Đoạt quyền chủ đạo làm ăn Chương 433: Đoạt quyền chủ đạo làm ăn

Người dịch: PrimeK Tohabong

"Nhưng bọn họ yêu cầu, con phải lấy được quyền chủ đạo làm ăn cho Lê quốc. Nếu có thể lấy được, đứa nhỏ sẽ họ Doanh, nếu không lấy được, đứa nhỏ nhận làm con thừa tự đến Lê vương thất, họ Triệu!"

"Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng!"

Doanh Việt nhất thời vẻ mặt giận dữ: "Chủng tộc của lão Doanh gia chúng ta, sao có thể đi theo họ Triệu của bọn họ?

Doanh Vô Kỵ thở dài nói: "Phụ vương! Đang ăn nhờ ở đậu người ta…..".

Doanh Việt cau mày.

Nếu như chỉ là con cái bình thường, họ Doanh họ Triệu ông ta kỳ thật cũng không phải coi trọng như vậy.

Nhưng… Đế huyết Chuyên Húc!

Ông ta nhíu mày, có chút hồ nghi nhìn Doanh Vô Kỵ: "Lần trước xuất hiện Chuyên Húc đế thân, Doanh Triệu còn chưa phân gia, bọn họ lấy đâu ra Đế huyết Chuyên Húc?

"Con sao có thể lừa phụ vương được!"

Doanh Vô Kỵ cắn răng, trực tiếp từ trong đan điền dẫn ra một giọt máu: "Không tin Phụ vương xem!"

Doanh Việt cảm thụ huyết mạch lực mạnh mẽ trong giọt máu, nhất thời đồng tử co rụt lại.

Thần sắc trở nên có chút dữ tợn.

Hay cho một Triệu Kỵ.

Đây không phải là đâm vào điểm yếu của lão Doanh gia chúng ta sao?

Doanh Vô Kỵ thấp giọng nói: "Phụ vương, thấy thế nào?"

Doanh Việt cắn răng: "Con cái, nhất định phải họ Doanh!Việc làm ăn, cũng phải lấy được trong tay chúng ta!"

"Nhưng cái này…"

"Đàm phán đi!"

"Nói chuyện như thế nào?"

"Nhìn ta!"

Doanh Việt trực tiếp lột Cách Âm phù xuống, trên mặt đã thay đổi nụ cười.

Mang theo Doanh Vô Kỵ, một lần nữa ngồi xuống.

Mà lúc này, đối diện bàn ăn, bên cạnh Triệu Kỵ đã có thêm một người.

Khí chất lười biếng.

Ngoại hình ngọt ngào.

Chính là lần này cùng Càn Quốc đối tượng liên hôn:- công chúa Nguyên Dương.

Nhưng mà, là Triệu Ninh giả trang.

Triệu Kỵ cười nhạt nói: "Cha con các ngươi hai người nói chuyện phiếm, ngược lại trò chuyện rất nhanh".

Nụ cười trên mặt ông ta ấm áp.

Trong lòng lại là cười lạnh.

Vừa rồi Triệu Ninh đem chuyện trên xe ngựa đều nói cho ông ta.

Tên sát phôi máu lạnh này, lại nghĩ đến dùng Mẫu tộc uy hiếp Doanh Vô Kỵ.

Đây không phải là đâm vào điểm yếu của con rể ta sao?

Thật sự là tự cho là thông minh.

Căn bản không biết, như vậy sẽ đẩy Doanh Vô Kỵ ra xa.

Đúng vậy.

Chính sơ hở này đã khiến ông ta nghĩ ra cách ứng phó.

Doanh Việt không trả lời, chỉ cười nheo mắt nhìn về phía Triệu Ninh: "Đây là con dâu tương lai của ta sao? Lần đầu gặp mặt, vi phụ cũng không biết tặng cái gì, đây là danh sách quà phu gia chuẩn bị cho đại hôn, con xem một chút, về sau chính là người Doanh gia chúng ta".

Người của Doanh gia?

Con trai ông ở rể nhà tôi rồi.

Tranh giành những hư danh này có ý nghĩa gì không?

Triệu Kỵ bĩu môi, lười tranh cãi với lão tiểu nhị này.

Triệu Ninh tiếp nhận phiếu quà, thời điểm, nhìn đến trang thứ nhất, thần sắc còn rất bình tĩnh, dù sao gặp qua sóng to gió

lớn, nhưng càng về sau lật càng kinh ngạc, sau khi xem xong, nhịn không được cung kính hành lễ: "Phụ thân đại nhân tốn kém!"

Quá nhiều lễ cưới!

Càn Quốc lần này, rốt cuộc đã quá coi trọng Doanh Vô Kỵ!

Doanh Vô Kỵ nhìn lễ đơn dày cộp, cũng không nhịn được cười thầm trong lòng, đây chính là kho riêng của mẫu thân hắn, Lão lưu manh và Lâm quý phi, có thể không phong phú sao?

Doanh Việt cười ha ha: "Con không chê ít là được!"

Triệu Kỵ thản nhiên cười: "Triệu thị chúng ta ra cũng không ít, liên hôn! nếu không có chuyện gì khác, chúng ta nhanh chóng đem hôn kỳ định ra đi! Ông cũng khá hiểu lịch pháp, lại xem qua Chuyên Húc cổ lịch, ngày liền do ông quyết định đi, tốt nhất trong vòng 10 ngày!"

"Bên ông gấp như vậy sao?"

Doanh Việt đi quá trình kinh ngạc một chút, liền nói thẳng: "Vậy ngày mốt đi!

Triệu Kỵ: "…..".

Triệu Ninh: "…..".

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hình như người gấp gáp là ông thì phải?

Thời điểm nghe đến ngày này, Doanh Vô Kỵ đều có chút phát mộng.

Ngày kia hắn sẽ kết hôn?

Triệu Kỵ nhịn không được vuốt râu cười to: "Tốt! Tốt! Vậy ngày mốt, yên tâm! Hết thảy đều đã chuẩn bị tốt, nên có lễ

nghĩa cũng sẽ không ít. Liên hôn đúng là cũng có chút khẩn cấp!

Doanh Việt gật đầu: "Ngày lành thì phải càng sớm càng tốt, đều nói thành gia lập nghiệp, thành gia lập nghiệp trước mới có lợi cho sự nghiệp. Cũng may đứa nhỏ Vô Kỵ này, trời sinh đã có đầu óc kinh doanh, sự nghiệp cũng không cần hai người làm cha chúng ta quan tâm.

Bất quá, sự nghiệp mặc dù là ở Càn quốc chúng ta, nhưng dù sao cũng là làm ăn trên đất Lê quốc các ông. Chúng ta cũng không thể dày mặt mà không phân lợi nhuận với nước láng giềng hữu hảo. Tôi thấy thế này ông xem được không nhá

Càn Quốc 9, Lê Quốc 1!

Ông nghĩ sao!"

Triệu Kỵ: "????

"Doanh Việt, ông giỏi lắm!"

Ông thật sự dám mở miệng như vậy hả!

Thế là ông ta vuốt râu cười lớn: " Thân gia ơi, ông nói đùa rồi, người Càn quốc các ông nào có đầu óc kinh doanh, Vô Kỵ có thể có này thiên phú, hoàn toàn cũng là bởi vì thổ địa Lê quốc chúng ta có thể nuôi dưỡng ra được đầu óc kinh doanh. Bất quá dù sao cũng là con ruột của ông, Lê quốc 8, Càn quốc 2 không thể nhiều hơn nữa!"

Doanh Việt cảm thấy tức cười quá: "Người Càn chúng ta chỉ thích làm việc kiểu người thật việc thực, ai nói chúng ta không có đầu óc kinh doanh?Huống chi việc làm ăn của Vô Kỵ có thể làm được, nếu tất cả thương ấn của Càn Quốc tại nước ngoài do Vô Kỵ nắm giữ, thì đó mới là cơ sở kinh doanh của nó?

Càn Quốc 7, Lê Quốc 3!

“Ông đừng có tranh cãi với tôi nữa!”

“Liên hôn cũng dẹp luôn đi!”

Triệu Kỵ bị chọc cười: “Người khác không biết thương hội Càn quốc của các ông, bọn ta lại không biết chắc.Nhiều thương ấn như vậy nhét cho Vô Kỵ, ông xác định là cho Vô Kỵ lót đường, mà không phải để Vô Kỵ xóa đói giảm nghèo? Lê Quốc 6, Càn quốc 4, ông đừng có ép giá nữa, bọn ta không muốn lật mặt với các ông đâu”

Doanh Việt có chút tức giận: “* ¥ %… Thôi thôi đi! Càn quốc 6, Lê quốc 4!”

……

Chương 434: Tranh cãi hăng say Chương 434: Tranh cãi hăng say

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hai vị vua hăng say cãi nhau

Khí thế rất mạnh.

Nhưng nghe nội dung bọn họ cãi cọ, luôn cảm giác giống như đang cò kè mặc cả trên quán nhậu

Ai cũng bảo vệ tỉ lệ “Tôi 6 ông 4”, không ai muốn nhường thêm một bước, thậm chí có loại khí thế “Ngươi mà hùng hổ dọa người ông mày liền làm thịt ngươi”.

Càng nói càng lắm lời, càng nói càng giận.

Cuối cùng hai người đồng loạt nhìn về phía Doanh Vô Kỵ.

Âm thanh Doanh Việt có chút lớn: “Đây là việc làm ăn của con, con nói đi!”

Doanh Vô Kỵ sắc mặt hơi có chút trắng bệch, một bộ dáng vẻ không quả quyết: “Cái này con không dám nói ?”

Kiệu Kỵ bất mãn nói: “ Ông nói to thế làm cái gì! Một thanh niên hiên ngang như thế bị ông rống thành cái dạng gì rồi? tiếp tục ầm ĩ như vậy cũng không phải cái biện pháp, nếu không như vậy, Ngu huynh có một cái đề nghị, ông nghe một chút xem có thể tiếp nhận hay không!”

Doanh Việt nheo mắt, cũng không biết Triệu Kỵ này, lại chơi cái trò gì

Ý tưởng này, ông ta không muốn nghe.

Nhưng vì muốn đẹp mặt nên ông ta vẫn cố nghe.

Nghe xong, từ chối cũng được

Sau nói chuyển sang cách nghĩ của mình

Ông ta lãnh đạm nói: “Nói đi”

Triệu Kỵ nheo mắt: “Càn 4, Lê 4, Vô Kỵ 2! Chúng ta không ai hỏi xem Vô Kỵ được mấy phần, hắn muốn xử lý như thế nào mà cứ tự tiện quyết định”.

“Hả?”

Doanh Việt sửng sốt một chút, chợt sinh ra một tia vui mừng.

Không ngờ lại đúng ý mình!

Hiện tại sự nghiệp của Vô Kỵ hoàn toàn dựa vào Càn quốc, về sau thậm chí còn phải do bách tính Càn quốc phái đi cày ruộng cho hắn, ông sẽ không thật sự cho rằng Vô Kỵ là người Lê quốc các ông chứ?

Đề nghị này, lợi ích Càn Quốc được ổn định!

Nhưng ông ta vẫn làm ra một bộ do dự thần sắc, lại cùng Triệu Kỵ cãi cọ hồi lâu một số chi tiết vụn vặt, chẳng qua khí thế đã yếu đi không ít.

Cuối cùng mới hơi hơi gật đầu nói: "Thôi được, cứ như ông nói, nhưng phần của Vô Kỵ, mà Vô Kỵ ở Lê quốc các ông, chắc chắn cũng tiêu tiền ở Lê quốc, coi như các ông cũng được lợi"

Trên mặt Triệu Kỵ rốt cục lộ ra nụ cười: "Tốt! Vậy quyết định như vậy!

Kế hoạch thành công.

Tên sát phôi máu lạnh này, căn bản không hiểu con mình, uy hiếp Vô Kỵ như vậy, xem như đã đẩy Vô Kỵ hoàn toàn.

Ông sẽ không thật sự cho rằng Vô Kỵ họ Doanh, liền coi mình là người Càn Quốc chứ?

Kết quả này, lợi tốt Lê quốc, ổn định!

"Phù…"

Doanh Vô Kỵ trong lòng đại sướng, lại thở ra một hơi thật dài, một bộ bộ dáng sống sót sau tai nạn, trong nụ cười mang theo một tia nghĩ mà sợ: "Hòa khí sinh tài, hòa khí sinh tài! hơn nữa chúng ta muốn làm ăn chỉ là kiếm tiền, thừa dịp kỹ thuật công nghệ không có tiết lộ có thể kiếm một mẻ thật nhanh, chờ công nghệ bị lộ ra thì căn bản kiếm không được bao nhiêu, không cần phải tổn thương hòa khí…"

Công nghệ?

Công nghệ?

Hai người nhất thời trong lòng căng thẳng, loại buôn bán này, làm sao có thể cho người khác chiếm lợi

"Trẻ con!"

"Trẻ con!"

Hai tiếng quát to.

Doanh Vô Kỵ rùng mình

Doanh Việt và Triệu Kỵ liếc nhau một cái, ăn ý đi tới bên cạnh bản đồ.

“Vô Kỵ, ngươi cũng tới đây!”

“Phù”

Doanh Vô Kỵ cười thầm một tiếng, hấp tấp chạy theo.

Triệu Kỵ hừ một tiếng, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Có Càn Lê hai nước hộ giá hộ tống, làm sao có thể để công nghệ này tiết lộ?”

Doanh Việt nhìn chằm chằm bản đồ nơi Càn Lê giao nhau, sắc mặt có chút lạnh lùng: “Chọn địa phương đi!”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Lại là một cuộc đấu tranh gay gắt.

Cuối cùng hai bên đã đạt được thỏa thuận.

Tại An Ấp ở biên giới Càn Lê kiến tạo một tòa thành trì nhỏ.

Lại Càn quốc Lê quốc mỗi bên phái hai bách hộ nhập trú, toàn bộ sản xuất ngọc xà, khiến Bách hộ ký kết khế ước, được tiền công hậu hĩnh đổi lại trong vòng 15 năm không cho phép ra khỏi thành. 15 năm sau, có thể tiếp tục ở lại, cũng có thể mang theo tiền ra khỏi thành.

Nhưng người gốc Càn quốc phải định cư ở Lê quốc.

Người gốc Lê quốc phải định cư ở Càn quốc.

Thủ vệ thành phố do hai nước cùng phụ trách.

Hai bên giám sát lẫn nhau.

Phàm là người tiết lộ bí mật, bất kể là binh lính hay dân chúng, đều giết không tha.

Doanh Vô Kỵ sau này còn có việc làm ăn tương tự, cũng tất cả đều dọn vào cái thành trì nhỏ này.

Trong lòng Doanh Vô Kỵ: Tuyệt vời!

Trong lòng Triệu Kỵ: Tuyệt vời!

Trong lòng Doanh Việt: Tuyệt vời

Triệu Ninh nhìn thoáng qua Doanh Vô Kỵ, luôn cảm giác chuyện này hình như có chỗ nào đó không đúng.

Bất quá trước mắt xem ra, đích thật là quyết định có lợi nhất cho Lê quốc.

Dù sao Doanh Vô Kỵ ý thức phòng bị rất mạnh, muốn tay không lấy được công nghê cơ bản không có khả năng.

Hiện tại quan trọng là công nghệ vẫn nắm giữ trong tay Doanh Vô Kỵ, cũng không phải là chuyện không thể tiếp nhận.

Hiện tại hai vị thê tử của Doanh Vô Kỵ đều ở Lê quốc, mẫu tộc lại ở Càn quốc chịu áp bức, chờ một ngày nào đó quan hệ Càn Lê tan vỡ, Doanh Vô Kỵ cho dù đối với chuyện đứa nhỏ trong lòng oán hận, cũng sẽ không chút do dự đứng về phía Lê quốc.

Triệu Ninh thật sự nghĩ không ra, Càn Quốc có thể đưa ra lợi ích gì khiến Doanh Vô Kỵ động tâm.

Tiếp tục uy hiếp mẫu tộc sao?

Làm thế thì sẽ càng ngày càng đẩy hắn ra xa mà thôi

Kết quả tất cả mọi người đều vui mừng như thế, khiến tâm tình mọi người đều vui sướng vài phần.

Bất quá trên mặt Triệu Kỵ cùng Doanh Việt, đều là một bộ chịu thiệt thòi lớn.

Duy chỉ có Doanh Vô Kỵ vui tươi hớn hở, tràn đầy vui sướng sống sót sau tai nạn.

nội tâm Doanh Việt: Triệu Kỵ này thật nham hiểm, lấy con cái uy hiếp chúng ta, xem như Vô Kỵ khi dễ.

Nội tâm Triệu Kỵ: Doanh Việt này thật ác, lấy mẫu tộc uy hiếp Vô Kỵ, xem như khi dễ con cái.

Chương 435: Nắm thóp nhau Chương 435: Nắm thóp nhau

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Còn một điều nữa!”

Triệu Kỵ vẻ mặt nghiêm túc vài phần: “Sau đó đại triều hội, ta sẽ nhắc tới chuyện biến pháp, thân gia…”

“Binh diễn đúng không?”

Doanh Việt cười nói: “Dễ nói! Nhưng năm nay Lê Quốc cần xuất ra tài nguyên tu luyện gấp 3 lần năm ngoái, hơn nữa muốn lập tức phải kết toán ngay!”

Triệu Kỵ nheo mắt, lão bạn già này của mình, thật sự là biết nắm thóp mình.

Chỉ dựa vào chút này dấu vết này, liền có thể phán đoán ra chính mình muốn làm cái gì.

Xuất ra gấp 3 lần lượng tài nguyên.

Quả thật có thể lấp đầy lực lượng trung tầng của Càn quốc, nhưng không có tuyền nhãn, tất cả đều là lục bình không rễ.

So với lợi ích biến pháp của Đại Lê, căn bản không đáng nhắc tới.

Lê quốc thông qua xuất khẩu tài nguyên tu luyện, lợi dụng Càn quốc áp chế Nhung Địch hai nước, vốn chính là trò cũ.

Hơn nữa lần này có bí mật công xưởng, Càn quốc căn bản không có khả năng hành động thiếu suy nghĩ, mượn cơ hội binh diễn đoạt đất đai Lê quốc, đất Ngụy binh tướng Ngụy cũng không phải ăn cơm chay

"Tài nguyên tu luyện dễ nói!"

Triệu Kỵ cười đứng lên: "Đợi lát nữa sau triều hội, ta liền lập tức kết toán với ông, trong vòng hai canh giờ có thể mang theo tài nguyên khởi hành trở về Càn".

"Được rồi!"

"Vô Kỵ, ông đưa Nguyên Dương về chỗ ở. Sau đó cùng Thái tử cùng chờ ở thiên điện, triều hội kết thúc sau, chúng ta nghị sự!"

"Vâng!"

Doanh Vô Kỵ rốt cục lộ ra vẻ tươi cười.

Khi Càn Lê hòa thuận, ta yên tâm dựa vào hai phần này để ăn tiền.

Thời điểm Càn Lê không hòa thuận, quyền quyết sách trong tay ta nhìn như là hai thành, nhưng thật ra là 10 thành!

Đợt sóng này, rốt cục thành công.

……

Triều hội Lê quốc hôm nay, mở muộn hơn trước một chút.

Nhưng thời gian dài, lại ước chừng gấp đôi thường lệ.

Hơn nữa, toàn bộ quá trình rất rôm rả!

Từng tin tức nặng ký tuôn ra khiến tất cả thế gia đều có chút choáng váng hoa mắt.

Lê vương quyết định Bắc chinh Địch quốc, tông thất Triệu thị phái ra 20 vạn tinh nhuệ!

Hơn nữa yêu cầu Ngụy Hàn cũng xuất ra 50 nghìn tinh nhuệ, cùng nhau vì nước xuất chinh.

Ba ngày sau, người thân chinh dẫn dắt mang binh lính xuất chinh, chính là Triệu Ninh bế quan đã lâu.

Lúc Triệu Ninh lần nữa xuất hiện trước mặt quần thần, không che giấu tu vi của mình nữa, nhất phẩm linh thai phong mang, hoàn toàn chấn kinh cả triều đình.

Phải biết rằng, nhất phẩm linh thai đã hơn trăm năm không hiện thế.

Nam Cung Lăng có một nhi tử có hi vọng đột phá nhất phẩm linh thai, khiến thiên hạ chư hầu đều kiêng kỵ không thôi.

Nhưng chưa từng nghĩ, Triệu Ninh lại lấy nhất phẩm linh thai dẫn đầu đột phá Thai Thuế Cảnh.

Đáng sợ hơn là!

Triệu Ninh cũng nhận được bội kiếm của tổ tiên Triệu thị.

Có thanh kiếm không dưới thần binh Vũ Linh Vương kiếm này, lấy tư chất của nàng, thời gian nhiều nhất đột phá Binh nhân cảnh không vượt qua năm năm.

Thái tử thân chinh!

Khiến tất cả mọi người cảm nhận được quyết tâm của Triệu Kỵ.

Khiến hai nhà Ngụy Hàn không rét mà run, thoáng cái triều đình, liền vội vàng chạy về nhà nghị sự.

Ngoại trừ điều đó.

Thái tử Triệu Ninh còn tuyên bố một đại sự.

Tôn thất Triệu thị, bởi vì ở trong Mộ bàn công khai chống lại vương mệnh, tất cả người chống lại vương mệnh, đều phải

chịu quốc pháp xử trí.

Nhưng niệm tại bọn hắn lập tức muốn theo quân xuất chinh, có thể miễn trừ roi hình, chỉ cần treo ở cửa thành thị chúng một ngày là được.

Chỉ có một người, vừa phải đánh roi, vừa phải treo cửa thành thị chúng.

Người này, chính là Trương Bình Hầu xúi giục con cháu tôn thất vi phạm lệnh vua.

Nhưng niệm ở Trương Bình Hầu tuổi tác đã cao, có thể khai ân ngoài pháp luật, khiến hai đứa con trai của hắn thay cha nhận hình phạt.

Nhưng cho dù là hai đứa con trai của hắn, cũng là nhân vật hết sức quan trọng trong tôn thất.

Chiêu này của Triệu Kỵ, tương đối tàn nhẫn, để cho bọn họ mất sạch mặt mũi trong vương thất.

Nhưng kết hợp với đại thắng của vương thất Bách gia thịnh hội lần này, còn có Thái tử cường thế ngưng tụ thành nhất phẩm linh thai thân chinh dẫn xuất chinh, hoàn toàn khiến cả tôn thất khiếp sợ.

Cũng khiến các gia tộc khác cảm thấy bất an.

Nhưng lại đúng vào lúc này, Triệu Kỵ lại đưa ra, tất cả gia tộc đều có thể lấy chức quan được phong trên đất mình, đổi lấy danh ngạch đệ tử hạch tâm Học cung, từ đó có được cơ hội làm quan ở đất mới.

Điều này làm cho vô số tiểu thế gia động tâm không thôi.

……

Nhiều tin tức trọng đại như vậy, hôn lễ long trọng đến xa hoa lãng phí của Doanh Vô Kỵ và Nguyên Dương công chúa,

ngược lại không phải dễ thấy như vậy.

Sau buổi triều.

Cả Giáng Thành, thậm chí cả Lê quốc đều nhấc lên sóng to gió lớn.

……

Túy Tiên Lâu.

Lại là ba người quen cũ.

Ngụy Hoàn cùng Hàn Giả nhìn Bình Lăng Quân, sự chán ghét trên mặt đã không che giấu chút nào.

Lại là tênTriệu Khế chó má này.

Liên quan đến hắn, không có chuyện tốt.

Cho nên lần này khi nhận được lời mời của Triệu Khế, phản ứng đầu tiên của hai người đều là cự tuyệt.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng vẫn lựa chọn nhận lời mời.

Triệu thị gây áp lực quá lớn.

Triệu thị lộ ra sơ hở cũng quá lớn.

Thời cơ này!

Phải bắt thật chặt!

Ngụy Hoàn hừ lạnh một tiếng: “Triệu Khế! chuyến đi Mộ bàn lần này, thanh niên tinh nhuệ Ngụy gia chúng ta tổn thất ba thành, ngươi có phải hay không phải đưa ra một cái công đạo?”

Thế nào?

Hàn Giả cũng nhìn về phía Triệu Khế.

Ngụy Ngự Sử! Hàn Vệ Úy!

Triệu Khế cũng có chút đau đầu, hắn cũng không biết tại sao, rõ ràng mình cố gắng làm sự nghiệp như vậy, sao cứ thất bại liên tiếp

Sao ông trời lại bất công như vậy?

Tiểu Triệu Kỵ không nhìn thấy cố gắng của ta.

Chẳng lẽ ông trời cũng không nhìn thấy sao?

Chương 436: Lật ngược tình thế Chương 436: Lật ngược tình thế

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Phát sinh loại chuyện này, chúng ta ai cũng không có nghĩ tới, hôm nay Chu vương thất chúng ta mới là tổn thất nghiêm trọng nhất. Chúng ta suy nghĩ hẳn là như thế nào mới có thể lật ngược tình thế, giờ không phải là lúc đổ lỗi cho nhau."

Mộ bàn tuy rằng do Nam Cung gia khống chế, nhưng chỉ cần nhiều mặt tạo áp lực, chúng ta còn có cơ hội tiến vào.

Bây giờ duy nhất hiểu được cách sử dụng Bia Mục Dã, cũng chỉ còn lại Khương Thái Uyên của Chu vương thất.

Chỉ cần bia Mục Dã vẫn còn, liên minh họ Cơ vẫn có khả năng tồn tại.

Cần gì phải nói lời này lời nọ phá hỏng hòa khí của mọi người.

Ngụy Hoàn: "A…..".

Hàn Giả: "A…..".

Mặc dù biểu thị khinh thường.

Nhưng hôm nay Triệu thị gây ra áp lực quá lớn, khiến bọn họ căn bản không cách nào hoàn toàn buông tha cho liên minh họ Cơ.

Triệu Khế hít sâu một hơi: “Chuyện bệ hạ Bắc chinh Địch quốc, các ngươi thấy thế nào?”

Hàn Giả đánh giá Triệu Khế từ trên xuống dưới.

Cảm giác cùng hắn thảo luận chuyện lớn như vậy, ít nhiều có chút không tôn trọng chỉ số thông minh của mình.

Bọn họ tiếp nhận lời mời, chỉ là muốn nhìn một chút thái độ của Chu vương thất mà thôi.

Liền hừ nhẹ một tiếng: “Bình Lăng Quân có lời gì cứ nói thẳng đi!”

Triệu Khế hít sâu một hơi: “Địch quốc từ khi cùng Càn quốc đánh một trận, triệt để tổn thương nguyên khí, căn bản ngăn cản không được Triệu thị đại quân bắc phạt, nếu Hai nhà Ngụy Hàn ngồi yên không để ý tới, hoàn toàn chính là bỏ mặc Triệu thị lớn mạnh, đợi đến phương bắc mới ổn định lại, vậy Hai nhà Ngụy Hàn liền hoàn toàn không có hy vọng lật ngược tình thế.”

Hả hừ?

Hả hừ?

Ngụy Hàn hai người đồng loạt hừ một tiếng, lộ ra có chút kỳ quái.

Là thế cục mà người bình thường đều có thể thấy rõ, không rõ vì sao Triệu Khế lại làm ra một bộ dáng cơ trí.

Loại ánh mắt nhìn kẻ ngốc này.

Làm cho Triệu Khế cảm giác cả khuôn mặt đều nóng bỏng.

Ngực khó thở.

Nhưng hắn chỉ có thể làm bộ không nhìn thấy, tiếp tục bình tĩnh phân tích: “Ta không biết hai vị nghĩ như thế nào, chỉ có thể nói cho hai vị, chỉ cần hai nhà khởi binh, ta liền nắm chắc

thuyết phục chư quốc họ Cơ xuất binh hiệp trợ, đến lúc đó nhất cử diệt Lê vương thất, liên minh họ Cơ lấy hai vị làm tôn, gần một nửa đất cũ Triệu thị giao cho hai nhà Ngụy Hàn chia cắt, ta mang theo tôn thất đi lập quốc mới ở Đại Lê.

"Xì!"

"Xì!"

Hai người không chịu nổi nữa.

Triệu Khế cũng nhịn không được, âm thanh có loại tức giận ẩn nhẫn: "Hai vị cười cái gì?

Cười cái gì?

"Ngươi có nắm chắc thuyết phục chư quốc họ Cơ không? Cần chúng ta cắt nhượng bao nhiêu thành trì?"

Còn mang theo tôn thất đi Vùng đất mới Đại Lê lập quốc? Ngươi nói lời này tông thất Triệu thị biết không?

Ngươi mặt mũi lớn gớm nhỉ.

Hàn Giả nhìn hắn giống như nhìn chú hề, ngoài miệng cố gắng vớt lại mặt mũi cho hắn: "Ta nhớ tới chuyện cao hứng!"

Ngụy Hoàn thản nhiên nói: "Không phiền Bình Lăng Quân hao tâm tổn trí, nếu thật sự khai chiến, Ngụy gia Hàn gia sẽ tự xuất thủ, không cần chư quốc họ Cơ đến chia phần, bọn họ không nhân lúc cháy nhà mà cướp của chúng ta đã cám ơn trời đất rồi."

Làm phiền Bình Lăng Quân phí sức, chuyển cáo chư quốc khiến bọn họ chớ có nổi lên tâm tư lệch lạc!

Nếu không, liên minh họ Cơ sẽ hoàn toàn mất đi khả năng tồn tại!

Vất vả rồi!

Xin cáo từ!"

Dứt lời trực tiếp đứng lên, đi ra ngoài.

Hàn Liệt cũng chắp tay cho có lệ với Triệu Khế, quay đầu chuẩn bị theo sau.

Đùa hả

Liên minh họ Cơ, ba nhà Ngụy Hàn Yến mới là chủ lực.

Một Ngô quốc vốn nhỏ yếu, một Viêm quốc nguyên khí đại thương.

Bọn họ tới giúp đỡ, cùng xin ăn có cái gì khác nhau?

Cái này cũng muốn chia một phần?

Về phần nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của?

Cho bọn họ 10 lá gan cũng không dám nhân cơ hội xâm phạm.

Chỉ có Yến quốc…

Triệu Khế tên hề nhảy nhót này, cũng có thể phát huy một chút giá trị còn sót lại, dựa lưng vào Chu vương thất, khuyên Yến quốc bình tĩnh hẳn là vấn đề không lớn.

Còn tưởng rằng Chu vương thất có thể xuất ra thái độ gì, kết quả chính là cái này?

"Hàn Vệ úy!"

Triệu Khế bỗng nhiên đứng dậy.

Hàn Giả xoay người cười nói: "Bình Lăng Quân, còn có chuyện gì?

Triệu Khế biết hai người này không giữ được, mình đã sử dụng lực lượng hồng hoang, nhưng vẫn không giữ được bọn họ, nói rõ sự tình hôm nay đã dừng ở đây.

Nhưng hắn, còn có một chuyện khác.

Một việc cần phải làm để giải tỏa.

Hắn nhìn Hàn Giả: "Bia Mục Dã là thần vật thiên hạ, binh khí bình thường căn bản không thể làm thương tổn Bia Mục Dã, Hàn Vệ Úy có thể về nhà kiểm tra một chút bội kiếm lệnh lang!"

Nụ cười trên mặt Hàn Giả dừng lại, chợt trở nên âm trầm vô cùng: "Không phiền Bình Lăng Quân phí tâm!

Dứt lời, trực tiếp xoay người rời đi.

Xuống lầu, xe ngựa Ngụy gia còn chưa đi.

Ngụy Hoàn kéo rèm xe ra: "Hàn Vệ Úy, lên xe một chút!

Ngụy Ngự Sử chờ lâu!

Hàn Giả cười nhạt một tiếng, liền lên xe ngựa.

Ánh mắt Ngụy Hoàn hơi lạnh, cho đến hôm nay, hắn vẫn canh cánh trong lòng chuyện của Ngụy Đằng.

Nhưng hiện tại, rõ ràng không phải là lúc so đo thù riêng.

Hắn trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Sau khi Triệu thị đại quân bắc thượng, Ngụy gia sẽ xuất binh!"

"Hàn gia cũng vậy!"

Ánh mắt Hàn Giả bình tĩnh, ngữ khí không có bất kỳ nghi ngờ gì.

Từ sau khi biến pháp, mâu thuẫn giữa ba nhà Triệu Hàn Ngụy đã bị đẩy lên đỉnh cao.

Biến pháp.

Chính là đại chiến sinh tử tồn vong.

Đây là cơ hội của Triệu thị, cũng là thời gian hung hiểm nhất của bọn họ.

Hai nhà Ngụy Hàn, nhất định phải nắm lấy cơ hội này.

Không nắm chắc, chính là tử vong mãn tính.

Chương 437: Sản nghiệp riêng Chương 437: Sản nghiệp riêng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hàn Giả vẻ mặt nghiêm nghị: "Nếu như sở liệu không sai, ngọc xà rất có thể là sản nghiệp của Doanh Vô Kỵ, hiện giờ Doanh Việt tại Lê, có thể dưới sự hòa giải của Doanh Vô Kỵ, lựa chọn xuất binh uy hiếp hay không?

Muốn lật đổ Triệu thị, Ngụy Hàn phải cùng ra tay.

Một khi Càn quốc xuất thủ, kiềm chế binh lực Ngụy Hàn, vậy chỉ sợ…

Vẻ mặt Ngụy Hoàn vô cùng ngưng trọng: "Càn quốc mưu cầu Đông xuất mấy trăm năm, Đất Ngụy lại có một tuyền nhãn, nhìn thấy cơ hội này không có khả năng sẽ không động tâm. Nhưng trước triều hội, Triệu Kỵ cùng Doanh Việt mượn danh thương lượng hôn sự, chỉ sợ đã nói không ít chuyện.

Triệu Kỵ không có khả năng không biết dã tâm Càn quốc đông xuất, Càn quốc bí quá hoá liều, cũng là điều hắn không muốn nhìn thấy.

Hiện tại Triệu Kỵ có can đảm xuất binh, chắc là nhượng lợi trong việc buôn bán ngọc xà, bỏ đi ý niệm của Doanh Việt xuất Đông.

Cho nên Càn quốc lần này, nhiều nhất chỉ là xuất binh uy hiếp.

"Nhưng xuất binh uy hiếp, chưa chắc sẽ không biến thành xuất binh tấn công!"

Ánh mắt Hàn Giả âm trầm, bổ sung một câu: "Doanh Việt rất tham!"

Ngụy Hoàn hừ lạnh một tiếng: "Quản không được nhiều như vậy, cho dù bọn họ thật sự dám xuất binh, ta cũng dám

cùng Triệu gia đổi đất, chỉ cần tuyền nhãn không thất thủ, tất cả chưa chắc không thể tiếp nhận!”

Hàn Giả: “…..”.

Ngụy Hoàn này, thật đúng là một người tàn nhẫn.

Hắn lắc đầu: “Nhưng mọi việc cẩn thận là trên hết, Ngụy huynh có nghĩ tới hay không, vạn nhất trận chiến này đánh không thắng?”

“Nếu đánh không thắng thì biến pháp của họ cũng sẽ chết yểu”

“Ồ? Nguyện nghe Ngụy huynh cao kiến!

“Muốn lập tân thổ, cần phải có vô số nhân khẩu, từ lúc nghe nói biến pháp mới bắt đầu, Đất Ngụy đã toàn diện giới nghiêm, hết thảy dân lưu lạc cấm ra ngoài.”

“Nếu ra ngoài thì sao, giết?”

Không giết, làm thế sẽ loạn”.

“Cái đó…”

“Chỉ là ngu dân, cả đời cũng chưa chắc có thể vào thành một lần, lấy cái gì để đi cả quãng đường dài trốn đi nơi khác? ta cũng không tin, bọn họ trong một đêm có thể biến thành cao thủ biết đường! đến lúc đó Triệu thị không có đất mới, lại không có dân canh tác, ta xem bọn họ lấy cái gì bảo vệ mảnh đất này!”

Cửu châu mô phỏng đồ chung quy chỉ là vật phù phiếm, bỏ sót nhân vật anh hùng như Ngụy huynh, khó trách có thể thôi diễn biến pháp thành công!”

“Ngụy mỗ chỉ là muốn nhắc nhở Hàn huynh, hôm nay Hai nhà Ngụy Hàn ở trên một chiếc thuyền, vạn không thể sinh ra dị tâm. Nếu Ngụy gia xuất binh, Hàn gia không thể chậm nửa

phần, nếu Đất Ngụy cố thủ bản thổ canh dân, Hàn gia cũng nên noi theo!"

"Ha ha ha!"

Hàn Giả cười chắp tay: "Ngụy huynh yên tâm! Hàn gia lần này nhất định cùng tiến cùng lùi với Ngụy gia! Hàn mỗ cáo từ!"

"Không tiễn!"

Xuống xe ngựa.

Khóe miệng Hàn Giả lộ ra nụ cười, thái độ của Ngụy Hoàn chính là ý muốn của hắn.

Khi kẻ thù điên cuồng!

Thì ta tham lam!

Thế nhân đều cho rằng Triệu thị lần này nhất định mã đáo thành công.

Nhưng hắn vừa vặn cảm thấy, đây mới thật sự là lao vào con đường chết.

Họ đã đánh giá thấp sự tàn nhẫn của Ngụy Hoàn.

Lui một vạn bước nói.

Ngay cả khi trận chiến này thực sự không xảy ra.

Triệu thị dựa vào cái gì mà cho rằng, đất mới có thể thu nạp nhiều dân lưu lạc như vậy?

Sẽ không phải là thật sự chỉ trong một đêm có nhiều người biến thành cao thủ biết đường chứ?

Không thể nào!

Không thể nào!

……

Vào đêm.

Các nơi Lê quốc, khi 100 nghìn người trẻ tuổi đồng thời đi vào mộng.

Tinh: +1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1…

Khí:+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1…

Thần:+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1+1…

“Chỗ tốt khi đến vùng đất mới, , bản tôn cũng không cần nói nhiều!”

Trong giấc mơ, một con bướm cực lớn, đang ở trên bầu trời đang vẫy đôi cánh cực lớn.

Tất cả mọi người ngẩng đầu, nhìn nó với vẻ sùng kính.

Họ cũng không biết tại sao.

Sáng nay mới nhận được lệnh di dân.

Buổi chiều đã bị quan binh đại gia tộc tịch thu lệnh di dân.

Buổi tối liền nằm mơ thấy một con bướm tràn ngập thần tính, làm cho bọn họ tràn ngập ý muốn được di cư

Trong mộng cảnh, không có lý trí, không có năng lực phán đoán.

Chỉ có niềm tin vô hình vào con bướm này.

Chỉ là… làm sao mới có thể chạy thoát?

Bản tôn đã hiện thân, tự có cách độ các ngươi rời đi.

Bướm vỗ cánh.

Sau một khắc, tầm mắt của mọi người, liền xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Từ trên cao nhìn xuống, nhìn thấy rõ đường hướng bản đồ Lê quốc.

Doanh Vô Kỵ mỉm cười.

Hôm nay, kể từ khi triều hội kết thúc, họ đang nghiên cứu các phương tiện để thúc đẩy di cư.

Vô số tộc trưởng tiểu gia tộc đã bị động tâm.

Bởi vì đất Ngụy Hàn, đã sớm giới nghiêm, hơn nữa uy hiếp bọn họ phải phối hợp cố thủ.

Nhưng loại uy bức này, hoàn toàn làm cho bọn họ động ý niệm hiến thổ đổi chức quan.

Đến lúc đó, đất phong của bọn họ, sẽ biến thành đường ống để Đất Triệu hút máu.

Nhưng dù vậy, vẫn chưa đủ.

Hiệu suất hút máu vẫn là một vấn đề.

Vấn đề lớn nhất, chính là như thế nào mới có thể làm cho những dân chúng này cả đời đều khó vào thành một lần, thành công chạy trốn tới bên trong tân thổ.

Vì thế, Doanh Vô Kỵ ghi nhớ toàn bộ bản đồ chi tiết của Lê quốc.

Hơn nữa còn dùng "Mặc gia thôi diễn thuật" nhiều lần thôi diễn lộ tuyến chạy trốn.

Bởi vì, hắn nghĩ đến cách là…

Lớp học online!

Triệu thị ba ngày sau mới xuất binh, đánh hạ lãnh thổ, ít nhất phải mất hai tháng.

Cho nên nói, hắn có hai tháng thời gian để giảng dạy khóa học online, giúp bọn họ trốn đến Vùng đất mới.

Hơn nữa có thể tẩy não sàng lọc ra một lượng lớn người.

Nhóm người này, sẽ được dạy theo từng nhóm.

Học sẽ được học năng lực thôi diễn của « Mặc gia thôi diễn thuật » cùng với một số công pháp, như vậy mỗi người đều được xem như sư xuất danh môn.

Đến lúc đó!

Toàn bộ Vùng đất mới Lê quốc, sẽ có thêm vô số thanh niên tuấn kiệt.

Trong khe núi Tây Bắc Tân Lê, cũng sẽ xuất hiện không ít yêu nghiệt tuyệt thế.

Bản thân mình.

Sẽ là thần của họ!

Chương 438: Khóa học online Chương 438: Khóa học online

Người dịch: PrimeK Tohabong

Làn sóng này!

Sóng này gọi là 《 Thành Thần bắt đầu từ khóa học trên mạng》.

Lê quốc càng mạnh

Thì Ô kê ca ta càng mạnh.

Chỉ cần nhóm người này đứng lên, cho dù là đi về phía trước đài, hay là mang theo vợ con cái ẩn cư, đều có thể ổn định được.

Ngay sau khi kết thúc buổi học online đầu tiên.

【 Tinh 】 Luyện tinh tầng 13

【 Khí 】 : Ngưng khí tầng 13

【 Thần 】 Tụ Thần tầng 13

【 Lời nhắc 】 tinh khí thần đều đã đạt tới hạn mức cao nhất, thuộc tính rơi xuống cơ chế tạm thời phong tỏa.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Cái này…..”. Liền đột phá?

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

100 nghìn ngôi sao vô cùng rực rỡ.

Một ngày thu hoạch rực rỡ

Hóa ra khóa học trên mạng mới là phương thức chính xác mở ra ngón tay vàng?

Chỉ có thể nói nhà mẹ đẻ Hồ tộc trâu bò!

Cảm nhận được tinh khí thần cuồn cuộn trong cơ thể.

Hắn không thể không hít một hơi thật sâu.

Ngày này tới đột ngột như vậy sao?

Vốn còn nghĩ, ngày này còn phải đợi rất lâu.

Không nghĩ tới, lại đến nhanh như vậy.

Thật giống như… có một đôi tay vô hình đẩy mình đi tới.

Ngày mai!

Tìm cha vợ hộ pháp.

Đột phá!

Trong phòng.

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên mở mắt, hưng phấn cảm thụ được thân thể khí huyết sôi trào của mình.

Ba tầng tinh khí thần này, từ tầng 11 đến tầng 13, mỗi lần đều là sự vượt trội về chất.

Từ 10 tầng đến 11, là dựa vào tài nguyên cùng cố gắng cực hạn.

Từ tầng 11 đến tầng 12, là dựa vào ngộ tính và cơ duyên.

Đến tầng 13…

Doanh Vô Kỵ không biết là dựa vào cái gì, bất quá hắn cũng không phải đặc biệt hiếu kỳ.

Khó trách tuấn kiệt trẻ tuổi trước khi lột xác đều liều mạng muốn áp cảnh giới, điều này quả thực có loại cảm giác sinh mệnh đều muốn thăng hoa.

"Nhưng mà!"

Rốt cuộc đột phá như thế nào?

Doanh Vô Kỵ đối với cách đột phá Thai Thuế Cảnh, cũng không phải đặc biệt xa lạ, đơn giản chính là đập tài nguyên vào mà thôi.

Giống như là 10 tháng hoài thai, thai nhi điên cuồng hấp thu dinh dưỡng từ mẫu thể.

Đột phá Thai Thuế Cảnh là quá trình Linh Thai ngưng kết, Phẩm cấp linh thai càng cao, cần tiêu hao tài nguyên lại càng lớn.

Bất quá dựa vào tài nguyên mẫu tộc cho, hắn muốn đột phá thì không có vấn đề gì

Nhưng vấn đề là…

Những thứ này đều là đồ của mình và Bạch Chỉ, dùng thật đau lòng!

Không được!

Phải chơi gái miễn phí!

Đang lúc Doanh Vô Kỵ tính toán như thế nào hãm hại cha vợ, phòng ốc cửa sổ bị gõ vang.

Đêm nay ai lại đến đây.

Mở cửa sổ ra xem.

“To quá!”

“Công tử nói cái gì to?”

“À, ta nói là mặt trăng. Nữ công tử, sao ngươi nửa đêm nửa hôm lại đến đây?”

“Ta nghe nói, công tử sắp thành thân?”

Tinh Ly tuyệt không khách khí, kéo pháp bào nhảy vào trong phòng.

“Nữ công tử thừa dịp tân lang chưa thành hôn, nửa đêm nhảy vào trong phòng, là muốn cướp dâu hay là đưa lễ vật?”

“Đương nhiên là đưa lễ vật!”

Mễ Tinh Ly liếc hắn một cái, tự mình ngồi trên ghế, định rót một chén nước, lại phát hiện bình không có nước, liền ném bình qua một bên: “Doanh huynh! Nói chuyện đi!”

“Lễ vật ít nhiều đều là tâm ý, ta cũng không đòi hỏi, đại hôn ngày trực tiếp mang theo lễ vật tới đây là được, ta sẽ không chê ít!”

Mễ Tinh Ly liếc Doanh Vô Kỵ một cái: “Mấy chục vạn đại quân, e là không mang tới hiện trường đại hôn !”

Chậc chậc!

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: “Nữ công tử ý tứ, là mang theo mấy chục vạn đại quân đến cướp dâu?”

Mễ Tinh Ly nhìn hắn chằm chằm một hồi, bất đắc dĩ nói: “Ta cứ nói thẳng! Sở quốc chúng ta muốn cùng các ngươi tìm hiểu, tình huống hiện giờ của Triệu thị không cần ta nhiều lời, Sở quốc có thể hỗ trợ”.

Doanh Vô Kỵ hơi ngồi thẳng người, cười nói: “Sở quốc vì sao cho rằng mình có thể giúp đỡ?

Mễ Tinh Ly nheo mắt: "Tinh nhuệ Triệu thị xuất hết, Đất Triệu tất phòng thủ trống rỗng. Tuy rằng lấy trí mưu Lê vương bệ hạ, tất nhiên đã nghĩ tới cách kiềm chế, nhưng Đất Ngụy Tuyền nhãn ở trong nội địa, nếu Ngụy Hoàn ác tâm một chút, lấy cắt thịt nuôi Càn, đổi lấy thay thế Đất Triệu, các ngươi nên như thế nào?"

Doanh Vô Kỵ cười đánh giá nàng: "Nữ công tử nói tiếp đi!"

Đây quả thật là một vấn đề lớn.

Khi Triệu Kỵ quyết định xuất chinh, đã chuẩn bị sẵn sàng khai chiến với Ngụy Hàn.

Nếu Ngụy Hoàn quyết định khai chiến, trận đánh ác liệt này nhất định phải tiếp nhận.

Triệu thị tuy rằng tinh nhuệ đều phái đi gần hết, nhưng những tướng sĩ thủ thành còn lại kia chưa chắc cũng là dạng không thể được, hơn nữa chỉ cần đánh nhau, đất tại hai nơi Ngụy Hàn sẽ quản chế sẽ lơi lỏng, càng thuận tiện cho dân lưu lạc chạy trốn tới vùng đất mới.

Nhưng cuối cùng vẫn là đánh cược.

Đánh cược mặc dù Ngụy Hàn ra tay, Triệu thị cũng có thể giữ đến khi đánh phương bắc đại thắng khải hoàn.

Hắn đã biết Tinh Ly muốn nói cái gì.

Mễ Tinh Ly cười nói: "Muốn Ngụy gia hoàn toàn buông tha, vậy cũng chỉ có thể làm cho Hàn gia không thể ra tay, bọn họ lập biên cảnh Sở Lê chúng ta không xa. Về phần ta lấy cái gì cam đoan, Doanh huynh cũng biết tình huống biên cảnh Sở Lê.

Tuy rằng hai nước tiếp giáp, nhưng cũng gần hai nước Ngô Viêm, Sở quốc đánh tới cũng không dễ dàng, huống hồ ta còn

ở Giáng Thành sẽ không đi, không cần lo lắng Sở quốc lật lọng.

Nhìn ý tứ này, lại có chút ý tứ ở lại chỗ này làm con tin, thành ý đã kéo được tương đối đầy.

Mễ Tinh Ly hít sâu một hơi: "Doanh huynh! Không biết đại lễ tân hôn này, huynh để ý không?"

Doanh Vô Kỵ cười gật đầu: "Ta đương nhiên để ý, bất quá rốt cục làm như thế nào, vẫn cần bệ hạ gật đầu, nữ công tử hẳn là tìm lầm người rồi!"

"Lê vương bệ hạ ông ta…"

Mễ Tinh Ly có chút bất đắc dĩ: "Bệ hạ tạm thời bế quan, nếu ta có thể tìm được ông ta, lại làm phiền Doanh huynh?

Bế quan?

Sao lại đang yên đang lành lại bế quan?

Chương 439: Đột phá Thai Thuế Cảnh Chương 439: Đột phá Thai Thuế Cảnh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu gia tình huống đặc thù, bế quan hoặc là trùng cảnh, hoặc là chữa thương.

Doanh Vô Kỵ hồi tưởng lại một chút, cha vợ mình hình như cũng không có làm vận động kịch liệt gì, chuyện duy nhất có thể hao tâm tổn trí, có thể chính là vì Triệu Ninh hộ pháp ngưng tụ thành nhất phẩm linh thai.

Phụ trợ ngưng kết linh thai, liền tiêu hao lớn như vậy?

Hay là ông ta bỗng nhiên có cảm ngộ, lại chuẩn bị bế quan xung cảnh?

Nhưng hiện tại đại chiến sắp tới, hiện tại bế quan có phải có chút vội vàng hay không?

Hắn cảm giác mình có thể nghĩ quá nhiều, liền cười nói: "Nếu bệ hạ bế quan, chúng ta đi tìm Thái tử điện hạ cũng được.

"Thái tử điện hạ, được không?"

Bất quá ta vẫn có chút tò mò, Sở quốc các ngươi vì sao đối với Chuyên Húc cổ lịch chấp niệm mạnh như vậy.

Chuyên Húc cổ lịch bao gồm thiên văn địa lý, vũ trụ biến hóa, cho dù chỉ ngộ ra một hai phần 10, cũng có thể ngưng tụ nhất phẩm linh thai. Nhất phẩm linh thai này, Thái tử Ninh ngưng tụ được, ta chẳng lẽ cũng không ngưng tụ được?"

Nếu thực lực đều không áp chế được người, nói gì đến Sở biến pháp?"

Chậc chậc!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, không nghĩ tới "quả lê" này cũng là một nữ cường nhân.

Hắn không hề do dự, trực tiếp mang theo Mễ Tinh Ly chạy tới vương hậu, được công công trực ban dẫn đi, trực tiếp tìm tới Điện Trọng Lê.

Nhưng chưa từng nghĩ, Triệu Kỵ đã xuất quan, đang cau mày, nói gì đó với Triệu Ninh.

Nhìn thấy hai người đi tới, vội vàng thu thần sắc lúc trước lại.

Hắn tựa hồ đã sớm biết Mễ Tinh Ly sẽ tìm tới cửa, không đợi nàng mở miệng, liền hỏi trước: "Lần này Tinh Ly đến đây, là vì chuyện xuất binh của Sở quốc?"

Bẩm bệ hạ! Đúng là như vậy!

Tinh Ly gật đầu nói.

Triệu Kỵ cười nói: "Ngươi có sắp xếp gì không?

Mễ Tinh Ly đem sắp xếp cùng yêu cầu của mình đều nói một lần, vừa nói, vừa quan sát thần sắc Triệu Kỵ, phát hiện trên mặt đối phương chỉ mang theo ý cười, liền biết chuyện này đã ổn định.

Quả nhiên.

Triệu Kỵ cười gật đầu: "Vậy làm theo lời Tinh Ly, chỉ cần ngươi ở Giáng Thành một ngày, lúc nào cũng có thể vào cung tìm hiểu Chuyên Húc cổ lịch.

"Đa tạ bệ hạ!"

Tinh Ly thở phào nhẹ nhõm, cung kính chắp tay nói: "Vậy Tinh Ly cáo lui!

"Ừm!"

Nhìn thấy Triệu Kỵ gật đầu, Mễ Tinh Ly hướng Doanh Vô Kỵ ném một ánh mắt cảm kích, liền trực tiếp rời khỏi Điện Trọng Lê.

Doanh Vô Kỵ trong lòng cũng không khỏi có chút nghi hoặc, nhìn ý tứ của Triệu Kỵ, rõ ràng đối với chuyện này cực kỳ rất là qua quýt, lần bế quan này hình như thật sự rất gấp.

Chỉ là giúp Triệu Ninh đột phá, liền bị thương thành như vậy?

Hắn cũng không xác định phán đoán của mình rốt cuộc có đúng hay không, dù sao lấy tu vi của hắn, căn bản không cách nào cảm giác được tình huống thân thể của Triệu Kỵ.

Triệu Kỵ cười nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Vô Kỵ, ngươi có chuyện gì không?

"Phụ vương!"

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Con chuẩn bị đột phá Thai Thuế Cảnh!"

Triệu Kỵ có chút kinh ngạc: “Không chuẩn bị lại tìm hiểu một chút Chuyên Húc cổ lịch? ngươi hiện tại đột phá, có thể ngưng kết mấy phẩm linh thai?”

Doanh Vô Kỵ trên mặt mang theo một tia cảm giác bất đắc dĩ: “Không giấu diếm phụ vương, con đối với thiên phú của mình vẫn là có tính toán, khi thời điểm đột phá Tụ Thần tầng 11 đã thấy khó khăn. Lần này luyện hóa ba đạo Bách gia khí vận, ngưng khí cùng luyện tinh đều may mắn đột phá tầng 12, Tụ Thần lại một chút động tĩnh cũng không có.”

Thay vì dùng thời gian vài năm vật lộn với tia hy vọng không tồn tại kia, chi bằng sớm ngày đột phá Thai Thuế Cảnh tăng lên thực lực.

“Cái gì! Ngươi đã có thể ngưng tụ Nhị phẩm Linh thai?’

Triệu Kỵ vui mừng quá đỗi.

Nhị phẩm linh thai, đây chính là cảnh giới mà vô số thiên tài đều tha thiết ước mơ.

Không nghĩ tới tiểu tử này vận khí tốt như vậy, lại thật dựa vào Bách gia khí vận đột phá.

Về phần Tụ Thần tầng 13, hắn không hề nghĩ tới.

Tụ thần vốn không phải là thế mạnh huyết mạch của Chuyên Húc.

Ngay cả Triệu Ninh đột phá, đều là khiến ông ta hao phí cái giá rất lớn.

Doanh Vô Kỵ thiên tư vẫn luôn chỉ có thể tính là bình thường, có thể đến nước này đã là ông trời chiếu cố.

Hắn nhịn không được cười ha ha: “Loại tình trạng này đều có thể giữ đượcthanh tỉnh, cũng là đặc biệt không dễ dàng!Đợi lát nữa ngươi liền đi theo Lý công công đi lấy đan dược, bảo hắn hộ pháp cho ngươi!”

“Vâng!”

“Xuống đi!”

“Vâng!”

Doanh Vô Kỵ xoay người rời đi, trong lòng càng ngày càng kỳ quái, nói ta cũng muốn đột phá nhị phẩm linh thai, ông cũng không định tận mắt chứng kiến một chút sao?

Hay là vội vã đi làm việc khác?

Hắn có chút nghĩ không ra, cho nên dứt khoát không nghĩ nữa.

Tìm được Lý công công ngoài điện, liền đi lĩnh đan dược đột phá.

Trong nháy mắt hắn rời đi, thân thể vốn cao ngất của Triệu Kỵ đột nhiên trở nên còng xuống.

Triệu Ninh nhịn không được lo lắng nói: “Phụ vương! Phụ vương không sao chứ?

“Không có gì đáng ngại!”

Triệu Kỵ khoát tay áo: “Nhiều nhất sống ít đi mấy tháng mà thôi, lần này Bắc chinh là thời cơ tốt để con lập uy, vạn không thể có bất kỳ sai sót nào! Chờ trận chiến này đánh xong, lại đem chính vụ vùng đất mới xử lý tốt, vương vị này coi như ổn định. Đến lúc đó thừa dịp xương cốt già này của ta còn hữu dụng, nhanh chóng bế quan 10 tháng, hiểu chưa?”

“Nhi thần hiểu rồi!”

Triệu Ninh thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Bọn họ bây giờ, hoàn toàn chính là đang chạy đua cùng thời gian.

Mỗi bước đều không thể sai sót.

Cũng giống như cuộc sống của nàng.

Chương 440: Siêu phẩm Linh thai Chương 440: Siêu phẩm Linh thai

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ có chút cảm thán: "Không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ tiểu tử kia cũng có thể ngưng tụ thành nhị phẩm linh thai, lại nói tiếp ngược lại là con làm không sai, có thể dùng cảm tình trói tiểu tử này, hắn liền không có khả năng muốn chạy trốn. Về sau có hắn phụ tá con, Đại Lê lo gì không hưng!"

"Đúng vậy, phụ vương!"

Triệu Ninh rốt cục có loại cảm giác được hiểu, còn muốn nói cái gì đó.

Lại bị Triệu Kỵ phất tay cắt đứt: "Con cũng đi xuống đi!

"Phụ vương…"

Triệu Ninh sửng sốt một chút, lại chỉ có thể chắp tay cáo từ: "Nhi thần cáo lui!

Triệu Kỵ nhìn chén đồng thau trong điện.

Bên trên ngọn lửa chập chờn.

Thần sắc của ông ta âm tình bất định, thật lâu sau, mới thở dài một hơi: "Vô Kỵ, hi vọng ngươi đừng làm cho Cô thất vọng!"

……

Sáng sớm hôm sau.

Doanh Vô Kỵ lâng lâng từ phòng luyện công đi ra, hắn hiện tại chỉ cảm giác vị trí thế giới đều cùng trước kia không giống nhau.

Tiếng chim hót.

Gió nhẹ.

Còn có mùi cỏ xanh như có như không.

Năm giác quan trở nên cực kỳ nhạy bén, đầu cũng trở nên vô cùng thanh tỉnh.

Tựa như cả người đều thoát thai hoán cốt, tựa như tiến hóa đến cấp độ sinh mệnh hoàn toàn mới.

Thai Thuế Cảnh vốn chính là như thế, chênh lệch nhau một phẩm cấp linh thai, chính là sự khác biệt về chất, bằng không những cái gọi là thiên tài kia, cũng sẽ không cuồng nhiệt muốn tìm kiếm đột phá như thế.

Nhất phẩm linh thai của Triệu Ninh, chính là nghiền ép sự tồn tại của các thế hệ trước, gần như là tồn tại tất đột phá Binh Nhân cảnh.

Chính mình cái này thì sao?

Nhị phẩm Linh thai fake?

Vừa nghĩ tới cái này, Doanh Vô Kỵ khóe miệng liền điên cuồng con mẹ nó giương lên.

Bất quá việc cấp bách, vẫn là mau chóng tự hỏi một chút, nên lấy phương thức gì đột phá Binh Nhân cảnh.

Đột phá Binh Nhân cảnh, bình thường có hai loại phương thức.

Một là chế tạo một thanh binh khí, lấy tự thân khí vận uẩn dưỡng, đem tất cả cảm ngộ tu luyện tự thân tất cả đều nội hóa đến bên trong binh khí.

Một là tìm được một thanh thần binh có sẵn, tiến hành luyện hóa dung hợp, loại thần binh này thường thường đều là cao nhân uẩn dưỡng ra thần binh bổn mạng lúc trước.

Cái trước độ phù hợp cao hơn, càng dễ dàng đột phá Binh Nhân cảnh.

Cái sau có thể dung hợp cảm ngộ tiền nhân, tiền nhân thực lực càng mạnh, đối với cảm ngộ tăng lên lại càng lớn.

Cả hai đều có ưu và nhược điểm.

Nhưng nếu có thần binh phẩm chất cực cao, bình thường đều sẽ lựa chọn cái sau.

Chỉ có điều…

Doanh Vô Kỵ hiện tại không thể không tự hỏi một vấn đề, nhị phẩm linh thai fake của mình, hơn nữa còn dung hợp một giọt Đế huyết Chuyên Húc.

Vũ Linh Vương Kiếm, xứng với chính mình sao?

Bỗng nhiên

Doanh huynh!

Triệu Ninh nhìn thấy Doanh Vô Kỵ đi ra, lúc này cười nghênh đón: "Thuận lợi không?"

"Đương nhiên thuận lợi!"

Doanh Vô Kỵ nhìn nàng một cái, phát hiện nàng vẫn là bộ quần áo tối hôm qua, không khỏi hỏi: "Ngươi đây là cả đêm không đi đâu à!"

Triệu Ninh cười nói: "Tuy nói đột phá Thai Thuế Cảnh bình thường không có hung hiểm gì, nhưng Phẩm cấp linh thai càng cao, đột phá lại càng khó khăn, ở bên cạnh chờ có thể an tâm một chút.

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ nhịn không được giương lên, vợ cả của ta mặc dù có chút không hiểu phong tình, nhưng vẫn rất để ý đến người khác!

Triệu Ninh thì là đánh giá Doanh Vô Kỵ, trong lòng có chút kinh nghi bất định, không biết có phải ảo giác hay không, nàng mơ hồ có loại cảm giác nhìn thấy núi.

Đây là nhị phẩm linh thai?

Hay là nói mình đột phá thời gian quá ngắn, còn không có thích ứng thân phận nhất phẩm linh thai?

Hẳn là ảo giác!

Triệu Ninh lắc lắc đầu: "Đúng rồi Doanh huynh, Thải My muốn đi thăm Lý Thải Đàm một chút, nàng muốn đi cùng huynh. Xe ngựa đã chuẩn bị xong, ta có thể cùng các ngươi đi một chuyến!"

Lúc nói xong câu đó, sắc mặt Triệu Ninh có chút cổ quái.

Thái tử phi của mình muốn mang theo người trong lòng đi thăm tỷ tỷ, còn không thể không để mình đi theo.

Loại cảm giác này, thật đúng là có chút là lạ.

"Vất vả cho ngươi rồi!"

Doanh Vô Kỵ cười gật đầu.

Coi như Đường Đường không có đưa ra yêu cầu này, hắn cũng sẽ đi tìm Lý Thải Đàm một chuyến.

Dù sao mình còn bị treo thưởng tại Minh Đô, Lý Thải Đàm đối Minh Đô hiểu rõ, dù sao tốt hơn mình mỗi ngày đều uống thuốc mê tại cái mật thất kia.

Và.

Vị thành viên Vi Nga phái thâm niên này, khẳng định có một chút lý giải đối với ma chủng.

Ma chủng trên người Hoa Triều, vẫn là tâm bệnh của hắn, cũng là thời điểm nghĩ biện pháp giải quyết một chút.

……

Một cỗ xe ngựa Điện Tình Giáng chậm rãi chạy ra khỏi vương cung.

Đường lớn trước cung rất bằng phẳng, xe ngựa rất ổn, nhưng hình như không ổn như vậy, bởi vì người trong xe ngựa, rốt cuộc trong lòng lo sợ.

Doanh Vô Kỵ nghiêng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện Lý Thải My đang hơi cúi đầu, hai tay nắm chặt vạt áo, 10 ngón tay xanh mướt, bất an ngọ nguậy, trong hai tròng mắt vừa vội vàng lại có nỗi sợ hãi nhè nhẹ.

Hắn không khỏi hỏi: "Đường Đường, nàng bao lâu không gặp tỷ tỷ của mình?"

"Hả?"

Lý Thải My như tỉnh mộng, hỏi: "Công tử vừa hỏi cái gì?

Triệu Ninh than nhẹ một hơi: "Từ khi Lý Thải Đàm xảy ra chuyện, các nàng chưa từng gặp lại.

Than ôi!

Doanh Vô Kỵ thầm thở dài một hơi, Đường Đường tuy rằng rất cổ quái tinh quái, nhưng trên bản chất chính là một tiểu cô nương được người nhà che chở lớn lên.

Kết quả, một ngày biến thiên.

Vì mạng sống của tỷ tỷ, một mình thâm cung nhiều năm, quả thật cũng đủ tàn nhẫn.

Hắn suy nghĩ một lát, hỏi: "Lại nói, Lý Thải Đàm rốt cục phạm vào tội gì, mà lại phải cái giá lớn như vậy

"Cái này…"

Chương 441: Có chuyện gì mà không được biết Chương 441: Có chuyện gì mà không được biết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh cùng Lý Thải Đàm liếc nhau một cái, trăm miệng một lời nói: "Hiện tại công tử vẫn là không nên biết thì tốt hơn!"

Doanh Vô Kỵ nghẹn một chút, vội vàng nói: "Hai vị nên làm rõ, hiện tại đứng ở trước mặt các ngươi, là Công tử Đại Càn, phò mã gia Đại Lê, đồ đệ của thủ tịch chưởng cung phu tử Học cung Đại Lê, đồng thời cũng là Doanh Vô Kỵ tế tửu Học cung. Các ngươi xác định ta không thể biết sao?"

Hắn thật là kỳ quái.

Từ thời điểm biết được thân phận Đường Đường, hắn liền cực kỳ tò mò, Lý Thải Đàm rốt cục phạm vào chuyện gì, cần trả giá một cái Thể Khôn Thừa, mới có thể đem chuyện này đè xuống.

Nhất là hiện tại ngưng tụ thành siêu phẩm linh thai.

Phẩm cấp linh thai cực đỉnh, cao đến mức không thể cao hơn được nữa

Trên đời này có chuyện gì mà hắn không xứng được biết.

Triệu Ninh cũng bị một loạt danh hiệu của hắn làm cho chấn động, suy tư một hồi mới lên tiếng: "Chuyện kia lúc ấy cũng không có truyền ra, ngoại trừ tôn thất cùng Lý gia, chỉ có vài người biết, cho nên mới có thể bảo vệ Lý Thải My. Sự tình quá lớn, ta không thể nói tỉ mỉ, chỉ có thể nói cho huynh biết có liên quan đến Yêu tộc.

Nhìn vẻ mặt giữ kín như bưng của nàng.

Doanh Vô Kỵ không khỏi nhếch miệng, cùng Yêu tộc liên quan, tự nhiên là đại sự.

Đừng nhìn hiện tại trong giới quyền quý có không ít đều nuôi dưỡng Yêu Nô, nhưng loại này hoàn toàn tất cả đều chính

là sự hiếu kỳ lấy làm công cụ phát tiết dục vọng, cao cấp hơn nữa điểm chính là hấp thu tinh nguyên yêu vật, thời điểm đột phá có tỷ lệ lĩnh ngộ pháp thuật yêu tộc.

Cho dù là những người mua yêu bán yêu, cũng tuyệt đối không cho phép yêu đột phá Thai Thuế Cảnh.

Bất cứ ai gặp, đều phải giết.

Trước kia Doanh Vô Kỵ đại khái biết nguyên nhân, nhưng cũng không phải đặc biệt lý giải.

Thẳng đến khi Bạch Chỉ đột phá nhất phẩm linh thai, hắn mới hiểu được, Thai thuế của công pháp Nhân tộc so với hóa hình đơn thuần của Yêu tộc thật sự mạnh hơn quá nhiều.

Tu luyện, có thể làm cho thiên tư mạnh mẽ nâng cao vài bậc, ngươi có sợ hay không?

Nếu loại công pháp tu luyện này bị Yêu tộc nắm giữ với số lượng lớn, cho dù không có mấy linh thai cấp cao, cũng tuyệt đối sẽ là tai ương.

Trên lý thuyết.

Loại cảnh giác này không có vấn đề gì.

Nhưng… Tiểu Bạch Chỉ của ông mày cũng là yêu tộc!

Doanh Vô Kỵ trong lòng hoảng hốt, tuy nói mẫu tộc mình không phải yêu tộc, nhưng Bạch Chỉ là yêu thật, hơn nữa lấy nhất phẩm linh thai đột phá Thai Thuế Cảnh, đây nếu là bị phát hiện, chẳng phải là rất khó chống đỡ?

Triệu Ninh thấy bộ dáng nhíu mày của hắn, không khỏi hỏi: “Doanh huynh, làm sao vậy?

“Không có gì!”

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một tiếng: “Khó trách tội danh nặng như vậy, liên quan đến Yêu tộc sẽ khó được tha”.

……

Biệt viện Lý gia.

Lý Thải Đàm bệnh ỉu xìu nằm ở trên giường, trên mặt tuy rằng miễn cưỡng bớt sưng, nhưng vẫn xanh xanh tím tím một mảng lớn.

Trong Mộ bàn, Hồng Trần cũng không có hạ tử thủ với nàng, dù sao dùng thời gian dài như vậy bồi dưỡng ra thủ hạ, làm sao cam lòng dễ dàng giết chết?

Nhưng hắn cũng là thật sự tức giận, thời điểm xuống tay, chân khí dường như thấm vào tất cả kinh mạch Lý Thải Đàm, nếu không phải nàng Hỗn Nguyên chân khí có bao dung vạn vật thuộc tính, chỉ sợ hiện tại đã triệt để bị phế.

Nhưng ngay cả như vậy.

Khi vô số tài nguyên vào thân thể vẫn là khôi phục đặc biệt chậm chạp.

Cộc

Cộc

Cộc

Tiếng gõ cửa vang lên ba tiếng, không đợi nàng đáp lại, liền có một thân ảnh trực tiếp đẩy cửa ra.

Lý Thải Đàm nghiêng đầu, quả nhiên vẫn là người kia, không khỏi cười nói: "Công tử Đan thật đúng là một người rảnh rỗi, tự nhiên mỗi ngày đều có thể tới một lần.

"Xì!"

Ngô Đan mắng chửi đĩnh đạc nói: "Ông mày rất bận, công hội rời khỏi ông mày một lát, những Mặc giả kia phải khóc cha gọi mẹ. Cũng chính là ngươi cứu Ô Kê ca một mạng, Ô Kê ca không muốn ngươi chết oan chết uổng, không trả được

ân tình này, bằng không ta mới lười quản sống chết loại nữ tử cặn bã như ngươi".

Lời này của hắn cũng không phải tự biên tự diễn.

"Xuất chinh sắp tới, chỉ cần lần này công thành, chính là thời gian khai hoang quy mô lớn, cần những công cụ bằng sắt đếm không xuể, cho nên Công hội Mặc giả nhận được một lượng lớn đơn đặt hàng, mấy ngày nay đều đang điên cuồng đẩy nhanh tốc độ.

Nông cụ bình thường còn tốt, Mặc giả bình thường là có thể giải quyết.

Nhưng liên quan đến khí giới phức tạp xây dựng thành phố, nhất định phải có người thâm niên ở bên cạnh chỉ đạo, Ngô Đan chính là một trong số đó.

"Đồ cặn bã…"

Lý Thải Đàm nhắc tới một tiếng, tuy rằng lần đầu nghe được cái từ ngữ này, nhưng đã thị cảm quá mạnh mẽ, nàng trong nháy mắt liền hiểu được ý tứ gì.

Nàng không tức giận, ngược lại phì cười: "Vậy đa tạ Công Tử Đan".

"Đừng vội cảm ơn, chờ sau khi ngươi khỏi hẳn, cầu xin ta đến ta cũng không đến!"

Ngô Đan vẻ mặt không kiên nhẫn khoát tay áo, lông mày đen nhánh xoắn thành hai cái đậu tằm, do dự trong chốc lát hỏi: "Ta nghe nói, pháp thuật bổn mạng của ngươi là mị hoặc?"

"Xem như vậy đi!"

Lý Thải Đàm hỏi ngược lại: "Làm sao vậy?"

Ngô Đan giận dữ vỗ đùi một cái: “Khó trách ông mày ý chí kiên định như vậy, mà vẫn…!”

Lý Thải Đàm: “…..”.

Nàng có chút không đành lòng nói cho tiểu tử ngốc này, hắn là người duy nhất mình không cần mị thuật liền câu được, còn hồ hồ cho rằng đây là tình yêu đích thực.

Ngô Đan tiếp tục hỏi: “Ta còn nghe nói, ngươi là bởi vì tu luyện chân khí quá mức đặc thù, cho nên mới có thể, mới có thể…

Những tin tức này, đều là đêm hôm trước hắn cưỡng chế thức tỉnh Doanh Vô Kỵ mới hỏi ra.

Chương 442: Bí mật Hỗn nguyên chân khí Chương 442: Bí mật Hỗn nguyên chân khí

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bằng không lấy thực lực cùng địa vị trước mắt của hắn, rất khó biết loại bí mật Hỗn Nguyên chân khí này.

Bad girl cái từ này, cũng là từ Doanh Vô Kỵ nghe được.

Lý Thải Đàm thần sắc cổ quái nhìn hắn một cái, phát hiện hắn tuy rằng làm bộ thờ ơ, nhưng diễn xuất thật sự có chút kém.

Nàng suy nghĩ một lát, mới cười nhạo một tiếng: “Chân khí của ta đích xác đặc thù, nhưng lão nương chinh phục người đàn ông, đơn thuần là sở thích cá nhân. Ngươi hắn là cũng biết, mỗi ngày đều đổi một bộ thân thể mới mẻ, cảm giác kia kích thích cỡ nào. Như thế nào? Chỉ cho phép người đàn ông các ngươi rong ruổi bụi hoa, nữ nhân chúng ta hưởng thụ, nhất định phải có lý do khổ đại cừu thâm hả?”

Thần sắc thất vọng chợt lóe lên trong mắt Ngô Đan.

Chợt cười ha ha giơ ngón tay cái lên: “Con mẹ nó ngươi thật đúng là cặn bã rõ ràng! không lải nhải với cái đồ bad girl ngươi nữa, trên bàn có thuốc cùng điểm tâm, còn có 《 Liêu Trai Chí Dị 》 mới ra, tranh thủ thời gian con mẹ nó khỏi hẳn, đỡ phải Ô Kê ca mỗi ngày ép ta đến. Ta, ta đi trước đây!”

Nói xong liền đứng lên, chạy về phía cửa.

“Đừng vội đi!”

Lý Thải Đàm dịu dàng nói.

Ngô Đan dừng bước, xoay người hỏi: “Còn có chuyện gì?”

Lý Thải Đàm cười khanh khách: “Một ngày vợ chồng trăm ngày ân, tuy rằng chúng ta ở chung số ngày không nhiều lắm, nhưng như thế cũng giống như biển ân tình đi?

“Ngươi…..”.”

Ngô Đan Đốn cảm thấy ngực buồn bực, tức giận xoay người chuẩn bị đi.

Lý Thải Đàm tiếp tục nói: “Ta bây giờ còn không có khỏi hẳn, thân thể vẫn còn nóng đây này, ngươi cũng không muốn nếm thử ta nóng ra sao hả, rất thú vị nha!”

“Cút đi, đồ cặn bã!”

Ngô Đan tức giận đến huyệt thái dương thình thịch, mắng một câu liền trực tiếp đóng cửa rời đi.

“Phù…”

Lý Thải Đàm thấy hắn tức giận rời đi, hơi có loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm, nhưng theo đó chính là mất mát nồng đậm.

Nàng trải qua nhiều người đàn ông như vậy, chỉ sợ chỉ có một người như vậy, là đối với mình chân chính động tâm.

Cái con tin Ngô quốc này, tuy rằng tu vi thấp, bộ dạng cũng không đẹp trai

Nhưng làm người hàm hậu, có tinh thần trọng nghĩa, chủ động che chở kẻ yếu, ngay cả tâm tiến thủ hiện tại cũng có.

Mặc dù có chút ngây ngốc, nhưng cũng cơ bản phù hợp với kiểu người thời nàng thiếu nữ.

Nhưng bây giờ…

Tức giận tốt!

Tốt nhất là đừng bao giờ trở lại.

Biểu hiện của tiểu tử này đại biểu cho cái gì, nàng có thể nhìn ra được.

Nhưng mình chính là một nữ nhân xấu xa, cần gì phải đem hắn kéo xuống nước?

Huống chi bản thân vốn không xứng.

Nếu như sở liệu không sai, chính mình hẳn là sẽ chết, hoặc là bị triệt để giam cầm cả đời ?

Nằm im một lúc.

Tiếng mở cửa lại vang lên.

Lắng nghe tiếng bước chân

Hai người.

Cao thủ.

Hoàng gia đến.

Muốn xử lý mình sao?

Lý Thải Đàm trong lòng trầm xuống, nhưng chợt lại có cảm giác thoải mái, cũng nên kết thúc.

Nàng mở mắt ra, lời muốn chết còn chưa nói ra khỏi miệng, sau khi nhìn thấy người tới lại nhanh chóng nuốt xuống.

Thải My?

Bởi vì kích động cùng vui mừng, âm thanh của nàng hơi có chút run rẩy.

Lý Thải My nhất thời nước mắt rơi như mưa, nhào tới bên giường: "Tỷ tỷ!

Hai chị em ôm nhau, vừa khóc vừa cười.

Qua một lúc lâu, cảm xúc mới dần dần bình phục lại.

Lý Thải Đàm lau lau khóe mắt nước mắt: "Triệu thị rốt cục cam lòng thả em lại đây nhìn ta! cũng là, lần này ta tha Doanh Vô Kỵ một mạng, coi như là mang tội lập công…"

Doanh Vộ Kỵ?

Nàng bỗng nhiên thần sắc cứng đờ, nghiêng mặt nhìn về phía Doanh Vô Kỵ đứng ở một bên.

Lần trước gặp tiểu tử này, vẫn là một tiểu tử mà nàng hoàn toàn áp chế.

Lần này gặp mặt, lại có loại cảm giác kiêng kỵ.

Nghĩ đến hẳn là đột phá Thai Thuế Cảnh.

Cũng không biết ngưng tụ thành mấy phẩm linh thai.

Nhưng rõ ràng đó không phải là vấn đề chính!

Nàng kéo Lý Thải My, ghé vào bên tai nàng hỏi: "Thải My, em không muốn sống nữa hả! Tình hình của em không rõ ràng lắm sao? Thân là Thái tử phi, tư thông với phò mã, em hại chết hắn không sao, hại chết chính em thì làm sao bây giờ?

Nàng thật sự hoảng hốt.

Nàng cả đời này, ngoại trừ báo thù ra, duy nhất nhớ nhung chính là muội muội này.

Nhất là Lý Thái My vì cứu nàng mới vào cung, nàng đối với muội muội này áy náy càng sâu.

Nếu Lý Thải My xảy ra chuyện, đối với nàng mà nói, thật sự không khác gì trời sập.

Doanh Vộ Kỵ!

Người này thật ác độc a!

Nào có ai vừa trở thành phò mã gia, liền trở thành anh rể vợ?

Trong thiên hạ, còn có thể tìm ra người thứ hai như vậy sao?

"Ta, ta không…"

Lý Thái My đang muốn giải thích.

Lý Thải Đàm nóng nảy: "Nói bậy! nếu như em không có đối với hắn động tâm, làm sao có thể đem âm dương đồng tâm bội giao cho hắn?

Lý Thái My vội vàng nói: "Chỉ là ái mộ, chúng ta không có phát sinh cái gì!"

Ồ…..".

Lý Thải Đàm rốt cục thở phào nhẹ nhõm, hạ giọng nói: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, bất quá về sau các ngươi vẫn là phải cẩn thận một chút, không nên đột phá điểm mấu chốt ngàn vạn lần không nên đột phá. Còn có bí mật âm dương đồng tâm bội, nhất định phải giấu."

Tỷ tỷ biết yêu mà không được cảm giác rất thống khổ, nếu em chịu không nổi nỗi khổ tương tư, tỷ tỷ dạy em một loại ảo

thuật, thời điểm cùng cùng Triệu Ninh sinh hoạt vợ chồng, có thể giúp em đem Triệu Ninh ảo tưởng thành Doanh Vô…"

"Tỷ tỷ!"

Lý Thải My nhất thời đại quẫn bách.

Chương 443: Cắm sừng người khác Chương 443: Cắm sừng người khác

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nghe cũng đau đầu, đây là từ hổ lang gì vậy?

Hắn khẽ gật đầu: "Thải My lần này xuất cung có hạn chế thời gian, thời gian lâu sợ sẽ khiến Thái tử phát hiện, hai tỷ muội các ngươi có lời gì trong lòng mau nói, ta ở bên ngoài chờ các ngươi."

Nói xong, liền trực tiếp ra cửa phòng.

Loại tình huống này Triệu Ninh không quá thích hợp ra mặt, dù sao loại kịch mà cắm sừng người khác tại thời địa này vẫn quá mức

Không đúng!

Thời đại này chơi nhiều hơn kiếp trước.

Bất quá dù sao cũng là Thái tử, nếu là cùng mình cùng xuất hiện, khó tránh khỏi sẽ dẫn tới Lý Thải Đàm hoài nghi.

"Phù…"

Doanh Vô Kỵ tựa vào tường, tâm tư có chút phức tạp.

Lý Thải Đàm có phải là đáng tội hay không hắn không rõ ràng lắm, nhưng Đường Đường là thật số khổ.

Hy vọng lần này gặp mặt, có thể giúp nàng giải trừ một ít khúc mắc!

Hai chị em trong nhà thì thầm.

Doanh Vô Kỵ tuy rằng điều động cảm giác nhất định có thể nghe rõ ràng, bất quá vẫn không có làm như vậy, dù sao nếu như liên quan đến an nguy của mình, Đường Đường nhất định sẽ tự nói với mình.

Qua thời gian ước chừng một nén nhang.

Cửa nhà mới mở ra lần nữa.

Hốc mắt Lý Thải My hồng hồng, vẻ mặt lại thoải mái không ít, cười nắm tay Doanh Vô Kỵ một chút: "Đi đi! Hỏi điều mà công tử muốn hỏi!

"Ừm!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, cười nói: "Yên tâm! Ta sẽ không làm khó nàng!

"Biết rồi, mau đi đi!"

Lý Thải My cười khoát tay áo, nàng biết tỷ tỷ mình từng đem Doanh Vô Kỵ hai lần đặt vào hoàn cảnh nguy hiểm, tự nhiên cũng sẽ không khuyên Doanh Vô Kỵ rộng lượng.

Có một số câu hỏi, cần phải hỏi.

Có thể có loại hứa hẹn này của Doanh Vô Kỵ, nàng đã rất vui vẻ.

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi, trực tiếp vào phòng, đứng ở trước giường: "Đầu tiên đa tạ ân bất sát, bất quá ngươi hại ta hai lần, sau khi triệt tiêu ngươi còn nợ ta một lần. Mặt khác, lần này là giúp ngươi lưu lại tánh mạng, cho nên ngươi nợ ta hai lần. Hai lần, đổi hai vấn đề, hi vọng ngươi thành thật trả lời.

"Ừm, không giết" này không phải là rộng lượng.

Lý Thải Đàm tuy rằng Phẩm cấp linh thai chỉ có tam phẩm, nhưng tiếp cận Đại Thành Hỗn Nguyên chân khí là thật Bug

cấp tồn tại.

Chính mình lúc ấy còn chưa đột phá, dựa vào Đế Huyết cùng Nhiên Huyết Thuật, bình thường còn đấu được với tam phẩm linh Thai Thuế Cảnh, nhưng đối mặt nàng chỉ có bị ăn đòn.

Lý Thải Đàm cười sầu thảm: "Ta như một cái chó nhà có tang, bị trục xuất Lý gia, lại phản bội Vi Nga phái, có thể kiếp này đều không cách nào bước ra nơi này nửa bước, nào có nói điều kiện tư cách?

"Tốt lắm!"

Doanh Vô Kỵ hài lòng gật gật đầu.

Thái độ rất đúng!

Có một người như vậy, kém không nhiều lắm tương đương với sách hướng dẫn Vi Nga phái.

Tận dụng thời cơ!

Hắn không do dự, trực tiếp hỏi ra vấn đề thứ nhất: "Ma chủng rốt cục là vật gì, có thể giải hay không?"

Lý Thải Đàm không có giấu diếm, trực tiếp hồi đáp: "Có thể giải, nhưng rất khó!"

~~~

"Có thể giải, nhưng rất khó."

Những lời này của Lý Thải Đàm vừa nói ra.

Lời này của Lý Thải Đàm vừa nói ra

Tâm trạng lo lắng của Doanh Vô Kỵ rốt cục thoáng buông xuống.

Miễn là giải được.

Mọi thứ đều dễ nói.
~~~

Hắn nhịn không được hỏi: “Giải như thế nào?”

Lý Thải Đàm nheo mắt: “Trước khi nói cho ngươi biết làm sao giải, ngươi phải biết trước ma chủng là cái gì?”

“Cái gì?”

Doanh Vô Kỵ hừ một tiếng: “Không phải là tâm ma của con người sao?

Nếu như chỉ là mặt tối, vậy không khỏi cũng quá đơn giản.

Lý Thải Đàm cười lắc đầu: “Dương Chu học phái lập phái hơn trăm năm, Vi Nga phái cũng không ít hơn nhiều lắm, sừng sững lâu như vậy, tuy rằng làm phần lớn là hoạt động trộm gà trộm chó, nhưng cũng là khiến chư quốc đau đầu không thôi. nguyên nhân không có gì khác, cũng là bởi vì giáo chúng từ ma chủng thức tỉnh pháp thuật bổn mạng quá mạnh mẽ.

Nếu như chỉ là tu luyện tâm ma, liền có thể luyện đến nước này, thì chỉ e là người tẩu hỏa nhập ma trên thiên hạ, đều có thể trở thành nhất phương cao thủ.

Huống chi ngươi nhìn ta.

Ngươi xem Hồng Trần.

Ngươi xem Khương Thái Uyên.

Có ai mang triệu chứng tẩu hỏa nhập ma trên người không?”

Doanh Vô Kỵ gật đầu: “Đúng là như vậy!”

Thế giới này người tẩu hỏa nhập ma nhiều lắm, có thể sống sót đều là vạn hạnh, càng không nói đến thức tỉnh pháp thuật bổn mạng?

Những thành viên Vi Nga phái, tuy rằng làm việc đều không từ thủ đoạn, nhưng từng cái đầu đều tỉnh táo đến tàn nhẫn.

Bọn họ nhiều nhất có thể xưng là tỉnh táo đến mức điên cuồng.

Mà những người thật sự tẩu hỏa nhập ma chỉ biết "Abba".

Hắn hỏi: "Cho nên, ma chủng rốt cục là cái gì?"

"Là bản ngã, là dục vọng, là chấp niệm!"

Lý Thải Đàm nheo mắt: "Giáo chủ đời thứ nhất Vi Nga phái, chính là ký danh đệ tử Dương Chu thánh nhân môn hạ, vừa từ nhập môn liền bắt đầu tìm hiểu 'Quý kỷ, vị ngã (Chỉ biết chăm lo đến lợi ích của cá nhân mình, xem thường lợi ích của người khác, của xã hội), ngươi học vấn không tính nông, ta sẽ không nói với ngươi những thứ loạn bát nháo kia."

Tóm lại giáo chủ đầu tiên, ở chữ "Ngã" này, cùng Dương Chu thánh nhân sinh ra bất đồng.

Ông cho rằng, bản chất của một người, xét cho cùng là dục vọng và chấp niệm trong lòng, tất cả những thứ khác đều là hư ảo.

Lúc đầu ta không tin.

Mãi đến sau này, ta chìm sâu trong ngục tối, mới hiểu được nếu không có chấp niệm báo thù, ta căn bản không thể sống đến bây giờ.

Con người, tất cả hành vi, kỳ thực đều bị bản ngã chi phối trong sáng trong tối.

Cái gọi là khát vọng, cái gọi là đạo đức, bất quá chỉ là một trong những hình thức biểu hiện của bản ngã.

Chương 444: Ma chủng là gì Chương 444: Ma chủng là gì

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ chép đi chép lại miệng, những lời này hắn luôn cảm giác có điểm nào đó không thích hợp, chỉ cần suy

ngẫm một chút, nhất định có thể tìm được điểm phản bác.

Nhưng hiện tại phản bác cũng không có tác dụng gì, cũng không phải biện thắng là có thể lật ngược toàn bộ Vi Nga phái.

Hắn hỏi: "Cho nên ma chủng này, chính là bản ngã?"

Lý Thải Đàm lắc đầu: "Nó không phải bản ngã, nhưng nó có thể dung hợp bản ngã. Thế giới này vốn chính là hư ảo, chỉ có bản ngã mới là chân thật, bản ngã mới là thế giới này. Cho nên bản ngã có khả năng bằng, có thể áp đảo bất luận công pháp nào."

Cho nên sau khi ma chủng kết hợp với bản ngã kết hợp về sau, thức tỉnh ra pháp thuật bổn mạng căn bản cũng không có hạn mức cao nhất.

Hồng Trần Giai Nga.

Đan Thanh Độ Hồn.

Đều là thần thông từ bản mệnh pháp thuật tấn cấp mà ra

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Sao chủ nghĩa duy tâm lại xuất hiện?

Nếu như hắn sớm xuyên không tới vài năm, có lẽ còn đối với cách nói này có chỗ nghi ngờ.

Nhưng khoa học mẹ nó đều chứng minh thế giới không phải hoàn toàn duy vật.

Hắn thật đúng là không có sức lực gì nghi ngờ thứ này.

Lý Thải Đàm than nhẹ một tiếng: "Ma chủng này, chính là thần thông đầu tiên mà giáo chủ đầu tiên của Vi Nga phái ngộ ra, mặc dù ông ta đã chết, Nơi ông ta về với đất, vẫn như cũ mỗi ngày đều sẽ có ma chủng mới sinh ra. Muốn gieo xuống ma chủng, nhất định phải tìm được thời khắc phòng tuyến tâm

lý của người bị gieo ma chủng giả sụp đổ, như vậy nó mới có thể cắm rễ năng lượng bản ngã lớn nhất.”

Doanh Vô Kỵ có chút bực bội: “Cho nên, phải như thế nào mới có thể giải nó?”

Lý Thải Đàm vươn ra hai đầu ngón tay: “Hai cách! Thứ nhất, tìm hiểu ra thần thông đối ứng của ma chủng, như vậy ngươi không chỉ có thể lấy ra ma chủng còn chưa ấp thành trứng, còn có thể trở thành giáo chủ kế tiếp của Vi Nga phái. Thứ hai, bỏ đi chấp niệm của người bị gieo ma chủng, mất đi chấp niệm này, ma chủng chính là bình không rễ, không thể tiếp cận bản ngã.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Hắn nhịn không được mắng một câu.

Nếu như giáo chủ đầu tiên của Vi Nga phái còn sống, loại cách thứ nhất hắn còn có thể thử một lần.

Nhưng người ta hiện tại đã chết, cho dù muốn kiếm được kỹ năng cũng không kiếm được

Đối với loại thứ hai.

Mặt năng lượng lớn nhất trong bản ngã của Hoa Triều, không thể nghi ngờ là bóng ma cha mẹ nàng lưu lại cho nàng, nhưng hiện tại Hoa Uyển Thu đã chết, La Yển tuy rằng cũng coi như hiền tướng, nhưng ở phương diện làm chồng làm cha thì vô tình với một người đàn ông phổ tín.

Cho dù thật sự ép buộc ông ta nói ra một số lời, Hoa Triều cũng không có khả năng tin tưởng.

Lý Thải Đàm tự giễu cười: “Ta cũng không biết bản ngã rốt cục có phải là thật hay không, chỉ biết là ma chủng một khi ấp thành trứng, bản ngã sẽ chiếm quyền chủ đạo ý thức. Các ngươi có thể lưu ta một mạng, ta rất cảm kích, nhưng chỉ cần

có cơ hội giết Khương Thái Uyên, ta vẫn sẽ không từ thủ đoạn. Cho nên các ngươi giám sát ta nghiêm một chút, ta không muốn hại Thải My.

"Ừm!"

Doanh Vô Kỵ nhàn nhạt gật đầu, nàng nói hẳn là không sai, bất quá nàng có thể nói ra lời như vậy, đã nói rõ bản ngã chỉ là chiếm cứ quyền chủ đạo ý thức, cũng không phải tất cả bản thân ý thức.

Lý Thải Đàm nhìn hắn thật sâu: "Thế nhân đần độn cả đời không ít, cũng không phải tất cả mọi người có thể nhận rõ bản ngã. Ta biết ngươi hỏi vấn đề này là vì con gái riêng của La Yển, ngươi muốn che chở nàng, liền để cho nàng rời xa bóng ma, hơn nữa không cho bóng ma ở trên người nàng tái hiện, cả đời đều ngây ngây ngốc ngốc, ma chủng sẽ rất khó ấp trứng."

Bất quá ta vẫn phải nhắc nhở ngươi, nữ tử Lý gia chúng ta phần lớn đều đã nhận mệnh, sẽ không phản đối trượng phu tam thê tứ thiếp.

Nhưng Thải My…

Loại quan hệ tình tay ba kỳ quái này của các ngươi ta cũng không hiểu, nhưng ta biết rất nguy hiểm.

Tóm lại!

Ngươi đừng làm tổn thương con bé

"Yên tâm!"

Doanh Vô Kỵ gật đầu, hỏi ra vấn đề thứ hai: "Minh Đô rốt cục là thứ gì?"

Minh Đô…..".

Lý Thải Đàm nheo mắt: "Là một thế giới gương do thần thông sáng tạo ra, ở thế giới kia, chân trời trong gang tấc, tức

thì vạn dặm. Mỗi người bên trong thế giới gương đều có thân phận đối ứng, nếu ngươi đi vào, liền sẽ nhập vào trên người người tương ứng, Minh Đô chi chủ tự xưng chân thiên tử, bất quá loại lời này nghe một chút là được."

Thông qua gương liền có thể tiến vào Minh Đô, ngươi nếu là muốn tiến vào, ta liền đem pháp thuật đối ứng dạy cho ngươi.

Ngoài ra, hãy tìm một tấm gương sáng."

"Hả?"

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút: "Tìm thứ này làm gì?

Lý Thải Đàm buông tay: "Nếu là thế giới gương, liền tất nhiên không phải thế giới này của bản thân, chỉ cần đi vào đó, nhất định sẽ bị hao tổn tu vi, gương càng sáng, hao tổn lại càng thấp."

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Mẹ nó còn có quy tắc kỳ quái như thế?

Vậy chẳng phải mình sẽ cất cánh sao?

Những vấn đề cần hỏi đã hỏi xong.

Doanh Vô Kỵ đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Lý Thải Đàm lại gọi hắn lại: "Chờ một chút!"

Doanh Vô Kỵ nghiêng đầu nhìn nàng một cái: "Còn có chuyện gì?

Lý Thải Đàm hít sâu một hơi: "Kỳ thật tại Bên trong Mộ bàn, ta cũng không có hôn mê, những lời ngươi và Khương Thái Uyên đối thoại ta đều nghe thấy, ta không có tư cách đối với quyết định của ngươi khoa tay múa chân. Nhưng ta vẫn là muốn hỏi một chút, ngươi thật sự muốn trợ giúp cho Khương Tề phục quốc?"

“Ta đã lập lời thề máu, ngươi nói xem?”

“……”

Chương 445: Thành tín Chương 445: Thành tín

Chương 446: Giúp vợ cả giảm bớt lo âu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lý Thải Đàm tươi cười chua xót: "Biết rồi!"

Nàng hiện tại gần như phản bội Vi Nga phái, mất đi Hồng Trần ủng hộ, nàng giết Khương Thái Uyên vốn là khó khăn lại càng khó khăn.

Hôm nay Doanh Vô Kỵ cũng giúp hắn…

"Nhưng mà…"

Doanh Vô Kỵ vẽ một vòng: "Ta chỉ cần giúp hắn lúc hắn cần, những lúc khác ta làm cái gì, đều không liên quan đến Thề máu.

Lý Thải Đàm trong lòng nhảy dựng: "Ngươi có ý gì?"

"Không có ý gì?"

Doanh Vô Kỵ cười đánh giá hắn: "Nếu Hỗn Nguyên chân khí của ngươi hoàn toàn viên mãn, có mấy thành nắm chắc giết hắn?"

Lý Thải Đàm con mắt sáng ngời: "Bảy thành! nhưng ta bây giờ còn thiếu bản nguyên chân khí vương thất họ Doanh cùng vương thất họ Mễ, ngươi phải giúp…"

Doanh Vô Kỵ phất tay cắt ngang: "Ta cũng không nói muốn giúp ngươi, tuy rằng thề máu không dính dáng đến cái này, nhưng ta làm người, chú ý nhất chính là thành tín!"

Lý Thải Đàm thần sắc ảm đạm: "Đã hiểu…..".

Doanh Vô Kỵ lại cười cười: "Bất quá trên thế giới này hình như có không ít trùng hợp, nếu một ngày nào đó, ta là nói nếu nhé! Nếu ta không cẩn thận đập vỡ Thiên Linh Cái của Doanh Vô Khuyết, rất có thể là trường hợp một chết một bị thương. Dưới tình huống như vậy, ta bỏ đi chữa thương hợp lý chứ?"

"Hợp lý!"

"Vậy thi thể Doanh Vô Khuyết bị người ta nhặt đi có hợp lý không?"

"Hợp lý!"

Lý Thải Đàm hưng phấn đến hô hấp đều run rẩy lên.

Doanh Vô Kỵ nheo mắt: "Tóm lại tình huống của Mộ bàn ngươi cũng thấy rồi, tuy Khương Thái Uyên làm hỏng nhiệm vụ, nhưng tên Hồng Trần chó má kia, căn bản không có khả năng làm ra chuyện khiến ta hao tổn nội bộ. Ngược lại là ta, càng thích hợp trở thành trợ lực của ngươi. Tóm lại ngươi ở chỗ này tu luyện cho tốt, ngươi là tỷ tỷ của Lý Thải My, ta không có khả năng hại ngươi!"

Lý Thải Đàm ánh mắt chớp động: "Đa tạ!'

"Giúp đỡ lẫn nhau!"

Doanh Vô Kỵ nheo mắt.

Lấy thề máu đổi lấy giải trừ lời nguyền Doanh Triệu, chỉ là kết quả tổng hợp suy tính lợi ích tối đa hóa.

Đối với Khương Thái Uyên người này, bản thân hắn kỳ thật cực độ chướng mắt.

Hắn hiểu được cảm giác vương thất bị hủy diệt, một người thân mang huyết hải thâm cừu.

Nhưng người này làm việc quá kém cỏi.

Chưa bao giờ nghĩ đến việc làm thật.

Chỉ biết đến lừa gạt, đến đánh lén.

Dựa vào câu "Gặp dữ hóa lành", điên cuồng bán nhân tình cho mình.

Con mẹ nó này không phải chơi gái miễn phí sao?

Gái bị chơi xong còn phải cười cười ngậm bồ hòn làm ngọt?

Hơn nữa cái này mang đến cho mình quá nhiều biến số, nếu không phải chị vợ Lý Thải Đàm nhận ra mình, chỉ sợ mình ít nhất cũng bị trọng thương.

Chuyện này, thật đúng là thiếu đạo đức!

Nội dung lời thề máu, hắn nhất định sẽ thực hiện.

Nhưng ngoài lời thề máu, hắn làm sao có thể buông tha Khương Thái Uyên?

Mặc dù Khương Tề phục quốc, hắn cũng phải khiến cho Khương Thái Uyên làm một mạt đại quân vương.

Lý Thải Đàm chính là người chấp hành tốt nhất.

"Đúng rồi!"

Lý Thải Đàm bỗng nhiên nói: " Quỷ Diện Hoa Khuyển Nhung bên trong Minh Đô là đồng tiền thông dụng, dưới cái giường này có một cái hộp, bên trong ta để tất cả Quỷ Diện Hoa Khuyển Nhung, còn có một quyển bút ký của ta, sau khi xem ngươi có lẽ sẽ hiểu sâu hơn đối với Vi Nga phái. Ta giữ lại vô dụng, ngươi cầm đi!"

"Được!"

Doanh Vô Kỵ lấy ra cái hộp, nhìn thoáng qua Lý Thải Đàm.

Phát hiện nàng đã đem quay đầu sang bên kia, tựa hồ nói xong chính sự, cũng rất không muốn nhìn mình.

Thương thế trên người trải rộng, kinh mạch chân khí hỗn loạn.

Trông có vẻ chán nản.

Có lẽ trong lòng nàng ta cũng cảm thấy mình không chịu nổi?

Doanh Vô Kỵ cũng không muốn vọng tự phỏng đoán, nói một tiếng cám ơn, liền rời khỏi phòng ốc.

Bên ngoài.

Lý Thái My đang lo lắng chờ đợi, thấy hắn đi ra, vội vàng nghênh đón: "Thế nào?

"Rất tốt!"

Doanh Vô Kỵ cười nhéo nhéo tay nàng: "Chỉ cần nàng tin lời ta, ta có thể giúp nàng chân chính hiểu rõ tâm nguyện. Yên tâm đi! Hết thảy đều sẽ tốt.

"Ừm!"

Lý Thái My gật đầu trọng điểm, lại bỗng nhiên phát hiện tay mình đang bị hắn nắm chặt, mặt cười không khỏi đỏ lên, cẩn thận rút tay ra.

"Đừng như vậy."

Nàng nhỏ giọng nói, trong đôi mắt đẹp tràn đầy không nỡ cùng sầu lo.

Doanh Vô Kỵ biết, trước khi mình có thể lấy được quyền đặt họ cho đứa bé, Đường Đường rất khó vượt qua cái hố trong lòng này.

Liền cười cười, lại gần một chút: "Nàng cũng không cần phải lo lắng như vậy, trong vòng một năm, ta có thể cùng nàng sinh con".

"Thật sao?"

Ánh mắt Lý Thải My sáng lên một chút, bởi vì Doanh Vô Kỵ người này rất ít nói suông, mặc dù cái câu "Trả lại tự do cho công chúa" cuối cùng phát hiện là hiểu lầm, hắn nhưng vẫn dám kiên trì cưỡng cưới Thái tử phi.

Cho nên Doanh Vô Kỵ nói như vậy, nàng căn bản cũng không có hoài nghi.

Nhưng nàng lại cảm thấy câu "Thật sao" này sẽ làm cho hắn đắc ý, lại hừ nhẹ một tiếng: "Ta cũng không nói muốn sinh con cho chàng!"

Xe ngựa rất nhanh đã về tới Điện Tình Giáng.

Đưa Lý Thải My về chỗ ở, Doanh Vô Kỵ liền muốn rời đi.

Phủ Phò mã đã cải tạo tốt, dựa theo quy củ, thì nên trước hôn nhân 1 ngày vào ở cho có hơi người, cũng chính là hôm nay.

Vừa mới nói muốn cáo từ, Triệu Ninh lại gọi hắn lại: "Doanh huynh!

"Có chuyện gì vậy?"

Doanh Vô Kỵ nghiêng đầu nhìn nàng.

Triệu Ninh sắc mặt có chút sầu khổ, ở tại chỗ vòng vo một hồi lâu, mới vẻ mặt đau khổ hỏi: "Huynh lần đầu tiên thành hôn, không căng thẳng sao?"

"Ta căng thẳng cái gì?"

Doanh Vô Kỵ bị chọc cười: "Lại nói nàng không phải đã kết hôn lần hai sao? Sao còn khẩn trương?"

Triệu Ninh ảo não gãi đầu: "Mặc dù nói như vậy không sai, nhưng ta… lần đầu tiên thành hôn với thân phận tân nương."

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Trải nghiệm này thực sự khá mới mẻ.

Chương 446: Giúp vợ cả giảm bớt lo âu

Hắn thật đúng là không rõ lắm làm thế nào để giúp vợ cả giảm bớt lo âu.

"Thôi bỏ đi!"

Triệu Ninh bất đắc dĩ khoát tay áo, xử lý chính vụ nhiều năm như vậy, nàng còn chưa từng gặp qua một chuyện chính vụ nào so với chuyện này càng làm cho người ta phát sầu.

Vừa nghĩ đến mình sắp một thân hồng trang, lấy thân phận thê tử cùng Doanh Vô Kỵ cùng Doanh Vô Kỵ bái đường.

Cảm thấy trên mặt nóng lên, cả người nhức nhối.

Áo đỏ?

Thật kinh khủng!

Lúc ấy ta nghĩ như thế mà lại đáp ứng chuyện này?

Sao ta không giữ được cái miệng này?

Doanh huynh, huynh vẫn là đi mau đi!

Nàng cuống quít khoát tay áo: "Chuyện này ta tự mình có thể giải quyết!"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Được rồi!

Tuy rằng ngày mai thành hôn, bản thân không làm được chuyện mình muốn làm.

Dù sao cũng có người không thể vác bụng đi chiến đấu.

Nhưng nghĩ thôi cũng thấy thú vị.

Dù sao tập tục của Lê quốc, sau khi tân lang tân nương vào động phòng, bạn tốt cùng thế hệ hẳn là ở phòng ốc xung quanh tân phòng cả đêm, tượng trưng cho mối quan hệ vững chắc của gia đình mới.

Nghĩa là.

Bản thân phải ở nguyên vẹn một đêm trong phòng với vợ cả.

Cũng không biết mẹ nó là hưởng thụ hay là tra tấn.

Quá đau mề!

……

Từ sau khi Mộ bàn, toàn bộ Hàn gia liền bị vây trong không khí xao động cực độ.

Thanh niên tinh nhuệ mất hơn phân nửa, nhưng không thu hoạch được gì.

Triệu thị sắp xuất chinh sắp tới, Hàn gia mỗi người đều hận không thể rửa sạch sự nôn nóng trong lòng, chỉ hận cuộc sống này trôi qua quá chậm.

Ngay tại sân Hàn phủ.

Hàn Giả trầm mặt, đi tới đi lui ngoài cửa viện.

Không biết qua bao lâu.

Cửa viện "Két" một tiếng mở ra.

Hốc mắt Trịnh Uyên đỏ lên, vẻ mặt bi thương đi ra.

Hàn Giả lập tức tiến lên một bước: "Hàn Quyện thế nào, tỉnh chưa?

"Tỉnh rồi!"

Trịnh Uyên lau nước mắt: "Nhưng là thương thế vẫn là rất nặng, mấy ngày nay ông cũng đừng…..". Ai!

Bà ta cuống quít ngăn Hàn Giả chuẩn bị vào cửa.

Hàn Giả trầm mặt: "Ta có chuyện muốn hỏi nó!"

Trịnh Uyên tức giận nói: "Chuyện gì không thể chờ vết thương của nó lành lại rồi hỏi hắn sao? Ông chê vết thương của con còn chưa đủ nặng?

Hàn Giả hai mắt giận dữ trừng, lạnh lùng nói: “Bà là phụ nữ thì biết cái gì?

“Ngươi…..”.”

Trịnh Uyên bị ánh mắt dữ tợn của hắn dọa nhảy dựng, gả làm gia chủ chính thất nhiều năm như vậy, quan hệ của bà cùng Hàn Giả vẫn cực kỳ hòa hợp, chớ quản Hàn Giả ở bên ngoài rốt cục uy phong như thế nào, về nhà nhìn thấy mình chính là cười ha hả.

Chưa bao giờ nói một lời nặng nề.

Nhưng hôm nay…

Nhất định phải có chuyện gì lớn xảy ra!

Bà cắn răng: “Ông hỏi sự tình có thể, nhưng nếu ông làm ảnh hưởng Hàn Quyện chữa thương, tôi sẽ không để yên!”

“Ừm!”

Hàn Giả hờ hững đáp một tiếng, liền trực tiếp vào viện, nhân tiện khóa cửa lại.

“Ông!”

Trịnh Uyên chợt cảm thấy không ổn, nhưng hiện tại ngăn cản đã muộn, chỉ có thể nghiêng mặt dán lên cửa viện, nghe động tĩnh bên trong.

Trong sân không có ai.

Hàn Giả trực tiếp đẩy cửa phòng ra, trong nháy mắt cửa phòng mở ra, liền ngửi thấy mùi thuốc nồng đậm.

Phía trên tấm nệm.

Hàn Quyện đang khoanh chân, ngồi xiêu xiêu xiêu vẹo vẹo, khuôn mặt không có một tia huyết sắc nghiêng nghiêng xuống mặt đất.

Trên người hắn vẫn quấn đạo bào lúc tiến vào Mộ bàn, chỉ bất quá hiện tại thấm đầy lốm đốm vết máu, đều là từ lỗ chân lông chảy ra huyết châu, có chút đã phát khô biến thành mầu nâu, có vệt vẫn còn màu đỏ sẫm.

Chân khí du đãng trong kinh mạch của hắn.

Nhưng lại có thể làm cho người ta rất dễ dàng cảm giác được luồng chân khí này suy yếu cùng ngưng trở.

Nghe tiếng bước chân.

Hàn Quyện gian nan ngẩng đầu lên, trên mặt không có thống khổ, vẫn là cái loại dáng vẻ lười biếng, duy nhất khác chính là suy yếu không ít.

Hắn giật giật khóe miệng: "Phụ thân cư sĩ, người tới nhanh hơn ta tưởng tượng.

Sắc mặt Hàn Giả âm trầm: "Con tại sao phải làm như vậy!"

Kỳ thật ngay từ đầu, ông ta đã cảm thấy không đúng.

Bởi vì ông ta không rõ, bằng vào thân thủ của Hàn Quyện, tại sao lại bị thương nặng như vậy. Nhất là người hỏi Hàn gia, đều nói lúc tránh né thú Đồ Đằng, Hàn Quyện đã không thấy tăm hơi, đến khi phát hiện, phát hiện hắn trọng thương hôn mê trong trận doanh của Triệu Cáo.

Trước khi ra khỏi mộ, liên minh Triệu Mễ còn trả lại người.

Lý do là nữ công tử Mễ gia và Hàn Quyện quan hệ cá nhân không tệ, cho nên tha cho hắn một mạng.

Quan hệ cá nhân?

Có cái rắm quan hệ cá nhân!

Rõ ràng có một cơ hội tay đâm Thiên Kiêu địch quân, lại bỏ qua, chuyện này bản thân đã hết sức thái quá.

Hàn Giả thật sự có chút sợ Hàn Quyện làm ra chuyện đại nghịch bất đạo.

Tuy nhiên sau đó, những công việc khác quá bận rộn, ông ta ạm thời đè nén suy nghĩ này xuống.

Nhưng chưa từng nghĩ, một lời Triệu Khế như đánh thức người trong mộng.

Sau khi hắn trở về, lập tức kiểm tra bội kiếm của Hàn Quyện, phát hiện thanh kiếm này chất liệu cực kỳ đặc thù, không phải đồng không phải sắt, nhẹ như không có gì, rồi lại sắc bén dị thường.

Cho dù ông ta có kiến thức rộng rãi, cũng không phân biệt được vật liệu của thanh kiếm này.

Nếu có một thứ có thể chém Bia Mục Dã, như vậy nhất định chính là thanh kiếm này.

Mặc dù đã cuối thu, nhưng kỳ thật nhiệt độ không tính là lạnh.

Nhưng dù vậy, ông ta vẫn tức giận đến tay chân lạnh lẽo, cả người run rẩy.

Hàn Quyện hơi hơi ngửa đầu, cười nhìn phụ thân của mình, trong miệng phun ra hai chữ: “Đại thế!”

Chương 447: Đại thế Chương 447: Đại thế

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Đại thế?”

Hàn Giả cười lạnh một tiếng: “Con biết cái gì gọi là đại thế?”

Hàn Quyện suy yếu lắc đầu: “So với thượng cổ tiên hiền, ta đương nhiên là không hiểu. Nhưng trong thiên hạ hôm nay, nói đến đại thế, chỉ sợ không ai có thể bằng được ta!

Hàn Giả cũng bị tức cười: “A? Ý của con là, thiên hạ này không ai hiểu đại thế hơn con?

“Đúng!”

Hàn Quyện thành thật gật đầu.

Hắn thành thật như vậy.

Hàn Giả cảm thấy bất lực

Hai cha con im lặng một lúc.

Hàn Giả mới trầm giọng nói: “Vi phụ chưa bao giờ tin tưởng đại thế, vi phụ chỉ tin nhân định thắng thiên! lần này Mộ bàn, chính là cơ hội tốt ngàn năm có một của Hàn gia chúng ta, nếu không phải con hủy Bia Mục Dã, liên minh họ Cơ hiện tại chỉ sợ đã thành, chúng ta Hàn gia cần gì phải ăn nhờ ở đậu, cúi đầu xưng thần với Triệu thị?”

Hàn Quyện chăm chú nhìn hắn hồi lâu, xác định ông ta không phải nói đùa, trong ánh mắt không khỏi nhiều hơn vài phần đùa cợt.

Hàn Giả bị ánh mắt này nhìn đến có chút tức giận, nhất là chủ nhân ánh mắt này là con trai của mình, để cho hắn càng thêm giận không kềm được.

“Con cười cái gì?”

“Không có gì?”

Hàn Quyện hơi thở hổn hển, lấy thân thể hiện tại của hắn, nói nhiều như vậy không phải là một việc thoải mái.

Hắn cúi đầu than nhẹ một tiếng: “Phụ thân cư sĩ cho rằng nhân định thắng thiên, nhưng kỳ thật mỗi lời nói cử chỉ của phụ thân đều trốn không thoát quy tắc trật tự cũ, thậm chí phụ thân vì lật ngược tình thế làm tất cả hành động, đều là dựa vào quy tắc cũ. như vậy, lại nói nhân nào định thắng thiên?”

Hừ!

Hàn Giả tức giận hừ một tiếng: "Dòng họ tông tộc, xưa nay đều có, lợi ích dòng họ là đệ nhất, càng là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Chẳng lẽ, còn muốn vì một cái đại thế hư vô mờ mịt, hiến tế tông tộc lợi ích? Rốt cục là một người làm cha như ta hồ đồ, hay là một nhi tử như con bị ma nhập?"

"Ôi trời…"

Hàn Quyện vô lực lắc lắc đầu.

Loại cảm giác gà cùng vịt này nói chuyện, khiến cho hắn có loại cảm giác nắm đấm đánh vào không khí.

Trong khoảnh khắc này, tất cả những gì hắn có thể cảm nhận được là sự cô đơn.

Im lặng một lúc.

Hắn thở dài một hơi: "Phụ thân cư sĩ, ta lại một lần cuối cùng cho phụ thân lời khuyên: Người thuận đại thế, làm thánh làm vua, người nghịch đại thế giả, làm giặc làm cướp. Khổng Thánh sở dĩ thành thánh, là bởi vì Ngài năm đó ở vào bên trong đại thế.

Lần này Bia Mục Dã, Hàn gia đích xác đã mất đi cơ hội tăng lên huyết mạch. Nhưng từ đại thế mà nói, chưa chắc không phải là một thời cơ tốt để suy ngẫm trợ giúp Hàn gia tiến lên phía trước.Mong phụ thân cư sĩ suy nghĩ sâu xa!"

"A…..".

Hàn Giả cười lạnh một tiếng: "Vậy con nói, đại thế rốt cục như thế nào!"

Hàn Quyện âm thanh vô lực nói: "Cửu châu mô phỏng đồ chính là Sơ Thương Vương Dung vẽ đại thế, đại thế như thế nào, thiên hạ đều biết!"

"Ồ?"

Hàn Giả vẻ mặt càng lãnh đạm: "Con đây là đang khuyên vi phụ, mang theo toàn bộ Hàn gia đầu hàng Triệu thị vương thất?"

Hàn Quyện còn muốn nói gì nữa.

Nhưng trọng thương trong người, nói lâu như vậy, thể lực đã sớm chống đỡ hết nổi.

Chỉ có thể cúi đầu xuống, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Hàn Giả nhìn bộ dáng dặt dẹo của nhi tử, tức giận phất tay áo rời đi ngay tại chỗ.

Đúng là đầu hỏng rồi mới đi nghiên cứu cái gọi là đại thế.

Hàn Quyện thật sự là đệ tử thế gia ngu xuẩn nhất mà ông ta từng gặp.

Càng đáng giận chính là.

Thằng ngu này do mình sinh ra.

Nếu là người khác sinh, đã sớm tại chỗ giết!

Kết quả không chỉ không thể giết, mà còn phải bảo đảm.

Thế có tức giận không?

Thời điểm liên minh Triệu Mễ giao người cho Hàn gia, những người khác của liên minh họ Cơ cũng có mặt, xử lý chuyện này sau đó, có thể sẽ vô cùng phiền toái!

Kẹt kẹt!

Cửa sân mở ra.

Trịnh Uyên vội vàng nghênh đón: "Ông hỏi cái gì, Quyện nhi không sao chứ!

"Yên tâm!"

Hàn Giả bực bội khoát tay áo: “Con trai bảo bối của bà không chết được!

Trịnh Uyên có chút không vui: “Cái gì gọi là’Con trai bảo bối của bà’, chẳng lẽ không phải là con trai của ông sao?”

Lúc này.

Một người đàn ông trung niên có tướng mạo giống Hàn Giả sáu phần đi tới: “Đại ca!”

Người trung niên không phải ai khác, chính là em thứ hai của Hàn Giả: Hàn Du.

Trên mặt Hàn Giả bày ra một bộ dáng tươi cười: “Nhị đệ có chuyện gì?”

Hàn Du cười nheo mắt nói: “Trưởng lão dòng họ mời đại ca đến từ đường nghị sự!

“Nghị sự?”

Hàn Giả không khỏi nhíu mày.

Trong nội bộ Hàn gia rất nhiều cuộc họp lớn nhỏ rất nhiều, nhưng với tới từ đường nghị sự lại cực ít, hơn nữa đại bộ phận đều do gia chủ hắn khởi xướng.

Nhưng lần này.

Người khởi xướng hội nghị từ đường, không chỉ không phải là gia chủ hắn.

Thậm chí ngay cả nội dung nghị sự hắn cũng không biết.

Cái này có chút không tốt lắm.

Hắn nhìn nụ cười trên mặt Hàn Du, trong lòng có chút bất an, nhưng thần sắc vẫn bình tĩnh hỏi: “Bàn chuyện gì?”

Hàn Du cười cười: “Cũng không có chuyện gì lớn, chuyện thứ nhất là Nguyên Dương công chúa cùng Càn công tử thành

hôn, Hàn gia chúng ta phải chuẩn bị lễ.”

Chuẩn bị quà?

Chỉ là chuẩn bị quà, cũng đáng để động can qua?

Hàn Giả nheo mắt: “Chuyện thứ hai là gì?

Chuyện thứ hai? Cái này…..”.

“Nói mau!”

“Chuyện thứ hai này!”

Hàn Du như cười như không, ý ám chỉ nói: “Tự nhiên có liên quan đến cháu trai tốt Quyện nhi của ta!”

Hàn Giả: “…..”.

Chân khí bất giác điều động.

Ánh mắt lão trở nên có chút nguy hiểm.

Chương 448: Đến phủ Phò mã Chương 448: Đến phủ Phò mã

Người dịch: PrimeK Tohabong

……

Thư cục Thượng Mặc.

“Các ngươi nói, Ô Kê ca lập tức sẽ dọn đến Phủ Phò mã, chúng ta có phải cùng đem đồ đạc đi theo không?”

Ngô Đan ngồi trên bàn đá, hắng giọng nói chuyện với mấy Mặc giả.

Bọn họ đều là Công hội Mặc giả phái tới bảo vệ Doanh Vô Kỵ, bất quá Doanh Vô Kỵ từ sau khi vào cung, đã bị vương cung bên kia tiếp quản, bọn họ cũng chỉ có thể ở chỗ này nói chuyện phiếm.

Địch Vân liếc Ngô Đan một cái

Cảm thấy tiểu lão đệ này từ khi đi Biệt viện Lý thị gặp Bad girl kia, trạng thái tinh thần cũng có chút không đúng.

Cũng cảm giác như là, rõ ràng đã buồn ngủ muốn chết, lại cứng rắn muốn làm ra một bộ dáng không buồn ngủ.

Biểu hiện rất là phấn khởi.

Từ sau khi trở về, cái miệng nhỏ nhắn kia vẫn luôn đắc ý, rất ồn ào.

Hắn lắc đầu: "Ta nói cho Đan nghe nè! Nếu miệng chúng ta quá nhàn rỗi, thì đọc Mặc Tử mấy lần đi, không cần phải vắt óc nghĩ cách tra tấn huynh đệ.

Ngô Đan có chút mất hứng: " Gia sản Ô Kê ca đều ở đây, chẳng lẽ không nên dọn đi sao?

Tuy nói Địch Vân là cấp trên của hắn, tu vi cũng cao hơn hắn, nhưng hai người hằng ngày ở chung không có nhiều quy củ như vậy.

Địch Vân quẹo cổ hắn đi qua một bên, hạ giọng nói: "Ngươi ngốc lắm! Doanh lão đệ bây giờ là phò mã gia, Càn Quốc bên kia cho bao nhiêu sính lễ, Lê Quốc bên này cho bao nhiêu đồ cưới, chả lẽ ngươi không nghĩ đến việc thiếu dăm ba cái đồ lặt vặt này thì có là gì?

Ngô Đan vừa nghĩ có đạo lý , nhưng vẫn mạnh miệng nói: "Vậy không phải mọi người đều là luyến tiếc đồ cũ sao?"

"Luyến tiếc thì càng không thể chuyển đi!"

Địch Vân thở dài một hơi, hơi có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Ngô Đan có chút khó hiểu: "Vì sao?"

Địch Vân chỉ chỉ cửa sổ đối diện: "Trước kia lúc chúng ta ở trong sân khoác lác, Hoa Triều cô nương còn có thể cùng

chúng ta tán gẫu vài câu, ngươi xem nàng hôm nay có ra không?

Nếu như đồ của Doanh lão đệ còn ở đây, vậy còn có lý do trở về, cho dù không trở về, cũng có thể lưu lại kỷ niệm cho Hoa Triều cô nương.

Nếu chuyển đồ đi thì có khác gì lấy mạng Hoa Triều cô nương đâu?"

Ngô Đan: "…..".

Hắn nhìn theo.

Phát hiện Cửa sổ Hoa Triều đã đóng lại.

Rõ ràng vừa rồi vẫn mở.

Hoa Triều cô nương mặc dù là con gái Thừa tướng, nhưng cũng là ở tầng dưới chót lăn lộn rất nhiều năm, làm việc không chút kiêu căng thế gia chi nữ nào.

Bình thường khi ở nhà mà không có chính sự, cơ bản đều sẽ mở cửa sổ, thuận tiện cùng mọi người trò chuyện vài câu.

Nhưng hôm nay…

Ngô Đan gãi gãi đầu, cảm giác có chút không được tự nhiên: "Đệ có phải hay không nói sai rồi?"

"Ngươi không phải nói sai!"

Địch Vân mắng chửi đĩnh đạc: "Sai ở mẹ ngươi, sinh cho ngươi một cái miệng.

Ngô Đan: "…..".

Nếu là trước đây.

Hắn cao thấp cũng phải cùng Địch Vân phun vài câu.

Nhưng hôm nay thì bỏ qua.

Mọi người ở chung lâu như vậy, chuyện Doanh Vô Kỵ và Hoa Triều, người sáng suốt đều có thể thấy rõ.

Thậm chí còn rất muốn nhìn thấy hai người ở bên nhau.

Nhưng không biết tại sao.

Nhưng hai người này rốt cuộc không có chọc thủng tầng giấy mỏng này.

"Chàng sắp kết hôn rồi, tân nương không phải thiếp."

Nỗi đau này ai cũng có thể cảm nhận được.

Ngô Đan tự biết đuối lý, chỉ có thể cúi đầu buông tay: "Từ giờ trở đi, ta không nói lời nào!"

Hai đại ca dẫn đầu không nói lời nào, Mặc giả khác cũng đều thức thời ngậm miệng lại, nhao nhao đi theo chui vào khu nghỉ của nhân viên

Ước chừng một canh giờ.

Cửa viện kẹt một tiếng mở ra.

Doanh Vô Kỵ còn nhìn một vòng, có chút không hiểu ra sao: "Sao hôm nay không có ai thế này?"

Tuy rằng hắn không có ý định triệt để dọn đi, nhưng vẫn có một ít tư liệu trọng điểm cần chuyển, đang cần nhân thủ.

Vừa rồi Triệu Ninh muốn phái người.

Hắn vì đắc ý vì có nhân duyên tốt, liền nói phía sau có 100 nghìn Mặc giả huynh đệ, kết quả vừa về nhà không thấy một mống nào

"Thôi bỏ đi, mặc kệ những thứ này!"

Hắn lắc đầu.

Đi đến trước phòng Hoa Triều.

Nhìn cửa sổ đóng chặt, càng thêm kỳ quái.

Dư âm Bách gia thịnh hội đã qua, sau khi gánh hát bắt đầu làm việc với cường độ cao, hẳn là nghỉ ngơi, Hoa Triều không nên không ở nhà chứ!

Vào xem rồi nói sau.

Hắn trực tiếp đẩy cửa sổ ra.

Sau đó.

Một mỹ nhân tuyệt thế đầu đội mũ phượng khăn quàng qua vai đập vào mắt.

Da trắng thắng tuyết, môi đỏ mọng động lòng người, một cái nhăn mày một nụ cười vừa có của thiếu nữ thẹn thùng, lại có vẻ hiền thê lương mẫu ôn hòa.

Giờ phút này đối diện gương đồng, trong mắt lộ vẻ chờ mong cùng cô đơn.

A!

Hoa Triều kinh hô một tiếng, theo bản năng đứng dậy, lui về phía sau nhiều bước.

Sau khi nhìn thấy Doanh Vô Kỵ, sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt một phần.

Nàng luống cuống tay chân trang sức tân nương lấy xuống, cuống quít giải thích: "Ta ta ta, ta mới viết một cái kịch bản, bên trong có cảnh tượng thành hôn, cho nên ta tìm cảm xúc trong tân nương. Không có ý tứ gì khác, thật không có…"

Nàng càng giải thích âm thanh càng nhỏ.

Giải thích đến cuối cùng hai mắt đều đỏ lên.

Nghiêng mặt đi, không dấu vết lau khóe mắt một chút.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hai người cách nhau một cánh cửa sổ

Người ngoài cửa sổ mặc cẩm bào, mặt không đành lòng.

Người bên trong cửa sổ một thân hồng trang, hai mắt kinh hoàng.

Chương 449: Tân nương của chàng không phải là thiếp Chương 449: Tân nương của chàng không phải là thiếp

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hoa Triều luống cuống tay chân, gỡ hết đồ trang sức của tân nương xuống, nhìn về phía Doanh Vô Kỵ giống như mặt hồ cuối thu, sương mù mờ mịt rồi lại thê hàn tập kích người.

Cứ như vậy nhìn chăm chú thật lâu.

Nàng mới cắn cắn môi, than nhẹ một tiếng nói: "Vào nói chuyện đi!"

"Được rồi!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, liền bước nhanh vào trong phòng.

Lập tức, nhanh chóng đóng cửa sổ lại.

Bởi vì ngay tại vừa rồi trong nháy mắt ngắn ngủi, hắn liền nhận thấy được vài đôi mắt tò mò rơi trên người hai người.

Chỉ là không đóng cửa sổ còn tốt, vừa đóng cửa sổ, không khí trong phòng dường như trở nên càng kỳ quái.

Bốn mắt nhìn nhau.

Rất lâu.

Ngay tại lúc ánh mắt lập tức muốn kéo tơ.

Doanh Vô Kỵ nhẹ nhàng ho một tiếng, bất động thanh sắc đem trang sức cô dâu trên bàn thu nạp vào trong hộp, tự mình nói: "Muốn tìm linh cảm, đích xác phải tự mình sưu tầm".

Thấy cảnh này.

Hoa Triều nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được có chút mất mát.

Nàng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đem hồng trang cũng thu vào trong tủ quần áo, miễn cưỡng cười nói: "Đúng vậy, trước vẫn không có ý nghĩ, sau khi thay đổi một bộ quần áo này, ý nghĩ đều mở rộng không ít đâu!"

"Phải không…"

Ừm…

Trong phòng lại lâm vào trầm mặc.

Cho dù đã từng tìm đủ mọi lý do.

Khi đối mặt với nội tâm của mình, cho dù thử tới thử lui cũng sẽ cực kỳ vô lực.

Doanh Vô Kỵ trong nội tâm mình, chưa từng phủ nhận mình thích Hoa Triều, thậm chí từng nghĩ tới vài cách cưới Hoa Triều. Nhưng tình cảnh của mình cùng trạng thái của Hoa Triều, làm cho hắn căn bản là không thể nào xuống tay.

Mặc gia thôi diễn thuật được xưng là thôi diễn hết thảy, đều không thể thôi diễn ra được một phương pháp vẹn toàn đôi bên.

Hắn rất khó chịu.

Nhưng không thể tránh được.

Chỉ có thể gửi gắm hy vọng một ngày nào đó, có thể đạt được điều kiện tiêu trừ ma chủng.

Hoa Triều cũng từng vô số lần ý đồ thuyết phục chính mình, muốn đối đãi Doanh Vô Kỵ như người nhà, nhìn hắn thành hôn hắn là cao hứng mới đúng, không nên động tâm tư lệch lạc khác, bằng không đối với Doanh Vô Kỵ là thương tổn, đối với nhân sinh của mình lại càng là một loại phủ định.

Nhưng hôm nay vào thời khắc mặc áo cưới kia, đây hết thảy phòng tuyến tâm lý, lại có một loại xu thế tan rã.

Nàng không có cách nào phủ nhận khát vọng trong lòng mình.

Nàng muốn làm tân nương.

Muốn làm tân nương của Doanh Vộ Kỵ.

Khắp thiên hạ, nàng có thể không tìm được người đàn ông thứ hai hiểu nàng như Doanh Vô Kỵ, che chở nàng như vậy.

Nhưng hết lần này tới lần khác…..".

Than ôi!

Hoa Triều cười ngẩng mặt lên: "Hôm nay đệ phải chuyển nhà mới, vừa rồi Ngô Đan bọn họ nói, đệ còn không ít đồ vật ở chỗ này, muốn chuyển sớm chuyển đi. Ta cảm thấy có đạo lý, vừa lúc hiện tại bọn họ đều ở đây, đem đồ đạc của đệ đều chuyển đến Phủ Phò mã!"

Nụ cười của nàng rất miễn cưỡng.

Nhưng giọng điệu rất kiên định.

Có thể chỉ có như vậy, mới có thể đánh tan những ý niệm không thực tế trong lòng nàng.

Doanh Vô Kỵ có thể đoán ra suy nghĩ của nàng, nhưng không biết đây rốt cuộc có phải là thượng sách hay không.

Có lẽ kế rút củi dưới đáy nồi đích xác là tốt nhất.

Nhưng một người nếu là lâm vào cảm xúc trật tự, quỷ biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Hoa Triều trước kia, vì chính danh cho mẫu thân mà sống, về sau bởi vì gia đình quan kỳ quái của La Yển mà từ bỏ.

Sau đó lấy được chức quan Nhạc phủ, vốn tưởng rằng như vậy có thể hoàn toàn giải thoát khỏi quá khứ, kết quả Chu vương thất này, ngay cả Khương Thái Uyên cũng chạy trốn, Nhạc phủ rõ ràng cũng không thể đi.

Hiện tại nàng có được thân phận bài cả tướng phủ và Phủ Phò mã, Vi Nga phái không nhìn chằm chằm nàng mới là kỳ quái.

Doanh Vô Kỵ căn bản không dám để cho nàng thoát ly tầm mắt của mình.

Doanh Vô Kỵ xua xua tay : "Đệ dù nói thế nào, cũng là nhị đương gia Thư cục Thượng Mặc, Hoa Triều tỷ, tỷ là đại đương gia cũng không thể mài dao giết lừa đấy!"

"Hả?"Hoa Triều oán giận nhìn hắn một cái, tiểu oan gia ngươi thật sự không định buông tha ta sao?

Mặc dù trong lòng mang oán hận, nhưng chẳng biết tại sao, nàng lại có loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại Thư cục cũng coi như quy nhập Càn Lê quan doanh, ngươi và ta hai người vốn là có thể an tâm làm một cái chưởng quỹ, nào có cái gì mà mài dao giết lừa…"

"Mặc dù là Càn Lê cùng kinh donah, nhưng người thì căn bản là không thế nào thay đổi!"

Doanh Vô Kỵ lắc đầu cười nói: "Không tin tỷ đi hỏi nhân viên của chúng ta, bọn họ có phải chỉ nhận hai ông chủ chúng ta hay không? Tỷ hỏi lại thương nhân ngành sách trong ngoài Giáng Thành, có phải chỉ nhận hai tuấn nam mỹ nữ chúng ta hay không? Thiếu chúng ta, mùi vị Thư cục sẽ không đúng. Nếu thiếu người nào, vạn nhất để cho người khác cảm thấy Thư cục nội chiến thì làm sao bây giờ?"

Hoa Triều chỉ cho là hắn đang bịa chuyện, nhưng cũng bởi vậy dễ dàng bỏ đi để Doanh Vô Kỵ đem tất cả đồ vật đều

mang đi ý niệm trong đầu, có lẽ ý chí bản thân nàng liền không kiên định.

Nàng há miệng, còn muốn nói cái gì.

Doanh Vô Kỵ sợ nàng kiên trì, vội vàng cười ngắt lời: "Hoa Triều tỷ, đệ quả thật có mấy thứ muốn chuyển, vừa vặn chúng ta cùng đi dạo Phủ Phò mã một chút, đệ cũng đi lần đầu".

Lời vừa dứt.

Hắn liền lúng túng.

Chỉ muốn cho mình một cái bạt tai.

Con mẹ nó này gọi là gì?

Nhưng không ngờ Hoa Triều chỉ sửng sốt một chút, ngược lại lộ ra nụ cười tự đáy lòng: "Được! Vừa lúc nhìn xem tân phòng của đệ trông như thế nào.

Đi đi!

Hôm nay xem nhà mới

Ngày mai lại xem một đôi tân nhân tương kính như tân.

Có lẽ bản thân đã hết hy vọng rồi.

Đúng rồi!

Còn nữa…

Chương 450: Có còn tiếp nhận nữ tử Chương 450: Có còn tiếp nhận nữ tử

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cuộc sống hôn nhân của cặp đôi này.

Dù sao Vô Kỵ từ sau lần đó bị kích thích, cũng không biết còn có thể tiếp nhận nữ tử hay không.

“Hả?”

Doanh Vộ Kỵ sửng sốt một chút.

Hoa Triều cười khẽ đấm một cái bờ vai của hắn: “Mau đừng ngẩn người, đã là giữa trưa rồi, nếu không nhanh chóng chuyển nhà, chậm trễ chuyện tốt ngày mai thì sao?”

Nói xong, liền tự đẩy cửa rời đi.

Doanh Vô Kỵ bất đắc dĩ hỏi: ” Uh, Uh!”

“Đến đây!”

“Đến đây!”

Một đám Mặc giả đang hóng chuyện thế nhưng làm việc vẫn là rất nhanh nhẹn, dưới sự chỉ huy của Doanh Vô Kỵ, rất nhanh liền đem đồ cần thu thập đều thu thập xong, một đám người trùng trùng điệp điệp chạy tới phủ Phò mã.

Phủ Phò mã vốn là phủ Bá tước, bản thân bên trong bố trí cũng đã đủ ưu việt, cho nên cơ bản không có cải tạo nhiều.

Cộng thêm lễ hỏi của Càn quốc và của hồi môn của Lê quốc, đã sớm do nhân viên của mình đưa đến, cho nên nói Phủ Phò mã tổng thể thoạt nhìn một chút cũng không trống trải.

Nhã nhặn

Thanh lịch.

và giàu có.

Sau khi náo nhiệt qua đi, một Đám Mặc giả giả liền rời đi.

Hoa Triều nghiêng mặt: “Thời gian thật nhanh, nhanh như vậy đã đến ngày đại hôn của đệ rồi.

Nàng lúc nói chuyện có chút chua xót, bất quá rất nhanh lại bổ sung một câu: “Đệ cùng công chúa nhanh chóng sinh con, tỷ tỷ còn chờ ôm cháu trai!”

“Vậy sợ tỷ còn phải đợi thêm vài năm!”

Doanh Vô Kỵ theo bản năng trả lời.

Cuộc đại hôn này của mình coi như là đau mề, trên danh nghĩa có một cô dâu, trên thực tế có hai người, nhưng ngắn hạn mà nhìn kỳ thật một người cũng không có.

Triệu Kỵ ngóng trông mình cùng Triệu Ninh sinh con, nhưng điều kiện tiên quyết là Triệu Ninh có thể ngồi vững vàng vương vị, ít nhất phải đánh thắng trận chiến chiến lược này đã, sau đó ổn định lại vùng đất mới, ít nhất cũng phải mất hơn nửa năm.

Đứa bé này cho dù sinh ra, cũng được thân phận công tử nuôi dưỡng.

Về phần cùng Đường Đường… cũng phải chờ mình có được quyền bình đẳng đối thoại với Triệu Kỵ rồi nói sau.

Thời gian vẫn còn sớm.

Trong lòng Hoa Triều lại lộp bộp, không phải nói đã dựa vào bia Mục Dã giải quyết vấn đề sinh sản của vương thất hai nước sao?

Làm sao nghe được ý tứ này của Vô Kỵ.

Là phải vài năm nữa mới có con?

Có phải hắn cũng biết rõ tình trạng sức khỏe và vấn đề tâm lý của mình không?

Hắn có thể thản nhiên nói ra những lời này.

Chẳng lẽ… Vương thất cũng biết?

Có lẽ hôn sự này, bản thân chính là chuyện hai bên bất đắc dĩ mà làm?

Khó trách chưa từng nghe Vô Kỵ kể chuyện giữa hắn và công chúa…

Nếu là như vậy, vậy hôn sự này còn có cái gì lạc thú đáng nói?

Nó mang đến cho Vô Kỵ, chẳng phải đều là thống khổ sao?

"Hoa Triều tỷ, tỷ làm sao vậy?"

"Không, không có gì!"

Hoa Triều vội vàng lắc đầu: "Chỉ là muốn nhanh chóng đến ngày mai, chứng kiến đại hôn của đệ".

Doanh Vô Kỵ gật đầu thật mạnh: "Ừ!"

……

Ngày hôm sau.

Giáng Thành cả thành hồng lăng.

Tuy rằng bầu không khí trước chiến tranh đã sớm tràn ngập cả tòa thành trì, nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào đến sự long trọng của đại hôn.

Mặc kệ sau hôm nay sẽ như thế nào, các đại thế gia sớm chuẩn bị hậu lễ, sớm đưa đến phủ phò mã.

Chủ sự Phủ Phò chính là Càn Vương Doanh Việt mấy ngày trước vừa hiện lại biến mất không thấy.

Đám cưới có sự tham dự của hai vị vua cùng một lúc là điều hiếm có.

Dù sao ngoại trừ có biến diệt quốc, đại đa số thời gian đều là hai vua không gặp nhau.

Quân vương có thể ở ngoại quốc, thật sự là ít lại càng ít.

Quân vương nắm giữ thần thông thân ngoại hóa thân như thế vốn cũng không phải đặc biệt nhiều, cho dù nắm giữ, cũng rất khó bởi vì một hồi hôn lễ cố ý phái ra thân ngoại hóa thân đến.

Một đám cưới.

Hai vị vua.

Hơn nữa cả hai đều là quân vương cường quốc

Sự sắp xếp của đám cưới này thực sự quá lớn.

Trước Phủ Phò mã!

Đại sứ quán Càn Quốc, Thư cục Thượng Mặc và Công hội Mặc giả đều là người của đằng nhà trai.

Doanh Việt một thân trang phục hỉ công công, không kiên nhẫn mà thúc giục nói: "Giờ lành đón dâu cũng sắp đến, tiểu tử này như thế nào còn chưa có đi ra?"

Ngô Đan vội vàng nói: "Để ta đi thúc giục!"

Tiếng nói còn chưa dứt.

Doanh Vô Kỵ liền mặc một thân hỉ bào, hăng hái đi ra, cười hì hì vái Doanh Việt một cái.

Liền chạy chậm vài bước, trực tiếp bước lên Vũ Linh Thần Tông mà cha vợ chuẩn bị.

Bất quá chủ yếu vẫn là bởi vì lễ hỏi của Càn quốc quá nhiều, Triệu Kỵ thân là quân vương Lê quốc, tự nhiên không thể để so sánh, cho nên mới nhịn đau đem Vũ Linh Thần Tông đáp vào.

"Tiểu tử nhớ kỹ!"

Doanh Việt xụ mặt nhắc nhở: "Càn quốc chúng ta là cưới vợ, không phải ở rể! đợi lát nữa lúc đón tân nương tử, xuất ra khí thế của phu gia, đừng biểu hiện khúm núm, về sau muốn chấn phu cương cũng chấn không nổi!"

"Được rồi!"

Doanh Vô Kỵ cười gật đầu.

Quen biết Lão lưu manh thời gian dài như vậy, hôm nay lão ta biểu hiện giống phụ thân nhất.

Dựa theo quy trình bình thường, đại hôn hẳn là dựa theo lễ tiết chiêu phò mã bình thường để tiến hành, nhưng dưới sự tranh thủ mạnh mẽ của Lão lưu manh, nghi thức từ hoàng thất chiêu phò mã biến thành Càn công tử cưới dâu, tuy rằng bản chất không thay đổi, nhưng lại đẹp mặt mũi hơn rất nhiều.

“Anh em, lên ngựa thôi!”

Doanh Vô Kỵ vẫy vẫy tay với đám người Ngô Đan, mấy người cười hề hề, nhao nhao nhảy lên ngựa phía sau Vũ Linh Thần Tông.

Theo tập tục của Lê quốc, chú rể phải đưa anh em chưa lập gia đình đến miếu thờ cúng, sau đó mới có thể đi đón cô dâu.

Từng đám thanh niên trai tráng

Quất mông ngựa

Phi như bay trong đám bụi mù mịt

……

Chương 451: Giăng đèn kết hoa. Chương 451: Giăng đèn kết hoa.

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cung Ti Kỳ.

Cũng giăng đèn kết hoa.

Đây là phòng ngủ của vương hậu.

Dựa theo tập tục, công chúa xuất giá phải ở lại tẩm cung của mẫu phi hoặc mẫu hậu trước một ngày, dưới sự chăm sóc của người đó, sửa sang lại dung nhan đại hôn.

Sau đó đợi phò mã nghênh đón, lại do mẫu phi hoặc mẫu hậu dắt ra, ngụ ý về sau ngay cả phu gia cũng là người trong vương thất, muốn nói kế sinh nhai của bách tính trong nước thời thời khắc khắc đặt ở trong lòng.

"Nguyên Dương công chúa" Triệu Ninh cũng là do vương hậu sinh ra, cho nên đương nhiên phải ở tẩm cung của vương hậu.

Tuy rằng Triệu Ninh bây giờ là bộ dáng của Nguyên Dương công chúa.

Nhưng vương hậu nhìn nàng một thân hồng trang, tâm tình phức tạp vẫn là nói không nên lời.

"Ninh nhi của ta, lập gia đình rồi sao?"

"Thật hoang đường…"

"Thật kỳ lạ!"

Vương hậu đến bây giờ đều có chút choáng váng, có chút không xác định mỹ nhân ngồi trước gương này rốt cục có phải là thái tử xử lý chính vụ đâu vào đấy hay không.

Nghĩ đến hai tháng trước, mình còn vỗ vai Triệu Ninh nói "Nguy quốc 15 năm, nữ nương chưa hồng trang".

Kết quả vừa quay đầu.

Hồng trang đã khoác lên người!

Bà cảm giác mình lúc ấy giống như đã làm một chuyện vô cùng khó nhọc.

Triệu Ninh cẩn thận hỏi: "Mẫu hậu! Trang điểm xong rồi sao?

Từ khi bắt đầu trang điểm nàng cũng cảm giác như ngồi trên đống lửa, rồi lại sợ hỏng trang điểm, chỉ có thể thân thể cứng ngắc, sợ tạo thành một tia chướng ngại.

Hai canh giờ saug.

Cho dù nàng nhất phẩm linh thai này, cũng có loại cảm giác đau lưng mỏi eo.

“Sắp rồi, sắp rồi!”

Vương hậu vội vàng vẫy vẫy tay với Lý Thái My: “Thải My! Mau lấy hoa đầu lại đây, người cuối cùng!

Ôi, ôi!

Lý Thải My như tỉnh mộng, vội vàng lấy hoa trên đầu, đoan chính đeo lên cho Triệu Ninh.

Chị dâu giống như mẹ.

Hôm nay nàng là chị dâu của người chồng danh nghĩa của mình.

Vì vậy, chuẩn bị trang điểm cùng với vương hậu.

Cũng chính vào lúc này.

Ngoài cửa truyền đến một âm thanh to rõ.

Phò mã gia đến!

“Tiểu tử đó đến rồi!”

Vương hậu thở dài một hơi, liền cùng Lý Thải My, nâng Triệu Ninh người đầy trang phục lộng lẫy dậy.

Mới vừa quay đầu, liền thấy Doanh Vô Kỵ một thân hỉ bào vui sướng chạy tới.

Trong lúc nhất thời, tám mắt đối diện.

Bầu không khí có chút gượng gạo.

Doanh Vô Kỵ cũng bị nhìn chằm chằm có chút không được tự nhiên, dù sao người khác không biết chân tướng, mấy người ở đây cũng hiểu rõ.

Chính mình lập tức muốn trước mặt Đường Đường, cưới người chồng mà nàng ở chung mấy năm.

Điều này thật sự có chút quái dị.

Lý Thải My cũng chỉ có thể miễn cưỡng cười vui, nàng lập tức muốn đem phu quân mình ở chung vài năm, đưa đến trong lòng một phu quân khác, loại cảm giác này thật sự có chút phức tạp.

Cuối cùng vương hậu cũng phá vỡ sự xấu hổ.

Bà nắm tay Triệu Ninh giao vào tay Doanh Vô Kỵ: "Đối xử tốt với con ta, đối xử tốt với Lê quốc!"

Đáng lẽ phải có nhiều cảnh.

Bất quá trong phòng này không có người ngoài, loại kịch này bà thật sự có chút không muốn diễn.

Vâng! Mẫu hậu!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, theo bản năng nhìn Đường Đường một cái, liền xoay người mang theo Triệu Ninh rời đi.

Ba người phụ nữ.

Cả hai người đều đẹp

Liền ngay cả Doanh Vô Kỵ cũng cảm giác có chút kỳ quái, giống như mình đang kết một loại hôn nhân rất mới.

Cho đến khi ra khỏi Lê Hoa Điện, sau khi hai người mới xuất hiện trong tầm mắt mọi người, động tác và thần thái của hai người mới khôi phục bình thường.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Nương tử, lên ngựa!"

Nói xong, liền trực tiếp ôm lấy Triệu Ninh, trực tiếp nhảy lên Võ Linh Thần Tông.

Hai tay tự nhiên vòng quanh eo nàng.

Nhìn vành tai hơi đỏ lên của nàng, cảm thụ thân thể hơi cứng ngắc của nàng.

Hắn cười hề hề, hạ giọng nói: "Triệu huynh, vừa rồi trước mặt Đường Đường, ta có một vấn đề không biết nên muốn dày mặt hỏi".

Triệu Ninh cảm giác được vành tai bên truyền đến luồng khí nóng, cảm giác trong cơ thể chân khí đều có chút hỗn loạn, nhưng vẫn là làm bộ trấn định: "Vấn đề gì?"

Chính là…..".

Doanh Vô Kỵ mấp máy miệng: "Động phòng đêm nay, động như thế nào?"

Nghe nói như thế, Triệu Ninh giật mình một cái.

Thân hình đầy đặn có hứng thú, bất an vặn vẹo một chút.

Tuy rằng đây là bộ dáng người khác mà nàng thai hóa dịch hình mà thành, nhưng Doanh Vô Kỵ biết dáng người chân thật của nàng cùng hiện tại độc nhất vô nhị, tuyệt đối là dáng người tuyệt mỹ.

Bị nàng lắc lư như vậy.

Hắn càng hưng phấn hơn.

……

Đã gần giữa trưa.

Trong phủ Phò mã khách quý chật kín, đang chờ Doanh Vô Kỵ mang tân nương tử về, làm lễ tiết xong thì ăn tiệc.

Lúc này còn canh giữ ở cửa, cũng chỉ còn hậu sinh làm nhiệm vụ nghênh đón cùng với… Hoa Triều.

Nàng đứng trong đám đông, nhìn về phía cuối đường.

Muốn trước tiên nhìn thấy bộ dạng cô dâu của Doanh Vô Kỵ.

Không biết qua bao lâu, theo từng đợt tiếng vó ngựa, góc đường trở nên náo nhiệt.

Nàng theo bản năng kiễng chân, nhìn về phía xa xa.

Góc đường người rất nhiều, nhưng ngăn không được Vũ Linh Thần Tông, ở trên con ngựa cao to, nàng thấy được Doanh Vô Kỵ, người mà nàng tối qua mơ thấy cả đêm, còn có mỹ nhân trong lòng hắn.

Nguyên Dương công chúa.

Không hổ là con gái của Lê vương bệ hạ và vương hậu sinh ra.

Quả nhiên đẹp quá!

Hoa Triều theo bản năng sợ hãi than một tiếng, trên thực tế Triệu Kỵ vốn chính là mỹ nam hiếm thấy, mỹ mạo của vương hậu lúc còn trẻ cũng là cả nước đều biết, nàng đối với dung mạo thê tử Doanh Vô Kỵ, kỳ thật có chút ngưỡng mộ.

Cho nên bây giờ là cảm thấy rất đẹp, cũng không có cảm giác kinh diễm đặc biệt.

Thậm chí có loại, mình cũng đẹp đâu kém

Không phải nàng tự tin về ngoại hình.

Nhưng mà…

Chương 452: Phẫn uất Chương 452: Phẫn uất

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cái này Nguyên Dương công chúa mặc dù đang cười, nhưng nàng giống như cũng không phải đặc biệt hưởng thụ trượng phu ôm, thân thể của nàng cứng ngắc, không muốn đem sau lưng hoàn toàn dán ở trước ngực Doanh Vô Kỵ.

Hoa Triều có chút phẫn uất.

Bởi vì thật lòng yêu nhau không phải như vậy!

Hóa ra đây chính là sự tàn khốc của hôn nhân chính trị.

Một người vợ thậm chí có thể không yêu chồng mình.

Nhưng mà công chúa này, dựa vào cái gì không yêu Vô Kỵ chứ?

Nàng nhìn về phía mặt Doanh Vô Kỵ, phát hiện hắn cười rất vui vẻ.

Diễn hay lắm.

Nhưng diễn càng tốt.

Nàng càng cảm thấy Vô Kỵ của mình thật đáng thương.

Thoáng chốc

Vũ Linh Thần Tông đã đứng ở cửa, Doanh Vô Kỵ dẫn đầu nhảy xuống ngựa, sau đó ôm tân nương của mình xuống, đôi tân nhân mặt mang ý cười, dắt tay vào phủ phò mã.

Ngô Đan theo ở phía sau, thoáng nhìn Hoa Triều thất hồn lạc phách ở trong đám người, đưa tay ở trước mặt nàng quơ quơ: "Hoa Triều cô nương, thất thần làm gì, tân lang tân nương sắp hành lễ!"

"Ôi, ôi…"

Hoa Triều như tỉnh mộng, vội vàng nhấc váy lên, bước nhanh theo sau.

Lúc bước qua cửa, nàng nghe thấy một câu:

"Tân nương đến rồi."

Nàng cúi đầu nhìn thoáng qua, chính mình mặc chính là váy dài vải bông, không phải mọi người hô mình.

Bái thiên địa

Bái cao đường.

Vợ chồng tương bái.

Lễ nghi tiến hành từng bước một.

Mỗi một bước đều không có bất kỳ sai sót nào, mỗi một biểu hiện của tân lang tân nương, mỗi một nụ cười, đều là sự hài hòa nói không nên lời.

Nhưng ở trong đầu Hoa Triều, vừa rồi ở Vũ Linh Thần Tông trên lưng ngựa, hình ảnh thân thể tân nương tử cứng ngắc bị tân lang ôm ở trong ngực cứ lưu lại trong đầu.

Nàng muốn đi lên chất vấn cô dâu, rốt cuộc có thể toàn tâm toàn ý yêu chồng mình hay không.

Nhưng hôn lễ này, là Doanh Vô Kỵ dùng tất cả vốn liếng mới có được.

Chính mình dựa vào cái gì…

Vì vậy.

Tân nương tân lang cười.

Nàng cũng cười.

Khách khứa cười.

Nàng cũng cười theo.

Tựa như nước chảy bèo trôi, không dám có chút hành động thiếu suy nghĩ, sợ mình có hành động dị thường nước sẽ thành sóng sông…

“Phù…”

“Phù…”

“Phù…”

Xem lễ giống như hao phí rất lớn thể lực của nàng.

Trong lúc khách khứa đang ăn tiệc, nàng chống hai tay lên bàn, hai tay che mặt, cố gắng ngăn chặn tiếng hít thở hỗn loạn dồn dập.

Cho đến khi một giọng nói vang lên bên tai.

"Hoa Triều tỷ, tỷ không sao chứ?"

A? Không có việc gì!

Hoa Triều vội vàng đứng lên, nhận lấy rượu Doanh Vô Kỵ đưa tới, nhìn thoáng qua cô dâu tươi cười như hoa: "Cô dâu rất đẹp!"

Nói xong, uống một hơi cạn sạch.

Doanh Vô Kỵ có chút lo lắng: "Hoa Triều tỷ?"

Hoa Triều nở một nụ cười: "Yên tâm đi! Ta thật không sao, các ngươi mau đi kính người khác đi!

"Được rồi!"

Doanh Vô Kỵ thầm thở dài một tiếng, đành phải mang theo Triệu Ninh đi bàn khác mời rượu.

Trong hôn lễ, Hoa Triều phản ứng so với trong tưởng tượng của hắn còn kịch liệt hơn, cũng không biết nên như thế nào mới có thể bình phục tâm tình của nàng.

Khó khăn.

Ma chủng thứ này, làm sao có thể khó chơi như vậy.

……..

Yến hội rất náo nhiệt, Giáng Thành phàm là nhân vật có thể gọi được họ tên, đều tham dự.

Bất quá loại náo nhiệt này tới giả dối nhất, đi cũng nhanh nhất.

Khách khứa rất nhanh liền giải tán, chỉ còn lại có một ít người trẻ tuổi chân chính muốn chơi tới bến.

“Đi thôi!”

La Yển đứng lên, theo bản năng nhìn về hướng Hoa Triều, nhìn thấy nữ nhi của mình thất hồn lạc phách, trong lòng ông ta tựa như đè nặng một tảng đá

Ông ta muốn giải quyết vấn đề này, nhưng ông ta cũng biết, mình chỉ cần tiếp cận Hoa Triều trong vòng ba trượng, sẽ đổi lấy vẻ mặt kính nhi viễn chi (tôn kính nhưng không muốn cho tiếp cận) của nàng.

Cho nên, ông ta lại lặp lại một câu: “Tam Lang, đi thôi!”

La Minh ở phía trước quay đầu lại, bất đắc dĩ nói: “Cha, con đã đi được vài bước rồi nhưng cha vẫn đứng đó”.

La Yển: “…..”.

Ông ta nhanh chóng tiến lên vài bước, bợp cho La Minh một cái: “Còn học thói cãi cha?”

La Minh: “…..”.

Hắn ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Con thấy tỷ con thật sự rất đáng thương!Cha, chúng ta thật sự không giúp tỷ ấy sao?”

La Yển sâu kín thở dài một hơi, thần sắc giãy dụa mà thống khổ: “Nếu Doanh Vô Kỵ muốn cưới công chúa khác, cha còn có thể giúp đỡ!

La Minh có chút kỳ quái: “Cha! vị Nguyên Dương công chúa này địa vị rất đặc thù sao?”

Trong lòng hắn thật sự kỳ quái.

Dù sao công chúa trong hoàng thất, cho hắn cảm giác đều giống nhau, đều chỉ nghe qua một cái tên.

Có thể nghe ý tứ La Yển, cái này Nguyên Dương công chúa hình như rất đặc thù.

“Con không hiểu đâu!”

La Yển ý vị thâm trường nói: “Nước trong này thật sự quá sâu!”

La Minh xa xa nhìn Hoa Triều một cái, cảm giác ngực có chút buồn bực: “Nhưng tỷ con, làm sao có thể rời khỏi Doanh Vô Kỵ?”

“Thuận theo tự nhiên đi!”

La Yển than nhẹ một tiếng: “Nếu con bé thật bởi vì thân phận này mới chịu ủy khuất, ta đây làm cha, coi như liều mạng cũng phải vì nó tranh khẩu khí”

Ừm…

La Minh như có điều suy nghĩ, liền đỡ La Yển, theo đám đông rời khỏi Phủ Phò mã.

Ngày mai sẽ là lễ ra quân.

Đối với quyền quý Giáng Thành mà nói, ngày mai mới là trọng điểm.

Hôn lễ này, gần như chạy đua với thời giian.

Có lẽ ngoại trừ tân lang tân nương, chỉ có một số ít người quan tâm đến nghi lễ này.

……

Tiếng ăn uống linh đình của Phủ Phò mã vẫn không ngừng.

Lễ tiết chính thức tuy rằng đã kết thúc, đại nhân vật chân chính cũng đều đã đi rồi.

Bất quá còn lại không ít thanh niên tuấn kiệt ở chỗ này tham gia náo nhiệt.

Bên trong có không ít thế hệ trẻ tuổi có ý nguyện quy phục hoàng thất, đây chính là thời cơ tốt để thể hiện lòng trung thành, loại trường hợp xã giao này nhất định phải cư xử cho thật khéo.

Cũng may cũng coi như Doanh Vô Kỵ có kinh nghiệm đối phó bọn họ, cuối cùng đều cao hứng tiễn đi.

Thời gian cũng đã tới chạng vạng tối.

Chương 453: Náo nhiệt động phòng Chương 453: Náo nhiệt động phòng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bây giờ còn ở lại Phủ Phò mã, cũng chỉ còn lại mấy nhóm người lúc trước thường xuyên trà trộn cùng một chỗ, những người này đều là lưu lại nháo nhiệt động phòng… Hoặc là dựa theo tập tục Lê quốc, gọi là canh giữ động phòng.

Gồm Công Tôn Lệ cầm đầu nhóm thanh niên Càn Quốc

Đám người Công hội Mặc giả

Đám người nước Sở

Còn có Hoa Triều.

Bên ngoài chén đầy chén vơi kéo dài hồi lâu.

Cuối cùng tất cả mọi người tương đối hiểu chuyện, lấy cớ tửu lượng kém nhao nhao vào ở trong phòng xung quanh tân phòng, sau đó ở trên giấy cửa sổ đâm một lỗ thủng, giám sát tân lang chờ lát nữa vào tân phòng.

Doanh Vô Kỵ phun ra một hơi: “Hoa Triều tỷ, tỷ đêm nay…”

Hoa Triều cười đứng lên: “Nơi này phòng trống rất nhiều, ta đêm nay cũng ở nơi này đi!”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Hắn là thật sự sợ hãi Hoa Triều bị kích thích, dù sao nàng cả ngày hôm nay đều một bộ dáng ngây ngẩn.

Không nghĩ tới nàng tự nhiên còn chủ động yêu cầu ở lại nơi này.

"Ta thế nhưng là uống không ít rượu mừng, đệ cũng không thể để cho ta đêm hôm về nhà?"

"Vậy cũng được!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, nhìn nụ cười trên mặt nàng, giống như cũng không phải đặc biệt miễn cưỡng.

Hoa Triều nâng má bởi vì mùi rượu mà hơi có chút nóng lên, ánh mắt như nước ở trên mặt Doanh Vô Kỵ chảy xuôi một hồi lâu, lúc này môi son khẽ mở, nhẹ giọng hỏi: "Vô Kỵ!"

Nàng giống như đang thì thầm.

Nhưng Doanh Vô Kỵ vẫn nghe rõ, hắn gật gật đầu: "Trên cơ bản là vui vẻ đi!"

"Ừm!"

Hoa Triều đối với câu trả lời này cũng không kỳ quái, dù sao trong mắt nàng, hôn sự này ý nghĩa chính trị vượt xa tình yêu.

Chỉ cần ý nghĩa chính trị thực hiện được, thì có gì không vui?

Nàng đứng lên, ôn hòa nâng má Doanh Vô Kỵ lên, vẻ mặt bỗng nhiên có chút nghiêm túc: "Đệ sẽ có một vị thê tử trong mắt đều là thê tử của đệ!"

"Hả?"

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút, không biết tại sao nàng lại nói ra những lời như vậy.

Hoa Triều vội vàng lui về phía sau một bước, cười xua tay: "Ta uống hơi say rồi, đệ nhanh đi cùng tân nương tử của đệ đi!"

Dứt lời, liền gọi Tiểu Liễu tới, đỡ nàng lảo đảo đi vào gian phòng nàng ở đêm nay.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Xem ra uống rất nhiều.

Hắn lắc lắc đầu, liền hướng tân phòng của mình chạy đến.

Kẹt kẹt!

Hắn đẩy cửa ra, sau khi lắc mình đi vào, lại nhanh chóng đóng cửa lại, thuận tiện dán lên Cách Âm phù.

Trên giường mới.

Triệu Ninh một thân hồng y, đỉnh đầu trùm đầu, đang ngồi đoan chính chính.

Doanh Vô Kỵ cười đi qua, ngồi ở bên cạnh nàng.

Ninh nhi!

A!

Triệu Ninh rùng mình một cái, nhanh chóng vén khăn voan của mình lên: "Doanh huynh! huynh đừng như vậy, ta sợ!

Doanh Vộ Kỵ: "???

Mẹ kiếp!

Thật vất vả mới nổi lên chút không khí, một giây phá hỏng hết cả

Hắn chỉ vào khăn voan, có chút tức giận: "Lại nói thứ này, phải do ta giúp nàng bỏ ra chứ?"

Triệu Ninh cảm thấy đuối lý, ngữ khí cũng không khỏi yếu đi một chút: "Vâng, là Thải My! Tối hôm qua cô ấy hỏi ta, có

thể đừng cướp cơ hội kéo khăn voan đầu tiên của huynh với cô ấy không, ta cảm thấy không thể cướp, liền tự mình bỏ xuống".

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Về chuyện vợ cả của ta là chồng hiện tại của vợ nhỏ.

Thật sự rất phiền phức.

Hắn nhìn về phía Triệu Ninh: "Vậy nàng hiện tại có thể biến trở về bộ dáng của mình hay không? Dù sao hôn sự này chính là dỗ người ngoài, nhạc phụ đại nhân đáp ứng gả, là Thải My cùng bản thân nàng, cũng không phải là Nguyên Dương công chúa gì".

"Nói… có lý!"

Triệu Ninh thầm than một tiếng, cái gì nên tới cũng phải tới.

Nhưng nàng cũng không biết tại sao.

Cho dù bạn sẽ có cảm giác xấu hổ về ngoại hình thật của mình.

Nhưng Doanh Vô Kỵ đều yêu cầu như vậy, nàng thật sự không có lý do cự tuyệt.

Cắn chặt răng.

Thai hóa dịch hình thúc đẩy.

Vẻ ngoài của nàng đã thay đổi hoàn toàn.

Thân hình cao gầy.

Ngũ quan anh tuấn.

Nữ sinh nam tướng, đẹp trai đến làm người ta giận sôi.

Nhưng hết lần này tới lần khác dưới trang phục đỏ cùng nến đỏ, lại nhiều ra một phần thẹn thùng.

Nàng hô hấp có chút dồn dập, cảm giác gò má có chút nóng lên.

Không biết là ánh nến, hay là ánh mắt Doanh Vô Kỵ.

Một khoảnh khắc im lặng.

Nàng nhịn không được ngẩng đầu lên: "Doanh huynh?"

Còn người thì sao?

Nghiêng đầu nhìn.

Tự nhiên phát hiện Doanh Vô Kỵ đã cởi bỏ áo khoác, mặc áo ngủ đang chuẩn bị chui vào trong chăn.

Nàng nhất thời hoảng sợ: "Doanh huynh, huynh đây là!

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt vô tội: "Động phòng hoa chúc!"

"Nhưng, nhưng…"

Triệu Ninh có chút hoảng: "Không phải đã nói, trước khi vùng đất mới yên ổn, huynh sẽ không…..".

Doanh Vô Kỵ buông tay: "Không làm loại chuyện đó thì không làm loại chuyện đó, nhưng chúng ta chính là vợ chồng hợp pháp mà cha mẹ thừa nhận, còn bái lạy trời đất, chẳng lẽ vẫn không thể ngủ trong một cái chăn?"

"Không thể!"

Triệu Ninh nhanh chóng lắc đầu, tuy rằng Triệu Kỵ hạ mệnh lệnh với là, ngoại trừ tiếp xúc cần thiết để sinh con ra, không được cùng Doanh Vô Kỵ có tiếp xúc da thịt dư thừa.

Nhưng loại lời này, đương nhiên không thể nói rõ với Doanh Vô Kỵ.

Hiện tại, nàng cùng Doanh Vô Kỵ đích thật là vợ chồng thật sự.

Nhưng…..".

Lần đầu tiên cùng người đàn ông ngủ trong một cái chăn, loại cảm giác này thật sự rất quái lạ.

Doanh Vô Kỵ vén chăn chui vào, thuận tiện vỗ vỗ bên cạnh: "Đến! Ngủ bên cạnh ta!

Triệu Ninh: ".....".

Một lát sau.

Triệu Ninh nằm trong chăn, cẩn thận nắm chặt chăn, trong đầu không ngừng hiện lên mấy lần tiếp xúc thân mật với Doanh Vô Kỵ trước đó, tim không nhịn được tăng tốc rất nhiều.

Lần này khác với trước kia.

Trước kia mấy lần, nàng cho rằng Doanh Vô Kỵ cho rằng mình là nam, cho nên tràn đầy đều là cảm giác bội đức.

Hiện tại vẫn ẩn ẩn có loại cảm giác bội đức, nhưng loại cảm giác này đã bị hôn lễ hôm nay đánh thủng.

Bỗng nhiên.

Chương 454: Hòa tan trong lồng ngực rộng lớn Chương 454: Hòa tan trong lồng ngực rộng lớn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Một thân hình cao ngất bước tới.

Dáng người chân thật của nàng rất cao gầy, nhưng so với Doanh Vô Kỵ vẫn lộ ra có chút nhỏ nhắn xinh xắn.

Nhất là hiện tại, nàng có thể cảm nhận được huyết khí tràn đầy trong cơ thể Doanh Vô Kỵ, làm cho nàng cảm giác tùy thời sẽ bị hòa tan vào trong lồng ngực rộng lớn này.

Lạ thật!

Rõ ràng chỉ là nhị phẩm linh thai, tại sao có thể làm cho người ta khó có thể kháng cự như vậy.

Doanh, Doanh huynh? Huynh đây là…..".

"Động phòng!"

"Không phải nói…"

"Yên tâm! Ta có biện pháp giải quyết".

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ nhịn không được giương lên, đều là vợ chồng hợp pháp, theo lý nên biến thái một chút.

Tuy rằng hiện tại không thích hợp sinh con, nhưng hắn chính là người đàn ông nắm giữ Phong Nguyệt Bảo Giám, hiểu biết đa dạng thật sự nhiều lắm.

Cái này hạng song tu công pháp thần kỳ, hắn ngay từ đầu liền chiếm được, không nghĩ tới đến bây giờ mới có đất dụng võ.

Doanh huynh!

Triệu Ninh biết mình không thể lại ngồi chờ chết, nàng hít sâu một hơi: "Ngày mai ta phải xuất chinh, đêm nay thật không thể quá hao phí nguyên khí. ta, ta biết đêm tân hôn huynh khí huyết xao động, hay, hay là như vậy, huynh nằm xuống ta giúp huynh….!"

"Nàng còn biết cái này?"

"Hiểu một chút…"

Triệu Ninh có chút may mắn.

Vốn nàng không hiểu, nhưng may mắn có Lý Thải My.

Năm đó khi Lý Thải My gả cho mình, ma ma Lý gia tốn thời gian một ngày, truyền thụ cho nàng loại chuyện này.

Chỉ tiếc là vô dụng.

Không ngờ mình lại dùng đến.

Mặc dù là không có kinh nghiệm, nhưng chính mình thiên tư thông minh, hẳn là không có vấn đề?

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề, đích thật là sắp xuất chinh, đích xác không thể hao phí quá nhiều nguyên khí.

Hắn biết rõ đạo lý dưa xanh không ngọt, hơn nữa đêm tân hôn chơi quá đà đích xác dễ dàng làm cho người ta lưu lại bóng ma, nhất là giống như vợ cả loại nữ cải nam trang 20 năm.

Suy nghĩ một lát, gật đầu nói: "Được rồi!"

Triệu Ninh thở phào nhẹ nhõm, có chút cảm kích nói: "Đa tạ Doanh huynh! Đây hết thảy đều là kế tạm, chờ sau khi ổn định, nghĩa vụ thê tử nên thực hiện, ta đều sẽ thực hiện.

Ừm…

"Vậy… ta bắt đầu rồi á?"

"Ừm!"

Triệu Ninh kiềm chế nhịp tim càng lúc càng nhanh, hai tay chậm rãi vươn ra.

15 phút sau.

"Tê…..". Triệu huynh! đây là đang luyện kiếm sao?

"Như thế nào, như thế nào?"

"Đau quá!"

Doanh huynh xin lỗi! Vậy ta phải làm sao bây giờ? Ta không biết làm!"

"Nếu không dừng lại đi…"

Không được! Chuyện ta đã đáp ứng Doanh huynh, sao có thể dừng?

“Nhưng ta thật sự đau!”

Doanh Vô Kỵ không nhịn được nữa, nhanh chóng giải thích: “Kỳ thật đêm tân hôn, chỉ cần hai vợ chồng có thể yên ổn ngủ chung với nhau không chút đề phòng là được rồi, cần gì phải theo đuổi những cảm quan kích thích kia?

Triệu Ninh bừng tỉnh đại ngộ, có chút cảm động nói: “Thì ra là thế!”

“Nằm trong lòng ta ngủ đi?”

“Được rồi, được rồi…”

Lại một khắc đồng hồ sau.

Doanh Vô Kỵ cảm thụ được kiều thê an ổn đi vào giấc ngủ, còn có hô hấp nàng đều đánh vào ngực.

Chỉ cảm thấy một cỗ cực hạn hạnh phúc cùng một cỗ cực hạn tuyệt vọng giao nhau cùng một chỗ.

Nhìn đêm thu hơi lạnh.

Vô ngữ lệ thiên hành.

Con mẹ nó cái này gọi là chuyện gì thế này!

Vừa rồi ngươi còn giả bộ làm cái chó gì?

……

Ngày hôm sau.

Doanh Vộ Kỵ dậy thật sớm.

Chính xác mà nói hắn căn bản là một đêm không ngủ.

Tối hôm qua suốt một đêm, huyết khí trong kinh mạch hắn đấu đá lung tung, thật sự là có chút khó kiềm chế

Phải nhanh chóng thừa dịp bình minh, nhanh chóng đem cỗ khí này xoa dịu.

Nhưng chưa từng nghĩ, vừa mặc xong quần áo đi ra ngoài.

Liền nhìn thấy Hoa Triều ở trong viện đi ra.

“Hoa Triều tỷ?”

“Vô Kỵ, tối hôm qua nghỉ ngơi tốt chứ?”

“Tốt lắm!”

“Rất tốt là tốt rồi, đệ bận rộn việc của đệ, gốc trà hoa này có chút loạn, ta cắt tỉa một chút.”

“Được rồi…”

Hoa Triều đưa mắt nhìn Doanh Vô Kỵ rời đi, sâu kín thở dài một hơi.

Quả nhiên là như vậy!

Từ người bạn tốt kia, cô đã hiểu được rất nhiều chuyện.

Nhà người ta sau đêm tân hôn, đều là thần thanh khí sảng, khí huyết thông suốt.

Doanh Vộ Kỵ nhưng…

Cuộc hôn nhân này ngoại trừ nhân tố chính trị, hóa ra mang đến cho Vô Kỵ chỉ có tra tấn.

Vì vậy.

Mình….mình có nên làm gì không?

Ước chừng một nén nhang.

Doanh Vô Kỵ rốt cục đem chân khí trong cơ thể đều thuận theo, lúc trở lại chỗ ở của mình, mặt trời mới ló dạng.

Địch Vân Ngô Đan bọn họ ngày hôm qua uống quá nhiều còn không có tỉnh.

Phòng Hoa Triều cũng đã trống không, hẳn là mang theo Tiểu Liễu về Thư cục Thượng Mặc.

Thôi!

Chính sự quan trọng hơn!

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, hắn vừa rồi nhìn Hoa Triều tâm tình tương đối ổn định, bên người nàng hiện tại lại có La Yển bố trí cao thủ, hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn.

Hôm nay là ngày xuất chinh.

Cũng là ngày đưa sứ đoàn các nước tham gia thịnh hội rời khỏi Giáng thành.

Cần làm chính sự thật sự quá nhiều.

Cũng không thể chậm trễ quá lâu.

Vào nhà đi.

Triệu Ninh đã rời giường, giờ phút này nàng đã biến trở về bộ dáng công chúa, đang đi theo nữ quan hầu hạ, chuẩn bị dung nhan.

Doanh Vô Kỵ dựa nghiêng vào khung cửa, cười hỏi: "Tỉnh rồi?

"Doanh…..". Phu quân!

Triệu Ninh hơi nghiêng người, nhìn về phía nữ quan: "Ngươi đi xuống trước đi!

Vâng!

Nữ quan nghe lệnh, vội vàng rút khỏi phòng ngủ, hơn nữa còn đóng cửa lại cho đôi vợ chồng mới cưới này.

Doanh Vô Kỵ cười tủm tỉm đi tới phía sau nàng, nhìn gương đồng thay nàng sửa sang lại trang điểm.

Triệu Ninh nhịn không được cười: "Không nghĩ tới Doanh huynh còn hiểu những thứ này!"

Doanh Vô Kỵ khóe miệng khẽ nhếch: “Sao lại không! Người làm văn chương như chúng ta cái này mà cũng không làm được thì có mà chết đói? Nào, mặt xoay lại, phu quân vẽ lông mày cho nào”.

Dứt lời, liền hơi nâng cằm nàng lên, dùng bút lông nhẹ nhàng vẽ trên mi mắt nàng.

Chương 455: An ủi trái tim Chương 455: An ủi trái tim

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh chỉ cảm thấy một dòng nước ấm dưới đáy lòng lặng lẽ lan tràn, không ngừng ủi trái tim của nàng, sinh ra một cỗ lại một loại cảm động nguy hiểm.

Nàng không khỏi thầm thở dài một hơi.

Kỳ thật nàng rất hưởng thụ loại cảm giác này, lớn như vậy, nàng giống như chỉ ở trong phòng này, mới có thể hoàn toàn tiếp nhận thân phận nữ tử của mình, đương nhiên cùng trượng phu bốn mắt nhìn nhau, da thịt thân cận.

Chỉ là lúc này mới một đêm tiếp xúc thân mật, đã có thể làm cho đáy lòng đề phòng tan rã nhiều như vậy.

Có lẽ Triệu Kỵ nói không sai.

Sau khi sinh con xong, mình không thể cùng Doanh Vô Kỵ có bất kỳ thân thiết da thịt nào.

Không phải bởi vì nàng hoài nghi nhân phẩm Doanh Vô Kỵ.

Cũng không phải nàng ghét loại cảm giác này.

Mà là loại cảm giác này, đối với một quân vương mà nói quá mức nguy hiểm, nó tiêu hồn thực cốt, làm cho người ta không cách nào sinh ra phán đoán tuyệt đối lý trí.

Chỉ ôm nhau ngủ đã như thế.

Nếu tiến thêm một bước thì sao?

Là một cô gái, nàng rất muốn thử một chút.

Nhưng làm một thái tử, nhất là các đời Lê vương trước đời đời đều nhiên huyết (đốt máu), nàng cho rằng mình không có tư cách nếm trải.

Cũng may phải xuất chinh.

Trong khoảng thời gian này, hẳn là đủ để quên đi tối qua!

Triệu Ninh cảm thụ bút pháp lông mày mềm mại, nhìn Doanh Vô Kỵ nhẹ giọng nói: "Doanh huynh, tối hôm qua…..". Không xứng.

"Không có gì không xứng! Khi đã xác định tình cảm lâu dài thì há gì một sớm một chiều!"

Doanh Vô Kỵ cười lắc đầu: "Nếu thật sự là mỗi người đều có thể không có gánh nặng, tùy tâm sở dục mà làm hết thảy chuyện muốn làm, đó mới là kỳ quặc quái gở. Nàng yên tâm xuất chinh, Giáng Thành bên này có ta phụ Tả phụ vương, cho dù có gian nhân đạo chích, chúng ta đều sẽ hóa nguy thành an."

"Buông tay đi lập uy đi, chờ vị trí của nàng ngồi vững vàng, trở về cùng ta sinh con!"

Triệu Ninh: "…..".

Ngay từ đầu còn rất cảm động.

Tuy nói phía sau cũng rất cảm động, nhưng có thể đừng ở thời điểm mà đừng nhắc tới "Sinh con" một cách nghiêm túc vậy hay không?

Doanh Vô Kỵ buông bút, nâng mặt của nàng, hôn nhẹ nhàng lên đôi môi của nàng một cái: "Rất đẹp! Đi thôi! đi vấn an phụ vương cùng mẫu hậu!"

Nụ hôn này rất tự nhiên, cũng rất chậm.

Triệu Ninh hoàn toàn có thể né tránh, nhưng không có chút ý tứ trốn tránh nào.

Tình cảm nếu là lâu dài, lại há có thể sớm chiều chiều!

Nghe thật hay!

Nàng không xác định tình cảm của mình đối với Doanh Vô Kỵ đến tột cùng có phải là tình cảm nam nữ hay không.

Dù sao nữ cải nam trang lâu như vậy, lại một lòng chỉ có chính vụ, phương diện này ý thức đã sớm mơ hồ.

Nhưng nàng biết, mình rất thích câu này.

Nàng nhẹ nhàng ừ một tiếng, liền theo Doanh Vô Kỵ ra khỏi phòng.

Ra khỏi cửa.

Lên xe.

Theo nữ quan vung roi, xe ngựa liền chạy về phía Kỳ cung.

……

Lê Hoa Điện.

Triệu Kỵ và vương hậu đã sớm chờ đợi.

Nói đến hôn sự này, mức độ khẩn trương của bọn họ so với Triệu Ninh cũng không kém chút nào.

Dù sao lần này xuất giá, là bọn họ ký thác kỳ vọng cao vào thái tử.

Tuy nói Doanh Vô Kỵ muốn hôn sự, vốn chính là cùng Triệu Ninh, mà Triệu Ninh thai hóa dịch hình đại thành, cũng đích thật là người thích hợp nhất xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhưng động phòng này là thật!

Bọn họ đối với Triệu Ninh tự nhiên là yên tâm, nhưng đối với Doanh Vô Kỵ cũng không phải yên tâm như vậy, vạn nhất đối với người trẻ tuổi này không nhịn được.

Bị thương nguyên khí, vài ngày thời gian còn có thể điều chỉnh trở về.

Nếu là mang thai…..".

Hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Đúng lúc này.

Thái giám bên người Triệu Kỵ khom người giẫm từng bước nhỏ đi vào.

'Bệ hạ! Nguyên Dương công chúa cùng phò mã gia đến vấn an!"

"Rất đúng giờ, tuyên!"

Vâng!

Một lát sau.

Một đôi tân nhân dắt tay đi tới, lần lượt hành lễ với hai người, sau đó kính trà.

Phụ vương, mời dùng trà!

Mẫu hậu, mời dùng trà!

Được!

Triệu Kỵ cười ha hả uống một ngụm trà Doanh Vô Kỵ đưa tới, lúc tiếp trà Triệu Ninh, lại chế trụ cổ tay của nàng, chân khí ở trong kinh mạch của nàng du tẩu một vòng, xác định không tổn thương đến Nguyên Âm, nụ cười trên mặt mới lộ ra càng thêm sáng lạn.

Kính trà lễ xong.

Hắn nhìn về phía Triệu Ninh: "Nguyên Dương con đi xuống trước đi, thông tri một chút vợ chồng thái tử, xuất chinh sắp tới, vạn không thể có nửa phần trì hoãn!"

Vâng!

Triệu Ninh trịnh trọng gật đầu, không trao đổi ánh mắt với Doanh Vô Kỵ, trực tiếp rời khỏi Lê Hoa Điện.

Đối với biểu hiện của Triệu Ninh, Triệu Kỵ tương đối hài lòng.

Lại nhìn Doanh Vô Kỵ, tuy rằng giữa lông mày mang theo một tia nôn nóng, nhưng cũng không có tức giận gì.

Hẳn là bị Ninh nhi từ chối.

Rất tốt.

Hắn mỉm cười: "Vô Kỵ vất vả rồi!"

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật: "Quốc sự làm trọng!"

Ha ha ha!

Triệu Kỵ cười ha ha: "Hảo tiểu tử, cô không nhìn lầm ngươi, vừa vặn các ngươi tân hôn, cô vừa vặn có một cái thứ tốt tặng cho ngươi!"

Doanh Vô Kỵ ánh mắt sáng lên: "Vật gì?"

Ngươi tiến lên đây!

Triệu Kỵ cười vẫy vẫy tay, vẻ mặt có chút thần bí.

Doanh Vô Kỵ tiến lên một bước, phát hiện ông ta lại từ trong hộp lấy ra một hộp đơn đặt hàng thật dày.

Nhanh chóng lật qua lật lại một chút.

Tất cả các đơn đặt hàng ngọc xà.

Đơn giá một khối 50 lượng, mỗi một đơn chí ít cũng là hơn một ngàn khối.

Một xấp dày như vậy, ít nhất cũng phải có 7 triệu lượng.

Chương 456: Giải quyết vấn đề kinh tế Chương 456: Giải quyết vấn đề kinh tế

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tuy nói kinh doanh ngọc xà, hắn ngay từ đầu đánh giá giá trị cũng lên cả 10 triệu lượng nhưng lúc này mới vài ngày, trực tiếp đàm phán được đơn hàng 7 triệu lượng không khỏi có chút khoa trương

Quan trọng nhất.

Xà phòng này là thứ dùng rất nhanh hết, một khi những quý tộc kia dùng quen, bạc sẽ ào ào chảy về phía này.

Doanh Vô Kỵ rất rõ ràng điều này ý vị như thế nào, khoản đơn đặt hàng này lấy xuống, tiền xây dựng vùng đất mới cùng Học cung dường như không cần phát sầu.

Vấn đề kinh tế vừa được giải quyết, liền bớt đi hơn phân nửa nỗi lo về sau.

Lần này Triệu Kỵ ở tôn thất lập uy vốn cũng rất thành công, chỉ cần lần này Bắc chinh, lấy được vùng đất mới, lợi ích cực lớn sẽ đem mâu thuẫn còn lại của tôn thất pha loãng, tài nguyên tôn thất cũng có thể lợi dụng ở mức độ lớn nhất.

Tất cả, đều là tin tức tốt.

Triệu Kỵ cười ha ha: "Khoản này đơn đặt hàng, Càn Lê hai nước đều có xuất lực, bằng không cũng không có khả năng nhanh như vậy đàm phán xong. Bất quá thủ công vẫn là Vô Kỵ ngươi, nhà xưởng nhân khẩu, hai nước đều đã chọn xong, đợi đến đại quân Bắc chinh, ngươi liền lập tức khởi hành trù bị xây dựng nhà xưởng như thế nào?"

"Vâng, được!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu.

Hiện tại chính là thời kỳ trăng mật của hai nước Càn Lê, cũng là thời kỳ địa vị cao nhất của mình.

Chuyện tốt nhanh chóng, chỉ có lúc này mau chóng làm xong nhà máy, mới có thể nắm chắc yếu chỉ cốt lõi của xà phòng trong tay mình.

Thao tác này của cha vợ, rất công bằng.

Nhất là Lê Quốc đang trong thời buổi rối loạn, nếu như không mau chóng làm tốt chuyện, không chừng còn có thể phát sinh biến cố.

Triệu Kỵ vỗ vỗ bả vai Doanh Vô Kỵ: "Lúc này vừa mới đại hôn, đã chạy đông chạy tây, thật sự có chút vất vả cho ngươi! Bất quá cũng vừa lúc thừa dịp trong khoảng thời gian này, làm quen một chút tính tình Vũ Linh Thần Tông. Đúng rồi! Ngươi định đột phá Binh Nhân cảnh như thế nào, Vũ Linh Vương Kiếm Cô vẫn luôn chuẩn bị cho ngươi!

Cái khác không đề cập tới.

Chỉ riêng tặng vật cưỡi cùng trang bị này, hoàn toàn chính là đãi ngộ của con ruột.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười cười: "Kỳ thật con chân trước vừa đột phá, chân sau liền thành hôn, kỳ thật thật đúng là không có thời gian suy nghĩ chuyện tu luyện. Bất quá nghe phụ thân ta nói, đột phá Binh Nhân cảnh vạn không thể toàn bộ tiếp nhận cảm ngộ của tiền nhân, nếu không cả đời tu luyện đều sẽ bị hạn chế."

Nghe đồn Giáng Thành có không ít cao thủ kiếm thuật, nhi thần dự định trước tiên tìm hiểu kiếm đạo một thời gian, sau đó mới quyết định có nên dung hợp Võ Linh Vương Kiếm hay không!"

Triệu Kỵ tán thưởng gật gật đầu: "Như thế rất tốt, vốn tưởng rằng ngươi chỉ làm thương chiến, có khả năng lơ là tự thân tu luyện, hiện tại nhìn ngươi thanh tỉnh như thế, cô rất an ủi!"

Hôn sự trói buộc, ông ta thật sự muốn Doanh Vô Kỵ trở thành con cháu mình bồi dưỡng.

Nhất là tiểu tử này bị tình cảm trói buộc ở trên người Triệu Ninh, nhìn từ phương diện nào đó, so với con cháu đều càng đáng giá bồi dưỡng.

Những lời này, ngược lại có không ít chân tình chân thật.

Doanh Vô Kỵ nghiêm túc gật đầu: "Phụ vương yên tâm! Nhi thần nhất định sẽ không lười biếng, cho dù tu văn tập võ, ngày khác nhất định văn võ lưỡng khai hoa, kiệt lực phụ tá thái tử. Chỉ cần thái tử không khi dễ nhi thần, ngày sau liền chỉ có một nhà chúng ta khi dễ người khác!

"Ha ha ha ha, được!"

Triệu Kỵ vui mừng khôn xiết, trực tiếp ném qua một khối ngọc bội: "Khối ngọc bội này, về sau thuộc về ngươi!"

Doanh Vô Kỵ nhận lấy vừa nhìn, chỉ thấy trên ngọc bội chỉ có một chữ "Võ".

Hắn có chút nghi hoặc: "Đây là…..".

Triệu Kỵ trầm giọng nói: "Đây là ngọc bội của Linh Vũ Thần Vực!

Linh Vũ Thần Vực!

Doanh Vô Kỵ không khỏi ánh mắt sáng lên.

Cái tên này hắn thật đúng là nghe qua, đồn đãi người sáng lập là bây giờ tu luyện hệ thống Võ Thánh.

Linh Vũ Thần Vực cũng không phải là một thế giới chân thật tồn tại, nó càng giống một mộng cảnh không gian, chỉ cần lúc ngủ đem nhập tràng ngọc bội dán ở mi tâm, ý thức liền có thể ở ngủ sau tiến vào Thần Vực bên trong.

Thân phận mỗi người đều là ẩn giấu, tu vi cũng sẽ đều hóa hình.

Sau khi tiến vào, sẽ ngẫu nhiên xứng đôi ba đối thủ, chỉ có thể dùng chiến kỹ, không thể dùng pháp thuật.

Mỗi một trận đều là sinh tử chiến, sau ba trận bất luận thắng thua đều sẽ mạnh mẽ chấm dứt mộng cảnh

Nếu có người thua liền 10 trận, sẽ bị cấm cả đời.

Có thể nói, đây là địa đàng của người điên cuồng chiến đấu, cũng là thánh địa của người điên tu luyện.

Có thể bù đắp một góc thực chiến mà mình thiếu hụt.

Đồn đãi ngọc bội này do hậu nhân Vũ Thánh sáng lập được Linh Vũ cung phát ra.

Phát ra tiêu chuẩn là hư vô mờ mịt chỉ có thiên tài võ đạo mới được nhìn vào trong mắt còn thiên phú tu luyện cao căn bản không có khả năng lọt vào mắt bọn họ

Bất quá nghe nói hoàng thất của mỗi quốc gia, vận khí tốt cũng có thể đạt được một số ít danh ngạch.

Khối ngọc bội này, quả thực có chút trân quý.

Đa tạ phụ vương!

Đây là con đường mà mỗi cường giả phải đi qua, hãy quý trọng!

Triệu Kỵ cười ha hả nhìn hắn: "Đừng có 10 lần liên tiếp bị bại trận, Lê vương thất không dung những người như thế!"

Doanh Vô Kỵ trịnh trọng gật đầu: "Vâng!

“Đi thôi! Nên xuất chinh, chớ để cho các tướng sĩ chờ nóng nảy! Còn có Nam Cung Lăng kia, còn chờ cô tiễn hắn đây!

Triệu Kỵ nhìn sắc trời, đứng lên sải bước đi ra ngoài cung.

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, theo sát phía sau.

Lúc này.

Chương 457: Bắc Chinh Chương 457: Bắc Chinh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh đã sớm biến trở về bộ dáng Thái tử thường ngày, khác biệt duy nhất chính là thay triều phục xử lý chính vụ, mặc vào giáp dày nhuệ khí nội liễm, thoạt nhìn tư thế oai hùng hiên ngang.

Ở bên cạnh nàng, đôi mắt đẹp Lý Thải My đang mỉm cười nhìn Doanh Vô Kỵ.

Cũng không biết hai nữ nhân này vừa rồi có nói cái gì hay không.

Ánh mắt chỉ là trao đổi ngắn ngủi.

Trên bầu trời liền có một cây cầu đá trống rỗng trải tới.

Chính là thần thông chuyên môn của Lê Vương:: Nhân Thiên Tựu Địa.

Cầu đá trải tới trước đó, năm cỗ xe ngựa đã vào vị trí, chờ mọi người lên xe sau đó, liền trực tiếp theo cầu đá phóng lên cao, hướng ngoài thành chạy đi.

……

Cửa thành Giáng Thành, sớm đã vô cùng náo nhiệt.

Lần trước là náo nhiệt như vậy là khai mạc Bách gia thịnh hội.

Lần này là thịnh hội kết thúc, coi như có đầu có cuối.

Mặt khác còn mượn nghi thức Bắc chinh lần này của Triệu thị, thanh thế thật là hoành tráng.

Quan lễ đài, vẫn là cái quan lễ đài kia.

Người xem lễ, cũng là những người xem lễ.

Chỉ bất quá người lần trước nghênh đón, biến thành người hôm nay tặng quà.

Một số người trên mặt ý cười không giảm, một số khác trên mặt lại không còn vẻ cuồng ngạo lúc trước, ngay cả nụ cười cũng trở nên có chút miễn cưỡng.

"Huynh nói có phải hay không, Nam Cung huynh?"

Triệu Kỵ cười hỏi.

Nam Cung Lăng như tỉnh mộng: "Cái gì? Triệu huynh ngươi nói cái gì?

Triệu Kỵ vuốt râu mỉm cười: "Ta nói,

Chúng ta tri kỷ trên đời

Chân mây góc biển như người lân gia.

Chia tay bóng khuất ngã ba

Chúng ta vẫn nhớ Giáng Thành hôm nao!"

Quá lợi hại

Mượn thơ của con rể, thật sự là có mặt mũi gấp bội!

Sắc mặt Nam Cung Lăng có chút khó coi, Chúng ta vẫn nhớ Giáng Thành hôm nao?

Mấy ngày nay lão ta ở Giáng Thành, quả thực chả khác gì tra tấn

Chả những thu được cái gì mà mặt mũi còn mất sạch

Sau đó.

Mỗi lần gặp người, đều phải cúi đầu

Hắn là cường giả Ngộ Thần Cảnh, hắn là hậu nhân Binh Thánh, một chút thể diện cũng không có.

Bất quá cũng may, tất cả mọi người ăn ý không nhắc tới Chu vương thất nữa, chỉ cần sự tình không tiếp tục động tới, mặt mũi Chu vương thất cũng coi như có thể bảo trụ, hơn nữa Mộ bàn rơi ở một nơi có thể tiếp nhận, chỉ cần Bia Mục Dã vẫn còn, liên minh họ Cơ vẫn có khả năng tồn tại.

Nam Cung Lăng cười ha ha " Hay cho câu Chúng ta tri kỷ trên đời

Chân mây góc biển như người lân gia. Nếu như ngu huynh có trở về Hạo Kinh, bất quá trong thiên hạ, trong lãnh thổ vua cai trị không ai không phải là thần tử của vua, còn phân biệt gì là người lân gia nữa chứ! Ha ha ha…"

Nghe hắn nói vậy.

Mọi người ở đây đều kinh ngạc.

Nghĩ thầm Nam Cung gia không hổ là trung khuyển đáng tin cậy của Chu vương thất.

Nhưng mà đúng lúc này.

Một âm thanh vang lên.

Bệ hạ! Bần đạo có việc muốn tấu!

Hả?

Triệu Kỵ khẽ nhíu mày, tặng lễ mặc dù không trang trọng như nghênh lễ, nhưng cũng có chút chính thức.

Lúc này mở miệng cắt ngang, quả thực có chút to gan lớn mật.

Bất quá sau khi nhìn thấy người nói chuyện là ai, hắn không còn hứng thú nữa.

Tiểu đạo sĩ Hàn gia kia?

Hắn nghe Doanh Vô Kỵ nói qua chuyện trong Mộ bàn, biết tiểu đạo sĩ này hành sự có chút không câu nệ khuôn mẫu. Tuy rằng họ Hàn, nhưng làm việc cơ bản không bị Hàn gia chi phối, thậm chí có nhiều ngỗ nghịch.

Làm quân vương, hắn thích nhất loại người này.

Liền cười cười nói: "Thì ra là Hàn thế chất, có việc gì lên đài nói đi!"

Đa tạ bệ hạ!

Hàn Quyện nhàn nhạt nói cám ơn, chống bội kiếm của mình, kéo thân thể bệnh nhân gian nan bò lên đài tặng lễ.

Nhất thời, ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên người hắn.

Dù sao Hàn Quyện trong mộ bàn làm cái gì cũng không phải tuyệt mật, đạo sĩ này bình thường không làm náo động, vừa ra khẳng định sẽ làm lớn, cũng không biết lần này hắn lên đây là vì cái gì.

Ngay cả Nam Cung Lăng, ánh mắt nhìn về phía hắn cũng tràn ngập kiêng kỵ.

Triệu Kỵ tươi cười ấm áp: "Hàn thế chất, ngươi có chuyện gì muốn tấu?

Bần đạo lần đầu trở về Giáng thành, từng cầu xin gặp Thái tử điện hạ một lần, lần đó điện hạ hứa với đạo gia ta một lần thịnh hội, không biết có được tính hay không!"

Khóe miệng Triệu Kỵ nhịn không được hơi hơi giương lên: "Thái tử thay vương chấp chính, lời của hắn chính là lời của cô, quân không nói đùa, há có đạo lý không tính sao?"

Đa tạ bệ hạ!

Hàn Quyện gian nan hành lễ, chống bội kiếm, chậm rãi hướng về phía Bách gia đệ tử, cùng quân đội Lê quốc sắp xuất chinh.

Y cười nhạt, giọng nói tuy vẫn còn yếu ớt, nhưng đã truyền đến tai mọi người.

Mùng ba tháng ba sang năm!

Đạo môn sẽ cử hành Đại hội Kiếm Tiên ở Giáng thành!

"Trừ ba đạo đạo môn khí vận ở ngoài, còn có một thanh danh kiếm có một không hai!"

Nghe nói như thế, ánh mắt tất cả mọi người sáng lên.

Thịnh hội lần này mặc dù được xưng là đặc sắc tuyệt luân, nhưng đạo gia chỉnh thể vắng mặt, đích xác cảm giác thiếu chút gì đó.

Không nghĩ tới đạo gia tự nhiên lại chơi lớn

Ba đạo đạo môn khí vận, thật sự cũng là bỏ cả gốc lẫn lãi.

Hơn nữa còn có một thanh danh kiếm có một không hai…..".

Cũng không biết là thanh danh kiếm nào!

Chẳng qua vẫn có không ít người tò mò, vì cái gì đạo môn nhất định phải chơi lớn như thế, làm vậy thì có ích gì?

Doanh Vô Kỵ có chút hưng phấn.

Cảm giác thanh kiếm này hẳn là còn cao hơn Linh Vương kiếm, bằng không không xứng để đạo gia làm như vậy.

Nói không chừng chính là tình kiếm trong mộng của mình!

Liền nhịn không được hỏi: "Hàn huynh! Có thể hỏi một chút, kiếm này đến tột cùng là kiếm gì không?

Chương 458: Đại hội kiếm tiên Chương 458: Đại hội kiếm tiên

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hàn Quyện nhịn không được cười cười, ánh mắt lơ đãng đảo qua Nam Cung Lăng, khóe miệng cũng hiện lên vẻ mỉa mai.

Dùng âm thanh tất cả mọi người có thể nghe được nói ra.

Thương Vương kiếm: Hàm Quang!

Nam Cung Lăng: "…!

！"

Doanh Vô Ky: "!

！"

Đó chính là thanh kiếm ám sát Chu thiên tử trong mộng phải không?

Hàn Quyện, cả lò nhà ngươi, không phải tin tức lớn, ngươi không làm đúng không?

Thương Vương tổng cộng có ba kiếm.

Thượng phẩm hàm quang.

Trung phẩm thừa ảnh.

Hạ phẩm tiêu luyện.

Không chỉ có đại biểu cho ba thanh tuyệt thế thần kiếm, cũng cũng là ba loại cực cao kiếm đạo cảnh giới.

Nhưng bây giờ.

Ngoại trừ cảnh giới kiếm đạo và bản thân danh kiếm, chúng còn được ban cho một tầng ý nghĩa khác.

Sự kiện Mộ bàn lần này náo loạn lớn như vậy, hết thảy nguyên nhân đều là giấc mộng của Chu thiên tử kia.

Cũng bởi vì giấc mộng này, Nam Cung Lăng mới bất chấp sai lầm to lớn của thiên hạ, khởi động lại bố cục ngàn năm trước của Chu Huề Vương và Nam Cung Thác, cưỡng ép tất cả hậu nhân Chuyên Húc trong Mộ bàn bị Huyết Nguyên Cổ, kết quả dẫn đến hoàn cảnh mất sạch mặt mũi.

Vốn đã không có ai nhắc tới chuyện này.

Mọi người chỉ cần khách khí giải tán như vậy, chuyện này cứ như vậy trôi đi

Chu vương thất chịu thiệt thòi, nhưng mặt mũi coi như vẫn còn.

Dù sao tất cả mọi người vội vàng tăng lên thực lực nhà mình, không ai có tâm tư muốn làm chim đầu đàn khiêu chiến quyền uy của Chu vương thất kia.

Cho nên nói, vừa rồi không ai muốn bóc mẽ tôn nghiêm của Nam Cung Lăng.

Kết quả…..".

Ngay khi mọi người quyết định dùng phương thức xấu hổ mà không mất lễ phép này để tan cuộc.

Thì Hàn Quyện lại nhảy ra

Dùng phương thức rõ ràng nhất, đem toàn bộ mâu thuẫn tầng dưới chót của sự kiện đào ra, cứ như vậy bày ra trước mặt mọi người.

Dù sao từ sau khi sự kiện Huyết Nguyên Cổ, tin tức giấc mộng Chu Thiên tử liền lan truyền nhanh chóng, phàm là có chút bối cảnh, đều biết Hàm Quang Kiếm này đại biểu cho cái gì.

Đây không phải là Đại hội Kiếm Tiên?

Con mẹ nó này chính là Diệt Chu đại hội !

Ai đạt được Hàm Quang kiếm, người đó sẽ đi làm thịt Chu thiên tử phải không?

Hàn Quyện rốt cuộc muốn làm gì?

Hoặc là nói, đạo gia phía sau Hàn Quyện đến tột cùng muốn làm cái gì?

Đám đạo sĩ phong thư vô vi này, không phải hoàn toàn rời xa sơn dã sao?

Tại sao lại dùng phương thức phách lối như vậy, làm chuyện phản Chu nhất.

Nam Cung Lăng tức giận đến sắc mặt tái xanh, âm thanh cũng băng hàn vô cùng: "Hàn Quyện! Các ngươi đây là có ý gì?"

"Nghĩa đen!"

Trên mặt Hàn Quyện vẫn mang theo nụ cười mệt mỏi: "Thiên hạ truy đuổi kiếm đạo, đều có tư cách trở thành Hàm Quang kiếm chủ. Ý nghĩa của Đại hội Kiếm Tiên, bần đạo đã thay sư môn truyền đạt xong. Bệ hạ, bần đạo cáo từ!"

Nói xong, hắn hướng Triệu Kỵ vái chào, liền chống vỏ kiếm, khập khiễng rời khỏi lễ đài.

Ánh mắt Nam Cung Lăng âm lãnh, quét về phía Hàn Giả dưới đài.

Ý tứ trong ánh mắt rất rõ ràng: Hàn Giả! Đứa con trai tốt mà anh nuôi dưỡng.

Hàn Giả tuy rằng cũng rất bất mãn với hành vi của Hàn Quyện, nhưng cũng không nể mặt Nam Cung Lăng chút nào, không nhìn ánh mắt này.

Lần này nếu liên minh họ Cơ có thể thành lập, cũng là một chuyện tốt.

Chỉ tiếc, dưới sự dẫn dắt của người dẫn đầu Nam Cung Lăng, chuyện tốt lớn hơn nữa cũng bị làm thành một đống phân.

Kế hoạch liên minh họ Cơ bị đóng băng.

Hàn Giả thật sự không nghĩ tới, mình còn có bất kỳ lý do nào cho Nam Cung Lăng mặt mũi.

Không có bởi vì chuyện thanh niên tinh nhuệ hao tổn so đo với Nam Cung Lăng, đã rất nể mặt Chu vương thất.

Triệu Kỵ cười ha ha: "Không thể tưởng được Nam Cung huynh trước khi đi, lại còn có thể chứng kiến một chuyện vui thiên hạ như thế! mùng ba tháng ba nói gần không gần, nói xa cũng không xa, chắc hẳn khi đó Vũ nhi đã đột phá nhất phẩm linh thai, đến lúc đó cần phải đến Giáng Thành tham gia Đại hội Kiếm Tiên !"

Thịnh hội như thế, nếu thiếu Vũ nhi, chỉ sợ sẽ giảm sắc không ít !

Nam Cung Lăng ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Vậy đa tạ Triệu huynh mời!"

Đại hội Kiếm Tiên lần này, mặc dù không có hạn định thân phận người tham dự, nhưng cường giả Binh Nhân cảnh đã lấy thân hợp binh tham gia khẳng định là không thích hợp, bằng không không cẩn thận sẽ trình diễn tiết mục "Thiên hạ cộng kích".

Hàm Quang kiếm này, tuy rằng rất có thể chính là kiếm hành thích Chu thiên tử trong mộng.

Nhưng nếu có thể lấy được trong tay mình, hẳn là có thể làm cho Chu thiên tử an tâm.

Nếu Nam Cung Vũ có thể lấy thân hợp kiếm, thì càng là một chuyện tốt.

Bất quá…..".

Thật sự có thể thuận lợi như vậy sao?

Đạo gia sắp xếp như vậy, tất nhiên biết không ít tin tức.

Thần binh như thế giáng thế, cũng tất sẽ hấp dẫn không ít thiên tài chân chính đến đây.

Đừng nói Triệu Ninh vừa ngưng kết nhất phẩm linh thai không hề thua kém Nam Cung Vũ.

Còn có Doanh Vô Khuyết thức tỉnh huyết mạch Chuyên Húc!

Hàm Quang chi tranh, bản thân chính là một hồi chém giết.

Đạo gia lần này, muốn làm đại sự!

Nam Cung Lăng hừ lạnh một tiếng: "Người của Chu vương thất và vùng lân cận, rút lui!

Hắn phất phất tay, liền mang theo người của Vương Kỳ trùng trùng điệp điệp rời đi.

Tuy rằng thanh thế vẫn to lớn như trước, nhưng so với lúc vãi đậu thành binh, khí thế ngự tiễn mà đến, quả thực là kém không ít.

Nam Cung Lăng đi rồi.

Sứ đoàn các quốc gia khác phái tới, cũng đều mang theo Bách gia học tử của các nước rời đi.

Chẳng qua đội ngũ lúc rời đi, phần lớn đều thu nhỏ lại không ít so với lúc tới.

Những người ở lại, đều đang chờ đợi Học cung Đại Lê chuẩn bị xây dựng.

Dù sao, cho dù hiện tại Học cung Đại Lê chọn địa điểm nghiêm túc mà nói vẫn thuộc về Địch quốc.

Chương 459: Ăn nhờ ở đậu Chương 459: Ăn nhờ ở đậu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng Triệu Kỵ cũng đã sớm dọn ra địa phương ở Giáng Thành, vì rường cột Học cung tương lai của bọn họ dọn ra chỗ ở luận đạo, bọn họ tự nhiên là không nỡ đi.

Hạng Đỉnh nhìn lướt qua cửa thành Giáng Thành, không khỏi hỏi: "Nữ công tử, ngươi thật sự không định đi?

Không đi nữa!

Mễ Tinh Ly gật đầu, khóe miệng hơi nhếch lên: "Ta đến bây giờ vẫn không nghĩ ra, Doanh Vô Kỵ dựa vào cái gì có thể suy diễn thành công, dứt khoát ở lại Giáng Thành quan sát cho tốt. Nếu thật sự có thể học thành công, trở về cũng có thể phá vỡ cục diện bế tắc của Sở quốc chúng ta! Huống chi, ta cho dù muốn đi, hiện tại cũng không đi được."

Hạng Đỉnh thở dài một hơi, chắp tay nói: "Khí phách của nữ công tử, Hạng Đỉnh khâm phục không thôi. Bất quá…..". Sở quốc chúng ta ở Lê quốc cũng không có sứ quán cố định, nữ công tử ngươi cũng không thể ở trọ mãi được!

Qua mấy trăm năm, thiên hạ đều thế cục là Lê Sở tranh bá, hai nước giữa rất ít xuất hiện tình huống trao đổi con tin.

Hơn nữa thường xuyên đánh đến nước sôi lửa bỏng, dù là hiện tại bởi vì Càn quốc quật khởi, hai nước cục diện hòa hoãn, Lê quốc bên này cũng không vì Sở quốc xây sứ quán, mà ngay cả Bách gia thịnh hội lần này, cũng là dùng phủ đệ bỏ hoang tạm thời sửa lại một chút khiến Sở quốc bỏ ra một số tiền lớn để thuê.

Hiện tại sứ đoàn Sở quốc đã đi rồi, sứ quán tạm thời này tự nhiên không thể ở lại.

"Ngươi cứ yên tâm đi, ân sư của ta có phủ đệ không nhỏ ở Giáng thành, chỉ cần ta đến, làm sao có thể không có chỗ ở chứ?"

"Ân sư?"

Hạng Đỉnh có chút mê muội, hắn vẫn đi theo Tinh Ly, sao chưa từng nghe qua nàng có ân sư?

Còn có một tòa phủ đệ rất lớn ở Giáng thành?

Chờ đã!

Hắn bỗng nhiên nghĩ tới mấy người lúc trước nói đùa, Mễ Tinh Ly hình như đã nói qua muốn bái Doanh Vô Kỵ làm thầy.

Nói như vậy hắn là Doanh Vô Kỵ.

Cũng tốt!

Hạng Đỉnh gật đầu: "Giang hồ, cũng không cần câu nệ những thứ này. Bất quá dù sao Doanh Vô Kỵ cũng là phò mã tân hôn, nữ công tử làm việc vẫn phải chú ý một chút, nếu không…..".

Tinh Ly cười nói: "Nếu không chú ý, phò mã Lê quốc biến thành phò mã Sở quốc, ta mang theo cả Học cung Đại Lê thắng lợi trở về Sở quốc.

Hạng Đỉnh: "…..".

Mễ Tinh Ly khoát tay nói: "Đùa thôi, ngươi mau dẫn người đi đi, đừng làm chậm trễ ta xem kịch.

Sao có thể là nói đùa chứ?

Sắc mặt Hạng Đỉnh lại hết sức nghiêm túc, hạ giọng nói: "Nữ công tử ngươi thật đúng là, đừng nói, Nguyên Dương công chúa kia mặc dù có vài phần tư sắc, nhưng cũng bất quá

chỉ là một bình hoa! tướng mạo của ngươi cũng không kém chút nào! huống chi, nàng ta có trí mưu như ngươi sao? nàng có chính kiến như ngươi sao? nàng có… khôi ngô như ngươi sao?

Nữ công tử, nếu ngươi thật sự có tâm tư này, có một ngày nói không chừng thật đúng là có thể mang theo Doanh Vô Kỵ sáng lập cơ nghiệp trở về Sở quốc.

Đến lúc đó chẳng phải là đại công…..".

Tinh Ly: "…..".

Nàng vô thức nhìn thoáng qua ngực mình.

Cảm giác Hạng Đỉnh nói, hình như có vài phần đạo lý.

Bất quá hai người còn chưa tiến thêm một bước nghiên cứu thảo luận vấn đề này, Hạng Đỉnh đã mang theo phái đoàn sứ quán Sở quốc rời đi.

Rất nhanh.

Trong hội trường chỉ còn lại người Lê quốc.

Sau khi nghi thức tiễn đưa ngắn ngủi kết thúc, cũng thuận lợi quá độ đến nghi thức xuất chinh.

Triệu Kỵ ở trước mặt mọi người, từ chân trời triệu tới một quyển "Thảo di hịch văn".

Đây cũng là quy trình các quốc gia trong thiên hạ phải làm trước khi phát động cuộc chiến.

Đại khái chính là chúng ta phát động cuộc chiến tranh này, mục đích là "Tôn vương bài di", là bảo vệ sự thống trị của Chu thiên tử, vì vương triều Đại Chu thu hồi quốc thổ. Cho dù mục đích hay là thủ đoạn, đều mang theo tính chính nghĩa bẩm sinh.

Năm đó Sở quốc sở dĩ có thể từ một bộ lạc nhỏ nhanh chóng lớn mạnh, cũng là bởi vì Chu thiên tử phong cho bọn họ một tước vị tử tước, giao cho bọn họ loại chính nghĩa này.

Lúc Triệu Kỵ đọc hịch văn từng chữ leng keng, mỗi chữ mỗi câu giống như đều cảnh cáo hai nhà Ngụy Hàn không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Sau khi hịch văn hoàn tất.

Chính là Lê vương truyền kiếm cho Thái tử, sau khi Thái tử tiếp kiếm, sau khi Thái tử phi sửa sang lại y quan, liền mang theo 20 vạn Tinh nhuệ Triệu thị, cuồn cuộn đi lên phía Bắc.

Tiếng vó ngựa ầm ầm càng lúc càng xa.

Nhưng khí thế tinh nhuệ của Triệu thị, còn có mũi nhọn nhất phẩm Linh thai của Triệu Ninh, lại ở trong lòng mọi người thật lâu.

Nhất phẩm linh thai? Hừ!

Ngụy Hoàn híp mắt, chắp tay với Triệu Kỵ xa xa, liền trực tiếp mang theo người Ngụy gia rời đi.

Đợi đến khi Tinh nhuệ Triệu thị rời xa, trận nội chiến này còn kém không nhiều lắm mới có thể phát động.

Đã không thể nhịn được nữa!

Quân đội!

Nên dùng chiến tranh để nuôi dưỡng.

Nếu lần này hai nhà Ngụy Hàn thờ ơ, đợi đến khi quân đội Triệu thị đại thắng mà về, sức chiến đấu tất nhiên rực rỡ hẳn lên.

Chờ nhất phẩm linh thai Triệu Ninh trưởng thành, hậu quả lại càng không thể tưởng tượng nổi.

Cơ hội trời ban bực này, vạn lần không thể có nửa phần phụ lòng.

Lúc rời đi.

Xe ngựa hai nhà Ngụy Hàn va nhau một cái.

Ngụy Hoàn không vẫy tay bảo người đánh ngựa dừng xe, ánh mắt chỉ giao nhau ngắn ngủi với Hàn Giả một lát, hai chiếc xe ngựa liền đi sai hướng, chạy về phía phủ đệ của mình.

Giữa hai người, không có nửa câu nói trao đổi, nhưng trong ánh mắt đều là sát ý lạnh thấu xương.

Giết!

Ngày Tinh nhuệ Triệu thị rời xa Giáng Thành, chính là lúc Lê quốc long trời lở đất.

Chương 460: Long trời lở đất Chương 460: Long trời lở đất

Người dịch: PrimeK Tohabong

Giáng Thành tuy rằng không phải đại bản doanh của hai nhà Ngụy Hàn, nhưng phủ đệ hai nhà kiên cố, chỉ cần liên thủ, Triệu thị sẽ không có đạo lý công phá.

Đến lúc đó Đất Ngụy Đất Hàn, hai đại gia tộc đồng thời khởi thế, tinh nhuệ xuất hết, từ hai phương hướng giáp công Đất Triệu, cho dù quân phòng thủ của bọn họ ngoan cường hơn nữa, cũng rất khó thủ được.

Chỉ cần có thể chiếm trước chỗ yếu hại, cho dù Triệu thị triệt binh trở về, cũng là thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, không còn cách nào xoay chuyển trời đất!

Ngụy Hoàn biết, tình hình chiến đấu đến lúc đó, chưa chắc sẽ thuận lợi như mình nghĩ, nhưng cũng tuyệt đối không tệ lắm.

Triệu thị muốn chơi với lửa, khẳng định đã chuẩn bị tốt để tự thiêu.

Chính mình muốn làm, chỉ là làm cho ngọn lửa này cháy mạnh hơn một chút.

Phụ vương, có người đêm nay hưng phấn đến ngủ không yên!

Doanh Vô Kỵ nhìn bóng lưng hai nhà Ngụy Hàn rời đi, cười hì hì nói.

Triệu Kỵ vẻ mặt hờ hững: "Đi theo hắn đi!"

Sau đó, liền gọi xe ngựa tới.

Mang theo con rể tốt của mình, cùng nhau trở về Cung Ti Kỳ.

Lần chiến tranh này, cũng không phải là biến pháp bản thân.

Cũng là nền tảng cho tất cả biến pháp của Lê quốc.

Là khâu nguy hiểm nhất trong toàn bộ quá trình biến pháp.

Đồng thời cũng là khâu ông ta chuẩn bị nhiều nhất.

Thậm chí cho đến hôm nay, ông ta cũng không xác định khâu này đến tột cùng có thể thành công hay không.

Bởi vì mấu chốt của tất cả chuyện này, cũng không phải ở trên người Ngụy Hoàn tâm ngoan thủ lạt.

Mà là…..". Hàn Giả.

Người này thoạt nhìn không cứng rắn bằng Ngụy Hoàn, nhưng trên thực tế hắn mới là người khó nhìn thấu nhất, mặc dù làm việc chung nhiều năm như vậy, Triệu Kỵ cũng có chút không rõ tính nết Hàn Giả.

Những gì có thể làm đều đã làm.

Kế tiếp liền giao cho mệnh số.

Mặc dù cuối cùng hai nhà Ngụy Hàn thật sự ra tay.

Triệu thị chưa chắc đã sợ!

……

Ba ngày kế tiếp, giống như khoảng lặng trước cơn bão.

Giáng thành an tĩnh chưa từng có từ trước nay, trước sau trải qua Bách gia thịnh hội, đại hôn công chúa, nghi thức xuất chinh, Giáng thành giống như không có phát sinh bất kỳ thay đổi nào, dân chúng nên sống như thế nào vẫn là sống như thế đó.

Nhưng vào đêm thứ ba.

Trận chiến đầu tiên của tiền tuyến lặng lẽ khai hỏa, ngay cả Giáng Thành cách xa ngàn dặm, cũng tiến vào bầu không khí chờ chiến đấu.

Ai cũng không nghĩ tới, Thái tử Triệu Ninh tự nhiên cấp tiến như vậy, trực tiếp mang theo một cỗ khinh kỵ, thoát ly đại đội, không mang theo bất kỳ đồ quân nhu nào, đêm tối kiêm trình chạy tới tòa thành thứ nhất tiền tuyến Địch quốc, chém đầu tầng lớp chỉ huy Địch quốc trong pháo đài.

Chỉ dùng hai canh giờ, đã xé mở một lỗ hổng trên đạo phòng tuyến thứ nhất của Địch quốc, chỉ cần đợi đến khi đại đội chạy tới tiếp quản tòa thành, tiến độ Bắc chinh lần này có thể trực tiếp nhảy dù đến 30%

Tất cả mọi người biết Địch quốc nguyên khí đại thương, lại không nghĩ tới bọn họ dưới tay Triệu Ninh lại không chịu nổi một kích như thế.

Khi tin tức truyền đến Giáng Thành, toàn thành vui mừng khôn xiết.

Mà ở Ngụy phủ, trong đại sảnh nghị sự của dòng họ đã ngồi đầy người.

Truyền tấn phù tấn treo ở giữa đại sảnh, đối diện chính là nguyên soái Đất Ngụy tùy thời huy động binh mã vào Triệu.

Gia chủ! Khi nào xuất binh?

Vẻ mặt Đất Ngụy nguyên soái có chút ngưng trọng, trong ánh mắt lại đè nén hưng phấn như điên cuồng.

Bọn họ chờ ngày này thật sự chờ quá lâu, Triệu Ninh là trận đầu thắng lợi không giả, nhưng loại tình huống tách rời với đại đội này, làm cho độ khó hồi viện của bọn họ cũng tăng thêm vài phần.

Quả thực chính là tự tìm đường chết.

Ngụy Hoàn nhắm nửa mắt: "Không vội! Càn quốc bên kia thế nào rồi?

Nguyên soái Đất Ngụy cười lạnh một tiếng: "Từ khi Triệu Ninh xuất chinh bắt đầu, Càn quốc liền bắt đầu ở biên cảnh binh diễn, ta xem bọn họ mặc dù có không ít tinh nhuệ, nhưng cũng không ít đều có thương tích trong người, khó có thể địch lại với Ngụy võ tốt!"

"Không thể xem thường!" Ngụy Hoàn nhẹ giọng quát: "Càn quân hôm nay, đã không còn là Càn quân mà Ngụy võ tốt coi thường như năm đó nữa".

Đất Ngụy nguyên soái gật đầu: "Gia chủ giáo huấn rất đúng!

Ngụy Hoàn cười nhạt nói: "Bất quá Càn Lê hai nước nhiều năm không giao thủ, Càn quốc đánh Viêm Nhung Địch ba nước nhiều năm, ngược lại cũng tăng không ít uy phong! Nếu bọn họ dám hành động thiếu suy nghĩ, giết chết nhuệ khí của

bọn họ cũng không sao. Đợi sứ giả Hàn gia vừa đến, các ngươi liền cùng Hàn gia động thủ!”

Vâng!

Báo!

Đúng lúc này, quản gia Ngụy phủ vội vàng chạy tới: “Hàn gia Hàn Uy cầu kiến!”

Đôi mắt Ngụy Hoàn khép hờ đột nhiên mở to, trong mắt tinh mang đại tác.

Cho hắn vào!

Vâng!

Một lát sau.

Hàn Uy sải bước đi tới: “Bái kiến Ngụy thế bá!”

Ngụy Hoàn cười nhạt: “Hàn thế chất, Hàn gia đã chuẩn bị xuất binh chưa?

Cái này…..”.

Trên mặt Hàn Uy lộ ra một nụ cười khó xử.

Rõ ràng đã rất cố gắng cười.

Nhưng vẫn khiến toàn bộ không khí đại sảnh hạ xuống đến điểm đóng băng.

Ánh mắt Ngụy Hoàn càng lúc càng lạnh: “Hàn gia xảy ra biến cố?”

Hàn Uy cảm thụ được uy áp của cường giả Binh Nhân cảnh truyền đến, chỉ cảm thấy lâm vào trong núi lở, mỗi phương hướng phảng phất đều có cự thạch nghiền nát thân thể của hắn, mỗi một tấc cơ bắp đều đang thống khổ phát run, ngay cả hô hấp cũng trở nên vô cùng gian nan.

Nhưng hắn vẫn kiên trì nói: “Lúc Thái tử xuất chinh, biên cảnh Lê Sở liền hội tụ không ít quân Sở. Sau khi Hàn gia cân nhắc, quyết định, quyết định lần này buông tha xuất binh!”

Lời này vừa nói ra.

Trên người hắn nhất thời hội tụ vô số ánh mắt.

Từng luồng sát ý không hề che giấu, giống như đao róc xương, nhiều lần quét trên da thịt hắn.

Dưới cơn đau nhức, trong lỗ chân lông thậm chí chảy ra từng giọt máu nhỏ.

Rất tốt!

Chương 461: Tức giận Chương 461: Tức giận

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngụy Hoàn bỗng nhiên cười to ra tiếng, tiếng cười có chút điên cuồng, đứng dậy vỗ vỗ vai Hàn Uy: “Sở quốc tốt lắm, Hàn gia các ngươi cũng tốt lắm, Hàn thế chất, người cha gia chủ của ngươi, làm tốt lắm!”

Hàn Uy kéo kéo khóe miệng, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Gia phụ chính là một nhà người cầm lái, theo lý bày mưu nghĩ kế, Ngụy thế bá chớ tức giận!”

“Tức giận? Ta vì sao phải tức giận?”

Ngụy Hoàn nhếch miệng, lộ ra hai hàm răng trắng bệch.

Hàn Uy nhìn không rét mà run, run rẩy nói: ” Ngụy thế bá…

Ngụy Hoàn khoát tay áo: “Tin tức đã nhận được, ngươi về đi!

Phù…..”. Đa tạ Ngụy thế bá, vậy ta xin cáo từ trước…..”.

Đừng nóng vội, để lại một cái lưỡi.

“……”

Ngươi đã thay cha ngươi truyền tin, chắc hẳn đã chuẩn bị tốt thay cha nhận tội. Cho ngươi một khắc đồng hồ, một khắc đồng hồ sau ngươi sẽ không rời được khỏi Ngụy phủ!

“……”

……

Điện Trọng Lê.

Một bố vợ một rể, đánh cờ đến hừng đông.

Hai người ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

May mà, đánh cờ cả đêm, đều không có bất kỳ tin tức quấy rầy hai người đánh cờ.

Không có tin nhắn.

Chính là tin tức tốt nhất.

Cuối cùng.

Bầu trời bên ngoài điện nổi lên tia hừng đông

Hai người đều hơi thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Kỵ cười phất tay: “Được rồi! Ngươi trở về đi!

Vâng!

Doanh Vô Kỵ trên mặt treo ý cười thoải mái, vỗ vỗ mông liền chuẩn bị rời đi.

Triệu Kỵ lại gọi hắn lại: “Kỳ nghệ của ngươi nên luyện, chơi cờ cả đêm, cô quả thực không có bất kỳ lạc thú gì đáng nói!”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Trọng điểm là kỳ nghệ sao?

Trọng điểm chẳng lẽ không phải là cha con tình thâm sao?

Ta là con rể, sợ cha vợ quá mức lo âu, mới nhường nhịn ông, giúp ông giảm bớt lo âu.

Kết quả là, lại đổi lấy một câu nói như vậy của ông!

Chê ta chơi cờ nát, sao ông lại hăng say như vậy?

Ông nói thế có khác gì việc nhấc quần lên và nói "cũng bình thường thôi"?

Mặc dù bị ghét bỏ.

Nhưng phân đoạn hung hiểm nhất của biến pháp đã bình an vượt qua, trong lòng hắn cũng tương đối cao hứng, liền không cùng cha vợ so đo nhiều như vậy, ngâm nga khúc nhạc liền về tới phủ Phò mã.

Nghỉ ngơi một ngày, là có thể chuẩn bị xuất phát sắp xếp việc xây nhà máy xà phòng.

Vừa về nhà.

Liền thấy Hoa Triều đang đi dạo bên ngoài phủ.

Hoa Triều tỷ, sao tỷ đến sớm vậy?

"À… ta nấu súp cho đệ"

Hoa Triều nhìn thoáng qua trong phủ, mím môi hỏi: "Vô Kỵ! Mấy ngày nay đệ bận rộn ta hiểu, nhưng vì sao công chúa cũng không ở trong phủ? Ta, ta là nói, muốn đưa tới một ít đồ vật, đều tìm không thấy người có thể nói chuyện".

Doanh Vô Kỵ: "…..".

……

~~~

Tại sao công chúa không ở trong phủ?

Chết tiệt!

Vợ cả của tôi đang chiến đấu ở tiền tuyến!
~~~

Đương nhiên không có khả năng ở trong phủ!

Không chỉ có hiện tại không có khả năng ở trong phủ, cho dù về sau cũng không có khả năng thường xuyên ở trong phủ!

Dù sao Triệu Ninh chính vụ bận rộn…..".

Vừa nghĩ tới mình cưới hai vợ, nhưng trên thực tế lại là hình hôn, Doanh Vô Kỵ liền cảm giác vô cùng đau mề.

Hắn nhìn về phía Hoa Triều.

Hoa Triều cũng đang nhìn hắn, nói chính xác là nhìn ánh mắt của hắn, thời điểm bốn mắt nhìn nhau, hai tay nắm chặt hộp thức ăn đều theo bản năng siết chặt.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Tỷ đi theo đệ!"

Hả?

Hoa Triều sửng sốt một chút, nhưng thấy Doanh Vô Kỵ đã xoay người vào cửa, cũng chỉ có thể xoay người đuổi theo.

Doanh Vô Kỵ hướng người gác cổng vẫy vẫy tay ý bảo hắn lại đây, sau đó kéo qua Hoa Triều giới thiệu nói: "Đây là Hoa Triều tỷ ta, về sau tới không thể ngăn cản, trực tiếp mời vào trong phủ ăn uống hầu hạ!"

Hoa Triều: "Cái này…..".

Doanh Vô Kỵ tiếp tục nói: "Gian phòng mà mấy ngày trước tỷ ở, đệ cho người thu dọn, nếu về sau tỷ đến không thấy đệ thì cứ ở trong đó nghỉ ngơi."

"Cái này, cái này có được không?"

Hoa Triều có chút gấp gáp: "Dù sao đây cũng là phủ đệ của đệ và công chúa điện hạ, nếu bị công chúa điện hạ biết…"

Nàng nói đến một nửa dừng lại.

Bởi vì nàng cảm giác những lời này của mình, dùng lời Doanh Vô Kỵ mà nói, giống như có chút giống lời nói của trà xanh.

Đặt vào trong kịch bản sẽ rất khiến người ta chán ghét.

Nàng thật sự là nằm mơ cũng không nghĩ tới, loại lời này lại có một ngày sẽ từ trong miệng mình nói ra.

Nhưng mà…..".

Hôn nhân mang lại điều gì cho đàn ông?

Nào có ai như Nguyên Dương công chúa khi dễ người như vậy?

Hoa Triều khẽ thở dài một hơi: "Vô Kỵ, hôn sự này đệ có hài lòng không?"

Doanh Vô Kỵ nghẹn một chút, nhìn đôi mắt có chút tiều tụy của nàng, chỉ có thể cười gật đầu: "Hài lòng! chính là chính sự quá bận rộn, không rảnh nghĩ cái khác! bồi bệ hạ ngồi khô cả đêm, đều đói bụng! Hoa Triều tỷ nấu canh gì, chúng ta mau cùng nhau uống, sau đó nghỉ ngơi đi!"

"Được, được rồi!"

Hoa Triều chỉ coi như hắn không muốn nhắc tới hôn sự, liền cũng không tiếp tục truy vấn nữa, đem đồ vật trong hộp thức ăn bày ra.

Thấy Doanh Vô Kỵ ăn ngon ngọt, khóe miệng cũng nhịn không được lộ ra ý cười dịu dàng.

Doanh Vô Kỵ sau khi ăn xong, liền duỗi lưng một cái: "Hoa Triều tỷ, đệ chịu không nổi, ngủ trước đây! Tỷ ở chỗ này yên tâm ở là được, Mễ Tinh Ly cũng đều có thể cả ngày ở đây ăn uống, không có gì đáng ngại đâu!"

Xác định Hoa Triều chấp nhận đề nghị này, hắn mới yên tâm trở về phòng nghỉ ngơi.

Đêm qua mặc dù chỉ là ngồi chơi cờ.

Nhưng từ đầu tới đuôi đều là tinh thần căng thẳng, sợ nghe được tin tức gì, trong nháy mắt tiến vào trạng thái chiến đấu.

Cho nên vẫn rất mệt mỏi.

Chuyện của nhà máy xà phòng cũng rất cấp bách, phải tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một chút.

Hoa Triều nhìn hắn trở về phòng đóng cửa phòng lại, khe khẽ thở dài một hơi.

Chương 462: Nữ chủ nhân không tồn tại Chương 462: Nữ chủ nhân không tồn tại

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tòa Phủ Phò mã này.

Ngoại trừ ngày đại hôn cô dâu lộ ra một mặt, nào còn có nửa điểm dấu hiệu nữ chủ nhân tồn tại?

Liền ngay cả nữ công tử Sở quốc, đều có thể tìm cớ ở chỗ này thường trú, Nguyên Dương công chúa này thật sự một chút cũng không quan tâm Vô Kỵ sao?

Nàng biết hôn nhân chính trị đáng sợ.

Lại không nghĩ tới lại đáng sợ như vậy.

"Hôn nhân chính trị…..". tính là hôn nhân sao?

Hoa Triều có chút mê mang, đứng lặng tại chỗ hồi lâu, mới khẽ thở dài một hơi, về tới phòng ốc lúc trước.

Nâng má, cách cửa sổ ngóng nhìn phòng ốc Doanh Vô Kỵ ở.

Nàng không hiểu.

Vì cái gì chính mình hận không thể đặt ở trên đỉnh trái tim Vô Kỵ.

Những nữ tử khác lại một chút cũng không đau lòng.

……

Hàn phủ.

Đại sảnh nghị sự.

Tất cả cao tầng của Hàn gia ở Giáng Thành đều đã đến đông đủ.

Chính xác mà nói.

Là căn bản không có đi đâu cả.

Từ tối hôm qua tin tức chiến thắng của Triệu Ninh ở tiền tuyến truyền đến, bọn họ cũng đã hội tụ ở nơi này,cãi vã suốt cả tối về việc có tham gia chiến sự hay không.

Cuối cùng.

Họ đã từ bỏ việc xuất quân.

Dù sao Hàn gia không phải Ngụy gia, không có Ngụy võ tốt cường đại được Ngô Khởi huấn luyện ra, căn bản không thể làm được một lúc đôi việc là tác chiến cả với Sở Triệu.

Ngụy gia không ở vào tình thế xấu như bọn họ, một khi bị Sở quốc công chiếm Linh Khí Tuyền Nhãn, toàn bộ Hàn gia đều sẽ phế bỏ hơn phân nửa.

Cho nên suy nghĩ nhiều lần, cuối cùng bọn họ quyết định, tất cả binh lực đều điều đến biên giới Lê Sở, không cho Sở quốc lại mơ ước nửa phần với bọn họ.

Mọi thứ đều có giá của nó.

Lúc bọn họ quyết định làm như vậy, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng gánh vác lửa giận Ngụy gia.

Dù sao Hàn gia đã chọc tới Ngụy gia rất nhiều lần.

Chuyện lần trước Ngụy Đằng còn chưa giải quyết xong.

Lần này lại phản lại lời hẹn tấn công Triệu.

Thay là người khác

Thì cũng lửa giận bừng bừng

Nhưng bất quá theo tình huống hiện tại thì mặc kệ Hàn gia làm cái gì, coi như là đem phần mộ tổ tiên Ngụy gia đào, hai nhà Ngụy Hàn vẫn là đang cùng đu trên một sợi dây

Cho dù ngươi có tức đi nữa thì

Sau khi tức giận xong mọi người vẫn là hảo huynh đệ.

Ngươi nói xem ngươi muốn trút giận như thế nào, huynh đệ đều chiều ngươi.

Dù sao hai nhà chúng ta cũng không có khả năng lật bàn.

Từ kết quả cuối cùng mà xem, dường như song phương đều có thể tiếp nhận.

Chỉ có Hàn Uy khóc ròng: "A ba, a ba…"

Máu tươi theo khóe miệng của hắn ào ào chảy xuống, chỉ còn lại nửa cái lưỡi, nhưng làm thế nào cũng không biểu đạt được oan khuất trong lòng hắn.

"Ngươi đối với Hàn gia kính dâng, tất cả mọi người sẽ khắc ghi trong lòng, trong khoảng thời gian này ngươi lại dốc lòng bế quan, một ngày nào đó đột phá Binh Nhân cảnh, liền có thể trở thành cao thủ chân chính được Hàn gia chúng ta cung phụng, không cần nói chuyện!"

Hàn Uy còn muốn nói cái gì đó, nhưng âm thanh hắn phát ra không ai có thể nghe hiểu được.

Cuối cùng, chỉ có thể dưới sự dẫn dắt của y sư, âm thầm rời khỏi đại sảnh nghị sự.

Dù sao, con trai của Hàn Giả rất nhiều, không thiếu một mình hắn.

Về phần đột phá Binh Nhân cảnh…..".

Dốc lòng bế quan, đích xác có cơ hội làm được!

Nhưng cũng chỉ là có cơ hội mà thôi!

Mặc dù đột phá Binh Nhân cảnh.

Cũng là một Binh Nhân cảnh không có đầu lưỡi.

Không thể làm tướng.

Chỉ có thể làm tay chân ẩn núp ở phía sau màn.

Cả đời bị khuất bóng

Cảnh ngộ của Hàn Uy, cũng không gây ra bất kỳ gợn sóng nào.

Bởi vì Ngụy gia chịu dùng phương thức này để trút giận, đã nói rõ về sau hai nhà vẫn giữ lại khả năng chung sức hợp tác.

Nếu là bỏ lỡ lần này xuất binh cơ hội, về sau muốn xuất binh liền khó khăn, về sau chúng ta đến tột cùng nên tính toán như thế nào?"

Vẻ mặt Hàn Giả cũng có chút ngưng trọng.

Bởi vì mặc kệ từ phương diện nào mà xem, Ngụy Hàn liên thủ tấn công Đất Triệu đều là lựa chọn thu lợi lớn nhất.

Nhưng hiện tại Càn Sở Tề đều xuất binh ra biên cảnh, khiến bọn họ căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể trơ mắt nhìn cơ hội này trôi qua

Hàn Giả không tức giận sao?

Hắn thật sự tức giận!

Hắn cũng muốn học Ngụy gia, mạnh mẽ cùng Triệu gia đổi thổ địa, nhưng Hàn gia không có binh lực cường đại như Ngụy gia, cũng không có vị trí địa lý bọn họ có thể đánh cuộc.

Chỉ có thể thầm hận, vì sao Triệu Kỵ điên cuồng như vậy, trêu chọc hai con sói đói, cũng không muốn lấy thịt nuôi Ngụy Hàn.

Nhưng hiện tại, rối rắm những vấn đề này đã không còn hữu dụng.

Hàn Giả đột nhiên đứng dậy, chỉ vào bản đồ trên tường: "Địch quốc không chịu nổi một kích, đã là sự thật không thể chối cãi, Triệu Ninh triệt để đánh hạ đất mới, chỉ là vấn đề thời gian. Nhưng muốn xây dựng đất mới, cũng không phải đánh thắng mấy trận đại chiến là có thể giải quyết.

Bọn họ muốn người!

Chúng ta lại càng không cho bọn họ người!

"Từ hôm nay trở đi, dỡ bỏ lệnh cấm nông cụ bằng sắt và ruộng tư, mỗi thâm canh một mẫu ruộng công, liền cho phép khai khẩn một mẫu ruộng tư, khai hoang từ ba năm trước, miễn thuế ruộng tư.

Các nơi khác trên đất Hàn, do phủ nha xuất nhân thủ thiết lập trạm gác tại yếu địa, cấm hết thảy dân lưu lạc ra ngoài.

Ta muốn xem bệ hạ của chúng ta rốt cuộc dựa vào cái gì mà cướp được người từ Hàn Giả.

Mọi người đồng loạt hít sâu một hơi.

Đêm qua không khai chiến

Nhưng thật ra đã khai chiến

Chương 463: Cướp người Chương 463: Cướp người

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chẳng qua từ đánh giáp lá cà, biến thành đại chiến cướp người.

Từ khi kỹ thuật in ấn ra đời, bệ hạ Triệu Kỵ Lê Vương này, liền đặc biệt thích đem các loại chính sách ở đất Lê quảng cáo, đích xác tạo thành phiền toái không nhỏ cho hai nhà Ngụy Hàn.

Nếu thật sự bọn họ chiếm được vùng đất người thì hai nhà Ngụy Hàn không khỏi sẽ rơi vào hoàn cảnh xấu bị cướp người.

Nhưng với những người lưu vong.

Tay trái củ cải, tay phải đại bổng, đủ để cho bọn họ cả đời đều lưu lại cố hương.

Nhưng vẫn có người hỏi: "Nhưng thưa gia chủ, chính sách của bệ hạ đưa ra phong phú hơn chúng ta nhiều, cái này…"

Đây là lời đồn!

Âm thanh Hàn Giả lạnh lùng cứng rắn.

Người đàn ông đó còn muốn nói gì nữa.

Hàn Giả lại phất tay cắt đứt, trực tiếp hỏi ngược lại nói: "Để một đám ngu dân, tin vào lời đồn rất khó sao?"

Người nọ: "…..".

Hàn Giả hừ lạnh một tiếng: "Từ xưa đến nay, quân chủ nào, quý tộc nào, lại đem một miếng đất màu mỡ lớn như vậy tặng cho dân thường?

Vì sao bánh nhân thịt lớn như vậy, lại đập vào đầu bọn họ?

Ăn miếng bánh này, bọn họ sẽ ăn no, hay là sẽ trúng độc chết bất đắc kỳ tử?

Hơn nữa sắp xếp thêm một ít người có học nói chuyện phiếm trên đường phố, nói đây là âm mưu của Lê vương thất, âm mưu chỉ có trí giả mới có thể nhìn thấu.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau.

Cảm giác như khả thi.

Nhưng vẫn có người hỏi: "Nhưng bọn họ sẽ tin sao?"

Những ngu dân kia, từ trước đến nay ham thích trở thành trí giả, chỉ cần chính sách của Đất Hàn chúng ta, có thể làm cho bọn họ nhìn thấy lợi ích ngắn hạn, chúng ta nói cái gì, bọn họ sẽ tin cái đó. Bọn họ chẳng những sẽ tin, còn có thể cảm thấy mình thức tỉnh.

Vâng!

Mọi người rất nhanh thống nhất ý kiến.

Liên hệ những tiểu thế gia tiếp giáp với đất Hàn, để cho bọn họ hiệp đồng thiết lập trạm gác, bắt được người của đất Hàn người cần phải trả lại!

"Vâng!"

Hàn gia đối với phương án đối phó biến pháp lần này, cứ như vậy triệt để quyết định.

Hàn Giả biết, biến pháp cũng không phải ngày một ngày hai, Hàn gia đối phó cũng tất nhiên là một trận đánh lâu dài.

Ngàn ngày phòng trộm, nhất định cực kỳ vất vả.

Nhưng lão ta vẫn khá tự tin.

Bởi vì mặc dù quý tộc có thể dùng truyền tấn phù, vương thất có thể sử dụng kỹ thuật in ấn, nhưng xét cho cùng, tin tức vẫn bị bưng bít xuống tầng lớp dân đen.

Thế giới này, chín phần 10 người đều không biết chữ.

Cho dù Triệu Kỵ in ấn những thứ kia có thể phát đến tay mỗi người, cũng phải dựa vào người đọc cho bọn họ.

Chỉ cần nắm giữ những người biết đọc chữ này, hắn vẫn có thể nắm giữ hết thảy dân đen Đất Hàn.

Trừ phi…..".

Những ngu dân kia, bỗng nhiên liền bắt đầu mở mắt nhìn thế giới, bỗng nhiên có thể rõ ràng tất cả tình huống của vùng đất mới.

Có thể sao?

Bản thân Hàn Giả cũng bị ý nghĩ này chọc cười.

Hắn phất phất tay: "Đều giải tán đi!"

Cao tầng Hàn gia nhao nhao tản đi, đều đi làm việc của mình.

Hàn Giả duỗi lưng một cái, cũng trở về trong viện của mình chuẩn bị nghỉ ngơi.

Cũng chưa từng nghĩ, vừa ngồi xuống liền thấy Trịnh Uyên sắc mặt tái nhợt chạy tới: "Hàn Uy đứa nhỏ kia đầu lưỡi như thế nào bị Ngụy gia cắt mất? Vừa rồi tìm được ta, mọi người đều muốn khóc ngất đi".

Tuy rằng Hàn Uy cũng không phải là con ruột của bà ta, nhưng hai huynh đệ Hàn Uy Hàn Hưu này, trước kia đối với bà ta có chút hiếu kính.

Hiện tại Hàn Hưu đã chết, Hàn Uy cũng bị người cắt lưỡi, nhìn thấy tình huống này, đúng là vẫn có chút làm cho người ta thổn thức.

Hàn Giả hừ lạnh một tiếng: "Vốn còn không tới phiên hắn, nhưng tiểu tử này trong đầu nói muốn lập công, ta ám chỉ vài lần cũng không ngăn được hắn!Như thế chỉ vì cái trước mắt,

sớm ăn chút thiệt thòi cũng là chuyện tốt, đỡ phải về sau chết cũng không biết chết như thế nào!”

Trịnh Uyên: “…..”.

Bà ta đương nhiên biết Hàn Uy sốt sắng muốn lập công.

Nhưng xét đến cùng, vẫn là muốn thừa kế vị trí Gia chủ Hàn gia mới làm cho hai huynh đệ này bí quá hoá liều.

Lần trước trong Mộ bàn, người dẫn đội thế hệ trẻ Hàn gia chính là Hàn Uy, tuy rằng cuối cùng thất bại cũng không phải là do Hàn Uy, nhưng cuối cùng hết thảy đều tính ở trên đầu của hắn, hắn nóng lòng muốn lập công nên mới lựa chọn như thế…

Sắc mặt Hàn Giả có chút âm trầm: “Đừng quản con của người khác!”

Trịnh Uyên có chút bất mãn: “Ông có ý gì?”

Những ngày gần đây, thái độ của Hàn Giả đối với bà ta có thể nói là tương đối không tốt.

Có ý gì? Ý tứ ở mặt chữ!

Hàn Giả nhíu mày: “Chuyện Quyện nhi làm, so với Hàn Uy làm còn ác liệt hơn nhiều! nếu không có ta gắt gao áp chế mấy lão già kia, nếu không có Trịnh gia đứng sau Quyện nhi, bà cho rằng kết cục của Quyện nhi sẽ tốt hơn Hàn Uy ở chỗ nào?”

Trịnh Uyên: “…..”.

Bà tuy rằng rất ít nhúng tay vào đại sự Hàn gia, nhưng làm đương gia chủ mẫu, bà làm sao có thể không rõ quan hệ lợi hại trong đó?

Hàn Giả thở dài một hơi: “Ta thấy Quyện nhi, hắn há mồm câm miệng chính là cái gọi là ‘Đại thế’, nếu’Đại thế’thật sự

nói hùa theo là có thể hùa theo, dưới đất vàng làm sao có nhiều xương khô như vậy?

Trịnh Uyên: "…..".

Phong thổ Trịnh gia nối liền Đất Hàn với vùng đất mới, tuyệt đối không thể thất thủ, bà thông báo cho mấy vị trưởng lão Trịnh gia, nội trong vòng ba ngày đến Giáng Thành!"

Trịnh Uyên thở dài: "Được rồi!

Mấy ngày trước, trưởng bối Trịnh gia đã viết thư tới, nói không muốn tham dự xung đột giữa hai nhà Triệu Hàn.

Nhưng không ngờ, vẫn bị cuốn vào.

……

Chương 464: Tinh lực dư thừa Chương 464: Tinh lực dư thừa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tỉnh dậy sau giấc ngủ.

Sắc trời đã tối.

Doanh Vô Kỵ thoải mái duỗi lưng một cái, ngủ suốt một ngày, tinh thần của hắn rốt cục điều chỉnh lại.

Từ khi ngưng kết siêu phẩm linh thai, hắn cũng cảm giác tinh lực càng lúc càng dư thừa.

Quá trình này, thậm chí cũng không cần tu luyện.

Tất cả những gì hắn cần làm, như thể chỉ cần ngủ là đủ.

Cũng không nghe nói Thai Thuế Cảnh khác cũng như vậy!

Chẳng lẽ…..".

Hắn nhìn nhìn tiểu hồ ly trắng ngủ ngon lành trong chăn, cảm giác nó hình như rất giống bệnh trạng của mình.

Nhìn thấy tiểu hồ ly trắng, hắn bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện.

Đại chiến đao thật thương thật, hai nhà Ngụy Hàn hẳn là đánh không được.

Vợ cả tiền tuyến thắng lợi, kế tiếp nhất định là đại chiến cướp người.

Vừa lúc nhìn xem rau hẹ của tôi phát triển thế nào rồi.

Doanh Vô Kỵ một lần nữa nhắm mắt lại, đảo mắt liền tiến vào thế giới mộng cảnh 100 nghìn ngôi sao trên trời kia.

Tiện tay một chiêu, chính là mấy vạn người đồng loạt đi vào mộng.

Nhưng lúc này, Doanh Vô Kỵ phát hiện hình như có gì đó không đúng.

Bởi vì không ít người sau khi tiến vào mộng cảnh phản ứng đầu tiên đều là: "Ta không phải đã thức tỉnh sao?Tại sao còn có thể tiến vào mộng cảnh này, chẳng lẽ còn đối với âm mưu Lê vương thất ôm một tia si tâm vọng tưởng?"

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Mẹ kiếp!

Những người này sách cũng chưa từng đọc qua mấy quyển.

Sao lại "thức tỉnh"?

Nghiệt súc, các ngươi đến tột cùng đã thức tỉnh cái gì?

Chẳng lẽ cha vợ ta đặt ra chính sách mới, các ngươi đều cảm thấy không thơm?

Nhìn quê quán của nhóm người này, đều là ở Hàn Giả.

Lão thất phu Hàn Giả này, phản ứng vẫn là nhanh!

Không ngờ nhanh chóng dựng lên chướng ngại vật.

Đất Hàn như thế.

Nói vậy Đất Ngụy cũng hùa theo.

Nếu như không bịp được dân đen hai nơi này, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề, quyết đoán đá bọn họ ra khỏi mộng cảnh, nhanh chóng chạy tới vương cung.

Một đường thông suốt, trực tiếp đi tới Điện Trọng Lê của Triệu Kỵ.

Phụ vương!

Vô Kỵ! Mau tới ngồi!

Triệu Kỵ cười vẫy tay: "Cô đã vì ngươi tuyển hơn ngàn cao thủ, hộ tống ngươi đi tới công xưởng ngọc xà, ngươi cảm thấy thế nào?"

Doanh Vô Kỵ cười chắp tay: "Vẫn là phụ vương lo choc con, bất quá trước khi đi công xưởng ngọc xà, nhi thần muốn đi tiền tuyến một chuyến trước!"

"Hả ? Vì sao?"

Nhi thần nghe nói, hành động chém đầu địch của Thái tử điện hạ thành công chưa từng có, nhưng vai phải của Thái tử điện hạ cũng bị ba vết kiếm. Nhi thần…..". Nhi thần đau lòng! Xin phụ vương cho phép, nhi thần tự mình đưa thuốc cho Thái tử điện hạ".

"……"

Triệu Kỵ nhịn không được cười ha ha.

Lúc này mới một đêm.

Tiểu tử này đã bị Ninh nhi làm cho đắn đo?

Tốt!

Chuyện tốt!

Bất quá cũng đừng trì hoãn thời gian quá lâu, ngươi ở tiền tuyến nhiều nhất là ba ngày!”

Đa tạ phụ vương!

Sáng sớm ngày mai ngươi liền xuất phát!

Triệu Kỵ bỗng nhiên hạ giọng nói: “Về phần đêm nay! Ngươi…… ở Điện Tình Giáng đi!

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Đưa mắt nhìn Doanh Vô Kỵ rời đi.

Triệu Kỵ nhịn không được lộ ra vẻ tươi cười, sớm biết hắn dễ đắn đo như vậy, mình tội gì rối rắm nhiều chuyện như vậy?

Hiện tại hắn chỉ mong tình thế mau chóng ổn định lại.

Sau đó Triệu Ninh và Lý Thải My nhanh chóng sinh con nối dõi.

Kể từ đó, không chỉ có địa vị Triệu Ninh ổn định, cũng có thể đem Doanh Vô Kỵ trói chặt ở Lê vương thất.

Về phần ai trước ai sau, cũng không phải trọng yếu như vậy.

Bởi vì đến lúc đó hết thảy quyền quyết định, đều ở trong tay Triệu Ninh.

……

Điện Tình Giáng.

Lý Thải My nghe được tin tức Doanh Vô Kỵ muốn trước chạy tới tiền tuyến, nhất thời trong lòng lộp bộp: “Triệu Ninh bị thương, chàng liền đau lòng như vậy…”

Nàng ghen sao?

Doanh Vô Kỵ cười hì hì hỏi.

“Không có đâu!”

Lý Thải My hừ nhẹ một tiếng: “Nếu là chàng quan tâm chính là nữ tử khác, thiếp đương nhiên không đồng ý, nhưng nếu là Triệu Ninh… chàng cứ việc quan tâm là được!”

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc: “Ai? Thật hay giả?”

“Nếu không phải nàng giúp ta, chỉ sợ ta đã sớm trở thành cái xác không hồn, ta làm sao có thể sinh ra tâm tư ghen ghét với nàng?

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Lý Thải My khẽ cười nói: “Bất quá chàng lần này đi tiền tuyến, hẳn là không chỉ là vì thương thế của nàng phải không?”

Đương nhiên không phải!

Vậy là vì cái gì?

“Để thưởng ngoạn, thay một số người thưởng thức một chút đất phương Bắc ngàn dặm màu mỡ

A…..”.

Vừa rồi tuy rằng ngoài miệng nói không ghen với Triệu Ninh, nhưng sau khi xác định Doanh Vô Kỵ có mục đích khác, nàng vẫn vô duyên vô cớ vui vẻ không ít.

Nàng nhẹ nhàng đấm bả vai Doanh Vô Kỵ một cái: “Chàng đã sáng sớm ngày mai phải đi, vậy thì mau trở về nghỉ ngơi đi!”

Không!

Doanh Vô Kỵ lắc đầu: “Đêm nay, ta ở nơi này! đêm tân hôn bỏ sót nàng, đêm nay bù!”

Lý Thái My: “…!

Chương 465: Yếu mà cứ đòi ra gió

！”

Động phòng sao có thể bỏ sót người chứ?

Đây không phải là vứt bỏ con nhà người ta sao?

Đây là bóp nát trái tim người ta thì có.

Thời điểm Lý Thải My nghe được những lời này, trái tim đều vọt lên cổ họng, nàng theo bản năng rụt về phía sau, sau đó ngạc nhiên phát hiện, cửa sổ phòng ốc tự nhiên đều đóng lại.

Có tiểu tử hư hỏng từ lúc vào nhà liền tính toán xong tất cả chuyện xấu.

Mắt thấy dường như không thể lui.

Nàng cái khó ló cái khôn, dự định nắm quyền chủ động trong tay mình.

Dứt khoát tiến lên một bước, lấn vào Doanh Vô Kỵ trong lòng, ngẩng mặt cười nói: “Làm sao có thể có người gấp gáp như vậy, để cho thiếp kiểm tra một chút…”

Nhưng kiểm tra một chút, lại phát hiện Doanh Vô Kỵ so với trong tưởng tượng của mình còn khủng hơn.

Không nói đến thể trạng làm cho người ta mặt đỏ tim đập kia, chỉ là khí huyết tràn đầy kia, cũng khiến cả người cũng nóng lên.

Nàng đỏ mặt, theo bản năng lui về phía sau vài bước.

Chương 465 : Yếu mà cứ đòi ra gió

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Đúng là cái đồ yếu mà cứ đòi ra gió…..”.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười cười, ngay từ đầu nhìn bộ dáng Trư Bát Giới của nàng, hắn còn tưởng rằng đêm nay sẽ kiệt sức.

Không nghĩ tới lại nhát như vậy.

Hắn tiến lại gần, cầm tay Lý Thải My, nhẹ giọng hỏi: “Ngày đại hôn, ta đem Triệu Ninh trước mặt nàng mang đi, tròng long nàng nghĩ gì?”

Lý Thái My xoay người lại: “Mang đi thì mang đi thôi! trong lòng thiếp có thể có tư vị gì? lấy thân phận của ta, có thể được cho phép được gặp chàng đã là vạn hạnh rồi, chẳng lẽ thiếp còn có thể yêu cầu xa vời cùng người ngoài Thái tử bái thiên địa sao?”

Doanh Vô Kỵ nghe ra ủy khuất của nàng, hai tay nhẹ nhàng cầm bả vai của nàng, cười hỏi: “Vậy ngươi nàng cùng ta bái thiên địa sao?”

“Chàng nói xem?”

Lý Thải My cứ như vậy không chút né tránh nhìn chằm chằm ánh mắt của hắn, không chút che giấu ủy khuất cùng đau khổ trong con ngươi.

Nàng hiếm khi bộc lộ tình cảm của mình.

Nhưng ở trước mặt Doanh Vô Kỵ, nàng lại một chút cũng không muốn che giấu.

Bởi vì dù cho hắn chỉ là ôn thanh trấn an vài câu, cũng có thể mang đến cho nàng khác cảm giác an toàn.

Khi một người đã quen bất lực, yêu cầu chính là nhỏ nhoi như vậy.

Doanh Vô Kỵ nâng má hơi lạnh của nàng: "Vậy bái!"

Bái như thế nào?

Đi! Theo ta chui vào trong chăn!"

"……"

Lý Thải My có chút thất vọng, không nghĩ tới hắn chỉ là muốn lừa gạt mình làm chút chuyện nam nữ kia.

Bất quá nàng vẫn không cự tuyệt, chỉ là lúc nằm ở trên giường, lưng hướng về phía hắn.

Nàng không biết cảm xúc hiện tại của mình có gọi là thất vọng hay không.

Chỉ biết là nếu Doanh Vô Kỵ muốn mạnh mẽ làm gì đó với nàng, nàng nhất định sẽ khổ sở một hồi lâu.

Lại chưa từng nghĩ, Doanh Vô Kỵ chỉ lẳng lặng ôm lấy nàng từ sau lưng.

Ngoại trừ cảm giác an toàn mà lồng ngực ấm áp của hắn mang lại, nàng cũng không nhận ra bất cứ điều gì khác thường.

Nàng nhịn không được xoay người, kinh nghi nhìn Doanh Vô Kỵ một cái: "Chàng đây là…..".

"Ngủ đi! Trong mộng cái gì cũng có!"

"……"

Phản ứng đầu tiên của Lý Thái My là hắn đang đùa mình.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, tên hỗn tiểu tử này còn chưa từng để cho mình thất vọng qua.

Chẳng lẽ hắn nắm giữ năng lực khống chế mộng cảnh?

Nàng có chút đắn đo không chính xác, trên đời này pháp thuật khống chế mộng cũng không tính cực kỳ hiếm có, nhưng cực kỳ ỷ lại vận khí cùng thiên phú, thường thường đều là người trời xui đất khiến trong lúc tự mình lĩnh ngộ, rất ít có thể tự mình tu tập.

Hơn nữa khống mộng rất dễ dàng tạo thành tổn thương tinh thần, đối với người khống mộng yêu cầu về khống chế tinh thần lực cực cao, cho nên có thể tu luyện thành công đã ít lại càng ít.

Nhưng Doanh Vô Kỵ… Rõ ràng không giống người sẽ tổn thương mình.

Chỉ là do dự ngắn ngủi, nàng liền kiên định nhắm hai mắt lại, rất nhanh liền có một trận cảm giác mê muội đánh úp lại.

Chờ đến khi mở mắt lần nữa.

Nàng đã mặc một bộ hồng y.

Gương đồng rõ ràng.

Nến đỏ dập dờn.

Hạ nhân trong phủ đang bận rộn, tỷ tỷ đang cười giúp nàng trang điểm.

Thải My, em phát ngốc cái gì vậy?

Lý Thải Đàm có chút lo lắng mà thúc giục: “Mau chút nhìn gương, tỷ tỷ giúp em đội mũ phượng, tân lang quan lập tức sẽ tới đón người!”

Lý Thải My: “…..”.

Nàng cuống quít quay đầu nhìn lại, lại phát hiện căn phòng này, mỗi một chi tiết đều vô cùng sinh động.

Liền ngay cả tỷ tỷ, cũng là bộ dáng thiếu nữ17 18 tuổi, cùng nàng trong ấn tượng không khác biệt lắm.

“Cái này…..”.

Nàng kiềm chế kích động trong lòng, một lần nữa ngồi trở lại trước gương, đợi cho tân nương tử trang điểm chuẩn bị xong, ngoài cửa cũng vang lên một trận âm thanh ồn ào.

Quay đầu nhìn lại, một tên hỗn tiểu tử tướng mạo anh tuấn đang mỉm cười nghênh đón.

Hôn lễ kế tiếp, mỗi một chỗ đều hoàn mỹ phù hợp với tưởng tượng của nàng.

Ngay cả nụ cười của khách khứa cũng không có chút khuyết điểm nào.

Lên kiệu hoa.

Bái thiên địa.

Vào động phòng.

Khi Doanh Vô Kỵ đẩy khăn voan của nàng ra, nàng nhịn không được xoa xoa hốc mắt chua xót: “Pháp thuật khống mộng tinh thâm như vậy, chàng liền chuẩn bị một hôn lễ như vậy, sẽ không cảm thấy lãng phí sao?”

Doanh Vô Kỵ hơi nghiêng người về phía trước: “Lãng phí hay không lãng phí chưa bao giờ là tiêu chuẩn, mấu chốt là… nàng có thích không?”

Thích!

Lý Thái Mê mím môi: “Nhưng thiếp muốn tỉnh rồi!

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc: “Vì sao?”

Đừng quan tâm tại sao! Thiếp muốn tỉnh!”

Được rồi!

Doanh Vô Kỵ thấy nàng không giống nói đùa, liền phất tay bỏ đi mộng cảnh.

Trong chốc lát.

Hai người ôm nhau chậm rãi mở mắt.

Lý Thải My vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve hắn bởi vì mỏi mệt mà nhíu mày, có chút đau lòng nói: "Chung quy chỉ là một giấc mộng, không cần làm được chân thật như vậy, khiến chàng mệt mỏi!"

Doanh Vô Kỵ nhịn không được nhếch miệng: "Được! Giấc mộng này làm không công rồi!"

"Không, không phải!"

Lý Thải My dán mặt lên ngực hắn: "Không có làm không công, thiếp rất thích. Chỉ là đã đến động phòng, vì sao còn muốn ở trong mộng?

Doanh Vô Kỵ: "!!!"

Cảm nhận được hơi thở càng lúc càng nóng bỏng của hắn.

Lý Thải My khuôn mặt cũng bắt đầu xấu hổ đến nóng lên, cứ như vậy cả người xụi lơ nằm ở trên ngực của hắn, lại bỗng nhiên sửa miệng nói: "Nếu không, nếu không không đợi chàng trở về?"

Doanh Vô Kỵ nghẹn một cái: "Nàng đây là lại đổi ý?"

"Không, không đổi ý!"

Lý Thải My chống đỡ thân thể, nhìn ánh mắt của hắn, nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Chủ yếu mấy ngày nay quá nguy hiểm, ta, thiếp không hy vọng con cái của chúng ta sinh ra liền bị khi dễ, bị Triệu Ninh khi dễ cũng không được.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hắn đang suy nghĩ.

Sau nhà máy xà phòng, có nên làm thêm làm nhà máy Ba con sói không nhỉ?

Con mẹ nó, mình một thân toàn kiến thức, kết quả hoàn toàn không có đất dụng võ!

……

Chương 466: Tuyên chiến với Lê quốc Chương 466: Tuyên chiến với Lê quốc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ba ngày sau.

Càn Quốc.

Quốc đô Ung Thành.

Đại triều hội môi thương lưỡi kiếm, chúng đại thần ngươi tới ta đi, lấy các loại phương thức thỉnh cầu Doanh Việt, chính thức tuyên chiến với Lê quốc.

Cho dù bọn họ cũng không có nắm chắc tất thắng.

Cho dù Càn Quốc vẫn chưa khôi phục nguyên khí từ đại chiến lần trước.

Nhưng bọn họ vẫn không muốn buông tha cơ hội ngàn năm có một này.

Hiện tại Nội bộ Lê quốc không có phát động nội loạn, nhưng kéo dài mấy trăm năm mâu thuẫn, cũng đã bị đẩy tới nơi đầu sóng ngọn gió.

Hiện giờ Triệu thị đã phát động gần nửa binh lực Bắc chinh.

Nếu là hiện tại Càn quốc xuất binh, Triệu thị cơ bản không có khả năng gấp rút tiếp viện Ngụy gia, thậm chí lòng tham Sở quốc cũng có khả năng bị đốt cháy.

Có thể đánh thắng hay không tạm thời không đề cập tới.

Chủ yếu là thời cơ xuất Đông lần này ngàn năm có một.

Chỉ cần có thể xé mở một lổ hổng Đông xuất, coi như lưỡng bại câu thương vậy thì như thế nào?

Cho nên bất kể là văn thần hay võ tướng, người này nối tiếp người kia thượng tấu, để Doanh Việt xé bỏ minh ước Càn Lê.

Chỉ tiếc, thái độ Doanh Việt càng thêm kiên quyết, nhất nhất bác bỏ thỉnh cầu của bọn họ.

Uy quyền của ông ta tại Càn quốc rất to, cho dù văn thần võ tướng thái độ gấp gáp hơn nữa, cũng chỉ có thể lặng lẽ chấm dứt.

Cuối cùng.

Đại triều hội giải tán.

Nhưng ai đó không bỏ đi.

Doanh Việt nhìn về phía nhi tử của mình, trầm giọng hỏi: "Vô Khuyết, ngươi lần đầu tiên tham gia đại triều hội, cảm giác như thế nào?"

Doanh Vô Khuyết đã sớm từ bóng ma một tháng trước đi ra, hôm nay mặc phục sức Công tử Đại Càn, thoạt nhìn dáng người cao ngất, phong thần tuấn lãng, hoàn toàn chính là quý công tử do lễ giáo vương thất bồi dưỡng ra.

Chỉ nhìn dáng vẻ, căn bản không nghĩ tới ba tháng trước, hắn còn là một tiểu tử hương dã.

Hắn nhàn nhạt cười, cung kính chắp tay nói: "Uy nghi của phụ vương, nên làm vua thiên hạ, khiến nhi thần tâm trì hướng về!

Doanh Việt cũng không sửa chữa những lời này.

Tuy rằng Chu thiên tử vẫn có địa vị chí cao vô thượng trong lễ giáo.

Nhưng địa vị chính trị, Chu thiên tử đã sớm chắp tay nhường lại.

Tuy nói ba nhà Phân Lê, cùng Điền thị Đại Tề đều bởi vì Chu thiên tử chậm chạp không đẩy mạnh, nhưng thay vì nói là kiêng kỵ Chu thiên tử, không bằng nói là kiêng kỵ người khác mượn danh Chu thiên tử, danh chính ngôn thuận xuất binh đối với bọn họ.

Khi Bách gia thịnh hội, Bách gia còn có thể dựa vào Cửu Châu mô phỏng, thôi diễn ai có thể tranh giành thiên hạ.

Tự xưng là "Vua thiên hạ" thì có gì không ổn?

Bất quá hắn muốn từ trong Doanh Vô Khuyết nghe được, cũng không phải là lời nịnh nọt như thế.

Cho nên sắc mặt cực kỳ nghiêm túc: "Triều hội hôm nay, bất luận là văn thần hay là võ tướng, đều hy vọng cô có thể dụng binh với Lê quốc, ngươi thấy thế nào?"

Doanh Vô Khuyết hít sâu một hơi: "Nhi thần cho rằng, Đông xuất chi tâm của chư vị đại thần có thể lý giải, nhưng chỉ vì cái trước mắt!"

Hả?

Doanh Việt hơi nhướng mày: "Con cũng cảm thấy, chúng ta nên buông tha cơ hội ngàn năm có một này?"

Không!

Doanh Vô Khuyết cười lắc đầu: "Cơ hội xuất Đông lần này đương nhiên không thể buông tha, nhưng nếu đợi thêm vài năm, nhất định sẽ tốt hơn!"

Doanh Việt thân thể hơi nghiêng về phía trước, làm cho người ta có một loại cảm giác áp bách, như cười như không hỏi: "Ồ?"

Văn thần võ tướng đều nói không thể để mặc Lê quốc biến pháp, cho rằng Triệu thị một khi biến pháp thành công, quốc lực chắc chắn tăng nhiều, nhưng nhi thần cho rằng không phải.

Đầu tiên biến pháp không phải một sớm một chiều, nhất là Triệu thị biến pháp cơ sở là dựa vào vùng đất mới phương bắc, từ khai hoang đến sản xuất, ít nhất cũng cần thời gian ba năm.

Thời gian ba năm này, thực lực của Triệu thị đã tiêu hao.

Tiêu hao ba năm này, tất nhiên sẽ biến thành tài nguyên tu luyện, cấp dưỡng cho chúng ta.

Hơn nữa cho dù biến pháp thành công hay không, Ngụy Hàn nhất định sẽ coi Triệu thị là cái đinh trong mắt, mâu thuẫn nội bộ Lê quốc không thể điều hòa, Triệu thị không tồn tại khả năng chỉ dựa vào biến pháp liền thôn tính Ngụy Hàn.

Ngụy Hàn lần này buông tha xuất binh, nếu không có biến cố gì khác, chỉ có một loại kết cục bị Triệu thị hút máu, đơn giản là hút nhanh hay chậm mà thôi.

Hai nhà Ngụy Hàn nếu phản ứng nhanh, nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp thoát ly gông cùm xiềng xích của Lê quốc.

Chỉ cần Lê quốc một phân làm ba, Đại Càn chúng ta đối mặt, chính là Ngụy Hàn bị hút khô máu.

Như vậy xem ra, độ khó của Đông xuất so với hiện tại chắc chắn sẽ giảm xuống không ít.

Hả?

Doanh Việt hỏi ngược lại: "Theo con thấy, để Lê quốc biến pháp, trăm lợi mà không một hại?"

Doanh Vô Khuyết lắc đầu nói: "Đương nhiên không phải! Triệu thị biến pháp một thành, quốc lực nhất định đột nhiên tăng mạnh. Ngụy Hàn tuy rằng sẽ lâm vào khốn cục nước ấm nấu ếch, nhưng cũng có liên minh họ Cơ nhìn chằm chằm.

Cho dù bỏ mặc nhà nào làm lớn, đều đối với Đại Càn chúng ta bất lợi".

Cho nên nhi thần cho rằng, khi Triệu thị hút máu Ngụy Hàn, ta nên tạo áp lực lớn.

Đồng thời ngăn cản liên minh họ Cơ thành lập.

Chỉ cần năm năm sau, trên đời này xuất hiện một Ngụy quốc nửa chết nửa sống.

Ta đại Càn Đông xuất thế, cũng đã thành một nửa!"

Không sai!

Doanh Việt rốt cục lộ ra vẻ mặt tán thưởng: "Xem ra mấy ngày nay, cậu thật sự học được không ít thứ.

Doanh Vô Khuyết cười khom người: "Phụ vương quá khen! Vô Khuyết tự về Càn, ngày ngày tu tập công khóa, không dám có chút buông thả nào.

Nhi thần nghe nói, Doanh Vô Kỵ trước đó vài ngày đi tiền tuyến Bắc chinh, tự mình băng bó vết thương cho Lê thái tử, khiến sĩ khí Lê quân đại chấn!"

Doanh Việt sắc mặt có chút khó coi: "Thật sự là càng sống càng giống rể rể, kỳ cục!"

Chương 467: Hào khí tăng vọt Chương 467: Hào khí tăng vọt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Khuyết vội vàng nói: "Phụ vương chớ nổi giận! nhi thần cũng là nhất thời lỡ lời, Vô Kỵ cũng là vì mẫu quốc chịu nhục, cũng không…"

Được rồi!

Doanh Việt phất tay cắt ngang: "Hắn có hay không hành vi không đúng, trong lòng Cô có cân nhắc, ngươi cũng không cần

nói thay cho hắn. Mấy ngày nay, ngươi lại dốc lòng tu luyện, sang năm mùng ba tháng ba, cần phải lấy cho được Hàm Quang kiếm!”

Thương Vương tam kiếm, mỗi một thanh đều có uy khuynh thế.

Con có lòng tin lấy được không

Hôm nay nhi thần đã ngưng tụ thành nhất phẩm linh thai, đang ngưng tụ thành Chuyên Húc đế thân, trừ phi trên đời này có người lấy tinh khí thần tầng 13 đột phá Thai Thuế Cảnh, bằng không người tham gia Đại hội Kiếm Tiên, không có khả năng trở thành đối thủ của nhi thần!”

Lúc hắn nói chuyện hào khí tăng vọt

Bởi vì hắn thật sự không nghĩ tới mình thua như thế nào!

Nhất phẩm linh thai+Chuyên Húc đế thân, chỉ có hắn hiểu được tám chữ này đại biểu cho cái gì.

Có lẽ, thái tử của Lê quốc kia thái tử cũng biết, dù sao nghe nói hắn dung hợp một giọt Đế huyết Chuyên Húc.

Nhưng càng là như vậy, Triệu Ninh lại càng nên biết hắn đến tột cùng khủng bố thế nào, nếu gặp hắn tại tại Đại hội Kiếm Tiên có khi sợ tới mức trực tiếp đầu hàng.

Thiên hạ này, có thể mạnh hơn Triệu Ninh, có thể có mấy người?

Hàm Quang kiếm, sớm đã bị hắn coi là vật trong túi.

Trừ phi có người đột phá Thai Thuế Cảnh lúc, luyện tinh, ngưng khí hoặc là Tụ Thần đã đột phá 13 tầng, dù sao tầng 12 đến 13 tầng chính là cách biệt thiên uyên, nếu thật sự có quái thai như vậy, chính mình thật đúng là chưa chắc có thể thắng.

Bất quá đưa ra loại giả thiết này, đơn giản là tự mình dọa mình.

Thiên hạ này, tinh khí thần đột phá tầng 12 cũng đã tính là thiên tài, làm sao có thể có người đột phá tầng 13?

Doanh Việt cũng khoát tay áo: "Đừng nhắc đến loại lời nói vô căn cứ tầng 13 này, Hàm Quang Kiếm cần phải lấy được tay, chỉ cần ngươi có thể lấy được tay, trở về cô liền cho ngươi vị trí thái tử, hiểu chưa?"

Vị trí Thái tử!

Doanh Vô Khuyết kích động đến tim đập thình thịch, nhanh chóng chắp tay nói: "Vâng! Phụ vương! Nhi thần nhất định không làm nhục sứ mệnh!

Doanh Việt khẽ gật đầu: "Đi xuống đi!"

Nhi thần cáo lui!

Sau khi Doanh Vô Khuyết rời đi, trên đại điện yên tĩnh hơn rất nhiều.

Doanh Việt một người ngồi ở địa vị cao, thần sắc bình tĩnh như nước, thấy không rõ hỉ bi.

Thật lâu sau.

Ông ta than nhẹ một tiếng: "Ra đây đi!

Vừa dứt lời, liền có hai thân ảnh một già một trẻ từ trong bóng tối đi tới.

Thanh niên chính là Công Tôn Lệ mới từ Lê quốc trở về, lão giả thì là Công Tôn Vân vừa mới thôi chức quan cách đây gần nửa năm, vị từng là cánh tay của triều đình này, đã sớm không hội triều chính, hiện tại thân phận cũng gần như không còn gì.

Ông ta chính là ông nội của Công Tôn Lệ.

Doanh Việt quét mắt nhìn hai người một cái: "Các ngươi cảm thấy vị công tử cô dưới gối này như thế nào?"

Hai ông cháu nhìn nhau, đều không nói gì.

Doanh Việt có chút bất mãn: "Công Tôn Lệ! Công Tử Vô Khuyết chính là tân quân phụ tá tương lai của ngươi, ngươi không muốn đánh giá sao?"

Lời này nếu bị người ngoài nghe được, nhất định sẽ chấn động.

Dù sao Công tử Vô Kỵ vừa mới thành hôn, cho dù người sáng suốt cũng có thể nhìn ra suy nghĩ của Doanh Việt, nhưng nghe được ông ta trần trụi xưng "Tân quân" như vậy, phỏng chừng cũng rất khó bảo trì đạm định

Nhưng Doanh Việt đã nói như vậy.

Bởi vì giờ phút này ông ta coi trọng Công Tôn Lệ, thậm chí không thua Doanh Vô Khuyết.

Biểu hiện của người trẻ tuổi này tại Bách gia thịnh hội tuy rằng không tính là đặc biệt kinh diễm, nhưng Doanh Việt lại từ trên người hắn thấy được một loại khí chất khác.

Loại khí chất này, hắn chỉ từ trên người Thương Quân trong sử sách cảm nhận được.

Loại người này, nguyện vì biến pháp mà chết.

Doanh Việt cũng không hoài nghi Càn Quốc nhất thống thiên hạ, nhất là sau khi Doanh Vô Khuyết đột phá Thai Thuế Cảnh.

Hắn lo lắng, chỉ là cỗ chiến xa Càn Quốc này, sẽ giống như Cửu Châu mô phỏng cuốn kết quả mất khống chế rơi xuống.

Lúc Công Tôn Lệ thôi diễn, không bảo vệ được chiếc chiến xa này.

Nhưng cũng không có nghĩa là hắn tôi luyện mấy chục năm sau vẫn không thể.

Người thanh niên này, có học thức và khí tiết tương ứng.

Cho nên, hắn hẳn là trở thành cánh tay tương lai Đại Càn.

Công Tôn Lệ than nhẹ một hơi: "Ngôn luận của công tử Vô Khuyết, đối với đại cục rất có kiến giải. công tử …. đọc rất thuộc lòng! Bệ hạ thứ tội!

Doanh Việt hỏi ngược lại: "Nghe ra hả?"

Công Tôn Lệ bất đắc dĩ lắc đầu: "Chủ yếu là giọng điệu và luận điệu, thật sự rất khó không khiến người ta nghĩ đến Lâm quý phi.

Doanh Việt tiếp tục hỏi: "Còn gì nữa?"

Không có!

Ngươi cũng không cảm thấy, hắn không có lòng bao dung?

Công tử Vô Khuyết tuy lớn tuổi hơn Công tử Vô Kỵ, hoàn cảnh sinh trưởng cũng không được coi là ưu thế, nhưng dù sao cũng không cần ăn nhờ ở đậu, vui vẻ tuổi trẻ khí thịnh cũng coi như bình thường, chưa chắc không thể trở thành một đời minh quân.

Công Tôn Lệ có chút bất đắc dĩ, hắn cũng hy vọng tương lai mình phụ tả chính là hiền quân hùng chủ.

Địa vị Thái tử Doanh Vô Khuyết cơ bản đã ổn định, nhưng còn vấn đề Thái tử địch quốc" Doanh Vô Kỵ. Đối với Doanh Vô Kỵ thì không tạo thành thương tổn gì, ngược lại sẽ làm cho vị thế bị hạ thấp

Chỉ hy vọng vị công tử này dưới sự dạy dỗ của Doanh Việt, có thể có được càng nhiều tính chất hùng chủ.

Chương 468: Giấc mơ kỳ dị Chương 468: Giấc mơ kỳ dị

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Việt lại hừ một tiếng: "Vô Kỵ lần này xác thực không thỏa đáng, cũng không mắng lầm hắn! Cô bảo ngươi chọn canh dân, chọn xong chưa?

Công Tôn Lệ chắp tay nói: "Chọn xong rồi, tổng cộng 1.343 hộ, của cải trong sạch, đều là người Càn già từ ba đời trở lên, mặc dù gửi cho người khác trăm năm, cũng sẽ vẫn trung thành với bệ hạ và Đại Càn!"

Rất tốt!

Doanh Việt mỉm cười, chợt quăng cho hắn một quả ngọc phù: "Lần này binh diễn, ngươi là quân sư đi theo, trợ Ngụy gia áp chế dân lưu lạc. Vô Kỵ bên kia thiếu nhân thủ, cần phải lấy người già của Càn quốc bổ sung!"

Vâng!

Công Tôn Lệ hít sâu một hơi, nặng nề gật đầu.

……

Vào đêm.

Trong biên cảnh Lê quốc, vô số người trẻ tuổi đồng thời mơ một giấc mộng ly kỳ.

Bọn họ mơ thấy một con bướm vô cùng cường tráng, đang đè bọn họ đi lại trên thảo nguyên rộng lớn.

Vừa đi, vừa dùng đôi cánh mạnh mẽ vỗ đầu bọn họ.

Con mẹ ngươi thức tỉnh đi nào!

Con mẹ ngươi thức tỉnh đi nào!

"Hãy nhìn vào vùng đất rộng lớn này!"

"Tư điền tốt như vậy ngươi không cần, ngươi tin những người đọc sách kia lừa dối?"

Có thể đọc nhiều sách không?

Có thể đọc nhiều sách không?

Trong mơ.

Bọn họ đối với con bướm này vừa kính vừa sợ.

Không biết tại sao.

Liền cảm giác nó làm cho người ta tin phục.

~~~~

Trong mộng cảnh!

Những thứ này thật tuyệt vời.

Nó có thể là mộng xuân không dấu vết, một đêm hoang đường, sau khi tỉnh mộng, ngoại trừ quần áo cần thay giặt ra, không nhớ nổi bất kỳ chi tiết nào.

Nó cũng có thể ăn sâu vào cốt tủy, mỗi khi tỉnh táo hồi tưởng, đều có thể khiến bạn thuộc như lòng bàn tay đối với từng chi tiết trong mộng.

Nó có thể lố bịch và kỳ lạ.

Nhưng không để cho ngươi sinh ra chút hoài nghi nào.

Nó cũng phù hợp với logic.

Để cho ngươi cho dù là tỉnh, cũng phân không rõ mộng cảnh cùng hiện thực có cái gì khác nhau.

Mà hiện tại.

Doanh Vô Kỵ dường như nắm giữ toàn bộ trong mộng cảnh, chỉ cần tu vi tinh thần của người nhập mộng không bằng hắn, hắn có thể dễ dàng lên dây cương tư tưởng cho những người này.

Giống như sự kính trọng và sợ hãi của họ đối với "Bướm".
~~~~

Chẳng có lý do gì cả.

Nhưng lại khiến bọn họ không thể không tuân theo.

Mặc dù sau khi tỉnh mộng, sẽ bởi vì cảm thấy hoang đường mà cười một tiếng.

Nhưng cũng sẽ trong lúc lơ đãng, theo bản năng vẫn đi theo quán tính tư duy vô tri vô giác này.

Doanh Vô Kỵ biết, những người này sau khi tỉnh lại, rất khó 100% hoàn toàn tin tưởng tính chân thực của vùng đất mới Đại Lê, nhưng phong cảnh mới mình mang bọn họ nhìn qua, sẽ vững vàng khắc sâu trong trí nhớ của bọn họ.

Chỉ cần bọn họ nhìn thấy bản đồ, là có thể đem những ký ức này cùng cảnh tượng trên bản đồ nhất nhất đối ứng.

Mặc kệ hai nhà Ngụy Hàn tẩy não thế nào, bọn họ cũng sẽ tin tưởng phán đoán của mình.

Bài học đầu tiên của khóa học trực tuyến hôm nay.

Tiết địa lý!

Lúc nghỉ ngơi giữa tiết học, Doanh Vô Kỵ đá toàn bộ bọn họ từ trong mộng cảnh ra ngoài.

Phù…..".

Doanh Vô Kỵ từ trên giường ngồi dậy, hít sâu một hơi không khí biên cương Càn Lê.

Hắn đẩy nhà gỗ ra, xa xa nhìn tường thành sắp xây xong trong bồn địa.

Từ khi rời khỏi tiền tuyến, hắn liền ngựa không dừng vó chạy tới Biên cảnh Càn Lê.

Không thể không nói, người làm quân vương thì người này ác hơn người kia.

Chọn vị trí địa lý này, nhất định chỉ có thể thành thật buôn bán, bằng không tùy tiện bên nào điên tiết, đều có thể lôi kéo toàn bộ người trong thành chôn cùng.

Bất quá như vậy cũng tốt, quyền chủ động toàn bộ ở trên người mình.

Hắn hiện tại đem nguyên liệu triệt để chia làm hai bộ phận, phân biệt bí mật giao cho Càn Lê hai nước, Càn quốc nông nghiệp mạnh, liền chủ yếu phụ trách mỡ heo, Lê quốc bên kia chủ yếu phụ trách kiềm mỏ cùng hương liệu.

Lại dựa vào chế độ giám sát khủng bố của hai bên, hai bên giấu diếm cũng không phải là chuyện không làm được.

Thời gian một tháng kế tiếp, hắn sẽ đem chế độ này triệt để quán triệt thực thi.

Khi cỗ máy làm ra tiền này có thể tự vận hành và sau khi sản xuất ra những loại xà phòng đầu tiên, ông mày đã có thể rút lui.

Vừa vặn.

Nhân lúc này, cho các học tử lên mạng.

Nếu muốn lên mạng, vậy phải chuyên nghiệp một chút.

Thời khóa biểu luôn phải có.

Doanh Vô Kỵ cười cười, liền trở về phòng ốc, đóng cửa phòng, đốt đèn dầu, đem một tờ giấy trải đều trên bàn, bắt đầu định ra thời khóa biểu.

Tác dụng của mộng cảnh thật sự quá nhiều, hoàn toàn thỏa mãn các loại nhu cầu của hắn.

Lớp học võ vỡ lòng, điểm ấy hắn hoàn toàn có thể đảm nhiệm, dù sao tất cả trụ cột kiếm chiêu hắn đều nắm đến Huyền cấp, thó thêm được kiếm thuật của Thiết Ngưu cùng

Đường Đường khiến hắn cũng có đủ vốn để cùng so sánh với thế gia cỡ lớn.

Nhất là kiếm thuật.

Sau khi toàn bộ kiếm chiêu cơ sở tấn cấp, cũng không có phát sinh biến hóa đặc biệt kỳ dị.

Nhưng Doanh Vô Kỵ lại có một loại cảm giác, chính là tất cả kiếm thuật khắp thiên hạ, đều có thể thoát thai hoán cốt dưới tay hắn.

Dạy theo tài năng nhất định là không sai.

Nhưng chỉ cần những người trẻ tuổi này lựa chọn củng cố kiếm thuật cơ sở với mình, nhiều năm sau rất có thể trở thành cao thủ kiếm thuật.

Khóa văn hóa cũng phải có, bất quá khóa văn hóa này, nhất định phải dạy riêng một ít người, bởi vì chỉ có một đám người tư tưởng đạt thành nhất trí, mới có thể ở tương lai phát huy ra sức mạnh thật lớn.

Thừa dịp trong khoảng thời gian này, văn võ đều nở hoa, bồi dưỡng ra cao thủ khẳng định là không thể nào, nhưng đã đủ để Doanh Vô Kỵ đem chọn được mầm non tốt.

Ngay sau đó, chính là khóa chạy trốn, còn có khóa đạo đức.

Chương 469: Căn cứ bí mật Chương 469: Căn cứ bí mật

Người dịch: PrimeK Tohabong

Phàm là tư chất cao, trung thành, toàn bộ sắp xếp chạy trốn tới căn cứ bí mật của mình.

Độ trung thành không cao, tư chất có cao hơn nữa cũng bị hắn khai trừ tại chỗ.

Độ trung thành cao, nhưng tư chất bình thường hoặc là vị trí địa lý không được, lại sắp xếp chạy trốn tới Vùng đất mới

Đại Lê, để cho cha vợ mình húp canh.

Đây cũng là tất cả sắp xếp gần đây của Doanh Vô Kỵ.

Bất quá! Muốn bồi dưỡng ra cao thủ chân chính, hình như còn thiếu một thứ…..".

Doanh Vô Kỵ nâng cằm trầm tư một hồi.

Chính mình dựa vào mộng cảnh, hoàn toàn có thể để cho tất cả mọi người miễn phí hưởng thụ khóa học qua mạng đỉnh cấp.

Đợi đến sau này trở lại Giáng Thành, mình hoàn toàn có thể dựa vào thân phận, tiếp xúc không ít danh sư giảng bài tại hiện trường, sau đó đem cảnh giảng bài nguyên vẹn chuyển đến trong mộng cảnh.

Tương đương với mỗi người đều theo học vô số vị đỉnh cấp danh sư, rất dễ dàng đào tạo ra thiên tài.

Thậm chí một ít nội dung pháp thuật ngọc giản, cũng có thể thông qua mộng cảnh bày ra.

Khóa học qua mạng của mình, dường như có thể hoàn toàn đánh bại tất cả tổ chức chính thức.

Nhưng chỉ dựa vào giáo dục nhồi vịt, hình như đích xác bồi dưỡng không ra cao thủ chân chính.

Doanh Vô Kỵ từ trong ngực lấy ra một khối ngọc bội, khóe miệng lộ ra ý cười như có như không.

Linh Vũ Thần Vực!

Khối ngọc bội cha vợ này cho, hắn đã dự định dùng từ rất sớm, chẳng qua bởi vì chính sự quá nhiều, vẫn luôn không có thời gian.

Đối với vị Vũ Thánh sáng lập hệ thống tu luyện hiện giờ này, Doanh Vô Kỵ vẫn mang theo một tia kính nghĩa.

Bất quá Linh Vũ Thần Vực này, thấy thế nào cũng giống như một giấc mơ cỡ lớn.

Nếu có thể biết rõ cơ lý trong này…..".

Doanh Vô Kỵ không nói nhảm nữa, trực tiếp đem ngọc bội dán ở sau ót, chậm rãi tiến vào trong mộng cảnh.

Đợi đến khi tỉnh táo lại.

Hắn liền đứng trước một đại điện rộng lớn.

Trên bảng hiệu đại điện viết ba chữ to: Linh Vũ Cung!

Mà chính mình, khuôn mặt mông lung, vải thô áo gai, ngoại trừ trong tay cầm một thanh trường kiếm không biết chất liệu, không có bất kỳ cái gì.

Uỵch!

Uỵch!

Một chiến tướng kim giáp toàn thân giáp chậm rãi đi tới, từ trên cao nhìn xuống Doanh Vô Kỵ: "Mới tới?Có hiểu quy tắc ở đây không"

Hiểu!

Doanh Vô Kỵ ấp úng đáp.

Kim giáp chiến tướng khẽ gật đầu: "Hiểu là tốt rồi, đi theo ta!"

Dường như không có nói nhảm, hắn trực tiếp mang Doanh Vô Kỵ đi tới trung ương đại điện, chỉ dẫn Doanh Vô Kỵ đứng ở trên lôi đài trung ương đại điện, liền trực tiếp rời khỏi đại điện.

Từ đầu đến cuối, không có bất kỳ trao đổi dư thừa nào.

Toàn bộ Linh Vũ Cung, phảng phất cũng chỉ là một cái địa phương trao đổi võ đạo đơn thuần.

Bất quá, sự thật là như thế sao?

Doanh Vô Kỵ hơi nhíu mày, có ghi chép về Linh Vũ Cung, hắn đã xem qua ở rất nhiều nơi, trong đó đánh giá như sau: Nơi này chính là thánh địa truy tìm người võ đạo, bất luận kẻ nào cũng có thể ở chỗ này tìm kiếm sự tiến bộ của võ đạo. Nơi này, rộng lớn mà đơn thuần, không có bất kỳ tính chất công danh lợi lộc nào.

Cũng chính bởi vì như thế, mỗi chư hầu vương đều ngầm thừa nhận sự tồn tại của Linh Vũ Cung, thậm chí đối với sự phát triển của nó cung cấp đại lực ủng hộ.

Loại này không hề cố kỵ đọ sức sinh tử, đối với cao thủ mà nói đích xác quá trọng yếu, không ít mãnh tướng dũng mãnh vô cùng trên chiến trường, đều là từ Linh Vũ Thần Vực đi ra.

Ngay cả đao phách không gian của Thập Tam gia cũng có cảm ngộ từ nơi này.

Nhưng…..".

Nơi này thật sự rất giống tổ chức từ thiện.

Mất nhiều tâm huyết như vậy, chẳng lẽ bọn họ không có một chút tư tâm sao?

Doanh Vô Kỵ cảm thấy mình có chút tâm tiểu nhân đo bụng quân tử, nhưng cũng cảm thấy mình nghĩ như vậy cũng không có gì sai, hắn nhắm mắt lại cảm thụ bầu không khí đại điện.

Đối với Thiên Hồ nhập mộng lý giải, giờ phút này liền giống như hiểu rõ vạn vật hai mắt, đem Linh Vũ Thần Vực hết thảy tất cả đều lý giải cấu trúc.

Đây đúng là một mộng cảnh.

Một mảnh không gian mộng cảnh nho nhỏ, lại chồng lên vô số võ trường.

Dường như mỗi một võ trường, đều đang phát sinh chém giết thảm khốc, có người đại khai đại hợp hung hãn vô cùng, có người chiêu thức dày đặc kỳ diệu đến điên cuồng.

Mà ở trên bầu trời đại điện, một đôi mắt đang lẳng lặng nhìn chăm chú, đôi mắt này hẳn là đến từ chủ nhân của mộng cảnh.

Đôi mắt này… nói thế nào nhỉ?

Lạ thật!

Không giống mắt người sống.

Lại giống như hận không thể nhìn thấu tất cả mọi người!

Tất cả những thứ này, nếu như không phải Doanh Vô Kỵ ở trong mộng cảnh trình độ không thấp, rất có thể sẽ cảm thấy trong đại điện này chỉ có một mình mình, ngay cả võ trường khác cũng khó có chút phát hiện, chớ nói chi là nhìn thấy đôi mắt này.

Kẹt kẹt!

Đang lúc Doanh Vô Kỵ đắm chìm xem các võ trường khác thì cửa đại điện lại mở ra.

Vừa rồi vị kim giáp chiến tướng kia, lại dẫn theo một người tiến vào, trực tiếp ném vào trong diễn võ trường.

Dưới mặt nạ màu vàng phun ra một câu không có bất kỳ cảm tình nào: "Đao kiếm không có mắt, lấy cái chết mà chết!"

Sau khi nói xong, liền trực tiếp rời khỏi đại điện.

Chỉ còn Doanh Vô Kỵ và một kiếm khách khác mặc áo vải thô lẳng lặng đối diện.

Xoẹt!

Xoẹt!

Song phương không có trao đổi gì, chỉ là ăn ý đồng thời rút trường kiếm ra.

15 phút sau.

Doanh Vô Kỵ bị cắt đứt cổ họng, trước khi mất đi ý thức, trường kiếm rời tay ra, cắm vào tim đối thủ.

Đối thủ rất mạnh.

Nhưng hẳn là cũng mất đi tất cả hậu thủ, cho nên trận này chém giết, hẳn là kết quả đồng quy vu tận.

Bất quá dựa theo phương thức Linh Vũ Thần Vực phán định, hẳn là mình thua.

Xì, xì…..".

Chương 470: Linh Vũ Thần Vực Chương 470: Linh Vũ Thần Vực

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ theo bản năng thở hổn hển, đối thủ lần này của mình, tuyệt đối là một cao thủ, nhưng dựa vào kiếm chiêu cơ sở, thực lực chân thật của mình hẳn là hơi cao hơn hắn.

Nhưng loại đánh nhau sinh tử với cao thủ này, rõ ràng là điểm yếu của mình.

Sai một ly đi một dặm, bị thua ngược là tình huống bình thường.

Khó trách Linh Vũ Thần Vực dễ dàng xuất cao thủ, mỗi ngày chém giết như vậy, không xuất cao thủ mới là lạ.

Kẹt !

Kẹt !

Vị chiến tướng kim giáp kia một lần nữa xuất hiện, ngữ khí vẫn không có bất kỳ dao động nào: "Ngươi hôm nay còn có

hai trận!”

Uh!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, chống kiếm đứng lên, lẳng lặng chờ đợi đối thủ kế tiếp đến.

Kết quả cuối cùng.

Ba trận thắng một trận.

Cũng coi như tạm được.

Ngay khi trận cuối cùng kết thúc, Doanh Vô Kỵ trực tiếp bị đá ra khỏi Linh Vũ Thần Vực.

Hắn từ trên giường ngồi dậy, trong hai mắt lóe lên tinh quang.

Rất tốt!

Rất sáng tạo, ta chép được rồi!

Doanh Vô Kỵ hưng phấn đến run rẩy, Linh Vũ Thần Vực đối với bất luận kẻ nào đều là tồn tại rất khó đạt được, bởi vì nó cần một mộng cảnh đủ quy mô, hơn nữa yêu cầu cảnh tượng cùng chi tiết của từng võ trường đều đủ chân thật.

Nhưng đối với mình nắm giữ Thiên Hồ Nhập Mộng cùng Mặc gia thôi diễn thuật, hoàn toàn không có bất kỳ chướng ngại gì.

Lĩnh ngộ công năng của Thần Vực.

Học tử online của mình đều có thể trải nghiệm.

Không chỉ như thế, chính mình thậm chí có thể trộm băng ghi hình từ bên trong Linh Vũ Thần Vực, mỗi một đôi cao thủ sinh tử chém giết, đều có thể trở thành tư liệu sống khóa dạy học online.

“Thật con mẹ nó…..”. Phê!

Doanh Vô Kỵ khóe miệng điên cuồng giương lên, chính hắn cũng có chút không dám tưởng tượng, khóa học online cường độ cao liên tục như vậy trong mấy năm, đến tột cùng có thể bồi dưỡng ra một đám quái vật khủng bố cỡ nào.

Phải biết rằng, coi như là những cao thủ có thể tiến vào Linh Vũ Thần Vực, cũng chỉ có thể đạt được kinh nghiệm từ trong tự mình chém giết.

Loại người có thể trộm video như mình, quả thực có một không hai.

Loại đãi ngộ này, cũng là chủ nhân Linh Vũ Cung có thể hưởng thụ.

Lên đến ba năm.

Sẽ có một nhóm lớn võ đạo kinh người tu thành cao thủ Thai Thuế Cảnh xuất thế.

Nhóm mình nuôi ở Yêu Mạch kia, tài nguyên khẳng định sẽ không thiếu.

Nhưng ở Vùng đất mới Đại Lê kia…..".

Lúc này trở về, nhất định phải để cho cha vợ chế định một đợt chính sách bồi dưỡng nhân tài mới, hung hăng hút máu nhân tài.

Bất quá…..".

Hiện tại việc cấp bách vẫn là khóa học chạy trốn.

Tuy rằng hắn hiện tại đã đều nhớ thuộc làu làu bản đồ toàn bộ Lê quốc, bất kỳ khả năng thiết lập trạm gác địa phương cũng đều sắp xếp tổ hợp một lần.

Nhưng chướng ngại mà Ngụy Hàn thiết lập, thật sự có chút quá độc ác.

Sau khi huấn luyện xong, người nhất định có thể chạy ra.

Chẳng qua là vấn đề trốn thoát bao nhiêu.

Cuộc chiến tranh đoạt nhân khẩu đích xác không bằng đánh trận trực tiếp.

Nhưng mức độ tàn khốc, lại tuyệt không kém.

Cho nên nói mỗi một bước đều phải suy nghĩ cặn kẽ.

……

Sau trận mưa thu, trời trở lạnh

Từng trận mưa đông thúc giục ngủ đông.

Có đôi khi ông trời cứ như vậy, nó rõ ràng có thể tuyết rơi, lại hết lần này tới lần khác còn muốn mưa đông tra tấn người ta

Đợi đến khi bông tuyết đầu tiên rơi xuống đất vào mùa đông, biên giới Càn Lê sớm đã bị mưa mùa đông tưới một lần lại một lần, tưới đến mỗi một tấc đất đều lạnh thấu xương.

Bất quá cũng may hai nước đều rất cam lòng phân phát vật tư.

Nhà máy xà phòng từ đầu tới cuối đều không thiếu vật tư, hết thảy đều tiến hành rất thuận lợi, ngay ngày thứ 45 Doanh Vô Kỵ tới, lô xà phòng đầu tiên chính thức ra lò. Tuy rằng kiểu dáng còn đơn điệu nhưng chất lượng tổng thể tương đối khá, đủ để giao lô đơn đặt hàng đầu tiên của các quốc gia.

Doanh Vô Kỵ nhìn hàng hóa chở đầy, vuốt ve khăn quàng cổ màu trắng mềm mại trên cổ, lười biếng ngáp một cái.

Mấy ngày nay nếu không phải Bạch Chỉ thỉnh thoảng có thể tỉnh táo lại, vào mộng cùng mình vui vẻ, chỉ sợ mình đã sớm chịu không nổi.

Phò mã gia! Chúng ta lên đường đi?

Triệu Tín ngồi trước xe ngựa, tay phải nắm chặt roi ngựa, đã rục rịch.

Hắn vốn nghĩ cùng Doanh Vô Kỵ tới đây sẽ vui.

Không nghĩ tới nhà máy xà phòng này chim cũng không ỉa, mỗi ngày ngoại trừ đi theo Doanh Vô Kỵ làm các công việc nhàm chán, cũng chỉ có thể trở lại chỗ ở sưởi ấm ngủ.

Tuy nói cơm có thịt.

Nhưng nhục dục của hắn, vẫn có chút không có chỗ sắp đặt.

Mau về Giáng Thành đi!

Trở lại Giáng Thành nhanh chóng ăn mặn.

Phò mã gia mới kết hôn, chắc chắn cùng muốn làm chuyện ấy với công chúa.

Doanh Vô Kỵ duỗi lưng một cái, mệt mỏi chui vào xe ngựa: "Lên đường đi!

Đoàn xe kêu vang đi về phía trước.

Trên tuyết đọng mỏng manh của quan đạo, lưu lại từng đạo dấu vết nông sâu không đồng nhất.

Có thể là do mùa đông.

Ngoại trừ tiền tuyến phương bắc vẫn đang đánh nhau nóng bỏng, hình như tất cả địa phương đều vắng vẻ không ít.

Đâu chỉ là quạnh quẽ.

Quả thực chính là hiu quạnh.

Phong thổ của từng tiểu gia tộc đều là an tĩnh, đều run lẩy bẩy ở trong khe hở của ba tộc Triệu Ngụy Hàn.

Hai thổ dân Ngụy Hàn, thần hồn nát thần tính, dường như mỗi ngày đều có hoạt động tuần tra của quan phủ, ngay từ đầu

còn có người bởi vì "Lệnh di dân" mà sinh ra ham muốn, nhưng bị quan phủ địa phương đả kích vài lần, liền yên tĩnh hơn nhiều.

Một đường vắng vẻ

Thẳng đến khi chạy tới Giáng Thành mới miễn cưỡng nhìn thấy một ít nhân khí.

Ra lò một mẻ xà phòng có thể là tin tức tốt mà cung đình nhận được nên đã sớm phái người ra khỏi thành nghênh đón.

Chỉ có điều.

Chương 471: Sóng tình Chương 471: Sóng tình

Người dịch: PrimeK Tohabong

Vốn nên là Triệu Kỵ tự mình nghênh đón con rể, nhưng bởi vì tạm thời muốn triệu tập một hội nghị trọng yếu, cuối cùng chỉ là để cho Tướng bang La Yển làm thay việc này.

Chỉ tiếc, Doanh Vô Kỵ không thích chơi với La Yển.

Hơi khách sáo một chút, liền trực tiếp hồi phủ.

Nhảy ra khỏi xe.

Đạp lên tuyết.

Phát ra âm thanh "kẽo kẹt kẽo kẹt".

Doanh Vô Kỵ vốn không nghĩ có người nghênh đón, tàu xe mệt nhọc vài ngày chỉ muốn ngủ một giấc cho đã.

Cũng chưa từng nghĩ, chính trong tuyết phất phơ rơi là một nữ tử dịu dàng động lòng người đang đứng.

Sóng mắt dịu dàng.

Giống như là nước tuyết tan theo tùng mai trên lò lửa.

Hoa Triều tỷ?

Doanh Vô Kỵ nhịn không được lộ ra vẻ tươi cười: "Tỷ làm sao biết đệ hôm nay trở về?"

Hoa Triều oán trách nhìn hắn một cái: "Nếu không phải tiểu tử La Minh hiểu chuyện, ta đến bây giờ cũng chẳng hay biết gì? Đệ thật là, trước khi trở về ngay cả phong thư cũng không viết".

Nói xong, liền tiến lên vài bước, đem áo khoác lông ngỗng đã sớm chuẩn bị khoác lên người hắn.

Thật đúng là ấm áp.

Doanh Vô Kỵ cười hề hề: "Đó không phải là sợ tỷ chờ sao? sắp chết đói rồi, đầu bếp quý phủ làm cơm xong chưa?"

Hoa Triều phủi sạch bông tuyết vừa rơi trên người hắn, cười nói: "Đương nhiên chuẩn bị xong rồi!

Này!

Doanh Vô Kỵ cười hì hì từ trong ngực lấy ra mấy quyển sách: "Vừa lúc đệ ở bên kia nhàn rỗi đến nhàm chán, đem mấy quyển cuối cùng của

Nói xong, nhét vào trong tay Hoa Triều, liền một đường chạy vào phủ.

Hoa Triều ôm sách, khóe miệng mang ý cười có chút phức tạp.

Hôm nay người nên ở trước phủ chờ Doanh Vô Kỵ không nên là nàng.

Nhưng người nên chờ kia, lại không có chút ý tứ làm tròn nghĩa vụ của thê tử.

Thậm chí Doanh Vô Kỵ rời nhà gần hai tháng, vị nữ chủ nhân này cũng chưa từng xuất hiện một lần.

Thật sự là quá đáng!

Hoa Triều nhẹ nhàng thở dài một hơi, lại có một loại cảm xúc may mắn khó hiểu.

Nàng phủi bông tuyết trên người, bước chân nhẹ nhàng đi theo.

Áo khoác này, cùng kiểu dáng Doanh Vô Kỵ giống nhau như đúc.

Là nàng khâu từng mũi từng mũi.

Hoàng hôn mùa đông không ấm áp, toàn bộ thế giới đều có vẻ trắng bệch.

Bất quá trong Phủ Phò mã đèn đuốc sáng trưng, giữa bàn còn bày một cái bếp lò nhỏ, ùng ục ùng ục nấu rượu.

Ba người vây quanh bàn ăn, ăn thủng nồi trôi rế.

Chính xác mà nói, chỉ là Doanh Vô Kỵ ăn thủng nồi trôi rế.

Hoa Triều nhìn tướng ăn của hắn, nhịn không được cười oán giận: "Ăn chậm một chút, không ai cướp với đệ!"

Vừa nói, vừa múc cho hắn một chén cháo thịt đẩy tới trước mặt, sợ hắn nghẹn.

Doanh Vô Kỵ một bên ăn cháo một bên cảm thán: "Chủ yếu ở bên kia điều kiện quá gian khổ, làm không xong việc không nói, ngay cả ăn cơm cũng phải tự mình giải quyết, sớm biết như vậy mang đầu bếp đi qua."

Chậc chậc!

Tinh Ly chống má, cười như không cười nói: "Huynh đường đường là phò mã gia, tiệc tân hôn lại đi tới biên cương Càn Lê, một phủ Phò mã to như vậy, ngược lại béo cho chúng ta, chỗ ở của ta ở Sở quốc cũng không có lớn như vậy".

Doanh Vô Kỵ liếc mắt nhìn dáng người nàng càng thấy mãnh liệt, vừa nhìn đã biết nàng ta ăn của mình không ít thứ.

Theo bản năng liền sặc một câu: “Cũng chính là nữ công tử không khách khí, đổi một người khách khí, thật đúng là xấu hổ chưa chắc đã ở lại”.

Mễ Tinh Ly xì một tiếng: “Ta tốt xấu gì cũng góp một phần sức lực cho Lê quốc biến pháp, binh diễn Sở quốc cũng tốn tiền mà, các ngươi sao có thể ngay cả chỗ ở cũng không cung cấp một chỗ, công chúa cũng không có ý kiến, một phò mã nho nhỏ như ngươi dựa vào cái gì đuổi người?”

Nói đến công chúa.

Vẻ mặt nàng bỗng nhiên trở nên gian xảo, hạ giọng nhỏ giọng hỏi: “Lại nói từ sau đại hôn, công chúa cũng không trở về phủ phò mã nữa. Doanh huynh, có phải đêm tân hôn biểu hiện của ngươi không tốt, làm công chúa tức giận không trở lại?”

Có cái rắm!

Ngữ điệu Doanh Vô Kỵ theo bản năng bén nhọn vài phần: “Đêm tân hôn ta biểu hiện tốt, chẳng qua công chúa thuở nhỏ thân thể không tốt, liền từ nhỏ ở Điện Tình Giáng lớn lên, Phủ Phò mã ở không quen, cho nên mới hồi cung ở, rất kỳ quái sao?”

Tinh Ly buông tay, tỏ vẻ đã tán thành cách nói của Doanh Vô Kỵ.

Dù sao vấn đề này không thể nói sâu.

Nếu không rất dễ làm cho đàn ông tức giận.

Hoa Triều lại ở một bên mấp máy miệng, cho dù thật sự ở phủ Phò mã không quen, nhưng phủ Phò mã cũng là nhà mới của vợ chồng mới cưới, nào có lẽ một lần đều không xuất hiện ở nhà mới?

Nhất là đêm tân hôn kia, bọn họ còn không có…..”.

Thiên hạ này, sao lại có cô dâu không xứng chức như vậy?

Doanh Vô Kỵ cũng có chút đau mề.

Lý do thoái thác này, khiến cho bọn họ đã sớm thương lượng xong.

Nhưng mặc kệ tròn méo đến đâu, người ngoài nhìn vào rốt cuộc có chút không thích hợp.

Bất quá cũng không có biện pháp, ngày hôm sau đại hôn Triệu Ninh liền dẫn binh Bắc chinh, làm sao có thể rút ra thời gian, quay về Giáng Thành chơi trò chơi nhân vật?

Chỉ có thể đợi đến khi nàng xuất chinh trở về, đem phần diễn còn thiếu bồi thường trở về.

Về phần hiện tại…..".

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng đem đề tài kéo qua một bên: "Lại nói tình hình chiến đấu tiền tuyến thế nào? Tin tức bên ta quá bế tắc, chiến báo tiền tuyến đều là đứt đoạn.

Đây cũng không phải là hắn mạnh mẽ chuyển đề tài.

Dù sao lần này hắn làm tại nhà máy xà phòng, khu vực nhà máy quá hẻo lánh, mạng lưới tình báo hoàng gia chỉ có thể miễn cưỡng che đậy, vận khí tốt có thể nghe một ít tin tức, vận khí không tốt thì chả khác gì cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài

Mễ Tinh Ly cười cười: "Tiền tuyến chiến báo…..". Thái tử điện hạ đúng là rất mạnh! Nhưng cụ thể như thế nào, ngươi vẫn phải hỏi Hoa Triều cô nương.

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc: "Hoa Triều tỷ, tỷ còn quan tâm cái này?

"Đệ chờ một chút!"

Chương 472: Lê Càn quan báo Chương 472 : Lê Càn quan báo

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hoa Triều bất đắc dĩ lắc đầu, vội vàng đứng dậy từ trong đại sảnh lấy ra một cái túi vải, trên túi vải viết bốn chữ to "Lê Càn quan báo".

Sau đó liền từ trong túi vải lấy ra một chồng bố cáo.

Doanh Vô Kỵ lập tức hiểu rõ, trước khi rời khỏi Giáng Thành, hắn liền thấy được một ít xu thế.

Thư cục Thượng Mặc từ khi thu về quan doanh hai nước Càn Lê, Triệu Kỵ liền có ý coi nó là vũ khí dư luận của triều đình, nhân tiện còn hỏi ý kiến của Doanh Vô Kỵ, tách ra một nghiệp vụ "Lê Càn quan báo", cũng không có gì kỳ quái.

Đoạn thời gian trước lãnh thổ quốc gia Lê quốc ùn ùn kéo đến "Lệnh di dân", chính là bút tích của Thư cục Thượng Mặc.

Xem bộ dáng hiện tại, Lê Càn quan báo hẳn là triệt để phát triển.

Không thể không nói, vị Lê Vương Triệu Kỵ này, tính nhạy bén chính trị vẫn tương đối cao.

Chỉ tiếc hiện tại tỷ lệ mù chữ vẫn là quá cao, từ triều đình đến dân gian còn cần trải qua một công đoạn người đọc sách thuật lại, dẫn đến hiệu suất cũng không quá cao, cũng dễ dàng lưu lại không gian thao tác cho các địa phương.

Nếu như có thể một mực bảo trìưu thế, chờ tỉ lệ biết chữ tăng lên, Lê Càn quan báo này nhất định có thể trở thành một đại sát khí.

Bản thân Hoa Triều chính là đại ông chủ của Thư cục Thượng Mặc, tuy rằng phủi sạch quan hệ với La Yển, nhưng cũng là nữ tử quan gia có thân thế trong sạch.

Cho dù là quan hệ của mình, hay là quan hệ của La Yển, đều có thể làm cho Triệu Kỵ yên tâm giao nghiệp vụ cho nàng.

Ít nhất chức vụ chính thức này là ở trên người, toàn bộ Giáng Thành Minh không ai dám dễ dàng động đến nàng.

Đều ở chỗ này!

Hoa Triều đưa cho Doanh Vô Kỵ một xấp bố cáo.

Doanh Vô Kỵ nhận lấy, cẩn thận lật xem một chút, phát hiện tất cả đều là tin chiến thắng.

Mỗi một trận chiến tích, đều có vẻ chói lọi dị thường.

Tỉ mỉ đếm, chiến dịch lớn nhỏ, Triệu Ninh tự mình đánh 17 trận.

Lê quân tổn hai hai vạn chiến tổn, trong vòng một tháng tiêu diệt 27 vạn quân Địch.

Có lẽ không ai biết trận chiến này tổn thất ý nghĩa như thế nào.

Nhưng Doanh Vô Kỵ bình thường chỉ biết dùng hai chữ để hình dung: Chiến thần!

Địch quốc từng làm cho hai nước Càn Lê đau đầu không thôi, ở trước mặt Triệu Ninh giống như giấy hồ.

Tuy rằng điều kiện tiên quyết là Địch quốc bị Càn quốc tổn thương nguyên khí.

Nhưng suốt chiến dịch đã khiến nàng nổi danh trở thành đệ nhất nhân dưới "Binh Nhân cảnh", cho dù trong tầng lớp tuổi trẻ thực sự có người so với nàng mạnh hơn, nhưng chưa ai có chiến tích đủ để sánh ngang với nàng. Vợ cả của ta cũng quá mạnh!

Làn sóng lập uy này, quả thực là kiếm bộn.

Hoa Triều khẽ thở dài một tiếng: “Thái tử điện hạ lần này đích xác có chiến tích rực rỡ, bất quá báo in ra, chỉ chiếm bảy thành toàn bộ tin tình báo. Trong tình báo nguyên thủy đưa đến Thư cục, Thái tử điện hạ vì mau chóng thắng lợi, đã từng mấy lần cưỡng ép sử dụng Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật.

Chúng ta đã thảo luận rất nhiều lần, nhưng vẫn nghe theo ý của bệ hạ, che giấu tin tức này.”

Uh…..”.

Doanh Vô Kỵ trong lòng hơi trầm xuống, nếu như không có Nhiên huyết, có thể đánh ra chiến tích này đích xác có chút khoa trương.

Bởi vì lần này đi theo có không ít Cao thủ Binh Nhân cảnh, trên chiến trường có rất nhiều trận chiến đấu, kỳ thật Triệu Ninh căn bản không cần tự mình ra tay, nhưng nàng vẫn lựa chọn Nhiên Huyết để xông pha

Đây hoàn toàn là đấu pháp dùng tuổi thọ đổi lấy uy vọng.

Bất quá cũng may, hiệu quả là tốt.

Trước kia còn luôn có quần chúng không rõ chân tướng, cảm thấy Bình Lăng Quân có lẽ thích hợp với vị trí quốc quân hơn, lần này Triệu Ninh trở về, nhóm người này có thể hoàn toàn thay đổi suy nghĩ.

Tốc chiến tốc thắng, đích xác có thể làm cho chu kỳ lập uy rút ngắn trên diện rộng.

Có vẻ thế.

Nhiều nhất qua một tháng nữa, đại quân có thể ban sư hồi triều, nếu thuận lợi hơn một chút, thậm chí có thể qua tết âm lịch.

Lệnh di dân nếu thuận lợi, phỏng chừng qua nửa năm nữa, nàng sẽ mạnh mẽ sinh con.

Đúng rồi! Lệnh di dân hiệu quả như thế nào?

Doanh Vô Kỵ mở miệng hỏi.

Hoa Triều lắc đầu: "Không biết! Có điều hiệu quả không tốt lắm. Bệ hạ đã ra lệnh tăng cường Lệnh di dân, có lẽ lệnh trước đó không có hiệu quả.

Như vậy…..".

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, đối với kết quả này, hắn kỳ thật sớm có dự liệu.

Hắn tiếp nhận lệnh di dân phiên bản mới, phát hiện phía trên lại thêm không ít thuyết minh bổ sung, ngoại trừ "Chỉ cần chuyển qua Vùng đất mới sẽ có ruộng riêng" lúc trước, lại thêm vào một tin tức trọng yếu.

Chính là tiền tuyến liên tục thắng lợi, mỗi khi đoạt được một mảnh đất mới, triều đình liền lập tức sắp xếp Mặc gia cùng nông gia đầu nhập quy hoạch xây dựng cơ sở hạ tầng. Chỉ cần cư dân dời đến đất mới, liền lập tức có chỗ ở. Hơn nữa cho dù là khai hoang đất mới hay là sửa đường, đều tính là làm công cho triều đình, có thể lĩnh bổng lộc của triều đình. Tuy rằng không tính là đặc biệt nhiều, nhưng cũng đủ cho người một nhà no bụng.

Điều kiện này, đã là tương đối hậu đãi.

Nhưng dưới lạch trời tỷ lệ biết chữ không cao này, vẫn có chút khó phát huy.

Hơn nữa phát sinh xung đột với kế hoạch của Doanh Vô Kỵ, hiệu quả không tốt cũng là bình thường.

Cha vợ ta, hiện tại phỏng chừng đau đầu muốn chết đi!

Đúng lúc đó.

Ngoài cửa vang lên tiếng người gác cổng.

Phò mã gia, Tào công công tới!

Tào công công? Mau mời!

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, hoạn quan Lê quốc tồn tại cảm giác phổ biến không mạnh, bất quá hắn đối với Tào công công này ngược lại có vài phần ấn tượng, một trong những thái giám bên người Triệu Kỵ, cũng là số ít đại thái giám có thể tiếp xúc đến chính vụ.

Hắn tự mình tới, chắc chắn là có đại sự.

Chương 473: Ngày đêm thương nhớ Chương 473: Ngày đêm thương nhớ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Người gác cổng lên tiếng, liền nhanh chóng mời Tào công công tới.

Tào công công mở miệng câu đầu tiên chính là: "Phò mã gia! bệ hạ nói trong vòng một khắc đồng hồ muốn gặp Phò mã, thời gian đã qua một nửa!"

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Con mẹ nó

Phủ Phò mã sắp xếp bên cạnh vương cung, chính là vì để cho ta đi làm thuận tiện đúng không?

Đưa mắt nhìn Doanh Vô Kỵ đi theo Tào công công vội vàng rời đi.

Hoa Triều nhẹ nhàng mím môi.

Mễ Tinh Ly cười cười nói: "Hoa Triều cô nương, Ta nhớ rõ mấy ngày trước, khi ngươi bị sự vụ Thư cục bận đến sứt đầu mẻ trán, nhưng côn nương đã nói đợi đến khi Doanh huynh trở về, nhất định phải xin hắn nghỉ làm, hôm nay sao không nói với hắn?"

Ta…..”.

Hoa Triều do dự một chút, tùy tiện tìm một cái cớ: “Quên!”

Hiện tại Thư cục đã giao cho quan doanh, tuy Doanh Vô Kỵ ở Thư cục bên kia để lại không ít đồ, còn có thể tìm được lý do trở về đi dạo, nhưng về sau cơ hội trở về khẳng định càng ngày càng ít.

Nàng đương nhiên không thích xử lý sự vụ Thư cục, có thời gian này, nàng càng nguyện ý cùng gánh hát người nghiên cứu hí khúc như thế nào hát.

Nhưng nếu như vậy, mình có phải một chút tác dụng cũng không có hay không?

Sau này có phải chỉ có lúc Vô Kỵ nhớ tới mình mới có thể nhìn thấy hắn?

Trước khi Doanh Vộ Kỵ đại hôn.

Đúng là nang đã nghĩ như vậy.

Bởi vì sau này công chúa là thê tử duy nhất của Doanh Vô Kỵ, chính mình không nên mỗi ngày nhớ đến hắn.

Nhưng bây giờ…..”.

Nàng hiện tại rất muốn làm một việc, nhưng còn thiếu một ít dũng khí.

Tinh Ly cười như không cười nói: “Hoa Triều cô nương nhất định là bận đến hôn mê, tự nhiên chuyện quan trọng như vậy cũng có thể quên! công việc của cô nương quá mức bận rộn, phỏng chừng lần sau còn có thể quên! bất quá ta là người rảnh rỗi, nếu không như vậy đi, chờ Doanh huynh trở lại, ta thay Hoa Triều cô nương xin từ chức!”

“Không cần!”

Hoa Triều có chút nóng nảy: “Từ chức là chuyện của ta, làm phiền nữ công tử không cần quan tâm!”

Tinh Ly cười tủm tỉm nói: “Chuyện của Hoa Triều cô nương, tại hạ đích xác không nên nhúng tay, chỉ là năng lực đồng tình của tại hạ quá mạnh mẽ, nhìn một đôi tình nhân muốn nói lại thôi, ta cũng nghẹn đến khó chịu.

Nếu không như vậy đi, cô nương khuyên Doanh huynh đừng làm phò mã Lê quốc, Công chúa Lê quốc dựa vào cái gì mà chiếm vị trí của người khác như vậy…. tra tấn ba người”.

Doanh huynh chẳng bằng làm phò mã Đại Sở ta, như vậy ta còn có thể yểm hộ cho đôi tình nhân các ngươi. Mặc kệ người ngoài thấy thế nào, có ta che chở các ngươi, các ngươi đều có thể làm vợ chồng ân ái.

Hoa Triều cô nương cảm thấy thế nào?

Hoa Triều: “…..”.

Trên đời này, còn có nữ công tử nào lại thản nhiên như thế?

Nàng giật mình một hồi, liên tục cười xua tay: “Nữ công tử nói đùa, lời ngươi nói, tiểu nữ tử một câu đều nghe không hiểu!”

Mễ Tinh Ly cười nói: “Ta đã quen ăn nói linh tinh rồi, nhưng lời nói linh tinh của ta chưa chắc không thể coi là thật. Tóm lại ta và Hoa Triều cô nương rất có duyên, Hoa Triều cô nương nếu có chuyện gì muốn làm mà không dám làm, không ngại suy nghĩ một chút nói với ta, chỉ cần có thể giúp đỡ, ta nhất định dốc hết toàn lực. Cô nương suy nghĩ thật kỹ, cáo từ!”

Nàng cười chắp tay, liền duỗi lưng một cái, thoải mái về tới chỗ ở của mình.

Vốn nàng cũng cho rằng vị Nguyên Dương công chúa này có chút lai lịch, bằng không cũng không có khả năng lấy ra trói Doanh Vô Kỵ.

Nhưng chưa từng nghĩ, đám cưới chỉ là một cái cớ.

Lê vương thất chân chính lấy ra quyền lực ngược lại là không ít, nhưng đối với như vậy, chỉ sợ không thể trói Doanh Vô Kỵ đến chết giống bọn họ dự đoán.

Huống hồ… Nguyên Dương công chúa này không chuyên nghiệp như vậy, mới tân hôn bao lâu đã lạnh nhạt Doanh Vô Kỵ rồi.

Nói như vậy, mình có cơ hội?

Tuy rằng rất xa vời, nhưng nếu như có thể đem Doanh Vô Kỵ cái đại bảo bối này ôm đi, nàng không ngại có một phò mã gia hữu danh vô thực làm chồng.

Nếu là có thêm tình cảm thì có danh có thực cũng được.

Chỉ sợ Hoa Triều không muốn.

Hoa Triều nhìn bóng lưng nàng ta rời đi, khẽ cắn đôi môi đỏ mọng.

Nàng không cảm thấy Tinh Ly có thể giúp mình.

Nhưng Tinh Ly có một câu nói đâm vào trong lòng nàng: Nguyên Dương công chúa dựa vào cái gì mà chiếm vị trí của người khác như vậy …..". Chẳng lẽ liên hôn chính trị có thể không kiêng nể gì? Chẳng lẽ ngươi không e làm tổn thương trái tim Vô Kỵ sao?

Hoa Triều giãy dụa một hồi lâu, vội vàng rời khỏi Phủ Phò mã.

……

Cung Trọng Lê!

Sắc mặt Triệu Kỵ quả thực âm trầm muốn nhỏ ra nước.

Bất quá mắng người một trận, tâm tình bình tĩnh không ít.

Doanh Vô Kỵ nghe xong, cuối cùng hiểu rõ tình hình gần đây của Lê quốc.

Kỳ thật bắt đầu từ đợt lệnh di dân thứ nhất, hai nhà Ngụy Hàn đã có không ít dân chúng khởi hành, nhưng hai nhà Ngụy Hàn phản ứng rất nhanh, sau khi thả ra một đợt, liền lập tức tăng cường cảnh giới, chạy trốn tới nơi mới đã ít lại càng ít.

Sau đó triều đình gia tăng cường độ, hai nhà Ngụy Hàn cũng gia tăng cường độ.

Vốn Triệu Kỵ cho rằng, song phương giằng co, cho dù hai nhà Ngụy Hàn phòng bị nghiêm khắc hơn nữa, cũng sẽ có một đợt bách tính chạy trốn tới đất mới, cho dù trong khoảng thời gian ngắn không có mấy người đến vùng đất mới khai hoang nhưng ba năm năm sau cũng tuyệt đối đủ tích tiểu thành đại.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Hai nhà Ngụy Hàn đã chèn ép nhóm những người di dân khiến dân cư dần không còn ý định rời đi nữa.

Chương 474: An tâm chờ đợi Chương 474:An tâm chờ đợi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Điều này làm cho Triệu Kỵ vô cùng tức giận, đã chuẩn bị dựa vào tiểu thế gia xung quanh hai nhà Ngụy Hàn mở ra thông đạo, vừa rồi hắn không có tự mình nghênh đón ái tế của mình, chính là gõ gia chủ của những tiểu thế gia kia.

Phương diện này, thậm chí bao gồm cả Trịnh gia cùng Hàn gia đời đời liên hôn.

Thủ đoạn gõ vô cùng phong phú, uy bức lợi dụ cái gì cũng dùng tới, Doanh Vô Kỵ thay vào góc nhìn của gia chủ tiểu thế

gia, cảm giác loại gõ này, mình hoàn toàn chịu không nổi.

Theo kế hoạch của Triệu Kỵ, nếu như trước khi ban sư Triệu Ninh hồi triều, lệnh di dân vẫn không khởi sắc, ông ta liền dự định trực tiếp cứng rắn.

Đến lúc đó toàn bộ Lê quốc, tất cả thế gia đều sẽ bị cuốn vào trong vòng xoáy.

Mà Triệu Kỵ, sẽ lấy ra tất cả át chủ bài ông ta tích góp từng tí một.

Dùng thủ đoạn cứng rắn nhất, đem Đại Lê hoàn toàn dựng lên.

Doanh Vô Kỵ nghe được da đầu tê dại, nhưng cũng không tiện nói thẳng, hai thổ dân Ngụy Hàn yên lặng có một phần rất lớn nguyên nhân đều là do mình.

Chuyện xảy ra khác thường tất có nội tình, tình hình tại đất Ngụy Hàn đối với chúng ta chưa chắc là một chuyện xấu!"

Triệu Kỵ hơi nhướng mày: "Ồ? Ý của ngươi là…..".

Doanh Vô Kỵ tổ chức một chút ngôn ngữ, bịa chuyện nói: "Hai nhà Ngụy Hàn khi dễ bách tính không biết chữ, nhưng bọn họ phong thổ bách tính nhiều như vậy, làm sao có thể đều là người ngu?

Đặt mảng lớn thổ địa phì nhiêu không cách nào trồng trọt, lại chỉ có thể ở dưới sự giám sự của quan sai canh giữ, lửa giận bọn họ hôm nay đè xuống, ngày sau chắc chắn sẽ phóng thích ra theo hình thức khác

Phụ vương vừa rồi cũng nói, mấy ngày gần đây trong triều đình, quan viên hai nhà Ngụy Hàn càng thêm kiêu căng. Con tuy chưa từng học qua binh pháp, nhưng cũng nghe nói qua đạo lý kiêu binh tất bại. Dù sao còn có một ít thời gian, chi bằng phụ vương an tâm chờ đợi vài ngày".

“Nói cũng đúng!”

Thần sắc Triệu Kỵ hơi hòa hoãn, dân chúng hai miền Ngụy Hàn, đích xác an tĩnh đến quá mức khác thường, giống như có một thế lực thần bí khác nhúng tay.

Phương thế lực này, là địch hay bạn, thật đúng là chưa biết.

Vậy thì đợi thêm vài ngày nữa.

Nếu là còn không được, lại cùng Ngụy Hàn xung đột vũ trang cũng không muộn.

Doanh Vô Kỵ hơi thở phào nhẹ nhõm, tỉnh táo lại là tốt rồi, nếu ngươi thật sự trực tiếp đi lên, kế hoạch của ta chỉ sợ thật đúng là không dễ thi triển lắm.

Giờ này.

Âm thanh Tào công công lại vang lên.

Bệ hạ! Hạo Kinh bên kia, đem Nam Cung Yến áp tới!

Nam Cung Yến!

Cha vợ con rể theo bản năng liếc mắt nhìn nhau, thần sắc đều có chút cổ quái.

Nam Cung Yến này, thật sự là người chịu tội thay cho hai cha con Nam Cung.

Lúc ấy nhất định phải có người gánh vác chuyện thi thể Nam Cung Lăng, lão thất phu Nam Cung Lăng kia luyến tiếc nhi tử của mình, lại không muốn liên lụy Chu vương thất, liền đem nữ nhi của mình bán đi.

Kỳ thật, Nam Cung Yến có tới hay không, Lê vương thất bên này thật đúng là không quan tâm.

Dù sao cũng chỉ là một cái cớ.

Nhưng người bị áp giải tới.

Ngược lại thành khoai lang phỏng tay.

Triệu Kỵ nhíu mày: "Tuyên!"

Màn đêm buông xuống.

Điện Trọng Lê châm rơi cũng có thể nghe thấy.

Cha vợ con rể cứ như vậy lẳng lặng ngồi, chờ đợi Nam Cung Yến đến.

Triệu Kỵ nhíu mày, đối với Nam Cung Yến đến, kỳ thật cũng không phải đặc biệt hoan nghênh.

Lúc ấy ông ta chẳng qua là muốn mượn thế, đem Mộ bàn triệt để lưu lại Lê quốc, đối với Nam Cung gia ai tới gánh vác, ông ta một chút cũng không quan tâm.

Chẳng qua lúc ấy có chút kinh ngạc mà thôi.

Nam Cung phụ tử bán nữ nhi, bán muội muội, thật sự là một chút gánh nặng tâm lý cũng không có.

Nhưng dù sao cũng là người của Nam Cung gia, cho dù là tới gánh tội thay, trước khi nghĩ đến một lý do thích hợp, cũng không thể dễ dàng chém đầu

Cách xử lý tốt nhất, chính là đối xử với nàng ta theo tiêu chuẩn con tin.

Nhưng Nam Cung phụ tử, rõ ràng chính là muốn đem người này trở thành đứa con bị vứt bỏ.

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Bước chân rất nhẹ, nếu không phải Điện Trọng Lê quá mức an tĩnh, hai người thật đúng là chưa chắc có thể nghe được tiếng bước chân này.

Người này, là một cao thủ khống khí, giống như huyết mạch Nam Cung gia am hiểu.

Tội nữ Nam Cung Yến, bái kiến Lê Vương bệ hạ!

Nam Cung Yến đi tới trước điện, dịu dàng cúi đầu.

Thời điểm nhìn thấy bộ dáng Nam Cung Yến, cha vợ con rể đều cả kinh.

Vừa rồi nghe tiếng bước chân, Nam Cung Yến này rõ ràng là một cao thủ khống khí, vì sao thân thể suy yếu thành cái dạng này?

Người này…..".

Thành thật mà nói, ngoại hình khá tốt.

Nhưng làn da cả người đều có cảm giác xám xịt, không phải xám xịt bệnh hoạn, mà là xám xịt không khí trầm lặng.

Nếu như không phải có thể cảm nhận được khí hỗn loạn pha tạp trong cơ thể nàng, Doanh Vô Kỵ thậm chí sẽ cho rằng đây là một cỗ thi thể, nhưng hết lần này tới lần khác chính là một người như vậy, đôi mắt lại lấp lánh hữu thần.

Ánh mắt cùng thân thể, phảng phất phân biệt ở vào hai cực sống và chết.

Loại trạng thái thân thể này, thật sự quá quỷ dị.

Triệu Kỵ cho dù kiến thức rộng rãi, cũng chưa từng gặp qua người như vậy, liền không khỏi nhìn nàng một cái, nhàn nhạt nói: "Nam Cung thế chất không cần đa lễ, cũng không cần vội vã nhận tội, không ngại nói trước có tội gì!"

Nam Cung Yến rũ mắt xuống, âm thanh suy yếu nhưng vô cùng bình tĩnh: "Tội nữ phát rồ, vì cứu huynh trưởng, luyện hóa thi thể tổ tiên. Thi triển tà thuật như vậy, cho dù là tu luyện chính đồ hay là nhân luân cương thường, đều không thể

dung nạp tội nữ. Cho nên khẩn cầu Lê Vương bệ hạ nhanh chóng ban chết, để tránh làm ô nhiễm mảnh đất Giáng thành thanh tịnh này.

Triệu Kỵ: "…..".

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Chương 475: Xin được ban chết Chương 475: Xin được ban chết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Vốn còn đang rầu rĩ làm sao mới có thể đắn đo với nàng ta, kết quả cô gái này đi lên liền trực tiếp chuẩn bị chịu chết.

Thật sự có chút làm cho người ta không ngờ

Bất quá…..".

Cha vợ con rể liếc mắt nhìn nhau, đều sinh ra ý nghĩ giống nhau.

Cô gái này hình như không thể lợi dụng.

Bởi vì mặc kệ trạng thái thân thể của nàng, hay là tâm tính một lòng muốn chết, cũng không phải nữ quý tộc bình thường có thể có, cộng thêm Nam Cung phụ tử buông tha nàng quyết đoán như vậy, chưa chắc không thể mài thành mũi nhọn nhằm vào Nam Cung gia.

Đương nhiên, đây chỉ là bước đầu ý nghĩ, dù sao loại này dao nhọn, không cẩn thận liền dễ dàng làm bị thương chính mình, cần thận trọng.

Nhưng cũng không cần chém Nam Cung Yến, phái cao thủ trông coi là được.

Triệu Kỵ Nhàn nhạt cười nói: "Ồ, ý của ngươi là ngươi luyện hóa thi thể Binh Thánh?"

Đúng vậy!

Nam Cung Yến đáp rất dứt khoát.

Triệu Kỵ lại hỏi: “Nói như vậy, ngươi nắm giữ thuật luyện thi?”

Nam Cung Yến tiếp tục gật đầu: “Đúng!”

Triệu Kỵ thân thể hơi nghiêng về phía trước, cười như không cười nói: “Hôm nay trong Đại Lê cung có không ít thi cốt tội thần, khi còn sống đều là cao thủ đương thời. Nếu ngươi thật sự có thủ đoạn luyện thi tinh diệu như thế, chẳng bằng vì Đại Lê luyện thi, đến lúc đó cô có thể tha cho ngươi vô tội!

Nam Cung Yến nhịn không được ngẩng đầu: “Tội nữ đã là tội không thể tha thứ, làm sao có thể sai thêm sai?Tội nữ đã nhận tội, bệ hạ cứ việc ban chết…”

Triệu Kỵ thản nhiên cười: “Cho dù là nhận tội, cũng phải chứng minh chính ngươi có tội mới được, nếu ngươi một cỗ thi thể cũng luyện không được, thì làm sao chứng minh ngươi có tội!”

Ông ta làm sao có thể để Nam Cung gia chiếm lợi như vậy?

Ngày đó bất quá là bởi vì Mộ bàn mới có thể tạm thời thả bọn họ đi.

Loại tai tiếng kinh thiên luyện hóa thi thể tổ tiên này, làm sao có thể giá họa cho một tiểu cô nương?

Triệu Kỵ lưu lại Nam Cung Yến, có một phần nguyên nhân, chính là muốn chờ một thời cơ thích hợp, đem chuyện này một lần nữa lật ra.

Nam Cung Yến nghe được những lời này, liền trầm mặc.

Rõ ràng.

Nàng không luyện được.

Triệu Kỵ hỏi: “Luyện không được?”

Nam Cung Yến chán nản gật đầu: “Luyện không được!

Triệu Kỵ tiếp tục hỏi: “Nếu không phải ngươi làm, lại vì sao nhất định phải gánh tội?”

Nam Cung Yến khẽ thở dài một hơi: “Vì con của ta!”

“Con…..”.

Doanh Vô Kỵ khóe miệng nhếch lên, nhìn Nam Cung Yến này bất quá chính là 17 18 tuổi.

Trong hồ sơ là chưa kết hôn.

Đứa bé cũng đã sinh ra.

Đây cũng là một scandal trong giới quý tộc.

Khó trách lão thất phu Nam Cung Lăng kia, có thể dễ dàng buông tha nữ nhi này như vậy.

Triệu Kỵ hơi nhướng mày: “Ngươi đến gánh tội, chính là vì con của mình có thể sống sót?”

“Không phải! Con của ta bẩm sinh không đủ, sống không quá một tuổi.

Vậy ngươi là…..”.

Sắc mặt Nam Cung Yến bình tĩnh nói: “Ta muốn bọn họ giữ đứa bé cho ta, chờ ta mãn hạn tù trở về luyện hóa:”.

Triệu Kỵ: “…..”.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Khó trách vừa rồi nhận tội thản nhiên như vậy, hóa ra có một tin tức lớn như vậy chờ?

Luyện hóa con của mình.

Cái này đặc biệt so với luyện thi thể tổ tiên còn tà môn hơn!

“Lại là một vụ bê bối lớn, Nam Cung Yến này không phải vì gánh tội mà tới, là vì bộc lộ bí mật mà tới!

Doanh Vô Kỵ nhịn không được hỏi: “Lại nói, ngươi luyện hóa con cái của mình, có chỗ tốt gì?”

Ánh mắt Nam Cung Yến có chút tỏa sáng, ngữ khí cũng không biết lúc nào mang theo một tia hưng phấn: “Tăng lên phẩm cấp linh thai! Bất quá loại này xem như tà thuật, phải là phụ thân hoặc là mẫu thân của thai nhi mới được.

Doanh Vô Kỵ khóe miệng nhếch lên: “Nếu là như vậy, ngươi cũng không cần đặc biệt gấp gáp, chẳng bằng ngẫm lại như thế nào mới có thể thoát tội, dù sao cho dù ở lại chỗ bọn họ, cũng chỉ có ngươi có thể sử dụng…”

Nam Cung Yến: “Không! Nam Cung Vũ cũng có thể dùng”.

Doanh Vô Kỵ: “???”

Triệu Kỵ: “???

Lượng thông tin hơi quá lớn.

Cả hai CPU đều bị cháy.

Đây rốt cuộc là tình huống gì?

Nam Cung Yến rốt cục ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Triệu Kỵ: “Cho nên nói Lê Vương bệ hạ, tội nữ xứng được Lê quốc đầu tư sao?”

Triệu Kỵ: “…..”.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Miễn là bạn đủ biến thái.

Bạn xứng đáng nhận được sự đầu tư của Lê Quốc.

Nhưng ngươi cũng quá biến thái!

Doanh Vô Kỵ mơ hồ cảm giác, người này đến Giáng Thành căn bản cũng không phải là vì gánh tội, nàng chính là chạy tới đánh bại Nam Cung gia.

Chỉ riêng những vụ bê bối này, lộ ra ngoài đã có thể khiến Nam Cung gia trở thành trò cười khắp thiên hạ.

Phế bỏ Nam Cung gia, tương đương với phế bỏ một cánh tay của Chu vương thất.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là ngoại trừ nhân chứng Nam Cung Yến, còn có thể tìm được đầy đủ vật chứng.

Triệu Kỵ lại cười cười: "Cô đối với scandal của Nam Cung gia cũng không cảm thấy hứng thú lắm.

Nam Cung Yến tiếp tục nói: "Ta sử dụng môn tà thuật này, là từ một quyển sách cổ tìm hiểu ra. Quyển sách cổ này có thể nghịch luyện huyết mạch, nếu như sở liệu không sai, nguyên văn hẳn là đến từ Bia Mục Dã. Nếu bệ hạ gật đầu, ta có bảy thành nắm chắc, phục hồi được huyết mạch Bia Mục Dã".

Ai à!

Lại một vua nổ!

Tuy nói hiện tại bia Mục Dã đã phế bỏ gần một nửa, nhưng vẫn ẩn chứa quy tắc huyết mạch có thể ảnh hưởng thiên tư vạn dân trong thiên hạ.

Khương Thái Uyên hao tổn tâm cơ, chính là vì hồi phục huyết mạch Khương thị.

Chu vương thất lập ra liên minh họ Cơ cục, cũng là bởi vì muốn nắm giữ cách khôi phục huyết mạch.

Hiện tại Nam Cung Yến lại lấy ra một bí mật lớn như vậy.

Người này, có thể là một tên biến thái.

Cũng có thể thật sự muốn đem Nam Cung gia làm cho tan tành

Chương 476: Khuấy gió khuấy mưa Chương 476: khuấy gió khuấy mưa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng mục đích cuối cùng của nàng, nhất định là mượn bí mật này, khuấy gió khuấy mưa ở Giáng Thành.

Đầu năm nay, thật sự là ai cũng muốn làm khách mời biến thái một chút.

Triệu Kỵ thản nhiên cười: "Đáng tiếc! Cô đối với Bia Mục Dã cũng không có hứng thú. Ngươi đã không phải là người luyện hóa thi thể tổ tiên, thì cái tội ở Mộ bàn kia ngươi không phải gánh. Bất quá nói đến thoát tội còn hơi sớm, ngươi lại ở Giáng thành, điều dưỡng thân thể một chút. Tào công công, sinh hoạt thường ngày của Nam Cung thế chất, do ngươi chiếu cố toàn bộ quá trình, không thể có chút chậm trễ.

Vâng!

Tào công công cung kính đáp.

Nam Cung Yến cũng không buồn không vui chắp tay: "Đa tạ bệ hạ!"

Hành lễ xong, nàng liền đi theo Tào công công rời đi.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười nói: "Phụ vương! lão thất phu Nam Cung Lăng kia, thật đúng là đưa một khối khoai lang phỏng tay lại đây !"

Có một nói một, Nam Cung Yến này thật sự có chút khó đoán.

Đầu tiên, bạn không chắc cô ấy là một kẻ hư hỏng thực sự hay một kẻ hư hỏng giả tạo.

Tiếp theo, bạn không xác định nàng rốt cuộc là phản đồ nhà Nam Cung hay là gián điệp nằm vùng bọn họ sắp xếp tới.

Nhưng có thể rất xác định, nàng tuyệt đối là vì quấy rối thế cục Giáng Thành.

Triệu Kỵ nhíu mày trong chốc lát liền giãn ra, hứng thú hỏi: "Ngươi cảm thấy nàng vừa rồi đều câu nào là thật?"

Cảm giác người con gái này không có một câu nào nói thật, nhưng hết lần này tới lần khác ngữ khí nói chuyện lại rất nghiêm túc, chỉ sợ chỉ có ảnh mắt từng trải của phụ vương mới có thể nhìn thấu!"

Triệu Kỵ trừng mắt liếc hắn một cái: "Có gì cứ nói thẳng!"

Doanh Vô Kỵ bất đắc dĩ nói: "Nàng mấy câu trước con thật đúng là không nắm chắc, cho dù những lời biến thái kia đều là nàng bịa ra, người bình thường cũng không bịa ra được chuyện biến thái như vậy. Bất quá… Có chuyện liên quan đến Bia Mục Dã, chỉ sợ không phải là vọng ngôn."

Vì sao?

Bởi vì có người hy vọng Giáng Thành loạn lên.

Cũng không tệ!

Phụ vương! Tào công công có đáng tin không?

"Hắn …..".

Triệu Kỵ cười như không cười nói: "Hắn lần trước ra tay, vẫn là cùng Doanh Thập Tam giao thủ, cuối cùng chỉ là thua nửa chiêu.

Doanh Vô Kỵ không khỏi cảm thán: "A! Còn là một cao thủ!"

Tuy rằng không rõ lắm Thập Tam gia có địa vị giang hồ gì, nhưng nghe thời điểm ông ta khoác lác, vẫn là cảm giác có nhiều chiêu

Cái khác không nói.

Chỉ là chiêu đao bổ không gian, cũng không phải Binh Nhân cảnh bình thường có thể làm được.

Lại kết hợp với thái độ của Lão lưu manh, còn có ngữ khí vừa rồi của cha vợ, Thập Tam gia tuyệt đối tính là nhân vật số một.

Tào công công chỉ thua một nửa chiêu, hẳn cũng là một cao thủ.

Để hắn nhìn Nam Cung Yến, hẳn là sẽ không xảy ra sơ suất gì.

Doanh Vô Kỵ chép chép miệng: "Cho nên nói phụ vương, Bia Mục Dã này, chúng ta làm gì?"

Triệu Kỵ lời ít ý nhiều: "Làm!"

Doanh Vô Kỵ hiểu rõ.

Tuy nói các quốc gia biến pháp, thực chất đều là đắp nặn trật tự mới, nhưng nếu như có thể từ trật tự cũ vớt được chỗ tốt, cớ sao mà không làm chứ?

Dù sao huyết mạch tăng lên, là thật.

Ngay cả Bạch Chỉ cũng là người có lợi, từ khi nuốt hai khối tinh thể vụn của Bia Mục Dã, nàng mỗi khi ngủ đông một ngày, khí tức trong cơ thể sẽ mạnh hơn một phần.

Thử hỏi ai có thể chống lại cám dỗ như vậy?

Triệu Kỵ híp híp mắt: "Bất quá còn phải đợi sau vùng đất mới yên ổn chút đã! Nam Cung Yến nếu là tới quấy nước, vậy

không có đạo lý chỉ có chúng ta biết tin tức này. Chờ trước đi, có người gấp hơn chúng ta!"

Ồ!

Doanh Vô Kỵ lên tiếng, nhìn hắn khẽ nhíu mày lại cười thầm.

Hai nhà Ngụy Hàn đích xác gấp hơn ông.

Nhưng ông hẳn là cũng không đạm định!

Tuy rằng tiền tuyến chiến tranh còn đang đánh, nhưng xem thế trận chuyện , Vùng đất mới Đại Lê cơ bản đã kết thúc.

Cho dù Địch quốc bên kia có thiêu thân đi chăng nữa, bất quá cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Chỉ cần trấn trụ được 3 cửa ải trọng yếu thì vùng đất mới Đại Lê nhất định phải mau chóng đưa vào sử dụng, không có nhân khẩu là tuyệt đối không được.

Nhưng hiện tại, mưu đồ cướp người của vương thất hiệu quả lại kém đến thần kỳ.

Triệu Kỵ có thể nghe lời khuyên của mình, không lập tức chiến đấu với hai nhà Ngụy Hàn, Doanh Vô Kỵ đã rất bội phục rồi.

Đúng rồi phụ vương!

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Nhóm ngọc xà đầu tiên đã đến, tùy thời có thể giao hàng!"

Triệu Kỵ cuối cùng cũng lộ ra nụ cười: "Được, khoản tiền bên phía Càn Quốc kéo dài một chút, bảo bọn họ muốn lấy được tiền, phải hạ giá lương thực để đổi. Đồng minh này của chúng ta âm thầm giở không ít trò xấu"

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ nhếch lên.

Ngài thật đúng là không coi ta là người ngoài, ngay trước mặt chúng ta còn bảo ta hãm hại mẫu quốc của mình!

Bất quá chuyện này đích xác hắn là dựa theo Triệu Kỵ nói mà làm.

Bởi vì tiền xây dựng đất mới đều không tốt, lương thực vải vóc mới là đồng tiền cứng, muốn dụ được dân qua đó thì phải dựa vào lương thực này.

Lão lưu manh làm việc cũng thật tuyệt tình, động tác thường xuyên của Càn quân, khiến cho quân đội Ngụy gia nhiều lần hốt hoảng, dẫn đến thế cục Đất Ngụy đặc biệt khẩn trương, quân đội lưu động cực kỳ thường xuyên, làm cho di dân vốn đã khó lại càng thêm khó.

Doanh Vô Kỵ mỉm cười: "Không thành vấn đề, hai phần của nhi thần cũng có thể lấy ra cứu cấp!"

Triệu Kỵ cười vỗ vỗ bả vai của hắn: "Cũng khó có được phần tâm của ngươi này! nếu ngươi không thiếu tiền, lấy ra ứng trước, về sau sẽ không bạc đãi ngươi!"

Hả?

Chương 477: Vài phần cảm động Chương 477: Vài phần cảm động

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ chính nghĩa nói: "Nếu đã vào vương thất, con đã là người một nhà với vương thất! Có vinh cùng hưởng có họa cùng chịu. Vùng đất mới chính là căn cơ quật khởi của Đại Lê, nhi thần có thể góp sức há lại có thể từ chối?

Triệu Kỵ: "…..".

Tuy rằng không biết tiểu tử này có mấy phần chân tâm.

Nhưng thời điểm mấu chốt này có thể nghe được loại lời này, thật đúng là có vài phần cảm động.

“Bất quá…… Phụ vương!”

Doanh Vô Kỵ có chút do dự: “Nhi thần có một câu không biết có nên nói hay không!

Triệu Kỵ phất tay nói: “Nói đi không sao!”

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi: “Hiện giờ Lệnh di dân hiệu quả rất nhỏ, ngoại trừ nguyên nhân vừa rồi chúng ta nói đến, nhi thần cho rằng trọng điểm của bản chất của Lệnh di dân cũng có chút lệch lạc.”

Ánh mắt Triệu Kỵ sáng lên: “Ngươi nói xem!”

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Nhi thần mặc dù thuở nhỏ vào Lê, nhưng kỳ thật cũng nhận được giáo dục Càn quốc chính thống. Nhi thần cho rằng, người Càn già nghe chiến mà vui, đây mới là điều quan trọng nhất khiến Càn quốc trở thành hổ lang chi quốc.

Lệnh di dân lần này của chúng ta, ruộng tư cố nhiên là điểm hấp dẫn dân chúng, nhưng chúng ta có thể buông ruộng tư ra, hai nhà Ngụy Hàn cũng có thể.

Thậm chí cho dù hai nhà Ngụy Hàn đưa ra điều kiện không ưu đãi bằng chúng ta, cũng có thể dựa vào tình cố hương giữ lại không ít người, huống chi bọn họ còn thiết lập trạm gác ngăn cản dân chúng lưu động?

Cho nên nhi thần cảm thấy, chúng ta trọng điểm tuyên truyền ruộng tư, ngược lại là bỏ gốc lấy ngọn.

Chân chính có thể làm cho dân chúng điên cuồng, là cơ hội từ tầng dưới chót xoay người.

Nếu di chuyển đến vùng đất mới, có thể đạt được cơ hội này, cho dù quá trình gian khổ hơn nữa, nói vậy bọn họ cũng

sẽ người trước ngã xuống, người sau tiến lên thoát khỏi cố hương.

Cho nên nhi thần muốn dùng phần tiền này của mình, lấy tài nguyên tu luyện từ con đường quan gia, dùng để bồi dưỡng nhân tài thanh niên mới.

Đến lúc đó nếu phụ vương cảm thấy khả thi mà có thể ra tay, hoàn toàn có thể tiếp nhận con đường này, đến lúc đó một làn sóng nhân tài mới xuất hiện, cũng đều có thể cảm động và nhớ ân tình của vương thất".

"Lời này rất hay!"

Triệu Kỵ nhịn không được tán thưởng, lúc trước ông ta đã cảm thấy trọng điểm tuyên truyền tư điền có loại cảm giác một quyền đánh vào trên không khí, hiện tại nghe Doanh Vô Kỵ phân tích như vậy, mới rốt cục bừng tỉnh đại ngộ.

Kỳ thật điều này cũng không trách được ông ta.

Bởi vì lúc trước trong tay thật sự quá khẩn trương, không có Doanh Vô Kỵ xuất ra hai thành lợi nhuận này, ông ta thật đúng là không có sức mạnh đưa ra điều kiện như vậy.

Thật sự là con rể tốt!

Nghĩ đến đối sách tốt như vậy lại không kể công chút nào, tất cả thanh danh cho vương thất thu hoạch, hắn lại ẩn sâu công danh.

Cảm động!

Triệu Kỵ cảm thấy an ủi: "Liền theo ngươi nói làm, có như thế lợi ích ở phía trước, coi như đọ hao tổn cùng Ngụy Hàn, chúng ta cũng chơi!"

Tất cả vì Triệu gia, tất cả vì Lê quốc!

Doanh Vô Kỵ chính nghĩa ngôn từ, bất quá rất nhanh liền thay đổi một khuôn mặt tươi cười: "Đúng rồi phụ vương! đêm nay con muốn ở Điện Tình Giáng, phụ vương chuẩn không?"

Triệu Kỵ: "…..".

Hắn bất đắc dĩ khoát tay áo: "Chuẩn, chuẩn!

"Ai! Được rồi!"

Doanh Vô Kỵ cười hì hì đứng lên: "Vậy phụ vương! thời gian không còn sớm, con đi về nghỉ ngơi trước!"

Sau khi được đáp ứng, hắn liền vui tươi hớn hở rời khỏi vương cung, sau đó tìm một nơi râm mát.

Vô hình.

Độn thổ.

Đợt này mặc dù là dùng tiền của mình mở đầu, nhưng sau khi Triệu Kỵ nếm được trái ngọt, nhất định sẽ gia tăng cường độ đầu tư.

Đến lúc đó vùng đất mới xuất hiện thiên tài, ít nhất có bảy thành đều là học tử của mình, đợt này tài nguyên tu luyện nhất định có thể ăn được no nê.

Sóng này a!

Sóng này gọi là bán cho lão bố vợ nhân tình, nuôi học tử của mình.

Không chỉ có thể thúc đẩy gia đình hòa thuận, còn có thể tăng thêm át chủ bài của mình.

Hoàn hảo.

Không nói nữa.

Tìm Đường Đường ngủ cùng cái đã.

…….

Được không?

Không thể!

Tại sao?

“Đang kỳ…..”.

“……”

Trong tiểu viện Điện Tình Giáng.

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề, không nghĩ tới mình trở về tự nhiên như vậy không đúng lúc.

Thân thể hắn hơi nghiêng về phía trước, ngay lúc lập tức áp sát vào vai Lý Thải My, mới cười hỏi: “Vậy có phải đợi đến lúc nàng hết bị thì có thể…”

Nhưng thiếp thật sự sợ!

Lý Thải My rụt cổ, do dự một hồi mới nói: “Mấy ngày nay ngày nào thiếp cũng gặp ác mộng.

Doanh Vô Kỵ nhìn bộ dáng điềm đạm đáng yêu của nàng, cũng không tiện khi dễ nàng, liền xoay người sóng vai tựa vào đầu giường với nàng, nhẹ giọng hỏi: “Nàng gặp ác mộng gì?”

Lý Thái My tựa vào vai hắn, thở dài một hơi nói: “Mơ thấy con của chúng ta vừa sinh ra đã bị vương thất cướp đi, mỗi ngày huấn luyện như binh khí, cái đầu còn chưa cao bằng một thanh kiếm, đã bị đuổi tới chiến trường.”

Mỗi lần về nhà, trên người lại xuất hiện rất nhiều vết thương.

Con còn chưa trưởng thành, đã thành tướng quân trẻ tuổi nhất Lê quốc, nhưng là lại thanh danh hỗn độn, mỗi lần trở lại Giáng thành, đều sẽ lưu luyến ở trong Lầu Xanh.

Thiếp muốn dạy nó cho tốt, liền đi cầu Triệu Ninh, nhưng Triệu Ninh căn bản không gặp thiếp.

Về sau ta nghe con cái oán giận, vì cái gì hắn rõ ràng là trưởng tử, lại cũng không thể liếc vương vị một cái.

Sau đó, nó, nó…..".

Lúc nàng nói chuyện ngữ khí cũng không tính là đặc biệt kích động, ngay cả âm thanh cũng ôn nhu.

Nhưng Doanh Vô Kỵ lại có thể thể hội rõ ràng sự phẫn nộ và bất lực của nàng.

Hắn nghiêng đầu, thấy được bộ dáng hơi tiều tụy của nàng.

Không nhịn được thở dài một hơi.

Xem ra nàng quả thật đã nhiều ngày không ngủ ngon.

Chương 478: Hẹn đêm pháo hoa Chương 478: Hẹn đêm pháo hoa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lý Thải My ngẩng đầu nhìn sườn mặt của hắn: "Tỷ tỷ của thiếp từng nói, nữ tử Lý gia chúng ta, muốn giảm bớt thống khổ, chỉ có hai cách. Hoặc là giống như đại đa số người từ bỏ chống cự, triệt để tiếp nhận sự sắp đặt của vận mệnh; hoặc là giống như tỷ, hủy diệt thân thể của mình, để cho tất cả mọi người không có cách nào lợi dụng chúng ta".

Thiếp hỏi chàng nhé!

Nếu như thiếp học tỷ tỷ, cả đời không cần con cái, chàng còn cần ta không?

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một tiếng.

Đường Đường lúc nhỏ có Lý Thải Đàm bảo vệ.

Sau đó vào thâm cung ở.

Tuy rằng cũng không có tiếp xúc đến quá nhiều chính trị, nhưng bản thân là một cô nương rất thông minh, bằng không

cũng không có khả năng bị ác mộng tra tấn lâu như vậy.

Hắn cười cười: "Mặc kệ như thế nào ta khẳng định đều muốn nàng, nhưng nếu như cả đời không có con cái, trong lòng nàng sẽ không khó chịu sao?"

Đường Đường từng nói, nàng chính là loại phụ nữ dung tục nhất.

Nguyện vọng lớn nhất chính là cùng một người chồng yêu mình sinh con, một nhà mấy người sống qua ngày.

Nhưng mà…..".

Không có gì nhưng là!

Doanh Vô Kỵ chống đỡ đứng dậy, cười hì hì nhìn nàng: "Ta lúc trước đã nói, sớm muộn có một ngày có thể bảo vệ nàng cùng đứa nhỏ, nàng có phải hay không vẫn luôn không tin ta?"

'Không phải! Thiếp đương nhiên tin chàng!"

Lý Thải My vội vàng lắc đầu, bởi vì Doanh Vô Kỵ còn chưa bao giờ nói suông với nàng.

Chỉ là, hiện tại hai người đều ăn nhờ ở đậu, ngay cả gặp mặt cũng lén lút như vậy.

Làm sao…..".

Nàng nhịn không được hỏi: "Chàng đã có biện pháp?"

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ hơi giương lên: "Tất nhiên!'

"Biện pháp gì?"

"Hiện tại còn không thể nói cho nàng biết!"

"……"

Doanh Vô Kỵ thấy nàng thần sắc tối sầm một chút, vội vàng nói: "Hiện tại không nói cho nàng, là bởi vì ta cũng

không xác định kết quả đến tột cùng như thế nào, nhưng ta có hơn bảy thành nắm chắc.”

‘Thật sự có bảy phần sao?”

“Bảy thành là bảo thủ, hẳn là còn nhiều hơn bảy thành một chút!”

Uh!

Lý Thải My nhẹ gật đầu, đối với lời của hắn cũng không có bất kỳ hoài nghi, do dự trong chốc lát lại hỏi: “Còn phải bao lâu?”

Doanh Vô Kỵ cười cười: “Nàng bảo đêm giao thừa thế nào?’

“Hả?’

Đường Đường, nàng từng thấy pháo hoa chưa?

“Pháo hoa là gì?”

Chính là ánh lửa đủ loại màu sắc nổ tung trên trời, rất đẹp.

“Chưa thấy, chàng cho thiếp xem hả?”

Đương nhiên!

Ở đâu?

Toàn bộ Lê quốc!

“……”

Lý Thải My nhìn khóe miệng điên cuồng giương lên của hắn, cảm giác hắn giống như đang dự mưu một chuyện vô cùng lớn.

Pháo hoa trong miệng hắn, hình như thật sự rất đẹp.

Trong lúc nhất thời, trong lòng nàng tràn đầy chờ mong: “Vậy ta phải đợi đến đêm giao thừa sao?”

Doanh Vô Kỵ cười gật đầu: “Chờ một chút đi! Đêm giao thừa náo nhiệt nhất!

Vậy…..”.

Lý Thái My mặt cười bỗng nhiên đỏ một cái, nhẹ nhàng cắn môi: “Chàng cũng muốn đợi đến đêm giao thừa sao?”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Trong phòng ngủ ngọn nến sớm đã bị dập tắt, đêm đông có chút lạnh như băng, nhưng hiện tại trong không khí tràn ngập một loại gọi là không khí mập mờ.

“Chàng cũng phải chờ đến đêm giao thừa đúng không?”

Doanh Vô Kỵ biết chữ “chờ” trong miệng nàng là chỉ chờ cái gì.

Trong lúc nhất thời có chút ngứa ngáy khó nhịn.

Nhưng vẫn cười hỏi: “Nàng không sợ gặp ác mộng sao?”

Lý Thái My gật đầu: “Sợ! Nhưng thiếp tin tưởng chàng!”

Doanh Vô Kỵ vuốt vuốt cái mũi xinh đẹp của nàng: “Nhưng ta không hy vọng nàng lo lắng đề phòng, nhưng cứ chờ vài ngày đi, pháo hoa rất đẹp mắt, nàng sẽ thích!”

Dứt lời, liền mặc áo khoác vào chuẩn bị rời đi.

Loại khí tức mập mờ này hắn rất thích, nhưng thành thật mà nói có chút quá tra tấn người.

Dù sao đột phá Thai Thuế Cảnh về sau, trong cơ thể hắn khí huyết tràn đầy đến hắn đều có chút sợ hãi.

“Chờ một chút!”

Chưa từng nghĩ tới.

Vừa mặc áo khoác vào, cổ tay đã bị một bàn tay nhỏ bé ấm áp nắm lấy.

Tay phải Lý Thải My thoáng dùng sức, liền kéo Doanh Vô Kỵ lên giường, chợt lấn người nằm ở trên ngực hắn: "Nhưng thiếp chờ không được!"

Doanh Vô Kỵ hô hấp nhịn không được dồn dập vài phần.

Nếu không chờ một chút?

Tại sao chờ?

"Nàng gặp ác mộng, thân thể cũng không tiện…"

"Nhưng có một số việc không cần đợi!"

Lý Thải My hít sâu một hơi, liền nhắm mắt lại, hôn lên môi hắn.

Răng môi khẽ chạm, có vẻ hơi vụng về.

Lần trước là Doanh Vô Kỵ đùa giỡn lưu manh.

Lần này lại đổi thành nàng chủ động xuất kích.

Chỉ là thật sự không có kinh nghiệm.

Nhưng nàng hôn rất dụng tâm, khiến Doanh Vô Kỵ cũng vô cùng tập trung.

Thật lâu thật lâu.

Đang lúc Doanh Vô Kỵ hai tay bắt đầu mó máy, nàng cuống quít đứng dậy lui về phía sau.

Bối rối nói: "Chờ, chờ xem pháo hoa xong mới làm được không?"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Đùa chứ, sao có người lại cứ trêu người khác hết lần này đến lần khác

Hắn có chút tức giận: "Đường Đường, thật ra chuyện không cần chờ cũng có thể làm còn rất nhiều…..".

Lý Thải My: “Cầu xin chàng…..”.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Cái này mẹ nó ai có thể chịu đựng được?

Chỉ có thể cố nhịn thôi sao?

Hắn nâng mặt Lý Thải My lên, hung hăng mút một cái, liền nhanh chóng rời khỏi Điện Tình Giáng.

Không đi thì có thể làm sao bây giờ?

Thân thể người ta không tiện!

Chờ đêm giao thừa đi!

Bắn pháo hoa rực rỡ nhất.

Ngủ sướng nhất…

Doanh Vô Kỵ liếc mắt nhìn bầu trời đêm, khóe miệng điên cuồng con mẹ nó nhếch lên.

Tết năm nay, hẳn là có không ít người trong lòng lo sợ.

Chính mình liền vất vả, cho bọn họ một vui mừng thật lớn.

Dù sao nhà ai đón năm mới, còn không vui vẻ?

……

Chương 479: Chưa giải phóng tinh thần Chương 479: Chưa giải phóng tinh thần

Người dịch: PrimeK Tohabong

Phủ Phò mã!

Doanh Vô Kỵ bước đi vội vàng chuẩn bị trở về phòng, hắn hiện tại cần gấp một hồi tắm nước lạnh.

Chưa từng nghĩ, lại bị Hoa Triều đột nhiên gọi lại.

Hắn xoay người, có chút nghi hoặc nói: “Hoa Triều tỷ, sao tỷ còn chưa ngủ?

Hoa Triều tò mò quan sát hắn vài lần, vội vàng bổ sung: "Không có! vừa rồi bệ hạ hạ lệnh, bảo Thư cục lập tức khởi công, ta cũng vừa mới bận rộn trở về. Đệ có đói bụng không, ta nấu mì cho đệ ăn"

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Cha vợ quá hưng phấn, bảo Thư cục suốt đêm đẩy nhanh tốc độ in ấn lệnh di dân mới cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mình đã ở Điện Tình Giáng hơn một canh giờ rồi.

Hoa Triều mặc dù là ông chủ, nhưng nàng có thể làm, cũng chỉ là phái người triệu tập nhân công đến Thư cục, sau đó đưa cho người làm nội dung tân Lệnh di dân nội liền xong việc, không nên vẽ thời gian dài như vậy!

Bất quá hắn cũng không nghĩ nhiều.

Mì Hoa Triều tỷ nấu cũng không thể không ăn.

Liền gật gật đầu cười nói: "Vừa lúc đệ đói bụng, Hoa Triều tỷ vất vả, đệ chờ tỷ nấu nhá!"

Uh!

Hoa Triều đưa mắt nhìn hắn đi tiền sảnh, ánh mắt có chút phức tạp, có chút tức giận, rồi lại có chút may mắn.

Nàng vừa rồi rõ ràng từ trên người Doanh Vô Kỵ ngửi được mùi thơm của nữ tử.

Chắc là sau khi được bệ hạ triệu kiến, hắn lại đi tìm Nguyên Dương công chúa.

Hai người này vốn là vợ chồng, có hành động thân mật là chuyện bình thường.

Hoa Triều đương nhiên cũng không phải vì chuyện này mà tức giận.

Nhưng nàng trong khoảng thời gian này học được ít kinh nghiệm từ người bạn về cách đọc tâm trạng của đàn ông, nàng có thể cảm nhận được Doanh Vô Kỵ kia vẫn chưa được giải phóng tinh thần

Quá trình đã rõ ràng.

Nhất định là Vô Kỵ muốn vãn hồi tình nghĩa vợ chồng, lại bị Nguyên Dương công chúa vô tình cự tuyệt.

Thiên hạ này…..". Sao lại có thê tử như vậy?

Cho dù Vô Kỵ thật sự thân thể có bệnh, tối thiểu cũng nên khuyên bảo trợ giúp chồng của mình một chút chứ?

Hoa Triều trong lòng vì Doanh Vô Kỵ mà cảm thấy không đáng.

Nhưng bây giờ.

Nàng dường như chỉ có thể nấu mì cho Doanh Vô Kỵ.

Một lát sau.

Nàng đem một chén mì nóng hôi hổi bưng đến trước mặt Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ xuyên thấu qua hơi nước tràn ngập, nhìn nụ cười dịu dàng của nàng, nhịn không được hỏi: "Hoa Triều tỷ!"

"Hả?"

Hoa Triều hơi giật mình một chút, vội vàng lắc đầu nói: "Không có, chỉ là thấy đệ bề bộn nhiều việc, không hy vọng đệ quá mệt mỏi!"

Cái này có thể hỏi như thế nào ?

Hỏi đệ rốt cuộc thích nam hay nữ?

Hỏi thân thể của ngươi có phải thật sự không được hay không?

Hay là hỏi đệ cùng Nguyên Dương công chúa rốt cuộc có từng làm chuyện vợ chồng kia hay không?

Có những câu hỏi không thể hỏi.

Có những câu hỏi không cần phải hỏi.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, trong lòng đại khái đoán được Hoa Triều đang nghi hoặc cái gì, nhưng loại chuyện này, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên giải thích với nàng như thế nào.

Dù sao giới tính của Triệu Ninh, còn có quan hệ của mình với Đường Đường, hoàn toàn là cơ mật trong cơ mật.

Hắn không tin Hoa Triều sẽ tùy tiện rò rỉ.

Nhưng dù sao Hoa Triều cũng là một người bình thường, người Vi Nga phái tinh thông pháp thuật tinh thần không ít, tùy tiện nói cho nàng biết, không chỉ không có trách nhiệm với nàng, cũng sẽ làm một nhóm lớn người lâm vào nguy hiểm ở trong.

Hậu quả này, Doanh Vô Kỵ cũng gánh vác không nổi.

Xem ra chỉ có thể chờ Triệu Ninh trở về thì diễn mấy cảnh thân mật

Dù sao xem tình huống tiền tuyến, hẳn là qua không bao lâu nữa là có thể trở lại, vận khí tốt nói không chừng còn có thể trước đêm giao thừa.

Đối với Hoa Triều, hắn thật đúng là có chút không biết xử lý như thế nào.

Ít nhất là cho đến khi tìm ra cách giải quyết Ma Chủng.

Về phần hiện tại…..".

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Vừa rồi từ chỗ bệ hạ đi ra, đệ đi thăm công chúa một chút. Thân thể của nàng vẫn không tốt,

cho nên vẫn không có xuất cung. Chờ thân thể nàng khá hơn, hẳn là có thể đến phủ phò mã ở lại.

Hoa Triều: "…..".

Nhìn bộ dáng Doanh Vô Kỵ giải thích.

Nàng càng cảm thấy hắn đáng thương.

Nhưng lại không thể vạch trần hắn, liền cười nói: "Vậy rất tốt ! Đến lúc đó đón công chúa lại đây, hai người tiếp xúc nhiều hơn, sớm muộn gì cũng có thể bồi dưỡng ra tình cảm.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Kỳ thật tình cảm của chúng ta vốn không tệ…

Hoa Triều gật đầu: "Ừ! Biết rồi, không tệ!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Này mẹ nó tìm ai nói lý lẽ bây giờ?

Hắn cảm thấy Hoa Triều nhất định đối với cuộc sống vợ chồng của mình có chút hiểu lầm, cũng mơ hồ cảm thấy Hoa Triều tựa hồ có ý nghĩ khác.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nhưng làm thế nào cũng nghĩ mãi mà không rõ xuất phát từ góc độ Hoa Triều, có thể sinh ra ý nghĩ gì.

Bất tri bất giác.

Một bát mì cũng ăn xong.

Hoa Triều thu bát lại, dịu dàng cười nói: "Đệ mau nghỉ ngơi đi, gần đây Giáng Thành không yên ổn, đệ đừng quá lao lực ảnh hưởng sức khỏe!"

Uh!

Doanh Vô Kỵ đành phải gật gật đầu, ung dung trở lại phòng của mình.

Hoa Triều bưng bát còn sót lại, đi tới phòng bếp nhỏ.

Nơi này tuy rằng kết cấu cùng Thư cục Thượng Mặc không giống nhau, nhưng đều có một cái phòng bếp nhỏ tương tự.

Trước đây nàng không thích nấu ăn.

Nhưng hiện tại, nàng rất thích nấu bữa ăn khuya cho Doanh Vô Kỵ.

Bởi vì mỗi khi đến lúc này, cô đều có loại cảm giác mình còn có ích.

Nhà bếp nhỏ không khác gì nhà.

Dùng nước ấm đã sớm đun xong rửa sạch bát nhanh.

Sau khi lau khô tay, vẫn có loại cảm giác ấm áp dễ chịu.

Chương 480: Thông tâm Chương 480: Thông tâm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Sau đó.

Nàng liền ra khỏi Phủ Phò mã, ngồi xe ngựa trở lại Thư cục Thượng Mặc.

Bởi vì gấp rút làm lệnh di dân, Thư cục Thượng Mặc rất náo nhiệt, rầm rầm tràn đầy tiếng thợ in bắt đầu làm việc.

Làm ầm ĩ đến mức không thích hợp để ngủ nữa.

Nhưng nàng vẫn quay lại.

Bởi vì giữa viện, một người trẻ tuổi sầu đến vò đầu bứt tai đang chờ nàng.

La Minh thấy Hoa Triều trở về, vội vàng đứng lên: “Tỷ!”

Vào nhà nói!

Hoa Triều bước nhanh vào thư phòng, chờ La Minh đi theo, liền đóng cửa lại, bên tai lập tức thanh tịnh hơn rất nhiều.

Không đợi La Minh ngồi xuống, nàng vội vàng hỏi: "Vị thuốc kia có vấn đề sao?

La Minh có chút không nhịn được, không trả lời, ngược lại hỏi: "Tỷ! Thông Tâm Xạ này chị lấy từ đâu ra?

Hoa Triều thần sắc có chút nghiêm túc: "Ngươi không cần hỏi ta từ đâu tới, ngươi chỉ cần nói cho ta biết kết quả giám định là tốt rồi!"

La Minh do dự trong chốc lát, gật đầu nói:: Thượng phẩm Thông Tâm Xạ, phẩm chất không thành vấn đề!"

Hoa Triều lại hỏi: "Có thể tạo thành thương tổn đối với thân thể con người hay không?

"Sẽ không!"

La Minh trả lời rất xác định: "Khối Thông Tâm Xạ này phẩm chất rất cao, ngoại trừ lúc dược hiệu duy trì, sẽ làm cho sức phán đoán của người ta giảm xuống, không có bất kỳ tác dụng không tốt nào, thậm chí có thể thông gân hoạt động, dưỡng khí ngưng thần. Nhưng tỷ, tỷ mua thứ này làm gì vậy?"

Hắn thật sự có chút hoảng.

Thông Tâm Xạ này đến từ một loại xạ thuộc Yêu tộc, là dược liệu cực kỳ hiếm có.

Ngoại trừ việc phụ nữ mang thai không thể sử dụng, loại dược liệu này hầu như không có bất kỳ tác dụng tiêu cực nào.

Nhưng đồng thời trợ giúp tu luyện hiệu quả cũng bình thường, so với rất nhiều dược liệu dùng để tu luyện đều kém xa, hơn nữa không có cái gì phối phương thuốc, hơn nữa phí tổn cao sản lượng nhỏ, hoàn toàn không có nhiều úng dụng

Cho nên, mua Thông Tâm Xạ, thường thường đều là vì hiệu quả đặc thù của nó mà tới.

Hiệu quả đặc biệt gì đây?

Thuốc tự nhiên cũng như tên gọi, chính là thông tâm.

Loại xạ hương này ngửi nhiều, người sẽ có loại cảm giác buồn ngủ, ý thức sẽ trở nên có chút hỗn loạn, dưới tình huống như vậy thường thường chính là hỏi cái gì đáp cái đó, căn bản không có khả năng nói dối.

Nếu chỉ như vậy, còn có thể làm đạo cụ tra tấn bức cung.

Nhưng sau khi dùng nó, lý trí cơ bản biến mất, cảm xúc dao động đặc biệt lớn, dùng để tra tấn bức cung, rất dễ dàng làm cho tinh thần phạm nhân sụp đổ.

Cho nên…..".

Đại đa số tình huống, chỉ dùng khi các đôi tình nhân trẻ bị tình yêu lấn át dùng thuốc này để đo đạc tình yêu, thích hợp để trắc nghiệm chân tình.

La Minh dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra, Hoa Triều mua đồ chơi này là định cho ai dùng.

Phù…..".

Hoa Triều nghe được đối với thân thể vô hại, rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Thứ này, là nàng lấy được từ chỗ người bạn thân, nàng tự nhiên tin tưởng bạn của mình.

Nhưng dù sao cũng là muốn đồ vật cho Doanh Vô Kỵ dùng, bằng không nàng cũng sẽ không chủ động liên hệ La Minh, để cho hắn mời danh y giám định.

Không sao là tốt rồi.

Nàng đem Thông Tâm Xạ thu vào trong ngực, thấp giọng nói: "Lần này đa tạ! chuyện của Thông Tâm Xạ, ngươi không

nên nói cho ai, kể cả La tướng! không có chuyện gì khác, ngươi đi trước đi!”

La Minh có chút gấp: “Tỷ! Tỷ có nghĩ tới hay không, Doanh Vô Kỵ là phò mã, tỷ làm thế là định đoạt chồng của công chúa …”

Hoa Triều quay lưng lại: “Ta nhớ La tướng từng nói, nếu ta muốn gả cho Doanh Vô Kỵ, hắn có thể giúp ta cầu tình với bệ hạ”.

Nhưng mà…..”.

La Minh đầu có chút mơ hồ: “Nhưng tỷ không phải không tiếp nhận làm thiếp cho người ta sao?

Hoa Triều hít sâu một hơi: “Ta không chấp nhận, là cùng người khác chia sẻ trượng phu. Ta nhìn ra được, Nguyên Dương công chúa căn bản không yêu Vô Kỵ, nếu cuộc hôn nhân này của bọn họ vốn chỉ tồn tại trên danh nghĩa, tại sao ta không thể tranh thủ một chút chứ?”

Chỉ cần trong lòng hắn chỉ có một mình ta, chớ nói là làm thiếp, cho dù cả đời cũng không có danh phận, ta cũng cam tâm tình nguyện!

La Minh!

Tỷ tỷ phiêu bạt nửa đời người, chưa bao giờ giống như bây giờ muốn cùng một người đàn ông lập gia đình.

Trước khi Vô Kỵ thành hôn, ta còn cảm thấy cứ tiếp tục như vậy rất tốt.

Nhưng lúc hắn thành hôn, ngươi có biết trong lòng ta đau đớn bao nhiêu không?

Công chúa không quý trọng hắn, đó là tổn thất của công chúa.

Thứ nàng ta không để ý, sẽ có người che chở.

Cục diện hiện tại, chính là sắp xếp tốt nhất.

Đó là điều ông trời muốn chúng ta ở bên nhau.

Ta không thể bỏ lỡ cơ hội này.

La Minh!

Ngươi có phải cảm thấy…..". tỷ tỷ rất thấp hèn?

Không phải!

La Minh xoa xoa đầu: "Đệ cảm thấy tỷ làm không sai, cũng cảm thấy Doanh Vô Kỵ là người đáng phó thác. Chẳng qua tỷ thật sự hiểu rõ quan hệ của hắn cùng Nguyên Dương công chúa sao? Còn nữa, tỷ xác định Doanh Vô Kỵ về sau sẽ toàn tâm toàn ý đối tốt với tỷ sao?"

Sẽ!

Hoa Triều tâm tình có chút kích động: "Hắn hiểu ta! Nếu hắn không làm được, hắn sẽ không muốn ta. Nhưng nếu hắn muốn ta, hắn nhất định sẽ không phụ ta. Cho nên ta mua Thông Tâm Xạ, ta liền muốn biết ý nghĩ chân thật của hắn là gì! Nếu hắn không muốn ta, ta, ta liền…..". Ta liền chặt đứt ý niệm này, cả đời này cũng không gặp lại hắn.

La Minh nhếch miệng: "Nhưng tỷ! Tỷ xác định dùng Thông Tâm Xạ, có thể hỏi ra vấn đề thật sự muốn hỏi không?

Hoa Triều mím môi, trọng điểm gật đầu: "Nhất định có thể, có chút vấn đề, ta muốn hỏi đã lâu!"

Được rồi…..".

La Minh mặc dù cảm giác đầu có chút trướng, nhưng suy nghĩ một chút, cảm giác giống như cũng không có vấn đề gì.

Chương 481: Ước mơ đêm Giao thừa Chương 481: Ước mơ đêm Giao thừa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lúc trước tại Doanh Vô Kỵ đại hôn, hắn từ trong giọng nói La Yển, cảm giác vị Nguyên Dương công chúa này có địa vị cũng không bình thường.

Bất quá La Yển cũng nói, cho dù xảy ra vấn đề, ông ta cũng sẽ ra mặt vì nữ nhi.

Cho nên, vấn đề hẳn là không lớn…..". Đúng không?

Làm đệ đệ, hắn đương nhiên hy vọng tỷ tỷ hạnh phúc.

Hắn cũng biết, La Yển ngoại trừ biến pháp, lớn nhất tâm nguyện chính là bù đắp thua thiệt cho Hoa Triều.

Cho nên đoạn hôn sự này có thể không có danh phận, hắn là đồng ý.

La Minh suy nghĩ một lát, chỉ có thể bổ sung: "Tỷ! Tỷ muốn theo đuổi hạnh phúc của mình, đệ đương nhiên ủng hộ tỷ! Bất quá dược hiệu của Thông Tâm Xạ có chút mạnh, dùng có thể sẽ ảnh hưởng đến việc làm chính sự. Gần đây Giáng Thành không yên ổn, Doanh Vô Kỵ hẳn là sẽ có không ít chính sự phải bận rộn, cho nên…..". tỷ đừng quá vội.

Ta biết!

Hoa Triều gật đầu: "Bắc chinh còn chưa kết thúc, trước khi chiếm được vùng đất mới, hắn đều bận rộn. Trước khi ban sư Thái tử trở về triều, ta sẽ không quấy rầy hắn!"

Vậy là tốt rồi! Đệ về đây!

Trước hết đừng nói cho La tướng!

Yên tâm!

Tiễn La Minh đi.

Hoa Triều cảm giác tâm tình vui sướng không ít.

Thế Bắc chinh đã ổn định.

Chỉ hy vọng Thái tử có thể thuận lợi hơn một chút.

Nói không chừng…..". còn có thể trước đêm giao thừa.

Vô Kỵ từ nhỏ đã một mình lẻ loi phiêu bạt ở ngoại quốc.

Chắc lâu lắm rồi không có cảm giác ở nhà nhỉ?

Loại cảm giác này, đặt ở vương thất có thể quá mức xa xỉ.

Nguyên Dương công chúa không cho được.

Ta muốn cho!

Mấy ngày kế tiếp, Giáng Thành gió nổi mây phun.

Từng con khoái mã không ngừng từ vương cung tuôn ra, chạy tới trước cửa Thư cục Thượng Mặc, mang theo từng xe lệnh di dân đã in sẵn, nhanh chóng tràn về các nơi trên đất Lê.

Loại khoái mã này so với chiến mã dùng để đánh trận, chỉ có thể tính là mặt hàng hạng hai, nhưng trên bụng ngựa của chúng đều vẽ ký hiệu màu đỏ tươi.

Loại ký hiệu này đại biểu loại khoái mã này đã uống thuốc, trong lúc dược hiệu duy trì liên tục, tốc độ cùng trong cơ thể bạo tăng, trong vòng hai ngày có thể tới bất cứ địa phương nào trên Đất Lê, dược hiệu vừa qua khoái mã sẽ dầu cạn đèn tắt mà chết.

Hoàn toàn chính là đem khoái mã nhị đẳng trở thành vật tiêu hao để dùng.

Cũng chỉ có chuyện vô cùng khẩn cấp, mới xứng với loại quy cách này.

Tin tức này vừa truyền ra, trước hết ngồi không yên chính là hai nhà Ngụy Hàn.

Nhưng lần này truyền tin, là Lê quốc quy cách cao nhất tám trăm dặm cấp bách, ở giữa không thể xảy ra bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn, một khi xảy ra sự cố, như vậy dọc theo đường đi tất cả thôn trang sơn trại đều sẽ bị tra xét, bất cứ người nào liên quan đều là giết không tha. Dám động đến đám lệnh di dân này, tương đương với tuyên chiến với triều đình Đại Lê.

Hai nhà Ngụy Hàn cho dù lá gan lớn hơn nữa, cũng sẽ không lựa chọn gây sự với Triệu thị.

Cho nên hai ngày nay, bọn họ chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi.

Dù sao cho dù giữ bí mật

Chậm nhất là hai ngày, bọn họ có thể biết tất cả nội dung trên lệnh di dân.

Bất quá thời gian hai ngày nay.

Họ đang chờ.

Nhưng một số người không chờ đợi.

Tin chiến thắng phía trước không ngừng truyền đến, thoáng qua sẽ truyền đến các nơi trên đất Lê, làm cho dân gian bách tính phấn chấn, thậm chí đều có chút không dám tin tưởng, đây chính là Địch quốc làm cho Lê Quốc đau đầu nhiều năm?

Ở trước mặt Thái tử, làm sao có thể không chịu nổi một kích như thế?

Trong lúc nhất thời, uy vọng của Triệu Ninh như mặt trời ban trưa.

Triệu Kỵ tọa trấn vương cung, mỗi ngày đều sẽ triệu kiến gia chủ lớn nhỏ, ngoại trừ Ngụy gia Hàn gia, dường như mỗi gia chủ, thường thường sẽ bị gọi vào vương cung một lần.

Trong đó, thậm chí bao gồm Trịnh gia chủ cùng Lý gia chủ.

Vốn hai nhà Ngụy Hàn lù lù bất động, cảm thấy đây là Triệu Kỵ nóng nảy.

Dù sao nhìn từ tình huống trước mắt, ngoại trừ tin chiến thắng tiền tuyến của Triệu Ninh liên tục truyền đến làm cho bọn họ có chút hoảng ra, hết thảy đều là tình thế tốt.

Dân chúng Ngụy Hàn người sau thành thật hơn người trước.

Ngươi đánh hạ thổ địa cho dù nhiều hơn nữa, không có bách tính di chuyển qua, không phải là chơi không công sao?

Nhưng lệnh di dân mới này vừa phát ra, hơn nữa còn phát ra quy cách như thế tới các nơi Đất Lê, trước khi bọn họ nhìn thấy nội dung, trong lòng vẫn không khỏi có chút thấp thỏm.

Cho đến khi…..".

……

Hàn phủ, đại sảnh nghị sự.

Từ khi Thái tử Triệu Ninh mang binh Bắc chinh, đại sảnh nghị sự của Hàn phủ không lúc nào rảnh, phàm là cao tầng của Hàn gia, chỉ cần không có sự vụ trong người, phần lớn thời gian đều ở đại sảnh nghị sự đợi lệnh.

Dù sao, trong khoảng thời gian này, liên quan đến sinh tử tồn vong của Hàn gia, bất luận kẻ nào cũng không dám lơ là.

Hàn gia ngại Sở quốc, không lựa chọn xuất binh, đã đánh mất phần lớn tính chủ động, mỗi một bước kế tiếp, cũng không thể lơ là, bởi vì hơi không cẩn thận, liền có thể rơi vào nơi vạn kiếp bất phục.

Cho dù hiện giờ tình huống hai nhà Ngụy Hàn cực kỳ lý tưởng, quan viên hai nhà Ngụy Hàn ở trên triều đình hãnh diện, cũng không có nghĩa là trong lòng bọn họ thật sự đắc ý như vậy.

Chỉ có làm hết sức mình

Mới có thể ở trước mặt người khác thoạt nhìn không chút phí sức.

Hai nhà Ngụy Hàn thành thạo chính là mở hội nghị tông tộc mỗi khí gặp chuyện.

Kịch!

Kịch!

Kịch!

Ngoài đại sảnh nghị sự, tiếng bước chân liên tiếp có vẻ rất gấp, nghe tiếng chân khí nổ vang kèm theo tiếng bước chân, liền biết người này tối thiểu cũng là cao thủ Binh Nhân cảnh.

Loại cao thủ này, cho dù đặt ở Hàn gia cũng là cao tầng tuyệt đối.

Có tin tức

Còn là tin tức lớn

Quả nhiên

Chương 482: Cấp tài nguyên tu luyện cho bình dân Chương 482: Cấp tài nguyên tu luyện cho bình dân

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hàn Hạo sải bước đi vào, trên tay còn nắm chặt một truyền tấn phù quang mang chớp động.

Hắn đi lên phía trước, hướng Hàn Giả cùng một loạt trưởng lão chắp tay, âm thanh là khó nén khẩn trương: “Đại ca!”

Tim mọi người đều thắt lại.

Thời điểm mấu chốt này, đã phong tỏa còn có thể truyền về tin tức gì?

Nhất định là Lệnh di dân!

Đối với lệnh di dân mới mà Triệu Kỵ bỗng nhiên ban phát, người Hàn gia căn bản không thể không nhìn, nhất là đại chiến cướp người, bất kỳ chiêu số nào của Triệu Kỵ bọn họ đều phải cẩn thận đối phó.

Có thể làm cho Triệu Kỵ gấp như vậy, chỉ e là một chiêu tàn nhẫn.

Hàn Giả trầm giọng nói: "Nhanh!"

Vâng!

Hàn Du không hề trì hoãn, nhanh chóng kích hoạt truyền tấn phù.

Rất nhanh, một bóng người đầu tóc bạc phơ liền trống rỗng xuất hiện.

Đây là đại trưởng lão của gia tộc Hàn thị, sự vụ phong thổ phần lớn đều do lão ta phụ trách.

Sau khi gật đầu thăm hỏi mọi người, Đại trưởng lão liền nhanh chóng kể lại sự tình một lần, quả nhiên là chuyện Lệnh di dân phiên bản mới.

Nghe được Triệu thị muốn xuất ra tài nguyên tu luyện bồi dưỡng tuấn kiệt vùng đất mới, toàn bộ đại sảnh nghị sự đều lâm vào tĩnh mịch.

Mọi người nhìn nhau,

Đều nhìn ra sự khó tin trong mắt đối phương.

Sau khi trầm mặc ngắn ngủi, đại sảnh nghị sự bộc phát từng đợt âm thanh khó hiểu.

“Bệ hạ đây là điên rồi sao? Cấp tài nguyên tu luyện cho bình dân?

Tuy nói trong ba nhà, tài nguyên tu luyện của Triệu thị sung túc nhất, nhưng cấp cho bình dân…..”.

“Đây chính là cắt thịt của tông thất Triệu thị! Trưởng lão tông thất không có khả năng đồng ý!

Triệu Kỵ thật sự điên rồi!

“Bất quá tin tức chiến thắng của Triệu Ninh ở tiền tuyến liên tiếp truyền về, lần này vương thất uy vọng cực cao, chưa chắc không đènổi!”

Tôn thất bất mãn chỉ có thể bị đè xuống, không có khả năng bật lại, bệ hạ hoàn toàn chính là đang đùa với lửa!”

Thời điểm tiền tuyến ổn định, còn có đường sống cứu vãn, chỉ cần vừa xảy ra vấn đề, vương thất nhất định sẽ bị cắn trả!”

Quan điểm của mọi người cực kỳ nhất trí.

Bởi vì bất luận lúc nào, tài nguyên tu luyện đều là thứ cần thiết để bồi dưỡng ra cao thủ chân chính.

Người bình thường muốn trở thành cao thủ, nhất định phải dựa vào đại gia tộc, bọn họ thường cần nỗ lực gấp mấy lần, mới có thể đạt được tài nguyên tu luyện như người xuất thân đại gia tộc.

Trước đây, không phải không có ai phá vỡ quy tắc này.

Có tính đại biểu nhất chính là chế độ tước hiệu quân công Càn quốc, kỳ thật các quốc gia đều đã từng phát sinh biến pháp không triệt để, bộ phận biến pháp thành công cũng thường thường ở trong quân đội, những quân đội này phần lớn cũng đều có quy tắc phân phối tài nguyên tu luyện tương tự.

Nhưng những tình huống này, đều có một tiền đề quan trọng.

Đó chính là lập công!

Chỉ có lập công, vì gia tộc vì quốc gia để chiếm được càng nhiều lợi ích, mới có thể đạt được tài nguyên tu luyện.

Quy tắc này khiến vô số bình dân liều mạng lập công.

Cũng có thể làm cho thanh niên tuấn kiệt của đại gia tộc bảo trì tâm tính cân bằng.

Nhưng Triệu Kỵ lần này, lại đánh vỡ điều kiện tiên quyết này, chỉ cần biểu hiện ưu tú trên phương diện tu luyện, vương thất sẽ trực tiếp cấp tài nguyên trọng điểm bồi dưỡng.

Điều này đối với Lệnh di dân mà nói, tuyệt đối là một liều thuốc mạnh.

Nhưng Triệu Kỵ, hoàn toàn chính là đem vương thất đặt ở trên lửa nướng.

Tin tức này đi ra, mâu thuẫn giữa vương thất và tôn thất nhất định sẽ càng ngày càng sâu.

Về dài hạn.

Đây tuyệt đối là tin tức tốt đối với Hàn gia.

Cho dù trong thời gian ngắn áp lực đến từ Lệnh di dân sẽ lớn hơn, đại đa số người trong đại sảnh cũng chỉ là vui buồn lẫn lộn.

Nhưng sắc mặt Hàn Giả lại cực kỳ âm trầm.

Bởi vì mọi người nghị luận, không có để cho hắn cảm nhận được "Triệu Kỵ rốt cục phạm sai lầm" vui sướng, mà là "Người Hàn gia đang tự mình khủng hoảng đến tê liệt".

Yên lặng!

Hắn quát to một tiếng, đại sảnh nghị sự lập tức an tĩnh lại.

Mặc dù ở đây có không ít trưởng lão có tư lịch hơn Hàn Giả, nhưng ở trong đại đa số đại gia tộc, có quyền lên tiếng nhất thường thường là gia chủ tráng niên.

Bởi vì chỉ có loại người có kinh nghiệm phong phú, đầu óc lại chưa mục nát này, mới có thể làm ra phán đoán chuẩn xác nhất.

Hàn gia cũng không ngoại lệ.

Hàn Giả quét mắt nhìn mọi người: "Các ngươi thật sự cho rằng, hành động này của Triệu Kỵ sẽ khơi thêm mâu thuẫn giữa vương thất và tôn thất?"

Mọi người nhìn nhau,

Chẳng lẽ không phải sao?

Hàn Giả lắc đầu: "Nếu là trước kia, đương nhiên là như vậy, nhưng hiện tại Vùng đất mới Đại Lê đã là sự tình ván đã đóng thuyền, mảng lớn thổ địa còn chưa bị khai khẩn."

10 năm sau 100 năm sau, nơi này chính là từng tòa thành trì đột ngột mọc lên.

Thành trì chính là thuế!

Lợi ích lớn như vậy, chẳng lẽ còn không bằng tài nguyên tu luyện?

Tôn thất Triệu thị muốn cái gì?

Bọn họ muốn chính là tiền, tiền khai hoang xây dựng thành trì!

Ta nghe nói đơn đặt hàng đầu tiên của ngọc xà đã giao hàng, các ngươi cảm thấy vương thất thiếu tiền sao?

Cho dù thiếu!

Lấy quyết đoán của Triệu Kỵ, cũng chưa chắc sẽ không nỡ cắt thịt!

Nếu hắn bỏ ra đủ tiền.

Các ngươi nói tôn thất có thể không bỏ được những tài nguyên tu luyện này hay không?

Những lời này.

Trực tiếp làm đám người Hàn thị trong đại sảnh trầm mặc .

Làm ăn Ngọc xà kiếm được tiền thế nào, bọn họ đã sớm tràn đầy cảm xúc, cho dù hiện tại Triệu Kỵ sẽ có chút giật gấu vá vai, chỉ cần hứa cho tôn thất lợi ích trường kỳ, nội bộ tôn thất rất khó náo loạn.

Dù sao, thu thuế của thành trì mới còn thơm hơn tài nguyên tu luyện.

Mặc cho ai cũng biết, Đại Lê mới xây dựng lên, có thể đi theo vương thất ăn thịt, chỉ có tôn thất Triệu thị.

Cho dù là ăn canh.

Cũng sẽ có một đám tiểu gia tộc vội vàng tranh nhau uống.

Cái gọi là vương thất cùng tôn thất mâu thuẫn sâu sắc, hiện tại xem ra hoàn toàn chính là tự mình an ủi

Chương 483: Khủng hoảng Chương 483: Khủng hoảng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Sau khi Hàn Giả nói ra, trong đại sảnh có một loại cảm xúc gọi là khủng hoảng lặng lẽ lan tràn ra.

Nếu vương thất bị cắn trả không nghiêm trọng.

Vậy lệnh di dân này nên tiếp như thế nào?

Vẻ mặt Hàn Du cũng có chút ngưng trọng: “Đại ca, huynh thấy thế nào?

Nếu vương thất thật sự có thể dễ dàng xuất ra số tiền này như thế, cũng sẽ không kéo dài tới bây giờ. bọn họ ở tiền tuyến đánh trận đòi tiền, tạm thời xây nơi trú ẩn dung nạp dân lưu lạc cũng đòi tiền, còn có lập tức xây dựng Học cung Đại Lê…..”

Và! Đừng quên! Việc buôn bán ngọc xà, nhưng là hai nhà Càn Lê cùng làm, hơn nữa mở ở biên giới Càn Lê, lần này Càn Quốc binh diễn ra sức như thế, lấy được định mức không có khả năng thấp hơn 50%.

Huống chi ngọc xà cũng phải phí tổn, vụ làm ăn này cho dù kiếm tiền, rơi vào trong tay vương thất lại có thể có bao nhiêu?

Lệnh di dân lần này đích xác khó giải quyết.

Nhưng chỉ cần chúng ta có thể ngăn cản, để cho vùng đất mới không có dân đến đó, Triệu thị muốn kiến thiết đất mới, cũng chỉ có thể tự mình xuất nhân thủ.

Đến lúc đó.

Tài nguyên tu luyện mà Lệnh di dân hứa hẹn, chính là một tờ giấy trắng!

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, nhao nhao theo bản năng gật đầu.

Đúng vậy.

Khoản chi tiêu này thật sự quá lớn.

Vương thất cho dù tay cầm kinh doanh ngọc xà, cũng khó tránh khỏi giật gấu vá vai.

Kéo!

Một chữ đủ để đối phó với tất cả thủ đoạn của Triệu Kỵ.

Chỉ là…..”.

Hàn Du nhịn không được hỏi: "Chúng ta cần kéo dài bao lâu?"

Mọi người nhao nhao phụ họa.

Bởi vì kéo dài cũng cần chi phí.

Hiện tại tinh nhuệ Triệu thị đều ở tiền tuyến Bắc chinh, bọn họ đối mặt áp lực còn không tính là lớn, đợi đến quân đội Triệu thị đại thắng trở về, đối mặt áp lực có thể là lớn.

Hàn Giả suy nghĩ một lát: "Nửa năm là đủ rồi! Địch quốc chỉ là tổn thương nguyên khí, không phải diệt quốc, chỉ cần khôi phục nguyên khí, nhất định sẽ muốn thu phục cố thổ. Đất mới nếu là không có nhân khẩu bổ sung, hết thảy đều là bọt nước, chỉ cần chúng ta câu giờ không thả người, Triệu thị sẽ đem bách tính thổ địa dời qua đó, bọn họ có kéo cũng không nổi!"

Hắn xoay người nhìn về phía hình ảnh của ngươi Đại trưởng lão trong truyền tấn phù: "Đại trưởng lão, bóc hết Lệnh di dân bản mới, không được để một tờ nào truyền ra ngoài!"

Đại trưởng lão sợ hãi cả kinh: "Đây là ngang nhiên đối nghịch với vương thất!"

Hôm nay Đất Hàn ngày đêm gặp phải uy hiếp đến từ Sở quốc, đối mặt cường địch, tự nhiên không thể lơ là. Quân đội cần người, phòng thủ cần người, hậu cần cần người, không có nhân thủ phát lệnh di dân chẳng phải rất quá đáng sao?"

Huống chi sắp sang năm mới, quan lại địa phương cũng là người, cũng muốn về nhà đoàn tụ với người nhà!

Người đất Hàn đối với triều đình trung thành và tận tâm, nhưng nhân thủ không đủ, cho dù trung thành hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì!

Theo lời ta, yên tâm đối phó!

Trước khi chiến sự phương bắc đánh xong, mặc cho triều đình thúc giục như thế nào, chúng ta cứ bất động.

Cho dù đánh xong sớm, trước 15 tháng giêng, cũng không được có động tác gì!

Đại trưởng lão do dự một chút, nặng nề gật đầu: "Vâng!"

Ông cứ việc in lệnh di dân

Một tờ cũng không được lọt ra ngoài thì có lợi ích gì?

Hàn Giả tiếp tục nói: "Từ hôm nay trở đi mở kho ngũ cốc, bán hạt ngũ cốc chất lượng tốt với giá thấp, không để lại một hạt nào. Đồng thời ban hành chính, sang năm thu hoạch công điền, một nửa thuộc về nhà trồng trọt."

Nghe được những lời này, trong lòng mọi người đều hung hăng thắt lại.

Hiện giờ ruộng đất vẫn là thuộc dòng chính của Hàn Giả, công điền thu một nửa, tương đương với chặt gần một nửa thu nhập của Hàn gia.

Bất quá chỉ có một năm, ngược lại còn có thể tiếp nhận.

Hàn gia tuy rằng cũng sẽ thua thiệt không ít, nhưng còn lâu mới thương gân động cốt được.

Ngược lại Triệu thị bên kia kéo không nổi.

Đối với yêu cầu của Hàn Giả, bọn họ không có dị nghị.

Hàn Giả hít sâu một hơi, tiếp tục nói: "Mặt khác phân bổ cho người đọc sách các nơi, tuyên truyền vùng đất mới chính là cố thổ Địch quốc, khắp nơi đều khí tức mọi dợ, tà ma hoành hành, ngũ cốc không sinh trưởng được.

Nếu là di chuyển qua, thai nhi sinh ra cũng dễ dàng tà quấy nhập thể, tập tính mọi dợ đầy người, giết cha giết mẹ đều là chuyện thường.

Vương thất sở dĩ hạ lệnh di dân, chính là dự định dùng nhóm dân chúng này, hút sạch khí tức mọi dợ, như vậy mấy chục năm sau mới có thể hoàn toàn đưa vào bản đồ Trung Nguyên.

Vâng!

Đại trưởng lão nghe xong gật đầu.

Những bách tính kia không biết lấy một chữ thích nhất tin những lời đồn đãi tin vỉa hè này.

Mấy hành động này vừa truyền xuống dưới, những bách tính kia cho dùthèm tài nguyên tu luyện, muốn mạnh mẽ xoay người, cũng phải suy nghĩ một chút đi?

Không thể không nói.

Gia chủ Hàn Giả này, thật đúng là có chút tàn nhẫn.

Mọi người trong đại sảnh cũng nhao nhao tán thưởng nói: "Gia chủ anh minh!"

Trong khoảng thời gian này tất cả mọi người Hàn gia tinh thần căng thẳng, hiện tại thăm dò tình hình Triệu Kỵ, cũng đích xác hẳn là nghỉ ngơi vài ngày.

Dù sao hiện tại tình huống tại Đất Hàn cực kỳ lý tưởng, từ khi lệnh di dân đợt đầu bị áp chế, dân chúng Đất Hàn đều ngoan ngoãn, cơ bản không có ý niệm rời đi.

Việc ngoan ngoãn này, thậm chí khiến bọn hắn hoảng hốt qua một đoạn thời gian, cảm thấy có phải hay không có một tổ chức cố ý khuyến khích bọn chúng án binh bất động.

Nếu không phải sau khi điều tra chặt chẽ, không có phát hiện nửa phần dấu vết của tổ chức thần bí, con tim này của bọn họ thật đúng là chưa chắc dám buông xuống.

Xem ra, những thứ này đều là công lao của Hàn gia lúc trước.

Hành động lần này của Hàn Giả, coi như là kéo dài một loạt hành động trước đó, hẳn là sẽ có hiệu quả.

Đợt sóng này vẫn ổn định!

Chương 484: Rối rắm Chương 484: Rối rắm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ít nhất trước khi công bố lệnh di dân mới, có thể thả lỏng một chút.

Hàn Giả hủy bỏ truyền tấn phù, cũng hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng ánh mắt của hắn rất nhanh liền chuyển dời đến trên người một vị lão già.

Hắn đang nhìn lão già, lão già cũng đang nhìn hắn.

Ánh mắt hắn có chút rối rắm.

Ánh mắt lão giả hơi né tránh.

Cuối cùng.

Hắn hít sâu một hơi: "Nhạc phụ đại nhân, gần đây bệ hạ triệu kiến Nhạc phụ hình như càng ngày càng nhiều!"

Người già kia không phải ai khác.

Chính là nhạc phụ của hắn, phụ thân của Trịnh Uyên, đồng thời cũng là đại trưởng lão Trịnh gia: Trịnh Liêm.

Trịnh Liêm đã sớm biết Hàn Giả muốn hỏi vấn đề này, nhưng chính tai nghe thấy hắn hỏi, thần sắc vẫn có chút mất tự nhiên.

Nhất là hiện tại tất cả người Hàn gia trong đại sảnh nghị sự ánh mắt đều rơi vào trên người ông ta.

Ông ta càng là như ngồi trên đống lửa, như mang gai lưng, như nghẹn ở cổ họng.

Điều này khác gì một cuộc thẩm vấn công khai?

Than nhẹ một hơi, làm như thật mà không phải nói một câu: "Bệ hạ có thể là quá nhớ chuyện cũ!

Ông ta đích xác là quen biết lâu năm với Triệu Kỵ.

Lúc ấy Trịnh gia vẫn là Trịnh quốc.

Ông ta còn làm con tin Trịnh quốc ở Lê quốc, từng có duyên gặp mặt Triệu Kỵ còn là một đứa bé.

Lúc này chỉ có thể dựa vào cái cớ này

Lần này Hàn gia bọn họ nghị sự, cố ý kéo Trịnh Liêm qua, chính là bởi vì thời gian gần đây Trịnh Liêm và Triệu Kỵ đi lại quá thường xuyên.

Làm sao có thể là một câu nói như vậy có thể dễ dàng cho qua được?

Hả?

Hàn Giả lông mày hơi nhướng lên: "Tiểu tế có thể hỏi một chút, nhạc phụ đại nhân cùng bệ hạ ba ngày gặp mặt hai lần, trong lúc đó đều hàn huyên những gì a?"

Trịnh Liêm có chút đau đầu: "Thi từ ca phú, kỳ nghệ lịch pháp…..".

Hàn Giả ngay sau đó hỏi: "Trừ lần đó ra, không có gì khác?"

Không có!

Trịnh Liêm trả lời vô cùng chắc chắn.

Bởi vì đó là sự thật.

Triệu Kỵ mỗi lần triệu kiến hắn, đều là hạ kỳ phẩm tửu, căn bản không nói bất cứ chính sự gì.

Nhưng hết lần này tới lần khác là loại trả lời thực sự cầu thị này.

Làm cho Hàn Giả càng thêm nghi ngờ: "Nhạc phụ đại nhân! Bệ hạ chưa từng nói chuyện chính sự với nhạc phụ? Tỷ như…..". để Trịnh gia hỗ trợ dẫn độ bách tính vào vùng đất mới?

Trịnh Liêm biết đây mới là mục đích của bọn họ, vội xua tay nói: "Không có, không có! Tuyệt đối không có!"

Một lần cũng không có?

Đúng!

Trịnh Liêm thật sự có chút nóng nảy: "Con rể tốt của ta, hiện tại Hàn Trịnh đã sớm trở thành một nhà, Trịnh gia làm sao có thể làm ra hành động đâm sau lưng Hàn gia?" nếu như con không đón ta đến Giáng Thành vì chuyện di dân đến vùng đất mới, ta còn đang hưởng phúc tại đất Trịnh làm gì có chuyện suốt ngày được bệ hạ cho cầu kiến. Đây chính là thủ thuật che mắt, còn ngàn vạn lần không nên tin lời xúi giục của bệ hạ!

Ha ha ha!

Hàn Giả cười ha ha: "Sao có thể chứ? Tiểu tế ngẫm lại cũng đúng, hành động này của bệ hạ, nhất định là vì châm ngòi ly gián. Cha con chúng ta tình thâm, làm sao có thể bởi vậy mà tổn thương tình cảm?"

"Bệ hạ triệu kiến, một lão già như ta cũng không dám kháng mệnh!"

Hàn Giả cười nói: "Tiểu tế chính là hỏi như vậy, nhạc phụ đại nhân ngàn vạn lần không nên trách móc! con đã sai người

chuẩn bị trà sâm thượng hảo, nhạc phụ đại nhân hưởng dụng, chớ vì chuyện này tổn thương thần!”

Trịnh Liêm an ủi: “Con có lòng rồi!

Nên thế!

Hàn Giả cười híp mắt nói: “Chỉ cần Hàn Trịnh một lòng vĩnh viễn không ruồng bỏ, cho dù nhạc phụ đại nhân muốn ăn bàn đào trên trời, tiểu tế cũng hái xuống cho nhạc phụ ăn! Hôm nay sớm như vậy mời nhạc phụ tới, nhạc phụ vất vả rồi, con cho người đưa nhạc phụ xuống nghỉ ngơi.

Ai ai ai!

Trịnh Liêm cảm thấy thoải mái không ít, dưới sự dẫn dắt của hậu bối Hàn gia, rời khỏi đại sảnh nghị sự.

Sau khi ông ta rời đi, không khí trong đại sảnh lại không có chút thư giãn.

Cho dù thật sự là châm ngòi ly gián, Triệu Kỵ cũng không cần phải triệu kiến chăm chỉ như vậy!

Hơn nữa…..”.

Triệu Kỵ làm sao có thể không có ý niệm không động đến Trịnh gia ý?

Nhưng trong miệng Trịnh Liêm, Triệu Kỵ một lần cũng không đề cập với ông ta chuyện dẫn dân chúng qua vùng đất mới.

Hàn Giả cho dù từ tình cảnh bản thân, hay là tình cảm gia đình, đều muốn tin tưởng cha vợ mình, nhưng sự thật này có chút kỳ quặc, kỳ quặc đến có chút làm cho người ta hốt hoảng.

Nhưng cũng không loại trừ khả năng Triệu Kỵ sử dụng thủ thuật che mắt để chơi lớn.

Hiện tại không có chứng cớ, không tiện kết luận.

Hắn lắc đầu, liền giải tán mọi người trong đại sảnh nghị sự.

Đại ca!

Hàn Du lại kéo Hàn Giả lại, thấp giọng nói: "Người của ta sao chép được cái này trong thư phòng của Trịnh lão gia tử!

Nói xong, liền đem một tờ giấy đưa tới.

Từ khi Trịnh Liêm thường xuyên vào cung, nội bộ Hàn gia liền cảnh giác.

Hàn Giả là con rể của Trịnh Liêm, đương nhiên không thể để cho người của hắn đi giám thị, bằng không rất có thể bởi vì địa vị hoặc là tình cảm mà đưa ra phán đoán không lý trí.

Cho dù hắn là gia chủ cũng không được.

Cho nên người sắp xếp bên cạnh Trịnh Liêm, vẫn luôn là thủ hạ của Hàn Du.

Không nghĩ tới, thật đúng là sao chép một ít đồ vật có giá trị.

Hàn Giả nhận lấy tờ giấy, nhất thời có chút nghi hoặc: "Lịch pháp? Làm sao vậy?

Lịch pháp cũng là một môn học vấn.

Không khéo, Trịnh Liêm vô cùng nhiệt tình với môn học này.

Cho nên ông ta vừa rồi nhắc tới chuyện tán gẫu lịch pháp với Triệu Kỵ tất cả mọi người đều không thấy kỳ quái.

Hàn Du lại mỉm cười: "Đệ đã mời chư vị trưởng lão xem qua, lịch pháp này rất huyền ảo, không giống lịch pháp bình thường".

Đó là…..".

Chuyên Húc cổ lịch!

“……”

Trong lòng Hàn Giả run lên.

Chương 485: Lịch pháp cao thâm Chương 485: Lịch pháp cao thâm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chuyên Húc cổ lịch,do tâm huyết Đế Chuyên Húc ngưng tụ, tự nhiên là tồn tại cực kỳ cao quý trong lịch pháp.

Nếu là đem Chuyên Húc cổ lịch nghiên cứu thấu đáo, không chỉ có thể nắm giữ Âm Dương Thiên Thời, thậm chí có thể hô phong hoán vũ.

Thâm ảo đến tận đây, cũng khó trách Sở quốc nguyện vì nó trả giá lớn như vậy.

Nhưng mà…..”.

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì nhạc phụ mình có thể có được Chuyên Húc cổ lịch?

Chỉ bằng nhiệt tình của ông ta đối với lịch pháp, có thể khiến Triệu Kỵ chắp tay tặng Chuyên Húc cổ lịch?

Thủ thuật che mắt của Triệu Kỵ?

Nhưng cái giá phải trả cho thủ thuật che mắt này cũng quá lớn đi?

Một lần dẫn độ dân chúng cũng không đề cập tới!

Triệu kiến trước sau mấy chục lần, lại không đàm luận chính sự!

Đến cuối cùng, còn trở tay nghiên cứu thảo luận Chuyên Húc cổ lịch?

Điều này ai có thể tin tưởng a?

Hàn Du ý vị thâm trường nói: “Đại ca! Đệ biết huynh nguyện ý tin tưởng nhạc phụ của mình, nhưng Trịnh gia không thể không đề phòng! Trịnh gia biểu hiện quá ngoan, ngoan đến mức làm cho người ta sợ hãi. Nhạc phụ của huynh tuy rằng đã không phải gia chủ, nhưng chỉ cần ông ta có ý tưởng, liền có thể ảnh hưởng đến quyết sách của Trịnh gia như cũ!”

Ý tứ Chư vị trưởng lão, hết thảy lấy gia tộc lợi ích làm trọng, chớ nên vì thanh danh của mình!

Huynh là gia chủ Hàn gia, huynh sai đâu thì chúng ta đánh đó

Nhưng cũng hy vọng huynh…..”.

Được rồi!

Hàn Giả khẽ nhíu mày: “Ngươi đang dạy ta làm một gia chủ tốt sao?”

Hàn Du nghẹn một cái: “Không, đệ đây là…..”.

Hàn Giả cười lạnh một tiếng: “Chuyển cáo chư vị trưởng lão, ta Hàn Giả đã vô số lần chứng minh, ta mới là người dẫn dắt Hàn gia đi theo hướng phồn vinh, không cần bất luận kẻ nào chỉ điểm. Không nói Trịnh gia bây giờ còn không có động tác, coi như thật có động tác, ta cũng có thể xử lý bằng cách hoàn mỹ nhất.”

Trong tộc một số trưởng lão lòng dạ hẹp hòi có chút nhiều, về sau có việc giáp mặt nói, giải quyết việc chung, ta không trách bọn họ.

Nhưng nếu lại lén lút khuyến khích Hàn gia lục đục, ta có rất nhiều biện pháp làm cho bọn họ câm miệng.

Mặt khác…..”.

Hắn vỗ vỗ bả vai Hàn Du, nụ cười càng dọa người: “Nhị đệ! công việc bên ngoài của Hàn gia đã đủ nhiều rồi, không

cần âm thầm vất vả quá nhiều. Vi huynh cho ngươi một lời khuyên, đi đêm nhiều… Dễ dàng gặp ma!”

Thân thể Hàn Du hơi cứng, trên trán không nhịn được chảy ra mồ hôi lạnh nhè nhẹ.

Hàn Giả quét mắt nhìn hắn: “Làm phiền nhị đệ đi Ngụy gia một chuyến, báo cho chúng ta biết kết quả hội nghị Hàn gia.

Ai, ai!

Hàn Du liên tục gật đầu, rời khỏi Hàn phủ như chạy trốn.

Hàn Giả nhìn bóng lưng hắn, thần sắc tối tăm nói không nên lời.

……

Cung Trọng Lê.

Doanh Vô Kỵ nghe Triệu Kỵ kể chuyện xưa, nghe được lông mày nhảy dựng.

Cuối cùng nhịn không được nói: “Phụ vương đây cũng quá độc ác đi, triệu kiến ông ta mấy chục lần, một lần chính sự cũng không bàn đến, mà cứ nói chuyện trên trời dưới biển?”

Cũng không tính làchuyện trên trời dưới biển!

Triệu Kỵ cười híp mắt nhấp một ngụm rượu ấm: “Kỳ nghệ của Trịnh Liêm tương đối tinh xảo, đối với lịch pháp cũng rất có nghiên cứu, cùng hắn hàn huyên nhiều lần như vậy, cô đối với Chuyên Húc cổ lịch cũng hiểu rõ hơn không ít.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Cha vợ mình, thật mẹ nó là một người tàn nhẫn.

Bình quân mỗi lần gặp mặt gần một canh giờ, cộng lại ít nhất cũng là ba ngày ba đêm.

Liền cùng một lão nhân, hàn huyên ba ngày ba đêm.

Hơn nữa còn dựng lên nửa quyển Chuyên Húc cổ lịch.

Biến thái nhất chính là, một lần chính sự cũng không có nói.

Kể từ đó.

Cho dù quan hệ hai nhà Hàn Trịnh thân mật khăng khít, trong lòng cũng phải nảy sinh nghi ngờ chứ?

Nếu thật sự là nói qua một lần chuyện di chuyển bách tính cũng thì còn được

Vấn đề là thật sự chỉ một lần không đề cập tới.

Cho dù Trịnh Liêm là cha ruột của Hàn Giả, Hàn Giả cũng không chịu nổi chứ?

Nhưng phụ vương!

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Nếu Trịnh Liêm cẩn thận một chút, người Hàn gia cũng không phát hiện được Cổ Lịch!

Trịnh Liêm đối với lịch pháp cực kỳ nhiệt tình, ta tiết lộ cho ông ta bộ phận kia, lại cần vô số tính toán, ông ta không có khả năng nhịn được!Trừ phi người Hàn gia mắt mù, bằng không không có khả năng phát hiện không được, nhưng có thể hay không nhìn ra trong đó mờ ám, liền xem bản lĩnh của Hàn gia!"

Doanh Vô Kỵ lại hỏi: "Nhưng cho dù hai nhà Hàn Trịnh đề phòng lẫn nhau, cũng nhiều nhất là để cho bọn họ hao tổn nội bộ, chỉ cần Trịnh gia không giúp chúng ta, không phải là…"

Triệu Kỵ cười cắt ngang: "Cô mua không nổi Trịnh Liêm, mua không nổi Trịnh gia chủ, chẳng lẽ ngay cả nhân vật nhỏ cũng không mua được một người sao? Chỉ cần hiềm khích giữa hai nhà Hàn Trịnh đủ sâu, tùy tiện một chút biến cố nhỏ, có thể làm cho liên minh của bọn họ sụp đổ.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Cha vợ thật âm u!

Tiểu thanh niên này căn bản chơi không lại!

Lần di dân lần này, chỉ cần bên Trịnh gia xảy ra vấn đề, đều sẽ tính lên đầu Trịnh Liêm.

Trịnh Liêm chỉ cần chịu ủy khuất, hiềm khích giữa hai nhà sẽ càng lúc càng lớn.

Thao tác âm thầm của mình chỉ cần thành công, chuyện này dường như là ván đã đóng thuyền.

Nhưng cha vợ hẳn là không biết thao tác của mình, lại vì cái gì…..”.

Triệu Kỵ cười hỏi: “Ngươi có phải hay không muốn nói, chúng ta lần này đang ở vào hoàn cảnh xấu, chỉ sợ rất khó công thành?”

Ai! Có chút.

Doanh Vô Kỵ gật đầu.

Triệu Kỵ than nhẹ một hơi: “Lần di dân lần này vốn không phải là chuyện dễ dàng, càng nên dốc hết toàn lực. Làm hết sức mình, nghe theo thiên mệnh! Dẫn độ bách tính bản thân cũng không phải là công một sớm một chiều, chỉ cần ngươi bố trí đủ quân cờ, sớm muộn gì cũng có một ngày hữu dụng!”

Đã hiểu!

Doanh Vô Kỵ cười chắp tay: “Đa tạ phụ vương dạy dỗ!”

Triệu Kỵ cười híp mắt nhìn hắn: “Học cho tốt đi, về sau làm loại chuyện thất đức này, chính là ngươi!”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Hiện tại hắn đang suy nghĩ, có nên sớm sinh con hay không.

Nếu không làm nhiều chuyện thất đức, rất dễ sinh con không có lỗ đít.

Lại nói tiếp Trịnh Liêm cũng có chút đáng thương.

Thật làm một lão già thảm

Chương 486: Thao tác ngầm Chương 486: Thao tác ngầm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ giống như cũng không phải đặc biệt cao hứng, nhíu mày một hồi, bỗng nhiên hỏi: "Vô Kỵ ngươi nói, vì cái gì dân tại Ngụy Hàn ngoan như vậy, nói không đi là không đi?"

Tại sao?

Đương nhiên là vì con rể tốt của ông rồi

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, bịa chuyện: "Hẳn là quan phủ bản địa bọn họ chiếm lĩnh điểm cao dư luận? Nói thật thật đúng là có chút khó giải quyết! Con nhớ rõ lúc trước thôi diễn, giống như cũng không có nghịch phong như vậy !

Xem ra lần này thật phải đánh lâu dài, phụ vương xử lý loại chuyện này có kinh nghiệm, con lúc này nên đi theo phụ vương học hỏi!"

Triệu Kỵ tuy rằng đối với thái độ khiêm tốn của hắn có chút hài lòng.

Nhưng tình huống lần này, thật sự có chút làm cho ông ta đau đầu.

Lúc ấy Doanh Vô Kỵ thôi diễn, ông ta mắt thấy toàn bộ quá trình.

Đại chiến cướp người vốn là một quá trình đặc biệt giằng co, nhưng con rể tốt như mình ngoài sáng trong tối dùng hết

thủ đoạn, đại khái vẫn có thể có hiệu quả.

Nhưng lần này…..".

Phản ứng của dân chúng Ngụy Hàn, thật sự có chút vượt quá dự đoán của ông ta.

Hai lão tặc Ngụy Hoàn và Hàn Giả, rốt cuộc đã chuốc hồn mê thuốc lú gì cho dân chúng của bọn họ?

Xem ra lần này, thật sự là một trận đánh ác liệt!

Triệu Kỵ đã chuẩn bị sẵn sàng đánh lâu dài, trận chiến cướp người khẳng định không thuận lợi như dự đoán lúc trước, giấc mộng phồn vinh phát triển từ năm thứ nhất của vùng đất mới có thể không cần làm, chỉ hy vọng người cướp được trong vòng nửa năm, có thể cơ bản thỏa mãn nhu cầu xây dựng vùng đất mới.

Khó khăn!

Biến pháp khó!

Doanh Vô Kỵ nhìn ông ta nhíu mày, cười an ủi: "Phụ vương cũng không cần hao tổn tinh thần, biến pháp chính là chiều hướng phát triển. Chỉ cần chúng ta thuận theo đại thế mà làm, nói không chừng lúc nào thì có người có kiến thức ra tay tương trợ, con thấy đạo gia cũng không tệ, xem người ta rất kiên định!"

Triệu Kỵ không khỏi mỉm cười.

Trước kia đạo gia đều phụng hành thanh tĩnh vô vi, cho dù Dương Chu là loại học phái lập dị mà tư tưởng như vậy đều hoàn chỉnh truyền thừa xuống.

Nhưng lần này, đạo gia hình như cảm thấy rất hứng thú với biến pháp, bất luận là Dương Chu nhất mạch trợ giúp Doanh Vô Kỵ, hay là Lão tử nhất mạch bổ Bia Mục Dã, trước mặt

mọi người công bố sở hữu kiếm ám sát Chu thiên tử, không chỗ nào không biểu lộ nhiệt tình của bọn họ đối với "Đại thế".

Nghĩ đến đây.

Triệu Kỵ tâm tình thoải mái không ít, nhưng vẫn xụ mặt răn dạy: "Tuy nói như thế, nhưng người cầm quyền, há có thể đem chính sự ký thác cho ngoại lực. Mấy ngày nay ngươi chớ thả lỏng, cô chỉ cần gọi ngươi, ngươi liền lập tức vào cung. Về sau gia quốc hòa thuận, cùng không thể thiếu ngươi cùng Ninh nhi dìu đỡ lẫn nhau!

Doanh Vô Kỵ nhe răng cười nói: "Phụ vương yên tâm! nhi thần nhất định học tập thật tốt, vì điện hạ phân ưu!"

Gia quốc hòa thuận, giúp đỡ lẫn nhau.

Cha vợ nói chuyện càng ngày càng dễ nghe, mặc kệ vài phần thật lòng vài phần giả ý.

Nhưng Doanh Vộ Kỵ chính là thích nghe.

Triệu Kỵ đối với câu trả lời của hắn rất hài lòng, liền phất phất tay nói: "Được rồi! Ngươi về trước đi, không có việc gì thì đi lại với Công hội Mặc giả nhiều một chút, , Công hội Mặc giả có tác dụng rất lớn với vùng đất mới!"

Vâng!

Doanh Vô Kỵ cười cười, liền hành lễ cáo lui, ngâm nga khúc nhạc liền rời khỏi vương cung.

Ra khỏi vương cung, nhảy lên xe ngựa, rồi lảo đảo chạy về phía Công hội Mặc giả.

Mấy ngày nay, hắn thật sự có chút bận rộn đến mức đầu bốc khói.

Buổi tối lên mạng không nói, ban ngày mỗi ngày đều bị Triệu Kỵ gọi tới.

Cũng may Triệu Kỵ bên kia, chỉ là bày mưu tính kế, thuận tiện nghe giảng bài, còn không phải đặc biệt mệt mỏi.

Cho nên phần lớn tinh lực của hắn đều tập trung vào Công hội Mặc giả.

Lần này Bắc chinh, một đám lớn Mặc giả thợ thủ công đều đi theo, chỉ cần có được một mảnh đất, sẽ lập tức có tạm thời chỗ ở xây lên, tùy thời nghênh đón dân lưu lạc các nơi.

Dù sao Mặc gia ở các quốc gia bị triều đình bị xa lánh đã quen, đối với lần này Lê quốc biến pháp tương đối coi trọng.

Lần này thậm chí không đợi tiền công vào túi, liền trực tiếp mang theo gia hỏa tới.

Đội xây dựng đi theo quân đội.

Tổ nghiên cứu phát triển còn đang cố gắng ở Giáng Thành.

Mấy ngày nay Doanh Vô Kỵ chỉ cần không có việc gì liền chạy về phía Công hội Mặc giả, năng lực động thủ của hắn tương đối kém, nhưng có Mặc gia thôi diễn thuật, lý luận thôi diễn cơ sở vững chắc, thấy Ngô Đan chính là ba hoa chích chòe thể nghiệm khoái cảm làm miệng lưỡi cường giả vài ngày.

Công hội Mặc giả nằm ở phía Nam thành phố, thuộc về khu vực khá nghèo của Giáng Thành, nhưng hoàn cảnh khá náo nhiệt.

Chi phí sinh hoạt thấp.

Gần đó nhiều thợ thủ công còn tiện mời ra ngoài làm

Không có nơi nào phù hợp với Công hội Mặc giả hơn phía Nam Giáng Thành.

Thời điểm Doanh Vô Kỵ đến, toàn bộ công hội đều bận rộn khí thế ngất trời, hiện tại tất cả nghiệp vụ không phải hạch tâm

trong công hội đều thuê ngoài, thợ thủ công Mặc giả tất cả đều đang chế tạo khí giới nông cụ, dù sao những thứ này mới là hạch tâm cho việc xây dựng vùng đất mấy.

Ngược lại Ngô Đan nhàn rỗi không ít, đứng sau một nữ Mặc giả tán tỉnh.

“Thổi to lửa lên.Ai nha muội làm ăn thế nào vậy, thổi lửa rất quan trọng, muội làm chậm mất 10 hơi thở là không được đâu, để ca dạy cho muội nhé, ban đêm ta đến dạy”

Nói xong, liền chuẩn bị nắm chặt tay Nữ Mặc giả.

Chương 487: Phẩm hạnh kém cỏi Chương 487: Phẩm hạnh kém cỏi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chương 488: Chuyên gia chế pháo

Nữ Mặc giả cũng không quen hắn, một cước liền đạp vào mông Ngô Đan: "Ta nói công tử Đan, ngươi ra ngoài kia cho ta, bí quá thì đi Lầu Xanh được không? Chỗ ta không có cửa cho ngươi chấm mút đâu"

Ngô Đan ảo não gãi đầu: "Ta đây không phải chấm mút, ta nghiêm túc thật lòng với muội đấy"!

Ồ? Sao ta lại không biết?"

Bởi vì ta đây là yêu thầm!

"Ngươi xác định là yêu thầm chứ không phải là thầm ám toán ta?"

Con mẹ nó ta…..".

Ngô Đan có chút buồn bực, vịn lò sưởi thở hổn hển.

Bên ngoài xưởng rèn.

Doanh Vô Kỵ tạt vào chỗ Địch Vân: "Lão ca ơi, sao thằng đệ Ngô Đan ở chỗ này thảm thế, dù sao hắn cũng là một công tử, lại còn hiểu kỹ thuật,

Thế mà bất kỳ một Mặc giả nào cũng có thể coi thường thằng đệ của ta??"

Địch Vân không còn gì để nói: "Nếu hắn không có thân phận, không hiểu kỹ thuật, thì còn chả được ở đây, tên tiểu tử Ngô Đan này không xấu nhưng phẩm hạnh của hắn ở Công hội Mặc giả chúng ta, quả thực chính là tai nạn.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Mặc dù sự thật có chút đả thương người, nhưng quả thật là như thế.

Đám Mặc giả này đều rất giữ gìn trong hành vi và lời nói.

Đừng nói về Ngô Đan nữa.

Ngay cả Ô Kê ca của hắn, đặt ở đây cũng là thằng đệ trong đám đệ, ít nhất cũng trái với hai đại thiết luật "Tiết dụng" "Phi Nhạc".

Ngô Đan bị ghét bỏ cũng là chuyện đương nhiên.

Địch Vân cười hề hề bổ sung: "Bất quá các nàng cũng không phải thật ghét bỏ Ngô Đan, tiểu tử này nếu là đối tượng đứng đắn, vẫn có không ít nữ tử vui vẻ. Đáng tiếc lần hắn dây dưa với nữ tử Lý gia.

Mặc giả tinh thần khiết, nữ tử nào vui vẻ ở cùng một chỗ với hắn chứ!

Được rồi!

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, liền không hề rối rắm vấn đề này, hướng Ngô Đan vẫy vẫy tay: "Đan! Đan! Lại đây!

Ngô Đan vừa thấy là Doanh Vô Kỵ, vội vàng như vớ được cọng rơm thoát khỏi tình huống xấu hổ, một đường chạy chậm nhảy ra khỏi lều thợ rèn: "Ô Kê ca tới, khát không? Đệ rót nước cho huynh!"

Đích thân Doanh Vô Kỵ đến khiến hắn cực kỳ hài lòng.

Dù sao Doanh Vô Kỵ cũng là đại quý nhân của Công hội Mặc giả, địa vị trong lòng Mặc giả tương đối cao.

Nhất là sau khi thiết kế ra "cái bừa", hiệu suất canh tác siêu cao làm chấn kinh một Đám Mặc giả giả, từ đó về sau càng được Mặc giả tôn sùng là đại lão.

Không cần! Sao có thể đệ vất vả rót nước?

Doanh Vô Kỵ ôm qua cổ hắn, liền đi đến một nơi ít người .

Đợi đến bốn phía không người, hắn mới hạ giọng hỏi: "Đan a! ta giao cho ngươi nghiệp vụ cải tiến pháo hoa, ngươi làm thế nào rồi?"

Pháo hoa chắc chắn là một miếng bánh!

Ngô Đan tự tin vỗ vỗ ngực, rồi lại nhíu mày đen sì: "Nhưng hỏa dược này của huynh, thật sự rất mạnh, đặt lên pháo hoa có phải quá lãng phí hay không?

Chết tiệt!

Đương nhiên là lãng phí.

Chỉ là thứ vũ khí hỏa dược này, thương tổn đối với cao thủ là có hạn, hơn nữa tiến độ khai quật khoáng sản tương đối lạc hậu, cộng thêm hắn đối với vũ khí hỏa dược không phải đặc biệt hiểu rõ.

Bất kể là chu kỳ bắt đầu hay là hiệu quả thực chiến, đều là vấn đề không nhỏ.

Ngược lại là cuối năm sắp tới, không bằng đi tán gái trước.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Cũng không vội, trước tiên làm pháo hoa, trước tết năm sau kiếm một khoản lớn đã!"

Ô Kê ca!

Ngô Đan vỗ vỗ bả vai Doanh Vô Kỵ: "Đoạn thời gian trước mẹ nó huynh mỗi ngày khuyên đệ, nói cái gì trong lòng không có nữ nhân, kết quả vừa thành thân, như thế nào đều sa đọa?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Sa đọa gì chứ. Đan à, ngươi sẽ không cảm thấy hỏa dược đưa vào sử dụng rất đơn giản sao?"

"Rất khó sao?"

Ngô Đan có chút đắc ý: “Có muốn xem một chút hỏa dược Cao Đạt của đệ không?”

Doanh Vô Kỵ: “!!!”

Tiên vũ Cao đạt thật sự có chút xa vời

Dù sao nguyên thạch thứ này thuần xa xỉ phẩm, chỉ ở linh khí tuyền nhãn mới có chút ít

Nhưng hỏa dược Cao Đạt…..”.

Doanh Vô Kỵ cho dù lực tiếp thu mạnh hơn nữa, nghe được Ngô Đan nói ra những lời này, cũng nhịn không được sửng sốt trong chốc lát.

Hắn hạ giọng hỏi: “Đệ thật sự làm ra à?”

Làm ra rồi!

Ngô Đan cũng có chút hưng phấn: “Bất quá hiệu quả không ổn định lắm!

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi: “Đi! Tìm một chỗ khoe khoang cho ta một chút.

Đi thôi!

Ngô Đan gật gật đầu, liền quay về phòng mình lấy ra một cái rương sắt lớn, trực tiếp lên xe ngựa của Doanh Vô Kỵ.

Xe ngựa nhanh chóng rời khỏi Công hội Mặc giả, lao thẳng về phía Phủ Phò mã.

Vào phủ, hai người liền đi thẳng đến phòng luyện công.

Phủ Phò mã là từ trước kia phủ Bá tước sửa thành, năm đó Bá tước kia là một cái Cường giả Binh Nhân cảnh, tu luyện động tĩnh tương đối lớn, cho nên làm một cái phòng luyện công.

Thử nghiệm một loại hỏa dược Cao Đạt, thừa sức.

Vừa đến gần phòng luyện công, Ngô Đan liền khẩn cấp mặc vào bộ áo giáp kia.

Trước mắt bộ này chỉ có thể tính là áo giáp, khoảng cách tới Cao Đạt còn kém khá xa.

Nhưng vũ khí trang bị trên người, thật sự có chút dọa người.

Nếu Doanh Vô Kỵ đoán không sai, ống kim loại cố định trên cánh tay Ngô Đan, hẳn là… ống pháo!

Trâu bò không?

Ngô Đan đắc ý nhe răng, lăn lộn với Doanh Vô Kỵ lâu như vậy, hắn đã sớm hiểu được, từ "trâu bò" này là lời khen ngợi đối với đẳng cấp cao nhất của cường giả.

Doanh Vô Kỵ xác định cửa phòng luyện công phong nghiêm, mới chỉ chỉ bia người đồng đối diện: "Bớt nói nhảm!"

Được rồi!

Ngô Đan cũng không để lại dấu vết, trực tiếp thúc giục chân khí.

Nhất thời, đường vân trên áo giáp sáng ngời.

Một đạo hào quang chói mắt vang lên, sau đó là một trận tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Oanh!

Chương 488: Chuyên gia chế pháo

Người dịch: PrimeK Tohabong

Sóng khí nóng rực, mang theo viên đạn sắt nhỏ nhắn bay ra, nện vào trên người đồng nhân, phát ra âm thanh kim loại run rẩy khiến người ta nghiến răng.

Để lại những vết trắng dày đặc trên bề mặt người đồng.

Doanh Vô Kỵ đến gần nhìn, phát hiện mặt ngoài người đồng đã sinh ra không ít chỗ lõm.

Mặc dù nông.

Nhưng thứ đồ chơi này chính là đồng nhân do cường giả Binh Nhân cảnh luyện tập, mặt trên thậm chí còn khắc pháp trận hộ thể, chân luận lực phòng ngự, so với cường giả Thai Thuế Cảnh tam phẩm linh thai cũng không kém bao nhiêu.

Ngươi cái này có chút ác …..". Đậu má! Đan, ngươi làm sao được vậy?

Doanh Vô Kỵ xoay người nhìn thoáng qua Ngô Đan, cả người đều choáng váng.

Chỉ thấy con hàng này buông xuống cánh tay, cánh tay phải điên cuồng run rẩy, mu bàn tay cũng trải rộng vết bỏng.

Biện pháp bảo vệ còn chưa làm xong!

Ngô Đan cười hề hề, ngược lại cũng không xấu hổ: "Bất quá qua một đoạn thời gian nữa, đệ lại tìm pháp trận thích hợp khắc lên là được rồi!

Ngay từ đầu Ngô Đan cũng không biết nó vì cái gì gọi là Cao Đạt, nhưng Doanh Vô Kỵ giải thích thật đúng là có chút để cho hắn tin phục.

Cao là đạo đức tốt hay nhân cách cao thượng

Đạt thị đạt giả vi sư. Ý nói là học tập không thể dùng tuổi tác hoặc là bắt đầu sớm muộn để phân biệt cao thấp, chỉ cần ở một phương diện nào đó đạt tới trình độ nhất định là có thể làm thầy giáo.

Chính vì thế Cao Đạt chính là cho dù tu vi của ngươi chẳng ra làm sao, chỉ cần ngươi làm được đến hai chữ này liền trở thành chiến sỹ Cao Đạt được mọi người kính ngưỡng

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: "Đơn thể công kích cơ bản đạt tới cường độ tam phẩm linh thai, bất quá ra chiêu có chút chậm, muốn uy hiếp tam phẩm linh thai Thai Thuế Cảnh cường giả có chút khó khăn. Ta hỏi ngươi, một bộ khôi giáp có thể phát động bao nhiêu lần công kích, tần suất như thế nào?"

Ngô Đan suy nghĩ một chút: "Hiện tại trận pháp, thiết châu (đạn) đều có không gian cải tiến, cho đệ thời gian, uy lực còn có thể tăng lên ba thành. Nếu ưu hóa lưu trữ hỏa dược một chút, một canh giờ có thể phát động 150 lần thế công.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Thật ác độc!

Bộ giáp này cơ bản không uy hiếp được tam phẩm linh thai.

Muốn đả thương tứ phẩm linh thai cũng có chút khó khăn.

Nhưng dưới tứ phẩm linh thai, đối mặt với khôi giáp này chỉ có ăn hành

Vấn đề chính là hiện giờ trong quân đội các quốc gia, chỉ cần có thể nghiêm túc đột phá Thai Thuế Cảnh, là có thể được đưa vào trận doanh tinh nhuệ, ở trong Thai Thuế Cảnh, tứ phẩm Linh Thai trở xuống chiếm chín thành.

Ưu thế lớn nhất của loại pháo tự hành hình người này chính là tính cơ động không kém, còn có thể tiến hành quần công.

Nhả đạn bốn giây một lần, ở trong chiến dịch, tính công phá, sẽ không kém tam phẩm Linh thai.

Đương nhiên, loại tam phẩm Linh thai này, chính là chỉ tam phẩm linh thai chính thức.

Quái thai hỗn nguyên chân khí đại thành như Lý Thải Đàm không nằm trong danh sách cân nhắc.

Nhưng tam phẩm linh thai.

Bất kể đặt ở đâu cũng là thiên tài hiếm có.

Quốc gia nào muốn bồi dưỡng cũng không dễ dàng.

Cái này mẹ nó một bộ áo giáp liền có thể giải quyết.

Tuy rằng phí tổn không thấp, nhưng so với phí tổn bồi dưỡng ra tam phẩm Linh thai, quả thực không đáng nhắc tới.

Thật sự có chút nghịch thiên…..".

Doanh Vô Kỵ lại hỏi: "Phí tổn như thế nào, còn có vấn đề kỹ thuật gì?"

Ngô Đan thấy hắn nghiêm túc như thế, biết phát minh của mình nhất định kinh động đến hắn.

Nụ cười trên mặt càng lúc càng sáng lạn: "Phí tổn kỳ thật cũng không có đặc biệt cao, chủ yếu chính là sắt thép cùng hỏa dược, những vật liệu khác ngược lại cũng không có gì. Bất quá vấn đề trận pháp tương đối lớn, muốn phát huy uy lực lớn nhất của hỏa dược tốt nhất vẫn là phải dùng công pháp hỏa thuộc tính."

Nếu như không có công pháp hỏa thuộc tính, phải cân nhắc ngũ hành chuyển hoán pháp trận.

Huynh ngươi cũng biết, Mặc gia pháp trận không ở bên này, hiệu quả ngũ hành chuyển hoán rất kém.

Chỉ một vật này đã làm uy lực suy yếu hơn ba thành.

Thứ đồ chơi Trận pháp này quá huyền ảo, đệ cũng không biết có thể học được hay không, cho dù có thiên phú cũng không có chỗ học, chỉ có thể đem trận pháp Mặc gia chuyển vào.

Nếu thật có thể mời tới một đại sư trận pháp, nhất định có thể làm được tốt hơn!

Còn có nữa chính là phải cách một đoạn thời gian mới khai hỏa được tiếp theo, khi mà đánh giáp lá cà thì đặt ở trên chiến trường cũng là một vật trang trí.

Trận pháp phòng ngự hoặc là phù giấy khả năng dùng được, nhưng phù giấy phí tổn quá lớn, trận pháp vẫn là vấn đề, cho nên liền…"

Như vậy…..".

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, Ngô Đan sớm đã không phải là tay mơ lúc trước, đối với bộ áo giáp này, suy nghĩ của hắn rất rõ ràng, chính là muốn tung ra chiến trường.

Hắn vừa rồi kỳ thật cũng cơ bản nhìn ra nguyên lý.

Thuốc súng kiếp trước vẫn có thể thực hiện được, nhưng kiến thức về mảng này của Doanh Vô Kỵ rất mờ nhạt, cho dù có Tỉnh Thần Phù cũng vô dụng.

Dù sao công nghệ lộn xộn trong đầu hắn, phần lớn đến từ video ngắn.

Nhưng vấn đề là, gương, xà phòng, đường trắng, bạn có thể sao chép từ video ngắn.

Còn chế ra thuốc súng thì chả có video nào đăng tải

Nhưng liên quan đến vũ khí, video ngắn đều bị cấm cả.

Cho nên hắn tạm thời chỉ có thể nghĩ tới thuốc pháo hoa.

Trên đời này, trừ một số cường giả nắm giữ thần thông sát phạt, cùng lắm một mình địch được vạn người còn lực lượng ổn định nhất, mạnh nhất vẫn là quân đội

Cho dù không có đạn súng, bộ giáp này bên trong có nhồi thuốc pháo hoa thì vẫn có thế giải quyết được vấn đề tăng cường sức mạnh của quân đội. Nếu sản xuất hàng loạt thì tăng lên chính là tố chất của cả quân đội.

Đương nhiên, vấn đề đối mặt cũng rất nghiêm trọng.

Mỏ không đủ.

Công nghệ luyện sắt hơi yếu.

Trận pháp đồng bộ không có.

Đây đều là những vấn đề không nhỏ, muốn giải quyết, ít nhất phải mất hàng năm

Chương 489: Phải có đủ hỏa lực Chương 489: Phải có đủ hỏa lực

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nếu như không có đột phá mang tính kỹ thuật, thật muốn đưa vào sử dụng quy mô lớn trên chiến trường, ít nhất cũng phải 10 năm.

Nhưng loại đồ chơi này, nếu đã xuất hiện, tất nhiên sẽ trở thành xu thế lớn trong tương lai.

Doanh Vô Kỵ cũng không biết, sinh thời có thể hay không nhìn thấy Nhân tộc và Yêu tộc giao chiến với nhau hay không

Nhưng lỡ có ngày đó thì sao?

Thế thì nhất định phải có đủ hỏa lục.

Doanh Vô Kỵ xoa xoa cằm: "Trước không cần lo lắng áo giáp, lấy hỏa súng xuống, bỏ tính cơ động sang một bên, chủ yếu tăng lên uy lực, trước tiên làm ra một vũ khí sắc bén thủ thành rồi nói sau".

Ngô Đan có chút đau đầu: "Đệ cũng nghĩ như vậy, bất quá huynh cũng đừng quá lạc quan, vật liệu cường độ cùng trận pháp cường độ không tăng lên được, uy lực tăng lên cũng rất có hạn. Dùng để thủ thành hẳn là không thành vấn đề, nhưng hiệu quả thì…"

Doanh Vô Kỵ cười cười: “Công nghệ luyện sắt ta không giúp được gì, nhưng vấn đề trận pháp ta thật đúng là có thể xuất lực, dựa vào trận pháp tăng cường cường độ vật liệu cũng không hẳn không thể. Ổn định rồi, huynh đệ chúng ta sẽ lập đại công!”

Cái này…..”.

Ngô Đan lại có vẻ có chút khó xử.

Doanh Vô Kỵ không khỏi hỏi: “Làm sao vậy?”

Ngô Đan hít sâu một hơi: “Huynh nói có thể xuất lực trên trận pháp, có phải là chỉ Lê Vương bệ hạ hay không?”

Doanh Vô Kỵ gật đầu: “Đúng vậy!”

Vẻ mặt Ngô Đan trở nên có chút lo âu, đi tới đi lui hồi lâu, mới lấy hết dũng khí nói: “Ô Kê ca, huynh đệ chúng ta nhiều năm như vậy, đệ sẽ không giấu diếm huynh!

Thịnh hội lần trước, kỳ thật sứ thần Ngô quốc chúng ta phái tới, đã tiếp xúc với đệ rất nhiều lần.

Bọn họ kể cho đệ nghe rất nhiều về hiện trạng của Ngô quốc, tổ tiên Ngô quốc thời Ngô Việt tranh bá rất mạnh, nhưng kỳ thật chẳng qua chỉ là hai nước Lê Sở tự hát tự khen hay mà thôi. Từ sau khi suy sụp, liền không còn chống đỡ nổi nữa.

Đệ nghe bọn họ nói, hi vọng duy nhất Ngô quốc xoay người, chính là cái liên minh họ Cơ chó má kia, muốn cho đệ nhờ Công hội Mặc giả, trợ giúp Liên minh họ Cơ một tay.

Nói ra không sợ huynh chê cười, đệ so ra kém huynh, đệ không cưới được công chúa Lê quốc, Ngô quốc hiện tại cũng không có giá trị để Lê quốc liên hôn.

Đệ cũng là lớn lên ở Lê quốc, nhưng đệ làm không được rộng rãi giống huynh cũng không chịu nhiều ủy khuất từ mẫu quốc giống huynh

Ở Ngô quốc, còn có mẫu tộc che chở cho đệ, trên người đệ vẫn chảy dòng là máu vương thất Ngô quốc.

Cho nên, đệ không có cách giống như huynh coi Lê Quốc trở thành nhà của mình.

Lại nói tiếp cũng buồn cười!

Lúc những sứ thần kia nhắc tới đệ động tâm.

Nếu không phải trong lòng có bức bách, biết lấy địa vị của mình, căn bản không ảnh hưởng được quyết sách của Công hội Mặc giả, nói không chừng đệ thật sự có khả năng chịu không nổi cám dỗ bội tín lừa huynh một phen.

Đệ biết, chỉ cần tận tâm tận lực vì Lê quốc nghiên cứu hỏa súng, nhất định có thể trở thành công thần của Lê quốc.

Nhưng Lê quốc đã đủ mạnh rồi, mạnh hơn nữa, ta thật không biết Ngô quốc nên sống sót như thế nào.

Công lao này, đệ không muốn lập.

Thậm chí nếu có thể, tôi muốn làm công cho Ngô Quốc.

Đương nhiên, không có khả năng này.

Hơn nữa hỏa dược là đồ của huynh, đệ cũng không có khả năng vô liêm sỉ cho rằng dựa vào chính mình có thể nghĩ ra loại vật này.

Nhưng thứ lỗi cho đệ không thể tiếp tục đi theo suy nghĩ của huynh.

Áo giáp này tuy rằng coi như là tâm huyết của đệ, nhưng nếu như không có hỏa dược, nó sẽ chỉ là một vật trang trí.

Nếu như huynh muốn thì lấy đi, về sau nói không chừng thật có thể ở trong tay huynh phát sáng

Nhưng đừng bao giờ dính líu đến đệ

Giúp Lê quốc kiến thiết vùng đất mới, đệ còn có thể dùng ‘Hành động này mang lại lợi ích cho dân đen thiên hạ thuyết phục chính mình, nhưng đệ thật không có biện pháp thuyết phục chính mình vì Lê quốc lập loại công này. Đệ không muốn trà trộn vào liên minh họ Cơ đối địch với huynh, nhưng cũng không muốn trở thành tội nhân của Ngô quốc.

Ô Kê ca có thể hiểu cho đệ không?

Lúc hắn nói xong lời cuối cùng, vẻ mặt có chút xấu hổ, thậm chí có chút không dám đối diện với Doanh Vô Kỵ.

Bởi vì hắn cảm thấy, giữa huynh đệ đàm luận những thứ này, thật sự có chút làm sứt mẻ tình cảm huynh đệ.

Doanh Vô Kỵ lại cười đấm bả vai hắn một cái: “Mỗi người một chí, huynh đệ chúng ta lâu như vậy, ta làm sao có thể ép đệ làm chuyện không muốn làm? Hỏa dược là của ta, đó chính là của ta. Nhưng áo giáp này là của đệ ta cũng không có mặt mũi cướp đi.

Ngô Đan có chút kinh ngạc: “Thật sao?”

Bất quá Đan à, ta vẫn có mấy câu muốn nói với đệ, không phải muốn thuyết phục đệ cái gì, nhưng vẫn hy vọng đệ có thể ngẫm lại.”

Hiện tại khắp nơi đều đang nói, đại tranh chi thế sắp tới, mọi người cũng đều tin, bằng không Ngô quốc của đệ cũng sẽ không gia nhập liên minh họ Cơ.

Nhưng đệ ngẫm lại xem, liên minh họ Cơ thật có thể trở thành người thắng cuối cùng?

Mặc dù có thể thắng, Yến Viêm Ngô Ngụy Hàn chia thịt, Ngô quốc của đệ có thể chia bao nhiêu?

Hoặc là nói, Ngô quốc có thể chống đỡ đến lúc chia được miếng thịt hay không?

Ta biết nói như vậy có chút đau lòng, nhưng đệ cũng có thể nhìn ra, cái gọi là liên minh họ Cơ không có một người thiện lương, ta thật không cảm thấy Ngô Quốc có tư cách nói điều kiện với bọn họ.

Uh!

Chương 490: Không có tư cách nói điều kiện Chương 490: Không có tư cách nói điều kiện

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngô Đan thở dài một hơi, nụ cười trên khóe miệng có chút chua xót.

Đâu chỉ không có tư cách nói điều kiện, quả thực chính là bị gọi qua góp đủ số.

Thực lực Viêm Quốc vốn có thể sánh vai hai nhà Ngụy Hàn.

Nhưng kể từ trận chiến đó, địa vị liền giảm xuống trên diện rộng.

Cuối cùng có thể chia được bao nhiêu thịt tạm thời không nói, chỉ sợ thời điểm liên minh họ Cơ nhất trí đối ngoại, loại mã tốt như Ngô quốc này chịu không nổi.

Doanh Vô Kỵ tiếp tục nói: "Khi Chu thiên tử phân phong thiên hạ tổng cộng có bao nhiêu nước chư hầu, khi hai vương cùng lập lại có bao nhiêu, thiên hạ này bị chôn vùi dưới lớp đất vàng không có 100 cũng có 80, đệ có thể gọi ra tên có một nửa hay không?"

Cái gọi là vinh quang vương thất, nghĩa gia quốc, cố nhiên làm cho lòng người hướng về, nhưng nó cũng không phải là một loại trói buộc?

Nếu chỉ có một mình đệ huy hoàng, liền có thể chiếu rọi toàn bộ sử sách, nhưng nếu câu nệ tiền đồ chưa biết mẫu quốc,

chẳng lẽ không phải một loại bi ai sao?

Đệ không muốn ruồng bỏ, đến tột cùng là mẫu quốc của ngươi, hay là những người mà đệ quan tâm tại mẫu quốc?

Ta không phải khuyên đệ tiếp nhận quan điểm của ta, chỉ là trong mắt ta, tiền đồ của đệ so với toàn bộ Ngô quốc đều sáng sủa hơn nhiều!"

Tương lai của đệ?

Ngô Đan nhếch miệng: "Sáng sủa được bao nhiêu?

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ, chậm rãi phun ra bốn chữ: "Sánh với chư thánh!"

Đây thật đúng là không phải hắn bốc phét.

Năng lực động thủ cùng sức sáng tạo của Ngô Đan, thật sự không chừng thật có thể tạo ra tiên vũ cao đạt.

Chỉ cần mình giúp đỡ huynh đệ này.

Đan Tử ca sánh vai một Nobel chứ chẳng chơi?

Ngô Đan lại bị câu trả lời này làm cho kinh ngạc, khóe miệng giật giật: "Có phải quá khoa trương hay không?

Doanh Vô Kỵ lại làm như thật vỗ vỗ bả vai hắn: "Đan a! năng lượng của đệ, vượt quá tưởng tượng của đệ!"

Ngô Đan: "…..".

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Tóm lại lời ta vừa nói, đệ có thể suy nghĩ kỹ một chút. Đồ của đệ ta sẽ không cầm đi tranh công, nghiên cứu của chúng ta cũng không cần gác lại, trước khi đệ nghĩ thông suốt, nghiên cứu này chính là bí mật chúng ta cùng nhau giữ. Vấn đề trận pháp ta đến giải quyết, chỉ cần đệ về sau không cầm thứ này đối phó huynh đệ, huynh đệ cũng tuyệt đối sẽ không dùng nó đối phó Ngô quốc, đệ thấy thế nào?"

Ô Kê ca…..".

Ngô Đan có chút cảm động, hốc mắt có chút đỏ lên, nhưng bởi vì da ngăm đen, thoạt nhìn không phải rõ ràng như vậy.

Doanh Vô Kỵ mắng chửi đĩnh đạc nói: "Thôi đừng có giấu nữa, pháo hoa của ông mày đâu?"

Ở đây, ở đây!

Ngô Đan xoa xoa hốc mắt, liền cười ha hả từ trong rương móc ra một cái hộp nhỏ, mở ra một ống pháo, quơ quơ trước mặt Doanh Vô Kỵ: "Đồ chơi này đơn giản hơn súng hỏa mai nhiều".

Doanh Vô Kỵ nhìn lướt qua, phát hiện trên hỏa dược hoàn cũng khắc ghi trận pháp.

Huynh đệ của mình, tuy rằng trận pháp thiên phú không biết, cũng cơ bản không có trình độ gì.

Nhưng loại trận pháp loại nho nhỏ có thể làm một vật di chuyển được này thật sự là dùng rất OK.

Hắn không nói nhảm, trực tiếp lấy ra Hỏa Chiết Tử đốt một cái.

Pháo hoa trực tiếp nổ tung trong phòng luyện công.

Phòng luyện công lớn nhỏ, hiển nhiên có chút không đủ pháo hoa thi triển.

Nhưng Doanh Vô Kỵ xác định, đồ chơi này nếu bắn khẳng định rất huyễn khốc.

Vì nó đủ lớn.

Chỉ cần đồ đủ lớn, chỉ định sẽ mang đến hiệu quả thị giác

Hơn nữa màu sắc đủ nhiều, đủ diễm lệ.

Hiệu quả khẳng định sẽ không kém.

Ngô Đan có chút bất mãn: "Trong phòng nhỏ này không đủ để nhìn thấy hình dạng của pháo bắn ra, ra ngoài thử xem!"

Doanh Vô Kỵ kéo lấy hắn: "Cái này là giữ bí mật, lộ ra ta tán gái thế nào?"

Hả?

Ngô Đan thiếu cơ hội khoe khoang, có vẻ có chút bất mãn.

Doanh Vô Kỵ lại cười hề hề đem hắn đẩy ra phòng luyện công: "Lô hàng này Ô Kê ca ta thu, vừa vặn trong khoảng thời gian này phát chút ít tiền tài cho đệ ở Thư cục Thượng Mặc, đến đó lĩnh đi, cũng đủ cho đệ bao hết các hoa khôi tại Di Hồng, ra đó mà vui vẻ, đừng quấy rầy Mặc giả tiểu cô nương!"

Nói xong, liền trực tiếp đóng cửa lại.

Ngô Đan bị làm cho có chút buồn bực, mắng chửi đĩnh đạc nói: "Ông mày đã sớm không đi Lầu Xanh được không?"

Bất quá ngẫm lại, hai phát minh này của mình, đều là thành công cao độ, tâm tình nhất thời liền tốt lên.

Cởi áo giáp, ngâm nga một khúc rồi rời khỏi Phủ Phò mã.

Trong phòng luyện công.

Doanh Vô Kỵ nhìn chằm chằm pháo hoa đặt chỉnh tề trên mặt đất, còn có bản vẽ Ngô Đan lưu lại, lâm vào trầm tư.

Hỏa dược: trận pháp này tuyến, trong thời gian ngắn khẳng định rất khó có khởi sắc, nhưng tương lai nhất định phải phát triển.

Học tử online của mình mấy chục ngàn, đích xác có thể phát triển một bộ phận đi tìm kiếm khoáng sản.

Tuy nói sinh thời của mình, rất khó khuynh đảo thiên hạ, hơn nữa sẽ bị hệ thống tu luyện hạn chế, nhưng chỉ cần có thể sản xuất hàng loạt, sức chiến đấu quân đội nhất định có thể

tăng lên gấp đôi trở lên, tuyệt đối có thể làđại sát khí tả hữu thế cục chiến trường.

Hắn vừa rồi nói với Ngô Đan như vậy.

Không muốn ngầm chiếm thành quả của Ngô Đan chỉ là thứ nhất.

Quan trọng nhất, vẫn là tư tâm của hắn.

Trước khi Triệu thị phụ hắn, hắn sẽ không làm chuyện bất lợi cho Triệu thị, dù sao thề máu cũng đã phát ra.

Nhưng cũng tuyệt đối không có nghĩa là, hắn muốn lấy ra tất cả của cải làm công cho Triệu thị.

Triệu thị đối tốt với hắn, những thứ này đều là của Triệu thị.

Nhưng nếu Triệu thị tính kế hắn, hắn cũng tuyệt đối sẽ không mặc cho người ta xâu xé.

Cùng Ngô Đan bí mật nghiên cứu, tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất.

Duy nhất không đẹp chính là, không dùng được đại sư trận pháp có sẵn là cha vợ, phải tự mình đi học Nhân Thiên Tựu Địa.

Hắn có thói quen lấy được những kỹ năng của người khác bạo ra để cho hắn tự mình đi cảm ngộ một môn thần thông, thật đúng là có chút trong lòng không yên.

Chương 491: Chiến thắng liên tiếp Chương 491: Chiến thắng liên tiếp

Người dịch: PrimeK Tohabong

……

Thời gian từng ngày trôi qua.

Tin tức chiến thắng tại tiền tuyến vẫn liên tiếp truyền về, đại quân Bắc chinh vững bước đẩy mạnh, một đường công thành nhổ trại.

Quân đội Địch quốc liên tiếp bại lui, rất nhanh đã lui tới phạm vi Âm Sơn.

Chỉ cần bọn họ lui đến Âm Sơn, đại quân Bắc chinh có thể chiếm được yếu địa, trưng dụng dân phu vừa đến, Mặc giả thợ thủ công có thể lập tức bắt đầu xây dựng cứ điểm.

Cứ điểm một khi xây xong, Địch quốc muốn phản công trở về, ít nhất cũng phải trả giá gấp 10 lần binh lực.

Vùng đất mới này, kém không nhiều lắm liền ổn định.

Nhưng so sánh với những tin chiến thắng liên tục trên mặt trận.

Hậu phương sẽ thảm đạm hơn nhiều.

Hai miền Ngụy Hàn, dân chúng vẫn ngoan ngoãn như trước.

Hai nhà Ngụy Hàn giống như là thương lượng xong, gắt gao bưng bít Lệnh di dân phiên bản mới, một tờ cũng không có phát ra, vương thất vô số lần phái qua quan lại, nhưng đều bị làm cho bực tức muốn hộc máu.

Bất cứ nói cái gì chỉ có một câu

Nhân lực không đủ!

Trên triều đình, Triệu Kỵ cũng thử qua các loại thủ đoạn với ý đồ đột phá.

Nhưng đổi lại, chỉ có Ngụy Hoàn và Hàn Giả khóc lóc kể lể.

Càn Sở quá hung mãnh

“Bọn chúng họ ở biên giới như hổ rình mồi, chúng ta làm sao có thể xem nhẹ a?

“Chúng thần chính là bên trung thành nhất với Lê quốc, không lúc nào là không nghĩ đến tận trung báo quốc, nhưng thật sự không có nhân thủ ?

Cái gì?

Ngươi nói ngươi không để quan lại Triệu thị đi tuyên bố lệnh di dân?

Chỗ chúng thần điêu dân nhiều, quan lại trung ương đi qua, vạn nhất bị điêu dân tập kích thì làm sao bây giờ?

Những trung thần như chúng thần, lương tâm làm sao có thể không có trở ngại?

Dù sao cũng chỉ một câu.

Lệnh di dân mới mới, chúng ta không phát!

Triệu Kỵ tức giận quá mức, nhưng ông ta cũng biết, hiện tại hoặc là điều chỉnh tốt tâm tính của mình, hoặc là chỉ có thể vô năng cuồng nộ.

Chuyện này liên quan đến gốc rễ đặt chân của Ngụy Hàn.

Hai nhà này vốn đều muốn xuất binh làm nội loạn nhưng bị Càn Sở hai nước gây áp lực, mới bị ép hành quân lặng lẽ.

Coi như mình là Lê quốc quân vương, trước khi quân chủ lực Triệu thị trở về, ông ta cũng không có khả năng cùng Hai nhà Ngụy Hàn đưa ra điều kiện.

Đối với các gia thế nhỏ.

Nên đứng thành hàng cũng đều đứng thành hàng.

Quyết tâm đứng thành hàng có mạnh hay không, hoàn toàn có thể phản ứng từ mức độ quán triệt của lệnh di dân.

Một số người không muốn sống sót trong kẽ hở, trực tiếp thế chấp chức quan phong thổ và đặt cọc tất cả dân chúng vào đó, để đổi lấy lợi ích tại vùng đất mới, cùng với danh ngạch đệ tử thân truyền của Học cung Đại Lê.

Đương nhiên, cũng phải trả giá, phàm là cách đất phong Hai nhà Ngụy Hàn gần một chút, đều có thể cảm nhận được áp lực cực lớn.

Nếu không có Triệu thị che chở, chỉ sợ đã sớm diệt tộc.

Chỉ cần đợi đến khi vùng đất mới định ra, bọn họ sẽ cử tộc dời đến vùng đất mới, để đất phong giao cho Triệu thị tiếp quản.

Chỉ tiếc, gia tộc đưa ra lựa chọn như vậy bình thường rất nhỏ, trước nhu cầu nhân khẩu khổng lồ của vùng vùng đất mới, thật sự có chút không đủ.

Gia tộc có chút phân lượng, phần lớn đều ở vào trạng thái quan sát.

Một bên phối hợp với Triệu thị tuyên truyền Lệnh di dân bản mới.

Một bên công bố chính sách mới tại vùng đất phong.

Người cố ý dời đi khẳng định có, nhưng cũng là như muối bỏ biển.

Tóm lại.

Tất cả đều rơi vào bế tắc.

Đối với cục diện bế tắc này, Triệu Kỵ đã sớm đoán trước, nhưng vẫn tức giận đến có chút buồn bực.

Đương nhiên, cũng chỉ là tức ngực mà thôi.

Ông ta đã sớm làm ra dự định xấu nhất.

Cho dù thế cục hiện tại không lý tưởng, đợi đến sau khi Tinh nhuệ Triệu thị trở về, ông ta cũng sẽ bắt đầu mạnh mẽ tách rời sự phụ thuộc khỏi Hai nhà Ngụy Hàn.

Trong cuộc đời mình, cố sức dọn sạch chướng ngại cho Triệu Ninh.

Ông ta nhìn ánh mặt trời nơi chân trời, nhẹ nhàng khoát tay áo: "Thời gian không còn sớm, trở về nghỉ ngơi đi! buổi tối đến vương cung, Ninh nhi mặc dù không biết có thể trở về hay không, cả nhà chúng ta cũng phải ăn một bữa cơm tất niên!"

Hiện tại đã là buổi sáng ba mươi tết.

Hội triều bị hủy bỏ.

Tất cả mọi người đều muốn yên tĩnh qua năm mới.

Sau khi hưởng thụ xong thời khắc yên tĩnh cuối cùng của năm này, sang năm chỉ sợ cũng không thể bình tĩnh nữa.

Ít nhất hôm nay có không ít tin tức tốt.

Trận chiến cuối cùng ở tiền tuyến, đánh thắng, đại quân Bắc chinh đã triệt để công chiếm ba cửa ải trọng yếu, chờ dân phu vừa đến, có thể kiến tạo cứ điểm dưới sự dẫn dắt của thợ thủ công Mặc giả.

Triệu Ninh cũng mang theo tin tức thắng lợi khải hoàn.

Tốc độ này, thậm chí vượt qua dự đoán.

Chỉ là cách thật sự có chút quá xa, cho dù chiến mã của nàng có nhanh hơn nữa, e là cũng khó về kịp ăn bữa cơm tất niên này.

Doanh Vô Kỵ đứng lên, duỗi lưng một cái: "Được rồi! phụ vương cũng nghỉ ngơi sớm một chút!"

Bữa cơm tất niên là truyền thống của hoàng gia Triệu thị.

Đến lúc đó tất cả phi tần và nhi nữ của Triệu Kỵ đều sẽ tham dự.

Đường Đường là thái tử phi duy nhất, tự nhiên là có tư cách tham dự.

Lại nói tiếp, đây cũng là đêm giao thừa đầu tiên mình ở bên này.

Vẫn có chút chờ mong.

Chương 492: Học tập khó khăn Chương 492: Học tập khó khăn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Duy nhất không đẹp chính là, tên Triệu Khế xui xẻo kia cũng sẽ lộ diện.

Cũng may Triệu Kỵ cũng không muốn gặp hắn, bình thường sẽ chỉ để cho hắn nói xong lời chúc, rồi đuổi hắn đi, đồ ăn cũng sẽ không chuẩn bị cho hắn một bộ.

Triệu Kỵ mệt mỏi nhéo mi tâm: "Mau trở về đi! nhớ kỹ tìm hiểu Nhân Thiên Tựu Địa cùng Chuyên Húc cổ lịch, chớ tưởng rằng ngưng tụ thành nhị phẩm linh thai là có thể xem thường anh hùng thiên hạ. Đối với cao thủ chân chính mà nói, Thai Thuế Cảnh chỉ là khởi bước, không được có chút lười biếng!"

Vâng! Nhi thần cáo lui!

Doanh Vô Kỵ cung kính hành lễ, liền cười rời khỏi vương cung.

Những ngày này hắn dường như mỗi ngày đều phải ở vương cung năm canh giờ trở lên, tham dự chính vụ chỉ là một bộ phận rất nhỏ, dù sao hiện tại đang ở vào thời kỳ bình tĩnh, tất cả mọi người đang cãi cọ, chính vụ căn bản không có khả năng cótính tiến triển thực chất.

Cho nên phần lớn thời gian, đều là Triệu Kỵ đang dạy hắn thần thông, hay là tìm hiểu cổ lịch.

Tuy rằng quá trình học tập có chút khó khăn.

Nhưng loại một thày một trò này, cảm giác thật đúng là không tệ.

Khó trách Triệu Ninh chiếu cố chính sự đồng thời tu vi còn khủng bố như vậy.

Ở phương diện làm cha làm thầy, Triệu Kỵ làm thật sự là ưu tú.

Hắn dốc lòng dạy dỗ, để Doanh Vô Kỵ trong lòng cảm kích không thôi.

Đúng là lương sư như từ mẫu

Chính là cả ngày suốt đêm, có chút chậm trễ cuộc hẹn của mình với Đường Đường.

Sáng sớm sương mù tiêu tán.

Xe ngựa dừng ở Phủ Phò mã.

Loại tập tính ngày ngủ đêm cày, rạng sáng trở về nhà này, thật sự làm cho Doanh Vô Kỵ có được cảm giác tại tiệm net năm đó.

Có gì đó trống trải.

Chỉ bất quá loại trống trải này, có thể bị mùi cơm nóng hôi hổi đánh tan.

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía cửa.

Phát hiện Hoa Triều đang xách hộp thức ăn, đang ôn nhu nhìn hắn.

Vô Kỵ, mau tới đây!

Á!

Doanh Vô Kỵ cười tiến lên, đi theo Hoa Triều tới thiên sảnh dùng cơm.

Gần cuối năm, bên gánh hát làm ăn vẫn rất tốt.

Hoa Triều cũng bận đến chân không chạm đất.

Bình thường hoặc là bận rộn trong gánh hát, hoặc là về Thư cục Thượng Mặc nghỉ ngơi.

Nhưng sau khi biết giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi của Doanh Vô Kỵ, mỗi sáng sớm đều mang theo cơm nước tới, sợ hắn quá mệt mỏi, đói bụng ngủ.

Hộp thức ăn mở ra.

Bên trong là cháo thịt nóng hổi cùng món ăn sáng.

Đang bốc hơi mờ mịt.

Doanh Vô Kỵ nhìn khuôn mặt dịu dàng động lòng người của nàng, trong lòng vừa hạnh phúc vừa rối rắm.

Hắn có thể nhìn ra được, hôm mình thành hôn thì Hoa Triều cũng khổ sở cỡ nào.

Nhưng từ khi từ nhà máy xà phòng trở về, Hoa Triều tới rất chăm chỉ, hành vi cử chỉ cũng hào phóng hơn nhiều.

Hình như là…..". nữ chủ nhân nơi này?

Dù là gần đây mỗi ngày chỉ tới một lần, khiến cho Doanh Vô Kỵ loại cảm giác này có vung cũng không đi.

Hắn thậm chí có chút hoài nghi, Hoa Triều có phải thật sự nhập vai thê tử hay không.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Hoa Triều gần đây mỗi ngày chỉ tới một lần.

Nhìn hắn ăn xong sẽ lập tức rời đi.

Khiến hắn có chút không tự tin, cảm giác mình đều là ảo giác.

Hy vọng là ảo tưởng.

Nếu không sẽ phiền phức.

Cho đến hôm nay, hắn đều sẽ thỉnh thoảng mơ tưởng Hoa Triều cũng là vợ của mình.

Nhưng Hoa Triều là người hắn không muốn làm tổn thương nàng nhất

Vô Kỵ, ngươi phát ngốc cái gì? Mau ăn đi, sắp lạnh rồi!

Uh!

Doanh Vô Kỵ như tỉnh mộng, liền nhấp một ngụm cháo.

Chợt hỏi: "Hoa Triều tỷ, gần đây gánh hát làm ăn thế nào? Tỷ ngày nay bận rộn, muốn gặp tỷ ngày hai lần cũng khó!"

Hoa Triều khóe miệng giương lên, thần sắc có chút nhảy nhót: "Làm ăn rất tốt! mỗi một hồi đều đông nghịt khách, chờ qua năm mới liền đổi một chỗ diễn lớn hơn. Ngày hôm qua còn có mấy người nước khác tìm tới, còn nói muốn mở chi nhánh ở nước họ!"

Đối với kết quả này, Doanh Vô Kỵ cũng không kỳ quái.

Dù sao đối với hình thức giải trí hiện nay của thế giới này, lấy hí khúc ra quả thực là ăn khách hàng đầu.

Hắn cười cười: "Mở chi nhánh đương nhiên tốt, bất quá quyền chủ đạo chi nhánh nhất định phải nắm ở trong tay mình!"

Yên tâm!

Hoa Triều cười cười: "Hiện tại kịch bản dùng đều là tâm huyết của hai chúng ta, làm sao có thể dễ dàng giao cho người khác?Hiện tại bọn họ đều đang nghiêm túc suy nghĩ, thương

nhân Tề quốc kia đã đồng ý, bất quá thêm vào một điều kiện, nói muốn số tiền lớn mời ta qua…”

Không được! Tuyệt đối không được!

Doanh Vô Kỵ trong lòng căng thẳng, phản xạ có điều kiện cắt đứt nói.

Hoa Triều giật mình một chút, chợt che miệng cười khẽ: “Đệ đây là sợ ta bị lừa sao?”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Hoa Triều cười nói: “Yên tâm đi! Ta không nỡ…..”.

Nàng dừng một chút, bổ sung: “Giáng Thành!”

Hai người liếc mắt nhìn nhau.

Ánh mắt lại vội vàng tách nhau ra.

Mỗi người liếc sang một bên trầm mặc một hồi lâu.

Doanh Vô Kỵ nhấp một ngụm cháo, cười phá vỡ sự xấu hổ: “Đúng vậy! Giáng Thành thật tốt, Tề quốc bên kia không quen cuộc sống nơi đây, đệ cũng không yên tâm một mình tỷ ở bên kia. Huống hồ La tướng hiện tại cũng đang đương chức, ở lại Giáng Thành thật tốt!”

Ân…..”.

Hoa Triều lên tiếng, liền không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn Doanh Vô Kỵ ăn cháo.

Chờ sau khi hắn uống xong, mới đứng dậy đem bát mau thu dọn.

Như thường lệ, nàng sẽ rời đi sau khi tạm biệt.

Nhưng sau khi xách hộp thức ăn lên, cô lại không lập tức di chuyển bước chân, mà hơi cúi đầu, môi hơi hé.

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Hoa Triều tỷ, tỷ có lời gì muốn nói không?”

Hoa Triều có chút bối rối: “Đêm nay đệ còn có chính vụ bận rộn sao?

“Chắc là không có!”

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: “Bất quá bên vương thất ăn cơm tất niên, bệ hạ bảo đệ đến dự”

Nên đến!

Chương 493: Hẹn hò Chương 493: Hẹn hò

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hoa Triều nắm chặt vạt áo trước ngực, thần sắc có chút rối rắm, cuối cùng vẫn hít sâu một hơi: “Vậy sau khi ăn cơm tất niên thì sao? Đệ có trở về hay không? Ụh, ý của ta một mình anh ăn cơm tất niên luôn có chút không có ý nghĩa, đệ có thể ở bên ta không?”

Ta biết hoàng gia bên kia không dễ từ chối.

Ta có thể chậm một chút, chỉ cần đệ trở về trước giờ Dần là được!

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Hắn nhìn nàng.

Cảm giác trong lòng có chút đau đớn.

Suy nghĩ một lát, liền cười nói: “Yên tâm đi! Trước giờ Dần nhất định có thể trở về, Hoa Triều tỷ cầm cái này, để bên người là được. Đến lúc đó nếu tỷ buồn ngủ, trước tiên nghỉ ngơi một lát, lúc đệ sắp trở về, nó sẽ đánh thức tỷ.

Nói xong, liền đưa qua một tờ phù giấy.

Phù lục cơ sở “này là xơi được từ Thiết Ngưu.

Tuy rằng không bằng được phù giấy cấp cao, nhưng loại truyền tấn đơn giản cự ly ngắn này, ngược lại rất dễ làm

Lại nói tiếp loại này thức tỉnh phù vẫn là Thiết Ngưu tự mình nghiên cứu ra, có thể dùng phương thức ôn hòa nhất đem người đánh thức, là lúc ấy cha Lâm Thanh bảo hắn giám sát Lâm Thanh luyện công, hắn lại không muốn Lâm Thanh quá khổ cực”

Uh!

Hoa Triều nhận lấy lá bùa, cẩn thận nhét vào trong ngực, nụ cười trên mặt đều có chút ngọt ngào.

Xách hộp thức ăn, vẫy vẫy tay với Doanh Vô Kỵ, liền rời khỏi Phủ Phò mã.

Lúc ra khỏi cửa, vừa vặn đụng phải Tinh Ly.

Chào Hoa Triều cô nương!

Chào nữ công tử!

Hai cô gái chào hỏi rồi đi lướt qua nhau.

Mễ Tinh Ly ôm điểm tâm nóng hổi, như cười như không đánh giá Doanh Vô Kỵ: “Ơ! Phò mã gia lại dùng điểm tâm rồi? thật tốt! không giống muội, không có ai đưa cơm, chỉ có thể sáng sớm mạo hiểm chịu lạnh, tự mình đi ra ngoài mua.”

Sao lại kỳ quái như vậy?

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: “Quý phủ có đầu bếp hầu hạ ngươi, ngươi lại không muốn ăn!”

Mễ Tinh Ly buông tay: “Loại đầu bếp phương Bắc này không hợp khẩu vị của muội chứ? Còn không bằng người bán hàng rong bên ngoài”.

Hoa Triều tỷ cũng hỏi qua ngươi có muốn làm luôn cho ngươi một suất không”

“Thôi đi! Hoa Triều cô nương cũng làm theo khẩu vị của huynh, muội làm sao quen được”!

Doanh Vô Kỵ ghét bỏ nhìn nàng một cái: “Ngươi cũng thật khó hầu hạ!’

Mễ Tinh Ly ưỡn ngực: “Đúng vậy, muội khó hầu hạ, cho nên không có ai hầu hạ. Phò mã gia dễ hầu hạ, Hoa Triều cô nương mỗi sáng sớm đều đội mưa tuyết tới đưa cơm. Con người, vẫn là dễ hầu hạ một chút thì tốt hơn, không đói bụng!”

Nha đầu này.

Có ý tứ gì không biết

Từ sau khi sứ đoàn Sở quốc rời đi, vị nữ công tử Sở quốc này cũng có chút thả lỏng bản thân.

Khí độ của công tử đại quốc lúc trước biến mất, thay vào đó là kiểu vô lại gặp ai oán thán người đó

Bất quá Doanh Vô Kỵ luôn cảm thấy, mỗi lời nói cử chỉ của nàng đều có mục đích khác.

Cho nên dứt khoát không nói nữa.

Mễ Tinh Ly lại cười đến gần, hạ giọng nói: “Doanh huynh! tình nghĩa của huynh với Hoa Triều cô nương, người mù cũng có thể nhìn ra, tội gì phải chịu đựng thống khổ như vậy? muội có một kế, đảm bảo hai người có thể đến được với nhau, hơn nữa có thể an tâm sinh hoạt, huynh có muốn nghe hay không…”

Doanh Vô Kỵ trực tiếp cắt ngang: “Ngươi nói kế này, điều kiện tiên quyết có phải hay không theo ngươi về Sở quốc?”

Ừ!

Tinh Ly cũng không kiêng dè, đương nhiên gật đầu.

Ngươi ở Sở quốc tình cảnh thế nào chẳng lẽ ta không biết rõ sao? ta cũng không thể vì làm một cái badboy, mang theo gia đình cả đêm chạy đến Sở quốc các ngươi ?"

Mễ Tinh Ly nghẹn họng một chút: "Doanh huynh! Nói chuyện với ngươi, thật đúng là làm cho người ta buồn bực!"

Doanh Vô Kỵ quét vào ngực nàng một cái, theo bản năng nói: "Nữ công tử, ngươi có nghĩ tới, ngươi tức ngực khả năng cũng không phải bởi vì nói chuyện với ta?"

Tinh Ly: "??"

Vớ vẩn!

Nói chuyện có chút càn rỡ.

Doanh Vô Kỵ nhìn sát khí như có như không trong ánh mắt nàng, vội vàng nói: "Ta mệt rồi, ngủ trước!"

Nhìn hắn nhảy nhanh như vậy.

Mễ Tinh Ly có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể ở phía sau hô: "Doanh huynh suy nghĩ cho kỹ, cũng đừng quá bi quan với muội, năng lượng của muội ở Sở quốc, kỳ thật mạnh hơn huynh tưởng tượng không ít!"

Ta tin ngươi cái quỷ!

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng, đấu đá nội bộ Sở quốc mặc dù không có kinh khủng như Lê quốc, nhưng Khuất Cảnh Chiêu ba nhà không ai là lương thiện

Nếu như mình ở Lê quốc bên này cái gì cũng không có, Mễ Tinh Ly đưa ra điều kiện nếu đủ, còn có thể cân nhắc cùng nàng đánh cược một lần.

Nhưng bây giờ.

Một cái yêu mạch đang nằm trong tầm tay

Vợ cả nhỏ cũng ở đây.

Còn nói năng lượng lớn hơn ta tưởng?

Tốt hơn là ta nên tin rằng vòng 1 của bạn lớn hơn ta nghĩ.

Chẳng lẽ Sở vương muốn nâng đỡ ngươi thành Nữ Đế?

Đóng cửa lại.

Ngủ đã!

……

Đêm ba mươi, gió êm sóng lặng.

Khắp nơi đều là cảnh tượng vui vẻ hòa thuận.

Kể cả Hàn gia.

Cũng là phụ từ tử hiếu, huynh hữu đệ cung, dâu rể tương hài.

Thoạt nhìn cực kỳ hòa hợp.

Trong sân nơi gia chủ ở.

Hàn Giả cười tủm tỉm rót cho Trịnh Liêm một ly rượu: "Nhạc phụ đại nhân! Nhạc phụ ở Trịnh lâu, tiểu tế cả gan đón nhạc phụ đến Giáng Thành mừng năm mới, thật sự có chút đường đột, ly rượu này tiểu tế hướng nhạc phụ bồi tội!

Nói quá lời, nói quá lời!

Trịnh Liêm cười híp mắt khoát tay, sau khi chạm cốc với Hàn Giả, uống một hơi cạn sạch.

Lúc mới bị gọi đến Giáng Thành, trong lòng ông ta đích xác có chút thấp thỏm.

Nhất là thời điểm thường xuyên bị Triệu Kỵ gọi tới, lo âu trong lòng lại càng đạt tới đỉnh cao.

Bất quá cũng may con rể có thể hiểu được mình, cộng thêm vấn đề lệnh di dân, bước đi của Trịnh gia cùng Hàn gia bảo trì nhất trí cao độ, cho nên ngăn cách đã cơ bản tiêu trừ.

Chương 494: Khó hiểu Chương 494: Khó hiểu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ông ta vuốt chòm râu hoa râm cười nói: “Lúc ta còn trẻ, cũng từng ở Giáng Thành vài năm, không nghĩ tới cách lâu như vậy, tự nhiên cũng không có gì không quen. Có thể trở về ở với nữ nhi, cháu ngoại, so với ở Đất Trịnh còn thoải mái hơn nhiều.

Nói xong, tươi cười hiền lành nhìn Trịnh Uyên và Hàn Quyện.

Ông ta có một trai một gái, đối với nữ nhi Trịnh Uyên này vô cùng sủng ái.

Đối với đứa cháu ngoại Hàn Quyện này, tâm tình lại càng phức tạp.

Đạo sĩ đưa Hàn Quyện chữa thương kia, là ông ta nhờ quan hệ mời tới.

Ông ta luôn tin vào Nhân quả báo ứng.

Chỉ là không nghĩ tới, con rể làm ác, sẽ báo ứng đổ lên đầu chính cháu ngoại của mình

Khi Hàn Quyện bị mang đi chữa thương, ông ta từng giận Hàn Giả một thời gian rất dài, nhưng ngại quan hệ hai nhà Hàn Trịnh, trong lòng tức giận thật khó phát tiết.

Bất quá cũng may.

Cháu ngoại bình an trở về.

Ít nhất một gia đình có thể ở bên nhau.

Trịnh Liêm cười híp mắt nhìn Hàn Quyện: “Quyện nhi, vết thương trên người thế nào rồi?”

Hàn Quyện ho hai tiếng, cười chắp tay: ” Tĩnh dưỡng thêm một năm nữa sẽ ổn!”

Ừm ừm!

Trịnh Liêm cười nói: "Dưỡng thương cũng đừng kéo dài, mau đột phá đi! không cần phải theo đuổi linh thai cao cấp hơn, tam phẩm Linh thai đã tính là thiên tài rồi!"

Hàn Quyện từ chối cho ý kiến, chỉ cười cười.

Đối với ông ngoại vô dục vô cầu này, hắn vẫn có chút thưởng thức.

Truyền thuyết kể rằng thư phòng của ông ngoại, treo một câu Đạo Đức Kinh: Phu duy bất tranh, cố thiên hạ mạc dữ tranh (Chỉ có thái độ xử sự không tranh giành, thiên hạ mới có thể không ai có thể chống lại)

Trên thực tế, phong cách hành sự mấy đời gần đây của Trịnh gia đều là như thế.

Bằng không cũng không có khả năng yên ổn từ Trịnh quốc biến thành Trịnh gia Lê quốc.

Hàn Giả lại xoay đề tài lại: "Đúng rồi nhạc phụ đại nhân, dân chúng Đất Trịnh thế nào, có nghe lệnh di dân dời đi hay không?

"Yên tâm đi, không có, bọn họ rất yên tĩnh!"

"Vậy là tốt rồi! Đúng rồi, bệ hạ có nói chuyện này với nhạc phụ hay không?"

"Không có !"

Như vậy…..".

"Hàn Giả như có điều suy nghĩ, chính sách của đất Trịnh, vẫn duy trì nhất trí cao độ với đất Hàn".

Cho nên nói, tình huống tiếp cận của đất Hàn, tuyệt không kỳ quái.

Xem ra tình thế rất tốt.

Hàn Ngụy Trịnh tam địa, hẳn là có thể qua năm mới.

“Chỉ là…..”. Triệu Kỵ vì sao khoan dung như vậy? Bởi vì chuyện Lệnh di dân, đối với hai nhà Hàn Ngụy từng bước ép sát, mà không đề cập chuyện này vói Trịnh Liêm này.

Thật sự làm cho người ta rất khó hiểu !

Đúng lúc đó.

Ngoài cửa truyền đến âm thanh quản gia: “Lão gia! Bình Lăng Quân cầu kiến!

Triệu Khế sao lại tới nữa?

Vừa nghe đến Triệu Khế, Hàn Giả liền cảm giác chướng não.

Đống bùn nhão này không đỡ nổi đầu, mỗi lần tìm tới cửa đều không có chuyện tốt.

Hết lần này tới lần khác, lúc người này mưu đồ đại sự, luôn có thể đưa ra thứ khiến người ta cảm thấy mới mẻ.

Ngoại trừ kết quả không tốt.

Chỗ nào cũng được!

Mỗi lần đều tràn đầy hy vọng mà đến, thất vọng mà về.

Hàn Giả cũng không muốn tâm tình tốt vì thế cục trước mắt bị Triệu Khế này hủy diệt.

Hắn khoát tay áo: “Bảo hắn cút đi!”

Bình Lăng Quân nói, lần này muốn gặp ngươi không phải hắn, mà là dì họ của hắn!”

Dì họ?

Nam Cung Yến?

Hàn Giả khẽ nhíu mày, Nam Cung Yến rất thần bí, hắn cũng không hiểu rõ lắm.

Nhưng Nam Cung Yến từ khi tới Giáng Thành, vẫn luôn bị Tào công công giám thị, làm sao liên lạc được với Triệu Khế?

Nữ tử này, chỉ sợ không đơn giản.

Lần này tới Giáng Thành, rất có thể mang theo nhiệm vụ Nam Cung Lăng phái xuống.

Nam Cung Lăng có thể cho nàng nhiệm vụ gì?

Dựa vào cái gì cho rằng Hàn gia chúng ta sẽ lại hợp tác với bọn họ?

Hàn Giả nghĩ tới nghĩ lui, hiện tại Chu vương thất duy nhất có thể hấp dẫn Hàn gia, cũng chỉ có liên minh họ Cơ và Bia Mục Dã.

Chẳng lẽ…..".

Nam Cung Yến mang đến, là bí mật có liên quan đến Bia Mục Dã?

Hàn Giả cắn răng: "Nhạc phụ đại nhân! Xin lỗi một chút!"

……

Trong lòng lão thầm mắng.

Mẹ kiếp!

Sao ta lại không quản được cái miệng này chứ?

Sao lại phá giới đi gặp cái thứ xui xẻo này? Sáng sớm sau khi sương mù tan đi, Giáng Thành rất nhanh liền náo nhiệt.

Mỗi nơi đông người, luôn luôn có một hai nhà biểu diễn xiếc thú, đường phố lớn nhỏ đều rất náo nhiệt.

Khắp nơi đều tràn ngập mùi vị năm mới.

Ngược lại tửu lâu lúc bình thường, nhân gia phú quý thường xuyên hội tụ lại quạnh quẽ một ít, dù sao đêm ba mươi,

coi như xã giao nhiều hơn nữa, hôm nay cũng có thể ở nhà cùng người nhà.

Túy Tiên Lâu.

Có lò sưởi hun khói, căn phòng cũng không tính là quá lạnh.

Chỉ là không khí có chút yên lặng.

Cách lò sưởi, Ngụy Hoàn và Hàn Giả liếc nhau, đều thấy được sự ghét bỏ và bất đắc dĩ trong mắt đối phương, còn có một câu "Thì ra anh cũng bị lừa rồi".

Cảnh tượng này quá quen thuộc.

Người cũng quá quen thuộc.

Hai nhà Ngụy Hàn tuy rằng gần đây vẫn đứng ở chiến tuyến thống nhất, nhưng hai nhà kết thù thật không phải sâu bình thường, đối mặt với Triệu thị chung sức hợp tác là điều nên làm.

Nhưng lén gặp mặt, hai người thật đúng là có chút không vui.

Chắc chắn rồi.

Điều chỉnh tốt tâm tình, giả khách sáo một chút vẫn không có vấn đề.

Nhưng đối với cảnh tượng hiện tại, bọn họ thật sự đã để lại bóng ma.

Túy Tiên Lâu.

Ngụy gia.

Hàn gia.

Bình Lăng Quân.

Cùng mưu đại sự.

Yếu tố cơ bản đầy đủ hết, còn thiếu một Bình Lăng Quân.

Luôn cảm giác không phải là chuyện tốt.

Nhưng hết lần này tới lần khác không thể không đến.

Dù sao, cho dù tình thế hiện tại lý tưởng hơn nữa, so với tưởng tượng lúc trước cũng khác xa.

Nếu có thể đột phá trên bia Mục Dã, áp lực của Ngụy Hàn nhất định có thể giảm bớt không ít.

Chương 495: Tâm tư Chương 495: Tâm tư

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đang lúc tâm tư hai người tung bay, cửa phòng "Két" một tiếng mở ra.

Nhân tố cuối cùng đã đến.

Triệu Khế đẩy cửa bước vào, phủi tuyết rơi trên người, cười tủm tỉm thở dài với hai người: "Bái kiến Ngụy Ngự Sử, Hàn Vệ Úy!

Ngụy Hoàn: "A…..".

Hàn Giả: "A…..".

Đối với Triệu Khế.

Bọn họ thậm chí đã đến mức lười nói nhảm

Chỉ là nâng mí mắt lên, liền đều tự không nói nữa, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, giống như là đang ngủ bình thường.

Nụ cười trên mặt Triệu Khế im bặt, âm thanh cũng trở nên lạnh lùng cứng rắn vài phần: "Ta mời hai vị đến đây, là vì thương thảo đại sự, hai vị có thái độ như thế có phải bất đắc dĩ không?"

Ngụy Hoàn quét mắt nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Hàn Giả còn cho hắn vài phần mặt mũi, không có trả lời vấn đề này, mà là hỏi: "Nam Cung Yến không phải cũng tới sao?"

Ở trong mắt bọn họ, Triệu Khế chính là một tên bùn nhão làm gì không được, ăn cái gì không đủ.

Bản thân người này không có bản lĩnh gì, nhưng chính là thân phận đặc thù, rất nhiều chuyện người khác không tiện, liền tìm hắn đến làm môi giới.

Chu vương thất tìm hắn làm môi giới.

Lý gia tìm hắn làm môi giới.

Nam Cung gia cũng tìm hắn làm môi giới.

Hai người Ngụy Hàn xem như suy nghĩ cẩn thận, người môi giới này không có bản lĩnh gì, lần này chính chủ chưa tới thì còn cần gì trao đổi với hắn?

Triệu Khế chỉ cảm thấy mình bị nhục nhã.

Chỉ có điều, nhục nhã này hắn chỉ có thể tự mình nhịn xuống.

Chỉ có thể mạnh mẽ nặn ra một bộ dáng tươi cười: "Nam Cung biểu di lần này tới Giáng Thành, là lưng đeo tội danh tới, lại có Tào công công cao thủ như vậy nhìn, làm sao có thể dễ dàng thoát thân?"

Ngụy Hoàn nhíu mày: "Nếu Nam Cung Yến không có ở đây, vậy thì không cần phải ở lại đây nữa, hai vị tự ăn uống với nhau"

Dứt lời, liền trực tiếp đứng lên chuẩn bị rời đi.

Hàn Giả cười nhạo một tiếng, cũng làm bộ chuẩn bị đứng dậy.

Bọn họ sở dĩ đến, chính là vì nghe một chút Nam Cung Yến muốn nói cái gì.

Hiện tại chính chủ nhân cũng không đến thì có cái gì đáng để ở lại?

Thành ý cũng không có.

Chẳng lẽ lưu lại nghe lời nói nhảm của Triệu Khế?

Chậm đã!

Triệu Khế gọi hai người lại: "Hai vị xem đây là cái gì?

Hai người vốn không có ý định xoay người, lại không ngờ bỗng nhiên cảm giác trong phòng xuất hiện một đạo chân khí cực kỳ hỗn loạn.

Tuy rằng rất yếu, lại làm cho người ta có một loại cảm giác cuồng bạo đến cực điểm.

Liền theo bản năng quay đầu lại.

Chỉ thấy trên tay Triệu Khế nâng một đoàn khí thể màu sắc phức tạp, mỗi một sợi đều màu sắc tinh khiết, dây dưa cùng một chỗ lại giống như là một đoàn dây thừng lộn xộn, làm cho người ta chỉ là liếc mắt một cái, cũng cảm giác phiền não vô cùng.

Hai người nhịn không được liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt khiếp sợ không hiểu.

Đây đến tột cùng là chân khí của ai?

Làm thế nào lại tinh khiết và lộn xộn như vậy?

Tuy rằng đây chỉ là một đoàn khí rất nhỏ, lại làm cho người ta không chút hoài nghi, chân khí như vậy mặc kệ xâm nhập đan điền của ai, đều có thể làm cho người ta trong nháy mắt kinh mạch thác loạn mà chết.

Đến tột cùng dạng quái vật gì, mới có thể luyện ra chân khí như vậy?

Ngụy Hoàn cau mày: "Triệu Khế, đây là vật gì?"

Triệu Khế không nói gì, chỉ cười nhìn về phía đoàn chân khí.

Phảng phất cảm ứng được ánh mắt của hắn, chân khí đoàn vốn nóng nảy phảng phất an tĩnh rất nhiều, tuy rằng vẫn rất hỗn loạn, nhưng giống như trong hỗn loạn có thứ tự, vầng sáng cũng dần dần lan tràn ra, hình thành hư ảnh như có như không.

Hư ảnh là một nữ tử.

Thoạt nhìn giống như là một bệnh nhân bị thương nặng sắp chết, ánh mắt hết lần này tới lần khác hết sức sáng ngời.

Nữ tử nhếch miệng, dung mạo xinh đẹp trên mặt, nụ cười thoạt nhìn có chút khiếp người: "Tại hạ Nam Cung Yến, bái kiến Ngụy Ngự Sử, Hàn Vệ Úy!"

Cảnh tượng như vậy, làm cho hai người kinh hãi không thôi.

Khôi lỗi cùng thuật phân thân, bọn họ gặp qua không chỉ một lần, dùng pháp thuật hình chiếu cùng phù lục, bọn họ cũng tiếp xúc qua rất nhiều.

Nhưng trước mắt này, không phải khôi lỗi cùng phân thân, cũng không phải pháp thuật cùng phù lục.

Đơn thuần chính là dựa vào chân khí cộng hưởng hình thành hư tượng.

Cái này phải cónăng lực khống chế chân khí mạnh thế nào?

Nhất là dưới điều kiện đoàn chân khí bản thân này đã pha tạp cuồng bạo.

Dù cho hai người đều là Cường giả Binh Nhân cảnh, cũng tự nhận làm không được một bước này.

Nam Cung Yến này, quyết không phải người bình thường.

Ở phương diện thiên phú khống chế chân khí, tuyệt đối đã đạt tới cực kỳ trình độ khủng bố.

Hai người một lần nữa ngồi xuống.

Hàn Giả cười híp mắt nói: "Nam Cung thế chất không ngại xa ngàn dặm mà đến, hôm nay hai lão gia hỏa chúng ta chính là vì Nam Cung thế chất tiếp phong tẩy trần, không biết có chuyện gì quan trọng thương lượng?"

Nói là tiếp phong tẩy trần, nhưng hỏi vấn đề lại dị thường trực tiếp.

Dù sao Nam Cung gia đã để cho bọn họ thất vọng một lần, cái này Nam Cung Yến cho dù thiên tài, cũng phải xuất ra thái độ.

Nam Cung Yến cũng không có tự phụ thân phận cao quý, ngồi xuống sau liền nói thẳng: "Lần này ta tới, vì Hai nhà Ngụy Hàn mang đến cách sử dụng Bia Mục Dã, chỉ cần theo ta nói làm, liền có thể khôi phục Huyết mạch Hai nhà Ngụy Hàn."

Hiện tại Mộ bàn tuy rằng trên danh nghĩa mở cửa cho hạ nhân cả ngày, nhưng thực tế tọa lạc ở biên giới Càn Lê, ngoại trừ hai nhà Ngụy Hàn ra, liên minh họ Cơ không ai có thể nhúng chàm.

Tóm lại, bây giờ là Chu vương thất cầu Hai nhà Ngụy Hàn làm việc, hi vọng Nam Cung thế chất đưa ra điều kiện thời điểm, đầu óc có thể thanh tỉnh một chút!"

Nếu là muốn đàm phán.

Vậy thì phải chiếm được ưu thế.

Chương 496: Tình cảnh xấu Chương 496: Tình cảnh xấu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tình cảnh hai nhà Ngụy Hàn đích xác có chút xấu, nhưng cảnh ngộ Chu vương thất càng thêm xấu, dứt khoát trực tiếp bỏ đi ý nghĩ mở miệng sư tử hống với bọn họ.

Lúc đó Triệu thị đề xuất đặt mộ ở biên giới Càn Lê, chính là vì đem Càn Quốc và Ngụy Hàn đồng thời lôi kéo qua, nếu không liên minh họ Cơ nhất tề mở miệng phản đối, Triệu Kỵ cho dù đứng ở điểm cao về đạo đức, cũng không có khả năng cướp đi mộ bàn đi.

Có thể nói, Ngụy Hàn hiện tại chính là người có quyền lên tiếng cao nhất trong liên minh họ Cơ, nếu như liên minh họ Cơ thực tế tồn tại.

Mặc kệ Chu vương thất muốn đưa ra điều kiện gì, đều phải xem sắc mặt hai nhà Ngụy Hàn.

Tuy nhiên.

Phản ứng của Nam Cung Yến lại nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng điều động chân khí, trực tiếp từ trong phòng sách trên lấy ra giấy mực, nhẹ nhàng vung vẩy, liền có điểm điểm mực bay về phía trang giấy.

Trong nháy mắt ngắn ngủi, liền có chữ nhỏ dày đặc tinh tế xuất hiện trên trang giấy.

Nàng nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, hai tờ giấy liền bay tới, đều tự rơi ở trước mặt hai người.

Á!

Ngụy Hoàn: “…..”.

Hàn Giả: “…..”.

Điều kiện cũng không có nói.

Liền trực tiếp cho chúng ta?

Hành động của Nam Cung Yến, thật sự khiến hai người đều kinh hãi.

Bọn họ liếc nhau một cái, liền nhanh chóng nhìn về phía trang giấy, cảm giác không giống như là giả, hơn nữa đặc biệt tỉ mỉ.

Chỉ có điều…..".

Ngụy Hoàn thần sắc đã hòa hoãn rất nhiều: "Nam Cung thế chất nguyện đem cách này cho chúng ta, chắc hẳn cũng là vì trùng kiến liên minh họ Cơ. Bất quá trên tờ giấy này, vừa có cách khôi phục huyết mạch họ Cơ, cũng có cách khôi phục huyết mạch thị tộc đơn nhất, sẽ không sợ chúng ta…"

Nam Cung Yến khoát tay áo: "Hai vị thế bá ta không giấu diếm, ta thuở nhỏ đối với chính trị cũng không có hứng thú, hiện tại cũng dốt đặc cán mai đối với chính trị. Lần này tới đây, cũng chỉ là thay trưởng bối trong nhà truyền lời mà thôi. Thành ý đã đến, ta chỉ thuật lại, về phần nghĩ như thế nào, là chuyện của hai vị thế bá".

Lúc nàng nói chuyện, rốt cuộc mang theo một tia cảm xúc không kiên nhẫn.

Có lẽ là thật sự không có hứng thú với chính trị.

Hàn Giả làm ra thủ thế mời: "Nam Cung thế chất cứ nói không sao!

Nam Cung Yến nhẹ gật đầu: "Trưởng bối trong nhà nói, với thế cục Lê quốc hiện giờ, việc phân gia của Triệu Ngụy Hàn là chuyện sớm muộn. Chỉ có điều với thế cục hôm nay, thế cục các quốc gia lại chia cắt, muốn phân gia đều cần Chu

vương thất công khai gật đầu, bằng không sẽ vô duyên vô cớ lưu lại nhược điểm, cho các quốc gia lý do công kích.

Nói cách khác, mấu chốt của sự tình là Chu vương thất gật đầu, nhưng hết lần này tới lần khác Chu vương thất đã sớm không nhúng tay vào nội chính các quốc gia, nếu như tìm không thấy lý do thích hợp, liền mạnh mẽ ra tay, cũng sẽ gặp cắn trả.

Cho nên, mấu chốt của sự tình, là Chu vương thất gật đầu như thế nào.

Hoặc, với một lý do thích hợp.

Hoặc là, có đủ thực lực.

Hai vị thế bá cảm thấy có đúng không?

Đúng vậy!

Ngụy Hoàn và Hàn Giả đồng loạt gật đầu.

Dù sao Nam Cung Yến cũng không hiểu chính trị.

Chu vương thất bên kia phái Nam Cung Yến tới, chính là dự định thẳng thắn.

Quanh co lòng vòng với nàng ta cũng vô dụng, bởi vì người ta căn bản không hiểu chính trị.

Huống hồ người ta trực tiếp đem cách khôi phục huyết mạch lấy ra.

Lại làm những thứ dư thừa kia sẽ không có ý nghĩa.

Nam Cung Yến gật đầu, vẻ mặt không buồn không vui, dù sao nàng chỉ là một cỗ máy vô tình thuật lại: "Lý do thích hợp tạm thời không nghĩ tới, trừ phi Triệu thị làm một chuyện khiến trời giận người oán.

Về phần thực lực, chính là liên minh họ Cơ, chỉ cần thành công trên bia Mục Dã, liên minh họ Cơ là có thể thành lập, đến

lúc đó Chu vương thất cho dù nhúng tay vào nội chính Lê quốc, cũng không ai dám nói gì!"

Những lời này đương nhiên có lý, liên minh họ Cơ nếu là thật thành lập, quốc lực liền có thể trong nháy mắt nghiền ép Sở Tề đại quốc, chỉ còn Triệu thị Lê quốc thì càng không cần phải nói.

Nhưng nếu chỉ nói không thì cũng chả ích gì

Hàn Giả nói thẳng: "Nam Cung thế chất nói thẳng đi, chỉ dựa vào những lời này, còn không cách nào thuyết phục chúng ta.

Nam Cung Yến gật đầu: "Hôm nay thiên hạ còn yên ổn, chuyện lớn nhất chính là Lê quốc biến pháp, chỉ cần Vùng đất mới xây xong, liền tất nhiên sẽ hút máu Ngụy Hàn, bất quá vấn đề chỉ là hút nhanh chậm. Cho nên nói, càng sớm phân gia, đối với Ngụy Hàn lại càng là chuyện tốt.

Và điều quan trọng nhất.

Lê quốc là đại quốc phương bắc, đồng thời đối mặt với ba đại quốc Càn Sở Tề đều không hề sợ hãi.

Nhưng sau khi ba nhà phân Lê thì sao?

Triệu thị hùng cứ phương bắc, có Vùng đất mới hoàn toàn cách xa Sở Tề, chỉ cần phòng ngự Địch quốc nguyên khí đại thương, liền có thể an tâm phát triển quốc lực.

Còn Ngụy Hàn thì sao?

Chỉ cần lập quốc, chính là ở vào đất tứ chiến, cho dù muốn hướng phương hướng nào khuếch trương, đều là chuyện cực kỳ khó khăn.

Chỉ có liên minh họ Cơ chính thức thành lập, mới có thể giải quyết vấn đề này một lần vĩnh viễn.

Nghe được lời này của Nam Cung Yến.

Sau lưng Ngụy Hàn hai người toát mồ hôi lạnh.

Đúng vậy!

Đây đích xác là một vấn đề rất nghiêm trọng.

Lúc trước bọn họ đã nghĩ tới, nhưng bát tự lập quốc còn chưa dứt, lo lắng vấn đề này thật sự quá sớm.

Nhưng nếu thật sự lập quốc, vấn đề này nhất định sẽ bóp chặt cổ họng hai nước Ngụy Hàn.

Chương 497: Chương 497: Gia nhập liên minh họ Cơ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tứ chiến địa.

Bắc Triệu, Tây Càn, Đông Tề, Nam Sở.

Phía Đông Bắc còn có một Yến quốc.

Hai nhà Ngụy Hàn ở chính giữa, có thể khuếch trương theo hướng nào?

Viêm quốc chính là vết xe đổ, Viêm quốc vốn không phải là một nước yếu, binh nhiều tướng rộng, trong tôn thất cao thủ rất nhiều, lúc đỉnh cao thậm chí có thể cùng Lê Sở hai đại quốc phân cao thấp.

Nhưng chính là bởi vì bị vây trong tứ chiến địa, độ khó khuếch trương cực lớn, trừ phi có thể nhất cử đem một cường quốc đánh bại, nếu không nhất định sẽ chậm rãi suy sụp.

Xem kết cục hiện tại của Viêm Quốc, đích xác là như thế.

Hiện giờ hai nhà Ngụy Hàn, đều mạnh hơn Viêm Quốc.

Nhưng sau khi lập quốc thì sao?

Có thể bảo trụ quốc lực lúc mới lập quốc đã là chuyện may mắn rồi.

Như thế xem ra.

Gia nhập liên minh họ Cơ quả thực rất cần thiết.

Vẻ mặt Hàn Giả có chút ngưng trọng: "Chu vương thất bên kia nghĩ gì?

Nam Cung Yến cười cười nói: "Chu vương thất không hy vọng hai nhà Ngụy Hàn và Triệu thị trực tiếp xảy ra xung đột, nên đem lực chú ý đặt ở trên bia Mục Dã. Trước khi giao ra Mộ bàn, gia phụ động tay động chân trên bia Mục Dã, ước chừng một tháng sau, Lê vương nhất định sẽ triệu người đến bia Mục Dã.

Đến lúc đó hai vị liền tìm cơ hội, lấy được quyền khống chế Bia Mục Dã, lại dẫn người Yến Viêm Ngô tam quốc đến đây, thì liên minh họ Cơ rất có triển vọng.

Cho dù lần này không thành công, chướng ngại tiếp cận Bia Mục Dã của hai nhà Ngụy Hàn cũng sẽ tiêu trừ.

Trước khi đoạt được quyền khống chế Bia Mục Dã, tận lực không nên trực tiếp xung đột với Triệu thị.

Đương nhiên, cũng không nên bị hút máu quá nhiều.

Chắc chắn rồi.

Bia Mục Dã mới là mấu chốt.

Trước khi có được bia Mục Dã, không thể xung đột với Triệu thị, còn phải phòng ngừa Triệu thị hút máu.

Có chút khó khăn.

Nhưng cũng đáng.

Hơn nữa Nam Cung Yến nói đúng, càng nhanh càng tốt.

Khóe miệng Nam Cung Yến hơi nhếch lên: "Muốn thuật lại lời nói, ta đã nói xong rồi, hai vị thế bá còn có cái gì cần hỏi?"

Ngụy Hoàn đánh giá hắn từ trên xuống dưới, vẻ mặt có chút lạnh lùng: "Nghe nói Nam Cung thế chất vừa tới Giáng thành, liền gặp mặt bệ hạ, sau khi gặp mặt thế chất cũng không bị giam cầm, bệ hạ ngược lại cố ý sắp xếp Tào công công phụ trách sinh hoạt thường ngày của thế chất, chắc hẳn cũng cho bệ hạ không ít chỗ tốt. Ngụy mỗ chính là muốn hỏi một chút…"

Hắn quơ quơ tờ giấy trong tay: "Cách này, có phải ngươi cũng nói cho bệ hạ rồi không?"

Hàn Giả híp híp mắt, vừa rồi hắn cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

Nam Cung Yến này, đích xác có chút hiềm nghi.

Chỉ là…

Phản ứng của Nam Cung Yến có chút ngoài dự liệu của bọn họ: "Đương nhiên chuẩn bị nói, chỉ có điều Triệu Kỵ còn chưa gật đầu.

Ngụy Hoàn cau mày: "Vì sao?"

Nam Cung Yến tươi cười có chút khiếp người: "Bia Mục Dã bản chất là quy tắc huyết mạch, sau khi cựu đô bị luân hãm, quy tắc huyết mạch liền bắt đầu từng năm yếu đi. Bị kẻ xấu chém xuống hai khối huyết tinh về sau, càng là trọng thương!

Nếu Bia Mục Dã không khôi phục, cho dù liên minh họ Cơ thành lập, chỗ tốt cũng có hạn.

Chỉ bằng máu họ Cơ, căn bản không có cách nào trọng tố quy tắc huyết mạch.

Không chỉ có huyết mạch họ Cơ phải sống lại.

Họ Doanh họ Khương cũng muốn thế!

Bọn họ muốn từ trong quy tắc huyết mạch mưu cầu chỗ tốt đương nhiên có thể, nhưng điều kiện tiên quyết là phải trả cái giá để để quy tắc huyết mạch trọng tố lại.

Chỉ cần liên minh họ Cơ có thể đứng lên, bọn họ cho dù mạnh lên thì thế nào?

Sau những lời này.

Không khí trong phòng trầm mặc một hồi.

Ngụy Hàn hai người đều không có phản bác, bởi vì lời này đích xác có lý.

Chu vương triều muốn làm, là một lần nữa lập lại trật tự cũ.

Hai nhà Ngụy Hàn có thể làm, chính là trong quá trình này, trở thành người được lợi lớn nhất.

Nam Cung Yến Nhàn nhạt nói: "Hai vị thế bá, tiểu nữ còn có một chuyện muốn hỏi!

Hàn Giả cười híp mắt nói: "Nhưng nói không sao!"

Nam Cung Yến thần sắc có chút cuồng nhiệt: "Chuyến này đến Giáng, truyền lời chính là trong nhà trưởng bối giao phó nhiệm vụ, tiểu nữ nhân còn lại là vì Hỗn Nguyên chân khí mà đến, hai vị thế bá có thể sắp xếp hay không?"

Hỗn Nguyên chân khí?

Lý Thải Đàm?

Nghĩ đến chân khí cổ quái của Nam Cung Yến, bọn họ đại khái hiểu được mục đích của nàng.

Chỉ là muốn tiếp cận Lý Thải Đàm, đích xác tương đối khó khăn.

Từ khi Mộ bàn kết thúc, Lý Thải Đàm đã bị người của vương thất gắt gao trông chừng, quy tắc trông coi phức tạp, lần này coi như là Hồng Trần cũng khó trà trộn vào.

Bất quá, cũng không phải hoàn toàn không có cách nào.

Hai nhà Ngụy Hàn cũng sắp xếp nhân thủ vào trong vương thất, lần này người trông coi Lý Thải Đàm không ít, thật đúng là có thể cho người trà trộn vào.

Chỉ là, bồi dưỡng một người như vậy, cái giá phải trả thật sự quá lớn.

Sắp xếp gặp gỡ một lần.

Liền mất một nội ứng.

Nhưng Nam Cung Yến tuy rằng không nắm được nhược điểm gì của hai nhà, nhưng ai có thể cam đoan trong tay bọn họ, chính là cách sử dụng bia Mục Dã hoàn chỉnh?

Việc này, phải giúp.

Cái giá này, phải trả.

Ngụy Hoàn và Hàn Giả liếc nhau, cuối cùng hạ quyết định.

Ngụy gia có thể sắp xếp các ngươi gặp mặt một lần.

Hàn gia cũng có thể sắp xếp một lần.

Trên mặt Nam Cung Yến rốt cục lộ ra nụ cười: "Vậy đa tạ hai vị!

Dứt lời, thân hình trực tiếp tiêu tán, một lần nữa hóa thành một đoàn chân khí phức tạp.

Sau đó chia làm hai, bay đến trong tay Ngụy Hoàn và Hàn Giả.

thủ đoạn của cô gái này.

Thật thần kỳ.

Hai người thu chân khí đoàn lại, liền trực tiếp chuẩn bị rời đi.

Triệu Khế nóng nảy, vội vàng gọi bọn họ lại: "Hai vị!"

Chương 498: Kế sách giúp hai nhà Ngụy Hàn Chương 498: Kế sách giúp hai nhà Ngụy Hàn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngụy Hoàn quay đầu, có chút không kiên nhẫn nói: "Bình Lăng Quân còn có việc?

Triệu Khế vội vàng nói: "Ta có một kế, có thể giúp hai nhà lưu lại dân chúng tại đất phong!

Hả?

Ngụy Hoàn và Hàn Giả đều hứng thú.

Một tháng sau Bia Mục Dã chưa chắc có thể nhất cử công thành, phòng ngừa bị Triệu thị hút máu, vẫn là quan trọng nhất.

Tuy rằng bọn họ có chút khinh thường Triệu Khế.

Nhưng nghe một chút cũng không sao.

Triệu Khế tươi cười có chút thần bí: "Hiện giờ Vùng đất mới đã cơ bản khánh thành, đơn giản chính là ai ra nhiều người một chút, ai ăn thịt nhiều một chút. Mặc kệ ai đến xem, Tôn thất Triệu thị đều hẳn là bên ăn thịt nhiều nhất."

Trên thực tế, nếu như Triệu thị nguyện dốc sức mà làm, dân chúng tại Đất Triệu bổ sung đất mới cũng không phải đặc biệt khó khăn.

Nhưng trên thực tế, phụ vương ta thiết lập Vùng đất mới, chính là vì thiết lập quận huyện, đem hết thảy quyền lực thu về vương quyền.

Cho nên nhất định không muốn cho tôn thất quá nhiều thứ, bằng không cũng sẽ không đem Lệnh di dân trở thành lựa chọn đầu tiên, ngược lại chưa từng chủ động đề cập tới để Triệu thị bổ sung.

Hai nhà Ngụy Hàn cùng Tôn thất Triệu thị cũng không phải hoàn toàn xung đột, Hai nhà Ngụy Hàn không muốn nhả người, Triệu thị muốn phái nhiều người một chút, phương diện này lợi ích trên thực tế là nhất trí, hai vị cảm thấy có đúng không?"

Đúng, đương nhiên là đúng!

Bất quá nếu như tất cả đều dùng người Triệu thị bổ sung Vùng đất mới, cố thổ Triệu thị tất nhiên thiếu người, chỉ có thể để cho những tiểu gia tộc thần phục vương thất bổ sung tới.

Triệu Khế này, uống rượu độc giải khát rồi?

Đối với loại tình huống này, hai nhà Ngụy Hàn đương nhiên vui mừng.

Hàn Giả cười như không cười nói: "Đây là ý của Bình Lăng Quân, hay là ý của Trương Bình Hầu?

Triệu Khế cười nói: "Có thể tả hữu tôn thất quyết định, đương nhiên là Trương Bình Hầu! Vùng đất mới Đại Lê là Triệu thị giành được, tốt xấu gì đương nhiên cũng phải do Triệu thị tiếp nhận!

Ngụy Hoàn và Hàn Giả liếc nhau.

Xem ra, lão già Triệu Dĩnh kia nhận định Vùng đất mới so với cố thổ Triệu thị càng có tiềm lực.

Nếu như vậy, nhìn từ ngắn hạn chính là kết quả ba nhà Triệu Ngụy Hàn thắng ba lần, duy nhất thua thiệt chính là vương thất.

Ngụy Hoàn thần sắc hơi hòa hoãn: "Vậy Bình Lăng Quân có kế sách gì trợ giúp hai nhà Ngụy Hàn?

Triệu Khế cười nói: "Hôm nay chỗ giao giới giữa cố thổ Triệu thị và Vùng đất mới, đã có 30 nghìn hộ dân chúng bí mật xuất động, đợi sau khi Triệu Ninh mang binh trở về, 30 nghìn

hộ dân chúng này sẽ lập tức dọn vào trong nơi trú ẩn mới xây, chỉ cần chiếm được chỗ ở tạm thời này, là có thể ngăn chặn con đường dân chúng Ngụy Hàn nhập trú".

Sau này nơi trú ẩn, có bao nhiêu, Triệu thị sẽ chiếm bấy nhiêu, lấy Vùng đất mới, muốn hoàn toàn đưa vào canh tác, đại khái cần 300 nghìn hộ, chỉ cần chiếm được 300 nghìn hộ này, Vùng đất mới thuộc về liền an định.

Chẳng qua nhóm thứ nhất 30 nghìn hộ dân chúng không có ngựa, muốn toàn bộ dọn vào, ít nhất cũng phải đi mất năm ngày.

Động tĩnh của bọn họ lại có chút lớn, đã khiến cho vương thất cảnh giác.

Đại triều hội ngày mai, phụ vương ta tất nhiên sẽ gây áp lực cho Trương Bình Hầu.

Chúng ta cần hai nhà Ngụy Hàn, ngày mai đại triều hội cùng nhau tạo áp lực cho phụ vương, lý do chính là dân chúng Ngụy Hàn không nỡ rời quê cũ, hành động này của Trương Bình Hầu chính là đại kế hưng quốc vẹn toàn đôi bên.

Thật sự là vừa buồn ngủ, đã có người đến đưa gối đầu.

Lão thất phu Triệu Dĩnh này cũng không tệ, vì địa vị tôn thất, công khai làm trái với vương thất.

Cơ hội ngàn năm có một như thế, sao có thể không nắm bắt?

Ngụy Hoàn: "Được!"

Hàn Giả: "Được!"

Gật đầu đồng ý hợp tác, hai người liền không ở lại nữa, trực tiếp rời khỏi Túy Tiên lâu.

Tâm trạng lúc rời đi vẫn rất tốt.

Nhưng mỗi lần chia tay với Triệu Khế tâm tình cũng không tệ, dù sao con hàng này mỗi lần đưa ra ý tưởng, thoạt nhìn đều tương đối khả thi.

Vẫn là cảm giác có chút là lạ.

Sẽ không phải lần này Trương Bình Hầu cùng Hai nhà Ngụy Hàn nội ứng ngoại hợp đều không làm được trò trống gì chứ?

Lần này nhất định có thể thành công.

Triệu Khế đống bùn nhão này.

Rốt cục làm được một việc!

Nhìn bóng lưng hai người.

Triệu Khế thần sắc có chút tối tăm, nhìn lại ba tháng qua thường xuyên tiếp xúc với Ngụy Hoàn và Hàn Giả, hắn phát hiện thái độ của hai người này đối với mình càng ngày càng coi khinh.

Đúng!

Mình đã làm hỏng rất nhiều chuyện.

Nhưng những chuyện này thất bại, chẳng lẽ là lỗi của ta sao?

Loại địa vị này giảm xuống, để cho hắn cảm giác được rất bất an, bởi vì hắn muốn làm Triệu vương, một cái Triệu vương sao có thể một chút uy vọng đều không có?

Khổ khổ sở sở hòa giải rất nhiều thế lực như vậy, hắn khó có được nhất chính là sự ủng hộ của tôn thất.

Nhưng lần này, rốt cục sắp thành.

Trương Bình Hầu lần trước bị Triệu Kỵ áp chế nhuệ khí, mặc dù không tự mình lĩnh phạt, nhưng hai đứa con trai lại bị

treo trên tường thành một ngày, hoàn toàn chính là giẫm lên mặt mũi của Trương Bình Hầu.

Lần này.

Hành động của Trương Bình Hầu, tất nhiên sẽ làm Triệu Kỵ giận tím mặt, nhất định phải cần người hỗ trợ.

Ngụy Hàn ngoại lực tạo áp lực còn lâu mới đủ.

Cho nên Triệu Dĩnh mới nguyện ý xuất ra đại lợi ích, để cho mình đi chia sẻ lửa giận của Triệu Kỵ.

Lần này chỉ cần có thể vượt qua, mình khẳng định sẽ phát đạt.

Triệu Khế nhìn sắc trời.

Gần trưa rồi.

Khoảng cách ăn cơm tất niên.

Còn bốn canh giờ nữa.

……

Chương 499: Hoa lệ Chương 499: Hoa lệ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mặt trời nghiêng về phía Tây.

Giáng thành náo nhiệt, dần dần từ chiêng trống vang trời, chuyển thành ấm áp nhàn nhạt.

Dù sao cũng là đêm giao thừa, bất kể là hào môn quý tộc, hay là dân chúng bình dân, đều có khuynh hướng ở nhà cùng người nhà.

Từ lúc chiếc đèn hoa đăng đầu tiên sáng lên, đường phố Giáng Thành đã yên tĩnh không ít.

Sắc trời càng ngày càng tối, hoa đăng trên đường cũng càng ngày càng nhiều.

Lúc Doanh Vô Kỵ tỉnh lại, một con phố trước cửa phủ Phò mã đã hoàn toàn bị hoa đăng thắp sáng.

Đêm giao thừa Giáng Thành, đặt ở thế giới này đều là một bức kỳ cảnh, đổi lại là bất kỳ một quốc gia nào, ban đêm cũng không thể có đường phố hoa mỹ như vậy.

Thật không tệ!

Chậc chậc!

Ông mày lập tức sẽ trở thành người đầu tiên trên thế giới này đốt pháo hoa ở nơi công cộng.

Chỉ một điểm này, so với kiếp trước còn sảng khoái hơn.

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi, lạnh lẽo.

Thời điểm này năm sau, sẽ bị mùi pháo hoa ô nhiễm.

Loại ô nhiễm này, Doanh Vô Kỵ rất thích.

Bởi vì trong khái niệm của hắn hương vị này tương đương với "hương vị của năm".

Vừa nghĩ tới kiếp trước phải trốn tránh các đội tuần tra, lén lút đốt pháo hoa, khóe miệng hắn liền nhịn không được hơi hơi giương lên.

Doanh huynh, lẩm bẩm cái gì vậy?

Một âm thanh trêu chọc nói.

Doanh Vô Kỵ xoay người, thấy được Mễ Tinh Ly mặc áo bông màu đỏ.

Dưới ánh đèn hoa đăng, cả người nàng giống như đều xinh đẹp động lòng người rất nhiều.

Nhớ rõ lúc mới gặp Mễ Tinh Ly, nàng là nữ công tử nước Sở bình tĩnh cơ trí.

Từ khi sứ đoàn Sở quốc rời đi, nàng liền sống thoải mái ra rất nhiều.

Cho tới hôm nay, rất giống một cô gái nhà bên, mặc áo bông vui mừng, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể từ sau lưng lấy ra một cây kẹo hồ lô liếm một cái.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng.

Con gái mới 18 tuổi, sao có thể một chút hồn nhiên cũng không có?

Hắn cười cười: "Nữ công tử ăn mặc đẹp như vậy là muốn đi đâu?"

"Đi cùng Hoa Triều cô nương thôi!"

"May mà cô nương Hoa Triều là ông chủ của Thư cục, dưới tay là một đám tiểu nhị không có nhà để về, nếu không chỉ có một người đáng thương phiêu bạt nơi đất khách quê người như ta cùng nàng ăn cơm tất niên rồi!"

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Bất quá Tinh Ly ở Lê quốc sống rất tự tại.

Ban ngày đi vương cung tìm hiểu, sắc trời đã tối liền đi khắp nơi xã giao, quan hệ giao tiếp xử lý tương đối khá.

Không cần nghĩ cũng là đang chuẩn bị đào nhân tài của nước khác.

Cũng may giữa các nước có không ít chuyện như vậy, Tinh Ly không chạm vào lợi ích cốt lõi của Lê quốc, Triệu Kỵ liền dứt khoát mắt nhắm mắt mở.

Đi nhá!

Tinh Ly phất phất tay với hắn, liền cởi con ngựa buộc ở cửa lớn, thả người nhảy lên lưng ngựa.

Vung roi ngựa lên.

Liền vui vẻ chạy về phía Thư cục Thượng Mặc.

Doanh Vô Kỵ thấy thời gian cũng kém không nhiều lắm, liền phân phó hạ nhân đem từng rương pháo hoa trang bị lên xe ngựa, liền lái xe hướng chạy đến vương cung.

Đến cửa Vương cung.

"Tiểu Lý công công sắp xếp một chút, trên xe ngựa là quà mừng năm mới ta chuẩn bị cho phụ vương, có thể đánh xe ngựa tiến cung hay không a?"

"Này…..". Phò mã gia chờ một chút! Nô tỳ đi thông báo một chút.

Lý công công cười cười, liền giẫm lên từng bước nhỏ tiến cung.

Qua ước chừng một khắc đồng hồ, liền cười ha hả nghênh đón.

"Phò mã gia đợi lâu! Bệ hạ đồng ý, mời Phò mã gia theo nô tỳ vào cung!

"Uh"!

Doanh Vô Kỵ cười đáp một tiếng, liền đem dây cương giao cho Lý công công, sải bước đi lên trước, mặc cho hắn ở phía sau dẫn dắt xe ngựa.

Chỉ một sau.

Hai người liền đến Điện Trọng Lê.

Lý công công ở bên ngoài dắt xe ngựa chờ.

Doanh Vô Kỵ thì sải bước đi về phía thiên điện, nơi này chính là nơi hoàng thất dùng bữa cơm tất niên.

Bất quá hiện tại người còn chưa tới, nói chính xác là Triệu Kỵ còn chưa cho phép bọn họ tiến vào, cho nên chỉ có một mình ông ta đang phê tấu chương.

Nhìn thấy Doanh Vô Kỵ đến, Triệu Kỵ vẫy vẫy tay: "Lại đây!

Doanh Vô Kỵ cười đi qua, đang chuẩn bị nói vài câu cát tường, lại nhìn thấy một quyển tấu chương bay vào trong ngực.

Triệu Kỵ sắc mặt hơi trầm xuống: "Ngươi xem cái này trước đi!

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng.

Tình huống này.

Hình như không quá tuyệt vời!

Cha vợ mình gần đây cảm xúc vẫn không quá tăng vọt, cũng là bởi vì dân chúng hai miền Ngụy Hàn quá thành thật, tự nhiên đến bây giờ đều thờ ơ với việc di dân.

Thứ đồ chơi này, xem như tự mình gây ra, tự nhiên phải thử giải quyết một chút.

Cho nên Doanh Vô Kỵ mất rất nhiều công sức đi khuyên cha vợ.

Lúc này vừa mới khuyên xong.

Kết quả…..".

Chắc là nhà dột lại gặp mưa suốt đêm.

Doanh Vô Kỵ mở tấu chương ra cẩn thận quét qua một lần, sau khi làm rõ nội dung, cũng thiếu chút nữa tức cười, nhịn không được nói: "Lão thất phu Triệu Dĩnh này lá gan thật lớn, sợ địa phương mới thoát khỏi sự khống chế của tôn thất, liền trực tiếp âm thầm điều người muốn chiếm tổ người khác?

Kỳ thật lúc Triệu Ninh xuất chinh.

Doanh Vô Kỵ cũng cảm giác Triệu Kỵ đã hoàn toàn trấn trụ tôn thất, dù sao mâu thuẫn giữa vương thất và tôn thất cũng

không phải rất lớn, sau khi Mộ bàn, thanh uy của Triệu Dĩnh lại tổn hại rất lớn.

Lại không nghĩ tới, lão thất phu Triệu Dĩnh này lại còn dám đối nghịch với vương thất.

Bất quá cũng không trách hắn.

Chương 500: Tức giận Chương 500: Tức giận

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lần trước Doanh Vô Kỵ ra tiền tuyến đã phát hiện, nhiều năm gần đây phía Bắc mưa thuận gió hòa cỏ nước tươi tốt, đất đai phì nhiêu không ít, nếu không Địch quốc cũng sẽ không bành trướng đến mức liên hợp với Khuyển Nhung và Viêm quốc giáp công Càn quốc.

Vùng đất mới bây giờ thích hợp để trồng lương thực.

Nếu thật sự có thể xây dựng thành trì lên, hơn nữa củng cố khí hậu, chắc chắn thu được thuế lớn

Tuy nói Vùng đất mới là chế độ quận huyện, nhưng cũng không thể một chút chỗ tốt cũng không cho tôn thất, dời một bộ phận dân chúng Đất Triệu đi qua là cần thiết, sắp xếp nhiều một chút quan lại tôn thất cũng là thao tác thông thường, đây chính tôn thất cũng muốn chia sẻ chút thịt béo".

Nhưng không ngờ Triệu Dĩnh lại tham lam như vậy, lại muốn nuốt hết thịt.

Nếu Vùng đất mới thật sự bị bách tính đất Triệu chiếm hết, uy hiếp sưu thống trị của Triệu Kỵ thì cũng có chút thái quá, nhưng sức ảnh hưởng của tôn thất nhất định sẽ tăng nhiều nhất

Ước nguyện ban đầu khi đánh hạ Vùng đất mới chính là tiêu trừ sự trói buộc của các đại gia tộc đối với vương quyền, Triệu Kỵ làm sao có thể cho phép loại chuyện này phát sinh?

Hơn nữa dân chúng tại cố thổ Triệu thị bị giảm sút, nhất định sẽ làm cho lực khống chế của vương thất cùng tôn thất đối với cố thổ giảm xuống.

Vương thất làm chiếc bánh ngọt, Triệu Dĩnh muốn ăn một miếng.

Vì ăn khối bánh ngọt này, lợi ích tổng thể của tôn thất vương thất đều không quan tâm.

Tên Triệu Dĩnh này!

Cũng thật đáng chết !

Doanh Vô Kỵ không cảm thấy mình là một người ham giết, nhưng vẫn bị Triệu Dĩnh làm cho tức giận không nhẹ.

Triệu Kỵ híp híp mắt: "Nếu đổi lại là ngươi, ngươi có giết hay không?

Giết! Phải giết!

Doanh Vô Kỵ chửi tục một cái: "Mẹ nó! Loại lão già này, quả thực chính là u ác tính Triệu thị! Lần trước Mộ bàn còn miễn cưỡng tính bảo vệ lợi ích tôn thất, lần này dứt khoát không cần mặt mũi".

Triệu Kỵ lại hỏi: "Giết như thế nào?

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Cái này…..".

Triệu Dĩnh ở trong tôn thất uy vọng rất cao, nếu không lần trước cũng không thể là hai đứa con trai bị phạt thay.

Muốn giết hắn, thật sự có chút khó khăn.

Triệu Kỵ lắc đầu, trực tiếp bỏ qua chuyện này, hỏi một vấn đề khác: "Theo tính toán của ngươi, muốn dùng thổ địa Vùng đất mới, cần bao nhiêu hộ dân chúng?"

Doanh Vô Kỵ suy nghĩ một lát, hồi đáp: "Nếu không có nông cụ kiểu mới, chỉ tính hộ canh tác, ít nhất phải 300 nghìn

hộ!”

“300 nghìn hộ!”

Trung bình mỗi hộ bảy người, chính là 2,1 triệu người.

Triệu Kỵ cau mày, con số này so với tính toán của ông ta không kém nhiều lắm.

Nhưng bây giờ, dân chúng hai miền Ngụy Hàn, đối với lệnh dân tỷ như không nghe thấy, đừng nói 300 nghìn hộ, hiện tại ngay cả 300 hộ cũng không có!

Ánh mắt hắn sáng quắc nhìn chằm chằm Doanh Vô Kỵ: “Nếu là có nông cụ kiểu mới thì sao?”

Từ lúc chuẩn bị biến pháp bắt đầu, Doanh Vô Kỵ liền cùng Công hội Mặc giả một mực đang nghiên cứu nông cụ kiểu mới.

Chỉ có điều Triệu Kỵ vẫn không đặc biệt chú ý.

Bởi vì ở trong mắt của ông ta, thiết chế nông cụ chỉ cần có thể phổ cập, cũng đã có thể nâng cao sức sản xuất trên diện rộng rồi, con số 300 nghìn hộ chính là căn cứ trước khi thiết kế ra nông cụ.

Nhưng hiện tại, hiệu quả của lệnh di dân mới thật sự là không lạc quan.

Triệu Dĩnh lại đột nhiên lại giống như con thiêu thân.

Ông ta hiện tại khẩn cấp muốn tìm hiểu rõ ràng hiệu quả thực sự của nông cụ mới.

Doanh Vô Kỵ mấp máy miệng, hai bàn tay mở ra: “Nếu là có nông cụ mới, 100 nghìn hộ là đủ rồi!”

Cái gì!

Triệu Kỵ cả kinh hai mắt tỏa sáng: “Lời này là thật?”

Một người cày ruộng bằng ba người, cái này cũng quá khoa trương ?

Doanh Vô Kỵ cười nói: "100 nghìn hộ vẫn là có chút bảo hộ, nếu dân chúng dời đi dân số già hóa không có nghiêm trọng như vậy, 80 nghìn hộ là đủ rồi!"

'Phù….".

Triệu Kỵ hít sâu một hơi khí lạnh, nếu không là con rể mình làm việc từ trước đến nay ổn thỏa, hắn hiện tại thậm chí đã cân nhắc có nên phán hắn tội khi quân hay không.

Vùng đất mới rộng lớn như vậy, tự nhiên tuyên bố 100 nghìn hộ là có thể đủ khai hoang?

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Bất quá con vẫn là đề nghị vẫn là nhiều người một chút, có chính sách tại Vùng đất mới, rất có thể sẽ xuất hiện một nhóm nhân tài tu luyện, trở thành nguồn binh lực, nếu như trưng dụng họ từ trong nhóm nhân khẩu làm nông nghiệp, áp lực canh tác vẫn là có chút lớn."

Triệu Kỵ lườm hắn một cái.

Tiểu tử này sẽ nói nhảm.

Nếu như có thể điều động nhân khẩu nhiều như vậy, dưới điều kiện bảo đảm cố thổ Triệu thị ổn định, Triệu Kỵ hận không thể đem tất cả mọi người chuyển đến Vùng đất mới.

Nhưng vấn đề là tình huống hiện tại, có thể gom góp đủ nhân khẩu canh tác đã tương đối không dễ dàng.

Bạn khuyên nên nhiều hơn một chút.

Lời khuyên của bạn có ích không?

Bất quá con số "100 nghìn hộ" này, quả thực làm cho Triệu Kỵ thở phào nhẹ nhõm.

Đợi đến khi Triệu Ninh trở về, ông ta liền dự định dùng phương thức bạo lực xé mở lỗ hổng giữa hai nhà Ngụy Hàn, mặc dù có chút khiêu chiến ranh giới cuối cùng của hai nhà Ngụy Hàn, nhưng không khiêu chiến một chút e là không đạt được mục đích.

300 nghìn hộ cùng 100 nghìn hộ thì gặp phải áp lực căn bản cũng không phải cùng một cấp bậc!

Chỉ bất quá hiện tại xem ra.

Trước khi bạo lực xé rách lỗ hổng, chỉ sợ còn có một việc phải làm.

Đó chính là phế bỏ động tác nhỏ của lão thất phu Triệu Dĩnh.

Tuy nói Triệu Kỵ có chút khinh thường thái độ làm người của Triệu Dĩnh, nhưng không thể phủ nhận lão thất phu này đầu óc không ngu xuẩn, lần trước là tính toán chuẩn biến pháp sắp tới, mình sẽ không quá làm khó hắn, cho nên mới ở trên mộ bàn làm những chuyện tổn hại lợi ích của Vương thất.

Lần này không thể nghi ngờ là chạm đến điểm mấu chốt.

Nhưng lão thất phu này khẳng định có hậu thủ, hơn nữa hậu thủ này có thể sẽ tương đối bỉ ổi.

Đại triều hội ngày mai, chỉ sợ tránh không được một hồi đại chiến.

Chương 501: Không làm khó con rể xui xẻo Chương 501: Không làm khó con rể xui xẻo

Người dịch: PrimeK Tohabong

Sắc mặt Triệu Kỵ có chút u ám, nhưng suy nghĩ một chút, đều là chuyện ngày mai.

Hơn nữa mình hẳn là có thể đối phó, sẽ không làm khó con rể xui xẻo này!

Ông ta đứng lên, thật là vui mừng vỗ vỗ bả vai Doanh Vô Kỵ: "Làm tốt lắm! 100 nghìn hộ này, Cô sẽ nghĩ biện pháp gom góp cho Vùng đất mới. Đúng rồi, vừa rồi Tiểu Lý Tử nói, ngươi mang theo một xe lễ vật đến đây, mang Cô đi xem!

"Ai! Được rồi!

Doanh Vô Kỵ cười ha hả lên tiếng, ánh mắt cũng không tự giác liếc về phía điện hậu.

Triệu Kỵ biết hắn có tâm tư gì, liền vỗ vỗ tay: "Để cho các nàng đều vào đi!"

Vâng!

Thái giám đi theo lên tiếng, liền vội vàng chạy về phía sau điện.

Chỉ chốc lát sau, hơn 10 nữ tử quần áo hoa lệ, dung mạo xinh đẹp liền cùng nhau vào điện.

Trong này, tuyệt đại đa số đều là công chúa của Triệu Kỵ.

Không thể không nói, gien của lão soái ca Triệu Kỵ này vẫn là rất cường đại, công chúa nào cũng đều rất xinh đẹp.

Chính là bởi vì thời gian dài nuôi nhốt, cũng không có cảm giác cao cao tại thượng như những nữ tử trong Vương thất mà ngược lại có cảm giác như bích ngọc của tiểu gia.

Một đám công chúa sau khi đến, ánh mắt liền rơi vào Trên người Doanh Vô Kỵ, ánh mắt tò mò, không khỏi xì xào bàn tán.

Nguyên Dương thật có phúc, bộ dạng phò mã thật là tuấn tú.

Nghe nói Càn Vương lúc còn trẻ chính là một mỹ nam, hiện tại xem ra lời đồn đãi không sai.

"Chính là Nguyên Dương thân thể không tốt lắm, mới vừa thành hôn liền sinh bệnh nặng, hưởng thụ không được lạc thú đêm tân hôn…"

Ta cũng muốn lập gia đình quá.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Những công chúa này, thật sự có chút đáng thương.

Hắn cười hướng mọi người chắp tay: "Doanh Vô Kỵ ra mắt mẫu hậu, ra mắt Thái tử phi điện hạ, ra mắt các vị công chúa điện hạ!"

Lúc nói chuyện, ánh mắt hắn cùng Lý Thải My quấn quít một chút, liền nhanh chóng tách ra.

Dù có muôn vàn vui mừng, cũng không thích hợp để lộ ra trong trường hợp này.

Vô Kỵ, nghe nói ngươi mang theo một xe lễ vật, mau dẫn các tỷ tỷ muội muội đi xem!"

Vâng!

Doanh Vô Kỵ cười cười, hướng mọi người làm ra một cái thủ thế mời, liền dẫn người đi tới bên cạnh xe ngựa.

Lúc này, Lý công công đã đem rương trong xe ngựa đều chuyển ra ngoài.

Từng cái rương giấy đỏ, xếp ngay ngắn trước mặt mọi người, khiến mọi người tò mò đánh giá.

Triệu Kỵ cũng có chút tò mò: "Đây là vật gì?

Doanh Vô Kỵ không dấu vết nhìn thoáng qua Lý Thải My, cười tủm tỉm hồi đáp: "Hồi phụ vương, cái này gọi là pháo hoa! Có thể phù hộ nơi pháo hoa bao phủ mưa thuận gió hòa,

cũng có thể làm cho người thưởng thức pháo hoa cầu mong điều ước!

Nghe những lời này.

Trong lòng Lý Thải My có chút ngọt ngào.

Tuy rằng còn không rõ ràng lắm Doanh Vô Kỵ đến tột cùng đang có chủ ý gì

Nhưng theo như lời hắn nói, sau khi pháo hoa nở rộ, bọn họ liền có thể buông xuống tất cả lo lắng để tự do tự tại.

Muốn có vài đứa con.

Nhưng mà…..".

Nàng đánh giá những hộp giấy màu đỏ này, trong lòng có chút đắn đo không chính xác, chỉ là đồ vật trong hộp, thật sự có thể có tác dụng lớn như vậy sao?

Doanh Vô Kỵ từ trong vẻ mặt nàng nhìn ra nghi hoặc của nàng.

Chỉ dựa vào những pháo hoa này, đương nhiên không làm được.

Nhưng nếu pháo hoa lan rộng khắp Lê quốc thì sao?

Để cho người thưởng thức pháo hoa ước gì được lấy…..". Những lời này đương nhiên là có chút nhảm nhí

Đây là pháo hoa.

Cũng không phải máy ước nguyện.

Đêm nay có thể nhìn thấy pháo hoa không ít, làm sao có thể mỗi người đều ước gì được náy?

Nhưng Doanh Vô Kỵ có thể cam đoan, các gia đình đang ngồi, sau khi nhìn thấy pháo hoa, nhất định có thể rất hứng khởi.

Triệu Kỵ lại chỉ coi hắn là nói lời cát tường, cười cười nói: "Được! Sau khi ăn cơm tất niên, chúng ta liền xem pháo hoa của ngươi một chút!

Dứt lời, liền mang theo một đám nữ nhi, chuẩn bị trở về ăn cơm tất niên.

Đúng lúc này.

Một âm thanh không quá hài hòa vang lên.

"Bệ hạ! Bình Lăng Quân cầu kiến! "

" Bình Lăng Quân cầu kiến"

Nghe giọng nói đó

Ý cười trên mặt Triệu Kỵ hơi biến lạnh, lập tức khoát tay áo: "Còn chưa tới phiên hắn nói lời cát tường, để cho hắn trước chờ đi!"

Vâng!

Lý công công đáp một tiếng, liền vội vàng chạy ra ngoài Điện Trọng Lê.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, dựa theo tình huống bình thường, loại nam thanh niên đã kết hôn như Triệu Khế, phải đợi đến khi cơm tất niên sắp kết thúc, mới có thể tới nói lời cát tường, cơm tất niên này còn chưa ăn, con hàng này liền khẩn cấp chạy tới.

Quan hệ cha con vốn không phải đặc biệt hòa thuận.

Lần này tới đây, không giống sẽ mang đến tin tức tốt lành gì.

Vẫn là cha vợ quyết đoán, dứt khoát không cho hắn tới, để tránh ảnh hưởng tâm tình.

Với tính cách của Triệu Khế, lúc chờ hẳn là sẽ tức giận không nhẹ.

Triệu Kỵ xoay người nhìn thoáng qua thức ăn bày đầy phong phú, ấm áp cười nói: "Ăn cơm đi!"

Dứt lời, liền chậm rãi đi tới, là người đầu tiên ngồi xuống.

Sau khi hắn ngồi xuống, mọi người mới lần lượt ngồi xuống.

Phụ vương cùng mẫu hậu, sóng vai ngồi ở trên chủ vị.

Thứ vị hai bên, chính là Doanh Vô Kỵ cùng Lý Thải My, dù sao một thái tử phi một phò mã đương nhiệm, cũng không có gì kỳ quái.

Hai người dù không có kề nhau, nhưng ngồi ở đối diện, thỉnh thoảng ánh mắt giao nhau một chút, trong lòng cũng có vài phần nhu tình mật ý.

Ngược lại những công chúa kia, vừa ăn, vừa líu ríu thảo luận các loại chuyện lý thú, không có chút phong phạm nào của công chúa đại quốc.

Triệu Kỵ ngược lại ôn hòa hơn bình thường không ít, không có nửa phần trách móc nặng nề đối với những nữ nhi này, thậm chí còn thường xuyên đáp lại vài câu, trao đổi còn rất thú vị.

Không giống như một bữa tiệc hoàng gia.

Ngược lại giống như là cha mẹ cùng con cái, một nhà ấm áp.

Chương 502: Áy náy Chương 502: Áy náy

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nhìn cảnh tượng này, trong lòng không khỏi có chút xúc động.

Đây hẳn là bắt nguồn từ áy náy!

Bởi vì khi còn trẻ ông ta dường như lấy đi đồ vật mà các công chúa vốn nên có, nên các nàng so với các nữ nhi gia đình bình thường đều không bằng.

Cho dù một vị quân vương vô tình, thì trong tâm khảm cũng cảm thấy có lỗi

Ai…..".

Trong tiếng cười nói, bữa cơm tất niên nhanh chóng kết thúc.

Nói là rất nhanh, nhưng kỳ thật đã gần một canh giờ.

Triệu Kỵ đưa cho các công chúa mỗi người một quyển Liêu Trai chí dị có thêm bản họa do họa sĩ cung đình vẽ, thần sắc liền trở nên hơi có chút nghiêm túc, nhìn về phía Lý công công: "Để cho nghịch tử kia tới đây đi!"

Vâng!

Lý công công đáp một tiếng, liền vội vàng chạy ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Triệu Khế liền sải bước đi tới, khi hắn nhìn thấy Doanh Vô Kỵ ngồi ở bên cạnh Triệu Kỵ, trong ánh mắt hiện lên một tia ghen tỵ không dễ phát hiện, nhưng rất nhanh liền xảo diệu ẩn giấu đi.

Hắn cười tủm tỉm hành lễ với Triệu Kỵ, hơn nữa còn trình lên lễ vật.

Hôm nay Đại Lê uy chấn tứ hải, nhi thần cố ý thỉnh danh gia làm ra một bộ "Tứ hải thái bình đồ" dâng lên phụ vương, có bản đồ này bên cạnh, ngày sau Đại Lê ta chắc chắn…"

Những lời nói cát Tường liên tiếp phun ra

Doanh Vô Kỵ nghe được sửng sốt một chút, nghĩ thầm vẫn là loại người lớn lên trong giới quý tộc này, mỗi một câu đều hết sức hoa mỹ, khiến cho người nghe nhiệt huyết sôi trào,

giống như có bộ "Tứ hải thái bình đồ" này, Lê quốc có thể trực tiếp xưng bá thiên hạ.

Đương nhiên, càng nhiều chính là khen ngợi công tích của Triệu Kỵ.

Đó gọi là nịnh hót.

Bất quá cẩn thận nghĩ lại, hình như cũng là một cái gì đó…..".

Những lời cát tường này quả thực cũng rất êm tai.

Triệu Kỵ cũng là cười ha hả sai người đem bức tranh thu lại, chợt nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Vô Kỵ! Có cơ hội liền cùng Triệu Khế hảo hảo học tập, đừng chỉ biết làm việc, một lời khách sao cũng không biết nói. Ngươi xem ngươi vừa rồi, ngồi nơi này ngoại trừ ăn uống, còn làm gì nữa?

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Được rồi! Sau này nhất định nhi thần sẽ nhìn cho kỹ, học cho tốt!

Nghe những lời này

Sắc mặt Triệu Khế trở nên cực kỳ đặc sắc, nghẹn đến hô hấp cũng có chút không thoải mái.

Cái gì gọi là chỉ biết làm việc, một chút lời khách sáo cũng không biết nói?

Cho nên ta chính là loại người chỉ biết nói chuyện, chính sự gì cũng không biết làm đúng không?

Còn có giọng điệu này.

Rõ ràng chính là ngữ khí giáo dục nhi tử.

Nhưng Doanh Vô Kỵ rõ ràng chính là con rể Càn quốc tới, hắn dựa vào cái gì hưởng thụ đãi ngộ này?

Dựa vào cái gì hắn có thể ngồi bên cạnh phụ vương vào bữa cơm tất niên.

Mà ta chỉ có thể lạnh lùng ở bên ngoài chờ một canh giờ, đợi đến cơm tất niên ăn xong mới có thể đi vào nói một câu cát tường?

Thậm chí ngay cả mẫu phi của ta, cũng chỉ có thể ở tẩm cung của mình mừng năm mới!

Những đãi ngộ này, ta từ sau 10 tuổi liền không được hưởng nữa!

Nếu như chỉ có những thứ này thì thôi!

Triệu Khế nghĩ mãi mà không rõ, dựa vào cái gì mà vị trí tế tửu Học cung này cũng sắp xếp cho một người ngoài, ngay cả biến pháp thôi diễn cũng giao cho phò mã này?

Dựa vào cái gì?

Phụ vương ngươi nợ ta thật sự quá nhiều!

Triệu Kỵ cười híp mắt nhìn về phía hắn: "Lễ vật nhận lấy, Cô rất thích, còn có lời gì muốn nói sao?"

Sắc mặt Triệu Khế cứng đờ: "Bẩm phụ vương! Hết rồi!"

Nếu không có, vậy đi xuống nghỉ ngơi đi!

Triệu Kỵ mặt mang ý cười, ý vị thâm trường nói: "Gần đây Đại Lê có chút loạn, thật vất vả lễ mừng năm mới thanh tịnh một lát, liền đi nghỉ ngơi đi, chớ bị ngoại sự phiền tâm tình".

Giống như là quan tâm.

Nó giống như một cú giáng hơn.

Triệu Khế ngẩng đầu, thấy được ánh mắt Triệu Kỵ thoạt nhìn có chút hiền lành, nhưng ngực lại nghẹn buồn nói không nên lời.

Hắn hít sâu một hơi: "Đúng rồi phụ vương, nhi thần còn có một việc muốn bẩm báo.

Triệu Kỵ nhíu mày.

Nghịch tử này.

Lại còn nói không nghe.

Ánh mắt ông ta chậm rãi trở lạnh, từ trên cao nhìn xuống Triệu Khế, chăm chú nhìn đứa con trai này hồi lâu, lại chỉ thấy tư thế Triệu Khế chắp tay cúi người càng áp càng thấp, thân thể đều có chút run rẩy, cũng không có ý tứ nửa phần lui về phía sau nửa bước.

Ông ta híp híp mắt, giọng điệu thản nhiên nói: "Nói đi! Chuyện gì".

Triệu Khế hít sâu một hơi: "Nhi thần nghe nói lệnh di dân cũng không thuận lợi, dân chúng hai vùng Ngụy Hàn an bần lạc đạo, căn bản không có lòng dạ nào thay đổi hành động hưng quốc này. Không có chí tiến thủ, gần một tháng, người dọn đến Vùng đất mới, tự nhiên không tới ngàn hộ.

Di dân chính là cơ sở biến pháp, nếu không có dân chúng dời đến Vùng đất mới, sợ rằng sẽ lãng phí tâm huyết của phụ vương và phò mã gia.

Nhi thần không đành lòng nhìn thấy tâm huyết phụ vương trôi theo dòng nước, gần một tháng qua đêm không thể chợp mắt, hết lòng lo lắng, ngày ngày hy vọng có thể giúp phụ vương giải quyết vấn đề này.

Cũng may, rốt cục nghĩ tới!

Nghe những lời này của hắn.

Doanh Vô Kỵ không khỏi bĩu môi, hắn vừa rồi còn đang tò mò, lão thất phu Triệu Dĩnh kia chuẩn bị cứng rắn chống đỡ lửa giận của Triệu Kỵ như thế nào.

Không nghĩ tới chiêu thứ nhất, chính là để Triệu Khế tới ngăn đòn.

Đây là Bình Lăng Quân thật sự heo chết không sợ nước sôi.

Để đạt được lợi ích ở bên Triệu Dĩnh.

Ngay cả râu của phụ vương cũng dám nhổ!

Hơn nữa còn là vào đêm giao thừa.

Thật đúng là một đại hiếu tử tràn đầy sự nghiệp!

Ồ? Ngươi nghĩ ra cách hả!

Chương 503: Sợ hãi Chương 503: Sợ hãi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ vẫn cười như trước, nhưng nụ cười trên mặt lại càng ngày càng lạnh, ánh mắt cũng càng ngày càng lạnh lùng: "Vậy ngươi nói tỉ mỉ một chút, đến tột cùng như thế nào mới có thể giải quyết vấn đề không có người đến Vùng đất mới.

Triệu Khế nhìn nụ cười của ông ta, trong lòng nhịn không được sinh ra một tia sợ hãi.

Nhưng vẫn ngẩng đầu, lấy dũng khí nói: "Bẩm phụ vương, bách tính hai nhà Ngụy Hàn không nỡ rời cố hương, thêm vào hai nhà Ngụy Hàn đang giở trò, muốn ngăn cản dân đến Vùng đất mới, thực sự quá khó khăn

Nhưng Vùng đất mới là Triệu thị chúng ta tiêu phí vô số tiền của để giành được, xuất động đại quân để giành được từ trong miệng Địch quốc, nhất định phải kinh doanh cho tốt, mỗi một tháng lãng phí đều là tổn thất cực lớn.

Trong khoảng thời gian này, chúng ta cần gấp nhân khẩu, lại không có bách tính nguyện ý di dời, cho dù là cố hương Triệu thị, cũng luyến tiếc nhân khẩu khổng lồ như vậy.

Nhi thần đã từng thăm dò ý tứ của thám trưởng Bình Hầu, phát hiện ông ta đối với việc dời dân chúng đến Vùng đất mới

cũng không có hứng thú gì.

Nhưng nhi thần dùng tình cảm làm động lòng người, rốt cục làm cho ông ta hiểu ra nguyện ý dời đến Vùng đất mới 100 nghìn hộ dân chúng, chờ đầu xuân năm sau, lại từng bước thuyết phục dân chúng Đất Triệu, lại từng bước dời qua.

Sau khi nói xong.

Hắn không thể nhịn được thở hổn hển vài hơi.

Trước mặt Triệu Kỵ, hắn nói ra những lời này, gánh vác áp lực lớn lao.

Hắn biết, nếu như chỉ là nói chuyện, Triệu Kỵ nhiều nhất chỉ là phát hỏa, cũng sẽ không tạo thành thực chất tính trừng phạt.

Chính mình dù sao cũng có bối cảnh của Lý gia cùng Chu vương thất, hơn nữa thân phận của Đại Lê công tử, cho dù mấy phương đều không coi trọng mình như vậy, cũng sẽ đem chính mình trở thành công cụ chu toàn với mấy nhà khác, chỉ cần không xúc phạm cấm kỵ, không ai sẽ muốn đi hủy diệt một công cụ.

Những lời này, rõ ràng là trợn tròn mắt nói dối.

Bởi vì chuyến đi này của hắn, chỉ là vì giúp Trương Bình Hầu chia sẻ áp lực.

Chỉ cần nói ra lời này, mục đích cũng đã đạt được.

Hơn nữa hắn đã làm ra đầy đủ dự đoán, bất luận Triệu Kỵ nghi ngờ cách làm này như thế nào, hắn đều có thể ngụy biện vài câu.

Nhưng không ngờ.

Triệu Kỵ căn bản không nghi ngờ quyết định này, ngược lại hỏi một vấn đề khiến Triệu Khế không hiểu ra sao: “Nói như

vậy, ngươi cũng cảm thấy Lệnh di dân khắp nơi bị cản trở, là bởi vì hai nhà Ngụy Hàn gây khó dễ?"

Triệu Khế sửng sốt một chút, theo bản năng gật gật đầu: "Vâng!

Triệu Kỵ cười lạnh một tiếng, ánh mắt càng hờ hững: "Ngươi đã cho rằng Ngụy Hàn đều là kẻ xấu, một tháng trước lại vì sao ở trên triều đình không nói một lời?"

Triệu Khế: "…..".

Điểm bắt đầu này quá mới lạ, thật sự khiến hắn trở tay không kịp.

Như thế nào cũng không công kích quan điểm, trực tiếp công kích nhân thân?

Triệu Kỵ hờ hững quét mắt nhìn hắn một cái, chậm rãi hỏi ra một vấn đề: "Vương thất công tử phạm vào sai lầm lớn, thời điểm nghe răn dạy, hẳn là đứng nghe sao?"

Sắc mặt Triệu Khế cứng đờ.

Cắn chặt răng.

Chỉ là hai nhà Ngụy Hàn tìm quá nhiều lý do, nhi thần có tâm buộc tội bọn họ tư tâm quấy phá, lại không tìm được lý do buộc tội…"

Triệu Kỵ trực tiếp phất tay cắt ngang: "Nếu ngươi dụng tâm tìm, có thể tìm không thấy sao? Vô Kỵ, ngươi nói xem, nếu ngươi muốn buộc tội hai nhà Ngụy Hàn, có biện pháp buộc tội sao?"

Có!

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, thứ này hắn thật đúng là đã chuẩn bị qua.

Vốn chính là chờ Bắc chinh hạ màn, dùng để cùng hai nhà Ngụy Hàn chơi trò dư luận chiến, đến lúc đó hẳn là sẽ giao cho La Yển, để vị lão thừa tướng này xử lý hai nhà Ngụy Hàn.

Không nghĩ tới hiện tại có thể lấy ra.

Hắn cười từ trong ngực lấy ra một quyển sách nhỏ: "Phụ vương! tiểu tác văn đều viết xong!"

Triệu Kỵ tiếp nhận sách nhỏ, trực tiếp ném nó trước mặt Triệu Khế, lớn tiếng trách cứ: "Mới vừa rồi Cô răn dạy Vô Kỵ sẽ không nói lời hay, ngươi thật sự cho rằng là đang trách cứ Vô Kỵ?

Ngươi thân là một quốc công tử, rõ ràng biết ai đúng ai sai, đối mặt Ngụy Hàn lại chỉ dám làm rùa đen rút đầu.

Nếu rùa đen rút đầu này ngươi đã làm, cần gì phải lén lút ở trước mặt cô khẳng khái?

Sách này ngươi xem, lại trả lời cô một lần, thật sự không tìm được biện pháp buộc tội Hai nhà Ngụy Hàn sao?"

Dạ!

Triệu Khế mồ hôi rơi như mưa, chỉ có thể run rẩy mở sách ra, phát hiện lời buộc tội bên trong sách logic vô cùng rõ ràng, đem tội trạng hai nhà Ngụy Hàn từng chuyện từng chuyện liệt ra, mặc kệ vài phần chân thật mấy phần khuyếch đại, nói ra chính là tuyên truyền giác ngộ.

Cho dù đặt ở Lê quốc triều đường thường xuyên phát sinh mắng chửi, cũng là văn bản luận tội cực kỳ ưu tú.

Bất quá…..".

Mọi người không biết buộc tội như thế nào

Mọi người căn bản không dám đắc tội Ngụy Hàn!

Rõ ràng chính là mặc kệ ầm ĩ đến bao nhiêu đều không có khả năng có kết quả, ai lúc này dám đi chạm vào Ngụy Hàn?

Sách rơi trước mặt.

Triệu Khế chỉ có thể cắn răng nhận sai: "Phụ vương chi ái tế kinh tài tuyệt diễm, so sánh ra, nhi thần thật sự miệng vụng về, tấu chương buộc tội này, thật sự phục sát đất!"

Cho dù thừa nhận mình ngốc, cũng không thể thừa nhận chỉ nói không làm.

Triệu Kỵ lại hỏi ngược lại: "Chỉ là miệng vụng về?"

Ngực Triệu Khế buồn bực, tiếp tục bổ sung: "Quả thực ngu dốt không chịu nổi!"

Triệu Kỵ cười lạnh một tiếng: "Nếu ngu dốt không chịu nổi, vậy cũng không cần vọng nghị triều chính, di dân một chuyện lợi hại liên lụy quá lớn, không phải ngươi có thể nhúng tay, trở về tự giam mình một tháng, nghỉ ngơi đi!"

Phụ vương!

Triệu Khế luống cuống, tuy rằng đây cũng là trừng phạt, nhưng hoàn toàn không chia sẻ áp lực với Trương Bình Hầu!

Vừa mới nói mấy câu, liền trực tiếp bị nhốt lại, Trương Bình Hầu sẽ không tiếp nhận!

Chương 504: Nổi giận Chương 504: Nổi giận

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn nhanh chóng giải thích: "Nhi thần tuy rằng ngu dốt, nhưng việc này lại suy nghĩ cặn kẽ hồi lâu, đã biết rõ quan hệ lợi hại bên trong, nhi thần một lòng phục quốc, phụ vương vạn lần không thể bởi vì thành kiến đối với nhi thần, liền bỏ qua thượng sách nhi thần tiến hiến!"

Ồ? Thượng sách?

Triệu Kỵ nhìn Triệu Khế, bỗng nhiên có loại cảm giác hết sức hoang đường.

Con chó này.

Thật sự là nhi tử của cô?

Tâm tình càng lạnh lùng, hắn ngữ khí lại càng bình tĩnh: "Ngươi mới vừa nói, ngươi nói làm cảm động Trương Bình Hầu cái gì, thuật lại một lần không sót một chữ xem sao!"

Triệu Khế chỉ cảm thấy có vạn quân lực đặt ở trên vai, âm thanh run rẩy thuật lại: "Nhi thần thuyết phục Trương Bình Hầu, nguyện ý dời đến Vùng đất mới 100 nghìn hộ bách tính, chờ đầu xuân năm sau, lại từng bước thuyết phục bách tính Đất Triệu, lại từng bước dời qua đó".

Làm càn!

Triệu Kỵ gầm lên, như sấm sét trên mặt đất.

Triệu Khế run rẩy một cái, vốn quỳ trên mặt đất, bị ông ta quát như vậy, thiếu chút nữa cả người xụi lơ nằm sấp xuống.

Triệu Kỵ không bao giờ che giấu vẻ mặt giận dữ của mình nữa, từ trên ghế đứng dậy, bước nhanh tới trước mặt Triệu Khế, từ trên cao nhìn xuống hỏi: "Cô hỏi ngươi, Đất Triệu này, là Đất Triệu của cô, hay là Đất Triệu của Trương Bình Hầu?

Hỏng rồi!

Triệu Khế trong lòng lạnh lẽo, cảm giác được trước nay chưa từng sợ hãi như thế bao vây thân thể của hắn.

Hắn vội vàng dập đầu một cái: "Là Đất Triệu của phụ vương!"

Triệu Kỵ lại hỏi: "Dân chúng Đất Triệu, là dân chúng cô độc, hay là dân chúng của Trương Bình Hầu?"

Triệu Khế quỳ rạp trên mặt đất, run lẩy bẩy: "Đương nhiên là bách tính của phụ vương!"

Triệu Kỵ trong ánh mắt sát khí bốn phía: "Vậy cô đang hỏi ngươi! Lệnh di dân là cô muốn điều động bách tính của mình, vì sao cần ngươi đi thuyết phục Trương Bình Hầu, để hắn đi khuyên bảo bách tính của cô?"

Triệu Khế hoảng sợ vạn phần, vịn sàn nhà dập đầu ầm ầm: "Nhi thần lỡ lời, xin phụ vương thứ tội!

Ngu ngốc!

Mình thật sự ngu ngốc!

Triệu Khế là thật sự luống cuống, trên đời này ai cũng biết, bất kỳ một quốc gia nào vương thất cùng tôn thất đều có quan hệ ràng buộc lẫn nhau.

Ở Lê quốc, sức ảnh hưởng của tôn thất ở Đất Triệu, so với vương thất thật không kém bao nhiêu.

Muốn điều như vậy một nhóm lớn dân chúng, nếu tôn thất không đồng ý, cho dù là Lê Vương cũng sẽ gặp cản trở khắp nơi.

Nhưng…..". loại quy tắc ngầm này có thể lấy ra ngoài nói sao?

Nếu Triệu Kỵ không giận, còn có thể mắt nhắm mắt mở.

Nếu ông ta nổi giận…..".

Triệu Khế quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu, nhưng hắn hoàn toàn có thể tưởng tượng được ánh mắt của Triệu Kỵ, hắn từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên sinh ra một loại cảm giác: Cha ta muốn giết chết ta!

Giọng Triệu Kỵ lạnh lùng: "Ngẩng đầu!"

Triệu Khế không muốn, nhưng cũng chỉ có thể ngẩng đầu, nhưng ánh mắt vẫn né tránh, căn bản không dám nhìn ánh mắt Triệu Kỵ.

Triệu Kỵ cười lạnh một tiếng: "Cho nên ở trong lòng ngươi, Trương Bình Hầu mới là chúa tể chân chính của Đất Triệu! Mặt khác, ngươi biết rõ Ngụy Hàn là tai họa triều đình, lại ở trên triều đình không nói một lời. Cho nên, ngươi hôm nay chúc tết cô, đến tột cùng là đại biểu cho Trương Bình Hầu, hay là đại biểu cho hai nhà Ngụy Hàn?"

Đánh trúng chỗ yếu hại!

Triệu Khế hoảng muốn chết, vội vàng quỳ rạp xuống đất: "Phụ vương hiểu lầm nhi thần! Nhi thần chỉ là ngu dốt, lại luôn luôn nhớ kỹ thân phận của mình, nhi thần cho dù không chịu nổi, cũng là một quốc công tử, thời thời khắc khắc đều đứng về phía vương thất. Nhi thần chỉ là nhất thời hồ đồ, tuyệt đối không thể làm thuyết khách cho hai nhà Trương Bình Hầu và Ngụy Hàn !

Hắn thật sự luống cuống.

Bởi vì Triệu Kỵ một câu này, hoàn toàn là chạy tới giết chết hắn.

Coi như không giết chết hắn, này một quốc công tử thân phận cũng e là sẽ không có.

Nếu thật chọc giận nghịch lân của Triệu Kỵ, có khi lưu đày cũng chẳng chơi

Tình huống này!

Chỉ có thể bảo toàn chính mình.

Triệu Kỵ híp híp mắt: "Thật sao?"

Triệu Khế vội vàng nói: "Đương nhiên là thật! Nhi thần có khi nào lừa gạt phụ vương?

Cũng đúng!

Triệu Kỵ bỗng nhiên cười cười, ngữ khí cũng trở nên ôn hòa hơn rất nhiều: "Vậy ngươi đứng lên đi!"

Hả?

Triệu Khế sửng sốt một chút, thái độ này sao lại chuyển biến nhanh như vậy? Dễ dàng tha thứ cho mình như vậy sao?

Hắn nghĩ mãi không ra, chỉ có thể đứng lên.

Triệu Kỵ đánh giá hắn từ trên xuống dưới: "Cô hỏi lại ngươi một lần, hai nhà Ngụy Hàn có phải là kẻ xấu hay không?"

Vâng!

Triệu Khế trả lời như đinh đóng cột.

Triệu Kỵ lại hỏi: "Nếu Trương Bình Hầu đưa ra di dân, có phải đi quá giới hạn hay không?"

Vâng!

Triệu Khế còn chưa độ kiếp thành công, làm sao dám phủ nhận.

Nhưng trong lòng hắn cảm giác có chút không ổn, cảm giác mình giống như rơi vào bẫy.

Triệu Kỵ nở nụ cười, cười đến làm cho Triệu Khế không rét mà run.

Hắn nhìn quyển sách trong lòng Triệu Khế: "Sách ở trong tay ngươi, vậy ngày mai đại triều hội, biết buộc tội hai nhà Ngụy Hàn như thế nào rồi chứ?"

Triệu Khế: "…..".

Triệu Kỵ tiếp tục nói: "Nếu Trương Bình Hầu dám dõng dạc, vậy ngươi có biết nên buộc tội Trương Bình Hầu hay

không?”

Triệu Khế: “…..”.

Hắn cảm giác máu trên người mình từng giọt từng giọt mất đi nhiệt độ.

Ở này trong đêm đông, dù là có chân khí hộ thể, hắn cũng nhịn không được bắt đầu tay chân lạnh lẽo.

Hắn hao tổn tâm cơ, chính là vì kinh doanh quan hệ với tôn thất và hai nhà Ngụy Hàn.

Nếu như ngày mai thật sự làm theo lời Triệu Kỵ, vậy…..”.

Trời sập rồi!

Triệu Khế sắc mặt tái nhợt, môi mấp máy, chuẩn bị phản bác: “Phụ vương…..”.

Triệu Kỵ phất tay cắt ngang: “Lời ngươi vừa nói, Cô còn nhớ rõ, ngươi còn nhớ rõ khi quân là tội danh gì không?”

Triệu Khế: “…..”.

Chương 505: Biểu hiện cho tốt Chương 505: Biểu hiện cho tốt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ khoát tay áo: “Đi xuống nghỉ ngơi đi, ngày mai đại triều sẽ biểu hiện thật tốt, biểu hiện tốt, ngươi vẫn là Đại Lê công tử. Biểu hiện không tốt…..”. Cô cũng không đành lòng tự tay giết con, nhưng tội khi quân lại không thể dễ dàng miễn!”

Triệu Khế sụp đổ, muốn đứng lên, lại hai chân mềm nhũn, đặt mông ngồi dưới đất.

Khuôn mặt dại ra, hai mắt vô thần.

Cả người tựa như choáng váng.

Triệu Kỵ chán ghét nhìn hắn một cái, vẫy vẫy tay với Lý công công: "Tiểu Lý Tử, đưa hắn trở về!

Vâng!

Chờ Lý công công đỡ Triệu Khế đi, Điện Trọng Lê an tĩnh không ít.

Một đám công chúa chứng kiến màn trước mắt này cũng không dám nói chuyện, chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí nhìn Triệu Kỵ.

Triệu Kỵ ngồi ngay ngắn, chòm râu lại khẽ run rẩy.

Ông ta thật sự sắp bị chọc cười, tên ngu xuẩn này thật sự là con của mình?

Một lát sau, ông ta mới nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Nói đi, ngươi cảm thấy lão thất phu Triệu Dĩnh này, tại sao lại móc nối với tên ngu xuẩn này?"

Doanh Vô Kỵ cảm giác tương đối đau mề.

Nếu như trước kia, hắn còn có thể cảm thấy Triệu Dĩnh đây là muốn mượn Triệu Khế mưu cầu lợi ích cho tôn thất, vừa vặn tương hợp cùng lợi ích của thế lực phía sau Triệu Khế, cho nên mới dây dưa với Triệu Dĩnh.

Nhưng hiện tại…..".

Triệu Dĩnh đại nghịch bất đạo, đã không thể dùng "lợi ích tôn thất" khái quát.

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ, thăm dò hỏi: "Lão thất phu này, sẽ không phải muốn mượn Triệu Khế, kéo Thái tử điện hạ xuống chứ?"

Triệu Kỵ không nói gì, nhưng cũng không phản đối, trong thần sắc sát khí tùy ý.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: “Lão thất phu này thật sự đang nằm mơ, phụ vương còn ở đây, hắn dựa vào cái gì động ý niệm này?Bất quá lần này cũng tốt, đống bùn nhão Triệu Khế này là thật đỡ không nổi tường, qua ngày mai, hắn hẳn là liền buông tha ý nghĩ này!”

Thần sắc Triệu Kỵ có chút âm trầm, cô quả thật còn chưa chết, nhưng…..”.

Tôn thất cùng vương thất cộng sinh mấy trăm năm, Triệu Dĩnh lại là người có tư lịch già nhất trong tôn thất, nói không chừng thật đúng là có thể từ thân thể mình nhìn ra một tia mờ ám.

Nếu đúng như vậy thì phiền phức rồi.

May mắn Triệu Khế đủ ngu xuẩn, ngày mai qua đi, cô ngược lại muốn nhìn xem, lấy khí lượng của Trương Bình Hầu, đến tột cùng còn có thể đem đặt cược vào trên người Triệu Khế hay không!

Chỉ là hiện tại…..”.

Triệu Kỵ xoa xoa mi tâm, ông ta bây giờ thật sự có loại mùi vị thế gian đều là địch.

Tôn thất bên trong cũng phân phe phái, lần này sau khi Bắc chinh, chính lực khống chế của mình đối với tôn thất khẳng định sẽ lại lên một bậc thang.

Chỉ là Triệu Dĩnh uy vọng không thấp, hơn nữa cực kỳ ngoan cố.

Thật sự làm cho người ta đau đầu.

Vốn ông ta còn nghĩ lần này di dân, có thể điều một bộ phận người từ Triệu thị, nhưng nhìn hiện tại, nếu quả thật điều người qua, lão thất phu Triệu Dĩnh này nhất định sẽ liều mạng đem quyền lực của mình thẩm thấu vào Vùng đất mới.

Cho nên, dân chúng Hai đất Ngụy Hàn di chuyển qua, phải chiếm đại đa số.

Ít nhất cũng phải tám phần!

Tám phần 100 nghìn hộ, chính là 80 nghìn hộ.

Cho dù chỉ có 80 nghìn hộ, chỉ sợ cũng phải trải qua các loại tranh đấu sứt đầu mẻ trán.

Triệu Kỵ không sợ tranh đấu.

Thậm chí cảm thấy mình có thể tám phần thắng được ở trong tranh đấu.

Nhưng nhiều chuyện như vậy đều đụng vào đêm giao thừa.

Vẫn làm cho ông ta có loại cảm giác thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Bất quá cũng đúng lúc này.

Phụ vương! Pháo hoa còn chưa xem mà!

Một âm thanh quen thuộc vang lên bên tai.

Triệu Kỵ nâng mí mắt, thấy được khuôn mặt cười hì hì của Doanh Vô Kỵ.

Cuối cùng con rể không coi mình là người nhà mẹ đẻ!

Triệu Kỵ có chút muốn mắng Doanh Vô Kỵ một trận, nhưng cẩn thận ngẫm lại, con rể mình gánh vác cũng không ít, cảm xúc cũng dịu lại dứt khoát không mắng nữa

Chỉ cần xem vào pháo hoa và thư giãn.

Đi thôi!

Ông ta đứng lên, nhìn lướt qua các nữ nhi của mình, ánh mắt lại ngừng trên người Lý Thải My một lát.

Suy nghĩ một lát, cười vỗ vỗ bả vai Doanh Vô Kỵ: “Pháo hoa thật sự đẹp như ngươi nói?”

Tất nhiên!

“Vừa vặn Thải My thích loại này màu sắc rực rỡ đồ vật, đợi lát nữa lúc phóng pháo hoa, ngươi giảng giải cho Thải My một chút!”

“Vâng…..”.

Doanh Vô Kỵ cùng Lý Thải My liếc nhau một cái, nhịn không được cười cười.

Áp lực bên ngoài càng lớn.

Cha vợ đối với mình càng tốt.

Cái này rất thật.

Hắn cười đi tới trước mặt Lý Thải My: “Thái tử phi điện hạ, ta giảng giải cho nàng!

Uh!

Lý Thải My thản nhiên cười, liền cùng hắn sóng vai ra khỏi Điện Trọng Lê, cùng đi tới bên cạnh thùng pháo hoa.

Động tác thần thái đều có chút tự nhiên.

Một đám công chúa cũng không thế nào hoài nghi, dù sao vị phò mã này về sau sẽ trở thành Thái tử phụ tá trái cánh tay phải, đều là nhân vật thực quyền, thân mật một chút cũng quá bình thường.

Doanh Vô Kỵ từ trong ngực móc ra một cái Hỏa Chiết Tử, nhìn Lý Thải My cười nói: “Chú ý nhìn, đóa pháo hoa này, sẽ rất đẹp!”

Lý Thái My hỏi: “Đẹp bao nhiêu?

Doanh Vô Kỵ môi khẽ nhúc nhích, bức âm thành tuyến nói: “Đẹp giống như nàng!”

Không nhìn khuôn mặt đỏ ửng của nàng.

Thổi lửa lên, châm vào ngòi nổ pháo hoa.

Xèo…..".

Ngọn lửa nuốt chửng từng đoạn từng đoạn nhiên liệu, phun ra khói màu xám lam.

Nhất thời đều hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Sau 10 hơi thở.

Sau một tiếng nổ to, một quả cầu ánh sáng phóng lên bầu trời đêm.

Uỳnh!

Đủ mọi màu sắc điểm sáng nổ tung, hóa thành hỏa liễu ở trong bầu trời đêm.

Bầu trời đêm trắng xóa sáng ngời gấp mấy lần, bầu trời đêm đầy sao, lần đầu tiên trở nên ảm đạm trước hoa lửa rực rỡ.

Lý Thải My ngẩng mặt lên, nhất thời nhìn ngây người.

Thiên hạ này, lại còn có đồ chơi đẹp như vậy.

Chương 506: Đồ chơi đẹp Chương 506: Đồ chơi đẹp

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bên tai lại vang lên âm thanh Doanh Vô Kỵ: "Nếu nàng cảm thấy thâm cung lạnh, vậy sau này hàng năm ta đều phóng pháo hoa cho nàng xem!"

Lý Thải My trong lòng ấm áp, theo bản năng xoay người nhìn lại.

Doanh Vô Kỵ cười cười, chỉ vào bầu trời: "Đừng nhìn ta, nhìn pháo hoa!"

Vừa dứt lời.

Liền có từng viên quang cầu bay lên không trung, lại là từng đóa pháo hoa rực rỡ nổ tung.

Trong nháy mắt này, toàn bộ Cung Trọng Lê đều sáng lên.

Đêm đen kịt, biến thành màu sắc rực rỡ của ban ngày.

Từng quả một.

Từng đóa từng đóa.

Kéo dài ước chừng một nén nhang.

Lý Thải My cứ như vậy lẳng lặng nhìn, nhìn pháo hoa, giống như nhìn lửa trại thời thơ ấu.

Một đám công chúa cũng thấy có chút kích động, líu ríu nghị luận.

Ngay cả Triệu Kỵ, cũng giống như buông xuống tất cả ưu phiền, nhẹ nhàng ôm Vương hậu.

Cuối cùng.

Pháo hoa kết thúc.

Lý Thải My có cảm giác luyến tiếc

Nhưng nàng vẫn nghi hoặc nhìn về phía Doanh Vô Kỵ.

Bởi vì Doanh Vô Kỵ đã từng nói với nàng, sau trận pháo hoa này, hắn có thể có được năng lực bảo vệ cả nhà, chính mình muốn sinh cho hắn mấy đứa con.

Pháo hoa rất đẹp.

Nhưng dường như không đáp ứng được yêu cầu này.

Tâm tư lưu chuyển, ánh mắt nàng nhìn về phía Doanh Vô Kỵ có chút vội vàng.

Doanh Vô Kỵ chỉ cười cười với nàng, cũng không nói thêm gì.

Đúng lúc đó.

Bệ hạ! Đất Ngụy gửi thư!

Bệ hạ! Đất Hàn gửi thư!

Hai âm thanh dường như là đồng thời vang lên, sau đó liền có hai thân ảnh, đều tự trình lên một phù giấy tràn đầy chữ viết đen kịt.

Đây là truyền tin phù, cùng truyền tin phù nhất mạch tương thừa, phí tổn thấp hơn một chút, nhưng chỉ có thể truyền văn tự.

Mi tâm Triệu Kỵ nhảy dựng: "Đọc!

"17 thành Đất Ngụy đồng thời bạo phát hỏa hoạn, vô số dân chúng nhân cơ hội trốn đi!"

"Hơn 14 thành Đất Hàn đồng thời bùng nổ hỏa hoạn, vô số dân chúng nhân cơ hội trốn đi!

Cái gì!

Triệu Kỵ vô cùng kinh ngạc, chợt trong hai mắt sáng ngời.

Âm thanh cũng vội vàng không ít: "Mau vận dụng truyền tấn phù!

……

Hàn gia.

Bữa cơm tất niên sắp kết thúc.

Hàn Giả đã cùng Trịnh Liêm uống đến hơi say, cha vợ con rể hai người kề vai sát cánh, nghiễm nhiên đã từ nhạc phụ cùng con rể uống thành anh em ruột.

Ta nói này lão Trịnh!

Hiện tại lão tiểu nhị Triệu Kỵ kia không có biện pháp với chúng ta, mọi người còn đều có thể qua năm mới vui vẻ một chút, ta để cho những thằng nhóc kia cứ nghỉ ngơi, đợi đến năm sau làm lớn!

“Lão đệ yên tâm!”

Tuy tóc Trịnh Liêm đã bạc trắng, nhưng sau khi uống say, rất có khí chất phóng khoáng khi còn trẻ.

Hắn vỗ vỗ ngực mình: “Năm sau Đất Trịnh khẳng định toàn tuyến đề phòng, không cho một dân chúng nào vào đất mới! Này lão đệ, cháu ngoại ta tìm không thấy, ngươi mau tìm con trai ngươi đi”.

Này!

Hàn Giả gãi đầu, nhìn xung quanh một cái, nhưng không tìm thấy bóng dáng Hàn Quyện.

Gấp đến độ cha vợ con rể tìm một trận.

Cuối cùng Trịnh Uyên ở trên nóc nhà vẫy vẫy tay với bọn họ: “Quyện nhi ở đây!

Cha vợ con rể nhìn nhau, đỡ nhau, lảo đảo bò lên đầu tường.

Phát hiện Hàn Quyện đang mặc đạo bào rộng thùng thình, ngồi trên nóc nhà run lẩy bẩy.

Hắn trọng thương chưa lành, có chút ngăn cản không được hàn khí đêm đông.

Trịnh Liêm ngồi xuống bên cạnh hắn: “Cháu ngoại ngoan, nhìn cái gì vậy?

Hàn Quyện sắc mặt tái nhợt, run rẩy nói: “Chờ hoa!”

“Chờ hoa? Hoa gì?”

Sư phụ từng nói, tối nay có thể nhìn thấy cảnh đẹp thịnh thế, sắc màu rực rỡ.

“20 năm trước sư phụ ngươi chính là Thần Bịp, bây giờ vẫn còn bịp bợm như vậy , giỏi!”

“……”

Tuy rằng không biết Hàn Quyện sư phụ đến tột cùng là có ý gì.

Nhưng người một nhà vẫn đi theo Hàn Quyện, cùng nhau ngây ngốc nhìn về hướng đó.

Nhìn hoa chẳng có ý nghĩa gì.

Cho dù là hoa có rực rỡ sắc màu.

Nhưng bây giờ là đêm giao thừa, thật sự không cần suy nghĩ quá nhiều về những thứ đó.

Người một nhà bây giờ, mới giống như người một nhà chân chính.

Không có bất kỳ mục đích gì, chờ một thứ không có ý nghĩa quá lớn, nhưng có thể sẽ rất đẹp mắt.

Cuối cùng.

Một quả cầu ánh sáng bay lên bầu trời đêm, nổ ra một đóa pháo hoa rực rỡ.

Nhìn thấy người một nhà vô cùng vui sướng.

Hàn Giả nhíu mày, bởi vì hắn phát hiện đóa hoa rực rỡ này, hình như là ở phương hướng vương cung.

Nhưng nghĩ nghĩ, lại đem ý nghĩ này ném ra sau đầu.

Chỉ là tương đối đẹp mắt mà thôi.

Mặc dù đây là lời tiên tri của sư phụ Quyện nhi.

Hàn Giả ta cũng chưa bao giờ tin lời tiên tri.

Người một nhà đã lâu không ở cùng một chỗ, cứ như vậy lẳng lặng nhìn một lát!

Không qua bao lâu.

Pháo hoa thịnh yến còn chưa hạ màn.

Nhưng lại có một âm thanh không hài hòa vang lên.

Âm thanh này, đến từ Hàn Du.

Đất Hàn nhiều nơi đồng thời bộc phát hỏa hoạn, vô số dân chúng yên lặng chạy trốn, mau tới đại sảnh nghị sự!"

Cái gì!

Hàn Giả sợ hãi cả kinh, kinh hoảng cùng tức giận từ đáy lòng nhảy ra.

Quá đột ngột!

Đây là tình huống gì?

Tại sao lại đúng giờ như vậy, Đất Hàn cùng lúc phát sinh hỏa hoạn?

Lão ta nghĩ mãi mà không rõ, cũng không kịp nghĩ nhiều.

Liền bỏ lại người nhà còn đang xem pháo hoa, thả người nhảy xuống nóc nhà, theo Hàn Du vội vã đi tới đại sảnh nghị sự.

Chỉ một lát sau.

Toàn bộ cao tầng Hàn phủ đều đã đến.

Truyền tấn phù tới Đất Hàn cũng chính thức được kích hoạt, trong hư ảnh xuất hiện khuôn mặt già nua lo lắng vạn phần của Đại trưởng lão.

Hàn Giả vội la lên: "Đại trưởng lão, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Đại trưởng lão đã sớm sứt đầu mẻ trán: "Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, ngay giờ Tuất hôm nay, trong thành nhiều nơi bỗng nhiên đồng thời bộc phát hỏa hoạn, ta lập tức

điều người tới dập lửa, điều tất cả quan lại nhàn rỗi ngồi ở nhà đều điều tới.”

Chương 507: Lạnh người Chương 507: Lạnh người

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ta cảm thấy nhân thủ có chút không đủ, liền muốn điều người từ ngoài thành, lại phát hiện các nơi đều có hỏa hoạn, căn bản điều không được người.

Không có biện pháp, ta chỉ có thể sốt ruột điều quân đội Hàn gia cùng gia đinh đến chữa cháy, lại chưa từng nghĩ lúc này, vô số điêu dân thừa dịp hỏa hoạn không người canh gác, mò mẫm chạy trốn về phương bắc!”

“Cái gì!”

Hàn Giả chỉ cảm thấy lạnh hết cả người, trong lúc nhất thời muốn hỏi quá nhiều vấn đề, lão ta lại không biết hỏi từ đâu.

Cắn chặt răng, hỏi trước: “Hỏa hoạn có thể khống chế sao?”

Đại trưởng lão hít sâu một hơi: “Hỏa hoạn ngay tại hạ đầu gió, nguy hại hẳn là sẽ không quá lớn, nhưng muốn dập lửa cũng không phải trong chốc lát, hơn nữa dân chúng khủng hoảng tương đối nghiêm trọng…”

Hàn Giả thở phào nhẹ nhõm, vội vàng ngắt lời: “Trước không cần lo lắng những vấn đề này, lần này hỏa hoạn, nhất định có liên quan đến những điêu dân chạy trốn, rất có thể là bọn chúng phóng hỏa!”

Phân ra một ít binh lực trở về trạm gác bổ sung, không chắc có thể bắt được bọn chúng, nhưng nhất định phải thăm dò phương hướng chạy trốn của bọn chúng, chờ sau khi hỏa hoạn kết thúc, đem bọn chúng đều bắt về.

Ta cũng không tin! Những điêu dân cả đời không ra khỏi thành này, mò mẫm có thể chạy được bao xa!

“Được”

Đại trưởng lão gật đầu, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Truyền tấn phù vẫn bảo trì liên lạc, Đại trưởng lão trực tiếp ở các nơi khác thời thời khắc khắc bảo trì câu thông cùng đại sảnh nghị sự.

Cũng không hẳn là tin xấu.

Tin tức tốt phạm vi ảnh hưởng của hỏa hoạn không lớn, hơn nữa phần lớn đều là dân chạy trốn.

Nhưng thần sắc mọi người lại càng ngày càng ngưng trọng.

Quá độc ác!

Thật sự quá độc ác!

Lúc trước bọn họ còn cảm thấy may mắn vì dân chúng Đất Hàn ngoan â.

Lại không nghĩ tới, những điêu dân này, tự nhiên sớm thương lượng với nhau, rình lúc trạm gác các nơi thả lỏng đề phòng, sau đó thừa dịp đêm giao thừa đồng thời làm khó dễ.

Đây là muốn mạng Hàn gia à!

Nhưng bọn chúng làm được cái gì?

Lúc trước Hàn gia đã cảm thấy giống như có chút không thích hợp, còn cố ý phái người tra xét, nhưng cũng không có phát hiện cái gì mờ ám.

Nhưng bây giờ xem ra…..”.

Đến tột cùng là tổ chức nào, có thể đồng thời âm thầm liên hệ nhiều người như vậy, hơn nữa để cho bọn họ nghe chỉ huy

như vậy, động tác chạy trốn giữa lúc hỏa hoạn diễn ra rất nhịp nhàng.

Đây rốt cuộc là loại tổ chức gì?

Mọi người Hàn gia ở đây, chỉ là suy nghĩ một chút, cũng cảm giác từng cỗ khí lạnh từ xương sống nhảy đến Thiên Linh Cái.

Biến cố hôm nay.

Kích phát lửa giận của tất cả người Hàn gia.

Nhưng cũng không phải hoảng sợ như vậy.

Bởi vì bọn họ không cảm thấy những điêu dân này có thể chạy được bao xa

Hỏa hoạn đích xác sẽ kéo dài Hàn gia không ít thời gian, nhưng Đất Hàn cũng không nhỏ, muốn từ Đất Hàn đến Vùng đất mới, còn phải vượt qua Đất Trịnh, bôn ba đường xa như thế, cho dù là thương nhân thường xuyên qua lại, cũng phải thỉnh thoảng hỏi đường một chút.

Như vậy một nhóm lớn dân lưu lạc, mục tiêu vốn là đủ lớn, hơn nữa những điêu dân này vốn là không biết đường, làm sao có thể chạy thoát?

Cho dù có tổ chức thần bí kia trợ giúp, cũng không thể đồng thời giúp nhiều người như vậy chứ?

Mặc kệ người chạy trốn có bao nhiêu, bọn họ cũng có lòng tin bắt được hơn chín phần.

Duy nhất đau đầu.

Một là phải làm thế nào để vớt vát lại tổn thất hỏa hoạn.

Hai là đối đãi như thế nào với những điêu dân bị trói trở về, dù sao hiện tại đại chiến cướp người, cần một cục diện ổn định, giết bọn chúng sẽ khiến khủng hoảng phát sinh, hơn nữa

sau khi nông cụ bằng sắt phổ cập, , Bản thân đất Hàn cũng cần vô số nhân thủ khai hoang.

Đau đầu a!

Nhưng chỉ cần Hàn gia tận lực, vương thất cũng tuyệt đối không có khả năng đạt được nhân khẩu mong muốn.

Sau lần này, nhất định phải tuyên truyền sự ác độc của vương thất, nói không chừng còn có thể ngăn chặn xói mòn nhân khẩu.

……

Pháo hoa trải rộng khắp Lê quốc, gây rối loạn ở Ngụy gia thậm chí còn khủng bố hơn cả Hàn gia.

Cả Ngụy gia gà chó không yên.

Bởi vì so với Hàn gia, Ngụy quốc gặp phải áp lực lớn hơn rất nhiều.

Nguyên nhân không có gì khác, bởi vì binh diễn của Càn quốc, so với binh diễn của Sở quốc không chỉ hơn một cấp bậc.

Lũ chó Càn Quốc này, ngay từ đầu binh diễn đã khiến Ngụy gia ở vào trạng thái cảnh giác cao độ, sợ quân đội Ngụy gia có một tia lười biếng.

Cho nên Ngụy gia mặc dù cảm thấy Càn quốc không có khả năng ra động tác lớn, nhưng đẳng cấp đề phòng vẫn là so với Hàn gia cao hơn một đoạn.

Trong thời điểm căng thẳng khi bọn họ phải điều binh chuẩn bị cứu hỏa, Càn quốc lại để cho bọn họ không dám dễ dàng điều binh, thậm chí Càn quốc còn có ý định xuất binh nhập vào đất Ngụy

Ngụy gia đã cảnh cáo rất nhiều lần.

Càn Quốc bên kia lại chỉ nói: “Chúng ta giúp các ngươi ngăn dân lưu lạc!”

Ngươi đó là muốn giúp chúng ta ngăn dân lưu lạc sao?

Nếu dân lưu lạc thật sự bị các ngươi ngăn lại, vậy sau này bọn họ là người Ngụy, hay là người Càn Quốc?

Bởi vì phải đề phòng Càn quốc, hiệu suất điều binh của Đất Ngụy giảm xuống rất nhiều, hỏa hoạn chính vì vậy càng khó xử lý.

Liền ngay cả dân lưu lạc, cũng bởi vì hai quân giằng co, cũng mơ hồ có chút xu thế không khống chế được.

……

Chương 508: lợi dụng Thiên Hồ Nhập Mộng Chương 508: lợi dụng Thiên Hồ Nhập Mộng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Phía Càn Quốc.

Đại doanh quân cơ.

Công Tôn Lệ nhìn Doanh Việt trong hư ảnh của Truyền Tấn Phù khóc không ra nước mắt: “Bệ hạ, thần thật sự không có cách nào, những người Ngụy quốc kia không được bình dân, thần muốn ra tay giúp bọn họ ngăn, bọn họ liền cho rằng ta muốn cướp người, nhất định phải giằng co với Càn quân chúng ta, thần thật sự muốn giúp bọn họ!”

Sắc mặt Doanh Việt cũng có chút khó coi.

Binh diễn của bọn họ linh hoạt như vậy, chính là vì giúp Đất Ngụy bảo trì cảnh giác, miễn cho rất nhiều dân lưu lạc tràn vào Vùng đất mới, thậm chí chạy trốn đến chỗ Doanh Vô Kỵ.

Lại không nghĩ tới, đến cuối cùng lại để cho người Ngụy gia đối Càn quốc đề phòng như thế.

Thay đổi lớn như vậy.

Không cần nghĩ nhiều, nhất định là Doanh Vô Kỵ lợi dụng Thiên Hồ Nhập Mộng gây ra.

Nhưng thứ đồ chơi này nghe nói phải tận mắt nhìn thấy, mới có thể nếm thử mộng cảnh như thế!

Lúc này mới bao lâu, tiểu tử này cho dù cùng ngày liền nắm giữ Thiên Hồ nhập mộng, dựa vào cái gì có thể đi vào trong giấc mơ của nhiều người như vậy, thậm chí huấn luyện được những người này nói gì nghe nấy?

Đến tột cùng dựa vào cái gì?

Vốn nghĩ, lần này Lệnh di dân Lê quốc chìm xuồng có thể đồng thời áp chế nguồn nhân khẩu của Doanh Vô Kỵ.

Nhưng hiện tại xem ra, tình huống có chút không thích hợp!

Tiểu tử này nếu đã khống chế nhiều như vậy trong mộng cảnh, còn tổ chức hoạt động phóng hỏa quy mô lớn như vậy, không có đạo lý không dạy những người này chạy trốn như thế nào.

Cho dù đường xá xa xôi.

Hai nhà Ngụy Hàn cũng không nhất định có thể ngăn trở những dân lưu lạc này.

Một khi nhóm này dân lưu lạc có một bộ phận đến phụ cận yêu mạch, thiếu Bách tính Càn quốc nhập trú, thì độ khống chế của mình đối với yêu mạch nhất định sẽ giảm xuống.

Hỏng rồi!

Mọi chuyện bắt đầu không ổn rồi!

Nhưng trong lúc nhất thời ông ta thật đúng là không nghĩ ra đối sách.

Công Tôn Lệ nhịn không được hỏi: "Bệ hạ, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?

Doanh Việt trầm mặt: "Rút quân! Có bao xa, rút bao xa, rút để Ngụy gia triệt để buông đề phòng mới được".

Công Tôn Lệ sửng sốt một chút: "Bệ hạ…..".

Doanh Việt hừ một tiếng: "Tình huống như thế, cho dù đầu óc Ngụy gia xảy ra vấn đề, tin tưởng Càn quốc là giúp bọn họ. Chờ thời điểm chân chính ngăn chặn dân lưu lạc, ngươi có thể cam đoan mình không đem bọn họ cướp đến Càn quốc, cho dù ngươi làm được, ngươi có thể cam đoan tướng lĩnh trong quân cũng là loại ý nghĩ này?"

Người một nhà chúng ta cũng chưa chắc có thể ra lệnh cấm, dựa vào cái gì để Ngụy gia tin tưởng chúng ta?

Lui binh!

Công Tôn Lệ trực tiếp gật đầu: "Vâng!

……

Cung Trọng Lê.

Được!

Quá tốt!

Quá tuyệt vời

Triệu Kỵ tâm tình hậm hực một tháng, nghiễm nhiên đã kích động thành máy đọc.

Những công chúa kia không hiểu chính sự, đều bị ông ta bảo về chỗ ở của mình.

Hiện tại bên người chỉ còn lại có vương hậu, Doanh Vô Kỵ cùng Lý Thải My.

Hắn không che giấu niềm vui của mình nữa.

Tuy rằng không rõ ràng lắm bên trong đến tột cùng xuất hiện biến cố gì, nhưng từ nơi đất của Ngụy Hàn truyền đến, tất cả đều là tin tức tốt.

Chắc chắn có cao nhân ở sau lưng tương trợ.

Mặc dù không biết những dân lưu lạc chạy trốn này đến tột cùng có thể thuận lợi đến Vùng đất mới hay không, nhưng chỉ cần có thể xé rách lỗ hổng, chuyện phía sau sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

Ông ta vừa rồi cũng đã thông tri Triệu Ninh, ngừng lại việc hồi quân về triều mà từng nhóm chạy tới chỗ giao giới giữa Đất Triệu và Ngụy Hàn, phân tán binh lực hai nơi Ngụy Hàn.

Sau đó Triệu Ninh một mình chạy về, mang theo một chi bộ đội chuyên dụng của vương thất, chạy tới chỗ giao nhau giữa Đất Ngụy và Hàn Trịnh, nghênh đón dân chúng mới.

Sảng khoái!

Thật sự là quá sung sướng!

Doanh Vô Kỵ thì lặng lẽ hướng Lý Thải My liếc mắt một cái

Lý Thải My tuy rằng còn có chút như lọt vào trong sương mù, nhưng biết chuyện này nhất định có liên quan đến Doanh Vô Kỵ, đêm nay động tĩnh lớn như vậy, rất có thể thật sự giúp Doanh Vô Kỵ tích góp từng tí một lực lượng.

Nàng bỗng nhiên cảm giác được, một sợi chân khí nhảy tới.

Trong lòng bàn tay nàng viết bảy chữ:

“Đường Đường, đêm nay động phòng đi! Đường Đường, đêm nay động phòng đi!

Lý Thải My từ trong lòng bàn tay hơi ngứa cảm nhận được bảy chữ này, nhất thời mặt cười đỏ lên.

Mặt nàng ửng đỏ, trừng mắt nhìn Doanh Vô Kỵ một cái.

Tiểu tử này, da mặt thật sự là càng ngày càng dày.

Bất quá quan hệ của hai người, sớm đã phát triển đến nước này, chỉ là bởi vì khúc mắc cuối cùng kia, nàng mới tạm thời không có hoàn toàn đem chính mình giao cho Doanh Vô Kỵ.

Chỉ là…..”.

Lý Thải My tuy rằng vẫn không rõ lắm kế hoạch cụ thể của Doanh Vô Kỵ, nhưng kết hợp với mộng cảnh lần trước, nàng cũng mơ hồ đoán được một vài thứ.

Lúc trước nàng chỉ cảm thấy Doanh Vô Kỵ nắm giữ một loại năng lực khống chế mộng, pháp thuật khống mộng tuy rằng ít ỏi, nhưng cũng không phải không có.

Thay đổi giấc mơ, cho mình một hôn lễ trong mộng, làm cho mình vui vẻ mà thôi.

Nhưng nhìn vào những gì đang diễn ra.

Nhiều người tại đất Ngụy Hàn như vậy đồng thời hưởng ứng, hơn nữa chỉnh tề như vậy, nói rõ phạm vi pháp thuật khống mộng này cực kỳ khủng bố, hơn nữa Doanh Vô Kỵ canh tác sâu trong mộng cảnh, đã lấy được thành quả cực kỳ khủng bố.

……

Thiên hạ này…..”.

Lại có pháp thuật khống mộng khủng bố như thế?

Nàng thân là Người Lý gia, kỳ văn dị thuật khắp thiên hạ, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua có bất kỳ pháp thuật khống mộng có thể đạt tới trình độ này.

Cho dù là cao thủ thiên hạ người người hướng tới Linh Vũ Thần Vực, cũng cần ngọc bội đặc biệt mới có thể tiến vào.

Loại pháp thuật động một chút đem mấy vạn người kéo vào mộng cảnh này, thật sự là nghe cũng chưa từng nghe qua.

Tiểu tử này đến tột cùng là lĩnh ngộ như thế nào?

Lý Thải My nghĩ mãi mà không rõ.

Triệu Kỵ cũng nghĩ không ra.

Chương 509: Vui mừng bất ngờ Chương 509: Vui mừng bất ngờ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Khóe miệng ông ta điên cuồng giương lên, lông mày lại nhíu thật chặt.

Vui sướng cùng nghi hoặc ở trong lòng ông ta điên cuồng đan xen, khiến cho tâm tình đều có chút đứt đoạn.

Không nghĩ tới đạo gia tự nhiên giúp đỡ lớn như vậy!

“Nhưng bọn họ làm điều đó thế nào?”

“Động tác lớn này, nhất định cần bố trí cực kỳ nghiêm mật, vì sao Cô không điều tra được chút nào mờ ám về hai nhà Ngụy Hàn?”

Chương 510: Nhận mật lệnh

Đối với cục diện hôm nay.

Ông ta tự nhiên là mừng rỡ vô cùng.

Nhưng đối với lực lượng thần bí khuấy động phong vân này lại làm cho ông ta nhịn không được có chút kiêng kỵ.

Cũng may là phát sinh ở hai đất Ngụy Hàn, tình huống này nếu là phát sinh ở Đất Triệu, thì chắc chắn sẽ khiến ông ta lo lắng

Quả nhiên!

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, xem ra đối với Triệu Kỵ, mình vẫn có chút hiểu biết.

Người cha vợ này của mình, cho dù là quân vương, hay là làm phụ thân nhạc phụ, tuyệt đại đa số lĩnh vực làm đều là tương đối khá.

Nhưng thân là quân vương ông ta đối với loại động tác không nằm trong tay mình này, tất nhiên sẽ có đề phòng.

Cũng may mình đã làm ra rất nhiều ám chỉ, gần một tháng trao đổi, phân tích qua không ít đại thế thiên hạ, ngoài sáng trong tối đều biểu đạt kính ý đối với đạo gia.

Cho nên mới có thể làm cho Triệu Kỵ tự nhiên liên tưởng đến đạo gia như vậy.

Tử đạo hữu bất tử bần đạo (gười khác có thể chết, nhưng là ta không thể chết. Chính là vì lợi ích của mình không tiếc tổn hại lợi ích của người khác).

Hơn nữa cha vợ ta cũng sẽ không đối phó các ngươi.

Các vị đạo hữu.

Ủy khuất các ngươi thay ta gánh hạn .

Doanh Vô Kỵ mặc niệm vài câu, nhếch miệng: "Đạo gia yên lặng nhiều năm, không nghĩ tới vẫn giấu bài đến hôm nay, mới đưa ra đại lễ kinh thiên. Xem ra phụ vương quả nhiên là quân vương thuận theo đại thế, bằng không đạo gia cũng không có khả năng ba lần bốn lần trợ giúp phụ vương một tay.

Đúng là lời nói hay ho thì ai cũng bùi tai, chả trách mật ngọt chết ruồi

Triệu Kỵ nghe nói như thế, lông mày lúc này liền giãn ra không ít: "Đạo gia quả thật đã tận lực!

Kiêng kỵ thì kiêng kỵ.

Nhưng hành động này quả thực là đại ân.giúp Lê quốc

Cho dù có chút không thể khống chế, cũng tuyệt đối là lợi nhiều hơn hại.

Nhìn chung đạo gia thật sự bỏ ra không ít sức lực, phái đệ tử tinh anh phát lực tại Mộ bàn, liền giúp Lê vương thất đại ân, ngay cả Khương Thái Uyên phản đồ này, cũng giúp Lê vương thất giải quyết vấn đề lời nguyền huyết mạch.

Sau đó Hàn Quyện, lại công bố tin tức Thương Vương Kiếm trước mặt mọi người, công khai nhằm vào tai họa ngầm của Lê quốc là liên minh họ Cơ.

Lần này…..". tám phần cũng là thủ bút của bọn họ.

Xem ra lần này xây Học cung Đại Lê, nhất định phải để lại cho bọn họ một cái ghế chưởng cung phu tử.

Triệu Kỵ cười nói: "Kế tiếp, liền xem những bách tính này có thể chạy tới bao nhiêu!"

Đối với tình huống lần này, ông ta cũng không có ôm lòng tin đặc biệt lớn.

Dù sao loại di chuyển quy mô lớn này, có chính quyền hiệp trợ hay không khác nhau là rất lớn, chính quyền hiệp trợ hay là chèn ép, khác nhau càng lớn.

Chờ hai nhà Ngụy Hàn giải quyết xong vấn đề hỏa hoạn, tất sẽ đem hết toàn lực lùng bắt dân lưu lạc.

Tuy rằng mình phái binh liên lụy binh lực hai nhà Ngụy Hàn, nhưng cũng chỉ là chia sẻ áp lực mà thôi.

Lần này đất tại hai nhà Ngụy Hàn, có thể chạy tới 30 nghìn hộ, hẳn là cực hạn.

Bất quá 30 nghìn hộ cũng đủ rồi.

Đến lúc đó để cho tiểu gia tộc quy thuận Triệu gia đem dân chúng tại đất phong có thể chuyển bao nhiêu liền chuyển bấy nhiêu, sau đó để cho Triệu thị tiếp quản đất phong của bọn họ, lại để cho Triệu thị chuyển đến Vùng đất mới 30 nghìn hộ.

Như vậy, tôn thất Triệu thị nhiều nhất chỉ cần 1/3 dân, hơn nữa một phần ba này, lão thất phu Triệu Dĩnh kia cũng chưa chắc có thể hoàn toàn chỉ huy.

Mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Chắc chắn rồi.

Dân chúng hai nước Ngụy Hàn trốn ra càng nhiều càng tốt, nhưng cho dù nhiều hơn nữa, cũng không thể hoàn toàn ngầm chiếm lợi ích của tôn thất, dù sao tôn thất cũng là tài nguyên tu luyện mở ra cho Vùng đất mới.

Cần có sự cân bằng hoàn hảo nhất.

Triệu Kỵ cười cười: “Lần di chuyển này không phải chuyện một sớm một chiều, thế cục hôm nay tuy rằng chưa rõ

ràng, nhưng trong khoảng thời gian ngắn hẳn là cũng sẽ không phát sinh biến cố gì. Ngươi trở về nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai đại triều sẽ nhớ tới, lấy thân phận tế tửu Học cung, quan phục sáng mai sẽ đưa đến quý phủ của ngươi.

Vâng! Nhi thần cáo lui!

Doanh Vô Kỵ cười dài đáp một tiếng.

Trước kia Phò mã gia thân không có thực chức này, không có chuyên môn truyền triệu, là không có khả năng tham gia đại triều hội.

Bất quá ngày mai đại triều hội, thật sự là có chút thú vị, không tham gia thật đáng tiếc.

Hơn nữa nếu ông ta cố ý để cho mình làm cánh tay phụ tá của Triệu Ninh, liền nhất định sẽ chậm rãi thả thực quyền xuống.

Dù sao cánh tay, cũng cần cơ bắp.

Triệu Kỵ cười híp mắt nói: "Đi nghỉ ngơi đi! Thải My, ngươi cũng đi xuống đi!

Lý Thải My cung kính hành lễ: "Vâng! Nhi thần cáo lui!"

Dứt lời, hai người liền lần lượt đứng dậy, rời khỏi Điện Trọng Lê.

Dọc theo đường đi, hai người cứ như vậy một trước một sau đi.

Không trao đổi nhiều.

Dù sao chỉ cần thân phận Triệu Ninh một ngày không công khai, hai người vẫn cần giữ khoảng cách giữa phò mã và Thái tử phi, ở bên ngoài Điện Tình Giáng, mọi chuyện đều phải chú ý.

Chỉ có điều trước kia Lý Thải My không vui, hôm nay bước chân lại vô cùng nhẹ nhàng.

Trước khi lên xe ngựa, nàng nhẹ nhàng cười với Doanh Vô Kỵ: "Pháo hoa thật sự rất đẹp!"

Uh!

Doanh Vô Kỵ cười gật gật đầu, liền đưa mắt nhìn xe ngựa chạy về phía Điện Tình Giáng.

Sau đó vui vẻ rời khỏi vương cung, tìm được một nơi âm u, ẩn hình liền mạch lưu loát.

……

Chương 510: Nhận mật lệnh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Điện Tình Giáng.

Triệu Kỵ cũng không trở về nghỉ ngơi, vẫn chặt chẽ chú ý hết thảy biến cố của Ngụy Hàn.

Những quan lại được phái đi, bận rộn thời gian dài như vậy, dưới sự hạn chế của Ngụy Hàn chẳng làm được gì.

Thật vất vả thừa dịp cơ hội này lấy công chuộc tội, đương nhiên phải phát huy đầy đủ tác dụng.

Vì thế truyền tin phù cho dù quý giá nhưng hôm nay giống như giấy vụn

Hết tin nhắn này đến tin nhắn khác.

Triệu Kỵ mặc dù cho rằng trong thời gian ngắn sẽ không có tiến triển quá lớn, nhưng ông ta vẫn không nhịn được sự quan tâm

Dù sao vấn đề di dân đã khiến ông ta sứt đầu mẻ trán rất lâu.

Đêm nay đột nhiên chuyển cơ kinh thiên như vậy.

Ông ta thật sự có chút không ngủ được, dứt khoát không cần ngủ nữa.

Hơn nữa…..".

Ngay tại thời điểm Triệu Kỵ tĩnh tọa chừng nửa canh giờ.

Một đạo thân ảnh lặng lẽ xuất hiện trong điện.

Triệu Kỵ hơi nhíu mày: "Lần này Bắc chinh, tu vi tăng lên không ít! tốc độ con trở về, so với trong tưởng tượng của ta còn nhanh hơn!"

Đạo thân ảnh này không phải ai khác, chính là Triệu Ninh nhận được mật lệnh về Giáng thành trước.

Triệu Ninh giờ phút này một thân nhung giáp, trên trán còn có mồ hôi mịn màng, khí huyết mênh mông quanh thân, cũng chưa bình tĩnh lại.

Hơn hai tháng Bắc chinh, làm cho khí chất của nàng đã xảy ra biến hóa vi diệu.

Tuy rằng hình dạng không có gì thay đổi, nhưng từ một thái tử tràn đầy văn khí, nhiều hơn một tia khí chất nữ tướng.

Trên người nàng, có thêm một phần sắc bén cùng khí phách mà Triệu Kỵ hy vọng đã lâu.

Triệu Ninh mỉm cười: "Trận chiến này thu hoạch tương đối phong phú, tìm hiểu không ít huyền bí của Kiếm Trọng Lê.

Cũng chính là sau khi tiến vào Thai Thuế Cảnh, Triệu Ninh mới hiểu được thần binh bổn mạng đến tột cùng có bao nhiêu trọng yếu.

Thanh Kiếm Trọng Lê này chính là trọng bảo vô thượng của Triệu gia, bên trong chứa vô số kiếm chiêu cùng kiếm ý tinh diệu.

Lúc này mới dung hợp được một thành, nàng cũng cảm giác thực lực tăng lên một cấp bậc.

Nhất là học được ngự kiếm, tốc độ tăng lên mấy lần.

Bằng không cũng không có khả năng chạy về Cung Trọng Lê nhanh như vậy.

Rất tốt!

Triệu Kỵ vuốt râu cười to, tự mình rót cho Triệu Ninh một chén rượu: "Ngồi xuống nghỉ ngơi một chút!

Triệu Ninh tiếp nhận uống một hơi cạn sạch, nhìn về phía Triệu Kỵ thoải mái vui sướng ra mặt, không khỏi có chút nghi hoặc: "Phụ vương!

Triệu Kỵ trên mặt là không ngừng ý cười, liền đem chuyện vừa rồi phát sinh, tất cả đều nói cho nàng một lần.

Lời này là thật sao?

Hai mắt Triệu Ninh sáng ngời.

Triệu Kỵ cười ha ha: "Vi phụ còn có thể lừa con sao?"

Triệu Ninh trong lòng nhịn không được mừng rỡ, thời điểm nàng liên chiến liên thắng ở phía Bắc, cũng không rõ ràng lắm các khốn cảnh mà lệnh di dân gặp phải.

Nhưng nàng cũng có thể đoán được một ít, bởi vì Triệu Kỵ liên tiếp hạ qua rất nhiều mệnh lệnh cho nàng, nội dung rất nhiều, nhưng tổng kết lại chỉ có bốn chữ: Tốc chiến tốc thắng!

Cách thật xa, nàng đều có thể cảm giác được Triệu Kỵ sốt ruột.

Cho nên mới liều mạng đánh trận, Nhiên huyết mấy lần, dùng thời gian ngắn nhất, đem Địch quốc triệt để chạy tới phía Bắc Âm Sơn.

Sau đó sau khi thế cục ổn định, nàng mới rốt cục nhận được truyền tấn phù đến từ Triệu Kỵ, lúc này mới biết không chỉ có hai đất Ngụy Hàn tựa như đầm lầy, mà ngay cả lão thất phu Triệu Dĩnh kia cũng âm thầm xuống tay.

Nàng đang rất nóng lòng.

Cho nên mới buông tha đại đội, suốt đêm ngự kiếm chạy về.

Lại không nghĩ tới, một hồi hỏa hoạn, tự nhiên trực tiếp xé mở một lỗ hổng lớn phòng ngự cực hạn của Ngụy Hàn.

Thật sự là, ông trời chiều lòng người?

Tâm Triệu Ninh trong nháy mắt liền bình định lại, bất quá nàng vẫn phải mang vệ đội vương thất chạy về, dù sao hiện tại chỉ là xé một lỗ hổng lớn, khoảng cách thành công chân chính còn kém rất xa.

Hơn nữa bộ đội chủ lực đều bắt nguồn từ tôn thất Triệu thị, tuy rằng đều nghe mệnh lệnh của mình, nhưng bên trong vẫn có không ít nlão thất phu Triệu Dĩnh kia.

Nếu mình mạnh mẽ trục xuất bách tính Đất Triệu di chuyển qua đó, nội bộ quân đội khó tránh khỏi sẽ xuất hiện một ít tiếng nói khác, tuy rằng nhất định có thể đè xuống, nhưng thời điểm mấu chốt này, tốt nhất là thiêu thân cũng đừng xuất hiện.

Cho nên chuyện này, nhất định phải có vệ đội hoàng gia đi làm.

Vừa vặn rảnh tay cho chủ lực Triệu thị, đi uy hiếp hai nhà Ngụy Hàn.

Triệu Ninh khẽ cười nói: “Như thế rất tốt, nhi thần mang theo vệ đội khởi hành!

Không vội!

Triệu Kỵ khoát tay áo: “Tuy rằng thắng bại chưa định, nhưng là chúng ta chiếm cứ thượng phong. Đám ruồi bu chó má kia thật vất vả lộ ra sơ hở, chúng ta nên công tâm vi thượng, ngày mai con vào triều, buổi chiều, cô chuẩn bị cho con nghi thức xuất chinh, liền lấy danh nghĩa ‘Xây dựng Vùng đất mới, nghênh đón vạn dân’!”

Vâng!

Triệu Ninh cũng cảm thấy đây là lựa chọn tốt nhất, chỉ là chậm trễ nửa ngày thời gian, đáng giá!

Triệu Kỵ cười nói: “Vậy con về nghỉ ngơi trước đi!

Triệu Ninh lại nhíu nhíu mày: “Phụ vương! Nhi thần còn có một chuyện!

Nói đi!

Lần này Bắc chinh, Địch quốc có mờ ám!

Lời này vừa nói ra.

Sắc mặt Triệu Kỵ cũng hơi trầm xuống, lần này Bắc chinh thuận lợi đến mức ngoài dự đoán của mọi người.

Địch quốc là nguyên khí đại thương không sai.

Nhất phẩm linh thai là cường hãn không giả.

Nhưng tổng hợp tất cả nhân tố, thời gian Triệu Ninh vẫn nhanh hơn gần một nửa so với dự tính.

Nói một chút mờ ám cũng không có, Triệu Kỵ là không tin, chỉ bất quá hiện tại vấn đề nội bộ càng vội vã giải quyết, cho nên mới không có phân quá nhiều lực chú ý ở phương diện này.

Hắn trầm giọng hỏi: “Cái gì mờ ám?

Chương 511: Hoạt động của Đại yêu Chương 511: Hoạt động của Đại yêu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh hít sâu một hơi: "Lần này Địch quốc phản kháng kỳ thật cũng không yếu, hơn nữa ý chí chiến đấu còn có thể. Chiến thuật bọn chúng vẫn còn, nhưng chiến lược lại là một đống hồ đồ, liền cảm giác tướng sĩ đều muốn thủ thành, nhưng quan chỉ huy tối cao lại tuyệt không muốn thắng, cho nên nhi thần mới có thể thế như chẻ tre.

Ngươi nói, đây là ý tứ của cao tầng Địch quốc?

Con e là vậy!

Triệu Ninh gật đầu nói: "Không ham lợi nhỏ, tất có đại mưu, huống chi một mảnh đất lớn như vậy cũng không phải lợi nhỏ. Nhi thần phái người lục soát các địa phương trọng yếu của thành trì, không có thu hoạch gì khác, lại phát hiện mỗi tòa thành trì đều có dấu vết hoạt động của đại yêu.

Đại yêu!

Triệu Kỵ sợ hãi cả kinh.

Có thể được gọi là đại yêu, ít nhất cũng có thể sánh vai Cường giả Binh Nhân cảnh của Nhân tộc.

Loại đại yêu này tuyệt đối không cho phép tồn tại ở thế giới Nhân tộc.

Nhưng ở Địch quốc lại tồn tại rất nhiều.

Địch quốc cương vực tuyệt không nhỏ, phía Nam Âm Sơn tiếp giáp với Càn Lêchỉ chiếm cứ một phần nhỏ, mảng lớn cương vực kỳ thật đều ở phía Bắc Âm Sơn, nghe nói có tương liên với Yêu Vực.

Vương triều Trung Nguyên dường như chưa từng đánh tới phía Bắc Âm Sơn, cho nên đối với tình huống bên kia không hiểu rõ lắm.

Nhưng hiện tại xem ra, Địch quốc cùng Yêu tộc chỉ sợ có không ít cấu kết!

Mà lần này Địch quốc toàn tuyến tan tác, chỉ sợ cũng có một ít quan hệ với Yêu tộc.

Triệu Kỵ híp mắt: "Chuyện của Yêu tộc tiếp tục điều tra, nhưng cũng không cần quá để trong lòng, Yêu tộc nhất thời không có khả năng có động tác quá lớn. Bọn họ lần này, chính là vô duyên vô cớ tặng cho ngươi lập uy, chỉ cần Lê quốc biến pháp sau đó ổn định lại, mặc kệ Yêu tộc có âm mưu gì, chúng ta đều có thể ung dung đối phó!"

Nhi thần hiểu rồi!

Đi xuống nghỉ ngơi đi!

Vâng!

……

Đầu kia.

Doanh Vô Kỵ quen đường cũ.

Rất nhanh đã đến tiểu viện quen thuộc.

Mới từ trong đất chui ra, liền cảm giác được một thân thể mềm mại nhào vào trong ngực.

Lý Thải My tựa đầu lên vai hắn, nhỏ giọng oán giận nói: "Sao chàng chậm như vậy?

Doanh Vô Kỵ khóe miệng giương lên: "Đây không phải là tốc độ bình thường sao? ta lần này còn cố ý tăng tốc đây!"

Nhưng mà, chính là chậm!

Lý Thải My ngẩng mặt lên, ánh mắt phảng phất dính trên mặt hắn.

Cứ như vậy bốn mắt nhìn nhau thật lâu, mới mỉm cười hỏi: "Thiếp đẹp, hay là pháo hoa đẹp?"

Đương nhiên là nàng đẹp!

Doanh Vô Kỵ ghé sát vào vài phần: "Bằng không ta xem xong pháo hoa tại sao không thỏa mãn, còn muốn chạy tới thăm nàng?"

Lý Thải My đỏ mặt, hung tợn liếc hắn một cái: "Thiếp biết ngay, đêm nay chàng tới không có hảo tâm.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Cũng không sao, ta vẫn luôn là mặt người dạ thú mà!

Dứt lời, liền trực tiếp ôm lấy nàng, bước nhanh vào nhà, sau đó chân đá về phía sau.

Cửa liền đóng chặt.

Trong phòng không có đèn sáng, tầm mắt rất bị ảnh hưởng, nhưng cũng bởi vì như vậy, các giác quan khác nhạy bén gấp mấy lần.

Doanh Vô Kỵ đặt nàng ở trên giường, muốn ôn nhu một chút, động tác lại bởi vì huyết khí sôi trào, mà có vẻ hơi có chút thô lỗ.

Hai gò má cách nhau rất gần, gần đến mức chóp mũi chạm nhau.

Hắn có thể rõ ràng cảm giác được hơi thở ấm áp thơm ngát đánh vào mặt hắn, cũng có thể cảm giác được thân thể mềm mại của nàng, cùng với trái tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Hắn thậm chí có thể cảm giác được, nhiệt độ của nàng giống như tăng lên không ít, hô hấp cũng càng dồn dập.

Thiếp…..".

“Lý Thải My nhịn không được mở miệng nói.

Doanh Vô Kỵ lấn người về phía trước, động tác cường thế một phần: “Đêm nay nếu nàng lại đuổi ta đi, ta sẽ không thuận theo nàng!”

Sao thiếp lại đuổi chàng đi chứ?

Lý Thải My chưa bao giờ bị người đàn ông “ức hiếp” như vậy, nhưng giờ phút này nàng lại một chút phản cảm cũng không có, thậm chí có loại cảm giác an toàn trước nay chưa từng có, cùng với…..”. mơ hồ chờ mong.

Nhưng nàng vẫn nhỏ giọng nói: “Nhưng chàng có thể nói cho thiếp biết, chàng đến tột cùng có tính toán gì hay không?

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: “Nhất định phải hỏi rõ ràng sao?

Lý Thái Mê mím môi: “Cũng không phải! Nhưng… ta vẫn muốn an tâm giao hết tất cả cho chàng!

Được rồi!

Doanh Vô Kỵ tuy rằng cảm giác như vậy có chút đứt hưng phấn, nhưng Đường Đường thiếu nhất chính là cảm giác an toàn.

Liền trở mình, ôm nàng vào trong ngực, đem kế hoạch của mình đại khái nói một lần.

Đương nhiên, trong đó ẩn đi một ít chi tiết.

Thì ra là như vậy!

Lý Thải My rốt cục yên lòng, nàng tuy rằng không phải đặc biệt hiểu chính trị, nhưng mưa dầm thấm đất cũng từ Triệu Ninh cùng Doanh Vô Kỵ bên này nghe được rất nhiều.

Nàng biết, hiện tại Lê quốc biến pháp hạch tâm, chính là thành lập một cái trật tự mới.

Trật tự mới này rất phức tạp, nhưng tổng kết lại chính là một câu nói, chính là tất cả mọi người đều có thể dựa vào cố gắng leo lên.

Nhất là sau khi Doanh Vô Kỵ thúc đẩy tài nguyên tu luyện, ở toàn bộ Vùng đất mới Đại Lê, quy tắc này nhất định sẽ được phát huy đến cực hạn.

Nhóm người trẻ tuổi này do Doanh Vô Kỵ dạy dỗ, đến lúc đó nhất định có thể bộc lộ tài năng, trở thành người được lợi lớn nhất của quy tắc này.

Qua vài năm, chờ bọn họ trở thành trụ cột vững vàng của Lê quốc, Doanh Vô Kỵ có thể đạt được địa vị chưa từng có.

Bảo trụ con cái, hẳn là vấn đề không lớn, bởi vì khi đó mâu thuẫn lớn nhất của Lê quốc vẫn là mâu thuẫn bên ngoài, Triệu Kỵ không có khả năng vì trở mặt, mất đi nhiều sinh lực như vậy. Chờ Triệu Kỵ qua đời, lại càng không có ai hạn chế con cái của mình.

Chỉ là…..".

Chương 512: cô gái hàng xóm có đạo đức giản dị Chương 512: cô gái hàng xóm có đạo đức giản dị

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nhìn ánh mắt có chút ảm đạm của Lý Thải My

"Nàng có phải cảm thấy làm như vậy có chút không xứng đáng với Triệu Ninh, giống như là đang cướp người của Triệu Ninh?"

Hắn rất rõ ràng, Đường Đường tuy rằng xuất thân Lý gia, vận mệnh cũng có chút bi thảm.

Nhưng vẫn là một cô gái hàng xóm có đạo đức giản dị.

Nhiều năm như vậy, nàng đối với Triệu Ninh vẫn luôn rất cảm kích, còn sót lại một chút oán hận, cũng là bắt nguồn từ vương thất.

Lý Thái My nhẹ nhàng gật đầu: "Có chút! Nhưng sai không phải ở chàng, chàng đã làm đủ tốt rồi".

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Kỳ thật chuyện này, xét đến cùng, chính là bắt nguồn từ vương quyền ngạo mạn. Những người cầm vương quyền tốt, đều là theo lẽ thường phải làm, ngươi làm tốt, cũng bất quá là từ bình dân biến thành công thần, công thần cũng là thần, vĩnh viễn không có khả năng biến thành chủ nhân."

Nhưng chỉ cần ngươi có một chút không tốt, đó là đại nghịch bất đạo với vương quyền.

Không phải trách bệ hạ cùng Triệu Ninh, bởi vì trên đời này không ai có thể ngoại lệ!

Cho dù ta trời xui đất khiến làm Càn Vương, nói không chừng cũng sẽ ngạo mạn như vậy.

Nhưng ta tự nhận không có gì không xứng đáng với bọn họ.

Ta đã trả giá cho họ nhiều hơn những gì ta nhận được từ họ.

Miễn là họ xứng đáng với ta, mọi thứ ta làm đều là của họ.

Ta muốn, chỉ là chúng ta có thể tốt!"

Uh!

Lý Thải My gật gật đầu.

Nàng không muốn suy nghĩ thế giới này nơi nào hợp lý, nơi nào không hợp lý, bởi vì nàng không có lòng dạ nào thay đổi, cũng không có sức thay đổi.

Nàng chỉ biết là, tên tiểu tử này đang ôm mình cũng đã trả giá rất nhiều vì mình.

Trán khẽ giương, hôn lên cổ Doanh Vô Kỵ một cái.

Một phút.

Một lần nữa.

Cái này ai chịu nổi ?

Doanh Vô Kỵ hỏi: “An tâm?

Lý Thải My nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Doanh Vô Kỵ sung sướng, xoay người đi qua, liền chuẩn bị làm chuyện cầm thú.

Nhưng không ngờ.

Lý Thải My: “Chờ một chút!”

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật: “Nàng sẽ không phải còn muốn kiếm cớ đuổi ta đi chứ?”

Lý Thái My có chút e lệ: “Không phải! Chàng có thể thắp sáng đèn hay không…..”.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Lý Thải My nghiêng mặt sang một bên, âm thanh nhỏ như ruồi muỗi: “Thiếp chờ mong ngày này đã lâu, thiếp không muốn tối đèn tắt lửa cứ như vậy trôi qua. Thiếp muốn nhìn thấy chàng!”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Lý Thải My đỏ mặt nóng lên, rồi lại có chút tức giận: “Chàng không muốn nhìn thiếp sao?

‘Muốn, muốn! Nàng chờ ta!”

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng xuống giường, thắp sáng mấy ngọn đèn, gian phòng không trở nên đặc biệt sáng, thậm chí

còn có chút tối tăm, nhưng vừa vặn đủ cho hai người thấy rõ lẫn nhau.

Hắn lại gần trở về, cười hỏi: "Độ sáng này đủ chưa?"

Vừa, vừa vặn!

Lý Thải My có chút bối rối, lại dị thường lớn mật, ôm qua cổ Doanh Vô Kỵ, liền mổ về phía môi hắn.

Lúc này nàng thuần thục hơn nhiều, hàm răng không đụng răng Doanh Vô Kỵ nữa

Nụ hôn này, càng ngày càng ngọt, càng ngày càng mãnh liệt.

Chờ đến lúc tách môi ra, hô hấp của hai người đã dồn dập đến kỳ cục.

Mà vạt áo của nàng, cũng không biết bị Doanh Vô Kỵ cởi từ lúc nào.

Không khí đêm đông có chút lạnh.

Nhưng nàng lại ngồi dậy, tựa vào đầu giường, cởi bỏ toàn bộ quần áo lộn xộn.

Trong ánh mắt Doanh Vô Kỵ, nàng hoảng sợ chỉ muốn chạy trốn, nhưng vẫn đánh bạo đối diện với hắn.

Nhỏ giọng hỏi: "Đẹp không?"

Đẹp!

……

Nửa canh giờ sau.

Doanh Vô Kỵ nằm ở trên giường, cảm giác hết thảy vừa rồi trải qua giống như là nằm mơ.

Về phương diện này, Đường Đường rõ ràng giống như là lần đầu tiên đi săn mèo hoang nhỏ, bởi vì khẩn trương mà run

rẩy, nhưng vẫn đánh bạo giương nanh múa vuốt.

Đoạn kinh nghiệm này, cả đời khó quên.

Chỉ là…..".

Móng vuốt mèo hoang bắt người thật đau!

Doanh Vô Kỵ hơi hít một hơi khí lạnh, hắn tuy rằng không nhìn thấy phía sau lưng của mình, lại có thể rất rõ ràng cảm nhận được phía trên có vài đường máu.

Con mẹ nó!

Hắn cố gắng dùng chân khí tu bổ vết thương một chút, dù sao tay cầm "Hoa nở khoảnh khắc" loại này thần kỹ chữa thương, để loại này vết thương khôi phục như lúc ban đầu, chỉ là mất mấy cái hô hấp

Chỉ là chân khí vừa mới điều động.

Đầu tựa vào vai liền cọ cọ.

Có thể giữ chúng lại một lát không?

Tại sao!

Thiếp muốn cho chàng khắc sâu trí nhớ một chút.

Được rồi!

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, trong lòng không khỏi oán thầm: Ấn tượng này đã đủ khắc sâu, không cần đồ chơi này khắc sâu!

Bất quá Đường Đường đều nói như vậy.

Yêu cầu nhỏ như vậy nếu đều cự tuyệt, e là về sau sẽ không hài hòa.

Lý Thải My cười ngẩng mặt lên: "Thiếp tu luyện ngọc nữ công của Triệu gia, nếu là, nếu là có người đàn ông yêu thích, sẽ tán công gần năm thành. Bất quá Lý gia chúng ta có bí pháp

song tu, bộ phận chân khí tán đi này, thiếp đã dẫn độ đến đan điền của chàng

Đối với loại công pháp này, Doanh Vô Kỵ đã sớm rõ ràng, bằng không lúc ấy cũng sẽ không lầm tưởng nàng là thiên tài được hoàng thất bí mật bồi dưỡng.

Tán công như thế, đối với thân thể không có cái gì thương tổn, nhưng vô duyên vô cớ tán đi năm thành công lực, thật sự là có chút đau mề.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được hỏi: "Những công lực này, đều là nàng khổ sở luyện ra, nàng chẳng lẽ…"

"Hối hận thiếp sẽ không luyện!"

Lý Thải My khẽ cười một tiếng: "Thiếp lúc ấy nghĩ chính là, trước đem thế lực của mình đề lên, nếu là có thể gặp được người trong lòng, liền cố gắng làm thê tử, thiếp lại không thích đánh đánh giết giết!

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Bất quá cái gì?"

Chương 513: Cao hơn nhất phẩm Linh thai Chương 513: Cao hơn nhất phẩm Linh thai

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lý Thải My nhíu mày: "Chẳng qua thời điểm thiếp đột phá Thai Thuế Cảnh, cũng chỉ là nhị phẩm linh thai, nếu chàng thật sự chỉ là nhị phẩm linh thai, đối với chàng coi như có tác dụng, nếu ngươi là nhất phẩm linh thai, vậy hiệu quả sẽ giảm mạnh.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Lý Thải My nghiêng người nằm ở lồng ngực của hắn, nhìn chằm chằm ánh mắt của hắn cả giận nói: "Nhưng thiếp vừa rồi cảm giác, phẩm cấp linh thai phẩm cấp của chàng hình như

cao hơn thiếp rất nhiều. nói! chuyện này chàng có phải gạt thiếp không?”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Vừa rồi chỉ lo tận hưởng, liền không thể nào che giấu.

Không ngờ nàng lại nhạy bén như vậy.

Trong lúc nhất thời, hắn có chút không biết giải thích như thế nào, hừ hừ ha ha nửa ngày, cũng không có đưa ra một cái giải thích.

Lý Thải My vừa mừng vừa sợ: “Chẳng lẽ chàng đã nhất phẩm linh thai rồi?

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: “Có thể cao hơn nhất phẩm Linh thai một chút!

Lý Thải My: “…..”.

So với nhất phẩm linh thai còn cao hơn một chút.

Chẳng lẽ là tinh khí thần hạng nhất đã đột phá đến tầng 13?

Há!

Trên đời này thật sự có quái vật có thể tu luyện tới tầng 13 sao?

Hơn nữa còn là tướng công của mình.

Giống như tương lai càng có hy vọng.

Nhưng hắn so với nhất phẩm linh thai còn mạnh hơn, vậy chút chân khí này của mình chẳng phải là…..”.

Nàng khóc không ra nước mắt: “Cho nên thiếp khổ sở tu luyện lâu như vậy, chỉ tương đương với làm một bữa ăn ngon bồi bổ thân thể cho chàng?”

“Hình như là như vậy…..”.

Doanh Vô Kỵ cảm thụ một chút, tuy rằng lượng chân khí nàng dẫn độ tới người mình không nhỏ, hơn nữa vô cùng tinh thuần.

Nhưng thân thể hiện tại của hắn, giống như là đại dương mênh mông.

Lượng biến là năng lượng không thể thay đổi.

Đem những thứ này luyện hóa, thật đúng là cùng ăn một bữa ngon không kém bao nhiêu.

Vui vẻ là được.

Hắn nghĩ nghĩ an ủi: "Kỳ thật nàng cũng không cần khổ sở…..".

Thiếp không khổ sở!

Lý Thải My ánh mắt có chút thay đổi, tiến đến bên tai hắn nhỏ giọng hỏi: "So nhất phẩm linh thai đều cao, vậy thân thể của chàng có phải hay không rất tốt ?"

Doanh Vô Kỵ: "???

Hắn rất vui vẻ, bởi vì cuối cùng cũng trải qua những ngày không còn phải mặt dày nữa

Nhưng lại có chút bất đắc dĩ.

Bởi vì Hoa Triều còn đang chờ ở nhà.

Bất quá đánh giá thời gian một chút, còn có gần một canh giờ…..".

Hắn nhìn Lý Thải My trong mắt đầy e lệ lại chờ mong, gật gật đầu: "Ta thân thể tốt lắm!"

Tiếp theo.

Nhu tình mật ý.

Thủy nhũ giao hòa.

Căn phòng đã sớm dán cách âm phù, căn bản không cần lo lắng…..”.

Ôi chao!

Cửa bị đẩy ra.

Thải My, ta đã trở lại!

Âm thanh Triệu Ninh vang lên.

Sau đó.

Âm thanh của Triệu Ninh.

Âm thanh Doanh Vô Kỵ.

Giọng nói của Lý Thải My.

Đồng thời tất cả im bặt

Trong phòng lâm vào yên tĩnh như chết.

Sáu mắt nhìn nhau.

Giật mình một hồi lâu.

Mau bỏ tay ngươi ra!

Lý Thải My kinh hô một tiếng, đánh rơi Doanh Vô Kỵ mu bàn tay, liền muốn giấu vào trong chăn, nhưng chăn sớm cũng không biết đi đâu.

Chỉ có thể trốn ở sau lưng Doanh Vô Kỵ.

Và sau đó tình hình trở nên xấu hổ hơn.

Triệu Ninh cứng họng, một màn trước mắt, đối với thị giác của nàng đả kích thật sự quá lớn, vội vàng che mắt: “Xin lỗi! có lẽ, ta tới không đúng lúc.”

Doanh Vô Kỵ đang mơ hồ, thuận theo liền đem câu thoại kế tiếp tiếp tiếp: “Không! Nàng tới đúng lúc!”

Lý Thải My: “…???

Triệu Ninh: “????”

Không khí phảng phất đều ngưng kết.

Triệu Ninh toàn thân đều cứng đờ, lắp bắp nói: “Ta, ta ở bên ngoài chờ các ngươi, các ngươi mau chút!”

Dứt lời, chạy trối chết.

Doanh Vô Kỵ xoay người: “Đường Đường, chúng ta còn tiếp tục không?”

Tiếp tục cái đầu ngươi!

Lý Thải My vừa thẹn vừa tức, thấp giọng hỏi: “Chàng nói nàng tới đúng lúc là có ý gì?”

Doanh Vô Kỵ: “Ta, ta…..”.

Lý Thải My gắt một cái: “Đêm nay dừng ở đây đi, chàng mau chút mặc xiêm y!”

Doanh Vô Kỵ: “Được rồi…..”.

Một lát sau.

Ăn mặc chỉnh tề.

Hắn xoay người nhìn thoáng qua, lại phát hiện Lý Thải My trốn ở trong chăn, đầu đều bị bịt kín.

Không thể không nói.

Cảnh tượng vừa rồi thật sự có chút xấu hổ.

Hắn khẽ thở dài một hơi.

Cũng nên kết thúc rồi.

Liền bóp nát lá bùa trong ngực, thông báo Hoa Triều sắp trở về.

Tuy rằng khoảng cách ước định thời gian còn có một đoạn khoảng cách, nhưng nàng hẳn là cũng đợi rất lâu đi!

Lắc đầu.

Hắn ra khỏi cửa phòng.

Triệu Ninh ở bên ngoài chờ, tuy rằng hiện tại trong đầu nàng đều là một màn vừa rồi nhìn thấy, nhưng cũng may bên ngoài phòng tương đối thanh tịnh, không khí đêm đông cũng tương đối có thể làm cho người ta tỉnh táo, cho nên miễn cưỡng khôi phục trấn định.

Nhưng nhìn thấy Doanh Vô Kỵ, cảnh tượng vừa rồi lại hiện lên trong đầu.

Thậm chí còn liên tưởng đến hình ảnh kiều diễm nhưng vụng về đêm tân hôn.

Doanh huynh!

Nàng kiên trì nói: "Bởi vì tình thế tương đối khẩn trương, cho nên ta suốt đêm chạy về, có chút đột nhiên…..". Ha ha ha!"

Doanh Vô Kỵ cúi đầu nhìn thoáng qua, phát hiện nàng hai chân giày chiến đều chống thành hình vòm, hoàn toàn có thể tưởng tượng hai chân nàng gắt gao bám chặt sàn nhà.

Hắn cũng lúng túng cười nói: "Ta cũng không nghĩ tới nàng tự nhiên trở về sớm như vậy…..". Ha ha ha!"

Ha ha ha!

Ha ha ha!

"……"

"……"

Tình cảnh có chút xấu hổ.

Doanh Vô Kỵ quyết định phá vỡ xấu hổ: "Ta đã nghĩ đã đại hôn rồi, cho nên cũng không cần phải phân ai trước ai sau, ta lần này cũng là… Ninh nhi, nàng có thể hiểu được không?"

Một tiếng "Ninh nhi", khiến Triệu Ninh bối rối.

Nhưng hôn sự này đã định, đó chính là vợ chồng trên thực tế, cũng không thể còn "Doanh huynh" "Triệu huynh" mà kêu.

Mặc dù có chút khó khăn, nhưng nàng vẫn miễn cưỡng cười nói: "Không quan trọng ai trước ai sau, ta cũng không thể cùng Thải My tranh giành tình nhân đúng không?"

Đúng đúng đúng! Vậy ta…..".

Doanh Vô Kỵ muốn nói đi tới trước.

Chương 514: Tình cảnh xấu hổ Chương 514: Tình cảnh xấu hổ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh lại cảm thấy nếu như cứ như vậy xấu hổ mà kết thúc, chỉ sợ đêm nay trong đầu đều là cảnh tượng xấu hổ này

Nhất định phải đứng đắn!

Sao lại đứng đắn chứ?

Nói chuyện công việc đi!

Nàng vội vàng ngắt lời: "Đúng rồi Doanh… Vô Kỵ, lần này Bắc chinh chúng ta phát hiện một ít mờ ám!"

Ách…..".

Doanh Vô Kỵ có chút mê man, bẻ lái nhanh như vậy sao?

Bất quá hắn rất nhanh liền hiểu được.

Nói chuyện chính sự bỏ đi xấu hổ!

Vậy thì nhanh một chút, còn nhanh chóng về nhà.

Hắn nghiêm mặt, nghiêm trang hỏi: "Chuyện mờ ám gì?"

Triệu Ninh hít sâu một hơi, làm như thật nói: "Địch quốc cao tầng, cùng Yêu tộc cấu kết!

Hả? Yêu tộc?

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, rồi lại bỗng nhiên cảm giác không đúng: "Yêu tộc?

Yêu mạch của mình, nghiêm túc mà nói cũng không nằm trong phạm vi quản hạt của Khuyển Nhung và Địch quốc, nhưng đất cũ của Địch quốc cũng chính là Vùng đất mới Đại Lê hiện giờ rất gần.

Yêu tộc ở Địch quốc có hoạt động, chẳng lẽ là vì yêu mạch này?

Hắn không thể không khẩn trương lên, nghiêm túc nói: "Nói tỉ mỉ!"

Triệu Ninh sửng sốt một chút, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ tự nhiên nghiêm túc như vậy, nhưng nàng rất nhanh liền hiểu.

Không nghĩ tới Doanh huynh vẫn giỏi hiểu ý người như vậy.

Biết ta muốn bớt đi xấu hổ, tự nhiên phối hợp như vậy.

Vì thế liền một năm một mười nói một lần.

Không giống với tổng quan về Triệu Kỵ, lần này nàng nói rất tỉ mỉ.

Doanh Vô Kỵ cũng nghe rất chăm chú, thậm chí còn có thể hỏi mấy vấn đề.

Chờ sau khi nói xong.

Thời gian một nén nhang trôi qua.

Thông tin rất nhiều, mặc dù không có thu hoạch chính xác.

Nhưng sự xấu hổ đã hoàn toàn biến mất.

Doanh Vô Kỵ thấy thời gian chênh lệch không nhiều lắm, cũng không dám tiếp tục chậm trễ, liền gật đầu nói: "Điểm ấy quả thật đáng chú ý, chờ Vùng đất mới ổn định, nhất định phải điều tra xem Yêu tộc muốn làm gì?"

Đúng vậy!

Triệu Ninh gật gật đầu, thầm thở phào nhẹ nhõm: "Sắc trời cũng không còn sớm, huynh cũng mau trở về nghỉ ngơi đi!"

Ngày mai gặp lại!

Doanh Vô Kỵ lên tiếng, liền nhanh chóng chạy đến góc tường, vèo một tiếng liền trốn xuống.

Động tác nhanh như vậy, một là bởi vì xấu hổ, hai là vừa rồi đã xé nát phù giấy thông báo cho Hoa Triều.

Nàng thức đêm chờ mình lâu như vậy, cũng không thể để cho nàng chờ nóng nảy.

Triệu Ninh thấy hắn rời đi, rốt cục thở ra một hơi thật dài.

Lúc này mới đẩy cửa tiến vào.

Ngồi cạnh giường.

Lại phát hiện Lý Thải My vẫn trùm đầu.

Triệu Ninh than nhẹ một tiếng: "Đừng giả bộ ngủ, hơi thở của em bình tĩnh quá rồi".

Lý Thải My lúc này mới từ trong chăn lộ ra đầu, vẻ mặt vô cùng xấu hổ.

Nàng cùng Triệu Ninh chung giường chung gối quen rồi.

Ở cùng một chỗ lâu như vậy, không có khả năng thời thời khắc khắc đều quần áo chỉnh tề, có đôi khi thậm chí sẽ giúp nhau tắm rửa.

Thân thể, tự nhiên là đã thấy qua.

Nhưng lần này…..".

Hoàn toàn không giống nhau được không?

Hơn nữa quan hệ của ba người thật sự kỳ lạ, mình và Triệu Ninh là quan hệ giữa Thái tử phi và Thái tử, nhưng trên thực tế cùng Doanh Vô Kỵ đều là…

Hơn nữa là Triệu Kỵ gật đầu.

Suy nghĩ của nàng bây giờ, thật sự phức tạp tới cực điểm.

Do dự một hồi, nàng nhỏ giọng hỏi: "Điện hạ có trách em không?"

Triệu Ninh bất đắc dĩ nói: "Ta tại sao phải trách em?"

Lý Thải My hít sâu một hơi: "Dù sao Điện hạ cũng là thê tử của chàng! Hơn nữa yêu cầu bản chất của chàng đối với hôn sự, cũng là ràng buộc với lợi ích của Lê vương thất. Cho nên, điện hạ mới là ý nghĩa chân chính của chàng…..". Mà em, trước một bước lấy đi thứ điện hạ nên có".

"Thân là thái tử một nước, ta làm sao có thể đem nhi nữ tình trường đặt ở vị trí đầu tiên? huống hồ, ta đồng ý đoạn hôn sự này, bản thân đã có một phần là vì thành toàn cho các ngươi, lại làm sao có thể bởi vậy mà sinh lòng oán hận?"

Triệu Ninh lấy ra lý do thoái thác đã sớm chuẩn bị tốt, nói xong lại cảm giác có chút buồn bực.

Bởi vì… nàng vừa rồi đích xác có loại cảm giác bị cướp đồ.

Lý Thái My có chút kinh ngạc: "Thật sao? Nhưng trong lòng điện hạ vẫn phải có chàng chứ!

Triệu Ninh vẻ mặt chắc chắn gật gật đầu: "Thôi em đừng hỏi nữa, hiện tại ta trong đầu đều là quốc sự!

Lý Thái My vội vàng nói: "Vâng, em biết rồi!"

Triệu Ninh: “…..”.

Chỉ một lát sau.

Hai người mặc áo ngủ, sóng vai nằm xuống.

Đều nhắm chặt mắt lại, ý đồ nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Nhưng Triệu Ninh không sao ngủ được, tuy rằng đệm giường đã thay đổi, nhưng cái giường này vừa rồi…

Than ôi!

Vừa nằm ở chỗ này, cảnh tượng vừa rồi cùng đêm tân hôn liền luân phiên xuất hiện trong đầu.

Cái này ai chịu nổi a?

Trọn vẹn nửa canh giờ, Triệu Ninh cũng không ngủ.

Sau đó, nhịn không được trở mình.

Lý Thải My hỏi: “Điện hạ cũng không ngủ sao?”

Uh!

Triệu Ninh lên tiếng, lại rất nhanh bổ sung một câu: “Lo lắng quốc sự!”

Lý Thải My đương nhiên biết nàng không phải đang lo lắng quốc sự, suy nghĩ một hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: “Khả năng đổi chỗ liền có thể ngủ ngon đi! nếu không, nếu không điện hạ đi Phủ Phò mã, dù sao hiện tại Nguyên Dương thân phận cũng là của điện hạ, đi nơi nào ngủ, đầu của điện hạ khả năng thanh tĩnh chút!”

Triệu Ninh: “…..”.

Hình như cũng đúng.

Tuy rằng nàng không dám cùng Doanh Vô Kỵ ở chung một chỗ.

Nhưng chỗ ở của Phủ Phò mã nhiều lắm, dù sao cũng tốt hơn ở chỗ này đầu óc rối bời…..".

Được!

Triệu Ninh đứng dậy thay quần áo, vừa vặn mình vẫn là "Nguyên Dương công chúa" nên đi về nhà

Lý Thải My sâu kín thở dài.

……

Chương 515: Nở rộ pháo hoa Chương 515: Nở rộ pháo hoa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thật ra là tối nay.

Giáng thành cũng không phải chỉ có vương cung nở rộ pháo hoa.

Ngoài hoàng cung còn có hai nơi.

Một chỗ trong đó, chính là Phủ Phò mã.

Sau khi pháo hoa kết thúc.

Hoa Triều nhìn bầu trời đêm thật lâu không nói, trong lòng cũng là cảm xúc phập phồng.

Mặc dù không phải chỉ chuẩn bị cho một mình ta.

Nhưng hắn dù sao cũng là phò mã trên danh nghĩa, đương nhiên phải làm cho bệ hạ vui vẻ.

Thứ đẹp như vậy, hắn có thể lưu lại cho ta một phần, đã rất tốt rồi.

Mễ Tinh Ly ở bên cạnh cười nói: "Ta không hiểu nổi hai người các ngươi, rõ ràng đều thích nhau vô cùng, nhưng đều cắn chết không thừa nhận, ngươi nói đây là có ý đồ gì?"

Nếu là bình thường.

Hoa Triều nhất định sẽ phản bác, nói cái gì "Ta và Vô Kỵ chỉ là người nhà", "Ta chỉ coi hắn là đệ đệ, hắn cũng coi ta là tỷ tỷ" các loại lời giải thích.

Nhưng hôm nay, Hoa Triều lại hiếm khi không phản bác.

Bởi vì chờ Doanh Vô Kỵ trở về, nàng sẽ ngả bài với Doanh Vô Kỵ.

Dưới tác dụng của Thông Tâm Xạ, hai người không hề che giấu, đem toàn bộ lời nên nói nói ra.

Nàng đã chuẩn bị rất nhiều câu hỏi.

Đến lúc đó sẽ hỏi rõ ràng toàn bộ.

Chỉ cần xác định Doanh Vô Kỵ có thể toàn tâm toàn ý đối đãi với mình, vậy thì liều lĩnh đem tất cả của mình đều cho hắn, cho dù hắn ngoài mặt vẫn chỉ có thân phận phò mã, cho dù mình một điểm thân phận cũng không có.

Nếu xác định hắn không thể…

Hoa Triều sẽ không rời khỏi Giáng Thành, nhưng sẽ không bao giờ gặp Doanh Vô Kỵ nữa, đỡ phải lưu luyến những niệm tưởng kia.

Đến lúc đó chỉ cần nhìn từ xa là đủ rồi!

Tối nay.

Chính là kết thúc cuối cùng.

Tinh Ly thấy nàng không phản bác, mơ hồ có loại dự cảm đêm nay giống như sẽ xảy ra chuyện gì, tròng mắt đảo quanh, liền cười nói: "Có thể là ta xen vào việc của người khác rồi! Hoa Triều cô nương, thời gian không còn sớm, ta đi nghỉ ngơi trước, một mình cô nương từ từ chờ, Doanh huynh từ trước đến nay nói lời giữ lời, sẽ không cho cô leo cây!"

Nói xong, liền lảo đảo trở về phòng mình.

Sau đó, bất động thanh sắc đem cửa sổ mở ra một khe hở.

Xa xa quan sát tình huống bên này.

Ai…..".

Hoa Triều sâu kín thở dài một hơi, liền về tới chỗ ở của mình.

Trên bàn bày điểm tâm cùng rượu, ở trong nước ùng ục đều nóng, cho dù Doanh Vô Kỵ lúc nào trở về, đều có thể ăn được nóng ăn nóng hôi hổi.

Nàng mím môi, từ trong ngăn kéo lấy ra một khối hương liệu, sau khi mài thành bột, đặt vào trong lư hương.

Sau đó đặt tờ giấy châm lửa sang một bên.

Liền chống má giả vờ ngủ.

Thông Tâm Xạ có thể nhiễu loạn tâm trí con người, hơn nữa rất dễ dung hợp với chân khí, hiệu quả đối với người tu luyện càng mạnh.

Chân khí càng tràn đầy, dược hiệu lại càng mạnh càng nhanh.

Ngược lại loại dược hiệu có tác dụng chậm hơn rất nhiều đối với người không hề có tu vi này của nàng, hỏi xong những vấn đề kia dư dả.

Nàng đã tính toán thời gian rồi.

Doanh Vô Kỵ đã nói, chỉ cần lá bùa trong lòng nàng xuất dị trạng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra một khắc là có thể trở về.

Thông Tâm Xạ tràn ngập cả gian phòng, kém không nhiều lắm cũng là một khắc đồng hồ.

Đến lúc đó mình còn có thể bảo trì thanh tỉnh, dược hiệu của Doanh Vô Kỵ đã lên, liền có thể ung dung hỏi ra những

vấn đề kia.

Hoàn hảo!

Nâng má, sâu kín ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, ngực truyền đến ấm áp đem nàng đánh thức.

Nàng đánh giá một chút, cách thời gian ước định cuối cùng còn có nửa canh giờ.

Hắn quả nhiên có thể đúng giờ trở về.

Trong lòng nàng mừng rỡ, vội vàng đốt Thông Tâm Xạ.

Sau khi châm lửa, nàng không định rời đi, bởi vì cửa mở một lần, mùi thơm của Thông Tâm Xạ trong phòng sẽ tiêu tán không ít.

Vô Kỵ đợi lát nữa hắn nhất định phải mở cửa, vạn nhất mở hai lần, tiêu tán dược hiệu không đủ sẽ không tốt.

Dù sao mình cũng không có tu vi.

Cho dù chờ hai khắc đồng hồ cũng không có vấn đề.

Nàng ngồi ngay ngắn trên ghế, lẳng lặng chờ đợi.

Nhưng qua một khắc đồng hồ, ngoài cửa vẫn không có động tĩnh.

Hay là ra ngoài hít thở không khí?

Đừng đi! Hắn hẳn là rất nhanh sẽ đến.

Hơn nữa dược hiệu này hình như cũng không có quá mạnh!

Chờ một chút đi!

Hoa Triều nâng má, tiếp tục chờ đợi.

Đầu óc vẫn tỉnh táo, nhưng cảnh tượng pháo hoa đầy trời vừa rồi, lại không ngừng xuất hiện trong đầu nàng.

Đẹp quá!

Trừ lần đó ra, cảnh tượng sau lần đầu gặp Doanh Vô Kỵ, cũng thỉnh thoảng sẽ đột nhiên xuất hiện.

Bao gồm bộ dáng Doanh Vô Kỵ chọc cho nàng vui vẻ.

Cũng bao gồm một mình nàng dựa vào cửa sổ, tâm tình thê lương một mình.

Từng luồng cảm xúc đan xen, nàng có chút muốn khóc, cũng có chút muốn cười.

Chuẩn bị câu hỏi hồi lâu, hình như đã có chút mơ hồ.

Nàng hiện tại, trong đầu chỉ có một ý niệm đang xoay quanh: Nhanh chóng nhìn thấy Doanh Vô Kỵ.

Thời gian trôi nhanh.

Lại hình như rất chậm.

Cuối cùng.

Kẹt kẹt!

Doanh Vô Kỵ đẩy cửa vào, lại đóng cửa phòng lại, cười nhận lỗi: “Hoa Triều tỷ, tỷ đợi lâu, vừa rồi Thái tử điện hạ nhất định muốn cùng đệ thảo luận sự tình Bắc chinh, cho nên đến muộn một chút.”

Không sao!

Hoa Triều không trách hắn, chỉ đứng dậy đến gần.

Hơi ngẩng mặt lên, ánh mắt tựa như thu thủy.

Có vui sướng.

Có những trách móc

Thất thần một lát, nhẹ giọng nói: “Nhưng ta thật sự chờ đệ rất lâu rồi!

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Hắn có chút nghi hoặc, không biết tại sao Hoa Triều nhìn mình lại là ánh mắt này.

Nhưng lại cảm giác giống như mình không thể suy nghĩ vấn đề này.

Hắn chỉ cảm thấy.

Ánh mắt này, làm cho hắn thật đau lòng. Trong nhà.

Lư hương khói nhẹ từng trận.

Một nam một nữ nhìn nhau.

Chương 516: Sóng tình Chương 516: Sóng tình

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nhìn sóng mắt Hoa Triều như nước, cảm giác mơ hồ giống như có chỗ không đúng lắm.

Không phải chờ ta ăn cơm tất niên sao?

Vì sao ăn cơm tất niên lại có vẻ mặt này?

Đó là một câu hỏi!

Nhưng hắn cảm giác, chính mình hiện tại không muốn làm nhất chính là tự hỏi vấn đề.

Bởi vì ánh mắt của Hoa Triều, làm cho trong lòng hắn đau đớn.

Hoa Triều tỷ, tỷ…..”.

Ma xui quỷ khiến.

Doanh Vô Kỵ đưa tay chạm vào gương mặt của nàng, giọt nước mắt đầu tiên vừa từ khóe mắt Hoa Triều chảy xuống, liền bị hắn dùng đầu ngón tay lau đi.

Hoa Triều theo bản năng lui về phía sau vài bước, vẻ mặt có chút bối rối, nhanh chóng kéo ghế gỗ ra cho Doanh Vô Kỵ, chỉ vào rượu nấu trong nồi nhỏ nói: "Mau ngồi xuống đi, còn nóng!"

Uh!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, liền tiến lên ngồi xuống.

Chẳng qua, hắn cũng không có ngồi ở chỗ Hoa Triều bảo hắn làm.

Lại ngồi ở bên cạnh Hoa Triều.

Hoa Triều giật mình một chút, tuy nói hai người trước đó thường xuyên ngồi sóng vai như vậy, nhưng từ sau khi Doanh Vô Kỵ thành hôn, nàng vẫn rất chú ý khoảng cách, Doanh Vô Kỵ cũng rất chú ý đúng mực.

Nhưng lần này, hắn lại chủ động ngồi ở bên cạnh mình.

Hơn nữa nhìn vẻ mặt hắn tự nhiên, giống như căn bản không có phát hiện được không đúng.

Đúng rồi!

Thông Tâm Xạ!

Hoa Triều nghĩ tới lời vị khuê trung mật hữu kia của mình từng nói: Thông Tâm Xạ không có biện pháp làm độc, cũng không có biện pháp làm thuốc bổ, công dụng duy nhất của nó chính là, để cho năng lực suy nghĩ lý trí của một người giảm xuống thấp nhất, để cho hết thảy đều giao cho cảm tính chi phối.

Cho nên nói, hiện tại Vô Kỵ làm hết thảy chuyện, đều là hắn chân chính muốn làm đúng không?

Hắn vốn muốn tới gần ta?

Đêm đông lạnh lắm.

Mặc dù trong phòng cũng có chút lạnh.

Một người đàn ông trẻ tuổi cao lớn ngồi ở bên cạnh, giống như là một cái lò sưởi nhỏ.

Hoa Triều cũng muốn đến gần hắn một chút, không biết có phải bởi vì đến gần hắn thời điểm sẽ ấm áp một chút hay không.

Loại ý niệm này càng ngày càng mãnh liệt.

Khiến nàng nhịn không được muốn dựa vào vai Doanh Vô Kỵ.

Nhưng nàng nhanh chóng nhận ra có gì đó không ổn.

Không đúng!

Ở trong nhà quá lâu.

Thuốc Thông Tâm Xạ cũng bắt đầu ảnh hưởng đến ta!

Hoa Triều cảm giác không ổn, thầm nghĩ nhanh chóng đem vấn đề mình muốn hỏi hỏi hỏi ra, nhưng vừa mới chuẩn bị mở miệng, liền thấy Doanh Vô Kỵ kính tới một chén rượu ấm.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Hoa Triều tỷ! Vừa rồi công sự cùng việc tư đều tương đối nhiều, cho nên trì hoãn một đoạn thời gian. Tỷ đợi lâu, đệ bồi tội cho tỷ!"

Không có! Ta nguyện ý chờ!"

"Hoa Triều thốt ra, lại theo bản năng bổ sung một câu: "Chỉ cần là đệ, mặc kệ bao lâu ta đều nguyện ý chờ!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hoa Triều: "…..".

Hỏng rồi!

Sao một chút rụt rè cũng không có ?

Nàng rốt cục ý thức được sự khủng bố của Thông Tâm Xạ, tuy rằng nó không thể khống chế tư tưởng con người, nhưng có thể làm cho tư tưởng con người mất đi tất cả trói buộc lý trí.

Trong ánh mắt Doanh Vô Kỵ hơi có vẻ nóng rực, nàng có chút bối rối, vội vàng uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, do đó che giấu xấu hổ.

Doanh Vô Kỵ nhìn nàng, càng cảm thấy không thích hợp.

Nhưng hắn cũng không biết vì sao.

Hắn hiện tại trong đầu đều là câu kia "Chỉ cần là đệ, mặc kệ bao lâu ta đều nguyện ý chờ!"

Hoàn toàn chịu không nổi a!

Tội lỗi.

Tự trách mình.

Chờ đợi.

Đủ loại cảm xúc đan xen vào nhau.

Doanh Vô Kỵ, ngươi đang chờ đợi cái gì?

Trong lúc nhất thời, chột dạ có chút rối loạn.

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi, rốt cục phát hiện mùi xạ hương trong không khí, xạ hương này tuyệt đối có vấn đề!

Có người hạ độc?

Hắn nhanh chóng kiểm tra chân khí của mình, nhưng lại cảm giác được có một cỗ dược lực kỳ quái.

Nhưng dưới tác dụng của hoa nở trong khoảnh khắc, hắn đều không nhận ra dược lực này có nguy hiểm gì.

Không phải độc!

Vậy là sao?

Nhưng mặc kệ có độc hay không, loại cảm giác mất khống chế này, đều khiến Doanh Vô Kỵ rất không có cảm giác an toàn.

Hắn đưa tay đã muốn đem lư hương dời đi, nhưng chưa từng nghĩ, mới vừa vươn tay, đã có một bàn tay thon dài, đè lại lư hương.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được nói: "Hoa Triều tỷ, xạ hương này không thích hợp.

Ta biết không thích hợp!

Hoa Triều đột nhiên đứng lên, nhìn hắn, ngực phập phồng, tâm tình hiển nhiên có chút kích động.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, nhất thời hiểu rõ, xạ hương xui xẻo này, chính là Hoa Triều sắp xếp.

Hắn cố gắng chống đỡ lý trí cuối cùng: "Hoa Triều tỷ, tỷ có phải hay không có lời nói với đệ? những lời này, có thể tạm thời buông xuống, có xạ hương này ở đây, cảm giác sắp xảy ra chuyện a!"

Hoa Triều cắn răng: "Không có xạ hương này, mới xảy ra chuyện!"

Doanh Vô Kỵ có chút giãy dụa: "Nhưng…..".

Hoa Triều hốc mắt có chút phiếm hồng: "Vô Kỵ, đệ biết ta dùng bao nhiêu dũng khí, mới chờ đệ đến bây giờ không?"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Trong phòng trầm mặc.

Hai người cứ đứng như vậy.

Doanh Vô Kỵ muốn đoạt lư hương, Hoa Triều lại gắt gao che chở.

Nhìn Doanh Vô Kỵ đau lòng, bất đắc dĩ thu tay lại.

Hoa Triều thần sắc khẩn trương, rốt cục thả lỏng một ít, chậm rãi ngồi ở trên ghế dài, hai tay nâng trán, cảm giác có chút mỏi mệt.

Vừa rồi cảm xúc dao động có chút lớn, giống như tiêu hao cực lớn đối với thể lực của nàng.

Doanh Vô Kỵ vỗ nhẹ bả vai của nàng một cái: "Hoa Triều tỷ, tỷ nếu như có lời gì muốn nói, liền nói thẳng đi!"

Uh…..".

Hoa Triều nhẹ nhàng đáp một tiếng, lúc này mới ngẩng đầu lên, hai mắt đẫm lệ nhìn hắn.

Chương 517: Chàng có yêu ta không? Chương 517: Chàng có yêu ta không?

Người dịch: PrimeK Tohabong

Kỳ thật nàng đã sớm chuẩn bị tốt vấn đề.

Những vấn đề này sớm đã diễn luyện qua trong miệng nàng rất nhiều lần.

Cho dù bị Thông Tâm Xạ ảnh hưởng tâm trí, cũng tuyệt đối không thể quên được vấn đề này.

Nàng muốn hỏi là: Vô Kỵ! Phần đời còn lại của ta, chàng nguyện ý toàn tâm toàn ý chỉ yêu một mình ta không?

Ngay vừa rồi, nàng vô số lần muốn hỏi ra vấn đề này.

Nhưng mỗi lần vấn đề này sắp ra khỏi miệng, sẽ cảm giác được một cỗ cảm giác khủng hoảng không thể thừa nhận.

Rõ ràng đã nghĩ ra rồi!

Nếu câu trả lời là có, thì mình giao mình cho hắn

Nếu như đáp án là không vậy thì hoàn toàn cắt đứt ý niệm này.

Nhưng tại sao?

Lúc nói đến bên miệng, mình dĩ nhiên sợ hãi nhận được đáp án phủ định như vậy.

"Có lẽ là vừa rồi…..". Từ trên người hắn ngửi được mùi thơm của nữ tử?

Hoa Triều trong lòng rất sợ hãi, hôm nay ngửi được nữ tử hương cùng lần trước ngửi được hơi có khác biệt.

Có lẽ là vị Nguyên Dương công chúa kia.

Nàng lúc trước đã nhận định, Doanh Vô Kỵ cùng Nguyên Dương công chúa không phải chân ái.

Nhưng vạn nhất thì sao?

Vạn nhất Doanh Vô Kỵ cho mình một câu trả lời phủ định, vậy mình thật muốn cả đời không gặp hắn sao?

Lúc trước hết thảy lý trí giống như cũng đã tan thành mây khói, vừa nghĩ tới mình có thể sẽ nhận được một đáp án phủ định, nàng liền cảm thấy như rơi xuống hầm băng, cả người đều bởi vì sợ hãi mà run lẩy bẩy.

Doanh Vô Kỵ nhìn ánh mắt kinh hoàng của nàng, trong lòng cũng có chút luống cuống, sợ nàng xảy ra vấn đề gì.

Liền vỗ nhẹ bả vai của nàng: "Hoa Triều tỷ, tỷ có lời gì cứ nói thẳng đi!

Hoa Triều cắn cắn môi: "Ta, ta hỏi đệ mấy vấn đề, đệ chỉ cần trả lời là được rồi, nói nhiều một câu cũng không cần nhiều lời".

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Được! Tỷ hỏi đi!"

Hoa Triều hít sâu một hơi, chuẩn bị cưỡng ép chính mình hỏi ra vấn đề kia, nhưng đến bên miệng lại biến thành: "Vô Kỵ, đệ yêu ta không?"

Doanh Vô Kỵ ngơ ngẩn, lý trí nói cho hắn biết…..".

Kệ mẹ lý trí.

Không có lý trí.

Hắn nâng má Hoa Triều lên, nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt cô, nhìn vào mắt cô nghiêm túc nói: "Yêu!"

Từ lúc Thư cục mở ra, hắn đã muốn cưới Hoa Triều làm vợ.

Cho đến bây giờ.

Hoa Triều hơi thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng vấn đề vừa rồi hỏi, không phải là vấn đề nàng vốn muốn hỏi, nhưng câu trả lời này, lại làm cho nàng có loại cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Bởi vì đây là đáp án phát ra từ nội tâm Doanh Vô Kỵ.

Cô lại hỏi: "Vậy, vậy đệ nguyện ý suốt quãng đời còn lại đối xử tốt với ta không?

Doanh Vô Kỵ lần này một lát cũng không do dự: "Nguyện ý! bất luận tỷ có phải là thê tử của đệ hay không, đệ đều sẽ đối tốt với tỷ!"

Trong lòng trào ra một tia ngọt ngào, làm cho khóe miệng nàng hơi nhếch lên.

Tuy rằng đối với những đáp án này đã sớm có dự liệu, nhưng chính tai nghe được, trong lòng vẫn vui sướng.

Vậy.

Chỉ còn lại một câu hỏi cuối cùng: Đệ có thể chỉ tốt với một mình ta không?

Môi Hoa Triều há hốc, nhưng làm thế nào cũng không hỏi ra vấn đề này.

Nàng cũng có chút không hiểu chính mình.

Rõ ràng vấn đề này, mới là điều mình quan tâm nhất!

Vì sao hỏi không ra khỏi miệng?

Tỷ đang sợ cái gì Hoa Triều!

Doanh Vô Kỵ nhìn bộ dáng nàng muốn nói lại thôi, dĩ nhiên đoán được nàng muốn nói cái gì, dù sao hắn đánh mất chính là lý trí, mà không phải chỉ số thông minh.

Nhưng cho dù từ góc độ cảm tính, hắn cũng không dám dễ dàng trêu chọc tình cảm của Hoa Triều.

Nhưng vừa rồi mình trả lời là câu là gì?

Doanh Vô Kỵ trong lòng loạn hỏng bét, cảm giác mình giống như biến thành badyboy nhưng lại không hoàn toàn cặn bã.

Không được!

Đùa bợt tình cảm với ai cũng không thể đùa bợt với tình cảm Hoa Triều tỷ!

Hắn dùng sức cắn một cái đầu lưỡi của mình, ép buộc chính mình mở miệng: "Hoa Triều tỷ, đệ vẫn luôn muốn cưới tỷ làm thê tử, nhưng là thứ tỷ muốn đệ cũng không cho được, hiện tại đệ…"

"Đệ không cần ta nữa sao?"

Hoa Triều nói một câu.

Câu này khiến cho Doanh Vô Kỵ trậm mặc, lúc này cái gì cũng nói rồi, hiện giờ vừa rồi cái gì cũng nói, hiện tại quay đầu nói "Ta không cần tỷ"?

Đầu óc hắn có chút hồ, rốt cuộc là làm babboy một lần đối với Hoa Triều thương tổn lớn, hay là "Ta không cần tỷ" đối với nàng thương tổn lớn hơn.

Nhìn đôi mắt đẫm lệ của Hoa Triều, hắn có chút mê mang.

Hoa Triều có chút tức giận, trực tiếp nắm lấy vạt áo của hắn, không biết lấy đâu ra khí lực đem hắn đẩy tới bên tường.

Sau đó hai tay chống lên tường, lấy hết dũng khí cả đời nói: "Ta biết điều đệ muốn nói, hiện tại đệ đang ở vương thất thân bất do kỷ (người sống trong xã hội, nhiều khi phải làm những chuyện không theo ý muốn!)

Chỉ cần đệ yêu ta, chỉ cần đệ nguyện ý đối tốt với ta, chỉ cần đệ… Ta có thể không cần danh phận! Ta có thể trốn tránh!"

Ta có phải rất hèn mọn hay không?

Nhưng đệ đã xuất hiện!

Ta đã quen với việc có đệ rồi!

"Đệ bảo ta làm sao có thể sống những ngày không có đệ được nữa?"

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Hoa Triều nhìn hắn, chờ hắn, đợi đến khi bả vai run nhè nhẹ, nàng rốt cục nhịn không được: "Ta đã đi về phía đệ nhiều bước như vậy, đệ có thể đi về phía trước dù chỉ một bước hay không?"

"Đệ có thể!"

A…..".

Hoa Triều chỉ cảm thấy môi nóng lên, giống như còn mang theo một chút vị ngọt của rượu gạo.

Chợt bị một cái ôm ấm áp bao bọc, cảm giác như cả người đều bị hòa tan.

27 năm phiêu bạt không nơi nương tựa, phảng phất vào giờ phút này hoàn toàn kết thúc.

Ở trong lòng này, nàng cảm giác tất cả mọi thứ trước kia từng sợ hãi đều không đủ làm sợ hãi.

Chương 518: Đệ hãy yêu ta đi Chương 518: đệ hãy yêu ta đi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thật lâu sau.

Môi tách ra.

Nàng chỉ cảm thấy toàn thân đều mềm nhũn vô lực, cứ như vậy lẳng lặng nằm trên vai Doanh Vô Kỵ.

Chờ khôi phục một ít khí lực, nàng âm thanh nhỏ yếu muỗi: "Còn chưa đủ… Vô Kỵ, đệ hãy yêu ta đi!"

Uh!

Doanh Vô Kỵ nặng nề đáp một tiếng, liền ôm nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng đặt ở trên giường.

Hắn đã không muốn suy nghĩ bất cứ vấn đề gì nữa.

Hiện tại hắn chỉ biết, Hoa Triều thiếu bất cứ thứ gì, chính mình đều phải cho.

Nữ tử ôn nhu đến tận xương tủy trước mắt này, chính là thê tử của mình.

Bốn mắt nhìn nhau.

Hoa Triều ném cho hắn một ánh mắt khích lệ, nhưng khi tay hắn thò về phía vạt áo mình, đỏ mặt bắt lấy tay hắn: "Đệ, đệ có thể thổi tắt đèn không?"

Một lát sau.

Đèn tắt.

……

Trong một gian phòng khác.

Tinh Ly cẩn thận từng li từng tí bám vào khe cửa sổ, nhìn cảnh tượng phòng khách đối diện từ xa.

Tuy rằng cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng nàng vẫn nhìn đến say sưa.

Tối nay.

Có thể xảy ra chuyện gì không?

Nói thật, nàng có chút chờ mong.

Thời điểm ở Sở quốc, nàng tiếp xúc đều là chút ít vương công quý tộc, liên hôn đến liên hôn đi, mỗi người đều có tính toán.

Tình yêu?

Không tồn tại!

Cho đến khi tiếp xúc với Hoa Triều nhiều, nàng mới phát hiện trên thế giới này tự nhiên thật đúng là có thứ gọi là tình y êu!

Còn có Doanh Vô Kỵ bố trí thế lực chu toàn khắp nơi kia, tiểu tâm cơ cũng không ít, đối đãi Hoa Triều lại cẩn thận từng li từng tí như thế.

Đôi này mặc dù có chút vượt qua nhận thức trước kia của nàng, nhưng thỏa mãn tất cả ảo tưởng của nàng đối với tình yêu.

Nếu có thể nhìn thấy bọn họ cùng một chỗ.

Tinh Ly cảm thấy so với mình tìm được một người chồng tốt còn ngọt ngào hơn.

Lạ thật!

Trên đời này lại có người kỳ quái như ta.

Nhưng… hôm nay sẽ không thất bại chứ?

Cẩn thận ngẫm lại, Doanh Vô Kỵ người này thật sự quá mưu lợi, nói không chừng thật đúng là sẽ ăn xong cơm tất niên liền chuồn.

Nếu như hắn thật sự chuồn.

Tôi sẽ không nói chuyện với hắn ta trong một tháng!

Không đúng!

Hai tháng!

Thật sự rất tức giận.

Đang lúc khóe miệng Tinh Ly đang mỉm cười cùng dữ tợn, hai loại trạng thái điên cuồng hoán đổi.

Đèn trong phòng Hoa Triều…..".

Tắt!

Hơn nữa đợi hồi lâu cũng không thấy Doanh Vô Kỵ đi ra.

Á!

Á!

Á!

Tinh Ly không hiểu sao kích động, nàng cũng không biết mình đang kích động cái gì.

Tuy nói có thể mượn quan hệ Hoa Triều cùng Doanh Vô Kỵ, có thể lừa Doanh Vô Kỵ lừa đến Sở quốc, nhưng đoạn quan hệ này nhiều nhất chỉ là một cái đột phá khẩu, khoảng cách thành công không nói kém 100 nghìn tám ngàn dặm

Vậy mình đang phấn khích cái giề?

Người khác đang thân mật trong phòng, ta đang kích động cái giề?

Tinh Ly có chút mê hoặc, nhưng chính là không khống chế được cười ngây ngô, thậm chí còn đang suy nghĩ có nên đi

nghe một chút động tĩnh hay không.

Nghe thử xem?

Nghe một chút cũng không phạm pháp!

Nàng cảm thấy kích động, chợt chuẩn bị len lén ra ngoài, đến dưới cửa sổ đối diện nghe một chút.

Cũng chưa từng nghĩ, vừa định đẩy cửa ra ngoài, liền mơ hồ nghe được tiếng xe ngựa kêu vang.

Cái này…..".

Tinh Ly giật mình, hơn nửa đêm, xe ngựa ở đâu ra?

Nàng thu hồi tay chuẩn bị đẩy cửa

Tuy rằng tiếng xe ngựa này đại khái không phải Phủ Phò mã, nhưng vẫn đều đều đi về phía trước

Nhưng nàng không nghĩ tới, tiếng xe ngựa thật sự dừng ở cửa Phủ Phò mã.

Sau đó, một nữ tử mặc cung trang bước nhanh vào.

Oái!

Nguyên Dương công chúa!

A, cái này…..".

Tim Tinh Ly đập nhanh hơn vài phần, nàng không rõ, vì sao Nguyên Dương công chúa từ khi thành hôn đến bây giờ cũng chưa từng trở về phủ phò mã, sao đêm nay lại trở về.

Nhưng nàng cảm giác mình rất khẩn trương, cảm giác người bị bắt gian chính là mình.

Đúng rồi!

Nguyên Dương công chúa nhất định là vì bắt gian mà tới!

Đừng!

Người ta có tình nhân mới vừa mới gạo nấu thành cơm, ngươi lại độc ác chạy tới chia lìa người ta?

Tinh Ly che kín mắt, có chút không đành lòng nhìn thấy cảnh tượng kế tiếp.

……

Bạch!

Triệu Ninh từ trên xe ngựa nhảy xuống.

Nhìn bảng hiệu phủ Phò mã, vẻ mặt nàng có chút hoảng hốt.

"Mình…..". Cứ như vậy tới đây?"

Nàng xoa xoa đầu, quả thật có chút buồn ngủ, thân thể cũng có loại cảm giác mệt mỏi.

"Mình đến đây chỉ để nghỉ ngơi thôi phải không?"

Triệu Ninh có chút khó hiểu, cảm giác động cơ của mình rất không hợp lý, hình như là muốn phá rối?"

Bởi vì nằm ở trên giường Doanh Vô Kỵ từng cùng Lý Thải My ngủ qua ngủ không được, cho nên ta phải từ vương cung chạy tới nơi này, cùng Doanh Vô Kỵ ngủ ở trên một cái giường?"

Điều này có hợp lý không?

Không đúng không đúng!

Ý nghĩ ban đầu của ta là tìm một gian phòng ở phủ Phò mã, cũng không phải ngủ cùng Doanh Vô Kỵ!

Đúng rồi!

Đúng rồi!

Triệu Ninh tự làm công tác tâm lý, liền sải bước đi vào trong phủ, người gác cổng cố ý ngăn cản, nhưng rắm cũng

không dám thả một cái.

Đèn phòng ngủ tắt rồi à?

Nói vậy Doanh huynh đã ngủ rồi!

Vừa lúc ta tìm một chỗ ngủ, cũng đỡ xấu hổ.

Vì thế nàng bắt đầu tìm kiếm phòng khách, rất tự nhiên đi tới trước phòng duy nhất có động tĩnh.

Bên trong mơ hồ truyền đến một chuỗi tiếng rên rỉ.

Âm thanh như là "Hoa Triều tỷ" "Vô Kỵ, chàng ôn nhu một chút" tuy rằng rất nhỏ, nhưng bằng vào tu vi Triệu Ninh, lại có thể nghe được rõ ràng.

Triệu Ninh: "…..".

Bối rối.

Lần trước chỉ có hình ảnh không có âm thanh.

Lần này hình ảnh không còn, âm thanh lại sinh động như thế.

Doanh huynh!

Ta lần này tới, sao lại đúng lúc thế?

Ngươi không phải rất khắc chế với con riêng của La tướng sao?

Sao lại…

Trong phòng truyền đến âm thanh nhỏ vụn, làm cho Triệu Ninh tâm phiền ý loạn.

Chương 519: Cảm giác mất mát Chương 519: Cảm giác mất mát

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nàng chỉ muốn Doanh Vô Kỵ tỉnh táo.

Nhưng loại cảnh tượng này, ra tay cắt đứt có phải hơi mất nhân tình hay không?

Thôi

Triệu Ninh cắn răng, xoay người đi về phía phòng ngủ của mình và Doanh Vô Kỵ.

Ngủ đã!

Chờ ngày mai nói sau!

Nhưng nằm trên chiếc giường chứa đựng ký ức đêm tân hôn này, trong đầu nàng liền bất giác hiện ra cảnh tượng đêm đó.

Lại liên tưởng đến hình ảnh lần lượt nhìn thấy và âm thanh nghe được hôm nay.

Liền cảm giác chân khí trong đan điền xao động nói không nên lời.

Còn có một loại ảo giác mất mát, càng làm cho nàng tâm phiền ý loạn.

Nghiệp chướng!

Phòng khách khác.

Tinh Ly mê muội.

Ngươi không phải tới bắt gian sao?

Làm sao bắt được một nửa người đi rồi?

Ngươi đây rốt cuộc là tức giận hay là không tức giận a?

Tức giận ngươi liền bắt tại chỗ, nếu không cũng phải về vương cung tìm Lê vương tố cáo đi!

Nếu như không tức giận, tối thiểu cũng phải có cảm xúc dao động !

Ví dụ như ở cửa thổi một khúc Phượng Tù Hoàng gì đó.

Cứ như vậy về phòng mình, có phải quá bình tĩnh hay không?

……

Trong nhà.

Mưa gió tạm ngừng.

Doanh Vô Kỵ gắt gao ôm Hoa Triều, sợ một lát chia lìa sẽ mang đến cho nàng cảm giác khủng hoảng.

Tất cả vừa rồi, kiều diễm đến tận xương tủy.

Hắn cũng không nghĩ tới, đại tỷ tỷ ngày thường ôn nhu, khi thời điểm làm loại chuyện này, hoàn toàn chính là một tiểu cô nương thẹn thùng.

Vẫn

Như mọi khi.

Nhẹ nhàng như nước.

Hiện tại da kề da, thịt kề thịt, Doanh Vô Kỵ trong lòng là thỏa mãn cùng hân hoan nói không nên lời.

Mùi xạ hương vẫn còn quanh quẩn trong phòng.

Loại cảm giác lý trí cự tuyệt khi yêu đương phảng phất có thể khiến con người ta quên đi hết thảy

Thời điểm hai cái đầu yêu đương ôm nhau, quả thực hạnh phúc đến không bờ bến.

Vô Kỵ…..".

Hoa Triều ghé vào bên tai hắn, giống như nói mê: "Ta là của chàng".

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Nàng vẫn luôn như vậy!"

Ta vừa rồi có phải rất ngốc hay không?

“Có ít, nhưng ta thích thế.”

Thích bao nhiêu?

Cả đời cũng sẽ không chán.

Xì!

Hoa Triều cười khẽ một tiếng, mê luyến nhìn hắn, cho dù ánh sáng vô cùng tối tăm, chỉ có thể nhìn thấy một hình dáng như ẩn như hiện, nàng cũng giống như thấy được mặt của hắn.

Nhưng rất nhanh nàng lại có chút đau thương: “Chỉ tiếc ta không trẻ như những nữ tử khác, tuy rằng hiện tại vẫn có vài phần dung mạo, nhưng qua vài năm nữa… Ta biết chàng sẽ không ghét bỏ ta, nhưng ta sẽ ghét bỏ chính mình. thừa dịp dung nhan ta còn, để cho ta ở bên cạnh chàng nhiều hơn đi!”

Doanh Vô Kỵ có chút không đành lòng: “Không có việc gì! Nàng còn có thể tu luyện, nếu là có thể đột phá thai…..”.

Có chút muộn rồi!

Hoa Triều nhẹ nhàng thở dài: “Kỳ thật ta từ lúc quyết định theo chàng, đã hỏi qua La Minh. Hắn nói ta tu luyện có chút quá muộn, cho dù vận dụng tài nguyên tu luyện, cũng rất khó đến Thai Thuế Cảnh. Trừ phi có cao thủ nguyện ý truyền công, nhưng như vậy đặc biệt tổn thương nguyên khí, hơn nữa một khi chân khí tạp, hai người đều có thể bị phế bỏ, làm sao có thể… A! Ngươi làm cái gì?”

Hoa Triều tỷ, ta còn muốn…..”.

“Vậy, vậy đến đây đi!’

……

Giờ Tý.

Biệt viện Lý thị.

Lý Thải Đàm khoanh chân đả tọa, Hỗn Nguyên chân khí ở trong cơ thể điên cuồng du tẩu, Hỗn Nguyên chân khí tiến vào đại thành vô cùng hùng hậu, cho dù vết thương do bị Hồng Trần tra tấn, cũng ở dưới tác dụng của Hỗn Nguyên chân khí từng chút từng chút trừ đi.

Nàng hiện tại càng lúc càng có thể cảm giác được Hỗn Nguyên chân khí nghịch thiên.

Trước đó, nàng mặc dù lấy tam phẩm linh thai đột phá Thai Thuế Cảnh, trở thành thế nhân trong mắt thiên tài thật sự.

Nhưng khi đối mặt với những cao thủ chân chính kia, nàng vẫn cảm giác mình nhỏ bé như một con kiến.

Thẳng đến Hỗn Nguyên chân khí đại thành, nàng mới có tâm tính cường giả chân chính.

Hiện tại nàng có lòng tin đối mặt với tất cả cường giả dưới Binh Nhân cảnh.

Cho dù là loại quái thai đột phá nhất phẩm linh thai như Triệu Ninh, trước khi chưa hoàn toàn dung hợp với thần binh bổn mạng, nàng cũng có lòng tin vượt qua mấy chiêu.

Nếu là có thể như theo như lời Doanh Vô Kỵ, luyện hóa bản nguyên chân khí của Doanh Vô Khuyết, để Hỗn Nguyên chân khí nhập đạt viên mãn, lại dùng cái này đột phá Binh Nhân cảnh, coi như là đối mặt Hồng Trần loại Ngộ Thần cảnh đại lão, nàng cũng chưa chắc sẽ thua.

Dù sao, Hồng Trần cường đại ở chỗ hắn căn bản không cần quan tâm thân thể sống chết, cùng với ý thức chiến đấu cường hãn.

Loại người này, đối với người tu vi thấp hơn mình, rất dễ dàng tạo thành tàn sát nghiêng về một phía.

Nhưng đối thủ một khi đột phá Binh Nhân cảnh, Hồng Trần ưu thế sẽ nhanh chóng giảm xuống, thậm chí trở thành hoàn cảnh xấu.

Nguyên nhân Hồng Trần muốn đoạt xá một Binh Nhân cảnh, cần điều kiện cực kỳ hà khắc.

Mà bản thể của hắn, hình như rất yếu.

Lý Thải Đàm vừa nghĩ tới ngày đó ở trong Mộ bàn, Hồng Trần ruồng bỏ mình lựa chọn Khương Thái Uyên, trong lòng liền sinh ra lệ khí.

Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể an tâm ở chỗ này ngây ngốc.

Chờ muội phu xuất thủ tương trợ một đợt.

Cô lựa chọn tin tưởng ánh mắt của em gái mình.

Thật ra.

Cũng là nàng chỉ có thể lựa chọn như vậy.

Bởi vì nàng phạm phải sai lầm quá nhiều, đồng thời Hỗn Nguyên chân khí bày ra tiềm lực cũng quá khủng bố, đã triệt để bị Triệu Kỵ theo dõi.

Trong khoảng thời gian này, theo chân khí càng ngày càng hùng hậu, linh giác của nàng cũng càng ngày càng mạnh, đã mơ hồ nhận ra được, biệt viện Lý thị hôm nay có một đại lão Binh Nhân cảnh tọa trấn.

Cộng thêm rất nhiều thủ vệ trông coi cực kỳ nghiêm mật.

Cho dù muốn trốn, cũng căn bản trốn không thoát.

Cho dù là xin Hồng Trần giúp đỡ cũng không làm nên chuyện gì.

Bất quá cũng may tâm tình nàng điều chỉnh lại.

Đợi!

Tin tưởng em rể.

Phù…..".

Lý Thải Đàm đứng lên, duỗi lưng một cái, chậm rãi đi tới trước cửa sổ.

Chương 520: Tiểu tử lớn mật Chương 520: Tiểu tử lớn mật

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cánh cửa sổ này, vừa vặn có thể nhìn thấy phương hướng của vương cung.

Bình thường khi nàng nhớ muội muội, sẽ dừng chân ở chỗ này nhìn một lát.

Đêm giao thừa rồi.

Có thể Thải My lại đang ăn bữa cơm tất niên nhàm chán kia!

Bất quá tiểu tử Doanh Vô Kỵ kia bây giờ là Phò mã gia không biết có ở cùng Thải My không

Tiểu tử này thật sự là lớn mật a!

Thật tốt!

Cho dù là tình yêu đích thực lén lút, cũng tốt hơn là lừa gạt.

Đang lúc Lý Thải Đàm suy nghĩ lung tung, trên không vương cung đột nhiên xuất hiện một đoàn ánh sáng.

Vì nó quá xa.

Ở trong tầm mắt Lý Thải Đàm, chỉ lớn bằng ngón tay

Nhưng nàng có thể nhìn ra, ánh sáng này là màu sắc rực rỡ, từng lọn từng lọn giống như cành liễu ngày xuân.

Nàng có thể tưởng tượng được, nếu như là ở vương cung nhìn, đoàn liễu màu sắc rực rỡ này sẽ đẹp mắt thế nào.

Thứ này sao chưa từng thấy qua.

Thải My có thể nhìn thấy không?

Hay là nói, đây chính là tiểu tử Doanh Vô Kỵ đưa cho Thải My xem?

Lý Thải Đàm không có bất kỳ chứng cớ nào, nàng chỉ đơn thuần hy vọng như vậy.

Pháo hoa kéo dài bao lâu, nàng dừng chân ở chỗ này bao lâu.

Thậm chí đợi đến khi pháo hoa ngừng, nàng cũng thật lâu không muốn nhúc nhích bước chân.

Cho đến khi tiếng gõ cửa vang lên.

Vào!

Kẹt kẹt!

Cửa mở.

Một thủ vệ trung niên bưng khay đi vào.

Lý cô nương, Thái tử phi điện hạ chuẩn bị thức ăn cho ngươi!

Bỏ xuống đi!

Lý Thải Đàm liếc hắn một cái, liền không để ý tới hắn nữa.

Thủ vệ Trung niên lên tiếng, liền buông khay xuống, rời khỏi phòng.

Trong phòng, lại chỉ còn lại có một người.

Lúc này Lý Thải Đàm mới ngồi xuống, ý cười dịu dàng mở hộp thức ăn trên khay ra, bên trong quả nhiên có các loại thức ăn tinh xảo, còn có đủ loại điểm tâm.

Như mọi khi.

Hay là muội muội nhà mình quan tâm mình.

Càng thêm mừng rỡ chính là, ở đáy hộp thực phẩm, còn có từng khối vật hình khối trắng nõn như ngưng nhũ.

Ngọc xà!

Lý Thải Đàm nhịn không được ánh mắt sáng lên, nàng không tham gia tẩy trần yến trước Bách gia thịnh hội, nhưng cũng nghe nói ngọc xà thứ này, vốn chỉ có một khối phát hôm đó thôi, trên thị trường căn bản không có bán

Điều này làm cho nàng vẫn có chút ngứa ngáy khó nhịn.

Dù sao trong truyền thuyết nó có thể tẩy đi hết thảy bụi trần.

Nữ tử nào có thể không thích.

Vụ làm ăn này hình như là của Doanh Vô Kỵ.

Thật tốt!

Muội muội hiểu chuyện, muội phu (em rể) cũng hiểu chuyện.

Nhiều ngọc xà như vậy, hẳn là có thể dùng được một thời gian dài!

Lý Thải Đàm mừng rỡ không ngậm miệng lại được, đem ngọc xà thu lại, liền nhặt lên bánh ngọt tinh xảo thưởng thức, ngực tích góp hơn hai tháng rầu rĩ, cũng rốt cục quét sạch.

Bất quá ăn ăn, nàng cũng cảm giác có chút không đúng.

Hộp thức ăn tầng thứ ba, bình thường sẽ bày một ít đan dược điều dưỡng thân thể.

Nhưng hiện tại, nàng cảm thấy thích hợp tầng thứ ba mơ hồ có chút xao động.

Nàng mở ra tầng thứ ba, phát hiện một cái bình sứ màu trắng bên trong có quang mang như ẩn như hiện chớp động.

Bình sứ này, mặc dù rất giống những bình sứ khác, nhưng không có hoa văn của những bình sứ khác, cũng không phải là sản phẩm của hoàng thất.

Có mờ ám!

Lý Thải Đàm nhíu mày, dựa theo tình huống bình thường, bình sứ như vậy tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở trong hộp thức ăn.

Nhưng nó vẫn đột phá trùng trùng ngăn trở xuất hiện.

Có ai muốn liên lạc với mình chăng?

Hộp thức ăn muốn tiến vào, ngoại trừ ở trong cung phải trải qua một lần sàng lọc, đi tới biệt viện Lý thị, cũng cần bảy người trước sau kiểm tra.

Cho nên công đoạn cuối cùng, cũng chính là thị vệ trung niên đưa cơm kia, chính là nghi phạm duy nhất.

Đến tột cùng là ai, lại có thể bố trí nhân thủ trong khi phòng thủ nghiêm mật như vậy.

Bọn họ lại muốn làm gì?

Lý Thải Đàm do dự một chút, vẫn là mở r bình sứ.

Trong nháy mắt bình sứ mở ra, liền có một đoàn chân khí quỷ dị nhảy ra, đoàn chân khí này giống như là sợi dây phức tạp, mỗi một sợi đều cực kỳ tinh khiết, nhưng tụ cùng một chỗ liền hỗn loạn đến làm cho người ta sợ hãi.

Đoàn chân khí này trực tiếp hướng về lòng bàn tay của nàng.

Nhưng nàng lại một chút cũng không có ý ngăn cản.

Bởi vì này đoàn chân khí tuy rằng quỷ dị, nhưng cường độ thực sự quá yếu, chủ nhân chân khí chỉ sợ ngay cả Thai Thuế Cảnh đều không có đột phá. Nàng tự tin bằng vào Hỗn Nguyên chân khí của mình, nó sẽ không tạo thành bất kỳ uy hiếp nào đối với mình.

Chắc chắn thế.

Chân khí này vừa mới chui vào, đã bị Hỗn Nguyên chân khí hạn chế gắt gao.

Một đạo ý niệm yếu ớt từ bàn tay nàng truyền ra: "Không hổ là Hỗn Nguyên chân khí, quả nhiên danh bất hư truyền. Bất quá Thải Đàm a, không cần đối với đường cô có cảnh giác lớn như vậy, phân biệt dẫn một luồng chân khí đến tai mắt, đường cô có thể giúp ngươi".

Âm thanh chỉ là yếu ớt, vẫn có thể làm cho người ta từ trong đó nghe ra giọng điệu trêu chọc.

Đường cô?

Đó chính là nữ nhi do bà trẻ sinh ra mà Lý gia gả đi.

Lý gia lấy liên hôn để tồn tại, con gái được gả đi nhiều lắm, chỉ dựa vào tin tức này căn bản đoán không ra là ai.

Thế nhưng nghe nói, lão thất phu Nam Cung Lăng kia vì bảo vệ con trai của mình, đem con gái bán đi.

Hắn là…..".

Nam Cung Yến?

Đúng vậy, Thải Đàm!

"A…..".

Lý Thải Đàm ánh mắt hơi lạnh, tuy nói có một chút quan hệ huyết thống, nhưng mặt cũng chưa từng thấy qua một lần, làm sao có cái gọi là thân tình.

Bất quá Nam Cung Yến Phí khí lực lớn như vậy tìm được chính mình, nhất định là có đại sự muốn nói.

Hơn nữa đại sự này, ít nhất ở bề ngoài lợi cho chính mình.

Dù sao nàng không làm gì được mình, nghe một chút cũng được.

Vì thế liền đem chân khí này xé rách, chia làm hai dẫn vào trong tai mắt.

Chương 521: Kẻ nhàm chán Chương 521: Kẻ nhàm chán

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngay sau đó, trong tầm mắt Lý Thải Đàm liền xuất hiện hư ảnh Nam Cung Yến, nàng không khỏi chậc chậc cảm thán, thực lực Nam Cung Yến mặc dù yếu, nhưng đối với năng lực khống chế chân khí, thật sự là mạnh đến trình độ làm người ta giận sôi.

Trực tiếp thông qua chân khí thay đổi thị giác cùng thính giác, cái kia ngoại trừ chính mình, liền sẽ không bị bất luận kẻ nào phát hiện.

Nói đi, ta không thích nói nhảm!

Lý Thải Đàm thấp giọng nói một câu, liền lẳng lặng chờ Nam Cung Yến nói tiếp.

Nam Cung Yến bĩu môi, có chút bất mãn: "Người Lê quốc các ngươi đều nhàm chán như vậy sao? Mệt ta còn là đường cô của ngươi, chẳng lẽ một chút tình thân cũng không có sao?

Lý Thải Đàm: "…..".

Nam Cung Yến thấy Lý Thải Đàm không muốn nói nhảm với nàng, liền cũng không vòng vo nữa: "Chuyện ngươi Vi Nga phái và Khương Thái Uyên ta đều nghe nói, ngươi muốn

giết Khương Thái Uyên, nhưng không ai giúp ngươi, cho nên ta muốn đến làm một giao dịch với ngươi.

Giao dịch gì?

Ngươi xem chân khí của ta thế nào?

Rất quỷ dị!

Lý Thải Đàm suy nghĩ một chút, nói như thế.

Mỗi một luồng chân khí đều vô cùng thuần khiết, nhưng lại hỗn loạn quấn lấy nhau.

Ngoại trừ cao thủ chân chính, người bình thường chân khí cũng sẽ không đặc biệt tinh khiết, thậm chí có thể xưng là tạp.

Nhưng pha tạp bình thường, cùng pha tạp của Nam Cung Yến lại hoàn toàn khác biệt.

Giống như món dim sum này.

Chân khí của người bình thường, là đem bánh đậu sa cùng bánh hoa quế nghiền thành bùn, hỗn hợp về sau một lần nữa nặn thành bánh ngọt.

Mà chân khí của Nam Cung Yến, lại giống như là một hạt bánh đậu đỏ kề sát một hạt bánh hoa quế, xếp thành một khối bánh ngọt.

Mặc dù không có gì khác biệt khi ăn.

Nhưng về bản chất lại khác nhau một trời một vực.

Điều này đại biểu Nam Cung Yến đối với mỗi một loại chân khí khống chế cực hạn, chỉ là bởi vì không biết nguyên nhân, những chân khí này dây dưa đến cùng một chỗ mà thôi.

Bằng không Nam Cung Yến cũng không có khả năng làm được chuyện quỷ dị như vậy.

Nam Cung Yến cười cười: “Sẽ không giấu diếm ngươi, ta đối với khống chế chân khí rất mạnh, đủ để làm thuần khiết bất luận chân khí pha tạp nào trên thiên hạ, nếu ta trợ ngươi, muốn đạt được bổn nguyên chân khí mạnh nhất, thậm chí không cần hao tổn tâm cơ tiếp cận vương tộc.”

Tàn sát ngàn vị hậu nhân họ Doanh, ta có thể đề thuần một luồng chân khí bản mệnh không thua gì Doanh Vô Khuyết.

Chỉ cần ngươi gật đầu, ngươi Hỗn Nguyên chân khí mà ngươi thiếu, trong vòng một năm ta đều có thể cho ngươi.

Thậm chí còn có thể cứu ngươi rời đi!

Nghe thế

Lý Thải Đàm hung hăng động tâm.

Nàng đáp ứng yêu cầu Doanh Vô Kỵ, cũng chỉ là bởi vì muốn mình tăng lên Hỗn Nguyên chân khí.

Về phần giết Khương Thái Uyên, hắn chỉ bảo ở thời điểm thích hợp, mới có thể trợ giúp mình một tay.

Ai có thể bảo đảm Doanh Khương khi nào thì mâu thuẫn

Cho nên muốn giết Khương Thái Uyên, xét đến cùng là dựa vào chính mình, nói chính xác là dựa vào thực lực của mình, chỉ cần Hỗn Nguyên chân khí viên mãn, nàng liền có thể chen chân vào nhất lưu cao thủ.

Trong vòng một năm!

Nam Cung Yến đưa ra điều kiện đã cực kỳ hậu đãi.

Lý Thải Đàm trầm giọng nói: “Nói đi, điều kiện của ngươi!”

Nam Cung Yến mỉm cười: “Giết chết Triệu Ninh và Doanh Vô Kỵ!

Đầu óc có vấn đề, ngươi có thể cút!

Lý Thải Đàm cười lạnh một tiếng, liền trực tiếp điều động chân khí, chuẩn bị chèn ép Nam Cung Yến.

Người trước là người bảo vệ mình, cũng là trượng phu của muội muội mình, người sau là người đàn ông muội muội mình chung tình.

Cô có thể lấy oán trả ơn.

Nhưng người Lý Thải My để ý, nàng tuyệt đối sẽ không sinh ra chút ác ý nào.

Huống chi…..".

Hai người này có thể dễ dàng giết sao?

Nam Cung Yến kinh ngạc một chút, nàng dự đoán được Lý Thải Đàm sẽ cự tuyệt, nhưng không nghĩ tới nàng một chút do dự cũng không có, nàng rõ ràng có thể mượn Lý Thải My hạ độc hoặc là châm ngòi ly gián.

Nhanh chóng sửa lại nói: "Có thể đổi một cái điều kiện, tỷ như ngươi đem Hỗn Nguyên chân khí cho ta, cũng trong thời gian một năm này, theo ta cùng nhau thành lập liên minh họ Cơ. Ta có thể hứa hẹn, chỉ cần liên minh họ Cơ vừa thành lập, sẽ lập tức liên hợp Điền Tề, triệt để tiêu diệt họ Khương!"

Hỗn Nguyên chân khí?

Đây là mệnh căn của Lý Thải Đàm, nhưng nàng tu luyện Hỗn Nguyên chân khí, chính là vì để cho Khương Thái Uyên sống không bằng chết.

Liên minh họ Cơ liên hợp Điền Tề tiêu diệt họ Khương.

Lời đề nghị này, động trúng tim nàng.

Nam Cung Yến thấy nàng động tâm, âm thanh nhất thời tràn ngập mê hoặc: "Ngươi không ngại luyện hóa một luồng chân khí của ta, tuy rằng Nam Cung gia ta không phải là

vương thất, nhưng cũng là thống trị Chu quân gần ngàn năm, xứng đôi với Hỗn Nguyên chân khí của ngươi. Thuận tiện lĩnh hội, ta có thể cho ngươi trợ giúp cỡ nào!”

Cái này…..”.

Lý Thải Đàm do dự chốc lát, nhưng ngẫm lại chỉ là luyện hóa một chút, chính mình sẽ không có bất kỳ tổn thất gì.

Vì thế liền thúc giục Hỗn Nguyên chân khí.

Chân khí vốn hỗn tạp, dưới tác dụng của Hỗn Nguyên chân khí, cởi bỏ như kéo tơ lột kén, hóa thành từng sợi chân khí vô cùng tinh thuần.

Một màn này, làm cho Nam Cung Yến nhìn đến con mắt sáng ngời, vấn đề khó giải quyết quấy nhiễu nàng gần 20 năm trời, lại ở trước mặt Hỗn Nguyên chân khí còn không bằng cái rắm!

Trong lúc nhất thời, trong ánh mắt của nàng tràn ngập cuồng nhiệt.

Mà Lý Thải Đàm cũng cẩn thận từng li từng tí luyện hóa một tia, vẻn vẹn một tia, khiến cho ánh mắt nàng sáng ngời.

Nàng rất rõ ràng, Nam Cung Yến bản thân thực lực không mạnh, một đoàn chân khí này, cũng chỉ là khiến nàng mất chút sức

Nhưng luồng chân khí này, luận độ tinh thuần, thậm chí đã tiếp cận bổn nguyên chân khí.

Cái này…..”.

Chương 522: giới hạn cao nhất của Hỗn Nguyên chân khí Chương 522: giới hạn cao nhất của Hỗn Nguyên chân khí

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nếu có thể được Nam Cung Yến toàn lực hiệp trợ, nàng thậm chí có thể để Hỗn Nguyên chân khí tu luyện đến trình độ chưa từng có.

Thiên cấp!

Chưa chắc là giới hạn cao nhất của Hỗn Nguyên chân khí!

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của nàng tràn ngập tham lam.

Đồng thời nội tâm lâm vào đấu tranh điên cuồng.

Chân khí Nam Cung Yến thật sự quá thơm, nhưng mặc nàng sai khiến, coi như hoàn toàn phản bội Lê quốc.

Cho dù liên minh họ Cơ xưng bá thiên hạ, mình có thể bảo vệ Thải My cả đời chu toàn, chỉ sợ cũng rất khó được Thải My lý giải.

Nhưng Lý Thải My dưới sự che chở của mình, làm sao có thể kém hơn ở dưới mái hiên Lê vương thất?

Nhưng nghĩ lại đi.

Đến tột cùng là Nam Cung Yến đáng tin, hay là Doanh Vô Kỵ đáng tin?

Hai người này đều sẽ kiên định đứng cùng một chỗ với thế lực dựa lưng vào mình, giống như Hồng Trần, không có khả năng coi giết Khương Thái Uyên là nhiệm vụ quan trọng nhất của mình, cho dù là liên minh họ Cơ hay là Lê quốc, cũng chưa chắc sẽ trở thành tử địch của họ Khương.

Chọn Nam Cung Yến, liền ruồng bỏ Doanh Vô Kỵ.

Chọn Doanh Vộ Kỵ, liền tương đương với buông tha cơ hội trời ban.

Nhưng mà…..".

Chân khí của Nam Cung Yến, là bày ra trước mắt.

Mà lời hứa của Doanh Vô Kỵ, không biết phải đợi đến năm nào tháng nào.

Lý Thải Đàm ý động không thôi!

Nàng hít một hơi thật sâu, như thể đã đưa ra lựa chọn.

Nhưng đúng lúc này.

Ngoài cửa sổ bỗng nhiên trở nên vô cùng sáng ngời, sau đó liền có một trận bạo thanh truyền đến.

Nàng quay đầu nhìn lại, phát hiện trên bầu trời đêm nở rộ một đóa pháo hoa vô cùng xinh đẹp.

Một đóa.

Lại một đóa.

Cho dù gặp qua vô số phồn hoa, trong nháy mắt này nàng vẫn thất thần.

Nam Cung Yến bất mãn thúc giục: "Sao lại bất động, ngươi đã quyết định xong chưa?

Lý Thải Đàm trầm mặc một lát, bỗng nhiên cười cười: "Ta cảm thấy có thể!

Vì vậy.

Không nói lời nào.

Điên cuồng hấp thu tất cả chân khí Nam Cung Yến lưu lại.

Nam Cung Yến có chút không rõ nguyên do: "Ngươi đây là đồng ý? ngươi cảm thấy có thể là ý gì? ngươi có thể hay không đừng vội luyện hóa, đem sự tình nói rõ ràng đi đã…"

Âm thanh ngày càng yếu đi.

Ngay khi Lý Thải Đàm đem tất cả chân khí đều luyện hóa xong.

Âm thanh hoàn toàn biến mất.

Lý Thải Đàm cười lạnh một tiếng, từ trong ngăn kéo lấy ra một tờ giấy phù đốt, trong này giấy phù, trong biệt viện Lý thị chỉ có ba tờ, lưu làm làm báo cáo khẩn cấp, có thể giúp nàng liên lạc với Lê vương thất.

Sau 10 hơi thở.

Một thân ảnh chợt xuất hiện.

Lý Thải Đàm cảm giác người này rất mạnh, hẳn là Cao thủ Binh Nhân cảnh Triệu Kỵ phái tới giám thị mình.

Nàng cười cười, chắp tay nói: "Tiền bối, ta muốn gặp Thái tử điện hạ, hoặc là Doanh Vô Kỵ. Làm phiền báo cho biết, Thải Đàm có đại lễ tặng!

Cao thủ Binh Nhân cảnh đánh giá nàng từ trên xuống dưới, lạnh lùng bỏ lại một câu: "Chờ!"

Sau đó.

Thân ảnh chậm rãi biến mất.

Ánh mắt Lý Thải Đàm chớp động, nàng không phải đặc biệt xác định, pháo hoa này có phải do Lý Thải My phái người tới phóng hay không.

Nhưng tại một khắc pháo hoa sáng lên kia, trong lòng nàng cũng đã quyết định.

Hợp tác với Nam Cung Yến.

Mơ đi!

Nhưng thủ pháp đề thuần chân khí quỷ dị của Nam Cung Yến.

Nàng thật sự muốn.

Loại chân khí này luyện hóa, chỉ sợ cũng chỉ có chân khí Huyền Nữ Công phối hợp bí pháp song tu của Lý gia có thể sánh ngang!

Lấy cách này.

Cũng không nhất định phải hợp tác với Nam Cung Yến.

Còn có thể…..”. Giết Nam Cung Yến.

Lê vương thất chưa chắc không thể giúp mình.

……

Sáng sớm.

Bình minh còn chưa dậy.

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên mở hai mắt, mùi vị Thông Tâm Xạ trong phòng đã tan hết, cảm thụ được thân thể ôn nhu trong lòng.

Tim hắn đập thình thịch.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện Hoa Triều đang ngủ say trong lòng mình.

Loại cảm giác da thịt kề sát này, làm cho hắn vô cùng hưởng thụ.

Nhưng lại làm cho da đầu hắn tê dại.

Mẹ kiếp!

Con mẹ nó ta đã làm cái gì?

Chuyện này nên kết thúc như thế nào?

Nếu như trong phòng này chỉ có một mình hắn, hắn chỉ định đã bắt đầu điên cuồng cho mình bạt tai

Nhớ lại đủ loại biểu hiện mất khống chế tối hôm qua, cả người hắn đều cứng đờ

Nhất là Hoa Triều khóe miệng còn tràn đầy tươi cười, vừa nhìn liền biết nàng rất hạnh phúc.

Nhưng nụ cười này càng hạnh phúc.

Doanh Vô Kỵ lại càng áy náy

Cái này nếu để cho Hoa Triều một chân đạp hai chiếc thuyền, không được bộc phát tâm ma?

Hắn tối hôm qua nghe được Hoa Triều lo lắng thời điểm già đi, lúc nhất thời đều đem chân khí của Đường Đường cho mình hôm qua đều truyền cho Hoa Triều.

Chân khí tinh khiết như thế, chỉ cần hoàn toàn luyện hóa, ít nhất cũng có thể ngưng kết tam phẩm linh thai.

Nhưng…..".

Những chân khí này là của Đường Đường!

Nếu là hai người gặp mặt, không điều động còn tốt, vừa điều động Đường Đường tất nhiên sẽ phát hiện.

Nếu để cho nàng biết…

Hoàn toàn giải thích không rõ!

Xong rồi!

Xong rồi!

Doanh Vô Kỵ không cảm thấy mình là loại ngựa giống lớn, tùy tiện lộ ra một tia khí phách vương bá, có thể trái ôm phải ấp hưởng hết phúc của thiên hạ

Hoa Triều tuy rằng nhượng bộ rất lớn, tỏ vẻ có thể không ngại bên cạnh mình có nữ tử khác, thậm chí có thể không cần danh phận, nhưng Doanh Vô Kỵ không cảm thấy nàng ngay cả vấn đề "Toàn tâm toàn ý" cũng không quan tâm.

Đường Đường tuy rằng không có yêu cầu nghiêm ngặt như vậy, nhưng nàng cũng từng nói rõ ràng, bên cạnh mình xuất hiện bất kỳ nữ tử nào ngoại trừ Triệu Ninh, nàng đều sẽ khổ sở. Huống chi…..". Cô gái này còn có chân khí nàng tặng cho mình.

Trời sập.

Doanh Vô Kỵ tê dại, vậy phải làm sao bây giờ?

Chương 523: Đại badboy Chương 523: Đại badboy

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ta đối với tình cảm từ trước đến nay nghiêm túc, như thế nào lại biến thành đại badboy như vậy?

Đúng lúc hắn đang suy nghĩ lung tung.

Trong lòng bỗng nhiên truyền đến một tiếng ưm.

Hoa Triều chậm rãi mở mắt, nhẹ nhàng cọ cọ trong lòng hắn, đầu gối lên bả vai hắn, ngửi lại ngửi giữa cổ hắn.

Âm thanh giống như nói mê, lại tràn ngập ủy khuất: "Vô Kỵ, chàng từ chỗ Nguyên Dương công chúa bên kia lúc trở về, có thể rửa sạch mùi hương của nàng hay không?"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Âm thanh Hoa Triều hạ xuống vài phần, lại nhỏ giọng hỏi một câu: "Có thể hay không?

Doanh Vô Kỵ vội vàng gật đầu: "Có thể! Có thể! Ta nghe lời nàng!

Ân…..".

Hoa Triều nhẹ nhàng đáp một tiếng, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười, tham luyến cọ cọ trong lòng hắn.

Cứ như vậy nằm chừng một khắc đồng hồ.

Nàng dần dần tỉnh táo lại.

Ký ức kiều diễm tối hôm qua cũng dần dần rõ ràng.

Nàng có chút thẹn thùng.

Nhưng nhiều hơn là hoảng loạn.

Bởi vì câu hỏi quan trọng nhất không hỏi!

Nàng đột nhiên chống đỡ, gắt gao nhìn chằm chằm Doanh Vô Kỵ: "Vô Kỵ! Tối hôm qua ta còn có một vấn đề chưa hỏi".

Doanh Vô Kỵ trong lòng lộp bộp: "Cái gì?"

Hoa Triều hít sâu một hơi, âm thanh bởi vì kinh hoàng có chút run rẩy: "Chàng về sau… sẽ toàn tâm toàn ý chỉ yêu một mình ta không?"

Doanh Vô Kỵ: "…" Chàng về sau sẽ toàn tâm toàn ý chỉ yêu một mình ta không?

Hoa Triều một vấn đề, trực tiếp làm cho Doanh Vô Kỵ trầm mặc.

Sau này sẽ toàn tâm toàn ý chỉ yêu một mình tỷ sao?

Vậy không thể a!

Doanh Vô Kỵ có chút không hiểu, tại sao mình có thể làm được badboy như thế.

Nhưng ngẫm lại, làn sóng này của mình căn bản không thể cưỡng lại được!

Mình muốn nói là có, nhưng Đường Đường thì sao?

Mình đâu phải là người đàn ông duy nhất trên đời yêu hai người cùng một lúc… không đúng, yêu nhiều phụ nữ cùng một lúc chứ?

Này?

Lời này làm sao có chút quen thuộc?

Nhìn ánh mắt chờ mong của Hoa Triều, Doanh Vô Kỵ trong lòng có chút đánh cược.

Mà sự im lặng ngắn ngủi của hắn.

Lại khiến cho trái tim Hoa Triều như treo ngược cành cây, hốc mắt chậm rãi biến hồng, âm thanh cũng bắt đầu có chút run rẩy: "Chàng, chàng có phải hay không đã yêu Nguyên Dương công chúa?"

Doanh Vô Kỵ hoảng sợ, nhanh chóng cam đoan nói: "Ta tuyệt đối không yêu Nguyên Dương công chúa, ta có thể thề, nếu ta yêu nàng ta, ta sẽ bị thiên lôi đánh."

Đừng nói những lời xui xẻo này!

Hoa Triều vội vàng che miệng hắn, Doanh Vô Kỵ trả lời làm cho nàng hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn khẩn trương muốn chết.

Nàng không rõ, vì sao tối hôm qua mình lại sợ như vậy, sợ đến vấn đề quan tâm nhất cũng không dám hỏi ra miệng.

Cũng may Doanh Vô Kỵ không có yêu Nguyên Dương công chúa, nếu không mình là cái gì?

Hồ ly tinh?

Nàng khẩn trương nhìn Doanh Vô Kỵ: "Vậy, vậy chàng có yêu người khác không?"

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm thấy trong ngực nàng đã run rẩy đến không ra dáng vẻ, thậm chí không cần ánh mắt cũng có thể cảm nhận được sự sợ hãi của nàng.

Trong ánh mắt chờ mong của cô, anh cười cười: "Nói gì vậy, ta đương nhiên chỉ yêu một mình nàng thôi!"

Nói xong câu đó.

Hắn cảm giác trên mặt có chút nóng bỏng, phảng phất trong giây lát liền rơi vào vùng trũng đạo đức.

Đồng thời trái tim đau nhói, ngay cả Hoa Triều tỷ cũng bị ta tra tấn?

Nhưng hắn chỉ có thể trả lời như vậy.

Tối hôm qua vừa mới mây mưa.

Hiện tại Hoa Triều cũng không nằm trong lòng mình.

Có thể trả lời thế nào?

Chẳng lẽ trả lời "Anh đương nhiên sẽ không chỉ yêu một mình em, trước khi trở về anh còn vừa làm chuyện đó với người yêu khác ".

Đừng nói tâm ma bộc phát ngay tại chỗ.

Doanh Vô Kỵ thậm chí hoài nghi Hoa Triều sẽ không chịu nổi, tự sát ngay tại chỗ.

Thật sao?

Hoa Triều trong ánh mắt tràn đầy vui sướng, nhưng vẫn là có chút cẩn thận từng li từng tí, sợ Doanh Vô Kỵ đây là đang chọc nàng vui vẻ.

Doanh Vô Kỵ thề son sắt gật đầu nói: "Đương nhiên là thật!"

Uh!

Hoa Triều gật đầu, bất an trong lòng hoàn toàn tiêu tán, nước mắt nhịn hồi lâu, lại tuôn rơi từ khóe mắt.

Nàng không muốn Doanh Vô Kỵ nhìn thấy bộ dạng này của mình, liền nhanh chóng nằm ở ngực hắn, lặng lẽ lau đi nước mắt.

Âm thanh vô cùng ôn nhu: "Chàng có đói bụng không, ta nấu cơm cho chàng ăn a!"

Doanh Vô Kỵ vuốt ve nàng trơn bóng sau lưng: "Nàng lúc này mới ngủ bao lâu, vẫn là nghỉ ngơi đi, quý phủ có đầu bếp, ta không đói đâuta."

Ân…..".

Hoa Triều nhẹ nhàng lên tiếng, trong lòng an tâm nói không nên lời.

Nhưng cảm thụ được da thịt thân cận không hề che chắn giữa hai người, e lệ nhè nhẹ, làm cho khuôn mặt nàng có chút nóng lên.

Tối qua quá mức càn rỡ.

Vừa rồi quá mức khẩn trương.

Cho tới bây giờ, dường như nàng mới có thể hoàn toàn tập trung vào nhu tình mật ý này.

Nàng có chút muốn ở dưới trạng thái hoàn toàn thanh tỉnh, lại cảm thụ tình yêu mãnh liệt của Doanh Vô Kỵ một lần nữa.

Nhưng hiện tại ngoài cửa sổ sắc trời, đã từ đen kịt chuyển biến thành xanh đậm, vạn nhất chậm trễ hắn bận rộn chính sự làm sao bây giờ?

Hơn nữa không thể tổn thương thân thể của hắn.

Nàng nhẹ nhàng ngửi ngửi mùi vị trên người Doanh Vô Kỵ, nhỏ giọng nói: "Chàng cũng nghỉ ngơi đi, ôm chặt ta!"

"Ta…..".

Doanh Vô Kỵ có chút do dự.

Chương 524: Một đêm tình say Chương 524: Một đêm tình say

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hoa Triều hỏi: "Có chính sự cần bận sao?"

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Bệ hạ cho ta tham gia đại triều hội, phải chuẩn bị trước một chút.

Hoa Triều có chút mất mát, nhưng vẫn cười nói: “Chính sự quan trọng hơn, ta giúp chàng mặc quần áo!”

Nói xong, liền từ trong chăn ngồi dậy.

Đột nhiên khí lạnh đến, làm cho nàng run rẩy một cái, lúc này nàng mới nhớ tới trên người mình không có quần áo, cứ như vậy tất cả đều hiện ra trước mặt Doanh Vô Kỵ.

Tuy nói hai người đã có một đêm như vợ chồng.

Nhưng khuôn mặt xinh đẹp của nàng vẫn đỏ đến nóng lên.

Bất quá cũng may sắc trời còn rất tối, Vô Kỵ hắn hẳn là thấy không rõ lắm đi?

Cô không dám nghĩ nhiều, nhanh chóng mặc áo ngủ, thắp đèn dầu trên bàn.

Sau đó từ trong ngăn tủ lấy ra một bộ quần áo mới tinh, để Doanh Vô Kỵ ngồi dậy.

Doanh Vô Kỵ có chút ngạc nhiên: “Hoa Triều tỷ, trong ngăn tủ như thế nào có nhiều quần áo mới như vậy, đều là chuẩn bị cho ta sao?”

“Nếu không còn có thể chuẩn bị cho ai?”

Hoa Triều lườm hắn một cái, có chút trách cứ, nhưng trên mặt lộ vẻ ôn nhu phong tình.

Nàng nhìn Doanh Vô Kỵ để trần thân trên, tuổi trẻ mà cường tráng, làm cho nàng nhìn có chút tim đập gia tốc, hoa mắt thần mê.

Thì ra, trở thành vợ chồng là cảm giác như vậy.

Khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm ướt át, không nói một lời giúp Doanh Vô Kỵ mặc quần áo vào.

Nàng chưa bao giờ mặc quần áo cho người khác, hơn nữa bây giờ quần áo có chút phức tạp, cho nên nàng lộ ra có chút

vụng về.

Nhưng mỗi động tác của nàng đều rất dịu dàng, rất nghiêm túc.

Sau khi cho hắn mặc xong, lại chỉnh lại cổ áo của hắn.

Xa xa cảm thụ được hô hấp của Doanh Vô Kỵ, nàng chỉ cảm thấy hạnh phúc trong lòng đều muốn từ trong ánh mắt tràn ra.

Nàng nhẹ nhàng ôm lấy Doanh Vô Kỵ, tựa vào trên vai hắn nhẹ giọng nói: "Bận rộn xong chính sự sớm trở về đi, ta chờ chàng!"

Uh!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, ôm chặt lấy thân thể phong vận thú vị của nàng.

Rất thích.

Nhưng cảm giác quần áo của nàng có chút đơn bạc.

Hắn cười cười: "Mau trở về trong chăn đi, đừng cảm lạnh, chờ ta trở lại, tất cả thời gian đều cùng nàng!"

"Uh! Mau đi đi, chính sự quan trọng hơn!"

Hoa Triều gật đầu.

Nhưng có chút không nỡ buông hắn ra.

Cắn cắn môi, âm thanh nhỏ đến chính mình đều có chút không nghe được: "Trước khi đi, có thể hay không hôn ta một cái?"

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm thấy ngọt ngào trong lòng bốc lên, đồng thời lại bị cảm xúc áy náy bao phủ.

Hắn nhẹ nhàng nâng mặt Hoa Triều lên, hôn thật sâu lên môi nàng.

Một nụ hôn này, ôn nhu lại nóng bỏng.

Không biết qua bao lâu.

Hoa Triều nhẹ nhàng đẩy hắn ra: "Mau đi đi, ta ở nhà chờ ngươi!

Uh!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, lại hôn lên trán nàng một cái, liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Hoa Triều đứng tại chỗ một hồi, khóe miệng nổi lên ý cười không ngừng.

Nàng nhìn thoáng qua gương đồng trên bàn, trong gương vẫn là dung nhan kia, nhưng không còn vẻ u sầu như có như không như trước nữa, ngược lại giống như là cánh hoa mưa xuân thấm nhuần qua, thoạt nhìn kiều diễm ướt át.

Mặc dù không thể có danh phận.

Nhưng bây giờ tôi cũng coi như đã có chồng rồi chứ?

Thật tốt!

Nàng cười cười, đi về phía giường.

Bước chân nhẹ nhàng, giống như một cô bé mười mấy tuổi.

Xấu hổ thay đệm giường màu đỏ, nhưng không nỡ thay chăn.

Một lần nữa nằm xuống, cảm thụ được dư ấm trong chăn, tựa như bị Doanh Vô Kỵ ôm.

Khóe miệng mỉm cười, nhớ lại cảnh tượng tối hôm qua, nặng nề ngủ thiếp đi.

Mệt quá.

Nhưng thật hạnh phúc.

……

Kẹt kẹt…..”.

Nghe tiếng mở cửa bên ngoài.

Tinh Ly mở mắt theo phản xạ có điều kiện, vội vàng chạy đến trước cửa sổ, theo khe cửa sổ nhìn ra ngoài.

Bởi vì khe cửa sổ này để lại nửa buổi tối, gió lạnh ào ào chui vào bên trong, làm cho nàng đông lạnh không nhẹ.

Nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến nhiệt tình ăn dưa của nàng.

Chỉ thấy Doanh Vô Kỵ ăn mặc chỉnh tề, tuy rằng trên mặt mang theo sầu dung, nhưng vừa nhìn khí sắc, liền biết âm dương điều hòa được đặc biệt tận hứng.

Này!

Thật đúng là đôi này thành công rồi!

Tinh Ly có chút cao hứng, nhưng nhiều hơn là hưng phấn.

Doanh Vô Kỵ đang đi về phía trước!

Hắn muốn trở về phòng mình!

Nếu như sở liệu không sai, Nguyên Dương công chúa chính là ở nơi đó!

Hay lắm!

Sắp đến màn đặc sắc rồi!

Ngoài cửa.

Doanh Vô Kỵ buồn muốn chết.

Hắn cũng không nghĩ tới, tự nhiên nhanh như vậy cảm nhận được hạnh phúc của badboy.

Đường Đường cùng Hoa Triều tuy rằng đều là nữ tử truyền thống không quan tâm thiên hạ đại sự, chỉ muốn sống tốt cuộc sống của mình.

Nhưng kỳ thật tính cách khác biệt không nhỏ.

Một cô bé, một người chị lớn.

Một người giống như đồ yếu cứ đòi ra gió, nhưng lại thích sáng đèn.

Một người có thể cùng Lầu Xanh nữ tử cười trao đổi, nhưng thẹn thùng đến một chút ánh sáng cũng không dám thấy.

Một người trên người dí dỏm rực rỡ dù ở trong thâm cung.

Một người dịu dàng đến mức chỉ dùng ánh mắt, khiến trái tim một người tan chảy.

Hạnh phúc sau tân hôn

Cứ như vậy trực tiếp tăng gấp đôi.

Khó trách nhiều người đều muốn làm badboy như vậy.

Nhưng những tên badboy sau khi chơi xong con gái nhà người ta một chút cảm giác tội lỗi cũng không có còn rất tiêu sái.

Tên badboy như ta làm sao lại cứ canh cánh?

Chỉ cần hai người bọn họ gặp mặt, mình tuyệt đối sẽ chết toi

Chủ yếu là ma chủng của Hoa Triều.

Cho dù là không có ma chủng, lấy kinh nghiệm của nàng, nếu là bị nàng biết, chỉ sợ cũng sẽ tạo thành đả kích không nhỏ.

Bất quá may mắn.

Đường Đường vẫn ở trong thâm cung, ít có cơ hội ra ngoài.

Hai người chắc không gặp nhau được nhỉ?

Chương 525: Đau đầu vì tình Chương 525: Đau đầu vì tình

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ tâm sự nặng nề, đẩy cửa phòng mình ra.

Tuy nói hắn đã ăn mặc chỉnh tề, nhưng đại triều hội khẳng định không thể mặc thường phục, tối hôm qua cha vợ nói cho hắn chuẩn bị một bộ quan phục, tính toán thời gian hẳn là kém không nhiều lắm là đến.

Đáng tiếc.

Hoa Triều tỷ phí thời gian dài mặc quần áo cho ta như vậy.

Còn mang theo mùi thơm của nàng.

Thừa dịp người đưa quan phục còn chưa tới, nghỉ ngơi một lát đi.

Hắn theo bản năng đi về phía giường.

Sau đó, liền nhìn thấy trên giường nằm một người.

Không chỉ có một người nằm, hơn nữa người này còn mở to hai mắt.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Triệu Ninh: "…..".

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật: "Nàng tới đây lúc nào?

Triệu Ninh mệt mỏi xoa xoa mi tâm: "Tối hôm qua…"

Doanh Vô Kỵ lúng túng cười hai tiếng: "Nàng nhìn xem chuyện này náo loạn, nữ chủ nhân về nhà, ta lại không biết".

Triệu Ninh nhìn ánh mắt của hắn, bất đắc dĩ lắc đầu: "Lúc ấy ngươi đang tập trung, lấy đâu ra tinh lực phân tâm chú ý tới ta?"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Triệu Ninh: "…..".

Trong phòng trầm mặc một lúc.

Doanh Vô Kỵ cười khan hai tiếng, sau đó ngồi ở bên giường: "Nàng khí sắc thoạt nhìn thật kém, sao không nghỉ ngơi đi?"

Sao không nghỉ ngơi đi?

Ngươi còn không biết xấu hổ hỏi ta?

Triệu Ninh chỉ cảm thấy ngực có nghẹn, đêm qua nàng muốn ngủ thật ngon, nhưng vừa nhắm mắt lại, hình ảnh và âm thanh luân phiên xuất hiện trong đầu.

Sau đó hình ảnh và âm thanh không còn nữa.

Nhưng cảnh tượng đêm tân hôn làm thế nào cũng không xóa đi được.

Nàng thậm chí có thể nhớ lại xúc cảm thân thể Doanh Vô Kỵ.

Cái này ai chịu nổi?

Nữ cải nam trang lâu như vậy, chưa bao giờ trải qua chuyện nam nữ, cũng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện nam nữ.

Nhưng đây là đêm nàng bị chuyện bản năng đánh thức khiến tất cả chuyện chính sự bị vứt bỏ hết.

Lật qua lật lại.

Trằn trọc khó ngủ.

Trong đầu tất cả đều là ý niệm loạn bát nháo.

Chắc chắn rồi.

Nàng không thể nói với Doanh Vô Kỵ như vậy.

Chỉ tùy tiện tìm cái cớ, mặt không đổi sắc nói: "Lần này Bắc chinh Nhiên huyết quá nhiều, mặc dù không có thương

thế gì lớn, nhưng trong cơ thể lưu lại không ít ám thương, khí sắc không tốt cũng bình thường.”

Thì ra là thế!

Trong ánh mắt Doanh Vô Kỵ hiện lên một tia lo lắng, vội vàng nói: “Vậy nàng mau nằm xuống, ta giúp nàng chải chuốt kinh mạch một chút”.

Triệu Ninh ngẩn ra: “Hả?”

Doanh Vô Kỵ thần sắc có chút nghiêm túc: “Đợi lát nữa đại triều hội có chút trọng yếu, nàng thân là Thái tử, nhất là Thái tử đại thắng khải hoàn, nên bày ra chính là hình tượng sắc bén. Tuy nói trạng thái có thể che giấu, nhưng chỉ cần che giấu, khí tức tất nhiên nội liễm”.

Hai lão già Ngụy Hàn đều là lão hồ ly, càng là cường giả thật sự.

Chắc chắn.

Cho dù bị bọn họ phát hiện trạng thái thân thể của nàng bọn họ cũng sẽ không làm gì nàng

Nhưng nếu muốn lập uy, vậy khẳng định khí thế càng mạnh càng tốt.

“Lại nói nàng có ám thương không ở trong cung an dưỡng, hơn nửa đêm chạy đến nơi này.

Mau nằm xuống, ta đã học qua một ít pháp thuật chữa thương, sẽ không kém hơn so với ngự y trong cung!”

Hả?

Triệu Ninh có chút mê mang, luôn cảm giác hắn cứ như vậy lừa mình nằm xuống, có loại chuyển hướng đề tài hiềm nghi.

Nhưng nhìn vẻ mặt hắn nghiêm túc, lại không giống như đang nói đùa.

Hơn nữa hắn nói không sai, lần này đại triều hội tương đối trọng yếu, làm Thái tử đại thắng khải hoàn, đích xác phải tỏ ra mạnh mẽ.

Hơn nữa nàng vừa mới đánh trận xong, liền suốt đêm ngự kiếm trở về, lại suốt một đêm không ngủ, đích xác mệt mỏi không chịu nổi.

Suy nghĩ một lát, liền nằm xuống.

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, liền cởi giày, trực tiếp nằm xuống, nghiêng người từ phía sau ôm lấy nàng.

Triệu Ninh hoảng sợ: "Làm cái gì?"

Doanh Vô Kỵ thấp giọng nói: "Hư! Chữa thương!"

Triệu Ninh: "…..".

Bị hắn ôm như vậy, thật sự khiến nàng có chút bối rối.

Bất quá cũng may cách lớp quần áo dày, còn không đến mức luống cuống tay chân.

Huống hồ từ sau lưng mỗi lỗ chân lông tràn vào chân khí ôn hậu, làm cho nàng không rảnh tự hỏi những vấn đề này.

Không thể không nói.

Doanh Vô Kỵ chữa thương đích xác có tay nghề

Hắn đối với lực khống chế chân khí, đã diệu chí điên cuồng, đại cổ chân khí tràn vào, đồng thời thấm vào vô số kinh mạch thật nhỏ, nhưng không có nửa phần cảm giác không khống chế được, mỗi một sợi kinh mạch đều ôn dưỡng vừa vặn.

Triệu Ninh có chút khiếp sợ, bởi vì Doanh Vô Kỵ đối với khống chế chân khí lại vững vàng như thế.

Nhưng ngẫm lại cũng đúng, hắn mặc dù chỉ là nhị phẩm linh thai, nhưng cũng chỉ là ở phương diện tụ thần kém mình một bậc, cũng không có nghĩa là tinh khí so với mình yếu, có ưu thế cũng là bình thường.

Loại cảm giác này, giống như toàn thân đều bị ủi.

Mặc dù có chút đau, nhưng so sánh với cảm giác thoải mái mà Ám Thương nhanh chóng khôi phục mang đến, căn bản không đáng nhắc tới.

Triệu Ninh rất nhanh liền mất đi năng lực tự hỏi, phối hợp với Doanh Vô Kỵ, nghiêm túc chữa thương.

Chỉ một khắc đồng hồ.

Cái loại cảm giác mệt mỏi này liền bị quét sạch.

Triệu Ninh thoải mái ưm hai tiếng, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại không đúng lắm, nhanh chóng ngồi dậy: "Doanh huynh… Vô Kỵ! đa tạ!"

Đa tạ cái gì mà đa tạ?

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay áo: "Đều là người một nhà, nàng thân thể không tốt, ta còn không thể chiếu cố nàng sao?"

"Khoảng khắc hoa nở"quả nhiên là thần kỹ chữa thương.

Cái này nếu là cho cái gọi ngự y trị, muốn đạt hiệu quả như vậy ít nhất cũng phải tốn gấp 10 lần thời gian.

Triệu Ninh cảm giác trong lòng hơi ấm, rồi lại có một loại cảm xúc cổ quái quanh quẩn.

Chương 526: Nhắc nhở kẻ đa tình Chương 526: Nhắc nhở kẻ đa tình

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nàng do dự một lát, vẫn là mở miệng nói: "Vô Kỵ! ta biết huynh cùng con gái riêng của La tướng tình cảm sâu đậm, vẫn

là muốn nhắc nhở huynh một chút, chớ nên làm điều gì quá lộ liễu”

Nếu huynh cưới chỉ là một công chúa, bằng vào tình cảm quân thần của phụ vương và La tướng, đích xác sẽ mắt nhắm mắt mở.

Nhưng huynh cũng biết danh tính của ta!

Cho phép huynh cùng Thải My đã là không dễ dàng, nếu lại có Hoa Triều cô nương…..”.

Đương nhiên, hiện tại phụ vương mặc dù phát hiện cũng sẽ không nói gì, nhưng khó tránh khỏi nảy sinh khúc mắc.

Nhưng nếu như huynh cùng Hoa Triều cô nương sinh con nối dõi, huynh có thể không việc gì, nhưng Hoa Triều cô nương… Hoa Triều cô nương có La tướng che chở, cũng sẽ không có đại sự, nhưng chung quy có chút không đẹp.

Than ôi!

Tóm lại mấy năm nay trước thu liễm một chút, chờ ta có thể chứng minh với phụ vương ta có thể ngồi vững vàng vương vị, chuyện này sẽ không phải đại sự.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Đâu đầu

Đây đích xác là một vấn đề.

Hơn nữa vợ cả không coi mình là kẻ ngốc, có thể thẳng thắn thành khẩn nói như thế đã cực kỳ không dễ dàng.

Còn có…..”.

Triệu Ninh há miệng, lại thật lâu cũng không nói ra lời, một bộ khó có thể mở miệng.

Do dự một hồi lâu, vẫn lắc đầu: “Thôi bỏ đi!”

Doanh Vô Kỵ có chút tò mò: “Nàng có lời gì cứ nói thẳng đi!”

Triệu Ninh trên mặt đỏ ửng chợt lóe lên rồi biến mất, nghiêm trang khoát tay áo: “Vừa rồi ta muốn nói, ta hi vọng con của ta và chàng là trưởng tử. Nhưng thôi cứ thuận theo tự nhiên đi!”

Lúc nàng nói chuyện, hơi có chút thở dài

Trước kia nàng không biết cảm giác ghen tuông là thế nào

Trằn trọc khó ngủ một đêm, rốt cục đã biết.

Tuy rằng nàng có chút bài xích cảm giác chờ mong trong lòng, nhưng không thể không thừa nhận nó quả thật tồn tại.

Triệu Ninh từ lúc bước vào tu luyện một đường liền hiểu được, muốn vĩnh viễn không tẩu hỏa nhập ma, nên làm nhất chính là thẳng thắn thành khẩn đối mặt nội tâm của mình.

Nàng thậm chí còn bởi vì đã từng hứa hẹn qua “Sau khi sinh con nối dõi, sẽ không bao giờ cùng Doanh Vô Kỵ da thịt thân cận” mà có chút phiền muộn

Chính mình chưa trải qua sự tình đều còn như thế.

Nếu là cấm Doanh Vô Kỵ làm cái ấy, lấy tính cách của hắn chẳng phải là sẽ tức giận đến giậm chân?

Doanh Vô Kỵ khóe miệng nhếch lên, hắn cũng không rõ, vì cái gì vợ cả cho dù nhắc tới loại chuyện này, cũng có thể nghiêm trang.

Vẫn còn.

Không thể cấm hai vợ chồng sinh hoạt được

Cả đời này cũng không thể cấm được

Hắn suy nghĩ một lát, cười nói: “Thuận theo tự nhiên đương nhiên không sai, bất quá Công hội Mặc giả thành quả

tương đối phong phú, chưa chắc không thể sáng tạo kỳ tích trên đất mới, đến lúc đó thời gian có thể sẽ sớm hơn không ít.

Thật sao?

Triệu Ninh ánh mắt sáng lên, nhưng có cảm giác được có chút không đúng, vội vàng giải thích: "Ý của ta là kiến thiết đất mới có sự quan hệ trọng đại, nếu có thể nhanh chóng kiến thiết, đương nhiên là chuyện tốt một chuyện. Cũng không phải muốn nhanh chóng cùng chàng… Đương nhiên! Nếu quả thật có thể như vậy, đối với vương thất cũng là một chuyện tốt."

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Tuy rằng vẻ mặt và giọng điệu của nàng che giấu rất khá.

Nhưng giải thích quả thật có chút dài dòng.

Vợ cả của ta, thật sự là bị gánh nặng vương thất trói buộc không nhẹ.

Thân là chính thê.

Không ngờ đưa ra yêu cầu hợp lý sinh con nối dõi, đều phải nghiêm trang giải thích nhiều như vậy.

Triệu Ninh có chút không được tự nhiên, chỉ vào cách đó không xa ngăn tủ: "Đêm qua người gác cổng liền đem gấp chế quan phục đưa tới, chàng thay đi, ta ở ngoài cửa xe ngựa chờ chàng!"

Dứt lời, liền bối rối đứng dậy, đẩy cửa đi ra.

Trước khi ra khỏi cửa, theo bản năng nhìn về phía giường một cái.

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một hơi.

Nghĩ thầm loại quần áo cổ đại này mặc thật phiền toái.

Hoa Triều tỷ thật vất vả mới mặc xong cho mình, lại trong nháy mắt lại phải thay

Rắc rối.

Hắn lắc đầu, chỉ có thể tự mình thay quan phục.

Một căn phòng khác.

Tinh Ly: "…!"

Nguyên Dương công chúa xuất môn, nhưng không có cùng Doanh Vô Kỵ cùng một chỗ, nhất định là giận Doanh Vô Kỵ.

Nhưng sắc mặt nàng ta tối qua còn không tốt lắm.

Bây giờ lại là bộ dáng dung quang toả sáng.

Vừa rồi khẳng định có chút hài hòa.

Hơn nữa xe ngựa ngoài cửa không nhúc nhích, khẳng định vẫn đang chờ Doanh Vô Kỵ, hẳn là chỉ giận chút thôi.

Tuy rằng bản thân Nguyên Dương công chúa địa vị cũng không cao, nhưng thời gian ngắn như vậy đã bị Doanh Vô Kỵ "dỗ" như thế rồi, không khỏi vẫn có chút quá khoa trương.

Chẳng lẽ Doanh Vô Kỵ có chỗ nào hơn người?

Tinh Ly theo bản năng mở to hai mắt, một lát sau, nàng liền nhìn thấy Doanh Vô Kỵ mặc quan phục ra cửa.

Nguyên Dương công chúa nàng không dám hỏi.

Hoa Triều nàng ngại không dám hỏi.

Chẳng lẽ loại da mặt dày như Doanh Vô Kỵ cũng không thể hỏi sao?

Nàng nhanh chóng ra cửa, thuận tiện duỗi lưng một cái, làm ra một bộ dáng vừa vặn tỉnh ngủ, gọi Doanh Vô Kỵ lại: "Doanh huynh, chào buổi sáng!

'Chào buổi sáng!"

Doanh Vô Kỵ chào qua loa một cái, bước chân lại không có dừng lại.

Vừa rồi ôm Triệu Ninh lâu như vậy, trong cơ thể lại có chút xao động, lúc này vừa mới bình ổn lại, thật đúng là không muốn dây dưa với Tinh Ly này…..". Quả tuyết lê to như thế, đứng gần có chút chân khí có chút khống chế không được.

Hừ!

Vì sao tố chất thân thể siêu phẩm linh thai tốt như vậy?

Nếu không phải là sức khỏe tinh thần, mình sắp hoài nghi mình mắc chứng nghiện tình dục rồi.

Hắn chỉ muốn nhanh chóng rời đi, nhưng không ngờ bị Tinh Ly chặn đường đi.

Thậm chí còn tóm lấy cổ tay.

Chương 527: Tìm hiểu Chuyên Húc cổ lịch Chương 527 : tìm hiểu Chuyên Húc cổ lịch

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn nhíu mày: "Định làm cái gì?"

Tinh Ly cười nói: "Không có gì! Chỉ là cảm giác Doanh huynh tu vi có chút tinh tiến, vừa vặn muội từ trong Chuyên Húc cổ lịch có chút cảm ngộ, cho nên muốn lãnh giáo một phen, nói không chừng có thể có cảm ngộ, trên phương diện tu luyện đạt được đột phá, Doanh huynh không nên trách móc.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi.

Nghe Triệu Kỵ nói, Tinh Ly chỉ cần có thời gian, sẽ đi tìm hiểu, giống như thật sự hiểu ra.

Chuyên Húc cổ lịch tuy rằng toàn là đồ hình văn tự, hiệu suất tìm hiểu so với ngọc giản kém quá nhiều, nhưng trong đó bao hàm chân lý vũ trụ lại vô cùng uyên bác thâm ảo, âm dương ngũ hành thiên văn địa lý khí vận thần thông tất cả đều có.

Chỉ cần ngộ tính đủ cao, nỗ lực đủ nhiều, từ bên trong tìm hiểu ra cái gì cũng không kỳ quái.

Dù sao hiện tại thời gian còn không phải quá muộn, hắn cũng muốn nhìn xem Mễ Tinh Ly tìm hiểu ra cái gì, liền tùy ý nàng đè mạch đập của mình.

Chậc!

Chẳng lẽ ngươi còn có thể lấy ra hỉ mạch hay sao?

Mễ Tinh Ly nhắm mắt bắt mạch một lát, đột nhiên mở mắt, khiếp sợ nhìn Doanh Vô Kỵ: "Doanh huynh! Huynh một đêm liên tục ngủ với hai nữ tử Nguyên Âm, cái này cũng quá khủng?"

Doanh Vô Kỵ: "???

Hắn sợ Hoa Triều nghe thấy, vội vàng che miệng Mễ Tinh Ly, kéo cô nàng đến chỗ vắng.

Uy hiếp nói: "Ngươi nếu còn dám nói lung tung, sau này cũng đừng ở phủ phò mã nữa!

"Xin lỗi, xin lỗi!"

Tinh Ly liên tục xin lỗi, vừa rồi thật sự có chút thất thố.

"Nhưng cái này…..". Nguyên Âm của hai nữ tử, nhất định có một là của Hoa Triều.

Người kia, Nguyên Dương công chúa?

Không thể nào!

Đêm tân hôn hắn là đã sớm qua, hơn nữa nhìn nàng vừa rồi bước đi tư thế rất tự nhiên.

Cho nên nói…..". Còn có một nữ tử khác?

Nàng hạ giọng nói: "Nhưng huynh cũng quá phong lưu đi? Hoa Triều cô nương đối với huynh…..".

Cảm nhận được ánh mắt uy hiếp của Doanh Vô Kỵ, nàng nhanh chóng câm miệng.

Doanh Vô Kỵ có chút kinh hãi, hạ giọng hỏi: "Cái này ngươi cũng có thể phát hiện?"

Hắn rất xác định, vừa rồi Tinh Ly chỉ là bắt mạch, cũng không có chân khí xâm lấn kinh mạch của mình

Hơn nữa cho dù xâm lấn kinh mạch, cũng không có khả năng dò ra có đoạt được Nguyên Âm của người khác hay không, lại càng không cần phải nói chính xác đến số lượng.

Người có thể cảm nhận được, chỉ là người khác tản ra bản thể chân khí, hoặc là thẩm thấu vào trong chân khí người khác rồi đem kinh mạch đối phương đi dạo một vòng.

Bằng không thân nữ nhi của Triệu Ninh, cho dù có thai hóa dịch hình, cũng rất khó giấu được.

Nhưng Tinh Ly, chỉ dựa vào mạch đập, đã phán đoán ra nhiều tin tức như vậy?

Tinh Ly buông tay: "Vừa vặn trong âm dương thiên của Chuyên Húc cổ lịch có cảm ngộ, nói quá chi tiết huynh có thể có chút không hiểu, nói ngắn gọn chính là sau khi lấy được Nguyên Âm, chân khí trong cơ thể sẽ có biến hóa rất phức tạp, nếu lợi dụng tốt, tu vi cũng sẽ tăng lên không ít. Doanh huynh, có thể tiết lộ một chút, trước Hoa Triều cô nương, huynh rốt cuộc cùng ai…..".

Huynh đừng dùng ánh mắt này nhìn muội! Muội không hỏi vấn đề này nữa là được chứ gì!

Hơn nữa ngươi cũng đừng lo lắng, đây chỉ là lĩnh ngộ cá nhân của muội, người khác hẳn là không làm được, hơn nữa mạch tượng này trong vòng ba ngày sẽ biến mất.

Doanh Vô Kỵ hừ một tiếng, liền không muốn dây dưa với nàng.

khoát tay, co cẳng bước đi.

Mễ Tinh Ly lại ngăn hắn lại: "Doanh huynh chờ một chút, muội có một chuyện muốn nhờ.

Doanh Vô Kỵ có chút khó chịu nhìn nàng: "Nói!"

Mễ Tinh Ly thấp giọng nói: "Chuyên Húc cổ lịch quá mức thâm ảo, chỉ dựa vào lĩnh ngộ cá nhân, hiệu suất thật sự không đành lòng, có thể giúp muội cầu xin Lê Vương bệ hạ hay không, muội muốn mượn Quan Tinh Đài dùng một chút, để báo đáp, muội có thể chép lại một phần bút ký tìm hiểu Cổ Lịch gần đây cho huynh".

Quan Tinh Đài?

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, Lê quốc đích xác có một Quan Tinh Đài, là kiến trúc các đời Lê Vương cùng với Tinh Quan ghi chép thiên tướng.

Bản thân cổ lịch chính là lịch âm dương, tìm hiểu trên Quan Tinh đài tất nhiên có thể hiệu suất tăng gấp bội.

Bất quá Quan Tinh Đài rất ít cho người ngoài vào, muốn xin được cái này, thật sự có chút khó khăn.

Mễ Tinh Ly đã khát vọng ngắm sao tại Quan Tinh Đài rất lâu, thấy hắn nhíu mày còn tưởng rằng muốn cự tuyệt, trong lòng không khỏi có chút gấp gáp: "Doanh huynh nhất định phải đáp ứng muội! dù sao, huynh cũng không muốn chuyện của huynh bị Hoa Triều cô nương biết… Muội sai rồi muội sai rồi! Muội cam đoan không nói cho Hoa Triều cô nương, muội thề!"

Cuối cùng.

Nàng vẫn lùi bước trong ánh mắt uy hiếp của Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ nhìn nàng còn giống người, suy nghĩ một lát vẫn gật đầu nói: "Chuyện này ta sẽ nói với phụ vương, nhưng có thể thành hay không ta cũng không thể cam đoan với ngươi.

Tinh Ly vui mừng quá đỗi: "Đa tạ, đa tạ!"

Doanh Vô Kỵ bất đắc dĩ lắc đầu, hướng nàng làm một cái thủ thế chớ lên tiếng, lại làm một động tác cứa cổ

Tinh Ly liên tục gật đầu, "Abaddon" vài tiếng, tỏ vẻ mình sẽ làm một người câm.

Doanh Vô Kỵ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hướng nàng khoát tay áo, liền ra cửa lên xe ngựa.

Đi thôi!

Vâng, công chúa!

Xa phu đáp một tiếng, liền vung roi điều khiển xe ngựa.

Triệu Ninh đã sớm thoát ra khỏi xấu, nhìn về phía Doanh Vô Kỵ hỏi: "Vô Kỵ, chàng thật muốn chờ Hàm Quang kiếm? Tuy nói nó là thượng phẩm trong ba kiếm của Thương Vương, phẩm chất đích xác luận võ Linh Vương kiếm mạnh hơn không ít."

Chương 528: Mong chờ Chương 528: Mong chờ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng đồn đãi loại thiên tử chi kiếm thịnh cực nhất thời này, sớm đã thoát khỏi phạm trù phàm kiếm, sinh ra kiếm linh chỗ nào cũng có.

Những kiếm linh này, đều có bản thân ý thức, hơn nữa kiếm linh đều là từ ý chí của chủ nhân uẩn dưỡng mà sinh.

Nó đã là kiếm của Thương Vương, nhất định sẽ bị ý chí của Thương Vương ảnh hưởng.

Ta cũng không phải lo lắng, chàng dung hợp Hàm Quang Kiếm, sẽ trở thành chúng thất của họ Cơ.

Mà là lo lắng chàng làm việc trái ngược với kiếm linh!

Nếu thật bởi vì chàng cùng Kiếm Linh khác biệt, làm cho tu vi của chàng dừng lại không tiến lên, vậy thật là mất nhiều hơn được.

Nói tóm lại, vẫn là Vũ Linh Vương Kiếm thích hợp với chàng hơn!

Trong khoảng thời gian này.

Nàng ở trên chiến trường liên chiến liên thắng, tu vi càng là liên tiếp kéo lên, càng ngày càng hiểu được người cùng binh khí phù hợp quan trọng như thế nào.

Không chỉ có thể dung hợp cảm ngộ của các đời kiếm chủ, cũng có thể làm cho người và binh khí mau chóng dung hợp, tiến vào Binh Nhân cảnh.

Nếu Doanh Vô Kỵ thật cùng Kiếm Linh sinh ra khác biệt.

Vậy rất có thể cả đời cũng không đột phá được Binh Nhân cảnh.

Không vội!

Doanh Vô Kỵ lại cười cười: "Trước tiên xem Hàm Quang kiếm như thế nào, nếu thật sự không phù hợp, trực tiếp buông tha là được. Bất quá cho dù buông tha, cũng phải đem Thương Vương kiếm đoạt đã, không thể cho người ngoài sử dụng. Huống hồ… Đại hội Kiếm Tiên, chúng ta chưa chắc có thể thắng!"

Triệu Ninh gật đầu: "Cũng đúng!"

Tuy nói dựa theo mộng cảnh của Chu thiên tử, xác suất Doanh Vô Kỵ trở thành Hàm Quang Chi Chủ lớn hơn một chút.

Nhưng số phận không phải là không thể thay đổi.

Bởi vì Khương Thái Uyên, mà trong mộ bàn thiếu chút nữa xảy ra đại sự.

Mọi người đã sớm không tin vào mệnh.

Hàm Quang Kiếm chưa chắc sẽ ở lại Lê quốc.

Hiện tại lo lắng những thứ này, vẫn là quá sớm.

Hơn nữa mùng ba tháng ba chính là Đại hội Kiếm Tiên, chỉ còn lại có hai tháng, cũng không cần đặc biệt lo lắng ảnh hưởng tiến độ tu luyện.

Doanh Vô Kỵ cũng mím môi, tiến vào trạng thái nội thị.

Hắn đột phá Thai Thuế Cảnh cũng một đoạn thời gian. Dù cho thật cùng Kiếm Linh sinh ra khác biệt, hắn cũng có thể kéo Kiếm Linh trở về.

【 Lời nhắc 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đột phá 90, ngẫu nhiên thu được kỹ xảo phàm cấp 《 gà gáy chó trộm 》.

【 Lời nhắc 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đột phá 90, ngẫu nhiên đạt được kỹ xảo phàm cấp 《 thuật sửa chân 》.

Không phải gần đây hắn lạnh nhạt với người ngoài.

Mà là gần đây đại động tác quá nhiều, 100 nghìn học tử khóa học onlien gào khóc đòi ăn, chính mình nói như thế nào cũng là admin của nhóm 100 nghìn thanh viên, mỗi lần giảng bài khóa học online đều sẽ tuôn ra các loại ngạc nhiên kỹ năng cổ quái.

Hơn nữa tối hôm qua, lửa lớn đốt khắp hai vùng Ngụy Hàn bởi vì mình mà nổi lên, bởi vậy phá tuyến phòng thủ cảm xúc không ít người.

Lời nhắc nhiều như vậy, căn bản không kịp xem!

Trước kia điểm thuộc tính tinh khí thần, bây giờ biến thành giá trị Binh tế.

Tu luyện Thai Thuế Cảnh, mấu chốt nhất chính là độ phù hợp giữa người và binh khí, từ tầng một đến tầng chín, chỉ cần đạt được sẽ trực tiếp đột phá Binh Nhân cảnh.

Mà giá trị binh tế này, có thể đơn giản trực tiếp tăng lên.

Chỉ cần đạt được thần binh,bổn mạng liền có thể tăng lên Thai Thuế Cảnh tầng sáu, tích góp đủ 100 triệu điểm sẽ chỗ đột phá Binh Nhân cảnh.

Thậm chí có thể lựa chọn tạm thời không đột phá, tích góp đến một tỷ điểm còn có thể tăng thêm một phẩm cấp cho cho thần binh bổn mạng.

Binh khí, cũng chia làm mấy cấp bậc: Phàm, Hoàng, Huyền, Địa, Thiên.

Chương 529: Nhảy cấp

Bất kể đẳng cấp gì, giá trị binh tế giống nhau cũng chỉ có thể tăng lên một cấp bậc.

Thần binh bổn mạng đương nhiên phẩm cấp càng cao càng tốt!

Kiếm Trọng Lê và Vũ Linh Vương Kiếm đều là Địa cấp.

Hàm Quang Kiếm cũng là thiên cấp đã ẩn dưỡng ra kiếm linh, kiếm Thừa Ảnh cùng Tiêu Luyện của Thương Vương cũng là thiên cấp, nhưng vẫn khuất phục dưới Hàm Quang Kiếm.

Có mình ở đây, thậm chí có thể đột phá trên Thiên cấp.

Nên chờ!

Hơn nữa phải cướp được.

Doanh Vô Kỵ hiện tại rất vững vàng, đến lúc đó mùng ba tháng ba, ai cùng hắn đoạt Hàm Quang Kiếm, hắn liền làm thịt người đó.

Cho dù Kiếm Linh nhìn hắn không vừa mắt, hắn cũng có thể dùng giá trị binh tế giá trị nện cho đến khi kiếm linh khuất phục

Đương nhiên, 100 triệu giá trị binh tế vẫn là có chút khó khăn.

Chính mình về sau vẫn là phải điên cuồng làm việc, bất quá theo quyền lực càng lúc càng lớn, quyết định đưa ra có thể ảnh hưởng càng ngày càng nhiều người, hơn nữa có Thiên Hồ

Nhập Mộng loại đại sát khí này, khả năng cũng không phải đặc biệt khó khăn.

Hơn nữa hiện tại, chính mình đã nắm giữ hai thần thông vãi đậu thành binh cùng thân ngoại hóa thân.

Chờ sau khi đột phá, thậm chí có thể trực tiếp nhảy qua Binh Nhân cảnh, trực tiếp trở thành đại lão Ngộ Thần cảnh.

Đến lúc đó còn phải xem sắc mặt của ai?

Doanh Vô Kỵ sướng đến mức ngất ngây, nhắm mắt dưỡng thần, rốt cục có rảnh kiểm tra những gì đạt được mấy ngày gần đây.

Có quá nhiều kỹ năng lộn xộn.

Hắn hiện tại cảm giác mình chính là một quái vật toàn năng.

Hầu hết các kỹ năng này đều vô dụng.

Nhưng cơ số khổng lồ kỹ năng thu được, hơn nữa làm sụp đổ tâm tính của hai nhà Ngụy Hàn nhiều người như vậy, tuyệt học của ba nhà Ngụy Hàn Trịnh cũng gần như bùng nổ xong.

Hiện tại hắn, quả thực chính là một cái thư viện, gọi là Đại Lê bách khoa toàn thư cũng không quá đáng.

Chờ đã!

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên chấn động, ánh mắt dừng lại ở một tin tức.

【 Lời nhắc 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đạt tới 100, đạt được thần thông đỉnh cấp《 Nhân Thiên Tựu Địa 》.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Chương 529: Nhảy cấp

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thần thông của cha vợ đều bạo ra?

Đồ chơi này không phải trận pháp, nhưng là hình thái ban đầu của trận pháp, còn có công hiệu dời núi lấp biển, chính là nguyên nhân căn bản mà các đời Lê Vương có thể áp chế hai nhà Ngụy Hàn, đây mẹ nó là thần kỹ!

Nhưng quan trọng hơn là…..".

Thân ngoại hóa thân.

Vãi đậu thành binh.

Nhân Thiên Tựu Địa.

Ba thần thông.

Chẳng lẽ sau khi ông mày đột phá Binh Nhân cảnh, có thể thành thánh?

Doanh Vô Kỵ từng nghe nói, Ngộ Thần cảnh đột phá đến Thánh cảnh, ngoại trừ nắm giữ ba thần thông ra, còn có một điều kiện tương đối trọng yếu khác, nếu không chỉ có thể gọi là Ngụy Thánh, không thể khai tông lập phái thu đồ đệ rộng rãi, nhưng thực lực cá nhân cùng Chân Thánh cũng không có khác biệt đặc biệt lớn.

Điều kiện này là gì, Doanh Vô Kỵ tạm thời còn không phải đặc biệt rõ ràng.

Nhưng mẹ nó Ngụy Thánh cũng là thánh!

Mờ mịt!

Liên tục nhảy ba cấp!

Có thấy tuyển thủ nào sau khi Đột phá Thai Thuế Cảnh, trực tiếp thành thánh không?

Đến lúc đó thăng cấp lưu trực tiếp biến thành vô con mẹ nó địch?

Triệu Ninh có chút nghi hoặc: “Chàng đang cười cái gì?”

Doanh Vô Kỵ vội vàng lắc đầu: “Ta nhớ tới chuyện cao hứng!

Triệu Ninh: “…..”.

Đây là xe ngựa của vương cung, sau khi Triệu Ninh lộ ra thân phận Nguyên Dương công chúa, thông suốt tiến vào vương cung.

Sau đó đến chỗ ở của Nguyên Dương công chúa, thay đổi y quan cùng dung mạo, liền trực tiếp rời đi Điện Tình Giáng.

Hướng Điện Trọng Lê chạy tới.

Đại triều hội còn chưa bắt đầu, bên ngoài Điện Trọng Lê đã đứng đầy người, đứng đầu là Ngụy Hoàn và Hàn Giả. Hai người chỉ đi sau Triệu Kỵ khi lên triều. Điều này thể hiện địa vị của bọn họ dưới một người, trên vạn người tại Lê quốc.Ngoại trừ hai người bọn họ, kỳ thật còn có một người có thể có địa vị tương tự.Chính là Trương Bình Hầu Triệu Dĩnh.

Bởi vì tôn thất vương thất vốn là một nhà, cho nên các đời Lê Vương, đều là gia chủ của tông thất Triệu thị.

Nhưng gia chủ Triệu thị, đối với tôn thất lại không có lực thống trị như những thế gia khác, bởi vì chuyện vương thất làm, không có khả năng hoàn toàn nhất trí với lợi ích của tôn thất.

Cho nên ngoại trừ Lê Vương gia chủ này, còn cần một người quyền cao chức trọng khác để cân bằng.

Cái này, chính là người có tước vị cao nhất trong tôn thất, hầu tước có tư lịch già nhất.

Nói về quyền thế trong tay, Triệu Dĩnh cũng chỉ kém Ngụy Hoàn và Hàn Giả một chút mà thôi.

Bình thường ba người này, đều là chuyên đến muộn.

Nhưng hôm nay.

Nhưng bọn họ đều nhất tề trình diện trước, cùng các quan viên khác, chờ đợi đại triều.

Nguyên nhân

Tối hôm qua, thật sự là một đêm không ngủ của vô số người.

Đại sảnh nghị sự của hai nhà Ngụy Hàn cả đêm đèn đuốc sáng trưng, phàm là có chút địa vị thân phận, tất cả đều thức trắng đêm, sợ bỏ qua một tin tức từ đất phong nhà mình truyền đến.

Bao gồm Triệu Dĩnh, cũng theo dõi sát sao tình huống hai đất dân Ngụy Hàn.

Bởi vì ông ta hiện tại, đang mưu đồ để cho tôn thất bí mật độc chiếm cả mảnh đất mới.

Dân chúng Ngụy Hàn di chuyển, là tình huống ông ta không muốn nhìn thấy nhất.

Chỉ tiếc, đại bộ phận tài nguyên tình báo vương thất cùng tôn thất đều ở trong tay Triệu Ky, bình thường Trương Bình Hầu phần lớn đều có thể được chia sẻ

Nhưng tối hôm qua ông ta nhận được tin tức, cũng ít đến đáng thương, chỉ biết là dân chúng hai nơi Ngụy Hàn thừa dịp hỏa hoạn len lén dời về phía Bắc, những chi tiết khác là thật sự tuyệt không biết.

Lúc này đang do dự, có nên hỏi hai lão già Ngụy Hoàn và Hàn Giả hay không.

Chỉ là mâu thuẫn giữa ba nhà Triệu Ngụy Hàn đều đã bày ra trên mặt bàn.

Nếu là mình công khai cùng hai người Ngụy Hàn quá mức thân thiết, vậy tất sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của mình trong lòng thế hệ trẻ tuổi tôn thất.

Dù cho đã xác định lợi ích nhất trí với hai nhà Ngụy Hàn, cũng không thay đổi hình ảnh ba người nhìn nhau không thuận mắt, muốn hỏi ra tin tức mấu chốt, thái độ không tốt thì sao có thể moi được tin?

Quá ảnh hưởng đến hình tượng.

Phải nhịn một chút.

Mà lúc này.

Sắc mặt Ngụy Hoàn và Hàn Giả cũng không tốt lắm, bởi vì tình huống hai miền Ngụy Hàn cực kỳ không lạc quan.

Những căn nhà bị đốt kia, tuy rằng đều ở đầu gió, cũng không cần đặc biệt lo lắng thế lửa lan tràn.

Nhưng trong những căn phòng này chất đầy đủ các loại vật liệu dễ cháy, muốn dập lửa không phải chuyện dễ, hơn nữa Lê quốc nằm ở cực bắc của cả vùng Trung Nguyên, trời vốn tương đối lạnh, mặt sông đóng băng nước sạch đóng băng, nên công tác dập lửa cũng khó khăn

Suốt một đêm, vẫn không dập tắt được lửa.

Chỉ có thể kiểm soát thế lửa, chờ bọn họ tự mình dập tắt.

Cho nên gần rạng sáng, sau khi thế lửa nhỏ đi, bọn họ phân ra một bộ phận binh lực và quan sai, đi tìm dân chúng thừa dịp thế lửa chạy trốn.

Vốn nghĩ những điêu dân này chạy không được bao xa, hơn nữa mục tiêu lớn như vậy, rất dễ dàng tìm kiếm.

Kết quả tìm đến bây giờ, dường như không thu hoạch được gì.

Ngoại trừ một số kẻ xui xẻo lạc đường, gần chín phần điêu dân giống như bốc hơi khỏi nhân gian, lục soát thế nào cũng không tìm thấy.

Tuy rằng bọn họ vẫn không cho rằng những điêu dân này đều có thể chạy trốn tới Vùng đất mới, nhưng tình huống này lại mang đến cho bọn họ cảm giác nguy cơ cực lớn.

Xem ra lần này chỉ có thể hợp tác với Triệu Dĩnh.

Chỉ cần người của Triệu thị bọn họ chiếm cứ toàn bộ nơi trú ẩn tạm thời, sau đó tại đại triều hội lần này chiếm cứ cao điểm, hoàn toàn có thể kết thúc chuyện Vùng đất mới quy về người Triệu này.

Triệu Dĩnh cũng nghĩ như vậy.

Chương 530: Đồng tâm hiệp lực Chương 530: Đồng tâm hiệp lực

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lại nói tiếp, trận hỏa hoạn này cũng chưa chắc là chuyện xấu.

Nghe một chút cũng cảm thấy hoang đường, hai nhà Ngụy Hàn tự nhiên cùng lão thất phu Triệu Dĩnh đứng chung một chỗ.

Mặc dù không trực tiếp trao đổi với Triệu Dĩnh.

Nhưng có Triệu Khế ở giữa truyền lời đã đủ rồi.

Bọn họ biết Triệu Kỵ hiện tại vừa vui vừa vội.

Nhưng để làm gì?

Chuyện tôn thất chiếm hết Vùng đất mới này, chúng ta đã quyết định!

Ngụy gia chủ.

Gia chủ Hàn gia.

Hầu tước tôn thất.

Còn có Bình Lăng Quân.

Nhiều người đồng tâm hiệp lực làm cùng một chuyện, cho dù uy vọng của Triệu Kỵ có cao hơn nữa, cũng không dám dễ dàng phủ quyết chứ?

Nếu ngươi thật sự khư khư cố chấp, vậy chúng ta cần phải dẫn dắt quần thần mắng ngươi là hôn quân!

Này!

Hàn Giả bỗng nhiên cười cười, chỉ vào phương xa nói: "Ngụy huynh, Triệu Khế tới!

Ngụy Hoàn nhướng mí mắt, lập tức bức âm thành tuyến, hướng Triệu Khế truyền lời: "Bình Lăng Quân! hôm nay chúng ta tất trợ giúp Trương Bình Hầu một tay, nhưng dù sao cũng là chuyện của Triệu thị, cho nên vẫn cần ngươi xuất lực trước!"

Triệu Khế: "…..".

Cơ bắp trên mặt hắn ta cứng đờ một chút.

Chết tiệt!

Nếu không xuất lực, ta sẽ bị phụ vương lưu đày! Triệu Khế cũng cả đêm không ngủ.

Cả đêm đều bao phủ trong bóng tối của cha ruột.

Hắn rất xác định Triệu Kỵ động sát tâm với mình.

Điều này trước kia chưa từng xuất hiện, nếu mình lần này lại cùng Triệu Kỵ đối nghịch, cho dù ông ta không giết mình, cũng tuyệt đối sẽ quy cho cái tội danh cấu kết với Ngụy Hàn khi quân phạm thượng

Lưu đày đến các nước khác.

Quả thật, điều này rất có thể sẽ đắc tội với các loại thế lực phía sau mình.

Tuy rằng Triệu Kỵ cũng không sợ đắc tội những thế lực này, nhưng thiếu một người phát ngôn như mình, bọn họ nhất định sẽ sắp xếp người phát ngôn khác, quá trình này Triệu Kỵ nhất định sẽ không rất thích.

Bằng không hắn trước kia cũng sẽ không ở dưới mí mắt Triệu Kỵ làm nhiều chuyện như vậy.

Nhưng…..".

Mình làm sao bây giờ?

Triệu Khế không muốn sực việc sau đó như thế nào, hắn chỉ để ý mình có kết quả gì.

Hắn cân nhắc ưu nhược điểm cả một đêm.

Cuối cùng đưa ra một kết luận: Dù sao hai lão thất phu Ngụy Hoàn Hàn Giả căn bản cũng không để người phát ngôn của mình vào mắt, nhìn thấy mình giống như nhìn thấy ruồi bọ. Chính mình đắc tội bọn họ trước, bọn họ đem mình coi như giòi bọ, chính mình sau khi đắc tội với bọn họ, nhiều nhất bọn họ coi mình như ruồi muỗi. Vậy thì ngán gì không đắc tội thêm lần nữa. Suy nghĩ cẩn thận điểm ấy, Triệu Khế trong nháy mắt liền cảm thấy sáng láng

Tuy nói làm một người phát ngôn, mình làm như vậy rất thất bại.

Nhưng bồi dưỡng một người phát ngôn phải trả một cái giá rất lớn, Chu vương thất, Nam Cung gia thậm chí đám người kia, cũng không có khả năng bởi vậy mà đối xử với mình như thế nào.

Bởi vì…..".

Lần này mình vốn cũng chỉ là vì mình mưu lợi ích, cũng không phải là người phía sau để họ sai khiến.

Bọn họ muốn tự mình làm, chỉ là phối hợp hành động của Nam Cung Yến mà thôi.

Về phần cái nhìn của hai nhà Ngụy Hàn đối với mình.

Tính cái rắm!

Không cần phải vì một ít lợi ích đến từ tôn thất mà Triệu Dĩnh hứa hẹn, liền đem địa vị ổn định của mình đáp vào đó.

Triệu Khế, tới rồi à?

Triệu Dĩnh nhướng đôi lông mày hoa râm, có chút vênh mặt hất hàm sai khiến.

Lão ta cũng mặc kệ sau lưng Triệu Khế có ai.

Đối với hắn mà nói, cái gọi là Bình Lăng Quân, kỳ thật chính là chính là người ngoài lề của tôn thất mà thôi

Cho dù hắn đại biểu cho các loại thế lực khó chơi, ở trước mặt mình cũng chỉ là một tiểu bối mà thôi.

Triệu Khế cười híp mắt gật gật đầu: "Đến rồi!

Triệu Dĩnh khẽ gật đầu: "Biểu hiện cho tốt!"

Được rồi!

Triệu Khế nghiêm túc nói: "Nhất định biểu hiện tốt!

Cuộc trao đổi giữa hai người rất ngắn gọn.

Nhưng vẫn bị người nhạy bén bắt được.

Hai vị, các ngươi đang trao đổi thuật phòng the đấy hả?

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt khiếp sợ nhìn hai người.

Một người bảo người kia thể hiện cho tốt

Người kia cam đoan nhất định biểu hiện tốt.

Ghê quá.

Triệu Khế trong lòng nổi giận, quay đầu muốn giáo huấn hạng người hạ lưu không biết giữ mồm giữ miệng này.

Nhưng vừa nhìn là Doanh Vô Kỵ.

Là Doanh Vộ Kỵ, vậy thì né cho lành

Dù sao quyển sổ nhỏ mình tố cáo Ngụy Hàn đều xuất phát từ tay tên này.

Tên này rõ ràng là hồng nhân bên người Triệu Kỵ, mình hiện tại đang ở vào thời kỳ nguy hiểm, không cần phải trêu chọc hắn.

Triệu Dĩnh lại lạnh giọng cười: "Không ngờ Triệu thị ta lại có một con rể vô lại như thế, quả thực làm cho vương thất hổ thẹn, làm cho cả Triệu thị hổ thẹn. Doanh Càn Dã Nhân, cũng xứng vào nơi thanh nhã, ánh mắt bệ hạ thật sự là càng ngày càng kém.

Lão ta lặng lẽ vận lên chân khí, uy áp của Binh Nhân cảnh, không chút lưu tình áp về phía Doanh Vô Kỵ.

Bất ngờ không kịp đề phòng, Doanh Vô Kỵ rên lên một tiếng.

Nhưng thể chất siêu phẩm linh thai, Thai Thuế Cảnh bình thường còn khuya mới có thể so sánh, dù là hắn còn không luyện hóa thần binh bổn mạng, cũng cơ bản là vô địch trong vô địch cảnh giới dưới Binh Nhân cảnh.

Cho dù là Triệu Ninh là thiên tài nhất phẩm linh thai, chỉ sợ cũng phải cùng thần binh bổn mạng dung hợp đạt tới bảy tầng trở lên, mới có thể cùng hắn phân cao thấp. Về phần Doanh Vô Khuyết loại người thân mang đế huyết này, có thể mạnh hơn Triệu Ninh một chút, nhưng hàm lượng vàng cũng rất khó so được với Doanh Vô Kỵ.

Cho nên mặc dù đối mặt Binh Nhân cảnh uy áp, hắn cũng chỉ là khí huyết cuồn cuộn một hồi, cũng rất nhanh khôi phục bình thường.

Thậm chí còn hướng Triệu Dĩnh dựng thẳng một ngón giữa.

Cha vợ nói thật không sai.

Lão thất phu này từ trước đến nay không coi ai ra gì.

Nhưng không nghĩ tới, cái lão giàgần trăm tuổi này, lại sẽ đánh lén tiểu đồng chí vừa đột phá Thai Thuế Cảnh.

Quả thực không nói võ đức.

Chương 531: Đối địch Chương 531: Đối địch

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Dĩnh: "???"

Dựng thẳng ngón giữa?

Dựng thẳng ngón giữa là lễ tiết của nước nào?

Lão tuy chưa từng gặp qua, nhưng đã từ vẻ mặt Doanh Vô Kỵ đọc hiểu hết thảy.

Tức giận dâng lên, liền không còn giữ lại, Binh Nhân cảnh uy áp nghiêng ra, toàn bộ áp hướng Doanh Vô Kỵ, hôm nay lão phải đập cho cái tên tiểu tử không biết trời cao đất dày này một trận

Shit!

Doanh Vô Kỵ thầm mắng một tiếng, chỉ cảm thấy trên người mình phảng phất bị cự thạch vạn quân đè lên.

Lão thất phu này ghê tởm thì ghê tởm, nhưng thực lực là thật mạnh, hơn nữa đối với uy áp khống chế được cực kỳ tinh chuẩn, lại không có chút nào tràn ra ngoài.

Thật sự có chút khó chịu.

Bất quá hắn biết rõ lão thất phu này ghê tởm như vậy, còn dám đợp lại, tự nhiên là có sức mạnh.

Ý niệm của hắn vừa động, áp lực như Thái Sơn liền dễ dàng dỡ đi. Tuy nói lấy tu vi của hắn, còn không có cách nào hoàn toàn nắm giữ môn thần thông Nhân Thiên Tựu Địa này, càng không cách nào tiêu sái tự nhiên giống như Triệu Kỵ, nhưng mượn thế trời đất dỡ xuống một ít uy áp, vẫn là hoàn toàn không có vấn đề.

Mà Triệu Dĩnh đối với uy áp tinh diệu khống chế, cũng trong nháy mắt mất đi hiệu quả, giống như là đập chứa nước, bốn phương tám hướng đồng thời trống rỗng xuất hiện vô số đập nước mở rộng, trong khoảnh khắc liền tản ra đến mỗi một góc ngoài Điện Trọng Lê.

Uy áp bất thình lình làm cho tất cả mọi người rùng mình một cái.

Triệu Dĩnh nhận thấy không khống chế được, sắc mặt liền biến đổi, vội vàng đem tất cả khí tức nội liễm.

Nhưng chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi như vậy, vẫn hấp dẫn không ít ánh mắt của người khác.

Sau đó, bọn họ liền thấy được Triệu Dĩnh sắc mặt âm trầm.

Còn có một Doanh Vô Kỵ thần sắc như thường, ánh mắt còn mang theo vài phần khinh bỉ.

Trong lòng mọi người lập tức hiểu rõ.

Chậc chậc!

Lão thất phu này, lại ra tay với tiểu bối.

Bất quá nhìn kết quả này, giống như không ăn được đối phương, thậm chí còn không khống chế được lan đến người

khác.

Quan viên Triệu thị bên cạnh đều bất đắc dĩ lắc đầu.

Đều cảm giác có chút xấu hổ.

Trong lòng cũng có chút lầm bầm, hiện tại ai không biết Doanh Vô Kỵ là hồng nhân bên cạnh Triệu Kỵ, bởi vì biến pháp, thậm chí ở trong cảm nhận của Bách gia học tử có địa vị không thấp. Dưới điều kiện hiện giờ nhân khẩu vương thất không hưng thịnh, thậm chí có thể gọi là chiêu bài vương thất.

Không nghĩ tới Trương Bình Hầu tự nhiên không để ý thân phận, đối với hắn hạ ám thủ.

Đây là muốn lập uy trước mặt vương thất sao?

Bọn họ theo bản năng ngừng thở, bọn họ đều là cao tầng tôn thất, đương nhiên hiểu rõ động tác của Triệu Dĩnh.

Hôm nay vào triều, Trương Bình Hầu nhất định sẽ có xung đột với bệ hạ.

Bọn họ làm thành viên tôn thất, tự nhiên là hy vọng đất mới đều thuộc về Triệu thị, nhưng cũng rõ ràng nguy hiểm. Lần này ở trên triều đình, bọn họ tuyệt đối không dám đứng thành hàng.

Giả vờ không nhìn thấy mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Động của Triệu Dĩnh, thật sự có chút làm cho bọn họ đỏ mặt.

Tuy nhiên.

Người khởi xướng chuyện này Triệu Dĩnh lại không có nửa phần xấu hổ.

Lão ta chỉ là tức giận. Tuy rằng không biết Doanh Vô Kỵ làm sao làm được, nhưng ngay tại uy áp mất khống chế trong

nháy mắt, lão ta liền hiểu được tiểu tử này ác độc dụng tâm, cứ như vậy vô duyên vô cớ tự khiêu khích mình!

Ánh mắt hắn âm trầm nhìn Doanh Vô Kỵ: "Ngươi giỏi lắm!"

Doanh Vô Kỵ chắp tay: "Không dám!"

Lại là một âm thanh vang lên.

"Hầu gia! Doanh huynh chính là phò mã phụ vương ta khâm điểm, tự nhiên là tuấn kiệt hiếm có trong thế hệ trẻ. Ánh mắt Hầu gia quả thực độc ác, tuấn kiệt phụ vương tốn thời gian rất lâu mới khai quật, Hầu gia tự nhiên hai ba lần xác nhận".

Âm thanh ôn hòa bình tĩnh, nghe qua khen tình cảm cũng rất tự nhiên.

Nhưng kết hợp với cảnh tượng vừa rồi, thì hoàn toàn không phải như vậy.

Ý vị chế nhạo cũng quá đủ!

Mọi người xoay người nhìn lại, hành lễ với thanh niên tuấn tú anh tuấn kia.

Thái tử điện hạ!

Sau khi nhìn thấy Triệu Ninh, lòng bọn họ nhất tề lộp bộp một chút.

Triệu Ninh, mặc dù ở phương diện tu luyện cũng là hoàn toàn xứng đáng thiên tài, nhưng ở trong ấn tượng của mọi người, vẫn là Thái tử hơi có phong thái của người trí thức.

Tuy rằng lúc giám quốc nói một không hai, nhưng chưa bao giờ có cảm giác vênh váo hung hăng.

Nhưng Triệu Ninh hôm nay, trải qua một trận chiến Bắc chinh, phảng phất như thoát thai hoán cốt, toàn thân đều lộ ra

một cỗ khí chất lạnh thấu xương, rõ ràng không có cố ý điều động chút chân khí nào, nhưng vẫn như cũ làm cho người ta có loại cảm giác mặt như đao cắt.

Nhất phẩm linh thai, khủng bố như vậy.

Hơn nữa hắn dung hợp Kiếm Trọng Lê, ít nhất đạt tới tầng thứ ba.

Đây là quái vật gì vậy?

Hắn đột phá mới mấy tháng mà thôi!

Quan trọng hơn là, cuộc chiến tại tiền tuyến mới kết thúc bao lâu, hắn trở về lúc nào?

Hơn nữa xem tình huống, Thái tử cùng Phò mã xem như cùng Trương Bình Hầu đánh nhau.

Một cái nhất phẩm linh thai, một cái nhị phẩm linh thai.

Hai người phẩm cấp linh thai cao nhất Lê quốc trong vòng trăm năm qua đánh nhau với Triệu Dĩnh.

Tuy rằng mọi người đều biết lần này đại triều có gay gắt hay không, nhưng cũng không nghĩ tới triều hội còn chưa bắt đầu, song phương liền trực tiếp binh khí hướng về phía nhau.

Triệu Dĩnh nhìn về phía Triệu Ninh, cũng bởi vì khí chất nghiêm nghị này có chút kinh hãi, không rõ vì sao vương thất liên tiếp toát ra hai tiểu quái vật. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng 10 năm, hai người tất nhiên sẽ trước sau đột phá Binh Nhân cảnh.

Sẽ rất khó làm cho người ta hiểu được.

Cũng may còn chưa hoàn toàn trưởng thành, nếu không áp lực mình phải đối mặt sẽ lớn.

Chương 532: Tính thổ phỉ Chương 532: Tính thổ phỉ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lão ta giật giật khóe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Bệ hạ mắt sáng như đuốc, lão phu sao dám đánh đồng?Phò mã gia tư chất ngút trời, rất có phong thái Càn Vương, chỉ là không biết từ đâu mang đến một thân phỉ khí, thật là làm nhục thanh danh vương thất!”

Ồ? Lại có việc này?

Triệu Ninh xoay người nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: “Doanh huynh, ngươi vừa rồi rất có khí chất thổ phỉ sao?”

Doanh Vô Kỵ tự kiểm điểm: “Ta dã quen rồi, bình thường cũng không chú ý. Bất quá nhìn phản ứng của Hầu gia, thiếu chút nữa ứng kích bạo khởi, khiến ta ta lộ ra một ít thổ khí”.

Triệu Ninh lo lắng gật đầu: “Vậy ngươi về sau phải chú ý nhiều hơn, Hầu gia tuy rằng lúc còn trẻ đã là cường giả một phương! Giờ lớn tuổi rồi, không nên để bị dọa”

Doanh Vô Kỵ bóp cổ tay thở dài: “Quả thế thật!

Triệu Dĩnh: “???

Mọi người: “…..”.

Miệng hai người này thật sự độc !

Tên Doanh Vô Kỵ này có phải có vấn đề hay không a!

Thái tử điện hạ Trước kia ôn nhuận như ngọc, sau khi cùng hắn lăn lộn như thế nào cũng biến thành một người độc mồm độc miệng?

Doanh Vô Kỵ vẫn chưa thỏa mãn, xoay người nhìn về phía Triệu Khế: “Bình Lăng Quân! Người trẻ tuổi chúng ta hỏa lực vượng, ngươi cũng chú ý một chút, ngàn vạn lần đừng dọa Trương Bình Hầu, lúc nói chuyện nhất định phải có trật tự, tốt nhất là phải nói thầm trước mấy lần trước khi nói ra khỏi miệng.

Triệu Khế: “…..”.

Đây là đang ám chỉ ta gia tăng cường độ sao?

Hắn hiện tại rất buồn bực, ai cũng không muốn nói chuyện.

Cũng may lúc này, cửa lớn Điện Trọng Lê mở ra.

Văn võ bá quan đều là thần sắc rùng mình, nhanh chóng dựa theo chức quan xếp thành hai đội, tự động tiến điện.

Tuy nói Điện Trọng Lê quy mô không nhỏ, quan viên vào triều cũng không ít, nhưng dựa theo lễ chế, triều hội các nước chư hầu cũng không có quá nhiều lễ nghi rườm rà.

Chờ sau khi văn võ bá quan đứng lại, Triệu Kỵ liền ngồi lên vương vị.

Chúng thần tham kiến bệ hạ!

Chúng thần tham kiến bệ hạ!

Chúng thần tham kiến bệ hạ!

Triệu Kỵ vẻ mặt bình đạm: “Chư khanh bình thân!’

Hắn mặc dù một đêm không ngủ, nhưng râu tóc chỉnh tề, mặt mày lộ thần thái sáng láng.

So với ba thần tử có địa vị cao nhất trong triều, không biết tốt hơn bao nhiêu lần

Mặc dù dân chúng hai nơi Ngụy Hàn còn lâu mới chạy trốn tới Vùng đất mới, nhưng cả đêm qua đều là tin tức tốt.

Hơn nữa nhìn nữ nhi cùng con rể của mình đứng phía dưới, tâm tình càng tốt đến không bờ bến.

Ông ta quét mắt nhìn quần thần một cái, thản nhiên hỏi: “Chư khanh có việc muốn tấu không?”

Sau một lát trầm mặc.

Phủ Doãn tiến lên, báo cáo một ít công tác dân sinh.

Các thần tử khác, cũng đều báo cáo một ít sự tình vô thưởng vô phạt, cùng thời điểm triều hội bình thường cũng không có đặc biệt lớn.

Triệu Kỵ cũng trả lời tượng trưng vài câu, triều hội liền an tĩnh lại, giống như không có đoạn sau.

Hình như, triều hội lần này cũng không có gì đặc biệt, chỉ là làm theo thông lệ mà thôi.

Ngụy Hoàn Hàn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, không có bất kỳ ý tứ lên tiếng nào, Ngụy Hàn hai nơi cháy đương nhiên là chuyện lớn bằng trời, nhưng chuyện này liên quan đến dân chúng di chuyển, bọn họ tự nhiên sẽ không chủ động đề cập tới.

Triệu Dĩnh đương nhiên cũng không biết nói.

Tuy nói vừa rồi bị Triệu Ninh cùng Doanh Vô Kỵ làm tức giận không nhẹ, cũng tùy thời có thể bị Triệu Kỵ hỏi trách, nhưng hắn tuyệt không hoảng hốt.

Hiện tại hai nhà Ngụy Hàn, còn có một Triệu Khế bối cảnh thần kỳ, đều là người của ta.

Cho dù Triệu Kỵ ngươi có uy vọng cao hơn nữa, cũng tốt nhất nghĩ kỹ rồi mới làm.

Triệu Kỵ nhìn những người này người sau bình tĩnh hơn người trước, trong lòng không khỏi cười lạnh, quả nhiên là thương lượng trước.

Nếu các ngươi không mở miệng.

Cô liền mở miệng trước.

Thần sắc hắn lạnh lùng nhìn về phía Triệu Dĩnh: "Trương Bình Hầu! Cô nghe nói Đất Triệu xuất hiện bạo loạn, khiến mấy vạn hộ dân chúng trôi dạt khắp nơi, có việc này không?

Hả?

Câu hỏi bất thình lình này khiến Triệu Dĩnh không nhịn được giật mình.

Không nghĩ tới Triệu Kỵ tự nhiên dùng phương thức này mở ra đề tài.

Chủ động di chuyển biến thành trôi dạt khắp nơi, cái này cũng có chút thuyết pháp.

Hắn rất nhanh liền phục hồi tinh thần lại, mí mắt đầy nếp nhăn nâng lên, một bộ dáng lão hủ: "A?"

Nhất cử nhất động, ngữ khí thần thái.

Giống như là lão giả vốn nên an dưỡng tuổi già, yên lặng chờ hoàng thổ chôn thân, mạnh mẽ bị nâng lên triều đình.

Doanh Vô Kỵ ở bên nhìn mà bĩu môi.

Tựa như nhìn thấy ông lão vừa rồi còn múa quyền trong công viên, đảo mắt lên xe buýt run rẩy bắt người trẻ tuổi nhường chỗ.

Triệu Kỵ sớm đoán được hắn sẽ như thế, cũng không tức giận, ngữ khí bình đạm nói: "Nhiều năm tới nay, Trương Bình Hầu đều thay cô quản lý Đất Triệu, phát sinh chuyện lớn như vậy, Trương Bình Hầu lại không biết?"

Triệu Dĩnh làm ra bộ dáng cố gắng tự hỏi, qua một hồi lâu, vẫn là vẻ mặt khó hiểu lắc đầu: "Lão thần mặc dù tuổi già, nhưng đối đãi với chính vụ Đất Triệu, chưa từng có nửa phần buông lỏng, nhiều năm nay Đất Triệu chính thông nhân hòa.Lão thần thời thời khắc khắc chú ý chính vụ, còn chưa bao giờ nghe nói chuyện bách tính trôi dạt khắp nơi. Có phải bệ hạ chính vụ bận rộn, phê duyệt tấu chương quá mức, dẫn đến nhìn lầm?"

Triệu Kỵ đánh giá hắn từ trên xuống dưới: “Cô mặc dù ngày bận ngàn việc, nhưng còn chưa đến mức hoa mắt, Trương Bình Hầu tuổi như thế, còn có thể vì Đất Triệu hết lòng lo lắng, cô làm sao có thể nhìn lầm tấu chương? Ninh nhi, đem phần tấu chương này đọc cho Trương Bình Hầu nghe.

Vâng!

Chương 533: Chơi đến cùng Chương 533: Chơi đến cùng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh tiếp nhận tấu chương, ở trước mặt quần thần cao giọng đọc: “20 tháng chạp, trong vùng hoang dã Lê Bắc dân lưu lạc vô số, trải qua điều tra của Nguyên Dương lệnh, đều là bách tính ở các thành biên giới phía Bắc. Sau khi thẩm vấn, đều là bởi vì không chịu nổi sự tàn khốc, cho nên thừa dịp cuối năm canh gác lơi lỏng, cả nhà dời đến Vùng đất mới.

Triệu Dĩnh nheo mắt, vội vàng nói: “Tuyệt đối không có việc này! 5 thành ở biên giới phía Bắc những năm gần đây mưa thuận gió hòa, tại sao dân chúng lầm than? Huống chi 5 thành biên giới phía Bắc tiếp giáp Địch quốc, từ trước đến nay phòng thủ nghiêm mật, làm sao lại xuất hiện chuyện trạm gác lơi lỏng?”

Triệu Ninh Đạm cười nói: “Nếu năm thành phía Bắc hài hòa yên ổn như vậy, vậy tại sao có dân lưu lạc mấy năm liền cũng không qua, tại thời điểm vốn nên cả nhà đoàn viên chạy về phía Bắc? hơn nữa còn có thể tránh được canh gác nghiêm mật, Trương Bình Hầu có phải tuổi tác đã cao, bị thủ hạ che mắt, nếu không làm sao có thể nói ra lời mâu thuẫn như vậy?”

Nghe nói như thế, không khí trong triều đình nhất thời áp lực không ít.

Bình thường bất luận Trương Bình Hầu thế nào, hoàng thất đều nể mặt o vị tôn thất lão nhân này, bất luận lén lút như thế

nào, ở trên triều đình đều có chút khách khí.

Lúc Triệu Ninh nói những lời này tuy rằng lời nói cử chỉ đều nhìn như ôn hòa nhưng lại mang đến triều hội không ít hỏa khí.

Triệu Dĩnh vốn định giả ngơ

Nhưng nhìn Triệu Ninh ý tứ này, giống như căn bản không có ý định bỏ qua

Đã như vậy.

Vậy ta cũng không giả vờ nữa.

Bài đã được chia vậy thì chơi đến cùng

Gần đây Thái tử điện hạ Bắc chinh liên chiến liên thắng, dân chúng năm tại biên giới phía Bắc rất phấn chấn, đều cho rằng Vùng đất mới là cơ hội hưng thịnh của Đại Lê, lại nghe nói đất mới mặc dù đã xây dựng nhưng không có dân để dùng, liền muốn đi tới đất mới.

Lão thần nghĩ đây là chuyện tốt nên không ngăn cản.

Không nghĩ tới lại bị hạng người gian tà tìm được sơ hở làm văn chương, rõ ràng là biểu lộ rõ ràng chuyện tốt quân dân một lòng, lại bị nói thành tình hình thảm khốc khiến cho dân lưu lạc trôi dạt khắp nơi.

Dụng tâm ác độc, có thể thấy được rõ ràng!

Kính xin bệ hạ minh giám!

Triệu Kỵ như cười như không đánh giá Triệu Dĩnh: "Nói như vậy, là cô trách nhầm Trương Bình Hầu?

Triệu Dĩnh chắp tay nói: "Bệ hạ ngày bận trăm công nghìn việc, thỉnh thoảng bị gian nịnh che mắt là không thể tránh khỏi, đây cũng không phải là lỗi của bệ hạ!"

"A…..".

Trực tiếp giúp cô thoát tội!

Thoát tội thì thoát tội, vậy chứng tỏ vẫn là có tội.

Triệu Kỵ cười như không cười nói: "Ai gian ai trung, tạm thời buông xuống không nói, cô còn chưa tới mức trung gian chẳng phân biệt được. Trương Bình Hầu, cô hỏi lại ngươi mấy vấn đề!

Triệu Dĩnh rũ mi mắt: "Bệ hạ xin hỏi!"

Triệu Kỵ hứng thú đánh giá hắn: "Bắc chinh đại thắng là đêm ba mươi mới truyền ra tin tức, ba cứ điểm chưa định, địa điểm mới thời thời khắc khắc sẽ bị Địch quốc phản công.

Nhưng dân lưu lạc sớm ba ngày liền xuất hiện ở biên giới phía Bắc, nếu bọn họ dời đến Vùng đất mới, ba cứ điểm chưa đánh hạ được, khiến bách tính cửa nát nhà tan, cái này thì ai phải trả nợ bằng máu?"

Cái này…..".

Triệu Dĩnh nghẹn họng một chút, nhưng rất nhanh nghĩ tới phương thức phản bác, ngữ khí đau xót nói: "Bách tính đất Triệu tràn đầy nhiệt tình, không đành lòng nhìn bệ hạ phát lệnh di dân nhưng không hưởng ứng. Lão thần cũng tin tưởng vững chắc bệ hạ, đã phát lệnh di dân thì nhất định có thể bảo vệ bách tính chu toàn, hơn nữa bách tính đồng tâm hiệp lực, mới nhịn đau phê chuẩn bọn họ ra khỏi thành. Bách tính thành tâm, lão thần trung thành, mong bệ hạ minh giám!"

Lệnh di dân của ngươi đã phát, làm sao có thể dùng đất mới chưa định để qua loa tắc trách ta?

Giọng nói của Triệu Dĩnh vô cùng ủy khuất, thậm chí chân khí cũng xuất hiện không khống chế được, tản ra xung quanh không ít.

Tín hiệu đang đến.

Hai người Ngụy Hàn nhìn nhau.

Hàn Giả đầu tiên tiến lên một bước: "Bệ hạ! Trương Bình Hầu trung thành thiên địa có thể giám định, lão thần thật là kính ngưỡng. Hành động này của Trương Bình Hầu mặc dù chưa trải qua suy tính cẩn thận, nhưng cũng là tin tưởng vững chắc Đại Lê phồn vinh, bệ hạ anh võ. Vùng đất mới nhân khẩu giật gấu vá vai, Trương Bình Hầu dám làm người tiên phong, quả thật là phúc khí của Đại Lê!

Ngụy Hoàn theo sát phía sau: "Lão thần tán thành! Trương Bình Hầu trung can nghĩa đảm, thật sự làm chúng ta xấu hổ. Mong bệ hạ thương cảm dụng tâm lương khổ, chớ làm lạnh trái tim cánh tay của quốc gia!

Liên tiếp hai cự lão là hậu thuẫn của Triệu Dĩnh.

Hiện trường nhất thời có chút không ổn.

Giống như chỉ cần Triệu Kỵ so đo, chính là hôn quân bảo thủ.

Nhưng vị Lê Vương này, lại giống như tuyệt không tức giận.

Nhưng không tức giận thì không tức giận, nhưng cũng không có ý phản bác, giống như đã bị ba người này thuyết phục.

Mặt khác thần tử cũng đều thần sắc khác nhau, không nghĩ tới lần tranh luận này thuận lợi như vậy liền kết thúc.

Triệu Dĩnh nhịn không được lộ ra vẻ tươi cười.

Nghĩ thầm lần này liên hợp Ngụy Hàn quả nhiên không sai, đối mặt tôn thất cùng Ngụy Hàn liên thủ, cho dù Triệu Kỵ cũng phải chịu thua.

Đứa nhỏ xui xẻo Triệu Khế bên chúng ta còn chưa ra tay, Triệu Kỵ đã trực tiếp buông tha.

Xem ra…..".

Nhưng ngay khi lão cho rằng nắm chắc phần thắng.

Này!

Đột nhiên xuất hiện một tiếng, dọa mọi người một cái.

Theo tiếng nhìn lại.

Phát hiện Triệu Khế mặt lộ vẻ giận dữ, ngẩng đầu ưỡn ngực, giống như là nghe được một chuyện cực kỳ hoang đường.

Hắn tiến lên một bước: "Phụ vương! Nhi thần cho rằng không phải!"

Ngụy Hoàn: "????

Hàn Giả: "????

Triệu Dĩnh: "???

Đã nói cùng nhau bức vua thoái vị.

Theo thứ tự ngươi đích xác nên đi ra.

Nhưng ngươi đang nói những lời điên rồ gì?

Chương 534: Uống nhầm thuốc Chương 534: Uống nhầm thuốc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ nhướng mày: "Ồ? Khế nhi có ý kiến gì không?"

Nhi thần đương nhiên có ý kiến!

Triệu Khế đột nhiên xoay người, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Triệu Dĩnh, hắn cảm giác khí thế của mình cả đời cũng chưa từng mạnh như vậy.

Triệu Dĩnh đều bị nhìn chằm chằm không tự tin, không biết đứa nhỏ xui xẻo này nổi điên chỗ nào, hơn nữa lý do chúng ta

đưa ra đã đủ rồi, ngươi còn muốn làm cái gì?

Hắn ngoài cười nhưng trong không cười: "Bình Lăng Quân có cao kiến gì?

"Cao kiến không dám nhận!"

Triệu Khế cười lạnh một tiếng: "Vãn bối chỉ muốn hỏi Trương Bình Hầu một vấn đề!

Triệu Dĩnh đè nén sự mất kiên nhẫn trong lòng: "Vấn đề gì?"

Triệu Khế hít sâu một hơi: "Thế nhân đều biết, Trương Bình Hầu chính là đại công thần thay phụ vương quản lý Đất Triệu. Nhưng nếu là quản lý thay, bên kia hết thảy đều phải theo quy trình làm việc.

Lệnh di dân lần này vẫn chưa bao gồm năm thành phía Bắc, vậy dân chúng di cư phải dựa theo luật lệ hộ tịch mà làm việc.

Đừng nói lần này dân lưu lạc đã hơn vạn hộ, cho dù 500 hộ, cũng phải trình tấu chương giao cho phụ vương xử lý.

Nhưng Trương Bình Hầu ngay cả báo cáo cũng không có, liền khẩn cấp phê chuẩn dân chúng rời thành.

Vậy ta không khỏi muốn hỏi!

Dân chúng Lê quốc, đến tột cùng là dân chúng của phụ vương, hay là dân chúng của Trương Bình Hầu!

Những lời này vừa nói ra, cả triều đình đều an tĩnh.

Triệu Dĩnh nghe được câu này, sắc mặt đã trầm xuống như muốn nhỏ nước.

Con chó này uống nhầm thuốc rồi sao?

Ngụy Hoàn và Hàn Giả cũng có chút mê loạn, rõ ràng ngày hôm qua là ngươi mời chúng ta cùng nhau bức vua thoái vị,

quay đầu lại hãm hại chúng ta?

Hơn nữa, câu cuối cùng này, là một chút không lưu tình !

Triệu Khế tuy rằng bị bọn họ nhìn có chút hoảng, nhưng tâm tình vẫn vui sướng, nếu đã bị ép đến con đường này, vậy thì đi thật tốt.

Không thể không nói, một câu cuối cùng nói ra, tâm tình cả người đều thông đạt.

Vẫn là sao chép thì tốt hơn, câu cuối cùng thật có khí thế.

Triệu Kỵ híp híp mắt, nghe rất hài lòng.

Triệu Khế này mặc dù có chút đỡ không nổi, nhưng không sao.

Đây đều là từ của cô!

Khí thế vẫn phải có.

Ông ta như có điều suy nghĩ: "Cũng có chút đạo lý, Trương Bình Hầu ngươi giải thích thế nào?"

Cái này liên quan đến pháp luật thiên hạ.

Chu thiên tử phân phong thiên hạ, cho dù hiện tại Chu vương thất suy sụp, thiên hạ thổ địa trên danh nghĩa đều là Chu thiên tử.

Nội bộ Lê quốc cắt đứt nghiêm trọng hơn nữa, bách tính trên danh nghĩa cũng đều là Lê vương thay Chu thiên tử quản lý, ngoại trừ Chu thiên tử, Lê vương chính là chủ nhân cao nhất, cho dù bách tính Đất Ngụy Đất Hàn cũng là như thế.

Đây, là vấn đề quy tắc.

Cho dù độ tự trị đất phong của các đại gia tộc đối với nhà mình cực cao, cũng sẽ trình công văn tượng trưng dưới khung Lê Luật.

Triệu Dĩnh cho dù là nói toạc ra, không trình công văn cũng là sai.

Sai lầm này có thể lớn có thể nhỏ.

Nhưng bị Triệu Khế đặt ở trên mặt bàn

Hàn Giả thấy tình huống không đúng, cười híp mắt hòa giải: "Bình Lăng Quân sao lại đến đây? Trương Bình Hầu cũng sốt ruột báo quốc, quy củ là người chết là sống, nếu chi tiết nhỏ đều so đo như vậy, vậy quan lại Đại Lê hành chính khắp nơi cản trở, đối với nước với dân đều không có ích lợi!

Đây cũng không phải là chi tiết nhỏ!

Triệu Khế bóp cổ tay thở dài: "Hàn vệ úy! hành động này liên quan đến mấy vạn hộ dân Triệu đã không phải là việc nhỏ, hơn nữa còn liên quan đến sự tồn vong của dân chúng hai vùng Ngụy Hàn đấy!"

Hàn Giả: "????

Ngụy Hoàn: "????

Trong lòng hai người đồng loạt lộp bộp, cảm giác cực kỳ không ổn.

Còn chưa kịp ngăn cản.

Triệu Khế liền nhìn xung quanh một vòng, khang khái nói: "Chư vị có thể không biết, đêm qua hai vùng Ngụy Hàn đột nhiên xảy ra hỏa hoạn, đến bây giờ thế lửa cũng không bớt, vô số bách tính trôi dạt khắp nơi, mùa đông năm nay giá lạnh, khoảng cách đầu xuân ấm lại còn có một đoạn thời gian, bọn họ không có phòng ốc làm sao chịu đựng qua mùa đông?

May mắn Đại Lê, cũng may mắn bệ hạ thương cảm bách tính, biết được Ngụy Địa bởi vì hạn hán sinh ra không ít người đói khát, bất luận Bắc chinh gian nan cỡ nào nên đã đẩy mạnh

sửa chữa nơi trú ẩn. Vốn là kiến tạo cho dân chúng Ngụy bị thiên tai, lại chưa từng nghĩ hôm nay lại dùng đến

Có nơi trú ẩn này, dân chúng hai nơi Ngụy Hàn tất nhiên có thể vượt qua cửa ải khó khăn!

……

Nhưng cử chỉ lười biếng của Trương Bình Hầu, khiến áp lực nơi trú ẩn mới đột nhiên tăng lên, nếu thật sự bị bách tính Đất Triệu ngộ chiếm, không chỉ bách tính Đất Triệu bỏ đi an cư lạc nghiệp trước đó, bách tính Ngụy Hàn hai nơi cũng sẽ gặp tai bay vạ gió!"

Mọi người: "…..".

Khá lắm, hai nhà Triệu Dĩnh và Ngụy Hàn đều bị những lời này của ngươi lừa gạt!

Lúc trước Ngụy Hàn đều lấy lý do dân chúng không nỡ cố hương, chống cự lệnh di dân, kết quả trong một đêm vô số phòng xá bị hủy, còn có thể tìm lý do gì?

Bọn họ vốn cho rằng, chuyện này sẽ do Triệu Kỵ chủ động đưa ra, không nghĩ tới tên kẻ phản đồ Triệu Khế này, trực tiếp mượn chuyện của Triệu Dĩnh, tất cả đều kéo ra.

Cái này coi như là vấn đề lớn.

"Vấn đề lớn là…..". hắn nói rất có đạo lý!

Trong lúc nhất thời, Triệu Dĩnh, Ngụy Hoàn, Hàn Giả ba người đều không thể nào phản bác.

Ai!

Một âm thanh già nua vang lên.

Chương 535: Nhanh chóng cứu chữa Chương 535: Nhanh chóng cứu chữa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào trên người La Yển, gần đây vị Thừa tướng này một mực bận rộn chuyện hậu cần Bắc chinh, hành sự rất khiêm tốn, vừa rồi ngoài điện trong điện cũng không nói gì, hiện tại lại đứng ra.

La Yển than nhẹ một hơi: "Không ngờ Trương Bình Hầu vô tâm, lại gây ra tai họa lớn như vậy. Nhưng Trương Bình Hầu cũng là vì nước vì dân, hơn nữa tai họa còn chưa gây thành, còn có hy vọng cứu vãn.

Bất quá Bình Lăng Quân tâm hệ bách tính, thái độ nóng nảy một chút cũng có thể hiểu được.

Bệ hạ, lão thần cho rằng trên triều đình tất cả đều là trung thần, việc cấp bách không phải tranh luận ai đúng ai sai, mà là thừa dịp đại họa chưa gây thành, nhanh chóng hành động cứu chữa!"

Triệu Kỵ gật đầu đồng ý: "Đúng vậy! Tướng Bang cho rằng nên sửa chữa như thế nào?

La Yển chậm rãi nói: "Lão thần cho rằng, 5 thành ở biên giới phía Bắc nên lập tức triệu hồi dân chúng, đem nơi trú ẩn để lại cho dân chúng hai vùng Ngụy Hàn. Quan lại hai vùng Ngụy Hàn cũng nên hết sức hiệp trợ dân chúng không nhà để về, dời đến nơi mới."

Hỏa hoạn đêm giao thừa, coi như là thiên tai.

Nhưng nhân định thắng thiên, trận thiên tai này chưa chắc không phải là dấu hiệu Đại Lê quật khởi!

"Được! Cứ làm theo lời Tướng bang!"

Triệu Kỵ cười quét mắt nhìn mọi người một cái: "Cô còn tưởng rằng nên do Thái tử dẫn binh, hộ vệ bách tính dời đến nơi mới, buổi chiều liền có thể bắc thượng, chư khanh cho rằng như thế nào?"

Triệu Khế giành trước một bước: “Phụ vương anh minh! Tướng bang đại tài!

Triệu Ninh: “Phụ vương anh minh! Tướng bang đại tài!”

Doanh Vô Kỵ: “Phụ vương anh minh! Tướng bang đại tài!”

Không ít người sắc mặt khó coi đến cực điểm, nhưng cách xử lý này nghe ra thật sự quá hợp lý.

Sau một khoảng lặng ngắn ngủi.

Hàn Giả thầm than một tiếng, sau đó tiến lên: “Bệ hạ anh minh, tướng bang đại tài!”

Hắn vừa mở miệng, bất luận cái gì trận doanh thần tử đều bắt đầu hưởng ứng.

Tranh chấp lớn hôm nay, dưới thao tác kinh thiên động địa của Triệu Khế, hoàn toàn hạ màn.

Triệu Kỵ rất hài lòng: “Nếu không có chuyện gì khác, vậy lui triều đi!”

Không ai phản đối.

Lý công công liền dùng âm thanh to rõ hô: “Lui triều!”

Hai người Ngụy Hàn liếc Triệu Khế một cái, lúc này phất tay áo mà đi, tuy nói mệnh lệnh “Hiệp trợ dân chúng di chuyển” này bọn họ nhất định sẽ kháng cự, hơn nữa là điên cuồng cản trở, nhưng vẫn không ảnh hưởng sự ghê tởm của bọn họ giống như ăn giòi bọ.

Triệu Khế này, thật sự là thành sự không đủ bại sự có thừa!

Sao chúng ta lại dính vào hắn chứ?

Triệu Dĩnh lại càng tức giận, hận không thể ăn tươi nuốt sống Triệu Khế, trừng mắt nhìn hắn một hồi lâu, nhưng Triệu Khế căn bản là không tiếp chiêu.

Bất lực.

Chỉ có thể ôm hận rời đi.

Phù…..".

Triệu Khế rốt cục thở ra một hơi dài, trong lòng thậm chí có loại cảm giác hạnh phúc.

Trừ phi đem một bên trong đó đắc tội chết, bằng không ai có khả năng đối với mình thế nào.

Bất quá một tháng này trước hết đừng ra khỏi cửa, dễ dàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

……

Hậu điện.

Ha ha ha ha!

Triệu Kỵ rốt cục nhịn không được thoải mái cười ha hả, tuy rằng hai nhà Ngụy Hàn nhất định sẽ tiếp tục gây trở ngại, nhưng lão thất phu Triệu Dĩnh kia hẳn là hoàn toàn hành quân lặng lẽ.

Đã lâu không thoải mái như vậy.

Lão nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Triệu Khế e là rất khó nói ra lời có trình độ như vậy, ngươi truyền âm cho hắn?"

Doanh Vô Kỵ cười hề hề nói: "Chủ yếu tối hôm qua hỉ sự liên tục, khiến cho hắn có chút không theo kịp kế sách, nhi thần liền cả gan chỉ đạo hắn vài câu."

Triệu Kỵ cười mắng một câu: "Ta nói buổi nói chuyện này hương vị như thế nào có chút quen thuộc, thật đúng là tiểu tử ngươi!"

Hôm nay trong lòng ông ta thật sự thoải mái.

……

Ở trong lòng ông ta tích tụ lâu như vậy vấn đề, dĩ nhiên chỉ mất một buổi lên triều liền giải quyết hơn phân nửa.

Kế tiếp liền tạo áp lực cho hai đất Ngụy Hàn tạo áp lực, bách tính chỉ cần có thể chạy ra 30 nghìn hộ, coi như là thành công.

Triệu Ninh cười nói: "Phụ vương bên trong có phò mã hiến sách, bên ngoài có tướng bang lao thần, Đại Lê lo gì không hưng!"

Đó là tự nhiên!

Triệu Kỵ dương dương tự đắc, không có chút ý khiêm tốn nào.

Con rể ngoan của mình, những lúc này công lao lập được tuy rằng không lớn bằng Bách gia thịnh hội, nhưng một ít chi tiết xử lý thật sự không tệ.

Còn có La Yển, Bắc chinh sở dĩ có thể thế như chẻ tre, không thể rời khỏi bảo đảm hậu cần của hắn, ngoại trừ quân nhu, ngay cả thợ thủ công Mặc giả kiến tạo nơi trú ẩn, cũng có thể tiến hành đâu vào đấy dưới sự ủng hộ của hắn, đồng thời làm hai chuyện này, cũng là vất vả cho hắn.

Đúng lúc đó.

Âm thanh Lý công công vang lên.

Bệ hạ! Tướng bang cầu kiến!

Cho hắn vào đi!

Triệu Kỵ tuy rằng không biết La Yển có chuyện gì, nhưng cũng muốn cùng lão tiểu nhị này hảo hảo trò chuyện một chút.

Đêm qua giám sự trông coi Lý Thải Đàm truyền đến tin tức, nói nàng có đại sự báo cáo, ta cùng phò mã gia cùng đi xử lý một chút!"

Đi thôi!

Triệu Kỵ khoát tay áo, lại bổ sung một câu: "Thải My mặc dù thích yên tĩnh, nhưng cũng không thể một mực ở trong cung ngây ngốc, có thể đi ra ngoài đi lại nhiều hơn!"

Vâng!

Khóe miệng Triệu Ninh lộ ra vẻ tươi cười.

Doanh Vô Kỵ cũng nhịn không được cười thầm một tiếng, quả nhiên, mặc kệ người thường hay là quân vương, hành vi nhất định sẽ bị tâm tình ảnh hưởng.

Tâm tình này vừa tốt, liền thả vợ nhỏ của mình ra.

Bất quá cũng đúng, một chuyện hôn sự, trực tiếp đem chính mình cùng Đường Đường vững vàng cùng vương thất cột vào cùng một chỗ, có thể giảm bớt mức độ Đường Đường tiết lộ bí mật chuyện này

Trao đổi ánh mắt với Triệu Ninh, hai người rời khỏi hậu điện trước khi La Yển tiến vào.

Chương 536: Làm trung gian Chương 536: Làm trung gian

Người dịch: PrimeK Tohabong

Sau khi ra khỏi điện.

Trên xe ngựa trở về Điện Tình Giáng.

Triệu Ninh cười tủm tỉm nhìn Doanh Vô Kỵ: "Vô Kỵ, chàng định cám ơn ta thế nào?"

Hả? Cảm ơn?

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại: "La tướng là nàng gọi qua?"

Hôm nay hắn cùng Triệu Ninh đồng thời đến trước Điện Trọng Lê, nàng lại biến mất trong chốc lát, hóa ra là đi tìm La

tướng.

Triệu Ninh gật đầu: "La tướng lao khổ công cao, phụ vương đang tâm tình vui sướng, đây là thời cơ tốt nhất để đưa ra điều kiện, chàng cùng Hoa Triều cô nương cũng không thể cả đời trốn tránh trốn tránh. Chàng và Hoa Triều cô nương đều không hòa thuận với La tướng, người trung gian này liền do ta đảm đương đi!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hắn có chút cảm động.

Vợ cả của mình, cũng quá làm cho người ta cảm động đi?

Nhưng trong lòng hắn vẫn có chút không yên: "Chỉ là La tướng cũng không biết thân phận của nàng, chỉ sợ…"

Triệu Ninh hỏi ngược lại: "Chàng vì sao nhận định La tướng không biết?

Doanh Vô Kỵ trong lòng nhảy dựng: "Hắn biết?"

Triệu Ninh than nhẹ một tiếng: "Tình nghĩa giữa La tướng và phụ vương, còn có La tướng và Đại Lê hết sức chân thành, vượt xa người thường có thể tưởng tượng".

Doanh Vô Kỵ trong lòng có chút áp lực: "Nhưng hiện tại đưa ra điều kiện, khó tránh khỏi có ý uy hiếp, cái này có thể hay không…"

Chọc phụ vương không vui là tự nhiên!

Triệu Ninh khẽ thở dài một hơi: "Nhưng lúc ta hỏi La tướng, La tướng nói mình cũng không còn sống được mấy năm nữa, cho dù không vui thì có thể không vui đi đâu đây? cả đời ông ta mắc nợ nhất chính là đứa con gái này, mẫu thân của Hoa Triều cô nương cũng bởi vì hôn sự mà chịu ủy khuất, ông ta làm sao cam lòng để cho nữ nhi lại chịu ủy khuất?

Lấy quan hệ giữa ông ta và phụ vương, không tin phụ vương ngay cả hôn sự cũng không dung nạp được.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Ánh mắt hắn có chút cay xè, bỗng nhiên cảm giác mình lúc trước đối với La Yển có chút quá ngạo mạn.

Quyển Trát Mỹ Án kia, làm cho hắn hiện tại có chút xấu hổ.

Triệu Ninh cười cười: "Phản ứng của La tướng đích xác có chút ngoài dự liệu của ta, lấy hiểu biết của ta đối với tình cảm quân thần của bọn họ, sau lần nói chuyện này, phụ vương sẽ không quá mức làm khó các ngươi. Chỉ cần các ngươi đối ngoại không lấy danh nghĩa vợ chồng xuất hiện, con nối dõi sinh ra không công khai không tu luyện, hưởng vinh hoa phú quý cả đời vẫn không thành vấn đề.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Đúng vậy.

Hoa Triều và Đường Đường không giống nhau.

Đường Đường Thể Khôn Thừa, sinh ra con cái thiên phú tu luyện chắc chắn cực kỳ khủng bố.

Nhưng mình và Hoa Triều lại không giống nhau, chỉ cần không uy hiếp đến vương quyền, vẫn có thể mắt nhắm mắt mở.

Hắn than nhẹ một tiếng: "Nàng vì sao giúp ta như thế?"

Triệu Ninh cười cười: "Bởi vì trong mắt ta, chàng quan trọng hơn bất cứ ai.

"……"

"……"

"……"

Triệu Ninh cảm giác giống như có chút nghĩa khác, lại nhanh chóng bổ sung nói: "Ý của ta là, ý nghĩa của chàng đối với Lê quốc, so được hơn thiên quân vạn mã, huống hồ ta tin tưởng chàng!"

Doanh Vô Kỵ trong lòng ấm áp: "Đa tạ!"

Triệu Ninh cười nói: "Trong khoảng thời gian này Lê quốc hẳn là sẽ tương đối náo nhiệt, bất quá cùng chàng hẳn là không có quá lớn quan hệ, thừa dịp Đại hội Kiếm Tiên còn chưa tới, ở cạnh Thải My nhiều chút, nàng cũng đã lâu không được ra ngoài cung đi chơi!"

Uh!

Doanh Vô Kỵ cười gật đầu.

Hôm nay thật sự là việc vui liên tục !

Chờ đã!

Hình như có gì đó không ổn.

Chính mình không cần cùng Hoa Triều quá che che giấu giấu.

Đường Đường gần đây cũng có thể ra cung nhiều hơn.

Vậy…..".

Hắn cảm giác đầu có chút đau.

Nhưng…

Nhưng hẳn là không sao chứ?

……

Một lát sau.

Điện Tình Giáng.

Kẹt kẹt!

Cửa mở rồi.

Lý Thải My đang xử lý dây mây khô trong viện, nghe được âm thanh nhịn không được cười cười: "Điện hạ đã trở lại, tối hôm qua nghỉ ngơi như thế nào…..". Ai!

Thấy Doanh Vô Kỵ đi theo tới, nhất thời ánh mắt nàng đều sáng lên, lúc này buông dây mây khô trong tay xuống, bước đi nhẹ nhàng đi tới.

Bất quá ngại Triệu Ninh ở bên cạnh, cũng không dám biểu hiện quá thân mật.

Trong lòng Triệu Ninh bỗng nhiên có cảm giác mất mát, bất quá vẫn cười cười: "Ta về phòng lấy đồ, các ngươi chờ một lát, lát nữa đi làm việc chính.

Dứt lời, liền trực tiếp trở về phòng.

Chính sự?

Lý Thải My mỉm cười kéo cánh tay Doanh Vô Kỵ, tò mò hỏi: "Chính sự gì vậy?"

Tối hôm qua qua đi, dường như nỗi sầu muộn cuối cùng trong lòng nàng cũng đã tiêu tán.

Nàng bây giờ, hoàn toàn chính là một cô bé vừa mới rơi vào bể tình.

Rất ngọt ngào.

Doanh Vô Kỵ cười cười, liền đem chuyện Lý Thải Đàm, cùng Triệu Kỵ vừa rồi nói một lần.

Lý Thải My đương nhiên quan tâm đến chuyện của chị mình.

Nhưng vô căn cứ đoán cũng đoán không ra.

Cho nên hiện tại lòng tràn đầy đều bị cái sau chiếm cứ.

Nàng có chút kích động: “Cũng chính là những ngày này, thiếp đều có thể đi ra ngoài chơi?”

Doanh Vô Kỵ cười gật đầu: “Đương nhiên! Mấy ngày nay ta mỗi ngày cải trang thành tiểu cung nữ, cùng nàng ra ngoài chơi.

Dù sao thái tử phi.

Nếu là lấy thân phận Phò mã đi cùng thì quá kỳ cục.

Hơn nữa cả ngày ở bên ngoài chơi, khó tránh khỏi sẽ đụng phải rất nhiều người, giả trang thành cung nữ đỡ bị lật tẩy.

Uh!

Lý Thải My kích động gật gật đầu, khuôn mặt tươi cười tràn đầy vui sướng. Người nào nguyện ý làm chim trong lồng chứ?

Mặc dù thời gian Triệu Kỵ hứa hẹn không lâu, nàng cũng đã rất thỏa mãn.

Nàng bỗng nhiên cười nói: “Vậy hôm nay chàng liền dẫn thiếp đi một chỗ đi?”

Chương 537: Khó xử Chương 537: Khó xử

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ gật đầu: “Ở đâu?”

Bình thường lấy thân phận Thái tử phi, thiếp không tiện một mình đi, nhưng điện hạ buổi chiều mới mang binh bắc thượng, giữa trưa liền cùng nhau ở nhà chàng ăn cơm đi!”

Doanh Vô Kỵ: “…” Đến nhà ta ăn cơm?”

Nhìn ánh mắt chờ mong của Lý Thải My, Doanh Vô Kỵ đương nhiên không đành lòng cự tuyệt, chỉ là…

Không có gì chỉ là!

Chỉ là ăn một bữa cơm mà thôi, có cái gì không dễ giải quyết.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Đương nhiên là được rồi! Nàng muốn đi đâu cũng được!

Nói xong, liền kéo nàng ngồi ở trên ghế đá, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

Bốn mắt nhìn nhau, mật ong pha dầu.

Lý Thải My đỏ mặt, lúc trước, Doanh Vô Kỵ nếu chấm mút như vậy, nàng nhất định sẽ có chút không được tự nhiên.

Nhưng từ sau đêm qua, loại trình độ thân cận da thịt này, giống như là ngứa ngáy trong lòng, làm cho nàng ý động không thôi, lại luôn cảm giác còn chưa đủ.

Vì thế, tìm đúng cơ hội.

Trên môi Doanh Vô Kỵ, "chít" một cái.

Sau đó liền mỉm cười muốn bỏ chạy.

Doanh Vô Kỵ sao có thể thả nàng đi, nâng khuôn mặt xinh đẹp của nàng, ngay tại trên mặt nàng soàn soạt một trận, chọc cho nàng cười khanh khách không ngừng.

Dính cùng một chỗ, sẽ không muốn tách ra.

Dù cho bầu trời không biết từ lúc nào bắt đầu có từng mảnh bông tuyết thổi qua, hai người vẫn không dứt được nhau

Cho đến khi trong phòng truyền đến một trận ho nhẹ, hai người mới không tình nguyện tách ra.

Triệu Ninh lúc này mới đẩy cửa ra, thần sắc bình tĩnh nói: "Chuẩn bị xuất phát đi!

Lý Thải My nhẹ nhàng đáp một tiếng, trên mặt mang theo một tia vui mừng.

Mùng một tết này, vừa có thể gặp được tỷ tỷ, lại có thể đến nhà Doanh Vô Kỵ, tin tức tốt thật sự nhiều lắm.

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên biến sắc: "Chết rồi!"

Chàng làm sao vậy?

Triệu Ninh cùng Lý Thải My đều có chút lo lắng, bởi vì bọn họ cảm giác chân khí trong cơ thể Doanh Vô Kỵ lúc này vô cùng hỗn loạn.

Vài ngày trước tu luyện xảy ra sự cố, ta đi một chút phòng luyện công, các nàng chờ ta một nén nhang!"

Lý Thải My nhìn hắn tái nhợt sắc mặt, nhịn không được có chút đau lòng: "Thiếp giúp chàng chữa thương nhé!"

Không cần!

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay áo: "Nàng đoạn thời gian trước hao tổn quá lớn, nàng trị thương cho ta xong, chính mình bị thương nguyên khí thì làm thế nào?"

Lý Thải My lúc này mới gật đầu, sau khi ngọc nữ công tản đi, nàng mặc dù ở trong thai thoái cảnh vẫn được cho là cao thủ, nhưng so với trước kia đã không có cách nào so sánh.

Triệu Ninh cười nói: "Yên tâm đi, chàng đột phá Thai Thuế Cảnh sau đó tăng lên không nhỏ, sẽ không có trở ngại!"

Doanh Vô Kỵ cười cười, liền nhanh như chớp chạy tới phòng luyện công.

Trực tiếp khóa trái cửa phòng.

Hoa Triều còn ở đây, nếu đem người trở về ăn cơm trưa thì toi mất

Phải nghĩ biện pháp mang Hoa Triều đi, hơn nữa cam đoan nàng trong thời gian ngắn sẽ không trở về.

Thân ngoại hóa thân?

Ngược lại là khả thi, nhưng dù sao cũng là cái thần thông, lấy tu vi của hắn có thể sử dụng, nhưng là tai hại cũng rất lớn.

Một là tiêu hao quá lớn, hai là CPU của hắn còn chưa tới trình độ đó, bản thể cùng phân thân rất dễ dàng xâu chuỗi, những điều bộ thân thể này nói, sẽ tuôn ra từ miệng bộ thân thể khác.

Cái này mẹ nó càng dễ dàng lật thuyền trong mương

Cho nên…..".

Chỉ còn một cách.

Doanh Vô Kỵ rút một con dao găm từ trong giày ra, nhắm mắt lại, hồi tưởng lại khoảnh khắc Thập Tam gia và Lão lưu manh bổ ra không gian

Đao quá nhanh!

Đem không gian bổ ra thôi.

Đêm hỏa hoạn đó, Lão lưu manh bạo một kỹ năng như vậy đi ra, chắc đoán là do mình giở trò quỷ

Hắn hít một hơi thật sâu, vung đao lên.

……

Phủ Phò mã.

Tuy rằng tiếp giáp vương cung, nhưng nơi này không hề huyên náo như vương cung, ngược lại yên tĩnh ngoài ý muốn.

Hoa Triều cũng chỉ ngủ trong chốc lát liền tỉnh lại.

Nàng mặc áo ngủ, đứng trước gương.

Nhìn thấy trên cổ trắng nõn kia từng mảnh hồng hồng, khuôn mặt xinh liền nhịn không được đẹp nóng lên.

Cảnh tượng tối hôm qua, thật sự quá xấu hổ.

Nhưng Vô Kỵ rất ôn nhu, mỗi một sợi da thịt đều làm cho nàng có loại cảm giác an toàn nói không nên lời.

Thật tốt!

Mỗi khi nhớ tới Doanh Vô Kỵ nói với mình "Cả đời chỉ yêu một mình nàng", nàng liền cảm giác mây đen bao phủ nửa đời mình đều tản đi.

Cho dù chỉ là lén lút, chỉ cần trái tim Vô Kỵ là của ta, còn có cái gì không thỏa mãn đây?

Nàng hé miệng cười cười, liền mặc quần áo tử tế, thu dọn sạch sẽ căn phòng có chút lộn xộn, rốt cuộc nhìn không ra dấu vết tối hôm qua.

Sau đó nàng mới mở cửa.

Nhưng ở ngoài phòng gió lạnh táp vào trên mặt nàng, vẫn có loại mất mát khó có thể nói thành lời từ trong lòng sinh ra.

Ra khỏi cửa phòng này, mình và Vô Kỵ chỉ có thể là bạn bè.

Nàng mím môi, không nhịn được bật cười.

Con người!

Quả nhiên đều là tham lam.

Người tham lam, sẽ càng ngày càng không vui.

Lắc đầu cười cười, tâm tình nàng lại tốt hơn rất nhiều.

Ngoài cửa chẳng biết lúc nào đã bay xuống bông tuyết, rơi trên mặt đất, rơi lả tả thành cánh tuyết thật nhỏ.

Nhìn sắc trời này, e rằng phải xuống thật lâu, trên mặt đất hẳn là sẽ tích rất dày.

Khi còn bé nàng rất thích tuyết rơi, bởi vì lúc bình thường, mẫu thân hát rong rất vất vả, đối với nàng cũng vô cùng

nghiêm khắc, chỉ có lúc tuyết rơi, hai mẫu thân mới có thể an tĩnh ở trong phòng, dựa vào lò sưởi ấm áp, dựa sát vào nhau kể chuyện xưa.

Rất hạnh phúc.

Giống như tối qua.

……

Chương 538: Không thể quá phô trương Chương 538: Không thể quá phô trương

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nàng nhìn xung quanh sân, còn có rất nhiều cây xanh, chờ tuyết rơi một lát, liền nổi lên từng mảnh màu bạc, trở nên cực kỳ xinh đẹp.

Chỉ tiếc, cây tùng lớn ở giữa sân nhiều năm không có cắt tỉa, có chút quá mức um tùm, cũng không biết có thể bị tuyết đọng đè gãy cành cây hay không.

Nàng có chút lo lắng.

Nhưng lại không dám nói, bởi vì mình không phải nữ chủ nhân nơi này, làm việc không thể quá phô trương.

“Hoa Triều cô nương, cô nương xem cây tùng này rồi thở dài cái gì đấy?”

Tinh Ly cười tủm tỉm nghênh đón.

Hoa Triều tò mò nói: “Nữ công tử, bình thường lúc này, ngươi không phải đã ở vương cung tìm hiểu cổ lịch sao?”

Mễ Tinh Ly buông tay: “Hôm nay là mùng một tết, coi như là một quốc công tử, cũng nên nghỉ ngơi một chút chứ?”

“Đúng là nên nghỉ ngơi một chút!”

Hoa Triều cười gật gật đầu, đối với nữ công tử nước Sở này, nàng vẫn rất có hảo cảm, một chút cũng không có khí chất kiêu căng của nhà quyền quý.

Hơn nữa đối với mình còn rất tốt.

Mễ Tinh Ly như cười như không đánh giá nàng: "Hoa Triều cô nương, như thế nào mới một đêm đi qua, khí sắc của cô nương đã hồng hào nhiều như vậy ?"

"A, cái này…..".

Hoa Triều có chút bối rối, bất quá rất nhanh trấn định lại: "Tối hôm qua ngủ rất ngon, khí sắc tự nhiên là tốt thôi".

Khóe miệng Mễ Tinh Ly hơi nhếch lên: "Xem ra trong cổ lịch nói quả nhiên không sai, âm dương điều hòa đích xác có thể giúp người ta cải thiện huyết khí…"

"A, ngươi!"

Hoa Triều hoảng sợ, làm bộ khó hiểu nói: "Ta không hiểu tu luyện, lời nữ công tử nói thật thâm ảo, ta, ta nghe không hiểu".

"Hoa Triều cô nương, thiên hạ này có mấy cô gái có thể so sánh với cô nương, cô nương thật sự cam tâm lén lút như vậy sao?"

"Ngươi…..".

Hoa Triều có chút bối rối, cắn cắn môi nói: "Ta chỉ cần có thể ở bên cạnh chàng đã cảm thấy mỹ mãn rồi, nữ công tử chớ có lộ ra, Vô Kỵ là phò mã Đại Lê, việc này nếu truyền ra ngoài, ảnh hưởng đối với chàng không tốt".

Mễ Tinh Ly buông tay: "Ta đương nhiên sẽ không lộ ra, nhưng Hoa Triều cô nương ngươi có biết hay không, tối hôm qua kỳ thật Nguyên Dương công chúa đã trở lại!"

“Hả?”

Hoa Triều vẻ mặt cứng đờ, như rơi xuống hầm băng, khóe miệng gian nan kéo kéo: “Nữ công tử chớ có dọa ta, Nguyên Dương công chúa đã tới Phủ Phò mã một lần, làm sao có thể…”

Mễ Tinh Ly lắc đầu: “Ta dọa cô nương làm gì? Không tin cô nương đi hỏi người gác cổng xem Nguyên Dương công chúa có trở về hay không”.

Hoa Triều sắc mặt có chút tái nhợt, 10 ngón tay gắt gao nắm chặt, bất an đi tới đi lui: “Cái này phải làm sao cho phải, đều tại ta quá ích kỷ, đây không phải là hại Vô Kỵ sao?”

Nhìn nàng vẻ mặt tự trách.

Trong lòng Tinh Ly lại sinh ra một cỗ dục vọng chiến đấu.

Ở trong lòng nàng, Hoa Triều mới là quan phối của Doanh Vô Kỵ, sao lại ủy khuất thành như vậy?

Nữ công tử Đại Sở ta là người đầu tiên không đồng ý!

Nàng kéo tay Hoa Triều qua, bước nhanh về phía chính sảnh, đặt Hoa Triều lên ghế: “Đừng hoảng hốt, chuyện này còn lâu mới hỏng bét như cô nương nghĩ, địa vị của tên khốn kia ở Lê vương thất, không cần nghĩ cũng biết!”

“Nhưng mà…..”.

“Không có gì nhưng mà!’

Mễ Tinh Ly khoát tay áo: “Cô nương cẩn thận suy nghĩ một chút, rõ ràng các ngươi đang làm… làm loại chuyện này, hơn nữa còn bị Nguyên Dương công chúa phát hiện, nhưng công chúa vẫn không có vạch trần, hơn nữa để cho cô nương ngủ thẳng đến lúc tỉnh, cô nương còn không rõ cái này đại biểu cái gì sao?”

Hoa Triều giật mình một chút, có chút không biết trả lời như thế nào.

Mễ Tinh Ly cười xoa cằm của nàng, cười với nàng như một tên lưu manh: "Chứng tỏ vương thất sẽ mắt nhắm mắt mở với các ngươi, mỹ nhân, không cần tự làm mình hèn mọn như vậy, cho dù cô nương coi mình là nữ chủ nhân nơi này, cũng không ai nói cô nương!"

Hoa Triều có chút không thể tin được, nhưng ngẫm lại hình như đúng là như vậy, nếu không thật đúng là không có biện pháp giải thích hành vi của Nguyên Dương công chúa.

Trong lòng nàng có chút chờ mong, nhưng vẫn lo lắng: "Thật sự là như vậy sao?

Mễ Tinh Ly xì một tiếng: "Ta là nữ công tử Đại Sở, không ai hiểu vương thất nghĩ như thế nào hơn ta! Dù sao cô nương thích tin thì tin, không tin thì tiếp tục làm kẻ bị khinh bỉ cũng được. Ta mặc kệ, đi tìm hiểu cổ lịch đây, mỹ nhân buổi tối gặp lại!"

Nói xong, vươn ngón tay vuốt vuốt khuôn mặt của nàng, liền cười rời khỏi Phủ Phò mã.

Cái này…..".

Hoa Triều hai tay nắm chặt trước ngực, thì thào tự nói: "Thật sự có thể sao?

Nàng ngồi ở chính sảnh hồi lâu, tâm tình vốn đã có chút bình tĩnh lại, lại quay cuồng.

Đang ngây người.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Nàng nhìn ra ngoài, khi nhìn thấy người tới, không khỏi mừng rỡ.

Nhanh chóng nghênh đón: “Vô Kỵ! Sao chàng về sớm như vậy? Hôm nay không có công việc bận rộn sao?

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Bận rộn cũng phải trở về cùng nàng chứ! Hoa Triều tỷ, nàng như thế nào tỉnh sớm như vậy, ngủ đủ chưa?”

Đương nhiên rồi!

Hoa Triều cười gật gật đầu, Vô Kỵ đều đã trở lại, cho dù không có ngủ đủ, nàng cũng sẽ dậy.

Nàng giúp Doanh Vô Kỵ gạt bông tuyết trên tóc xuống, âm thanh ôn nhu: “Thời tiết lạnh, ta nấu rượu cho chàng, làm ấm thân thể!”

“Không cần! Có nàng là đủ ấm rồi, còn uống rượu làm gì?”

Doanh Vô Kỵ cười hì hì kéo bàn tay hơi lạnh của Hoa Triều, đặt trong lòng bàn tay ấm áp.

Hoa Triều hai má ửng đỏ, lúc mới quen Doanh Vô Kỵ, hắn cũng thường xuyên nói những lời này, nhưng lúc ấy chỉ là nói đùa, nàng vốn không coi là thật.

Nhưng bây giờ…..”.

Rõ ràng là giống nhau, nàng lại có chút chống đỡ không nổi.

Chương 539: Nữ công tử nói không sai Chương 539: Nữ công tử nói không sai

Người dịch: PRIMEK Tohabong

Hơn nữa nơi này chính là chính sảnh phủ Phò mã, hắn cứ như vậy, chẳng lẽ nữ công tử nói không sai?

Doanh Vô Kỵ cầm lấy tay nàng, hôn nhẹ một cái ở mu bàn tay: “Hoa Triều tỷ! thật vất vả mới rảnh rỗi một hồi, chúng ta ra ngoài dạo chơi đi?”

“Đi dạo ở đâu?”

Hoa Triều mặc cho hắn liến thoắng, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ: “Ta bỗng nhiên nhớ tới, Thư cục chúng ta cùng gánh hát hình như đều không có phát thưởng cuối năm, nếu không chúng ta ở trong thành dạo một vòng, thuận tiện phát thưởng cho bọn họ!”

Phát thưởng cuối năm?

Hoa Triều nghi hoặc hỏi: “Là cái gì?’

Năm ngoái gánh hát Thư cục cùng Thư cục làm ăn náo nhiệt như vậy, gần sang năm mới, chúng ta những người làm ông chủ, làm sao có thể để cho tiểu nhị không có tiền dùng?

Hoa Triều nhịn không được cười nói: “Yên tâm đi! Ta đã sớm phát hoa hồng cho bọn họ, không cần phiền toái!”

“……”

Rõ ràng hai người chúng ta đều là ông chủ, nàng phát hoa hồng là của nàng, bọn họ chỉ có thể nhớ nàng tốt, chờ sang năm nếu nàng đem ta đá ra ngoài làm sao bây giờ?”

Hoa Triều biết hắn đang nói đùa, thấy hắn chơi xấu, sóng mắt càng dịu dàng: “Được được được! Ta đi cùng chàng”

Vậy chúng ta đi thôi!

Doanh Vô Kỵ cười cười, ghé vào bên tai nàng nhỏ giọng nói: “Coi như mời bọn họ uống rượu mừng!”

Hoa Triều chỉ cảm thấy trong lòng bị búa nện một cái, chợt tim đập nhanh hơn vài phần.

Rượu mừng.

Đây là rượu mừng.

Nàng chỉ cảm thấy bị một cảm giác hạnh phúc khó có thể nói thành lời vây quanh.

Chờ lúc tỉnh táo lại, đã bị Doanh Vô Kỵ nắm chặt tay, từ chính sảnh đi tới đình viện.

Nhìn thấy tuyết đọng trên cây tùng kia rơi xuống, trong lòng lại trào ra tia chờ mong, nàng hít sâu một hơi, lấy hết dũng khí nói: "Vô Kỵ, nếu tuyết rơi lớn, cây tùng này sẽ bị đè gãy, ta muốn cắt tỉa cho nó một chút!"

"Ta là của nàng, tất cả của ta đều là của nàng, như thế nào ngay cả cắt tỉa một cây tùng cũng hỏi ta?"

Doanh Vô Kỵ cười nói, lập tức vẫy vẫy tay với mấy gia đinh.

Người giữ nhà mang theo kéo tới.

Hoa Triều trên mặt là không ngừng được ý cười, ánh mắt cũng không nỡ từ trên mặt Doanh Vô Kỵ dời đi.

Cứ như vậy, cùng hắn khoác tay lên xe ngựa.

Ôm cánh tay Doanh Vô Kỵ tựa vào vai nàng, hạnh phúc tựa như nằm mơ.

Doanh Vô Kỵ nghiêng mặt nhìn nàng, trong lòng vui mừng vô cùng, lại có một chút chua xót.

Hít sâu một hơi, liền nâng mặt nàng lên, hôn thật sâu.

Hoa Triều ưm một tiếng, vụng về lại nhiệt tình đáp lại.

Tiểu nhị Thư cục cũng không phải là nhà giàu có gì, phần nhiều ở phía Nam thành phố.

Người gánh hát ít nhiều đều có chút tích góp, ở phía Tây thành nhiều hơn

Bất quá xe ngựa không có đi Nam thành, cũng không có đi Tây thành, mà là về tới Thư cục Thượng Mặc trước, đã phát

hoa hồng, tự nhiên không tiếc ngân lượng trực tiếp đập qua, Hoa Triều lần trước phát hoa hồng, chuẩn bị một ít bao màu đỏ, phát xong còn dư lại không ít, vừa vặn đủ chứa ngân lượng.

Hơn nữa là màu đỏ, vừa vặn đối ứng với việc vui của hai người.

Cho nên dưới sự kiên trì của Hoa Triều, xe ngựa về tới Thư cục Thượng Mặc trước.

Lúc xuống xe ngựa, Hoa Triều hắt hơi một cái.

Hoa Triều tỷ, nàng làm sao vậy?

Doanh Vô Kỵ hoảng sợ, nhanh chóng đỡ lấy nàng, ở trên trán trơn bóng của nàng dò xét một chút, cũng không có nóng lên.

Hoa Triều khoát tay: "Không có việc gì, ta đi lấy ngân lượng cho vào bao.

Không được! Cảm lạnh làm sao bây giờ? Trước sưởi ấm người một lát rồi nói sau!

Doanh Vô Kỵ không thuận theo, nắm lấy tay nàng, liền đi tới gian phòng của nàng.

Hoa Triều tuy rằng không tính là ma bệnh, nhưng dù sao không có tu vi trong người, luôn tránh không được một ít bệnh nhẹ tai ương, hôm nay so với trước lạnh hơn không ít, nếu là một mực chạy ra ngoài, rất có thể bị cảm lạnh.

Nàng cũng không có phản bác, nhu thuận nghe theo lời Doanh Vô Kỵ ngồi xuống, dù sao nàng không vội cho tiểu nhị phát hoa hồng, nàng càng muốn cùng Doanh Vô Kỵ cùng một chỗ.

Nhìn hắn luống cuống tay chân đốt bếp lò, rõ ràng lửa còn chưa cháy, trong lòng cũng đã bắt đầu ấm áp.

Một lát sau.

Doanh Vô Kỵ đem lò sưởi dời qua, lông mày nhíu lại: "Vẫn như vậy cũng không được! Nếu không như vậy đi, chúng ta trước không đi ra ngoài. Ta đây liền dạy cho nàng nhập môn tu luyện, không cầu có tu vi cao, ít nhất thân thể khỏe mạnh không sinh bệnh!"

Uh!

Hoa Triều ôn nhu đáp một tiếng, nàng cũng rất muốn tu luyện nhanh một chút, cũng không phải quan tâm tu vi như thế nào, cũng không phải quan tâm có sinh bệnh hay không.

Nàng chỉ là nghĩ, giống như đột phá Thai Thuế Cảnh có thể đề cao thọ nguyên, người cũng có thể trở nên trẻ tuổi không ít, cũng không cần lo lắng còn không có ở cạnh hắn bao lâu, chính mình liền dung nhan già đi.

Doanh Vô Kỵ để cho nàng xếp bằng ngồi ở trên giường, chọn lựa một cái công pháp dễ dàng nhất đột phá, liền thăm dò nàng kinh mạch một luồng chân khí, chậm rãi vận chuyển.

Lấy hắn đối với chân khí lực khống chế, hoàn toàn có thể làm cho Hoa Triều lấy thời gian ngắn nhất nhập môn.

Sau một nén nhang, một chu kỳ nhỏ liền vận chuyển xong.

Nhớ kỹ lộ tuyến chưa?

Đại khái nhớ kỹ!

Hoa Triều chỉ cảm thấy thân thể ấm áp dễ chịu.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Công pháp này tuy rằng chủ yếu là dưỡng thần trú nhan, nhưng cường thân kiện thể cũng đủ rồi, nàng hôm nay trước tiên đem tiểu Chu Thiên này triệt để luyện hội, hiểu chưa?"

Mặc dù là cười nói, lại mang theo một tia bá đạo.

Chương 540: Bổ ra không gian Chương 540: Bổ ra không gian

Người dịch: PRIMEK Tohabong

Hoa Triều cũng không bài xích loại cảm giác này, thậm chí cảm thấy hắn càng giống người đứng đầu một nhà, bất quá vẫn hỏi: "Chúng ta không phát hoa hồng cho tiểu nhị sao?"

"Đương nhiên phải phát, bất quá không phải hôm nay, chờ nàng thân thể có thể chịu đựng lạnh rồi nói sau!"

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Ta đi chuẩn bị một ít dược liệu trợ giúp nàng tu luyện, đợi lát nữa trở về kiểm tra tiến độ tu luyện của nàng. Nếu không tới 10 Tiểu Chu Thiên, ta liền tức giận đấy!"

Hoa Triều mím môi nói: "Được!"

Nói xong, liền nhắm mắt tiến vào trạng thái tu luyện.

Doanh Vô Kỵ thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ rời khỏi phòng.

Dao lại bổ ra.

Đi đi!

……

Điện Tình Giáng.

Doanh Vô Kỵ thở hồng hộc từ trong phòng luyện công đi ra.

Đao Phách Không Gian này, tiêu hao thật là lớn!

Quả nhiên, uống rượu đều có giá của nó.

Chính mình là siêu phẩm linh thai, chỉ là dùng hai lần, lại đều có chút không chịu nổi.

Lý Thải My vốn cũng đã chờ nóng nảy, bởi vì thời gian Doanh Vô Kỵ ở bên trong, đã sắp hai nén nhang, nếu là thời

gian lâu hơn nữa, nàng thật có thể xông vào, để tránh Doanh Vô Kỵ tẩu hỏa nhập ma.

Thấy bộ dáng hắn như vậy, nàng vội vàng lo lắng nói: "Không sao chứ? Sao lại tiêu hao lớn như vậy?

Trên mặt Triệu Ninh cũng lộ ra một tia hồ nghi, đi lên chế trụ cổ tay Doanh Vô Kỵ.

Nàng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Tuy rằng chân khí hao tổn khá lớn, nhưng hẳn là ổn định. Vô Kỵ, chàng vừa rồi đến tột cùng đang làm gì, tại sao lại…"

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng giải thích: "Kỳ thật ta đã sớm chữa thương xong, nhưng không biết tại sao. Bỗng nhiên đối với tuyệt kỹ nghiên cứu vài ngày trước có điều hiểu ra, ta sợ bỏ qua lần này, lần sau không biết lúc nào mới có thể linh quang chợt hiện, cho nên liền mạnh mẽ bế quan thêm một lát!"

Tuyệt kỹ?

Triệu Ninh có chút không hiểu.

Doanh Vô Kỵ rút dao găm từ trong giày ra, trống rỗng vung một cái.

Không có biến cố quá lớn.

Nhưng trong không khí lại xuất hiện một vết nứt.

Bông tuyết từ một góc khe nhỏ bay vào, trống rỗng biến mất không thấy tăm hơi, một lát sau lại từ một góc khác bay ra.

Triệu Ninh trong lòng cả kinh: "Đây là tuyệt kỹ của Doanh Thập Tam?

"Hắc hắc! Ta học lỏm được" Doanh Vô Kỵ cười cười: "Nếu lại có sở ngộ, không tới một tháng, ta liền có thể triệt để

nắm giữ môn tuyệt kỹ này, đến lúc đó dạy cho các nàng. Thời gian không còn sớm, chúng ta đi mau đi!”

Triệu Ninh nhịn không được cười cười, nghe phụ vương nói, lúc ông ta còn chưa đăng cơ, liền thèm tuyệt kỹ này, từng nhiều lần muốn Doanh Thập Tam truyền thụ.

Vừa hối lộ vừa lừa gạt.

Nhưng Doanh Thập Tam mềm cứng không ăn.

Không nghĩ tới, Doanh huynh tự nhiên hào phóng như vậy.

Xem ra hắn thật coi mình là người của Lê vương thất.

Nàng cười gật đầu: “Ừ! Xuất phát đi!

……

Trong hồ gần biệt viện Lý thị có một tòa tháp, bình thường văn nhân nhã sĩ thường hội tụ ở đây.

Bất quá hôm nay mùng một tết, coi như là tài tử cũng phải ở nhà bồi người nhà.

Hơn nữa trên mặt hồ kết đầy một tầng băng, thuyền rất khó thông hành, cho nên tòa tháp này liền quạnh quẽ rất nhiều, hơn nữa được mấy người thần bí dọn dẹp, nên không có người.

Người bí ẩn này.

Đó là 3 người Doanh Vô Kỵ.

Bọn họ không có lựa chọn đi Biệt viện Lý thị gặp Lý Thải Đàm, mà là lựa chọn đem nàng triệu tới, chính là cảm thấy lần này gặp mặt có chút không tầm thường.

Bởi vì hai bên vừa gặp mặt xong, chuyện gì cần hỏi đã hỏi, lần này lại đột nhiên lại muốn báo cáo đại sự nói rõ chuyện này đại sự rất có thể là mới phát sinh.

Nàng một mực ở trong biệt viện Lý thị.

Có thể có chuyện gì mới xảy ra.

Đại khái chỉ có một loại tình huống, đó chính là có người cùng nàng chạm mặt.

Nếu là gặp mặt, Biệt viện Lý thị liền có thể cũng không phải kín không kẽ hở, vẫn là đem nàng triệu ra ổn thỏa một chút.

Lần này bọn họ tới đây, cũng làm đủ công tác bảo mật, không ai biết là người nào của vương thất, hoặc là người nào của Lý gia.

Ba người đang chờ ở tầng trên cùng của tháp.

Chỉ một lát sau.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Triệu Ninh nhẹ nhàng ừ một tiếng, cửa liền bị mở ra.

Một người trung niên đưa mắt nhìn Lý Thải Đàm đi vào, liền đóng cửa lại.

Tỷ tỷ!

Lý Thái My đứng dậy nghênh đón, trên mặt là ý cười không che giấu được.

Lý Thải Đàm nhàn nhạt cười, không dấu vết mà đánh giá ba người ngồi một chút, xác định Triệu Ninh ngồi ở chính giữa, Lý Thải My cùng Doanh Vô Kỵ ngồi cách nhau.

Không sao.

Em gái ngốc này không tính là quá ngốc.

Nhưng em của ta cũng cả gan thật mang theo chồng hờ cùng nhân tình cùng đến thăm tỷ tỷ a?

Nàng vỗ vỗ tay Lý Thái My, chắp tay với hai người: “Bái kiến Thái tử điện hạ, bái kiến Phò mã gia!

Triệu Ninh Nhàn nhạt cười: “Không cần đa lễ! Mời ngồi!”

Đa tạ điện hạ!

Lý Thải Đàm ngồi xuống đối diện, Lý Thải My ngồi xuống bên cạnh nàng.

Vốn còn có chút giống thẩm vấn, khi Lý Thải My ngồi cạnh không khí nhất thời thoải mái hơn rất nhiều.

Triệu Ninh cười nói: “Lần này ngươi gọi chúng ta tới là vì chuyện gì?

Lý Thải Đàm không có giấu diếm, trực tiếp đem tình huống tối hôm qua một năm một mười mà nói một lần, không có nửa phần bảo lưu.

Thậm chí bao gồm cả hoạt động tâm lý mà cô đấu tranh.

Thái độ khá thẳng thắn.

Triệu Ninh nghe được cực kỳ hài lòng.

Doanh Vô Kỵ lại có chút tò mò, pháo hoa thứ này, Đường Đường tối hôm qua cũng là lần đầu tiên gặp, khẳng định không phải Đường Đường đưa tới, đương nhiên cũng không thể là mình.

Cho nên nói, chỉ còn lại một người.

Công tử Đan ?

Chương 541: vẫy tay chào lần cuối Chương 541: vẫy tay chào lần cuối

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng con hàng này không phải nói, đã không muốn cùng Lý Thải Đàm có bất kỳ quan hệ gì sao?

Sao đêm giao thừa lại tới đây bắn pháo hoa, còn không muốn tiết lộ họ tên, chẳng lẽ là dự định vẫy tay chào lần cuối?

Nhưng đó không phải là vấn đề.

Đối với thể chất của Nam Cung Yến, hắn tương đối tò mò.

Loại chân khí này đề thuần khí, cùng Lý Thải Đàm hỗn nguyên chân khí quả thực chính là tuyệt phối.

Nếu có thể tập hợp vào một người, ai biết có thể bồi dưỡng ra một cái quái vật gì.

Hơn nữa chính mình đã tuôn ra Hỗn Nguyên chân khí, bản thân chính là Huyết mạch Vương thất Càn quốc, nếu như có cách tu luyện này của Nam Cung Yến, dường như…

Doanh Vô Kỵ cười nhìn về phía Lý Thải Đàm: "Cái này rõ ràng, ngươi cùng vương thất hợp tác, đến nằm vùng chỗ Nam Cung Yến, sau đó giết chết một đám liên minh họ Cơ, sau đó đem Nam Cung Yến rút gân lột da, lấy được cách tu luyện của ả ta, có phải là đại thu hoạch không!"

Lý Thải Đàm gật đầu: "Ta thật sự nghĩ như vậy, nhưng còn cần Thái tử điện hạ gật đầu.

Nàng cùng Doanh Vô Kỵ còn có thể nói vài câu, dù sao có thể đem hắn trở thành em rể.

Nhưng đối mặt với em rể Triệu Ninh này, nàng cũng không dám quá mức lỗ mãng, làm cái gì cũng phải khách khí.

Triệu Ninh như có điều suy nghĩ, trầm ngâm một lát sau gật đầu: "Có thể! hôm nay chúng ta chưa từng gặp qua ngươi, triệu ngươi đến đây chính làđao phủ vương thất, gặp mục đích của ngươi là vì muốn hỏi cách tu luyện Hỗn Nguyên chân khí"

Được!

Lý Thải Đàm gật gật đầu, lập tức hiểu ý Triệu Ninh.

Lần trước không có lập tức đáp ứng Nam Cung Yến, trong lòng ả ta nhất định sẽ có một chút nghi ngờ.

Cho nên vương thất bên này, cần một ít lực đẩy, mới có thể lấy được sự tin tưởng của Nam Cung Yến.

Nàng suy tư một lát, vừa cười vừa nói: "Các ngươi có thể hoàn toàn tin tưởng ta, trước khi mặt trời lặn đưa một viên Thi Tâm Đan tới đây đi!"

Tỷ tỷ!

Lý Thải My kinh hô một tiếng, Thi Tâm Đan là Lê vương thất một loại độc dược đặc thù, nếu trong thời hạn không có giải dược của Lê vương thất nhất định sẽ suy tim mà chết. Bất quá trước khi độc tính phát tác, người uống thuốc sẽ bách độc bất xâm, tâm mạch cũng sẽ cường đại gấp mấy lần.

Đây là biểu hiện trung thành.

Lý Thải Đàm cười cười, hướng Lý Thải My ném đi một cái biểu tình an tâm.

Triệu Ninh suy nghĩ một lát, đứng lên nói: "Trước khi mặt trời lặn, sẽ có người đem Thi Tâm Đan giao cho ngươi. Doanh huynh, chúng ta đi ra ngoài trước đi, để Thải My cùng tỷ tỷ nói chuyện một lát!

Uh!

Doanh Vô Kỵ cười cười, liền cùng nàng ra cửa.

Sau khi cửa phòng đóng lại, Lý Thải Đàm liền hạ giọng hỏi: "Em cái này cũng quá càn rỡ đi, cho dù chân đạp hai thuyền, cũng không thể để cho hai thuyền đụng cùng một chỗ chứ!"

Với tình cảnh hiện nay của nàng, nên hy vọng nhất chính là Lý Thải My có thể ổn định địa vị trong hoàng thất.

Loại tình huống này, hết sức bất lợi cho sự sinh tồn của tỷ muội Lý gia, nàng nên vô cùng bài xích mới đúng.

Chỉ có điều.

Nàng là Lý Thải Đàm.

Hiện tại trong đầu nàng không nghĩ đến sự an toàn của mình.

Chính mình giống như cần phải dạy một chút cái đứa em gái ngu ngốc này.

Nàng cũng không quan tâm đến khuôn mặt đỏ ửng của Lý Thải My, nói lời thấm thía: "Nhớ kỹ, một chân đạp hai thuyền, chuyện quan trọng nhất, chính là ngàn vạn lần không được để hai thuyền gặp nhau, nếu không rơi xuống nước, chết cũng không biết chết như thế nào."

……

Ngoài cửa.

Hắt xì!

Doanh Vô Kỵ hắt xì một cái, chẳng biết vì sao cảm giác sau lưng âm phong từng trận.

Triệu Ninh nghi hoặc nói: "Chàng làm sao vậy?"

Cảm lạnh phải không?

Doanh Vô Kỵ có chút không hiểu ra sao, nghĩ thầm Siêu phẩm Linh thai của mình giống như làm bằng sắt, làm sao có thể bị cảm lạnh.

Triệu Ninh như có điều suy nghĩ: "Chàng tối hôm qua vất vả như vậy, đích xác dễ dàng cảm lạnh!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Không biết có phải là ảo giác hay không, hắn giống như từ trong những lời này nghe ra oán khí.

Hắn cũng không phải kẻ ngốc, biết Triệu Ninh đối với mình tốt như vậy, tuyệt đối không phải bởi vì đơn thuần "yêu tài".

Chỉ là yêu tài làm sao có thể làm ra chuyện như vậy trong đêm tân hôn?

Có thể chính là bởi vì nàng từ nhỏ không có sinh hoạt trong thân phận nữ tử, mặc dù cha mẹ của nàng, cũng chưa bao giờ đem nàng trở thành nữ nhi.

Cho nên dẫn đến tình cảm nam nữ của nàng tương đối chậm chạp.

Doanh Vô Kỵ nói không rõ nàng có ghen hay không, nhưng cũng có thể cảm nhận được sự mất mát nhàn nhạt trong lòng nàng.

Trầm mặc một lát.

Hắn nhanh chóng chuyển hướng đề tài: "Nghe Lý Thải Đàm ý tứ, ngay cả đám người trông coi cũng bị người trà trộn!"

Triệu Ninh khoát tay áo: "Không sao cả! Nhiều người, sẽ xuất hiện một ít sơ hở, theo sắp xếp của vương thất, chỉ cần nhân số trà trộn không vượt qua một thành, bọn họ sẽ không lật nổi sóng gió gì. Bất quá, ta hiện tại tò mò nhất chính là, Nam Cung Yến lần này tới đây, đến tột cùng là có mục đích gì.

Người này nhìn có chút kỳ quái.

Tuy nói tu vi còn chưa đột phá Thai Thuế Cảnh, nhưng người này tuyệt đối không nên khinh thường.

Chỉ là chân khí cổ quái này, tiền đồ liền không thể hạn lượng.

Đưa Lê quốc làm tù nhân, phí tổn quá lớn.

Lại kết hợp với tốc độ Nam Cung Lăng đem ả bán đi, cùng với ngôn luận cừu hận ả vừa bị áp giải tới bày ra, lập trường của ả có bảo trì nhất trí với Nam Cung gia hay không, thật đúng là không quá xác định.

Bất quá có một điểm, có thể xác nhận.

Ả là vì liên minh họ Cơ mà đến.

Chương 542: Lợi dụng Chương 542: Lợi dụng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ suy tư một lát: "Ả ta đã vì liên minh họ Cơ mà đến, vậy khẳng định cũng thông đồng với hai nhà Ngụy Hàn, hộ vệ này cũng đại khái là người của hai nhà Ngụy Hàn. Liên minh họ Cơ muốn thành công, chỉ có thể thông qua bia Mục Dã, vừa vặn Nam Cung Yến cũng có ý tiết lộ cách dùng bia Mục Dã với vương thất."

Ả chưa từng nhận ân huệ của hoàng thất, tự nhiên không có khả năng vô duyên vô cớ cho hoàng thất chỗ tốt.

Rõ ràng chính là muốn cho chúng ta làm không công, lợi dụ chúng ta mở ra Mộ bàn!"

Sau khi Nam Cung Lăng chạy trối chết, Mộ bàn tuy rằng trên danh nghĩa công khai khắp thiên hạ, cũng cách Đất Ngụy tương đối gần.

Nhưng trên thực tế, vẫn bị vây trong tay vương thất hai nhà Doanh Triệu, cho dù ngoại giới ép chặt hơn nữa, chỉ cần hai nhà Doanh Triệu không gật đầu, cũng đừng nghĩ có một người tiến vào Mộ bàn.

Triệu Kỵ đối với việc khôi phục huyết mạch họ Doanh đích xác ý động không thôi, nhưng hắn cũng không phải kẻ ngốc, bằng không cũng sẽ không phơi Nam Cung Yến lâu như vậy.

Triệu Ninh nhíu mày: “Chỉ là dựa vào huyết mạch dụ dỗ, ả đã muốn tiếp cận Bia Mục Dã, không khỏi quá ý nghĩ này có chút kỳ lạ?”

Doanh Vô Kỵ chép đi chép lại miệng: “Ả tự tin như vậy, hẳn là đã chuẩn bị tốt đại động tác, nhìn xem ả chuẩn bị như thế nào sắp xếp Lý Thải Đàm rồi nói sau!”

Uh!

Triệu Ninh ứng một tiếng, xoay người nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: “Vô Kỵ! buổi chiều ta sẽ xuất phát đi Vùng đất mới, chưa chắc có thể theo kịp hành động lần này. Nói thật, ta đối với Lý Thải Đàm cũng không phải tin tưởng như vậy, chàng nhất định phải trông chừng nàng thật chặt.”

Nếu nàng nghĩ đồng thời giẫm lên thuyền của Nam Cung gia và vương thất, chàng vạn lần không thể có nửa phần lưu tình. Người nào chân đạp hai chiếc thuyền, không xứng đáng sống!”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Triệu Ninh bỗng nhiên ý thức được có nghĩa khác, nhanh chóng sửa miệng nói: “Đương nhiên, ta không phải nói chàng!”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Ngươi không giải thích còn tốt, ngươi giải thích, ta như thế nào cảm giác càng khó chịu thế?

Hai người không nói gì, sóng vai nhìn về phía hồ nước tràn đầy mặt băng, cùng với tuyết lớn bắt đầu rơi từ lúc xuất cung.

Qua một chút lúc.

Lý Thải My từ trong phòng đi ra, cười nói: “Chúng ta đi thôi!”

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: “Cùng tỷ tỷ tán gẫu cái gì vậy?

“Không, không có gì!”

Lý Thải My cười khoát tay áo, trong lòng lại có chút ảo não.

Nàng hiểu tâm tình của Lý Thải Đàm.

Nhưng nàng không hiểu, tự mình học những kỹ xảo “chân đạp hai thuyền” này có ích lợi gì?

Lý Thải Đàm chẳng những dạy nàng như thế nào “Chân đạp hai thuyền”, còn dạy kỹ xảo điều tra và phản trinh sát.

Nàng bị ép phải nghe rất lâu.

Nhưng một số không nghe vào.

Cuối cùng chỉ có thể lấy lý do xã giao, qua loa tắc trách.

Nàng quay đầu nhìn Doanh Vô Kỵ một cái, trong đôi mắt tươi đẹp tràn đầy ngọt ngào.

Mình yêu tên khốn này như vậy.

Loại kỹ xảo này, có thể cả đời cũng không dùng được?

Doanh Vô Kỵ có chút nghi hoặc, ánh mắt tràn ngập tình yêu như vậy, mình rõ ràng hẳn là rất hưởng thụ mới đúng, như thế nào cảm giác có chút không được tự nhiên?

……

Phủ Phò mã.

Lý Thải My kéo cánh tay nhỏ của Triệu Ninh, cười tủm tỉm đi vào cửa lớn.

Tuy rằng phần lớn thời gian ở thâm cung, nhưng nàng cũng cùng Triệu Ninh tham dự không ít trường hợp, bởi vì thân phận Triệu Ninh, mỗi lần xuất hiện trong tầm mắt người ngoài,

nàng cùng Triệu Ninh đều phải biểu lộ một chút tình cảm vợ chồng, hành vi cử chỉ đương nhiên phải thân mật một chút.

Lần này lấy thân phận Thái tử phi ra ngoài, tự nhiên cũng phải như thế.

Nàng hăng hái dạo qua nội viện một vòng.

Bước đi nhẹ nhàng, lưu lại dấu chân nhợt nhạt trên mặt tuyết.

Rất nhanh liền xoay một vòng.

Chỉ dừng chân một lát trước cửa sổ Hoa Triều và Tinh Ly.

Tim Doanh Vô Kỵ đều muốn vọt lên cổ họng.

Cũng may Lý Thải My cũng không có phát hiện cái gì, nhăn nhăn mũi quỳnh cười nói: "Phò mã gia! nếu không vẫn là điều cho nữ công tử mấy nha hoàn đi, gian phòng của nàng thật sự rất loạn!"

Doanh Vô Kỵ thầm thở phào nhẹ nhõm, bĩu môi nói: "Nữ công tử nói đây là loạn có trật tự, người bình thường căn bản nhìn không ra môn đạo trong đó. Nàng còn nói gần đây tìm hiểu cổ lịch rất có tâm đắc, bên trong khắp nơi đều là trận pháp, bảo hạ nhân ngàn vạn lần đừng đi vào'.

Thì ra là thế!

Lý Thải My nhẹ gật đầu, như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua phòng của Tinh Ly.

Triệu Ninh Đạm cười nói: "Nghe phụ vương nói, Mễ Tinh Ly ngộ tính cực cao, đã không biết từ trong cổ lịch ngộ ra bao nhiêu thứ. Chờ sau khi ban sư hồi triều, ta cũng nên tìm thời gian tìm hiểu một chút".

Đúng vậy!

Doanh Vô Kỵ lên tiếng, lúc này mới nhớ tới Mễ Tinh Ly thỉnh cầu mình làm chuyện, buổi sáng quá nhiều chuyện quên mất, đợi lát nữa tiến cung phải cùng cha vợ thương lượng một chút.

Lý Thải My khẽ cười một tiếng: "Nghe nói trong đồ cưới của Nguyên Dương, có một nhóm ngự trù trong cung, đồ trong phủ phò mã phong phú hơn trong cung, không biết có thể xem một chút không.

"Được chớ, đi theo ta!"

Doanh Vô Kỵ cười cười, hôm nay xem như hoàn toàn vượt qua hồ… đi?

Quá trình kế tiếp liền thuận lợi hơn nhiều.

Không có người ngoài.

Ba người cứ như vậy im lặng ăn một bữa cơm.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Lý Thải My thấy không có hạ nhân, liền kéo kéo cánh tay Doanh Vô Kỵ nhỏ giọng nói: "Đợi lát nữa thiếp còn muốn đi Sứ quán Càn quốc và thư cục Thượng Mặc nhìn một chút, cảm giác thời gian chàng ở hai nơi này cũng lâu."

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Chương 543: Lấy đại sự làm trọng Chương 543: Lấy đại sự làm trọng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lý Thái My thấy hắn trầm mặc, nhịn không được hỏi: "Không thể sao?"

Doanh Vô Kỵ buông tay: "Điện hạ buổi chiều còn phải xuất chinh, nếu không để cho nàng nghỉ ngơi một chút?"

Được rồi!

Lý Thải My có chút thất vọng, bất quá vẫn gật gật đầu.

Vẫn phải lấy đại sự làm trọng.

Bất quá lần sau muốn đi xem, phải đợi đến khi Triệu Ninh từ Vùng đất mới trở về.

Doanh Vô Kỵ thấy nàng gật đầu, rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Ninh nhìn nhìn sắc trời: "Nghi thức xuất chinh cần chuẩn bị, chúng ta đi trước đi!"

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, có chút khó xử: "Cái này…..".

Triệu Ninh có chút khó hiểu: "Chàng không muốn đi?

Loại trường hợp chính thức này, theo lý thuyết Thái tử phi cùng Doanh Vô Kỵ là cánh tay của Thái tử, đều phải ra mặt.

Không phải không muốn đi!

Doanh Vô Kỵ do dự thật lâu, nhưng vẫn thở dài: "Thôi bỏ đi! Hay là đi đi, lần này xuất chinh vẫn có chút trọng yếu".

Triệu Ninh càng nghi hoặc: "Vô Kỵ, chàng có chuyện gì cứ nói thẳng là được!"

Doanh Vô Kỵ có chút ngượng ngùng: "Từ vừa rồi có giác ngộ, ta liền một mực suy nghĩ nội dung tuyệt kỹ kia, kết quả… Lại linh quang lóe một cái!"

Triệu Ninh: "…..".

Liên tiếp ngộ hai lần?

Đây là quái vật tu luyện gì?

Nàng nhịn không được cười cười: "Lần này dù sao cũng chỉ là tiếp ứng dân chúng, chàng không tham dự cũng không sao!"

"Cũng…… được!"

Doanh Vô Kỵ lúc này mới miễn cưỡng gật đầu.

Lý Thải My có chút mất mát, tuy rằng trường hợp chính thức nàng không thể cùng Doanh Vô Kỵ có trao đổi gì, nhưng nàng tuyệt không muốn cùng hắn tách ra.

Liền nhỏ giọng nói: "Vậy hôm nay sau khi xuất quan, đến Điện Tình Giáng tìm thiếp được không?

Thấy Doanh Vô Kỵ gật đầu, khóe miệng nàng lúc này mới lộ ra nụ cười.

Doanh Vô Kỵ đưa mắt nhìn Triệu Ninh cùng Lý Thải My rời đi, qua một khắc đồng hồ, mới chuồn ra phủ Phò mã, nhanh chóng chạy tới Thư cục Thượng Mặc.

Đẩy cửa ra.

Hoa Triều tỷ, mau để ta kiểm tra xem nàng tu luyện thế nào!

Doanh Vô Kỵ kiểm tra xong bài tập, nhịn không được có chút kinh ngạc: "10 tiểu Chu Thiên, nàng thật sự thành công?

"Không!"

Hoa Triều cười tủm tỉm ôm lấy hắn, tuy rằng lúc này mới chia tay không lâu, hơn nữa phần lớn thời gian đều tu luyện, nhưng nàng vẫn nhớ nhung vô cùng.

Nàng ngẩng đầu, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ nói: "Xế chiều hôm nay chúng ta ở nhà được không, liền hai chúng ta!"

Doanh Vô Kỵ: ".....".

……

Buổi chiều.

Triệu Kỵ chuẩn bị cho Triệu Ninh một nghi thức xuất chinh cực kỳ long trọng.

Tổng cộng 30 nghìn cận vệ Vương gia, dưới ánh mắt dân chúng toàn thành, trùng trùng điệp điệp rời khỏi Giáng thành, đi về phương bắc

Dân chúng chỉ biết bọn họ là đi cứu trợ dân.

Các đại gia tộc ở Giáng Thành đều biết rõ, Triệu Ninh dẫn người đi như vậy, đại chiến cướp người của ba nhà Triệu Ngụy Hàn hoàn toàn tuyên cáo tiến vào giai đoạn cáo chung.

Đánh thì đánh không nổi.

Bởi vì Triệu Ninh từ trước đến nay rất tỉnh táo, không có khả năng mang binh tiến vào đất phong hai nhà Ngụy Hàn, nhưng nàng nhất định sẽ gắt gao bảo vệ biên giới đất phong Ngụy Hàn, chỉ cần có một bách tính bước ra đất phong Ngụy Hàn, liền đừng mơ tưởng có người ngăn cản hắn dời đến nơi mới.

Mà tinh nhuệ tôn thất, cũng sẽ kiềm chế đại bộ phận binh lực Ngụy Hàn.

Quá trình này, không biết phải kéo dài bao nhiêu ngày.

Sau khi đại quân xuất chinh.

Trong màn đêm.

Doanh Vô Kỵ bồi Hoa Triều ăn cơm tối xong, liền đi tới vương cung.

Hoa Triều không ngăn cản, dù sao hai người ở cùng một chỗ suốt một buổi chiều, đem chuyện nàng muốn làm đều làm, lại sợ ảnh hưởng chuyện chính sự của hắn làm chính sự.

Doanh Vô Kỵ vốn muốn trực tiếp tìm Triệu Kỵ nói chuyện Quan Tinh Đài, nhưng tối hôm qua Triệu Kỵ suốt một đêm không ngủ, hôm nay lại lo liệu đại triều hội còn có Triệu Ninh xuất chinh, sau khi hồi cung liền trực tiếp ngủ.

Liền chỉ có thể ngồi tại chỗ, yên lặng chờ Triệu Kỵ tỉnh ngủ.

Chờ Triệu Kỵ tỉnh ngủ.

Thời gian đã tới giờ Hợi.

Lúc ông ta ra cửa nhìn thấy Doanh Vô Kỵ, hơi có chút kinh ngạc: "Tiểu tử ngươi không về nhà, là muốn Cô một đêm không ngủ truyền Nhân Thiên Tựu Địa cho ngươi?"

Vậy thì không phải!

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Mễ Tinh Ly có một thỉnh cầu, để nhi thần thay mặt chuyển cáo phụ vương, kết quả bận rộn một ngày quên mất, nếu tay không trở về, khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng đến Lê Sở Bang Giao!"

Triệu Kỵ nhướng mày: "Muốn dùng Quan Tinh Đài?

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc: "Phụ vương làm sao biết?"

Triệu Kỵ cười nói: "Ngươi mặc kệ ta làm sao biết, ngươi cứ nói nàng chuẩn bị xuất ra điều kiện gì trao đổi?"

Doanh Vô Kỵ đáp: "Nàng có tất cả cảm ngộ liên quan đến cổ lịch".

"Được!"

Triệu Kỵ vung tay lên, nhịn không được cười nói: "Tìm hiểu cổ lịch sao có thể rời khỏi Quan Tinh đài, từ khi nàng tìm hiểu gặp phải bình cảnh, cô liền nhìn ra nàng muốn dùng, nhưng cô chính là hết lần này tới lần khác không hiện thân, nàng chịu đựng lâu như vậy, rốt cục cam lòng lấy ra cảm ngộ của mình".

Chậc!

Cha vợ quả nhiên là trước sau như một vẫn rất cáo già.

Bất quá Doanh Vô Kỵ rất nhanh liền nhận ra một điểm tin tức khác.

Trên đời này chuyện đáng để Triệu Kỵ chơi trò vặt cũng không nhiều lắm, Mễ Tinh Ly…..".

Hắn nhịn không được hỏi: "Cảm ngộ của nàng, cũng đáng để phụ vương quan tâm như vậy?

Triệu Kỵ có chút cảm khái: "Chớ xem thường anh hùng thiên hạ, con bé Sở quốc này không tầm thường! Nếu có một ngày nàng có thể đột phá Ngộ Thần cảnh, chỉ sợ có thể làm cho cả thiên hạ đều sợ hãi".

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Khoa trương như vậy?

Nghe ý tứ này, là nàng đến thời điểm Ngộ Thần cảnh, có thể lĩnh ngộ thần thông cực kỳ cường đại.

Nói cách khác, đồ vật nàng từ trong cổ lịch ngộ ra, hiện tại đều đã chạm tới biên giới thần thông.

Đây lại là quái vật gì?

Chương 544: Chương 544: Dựa vào cơ duyên Người dịch: PrimeK Tohabong

Tuy nói tìm hiểu cổ lịch hoàn toàn dựa vào cơ duyên, nhưng Doanh Vô Kỵ cũng không quá tin cơ duyên của Tinh Ly khủng bố như vậy, liên tưởng đến biểu hiện của người Sở ở trong mộ bàn, rất có thể là bản thân nàng đã mang theo một bộ phận đồ vật liên quan đến cổ lịch tới, cho nên mới có thể có cảm ngộ sâu sắc như thế.

Triệu Kỵ gọi Lý công công tới: "Đi phủ Phò mã gọi con bé nước Sở tới đi, đỡ cho nàng phải chờ sốt ruột!"

Vâng!

Lý công công đáp một tiếng, liền trực tiếp rời đi.

Triệu Kỵ nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Chuyện Lý Thải Đàm ngươi cùng Ninh nhi sắp xếp như thế nào?

Doanh Vô Kỵ trầm giọng nói: "Nàng chủ động yêu cầu dùng Thi Tâm Đan!"

Hả?

Triệu Kỵ có chút kinh ngạc, không nghĩ tới một thời cơ tốt như vậy, Lý Thải Đàm tự nhiên biểu hiện thành ý lớn như vậy với vương thất.

Ngược lại có chút khác biệt với Lý Thải Đàm trước kia.

Nghe Doanh Vô Kỵ kể lại toàn bộ chuyện này một lần.

Triệu Kỵ cười cười: "Còn tưởng rằng Nam Cung Yến chơi trò gì, nháo tới nháo lui vẫn là trò của Chu vương thất.

Cũng đúng lúc này.

Một thân ảnh chợt xuất hiện.

Chính là vị cao thủ Binh Nhân cảnh trông coi Lý Thải Đàm kia, theo Triệu Ninh nói cũng không phải một người sống, nhưng thông qua cách đặc thù bảo lưu một nửa ý thức, cung cấp cho các đời Lê Vương sai khiến.

Thực lực mạnh đến đáng sợ.

Hắn có một cái tên, gọi là Triệu Khôi.

Bệ hạ!

Nói đi!

Vâng!

Triệu Khôi gật đầu: "Nam Cung Yến lại tìm tới cửa, đã đạt thành hợp tác với Lý Thải Đàm, mục tiêu thứ nhất là cổ động ra dị trạng của Bia Mục Dã, buộc Lê Càn mở lại Mộ bàn.

Triệu Kỵ có chút hứng thú: "Ồ? Ả ta định làm như thế nào?"

Mộ bàn hiện tại do vương thất hai nước Lê Càn liên hợp trông coi, ông ta thật đúng là có chút nghĩ không ra Nam Cung Yến có thể làm được như thế nào.

Triệu Khôi mặt không đổi sắc: "Nam Cung Yến không nói, nhưng người truyền tin lần này âm thầm cho Lý Thải Đàm một cái gương.

"Gương!"

Triệu Kỵ nhíu mày.

Minh Đô?

Doanh Vô Kỵ theo bản năng hỏi, hắn có chút tò mò: "Nơi này không phải là một thế giới gương vô dụng sao?"

Thần sắc Triệu Kỵ lại vô cùng nghiêm túc: "Ai nói nó vô dụng?"

Lý Thải Đàm nói!

Triệu Kỵ cười nhạo một tiếng: "Một người chưa bao giờ tiến vào hạch tâm của Vi Nga phái, cũng xứng biết bí mật của Minh Đô?"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Cuối cùng vẫn nông cạn.

Bất quá cũng đúng, Minh Đô có thể được coi là nơi tụ tập cố định duy nhất của Vi Nga phái, làm sao có thể vô dụng?

Triệu Kỵ suy tư một lát, quyết định vẫn là nói cho hắn một chút, liền từ trên giá sách lấy ra một quyển sách cuộn vẽ, trải ở trước mặt hắn.

Bất quá còn chưa kịp giảng giải, bên ngoài liền vang lên âm thanh của Tinh Ly.

Bệ hạ, nữ công tử đến rồi.

Vừa vặn! Cho nàng vào đi!

Trên mặt Triệu Kỵ mang theo một tia vui mừng.

Một lát sau.

Mễ Tinh Ly sải bước đi vào, cười hành lễ ngoại thần: "Bệ hạ!"

Triệu Kỵ cười híp mắt nói: "Thế chất tới vừa vặn, đến xem bức đồ này là cái gì!

Tinh Ly nhìn thoáng qua họa trục, vẻ mặt nhất thời trở nên có chút đặc sắc.

Nàng nhìn Triệu Kỵ.

Lại nhìn Doanh Vô Kỵ.

Cuối cùng nhìn Triệu Khôi mặt không chút thay đổi.

Thần sắc nàng càng lúc càng nghiêm túc, thậm chí mang theo một tia sợ hãi.

Bệ hạ! Mọi người sẽ không định cho ta vào Minh Đô chứ? "-"

Trong âm thanh của Tinh Ly mang theo chút hoảng sợ.

Doanh Vô Kỵ nghĩ thầm này Minh Đô là cái đầm rồng hang hổ gì, lại khiến nàng bị dọa thành cái bộ dáng này.

Xem ra lời cha vợ nói không sai, Minh Đô quả nhiên phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng.

Bất quá…..".

Thấy thế nào cha vợ cũng là một bộ dáng kinh ngạc?

Triệu Kỵ có chút tò mò nhìn về phía Mễ Tinh Ly: "Thế chất, nếu cô lấy Minh Đô làm điều kiện, mới cho ngươi sử dụng Quan Tinh Đài, ngươi có nguyện ý đi không?"

Cái này…..".

Mễ Tinh Ly có chút khó xử, sau khi do dự hồi lâu, khẽ thở dài: "Bệ hạ, nếu là một tháng trước, ta nhất định sẽ đi, nhưng hiện tại… Thứ lỗi cho mệnh lệnh!"

Nghe lời này.

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ, vừa rồi hắn hỏi cha vợ về Mễ Tinh Ly đến tột cùng có cảm ngộ gì, cha vợ chỉ nói rất kinh khủng, nhưng không có nói rõ ràng đến tột cùng là cái gì. Ngẫm lại cũng đúng, dù sao cũng là cảm ngộ của Tinh Ly, người ngoài cho dù có phát hiện, cũng không có khả năng biết được đặc biệt rõ ràng.

Bất quá xem ra, cảm ngộ của nàng rất có thể có chút quan hệ với bản chất của Minh Đô.

Cũng chính bởi vì những cảm ngộ này, khiến cho nàng sinh ra một ít sợ hãi đối với Minh Đô.

Mễ Tinh Ly trầm mặc một lát, trầm giọng hỏi: "Bệ hạ, nếu yêu cầu sử dụng Quan Tinh Đài là như vậy, vậy ta xin cáo từ trước!"

Không vội!

Triệu Kỵ cười cười: "Nếu mời ngươi tới, liền đại biểu Cô đã đáp ứng giao dịch của ngươi, sao có thể dễ dàng đổi ý? Vừa vặn Vô Kỵ không hiểu rõ Minh Đô, thế chất không ngại giảng giải một chút".

Vâng!

Tinh Ly kỳ quái nhìn Doanh Vô Kỵ một cái.

Kỳ thật nàng đối với biểu hiện của Doanh Vô Kỵ đặc biệt tò mò, bởi vì biểu hiện gần 20 năm của Doanh Vô Kỵ, thật sự có chút ly kỳ.

Ngay từ đầu biểu hiện chỉ là một công tử bình thường, sau đó từ sau khi Doanh Vô Khuyết xuất hiện, liền bắt đầu các loại tài năng bộc lộ, thậm chí lấy nhị phẩm linh thai đột phá Thai Thuế Cảnh, đây rõ ràng chính là giấu bài, bị Doanh Vô Khuyết bức nóng nảy mới bại lộ tu vi cùng tài học chân thật.

Nàng vẫn luôn cho là như vậy.

Nhưng hiện tại như thế nào cảm giác, rất nhiều thứ hắn không hề biết. Sự tồn tại của Minh Đô, mặc dù là cấm kỵ không nhỏ, nhưng tầng trung tâm của vương thất hẳn là nhiều ít đều có một chút hiểu biết.

Chương 545: Thế giới Minh Đô Chương 545: Thế giới Minh Đô

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn tốt xấu gì cũng là đại quốc công tử, chẳng lẽ Doanh Việt chưa bao giờ coi hắn là thái tử để bồi dưỡng, hay là nói…..” Doanh Việt vốn đã biết sự tồn tại của Doanh Vô Khuyết.

Nói như vậy, hắn thật sự chỉ có Lê Quốc một con đường có thể đi?

Một giây sau.

Rất nhiều ý nghĩ thoáng qua trong đầu nàng.

Bất quá cũng không có biểu hiện ra cái gì, rất nhanh ngón tay liền rơi vào họa trục bên trong gương: “Minh Đô chính là thế giới trong gương, trong thế giới hiện thực hết thảy người hoặc vật, trong Minh Đô đều có đối ứng. Nhưng nó cũng không phải là thế giới hư ảo, bằng không không có khả năng giao dịch đồ vật.”

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ: “Bên trong có nhiều nhân khẩu thổ địa như vậy, nơi này hoàn toàn có thể lập quốc

!”

Tinh Ly gật đầu: “Lời nói đúng là như vậy, nhưng người đối ứng trong Minh Đô và hiện thực, cũng không phải là người chân chính, bọn họ chỉ là hình chiếu, giống như hình ảnh ta và ngươi nhìn thấy khi soi gương, chỉ có bản thể tiến vào, hình ảnh mới có thể trở thành người chân chính.

Tóm lại, cả hai thế giới đều có thật.

Nhưng trong gương chỉ có một người, mới thật sự là ngươi.

Nếu Minh Đô bên trong người sống đủ nhiều, đích xác có thể lập quốc, nhưng Minh Đô người sống ít lại càng ít, cũng không thể trông cậy vào bọn họ trồng lương thực.

Hơn nữa tử vật cùng thế giới hiện thực trong Minh Đô có thể ảnh hưởng lẫn nhau, nhưng bị vây ở địa vị yếu thế, liền giống như tường viện phủ Phò Mã sụp, tường viện phủ Phò Mã trong Minh Đô sẽ sụp. Người Minh Đô muốn tu bổ, muốn di chuyển từng viên gạch từng viên gạch đều hết sức khó khăn, chỉ có thể chờ gia đinh trong phủ sửa chữa.

Thì ra là thế!

Doanh Vô Kỵ càng cảm giác Minh Đô thần kỳ.

Hiện tại xem ra, Minh Đô giống như là thế giới phụ thuộc của phương thế giới này.

Thế giới hiện thực ảnh hưởng Minh Đô dễ dàng, nhưng Minh Đô ảnh hưởng thế giới hiện thực lại càng khó, chỉ có điều thứ này chỉ có thể hạn chế ở vật chết.

“Nói cách khác, nếu như dân chúng có thể quy mô di dời tới Minh Đô, có thể đem cây trồng trồng trong Minh Đô, trồng ra lương thực gấp đôi?”

Đạo lý là như vậy không giả!

Tinh Ly gật gật đầu, năm đó sau khi nàng hiểu rõ Minh Đô, phản ứng đầu tiên cũng là cái này.

Sau tất cả.

Dân số và lương thực mới là nền tảng của một quốc gia.

Người Trung Nguyên, ai mà không muốn trồng trọt chứ?

Chỉ là…..".

Nàng khẽ thở dài một hơi: "Chỉ là thiên hạ này, người có thể tiến vào Minh Đô đã ít lại càng ít, nếu không các quốc gia trong thiên hạ cũng không thể để mặc cho Vi Nga phái tồn tại đến lúc này.

Minh Đô rất khó vào sao?

Doanh Vô Kỵ từ trong ngực lấy ra một cây cương châm: "Dựa vào thứ này không được sao? Hình như còn có tiểu pháp thuật tiến vào Minh Đô.

Cây cương châm này, là do tên tiến hành Cổ sát cho hắn, hắn từ Lý Thải Đàm nơi đó lấy được Quỷ Diện Hoa Khuyển Nhung sau đó, liền tuân theo ước định, để cho người nọ được chết theo cách mong muốn.

Người này so với Lý Thải Đàm, càng là ngoại vi bên ngoài.

Hắn đều có thể tiến Minh Đô, vậy…..".

Mễ Tinh Ly lắc đầu: "Doanh huynh! Tiến Minh Đô sẽ không giống nhau, huynh thật sự cho rằng sau khi tiến Minh Đô, huynh vẫn là huynh hoàn chỉnh sao?

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Nghe những lời này, hắn có chút sợ hãi.

Giống như sau khi tiến vào Minh Đô, mình cũng không phải là một người đàn ông hoàn chỉnh.

Bất quá ngẫm lại một chút, liền biết Tinh Ly không phải có ý như vậy.

Sau khi từ Mộ bàn đi ra, Lý Thải Đàm cho hắn một quyển sách, mặt trên ghi chép tất cả hiểu biết của Lý Thải Đàm đối với Minh Đô.

Tuy rằng hiểu biết này so với Tinh Ly nói thật sự kém quá nhiều, nhưng cũng tiết lộ không ít tin tức.

Lý Thải Đàm tổng cộng tiến vào Minh Đô ba lần, cũng không có cảm thấy phương thế giới này cùng thế giới hiện thực có gì khác biệt, nhưng nàng phát hiện một loại hiện tượng, chính là người thức tỉnh ma chủng, thực lực sẽ không bị suy yếu quá nhiều, hơn nữa chướng ngại tiến vào Minh Đô cực thấp.

Mà những người dựa vào loại chìa khóa tạm thời như cương châm tiến vào, thực lực lại sẽ bị suy yếu không chỉ năm thành, thậm chí tính cách cũng sẽ phát sinh chuyển biến nhất định.

Dùng Quỷ Diện Hoa Khuyển Nhung , có thể khôi phục một ít thực lực, nhưng tính cách chuyển biến sẽ lớn, hiệu suất tu luyện ở Minh Đô sẽ trở nên cao hơn.

Ma chủng.

Tính cách thay đổi…

Doanh Vô Kỵ suy tư chốc lát: “Tiến vào Minh Đô, là ‘Bản ngã’ trong miệng Vi Nga phái?”

Mễ Tinh Ly gật đầu: “Chính xác mà nói, bản ngã mới là sự tồn tại mà Minh Đô cho phép. Những tồn tại khác sẽ bị Minh Đô áp chế càng lợi hại. Mà Quỷ Diện Hoa Khuyển Nhung , một trong những dược hiệu chính là phóng thích bản ngã, cho dù là đối với Vi Nga phái, hay là thành viên ngoại vi, đều là

vật phẩm tất yếu, cho nên có thể trở thành đồng tiền cứng của Minh Đô.

Giải thích như vậy, hết thảy đều nói thông suốt.

Có Debuff này, dù là Minh Đô thật sự không hạn chế mở ra, các quốc gia phái đông đảo cao thủ nhập Minh Đô, cũng rất khó đối với Vi Nga phái tạo thành đả kích quá lớn.

Chỉ có điều…..".

Doanh Vô Kỵ mày càng nhíu càng chặt: " hiệu quả Minh Đô này, giống như rất giống với Ma Chủng!"

Mễ Tinh Ly gật đầu: "Vi Nga phái từ khi sáng lập, liền lấy ma chủng làm nền tảng mở rộng ảnh hưởng. Nhưng kỳ thật, trước khi Vi Nga phái sáng lập, cũng đã có không ít người tuân thủ giáo lý giống thế

Vương thất họ Mễ chúng ta có một người là thành viên hạch tâm lúc đó, có thể nói trước Ma chủng, Minh Đô đều là cách duy nhất để bọn họ tu luyện bản ngã.

Chương 546: Thức tỉnh bản ngã Chương 546: Thức tỉnh bản ngã

Người dịch: PrimeK Tohabong

Minh Đô không phải là nơi trú ẩn cho Vi Nga Phái, mà là vì bản thân Vi Nga Phái đã bắt nguồn từ Minh Đô.

Lấy tin tức vị tiền bối họ Mễ kia lưu lại, Minh Đô là thế giới mà giáo chủ đời thứ nhất của Vi Nga phái dùng đại thần thông mở ra, là thủ đoạn trọng yếu hắn trợ môn đồ thức tỉnh bản ngã trước khi ma chủng,.

Cách nói này, từng là nhận thức chủ yếu của người trong thiên hạ đối với Vi Nga phái.

Cũng có người cho rằng Minh Đô sinh cùng thiên địa, giáo chủ đời thứ nhất Vi Nga phái, chẳng qua là ngẫu nhiên trở thành Minh Đô chi chủ mà thôi.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Hẳn là cái sau đi, nếu tên giáo chủ này có bản lĩnh sáng tạo một phương thiên địa như thế, chỉ sợ đã sớm san bằng toàn bộ thiên hạ.

Tinh Ly gật đầu: "Đúng vậy".

Hả?

Triệu Kỵ nhạy bén nhận ra chỗ không đúng.

Hiện giờ, loại thuyết pháp thứ hai mặc dù được đại đa số người thừa nhận, nhưng vẫn không có bất kỳ chứng cứ gì.

Nhưng Tinh Ly, lại khẳng định một cách vô cùng chắc chắn.

Hắn nhíu mày hỏi: "Thế chất, có phát hiện gì không?'

Mễ Tinh Ly có chút lo lắng, do dự hồi lâu mới nói: "Thật không có giấu diếm, tổ tiên của Mễ Tinh Ly để lại bản thảo, ghi lại không ít tình cảnh ở Minh Đô."

Nội dung cụ thể ta không tiện nhiều lời, nhưng có thể khẳng định, Minh Đô lúc đó cùng Minh Đô hiện tại, hoàn toàn là thế giới khác biệt.

Ít nhất Phủ Phò mã sụp đổ, người Minh Đô có thể sửa chữa hoàn thiện.

Triệu Kỵ: "…..".

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Tuy rằng loại trình độ này, muốn từ Minh Đô uy hiếp đến thế giới hiện thực có chút khó khăn.

Nhưng ý nghĩa nó đại biểu, lại có chút làm cho người ta sởn gai ốc.

Điều này… giống như nói rõ, quan hệ phụ thuộc của hai thế giới là có thể thay đổi.

Nếu tính chủ đạo của Minh Đô lại nâng cao vài phần, thế giới hiện thực có phải sẽ trở thành nước phụ thuộc của Minh Đô hay không?

Doanh Vô Kỵ nhịn không được hỏi: "Tại sao lại có loại biến hóa này?"

Tinh Ly lắc đầu: "Ta cũng không xác định, sau khi vị tiền bối kia qua đời, họ Mễ của chúng ta đã không còn ai vào Vi Nga phái, cũng không biết vì sao lại có loại biến hóa này.

Bất quá có một điểm có thể khẳng định, giáo chủ đời thứ nhất của Vi Nga phái từ lần đầu Minh Đô hiện thế, cũng đã là Minh Đô chi chủ.

Mà Minh Đô hiện tại, là vô chủ!

Minh Đô khi đó, mỗi khi đến bầu trời đêm, bầu trời đều sẽ di động từng sợi quang văn, hiện tại cũng không thấy ảnh tung quang văn.

Vương thất họ Mễ tra cứu hồi lâu, xác định quang văn này có chút giống với bản sao chép củamà vương thất Mễ giữ lại.

Cho nên ta vốn bị thế gia Sở quốc thậm chí tôn thất xa lánh, nhưng vẫn có thể lấy ra ở Nam Cung Lăng, để cho Sở quốc vì ta điều động rất nhiều tinh nhuệ tôn thất.

Vì, chính là lĩnh ngộ huyền bí của Minh Đô.

Triệu Kỵ cùng Doanh Vô Kỵ liếc nhau một cái.

Thì ra Sở quốc mưu đồ lớn như vậy a!

Nếu lĩnh ngộ vật này, liền có thể trở thành Minh Đô Chi Chủ, triệt để khai quật tất cả tài nguyên bên trong.

Loại chuyện này, quả thực là nghịch thiên.

Bí mật quan trọng như vậy, ngươi cứ như vậy trực tiếp nói cho chúng ta biết, sẽ không sợ không rời khỏi Lê quốc sao?"

Lê vương thất tuy rằng hiện tại cùng Sở quốc có chút hòa thuận, nhưng hai nước tranh bá mấy trăm năm, trong lòng kỳ thật vẫn luôn đề phòng đối phương.

Tự nhiên không thể để mặc nước Sở chinh phục Minh Đô.

Người chấp hành nhiệm vụ này, thật sự có chút nguy hiểm

Mễ Tinh Ly cười khổ một tiếng: "Nếu ta thật sự có lòng tin khống chế Minh Đô, làm sao có thể chắp tay dâng tặng bí mật bậc này? Cái nơi này, chứa đựng một khủng bố cực đại"

Cách nói này, khiến Doanh Vô Kỵ có chút cảm lạnh.

Nếu có thể hoàn thành kế hoạch này, Sở quốc nhất thống thiên hạ cũng không kém nhiều lắm.

Nhưng vẫn làm cho Tinh Ly chùn bước.

Xem ra, là dự định hợp tác với Lê Quốc.

Đó quả thật có chút khủng bố.

Triệu Kỵ cũng có chút tò mò, xem ra đây chính là thứ mà Tinh Ly tìm hiểu được từ trong Chuyên Húc cổ lịch.

Hắn hỏi: "Là khủng bố gì?"

Mễ Tinh Ly hít một hơi thật sâu: "Ta cũng không biết! Nhưng ta có thể xác định, Minh Đô không phải là sản phẩm đồng hành của thế giới hiện thực, mà là do con người xây dựng. Nó rất có thể không phải là thế giới gương, mà là mô phỏng từng cử động của thế giới này, cuối cùng thay thế thế giới này.

Không, cũng không nhất định là do con người xây dựng, bởi vì nó cần hao phí cực lớn lao công đi kiến tạo, ít nhất cũng cần 100 nghìn cao thủ Thai Thuế Cảnh trở lên lao lực cả đời.

Nhưng trong lịch sử Nhân tộc, chưa bao giờ xuất hiện sự kiện cao thủ mất tích quy mô lớn.

Cho nên ta hoài nghi, nó có thể đã xuất hiện trước khi tư liệu lịch sử Nhân tộc tồn tại.

Minh Đô kiến thành, nô dịch đến tột cùng là Nhân tộc, hay là tộc khác, cũng không biết được.

Triệu Kỵ: "…..".

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hắn chú ý tới cách dùng từ của Tinh Ly.

Nô dịch!

Minh Đô nô dịch người khác, kiến thành chính mình, hơn nữa là ở thời đại tiền sử.

Nhân tộc khi đó mặc dù không có tư liệu lịch sử, nhưng vẫn dựa vào miệng truyền miệng, để lại không ít trí tuệ cùng truyền thuyết.

Cũng không có khả năng phát sinh chuyện 100 nghìn cao thủ đồng thời biến mất.

Không phải nhân tộc.

Đó là tộc gì?

Yêu tộc?

Hay là nói chủng tộc càng thêm thần bí.

Ví dụ như…..". mẫu tộc của mình?

Mễ Tinh Ly xoa xoa đầu: "Ta biết lời giải thích của ta có chút phức tạp, nhưng những gì ta xác minh trong Chuyên Húc cổ lịch đích xác là như vậy. Minh Đô là một đại khủng bố yên lặng, cái gọi là Minh Đô Chi Chủ, chỉ sợ không phải là chủ nhân của Minh Đô, mà là con rối được Minh Đô tán thành."

Chương 547: Thế giới hư và thực Chương 547: Thế giới hư và thực

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hôm nay Minh Đô không giống với trước kia, có thể là bởi vì người xứng làm con rối Minh Đô còn chưa xuất hiện.

Nơi này có chút nguy hiểm, thứ lỗi cho ta không thể tiến vào.

Doanh Vô Kỵ nhìn bộ dáng vững vàng này của nàng, trong lòng hiểu, rồi lại mơ hồ cảm thấy có chút buồn cười.

Nguyên lý này, tương đương với dễ dàng bị quỷ hại, thường thường là những người có thể nhìn thấy quỷ.

Cô nàng này có lo lắng như vậy, cũng là bình thường.

Triệu Kỵ cười ha ha: "Thế chất chính là khách quý Lê quốc, trên đời này nào có đạo lý để cho khách quý mạo hiểm ? Bất quá Minh Đô liên lụy quá lớn, thời gian gần đây các tộc họ Cơ cố ý hình thành liên minh, chỉ sợ cần thế chất giải thích một chút.

Liên minh họ Cơ?

Mễ Tinh Ly có chút kinh ngạc: "Không phải đã sớm giải tán rồi sao?"

Ánh mắt Triệu Kỵ hơi trầm xuống: "Vô Kỵ, chuyện gần đây ngươi kể cho thế chất nghe.

Vâng!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, liền đem chuyện Nam Cung Yến cùng Lý Thải Đàm nói một lần.

Thần sắc Tinh Ly cũng ngưng trọng lên, Lê Sở giằng co mấy trăm năm, mặc dù hiện tại quan hệ hòa hoãn, kỳ thật cũng đang âm thầm phân cao thấp, nhưng nếu liên minh họ Cơ thật

sự thành lập, tuyệt đối không phải Lê vương thất cùng Sở quốc nguyện ý nhìn thấy.

Nàng suy tư một lát rồi nói: "Sau khi Minh Đô ngủ say, lại vẫn như cũ mô phỏng đủ loại thế giới hiện thực, giữa hai thế giới, tất nhiên có đủ loại liên quan, quy tắc tất nhiên có chỗ giao hòa.

Theo lý thuyết, địa phương có quy tắc nhất, chính là nơi mà hai cái thế giới đan xen sâu nhất. Nếu làm gì đó với bia Mục Dã ở Minh Đô, không chừng thật sự có thể ảnh hưởng đến tình hình bia Mục Dã trong hiện thực.

Nam Cung Yến nếu muốn cổ động dị trạng bia Mục Dã, bức Lê Càn vương thất mở ra Mộ bàn, muốn làm khẳng định cũng nhất định là chuyện này.

Nhưng bọn họ cụ thể muốn làm như thế nào, ta cũng không rõ ràng lắm.

Bệ hạ, đây chính là cảm ngộ ta đạt được trong Chuyên Húc cổ lịch.

Kính xin cho phép ta có thể tùy thời tiến vào Quan Tinh Đài, nếu Lê quốc có ý với Minh Đô, ta cũng tiện trợ giúp Lê quốc một tay.

Vất vả cho thế chất!

Triệu Kỵ gật gật đầu, liền nhận lấy quyển sách dày từ trong tay nàng.

Sau đó nhìn về phía Triệu Khôi: "Triệu Khôi, đưa thế chất đến Quan Tinh Đài đi!

Triệu Khôi gật đầu: "Vâng!"

Đa tạ bệ hạ!

Mễ Tinh Ly rốt cục thở phào nhẹ nhõm, trước khi đi để lại cho Doanh Vô Kỵ một câu: "Doanh huynh! Nếu có một ngày huynh vào Minh Đô, ngàn vạn lần không nên để mặc bản ngã thống trị suy nghĩ của mình".

Nói xong, liền bước nhanh đuổi theo Triệu Khôi.

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ, khó trách Mễ Tinh Ly muốn buông tha Minh Đô, một địa phương nguy hiểm như thế, ai dám ở bên trong trồng trọt?

Bất quá Vi Nga phái cũng thật kém!

Một giáo phái lớn như vậy, không ngờ không có một người có tư cách trở thành khôi lỗi Minh Đô .

Triệu Kỵ Đạm cười nhìn hắn: "Vô Kỵ, có ý kiến gì không?"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Cái Minh Đô này có chút quá nguy hiểm, con có chút không dám đi, nếu không phụ vương phái người đi?"

Triệu Kỵ: "???"

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng chuyển đề tài: "Phụ vương! Kỳ thật con hiện tại đối với lập trường của Nam Cung Yến càng tò mò".

Triệu Kỵ nhướng mày: "Ồ?"

Doanh Vô Kỵ nhéo nhéo cằm: "Lý Thải Đàm thực lực cường hãn, hơn nữa xuất thân từ Vi Nga phái, ma chủng trong lòng đã sinh trưởng lên, thực lực sẽ không bị hạn chế, Nam Cung Yến tìm nàng làm trợ thủ cũng theo lý thường".

Nhưng Tinh Ly hiểu Minh Đô như thế, là do tiền bối lưu lại tin tức, cộng thêm lợi dụng Chuyên Húc cổ lịch tìm hiểu, mới có kiến giải này đối với Minh Đô.

Cái nhìn này chỉ sợ cũng thuộc về cơ mật hạch tâm của cao tầng Vi Nga Phái.

Cho nên Nam Cung Yến dựa vào cái gì mà biết có thể thông qua Minh Đô tạo thành ảnh hưởng đối với Bia Mục Dã.

Chu vương thất cùng Vi Nga phái quan hệ mật thiết, lại đề phòng lẫn nhau.

Nếu ả ta không phải là người Vi Nga phái, ả sẽ khó có thể biết được bí mật này.

Nhưng nếu ả là Người của Vi Nga phái, trong Minh Đô rất nhiều người có thể trợ giúp ả một tay, vì cái gì hết lần này tới lần khác tìm tới Phản đồ Vi Nga phái?

Lợi ích của Nam Cung Yến, chỉ sợ cũng không hoàn toàn nhất trí với Nam Cung gia.

Ả là người của Chu vương thất, nhưng không nhất định là người của Chu thiên tử.

Đến tột cùng là Chu vương thất trà trộn vào Vi Nga phái, hay là Vi Nga phái trà trộn vào Chu vương thất, thật đúng là khó nói.

Triệu Kỵ cũng không nhịn được bật cười: "Quả thật như thế! Bất quá Chu vương thất tự cam đọa lạc cùng Vi Nga phái làm bạn, sớm muộn sẽ bị cắn trả. Về phần Minh Đô này, ngươi nếu không muốn đi, không đi là được, cô sẽ tìm người thay thế."

Trong khoảng thời gian này, ngươi liền nghỉ ngơi một chút đi!

Chờ dân cư mới đủ, có phần bận rộn của ngươi!

Vâng!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu.

Triệu Kỵ ném bút ký của Mễ Tinh Ly cho hắn: "Tự mình sao chép một bản, mang về tìm hiểu cho tốt. Bên trong Chuyên Húc cổ lịch hàm chứa ảo diệu vũ trụ, chỉ dựa vào một người, cả đời chưa chắc có thể tìm hiểu bao nhiêu, hóa thành pháp thuật hoặc là thần thông, lại càng lác đác không có mấy.

Có thể cùng Tinh Ly trao đổi cảm ngộ, cũng không phải là chuyện xấu.

Nhưng sau khi xem xong cảm ngộ của nàng, nhất định có thể có vốn mà nghiền ngẫm.

Tu hành vẫn phải dựa vào cá nhân mình, vạn không thể có nửa phần ỷ lại!

Đã hiểu chưa?

Doanh Vô Kỵ cung kính nói: "Hiểu! Đa tạ phụ vương dạy dỗ!"

Triệu Kỵ cười khoát tay áo, liền ngồi ở trước sách phê duyệt công văn.

Doanh Vô Kỵ dùng nửa canh giờ đem bút ký chép lại, liền cáo từ rời đi.

Chương 548: Con nhà người ta Chương 548: Con nhà người ta

Người dịch: PrimeK Tohabong

Một giây sau.

Hắn giống như đã biết Triệu Ninh từ nhỏ đến lớn là như thế nào tới.

Triệu Kỵ không thể nghi ngờ là một quân vương tốt, phụ thân tốt.

Nhưng đồng thời, hắn cũng là một ông bố nghiêm khắc hơn nữa là cực kỳ nghiêm khắc.

Có thể nói, Triệu Ninh từ nhỏ đến lớn, thời thời khắc khắc đều bị vây trong loại tiêu chuẩn cao này.

Thật sự không dễ dàng gì.

Lúc trước cũng nghe Đường Đường nói qua không ít lần Triệu Ninh.

Các phương diện đều cực kỳ ưu tú, hoàn toàn chính là con nhà người ta.

Hơn nữa con người đặc biệt tốt, đặc biệt dịu dàng, ít nhất đối với Lý Thải My là như vậy.

Đối với chính mình…..". Hình như cũng là như vậy.

Chỉ bất quá điểm này, trở thành điểm Triệu Kỵ thống hận nhất.

Bởi vì điểm "Nhân cách thiếu hụt" ấy, Triệu Kỵ mắng chửi Triệu Ninh rất nhiều lần.

Nhưng cho dù Triệu Kỵ mắng ác hơn nữa, cũng không động đến tâm tư phế thái tử.

Ai…..".

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một hơi, chậm rãi ra khỏi vương cung, sau đó thuần thục ẩn hình độn địa, đi tới giữa tiểu viện Điện Tình Giáng.

Buổi chiều đáp ứng xuất quan sẽ tới tìm nàng, phải thực hiện lời hứa.

Lý Thải My đang chống má ngủ gật, thấy hắn đi tới, mệt mỏi bổ nhào vào trong ngực hắn, có chút oán giận nói: "Sao giờ chàng mới tới? Ta sắp ngủ rồi"

.Doanh Vô Kỵ cười nhéo nhéo khuôn mặt của nàng: "Đây không phải chính sự cỡ nào? Bận xong liền lập tức tới đây".

Lý Thải My nhẹ nhàng ừ một tiếng, liền bắt đầu nắm vạt áo của hắn.

Hôm nay một ngày nàng cùng Doanh Vô Kỵ đều khách khí, hiện tại chỉ còn lại có hai người, tự nhiên…

Nàng cởi bỏ vạt áo Doanh Vô Kỵ, nhỏ giọng nói: "Chúng ta đi ngủ đi?"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Cuộc sống này.

Siêu phẩm Linh thai cũng chịu không nổi a!

Nhưng người đàn ông có thể nói không được sao?

Rõ ràng không thể!

Lòng hắn ác độc, liền ôm lấy Lý Thải My: "Đi ngủ!"

……

Đầu kia.

Phủ Phò mã.

Hoa Triều ngồi dưới mái hiên, không ngừng nhìn cửa lớn.

Buổi chiều Doanh Vô Kỵ trước khi đi, nàng hỏi hắn chính sự có nhiều hay không, sau khi nhận được câu trả lời "không tính là nhiều", nàng liền cố lấy dũng khí đưa ra một yêu cầu vô lý, để Doanh Vô Kỵ bận rộn xong chính sự, không nên ở trong vương cung lâu, bởi vì nàng muốn ngủ cùng hắn.

"Vô Kỵ từ trước đến nay luôn giữ chữ tín, nhưng hôm nay tại sao trễ như vậy…"

Đúng lúc đó.

Nàng nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, liền vội vàng nghênh đón, lo lắng nói: "Vô Kỵ, chàng làm sao vậy, vì sao đi mà cũng liêu xiêu thế kia?"

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Đâu chỉ đi liêu siêu!

Cái này mẹ nó chân đều muốn xoắn quẩy luôn rồi

Nhưng!

Đây tuyệt đối là bởi vì bổ hai lần không gian tiêu hao quá lớn.

Mà không phải bởi vì mình không được!

Vừa rồi lúc hắn lấy lý do có chuyện quan trọng xử lý rời khỏi Điện Tình Giáng, Đường Đường một trận mất mát, bất quá cũng không nghĩ nhiều, liền thả hắn trở về.

Nhưng đây cũng không phải kế lâu dài.

Thời gian lâu dài, khẳng định sẽ xảy ra vấn đề.

Phải nghĩ ra một biện pháp…..”.

Hắn cười cười nói: “Không có gì, vừa rồi tại vương cung tu luyện trong chốc lát, tiêu hao có chút lớn!”

Vậy chàng mau nghỉ ngơi đi!

Hoa Triều kéo cánh tay hắn, đưa hắn đến phòng ngủ của mình, ôn nhu cởi áo khoác cho hắn.

Trên giường.

Nàng gối lên bả vai Doanh Vô Kỵ, ngửi mùi trên người hắn, hô hấp có chút dồn dập.

Doanh Vô Kỵ sắc mặt khổ sở: “Hoa Triều tỷ, nàng có phải hay không muốn…..”.

Hoa Triều nhẹ nhàng hôn cổ hắn một cái, ôn nhu nói: “Không muốn! Chàng mau ngủ đi, đừng tổn thương thân thể!”

Vừa nhìn bộ dáng này.

Tâm Doanh Vô Kỵ nhéo một cái, cảm giác một chén nước giống như không công bằng.

Liền ôm nàng xoay người mà qua, bốn mắt nhìn nhau: "Thân thể ta cường tráng như trâu, làm sao có thể bị thương?"

Một canh giờ sau.

Hoa Triều đang ngủ.

Doanh Vô Kỵ tuy rằng cảm giác thân thể đã không phải của mình, vẫn thở phào nhẹ nhõm.

Cảm thụ được hơi thở điềm tĩnh của Hoa Triều, trong lòng hắn mọi tư vị quấn quanh.

Việc cấp bách, vẫn là tìm được cách trợ giúp Hoa Triều giải quyết Ma Chủng.

Hắn hiện tại có chút do dự, bóng ma Hoa Triều đã lưu lại, trông cậy vào La Yển khẳng định giải không ra, người duy nhất có thể cởi bỏ khúc mắc cho Hoa Triều chính là mẫu thân đã chết của nàng.

Hoa Uyển Thu…..".

Doanh Vô Kỵ không muốn đánh giá, Hoa Uyển Thu bây giờ chỉ là một người đáng thương bị xem là vật thay thế, hơn nữa La Yển trả giá máu trong tim không đủ, ký ức vốn nên đánh thức cũng không tỉnh lại, rất khó sinh ra bất kỳ sự trợ giúp nào đối với Hoa Triều.

Cho nên chỉ có thể xuống tay với ma chủng.

Nhưng ma chủng là di sản mà giáo chủ đầu tiên của Vi Nga phái lưu lại, giáo chủ đương nhiệm khả năng cũng không học được môn thần thông này, bạo kích hắn cũng chưa chắc khả thi.

Bất quá, Minh Đô xuất hiện làm cho hắn có chút ý động.

Nếu như Mễ Tinh Ly đoán không sai, giáo chủ đầu tiên chỉ là khôi lỗi của Minh Đô, ma chủng kia rất có thể là thần thông mà giáo chủ đầu tiên căn cứ vào vị đại khủng bố Minh Đô kia sáng tạo ra.

Cho nên, trong Minh Đô rất có thể cất giấu bí mật liên quan đến ma chủng.

Doanh Vô Kỵ từ lúc rời khỏi Điện Trọng Lê vẫn luôn suy nghĩ vấn đề này, hiện tại hắn có chút nghĩ thông suốt.

Tuy rằng hiện tại giấu diếm rất tốt.

Nhưng một bí mật không thể giấu cả đời.

Nhất là hắn tương lai rất lâu đều ở Giáng Thành.

Bất kể là bị Thông Tâm Xạ mê hoặc tâm trí.

Vẫn là bản thân mình đã có ham muốn chiếm hữu đối với Hoa Triều.

Đều là một badboy thật sự.

Hắn không biết ngày đó chân tướng rõ ràng, sẽ tạo thành bao nhiêu thương tổn đối với Hoa Triều.

Chỉ có thể làm cho tổn thương này giảm đến mức tối thiểu.

Cho dù…..".

Đợi sau khi vấn đề ma chủng được giải quyết, mình chủ động thẳng thắn với Đường Đường.

Làm badboy thật khó khăn.

Chương 549: Tình yêu đề phòng Chương 549: Tình yêu đề phòng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn cảm giác thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Loại tình yêu lo lắng đề phòng này.

Độ ngọt giảm đi một nửa.

Khó chịu!

Ngày mai liền tìm cha vợ, đem công việc của Minh Đô nhận lấy.

Tuy rằng nhất định sẽ khó khăn trùng trùng, nhưng ít nhất phải hết sức thử xem.

Hơn nữa nói không chừng có thể tìm được lỗ hổng Minh Đô, nếu thật có thể thu được thổ địa bên trong cho mình dùng, thế lực của mình tuyệt đối có thể khuếch trương đến trình độ cực kỳ khủng bố.

Thành thật mà nói.

Hắn còn rất muốn làm Minh Đô Chi Chủ.

……

Đêm đầu năm, so với đêm giao thừa yên tĩnh hơn rất nhiều.

Nhất là trong bối cảnh tuyết rơi không ngừng, phần lớn mọi người đều sớm tiến vào mộng đẹp.

Chỉ có điều.

Hàn gia vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Đại sảnh nghị sự hội tụ tất cả cao tầng Hàn gia, không khí vô cùng ngưng trọng.

Trải qua 10 canh giờ, lửa Ngụy Hàn hai nơi rốt cục dập tắt.

Nhưng ngọn lửa trong lòng một số người, lại bị đốt lên.

Tối hôm qua khi hỏa hoạn dấy lên, vô số dân chúng hoảng sợ.

Nhưng bọn họ rất nhanh liền phát hiện, không ít người quen biết trước kia đã không biết tung tích sau khi xảy ra hỏa hoạn.

Trong lửa không có tiếng kêu thảm thiết.

Các sĩ quan thậm chí không tìm thấy một thi thể nào trong đám cháy.

Điều đó nói lên điều gì?

Chứng tỏ người đã chạy rồi!

Chúng chạy đâu rồi?

Phàm là người có chút đầu óc đều có thể nghĩ đến, những người này khẳng định len lén chạy đến Vùng đất mới, tuy rằng dân gian lưu truyền các loại giải thích ác độc đối với Lệnh di dân, nhưng cũng chính hành động này, khiến Lệnh di dân trở thành chuyện mọi người đều biết.

Những người đột nhiên biến mất trong một đêm này, nhất định là hưởng ứng lệnh di dân.

Đất mới không phải là địa ngục sao?

Tại sao họ vẫn muốn đi?

Người đi đã đi rồi.

Nhưng không hoàn toàn biến mất.

Bọn họ để lại cho những người còn lại nghi vấn thật lớn.

Những nghi vấn này, để cho vô số người đứng ngồi không yên, không ít người bắt đầu sinh ra nghi vấn đối với lời đồn, còn có một bộ phận nhỏ người vụng trộm đóng gói tốt hành lý, chuẩn bị đi theo những người này.

Tuy rằng đều bởi vì hành tung quá mức rõ ràng, đều bị quan binh địa phương áp giải trở về.

Nhưng sóng này cũng tiêu hao lực lượng không nhỏ của quan phủ địa phương.

Trong lúc nhất thời, quan binh Ngụy Hàn luống cuống tay chân.

Mặc dù vẫn có một bộ phận binh lực tìm kiếm bên ngoài, nhưng vẫn rất khó tìm được hành tung của điêu dân.

Những điêu dân này vừa thoát được ra ngoài, thật giống như hư không biến mất.

Bằng cách nào?

Từng tin tức truyền tới Hàn gia đại sảnh nghị sự, vô số cao tầng thương lượng đối sách, nhưng không nghĩ ra cách nào hiệu quả

Trong lúc thương thảo, lại giống như có một cỗ tức giận đang nổi lên.

Mà cỗ tức giận này, nhằm vào Trịnh gia.

Từ khi Trịnh quốc bị thôn tính, Trịnh gia liền nhập vào Đất Hàn, tuy rằng đã giao cho Hàn gia quản hạt, nhưng cũng có gần một nửa chức quan rơi vào trên người Trịnh gia.

Đại khái tương đương với liên hôn chia đều quyền hành chính.

Trong nhiều năm, cả hai đều khá hòa hợp, ít nhất là trên bề mặt.

Nhưng sau đêm giao thừa.

Những điều thú vị đang đến.

Đất Trịnh là một bộ phận của Đất Hàn, tự nhiên cũng xuất hiện không ít nơi xảy ra hỏa hoạn.

Chỉ là ngoại trừ nhà cửa bị cháy, dường như không tạo thành bất kỳ tổn thất thực chất nào.

Hoàn toàn là nghệ thuật phóng hỏa.

Nhưng cho dù như vậy, Trịnh gia cũng không tìm được bao nhiêu dân chúng thừa dịp hỏa hoạn chạy mất.

Khắp nơi đều là mùi vị giấu đầu hở đuôi.

Khí áp trong đại sảnh nghị sự rất thấp.

Làm cho mấy người Trịnh gia có chút không thở nổi.

Hiện tại Hàn gia đang bận rộn chuyện của mình, không rảnh để ý tới bọn họ.

Nhưng bọn họ biết, lửa giận mà những người này ấp ủ, sớm muộn gì cũng sẽ rơi lên đầu bọn họ.

Trong lòng Hàn Giả cũng tràn đầy tức giận, đồng thời lại mơ hồ có loại bất an.

Tức giận, là bởi vì Trịnh gia.

Bất an, cũng là bởi vì Trịnh gia.

Trước khi chuyện này kết thúc, hắn không có khả năng gây phiền toái cho Trịnh gia, cho nên hiện tại hắn đều để cho Trịnh Liêm lão gia tử ngủ ở chỗ của mình.

Đương nhiên, Trịnh Liêm có thể ngủ hay không lại là chuyện khác.

Một khi bụi lắng xuống.

Hai nhà Hàn Trịnh nhất định phải giải quyết tai họa ngầm, ai cũng không biết quá trình sẽ kịch liệt đến mức nào.

Cùng lúc đó.

Địa vị của mình ở Hàn gia, chỉ sợ cũng sẽ phải chịu khiêu chiến không nhỏ.

Lão gia, Bình Lăng Quân cầu kiến!

Hàn Giả nghe được âm thanh này, tâm tình vốn không tốt lắm, lại càng họa vô đơn chí.

Buổi sáng vừa mới đâm sau lưng, buổi tối đã dám tới cửa?

Triệu Khế.

Ngươi là thật dám hả!

Ông ta lần này đã không muốn cho Triệu Khế cút, hắn muốn trực tiếp cầm đao chém đầu chó của Triệu Khế.

Nhưng ông ta không chọn làm điều đó.

Bởi vì ông ta biết, Triệu Khế đại biểu chính là Nam Cung Yến.

Ông ta có thể giết Triệu Khế, nhưng không thể mất đi con đường hợp tác với Nam Cung Yến.

Lần này Đất Hàn coi như có thể đem tất cả điêu dân lưu lại, chỉ sợ cũng sẽ nguyên khí đại thương.

Cũng không phải xây dựng lại nhà cửa bị thiêu hủy tốn bao nhiêu tiền, mà là toàn cảnh lần hỏa hoạn lan tràn này, đã thiêu hủy niềm tin của dân chúng Đất Hàn đối với thuyết âm mưu lệnh di dân, bắt đầu từ hôm nay, khó khăn của quân phủ đất Hàn đối với việc dân chúng di dân không nghi ngờ gì nữa sẽ tăng lên nhiều lần.

Có thể nói, bày ra trước mặt hai nhà Ngụy Hàn, chỉ có hai con đường.

Hoặc là lập tức khai chiến với Triệu thị, lợi dụng chiến tranh khóa chặt dân chúng lại.

Hoặc là mau chóng xây dựng liên minh họ Cơ, dùng hình thức liên minh mạnh mẽ tước ghế Triệu gia.

Kết quả chiến tranh, Hàn gia không quá nguyện ý.

Ông ta sẽ không đi theo con đường này nếu không có lựa chọn cuối cùng.

Cho nên, thừa dịp Đất Hàn còn không có hao tổn thảm khốc, mau chóng liên minh mới là con đường đúng đắn

Chương 550: Không đáp lại thỉnh cầu Chương 550: Không đáp lại thỉnh cầu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bảo hắn đến thiên sảnh tìm ta!

Hàn Giả hừ lạnh một tiếng, liền đi về phía phòng khách.

Một lát sau.

Triệu Khế ngồi đối diện Hàn Giả, chỉ cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Biểu hiện của hắn ở triều đình, tuy rằng không đến mức khiến hai nhà Ngụy Hàn ám sát.

Nhưng về sau, chỉ cần không thể mang đến lợi ích cho hai nhà Ngụy Hàn, liền đừng mơ tưởng nhận được chút sắc mặt tốt nào từ hai nhà Ngụy Hàn.

Thậm chí cung cấp cơ hội đạt được lợi ích cũng không được.

Bởi vì trước đó chưa từng có một lần thành công.

Đối mặt với bộ mặt thối của cường giả Binh Nhân cảnh.

Triệu Khế có chút buồn bực trong lòng.

Nhưng hắn nghĩ lại, mặt ngươi cho dù thối hơn nữa, có thể tạo thành uy hiếp gì đối với ta?

Dù sao hình tượng của ta đã đủ kém rồi, thiếu chút nữa thì có quan hệ gì?

Nghĩ thông suốt điểm ấy.

Triệu Khế trong nháy mắt ý niệm thông suốt, thậm chí nhếch chân bắt chéo: “Hàn Vệ Úy, ngươi sắc mặt như thế nào

khó coi như vậy, còn muốn cùng dì họ ta gặp mặt?”

Hàn Giả: “????

Cảm xúc không biến mất từ hư không.

Nó chỉ chuyển từ người này sang người khác.

Nhìn sắc mặt Hàn Giả càng khó coi hơn.

Triệu Khế càng cao hứng, bất quá hắn cũng lo lắng bị chém, liền trực tiếp lấy ra một luồng chân khí.

Rất nhanh, chân khí đoàn liền hóa thành hình tượng Nam Cung Yến.

Hàn Giả mí mắt nâng lên: “Nam Cung thế chất, tình huống thế nào rồi?”

Nam Cung Yến Đạm cười một tiếng: “Hết thảy thuận lợi!”

Mọi chuyện ổn chứ?

Tất cả thuận lợi, tại sao còn muốn tìm ta?

Trước đó đã nói rồi, chờ một tháng sau vào mộ bàn là được.

Hàn Giả nheo mắt lại: “Ồ? Vậy lần này Nam Cung thế chất đến đây là vì chuyện gì?”

Nam Cung Yến thẳng thắn nói: “Ta muốn gặp riêng Lệnh Lang Hàn Quyện!”

“Hả?”

Giọng Hàn Giả bình thản: “Nam Cung thế chất gặp khuyển tử là chuyện gì?”

Nam Cung Yến cười nói: “Chỉ là muốn cùng hắn tán gẫu chuyện sư môn, Hàn thế bá yên tâm, ta sẽ không làm gì lệnh lang.

Hàn Giả vẻ mặt ung dung: “Con ta tuy trọng thương chưa lành, nhưng cũng không phải Nam Cung thế chất có thể làm bị thương”.

Câu trả lời này.

Có chút coi thường.

Bởi vì cũng không có đáp lại thỉnh cầu của Nam Cung Yến.

Hàn Giả cứ lẳng lặng nhìn ả như vậy, không có ý bổ sung gì.

Nam Cung Yến chờ đến có chút phiền não, chỉ có thể tiếp tục nói: “Trong đó liên quan đến một ít bí mật của Bia Mục Dã, những chuyện này Hàn Quyện biết, cũng là thứ ta muốn hỏi. Bất quá những đáp án này, chỉ có một mình ta có lẽ có thể hỏi được, nhưng Hàn thế bá ở đây thì không nhất định.

Nghe được những lời này, Hàn Giả như có điều suy nghĩ.

Bởi vì từ khi hắn biết được Hàn Quyện bổ Bia Mục Dã, liền thường xuyên hữu ý vô ý hỏi Hàn Quyện bí mật liên quan đến Bia Mục Dã.

Không có ngoại lệ, Hàn Quyện cũng không đáp lại.

Nam Cung Yến nói như vậy, cũng không có vấn đề gì.

Nhưng hắn vẫn có chút không yên lòng với Nam Cung Yến.

Nam Cung Yến có chút không kiên nhẫn: “Nếu Hàn thế bá không tin ta, ta đây liền cáo từ, dù sao ta lần này chỉ phụng mệnh làm việc, liên minh họ Cơ có thể đi tới bước nào, ta thật đúng là không đặc biệt quan tâm”.

Thế chất chớ vội!

Hàn Giả cười ngăn cản: “Ta gọi khuyển tử ra đây”.

Nói xong, liền sai người đi gọi Hàn Quyện.

Ước chừng 15 phút sau.

Hàn Quyện ngáp đi tới, vành mắt thâm quầng trên mặt dường như nặng thêm một phần.

Ngoại trừ mấy ngày ở Mộ bàn kia, hắn vẫn luôn duy trì phương thức sinh hoạt ngủ ngày cày đêm

Đã gần trưa, bỗng nhiên bị gọi lên, hắn thoạt nhìn càng lười biếng chán nản.

Phụ thân cư sĩ!

Hàn Quyện ngáp một cái hỏi: "Đã trễ thế này, có chuyện gì sao?"

Hàn Giả chỉ chỉ trong phòng: "Có người tìm ngươi!"

Hàn Quyện hướng trong phòng nhìn thoáng qua, lúc nhìn thấy Nam Cung Yến, trong ánh mắt hiện lên một tia ngạc nhiên, tiểu pháp thuật chân khí hóa hình hắn cũng biết, nhưng chân khí kỳ lạ như vậy, hắn vẫn là lần đầu tiên thấy.

Hắn hướng Hàn Giả chắp tay, liền trực tiếp ngồi ở đối diện Nam Cung Yến.

Cửa đóng lại.

Trước khi đóng cửa, Triệu Khế cũng bị đuổi ra.

Bên trong cánh cửa.

Hàn Quyện tò mò đánh giá Nam Cung Yến: "Vị cô nương này, chúng ta quen nhau?"

"Lập tức sẽ quen biết!"

Nam Cung Yến như cười như không đánh giá nàng: "Tại hạ Nam Cung Yến!

Hàn Quyện đối với cái tên này cũng không phải đặc biệt cảm thấy hứng thú, không có vì thân phận của ả trò chuyện, mà là hỏi: "Nam Cung cô nương, cái chân khí này của cô nương luyện như thế nào, có thể nói một chút hay không."

Chân khí này của ta không thích hợp cho ngươi luyện!

Ta không luyện, ta chỉ muốn nghe một chút.

"……"

Nam Cung Yến không biết hắn lấy đâu ra lòng hiếu kỳ nặng như vậy, liền nói: "Muốn nghe có thể, giúp ta một chuyện, hoặc là nói ta giúp ngươi một chuyện!"

Hàn Quyện chống má, giọng nói lười biếng: "Ồ? Nói nghe xem!"

Hai mắt Nam Cung Yến chớp động quang mang: "Ta cần ngươi mang theo kiếm, bổ bia Mục Dã!

Hàn Quyện cười hỏi ngược lại: "Đây là giúp ta?"

Chẳng lẽ không phải sao?

Hai mắt Nam Cung Yến tràn ngập mê hoặc: "Ngươi bất chấp sai lầm to lớn của thiên hạ, bổ xuống hai khối huyết tinh từ trên bia Mục Dã, không phải là vì hủy diệt thứ này sao?"

Hàn Quyện như cười như không nói: "Cô nương kia muốn ta bổ, là tấm bia Mục Dã ở biên giới Càn Lê, hay là tấm bia Mục Dã ở Minh Đô?"

Đồng tử Nam Cung Yến co rụt lại, không nghĩ tới hắn lại đoán được ý đồ của mình.

Hàn Quyện lười biếng cười cười: "Cô nương muốn làm cái gì, bần đạo vô lực ngăn cản. Nhưng cô nương muốn gạt ta đi làm một số chuyện… bần đạo không tính là thông minh, kiến

thức cũng không tính là thâm hậu uyên bác, bất quá lỗ tai thèm thuồng, ngược lại nghe sư phụ nói qua không ít thứ.”

Chương 551: bần đạo trở về ngủ Chương 551: bần đạo trở về ngủ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Minh Đô nơi đó, ta e là so với cô nương còn hiểu rõ hơn một chút.

Kiếm của ta ở chỗ phụ thân, nếu cô nương muốn dùng, hãy hỏi phụ thân ta.

Hắn đại khái sẽ cho cô nương, nhưng cô nương đến tột cùng có dùng hay không, đó là chuyện của ngươi.

Sau khi nói xong.

Hắn đứng lên duỗi lưng một cái: “Cô nương còn có chuyện gì sao? Nếu không, bần đạo trở về ngủ.

Chờ một chút!

Nam Cung Yến không tức giận, trên mặt ngược lại mang theo vẻ tươi cười: “Hàn huynh không hỗ trợ, ta cũng sẽ không bức ngươi, Hàn huynh cũng không cần đề phòng như thế. Ta cùng Hàn huynh có chút hợp ý, cũng không đành lòng Hàn huynh đi một chuyến tay không, không bằng Hàn huynh tạm lưu một lát, nghe ta nói một chút cách Bia Mục Dã khôi phục huyết mạch.

Hàn Quyện không ngồi xuống, nhưng cũng không rời đi, cười nói: “Bần đạo thật sự có hứng thú nghe một chút.

Khóe miệng Nam Cung Yến hơi nhếch lên, nói một lần cách khôi phục huyết mạch, sau đó nói: “Cách này có thể phải hiến tế không ít người trẻ tuổi có thiên phú không tầm thường, ta cũng không rõ lắm lệnh tôn sẽ lựa chọn ai, bất quá ta nghe

nói, hai nhà Hàn Trịnh gần đây dường như có một chút mâu thuẫn.”

Hỏa hoạn tại đất Hàn dễ diệt, hỏa hoạn nhân tâm khó diệt, khả năng cho đến khi thiêu chết người, kẻ chủ mưu đứng phía sau mới buông tay

Mà Trịnh gia trường kỳ cùng Hàn gia chia thịt, Hàn gia hẳn là cũng đau lòng thật lâu.

Hàn huynh cảm thấy, mình có thể ở trong đám người này hay không?

Trên đời này, phụ thân tâm ngoan thủ lạt quá nhiều.

Hành động lần này người có thể bảo vệ Hàn huynh không nhiều lắm.

Chương 552: Ý thức bị dẫn dắt

Ta tình cờ là một trong số họ.”

Lúc nàng nói “Phụ thân tâm ngoan thủ lạt quá nhiều”, ngữ khí có chút phẫn nộ, vẻ mặt trở nên có chút điên cuồng.

Ánh mắt Hàn Quyện có chút thương hại, không biết thương hại nàng hay thương hại chính mình.

Nhưng nụ cười trên mặt hắn vẫn không giảm: “Thì ra chuyến đi này của cô nương là vì uy hiếp ta.

“Đúng! Ta chính là đang uy hiếp ngươi”.

Nam Cung Yến không chút che giấu, nàng trực tiếp đứng dậy: “Chúng ta còn có 10 ngày mới có thể khởi hành, hi vọng Hàn huynh suy nghĩ kỹ càng, 10 ngày sau gặp lại!”

Dứt lời, trực tiếp một lần nữa hóa thành chân khí.

Trước khi lao ra khỏi cửa sổ, trực tiếp xé nát cách âm phù trên cửa.

Bất quá lần này, nó không trở lại trên tay Triệu Khế.

Mà là trực tiếp chui vào lòng bàn tay Hàn Giả, xem ra là muốn liên lạc bất cứ lúc nào.

Hàn Giả nhìn lướt qua Triệu Khế: “Bình Lăng Quân, mời đi!”

Triệu Khế đối với hành vi qua mặt của Nam Cung Yến có chút bất mãn, nhưng vẫn không nói gì.

Hừ một tiếng, liền trực tiếp rời khỏi Hàn phủ.

Sau khi ra khỏi phủ, trực tiếp độn thổ, cũng không quay đầu lại chạy tới vương cung.

Dù sao danh tiếng cũng đã thối nát.

Dứt khoát hoàn toàn cởi mở, không chừng còn có thể từ phụ vương bên kia vớt được một ít chỗ tốt.

Hàn phủ.

Hàn Quyện duỗi lưng ra khỏi phòng khách.

Hàn Giả thậm chí cũng không hỏi hai người nói cái gì, chỉ là vỗ vỗ bả vaiHàn Quyện "Mau trở về nghỉ ngơi đi!"

Hàn Quyện gật đầu.

Hắn vốn định hỏi cái gì đó, nhưng chỉ do dự một lát liền thôi.

Trước khi đi, hắn nhìn về phía đại sảnh nghị sự vài lần.

Vừa lúc nhìn thấy mấy người Trịnh gia đi ra hít thở không khí.

Tuy rằng thần sắc như thường, nhưng khí tức quanh thân lại vô cùng ủ dột.

Giờ này.

Hắn nghĩ đến pháo hoa đêm qua nở rộ ở trên không vương cung.

Không biết lửa cháy khắp toàn cảnh Ngụy Hàn, có rực rỡ như vậy hay không.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, từ từ thở dài.

Ngọn lửa này đã thiêu hủy rất nhiều thứ!"

……..

Trong mộng cảnh.

Doanh Vô Kỵ hôm nay lên giảng khóa học online, mà là thống kê một chút tình hình các học tử di chuyển.

Những người này chơi trò chơi trốn tìm gần hai tháng, thừa dịp hỏa hoạn trực tiếp trốn ra bên ngoài, sau đó mang theo gia đình điên cuồng chạy trốn.

Tuy nói hoàn cảnh bên ngoài rất khó khăn, nhưng điểm kỹ năng của bọn họ đều có đủ.

Vốn còn tưởng rằng dưới tầng tầng tạo áp lực của hai nhà Ngụy Hàn, sẽ có không ít người gặp áp lực nặng nề, không nghĩ tới áp lực của dòng họ Triệu thị vô cùng đúng chỗ, lực bao vây của hai nhà Ngụy Hàn so với trong tưởng tượng đều nhỏ hơn.

Đương nhiên, bọn họ vẫn có không ít người bị bắt trở về.

Bất quá bị bắt trở về, cũng không phải bởi vì kỹ năng chạy trốn không tinh, mà là vì để hấp dẫn lực chú ý của những quan sai kia.

Quy mô di chuyển lần này tương đối lớn, muốn bảo trụ đại đội, nhất định phải có chiến thuật chỉnh thể rất mạnh.

Cũng may những người này đều rất nghe chỉ huy, đem tổn thất giảm xuống thấp nhất.

Thậm chí những người chủ động bại lộ này, cũng không phải là người trẻ tuổi Doanh Vô Kỵ chọn trúng, mà là người nhà của bọn họ.

Bọn họ nguyện ý làm như vậy, một là xác định Ngụy Hàn gia không muốn kích thích mâu thuẫn vào lúc này, hai là hy vọng con cháu mình thành tài, chờ bọn họ thành tài, còn có thể gửi về một ít tiền tài trợ cấp gia đình.

Doanh Vô Kỵ còn cam đoan với bọn họ, về sau còn có thể nghĩ biện pháp khác, đem bọn họ đón đến Vùng đất mới.

Chắc chắn rồi.

Trong đó có không ít câu chuyện bi thương của gia đình.

Nhưng về thế cục tổng thể, vẫn tương đối làm cho người ta phấn chấn.

Mà nhóm thanh niên tuấn kiệt Doanh Vô Kỵ chọn, cũng mang theo người nhà đi lên tuyến đường đơn độc, tuyến đường này có thể nối thẳng đại bản doanh Doanh Vô Kỵ, so với đại đội, bọn họ còn có thể an toàn hơn một chút.

Chương 552: Ý thức bị dẫn dắt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chỉ cần bọn họ vừa đến, sẽ có rất nhiều ruộng tốt cho bọn họ trồng trọt.

Bậc cha chú làm nông canh.

Người trẻ tuổi trực tiếp dựa vào yêu mạch tu luyện, hơn nữa Doanh Vô Kỵ làm các loại công pháp pháp thuật đo ni đóng giày cho bọn chúng, chẳng mất bao lâu thời gian, liền có thể trở thành tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Phù…..".

Doanh Vô Kỵ rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng càng cảm giác Mặc gia thôi diễn thuật dùng tốt, nếu không phải kết hợp toàn bộ địa hình đồ Lê quốc, những người này chỉ sợ cho dù có thể chạy ra một nhóm, cũng sẽ có hao tổn cực lớn.

Đến lúc đó, chỉ sợ thật sự chỉ có thể khiến lão thất phu Triệu Dĩnh kia, thậm chí theo ý Triệu Kỵ, trực tiếp đối chọi cứng với Ngụy Hàn.

Tuy nói cũng không phải là không thể tiếp nhận.

Nhưng nhất định sẽ hao phí không ít nguyên khí.

Hy vọng mọi chuyện suôn sẻ!

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ hơi nhếch lên, cũng không biết lúc Triệu Ninh nhìn thấy rất nhiều dân chúng đến Vùng đất mới, sẽ có tâm tình như thế nào.

Chắc cũng nên cao hứng.

Doanh Vô Kỵ nhìn thoáng qua tiểu hồ ly ghé vào trên vai ngủ say, cười cười liền chuẩn bị rời khỏi mộng cảnh.

Lại chưa từng nghĩ, hắn bỗng nhiên cảm giác ý thức của mình bị dẫn dắt.

Loại dẫn dắt này hắn quá quen thuộc.

Cùng cảm giác dẫn người đi vào mộng vô cùng gần gũi.

Ai đây?

Sát thủ do Vi Nga phái phái đến?

Doanh Vô Kỵ cười cười, hiện tại ở trong mộng cảnh, nhưng hắn không sợ ai, liền không chút kháng cự, trực tiếp theo lực dẫn dắt, đi tới một chỗ thế giới khác xám xịt.

Phương thế giới này mờ mịt, hư ảo, xung quanh ngoại trừ một cái bàn đá, hai cái ghế đá chỉ có một mảnh hư không.

Hắn ngồi xuống một cái ghế đá, không khỏi nhếch miệng.

Mộng cảnh này.

Thật đúng là mẹ nó đơn sơ.

Ngay cả chỗ đặt chân cũng không có.

Tiến vào cái mộng cảnh này hắn liền có thể phán đoán ra, mộng cảnh này tuyệt đối không phải dùng để ám sát mình.

Cho dù chủ nhân mộng cảnh thực lực thế nào, hắn không thể dễ dàng phán đoán ra.

Nhưng mộng cảnh này.

Thật là đơn giản đến thái quá.

Đang lúc hắn tò mò thân phận chủ nhân mộng cảnh.

Một tiếng ho nhẹ có vẻ xấu hổ vang lên.

Khụ khụ! Doanh huynh đừng trách, bần đạo cũng không có thiên phú khống mộng, dốc lòng nghiên cứu nhiều năm, mới miễn cưỡng sáng chế ra một tấm phù nhập mộng. Cảnh tượng có chút đơn sơ, kính xin Doanh huynh chớ trách.

Quay lại nhìn đi.

Thấy một đạo sĩ mệt mỏi, chậm rãi đi tới, ngồi xuống đối diện.

Đã lâu không gặp, không nghĩ tới gặp lại theo cái phương thức này.

Doanh Vô Kỵ từ trên xuống dưới đánh giá Hàn Quyện: "Đạo trưởng quả nhiên là kỳ tài phù lục, thậm chí ngay cả khống mộng cũng có thể lấy phù lục để dùng, không biết hôm nay gặp ta có chuyện gì ?

Đối với Hàn Quyện, hắn vẫn không hoàn toàn coi là người một nhà.

Nhưng đã xa xa không đề phòng như trước.

Chỉ việc hắn ra sức bổ Bia Mục Dã, người này hoàn toàn xứng đáng là đàn ông đích thực.

Cho dù thận hư.

Đó cũng là đàn ông đích thực.

Hàn Quyện còn ngái ngủ nâng cằm: "Mạo muội đến đây, đương nhiên là vì xin Doanh huynh giúp đỡ!'

Doanh Vô Kỵ nhướng lông mày: "Xin giúp đỡ?"

Đúng vậy!

Hàn Quyện bất đắc dĩ lắc đầu: "Từ khi phá vỡ bia Mục Dã, ta đã biết có một ngày như vậy, nhưng so với tưởng tượng của ta còn sớm hơn một chút. Vương thất phóng ra ngọn lửa lớn này, thật khiến bần đạo cháy đến sứt đầu mẻ trán.

Doanh Vô Kỵ từ chối cho ý kiến, ngọn lửa này cùng vương thất không quan hệ, nhưng hắn hiểu như vậy, cũng không ảnh hưởng gì đặc biệt lớn.

Hắn cười như không cười nói: "Đạo trưởng kia hi vọng ta có thể làm cái gì, ngươi lại có thể vì ta làm cái gì?"

"Huynh để bần đạo suy nghĩ một chút".

Hai mắt Hàn Quyện tràn đầy buồn ngủ, làm ra bộ dáng suy nghĩ, suy nghĩ một hồi mới lên tiếng: "Trịnh gia có thể sẽ gặp phải một hồi hạo kiếp, chuyện này hắn là tránh không được, chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra, bần đạo cả gan xin Doanh huynh bảo vệ mẫu thân và ông ngoại ta".

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ.

Hắn nói không sai.

Hai nhà Hàn Trịnh quyết liệt gần như là tất nhiên, bởi vì trước đó đã nghe Triệu Kỵ nói qua, hắn thu nạp không ít người Trịnh gia, lần di chuyển này sẽ liều mạng phối hợp với vương thất, có bọn họ phá rối, quan hệ Hàn Trịnh tất nhiên sẽ chuyển biến xấu, hơn nữa Hàn gia đã sớm muốn triệt để thôn tính Trịnh gia, cho dù lần này không quyết liệt, Trịnh gia cũng sẽ bị chậm rãi xâm chiếm.

Cho nên dứt khoát thuận tay đẩy thuyền, lúc phóng hỏa chơi một trò nhỏ giấu đầu hở đuôi.

Nhưng đó cũng là điều không thể tránh khỏi.

Nhưng còn một chi tiết nữa, Hàn Quyện chỉ nhắc đến mẹ và ông ngoại, chứ không nhắc đến bản thân.

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Đạo trưởng kia có thể vì ta làm chuyện gì ?”

Ta hiện tại tự thân khó bảo toàn, cái gì cũng không thể làm !

Hàn Quyện đương nhiên nói: “Tôi đang xin Doanh huynh giúp đỡ, cũng không phải giao dịch với Doanh huynh”.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Những lời này thật mẹ nó có đạo lý.

Âm thanh Hàn Quyện vẫn có chút lười biếng, nhưng ánh mắt nhìn về phía Doanh Vô Kỵ lại tương đối nghiêm túc: “Doanh huynh, việc này, giúp sao?”

Doanh Vô Kỵ suy nghĩ trong chốc lát, đưa ra một đáp án.

“Cố hết sức!”

Dựa theo nội dung vở kịch, Triệu Kỵ sẽ vì kích thích mâu thuẫn giữa hai nhà Hàn Trịnh, thông qua các loại thủ đoạn khuyến khích Hàn gia giết người Trịnh gia ở Hàn phủ.

Một bước này, rất hữu dụng, nhưng không phải chuyện nhất định phải làm.

Doanh Vô Kỵ mặc dù đối với Hàn Quyện không phải đặc biệt hiểu rõ, nhưng cũng biết mục đích của hắn cùng sư môn hắn.

Việc này.

Có thể giúp!

Hàn Quyện chắp tay: “Vậy cảm ơn Doanh huynh nhiều rồi!

Doanh Vô Kỵ cười xua tay, đứng lên: “Không cám ơn! Nếu không chuyện gì khác, ta đi trước”.

Hàn Quyện lại gọi hắn lại: "Doanh huynh chớ vội, ta còn có một chuyện liên quan đến Minh Đô muốn thương lượng với huynh!"

Hả?

Chương 553: Đợt thao tác có một không hai Chương 553: Đợt thao tác có một không hai

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ ánh mắt sáng lên, thoáng đoán được ngọn nguồn trong đó.

Hắn rất rõ ràng độ rắn của Bia Mục Dã, hơn nữa theo hiểu biết trước mắt của hắn cơ bản không bất kỳ cách nào, có thể tạo thành thương tổn trực tiếp đối với Bia Mục Dã.

Đợt thao tác kia của Hàn Quyện, đúng là có một không hai.

Điểm mấu chốt này, Minh Đô cực kỳ mẫn cảm.

Nam Cung Yến không tìm Hàn Quyện mới là chuyện ngạc nhiên.

Hắn lại một lần nữa ngồi trở về: "Nói chi tiết!"

Hàn Quyện cũng không giấu diếm, liền đem chuyện vừa rồi phát sinh toàn bộ nói một lần, cuối cùng bổ sung nói: "Nếu là sở liệu không sai, Nam Cung Yến bản thân hắn là đã nắm giữ cách động vào được Bia Mục Dã, chẳng qua không có trực tiếp như ta."

Nam Cung Yến nếu có thể lấy được lòng tin của phụ thân ta, vậy nhất định là vì liên minh họ Cơ.

Bia Mục Dã là vật quy tắc, ảnh hưởng đối với thế giới hiện tại…..".

Này? Doanh huynh, huynh có hiểu cái này hay không?

"Hơi hiểu! Ngươi nói tiếp đi!"

Doanh Vô Kỵ cười cười, trong lòng lại càng coi trọng sư môn Hàn Quyện, cô nàng Mễ Tinh Ly kia mất chín trâu hai hổ mới hiểu rõ bản chất của Minh Đô, kết quả ở chỗ Hàn Quyện, giống như kiến thức cơ bản.

Doanh huynh học thức thật là uyên bác!

Hàn Quyện tượng trưng mà khen một câu, liền tiếp tục nói: "Bia Mục Dã là vật quy tắc hóa mọi vật, cho dù tại Minh Đô, ảnh hưởng đối với thế giới hiện tại muốn cao hơn những sự vật khác, nhưng cho dù cao hơn nữa, cũng có giới hạn."

Muốn dựa vào bia Mục Dã trong Minh Đô, trực tiếp thực hiện mục tiêu liên minh họ Cơ, không khác gì người ngốc nói mê.

Cho nên bọn họ khẳng định là, để cho Bia Mục Dã sinh ra biến cố cực độ bất lợi họ Doanh, bức bách Lê Càn một lần nữa mở ra Mộ bàn.

Sau đó lại mượn họ Doanh, làm chuyện có lợi cho họ Cơ.

Nếu là sở liệu không sai, bọn họ muốn làm, là muốn Bia Mục Dã Minh Đô trực tiếp xóa tên hai họ Doanh Triệu.

Ả dùng ta, nói vậy chính là vì làm chuyện này.

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ, cảm giác hắn nói đích xác có lý.

Hoàn toàn phù hợp với tất cả các dấu hiệu hiện tại.

Khanh!

Một tiếng kiếm ngâm.

Hàn Quyện không biết từ đâu lấy ra một thanh kiếm, chậm rãi đẩy tới trước mặt Doanh Vô Kỵ: "Bọn họ cho rằng, ta có thể bổ ra Bia Mục Dã, là bởi vì chất liệu bội kiếm. Nhưng kỳ thật không phải, thanh kiếm này làkiếm ý ta tu, có thể trợ

Doanh huynh vung kiếm ba lần, triệt để phá hủy Bia Mục Dã bên trong Minh Đô, khiến cho Bquy tắc huyết mạch Bia Mục Dã lại yếu đi hai thành!”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Hắn xem như thấy rõ ràng.

Hắn có thể hiểu được suy nghĩ của Hàn Quyện.

Bất quá càng làm cho hắn tò mò, chính là thủ đoạn của Hàn Quyện.

Hắn cầm thanh kiếm, chỉ cảm thấy một cỗ tin tức huyền diệu tràn vào trong đầu.

Loại cảm giác này, giống như là kiếp trước lần đầu tiên nhìn thấy mã số, vô cùng thâm ảo

Mẹ kiếp!

Đây rốt cuộc là kiếm ý, hay là quy tắc?

Doanh Vô Kỵ cười cười, lại đem kiếm đẩy trở về: “Thanh kiếm này rất mạnh, nhưng không phải là cách mang lại lợi lộc cho chúng ta, cũng không phải là cách ngăn cản liên minh họ Cơ, xin thứ cho ta khó có thể tuân mệnh.”

Đây thật đúng là không phải hắn không muốn làm.

Từ đại thế mà nói…..”. Nếu quả thật có cái gọi là đại thế.

Biến pháp là thuận theo đại thế, mà Bia Mục Dã đại biểu quy tắc huyết mạch, chính là đồ vật.nghịch đại thế

Theo lý thuyết mà nói, bất cứ một quốc gia nào chủ trương biến pháp, đều không nên phản đối làm sụp đổ bia Mục Dã.

Nhưng sự vật không phải vậy.

Phá hủy bia Mục Dã, đối với người hiện tại của các đại thế gia, ảnh hưởng cũng sẽ không đặc biệt lớn, nhưng hậu bối sắp

sinh ra, là đả kích mang tính hủy diệt.

Quy tắc huyết mạch sụp đổ, từ thiên phú mà nói, thế gia sẽ mất đi tất cả ưu thế.

Triệu Kỵ cho dùchủ trương quy tắc mới, cũng không thể không lo lắng vấn đề nhân tài hậu bối tôn thất vương thất.

Để cho người đã có lợi ích, buông tha cho lợi ích đã hưởng thụ ngàn năm.

Chuyện này khó hơn lên trời.

Doanh Vô Kỵ nheo mắt, cũng khó trách Hàn Quyện tìm chính mình, mà không phải Lê vương thất.

Chỉ là…..".

Nam Cung Yến sẽ thông qua phương thức tổn hại huyết mạch Doanh Triệu, bức bách Doanh Triệu mở Mộ bàn ra.

Kiếm ý này của Hàn Quyện, không thay đổi được hậu quả ác liệt mà Nam Cung Yến tạo thành, nhưng có thể đem tổn thất Doanh Triệu phải chịu, để cho tất cả thế gia khác đều hưởng thụ, gọi là san sẻ rủi ro.

Đối với hiệu quả này, Doanh Vô Kỵ có thể tiếp nhận.

Nhưng Triệu Kỵ rất khó tiếp nhận, bởi vì cho dù như thế nào, Triệu thị cuồn cuộn không ngừng thiên tài, đều là sức mạnh lớn nhất của vương thất, lưỡng bại câu thương tuyệt đối không phải kết quả ông ta muốn nhìn thấy.

Cho nên một lần nữa mở ra Mộ bàn, vẫn là một sự kiện lớn.

Chính mình lao lực đi, thậm chí có thể bị cắn trả, nhưng kết quả thật sự rất khó làm cho người ta hài lòng.

Hàn Quyện lại đem kiếm ý đẩy qua: "Quy tắc cũ càng yếu, quy tắc mới sinh ra càng nhanh. Doanh huynh, thiên hạ này

Càn Lê hai nước đi trước biến pháp, chẳng lẽ còn luyến tiếc quy tắc huyết mạch sao?"

Nghe điều này.

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ, là cái này lý không giả.

Chỉ cần quy tắc mới sáng lập, gần 100 nghìn học tử của mình, đại khái sẽ kiếm được lợi nhuận lớn.

Nhưng hắn vẫn lắc đầu: "Lý do tương tự, ta không biện pháp thuyết phục bệ hạ. Làm như vậy, Mộ bàn vẫn sẽ mở ra, bọn họ nên trọng tố quy tắc huyết mạch, vẫn sẽ trọng tố. Thay vì làm như vậy, ta còn không bằng đi ngăn cản bọn họ tiếp cận Bia Mục Dã trong Minh Đô.

Hàn Quyện cười nói: "Doanh huynh yên tâm, bọn họ không làm được!"

Doanh Vô Kỵ nhướng mày: "Ngươi có biện pháp?

Chương 554: Chỉ cần tin ta Chương 554: Chỉ cần tin ta

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hàn Quyện cười nói: "Đương nhiên là có biện pháp, Doanh huynh chỉ cần tin ta là được!

Doanh Vô Kỵ nhìn chăm chú hắn: "Vậy cắn trả thì sao?"

Hàn Quyện như có điều suy nghĩ: "Minh Đô chỉ là thuộc hạ của đương kim thế giới, quy tắc cắn trả sẽ giảm xuống, nhưng cũng không phải Thai Thuế Cảnh bình thường có thể thừa nhận…"

Hắn trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Doanh huynh! Huynh muốn trở thành Minh Đô chi chủ sao?"

Hả?

Doanh Vô Kỵ hoảng sợ.

Hàn Quyện gật đầu: "Ta không giải quyết được vấn đề cắn trả, bằng không cũng không khả năng hiện tại đều trọng thương chưa lành, lần này huynh tất nhiên sẽ bị thương, hơn nữa ta không giúp được cho huynh, cho dù huynh là nhị phẩm linh thai, cũng ít nhất toàn lực chữa thương một tháng mới có thể khôi phục."

Mặc kệ Doanh huynh có muốn làm như vậy hay không, đây đều là nhiệm vụ ta xuống núi, coi như ta thiếu Doanh huynh một món nợ, bất quá có thể dùng bí mật Minh Đô để bồi thường.

Doanh Vô Kỵ hứng thú: "Ngươi nói Minh Đô Chi Chủ, là con rối của Minh Đô sao?"

Cái này ta không dám chắc!

Hàn Quyện kinh ngạc nhìn hắn, không ngờ hắn lại hiểu Minh Đô nhiều như vậy.

Suy nghĩ một lát nói: "Minh Đô bản thân chính là một thứ đại khủng bố, nhưng bất luận cỡ nào khủng bố, nó đều là dựa vào hiện thế mà tồn tại, Doanh huynh mời xem!"

Hắn vung tay lên.

Phía sau liền xuất hiện một khôi lỗi bằng gỗ.

Thân thể khôi lỗi thoạt nhìn không hề có sức sống, nhưng lại có một đôi mắt hề hề, nó nhìn Hàn Quyện có thể tùy ý đi lại, lộ ra thần sắc hâm mộ.

Đáng tiếc, nó không nhúc nhích được.

Nhưng đúng lúc này, các đốt ngón tay của con rối rối đều toát ra từng sợi nhỏ, sợi nhỏ nhanh chóng kéo dài, nối liền với các đốt ngón tay đối ứng của Hàn Quyện.

Bắt đầu từ lúc này, bất kể Hàn Quyện làm động tác gì, khôi lỗi cũng sẽ làm động tác đó.

Hàn Quyện bất động, nó cũng chỉ có thể bất động theo.

Theo thời gian trôi qua, ánh mắt tham lam của khôi lỗi càng ngày càng sáng rực.

Lúc này, Hàn Quyện dừng động tác.

Khôi lỗi lại không dừng lại như trước, mà là nóng nảy vụng về muốn đong đưa tứ chi của mình.

Biên độ không lớn, thực sự động đậy, thậm chí có chút ảnh hưởng đến động tác của Hàn Quyện.

Hàn Quyện cười nhạt, trực tiếp vung kiếm chém đứt sợi tơ, Khôi Lỗi liền ầm ầm ngã xuống đất, giãy dụa trên mặt đất một hồi rồi bất động.

Hắn nhìn về phía Doanh Vô Kỵ khẽ mỉm cười: "Doanh huynh, huynh hiểu chưa?

Hiểu rồi!

Doanh Vô Kỵ cười cười, hắn biểu diễn thật đúng là mẹ nó có chút hình tượng.

Con rối này có ý thức, lại không nhúc nhích được, cho nên thông qua sợi tơ neo vào người Hàn Quyện, đi theo hắn làm động tác.

Nhưng theo thời gian trôi qua, hắn học được cách cử động, liền ý đồ muốn khách át chủ, để Hàn Quyện trở thành con rối của hắn.

Hàn Quyện, đối ứng với hiện thế.

Khôi lỗi, đối ứng chính là Minh Đô.

Mà sợi tơ này…..".

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Sợi tơ này, đại biểu cho quy tắc?"

Hàn Quyện gật đầu nói: "Đúng vậy! Thế giới Minh Đô này, bản thân chỉ là một con rối có ý thức nhưng không sức sống. Ngay từ đầu, nó đã chết. Nhưng sau khi lợi dụng quy tắc hiện thế, nó đã sống lại.

Nếu là một Minh Đô sống, huynh tự nhiên không thể trở thành Minh Đô chi chủ chân chính.

Nhưng nếu như Minh Đô đã chết rồi?

Hàn Quyện cười cười, cúi người nắm lấy sợi tơ con rối đứt một nửa, sau đó giống như trói chết chó, trói nó vào cọc gỗ.

Doanh Vô Kỵ hiểu ý của hắn.

Chỉ cần mình chặt đứt quy tắc huyết mạch giữa Minh Đô và hiện thế, sợi tơ đứt đoạn này, liền nắm chặt trong tay mình.

Nếu là chặt đứt tất cả quy tắc liên hệ, vậy mình cũng rất có hi vọng trở thành Minh Đô chi chủ.

Đến lúc đó, Minh Đô giống như con rối chết tiệt này.

Cho dù còn có ý thức, cũng không lật nổi sóng gió lớn gì.

Đến lúc đó.

Nếu như bên trong thật cất giấu bí mật ma chủng.

Chính mình cũng không phải không khả năng đạt được, cũng không cần lo lắng vấn đề an toàn của Hoa Triều.

Đây quả thật là thời cơ ngàn năm có một.

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi: "Giống Bia Mục Dã như vậy, còn có mấy chỗ?

Hàn Quyện lắc đầu: "Ta cũng không rõ lắm, ta chỉ có thể cam đoan với Doanh huynh, hủy diệt bia Mục Dã của Minh Đô, sợi tơ ít nhất có thể đứt ba thành!"

Ba thành!

Doanh Vô Kỵ lâm vào trầm tư.

Tuy rằng không biết lý luận rối gỗ của Hàn Quyện có chính xác hay không.

Nhưng đáng để đánh cược.

Chuyện Hoa Triều không thể kéo dài thêm nữa.

Hắn gật đầu: "Đồng ý giao dịch!"

Đa tạ!

Hàn Quyện lười biếng chắp tay.

Doanh Vô Kỵ có chút tò mò: "Ngươi hình như rất chắc chắn ta sẽ tiếp nhận điều kiện này.

Hàn Quyện cười nói: "Doanh huynh chính là người thuận theo đại thế, tự nhiên không khả năng làm ra chuyện nghịch thế. Đa tạ, kính xin Doanh huynh có thể tuân thủ lời hứa.

"Yên tâm! Chờ ngươi trở về, tìm thủ đoạn bình thường báo cho ta biết một lần là được".

Đúng rồi Doanh huynh!

Hàn Quyện duỗi lưng một cái: "Nếu lần này bần đạo có thể may mắn không chết, xin Doanh huynh trả miếng ngọc lại cho ta.

Dứt lời, thân hình trực tiếp tiêu tán.

Hắn đi rồi, mộng cảnh này cũng không cách nào tiếp tục duy trì.

Doanh Vô Kỵ mở mắt ra, lại có thể cảm ứng được hư ảnh lơ lửng trong đầu mình.

Thanh kiếm vẫn còn đó.

Hàn Quyện này, thật đúng là một diệu nhân!

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ, hiểu biết của Hàn Quyện đối với Minh Đô tuyệt đối đã đạt tới trình độ người thường khó có thể với tới.

Ít nhất Triệu Kỵ và Mễ Tinh Ly đều kém xa.

Cho nên đạo sĩ này, đến tột cùng là từ nơi nào hiểu được Minh Đô?

Nơi này, là thiên đường Vi Nga phái.

Chương 555: Trảm bia Mục Dã Chương 555: Trảm bia Mục Dã

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng thời gian tồn tại, lại sớm hơn tất cả sử sách tồn tại hiện nay, nhưng mà trong tất cả nhận thức, nó lại được biết đến sau khi xuất hiện Vi Nga phái.

Nhìn biểu hiện của Hàn Quyện, không giống loại người cấu kết với Vi Nga phái.

Chẳng lẽ có người trước Vi Nga phái một bước, đã sớm phát hiện Minh Đô?

Doanh Vô Kỵ không xác định, nhưng có thể đi vào Minh Đô

Nhưng lần này đi.

Nhưng không thể để cho Triệu Kỵ biết.

Cho tới bây giờ, hắn mới chính thức hiểu được sự hung hiểm của "Đại thế".

Từ phương diện nào đó mà xem, Trảm Bia Mục Dã, cũng là một phần của biến pháp.

Lúc trước, Bia Mục Dã bởi vì mất mát, cùng với một kiếm kia của Hàn Quyện, quy tắc huyết mạch đã suy yếu đến 5 thành so với thời kỳ toàn thịnh.

Triệu Kỵ không tức giận, cũng không phải là bởi vì ông ta cũng muốn cho tất cả quý tộc đều buông tha ưu thế huyết mạch.

Mà là bởi vì lời nguyền của Doanh Triệu vương thất cũng tiêu trừ, hoàn toàn có thể triệt tiêu sự lo ngại do Bia Mục Dã mang đến cho ông ta.

Nhưng nếu Bia Mục Dã tiếp tục suy yếu…..".

Phải thừa nhận.

Ở góc nhìn Doanh Vô Kỵ, khuynh đảo triệt để quy tắc huyết mạch, đối với Lê quốc sau khi biến pháp thành công khẳng định là có lợi.

Bởi vì quy tắc huyết mạch, là một loại chế độ phân phối, mà không phải là giao trắng cho một nhóm người thiên phú cao hơn.

Pháp luật tại Vùng đất mới, cũng chắc chắn thuận theo đại thế, làm cho bất luận kẻ nào cống hiến cho quốc gia đều có thể tỏa sáng rực rỡ.

Nhưng đây chỉ là cái nhìn của Doanh Vô Kỵ.

Hắn có cái nhìn này, cũng là bởi vì có ký ức lịch sử kiếp trước.

Hắn tin tưởng, nhưng hắn cũng không phải 100% xác định, lịch sử có thể dựa theo quỹ tích giống nhau.

Mà trong mắt Triệu Kỵ thì sao?

Doanh Vô Kỵ dường như có thể khẳng định, nếu như mình đem lời nói của Hàn Quyện chuyển cáo cho Triệu Kỵ, vị cha vợ của mình này, tuyệt đối sẽ không cho phép chính mình tiến vào Minh Đô.

Huống chi.

Lực lượng tân sinh mấy ngày tới tiến vào chiếm giữ Vùng đất mới, kỳ thật là do mình tỉ mỉ bồi dưỡng ra.

Đây không thể nghi ngờ là cướp người của Lê quốc.

Cho dù Doanh Vô Kỵ chỉ là vì tự bảo vệ mình, cho dù hắn cho rằng nỗ lực của mình đáng giá hơn mấy thứ này.

Đây cũng là hành vi cướp nhân tài.

Doanh Vô Kỵ có thể miễn cưỡng thuyết phục mình không thẹn với lương tâm.

Nhưng những chuyện này, tuyệt đối không thể bị Triệu Kỵ phát hiện bất cứ dấu hiệu gì.

……

Sáng sớm hôm sau.

Triệu Khế đắc ý rời khỏi vương cung.

Nam Cung Yến phớt lờ hắn, trực tiếp liên lạc với Hàn Giả, khiến trong lòng hắn không thoải mái.

Nếu trong lòng không thoải mái.

Vậy hãy tìm cách để bản thân cảm thấy thoải mái.

Từ mùng một tết, hắn bị Triệu Kỵ buộc phải đâm sau lưng hai nhà Trương Bình Hầu và Ngụy Hàn, hắn liền hoàn toàn nhận rõ chính mình.

Đừng coi mình là người của thế lực nào.

Bởi vì các thế lực, đều sẽ không coi mình là người trưởng thành.

Triệu Khế hiểu được, mình cùng cô nương trong Lầu Xanh không kém nhiều lắm, lúc mọi người cần thì dùng, đừng hy vọng ai thật sự có thể chuộc đi làm tiểu thiếp.

Cho nên nên làm như thế nào?

Gặp được vị khách này, liền nói những lời vị khách này thích nghe.

Gặp được vị khách kia, liền nói những lời vị khách kia thích nghe.

Đem bọn họ hầu hạ, sau đó kiếm thêm một ít chỗ tốt, bằng sức một mình nuôi sống toàn bộ thế lực trong bóng tối của mình.

Chỉ cần đừng bán đứng lợi ích cốt lõi của khách nhân khác, tất cả mọi người sẽ mắt nhắm mắt mở.

Gặp dịp thì chơi mà thôi!

Cũng tỷ như tối hôm qua, Triệu Kỵ bình thường đều không thế nào cho hắn sắc mặt tốt, biểu hiện được liền lại giống như cha con.

Hình phạt không còn nữa.

Còn có một ít chỗ tốt không đến nơi đến chốn.

Triệu Khế thậm chí còn cảm thấy may mắn, bởi vì lúc hắn nói với Triệu Kỵ chuyện Nam Cung Yến tư hội Hai nhà Ngụy Hàn, Triệu Kỵ dĩ nhiên một chút kinh ngạc cũng không.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng.

Tào công công là cao thủ hiếm có của Đại Lê.

Tuy rằng lúc mình gặp Nam Cung Yến, quá trình chân khí truyền độ đã đủ cẩn thận.

Nhưng dù sao mình chỉ là tam phẩm linh thai, Nam Cung Yến ngay cả thai thoái cảnh cũng chưa tới, làm sao có thể gạt được Triệu Kỵ?

Thậm chí, cho dù Nam Cung Yến bị theo dõi.

Thế lực sau lưng nàng cũng có thể thông qua những người khác liên lạc với hai nhà Ngụy Hàn.

Chẳng qua là chuyện này thích hợp Nam Cung Yến làm hơn mà thôi.

Nghĩ như vậy, Tào công công mắt nhắm mắt mở cũng không kỳ quái, có lẽ nhiệm vụ của hắn chỉ có một, đó chính là tùy thời diệt Nam Cung Yến.

Cục diện thẳng thắn thật tốt

Lại có thể an tâm làm Bình Lăng Quân một đoạn thời gian.

Trong khoảng thời gian này.

Chính mình dù sao cũng là nhi tử được phụ vương sủng ái thứ hai.

Khóe miệng Triệu Khế không ngừng nhếch lên.

Rồi hắn thấy một người.

Khóe miệng vừa mới giương lên, nhanh chóng kéo xuống.

Doanh Vô Kỵ cười híp mắt nói: "Bình Lăng Quân, chào buổi sáng!"

Uh!

Triệu Khế trầm mặt đáp một tiếng, nhanh chóng tiến vào xe ngựa của mình, không muốn cùng Doanh Vô Kỵ có bất kỳ trao đổi gì.

Chết tiệt.

Con rể nhà này mới là nhi tử được phụ vương sủng ái thứ hai.

……

Lễ mừng năm mới, triều hội ba ngày mới mở một lần.

Năm nay mặc dù là thời buổi rối loạn, nhưng kỳ thật cũng không cần thiết phải mở triều hội.

Bởi vì tất cả mọi người đang chờ.

Chờ một kết quả đại chiến cướp người.

Bất kỳ mưu đồ nào cũng vô dụng cho đến khi chờ đợi kết quả này.

…….

Chương 556: Ngươi có thể cút Chương 556: Ngươi có thể cút

Người dịch: PrimeK Tohabong

Điện Trọng Lê.

Triệu Kỵ đang phục phê công văn, tuy nói không đại sự gì xử lý, nhưng kiến thiết Vùng đất mới sắp tới, ông ta cùng La Yển cần đem hết thảy sự tình đều chuẩn bị cho tốt.

Năm trước ông ta cũng sửa sang lại một ít.

Bất quá bởi vì chuyện dân chúng hai nước Ngụy Hàn quá mức đạm định, ông ta đối với việc sửa sang lại những thứ này vẫn không phải đặc biệt tích cực.

Phần lớn công việc đều do La Yển xử lý.

Hiện tại thấy được hy vọng của dân chúng, nhiệt tình xử lý chính vụ của ông ta cũng tăng lên.

Chỉ là tốc độ này…

Thật sự đáng lo!

Từ khi Triệu Ninh ngồi lên vị trí giám quốc, ông ta gần như phủi tay khỏi việc này, nhiều năm như vậy trôi qua, thật đúng là có chút ngại, nhìn công văn chồng chất như núi này, thật sự có chút đau đầu.

May mắn là La Yển đã xử lý gần 70%.

Nếu không thật đúng là có chút bận rộn.

Ai!

Triệu Kỵ phê xong một tấu chương, tiện tay ném qua một bên, xoa xoa mi tâm có chút trướng lên.

Lão già nửa thân mình xuống đất như mình còn phải đầy đọa mình làm cái gì?

Bất quá suy nghĩ một chút, nếu như chính mình nửa đoạn thân thể nhập thổ, vậy La Yển tính là cái gì, chỉ còn một cái đầu ở bên ngoài?

Lão tiểu nhị này của mình.

Vì nữ nhi thật đúng là hèn mọn a!

Tất cả đều béo cho thằng nhóc họ Doanh kia.

Đúng lúc đó.

Ngoài điện truyền đến âm thanh của Lý công công: "Bệ hạ! Phò mã gia cầu kiến!"

Cho hắn vào đi!

Vâng!

Một lát sau.

Doanh Vô Kỵ sải bước đi tới, vẻ mặt đều là ý cười: "Phụ vương chào buổi sáng!

Triệu Kỵ nâng mí mắt, có chút ghét bỏ nói: "Sáng sớm đã đến, nếu như không phải báo tin vui, ngươi có thể cút!"

Phụ vương!

Doanh Vô Kỵ buông tay, bất đắc dĩ nói: "Nhi thần cả ngày ngồi xổm trong nhà, chính sự gì cũng không có, sao có thể mỗi ngày có hỉ sự báo được? Bất quá nhi thần quả thật có chuyện lớn muốn thương lượng với phụ vương".

Triệu Kỵ tiện tay cầm lấy một quyển công văn, cũng không nhìn hắn: "Nói đi!

Doanh Vô Kỵ cười cười, từ trong ngực lấy ra một khối gỗ đào.

Phía trên có một hàng chữ màu đen, giống như là cháy khét: Doanh huynh! Cứu mẹ ta, ông ngoại ta, ngày sau tất có trọng tạ!"

Đào mộc phiến truyền tin.

Là thủ đoạn truyền tin của Lão tử nhất mạch.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Đây là ở trong mộ, Hàn Quyện trước khi hôn mê đã đưa cho con, chắc là dùng để cầu cứu, xem ra biến cố lần này tại đất Trịnh đã khiến hắn sinh ra cảm giác nguy cơ rồi."

Triệu Kỵ gật đầu: "Hàn gia ý đồ thôn tính Trịnh gia đã lâu, hơn nữa đã đối với Trịnh gia sinh ra lòng hoài nghi, Vùng đất mới xây xong liền kề với Đất Trịnh u, Hàn gia không khả năng yên tâm bọn họ, lại càng sẽ không bỏ qua cơ hội này. Chuyện này cô đến xử lý, ngươi không cần quản!"

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc: "Phụ vương dứt khoát như vậy sao?"

Triệu Kỵ cười nhạt một tiếng: "Kết quả tốt nhất cũng chính là Đất Trịnh nương tựa vào vương thất. Nếu đất mới khánh thành, mảnh đất này, cô thật chướng mắt. Cha con Trịnh Liêm được vương thất che chở, mặc dù Hàn gia chậm rãi ngầm chiếm địa bàn Trịnh gia, bên trong cũng sẽ lòng người hoảng sợ, gà chó không yên".

"Phụ vương cao kiến!"

Lại nói chuyện với Triệu Kỵ một lát.

Mới mở miệng nói: "Đúng rồi phụ vương, nhi thần có thể bế quan vài ngày được không".

Triệu Kỵ nhíu mày: “Vì tìm hiểu tuyệt kỹ của Doanh Thập Tam?”

Hôm qua lúc chuẩn bị nghi thức xuất chinh, ông ta đã nghe Triệu Ninh nhắc tới.

Doanh Vô Kỵ gật đầu: “Vâng, cũng chỉ là thứ phù phiếm thôi”

Triệu Kỵ cười nhạo một tiếng, có vẻ cực kỳ khinh thường, nhưng lại bổ sung một câu: “Tìm hiểu thấu đáo, nhớ để cô liếc mắt một cái”.

Doanh Vô Kỵ cười cười.

Hôm nay tiến trình đặc biệt thuận lợi.

Sau khi rời khỏi Điện Trọng Lê, Doanh Vô Kỵ liền tìm được Lý Thải My, giả dạng thành một tiểu cung nữ, liền cùng nàng ra ngoài dạo phố.

Nàng đã nhiều năm không được tự tại như vậy, hơn nữa Doanh Vô Kỵ thực hiện nguyên tắc “mua mua mua”, khiến nàng đi dạo rất vui vẻ.

Buổi chiều, khi Doanh Vô Kỵ bảo đến lúc về rồi.

Nàng còn có chút chưa nỡ

Bất quá nàng cũng không muốn chậm trễ Doanh Vô Kỵ tu luyện, hơn nữa về sau còn có cơ hội, liền để hắn đưa về Điện Tình Giáng.

Doanh Vô Kỵ trở lại Phủ Phò mã, liền cùng Hoa Triều đi dạo Giáng thành một vòng, đem tiền lì xì của tiểu nhị phát ra ngoài.

Lúc mặt trời lặn hoàng hôn, rốt cục đi tới trong phòng luyện công.

Minh Đô.

Nó sẽ chỉ mở ra vào lúc hoàng hôn mỗi ngày.

Dùng chìa khóa tạm thời, hoặc là pháp thuật đặc biệt mới có thể tiến vào.

Một khi tiến vào, liền chỉ có đợi đến hoàng hôn kế tiếp mới có thể đi ra.

Cửa vào Minh Đô.

Chính là cái gương

Hơn nữa theo Lý Thải Đàm nói, độ sáng của gương, sẽ ảnh hưởng đến thực lực phát huy.

Coi như là gương sáng nhất của thiên hạ cũng ít nhất sẽ suy yếu hai thành thực lực.

Bọn ngươi thua thiệt, chính là ông mày kiếm lời?

Nói cách khác…..".

Kiếm không 20%?

Doanh Vô Kỵ nhe răng cười, từ trong ngực lấy ra một mặt kính thủy tinh.

Không biết tại sao.

Trước khi tiến vào Minh Đô, tâm tình hắn có chút kích động.

Có loại cảm giống như môi giới bất động sản xem nhà kiếp trước.

Lúc đầu hắn còn có chút kỳ quái.

Nhưng sau đó suy nghĩ cẩn thận.

Hàn Quyện, chính là người môi giới bất động sản kia.

Giấc mơ ngày hôm qua, tổng kết lại chính là một câu nói.

“Anh Doanh, anh muốn Minh Đô không? Chỉ cần anh hét giá, tôi liền đặt cọc cho anh 30%”.

Bia Mục Dã trong Minh Đô.

Tất phải chém!

Chương 557: Không phải đau đầu vì tiền Chương 557: Không phải đau đầu vì tiền

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cái gương kính này, Doanh Vô Kỵ kỳ thật đã sớm làm xong.

Vốn là muốn đồng thời cưới được hai cái công chúa, sau đó liền lấy ra để kiếm xèng

Ngọc xà thêm gương, đủ để Lê Quốc một đoạn thời gian rất dài sẽ không đau đầu vì tiền

Kết quả chưa từng nghĩ, đã xảy ra loại chuyện này.

Cho nên hắn quyết định quan sát một chút, bởi vì Lê vương thất hiện tại không thiếu tiền, chờ mình có thể lấy lại quyền nuôi đứa nhỏ lại đem vật này lấy ra cũng không muộn.

Không nghĩ tới đồ chơi này, tự nhiên trước tiên dùng ở Minh Đô.

Doanh Vô Kỵ nhìn mặt mình trong gương, chậm rãi niệm động pháp chú Lý Thải Đàm giao cho mình.

Ngay từ đầu, dường như cũng không gì thay đổi.

Chỉ là người trong và ngoài bốn mắt nhìn nhau.

Nhưng dần dần, mọi thứ dường như đã khác.

Đầu người trong gương hơi ngẩng lên…

Cười?

Trong nụ cười mang theo một tia kiệt ngạo.

Doanh Vô Kỵ trong lòng nhảy dựng lên một cái, cảm giác hơi có chút nguy hiểm.

Nhưng lấy tay sờ lên khóe miệng của mình, không biết từ lúc nào đã hơi hơi giương lên.

Vậy không phải hắn ta cười.

Mà là mình đang cười?

Doanh Vô Kỵ không xác định, nhưng cũng may nụ cười này không trở nên khoa trương hơn.

Mà hắn, cũng hồi lâu không cảm giác có dị trạng khác.

Rốt cục, chú ngữ đọc xong.

Nhưng hắn lại không cảm giác xuyên qua không gian.

Mà hắn hiện tại cảm nhận được hết thảy, đều là vô cùng chân thật.

Tình huống gì?

Chẳng lẽ Lý Thải Đàm gạt ta?

Doanh Vô Kỵ dùng tay trái khó hiểu nhìn nhìn gương, trong lòng có chút phiền não, thầm nghĩ tìm được Lý Thải Đàm cho nàng ta hai cái tát.

Đợi đã.

Tay trái?

Hắn nhanh chóng hoạt động một chút, phát hiện tất cả động tác mình làm ra đều đã phản chiếu.

Mà cỗ xúc động cho Lý Thải Đàm hai cái tát kia, lại thật lâu không tiêu tán.

Hình như mình trở nên có chút nóng nảy.

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ, mạnh mẽ đem cỗ cảm xúc táo bạo này đè xuống.

Ngay khi cỗ tâm tình nóng nảy này bị đè xuống, hắn cảm giác thực lực của mình cũng yếu đi chừng ba thành.

Đúng rồi.

Người bình thường thực lực ít nhất bị tước năm thành, 20% bởi vì gương, ba thành bởi vì hạn chế đối với bản ngã.

Bất quá tính toán, Doanh Vô Kỵ chỉ thua thiệt một thành.

Lấy có thực lực siêu phẩm linh thai, chỉ cần không đụng tới Cường giả Binh Nhân cảnh, hẳn là sẽ không có địch thủ.

Hắn đem gương thu vào trong ngực.

Liền sải bước đi ra khỏi phòng luyện công.

Thế giới giống như cùng thế giới hiện thực cũng không bất kỳ khác biệt gì, chỉ là người sống sờ sờ tồn tại trong thế giới hiện thực, đều thành hư ảnh như ẩn như hiện.

Thai hóa dịch hình đổi một bộ dung mạo.

Sau đó hoàn toàn ẩn nấp khí tức thân thể.

Hắn quyết định trước tiên nhìn xem Giáng Thành trong Minh Đô đến tột cùng là bộ dáng gì.

Hết thảy phải cận thận.

Vì thế dùng thời gian trọn vẹn một ngày, Doanh Vô Kỵ đi một vòng Giáng Thành , không khiến cho bất luận kẻ nào phát hiện.

Một vòng này, nhìn thấy nhiều thứ thật chướng tai gai mắt

Hắn nhìn thấy hơn 20 người vây quanh cùng một chỗ, cùng hút Quỷ Diện Hoa Khuyển Nhung .

Cũng gặp qua có chỗ làm tình tập thể mười mấy người

Còn có các loại trò đỏ đen

Giống hệt miêu tả của Lý Thải Đàm.

Minh Đô, là thiên đường ăn chơi trác táng

Kinh đô của cờ bạc đàng điếm

Doanh Vô Kỵ đương nhiên đối với việc này vô cùng khinh bỉ, lại mơ hồ có loại xúc động gia nhập với bọn chúng.

Loại xúc động này, khiến cho hắn tương đối lo âu.

Cô nàng Tinh Ly này nói quả nhiên không sai, ở nơi này, nhất định không thể mặc kệ bản ngã.

Vốn thứ đồ chơi này của mình, hết thảy đều làdục vọng nguyên thủy, đối với những thứ này một khi bị xâm nhập vào người thì khó mà giãy ra được.

Trong Vi Nga phái, phần lớn thành viên ngoại vi đều là loại người không thể thoát khỏi vũng bùn dục vọng này.

Nghe nói sau khi Vi Nga phái mới thành lập không lâu, rất nhiều người sa vào trong đó, ngay cả công việc Vi Nga phái cũng không làm, cả ngày chính là sống trong mơ màng.

Nhưng trung tâm chân chính vòng tròn, hoặc là được bồi dưỡng thành lực lượng sinh tồn của vòng tròn trung tâm tương lai, đối mặt với những hấp dẫn này, cũng sẽ không sa vào.

Không phải vì họ đã mất ham muốn.

Thay vào đó, họ thay đổi mong muốn của mình.

Đây chính là sự khác biệt giữa bản ngã và bản ngã tu luyện.

Vi Nga phái này, thật đúng là có chút không đơn giản.

Doanh Vô Kỵ nhéo nhéo cằm, trong lòng đối với những cao tầng Vi Nga phái liếc mắt một cái, nhưng cũng chỉ là liếc mắt một cái mà thôi.

Minh Đô quá lớn.

Hắn căn bản không rảnh cùng những tiểu lâu la này có bất kỳ dây dưa gì, hắn lần này tiến vào nơi này mục đích chỉ có một.

Đó chính là phá hủy Bia Mục Dã.

Nam Cung Yến khẳng định có quan hệ với Vi Nga phái, nhưng tuyệt đối không phải là thế lực chủ lưu Vi Nga phái.

Nếu không với nhân số của Vi Nga phái, ả ta hoàn toàn có thể muốn làm gì thì làm đối với Bia Mục Dã.

Quan hệ Minh Đô cùng hiện thế, Vi Nga phái không thể không biết, cho nên bên trong nhất định có không ít người canh gác.

Nam Cung Yến muốn tiếp cận Bia Mục Dã, chỉ dựa vào Lý Thải Đàm là tuyệt đối không khả năng, ả tìm được Lý Thải Đàm, mục đích lớn hơn nữa, hẳn là đạt được Hỗn Nguyên chân khí.

Thế lực phía sau Nam Cung Yến chỉ sợ sẽ sắp xếp cho ả không ít trợ lực.

Cha vợ hẳn là sẽ phái vào không ít người, đây hoàn toàn là một hồi hỗn chiến!

Hỗn chiến…..".

Chương 558: Thanh thế to lớn Chương 558: Thanh thế to lớn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ, lần này nhất định sẽ thanh thế to lớn, nhưng đối với mình độ khó cũng không phải đặc biệt cao.

Trong Vi Nga phái, Ngộ Thần Cảnh là cao tầng tương đối nhiều, Binh Nhân cảnh lại bởi vì con đường bọn họ tu luyện

bản ngã tương đối ít, lực lượng trung kiên kỳ thật là Thai Thuế Cảnh.

Hơn nữa bởi vì Vi Nga phái có quyền chủ đạo gần như tuyệt đối đối với Minh Đô, phòng thủ xung quanh Bia Mục Dã, cho dù mạnh cũng không mạnh đến đâu.

Trận hỗn chiến này.

Bản thân có và chỉ có một con đường.

Đó chính là dựa vào 72 thuật Địa sát ẩn hình

Con đường này tương đối dễ đi, bởi vì chuyện người khác làm rất phức tạp, mà mình chỉ cần chém Bia Mục Dã ba kiếm là được.

Lấy siêu phẩm linh thai của mình cùng các loại thần thông.

Làm người sống sót cuối cùng hoàn toàn không vấn đề.

Vấn đề duy nhất là, làm sao qua được bài!

Đây mới là vấn đề Doanh Vô Kỵ đau đầu nhất.

Tất cả gương đều là cửa vào Minh Đô, nhưng cửa vào nhất định là cửa ra, chính mình là từ Phủ Phò mã luyện công phòng vào Minh Đô, cũng cũng sẽ từ nơi này đi ra.

Nhưng vị trí bia Mục Dã lại ở An Ấp- biên giới Càn Lê, cách Giáng Thành ngoài đời thực có chút xa

Cho dù là dùng Thất Tinh Bộ cũng phải mất ít nhất 3 ngày 3 đêm

Nếu ở trong Minh Đô 3 ngày

Hoặc là dùng thời gian ba ngày len lén trốn đi An Ấp.

Bởi vì hiện tại mình căn bản không lý do trường kỳ bế quan, lĩnh ngộ tuyệt kỹ không cần liên tục bế quan, vừa mới đột phá Thai Thuế Cảnh lại cơ bản không cần xung cảnh.

Thời điểm mấu chốt mẫn cảm này biến mất ba ngày, rất dễ khiến người ta hoài nghi.

Cho nên…..".

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ, từ trong ngực móc gương ra, về tới phòng luyện công.

Chợt từ trong vòng ngọc lấy ra từng sợi tơ gỗ, chân khí rót vào, đem nó nặn thành bộ dáng kinh mạch của mình, trút tinh khí thần vào đó, lấy kinh mạch làm cơ sở ngưng tụ thành một con rối do huyết nhục tạo thành.

Cuối cùng chân khí kích động, con rối liền biến thành một bộ thân thể giống hệt mình

Đây tự nhiên chính là thần th ông thân ngoại hóa thân học được từ lão lưu manh.

Hai bộ thân thể đều là bản tôn.

Chia sẻ một CPU

Nếu như thực lực đạt tiêu chuẩn, đại biểu chính là song trọng chiến lực.

Nhưng đối với Doanh Vô Kỵ mà nói, đồ chơi này quả thực rất phọt phẹt, bởi vì hắn rất khó đồng thời khống chế hai thân thể, để cho hai thân thể làm chuyện khác biệt miễn cưỡng có thể làm được, ngoại trừ tiêu hao gấp đôi cùng ngẫu nhiên những chuyện đó không ảnh hưởng toàn cục.

Nhưng nếu như muốn để cho một bộ nào đó tiến vào cường độ cao, chỉ có thể để cho một bộ khác ở vào hình thức bán chờ.

Không khác gì hôn mê.

Bất quá lần này, hoàn toàn có thể thao tác thử.

Đến lúc đó bản tôn làm bộ tẩu hỏa nhập ma, thể hiện trước mặt mọi người, thân ngoại hóa thân ở Minh Đô nhập vai để làm người chiến thắng cuối cùng

Ai có thể nghi ngờ được ta?

Thừa dịp hoàng hôn còn chưa qua, để thân ngoại hóa thân tiến vào Minh Đô.

Hắn nhắm mắt lại cảm nhận trạng thái.

Chỉ cần để bản thể tiến vào trạng thái chờ, hóa thân ở Minh Đô sẽ không bị ảnh hưởng gì.

Này này!

Để cho thân ngoại hóa thân ở phòng luyện công khoanh chân tiến vào trạng thái ngủ đông.

Doanh Vô Kỵ liền mở mắt, trực tiếp ra khỏi phòng luyện công dưới lòng đất.

Mới vừa ra cửa, liền thấy được Hoa Triều đang mượn đèn xanh viết kịch bản.

Hoa Triều nghe thấy tiếng mở cửa, vui mừng nói: "Vô Kỵ, chàng nhanh như vậy đã xuất quan?"

Nàng vốn cho rằng sẽ lâu không gặp được Doanh Vô Kỵ.

Không ngờ chiều hôm qua đóng cửa.

Chiều nay đã ra rồi.

Doanh Vô Kỵ mặc cho nàng nắm lấy cánh tay của mình, cười nói: "Chỉ là tìm hiểu chiêu thức, cũng không phải bế quan xung cảnh, có thể chậm trễ bao lâu? Bất quá nàng ở chỗ này làm cái gì, vừa ồn ào còn không có lò sưởi.

Phòng luyện công chia làm hai tầng.

Tầng một dùng để tu luyện động tĩnh tương đối lớn, tầng một dùng để luyện binh khí.

Tu luyện địa phương, tự nhiên sẽ không có lò sưởi.

Hắn sờ sờ mu bàn tay Hoa Triều, quả nhiên có chút lạnh.

Hoa Triều hé miệng cười: "Nơi này bình thường cũng không có ai, so với thư phòng cũng không kém bao nhiêu, ở chỗ này sửa kịch bản, còn có thể thuận tiện chờ chàng".

"Nhưng tay nàng lạnh hết rồi!"

Không sao! Ta đang tu luyện, sẽ không ảnh hưởng!

Được rồi!

Doanh Vô Kỵ cảm giác chân khí trong cơ thể nàng quả thật tràn đầy không ít, có một nửa chân nguyên Đường Đường, tốc độ tu luyện của nàng, cũng giống như ngồi hỏa tiễn, chỉ sợ không tới một năm, có thể ngưng tụ thành tứ phẩm Linh thai trở lên.

Chỉ là…..".

Hắn càng nghĩ càng đau mề.

Loại này đồng nguyên chân khí, tới gần nhau rất có thể cảm giác được quen thuộc.

Nếu là trạng thái nội liễm còn tốt, chỉ là sẽ cảm giác được quen thuộc mà thôi.

Một khi động thủ, lấy tu vi Đường Đường, tuyệt đối sẽ phát hiện đây là chân khí của mình.

Vậy.

Đừng để hai người gặp nhau.

Cho dù gặp mặt, cũng tuyệt đối không thể để Hoa Triều động thủ.

Bất quá, Đường Đường quanh năm không ra cung, hơn nữa có mình ở trong đó hòa giải, hẳn là sẽ không dễ dàng chạm mặt.

Tính tình Hoa Triều cũng đặc biệt tốt, tu luyện cũng hoàn toàn là vì trú nhan, cơ bản không thể động thủ với người khác.

Tình huống cực đoan như vậy, hẳn là sẽ không xuất hiện…..". đúng không?

Hoa Triều nhẹ giọng hỏi: "Vô Kỵ, có phải gặp phải chuyện không vui rồi không?"

"Không!"

"Vậy tại sao chàng lại cau mày?"

"Ồ! Tu luyện xuất hiện một ít vấn đề nhỏ.

Chương 559: Bà chủ đỏ mặt Chương 559: Bà chủ đỏ mặt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nhìn thoáng qua kịch bản trong tay nàng, cười chuyển đề tài: "Kịch bảnnày cũng sắp hoàn thiện, chỉ cần lấy ra, việc làm ăn của gánh hát nhất định sẽ phát đạt.

"Đương nhiên! Đây chính là tâm huyết của ta và chàng!"

Hoa Triều có chút tự tin, nàng cực kỳ thích vở kịch "Lương Chúc", hơn nữa các phu nhân trong Giáng Thành đều thích xem những thứ tình cảm yêu đương như vậy.

Kịch bản này vừa lấy ra, việc làm ăn của gánh hát chắc chắn sẽ không kém.

Trên mặt nàng tràn đầy ý cười: "Mọi người trong gánh hát đã tập luyện kha khá, chờ ta sửa xong bản thảo cuối cùng này, lại tập luyện một ngày là có thể xuất thủ rồi. Mấy ngày nay thương nhân nước khác, một mực cùng chúng ta tranh giành

quyền sở hữu phân quán, vở kịch này sau khi ra, bọn họ hẳn là sẽ không tranh giành với chúng ta nữa.”

Bọn họ muốn dựa vào chúng ta kiếm tiền, còn muốn chính mình làm đại ông chủ, muốn ăn rắm nhé?

Thư cục cùng gánh hát, là sản nghiệp chung của hai người, Hoa Triều đối với hai vụ làm ăn này đặc biệt để ý.

Nếu không phải làm gánh hát tâm tư quá thuần túy, nàng hoàn toàn có tư cách trở thành thương nhân.

Hoa Triều mấp máy miệng: “15 tháng Giêng, đến lúc đó chàng cũng nhận được!

Đương nhiên rồi!

Doanh Vô Kỵ ôm eo nàng: “Gánh hát của hai chúng ta, cũng không thể chỉ để bà chủ chống đỡ một mình.

Nghe được xưng hô “bà chủ” này, khuôn mặt Hoa Triều đỏ lên, hai tay ôm lấy cổ Doanh Vô Kỵ, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn.

……

Vài ngày sau.

Cuộc sống khá yên bình.

Doanh Vô Kỵ ở trước mặt Triệu Kỵ lộ mặt vài lần, khoe khoang đạt được tiểu thành thần thông bổ đao không gian, thỉnh thoảng thúc giục chân khí trở nên hỗn loạn.

Chọc cho Triệu Kỵ giận dữ mắng mỏ hắn suốt một canh giờ, nói chiêu số Doanh Thập Tam quá mức sắc bén, tu luyện tuyệt đối không thể chỉ vì cái trước mắt, bằng không rất có thể tẩu hỏa nhập ma, bảo hắn về sau tìm hiểu nhất định phải cực kỳ cẩn thận, bằng không luyện thành phế nhân, vương thất cũng không cho hắn dưỡng lão.

Lúc bị mắng, Doanh Vô Kỵ nhận sai thái độ vô cùng tốt.

Nhưng hỗn loạn chân khí, nhưng vẫn sẽ thỉnh thoảng xuất hiện, chẳng qua vẫn bảo trì ở trong phạm vi có thể tiếp nhận.

Triệu Kỵ đối với tình huống này cũng không thể tránh được, chỉ có thể để ngự y kê cho hắn mấy đơn thuốc điều trị, liền đem tinh lực vào chính vụ.

Trái lại cuộc sống của Doanh Vô Kỵ liền khoái hoạt hơn nhiều.

Ban ngày cùng Đường Đường đi dạo phố.

Buổi tối cùng Hoa Triều ăn cơm.

Độ chồng chéo của khu vực hoạt động của hai cô gái cũng không cao, vài ngày qua cũng không gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn.

Cuộc sống trôi qua bình tĩnh mà tường hòa.

Mà không khí tổng thể của Giáng Thành hình như cũng vẫn thế.

Các đại gia tộc hình như đều đang hưởng thụ không khí lễ mừng năm mới.

Cho đến một ngày.

Giờ Tý.

Điện Trọng Lê.

Âm thanh to rõ của Lý công công vang lên.

Bệ hạ, Phò mã gia tới rồi!

Cho hắn vào đi!

Một lát sau.

Doanh Vô Kỵ hướng Triệu Kỵ Cung cung kính hành lễ: “Phụ vương! Đã trễ thế này, phụ vuong triệu con đến đây, có

chuyện gì sao?"

Triệu Kỵ xụ mặt răn dạy: "Còn hỏi cô có chuyện gì? Nếu người khác hỏi cô như vậy, đã sớm bị chặt ném ra cho chó ăn! Thằng nhãi con này mấy ngày nay sống tiêu dao, đi hết với người này người khác!"

Nhân Thiên Tựu Địa tìm hiểu thấu đáo? Hay là đang dốc lòng nghiên cứu?

Tu luyện lười biếng còn chưa tính.

Chính sự ngươi một chút cũng không để ý.

Nếu cứ như vậy.

Cô còn thế nào yên tâm để ngươi làm phụ tá của Ninh nhi?

Tiếng mắng rất lớn.

Ngoài cung cung nữ thái giám đều có thể nghe được rõ ràng, nhao nhao rụt cổ, bệ hạ đã lâu không tức giận như vậy.

Doanh Vô Kỵ nhận sai với tốc độ ánh sáng: "Nhi thần biết sai, lập tức sửa ngay!"

Lập tức thay đổi?

Là lần sau còn dám đi!

Cô mấy ngày nay, có thể ám chỉ ngươi không ít lần, làm bộ nghe không hiểu đúng không?

Triệu Kỵ trừng Doanh Vô Kỵ một cái, đối với điểm ấy của ông ta thật sự là vừa yêu vừa hận, một hạt giống danh thần đang yên đang lành, sao lại rơi vào ôn nhu hương không thể tự thoát ra được chứ?

Ông ta làm cha lâu như vậy.

Lúc dạy Triệu Ninh, chưa từng có nổi giận như vậy.

Cô Ninh nhi bất luận điểm nào cũng thiên tư hơn người, hơn nữa vô cùng tự hạn chế, phàm là chuyện ảnh hưởng quốc sự cùng tu luyện, trừ phi cô chủ động yêu cầu, nếu không nàng một chuyện cũng sẽ không đi làm.

Nào giống tên hỗn tiểu tử này.

Ăn chơi nhảy múa, chính sự gì cũng mặc kệ.

Nhưng hết lần này tới lần khác, đây cũng không phải tất cả đều là chuyện xấu.

Triệu Kỵ tuy rằng tức giận Doanh Vô Kỵ, nhưng mấy ngày nay lại càng ngày càng yên tâm với hắn, bởi vì dựa theo dự đoán ban đầu của ông ta, Doanh Vô Kỵ sau khi được coi trọng, nhất định sẽ truy cầu quyền lực, để ngồi vững vàng địa vị.

Nếu là như vậy, chờ biến pháp triệt để hoàn thành về sau, tiểu tử này tất nhiên sẽ trở thành đệ nhất quyền thần, hơn nữa nhi tử của Thái tử cũng là nhi tử của hắn.

Dã tâm của hắn không biết sẽ bành trướng thành cái dạng gì.

Nhưng bây giờ xem ra, vừa vặn!

Bạn đẩy người ta ra xa và anh ta sẽ đi.

Bạn không đẩy hắn, hắn liền nằm thẳng tại chỗ.

Được rồi!

Doanh Vô Kỵ nhìn ông ta mắng mình xối xả nhưng máng tâm tình của ông ta lại ổn định, liền biết biểu hiện gần đây của mình đạt được mục đích.

Hắn ngượng ngùng cười: “Phụ vương! Kỳ thật chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách con, bởi vì phụ vương cũng nói, Thải My chỉ có khoảng thời gian lễ mừng năm mới mới

có thể ra ngoài. Con cũng nghĩ chính sự mấy ngày nay không giúp được gì, vừa vặn có thể ở bên cạnh nàng, miễn cho qua vài ngày nàng không ra được khỏi cung trong lòng khổ sở.

Chương 560: Luyện thêm hai canh giờ Chương 560: Luyện thêm hai canh giờ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ nhướng mí mắt: "A? Sao, còn muốn cô khen ngươi là loại đại tình?

Doanh Vô Kỵ có chút ngượng ngùng: "Nếu Phụ vương muốn khen, cũng không phải là không thể!"

Bớt chút mặt mũi đi!

Triệu Kỵ cũng là bị hắn chọc tức nở nụ cười, vuốt râu suy nghĩ chốc lát nói: "Như vậy đi! Những ngày này, Thải My mỗi ba ngày có thể xuất cung hai canh giờ. Cô đem nó trở thành nữ nhi của mình, tự nhiên cũng không đành lòng nhìn nó bị nhốt, chỉ là cần tránh cho nó tiếp xúc với Lý gia, ngươi hiểu không?"

Doanh Vô Kỵ đương nhiên hiểu.

Trước khi Lý Thải Đàm xảy ra chuyện, đã cãi nhau với Lý gia rất không thoải mái.

Đường Đường chủ động yêu cầu vào cung, quan hệ với Lý gia cũng có chút căng thẳng.

Nhưng cái này cũng không ảnh hưởng các nàng là người Lý gia, Lý gia làm sao có thể để mặc không quản khoản đầu tư ra ngoài?

Đường Đường vẫn có liên hệ với Lý gia, nhưng bởi vì Điện Tình Giáng, liên hệ cũng không phải đặc biệt chặt chẽ.

Nếu như đi ra ngoài quá mức thường xuyên, Lý gia nhất định sẽ tạo cơ hội gặp mặt, hơn nữa thủ đoạn của Lý gia biến hoá kỳ lạ, nếu là bởi vậy bại lộ bí mật của Triệu Ninh, vậy cái được không bù đắp đủ cái mất.

Hắn vội vàng cam đoan: "Đa tạ phụ vương! Lúc Thải My xuất cung, nhi thần đảm bảo Lý gia không thể tiếp cận".

Đợi lát nữa đem tin tức này nói cho Đường Đường, cô nàng hẳn là sẽ rất cao hứng đi!

Triệu Kỵ gật gật đầu: "Bắt đầu từ ngày mai, tất cả vẫn như cũ, mỗi ngày ở dưới mí mắt cô tu luyện không thấp hơn hai canh giờ, ở Điện Trọng Lê đợi không thấp hơn bốn canh giờ, hiểu chưa?"

"Dạ vâng!'

Doanh Vô Kỵ liên tục gật đầu, bắt đầu từ hôm nay, lại phải trở lại cuộc sống làm việc tám giờ mỗi ngày.

Triệu Kỵ nhìn hắn, bất đắc dĩ lắc đầu, tiểu tử này tuy rằng thiên tư xuất chúng, nhưng kỳ thật cũng không có kinh nghiệm xử lý chính vụ, những ngày này, mình dường như là tận tay dạy hắn.

Tiến triển rất nhanh.

Nhưng khoảng cách danh thần còn kém xa.

Hạt giống tốt như vậy, tự nhiên bị Doanh Việt chậm trễ nhiều năm như vậy.

Không biết vị vua này nghĩ gì.

Triệu Kỵ ném cho hắn một quyển sách: "Xem đi!"

Doanh Vô Kỵ tiếp nhận quyển sách, trước khi mở ra cố ý nhìn thoáng qua Triệu Kỵ, phát hiện vẻ mặt ông ta tuy rằng

nhìn như bình tĩnh, nhưng khóe miệng lại nhịn không được hơi hơi giương lên.

Mở ra xem.

Quả nhiên!

Doanh Vô Kỵ kinh hô một tiếng, thoạt nhìn vô cùng vui mừng: "Lúc này mới bao nhiêu ngày, nhóm dân chúng đầu tiên đã chạy trốn tới Vùng đất mới?

Mấy ngày gần đây, điểm chú ý của Triệu Kỵ đều ở Vùng đất mới mới.

Hơn nữa làm một cái dự đoán, với việc Triệu thị kiềm chế Hai nhà Ngụy Hàn, lạc quan phỏng chừng hẳn là sẽ có 30 nghìn hộ có thể chạy trốn tới Vùng đất mới, nhóm bách tính đầu tiên hẳn là sẽ đến trong khoảng 10 ngày. Nhưng hiện tại, nhóm dân chúng đầu tiên đã đến sơm hơn so với ước tính hai ngày.

Đây không thể nghi ngờ là một chuyện tốt.

Doanh Vô Kỵ tuy rằng đã sớm biết, nhưng vẫn là một bộ kích động đến không ra dáng: "Tính như vậy thì bách tính có thể dời đến Vùng đất mới ít nhất cũng phải 50 nghìn hộ!

"Chỉ là 70, 80 nghìn, liền kích động thành cái dạng này, thành thể thống gì nữa!"

Triệu Kỵ tuy rằng xụ mặt răn dạy, nhưng chòm râu khẽ nhúc nhích, lại bại lộ sự bất đạm định trong lòng ông ta

Nếu chỉ có 30 nghìn hộ, nhân khẩu còn lại cần đông đảo tiểu gia tộc cùng Triệu thị bổ túc, mặc dù ở trong phạm vi có thể cân bằng, nhưng không thể nghi ngờ sẽ tạo thành rất nhiều hao tổn bên trong.

Nhưng nếu có thể có 70, 80 nghìn, ông ta liền nắm chắc, hoàn toàn để có thể khống chế Vùng đất mới trong tầm tay của

mình, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ từ trong tay mình đoạt quyền, coi như là Triệu thị đệ tử muốn làm quan, cũng phải đi theo con đường khảo thí từ Học cung Đại Lê.Quả thật, lấy học thức của con cháu Triệu thị, vẫn sẽ chiếm không ít chức quan.

Nhưng những người được chọn lựa này, đều là những người thực sự có chân tài, thường thường sẽ cố gắng thực hiện khát vọng của mình, tỷ lệ bị lão thất phu Triệu Dĩnh kia ảnh hưởng cực nhỏ.

Chuyện tốt!

Vừa rồi lúc Triệu Kỵ nhận được tin tức này, cười đến miệng cũng sắp nứt ra, lại khổ nỗi không có người chia sẻ.

Vương hậu không thích chính vụ, gọi tới chỉ biết cười làm lành.

Công chúa ngoại trừ "Chúc mừng phụ vương" cái gì cũng sẽ không biết nói.

Thân thể La Yển càng ngày càng không tốt, ban ngày bận rộn công vụ, buổi tối ngã xuống liền ngủ.

Tỉ mỉ đếm.

Hình như cũng chỉ có tiểu tử này có thể chia sẻ.

Cho nên để cho Lý công công suốt đêm gọi tiểu tử này tới trong cung.

Nhìn bộ dáng kích động chưa từng thấy qua việc đời của Doanh Vô Kỵ.

Trong lòng Triệu Kỵ càng vui sướng: "Ngươi có thể bắt tay vào chuẩn bị vật tư mới, chờ dân chúng đến đông đủ, qua khai xuân, La Tướng sẽ mang qua.

Vâng!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, sau khi đất mới xây xong, tuy rằng hết thảy chính vụ, đều sẽ lót đường đề lập uy cho nàng.

Nhưng nàng muốn giám quốc.

Vùng đất mới bên kia nhất định phải có một người chủ trì đại cục, La Yển là thích hợp nhất.

Triệu Kỵ cười cười, lại ném cho Doanh Vô Kỵ một quyển sách cùng một khối lệnh bài: "Đợi lát nữa đem tiền từ quốc khố cùng Xưởng Ngọc đi tôn thất đổi tài nguyên tu luyện!"

"Vâng!"

Doanh Vô Kỵ nhìn thấy tài nguyên phong phú, cười đến méo miệng.

Những thứ này…..".

Tất cả là của mình!

……

Chương 561: Cha vợ con rể vui vẻ Chương 561: Cha vợ con rể vui vẻ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cha vợ con rể trong vương cung cười đến vui vẻ.

Hai nhà Ngụy Hàn làm sao cũng không cười nổi.

Nhất là Hàn phủ, không khí càng ngày càng nặng nề, dường như ép đến người không thở nổi.

Đây đến tột cùng là tình huống gì!

Những điêu dân này, vì sao có thể đột phá tầng tầng phong tỏa của Hàn gia chạy tới Vùng đất mới?

Hơn nữa còn đặc biệt chọn đường núi đi.

Nhiều người như vậy, là như thế nào tránh được quan binh đuổi bắt?

Những điêu dân này, làm sao biết được đường?

Nhất định có thế lực đang trợ giúp bọn họ!

Nhưng vì cái gì, chúng ta ngay cả bóng dáng thế lực này cũng tìm không thấy?

Mỗi người Hàn gia, đều cảm thấy ngực ngột ngạt muốn chết.

Người Hàn gia đều không thở nổi.

Chớ nói chi là người Trịnh gia.

Trịnh Liêm lần này đến Giáng, tổng cộng cũng chỉ dẫn theo bảy tám người, trong đó còn có một nửa là tôi tớ, mấy người còn lại mỗi ngày mất ngủ, cho dù ngủ cũng sẽ bị ác mộng đánh thức.

Bởi vì…..".

Trịnh gia xảy ra vấn đề!

Ngay khi Đất Hàn giằng co với quân đội Triệu thị, đồng thời tìm kiếm dân lưu lạc xung quanh.

Nhất là mấy ngày nay, không ngừng có dân lưu lạc thông qua Đất Trịnh chảy vào Vùng đất mới Đại Lê, quan hệ hai nhà Hàn Trịnh càng lúc càng căng thẳng.

Cho dù là tình huống của Hàn gia, so với Ngụy gia cũng không kém.

Nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc Hàn gia đem tiếng xấu đổ lên đầu Trịnh gia.

Hiện tại bầu không khí hai nhà Hàn Trịnh, không nói đao quang kiếm ảnh, ít nhất cũng coi như giương cung bạt kiếm.

Trịnh Liêm lão gia tử vốn là một ông lão rất có tinh thần, hiện tại mỗi ngày đều rụng rất nhiều tóc, mới qua vài ngày,

giống như là thay đổi thành một người khác, vẻ mặt tiều tụy hai mắt vô thần, lông mày từ khi nheo lại chưa từng giãn ra.

Nhưng cũng may, Hàn gia còn chưa làm gì đối với bọn họ.

Chỉ là để cho bọn họ ở trong sân của mình không cho ra ngoài.

Thức ăn vẫn phong phú như cũ.

Vẫn là đãi ngộ khách quý.

Nhưng thức ăn phong phú hơn nữa, cũng rất khó làm cho người ta cao hứng.

Trịnh Liêm ngẩn người nhìn tuyết đọng chồng chất trong góc sân, vẻ mặt có chút dại ra.

Cha!

Trịnh Uyên lấy ra một cái áo khoác, khoác lên người Trịnh Liêm, sợ thân thể ông ta suy yếu cảm lạnh.

Trịnh Liêm thở dài một hơi: "Uyên nhi! con hối hận sao?"

Nghe câu hỏi này.

Trịnh Uyên trầm mặc thật lâu, lúc nàng gả tới, Trịnh Liêm vẫn là gia chủ Trịnh gia, hôn sự này là một trợ lực lớn để Hàn Giả đoạt được vị trí gia chủ. Sau khi thành hôn, Hàn Giả tìm mọi cách che chở cho nàng, nàng cũng biểu hiện vô dục vô cầu, chỉ sắm vai một người vợ tốt.

Hai người, thoạt nhìn hoàn toàn chính là vợ chồng ân ái.

Trịnh Uyên rất hưởng thụ cuộc sống như vậy, mặc dù nàng biết, chồng mình cũng không phải là người tốt.

Đầu tiên là Hàn Hưu.

Tiếp đến là Hàn Uy.

Một người tự tử, một người bị cắt lưỡi.

Có người sẽ nói, Hàn Hưu là vì gia tộc, Hàn Uy là không biết trời cao đất rộng tự rước lấy nhục.

Hàn Giả làm như vậy, là lấy đại cục làm trọng, cũng không gì sai.

Trịnh Uyên cũng biết từ cấp độ gia tộc mà nói, Hàn Giả không sai.

Nhưng đưa con mình đi tìm chết, coi như là vì gia tộc, ngươi làm phụ thân cũng có thể không đành lòng chứ?

Đáng tiếc, Trịnh Uyên không nhìn thấy nửa phần đau đớn trong ánh mắt Hàn Giả.

Hai người trẻ tuổi này, cũng không phải là con trai ruột Trịnh Uyên, nàng đương nhiên sẽ không quá mức đau lòng, nhưng mỗi lần nhớ tới ánh mắt chết lặng của Hàn Giả, nàng đều sẽ toàn thân phát lạnh.

Cuối cùng.

Đến phiên nhà mình.

Trịnh Uyên không chút hoài nghi, trượng phu bình thường thoạt nhìn có chút hiền hòa của mình, sẽ vì bảo trụ vị trí gia chủ, mà buông tha cho cả nhà mình.

Hàn Quyện là con trai cả duy nhất của ông ta.

Nhưng đổi một cái chính thất, hắn có thể có càng nhiều con trai trưởng.

Trịnh Uyên cười thảm một tiếng: "Cũng không gì hối hận, từ ngày gả tới, con đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trịnh Liêm thở dài một hơi.

Kỳ thật, từ thời điểm Trịnh gia buông tha quốc hiệu, chủ động nhập vào Hàn gia, ông ta cũng làm tốt tất cả chuẩn bị.

Trên đời này, nào có đạo lý cùng hổ lột da.

Chẳng lẽ cừu non chủ động dâng ra một nửa thịt của mình, là có thể cùng sói làm huynh đệ?

Đạo lý đơn giản như vậy.

Ông ta đương nhiên có thể nghĩ thông suốt.

Nhưng Trịnh quốc ngay lúc đó, đã sớm không còn ý chí chiến đấu "Thà làm ngọc nát, không làm ngói lành", còn mưu toan sau khi đầu hàng, có thể bảo trụ đãi ngộ quý tộc của mình.

Đúng vậy.

Họ đã tận hưởng nó trong nhiều thập kỷ.

Bất quá cũng chỉ mấy chục năm nay.

Chỉ hy vọng sau khi xung đột bùng nổ, người trẻ tuổi Trịnh gia có thể nhận rõ hiện trạng, hạ quyết tâm giao tất cả quyền lực ra ngoài, miễn cho một chút huyết mạch cũng không truyền thừa được.

Trịnh Liêm xoay người nhìn thoáng qua trong phòng, cháu ngoại của mình đang ngồi bên lò sưởi.

Sắc mặt vẫn tái nhợt, dáng ngồi xiêu xiêu vẹo vẹo, vẫn không khôi phục lại từ sau khi bị Bia Mục Dã cắn trả.

Đúng lúc đó.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Giọng Trịnh Liêm có chút khàn khàn: "Vào đi!"

Kẹt kẹt!

Cửa mở.

Hàn Giả sải bước đi vào, trên mặt lộ ra nụ cười không biết có mấy phần thật có mấy phần giả: "Nhạc phụ đại nhân, phu nhân! Ta tìm Quyện nhi có một số việc.

Hàn Quyện nghe được âm thanh, khóe miệng hiện lên vẻ tươi cười.

Hắn lảo đảo đi ra ngoài cửa: "Phụ thân cư sĩ, đi thôi!"

Tiếp tục đi.

Trong ánh mắt lo lắng của Trịnh Liêm và Trịnh Uyên, cùng Hàn Giả đi ra sân.

Đóng cửa sân lại.

Một đường không nói gì.

Cuối cùng đi tới nơi Hàn Giả bế quan.

Dán lên cách âm phù, Hàn Giả từ trong ngực lấy ra một đoàn chân khí.

Chương 562: Ý đồ của Nam Cung Yến Chương 562: Ý đồ của Nam Cung Yến

Người dich: PrimeK Tohabong

Rất nhanh.

Chân khí liền hóa thành bộ dáng của Nam Cung Yến.

Ả ta như cười như không đánh giá Hàn Quyện: "Tiểu đạo trưởng, thế nào rồi, suy nghĩ cẩn thận chưa?"

Mặt mày mang theo khinh mạn, tựa hồ đã chắc chắn mình đang nắm chặt Hàn Quyện.

Hàn Giả nheo mắt lại.

Mặc dù lão ta không tham gia vào cuộc trò chuyện tối hôm đó.

Nhưng cũng mơ hồ đoán được ý đồ của Nam Cung Yến.

Muốn ép Doanh Triệu mở Mộ bàn, rất có thể cần Hàn Quyện hỗ trợ.

Mà trao đổi điều kiện.

Hẳn là tương lai của Trịnh gia.

Hiện giờ thế lực sau lưng Nam Cung Yến là chủ đạo thúc đẩy liên minh họ Cơ.

Nếu Hàn Quyện lập công lớn trong việc thành lập liên minh họ Cơ, tình huống chưa chắc đã không thể xoay chuyển.

Đối mặt với điều kiện này.

Đứa con trai này của mình, cho dù không muốn không cầu, chỉ sợ cũng…..".

Hàn Quyện cười nhạt nói: "Suy nghĩ cẩn thận, chuyện này ta không tham dự!

Cái gì!

Cái gì!

Hai người đều là cả kinh.

Nam Cung Yến không rõ, người này không sợ chết sao?

Vẻ mặt Hàn Giả có chút âm trầm: "Hàn Quện, con có biết chuyện này có ý nghĩa gì với con không?"

Hàn Quyện suy nghĩ một chút: "Có nghĩa là con có thể chết muộn vài năm phải không?

Ngươi…..".

Hàn Giả ngữ khí có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Lựa chọn của con liên quan đã không chỉ có sống chết của mình, còn có vi phụ cùng toàn bộ Trịnh gia!"

Hàn Quyện hỏi ngược lại: "Nếu là ta mang tội lập công, Hàn Trịnh hai nhà liền có thể vui buồn cùng nhau, cùng năm cùng tháng cùng ngày diệt sao?"

Hàn Giả: "…..".

Vấn đề này, thật đúng là cho lão ta trầm mặc.

Sự tồn tại của Trịnh gia ảnh hưởng rất lớn đến hiệu suất hành chính của Hàn Giả.

Sự kiện di dân lần này có thể thấy được rõ ràng, Hàn gia hiện giờ, đã hình thành nhận thức chung.

Hàn gia nếu muốn lập quốc quật khởi, Trịnh gia nhất định phải giải quyết.

Mặc dù Hàn Quyện mang tội lập công, cũng chỉ là kéo dài vài năm mà thôi.

Đứa con trai này của mình, đối với thế cục đương thời vẫn không hứng thú.

Cũng không phải là không hiểu rõ.

Cho nên xét đến cùng, vẫn là chỉ vì chính bản thân ngươi

Hàn Quyện lười biếng cười cười: "Phụ thân cư sĩ, con vẫn cảm thấy, sau khi nhận rõ chân tướng kéo dài hơi tàn, còn không bằng nhanh chóng kết thúc. Sư phụ nói cho con nhận rõ Hồng Trần thế tục, con nghĩ con đã nhận rõ, điểm ấy con nên cảm tạ người".

Những lời này, ý vị châm chọc rất đậm.

Nhưng trong ánh mắt Hàn Quyện, Hàn Giả lại không tìm thấy chút cảm xúc chế nhạo nào.

Hắn… giống như thật sự cảm tạ chính mình.

Nam Cung Yến ánh mắt có chút đùa cợt: "Hàn đạo trưởng, ngươi xác định sao? ta xác thực rất hi vọng ngươi xuất thủ tương trợ, nhưng cũng không nghĩa là không rời khỏi ngươi được. Kết quả đều là giống nhau, ngươi cần gì uổng phí mất mạng của mình?"

Nụ cười của Hàn Quyện có chút nghiền ngẫm: “Nam Cung cô nương, ngươi biết Vọng Khí Thuật là gì không?

Nam Cung Yến: “…..”.

Vọng khí thuật, bản lĩnh giữ nhà của Âm dương học phái.

Hàn Quyện ngay cả đại thế thiên hạ cũng có thể nhìn thấu, làm sao có thể tin tưởng kết quả của mình?

Nam Cung Yến cảm giác mình bị cười nhạo, trong lòng không khỏi sinh ra một tia tức giận.

Ả nhìn về phía Hàn Giả: ” Hàn thế bá! Chuyện này xem ra không gì để nói?

“Đúng vậy”.

Hàn Giả gật đầu, không ý tiếp tục khuyên bảo Hàn Quyện, bởi vì từ đầu tới cuối, ông ta cho tới bây giờ không cảm giác, chính mình có thể nắm thóp được đứa con trai này.

Lão nhìn về phía Hàn Quyện, âm thanh bình đạm: “Quyện nhi, ngươi về nghỉ ngơi trước đi!

Vâng!

Hàn Quyện đứng dậy duỗi lưng một cái, chậm rãi chuẩn bị ra ngoài.

Vẻ mặt tự tại.

Giống như không chuyện gì có thể để ở trong lòng hắn.

Ngay khi hắn lập tức bước ra khỏi cửa phòng.

Âm thanh Nam Cung Yến vang lên: “Hàn thế bá, xem ra Hàn gia các người có thể bảo vệ một nhóm thiên tài rồi.

Nghe thấy thế.

Đồng tử Hàn Giả ngưng lại, ông ta biết Nam Cung Yến đang đề nghị mình dùng Hàn Quyện tế bia.

Hắn theo bản năng nhìn về phía Hàn Quyện, phát hiện con mình chỉ dừng bước một chút, thời gian ngừng lại ngắn ngủi, lắc đầu cười cười, liền xoay người rời đi.

Hàn Giả thầm thở dài một hơi, chợt nhìn về phía Nam Cung Yến: "Lần này, ngươi nắm chắc mấy phần?"

Nam Cung Yến tự tin cười: "Chín thành!"

……

Lại một ngày nữa.

Mặt trời chậm rãi lặn về phía Tây.

Trong Điện Trọng Lê.

Triệu Kỵ buông công văn xuống, ngẩng đầu nhìn thoáng qua mặt trời.

Thời gian hẳn là không kém nhiều lắm.

Theo Lý Thải Đàm cùng Hàn Quyện đưa ra tin tức, người của Nam Cung Yến hành động, hẳn là ngay hôm nay.

Bia Mục Dã…..".

Triệu Kỵ tự giễu cười, trong lòng có chút phức tạp.

Mắt thấy bóng trên mặt đất càng kéo càng dài.

Triệu Kỵ rốt cục di chuyển cước bộ, đi vào địa cung của Điện Trọng Lê.

Lúc bước vào địa cung, ông ta nhìn thoáng qua một gian thạch thất, nơi đó là nơi Doanh Vô Kỵ tu luyện.

Trong lòng ông ta có chút cảm khái, từ khi ông ta bắt Doanh Vô Kỵ bớt chơi bời mà tu luyện cảm ngộ của tiểu tử này đối với Nhân Thiên Tựu Địa liền đột nhiên tăng mạnh, mỗi ngày đều ở trong địa cung tìm hiểu.

Nếu có thể lúc nào cũng bảo trì sức mạnh này, không chừng thật sự có thể đột phá Ngộ Thần cảnh trước ba mươi tuổi.

Nhặt được một bảo bối!

Triệu Kỵ không quấy rầy hắn, mà xoay người tiến vào một gian thạch thất khác.

Cửa đá vừa mở ra, liền có 50 người đồng loạt bái xuống.

Tham kiến bệ hạ!

Miễn lễ!

Ánh mắt Triệu Kỵ ngưng trọng quét qua bọn họ một cái.

Những người này đều là cao thủ ý chí cực kỳ kiên định, trước mặt mỗi người bọn họ đều bày một mặt gương đồng, những gương đồng này đều xuất phát từ tay đại sư, thoạt nhìn vô cùng trong suốt thanh tịnh, mỗi một mặt đều có giá trị xa xỉ.

Bọn họ, chính là người Triệu Kỵ chuẩn bị phái vào Minh Đô.

Cũng là người tùy thời chịu chết.

Chương 563: Hoàn cảnh Minh Đô Chương 563: Hoàn cảnh Minh Đô

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hoàn cảnh của Minh Đô, đối với người bình thường mà nói, thật sự quá mức ác liệt.

Cũng đúng lúc này.

Thạch thất vô thanh vô tức xuất hiện một người khác, chính là Triệu Khôi phụ trách trông coi Lý Thải Đàm.

Âm thanh Triệu Khôi trầm thấp mà khàn khàn: "Bệ hạ! Lý Thải Đàm đã đi Minh Đô, Nam Cung Yến cho nàng một địa chỉ, người của Nam Cung Yến sẽ chờ nàng ở sòng bạc phía Bắc An Ấp Thành. Một khắc sau, biệt viện Lý thị sẽ có phản ứng, sẽ không khiến người ta hoài nghi".

Uh!

Triệu Kỵ gật gật đầu, Lý Thải Đàm uống Thi Tâm Đan, trong lúc dược hiệu duy trì chính là người một nhà.

Ông ta cần yểm hộ cho Lý Thải Đàm.

Chờ thời điểm Lý Thải Đàm ra khỏi Minh Đô, thế lực sau lưng Nam Cung Yến tất nhiên sẽ cứu viện, hộ vệ biệt viện Lý thị, sẽ dùng một loại phương thức cực kỳ thảm động đưa Lý Thải Đàm đến nằm vùng trong liên minh họ Cơ.

Bất quá những thứ này đều là nói sau.

Triệu Kỵ gật đầu: "Xuất phát đi! Sau khi tiến vào Minh Đô bí mật chạy tới An Ấp, sau khi tới làm ra một chút động tĩnh để cho người Vi Nga phái phát hiện, để cho Vi Nga phái đi đối phó nhóm người Nam Cung Yến. Nếu Vi Nga phái không ngăn cản được, các ngươi liền tự mình ra tay.

Vâng!

Triệu Khôi gật đầu, sau đó đứng trước gương đồng niệm chú ngữ.

10 hơi thở qua đi.

Trong thạch thất ngoại trừ Triệu Kỵ, chỉ còn lại có mấy chục mặt gương đồng.

Phù…..".

Triệu Kỵ thở ra một hơi thật dài, Minh Đô là sân nhàVi Nga phái, những tử sĩ này vốn là khắp nơi bị cản trở, còn phải

đối mặt với kế hoạch tinh vi của Nam Cung Yến.

Tuy rằng có thể mượn lực đánh lực, nhưng hành động lần này vẫn không thể lạc quan.

Nếu thật sự không ngăn được, cũng chỉ có thể mở ra Mộ bàn.

Ông ta lắc đầu, liền chuẩn bị rời khỏi địa cung.

Nhưng đúng lúc này, ông ta bỗng nhiên cảm giác được một cỗ dao động vặn vẹo.

Chờ một chút!

Đây là…..".

Đồng tử Triệu Kỵ co lại, bỗng nhiên sinh ra một tia cảm giác không ổn.

Hắn nhanh chóng đẩy cửa lớn thạch thất Doanh Vô Kỵ ra, phát hiện tiểu tử này tê liệt ngã trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt đến cực điểm, thân thể cũng đang không ngừng co quắp.

Cả người chân khí vô cùng hỗn loạn, đang ở trong cơ thể hắn đấu đá lung tung.

Nghiễm nhiên là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma.

Hỏng rồi!

Tiểu tử này luyện tà chiêu Doanh Thập Tam để lại ẩn tật, tự nhiên vào lúc này phát tác.

Triệu Kỵ ôm lấy hắn, nhanh chóng rời khỏi địa cung.

Ngự y!

Truyền ngự y!

……

Một canh giờ sau.

Bảy vị ngự y đồng loạt thu hồi chân khí của mình, mỗi người đều là sắc mặt tái nhợt, trên trán đều là mồ hôi mịn màng, rõ ràng bị Doanh Vô Kỵ giày vò không nhẹ.

Âm thanh Triệu Kỵ có chút vội vàng: "Thế nào?

Một vị ngự y cầm đầu thần sắc ngưng trọng: "Phò mã gia chân khí đã ổn định, nếu hắn chỉ có chân khí vấn đề, trong vòng 10 ngày liền có thể khôi phục."

10 ngày là có thể khôi phục.

Triệu Kỵ hơi thở phào nhẹ nhõm, may mắn mình phát hiện sớm, bằng không nếu là Doanh Vô Kỵ bởi vì tẩu hỏa nhập ma phế bỏ, vương thất tổn thất sẽ lớn.

Chờ một chút, ngự y nói có chút không đúng!

Hắn cau mày: "Ý của ngươi là, hắn còn có thương thế khác?

Mấy vị ngự y ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, vẻ mặt một người so với một người còn khó coi hơn.

Cuối cùng, thủ tịch ngự y hít sâu một hơi, âm thanh hơi có chút run rẩy: "Bệ hạ! tình huống Phò mã gia, chúng ta quả thực chưa từng nghe thấy! thần hồn của hắn vô cùng suy yếu, so với chim thú bình thường đều có chút không bằng."

So sánh với vết thương của thần hồn, chân khí mất khống chế quả thực không đáng nhắc tới!

Phò mã gia…..". Chỉ sợ sống không quá ba ngày!

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Mặc dù hắn đang ở trạng thái chờ, nhưng mông lung vẫn nghe được những lời này.

Cái quái gì thế?

Làm sao mình sống không quá ba ngày?

Ta chỉ bất quá ở trạng thái chờ một lát, như thế nào liền thần hồn bị thương nặng?

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, bị thân ngoại hóa thân phân ra nhiều tinh lực như vậy, biểu tượng đích xác dễ dàng tạo thành hiểu lầm!

Cái này mẹ nó…..".

Tiết mục tẩu hỏa nhập ma.

Hình như diễn hơi lố rồi!

Hiện tại thân ngoại hóa thân của hắn đang cường độ cao chạy đi, phân tới một ít ý thức sẽ tạo thành tiêu hao không nhỏ.

Hơn nữa Triệu Kỵ cũng nắm giữ thân ngoại hóa thân, bị ông ta nhìn ra manh mối sẽ không tốt.

Cái gì!

Triệu Kỵ sắc mặt kịch biến: "Có biện pháp trị liệu không?"

Thủ tịch ngự y khẩn trương nói: "Thứ cho lão thần bất lực…..".

Chỉ là tu luyện xảy ra sự cố, làm sao có thể nghiêm trọng như vậy? đừng vì y thuật của mình không được tìm cớ!"

Triệu Kỵ giận không kềm được: "Cô ra lệnh cho các ngươi, cứu hắn về. Nếu hắn tắt thở, các ngươi cũng chôn cùng!

Một đám ngự y nhất thời luống cuống, bùm một tiếng, đồng loạt quỳ trên mặt đất: "Chúng thần sẽ cố hết sức!"

Triệu Kỵ lại căn bản không để ý tới bọn hắn cầu xin tha thứ, chỉ là quăng cho bọn hắn một lệnh bài đồng thau: "Linh dược bên trong Quốc khố, các ngươi tùy tiện dùng, cô chỉ cần Doanh Vô Kỵ còn sống!"

Vâng!

Vâng!

Một đám ngự y sợ muốn chết, lại chỉ có thể nhặt lệnh bài chạy trối chết.

Triệu Kỵ có chút thất hồn lạc phách ngồi xuống bên cạnh Doanh Vô Kỵ, làm sao cũng nghĩ mãi mà không rõ đây là tình huống gì.

Tiểu tử chân khí này hỗn loạn đã rất lâu, tạo thành tẩu hỏa nhập ma không phải là không khả năng, nhưng loại tẩu hỏa nhập ma này, sẽ chỉ ảnh hưởng chân khí, thần hồn căn bản sẽ không xảy ra vấn đề lớn như vậy.

Chương 564: Tìm hiểu Nhân Thiên Tựu Địa Chương 564: tìm hiểu Nhân Thiên Tựu Địa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn gần đây một mực tìm hiểu Nhân Thiên Tựu Địa, hơn nữa tiến cảnh cực kỳ khủng bố.

Chẳng lẽ…..".

Là bởi vì ta chỉ vì thứ trước mắt, khiến hắn tiến cảnh nhanh chóng, nhưng đối với thần hồn của hắn tạo thành vết thương?

Cũng chỉ có một loại giải thích như vậy!

Nhưng tiểu tử cô bồi dưỡng lâu như vậy, cứ như vậy không còn? Đến lúc đó La Yển không ở đây, ai tới phụ tá Ninh nhi?

Tiểu tử này vì vương thất trả giá nhiều như vậy, thành quả một chút cũng không hưởng thụ!

Cho dù quân vương vô tình.

Gặp phải loại tình huống này, cũng khó tránh khỏi sẽ sinh ra cảm xúc hối hận.

Triệu Kỵ vỗ vỗ mu bàn tay Doanh Vô Kỵ: "Tất cả đều là lỗi của cô a!

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Vốn diễn kịch hắn một chút gánh nặng tâm lý cũng không.

Kết quả nghe Triệu Kỵ tự trách như vậy.

Hắn cảm giác mình thật đê tiện.

Dưới cảm xúc dao động, mí mắt vô thức giật giật.

Triệu Kỵ nhạy bén phát hiện điểm này, nhất thời mừng rỡ: “Đây là…..”.

Vương hậu bên cạnh vui mừng nói: “Đứa nhỏ này có thể nghe được ngươi nói chuyện!”

Đó là tự nhiên!

Triệu Kỵ vừa mừng vừa lo: “Nhưng nghe được cô nói chuyện thì thế nào? thần hồn của hắn thật sự quá suy yếu, đã là quy thiên chi tướng…”

Vương hậu lắc đầu: “Chưa chắc, bệ hạ, nhân định thắng thiên, nếu thần hồn hắn thật sự đã yếu đến mức không thể xoay chuyển trời đất, sao lại có thể nghe thấy người nói chuyện?”

Cái này…..”.

Triệu Kỵ có chút không biết giải thích như thế nào.

Đứa nhỏ này thuở nhỏ không người quan tâm, bây giờ lại có người đối xử với nó như cha ruột, thân là vua của một nước, chưa bao giờ giả vờ với người khác, hôm nay lại vì nó tự trách, thần hồn của nó chắc cũng vì vậy mà hưởng ứng.

Thần hồn hắn như ngọn nến trong gió, muốn sống sót, chỉ có thể dựa vào chính hắn.

Nếu hắn có ý chí kiên định, chưa chắc không thể tỉnh lại!”

Trong lòng Triệu Kỵ cũng dâng lên một tia hi vọng: “Lời này có lý, nhưng nên như thế nào…..”.

Vương hậu suy nghĩ một lát: “Trước kia hắn cơ khổ không nơi nương tựa, hiện tại đã có quân phụ, càng là có mấy hồng nhan tri kỷ. Ninh nhi tuy rằng không ở đây, nhưng còn có Thải My và con gái riêng La tướng, nếu hắn có thể nghe được âm thanh của hai con cái này, làm sao có thể cam lòng chết!”

“Có lý! Có lý!”

Triệu Kỵ ánh mắt sáng ngời: “Chỉ có bọn họ còn chưa đủ, cô gọi tất cả những người quen biết hắn tới. Tuyền Cơ, nàng đi mang Thải My đến, chớ kinh động người khác.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Ta vừa rồi cũng cảm động đến phát khóc.

Các ngươi đột nhiên làm những chuyện này là có ý gì?

Thần hồn bỗng nhiên khôi phục trên diện rộng quá khác thường.

Nhưng hơi nâng lên một chút, vẫn không thành vấn đề.

Môi hắn giật giật, âm thanh suy yếu nói: “Phụ vương, không cần, con không sao…”

Vô Kỵ, chớ kích động, mau nghỉ ngơi!

Vương hậu vừa lo lắng vừa lo lắng: “Bệ hạ, ngài xem! Chỉ cần nghe đến tên, hắn liền có phản ứng.

Triệu Kỵ: “Còn thất thần làm gì? Mau gọi người tới đây!”

Doanh Vô Kỵ: “??” Doanh Vô Kỵ luống cuống.

Hắn vốn đã nghĩ, bản tôn làm bộ tẩu hỏa nhập ma, dù sao luyện công xảy ra sự cố, cũng không phải đặc biệt hiếm thấy sự tình, cùng ngự y chung sống một phòng vài ngày rất bình thường.

Chính mình tẩu hỏa nhập ma, sự tình không lớn cũng không nhỏ, hẳn là sẽ không lộ ra.

Lấy hiểu biết của hắn đối với Triệu Kỵ, đại khái sẽ xử lý lạnh lùng, sau đó tuyên bố bế quan đối với người có quan hệ tương đối gần, để tránh ảnh hưởng mở rộng.

Lại không nghĩ tới, chính mình còn chưa hiểu hết về thân ngoại hóa thân.

Trạng thái chờ đợi, ở trong mắt người ngoài rõ ràng tương đương với ý thức tiêu tán?

Sao lúc trước không biết?

Chẳng lẽ là không ai ở Thai Thuế Cảnh sử dụng qua thân ngoại hóa thân?

Mẹ kiếp!

Ồn ào quá!

Thành thật mà nói, phản ứng của Triệu Kỵ, thật sự làm cho hắn có chút cảm động, trong lòng thậm chí sinh ra một tia áy náy.

Nhưng vấn đề này rốt cuộc ai không xứng đáng với ai thì bỏ qua một bên.

Vấn đề mấu chốt là bây giờ kết thúc như thế nào?

Bây giờ ngăn cản bọn họ, nói mình không sao?

Lộ ra sơ hở quá lớn không nói, cũng chưa chắc có thể làm cho vợ chồng Triệu Kỵ yên tâm.

Hơn nữa phía sau còn có ba ngày, đúng là sai một ly đi một dặm. Minh Đô là địa bàn Vi Nga phái, cơ hội ngàn năm có một, nếu bỏ qua lần này, Doanh Vô Kỵ thật đúng là không biết mình còn có cơ hội chém rơi Bia Mục Dã hay không, còn trở

thành cái gọi là "Minh Đô Chi Chủ" lại càng không biết khi nào.

Không thành Minh Đô Chi Chủ, làm sao phá giải Ma Chủng?

Nhưng nếu mặc kệ, đợi lát nữa chẳng phải là có khả năng lật thuyền trong mương?

Doanh Vô Kỵ do dự một lát, quyết định vẫn là làm gỏi bia Mục Dã, bởi vì Hoa Triều tuy rằng không phải là đại cô nương thẹn thùng, nhưng ở trước mặt người ngoài, không ra động tác thân mật với mình, hơn nữa nơi này là vương cung, Lê vương cùng vương hậu đều ở đây.

Mà Đường Đường cũng có thân phận Thái tử phi, ở trước mặt người ngoài càng nên chú ý.

Xác suất xảy ra vấn đề không phải là không, nhưng so ra, vẫn là Bia Mục Dã cấp bách hơn một chút.

Ít nhất đó là một giải pháp khả thi cho vấn đề.

Dù sao cũng tốt hơn là cứ kéo dài

Ý niệm vừa động, lại tiến vào trạng thái chờ, đem tuyệt đại bộ phận lực chú ý đặt ở Minh Đô bên kia.

Đứa nhỏ này…..".

Vương hậu thấy Doanh Vô Kỵ lại không tiếng động, tâm tình càng thêm sầu lo, bước nhanh rời khỏi Điện Trọng Lê, hướng Điện Tình Giáng đi đến.

Chương 565: không ít tật xấu Chương 565: không ít tật xấu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tuy rằng trên người Doanh Vô Kỵ có không ít tật xấu nhỏ.

Nhưng một vài ưu điểm lọt vào mắt bà.

Hơn nữa hắn cùng Ninh nhi hôn sự đã định, nói hắn là nửa nhi tử, cũng không gì không ổn.

Doanh Vô Kỵ xảy ra chuyện.

Bà cũng giống như Triệu Kỵ không muốn nhìn thấy.

Sau khi vương hậu rời đi.

Triệu Kỵ cũng gọi Lý công công tới, bảo hắn đi thông báo cho Hoa Triều, còn có Ngô Đan, Địch Vân bọn họ.

Đếm tới đếm lui, có thể là bằng hữu chân chính của Doanh Vô Kỵ hình như cũng nhiều như vậy.

Đây chẳng phải là con tin ăn nhờ ở đậu sao?

Triệu Kỵ ngồi ở bên giường, ngón tay đặt ở mi tâm Doanh Vô Kỵ, cảm thụ được ý thức như có như không của hắn, thở dài một hơi thật dài.

Tiểu tử này, phải chịu đựng a!

15 phút sau.

Vương hậu đã trở lại, ngăn cản tất cả người ngoài, liền mang theo Lý Thải My đi tới bên giường.

Lý Thái My vốn không biết vì sao vương hậu lại dẫn nàng tới đây, chỉ biết là một chuyện lớn, nếu không không khả năng làm cho vương hậu khẩn trương như vậy.

Nhưng là đại sự gì, nhất định ta phải ra mặt đây?

Nhìn thấy Doanh Vô Kỵ nằm ở bên giường bệnh, sắc mặt nàng nhất thời trở nên trắng bệch, vội vàng nhào tới.

Đan điền kinh mạch, là bình thường.

Nhưng ý thức lại suy yếu như sương mù, loại gió vừa thổi liền tan.

Tình huống này quá quỷ dị.

Vô Kỵ bị thương nghiêm trọng như vậy, Âm Dương Đồng Tâm Bội tự nhiên không chia sẻ nửa điểm thương thế với hắn.

Môi nàng có chút run rẩy, kinh hoảng nói: "Phụ vương, đây, đây là chuyện gì xảy ra?"

Triệu Kỵ khẽ thở dài một hơi, liền đem chuyện vừa rồi cùng suy đoán của mình nói một lần.

Lý Thải My như rơi xuống hầm băng, ôm mu bàn tay Doanh Vô Kỵ dán ở trên mặt, hai hàng nước mắt tuôn rơi.

Triệu Kỵ than nhẹ một tiếng: "Hắn tuy rằng hôn mê, nhưng hẳn là có thể nghe thấy âm thanh, trong khoảng thời gian này ngươi vất vả cực khổ tới ở bên hắn nhiều nhiều không nên khiến hắn đánh mất ý chí cầu sinh.

Uh!

Hốc mắt Lý Thải My phiếm hồng, bi thương gật gật đầu.

Triệu Kỵ lắc đầu, liền rời khỏi giường, đi tới ngoài cửa.

Vương hậu vỗ nhẹ bả vai Lý Thái My: "Vô Kỵ còn có một số bằng hữu, các ngươi thay nhau ở cùng hắn. Ngươi có thân phận Thái tử phi, không tiện thường xuyên xuất hiện, sau này buổi tối mẫu hậu sẽ đi cùng ngươi.

Đa tạ mẫu hậu!

Lý Thải My cảm kích gật đầu.

Nàng nhìn sườn mặt Doanh Vô Kỵ, càng ngày càng cảm giác thân phận Thái tử phi này là trói buộc, nàng muốn lấy thân phận thê tử, thời thời khắc khắc ở bên cạnh hắn.

Vương Hậu xoay người, để Lý Thải My có không gian nói chuyện với Doanh Vô Kỵ.

Tiếng nói nhỏ bi thương làm cho trong lòng nàng có chút cảm khái, đều là số khổ a…..".

Một lát sau lại trôi qua.

Ngoài cửa vang lên âm thanh của Lý công công: "Bệ hạ, người đến rồi.

Lý Thải My lau nước mắt, nhanh chóng rời khỏi giường, đứng ở bên cạnh vương hậu.

Ngoài cửa.

Triệu Kỵ gật đầu đáp: "Gọi bọn họ tới đây đi!"

Sau một chuỗi tiếng bước chân vội vàng.

Ngoại thần Ngô Đan bái kiến bệ hạ!

Hạ thần Địch Vân bái kiến bệ hạ!

Dân nữ Hoa Triều bái kiến bệ hạ!

Giọng nói của ba người đều mang theo sự lo lắng nồng đậm.

Dẫn bọn họ đến đây Lý công công mặc dù không nói rõ nguyên nhân, nhưng ba người chạm mặt thời điểm, cũng đều cảm giác được có chút không đúng.

Ngô Đan cùng Địch Vân, đều xem như tiểu quan lại kiến thiết Vùng đất mới, hơn nữa rất được trọng dụng, đem hai người bọn họ đồng thời triệu tới, còn có chút thuyết pháp.

Nhưng Hoa Triều chỉ là nhân viên ngoài biên chế của triều đình, hơn nữa chỉ phụ trách nghiệp vụ in ấn, cùng hai người bắn đại bác không tới.

Tại sao đêm khuya lại cùng nhau triệu vào vương cung?

Điểm giống nhau duy nhất, hình như có quan hệ với Doanh Vô Kỵ.

Chẳng lẽ Doanh Vô Kỵ đã xảy ra chuyện?

Giọng Triệu Kỵ ôn hòa: "Miễn lễ!"

Sau đó, liền để cho Lý công công dẫn xuống.

Hoa Triều vội vàng tiến về phía trước một bước, âm thanh hơi có chút run rẩy: "Bệ hạ triệu dân nữ vào cung, phải, là xảy ra chuyện gì sao?"

Cũng không đại sự gì!

Triệu Kỵ cười xua tay: "Chỉ là Vô Kỵ luyện công có chút trục trặc, tiến vào trạng thái hôn mê. Ngự y đã giúp hắn ổn định thương thế, có bằng hữu ở bên chăm sóc, hẳn là có thể khôi phục nhanh một chút".

Đối với Hoa Triều, ông ta đưa ra lời giải thích có chút khác

Dù sao hắn đối với con gái riêng của lão tiểu nhị mình cũng không phải đặc biệt hiểu rõ, nếu tâm tình nàng quá kích động dẫn đến xuất hiện vấn đề, vậy không thể nghi ngờ chính là họa vô đơn chí.

Hoa Triều thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng cũng không hoàn toàn tin tưởng cách nói này.

Triệu Kỵ nhìn bộ dáng vội vàng của nàng, liền cũng không kéo dài nữa, chỉ vào cửa phòng: "Các ngươi đi xem hắn đi!"

Đa tạ bệ hạ!

Hoa Triều Hồn Nhi đã sớm bay vào, nói cám ơn xong liền vội vàng bước vào cửa phòng.

Ngô Đan và Địch Vân theo sát phía sau.

Vô Kỵ!

Hoa Triều đi tới trước giường, nhìn sắc mặt Doanh Vô Kỵ tái nhợt, nhất thời trong lòng thắt lại, vội vàng nắm tay hắn thăm dò mạch đập của hắn, sau khi xác định chân khí vững vàng, lúc này mới nhịn xuống nước mắt trong hốc mắt.

Mấy ngày nay nàng một mực tu luyện dưới sự dạy dỗ của Doanh Vô Kỵ, đã có chút hiệu quả, thông qua mạch đập cảm ứng chân khí vẫn không vấn đề.

Mạch tượng mặc dù có chút suy yếu, nhưng có chút vững vàng, hẳn là không vấn đề gì lớn.

Chỉ là…..".

Tại sao mu bàn tay Vô Kỵ lại ướt?

Chương 566: cáo già tu luyện Chương 566: cáo già tu luyện

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nàng lo lắng đệm giường ẩm ướt, kiểm tra một lần, xác nhận đệm chăn không thành vấn đề, chỉ có mu bàn tay Doanh Vô Kỵ ẩm ướt, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Chắc là lúc đút thuốc bị rắc lên mu bàn tay?

Không ngửi thấy mùi thuốc?

Trong lòng Hoa Triều có chút nghi hoặc, nhưng lực chú ý của nàng rất nhanh đã bị thần sắc ngưng trọng của Ngô Đan và Địch Vân hấp dẫn.

Trong lòng nàng thắt lại: "Các ngươi vì sao cau mày?"

Không!

Không gì!

Địch Vân cùng Ngô Đan trăm miệng một lời, mặc kệ tu vi thế nào, bọn họ đều là cáo già tu luyện nhiều năm, hơn nữa đều đã bước vào Thai Thuế Cảnh, hiểu biết đối với thương thế khẳng định mạnh hơn Hoa Triều một chút.

Nhìn Doanh Vô Kỵ chân khí bình tĩnh, cho dù tẩu hỏa nhập ma, cũng nên tỉnh lại, nhưng lại không tỉnh.

Cho nên Địch Vân thăm dò mi tâm Doanh Vô Kỵ một chút, nhất thời cả lòng đều lạnh.

Bọn họ không muốn Hoa Triều lo lắng, cho nên chỉ có thể nói như vậy.

Mấy ngày nay bọn họ tiếp xúc với Doanh Vô Kỵ và Hoa Triều không ít lần, tuy rằng đôi này không rõ ràng, nhưng bọn họ cũng mơ hồ đoán ra quan hệ của hai người hẳn là có tiến triển, nếu để cho nàng biết, đây là đả kích lớn bao nhiêu.

Thậm chí Hoa Triều có bị đả kích hay không cũng không quan trọng.

Mấu chốt là thương thế của Doanh Vô Kỵ đến tột cùng như thế nào?

Ngô Đan xoay người, hành lễ với vương hậu và Lý Thải My: "Vương hậu nương nương, thái tử phi điện hạ, thương thế của phò mã gia đến tột cùng như thế nào?

Môi Lý Thải My giật giật, không nói ra miệng.

Vương hậu tiếp lời: "Không gì đáng ngại, có người ở bên cạnh, thương thế hẳn là có thể khá hơn một chút. Các ngươi có thể tới, bổn cung cũng yên tâm! Thải My, cùng mẫu hậu trở về, viết thư cho Thái tử, báo bình an!

Tuy rằng bà không phải để ý hai hồng nhan tri kỷ này Doanh Vô Kỵ có thể tạo ra hỗ trợ gì

Nhưng đặt cùng một chỗ, chung quy có chút không tốt lắm.

Hơn nữa có người ngoài ở đây, các nàng không dám cùng Doanh Vô Kỵ nói chuyện, cái này mất đi ý nghĩa.

Vâng!

Lý Thải My gật đầu, trong lòng cũng không nỡ rời đi, lại xoay người nhìn Doanh Vô Kỵ một cái, lại không nghĩ tới, vừa

vặn đụng phải ánh mắt Hoa Triều.

Vị tỷ tỷ này thoạt nhìn thật ôn nhu.

Nàng nghe Triệu Ninh nhắc tới Hoa Triều, lúc ấy Triệu Ninh nói vị con gái riêng của La tướng này có quan hệ thân cận với Vô Kỵ, có chút ý tứ hồng nhan tri kỷ, nhưng rốt cuộc không tiếp tục đi về phía trước một bước.

Nhìn bộ dáng lo lắng vừa rồi của Hoa Triều, nàng liền biết vị tỷ tỷ này là thật tâm quan tâm Vô Kỵ.

Chỉ là…..".

Tuy rằng vừa rồi động tác và thái độ của Hoa Triều không vẻ quá thân mật, nhưng vẻ mặt và ánh mắt không lừa được người, tình cảm của vị tỷ tỷ này đối với Vô Kỵ, rõ ràng không phải hai chữ "bằng hữu" có thể giải thích.

Là nàng muốn đi đến một bước kia lại bất lực.

Hay chuyện gì đó đã xảy ra với hai người họ rồi?

Và.

Hoa Triều còn cho nàng một loại cảm giác thân cận quen thuộc như có như không, đây rõ ràng là lần đầu tiên gặp mặt, vì sao lại cảm giác thân cận quen thuộc?

Loại cảm giác quen thuộc này, làm cho nàng có chút bất an.

Nhưng loại hoài nghi cùng bất an này chỉ kéo dài trong chốc lát liền tiêu tán.

Lý Thải My âm thầm tự trách: Lý Thải My a Lý Thải My! Vô Kỵ đã như vậy, ngươi làm sao còn có tâm tình ghen tuông!

Nàng hướng Hoa Triều ba người gật đầu, hy vọng bọn họ có thể chiếu cố tốt Vô Kỵ.

Hoa Triều cũng gật đầu đáp lại.

Trong lòng cũng không nhịn được sinh ra một tia nghi vấn, nàng cũng cảm giác vị Thái tử phi này có chút quen thuộc, nhưng lại nói không nên lời nơi nào quen thuộc.

Hơn nữa… vị thái tử phi này tuy rằng trên mặt nhìn không ra dấu vết khóc, nhưng cặp mắt sương mù mông lung kia, lại làm cho nàng có loại cảm giác đã khóc.

Vô Kỵ tẩu hỏa nhập ma.

Thái tử phi thay Thái tử tới thăm không gì đáng trách, nhưng nàng vì sao phải khóc?

Hay là ảo tưởng của mình?

Nhất định là ảo giác!

Hoa Triều lắc đầu, đồn đãi Thái tử phi đã gả cho Thái tử nhiều năm, tình cảm hai vợ chồng rất sâu đậm, làm sao có thể vì Vô Kỵ mà rơi lệ?

Ta làm sao có thể sinh ra ý niệm hoang đường như thế? Hoa Triều a Hoa Triều, ngươi thật đúng là một bình dấm chua, Vô Kỵ đã thề rồi, sao ngươi còn đa nghi như vậy?

Nàng xoay người: "Địch Vân, Ngô Đan, hai người nói thật cho ta biết, Vô Kỵ hắn thật sự không việc gì sao?"

Địch Vân trong lòng tuy rằng bất an, nhưng biểu hiện cũng có chút bình thường: "Yên tâm! Kinh mạch đều đã ổn định, hẳn là không gì đáng ngại. Hơn nữa Vương hậu nương nương không phải đã nói sao, chỉ cần ở bên cạnh hắn nhiều là tốt rồi! Hoa Triều cô nương, ta cùng Đan Tử đi ra ngoài một lát, cô nương cùng Doanh lão đệ nói chuyện riêng tư nhiều một chút, đối với thương thế của hắn có lợi.

Hoa Triều nghe được ba chữ "nói chuyện riêng", khuôn mặt xinh đẹp không khỏi có chút nóng lên, nhìn Địch Vân biểu

hiện có chút tự nhiên, lúc này mới rốt cục bỏ đi nghi ngờ trong lòng.

Vừa vặn ngự y bưng thuốc đi vào, liền nâng Doanh Vô Kỵ dậy, khiến hắn tựa vào trong lòng mình, đút cho hắn uống thuốc.

Địch Vân và Ngô Đan thừa dịp này ra cửa.

Hai cáo già liếc mắt nhìn nhau, tâm tình đều cực kỳ hậm hực.

Thương thế này, thật sự là nghiêm trọng đến mức làm cho người ta sợ hãi !

Ý thức suy yếu đến mức này, đổi lại người khác chết sớm, Doanh Vô Kỵ bây giờ còn sống chính là một kỳ tích.

Cái này có thể chữa khỏi sao?

Chương 567: Giác quan thứ sáu nữ nhân Chương 567: giác quan thứ sáu nữ nhân

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trầm mặc hồi lâu.

Địch Vân thở ra một hơi nói: “Lát nữa trở về, ta sẽ đi cầu chút linh dược với Ô phu tử.

Ngô Đan cũng gật đầu: “Bên sứ quán cũng có tồn kho, đệ xem có thể lấy ra được không”.

Vì cứu Doanh Vô Kỵ, bọn họ nguyện ý xuất ra tất cả của cải.

Nhưng Mặc giả nổi tiếng nghèo, Ngô Đan ở Ngô quốc cũng không được coi trọng, làm sao có thể xuất ra linh đan diệu dược so với Lê vương thất còn mạnh hơn.

Làm như vậy, chỉ là vì để cho mình an tâm một chút mà thôi.

……

Minh Đô.

Thất Tinh Bộ của Doanh Vô Kỵ không dừng bước, nhanh chóng hướng An Ấp chạy tới, đây là thủ đoạn tốc độ nhanh nhất của hắn.

Nhưng chưa chắc có thể nhanh hơn người của Lý Thải Đàm và vương thất.

Người trước có Nam Cung Yến sắp xếp, người sau cũng có Triệu Khôi dẫn đội.

Hắn phải một chút cũng không thể thả lỏng, mới có thể đuổi kịp bọn họ.

Trong mông lung, hắn cũng nghe được âm thanh bên ngoài, rốt cục đem tâm đặt ở trong bụng.

Có vẻ thế.

Thời gian Hoa Triều và Đường Đường hẳn là sẽ không nhiều, chỉ cần không ở cạnh nhau sẽ không xuất hiện sự cố lớn.

Bất quá nghe nói giác quan thứ sáu nữ nhân đều rất chuẩn, hắn cũng không cam đoan có thể xuất hiện vấn đề hay không, từ sau khi đi ra ngoài Minh Đô, phỏng chừng phải phí không ít tâm tư để giải quyết

Về phần hiện tại, phải dồn hết tinh lực vào bia Mục Dã.

Phải giữ vững tinh thần.

Bởi vì ngoại trừ chính mình, thực lực của ba bên đều cực kỳ khủng bố.

Vi Nga phái thì không cần phải nói, toàn bộ Minh Đô đều là người của bọn họ.

Nam Cung Yến bố trí tinh vi, nhân số tất nhiên không ít, lôi kéo Lý Thải Đàm bất quá là vì Hỗn Nguyên chân khí, cùng với triệt để đem nàng trói vào chiến thuyền họ Cơ.

Vương thất bên này tuy rằng sân khách tác chiến, nhưng tới đều là tử sĩ, hơn nữa còn có binh nhân Triệu Khôi dẫn đội.

Nếu thật sự đánh nhau, nhất định sẽ vô cùng thảm khốc.

Bất quá ưu thế của mình cũng rất rõ ràng.

Một là ba bên đều không biết mình tồn tại, hơn nữa đã hiểu rõ phần lớn kế hoạch của bọn họ.

Hai là thai hóa dịch hình thêm tàng hình, có thể giảm thiểu cảm giác tồn tại của mình.

Ba là chuyện ba bên muốn làm này độ khó khá cao, mình phải làm chỉ là vụng trộm chém 3 kiếm vào Bia Mục Dã.

Chỉ cần giữ bình tĩnh.

Chưa chắc không được.

Vì thế ba ngày kế tiếp, Doanh Vô Kỵ đều di chuyển với tốc độ cao.

Rất nhanh tìm được ấn ký Lý Thải Đàm lưu lại, lặn tới bên cạnh bọn họ.

Theo dõi quan sát hơn một canh giờ, lại có hai cao thủ Binh Nhân cảnh dẫn đội, thủ hạ Thai Thuế Cảnh cũng có hơn 50 người.

Bất quá đội ngũ này, cũng không kỷ luật nghiêm minh như quân đội, thoạt nhìn có chút tản mạn, cũng không biết những người này có phải bản thân chính là người Vi Nga phái hay không.

Kỷ luật tản mạn thì dễ nói.

Doanh Vô Kỵ thừa dịp bọn họ chạy đi có người đi tiểu, trực tiếp tìm một người xử lý, sau đó thai hóa dịch hình biến thành bộ dáng của hắn.

Dọc theo đường đi lại thật đúng là không gây chú ý.

Tiếp theo chính là động tĩnh Triệu Khôi bên kia gây ra, kinh động người trông coi bia Mục Dã, dẫn đến song phương ầm ĩ một hồi, dưới thực lực của hai Binh Nhân cảnh và Lý Thải Đàm, lại có xu thế nghiền ép nhè nhẹ.

Khó trách Nam Cung Yến nói nắm chắc chín phần, lần này phái ra nhiều cao thủ như vậy, thật đúng là bỏ vốn gốc!

Nhưng ngay khi bọn họ cho rằng có thể thuận lợi tiến vào Mộ bàn, Triệu Khôi dẫn người xông ra chém giết.

Cùng lúc đó, toàn bộ An Ấp, cũng có rất nhiều người Vi Nga phái hướng nơi này chạy tới.

Tình cảnh có chút mất khống chế.

Nhưng Chu vương thất bên này chuẩn bị quá mức sung túc, tự nhiên cứng rắn chống đỡ hai mặt giáp công, hơn nữa bên Triệu Khôi vốn cũng không phải người một nhà với Vi Nga phái, tình cảnh hỗn loạn.

Chu vương thất bên kia cũng ra tay yểm hộ một Cao thủ Binh Nhân cảnh nhằm về phía Bia Mục Dã.

Từ trong ngực lấy ra một lọ nước thuốc đen như mực, trực tiếp đổ vào trong rãnh của hệ họ Doanh, chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, hệ phổ Doanh Triệu đã bị ăn mòn đến hố trũng.

Sau khi thành công.

Người của Chu vương thất nhanh chóng rút lui.

Lê vương thất bên này tức giận, nhưng đã không biện pháp, bọn họ cho dù hung hãn không sợ chết, cũng căn bản không

biện pháp đối phó với nhiều người Vi Nga phái như vậy, dù sao Minh Đô đối với thực lực bọn họ áp chế thật sự quá kinh khủng.

Rơi vào đường cùng, chỉ có thể lựa chọn rút lui.

Vi Nga phái sợ bóng sợ gió một hồi, liên tục kiểm tra Mộ bàn nhiều lần, không phát hiện dị thường, lúc này mới yên tâm lui ra ngoài, hơn nữa hướng tổng bộ phát ra tín hiệu, xin càng nhiều cao thủ tới trông coi.

Ai cũng không chú ý tới, trong nháy mắt cửa ra vào của Mộ bàn bị phong bế.

Có một tên lén lút hiện ra thân hình, hướng Bia Mục Dã chém ra mấy kiếm.

……

Điện Trọng Lê.

Triệu Kỵ đi tới đi lui trước điện.

Mấy ngày nay, ông ta trải qua tương đối dày vò.

Đây đã là ngày thứ 3 Doanh Vô Kỵ tẩu hỏa nhập ma, tiểu tử này nhưng vẫn không dấu hiệu tỉnh lại, khiến cho tất cả mọi người có chút sứt đầu mẻ trán, nhất là đám ngự y kia, một đám đều là vẻ mặt u sầu, sợ trị không hết Doanh Vô Kỵ, chính mình cũng chôn cùng.

Còn có hai hồng nhan tri kỷ của tên hỗn tiểu tử này.

Con gái riêng của La Yển ban ngày đến.

Lý Thái My đến vào buổi tối.

Nhìn hắn hôn mê bất tỉnh, mỗi người đều là tâm lực lao lực quá độ.

Cũng may tiểu tử thúi này thương thế không tiếp tục chuyển biến xấu, tuy rằng trong thời gian ngắn không có

chuyển biến tốt đẹp, nhưng ít nhất người còn chưa có chết.

Xem ra vương hậu nói không sai, nhất định phải thức tỉnh ý chí cầu sinh của hắn.

Chương 568: hết thảy đều có hy vọng Chương 568: hết thảy đều có hy vọng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nếu như không có những người trẻ tuổi này thay nhau chiếu cố, với thương thế nghiêm trọng như thế thì tên hỗn tiểu tử này chỉ sợ đã sớm toi rồi

Chỉ cần chịu đựng được, hết thảy đều có hy vọng.

Nhưng mà…..".

Triệu Kỵ mặt ủ mày chau, bởi vì tình huống Minh Đô thật sự không thể lạc quan.

Ông ta tuy rằng không tiến vào Minh Đô, nhưng đối với tình huống bên trong có chút hiểu rõ.

Mà thủ đoạn hắn hiểu rõ tình huống bên trong Minh Đô chính là Triệu Khôi.

Đúng vậy.

Triệu Khôi không phải người sống, mà là từng là công tử vương thất, bởi vì đoạt vị thất bại, bị Lê Vương lúc đó luyện hóa thành khôi lỗi, cho các đời Lê Vương sử dụng. Trong đầu Triệu Khôi cắm một viên ngọc bội, Lê Vương có thể thông qua một viên ngọc bội khác nắm giữ sinh tử của hắn, hơn nữa cảm giác cảnh ngộ đại khái của hắn.

Không ổn!

Chỉ có thể nói cực kỳ không ổn!

Ông ta cũng không nghĩ tới, thế lực sau lưng Nam Cung Yến tự nhiên sắp xếp nhiều cao thủ như vậy, cho dù chính

mình bên này đã hấp dẫn Vi Nga phái tới, bọn họ vẫn là có chút không làm gì được bọn họ.

Vốn kế hoạch của ông ta, nếu như bị vây trong trạng thái giằng co, để cho Lý Thải Đàm phản đòn.

Nhưng hiện tại xem ra, cho dù Lý Thải Đàm phản đòn, cũng không khả năng xoay chuyển thế cục.

Vì thế chỉ có thể dựa theo kế hoạch, Triệu Khôi cho Lý Thải Đàm vài vết thương tương đối nghiêm trọng, thuận tiện cho nàng lấy lòng tin Nam Cung Yến.

Chỉ là thế cục chiến trường này nên xử lý như thế nào?

Đúng lúc đó.

Đồng tử Triệu Kỵ đột nhiên co rụt lại.

Ông ta mơ hồ cảm giác máu toàn thân nhảy lên, sau đó chảy ra cảm giác mát mẻ nhè nhẹ.

Cảm giác này rất yếu ớt.

Mặc dù lấy cảm giác cường đại như vậy của Triệu Kỵ, cũng không thể phán đoán rốt cuộc có phải ảo giác hay không.

Nhưng cảm giác này đã xuất hiện hai lần trước đây.

Một lần Doanh Vô Kỵ rút hắc đinh từ bia Mục Dã ra, một lần khác là lúc Hàn Quyện bổ xuống bia Mục Dã.

Chỉ có điều khi đó, một ấm một lạnh.

Lần này trong máu chảy ra hàn ý đại biểu cái gì, đã là không cần nói cũng biết.

Hỏng rồi!

Bị bọn họ đắc thủ rồi!

Trong lòng Triệu Kỵ trầm xuống, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Ông ta bước nhanh đi về phía địa cung, chờ đợi một lát, một đám người trống rỗng xuất hiện.

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên.

Đi nhiều tử sĩ như vậy, tự nhiên chỉ trở về một nửa.

Hơn nữa mỗi người đều bị trọng thương!

Trên mặt Triệu Khôi vẫn không biểu tình gì, nhưng khí tức xung quanh trầm uất hơn rất nhiều, quỳ gối trước mặt Triệu Kỵ.

Một chữ cũng không nói.

Nhưng lại làm cho Triệu Kỵ hiểu được hết thảy.

Một lúc.

Toàn bộ địa cung không khí phảng phất đều ngưng trệ, làm cho người ta dường như không thở nổi.

Không biết qua bao lâu.

Triệu Kỵ lại là cảm giác huyết dịch chấn động, lại truyền ra nhè nhẹ hàn ý, mặc dù không rõ ràng như lần trước đó, nhưng cảm giác này rất chân thực.

Lại nữa?

Thật sự là vô liêm sỉ!

Triệu Kỵ không nhịn được, chửi ầm lên.

Huyết mạch họ Doanh bị ám toán đến tận đây, những người này thật đáng chết!

……

Hàn gia.

Hàn Giả lẳng lặng ngồi, vẻ mặt ông ta vô cùng nghiêm túc, cũng không nói chuyện với Nam Cung Yến ngồi đối diện.

Những ngày này.

Cuộc sống của Hàn gia rất khổ sở.

Ở Đất Trịnh, con cháu hai nhà Hàn Trịnh xung đột không ngừng, cho dù không trở mặt, cũng tạo thành hao tổn không nhỏ.

Mà biên giới Hàn Trịnh cùng Vùng đất mới, dân chúng cuồn cuộn không ngừng chạy trốn, lúc này mới vài ngày, cũng đã mất đi một vạn hộ.

Hơn nữa xu thế này còn tiếp tục!

Mỗi một hộ dân chúng.

Đều là máu vương thất hút từ người Hàn gia.

Mà nội bộ Hàn gia, đối với Trịnh gia lên án công khai cũng càng ngày càng kịch liệt, sớm muộn có một ngày sẽ hoàn toàn khống chế không được.

Gia chủ là ông ta, lúc ấy có thể ngồi vững vàng vị trí gia chủ, phần lớn nguyên nhân là cưới con gái của Trịnh Liêm.

Nhưng bây giờ.

Lúc trước đạt được chỗ tốt, đều biến thành áp lực đặt ở trên người ông ta.

Nếu không phải mình đương gia chủ những năm này, làm ra công tích rõ như ban ngày, chỉ sợ hiện tại đã có người công khai kêu gào thay đổi gia chủ.

Lần này liên quan đến sinh tử tồn vong của Hàn gia.

Cũng liên quan đến tương lai vận mệnh cá nhân của ông ta

Cho nên hắn đối với kế hoạch của Nam Cung Yến vô cùng để ý, mấy ngày nay đều trông coi Nam Cung Yến khô tọa, chuẩn bị thời thời khắc khắc thu được tin tức trong Minh Đô.

Không thể không nói.

Chân khí của cô gái Nam Cung Yến thật đúng là thần kỳ.

Chỉ dựa vào một luồng chân khí, liền có thể chế ra giống như phân thân, mặc dù không thực tế hình thể cùng sức chiến đấu, lại có thể làm cho cảm giác của mình xúc giác bao trùm địa phương vô hạn, mà ngay cả ở Minh Đô kia, đều có thể có thông tin tức thời.

Phải biết rằng, nàng bây giờ còn chưa đột phá Thai Thuế Cảnh.

Chờ nàng đột phá Thai Thuế Cảnh, sẽ khủng như thế nào?

Khó trách nhân vật trọng yếu như vậy, cần nàng tới hoàn thành, đồng thời chỉ huy nhiều người như vậy, cũng chỉ có Nam Cung Yến có thể làm được?

Điều duy nhất đáng lên án là, muốn biết được toàn bộ thông tin, phải kích hoạt chân khí hình người.

Cho nên phải kích hoạt chân khí của Lý Thải Đàm trong Minh Đô, bọn họ mới có thể nhận được tin tức chính xác.

Lần trước Lý Thải Đàm truyền tin trở về, là nàng đã cùng người Nam Cung Yến sắp xếp hội hợp.

Sau đó thì không còn tin tức gì nữa.

Chờ lần sau trả lời, chỉ sợ chính là kết quả cuối cùng!

Chương 569: Mơ về lúc còn trẻ Chương 569: Mơ về lúc còn trẻ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nói thật

Hàn Giả rất lo lắng.

Mấy ngày nay, trong lòng ông ta tưởng tượng qua rất nhiều con đường tương lai của Hàn gia, nhưng mỗi loại đều tựa hồ đêm dài khó sáng.

Duy nhất có thể cho ông ta nhìn thấy hi vọng, chỉ có liên minh họ Cơ.

Hành động của Minh Đô lần này vô cùng quan trọng.

Đến rồi!

Nam Cung Yến bỗng nhiên đứng dậy.

Hàn Giả giật mình một cái, loại cảm giác này làm cho ông ta mơ về lúc còn trẻ, giống như là tranh giành gia chủ, lão gia chủ tuyên bố ai kế nhiệm vị trí gia chủ.

Ông ta trầm giọng nói: "Nam Cung thế chất, thế nào rồi?

Khóe miệng Nam Cung Yến chậm rãi giơ lên, cuối cùng giơ lên một độ cong cực kỳ khoa trương.

Trong miệng ả ta, chậm rãi nhảy ra 3 chữ: "Thành công rồi!"

……..

Nghe được hai chữ này.

Lo âu của Hàn Giả kéo dài ba ngày, rốt cục thư giãn xuống.

Nam Cung Yến nhìn ông ta thở phào nhẹ nhõm, nhịn không được cười nói: "Hàn thế bá, ta nếu nói có chín thành nắm chắc, vậy cũng đã là tính trước, thế bá cần gì phải lo lắng?

Hàn Giả vuốt râu cười to: "Nam Cung thế chất làm việc, ta tự nhiên vẫn yên tâm."

Nhưng mà…..".

Nam Cung Yến chuyển đề tài, ngữ khí cũng trở nên có chút nguy hiểm: “Bất quá lần này, chúng ta bên này giống như có nội gián!”

Hàn Giả nhướng mày: “Sao lại nói vậy?”

Ánh mắt Nam Cung Yến hơi lạnh, liền đem chuyện ở Minh Đô kể lại một lần.

Hàn Giả nghe xong, vẻ mặt cũng càng ngưng trọng.

Có một cỗ lực lượng thần bí tiến vào Minh Đô.

Hơn nữa còn kích thích phản ứng Vi Nga phái.

Cỗ lực lượng thần bí này đến tột cùng là nhà ai?

Là ai đem kế hoạch hành động lần này tiết lộ ra ngoài?

Ông thử thăm dò nói: “Chẳng lẽ là Lý Thải Đàm?”

Nam Cung Yến hừ lạnh một tiếng: ” toàn bộ quá trình Lý Thải Đàm không bất kỳ cử động dị thường, hơn nữa còn bị Cao thủ Binh Nhân cảnh địch quân đánh lén, trọng thương lâm nguy thiếu chút nữa mất mạng tại chỗ, ta cảm thấy không giống!”

Vậy…..”.

Hàn Giả trầm mặc, người biết kế hoạch này, hơn nữa còn rõ ràng không đối phó với liên minh họ Cơ còn có ai?

Ông ta không biết toàn cảnh kế hoạch này, tự nhiên cũng không biết liên quan đến bao nhiêu người, nhưng ở trong những người ông ta quen biết, có một nhân tuyển vô cùng khả nghi.

Đó chính là con trai của mình: Hàn Quyện!

Nam Cung Yến trong âm thanh mang theo khiêu khích: “Hàn thế bá, chẳng lẽ đến bây giờ ông cũng không nỡ nghịch tử của mình sao?”

Tuy rằng theo tình huống trước mắt và tính cách của Hàn Giả, lấy bia tế Hàn Quyện là lựa chọn không thể thiếu.

Nhưng lần trước nói với Hàn Giả, người này lại biểu hiện cực kỳ do dự.

Điểm ấy khiến Nam Cung Yến cực kỳ khó chịu.

Hàn Giả xấu hổ ho khan hai tiếng: "Nam Cung thế chất, thực không giấu diếm, Quyện nhi chính là đệ tử đắc ý của đạo gia Thái Thượng Quan nhất mạch…..".

Là đồ đệ!

Nam Cung Yến sửa lại, trong lòng nàng cười lạnh, quả nhiên là bởi vì đạo gia!

Hàn Giả than nhẹ một hơi: "Nam Cung thế chất, ngươi hình như rất hy vọng Quyện nhi chết".

Nam Cung Yến cười nhạo một tiếng: "Không phải ta hi vọng hắn chết, hắn có chết hay không cùng ta không nửa điểm quan hệ. Hi vọng hắn chết, là Chu vương thất!

Hàn Giả đương nhiên biết rõ.

Con trai mình từ khi trở về, tuy rằng thoạt nhìn không tranh sự đời, nhưng một khi liên quan đến cái gọi là "Đại thế", liền giống như ma giật mình.

Đại thế là cái gì?

Chiếu theo biểu hiện của Hàn Quyện, cái gọi là đại thế chính là lật tung toàn bộ Chu vương thất, để nó mai một ở trong bụi bậm lịch sử.

Có thể nói, thù của Chu vương thất cùng Thái Thượng Quan, so với thù với hai vương thất Doanh Triệu còn sâu hơn.

Thái Thượng Quan thật sự là giỏi tính toán!

Đem tất cả mọi chuyện ném cho Quyện nhi, lại trục xuất hắn ra khỏi sư môn, cho dù lửa có cháy mạnh hơn nữa, cũng không đốt được đạo quán của bọn họ!

Hiện tại, lựa chọn khó khăn này, giao vào trong tay mình.

Nam Cung Yến đánh giá ông ta: "Hàn sư bá, quyết định chưa?"

Hàn Giả trầm mặc thật lâu, cuối cùng cắn răng: "Quyết định rồi! Cứ làm theo lời thế chất đi!"

Trên mặt Nam Cung Yến lộ ra nụ cười sáng lạn.

Họ Cơ muôn đời xanh tươi!

Hàn Giả hít sâu một hơi: "Họ Cơ muôn đời xanh tươi!"

Sau khi đưa ra quyết định này.

Ông ta phảng phất dỡ xuống gánh nặng, cả người đều thoải mái không ít.

Hai nhà Hàn Ngụy nếu như lập quốc, nhất định sẽ ở vào thế tứ chiến, trừ phi thế lực quan tuyệt Trung Nguyên, trong khoảng thời gian ngắn liền phá tan một cường quốc, nếu không tiền đồ phát triển vô cùng ảm đạm.

Chỉ có liên minh họ Cơ mới có thể giải quyết vấn đề này.

Lần này Hàn Ngụy chủ đạo liên minh họ Cơ thành lập, chắc chắn đạt được sóng lớn tài nguyên, ngược lại chỉ cần xử lý thích đáng, Hàn Giả rất có hi vọng trở thành một trong những nước chư hầu mạnh nhất, cho dù Lê quốc hiện giờ cũng khó theo kịp.

Một lúc.

Ông ta dường như nhìn thấy tương lai tươi sáng.

Nhưng đúng lúc này.

Ông ta bỗng nhiên cảm giác máu của mình nhảy lên một cái, hàn ý nhè nhẹ từ trong máu chảy ra.

Loại cảm giác này có chút quen thuộc, lúc Hàn Quyện bổ Bia Mục Dã, hình như đã cảm nhận qua.

Cái này…..".

Hàn Giả nghi hoặc nhìn về phía Nam Cung Yến.

Nụ cười trên mặt Nam Cung Yến cũng cứng đờ, ánh mắt nhất thời trở nên tối tăm mà điên cuồng.

Bia Mục Dã…..".

Xảy ra đại sự!

Lần này người bọn họ phái vào Minh Đô, cũng không hoàn toàn đến từ họ Cơ, nhưng tất cả đều cảm ứng được dị động lần này.

Nói cách khác, dị biến lần này không chỉ nhằm vào họ Cơ.

Mà là quý tộc khắp thiên hạ.

Mức độ ảnh hưởng của Bia Mục Dã không thua gì Hàn Quyện xuống tay vào đợt đó.

Ảnh hưởng của Minh Đô đối với hiện thế vốn tương đối nhỏ.

Đến tột cùng là kẻ điên xuất hiện từ đâu?

Hắn là đem bia Mục Dã của Minh Đô chặt xuống hết sao?

Điên rồ!

Điên rồ!

……

Chương 570: Bị cắn trả Chương 570: Bị cắn trả

Người dịch: PrimeK Tohabong

Phủ Phò mã.

Phòng luyện công.

Doanh Vô Kỵ bỗng lao đến trước gương, quỳ trên mặt đất từng ngụm từng ngụm nôn ra máu.

Mẹ kiếp!

Chém Bia Mục Dã cắn trả cũng thật nghiêm trọng!

May mắn vừa vặn hoàng hôn, bằng không thương thế của mình, thật đúng là chưa chắc có thể tránh được Vi Nga phái điều tra.

Bất quá cũng không quá mức nghiêm trọng.

Hàn Quyện bị cắn trả, đến bây giờ vẫn chưa thoát khỏi trạng thái trọng thương.

Thương thế của mình tuy rằng cũng không nhẹ, nhưng đả tọa chữa thương vài ngày, hẳn là có thể khôi phục.

Chẳng lẽ…..".

Đây chính là chỗ thần kỳ của siêu phẩm linh thai?

Cũng đúng lúc này.

【 Lời nhắc 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đạt tới 100, thu được bí pháp đỉnh cấp《 Vị danh chân khí 》.

【 Lời nhắc 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đột phá 100, ngẫu nhiên thu được pháp thuật Thiên cấp《 Ngụy • Tuyệt Địa Thiên Thông 》.

【 Lời nhắc 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đột phá 90, ngẫu nhiên thu được Bí thuật địa cấp《 Hợp Hoan Thuật 》.

Lời nhắc]:…

Liên tiếp lời nhắc, Doanh Vô Kỵ sảng khoái đến Thiên Linh Cái cũng muốn bay lên.

Vị danh chân khí "này chính là pháp môn Nam Cung Yến tu luyện đề thuần chân khí, đây cũng không phải công pháp, cho nên chỉ có thể gọi là bí thuật.

Thiên hạ này không ít công pháp đều đang theo đuổi đơn thuộc tính cực hạn, có tính đại biểu nhất chính là Liệt Hỏa chân khí của Cơ gia Viêm quốc, nhưng dù theo đuổi thế nào, cũng không thể hoàn toàn làm được đơn thuộc tính.

Thuật đề thuần này của Nam Cung Yến, lại có thể đem chân khí chia rẽ đề thuần đến mức khủng bố, là thật sự có chút mãnh liệt.

Nhưng thứ đồ chơi này có một khuyết điểm trí mạng, chính là nhất định phải bắt đầu sử dụng ngay từ giai đoạn đầu tu luyện.

Tu luyện sơ kỳ, chân khí còn mỏng manh, sau khi chia tách còn có thể chia làm vài luồng chân khí tinh thuần.

Một khi vượt qua Ngưng Khí tầng bảy, phân hóa ra chân khí sẽ dày đặc dây dưa cùng một chỗ, cho dù thần tiên đến cũng không giải được.

Khó trách Nam Cung Yến chân khí quỷ dị như vậy, nhất định là thời điểm ả ta ngộ ra bí thuật này, tu vi đã rất cao.

Ả ta khát cầu Hỗn Nguyên Chân Khí như thế, vậy thì càng dễ hiểu.

Thần kỹ!

Thật sự là thần kỹ!

"Học trò của ta lại có phúc."

Doanh Vô Kỵ cười đến méo miệng, phảng phất đã nhìn thấy một nhóm lớn quái thai nghịch thiên do mình tạo ra.

Nhưng ác hơn còn ở phía sau.

Ngụy Tuyệt Địa Thiên Thông!

Phải biết rằng, Tuyệt Địa Thiên Thông là một trong những thành tựu vĩ đại nhất của Chuyên Húc Đế, từ thời điểm này, toàn bộ thế giới đều tiến vào kỷ nguyên mới.

Cái bản lĩnh này, tuyệt đối là thần thông vô cùng nghịch thiên.

Chỉ tiếc, bởi vì tư liệu tàn phá, chỉ có thể đạt tới Thiên cấp.

Nhưng dù vậy, nó cũng là một trong những cấm chế thuật mạnh nhất đương thời.

Không cần nghĩ, cái này khẳng định từ trên người cha vợ bạo ra, chỉ tiếc hắn nắm giữ hai loại thần thông, theo thứ tự là bởi vì Thiên tựu địa cùng thân ngoại hóa thân, bằng không lần này nhất định có thể tuôn ra thần thông.

Ngoại trừ hai kỹ năng nghịch thiên này.

Còn thu hoạch được các thể loại pháp thuật thần kỳ.

Các loại bí thuật bao gồm cả Hợp Hoan Công, chắc hẳn đều là pháp thuật bản mệnh nảy mầm từ trong ma chủng của Vi Nga Phái, người ngoài căn bản không thể thông qua tu luyện nắm giữ.

Lần này…..".

Thật sự là mẹ nó kiếm bộn!

Doanh Vô Kỵ nhìn Tiểu Hồ ly trắng bò trên giá binh khí ngủ say, khóe miệng không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Lật cổ tay, liền từ trong vòng tay lấy ra một khối huyết tinh cao bằng một người.

Đây chính là bia Mục Dã hoàn chỉnh trong Minh Đô.

Vốn cao mấy trượng, nhưng sau khi đi ra, liền co lại không ít, hơn nữa còn bị chặt đứt căn cơ, dòng họ phổ hệ phía trên đã hoàn toàn biến mất, hiện tại chỉ là một khối huyết tinh đơn thuần mà thôi.

Nhưng cũng đủ hấp dẫn.

Ngay khi huyết tinh xuất hiện, tiểu hồ ly trắng đột nhiên nhảy dựng lên.

Rõ ràng mắt còn nhắm, căn bản là không tỉnh.

Nhưng vẫn nhảy lên bia Mục Dã, đầu lưỡi hăng hái liếm láp huyết tinh, trên mặt đều là nụ cười hạnh phúc.

Mới ngắn ngủi mấy hơi thở thời gian.

Huyết tinh đã bị nó liếm mất một khối lớn.

A, cái này…..".

Doanh Vô Kỵ có chút bất đắc dĩ, nói thật hắn cũng không rõ lắm huyết tinh này nên xử lý như thế nào.

Ngay khi Nam Cung Yến lần cuối cùng tìm tới Hàn Quyện, đạo sĩ này lại liên lạc với mình một lần.

Hắn do dự hồi lâu, vẫn hỏi cách xử lý của Hàn Quyện.

Hàn Quyện giải thích rất rõ ràng.

Bia Mục Dã gánh vác chính là quy tắc huyết mạch, chính là tất cả sinh linh mà trời đất dưỡng ra đều có quy tắc, nhưng Nhân tộc đã đi lên một con đường khacs, quy tắc huyết mạch sớm không nên tiếp tục chiếm cứ địa vị chủ đạo.

Cho nên suy yếu là cần thiết, chỉ có đem quy tắc huyết mạch suy yếu đến trình độ nhất định, quy tắc mới mới có thời gian sinh ra.

Bất quá Bia Mục Dã ngoại trừ chịu tải quy tắc huyết mạch, bản thân nó cũng nhận được quy tắc huyết mạch mấy ngàn năm tẩm bổ, cái huyết tinh kia đối với bất kỳ sinh linh đều là vật đại bổ, duy chỉ có Nhân tộc sắp bước vào giai đoạn sinh linh tiếp theo không thể nuốt sống.

Quái vật có thể…

Thời điểm Doanh Vô Kỵ nghe nói như thế, đối với Hàn Quyện sinh ra không ít tâm lý đề phòng, bởi vì lúc ở Bia Mục Dã, đạo sĩ này phát hiện yêu thân của Bạch Chỉ đầu tiên, bất quá hắn cũng trước tiên nhắc nhở Doanh Vô Kỵ che giấu.

Chương 571: khí tức Đế Huyết Chương 571: khí tức Đế Huyết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tạm thời có thể liệt vào làm bằng hữu, đạo sĩ này có thể vượt qua một kiếp này hay không cũng không nhất định.

Cho nên…..".

Chỉ có thể đút cho Bạch Chỉ?

Doanh Vô Kỵ một lần nữa nhìn về phía tiểu hồ ly trắng, phát hiện nó đã ăn không nổi, nhưng vẫn là một bên ợ hơi, gian nan liếm láp huyết tinh.

Hắn không khỏi mỉm cười, xoa xoa đầu tiểu hồ ly trắng: "Ăn không vô cũng đừng ăn, no quá thì làm sao bây giờ?"

Hu hu hu!

Tiểu hồ ly trắng cảm nhận được bàn tay ấm áp này, còn ngái ngủ ngẩng đầu.

Nhìn Doanh Vô Kỵ, hưởng thụ cọ cọ trên bàn tay hắn, sau đó theo cánh tay bò đến bả vai hắn.

Tiếp theo…..".

Ùm!

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm thấy trên mặt lông xù, sau đó liền có một cỗ nồng đậm huyết khí rót vào đan điền của hắn.

Trong thoáng chốc, huyết dịch toàn thân cuồn cuộn.

Từ trong máu lăn lộn, hắn cảm nhận được một cỗ lực lượng quen thuộc.

Cỗ lực lượng này, đến từ giọt máu đế của Chuyên Húc.

Lúc ấy thời điểm đột phá Thai Thuế Cảnh, giọt này đốt đi non nửa Đế Huyết, đối với hắn khí lực tăng lên vô cùng to lớn, vẻn vẹn nửa giọt liền có hiệu quả như thế.

Mà lúc này, theo huyết khí không ngừng rót vào, cỗ khí tức Đế Huyết này càng lúc càng mạnh.

Loại khoái cảm giống như tiến hóa này, khiến Doanh Vô Kỵ khó có thể tự kiềm chế.

Thẳng đến khi đạt tới một giới hạn nào đó, huyết khí cả người hoàn toàn thông suốt, mỗi một giọt đều tràn ngập cảm giác đế huyết dày nặng, vốn hiệu quả cắn trả Bia Mục Dã mang đến, cũng dưới sự trùng kích của huyết khí, hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Uỳnh!

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm thấy trong đầu một trận nổ vang, sau đó trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Không biết qua bao lâu.

Hắn sâu kín mở mắt.

Cái loại cảm giác dư thừa này đến nổ tung nói cho hắn biết, huyết mạch của hắn hoàn toàn thức tỉnh.

Siêu phẩm linh thai+Chuyên Húc đế thân.

Tuy rằng khoảng cách Binh Nhân cảnh còn có rất xa, nhưng hắn hiện tại, rất muốn tìm một cái Cao thủ Binh Nhân cảnh đấm một đấm.

Hắn có loại cảm giác, hiện tại coi như cùng Binh Nhân cảnh bình thường chém giết sinh tử, chính mình cũng chưa chắc sẽ thua.

Quay đầu nhìn thoáng qua.

Tiểu hồ ly trắng đã ngủ, vừa ngủ vừa ợ một cái.

Khối huyết tinh cao bằng một người kia, hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Mà ở trong đan điền của mình, còn khóa chặt nồng đậm huyết khí.

Mẹ k iếp…..".

Doanh Vô Kỵ kinh hãi, không nghĩ tới thúc đẩy Chuyên Húc đế thân, huyết khí dĩ nhiên chỉ tiêu hao không đến một thành.

Vậy ta có thể tạo ra rất nhiều đế thân?

Nhưng hắn nhanh chóng từ bỏ ý nghĩ này.

Bởi vì đoàn huyết khí này, hơn phân nửa đã bị khóa chặt, giống như đang bị thứ gì đó trong cơ thể mình gắt gao nhìn chằm chằm.

Có thể được hắn tự do điều động, chỉ chiếm một phần rất nhỏ.

Hình như…..". có thể chế tạo một bộ?

Trong lòng hắn hơi vui mừng.

Trong đầu toát ra một cách có thể hoàn toàn tiêu trừ mâu thuẫn giữa mình và Triệu thị vương thất.

Nếu là có thể thành công.

Mình có thể an tâm sống không nói, đứa nhỏ cũng có thể tự mình nuôi.

……

Hoàng hôn tiêu tán, màn đêm vừa mới buông xuống.

Mây đen đè nén đến nghẹt thở của Điện Trọng Lê dường như đã tiêu tán đi một ít.

Bởi vì người Triệu Kỵ phái đi điều tra đã trở lại.

Biến cố Bia Mục Dã lần này, không chỉ ảnh hưởng Doanh Triệu, tất cả quý tộc đều bị ảnh hưởng.

Tâm tính Triệu Kỵ lập tức cân bằng, tuy nói huyết mạch quý tộc tập thể suy yếu, Triệu thị cũng sẽ gặp phải khốn cảnh không nhỏ, nhưng dù sao cũng tốt hơn Triệu thị tự mình bị chứ?

Thoải mái hơn nhiều!

Bệ hạ?

Một âm thanh vang lên.

Triệu Kỵ xoay người hỏi: "Làm sao vậy?"

Vương hậu thấp giọng nói: "Thải My nhờ người liên lạc với thiếp, nói Doanh Vô Kỵ lại bị thương nặng, nàng nhất định phải đến xem một chút.

Triệu Kỵ nhíu mày: "Tiểu tử này tuy rằng không tỉnh, nhưng vẫn luôn có người chăm sóc, tại sao lại bị thương nặng?

Vương hậu khẽ thở dài một hơi: "Âm dương đồng tâm bội!"

Thì ra là thế!

Triệu Kỵ gật gật đầu, vẻ mặt mang theo một tia sầu lo: "Vậy mau để cho con bé tới đây đi!

Vương hậu có chút do dự: "Nhưng còn chưa đến phiên, khuê nữ La Yển gia kia còn chưa đi…"

Triệu Kỵ lắc đầu: "Không quản được nhiều như vậy, liền nói con bé có được phương pháp chữa thương từ Lý thị, để khuê nữ La Yển rời đi là được!"

"Vâng!"

Vương hậu gật đầu, liền mang theo Lý Thải My trong lòng như lửa đốt đi vào phòng bệnh.

Hoa Triều nghe được âm thanh quay đầu lại, vừa vặn cùng Lý Thải My liếc nhau một cái.

Vương hậu nói rõ ý chữa thương, bảo Hoa Triều và Ngô Đan Địch Vân rời đi trước.

Hoa Triều trong lòng vướng bận, nhưng cũng không muốn chậm trễ trị liệu, thu dọn đồ đạc xong liền chuẩn bị đi.

Cũng vừa vặn vào lúc này.

Doanh Vô Kỵ trên giường bệnh suy yếu "Đệt" một tiếng.

Chờ thời gian quá lâu, thời điểm, ý thức chuyển dời tới chỉ cảm thấy cả người đau nhức, nhất là cái loại cảm giác bất an dường như mất đi quyền khống chế thân thể, khiến hắn thống khổ không thôi, theo bản năng chửi một tiếng.

Vô Kỵ tỉnh rồi!

Hoa Triều vui mừng vạn phần, đây là âm thanh đầu tiên nàng nghe Doanh Vô Kỵ nói ra trong ba ngày qua.

Nàng mừng quá mà khóc, vội vàng nhào tới trước giường bệnh, nắm chặt tay Doanh Vô Kỵ.

Rốt cục tỉnh rồi!

Lý Thải My cũng vui mừng quá đỗi, vội vàng đi tới trước giường, mặc dù đối với động tác của Hoa Triều nàng có chút mâu thuẫn, nhưng hiện tại nàng càng quan tâm an nguy của Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hắn cảm thấy có gì đó không ổn.

Đôi mắt cũng không dám mở ra.

Trên lưng chảy ra mồ hôi mịn màng

Doanh Vô Kỵ thật sự tê dại.

Trong lòng càng thêm kiên định.

Cái loại thần thông này, trước khi tu vi đầy đủ, tốt nhất đừng dùng.

Quá con mẹ nó kinh khủng!

Chương 572: Hóa giải Tu La tràng Chương 572: Hóa giải Tu La tràng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngay từ đầu còn ở trạng thái chờ nghe lén một ít đối thoại, đợi đến lúc gây chuyện, bản thể liền giống như mất liên lạc.

Nhất là vừa rồi bị Bạch Chỉ mạnh mẽ rót huyết khí, rót đến hôn mê.

Lúc tỉnh lại, thiếu chút nữa không cảm ứng được bản thể.

Thời điểm ý thức dời đi, cái loại cảm giác mất khống chế này là thật, thống khổ muốn chết.

Sau đó.

Mới vừa "Đệt" một tiếng, liền nghe được hai âm thanh trước sau vang lên.

Hai giọng nói này quá quen thuộc.

Đều là lúc tai tóc mai đan vào nhau thường xuyên nghe được.

Doanh Vô Kỵ tê dại.

Không phải nói sẽ luân phiên vào chăm sóc sao?

Tại sao lại xuất hiện cùng lúc?

Hiện tại hắn đã không kịp tự hỏi vấn đề này, bởi vì hắn biết, loại tiết mục "Bệnh nặng tìm được đường sống trong chỗ chết" này vừa trình diễn, rất có thể xuất hiện biểu hiện thất thố.

Chính mình phải nghĩ ra một cách, ngăn cản chuyện này phát sinh.

Nhưng vấn đề là, nên làm như thế nào mới có thể làm được?

Muốn ngăn chặn tai nạn phát sinh, có một biện pháp vô cùng trực tiếp.

Đó chính là đem hai người bọn họ đều tách ra.

Chỉ cần đừng thất thố, hết thảy đều có đường cứu vãn.

Nhưng phải làm thế nào mới có thể tách các nàng?

Thời gian dành cho Doanh Vô Kỵ không còn nhiều lắm.

Thời gian ngắn ngủi, vô số ý niệm hiện lên trong đầu Doanh Vô Kỵ.

Cuối cùng.

Linh quang chợt lóe.

Phụ vương!

Chương 573: Khí tức của Chuyên Húc đế huyết

Phụ vương!

Ta muốn gặp phụ vương!

"Có đại sự, có đại sự…..".

Âm thanh của hắn ông ổng, như là bệnh nặng mới khỏi còn không khống chế được đầu lưỡi của mình.

Nhưng trong giọng nói vội vàng, tất cả mọi người có thể nghe được rõ ràng.

Hoa Triều và Lý Thải My vốn đã chuẩn bị nhào tới đều dừng lại.

Vương hậu rùng mình.

Đứa nhỏ này là lúc tu luyện tẩu hỏa nhập ma, hiện tại vội vàng như vậy, rất có thể là vấn đề tu luyện.

Loại tình huống này, kiêng kị nhất là người ngoài quấy rầy.

Nàng trầm giọng nói: "Các ngươi đều đi ra ngoài, mời bệ hạ vào!"

Vâng!

Vương hậu hạ lệnh, ai cũng không dám chậm trễ, tự động rời khỏi phòng bệnh.

Hoa Triều và Lý Thải My tuy rằng có chút không nỡ, nhưng cũng chỉ có thể rời đi theo.

Phù…..".

Doanh Vô Kỵ rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Một lát sau.

Triệu Kỵ vui buồn lẫn lộn, bước đi vội vàng vào nhà, ngồi ở trước giường.

Doanh Vô Kỵ như phát bệnh tâm thần: "Phụ vương, phụ vương, nhi thần có đại sự bẩm báo…"

Câm miệng!

Triệu Kỵ quát ngừng, xác định ý thức Doanh Vô Kỵ đang chậm rãi hồi phục, mới rốt cục thở phào nhẹ nhõm: "Tiểu tử ngươi tu luyện như thế nào?

Hắn có chút tự trách.

Tuy nói hắn đến bây giờ đều nghĩ mãi mà không rõ, Doanh Vô Kỵ tu luyện thế nào mà đến mức này.

Nhưng có một điểm ông ta phải thừa nhận, bởi vì môn thần thông Thiên tựu địa này, bản thân liền ẩn chứa ảo diệu của thiên địa, yêu cầu đối với cường độ ý thức rất cao, cho nên mặc dù hắn yêu cầu Doanh Vô Kỵ rất cao, mỗi ngày cũng nhiều nhất khiến hắn tìm hiểu Nhân Thiên Tựu Địa hai canh giờ.

Không nghĩ tới, vẫn xảy ra sự cố.

Ông ta thở dài một hơi: "Gọi phụ vương vào làm gì?"

Làm gì?

Đương nhiên là giúp ta hóa giải Tu La tràng!

Nhi thần có chuyện quan trọng bẩm báo!

Doanh Vô Kỵ thống khổ xoa xoa đầu, thống khổ này không phải giả bộ, là thật sự là con mẹ nó đau đầu!

Chậm một hồi, hắn mới lên tiếng: "Nhi thần lúc tìm hiểu Nhân Thiên Tựu Địa, ngoài ý muốn phát hiện nó hình như có liên hệ với Chuyên Húc cổ lịch.

Triệu Kỵ gật đầu.

Bởi vì bản thân Nhân Thiên Tựu Địa chính là thần thông do nhất mạch họ Doanh truyền xuống, cụ thể là thế hệ nào sáng chế ra thì giờ không thể biết, bất quá phàm là họ Doanh xuất ra, rất có thể chính là ngộ ra từ trong.

Mà bởi vì Thiên tựu địa ẩn chứa thiên địa thế biến hóa, càng thêm chứng minh điểm này.

Hai bên kết hợp để cảm ngộ, không phải là không khả năng.

Tiểu tử này lại có cơ duyên như thế.

Doanh Vô Kỵ tiếp tục nói: "Sau đó con liền phát hiện, giống như Chuyên Húc đế thân cũng không phải chỉ có thể tiên thiên sinh ra, dựa vào hậu thiên tu luyện, chưa chắc không thể thành được đế thân!"

Cái gì!

Triệu Kỵ hoảng sợ: "Trong Chuyên Húc cổ lịch, còn có nội dung huyết mạch?"

Tuy rằng hắn gần đây chính vụ quấn thân, nhưng cũng sẽ rút ra thời gian tìm hiểu cổ lịch, còn chưa từng có phát hiện, có điểm nào hư hư thực thực cùng huyết mạch có liên quan. Nhiều nhất nói một câu, chiếm cứ thiên thời cùng địa lợi có lợi cho việc sinh ra đời sau tốt hơn, những thứ khác là thật sự một câu cũng không có.

Tiểu tử này có phải đầu óc luyện hư, bắt đầu nói mê sảng rồi không?

Doanh Vô Kỵ lại gật gật đầu, vô cùng chắc chắn nói: "Có!"

Triệu Kỵ vội vàng hỏi: “Trang thứ mấy? Có liên hệ gì?”

Phụ vương để con suy nghĩ một chút…..”.

Doanh Vô Kỵ làm ra bộ dáng suy tư, bỗng nhiên thống khổ nhắm hai mắt lại: “Phù…..”.

Có chuyện gì vậy?

Đau đầu!

Đau đầu thì nghỉ ngơi trước đi!

Triệu Kỵ vội vàng khuyên nhủ: “Nghĩ không ra thì đừng cố nghĩ, lưu lại căn bệnh sẽ không tốt.

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu: “Con cũng không biết tại sao, đoạn ký ức kia giống như là bị thứ gì đó rút đi, nhưng hai liên quan thật sự sẽ…”

Triệu Kỵ thở dài: “Có phải trí nhớ của ngươi sai rồi không?

Có thể so sánh với tiền bối hay không thì không biết.

Ít nhất đương thời, ông ta là người hiểu Nhân Thiên Tựu Địa nhất.

Thần thông này, là như thế nào cùng Chuyên Húc cổ lịch liên quan, thật có thể nói ra bí mật huyết mạch sao?

Không khả năng, tuyệt đối không khả năng!

Doanh Vô Kỵ vô cùng chắc chắn, nhanh chóng ôm lấy tay áo của mình: “Phụ vương có đao không, con có thể chứng minh!”

Triệu Kỵ: “…..”.

Chương 573: Khí tức của Chuyên Húc đế huyết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn mơ hồ đoán được cái gì, tuy rằng Doanh Vô Kỵ vừa mới thức tỉnh, nhưng cũng chỉ là ý thức không hoàn toàn khôi

phục, thân thể có chút suy yếu nhưng đã ổn định lại, lấy chút máu không gì đáng ngại.

Vì thế liền tìm ra một thanh chủy thủ.

Doanh Vô Kỵ trực tiếp vạch một đường trong lòng bàn tay, chợt ngưng huyết thành châu, nâng tới trước mặt Triệu Kỵ.

Triệu Kỵ đem chân khí thăm dò vào, nhất thời mí mắt nhảy dựng.

Đây là khí tức của Chuyên Húc đế huyết.

Ông ta đối với loại khí tức này thật sự là quá quen thuộc, vì Chuyên Húc đế huyết này, ông ta trả giá một cái giá trên trời!

Tổng cộng hai giọt.

Giọt kia của Triệu Ninh đã hoàn toàn luyện hóa.

Doanh Vô Kỵ giọt này đốt non nửa giọt, trong cơ thể huyết dịch cũng dính một ít đế huyết chi khí, hiệu quả nếu so với Triệu Ninh yếu hơn một cấp bậc.

Nhưng bây giờ.

Đế huyết khí trong máu Doanh Vô Kỵ, so với Triệu Ninh còn nồng đậm hơn nửa phần.

Có chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ hắn nói thật?

Triệu Kỵ kích động đến thân thể đều có chút run rẩy: "Vô Kỵ! Đây là như thế nào làm được?"

Doanh Vô Kỵ cười khổ một tiếng: "Nhi thần cũng đã quên! Lần này tẩu hỏa nhập ma, ý thức của ta giống như thiếu một khối, chỉ nhớ rõ nguyên nhân cùng kết quả, còn quá trình thế nào lại quên hết. Có thể là bởi vì thời điểm khi con đột phá, Tụ Thần không đạt tới tầng 12, dẫn đến thần hồn không mạnh, gánh không nổi tin tức khổng lồ như vậy trùng kích a?"

Uh!

Triệu Kỵ gật gật đầu, cách nói này cũng coi như hợp lý.

Ông ta ôn hòa an ủi nói: "Tuy rằng thần hồn có chỗ tổn thương, nhưng Đế Huyết chi khí nồng đậm nhiều như vậy, đối với ngươi mà nói cũng chưa chắc là chuyện xấu, trong khoảng thời gian này tĩnh dưỡng đi!"

Vâng!

Doanh Vô Kỵ gật đầu, có chút không cam lòng nói: "Bất quá phụ vương, trong cổ lịch thật sự có tàng bảo, con gánh không nổi là bởi vì thần hồn con quá yếu, nếu là điện hạ cảm ngộ thành công…"

Hắn không nói tiếp, nhưng nhìn vẻ mặt ngưng trọng lại kích động của Triệu Kỵ, liền biết lời nói của mình có tác dụng.

Triệu Kỵ đích xác cảm xúc mênh mông, bao đời Lê Vương đoản mệnh như thế, chính là vì theo đuổi thực lực có thể trấn trụ toàn bộ Đại Lê, mà không ngừng Nhiên huyết tu luyện.

Hiệu quả đương nhiên là tốt.

Nhưng cũng gặp phải một vấn đề.

Chính là mỗi lần thời điểm tân lão Lê Vương luân phiên, đều sẽ có quyền quý từ trong đó thu lợi, dẫn đến phải cân bằng quyền lợi.

Trước kia thu lợi chính là đại tộc và tôn thất.

Tương lai thu lợi có thể chính là Doanh Vộ Kỵ.

Hắn sở dĩ phòng bị Doanh Vô Kỵ, chính là lo lắng bởi vì biến pháp làm cho Doanh Vô Kỵ quyền thế quá cao, cho dù mình không tham, cũng có thể vì nhi tử của mình mình tạo thế.

Một khi Triệu Ninh qua đời, sẽ không ai có thể ngăn chặn hắn.

Nhưng nếu Triệu Ninh ngày kia thức tỉnh Chuyên Húc đế thân, sẽ không bao giờ cần tu luyện Nhiên huyết nữa.

Tu luyện Nhiên huyết vẫn có thể trấn áp hết thảy.

Nếu từ giờ mà ngừng tu luyện Nhiên huyết, sống 100 tuổi cũng không nói quá, đến lúc đó đại bộ phận tai họa ngầm Lê quốc, đều có thể bị nàng hoàn mỹ giải quyết.

Hơn nữa nếu là đem cách này truyền xuống.

Triệu Ninh liền nhất định là người mạnh nhất tại Lê quốc trong tương lai.

"Ngươi mặc dù không nhớ rõ những huyền bí kia, nhưng nghỉ ngơi cho tốt vài ngày, chưa hẳn không thể nhớ tới nội dung. Chờ Ninh nhi sau khi trở về, ta liền lập tức để cho nàng tìm hiểu!"

Như thế là tốt nhất!

Doanh Vô Kỵ thở phào nhẹ nhõm: "Điện hạ là nhất phẩm linh thai, nếu có thể tìm hiểu ra cách huyết mạch này, đối với vương thất nhất định là chuyện tốt thiên đại, cũng đỡ cho tên chó Doanh Vô Khuyết cưỡi trên đầu chúng ta tác oai tác quái!"

Tên chó Doanh Vô Khuyết…..".

Triệu Kỵ nghe được cách nói này buồn cười, tiểu tử này quả nhiên mang thù!

Bất quá xem ra, hắn hẳn là hoàn toàn coi mình là người của Lê vương thất rồi!

Thật tốt.

Doanh Vô Kỵ dồn dập hô hấp hai hơi: "Phụ vương, con đêm nay ở lại đây đi, ngự y phụ vương sắp xếp, thiên tài địa bảo phụ vương cũng cho con nhiều một chút!"

Triệu Kỵ lườm hắn một cái.

Thật đúng là không coi mình là người ngoài!

Sau khi gật đầu đáp ứng, liền gọi ngự y tới.

Doanh Vô Kỵ thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tu vi không tới, mạnh mẽ sử dụng thần thông, cũng chưa chắc đều là chuyện xấu.

Huyết khí cùng ý thức đều có thể thông qua di chuyển, để giả mạo thương thế.

Hôm nay làm nền xong, phía sau liền thuận lý thành chương.

Dù sao tìm hiểu cái này tinh thần trùng kích rất lớn, trí nhớ đứt đoạn rất bình thường.

Chính mình chỉ cần tìm cơ hội, đem huyết khí rót cho Triệu Ninh để nàng trở thành Chuyên Húc đế thân là được.

Khi vị Lê Vương tương lai này thời điểm thực lực đủ cường hãn, Triệu Kỵ đối với mình đề phòng cũng sẽ phóng tới thấp nhất, đến lúc đó lại nói động Triệu Ninh, nhi tử hẳn là không cần bán.

Nói thật.

Hắn cũng không muốn trở mặt với Triệu thị.

Nhất là lúc này "tẩu hỏa nhập ma", biểu hiện của cha vợ mẹ vợ là thật sự đỉnh.

Loại cảm giác gia đình này, hắn còn rất hưởng thụ.

Cũng không biết nguy cục hôm nay, có thể diễn biến thành Tu La tràng hay không…..".

……

Ngoài cửa.

Lý Thải My khoác áo khoác, ngẩn người nhìn bầu trời đêm, trong đầu tất cả đều là hình ảnh vừa rồi.

Trong hình, cô nương tên Hoa Triều nghe thấy Vô Kỵ tỉnh lại, dáng vẻ vui mừng đến phát khóc kia không giống giả.

Nàng gần như có thể kết luận.

Con gái riêng của vị La tướng này thích Doanh Vô Kỵ, hơn nữa không phải loại thích của bạn bè bình thường.

Chương 574: Có cô gái nào không thích anh hùng Chương 574: Có cô gái nào không thích anh hùng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Kỳ thật từ trong lời thuật lại lúc trước của Triệu Ninh là có thể nhìn thấy manh mối, vị cô nương này trải qua nhiều bi thảm như vậy, Doanh Vô Kỵ cố ý viết ra

Nếu đặt mình vào hoàn cảnh người khác, mình đứng ở góc nhìn của vị cô nương Hoa Triều này, nhất định sẽ cho rằng Vô Kỵ là một anh hùng.

Thiên hạ này.

Có cô gái nào không thích anh hùng chứ?

Vị Hoa Triều cô nương này, tất nhiên là thích Vô Kỵ.

Nhưng Vô Kỵ đối với nàng thì sao?

Chẳng lẽ thật sự chỉ là bằng hữu?

Trong lòng Lý Thải My có chút loạn, nhưng lại cảm thấy là mình suy nghĩ quá nhiều.

Vô Kỵ liền át chủ bài đều nói cho ta biết, không đạo lý chuyện này gạt.

Mặc dù hắn thật sự thích nữ tử này thì nàng trong lòng dù ủy khuất, cuối cùng cũng sẽ chậm rãi tiếp nhận kết quả này.

Trừ phi hắn thật sự làm chuyện gì đó quá đáng.

Nàng thầm phun một ngụm: Vô Kỵ vừa mới thức tỉnh, ngươi lại đang ăn dấm chua gì vậy?

Thái tử phi điện hạ?

Đang lúc ngây người, nàng nghe được một âm thanh ôn nhu.

Xoay người lại, cười nói: "Hoa Triều cô nương, có chuyện gì?"

Hoa Triều chăm chú nhìn Lý Thải My một lát, cảm kích nói: "Vô Kỵ bệnh nặng, đa tạ điện hạ trong lòng nhớ mong, nguyện đến thăm!"

Lý Thải My thản nhiên cười: "Phò mã chính là cánh tay phải tương lai của Đại Lê, sẽ trở thành phụ tá trái của Thái tử điện hạ, hiện giờ thân thể hắn có bệnh, Nguyên Dương cũng bệnh nặng không thể đến chăm sóc, ta sao có thể không đến.

Ở trước mặt người ngoài, vẫn phải làm ra dáng vẻ.

Nếu không khiến người ta nghi ngờ, vấn đề sẽ lớn.

Hoa Triều nghe được câu trả lời này, trong lòng nhất thời thoải mái không ít, thầm nghĩ suy nghĩ của mình thật sự quá hoang đường, Thái tử phi điện hạ làm sao có thể có tư tình với Vô Kỵ?

Vừa rồi tuy rằng biểu hiện rất vội vàng, hắn cũng là lo lắng trong triều mất đi rường cột, Thái tử mất đi phụ tá đi!

Nàng hướng Lý Thải My cảm kích cười cười, liền chắp tay, chuẩn bị lui về chỗ cũ.

Lý Thái My còn muốn hỏi gì nữa.

Lại nghe thấy cửa phòng "Két" một tiếng.

Triệu Kỵ cùng vương hậu đầy mặt tươi cười đi ra, hắn cười nhìn về phía mọi người: "Vô Kỵ thân thể đã không gì đáng ngại, bất quá còn cần ngự y điều dưỡng một đêm, các ngươi đều giải tán đi!"

Mọi người mừng rỡ, liên tục nói lời cảm ơn.

Khi đi.

Khóe miệng Ngô Đan như muốn nứt ra, hạ giọng nói: "Ta biết ngay là Ô Kê ca cát nhân tự có thiên tướng, huynh lại muốn nói những lời không may mắn kia.

Địch Vân thấp giọng mắng: "Ngươi đánh rắm cái gì? Cũng không biết ai suốt ngày khổ sở!

Đừng beep beep, đợi lát nữa uống rượu!

Nhất định uống! Đưa Hoa Triều cô nương về trước rồi nói sau!

Hoa Triều vừa cười vừa nói: "Ta đây liền đem Tiểu nhị Thư cục gọi ra, lần này ta mời khách!"

Lý Thải My nhìn bóng lưng bọn họ, lại có chút thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra những người này đều là bằng hữu rất tốt của Vô Kỵ, cũng không biết mình lúc nào mới có thể cùng Vô Kỵ uống rượu với bọn họ.

Vương hậu vỗ nhẹ lưng nàng, cười nhạt nói: "Bọn họ đi rồi, còn muốn làm gì thì làm!"

Đa tạ mẫu hậu!

Lý Thải My mừng rỡ, hành lễ với Vương hậu một cái, liền nhẹ nhàng đi vào phòng bệnh.

Nàng cảm giác Lê vương cùng vương hậu càng ngày càng tín nhiệm mình cùng Vô Kỵ, nàng thậm chí có một loại cảm

giác, đôi vợ chồng này là thật đem mình trở thành nữ nhi, mọi việc đều phát triển theo hướng tốt.

Vương hậu xoay người nhìn thoáng qua Triệu Kỵ, phát hiện ông ta vừa có chút buồn bực, lại có chút bất đắc dĩ.

Vợ chồng nhiều năm như vậy.

Bà rất hiểu ý nghĩ của Triệu Kỵ.

Nói thật.

Bà cũng có chút nghĩ mãi mà không rõ, những bộ não yêu đương này sao lại tập hợp lại với nhau?

Nếu là con trai của mình.

Bà nhất định sẽ tức giận đến không chịu nổi.

Nhưng nếu như là Doanh Vô Kỵ cùng Lý Thải My, bà lại rất hứng thú với loại tình huống này.

……

Doanh Vô Kỵ giả vờ hôn mê một đoạn thời gian.

Đợi đến đêm khuya yên tĩnh, hắn mới chậm rãi mở mắt.

Khá hơn chút nào chưa?

Lý Thải My thấy hắn tỉnh lại, vội vàng vắt khô khăn lông ngâm trong nước ấm, thay hắn lau lau hai má vừa mới toát ra mồ hôi nhỏ.

Động tác có chút vụng về, nhưng rất nghiêm túc.

Doanh Vô Kỵ không khỏi mỉm cười, tiểu cô nương cũng có thể học được chăm sóc người.

Chờ cô lau xong, hắn mới cười cầm tay cô: "Tốt hơn nhiều, nếu nàng hôn ta lần nữa, ta nói không chừng có thể khỏi luôn và ngay".

"Mơ đi!"

Lý Thải My lườm hắn một cái, bất quá vẫn nhu thuận ở trên môi hắn như chuồn chuồn lướt nước chút một cái, sau đó tựa vào trên vai hắn: "Mấy ngày nay chàng làm thiếp sợ muốn chết

Đừng lo…..".

"Không lo sao được, về sau lúc tu luyện cẩn thận một chút a! ngàn vạn lần đừng cậy mạnh,chàng nếu là đi thật, thiếp biết làm cái gì đây?"

Ai…..".

Doanh Vô Kỵ nghe âm thanh nàng mang theo tiếng khóc nức nở, trong lòng có chút chua xót, liền nhẹ nhàng vuốt vuốt khuôn mặt của nàng, thấp giọng nói: "Có ta ở đây, ta làm sao dám cậy mạnh?"

Hả?

Ánh mắt Lý Thải My sáng lên, cảm giác hắn giống như có ý tứ khác.

Doanh Vô Kỵ thấp giọng nói: "Trong mộng nói!"

Ân…..".

Lý Thải My nhẹ nhàng đáp một tiếng, liền nằm ở bên cạnh hắn, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Một lát sau.

Gặp nhau trong mộng.

Doanh Vô Kỵ đem Minh Đô sự tình, đại khái nói một lần cho nàng, đương nhiên trong đó cũng ẩn đi một ít chi tiết.

Thì ra là như vậy!

Lý Thải My bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra đây hết thảy đều là Doanh Vô Kỵ sắp xếp.

Chương 575: Thuật khôi lỗi quỷ dị Chương 575: Thuật khôi lỗi quỷ dị

Người dịch: PrimeK Tohabong

Không nghĩ tới thiên hạ lại có Thuật khôi lỗi quỷ dị như thế, lại có thể đánh vỡ hàng rào Minh Đô.

Như thế chặt đứt trật tự cũ, càng có lợi cho sự phát triển của học tử dưới tay hắn.

Lấy bia Mục Dã trong Minh Đô ra, cũng có thể giúp Triệu Ninh thức tỉnh.

Bất luận đối với Triệu thị hay là đối với mình, đều là chuyện tốt.

Tuy rằng nàng nhiều năm như vậy, có chút ý tứ bị vương thất giam cầm.

Nhưng không thể không nói, ngoại trừ cấm túc, phương diện hoàng thất nàng thật sự không thể bắt bẻ.

Cho dù là Lý Thải Đàm, phạm vào nhiều lần sai lầm như vậy, cũng bởi vì mình mà vẫn được sống sót.

“Nhưng mà, chàng không nói trước cho thiếp biết!”

Nàng có chút ủy khuất, ba ngày nay mặt đối mặt với một người yêu bên bờ vực sinh tử, trong lòng phải có bao nhiêu tra tấn.

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một hơi: “Ta cũng không nghĩ tới, thương thế của ta thoạt nhìn tự nhiên sẽ nghiêm trọng như vậy, vốn nghĩ phụ vương chỉ tuyên bố với bên ngoài ta bế quan, là vấn đề của ta!”

Kỳ thật cũng tốt!

Lý Thải My hé miệng, cười giải vây cho hắn: “Mấy ngày nay mẫu hậu vẫn ở bên thiếp, nếu chàng nói trước cho thiếp

biết, nói không chừng thiếp sẽ không biểu hiện ra bi thương như vậy, lộ tẩy sẽ không tốt. Bất quá chàng về sau vẫn là không cần gạt ta, thật sự rất khổ sở!"

"Yên tâm! Sau này sẽ không!"

Doanh Vô Kỵ nhẹ nhàng nhéo má nàng.

Trong lòng lại hơi thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì từ đầu tới cuối, Đường Đường đều không đề cập tới nghi vấn liên quan đến Hoa Triều.

Chắc là không phát hiện ra manh mối gì.

Hẳn là qua rồi.

Ta thật con mẹ nó cơ trí a!

"Mấy ngày nay thiếp vốn có thể đi ra ngoài chơi, kết quả tự nhiên chàng tự tiện chủ trương, kết quả là thiếp cứ phải ru rú một chỗ, chàng tính toán như thế nào bồi thường thiếp?"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Lần này hẳn là vui nhiều hơn lo, phụ vương tâm tình không tệ, ta ngày mai sẽ tìm ông ấy, xem có thể xin thêm cho nàng vài ngày hay không. ngươi muốn đi đâu chơi, cứ việc nói cho ta biết."

Lý Thải My suy tư một lát, cười nói: "Ta lần đầu tiên chú ý tới chàng, cũng là bởi vì bản thảo của chàng. Điện hạ nói những văn tự này mang lên sân khấu kịch, sẽ càng thêm đặc sắc, cho dù tại dân gian hay là tại văn hội đều vô cùng kinh diễm…"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Chờ đã!

Như thế nào càng nghe càng không thích hợp?

Chắc chắn rồi.

Lý Thải My kéo tay của hắn, ngữ khí có chút làm nũng: “Nghe nói gáng hát của chàng sắp khai trương lại, chàng có thể hay không mang thiếp đi nghe một chút a?”

Nàng tràn đầy chờ mong nhìn Doanh Vô Kỵ.

Ta chắc chắn không phải vì nghi ngờ.

Ta chỉ muốn gặp những người bạn của chàng thôi.

Ta hứa!

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Ta thật sự không phải cố ý làm badboy.

Đã đáp ứng Hoa Triều, lúc khai trương nhất định phải trình diện với tư cách là ông chủ.

Kết quả này…..”.

Ai có thể chống đỡ được?

Lý Thái My thấy hắn không nói lời nào, vội vàng nói: “Sao? Chàng không muốn sao?”

Làm sao có thể!

“Vậy tại sao chàng không trả lời thế?”

Doanh Vô Kỵ cười nhéo nhéo mặt của nàng: “Nàng có thể đến, ta cao hứng còn không kịp đâu! chỉ bất quá Triệu Ninh hiện tại danh tiếng vô lượng, địa vị Thái tử phi cũng là nước lên thì thuyền lên, xưng nàng là Thiên Tự đệ nhất khách quý cũng không quá phận đi? Nếu nàng hiện thân gánh hát, không đem đãi ngộ khách quý sắp xếp, chẳng phải là quá mức có lỗi sao?Chúng ta phải chuẩn bị thật tốt, xem ra khai trương phải hoãn lại thêm vài ngày!Bằng không có lỗi với thái tử phi”.

Hắn tươi cười tự nhiên.

Nhưng ánh mắt không rời khỏi mặt Lý Thải My, vẫn luôn quan sát vẻ mặt của nàng.

Lấy kinh nghiệm mấy ngày nay của hắn, Đường Đường ra ngoài thích nhất là tự do tự tại, có thể không cần thân phận đặc quyền, liền tuyệt đối sẽ không lấy ra dùng.

Hơn nữa không thích làm phiền dân chúng bình dân.

Hắn cố ý nói như vậy, chính là hy vọng Lý Thải My dựa theo thao tác thông thường: Không cần phiền toái như vậy, chúng ta cải trang một chút, khiêm tốn nghe một cảnh là được rồi.

Nhưng mà…..".

Lý Thái My cười tươi tự nhiên: "Được! Vậy thì chậm vài ngày thì vài ngày, vừa lúc chàng có thể nhân cơ hội khai hỏa một chút danh tiếng, dùng lời của chàng gọi là quảng cáo? Vất vả ông chủ Doanh chiếu cố!

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Hả?

Cứ như vậy đáp ứng?

Đáng lẽ nàng ngược lại khách khí một chút!

Doanh Vô Kỵ cảm giác sau lưng lạnh lẽo, nhưng hắn kịp phản ứng, Đường Đường không nhắc đến Hoa Triều, hoàn toàn không phải bởi vì không phát hiện bất kỳ manh mối nào.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ rất chuẩn.

Đường Đường thông minh như vậy, làm sao có thể không phát hiện?

Nhưng mức độ hoài nghi khẳng định không cao, bởi vì Đường Đường cũng ngụy trang cảm xúc không vui, ít nhất hiện tại đối với mình hoàn toàn không hiềm khích.

Cho nên nói, thái độ của mình vô cùng mấu chốt.

Nếu như chính mình từ chối.

Điều đó chắc chắn sẽ trở nên tồi tệ hơn.

Tâm tư điện chuyển.

“May nhờ có Đường Đường vất vả quảng cáo cho chúng ta, vài ngày trước còn có một ít thương nhân nước khác cò kè mặc cả với chúng ta, làm cho Hoa Triều tỷ sứt đầu mẻ trán, lúc này có nàng hỗ trợ, ta xem bọn họ ai còn dám đánh chủ ý với chúng ta.”

Nghe thấy thế.

Lý Thải My nhất thời cảm giác trong lòng an ổn hơn rất nhiều, Vô Kỵ hắn có thể thản nhiên nhắc tới cô nương kia như thế, xem ra quả thật không quan hệ gì khác.

Thật tốt!

Mấy ngày nay chàng hôn mê, Hoa Triều cô nương thường xuyên đến chăm sóc, trong lòng ta vẫn rất cảm kích nàng, trong lòng còn nghĩ như thế nào mới có thể báo đáp nàng đây, không nghĩ tới cơ hội cứ như vậy tới.”

Chương 576: Trong lòng lộp bộp Chương 576: Trong lòng lộp bộp

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ một bộ bừng tỉnh đại ngộ: “Ta thế nào trong lúc mê mang nghe thấy được âm thanh của nàng ấy, hóa ra nàng cũng tới chiếu cố ta.

Lý Thải My cười gật đầu: “Kỳ thật thiếp cùng Hoa Triều cô nương còn rất có duyên, luôn cảm giác giống như nơi nào có chút quen thuộc, chỉ tiếc số lần gặp nàng không nhiều lắm, chỉ cùng nàng nói một hai câu.

Nàng thật sự có chút tiếc nuối.

Có thể được Vô Kỵ đối đãi như vậy, Hoa Triều cô nương khẳng định cũng là một người vô cùng tốt.

Trong lòng Doanh Vô Kỵ lại lộp bộp một trận lại một trận.

Nàng sẽ không muốn làm bạn với cô ấy chứ?

Một lần gặp mặt còn có thể nghĩ biện pháp ngăn cản.

Nếu như kết bạn với nhau, ta đây chẳng phải là muốn nổ tung tại chỗ sao?

Dừng lại.

Phải dừng lại!

Thế là hắn lập tức nói: "Không sao! Chờ kế hoạch của ta thành công, địa vị của chúng ta ở vương thất sẽ ổn định, đến lúc đó các ngươi có thể qua lại với nhau nhiều hơn!"

"Uh!"

Lý Thải My nhẹ gật đầu, vừa rồi nàng thật đúng là không ý thức được.

Tuy rằng hiện tại vương thất đã cơ bản tín nhiệm mình, nhưng dù sao Triệu Ninh căn cơ chưa ổn định, chính mình biết được nàng thân phận bí mật, cho nên cùng bất luận kẻ nào tiếp xúc đều là cần chú ý.

Trước đó vài ngày, tuy Vô Kỵ cùng mình đi dạo rất nhiều nơi, chơi rất tự tại, nhưng kỳ thật vẫn luôn có người ở chỗ tối giám thị.

Mình tiếp xúc với người nào, Lê Vương khẳng định vô cùng rõ ràng.

Tuy Hoa Triều là con gái Thừa tướng, nhưng lập trường không giống Thừa tướng.

Nếu như thường xuyên tiếp xúc với nàng, khẳng định sẽ tạo thành ảnh hưởng bất lợi đối với nàng.

Trong lòng Lý Thải My có chút tiếc nuối, bởi vì nàng không có bạn bè gì, loại người như Hoa Triều liếc mắt một cái là có thể làm cho nàng sinh ra hảo cảm, nàng quả thật rất muốn làm quen.

Tuy nói cô nương này, rất có thể thèm người trong lòng của mình.

Nhưng dù sao bọn họ đều tuân thủ nghiêm ngặt ranh giới cuối cùng, lại không chân chính phát sinh cái gì.

Cảm thấy không cần phải có địch ý.

Nàng cười cười: "Vậy chàng phải nhanh lên một chút!"

Đúng là đổ xăng đốt nhà rồi

Doanh Vô Kỵ bất đắc dĩ buông tay: "Ta nếu muốn giúp Triệu Ninh thức tỉnh, tùy thời đều có thể, nhưng chủ yếu vẫn phải làm không để lại dấu vết. Nàng cũng biết phụ vương, ông ta đầu tiên là một quân vương, sau đó mới là một trưởng bối, vẫn là cẩn thận một chút."

Uh!

Lý Thải My nhẹ nhàng tựa vào trong ngực hắn: "Ta cảm giác chàng thật sự rất vất vả a!

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Đúng rồi!

Ta thật sự rất vất vả!

Nói chuyện một lúc, Lý Thải My liền chậm rãi ngủ thiếp đi.

Dù sao mấy ngày nay, nàng đều không ngủ qua một giấc ngon, thật sự có chút tâm lực lao lực quá độ.

Doanh Vô Kỵ mở mắt, nhìn mặt nàng nằm trên giường, trong lòng vừa đau lòng vừa áy náy.

Vừa rồi, hắn đã nhiều lần muốn nói sự thật cho cô biết.

Nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

Bị ép làm badboy có thể giải thích, dùng lý lẽ động tình, chưa chắc không thể được tha thứ.

Nhưng Đường Đường độ chân khí đến đan điền của mình…..".

Tâm ý của nàng đối với ta mà ta lại mang đi tặng cho nữ tử khác?

Con mẹ nó thật sự hết cách giải thích

Câu hỏi này.

Hoa Triều bên kia có nút thắt

Đường Đường bên này cũng có nút thắt

Cái này mẹ nó là thật sự có chút khó giải quyết!

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu.

Hay là ngẫm lại lần gặp mặt này giải quyết như thế nào đi!

……

Hàn gia.

Vẫn là mây sầu thảm đạm.

Hàn Giả cũng không đem chuyện của Nam Cung Yến nói cho quá nhiều người, cho nên đại bộ phận người Hàn gia chỉ là bởi vì chuyện dân chúng di chuyển mà rầu rĩ.

Mà những người biết Minh Đô thất bại…..".

Đau gấp đôi.

Đại sảnh nghị sự còn đang sứt đầu mẻ trán.

Nhưng người cầm quyền có thể quyết định sự vụ Hàn gia, lại đều họp trong viện Hàn Giả.

Hội nghị người chủ trì, tự nhiên vẫn là Hàn Giả gia chủ này, theo tình huống bình thường, ngồi ở ghế thứ hai bình thường đều là uy vọng tương đối cao trưởng lão, nhưng hôm nay người ngồi lại là một cái cô nương trẻ tuổi.

Chính xác.

Đó là hình ảnh của một cô gái trẻ.

Sắc mặt Nam Cung Yến có chút khó coi: "Sự tình chính là như vậy, có người điên muốn đối nghịch với tất cả quý tộc trong thiên hạ, tuy rằng ta không rõ Bia Mục Dã trong Minh Đô đến tột cùng như thế nào, nhưng động tác nhằm vào họ Doanh, chỉ sợ rất khó đạt tới mong muốn, cho nên kính xin chư vị trưởng lão nghiêm túc thương nghị.

Ả ta thật sự rất bực bội.

Bởi vì ả thật sự dốt đặc cán mai đối với chính trị, lần này tới đây cũng chỉ là vì làm ống nghe, để lại một đoàn chân khí ở trong tay kẻ chủ mưu đứng phía sau.

Thuật lại, chỉ có thuật lại.

Thứ duy nhất ả muốn làm chính là hỏi Lý Thải Đàm muốn Hỗn Nguyên chân khí, hơn nữa cũng là trải qua cấp trên phê chuẩn.

Vốn nghĩ, phía trên sắp xếp nhiều lực lượng như vậy, mình tùy tiện liền có thể lăn lộn công lao.

Nhưng chưa từng nghĩ, nhiệm vụ mặc dù thuận lợi hoàn thành.

Nhưng kết quả…..".

Đến tột cùng là người điên nào!

Hắn lại làm gì Bia Mục Dã?

Bằng cách nào?

Hiện tại trong lòng Nam Cung Yến tràn đầy nghi hoặc.

Nghe Nam Cung Yến nói như vậy, các vị trưởng lão nhịn không được liếc mắt nhìn nhau.

Minh Đô là sự tình trọng đại.

Tuy rằng không bị thành viên bình thường của Hàn gia biết, nhưng bọn họ là tầng lớp quyết sách, vẫn rất rõ ràng.

Mục đích lần này của bọn họ chính là thúc đẩy liên minh họ Cơ.

Muốn đạt được mục đích, nhất định phải bức bách Triệu thị mở Mộ bàn, nhưng hiện tại…..".

Tuy rằng không rõ người thần bí trong Minh Đô đến tột cùng là ai.

Nhưng ngẫm lại, rất có thể không thể tách rời quan hệ với vương thất Triệu thị.

Chương 577: Thỏa hiệp Chương 577: Thỏa hiệp

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hàn Du mở miệng nói: "Tuy rằng ta không rõ lắm tình huống trong Mộ bàn, cũng không biết Bia Mục Dã đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng họ Doanh dù sao cũng bị hai lần đả kích, Triệu Kỵ chưa chắc sẽ không đồng ý mở Mộ bàn ra.Hơn nữa vương thất sở dĩ vững chắc, không thể rời khỏi nhân tài Tôn thất xuất hiện lớp lớp, còn có pháp môn Nhiên Huyết của vương thất.Huyết mạch suy yếu đối với bọn họ là đả kích gấp đôi.Chúng ta hành động lần này, tuy nói mục đích chủ yếu là hợp tông họ Cơ, nhưng các nhà cùng rót huyết mạch vào, không thể nghi ngờ có thể trọng tố quy tắc huyết

mạch.Quy tắc Huyết mạch khôi phục, đối với thiên hạ quý tộc đều có lợi.Chỉ cần chúng ta phái ra thuyết khách, liên hợp các gia tộc khuyên can, Triệu Kỵ chưa chắc sẽ không nhả ra".

Lời này vừa nói ra.

Chư vị trưởng lão đều gật đầu khen ngợi.

Thiên hạ này, đại quý tộc sở dĩ có thể sừng sững trăm năm, phong thổ cùng quyền lợi đích thật là một phương diện trọng yếu nhất.

Nhưng huyết mạch vẫn là một bộ phận không thể hoặc thiếu.

Người thế gia, thiên phú tu luyện phổ biến cao hơn người bình thường.

Quý tộc, chỉ có thể bị quý tộc lớn hơn thôn tính.

Nhưng tuyệt đối sẽ không bị bình dân bách tính uy hiếp đến địa vị, cho dù là ở Càn Quốc thực hiện chế độ quân công tước.

Cho nên bọn họ đối với biến pháp tuy rằng bài xích, nhưng còn lâu mới đến mức sợ hãi.

Cũng là bởi vì, bọn họ đối với nhà mình huyết mạch có tuyệt đối tự tin, cho dù thay đổi quan chế, con cháu quý tộc cũng tuyệt đối có thể nghiền ép bình dân.

Nhưng quy tắc huyết mạch không giống nhau!

Đây là thứ chạm vào giới hạn của tất cả quý tộc.

Nếu thật sự là liên thủ tạo áp lực, không sợ Triệu Kỵ không đi vào khuôn khổ.

Ngươi thật sự cho rằng liên hợp nhiều người, Triệu Kỵ sẽ thỏa hiệp? năm trước còn chưa tuyên bố lệnh di dân, đã có nhiều gia tộc nhỏ quy phục Triệu Kỵ như vậy. Hiện tại hai nhà

Ngụy Hàn đã bị Vùng đất mới hút máu năm vạn hộ, hơn nữa nhân khẩu còn đang không ngừng xói mòn, hai nhà Triệu thị cùng Ngụy Hàn ai chiếm thượng phong, bọn họ chẳng lẽ còn nhìn không ra?

Những tiểu gia tộc kia, vốn là cầu sinh tồn trong kẽ hở, huyết mạch suy sụp là chuyện sớm muộn.

Ngươi cảm thấy bọn họ sẽ bởi vì chuyện huyết mạch đắc tội Triệu Kỵ, buông tha bọn họ ở trên đất mới đã đạt được lợi ích?"

Nói hết đi.

Hắn lạnh lùng liếc nhìn Hàn Du.

Từ khi Trịnh gia xảy ra vấn đề, nhị đệ của mình thật đúng là càng ngày càng sinh động.

Còn kém đem bốn chữ "Ta muốn đoạt quyền" viết ở trên mặt.

Chỉ tiếc……

Đầu óc không dùng được!

Triệu Kỵ há là người mà ngươi dễ dàng áp đặt được như vậy?

Chắc chắn rồi.

Không khí trong phòng lại trở nên áp lực một chút.

Sắc mặt các vị trưởng lão càng lúc càng âm trầm, bởi vì Hàn Giả nói không sai, gần đây dân chúng di chuyển, làm cho danh tiếng của Triệu thị càng ngày càng thịnh.

Năm trước đã quy hàng Triệu thị, tiểu gia tộc lấy quyền hành chính phong thổ đổi địa vị mới, miệng ai nấy đều sắp cười nứt ra.

Mà những người lúc trước không phối hợp, cũng bắt đầu vắt hết óc suy nghĩ tư thế đầu hàng.

Muốn liên hợp bọn họ, thật sự là khó lại càng khó.

Nhất là thế cục Lê quốc hiện tại, ba nhà Triệu Ngụy Hàn, những tiểu quý tộc này đích xác chỉ có hai con đường dựa dẫm và suy sụp, hơn nữa con đường dựa dẫm này, cũng chỉ là suy sụp chậm hơn một chút mà thôi.

Nói hoàn toàn không thể thuyết phục đến bọn họ, cũng không hoàn toàn đúng.

Nhưng những người này, cho dù liên hợp lại, bọn họ cũng có thể bất cứ lúc nào phản chiến.

"Đại ca. Ai nói ta muốn liên hợp, chỉ có những tiểu gia tộc bùn nhão không đỡ nổi tường kia?"

Hàn Du nhìn về phía Hàn Giả, nụ cười có chút nghiền ngẫm.

Nụ cười này, làm cho Hàn Giả trong lòng rất không thoải mái.

Chẳng lẽ trong lòng hắn còn có kế sách?

Hàn Giả cười nhạt một tiếng: "Ồ? Nhị đệ có cao kiến gì?

Ánh mắt mọi người, cũng đều ném lên người Hàn Du.

Hàn Du khóe miệng hơi giương lên, chậm rãi nói: "Đại ca còn nhớ rõ, hiện giờ đem khống mộ bàn, ngoại trừ Triệu thị, còn có một đại gia tộc!"

Nghe những lời này của hắn, con ngươi Hàn Giả co lại.

Đương nhiên còn có một đại gia tộc, Càn Doanh vương thất!

Nụ cười của Hàn Du càng thêm sáng lạn: "Doanh vương thất cùng Triệu vương thất không giống nhau, trong nhà bọn

họ còn có một chuyên Húc đế thân, nhi tử Doanh Vô Khuyết cho dù không thức tỉnh được, có huyết mạch của phụ thân gia trì, thiên phú cũng tuyệt đối vượt xa thiên tài tầm thường.

Hai đời hùng chủ, cũng đủ Càn quốc làm rất nhiều chuyện.

Nếu quy tắc huyết mạch của Bia Mục Dã thật sự không khôi phục được, ưu thế của bọn họ sẽ suy yếu rất nhiều.

Về phần liên minh họ Cơ có thể thành công hay không, ảnh hưởng đối với Càn quốc căn bản không lớn như vậy!

Luôn luôn có người muốn ngăn cản bọn họ đông xuất.

Liên minh họ Cơ chưa chắc đã gây áp lực lớn hơn ba nhà Triệu Hàn Ngụy Lê quốc.

Cách nói này có chút mới mẻ.

Khiến không ít người không khỏi hai mắt tỏa sáng.

Càn quốc mấy trăm năm qua, nguyện vọng lớn nhất chính là đông xuất, lại bị Lê quốc hạn chế gắt gao, chỉ có thể nghẹn ở phương tây cằn cỗi, chậm chạp không cách nào tiến vào Trung Nguyên.

Tam đại gia Lê quốc, cho dù nhà nào, thực lực cũng chưa chắc thua kém Càn quốc.

Cộng thêm nội tình bá chủ nhiều năm, tài nguyên lại càng nghiền ép toàn diện.

Có Lê quốc ở đây, Càn quốc đông xuất quả thực chính là si tâm vọng tưởng.

Liên minh họ Cơ nếu như thành lập, tuy rằng khẳng định cũng sẽ rất cường đại, nhưng liên minh cùng quốc gia không giống nhau, rõ ràng áp lực gây ra cho Càn Quốc nhất định sẽ nhỏ một chút. Hơn nữa bọn họ khẳng định cũng muốn bảo vệ ưu thế của Thân Chuyên Húc, thật đúng là có thể thử một chút.

Nếu có thể thuyết phục họ Doanh ra mặt.

Triệu Kỵ cho dù cường ngạnh hơn nữa, cũng không khả năng chịu đựng được.

Chương 578: Phá cục Chương 578: Phá cục

Người dịch: PrimeK Tohabong

Quá tuyệt.

Một vị trưởng lão không khỏi tán thưởng, quay đầu nhìn về phía Hàn Giả: "Chủ ý của gia đình thế nào?

Vẻ mặt Hàn Giả có chút phức tạp, bởi vì cách nói của Hàn Du đúng là khả thi.

Hắn giờ phút này là thật sự vui buồn lẫn lộn.

Khốn cảnh của liên minh họ Cơ vui mừng vì có cách phá cục.

Lo chính là…..". Nhị đệ của mình, kế sách một thành, danh vọng nhất định nước lên thì thuyền lên.

Nhưng hiện tại, hắn không thể không đồng ý.

Hắn trầm ngâm một lát, đang chuẩn bị gật đầu.

Hàn Du lại cười đáp: "Đại ca nhất định sẽ đồng ý, tiểu đệ không đành lòng đại ca vất vả, đã phái thuyết khách đi Càn quốc, hẳn là qua vài ngày sẽ có tin tức!"

Im lặng.

Im lặng.

Vẫn là trầm mặc.

Một đám trưởng lão mặt nhìn nhau, chuyện lớn như vậy, không thương lượng liền trực tiếp làm.

Hàn lão nhị, ngươi đoạt quyền vội vàng như vậy sao?

Tuy rằng hiện tại nội bộ Hàn gia đã sinh ra một số tiếng nói xì xào, dù sao biến cố của Trịnh gia, đã làm cho bọn họ sinh ra nghi ngờ đối với Hàn Giả.

Nhưng cũng chỉ là nghi vấn mà thôi.

Chưa từng có ai dám đem chuyện này đặt ở trên mặt bàn.

Hàn Giả này tự ý chủ trương, thật sự là có chút quá cấp tiến, nhưng phía sau hắn tất nhiên có người ủng hộ, nếu không không khả năng khiêu khích Hàn Giả như vậy.

Nếu là cướp thật.

Vậy thì liên quan đến vấn đề đứng thành hàng.

Mặc dù những trưởng lão này đều là người đã trải qua nhiều việc, thời điểm mấu chốt này đụng phải cục diện này, vẫn có chút đau đầu.

Mặc dù trên mặt Hàn Giả mang theo nụ cười, sát ý trong lòng cũng không cách nào ức chế được.

Mình có một người em trai tốt!

Trong lòng mặc dù giận, nhưng hắn vẫn là cười nói: "Nhị đệ có tâm! đã như vậy, vậy quyết định như vậy, lần này liên minh họ Cơ tất thành!"

Sắc mặt Nam Cung Yến cũng dễ nhìn một chút, cười nói: "Họ Cơ muôn đời xanh tươi!

Mọi người Hàn gia cũng nhao nhao đáp: " Họ Cơ muôn đời xanh tươi!"

Hội nghị kết thúc, tất cả mọi người rời khỏi sân của Hàn Giả.

Chỉ để lại không khí nặng nề trong phòng.

Nam Cung Yến nhìn thoáng qua sắc mặt âm trầm Hàn Giả, cười hỏi: "Hàn thế bá, xem ra tình cảnh của thế bá rất không

ổn a!”

Sao thế?

Hàn Giả liếc xéo nàng một cái: “Nam Cung thế chất cũng muốn nhúng tay vào việc nhà của chúng ta? nếu là ngươi cảm thấy Hàn Du càng thích hợp hoàn thành kế hoạch này, trực tiếp tìm hắn là được!”

“Ta chỉ là muốn nhắc nhở Hàn thế bá, lúc nguy nan, gia tặc không thể không làm! việc này nếu thật có thể thành, chuyện Hợp Tông khôi phục họ Cơ, chính là thời khắc lệnh lang lập công!

Theo một trận cười, nàng một lần nữa hóa thành một đoàn chân khí, chui vào lòng bàn tay Hàn Giả.

Sắc mặt Hàn Giả đã tối tăm tới cực điểm.

Vấn đề này, đã tra tấn hắn rất nhiều ngày.

Nói không muốn giết con cũng tốt.

Nói không muốn đắc tội đạo gia cũng được.

Ông ta thật sự không muốn giết Hàn Quyện.

Cho nên Minh Đô thất bại, ông ta thậm chí âm thầm có chút may mắn, bởi vì chỉ cần mộ bàn không mở, cũng không cần giết con.

Nhưng hiện tại…..”.

Hàn Giả thở dài một tiếng: “Hàn Quyện, chỉ có thể khổ ngươi!”

Cũng đúng lúc này.

Lão gia, Hàn Quyện thiếu gia cầu kiến!

Cho hắn vào đi!

Hàn Giả chỉnh lại vẻ mặt, phân phó.

Một lát sau.

Hàn Quyện đi vào, vẫn là bộ dáng lười biếng kia: "Phụ thân cư sĩ!"

Tuy rằng lần đàm phán trước náo loạn vô cùng cứng ngắc.

Nhưng Hàn Giả vẫn là đạm cười nói: "Đây là lần đầu tiên con chủ động tìm ta?"

Hàn Quyện gãi đầu: "Ngày kia gánh hát mở cửa, con muốn cùng mẹ và ông ngoại đi xem kịch".

Ân…..".

Lòng Hàn Giả có chút phức tạp, mỉm cười nói: "Đi đi! Cha cũng đi cùng.

Hàn Quyện lắc đầu nói: "Phụ thân cư sỹ không thể đi cùng".

Hàn Giả: "…..".

Hàn Quyện: "…..".

Tình cảnh có chút xấu hổ.

Hàn Giả biết vì sao hắn nói như vậy, ai cũng không phải kẻ ngu xuẩn, người một nhà lập tức trở mặt, đi chẳng phải là sẽ ảnh hưởng tâm tình.

Ông ta trầm mặc một lát: "Cũng được! Bên ngoài ngư long hỗn tạp, ta phái cho các ngươi một đội thị vệ".

"Được!"

Hàn Quyện cười nói: "Chọn phái thực lực mạnh, miễn cho cha lo lắng! Phụ thân cư sĩ, gặp lại!"

Hắn phất phất tay liền rời đi.

Lưu lại Hàn Giả sắc mặt dữ tợn tới cực điểm.

……

Sáng sớm hôm sau.

Điện Trọng Lê.

Doanh Vô Kỵ ngồi phịch trên ghế bên cạnh Triệu Kỵ

Vừa rồi một đám tiểu gia tộc tới khuyên Triệu Kỵ mở Mộ bàn ra, cùng nhau nghĩ biện pháp khôi phục bia Mục Dã.

Nhưng bất đắc dĩ.

Lê Vương mạnh như một chiến thần, tìm vô số lý do, mắng bọn họ phun máu chó, từng người xám xịt cụp đuôi rời đi.

Triệu Kỵ tâm tình có chút không tệ: "Học xong chưa?

Phụ vương lợi hại!

Nhạc phụ đại nhân đúng là biện sĩ đệ nhất thiên hạ!

Tiểu tế theo không kịp, sau này nhất định phải theo phụ vương học tập thật tốt.

Doanh Vô Kỵ vuốt mông ngựa liên tiếp.

Triệu Kỵ lại như cười như không đánh giá hắn: "Ngươi có phải có chuyện gì muốn yêu cầu cô không?"

Phụ vương tuệ nhãn như đuốc!

Doanh Vô Kỵ gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: " Gánh hát Tiểu tế ngày mai một lần nữa khai trương, đây chính là bắt nguồn từ văn hóa tốt đẹp của Lê quốc chúng ta, năm ngoái tại văn hội thượng tỏa sáng dị sắc, được vô số bách tính quý tộc ca ngợi, nhưng là lại còn thiếu một ít hư danh.Cho nên tiểu tế cả gan, muốn mời phụ vương cùng mẫu hậu cùng tham dự, cho dù gánh hát có sống được hay không cũng không sao cả!

Chủ yếu là muốn cho bách tính tin tưởng vững chắc văn hóa Lê quốc là đệ nhất thiên hạ!"

Triệu Kỵ: “…..”.

Tuy rằng lời này nghe có đạo lý.

Nhưng tại sao lại cảm thấy kỳ lạ?

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Cha vợ!

Cứu với!

Doanh Vô Kỵ nhìn cha vợ mình.

Trong lòng vừa khẩn trương vừa chờ đợi.

Chương 579: Có mưu đồ khác Chương 579: Có mưu đồ khác

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chỉ cần cha vợ mình gật đầu, nguy cơ của mình có thể giảm đi non nửa.

Cũng không thể ở trước mặt Lê Vương, còn có người dám nhi nữ tình trường chứ?

Triệu Kỵ đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

Luôn cảm giác tiểu tử này có mưu đồ khác.

Chẳng lẽ là lo lắng hai hồng nhan tri kỷ gặp nhau?

Không khả năng lắm!

Chuyện khó giải quyết hơn tiểu tử này cũng đã gặp qua, làm sao có thể ngay cả hai nữ nhân cũng xử lý không được?

Chỉ là một chuyện nhỏ.

Cũng đáng giá cầu cô xuất mã?

Tuy rằng không biết Doanh Vô Kỵ đang mưu đồ cái gì, Triệu Kỵ cũng không cảm thấy là chuyện xấu.

Bởi vì văn hóa cũng là một bộ phận của quốc lực, nếu không Lê quốc nhiều năm trước đều đắp nặn hình tượng đại quốc văn hóa, hơn nữa phát động các loại thủ đoạn, đem Giáng Thành biến thành Bách gia thánh địa.

Trước kia là hư danh.

Sau Bách gia thịnh hội danh trở thành thực

Loại hình nghệ thuật hí khúc này bắt nguồn từ Lê quốc, quả thực cần phải sắp xếp mặt bằng.

Chủ yếu vẫn là tâm tình tốt.

Nếu là đặt ở ngày hôm qua, ông ta khẳng định không khả năng tham dự loại hoạt động nhàm chán này.

Nhưng bây giờ.

Vùng đất mới biên cảnh quy mô lớn nhân khẩu tràn vào, vừa mới vài ngày cũng đã có 50 nghìn hộ, thậm chí còn chưa tới đỉnh điểm, xem tư thế này ít nhất cũng có thể có 100 nghìn hộ.

Thế nghĩa là sao?

Có nghĩa là lực cản đối với ông ta trong việc hoàn toàn khống chế Vùng đất mới đã giảm xuống thấp nhất.

Chính vì vậy ông ta tâm tình tốt.

Triệu Kỵ cười cười: "Được rồi! Ngươi sắp xếp là được, nếu nghe không hài lòng, cô cũng không trả tiền".

Ai ai! Phụ vương yên tâm!

Doanh Vô Kỵ cười hề hề đáp, trong lòng rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Kỵ nhìn hắn một cái, ghét bỏ lắc đầu: "Mấy ngày nay ngươi tẩu hỏa nhập ma, đã xảy ra không ít chuyện, để cô kể cho ngươi nghe"

Vâng!

“Ngay tại ngươi hôn mê ngày đó…”

Triệu Kỵ không tiếc lời, chỉ nói chuyện phiếm với tiểu bối, kể lại những gì Triệu Khôi nghe thấy.

Cuối cùng hỏi: “Ngươi cảm thấy có gì kỳ quặc?”

Doanh Vô Kỵ suy nghĩ một lát, nhếch miệng: “Biến cố cuối cùng lần này, là ngang nhiên đứng ở phía đối lập của tất cả quý tộc, bất quá trời xui đất khiến giúp Doanh Triệu chúng ta giải quyết nguy cơ. Từ góc độ nào đó mà nói, coi như gặp được quý nhân!”

Triệu Kỵ từ chối cho ý kiến, chỉ hỏi: “Nếu thật sự có quý nhân, ngươi cảm thấy quý nhân này là thần thánh phương nào?

Đương nhiên là tôi rồi.

Doanh Vô Kỵ làm ra bộ dạng trầm tư suy nghĩ: “Lần này chém bia Mục Dã ở Minh Đô, chỉ sợ vẫn là bút tích của Thái Thượng Quan nhất mạch. Con đến bây giờ vẫn nhớ rõ cảnh lúc Hàn Quyện bổ bia Mục Dã, khắp thiên hạ người có thể tạo thành thương tổn đối với bia Mục Dã không nhiều lắm, phán đoán này hẳn là không sai.

Triệu Kỵ gật gật đầu, chuyện này xác suất chín thành có liên quan đến Thái Thượng Quan.

Tuy rằng ông ta đối với phong cách hành sự tùy tiện làm bậy của những người này có chút phản cảm, nhưng xác thực giải quyết khốn cảnh của Doanh Triệu.

Ông ta lại hỏi: “Sau đó thì sao?

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: “Nhưng đến tột cùng lần đó cùng di dân có phải là một đợt người hay không, thật đúng là không biện pháp kết luận, dù sao hai nhà Ngụy Hàn cũng

không điều tra ra, nói không chừng thật sự là dân trí thức tỉnh, cùng vượt qua cửa ải khó khăn".

Đối với cách nói này, Triệu Kỵ cũng không quá mức phản đối.

Bởi vì quả thật, cho dù bố cục tinh diệu cỡ nào, động tác quy mô lớn như vậy, cũng tất nhiên sẽ lưu lại dấu vết.

Nhưng thám tử ông ta sắp xếp ở hai nơi Ngụy Hàn lại nói, hai nhà Ngụy Hàn liều mạng muốn tìm được kẻ chủ mưu phía sau, lại giống như con ruồi không đầu tìm lâu như vậy cũng không tìm được.

Ít nhất theo Triệu Kỵ hiểu rõ, hiện pháp thuật thần thông Nhân tộc, thậm chí bất luận thủ đoạn gì đều làm không được như vậy.

Chẳng lẽ là Yêu tộc?

Bản thân Triệu Kỵ cũng cảm thấy cách nói này hoang đường.

Không nói đến Yêu tộc có thần thông bực này hay không, cho dù có, bọn họ tại sao phải giúp Lê quốc, hơn nữa trước đó không đòi hỏi bất kỳ chỗ tốt nào. Nếu quả thật là do Yêu tộc gây nên, có bản lĩnh bậc này đã đủ để làm loạn cả vương triều Trung Nguyên rồi, cần gì phải làm những chuyện này?

Cách nói này, còn không bằng dân trí thức tỉnh có sức thuyết phục.

Triệu Kỵ khoát tay áo, quyết định trước không xoắn xuýt vấn đề này: "Vậy ngươi cảm thấy, cô nên nghĩ thế nào về chuyện Thái Thượng Quan nhất mạch và Bia Mục Dã.

Cái này…..".

Doanh Vô Kỵ suy nghĩ một lát nói: "Cái này phải xem phụ vương có cảm thấy đại thế không thể ngăn cản hay không,

trước kia hai chúng ta cũng đã nói qua chuyện này, trong lòng con không gánh nặng, cho nên nói chuyện cũng không chịu trách nhiệm, hơn nữa từ nhỏ cũng không hưởng thụ được cái gọi là đãi ngộ quý tộc, đương nhiên là cảm thấy đại thế tốt.”

Nhưng dù sao vương thất chính là quý tộc lớn nhất, từ bỏ ưu thế của cả gia tộc, quả thật có chút mạo hiểm.

Nếu phụ vương cảm thấy đại thế không thể ngăn cản, vậy thời kỳ đau khổ này nhất định cố chịu.Nhưng thế đạo này, coi như thuận theo đại thế, cũng sẽ có không ít người trở thành bộ xương khô đệm dưới chân của vương giả chân chính.

Hơn nữa đại thế thế nào, còn không biết diễn ra trong bao nhiêu năm, có thể là chục năm, cũng có khi cả trăm năm không chừng

Liền xem phụ vương là muốn tự mình giải quyết, hay là để lại cho hậu thế.

Triệu Kỵ khẽ gật đầu, tiểu tử này nói có đạo lý.

Nhưng có đạo lý thì có đạo lý.

Toàn bộ con mẹ nó là nói nhảm.

Chương 580: Làm theo đại thế Chương 580: Làm theo đại thế

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn nhíu mày, mắng: “Cho nên cô hỏi ngươi vấn đề, ngươi nói lung tung một đống lớn, lại đem vấn đề đẩy trở lại cho cô?”

Doanh Vô Kỵ bất đắc dĩ buông tay: “Phụ vương nếu là thành tâm hỏi con, cái nhìn của con nhất định là thuận theo đại thế chính là làm!”

Triệu Kỵ không kiên nhẫn khoát tay áo: “Thôi được rồi. Vết thương khỏi chưa? Được rồi thì mau cút đi, đừng lãng phí thiên tài địa bảo trong cung.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: “Ở thêm một ngày được không?”

Triệu Kỵ: “Cút!”

Doanh Vô Kỵ: “Vâng!”

……

Trên đường về Phủ Phò mã.

Tâm tình Doanh Vô Kỵ có chút phức tạp, không thể nói tốt hay xấu.

Chỉ là cảm thấy thân ở vị trí quân vương, là người đều sẽ trở nên ngạo mạn.

Cũng không kiêu ngạo.

Thân tại kỳ vị, đương mưu kỳ sự (ở chức vị nào thì mưu đồ công việc của chức vụ đó)

Nhìn hành động trước mắt của Thái Thượng Quan, cơ bản đều là lợi tốt cho Lê vương thất, nhưng vẫn bởi vì suy yếu huyết mạch quý tộc, chọc cho Triệu Kỵ không thoải mái.

Quân vương, từ trước đến nay đều cảm thấy thiên hạ này đều là tài sản và hạ nhân của bọn họ.

Anh xứng đáng được khen thưởng vì đã làm điều có lợi cho tôi.

Nhưng ngươi một chút dị tâm cũng không thể có, cho dù dị tâm này sẽ không tạo thành ảnh hưởng tiêu cực đối với ta.

Không thể nào.

Chế độ nô lệ Vương triều đều là như vậy, đến vương triều phong kiến lại càng không tốt.

Doanh Vô Kỵ khẽ thở dài một hơi, hắn có chút không thích thế giới này, bởi vì nó có thể khiến người giỏi bị vắt đến kiệt sức.

Hắn không nghĩ mình có kiến thức chính trị.

Hoàn toàn là dựa vào góc nhìn nửa vời của Thượng Đế và một ít khôn vặt để nói chuyện.

Chơi với những quân thần thần này thật cảm giác có chút mệt mỏi.

Xe ngựa xuất phát từ cửa hoàng cung, lại rất nhanh dừng lại.

Dù sao Phủ Phò mã cách vương cung không xa, ngồi xe ngựa chỉ là bởi vì lười.

Vô Kỵ!

Còn chưa kịp xuống xe ngựa, Doanh Vô Kỵ đã nghe được một âm thanh quen thuộc.

Ngay sau đó, Hoa Triều liền vén rèm xe lên, ân cần nhìn vào.

Phát hiện trạng thái Doanh Vô Kỵ cũng không tệ lắm, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Doanh Vô Kỵ nhìn nàng có chút tái nhợt khuôn mặt, có chút đau lòng: “Hoa Triều tỷ, nàng không phải cả đêm không ngủ chứ?”

Không chỉ không ngủ.

Còn một mực chờ ở bên ngoài.

Bằng không sao lại nghênh đón nhanh như vậy.

Hoa Triều mím môi, ôn nhu nói: “Muốn ngủ nhưng không ngủ được. Mau xuống xe đi, ta nấu canh dưỡng thần cho chàng, lập tức xong ngay”.

Uh!

Doanh Vô Kỵ cười cầm bàn tay mềm mại của nàng, chậm rãi xuống xe.

Trở lại phòng khách, đợi một lát, canh dưỡng thần liền xong.

Hắn nhìn bộ dáng tiều tụy của Hoa Triều, ép nàng cũng ăn một bát, nhìn khí sắc nàng khá hơn một chút, mới cười nói: “Chính là tu luyện xảy ra một ít trục trặc nhỏ, không cần lo lắng như vậy. Nàng xem Đan Tử cùng Địch lão ca hai người đều uống rượu say sưa c hỉ có một mình nàng ở đây tra tấn chính mình.

Chính là bởi vì bọn họ uống say, ta mới lo lắng!

Hoa Triều sâu kín thở dài một hơi: “Ta không hiểu tu luyện, nhưng ta lại không ngốc! Bọn họ biết lúc chàng không sao, giống như trong lòng dỡ xuống một ngọn núi, làm sao có thể là không nặng được”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Hắn cũng không biết nói gì, chỉ nhẹ nhàng cầm mu bàn tay nàng.

Hoa Triều ôn nhu cười: “Chỉ cần người không việc gì là tốt rồi, ta mệt mỏi quá, có thể cùng ta nghỉ ngơi một lát được không!”

Doanh Vô Kỵ nhẹ nhàng gật đầu: “Uh!”

Một lát sau.

Ôm nhau đi ngủ.

Sau khi Hoa Triều yên lòng, cơn buồn ngủ từ từ dâng lên, do dự một lát, nhưng vẫn nhỏ giọng hỏi: "Thái tử phi điện hạ cũng rất quan tâm chàng, ngày hôm qua…"

Doanh Vô Kỵ cười hì hì ngắt lời: "Đó là tự nhiên! nếu ta xảy ra chuyện, sau này ai làm việc cho Thái tử? Lần này ta tìm được đường sống trong chỗ chết, nàng cũng không biết vương thất bên kia cao hứng cỡ nào. Đây không phải gánh hát ngày mai khai trương, vương thất chủ động đưa ra cổ vũ, nàng nói có sắp xếp hay không?"

Hoa Triều có chút vui mừng: "Thật hả?'

Những ngày này, tuy rằng gánh hát càng làm càng náo nhiệt, hơn nữa sớm được Nhạc phủ tán thành.

Nhưng kỳ thật vẫn luôn không tính là chính thống.

Xem bối cảnh của mình, ngược lại không bao nhiêu người dám ở gánh hát tỏ ra khinh bỉ

Chỉ là trong lời nói kia biểu hiện ra khinh mạn, là như thế nào cũng không che giấu được.

Nếu thật sự có vương thất cổ vũ, đích thật là chuyện tốt.

"Tất nhiên? Ta đã bao giờ bốc phét đâu?"

Doanh Vô Kỵ cười hì hì nói: "Hoa Triều tỷ, nàng chuẩn bị thưởng cho ta như thế nào?"

Trong lúc nói chuyện, hai tay đã bắt đầu không thành thật.

Sau khi Chuyên Húc đế thân thức tỉnh, hắn cảm giác huyết khí trong cơ thể càng tràn đầy, không để ý sẽ sinh ra ý niệm lung tu ng.

Hơn nữa thân thể Hoa Triều, tựa như đào mật véo một cái là có thể ra nước, thật sự là hắn thèm không được.

Hoa Triều cắn cắn môi: "Nhưng ta mệt quá…

Không việc gì, nàng nằm là được.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Ta vừa mới học được một môn công pháp vừa vặn có thể giúp nàng tu luyện, thuận tiện giảm bớt mệt nhọc.

Hợp Hoan công đạt địa cấp, tự nhiên có chỗ huyền diệu, nghe nói sau khi dùng, tu vi song phương đều có thể giống như ngồi hỏa tiễn.

Hoa Triều tỷ không thích tu luyện, phải giúp nàng.

Nói xong, nhẹ nhàng hôn lên cổ cô một cái.

Hoa Triều: "…..".

Một khuôn mặt xinh đẹp, kiều diễm ướt át.

……

Chương 581: Khai trương gánh hát Chương 581: Khai trương gánh hát

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngày hôm sau.

Bên trong gánh hát vô cùng náo nhiệt.

Vốn lễ mừng năm mới ngừng kinh doanh thời gian dài như vậy, rất nhiều người yêu thích hí khúc đều đang chờ đợi.

Cũng chưa từng nghĩ, thật vất vả chịu đựng đến khi khai trương lại lần nữa, kích động lại đây đặt chỗ ngồi một lần nữa, chuẩn bị xem kịch bản gọi là "Lương Chúc" này, đến tột cùng có bao nhiêu hấp dẫn, mới được chủ gánh hát lấy ra làm tác phẩm khai trương năm mới của gánh hát.

Lại phát hiện tất cả ghế trên đều bị người đặt, hơn nữa muốn đặt chỗ, còn phải trải qua thẩm tra thân phận nghiêm ngặt.

Ngay cả lúc vào sân, cũng sẽ nghiệm rõ thân phận cùng chỗ ngồi có tương ứng hay không.

Bất quá bọn họ cũng không khiếu nại gì.

Bởi vì bọn họ có thể nhìn ra được, hôm nay khẳng định lại khách quý đến.

Không thấy phò mã gia đều ở bên ngoài chờ sao?

Tuy nói gần đây sự tình quá nhiều, Phò mã gia biểu hiện không nổi bật như vậy, nhưng vẫn là hồng nhân bên cạnh bệ hạ.

Liền ngay cả hắn đều ở bên ngoài tự mình chờ, vậy khách quý này thân phận gì, đã không cần nói cũng biết đi!

Ngoài cửa.

Doanh Vô Kỵ cứ như vậy sóng vai đứng cùng Hoa Triều, gặp phải khách hàng cũ chắp tay, gặp phải người không quen biết cũng sẽ gật đầu thăm hỏi, trên mặt treo nụ cười, thoạt nhìn vui sướng, không khác gì so với việc đứng cùng cùng ông chủ khai trương.

Chỉ là Hoa Triều sẽ thỉnh thoảng liếc Doanh Vô Kỵ một cái, trong lòng cảm giác vô cùng hạnh phúc.

Lần này khai trương, khiến nàng tìm được một loại cảm giác vợ chồng mới cưới cùng nhau chiêu đãi tân khách.

Duy nhất không đẹp chính là, La Yển cũng mang theo La Minh tới.

Bất quá Hoa Triều vẫn giống như những tân khách khác, khách khí chắp tay.

Ngược lại La Yển không dám đối diện với con gái, dẫn La Minh vội vàng vào rạp hát.

Vẻ mặt Hoa Triều có chút phức tạp, lại không nhìn về hướng bọn họ rời đi.

Không lâu lắm.

Đại sảnh rạp hát lớn như vậy cũng sắp ngồi đầy người.

Những tân khách còn lại cũng vội vàng chạy chậm, sợ bỏ lỡ thời gian, có người còn bởi vì đi quá nhanh mà trượt chân trong tuyết, vội vàng đứng lên, phủi đi vết tuyết trên người, liền vội vàng chạy tới, lúc chào hỏi hai ông chủ, trên mặt mang theo nụ cười thẹn thùng.

Á?

Doanh Vô Kỵ phát ra âm thanh ngạc nhiên, hướng cuối đường nhìn lại, thấy được một thân ảnh quen thuộc.

Vẫn là đạo bào lỏng lẻo, trang phục giống hệt mùa thu.

Đạo sĩ này…

Không lạnh sao?

Nhìn kỹ.

Chắc là lạnh lắm.

Hai tay nhét trong tay áo, rụt đầu rụt cổ

Hả!

Đạo sĩ này cũng đến xem kịch.

Không chỉ có một mình Hàn Quyện, còn có một người phụ nữ vẻ mặt tiều tụy, cùng với một lão nhân tóc bạc hói một nửa.

Khí sắc người sau so với người kém hơn, nhưng trên mặt đều mang theo nụ cười.

Cũng không phải là không khí sắc tốt, phía sau ba người là một đám thị vệ khí hoàn thần túc, ánh mắt sáng ngời mà sắc bén, thoạt nhìn vô cùng cảnh giác.

Cũng không lâu lắm, đoàn người liền đến gần.

Doanh Vô Kỵ cười chắp tay: "Hàn huynh, đã lâu không gặp! Ra mắt Trịnh lão gia tử, ra mắt bá mẫu!

Trịnh Liêm cùng Trịnh Uyên gật đầu thăm hỏi, tuy rằng thoạt nhìn không tính là nhiệt tình, nhưng cũng coi như khách khí.

"Doanh huynh vẫn khỏe chứ!"

Hàn Quyện vẫn là bộ dáng chán chường lại tiêu sái kia, hắn tò mò nhìn thoáng qua rạp hát: "Xem ra hôm nay có khách quý đến nhà a!"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Vận khí tốt, mời bệ hạ tới khuấy động!

Thật trùng hợp!

Hàn Quyện như có điều suy nghĩ gật gật đầu, ánh mắt ngắn ngủi trao đổi với Doanh Vô Kỵ.

Ngay sau đó, liền có một âm thanh vang lên trong đầu Doanh Vô Kỵ.

"Doanh huynh, nhớ rõ lời hứa, mẹ ta cùng ông ngoại, một người cũng không thể ít hơn, một người cũng không thể thiếu!"

Chậc!

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ theo bản năng đảo qua một đội thị vệ phía sau hắn, cảm giác đạo sĩ này thật sự có vài phần thú vị.

Hôm nay Lê Vương tự mình cổ vũ, hắn đương nhiên phải đem vấn đề an ninh giải quyết.

Cho nên ngày hôm qua tỉnh ngủ, hắn liền tới đây điều tra danh sách, phát hiện tên của ba ông cháu này, phản ứng đầu tiên chính là cứu viện.

Nhưng nhìn thời gian đặt chỗ ngồi, lại còn sớm một ngày.

Không khỏi có chút kinh ngạc, bởi vì hắn vừa mới đem cha vợ mời đến, coi như nghênh đón khách quý bố trí, đều là từ trong cung mượn điều tới người sắp xếp, không ít người đều là cho tới hôm nay mới biết được có khách quý.

Mà đạo sĩ này, so với mình đều biết trước một ngày.

Đây là tiên tri.

Hay là trùng hợp?

Tuyệt vời!

Mà câu "Một người cũng không thể thiếu, một người cũng không thể ít hơn" kia của hắn lại càng thần kỳ, con hàng này là không ý định sống sao?

Chỉ tiếc hiện tại quá náo nhiệt, trước mặt khẳng định không hỏi ra cái gì.

Hàn Quyện cũng không ý trao đổi nhiều, cười chắp tay với Doanh Vô Kỵ, liền cùng cha con Trịnh gia vào rạp hát.

Đạo sĩ vừa rồi, có phải… sắp chết rồi không?

Hoa Triều ở một bên không đầu không đuôi thốt ra một câu.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Có thể …..".

Bất luận là từ hiện trạng.

Vẫn là khí sắc của hắn.

Hàn Quyện đích xác đều là một bộ mệnh không còn bao lâu nữa, Bia Mục Dã cắn trả thật sự quá nghiêm trọng, thời gian dài như vậy, cũng không thấy chuyển biến tốt đẹp, vốn nhìn đã thận hư, hiện tại thoạt nhìn lại càng giống bộ xương khô.

Hoa Triều hỏi như vậy, cũng không kỳ quái.

Chờ thêm chút nữa.

Phương hướng vương cung xuất hiện một mảnh đông nghịt.

Xe liễn.

Lính gác.

Thoạt nhìn vô cùng long trọng.

Tới rồi!

Doanh Vô Kỵ trong lòng nhất thời nhảy dựng, theo xe liễn càng ngày càng gần, trong lòng cũng càng ngày càng khẩn trương.

Cuối cùng.

Xe liễn dừng lại.

Chương 582: Xung đột Chương 582: Xung đột

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ chắp tay nói: “Cung nghênh phụ vương, mẫu hậu!”

Hoa Triều cũng vội vàng hành lễ: “Cung nghênh bệ hạ, Vương hậu nương nương!

Miễn lễ!

Triệu Kỵ cười ha ha, sau đó liền cùng vương hậu lần lượt xuống xe ngựa, sau đó trong xe ngựa lại có một người đi xuống.

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Bái kiến Thái tử phi điện hạ!”

Phò mã an khang!

Lý Thải My cười khanh khách nhìn hắn một cái, sau đó ánh mắt liền rơi vào trên người Hoa Triều.

Hoa Triều cũng đang nhìn nàng.

Bốn mắt nhìn nhau một lát.

Tim Doanh Vô Kỵ cũng vọt lên cổ họng, bất quá động tác thân thể thoạt nhìn có chút nhẹ nhàng, khoảng cách với Hoa Triều cũng không cố ý kéo xa, hai người đứng rất gần, vừa nhìn liền biết quan hệ rất tốt, nhưng lại không gần như vậy.

Hẳn là sẽ không nhìn ra manh mối chứ?

Cũng may.

Không ý ăn miếng trả miếng.

Hoa Triều hướng thái tử phi điện hạ chào hỏi.

Thái tử phi điện hạ hướng ông chủ rạp hát gật đầu thăm hỏi.

Mọi thứ có vẻ rất hài hòa.

Cho đến khi…..".

Lý Thải My tiến lên một bước, cười cầm tay Hoa Triều: "Ngưỡng mộ tài danh Hoa Triều cô nương đã lâu, hôm nay rốt cục có thể tận mắt nhìn thấy hí khúc. Chỉ là lần đầu đến, không hiểu ảo diệu trong đó, không biết Hoa Triều cô nương có thể, giảng giải cho bổn cung một phen!"

Hoa Triều cười nói: "Điện hạ mời, chính là vinh hạnh của dân nữ, làm sao có đạo lý cự tuyệt?

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Con mẹ nó, quả nhiên không biện pháp tránh khỏi!

Bất quá cũng may, ít nhất có cha vợ ngồi một bên, bất luận kẻ nào ngôn hành cử chỉ đều phải thu liễm không ít.

Hắn vội vàng làm thủ thế mời: "Phụ vương mẫu hậu mời!"

Nói xong, liền nhiệt tình mời người vào.

Trong nháy mắt Lê Vương vào sân, rạp hát đều lâm vào im lặng ngắn ngủi.

Rất nhanh tất cả mọi người đứng dậy, cung kính hành lễ.

Bái kiến bệ hạ!

Bái kiến bệ hạ!

Bái kiến bệ hạ!

Triệu Kỵ Đạm cười gật đầu: "Hôm nay cùng thưởng thức hí khúc Đại Lê, không cần đa lễ.

Thấy mọi người ngồi xuống, ông ta mới ngồi xuống dưới sự dẫn dắt của Doanh Vô Kỵ.

Cả một hàng ghế ngồi, để lại cho vương thất.

Triệu Kỵ và vương hậu ngồi ở chính giữa, Lý Thải My kế bên vương hậu, Hoa Triều ngồi ở bên cạnh Lý Thải My.

Mà Doanh Vô Kỵ, chỉ có thể ngồi ở bên Triệu Kỵ.

Nghe bên kia Hoa Triều cùng Lý Thải My đang trao đổi kịch bản trong quá khứ, nói chuyện có chút thân thiện, chỉ cảm thấy lo ngay ngáy.

Tuy nói hiện tại nói chuyện đều bình thường, nhưng Đường Đường chủ động đưa ra, cũng không phải là đề tài tán gẫu bình thường, qua một lát nữa, nhiều nhất đến thời gian giờ nghỉ, nhất định sẽ xảy ra vấn đề.

Làm sao bây giờ?

Não nhỏ Doanh Vô Kỵ nhanh chóng chuyển động, rốt cục nghĩ ra một biện pháp.

Hắn hạ giọng nói: “Phụ vương! Mẹ con Hàn Quyện và Trịnh gia đều ở đây, chúng ta cứu không?”

Triệu Kỵ thân là cường giả Ngộ Thần Cảnh, lại là Lê Vương, sớm dưỡng thành thói quen mắt nhìn sáu đường tai nghe bát phương.

Thiên nhiên vừa bước vào cửa, liền thấy được tất cả những người đáng giá nhìn thấy.

Hắn thấp giọng hỏi: “Cô sắp xếp kế hoạch cứu viện còn chưa tới, là ngươi thông báo bọn họ tới sao?”

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng trả lời: “Sao có thể! Nhi thần mời phụ vương tới, bất quá là vì tiêu khiển, để cho người ngoài biết trước cũng không an toàn. Cũng không biết là trùng hợp, hay là Hàn Quyện biết tiên tri, dù sao bọn họ chính là tới, vừa rồi còn cầu cứu con”.

Triệu Kỵ suy tư một lát, trực tiếp gọi Triệu Khôi tới.

Một ánh mắt trao đổi, Triệu Khôi liền hiểu được ý tứ.

Nhanh chóng xuống lầu, đầu tiên là tìm tới La Yển: “La tướng, La thiếu gia, bệ hạ cho mời!”

Làm phiền!

La Yển chỉ kinh ngạc ngắn ngủi rồi vội vàng nói lời cảm ơn.

Ông ta lần này tới, chỉ là vì vấn an một chút nữ nhi, cũng không tính toán quá, bởi vì hắn biết Hoa Triều căn bản không muốn cùng mình có quá nhiều trao đổi.

Cho nên thấy Hoa Triều đi cùng Thái tử phi, cũng không muối mặt đi tới.

Nhưng bây giờ bệ hạ cho phép…..”.

Thật tốt!

Dưới sự dìu đỡ của La Minh thong thả đứng dậy, hắn có chút kích động lên tầng 2, dưới ánh mắt Triệu Kỵ ra hiệu, ngồi ở bên cạnh Doanh Vô Kỵ.

Hoa Triều thấy ông ta đi lên, vốn có chút kháng cự, bất quá cũng may hai cha con ngồi khá xa, lúc này mới hơi thả lỏng một chút.

Triệu Khôi đưa mắt nhìn hai cha con lên lầu, lại đi về phía tổ tôn ba đời Trịnh gia.

Trong khoảnh khắc hắn đến gần.

Một đám thị vệ Hàn gia phái tới lập tức cảnh giác, bọn họ được phái tới, chính là muốn trông coi ba người này.

Trước đó bọn họ cũng không biết Triệu Kỵ muốn tới, cho nên khi Triệu Kỵ xuất hiện một khắc kia, bọn họ cũng đã đề phòng.

Trong nháy mắt Triệu Khôi tới, tinh thần càng căng thẳng tới cực điểm.

Nhưng không ai dám ngăn cản!

Cho dù trong bọn họ ẩn giấu Binh Nhân cảnh, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của Triệu Khôi, huống chi đây là Triệu Kỵ mời.

Triệu Khôi trầm giọng nói: "Trịnh lão gia tử, Hàn phu nhân, Hàn thế tử, bệ hạ cho mời!

Nghe lời này.

Huyệt thái dương Trịnh Liêm không nhịn được bất ngờ giật giật, ông ta mặc dù có chút vô dục vô cầu, nhưng cũng làm gia chủ, sao có thể không biết tâm tư Triệu Kỵ?

Chỉ là hiện tại hai nhà Hàn Trịnh đã đến bờ vực sắp cắn nhau, cho dù vương thất không tiếp tục phát lực, cũng sớm

muộn có thể đợi được hai nhà Hàn Trịnh trở mặt thành thù.

Cần gì phải diễn một vở kịch vào hôm nay?

Cũng đúng lúc này.

Trong đầu ông ta vang lên một trận tiếng hừ giận.

Cũng không cần đi tìm, hắn cũng biết cao thủ giám thị mình đang phát ra cảnh cáo.

Trịnh Liêm cười khổ một tiếng, chắp tay chuẩn bị cự tuyệt.

Nhưng không ngờ.

Chương 583: Giằng co Chương 583: Giằng co

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hàn Quyện trực tiếp cười đáp ứng: "Vậy thì đa tạ bệ hạ, bần đạo đang lo lắng nơi này ồn ào đây!

Nói xong, liền mạnh mẽ đỡ cánh tay hai người đứng lên.

Trong nháy mắt, uy áp cường đại chợt xuất hiện, tựa như Thái Sơn đè lên người Hàn Quyện.

Hắn rên rỉ một tiếng, cổ họng liền trào ra một ngụm máu tươi, rồi lại bị hắn cười nuốt trở về.

Cả người run rẩy, từng lỗ chân lông đều chảy ra mồ hôi thật nhỏ.

Sắc mặt Trịnh Liêm đại biến: "Hàn Quyện!"

Hàn Quyện cười nói: "Không gì đáng ngại! Ông ngoại, chúng ta lên đi!"

Trịnh Liêm thần sắc phức tạp, ông ta và sư phụ Hàn Quyện xem như bạn cũ, hiện giờ phương thức xử sự của Hàn Quyện vô cùng giống sư phụ hắn, cho nên cho dù Hàn Quyện ngoại trừ chữa thương, gần như chưa từng làm chuyện gì, hắn cũng biết cháu ngoại của mình nhất định có suy nghĩ của mình.

Hắn làm như vậy, chắc chắn sẽ không hại mình.

Mắt thấy Hàn Quyện trạng thái càng ngày càng kém, hắn đỡ lấy cháu ngoại của mình, cắn răng nói: "Được!"

Chỉ là ba ông cháu vừa mới lên đường, thì có một đạo thân ảnh ngăn ở trước mặt.

Một thị vệ lớn tuổi cười nhạt nói: "Lão gia tử, ngài đã quên, ngài vừa nhiễm phong hàn, nếu truyền nhiễm cho bệ hạ, đó chính là đại tội!"

Bị hắn ngăn lại, sắc mặt Trịnh Liêm không khỏi có chút khó coi.

Triệu Khôi hừ lạnh một tiếng, trực tiếp chắn trước mặt ba người: "Bệ hạ chính là cường giả Ngộ Thần cảnh, còn sợ phong hàn? Bệ hạ nói, hiện giờ Đại Lê chính thông nhân hòa, dựa vào phụ tả của danh thần hai nhà La tướng và Ngụy Hàn, há có thể bạc đãi thần tử và gia quyển sao?

Thị vệ lớn tuổi: "…..".

Hai cường giả Binh Nhân cảnh giằng co hồi lâu.

Cuối cùng.

Thị vệ lớn tuổi lui về phía sau một bước, tránh đường lên lầu.

Loại tình huống này, không thích hợp trở mặt.

Đợi đã!

Nếu bọn họ thật sự muốn đem Hàn Quyện mang đi, chính mình dù cho mang lên ác nô danh tiếng, cũng phải đem người lưu lại.

Triệu Khôi hừ một tiếng, liền mang theo tổ tôn ba người lên lầu.

Sắp xếp Trịnh Uyên ngồi xuống cạnh Hoa Triều, sau đó là Trịnh Liêm Hàn Quyện.

Một loạt biến cố này khiến không ít người trong rạp không nhịn được ghé mắt.

Ngay cả Lý Thải My và Hoa Triều vừa mới trò chuyện có chút ăn ý cũng quên nói chuyện phiếm, nhìn Triệu Kỵ khí định thần nhàn, lại nhìn Hàn Quyện tràn đầy điểm máu trên đạo bào, mơ hồ cảm giác sắp phát sinh đại sự.

Ngay từ đầu khi Lý Thải My nhìn thấy La Yển đi lên trong lòng còn lộp bộp.

Bởi vì nàng không tự chủ được nhớ tới kinh nghiệm điều tra mà Lý Thải Đàm truyền thụ, cảm giác đây có thể là thủ đoạn Doanh Vô Kỵ hạn chế Hoa Triều nói chuyện với mình, nhưng nhìn thấy La Yển ngồi bên Doanh Vô Kỵ, cùng với tao ngộ của ba người ông cháu, lúc này mới hiểu được là Triệu Kỵ chuẩn bị cứu người.

Nàng yên tâm.

Nhưng cũng tạm thời không tâm tình tiếp tục trò chuyện với Hoa Triều.

Hoa Triều nhìn thời gian cũng không kém nhiều lắm, hướng linh nhân trên đài nháy mắt một cái, rất nhanh ánh đèn đại sảnh liền tối đi không ít, đem lực chú ý của mọi người đều hấp dẫn đến trên đài.

Sau đó rất nhiều nhạc sĩ lên sân khấu, hát vang cảnh đầu tiên của "Lương Chúc".

Trải qua thời gian tập luyện và rèn luyện lâu như vậy, nhạc công gánh hát đã vô cùng vững vàng, hơn nữa kịch bản tương đối ưu tú, rất nhanh đã khiến người ta tập trung vào nội dung vở kịch.

Về phần khúc nhạc đệm vừa rồi, đã sớm bị người quên lãng đến chín tầng mây.

Nhìn Lương Chúc hai người ở trong Học cung Đại Lê tràn ngập tình yêu.

Ngay cả người ngồi trên cũng có chút xúc động.

Vương hậu chẳng biết từ lúc nào đã kéo cánh tay Triệu Kỵ, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, giống như hồi tưởng lại cảnh tượng lúc còn trẻ.

Vẻ mặt La Yển lại mang theo bi thống, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

Hốc mắt Trịnh Uyên phiếm hồng, vẻ mặt tràn đầy bi thương.

Cả tòa nhà hát.

Ngoại trừ âm thanh của nhạc công và nhạc cụ, không còn nửa điểm tiếng vang.

Tất cả mọi người nhìn vô cùng tập trung.

Nội dung vở kịch được đẩy mạnh vững bước, Lương Sơn Bá thông qua sự tán thành của các phu tử Học cung Đại Lê, giành được chức quan, trước khi chính thức nhậm chức áo gấm về quê, hơn nữa còn đến nhà Chúc Anh Đài cầu hôn.

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, cảm giác hai người Lương Chúc rốt cục có thể tu thành chính quả, hoàn toàn thoát khỏi bóng ma của Mã Văn Tài.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Quê hương Chúc Anh Đài, vừa vặn là đất phong của nhà Mã Văn Tài, mà Mã Văn Tài chính là tiểu thiếu gia của gia tộc này.

Mâu thuẫn đột nhiên thăng cấp.

Trái tim mọi người đều dâng lên.

Sau đó, nửa vở diễn đã kết thúc.

Khán giả có chút muốn chửi má nó, nhưng cũng may sau một nén nhang nửa sau sẽ bắt đầu, gánh hát lại đưa tới hoa quả điểm, lúc này mới bỏ đi oán niệm đối với gánh hát.

Tiểu tử ngươi được!

Triệu Kỵ nhìn Doanh Vô Kỵ một cái, không biết là tức giận hay tán thưởng.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Phụ vương quá khen!

Hắn có thể xem hiểu được ánh mắt của Triệu Kỵ: Ngươi hiểu đoạn chương.

Triệu Kỵ có chút không nói gì, buông tha xúc động giáo huấn đứa nhỏ xui xẻo này.

Nhưng không thể không nói.

Ông ta đối với vở kịch này cực kỳ hài lòng.

Nội dung vở kịch lúc trước ở Học cung Đại Lê, đủ để cho vô số người trẻ tuổi sinh ra hy vọng, chỉ cần có thể học được một thân bản lĩnh, là có thể làm quan ở Vùng đất mới Đại Lê!

Kịch bản phía sau còn chưa xem.

Nhưng lấy hiểu biết của Triệu Kỵ đối với Doanh Vô Kỵ, khẳng định là Mã Văn này mới muốn cưỡng cưới Chúc Anh Đài, sau đó Mã gia đối với Chúc gia cùng Lương Sơn Bá vô tình áp bách, cuối cùng triều đình ra tay, đem đôi tình nhân này cứu tới Vùng đất mới Đại Lê.

Có thể nói rõ bóng tối của thế gia.

Lại có thể tuyên dương sự tốt đẹp của chính sách mới.

Hoàn hảo!

Chương 584: Cáo già tẩy não dân chúng Chương 584: Cáo già tẩy não dân chúng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triều đình hoàn toàn có thể đem kịch bản này in ấn số lượng lớn, phát ra ngoài nhất định có thể làm cho vô số người hướng tới chính sách mới, vô tri vô giác ảnh hưởng một thế hệ, chính sách mới hẳn là có thể hoàn toàn đứng vững gót chân.

Tên hỗn tiểu tử này.

Đúng là một tay cáo già tẩy não dân chúng.

Thật tốt!

Lý Thái My xoa xoa hốc mắt ửng đỏ, cảm thán nói: "Cũng không biết đôi tình nhân này có thể vượt qua áp lực cực lớn này hay không. Hoa Triều cô nương, cô nương viết ra câu chuyện này như thế nào?

Vừa rồi nhìn quá tập trung, tất cả mọi người không nói gì, cho nên nàng cũng chỉ có thể tạm thời buông tha nói chuyện phiếm cùng Hoa Triều.

Hoa Triều khóe miệng nhịn không được lộ ra vẻ tươi cười: "Nếu chỉ có mỗi mình ta, khẳng định viết không ra câu chuyện này a!"

Lý Thải My nhìn nụ cười trên mặt nàng, trong lòng vô cớ lộp bộp một chút.

Tuy rằng rất sớm đã biết Doanh Vô Kỵ thường xuyên cùng Hoa Triều sáng tác, nàng có chút ghen, nhưng cũng sẽ không khổ sở.

Bởi vì nàng cho rằng, ngăn cản chuyện này, là không tôn trọng tài tình của Doanh Vô Kỵ, hơn nữa mình thích Doanh Vô Kỵ, cũng có một phần là bởi vì chuyện này.

Nhưng nụ cười hạnh phúc phát ra từ nội tâm này, làm cho cô nhịn không được sinh ra một loại cảm giác hoảng hốt.

Chẳng lẽ bọn họ…..".

Nàng làm bộ trấn định, tiếp tục hỏi: "Những chuyện này, ta ngược lại có nghe phò mã đề cập qua. Bất quá phò mã nói, hắn chính sự rất nhiều, phần lớn thời gian đều là chỉ là nêu ý tưởng, kịch bản có thể thành, công lao lớn nhất thường thường ở trên người Hoa Triều cô nương.

Kịch bản này ta cực kỳ thích, tình cảm của hai người Lương Chúc vô cùng sinh động, không phải đôi tình nhân thì không thể viết ra.

Chỉ là một đôi này, nhất định sẽ phải đối mặt với áp lực cực lớn.

Không biết Hoa Triều cô nương có phải hay không trong lòng đã có người của mình, cũng cùng hai người Lương Chúc đối mặt áp lực?"

Sau khi nói xong, nàng cẩn thận quan sát vẻ mặt của Hoa Triều.

Mặt mày Hoa Triều hiện lên một tia đau đớn, lúc ấy làm kịch bản này, đang ở thời điểm cô thống khổ nhất, Lương Chúc dưới ngòi bút quả thực chính là bản thân cô và Doanh Vô Kỵ.

Rõ ràng trong kịch bản có lời nói không hết, trong cuộc sống cũng chiếu cố lẫn nhau, nhưng rốt cuộc không thể ở cùng một chỗ.

Không nghĩ tới vị thái tử phi điện hạ này, lại có tuệ nhãn như đuốc như thế.

Nàng gật đầu: "Điện hạ huệ chất lan tâm, tiểu nữ tử bội phục!"

Lý Thải My: “…..”.

Chắc chắn rồi.

Trong lòng nàng có chút gấp gáp.

Doanh Vô Kỵ một mực ở bên nghe lén: “…..”.

Trong lòng cũng có chút gấp gáp.

Không được!

Phải hoạt động thôi.

Vấn đề là làm thế nào?

Ánh mắt của hắn theo bản năng lại nhìn về phía Triệu Kỵ.

Lý Thải My trong lòng vội vàng, cũng là cười hỏi: “Kỳ thật lấy tài tình gia thế của cô nương, nếu thật muốn cùng người trong lòng tư thủ chung thân, kỳ thật cũng không phải là việc khó, cũng không cần chịu đựng tra tấn như thế.

Hoa Triều: “…..”.

Tuy nói Doanh Vô Kỵ đã nói cho nàng biết, vương thất đã ngầm thừa nhận chuyện của hai người mình.

Nhưng hiện tại Lê vương cùng vương hậu đều ở bên cạnh, trắng trợn như vậy có phải không tốt lắm hay không.

Hơn nữa Thái tử phi điện hạ hình như không rõ lắm chuyện trong này.

Nói cho nàng biết sao?

Không tốt lắm!

Nàng có chút do dự.

Vừa nhìn nàng do dự.

Lý Thải My trong lòng càng luống cuống, nàng biết hỏi như vậy khẳng định hỏi không ra, liền thay đổi sách lược:

“Vậy trong chuyện xưa Lương Chúc có đi cùng nhau hay không đây?”

Hoa Triều biết nàng có ý dẫn dắt câu chuyện

Suy nghĩ thêm một chút, vẫn chuẩn bị đem tình hình thực tế nói ra, dù sao cũng không có gì phải lừa gạt.

Nhưng môi nàng vừa mấp máy.

Liền cảm giác một trận sát khí sắc bén truyền đến.

Nàng hoảng sợ, vội vàng nhìn sang bên cạnh.

Phát hiện Triệu Khôi đang giằng co với một đội thị vệ Hàn gia.

Đây rõ ràng là có ý động thủ!

Nàng xuất thân phố phường, từ nhỏ đã gặp qua không ít xung đột, nhưng đây là lần đầu tiên thấy loại cao thủ này giằng co, nói không khẩn trương đó là không thể nào.

Nhất thời mất đi tâm tình giải thích.

Doanh Vô Kỵ đứng bên cạnh Triệu Khôi, đánh giá thị vệ Hàn gia từ trên xuống dưới: “Gia thần Hàn gia các ngươi thật đúng là to gan, dám động thủ trước mặt bệ hạ?”

Thị vệ già nua nhìn về phía sau hai người, phát hiện một đám đại nội thị vệ đang chuẩn bị che chở tổ tôn ba người rời đi.

Hắn trầm giọng hỏi: “Tiểu nhân tự nhiên không dám ở trước mặt bệ hạ động võ, chỉ là có mệnh trong người, muốn bảo vệ chủ gia an toàn, không biết Phò mã gia dự định đem người Hàn gia chúng ta mang tới nơi nào?”

Ngữ khí của hắn có chút lạnh lùng cứng rắn.

Rất có bộ dáng một lời không hợp liền động thủ.

Bọn họ kiêng kỵ vương thất, cũng không nghĩa là sẽ để vương thất muốn làm gì thì làm.

Ba nhà Triệu Hàn Ngụy chưa trở mặt, nhưng mâu thuẫn đã trở nên gay gắt.

Hàn Giả lệnh cho bọn họ tiến đến, hạ mệnh lệnh chết, không thể thả bất kỳ một người nào, nhất là Hàn Quyện.

Nếu trơ mắt nhìn bọn họ mang người đi, mình trở về cũng có thể tự sát.

Một lúc.

Không khí giương cung bạt kiếm.

Cũng may khí tức cường giả Binh Nhân cảnh khống chế tương đối khá, tân khách trong đại sảnh cũng không phát hiện, bằng không một màn này đủ để cho vô số người kinh hồn bạt vía.

Ai ai!

Một âm thanh lười biếng vang lên: "Khẩn trương như vậy làm gì?"

Mọi người theo tiếng nhìn lại.

Chương 585: Không muốn trở mặt Chương 585: Không muốn trở mặt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chỉ thấy Hàn Quyện cười đẩy đám người ra, đi tới trước mặt thị vệ lớn tuổi: "Bệ hạ chỉ là thấy mẫu thân ta cùng ông ngoại thân thể không tốt, chuẩn bị mời ngự y vì bọn họ điều dưỡng một chút, chẳng lẽ còn có thể hại bọn họ sao?"

Mọi người: "…..".

Nhìn bộ dáng tiều tụy của cha con Trịnh gia, đúng là thân thể không tốt.

Nhưng ba người các ngươi, thân thể không tốt nhất hẳn là ngươi đi?

Hàn Quyện!

Cha con Trịnh gia luống cuống, ánh mắt nhìn về phía Hàn Quyện vô cùng lo lắng.

Hàn Quyện cười ra hiệu an tâm với bọn họ, lại nhìn về phía Lưu thống lĩnh: "Thế nào?"

Lưu thống lĩnh trầm mặc, trong lòng giằng co.

Tình huống này, nếu như trở mặt, mình tuyệt đối không chiếm được lý.

Tuy rằng Triệu thị đại khái không muốn trở mặt.

Nhưng Hàn gia cũng không muốn trở mặt !

Mệnh lệnh của gia chủ nhấn mạnh Hàn Quyện, nếu để Hàn Quyện lại, thả hai người kia đi cũng không vấn đề gì lớn!

Chỉ có thể thỏa hiệp!

Hắn gật đầu: "Có thể! Mời thiếu gia theo ta xuống ngồi!

Được!

Hàn Quyện cười cười, liền trực tiếp cùng người đi xuống.

Thế cục vô cùng lo lắng tới nhanh, đi cũng nhanh.

Toàn bộ quá trình Triệu Kỵ thờ ơ lạnh nhạt, cũng không ngăn cản, Hàn Quyện cũng không yêu cầu mình cứu hắn, làm như vậy vừa tránh được mâu thuẫn với Hàn gia, cũng không đến mức đắc tội đạo gia, cho nên căn bản không cần phải ra tay.

Nháy mắt với đám thị vệ, bọn họ liền dẫn cha con Trịnh gia xuống.

Cũng đúng lúc này.

Một khắc nghỉ ngơi giữa hiệp đã đến, nhạc sĩ một lần nữa lên sân khấu.

Lý Thải My còn muốn hỏi vấn đề kia, nhưng đã không thích hợp hỏi.

Trong lòng nàng có chút phiền muộn, chỉ có thể nhìn chằm chằm sân khấu.

Hoa Triều cô nương không trả lời cũng không sao.

Đáp án khẳng định ở trong kịch

Vở kịch tiếp tục.

Lương Chúc quả nhiên chịu áp lực cực lớn, nội dung vở kịch phía sau vô cùng thống khổ ngược tâm, dưới sự hãm hại của Mã gia, hai người trẻ tuổi căn bản không bất kỳ năng sức phản kháng nào, rõ ràng bị chia rẽ, nhưng trước khi bị chia rẽ, đã ước định cùng nhau tự sát.

Vẫn còn.

Đúng như tất cả mọi người mong đợi.

Sau khi biết được tin tức này, Học cung chuẩn bị ra tay.

Nhưng thật bất ngờ.

Học cung đến muộn.

Khi Học cung phu tử đến, chỉ thấy mộ huyệt hai người hợp táng cùng một chỗ.

Cái gì?

Đây là cái gì!

Hả?

Bên trong rạp hát có chút rối loạn.

Ngay cả Triệu Kỵ cũng nhịn không được liếc Doanh Vô Kỵ một cái, Học cung đến rồi lại không cứu người đi, ngươi

có thể viết kịch bản hay hơn được không?”

Nhưng đúng lúc này.

Mộ huyệt bỗng nhiên mở ra, hai con bướm nhẹ nhàng bay ra.

Đồng thời một đoạn ca khúc thê mỹ mà ngọt ngào vang lên, câu chuyện này cứ như vậy đến kết thúc.

Cuối câu chuyện, Lương Chúc được thế nhân và học tử Học cung khắc ghi, trên cửa lớn Học cung cũng có thêm một hàng chữ, ý đại khái là: Sau này Học cung chính là hậu thuẫn của tất cả học tử, bi kịch của Lương Chúc sẽ không bao giờ phát sinh trên người học tử Học cung nữa.

Tuy rằng thương cảm cùng tiếc nuối chưa hoàn toàn tẩy sạch.

Rồi lại làm cho người ta mơ hồ có loại cảm giác tiêu tan.

Triệu Kỵ: “…..”.

Doanh Vô Kỵ ngượng ngùng giải thích: “Bi kịch càng ăn sâu vào lòng người, bi kịch càng ăn sâu vào lòng người.

Triệu Kỵ lại đang đau đầu, chờ Học cung xây xong, có muốn viết lên một hàng chữ như vậy hay không.

Đối với lung lạc lòng người mà nói, hàng chữ này khẳng định vô cùng hữu hiệu, nhưng hai chữ “Lương Chúc” khắc lên cũng cảm giác có chút là lạ.

Mà ở bên cạnh.

Lý Thải My rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Lương Chúc ở bên nhau.

Nhưng sau khi chết mới ở bên nhau.

Xem ra Hoa Triều cô nương cũng biết, chính mình có thể cả đời này cũng không thể cùng Vô Kỵ ở chung một chỗ, cho nên mới viết ra loại kết cục bi kịch lại tràn ngập hy vọng như thế này.

Kịch bản này, Vô Kỵ khẳng định cũng có tham dự.

Đây chẳng phải là tự an ủi mình sao?

Lại nói tiếp…..". Hoa Triều cô nương còn rất đáng thương.

Ngẫm lại còn có chút đau lòng.

Vở kịch kết thúc.

Doanh Vô Kỵ đứng lên, cười hì hì làm ra thủ thế mời: "Phụ vương, mẫu hậu, Thái tử phi điện hạ, ta tiễn mọi người!"

Nói xong, liền rất chân chó tiễn bọn họ xuống lầu.

Trước khi lên xe ngựa lúc, hắn nghe được Lý Thải My truyền âm: "Buổi tối thiếp chờ chàng, thiếp rất nhớ chàng!"

Doanh Vô Kỵ: "Ta cũng nhớ nàng!"

Phù…..".

Cuối cùng cũng xong.

Cảm ơn Lương Chúc.

Sau khi tiễn họ đi.

Doanh Vô Kỵ về tới gánh hát, nhạc nhân cùng đám tiểu nhị đang thu thập rạp hát, Hoa Triều đang ở trên lầu cùng những thương nhân nước khác tiến hành một lần đàm phán cuối cùng, hắn liền trực tiếp gia nhập vào.

Sau khi Lương Chúc và Lê Vương đích thân tới.

Địa vị gánh hát hoàn toàn ổn định.

Chưa đầy 15 phút, kết cục đã hoàn toàn quyết định.

Về sau chi nhánh gánh hát các quốc gia, quyền quản lý đều thuộc về Hoa Triều.

Tiễn bước thương nhân các quốc gia, trong phòng cũng chỉ còn lại có hai người.

Hoa Triều rốt cục hoàn thành tâm nguyện của mẫu thân, nhất thời mừng quá mà khóc, nhào vào trong ngực Doanh Vô Kỵ: "Ta thật vui vẻ!"

Doanh Vô Kỵ: "Ta cũng rất vui vẻ!

……

Vài ngày tới.

Doanh Vô Kỵ sống vô cùng an tâm, ngoại trừ ở bên cạnh Đường và Hoa Triều, thời gian nhiều nhất chính là căn cứ vào gợi ý của Hàn Quyện vàtìm kiếm đồ vật neo đậu giữa Minh Đô và hiện thế.

Tuy nói dễ tìm như bia Mục Dã không nhiều lắm.

Nhưng Doanh Vô Kỵ thật đúng là phát hiện một ít dấu hiệu.

Chẳng qua trong khoảng thời gian này, bởi vì chuyện Minh Đô lần trước, bị Vi Nga phái làm cho thần hồn nát thần tính, trong khoảng thời gian ngắn không vào được, chờ qua một đoạn thời gian ngắn đi vào náo loạn một chút.

Mau chóng khống chế Minh Đô, giải quyết vấn đề ma chủng của Hoa Triều!

Chương 586: Con cũng sợ chết Chương 586: Con cũng sợ chết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tiểu tử ngươi cũng đừng quá khắc khổ, nếu lại tẩu hỏa nhập ma thì làm sao bây giờ?

Triệu Kỵ đẩy cửa thạch thất ra, có chút lo lắng nhìn con rể của mình.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Phụ vương yên tâm, con cũng sợ chết, rất có chừng mực!"

Triệu Kỵ lúc này mới mỉm cười: "Tìm được huyết mạch tương quan ở chương nào rồi sao?"

Không…..".

Doanh Vô Kỵ ảo não gãi gãi đầu: "Phụ vương nói có phải là bí ẩn huyết mạch này quá mức nghịch thiên hay không, sau đó bị cưỡng ép quên hết sạch?"

Cũng không phải là không có khả năng!

Triệu Kỵ sắc mặt ngưng trọng, bất quá rất nhanh liền tiêu tan: "Loại chuyện này không thể gấp được, đợi sau khi Ninh nhi trở về, hai người các ngươi liền cùng nhau bế quan tìm hiểu, sớm muộn có thể đem đoạn này tìm hiểu ra".

Thiên phú của điện hạ cao hơn con, ta tuy rằng đã quên, nhưng coi như có kinh nghiệm, hai chúng con hợp tác, nhất định có thể thành công!"

Mọi thứ đã khá hơn.

Đầy bụng huyết khí, rốt cục có chỗ uống.

Ninh Nhi.

Mau trở về, để vi phu rót đầy cho ngươi.

Chỉ cần thành đế thân, là có thể an tâm sống qua ngày.

Khi Triệu Kỵ ra khỏi địa cung, Doanh Vô Kỵ liền chuẩn bị cáo từ bồi vợ.

Nhưng đúng lúc này.

Lý công công giẫm lên bước nhỏ đi vào, nhìn thoáng qua Doanh Vô Kỵ, lại vội vàng cúi đầu xuống.

Bệ hạ! Công tử Càn quốc Doanh Vô Khuyết cầu kiến!

Ai!

Ai!

Cha vợ con rể nhìn nhau, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Doanh Vô Khuyết tới?

Tin tức bất thình lình này, làm cho cha vợ con rể vẻ mặt đều vô cùng ngưng trọng.

Đương nhiên, không phải địch ý đối với Doanh Vô Khuyết.

Đối với Triệu Kỵ mà nói, hắn bất quá chính là công tử của "Hữu bang", đích thật là một thiên tài, nhưng Ninh nhi của mình tuyệt không kém.

Đối với Doanh Vô Kỵ mà nói, thế lực sau lưng Doanh Vô Khuyết, tạo thành phiền toái lớn cho mình, đối với ý nghĩa đại biểu của ba chữ "Doanh Vô Khuyết", hắn cũng căm thù đến tận xương tuỷ, nhưng kỳ thật đối với bản thân Doanh Vô Khuyết, cũng không cảm xúc tiêu cực lớn như vậy.

Ít nhất hắn còn không rõ con chó này rốt cuộc đã tự tay làm chuyện táng tận lương tâm gì.

Làm cho cha vợ con rể hai người khó chịu.

Là thủ đoạn của Doanh Vô Khuyết, cùng với mục đích của Doanh Vô Khuyết.

Trước khi Lý công công thông báo, Lê vương thất không nhận được bất kỳ tin tức nào có liên quan đến Doanh Vô Khuyết, cho nên nói đi khẳng định không phải trình tự ngoại giao bình thường.

Cứ như vậy gạt nước sở tại, lén lút chạy với tốc độ ánh sáng, hơn nữa trực tiếp đến vương cung thao tác, từ góc độ nào đó mà nói, khác gì khiêu khích.

Về phần mục đích.

Doanh Vô Khuyết vì cái gì thời điểm mấu chốt này đến?

Hơn nữa đêm hôm khuya khoắt cũng không nghỉ ngơi một chút, trực tiếp tới vương cung bái kiến.

Cha vợ con rể không ngốc, gần đây lại vừa trải qua một đám chuyện hài hước liên hợp thỉnh cầu mở ra Mộ bàn, làm sao có thể còn nhìn không ra mờ ám bên trong?

Hoàng gia Càn Vương lần này nhất định là vì Bia Mục Dã.

Về phần mâu thuẫn nội bộ, cẩn thận ngẫm lại sẽ hiểu.

Sắc mặt Triệu Kỵ có chút khó coi, đối với vấn đề rốt cuộc có mở mộ bàn hay không, lập trường của ông ta kỳ thật cũng không phải đặc biệt kiên định, dù sao Lê vương thất cũng là một trong những quý tộc lớn nhất, tuy rằng ông ta đem những tiểu quý tộc kia mắng một trận, nhưng mấy ngày nay cũng không đề cập qua chuyện mở mộ bàn.

Nhưng hiện tại, Càn vương thất bỗng nhiên xuất hiện, để cho ông ta sinh ra tâm lý phản nghịch rất mạnh.

Hay cho Doanh Việt, mới từ chỗ con rể mồ côi kiếm được nhiều tiền, quay mặt lại liền đến bẫy cô đúng không?

Mộ bàn này.

Cô không mở đấy…..".

Thôi bỏ qua đi!

Loại mạnh miệng này, Triệu Kỵ nói không nên lời.

Hắn nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, ngữ khí thâm trầm nói: "Xem ra lần này Chu vương thất có chuẩn bị mà đến!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu: "Đúng vậy! Vốn tưởng Minh Đô Bia Mục Dã bị hủy, hành động của Nam Cung Yến thất bại trong gang tấc, không nghĩ tới còn có hậu thủ.

Đối với quyết định này của Doanh Việt, ông ta kỳ thật có dự đoán.

Nhưng cũng chỉ cảm thấy Doanh Việt sẽ do dự một chút, sau đó buông tha kế hoạch.

Bởi vì Bia Mục Dã chỉ là lại bị suy yếu vài phần, cũng không phải hoàn toàn mất đi quy tắc huyết mạch, Mộ bàn ngay tại Biên cảnh Càn Lê, Càn Quốc rất rõ ràng tình huống chân chính của Bia Mục Dã.

Chỉ là suy yếu.

Không cần phải đứng ở phía đối lập với Lê Quốc.

Nhưng Lão Lưu manh vẫn làm như vậy, hơn nữa thấy Doanh Vô Khuyết tới nhanh như vậy, hắn có thể ngay cả do dự cũng không do dự.

Tại sao lại như thế?

Doanh Vô Kỵ trong lòng đại khái hiểu rõ nguyên nhân, Doanh Việt xem ra, yêu mạch kia chính là vật trong túi của lão, cho dù là mẫu tộc mình chuẩn bị cho mình, trong mắt ông ta cũng theo lý đương nhiên giao cho hắn quản lý.

Nhưng lần này di dân, đã có không ít người chạy tới nơi đó.

Hơn nữa nhân khẩu càng ngày càng nhiều, đã có xu thế đủ để trồng trọt toàn bộ ruộng tốt.

Cho dù chính mình còn có thể thực hiện ước định, trả giá tương đương một bộ phận tài nguyên, giúp ông ta bồi dưỡng lực lượng quân đội Càn quốc, nhưng loại cảm giác mất khống chế này, khẳng định cũng làm cho ông ta cực kỳ khó chịu.

Trước khi Càn quốc quyết định xuất binh giúp Lê quốc đối phó với Ngụy gia, cũng là bởi vì chắc chắn yêu mạch sẽ sử dụng cho Đại Càn.

Kết quả hiện tại…..".

Lão Lưu manh khẳng định cảm giác bị lừa gạt, nhưng vì yêu mạch lại không thể trở mặt thành thù với mình, dù sao chân chính có thể khống chế yêu mạch chỉ có Bạch Chỉ.

Cho nên nói, chỉ có thể dùng loại thủ đoạn này biểu đạt bất mãn.

A…..".

Tình thân vương thất này, thật sự là quá chân thật.

Chương 587: Chuẩn bị vô số hậu thủ Chương 587: Chuẩn bị vô số hậu thủ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Vốn hắn còn từ trên người Lão Lưu manh cảm nhận được một tia thân tình, kết quả quay đầu liền bỏ đi hơn phân nửa.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Phụ vương cũng đừng tức giận, Nam Cung gia nếu đem nữ nhi duy nhất đều phái tới, tự nhiên là chuẩn bị vô số hậu thủ, nếu thật vô tích sự trở về, chúng ta thật đúng là suy nghĩ một chút, đối mặt có phải hay không một Chu vương thất dỏm!"

Triệu Kỵ gật đầu, nói với Lý công công nhàn nhạt: "Để Doanh Vô Khuyết vào đi!

Càn vương thất một khi xuất hiện.

Vấn đề này rốt cuộc có mở mộ bàn hay không, cũng đã có đáp án.

Bất kỳ cảm xúc nào kỳ thật cũng không cần thiết.

Hiện tại vấn đề mấu chốt, là làm thế nào để tránh cho hai nhà Ngụy Hàn động tay động chân với bia Mục Dã trong mộ bàn.

Càn vương thất chỉ là muốn khôi phục quy tắc huyết mạch, mặc kệ hành vi đối với Triệu thị có bao nhiêu mạo muội, cũng tuyệt đối không phải hoàn toàn đối lập.

Việc Triệu thị nên làm, là ngăn cản liên minh họ Cơ thành lập!

Quan hệ với Càn Vương thất…

Dùng lời con rể mà nói, hẳn là một mặt trận thống nhất.

Nhưng vẫn tức

Triệu Kỵ nhìn Doanh Vô Kỵ: "Đến ngồi gần cô một chút, nhận bái lạy của thứ tử Càn vương thất.

Vâng!

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười, không nghĩ tới cha vợ mình còn có loại thú vị ác độc này, xem ra là thật sự tức giận đến không chịu nổi.

Bịch

Bịch

Bịch

Tiếng bước chân trầm ổn vang lên, hai đạo thân ảnh một trước một sau tiến vào Điện Trọng Lê.

Thanh niên cầm đầu có chút giống Doanh Vô Kỵ.

Chẳng qua Doanh Vô Kỵ thiên tuấn dật, trên người nhiều ít mang theo chút khí chất văn nhân.

Doanh Vô Khuyết dáng người cao lớn khôi ngô, ngũ quan cũng tương đối sáng sủa, có phần giống Càn Vương Doanh

Việt hơn, rất có vài phần bộ dáng thần tướng hùng chủ.

Nhưng trong ánh mắt có chút hung hăng mơ hồ, làm cho người ta có chút không thoải mái.

Còn người đi theo Doanh Vô Khuyết chính là Công Tôn Lệ

Tiểu tử này cùng Doanh Vô Kỵ liếc nhau một cái, trong ánh mắt có chút bất đắc dĩ.

Càn công tử Doanh Vô Khuyết, bái kiến Lê vương bệ hạ!

Càn sứ thần Công Tôn Lệ, bái kiến Lê vương bệ hạ!

Hai người trước sau hành lễ.

Chỉ là Doanh Vô Khuyết hành lễ không được chuẩn chỉ, âm thanh lớn không nói, lúc cúi người còn ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Triệu Kỵ trên địa vị cao cùng với Doanh Vô Kỵ ngồi ở bên cạnh, ánh mắt có chút bất mãn.

Triệu Kỵ nhìn bộ dáng kiêu ngạo này của hắn, trong lòng cũng không vui, bất quá vẫn cười híp mắt nói: "Miễn lễ! Vô Khuyết ngươi cùng Vô Kỵ là thân huynh đệ, coi như là con cháu cô, đến nơi này giống như là nhà mình, không cần hành đại lễ này.

Doanh Vô Kỵ cười phụ họa nói: "Đúng vậy Vô Khuyết, nhanh chút miễn lễ đi, khách khí như vậy làm gì?"

Doanh Vô Khuyết: "???"

Anh khuyên tôi làm cái gì?

Hành lễ với anh sao?

Quân vương một nước và phò mã một nước, chơi trò này.

Có ấu trĩ hay không?

Trong lòng mắng ấu trĩ, nhưng kỳ thật vẫn cảm giác có chút tức giận.

Hắn bày ra một bộ dáng tươi cười đứng thẳng dậy: "Từng nghe phụ vương nói qua, bệ hạ cùng Vô Kỵ thân tình như phụ tử, hôm nay vừa thấy quả thật như thế. Nhìn Vô Kỵ ngô đệ như thế, ta làm huynh trưởng, cũng rốt cục có thể yên tâm.

Mặc dù sau này được thế nhân biết, nhưng thời điểm Doanh Việt làm con tin ở Lê quốc, Lâm Thanh cũng đã bắt đầu mang thai.

Tuổi của hắn, đích xác phải lớn hơn Doanh Vô Kỵ một ít.

Doanh Vô Kỵ cười gật đầu: "Vô Khuyết có thể nhớ nhung như thế, thật sự là sưởi ấm ta cả mùa đông. Lại nói tiếp cũng thê lương, ta từ nhỏ đã cảm giác mình là con một, phiêu bạt tha hương cơ khổ không nơi nương tựa, không nghĩ tới lúc hơn 20 tuổi, còn có thể có thêm một huynh trưởng."

Ta cùng Quân phụ giống nhau, đều ở Lê quốc lớn lên, nghe qua một ít Quân phụ truyền thuyết, không ít người đều nói Quân phụ có kỹ năng đi săn độc nhất vô nhị, ngay từ đầu ta còn không tin…"

Doanh Vô Khuyết nghe hắn luyên thuyên, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc, không biết hắn muốn luyên thuyên cái gì.

Triệu Kỵ cũng nghi hoặc nhìn thoáng qua con rể của mình.

Nói đến thiên phú tu luyện, trước khi ông ta tập được Nhiên Huyết Thuật, đích xác không bằng Doanh Việt.

Nhưng Doanh Việt nổi tiếng là có kỹ năng đi săn độc nhất vô nhị.

Tiểu tử này luyên thuyên nhiều như vậy, lại muốn làm cái gì?

Trong ánh mắt của mấy người.

Doanh Vô Kỵ méo miệng cười: "Nhà người ta săn thú, đều là săn hổ săn báo, thổi đến lợi hại cũng bất quá săn phượng săn rồng. Chỉ là bọn họ đều không bằng Quân phụ, trực tiếp nhặt một tên huynh trưởng hoang dã về nhà, lần đầu tiên gặp mặt liền bù đắp thiếu hụt 20 năm thân tình, thật sự rất cảm động đấy!"

Triệu Kỵ: "…..".

Lý công công: "…..".

Công Tôn Lệ: "…..".

Doanh Vô Khuyết: "???"

Sắc mặt của hắn thoáng cái liền âm trầm xuống, ngay từ đầu, trước khi còn chưa triển lộ Chuyên Húc đế thân, trong triều nhất là trong tông thất, không ít người đều nói mình là một cái giống hoang dã lai lịch không rõ, tuyệt đối không thể ghi vào gia phả, càng không thể trở thành Công tử Đại Càn.

Nhưng sau khi bày ra Chuyên Húc đế thân, không còn ai dám mở miệng.

Không nghĩ tới, đến Lê Quốc, lần đầu tiên cùng Doanh Vô Kỵ gặp mặt, đối phương liền dám chỉ vào mũi mình mắng cái giống hoang dã.

Được rồi!

Tốt lắm!

Doanh Vô Khuyết hừ lạnh một tiếng: "Vi huynh cũng rất nhớ ngươi, mới vừa trở lại Càn quốc, liền tìm huynh đệ của mình, sau lại nghe nói ngươi phiêu bạt tha hương, tuy là một quốc công tử, lại giống như không cha không mẹ, trong lòng thật sự rất nhớ!"

Ai cũng không nghĩ tới, hai huynh đệ này vừa gặp mặt, còn chưa nói được mấy câu đã môi thương lưỡi kiếm.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, cái gì thân huynh đệ, rõ ràng chính là sinh tử đại cừu.

Chương 588: Tôi khóc đến chết mất Chương 588: Tôi khóc đến chết mất

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Khuyết ở Càn quốc nổi bật vô song, làm việc tương đối ngang ngược, cũng chính là Có Doanh Việt áp chế, mới không xảy ra vấn đề gì lớn.

Doanh Vô Kỵ lại càng không phải đèn cạn dầu, mới mấy tháng, đã đắc tội hai nhà Ngụy Hàn một lần, đối với Thừa tướng lại càng là một quyển "Trát Mỹ Án".

Hai người này đụng nhau, không véo nhau mới là chuyện lạ.

Chỉ là Doanh Vô Kỵ làm lưu manh quen rồi, cười hì hì kỳ quái, nói chuyện cực kỳ khó nghe.

Doanh Vô Khuyết tuy rằng cũng không thiếu tính công kích, nhưng trong lời nói không che giấu được tức giận, dĩ nhiên rơi xuống hạ phong.

Nghe hắn nói.

Doanh Vô Kỵ cũng không tức giận, thở dài nói: "Vẫn là Vô Khuyết quan tâm ta, kỳ thật ta cũng không khổ như vậy, những năm trước đây mặc dù không cha mẹ ở bên cạnh, nhưng cũng dựa vào sứ quán cẩm y ngọc thực vài năm. Tiếp theo liền tìm được lương duyên, do nhạc phụ đại nhân chăm sóc."

Ngược lại Vô Khuyết do mẹ và cậu hai người một tay nuôi lớn, chính mình chịu không ít khổ, phản ứng đầu tiên lại là quan tâm ta.

Đây chính là bởi vì dầm mưa, cho nên biết che dù cho người khác sao?

Hắn thật sự rất dịu dàng.

Tôi khóc đến chết mất!

Doanh Vô Khuyết: "…..".

Hắn thật sự có chút không nhịn được, bởi vì quá trình lớn lên của hắn thật sự khổ, từ nhỏ đã biết mình là vương tử, lại chỉ có thể trải qua cuộc sống khổ tu.

Nghe được chữ "cậu" này, lại càng thiếu chút nữa phá tuyến phòng thủ cảm xúc.

Chuyên đâm vào chỗ đau của người khác, phải không?

Doanh Vô Kỵ!

Ngươi thật sự dám a!

Triệu Kỵ mắt thấy hiện trường sắp mất khống chế, mà con rể mình lại chiếm thượng phong, lúc này mới cười hòa giải: "Vô Khuyết suốt đêm chạy tới Giáng Thành, nhất định là vì chuyện quan trọng mà đến. Bất quá lặn lội đường xa huyết khí quay cuồng, mau ngồi xuống nghỉ ngơi một lát. Lý công công, đi lấy Dưỡng Khí đan của Cô tới!

Vâng!

Lý công công lên tiếng, vội vàng đi lấy đan dược, khóe miệng nhịn không được hơi hơi giương lên.

Luận miệng thối, vẫn là phò mã gia a!

Doanh Vô Khuyết trong lòng tuy rằng tức giận, nhưng cãi nhau đích xác có chút tranh không lại Doanh Vô Kỵ, hơn nữa lần này là vì chính sự mà đến, không thể bởi vì khí phách cá nhân mà đem sự tình đàm phán sụp đổ, cho dù đã nắm chắc 10 phần, dù sao đây là lần đầu tiên mình làm chính sự chân chính.

Công tử Vô Khuyết, mời dùng đan dược.

Lý công công cung kính đưa đan dược lên.

Doanh Vô Khuyết tiếp nhận, nhưng không lập tức dùng, mà là cất vào trong ngực mình.

Dưỡng Khí Đan?

Trông ta có vẻ tức giận không?

Quên đi!

Chính sự quan trọng hơn!

Vô Khuyết lần này đến đây có chút mạo muội, kính xin bệ hạ thứ lỗi, bất quá là thật sự có việc trong người…"

Triệu Kỵ trực tiếp hỏi: "Là chuyện mở Mộ bàn sao? Có thể, không thành vấn đề!

Doanh Vô Khuyết: "Hả?"

Hắn có chút mơ hồ.

Thuận lợi như vậy sao?

Chẳng lẽ ngươi không giằng co một chút sao?

Hắn nhịn không được hỏi: "Bệ hạ đây là đồng ý?"

Đương nhiên đồng ý rồi!

Triệu Kỵ có chút khó hiểu nhìn hắn: "Quy tắc huyết mạch sớm chúa tể thiên hạ ngàn năm, ta và ngươi đều là người được lợi, cô lại có đạo lý gì ngăn cản?

Doanh Vô Khuyết: "…..".

Sự tình tới quá thuận lợi, trực tiếp cho hắn chỉnh không được.

Còn chuyện gì khác không?

Hình như có.

Phụ vương phái mình tới, chính là lo lắng bởi vì chuyện của Mộ bàn, Lê quốc gây trở ngại trong chuyện của xưởng ngọc xà.

Nhưng người ta đáp ứng sảng khoái như vậy, giống như một chút ý tứ làm khó dễ cũng không.

Sau đó hình như sẽ không sao.

Hắn trầm mặc một hồi: "Không!

Không cũng tốt!

Triệu Kỵ cười cười: "Nếu không, vậy ở lại sứ quán an tâm ở lại đi, qua một thời gian nữa Mộ bàn sẽ mở ra, đếm thêm một tháng nữa chính là Đại hội Kiếm Tiên. Ta nghe nói ngươi còn chưa đột phá Thai Thuế Cảnh, không bằng ở chỗ này dốc lòng tu luyện, nghỉ ngơi dưỡng sức, cố gắng giữ Hàm Quang kiếm ở lại họ Doanh chúng ta.

Doanh Vô Khuyết có chút khó hiểu, nhưng cũng không thể rụt rè, cười chắp tay: "Đa tạ bệ hạ! có bạn bè hộ vệ, ta cũng có thể an tâm trùng kích Luyện Tinh tầng 13!"

Nghe được "Luyện tinh tầng 13", Triệu Kỵ lông mày không khỏi nhảy một cái, nhưng nụ cười trên mặt không giảm, nhìn về phía Công Tôn Lệ: "Công Tôn thế chất, sứ quán ngươi quen, do ngươi chiếu cố công tử nhà ngươi, chúng ta cũng liền yên tâm!"

Vâng!

Công Tôn Lệ gật đầu, đứng dậy chắp tay nói: "Đa tạ bệ hạ, vậy chúng ta cáo từ!

Doanh Vô Khuyết cũng chỉ có thể đứng lên: "Đa tạ bệ hạ, chúng ta cáo từ!

Nói xong, liền cùng Công Tôn Lệ xoay người đi, một trước một sau rời khỏi Điện Trọng Lê.

Chờ đi xa rồi.

Hắn không khỏi nhíu mày: “Có kỳ quặc!

Công Tôn Lệ từ chối cho ý kiến: “Có lẽ bọn họ biết việc này không thể ngăn cản, cho nên dứt khoát cũng không ngăn cản.

Doanh Vô Khuyết hừ lạnh một tiếng: “Chẳng lẽ bọn họ tự phụ như thế, cho rằng chúng ta nhất định đứng ở phía đối lập của liên minh họ Cơ?”

Mấu chốt chuyến đi này của bọn họ, chính là đạt được lợi ích lớn nhất.

Những lợi ích này, bao gồm cả lợi nhuận của xưởng ngọc xà.

Cũng bao gồm kế hoạch Đông xuất của Càn Quốc.

Đối với liên minh họ Cơ và Cường Lê, ai gây áp lực lớn hơn đối với Càn Quốc Đông, trọng thần trong triều còn chưa kết luận, nhưng cho rằng liên minh họ Cơ hình thành có lợi cho sự phát triển của Càn Quốc thì hơi chiếm thế thượng phong.

Cân nhắc như thế nào, thật đúng là có chút khó làm.

Dù sao hạch tâm của Xưởng Ngọc xà ở chỗ Doanh Vô Kỵ.

Hắn không rõ, vì cái gì cho tới bây giờ, phụ vương còn tin tưởng Doanh Vô Kỵ tâm hướng Càn quốc, nhưng đã nói như vậy, liền nhất định có đạo lý trong đó.

Chương 589: Một quyền đánh vào không khí Chương 589: Một quyền đánh vào không khí

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chuyến đi này kết quả tốt nhất, là lấy rốt cuộc thiên vị Triệu thị hay là họ Cơ, dẫn dụ hoặc là bức bách Doanh Vô Kỵ

giao ra ngọc xà hạch tâm, để Càn quốc làm ăn không bị Lê quốc cản trở, cùng lắm thì mọi người cạnh tranh.

Nhưng tình huống vừa rồi, mình căn bản là kéo không ra chuyện này.

Loại cảm giác một quyền đánh vào không khí này, khiến tâm tình Doanh Vô Khuyết có chút buồn bực.

Bất quá sự tình cũng không cần nóng lòng nhất thời.

Bởi vì hiện tại Triệu thị khẳng định so với mình còn gấp hơn, một khi liên minh họ Cơ khánh thành, hai nhà Ngụy Hàn đều tự lập quốc, thực lực Triệu thị sẽ tổn hại lớn, không cẩn thận sẽ bị gạt ra khỏi thế cục đại quốc tranh bá.

Trước khi Mộ bàn mở ra, Triệu thị nhất định sẽ chủ động tìm tới mình, cho dù hôm nay bọn họ biểu hiện đạm định như thế.

Hắn sắc mặt tối tăm, trầm giọng hỏi: "Sứ quán ở đâu?"

Uh!

Công Tôn Lệ đáp một tiếng, làm ra thủ thế mời, liền đi về phía sứ quán.

Doanh Vô Khuyết thở ra một hơi: "Mấy ngày nay không chuyện gì lớn, Lê quốc có chỗ nào thú vị, kính xin Công Tôn huynh dẫn ta đi dạo!"

Công Tôn Lệ gật đầu: "Không thành vấn đề!

Điện Trọng Lê.

Triệu Kỵ như cười như không nhìn Doanh Vô Kỵ: "Hết giận rồi?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Người ta muốn chính là mạng của con, con lúc này mới miệng hi vài câu, hắn liền nhịn không được?"

Triệu Kỵ cười hỏi: “Chưa hết giận, vậy bây giờ ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ?

Doanh Vô Kỵ đảo mắt: “Nếu không phụ vương giúp đỡ, chúng ta hợp tác giết chết hắn, được không?”

Ngươi nói xem?

Tacảm thấy được!

Mau tắm rửa đi ngủ đi.

Triệu Kỵ ghét bỏ nhìn hắn một cái, lại càng nhìn tiểu tử này càng thuận mắt.

Rất cẩn thận.

Thời thời khắc khắc nhớ tới báo thù.

Hơn nữa nói chuyện thật khó nghe !

Không hề có tố chất đáng nói.

Hành động này của Càn vương thất, thật sự khiến ông ta có chút khó chịu.

Làm quân vương, hắn đương nhiên không thể làm khó tiểu bối, có cái miệng Doanh Vô Kỵ làm thay, trong lòng ông ta thoải mái không ít.

Chỉ có điều, thoải mái là thoải mái.

Nhưng mọi thứ vẫn chưa được giải quyết.

Thậm chí còn xảy ra một vấn đề mới.

Triệu Kỵ híp híp mắt: “Luyện tinh tầng 13, ngươi thấy thế nào?”

Doanh Vô Kỵ hơi suy nghĩ: “Con cảm giác hắn không giống khoác lác, tuy rằng ta nhìn không thấu tu vi cụ thể của hắn, nhưng mơ hồ cảm giác thể lực của hắn rất mạnh, luyện

tinh tầng 13 cũng không phải tin đồn vô căn cứ, Chuyên Húc đế thân quả nhiên khủng bố.”

Cảm ứng không ra đó là giả.

Từ khi hắn ngưng kết siêu phẩm linh thai, đối với tinh khí thần cảm ứng đều vô cùng nhạy bén.

Doanh Vô Khuyết cái này bức, luyện tinh tu vi tuyệt đối đã vượt qua tầng 12 bình thường không ít, khoảng cách 13 tầng bình cảnh đã không xa.

Thai Thuế Cảnh là một bước ngoặt cực lớn, trước đó tích lũy mỗi một tầng tinh khí thần, đều sẽ ở trong Thai Thuế Cảnh hóa thành khoảng cách, thuộc tính cơ bản dường như chính là nghiền ép.

Xem ra Chuyên Húc đế thân thể đích xác lợi hại, lại có thể tới gần 13 tầng.

Bất quá yêu nghiệt không chỉ Doanh Vô Khuyết một người.

Hàn Quyện ngưng thần cũng không phải bình thường tầng 12, còn có Nam Cung Yến ngưng khí, hai người này đều có khả năng đột phá tầng 13.

Chỉ là bọn họ thiên khoa tương đối nghiêm trọng, nhất là Hàn Quyện, tinh khí chỉ có thể đột phá tầng 11, thân thể suy yếu muốn chết.

Đúng là như thế!

Thần sắc Triệu Kỵ có chút ngưng trọng, vốn tưởng rằng nhất phẩm linh thai của Triệu Ninh đã ngạo thị thiên hạ, không nghĩ tới…..”.

Xem ra quy luật đưa ra trong sử sách không sai.

Càng là loạn thế, thiên tài lại càng nhiều.

Đến đại tranh chi thế chân chính, yêu nghiệt sẽ mọc lên như nấm sau mưa.

Đồn đãi thời điểm Thương Chu chiến quốc, chân chính có thể xưng thiên tài, ít nhất cũng phải có một mục đột phá tầng 13, mới hoàn toàn nghiền ép thiên tài bình thường

Nếu thật sự bị Doanh Vô Khuyết đột phá luyện tinh tầng 13, hơn nữa Chuyên Húc đế thân…

Thần sắc Triệu Kỵ có chút ngưng trọng.

Doanh Vô Kỵ lại cười nói: "Hắn là có hi vọng đột phá không giả, bất quá phụ vương, lập tức liền muốn Đại hội Kiếm Tiên, hắn muốn đột phá, cũng chỉ còn cái này nửa tháng thời gian, bằng không sẽ triệt để bỏ qua Hàm Quang kiếm."

Triệu Kỵ híp híp mắt, trong nháy mắt hiểu được ý của hắn.

Luyện tinh tầng 13 tất nhiên trọng yếu, nhưng Hàm Quang kiếm giá trị, hoàn toàn không thua cái trước, thậm chí còn hơn, nếu Doanh Vô Khuyết khi đó không đột phá, chỉ có thể ngưng nhất phẩm linh thai.

Trong khoảng thời gian này, nếu như làm chút chuyện…..".

Chuyện ám sát khẳng định không làm được.

Doanh Việt yên tâm con mình tới đây như vậy, khẳng định đã làm tốt kế sách vạn toàn.

Thật giống như lần trước thân ngoại hóa thân xoay chuyển thế cục.

Ai có thể bảo đảm lần này không.

Bất quá phương thức làm chuyện, lại không chỉ có một con đường ám sát.

Triệu Kỵ cười nói: "Ngươi định làm như thế nào?

Doanh Vô Kỵ mím môi: “Cũng không định làm thế nào, nếu hắn thanh thản bế quan, con thật đúng là không làm gì được hắn. Nhưng nếu hắn không an phận, con có biện pháp loạn đạo tâm của hắn.

Triệu Kỵ hỏi: “Vậy…..”. Giao cho ngươi?

Tất nhiên giao cho con!

Doanh Vô Kỵ cười hề hề nói: “Cái này con chuyên nghiệp, hơn nữa còn rất nhiệt tình, phụ vương không giao cho con thì giao cho ai ?”

Thật đúng là lý lẽ này.

Triệu Kỵ cười lắc đầu: “Cũng được! Vậy giao cho ngươi, bất quá ngàn vạn lần đừng lưu nhược điểm cho người khác, cũng đừng quá đắc tội Doanh Vô Khuyết. Lần này liên minh họ Cơ có thể thành công hay không, còn cần xem thái độ Càn quốc của các ngươi.

Nói như vậy không sai.

Chương 590: Không phải là tin đồn vô căn cứ Chương 590: Không phải là tin đồn vô căn cứ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: “Bất quá Doanh Vô Khuyết chính là, căn bản không đại biểu được thái độ Càn Quốc. Theo ta thấy, Lão Lưu manh… à Phụ thân con chỉ là muốn mượn lần này đòi chỗ tốt.”

Càn quốc đông xuất, bất quá chính là đánh xuyên Hai đất Ngụy Hàn, Hai nhà Ngụy Hàn còn có thể tiêu hao ở chỗ Lê quốc chúng ta.

Liên minh họ Cơ nếu thành lập, lực ngưng tụ chưa chắc không bằng Đại Lê chúng ta.

Doanh Vô Khuyết chỉ là tới làm việc, muốn chọc thế nào thì chọc, hắn có quyền quyết sách.

Hắn nói lời này, cũng không phải là tin đồn vô căn cứ.

Ngày đó ở bên Thập Tam gia, Lão Lưu manh rõ ràng là động sát tâm với Thiết Ngưu, nhưng cuối cùng vẫn giữ mạng hắn, rất có thể chính là phòng bị Doanh Vô Khuyết.

Càn Vương khắp nơi phòng bị đứa con trai này, làm sao có thể hoàn toàn yên tâm đối với một đứa con trai khác không ở trước mắt mình

Triệu Kỵ như có điều suy nghĩ, hắn mơ hồ đoán ra Doanh Vô Kỵ có lý do khác chưa nói, nhưng hắn cũng không hỏi.

Hơn nữa phán đoán này cũng không khó đưa ra.

Hắn xoay người nhìn về phía Lý công công: "Mang Nam Cung Yến tới đây.

Vâng!

Lý công công lên tiếng, liền nhanh chóng biến mất trong điện Trọng Lê.

Chỉ qua một khắc đồng hồ.

Doanh Vô Kỵ liền thấy Tào công công treo máy hồi lâu mang theo Nam Cung Yến tới.

Nữ tử này vẫn thoạt nhìn thần kinh, trong cơ thể các loại chân khí vô cùng hỗn loạn, ngũ hành đầy đủ, sinh cơ cùng tử khí luân phiên quấn quanh, thoạt nhìn vô cùng quỷ dị.

Nhưng biểu hiện của ả lại vô cùng bình thường, cung kính hành lễ: "Bái kiến Lê Vương bệ hạ!

Triệu Kỵ tươi cười hòa ái: "Nam Cung thế chất từ khi tới Giáng Thành, sự vụ có chút bận rộn, cẩn thận ngẫm lại, cô đích xác có chút chiếu cố không chu toàn.

Nghe thấy thế.

Trong lòng Nam Cung Yến lộp bộp, không ngờ động tác của mình đã bị Triệu Kỵ phát hiện.

Nhưng ả cũng không đặc biệt hoảng, chỉ là cười đáp lời: "Phụng trưởng bối chi mệnh, làm có chút không đáng nhắc tới việc nhỏ, thật sự không còn mặt mũi làm phiền bệ hạ!"

Triệu Kỵ liếc xéo ả một cái, ánh mắt hơi có chút lãnh ý.

Cô gái này làm, cũng không chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc tới.

Bất quá hắn cũng không quá mức làm khó ả.

Bởi vì thế lực phía sau ả sắp xếp thật sự không ít, Nam Cung Yến chỉ có tác dụng dệt hoa trên gấm.

Nhưng khiến hắn dễ dàng buông tha Nam Cung Yến, đó là khẳng định không khả năng.

Làm sai thì phải trả giá.

Thân thể anh hơi nghiêng về phía trước, từ trên cao nhìn xuống đánh giá cô.

Nam Cung Yến cảm giác được áp lực lớn lao, nhưng vẫn cố giả bộ cười, đối diện Triệu Kỵ.

Dừng một lúc lâu.

Triệu Kỵ mới cười nói: "Cô đối với cách hồi phục huyết mạch cảm thấy rất hứng thú, ngươi có thể nói một chút.

Bệ hạ mời xem!

Nam Cung Yến thở phào nhẹ nhõm, vội vàng trình lên một tờ giấy.

Cũng không bất kỳ ý nghĩ che giấu nào.

Triệu Kỵ mở tờ giấy ra, Doanh Vô Kỵ cũng tiến lại gần.

Nội dung trên giấy rất phức tạp, nhưng tổng kết lại chỉ có vài câu ít ỏi.

Đại khái ý tứ chính là, khái niệm Bia Mục Dã bắt nguồn từ Văn Vương, đại thể chính là dùng huyết tinh mới chịu tải quy tắc huyết mạch, thông qua trận Cửu Đỉnh để ảnh hưởng toàn bộ vương triều Trung Nguyên.

Huyết tinh bản thân là chất lỏng, nhưng qua thời kỳ khắc bia sẽ nhanh chóng đọng lại, tân quý tộc muốn xuất hiện ở phía trên, liền chỉ có Chu thiên tử nắm thực quyền mới có thể khắc.

Khi một gia tộc suy bại, huyết mạch cũng sẽ thoái hóa theo, nhưng có một loại cách vãn hồi, đó chính là lấy huyết tinh thể lỏng, dung hợp đầy đủ tinh huyết của thiên tài tộc đó, nuôi ngược vào bia Mục Dã.

Gia tộc tham dự nuôi ngược huyết mạch càng nhiều, đã nói rõ Bia Mục Dã càng được lòng người, quy tắc huyết mạch cũng sẽ tương ứng sống lại. Cho nên lần này thế lực sau lưng Nam Cung Yến không chỉ liên hợp hai nhà Ngụy Hàn, còn mời Doanh Triệu.

Nếu đúng như dự đoán, ngay cả các hoàng tộc khác cũng sẽ gửi máu đến để củng cố câu chuyện thống trị.

Đã có âm mưu, cũng có dương mưu, phải xem các vương thất cân nhắc lợi hại như thế nào.

Doanh Vô Kỵ chép đi chép miệng, quả nhiên còn phải là Chu vương thất , sưu tầm là thật mẹ nó phong phú.

Nói vậy con hàng Khương Thái Uyên kia, cũng là thừa kế tổ tiên Dư Trạch, làm cho huyết tinh lỏng dung hợp huyết mạch, đem vương tộc họ Khương vốn đã khan hiếm lại hiến tế một đợt.

Bất quá…..".

Chu vương thất cất giữ khẳng định cũng sẽ không quá nhiều, bằng không đã sớm liên hợp với tất cả vương thất các nước trong thiên hạ cùng nhau bức vua thoái vị.

Làm sao có thể để cho hai nhà Ngụy Hàn dính máu ăn phần?

Bọn họ nghĩ chính là, kéo ra đến mấy nhà, sáng tạo ra cái gọi biểu hiện giả dối của Bia Mục Dã để lấy lòng người nhằm khôi phục quy tắc, chủ yếu vẫn là thúc đẩy Liên minh họ Cơ.

Doanh Vô Kỵ cười cười nói: "Nội dung trên tờ giấy này, chắc hẳn truyền khắp nơi! Nam Cung cô nương làm ra nhiều chuyện ghê tởm chúng ta như vậy, chỉ dựa vào một tờ này, chỉ sợ không đủ để đổi lấy tính mạng!"

Ánh mắt Nam Cung Yến ngưng tụ.

Trực tiếp rõ ràng uy hiếp muốn giết người sao?

Hơn nữa bọn họ hình như biết mình hành động không ít, xem ra tên đạo sĩ thối kia đã bán đứng mình không ít thứ.

Ả chỉ phụng mệnh làm việc, cũng không ý định đem mạng lưu lại, tuy rằng tổ chức vì an toàn của mình, sắp xếp không ít hậu thủ.

Nhưng tên thái giám một khắc không rời mà nhìn chằm chằm chính mình, muốn cứu đi chính mình, chỉ sợ phải trả giá không nhỏ.

Nếu không cũng sẽ không kéo dài đến bây giờ.

Chương 591: Tâm tình phiền não Chương 591: Tâm tình phiền não

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ả tâm tình có chút phiền não, lại nhẹ nhàng cười nói: "Phò mã gia còn muốn cái gì? nếu Phò mã gia muốn bí pháp luyện

thai để tăng lên thực lực, ta sẽ không giấu Phò mã gia, sinh cho Phò mã gia sinh một đứa con cũng không phải không thể…”

Dừng dừng dừng!

Doanh Vô Kỵ vội vàng ngắt lời: “Ta với ngươi không thù không oán, vì sao phải ghê tởm ta như vậy? Tất cả mọi người đều là người cởi mở, ta sẽ không gây khó cho ngươi, nói cho chúng ta biết cách họ Cơ Hợp Tông, bằng không ngươi không khả năng còn sống rời khỏi Điện Trọng Lê.

Nam Cung Yến: “…..”.

Điều tồi tệ nhất vẫn xảy ra.

Ả ngẩng đầu nhìn Doanh Vô Kỵ một cái, chỉ có thể nhìn thấy hai mắt tràn đầy lệ khí cùng trêu tức của hắn, giống như là sói nhìn con mồi, làm cho ả không chút hoài nghi người này sẽ dùng cách tàn nhẫn nhất ép hỏi mình.

Mà Triệu Kỵ ngồi ở một bên, một chút cũng không ý ngăn cản, mặc cho phò mã này không kiêng nể gì uy hiếp mình.

Thái độ của cha vợ con rể dị thường cấp tiến, làm cho ả có chút bất an.

Nhưng bí mật này, ả tuyệt đối không thể nói, bởi vì chỉ cần nói, coi như Lê vương thất không giết mình, ra Lê quốc chính mình cũng tuyệt đối không khả năng sống quá ba ngày.

Chỉ có thể kéo dài.

Chỉ cần hôm nay không chết, có chân khí hư ảnh ở bên ngoài tùy thời liên lạc, chỉ cần nguyện ý trả giá thật lớn, liền nhất định có thể chạy đi, dù sao lấy địa vị của mình ở trong lòng vị kia…

Ả hít sâu một hơi, mở miệng nói: “Đương nhiên là có thể, bất quá…..”.

Nếu như ngươi muốn dùng "Bất quá" xoay chuyển thì không cần phải nói!

Doanh Vô Kỵ phất phất tay trực tiếp cắt đứt, xoay người hướng Triệu Kỵ chắp tay nói: "Phụ vương! Có thể nghiêm hình tra tấn.

Triệu Kỵ Nhàn nhạt nói: "Chuẩn!

Nam Cung Yến: "????

Cha vợ con rể này đưa ra quyết định cũng quá qua loa đi?

Chẳng lẽ không suy nghĩ nhiều một chút sao?

Ta còn chưa nói gì đâu!

"Ta một nữ tử nhược chất, từ nhỏ tinh thần kém cỏi, nếu ngươi không cẩn thận đánh chết ta, chỉ sợ cũng không người nói cho ngươi biết…"

Doanh Vô Kỵ xua tay cắt ngang: "Không đánh chết ngươi cũng không khả năng nói, dù sao cũng sẽ không nói, không bằng trước hết để cho ta sảng khoái một chút.

Doanh Vô…..".

Mau đừng beep beep.

Doanh Vô Kỵ trực tiếp nhảy xuống, dỡ cằm của ả xuống, nhấc lên quần áo sau gáy ả, mặc cho ả oa oa kêu to cũng không phản ứng, trực tiếp mang theo tiến vào một cái mật thất.

Triệu Kỵ vẻ mặt đạm nhiên.

Đây là kết quả hắn cùng Doanh Vô Kỵ thương lượng, Nam Cung Yến tuy rằng còn không đột phá Thai Thuế Cảnh, nhưng lấy năng lực bày ra trước mắt đến xem, tất nhiên đáng giá trọng dụng, ả dám không kiêng nể gì làm việc, nhất định là chắc chắn có người tới cứu ả.

Nếu như Lê vương thất toàn lực trông coi, cho dù Chu vương thất dốc toàn lực xuất động, cũng chưa chắc có thể đem người đoạt ra, cho dù ả có loại này chân khí hình chiếu quỷ dị.

Nhưng Nam Cung Yến không xứng.

Lê vương thất bận rộn quá nhiều chuyện, không khả năng lãng phí quá nhiều trên người Nam Cung Yến.

Ác nhân tự có ác nhân trị

Để Doanh Vộ Kỵ đến đây đi.

Tiểu tử này nói trên Chuyên Húc cổ lịch có chút thể ngộ, nhất định nắm chắc phá giải chân khí của Nam Cung Yến.

Nếu thật như thế, chi phí và kết quả tra tấn hoàn toàn có thể tiếp nhận.

Ai mà không sợ chết chứ?

Về phần Nam Cung Yến có chết hay không, hắn thì hoàn toàn không quan tâm, vốn là Nam Cung Lăng đưa tới chuộc tội.

Mật thất

Cằm Nam Cung Yến bị tháo xuống, ngay cả âm thanh "Abaddon" cũng không phát ra được, chỉ có thể "Ngao ô ngao ô" mà kêu.

Nhưng dù vậy, vẫn hung tợn trừng mắt Doanh Vô Kỵ.

Trong mắt đầy đe dọa.

Hắc! Còn rất kiêu ngạo…..".

Doanh Vô Kỵ nhìn ả một cái, lập tức đem cằm của ả cắm trở về: "Ngươi phát huy, ta ngược lại muốn nghe một chút, ngươi chuẩn bị uy hiếp ta như thế nào.

Nam Cung Yến nhìn lướt qua hình cụ rực rỡ muôn màu trong mật thất, cảm giác trong lòng có chút lạnh cả người, nhưng vẫn cười lạnh nói: "Phò mã gia, ngươi sẽ không cho rằng chỉ là chút hình cụ này, có thể từ trong miệng ta ép hỏi ra thứ gì chứ?"

Doanh Vô Kỵ đại khái có thể đoán ra ả đang suy nghĩ gì.

Dựa vào chân khí kia chế tạo hình chiếu, tin tức của ả có thể đồng bộ đến ngoại giới, sau lưng ả nhân tài dị sĩ không ít, thủ đoạn biến hóa kỳ lạ không biết bao nhiêu, chính mình bên này ngàn ngày phòng trộm khó khăn không ít.

Tra tấn cho dù tàn khốc hơn nữa, cũng chỉ vài ngày.

Nhưng…..".

Nam Cung Yến chỉ cảm thấy chân khí toàn thân chấn động, chân khí vốn trong loạn có thứ tự, nhất thời bị chấn đến tan rã, trong nháy mắt mất đi năng lực liên lạc với bên ngoài.

Hai mắt ả mở to, kinh hãi đến tận xương tủy.

Doanh Vô Kỵ như cười như không nhìn ả: "Hiện tại, làm phiền Nam Cung cô nương đem lời vừa rồi lặp lại một lần.

Hắn nắm giữ thủ pháp kỳ lạ cổ quái nhiều lắm, nhất là Vị Danh chân khí cùng Hỗn Nguyên chân khí một phân một hợp.

Lý giải của hắn đối với thuộc tính chân khí, sớm đã vượt qua Nam Cung Yến không chỉ một cấp bậc.

Phá giải một thủ đoạn nhỏ như vậy, không bất kỳ khó khăn nào.

Nam Cung Yến: "…..".

Cái này ai còn dám lặp lại !

Ả sắc mặt trắng bệch, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ dễ dàng như vậy liền phá giải át chủ bài lớn nhất của mình

Mất đi nó, mình dựa vào cái gì có thể được cứu?

Trong lúc nhất thời, trên trán tái nhợt của ả toát ra mồ hôi mịn màng.

Nhưng bí mật của Hợp Tông…..".

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, một lần nữa tháo cằm của ả xuống.

Để cho ả chỉ có thể há miệng.

Sau đó trong ánh mắt kinh hãi của ả.

Lấy ra một cái gì đó dài và đen.

Đó là roi da.

Phía trên mọc đầy gai ngược, hơn nữa ngâm đầy thuốc độ có thể làm cho cảm giác đau gấp 10 lần ……

Chương 592: Chuyên Húc đế thân trong truyền thuyết Chương 592: Chuyên Húc đế thân trong truyền thuyết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đại sứ quán Càn Quốc.

Doanh Vô Khuyết vừa tới, đã bảo Công Tôn Lệ triệu tập tất cả người trong sứ quán.

Chưa rõ thân phận, trong đám người đã bắt đầu xì xào bàn tán, ánh mắt nhìn về phía hắn tràn ngập kính sợ.

Trong bọn họ, có người đã gặp Càn Vương.

Thanh niên trước mắt này, thật sự rất giống Càn Vương bệ hạ.

Nhìn thấy Chuyên Húc đế thân trong truyền thuyết.

Trong lòng bọn họ vẫn có chút kích động.

Chính là Doanh Vô Khuyết tới quá đột ngột, hoàn toàn không chuẩn bị !

Doanh Vô Khuyết đối với phản ứng của bọn họ có chút hưởng thụ, quét mắt nhìn bọn họ cười nhạt nói: "Đừng quá mức câu nệ, ta cũng sẽ không ăn thịt người, quản sự sứ quán là ai?"

Một người đàn ông trung niên cung kính tiến lên: "Bẩm công tử! Hiện giờ sự vụ sứ quán đều do công tử Vô Kỵ trù tính, bất quá công tử Vô Kỵ không rảnh bận tâm sự vụ sứ quán, cho nên do tiểu nhân quản lý.

Công tử Vô Kỵ?

Nghe thấy bốn chữ này, Doanh Vô Khuyết trong lòng liền nhịn không được sinh ra một cỗ bực bội.

Bất quá hắn cũng không biểu hiện ra ngoài.

Nhàn nhạt cười nói: "Nếu do ngươi quản lý, vậy thì dễ rồi. Ta phụng mệnh phụ vương, đêm tối kiêm trình tới Lê quốc, muốn làm đại sự. Đi nhanh nên không mang theo bao nhiêu lộ phí, ngươi đem ngân lượng nhàn rỗi của sứ quán kiểm kê đưa tới, từ hôm nay trở đi sứ quán ta đến tiếp nhận. Chờ sự tình hoàn thành, các ngươi đều sẽ ghi công.

Quản sự nhất thời lộ vẻ khó xử: "Công tử, cái này…..".

Doanh Vô Khuyết lông mày hơi nhướng lên: "Như thế nào, sợ công tử Vô Kỵ trách cứ? Yên tâm, xảy ra chuyện gì ta gánh vác!

Không phải, không phải!

Quản sự nhanh chóng giải thích: "Tài quyền sứ quán đã sớm chuyển đến phủ phò mã, trong sổ sách của chúng ta một lượng bạc cũng không, hết thảy chi tiêu đều phải cầm sổ sách phái người đưa đến phủ phò mã phê duyệt.

Doanh Vô Kỵ thật sự là uổng làm sứ thần, chi tiêu ngoại giao một nước, lại muốn đưa đến phủ Phò mã nước khác, thật

coi tiền tài Càn quốc chúng ta là từ trên trời rơi xuống sao?"

"Không phải từ trên trời rơi xuống!"

Quản sự vội vàng lắc đầu, nhưng nghĩ nghĩ lại bổ sung một câu: "Là công tử Vô Kỵ kiếm!"

Doanh Vô Khuyết: "???

Hắn bất mãn nhìn quản sự một cái, cảm giác người này ăn hại

Quản sự có chút bất đắc dĩ, chắp tay nói: "Lần trước bệ hạ đích thân tới, đã đem toàn bộ quyền lợi sứ quán giao cho công tử Vô Kỵ, hơn nữa hủy bỏ phân bổ của mẫu quốc, hiện tại sứ quán từ trên xuống dưới đều là công tử Vô Kỵ nuôi dưỡng, ăn uống, bổng lộc, tất cả chi tiêu khác, mỗi một lượng bạc đều là từ chỗ công tử Vô Kỵ tới. Phiêu bạt ở nơi đất khách quê người cũng không dễ dàng, kính xin công tử đừng làm khó chúng ta.

Làm càn!

Doanh Vô Khuyết bị tức giận không nhẹ, không nghĩ tới một quản sự cũng dám ngỗ nghịch chính mình, không khỏi hờn dỗi nói: "Hắn kiếm tiền cái nào không dựa vào sản nghiệp Càn Quốc chúng ta, nuôi các ngươi là Càn Quốc, không phải Doanh Vô Kỵ!"

Quản sự nhỏ giọng giải thích: "Trước khi Công tử Vô Kỵ tiếp nhận, sản nghiệp Càn quốc đều lỗ vốn. Lần trước bệ hạ tới, đã nói chúng ta đều dựa vào Công tử Vô Kỵ nuôi.

Công Tôn Lệ ở bên nhắc nhở: "Bệ hạ quả thật đã nói qua.

Doanh Vô Khuyết: "???

Hắn không hiểu, nhưng cực kỳ chấn động, nhịn không được hỏi: "Công Tôn huynh, chẳng lẽ ngươi lần trước tới, chính là mỗi lần tiêu tiền đều phải xem sắc mặt Doanh Vô Kỵ?"

Cũng không phải!

Công Tôn Lệ suy nghĩ một chút nói: "Lúc ấy trong sổ sách của sứ quán không ít tiền, Công tử Vô Kỵ bảo ta tùy tiện tiêu, chỉ cần ghi chép chi tiêu là được, ta nhớ rõ khi đó trong sổ sách hình như có 500 lượng, mỗi ngày đều bù đầy."

Doanh Vô Khuyết: "…..".

Ta ở Càn quốc, một tháng tiền cũng không 500 lượng!

Hắn tính toán thời gian, dường như hiểu được.

Lúc Công Tôn Lệ rời đi, vừa vặn Hàn Quyện công bố tin tức Hàm Quang Kiếm.

Doanh Vô Kỵ khẳng định là chắc chắn mình sẽ đến, cho nên đề nghị bố trí như vậy.

A!

Bụng dạ hẹp hòi như thế!

Như thế nào mới có thể thành đại sự?

Doanh Vô Khuyết tuy rằng bất mãn, nhưng lửa này cũng không thể rải lên người hạ nhân, nếu không sẽ khiến Doanh Vô Kỵ chê cười.

Không làm khó ngươi nữa, chúng ta mệt mỏi, chuẩn bị tốt ăn cùng chỗ ở, chuẩn bị nghỉ ngơi!"

Quản sự có chút khó xử: "A này, công tử, ngài tới quá đột ngột, hơn nữa đã trễ thế này, kinh phí ngoại giao chúng ta còn chưa kịp phê duyệt !

Doanh Vô Khuyết sắc mặt ủ dột: "Ngươi sẽ không phải muốn nói cho ta biết, rời khỏi Doanh Vô Kỵ, trong phòng bếp một hạt gạo cũng không có chứ?"

Không phải!

Quản sự vội vàng lắc đầu, giải thích: “Chúng ta đã không phòng bếp, Công Tử Vô Kỵ bảo chúng ta xuống tiệm ăn, tiền cơm hắn thanh toán.”

Doanh Vô Khuyết: “…..”.

Quản sự càng nói càng cảm thấy không ổn, lại bổ sung: “Nếu không thì đưa ngài ra ngoài ăn?Quán rượu tốt nhất Giáng Thành vẫn còn kinh doanh, ngài ăn uống, tiền cơm nhỏ chúng tôi giúp ngài trả…”

Không khẩu vị, các ngươi đi xuống đi!

Doanh Vô Khuyết phiền não khoát tay áo, để hạ nhân trả tiền cơm, hắn còn không đến nỗi mất mặt như thế

Lần này tuy rằng trang bị nhẹ xuất hành, nhưng cũng không đến mức một bữa cơm tiền cũng không.

Vừa rồi yêu cầu như vậy, cũng bất quá là muốn ra oai phủ đầu Doanh Vô Kỵ mà thôi.

Không ngờ.

Doanh Vô Kỵ tự nhiên làm được tuyệt như vậy.

Tâm nhãn nhỏ như vậy.

Như thế nào mới có thể thành đại sự?

Xem những quản sự này còn có hạ nhân, hẳn là đều là thu hắn không ít chỗ tốt, bằng không chỉ là một quản sự, cũng không khả năng để cho mình ăn thoải mái ở tửu lâu tốt nhất Giáng Thành.

Tiền tài đều dùng đến những chuyện ruồi bu chó má này.

Khó xử

Chương 593: Thêm một siêu cấp cao thủ Chương 593: Thêm một siêu cấp cao thủ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Công Tôn Lệ thấy hạ nhân đều tản đi, lắc đầu cười nói: "Công tử, ra ngoài uống rượu?

Không vội!

Doanh Vô Khuyết đứng dậy: "Đi bái phỏng Thập Tam gia một chút! Công Tôn huynh, nơi này ngươi quen, phiền ngươi thông báo một tiếng.

Lần này tới Lê quốc, đối với hắn mà nói quan trọng thứ hai chính là gặp Thập Tam gia.

Nghe mẫu thân nói, vị lão nhân trong tộc này địa vị siêu quần, thực lực cực cao, theo một ý nghĩa nào đó mà nói, xem như ân sư thụ nghiệp của phụ vương, trong Binh Nhân cảnh ít có địch thủ. Coi như là Ngộ Thần Cảnh, cũng chưa chắc khắc chế được ông ta

Nếu có thể mờ ông ta trở về, chính mình uy vọng tất nhiên có thể đề cao, thủ hạ càng là có thể thêm một siêu cấp cao thủ có thể dùng.

Năm đó phụ vương ba lần mời mà không về.

Nhưng chính mình thân là Chuyên Húc đế thân, kỳ tài như thế, mặt mũi này chắc ông ta phải nể mặt

Đúng lúc này, Công Tôn Lệ đã trở lại.

Doanh Vô Khuyết hỏi: "Thập Tam gia nói như thế nào?

Công Tôn Lệ sắc mặt cổ quái: "Thập Tam gia nói, không gặp!

Doanh Vô Khuyết: "??" Không gặp?

Hai chữ ngắn ngủn, khiến tâm tình Doanh Vô Khuyết vốn đã không tốt họa vô đơn chí.

Hắn đã sớm nghe nói.

Vị Thập Tam gia này tính tình rất lạnh, cho dù năm đó Doanh Việt làm con tin, cũng là dùng thời gian rất lâu mới đạt được ưu ái của hắn.

Nhưng sự lạnh lùng của ông ta, cũng không phải là không sơ hở.

Người này rất yêu tài năng, ít nhất lúc còn trẻ là như vậy, Doanh Việt cũng là sau khi thể hiện ra thiên phú tu luyện, mới được ông ta tán thành.

Nếu yêu tài.

Nào còn có đạo lý đem Chuyên Húc đế thân cự tuyệt ngoài cửa?

Cho nên Doanh Vô Khuyết mới vừa đến sứ quán, liền cầu kiến Doanh Thập Tam, dù sao sau khi mình bày ra thành ý, người ta mới có thể lao tới hai chiều.

Kết quả chưa từng nghĩ tới.

Doanh Thập Tam trả lời đơn giản dứt khoát như vậy!

Không gặp?

Thật sự coi Chuyên Húc đế thân đầy đường dao?

Công Tôn Lệ cảm thấy hắn tức giận có chút không thuận, liền mở miệng hỏi: “Công tử, còn uống rượu không?”

Không uống nữa, tu luyện!

Doanh Vô Khuyết trầm mặt khoát tay áo, liền trực tiếp đi đến chỗ ở của mình.

Mẹ từng nói.

Tất cả những bất công mà bạn gặp phải đều là do bạn không đủ mạnh.

Lúc này, liền cần làm cho mình trở nên mạnh mẽ, sau đó đánh phục bọn họ.

Đột phá Luyện Tinh tầng 13.

Thành tựu đủ để nghiền ép linh thai đương thời, đến lúc đó mặc cho ai cũng không dám không nhìn chính mình.

Bao gồm cả Thập Tam gia!

Công Tôn Lệ nhìn bóng lưng hắn, vẻ mặt có chút nghiêm trọng.

Đối với công tử này, kỳ thật hắn cũng không oán khí đặc biệt lớn.

Ngay từ đầu Doanh Vô Khuyết về Càn, Doanh Việt liền bí mật triệu kiến hắn, muốn cho hắn trở thành phụ tá trái cánh tay phải của Doanh Vô Khuyết, cho nên hắn hẳn là một trong những người ở chung nhiều nhất với Doanh Vô Khuyết, đối với Doanh Vô Khuyết tự nhiên có hiểu biết không cạn.

Nói thế nào nhỉ.

Vị công tử này, vô cùng khắc khổ, cho dù văn võ.

Tu luyện tự nhiên cũng không cần phải nói, rất có thể ngưng tụ thành thiên hạ thánh phẩm linh thai, mỗi lần tu luyện đều không khác gì tự ngược đãi mình.

Phương diện chính trị, tuy rằng hắn thuở nhỏ theo Vương phi ẩn cư, theo lý thuyết hẳn là không bao nhiêu kinh nghiệm.

Nhưng kỳ thật sau khi Về Càn, thể hiện ra đồ vật, đầy đủ nói rõ hắn tiếp nhận qua giáo dục tốt đẹp của quý tộc, các phương diện bản lĩnh cũng không kém.

So với thái tử nước khác có vẻ không đủ, nhưng kỳ thật cũng không kém đến đâu, hoàn toàn có thể dựa vào cố gắng bù đắp.

Dù sao, có thể trong khoảng thời gian ngắn khiến cho tôn thất cùng quần thần tán thành, cũng không phải chỉ một cái "Chuyên Húc đế thân" có thể làm được.

Cho đến ngày nay.

Công Tôn Lệ đều cho rằng Doanh Vô Khuyết thích hợp Càn quốc hơn Doanh Vô Kỵ, cho dù từ góc độ cá nhân hắn thưởng thức Doanh Vô Kỵ hơn.

Bởi vì Càn quốc hết thảy đều đã đủ thành thục, cần chỉ là một quân chủ kiên định, điểm ấy Doanh Vô Khuyết hoàn toàn đủ tư cách, huống chi còn có Chuyên Húc đế thân.

Trái lại Doanh Vô Kỵ, coi trọng tình cảm cá nhân, cho dù tài hoa khiến người ta kinh diễm, cũng nhất định không thích hợp trở thành Càn Vương.

Chỉ bây giờ

Công Tôn Lệ cảm thấy, Doanh Vô Khuyết trong lòng cất giấu một con dã thú.

Hắn có thể cảm nhận được.

Doanh Vô Khuyết lúc ở Điện Trọng Lê muốn giết người.

Vừa rồi đối mặt với quản sự vẫn như thế

Lúc nghe Thập Tam gia cự tuyệt không gặp, lại càng như thế.

Loại này xúc động giết người không tính là mãnh liệt, nhưng cũng tuyệt đối không tính là yếu, hoàn toàn không phải tâm tình người bình thường, chỉ là bị áp chế mà thôi

Điều này làm cho Công Tôn Lệ có loại cảm giác sởn gai ốc.

Hy vọng là ảo giác đi!

Công Tôn Lệ lắc đầu, cũng trở về phòng nghỉ ngơi.

……

Phòng bí mật dưới lòng đất của sứ quán.

Doanh Vô Kỵ cười hì hì nhìn về phía Thập Tam gia: “Thập Tam gia, bỏ qua một cơ hội chỉ điểm cho Chuyên Húc đế, trong lòng ngài nhất định rất đau đi?”

Thập Tam gia nằm trên ghế, nhàn nhã lắc lư: “Già rồi, chỉ điểm không nổi, bao nhiêu tuổi rồi, còn mỗi ngày nghĩ đánh đánh giết giết?”

Chương 594: Thập tam gia thay đổi

Thật sao?

Doanh Vô Kỵ tỏ vẻ không tin, hơn nữa nhìn thoáng qua nhà tù của Thiết Ngưu.

Cảm giác Thập Tam gia là bởi vì không muốn bại lộ Thiết Ngưu, cho nên mới không cùng Doanh Vô Khuyết gặp mặt.

Dù sao chuyên Húc đế thân, ngay cả Triệu Kỵ cũng rất thèm, Thập Tam gia loại này cuồng nhân chiến đấu làm sao có thể không chào đón?

Chương 594: Thập tam gia thay đổi

Người dịch: PrimeK Tohabong

"Lừa ngươi thì có lợi gì?"

Thập Tam gia liếc hắn một cái, suy nghĩ một hồi nói: "Nghe nói các ngươi mới ra 《 Lương Chúc 》 diễn không tệ, hôm nào cho ta một quyển!"

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc: "Cái này Thập Tam gia đều biết?"

Thập Tam gia cũng không thừa nước đục thả câu: "Trong Thiên Sứ Quán không ít người đều đi xem, mỗi ngày ríu rít thảo luận, muốn không biết cũng không dễ dàng.

"Được! Ngày mai mang đến cho Thập Tam gia một quyển.

Doanh Vô Kỵ tò mò đánh giá ông ta, cảm giác vị gia gia này gần đây biến hóa rất lớn, trước kia nói năng thận trọng, sợ

người khác không biết ông ta là một người tàn nhẫn.

Hiện tại thoạt nhìn, ngược lại càng giống tiểu lão đầu bình thường.

"Thập Tam gia có cảm giác gần đây mình thay đổi rất nhiều không?"

Thập Tam gia nhìn hắn một cái: "Cũng được! Không thay đổi nhiều bằng ngươi, hảo tiểu tử giấu cũng thật sâu a! Ngay từ đầu, ta thật đúng là có chút tò mò ngươi là từ đâu học được Liệt Hỏa chưởng pháp. Hiện tại xem ra, ngươi mẹ nó thật đúng là một thiên tài, tuyệt kỹ của ta ngươi liếc mắt một cái liền biết?"

Doanh Vô Kỵ buông tay: "Ta cũng không biết sao, bị cổ giết một lần liền thông suốt, bất quá vẫn là ngài dạy tốt.

Dù sao "thiên phú võ học" của mình đã sớm lộ ra manh mối.

Cho nên hắn cũng không ý định tiếp tục giấu.

Vừa rồi hắn chính là đao bổ không gian tới.

Khiến cho Thập Tam gia khiếp sợ, ngay tại chỗ liền bạo một bộ đao pháp Địa cấp.

Ta dạy cho ngươi cái rắm!

Thập Tam gia mắng chửi đĩnh đạc, lại chậm rãi nằm trở về, cảm thán nói: "Thiên tài chân chính không cần dạy, cần dạy cũng không phải thiên tài. Chuyên Húc đế thân cũng chỉ tiên thiên tư chất mạnh một bậc, cùng võ đạo chả có chút quan hệ nào. Vô vị…"

Doanh Vô Kỵ lần này bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra ông ta là bởi vì cái này mới trở nên vô dục vô cầu.

Nhưng không đúng!

Trước khi mình tới, ông ta cũng không có ý định gặp Doanh Vô Khuyết.

Sau khi mình tới, ông ta vẫn không định gặp Doanh Vô Khuyết.

Vậy mình không phải đến vô ích sao?

Thậm chí có chút buồn bực.

Thập Tam gia bất mãn nhìn hắn: "Chỉ là tiểu tử ngươi không có thiên phú võ học, nhưng khoảng cách trở thành cao thủ chân chính còn kém quá xa.

Thối lắm!

Doanh Vô Kỵ phản bác: "Ta mỗi ngày đều đi Linh Vũ Thần Vực, liên tiếp 10 ngày tỷ lệ thắng đều trên bảy thành.

Điểm ấy hắn thật sự không phục.

Vì sự nghiệp học online của hắn, hắn mỗi ngày đi vào giấc ngủ đều sẽ đi Linh Vũ Thần Vực, ngoại trừ trộm ghi hình thi đấu của những cao thủ khác, chính mình ngày nào cũng đối chiến. Dù sao vũ lực cá nhân vẫn là rất trọng yếu, hắn sinh thời cũng không muốn đụng phải quẫn cảnh do thực lực cá nhân chưa đủ.

Ở dưới sự tính toán cường đại của Mặc gia thôi diễn thuật, hắn mỗi một chiêu mỗi một thức đều có thể làm được gần như hoàn mỹ, tỷ lệ thắng tự nhiên cũng nước lên thuyền lên.

Linh Vũ Thần Vực, bảy thành?

Thập Tam gia có chút kinh ngạc, nhưng chợt lại khoát tay áo: "Đồ chơi kia đối với người mới hữu dụng, đối với cao thủ chân chính, bất quá chỉ là một công cụ tiêu khiển mà thôi!

Trong ánh mắt ngươi không chiến ý, tỷ lệ thắng cao cũng chỉ là kỹ xảo thành thạo.

Ta hỏi ngươi, ở bên trong Linh Vũ Thần Vực, đấu pháp mà ngươi thắng ngươi dám dùng trong sinh tử chiến không?”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Bình tĩnh mà xem xét, không thể!

Sống chết trong Linh Vũ Thần Vực đều là một giấc mộng, mình dựa vào ưu thế của Mặc gia thôi diễn pháp, giống như chơi cờ vây, chỉ cần chiếm một chút ưu thế, sẽ lựa chọn đấu pháp có tỷ lệ thắng cao nhất.

Các loại thao tác đả thương địch một ngàn mình tự tổn tám trăm một chút cũng không ít.

Phóng tới hiện thế, loại đấu pháp này còn có thể dựa vào năng lực chữa thương cường đại của “Khoảng khắc hoa nở”để bù đắp.

Nhưng còn có một tình huống thường xuyên xảy ra.

Chính là khi đối mặt với đối thủ mạnh hơn mình, hắn thường xuyên sử dụng thủ pháp dụ sát, hoặc là đối phương tự bạo, hoặc là chính mình tự bạo

Đặt nó vào thực tế.

Doanh Vô Kỵ chỉ biết lựa chọn chạy trốn.

Mạng nhỏ quan trọng hơn.

Thập Tam gia thấy hắn trầm mặc, nhịn không được cười nói: “Tiểu tử! Ngươi còn thiếu một trái tim cường giả. Tuy nói so với Doanh Vô Khuyết, ta xem trọng ngươi hơn. Nhưng nếu tu vi giống nhau, để cho ngươi cùng Doanh Vô Khuyết sinh tử đối chiến, cuối cùng người chết nhất định là ngươi.

Tuy rằng thế nhưng…..”.

Doanh Vô Kỵ cười hì hì nói: “Thập Tam gia, ngài có nghĩ tới, ta có thể là một văn nhân hay không?”

Thập Tam gia nghẹn một chút, nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói như vậy hình như cũng không sai.

Tiểu tử này làm, đều là việc của Văn Thần a.

Bất quá hắn vẫn liếc Doanh Vô Kỵ một cái: "Đến tột cùng có phải hay không, trong lòng ngươi giống như gương sáng. Đừng ngay mặt mạnh miệng, vụng trộm tu luyện.

Doanh Vô Kỵ cười hề hề: "Thập Tam gia hiểu ta!

Thập Tam gia khoát tay áo: "Đi xuống chính mình ngẫm lại rõ ràng đi, thiên hạ này tất cả cường giả, đều là từ chém giết bên trong trưởng thành lên!"

Ai! Tiểu tử thụ giáo!

Doanh Vô Kỵ cung kính kính hướng ông ta chắp tay, tuy rằng cũng không tiếp xúc đặc biệt nhiều, nhưng trong mắt hắn Thập Tam gia là một người đáng tin cậy, là một trưởng bối chân chính.

Và còn có chút thú vị

Trước khi đi, hắn lại bổ sung một câu: "Nhớ trông chừng Doanh Vô Khuyết, nếu không kịch bản của Lương Chúc không đưa cho Tam gia đâu

Nói xong cười hề hề, liền trực tiếp bổ ra không gian rời đi.

Tiểu tử này!

Thập Tam gia lắc đầu cười cười, lại nằm trên ghế dựa lắc lư.

Từ khi huyết mạch tiểu hồ ly kia thức tỉnh.

Trong lòng ông ta thoải mái hơn nhiều.

……

Chương 595: Thân ảnh hư hóa Chương 595: Thân ảnh hư hóa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trở lại Phủ Phò mã.

Sau khi vỗ về Hoa Triều ngủ.

Doanh Vô Kỵ cũng nhắm mắt lại, dùng ý niệm kích thích hư ảnh phù lục treo lơ lửng kia.

Qua đại khái một khắc đồng hồ, phù lục mới truyền đến một cỗ lực kéo như có như không, đem hắn kéo đến một mảnh không gian.hư vô

Một lát sau, thân ảnh Hàn Quyện mới chậm rãi xuất hiện.

Đạo sĩ này trên mặt vẫn mang theo nụ cười lười biếng.

Nhưng thân ảnh đã tiếp cận hư hóa, thoạt nhìn trạng thái cực kỳ không tốt.

Cũng không biết giờ phút này hắn, đang ở Hàn phủ chịu tra tấn gì.

Doanh huynh, hôm nay tìm ta có chuyện gì?

Xem ngươi có bị hút khô máu hay không.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, nhớ tới cảnh tượng ngày đó ở gánh hát, hắn liền cảm thấy đạo sĩ này tuy rằng điên, cũng không phải hoàn toàn không tình cảm, ít nhất hiện tại hai cha con Trịnh Liêm Trịnh Uyên an toàn đứng ở trong vương cung.

Hàn Quyện ngáp một cái: “Còn chưa, thứ này nhất định là hiệu quả tốt nhất.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, đạo sĩ này thật sự không sợ chết sao?

Hàn Quyện xoa xoa đầu: “Doanh huynh, nếu có ý kiến gì thì mau nói đi, ta không kiên trì được lâu.

Ừm!

Doanh Vô Kỵ không hề thừa nước đục thả câu, liền đem chuyện ép hỏi được từ bên Nam Cung Yến nói một lần.

Đúng vậy.

Hắn ép hỏi thành công.

Nhưng quá trình cùng đáp án có chút ngoài dự đoán của mọi người.

Sau khi hắn xé bỏ át chủ bài của Nam Cung Yến, nữ nhân kiêu ngạo này liền sụp đổ.

Ở thời điểm không bất kỳ át chủ bài nào, chỉ có người kiên định tín niệm, mới có thể gánh vác được tra tấn như vậy.

Nhưng rõ ràng

Nam Cung Yến không được như vậy, tổ chức phía sau ả, dùng để ngưng tụ đoàn thể cũng chỉ là lợi ích, chưa bao giờ có tâm niệm cao thượng.

Bất quá hắn vẫn không cho ả cơ hội lập tức khai báo.

Mà trước tiên tháo cằm, quất roi nửa canh giờ, chờ sau khi đánh cho ả khóc khô nước mắt, mới hỏi ả có muốn thẳng thắn khoan dung hay không.

Cũng chưa từng nghĩ, Nam Cung Yến lại tràn ngập khát cầu mà nhìn về phía hắn: “Có thể hay không lại cho ta 100 roi, cho ta về sau nhất định nói cho ngươi biết, van xin đấy!”

Yêu cầu biến thái như vậy, dọa Doanh Vô Kỵ nhảy dựng.

Sau khi đánh xong lấy được lời giải thích, giống như chạy trốn rời khỏi mật thất.

Doanh Vô Kỵ khẽ thở dài: "Tổng kết lại một câu, đến lúc đó các quốc gia trong thiên hạ đều sẽ phái người đến, cao thủ Chu vương thất phái tới, giấu ở chư quốc họ Cơ, Nam Cung Yến cũng không biết tột cùng là ai."

Thao tác của Hợp Tông cũng tương đối bí ẩn, chỉ cần thời gian ba hơi thở.

Ngoại trừ hai bên đánh lộn lẫn nhau, nếu không cơ bản ngăn không nổi.

Ta nghĩ ngươi hiểu Bia Mục Dã hơn, cho nên muốn hỏi ngươi giải quyết như thế nào.

Sau khi xác định tính chân thực của tin tức này, cha vợ con rể hai người EMO hồi lâu.

Bọn họ đều đánh giá thấp nội tình của Chu vương thất, thao tác liên tiếp này, thật đúng là có chút ngăn không được.

Nếu như không áp dụng hành động, liên minh họ Cơ cơ bản cũng thành lập.

Nhưng có thể áp dụng hành động gì?

Đánh thắng?

Từ khi thời điểm Càn vương thất quyết định nhúng tay, cái kế hoạch liên minh họ Cơ đã thành một nửa.

Thế cục hôm nay.

Lợi ích không nhất trí với liên minh họ Cơ, hơn nữa còn xếp hạng trên, có bốn đại quốc Tề Càn Lê Sở.

Càn vương thất lại có chút bán đứng người khắc, còn mưu toan mượn thời điểm các bên lắc lư, đào một ít chỗ tốt từ Lê quốc, lại không biết từ khi bắt đầu mở ra Mộ bàn, liên minh họ Cơ liền cơ bản thành lập.

Làm thế nào để ngăn chặn?

Nghĩ tới nghĩ lui.

Cũng chỉ có Hàn Quyện là người yêu thích đại thế mới có thể giúp đỡ.

Hàn Quyện nhéo cằm: "Nếu không ta lại để lại cho Doanh huynh vài đạo kiếm ý, huynh bây giờ hoặc là ngày Mộ bàn mở ra, đi chém Bia Mục Dã?"

Ngươi đang đùa ta?

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, kiếm ý của Hàn Quyện đích xác cực kỳ khủng bố, hắn cũng là lúc bổ Bia Mục Dã mới cảm nhận được, loại kiếm ý gần như quy tắc này, thiên hạ dường như không có bất kỳ vật thể nào có thể ngăn cản được.

Mặc dù Bia Mục Dã có quy tắc gia trì vô cùng cứng rắn, ở trước mặt kiếm ý cũng giống như sắt vụn đồng nát

Nếu không phải bản thân kiếm ý gánh vác thân thể quá lớn, cùng với bản thân Bia Mục Dã cắn trả cũng rất lớn, chỉ dựa vào kiếm ý này là có thể hoàn toàn hủy diệt Bia Mục Dã.

Nhưng hiện tại Mộ bàn trông coi cực nghiêm, còn có không ít Càn quốc cao thủ trông coi, căn bản không trà trộn vào được.

Về phần ngày đó, chư hầu thiên hạ phái tới cao thủ đều ở đó, chém Bia Mục Dã càng là muốn chết.

Hơn nữa chỉ cần chém một cái.

Sóng thao tác kia của Minh Đô kém cũng bại lộ hơn phân nửa, chính mình cũng đem mạng đáp vào đó.

Hàn Quyện thoạt nhìn cũng có chút đau đầu: "Nếu không các ngươi liền xuất binh, đối Càn vương thất hiểu lý lẽ động tình, thuyết phục Tề Càn Sở ba phương cùng xuất binh."

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Nói xuất binh cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng là An Ấp tại Biên cảnh Càn Lê, binh Tề Sở quốc muốn tới, sẽ đối mặt thiên nan vạn hiểm.

Binh Càn quốc ngược lại là có thể tới, nhưng muốn thuyết phục bọn họ, không mất một khối thịt là không thể nào, mối làm ăn ngọc xà dù sao cũng là của hai nhà

Càng kinh khủng chính là, Bia Mục Dã vẫn luôn ở đây, cũng chính là loại chuyện này sẽ phát sinh một lần lại một lần.

Vẫn bị hút máu, ai có thể chịu đựng được?

Hơn nữa lấy tính cách của Doanh Việt, không cần hoài nghi chuyện này sẽ phát sinh.

Chương 596: Đau một lần rồi thôi Chương 596: Đau một lần rồi thôi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Huống chi, loại tình huống này xuất binh, liếc mắt một cái chính là tư thế khi dễ người, sẽ đắc tội không ít quốc gia.

Càn Quốc ở phía Tây, gánh áp lực toàn bộ để Lê Quốc Triệu thị đứng vững.

Kể từ đó, còn không bằng đau một lần rồi thôi, ngồi nhìn liên minh họ Cơ thành lập, sau đó Triệu thị ở phương bắc lớn mạnh , đụng độ với Tề Sở Càn liên hợp.

Tình cảnh chính là khó xử như vậy

Nếu không khó xử, hắn cũng sẽ không chủ động tìm tới Hàn Quyện.

Nhìn này biểu hiện của tên này, nhất định là có tính toán của mình.

Hơn nữa hắn căm thù bia Mục Dã đến tận xương tuỷ, cho dù lần này hắn phải chết, trước khi chết cũng sẽ gặm một

miếng trên bia Mục Dã.

Hàn Quyện bỗng nhiên cười cười: "Nếu Doanh huynh không muốn lợi cho Càn quốc, không bằng nhường lợi cho đạo gia chúng ta.

Doanh Vô Kỵ hướng hắn dựng thẳng một ngón giữa: "Ta biết ngươi có biện pháp, mau đừng che giấu. Trước tiên đề ra điều kiện, miễn bàn sư tử hống".

Lần này buồn bực thì buồn bực, nhưng kỳ thật cũng không đến mức đường cùng

Bởi vì sau khi liên minh họ Cơ được thành lập, Càn Quốc nhất định sẽ coi Ngụy Hàn là con đường để Đông xuất, sau khi uy hiếp hai nơi Ngụy Hàn suy yếu, áp lực chủ yếu cũng chỉ bắt nguồn từ Yên Quốc.

Thế cục hiện tại đương nhiên còn chưa thể được như suy tính

Nhưng chỉ cần vượt qua vài năm, chờ sau khi các học tử lưng tựa yêu mạch quật khởi, Triệu thị kỳ thật còn có không ít không gian phát huy, hoàn toàn không thể gọi là tuyệt cảnh.

Hàn Quyện cười cười, chậm rãi nói ra một chuỗi tên thiên tài địa bảo.

Tuy rằng giá cả không thấp, nhưng cũng không có quý giá khan hiếm như vậy.

Bằng vào tiền tài và địa vị của Doanh Vô Kỵ hiện tại, phí chút tâm tư là có thể gom đủ.

So sánh với các loại giá phải trả lúc trước.

Điều kiện này đơn giản đến không thể tưởng tượng nổi

Doanh Vô Kỵ ngược lại có chút chần chờ: "Ngươi… Rốt cuộc là từ thiện hay là lừa gạt?"

Hàn Quyện bất đắc dĩ khoát tay: “Doanh huynh! huynh cảm thấy, thay vì nghi ngờ nhân phẩm cuất, không bằng tin tưởng sự nghèo khó của ta

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Nghe có chút đau lòng.

Nhưng hình như là có lý như vậy.

Hàn Quyện lại hỏi: “Thế nào?

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ: “Đồ vật có thể cho ngươi, nhưng ta làm sao cho ngươi?”

Hàn Quyện cười nói: “Nếu ta may mắn còn sống, trực tiếp giao cho ta. Nếu ta chết, sẽ có người trong sư môn tới lấy”.

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu: “Vậy nói kế hoạch của ngươi đi!

Kế hoạch a!

Hàn Quyện Đạm cười nói: “Kế hoạch này, Doanh huynh không tiện biết quá nhiều.

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: “Hả?”

Hàn Quyện khoát tay áo: “Doanh huynh chẳng lẽ không cảm thấy, mình gần đây làm quá nhiều chuyện sao? Nếu lại bởi vì kế hoạch của ta có hành động dị thường gì, ngược lại sẽ khiến Doanh huynh rơi vào vòng xoáy. Lại nói…..”.

Hắn cười cười, tiếp tục nói: “Tiền còn chưa trả, Doanh huynh chớ vội, gặp lại!

Nói xong, liền trực tiếp phất tay xua tan mộng cảnh.

Doanh Vô Kỵ mở hai mắt, đối với kế hoạch giấu diếm của Hàn Quyện, hắn quả thật có chút khó chịu.

Nhưng Hàn Quyện nói rất đúng, chuyện mình làm có chút nhiều.

Chỉ là chuyện Minh Đô này, còn dây dưa hồi lâu

Nếu là hiện tại thể hiện ra cùng Hàn Quyện quá nhiều liên quan, sớm muộn có một ngày, sự tình Bia Mục Dã Minh Đô sẽ tính đến trên đầu mình.

Đích xác khiêm tốn một chút thì tốt.

Mặc kệ thủ đoạn của Hàn Quyện rốt cuộc là gì, mục đích cuối cùng của hắn nhất định là đập nát bia Mục Dã, điểm này căn bản không cần có chút hoài nghi.

Chỉ là tên đạo sĩ này…..".

Ai…..".

Doanh Vô Kỵ chép đi chép lại miệng, cũng không biết trải nghiệm như thế nào, mới có thể đắp nặn ra tính cách như Hàn Quyện.

Đến tột cùng là cố chấp, hay là thoát phàm, hắn cũng nói không rõ ràng.

Nhưng hắn cảm thấy.

Lần này các nước lại đến bia Mục Dã, vị đạo sĩ này đại khái là sống không được.

Hiện giờ ở Đất Hàn, người Trịnh gia đã ngoài sáng trong tối bị xa lánh, oán khí của người Hàn gia càng lớn.

Mà mấy người Trịnh gia ở Giáng Thành đã bị giam giữ.

Nghe Nam Cung Yến nói, nội bộ Hàn gia cũng nổi lên tranh chấp thay đổi gia chủ.

Lấy tính cách của Hàn Giả, đại khái tỷ lệ tế thiên con đẻ rất cao

Đến lúc đó có nhiều cao thủ như vậy, cho dù Hàn Quyện có bản lĩnh lớn thì làm sao trốn được?

Đạo sĩ này, trong đầu rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

……

Sáng sớm hôm sau.

Doanh Vô Kỵ lại bị hơi thở ấm áp và dồn dập trên cổ đánh thức.

Mở mắt ra, cúi đầu nhìn, vừa vặn cùng Hoa Triều bốn mắt đối diện.

Hắn gối lên cánh tay ngọc trắng nõn ấm áp, cảm giác thật sự là cuộc sống của thần tiên.

Cùng một chỗ thời gian càng ngày càng lâu, vốn là đại tỷ tỷ dịu dàng càng ôn nhu, thân kiều thể nhu, sóng mắt như nước.

Doanh Vô Kỵ thấy đắc ý không thôi, nhẹ nhàng mút lên môi nàng một cái, cười hỏi: "Hoa Triều tỷ, nàng lại tỉnh thật lâu rồi sao?"

Cũng không bao lâu.

Không bao lâu là bao lâu?

Đại khái nửa canh giờ?

Sau này tỉnh dậy trực tiếp dậy là được, cậu xem cánh tay của nàng lạnh cóng rồi kìa.

Nhưng ta muốn nhìn chàng.

Hoa Triều mặt có chút đỏ lên, ôm lấy cổ Doanh Vô Kỵ, cọ cọ trong lòng hắn.

Từ khi cùng Doanh Vô Kỵ tu luyện Hợp Hoan Công làm cho người ta mặt đỏ tim đập kia, nàng liền thời thời khắc khắc đều muốn cùng Doanh Vô Kỵ dính cùng một chỗ, cảm giác chỉ là ngửi khí tức trên người hắn, tu vi đều có thể tăng lên không ít.

Hiệu quả vẫn rất khả quan.

Theo tu vi tăng lên, làn da của nàng càng thêm mượt, khí sắc cũng càng ngày càng tốt, hôm nay nhìn gương, liền giống như nhìn thiếu nữ 18 đôi mươi.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Về sau có rất nhiều thời gian cho nàng, mau rời giường đi, còn có chính sự phải bận.

Uh!

Chương 597: Không thích cảm giác được hầu hạ Chương 597: Không thích cảm giác được hầu hạ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hoa Triều nhẹ nhàng lên tiếng, liền ngồi dậy mặc quần áo vào, sau đó hầu Doanh Vô Kỵ mặc quần áo.

Vốn Doanh Vô Kỵ đối với khâu hầu mặc quần áo này có chút kháng cự, bởi vì hắn không thích cảm giác bị hầu hạ.

Nhưng Hoa Triều vẫn yêu cầu làm như vậy, bởi vì thời khắc này là thời khắc nàng cảm giác mình giống thê tử nhất, trong quá trình này các loại động tác thân mật, càng làm cho nàng vô cùng hạnh phúc.

Một lát sau.

Hai người dắt tay nhau ra cửa.

Đến ngoại viện, người gác cổng mới vội vã đi lên bẩm báo.

Phò mã gia, Hoa Triều cô nương, Lưu quản sự đã chờ rất lâu rồi.

Ừ! Vậy thì qua đi.

Doanh Vô Kỵ cười cười, Lưu quản sự này chính là người thay mình quản lý sứ quán.

Kỳ thật từ khi tài quyền chuyển ra sứ quán, sứ quán liền không có gì đại sự, bởi vì người Càn quốc ở Lê quốc phần lớn đều là người làm ăn, hiện tại sản nghiệp cơ bản đều do chính mình trực tiếp khống chế, toàn bộ Giáng Thành ai dám tìm phiền toái?

Thu nhập sản nghiệp ở Phủ Phò mã.

Việc người Càn Quốc cần chủ trì công lý cũng giảm mạnh.

Đại sứ quán bây giờ rảnh rỗi đến phát hoảng.

Bất quá Doanh Vô Kỵ không chỉ cung cấp cho bọn họ ăn uống, lại còn tăng lương cho thêm 50%, những người này sinh hoạt an nhàn đến phát hoảng

Chắc chắn rồi.

An nhàn thì an nhàn.

Quyền lực trong tay đúng là không có, không gian phát huy cũng nhỏ đi rất nhiều.

Hôm nay tới sớm như vậy, chỉ sợ cũng là…..".

Doanh Vô Kỵ cười cười, để Hoa Triều đi làm việc của mình, sau đó liền vào phòng khách ngoại viện.

Lưu quản sự đang lo lắng đi qua đi lại, thấy hai người tới, vội vàng nghênh đón: "Công tử!"

Doanh Vô Kỵ cười hì hì đánh giá hắn: "Lão Lưu, ngươi đây là luyện được cái gì thế, còn chưa đến đầu xuân đâu, mồ hôi đều toát ra rồi?

Ài!

Lưu quản sự nhanh chóng ngồi xuống, khẽ thở dài: "Công tử, ngài cũng đừng trêu ghẹo ta . Nói cho ngài một việc, tối hôm qua ta cũng mới biết.

Doanh Vô Kỵ một bộ tò mò: "Hả? Chuyện gì?

Lưu quản sự hít sâu một hơi: “Công tử Vô Khuyết tới, tối hôm qua tới.

“A? Hắn tới rồi!”

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: “Vậy ăn ngon uống ngon chiêu đãi a!

Lưu quản sự cẩn thận từng li từng tí nhìn hắn, không phát hiện bất kỳ ý tức giận nào, trong lòng có chút đắn đo.

Hắn tuy rằng không phải quan lớn gì, nhưng cũng nghe được không ít tin tức.

Quan hệ của hai công tử cực kỳ không hòa thuận.

Lại càng có đồn đãi, lần trước Công Tử Vô Kỵ thiếu chút nữa chết vì Thượng Mã phong, chính là Công Tử Vô Khuyết gây nên.

Tin tức không biết thật giả.

Nhưng tin tức này còn có thể tồn tại, chính là một chuyện có chút khủng bố.

Một người là lãnh tụ sứ quán kiêm phò mã Lê quốc, một người là Càn vương tương lai.

Thật sự một người cũng không đắc tội nổi.

Suy nghĩ một chút.

Hắn vừa cười vừa nói: “Mẫu quốc công tử đến, tự nhiên phải chiêu đãi thật tốt, nhưng cụ thể chiêu đãi như thế nào, không phải còn phải công tử định sao?”

Nói xong, hắn liền lấy ra một quyển sách trình lên.

Công tử ngài xem, đây là sổ sách hôm nay, ngài xem có thích hợp hay không?

Để ta xem!

Doanh Vô Kỵ lười biếng mở sách ra, lập tức có chút bất mãn: “Đường đường một quốc công tử, ngươi một ngày báo lên chi tiêu mới 300 lượng?

Lưu quản sự trong lòng thấp thỏm: “Vậy ngài nói xem, bao nhiêu là thích hợp?

Doanh Vô Kỵ nhàn nhã từ trên giá bút cầm lấy một cây bút lông sói, đưa cho Lưu quản sự: “Tăng gấp đôi!Ngươi viết đi”

“Ai ai ai!”

Lưu quản sự rốt cục thở phào nhẹ nhõm, kỳ thật 300 lượng đã là kết quả hắn cân nhắc, vừa không đến mức đắc tội Doanh Vô Khuyết, cũng không khiến Doanh Vô Kỵ tức giận, dù sao với việc làm ăn trước mắt của Càn Quốc, 300 lượng thật chỉ là tiền lẻ”.

Nhìn động tác của hắn.

Doanh Vô Kỵ mí mắt giật giật, ngươi thật đúng là hạ bút hả?

Hắn làm bộ lơ đãng hỏi: “Đúng rồi, hắn lần này tới nhất định là vì đại sự, quốc thư mang theo sao?”

“Quốc, quốc thư?”

Lưu quản sự nghẹn một chút, vội vàng thu bút lại, nhỏ giọng nói: “Không có!

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: “Vậy công văn thông quan có không?

Lưu quản sự lắc đầu: “Cũng không có!”

A…..”. Là tới du lịch !

“Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ, khoát khoát tay nói: “Không có việc gì, ngươi cứ viết đề xuất đi!”

Lưu quản sự có chút khó xử, còn có thể không biết ý của Doanh Vô Kỵ?

Không có quốc thư, không có văn thư thông quan, đến Lê quốc hoàn toàn là hành vi cá nhân.

Hành vi cá nhân, dựa vào cái gì sứ quán trả tiền?

Hắn cắn chặt răng, đem khoản tiền trên sổ, đổi thành 100 lượng.

Ít hơn nữa, chỉ sợ trở về sẽ bị mắng.

Doanh Vô Kỵ lại nhíu chặt mày: "Đại sứ quán trợ cấp cho du khách Càn Quốc tại Lê quốc là 100 lượng sao?

Lưu quản sự hoảng sợ, vội vàng khom người nói: "Công tử, tiểu nhân biết sai!

"Ta quả thật không nhớ rõ, ngươi nói tỉ mỉ một chút, trợ cấp là bao nhiêu tiền?"

"Một lượng là cao nhất!"

"Một lượng một ngày sao?"

"Một lượng một tháng".

Trên trán Lưu quản sự chảy ra mồ hôi nhè nhẹ.

Đại sứ quán mặc dù có tiền, nhưng mỗi một văn tiền đều là ta vất vả kiếm, tiêu xài như vậy cũng không tốt nha!"

Lưu quản sự trong lòng hoảng hốt, vội vàng nhận sai: "Công tử, tiểu nhân sai rồi!

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Biết sai có thể sửa là tốt rồi, đổi một quyển mới, viết lại đi!"

"Ai! Công tử chờ một chút!

Lưu quản sự cũng không dám chậm trễ nữa, vội vàng thu sách lại, vội vàng ra khỏi phủ phò mã.

Chương 598: Muốn làm cấp trên ấm áp Chương 598: Muốn làm cấp trên ấm áp

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nhìn phương hướng hắn rời đi, bất đắc dĩ bĩu môi.

Hắn cũng muốn làm một cấp trên ấm áp hiền hòa.

Nhưng thủ hạ quá không chịu thua kém.

Nhìn thấy Chuyên Húc đế thân, liền nhịn không được muốn đi lên liếm.

Mẹ kiếp!

Ăn của ta, dùng của ta.

Đi liếm đít người khác?

Thế có khiến ta tức giận hay không?

Thấy đứa khác tay to?

Thế thì ngươi về mà ôm lấy nó đi!

Ở lại nơi này, không phải là ham muốn hoàn cảnh an nhàn của sứ quán sao?

Còn mẹ nó là ông mày ở rể để đổi lấy.

Những người này cũng nên gõ gõ, hắn hiện tại cần chính là người một nhà chân chính, hoàn toàn là loại người trung thành

Mô hình giống như xưởng ngọc xà, tuy rằng an toàn, nhưng tiêu hao bên trong thật sự quá nghiêm trọng.

Thật sự xảy ra vấn đề, muốn mang đi cũng khó.

Những người rời khỏi mẫu quốc làm quan, ở trong nước phần lớn không có quá nhiều ràng buộc, bồi dưỡng hoàn toàn có thể cho mình sử dụng.

Mấy tháng trước, củ cải cho đủ rồi.

Bây giờ, đại bổng cũng nên hầu hạ.

Doanh Vô Kỵ tựa lưng vào ghế, nhàn nhã xem kịch bản, qua thời gian ước chừng một nén nhang, Lưu quản sự mới vội vàng chạy tới.

Hắn lau mồ hôi trên mặt, cung kính đem quyển sách mới trình lên.

Công tử, sửa xong rồi! Bởi vì Công tử Vô Khuyết còn có Công Tôn đại nhân đi theo, cho nên ta đổi thành hai lượng.

Uh!

Doanh Vô Kỵ lại hướng trên sách thêm vài nét bút, chỉ chỉ một bên để rương: ngân lượng "Lấy tiền đi!"

Vâng!

Lưu quản sự trưởng thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới dựa theo sổ sách rút tiền.

Một lát sau, trước mặt liền bày đầy một thỏi ngân lượng lớn nhỏ không đồng nhất.

Doanh Vô Kỵ như cười như không hỏi: "Lưu quản sự, ngươi là sau khi Tuân đại nhân bệnh chết mới đến đây đúng không?"

Lưu quản sự vội vàng nói: "Hồi công tử, đúng vậy!"

Doanh Vô Kỵ lại hỏi: "Ở Lê quốc cảm giác như thế nào?"

"Lương lộc phong phú, sự vụ thoải mái, mỗi tháng còn có thể nộp về mẫu quốc một khoản thuế lớn, chiến tích giống như nhặt được".

"Biết tại sao không?"

"Tất cả đều dựa vào công tử!"

Lưu quản sự vô cùng nghiêm túc, đấm đấm ngực tự trách: "Tiểu nhân nhất thời hồ đồ, kính xin công tử thứ lỗi!"

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo: "Nhân chi thường tình, đi xuống suy nghĩ một chút, trao đổi thêm với người khác có vài người chính là ăn quá no".

"Ai ai! Đa tạ công tử chỉ điểm!"

Lưu quản sự cảm kích gật đầu, lưu lại sách, thu hồi ngân lượng, vội vàng rời khỏi Phủ Phò mã.

Trở về cần phải gõ những người đó một chút.

Đêm qua, có không ít người xách hộp thức ăn lén trốn ra ngoài, dùng bổng lộc một tháng mua rượu và thức ăn ngon nhất đi lấy lòng Doanh Vô Khuyết, chẳng qua đều bị ném ra ngoài.

Lưu quản sự suy nghĩ cẩn thận, mình ở Càn quốc vốn là nhân vật bên lề, nếu không cũng sẽ không bị điều đến Lê quốc.

Doanh Vô Khuyết tuy rằng tiền đồ vô lượng, nhưng cũng chỉ đến Lê quốc tạm ở một thời gian ngắn.

Cho dù lấy lòng hắn

Người ta có thể nhớ kỹ ngươi sao?

Chỉ biết quát lác với ngươi, khó chịu còn muốn đá một cước.

Có ngu hay không?

Nên biểu lộ lòng trung thành, nếu không vị trí quản sự của mình chỉ sợ khó giữ được.

……

Đại sứ quán Càn Quốc.

Doanh Vô Khuyết đang ở chính sảnh nhắm mắt dưỡng thần, tối hôm qua tu luyện điên cuồn, làm cho khí tức của hắn có chút bất ổn, nhưng cường độ thể lực lại nhảy lên một mảng lớn.

Ưu thế của Chuyên Húc đế thân, chỉ có sau khi thai thoái cảnh mới có thể hoàn toàn hiện ra.

Nhưng điều đó không có nghĩa là trước khi lột xác là bình thường.

Trước tinh khí thần tầng 11, hắn dường như không cảm nhận được bất kỳ bình cảnh nào.

Chỉ có thời điểm đột phá Tụ Thần tầng 12, mới hơi lộ vẻ ngưng trở, cũng chính là khi đó, Lâm Thanh mới mang hắn hồi cung, Doanh Việt tiêu phí đại giới, từ nơi một vị Mặc giả đổi lấy một đạo Mặc gia khí vận, thoải mái trợ giúp hắn đột phá.

Sau khi đột phá tầng 12, khí cùng thần đã rõ ràng đến cực hạn.

Luyện tinh vẫn còn không gian bay lên.

Tuy rằng nhất phẩm linh thai Chuyên Húc đế thân, đã có thể ngạo thị anh tài thiên hạ.

Nhưng Doanh Vô Khuyết muốn, cũng không chỉ là ngạo thị anh tài thiên hạ.

Hắn muốn

Là vô địch!

Hôm nay hắn thân mang một đạo Binh gia khí vận, đột phá luyện tinh tầng 13, hắn có bảy thành nắm chắc, đột phá trước Đại hội Kiếm Tiên, sau đó ngưng tụ linh thai.

Thế đấy.

Đại hội Kiếm Tiên.

Hắn muốn vô địch!

Cho nên dù biết Doanh Vô Kỵ đã ngưng tụ nhị phẩm linh thai, trong lòng hắn vẫn không vội

Người lập tức vô địch, sẽ không vội vàng xao động.

Nghe nói Doanh Vô Kỵ còn không có dung hợp Vũ Linh Vương Kiếm, nói vậy cũng là mơ ước Hàm Quang Kiếm, nói như vậy lập tức muốn cùng mình gặp nhau.

Chỉ cần nghĩ về điều này.

Khóe miệng Doanh Vô Khuyết liền điên cuồng con mẹ nó giơ lên.

Cũng đúng lúc này.

Lưu quản sự đã trở lại!

Gã sai vặt bên cạnh nhắc nhở.

Doanh Vô Khuyết lúc này mới mở mắt, chờ Lưu quản sự hành lễ xong, mới hỏi: "Lưu quản sự, thế nào rồi!

Đã lấy về rồi.

Âm thanh Lưu quản sự có chút nhỏ, đem cái hộp nhỏ trong lòng lấy ra.

Lúc mở hộp ra, Công Tôn Lệ ở một bên đọc sách cũng đem ánh mắt ném tới, muốn nhìn xem Doanh Vô Kỵ định phê bao nhiêu tiền.

Doanh Vô Khuyết nhìn thoáng qua, có chút không hài lòng: "Không nhiều lắm 200 lượng, chỉ là có chút vụn vặt, không tiện mang theo.

Doanh Vô Kỵ này, quả nhiên bụng dạ hẹp hòi.

Nhà máy sản xuất ngọc xà và Thư cục kiếm được rất nhiều tiền, tự nhiên mỗi ngày chỉ cho mình 200 lượng.

Loại hẹp hòi thế này không thể làm được đại sự

Tuy rằng bất mãn, nhưng hắn cũng không nổi giận với hạ nhân.

Trong lòng bực tức, tay hướng rương bạc đưa tới.

Nhưng không ngờ.

Chương 599: Đây mới là của công tử Chương 599: Đây mới là của công tử

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lưu quản sự lắc mình tránh đi, sau đó lấy ra một thỏi bạc nhỏ nhất từ trong rương bạc, đặt trước mặt Doanh Vô Khuyết: "Công tử, đây mới là của công tử!"

Doanh Vô Khuyết: "???

Lưu quản sự lại lấy ra một thỏi bạc, đặt trước mặt Công Tôn Lệ: "Công Tôn đại nhân, đây là của đại nhân!"

Công Tôn Lệ: "…..".

Doanh Vô Khuyết trước mắt không khống chế được chân khí muốn giết người, hắn vội vàng đi lên ngăn cản: "Công tử! Phải lý trí!"

Ngươi bảo ta lý trí như thế nào?

Doanh Vô Khuyết dù có khắc chế, cũng chịu không nổi loại nhục nhã này, khí thế toàn thân bốc lên, chỉ vào mũi Lưu quản sự tức giận mắng: "Không thể tưởng được Càn quốc ta, lại còn có loại ác nô này?"

Hắn thật sự không nhịn được.

Nếu ngươi thật sự không muốn trả tiền, vậy không trả là được.

Một lượng bạc này để làm gì?

Vấn đề không phải là tiền.

Mà là thái độ.

Những ác nô này làm sao dám lấy bạc ra?

Lưu quản sự bị ép đến không thở nổi, nhưng vẫn cố gắng trấn định nói: "Công tử! Tiểu nhân đều làm việc theo quy trình, lần này ngài tới Lê, không có quốc thư cũng không có văn thư thông quan, theo quy củ một lượng bạc đã là cao nhất rồi.

Công Tôn Lệ cũng có chút khó khăn, nhưng vẫn hòa giải: "Không có quy củ hay theo quy củ cũng không sai. Một lượng bạc tuy không nhiều lắm, nhưng một tháng chính là ba mươi lượng, đủ ăn mặc.

Lưu quản sự nhỏ giọng nhắc nhở: "Công Tôn đại nhân, một lượng là dùng một tháng.

Công Tôn Lệ: ".....".

Doanh Vô Khuyết: "???

Nụ cười trên mặt Công Tôn Lệ có chút cứng đờ, chỉ vào số tiền còn lại trong rương bạc hỏi: "Không thể nào, không phải ngươi nói mỗi ngày đều lĩnh chi phí tại chỗ sao?"

Không phải!

Lưu quản sự giải thích: "Công tử Vô Kỵ vẫn luôn nói, đại sứ quán bên này phong thủy không tốt, ở lâu dễ dàng đầu váng mắt hoa tứ chi tê dại, cho nên để tiểu nhân mua mấy cây Thiên Ma thượng phẩm trồng ở trong đình viện, còn có thể sắc thành thuốc gọi là Doanh Ma rồi!"

Công Tôn Lệ: “…..”.

Doanh Vô Khuyết: “???

Công Tôn Lệ thấy tình thế không đúng, vội vàng phất tay bảo Lưu quản sự rời đi.

Lưu quản sự cũng sợ không chịu nổi, bắt được cơ hội nhanh chóng chuồn đi, trong lòng lại âm thầm cho mình một cái like, tuy rằng tiếp xúc với Doanh Vô Kỵ không phải đặc biệt nhiều.

Nhưng làm thuộc hạ, hắn cũng hiểu rõ không ít sự tích của Doanh Vô Kỵ.

Biểu hiện của mình hôm nay, hẳn là có thể hợp khẩu vị của Doanh Vô Kỵ

Mang tội lập công chắc là đủ rồi.

Nói không chừng còn có thể thăng chức tăng lương.

Doanh Vô Khuyết: “Xì xì…..”.

Nghe được Doanh Ma.

Hắn thật sự tê dại.

Công Tôn Lệ xoa xoa hai má cứng đờ, khuyên nhủ: “Công tử chớ có tức giận với hạ nhân, mất thể diện!

Doanh Vô Khuyết qua một hồi lâu mới tỉnh lại, cười lạnh một tiếng: “Chỉ là mánh khóe nhỏ, cũng muốn chọc giận ta, Doanh Vô Kỵ thật sự là quá ngây thơ.

Công Tôn Lệ: Đúng đúng đúng!

Doanh Vô Khuyết lấy từ trong ngực ra một khối ngọc bội, đưa cho Công Tôn Lệ: “Khối ngọc bội này làm phiền nhận lấy, lần này đến có đại sự trong người, xã giao hẳn là không ít.

Không cần, công tử!

Công Tôn Lệ bất đắc dĩ lắc đầu: "Ngọc này chính là lễ gặp mặt Bạch tướng quân tặng công tử, đáng giá hảo hảo trân quý. Trên người ta cũng có chút vật đáng giá…"

Vậy sao được!

Doanh Vô Khuyết cười nói: "Chuyến này chính là ngươi giúp ta làm việc, làm sao có thể để cho ngươi tiêu tiền?"

Bây giờ là Lê vương thất có cầu với chúng ta, cho dù Doanh Vô Kỵ có thù với ta, cũng phải ngoan ngoãn đưa chỗ tốt tới cửa, chẳng lẽ chúng ta còn lo không chuộc lại được sao?"

Công Tôn Lệ: "…..".

Là đạo lý này không giả.

Nhưng thủ pháp thu mua lòng người này, luôn cảm giác có chút cứng ngắc.

Thôi!

Vậy thì đem ngọc bội đi cầm

Khoảng cách đến lúc mở Mộ bàn hẳn là không còn bao lâu nữa.

Bọn họ đích xác cần thông qua tiếp xúc với rất nhiều thế lực, tạo áp lực cho Lê vương thất.

Đúng là chi tiêu không nhỏ.

Chỉ dựa vào lộ phí khẳng định không đủ.

Tuy rằng đây là vì lợi ích hãm hại Doanh Vô Kỵ trong lòng có chút hổ thẹn, nhưng ở trước mặt quốc gia, hết thảy cảm xúc cá nhân đều phải đặt sang một bên.

Doanh Vô Khuyết nhét ngọc bội vào trong tay Công Tôn Lệ, sang sảng cười nói: "Làm đi! Chờ Doanh Vô Kỵ đưa tiền cho chúng ta!

Công Tôn Lệ gật đầu: “Vậy đa tạ công tử bỏ đi những thứ yêu thích!

Doanh Vô Khuyết cười xua tay: “Việc nhỏ!”

Vài ngày tới.

Hai người điên cuồng xã giao.

Đem Ngụy gia Hàn gia, cùng với người của liên minh họ Cơ đều tiếp xúc một lần.

Mặc dù không nói chuyện chính sự.

Nhưng đã khiến các đại thế gia đều cho rằng Càn quốc cũng muốn thúc đẩy liên minh họ Cơ.

Hành động này cho Triệu thị áp lực lớn.

Trương Bình Hầu liên tiếp mấy ngày đều cố gắng liên lạc với Doanh Vô Khuyết, đều bị hắn cự tuyệt ngoài cửa.

Chắc hẳn tôn thất Triệu thị và vương thất cũng đã bị quấy nhiễu.

Doanh Vô Khuyết đối với kết quả này cực kỳ hài lòng, tâm tính cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Mỗi ngày chính là vui chơi giải trí, sau đó tu luyện tu luyện.

Ngoài ra.

Chính là ở trong sứ quán, chờ Doanh Vô Kỵ đưa tiền.

Chờ chút.

Đợi đến một ngày trước khi xuất phát vào Mộ bàn.

Doanh Vô Khuyết có chút nóng nảy: “Doanh Vô Kỵ sao còn chưa tới? Chẳng lẽ định trên đường nói sao? Trên đường, tai mắt nhiều, không tiện!

Chương 600: Điên cuồng xã giao Chương 600: Điên cuồng xã giao

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đây là vì sao?

Doanh Vô Khuyết nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra, mặc dù lúc mình xã giao với họ Cơ cũng không tỏ vẻ ủng hộ liên minh họ Cơ thành lập, nhưng thái độ bày ra, đã nói rõ rất nhiều vấn đề.

Vốn còn có một bộ phận tiểu gia tộc lắc lư bất định, hiện tại đã thành thổi phồng họ Cơ.

Thậm chí Hai nhà Ngụy Hàn, cùng với một ít sứ thần quốc gia họ Cơ, đã bắt đầu chúc mừng lẫn nhau

Nhưng Triệu thị vương thất lại rốt cuộc không có phản ứng gì.

Ngay cả Trương Bình Hầu mấy ngày trước vẫn cố gắng liên lạc với mình, mấy ngày nay cũng hành quân lặng lẽ.

Hắn nghĩ mãi mà không rõ !

Ngay từ đầu song phương cứ hao tổn như vậy, đều nghĩ địch không động thủ thì ta không động thủ, bởi vì người động thủ trước, thường thường sẽ trong trạng thái bị động.

Cho nên mấy ngày nay, hắn vẫn ở vào giai đoạn chỉ là cọ xát không làm chính sự.

Chính là vì để cho Lê vương thất gấp, chính mình ngồi trên ăn chốc

Kết quả chính mình bên này đều không có động tĩnh, Lê vương thất bên kia lại một chút động tĩnh cũng không có.

Đây là tình huống gì?

Doanh Vô Khuyết thật sự có chút phiền não, bởi vì hắn tới đây chỉ là vì muốn ăn được chỗ tốt, cũng không phải thật sự ủng hộ liên minh họ Cơ thành lập.

Hắn nhìn về phía Công Tôn Lệ: "Ngươi nói là chuyện gì xảy ra?

Công Tôn Lệ nhíu mày, lắc đầu nói: "Công tử! Nếu loại trừ khả năng Lê vương thất có thể giữ được bình tĩnh, vậy chỉ có hai khả năng.

Doanh Vô Khuyết hỏi: "Cái gì?"

Công Tôn Lệ trầm giọng nói: Hoặc là Lê vương thất tự tin có thể dùng sức một mình ngăn cản liên minh họ Cơ thành lập. Hoặc là, bọn họ tự biết vô lực ngăn cản, cho nên dứt khoát nằm yên mặc kệ

Doanh Vô Khuyết nhíu mày, cảm giác suy nghĩ của Công Tôn Lệ không có vấn đề gì.

Nhưng hai loại tình huống này, đều cảm giác có chút vấn đề.

Bia Mục Dã vô cùng thần bí, trong khoảng thời gian này Càn Lê hai nước cùng nhau trông coi, không thể thiếu một trận nghiên cứu, Bia Mục Dã cứng rắn, căn bản không phải thần binh bình thường có thể chém đứt.

Đã từng có vài Cường giả Binh Nhân cảnh, thử chém xuống Bia Mục Dã kết quả không ngoại lệ, không có lưu lại một chút vết xước.

Tuy nói Lê quốc bên này, có một đạo sỹ quỷ dị có thể chặt đứt Bia Mục Dã, nhưng đạo sĩ hắn là chỉ là có thể dùng bạo lực chặt đứt mà thôi. Không ai hiểu Bia Mục Dã hơn họ Cơ, bọn họ động tác lớn như vậy, há có thể bị Lê vương thất dễ dàng phá giải?

Nhưng nếu là kẻ sau…..".

Triệu Kỵ có thể nhẫn nhịn như vậy sao?

Liên minh họ Cơ vừa thành lập, hai nhà Ngụy Hàn đều tự lập quốc, thực lực Lê quốc ít nhất tổn thất hơn phân nửa, lập tức từ địa vị siêu cấp đại quốc ngã xuống, hơn nữa sẽ gặp phải quái vật khổng lồ họ Cơ này.

Cái này cũng có thể nhẫn nhịn?

Mặc dù bất kể ai thắng, Càn Quốc đều có thể chấp nhận.

Nhưng nhiệm vụ của mình chỉ e là thất bại.

Đây chính là lần đầu tiên tự mình làm chính sự, nếu là làm hỏng, tuy rằng không có ảnh hưởng gì lớn, nói ra cũng sẽ không quá đẹp mắt.

Doanh Vô Khuyết trầm tư hồi lâu, bỗng nhiên lên tiếng: "Thu dọn một chút chuẩn bị xuất phát, đi Cung Ti Kỳ!

Công Tôn Lệ lại không có ý động đậy: "Công tử, ta cho rằng không ổn!"

"Vì sao không ổn?"

Doanh Vô Khuyết nhíu mày.

Công Tôn Lệ cười cười: "Cái gì nên tới thì sẽ tới, không nên tới, chúng ta tới gần cũng sẽ tự rước lấy nhục. Xưởng Ngọc xà vốn là thứ Càn Lê cùng sở hữu, lúc này chúng ta tới cướp, cũng là bởi vì Càn quốc chiếm quyền chủ động, hơn nữa nhắc nhở Công tử Vô Kỵ, Càn quốc mới là mẫu quốc của hắn."

Nếu Lê quốc cho rằng Càn quốc chiếm chủ động, liền nhất định sẽ tới tìm chúng ta, cho dù là kéo tới một ngày trước khi Mộ bàn mở ra, cho dù thời gian gấp một chút, chúng ta cũng có thể đạt được mục đích.

Nếu Lê quốc cho rằng bọn họ chiếm thế chủ động, chúng ta tiến lên, ngược lại sẽ lộ ra lòng tiểu nhân.

Chúng ta hãy chờ.

Nếu Lê quốc chia làm ba, bọn họ đối mặt với áp lực đột nhiên tăng lên, lợi ích của xưởng ngọc xà, bọn họ nên nhường thì vẫn phải nhường.

Nếu họ có thể chịu đựng được lần này, thì chúng ta vốn không tồn tại khả năng đàm phán thành công.

Tuy nói như thế!

Doanh Vô Khuyết hừ một tiếng: "Nhưng vấn đề mấu chốt là, ta nên làm cái gì? Chẳng lẽ nên trở về một cách tầm thường vô vị?'

Nghe những lời này.

Công Tôn Lệ không khỏi âm thầm lắc đầu.

Quả nhiên, vị công tử này vẫn là quá so đo cá nhân được mất, quá muốn chứng minh chính mình.

Lần này tới đây, kỳ thật chủ yếu vẫn là vì Đại hội Kiếm Tiên.

Suốt đêm chạy tới, chẳng qua là vì thuận tay nhặt chút lợi ích mà thôi.

Thành hay không thành, kỳ thật ảnh hưởng cũng không lớn như trong tưởng tượng, cá nhân tài năng Doanh Vô Khuyết, bản thân cũng rất khó chi phối thế cục lần này.

Đạo lý này, Doanh Vô Khuyết hẳn cũng hiểu, nhưng hắn không chấp nhận thất bại của mình.

Công Tôn Lệ suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cười nói: "Kỳ thật suy nghĩ một chút, lần này cũng không phải hoàn toàn

không có thu hoạch, mặc dù không tính xưởng ngọc xà, công tử cũng chưa chắc không có cơ hội lập công.

Doanh Vô Khuyết ánh mắt sáng lên: "Ngươi nói!

Công Tôn Lệ Đạm cười nói: "Công tử ngươi có nghĩ tới, nếu quả thật 3 nhà phân Lê, Lý gia đi đâu không?"

Lý gia?

Chương 601: Vết thương trí mạng Chương 601: Vết thương trí mạng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tâm tư Doanh Vô Khuyết nhất thời linh hoạt.

Hiện giờ Lê quốc, Triệu Hàn Ngụy ba nhà hoàn toàn xứng đáng là ba đại gia tộc, Lý gia mặc dù vững vàng được xưng tụng là đại gia tộc thứ tư, lực ảnh hưởng trên các phương diện cũng kém hơn ba đại gia tộc.

Nhưng Lý gia có một vết thương trí mạng.

Chính là bọn họ đất phong quá nhỏ, hơn nữa đại bộ phận lực ảnh hưởng đều là dựa vào liên hôn có được, căn bản không có khả năng một mình lập quốc.

Sau khi ba nhà phân Lê, Triệu Hàn Ngụy đều tự độc lập.

Lê quốc nguyên khí đại thương, hai nhà Ngụy Hàn mặc dù nhập vào liên minh họ Cơ danh tiếng có một không hai, nhưng liên minh không thể so với một quốc gia, Lý gia mặc kệ đi theo ai, đều có thể sẽ bị hạn chế ở trong quốc thổ.

Ăn đông ngủ tây, căn bản là chuyện không thể nào.

Vậy.

Lý gia đi đâu?

Doanh Vô Khuyết trong lòng nóng lên: "Vậy tất nhiên là Càn Quốc ta, mẫu phi ta chính là người của Lý gia, chờ sau khi ta đăng cơ, trở thành Thái hậu càng là chuyện ván đã đóng thuyền."

Lý gia thích tung lưới rộng rãi, mẹ con chúng ta chính là bọn họ đầu tư thành công nhất.

Nếu là có thể mang theo Lý gia cử tộc dời về Càn quốc, đây chính là thiên đại công lao.

Từ lúc trở về Càn Quốc

Doanh Vô Khuyết liền biết, mẫu thân mình tuy rằng họ Lâm, cũng là người Lý gia tại Lê quốc, không ai hiểu rõ hơn hắn tình cảnh của Lý gian.

Trong lịch sử, Lý gia từng gặp mấy lần đại nạn.

Mỗi lần đều nguyên khí đại thương, nhưng vẫn sẽ rất nhanh khôi phục lại.

Chính là bởi vì bọn họ còn sót lại một chi dựa vào là người thắng tuyệt đối.

Lúc này đây, nếu như 3 nhà phân Lê thật trở thành hiện thực, Lý gia liền lại đến thời điểm lựa chọn.

Ba nhà Triệu Hàn Ngụy tuy mạnh, nhưng sau khi tách ra, ai cũng đừng nghĩ gọi là siêu cấp đại quốc.

Ngược lại Càn Quốc, một nước vừa mới chiến ba nước thanh danh đại chấn, hoàn toàn có giá trị đầu tư.

Hơn nữa Càn Quốc hiện tại thiếu nhất, là thiên tài trung tầng, tài nguyên tu luyện có hạn, thường xuyên sẽ xuất hiện tình huống bỏ qua thời kỳ hoàng kim tu luyện. Nhưng Lý gia chỉ cần chuyển qua, phàm là con nối của nữ tử Lý gia, từ nhỏ đã dùng đại lượng tài nguyên tu luyện

Lý gia cần Càn quốc.

Càn quốc cũng cần Lý gia.

Ngay tại lần trước cùng người Lý gia chạm mặt, Lý gia còn có ý đồ tại ngày mình được lập làm thái tử, trực tiếp gả cho mình hai cái nữ tử tư chất thượng đẳng làm phi tần, lấy Chuyên Húc đế thân cùng Huyết mạch Lý gia, nhất định có thể sinh ra công tử thiên phú rất mạnh.

Vận khí tốt, thậm chí có thể sinh ra một Chuyên Húc đế thân mới!

Chứng tỏ điều này đã có ý định đầu tư.

Doanh Vô Khuyết trong lòng lửa nóng: "Cho nên nói! 3 nhà phân Lê nhất định phải thành, Bia Mục Dã cũng phải sống lại!

Mặc kệ Chuyên Húc đế thân, hay là Huyết mạch Lý gia.

Đều là dựa vào quy tắc huyết mạch mà tồn tại.

Hắn đây là đã hạ quyết tâm để cho lợi ích tối đa hóa.

Công Tôn Lệ hoảng sợ: "Công tử, khi ta và công tử tới, bệ hạ đã nói, chúng ta tới đây chính là để chiếm phần hơn, vạn lần không thể đắc tội bất luận kẻ nào. Công tử nghĩ như vậy, rất có thể sẽ đắc tội Triệu thị!"

Đắc tội thì sao?

Doanh Vô Khuyết cười lạnh một tiếng: "Trong Mộ bàn binh Càn quốc chúng ta không ít hơn Lê quốc, cho dù bọn họ thật sự có thể ngăn cản liên minh họ Cơ, chúng ta cũng có biện pháp làm cho chúng ngăn cản không được!

Công Tôn Lệ: "…..".

Hắn hiện tại có chút hối hận nói những lời vừa rồi.

Trước kia vì sao không phát hiện Doanh Vô Khuyết cấp tiến như vậy?

Chẳng lẽ là gặp Doanh Vô Kỵ, tâm tính đã xảy ra chuyển biến?

Doanh Vô Khuyết trầm giọng nói: "Công Tôn huynh, theo ta ra ngoài, liên lạc với Lý gia một chút.

Công Tôn Lệ: "…..".

Mặc dù có chút khó xử, nhưng trước khi ra cửa, Doanh Việt đã nói với hắn, lần này xuất hành, không nên làm trái ý Doanh Vô Khuyết.

Do dự một lát, vẫn gật đầu.

Một canh giờ sau.

Túy Tiên Lâu.

Một thanh niên mặt như ngọc đi vào nhã gian, hướng hai người chắp tay nói: "Công tử Vô Khuyết, Công Tôn huynh, đã lâu không gặp a!"

Hiệt Giang huynh, mau ngồi xuống!

Doanh Vô Khuyết cười làm ra một cái thủ thế mời.

Người tới tên là Lý Hiệt Giang, chính là cháu ruột của Lý gia chủ, mặc dù chỉ là tứ phẩm linh thai, nhưng ở trong thế hệ trẻ tuổi rất có uy vọng.

Trên thực tế, Huyết mạch Lý gia đối với thực lực tăng lên cũng không có trực tiếp trợ giúp.

Cho nên tu vi đàn ông dòng chính Lý gia vẫn không cao lắm, tứ phẩm linh thai đã không tính là thấp.

Nhưng Lý gia cũng không phải không có cao thủ, bởi vì Lý gia cũng không phải là tất cả nữ tử đều sẽ gả ra ngoài, một bộ phận sẽ ở lại trong nhà, chiêu một ít bình dân thiên tài tới ở rể,

con cái sinh ra đổi họ Lý, thiên phú cùng 3 nhà Triệu Hàn Ngụy không kém bao nhiêu, đều là lực lượng trung kiên của Lý gia, chỉ có điều quyền phát ngôn không cao là được.

Chân chính có thể ở Lý gia cầm quyền, vẫn phải là Lý Hiệt Giang loại này.

Lý Hiệt Giang cười ngồi xuống đối diện Doanh Vô Khuyết: "Công tử Vô Khuyết, ba ngày không gặp, quả thật khiến ta nhớ nhung! đang muốn đến nhà bái phỏng, chưa từng nghĩ Doanh huynh tìm tới cửa trước!"

Doanh Vô Khuyết cười nói: "Không cần công tử kêu, lại nói tiếp ta cũng coi như biểu thân Lý gia!

Lý Hiệt Giang như có điều suy nghĩ, ngược lại cười nói: "Nói như thế, đích thật là ta làm cho quan hệ trở nên xa lạ. Vô Khuyết, Ngu huynh lớn lên vài tuổi, liền cả gan tự cho mình là huynh trưởng.

Doanh Vô Khuyết cũng không tức giận, Lý Hiệt Giang này ở thế hệ trẻ tuổi địa vị siêu quần, hơn nữa đã hơn ba mươi tuổi, phụ thân hắn càng là ứng cử viên hữu lực cho Lý gia chủ kế tiếp.

Tự xưng là huynh cũng không có gì không ổn, huống chi mình còn có chuyện muốn cùng hắn trao đổi.

Chương 602: Phương thức liên hôn Chương 602: Phương thức liên hôn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lý Hiệt Giang như cười như không nhìn Doanh Vô Khuyết: "Vô Khuyết! Lần này mời Ngu huynh tới, đã nghĩ rõ ràng chuyện đám hỏi chưa?

Doanh Vô Khuyết điểm gật đầu: "Nghĩ kỹ rồi!"

Lý Hiệt Giang nhất thời trong lòng vui vẻ, Lâm Thanh xuất thân từ hệ nhánh của Lý gia, khoản đầu tư này tuy rằng cực kỳ thành công, nhưng cùng Lý gia quan hệ chung quy không có thân cận như vậy.

Hôm nay xuất hiện một Chuyên Húc đế thân, bọn họ tự nhiên muốn vững vàng nắm trong tay.

Nhất định phải nắm được!

Nhất là hiện tại Lê quốc thi hành biến pháp, mức độ biến pháp nhìn từ một số phương diện, so với Càn quốc còn ác hơn, các gia tộc bấp bênh.

Lý gia nếu thật sự mất đất phong cùng chức quan, địa vị tất nhiên đột nhiên giảm xuống, rất có thể bị các đại gia tộc xâm chiếm hầu như không còn.

Thật muốn ba nhà phân Lê, độ khó biến pháp của Triệu Lê đột nhiên giảm xuống vài lần, là điều khó

Lý gia đến tột cùng đi nơi nào, thật đúng là không xác định

Tình huống lý tưởng nhất, chính là trực tiếp chuyển đến Hạo Kinh, thông qua phương thức liên hôn, trà trộn vào toàn bộ liên minh họ Cơ.

Nhưng cùng Chu vương thất tiếp xúc một chút, bọn họ đối với Lý gia cũng không phải đặc biệt cảm thấy hứng thú, bởi vì sau khi Hợp Tông, Chu vương thất lấy ưu thế huyết mạch, cũng không thiếu Lý gia một đồng minh như vậy.

Hơn nữa chế độ phân phong truyền thống, sớm đã khiến Chu vương thất ở vào hạn mức cao nhất.

Mặc dù có một ngày, liên minh họ Cơ có thể nhất thống thiên hạ, nội bộ họ Cơ cũng sẽ tìm kiếm thay đổi.

Thay đổi như thế nào hắn không rõ ràng lắm.

Nhưng không có chỗ cho Lý gia.

Cho nên hiện tại…..".

Làm thế nào để chiếm lợi nhiều hơn?

Trước mắt trưởng bối trong nhà nói, đại tranh chi thế sắp tới, rất có thể có một phương thống nhất thiên hạ. Lý gia nên làm nhất, chính là tan rã, tản vào trong các quốc gia, chờ thiên hạ nhất thống, lưu lại một chi kia liền thành chủ gia, khuyết điểm duy nhất là ai cũng không biết Lý gia ở quốc gia này có địa vị là gì.

Càn Quốc chắc chắn là một trong những đối tượng đầu tư trọng điểm.

Khoản đầu tư này, đã bị dòng chính đại biểu sau lưng hắn theo dõi.

Nghĩ rõ ràng.

Lý Hiệt Giang trong lòng có chút hưng phấn: "Ngày mai xuất phát đi Mộ bàn, Lý gia cũng sẽ phái ra thiên tài trong tộc đi theo, tối nay sẽ mở một cuộc tộc hội. Vô Khuyết, không bằng đệ liền thừa dịp ngày này, cùng Nữ tử Lý gia chúng ta tiếp xúc?"

Doanh Vô Khuyết cười nói: "Chuyện tiếp xúc không vội, ta muốn nói là, ta muốn, cũng không chỉ là liên hôn!"

Ánh mắt Lý Hiệt Giang khẽ rùng mình: "Ồ? Vậy điều đệ muốn là…

"Ta muốn chính là, Lý gia cử tộc dời đến Càn quốc!"

Cái này…..".

Lý Hiệt Giang có chút chần chờ, hắn trước khi đến đã nghĩ tới Doanh Vô Khuyết có thể sẽ đưa ra yêu cầu này, thậm chí còn cùng trưởng bối thương lượng một chút.

Nhưng thái độ của trưởng bối rất kiên quyết, đưa ra một loạt điều kiện cực kỳ hà khắc, gần như không khác gì phủ quyết hoàn toàn.

Lý gia sở dĩ sừng sững đến nay, cũng là bởi vì sách lược tung lưới rộng rãi.

Bất quá ở góc độ của hắn, lại không phải như thế.

Hắn một chi này, đối với Lý gia, chỉ là một chi trong đó.

Nhưng đối với bản thân, lại là toàn bộ.

Hắn do dự một chút, hít sâu một hơi nói: "Cũng không phải là không thể cân nhắc!Nhưng Vô Khuyết, ta có mấy vấn đề muốn hỏi đệ!"

Doanh Vô Khuyết gật đầu: "Hiệt Giang huynh cứ nói không sao!

Lý Hiệt Giang trầm giọng nói: "Càn quốc sau khi biến pháp thực hiện chế độ quân công tước, quý tộc mặc dù có thể làm quan, đất phong lại chỉ còn trên danh nghĩa. Lý gia sau khi vào Càn, có thể có đất phong, có thể được phong hầu hay không?"

Doanh Vô Khuyết đã sớm nghĩ tới vấn đề này: "Nếu yêu cầu của Lý gia đối với đất phong và quan chức, chỉ giống như ở Lê quốc. Được đất phong và tước vị, cũng không có gì không ổn".

Công Tôn Lệ ở một bên có chút muốn châm chọc.

Nhưng suy nghĩ một chút vẫn nhịn xuống.

Biểu hiện của Lý gia ở Lê quốc, đích xác có vẻ có chút vô hại, chỉ dựa vào liên hôn thành đại tộc, lại không có quân đội của mình, khẽ cắn môi đích xác có thể tiếp nhận.

Chỉ là điều kiện này, bệ hạ tới nói khẳng định không có vấn đề.

Công tử ngươi tới nói chuyện, có phải có chút bay hay không?

Thật sự có chút chỉ vì cái trước mắt.

Lý Hiệt Giang khẽ gật đầu: "Vậy Vô Khuyết, đệ có thể cam đoan, đệ tức là sau này, thái tử nhất định là con gái Lý thị sinh ra?"

Doanh Vô Khuyết có chút trầm mặc, điểm ấy thật đúng là không thể cam đoan.

Bởi vì Doanh Việt rất ghét ngoại thích.

Nguyên nhân hắn chán ghét ngoại thích rất đơn giản, bởi vì Thái hậu chính là công chúa Sở quốc, cho đến hôm nay triều đình đều có không ít quan viên họ Mễ, tuy rằng nhất trí đối ngoại, quyền lực ngoại thích to lớn vẫn làm cho Doanh Việt rất bất mãn.

Theo tình huống trước mắt mà xem.

Doanh Việt sẽ bài xích ngoại thích, mặc dù mình cưới phi tần họ Lý, về sau cũng chưa chắc có thể lập làm vương hậu.

Mà Thái hậu bên này, một mực sắp xếp cho hắn nhân duyên nước khác, nhưng cái nước khác này, chỉ có Sở quốc.

Doanh Vô Khuyết có chút khó xử: "Cái này…"

Ta biết ngươi khó xử!

Lý Hiệt Giang híp híp mắt: "Nhưng nếu như, Lý gia chúng ta sắp xếp cho đệ nữ tử, là Thể Khôn Thừa?"

Doanh Vô Khuyết: "!!!

Nếu là thể Khôn Thừa, hết thảy đều giải quyết dễ dàng.

Thể Khôn Thừa sinh ra con cái, so với bậc cha chú chỉ mạnh không kém, vậy sinh ra con cái chẳng phải là…

Chương 603: Thùng rỗng kêu to Chương 603: Thùng rỗng kêu to

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lý Hiệt Giang đứng lên: “Chuyện này cũng không phải đệ có thể quyết định, Vô Khuyết đệ có thể trước cùng Càn Vương bệ hạ thương lượng một chút, ta đi ra ngoài chờ!”

Dứt lời, cười khoát tay áo.

Liền rời khỏi nhã gian, đóng cửa phòng lại.

Doanh Vô Khuyết có chút kích động: “Công Tôn huynh, đưa bùa truyền tin cho ta!”

Thể Khôn Thừa rốt cuộc chỉ ở trong truyền thuyết, mặc dù sớm có không ít lời đồn đãi, cũng chỉ có Lê thái tử phi có thể là thật, Lý Hiệt Giang này chưa chắc…”

Doanh Vô Khuyết nhíu mày: “Bọn họ còn dám gạt ta sao?”

“Nhưng mà…..”. Truyền tấn phù chỉ có một tấm!

Không sao! Dùng là được!

Được…..”. đi!

Công Tôn Lệ lắc đầu, chỉ có thể dán Cách Âm phù lên, sau đó lấy ra một tờ truyền tấn phù duy nhất.

Sau khi thúc động.

Quả nhiên là một trận mưa rền gió dữ.

Không ngoài sở liệu, Doanh Vô Khuyết bị giáo huấn phun máu chó.

Doanh Việt nói chuyện đặc biệt ác, ngay cả phế bỏ vị trí công tử, đón Doanh Vô Kỵ làm thái tử cũng nói ra.

Nhưng cuối cùng.

Thùng rỗng kêu go.

Sau khi Doanh Vô Khuyết quỳ trên mặt đất run lẩy bẩy một nén nhang, Doanh Việt đã thay đổi thái độ.

Bởi vì toàn bộ Lý gia cùng Khôn Thừa, thật sự quá gợi lòng tham!

Liên tiếp hai đời Chuyên Húc đế thân, hơn nữa từ yêu mạch cùng Xưởng ngọc xà lấy được tài nguyên, lo gì không thể nhất thống thiên hạ?

Lê Quốc?

Chẳng qua là bại gia tử đắc chí dưới ánh chiều tà lịch sử mà thôi

Vô Khuyết tuy rằng chỉ vì cái trước mắt, nhưng giai đoạn cướp thịt này, chính là nên tham.

Như thế xem ra.

Đứa nhỏ này tuy rằng từ nhỏ không ở bên người, nhưng vẫn giống cô!

Doanh Việt mắng đủ rồi, khoát tay áo nói: "Được rồi! Để tiểu tử Lý gia vào đi!

Vâng!

Doanh Vô Khuyết đứng lên, cuống quít mở cửa, âm thanh run rẩy, ngữ khí lại mang theo vui sướng thắng lợi: "Hiệt Giang huynh! Tiến vào một chút!

Lý Hiệt Giang cười gật đầu, bước nhanh trở lại nhã gian.

15 phút sau.

Hợp tác xác định.

Doanh Việt và Lý Hiệt Giang đều lộ ra nụ cười hài lòng.

Mà sắc mặt Doanh Vô Khuyết, lại khó coi tới cực điểm.

……

Sắc trời dần dần trầm xuống.

Đảo mắt đã về đêm.

Trong Điện Trọng Lê.

Cha vợ con rể ngồi đối diện nhau.

Thần sắc cũng không khó coi như trong tưởng tượng.

Triệu Kỵ nhìn bản đồ trên sách, mày kiếm nhíu lại, lâm vào trầm tư.

Tấm bản đồ này, vẽ toàn bộ Trung Nguyên.

Nhưng lại không giống với bất cứ tấm bản đồ nào trong thiên hạ.

Bởi vì tấm bản đồ này, là Doanh Vô Kỵ mới vẽ.

Trong tấm bản đồ này, không có Lê, chỉ có Triệu.

Triệu quốc thiếu Đất phong Ngụy Hàn, hình dạng thoạt nhìn rất xa lạ, nhưng cũng làm cho người ta hùng tâm bừng bừng.

Mộ bàn sắp mở ra.

Cha vợ con rể hai người đã làm tốt tính toán xấu nhất.

Nhưng nói về tình huống xấu.

Thật ra cũng không tệ lắm.

Bởi vì Triệu Ngụy Hàn chia cắt là kết quả tất nhiên, khác biệt duy nhất, chính là rốt cuộc Triệu thị sau khi hút máu no rồi phân chia, hay là phân cắt trước khi hút máu no.

Hiện tại, bất quá là đem tiến trình sớm hơn mà thôi.

Triệu Kỵ sở dĩ không đau lòng như vậy, là bởi vì hiện giờ đất mới đã dời vào 12 vạn hộ dân chúng, phối hợp với nông cụ bằng sắt mới, hoàn toàn có thể kinh doanh toàn bộ hậu phương lớn.

Đất mới gần như không tiếp giáp với nước khác, chỉ cần phòng ngự Địch quốc, chính là kho lúa an ổn nhất, cuồn cuộn không ngừng vận chuyển nhân tài.

Tôn thất Triệu thị bảo vệ cố thổ, kỳ thật vấn đề cũng không lớn.

Bởi vì Càn quốc muốn đông xuất, cùng Ngụy Hàn xung đột càng lớn, mà Doanh Triệu lại có liên hôn cùng chung làm ăn ở, hơn nữa Triệu thị thực lực vốn chính là nhà mạnh nhất trong ba nhà Triệu Hàn Ngụy, chiến hỏa thứ nhất, rất khó đốt đến Đất Triệu.

Cùng lắm là nhượng lợi cho Càn Quốc giúp bọn họ Đông xuất

Càn quốc cùng liên minh họ Cơ ai có thể đứng ở thượng phong không biết.

Triệu thị chỉ cần nắm chắc mình quật khởi lên trước, Càn quốc cùng Ngụy Hàn không ai thôn tính ai là được.

Hơn nữa sau khi thoát khỏi Ngụy Hàn, thời gian biến pháp cũng sẽ rút ngắn rất nhiều.

Rốt cuộc là chuyện tốt.

Hay là chuyện xấu.

Thật đúng là có chút khó nói chính xác.

Nhưng cha vợ con rể đều có đầy đủ lòng tin đối với chế độ tại Vùng đất mới.

Triệu Kỵ đánh giá Doanh Vô Kỵ: "Tiểu tử ngươi thật sự có cách kiếm tiền giống như ngọc xà?"

Mấu chốt hiện tại, vẫn là vấn đề nhượng lợi.

Mối làm ăn ngọc xà nhượng lợi cho Càn quốc, vương thất muốn có hậu phương lớn để kinh doanh sẽ giật gấu vá vai.

Phải có một sự thay thế.

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Giai đoạn đầu không có Chu vương thất tuyên truyền, chắc chắn sẽ không thể kiếm nhiều tiền nhanh ngay được, nhưng nhiều nhất một năm, nhưng năng lực kiếm tiền của nó cũng sẽ không kém hơn ngọc xà!"

Triệu Kỵ như có điều suy nghĩ nhìn hắn: "Ngươi vì sao không sớm nói cho cô?

Doanh Vô Kỵ buông tay: "Đây không phải là sợ Càn quốc theo dõi sao? Hơn nữa đồ chơi này có lợi cho Vi Nga phái, tốt nhất không nên lấy ra quá sớm. Dung nhi thần giấu trước một chút, nếu liên minh họ Cơ có thể thành công, lấy ra cũng không muộn!"

Cũng được!

Triệu Kỵ không ép hỏi, hắn đã sớm coi con rể này là người một nhà.

Mấy ngày nay Doanh Vô Khuyết cùng họ Cơ quan hệ mập mờ, hỗn tiểu tử này nắm lấy cơ hội liền mắng Lão Lưu manh.

Hơn nữa còn sợ Càn Quốc để ý đến việc làm ăn mới của hắn.

Đây không phải người một nhà.

Ai có thể là người một nhà?

Doanh Vô Kỵ cũng đang tính toán, cũng không biết Hàn Quyện rốt cuộc có đáng tin hay không, nếu hắn thật sự có thể

nghịch thiên cải mệnh, để cho liên minh họ Cơ lần thứ hai chết từ khi chưa thành hình, Lê quốc sẽ có thêm vài năm cơ hội thở dốc.

Chỉ là xem tình huống, hình như thật sự có chút khó khăn.

Chuẩn bị thật nhiều, dù sao cũng là chuyện sớm muộn.

Chương 604: An toàn trên hết Chương 604: An toàn trên hết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ gật gật đầu, ném cho Doanh Vô Kỵ một người gỗ, trầm giọng nói: "Chuyến đi Mộ bàn lần này, an toàn của bản thân là trên hết!"

Doanh Vô Kỵ biết người gỗ này.

Là thân ngoại hóa thâni chưa kích hoạt.

Cha vợ này, vẫn có chút coi trọng mình.

Hắn nhận lấy người gỗ nhét vào trong ngực: "Vâng!

Triệu Kỵ khoát tay áo: "Không có chuyện gì khác, đi xuống nghỉ ngơi đi!

Vâng!

Doanh Vô Kỵ đứng lên, nhưng không có lập tức di động cước bộ: "Đúng rồi phụ vương! Lý Thải Đàm nên sắp xếp như thế nào?"

Lý Thải Đàm vì không muốn bại lộ, bị Triệu Khôi chém thành trọng thương, ở Minh Đô dưỡng thương hồi lâu, bất quá theo Nam Cung Yến nói, nàng cơ bản đã khỏi hẳn, nhưng bởi vì vào Minh Đô chi địa ở Biệt viện Lý thị, hiện tại lại mất đi liên hệ với Nam Cung Yến, kẻ chủ mưu đứng phía sau cũng không dám dễ dàng cứu viện.

Nằm vùng, hẳn là thành công.

Nhưng có ý nghĩa tiếp tục nằm vùng hay không, lại cần phải thương thảo.

Triệu Kỵ hỏi: "Ngươi cho rằng nên như thế nào?"

Doanh Vô Kỵ trầm giọng nói: "Hỗn Nguyên chân khí dùng để nằm vùng có chút lãng phí, hơn nữa nhi thần có nắm chắc khảo vấn ra cách làm chân khí tinh khiết của Nam Cung Yến, hơn nữa dự định phóng huyết cho con bê lép Doanh Vô Khuyết kia. Có hai thứ này, cùng với mối t hâm thù với tên họ Khương, nàng hẳn là có thể an tâm để chúng ta sử dụng!

Triệu Kỵ suy nghĩ một lát, gật đầu nói: "Ngươi quyết định là tốt rồi!"

Vâng!

Doanh Vô Kỵ cười cười, rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Lý Thải Đàm người này rất khó khống chế.

Nhưng lại rất dễ khống chế.

Chỉ cần nắm chắc mục đích của nàng là được.

Chân khí chưa biết tên, cộng thêm Càn vương thất huyết mạch, đủ để cho nàng có được thực lực cực kỳ khủng bố.

Đây chính là sức mạnh để nàng giết Khương Thái Uyên.

Chỉ cần những thứ này chuẩn bị tốt, nàng cơ bản sẽ không làm kẻ bán đứng người khác

Mà hiện tại.

Doanh Vô Kỵ cười cười, nghĩ thầm chân khí Nam Cung Yến thật sự dùng tốt.

Loại hình chiếu ý thức bất chấp khoảng cách này, cộng thêm vãi đậu thành binh cùng với Khiên Ti Khôi, đã dung hợp thành Thuật khôi lỗi cực kỳ biến thái.

20 con rồi.

Điều khiển bất chấp khoảng cách, có thể ở bất cứ nơi nào ở Trung Nguyên, giúp mình làm bất cứ chuyện gì.

Thực lực hạn mức cao nhất, đại khái tu vi tam phẩm linh thai Thai Thuế Cảnh.

Hắn chẳng những đã ở Minh Đô liên lạc với Lý Thải Đàm, thậm chí còn phái khôi lỗi ẩn núp ở phụ cận yêu mạch.

Còn 18 con khác, cũng bị hắn rải rác khắp Trung Nguyên, tùy thời làm việc cho hắn.

Càng kinh khủng chính là, vãi đậu thành binh còn đặc biệt mẹ nó không có phí tổn.

Trong lúc mơ hồ.

Hắn có chút cảm giác

Mình nói gì thì cả thiên hạ phải nghe, rất sảng khoái.

……

Điện Tình Giáng.

Doanh Vô Kỵ thuần thục chui ra, vốn muốn nói cho Đường Đường tin tức tốt này.

Chưa từng nghĩ, vừa đẩy cửa ra, Lý Thải My liền nhào trong ngực khóc nức nở.

Doanh Vô Kỵ hoảng sợ: "Đường Đường, nàng làm sao vậy?"

Lý Thải My không nói gì, chỉ nức nở.

Doanh Vô Kỵ nghe âm thanh, cảm thụ bả vai hơi co rúm của nàng, lệ khí trong lòng lan tràn.

Mẹ nó là ai tới tìm đường chết?

Nhưng hắn hỏi như thế nào, Lý Thải My cũng chỉ là khóc.

Rơi vào đường cùng, chỉ có thể vỗ nhẹ lưng nàng.

Qua một lúc lâu.

Lý Thải My mới từ trong ngực Doanh Vô Kỵ đứng dậy, hốc mắt đã đỏ đến không còn hình dáng.

Hít sâu một hơi nói: "Lý gia tìm tới thiếp!"

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: "Lần trước chúng ta đi Kiếm Các?

Hắn có ấn tượng với lần đó.

Cái gọi là Kiếm Các, chính là nơi buôn bán kiếm.

Bởi vì hắn còn không có bội kiếm, cho nên Lý Thải My muốn bỏ ra số tiền lớn mua cho hắn một thanh để dùng tạm.

Vừa vặn lúc này, đụng phải một người Lý gia.

Uh!

"Vậy tại sao nàng không nói cho ta biết?"

Bởi vì cái này…..".

Lý Thải My từ trong lòng lấy ra một phong thư.

Trên bìa viết một hàng chữ: Nếu không muốn mẹ ngươi chết, tốt nhất là để lại phong thư.

Đồng tử Doanh Vô Kỵ co lại, sát ý bất giác từ trong lòng toát ra.

Hắn nghe Lý Thải My không chỉ một lần nói qua tình huống trong nhà, cha nàng là người đàn ông Lý gia cực kỳ điển hình, hoàn toàn coi nữ nhi là bàn đạp.

Vốn liên tiếp sinh ra hai cái Thể Khôn Thừa, đã ngồi vững vàng vị trí gia chủ, lại bởi vì Lý Thải Đàm biến cố, mất đi một lợi thế trọng yếu.

Vốn muốn tiếp tục cất giấu thể Khôn thừa của Lý Thải My, bởi vì ông ta cho rằng Lê Quốc nguy hiểm quá lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể phân gia, Điền Tề mới là lựa chọn tốt hơn.

Cũng chưa từng nghĩ, tiểu nữ nhi vì đại nữ nhi, chủ động yêu cầu gả vào vương thất Triệu thị.

Theo lý thuyết, chỉ dựa vào năng lực của Lý Thải My, căn bản không liên lạc được với vương thất Triệu thị.

Từ đó, mẹ của Lý Thải My đã bị phế bỏ vị trí chính thê, hơn nữa còn bị giam cầm, chỉ có thể mỗi năm trao đổi thư từ với hai cô con gái một lần, may mà từ tin tức trong thư mà xem, cuộc sống cũng không quá kém cỏi.

Hắn trầm giọng hỏi: "Bên trong phong thư chứa cái gì?

Sắc mặt Lý Thải My có chút tái nhợt: "Một tấm truyền tấn phù.

Bọn họ tìm ngươi?

Uh!

Nói cái gì?

Bọn họ nói…..".

Âm thanh Lý Thải My run rẩy: "Bọn họ nói ta cùng Thái tử nhiều năm, lại chưa sinh con nối dõi, hoàn toàn là lãng phí thể Khôn Thừa. 3 nhà phân Lê là chuyện sớm muộn, bởi vì biến pháp, đi theo Triệu thị cũng không phải là hành động sáng suốt. Cho nên, cho nên…..".

Doanh Vô Kỵ đè nén sát ý trong lòng, ôn thanh hỏi: "Nói cho ta biết, hết thảy vấn đề ta đều có thể giúp nàng giải quyết.

Chương 605: Lê quốc sẽ không sụp đổ Chương 605: Lê quốc sẽ không sụp đổ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lý Thải My trong hai mắt tràn đầy mê mang: “Bọn họ nói muốn cho thiếp tái giá đến Càn quốc làm vương hậu, sinh cho bọn họ một Càn vương mới. Càn vương thất không chấp nhận người không còn trong trắng, cho nên sau khi có được đứa con, nhất định sẽ phế hậu, đến lúc đó ta liền hoàn toàn tự do. Nếu ta không đồng ý, liền giết chết mẫu thân thiếp.”

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Vậy nàng nghĩ như thế nào?”

Lý Thải My cắn cắn môi: “Trước khi vào cung, mẫu thân thiếp từng nói rằng mẹ là hạnh phúc của hai nữ nhi, để cho chúng ta về sau nhất định phải sống cho tốt, một người hạnh phúc, tốt hơn ba người dày vò. Thiếp, thiếp sẽ không thể để mặc… Nhưng Vô Kỵ, chàng có thể cứu mẫu thân của thiếp hay không!”

Ta nhất định sẽ hết sức, chuyện này ta sẽ nói cho phụ vương, cho dù mẹ nàng ở hang hùm đầm rồng, ta cũng có thể cứu người ra.”

Nhưng bọn họ bắt thiếp phải có lựa chọn trước khi 3 nhà phân Lê.

Yên tâm!

Doanh Vô Kỵ híp híp mắt: “Có ta ở đây, trong vòng một năm, Lê quốc sẽ không sụp đổ.

Mà cho dù Hàn Quyện có thể có tác dụng hay không.

Chỉ là hiện tại hắn dùng một pháp thuật thần thông dung hợp tân Thuật khôi lỗi, cộng thêm vài đạo kiếm ý mượn từ Hàn Quyện, hắn liền có cơ hội được cưỡng phá Bia Mục Dã.

Có nguy cơ bị đánh hội đồng, cũng có thể bị cắn trả rất nặng.

Nhưng tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát.

Hiện tại hắn càng quan tâm, là chủ ý chó má này là ai nghĩ ra.

Người của hắn một mực chú ý chặt chẽ chính là Doanh Vô Khuyết.

Phát hiện bọn chúng hôm nay cùng Lý Hiệt Giang tiếp xúc.

Lý Hiệt Giang chính là huynh trưởng cùng cha khác mẹ của Lý Thải Đàm và Đường Đường, cũng chính là trưởng tử của lão súc sinh kia phế bỏ vợ cũ lập với mới.

Chuyện này, khẳng định là do hai người này thúc đẩy.

Nhưng chắc chắn để được thông qua thì phải có sự đồng ý của Lão Lưu manh.

Lão Lưu manh cùng tên tiểu lưu manh này tuy rằng không biết nội tình, muốn hãm hại cũng không phải mình, mà là Triệu Ninh.

Nhưng Triệu Ninh cũng là vợ của ta a!

Lý Thải My có chút lo lắng nói: "Thật sự có một năm sao?

Doanh Vô Kỵ vuốt vuốt khuôn mặt của nàng: "Nàng tin tưởng ta không?

Tin tưởng!

Lý Thải My gật đầu, đối với Doanh Vô Kỵ nàng cực kỳ tin tưởng, nhất là sau khi xem xong "Lương Chúc".

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Nếu đã tin, vậy đừng lo lắng, chuyện này giao cho ta xử lý là được.

Uh!

Mau ngủ đi!

Chàng ôm thiếp đi…..".

Được!

Có lẽ là khóc mệt mỏi, Đường Đường rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Doanh Vô Kỵ nhìn chằm chằm bầu trời đêm, hồi tưởng lại vẻ mặt không rét mà run của nàng khi nhắc tới Lý gia.

Cảm giác thế gia Lý gia ghê tởm này không cần thiết phải tồn tại.

Lý Hiệt Giang ngươi thật đáng chết a!

Cha vợ chắc cũng nghĩ như vậy.

Ngoại trừ làm tan nát Lý gia.

Hắn còn có một việc phải làm.

Đúng rồi.

Tìm cơ hội đập nát sọ một tên hoang dã.

……

Đại sứ quán Càn Quốc.

Doanh Vô Khuyết vốn đang đả tọa tu luyện.

Không biết vì sao.

Bỗng nhiên rùng mình một cái, chân khí trong cơ thể thiếu chút nữa mất khống chế.

Chậm lại một hồi lâu, mới miễn cưỡng ổn định khí tức.

Mẹ kiếp!

Doanh Vô Khuyết nhổ một ngụm đờm, trên mặt tràn đầy lệ khí: “Lý Hiệt Giang ngươi thật đáng chết!

Hắn tu luyện nhiều năm như vậy, chưa từng có xuất hiện qua chân khí mất khống chế tình huống.

Mà hắn đem dị trạng hôm nay, tất cả đều quy kết đến trên người Lý Hiệt Giang.

Nếu không phải là cái bóng của ngày hôm nay.

Chân khí của ta làm sao có thể mất khống chế?

Chó chết Lý Hiệt Giang, trước đó không nói rõ tình huống, đợi sau khi cùng phụ vương quyết định, mới nói người nọ là thái tử phi của Triệu Ninh.

Khi đó, hối hận đã muộn.

Chơi ta phải không?

Doanh Vô Khuyết hiện tại sát ý tràn đầy, thầm nghĩ lập tức đập nát não của tên khốn kiếp này.

Cũng không phải bởi vì hắn thưởng thức Triệu Ninh hoặc là tôn trọng nữ nhân.

Mà là bởi vì…..".

Từ nhỏ đi theo Lâm Thanh cùng Lâm Thiết Ngưu lớn lên, Lâm Thanh kiên trì cùng thủ thân như ngọc, hắn đều là gặp qua.

Doanh Vô Khuyết ta từ nhỏ đã thuần ái chiến thần!

Hắn vốn tưởng rằng trong cuộc đời mình, không có thứ gì quan trọng hơn sự nghiệp.

Nhưng hiện tại hắn phát hiện không phải là không có.

Đó chính là tình yêu thuần khiết!

Không được!

Phải nghĩ biện pháp, giết Lý Thải My.

……

Ngày hôm sau.

Các gia tộc trong thiên hạ trùng trùng điệp điệp từ Giáng Thành chạy tới An Ấp.

Lần này động tĩnh không thể nói là không lớn.

Từ sau khi sứ thần Càn quốc xuất hiện ở Lê quốc, các vương tộc chư hầu trong thiên hạ, cùng với Vọng tộc nổi danh, đều nhận được lời mời của Chu vương thất, phái tới một lượng lớn thiên tài trong tộc.

Đếm được.

Hơn một ngàn người chạy tới An Ấp tìm Bia Mục Dã.

Cộng thêm quân đội của tôi tớ và hộ vệ, đại khái khoảng năm ngàn người.

Khí thế rất đủ.

Nhưng không khí cũng có chút áp lực.

Bởi vì muốn khôi phục huyết mạch một gia tộc, cần tộc Trung Thiên mới có không ít tinh huyết bản mệnh, tổn thương đối với căn cơ cực kỳ nghiêm trọng, nếu không cẩn thận lấy nhiều, thậm chí sẽ bị tàn tật cả đời.

Đương nhiên, nếu cực đoan hơn, giết gà lấy trứng cũng không thành vấn đề.

Cho nên nói, ở đây có không ít người đều là tội nhân trong các tộc, trên tay thậm chí mang theo vòng tay còng chân.

Bọn họ một đám sắc mặt tái nhợt, thoạt nhìn mất hết can đảm, tuy nói có thể bị mang tới đây, bọn họ đều phạm vào tội không nhỏ.

Nhưng cũng không đến mức biến thành những thứ này chứ?

Rút huyết mạch biến thành phế nhân.

Cái này so với giết chúng ta còn khó chịu hơn!

Chương 606: Đều là người đáng thương Chương 606: Đều là người đáng thương

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hơn nữa ngươi rút máu thì rút đi, ngươi rút máu trực tiếp mang đến không được sao, vì cái gì nhất định phải đem người áp tới hiện trường rồi rút, chính là bởi vì nửa thành huyết khí bé nhỏ không đáng kể kia tràn ra sao?

Đều là người đáng thương a!

Công Tôn Lệ nhìn những người trẻ tuổi này, trong lòng có chút không dễ chịu, định nghĩa của bọn họ đối với thiên tài, là người Đột phá Thai Thuế Cảnh ngũ phẩm linh thai, hoặc là ổn định đột phá ngũ phẩm linh thai trở lên.

Vậy những người này là ai?

Có thể được gọi là thiên tài, ít nhất đều là ngũ phẩm Linh thai trở lên.

Mặc kệ thiên phú đến tột cùng như thế nào, khẳng định là bỏ ra nỗ lực cực lớn.

Thật vất vả đột phá Thai Thuế Cảnh, nghênh đón bước ngoặt cả đời, kết quả trở tay đã bị gia tộc mang đi hiến tế.

Lần này các đại gia tộc cũng bỏ vốn gốc,

Có cái gì đáng thương?

Doanh Vô Khuyết ngự mã hành ở một bên, cũng quét mắt nhìn những người đó một cái, vẻ mặt mang theo một tia khinh thường: "Nói là thiên tài, nhưng kỳ thật cũng chỉ như vậy."

Nếu bọn họ thật sự là thiên tài, đạt tới tam phẩm linh thai, nhất định là bị gia tộc trở thành bảo vật, làm sao có thể cam lòng đưa tới hiến tế?

Bản thân thiên phú không đủ, tu luyện không cố gắng.

Bây giờ bị coi là bã thuốc, có thể oán được ai?

Công Tôn Lệ: "…..".

Đối với Doanh Vô Khuyết, hắn chỉ có thể nói là không còn gì để nói. Nếu như không phải Doanh Vô Khuyết tu luyện cũng gian khổ đến biến thái, hắn đã sớm chửi má nó.

Không thể nào.

Trên thế giới này chính là có người tiên thiên thiên phú cường hãn, hơn nữa còn có nhiều tài nguyên nhất cùng sư phụ tốt nhất, dễ dàng đạt tới độ cao mà người khác cả đời cũng không đạt tới, sau đó quan sát chúng sinh một chút, nói một câu "Các ngươi những người này sao lại không cố gắng như vậy a?

Dùng lời của Doanh Vô Kỵ mà nói, những thứ này đều gọi là Thiên Long Nhân.

Bọn họ căn bản không biết người bình thường tu luyện bao nhiêu khó khăn, không có danh sư dạy bọn họ phải đi bao nhiêu đường vòng, tài nguyên tu luyện quý thiếu bọn họ phải trả giá bao nhiêu tinh lực bên ngoài.

Công Tôn Lệ cũng miễn cưỡng xem như thiên tài, nhưng cha hắn là lấy thân phận con thứ tu luyện lên, nói với hắn nhiều nhất là, địa vị hiện tại của ngươi, tất cả những gì ngươi có được, chín phần không phải dựa vào nỗ lực của ngươi mà có được, cho nên ngươi không có tư cách kiêu ngạo.

Thế đạo cứ như vậy.

Công Tôn huynh!

Doanh Vô Khuyết bỗng nhiên mở miệng nói: "Ngươi có quen Giáng Thành không?

Công Tôn Lệ khẽ gật đầu: "Cũng được, chờ sau khi trở về, ta có thể dẫn công tử đi dạo xung quanh.

Hắn chỉ cho rằng Doanh Vô Khuyết trong khoảng thời gian này quá bận rộn, muốn giải sầu, dù sao mấy ngày nay đích xác

ngoại trừ xã giao chính là tu luyện, người này cuồng ngạo nên cũng không muốn đùa giỡn.

Doanh Vô Khuyết nhìn xung quanh một cái, hạ giọng nói: "Vậy ngươi có biết ở đâu mới có thể nhìn thấy Thái tử phi không?"

Cả đêm hôm qua, hắn đều suy nghĩ vấn đề này.

Dù sao chỉ có thể giết Lý Thải My.

Mới có thể phát triển sự nghiệp của mình dưới điều kiện đảm bảo tình yêu thuần khiết.

Dù sao hắn nhìn ra, Lý gia muốn được coi trọng ở Càn quốc, phụ vương cũng muốn nuốt chửng Lý gia. Thể Khôn Thừa đích xác không dễ giải quyết, nhưng mình cũng có thể thử dựa vào số lượng bù đắp, thuần ái mấy cô nương Lý gia, chưa chắc không thể sinh ra Chuyên Húc đế thân.

Chỉ cần có thể sinh ra Chuyên Húc đế thân, hết thảy đều dễ giải quyết.

Cho dù không sinh ra được, một mảng lớn mẫu tộc là công tử Lý thị, cũng đủ để cho Lý gia an tâm.

Về phần những nữ tử Lý thị kia.

Vì thuần ái, chỉ có thể toàn bộ thu vào hậu cung.

Doanh Vô Khuyết biết mình nghĩ hay, muốn đạt được như vậy, nhất định sẽ phải chịu lực cản không nhỏ, nhưng cũng chưa chắc không thể đạt được.

Bởi vì nhân khẩu vương thất họ Doanh quá đơn bạc, Doanh Việt nằm mơ cũng muốn vương thất có thể đơm hoa kết trái.

Cũng may Doanh Vô Kỵ giải quyết vấn đề huyết mạch vương thất, tên phế vật này cũng không phải hoàn toàn không dùng đến.

Điều kiện tiên quyết duy nhất.

Lý Thải My không thể sống.

Công Tôn Lệ không biết trong lòng hắn nghĩ cái gì, chỉ khi trong lòng hắn gấp gáp, liền thấp giọng giải thích: "Thái tử phi bình thường thời gian cơ bản không xuất cung, ta ở Giáng Thành thời gian dài như vậy, cũng ngay tại thời điểm công tử Vô Kỵ đại hôn cũng chỉ gặp qua nàng một lần."

Công tử cũng không cần vội vã gặp nàng như vậy, ta có thể cam đoan với công tử nàng là mỹ nhân hiếm có.

Lúc nói lời này, trong lòng Công Tôn Lệ cảm giác có chút là lạ.

Tuy nói ở trong giới quý tộc, tặng cho tiểu thiếp, hoặc là đem quả phụ nhà người ta thu về là một chuyện rất thường thấy.

Nhưng vợ chồng người ta còn ân ái, liền theo dõi chính thê người ta.

Hơn nữa còn là Thái tử phi.

Không khỏi có chút quá quái dị.

Đây là hành vi gì?

Tuy Công Tôn Lệ biết chuyện này đối với chính trị mà nói, lợi ích của chuyện này vượt xa lẽ thường

Nhưng giá trị quan mộc mạc của hắn, vẫn có chút không tiếp thu được chuyện này.

Thật biến thái.

Doanh Vô Khuyết nhíu mày.

Mỹ nhân?

Mỹ nhân thì có ích lợi gì chứ!

Ảnh hưởng đến tình yêu thuần khiết của ta, cho dù lớn lên giống như Thiên Tiên, ở trước mặt ta đều là một đống phân chó.

Còn có Công Tôn Lệ này, nhìn dáng dấp ngươi ra dáng người, lại còn mưu toan thuyết phục ta tiếp nhận những thứ này?

Thật biến thái.

Chương 607: Mỹ nhân có lợi ích gì Chương 607: Mỹ nhân có lợi ích gì

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Khuyết lắc lắc đầu, quyết định tạm thời không muốn chuyện này, bởi vì Thể Khôn Thừa thiên phú cũng không kém, hơn nữa theo tin tức đáng tin cậy, Thái tử phi đã ngưng tụ thành nhị phẩm linh thai.

Mặc dù ở trong mắt hắn nhị phẩm linh thai ngay cả cứt chó cũng không bằng, nhưng dù sao chính mình bây giờ còn chưa ngưng kết linh thai, cho dù có Chuyên Húc đế thân, cũng không có khả năng đánh thắng được Lý Thải My.

Chỉ có thể mau chóng đột phá, nhưng đột phá không phải đơn giản như vậy, có thể hay không đột phá trước Đại hội Kiếm Tiên đều là một ẩn số, mà Đại hội Kiếm Tiên sau đó, chính mình cũng thiếu không nhiều lắm nên về nhà.

Đau đầu quá!

Làm thế nào để giết người?

Doanh Vô Khuyết càng đau đầu, trong lòng tức giận lại càng nặng, ánh mắt không khỏi hướng về phía Lý Hiệt Giang bên kia.

Đều là đồ chó này!

Nếu sau này mình thật sự bị ép phải buông bỏ tình yêu thuần khiết.

Bắt được cơ hội liền đem con chó này chém.

……Phù…..".

Lý Hiệt Giang chẳng biết tại sao, bỗng nhiên rùng mình một cái, cảm giác giống như bị lệ quỷ Cửu U bò ra nhìn chằm chằm.

Lạ thật!

Lý Hiệt Giang ta chưa bao giờ làm chuyện trái lương tâm, sao có thể có người ghi hận ta như thế?Ảo giác!

Chắc là ảo giác.

"Lý huynh làm sao vậy?

Những người xung quanh lo lắng hỏi.

Lý Hiệt Giang cười giải thích: "Không có việc gì, ăn mặc hơi ít, bị cảm lạnh!"

Nụ cười này, phát ra từ nội tâm.

Bởi vì hiện tại vây quanh hắn, tất cả đều là thanh niên đệ tử đại tộc rất có địa vị, mà bọn họ tiếp xúc chính mình, không phải vì cái gì khác, chính là vì đưa ra lời mời với Lý gia

Dù sao ở trong mắt mọi người, việc Lê quốc chia làm 3 nước, liên minh họ Cơ thành lập đã là chuyện ván đã đóng thuyền.

Lý gia ở nước nào ngụ lại, sớm đã thành chuyện lửa sém lông mày.

Trước kia Lý gia địa vị cũng rất cao.

Nhưng còn chưa bao giờ hưởng thụ qua đãi ngộ cao cấp

Lòng hư vinh của hắn đạt được thỏa mãn cực lớn.

Chỉ tiếc…..”.

Hướng đi của Lý gia đã định, hôm qua lúc trao đổi với Càn vương, hai bên đã quyết định, một khi Lê quốc chia thành 3 nước, Càn quốc sẽ lập tức xuất binh, hộ tống tộc nhân Lý thị vào Càn.

Dù là đắc tội Triệu thị cũng không tiếc, dù sao sau khi tam lập, Triệu thị khẳng định không muốn đánh trận, trong khoảng thời gian ngắn nhất định sẽ liên hợp Càn quốc đối kháng liên minh họ Cơ.

Triệu thị sẽ không trở mặt!

Hơn nữa đất phong của Lý thị vốn cách Càn quốc tương đối gần, do Càn quốc phái binh cứu người, có thể giảm thiểu thương vong của Lý thị.

Thậm chí Lý thị tộc nhân ở Giáng Thành, Càn quốc cũng sẽ bí mật phái cao thủ đến cứu viện.

Điều kiện quá mức phong phú.

Cho nên gia chủ Lý thị mới đồng ý, dù sao gia chủ ở Giáng Thành, hắn cũng sợ chết.

Lý Hiệt Giang xuân phong đắc ý, chỉ cần Lý thị cắm rễ ở Càn quốc, hắn chính là công thần lớn nhất của Lý thị, trở thành gia chủ tương lai chính là chuyện ván đã đóng thuyền.

Lý huynh, chờ sau khi chuyện Bia Mục Dã kết thúc, đến Tề quốc chúng ta uống rượu?”

Người kia vội vàng đoạt lấy câu chuyện: “Hay là đến Sở quốc chúng ta đi, mỹ nhân Sở quốc chúng ta eo đều rất nhỏ!”

Một người mặc trường bào hỏa hồng lắc đầu: “Chẳng lẽ còn có thể nóng bỏng hơn so với nữ tử Viêm quốc chúng ta sao?”

Cái gì uống rượu, mỹ nhân, tất cả đều là lý do, đơn giản chính là muốn cho dòng chính Lý gia chuyển qua, dù sao chất lượng nữ tử dòng chính mới là cao nhất.

Lý Hiệt Giang mấy ngày nay đều bị những cành ô liu này vây quanh, cảm giác cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là một biện pháp: "Đề nghị của các vị, Lý mỗ nhất định sẽ suy nghĩ thật kỹ, chẳng qua hiện tại hành trình thực sự quá gấp, không bằng đợi đến sau khi bia Mục Dã khánh thành, lúc chúng ta nâng cốc tâm sự, bàn lại chuyện này được không?"

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, mặc dù có chút không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Kỳ thật bọn họ cũng cảm thấy vây quanh Lý Hiệt Giang như vậy, sẽ có vẻ mình rất rẻ tiền.

Nhưng cũng không có biện pháp!

Ai cũng biết, sau khi chuyện Bia Mục Dã kết thúc, Lê Quốc trong nháy mắt sụp đổ, trận đấu chia thịt này, khẳng định chủ yếu tiến hành giữa ba nhà Triệu Ngụy Hàn.

Bọn họ người ngoài có thể được chia, cũng chỉ có Lý gia.

Cho nên mấy ngày nay, rất nhiều người đều tiếp xúc với người các chi trong Lý gia, hi vọng trong đó một chi Lý gia có thể định cư tại quốc gia của mình.

Chỉ là, tất cả mọi người không nhận được hồi âm?

Nhưng Lý Hiệt Giang đã nói như vậy, bọn họ cũng không có biện pháp gì, chỉ có thể phẫn nộ tản đi.

Một thanh niên mặc áo đen, thúc ngựa đến bên cạnh xe ngựa Hàn gia, trực tiếp nhảy lên xe ngựa.

Phụ thân! Nhị thúc! Lý gia vẫn không có trả lời.

Thanh niên áo đen vái chào Hàn Giả và Hàn Du, vẻ mặt có chút ngưng trọng.

Hắn tên là Hàn Lưu, là con thứ của Hàn Giả.

Bất quá hiện tại chỉ là con thứ trên danh nghĩa, quan hệ hai nhà Hàn Trịnh đã cơ bản tuyên cáo tan vỡ, không chỉ có phụ nữ Trịnh gia chạy trốn tới vương cung, trên Đất Hàn cũng có rất nhiều con cháu Trịnh gia bị tước chức quan.

Chủ mẫu Trịnh Uyên này, đã chỉ còn trên danh nghĩa.

Mà mẫu thân của Hàn Lưu, lập tức sẽ trở thành chủ mẫu mới.

Hoàn toàn là bởi vì Hàn Lưu ưu tú, hơn nữa đã ngưng tụ thành tam phẩm linh thai, xem như là thiên tài hiếm có của Hàn.

Hàn Giả nhìn thoáng qua phương hướng Lý gia, lông mày nhíu lại.

Chương 608: Hy sinh con trai Chương 608: Hy sinh con trai

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hiện tại hắn ở Hàn gia tình huống có chút không ổn, nhiều năm tới nay tạo uy vọng đều có chút dao động.

Mà nhị đệ tốt của mình, bởi vì chuyện Càn quốc, kiếm được không ít danh vọng.

Hắn đang cần một ít thủ đoạn, để uy tín của mình một lần nữa ổn định lại.

Hàn Quyện xem như một món.

Bàn bạc với Lý gia cũng coi như là một chuyện.

Lại không nghĩ tới, Lý gia tự nhiên giữ được bình thản như thế, liên minh họ Cơ lập tức sắp thành lập, bọn họ vẫn không

lộ ra một chút khẩu khí

Thế cục hôm nay, chẳng lẽ tan rã không phải là giải pháp tốt nhất của bọn họ sao?

Hay là nói bọn họ đã sớm hạ quyết tâm, đem tất cả lợi thế đều đè lên một quốc gia?

Hàn Du nhịn không được cười nói: "Lý gia này thật đúng là không biết tốt xấu, ngay cả thể diện của đại ca cũng không nhận! Nếu ta là đại ca, ta trực tiếp xuất binh cảnh cáo.

Hàn Giả Nhàn nhạt nói: "Bất quá nhị đệ còn chưa phải gia chủ, tạm thời đè nén xung động xuất binh.

Hàn Du: "…..".

Hắn phẫn nộ sờ sờ mũi, nghe Hàn Giả nói như vậy, hắn thật đúng là không có cách nào phản bác.

Trong khoảng thời gian này, danh vọng của hắn ở Hàn gia thật sự tăng vọt.

Nhưng cũng chỉ là tăng vọt mà thôi, muốn lay động địa vị gia chủ của Hàn Giả, kém cũng không chỉ là một chút xíu.

Chỉ có thể chờ Hàn Giả phạm sai lầm.

Nhưng đại ca tốt của mình không làm cái gì thì chả phải cũng chả mắc sai lầm gì sao.

Cho dù phạm sai lầm, hiến tế một đứa con trai liền xong việc, cái này ai có thể chịu đựng được?

Hàn Du đã cố hết sức, nhưng hắn vẫn cảm giác vị trí gia chủ vẫn rất xa xôi.

Mắt thấy sắp lập quốc.

Sau khi lập quốc.

Hàn Giả rất có thể sẽ trở thành Hàn Vương.

Áp lực của mình, thật sự có chút lớn!

Hàn Lưu cười phụ họa: "Nhị thúc cũng không cần lo lắng, phụ thân thần cơ diệu toán, tất nhiên đã nghĩ tới biện pháp đối phó. Huống chi Hàn gia ta nhân tài xuất hiện lớp lớp, thời điểm họ Cơ hợp tông, tất nhiên nhân tài xuất hiện lớp lớp, cần gì rối rắm một cái Lý gia đi hay ở?"

Hắn nói kỳ thật không sai, Hàn gia thật không cần đặc biệt sốt ruột, bởi vì hệ thống bồi dưỡng nhân tài của Hàn gia từ trước đến nay tương đối hoàn thiện.

Thiên tài bậc trung không thiếu.

Chu vương thất cũng hứa hẹn với Hàn gia, sau khi hợp tông, địa vị hai nhà Ngụy Hàn trong gia phả sẽ chỉ đứng sau tông thất họ Cơ, như thế thu hoạch cũng nhiều chỗ tốt nhất từ quy tắc huyết mạch.

Chính là Lý gia, hơn nữa còn chỉ là một chi mạch, nhiều nhất chỉ có thể có tác dụng như thêu hoa dệt gấm

Hàn Du lại cười nhạo một tiếng, như cười như không nhìn hắn một cái: "Đại chất tử thật biết nói, khó trách được phụ thân ngươi ưu ái. Bất quá ta nhớ rõ, ngươi trước kia ở nhà hình như đứng hàng thứ ba, ngươi biết vì sao ta gọi ngươi là đại chất tử không?"

Hàn Lưu: "…..".

Điều này hắn làm sao có thể không biết?

Bởi vì cháu trai lớn cùng cháu trai thứ hai đều bị phụ thân hiến tế, cho nên đứa con thứ 3 trở thành con cả

Vừa nghĩ tới Hàn Hưu chết lặng trong đại lao Phi Ngư Vệ.

Sau khi Hàn Uy cắt lưỡi, không chịu nổi nhục nhã, lúc tu luyện tự tuyệt kinh mạch mà chết.

Ngay cả Hàn Quyện, hiện tại cũng đang đứng trong xe tù phía sau xe ngựa.

Hắn cũng cảm giác sống lưng có chút lạnh cả người.

Thành thật mà nói.

Hắn rất tán thành cách nói của Hàn Giả: Con trai mà Hàn Giả sủng ái nhất, thân phận này rất nguy hiểm, không phải người bình thường có thể khống chế được!

Nhưng loại ánh mắt như khỉ này của Hàn Du, làm cho hắn rất khó chịu.

Hừ lạnh một tiếng đang chuẩn bị phản bác.

Lại bị Hàn Giả lạnh lùng ngắt lời: "Lưu nhi, theo ta xuống xe".

Vâng!

Hàn Lưu cung kính nói vâng, liếc xéo Hàn Giả một cái, liền cùng Hàn Giả nhảy xuống xe ngựa.

Hai cha con chậm rãi đi tới, mặc cho mình chậm rãi rớt lại phía sau đoàn xe.

Giọng Hàn Giả bình thản: "Tâm tính tu vi còn chưa đủ!"

Hài nhi biết sai!

Hàn Lưu vội vàng đồng ý, nhưng vẫn không cam lòng nói: "Con chỉ là không quen nhìn nhị thúc châm ngòi quan hệ phụ tử chúng ta, những năm này phụ thân vì Hàn gia lao tâm lao lực, thúc thế nhưng nhận được không ít chiếu cố từ phụ thân, hôm nay lại i đối nghịch phụ thânkhắp nơ, hài nhi thay phụ thân cảm thấy ủy khuất.

Hàn Giả gật đầu: "Con có tấm lòng này, ta rất vui mừng. Nhưng con thiếu kiên nhẫn như vậy, sau này làm sao làm Thái tử?

Nghe được hai chữ "Thái tử".

Tim Hàn Lưu hung hăng đập mạnh

Tuy rằng hắn đã âm thầm ảo tưởng qua rất nhiều lần, nhưng bị Hàn Giả nhắc tới như vậy, hắn vẫn hưng phấn đến cả người phát run.

Nghĩ lại!

Chờ Hàn gia lập quốc, cha mình không làm Hàn vương, ai mới có thể làm Hàn vương?

Cha đều làm Hàn Vương.

Vậy tương lai đích trưởng tử của mình, không phải là Thái tử sao?

Cho dù lần này liên minh họ Cơ không thành.

Hàn gia lập quốc cũng là chuyện ván đã đóng thuyền.

Bình tĩnh.

Tương lai có thể đến với mình!

Hàn Giả tiếp tục nói: "Mặc kệ như thế nào, hắn đều là nhị thúc của con, đối với trưởng bối nói năng lỗ mãng, dễ dàng bị người ta công kích!"

Hàn Lưu vội vàng khom người đáp: "Nhi thần thụ giáo!

Hàn Giả: "…..".

Tiếng "nhi thần" này của ngươi tới quá nhanh, làm cho vi phụ có chút không thích ứng!

Hai cha con đi chầm chậm.

Vừa rồi chiếc xe ngựa kia đã đi rất xa, mà phương vị của hai cha con, chậm rãi tiếp cận xe tù.

Tuy nói lần này bị áp giải tới các nhà thiên tài phạm nhiều sai lầm, nhưng mọi người vì thể diện, đại bộ phận ăn mặc đều

coi như tử tế, xứng đôi với xe tù thật đúng là không có mấy người.

Hàn Quyện chính là một trong số ít người.

Chương 609: Không hiểu thời thế Chương 609: Không hiểu thời thế

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tuy rằng trong xe tù có chút sạch sẽ, đạo bào trên người hắn thoạt nhìn cũng không bẩn.

Nhưng dù sao còn chưa có đầu xuân, hơn nữa trọng thương trong người, trong gió lạnh đầu xuân, lạnh đến co quắp cả người.

Hàn Quyện đút tay vào trong ống tay áo, nhìn thấy Hàn Giả cùng Hàn Lưu nhảy lên xe tù, lười biếng chào hỏi một tiếng: "Ơ! Phụ vương cùng Vương huynh đến thăm ta!"

Giọng hắn không lớn lắm.

Nhưng cũng không tính là nhỏ.

Đem ánh mắt không ít người hấp dẫn tới.

Mặc dù phần lớn là người Hàn gia.

Nhưng vẫn làm cho sắc mặt Hàn Giả có chút khó coi: "Ngươi đang nói lảm nhảm cái gì đấy?"

Hàn Quyện xì nước mũi một cái, vừa ho vừa nói: "Chúc mừng trước mà thôi!

Hừ!

Hàn Giả hừ lạnh một cái, nhưng nhìn bộ dáng hắn thê thảm như thế, vẫn là từ trong ngực móc ra một bình đan dược, từ trong đó lấy ra một viên đưa tới: "Đan dược chống lạnh!"

Hàn Quyện lắc đầu cười nói: “Chống lạnh phương thức có rất nhiều, lãng phí nhất chính là đan dược, giá rẻ nhất cũng là đan dược, phụ thân cư sĩ vẫn là nên thu hồi lại đi!”

Nhìn hắn vẫn là một bộ dáng cái gì cũng không quan tâm.

Hàn Giả trong lòng dâng lên một trận hỏa khí vô danh: “Nếu không phải ngươi khắp nơi cùng vi phụ cùng Hàn gia đối nghịch, há sẽ lưu lạc đến tình trạng này?Vi phụ hỏi ngươi, ngươi làm những chuyện này, để vi phụ làm sao đem ngươi thả ra xe tù?”

Hàn Quyện Đạm cười hỏi: “Vậy con muốn hỏi phụ thân cư sĩ một chút, con đã làm chuyện gì?”

Ánh mắt Hàn Giả có chút âm trầm: “Vì sao phải trảm Bia Mục Dã?

Vì đại thế thiên hạ.

Đừng nói đến đại thế thiên hạ! Hành vi của ngươi, sớm đã chọc cho thiên hạ nhiều người tức giận!

Là thiên hạ giận, hay là họ Cơ giận?

“Trước khi xuất kiếm với Bia Mục Dã, ngươi có từng nghĩ hành động này sẽ đặt Hàn gia lên giàn lửa hay không?”

Lửa từ họ Cơ, không ai nói Hàn gia phải tham dự Hợp Tông.

Con đường Hàn gia phía trước gian nguy, há là ngươi một đứa hoang phế 20 năm có thể lý giải?”

Hàn Giả thật sự có chút nổi điên, chuyện hắn hối hận nhất hiện tại, chính là đưa Hàn Quyện đi tu đạo, sau khi bị những đạo sĩ kia nhồi sọ, mỗi lời nói cử chỉ đều tản ra mùi hôi thối như tất cả mọi người đều say chỉ có ta tỉnh táo

Hàn Quyện không vội không chậm nói: "Họ Cơ Hợp Tông, chính là hành động đi ngược lại, dưới đại thế, phụ thân cư sĩ tại sao không nghĩ một chút con đường phía trước có phải là tuyệt lộ hay không đây?"

Hàn Giả suýt tức đến hộc máu, cười mỉa: "Ngươi nói đây là tuyệt lộ, vậy ngươi nói cho ta biết con đường phía trước là cái gì? chẳng lẽ còn muốn cả nhà quy hàng cùng Triệu thị, dâng ra thổ địa cùng phong tước, chém đứt huyết mạch Hàn gia, cùng những tiện dân kia tranh đoạt chức quan sao?"

Hàn Quyện cười nói: "Chẳng lẽ rời khỏi phong tước cùng huyết mạch, gia học của Hàn thị không bằng được cả bách tính vốn sách cũng không có mà đọc sao?"

Hàn Giả nghẹn một cái: "Nói nhảm!"

Trong ánh mắt Hàn Quyện lần đầu tiên toát ra vẻ thất vọng.

Lắc đầu khẽ thở dài: "Nói với kẻ không hiểu thời thế giống như nước đổ đầu vịt!"

Thật sự là nghịch tử!

Hàn Giả tức giận hừ một tiếng, lập tức đem bình thuốc ném cho Hàn Lưu: "Ngươi trông chừng hắn, đừng để hắn chết!"

Dứt lời, hung hăng liếc Hàn Quyện một cái rồi nhảy khỏi xe rời đi.

Hàn Lưu nắm chặt bình thuốc, thần sắc có chút phức tạp.

Mặc dù hắn biết Hàn Quyện đã là người phải chết, nhưng vẫn sinh ra cảm xúc ghen tị nồng đậm.

Những nhi tử khác chết lặng lẽ, Hàn Giả khi nào đối với bọn họ quan tâm như vậy, lại đối với người hắn phải chết này nói nhiều lời như vậy.

Chỉ có thể nói rõ một chuyện.

Hàn Giả quan tâm đến đứa con trai này.

Hay nói cách khác.

Hàn Giả chỉ quan tâm đến đứa con trai này.

Nếu không phải liên tiếp biến cố, một khi Hàn gia lập quốc, Hàn Lưu không chút hoài nghi, Hàn Giả sẽ đem vị trí Thái tử truyền cho Hàn Quyện.

Chỉ là có người không biết tốt xấu, ỷ sủng mà kiêu, thế cục tốt như vậy, tự nhiên bị hỏng thành như vậy.

Hàn Lưu nhìn thoáng qua khí sắc vô cùng kém cỏi Hàn Quyện, không khỏi lộ ra thần sắc đùa cợt: "Quyện đệ!

Hàn Quyện Đạm cười hỏi: "Ồ? Điện hạ chê vị trí Thái tử tới quá dễ dàng sao?

Hàn Lưu: ".....".

Hắn có chút tức ngực.

Nghe đồn Vọng Khí Thuật của Hàn Quyện là học từ Âm Dương gia truyền, hiện tại xem ra quả nhiên không giả.

Lời nói kỳ quái này, thật sự có chút làm cho người ta chịu không nổi.

Hàn Lưu hừ một tiếng: "Thân là người Hàn gia, lại làm tất cả những chuyện đều bất lợi đối với Hàn gia, bị đến bước này cũng là do ngươi gieo gió gặt bão. Không chỉ có hại chính mình, còn hại cả nhà mẫu tộc, còn có mặt mũi nào ở chỗ này giả bộ thanh tỉnh, thật sự là buồn cười đến cực điểm!"

Hàn Quyện lười biếng ngáp một cái: "Điện hạ nói cái gì thì là cái đó đi!"

Bộ dáng này của hắn giống như cái gì cũng không quan tâm.

Làm cho Hàn Lưu càng thêm không vui, phượng hoàng rơi xuống đất còn không bằng gà, không biết vị từng là con trai trưởng dựa vào cái gì bày ra tư thái như vậy.

Nhưng vừa mới mở miệng.

Liền nghe được một âm thanh: "Ai! Hàn huynh, ngươi đây là bị điện hạ nào giáo huấn?'

Hàn Lưu quay đầu nhìn lại, phát hiện Doanh Vô Kỵ đang cưỡi một con tuấn mã thảnh thơi chạy tới.

Doanh Vô Kỵ nhìn Hàn Lưu từ trên xuống dưới: "Ồ? Vị điện hạ này hình như rất quen mặt, cảm giác giống như đã gặp ở đâu đó.

Hàn Lưu: "…???"

Hắn hừ lạnh một tiếng: "Phò mã gia đây là đối với việc nhà của chúng ta có gì chỉ giáo?"

Chương 610: Bị thân tình làm tổn thương Chương 610: Bị thân tình làm tổn thương

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay áo: "Chỉ giáo thì không dám nhận, chỉ là muốn cùng đạo huynh ôn chuyện, chưa từng nghĩ đụng vào việc nhà của điện hạ. Ta nói huynh sao lại có thân thích là điện hạ, đây xem ra hẳn là tiền điện hạ của Trịnh quốc. Trịnh huynh, thứ cho ta mắt vụng về, kính xin thứ lỗi.

Hàn Lưu: "…???

Doanh Vô Kỵ chắp tay: "Trịnh huynh xin lỗi, ta cùng biểu đệ ngươi có chuyện muốn nói chuyện, có thể hay không cho chút không gian?"

Hàn Lưu cười lạnh một tiếng, trực tiếp nhảy khỏi xe rời đi.

Tuy rằng Lê quốc chia thành 3 nước đã trở thành sự thật không thể chối cãi, nhưng dù sao bây giờ còn chưa phân, vẫn phải cho phò mã này vài phần mặt mũi.

Diễn kịch diễn thật như vậy.

Suýt nữa bị ngươi gạt!

Chờ Hàn Lưu đi xa.

Hàn Quyện mới lười biếng nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Doanh huynh, từ khi từ biệt từ Mộ bàn, đã lâu không gặp, không biết tìm bần đạo có gì chỉ giáo?

Doanh Vô Kỵ chép miệng, biết Hàn Quyện đây là đang nhắc nhở mình, không nên kéo quan hệ.

Hắn cười cười: "Kỳ thật cũng không có chuyện gì, chính là lần trước cùng đạo trưởng vừa gặp như đã thân, muốn tới tán gẫu hai câu.

Lão đệ.

Hai ta cũng không phải là không quen biết.

Cứ nói thoải mái!

Hàn Quyện khoát tay: "Bần đạo sắp chết, nếu chỉ trò chuyện vài câu thì không cần thiết".

Tán gẫu vài câu cũng là thứ yếu, chủ yếu là không quen nhìn Hàn Lưu kiêu ngạo như vậy.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, theo bản năng bổ sung một câu: "Hoa Lưu mới rơi xuống!

Hàn Quyện: "Hả?"

Hắn có chút khó hiểu, cảm giác lời nói của Doanh Vô Kỵ có chút trừu tượng.

Doanh Vô Kỵ khẽ thở dài một hơi: "Không thể tưởng được đạo trưởng tùy tâm sở dục thế lại vẫn bị thân tình làm tổn thương, xem ra Hồng Trần không phải muốn tránh thoát là có thể tránh thoát.

Hàn Quyện cười lắc đầu: "Doanh huynh chắc là nhìn lầm, ta khi nào bị tình thân làm tổn thương?"

Doanh Vô Kỵ hỏi ngược lại: "Đạo trưởng nếu không bị thân tình làm bị thương, cần gì lúc sắp chết, nói nhiều như vậy với vị cư sĩ phụ thân của ngươi?"

Hàn Quyện dừng một chút, hắn không nói gì, có chút mệt mỏi xoa xoa mi tâm.

Cũng không biết đây có phải là sư phụ nói nhiễm Hồng Trần hay không.

Hắn ngẩng đầu: "Doanh huynh còn có chuyện gì khác sao?"

Doanh Vô Kỵ buông tay: "Không có! Chỉ là ngày đó trộm một miếng ngọc của đạo trưởng trong Mộ bàn, không biết còn có thể trả lại cho đạo trưởng hay không.

Hàn Quyện buồn bã nói: "Thuận theo tự nhiên đi!

Doanh Vô Kỵ: "Cáo từ!

Hàn Quyện: "Không tiễn!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, phóng ngựa xoay người rời đi.

Hôm nay Hàn Quyện yếu ớt hơn trước một chút.

Cũng có thêm chút mùi người.

Trước kia tuy rằng cũng cảm giác người này không tệ, nhưng luôn có loại mùi vị bức bách "Ta đã là đại thế".

Hiện tại giống người, còn rất tốt.

Chỉ là không biết hắn rốt cuộc có tính toán gì, kế hoạch lần này có bị hủy hay không, hắn có thể sống hay không?”

Ai…..”.

Doanh Vô Kỵ ngồi ở trên lưng ngựa, nhìn lướt qua xung quanh, trong mắt có hỉ nộ ái ố.

Có một số người nhìn thấy con đường phía trước phồn hoa như gấm.

Có một số người nhìn thấy cuộc sống ảm đạm không ánh sáng.

Tấm bia Mục Dã này.

Thật đúng là có chút hại người.

……

Trong nháy mắt, mấy ngày trôi qua.

Cách An Ấp về phía Tây Bắc 100 dặm vốn là một mảnh rộng lớn mà cằn cỗi đá sỏi, hiện tại vẫn sừng sững một tòa thành trì đổ nát.

Đây chính là Cựu đô Đại Chu.

Hiện ở nơi giáp ranh Càn Lê.

Tòa thành trì này tựa hồ bị hư ảnh của một mặt mâm đồng đen bao phủ, ngăn cách nó với ngoại giới, ngoài thành trì còn cóquân đội tuần tra, bên phía Càn Lê, song phương đều tự tuần tra, mặc dù không phát sinh xung đột nhưng lại luôn cảm giác trong không khí tựa hồ có tiếng đao binh run rẩy.

Sau khi mọi người đến.

Quân đội hai nước cho đi, năm ngàn người nối đuôi nhau tiến vào trong Mộ bàn.

Chuyến đi Mộ bàn lần trước, Cửu Đỉnh cố đô được neo chặt, tuy rằng lấy lực thống trị của Chu vương thất hiện giờ, trận cơ Cửu Đỉnh buông lỏng là chuyện sớm muộn, nhưng ít nhất hiện tại Cửu Đỉnh vẫn còn ở phương vị ban đầu, dễ dàng dùng để tìm được vị trí bia Mục Dã.

Bia Mục Dã vẫn như cũ.

Cao lớn.

Đứng vững.

Nhưng ảm đạm.

Lễ quan đi theo lập tức bố trí sân bãi.

Bia Mục Dã được thành lập theo Đại Chu, địa vị cực cao trong lễ nghi tế tự, hôm nay khôi phục quy tắc huyết mạch trong bia Mục Dã, đương nhiên cũng phải chấp hành theo Chu Lễ.

Mà chủ trì Chu Lễ, chính là Chu vương thất phái tới quan viên, còn cóvương thất Càn Lê hai nước.

Vì vậy.

Doanh Vô Kỵ cùng hai người quen tụ cùng một chỗ.

Nam Cung Vũ, Doanh Vô Khuyết.

Một Chuyên Húc đế thân.

Một Thổ Đức hậu thiên thể.

Tập hợp đủ rồi.

Đúng rồi!

Thổ Đức Hậu Thiên Thể chắc là thành rồi

Doanh Vô Kỵ ngay từ đầu cho rằng "Luyện thai" trong miệng Nam Cung Yến trong miệng " chỉ là ba hoa chích chòe, sau quất cho ả mấy ngàn roi, cái gì cũng khai.

Phương pháp luyện thai.

Thật đấy.

Mà luyện cái thai chết kia.

Quả thật là con của hai người bọn họ.

Đúng vậy.

Bọn họ thực sự có một đứa con.

Ngay từ đầu Nam Cung Vũ muốn thông qua Bia Mục Dã để đạt được thể Thổ Đức hậu thiên, cũng chưa từng nghĩ thất bại muối mặt, nhưng dùng thuật luyện thai, thì gần như đạt được

Hiện tại Nam Cung Vũ đã ngưng tụ thành nhất phẩm linh thai, cộng thêm Thổ Đức Hậu Thiên Thể, đã được xưng là yêu nghiệt.

Chẳng qua, Nam Cung Vũ lần này tới đây có vẻ đặc biệt khiêm tốn.

Một mực yên lặng đứng ở trong đội ngũ Chu vương thất phái tới.

Doanh Vô Kỵ đi tìm hắn nói chuyện phiếm, hắn ngay cả người cũng không thấy.

Lần này bắt được rồi.

Chương 611: Huynh thật biến thái Chương 611: Huynh thật biến thái

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ như cười như không nhìn hắn: “Nam Cung huynh, ngươi thật biến thái!”

Nam Cung Vũ trầm giọng nói: “Doanh huynh đây là ý gì?”

Ý nghĩa mặt chữ thôi!

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Lệnh muội đều nói cho ta biết”.

Nam Cung Vũ hoảng sợ, sắc mặt xanh mét trừng Doanh Vô Kỵ, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình đạm: “Xá muội làm việc điên điên khùng khùng, không biết giữ mồm giữ miệng, Doanh huynh không thể dễ tin.

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu: “A? Nói như vậy những chuyện ghê tởm kia đều là giả?”

Nam Cung Vũ hừ một tiếng, không trả lời.

Doanh Vô Khuyết mừng rỡ nhìn người khác bị chê cười, nhất là Nam Cung Vũ thường xuyên làm cho hắn sinh ra cảm giác kiêng kỵ, lại càng vui vẻ nhìn thấy bị hắn chê cười: “A?

Doanh Vô Kỵ liếc xéo hắn một cái: “Có kẻ so với một nhà ba người các ngươi còn ghê tởm hơn!”

Doanh Vô Khuyết trong lòng lộp bộp.

Chẳng lẽ Lý Thải My đem sự tình nói cho Lê vương thất?

Loại chuyện này đích xác rất ghê tởm!

Đừng quên dòng họ của ngươi, lúc này mới vừa thành phò mã Lê quốc vài ngày, đã dám ác ngôn chửi bới phụ vương của mình?”

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: “Ta nói ngươi với mẹ ngươi còn có cậu ngươi một nhà ba người!

Doanh Vô Khuyết: “???”

Hai người này không hề nghi ngờ là phá tuyến phòng thủ cảm xúc.

Nhưng chỉ là nổ ra hai kỹ năng rác rưởi.

Doanh Vô Kỵ có chút thất vọng, bởi vì thể chất viễn cổ có thể chồng lên nhau, hiện tại chính mình thân kiêm Thể Khôn

Thừa cùng Chuyên Húc đế thân, hắn cũng muốn chồng lên thêm một cái Thể Thổ Đức xem có hiệu quả gì.

Chỉ tiếc.

Hai tiểu lão đệ này không chịu thua kém.

Hắn rất tức giận.

Nhưng hiện tại không thích hợp để động thủ.

Hôm nào tìm cơ hội đập nát sọ hai người bọn chúng

Nam Cung Vũ trầm giọng nói: "Vô Khuyết huynh chớ giận, có vài người thật vất vả ở rể đến nhà phú quý, còn chưa kịp hưởng thụ vài ngày, đã thấy sản nghiệp trong nhà nhanh chóng sụp đổ, rồi lại vô lực vãn hồi. Nếu ngươi còn không cho người ta than phiền vài câu, không khỏi quá bất cận nhân tình.

Doanh Vô Khuyết gật đầu: "Lời này có lý!"

Beep thêm vài câu.

Hai người tựa hồ tìm được đề tài chung, sau khi tâm sự về Lê quốc chia thành 3 nước, Triệu thị đến tột cùng nên đi nơi nào.

Kết quả phát hiện Doanh Vô Kỵ căn bản không để ý tới bọn họ, sau đó rất nhanh liền trầm mặc xuống, ba người liền ai cũng không để ý tới ai, lẳng lặng chờ những người bố trí hội trường.

Qua ước chừng một canh giờ.

Ngay khi mọi người trông mòn con mắt, hội trường bố trí xong, ngay sau đó chính là lễ nghi rườm rà.

Lại qua hai canh giờ.

Tại các loại tế thiên, tuyên dương uy danh Chu thiên tử qua đi.

Quan viên họ Cơ trước Bia Mục Dã, rốt cục nhìn lướt qua mọi người: "Nghi lễ Tế tổ, hiện tại bắt đầu! tế tổ lần này, tổng cộng có bốn họ 17 nhà, họ Cơ chính là đứng đầu Đại Chu, theo lý nên đi trước bái tế tổ tiên, các ngươi có dị nghị không?"

Người ở đây đương nhiên là không có dị nghị.

Bởi vì những quy trình này đều đã được thương lượng trước, các nhà cũng đã sớm phân phối huyết tinh lỏng.

Quy trình nhất định phải theo Chu Lễ.

Một là từ xưa đều là như thế, hai là lần này các nhà họ Cơ quyền lên tiếng khá cao.

Họ Cơ đầu tiên tế bái bia Mục Dã, mọi người cũng không có ý kiến gì.

Tiếp theo chính là hai nhà Doanh Triệu làm địa chủ, sau đó các nhà đều có phần, dù sao huyết tinh thể lỏng cũng đã phân phối qua, hơn nữa gia tộc Bia Mục Dã huyết tế càng nhiều, quy tắc huyết mạch lại càng mạnh, không cần lo lắng lật lọng.

Nếu thật sự xảy ra vấn đề.

Chu vương thất sẽ bị người trong thiên hạ nhạo báng.

Vẫn còn.

Doanh Vô Kỵ cũng không thèm để ý trình tự phía sau, lực chú ý của hắn toàn bộ ở trên người các nhà họ Cơ.

Dựa theo lời khai của Nam Cung Yến, lần này hai nhà Ngụy Hàn công lao lớn nhất, cho nên sau khi Chu vương thất huyết tế, ngay sau đó chính là hai nhà Ngụy Hàn, sau đó là Nam Cung, Yến, Viêm, Ngô.

Gia tộc trước khi thao tác Hợp Tông, sẽ hưởng thụ được lợi ích lớn nhất của Hợp Tông.

Cho nên người chủ Đao Hợp Tông, đại khái sẽ là người của Nam Cung gia hoặc Cơ Yến, cụ thể là ai, không ai biết.

Nhưng không sao cả.

Bởi vì Hàn gia ở phía trước, nếu Hàn Quyện thật sự có thao tác, khẳng định là trước khi Hợp Tông.

Chỉ cần Hàn Quyện không thành công, Đậu tương Doanh Vô Kỵ vừa rồi giấu ở hội trường, sẽ trong nháy mắt hóa thành khôi lỗi, dùng kiếm ý Hàn Quyện đưa cho chém vỡ bia Mục Dã.

Đang lúc suy tư.

Lễ quan họ Cơ đã bắt đầu tổ chức tế bái người họ Cơ của Chu vương thất, 10 người của Chu vương thất xếp thành một hàng, vẻ mặt từng người như cha mẹ chết, hôm nay chính là thời điểm bọn họ vì gia tộc phồn vinh dâng hiến hy sinh.

Sau khi lễ quan họ Cơ ánh mắt ý bảo, bọn họ từ trong ngực lấy ra một thanh chủy thủ, nhất tề ở trước ngực rạch một đao.

Sắc mặt thống khổ vạn phần, nhưng vẫn muốn dùng chân khí phong bế máu trong tim tùy thời chuẩn bị phun ra.

Lễ quan họ Cơ vẻ mặt hờ hững quét mắt nhìn bọn họ, sau đó lấy ra một bình ngọc có thể nắm chắc.

Nhắm hai mắt lại, pháp chú niệm động.

Chất lỏng trong suốt trong bình liền lăng không bay lên, treo ở trước mặt mọi người, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, tản ra quang huy chói mắt.

Ngưng!

Lễ quan họ Cơ bỗng nhiên mở mắt, thương thế vốn vất vả áp chế đột nhiên không khống chế được, bất quá lại không có

máu tươi phun ra, ngược lại từng cỗ huyết khí trực tiếp phun về phía dược dịch.

Huyết khí hòa tan trong dược dịch, vốn dược dịch trong suốt dần dần biến thành màu đỏ, hình thái cũng chậm rãi trở nên sền sệt.

Ngay tại thời điểm 10 người này lung lay sắp đổ, dược dịch đã cơ bản biến thành màu sắc giống y như Bia Mục Dã, chẳng qua chính là tươi hơn một ít.

Chương 612: Gọt xương trả mẹ Chương 612: Gọt xương trả mẹ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lễ quan họ Cơ sai người đem người đợi xuống tĩnh dưỡng, lập tức điều động chân khí, khống chế dược dịch bay về phía đỉnh Bia Mục Dã, ở một bên phác thảo tên Văn Vương cùng Võ Vương của Đại Chu vương tộc.

Trong nháy mắt, huyết sắc tươi đẹp quán thông toàn bộ gia phả vương thất.

Dịch thuốc này sẽ từ từ khô cạn, cuối cùng hoàn toàn hòa làm một thể với Bia Mục Dã.

Cùng lúc đó, bia Mục Dã dường như cũng sáng lên vài phần.

Phù…..".

Lễ quan họ Cơ xoay người nhìn về phía Ngụy Hoàn: "Ngụy gia chủ, mời!"

Ngụy Hoàn gật đầu, liền mang theo người Ngụy gia đi lên phía trước, sau đó chiếu theo động tác lễ quan họ Cơ, thực hiện một cách rất quy củ

Rất nhanh, Ngụy gia nhất mạch cũng trở nên tươi sáng, độ sáng bia Mục Dã dường như đề cao không ít.

Xem ra tin tức không sai, hiến máu càng nhiều, danh vọng càng cao, đối với Bia Mục Dã khôi phục lại càng mạnh.

Sau Ngụy gia.

Đó là Hàn gia.

Chỉ bất quá Hàn gia chỉ có gia chủ Hàn Giả, mang theo một đứa con trai Hàn Quyện đi lên, để cho tất cả mọi người nhịn không được ngừng thở.

Mà phía dưới người Hàn gia xem lễ, cũng là một đám vẻ mặt nghiêm túc.

Hàn Quyện chết.

Có nghĩa hai nhà Hàn Trịnh chính thức cắt ghế, sau khi Hàn gia lập quốc, sẽ lấy thế cục lôi đình vạn quân giải quyết nội loạn quốc gia.

Hàn Giả cũng có thể rửa sạch hoàn toàn tất cả các nhân tố bất lợi bị nhiễm trong thời gian gần đây.

Đây đối với toàn bộ Hàn gia, đều là sự kiện mang tính biểu tượng.

Chỉ có Hàn Du, vẻ mặt không phải đặc biệt đẹp mắt.

Ai cũng cảm thấy Hàn Giả hiến tế Hàn Quyện là chuyện đương nhiên, bởi vì Hàn Giả đối với những đứa con trai khác cũng là như thế.

Nhưng hắn không nghĩ vậy.

Bởi vì lúc còn trẻ, hắn cùng Hàn Giả uống rượu, sự áy náy của hắn đối với nhi tử không giống là giả.

Hơn nữa lần này Hàn gia, ngoại trừ Hàn Quyện ra, cũng giống như những gia tộc khác chuẩn bị cái gọi là thiên tài làm

lựa chọn dự phòng, 10 người này là Hàn Giả lựa chọn mang theo, rõ ràng là chuẩn bị lưu lại một cơ hội hối hận.

Chỉ cần ông ta lựa chọn bảo vệ Hàn Quyện, sẽ đắc tội với rất nhiều người.

Bản thân cũng có cơ hội tranh giành ngai vàng.

Nhưng không nghĩ tới, cuối cùng ông ta vẫn lựa chọn như vậy.

Hàn Quyện!

Hàn Giả vẻ mặt lạnh lùng cứng rắn, âm thanh cũng có chút khàn khàn: "Hiện tại ngươi hối hận còn kịp!

Hàn Quyện nhàn nhạt cười nói: "Nếu phụ thân cư sĩ có ý giữ con lại, cần gì phải hỏi?"

Âm thanh Hàn Giả mang theo tức giận: "Vi phụ là người Hàn gia, phải cho Hàn gia một lời giải thích!"

"Cho nên nói, lời dặn dò của phụ thân cư sĩ chính là con?" Hàn Quyện lắc đầu cười nói: "Chuyện của Hàn gia, lại muốn một người xuất gia như con khai báo, đúng là một chuyện lạ".

Hàn Giả nhíu chặt mày: "Nếu không có Hàn gia, ngươi thật sự cho rằng có thể bái nhập Thái Thượng Quan môn hạ?"

Ông ta có chút tức giận.

Đúng!

Không sai!

Trịnh Liêm và sư phụ Hàn Quyện là bạn cũ.

Nhưng muốn cứu sống Hàn Quyện, cần vô số thiên tài địa bảo, mấy thứ này Thái Thượng Quan không có khả năng cung, hơn nữa năm đó bản thân Thái Thượng Quan đã khan hiếm tài nguyên.

Nếu không phải mình bỏ ra một cái giá lớn từ trong tộc đổi lấy một lượng lớn tài nguyên, Hàn Quyện thật không có khả năng bái làm môn hạ của Thái Thượng Quan.

Cho tới bây giờ, Thái Thượng Quan bồi dưỡng đệ tử, đều là dùng tài nguyên lúc trước kia.

Hàn Quyện trả lời rất thành khẩn: "Không thể!"

Vậy ngươi…..".

"Nhưng ta bẩm sinh không đủ, cũng là bởi vì phụ thân cư sĩ.

Những cái gọi là nhân quả, đều là nói hươu nói vượn, làm sao có thể…..".

Hàn Giả có chút tức giận.

Hàn Quyện lại trầm mặc một hồi lâu: "Kỳ thật ta vẫn luôn biết, năm đó ta bẩm sinh không đủ, cũng không phải là bởi vì phụ gây họa cho dân, khiến cho nhân quả báo ứng đến trên người ta, thiên hạ này chuyện gây họa nhiều như vậy cũng không thấy nhân quả gì.

Hàn Giả sợ hãi cả kinh: "Ngươi…..".

Hàn Quyện thoải mái cười: "Năm đó nguyên nhân chân chính, là mẫu thân vì giúp ông đoạt được vị trí gia chủ, mạnh mẽ rút ra gần chín thành Tiên Thiên chi khí trong bụng thai nhi, lấy bí pháp trợ giúp ông tăng lên phẩm cấp Linh Thai, đúng không?"

Hàn Giả chợt cảm thấy ngũ nội đều bị đốt cháy.

Cảm giác chột dạ khiến âm thanh ông ta có chút run rẩy: "Hàn Quyện, chuyện này…

Hàn Quyện khoát tay áo: "Ta không muốn tranh luận ai nợ ai, chuyện này cũng tranh luận không ra nguyên cớ gì, ta cũng

không biết nên hận ai nên yêu ai. Ta không am hiểu những thứ này, cho nên dừng ở đây đi!”

Khanh!

Hắn rút ra một con dao găm.

Dao găm giống hệt những người vừa rồi.

Trên mặt lại là vẻ mặt hoàn toàn khác biệt với những người đó.

Hắn đang cười.

Nụ cười vô cùng nhẹ nhàng.

Hắn hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Hàn Giả lần cuối: “Hôm nay ta liền gọt xương trả cha, gọt thịt trả mẹ, từ hôm nay trở đi, chuyện Hồng Trần không liên quan đến ta nữa.

Sau đó, hắn liền điều động chân khí còn sót lại trong cơ thể.

Dao găm chấn động.

Liền có vô số đạo kiếm khí bắn ra.

Đem da thịt, kinh mạch, mạch máu của hắn nhất nhất tháo dỡ.

Rơi trên mặt đất, hóa thành từng đám bụi bay.

Chỉ còn lại máu lơ lửng giữa không trung, không ngừng bốc hơi huyết khí.

Hốc mắt Hàn Giả đột nhiên mở to.

Trong mắt tràn ngập thống khổ, áy náy cùng với khó có thể tin.

Hắn không nghĩ tới, Hàn Quyện lại đi dứt khoát như vậy.

Mà cả hội trường cũng đều nhìn ngây người.

Doanh Vô Kỵ cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn trước bia Mục Dã, không ngờ Hàn Quyện lại lựa chọn phương thức tự sát thảm thiết như vậy. Mà mẫu thân cùng ông ngoại hắn cuối cùng muốn bảo vệ, cũng không phải trưởng bối hiền lành hòa ái.

Hắn thật sự… sống rất phức tạp.

Chương 613: Mau diệt nghiệt chướng Chương 613: Mau diệt nghiệt chướng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thật lâu thật lâu.

Lễ quan họ Cơ nhắc nhở: "Hàn gia chủ!"

Hàn Giả lúc này mới tỉnh lại, giống như hít thở không thông hồi lâu rốt cục một lần nữa hít thở được không khí trong lành, phát ra tiếng thở dốc.

Hắn run rẩy lấy bình thuốc ra, niệm chú ngữ, hấp thu hết huyết khí của Hàn Quyện.

Dược dịch huyết sắc rực rỡ.

Hàn Giả dùng chân khí điều khiển dược dịch, chuẩn bị phác thảo.

Nhưng trước khi phác thảo ông ta lại do dự thật lâu, run rẩy đến không cách nào hô hấp bình thường.

Họ Cơ Hợp Tông ván đã đóng thuyền.

Sau khi bỏ qua khoản này.

Ông ta chính là Hàn Vương danh xứng với thực.

Chỉ là bút mực này, là mạng của con trai mình.

Đây là ranh giới của Hàn gia.

Cũng là ranh giới cuộc đời ông ta.

Cuối cùng.

Ông ta cắn chặt răng.

Vẽ xuống.

Một lát sau, thế hệ Hàn gia trên bia trở nên vô cùng tươi đẹp.

Chọc lấy ánh mắt hâm mộ ghen tị của một đám thế gia họ Cơ, ai cũng thật không ngờ, huyết khí của Hàn Quyện lại có hiệu quả như vậy.

Hàn Giả ngơ ngác ngác xuống đài, cả người như mất hồn.

Nam Cung Vũ lập tức dẫn người tiến lên.

Mà Doanh Vô Kỵ, ý niệm cũng liên thông đậu tương giấu ở xung quanh Bia Mục Dã, tùy thời chuẩn bị ra tay.

Nhưng đúng lúc này.

Dư quang của hắn liếc tới một cái hư ảnh.

Hư ảnh này rất quen mắt.

Hàn Quyện!?

Hàn Quyện lúc này đang hờ hững nhìn Bia Mục Dã, chậm rãi vươn tay phải ra.

Hư không nắm chặt.

Một giây sau.

Doanh Vô Kỵ cảm giác được trong bia Mục Dã bộc phát từng đợt kiếm ý vô cùng quen thuộc.

Két!

Két!

Két!

Từng đợt tiếng ngọc thạch vỡ vụn vang lên.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người.

Vết nứt thật nhỏ, trong nháy mắt trải rộng khắp mặt ngoài bia Mục Dã.

Mà dược dịch vừa rồi Chu vương thất cùng Hai nhà Ngụy Hàn phác thảo cũng mất đi ánh sáng

…….

Hàn Quyện! Ngươi muốn làm gì!

Thằng nhãi ngươi dám!

Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau diệt nghiệt chướng này!

Thao tác của Hàn Quyện khiến da đầu mọi người run lên.

Nhất là các tộc họ Cơ, càng gấp đến độ nội tạng đều bị thiêu đốt.

Họ đã chờ đợi bao lâu cho ngày này!

Mắt thấy lập tức sẽ thành công!

Những quốc gia yếu đuối bị bắt nạt nhiều năm lập tức đứng lên.

Quốc gia quanh năm chỉ có thể nhìn nước khác tranh bá chảy nước miếng lập tức có thể có thực lực tranh bá.

Ăn nhờ ở đậu nhiều năm, khổ nỗi gia tộc không thể lập quốc.

Thiên hạ cộng chủ suy sụp gần ngàn năm muốn tìm lại vinh quang.

Kết quả!

Bỗng nhiên xuất hiện một Hàn Quyện?

Cái này giống như chạy ngàn dặm.

Để mừng đại thọ cho mẹ ruột 60 tuổi.

Kết quả vừa về đến nhà.

Mẹ mất rồi.

Cái này so với mẹ ruột nổ tung còn khó chịu hơn!

Cái này ai có thể nhịn được.

Lúc này thì có vô số đạo sát chiêu bay về phía Hàn Quyện, trong đó không thiếu tuyệt chiêu của cường giả Binh Nhân cảnh, trong đó bao gồm tuyệt kỹ của Hàn Giả, ông ta là người phản ứng nhanh nhất trong tất cả mọi người.

Mà lúc này, kiếm ý giấu trong máu của Hàn Quyện cơ bản đã nổ tung trong bia Mục Dã.

Trên mặt rốt cục lộ ra nụ cười tiêu tan.

Nhìn sát chiêu thổi quét đầy trời giống như mưa rền gió dữ.

Hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Nhưng đúng lúc này.

Bỗng nhiên có mười mấy tráng hán trần truồng chợt xuất hiện, mạnh mẽ đánh về phía hư ảnh của Hàn Quyện, dùng sống lưng và mông trần cứng rắn kháng sát chiêu.

Bành!

Bành!

Bành!

Trên đời này có thể chống đỡ được cuồng oanh lạm tạc như vậy không có mấy người.

Mười mấy tráng hán trần truồng này rõ ràng không ở trong đó, chỉ trong nháy mắt đã nổ tung toàn bộ.

Nhưng mọi người dự đoán cảnh tượng huyết tương thịt băm đầy trời không xuất hiện, ngược lại là nổ tung từng đoàn sương khói màu vàng.

Trong không khí.

Giống như tràn ngập mùi đậu!

Đậu thơm?

Chẳng lẽ là Nam Cung gia vãi đậu thành binh?

Nhưng người ta vãi đậu thành binh, khôi lỗi chết cũng không có mùi đậu!

Thật là quỷ dị!

Sau khi sương khói màu vàng tan hết, hư ảnh của Hàn Quyện đã không thấy bóng dáng, cũng không biết có phải đã tiêu tán theo mười mấy tráng hán kia hay không.

Đây là tình huống gì?

Tất cả mọi người có chút mê mang.

Nhưng hiện tại bên trong bia Mục Dã vẫn không ngừng truyền đến âm thanh "loẹt xoẹt", tuy rằng Hàn Quyện không còn, nhưng hắn tạo thành thương tổn cực kỳ nghiêm trọng đối với bia Mục Dã, nghiễm nhiên vẫn có cảm giác sụp đổ tán loạn.

Mắt thấy bia Mục Dã rạn nứt càng nhiều, thân bia cao mấy trượng cũng đang kịch liệt run rẩy.

Lễ quan họ Cơ lúc này mới thê lương quát.

Đi theo ta, mau cứu Bia Mục Dã!

Cái này giống như lúc tắm bỗng nhiên có người xông tới, ngươi rốt cuộc là che mặt hay là che mông.

Tình huống khẩn cấp, lửa giận công tâm, bọn họ theo bản năng giết Hàn Quyện, tương đương với che mặt.

Bây giờ mặt đã biến mất.

Chỉ có thể che mông.

Mọi người như vừa tỉnh mộng, chạy nhanh đến phía sau lễ quan họ Cơ.

Dưới sự dẫn dắt của lễ quan họ Cơ, những gia tộc còn lại đều tế ra dược dịch, điên cuồng rót vào huyết khí, trong lúc nhất thời huyết tinh mới vô cùng sáng ngời, bắt đầu ngâm vào bên trong bia Mục Dã, tu bổ vết nứt nhìn thấy mà giật mình.

Một lúc sau.

Xung quanh bia Mục Dã gà bay chó sủa.

Mà Doanh Vô Kỵ, cũng thừa dịp loạn thu hồi một hạt đậu tương hoàn chỉnh.

Thở phào nhẹ nhõm.

Hàn Quyện.

Thật đúng là trâu bò!

Vừa rồi thời điểm người này gọt xương trả cha, gọt thịt trả mẹ, hắn liền cảm giác khí tức máu bên trong có cực kỳ quen thuộc.

Không nghĩ tới, tất cả đều là kiếm ý giấu trong đó.

Khụ khụ, đa tạ Doanh huynh!

Đậu tương trong lòng bàn tay, truyền đến một ý niệm yếu ớt.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Ngươi giỏi, làm màu ngươi đến, chùi mông ta đến?"

Hàn Quyện dở khóc dở cười: "Kế sách tạm thời, muốn làm Bia Mục Dã bị thương nặng, chỉ có thể tan rã từ bên trong.

Chương 614: Giấu kiếm ý trong máu Chương 614: Giấu kiếm ý trong máu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ có chút không nói gì: “Trước đó ta cũng cảm giác, Bia Mục Dã cắn trả cũng không có gì, kết quả ngươi thời gian dài như vậy đều khôi phục không lại, vội vàng ở trong máu giấu kiếm ý?”

Hàn Quyện bất đắc dĩ nói: “Bất đắc dĩ!

Doanh Vô Kỵ chép miệng, cũng không biết nói đạo sĩ này như thế nào.

Tuy rằng bình thường một bộ nhìn thấu Hồng Trần, vừa rồi lúc tự mình chấm dứt cũng vô cùng tiêu sái.

Nhưng có thể nhìn ra được, hắn hẳn là đối với Hồng Trần vẫn có một tia luyến ái.

Chỉ là Hồng Trần không đáng để quyến luyến.

Hắn mở miệng hỏi: “Bây giờ ngươi định làm gì? Thân thể cũng không còn.

Hàn Quyện trầm mặc trong chốc lát: “Làm phiền Doanh huynh thu lưu chút thời gian, đợi ta tìm ra con đường linh tu, sẽ tự mình rời đi, không gây thêm gánh nặng cho Doanh huynh.

Doanh Vô Kỵ cười cười: “Ta thấy ngươi vừa rồi cũng đột phá Tụ Thần tầng 13, ta đối với con đường linh tu cảm thấy rất hứng thú. Lần này ngươi đắc tội liên minh họ Cơ, nói vậy cũng ở nơi khác lăn lộn không nổi nữa.”

Lần này ngươi giúp Lê vương thất đại ân, ta trở về nói với phụ vương một chút, Lê quốc chưa chắc không có nơi dung thân cho ngươi”.

“Vậy thì đa tạ!”

Hàn Quyện cũng không khách khí với hắn: “Đúng rồi Doanh huynh! Đậu tương này thật thần kỳ, vì sao có thể dung nạp thần hồn?

Chết tiệt!

Đây cũng không phải đậu tương bình thường.

Đây là đậu tương vãi đậu thành binh!

Từ khi bị thần thông ảnh hưởng, nó liền tùy thời có thể biến thành tráng hán trần truồng, tối thiểu cũng được cho là khôi lỗi thượng phẩm, một cái hồn phách ngắn ngủi sống nhờ thì không có vấn đề.

Nghĩ vậy nhưng hắn bĩu môi: "Tại sao ta phải nói với ngươi?"

Hàn Quyện lại hỏi: "Cuối cùng vẫn còn hơi chật, có thể đổi chỗ cho bần đạo không? Ta thấy thanh kiếm này của ngươi đã không tệ!

Doanh Vô Kỵ mặt không chút thay đổi: "Miễn bàn!"

Đùa thôi.

Vợ tặng!

Có thể cho ngươi ở?

Hắn lại từ trong ngực móc ra mấy hạt đậu tương, nắm chặt cùng một chỗ: "Đạo huynh vất vả, ta trước sắp xếp cho ngươi một gian phòng, gian này ở mệt ngươi liền đổi gian khác ở.

Hàn Quyện: "…..".

Căn phòng thần kỳ này.

Bần đạo thật sự là mở mắt!

Trong lúc hai người nói chuyện phiếm, trước bia Mục Dã đang khóc cha gọi mẹ.

Hiện tại bia Mục Dã tràn đầy vết rách, tuy rằng đã ngừng rung động, nhưng tiếng ngọc thạch vỡ vụn rất nhỏ vẫn không có ngừng.

Ngược lại dược dịch hấp thu vô số huyết khí đã tiêu hao hầu như không còn.

Sao thế

Một đám người sứt đầu mẻ trán.

Mắt thấy bia Mục Dã càng ngày càng ảm đạm.

Lễ quan họ Cơ ngồi không yên, âm thanh thê lương nói: "Dược dịch tổng cộng có 17 phần, họ Cơ đã dùng ba phần, tu bổ lại chỉ dùng 12 phần, còn có hai phần ở nhà nào?

Một lúc.

Mọi người tranh nhau nhìn quanh.

Cuối cùng.

Ánh mắt bọn họ đều rơi vào Doanh Vô Kỵ cùng Doanh Vô Khuyết.

Trong ánh mắt không khỏi toát ra lửa giận.

Đôi huynh đệ này, là từ đâu toát ra cực phẩm?

Lễ quan họ Cơ bước đi vội vàng đi tới, ánh mắt trước tiên nhìn về phía Doanh Vô Khuyết: "Công tử Vô Khuyết, hôm nay Bia Mục Dã bị thương nặng, kính xin đem dược dịch trả lại cho ta!"

Doanh Vô Khuyết thần sắc bình đạm: "Họ Cơ tìm chúng ta thương lượng điều kiện mở Mộ bàn, chính là dược dịch so với người khác nhiều hơn một chút, như thế nào hiện tại Mộ bàn mở ra, các ngươi lại muốn đòi lại dược dịch?

Lễ quan họ Cơ không nói gì, nhưng sắc mặt lại trở nên có chút khó coi.

Mà những người khác, ánh mắt nhìn về phía Doanh Vô Khuyết cũng tràn ngập lo lắng.

Doanh Vô Khuyết thấy tình thế không tốt, liền cười ha ha đứng lên, từ trong ngực lấy ra dược dịch đưa tới: "Người Càn Quốc chúng ta thích nhất chính là giúp người làm việc thiện, nếu họ Cơ cần gấp, vậy tạm thời cho các ngươi mượn, cầm đi dùng đi!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Chậc chậc!

Chỉ có ngươi biết khoe khoang.

Lễ quan họ Cơ lúc này sắc mặt mới dễ nhìn một chút, xoay người nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Phò mã gia, phần Triệu thị đâu?"

Doanh Vô Kỵ méo miệng cười.

Mẹ nhà nó

Lúc trước thì hội đồng khi dễ chúng ta

Hiện tại tả tơi thì lại nhớ tới chúng ta?

Sao?

Dược dịch cho các ngươi, để các ngươi tiếp tục khi dễ chúng ta?

Dược dịch, ta vừa rồi nhìn Bia Mục Dã vỡ, liền nghĩ đồ chơi này hẳn là không dùng được nữa nhưng suy nghĩ cũng không thể lãng phí, liền trực tiếp uống!"

Uống?

Uống!

Ta tin ngươi cái quỷ.

Lễ quan họ Cơ cũng sắp tức chết, nhưng vẫn chỉ có thể đè nén tính tình nói: "Phò mã gia nói đùa nữa"

“Thế nhân đều biết ta rất hài hước, ngươi nói ta nói đùa, chính mình lại không cười, có phải hay không cười nhạo năng lực nghiệp vụ của ta giảm xuống?”

Lễ quan họ Cơ: “???”

Tai nghe tiếng bia Mục Dã vỡ vụn không ngừng.

Hắn rốt cuộc đè nén không được tức giận trong lòng: “Phò mã gia đây là dự định cùng thiên hạ đối địch?”

“Đối địch với thiên hạ? Ôi, đừng chụp mũ nữa”

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: “Đầu tiên, dược dịch này là đồ của chúng ta!Tiếp theo, ta uống đồ của mình, không cần báo cáo với ngươi!Vị quan gia này luôn miệng nói ta đối địch với thiên hạ, là định mổ bụng ta ra kiểm tra sao?”

Lời còn chưa dứt.

Xung quanh liền vang lên tiếng đao kiếm rời vỏ leng keng.

Lần này đi theo đều là binh Lê quốc, trông coi thủ đô, cũng có một nửa là quân đội Triệu thị.

Trọn vẹn gần vạn thanh đao ra khỏi vỏ, trong không khí nhất thời tràn ngập sát khí lạnh thấu xương, khiến tất cả mọi người câm như hến.

Lễ quan họ Cơ càng cứng đờ, phẫn nộ kinh ngạc trừng Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ đánh giá hắn một hồi, bỗng nhiên cười nói: “Doanh Vô Kỵ ta là người làm ăn, chú ý nhất chính là thành tín!

Đại nạn như thế trước mắt, ta có thể gánh không nổi chuyện này.

Chương 615: quá súc sinh Chương 615: quá súc sinh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nếu chuyện này truyền ra, sau này chúng ta làm ăn cũng không dễ làm.

Bụng Doanh mỗ ở chỗ này, làm phiền quan gia trả lại sự trong sạch cho Doanh mỗ!

Nói rồi.

Trực tiếp từ trong ngực lấy ra một thanh chủy thủ.

Trước mặt mọi người, chậm rãi nhét vào trong tay lễ quan họ Cơ.

Lễ quan họ Cơ: "Xì…..".

Mọi người ở đây: "Xì…..".

Doanh Vô Khuyết cũng hoảng sợ nhìn Doanh Vô Kỵ, không nghĩ tới đệ đệ cùng cha khác mẹ của mình, được lý lại lấn tới như thế

Quá con mẹ nó súc sinh.

Tự nhiên so với ta còn hiển thánh hơn?

Lễ quan họ Cơ tay cầm chuôi đao, trên trán chảy ra mồ hôi mịn màng, sắc mặt càng là vô cùng xấu hổ: "Ai à, ngươi, phò mã gia, ta cũng không phải nghi ngờ phò mã gia nói dối!"

Hắn thừa nhận, vừa rồi chính mình có hơi bốc.

Chương 616: Bức bách vứt bỏ tình yêu thuần khiết

Bởi vì dọc theo đường đi, hắn đã ngầm thừa nhận liên minh họ Cơ đã thành lập.

Tâm tính cũng từ một Chu thất lễ quan không hề có thực quyền, chuyển biến thành quyền thần của liên minh họ Cơ như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Nhưng bây giờ.

Bia Mục Dã nguội rồi.

Nhưng tâm tình hắn lại không có chuyển biến trở về.

Hồn nhiên quên mất đây là địa bàn của Triệu thị.

Trước mặt người ta gần vạn quân đội, mổ bụng phò mã gia nhà người ta?

Có điên đâu?

Cho dù còn có một bộ phận làquân đội Càn quốc.

Nhưng Doanh Vô Kỵ cũng là công tử Càn Quốc!

Ngươi trông cậy bọn họ động thủ với công tử nhà mình?

Đừng nói mổ bụng Doanh Vô Kỵ.

Phàm là hắn dám rút dao găm ra khỏi vỏ, binh lính nơi này cũng dám đem hắn chặt thành thịt băm.

Hơn nữa lý do vô cùng chính đáng.

Doanh Vô Kỵ hờ hững nhìn hắn: “Làm phiền quan gia trả lại cho ta một cái trong sạch, nói cho người Thiên Hạ, ta rốt

cuộc có uống hay không?"

Phò mã gia chớ có nói giỡn!

Lễ quan họ Cơ rốt cục suy nghĩ cẩn thận, vẻ mặt đều là nụ cười sáng lạn: "Phò mã gia sắc mặt hồng nhuận, tất cả đều là hiệu quả uống thuốc, Phò mã gia uống đồ của mình có thể hiểu được, ta há có đạo lý mổ bụng Phò mã gia nghiệm đồ của Phò mã gia?

Mọi người: "…..".

Doanh Vô Khuyết: "…..".

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Nói như vậy, ta là trong sạch?"

Lễ quan họ Cơ cười nói: "Phò mã gia đương nhiên là trong sạch!"

Doanh Vô Kỵ: "Âm thanh không đủ lớn!"

Lễ quan họ Cơ hắng giọng nói: "Phò mã gia đương nhiên là trong sạch!

Doanh Vô Kỵ lúc này mới ngồi xuống, ngáp khoát tay áo: "Quan gia mau đi tu sửa bia Mục Dã đi, nếu chậm trễ thời gian quá lâu ở chỗ Doanh mỗ, Doanh mỗ lại không xứng đáng với người trong thiên hạ!

Lễ quan họ Cơ: "…..".

Sắc mặt hắn đỏ bừng.

Nhưng chỉ có thể xoay người rời đi, âm thanh đã phẫn nộ đến vặn vẹo: "Đi!"

Tiếp tục.

Thao tác tương tự tạo ra dịch thuốc, tiến hành tu bổ vết nứt mấu chốt bên trong bia Mục Dã.

Khi mọi chuyện kết thúc.

Tuy rằng tiếng vỡ đã ngừng, nhưng bia Mục Dã vẫn là vết nứt trải rộng, giống như là dùng keo dán dán lên thủy tinh vỡ, tuy rằng thoạt nhìn vô cùng hoàn chỉnh, lại làm cho người ta cẩn thận từng li từng tí, căn bản không dám đụng vào nó.

Sợ một cái không chú ý, sẽ làm cho toàn bộ bia Mục Dã vỡ thành cặn bã.

Mà màu sắc tổng thể của bia Mục Dã so với lúc trước ảm đạm hơn mấy lần.

Theo Doanh Vô Kỵ đoán chừng, cái gọi là quy tắc huyết mạch này, chỉ sợ chỉ còn lại 20% so với thời kỳ toàn thịnh.

Lễ quan họ Cơ sắc mặt vô cùng khó coi, nhưng cũng chỉ có thể hướng Doanh Vô Kỵ Doanh Vô Khuyết cười làm lành nói: "Hai vị công tử, bia Mục Dã bị thương nặng, cần Chu vương thất bỏ ra cái giá lớn tu sửa, trong vòng ba ngày liền có thể đến, không biết vương thất hai nước có thể thuận tiện hay không, chớ phong tỏa cố đô?"

Tu sửa?

Tu sửa cái mẹ ngươi!

Doanh Vô Kỵ đang chuẩn bị mở miệng cự tuyệt, lại nghe ý niệm Hàn Quyện truyền thanh.

"Doanh huynh! Bia Mục Dã khắp nơi đều là thương thế do kiếm ý ta lưu lại, đã là tích trọng khó lui, cho dù bọn họ tu bổ vết nứt nghiêm trọng nhất, cũng chỉ kéo dài hơi tàn, không có khả năng tiếp tục hồi phục. Không cần bởi vậy mà hãm mình vào cảnh giới bất nghĩa!

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo: "Lê quốc không có ý kiến, Càn quốc mà nói ngươi hỏi Tiểu lưu manh!"

Doanh Vô Khuyết: "???

Bạn nói ai là Tiểu lưu manh?

Mắt thấy lễ quan họ Cơ trong nụ cười mang theo nịnh nọt, hắn chỉ có thể cười nói: "Yên tâm! Bia Mục Dã chính là trọng khí thiên hạ, Càn quốc chúng ta lại nào có lý ngăn cản tu sửa, thiên hạ đại tộc đều liên quan đến đây, còn làm cho Chu vương thất hao tâm tổn trí!"

Hắn đương nhiên sẽ không ngăn cản.

Vừa rồi lề mề một chút, cũng bất quá là muốn bán nhân tình.

Đối với Bia Mục Dã, hắn đương nhiên là tình cảm chính diện nhiều hơn một chút.

Dù sao, hắn cũng muốn có một đứa con trai thức tỉnh Chuyên Húc đế thân.

Quy tắc huyết mạch phế đi cũng không được!

Doanh Vô Kỵ quét mắt nhìn mọi người một cái, khoát tay nói: "Nếu Bia Mục Dã có Chu vương thất đến quan tâm, mọi người liền giải tán đi!"

Mọi người nhìn nhau,

Ai cũng không nghĩ tới, lần này huyết tế Bia Mục Dã, lại sẽ là loại kết cục này.

Bọn họ nhìn hỗn độn đầy đất này, thậm chí có loại cảm giác dường như đã qua mấy đời.

Đi, đương nhiên là không muốn đi.

Nhất là các nhà họ Cơ, bọn họ ai cũng không tiếp nhận được cảm giác vỡ mộng.

Ngược lại áp lực tâm lý hai nước Tề Sở nhỏ hơn một chút, rời khỏi không gian Bia Mục Dã trước.

Họ Cơ cho dù không muốn, cũng chỉ có thể rời đi theo.

Trong đám người.

Doanh Vô Kỵ không thể nghi ngờ liếc tới Hàn Giả một cái, cảm giác lão ta thất hồn lạc phách, giống như bỗng dưng già đi mười mấy tuổi.

Chậc chậc.

Doanh Vô Khuyết tuy rằng tâm tình cũng rất phức tạp.

Nhưng lại mơ hồ có loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Chương 616: Bức bách vứt bỏ tình yêu thuần khiết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Rốt cục không ai bức bách mình vứt bỏ tình yêu thuần khiết!

Nhưng cũng không thể xem nhẹ.

Bởi vì Lê Quốc phân tam là chắc chắn, chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn, dù sao ai cũng không muốn bị Triệu thị hút máu, nhất là Vùng đất mới Đại Lê hôm nay, năng lực hút máu thể hiện ra mạnh đến đáng sợ.

Hôm nay qua đi, hai nhà Ngụy Hàn nhất định sẽ liều mạng vì lập quốc tìm kiếm tính pháp lý chính đáng.

Mặc dù không dễ dàng

Nhưng chỉ là sớm hay muộn.

Nếu vượt qua ba năm trở lên, hai nhà Ngụy Hàn sẽ thật sự bị hút phế, hai nhà Ngụy Hàn rất gấp.

Nếu như khi đó Lý Thải My còn chưa sinh ra nhi tử Triệu thị, chỉ sợ còn bị phụ vương cùng tên khốn kiếp Lý Hiệt Giang kia chi phối.

Không được!

Doanh Vô Khuyết nghĩ nghĩ, vẫn cảm giác tình yêu thuần khiết của mình có thể gặp nguy hiểm.

Suy tư thật lâu, đuổi theo Doanh Vô Kỵ: “Vô Kỵ! Thái tử Lê quốc thành hôn nhiều năm cũng không có con nối dõi, đến tột cùng là Triệu Ninh không được, hay là Lý Thải My không được?”

Không nói cái này còn tốt.

Vừa nói Doanh Vô Kỵ liền nhịn không được tức giận bốc lên?

Thế nào?

Ba nhà phân Lê không thành.

Con mẹ nó,ngươi gấp cái gì chứ

Ánh mắt hắn lạnh lẽo: “Liên quan gì đến ngươi?”

Doanh Vô Khuyết: “…..”.

Hắn nhịn không được rùng mình một cái.

Bởi vì ánh mắt Doanh Vô Kỵ vừa rồi, làm cho hắn không chút hoài nghi, Doanh Vô Kỵ một khi có cơ hội, sẽ đập nát sọ não của mình.

Nhìn Doanh Vô Kỵ cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Lệ khí trong lòng hắn lan tràn.

Chỉ là một Nhị phẩm Linh thai, cũng dám giả bộ với ta?

Ngươi cũng liền hiện tại giả bộ.

Chờ ta đột phá Thai Thuế Cảnh, đừng để cho ta tại Đại hội Kiếm Tiên đụng phải ngươi, bằng không đập nát sọ não của ngươi!

……

Trời tối .

Sứ đoàn các nước phái tới không có lập tức rời đi.

Mà là dựng trại gần cựu đô.

Chỉ là ngoại trừ doanh trướng Triệu thị, bầu không khí của mỗi doanh trướng, đều có áp lực khác biệt.

Trong số đó.

Chu vương thất cùng Ngụy gia đặc biệt khẩn trương.

Vì lần này khôi phục quy tắc huyết mạch, bọn họ đều tự hiến tế 10 sinh mạng.

Những người này tuy có tội, nhưng nếu bồi dưỡng hoàn toàn có thể trở thành lực lượng trung kiên của từng gia tộc.

Nhưng bây giờ.

Những người trẻ tuổi này đều phế đi, đang nằm ở trong lều trại của mình ô oa kêu thảm thiết, nhưng bọn họ trả giá, lại không có được nửa điểm hồi báo, dược dịch ẩn chứa huyết khí còn chưa ngưng kết thành huyết tinh, liền theo bia Mục Dã vỡ vụn tràn ra.

Đau lòng!

Nhưng so với mất đi là những người trẻ tuổi có tương lai.

Việc thành lập Liên minh họ Cơ lần nữa thất bại, mới là điều khiến bọn họ đau lòng nhất.

Hai nhà Ngụy Hàn mất đi khả năng lập quốc.

Chu vương thất cũng mất đi cơ hội một lần nữa lập lên uy vọng.

Đại trướng họ Cơ.

Xung quanh bàn nghị sự, tất cả mọi người thần sắc nặng nề.

Sắc mặt Ngụy Hoàn biến thành màu đen: “Cho nên bia Mục Dã này, thật sự không thể hoàn toàn chữa khỏi?

Lễ quan họ Cơ thần sắc ngưng trọng: "Bia Mục Dã bị tổn thương cực kỳ nghiêm trọng, bên trong có vô số vết rạn, cho dù Chu vương thất dốc hết tất cả thủ đoạn, cũng chỉ có thể làm cho nó không tiếp tục suy bại.

Ngụy Hoàn sắc mặt không vui: "Nói như vậy, liên minh họ Cơ đã hoàn toàn không còn?"

Đây cũng là vấn đề tất cả mọi người quan tâm.

Ánh mắt mọi người đều rơi vào trên mặt lễ quan họ Cơ.

Lễ quan họ Cơ vội vàng nói: "Đương nhiên không phải, chỉ có điều thời gian còn phải chờ một chút, đợi đến Bia Mục Dã cơ bản khôi phục, có thể chịu đựng được thời khắc Hợp Tông, liền có thể Hợp Tông như cũ!"

Nghe nói như thế, mọi người rốt cục hơi thở phào nhẹ nhõm.

Liên minh họ Cơ còn có hy vọng là được.

Kỳ thật thế cục thiên hạ hiện tại, đối với họ Cơ mà nói đã tương đối không ổn.

Tây Càn Bắc Lê Nam Sở Đông Tề.

Sở quốc tuy rằng biến pháp không hoàn toàn, nhưng ưu thế địa lý cực lớn, phát triển hoàn toàn không bị hạn chế.

Điền Tề đã hoàn toàn mất quyền kiểm soát họ Khương, nội tình hùng hậu, biến pháp cũng được đưa lên chương trình.

Ngược lại bên họ Cơ, đều có vết thương nghiêm trọng.

Liên minh này rất quan trọng.

Liên minh không chỉ vì cái gọi là huyết mạch tăng lên, quan trọng hơn là giữa các nước họ Cơ có một trọng tài, nếu như Chu vương thất ngồi ở vị trí trọng tài đều không có quyền

uy, ai có thể bảo đảm giữa các quốc gia liên minh không xâm phạm lẫn nhau?

Hơn nữa Chu vương thất không có quyền uy, căn bản không dám thừa nhận Ngụy Hàn lập quốc.

Hợp Tông.

Nhất định phải hợp tông.

Ngụy Hoàn lại nhíu mày hỏi: "Cần mấy năm?"

Lễ quan họ Cơ vẻ mặt khó coi: "Xem tốc độ khép lại của bia Mục Dã đi, ít nhất một năm, nhiều nhất là ba năm!"

Nghe câu trả lời này.

Sắc mặt người hai nhà Ngụy Hàn trở nên cực kỳ rối rắm.

Đó là một phạm vi miễn cưỡng chấp nhận được.

Nhưng hai nhà Ngụy Hàn nhất định sẽ bị Triệu thị hút đến cực kỳ thảm.

Nếu thực lực quốc gia suy yếu đến một mức độ nhất định, chỉ sợ địa vị ở liên minh họ Cơ sẽ giảm xuống không ít.

Cho nên nhiệm vụ trong tương lai một đến ba năm, chính là chống lại sự hút máu của Triệu thị!

Đây cũng không phải là một nhiệm vụ vẻ vang.

Sắc mặt Hàn Giả tái nhợt: "Đến lúc đó làm sao mới có thể vào Mộ bàn?

Lễ quan họ Cơ trầm giọng nói: "Đến lúc đó sẽ có quan viên họ Cơ mang theo thi thể huynh trưởng song sinh của mình, làm bộ bị cắn trả mà chết, bản thể từ bia Mục Dã tiến vào Minh Đô!"

Tuyệt vời!

Mọi người lên tiếng, đây cũng là cách duy nhất.

Hơn nữa hao phí thật lớn.

Cựu đô của Minh Đô, được Vi Nga phái trông coi, hơn nữa hoàn cảnh bên trong, cực kỳ dễ dàng loạn tâm trí người khác.

Người này vứt bỏ một huynh trưởng.

Là thật sự tàn nhẫn a!

Chương 617: Linh tu Chương 617: Linh tu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cũng chỉ có thể như thế, Chu vương thất phải trả giá thành ý như vậy.

Tuy rằng chuyến đi này giữa hiện thực và lý tưởng chênh lệch rất lớn.

Nhưng mọi người đối với kết quả Chu vương thất đưa ra miễn cưỡng hài lòng.

Lại trao đổi một chút chi tiết.

Mọi người họ Cơ rốt cục tản đi.

Sau khi rời khỏi doanh trại.

Hai huynh đệ Hàn gia yên lặng trở về doanh trướng Hàn gia, dọc theo đường đi không nói gì, bầu không khí đè nén đến làm cho người ta hít thở không thông.

Ngay khi Hàn Giả quay đầu chuẩn bị trở về trướng nghỉ ngơi.

Hàn Du bỗng nhiên nói: “Đại ca, mở một cuộc họp đi, các trưởng lão đều đang chờ huynh đấy!”

Sắc mặt Hàn Giả có chút dữ tợn: “Mở cuộc họp gì? Ta chưa từng nói sẽ họp!

Hàn Du trầm giọng nói: “Là đệ nói muốn họp, chuyện Hàn Quyện làm hôm nay, đến tột cùng có phải là do huynh sai

khiến hay không?”

Hàn Giả: “????

Hai huynh đệ cứ như vậy thật lâu nhìn nhau.

Ánh mắt càng lúc càng lạnh.

Ánh mắt Hàn Giả giống như lưỡi dao cạo trên da Hàn Du khiến trong lòng hắn phát lạnh

Hàn gia hôm nay lập quốc thất bại.

Nhưng tối đa là ba năm.

Vị trí của Hàn Vương, Hàn Du muốn ngồi.

Quan trọng hơn, hắn cho rằng đại ca của mình không xứng ngồi.

Ánh mắ Hàn Giảt lạnh lùng, biết mình chạy không thoát kiếp này, liền khoát tay áo: “Vậy họp đi!”

Hàn Quyện.

Ngươi hại khổ ta!

……

Doanh trướng Triệu thị.

Doanh Vô Kỵ nằm trên giường, thoải mái đến mức cả người đều muốn kêu lên.

Hôm nay hắn quá thoải mái!

Hắn vốn đã chuẩn bị sẵn sàng mạnh mẽ chém Bia Mục Dã, nói như vậy không nói nhất định sẽ bại lộ, ít nhất cũng sẽ gia tăng không ít nguy hiểm, con người hắn ghét nhất chính là nguy hiểm.

May mà Hàn Quyện ca giống như thiên thần hạ phàm.

Hắn nghiêng đầu.

Bên giường đang có một tráng hán quần áo tả tơi đang ngồi xếp bằng.

Đó là khôi lỗi Hàn Quyện.

Giờ phút này Hàn Quyện đang cau mày, tràn đầy bất đắc dĩ.

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Quyện Tử ca, sao vậy?

Hàn Quyện lắc đầu: "Đột nhiên không có kinh mạch chân khí, thật sự không biết tu luyện như thế nào.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Chủ yếu vẫn là ngươi thần hồn quá hư, không có thân thể liền thần hồn đều tồn tại không được. Bây giờ còn một người đậu tương này thì có tu luyện được hay không? Bất quá nói Quyện Tử ca, linh tu đến tột cùng tu luyện thế nào a!"

Hắn thật sự tò mò, cái gọi là linh tu đến tột cùng nên tu luyện như thế nào.

Trên đời này mặc dù có pháp môn dưỡng thần, nhưng tất cả công pháp đều lấy rèn thể, luyện khí làm chủ, cá biệt mơ hồ sẽ có chủ tu pháp lực.

Còn linh tu.

Chưa từng thấy.

Hàn Quyện cũng không giấu diếm hắn: "Chuyện này nói ra rất dài dòng, bất quá ngươi có thể đem phương thức tu luyện này, lý giải giống như kiếm linh, chỉ là trước mắt hiện thế, còn chưa từng có người thành công."

Doanh Vô Kỵ khóe miệng co rút, không khỏi giơ ngón tay cái lên: "Ngươi là thật sự der! ngươi thật sự là mò mẫm ra một cái phương thức, liền dám chính mình tiên phong!"

Hàn Quyện cũng không thử tu luyện, duỗi chân ngồi dưới đất, thoạt nhìn lười biếng.

Hắn nửa ngửa đầu, từ từ thở dài một hơi, hình như có thiên ngôn vạn ngữ nhưng không biết nói như thế nào.

Nếu là bộ dáng của thận hư đạo sĩ lúc trước.

Hình ảnh này, thoạt nhìn có lẽ còn có vài phần ý cảnh.

Chỉ tiếc, hắn bây giờ là một Đậu Nhân.

Hơn nữa còn là tráng hán quần áo tả tơi.

Thoạt nhìn cũng có chút buồn cười.

Doanh Vô Kỵ có chút mất hứng: "Quyện Tử ca, thế là ngươi không trượng nghĩa. Tuyệt chiêu này của ta cũng không giữ lại đều cho ngươi, ngươi còn giấu diếm ta?

Hàn Quyện lắc đầu: "Chỉ là sự tình quá nhiều, có chút không biết nói từ đâu. Phương pháp linh tu này vô cùng thần diệu, căn bản không phải ta có thể soạn ra.

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Vậy là ai?"

Năm xưa hắn quen biết một vị kiếm linh rất mạnh, hai người vừa gặp như đã thân quen, cùng ngộ đạo mấy ngày, cùng nhau soạn ra cách linh tu này, chỉ tiếc nguy hiểm quá lớn, hơn nữa điều kiện cực kỳ hà khắc, cho nên trong môn phái căn bản không ai dám tu luyện."

Doanh Vô Kỵ không biết từ đâu móc ra một nắm hạt dưa, vừa cắn vừa hỏi: "Nguy hiểm gì, điều kiện gì?"

Hàn Quyện trầm giọng nói: "Muốn trở thành linh tu, đột phá Thai Thuế Cảnh là cơ hội duy nhất, trong quá trình này, phải bỏ đi thân thể, Tụ Thần cũng phải đạt tới 13 tầng trong truyền thuyết, điểm quan trọng nhất, là biết Hồng Trần mà không nhiễm Hồng Trần."

Chậc chậc! Quả thật có chút hà khắc!

Doanh Vô Kỵ chép chép miệng, tại thời đại đột phá tầng 12 coi như thiên tài này, tầng 13 quả thực khó có thể với tới.

Ngay cả Hàn Quyện, cũng làlúc tháo dỡ thân thể của mình, bị cỗ ý niệm cường đại mạnh mẽ đẩy đến tầng 13.

Về phần biết Hồng trần mà không nhiễm Hồng Trần thì càng trừu tượng.

Hơn nữa chưa từng có tiền nhân tu luyện bộ công pháp này…..".

Thật sự không khác gì đánh đề

Loại chuyện này, Hàn Quyện cũng có thể làm được.

Doanh Vô Kỵ không muốn hỏi Linh Tu cụ thể tu như thế nào, bởi vì cá nhân hắn không có ý đồ tu luyện, đồ chơi này cũng không có giá trị

Hắn đối với một chuyện khác càng cảm thấy hứng thú: "Quyện Tử ca, kiếm linh này có thể nói tỉ mỉ hay không?"

Phàm là có thể có kiếm linh.

Ít nhất cũng là thần binh Thiên cấp.

Hôm nay thiên hạ cường giả nhiều như vậy, tồn tại Thiên cấp thần binh, cũng chỉ có một thanh Chu Thiên Tử kiếm mà Võ Vương Cơ Phát lưu lại.

Hơn nữa từ khi Cựu đô Hạo Kinh đều bị phá, lại không có một đời Chu Thiên Tử nào được kiếm Chu Thiên Tử tán thành.

Cho nên, thanh Thiên cấp thần binh này có hay không có cũng không khác nhau nhiều lắm

Kiếm linh này, lai lịch tất nhiên rất lớn.

Chương 618: Câu chuyện Minh Đô Chương 618: Câu chuyện Minh Đô

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hàn Quyện thần sắc bỗng nhiên trở nên có chút nghiêm túc: "Cho dù ngươi không hỏi, ta cũng sẽ nói với ngươi. Doanh huynh, ngươi còn nhớ chuyện Minh Đô không?

Ngươi nói đều là nghe sư phụ giảng, ta vẫn luôn rất tò mò, vì sao sư phụ ngươi tại sao lại đối với tình huống bên trong quen thuộc như vậy. chẳng lẽ… là Kiếm Linh nói cho ông ta biết?"

Đúng vậy!

Vậy kiếm linh này…..".

Kiếm linh này chính là kiếm linh Hàm Quang kiếm.

Chờ một chút! Lượng thông tin hơi lớn.

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên có loại cảm giác "Ta ngộ rồi", liên tiếp chuyện này, giống như đều xâu chuỗi lại.

Bia Mục Dã: Đại hội Kiếm Tiên: Minh Đô.

Hàn Quyện chờ hắn tiêu hóa trong chốc lát, cảm thấy nội tình trong đó không phải chỉ dựa vào suy nghĩ là có thể suy nghĩ rõ ràng, liền tiếp tục nói: "Thương Vương tam kiếm tại thời điểm Thương Chu đại chiến liền thất lạc, đều là Thương Vương chi kiếm, ngoại trừ đại biểu công nghệ đúc kiếm năm đó đỉnh cao, cũng đại biểu quy tắc toàn bộ nhân tộc Trung Nguyên!"

Đồng tử Doanh Vô Kỵ co rụt lại: "Quy tắc?"

Chúng chính là quy tắc cũ đã bị lật đổ, nhưng chế độ nhà Chu cũng không có tiến bộ rõ ràng so với chế độ nhà Thương,

ngay cả thay đổi cũng không có bao nhiêu, cho nên chúng vẫn là quy tắc.

Chúng nó trốn đông trốn tây, Chu vương thất hủy không được chúng nó, liền không cách nào khiến quy tắc của mình chiếm cứ chủ đạo, cho nên tiến hành tìm kiếm dài đến 10 năm. Cuối cùng Thương Vương Tam Kiếm trốn cũng không thể trốn, thời khắc mấu chốt chỉ có thể để kiếm linh ly thể, tự chạy trốn.

Nhưng mà Thương Vương tam kiếm quá mức cứng rắn, bổ không đứt, đốt không tan, cho nên bọn họ chỉ có thể tìm cơ hội, đem chúng phong ấn ở Minh Đô, đem ảnh hưởng quy tắc chế độ nhà Thương giảm xuống nhỏ nhất, lúc này mới cho Chế độ nhà Chu một chỗ.

Doanh Vô Kỵ càng ngày càng có hứng thú: "Đạo gia kia lần này tổ chức Đại hội Kiếm Tiên, là đã tìm được bản thể Hàm Quang kiếm?"

Hàn Quyện lắc đầu: "Không tìm được, nhưng vị Kiếm Linh tiền bối kia truyền cho chúng ta một loại trận pháp cường triệu Hàm Quang kiếm, có thể đánh xuyên qua hàng rào của Minh Đô và hiện thế, triệu hoán kiếm thân ra.

Doanh Vô Kỵ có chút hưng phấn: "Đến lúc đó kiếm thân cùng kiếm linh hợp lại làm một…"

Hàn Quyện ngắt lời: "Không có kiếm linh!"

Doanh Vô Kỵ: "Cái gì?"

Hàn Quyện lắc đầu: "Kiếm Linh và sư phụ ta nảy sinh khác biệt về chính kiến, mỗi người đi một ngả. Nó cảm thấy cho dù Chu triều diệt vong, quốc gia mới xây dựng cũng sẽ không phải là thương nhân, thế giới này không cần nó nữa, nó cũng mệt mỏi, không muốn gánh vác bất cứ trách nhiệm nào của Kiếm Linh nữa".

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Mắt thấy vẻ mặt thất vọng của hắn.

Hàn Quyện cười giải thích: "Bất quá Doanh huynh cũng không cần thất vọng, Hàm Quang kiếm bản thân liền thần diệu vô cùng, bên trong ẩn chứa vô số quy tắc diệu pháp, ta nắm giữ kiếm ý, chính là diệu pháp mà kiếm linh tập được từ trên thân kiếm."

Hàm Quang kiếm bản thân chính là thần binh lợi khí, có thể sinh ra một kiếm linh, sẽ sinh ra kiếm linh thứ hai. Kiếm linh mới này, mới có được quy tắc mới an định thiên hạ.

Cũng có vài phần đạo lý!

Doanh Vô Kỵ lúc này mới yên tâm, như có điều suy nghĩ nói: "Bất quá Quyện Tử ca, đạo gia các ngươi chú ý không phải thanh tĩnh vô vi sao, ta như thế nào cảm giác các ngươi hận không thể lập tức giải tán Chu vương thất?"

Hắn thật sự có chút tò mò.

Hết chuyện bia Mục Dã, rồi lại kiếm Hàm Quang.

Đặt ở trong mắt vương thất, chính là hành vi phản tặc.

Hàn Quyện xua tay cười nói: "Thanh tĩnh vô vi, cũng không phải cái gì cũng không làm. Sư phụ ta cho rằng, thế gian vạn vật đều có quy luật phát triển của nó, bất cứ sự vật phát triển đến cực hạn, tất có quá trình suy vong.

Giống như cây cổ thụ chọc trời, mọc đến cuối cùng rễ mục nát, trái tim trống rỗng, cành cây rậm rạp quấn quanh, cũng nên sụp đổ".

Mà ở trên cây khô, chắc chắn sinh trưởng ra cây cối có sinh mệnh lực tràn đầy hơn, có cây khô cấp dưỡng, nó nhất định có thể còn cao hơn.

Nếu vạn vật trên thế gian đều là như thế, vậy phái ta nhất định không có lý do rời núi.

Tuy nhiên

Thương triều tất diệt, nhưng diệt Thương không phải là Chu quốc, liền giống như Chu thiên hạ khuynh đảo, quốc gia mới lập không thể là giống như Thương quốc bình thường.

Chu quốc thành lập, đầu cơ vô số, sau khi thành lập, lại càng làm không ít hành động trái ngược.

Hôm nay đại tranh chi thế buông xuống, tân pháp của các quốc gia nối gót triển khai, chính là lúc tân sinh toả sáng trên cây khô.

Phái ta há có thể ngồi nhìn Bia Mục Dã sống lại, liên minh họ Cơ thành lập?

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hay!

Hay!

Hay!

Khó trách người ta là sư phụ!

Ánh mắt Hàn Quyện thâm thúy nhìn Doanh Vô Kỵ, ngữ khí nghiêm túc trước nay chưa từng có: "Doanh huynh! Lê vương hôm nay được xưng là hùng chủ một đời, nhưng đối mặt với pháp luật cũ, lại khó tránh khỏi do dự, trên đời này chỉ sợ chỉ có ngươi, mới có thể thúc đẩy tân pháp phúc trạch thiên hạ.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Đừng.

Ta không xứng đáng!

Ta chỉ muốn bản thân được sống an toàn.

Một lúc.

Doanh Vô Kỵ cảm giác mình đứng ở chỗ trũng đạo đức, hắn cảm giác mình quen biết nhiều bạn cùng lứa tuổi như vậy, mình là người không có cảm giác tín niệm nhất.

Hắn cảm giác, bất kể là Triệu Ninh, hay là Hàn Quyện, hoặc là Mễ Tinh Ly, cho dù là Ngô Đan, Khương Thái Uyên cùng với Doanh Vô Khuyết.

Đều có thể gọi là hạng nhất.

Mà mình, ngay cả hạng ba cũng không tính.

Bởi vì hắn căn bản là không có chí hướng.

Than ôi!

Buồn quá!

Giờ này.

Một âm thanh trong trẻo vang lên.

Doanh Vô Kỵ!

Doanh Vô Kỵ!

Ta tới tìm huynh!

Chương 619: Hồng nhan tri kỳ của Phò mã gia Chương 619: Hồng nhan tri kỳ của Phò mã gia

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đừng ngăn cản ta, ta cũng là hồng nhan tri kỷ của phò mã gia các ngươi.

Màn trướng đột nhiên mở ra.

Sau đó Tinh Ly liền thấy được hai người đàn ông thâm tình nhìn nhau.

Một là Doanh Vô Kỵ.

Người kia là một tráng hán xa lạ.

Tráng hán này mặc áo khoác của Doanh Vô Kỵ.

Mà bên trong…..".

Giống như là không có gì?

Tinh Ly: (⊙▽⊙)

Hàn Quyện: "…..".

Doanh Vô Kỵ: "???

Hàn Quyện trầm mặc trong chốc lát, đứng lên nói, hướng Doanh Vô Kỵ chắp tay: "Đa tạ phò mã gia chỉ điểm tu luyện, ta trở về ngay!"

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo: "Đi xuống đi!"

Hàn Quyện đứng lên, mặt không đổi sắc rời khỏi doanh trướng.

Rất nhanh.

Trong lều chỉ còn lại hai người.

Doanh Vô Kỵ nhìn Mễ Tinh Ly: "Nữ công tử có chuyện gì sao?"

Mễ Tinh Ly có chút cứng họng nói: "Vốn có việc, hiện tại chấn động một chút, hình như quên mất."

Nàng lại gần, tò mò đánh giá Doanh Vô Kỵ, hạ giọng nói: "Doanh huynh! Huynh không phải đã có Hoa Triều cô nương cùng một hồng nhan tri kỷ khác sao? Nữ nhân không thơm sao, huynh vì sao còn…..".

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Ta cho ngươi một cơ hội một lần nữa nói năng cho tử tế!"

Mễ Tinh Ly tỏ vẻ không tin, thân thể hơi nghiêng về phía trước: "Nhưng ta nghe Hoa Triều cô nương nói, huynh trước kia giống như cùng Triệu Lăng…"

Hai người rõ ràng còn có một khoảng cách.

Nhưng Doanh Vô Kỵ vẫn cảm nhận được một cỗ áp lực mãnh liệt.

Nhất là lần này lên đường, Tinh Ly không mặc pháp bào rộng thùng thình bình thường, mà mặc áo bó sát người, thoạt nhìn càng làm cho người ta áp lực như núi.

Cô gái này…..".

Dáng người cũng quá nghịch thiên?

Hắn trầm ngâm một lát: "Nữ công tử nếu là không tin, nếu không thể nghiệm một chút dương khí mãnh liệt mà ta tích góp nhiều ngày, để chứng minh ta trong sạch?

Tinh Ly: "…..".

Trong nháy mắt nàng liền thành thật.

Nhanh chóng ngồi xuống băng ghế nhỏ ở đầu kia giường, quạt quạt khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ cười nói: "Chỉ đùa một chút, Doanh huynh đừng cho là thật!"

Doanh Vô Kỵ bất động thanh sắc nhếch chân bắt chéo: "Nói đi! Nữ công tử vội vã tới đây, là có chuyện gì sao?"

Mễ Tinh Ly cười nói: "Cũng không có đại sự gì, chỉ là cảm giác hôm nay Doanh huynh giận dữ mắng mỏ lễ quan họ Cơ kia khí độ bất phàm, đặc biệt đến chiêm ngưỡng phong thái Doanh huynh một chút".

Nói thật đi.

Doanh Vô Kỵ rắn mặt với lễ quan họ Cơ, thật đúng là có chút tiểu soái.

Ngay từ đầu nàng còn không rõ, vì cái gì Hoa Triều đối với Doanh Vô Kỵ mê luyến như vậy, hiện tại nàng giống như đã hiểu rõ một chút. Bởi vì nàng có thể rõ ràng cảm giác được lúc ấy con cháu Triệu thị có loại cảm giác hãnh diện.

Ngay cả chính mình, lúc ấy cũng có chút hưng phấn, bởi vì Sở quốc bản thân cũng là bị bắt cóc tới, tuy rằng huyết mạch tăng lên có lợi, nhưng liên minh họ Cơ uy hiếp lớn hơn.

Hơn nữa, nàng cùng Doanh Vô Kỵ giống nhau, là phái kiên định biến pháp, cảm giác huyết mạch thứ này, hoàn toàn chính là gông cùm xiềng xích.

Nhưng không có cách nào, các đại tộc Sở quốc không tán thành, lại không cách nào ngăn cản liên minh họ Cơ, chỉ có thể bị ép lại đây bồi uống một ngụm canh.

Loại cảm giác bị bắt cóc này khiến nàng rất khó chịu.

Dẫn đến hiện tại nàng nhìn Doanh Vô Kỵ, đều cảm giác thuận mắt không ít.

Nàng cẩn thận đánh giá hắn, phát hiện quần áo hắn coi như chỉnh tề, hẳn là không phát sinh chuyện gì với tráng hán quần áo xốc xếch kia.

Vì thế càng thuận mắt.

Cái này cũng có thể thuận mắt thành như vậy, vậy thời điểm hắn vì Hoa Triều nạt La Yển, ở trong mắt Hoa Triều trở nên long lanh thế nào nữa?

Chết dở, có cảm tình với hắn mất rồi

Doanh Vô Kỵ lại bĩu môi: “Nữ công tử có lời gì cứ nói thẳng đi!

Tinh Ly cười híp mắt nói: “Mới vừa rồi lão nhân trong tộc đàm luận, liên minh họ Cơ tuy rằng hôm nay không thành lập,

nhưng không thể không đề phòng, tốt nhất là thừa dịp bọn họ chưa thành lập, liền nghĩ cách làm tan rã bọn họ."

Kết quả thương nghị là, đợi sau đại hội Kiếm Tiên, Sở quốc sẽ quy mô tiến công Viêm quốc.

Quá trình này, chúng ta không muốn thấy Ngụy gia Hàn gia nhúng tay, cho nên hi vọng Triệu thị có thể ra tay cân bằng hai nhà Ngụy Hàn.

Doanh Vô Kỵ suy tư một lát, gật gật đầu: "Thời gian kế tiếp, nhiệm vụ lớn nhất của Ngụy Hàn chính là chống lại làn sóng hút máu mới, cho dù muốn nhúng tay cũng rất khó nhúng tay, về phần hành động cụ thể, ta trở về sẽ cùng phụ vương thương nghị."

Về phần khác, Triệu thị nhúng tay không được nhiều lắm, dù sao chuyện phiền toái bên chúng ta cũng không ít.

Ba nhà Triệu Ngụy Hàn cắt ghế, dường như là chuyện bắt buộc phải làm.

Lê Sở tranh bá nhiều năm như vậy, theo lý thuyết hẳn là thù truyền kiếp, nhưng tương lai tân sinh Triệu quốc cùng Sở quốc đều không tiếp giáp, Sở thôn tính hay không thôn tính Viêm quốc thật đúng là không có ảnh hưởng lớn như vậy.

Tốt nhất là nuốt, như vậy biên giới Sở quốc tiếp giáp nhiều hơn với Hai nhà Ngụy Hàn, Ngụy Hàn sẽ càng thêm mệt mỏi, chỉ có thể bị hút máu.

Mặc dù sau chi tam phân.

Triệu thị cũng có thể thông qua giúp đỡ Ngụy Hàn, vùng giảm xóc này, khiến bọn họ đi cân bằng Càn Sở, bản thân cũng có thể an tâm phát triển thêm vài năm nữa.

Thiếu một quốc gia như vậy, thực lực liên minh họ Cơ cũng sẽ suy yếu không ít.

Hoàn hảo.

Lại nói tiếp Viêm quốc thật đúng là đáng thương, trong lịch sử ra không ít quân vương chăm lo việc nước, cũng là bởi vì bị vây trong vùng đất tứ chiến, kết quả không ngóc đầu lên được.

Tương lai của họ thậm chí còn đen tối hơn cả nước Ngô.

Dù sao nước Ngô thật sự quá yếu.

Căn bản là không có giá trị tấn công.

Chương 620: Lập chiến công Chương 620: Lập chiến công

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mễ Tinh Ly cười cười nói: "Vậy thì cảm ơn Doanh huynh nhiều rồi!"

Nàng bỗng nhiên có cảm giác hạnh phúc.

Cái này khác gì lập được chiến công

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Đều ở nhà ta lâu như vậy, còn khách sáo với ta cái gì, ngươi nếu thật muốn cảm tạ, tính toán thời gian mang thai, đến lúc đó làm vú em cho con ta"

Mễ Tinh Ly theo bản năng ưỡn thẳng ngực: "Vậy huynh cũng đẻ con đi, xem là huynh có con trước hay là ta có sữa trước!"

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng cảm giác gò má có chút nóng lên.

Tuy rằng chỉ là đấu võ mồm, nhưng lời này không khỏi quá tổn hại thể diện của nữ công tử một nước.

Tất cả đều là bị Doanh Vô Kỵ truyền nhiễm!

Huống chi.

Doanh Vô Kỵ mừng rỡ quá đỗi: "Lập giao kèo nhé!"

Tinh Ly: "??"

Chắc chắn là không lập giao kèo rồi

Bất quá Doanh Vô Kỵ đích xác có chút muốn có con cái, mau cùng Đường Đường sinh một đứa, đỡ phải có đứa lưu manh đánh chủ ý lên thể Khôn Thừa.

Chắc chắn rồi.

Đẻ thì đẻ

Đầu tiên cần phải đập vỡ sọ tên Doanh Vô Khuyết đã

Bước đầu định tại Đại hội Kiếm Tiên.

Nếu như hắn tìm đường chết.

Còn có thể sớm hơn một chút.

……

Doanh trướng Càn Quốc.

Doanh Vô Khuyết khoanh chân ngồi ở trên giường, bỗng nhiên mở mắt.

Công Tôn Lệ hỏi: "Công tử! Đột phá thành công rồi?"

Không! Lại thất bại!

Doanh Vô Khuyết cau mày, mấy ngày nay hắn khắc khổ tu luyện, có Càn Quốc cung cấp các loại thiên tài địa bảo, tu vi đã vô cùng tiếp cận Luyện Tinh tầng 13.

Nhưng không biết vì sao, làm sao cũng tìm không thấy cơ hội đột phá.

Cái nút cổ chai này.

So với Tụ Thần tầng 12 còn khó hơn rất nhiều lần.

Loại tình huống này, vận khí tốt trong giây lát là có thể đột phá.

Vận khí không tốt, có thể ba năm năm cũng không đột phá được.

Nhưng Đại hội Kiếm Tiên sắp tới, hắn đợi không được ba năm năm.

Công Tôn Lệ suy nghĩ một lát: "Công tử còn nhớ lúc đột phá Tụ Thần tầng 12 đã trải qua chuyện gì không?"

Doanh Vô Khuyết rùng mình một cái.

Đột phá Tụ Thần tầng 12 trước đó, hắn nghe được tin tức cậu đã chết, bị kiền ngục, còn bị mẹ ruột bị nhục nhã.

Cái này…..".

Hắn suy tư thật lâu, lắp bắp nói: "Chính là khoảng thời gian đó tâm tình tương đối kích động ?Chỉ là hiện tại không có chuyện gì, như thế nào mới có thể kích động một chút đây?"

Công Tôn Lệ suy nghĩ một chút: "Xem kịch nghe hí khúc hẳn là được, lúc ấy ta tới Lê quốc, xem qua một lần Trát Mỹ Án, còn xem qua một lần Khổng Tước Đông Nam Phi, rất có cảm giác trải nghiệm cuộc sống của người khác.

Thật sao?

Thật!

Công Tôn Lệ có chút khó xử: "Chỉ là chủ gánh hát rất có thân phận, công tử! Vì đại cục, ta đề nghị ngươi không nên quá phô trương.

Yên tâm!!

Doanh Vô Khuyết khoát tay áo: "Ta đối với nữ nhân của người khác không có hứng thú, chỉ là nghe một chút diễn mà thôi, chẳng lẽ bọn chúng ngay cả diễn cũng không cho ta nghe?"

Công Tôn Lệ: "Cũng đúng…..".

Nghĩ lại đi.

Doanh Vô Khuyết tuy rằng làm việc ương ngạnh.

Nhưng cũng không làm ra loại chuyện bỉ ổi này.

Hơn nữa còn có chính mình đi cùng.

Hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì…..". Đi?

Thịnh hội bất thình lình tới nhanh, đi cũng nhanh.

Bất quá sứ đoàn các quốc gia tạm thời phái tới cũng không có ai về nhà, mà là theo đường cũ trở về Giáng Thành, tìm sứ quán hoặc khách sạn ở lại.

Nguyên nhân

Chính là bởi vì Đại hội Kiếm Tiên sắp bắt đầu.

Lần này bọn họ phái ra sứ đoàn, cũng đã đem người tham gia Đại hội Kiếm Tiên nhét vào.

Doanh Vô Kỵ vừa đến Giáng Thành, liền lập tức đến Điện Trọng Lê, đem chuyện Bia Mục Dã kể lại một lần.

Những tin tức này Triệu Kỵ đã sớm biết, chẳng qua đối với chi tiết không hiểu rõ lắm mà thôi.

Nhưng ông ta đã rất sung suwongs.

Những ngày này cung nữ thái giám tùy thị ở bên cạnh cũng được các thể loại ban thưởng, từng người đều cười đến miệng ngoác ra.

Doanh Vô Kỵ vốn chỉ định đòi phần thưởng, kết quả lại bị ông ta giữ lại, bắt kể chi tiết.

Được!

Được!

Được!

Triệu Kỵ vuốt râu cười to, tuy rằng ông ta đã sớm chuẩn bị cắt ghế cùng hai nhà Ngụy Hàn.

Nhưng hiện tại Vùng đất mới một hạt gạo cũng không có trồng lên, lại muốn dùng một số tiền lớn xây dựng thành trì, lúc này lại bỗng nhiên thêm một liên minh họ Cơ như hổ rình mồi, cho dù am hiểu cân bằng, áp lực đối mặt cũng sẽ vô cùng lớn.

Liên minh họ Cơ không thành là tốt rồi.

Không có tính hợp pháp của lập quốc, hai nhà Ngụy Hàn cũng không dám làm quá phận, một là không có tính hợp pháp rất dễ dàng bị nước khác đâm sau lưng, hai là liên minh chưa lập, lợi ích không có ràng buộc, nước họ Cơ khác cho dù muốn hỗ trợ, tác dụng cũng có hạn.

Mấy năm nay.

Là thời gian hoàng kim để Triệu thị phát triển.

Về phần bọn họ còn có thể tìm cách nào khác một lần nữa thành lập liên minh, vậy cũng chỉ có thể binh đến dùng tướng đỡ, nước đến dùng đất che.

Triệu Kỵ nhịn không được nói: "Không nghĩ tới Hàn Quyện lại dũng mãnh như thế, đáng tiếc! Đáng tiếc…..".

Tiếc nuối của ông ta không phải là giả.

Tuy rằng ông ta đối với phong cách làm việc tự tiện chủ trương này của Hàn Quyện có chút không thích, nhưng hai lần hành động của hắn, đích xác đều kéo Triệu thị từ bên vách núi trở về.

Quy tắc huyết mạch yếu đi, ông ta tự nhiên không muốn nhìn thấy.

Nhưng so với việc thành lập liên minh họ Cơ, thật sự không đáng nhắc tới.

Phụ vương…..".

Doanh Vô Kỵ có chút ngượng ngùng gãi đầu.

Triệu Kỵ nhìn vẻ mặt này của hắn, nhất thời trong lòng lộp bộp: "Ngươi có chuyện gì cứ nói thẳng đi!"

Doanh Vô Kỵ chắp tay: "Thế nhân đều cho rằng Hàn Quyện đã chết, nhưng kỳ thật Hàn Quyện thi triển Thuật khôi lỗi để tự cứu, may mắn chạy thoát một mạng, hơn nữa còn hướng nhi thần xin giúp đỡ".

Nhi thần suy nghĩ, ta cùng đạo sĩ này rất có duyên, hắn giúp chúng ta đại ân như vậy, hơn nữa còn là ái đồ của Thái Thượng Quan.

Do dự một chút, liền đáp ứng cứu hắn.

Chương 621: Củ khoai lang phỏng tay Chương 621: Củ khoai lang phỏng tay

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bất quá con cũng không dám tự tiện chủ trương, trước tiên mang hắn đến, chuyện quan trọng như vậy phải do phụ vương quyết định mới được.

Sắc mặt Triệu Kỵ cứng đờ: "Cái này…..".

Đây thật đúng là một củ khoai lang phỏng tay!

Lần trước chém bia Mục Dã trong mộ bàn, tin tức này còn có thể mạnh mẽ cho là lời đồn.

Nhưng lần này, hắn là ở trước mặt tất cả mọi người hủy bia Mục dã, ngay cả lão già Hàn Giả kia cũng bởi vì hắn cùng đến có thể lâm nguy.

Bất quá Doanh Vô Kỵ nói đúng, giúp đỡ đại ân là một mặt, Thái Thượng Quan mặt mũi lại là một mặt.

Cho dù nhìn thế nào.

Thái Thượng Quan đều là trợ lực lớn để mình đối kháng với liên minh họ Cơ.

Trên đời này nào có đạo lý vì không đắc tội địch nhân mà đắc tội đồng minh?

Nhưng đến tột cùng xử trí như thế nào, đúng là một vấn đề.

Thật đúng là con rể tốt của cô!

Chính mình không dám cõng nồi.

Cố ý tìm được Cô, để Cô thay ngươi cõng?

Triệu Kỵ bực bội khoát tay áo: "Trước hết khiến hắn đi ra nói chuyện!

Vâng!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, từ trong ngực lấy ra một hạt đậu tương ném trên mặt đất.

Bành!

Đậu nành trở thành một người đàn ông khỏa thân.

Nhưng tráng hán trần truồng cảm giác không đúng lắm, liền lại biến thành đậu tương, đồng thời hồn linh hóa thành một đạo hư ảnh, từ trong đậu tương chui ra.

Hàn Quyện hành lễ: "Bần đạo Hàn Quyện bái kiến Lê Vương bệ hạ!"

Triệu Kỵ nhìn đậu tương trên mặt đất, nhíu mày nói: "Đây là…..".

Ồ! Vãi đậu thành binh!

Hàn Quyện bình tĩnh giải thích: "Gia sư biết con đường linh tu của bần đạo chắc chắn sẽ gặp phải không ít nguy hiểm, cho nên liền chuẩn bị cho bần đạo mấy hạt đậu tương bên người, không nghĩ tới quả nhiên có tác dụng. Lần này nếu

không phải có chúng hộ thân, cộng thêm Doanh huynh thu lưu, ta sợ rằng đã gặp bất trắc rồi".

Nghe nói như thế, Doanh Vô Kỵ trong lòng cười thầm.

"Đạo hữu này, xử lý được lắm!

Dù sao cảnh tượng lúc đó, cứu người là nhất định phải cứu, nhưng cứu người khẳng định sẽ làm cho Hàn Quyện liên tưởng đến vãi đậu thành binh.

Bất quá tiểu lão đệ này cũng không tệ lắm, hơn nữa không thể cứu người, còn vì giữ bí mật giết người diệt khẩu.

Dứt khoát cùng hắn thương lượng một chút, đem nồi úp lên đầu sư phụ hắn.

Ngay từ đầu, trong lòng Hàn Quyện có đủ loại chướng ngại, bởi vì người xuất gia chú ý thẳng thắn vô tư, rất khó làm ra chuyện lừa gạt.

Sau đó Doanh Vô Kỵ hết cách, chỉ có thể miễn cưỡng đáp ứng thu hắn làm đồ đệ, sau đó truyền cho hắn thần thông vãi đậu thành binh.

Hàn Quyện nghĩ chuyện này có thể hữu dụng, bởi vì phương thức công kích vật lý linh tu đơn nhất, vãi đậu thành binh vừa vặn có thể bù đắp điểm yếu của hắn.

Cho nên, hiện tại hắn không tính là nói dối.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hắn phải hành lễ thầy trò với Doanh Vô Kỵ, đạo gia thế nhưng có pháp thuật ràng buộc quan hệ thầy trò, cũng không phải để cho đồ đệ chỉ có thể nghe theo sư lệnh, đẳng cấp song phương không có nghiêm ngặt như vậy, nhưng đâm sau lưng thày giáo khẳng định sẽ trả một cái giá lớn.

Kể từ đó.

Hai người đều cực kỳ hài lòng.

Hàn Quyện tin Doanh Vô Kỵ là người Thiên Tuyển, chắc chắn sẽ không hãm hại mình, hư danh của "sư phụ", trực tiếp đổi lấy thần thông khan hiếm nhất của mình, xem ra người Thiên Tuyển, vẫn là đại thiện nhất thiên hạ.

Trong đó khẳng định có một ít môn đạo khác.

Nhưng Hàn Quyện lười suy nghĩ.

Thì ra là sư phụ ngươi, khó trách như thế!

Triệu Kỵ bừng tỉnh đại ngộ, hắn sớm biết sư phụ của Hàn Quyện là đại lão Ngộ Thần Cảnh, Vãi đậu thành binh vốn chính là Đạo gia cùng tổ tiên Nam Cung gia cùng nhau tìm hiểu ra, biết Vãi đậu thành binh cũng không kỳ quái.

Bất quá vị lão đạo trưởng này vãi đậu thành binh, hình như có mùi lạ a!

Thư tín truyền về nói, lúc ấy trên sân tất cả đều là mùi đậu.

Cũng khá là lạ.

Doanh Vô Kỵ có vẻ có chút hưng phấn: "Phụ vương! Không giấu phụ vương, sư phụ Hàn đạo trưởng rất trâu bò, hiểu pháp thuật nhiều. Khôi lỗi, nhập mộng, thôi diễn gì gì đó, đều là chuyện nhỏ.

Nhập mộng?

Triệu Kỵ như có điều suy nghĩ, không khỏi liếc mắt nhìn Hàn Quyện một cái.

Bất quá hắn cũng không hỏi quá nhiều, mà là đánh giá hư ảnh của hắn một chút: "Hiện giờ thân thể đã bị hủy hết, nếu ngươi cần, Cô có thể lệnh cho thợ thủ công chế tạo một khôi lỗi tuyệt phẩm, bổ sung thiên tài địa bảo, có thể bảo vệ thần hồn không tiêu tan.

Ông ta không có ý định keo kiệt, lấy bối cảnh và hành động của Hàn Quyện, đáng giá.

Trong quá khứ đã có một số người thân thể bị tổn hại nghiêm trọng dùng cách này để giữ lại ý thức.

Tuy rằng hiệu quả không tốt.

Nhưng thân thể khôi lỗi càng đắt, lưu lại hiệu quả càng tốt.

Sống lâu hơn 20 năm, cũng không thành vấn đề

Đa tạ bệ hạ! Bất quá bần đạo chuẩn bị đi theo con đường linh tu!

Linh tu?

Triệu Kỵ hứng thú: "Nói chi tiết một chút!

Hàn Quyện gật đầu, liền đem lời hắn nói cho Doanh Vô Kỵ tối hôm trước lặp lại một lần.

Hai người một hỏi một đáp.

Đem cái nhìn của Thái Thượng Quan đối với đương thời cũng nói đại khái.

Triệu Kỵ có chút phấn chấn, lúc này mới cơ bản xác định thái độ của Thái Thượng Quan.

Hèn chi!

Khó trách lần này di dân thuận lợi như vậy.

Xem ra quả nhiên là công lao của Thái Thượng Quan.

Có một đồng minh như vậy, thật sự là phúc của Lê quốc!

Có thể nói.

Ngoại trừ ở quy tắc huyết mạch, Thái Thượng Quan hơi có khác biệt với mình, cái khác dường như hoàn toàn nhất trí.

Triệu Kỵ càng nhìn Hàn Quyện càng cao hứng: “Cô sai người chế tạo bội kiếm cho ngươi, làm nơi ngươi gửi thân, ngươi mau chóng điều dưỡng thần hồn, cô cũng muốn chiêm ngưỡng phong thái của vị linh tu đệ nhất thiên hạ này.

Doanh Vô Kỵ lúc ấy liền đem điều kiện Thiên Tài Địa Bảo Hàn Quyện đưa ra cho mình.

Triệu Kỵ rất sảng khoái, trực tiếp đáp ứng.

Chỉ là hiện tại ông ta còn có một vấn đề phải suy nghĩ.

Chương 622: Luyện hóa thành Kiếm Linh Chương 622: Luyện hóa thành Kiếm Linh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ông ta nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: “Ngươi nghĩ biện pháp, Tiểu Hàn đạo trưởng về sau lấy diện mạo gì ra mặt?”

Cho dù là Linh tu

Nhưng dù sao cũng đắc tội với toàn bộ liên minh họ Cơ, muốn hắn xuất hiện trước mặt mọi người, chỉ sợ không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Mà thực lực linh tu, lại cực kỳ dễ dàng bị khôi lỗi hạn chế.

Chuyện này quả thực phiền toái.

Doanh Vô Kỵ đã sớm nghĩ ra đối sách, cười híp mắt nói: “Hàn Quyện đại nghịch bất đạo, phá hủy thánh vật Bia Mục Dã của vương triều, lại còn mưu toan đoạt xá nhi thần. May mà nhi thần cơ trí đối phó, niệm đến hắn làm nhiều chuyện thiên nộ nhân oán như vậy, nhi thần dưới cơn nóng giận đem hắn luyện hóa thành kiếm linh.

Hàn Quyện: “…..”.

Triệu Kỵ: “…..”.

Hai người đều kinh ngạc, tự nhiên còn có thể chơi như vậy?

Tuyệt vời!

Dù sao linh tu chỉ có một, cũng không ai có thể nhìn ra linh tu cùng kiếm linh khác nhau.

Trên đời này cách luyện hóa kiếm linh cực ít, điều kiện thi triển lại cực kỳ hà khắc, nhưng không phải không có, đã từng có không ít tà tu đem người luyện hóa thành kiếm linh, tuy rằng loại kiếm linh này kém xa kiếm linh do bản thân thần binh thượng phẩm sinh ra, nhưng cũng có thể làm cho uy lực binh khí tăng lên mấy lần.

Đem người luyện hóa thành kiếm linh, cũng đích xác xem như trừng phạt, hơn nữa là cực kỳ ác độc xử phạt.

Kiếm linh bị luyện hóa, đó chính là vật tư hữu, ai cũng không thể nói gì.

Hàn Quyện: Doanh huynh thật đúng là một thiên tài!

Triệu Kỵ: Con rể ta thật đúng là một thiên tài!

Thời gian có chút quá dài.

Thân ảnh Hàn Quyện có chút hư ảo, hướng Triệu Kỵ chắp tay: "Bệ hạ! Bần đạo có thương thế trong người, còn cần tạm thời nghỉ ngơi một chút.

Triệu Kỵ cười gật đầu: "Cố gắng tương dưỡng! ngươi cần đồ vật, cô mệnh người thu thập xong, liền đưa đến Phủ Phò mã!"

Đa tạ bệ hạ!

Hàn Quyện nói cám ơn xong liền trực tiếp chui vào trong Đậu tương, chìm vào trong ngủ say.

Mấy ngày nay vẫn không có môi trường tu luyện, thần hồn của hắn tiêu hao cực lớn, ngoại trừ chính sự, hắn thật sự là một hơi cũng không muốn tỉnh nhiều.

Doanh Vô Kỵ đem đậu tương cất đi, một lần nữa nhìn về phía Triệu Kỵ, đem yêu cầu của Mễ Tinh Ly nói một lần.

Triệu Kỵ không chút do dự, trực tiếp đồng ý đề nghị này.

Một là ông ta đối với chính sách mới rất có lòng tin, đã dự định đem trọng tâm phát triển Lê quốc đặt ở phương bắc, về sau thời gian rất lâu cũng sẽ không trực tiếp xung đột với Sở quốc.

Hai là đại chiến hút máu giữa Triệu và Ngụy Hàn không thể tránh khỏi, không chỉ phải hút, hơn nữa còn phải hút rất nhiều, đây vốn là chuyện Triệu thị muốn làm, mặc dù Sở quốc không đề cập tới ông ta cũng sẽ làm.

Bất quá có Sở tấn công Viêm quốc.

Một số chi tiết thật sự nên điều chỉnh một chút.

Lại cùng Doanh Vô Kỵ thương nghị nửa canh giờ, ông ta mới phất tay để Doanh Vô Kỵ rời đi.

Lúc Vô Kỵ đi, ông ta một câu: "Đúng rồi! Ninh nhi ba ngày sau trở về, đến lúc đó La tướng sẽ mang theo gia quyến chạy tới Vùng đất mới, về sau liền định cư ở nơi đó. La tướng trước khi đi có một thỉnh cầu, bọn họ muốn gặp nữ nhi một lần".

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: "Bọn họ?"

Triệu Kỵ gật đầu, lặp lại: "Đúng! Bọn họ!"

Doanh Vô Kỵ trầm tư một hồi.

Nghe cha vợ nói vậy, chỉ sợ Hoa Uyển Thu cũng sẽ đi.

Từ tình cảm cá nhân mà nói, hắn không muốn Hoa Triều gặp bất cứ người nào của La Yển và Hoa Uyển Thu.

Nhưng những ngày gần đây, biểu hiện của vị lão thừa tướng La Yển này, thật sự có chút làm cho người ta không đành lòng.

Hơn nữa lúc hắn cùng Hoa Triều trao đổi, cũng có nói tới Hoa Uyển Thu, hắn rất xác định nàng là đem Hoa Uyển Thu trở thành người độc lập, vả lại cũng không có quá nhiều ác cảm.

Hơn nữa còn có chính mình ở một bên nhìn…..".

Doanh Vô Kỵ trầm giọng nói: "Để con trở về cùng Hoa Triều thương lượng một chút.

"Uh! Đi đi!"

"Nhi thần cáo lui!"

Doanh Vô Kỵ rời khỏi Điện Trọng Lê, ngựa quen đường cũ trực tiếp đi tới Điện Tình Giáng.

Lý Thải My đã chờ đợi rất lâu, bởi vì Doanh Vô Kỵ trước khi trở về liền thông qua mộng cảnh, đem thời gian cụ thể trở về nói cho nàng, cũng bớt miên man suy nghĩ.

Doanh Vô Kỵ nhìn nàng vẻ mặt thoải mái, không khỏi cười cười: "Cười cười, chỉ biết cười! sự tình còn chưa xong đâu, 3 nhà phân Lê là chuyện sớm muộn, còn không mau thừa dịp thời gian này cùng ta sinh một ổ con?"

Nói xong, liền ôm lấy eo nhỏ nhắn của nàng bắt đầu động tay động chân.

Lý Thải My khẽ gắt một tiếng nói: "Thật sự là trong đầu đều là con cái!

Nhưng nói thế thì nàng vẫn nghỉ cần phải có con thì nhân sinh mới tính là hoàn chỉnh.

Lúc trước là sợ đẩy đứa nhỏ vào hố lửa.

Nhưng sau khi biết Doanh Vô Kỵ sắp xếp, nàng cũng không đè nén được ý nghĩ trong lòng, cho nên thường xuyên len lén nghiên cứu.

Không nghĩ tới, tự nhiên bị Doanh Vô Kỵ phát hiện.

Nàng trừng Doanh Vô Kỵ một cái, lại phát hiện hắn cũng không có ý cười nhạo, lúc này mới hôn hắn một cái đánh "bẹp", rồi nằm ở trong ngực của hắn.

Nhẹ giọng nói: "Đã lâu rồi, lời nguyền huyết mạch của hai nhà Doanh Triệu c không phải đều giải trừ sao?

Doanh Vô Kỵ thấy nàng có chút mất mát, cười an ủi: "Không cần nóng lòng nhất thời, chúng ta cũng không phải thân thể có bệnh. Bất quá sinh con cũng không đơn giản, rất nhiều vợ chồng cầu thần bái tiên cũng chưa chắc có thể cầu được.

Lý Thải My nhẹ giọng nỉ non nói: "Thiếp không tin cầu thần bái tiên".

Vậy nàng tin tưởng cái gì?

Ta tin tưởng nhân định thắng thiên.

Lý Thải My ngửi mùi trên người hắn, sóng mắt như nước.

Ngọc thủ bơi đi trên người hắn.

Sau đó nắm lấy cái đó của hắn.

Doanh Vô Kỵ: "!!!'

……

Chương 623: Bà chủ Hoa Triều kiếm lời Chương 623: Bà chủ Hoa Triều kiếm lời

Người dịch: PrimeK Tohabong

Một canh giờ sau.

Doanh Vô Kỵ thanh trừ tất cả mùi thơm trên người, trở lại phủ phò mã.

Từ sau khinổi tiếng, gánh hát hiện tại nổi tiếng ở Giáng Thành, mỗi ngày đều có không ít quan to hiển quý tới nghe diễn.

Dù sao lực hiệu triệu của Lê Vương, vẫn mạnh hơn tự mình quảng cáo.

Mấy ngày nay gánh hát bận đến chân cũng không dính đất.

Bất quá hôm nay Hoa Triều vẫn không đi, bởi vì Doanh Vô Kỵ sắp trở về.

Nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, nàng vội vàng cười nghênh đón.

Doanh Vô Kỵ nắm tay nàng“Sao nàng lại cười vui vẻ thế, không lo lắng ta gặp chuyện không may sao?”

Hoa Triều oán trách nhìn hắn một cái: “Ta tuy rằng không biết nội tình, nhưng mấy ngày hôm trước nữ tử một ít tiểu gia tộc quyển bỗng nhiên liền tràn vào gánh hát chúng ta, đều muốn ra giá trên trời để đặt ngỗi ngồi nghe diễn. Ta liền biết, An Ấp bên kia khẳng định là thành công.”

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc liếc Hoa Triều một cái, không nghĩ tới nàng đối với chính trị còn có chút mẫn cảm.

Những tiểu gia tộc kia cũng biết đùa

Ngay từ đầu đều nhận định liên minh họ Cơ có thể thành lập, cho nên liều mạng dựa vào hai nhà Ngụy Hàn.

Kết quả Quyện Tử ca thiên thần hạ phàm, bọn họ trong nháy mắt liền nhận rõ ai là cha, nhưng cầu kiến Triệu Kỵ bị cự tuyệt ngoài cửa, tìm tới tướng phủ, La Yển cũng đóng cửa không gặp.

Thật sự sốt ruột.

Cũng chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào gánh hát, dù sao Hoa Triều vừa là nữ nhi của Thừa tướng, lại là tri kỷ của phò mã gia.

Cũng chỉ có thể nịnh bợ nàng!

Cho nên đưa ra các loại giá trên trời thái quá, nghe nói lúc ngồi trên cao nhất có người báo giá năm ngàn lượng.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Vậy bà chủ Hoa Triều chẳng phải là kiếm lời rồi sao?

Xì!

Hoa Triều giúp hắn lấy áo khoác xuống, một bên oán trách nói: "Thiếu chút tiền ấy sao? gánh hát là tâm huyết của hai người chúng ta, há có thể bị những tiểu nhân này làm bẩn?

Doanh Vô Kỵ trong lòng ấm áp.

Vợ mình đệ nhất ôn nhu thiên hạ.

Gánh hát từ khi mở cửa, vẫn có không ít chỗ ngồi chỉ để lại cho dân chúng bình dân, giá cả vẫn không tính là cao, hơn nữa đặt những chỗ ngồi này còn có quy củ, chính là người cẩm y không được đặt.

Cho nên hí khúc trong dân gian danh tiếng luôn rất tốt.

Điều này có thể có liên quan đến những gì nàng đã trải qua khi còn bé, lúc hai mẹ con nghèo túng, có thể nhận được không ít thiện ý đến từ dân chúng tầng chót.

Doanh Vô Kỵ nâng mặt nàng cười nói: “Vậy chúng ta chuẩn bị mở rộng cửa hàng đi, liền chạy đến phía Nam thành bên kia, từ nơi đó chọn một ít đứa nhỏ có thiên phú, để cho bọn họ có chút thủ đoạn mưu sinh, đỡ cho cô nương xinh đẹp tất cả đều bán đến nhà quyền quý làm nha hoàn.”

Được! Ta đang có ý này!

Hoa Triều nhịn không được cười cười, trong chuyện gánh hát này, Doanh Vô Kỵ luôn có thể san sẻ với nàng.

Nàng cười nói: “Chuyện này không vội, mau nghỉ ngơi trước đi. Chàng tàu xe mệt nhọc, trên người khẳng định có mùi, mau cởi ra ta tắm cho chàng…..”. Ai? Sao không có chút mùi gì thế này?”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Để xua đi mùi thơm, cũng xua đi mùi mồ hôi.

Hắn đã tắm rửa ở bên kia một cái.

Hắn nhanh chóng giải thích: “A a! Mấy ngày trước ta có chút cảm ngộ trong tu luyện, trở về dưới sự chỉ đạo của bệ hạ tu luyện một chút, ra một thân mồ hôi thối, liền dứt khoát tắm qua rồi trở về.

“A…..”.

Hoa Triều không hoài nghi, chỉ ôn nhu cười nói: “Vậy mau nghỉ ngơi đi!

Doanh Vô Kỵ nhàn nhã nằm ở trên giường hỏi: “Vậy nàng thì sao?

Hoa Triều mím môi nói: “Gánh hát bận quá, nhưng chàng yên tâm, ta chờ chàng ngủ rồi mới đi.

“Vậy hôm nay e là không đi được!

Doanh Vô Kỵ một tay đem nàng kéo vào trong ngực: "Ta hiện tại tuyệt không buồn ngủ, hơn nữa sắc dục huân tâm!"

Hoa Triều nằm ở trên ngực của hắn, hô hấp có chút dồn dập, ngẩng mặt lên nói: "Thật sao, ta không tin!"

Này!

Học được phép khích tướng rồi à?

Trong lúc nhất thời, trong phòng tràn ngập tiếng cười nói.

Thật lâu sau.

Mưa gió tạm nghỉ.

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Ta muốn ngủ, nàng còn đi không?

Hoa Triều lười biếng nằm trong lòng hắn, nhỏ giọng trách cứ: "Đã như vậy rồi, còn đi thế nào?"

"Vậy ngủ đi?"

"Không ngủ được, nói chuyện với ta một chút, nói cho ta biết lần này đã xảy ra chuyện gì đi!"

Uh!

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, Hoa Triều từ trước đến nay đối với chính sự một chút hứng thú cũng không có, ngoại trừ có liên quan đến mình.

Hắn sắp xếp câu chuyện, liền đem chuyện đại khái kể một lần.

Nhân tiện nói chuyện với Triệu Kỵ, thuận tiện đưa ra thỉnh cầu của La Yển.

Nói xong lời cuối cùng, hắn có chút cẩn thận từng li từng tí, một mực cảm thụ khí tức biến hóa của Hoa Triều.

Xem khí tức hẳn là không tức giận.

Nhưng vẫn như cũ thật lâu không nói gì.

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Không có việc gì! Ta cũng chỉ nói một câu, nếu nàng không muốn gặp, ta liền giúp nàng từ chối”.

Hoa Triều từ từ thở dài một hơi: “Kỳ thật từ sau khi biết thân phận cô nương kia, ta đã không hận ông ấy như vậy, huống hồ ta có thể an tâm ở cùng một chỗ với chàng, cũng là bởi vì ông ấy…”

Doanh Vô Kỵ thở phào nhẹ nhõm: “Uh! Ta đây sắp xếp một thời gian?

Hoa Triều do dự một chút, vẫn gật đầu nói: “Được!”

Vậy cô gái giấy kia thì sao?

Doanh Vô Kỵ hỏi, ở trước mặt Hoa Triều, hắn cũng sẽ không dùng cái tên “Hoa Uyển Thu” này.

Trước đó vài ngày, hắn ở trong thư khố vương thất tìm đọc rất nhiều tư liệu liên quan đến Đan Thanh Độ Hồn, xác định những người giấy này sẽ không bị tinh thần Đan Thanh điều khiển, duy nhất bị hạn chế chính là vấn đề Thọ Nguyên, có La Yển kiểm định, còn có chính mình theo dõi sát, hắn là sẽ không xảy ra vấn đề.

Cũng gặp một chút đi!

Chương 624: Nữ công tử hóng hớt Chương 624: Nữ công tử hóng hớt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hoa Triều gật đầu: “Lần trước ta hỏi La Minh, hắn nói cô nương được vẽ đó sẽ khôi phục một ít ký ức về mẫu thân ta, ta có lời muốn hỏi cô ta.

Doanh Vô Kỵ gật đầu nói: “Được!

Nhìn cảm xúc của Hoa Triều từ đầu tới cuối đều tương đối bình thường, hắn hơi thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá cũng là quá mức lo lắng, Hoa Triều ở trên rất nhiều chuyện, so với đại đa số người đều nắm rõ hơn.

Cũng vừa vặn.

Cũng không biết Hoa Uyển Thu có được ký ức gì, đến lúc đó hỏi La Yển trước một chút, xác định không có vấn đề gì lại cho phép nàng mở miệng nói.

Nếu như có thể giải khúc mắc của Hoa Triều, vậy thì không thể tốt hơn.

Vừa rồi động tác cùng cảm xúc đều có chút mãnh liệt.

Hoa Triều rất nhanh liền ngủ say.

Doanh Vô Kỵ cẩn thận từng li từng tí xuống giường xuất môn, cũng nên giúp Quyện Tử ca chữa thương đột phá, dù sao cũng là linh tu đầu tiên, đích xác đã cẩn thận một chút.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Vừa mở cửa.

Liền nhìn thấy trên ghế đá trong viện, Tinh Ly đang ngồi với vẻ mặt u oán.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Nữ công tử đây là đang hóng hớt sao? nhưng ngươi cái này cũng nhìn không thấy a, ta dán cách âm phù, ngươi ngay cả một âm thanh cũng không nghe được!"

Mễ Tinh Ly lườm hắn một cái, tức giận nói: "Huynh nói có kết quả nói cho ta ngay, kết quả ta chờ huynh hai canh giờ, không để ý huynh vừa về đến nhà lại chui và chăn với Hoa Triều cô nương. Phò mã gia! Ta cũng sẽ không đổi ý, huynh không cần vội vã có con cái như vậy chứ!

Nữ lưu manh này.

Thật đúng là một chút cũng không biết xấu hổ.

Doanh Vô Kỵ nhìn dáng người lồi lõm của nàng, nhịn không được buông tay nói: "Ta cũng lo lắng nữ công tử bị trời phạt, vì an toàn của nữ công tử, thì cần phải tranh thủ thời gian đi".

Phi! Còn lâu ta mới tin!

Mễ Tinh Ly lườm hắn một cái: "Mau nói đi, Lê vương bệ hạ định sắp xếp như thế nào".

Doanh Vô Kỵ cũng không giấu diếm, trực tiếp đem sắp xếp của Triệu Kỵ nói một lần.

Rất nhiều chi tiết.

Nhưng cũng không có chênh lệch quá lớn so với dự đoán của Tinh Ly.

Nàng rốt cục thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Vậy đa tạ phò mã gia!"

Khách khí!

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo, liền chuẩn bị đi đến phòng luyện công.

Lại giống như nghĩ tới cái gì: "Đúng rồi! Lúc trước ở Thái Sử Liêu ngươi giấu ngọc phiến cho ta!"

Tại sao ta phải cho…..".

Mễ Tinh Ly theo bản năng phản bác, lại đột nhiên dừng lại, cảnh tượng ngày đó nhanh chóng hiện lên trong đầu, nhất thời có chút kinh ngạc nói: "Ta nói tráng hán trong trướng của huynh vì sao hoàn toàn không có hơi thở, hóa ra là Hàn… Doanh Vô Kỵ, huynh thật kiêu ngạo a!"

Doanh Vô Kỵ cười cười: "So sánh ra, hắn là Sở quốc tấn công Viêm quốc càng kiêu ngạo đi, mau đừng bép nữa, đưa ngọc phiến cho ta!"

Này!

Tinh Ly nhịn không được cười cười, sờ soạng trong lòng một hồi, liền lấy ra một miếng ngọc ném qua.

Doanh Vô Kỵ khẽ vuốt ve một cái: "Còn rất ấm nè!"

Tinh Ly: "Đồ biến thái!"

……

Đại sứ quán Càn Quốc.

Công tử! Lý Hiệt Giang cầu kiến!

Bảo hắn cút đi!

Doanh Vô Khuyết vốn phiền não, nghe thấy cái tên Lý Hiệt Giang lại càng phiền.

Tuy rằng ba nhà Phân Lê thất bại, Lý gia trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể rời khỏi Lê quốc.

Chính mình thật vất vả mới thoát khỏi bóng ma ghê tởm kia.

Lý Hiệt Giang này sao lại tới?

Nhìn thấy người này như nhìn thấy ruồi bọ…..".

Không đúng!

Doanh Vô Khuyết lắc đầu, lệ khí trong lòng lan tràn.

Công Tôn Lệ suy tư một lát, vẫn nói: "Công tử, Lý gia thuộc về ý nghĩa trọng đại, ý của bệ hạ là, cho dù 3 nhà phân Lê lúc nào có thể thành, Lý gia đều phải dời đến Càn quốc chúng ta!"

Đối với cách nói này, Doanh Vô Khuyết trong lòng tán thành.

Nhưng đồng thời lại vô cùng mâu thuẫn.

Nhưng suy nghĩ thật lâu, cảm thấy vẫn lấy đại cục làm trọng.

Liền hừ lạnh một tiếng nói: "Cho hắn vào đi!"

Công Tôn Lệ gật gật đầu, liền ra cửa.

Một lát sau, liền mang theo Lý Hiệt Giang đi vào.

Lý Hiệt Giang cười híp mắt nói: "Vô Khuyết, chúng ta đoạn đường này mệt nhọc, cùng nhau uống rượu thả lỏng một chút được không?"

Doanh Vô Khuyết ngoài cười nhưng trong không cười: "Lý huynh không cần kêu thân thiết như vậy, thật không quen! Có chuyện gì cứ nói thẳng, bản công tử không có hứng thú đem thời gian tiêu phí vào chuyện vô dụng".

Lý Hiệt Giang nghẹn một cái, không nghĩ tới Doanh Vô Khuyết này trở mặt không nhận người.

Nhưng hắn cũng không ngu ngốc.

Lúc ấy lúc đàm phán với Doanh Vô Khuyết liền đùa giỡn một cái tâm cơ, lúc ném ra thể Khôn Thừa, không chỉ ra người kia chính là Lý Thải My.

Tình huống sau đó, chứng tỏ quyết định này của hắn là chính xác.

Nhưng nhìn phản ứng của Doanh Vô Khuyết, hắn cũng biết đắc tội Công tử Càn quốc này không nhẹ.

Dù sao Lý gia chính là dựa vào bán nữ tử bản tộc mà sống.

Lý Hiệt Giang cũng bán không ít, gặp qua muôn hình muôn vẻ người, làm sao có thể ngay cả Doanh Vô Khuyết nghĩ như thế nào cũng nhìn không ra?

Nếu đã đến đây, vậy đơn hàng làm ăn Càn Quốc này, hắn nhất định phải đàm phán thành công.

Trước khi Lê quốc phân tam, bọn họ không thể chi phối được Lý Thải My.

Nàng có thể sinh ra huyết mạch Triệu thị hay không ai biết.

Muốn lưu lại Doanh Vô Khuyết, nhất định phải chơi lớn

Hắn cười cười: "Ngu huynh biết Vô Khuyết trong lòng còn oán ta, không phải cố ý đến nhà xin lỗi sao? quan hệ hai nhà Doanh Lý, cũng không thể bị một hiểu lầm nho nhỏ như vậy ảnh hưởng!"

Doanh Vô Khuyết tự nhiên cũng không giống trở mặt với Lý gia, nhưng nhìn mặt Lý Hiệt Giang một chút, vẫn nhịn không được sinh lòng phiền chán.

Liền nhịn không được chế nhạo nói: "Hả? Lý huynh đến nhà xin lỗi, tay không tới?"

Chương 625: Quà tặng nữ sắc Chương 625: Quà tặng nữ sắc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đương nhiên không phải!

Lý Hiệt Giang từ trong ngực lấy ra một viên ngọc bội hình vòng, cười híp mắt đẩy qua: "Vô Khuyết ngươi xem qua!"

Hả?

Doanh Vô Khuyết có chút tò mò, trên ngọc bội hình tròn này điêu khắc trận pháp, trận pháp này hắn cùng Lâm Thanh học qua, là chuyên môn lưu lại hình ảnh, bất quá bởi vì tác dụng không xứng với giá trị cao ngất ngưởng, rất ít người dùng.

Lý Hiệt Giang tặng cái này làm gì?

Mang theo tò mò, hắn đem vòng ngọc bội đặt ở trên mắt.

Vừa đặt lên, liền phát ra một trận kinh hô, nhất thời trở nên mặt đỏ tới mang tai.

Bởi vì trong hình ảnh ngọc bội, có mười mấy mỹ nữ tuyệt sắc, hoặc xinh đẹp, hoặc trong trẻo nhưng lạnh lùng, hoặc đẫy đà, hoặc nhỏ nhắn xinh xắn.

Mỗi dáng người khí chất đều không giống nhau.

Chỉ có một điểm giống nhau:: vô cùng thiếu vải

Hắn từ nhỏ đã trải qua cuộc sống ẩn cư, trở lại Càn Vương cung cũng vì biểu hiện ý chí cùng giáo dưỡng của mình, trước khi lập gia đình, căn bản cũng không có tiếp xúc gần gũi qua nữ tử cùng tuổi.

Đột nhiên xuất hiện như vậy, làm sao chịu đựng được?

Hắn chỉ cảm thấy quanh thân khí huyết có chút dồn dập, lại chịu không nổi chính mình lộ ra vẻ quẫn thái, trừng mắt Lý Hiệt Giang cả giận nói: "Ngươi đây là làm cái gì?"

Cái này cũng không hạ lưu, những thứ này đều là nữ tử trong sạch đích hệ Lý gia, ngay cả hình ảnh này cũng là Lý gia ma ma vẽ xuống, làm sao coi là hạ lưu?"

"Vậy thì vì sao…..".

Ngọc bội này ở Lý gia chúng ta cũng chỉ có một bức. Những nữ tử này đều là thân thể trong sạch, cũng chỉ bị một người đàn ông như ngươi xem qua, trong lòng ngươi cũng không cần có khúc mắc gì.

Thân thể trong sạch.

Chỉ có một mình ta nhìn thấy.

Thần sắc Doanh Vô Khuyết lúc này mới dễ nhìn một chút, nhưng vẫn hừ lạnh nói: "Ngươi đây là ý gì?"

Đương nhiên không phải!

Lý Hiệt Giang cười cười: “Sinh không được con cái thức tỉnh Chuyên Húc đế thân, chúng ta há có thể cưỡng cầu? Muốn sinh Chuyên Húc đế thân, cũng không phải chỉ có thể dựa vào Thể Khôn Thừa!”

Doanh Vô Khuyết như có điều suy nghĩ: “Ý của ngươi là…..”.

Lý Hiệt Giang hít sâu một hơi, cười nói: “Vô Khuyết! ngươi chọn mấy người, trực tiếp đưa cho ngươi làm tần, nếu sinh không ra Chuyên Húc đế thân, chúng ta đây coi như tặng không. Nhưng chỉ cần sinh ra, chúng ta liền thực hiện lời hứa lúc trước, như thế nào?”

Cái này…..”.

Doanh Vô Khuyết trầm mặc, không nghĩ tới Lý Hiệt Giang tự nhiên ác như vậy, phải biết rằng Lý gia phải dựa vào bán nữ tử mà sống, loại mỹ nữ cấp bậc này, đều là tài nguyên quý giá, hắn tự nhiên để cho ta tùy tiện chọn.

Nhưng hắn nghĩ nghĩ, vẫn lắc đầu: “Ta cảm thấy không được!”

Lý Hiệt Giang kinh ngạc: “Cái này cũng không được?”

Chỉ chọn vài người không được!

Doanh Vô Khuyết nắm chặt tay: “Ta muốn tất cả!”

Lý Hiệt Giang: “!!!”

Doanh Vô Khuyết nhíu mày: “Không được sao?

Lý Hiệt Giang đau lòng co rút, nhưng cắn răng vẫn gật đầu nói: “Được!”

Chủ yếu tình huống Lý gia quá nhạy cảm.

Mấy ngày gần đây, Lê vương thất liên tục đưa ra thủ đoạn với Lý gia, khiến Lý gia lão kêu khổ không ngừng.

Không cần suy nghĩ nhiều, nhất định là tiện nữ Lý Thải My này mật báo.

3 nhà phân Lê nhất định sẽ khiến Lý gia gặp phải lựa chọn vô cùng gian nan, Càn Quốc chính là con đường hắn muốn chọn nhất.

Nhất là lần hành động này bỗng nhiên thất bại, Lý gia tạm thời không đi được, vậy cũng thật đúng là bị đặt ở trên lửa nướng, liền không thể không để cho Càn quốc ra mặt, Càn quốc bên này không cho áp lực, Lý gia chỉ sợ sẽ đặc biệt thảm.

Doanh Vô Khuyết thấy hắn nhe răng nhếch miệng, còn tưởng rằng hắn đang cười nhạo mình.

Liền chính nghĩa nói: "Lựa chọn như vậy, không phải bởi vì ta tham lam, cũng không phải bởi vì ta háo sắc! mà là các nàng bị ta nhìn thân thể, vậy nên là người của ta, ta không cho phép thân thể các nàng về sau bị người đàn ông khác nhìn."

Và!

Nếu là vì Lý gia cùng Càn quốc hợp tác, vậy cần dùng hết tất cả cố gắng sinh ra Chuyên Húc đế thân.

Phụ nữ.

Đương nhiên là càng nhiều càng tốt.

Hết thảy đều phải vì đại cục suy nghĩ, ta thân là Công tử Đại Càn, thiệt thòi này ta phải ăn!"

Lý Hiệt Giang: "…..".

Công Tôn Lệ: "…..".

Doanh Vô Khuyết thở dài một hơi, thân là chiến thần thuần ái, chẳng những phải thuần ái, còn phải làm chiến thần.

Hắn cảm thán nói: "Ta vì Càn quốc hy sinh thật sự là quá nhiều!"

Lý Hiệt Giang miễn cưỡng cười cười: “Khó được Vô Khuyết có phần tâm này! Nếu như vậy, ta đây lát nữa liền đưa hai người tới sứ quán, các ngươi sớm làm quen quen, trao đổi tình cảm một chút.

Doanh Vô Khuyết trong lòng lửa nóng, cực kỳ ý động.

Đương nhiên, phần ý động này là cho rằng vì báo quốc.

Mà cũng không phải là bởi vì hắn chưa từng tiếp xúc qua nữ nhân mà nóng hết cả người.

Nhưng hắn vẫn hạ quyết tâm cự tuyệt nói: “Không cần! Đại hội Kiếm Tiên sắp tới, ta còn muốn tu luyện, chớ để nữ nhân ảnh hưởng tốc độ tu luyện của ta.

Lý Hiệt Giang sợ hắn đổi ý: “Không cần! Tu luyện ít một đêm cũng không sao…

Doanh Vô Khuyết chính nghĩa nói: “Ta nói tu luyện liền tu luyện! Lý huynh, ngươi thật coi ta là đồ háo sắc sao?”

Lý Hiệt Giang: “…..”.

Nếu bị cự tuyệt, hắn cũng không tiện nói cái gì, lại cùng Doanh Vô Khuyết khách khí vài câu, liền từ sứ quán cáo từ.

Sau khi ra khỏi cửa, nhịn không được mắng chửi nói: “Cái quái gì vậy!”

Bất quá ngẫm lại, Doanh Vô Khuyết bản thân chính là Chuyên Húc đế thân, cho hắn mười mấy Nữ tử Lý gia, cho dù vận khí lại không tốt cũng có thể đẻ ra một người?

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn thoải mái không ít.

Chương 626: Nhịn nhưng đều muốn Chương 626: Nhịn nhưng đều muốn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trong phòng.

Doanh Vô Khuyết hít sâu vài lần, mới đem huyết khí xao động đè xuống, khoanh chân ngồi ở trên giường, buồn bực nói: "Ta muốn tu luyện! Công Tôn huynh cũng trở về nghỉ ngơi đi, ngày mai dẫn ta đi nghe kịch tìm cơ hội đột phá.

Được!

Công Tôn Lệ cảm giác có chút không biết nói cái gì.

Cái này cũng có thể nhịn được tu luyện?

Tuy rằng Doanh Vô Khuyết rất nhiều chuyện đều làm không hoàn mỹ.

Nhưng thật mẹ nó tự hạn chế!

Hắn không nhìn thấy hình ảnh trong ngọc bội kia, nhưng có thể bị Lý Hiệt Giang lấy ra, làm sao có thể là thứ dung tục được?

Công tử có thể nhịn xuống tu luyện.

Không phải tự nhịn là cái gì?

Nhưng ngươi nói hắn nhịn mà hắn tất cả đều muốn…..".

Thật là thần kỳ!

Hắn lắc đầu, liền rời khỏi phòng.

Doanh Vô Khuyết nhắm mắt lại, mạnh mẽ tiến vào trạng thái tu luyện, nhưng trong đầu tất cả đều là hình ảnh vừa rồi nhìn thấy.

Trong lúc nhất thời huyết khí bốc lên lợi hại.

Bản thân hắn toàn thân huyết khí tràn đầy, sớm đã tới đột phá biên giới, nay tâm tư loạn, tự nhiên là tìm không thấy cảm giác đột phá, ngược lại thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma.

Sợ tới mức hắn vội vàng ngừng tu luyện.

Hắn theo bản năng nhìn lên bàn, lại phát hiện Lý Hiệt Giang đã lấy khối ngọc bội kia đi.

Lý Hiệt Giang, ngươi thật đáng chết!

Doanh Vô Khuyết mắng vài câu, chỉ có thể nằm xuống ngủ.

Nhưng trằn trọc hơn nửa đêm, ảnh hưởng kia đều không ngừng lóe lên trong đầu.

Thẳng đến khi trời tờ mờ sáng, mới ngủ say.

Buổi trưa khi bị Công Tôn Lệ đánh thức, đầu óc đều hỗn loạn.

Hắn cũng không dám chớp mắt, bởi vì vừa nhắm mắt lại chính là nữ tử dáng người thướt tha, làn da trắng nõn cùng môi đỏ mọng gợi cảm.

Công tử! Ngươi làm sao vậy?

Không có việc gì! Dùng bữa xong đi gánh hát đi!

Ừm!

……

Buổi tối gánh hát náo nhiệt nhất.

Bởi vì khi đó bình dân trong thành Bách Tín đều tan làm, trong gánh hát có không ít chỗ ngồi chuyên môn để lại cho bọn họ, có chút tiền dư thường xuyên mang theo người nhà tới nghe diễn.

Quyền quý trong thành không thích môi trường ồn ào náo nhiệt này, cũng không thích trộn lẫn với những dân đen này.

Cho nên phần lớn đều là ban ngày đến nghe, thanh tịnh cũng sạch sẽ.

Doanh Vô Khuyết nhảy xuống xe ngựa, tiện cho Công Tôn Lệ sóng vai đi vào gánh hát.

Bọn họ tới hơi sớm.

Bên trong rạp hát còn chưa hoàn toàn chuẩn bị xong.

Tiểu nhị bên trong còn đang lau chùi bàn ghế, các nhạc công cũng đang thử diễn.

Doanh Vô Khuyết theo bản năng nhìn thoáng qua đám nhạc sư, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên.

Trong đám người, có một nữ tử thân bạch y, làn da càng trắng nõn động lòng người, thoạt nhìn thuần khiết dịu dàng.

Trong gánh hát nho nhỏ này lại có nữ tử xuất trần tuyệt diễm như thế.

Ma xui quỷ khiến, hắn tiến lên một bước: "Cô nương, xin hỏi phương danh!

Lời vừa ra khỏi miệng, hắn liền cảm thấy có chút thất thố.

Cái này không phù hợp với tính cách cao ngạo không có nữ nhân trong mắt bổn công tử!

Đều là do Lý Hiệt Giang hại!

Nhưng hắn vẫn duy trì phong độ quý tộc, cười nhạt chờ đợi nữ tử đáp lại.

Nhưng không ngờ.

Nữ tử chỉ lạnh lùng đánh giá hắn một cái, một câu cũng không nói, trực tiếp xoay người rời đi.

Doanh Vô Khuyết không khỏi sinh ra một tia tức giận: "Ngươi…..".

Hắn lớn như vậy, cho tới bây giờ chưa từng bị coi thường như vậy.

Công Tôn Lệ hoảng sợ, vội vàng ngăn hắn lại: “Công tử không thể!”

Doanh Vô Khuyết nhíu mày: “Vì sao không thể?

Công Tôn Lệ hạ giọng nói: “Nàng chính là Hoa Triều cô nương!

“……”

Doanh Vô Khuyết bỗng nhiên có một loại cảm giác buồn nôn, khuôn mặt vốn thuần khiết của Hoa Triều trong trí nhớ, cũng trở nên xấu xí không chịu nổi, cùng bà lão nông gia không có gì khác nhau.

Bản công tử bị mù sao?

Cái này cũng được xưng là đẹp mắt?

Xui xẻo!

Doanh Vô Khuyết mắng một câu, liền trực tiếp lên tầng hai.

Công Tôn Lệ hướng một đám người chơi nhạc vái chào, liền lấy ra vé đặt chỗ, theo Doanh Vô Khuyết cùng đi tầng hai.

Liếc Doanh Vô Khuyết một cái, chỉ thấy sắc mặt hắn vô cùng buồn bực, ngẫu nhiên còn có thần sắc chán ghét hiện lên trong mắt.

Cái này…..”.

Tinh thần thuần khiết cũng quá nghiêm trọng.

Công Tôn Lệ lắc đầu, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn lo lắng nhất, chính là Doanh Vô Khuyết tính tình quá mức cao ngạo, hơn nữa mâu thuẫn với Doanh Vô Kỵ, giương oai trong gánh hát.

Nhưng hiện tại xem ra, lo lắng của mình hoàn toàn là dư thừa, ở địa bàn nước khác, Doanh Vô Khuyết vẫn rất có chừng mực.

Không có mâu thuẫn.

Doanh Vô Kỵ Cũng không thể chủ động bới móc chứ?

Uống vài ngụm trà.

Những vị khách khác cũng lục tục đến, đều là những người quyền quý trong Giáng Thành, đều khách khí chào hỏi Doanh Vô Khuyết.

Một lát sau lại trôi qua.

Vở kịch bắt đầu, chính là vở Lương Chúc rất nổi tiếng trong khoảng thời gian này.

Doanh Vô Khuyết cũng điều chỉnh tâm tình một chút, xem hí khúc, dù sao lần này hắn, chính là vì cảm ngộ một chút nhân sinh của người khác, xem có thể điều động một ít cảm xúc hay không, tìm được cảm giác đột phá.

Không ngờ.

Vừa nhìn còn đắm chìm xuống.

Tình yêu thuần khiết của Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, tự nhiên thật đúng là làm cho hắn tìm được một ít cảm giác nhập tâm.

Chính là nhân vật Mã Văn Tài này làm cho hắn cực kỳ chán ghét.

Sao lại ghét?

Hắn suy nghĩ một lúc.

Lý Hiệt Giang ngươi cũng thật đáng chết a!

Ông mày thiếu chút nữa bị ngươi lừa thành Mã Văn Tài!

Tiếp tục nhìn xuống, cảm giác đắm chìm càng thêm sung túc, tựa hồ đã trải qua một hồi yêu đương ngọt ngào.

Nhưng theo đó mà đến, Mã Văn Tài mang đến cho hắn cảm giác khó chịu càng ngày càng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức không thể chịu đựng được.

Trên thế giới này sao lại có người ghê tởm như vậy?

Chương 627: Nhớ thương người phụ nữ của người khác Chương 627: Nhớ thương người phụ nữ của người khác

Người dịch: PrimeK Tohabong

Gia cảnh ngươi tốt như vậy, nhưng vẫn nhớ thương người phụ nữ của người khác.

Cho dù là chân ái của ngươi, cũng không thể học tập cậu Thiết Ngưu của ta, một mực ở một bên yên lặng thủ hộ?

Cuối cùng.

Xem xong.

Hắn rốt cục nhịn không được: "Ai viết cái kịch bản chó má này thế, bảo hắn ra đây nói chuyện với bản công tử!"

Công Tôn Lệ: "…..".

……

Đầu kia.

Kẹt kẹt…..".

Cửa mở.

Hoa Triều mang theo thị nữ tùy thân Tiểu Liễu vào phòng.

Doanh Vô Kỵ vốn đang nằm ở trên sách giúp nàng sửa kịch bản, nghe thấy tiếng vang, không khỏi ngẩng đầu cười nói: "Hoa Triều tỷ, nàng không phải đang cùng các nhạc sư giảng kịch sao?"

Âm thanh Hoa Triều trầm thấp: “Chàng đoán ta nhìn thấy ai?”

Ai vậy?

Doanh Vô Kỵ nghe âm thanh của nàng giống như mang theo một tia tức giận, không khỏi có chút tò mò, người có thể làm cho Hoa Triều tức giận cũng không nhiều lắm.

Doanh Vô Khuyết!

“？？？”

Hắn trong nháy mắt liền thấy không ổn, đây không phải là cháu của cái tên Thiết Ngưu kia sao?”

Hoa Triều cũng có chút căm giận: “Ta liền không rõ, hắn tìm mọi cách hại chàng, lấy đâu ra mặt mũi lại đây nghe Hí Khúc! Để ta cho người đuổi hắn đi!”

Doanh Vô Kỵ đang chuẩn bị nói cái gì.

Tiểu Liễu ở bên phụ họa nói: “Đúng vậy cô gia, Doanh Vô Khuyết kia thật sự rất đáng ghét, thấy tiểu thư lộ bộ mặt con heo, còn hỏi tên tiểu thư.

Hắc! Mẹ kiếp!

Doanh Vô Kỵ này còn có thể nhẫn nhịn?

Con chó này, theo dõi vợ của ta còn chưa đủ, còn theo dõi cả bồ của ta?

Ta đây là dự định chờ Đại hội Kiếm Tiên.

Hắn đột nhiên đứng dậy: “Ta đi giết hắn!

Hoa Triều hoảng sợ, nàng đã sớm biết Doanh Vô Khuyết đến Giáng Thành, cũng biết hai huynh đệ chưa bao giờ bộc phát xung đột bên ngoài.

Nàng không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ tự nhiên quan tâm mình như vậy, lại không cho phép người đàn ông khác đối với mình có chút mơ ước.

Trong lòng tuy rằng vui vẻ, nhưng lại có chút lo lắng.

Sự tình liên quan đến bang giao, đây không phải là gây thêm phiền toái cho Vô Kỵ sao?

Nàng nhanh chóng ngăn Doanh Vô Kỵ lại: "Vô Kỵ, cho dù có xung đột, cũng không thể giải quyết trước mặt nhiều người như vậy!"

Doanh Vô Kỵ suy tư một lát, gật đầu nói: "Đúng, động thủ trong gánh hát, ảnh hưởng đối với nàng cũng không tốt, chờ hắn trở về sứ quán rồi nói!"

Hoa Triều lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, không tiếp tục khuyên hắn.

Trong lòng thậm chí có chút mừng rỡ.

Nàng biết nghĩ như vậy là không đúng.

Nhưng trên đời này lại có nữ tử nào có thể chịu được người đàn ông mình yêu thương che chở mình như vậy?

Chắc chắn rồi.

Quan trọng hơn.

Vô Kỵ đã sớm đột phá, cho dù xảy ra xung đột cũng sẽ không chịu thiệt.

Doanh Vô Kỵ hừ một tiếng, đè xuống hỏa khí, tiếp tục cùng Hoa Triều thảo luận kịch bản.

Qua một lúc lâu.

Cơn tức trong lòng mới bình ổn một ít.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Tiếng gõ cửa rất nhanh.

Bên ngoài rất nhanh vang lên âm thanh của tiểu nhị.

Ông chủ! Có người gây chuyện!

Ai?

Doanh Vô Kỵ nhíu mày.

Tiểu nhị nói: "Càn công tử Vô Khuyết!

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ trở nên lạnh lùng: "Hắn nói cái gì?"

Tiểu nhị học ngữ khí Doanh Vô Khuyết nói: "Ai viết cái kịch bản chó má này thế, bảo hắn ra đây nói chuyện với bản công tử!"

Doanh Vô Kỵ: "A!

Còn muốn nói chuyện với vợ ta?

……

Tầng hai.

Doanh Vô Khuyết lửa giận ngút trời

Thật kinh tởm!

Thật kinh tởm!

Trên đời này làm sao có thể có người ghê tởm như vậy?

Tình cảm của Lương Chúc rất động lòng người.

Nhưng vở kịch này tuyệt không thuần khiết.

Hắn có chút không kiên nhẫn: "Người đâu? Người viết kịch bản đâu?

Vừa dứt lời.

Hắn liền nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc từ trên cầu thang đi xuống.

Nhất thời càng không vui: "Cái này với Hí kịch này là ngươi viết hả Doanh Vô Kỵ, vi huynh mệnh lệnh ngươi cho ta sửa…..".

"A!"

Giây tiếp theo.

Doanh Vô Khuyết bay ngược ra ngoài.

Đập mạnh vào tường, chậm rãi trượt xuống.

Hai má sưng lên thật cao, khóe miệng không ngừng chảy máu.

Ánh mắt tan rã một hồi lâu, rõ ràng là bị đánh ngất xỉu.

Không biết vì cái gì Doanh Vô Kỵ hỏa khí lớn như vậy.

Công Tôn Lệ: "…..".

Hắn cũng mê man.

Cái này cũng có thể đánh nhau?

Trước giờ phút này, hắn tự cho là rất hiểu Doanh Vô Kỵ, chỉ có ở thời điểm có lợi mới có thể bày ra tính công kích.

Nhưng hiện tại, hắn cảm giác mình không hiểu.

Lúc này mới chưa đâu vào đâu đã ra tay nặng như vậy sao?

Quần chúng vây xem: "…..".

Tài tử hào hoa phong nhã, khiêm tốn hòa ái.

Tài tử chân thật, nhị phẩm linh thai, tuyệt không tiếp nhận cho dù kẻ nào nghi ngờ tài hoa của hắn.

……

Tầng hai của rạp hát rất… yên tĩnh.

Không khí yên tĩnh.

Lòng người là hỗn loạn.

Mọi người đứng ở bên trong nhìn nhau, không ai dám phát ra âm thanh.

Bọn họ ai cũng không nghĩ tới, dĩ nhiên lại ở chỗ này, bỗng nhiên nhìn thấy Công tử Càn quốc ra tay

Người bị ăn đòn kia, còn là Chuyên Húc đế thân vang danh thiên hạ.

Mà lý do bị đánh

Lại là Doanh Vô Khuyết chê kịch bản Doanh Vô Kỵ viết nát quá

Thật sự là rất thần kỳ!

Bọn họ nhìn hai gò má Doanh Vô Khuyết sưng lên, cùng khóe miệng không ngừng rỉ máu, càng có thể cảm giác được cuộc sống hoang đường.

Lăn lộn trong giới quý tộc lâu như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy loại chuyện này.

Doanh Vô Khuyết rốt cục phục hồi tinh thần lại, chỉ vào mặt mình, tràn đầy không thể tin: "Ngươi đánh ta?"

Đừng nóng vội, lúc này mới bắt đầu!

Doanh Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, lập tức cười híp mắt hướng mọi người chắp tay: "Chư vị! chúng ta nơi này còn có một ít việc nhà phải xử lý, vừa lúc hí khúc cũng hát xong, có thể hay không cho chúng ta một ít không gian riêng tư, chờ lần sau tới, gánh hát có hậu lễ tặng!"

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, mặc dù rất muốn hóng đánh nhau tiếp

Nhưng liên quan đến quốc sự.

Hai bên đều là quyền cao chức trọng của hai nước Càn Lê.

Hai huynh đệ bọn họ đang dạy dỗ nhau, ai dám ăn dưa lê?

Nhanh chóng cười nói.

Việc nhà quan trọng, chúng ta cáo từ!

Kịch bản rất hay, đừng tổn thương hòa khí, cáo từ!

Cáo từ!

v

Chương 628: Xung đột thăng cấp Chương 628: Xung đột thăng cấp

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mọi người nhao nhao rời khỏi hiện trường, rời đi như chạy trốn, các nhạc công cũng không dám dừng lại, nhao nhao rời khỏi rạp hát.

Công Tôn Lệ thần sắc phức tạp, biết như vậy nhất định sẽ xảy ra chuyện, nhanh chóng nâng Doanh Vô Khuyết dậy chuẩn bị rời đi, vừa đi liền cùng Doanh Vô Kỵ xin lỗi: "Công tử, hôm nay chỉ là công tử Vô Khuyết vô tâm, thân huynh đệ hai người cũng đừng so đo nữa!"

Hắn đến bây giờ đều là mơ màng

Có chuyện gì vậy?

Hai người đến Giáng Thành buổi tối hôm đó, mang đến cho Lê vương thất áp lực lớn như vậy, Doanh Vô Kỵ cũng chỉ sặc hai câu.

Hành trình An Ấp, lập trường khác biệt, có thể nói đối chọi gay gắt, Doanh Vô Kỵ cũng không làm khó Doanh Vô Khuyết cái gì.

Hôm nay chỉ là mắng kịch bản một chút…..".

Ngạo khí của văn nhân mạnh như vậy sao?

Hắn nghĩ mãi mà không ra.

Một lòng thầm nghĩ mang Doanh Vô Khuyết rời đi, tránh cho xung đột lại thăng cấp.

Nhưng chưa từng nghĩ, mới vừa đi vài bước, đã bị người quát dừng lại.

Thậm chí còn kỳ quặc hơn.

Người cản hắn lại không phải là Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Khuyết đẩy hắn ra: "Đừng cản ta! Người phải xin lỗi lại không nên là ta!"

Công Tôn Lệ: "…..".

Doanh Vô Khuyết một đôi mắt hổ giận trừng Doanh Vô Kỵ: "Ngươi có phải hay không không ai dạy quá lâu, thật sự là càng ngày càng càn rỡ… A!"

Lại là một tiếng kêu thảm thiết.

Lại bay ngược ra ngoài.

Lần này là đạp bụng, ngay cả xương sườn cũng gãy mấy cái, âm thanh "Tạp Tạp" nghe đến xót ruột.

Doanh Vô Khuyết lại ngã trên mặt đất, cả người cuộn thành một con tôm, ngã trên mặt đất lăn lộn không tiếng động.

Dáng người vốn khôi ngô, thoạt nhìn còng lưng giống như ông lão.

Thân là chuyên Húc đế thân, hắn cho tới bây giờ chưa từng bị đánh như vậy.

Nhưng Chuyên Húc đế thân thể có mạnh hơn nữa, hắn cũng chưa đột phá Thai Thuế Cảnh, ở trước mặt người nhị

phẩm linh thai, dường như không có sức đánh trả…

Không đúng!

Ta đối mặt với tam phẩm linh thai bình thường đều có lực đánh một trận.

Vì sao đối mặt Doanh Vô Kỵ ngay cả năng lực phản ứng lại cũng không có?

Hắn không hiểu.

Nhưng cực kỳ phẫn nộ.

Lúc này cố nuốt xuống một ngụm máu thiếu chút nữa phun ra, cố chống đỡ đứng dậy, trong hai mắt tràn đầy tơ máu, gắt gao trừng Doanh Vô Kỵ: "Tốt lắm!

Hắn nói được một nửa, không dám nói tiếp.

Bởi vì hắn cảm giác toàn bộ không khí trong không gian đều trở nên sền sệt, giống như là hãm sâu vào vũng bùn.

Mà sàn nhà vốn bằng gỗ, cũng trở nên cứng rắn vô cùng, lấy tu vi của hắn tự nhiên có loại cảm giác khó có thể lay động.

Trong tầm mắt, lại tựa hồ xuất hiện từng bụi cây cối, đem toàn bộ tầng 2 vây chặt như nêm cối.

Hai mắt hắn nhất thời mở to.

Cấm chế thuật!

Đây là cấm chế thuật gì?

Tại sao lại khiến ta có cảm giác bị vây không thoát?

Doanh Vô Kỵ thi triển cấm chế thuật này, đến tột cùng là muốn làm gì?

Hắn nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Doanh Vô Kỵ, không khỏi run rẩy một cái.

“Đây…..”. là ý định giết người?

Công Tôn Lệ chợt cảm thấy không ổn: “Công tử! Có gì chúng ta từ từ nói?

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: “Cùng tên gian Tư Mã Tào Tặc này có cái gì để nói?

Tư Mã?

Tào tặc?

Thế nghĩa là sao?

Nhưng hình như không phải vì vấn đề kịch bản.

Công Tôn Lệ đầu óc xoay chuyển thật nhanh, ánh mắt rất nhanh liền rơi vào trên người Hoa Triều, trong nháy mắt giống như hiểu được chuyện gì.

Hắn vội vàng giải thích: “Công tử, hắn đối với Hoa Triều cô nương thật không có…..”.

Bành!

Lại là một cước đá ra ngoài.

Doanh Vô Khuyết muốn ngất xỉu, quỳ trên mặt đất hộc máu.

Hắn cũng muốn phản kháng, nhưng thân thể giống như bị bí thuật không biết tên phong bế chân khí, toàn thân kinh mạch chân khí đều là ngưng sáp.

Tuy nói hắn khí lực cường tráng, không cần chân khí cũng có thể dùng ra chiêu số, nhưng ở nhị phẩm linh thai trước mặt, căn bản là không đủ nhìn.

Nghe những lời vừa rồi.

Hắn nhất thời hiểu được.

Thì ra Doanh Vô Kỵ tức giận, không phải vì mình phủ nhận tài hoa của hắn.

Mà là bởi vì mình phủ nhận tài hoa nhân tình của hắn!

Hắn không nhịn được, trong miệng chảy máu, lại càn rỡ cười nhạo nói: "Doanh Vô Kỵ! ngươi thật đúng là một đống bùn nhão không đỡ nổi tường! lại vì một nữ nhân…"

Nghe nói như thế, sắc mặt Công Tôn Lệ đại biến.

Đã như vậy, ngươi làm sao còn dám nói sao!

Hơn nữa ngươi không phải rất ghét phụ nữ sao?

Đây là ngại chết không đủ nhanh sao?

Chắc chắn rồi.

Lại một cái tát rơi xuống.

Vốn là nửa khuôn mặt sưng lên, hiện tại toàn bộ đầu đều sưng thành quả cầu.

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ nhìn về phía hắn vô cùng chán ghét, không biết hắn dựa vào cái gì dám kiêu ngạo như vậy.

Công Tôn Lệ luống cuống: "Công tử, e là có hiểu lầm gì đó!

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Ngươi xem bộ dạng này của hắn, có thể có hiểu lầm gì?"

Nói xong, liền tiến lên một bước.

Một cước giẫm lên mắt cá chân Doanh Vô Khuyết, nhất thời vang lên tiếng gãy xương.

Doanh Vô Khuyết lúc này rất kiên cường, chỉ là rên rỉ một tiếng, liền cười cuồng ngạo nói: "Công Tôn huynh ngươi đừng ngăn cản hắn, phế vật này ngay cả chân khí cũng không dám

dùng, hắn không dám giết ta, chỉ dám giả ác, ta cũng không tin hắn có thể làm gì ta?

Rắc!

Lại là mắt cá chân.

Công Tôn Lệ sửng sốt một chút, chợt thở phào nhẹ nhõm nửa hơi, bởi vì Doanh Vô Kỵ đích xác không có vận dụng chân khí, xem ra chỉ là trút giận. Nếu đã như vậy, vậy khiến hắn trút giận là được rồi.

Dù sao mình chưa đột phá, cũng căn bản không phải là đối thủ của Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Khuyết cười nhạo một tiếng: "Thế nào? Ngươi cũng chỉ có chút bản lĩnh này? Khó trách phụ vương không muốn đón ngươi về, ngươi…..". Hừ!

Hắn chỉ cảm thấy bụng dưới đau, nửa câu sau im bặt.

Chương 629: Chuyên Húc đế thân cường hãn Chương 629: Chuyên Húc đế thân cường hãn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng Chuyên Húc đế thân chính là cường hãn.

Ngừng một lát, lại cố nén nói: "Doanh Vô Kỵ, ngươi thật đúng là phế…..". A!

Bởi vì cho dù giết ta, ngươi trở thành công tử duy nhất, cũng sẽ thân chịu tội lớn, bị hoàng thất tôn thất trách phạt không thể lấy được vị trí Càn Vương… Hừ!"

"Đến lúc đó Càn quốc mất đi một Chuyên Húc đế thân, phụ vương cũng sẽ không tha… A!"

Ngươi…..". A!

Theo từng đợt tiếng gãy xương.

Doanh Vô Khuyết âm thanh kiêu ngạo khí diễm càng ngày càng thấp.

Công Tôn Lệ cũng nhìn ra không thích hợp, bởi vì hắn có thể cảm giác được Doanh Vô Kỵ sát khí, nhìn hắn xuống tay càng ngày càng nặng, cho dù không vận dụng chân khí, cũng sớm muộn sẽ giết chết Doanh Vô Khuyết.

Hắn nhanh chóng tiến lên một bước: "Công tử! chớ có tiếp tục, việc này giữa chúng ta có hiểu lầm, ngươi nghe ta…"

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo: "Chớ nói, có phải hiểu lầm trong lòng ta rõ ràng.

Nhưng…..".

"Cho dù lần này là hiểu lầm, Thái tử phi lần đó cũng là hiểu lầm?"

A, cái này…..".

Lần cổ trùng đó cũng là hiểu lầm?

Nghe thấy thế.

Công Tôn Lệ nhất thời sởn gai ốc, đây là thật sự nổi lên sát tâm?

Doanh Vô Khuyết cũng cảm thấy sống lưng phát lạnh, hắn cảm giác có gì đó không đúng, trong này hình như thật sự có hiểu lầm.

Nhưng lần cuối cùng, rõ ràng không phải là hiểu lầm.

Thằng đê tiện này, lại thật sự muốn giết người?

Trong lúc nhất thời, hắn có chút luống cuống, ngoài miệng lại như cũ không buông tha người: " Doanh Vô Kỵ giỏi lắm, cũng liền thừa dịp ta còn chưa đột phá thời điểm đùa giỡn uy phong, có bản lĩnh ngươi liền chờ…"

Bốp!

Doanh Vô Kỵ một cái tát hạ xuống, trực tiếp cho hắn tát bay một cái răng, từ trên cao nhìn xuống nói: "Không đột phá liền ngậm miệng lại, ngươi đột phá còn không vào được mắt của ta, không đột phá liền thành thật chờ chết!"

Doanh Vô Khuyết: "…..".

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được mùi vị của tử vong.

Nói thật, lần này thật sự có chút sợ hãi.

Công Tôn Lệ cũng luống cuống, lập tức chuẩn bị sử dụng phù giấy triệu hoán Doanh Thập Tam, lại phát hiện sau khi bóp nát phù giấy, hào quang của phù giấy căn bản truyền không ra mảnh không gian này, lấy tốc độ của Doanh Thập Tam, trong giây lát là có thể chạy tới.

Hắn nhất thời kinh hãi.

Đây là cấm chế thuật gì?

Hắn cuống quít ngăn ở giữa hai người: "Công tử, không thể xúc động, hai người các ngươi đều là Công tử Càn quốc, lại ở trên địa bàn Lê quốc tự giết lẫn nhau, truyền đi làm cho người ta thấy thế nào về Càn quốc chúng ta?

Doanh Vô Kỵ nghiêng đầu nhìn hắn: "Ngươi đang uy hiếp ta?"

Chiêu cấm chế thuật này là tuyệt địa thiên thông của Thiên cấp, đủ để ngăn cách tất cả thủ đoạn truyền tin dưới Thiên cấp.

Công Tôn Lệ thở dài một hơi: "Không có! Chỉ là đại cục làm trọng! Nếu công tử Vô Khuyết có gì có lỗi với ngươi, ta thay hắn…..".

Hắn không có miệng sao? Cần ngươi thay hắn?

Doanh Vô Kỵ đẩy Công Tôn Lệ qua một bên, từ trên cao nhìn xuống Doanh Vô Khuyết: "Ngươi hẳn là cũng nhìn ra, ta là thật dám giết chết ngươi, tuy nói ở chỗ này giết chết ngươi, sẽ có một ít hậu quả."

Nhưng những hậu quả này không phải ta không thể xử lý, lần Cổ Sát ta lưu lại chứng cớ, ngươi phái cậu của ngươi tới đây, ta cũng lưu lại chứng cớ. Như thế, cho dù ta giết ngươi, cũng là hợp tình hợp lý.

Ta cũng không quan tâm tôn thất có cho rằng ta có tội hay không, dù sao sau khi ngươi chết, Càn quốc chỉ còn lại một mình ta là công tử".

Hoặc là quân phụ bảo vệ ta.

Hoặc là tôn thất đổi một người trẻ tuổi hệ bên.

Đối với ta mà nói, bất quá khác nhau chỉ là làm thái tử Càn quốc hay phò mã Lê quốc

Bang giao sẽ có chút phiền toái nhỏ, nhưng đây là việc nhà họ Doanh, hơn nữa có họ Cơ ở phía trước, Càn Lê cũng sẽ không phản bội.

Ta không lập tức giết ngươi, là bởi vì đang chờ một cơ hội khác tốt hơn.

Nhưng nếu thái độ xin lỗi của ngươi không tốt.

Hậu quả ngươi có thể không gánh nổi.

Lúc hắn nói chuyện, ngữ khí cực kỳ bình tĩnh.

Giống như là đang thảo luận giữa trưa giết gà hay buổi tối giết gà vậy.

Doanh Vô Khuyết nghe được không rét mà run.

Sau khi nghe những lời này, hắn biết Doanh Vô Kỵ đã làm tốt tất cả chuẩn bị giết mình, câu trả lời của mình thật sự liên

quan đến tính mạng.

Lần này, cho dù khuất nhục, hắn không dám lại mạnh miệng.

Hít sâu một hơi, cố nén giọng nói có chút run rẩy: "Ngươi nói, muốn ta xin lỗi như thế nào?"

Doanh Vô Kỵ kéo một cái ghế ngồi ở trước mặt hắn: "Nói! Ta Doanh Vô Khuyết là một con chó hoang động dục, Lâm Thanh là tiện nhân bán tử cung, Thiết Ngưu cũng là một con chó liếm đít đàn bà".

Ngươi!

Doanh Vô Khuyết hai mắt đỏ ngầu: "Ngươi đi chết đi!

Ba câu nói này, mỗi câu đều đâm vào nỗi đau của hắn.

Này nếu là nói ra miệng, còn có mặt mũi gì sống ở trên đời này?

Hắn bạo khởi nhằm phía Doanh Vô Kỵ, một đao chém thẳng vào cổ họng.

Chỉ tiếc.

Bị cản lại

Chợt cũng cảm giác ngực đau nhức, xương cốt giữa ngực và bụng, tự nhiên đều gãy lìa, nếu không phải Chuyên Húc đế thân hùng hậu, chỉ sợ đã hôn mê bất tỉnh.

Doanh Vô Kỵ từ trong giày rút ra một thanh chủy thủ, cúi người nhìn hắn: "Thật đúng là có chút cốt khí, ta lại cho ngươi một cơ hội cuối cùng. Thời gian 10 hơi thở, suy nghĩ một chút có nói hay không.

Hừ…..".

Khí tức Doanh Vô Khuyết đã có chút yếu ớt, nhưng hai mắt vẫn đỏ ngầu trừng Doanh Vô Kỵ.

Một hơi thở.

Hai hơi thở.

Ba hơi thở.

10 hơi thở.

……

Chương 630: Vài phần cốt khí Chương 630: Vài phần cốt khí

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ánh mắt vẫn không thay đổi.

Doanh Vô Kỵ không khỏi liếc mắt nhìn hắn, con chó này thật đúng là có vài phần cốt khí.

Dao găm lắc lư, tựa hồ có động tác tiếp theo.

Công tử, thu tay lại đi!

Công Tôn Lệ lại ngăn ở giữa, lần này trong tay xuất hiện một người gỗ.

Doanh Vô Kỵ nhận ra cái này, thân ngoại hóa thân còn chưa kích hoạt trạng thái.

Lão Lưu manh đi theo, hắn một chút cũng không ngoài ý muốn.

Dù sao hắn làm sao có thể yên tâm Chuyên Húc đế thân duy nhất của Càn quốc, hơn nữa Chuyên Húc đế thân này còn chưa có phát dục.

Cũng khó cho Công Tôn Lệ nhịn đến bây giờ.

Doanh Vô Kỵ như cười như không liếc Công Tôn Lệ một cái: “Công Tôn lão huynh, ngươi lại uy hiếp ta?”

Công Tôn Lệ vẻ mặt bất đắc dĩ: “Công tử, là ngươi đang làm khó ta, ngươi không phải loại người không để ý đại cục,

nhưng vẫn đem ta bức đến loại tình trạng này, ai… Ta cũng không biết nói như thế nào.”

Hôm nay vẫn là dừng ở đây đi, chuyện này chúng ta sẽ để bụng, sẽ không nói với bất kỳ người ngoài nào.

Nếu bệ hạ hiện tại đi ra, mặc kệ đối với ngươi hay là đối với công tử Vô Khuyết, cũng không phải là chuyện tốt.

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu.

Cũng không phủ nhận thuyết pháp này.

Thân ngoại hóa thân chỉ có thể kích hoạt một lần, sau khi kích hoạt liền chỉ có thể lấy thực thể tồn tại, sẽ ảnh hưởng rất nhiều kế hoạch, nếu không Công Tôn Lệ cũng không có khả năng nhẫn nại đến cuối cùng.

Giết chết Doanh Vô Khuyết vốn là không thể nào.

Hơn nữa Lão Lưu manh coi Tiểu Lưu Manh là thịt trong lòng, nhìn thấy loại tình huống này tất nhiên sẽ tổn hại không ít lợi ích của mình. Hơn nữa tình cảnh hiện tại Triệu thị không phải đặc biệt tốt, không thể tùy tiện trêu chọc mạo hiểm.

Coi như thật giết chết Doanh Vô Khuyết, chính mình làm con trai độc nhất trở về làm Thái tử.

Ngược lại hỏi cha vợ trước có đáp ứng hay không.

Nơi này là địa bàn của Lê quốc, ăn sạch sẽ chạy trốn là không thể nào.

Lão Lưu manh cũng không nhất định đáp ứng, những ngày này hắn nghĩ tới rất nhiều chuyện, quan hệ Càn vương thất cùng mẫu tộc của mình, chỉ sợ không đơn giản như vậy.

Cho nên, hắn lần này vốn không có ý định giết chết Doanh Vô Khuyết.

Chỉ là muốn cho thế giới này nhiều ra một phế vật đạo tâm bị nghiền nát.

Chỉ tiếc, Doanh Vô Khuyết cứng rắn ngoài ý muốn.

Không vội.

Hắn nhìn về phía Công Tôn Lệ, khẽ mỉm cười: "Cũng được! bất quá ta nhìn không phải mặt mũi của phụ vương, mà là mặt mũi của Công Tôn lão huynh ngươi. Đem người mang về đi, chờ Đại hội Kiếm Tiên lại bắt hắn!"

Công Tôn Lệ thấy hắn hủy bỏ cấm chế, rốt cục thở phào nhẹ nhõm, chắp tay nói: "Đa tạ công tử!"

Nói xong, liền cúi người nhấc Doanh Vô Khuyết lên.

Doanh Vô Khuyết nhe răng nói: "Doanh Vô Kỵ, ngươi chờ ta đột phá thai…..".

Mau đừng nói nữa!

Công Tôn Lệ vội vàng cắt ngang, nhanh chóng bổ sung cho Doanh Vô Kỵ một câu: "Hôm nay thật sự là hiểu lầm, Công Tử Vô Khuyết thật sự chỉ thích nữ nhân của mình!"

"Hả? Là loại hiểu lầm này sao?"

Doanh Vô Khuyết sửng sốt một chút, sau khi phản ứng lại càng thêm lửa giận công tâm: "Không phải'!

Công Tôn Lệ trong lúc nhất thời cũng không hiểu lắm: "Ta không biết! Chúng ta trở về rồi nói!

Nói xong, liền vội vàng rời khỏi rạp hát.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hắn cũng có chút mơ hồ.

Hả?

Thì ra là loại hiểu lầm này?

Nói như vậy, ra tay sớm?

Bất quá sảng khoái trước thời hạn cũng rất tốt, cảm giác đánh đập Doanh Vô Khuyết cũng thật không tồi!

Người ngoài cũng không biết, một chút hậu quả cũng không có, thuần sảng.

Đợi đến Đại hội Kiếm Tiên, còn có cơ hội thao tác.

Chỉ là có Lão Lưu manh ở bên cạnh, giết người chỉ sợ có chút khó khăn.

Hắn vốn ý nghĩ, giết người, lại bại lộ Chuyên Húc đế thân, Lão Lưu manh có xác suất sẽ bỏ đi một cái thân ngoại hóa thân đưa mình trở về.

Nhưng trong khoảng thời gian này đủ loại dấu hiệu đều không thích hợp lắm, Lão Lưu manh nếu thật sự muốn dựa vào chính mình khai phá yêu mạch hơn nữa vét sạch Lê quốc, lại vì sao phái Doanh Vô Khuyết đến làm chuyện Mộ bàn?

Lại liên hệ với đủ loại biểu hiện dị thường của mẫu tộc, Càn vương thất cùng mẫu tộc trong lúc đó quan hệ mờ ám quá nhiều.

Nghênh đón trở về làm Thái tử, khả năng lớn sao?

Cho dù thật sự có khả năng.

Lê quốc bên này còn có gia đình!

Doanh Vô Kỵ có chút đau đầu.

Phải tìm một phương thức, có thể không hề có hậu quả đập nát sọ Doanh Vô Khuyết.

Hoa Triều thấy hắn cau mày, từ sau lưng ôm lấy hắn: “Nghĩ cái gì vậy?

Doanh Vô Kỵ cười cười: “Không có gì? Ta ngay từ đầu còn tưởng rằng nàng sẽ khuyên ta lý trí, không nghĩ tới tự

nhiên không có.

Hoa Triều âm thanh vô cùng ôn nhu: “Hắn khi dễ chàng, ta tại sao phải ngăn cản chàng trút giận?Hơn nữa chàng hôm nay ra tay cũng là vì bảo vệ ta…”

Doanh Vô Kỵ xoay người ôm lấy eo của nàng: “Vậy sau này ta vẫn luôn bảo vệ nàng được không?”

Ân…..”.

Hoa Triều chỉ cảm thấy người như tan chảy, ôm lấy cổ hắn, kiễng mũi chân nhẹ nhàng hôn lên.

……

Ngoài cửa rạp hát.

Khách nhân vừa rồi tuy rằng đều từ rạp hát rút ra, nhưng bọn họ đều muốn nhìn xem kết quả trận huynh đệ tranh chấp này là cái gì.

Đôi huynh đệ này, thật sự là nhân vật phong vân của cả thiên hạ mấy tháng gần đây.

Doanh Vô Kỵ sẽ không nói, toàn bộ Bách gia thịnh hội thật giống như là làm nền cho hắn.

Tuy rằng thời gian gần đây có hơi yên ắng

Nhưng theo tin tức nho nhỏ, lễ quan của Chu vương thất trong chuyến đi An Ấp thiếu chút nữa quỳ xuống liếm chân hắn.

Doanh Vô Khuyết tuy rằng một mực ở Càn quốc, cũng là người đầu tiên thức tỉnh Chuyên Húc đế thân trong gần ngàn năm qua, phải biết rằng mặc dù trong truyền thuyết, Chuyên Húc đế thân đều là thể chất hung mãnh số một số hai.

Mặc dù hắn cái gì cũng không làm, cũng có thể hấp dẫn ánh mắt người trong thiên hạ.

Chương 631: Vô cùng nhục nhã Chương 631: Vô cùng nhục nhã

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hai người này đánh nhau thì sẽ ra sao?

“Sao hôm nay ngoài cửa nhiều người thế?”

Một nhóm người ăn mặc thư sinh tới cửa, tò mò hỏi.

Vừa rồi khách nhân cũng không dám trả lời, dù sao bây giờ còn tại cửa gánh hát, hơn nữa những người này còn mặc trang phục Tề quốc, liền hỏi: “Các ngươi là tới làm gì?”

Các thư sinh liếc mắt nhìn nhau, người cầm đầu khẽ cười nói: “Hầu gia chúng ta nghe nói hí khúc được Nhạc phủ thu nhận, gánh hát này còn cự tuyệt mở gánh hát mới dưới danh nghĩa Điền thị chúng ta, Hầu gia chúng ta phái chúng ta đến, xem hí khúc trong truyền thuyết này đến tột cùng mấy cân mấy lượng.

Vị huynh đài này, ngươi còn chưa nói cho ta biết, trong rạp hát này đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Xem thời gian, chắc suất diễn buổi chiều hẳn là lập tức bắt đầu đi?”

Người đàn ông đang chuẩn bị nói điều gì đó.

Cửa rạp hát mở ra.

Công Tôn Lệ khiêng một tên đầu heo đi ra, nhìn bộ dáng cả người hắn xụi lơ, xương cốt trên người hẳn là gãy không ít.

Thư Sinh kinh ngạc hỏi: “Đây là người phương nào?

Doanh Vô Khuyết!

Chuyên Húc đế thân Doanh Vô Khuyết?

Các vị thư sinh sợ hãi cả kinh: “Hắn sao lại bị đánh thành như vậy, là ai động tay?”

Trong lòng bọn họ nhấc lên sóng to gió lớn.

Đây chính là Lê Quốc.

Hiện tại liên minh họ Cơ ở phía trước, Càn Lê cũng không thể trở mặt.

Là ai dám ở địa bàn Lê quốc, đánh Doanh Vô Khuyết thành như vậy?

Khách nhân bĩu môi: “Doanh Vô Kỵ!”

Thư Sinh càng bối rối: “Hai huynh đệ rốt cuộc có bao nhiêu thù hận?

Khóe miệng khách nhân giật giật: “Bởi vì Doanh Vô Khuyết nghi ngờ tài hoa của Doanh Vô Kỵ, mới vừa nói một câu kịch bản có vấn đề, đã bị đánh thành như vậy.

Thư Sinh: “…..”.

Khách nhân chỉ chỉ bên trong: “Hiện tại hẳn là không có việc gì, các ngươi không phải muốn xem hí khúc mấy cân mấy lượng sao?

Chúng thư sinh: “…..”.

Họ nhìn nhau.

Trăm miệng một lời nói: “Rút lui!”

Một đám người hấp tấp đi, giống như bọn họ hấp tấp đi tới.

Vung ống tay áo lên, đi như một cơn gió

……

Trên xe ngựa.

Vô cùng nhục nhã!

Thật sự là vô cùng nhục nhã!

Âm thanh Doanh Vô Khuyết oán độc.

Thành thật mà nói, ngay từ đầu thời điểm biết Doanh Vô Kỵ sẽ không giết hắn, hắn thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng rất nhanh đã cảm thấy không thích hợp.

Tên phế vật này, lại có thể cảm thấy ta coi trọng nữ nhân của hắn?

Đầu óc có vấn đề!

Phụ nữ của người khác có gì tốt?

Một hồi nhớ tới tên phế vật này, vì một nữ nhân, liền tìm mọi cách làm nhục chính mình, hắn lại càng là lửa giận công tâm.

Ta Doanh Vô Khuyết, khi nào thì bị nhục nhã như vậy?

Nhất là Doanh Vô Kỵ bức hắn nói ba câu kia: Ta là chó đực động dục, mẹ ta là tiện nhân buôn bán tử cung, cậu ta là tên chạy theo liếm đít đàn bà?

Một câu so với một câu làm cho người ta xù lông.

Doanh Vô Khuyết thật sự cảm thấy vô cùng nhục nhã, chỉ hận thực lực mình không đủ, không thể giết Doanh Vô Kỵ ngay tại chỗ.

Công Tôn Lệ trầm giọng nói: "Công tử, đừng tức giận, dù sao cũng là thân huynh đệ…..".

Con mẹ nó thân huynh đệ! Hắn phế vật này cũng xứng cùng ta làm thân huynh đệ?

Doanh Vô Khuyết thần sắc dữ tợn: "Hắn cũng liền thừa dịp ta chưa đột phá Thai Thuế Cảnh, mới dám tỏ ra uy phong!

Nhưng mà…..".

Thủ đoạn của hắn xác thực cực kỳ quỷ dị, nhưng ở thực lực tuyệt đối trước mặt, không có bất kỳ ý nghĩa gì!

Nghe thấy thế

Công Tôn Lệ nhất thời vui vẻ: "Công tử, ý của công tử là…..".

Trong vành mắt sưng tấy của Doanh Vô Khuyết lóe ra quang mang điên cuồng: "Lại nói tiếp còn phải cảm tạ Doanh Vô Kỵ, nếu không phải hắn ta thật đúng là không nhất định có thể đạt được luyện tinh tầng 13. Nhiều nhất ba ngày, ta sẽ thành siêu phẩm linh thai!"

Công Tôn Lệ nhịn không được nói: "Linh thai phẩm cấp cao nhất ngàn năm nay, hơn nữa còn là Chuyên Húc đế thân đế, đại hội Kiếm Tiên này, chỉ sợ không ai là đối thủ của công tử, Hàm Quang kiếm hẳn là ổn rồi!"

Hắn là cao hứng phát ra từ nội tâm.

Doanh Vô Khuyết dùng phương thức này đột phá, chẳng những sẽ cho Càn Quốc tương lai thêm một cao thủ tuyệt đỉnh.

Còn có khả năng đột phá Thánh cảnh.

Phải biết rằng, từ ngày hệ thống tu luyện sáng lập, chưa bao giờ có chư hầu Vương đột phá Thánh cảnh.

Ai mà không biết, Thánh cảnh đặt ở trên người chư hầu vương, sẽ có hiệu quả khủng bố như thế nào.

Nếu công tử Vô Khuyết thành công, thật có thể trở thành thiên hạ cộng chủ mới.

Doanh Vô Khuyết tươi cười vô cùng càn rỡ: "Doanh Vô Kỵ thật sự là một ngu xuẩn, hắn tự cho là có thể đánh nát tâm cường giả của ta, nhưng không có quyết đoán giết chết ta!

Hắn nhịn không được nở nụ cười, trong tiếng cười là áp lực được giải phóng, hai tay hắn rơi vào Công Tôn Lệ trên vai: "Công Tôn huynh, ta muốn vô địch!"

Công Tôn Lệ: "…..".

Đây tất nhiên là một việc vui.

Nhưng đối với Công Tử Vô Kỵ, chỉ sợ cũng không phải tuyệt vời như vậy.

Đại hội Kiếm Tiên, chuyện sinh tử, xảy ra án mạng là chuyện rất bình thường, cho dù là thân huynh đệ.

Phải tìm một cơ hội khuyên nhủ Công Tử Vô Kỵ, khiến hắn ngàn vạn lần không nên tham gia Đại hội Kiếm Tiên.

Nếu xảy ra án mạng, Công Tôn Lệ sẽ áy náy cả đời.

Than ôi!

Làm thần tử cho người ta cũng thật khó!

……

Tin tức Doanh Vô Kỵ vì bảo vệ tài hoa của mình mà hành hung Doanh Vô Khuyết lan truyền nhanh chóng.

Khiến không ít người bắt đầu nghi ngờ hàm lượng vàng của cơ thể Chuyên Húc.

Bất quá đại bộ phận mọi người đều có thể bảo trì lý trí, bởi vì chỗ thần diệu của Chuyên Húc đế thân, phải đợi đến sau khi Thai Thuế Cảnh mới có thể hiện ra, kết quả hai người xung đột, vừa vặn nói rõ Thai Thuế Cảnh lạch trời này đến tột cùng cao bao nhiêu.

Chương 632: Tăng lên phẩm cấp Linh thai Chương 632: Tăng lên phẩm cấp Linh thai

Người dịch: PrimeK Tohabong

Một lúc.

Vô số người tùy thời có thể đột phá Thai Thuế Cảnh, lại rối rắm muốn hay không tăng lên phẩm cấp Linh Thai, nhao nhao bế quan không ra, chuẩn bị giai đoạn cuối cùng chạy nước rút.

Lúc này đây, là thiên tài chân chính tề tụ.

Hiện tại thế cục thiên hạ càng ngày càng bất ổn, Đại tranh chi thế mà Hàn Quyện dự đoán ở văn hội rõ ràng đã tới.

Liên minh họ Cơ lộ ra răng nanh, mặc dù hợp tông không thành, cũng sớm muộn sẽ trở mặt

Hươu chết về tay ai, ai cũng không biết.

Thương Vương kiếm này, rất có thể trở thành mấu chốt trong đó.

Tất cả mọi người là chư hầu sừng sững nhiều năm, ai còn không có tin tức nội bộ.

Thương vương tổng cộng có ba kiếm, thượng kiếm hàm quang, trung kiếm thừa ảnh, hạ kiếm tiêu luyện, tất cả đều là thần kiếm thiên cấp, không chỉ có bên trong có cao thâm kiếm ý, càng là đại biểu quyền uy của Thương vương.

Ai mà không muốn chứ?

Điện Trọng Lê.

Triệu Kỵ đánh giá Doanh Vô Kỵ từ trên xuống dưới, trên mặt mang theo nụ cười: "Tiểu tử ngươi xuống tay thật tàn nhẫn, Doanh Vô Khuyết cũng sắp bị ngươi đánh phế rồi, ngươi chuẩn bị kết thúc như thế nào?

Doanh Vô Kỵ buông tay: "Hắn cũng không có can đảm tìm nơi, con tại sao phải kết thúc?"

Triệu Kỵ liếc hắn một cái: " ý tứ của Cô là, Đại hội Kiếm Tiên ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ? Doanh Vô Khuyết cho

dù không đột phá được luyện tinh tầng 13, cũng là nhất phẩm linh thai cùng với Chuyên Húc đế thân, ngươi nếu gặp hắn, nên tính toán thế nào?"

Doanh Vô Kỵ cười hề hề: "Bỏ quyền, thật đúng là có thể đi lên khiến hắn đánh sao?

Triệu Kỵ nhướng mày: "Vậy Hàm Quang kiếm liền chắp tay nhường lại?

Doanh Vô Kỵ buông tay: "Vậy không phải còn có điện hạ sao? Điện hạ cũng là nhất phẩm Linh thai, thực lực mạnh hơn con nhiều.

Triệu Kỵ tức giận trừng hắn một cái, mắng: "Ngươi liền cam lòng để cho vợ ngươi mạo hiểm, cho ngươi tranh đoạt Hàm Quang kiếm?"

Doanh Vô Kỵ có chút ủy khuất: "Phụ vương cũng thừa nhận nàng là vợ con?Thành hôn đến bây giờ,con còn chưa cùng Ninh nhi động phòng đâu!"

Triệu Kỵ: "???"

Ai!

……

Doanh Vô Kỵ phiền muộn lắc đầu: "Chỉ đùa một chút mà thôi! Con làm sao có thể cam lòng để cho vợ con mạo hiểm vì ta? phụ vương yên tâm đi, đến lúc đó con cùng Hàn Quyện cùng nhau lên võ đài, hai đánh một chẳng lẽ còn đánh không lại một Doanh Vô Khuyết?"

Triệu Kỵ: "…..".

Cái này…..". hình như thật đúng là có thể.

Dù sao Hàn Quyện bây giờ là Kiếm Linh của Doanh Vô Kỵ.

Thần sắc hắn lúc này mới hơi hòa hoãn: “Cũng không phải nói không cho các ngươi động phòng, ngươi đối với Ninh nhi hữu tình, Ninh nhi cũng đối với ngươi có ý. Chỉ là hiện tại thời cuộc rung chuyển, Ninh nhi trước khi bế quan phải đem uy vọng lập trụ đã”.

Bây giờ quân công đã có.

Chỉ đợi đợt đất hoang đầu tiên của Vùng đất mới khai khẩn thành đồng ruộng.

Ba tháng!

Nhiều nhất ba tháng các ngươi liền cho Cô một Thái Tôn!

Xem phụ vương nói kìa!

Doanh Vô Kỵ có chút ngượng ngùng: “Con cũng không phải loại người háo sắc đó…..”.

Triệu Kỵ: “Ha ha…..”.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Triệu Kỵ khoát tay áo: “Hàn Quyện tu luyện thế nào rồi?

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Sau khi luyện hóa tài nguyên, thần hồn đã cực kỳ ngưng tụ, trong vòng ba ngày chắc chắn ngưng tụ linh thai. Tuy rằng hắn mất đi thân thể, nhưng ký hồn với kiếm, nếu đánh nhau, thậm chí còn mạnh hơn nhất phẩm Linh thai một chút.

Không sai!

Triệu Kỵ cũng tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nếu hai người này hợp tác, chưa chắc sẽ thua Doanh Vô Khuyết.

Nhưng đây hết thảy đều ở điều kiện ở Doanh Vô Khuyết không có đột phá Luyện Tinh tầng 13.

Nếu là…..”.

Quên đi!

Không đề cập tới cũng được.

Chỉ hy vọng tiểu tử này, lưu lại tâm ma cho Doanh Vô Khuyết!

Hắn suy nghĩ một lát, vẫn là nhắc nhở nói: "Lần này Đại hội Kiếm Tiên, ngươi vạn lần không thể khinh thường, Doanh Vô Khuyết cùng Nam Cung Vũ cố nhiên là mạnh nhất không sai, nhưng cũng không thể xem thường những anh hào khác."

Từ khi bia Mục Dã bị Hàn Quyện chém nát, có không ít thiên tài bình cảnh buông lỏng, người tham gia đại hội Kiếm Tiên lần này, Nhị phẩm Linh thai chỉ sợ không ít, nếu ngươi khinh thị bọn họ, chỉ sợ ngay cả mặt Doanh Vô Khuyết cũng không thấy được.

Doanh Vô Kỵ nhướng mày: "Ha? Nhi thần cố gắng như vậy, một phần cày cấy một phần thu hoạch, mới miễn cưỡng ngưng tụ Nhị phẩm Linh thai. Bọn họ dựa vào cái gì đạp vận cứt chó, đi theo sau mông Hàn Quyện chiếm được chút lợi, lăn lộn đến Nhị phẩm Linh thai?

Triệu Kỵ bị hắn nghẹn một cái, nhìn chằm chằm Doanh Vô Kỵ thật lâu: "Vậy ngươi có nghĩ tới, nhiều vận cứt chó như vậy, ngươi cũng là một trong số đó?"

Doanh Vô Kỵ suy tư một hồi, nhếch miệng cười: "Cũng đúng ha!"

Triệu Kỵ ghét bỏ nhìn hắn một cái, khoát tay áo nói: "Cút đi! Chuyện vừa rồi cô nói, Ninh nhi chạng vạng khải hoàn, ngươi đi nghênh đón! Còn có quyển sách này, là đối thủ ngươi cần chú ý.

Vâng!

Doanh Vô Kỵ cười cười, tiếp nhận sách liền cười hề hề rời đi.

Đón vợ cả!

Triệu Kỵ nhìn bóng lưng vui sướng của hắn, liền biết tiểu tử này khẳng định cũng nhớ Triệu Ninh.

Thằng nhóc này.

Gặp phải chính sự cơ bản sẽ không xảy ra vấn đề, còn có thể thỉnh thoảng khiến người ta kinh diễm một chút.

Nhàn rỗi liền mở to hai mắt nói hươu nói vượn, người vui vẻ thuần khiết, có hắn cùng xử lý chính vụ cũng không có vẻ nhàm chán.

Có con rể như vậy, thật đúng là có chút ý tứ.

Nếu là con của mình thì càng tốt.

Chậc chậc!

Ông ta lắc đầu, mở quyển sách trong tay ra, quyển sách này cùng quyển sách Doanh Vô Kỵ cầm trong tay giống nhau như đúc, chính là mật đàm ông ta phái đi, tư liệu tra xét thiên tài.

Ông ta hiện tại càng ngày càng tin tưởng cái gọi là đại thế.

Bởi vì hiện tại đủ loại dấu hiệu cho thấy, tiêu chuẩn thiên tài thế hệ trẻ càng ngày càng cao.

Chương 633: Sinh ra đúng thời điểm Chương 633: Sinh ra đúng thời điểm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lúc Bách gia thịnh hội, bảo đảm đột phá tam phẩm linh thai, chính là thiên tài trong thiên tài, bọn họ tham gia Bách gia thịnh hội, chính là vì tìm Bách gia khí vận, đột phá đến nhị phẩm linh thai.

Kết quả, ngoại trừ Binh gia khí vận trong Mộ bàn, tất cả khí vận đều bị Doanh Vô Kỵ xơi hết.

Nhưng dù vậy, lần này vẫn xuất hiện rất nhiều người trẻ tuổi nghi ngờ có thể ngưng kết Nhị phẩm Linh thai.

Nhất là Tinh Ly kia, mỗi ngày đều tìm hiểu ở Quan Tinh Đài, hiện tại cho Triệu Kỵ cảm giác, thậm chí có chút không thua Triệu Ninh trước khi đột phá.

Có vẻ thế.

Không có gì sai khi nói rằng nàng ta được sinh ra đúng thời điểm.

Bách gia thịnh hội chính là thời điểm đại thế chính thức mở ra.

Cũng không biết Ninh nhi cùng Vô Kỵ sau khi cùng nhau tìm hiểu, có thể thành tựu Chuyên Húc đế thân thể hay không.

Nếu là không thể, so với người khác, chỉ sợ chưa chắc có ưu thế tuyệt đối.

Hàm Quang kiếm!

Triệu Kỵ nheo mắt lại.

Thế cục thiên hạ này càng ngày càng thú vị.

Cũng không biết thời gian hai năm cuối cùng trong cuộc đời mình, có thể lưu lại một nét mực đậm màu trên sử sách Nhân tộc hay không.

……

Nam Cung Vũ, Chu vương thất, nhất phẩm linh thai, Thổ Đức hậu thiên thể. am hiểu thương, kiếm, thuật khôi lỗi, hợp kích thuật…..".

Mễ Tinh Ly, Sở Vương thất, nghi ngờ nhất phẩm linh thai. Kiếm thuật tốt, nghi ngờ lĩnh ngộ thần thông ban đầu.

Hạng Đỉnh, Sở quốc Hạng thị, ít nhất tam phẩm linh thai. Thể lực vô cùng cường hãn, bá vương khí viên mãn, thương pháp vô song…..".

Điền Bá Vĩ, Điền thị Tề quốc, ít nhất tam phẩm linh thai…..".

Ngụy Doãn, Lê quốc Ngụy thị, ít nhất tam phẩm linh thai…..".

Khương Nhạc Thanh, Tề quốc tôn thất, ít nhất tam phẩm linh thai…..".

Cơ Tam Tích, nghi ngờ tông thất Viêm Quốc, Linh Thai phẩm cấp không biết. Cửu Viêm tuyệt mạch…..".

Doanh Vô Kỵ bĩu môi.

Con mẹ nó này chính là đại tranh chi thế trong truyền thuyết sao?

Mới ngắn ngủi mấy tháng, liền má nó biến thành toàn bộ thiên tài?

Bất quá phần danh sách này, Doanh Vô Kỵ cực kỳ không hài lòng, tất cả đều là con cháu quý tộc!

Nhưng cũng không có biện pháp.

Thời gian ngắn như vậy, bình dân còn chưa có thời gian phát triển.

Tin tưởng qua ba năm năm nữa, loại danh sách thiên tài này, nhất định sẽ có thay đổi không nhỏ.

Nhưng mà…..".

Có một người trong danh sách làm hắn hứng thú.

Cơ Tam Tích?

Cơ Tam Tức?

Viêm Quốc…..”.

Cửu Viêm tuyệt mạch!

Những tin tức này tập hợp lại, thật sự rất khó làm cho người ta không quen thuộc a!

Bất quá nhớ rõ lúc ấy Cơ Túc đâm đầu vào cột mà chết, hẳn là chết đến không thể chết nữa, sau đó người của sứ quán Viêm quốc lại đây đem thi thể dùng ngọc quan vận chuyển về Viêm quốc.

Vậy Cơ Tam Tích là ai?

Cơ Túc sống lại.

Hay là người Viêm Quốc có quan hệ tốt với Cơ Túc, cố ý sửa lại cái tên này, lại đây nói nhảm một chút?

Nghe nói Cửu Viêm tuyệt mạch cực kỳ không dễ tu luyện, ở Viêm quốc đã đoạn đại 10 năm, mà giờ tòi ra hai cái, thật sự có chút kỳ quặc.

Cho dù là loại tình huống nào trên đây, đều cùng mình có ân oán

Còn có một người họ Khương tôn thất tới đây, theo tư liệu mà nói, là một trong những khôi lỗi tranh quyền của Điền thị, là em họ của tiểu quân vương họ Khương nước Tề hiện giờ, đại khái cũng là em họ của Khương Thái Uyên.

Cũng không biết nước Tề vì sao lại phái hắn ra.

Mẹ nó thật thú vị!

Doanh Vô Kỵ đem sách cất vào trong ngực, chuẩn bị đến lúc đó nghiên cứu một chút.

Đại hội Kiếm Tiên lần này, ngoại trừ nhóm cao thủ tạm thời phái tới bởi Bia Mục Dã lúc ban đầu, sau đó cũng có không ít người lục tục chạy tới.

Quyền cao chức trọng, người thực lực siêu quần tuyệt không ít.

Dù sao cũng là Hàm Quang kiếm.

Cho dù có đạo gia chủ trì, cũng không thể bảo đảm người đoạt giải nhất không bị cường thủ cướp đoạt

Cho nên các nhà đều phái ra cao thủ chân chính tọa trấn.

Trước đó mấy đợt đại thao tác, mình cũng moi gần hết tuyệt học của Lê Quốc, cũng đến lúc moi của các quốc gia khác

Dù sao…..".

Cũng không nên học lệch đúng không?

Sau khi rời khỏi vương cung, hắn lập tức mang theo cấm vệ quân chạy ra ngoài thành.

Vùng đất mới cũng gần như ổn định, bách tính có thể di chuyển qua tất cả đều di chuyển qua, tính ra ước chừng 14 vạn hộ, phối hợp với nông cụ bằng sắt mới, hoàn toàn có thể thỏa mãn nhu cầu nông canh Vùng đất mới, thậm chí còn có một chút dư thừa.

Đương nhiên, các tộc khác vẫn không xem trọng.

Bởi vì trong mắt bọn họ, đất mới cần ít nhất 300 nghìn hộ mới có thể chống đỡ nông nghiệp.

Lão thất phu Triệu Dĩnh kia còn đang xoa tay dính máu ăn phần!

Bất quá những thứ này đều là nói sau.

Hiện tại tiêu điểm chú ý của mọi người đều ở trên người Triệu Ninh, đầu tiên là Bắc chinh lấy thế lôi đình đánh tan Địch quốc, đưa đất mới vào bản đồ Lê quốc.

Lại trấn thủ đất mới, dàn xếp 14 vạn hộ dân chúng.

Uy vọng của Thái tử như mặt trời ban trưa, sau khi tin tức khải hoàn truyền về, liền có ngàn vạn bách tính ra khỏi thành chuẩn bị nghênh đón. Gia tộc lớn nhỏ trong thành, cũng đều phái ra không ít người.

Nhất là những tiểu gia tộc lúc trước thân cận Ngụy Hàn, hận không thể mang theo người nhà toàn bộ trình diện, ngay cả con chó trông cửa phủ đệ cũng thiếu chút nữa bị dắt tới.

Chương 634: Tìm được đối tượng tâm sự Chương 634: Tìm được đối tượng tâm sự

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mà cửa thành phía Bắc, cũng sớm xây xong nghênh lễ đài.

Do Lê vương coi trọng nhất, có quan hệ tốt nhất với Thái tử, hơn nữa tương lai Doanh Vô Kỵ sẽ trở thành phụ tá trái tay phải của Lê vương mới ra khỏi thành nghênh đón.

Khi mặt trời nghiêng về phía Tây.

Triệu Ninh rốt cục dẫn theo mấy vạn quân đội chạy trở về.

Dưới sự chú ý của mọi người, hưởng thụ nghi thức khải hoàn long trọng mà Doanh Vô Kỵ chuẩn bị

Rất hoành tráng.

Nhưng lại rất rườm rà.

Lúc kết thúc, mặt trời đã sắp lặn.

Rời khỏi quân đội, Triệu Ninh nhanh chóng cởi áo giáp, bắt Doanh Vô Kỵ lên xe ngựa của mình, một lần nữa chạy tới Điện Trọng Lê.

Doanh Vô Kỵ nhìn nàng vẻ mặt mệt mỏi, không khỏi có chút ngạc nhiên: “Ngươi trước kia phê duyệt một ngày công văn đều có thể thần thái sáng láng, lần trước Bắc chinh cũng là

vân đạm phong khinh, như thế nào mới làm hậu cần vài ngày liền mệt thành như vậy?"

Triệu Ninh xoa xoa huyệt Thái Dương: "Vô Kỵ là chàng không biết, công văn trật tự rõ ràng, Bắc chinh cũng là dũng võ nhiều hơn mưu lược. Nhưng lần này dàn xếp bách tính, thật đúng là sự tình lớn nhỏ đều phải xử lý thật sự mệt mỏi quá a!

Nàng rốt cục tìm được đối tượng tâm sự, ở trên xe ngựa kể khổ.

Sau khi nói xong, chỉ cảm thấy nhẹ nhõm trước nay chưa từng có, một khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy, giống như đã dỡ bỏ tất cả áp lực, đây là điều chưa từng có trước mặt bất kỳ người nào khác.

Bất tri bất giác, đã nằm ở trên đùi Doanh Vô Kỵ.

Cũng đúng lúc này, xe ngựa dừng lại.

"Điện hạ! Phò mã gia! Vương cung tới rồi!"

Biết rồi!

Triệu Ninh đáp một tiếng, nhanh chóng ngồi dậy, hai má hiện lên một vệt đỏ ửng không dễ phát hiện.

Nhảy xuống xe ngựa, cùng Doanh Vô Kỵ hồi cung mệnh.

Báo cáo xong các loại sự vụ ở Vùng đất mới.

Triệu Ninh hít sâu một hơi hỏi: "Phụ vương, nghe nói Nhân Thiên Tựu Địa cùng Chuyên Húc cổ lịch kết hợp, có thể đánh thức Chuyên Húc Đế Huyết?"

Triệu Kỵ gật đầu: "Xem tình huống Vô Kỵ, xác thực như thế. Nhưng đoạn ký ức kia của Vô Kỵ bởi vì ngoài ý muốn mất đi, cũng không biết hai người các ngươi có thể hay không tìm hiểu thấu đáo!"

Triệu Ninh thần sắc nghiêm túc nói: "Nhi thần tận lực!

Triệu Kỵ nhìn hai người một cái: "Từ hôm nay trở đi, hai người các ngươi liền bế quan tìm hiểu. Có thể ngộ được thì ngộ, ngộ không ra cũng đừng cưỡng cầu, an toàn quan trọng hơn!

Vâng!

Vâng!

Địa cung cho các ngươi, đi thôi!

Vâng!

Doanh Vô Kỵ cùng Triệu Ninh sóng vai xuống địa cung, lần này bọn họ tùy thân mang theo phù giấy giám sát thần hồn, thuận tiện Triệu Kỵ tùy thời cứu viện.

Hẳn là có thể yên tâm bế quan.

Ầm ầm!

Cửa thạch thất đóng lại.

Dường như ngăn cách ngoại giới hết thảy âm thanh, nhưng trên vách đá khắc lục trận pháp, lại giống như nối liền tinh thần bọn họ cùng sông núi biển lớn lại.

Cung cấp ánh sáng, chỉ có một viên hạt châu tinh mang sáng chói.

Trong phòng kỳ thật rất tối, cho nên mới có loại cảm giác đặt mình trong tinh không.

Cũng chỉ có ở trong loại hoàn cảnh này, có thể tìm hiểu ảo diệu của vũ trụ nhất.

Trong thạch thất vô cùng yên tĩnh.

Yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy nhịp thở và nhịp tim của nhau.

Tùng!

Tùng!

Tùng!

Rất có lực, lại có chút dồn dập, dồn dập đến có chút mập mờ.

Triệu Ninh cảm giác giống như về tới đêm tân hôn, tựa vào trên ngực hắn nghe tim đập cảm giác.

Nàng có chút luống cuống tay chân, vội vàng kéo ra một đề tài: "Vô Kỵ à, lúc ấy chàng làm sao lĩnh ngộ ra được?"

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, cũng cảm giác giống như tiến vào trạng thái cực kỳ kỳ diệu, ý thức tựa hồ ngâm vào bầu trời đêm, máu trở nên nóng bỏng ở trong mạch máu lao nhanh, sau đó liền cái gì cũng không nhớ rõ."

Hả?

Triệu Ninh nhanh chóng khoanh chân ngồi xuống: "Vậy chúng ta mau cùng nhau tìm hiểu đi, chàng còn nhớ rõ yếu lĩnh gì không?"

Doanh Vô Kỵ nhìn dung nhan tuấn mỹ vô cùng anh khí bức người của nàng, hơi suy nghĩ nói: "Phải hoàn toàn thả lỏng, không thể có bất kỳ trang sức giả nào, ta đề nghị bỏ thai hóa dịch hình, biến trở về đại mỹ nhân vốn có.

Triệu Ninh: "…..".

Nàng ngẩng mặt lên.

Vừa vặn nhìn thấy ánh mắt ấm áp lại có chút trêu chọc của hắn.

Cảm giác thân mật trên xe ngựa vừa rồi một lần nữa hiện lên trong lòng.

Khuôn mặt hơi ửng đỏ.

Một lát sau.

Nàng hoàn toàn khôi phục dung mạo vốn có, mặc dù vẫn anh khí không giảm, nhưng dung mạo trong trẻo nhưng lạnh lùng tuyệt mỹ dưới ánh sao, lại làm cho Doanh Vô Kỵ hoa mắt thần mê.

Doanh Vô Kỵ trực tiếp ngồi ở bên cạnh nàng.

Bả vai kề vào bả vai, ghé vào bên tai nàng nói: "Vậy chúng ta cùng nhau nghiên cứu thiên Huyết mạch đi?"

Triệu Ninh: "…" Vậy chúng ta cùng nhau nghiên cứu thiên Huyết mạch đi?

Hơi nóng nhè nhẹ phả vào vành tai Triệu Ninh, làm cho cả người nàng đều tuôn ra một cỗ cảm giác khác.

Loại cảm giác này không biết nói như thế nào.

Có chút thoải mái.

Cũng là loại thoải mái không để ý sẽ lộ ra quẫn thái, sa đọa.

Giống như đêm tân hôn, Doanh Vô Kỵ yêu cầu nàng làm chuyện quá đáng.

Tim đập nhanh.

Má nóng lên.

Nàng trừng Doanh Vô Kỵ một cái, vẻ mặt hơi giận.

Lấy hiểu biết của nàng đối với Doanh Vô Kỵ, tên hỗn tiểu tử này nhất định là cố ý.

Hiện tại trong đầu nàng đều là tu luyện, để nghênh đón đại hội Kiếm Tiên sắp tới.

Cho nên đối với loại động tác nhỏ này của Doanh Vô Kỵ, tuy rằng nàng tuyệt không chán ghét, nhưng vẫn muốn cự

tuyệt.

Đang định chuẩn bị lời từ chối.

Sống từng đấy năm, nàng rất am hiểu cự tuyệt, dù sao gia tộc lớn nhỏ hướng vương thất cầu thân không biết bao nhiêu, cũng có không ít nữ tử dung nhan xinh đẹp bởi vì dung mạo tuấn mỹ của nàng mà thiếu nữ hoài xuân.

Từ chối phụ nữ, nàng có kinh nghiệm.

Từ chối đàn ông

Nàng thật sự không quen!

Chương 635: Tên tiểu hư hỏng Chương 635: Tên tiểu hư hỏng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng tiểu tử hư hỏng này, vẫn kề vai nàng, không hề có ý rời đi.

Triệu Ninh điều động chân khí, cẩn thận khống chế hô hấp và nhịp tim của mình, thở dài một hơi nói: "Vô Kỵ, hay là chúng ta làm chính sự trước đi? Chúng ta đã bái thiên địa, trừ chàng ra, ta sẽ không ủy thác thân ta cho bất kỳ ai. Ta bây giờ chỉ muốn mạnh thật nhanh, bằng không thật sự không có nắm chắc thắng Doanh Vô Khuyết.Hàm Quang kiếm sự tình trọng đại, ta nhất định phải giữ nó lại Lê quốc, thay chàng đoạt lấy".

Huống hồ chỉ là một thanh kiếm mà thôi, ta làm sao có thể bỏ được vợ ta vì ta đánh đánh giết giết?

Yên tâm đi, thực lực của ta mạnh hơn nàng tưởng tượng, hơn nữa có Hàn Quyện, Doanh Vô Khuyết chưa chắc đánh thắng được ta!"

Triệu Ninh tự nhiên biết sự tồn tại của Hàn Quyện, có vị thiên hạ đệ nhất linh tu này trợ trận, phần thắng của Doanh Vô

Kỵ đích xác sẽ tăng lên một ít, nhưng đối mặt với nhất phẩm linh thai thậm chí còn Chuyên Húc đế thân…

Không phải Triệu Ninh khinh thường Doanh Vô Kỵ.

Thật sự là nàng cảm xúc quá sâu, nàng chính là nhất phẩm linh thai, đồng thời cũng luyện hóa một giọt Chuyên Húc đế huyết.

Không ai hiểu rõ hơn nàng hai khái niệm này đáng sợ như thế nào.

Chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: Chiến thần!

Ở trên chiến trường, chính là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Luận đơn đả độc đấu, nàng khẳng định đánh không lại cao thủ Binh Nhân cảnh, nhưng biểu hiện trên chiến trường lại không hề thua kém.

Nếu chỉ nói chiến lực cá nhân, nàng tự hỏi dưới Binh Nhân cảnh có thể thắng được nàng không có mấy người.

Nhất phẩm linh thai, chỉ luyện hóa một giọt Chuyên Húc đế huyết còn như thế.

Vậy Chuyên Húc đế thân thì sao?

Nếu Doanh Vô Khuyết đột phá Luyện Tinh tầng 13 thì sao?

Nàng thật sự lo lắng Doanh Vô Kỵ, cũng lo lắng không lấy được Hàm Quang kiếm.

Cái mấu chốt này.

Nếu người khác ngăn cản nàng tu luyện, chắc chắn sẽ bị nàng lớn tiếng trách cứ.

Mặc dù Triệu Kỵ đưa ra, nàng cũng sẽ từ chối.

Nhưng Doanh Vô Kỵ vừa rồi câu kia "Ta làm sao có thể bỏ được vợ ta vì ta đánh đánh giết giết", làm cho nàng không thể nào cự tuyệt.

Từ nhỏ nàng bị coi là thiên chi kiêu tử, lần đầu tiên sinh ra cảm giác được người ta coi là nữ tử mà che chở.

Cảm giác này làm cho nàng rất hưởng thụ.

Lại nhịn không được sinh ra cảnh giác.

Sợ một khi thất thủ, ý chí sẽ bị ma diệt.

Triệu Ninh hít sâu một hơi: "Nhưng mà…..".

Doanh Vô Kỵ lắc lắc đầu "Không nhưng nhị gì cả, thấm ngộ cái này, ta mới là quyền uy, Nàng ngẫm lại đi, Nhân Thiên Tựu Địa phụ vương chúng ta mới là quyền uy, sau khi Chuyên Húc Cổ lịch ra đời, thời gian phụ vương tìm hiểu cũng không ngắn, vì sao phụ vương không tìm hiểu ra, ngược lại ta lại thấm ngộ ra?"

"Tại sao?"

Triệu Ninh cũng có chút kỳ quái, bất quá tiềm thức cũng đối với Doanh Vô Kỵ sinh ra một tia tin phục.

Ở điểm này, hắn thật sự là quyền uy!

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Chính là bởi vì tâm tư các ngươi quá nặng nề, trên người mỗi người đều đè nặng gánh nặng ngàn quân, tu luyện không phải vì tu luyện, mà là vì Lê quốc đạt tới mục đích nào đó, như vậy có thể tìm hiểu ra thứ gì sao?"

Giống như là hơn một ngàn năm qua, hông có một chư hầu vương thành thánh, chư tử Bách gia thành thánh lại chưa từng đoạn qua.

Mọi người đều nói đây là lời nguyền của chư hầu vương, nhưng sự thật đúng là như thế sao?”

Nếu chư hầu vương cũng có thể thuần túy như Bách gia phu tử, như Nho gia dưỡng hạo nhiên chính khí, như đạo gia cảm ngộ thiên đạo, như Mặc gia khác kỷ kiêm ái, chẳng lẽ thật sự không thể thành thánh sao?

Coi như là Binh gia, cũng là đang chuyên tâm nghiên cứu chiến trận quân chế, nào cóhao tâm tổn trí như quân vương như vậy?”

Chương 636: Cởi ra, ta không làm gì nàng

Triệu Ninh mơ hồ hiểu ra: "Có lý!"

Doanh Vô Kỵ đứng lên, nhẹ nhàng xoa bóp bả vai của nàng: "Ta hồi tưởng một chút, ta tại sao có thể có thể ngộ ra, cũng là bởi vì sau Bách gia thịnh hội ta chả có cái gì, một lòng tại cảm ngộ những sự vật ảo diệu này, cho nên mới có thể may mắn đốn ngộ một lần. Cho nên nói, nàng hiện tại chuyện trọng yếu nhất chính là triệt để thả lỏng, đây là nhiệm vụ!"

Triệu Ninh nhịn không được hé miệng, vẫn là cảm giác có chút lãng phí thời gian: "Kỳ thật ta không có mệt mỏi như vậy…"

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Ninh nhi, nàng bao lâu không có nghỉ ngơi qua? chính là cái loại buồn ngủ liền ngủ, ngủ thẳng đến khi không buồn ngủ mới dậy?"

Triệu Ninh: "…..".

Bao lâu?

Nàng không thể nhớ được.

Cho dù trong lúc Bách gia thịnh hội, Triệu Kỵ đặc biệt để cho nàng nghỉ ngơi, nàng cũng bận rộn các loại chuyện ngoài cung.

Nghỉ ngơi?

Ta xứng đáng nghỉ ngơi sao?

Triệu Ninh vẫn là lần đầu tiên bị người khác yêu cầu ngủ thật ngon, trong lúc nhất thời trong lòng ngũ vị tạp trần.

Trong lúc hoảng hốt, nàng cảm giác Doanh Vô Kỵ giống như có động tác.

Xoay người vừa nhìn, phát hiện hắn dĩ nhiên từ vòng tay bên trong lấy ra một cái giường rộng rãi, nhìn phía trên mềm mại , chắc hẳn cực kỳ thoải mái.

Không đúng!

Đó không phải là vấn đề mà nàng để ý

Triệu Ninh kinh ngạc: "Vô Kỵ, tại sao chàng lại mang cái này vào?"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Đương nhiên là vì cho nàng nghỉ ngơi!"

Triệu Ninh: "Nhưng, nhưng…"

Doanh Vô Kỵ trực tiếp nắm lấy cổ tay của nàng: "Khoảng cách Đại hội Kiếm Tiên còn có hơn một tháng, nếu như nàng thật sự không muốn lãng phí thời gian, trước khi ngủ nghe ta nói một chút cảm ngộ gần đây."

Bởi vì Nhân Thiên Tựu địa ta sẽ không nói, ngươi quen thuộc hơn ta.

Nhưng Chuyên Húc cổ lịch, nàng thật đúng là không tìm hiểu được bao nhiêu, hơn nữa ta trộm của Mễ Tinh Ly không ít.

Mặc kệ văn chương giống nhau, mỗi người ngộ ra đồ vật không giống nhau.

Ta tạm thời nói.

Nàng tạm thời nghe.

Thời gian sẽ không lãng phí, nhưng nhiệm vụ chủ yếu của nàng là nghỉ ngơi cho tốt, hiểu chưa?"

Giọng điệu rất ôn hòa.

Nhưng lại lộ ra ý tứ hàm xúc không thể phản bác.

Chương 636: Cởi ra, ta không làm gì nàng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh cũng không cách nào cự tuyệt, liền chỉ có thể gật gật đầu, nhanh chóng nằm ở trên giường, hai tay nắm chặt vạt áo, trái tim đập thình thịch.

Lại cùng giường với Doanh Vô Kỵ.

Nhưng không biết vì sao, lần này tự nhiên so với đêm tân hôn còn khẩn trương hơn.

Thật giống như, lần trước là cùng huynh đệ cùng giường, lần này là cùng… hồng nhan tri kỷ?

Chẳng lẽ là vừa rồi Vô Kỵ trấn an mình?

Nàng không rõ lắm.

Chỉ biết tim mình đập thật nhanh.

Nhất là cảm nhận được Doanh Vô Kỵ bên cạnh cũng nằm xuống, hô hấp cũng trở nên dồn dập vài phần.

Hắn!

Hắn đang nghiêng người!

Triệu Ninh vội vàng nói: “Ta cảm thấy chàng nói đúng, chúng ta mau ngủ đi!”

Doanh Vô Kỵ bật cười: “Nàng ăn mặc nhiều như vậy, làm sao mới có thể thả lỏng?”

Vậy…..”.

Cởi!

Nhưng…..”.

Về phương diện tìm hiểu, ta mới là quyền uy!

Được, được rồi…..".

Triệu Ninh cắn cắn môi, đành phải cởi áo khoác ra.

Doanh Vô Kỵ còn nói thêm: "Chỉ cởi áo khoác sao được, bên trong áo bông còn dày như vậy!"

Được…..".

Bất quá cũng đúng, phía Bắc đích xác rất lạnh, tiếp tục cởi!

Uh…..".

Bên trong làm sao còn có áo lót a? Tiếp tục…..".

Vô Kỵ!

Triệu Ninh rốt cục nhịn không được: "Chỉ còn một tầng cuối cùng, không thể lại cởi!"

Đêm tân hôn làm chuyện gì khiến người ta khó có thể mở miệng, nàng còn chưa cùng Doanh Vô Kỵ "Thẳng thắn tương kiến".

Hôm nay làm sao có thể dễ dàng làm được?

Doanh Vô Kỵ lúc này mới cười cười: "Ngươi nghe âm thanh nàng run, ta chỉ là muốn cho nàng nghỉ ngơi, cũng không phải muốn đối với ngươi làm chuyện xấu. Không muốn cởi thì không cần cởi, mau nằm xuống đi."

Cái giường này là ta cố ý cho người chế tạo giường lông ngỗng, rất mềm mại, đặc biệt vì cho nàng nghỉ ngơi, còn không mau khen ta?"

Triệu Ninh mỉm cười, thử giường, đích xác rất mềm.

Thật tốt!

Nàng cười khen một câu, rồi lại nằm xuống.

Lại phát hiện trên gối vắt ngang một cánh tay, mình vừa nằm xuống đã bị Doanh Vô Kỵ ôm vào trong ngực.

Hai người đều chỉ mặc một bộ áo lót đơn bạc, căn bản không ngăn cản được nhiệt độ và hơi thở của hai bên.

Trong lòng Triệu Ninh có chút mất khống chế, càng có loại cảm giác mình đã sa đọa.

Doanh Vô Kỵ cảm thụ được động tác như có như không kháng cự của nàng, ôn thanh cười nói: "Thả lỏng, ta cũng sẽ không làm gì nàng! Chúng ta là huynh đệ một hồi, không tin tưởng nhau tý nào sao?"

Xì!

Triệu Ninh bị câu "huynh đệ một hồi" này không hiểu đâm trúng, nhịn không được bật cười ra tiếng, tâm tình trong lúc lơ đãng thả lỏng rất nhiều "Bất quá Vô Kỵ ta vẫn muốn hỏi chàng, chàng nói như vậy là ngộ đạo thật sự là như thế, hay là chàng chỉ đơn thuần muốn cho ta nghỉ ngơi một lát?"

Doanh Vô Kỵ không có trả lời, mà là hỏi: "Nếu là cái trước thì nàng sẽ như thế nào?"

Triệu Ninh nghiêm túc nói: "Ta sẽ nghe lời nàng!"

Doanh Vô Kỵ lại hỏi: "Vậy nếu là vế sau, nàng sẽ không nghe lời ta?"

Triệu Ninh suy tư trong chốc lát, khóe miệng nhịn không được lộ ra nụ cười: "Ta cũng sẽ nghe lời chàng!"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Nếu đáp án đều giống nhau, vậy tại sao nàng còn muốn hỏi ta?

Không giống nhau!

Khác chỗ nào?

Chính là không giống nhau!

Triệu Ninh nghiêm túc suy tư một chút này trong đó khác nhau, bổ sung nói: "Cái trước là việc công, cái sau là việc

riêng, chàng nói rốt cuộc là cái nào?”

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Nàng hy vọng là cái nào hơn?

‘Ta đang hỏi chàng!”

‘Ta đương nhiên là thương xót nàng!’

“……”

Trong lòng Triệu Ninh bỗng dưng mềm đi vài phần, lại nhịn không được âm thầm lắc đầu, khó trách hắn có thể dỗ Lý Thải My giống như một cô nương ngốc, cái miệng này đích xác biết ăn nói.

“Nhưng…..”. hắn là đều là thật chứ?

Ngây người ở Vùng đất mới Phương Bắc lâu như vậy, một thân mỏi mệt không chỗ sắp đặt, giờ phút này rốt cục tìm được nơi ký thác.

Nàng cười nhạt nói: “Vậy thì đa tạ Vô Kỵ!”

Nói cái gì!

Doanh Vô Kỵ nắm chặt cánh tay, thấp giọng nói: “Nàng cứ ngủ, ta kể Chuyên Húc cổ lịch, nàng coi như nghe chuyện xưa!”

Triệu Ninh lười biếng hừ hừ: “Được! Kể dễ nghe một chút”.

Doanh Vô Kỵ cười nói, liền rủ rỉ nói: “Lão Chuyên Húc kia từng nói, người là do mẹ của con người sinh ra, yêu quái là do mẹ của yêu quái sinh ra, nhưng xét đến cùng Nhân tộc khởi nguồn từ Yêu tộc, cho nên có huyết mạch…”

Giọng hắn rất dịu dàng, giống như kể chuyện cổ tích cho các bạn nhỏ.

Triệu Ninh lại dường như rất thích cái kiểu kể chuyện này của hắn, hô hấp càng lúc càng vững vàng, vừa nghe xong mở

đầu Thiên Huyết mạch liền ngủ thiếp đi.

Đây là lần đầu tiên nàng ngủ nhanh như vậy.

Rất an tâm.

Đây là lần đầu tiên cô hiểu được "cảm giác ôm chồng ngủ" trong miệng Lý Thái My.

Ai…..".

Doanh Vô Kỵ nhẹ vỗ về lưng nàng, trong lòng có chút cảm khái.

Thành thật mà nói, dáng người chân thật của Triệu Ninh cực kỳ đáng khen.

Toàn thân không có một chút thịt thừa.

Chân dài thẳng tắp, hoàn toàn không bị cưỡi ngựa ảnh hưởng, tư thế ngủ hiện tại, vừa vặn kẹp eo hắn, làm cho tâm tình hắn chập chờn.

Ở nơi khác.

Cái gì vòng tay sờ rốn, cái gì xương đòn thả tiền xu, đối với cô mà nói một chút vấn đề cũng không có.

Ngay cả tiền vốn của nữ tử cũng vô cùng phong phú, cũng không biết quấn ngực có phải càng quấn càng có lợi cho phát dục hay không.

Tuy rằng không thể so sánh với loại khủng của Tinh Ly, nhưng tuyệt đối có thể kiêu ngạo với đại đa số nữ tử trên thế gian này.

Càng tuyệt chính là khuôn mặt này.

Đều nói nữ sinh nam tướng dễ dàng sinh ra mặt nữ thần.

Triệu Ninh hắn là ví dụ tốt nhất, hai mắt thâm thúy, sống mũi cao thẳng, môi cũng có chút mỏng.

Hết lần này tới lần khác diện mạo nữ học bá hệ cấm dục lại mê người như vậy.

Giai nhân như thế

Nói không xao động là không thể nào.

Nhưng Doanh Vô Kỵ cảm thụ được tiếng hít thở điềm tĩnh của nàng, lại là không ngừng đau lòng.

Chương 637: Kéo vào mộng cảnh Chương 637: Kéo vào mộng cảnh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chậm rãi điều trị khí tức của mình.

Hắn làm cho mình một lần nữa bình tĩnh lại.

Hãy để nàng nghỉ ngơi!

Huống hồ mình còn có chính sự phải làm!

Doanh Vô Kỵ cười cười, cũng chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Tiến vào trong mộng cảnh, từ trong tinh không chọn một ngôi sao quen thuộc, đem nàng chậm rãi kéo vào mộng cảnh.

Giấc mơ

Những thứ này thật kỳ lạ.

Có một số giấc mơ sau khi bạn tỉnh lại, hoàn toàn không lưu lại bất cứ ấn tượng gì.

Một số giấc mơ chỉ có thể giữ một vài hình ảnh trong tâm trí của bạn và thường quay trở lại trong tâm trí của bạn trong một khoảnh khắc không mong muốn.

Có người lại có thể làm cho ngươi trí nhớ vô cùng rõ ràng, giống như tự mình trải qua.

Thời gian này.

Doanh Vô Kỵ sử dụng Thiên Hồ nhập mộng cường độ cao, đối với mộng cảnh khống chế đã quen thuộc đến không thể lại quen thuộc hơn.

Tự nhiên biết không gian thao tác trong đó lớn bao nhiêu.

Từ khi ngưng tụ thành siêu phẩm linh thai, thần thức của hắn đã áp đảo tất cả cao thủ Thai Thuế Cảnh, cũng chỉ có Quyện Tử ca có thể cùng hắn phân cao thấp.

Xoa bóp Triệu Ninh một chút, không thể thoải mái hơn.

Vì vậy.

Triệu Ninh có một giấc mơ kỳ quái.

Cảnh tượng trong mơ chính là thạch thất nơi mình bế quan.

Trong mộng nàng, đang ôm Chuyên Húc cổ lịch trầm tư suy nghĩ, lại thường thường nhìn trận pháp vẽ như sao trong thạch thất.

Rất nhanh.

Nàng ngộ được!

Ngộ ra cái gì, nàng không biết.

Nhưng nàng chính là có một loại cảm giác như thế này: Ta nhất định là ngộ được.

Sau đó nàng cũng cảm giác trong máu trống rỗng sinh ra một tia hơi thở ấm áp, nhiệt độ càng lúc càng cao, từ ấm áp biến thành mãnh liệt, ở trong mạch máu kinh mạch điên cuồng lao nhanh.

Giờ khắc này, nàng phảng phất cảm nhận được sinh mệnh của mình thăng hoa.

Lần trước thể nghiệm được như vậy, là lúc nàng ngưng kết nhất phẩm linh thai.

Giấc mơ này, như đặt mình trong bụng mẹ.

Mỗi một hơi thời gian, đều có thể cảm giác thế giới này càng thêm sinh động, chỉ đợi linh thể khánh thành.

Không biết qua bao lâu.

Triệu Ninh mở to hai mắt, cảm thụ được trong cơ thể tràn đầy huyết khícao quý, cả người đều lâm vào một loại trạng thái mừng như điên, khẩn cấp muốn cùng Doanh Vô Kỵ chia sẻ.

Cách này, lại thật sự có hiệu quả.

Chỉ là mông lung nghe một ít cảm ngộ của Doanh Vô Kỵ đối với thiên Huyết mạch, lại có hiệu quả kinh khủng như thế.

Tuy rằng còn cách Chuyên Húc đế thân chân chính không ít, nhưng biến hóa này làm cho nàng mừng rỡ như điên.

Huống hồ nàng đã ngộ ra!

Chỉ dựa vào tu luyện là có thể luyện thành Chuyên Húc đế thân hoàn chỉnh.

Nhưng nhìn Doanh Vô Kỵ chổng bốn vó lên trời thở phì phò, lại có chút không đành lòng đánh thức hắn.

Khụ, khụ!

Doanh Vô Kỵ giống như bị sặc nước miếng, vội vàng ngồi dậy, ho hai cái liền thanh tỉnh.

Hắn quay đầu nhìn về phía Triệu Ninh, có chút bất mãn nói: “Nàng lúc này mới ngủ bao lâu liền tỉnh?

Không ngủ! Không ngủ!

Triệu Ninh một tay nắm lấy tay Doanh Vô Kỵ, kích động nói: “Vô Kỵ! “Ta ngộ ra, chàng xem!”

Nói xong, liền kích hoạt Chuyên Húc đế huyết trong cơ thể.

Luận nồng độ, so với lúc mới đột phá Thai Thuế Cảnh, mạnh hơn gấp 10 lần.

Doanh Vô Kỵ hoảng sợ: "Mạnh như vậy? Nàng không bị thương chứ?

Không có a!

Triệu Ninh lúc này mới nhớ tới, Doanh Vô Kỵ tỉnh ngộ lần đó, trực tiếp tẩu hỏa nhập ma, suýt nữa thì mất mạng.

"Thật không có việc gì? Để ta kiểm tra một lần!"

Doanh Vô Kỵ một bộ lo lắng, giả vờ tỉ mỉ kiểm tra một lần.

Triệu Ninh đỏ mặt, thầm nghĩ hắn lo lắng cho mình, ngầm đồng ý hành động của hắn.

Một lúc sau.

Đích xác không có việc gì!

Doanh Vô Kỵ mới thở phào nhẹ nhõm, lại có chút chua xót nói: "Nhất phẩm linh thai chính là lợi hại ha? Ta giác ngộ hiệu quả không bằng 1/3 của nàng, còn thiếu chút nữa thì mất mạng. Nàng hiệu quả tốt như vậy, thân thể còn không có việc gì. Đúng rồi, nàng còn nhớ rõ ngộ ra cái gì không?

Nhớ kỹ!

Triệu Ninh cực kỳ tự tin, bởi vì ở trong mộng, cái loại cảm giác "Ta ngộ" này cực kỳ rõ ràng.

Doanh Vô Kỵ vội vàng nói: "Vậy nàng nhanh nói cho ta một chút, ta cũng không muốn làm kẻ yếu đuối!"

Triệu Ninh cười nói: "Đương nhiên là được rồi, kỳ thật cũng không khó! Chính là…..".

Nàng dừng lại.

Nàng rõ ràng nhớ rõ nàng ngộ ra.

Nhưng một chút cũng không nhớ nổi trong mộng đã ngộ ra cái gì.

A cái này, cái này, cái này…..".

Nàng có chút kinh hoàng, mình ngộ ra thần thuật luyện thành Chuyên Húc đế thân, sao nói quên là quên?

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười thầm.

Em có mà ngộ ra được cái shit!

Còn không phải vì chồng em rót đầy cho em sao?

Hắn nhẹ giọng hỏi: "Quên rồi?"

Triệu Ninh có chút chán nản: "Quên mất! Chả hiểu sao quên hết cả"

Doanh Vô Kỵ nhẹ nhàng đem nàng ôm qua: "Đã quên cũng là bình thường, nàng tối thiểu còn nhớ rõ chính mình ngộ, ta lúc ấy má nó chứ ký ức trực tiếp đứt đoạn! Cũng đừng nản lòng, ít nhất nàng cơ bản không có tác dụng phụ, nói không chừng còn có cơ hội khai ngộ. Thời gian còn sớm, trước Đại hội Kiếm Tiên, rất có thể hoàn toàn đạt đượcĐế Thân".

Lại nói tiếp, hắn cũng muốn kết thúc chiến dịch.

Chẳng qua năng lực của nhất phẩm Linh thai Triệu Ninh kém mình không ít.

Huyết khí trong bụng, chỉ rót cho một phần ba, nàng liền tiêu hóa không được.

Bất quá chỉ cần cố gắng tu luyện, thời gian nửa tháng hẳn là không kém nhiều lắm.

Triệu Ninh than nhẹ một hơi: “Chỉ là loại cơ hội này chỉ có thể gặp mà không thể cầu…..”.

Doanh Vô Kỵ khoát tay: “Ít nhất chứng minh cách của chúng ta là đúng! Như vậy đi, thời gian sau này của nàng, ban ngày tìm hiểu cổ lịch cộng thêm tu luyện. Buổi tối cũng không cần nghĩ cái gì, liền nghỉ ngơi cho tốt.”

“Làm cố gắng hết sức có thể rồi nghe theo thiên mệnh là được!

Chương 638: Nghe theo Thiên Mệnh Chương 638: Nghe theo Thiên Mệnh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nếu “Nhị Thánh” của Dương Chu nhất mạch là thật, nàng nhất định có thể có thu hoạch lớn, nói không chừng ta cũng có thể dính dáng một tý.

Yên tâm, ta ôm nàng ngủ ngon lành!

Triệu Ninh: “…..”.

Tuy nói không biết trong đó nguyên lý gì, nhưng cảm giác Doanh Vô Kỵ nói hẳn là không sai.

Chính là tiểu tử này thật sự có chút tự kỷ.

Nhưng tự kỷ thì tự kỷ.

Ngủ đích xác rất ngon.

Vừa nghĩ đến đoạn thời gian sau này, có thể tu luyện và nghỉ ngơi mà không nghĩ gì cả, còn có tiểu tử này ở một bên, thật đúng là có chút hưởng thụ.

Nàng cắn cắn môi, khẽ cười nói: “Được!”

Doanh Vô Kỵ cũng có chút thống khổ.

Cùng đại mỹ nữ chung sống một phòng đương nhiên vui vẻ.

Nhưng chung sống một phòng cái gì cũng không làm cũng có chút đau mề.

Không thể nào.

Vì gia đình nhỏ của mình có thể ổn định.

Cũng chỉ có thể từ từ.

Chờ Triệu Ninh lấy Chuyên Húc đế thân xuất thế, mình và Triệu thị sẽ không còn hiềm khích nữa.

Càn Quốc?

Chó cũng không quay lại!

Trở về cướp phân ăn với Doanh Vô Khuyết?

Thao tác lần trước của Lão Lưu manh, thật sự làm hắn ghê tởm muốn chết.

Vài ngày sau đó.

Có thể nói là mấy ngày vui vẻ nhất của Triệu Ninh.

Tuy rằng trong thạch thất không có ngày đêm, nhưng cũng có thể thông qua trận pháp phán đoán canh giờ.

Nàng ban ngày, liền cùng Doanh Vô Kỵ cùng nhau nghiên cứu thảo luận Cổ Lịch và Nhân Thiên Tựu Địa, rất có loại cảm giác buông xuống hết thảy gánh nặng say mê tu luyện, cảm ngộ đích xác một ngày ngàn dặm.

Buổi tối thì cái gì cũng không nghĩ.

Hai người dựa vào giường chính là nói chuyện phiếm, nói tới buồn ngủ liền ngủ, thật sự là thích ý vô cùng.

Cũng không phải mỗi một ngày đều có thể cảm ngộ trong mộng.

Nhưng thời gian 10 ngày, ước chừng cảm ngộ ba lần.

Hạnh phúc đến mức người ta phải choáng váng.

Duy nhất làm cho người ta khổ não chính là, nàng đối với Doanh Vô Kỵ thân thể càng ngày càng mẫn cảm, ý thức nam nữ phủ bụi nhiều năm, đã từ hơi hơi buông lỏng, phát triển đến triệt để mở khóa.

Cho nên lúc nằm trong lòng Doanh Vô Kỵ ngủ, tâm tình càng ngày càng ngượng ngùng, càng ngày càng thấp thỏm.

Ngủ cũng ngày càng khó khăn.

Nghe tiếng tim đập và tiếng thở của Doanh Vô Kỵ, nhịn đặc biệt vất vả.

Thậm chí nàng có thể thường xuyên cảm giác được dị trạng thân thể Doanh Vô Kỵ, nhưng lại không dám vạch trần, lo lắng vừa vạch trần liền phát sinh chuyện gì không thể khống chế.

Cuối cùng.

10 ngày đã trôi qua.

Trong mơ.

Trực giác Triệu Ninh oanh một tiếng, huyết mạch toàn thân hoàn toàn quán thông, đế huyết Chuyên Húc vốn hơi tích tụ ngưng sáp, hoàn toàn dung thành một bộ phận trong thân thể nàng.

Mỗi một làn da, tựa hồ đều phát ra tiếng run rẩy sung sướng.

Nàng đột nhiên từ trong giấc ngủ mở to mắt.

Trong lòng là niềm vui sướng vô tận.

Doanh Vô Kỵ bị động tĩnh lớn như vậy đánh thức, ánh mắt mệt mỏi mở ra: “Ninh nhi, lại giác ngộ rồi?

Đương nhiên đã thành!

Trong lòng Triệu Ninh mừng rỡ vô cùng, nhưng lời đến bên miệng, lại nuốt xuống.

Nếu ta nói đã thành.

Khoảng thời gian này có phải đã kết thúc rồi không?

Thạch thất 10 ngày, không có ánh mặt trời, giống như tối không có ánh mặt trời.

Lúc nàng còn nhỏ, sợ nhất chính là bế quan trong thạch thất.

Nhưng hiện tại, nàng thậm chí có chút luyến tiếc rời khỏi nơi này.

Ở đây.

Nàng không cảm nhận được bất kỳ áp lực nào, không có đại thần thúc giục nàng phê duyệt tấu chương, không có phụ vương mẫu hậu giáo huấn nàng không thể lười biếng, cũng không có quân đội Địch quốc tiền tuyến bất cứ lúc nào cũng có thể tới đánh lén.

Có đấy.

Chỉ có Doanh Vô Kỵ tính cách ôn hòa.

Tuy rằng có đôi khi sẽ động tay động chân chấm mút, nhưng đại thế ở phía trước lại tuân thủ nghiêm ngặt điểm mấu chốt.

Hơn nữa nàng không chán ghét Doanh Vô Kỵ động tay động chân, thậm chí có chút…..”. Chờ mong!

Có phải lời vừa ra khỏi miệng hay không.

Loại ngày này sẽ không có?

Bên ngoài có phụ vương, có mẫu hậu, có ngàn ngàn vạn vạn người nhìn chằm chằm vào mình.

Nơi có thể tự tại ở chung với Doanh Vô Kỵ, cũng chỉ có Điện Tình Giáng và Phủ Phò mã.

Nhưng hai nơi này.

Một bên có Lý Thải My.

Một bên có Hoa Triều.

Doanh Vô Kỵ thấy nàng trầm mặc, hỏi: "Chuyên Húc thân thể đế thành sao?

Không có!

Triệu Ninh lỡ miệng phủ nhận, nhưng lại cảm giác chính mình tâm tình có chút kích động, ngược lại giải thích nói: "Ý của ta là, còn kém một chút. Nếu là có thể lại trong mộng ngộ đạo một lần, nói không chừng liền triệt để thành. tổng, tóm lại thời gian còn có đúng không?"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Trong lòng hắn nhịn không được cười thầm, vợ ngốc của ta!

Thân thể đế vương của ngươi có thành hay không ta còn không biết?

Hắn còn ngái ngủ xoa xoa mặt Triệu Ninh: "Biết rồi! vậy ở thêm vài ngày nữa, thời gian còn nhiều lắm!"

Uh!

Triệu Ninh nhẹ nhàng đáp một tiếng, liền nằm ở trong ngực của hắn, nghe tiếng hít thở đều đều của hắn.

Tâm như loạn ma.

Ta đây là…..".

Có thể phụ vương nói đúng, tình yêu nam nữ đích xác sẽ làm cho người ta trở nên yếu đuối?

Chỉ là loại cảm giác này, thật sự kháng cự không được a!

Doanh Vô Kỵ ôm vai nàng, trong lòng cũng đẹp đến nổi bong bóng.

Lần này hắn vốn dự định tốc chiến tốc thắng, dựa vào một lần "Ngộ đạo trong mộng" liền giúp Triệu Ninh thành tựu đế thân, không nghĩ tới bởi vì năng lượng quá mức khổng lồ, sững sờ kéo dài 10 ngày.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Lại có thu hoạch ngoài ý muốn.

Chương 639: Người vợ ngốc của ta Chương 639: Người vợ ngốc của ta

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tuy rằng trước kia hắn coi Triệu Ninh là nữ tử, nhưng lời nói cử chỉ của nàng, luôn mang theo một cỗ "Thái tử khí".

Làm cho đôi khi cũng giống như máy móc

Nhưng bây giờ.

Ninh nhi nhà ta hoàn toàn là con gái rồi!

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ điên cuồng giương lên

Vào lúc này.

Triệu Ninh bỗng nhiên ngẩng đầu: "Vô Kỵ!'

Doanh Vô Kỵ như nói mê đáp: "Hả?"

Triệu Ninh cắn cắn môi, nhẹ giọng nói: "Chàng… Chàng mấy ngày nay nhịn rất vất vả phải không?"

Hả?

Doanh Vô Kỵ lập tức tỉnh táo.

Cái gì?

Lời này là có ý gì?

Hắn nhẹ nhàng khụ khụ: "Quả thật có chút, bất quá đại cục làm trọng, tuy nói thai hóa dịch hình chính là thiên hạ đệ nhất dịch hình pháp môn, nhưng thai khí thực sự quá khó che giấu…"

Triệu Ninh nhẹ giọng nói: "Nhưng chàng nhịn rất khó chịu phải không!

Doanh Vô Kỵ tim đập có chút gia tốc: "Vậy…"

Triệu Ninh khẽ cắn môi, ghé vào bên tai hắn, nhẹ giọng nói: "Ta, ta có thể thử lại, sẽ không thô lỗ như đêm tân hôn."

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Mắt thấy nàng bắt đầu làm chuyện quá đáng.

Doanh Vô Kỵ xúc động, trực tiếp hôn nàng.

Khi hơi thở trở nên nặng nề hơn.

Hắn có chút chịu không nổi.

Cái gì mà thai khí của mẹ nó, chỉ muốn ném lên chín tầng mây.

Ninh nhi, có thể hay không…..".

Không thể!

Triệu Ninh che miệng hắn, nàng hô hấp cũng có chút dồn dập, khóe miệng cũng là ý cười không giảm.

……

Lại qua ba ngày.

Ầm ầm!

Cửa đá lại mở ra.

Triệu Ninh lưu luyến nhìn thoáng qua bên trong, nhẹ nhàng ôm Doanh Vô Kỵ, ngửa đầu cười nói: "Chúng ta đi thôi!"

Ba ngày cuối cùng trôi qua như một giấc mơ.

Cho dù không có đột phá điểm mấu chốt, đều…..".

Chỉ có thể nói, Vô Kỵ hắn quá hiểu chuyện giường chiếu.

Uh!

Doanh Vô Kỵ cười đáp một tiếng.

Triệu Ninh gật gật đầu, liền thúc giục thai hóa dịch hình, một lần nữa biến trở về bộ dáng Thái tử.

Phong thần tuấn lãng.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, thiệt thòi chính mình cũng nắm giữ thai hóa dịch hình, có thể tùy thời nhìn thấu bộ dáng vốn có của nàng, bằng không thật đúng là có loại cảm giác pede.

Chỉ là hiện tại Triệu Ninh, mặc dù biến trở về bộ dáng thái tử, nhìn về phía ánh mắt của mình, cùng trước kia so sánh giống như cũng có chút không giống nhau.

Cụ thể là điểm nào không giống.

Doanh Vô Kỵ cũng nói không rõ, chỉ có thể lắc đầu nói: "Đi thôi!"

Hai người sóng vai rời khỏi địa cung, một lần nữa đi vào trong điện Trọng Lê.

Triệu Kỵ giờ phút này đang cùng ngồi đối diện với La Yển, trên bàn bày hai ba chén rượu, không có gì quân thần chi lễ, giống như là hai lão hữu nói chuyện phiếm.

Chính là tướng mạo La Yển lại già đi vài phần.

Trong lời nói, đều mang theo một tia u sầu.

Trận pháp địa cung liên thông với Triệu Kỵ, trong nháy mắt thạch thất mở ra, hắn liền mơ hồ có cảm giác, nghe thấy tiếng bước chân, liền chỉ sang một bên: "Cái này không phải đã tới rồi sao?

La Yển theo tiếng nhìn lại, sau khi nhìn thấy Doanh Vô Kỵ đi ra, lo âu trong ánh mắt rốt cục giảm bớt.

Bái kiến phụ vương, bái kiến Thừa tướng!

Bái kiến phụ vương, bái kiến Thừa tướng!

Hai người sóng vai hành lễ.

Triệu Kỵ khoát tay áo: "Miễn lễ! Lần bế quan này hiệu quả như thế nào?

Doanh Vô Kỵ cười cười, nhìn về phía Triệu Ninh.

Triệu Ninh liền không hề chậm trễ, sau khi đứng lại, đầu ngón tay liền lăng không một vạch, từ lòng bàn tay đưa ra một luồng máu tươi.

Huyết khí bốc hơi, một luồng uy áp mạnh mẽ tràn ra, làm cho người ta nhịn không được sinh ra xúc động quỳ bái.

Triệu Kỵ hai mắt mở to, dù là lại ổn trọng, âm thanh cũng không khỏi sục sôi vài phần: "Đế thân thành rồi?"

"Hồi phụ vương! Thành công rồi!"

Triệu Ninh mỉm cười.

Được!

Được!

Được!

Triệu Kỵ nói liền ba chữ được, nhịn không được vuốt râu cười ha hả.

Kỳ thật mấy ngày nay ông ta đã mơ hồ có loại cảm giác này.

Bởi vì liên tiếp hơn 10 ngày, hai đứa nhỏ này một chút động tĩnh cũng không có.

Nếu thật sự là một chút cũng không có ngộ ra, sẽ không thời gian dài như vậy không có động tĩnh gì.

Trong mười mấy ngày này.

Chắc chắn có chuyện gì đó đã xảy ra!

Triệu Kỵ nghĩ tới Triệu Ninh có khả năng cảm ngộ, nhưng cũng chỉ là có khả năng cảm ngộ mà thôi, căn bản không dám nghĩ triệt để thức tỉnh đế thân, bởi vì nồng độ huyết mạch Doanh Vô Kỵ mới đề cao được một chút mà , liền thiếu chút nữa mất mạng

Không nghĩ tới, tự nhiên thật sự thành.

Khóe miệng ông ta cũng nhanh nhếch đến huyệt Thái Dương, xoay người nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Tiểu tử ngươi thì sao?"

Doanh Vô Kỵ buông tay: "Nhờ phúc của điện hạ, lúc nàng cảm ngộ trong mộng, cũng ảnh hưởng đến con, may mắn cọ đến một lần, huyết mạch cũng tăng lên, nhưng rất có hạn, cách đế thân còn kém xa!"

Triệu Kỵ cười xua tay an ủi: "Đừng nản lòng, thắng bại là chuyện thường của Binh gia, huống chi ngươi là một văn nhân!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Đúng rồi!

Mình là một văn nhân, mình chán nản cái gì.

Cha vợ mình thật sự là…… quá chân thật.

Bất quá biểu hiện của ông ta cũng vừa vặn xác minh phỏng đoán của Doanh Vô Kỵ.

Có vợ cả lần này thức tỉnh đế thân, hiềm khích giữa mình và Triệu gia hẳn là không còn.

Doanh Vô Kỵ xoay người nhìn về phía La Yển: "La tướng! Ông không phải đã sớm xuất phát đi Vùng đất mới rồi sao?"

Ai!

La Yển thở dài một hơi: "Phò mã gia chưa xuất quan, lão phu làm sao có thể một mình đi gặp nữ nhi? Tâm sự không buông xuống, luôn luyến tiếc rời đi".

Thì ra là thế!

Doanh Vô Kỵ nhìn bộ dáng cẩn thận từng li từng tí của lão già này, cũng có chút không biết nói cái gì, tư vị trong lòng cũng rất phức tạp.

Đối với La Yển, kỳ thật hắn đã sớm không còn khinh bỉ như lúc trước.

Người này ngoại trừ trên phương diện tình cảm có chút hồ đồ, dễ dàng khiến người thân bên cạnh chán ghét

Nhưng kỳ thật về bản chất không tính là xấu.

Hơn nữa hiện tại cũng quả thật nhận thức được rằng không muốn làm tổn thương Hoa Triều, bằng không đã ở thời điểm mình bế quan, vụng trộm đi gặp mặt.

Chương 640: Trống trải Chương 640: Trống trải

Người dịch: PrimeK Tohabong

"Vùng đất mới…"

Vùng đất mới tạm thời do khuyển tử làm thay, tiểu tử La Minh rất có thiên phú, huống hồ Vùng đất mới mấy ngày nay nhiệm vụ cũng không nặng nề.

Thì ra là thế!

Doanh Vô Kỵ xoay người nhìn về phía Triệu Kỵ: "Phụ vương, nếu là không có chuyện khác con đưa La tướng đi gặp nữ nhi!"

Triệu Kỵ gật gật đầu: "Đi đi!

La Yển vội vàng đứng lên, chắp tay với Triệu Kỵ: "Lão thần tạ ơn bệ hạ!

Dứt lời, liền kéo cánh tay Doanh Vô Kỵ, khẩn cấp rời khỏi Điện Trọng Lê.

Bước chân rất nhanh.

Nhưng thoạt nhìn run rẩy, làm cho người ta sợ ông ta một cái không chú ý, toàn thân xương cốt đều chạy rã rời.

Trong điện.

Triệu Ninh nhịn không được nhìn thoáng qua bóng lưng bọn họ, đây là lần đầu tiên trong 13 ngày qua tách ra với Doanh Vô Kỵ, trong giây lát trong lòng có chút trống trải.

Hồi tưởng lại cảnh tượng ba ngày cuối cùng có chút mất khống chế, nàng liền nhịn không được có chút hoài nghi: Vậy rốt cuộc là mình sao?

Ngoại trừ bước cuối cùng, tất cả những gì có thể làm đều đã làm.

Vốn chỉ là từ trong bí thoại khuê phòng của Lý Thải My nghe được dăm ba câu, không nghĩ tới tự nhiên toàn bộ đều bị mình cùng Vô Kỵ thực hiện.

Mình điên thật rồi.

Ninh nhi?

Hả?

Triệu Ninh phục hồi tinh thần, vội vàng cúi người nói: "Phụ vương!

Triệu Kỵ lẳng lặng nhìn nàng, nữ nhi này là hắn từ nhỏ nuôi tới lớn, đối với tính cách của nàng rõ như lòng bàn tay, nhưng bộ dáng thất thần vừa rồi, lại cho tới bây giờ chưa từng thấy qua.

Bộ dáng này, làm cho ông ta có chút bất an.

Nhưng nhìn Triệu Ninh giờ phút này ánh mắt lại khôi phục thanh minh, vẫn là phong thần tuấn lãng hảo thái tử, hơn nữa đã thức tỉnh Chuyên Húc đế thân, lúc này mới hơi yên lòng.

Ông ta trầm giọng hỏi: "Thức tỉnh pháp môn, còn nhớ rõ không?"

Triệu Ninh khẽ thở dài một hơi: "Chỉ nhớ ở trong mộng mông lung có cảm ngộ, nhưng sau khi tỉnh lại liền toàn bộ quên!"

Đối với kết quả này, Triệu Kỵ đã sớm đoán trước.

Bí pháp khủng bố như thế, làm sao có thể một chút hạn chế cũng không có?

Có thể có cảm ngộ đã là rất tốt rồi!

Triệu Kỵ cười nói: "Như thế rất tốt! Con có thể thức tỉnh đế thân, vậy Đại Lê ta sẽ không bao giờ sợ Càn quốc nửa phần nữa. Có huyết mạch của con bây giờ,con cùng con nối dõi Vô Kỵ sinh ra, nói không chừng cũng có thể thức tỉnh đế thân.

Triệu Ninh dừng một chút, trong lòng hơi nóng, gật đầu nói: "Vâng!"

Triệu Kỵ nhìn nàng bộ dáng như vậy, trong ánh mắt nóng bỏng ý hơi giảm, nhưng vẫn là cười nói: "Nhiều nhất đợi thêm ba tháng, chờ đất hoang mới khai khẩn xong, con liền cùng Vô Kỵ chuẩn bị chuyện con nối dõi đi!"

Chờ sinh con nối dõi, con liền có thể hoàn toàn thoát khỏi chuyện nam nữ yêu đương, chuyên tâm vào triều chính.

Đến lúc đó, cô liền sắp xếp con đăng cơ!

Hoàn toàn thoát khỏi mệt mỏi chuyện nam nữ yêu đương?

Triệu Ninh cứng đờ một chút, bỗng dưng hồi tưởng lại điều kiện sắp xếp hôn sự đêm hôm đó, Triệu Kỵ bắt nàng thề, sau khi sinh con nối dõi, nhất định phải lập lời thề máu, không hề có bất kỳ mối quan hệ da thịt nào với Doanh Vô Kỵ.

Bỗng nhiên nghĩ tới những thứ này, làm cho trong lòng nàng nổi lên từng đợt chua xót.

Khổ!

Quá khổ

Nhưng nàng biết Triệu Kỵ nói không sai.

Cái loại cảm giác này quá tiêu hồn thực cốt, rất dễ dàng ma diệt ý chí con người.

Lúc này mới vẻn vẹn ba ngày, hơn nữa chưa đột phá điểm mấu chốt, cũng đã làm cho người ta ngày nhớ đêm mong như thế.

Nếu là…..".

Nếu như cùng mình hoan ca giường chiếu là người khác, nàng sẽ không hoảng sợ như vậy, bởi vì mặc dù chạm tới lợi ích của Đại Lê, trực tiếp giết là được.

Nhưng Doanh Vô Kỵ…..".

Nàng không biết mình có thể hạ quyết tâm xuống tay hay không, cái loại cảm giác được coi là nữ tử che chở này, nàng chưa bao giờ cảm thụ qua trên người bất kỳ người nào.

Nàng biết Triệu Kỵ đang lo lắng cái gì.

Cho dù Doanh Vô Kỵ không có dã tâm, cũng sẽ có người bên cạnh làm cho hắn có dã tâm.

Vậy.

Lựa chọn tốt nhất, chính là mình có thể bảo trì lý trí tuyệt đối, vĩnh viễn bảo trì khoảng cách thích hợp nhất với Doanh Vô Kỵ.

Nói như vậy, đối với Doanh Vô Kỵ tốt.

Tốt cho Lý Thải My.

Tốt cho Lê Quốc.

Đối với mình cũng tốt.

Nhất là hiện tại, chính mình thức tỉnh Chuyên Húc đế thân, để cho hết thảy đều đi theo con đường chính xác.

Vạn lần không thể bởi vì tình cảm cá nhân của mình, hủy diệt kết cục tốt đẹp nhất vốn nên có.

Huống chi, Vô Kỵ cho dù hắn không có mình, còn có vài hồng nhan tri kỷ thật lòng đối với hắn.

Không tính là khổ.

Chỉ là do dự trong chốc lát.

Nàng hít sâu một hơi: "Nhi thần hiểu rồi!"

Cố gắng tu luyện, lần này Đại hội Kiếm Tiên, Hàm Quang kiếm nhất định phải ở lại Lê quốc!"

Triệu Ninh gật đầu: "Vâng!

……

Ngoài cửa tướng phủ có xe ngựa dừng lại.

Doanh Vô Kỵ dựa vào khung cửa thùng xe, thản nhiên tự đắc.

Một lát sau

Một loạt tiếng bước chân vang lên.

Một đôi già trẻ dắt tay nhau đi ra cửa tướng phủ, so với lần trước cùng xuất hiện, La Yển lại già nua hơn rất nhiều, Hoa Uyển Thu tựa hồ cũng mất đi một ít thần thái thiếu nữ, tuy rằng mỹ mạo vẫn như cũ không giảm, lại trở nên tiều tụy mà mẫn cảm.

Không biết có phải do bị nhốt trong nhà quá lâu hay không.

Lại nói tiếp, trong này cũng có nguyên nhân.

Nhớ lại hành động trước đây của mình.

Quả thật có chút tự cho mình là trung tâm.

Doanh Vô Kỵ thở dài một hơi, nhảy xuống xe ngựa, trịnh trọng hướng hai người làm một cái vái chào: "Bá phụ cô nương mời!"

Nghe thấy tiếng "Bá phụ" này, La Yển nhịn không được liếc nhìn Doanh Vô Kỵ một cái.

Chương 641: Bước ngoặt cuộc đời Chương 641: Bước ngoặt cuộc đời

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hoa Uyển Thu cũng giật mình một chút, chợt cười với Doanh Vô Kỵ, nụ cười rất phức tạp, có cảm kích, có vội vàng, cũng có một tia oán khí không biết có phải thật sự tồn tại hay không.

Nhưng không thể không nói.

"Đan Thanh Độ Hồn" là một bước ngoặt vô cùng lớn trong cuộc đời nàng.

Bắt đầu từ đó, cuộc đời của nàng sụp đổ.

Hôm nay mới lần đầu tiên ra ngoài.

Nàng từng trách Doanh Vô Kỵ, bởi vì không cho phép nàng ra ngoài là Doanh Vô Kỵ nói ra.

Nhưng sau đó suy nghĩ một chút, mạng của mình cũng là hắn lưu lại.

Huống chi hắn yêu cầu như vậy, cũng là vì Hoa Triều.

Cô gái mà mình cảm thấy vô cùng thân thiết.

Ai!

Nàng sâu kín thở dài, liền cùng La Yển lên xe ngựa.

Doanh Vô Kỵ làm mã phu, vung roi, xe ngựa liền hướng Phủ Phò mã chạy đến.

Hồi lâu không nói gì.

Doanh Vô Kỵ tâm tình có chút thấp thỏm, hắn rất xác định, Hoa Triều kỳ thật cũng muốn gặp đôi vợ chồng này, cũng không phải muốn trở về gia đình, mà là muốn có một kết thúc.

Cho đoạn "tình thân" này một kết thúc đàng hoàng.

Nàng không muốn hận La Yển, kinh nghiệm khi còn nhỏ, nhất định khiến nàng không thể lấy thân phận cha con đối mặt với La Yển.

Cũng muốn gặp Hoa Uyển Thu lần cuối cùng.

Từ nay về sau biệt ly

Chỉ là…..".

Lần này gặp mặt có thể cởi bỏ khúc mắc của nàng sao?

La Yển bỗng nhiên mở miệng nói: "Vô Kỵ!"

Lần này ông ta không có gọi "Phò mã", có vẻ có chút thân thiết.

Doanh Vô Kỵ không sửa lại, trầm giọng hỏi: “Bá phụ có chuyện gì?”

La Yển do dự một hồi, nghiêm túc nói: “Đại hội Kiếm Tiên lần này, Hồng Trần và Đan Thanh đều sẽ xuất hiện. Hồng Trần là vì ngươi, Đan Thanh mặc dù không phải vì ngươi, nhưng vẽ ra một nhân vật rất mạnh, người này thù hận ngươi rất sâu.

Đại hội Kiếm Tiên này, nếu không ngươi đừng tham gia?

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Người bá phụ nói, có phải là Cơ Túc hay không?

La Yển gật đầu: “Đúng! Cửu Viêm tuyệt mạch, nhất phẩm linh thai. Chỉ trong một tháng ngắn ngủi đã trở thành đệ nhất cao thủ tông thất Viêm quốc.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi.

Vi Nga phái, thật đúng là mẹ nó làm ầm ĩ a!

Ở đâu cũng có bọn chúng

……..

Doanh Vô Kỵ đối với động tác Vi Nga phái cũng không phải đặc biệt kinh ngạc.

Dù sao cái này một đám đầu óc có tật xấu, vẫn muốn đem Vi Nga phái biến thành giáo phái được thiên hạ người người thờ phụng

Hàm Quang kiếm liên quan đến quy tắc thiên hạ.

Làm sao chúng có thể không có phản ứng?

Về phần động tác của Hồng Trần, vậy thì càng bình thường.

Bị chính mình phun thành cái sàng khi suy diễn Cửu Đồ

Thất bại mặc dù là trách nhiệm đầu tiên của Khương Thái Uyên, nhưng cũng không phải không có nguyên nhân là do mình.

Nhằm vào mình là hết sức bình thường.

Bất quá đối với Hồng Trần.

Hắn cũng không phải đặc biệt kiêng kỵ, bởi vì điều kiện thân thể phụ của Hồng Trần cũng không thể dễ dàng đạt tới, lần này tham gia Đại hội Kiếm Tiên, tất cả đều có thể xưng là thiên tài, Hồng Trần muốn đắc thủ không dễ dàng như vậy.

Huống hồ.

Hắn cho dù có thể đắc thủ, phát huy ra thực lực, cũng chưa chắc có thể đối với mình tạo thành uy hiếp.

Hắn càng cảm thấy hứng thú chính là…..". Đan Thanh!

Lúc trước hắn đã suy đoán Cơ Tam Tích này rất có thể có quan hệ với Cơ Túc.

Không nghĩ tới thật đúng là thủ đoạn của bản thân con hàng này…..".!

Ngay từ đầu bên cha vợ còn chưa điều tra rõ lai lịch của hắn.

Không nghĩ tới đã nhất phẩm linh thai, Cửu Viêm tuyệt mạch tuy rằng so ra kém chuyên Húc đế thân, cũng không tính là thể chất viễn cổ, nhưng chỉ luận chiến lực chưa chắc yếu hơn so với thể chất viễn cổ bình thường!

Quan trọng hơn là.

Đan Thanh chẳng những có thể làm cho người ta "Sống lại", thậm chí còn có thể làm cho linh thai người ta tăng lên đến phẩm cấp như thế.

Cái này đặc biệt mẹ nó tương đối kinh khủng.

Hắn nhịn không được hỏi: “Làm sao ông biết?

La Yển vẻ mặt có chút tối tăm: “Kỳ thật ngay từ đầu tiếp xúc đến Vi Nga phái, ta cũng đã phái người trà trộn vào, hiện tại đã là trung tầng trong Vi Nga phái, trong đó có một người đã thành thủ hạ của Đan Thanh, Cơ Túc sống lại liền dùng một phần máu trong tim hắn.

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc, không ngờ La Yển lại vươn được cánh tay dài như vậy.

Bất quá cũng đúng, làm Thừa tướng Lê quốc lâu như vậy, làm sao có thể không có chút tài năng?

Hắn nhịn không được hỏi: “Có thể tin sao?”

La Yển lắc đầu: “Không thể tin hết, nhưng có thể dùng!

Doanh Vô Kỵ nghiền ngẫm một chút ý tứ trong đó, giống như có chút hiểu rõ, phàm là có thể trở thành trung tầng Vi Nga phái, ít nhất cũng là người Ma Chủng nở rộ, người như thế hoàn toàn bị bản ngã chủ đạo, làm sao có thể đáng giá hoàn toàn tín nhiệm?

Nói vậy La Yển cũng là thông qua phương thức nào đó, cùng bọn họ tiến hành ràng buộc lợi ích.

Ít nhất trên tin tức này, không cần phải nói dối.

Hắn suy tư một lát rồi hỏi: “Vậy ‘Cơ Túc’ này, biết hắn kỳ thật không phải là Cơ Túc sao?

Về Đan Thanh Độ hồn này.

Hắn luôn cảm thấy kỳ diệu.

Thậm chí có đôi khi nghĩ tới, nếu như biết mình là người được vẽ ra, đến tột cùng nên đối phó với cuộc sống hiện tại như thế nào.

Có phải nên yêu người mình yêu, hận người mình yêu?

Có chút vặn vẹo.

Nếu "Cơ Túc" này biết mình được vẽ ra, cũng không biết có phản nghịch hay không?

La Yển hẳn là hiểu cái này.

Bởi vì ông ta có một người vợ giấy.

Chương 642: Đáp án phủ định Chương 642: Đáp án phủ định

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chỉ là vấn đề này hỏi ra về sau, hắn cũng cảm giác có chút mạo phạm, theo bản năng nhìn về phía Hoa Uyển Thu, quả nhiên phát hiện nàng thần sắc có chút phức tạp.

La Yển khẽ thở dài một hơi, vươn bàn tay hơi khô héo, nắm được bàn tay mềm mại của người vợ xinh đẹp của mình.

Hoa Uyển Thu giãy dụa tượng trưng một chút, không nhúc nhích nữa, chỉ đưa mắt liếc ra ngoài cửa sổ, hốc mắt hơi ửng đỏ.

La Yển trầm mặc trong chốc lát, hỏi ra một vấn đề: "Vô Kỵ! ngươi cho rằng Đan Thanh vẽ ra người, là vốn người kia sao?"

Doanh Vô Kỵ chắc chắn nói: "Đương nhiên không phải!

La Yển không phản bác, lại hỏi: "Vậy ngươi cảm thấy, ngươi để ý những người kia, chính là hoàn chỉnh chỉnh bọn họ sao?"

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: "Có ý gì?"

La Yển trầm mặc trong chốc lát: "Cũng giống như trong lòng ngươi có Hoa Triều, vậy Hoa Triều trong lòng ngươi, chính là Hoa Triều chân thật sao?"

Vấn đề này, làm cho Doanh Vô Kỵ có chút trầm mặc.

Đáp án đương nhiên là phủ định.

Không ai có thể hoàn toàn hiểu rõ một người khác, cho nên nói Hoa Triều trong lòng mình, cũng không phải Hoa Triều thật.

La Yển thấy hắn trầm mặc, tiếp tục hỏi: "Cho nên nói nếu Hoa Triều bất hạnh qua đời, Đan Thanh dùng máu trong tim ngươi vẽ ra cho ngươi một bức, kỳ thật ngươi cũng căn bản không phân biệt được cái nào là thật, cái nào là giả đúng không?

Nếu là như vậy, Hoa Triều kia đến tột cùng là chân thật, hay là vẽ ra.

Đối với ngươi mà nói còn có ý nghĩa gì sao?

Doanh Vô Kỵ bị hỏi đến có chút phiền não: "Giả định kia không giống nhau! đồ chơi này đều là mang theo ấn tượng rập khuôn, thật giống như…"

Hắn dừng một chút, chắp tay với Hoa Uyển Thu, tỏ vẻ không có ý mạo phạm.

Lúc này mới nói tiếp: "Cũng giống như Tôn phu nhân bây giờ, mẫu thân của Hoa Triều, khi đối mặt với tình huống giống nhau sẽ đưa ra lựa chọn hoàn toàn khác nhau.

La Yển trầm mặc một hồi lâu, hỏi ra một vấn đề khiến sống lưng Doanh Vô Kỵ phát lạnh: "Vậy ngươi thật sự cảm thấy, mẫu thân của Hoa Triều trong ấn tượng của ta, là một nữ nhân uyển chuyển cầu toàn không?"

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút: "Cái này…..".

Điều này đích xác cùng cách nói của hắn, sinh ra một mâu thuẫn cực lớn.

Mẫu thân Hoa Triều có nguyện ý tạm uyển chuyển cầu toàn hay không, kỳ thật cảm xúc của La Yển so với Hoa Triều

còn sâu hơn một chút.

Nếu như Đan Thanh vẽ thật sự là ấn tượng rập khuôn, tuyệt không phải là kết quả hôm nay.

Cho nên chỉ có một kết luận, "Hoa Uyển Thu" hôm nay kỳ thật giống như đúc hình tượng trong lòng La Yển, mặc dù Hoa Uyển Thu chân chính đổi chỗ, cũng rất có thể sẽ làm ra lựa chọn giống nhau.

Giống như, hình tượng Hoa Triều trong lòng mình, chỉ là một hình chiếu của Hoa Triều.

Mà Đan Thanh Độ Hồn làm ra một cấp độ tương tự, cùng một cấp bậc với hình chiếu này.

La Yển lại hỏi: "Ta lại hỏi ngươi vấn đề tiếp theo, nếu Hoa Triều thật sự không còn, mà Đan Thanh vẽ cho ngươi một người giống Hoa Triều như đúc, nhưng ngươi cũng không biết, Hoa Triều lại biết được thân phận của mình, ngươi cảm thấy nàng sẽ đối đãi như thế nào với ngươi?"

Hoặc là đổi cách hỏi khác, nếu đổi lại là ngươi ở vị trí kia, ngươi sẽ làm như thế nào?

Doanh Vô Ky: ".....".

Đây không phải là vấn đề vừa rồi của ta sao?

Hắn trầm tư một hồi lâu, đưa ra một kết luận dễ dàng khiến người ta đau khổ: "Đổi lại là lời của ta, ta có thể sẽ giả vờ không biết, tất cả vẫn như cũ.

Con mẹ nó nghĩ cũng không dám nghĩ.

Cha không phải là cha của mình.

Mẹ không phải là mẹ của mình.

Vợ không phải là vợ của mình.

Bản thân là một người hoàn toàn không có quá khứ.

Loại quan hệ giao tiếp này cắt đứt, so với bị cho là vật thay thế còn làm cho người ta không thể tiếp nhận hơn.

La Yển lại hỏi: "Vậy nếu Đan Thanh vẽ một người, dùng máu trong tim của tất cả những người quen biết người này, vậy người này có tính là sống lại không?"

Doanh Vô Kỵ vẫn lắc đầu: "Vậy cũng không tính, người này không có bản thân…"

La Yển ngắt lời: "Vậy nếu cộng thêm máu trong tim người này thì sao?

Doanh Vô Kỵ vẫn lắc đầu: "Nhưng thân thể người này đã xuống mồ…"

La Yển ngắt lời: "Vậy Hàn Quyện bây giờ còn là Hàn Quyện không? Hoặc là nói, nếu như phương thức vẽ tranh Đan Thanh cũng không phải là dùng bút mực, mà là dùng huyết nhục, xương cốt, cơ bắp, thậm chí ý thức của người này làm nguyên liệu vẽ, vậy tính là sống lại sao?"

Đốt.

CPU đang cháy.

Ví dụ này của Hàn Quyện, có chút làm cho người ta đau mề.

Loại mệnh đề triết học này, luôn làm cho người ta bất đắc dĩ phải cưỡng ép.

Cuối cùng.

Doanh Vô Kỵ vẫn tìm được phương thức tranh cãi: "Cho nên Đan Thanh có thể vẽ ra một người sống sao?"

Đây là bug logic lớn nhất.

Chỉ cần Đan Thanh có thể vẽ ra một người sống, bản thể đều đang vui vẻ, cho dù người vẽ ra cùng bản thể giống nhau

như đúc, cũng tuyệt đối không thể gọi là một người với ý nghĩa bình thường.

Nghe được câu hỏi này, La Yển trầm mặc.

Hoa Uyển Thu cũng không nhịn được nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đang lúc Doanh Vô Kỵ cảm thấy mình đang thắng.

La Yển bỗng nhiên mở miệng nói: "Theo tất cả tư liệu ta nắm giữ trước mắt biết, Đan Thanh Độ Hồn trong lịch sử, còn chưa từng vẽ ra một người sống."

Doanh Vô Kỵ trong lòng lộp bộp một chút: "Là chưa từng vẽ, hay là căn bản vẽ không ra?"

La Yển lắc đầu: "Không thể khảo chứng! E rằng chỉ có Đan Thanh biết thôi.

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Điều này quả thật có chút kinh khủng.

Nếu như là cái trước, chỉ sợ năm đó "Âm ty" cũng không phải là tin đồn vô căn cứ.

Năm đó vị cường giả nắm giữ Đan Thanh Độ Hồn kia, nói không chừng thật có năng lực sáng tạo trật tự âm ti.

Nhưng loại tranh cãi này, nghe giống như rất có đạo lý, nhưng ở giai đoạn trước mắt cực kỳ không có ý nghĩa.

Ít nhất trước khi bắt Đan Thanh cắt lát nghiên cứu không có ý nghĩa.

Chương 643: Cận thận một chút Chương 643: Cận thận một chút

Người dịch: PrimeK Tohabong

La Yển tiếp tục nói: "Bất quá hiện giờ Cơ Tam Tích đã biết mình từ đâu mà đến, nhưng hắn cho rằng mình chính là Cơ

Túc, tóm lại…..”. Ngươi cẩn thận một chút.

Uh!

Doanh Vô Kỵ đối với Cơ Túc cũng không phải rất thù ghét, cảm giác vị nhân huynh này cho dù tới đây, cũng chưa chắc có thể tạo thành ảnh hưởng gì đối với mình. Hắn để ý, kỳ thật là một chuyện khác.

Hắn nhìn về phía Hoa Uyển Thu: “Cô nương! Ta biết tâm tình của nàng cũng rất phức tạp, nhưng trước khi chân tướng Đan Thanh Độ hồn lộ ra, ta hy vọng nàng không nên tự cho mình là mẫu thân của Hoa Triều.

“Ta biết! Yên tâm, ta cùng phu quân có cái nhìn khác biệt”.

Hoa Uyển Thu vội vàng nói: “Ta chỉ là muốn nhìn nàng một chút, muốn cho nàng sống thoải mái một chút, sẽ không hại nàng!”

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu, nếu như không phải như vậy thì tốt nhất.

Bất quá đợi lát nữa vẫn phải giám sát một chút

Hắn nghĩ nghĩ lại hỏi: “Đúng rồi! Cô nương thức tỉnh, là đoạn ký ức nào?

Là ký ức năm đó ta…..”. năm đó Hoa Triều mẫu thân vừa dẫn nàng tới Giáng Thành.

Lúc Hoa Uyển Thu nói những lời này, vẻ mặt có chút thống khổ.

Uh!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, trong lòng thầm thở dài một tiếng, nhưng cũng không biết nói cái gì.

Nhớ rõ Hoa Triều từng nói, ngay từ đầu lúc hai mẹ con đến Giáng Thành, tuy rằng còn chưa tìm được phu quân tì, nhưng

khoảng thời gian đó trôi qua cũng không tệ lắm, ít nhất mỗi một ngày đều tràn ngập hy vọng.

Cũng đúng lúc này, xe ngựa dừng lại.

Doanh Vô Kỵ nhảy xuống xe ngựa, làm ra một cái thủ thế mời: "Lúc này gánh hát còn chưa đóng cửa, Hoa Triều còn chưa trở về, hai vị có thể nghỉ ngơi một chút."

Đa tạ!

Hai vợ chồng đáp một tiếng.

Hoa Uyển Thu dẫn đầu xuống xe, xoay người nâng cánh tay nhỏ của La Yển, nâng ông ta đang run rẩy xuống, dưới sự dẫn dắt của Doanh Vô Kỵ, đi tới chính sảnh phủ Phò mã.

Doanh Vô Kỵ tìm một vòng, Hoa Triều đích xác không có ở nhà.

Liền đi tới chính sảnh, ngồi xuống đối diện La Yển.

Không có việc riêng gì để tán gẫu, dứt khoát tán gẫu một ít công việc, vừa vặn La Yển lập tức muốn khởi hành đi Vùng đất mới, có một ít chi tiết, vừa vặn thừa dịp này nói một chút.

Chỉ là La Yển có chút không yên lòng.

Ánh mắt rời rạc, thỉnh thoảng liếc ra ngoài cửa.

Một đôi tay khô gầy nắm chặt lấy nhau, thỉnh thoảng dùng khăn lau mồ hôi lòng bàn tay.

Chắc hẳn đã khẩn trương đến cực hạn.

Cũng không biết có một loại cảm giác sống một ngày bằng một năm hay không.

Ngoài cửa đèn xanh sáng lên.

Đêm đã khuya.

Rốt cục, một đạo thân ảnh uyển chuyển xuất hiện trong cửa.

Hoa Triều!

Hoa Uyển Thu theo bản năng đứng lên, vẻ mặt có chút kích động.

La Yển lại kéo ghế ra, co cẳng muốn đi: "Lão phu đang cấp bách, xin lỗi một lát!

Nói xong, liền vội vàng rời đi.

Chỉ là ông ta không có ra cửa tìm nhà vệ sinh, mà là trốn ở bình phong phía sau.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Vừa rồi chờ con gái lâu như vậy.

Kết quả nữ nhi vừa trở về, ngươi liền chạy trốn?

Hắn lắc đầu, cũng không vạch trần.

Hoa Triều thấy đèn đuốc trong đại sảnh sáng lên, nhất thời trong lòng vui mừng, bước chân cũng nhanh hơn không ít: "Vô Kỵ, chàng rốt cục xuất quan… A?

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút, theo bản năng tìm kiếm xung quanh.

Hoa cô nương đâu?

Hoa cô nương đâu?

Một lát mới phản ứng lại.

Một bên đưa nàng ngồi xuống, một bên giải thích nói: "Vợ chồng La tướng sắp đi Vùng đất mới, trước khi đi muốn gặp mặt nàng!"

Hoa Triều trầm mặc trong chốc lát, tuy rằng đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng lần nữa nhìn thấy khuôn mặt giống

mẫu thân mình lúc còn trẻ này, trong lòng vẫn có chút phức tạp.

Nàng nhìn Hoa Uyển Thu Đạm cười ý bảo, chợt hỏi: "Vậy La tướng thì sao?"

Doanh Vô Kỵ hữu ý vô ý nhìn thoáng qua phía sau bình phong: "La tướng bỗng nhiên cấp bách, đi nhà xí.

"A…..".

Hai người rất ăn ý, Hoa Triều trong nháy mắt hiểu được ý của hắn.

Nàng cười với Hoa Uyển Thu: "Cô nương không cần đứng, mau ngồi đi!

Ai, ai!

Hoa Uyển Thu tựa hồ còn chưa từ trong kích động phục hồi tinh thần lại, nghe thấy Hoa Triều nói chuyện, mới cuống quít ngồi xuống, hốc mắt đã đỏ, ánh mắt làm thế nào cũng không muốn rời khỏi người Hoa Triều.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được liếc nhìn nàng thêm một cái.

Kỳ thật ngay từ đầu đã cảm thấy Hoa Uyển Thu so với lúc trước có biến hóa không nhỏ.

Bất quá chỉ là cảm thấy đây là bởi vì nguyên nhân ở nhà nhốt quá lâu, mặc cho ai bị nhốt như vậy, đều sẽ trở nên u oán mà tiều tụy, tựa như lúc ấy mình gặp phải Đường Đường, lúc ấy cũng cảm giác nàng là một con chim trong lồng.

Hoa Uyển Thu không chỉ là chim trong lồng, còn rơi vào hoài nghi khủng bố.

Cho nên trông tiều tụy một chút là bình thường.

Bất quá hiện tại, hắn cảm giác không chỉ là bởi vì tiều tụy, ánh mắt cùng khí chất của Hoa Uyển Thu đều thay đổi, trước kia giống như là một thiếu nữ không rành thế sự, hiện tại lại giống như một thiếu phụ bị xã hội đánh đập tàn nhẫn.

Nói chính xác là mẹ.

Ánh mắt nàng nhìn Hoa Triều, giống như là mẫu thân nhìn nữ nhi.

Hoa Triều sao có thể xem không hiểu ánh mắt này?

Nàng suy nghĩ một lát, liền ngồi xuống vị trí bên cạnh Hoa Uyển Thu, khẽ cười nói: "Chuyện của cô nương ta đều nghe nói, kỳ thật cô nương hoàn toàn không cần suy nghĩ phức tạp như vậy, chỉ cần quan tâm mình có vui vẻ hay không là được.

Uh!

Hoa Uyển Thu cười gật đầu, ánh mắt một khắc cũng không rời khỏi người Hoa Triều.

Tiểu nha đầu trong trí nhớ kia, hiện tại đã trưởng thành thành một đại cô nương.

Chỉ tiếc.

Không phải con gái mình.

Chương 644: Không nên trách móc Chương 644: Không nên trách móc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nàng hé miệng cười nói: "Ta nói lúc ấy như thế nào cùng Hoa Triều cô nương vừa gặp như đã thân quen, hóa ra đều là do ký ức mẫu thân cô nương. Ngay từ đầu ta biết chân tướng, còn từng kháng cự qua loại cảm giác này, nhưng hôm nay gặp lại, cẩn thận ngẫm lại, vẫn là nhìn cô nương thuận mắt.

Hoa Triều mặt mày hớn hở, trở tay cầm tay nàng: "Vậy là đúng rồi! Ta thấy cô nương cũng thuận mắt, cần gì bởi vì cái gọi là Đan Thanh thần thông kia mà lòng mang khúc mắc? Chỉ là lúc trước trong lòng không vượt qua cái hố kia, hại cô nương chịu ủy khuất, kính xin cô nương không nên trách móc.

Làm sao có thể!

Hoa Uyển Thu rốt cục thở phào nhẹ nhõm, thần thái như đi trên băng mỏng lúc này mới biến mất: "Đúng rồi Hoa Triều, lần này ta tới mang cho cô nương chút lễ vật.

Lễ vật gì?

Ký ức mẫu thân để lại cho cô nương, cô nương muốn nhận không?

Muốn!

Hoa Triều tự nhiên sẽ không kháng cự đoạn ký ức này, bởi vì đoạn ký ức kia vẫn là rất hạnh phúc, mẫu thân hát rong rất thuận lợi, tuy rằng hai mẹ con ở phía Nam thành phố trị an tương đối hỗn loạn, nhưng hàng xóm đều là người tốt.

Nhất là dung nhan của Hoa Uyển Thu lúc này, rất gần với mẫu thân lúc đó.

Hai người phụ nữ cứ như vậy trò chuyện thân mật.

Rất nhiều chuyện Hoa Triều đã không nhớ rõ, mỗi một câu Hoa Uyển Thu nói, trí nhớ của nàng có thể rõ ràng một phần.

Mỗi một phần rõ ràng, nụ cười trên mặt lại nhiều hơn một phần.

Hoa Uyển Thu cũng cười khẽ nhìn nàng, trong đôi mắt trẻ tuổi, có một loại hào quang hiền lành lưu chuyển.

Nói cho cùng.

Hoa Triều hai mắt đã có chút sương mù mông lung, ánh mắt nhìn về phía nàng cũng tràn ngập cảm kích.

với kết quả này.

Doanh Vô Kỵ có chút hài lòng, hắn có thể nhìn ra được, Hoa Triều là phát ra từ nội tâm mà cảm giác được hạnh phúc.

Chỉ là…

Rốt cuộc hắn mở miệng: "Có một vấn đề có thể có chút đường đột, nhưng ta vẫn muốn hỏi, ngươi từ máu trong tim La tướng mà sinh ra, lẽ ra chỉ nên nhớ cảnh tượng gặp La tướng, vì sao lại biết rõ như vậy?"

Nghe thấy thế

Hoa Triều và Hoa Uyển Thu đều sửng sốt một chút.

Đây đích xác là một vấn đề lớn.

Hơn nữa Hoa Triều lại càng kinh ngạc, bởi vì lời Hoa Uyển Thu nói đều là ký ức, không thể nào là bịa đặt lung tung.

Hoa Uyển Thu cứng họng, cũng không biết nên giải thích như thế nào.

Giờ này.

Phía sau bình phong truyền đến một âm thanh: "Bởi vì từ ngày đầu tiên hai mẹ con các con tiến vào Giáng Thành ta đã biết, hàng xóm của các con đều là ta sắp xếp, nên tình hình của hai mẹ con họ báo cáo cho ta, ta thỉnh thoảng cũng sẽ âm thầm thăm hỏi hai mẹ con các con."

La Yển chậm rãi từ phía sau bình phong đi ra, vẻ mặt tràn ngập bi thống.

Không có khả năng!

Âm thanh Hoa Triều nhất thời trở nên kích động, vẻ mặt tràn ngập oán hận nhìn về phía La Yển.

Chỉ là tình huống phía Nam thành nàng cũng rõ ràng, bên kia là nơi nghèo nhất Giáng Thành, mặc dù có không ít người giản dị, nhưng cũng không phải tất cả đều là thiện nam tín nữ. Mà lúc ấy, hàng xóm của mình người sau tốt hơn người trước.

Hơn nữa đoạn ký ức này, cách nói của La Yển có lẽ thật sự không có gì sai.

Nhưng…..".

Hoa Triều nhìn về phía La Yển, chỉ thấy ông lão này căn bản không dám đối diện với mình.

Âm thanh của nàng bởi vì tức giận mà run nhè nhẹ: "Cho nên ông thành hôn trước với nữ tử Ngụy gia kia, cũng đã biết ta cùng mẫu thân đến, lại lựa chọn cùng nữ tử Ngụy gia kia, đúng không?"

Đúng vậy!

La Yển không kiêng dè.

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Vốn cha con còn có thể chia tay trong êm đẹp, La Yển này đang làm cái quần què gì vậy?

Hắn tiến lên một bước: "La tướng, có phải ông uống nhiều rồi không, nếu không về phủ nghỉ ngơi một chút, chờ sau khi đầu tỉnh táo lại đây?"

Âm thanh ôn hòa, nhưng không khỏi tức giận.

Hoa Triều lại nắm chặt cổ tay hắn: "Vô Kỵ, chàng đừng quản, có mấy lời ta nhất định phải hỏi.

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Hoa Triều hít sâu một hơi, đè nén tức giận: "La tướng, ông có thể giải thích cho ta một chút không?

La Yển than nhẹ một tiếng: “Bởi vì ta phải có một vị trí trong triều, thế gian này có chuyện ta không thể không làm.

Hoa Triều hỏi ngược lại: “Cho nên vì chuyện không thể không làm này, ông có thể vứt bỏ mẫu thân ta?”

Không phải vứt bỏ!

Vẻ mặt La Yển có chút thống khổ: “Hoa Triều, có rất nhiều chuyện con không hiểu.

Hoa Triều quay lưng lại, trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng cười thảm một tiếng: “Ta hiểu! La tướng là người có chí hướng lớn, thân thể tiều tụy, vẫn vì nước vì dân lao tâm lao lực. Trước kia ta không hiểu, nhưng hiện tại ta rất kính nể La tướng.

Nghe thấy thế

La Yển có chút vui mừng: “Hoa Triều,con thật sự hiểu?”

Hoa Triều chắp tay: “Ta hy vọng thiên hạ có một Thừa tướng như ông, nhưng không muốn có một phụ thân như ông. La tướng, nếu ông cùng Vô Kỵ đàm phán xong việc công, vậy mời trở về đi!”

La Yển: “…..”.

Hoa Uyển Thu cũng không nhịn được nói: “Hoa Triều, cô nương có thể có chút hiểu lầm về phụ thân của mình.

Ánh mắt Hoa Triều có chút thống khổ: “Ta biết, ông ấy thật tâm với chúng ta, nếu không sao có thể phái người bảo vệ? mẫu thân ta có thể không hận ông ta như vậy, bằng không tại sao trước khi lâm chung lại bảo ta quay về Giáng Thành tìm ông tan.”

Nhưng vậy thì thế nào đây?

Điều này có thể thay đổi sự thật chúng ta bị bỏ rơi sao?

Tại sao người La gia các ngươi đều ép ta tha thứ cho ông ta?

Hoa Uyển Thu: “…..”.

La Yển: “…..”.

Trong ánh mắt hắn vốn không có nhiều ánh sáng, lại ám đạm một ít.

Hít sâu vào.

“Hắn chắp tay, vái chào Hoa Triều thật sâu, giọng khàn khàn nói: “Xin lỗi, cáo từ, con bảo trọng”.

Nói xong

Đứng thẳng dậy lau đôi mắt đục ngầu, thất hồn lạc phách đi ra ngoài.

Chương 645: Hoàn toàn không hiểu rõ người khác Chương 645: Hoàn toàn không hiểu rõ người khác

Người dịch: PrimeK Tohabong

Yển ca!

Hoa Uyển Thu thần sắc có chút không đành lòng, chỉ là nhìn thoáng qua Hoa Triều, trong lòng có chuyện cũng không dám nói ra, sau khi cáo từ Hoa Triều, liền nhanh chóng đi theo ra ngoài.

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một tiếng, ôm bả vai Hoa Triều: “Hoa Triều tỷ, lỗi của ta, không nên để bọn họ tới.

Hoa Triều nằm trên vai hắn, nhẹ giọng thút thít nói: “Là vấn đề của ta, ta cho rằng ta có thể thản nhiên đối mặt với ông ta, nhưng không nghĩ tới vẫn không khống chế được. Vô Kỵ, chàng đi tiễn ông ta trước đi, ta ở chỗ này chờ chàng”.

Nhưng mà…..”.

Mau đi đi!

Hoa Triều từ trong ngực giãy ra, cười cười với hắn.

Doanh Vô Kỵ lúc này mới yên tâm, bước nhanh theo ra ngoài.

Vợ chồng La Yển đã ngồi trên xe ngựa, nhưng không có ý rời đi, rõ ràng là đang đợi Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ đi tới trước xe ngựa, trầm giọng nói: "La tướng, bảo trọng!"

Đối với La Yển, hắn vốn đã trách móc nặng nề không thể nghi ngờ.

Vừa rồi La Yển nói chuyện, cũng chỉ là muốn cho Hoa Triều biết hắn là đối với nàng tốt, hơn nữa đề tài này còn là chính mình dẫn dắt.

Mặc dù kết quả không tốt lắm, nhưng cũng không thể trách hắn.

Nhưng đó là tất cả.

Doanh Vô Kỵ khoát tay với người đánh ngựa, ý bảo có thể rời đi.

La Yển từ trong xe thò đầu ra: "Vô Kỵ! Lên xe một chút.

Doanh Vô Kỵ suy nghĩ một lát, liền trực tiếp tiến vào xe ngựa.

Muốn xem La Yển còn gì muốn nói.

Trong xe trầm mặc một hồi lâu.

La Yển mới mở miệng nói: "Thật ra năm đó ta và mẫu thân Hoa Triều căn bản không có mâu thuẫn như trong tưởng tượng của nàng. Năm đó khi các nàng rời khỏi Giáng Thành, mẫu thân Hoa Triều cũng không coi ta là thù."

Sở dĩ mang Hoa Triều rời đi, là bởi vì không hy vọng nàng bị Ngụy gia hãm hại, khi đó ta ở Giáng Thành đặt chân chưa vững…”

Doanh Vô Kỵ ngắt lời: “La tướng! Nếu ông có thể lấy ra chứng cớ, ta tự nhiên là nguyện ý tin. Nhưng nếu ông không nắm chắc thuyết phục Hoa Triều, vậy ông vẫn là đừng nói trước đi?

La Yển rũ mắt xuống: “Ta sẽ đưa ra chứng cứ”.

Doanh Vô Kỵ khẽ thở dài: “Vậy chờ lấy ra rồi nói sau”.

La Yển chậm rãi ngẩng đầu, trên mặt nặn ra vẻ tươi cười: “Vô Kỵ, ngươi có phải hay không cảm thấy, ta lần này tới đây là muốn cầu được Hoa Triều tha thứ?”

Đúng!

Doanh Vô Kỵ thẳng thắn.

La Yển lại bất đắc dĩ lắc đầu: “Đã nửa người xuống đất rồi, cần gì phải làm khó nàng tha thứ cho ta?”

Vậy tại sao ông còn muốn đến?

Doanh Vô Kỵ là thật có chút mê hoặc, nếu như là trước kia hắn khả năng còn có thể mắng chửi La Yển dối trá, nhưng hiện tại cảm giác ông lão này thật không nói dối.

La Yển nhướng mí mắt, chậm rãi nói ra một câu: ” ma chủng trên người Hoa Triều là do người của Đan Thanh trồng”

Doanh Vô Kỵ trong lòng nhảy dựng.

Chuyện ma chủng trên người Hoa Triều, hắn cũng không có nói cho cho dù kẻ nào.

Không nghĩ tới, lại bị La Yển biết, La Yển vươn tay đến tột cùng dài bao nhiêu, ngay cả loại chuyện này cũng có thể bới ra?

Thậm chí còn kỳ quặc hơn.

Nghe ông ta nói như vậy, giống như đã sớm biết mình rõ ràng trong cơ thể Hoa Triều có ma chủng.

La Yển thở dài một hơi: "Vi Nga phái sâu như biển, không có bất kỳ người nào có thể toàn thân trở ra, ta không hy vọng Hoa Triều cũng rơi vào! Vô Kỵ, ngươi đối với Hoa Triều từ trước đến nay thẳng thắn thành khẩn, nhưng có một số việc cũng cần giấu diếm gắt gao, nói vậy cũng là từ chỗ khác nhìn ra manh mối. Ngươi cũng không hy vọng nàng gặp chuyện không may, đúng không?"

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi: "Bá phụ có biện pháp?

La Yển gật đầu: "Ngươi còn nhớ lời ta vừa nói với ngươi, một người vĩnh viễn không thể hoàn toàn hiểu rõ một người khác."

Khúc mắc trong lòng Hoa Triều bắt nguồn từ mẫu thân của ta và con bé, nhưng con bé cũng không phải hoàn toàn hiểu rõ mẫu thân của mình, chớ nói chi là ta.

Có thể chỉ sau khi con bé biết rõ mẫu thân mình là người như thế nào, mới có thể mở ra khúc mắc.

Có những điều ta biết, nhưng con bé ghét ta, vì vậy ta không thể giải thích cho con bé.

Mà ta lúc trước vì để cho con bé nhận ta là phụ thân, lại càng mất trí liên tiếp hôn chiêu, cũng không xứng để cho con bé tin ta.

Con bé cũng không hoàn toàn hiểu rõ mẫu thân của mình.

Ta cũng không dám vọng ngôn hiểu rõ con bé, lại càng không dám khẳng định khúc mắc của con bé tại sao sơ giải.

Ta có thể làm, chỉ có đem tất cả ký ức của ta bày ra trước mặt con bé, để cho con bé tự mình cảm thụ.

Doanh Vô Kỵ theo bản năng nhìn Hoa Uyển Thu lau nước mắt: "Ông là nói…

La Yển gật đầu: "Đan Thanh Độ Hồn chính là lấy máu trong tim để vẽ ra, , ẩn chứa tất cả ký ức cùng tình cảm của một người đối với một người khác. Chỉ là thân thể ta quá mức suy yếu, còn có tâm nguyện chưa đạt thành, còn có hứa hẹn chưa từng thực hiện."

Đợi xong hết thảy, ta sẽ đem toàn bộ máu trong tim giao cho Uyển Thu.

Đợi nàng tự tuyệt, quay về nét mực của Đan Thanh thì Hoa Triều sẽ hiểu tất cả.

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Hắn theo bản năng liếc Hoa Uyển Thu một cái, phát hiện lúc nàng nghe được hai chữ "Tự tuyệt", cũng không có vẻ mặt khác thường, thậm chí có chút vội vàng.

Trong lòng không khỏi có chút xúc động.

Vừa rồi khi nàng nói chuyện phiếm với Hoa Triều, biểu hiện hoàn toàn không giống với mẫu thân Hoa Triều.

Chương 646: Không thể thiếu một hồi huyết chiến Chương 646: Không thể thiếu một hồi huyết chiến

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng kỳ thật tình cảm đối với Hoa Triều, vẫn là mẫu thân đối với nữ nhi.

Hắn trầm giọng hỏi: "Vậy bá phụ, tâm nguyện và hứa hẹn của người là gì?

La Yển cười nói: "Thời điểm Năm đó bệ hạ nhậm chức ta làm tướng, từng hứa hẹn với bệ hạ, để vương quyền không làm cho bách tính mệt mỏi. Hiện giờ sắp Đại Lê phân tam, biến

pháp cũng đã có hình thức ban đầu, đã được giải quyết hơn phân nửa.

Nhưng Trương Bình Hầu cầm đầu một đám thực lực tôn thất, vẫn vô cùng vững chắc như cũ.

Tân pháp muốn triệt để đặt chân, không thể thiếu một hồi huyết chiến.

Tân luật là lời hứa của ta đối với bệ hạ, cũng là tâm nguyện cả đời của ta.

Quan hệ của ngươi với Thái tử…

Tóm lại!

Ta cần phải chết trong trận huyết chiến này, mới có thể khiến Hoa Triều hạnh phúc cả đời.

Nhưng ngươi yên tâm, ta đã làm toàn bộ kế sách.

Cho dù ta chết, Uyển Thu cũng chắc chắn mang theo máu trong tim ta trở về.

Chỉ là trong khoảng thời gian này…..". Hoa Triều liền do ngươi hao tâm tổn trí chiếu cố!"

Doanh Vô Kỵ nghe âm thanh mang theo bi thống trong bình tĩnh của hắn, trong lòng cảm thấy ngổn ngang.

Trong lúc nhất thời lại không biết có thể nói cái gì.

Người làm cha này, cũng không biết có đủ tư cách hay không.

La Yển thấy vẻ mặt này của hắn, rốt cục cảm thấy một tia an ủi, từ trong ngực móc ra một quyển sách: "Đây là tất cả tư liệu có liên quan đến Vi Nga phái, giao cho ngươi. chiếu cố Hoa Triều thật tốt!"

Vâng!

Vậy chúng ta đi trước!

Uh!

Doanh Vô Kỵ hướng hắn hành lễ: "Nhạc phụ đại nhân bảo trọng!"

Nghe được tiếng "Nhạc phụ đại nhân" này, thân thể tiều tụy của La Yển cứng đờ một chút, hốc mắt đục ngầu mơ hồ có quang hoa chớp động.

Dường như có trăm ngàn câu muốn nói, nhưng đến bên miệng, chỉ có một câu nhẹ nhàng miêu tả "Đi thôi".

Tiểu tế cáo từ!

Doanh Vô Kỵ nhảy xuống xe ngựa, đưa mắt nhìn xe ngựa kêu vang đi xa.

Trong lòng có chút buồn bực, cũng không biết từ biệt như vậy, còn có thể gặp lại La Yển một lần hay không.

Lắc đầu.

Khi hắn một lần nữa trở lại trong phủ, Hoa Triều đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Gặp Doanh Vô Kỵ trở về.

Nàng đứng dậy nhẹ nhàng ôm lấy hắn: "Có phải ta rất không hiểu chuyện không?

Doanh Vô Kỵ nâng mặt nàng lên: "Nàng hiểu chuyện hơn bất cứ nữ tử nào.

Hoa Triều trước kia kỳ thật có chút tùy hứng, vẫn luôn cảm thấy La Yển không đúng chút nào.

Sau đó cùng mình ở chung một chỗ lâu, sẽ thường thường chú ý chính sự, sau khi hiểu rõ hành vi làm quan của La Yển, ít nhất đối với thân phận Thừa tướng của ông ta có chút thay đổi.

Nếu không vừa rồi cũng sẽ không nói ra loại lời này.

Hoa Triều lẳng lặng nhìn hắn: "Có thể ta chính là một nữ tử dung tục như vậy, ông ta có thể là anh hùng của thiên hạ, nhưng không phải anh hùng của ta, ta không muốn có phụ thân như vậy.

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Ừ!

Hoa Triều vùi hai má vào trong lòng hắn: "Vô Kỵ, ta hạnh phúc hơn mẹ ta.

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Trong lòng thắt lại đau đớn.

……

Chờ Đại hội Kiếm Tiên về sau, liền tiến Minh Đô gây sự.

La Yển có lẽ có thể cởi bỏ khúc mắc trong lòng Hoa Triều, nhưng cũng không thể ký thác tất cả hy vọng vào ông ta

……

Từng ngày trôi qua.

Cả thế giới dường như dừng lại.

Giữa các nước vô cùng hài hòa, lúc trước các nước trong thiên hạ rục rịch giống như là giả.

Liên minh họ Cơ.

Ba nhà Phân Lê.

Liên tiếp động tác này dường như chưa từng tồn tại.

Duy nhất có thể xưng tụng sự tình, chính là La Yển mang theo tất cả thành viên tổ chức, đều chạy tới Vùng đất mới, bắt đầu khai hoang.

Chỉ tiếc.

Chuyện ở Vùng đất mới hình như cũng không ảnh hưởng đến Giáng Thành.

Cả tòa thành trì cực kỳ yên tĩnh, dường như tất cả thiên tài đều ở vào trạng thái bế quan.

Chỉ tiếc, thời điểm đột phá Thai Thuế Cảnh còn chưa đủ dị tượng thiên địa.

Chỉ có thần thông mới giáng thế mới xứng với loại đãi ngộ này.

Nếu không, Giáng Thành khẳng định đã có dị tượng liên tục.

Phần yên tĩnh này kéo dài đến mùng ba tháng ba mới kết thúc.

Hôm nay.

Đó là ngày đại hội Kiếm Tiên bắt đầu.

Cũng đang giờ Tuất tối nay.

Cường giả Ngộ Thần Cảnh của Thái Thượng Quan sẽ đến, chủ trì thịnh hội khiến thiên hạ chú ý.

Lê vương thất cũng vô cùng nể tình, cố ý bày yến hội ở Điện Trọng Lê, khoản đãi tất cả kiếm khách tham gia Đại hội Kiếm Tiên, cũng cùng nhau nghênh đón vị cường giả đạo gia này, tên là "Nghênh Tiên đại hội"!

Yến tiệc vô cùng phong phú.

Khách có thể thưởng thức miễn phí.

Bất quá cũng không phải ai cũng có thể tới ăn chực, chỉ cần vào trận yến hội này, nhất định phải tham gia Đại hội Kiếm Tiên, hơn nữa còn không thể bỏ quyền.

Mặt trời vừa lặn.

Trước điện Trọng Lê đã bố trí thỏa đáng, quy cách siêu cao, đãi ngộ giống như quốc quân của các nước chư hầu khác.

Chậc chậc!

Doanh Vô Kỵ nhìn bố trí xa hoa lãng phí này, không khỏi chép miệng.

Nghĩ thầm cha vợ mình hiện tại thật sự nhiều tiền, đại hội Nghênh Tiên này so với Yến tiệc thiết đãi chư tử lúc ấy xa hoa hơn nhiều lắm, cũng không sợ phu tử học phái khác ghen.

Bất quá cũng đúng, trong khái niệm của hắn, mấy tháng gần đây đại ân của Đạo gia liên tiếp

Đồng minh đáng tin cậy thế

Quy cách nếu không cao hơn một chút, thật sự có chút kỳ cục.

Chỉ là…..".

Đây đều là tiền mình kiếm được!

Doanh Vô Kỵ vô cùng đau mề.

Đúng lúc này, vài đạo thân ảnh xuất hiện ở cửa lớn.

Chính là đám người Sở quốc.

Mễ Tinh Ly đánh giá bốn phía một cái, cười cười chắp tay hướng Doanh Vô Kỵ: "Doanh huynh vẫn khỏe chứ, mấy ngày không gặp, các ngươi ra tay càng hào phóng!

Doanh Vô Kỵ chắp tay nói: "Mấy ngày không gặp, nữ công tử càng xinh đẹp.

Hắn quả thật đã lâu không gặp qua Tinh Ly.

Chương 647: Chương 647: Vợ cả đang ghen Chương 647: Vợ cả đang ghen

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trước khi đi An Ấp, nữ lưu manh này một mực ăn chực nằm chờ ở Phủ Phò mã.

Bất quá sau khi trở về, sứ đoàn Sở quốc thiếu chút nữa cũng đến đông đủ, nàng làm nữ công tử một nước cũng không tiện ở tại nhà người đàn ông khác, liền cùng sứ đoàn ở chung một chỗ.

Dù sao hiện tại quan hệ hai nhà Triệu Sở không tệ, nàng chỉ mở miệng, Triệu Kỵ liền sai người tìm cho nàng một tòa nhà không tồi.

Về phần bình thường, nàng đại đa số thời gian đều ở Quan Tinh Đài tìm hiểu Cổ Lịch.

Nhìn nàng hiện tại trong mắt thần vận lưu chuyển, nói vậy chắc có không ít thu hoạch.

Doanh Vô Kỵ thoáng cảm thụ một chút, phát hiện khí hoàn thần túc, huyết khí của nàng vô cùng tràn đầy.

Nhất phẩm linh thai.

Ổn định!

Có một nói một, hắn nhận thức nhất phẩm Linh thai của Tinh Ly này thật sự thuần túy dựa vào tìm hiểu!

Tinh Ly cười tủm tỉm nhìn Doanh Vô Kỵ: "Phò mã gia miệng thật ngọt, nhưng nếu Đại hội Kiếm Tiên gặp nhau. Vì thể diện Sở quốc, ta e là không thể không hành hung Phò mã gia một chút!

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Nữ công tử cứ ra tay không cần đau lòng cho ta.

Tinh Ly: "Phì!"

Hả?

Hạng Đỉnh thấy hai người tương tác như vậy, như có điều suy nghĩ xoa xoa râu quai nón của mình.

Ngày hôm qua lúc uống rượu, hắn nghe Mễ Tinh Ly nói muốn cướp phò mã, còn cảm thấy nàng đang nói đùa

Hiện tại xem ra…..".

Hắn có chút thất vọng, bởi vì hình tượng đàn ông thuần khiết của Tinh Ly ở trong lòng hắn sụp đổ.

Nhất phẩm linh thai, cướp ai không thể cướp về làm áp trại?

Hết lần này tới lần khác coi trọng người chồng đã có vợ này.

Mặt mày thì trắng trẻo.

Mặc dù là nhị phẩm linh thai, nhưng tay nhỏ chân nhỏ nhắn…..".

Doanh Vô Kỵ liếc hắn một cái: "Hạng huynh đang suy nghĩ gì?

Hạng Đỉnh thẳng thắn: "Ta đang nghĩ, Phò mã gia như vậy, ta có thể đấm ba cái!"

Doanh Vô Kỵ: "A…..".

Nữ công tử tới sớm a!

Một âm thanh vang lên, mọi người theo tiếng nhìn lại.

Mễ Tinh Ly nhìn về phía Triệu Ninh, ánh mắt nhịn không được hơi ngưng tụ, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường, mỉm cười chắp tay: "Bái kiến điện hạ!

Triệu Ninh có chút kinh ngạc, nàng tự cho là đã đem khí tức thu liễm toàn bộ, lại không nghĩ tới vẫn bị Mễ Tinh Ly nhìn ra sơ hở.

Xem ra phụ vương nói không sai, nữ công tử nước Sở này, rất có thể là ngựa ô lớn nhất của đại hội Nghênh Tiên.

Chắc chắn rồi.

Điểm ấy nàng cũng không đặc biệt quan tâm.

Bởi vì ngựa ô lớn hơn nữa, cũng không có khả năng mạnh hơn Doanh Vô Khuyết.

Nàng càng quan tâm chính là, này Mễ Tinh Ly cùng Vô Kỵ đối thoại…

Nữ công tử dù sao cũng là công tử một nước, sau này khi kết giao, vẫn phải trang trọng một chút.

Không thành vấn đề!

Doanh Vô Kỵ trả lời rất dứt khoát, cũng không khỏi liếc mắt nhìn Triệu Ninh một cái.

Vợ cả đây là đang…..". Ghen?

Ánh mắt hai người giao nhau một chút liền vội vàng tách ra.

Trong lòng Triệu Ninh nổi lên một tia cảm giác khác thường, mấy ngày nay nàng đều bế quan tu luyện, cũng không có cơ hội gặp Doanh Vô Kỵ. Nhưng Doanh Vô Kỵ một mực ở trong đầu nàng không đi ra qua, cái loại cảm giác kiều diễm này, để cho nàng nhiều lần chân khí đều thiếu chút nữa vận hành ngã rẽ.

Hôm nay gặp lại hắn, cảm giác cùng trước kia hoàn toàn không giống nhau.

Nàng lấy lại bình tĩnh, thấy không ít người đã lục tục tới, liền chỉ về phía tấm bia đá xa xa: "Được Đạo gia phu tử nhờ vả, phàm là tham gia Đại hội Kiếm Tiên, cần đem tu vi cùng bội kiếm đăng ký tại bia, chư vị mời đi theo ta!"

Nói xong, liền đưa mọi người tới trước bia.

Mọi người thấy chất liệu bia đá, nhất thời trong lòng cả kinh, chất liệu bia đá này chính là thiên thạch đen khai thác ở phía Nam Lê quốc, Thai Thuế Cảnh bình thường căn bản không làm gì được.

Đại hội Kiếm Tiên này nhìn như không có ngưỡng cửa.

Nhưng thật đúng là không phải ai cũng có thể vào a!

Triệu Ninh mỉm cười, từ bên cạnh lấy ra một cây bút lông bình thường đến không thể bình thường hơn, tùy ý vung vẩy trên bia.

Triệu Ninh, nhất phẩm linh thai, bội kiếm Trọng Lê!

Này!

Mọi người nhìn nhau,

Vừa rồi lông sói trên bút lông căn căn tràn ngập kiếm khí, lấy bút lông dã thú liền có thể khắc chữ trên bia, hơn nữa chữ viết còn có thể tinh tế như thế.

Đây là yêu nghiệt gì?

Triệu Ninh biết hiệu quả đã đạt được, đạm bạc nhìn về phía mọi người.

Mời các vị!

Trong đám đông im lặng một lúc.

Có một âm thanh hào khí can vân vang lên.

Chữ hay! Ta cũng tới!

Doanh Vô Khuyết sải bước về phía trước, nhặt lên bút lông Triệu Ninh vừa mới buông xuống, chữ viết càng thêm phóng đãng bừa bãi, khắc ở trên bia đá giống như đao bổ rìu đục, kiếm khí sắc bén làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Doanh Vô Khuyết, thánh phẩm linh thai, Thái A kiếm!

Phù …..".

Phù …..".

Phù …..".

Tiếng hít vào không khí lạnh không dứt bên tai.

Thánh phẩm linh thai?

Thiên hạ này thật sự có người đột phá tới tầng 13?

Hơn nữa Chuyên Húc đế thân, còn có ai có thể địch nổi?

Còn có Thái A Kiếm này…..".

Mọi người đều có ấn tượng.

Thái A Kiếm, chính là bội kiếm Càn Vương.

Đương nhiên thanh Thái A kiếm này, khẳng định không phải là thanh kiếm gốc mà chỉ là chế tác lại theo bản gốc, đại hội Tham Kiếm Tiên hôm nay phần lớn đều như vậy.

Dù sao nhân binh hợp nhất tuy rằng có thể nghịch, nhưng đối với bản thân binh khí thương tổn thật lớn.

Tất cả mọi người là chạy tới vì Hàm Quang kiếm, nếu là có thể chiến thắng, nhất định sẽ dung hợp Hàm Quang kiếm.

Cho dù nhà giàu cũng không thể phá hủy thần kiếm gia truyền.

Nhưng công nghệ đúc kiếm có thể tái hiện hậu thế, cho dù là phỏng chế, cũng tuyệt đối có thể xưng là trân phẩm.

Doanh Vô Khuyết này, làm gì còn đối thủ nữa?

Chương 648: Thiên tài vô số Chương 648: Thiên tài vô số

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Khuyết cực kỳ hưởng thụ phản ứng của mọi người, nhưng hắn không phải đặc biệt để ý phản ứng của những người này, mà là nhìn Doanh Vô Kỵ thật sâu: "Vô Kỵ!"

Mọi người: ".....".

Chuyện mấy ngày hôm trước, đã truyền khắp thành mưa gió.

Đại tài tử Doanh Vô Kỵ bởi vì tài hoa bị nghi ngờ, hành hung thân huynh đệ.

Xem bộ dáng Doanh Vô Khuyết, đây là muốn báo thù đây!

Đao kiếm không có mắt, bất kỳ võ đạo luận bàn, tai nạn chết người đều là cho phép.

Nếu bọn họ thật sự gặp phải nhau …… Sẽ xảy ra án mạng sao?

Thánh phẩm linh thai, tuyệt không phải nhị phẩm linh thai có khả năng đối địch.

Bọn họ không khỏi nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, muốn nhìn xem hắn đến tột cùng phản ứng như thế nào.

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Chưa từng luận bàn sao? Ta làm sao nhớ rõ lần trước ở gánh hát, chúng ta luận bàn qua a? A…… Ta biết rồi, bị ăn đòn không tính là luận bàn!

Ngươi!

Doanh Vô Khuyết sắc mặt nhất thời có chút khó coi, nhưng rất nhanh liền khống chế được hỏa khí trong lòng, đạm cười một tiếng: "Nhiều lời vô ích, gặp trên lôi đài. Chỉ sợ Vô Kỵ ngươi không dám viết tên!

Dứt lời, liền cười rời đi, ngồi ở trước bữa ăn của mình.

Doanh Vô Kỵ thần sắc ngược lại thong dong.

Nhưng những người khác cũng có chút buồn bực.

Thánh phẩm linh thai+Chuyên Húc đế thân.

Trận đại hội Kiếm Tiên này, còn khó xơi hơn so với tưởng tượng của bọn họ!

So với thù hận giữa huynh đệ, bọn họ càng để ý mình có thể đoạt được Hàm Quang kiếm hay không.

Trong lúc nhất thời, không ít người cũng bắt đầu có chút hô hấp không thông.

Chư vị đã khiêm nhường như vậy, vậy ta tới trước.

Tinh Ly cười cười, cầm bút viết.

Mễ Tinh Ly, nhất phẩm linh thai, bội kiếm Mạc Tà!

Mọi người: "Phù…..".

Lại là nhất phẩm linh thai?

Tinh Ly buông bút lông sói xuống.

Một Mặc giả trường bào màu đỏ rực, đầu mang mặt nạ bước lên trước.

Cơ Tam Tích, nhất phẩm linh thai, bội kiếm Chúc Dung!

Mọi người: "Phù…..".

Cơ Tam Tích sau khi viết xong, xoay người nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, làm một cái thủ thế cắt cổ, âm thanh khàn khàn nói: "Người mà ta muốn giết rất nhiều, ta chỉ là một trong số đó. Nếu muốn sống sót, tốt nhất lập tức bỏ quyền!"

Dứt lời, liền cuồng tiếu rời đi.

Sau đó có một người lên sân khấu.

Nam Cung Vũ, nhất phẩm linh thai, bội kiếm công khuyết!

Nam Cung Vũ quay đầu, cũng hướng Doanh Vô Kỵ làm một cái thủ thế cắt cổ: "Thù xá muội, không thể không báo!

Tiếp theo.

Các vị thế gia họ Cơ liên tiếp tiến lên, phàm là có thể ở trên bia viết xuống tên, tất cả đều sẽ ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Doanh Vô Kỵ một cái.

Tuy rằng không còn động tác cắt cổ nữa, nhưng ý uy hiếp không hề che giấu.

Bia Mục Dã là do Hàn Quyện làm vỡ.

Nhưng Hàn Quyện đã chết.

Lửa giận của bọn họ không có chỗ phát tiết, cũng chỉ có thể theo dõi Doanh Vô Kỵ.

Chính là bởi vì ngày đó Doanh Vô Kỵ dùng lý do sứt sẹo "Ta đã uống" này, cự tuyệt không trả dược dịch, dẫn đến trạng thái Bia Mục Dã cực kỳ kém.

Hơn nữa, Doanh Vô Kỵ là một trong "Nhị Thánh" trong miệng của Dương Chu Nhất mạch.

Bọn họ không có biện pháp nhằm vào Triệu Ninh.

Còn không có biện pháp nhằm vào Doanh Vô Kỵ?

Nhìn ta làm gì? Trên mặt ta có nhọ à?

Doanh Vô Kỵ nhìn lướt qua mọi người, người họ Cơ viết xong tên cũng không rời đi, đang cười như không nhìn mình chỉ sợ như không nhìn thấy trò vui.

Những tên chó này

Đã như vậy, ta liền thỏa mãn các ngươi.

Hắn cười cười, đem bút lông ném qua một bên: "Thứ này độ khó quá cao, ta không dùng được!"

Chợt rút bội kiếm của mình ra, nhìn hình thức khác hẳn Kiếm Trọng Lê của Triệu Ninh.

Mũi kiếm nhẹ điểm tấm bia đá, viết ra một hàng chữ.

Doanh Vô Kỵ, nhị phẩm linh thai, bội kiếm Hàn Quyện!

Hàn Quyện?

Tất cả mọi người có chút mê hoặc.

Trên đời này, sao lại có người đặt tên cho kiếm là "Hàn Quyện"?

Trong lòng mọi người họ Cơ lại sinh ra một tia cảm giác không ổn.

Doanh Vô Kỵ nhe răng cười với mọi người: "Tiếp theo! xin cho phép ta giới thiệu cho mọi người một chút Kiếm Linh của ta!"

……..

Cảnh này.

Cảnh này.

Hoang đường mà quỷ dị.

Kiếm linh?

Trên đời này, ngoại trừ Thiên cấp thần binh, cũng chỉ có bí thuật cực kỳ tàn nhẫn, mới có thể đem ngoại vật luyện hóa thành kiếm linh.

Thế gian cỏ cây bách thú, cho dù là người, đều có thể bị luyện hóa thành kiếm linh.

Nhưng loại bí thuật này, lại ít có người biết được, có thể đặt lên mặt bàn, cũng chỉ có Can Tương Mạc Tà Kiếm, mặc dù là hai thanh kiếm này, cũng chỉ là hư hư thực thực có kiếm linh mà thôi.

Mặc dù bí mật.

Thế nhân lại công nhận có một điểm.

Đó chính là chỉ cần có được Kiếm Linh, phẩm cấp cùng uy lực của kiếm sẽ từ từ tăng lên.

Bội kiếm của Doanh Vô Kỵ, lại có được kiếm linh. Hơn nữa hắn nhị phẩm linh thai, thật đúng là chưa chắc không có năng lực tự bảo vệ mình.

Thậm chí chuyện "Bội kiếm có kiếm linh" cũng không phải là chuyện bọn họ quan tâm nhất.

Mấu chốt là…..".

Bọn họ lại nhìn về phía tấm bia đá.

Bội Kiếm Hàn Quyện "bốn chữ này, có vẻ vô cùng chói mắt.

Sắc mặt mọi người họ Cơ càng lúc càng khó coi: "Chẳng lẽ…..".

Đúng! Các ngươi đoán không sai!

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ điên cuồng giương lên, cười cực kỳ kiêu ngạo "Ra đây đi! Hàn Quyện!

Theo một tiếng hô lớn của hắn.

Trong thân kiếm xanh thẳm bỗng nhiên toát ra một cỗ sương mù mờ mịt, thoạt nhìn cực kỳ âm trầm khủng bố.

Giây tiếp theo.

Sương mù liền chậm rãi ngưng tụ.

Hóa thành một thân ảnh khiến mọi người quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Hàn Quyện.

Khuôn mặt hắc khí lượn lờ, thoạt nhìn có chút hung tàn, thuần khiết chính là hắc đạo ma đầu.

Nhưng ma đầu này, lại giống như có chút lười giết người.

Chương 649: Sát khí tràn đầy Chương 649: Sát khí tràn đầy

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tựa hồ còn mang theo tính cách lười nhác của Hàn Quyện khi còn sống.

Hàn Quyện bất đắc dĩ nhìn Doanh Vô Kỵ một cái.

Còn nhớ rõ trước khi xuất phát Doanh Vô Kỵ nói với hắn là ngươi đây là bị người giết, nên cần phải hung dữ một tý, nên phải vẽ bằng khói đen, nhìn qua già dọa người.

Còn rất hung dữ.

Hàn Quyện!

Mọi người trong lòng cả kinh, nhất là thiên tài họ Cơ, càng là một cỗ lệ khí ở trong lòng nảy sinh.

Xem ra sát khí tràn đầy.

Nhắm mắt lại lại không cảm nhận được chút sát khí nào.

Kiếm linh này đã đem sát khí luyện đến hóa cảnh!

Hàn Quyện quả nhiên không chết, đầu sỏ gây gây ra bia Mục Dã gần như sụp đổ

Dưới sự vây công của nhiều cao thủ như vậy, hắn tự nhiên không chết?

Hơn nữa bị người luyện hóa thành Kiếm Linh?

Mặc dù đối với người mà nói, bị luyện hóa thành kiếm linh hẳn phải chết đều khó chịu.

Nhưng không chết chính là không chết!

Hả?

Doanh Vô Kỵ có chút bất mãn " Các ngươi có địch ý lớn với kiếm linh của ta như vậy làm gì. Ta khuyên các ngươi thiện lương, ở Lê quốc chúng ta, hư hao tài vật của người

khác, là phải đại lao! Mấy người nhìn ta kia, đợi chúng ta lên đài, ta xử lý các ngươi"

Nam Cung Vũ…..".

Cơ Tam Tích…..".

Mọi người họ Cơ…..".

Kiếm linh này.

Đích xác có chút khó giải quyết.

Mọi người họ Cơ liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt đều vô cùng kiêng kỵ, Doanh Vô Kỵ bản thân chính là nhị phẩm linh thai, tuy rằng dưới tình huống bình thường, nhất phẩm linh thai rất có thể tạo thành nghiền ép đối với nhị phẩm linh thai.

Nhưng thời gian Doanh Vô Kỵ đột phá cũng lâu, hơn nữa thanh kiếm linh này…..".

Nam Cung Vũ tiến lên một bước: "Công tử Vô Kỵ, xin giao Hàn Quyện ra đây!

Doanh Vô Kỵ nhướng mày "Kiếm linh của ta, tại sao phải giao cho các ngươi?

Nam Cung Vũ hừ lạnh một tiếng: "Hàn Quyện chính là đầu sỏ làm cho Bia Mục Dã gần như sụp đổ, Bia Mục Dã chính là trân bảo Trung Nguyên, càng là gốc rễ đặt chân của Chu vương thất, chư hầu trong thiên hạ đều có nghĩa vụ bảo vệ.

Hàn Quyện phạm phải trọng tội như thế.

Theo lý thần hồn câu diệt!

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ: "Vẫn là Nam Cung huynh a, đối với luật pháp của Chu vương thất lại nhớ rõ ràng như vậy! Nào, Nam Cung huynh nói cho ta biết, phá hư bia Mục Dã thì thần hồn câu diệt là viết trên luật pháp nào.

Nam Cung Vũ vẻ mặt nghiêm nghị "Có chính là có, Đại Chu luật mênh mông như biển khói, mặc dù ta chỉ cho ngươi ở nơi nào, ngươi lại có thể tìm được?"

"Không sao, ta mang theo!"

Doanh Vô Kỵ cười cười "Người đâu! Đem Đại Chu Luật nâng lên cho Nam Cung huynh.

Vừa dứt lời, liền có một thái giám nâng "Đại Chu Lễ Hình" cao 3 thước rộng 1 thước lên.

Bùm "một tiếng đặt trên mặt đất.

Doanh Vô Kỵ "Tìm đi!"

Nam Cung Vũ "????"

Mọi người…..".

Nam Cung Vũ thần sắc có chút mất tự nhiên, phá hư Bia Mục Dã đích thật là trọng tội.

Nhưng thần thông thiên hạ, dường như không thể làm được Hồn Ly Thể mà sinh.

Mặc dù có, cũng tuyệt đối là cực hình nhân gian.

Cho nên toàn bộ hệ thống luật pháp Đại Chu, trừng phạt nghiêm trọng nhất cũng bất quá là ngũ mã phanh thây.

Rõ ràng không dùng đến trên người Hàn Quyện.

Bất quá hắn rất nhanh liền nghĩ ra đối sách.

Hắn lạnh mặt: "Đại hội Nghênh Tiên sắp tới, tìm đến khi nào? Bất kể là thần hồn câu diệt hay là ngũ mã phanh thây, Hàn Quyện đều phạm vào trọng tội đầu độc thiên hạ. Giao cho Chu vương thất là chuyện không thể nghi ngờ, kính xin Công tử Vô Kỵ giao tội nhân ra.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Ngươi đang nói bậy bạ gì vậy? Chu thiên tử phân phong chư hầu, mời quân chủ các quốc gia quản thay thiên hạ. Các ngươi trông coi bia Mục Dã bất lợi, dẫn đến bia Mục Dã tổn hại ở Lê quốc ta cảnh nội, tự nhiên phải theo luật pháp Lê quốc".

Ngươi cho rằng ta ác độc như vậy, liền thích đem người luyện hóa thành kiếm linh sao?

Còn không phải đám phế vật các ngươi trông coi bất lợi sao?

Mặc cho kẻ xấu này chạy, mất mặt Lê quốc chúng ta sao?

Làm mất mặt những người tự cho là thân thích của Chu thiên tử các ngươi!

Ta Doanh Vô Kỵ ghét ác như thù.

Truy hung ngàn dặm, mới bắt được hung đồ, gia cực hình đối với hắn. Mạo hiểm dùng bí thuật đem hắn luyện hóa thành kiếm linh.

Lúc này mới miễn cưỡng bảo vệ thể diện Chu vương thất.

Kết quả các ngươi những tên vô dụng mất mặt này, lại muốn đoạt công?

Không theo Pháp luật Đại Lê trị tội danh các ngươi trông coi bất lợi đã không tệ rồi, còn muốn cướp đoạt tài vật người khác, không sợ tội thêm một bậc sao?"

Mọi người "Phù…..".

Nam Cung Vũ cũng có chút không nhịn được "Thật là nói bậy! Ta chờ khi nào đến phiên ngươi trị tội?"

Doanh Vô Kỵ liếc hắn một cái "Phân phong chư hầu thay quản thiên hạ, chính là ý tứ của Chu thiên tử, luật pháp các quốc gia đại biểu cho uy nghiêm của Chu thiên tử ở các nơi.

Cánh của Nam Cung gia các ngươi thật sự là cứng, ngay cả uy nghiêm của Chu thiên tử các ngươi cũng dám mạo phạm?

Nam Cung Vũ…..".

Doanh Vô Kỵ nhìn lướt qua mọi người, khẽ mỉm cười "Thế nào? Còn có người muốn mạo phạm uy nghiêm của Chu thiên tử sao?

Hứ!

Mọi người họ Cơ nhao nhao xoay người tản đi.

Kiếm linh này không đoạt lại được.

Doanh Vô Kỵ ngay cả da hổ của Chu thiên tử cũng có thể lấy ra làm áo khoác, về tình về lý bọn họ cũng không có biện pháp làm gì.

Dù sao, luyện hóa thành kiếm linh đích thật là thủ pháp cực kỳ hung tàn, hơn nữa luyện hóa ra đích xác thuộc về tài sản tư nhân, dù sao cũng là Lê vương thất tài sản, ai cũng không thể trước mặt mọi người cướp đoạt.

Chắc chắn rồi.

Trong này có kỳ quặc.

Chỉ cần động não một chút là có thể nghĩ ra, bia Mục Dã sụp đổ được lợi nhất chính là bên kia.

Lê vương thất!

Chỉ có thể là Lê vương thất!

Chương 650: Kiếm Linh của Lê phò mã Chương 650:Kiếm Linh của Lê phò mã

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hàn Quyện giúp Lê vương thất, lại quay đầu thành kiếm linh của Lê phò mã.

Thiên hạ này nào có chuyện trùng hợp như vậy?

Bên trong chỉ sợ có không ít giao dịch mờ ám!

Đây có thể sẽ trở thành lý do thiên hạ cùng nhau tấn công Triệu thị.

Nhưng không ai có thể hành động thiếu suy nghĩ cho đến khi tìm thấy bằng chứng.

Mà chứng cứ này…… đại khái là tìm không thấy.

Hiện tại bọn họ nên làm nhất, chính là suy nghĩ cẩn thận làm sao lấy được kiếm linh của Doanh Vô Kỵ.

Doanh huynh! Kiếm linh có bán hay không?

Tinh Ly cười tủm tỉm tiến lại gần, có chút hưng phấn liếc mắt nhìn Hàn Quyện.

Trong nụ cười này.

Mang theo một cỗ tham lam chuyên thuộc về nữ lưu manh.

Doanh Vô Kỵ không nhìn ánh mắt u oán của Hàn Quyện, hạ giọng nói "Bán!

Tinh Ly nhỏ giọng hỏi: "Giá cả thế nào?"

Doanh Vô Kỵ cười he he "Sữa 10 đứa nhỏ…..".

Không thành vấn đề!

Cộng thêm một người lớn!

"？？？"

Sắc mặt Tinh Ly cứng đờ, làm một động tác cắt cổ với hắn, liền phẫn nộ rời đi.

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng, còn muốn cùng ta đùa giỡn lưu manh.

Cô em còn non lắm!

Vô Kỵ, phải nghiêm chỉnh!

Một âm thanh quen thuộc vang lên bên tai.

Hắn xoay người nhìn lại, thấy được khuôn mặt nghiêm nghị của Triệu Ninh.

Vợ cả lại ghen?

Hắn nhanh chóng cười nói: "Chủ yếu là để cho nàng ta đoạn tuyệt ý niệm mơ ước kiếm linh.

Triệu Ninh nhìn hắn một cái thật sâu, trong đầu không thể khống chế hồi tưởng lại cảnh tượng ở thạch thất, lại nghĩ tới dáng người mãnh liệt của Mễ Tinh Ly, luôn liên tưởng ra Doanh Vô Kỵ làm động tác xấu hổ với người ngoài.

Lạ thật.

Ta đây là làm sao vậy, làm sao có thể nghĩ Vô Kỵ như vậy?

Nhưng Vô Kỵ hiểu niềm vui khuê phòng như vậy, chẳng lẽ hắn thật sự không có loại ý nghĩ này sao?

Nàng lấy lại bình tĩnh: "Tóm lại Tinh Ly này không đơn giản, ở chung với cô ấy vẫn phải cẩn thận, ngồi xuống đi!"

Nói xong, liền vội vàng chạy tới chỗ ngồi của mình.

Lần này là Đại hội Kiếm Tiên, mà nàng làm tham dự, tự nhiên không thể hưởng thụ cho dù cái gì ưu đãi.

Doanh Vô Kỵ mấp máy miệng, càng cảm giác vợ cả của mình giống nữ tử.

Doanh huynh!

Hàn Quyện duỗi lưng một cái, chỉ vào thân kiếm nói: "Ta có thể trở về tu luyện không?

Thành thật mà nói.

Hắn căn bản không muốn đi ra hiển thánh, huống chi là trợ giúp Doanh Vô Kỵ hiển thánh.

Quan trọng nhất.

Cái này gọi là cái hình vẽ bằng khói này thực sự quá xấu, nếu không Doanh Vô Kỵ thuyết phục về lợi hại cả nửa ngày cho hắn, hắn đã không đi ra.

Doanh Vô Kỵ xua xua tay "Về làm cái gì, luyện công thêm một lúc cũng có ích gì. Hôm nay là thời cơ tốt để ngươi đạt được thân phận hợp pháp, nhất định phải làm cho những người đó muốn giết ngươi lại giết không được, mới miễn cưỡng tính là thành công. Đi, cùng ta ăn cơm đi!"

Hàn Quyện nhìn đôi tay hư ảo của mình, sau đó xoa xoa bụng.

Hắn buông tay, ý bảo mình căn bản không ăn được gì.

Ta ăn ngươi nhìn, dù sao ngươi xuất gia người không có ham muốn ăn uống!"

Hàn Quyện…..".

Bất lực.

Chỉ có thể đi theo Doanh Vô Kỵ ngồi xuống.

Vị trí là ngẫu nhiên, nhưng không hoàn toàn ngẫu nhiên.

Thiên phú tương đối xuất chúng, sắp xếp đều tương đối gần phía trước, hơn nữa tựa hồ có chút ràng buộc như có như không.

Ví dụ như.

Hai huynh đệ ở bên cạnh.

Doanh Vô Khuyết đánh giá Hàn Quyện nâng má nhắm mắt dưỡng thần một chút, ánh mắt lại rơi vào trên người Doanh Vô

Kỵ "Vô Kỵ! Ta khuyên ngươi một câu, kiếm linh có mạnh hơn nữa, cũng chẳng qua là trợ lực mà thôi.

Rèn sắt còn cần tự thân cứng rắn.

Hiện tại ngươi lộ ra Hàn Quyện, nghiễm nhiên đã thành công trở thành kẻ địch của họ Cơ.Vi huynh là thật sự sợ không chờ được ngươi trên lôi đài !

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, thật giống như không có Hàn Quyện, ta cũng không phải là kẻ địch của họ Cơ.

Hắn nhìn Doanh Vô Khuyết, nhe răng cười: "Không sao! Lôi đài không đợi được ta, ngươi đi gánh hát tìm ta, Giáng Thành lớn như vậy, ta thật không tin không tìm được một nơi có thể luận bàn".

Doanh Vô Khuyết nghĩ đến cảnh tượng ngày đó bị một bên lăng nhục một bên hành hung, trong lòng nhất thời nảy sinh lệ khí.

Bất quá hắn rất nhanh liền khống chế được tâm tình, cười lạnh nói: "May mắn đánh một người tu vi kém hơn, chẳng lẽ còn có thể để cho ngươi nằm ở trên sổ công lao đắc chí cả đời?

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Bị Lão Lưu manh để ý, ngươi kiêu ngạo hả?

Doanh Vô Khuyết càng nói càng hưng phấn: "Lại nói tiếp ta còn phải cảm tạ ngươi, nếu không phải ngươi vội vã trút giận, ta cũng sẽ không nhanh như vậy liền đột phá luyện tinh tầng 13, nói không chừng cũng không thể ngưng kết linh thai trước Đại hội Kiếm Tiên! Vô Kỵ, hối hận tương tự, ngươi đã trải qua bao nhiêu lần?"

Doanh Vô Kỵ mặt không chút thay đổi nhìn lướt qua cái chuông bên hông hắn "Hả? Ngươi còn muốn đánh chết ta sao?"

Trong lòng hắn càng lúc càng lạnh.

Cái chuông này hắn chưa từng thấy qua.

Nhưng hắn biết.

Là từ trong ghi chép của Triệu thị đã thấy qua.

Hai nhà Doanh Triệu đã sớm chia làm hai mạch, nhưng quan hệ vẫn không xa, sau khi Triệu thị phát tài, Càn vương thất nhất mạch liền đến nương tựa.

Cho nên nói, hiện giờ điển tàng hai nhà Càn Lê vương thất, có không ít đều là cùng nhau gom lại, về sau phân gia mới mang đi.

Bởi vì ngay từ đầu vì phụ thuộc, cho nên Càn vương thất được phân đồ tốt cũng không phải rất nhiều.

Chiếc chuông này là một trong số ít.

Tên thật của nó có chút khó đọc, Doanh Vô Kỵ lười nhớ.

Nhưng tên hiện tại của nó, gọi là Càn Vương Chung.

Là pháp bảo cấm chế hình hiếm có trong thiên hạ, đã nhập đạt đến địa cấp thượng phẩm, cách thiên cấp chỉ có một bước.

Nếu không phải đồ chơi này ngoại trừ phong ấn ra, không có công dụng gì khác, chỉ sợ đã Thiên cấp rồi!

Nghe nói bảo vật này bắt nguồn từ Nhân Thiên Tựu Địa và Tuyệt Địa Thiên Thông.

Cùng Doanh Vô Kỵ nắm giữ thần thông pháp thuật đồng tông đồng nguyên.

Chương 651: Phương thức khốn thú Chương 651: Phương thức khốn thú

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lại phụ thêm tài liệu luyện khí tuyệt hảo, bên trong tự thành một tiểu thế giới, cho dù là cao thủ Ngộ Thần Cảnh, bị vây khốn cũng không có khả năng dễ dàng trốn thoát.

"A…..". Lão Lưu manh đem thứ này đều cho hắn?

Đây là muốn dùng phương thức khốn thú, để cho hai đứa con trai phân định kết quả hả?

Hắn nghĩ tới bởi vì chuyện di dân, Lão Lưu manh sẽ không hài lòng với mình, nhưng không nghĩ tới ông ta không hài lòng với mình đến mức mình.

Xem ra mình đoán không sai, Càn vương thất cùng mẫu tộc của mình quan hệ tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Mà cái tên Tiểu lưu manh này, phỏng chừng cũng là cố ý cho mình xem.

Động tác này, rất có thể chính là đến từ Lão Lưu manh bày mưu đặt kế.

Muốn cho ta biết khó mà lui?

Doanh Vô Khuyết âm trầm cười "Vậy không được! Vậy phải xem ngươi nhận thua có nhanh hay không, dù sao bên lôi đài có vô số sư trưởng tọa trấn. Nếu ngươi nhận thua nhanh một chút, nói không chừng thật có thể nhặt về một mạng.

Bất quá đây cũng chính là đụng phải ta, ta có lẽ sẽ hạ thủ lưu tình một chút.

Những người họ Cơ kia, ai nấy đều hận ngươi không thể chết.

Ngươi tuy có kiếm linh, nhưng thực lực bản thân Hàn Quyện kém muốn chết, gặp phải cao thủ chân chính, chỉ sợ một kích cũng không ngăn được.

Cẩn thận, đừng chết quá nhanh!"

Doanh Vô Kỵ hư không chọc chọc Hàn Quyện "Quyện Tử ca, hắn muốn chọc ngươi!

Hàn Quyện nâng má, nhắm nửa mắt, phun ra một câu: "Chọc đi! Hắn thích thì cứ chọc"

Doanh Vô Khuyết thấy hai người không tức giận, cũng không muốn hạ giá, chỉ có thể hừ một tiếng "Cứ làm bộ đi, nhưng trong lòng các ngươi đến tột cùng có sợ hay không chính các ngươi rõ ràng. Lừa vi huynh có thể, nhưng cũng đừng tự lừa dối mình!"

Dứt lời, liền bưng rượu trên bàn mình lên, uống một hơi cạn sạch.

Chỉ là một quyền này như đánh vào vải bông, cảm giác phiền muộn cũng không tản đi.

Khanh khách!

Một trận cười nhẹ nhàng vang lên "Kiếm linh Doanh huynh này, thật đúng là một diệu nhân a!

Doanh Vô Kỵ quay đầu, thấy được một nữ tử một thân váy dài thanh nhã.

Khương Nhạc Thanh, nữ tử khôi lỗi vương thất Tề quốc.

Nhị phẩm linh thai, một cái Khôi Lỗi công chúa, có thể tu luyện đến nước này thật là ngạc nhiên.

Bội kiếm cùng tên với nàng, gọi là "Nhạc Thanh".

Tiểu cô nương này.

Trông không tệ.

Đáng tiếc Doanh Vô Kỵ cho dù đối với vương thất họ Khương hay Điền thị đều không quá thích.

Cho nên mặc kệ nàng là thật tâm thật ý cho Điền thị làm con rối, hay là âm thầm hiệp trợ Khương Thái Uyên.

Doanh Vô Kỵ đều có chút bài xích.

Nhưng hắn vẫn cười với Khương Nhạc Thanh: "Thế nào? Công chúa muốn yêu Hàn Quyện Ca sao? Cũng đừng lo lắng, Hàn Quyện Ca tuy không có dục vọng, nhưng hai người có thể thần giao".

Khương Nhạc Thanh "????"

Vốn là định nói lời tốt, kết quả trong nháy mắt bị tức giận.

Vốn còn muốn cùng Doanh Vô Kỵ thương lượng một ít chuyện, hiện tại nháy mắt không có tâm tình.

Chỉ là…..".

Nàng quay đầu nhìn thoáng qua Hàn Quyện chống má nhắm mắt, loại khí chất tràn ngập sát khí lại có chút lười biếng này, đích xác rất tốt.

Chính là không có thân thể.

Đáng tiếc…..".

Doanh Vô Kỵ một lần nữa ngồi thẳng, cảm giác vô số ánh mắt tụ tập ở trên người mình.

Nhưng hắn không muốn nói chuyện với những người này.

Rồi lại chọc chọc Hàn Quyện: "Quyện Tử ca, ta tìm vợ cho ngươi, ngươi không ngại chứ?

Hàn Quyện bị hắn quấy rầy đến khó chịu.

Chỉ là giương mí mắt, khoát tay nói: "Tùy tiện! Ngươi muốn tìm thì tìm đi, tìm một người nguyện ý thủ tiết".

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hắn bĩu môi.

Có một nói một, hắn vẫn rất thích gặp Quyện Tử ca.

Người ngay thẳng, đủ trượng nghĩa.

Liên quan đến công việc tuyệt đối không mơ hồ.

Chính là lúc bình thường quá mức không thú vị, cả ngày ngoại trừ tu luyện, chính là ngẩn người.

Không tìm hắn nói chuyện, hắn có thể một ngày không để ý tới ngươi, phảng phất đã mất đi dục vọng thế tục.

Nếu không là bệnh trạng không tăng lên, Doanh Vô Kỵ đã sớm muốn tìm cho hắn một bác sĩ tâm lý.

Hắn nhìn sắc trời, lại hỏi: "Quyện Tử ca, phu tử lần này mà Thái Thượng Quan phái tới rốt cuộc là ai?

Không biết.

Hàn Quyện có chút đau đầu: "Là như thế nào, không phải thì như thế nào?

Doanh Vô Kỵ xoa xoa tay: "Đúng vậy, đương nhiên là mở cửa sau cho ta! Ta đã tính rồi, với nhân số hiện tại chúng ta tham dự, nếu như hai hai đánh nhau thăng cấp, mấy vòng trước đều sẽ có người được miễn đấu loại. Để phu tử của ngươi sắp xếp một chút, chúng ta nhiều nhất có thể miễn đấu bảy vòng.

Hàn Quyện…..".

Hắn nhịn không được nghiêng mặt: "Doanh huynh! Thực lực của huynh cũng không yếu, sao trong đầu đều là gian lận?"

Doanh Vô Kỵ buông tay "Học đạo gia các ngươi đó!"

Hàn Quyện nghi hoặc: "Sao lại học đạo gia chúng ta?

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng cười "Vô vi nhi trị (là quan niệm trị quốc của Đạo gia. "Vô vi nhi trị" không phải là không làm gì cả, mà chỉ là không can thiệp quá nhiều, phát huy đầy đủ sức sáng tạo của vạn dân, tự mình thực hiện mọi thứ, hướng tới sự cao thượng và huy hoàng)

Hàn Quyện càng nghi hoặc: “Chuyện này không liên quan gì đến vô vi nhi trị chứ?

Doanh Vô Kỵ bĩu môi “Ngươi nghĩ xem, miễn đấu bảy vòng, tương đương với ta cái gì cũng không làm, liền đem bọn họ trị được!

Hàn Quyện “????

Hắn quay đầu đi, tiếp tục nhắm mắt giả ngủ.

Vừa qua không bao lâu, chợt nghe thấy một hồi chuông.

Cạch!

Trong lúc nhất thời, tâm thần vô số người run lên.

Trước điện vốn còn hơi náo nhiệt, nhất thời trở nên lặng ngắt như tờ.

Trong dư vị tiếng chuông, trong điện Trọng Lê xuất hiện một thân ảnh khôi ngô.

Mọi người đồng loạt đứng dậy.

Ra mắt Lê Vương bệ hạ!

Chư vị miễn lễ!

Triệu Kỵ thản nhiên đáp, hôm nay ông ta cũng không có mặc vương bào, mà là một thân trang phục kiếm khách, nhưng quý khí trên người lại không giảm chút nào, ngược lại khí sắc bén càng thịnh.

Chương 652: Nghênh Tiên yến Chương 652: Nghênh Tiên yến

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thấy mọi người nhao nhao ngồi xuống, ông ta mới chậm rãi nói: “Hôm nay là Nghênh Tiên yến, yến hội qua đi Đại hội Kiếm Tiên sẽ chính thức bắt đầu. Đại hội lần này do Cô cùng

Thái Thượng Quan Thanh Hư đạo trưởng cùng nhau chủ trì,…”

Tiếp theo ông ta giảng giải về nghĩa của kiếm đạo.

Trong đó không thiếu trích dẫn kinh điển.

Nghe cũng khá êm tai

Thậm chí làm cho người ta sinh ra một loại ảo giác kiếm tu thiên hạ vô địch, bất kỳ binh khí khác ở trước mặt kiếm đều là cặn bã.

Chỉ là thế giới này giai điệu chính vĩnh viễn đều là chiến trường, phàm là cao thủ chiến trường, đều ít nhất phải nắm giữ hai loại binh khí trở lên. Chỉ tu một loại binh khí, chung quy chỉ là số ít.

Mặc dù lần này Đại hội Kiếm Tiên, cũng không cách nào xoay chuyển chuyển cái nhìn này của thế nhân.

Sau khi Triệu Kỵ đọc xong, nhìn lướt qua ghế ngồi, phía trên đều là cao thủ các quốc gia phái tới.

Ông ta thản nhiên cười nói: “Binh khí không có mắt, nhưng lần này Đại hội Kiếm Tiên, chung quy chỉ là luận bàn. Cho nên đặc biệt thỉnh cao thủ chư quốc đức cao vọng trọng, vì chư vị hộ pháp, nếu xem xét tánh mạng bị nguy hiểm, lớn tiếng kêu cứu, tự có người bảo vệ tánh mạng chư vị không lo.”

Người ngồi trên, đích xác đều là cao thủ của các quốc gia.

Doanh Vô Kỵ tương đối quen mắt chính là Nam Cung Lăng cùng Doanh Thập Tam, tư liệu cao thủ các quốc gia khác hắn đều xem qua, có Ngộ Thần cảnh cũng có Binh Nhân cảnh, chiến lực cá nhân tất cả đều là tồn tại cấp bậc đạn hạt nhân.

Cho nên nói lần này Đại hội Kiếm Tiên, không ai dám phá quy củ, bởi vì phá quy củ chắc chắn sẽ có người ra tay trừng trị.

Mặc dù Lê đại đội ngàn vạn, cũng không có khả năng ở dưới điều kiện này phát huy "Ưu thế sân nhà".

Triệu Kỵ cũng không nghĩ tới lạm dụng ưu thế sân nhà, cùng một đám cao thủ trao đổi qua ánh mắt về sau, liền trùng thiên bên cạnh chắp tay "Thanh Hư đạo trưởng, có thể hiện thân!"

Vừa dứt lời.

Chân trời liền vang lên tiếng kiếm trận.

Theo tiếng kiếm minh, ngân hà đầy trời đột nhiên sáng ngời trong chớp mắt, ánh trăng sao rực rỡ hóa thành dòng suối, nhanh chóng tuôn về phía chân trời.

Cuối cùng ngưng tụ thành một điểm sáng.

Điểm sáng từ xa đến gần, chậm rãi biến lớn, ở trong tầm mắt mọi người rốt cục có hình dạng.

Đó là một thanh kiếm.

Mà trên thân kiếm, đang có một lão giả tóc trắng như tuyết đang ngự kiếm phi hành.

Râu trắng như cước tung bay theo gió, thoạt nhìn tiên khí 10 phần.

Tinh Ly nhìn chằm chằm thanh tinh không cự kiếm kia, thèm đến mắt đều nhìn thẳng "Thật sự là tiên phong đạo cốt!"

Đúng là khắm

Doanh Vô Kỵ nhỏ giọng giễu cợt một câu, những cao thủ Ngộ Thần Cảnh này, thật sự là những tên làm màu

Bách gia thịnh hội lần trước, phương thức xuất hiện của các phu tử đã đủ huyễn khốc rồi.

Kết quả thanh hư đạo trưởng này càng thái quá,

Hắn liếc mắt nhìn Hàn Quyện đang chống má giả ngủ bên cạnh, nhất thời ghét bỏ: "Khí độ phong phạm của sư phụ ngươi, ngươi thật sự là một chút cũng không học được a!

"……"

Hàn Quyện xoa xoa đầu, không nói gì.

Hắn làm sao đều nghĩ mãi mà không rõ, Dương Chu nhất mạch tiên đoán một trong Nhị Thánh, lại là cái đức hạnh này.

Thanh Hư đạo trưởng lên sân khấu, nhìn thấy một đám người trẻ tuổi lòng người hướng về.

Trong tiếng tán thưởng.

Lão đã thu kiếm vào vỏ kiếm sau lưng.

Đạo bào chậm rãi hạ xuống, giống như là hạc vũ bay xuống từ trên cao, nhàn nhã tự tại, trác nhiên xuất trần.

Thanh Hư đạo trưởng đứng lại, cười nhạt hướng mọi người chắp tay.

Chư vị hữu lễ, Lê vương đạo hữu hữu lễ!

Đạo trưởng hữu lễ!

Triệu Kỵ nhàn nhạt cười, làm ra một cái mời thủ thế "Đạo trưởng quả nhiên tiên phong đạo cốt, cô vốn tưởng rằng Nghênh Tiên yến đã xứng với tất cả mọi người thiên hạ, nhưng xem ra vẫn có chút keo kiệt với phong thái của đạo trưởng, kính xin đạo trưởng không nên trách cứ, mời!"

"Nào có, tu hành thế ngoại nhiều năm, làm gì còn có ham muốn gì nữa?"

Thanh Hư đạo trưởng khoát tay áo: "Đạo hữu xin mời!"

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, hai người đồng loạt ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống.

Mũi dài của Thanh Hư đạo đều giật giật, liếc nhìn mấy món ăn trên bàn.

Giằng co một hồi, vẫn nhịn được.

Lão quét mắt nhìn mọi người một cái, rất nhanh liền thấy được một thân ảnh quen thuộc, liền vẫy vẫy tay "Nghiệt đồ!"

Mọi người nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy Hàn Quyện không tình nguyện đứng lên, chậm rãi đi lên.

Mọi người họ Cơ vẻ mặt hơi lạnh.

Nhất là cao thủ trong nhà Hàn gia thượng tọa, vẻ mặt càng thêm chán ghét.

Hàn Quyện này tuy rằng bị trục xuất khỏi sư môn, nhưng hành vi của hắn cổ quái như thế, không thể nào là ý đồ cá nhân của hắn, trong đó tất có sư môn bày mưu đặt kế.

Hành vi của bọn họ, không chỉ phá hư liên minh họ Cơ.

Lại càng đặt cả Hàn gia vào địa vị bất nhân bất nghĩa.

Nếu không phải luyến tiếc Hàm Quang kiếm, bọn họ thậm chí cũng sẽ không tham gia đại hội Kiếm Tiên lần này.

Chờ Hàn Quyện đứng lại trước mắt.

Thanh Hư đạo trưởng đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

Linh thể thanh minh, sau khi rời khỏi thân thể, vẫn vô cùng ngưng thực, không hề có ý tiêu tán.

Chính là thượng phẩm linh thể, so với vị bằng hữu Kiếm Linh kia điều kiện tiên thiên tốt hơn nhiều.

Hỉ ý trong mắt lão lóe lên rồi biến mất, nhưng rất nhanh liền trầm mặt ngược lại răn dạy: " Đức hạnh của ngươi như thế nào nghèo túng thành cái này? Nhục thân của ngươi đâu?"

Hàn Quyện thành thật nói: “Đệ tử lầm đường lạc lối, phạm vào tội lớn. Hôm nay đã nhận tội đền tội, thân thể mất hết, không đủ đền tội, thần hồn cũng bị luyện thành kiếm linh, vĩnh viễn chịu tra tấn, hy vọng có thể rửa sạch tội nghiệt!”

Cũng không phải là vô phương cứu chữa !

Chương 653: Một răn dạy, một nhận tội Chương 653: Một răn dạy, một nhận tội

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thanh Hư đạo trưởng hừ lạnh một tiếng “May mắn lúc ấy vi sư tuệ nhãn, sớm đem ngươi trục xuất sư môn! bằng không ô danh như vậy, sẽ đổ lên đầu Thái Thượng Quan ta! nếu đã bị luyện hóa thành kiếm linh, vậy thì chịu tra tấn đi, ngươi phạm phải tội lớn như vậy e rằng phải chuộc tội 100 năm!”

Vâng!

Hàn Quyện đáp một tiếng rồi lười biếng đi xuống.

Hai thầy trò này, một răn dạy, một nhận tội.

Giống như đang đùa vậy.

Sắc mặt mọi người họ Cơ càng lúc càng đặc sắc, Thái Thượng Quan hát cho có lệ.

Đây tuyệt đối là cùng Lê vương thất thương lượng xong xuôi cả rồi

Hàn Quyện phạm phải tội lớn, Lê vương thất và Thái Thượng Quan lần lượt phủ sạch

Hết lần này tới lần khác, Hàn Quyện còn không chết được!

Đây không phải là bịp người khác sao?

Nhưng người ta đã thể hiện như thế ngươi có thể làm gì đây?

Thanh Hư đạo trưởng hướng Triệu Kỵ chắp tay: “Lê vương đạo hữu, sư môn bất hạnh, lại xuất hiện một nghiệt đồ như vậy. Bất quá hắn đã thứ tội, dù sao cũng là đồ đệ ta dạy dỗ 20 năm, bần đạo trong lòng thật sự bi thiết vạn phần.

Trong lòng Triệu Kỵ có chút nghi hoặc, không biết hắn muốn nói gì, chỉ yên lặng chờ câu sau.

Thanh Hư đạo trưởng hít sâu một hơi, chậm rãi phun ra bốn chữ “Mau khai tiệc đi!

Triệu Kỵ…..”.

Mọi người…..”.

Hàn Quyện “????

Nghênh Tiên Yến tiến hành rất thuận lợi.

Còn nhớ rõ lúc yến tiệc thiết đãi chư tử, trong bữa tiệc, các phu tử vi ngôn đại nghĩa, thường thường toát ra một số câu diệu ngữ, khiến cho người ta nhịn không được buông đồ ăn xuống nghiền ngẫm, quên cả ăn

Nhưng Nghênh Tiên Yến lần này lại khác.

Thanh Hư đạo trưởng dẫn đầu ăn cơm.

Tất cả mọi người ăn rất tận hứng.

Trong lúc đó Triệu Kỵ còn vì đề cao yến hội, ý đồ để cho Thanh Hư đạo trưởng nói hai câu, nhưng đều chưa kịp

Nghênh Tiên yến dự tính hai canh giờ mới kết thúc, thì chỉ trong một canh giờ liền kết thúc.

Cũng không phải Triệu Kỵ muốn sớm kết thúc, hoàn toàn là bởi vì nguyên liệu nấu ăn thượng đẳng mà ngự thiện phòng chuẩn bị đã dùng hết, cũng không phải không có đồ thay thế.

Triệu Kỵ vuốt râu cười to “Không nghĩ tới Nghênh Tiên yến liền thuận lợi như thế, xem ra lần này chắc chắn sẽ có vô

số thiên kiêu hiện thế, lưu lại danh thơm trên sử sách!”

Thanh Hư đạo trưởng có chút ý còn chưa hết, nhưng vì bảo trì hình tượng, vẫn là cười đến rất hòa ái “Tất nhiên!Hàm Quang chính là thanh kiếm đế vương thời cổ, trân phẩm như thế ra đời, tự nhiên chỉ có thiên kiêu có thể xứng đôi!”

Đại hội Kiếm Tiên lần này!

Thiên kiêu tất hiện!

Nói rồi.

Lão đột nhiên đứng dậy.

Khanh một tiếng rút trường kiếm ra, chỉ hướng chân trời xa xa.

Hàm Quang huynh! Mượn kiếm ý dùng một chút!

Vừa dứt lời, liền có một cỗ kiếm ý khủng bố từ chân trời vọt tới.

Tùy ý bừa bãi, làm cho người ta nhịn không được run lẩy bẩy.

Uy nghiêm quý phái, làm cho người ta hận không thể quỳ bái.

Hai loại khí chất hoàn toàn khác biệt, cứ như vậy hoàn mỹ dung hợp vào trong một đạo kiếm ý.

Đây là kiếm ý đế vương kiếm mới có thể có được.

Hiện giờ kiếm của Chu Thiên Tử đều không thể đạt tới độ cao như vậy, chỉ sợ trước khi Hạo Kinh bị Khuyển Nhung công phá, mới có thể so sánh cao thấp với đạo kiếm ý này.

Thương Vương kiếm.

Hàm Quang!

Đạo kiếm ý này, chính là hàm quang sao?

Thu!

Thanh Hư đạo trưởng quát to một tiếng, kiếm ý liền hư độ mà đến, đều rót vào trong bội kiếm của lão, kích phát ra quang hoa đầy trời.

Kiếm phong vũ động, tinh nguyệt rực rỡ tràn ra

Lão vốn thiếu chút nữa bởi vì ăn uống quá độ mà quắc cần câu, trong nháy mắt một lần nữa đứng vững.

Đi!

Thanh Hư đạo trưởng lại quát một tiếng, thân kiếm tinh quang phóng lên trời.

Nhanh chóng đâm bảy cái, thắp sáng tinh mang Bắc Đẩu.

Thiên Cương Bắc Đẩu trong nháy mắt thành trận.

Thanh Hư đạo trưởng vẻ mặt lạnh lùng, cầm trường kiếm trong tay, giống như thư thánh chấp bút, ở trong bầu trời đêm đầy sao nhẹ nhàng vẽ một bức tranh.

Mở!

Theo một tiếng cuối cùng, thất tinh trên bầu trời đêm trong nháy mắt nối liền, nứt ra một khe nứt.

Khe nứt này treo trên không trung, giống như đôi mắt chỉ có thể nhìn thấu vạn vật trên thế gian.

Đôi mắt này giống như nối liền với một thế giới khác.

Đến đây!

Thanh Hư đạo trưởng âm thanh ôn hòa hơn rất nhiều, nhẹ nhàng hướng khe hở vẫy vẫy tay.

Liền có ánh sao cuốn ánh sáng màu đồng cao quý chậm rãi từ trong bầu trời đêm hạ xuống, dừng ở trước điện Trọng Lê, trong nháy mắt liền tạo thành luồng sáng

Ánh sáng màu đồng cùng ánh sao đều tự ngưng tụ, hóa thành từng cảnh tượng huyền ảo

Trong nháy mắt, trước điện Trọng Lê giống như thay đổi một quang cảnh.

Thế giới này, chỉ bao phủ 10 trượng vuông.

Nhưng con người đặt mình trong đó, lại có thể cảm nhận được núi non hồ nước, đồi núi sa mạc.

Thế giới tự tạo.

Thần diệu vô cùng.

Lúc này không chỉ có người trẻ tuổi tham gia Đại hội Kiếm Tiên, mà ngay cả những cao thủ kiến thức rộng rãi ở đây, cũng nhịn không được phát ra từng đợt âm thanh cảm thán.

Thanh Hư đạo trưởng mỉm cười: "Trận này chính là Hàm Quang Đại trận, Đại hội Kiếm Tiên chính là các vị thiên kiêu so chiêu với nhau, người xuất sắc liền có thể được Hàm Quang tán thành, hơn nữa độc chiếm Đạo gia bốn đạo khí vận, chư vị còn có nghi vấn gì?"

Trên sân hoàn toàn yên tĩnh.

Nếu không có dị nghị, vậy hôm nay liền tản đi!

Thanh Hư đạo trưởng hướng tấm bia đá xa xa vẫy vẫy tay, tấm bia đá liền lăng không bay tới, lão nhẹ nhàng khiêng ở trên vai, phảng phất không hề có trọng lượng. Mang bia rời đi, chỉ để lại một câu quanh quẩn trước điện: "Giờ Thìn ngày mai tới đây, lão đạo sẽ liệt kê danh sách trận đấu. Chư vị, ngày mai gặp lại!

Chương 654: Thuyết phục trở về làm kiếm linh Chương 654: Thuyết phục trở về làm kiếm linh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hàm Quang Đại trận chưa tiêu tán.

Có lẽ trước khi đại hội Kiếm Tiên kết thúc nó cũng sẽ không tiêu tán.

Hơn một ngàn người ở trong trận, thật lâu cũng không thể phục hồi tinh thần lại.

Triệu Kỵ phất phất tay "Đều giải tán đi!"

Chúng ta cáo từ!

Mọi người lúc này mới vào mộng mới tỉnh, nhao nhao chắp tay cáo từ.

Rất nhanh, trước Lê Vương điện chỉ còn lại người một nhà của Lê vương thất.

Doanh Vô Kỵ vỗ vỗ bả vai Hàn Quyện, chỉ vào phương hướng vừa rồi kiếm ý vọt tới hỏi: "Vừa rồi phóng ra kiếm ý, hẳn là vị Hàm Quang kiếm linh kia phải không?"

Hàn Quyện như có điều suy nghĩ gật gật đầu: "Hẳn là vậy!"

Doanh Vô Kỵ thèm muốn chết "Thực lực của hắn ít nhất cũng phải Ngộ Thần cảnh chứ? ngươi có quen hắn hay không, như thế nào mới có thể thuyết phục hắn trở về làm kiếm linh?"

Tuy rằng Hàm Quang kiếm đã đủ tham lam rồi.

Nhưng ai mà không muốn có một cục cưng Ngộ Thần Cảnh chứ?

Hàn Quyện lại lắc đầu: "Không quen!"

Doanh Vô Kỵ có chút vội vàng "Ngươi cũng là Kiếm Linh, hai ngươi làm sao có thể không quen đây?"

Hàn Quyện nhìn hắn, thiếu chút nữa đem mấy chữ không còn gì để nói viết lên mặt.

Doanh Vô Kỵ biết hỏi không ra cái gì.

Đành phải từ bỏ.

Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua khe nứt trên trời, từ bên trong cảm giác được một cỗ khí tức quen thuộc.

Kiếm khí.

Chủ yếu là kiếm khí.

Bất quá ngoại trừ kiếm khí, còn có một loại dẫn dụ mê người đi về hướng khí tức sa đọa.

Đầu kia của khe nứt, tất là Minh Đô.

Trận pháp này, hoặc là nói Hàm Quang bản thân, đích xác có công năng liên thông hai phương thế giới.

Triệu Ninh vỗ vỗ Doanh Vô Kỵ bả vai "Vô Kỵ! mau trở về nghỉ ngơi đi, Hàm Quang kiếm này nhất định có thể ở lại Lê vương thất chúng ta!"

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc nhìn nàng "Có tự tin như vậy?"

Triệu Ninh quơ quơ Kiếm Trọng Lê trong tay: "Có nó, Doanh Vô Khuyết chưa chắc đã là đối thủ của ta.

Như vậy…..".

Doanh Vô Kỵ biết sự tự tin của nàng bắt nguồn từ đâu.

Doanh Vô Khuyết cho dù mạnh hơn nữa, cũng là vừa mới đột phá, bội kiếm trong tay bất quá là tồn tại tạm thời quá độ, làm sao có thể so được với Trọng Lê?

Có ưu thế của Trọng Lê, có thể bù đắp chênh lệch giữa nàng và Doanh Vô Khuyết.

Về phần có thể bù đắp bao nhiêu.

Doanh Vô Kỵ cũng không biết.

Bởi vì từ khi hắn đột phá đến bây giờ, còn chưa từng động thủ với người khác.

Chênh lệch giữa linh thai phẩm cấp khác nhau, hắn cũng không nắm chắc lắm.

Chỉ là…..".

Hắn hỏi: "Vừa rồi Thanh Hư đạo trưởng đã nói qua, người thắng tự nhiên đạt được Hàm Quang kiếm tán thành. Mặc dù nàng có thể thắng Doanh Vô Khuyết, chẳng lẽ muốn phế bỏ Kiếm Trọng Lê?"

Triệu Ninh cười cười: "Điểm này chàng cũng không cần lo lắng, chàng chỉ cần phát huy thật tốt. Chỉ cần chàng có thể tiếp tục thắng, cùng ta gặp nhau tại trận chiến cuối cùng, ta sẽ bỏ quyền, đem Hàm Quang kiếm tặng cho chàng".

Cái này…..".

Doanh Vô Kỵ cảm giác giống như có chút không thích hợp, còn muốn hỏi cái gì.

Đi về nghỉ ngơi trước đi, nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mai tuyệt đối không thể thua!"

Được!

Doanh Vô Kỵ chỉ có thể gật đầu, liền mang theo Hàn Quyện rời đi.

Triệu Ninh mới nhìn về phía Triệu Kỵ, có chút kinh ngạc nói: "Phụ vương thật sự nguyện ý để Vô Kỵ bắt được Hàm Quang?"

Triệu Kỵ gật đầu: "Con đã thức tỉnh đế thân, liền không có cho dù kẻ nào có thể ảnh hưởng đến vương vị của con. Vô Kỵ người này tâm tư nhỏ nhen, nhưng không có tâm nhãn xấu. Con cho hắn càng nhiều nhân tình, hắn lại càng coi con là người nhà.

Hàm Quang kiếm rất mạnh.

Nhưng cuối cùng chỉ là một thanh kiếm mà thôi, càng là đồ cũ của Thương vương triều, quy tắc mới không dung

Rời khỏi quy tắc.

Thiên cấp, chỉ là Thiên cấp.

Mà không thể là cái khác.

Đổi con tim của Vô Kỵ, đáng giá!

Triệu Ninh gật gật đầu: "Vâng!"

Triệu Kỵ nhìn nàng thật sâu "Gia quốc có ổn định hay không, vẫn phải xem Ninh nhi coni! Tu tĩnh tâm, hiểu không?"

Nhi thần hiểu!

Triệu Ninh vội vàng gật đầu.

……

Doanh Vô Kỵ vừa về đến nhà.

Liền thấy trong sân đứng sừng sững tấm bia đá cao lớn.

Một đạo trưởng râu tóc đều trắng, đang xếp bằng ngồi ở bia đá trước, ôm một con gà nướng gặm ngấu nghiến.

Cùng hình tượng đẹp trai đến nổi bong bóng vừa rồi như hai người khác nhau.

Hoa Triều xách hộp thức ăn, cúi người hỏi: "Lão tiên sinh có đủ hay không?

"Đi đi đi! Cảm ơn cô nương!

Thanh Hư đạo trưởng khoát tay áo, tùy ý đuổi đi.

Hoa Triều gật đầu, liền xách hộp thức ăn chuẩn bị ra cửa, đụng phải Doanh Vô Kỵ đang về nhà.

Ai! Vô Kỵ, chàng đã trở lại?

“Hoa Triều tỷ!”

Doanh Vô Kỵ kéo nàng qua một bên, nghi hoặc nói: “Gà quay này ở đâu ra?”

Hoa Triều bất đắc dĩ nói: “Chàng buổi trưa ăn còn dư lại, đều để nguội, ta vốn định hâm nóng một chút, nhưng đạo trưởng thật sự đói đến không chịu được!”

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, nhẹ nhàng ôm nàng một cái “Mua nhiều một chút, đừng để đạo trưởng đói bụng. Vất vả Hoa Triều tỷ đi một chuyến, trên đường cẩn thận một chút”.

Hoa Triều ôn nhu cười: “Yên tâm đi, nhiều cao thủ che chở như vậy mà!

Đưa mắt nhìn Hoa Triều rời đi.

Doanh Vô Kỵ lúc này mới ngồi xuống bên cạnh Thanh Hư đạo trưởng “Đạo trưởng! Còn chưa ăn no à?”

Thanh Hư đạo trưởng gật đầu: “Nhạc phụ ngươi keo kiệt, nhạc phụ thiếu nợ, ta đành phải tìm con rể đòi nợ”

Doanh Vô Kỵ bất đắc dĩ, đành phải thả Hàn Quyện ra.

Hàn Quyện nhìn tấm bia đá, lại nhìn Thanh Hư đạo trưởng đang ăn ngon, bất đắc dĩ thở dài, ngồi xuống bên kia Thanh Hư đạo trưởng.

“Than thở cái gì?”

Thanh Hư đạo trưởng cười hề hề nói: “Ta cũng không phải cố ý làm ngươi thèm? Lúc ở trên núi, dạ dày ngươi không tốt, ăn vào dễ bị tiêu chảy. Hiện tại ngươi ngay cả dạ dày cũng không có, còn thèm cái gì?

Hàn Quyện nhìn lão một cái: “Sư phụ, người không phải đi rồi sao?

Thanh Hư đạo trưởng hỏi ngược lại: “Ta đi đâu?”

Chương 655: Đạo trưởng ham ăn Chương 655: Đạo trưởng ham ăn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hàn Quyện bất đắc dĩ: "Con nào biết người đi đâu? Sư phụ muốn tới phủ Phò mã, hoàn toàn có thể chờ, không cần đi sớm như vậy.

Thanh Hư đạo trưởng vuốt râu "Ta nghĩ bóng lưng khiêng bia rời đi, càng có thể lưu lại ấn tượng lăng không đi.

Hàn Quyện…..".

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Thanh Hư đạo trưởng liếc tấm bia đá một cái, ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Doanh Vô Kỵ "Tiểu hữu! Ngươi đối với danh sách này có ý kiến sao?"

Doanh Vô Kỵ vừa nghe lão nói thế, thì hóa ra vị đạo trưởng này là một quái kiệt thao tác ngầm.

Hắn cười cười: "Đạo trưởng, ta đã nghiên cứu nhân số một chút, bảy vòng trước đều sẽ có người không phải đấu loại. Đạo trưởng xem có thể sắp xếp cho ta một chút hay không, ta muốn tốt nhất là vào thẳng trận chung kết.

Vào thẳng trận chung kết?

Thanh Hư đạo trưởng tức đến nghiến răng nghiến lợi nhưng rồi một lát lão vẫn vươn ra một đầu ngón tay "Một vạn lượng!"

Không thành vấn đề!

"Ta là nói vòng thứ nhất một vạn lượng, vòng thứ hai hai vạn, vòng thứ ba bốn vạn, cứ mỗi vòng nhân đôi!"

Ông ăn cướp tiền à?

Doanh Vô Kỵ tính toán, đến vòng thứ bảy đã sáu mươi bốn vạn rồi, ai chịu nổi?

Nhưng mà lão già này chào giá cũng có lý vì cứ vào vòng tiếp theo thì đối thủ sẽ mạnh hơn, chào giá tăng gấp đôi hợp tình hợp lý a?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, đạo sĩ này là chơi toán học đây.

"Có thể không mua hết cũng, lão đạo cũng không ép ngươi, ngươi xem ngươi chọn trúng vòng nào, ta bán cho ngươi vòng đó cũng được

Không mua nổi, cáo từ!

Doanh Vô Kỵ chắp tay, trực tiếp hướng đại môn đi đến.

Chờ Hoa Triều.

Đồ mua về ăn về.

Không để lại cho lão đạo sĩ này một tý gì.

Vì thế trước tấm bia đá.

Hai thầy trò cuối cùng cũng có không gian riêng.

Hàn Quyện hỏi: "Sư phụ, người làm như vậy không tốt lắm đâu?

Đạo quán chúng ta đều sắp nghèo muốn chết, cha ngươi lưu lại tài nguyên sau khi dùng hết, tiểu đạo sĩ cả đạo quán gào khóc đòi ăn, chờ nâng cao linh thai. ta là người làm sư trưởng, kiếm ít tiền nuôi bọn chúng thì kỳ cục lắm sao?"

Hàn Quyện bĩu môi: "Nhưng con thấy hình như không có ai mua!

Cũng không phải!

Càn vương thất mua một đơn 30 nghìn lượng, còn có một đơn 1 triệu lượng còn không có xác định, bất quá phỏng chừng

cũng có thể bán được!”

1 triệu lượng?

Hàn Quyện tính toán một chút, cái này chắc là vào đến vòng 7

Hắn nhịn không được hỏi: “Là ai mà lại coi tiền như rác thế?”

Thanh Hư đạo trưởng lắc đầu “Không, bọn họ mua để Doanh Vô Kỵ chết thảm nhất.

Hàn Quyện không hiểu: “Nhưng không phải sư phụ đang lừa người một nhà sao?

“Không! Ta đây vừa vặn là đang giúp hắn!”

Thanh Hư đạo trưởng nhìn thoáng qua phương hướng đại môn, vẻ mặt nghiêm túc không ít, ý vị thâm trường nói: “Một thanh bảo kiếm, cho dù sắc bén, không thấy máu, cũng không được gọi là thần binh lợi khí.

Đại thế bắt đầu từ hắn, há có thể ở lâu sau người khác?

Đến lúc mài kiếm rồi!”

Ồ…..”.

Hàn Quyện gật đầu, như có điều suy nghĩ.

……

Túy Tiên Lâu.

Chương 656: Gom tiền cược

Công tử, Hoa Triều tới rồi!

Chính là nhân tình của Doanh Vô Kỵ?

Vâng!

Nàng tới làm gì?

Đặt rất nhiều đồ ăn, chúng ta động thủ không?

Bên người nàng hiện tại vô số cao thủ âm thầm bảo hộ, muốn tìm chết à?"

Cơ Túc mắng một tiếng, xoay người nhìn về phía những người khác trong phòng.

Yến Ngô Ngụy Hàn cùng với Nam Cung, chư gia họ Cơ thế hệ trẻ đều ở đây.

Để Doanh Vô Kỵ dọc theo đường đi gặp được tất cả cao thủ của chúng ta, có mua hay không?"

Mọi người nhìn nhau,

Một triệu lượng.

Chia đều đến mỗi một nhà, cũng có gần 200 nghìn lượng.

Tuy nói mọi người có địa vị cũng không thấp, nhưng gần 200 nghìn lượng tiền mặt, muốn lấy ra cũng không dễ dàng!

Nhưng do dự một lúc.

Mọi người đều gật đầu.

Doanh Vô Kỵ này, phải diệt trừ.

Theo bia Mục Dã gần như sụp đổ, "Đại thế" mà Thái Thượng Quan nhất mạch nói cùng "Nhị thánh" mà Dương Chu nhất mạch nói càng ngày càng làm cho người ta khủng hoảng.

Mà hai người này, tất cả đều có quan hệ với Doanh Vô Kỵ.

Từ thôi diễn biến pháp, đến Mộ bàn đại thắng, rồi đến lần bia Mục Dã sụp đổ này.

Hình như khắp nơi đều có bóng dáng của hắn.

Lần này Hàm Quang kiếm ra đời, Thương Chu vốn là kẻ thù sinh tử, nếu thứ này lại rơi vào tay Doanh Vô Kỵ.

Người họ Cơ còn có thể ngủ được sao?

Vậy thì quyết định!

Cơ Túc cùng Nam Cung Vũ liếc mắt nhìn nhau, sau khi trao đổi ánh mắt cuối cùng đánh nhịp.

Từ trước tới sau, theo thứ tự là Ngô, Hàn, Ngụy, Yến, Viêm, Nam Cung!

Ai làm Doanh Vô Kỵ bị thương nhiều nhất, ngày sau họ Cơ thành lập người đó càng có địa vị cao

Giết chết Doanh Vô Kỵ, chính là khôi phục họ Cơ dưới Chu thiên tử.

Đề nghị của Cơ Túc, cũng không nhận được quá nhiều phản đối.

Thịt Doanh Vô Kỵ.

Đã trở thành nhận thức chung.

Người duy nhất có chút ý kiến, có thể chính là các sứ giả Ngô quốc.

Bọn họ vốn là một tiểu quốc, hơn 16 vạn lượng tiền mặt, tuy rằng không phải không lấy ra được, nhưng sẽ tạo thành

gánh nặng cực lớn đối với quốc gia của mình.

Nhưng bọn họ chỉ do dự trong chốc lát, liền trực tiếp gật đầu đồng ý.

Bởi vì đây chẳng những là chuyện mà cả họ Cơ đều phải làm.

Càng là cơ hội tốt để Ngô quốc bọn họ xoay người trong họ Cơ.

Nếu có thể giết chết Doanh Vô Kỵ, liên minh họ Cơ một khi thành lập, bọn họ có thể đạt được địa vị và chiến thuật càng cao.

Điều này trước kia là không dám nghĩ tới.

Cũng chính là dưới điều kiện liên minh họ Cơ liên tiếp thất bại, hai nhà Ngụy Hàn hôn chiêu liên tiếp dẫn đến uy vọng giảm mạnh, mới có thể đợi được cơ hội.

Đúng!

Doanh Vô Kỵ là nhị phẩm linh thai, trong tay có một thanh có kiếm linh bội kiếm.

Nhưng nhị phẩm linh thai đặt ở hiện tại rất cao sao?

Ngô quốc bọn họ cũng có!

Chương 656: Gom tiền cược

Người dịch: PrimeK Tohabong

Kiếm linh đích xác khan hiếm, nhưng thời điểm Hàn Quyện bị luyện hóa thành kiếm linh, cũng miễn cưỡng có thể đột phá tu vi tam phẩm linh thai, hơn nữa tinh khí thiếu hụt, thân thể suy yếu muốn chết.

Kiếm linh như vậy, có thể mạnh tới đâu?

Giết Doanh Vô Kỵ, liền phát đạt!

Tận dụng thời cơ!

Hội nghị kết thúc, đều tự về nhà đổi tiền.

Cơ Túc cũng không lập tức rời đi, chỉ bảo trợ thủ của mình trở về phối hợp điều động ngân lượng, bản thân lại tự rót tự uống, thậm chí còn gọi thêm một vò rượu.

Nam Cung Vũ cũng không đi, hắn như cười như không mà đánh giá Cơ Túc "Không nghĩ tới sau khi Công tử Túc Dục Hỏa sống lại, lại nhảy lên trở thành người có lợi nhất tranh đoạt vị trí Thái tử Viêm quốc!"

Vậy cũng phải chết một lần mới được! Không giống Nam Cung huynh, từ nhỏ đã bị Nam Cung gia coi là bảo bối nuôi dưỡng.

Âm thanh Cơ Túc có chút khàn khàn, từ khi "được sống lại", hắn mỗi đêm ngủ đều gặp ác mộng, hồi tưởng lại những chuyện xảy ra ở Lê quốc.

Theo ý tứ Đan Thanh, vẽ càng giống, người được vẽ ra giai đoạn đầu sẽ gặp nhiều ác mộng, đây là hiện tượng bình thường.

Nhưng Cơ Túc đối với quan điểm này cũng không phải hoàn toàn đồng ý.

Hắn không cảm thấy mình được vẽ ra, mà là thật sự sống lại.

Bởi vì hắn có thể cảm nhận được tất cả mọi thứ liên quan đến cái tên "Cơ Túc".

Liền ngay cả nguyên liệu Đan Thanh ùng vẽ tranh, cũng là toàn bộ máu trong tim, ngoại trừ chính hắn, còn có phụ vương mẫu phi, cùng với mọi người sứ quán.

Sau khi sống lại, hắn có thể tự mình cảm nhận được cái nhìn của mọi người đối với mình.

Hóa ra mình không tệ như vậy.

Ta chỉ là thiên phú tu luyện không mạnh như vậy mà thôi!

Ở bên trong Lê quốc nhiều con tin như vậy, những việc ta làm đều cố gắng nhất, trước khi xảy ra chuyện tại thư cục, công lao lớn nhỏ mà ta lập được đếm không xuể.

Duy chỉ có nước cờ Thư cục kém một chút, ai có thể nghĩ đến kỹ thuật in ấn hoành không xuất thế, cái loại xu thế nghiền ép này ai có thể gánh vác được?

Ngay cả chuyện hãm hại Doanh Vô Kỵ kia, cũng là vô cùng thái quá, ai có thể nghĩ đến Doanh Vô Kỵ có được Viêm Quốc vương thất tuyệt học?

Hai chuyện khiến hắn nản lòng thoái chí.

Lý Thải Đàm kia giúp mình tu thành Cửu Viêm tuyệt mạch, lại đem bổn nguyên chân khí rút tới gần như tàn phế, càng khiến hắn nhìn thấy một con đường mờ mịt phía trước

Cho nên mới nản lòng thoái chí đâm đầu vào cột mà chết.

Cũng may phụ vương hiểu mình, mặc dù đại đa số thời gian đối với mình chỉ có tức giận mắng chửi, nhưng trong lòng vẫn thương xót đứa con trai này của mình. Bằng không cũng sẽ không bí mật mời Đan Thanh tới, thậm chí chủ động dâng ra máu trong tim của mình.

Luồng máu trong tim này, làm cho thân thể sau khi sống lại càng cường hãn hơn vài phần, cũng rửa sạch một tia không tự tin cuối cùng của hắn.

Ta chính là công tử của Viêm Quốc!

Cơ Túc sau khi sống lại.

Là thật sự toả sáng tân sinh.

Nhưng tân sinh này.

Cần phải dùng cái đầu của Doanh Vô Kỵ để ăn mừng, nếu không chính là không hoàn chỉnh.

Nếu là có thể tìm được cơ hội giết Lý Thải Đàm, vậy thì càng hoàn mỹ.

Nam Cung Vũ như có điều suy nghĩ: "Ngô quốc từ trước đến nay thế yếu, giết Doanh Vô Kỵ khó khăn quá lớn. Hai nhà Ngụy Hàn tuy rằng của cải hùng hậu, nhưng thế hệ trẻ tuổi cũng không có thiên tài tuyệt đỉnh gì.

Yến quốc nhiều năm nay đều không hiện sơn bất lộ thủy, ta coi bọn họ có của cải gì, kết quả linh thai phẩm cấp cao nhất, cũng chính là tam phẩm linh thai, cũng nắm giữ pháp thuật ngũ địa cấp, mới miễn cưỡng có thể đánh đồng với nhị phẩm linh thai.

Cho nên…..".

Nam Cung Vũ cười nhạt đưa Cơ Túc kính một chén rượu "Luận thiên hạ anh hùng, chỉ có ta cùng Túc Nhĩ!"

Cơ Túc…..".

Nam Cung Vũ này sao có thể giả bộ như vậy?

Nhất phẩm linh thai cũng không chỉ có hai ta há!

Nói Triệu Ninh và Mễ Tinh Ly là cá thối tôm nát, ta miễn cưỡng có thể chấp nhận.

Ngươi để Doanh Vô Khuyết ở đâu?

Cơ Túc ta là từ tầng dưới chót từng bước từng bước bò ra, còn có thể uống canh của ngươi?

Bất quá hắn vẫn cùng Nam Cung Vũ chạm một ly.

Ngẩng đầu uống cạn ly rượu.

Hắn nheo mắt nhìn Nam Cung Vũ: "Nam Cung huynh có chuyện gì cứ nói thẳng đi!

Nam Cung Vũ bị hắn nhìn thấu, có chút ngượng ngùng, bất quá vẫn là từ trong ngực lấy ra một bình thuốc đưa cho hắn "Đây là Chu vương thất ban thưởng Phượng Huyết…"

Cơ Túc mở ra ngửi ngửi, trực tiếp ném trở về: "Trả, huyết khí vừa hỗn tạp vừa yếu!"

Nam Cung Vũ cũng không nghĩ tới hắn biết hàng như vậy "Đây là hỏa độc lấy ra từ Nhạc Thốc, hậu duệ của Phượng Hoàng, mặc dù đối với thân thể có chút thương tổn, nhưng trong khoảng thời gian ngắn có thể đem công pháp hỏa thuộc tính uy lực tăng lên năm lần."

Hả?

Cơ Túc hứng thú.

Từ khi Chu vương hưng thịnh thì chim Phượng hoàng xuất hiện ở Kỳ Sơn; Chu vương thất trong tay có cái này cũng không kỳ quái, năm đó thời điểm Viêm quốc vương thất bị phân phong đi ra, liền thèm thuồng cái này đã lâu. Tuy rằng Phượng huyết mới là tinh hoa, nhưng Phượng huyết hỏa độc đối với người tu luyện công pháp hỏa thuộc tính mà nói, cũng là tồn tại cực kỳ trân quý.

Tác dụng tương đương với Nhiên huyết, chẳng qua Nhiên huyết tiêu hao chính là tánh mạng bổn nguyên, hỏa độc ăn mòn chính là đan điền kinh mạch.

Tác dụng phụ đều lớn muốn chết

Nhưng hiệu quả lại cường hãn hơn Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật của Lê vương thất không ít.

Tuy rằng Nhạc Thốc chỉ là hậu duệ chính thống của Phượng Hoàng, hỏa độc một khi tiến vào thân thể, cũng chỉ có đợi đến khi thiêu đốt hầu như không còn mới có thể đình chỉ.

Trong lúc này, vẫn sẽ đối với kinh mạch đan điền tạo thành tổn thương, nhưng công pháp hỏa thuộc tính tăng lên cũng sẽ càng ngày càng mạnh.

Rất ác độc.

Nhưng là một thứ tốt!

Chương 657: Đúng là coi trọng ta Chương 657: Đúng là coi trọng ta

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cơ Túc đánh giá Nam Cung Vũ, sau đó đem bình thuốc nhét vào trong ngực: "Nam Cung huynh tốn kém rồi!"

Hắn biết trong lòng Nam Cung Vũ có chút tính toán.

Dù sao hiện tại Chu thiên tử đã mất đi quyền khống chế thiên hạ, mặc dù liên minh họ Cơ ngầm chiếm lấy thiên hạ, đó cũng là địa bàn ai chiếm được thì chiếm Chu thiên tử vẫn có thể gặp phải tình trạng không có đất phong cho một số người, điển hình là Nam Cung gia không có đất phong.

Cho nên bọn họ cần phải mạnh mẽ hơn để ngầm chiếm địa bàn của Viêm Quốc, vốn đang rất chật vật

Thật đúng là coi trọng ta!

Thật sự cho rằng sinh tử của ta có thể ảnh hưởng toàn bộ Viêm Quốc?

Bất quá với tính cách âm hiểm của Nam Cung gia, khẳng định còn có thủ đoạn khác.

Phượng huyết hỏa độc này, vẫn phải dùng cẩn thận.

Trừ khi có tính toán khác

Đại khái chính là Nam Cung Vũ cảm thấy Doanh Vô Kỵ rất mạnh, muốn lấy mình làm lá chắn?

Cơ Túc không xác định.

Nhưng lấy hiểu biết của hắn đối với Doanh Vô Kỵ, người này rất tà môn, thời khắc mấu chốt luôn có thể móc ra thứ khiến người ta không ngờ tới, chỉ sợ cũng không phải dễ đối phó như mọi người nói.

Doanh Vô Kỵ a Doanh Vô Kỵ!

Đừng vội lo lắng Doanh Vô Khuyết, Tam Tích ca tiễn ngươi một đoạn đường!

……

Sứ quán Ngô quốc.

Ngô Đan nhức đầu.

Bình thường hắn đều ở công hội Mặc giả, mỗi ngày rèn sắt vẽ bản vẽ, cùng tiểu cô nương Mặc giả nói vài câu, cuộc sống trôi qua phong phú dễ chịu biết bao nhiêu.

Kết quả Đại hội Kiếm Tiên sắp tới, Ngô quốc sứ đoàn đến hắn bị thân vương huynh bắt trở về sứ quán.

Mỗi ngày nhìn những người này bận rộn mù quáng, hắn thật sự là đầu đều muốn nổ tung.

"Những quan này, vì sao mỗi ngày cái gì chính sự đều không làm, nhìn cũng có thể bận rộn như vậy đâu?"

Ngô Đan không rõ, lúc mình ở Công hội Mặc giả, mỗi ngày đều kiên định làm việc.

Mỗi một canh giờ hắn làm việc, đều có thể khiến cho bách tính Vùng đất mới tiết kiệm vô số canh giờ.

Nhưng những sứ thần Ngô quốc này.

Làm cho hắn có chút không hiểu.

Mỗi ngày cùng các gia tộc họ Cơ khác đi lại, mỗi ngày đều phải cười cười nói nói với người ta, mỗi ngày đều uống đến phát nôn.

Chẳng lẽ bồi cười, uống rượu, Ngô quốc có thể trở nên mạnh mẽ?

Ngô Đan không hiểu.

Nhưng cực kỳ chấn động.

Không!

Hôm nay vài người lại nôn thốc nôn tháo

Đan a! Ngươi không hiểu, cái này gọi là nước yếu không có ngoại giao.

Một bàn tay to bằng bao cát rơi vào trên vai Ngô Đan.

Ngô Đan quay đầu, thấy được anh ruột Ngô Liệt cùng cha cùng mẹ của mình, tuy rằng từ nhỏ đến lớn thời gian ở chung không vượt qua nửa tháng, nhưng quan hệ vẫn tốt hơn các công tử khác.

Hôm nay Ngô Liệt cũng uống đến hơi say, thường ngày lúc này, hắn đều là đang tu luyện, vô cùng khắc khổ!

Ngô Đan không hiểu: "Yếu thì muốn mạnh lên! Huynh cũng nói nước yếu không có ngoại giao, kết quả ngày nào huynh cũng ngoại giao".

"Không giống nhau!"

Ngô Liệt cười ha ha: "Lần này chúng ta có cơ hội xoay người, nếu thành công thì không cần ngày nào cũng cười nịnh bợ.

Ánh mắt Ngô Đan cũng không nhịn được sáng lên: "Cơ hội gì?"

Ngô Liệt xua tay: “Dù sao cũng là cơ hội, đệ không cần biết nhiều, đưa ta 50 nghìn lượng rồi nói sau.

Ngô Đan nghẹn một cái: “Hợp với cả nước Ngô, còn phải dựa vào 50 nghìn lượng của đệ để lật ngược tình thế sao?”

Thành thật mà nói.

50 ngàn lượng.

Hắn có thể lấy ra.

Thư cục bên kia còn không ít tiền chưa lĩnh, làm Công hội Mặc giả… theo như Doanh Vô Kỵ mà nói, gọi là “Kỹ sư cao cấp”, hắn cũng kiếm được không ít tiền.

Mặt khác nghiên cứu ra hỏa dược Cao Đạt kia còn có pháo hoa, Doanh Vô Kỵ cũng bao cho hắn một bao lì xì lớn.

Tuy rằng đều lấy các loại danh nghĩa ở bên ngoài phát thưởng, nhưng chỉ cần chính mình muốn lấy, liền nhất định có thể lấy ra.

Ngô Liệt cười nói: “Không phải dựa vào 50 nghìn lượng của đệ, mà là cần 50 nghìn lượng này của đệ để quay vòng một chút, chỉ cần chúng ta thành công, đệ và ta chính là Ngô quốc công thần.”

Chẳng những địa vị Ngô quốc có thể ở liên minh họ Cơ tăng lên, ta cũng có thể đoạt được vị trí thái tử.

Chỉ cần ta là huynh trưởng đăng cơ, sẽ đón đệ về Ngô quốc sống những ngày tốt lành.

Đệ không cần quan tâm cái khác, chỉ cần lấy ngân lượng ra là được.

Ngô Đan…..”.

Hắn tự nhiên là nguyện ý huynh trưởng tốt, cũng vô cùng hy vọng nước Ngô trở nên mạnh mẽ.

Đích xác, hắn cùng Doanh Vô Kỵ là huynh đệ, từ tình cảm cá nhân, không muốn thế lực hai bên là địch.

Nhưng ở giai đoạn trước mắt, vẫn không đủ để lay động tình cảm của hắn đối với mẫu quốc.

Chỉ là cách nói của Ngô Liệt làm cho hắn nghĩ tới Doanh Vô Kỵ đã nói với hắn một câu, baby, rút tiền đi!

Đây rốt cuộc là cái gì?

Ngô Đan có chút phiền muộn: "Huynh trưởng! Huynh sẽ không bị lừa chứ, nào có chuyện tốt như vậy?"

Ngô Liệt có chút bất mãn: "Ta ăn cơm nhiều hơn đệ bao nhiêu năm, chẳng lẽ còn bị lừa?"

Ngô Đan xoa xoa đầu: "Đệ đi lấy tiền thì cũng được nhưng ít nhất huynh phải nói cho đệ biết cần tiền để làm gì chứ?"

Cũng được!

Dù sao cũng là hỏi người đòi tiền, Ngô Liệt cũng không dám làm quá mức, liền đem kế hoạch họ Cơ nói cho Ngô Đan một lần.

Ngô Đan nghe được mặt trắng bệch, vẻ mặt vô cùng khó coi "Cho nên nói, Mấy người muốn giết Doanh Vô Kỵ?

Ngô Liệt thẳng thắn: "Đúng!"

Ngô Đan cắn răng: "Vậy huynh trưởng cũng biết, đệ lấy đâu ra 50 nghìn lượng bạc cho huynh mượn?"

Mặc dù số lần Ngô Liệt gặp người em trai này không nhiều lắm, nhưng vẫn có thư từ qua lại.

Chương 658: Tình quốc gia và huynh đệ Chương 658: Tình quốc gia và huynh đệ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bị vây trong suy tính chính trị cũng được, bị vây trong tình cảm huynh đệ cũng được, hiểu biết của hắn đối với Ngô Đan, cũng không thấp hơn hiểu biết đối với Lê quốc.

Doanh Vô Kỵ giúp đỡ đệ rất nhiều, hai người các ngươi coi như là hảo huynh đệ. nhưng đệ ngẫm lại, người có thể thành đại sự trong lịch sử, ai sẽ để ý cái gọi là tình huynh đệ? Rồi tình hình nước Ngô chúng ta ngươi cũng biết. Liên minh họ Cơ không thành, lúc nào cũng có nguy cơ diệt quốc.Mặc dù liên minh họ Cơ thành công, cũng rất có thể trở thành mã tiền tốt của nước khác.Đây là cơ hội duy nhất của nước Ngô chúng ta!

Ở Ngô quốc, có phụ vương, mẫu phi, huynh đệ tỷ muội, bách tính thần dân của chúng ta.Chẳng lẽ bọn họ cộng lại, vẫn không sánh bằng một Doanh Vô Kỵ sao?Huống chi, ta chỉ lấy 50 nghìn lượng bạc từ chỗ đệ, không phải để đệ tự tay đi giết Doanh Vô Kỵ.Cho dù đệ không lấy ra, Viêm Quốc cũng sẽ có người khác lấy ra. Nếu thật sự bị người khác lấy ra, công lao này sẽ bị bọn họ nhận hơn phân nửa, bị tên ngu xuẩn kia làm Ngô vương, Ngô quốc chúng ta sẽ diệt vong nhanh hơn!”

Ngô Đan ngồi trên ghế, hai tay chống đầu, không ngừng xé tóc.

Hắn biết Ngô Liệt nói đều là sự thật.

Toàn bộ Ngô quốc và một Doanh Vô Kỵ thì cân nhắc như thế nào?

Hắn ta không biết.

Cũng căn bản không muốn cân nhắc.

Đột nhiên.

Hắn ta nghĩ ra một lỗ hổng, và ý nghĩ đó khiến anh ta nhẹ nhõm và ngây ngất.

“Huynh có thể không biết, Doanh Vô Kỵ mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của các ngươi, cho dù chúng ta thật sự lấy ra nhiều tiền như vậy, cũng chưa chắc sẽ thắng!”

“Rất mạnh? Có thể mạnh bao nhiêu? Có thể mạnh hơn nhất phẩm linh thai sao? Ngô Liệt cười lạnh một tiếng: “Ngày mai gặp được hắn, ta sẽ ăn vào Thiên Đàm Đan, toàn bộ Đại hội Kiếm Tiên cũng chỉ có Cơ Túc và Doanh Vô Khuyết mới có thể thắng ta một bậc, ngay cả Triệu Ninh và Mễ Tinh Ly cũng khó là đối thủ của ta.

Thiên Đàm Đan!

Ngô Đan hoảng sợ, thứ này là bí truyền của Ngô quốc, chính là một trong những phương thức Nhiên huyết tàn nhẫn nhất thiên hạ.

Tên như ý nghĩa, Đàm chính là sớm nở tối tàn.

Sau khi dùng Thiên Đàm Đan, tất cả sinh mệnh lực đều sẽ hao hết trong vòng ba năm để đổi lấy tu vi tăng lên vô cùng khủng bố.

Cũng đích xác chỉ có Cửu Viêm Tuyệt Mạch cùng Chuyên Húc đế thân có thể địch nổi.

Ngô Liệt lấy mạng đánh nhau.

Càng là giống như một khối cự thạch, ép tới hắn không thở nổi.

Ngô Đan sắc mặt tái nhợt đến không có một tia huyết sắc: Huynh trưởng! Nhất định phải làm như vậy sao?

Vẻ mặt Ngô Liệt vô cùng lạnh lùng: “Nhất định phải làm như vậy! lần này Hàm Quang kiếm ta nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái, ta chỉ cần đầu của Doanh Vô Kỵ. ba năm này, ta sẽ mau chóng đăng cơ đón ngươi về.”

Việc ngươi làm ở Công hội Mặc giả, ta và phụ vương đều nhìn thấy, hơn nữa đều cảm thấy đây mới là đạo của cường quốc.

Ta dùng ba năm cuối đời, giúp Ngô quốc đoạt được một vị trí trong liên minh họ Cơ.

Kế tiếp đến lượt ngươi đăng cơ, thừa dịp mấy năm nay, đem quốc lực Ngô quốc nâng lên.

Đại tranh chi thế sắp tới.

Đây là hy vọng duy nhất của nước Ngô.

Đan!

Ta thiếu 50 nghìn lượng này, nhưng nước Ngô không thiếu.

Nước Ngô chúng ta thiếu.

Là đệ!

Liên tiếp nói chuyện, giống như là chiến chùy gõ trống trên chiến trường, từng chùy từng chùy gõ vào màng nhĩ Ngô Đan.

Gõ đến đầu váng mắt hoa, cơ hồ đứng không vững.

Thời tiết vừa mới đầu xuân, mồ hôi hắn lại rơi như mưa, giống như vớt được từ trong sông.

"Đan! Nghĩ kỹ chưa?

"Đệ…..".

"Hãy nghĩ về quê hương!"

"……"

Ngô Đan vẻ mặt vô cùng giãy dụa, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm: "Đệ đi lấy bạc!"

Ngô Liệt rốt cục thở phào nhẹ nhõm, đưa cho hắn một viên đan dược: "Sắc mặt ngươi quá kém, chậm lại một chút, chớ để Doanh Vô Kỵ nhìn ra manh mối.

Ân…..".

Ngô Đan choáng váng mà nuốt hết đan dược.

Đợi đến khi tứ chi lạnh lẽo khôi phục nhiệt độ, khí sắc trên mặt cũng khôi phục bình thường.

Lúc này mới lảo đảo rời khỏi sứ quán Ngô quốc.

Mồ hôi vẫn chưa khô.

Gió lạnh thổi qua, lạnh đến mức hắn rùng mình một cái.

Ngồi lên xe ngựa, do dự thật lâu, mới vung roi một cái.

15 phút sau.

Phủ Phò mã.

Doanh Vô Kỵ mắng chửi đĩnh đạc, một bên mặc quần áo một bên ra cửa, hướng chính sảnh chờ đợi Ngô Đan dựng thẳng một ngón giữa "Ngươi mẹ nó hơn nửa đêm tới đây làm gì?

Ngô Đan nhìn thoáng qua gian phòng hắn vừa mới rời đi, còn sáng đèn, là gian phòng của Hoa Triều.

Quả nhiên

Đôi tình nhân này quả nhiên thành thân thuộc.

Hắn nên cảm thấy vui mừng.

Nhưng lại cao hứng không nổi.

Doanh Vô Kỵ nhìn ra trạng thái của hắn không thích hợp, liền mở miệng hỏi trước "Nửa ngày không nhịn được!"

Ngô Đan cúi đầu, ấp úng nửa ngày: "Ô Kê ca! Hoa hồng của thư cục, có thể lấy được không, hiện tại đệ thiếu tiền dùng!"

Hả?

Doanh Vô Kỵ nhướng mày, như có điều suy nghĩ, giờ này tới lấy tiền…..".

Hắn gật đầu: "Được!đệ đợi một lát!"

Nói xong, liền khoác áo khoác đi phía sau bình phong.

Rất nhanh liền ôm một cái rương trở về.

Mở hộp ra.

Bên trong đều là vàng thỏi rực rỡ.

Hẳn là đủ sáu vạn lượng, lấy đi!

Nhanh như vậy?

Ngô Đan có chút mơ hồ.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Tiền giấu được khắp nơi, móc ra một chút mất bao nhiêu thời gian đâu? Đệ cần gấp thì lấy đi trước, đến lúc đó ta trừ tiền ngươi ở nơi khác là được.

Ngô Đan nhịn không được hỏi: "Huynh không muốn hỏi đệ gấp gáp như vậy muốn lấy tiền làm gì?

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo "Ta cũng không phải cha đệ, quản mấy thứ này làm cái gì?Cầm tiền, mau đi đi!"

Ngô Đan…..".

Hai huynh đệ nhìn nhau.

Hắn chỉ cảm giác toàn thân đều không còn khí lực, hắn thường xuyên đoán không ra tâm tư Doanh Vô Kỵ.

Nhưng hắn biết Doanh Vô Kỵ rất thông minh, đại khái đã đoán được tình huống.

Hắn cầm lấy cái hộp.

Nặng quá!

Quay đầu rời đi.

Bước chân lảo đảo.

Chương 659: Không tham gia Đại hội Kiếm Tiên? Chương 659: Không tham gia Đại hội Kiếm Tiên?

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng ngay khi sắp bước ra khỏi ngưỡng cửa, làm thế nào cũng không bước ra được một bước cuối cùng.

Trong lòng hắn rõ ràng, một bước này chỉ cần bước ra ngoài, sẽ không bao giờ bước trở lại.

Đứng ở cửa hồi lâu.

Gió lạnh thổi khô mồ hôi hắn chảy qua, lạnh đến cả người hắn phát run.

Cuối cùng hắn cắn răng.

Nhanh chóng thu hồi bước chân, sau đó "lộp bộp" chạy trở về.

Uỵch!

Một lần nữa đem rương vàng đặt trở lại trên bàn.

Doanh Vô Kỵ điều chỉnh hô hấp một chút, cười nhạt đánh giá hắn "Sao?

Ngô Đan không nói về việc tiền nong nữa, mà là hít sâu một hơi nói: "Không tham gia Đại hội Kiếm Tiên được không?"

Không tham gia Đại hội Kiếm Tiên?

Doanh Vô Kỵ nhếch môi nở nụ cười "Không tham gia Đại hội Kiếm Tiên, đệ giúp ta cầm Hàm Quang kiếm nhé?"

Ngô Đan có chút phiền não: "Con mẹ nó huynh chỉ là nhị phẩm linh thai, lấy cái gì cùng Doanh Vô Khuyết đấu? lần này

cao thủ nhiều như vậy, huynh là ngại mệnh chết không đủ nhanh hả?"

Doanh Vô Kỵ cười hề hề nói: "Đệ đang dạy ta làm việc hả?"

Ngô Đan "Con mẹ nó…..".

Hắn có chút buồn bực.

Hai tay chống đầu điên cuồng xé tóc.

"Con mẹ nó….đệ lúc nào cũng có thể dạy Ô Kê ca làm việc?

Doanh Vô Kỵ cười có chút ghét bỏ "Mau đừng mẹ nó nữa! Làm nghề này của đệ vốn đã rụng nhiều tóc còn kéo cái giề?"

Ngô Đan buồn bực muốn hộc máu: "Huynh hạ quyết tâm muốn tham gia đúng không?

Cũng không phải!

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Nếu tình huống thật sự ác liệt đến mức khiến ta chùn bước, cũng không phải không thể rút lui".

Tốt lắm, huynh nghe cho rõ ràng!

Ngô Đan rốt cục nhịn không được, liền đem sự tình nói một lần, cuối cùng bổ sung nói: "Nói cách khác, huynh muốn lấy được Hàm Quang kiếm, ít nhất sẽ đụng phải các cao thủ họ Cơ.Cái khác ta sẽ không nói, chỉ là huynh trưởng ta, huynh cũng không có khả năng thắng!Mấu chốt là, bọn họ đều là chạy tới giết huynh!"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Cái mũi trâu này quả nhiên con mẹ nó có vấn đề, rốt cuộc thiếu bao nhiêu tiền!"

Ngô Đan hết chỗ nói: "Đây là chuyện tiền không tiền sao? Người ta muốn giết huynh!"

“Thôi, đệ cầm tiền về đi, chuyện Phủ Phò mã đừng nói với người sứ quán, ta sợ đệ bị người ta chém chết!”

Ngô Đan…..”.

Hắn không biết Doanh Vô Kỵ lấy đâu ra sức mạnh.

Nhưng sức mạnh của Ô Kê ca chưa từng có tin đồn vô căn cứ.

Hắn rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Ôm rương vàng chuẩn bị rời đi, nhưng trước khi bước ra khỏi ngưỡng cửa, lại quay đầu: “Sau này đệ còn có thể tới sao?”

Doanh Vô Kỵ ghét bỏ khoát tay: “Nếu tay không thì đừng tới! Nữ lưu manh Mễ Tinh Ly kia tới đây, đều biết mang theo trứng gà gì đó”.

Ngô Đan “Phù…..”.

Doanh Vô Kỵ khoát tay: “Mau trở về đi! Chờ huynh trưởng ngươi chiến bại, tìm cái chết, nói cho hắn biết Phủ Phò mã có đường sống của Ngô quốc. Cũng bởi vì tầng quan hệ này của ngươi, bằng không ta sẽ không nhìn hắn thêm một cái.

Phù.

Tảng đá trong lòng Ngô Đan rốt cục rơi xuống đất, thậm chí bởi vì Doanh Vô Kỵ những lời này dấy lên hy vọng vô tận.

Bước chân cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Ôm rương vàng trở lại xe ngựa.

Vung roi chuẩn bị rời đi.

Nhưng lại nhịn không được quay đầu nhìn thoáng qua bảng hiệu Phủ Phò mã.

Hắn cảm giác mình là một kẻ hèn nhát.

Đầu tiên là phản bội huynh đệ của mình.

Lại phản bội tổ quốc của mình.

Lúc nói cho Doanh Vô Kỵ, hắn nghĩ là để Doanh Vô Kỵ thoát khỏi nguy hiểm.

Sau đó tự mình đưa tiền đến mẫu quốc, thẳng thắn tội ác của mình, mặc cho mẫu quốc xử lý.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Doanh Vô Kỵ không so đo với hắn, hơn nữa sắp xếp cho hắn cách làm không khiến hắn khó xử nhất.

Ban đêm gió có chút lạnh, thổi đến hắn chảy ra nước mũi.

Hắn khịt khịt mũi, không khỏi bi thương.

Cảm xúc đè nén kéo dài cả đêm, rốt cục vào giờ khắc này trút xuống.

Đêm yên tĩnh.

Một hán tử cường tráng gào khóc.

……

Con chó này, khóc như giết ngỗng vậy!

Doanh Vô Kỵ trở lại trong phòng, cởi áo khoác, mắng chửi đĩnh đạc nói.

Hoa Triều nhịn không được hỏi: “Chàng thật sự không giận hắn sao?

Ơ?

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc “Hoa Triều tỷ, tu vi có tiến bộ nha, một mực nghe lén?”

Hoa Triều không muốn quan tâm vấn đề tu vi, oán trách nhìn hắn một cái “Nhanh trả lời, chàng thật không giận hắn a?”

Xì. Sao có thể không giận? Con mẹ nó ta sắp tức chết rồi.

Doanh Vô Kỵ xoa xoa ngực "Nếu hắn lần đầu tiên thật sự ôm rương rời đi, vậy huynh đệ này thật sự coi như bỏ!

Hoa Triều ôm lấy hắn, vỗ nhẹ lưng hắn: "Cho nên chàng vẫn tha thứ cho hắn sao?

Doanh Vô Kỵ hỏi ngược lại "Hoa Triều tỷ cảm thấy ta không nên tha thứ cho hắn sao?"

Hoa Triều do dự trong chốc lát, nhẹ nhàng nói: "Nếu như là ta, nếu như có người thân cận động qua ý niệm phản bội ta, ta hẳn là sẽ rất tức giận!"

Doanh Vô Kỵ hô hấp dừng một chút, chợt nói: "Nhưng là Hoa Triều tỷ, thiên hạ này chuyện thân bất do kỷ, thật sự rất nhiều! nếu có một ngày, ta cùng La Minh tiểu tử kia thành sinh tử đại cừu, một trong hai người phải chết, sau đó quyền quyết định ở trong tay nàng, nàng sẽ chọn như thế nào?"

"Cái này…..".

Hoa Triều có chút do dự, La Minh mặc dù chỉ là đệ đệ cùng cha khác mẹ của nàng, nhưng cũng là thân nhân duy nhất mà nàng công nhận

Nàng đương nhiên càng yêu Doanh Vô Kỵ.

Nhưng nàng không dễ chọn.

Cũng chính vào lúc này, nàng mới có thể lĩnh hội một ít cảm thụ của Ngô Đan.

Ai…..".

Nàng thở dài một hơi.

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: "Hoa Triều tỷ, nếu là có một ngày, ta ở dưới tình huống thân bất do kỷ, làm ra một chuyện không xứng với nàng, nàng sẽ làm như thế nào?"

Hoa Triều cười nói: “Sẽ không! Chàng sẽ không không làm ta thất vọng!

Hai người tựa như tán gẫu kịch bản bình thường.

Ngữ khí cực kỳ thoải mái.

Cho nên nàng cũng không nghĩ nhiều.

Chương 660: Một người làm sao có thể đồng thời yêu hai người Chương 660: Một người làm sao có thể đồng thời yêu hai người

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nghẹn một cái “Ta là nói nếu!”

Hoa Triều suy nghĩ một chút: “Nếu không phải chuyện tình cảm, ta sẽ tha thứ cho chàng. Nếu ngươi yêu nữ tử khác, ta sẽ rời khỏi chàng”

Doanh Vô Kỵ bổ sung hỏi: “Cho dù ta vẫn yêu nàng?”

Đồ ngốc!

Hoa Triều dịu dàng hôn lên môi hắn một cái: “Một người làm sao có thể đồng thời yêu hai người chứ?”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

……

Sáng sớm hôm sau.

Khói bếp bao phủ Giáng Thành vừa mới tan hết, liền có một đám thiếu niên kiếm khách đi tới vương cung.

Ở trước cửa vương cung, bọn họ đều dỡ bội kiếm xuống, do thái giám trong cung thống nhất bảo quản, đợi đến lúc thi đấu, mới có thể lấy ra.

Dù sao nơi này cũng là hoàng cung.

Chỉ có loại chó có quyền hạn như Doanh Vô Kỵ mới có thể mang theo bên người.

Hàm Quang Đại trận vẫn ổn định tồn tại, tuy rằng Tinh Huy trong trận pháp đã ẩn nấp dưới ánh mặt trời, nhưng trận pháp vẫn nối liền với bầu trời, khiến không ít người đều tò mò, đầu khe nứt kia là cái gì.

Ngoài Hàm Quang Đại trận.

Tất cả mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lẳng lặng chờ đợi danh sách trận đấu được công bố.

Quyện Tử ca, hôm qua ngươi nói gì với sư phụ vậy?

Doanh Vô Kỵ gõ gõ thân kiếm.

Ngày hôm qua Thanh Hư đạo trưởng vốn muốn ở lại phủ phò mã, nhưng bị Doanh Vô Kỵ lấy lý do "không quen" đuổi ra ngoài, hắn là ở lại vương cung.

Trước khi hắn rời đi, hai thầy trò thì thầm rất lâu, cũng không biết đang nói cái gì.

Vốn định hỏi Hàn Quyện, kết quả Hàn Quyện lấy cớ buồn ngủ, liền trực tiếp trốn vào thân kiếm ngủ.

Hàn Quyện ngáp một cái: "Sư phụ ta bảo ta toàn lực ứng phó, không được có nửa điểm lưu thủ, giúp ngươi đoạt được Hàm Quang kiếm!"

Thật hay giả?

Doanh Vô Kỵ có chút không tin, dù sao cái mũi trâu gian dâm kia cho hắn cảm giác rất không tốt.

Làm hết sức mình để giúp ta?

Có cái shit ý.

Hắn thấp giọng nói: “Ngươi phải biết rằng, ta cũng coi như là sư phụ ngươi, ngươi có biết lừa gạt vi sư có hậu quả gì không?”

Giọng Hàn Quyện mệt mỏi: “Ta giống loại người gạt người sao?”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Lại nói tiếp cũng đúng a!

Quyện Tử ca là một đứa trẻ thành thật, chưa bao giờ nói dối, nhiều nhất chính là nói một nửa còn lại lấp lửng một nửa

Doanh Vô Kỵ xác định, tên này nói chuyện khẳng định để lại một nửa.

Hắn không thể đoán được nửa còn lại là gì.

Nhưng nói một nửa kia, đã đủ rồi.

Vô Kỵ! Đến rồi?

Triệu Ninh ngồi ở bên cạnh Doanh Vô Kỵ, theo bản năng nhìn thoáng qua khí sắc của hắn, cảm giác hắn tối hôm qua giống như có chút không quá hài hòa.

Nhưng loại lời này lại hỏi không nên lời.

Cũng cảm giác rất không được tự nhiên.

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Điện hạ chào buổi sáng, gần đây điện hạ tu luyện khắc khổ, không gặp được người của điện hạ”.

Triệu Ninh mấp máy miệng, chỉ sợ chỉ có một mình nàng có thể nghe ra Doanh Vô Kỵ u oán.

Từ ngày xuất quan từ thạch thất, nàng vẫn luôn tu luyện.

Trong lúc đó Doanh Vô Kỵ đi tìm nàng nhiều lần, đều bị Triệu Kỵ đuổi đi.

Liên tục nhiều ngày tiếp xúc thân mật như vậy.

Đột nhiên gãy.

Triệu Ninh kỳ thật cũng rất khó chịu, nhưng cuối cùng vẫn là gánh qua triệu chứng cai nghiện, tuy rằng nhìn thấy Doanh Vô Kỵ, trong lòng vẫn sẽ hiện lên đoạn hồi ức kiều diễm kia, nhưng đã không ảnh hưởng tâm trí.

Nàng cười hỏi: "Vì Hàm Quang kiếm, chẳng lẽ không nên bế quan nhiều hơn sao?"

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một tiếng "Nói cũng phải, Hàm Quang kiếm này làm cho người ta náo loạn, cũng không có cuộc sống riêng tư.

Trong lòng Triệu Ninh hơi nhộn nhạo.

Nàng vội vàng chuyển đề tài: "Chờ huynh đoạt được Hàm Quang kiếm, sẽ có cuộc sống riêng tư.

Toàn thắng?

Doanh Vô Kỵ thần sắc có chút cổ quái, hắn hạ giọng hỏi: "Điện hạ, các ngươi đến tột cùng làm cái gì, làm sao có thể cam đoan có thể đưa ta lên trời?"

Triệu Ninh cười cười, chỉ vào tấm bia đá chậm rãi chỗ Thanh Hư đạo nhân nói: "Đợi lát nữa huynh sẽ biết!"

Ồ…..".

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, không nói thêm gì nữa.

Một lát sau.

Uỳnh!

Thanh Hư đạo nhân đặt tấm bia đá xuống, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Đối diện mọi người chính là chính diện tấm bia đá, chính chi chít khắc tên, chính là ngày hôm qua mọi người tự tay viết lên.

Trên tên mỗi người đều có thêm một con số.

Thanh Hư đạo nhân cao giọng nói: "Bần đạo đêm qua Bặc Thiêm một đêm, rốt cục theo thiên mệnh sắp xếp thứ tự trận đấu tốt nhất cho các vị. Xin các vị nhớ kỹ số hiệu của mình!

Lão dừng một lát hỏi: "Nhớ kỹ chưa?

Nhớ rồi!

Mọi người nhao nhao lên tiếng.

Được!

Thanh Hư đạo nhân cười cười, liền trực tiếp chuyển qua tấm bia đá, chỉ thấy mặt sau viết quy tắc.

Hơn 500 người, bắt chọi đánh nhau.

Người thắng được sắp xếp theo số thứ tự, tiếp tục bắt cặp đấu.

Quy tắc đơn giản thô bạo.

Trên lý thuyết cũng không có vấn đề gì.

Bởi vì lần này chính là người thắng sẽ ăn tất tay, muốn đạt được Hàm Quang kiếm, nhất định phải đấu các vòng. Cái gọi là số thứ tự bất lợi, cho dù có ảnh hưởng thì cũng không thể nói ra nếu không sẽ bị cười nhạo

Triệu Ninh cười nói: "Vô Kỵ, huynh là số 1, ta là số 477, trên đường sẽ gặp Mễ Tinh Ly và Doanh Vô Khuyết, có thể giúp huynh giải quyết hai phiền toái lớn nhất."

Bọn họ móc ra 30 nghìn lượng.

Chính là vì kết quả này.

Chính mình dọn chướng ngại vật Doanh Vô Khuyết cho Doanh Vô Kỵ sau đó giả thua dưới tay Vô Kỵ.

Về phần những cao thủ khác, dựa vào Hàn Quyện Kiếm hẳn là không có vấn đề gì.

Trừ phi đặc biệt xui xẻo, liên tiếp gặp phải Cơ Tam Tích cùng Nam Cung Vũ, nhưng vẫn có hi vọng.

Tốt nhất là để cho Cơ Tam Tích cùng Nam Cung Vũ gặp nhau, đánh cho lưỡng bại câu thương.

Chậc!

Chương 661: Tình huống xui xẻo nhất xuất hiện Chương 661: Tình huống xui xẻo nhất xuất hiện

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ cười hỏi "Đánh được sao?"

Triệu Ninh cười nói: "Bằng vào đế thân, đối mặt Mễ Tinh Ly ta có bảy thành phần thắng, đối với Doanh Vô Khuyết, ta có Kiếm Trọng Lê, có ít nhất năm thành!

Doanh Vô Kỵ cười cổ quái "Hoàn hảo!"

Triệu Ninh cảm giác không đúng, nhanh chóng đứng dậy đi về phía tấm bia đá một mặt khác, đem số báo danh trước 256 số tất cả đều nhìn một lần.

Càng nhìn, sắc mặt lại càng khó coi.

Giỏi lắm!

Nửa phần trên cơ hồ tất cả đều là người của chư hầu quốc họ Cơ, Doanh Vô Kỵ một mình trà trộn vào.

Hơn nữa theo tư liệu nắm giữ trước mắt suy đoán, đối thủ dọc đường Doanh Vô Kỵ tất cả đều là cao thủ.

Tình huống xui xẻo nhất cũng xuất hiện.

Mặc dù Doanh Vô Kỵ có thể một mực thắng liên tiếp, cũng sẽ ở vòng thứ năm thứ sáu liên tiếp gặp phải hai Nhất Phẩm Linh Thai.

Đến lúc đó, tuyệt đại đa số người đều đã đào thải.

Trận đấu là liên tục sắp xếp, nếu là trận trước bị thương, căn bản cũng không có cơ hội dưỡng thương.

Cái này…..".

Triệu Ninh đột nhiên xoay người, sắc mặt có chút không tốt: "Đạo trưởng! Ông cố ý sắp xếp như vậy sao?

Thanh Hư đạo trưởng vuốt râu cười nói: "Lão đạo đều là căn cứ số trời sắp xếp, hết thảy đều là ý trời, làm sao có thể là ta cố ý đây?"

Triệu Ninh vẻ mặt lãnh đạm, hạ giọng nói: "Là chúng ta không trả đủ tiền?

Thanh Hư đạo trưởng cười lắc đầu "Cái này! Nói không chừng, tiền này cũng không phải ta nhận. Đều là tiền hương khói cho lão thiên gia, rốt cuộc có đủ hay không ta nói không tính.

Triệu Ninh hừ lạnh một tiếng, lúc này phất tay áo rời đi.

Trực tiếp đi tới Doanh Vô Kỵ trước mặt "Vô Kỵ! lần này huynh đừng tham gia, quá nguy hiểm!!"

Doanh Vô Kỵ nhìn thần sắc lo lắng của nàng, nhịn không được cười cười nói: "Không tham gia, sợ là sẽ có người thất vọng!"

Ta sẽ không thất vọng!

Triệu Ninh trầm giọng nói: "Tính mạng quan trọng hơn!"

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, hướng một cái phương hướng hất hất cằm "Ngươi không thất vọng, bọn họ sẽ thất vọng!Đừng

hoảng hốt, ta có Quyện Tử ca nơi tay, có thể phá thiên hạ vạn pháp!”

Phương hướng kia hội tụ kiếm khách các nhà họ Cơ.

Đều đang hữu ý vô ý nhìn bên này.

Như là khiêu khích.

Lại giống như đùa cợt.

Ngươi!

Triệu Ninh có chút nóng nảy, nàng biết Hàn Quyện đã đột phá Tụ Thần tầng 13, nhưng tầng thứ 13 đến tột cùng thực lực như thế nào ai cũng không biết.

Huống chi tầng 13 của Hàn Quyện vô cùng dị dạng, hoàn toàn bỏ qua tinh khí, hiệu quả chỉ sợ…..”.

Hàm Quang kiếm bị người khác đoạt được, nàng có thể tiếp nhận.

Hàm Quang kiếm bị chính mình đoạt được, vứt bỏ Kiếm Trọng Lê, nàng cũng có thể tiếp nhận.

Nhưng Doanh Vô Kỵ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nàng không chấp nhận được.

Những người này có chuẩn bị mà đến, rất có thể ngay cả cơ hội kêu cứu cũng sẽ không cho Doanh Vô Kỵ.

“Ý ta đã quyết, nếu điện hạ thật sự cảm thấy đối thủ của ta quá mạnh, chờ sau khi ta chém ngã bọn họ, ban thưởng nhiều một chút là tốt rồi, ban thưởng cho ta tự mình chọn ha!”

Triệu Ninh “Nhưng mà…..”.

Đúng lúc đó.

Thanh Hư đạo trưởng đã lên địa vị cao, cùng Triệu Kỵ sóng vai ngồi xuống, âm thanh như chuông tiên rung vang

“Trận đầu, Doanh Vô Kỵ đấu với Ngô Liệt!”

Âm thanh vừa ra.

Toàn bộ Điện Trọng Lê lâm vào yên tĩnh ngắn ngủi.

Triệu Ninh còn muốn nói gì, lại nhận ra ánh mắt sắc bén của Triệu Kỵ.

Nàng hiểu, phụ vương cũng không hy vọng Doanh Vô Kỵ mạo hiểm, nhưng càng chán ghét bộ dáng lo được lo mất của mình.

Hít sâu vào.

Hướng vị trí cao chắp tay.

Sau đó thấp giọng nói: “Tình thế không ổn liền lập tức kêu cứu, phụ vương sẽ cứu ngươi!”

Doanh Vô Kỵ cười gật đầu “Được!”

Vì vậy.

Dưới sự chú ý của mọi người.

Hai người trước sau bước vào Hàm Quang Đại trận.

Thế giới trong khoảnh khắc đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, địa phương 10 trượng vuông, đã biến thành khe núi địa hình phức tạp.

Hàm Quang Đại trận này, đích xác biến ảo khó lường.

Ngô Liệt vẻ mặt nghiêm nghị, ôm kiếm lẳng lặng chờ đợi mở màn.

Doanh Vô Kỵ cũng không nói nhảm với hắn, nhẹ nhàng gõ gõ thân kiếm, ý niệm truyền âm nói “Quyện Tử ca! hai ta cùng hợp lực, ta trốn đi biểu diễn ngự kiếm, làm thị hắn nha!”

Hàn Quyện trả lời lời ít ý nhiều “Được!”

Hắn cũng nhìn thấy Càn Vương Chung.

Biết Doanh Vô Kỵ phải che giấu thực lực mới có thể đem Doanh Vô Khuyết lừa gạt để giết.

Vì vậy, không có bất kỳ nghi ngờ.

Doanh Vô Kỵ "Người này không cần đánh chết, cũng không cần phế bỏ, để hắn mất đi lực đánh trả là được.

Hàn Quyện "Được!"

Bên ngoài có thể nhìn thấy tình huống Hàm Quang Đại trận.

Nhưng bên trong lại nhìn không thấy bên ngoài, chỉ có thể nghe rõ Hư đạo trưởng truyền âm mới có thể bắt đầu.

Một hơi thở.

Hai hơi thở.

Ba hơi thở.

Bắt đầu đi!

Thanh hư đạo trưởng âm thanh vang lên.

Ngô Liệt liền trực tiếp vọt tới, trong nháy mắt kiếm ra khỏi vỏ, liền nhấc lên một trận kiếm khí, thẳng đến Doanh Vô Kỵ mà đi.

Khai sơn liệt thạch, cả khe núi đều ầm ầm rung động.

Nhưng nó không chỉ là âm thanh

Lúc khe núi lay động, trên vách đá trống rỗng bạo khai bốn mươi chín đạo chân khí, dùng góc độ vô cùng quỷ dị chặt chẽ khóa về phía Doanh Vô Kỵ.

Đây là muốn đè lại Doanh Vô Kỵ mạnh mẽ chém ngang lưng!

Bên ngoài Hàm Quang Đại trận, tiếng kinh hô liên tiếp vang lên.

Nhất phẩm linh thai?

Ngô Liệt từ khi nào trở nên mạnh mẽ như vậy?

“Mới vừa vào sân lúc liền lặng lẽ bày ra bốn mươi chín đạo chân khí, lại có thể trong khoảnh khắc đồng thời nổ tung, còn có trình độ kiếm khí sắc bén, đích xác chỉ có nhất phẩm linh thai có thể làm được.”

Thiên Đàm Đan!

Triệu Ninh cũng nhíu mày, trong ánh mắt tràn ngập lo lắng.

Nàng không cho rằng Doanh Vô Kỵ sẽ thua.

Một chiêu này rất khó trốn.

Chương 662: Trốn thoát như đi dạo Chương 662: Trốn thoát như đi dạo

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng Doanh Vô Kỵ phối hợp với Hàn Quyện, hẳn là có thể trực tiếp bổ ra một lỗ hổng thoát đi.

Nhưng họ Cơ rõ ràng là có dự mưu, một Ngô Liệt đã khó giải quyết như thế, vậy những người còn lại thì sao?

Đúng lúc nàng lo lắng.

Trên sân bỗng nhiên vang lên một trận kinh hô.

Bởi vì Doanh Vô Kỵ đột nhiên hóa thành một đạo hư ảnh, trước khi bốn mươi chín đạo chân khí phong tỏa hắn, cũng đã thong dong rời đi, chân đạp bảy sao trực tiếp trốn ở trên vách đá.

Cái này…..”.

Bốn mươi chín đạo chân khí cực nhanh.

Sao hắn lại trốn thoát như đi dạo trong sân?

Thất Tinh Bộ!

Kỹ xảo Địa cấp khó học như vậy hắn cũng học?

Ngô Liệt hiển nhiên cũng không ngờ tới bước này, ngẩng đầu kinh ngạc liếc mắt nhìn Doanh Vô Kỵ một cái, trên chân lại không chậm trễ chút nào, trực tiếp giẫm lên vách đá vọt lên.

Với thực lực của hai bên, địa hình này không có nơi nào là tuyệt đối an toàn.

Chỉ là vách đá, bước lên không có bất kỳ khó khăn gì, mặc dù Doanh Vô Kỵ chân đạp Thất Tinh Bộ chạy nhanh hơn, cũng không có khả năng một mực trốn thoát.

Tuy nhiên.

Doanh Vô Kỵ cười thảm, trực tiếp ném bội kiếm ra.

Xem Ngự Kiếm Thuật của ta!

Một tiếng kiếm minh, trường kiếm lăng không bay ra.

Doanh Vô Kỵ làm bộ làm tịch làm một thủ thế.

Trong bội kiếm có một đạo hư ảnh xuất hiện, hóa thành bộ dáng Hàn Quyện, trực tiếp giơ kiếm lên.

Ngu xuẩn!

Ngô Liệt cười nhạo một tiếng, tiểu tử này không dám ngạnh kháng, chỉ muốn trốn ở địa phương an toàn, dựa vào chân khí giúp Kiếm Linh ngự kiếm.

Như vậy đích xác nhìn như an toàn, nhưng người cùng kiếm đều chia lìa, lại có thể phát huy bao nhiêu uy lực?

Lấy uy thế mạnh nhất chấn khai thanh kiếm này.

Lại thi triển bí pháp tiếp cận Doanh Vô Kỵ.

Phải giết!

Hắn không chần chờ, trực tiếp huy động chân khí toàn thân đâm thẳng vào Hàn Quyện kiếm.

Hai thanh kiếm chưa tiếp xúc, hắn đã dự đoán được kết quả.

Tuy nhiên.

Uỳnh!

Một cỗ cự lực truyền đến, hắn trực tiếp bay ngược, nặng nề ngã xuống đất.

Mạnh mẽ nuốt xuống mùi tanh ngọt trong miệng, hắn kinh hãi nhìn về phía Hàn Quyện.

Hắn mê man

Một kiếm linh dựa vào cái gì mạnh như vậy?

Chỉ là trong nháy mắt hoảng thần.

Hàn Quyện mặt không chút thay đổi xông xuống.

Ngô Liệt không dám chậm trễ, mạnh mẽ đè thương thế xuống, liền vung kiếm nghênh đón.

Oành!

Oành!

Oành!

Tiếng kiếm minh không dứt bên tai.

Hai người bất phân thắng bại, trong lúc nhất thời lại nhìn không ra ai mạnh ai yếu.

Nhưng chỉ có Ngô Liệt hãm sâu trong đó mới biết được nỗi khổ trong đó.

Hàn Quyện chỉ là một kiếm linh, ngay cả thân thể cũng không có, không có thân thể liền không lo lắng bị thương.

Đối với người khác mà nói kiếm chiêu không khác gì liều mạng, ở trong tay hắn tùy tiện liền có thể dùng.

Ngược lại mình khắp nơi đều bị cản trở.

Pháp thuật gì cũng vô dụng.

Ngay cả tinh thần công kích đánh vào linh thể Hàn Quyện cũng giống như kiến càng lay cây!

Người này, chẳng lẽ là lấy Tụ Thần tầng 13 được luyện thành kiếm linh?

Thật quá đáng!

Thật là quá đáng!

Theo thời gian, tất cả mọi người nhìn ra xu hướng suy tàn của Ngô Liệt.

Trận này muốn thắng, cũng chỉ có vòng qua Kiếm Linh, phế bỏ Doanh Vô Kỵ.

Nhưng thế công của Hàn Quyện quá mạnh, Ngô Liệt căn bản không thể rút thân ra.

Tấn công về mặt tinh thần là vô ích.

Nhất định phải làm bị thương thân kiếm của Hàn Quyện.

Nhưng hết lần này tới lần khác thân kiếm bọc một tầng chân khí hùng hậu đến từ Doanh Vô Kỵ, Ngô Liệt hốt hoảng tiếp chiêu căn bản là phá không ra.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán Ngô Liệt.

Tử cục!

Thật sự là tử cục!

Hắn buồn bực đến muốn hộc máu.

Ta ăn một viên Thiên Đàm đan, đốt thọ nguyên cả đời, chẳng lẽ chỉ có thể đạt được kết quả này?

Vậy thì có gì khác với tự tử?

Phá cục!

Ta muốn phá cục!

Bên ngoài Hàm Quang Đại trận, mọi người nhìn Ngô Liệt như thú khốn, lại nhìn Hàn Quyện liên tục ra sát chiêu.

Kẻ trước thủ đoạn đã xuất hết, lại không công mà lui.

Kẻ sau giống như tản bộ trong sân vắng, ngoại trừ kiếm chiêu cơ bản, ngay cả kỹ xảo ra dáng cũng luyến tiếc tế xuất.

Nhưng cục diện

Cũng không hề nghi ngờ nghiêng về một phía.

Mà chủ nhân Kiếm Linh, trốn ở một chỗ cách hơn trăm mét, liền bóng người cũng chả thấy đâu.

Tất cả mọi người đều choáng váng.

Nhất phẩm linh thai, cứ như vậy bị đánh?

Điên rồi!

Ngươi gọi đây là Kiếm Linh?

Doanh Vô Kỵ cũng choáng váng.

Trước đó không phải đã thương lượng cho ta biểu diễn ngự kiếm sao?

Kết quả tên ngốc này trực tiếp hiện thân, tự mình giơ kiếm lên đánh?

Ta đã tham gia một khóa học kéo dài một tháng về ngự kiếm.

Ngươi nói cái tư thế này ta rốt cục có làm hay không

Làm thì lại trông có vẻ giả giả, mọi người lại thấy khó xử

Không làm, thì cái xấu hổ đó ta cõng một mình

Sư phụ ngươi bảo ngươi toàn lực ứng phó, không được có nửa điểm lưu thủ, giúp ta đoạt được Hàm Quang kiếm?

Là cái này toàn lực ứng phó hả?

Shit!

Quyện Tử ca!

Ngươi tỉnh táo một chút.

Ngươi chỉ là một kiếm linh!

Ta thật sự rất xấu hổ!

Có rất nhiều người hiện diện.

Ngoại trừ Hàn Quyện và Ngô Liệt.

Cơ hồ tất cả mọi người đều dại ra.

Loại cục diện này bọn họ không hề nghĩ tới.

Vốn lúc Ngô Liệt bộc phát ra thực lực vượt xa bình thường, cũng đã vượt qua mong muốn của mọi người, vốn tưởng rằng Doanh Vô Kỵ sẽ thua với tốc độ ánh sáng.

Dù sao thực lực trên giấy của Doanh Vô Kỵ thật sự kém có chút xa.

Đã không phải một kiếm linh có thể bù đắp.

Kết quả kiếm linh này…..".

Mẹ nó căn bản không phải kiếm linh bình thường!

Kiếm linh khác đều là binh khí gia trì cường độ

Kiếm linh này trực tiếp cầm kiếm lên!

Hơn nữa kiếm pháp giống như gió táp mưa sa, hơn nữa còn là gió táp mưa sa phiêu hốt bất định, kiếm thế giống như là đàn chim theo gió tung bay trong gió núi, làm cho người ta căn bản sờ không được biến hóa của kiếm lộ.

Kiếm linh này.

Bản thân chính là một cao thủ am hiểu sử dụng kiếm.

Chương 663: Càng đánh càng chật vật Chương 663: Càng đánh càng chật vật

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngô Liệt vừa mới bắt đầu còn có thể cân sức ngang tài, đến cuối cùng càng đánh càng chật vật, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Ngay cả có một thân bản lĩnh, lại thế nào cũng không dùng được.

Bị đánh đến nghẹn khuất đến cực điểm.

Kiếm pháp kém quá xa.

Mấu chốt hơn là Hàn Quyện căn bản không có thân thể, trận tỷ thí này vốn không công bằng.

Đi chết đi!

Ngô Liệt thầm mắng một tiếng.

Vội vàng giơ kiếm ngăn cản, ánh mắt lơ đãng liếc Doanh Vô Kỵ một cái.

Ngay khi ánh mắt ngắn ngủi dời đi liền dính một vết thương ở phía sau

Mặc dù không nghiêm trọng.

Nhưng cũng da bong thịt tróc.

Ngô Liệt lại không nhíu mày một chút, nhìn Hàn Quyện liên tục xuất kiếm chiêu rồi lại vẻ mặt đạm nhiên, khí tức quanh thân trống rỗng tăng lên rất nhiều, thế công mỗi một kiếm cũng mạnh hơn gần gấp đôi.

Keng!

Keng!

Keng!

Tiếng kiếm kêu thê lương, nghe đến chua xót.

Tất cả mọi người đều biết, Ngô Liệt muốn liều mạng, loại chân khí này tiêu hao, nhiều nhất đủ sài trong 20 hơi thở.

Hắn hẳn là suy nghĩ cẩn thận.

Không thể phá được chiêu vậy thì trực tiếp lấy sức mạnh công kích thân kiếm!

Thế là miệng phun máu tươi vào kiếm

Trên mặt Ngô Liệt lại lộ ra nụ cười sáng lạn.

Bởi vì hắn cũng tạo thành ảnh hưởng không nhỏ đối với Hàn Quyện, chân khí phía trên thân kiếm cũng không giống như Bất Động Như Sơn lúc trước, cư nhiên mơ hồ có xu thế tán loạn.

Tuy vậy Hàn Quyện lại thần sắc như thường. Mặc cho chân khí tiêu tán từng chút một, thân kiếm bị chấn ra từng đợt gào thét.

Nhưng vẫn liên tục ra sát chiêu, tựa hồ dùng tiến công chính là phương thức phòng thủ tốt nhất.

Một hơi thở.

Hai hơi thở.

Ba hơi thở.

15 hơi thở.

Chân khí thân kiếm của Hàn Quyện vẫn chưa tan.

Ngược lại cánh tay cầm kiếm của Ngô Liệt khẽ run lên, lực đạo mỗi một kiếm không hề suy yếu, thậm chí càng ngày càng mãnh liệt, nhưng thế công lại càng ngày càng cứng ngắc.

Đây là kết quả tất yếu của việc sử dụng vũ lực.

Nhưng ngay khi tất cả mọi người cho rằng Ngô Liệt sắp bị kéo đến chết.

Ngô Liệt lại mạnh mẽ nghênh đón Hàn Quyện, tay trái như quạt hương bồ, hung hăng chộp lấy chuôi kiếm của hắn.

Ánh mắt Hàn Quyện ngưng tụ, đây là muốn đoạt kiếm?

Chỉ là đoạt kiếm như thế, chẳng phải là trung môn mở rộng sao?

Hắn không chút do dự, trực tiếp đâm thẳng về phía tim Ngô Liệt

Nhưng Ngô Liệt không ngăn cản.

Sau khi tim bị khóa trong tấn công.

Hắn vặn người một cái.

Dựa vào Trường kiếm để bảo vệ tính mạng, cứ như vậy bị hắn quăng đi

Tay trái vốn muốn cầm chuôi kiếm, cũng đột nhiên lăng không phóng đi.

“Lên!”

Từng đợt âm bạo vang lên ở xa xa.

Tất cả mọi người sửng sốt một chút, hắn muốn làm gì?

Giây tiếp theo.

Tất cả mọi người phản ứng lại.

Chiêu này có chút quen mắt, cái này không phải cùng vừa mới bắt đầu giống nhau, muốn làm thịt Doanh Vô Kỵ sao?

Hả?

Trên chiến trường hóa ra còn có Doanh Vô Kỵ?

Vừa rồi bọn họ đều hoảng hốt, cho rằng đây là cuộc chiến giữa Ngô Liệt và Hàn Quyện.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, có bốn mươi chín đạo chân khí tạo thành lồng giam, đã đột ngột từ mặt đất mọc lên, cực kỳ cường hãn, chỉ cần một đạo trói buộc, cũng tuyệt đối tránh không thoát.

Mà trường kiếm của hắn.

Tư thái lăng không bay đi cũng vô cùng bá đạo.

Binh Nhân cảnh trở xuống tất cả cao thủ căn bản không thể cứng rắn chống đỡ, chỉ cần cùng mũi kiếm chạm vào chỉ có thể bị xuyên qua thân.

Đây là cục tất sát.

Chỉ tiếc…..".

Trong lồng giam đó không có Doanh Vô Kỵ.

Ngay trong nháy mắt lồng giam chân khí sắp hình thành, hắn cũng đã đạp Thất tinh bộ chạy trốn.

Người này quá thận trọng.

Cho dù chỉ là quan chiến, cũng thời thời khắc khắc duy trì tính cảnh giác.

Không đúng!

Hắn không phải quan chiến.

Đối thủ chân chính của Ngô Liệt hình như là hắn, một ngự kiếm giả ti tiện.

Mọi người…..".

Ngô Liệt…..".

Keng

Trường kiếm thất bại, đâm thẳng vào vách đá, thế kiếm cực mạnh, ngay cả vách đá cũng không ngăn được, chuôi kiếm còn muốn đâm vào núi.

Doanh Vô Kỵ ở bên cạnh nhìn đến nghiến răng.

Cắm thật sâu!

Cái này nếu cắm ở trên người mình, còn không phải chết sao?

Ngô Liệt này, thực lực tổng hợp cũng không mạnh, thậm chí còn có chút lệch môn.

Nhưng chiêu này một kích trí mạng, cho dù Doanh Vô Khuyết tới, không chú ý cũng ăn phải thiệt thòi lớn.

Chỉ tiếc, phương thức bố trí lồng giam này tuy rằng bí mật, nhưng muốn chân khí lặng lẽ không một tiếng động bố trí xung quanh ta, vẫn có chút người ngốc nói mê.

Xoẹt!

Lúc thân kiếm chưa cắm vào núi.

Trường kiếm của Hàn Quyện cũng xuyên qua thân thể Ngô Liệt.

Ngay tại nơi ngực trái, cách trái tim không tới một ngón tay.

Chỉ cần Hàn Quyện nguyện ý, cắt ngang một chút, hoặc là ngoáy thân kiếm một chút, tim của hắn đã nát bét

Phù…..".

Ngô Liệt thất hồn lạc phách thở ra một hơi, sắc mặt đã tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi ào ạt rơi xuống.

Cả người chân khí cạn kiệt.

Loại cảm giác vô lực này làm cho hắn muốn phát điên, nhưng ngay cả khí lực để điên cuồng cũng không có.

Hắn chán nản lắc đầu: "Ta thua, ngươi giết ta đi!"

Xoẹt!

Lại là một tiếng kiếm xẹt qua da thịt.

Không cần giết người.

Hàn Quyện rút trường kiếm ra, linh thể hóa thành một đạo khói xanh chui vào trong thân kiếm, chợt trường kiếm hướng Doanh Vô Kỵ bay đi, không thiên vị trực tiếp chui vào trong vỏ kiếm.

Ngô Liệt ngồi phịch xuống đất.

Nghe tiếng bước chân chậm rãi đến gần.

Hắn ngẩng đầu, có chút kinh ngạc nói: "Ngươi không giết ta?"

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ, thản nhiên nói "Ta không giết kẻ yếu!"

Ngô Liệt hít vào một hơi khí lạnh "Phù…..".

Mọi người bên ngoài đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

Phù…..".

Vào lúc này.

Thanh hư đạo trưởng âm thanh vang lên "Sao lại không biết xấu hổ như vậy?

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hiện trường yên lặng trong chốc lát.

Thanh Hư đạo trưởng điều chỉnh tốt tâm tình, mới tuyên bố kết quả "Doanh Vô Kỵ thắng!

Chương 664: Tìm ai nói lý lẽ Chương 664: Tìm ai nói lý lẽ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mọi người…..”.

Con mẹ nó.

Nhìn Hàn Quyện và Ngô Liệt đánh nhau cả trận.

Kết quả Doanh Vô Kỵ thắng.

Cái này tìm ai nói lý lẽ đi?

Doanh Vô Kỵ u oán nhìn thoáng qua trường kiếm trong tay, nhịn không được mắng “Quyện Tử ca, con mẹ ngươi!

Khe núi trong trận biến mất vô tung, một lần nữa biến trở lại lôi đài 10 trượng vuông.

Hắn nhìn xung quanh một cái, gặp không ít ánh mắt khinh bỉ.

Gãi gãi đầu.

Giả vờ không thấy.

Lộ ra một bộ dáng tươi cười, lấy tư thái người thắng rời khỏi Hàm Quang Đại trận.

Ngô Liệt lảo đảo đứng dậy, nhìn lỗ máu trên ngực trái, cả người đều rơi vào mê mang.

Hắn thua rồi.

Thua gần 17 vạn lượng.

Thua chỉ còn lại ba năm thọ nguyên.

Cũng thua một lần cơ hội ít ỏi của Ngô quốc.

Hắn không biết mình rời khỏi Hàm Quang Đại trận như thế nào, chỉ nhớ rõ lúc mình trở lại chỗ ngồi, liền trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Thanh Hư đạo trưởng mặt không chút thay đổi đọc: “Trận tiếp theo, Hàn Lưu đấu với Hoàng Đốc!

Hàn Lưu cùng một kiếm khách không biết tên lần lượt tiến vào đại trận.

Lại một trận quyết đấu bắt đầu.

Doanh Vô Kỵ lúc này vừa mới trở lại chỗ ngồi của mình, quay đầu cười hì hì nhìn về phía Triệu Ninh “Điện hạ, ta trâu bò không?”

Triệu Ninh…..”.

Có một nói một.

Nàng còn rất cao hứng.

Tuy rằng nàng cũng cảm giác có chút mất mặt.

Nhưng cô thật không ngờ Hàn Quyện lại mạnh như vậy.

Tụ Thần tầng 13 ngưng tụ linh thai, hơn nữa còn đi theo con đường là linh tu, đã không thể dùng khái niệm tu luyện người thông thường để lý giải.

Muốn đánh bại Hàn Quyện.

Chỉ có hai cách.

Hoặc là dùng tinh thần siêu cường công kích, trực tiếp tạo thành thương tổn đối với Hàn Quyện.

Hoặc là dùng phương thức khác hủy diệt kiếm thân của Hàn Quyện.

Chỉ tiếc.

Hàn Quyện vốn chính là linh tu, chỉ bàn về tinh thần, ở trong thai thoái cảnh hiếm có địch thủ, muốn đả thương hắn chỉ sợ rất khó, đại khái sẽ kiến càng lay cây giống như Ngô Liệt tự rước lấy nhục.

Vậy.

Cũng chỉ có bắt đầu từ thân kiếm.

Triệu Ninh nhẹ giọng đáp: "Vô Kỵ, đừng quá lệ thuộc vào kiếm linh, hắn tuy mạnh nhưng cũng không phải không bị hóa giải"

Thánh phẩm linh thai Doanh Vô Khuyết thì không cần phải nói, ngay cả ta cũng có thể dựa vào đế thân đánh tan kiếm thân của hắn.

Còn có Cơ Tam Tích, dấu hiệu Cửu Viêm Tuyệt Mạch rèn thành, chính là ngưng tụ ra Cửu Viêm Chân Hỏa, đây là thần vật luyện khí, cũng sẽ tạo thành thương tổn cực lớn đối với thân kiếm.

Còn có rất nhiều pháp thuật, coi như không cách nào cùng Hàn Quyện cứng rắn, cũng có thể hạn chế hành động của hắn.

Đến lúc đó, huynh sẽ gặp nguy hiểm".

"Hàn Quyện năng lượng, vượt qua tưởng tượng của huynh, hắn hôm nay còn chưa dùng pháp thuật đâu!"

Triệu Ninh nghẹn một chút.

Hình như là vậy!

Hàn Quyện hôm nay đánh với Ngô Liệt, ngay cả pháp thuật cũng không có dùng.

Mà thân là đệ tử Thái Thượng Quan, càng là Tụ Thần tầng 13 ngưng tụ linh thai, am hiểu nhất hẳn là pháp thuật.

Cho dù thật sự gặp phải tình huống mình nói, người chịu thiệt cũng không có khả năng là Hàn Quyện.

Triệu Ninh nhịn không được mỉm cười: "Vậy kiếm chủ như huynh cũng thật thanh nhàn.

Doanh Vô Kỵ cười gật đầu, "Ngoại trừ có chút mất mặt, cũng không có chỗ xấu khác.

Triệu Ninh hỏi: "Vậy huynh sợ mất mặt sao?"

Doanh Vô Kỵ "Không sợ!"

Triệu Ninh…..".

Nhìn Doanh Vô Kỵ da mặt dày như vậy, nàng liền yên tâm.

Bởi vì ở trong lòng nàng, Doanh Vô Kỵ là văn nhân, không cần phải làm những thứ đánh đánh giết giết kia.

Nếu hắn bị thương.

Nàng sẽ đau lòng.

Với biểu hiện trước mắt của Hàn Quyện, chưa chắc thắng không lại Cơ Túc và Nam Cung Vũ.

Về phần hai trận sau.

Một hồi không giống có bộ dáng cao thủ.

Một trận khác đại khái là mình, Mễ Tinh Ly cùng Doanh Vô Khuyết thắng.

Tinh Ly không có khả năng thắng, nếu là mình, sẽ trực tiếp bỏ quyền nhận thua.

Nếu như là Doanh Vô Khuyết.

Nàng sẽ bảo Doanh Vô Kỵ trực tiếp nhận thua.

Không ai hiểu rõ sự khủng bố của Chuyên Húc đế hơn nàng, huống chi Doanh Vô Khuyết còn đột phá Luyện Tinh tầng 13.

Cứ thế đi.

Rất tốt.

Doanh Vô Kỵ lại nhìn bội kiếm của mình, trong lòng một trận châm chọc ai nói ta không sợ mất mặt, ai nói ta không sợ mất mặt?

Ý niệm truyền âm nói: "Quyện Tử ca, ngươi sao vậy? Đâm tên kia là xong việc, không cần kiếm linh hiện thân. Ngươi làm như vậy, ta rất mất mặt!

Giọng Hàn Quyện có chút bất đắc dĩ: "Trước kia luyện kiếm đều dùng tay cầm, mới vừa đi trên đường linh tu, trực tiếp lấy thân làm kiếm còn có chút không thuần thục. Sư phụ bảo ta toàn lực ứng phó, ta đây chỉ có thể toàn lực ứng phó.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Thật đúng là có chút đạo lý.

Kiếm pháp phức tạp như vậy.

Lý do này, hắn đồng ý.

Nhưng vẫn cảm giác có chút là lạ.

Chán đến chết.

Trận thứ hai kết thúc, Hàn Lưu thoải mái hạ Hoàng Đốc, trở thành đối thủ tiếp theo của Doanh Vô Kỵ.

Bất quá Doanh Vô Kỵ cũng không có đặc biệt để ý, dù sao cái này Hàn Lưu chỉ là nhị phẩm linh thai, duy nhất tương đối khó giải quyết chính là tên đó hai tay hai kiếm tương đối quỷ dị.

Chiêu chiêu đều vờn quanh người khác.

Hoàng Đốc bị đâm vào thắt lưng bên trái, chủ động nhận thua.

Không quan trọng.

Hàn Quyện sẽ ra tay.

Rất nhanh, Đại hội Kiếm Tiên ngày đầu tiên đã qua.

Ngoại trừ trận đầu có chút đáng xem, những trận khác đều có chút không có gì hay để nói.

Hoặc là gà mổ lẫn nhau.

Hoặc là cao thủ nghiêng về một phía nghiền ép.

Thấy người ta cứ ngủ gà ngủ gật.

Cũng may Thanh Hư đạo nhân thấy mặt trời sắp lặn, liền thu thập xong đồ đạc tan tầm.

Những người khác cũng đều nhao nhao tản đi, chờ ngày mai tiếp tục, dựa theo tiến độ này, riêng vòng thứ nhất có khi phải mất đến 8 ngày.

Doanh Vô Kỵ đứng dậy duỗi lưng một cái, chuẩn bị rời đi.

Lại phát hiện có một đám người đang nhìn chằm chằm mình, ánh mắt tương đối bất thiện.

Hắn cũng không hư, cười hướng bọn họ lắc lắc trường kiếm trong tay.

Đoàn người mất mặt, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, rồi đều tự tản đi.

Chương 665: Điện hạ, còn muốn tu luyện không? Chương 665: Điện hạ, còn muốn tu luyện không?

Người dịch: PrimeK Tohabong

Điện hạ, còn muốn tu luyện không?

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Triệu Ninh.

Uh!

Triệu Ninh gật gật đầu, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Mấy ngày nay nàng bế quan đích xác rất có thu hoạch, từ khi ngưng tụ nhất phẩm linh thai, năng lực lĩnh ngộ của nàng

tăng lên tới một giai đoạn mới, một ít pháp thuật cùng kỹ xảo phẩm cấp cao trước kia như xem hoa trong sương mù giờ đều có tiến bộ nhảy vọt.

Nhất là sau khi Chuyên Húc trở thành đế nhân, năng lực lĩnh ngộ tăng lên một bậc.

Trước kia muốn học lại học không được, ngắn ngủi hơn 10 ngày liền học được vài món.

Chỉ bất quá, nên tập được đều tập được, nghiễm nhiên đã tiến vào bình cảnh.

Triệu Kỵ vẫn yêu cầu nàng không ngừng tu luyện.

Không phải để tăng sức mạnh.

Mà là vì bỏ tạp niệm.

Ít nhất không thể trở thành nữ tử gầy yếu mặc cho tình cảm nam nữ trong miệng Triệu Kỵ bài bố.

Được rồi!

Doanh Vô Kỵ có chút tiếc nuối, phất phất tay với nàng, liền trực tiếp rời khỏi vương cung.

Sau đó quay đầu trốn vào Điện Tình Giáng.

Tìm Đường Đường.

……

Vô liêm sỉ!

Nực cười

Hàn Quyện này, thật sự là chết cũng không cho người ta sống yên ổn!

Túy Tiên Lâu.

Một đám thiên tài họ Cơ tức giận tràn đầy.

Chỉ là…

Không phải giận dữ.

Mà giống hoảng loạn hơn.

Biểu hiện của Hàn Quyện thật sự quá mạnh mẽ, mạnh đến mức khiến người ta khủng hoảng.

Ngô Liệt vì thắng, ngay cả Thiên Đàm Đan cũng dập đầu, làm cho linh thai mạnh mẽ cất cao đến trình độ nhất phẩm linh thai, kết quả dưới tay Hàn Quyện không có chút sức chống đỡ nào.

Phương diện này cố nhiên còn có cả việc Ngô Liệt gặp phải tình huống quá quỷ dị, dẫn đến nguyên nhân không thể nào xuống tay.

Nhưng tất cả mọi người đều không mù.

Sẽ không quy kết tất cả nguyên nhân thất bại cho Ngô Liệt.

Chính.

Vẫn là Hàn Quyện đủ mạnh!

Chỉ là kiếm pháp quỷ dị phiêu hốt rồi lại vô cùng sắc bén kia, cũng không phải người bình thường có thể chống đỡ.

Đổi lại là người khác.

Chưa chắc so với Ngô Liệt làm tốt hơn, ít nhất người ta một khắc cuối cùng phát động thế công, nếu không là Doanh Vô Kỵ quá cảnh giác, nếu không rất có thể đã đắc thủ.

Cho nên nói…..".

Tiếp theo làm sao bây giờ?

Mọi người nhìn về phía Hàn Lưu "Hàn Lưu, vòng tiếp theo ngươi đánh Doanh Vô Kỵ, có thể thắng sao?"

Sắc mặt Hàn Lưu có chút khó coi.

Hắn cũng là nhị phẩm linh thai vừa ngưng tụ, đã là cao thủ trẻ tuổi hiếm có trong tộc, vốn cho rằng ít nhất có thể cùng Doanh Vô Kỵ qua mấy chiêu, kết quả phát hiện ngay cả một kiếm linh cũng đánh không lại.

Hàn Quyện đã thành một linh thể.

Thoạt nhìn không nói một lời, cùng việc không có bộ dáng không có đầu óc gì.

Nhưng hoàn toàn chính là một cỗ máy giết chóc không có tình cảm.

Cái này…..".

Cái này cho dù cắn thuốc cũng đánh không lại!

Vốn Hàn Giả phái hắn tới là lấy mạng đánh nhau, từ đó vãn hồi địa vị gia tộc tràn ngập nguy cơ của Hàn Giả.

Vì vị trí của Hàn Vương.

Nên liều!

Nhưng nhìn biểu hiện của Hàn Quyện, bản thân Hàn Giả cũng buông tha, khiến hắn tận lực là tốt rồi, nhất định phải bảo trụ tính mạng.

Kiếm linh Hàn Quyện xuất hiện.

Nhất định sẽ làm cho tình cảnh của Hàn Giả họa vô đơn chí, nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào, không nên trả giá hy sinh không cần thiết.

Nhìn dáng vẻ Hàn Lưu, mọi người cũng hiểu ý gì.

Lại nhìn thoáng qua thiên tài Ngụy gia kia, thần sắc càng giống nhau như đúc.

Của cải hai nhà Ngụy Hàn đều rất dày.

Quân đội rất mạnh.

Nhưng có thể chính là ăn nhờ ở đậu, không có tự thành một quốc gia, huyết mạch bị hạn chế, cho nên ít sinh ra thiên tài đứng đầu.

Dựa vào bọn họ đả thương Doanh Vô Kỵ, chỉ sợ rất khó.

Còn Yến Quốc thì sao?

Mọi người lại nhìn về phía vị cao thủ Yến quốc kia, vẻ mặt ngưng trọng lắc đầu.

Công tử Túc, ngươi thấy thế nào?

Nam Cung Vũ nhìn về phía Cơ Túc.

Cơ Túc trầm ngâm một lát: "Tu vi của Ngô Liệt dù sao cũng là đốt cháy giai đoạn, tuy rằng thực lực cứng rắn không kém, nhưng còn xa mới đạt tới tiêu chuẩn thiên tài, bại bởi Hàn Quyện về tình có thể tha.

Với biểu hiện trước mắt của Hàn Quyện, ta có thể dễ dàng dùng Cửu Viêm Chân Hỏa để xử lý.

Mặc dù hắn thi triển pháp thuật đạo gia, ta cũng có nắm chắc đối phó.

Chỉ là…..". Còn có một Doanh Vô Kỵ.

Sau khi hồi sinh một lần.

Tính cách hắn trầm ổn không ít, đối đãi vấn đề cũng lý trí không ít.

Hàn Quyện cho hắn cảm giác không phải là không thể chiến thắng.

Nhưng mấu chốt là xử lý Hàn Quyện, đồng thời còn phải chém Doanh Vô Kỵ.

Chuyện này… rất khó làm.

Cơ Túc nhìn về phía Nam Cung Vũ: “Nam Cung huynh, ngươi thì sao?

Nam Cung Vũ vốn còn nghĩ, nếu Cơ Túc giả bộ, hắn cũng không ngại giả bộ.

Lại không nghĩ tới Cơ Túc nói chuyện đúng trọng tâm như vậy.

Suy nghĩ một chút, chỉ có thể nói một câu càng thêm đúng trọng tâm “Ta cũng vậy!

Cho nên nói, vậy làm sao bây giờ?

Mọi người nhìn nhau,

Vẻ mặt Cơ Túc bình tĩnh: “Không vội! Chờ người!”

Mọi người nghi hoặc: “Chờ người? Chờ ai?”

Vừa dứt lời.

Trong không khí liền trống rỗng xuất hiện một đạo hư ảnh.

Hư ảnh dần dần ngưng thực, biến thành một thân thể ngưng thực.

Tóc bạc phơ.

Đạo bào mộc mạc.

Xem ra tiên phong đạo cốt.

Cười nhạt ngồi trên ghế chủ vị “Nghe nói rượu và thức ăn Túy Tiên lâu là tuyệt nhất Giáng Thành, hiện tại xem ra đích xác không giả.

Nói rồi.

Liền bắt đầu động đũa.

Chương 666: 500 nghìn lượng Chương 666: 500 nghìn lượng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mọi người "Phù…..".

Thanh Hư đạo trưởng?

Họ biết.

Hàn Quyện dù sao cũng là đồ đệ của Thanh Hư đạo trưởng, nếu ông ta ra mặt ngăn cản…..".

Không đúng!

Hàn Quyện đã thành kiếm linh, hơn nữa thoạt nhìn bộ dáng như thế, quỷ biết hắn còn dư lại bao nhiêu linh trí, lấy danh nghĩa sư phụ chỉ sợ không làm được bao nhiêu chuyện.

Nhưng lui một vạn bước mà nói, cho dù Thanh Hư đạo trưởng không phải sư phụ của Hàn Quyện, đó cũng là chủ trì Đại hội Kiếm Tiên.

Trực tiếp cấm kiếm linh dự thi không được sao.

Nam Cung Vũ nhịn không được nói: "Tiền bối, chúng ta…..".

Thanh Hư đạo trưởng trực tiếp vươn ra năm ngón tay, ngắt lời nói: "500 nghìn lượng, thiếu miễn bàn!"

Nam Cung Vũ…..".

Cơ Túc…..".

Tất cả mọi người ở đây…..".

Đạo trưởng này.

Trong mắt chỉ có tiền!

500 nghìn lượng!

500 nghìn lượng tiền mặt, đủ để vét sạch quốc khố của một nước nhỏ.

Cho dù đối với đại quốc, cũng là một khoản chi không nhỏ.

Chia ra trên người mấy quốc gia, tất nhiên sẽ ít hơn một chút.

Nhưng vừa mới móc ra 100 vạn lượng a!

Hơn nữa Ngô Liệt đào thải quá nhanh, lại thiếu một kẻ coi tiền như rác.

Con mẹ nó cái này ai chịu nổi a?

Cơ Túc khẽ nhíu mày: "Có thể bớt một chút không?"

Không thể thiếu!

Thanh Hư đạo trưởng ôm đùi dê gặm hăng say, vẫy bàn tay bóng loáng "Dù nói thế nào, Hàn Quyện cũng từng là đồ đệ ruột của ta. Cho dù thành kiếm linh, ta làm sư phụ, cũng hy vọng hắn có thể trở thành kiếm linh lợi hại nhất.

Cấm hắn xuất hiện.

Đó chính là tai họa tiền đồ của hắn!

500 nghìn lượng không tính là nhiều.

Lão đạo không muốn thêm tiền, đã tính là khắc chế rồi!

Cái này…..".

Mọi người nhìn nhau,

Nhưng cuối cùng, vẫn không có ai mở miệng.

Thanh Hư đạo trưởng thấy thế, cũng không cưỡng cầu, vừa vặn ăn xong đùi dê, liền thả xương đùi dê đã gặm sạch sẽ xuống.

Cười nheo mắt nhìn mọi người: "Làm ăn nha, kiêng kị nhất chính là ép mua ép bán. lão đạo không ép cầu, chờ các ngươi suy nghĩ cẩn thận, tùy thời có thể tìm ta."

Bất quá vẫn khuyên các vị một câu.

Đồ nhi ta mặc dù thành kiếm linh, nhưng vẫn rất mạnh.

Hiện tại mặc dù là 500 nghìn lượng.

Nhưng chia đều cũng không có bao nhiêu tiền.

Cho nên nói suy nghĩ thật kỹ đi!

Nói rồi

Thân ảnh liền chậm rãi hư hóa, dần dần biến mất ở trong phòng.

Thuật di thân bậc này quả thực nghe rợn cả người.

Nhưng mọi người ở đây, hiển nhiên đã không còn hứng thú với pháp thuật.

500 nghìn lượng.

Phế bỏ một Hàn Quyện.

Có làm hay không?

Nếu như phế bỏ Hàn Quyện, Doanh Vô Kỵ chỉ dựa vào một Nhị phẩm Linh thai, quả quyết không có khả năng một đường thắng liên tiếp.

Chỉ là…..".

Hàn Lưu trực tiếp xoay người rời đi "Hàn gia không tham gia!"

Bây giờ chỉ còn lại năm người.

Mỗi nhà chính là 100 nghìn lượng.

Tiền lần trước, Hàn Giả vì không muốn ảnh hưởng tiêu cực đến mình, là từ trong kho tư nhân lấy ra.

Nhưng hiện tại, kho riêng của Hàn Giả đã không móc ra được nhiều tiền như vậy, nếu là đi từ sổ sách của Hàn gia, sẽ làm cho tình cảnh vốn không lạc quan của Hàn Giả họa vô đơn chí.

Hơn nữa mình chỉ là nhị phẩm linh thai, cho dù không có Hàn Quyện cũng không nhất định có thể thắng được Doanh Vô Kỵ.

Không đáng!

Hàn Lưu vừa đi.

Năm người chỉ còn lại bốn người.

100 nghìn lượng biến thành 125 ngàn lượng.

Áp lực tiền tài của Ngụy gia đột nhiên tăng lên, do dự một lát: "Ngụy gia cũng không tham dự!

Dứt lời, xoay người rời đi, của cải có dày hơn nữa cũng không phải vung ra như vậy

Bây giờ chỉ còn lại ba người.

Thiên tài Yến quốc do dự một chút, cũng thở dài một hơi rời đi.

Chỉ còn lại Cơ Túc và Nam Cung Vũ hai mặt nhìn nhau.

Một nhà 250 nghìn lượng.

Thật sự có chút khó khăn.

Nam Cung Vũ hỏi: "Công tử Túc, ngươi xem…..".

Cơ Túc hỏi ngược lại: "Ngươi cảm giác Viêm Quốc chúng ta có thể móc nổi sao?

Nam Cung Vũ…..".

Đúng vậy.

Đại chiến lần trước, Viêm Quốc đã tổn thương nguyên khí, quốc khố hoàn toàn trống rỗng.

Ngọc xà thịnh hành toàn bộ giới quý tộc Trung Nguyên.

Các đại vương thất đều không ngăn cản.

Duy chỉ có Viêm quốc vương thất cấm tất cả quý tộc trong nước mua ngọc xà, có thể thấy được đã nghèo khó đến mức nào.

Nam Cung Vũ có chút không cam lòng, nhưng cơ hội giết chết Nhị Thánh đang bày ra trước mắt…..".

Cơ Túc khoát tay áo: "Đừng nói nhị thánh, cho dù thắng, cũng bất quá là khôi phục được họ Cơ từ Chu thiên tử trở xuống; nhưng lần này móc ra 250 nghìn lượng, quốc khố của Viêm quốc trực tiếp sụp đổ."

Bên nào nặng bên nào nhẹ ta vẫn hiểu!

Huống chi cho dù có Hàn Quyện ở đây, ta cũng chưa chắc giết không được Doanh Vô Kỵ.

Những gì hắn nói là sự thật.

Có thể làm cho hắn kiêng kị chỉ có Hàn Quyện.

Nhưng nếu tàn nhẫn một chút, chưa chắc không thể mạo hiểm trọng thương, giết chết được Doanh Vô Kỵ.

Cơ hội không lớn.

Nhưng cũng tuyệt đối không nhỏ.

Hắn tin tưởng Cửu Viêm chân hỏa khủng bố, khắc chế không được kiếm linh, chẳng lẽ ta còn khắc chế không được kiếm thân sao?

Chắc chắn rồi.

Trong lòng vẫn không khỏi có chút bồn chồn.

Hắn đang chuẩn bị xoay người rời đi.

Nam Cung Vũ lại gọi hắn lại: "Công tử Túc! Viêm quốc các ngươi tính theo năm nhà, chỉ lấy 100 nghìn lượng. Còn lại bốn mươi vạn lượng, Chu vương thất ra! Như thế nào?

Bước chân Cơ Túc dừng lại một chút, vẻ mặt có chút do dự.

100 nghìn lượng.

Viêm Quốc chịu đựng được.

Doanh Vô Kỵ mất đi Hàn Quyện, cho dù là chó không răng, có hung tàn cũng không thể là đối thủ của mình.

Hắn đối với nhất phẩm linh thai cùng Cửu Viêm tuyệt mạch của mình có lòng tin.

Chỉ lấy 100 nghìn lượng là có thể chém Doanh Vô Kỵ, lấy được vị trí thủ lĩnh họ Cơ.

Rất kiếm lời.

Nhưng hắn vẫn do dự một chút: "Xem biểu hiện của Hàn Quyện trước đi, không vội!

Được!

Chương 667: Sự khủng hoảng của Chu vương thất Chương 667: Sự khủng hoảng của Chu vương thất

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nam Cung Vũ gật đầu, sau khi đưa mắt nhìn hắn rời đi, hắn mới chậm rãi ngồi xuống.

Hắn có chút phát run.

400 nghìn lượng.

Cộng thêm gần 170 nghìn lượng trước đó.

Đã tiếp cận cực hạn Chu vương thất trao quyền cho hắn.

Thậm chí những con số này, Chu vương thất đều không lấy nổi ra từng đấy tiền, nhất định phải đổi thêm tài nguyên tu luyện mà bọn họ tích góp từng tí trong hơn 1.000 năm.

Phù…..".

Nam Cung Vũ thở dài một hơi.

Cái gì liên minh họ Cơ?

Ta và ngươi vốn vô duyên.

Toàn bộ dựa vào Chu vương thất tiêu tiền.

Nhưng cũng là chuyện không có cách nào.

Thiên hạ này, không có bất kỳ người ngoài nào có thể hiểu được sự khủng hoảng của Chu vương thất.

Đại thế!

Nhị Thánh!

Đạo gia từ sau khi dung hợp học thuyết của Âm Dương gia, bói toán liền người sau giỏi hơn người trước

Muốn nghịch thiên cải mệnh.

Vậy chỉ có điên cuồng rải tiền.

……

Vòng đầu tiên diễn ra tổng cộng tám ngày.

Năm ngày cho vòng hai.

Ba ngày cho vòng ba.

Hai ngày cho vòng thứ tư.

Trận đấu càng ngày càng ít, nhưng tình hình chiến đấu cũng càng ngày càng kịch liệt.

Cao thủ so chiêu, cũng không đến mức chỉ trong chớp mắt đã phân thắng bại, một số người tuy rằng phẩm cấp linh thai không tính là đặc biệt cao, nhưng khi chiến đấu đã mơ hồ có phong phạm tông sư.

Linh thai phẩm cấp, là ưu thế tiên thiên.

Cao hơn một bậc, chính là chướng ngại khó có thể vượt qua.

Nhưng không đại diện cho tất cả.

Ngắn ngủn hơn 10 ngày, liền xuất hiện vài trường hợp dựa vào kỹ xảo chiến đấu khủng bố, mạnh mẽ vượt cấp phản sát.

Chỉ tiếc…..". Nhất phẩm linh thai không ở trong đó.

Hàn Quyện cũng không ở trong đó.

Liên tiếp bốn vòng.

Tất cả đều nghiêng về nghiền ép một phía.

Hàn, Ngụy, Yến, liên tiếp gãy kích trầm sa.

Biểu hiện thậm chí không bằng Ngô Liệt ở vòng thứ nhất.

Thái quá nhất chính là, vị thiên tài Yến quốc kia, căn bản không cùng Hàn Quyện triền đấu, ý đồ bằng vào thân pháp bắt Doanh Vô Kỵ, nhưng so với Thất Tinh Bộ vẫn là kém không ít.

Bất đắc dĩ chỉ có thể mạnh mẽ dùng pháp thuật đánh Hàn Quyện.

Sau đó bị Hàn Quyện lăng không vẽ mấy tấm phù giấy trực tiếp xé nát.

Một lúc.

Khiến cả Cung Trọng Lê đều sôi trào.

Không ít người đều chỉ trích Doanh Vô Kỵ chỉ biết dựa vào kiếm linh ăn cơm, căn bản không xứng tham gia Đại hội Kiếm Tiên.

Để cho loại cẩu tặc này có được Hàm Quang kiếm, quả thực chính là phung phí của trời.

Lên án công khai, sóng sau lớn hơn sóng trước

Thanh Hư đạo trưởng vẫn lù lù bất động, không thèm để ý tới chút nào.

Nhưng phép màu là vậy.

Chỉ cách một ngày.

Thanh Hư đạo trưởng liền thay đổi biểu hiện vân đạm phong khinh hôm qua, tiến hành nghiêm khắc chỉ trích hành vi vô sỉ của Doanh Vô Kỵ, mạnh mẽ tước đoạt quyền lợi lên võ đài của Kiếm Linh.

Mọi người đều thoải mái.

Ngoại trừ Lê vương thất.

Triệu Kỵ thiếu chút nữa không nhịn được lửa giận, trước mặt mọi người cùng Thanh Hư đạo trưởng sặc vài câu, nhưng Thanh Hư đạo trưởng biểu hiện vô cùng cường thế, cuối cùng vẫn hậm hực trong im lặng.

Người khác không biết tình huống của Hàn Quyện.

Thanh Hư đạo trưởng còn không biết sao?

Hàn Quyện căn bản không phải kiếm linh.

Tranh cãi không có lợi cho ai.

Lại kết thúc một ngày đại hội Kiếm Tiên.

Triệu Kỵ ở Điện Trọng Lê tức giận đến chống nạnh, ông ta cũng nghĩ không ra, một người xuất gia như thế nào lại trong mắt chỉ có tiền.

Thần sắc Triệu Ninh cũng không tốt lắm.

Tất cả kế hoạch lúc trước của bọn họ đều được thành lập dưới tình huống Doanh Vô Kỵ có Hàn Quyện trợ giúp.

Nhưng không ngờ, đến cuối cùng lại bị sư phụ của Hàn Quyện đâm sau lưng.

Thật sự là buồn cười!

Nàng nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, hít sâu một hơi nói: "Vô Kỵ! Nếu không…..". Bỏ cuộc đi?

Trận tiếp theo chính là Cơ Túc.

Trận tiếp theo 99% là Nam Cung Vũ.

Hai cái đều là nhất phẩm linh thai, một cái là Cửu Viêm Tuyệt Mạch, một cái là Hậu Thiên Thể Thổ Đức.

Chỉ bàn về chiến lực cá thể.

Triệu Ninh nắm chắc hơn bọn họ, nhưng cũng không dám khẳng định.

Doanh Vô Kỵ cũng rất ít khi trực tiếp động thủ với người khác, tuy rằng nghe nói thường xuyên lui tới Linh Vũ Thần Vực, nhưng vẫn đối với tỷ lệ thắng của mình im miệng không nói, có thể đã thấp đến khó có thể mở miệng đi!

Huống chi.

Trong hiện thực lấy mệnh đọ sức, cùng Linh Vũ Thần Vực vẫn có khác biệt nhất định.

Nàng cảm thấy, Doanh Vô Kỵ không có bất kỳ phần thắng nào.

Thay vì mạo hiểm lên võ đài, không bằng trực tiếp bỏ quyền.

Cũng không cần!

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay "Tuy rằng thực lực hai người này không yếu, nhưng ta chưa chắc nhất định sẽ thua.

Triệu Kỵ thần sắc có chút ngưng trọng "Vô Kỵ! không thể khinh thường, những người này đều là chạy tới giết ngươi, vạn nhất…"

Lời còn chưa dứt.

Thân ảnh Doanh Vô Kỵ liền hư không biến mất ở trước mắt hai người.

Ngay cả khí tức cũng biến mất.

Nhưng âm thanh của hắn lại gần trong gang tấc: "Nếu thật sự xảy ra vấn đề, ta liền chạy!

Triệu Kỵ…..".

Triệu Ninh…..".

Hai cha con nhìn nhau, rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

72 thuật Địa sát – Tàng Hình.

Pháp thuật ẩn nấp mạnh nhất đương thời.

Tuy rằng không biết Doanh Vô Kỵ học từ đâu, nhưng bọn họ vẫn luôn biết Doanh Vô Kỵ hiểu điều này, bằng không cũng không có khả năng ra vào Điện Tình Giáng nhiều lần như vậy.

Có nó ở đây.

Cho dù không thắng được, cũng rất khó bị thương.

Triệu Kỵ vỗ vỗ bả vai hắn: "Quyết định rồi?"

Doanh Vô Kỵ cười nói "Thử một lần, cũng không thể rời Hàn Quyện cái gì cũng không làm được.

Cũng tốt!

Triệu Kỵ gật gật đầu, suy tư một hồi lâu, từ trong ngực lấy ra một người gỗ nhét vào trong tay Doanh Vô Kỵ.

Chương 668: Bảo đảm cuối cùng Chương 668: Bảo đảm cuối cùng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Người gỗ này.

Là vật để ông ta thi triển thân ngoại hóa thân.

Trước Doanh Vô Kỵ đi An Ấp, ông ta để Doanh Vô Kỵ mang theo một lần, sau đó cũng không có phát sinh gì, liền lại thu trở về.

Lần này còn phải giao cho Doanh Vô Kỵ, coi như bảo đảm cuối cùng cho tính mạng con rể mình.

Có nó ở đây.

Ông ta mới an tâm.

Triệu Kỵ cười khoát tay áo "Đi xuống đi!"

Đa tạ phụ vương!

Doanh Vô Kỵ có chút cảm động, chắp tay liền cáo từ rời đi.

Khi trên đường đi.

Hắn nhịn không được truyền âm nói: "Quyện Tử ca, ta mẹ nó xem như đã hiểu, sách lược của sư phụ ngươi thật sâu! Để ngươi phát huy phách lối như vậy, trực tiếp chọc nhiều người tức giận, sau đó thu ngân lượng, rồi mượn cớ phê bình ta một trận.

Kỳ thật từ trận thứ hai, lúc antifan của mình bỗng nhiên nhiều lên đã nhận ra.

Chính là loại phương thức chọc nhiều người tức giận này.

Quyện Tử ca sớm muộn gì cũng bị ban.

Con mẹ nó.

Đúng là lừa gạt !

Tên mũi trâu Thanh Hư này, thật đúng là một tiểu thiên tài kiếm tiền.

Tiếng cười của Hàn Quyện có chút xấu hổ: “Bị huynh nhìn ra rồi…”

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng “Lương tâm ngươi sẽ không bị cắn dứt sao?”

Hàn Quyện gượng cười: “Chuyện này không có biện pháp, trong đạo quán của chúng ta, hơn trăm sư huynh đệ gào khóc đòi ăn, chỉ chờ một khoản tiền này tăng lên phẩm cấp linh thai thôi.

Mẹ nó!

Doanh Vô Kỵ tức giận: “Vậy Hàm Quang kiếm ta làm sao bây giờ? Các ngươi bồi thường Hàm Quang kiếm cho ta!”

Hàn Quyện trầm mặc trong chốc lát, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ rời khỏi ta, Doanh huynh sẽ không lấy được Hàm Quang kiếm?

Doanh Vô Kỵ trong lòng nhảy dựng “Ngươi có ý gì?”

Hàn Quyện cười nhạt nói: “Có nhiều thứ là giấu không được, thần binh lợi khí từ lúc sinh ra, nhất định phải ra khỏi vỏ giết địch, ở trong vỏ kiếm quá lâu, sẽ rỉ sét!”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Quả nhiên vẫn không thể đánh giá thấp những đạo sĩ này.

Tuy rằng trước mặt Hàn Quyện hắn từng vãi đậu thành binh một lần, nhưng thời gian khác thì không có biểu hiện gì.

Xem tình huống hiện tại, Hàn Quyện giống như rất tin tưởng thực lực của mình.

Hắn trầm ngâm một lát, hỏi: “Đây là ý của sư phụ ngươi, hay là ý của ngươi?”

Ta muốn làm cái gì, sư phụ ta không thể chi phối được!

Âm thanh Hàn Quyện vẫn lười biếng như trước: "Bất quá sư phụ ta cũng là ý tứ này, lần này chẳng qua ý kiến của chúng ta trùng hợp nhất trí mà thôi!"

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề "Ngươi không biết tình cảnh của ta, cũng đừng khuyên ta".

Đích xác không biết!

Hàn Quyện không phủ nhận, cảm ứng được đã ở trên xe ngựa, liền hóa thành một đạo hư ảnh từ trong thân kiếm chui ra.

Hắn nhìn Doanh Vô Kỵ trên đầu: "Nhưng ta biết Vọng Khí Thuật, ngược lại có thể nhìn ra một hai! hôm nay gông xiềng trên người Doanh huynh vô cùng hung hiểm, đây là lễ pháp thiên hạ, đây là lòng của quân vương."

Cho dù là trong tân luật, hay là trong chế độ cũ, đều không thể tránh khỏi gông xiềng.

Xiềng xích như thế.

Thánh chủ còn có thể biến hôn quân.

Gông xiềng này, hung hiểm dị thường.

Nhưng chưa chắc không thể hóa thành cơ duyên sau này.

Muốn thoát khỏi gông xiềng, chỉ có cách phá nó đi, hoặc là chờ để mình gày yếu rồi chui ra khỏi gông xiềng

Doanh huynh hiện giờ làm, chính là về sau.

Nếu Doanh huynh một lòng cầu an ổn, vậy vẫn là nên rút lui, không thể lấy nổi Hàm Quang kiếm.

Rời khỏi đại thế, nước chảy bèo trôi, không mất gì là một loại hạnh phúc.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Đạo sĩ này.

Hiểu được thật mẹ nó nhiều.

Hắn còn muốn hỏi vài câu.

Nhưng Hàn Quyện không đáp lời, im lặng đứng trong kiếm, giống như đang ngủ.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, đối với quan điểm của hắn cũng không hoàn toàn đồng ý.

Âm thầm phát triển có gì không tốt?

Không bại lộ quá nhiều thực lực.

Ta vẫn có thể đập nát sọ những tên chó này.

Tới Phủ Phò mã

Doanh Vô Kỵ nhảy xuống xe ngựa.

Nhưng ở cửa lại thấy được Công Tôn Lệ.

Hắn có chút kinh ngạc: "Công Tôn huynh, sao huynh không vào mà đứng đây chờ?

Công Tôn Lệ gãi đầu, có chút xấu hổ nói: "Muốn vào, Hoa Triều cô nương lại đuổi ta ra.

Doanh Vô Kỵ không khỏi cười cười.

Trong khoảng thời gian này, ý kiến của Hoa Triều đối với Công Tôn Lệ đích xác tương đối lớn.

Dù sao Doanh Vô Khuyết cũng làm động tác cắt cổ với mình trước mặt mọi người, tiểu lão đệ này vẫn chỉ có thể đi theo Doanh Vô Khuyết.

Hoa Triều có ý kiến bình thường.

Doanh Vô Kỵ cười cười "Đi thôi, vào nhà nói!"

Không cần!

Công Tôn Lệ lắc đầu: “Lần này cũng phụng mệnh tới, mang khẩu dụ của bệ hạ cho công tử ta sẽ đi.

Hả?

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, Lão Lưu manh này có thể nói gì với mình?

Hắn cười cười: “Nói đi không sao

Công Tôn Lệ hít sâu một hơi: “Bệ hạ nói, không cần thiết vì thứ không thuộc về mình mà khiến bản thân rơi vào nguy hiểm. Thân công tử nên tiếc thân, đại hội Kiếm Tiên lần này, dừng ở đây!”

Doanh Vô Kỵ nheo nheo mắt.

Hắn cũng quá rõ ràng ý nghĩ của Lão Lưu manh.

Lão Lưu manh không biết thực lực chân thật của mình, nhưng biết mình khẳng định đang giấu diếm, dù sao mẫu tộc cho nhiều thứ như vậy, cộng thêm Thiên Hồ Nhập Mộng vốn là một ảo cảnh thuật pháp cường đại.

Ở trong mắt Lão Lưu manh, Hàm Quang kiếm hẳn là của Doanh Vô Khuyết.

Mà chính mình.

Bất quá là công cụ của Càn quốc để hút máu Lê quốc.

Chuyện di dân xung quanh yêu mạch đã khiến Lão Lưu manh rất bất mãn.

Lão Lưu manh hẳn là không cho rằng mình có thể thắng được Doanh Vô Khuyết, nhưng nếu như mình tiếp tục tranh, khẳng định sẽ làm Lão Lưu manh càng thêm mất hứng.

Trước đây Doanh Vô Kỵ đã có không ít nghi ngờ.

Chính là mẫu tộc cùng Càn vương thất đến tột cùng là quan hệ như thế nào.

Nhưng bây giờ, hắn chắc chắn.

Ở trong mắt Lão Lưu manh, mẫu tộc mình cũng giống như mình, chính là một công cụ.

Chương 669: Khẩu dụ Càn Vương Chương 669: Khẩu dụ Càn Vương

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hiện tại công cụ đã mơ hồ có cảm giác mất khống chế, cho nên lão muốn một lần nữa khống chế chính mình.

Vậy không khống chế được thì sao?

Muốn giết ta sao?

Công Tôn Lệ thấy ánh mắt hắn âm lãnh, nhỏ giọng nhắc nhở: "Công tử?

Doanh Vô Kỵ cười cười "Đây là thảo luận, hay là kết luận?"

Công Tôn Lệ khẽ thở dài một hơi: "Đây là khẩu dụ!"

Khẩu dụ.

Chính là thông báo.

Chỉ sau hạ chỉ.

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo "Biết rồi, ngươi trở về đi!"

Công Tôn Lệ vội vàng hỏi: "Công tử đồng ý?"

Doanh Vô Kỵ cười lạnh một tiếng: "Bỏ hay không bỏ quyền, đây là chuyện của ta, ta thích bỏ thì bỏ, không thích bỏ thì không bỏ. Khẩu dụ Càn Vương, cũng muốn quản phò mã Lê quốc?"

Ngươi là sứ thần Càn quốc, truyền tin là công việc của ngươi, ta không trách ngươi.

Nhưng nếu ngươi khuyên ta, cũng đừng trách ta không nhận huynh đệ ngươi!"

Trong vẻ mặt Công Tôn Lệ hiện lên một tia thống khổ.

Giãy dụa hồi lâu.

Hắn khẽ thở dài một hơi.

Hướng Doanh Vô Kỵ vái một cái thật sâu "Công tử bảo trọng!"

Nói xong, xoay người rời đi.

Doanh Vô Kỵ đứng sừng sững tại chỗ thật lâu, ngực buồn bực đến không thở nổi.

Vừa rồi lúc Hàn Quyện nói với hắn, hắn chỉ cảm thấy "gông xiềng" là một khái niệm.

Nhưng bây giờ.

Hắn thiết thiết thực cảm giác được, gông xiềng này liền quấn ở trên người hắn.

Đây chính là vương triều.

Cho dù là chế độ nô lệ vương triều, hay là chế độ phong kiến vương triều, đều tránh không thoát.

Con người có thể hữu tình.

Nhưng chính trị luôn luôn tàn nhẫn.

Mẫu tộc của mình, nâng đỡ Lão Lưu manh leo lên thượng vị, kết quả cũng bất quá là công cụ thực hiện thống trị.

Ngô Đan tên này khờ khạo, tâm tư đơn thuần muốn chết, nhưng vẫn là bị cái gọi là gia quốc bức đến phản bội chính mình, một tên hơn 20 tuổi mà buổi tối gào khóc ở trên đường cái.

Triệu Kỵ đối tốt với mình, Triệu Ninh có tình cảm với mình.

Đó là sự thật.

Nhưng chỉ cần phát hiện mình lấy tài nguyên Lê quốc, đại khái xác suất cũng sẽ chĩa mũi kiếm vào mình, cho dù mình có cống hiến lớn với Lê quốc.

Doanh Vô Kỵ không muốn nghĩ như vậy.

Nhưng hắn dám khẳng định, Triệu Kỵ là một quân vương đủ tư cách, sẽ làm ra lựa chọn giống tất cả quân vương khác.

Giết?

Không hẳn.

Nhưng không giết cũng tuyệt đối không phải là bởi vì không nỡ giết, mà là bởi vì ném chuột vỡ bình.

Triệu Ninh…..".

Doanh Vô Kỵ cho rằng nàng sẽ không động sát tâm với mình, cho rằng nàng còn chưa trưởng thành thành quân chủ đủ tư cách trong mắt Triệu Kỵ.

Nhưng cuộc đời của nàng ngay từ đầu, đã bị giáo điều hoàng gia giáo huấn rằng phải đưa Lê quốc trở thành bá chủ thiên hạ, chính là tất cả ý nghĩa mà cuộc đời nàng được giao phó.

Trái tim của nàng, đã bị người ta khắc xuống một chữ "Lê".

Nàng cũng là một người đáng thương.

Bởi vì hầu hết mọi người đều tranh giành ngai vàng.

Mà nàng vừa sinh ra, liền nhất định phải trói buộc ở vị trí này.

Đổi lại là nàng.

Sẽ không động sát tâm với mình.

Cũng có lẽ sẽ không đuổi mình đi.

Nhưng từ thời điểm đó.

Hiềm khích nhất định sẽ sinh ra.

Hiềm khích này, không phải bởi vì không tín nhiệm.

Mà là bởi vì bả vai của nàng không có khả năng đồng thời gánh vác tình cảm cùng gánh nặng gia đình.

Lúc trước Doanh Vô Kỵ còn có tâm lý may mắn.

Nhưng hiện tại, biểu hiện của Lão Lưu manh lại càng ngày càng làm cho hắn bất an.

Lão Lưu manh chuyển giao đồ vật mẫu tộc, đối với mình là một cơ hội.

Đồng thời cũng là một cuộc giao dịch với ma quỷ.

Trong một thời gian ngắn.

Chính mình sẽ không phản bội Lão Lưu manh.

Nhưng một khi mình đối với Càn vương thất hại nhiều hơn lợi thì việc làm ăn này tất nhiên sẽ bại lộ.

Có lẽ ngay từ đầu Lão Lưu manh đã chờ mình phản bội.

Quyện Tử ca nói không sai.

Xiềng xích là dùng để giãy ra, không thể để mình trở nên gày yếu mà từ bên trong chui ra.

Hai tay gầy da bọc xương, còn có thể rút ra.

Còn cái đầu thì sao?

Nhưng Quyện Tử ca còn nói, gông xiềng này chưa chắc không thể hóa thành cơ duyên.

Chỉ là…..”. nó như thế nào mới có thể hóa thành cơ duyên đây?

Phù…..”.

Doanh Vô Kỵ thở ra một hơi, mấy ngày trước hắn còn cười nhạo Ngô Đan khóc như ngỗng kêu.

Kết quả quay đầu phát hiện, mình cũng là Ngô Đan.

Thế giới này rất lớn, chứa được thiên quân vạn mã, chứa được giang sơn cẩm tú.

Nhưng nó cũng rất nhỏ, không chứa được vài bộ não yêu đương đơn giản.

Hắn lắc đầu.

Vào Phủ Phò mã.

Vô Kỵ!

Hoa Triều rất nhanh nghênh đón: “Công Tôn Lệ đã nói gì với chàng? Không chọc giận chàng chứ?”

Doanh Vô Kỵ lắc đầu “Không có!’

Hoa Triều lo lắng nhìn nàng: “Nhưng chàng… thoạt nhìn rất tiều tụy!

Doanh Vô Kỵ cười cười “Không, chỉ là ngồi khô một ngày, mệt mỏi! Hoa Triều tỷ, nàng ôm ta ngủ một lát được không?”

Được!

……

Đêm khuya.

Điện Trọng Lê.

Triệu Ninh thành thật ngồi thiền, không dám có bất kỳ dị động gì.

Triệu Kỵ lẳng lặng phê duyệt công văn, bỗng nhiên toát ra một câu "Vô Kỵ làm ra được cái bừa tương đối khá, ở bên Vùng đất mới, một người có thể cày bằng năm người".

Lông mi Triệu Ninh run rẩy.

Chân khí trong cơ thể cũng chậm lại một lát.

Nhưng nhanh chóng trở lại bình thường.

Vẻ mặt nàng có chút ngưng trọng.

Sợ Triệu Kỵ mở miệng quát lớn.

Thần sắc Triệu Kỵ hơi trầm xuống, nhưng cũng không nói gì.

Chỉ là bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ có phải mình quá hà khắc với nàng hay không.

Trong sử sách ghi lại không ít dung chủ.

Trầm mê tửu sắc không thể tự thoát ra được.

Đó đều là ý chí không kiên định.

Ninh nhi tuy có chút mối tình đầu, nhưng ý chí lại tương đối kiên định, cho dù kém hơn nữa cũng không thể kém bọn họ chứ?

Huống chi, Doanh Vô Kỵ tuy rằng thiên tư xuất chúng, nhưng chỉ là một người trẻ tuổi xử trí theo cảm tính, còn lâu mới đạt được tâm kế của chính khách.

Chương 670: Những đứa trẻ ngoan Chương 670: Những đứa trẻ ngoan.

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cả hai đều là những đứa trẻ ngoan.

Cấm tuyệt tư tình của con cái có quá tàn nhẫn hay không?

Lựa chọn này, có phải sai rồi hay không?

Triệu Kỵ cũng không hiểu vấn đề này.

Chỉ chắp tay sau lưng đi ra ngoài điện.

Ngẩng đầu nhìn ngân hà đầy bầu trời đêm.

Bệ hạ!

Âm thanh Tào công công đột nhiên vang lên "Thanh Hư đạo trưởng cầu kiến!

Hả?

Triệu Kỵ nhướng mày, Đại hội Kiếm Tiên bắt đầu nhiều ngày như vậy, số lần lão đạo này trao đổi với hắn lại có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Một lần trước đó thông qua Truyền Tín Phù Câu thông báo ngày giờ.

Một lần mất toi 30 nghìn lượng.

Ngoài ra, không còn trao đổi gì khác.

Lúc này, lão đạo này tìm tới đây làm gì?

Khiến hắn lại đây đi!

Vâng!

Một lát sau.

Thanh Hư đạo trưởng bước nhanh tới.

Triệu Kỵ cười nghênh đón: "Đạo trưởng đêm khuya đến thăm, thật sự là làm sáng cả Điện Trọng Lê, chỉ là không biết đạo trưởng có chuyện gì?"

Thanh Hư đạo trưởng cười nói:: Bần đạo nơi này có một ván cược, không biết bệ hạ có hứng thú hay không.

Triệu Kỵ nhướng mày: "Ồ? Đạo trưởng vừa mới kiếm được một khoản tiền lớn, đã tới đặt cược với Cô?

Những lời này, không thiếu ý châm chọc.

Thanh Hư đạo trưởng lại giống như không nghe ra, chỉ cười hỏi: "Bệ hạ đánh cược sao?"

Triệu Kỵ nheo nheo mắt: "Đánh cuộc thế nào?"

Bệ hạ muốn nghe tiền đặt cược trước hay là muốn nghe tiền đặt cược trước?

Đặt cược!

Triệu Kỵ trả lời rất dứt khoát, hắn ngược lại là muốn nhìn xem, lão đạo sĩ này đến tột cùng muốn cái gì.

Thanh Hư đạo trưởng cười nói: "Đồn đãi nội tình Lê quốc phong phú, tàng thư bao hàm toàn diện, là đệ nhất thiên hạ. Lão đạo muốn, là muốn sao chép các bản tàng thư của Lê quốc!"

Cược này.

Nặng đô!

Nhưng không tính là thái quá.

Triệu Kỵ cười nhạt nói:: Không thành vấn đề, nhưng còn phải xem đạo trưởng có thể trả tiền đặt cược đồng giá hay không.

Thanh Hư đạo trưởng cười cười: "Bệ hạ cũng biết, lão đạo gần đây kiếm được chút ít tiền, cũng đủ để cho tất cả tiểu bối Thái Thượng Quan có tài nguyên tu luyện."

Hắn vươn ra hai ngón tay "Nhị phẩm linh thai trở lên, trăm tên đệ tử, nhập trú Cung Trọng Lê, thủ Đại Lê quốc pháp, nghe theo vương thất sai khiến. Chỉ cần Lê quốc không bức bọn hắn vi phạm đạo gia tôn, bọn hắn liền không thể tự mình rời đi!"

Triệu Kỵ…..".

Tim hắn kịch liệt đập vài cái.

Nhị phẩm Linh thai?

Hiện tại nhị phẩm linh thai không đáng giá như vậy sao?

100 nhị phẩm linh thai, giống như thần binh trời giáng, dùng tốt chống đỡ hơn mấy chục vạn đại quân tinh nhuệ!

Lão mũi trâu này, là đang lấy căn cơ Thái Thượng Quan đánh cược với mình!

Thanh Hư đạo trưởng hỏi: "Bệ hạ! Đánh cuộc không?"

Triệu Kỵ thần sắc thong dong, cười nhạt nói: "Trước tiên nói đánh cuộc cái gì đi!

Thanh Hư đạo trưởng cười cười, nhìn Triệu Kỵ ánh mắt, âm thanh vững vàng nói: "Ta cược bệ hạ tuổi già u mê, đố kỵ hiền tài, sẽ bởi vì có tâm tư hẹp hòi, chôn vùi Thiên triều thượng quốc Nhân tộc!"

Triệu Kỵ "???

Một lúc.

Toàn bộ Điện Trọng Lê đều tràn ngập khí tức túc sát.

Nói thế.

Là không để Lê Quốc vào mắt?

Triệu Kỵ quanh thân sát ý vô hạn.

Mà Thanh Hư đạo trưởng lại tươi cười thong dong, phảng phất nói một chuyện bé nhỏ không đáng kể.

……

Tuổi già u mê?

Ghen tị hiền tài?

Tâm tư hẹp hòi?

Chôn vùi Thiên triều thượng quốc Nhân tộc?

Triệu Kỵ sống hơn 50 năm, còn chưa từng nghe qua đánh giá như vậy.

Lúc còn trẻ, có đại thần cho rằng ông ta chỉ hiểu tu luyện, không hiểu chính vụ, không xứng làm thái tử.

Lúc lớn tuổi, có đại thần cho rằng ông ta không quả quyết, làm cho dân chúng Đất Triệu sống quá thoải mái, làm cho sản lượng lương thực của Đất Triệu giảm xuống.

Càng về sau, một đám đại thần muốn ủng hộ Bình Lăng Quân làm thái tử, chỉ trích ông ta chuyên quyền độc đoán, đối với công tử có năng lực chẳng quan tâm, lại đem tất cả trọng chú đều áp vào trên người một đứa nhỏ.

Ông ta ta bị buộc tội rất nhiều.

Nhưng chưa từng có người nói ông ta u mê, càng không có người nói ông ta đố kỵ hiền tài!

Còn nữa!

Như thế nào là quân vương có tâm tư hẹp hòi?

Đã là quân vương, mỗi lời nói cử chỉ đều đại biểu cho cả quốc gia!

Sở dục của Cô, chính là sở dục của toàn bộ Lê quốc.

Nếu người khác nói những lời này.

Căn bản sẽ không sống đến 10 hơi thở.

Nhưng người trước mắt này, là quan chủ của Thái Thượng Quan, càng là thủ tịch đại đệ tử của Đạo Thánh tọa hạ hiện giờ.

Triệu Kỵ sẽ không giết lão nhưng lại làm cho lửa giận của ông ta càng sâu!

Cô không hơn thiên cổ nhất đế.

Nhưng, ít nhất cũng coi như một minh chủ.

Tại vị mấy chục năm chính thông nhân hòa, mặc dù Ngụy Hàn đều mang quỷ thai, cũng chưa từng gây ra đại loạn.

Dựa vào cái gì nói cô là hôn quân?

Ánh mắt Triệu Kỵ hơi lạnh, nụ cười cũng rất sáng lạn: "Ồ? Đạo trưởng có biết mình đang nói gì không?"

Thanh Hư đạo trưởng cười nói: "Tự nhiên biết!"

Nụ cười của Triệu Kỵ chậm lại, lại hỏi: "Đạo trưởng kia có biết đây là nơi nào không?

Thanh Hư đạo trưởng tiếp tục gật đầu: "Biết!"

Triệu Kỵ đi về phía trước nửa bước: "Vậy đạo trưởng nghe nói cô đã làm một ít chuyện thiên nộ nhân oán?"

Không!

Thanh Hư đạo trưởng cười nheo mắt nói, hắn thần sắc thoải mái, phảng phất căn bản không có ý thức được mình đã nói có bao nhiêu ác độc.

Trong ánh mắt Triệu Kỵ hiện lên một tia lãnh ý: "Nếu đạo trưởng cái gì cũng không biết, lại vì sao ở Điện Trọng Lê, sao lại đối với Lê vương làm ra như vậy chỉ trích?"

Bệ hạ hiểu lầm rồi!

Lão đạo tự nhiên biết bệ hạ chính là một đời minh quân, nếu là đánh cuộc, nếu ta đánh cuộc bệ hạ trước đó chưa từng làm chuyện hiền minh, bệ hạ cũng sẽ không đánh cuộc với ta.

Chẳng bằng đánh cược cái gì liếc mắt một cái sẽ thua.

Bằng không, lão đạo chỉ là nhàn vân dã hạc, như thế nào mới có thể lừa được bệ hạ đến đánh cuộc?"

Triệu Kỵ lâm vào trầm mặc ngắn ngủi.

Chương 671: Ván cược nặng đô Chương 671: Ván cược nặng đô

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lão đạo này nói thật đúng là có đạo lý.

Thiên hạ này cơ bản không có thứ gì có thể qua mắt được ông ta

Suy cho cùng trên trăm Đệ tử Đạo gia nhị phẩm linh thai.

Cho dù Chu vương thất trở về thời cường thịnh, cũng sẽ thèm thuồng vô cùng chứ?

Chỉ là…..".

Cô khi nào lộ ra dấu hiệu hôn quân?

Hay là nói lão đạo sĩ đây là muốn tự thua cuộc dâng lên cho Cô?

Tuổi già u mê…..".

Ghen ghét tài năng…..".

Triệu Kỵ nhíu mày, nhưng lãnh ý trong ánh mắt đã biến mất.

Đây chỉ là đánh cuộc, cho dù ẩn chứa ý tứ trào phúng vô tận, nhưng cũng không phải chỉ trích mình của hiện tại.

Nếu là lại tức giận, liền có vẻ quá hẹp hòi.

Hắn nhìn về phía Thanh Hư đạo trưởng, cười như không cười nói: "Đạo trưởng đây chính là tính ra cái gì?

Thanh Hư đạo trưởng không trực tiếp trả lời: "Đương nhiên là đã tính rồi, bói toán chi học huyền diệu khó giải thích, không thể không tin cũng không thể hoàn toàn tin, ngay cả cái gọi là đại thế, cũng không phải là thứ nhất định có thể thành.

Bệ hạ nếu không tin bần đạo, cũng không cần lo lắng, mở rộng tiếp nhận đệ tử Đạo gia là được.

Nếu bệ hạ tin bần đạo, lão đạo lại càng không thể nói, nói quá rõ ràng, bệ hạ không cược với ta thì làm sao bây giờ?"

Triệu Kỵ nhịn không được cười ha ha: "Đạo trưởng thật đúng là một diệu nhân!

Diệu nhân không dám nhận! Bần đạo chẳng qua là dân cờ bạc tham tiền mà thôi!

Thanh Hư đạo trưởng cười xua tay, ngôn ngữ thúc giục nói: "Bệ hạ đã có lời sảng khoái, đánh cuộc này, bệ hạ có tiếp hay không?"

Triệu Kỵ…..".

Đương nhiên muốn nhận!

Nào có đạo lý đưa tới cửa trăm thiên tài không mà cần?

Bất quá trước khi tiếp, Triệu Kỵ rất muốn hỏi một chút, "Hiền năng" trong "đố kỵ hiền tài" này đến tột cùng là ai?

Vị hiền năng này, có phải là người đặt nền móng cho "Thiên triều thượng quốc Nhân tộc" hay không!

Nhưng ông ta không thể hỏi.

Bởi vì ông ta rất rõ ràng Thanh Hư đạo trưởng chỉ là ai!

Chính mình chỉ còn sống được hơn hai năm, gặp qua thần tử hiền năng Thiên triều thượng quốc Nhân tộc chỉ có một!

Nếu biết rõ còn cố hỏi, khí thế sẽ rơi vào hạ phong.

Cô sẽ đố kỵ hiền tài?

Nếu lão ta nói đúng, Doanh Vô Kỵ thật sự là thần tử hiền năng, Cô lại vì sao phải ghen tị hắn?

Đứa nhỏ này là con rể yêu của cô, cô so với quân phụ thân sinh của hắn đối với hắn tốt hơn một vạn lần.

Lại há có thể bởi vì tâm tư quân vương chôn vùi cục diện tốt đẹp?

Đánh cuộc!

Triệu Kỵ thản nhiên cười nói: "Không nghĩ tới đạo trưởng vì đưa đệ tử vào triều làm sĩ, lại nghĩ tới loại phương pháp thần kỳ này, cô thật sự bội phục!

Đạo trưởng!

Nghe nói đạo môn có huyền pháp, có thể lấy hồn để thực hiện khế ước.

Không bằng dùng cái này đi ra, miễn cho đạo trưởng lo lắng.

Thanh Hư đạo trưởng cười xua tay: "Chỉ là mấy quyển tàng thư, mấy đệ tử, còn phải dùng cái này làm vi mạt huyền pháp?

Bệ hạ chính là vua của một nước, sao có thể vì mấy quyển tàng thư mà bôi nhọ tên sau lưng?

Đại thế đoán không ra, càng nên chú ý thuận theo tự nhiên.

Nếu là uy hiếp, ngược lại không đẹp.

Triệu Kỵ khẽ gật đầu.

Thanh Hư đạo trưởng "Nếu đánh cuộc đã thành, bần đạo xin cáo lui!"

Lão chắp tay.

Xoay người rời đi.

Tay áo đón gió, đạo bào tung bay, cộng thêm mái tóc dài trắng như tuyết theo gió mà động, thoạt nhìn vô cùng tiêu sái

thoải mái.

Nếu không biết lão ta vừa tống tiền 1.500 nghìn lượng.

Khẳng định cho rằng hắn là một lão thần tiên đắc đạo.

Đạo sĩ này!

Triệu Kỵ lắc đầu.

Ông ta đương nhiên không cảm thấy Thanh Hư đạo trưởng đây là muốn mượn cơ hội đem đệ tử Đạo gia đưa tới Lê quốc.

Bởi vì đệ tử Đạo gia đã quy ẩn trăm năm, có lẽ sẽ rời núi đi khắp nơi.

Những đạo sĩ này.

Một đám ngoài miệng nói vô vi.

Nhưng khi làm việc, người sau so với người trước cay độc hơn.

Giống như Hàn Quyện, bất chấp sai lầm to lớn của thiên hạ, cứng rắn dập Bia Mục Dã hết lần này tới lần khác.

Vô vi, mà không chỗ nào không làm.

Những đạo sĩ này mỗi người đều có đại chí khí đại hoài bão, tuyệt đối sẽ không đóng gói bán cho một nước chư hầu nào đó.

Lão đạo này, tuyệt đối không phải tặng.

Ông ta thật sự cho rằng, tình huống mình đánh cược rất có thể phát sinh.

Nhưng mà…

Triệu Kỵ là thật cảm giác người này thật sự không đơn giản

Hơn trăm nhị phẩm linh thai

Tuổi già u mê.

Ghen tị với hiền tài.

Ông đang đùa gì vậy?

Bất quá Thanh Hư đạo trưởng hôm nay rất nhiều lời đâm vào trong tâm khảm của ông ta.

Theo như lời lão đạo trưởng, Đại Lê rất có khả năng trở thành Thiên triều thượng quốc Nhân tộc, đánh giá như thế tuyệt đối không phải đánh giá một nước chư hầu, thậm chí ngay cả Đại Chu thống nhất thiên hạ năm đó cũng không xứng.

Nói thế

Lê quốc tiền đồ vô lượng!

Quẻ tượng đạo gia từ trước đến nay tinh chuẩn, tuy nói đại thế đoán không ra, bọn họ lại chưa từng lệch khỏi quỹ đạo quá nhiều.

Nếu Doanh Vô Kỵ thật sự là thần tử hiền năng, chính mình đề phòng với hắn thì chẳng phải là đẩy Thiên triều thượng quốc ra xa?

Chỉ là…

Quẻ tượng này có thể đánh cược sao?

Đánh cuộc bên ngoài, đánh cuộc chính là căn cơ của Đạo gia.

Đánh cuộc bên trong, đánh cuộc chính là căn cơ Lê quốc.

Triệu Kỵ trầm tư thật lâu, lắc đầu, về tới trong điện.

Lúc này.

Triệu Ninh còn đang khoanh chân đả tọa, hai mắt nàng nhắm chặt, hơi thở đều đều, tựa hồ tâm tính rất vững vàng.

Chỉ là…

Đứa nhỏ này đang nghe lén

Triệu Kỵ nhịn không được lắc đầu "Nếu đã đến bình cảnh, vậy đừng miễn cưỡng tự mình tu luyện".

Triệu Ninh lúc này mới mở mắt: "Vâng!"

Triệu Kỵ đánh giá nàng từ trên xuống dưới, cười hỏi: "Vừa rồi lão đạo sĩ đánh cuộc, con thấy thế nào?

Cái này…..".

Chương 672: Bồi dưỡng thành hùng chủ chân chính Chương 672: Bồi dưỡng thành hùng chủ chân chính

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh do dự một chút, vốn định nói mình một mực tu luyện, hai tai không nghe thấy chuyện ngoài cửa sổ.

Nhưng nghĩ đến phụ vương chính là Triệu gia đệ nhất cao thủ, khoảng cách thành thánh cũng chỉ còn cách 1 bước, chính mình sở hữu công pháp pháp thuật đều là ông ta dạy, khẳng định là nhìn ra một ít manh mối.

Liền chỉ có thể nói: "Nhi thần cảm thấy lão đạo kia dám đưa ra đánh cuộc này, tất nhiên là có nắm chắc. Chỉ là lão ta chỉ hiểu Bặc Thiêm, lại không hiểu phụ vương. Chuyện đố kỵ hiền tài, phụ vương làm sao có thể làm được?

Triệu Kỵ từ chối cho ý kiến: "Vậy con cho rằng hiền năng trong miệng lão ta là ai?"

Triệu Ninh không cần nghĩ ngợi "Tất nhiên là Vô Kỵ!"

Sự thẳng thắn của nàng.

Khiến Triệu Kỵ rất hài lòng.

Đây cũng là chỗ ông ta hài lòng nhất với lần luân phiên cũ mới tại Lê quốc này.

Ông ta muốn thế.

Là bồi dưỡng Triệu Ninh thành hùng chủ chân chính.

Hùng chủ bực này, không nên vì phỏng đoán quân ý mà trở nên nơm nớp lo sợ.

Tốt lắm.

Triệu Kỵ lại hỏi: "Vậy con nói, đố kỵ của quân vương trong miệng lão ta đến tột cùng là cái gì? Đã là quân vương, tại sao đố kỵ?"

Triệu Ninh trầm mặc trong chốc lát, vẻ mặt có chút do dự, nhưng vẫn hít sâu một hơi nói: "Nhi thần cho rằng, lợi ích của quân vương và quốc gia cũng không phải hoàn toàn nhất trí."

Bộ phận nhất trí kia bộ phận, phàm là một người đủ tư cách quân vương, đều phải đạt được.

Phần không nhất trí, chính là dục vọng cá nhân của quân vương.

Trong mắt nhi thần, đây là sự khác biệt giữa thống trị và quản lý.

Ánh mắt Triệu Kỵ sáng lên, ông ta không nghĩ tới câu trả lời của Triệu Ninh lại có chút mới mẻ độc đáo.

Sự khác biệt giữa quản lý và thống trị

Cách nói này.

Triệu Kỵ rất tán thành.

Nhưng cách nói này, cũng không thể dễ dàng thực hiện.

Nếu không có quân vương tuyệt đối thống trị, làm sao có thể quản lý tốt thiên hạ?

Biên giới của hai từ này thật sự quá khó xác định.

Triệu Kỵ nghĩ nghĩ lại hỏi: "Vậy con cho rằng, trong miệng lão ta thì ghen tỵ với hiện tài, cụ thể đến tột cùng là chuyện gì?"

Triệu Ninh có chút khó xử, nhưng vẫn nói: "Nếu kết hợp trước sau, hẳn là phụ vương đề phòng Vô Kỵ?"

Lúc nàng nói những lời này, cẩn thận quan sát vẻ mặt của Triệu Kỵ.

Xác nhận ông ta không tức giận, mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Kỵ như cười như không nhìn nàng "Vậy con cảm thấy có nên đề phòng hay không?

Triệu Ninh chắp tay thở dài: "Vấn đề này, nhi thần không có quyền đáp lại!"

Vấn đề này quá nhạy cảm.

Bởi vì vấn đề này, nàng đã bị Triệu Kỵ răn dạy vài trận.

Có lần lúc tu luyện, bởi vì tâm tư hỗn độn, thậm chí bị nhốt trong thạch thất quỳ một ngày một đêm.

Hơn nữa

Nàng quả thật cho rằng, liên quan đến vấn đề Doanh Vô Kỵ, hiện tại chính mình không có được phán đoán khách quan.

Nàng không kiềm chế được suy nghĩ theo hướng tốt đẹp.

Nhưng điều này đối với Lê quốc là một chuyện rất nguy hiểm.

Cũng chính là phần ý thức trách nhiệm đối với quốc gia này, nàng mới miễn cưỡng nguyện ý tiếp nhận quy huấn của Triệu Kỵ.

Điện Trọng Lê trầm mặc thật lâu.

Hai cha con đều không nói gì.

Không biết qua bao lâu.

Triệu Kỵ xoay người, cười hỏi một vấn đề không liên quan "Con cảm thấy Doanh Vô Kỵ cùng con so sánh, học vấn như thế nào?"

Triệu Ninh nghiêm túc nói: "Vô Kỵ mặc dù không có tự mình xử lý qua chính vụ, nhưng tầm mắt học vấn, đều mạnh hơn nhi thần!"

Triệu Kỵ gật gật đầu: "Sau đại hội Kiếm Tiên, con trở về vị trí giám quốc, địa điểm làm việc từ Điện Tình Giáng của con chuyển đến Điện Trọng Lê, Doanh Vô Kỵ làm Thái phó Thái tử!"

Cái gì?

Triệu Ninh đột nhiên ngẩng đầu.

Thái phó Thái tử, chính là sư phụ của Thái tử.

Tuy rằng quản chế hiện giờ của Đại Lê, đã thành hư chức, nhưng vẫn có địa vị tương đối cao.

Đó chưa phải là vấn đề.

Mấu chốt là chức vị này mỗi ngày đều phải làm bạn bên cạnh Thái tử, có thời gian còn phải hỗ trợ xử lý chính vụ.

Phụ vương không phải không muốn ta bị hắn ảnh hưởng tâm trí sao?

Triệu Kỵ nhíu mày "Như thế nào, ngại Doanh Vô Kỵ không có tư cách làm thày giáo của con?

Không không không!

Chương 673: Động phòng hoa chúc

Triệu Ninh vội vàng lắc đầu, một câu "Đa tạ phụ vương" thiếu chút nữa nói ra khỏi miệng.

Nhưng vẫn nuốt trở lại.

Đa tạcái gì?

Tạ phụ vương trả Vô Kỵ lại cho ta sao?

Lời này nếu vừa ra khỏi miệng, lúc này thu hồi biến thành "Nhi thần nghe phụ vương sắp xếp!

Triệu Kỵ khoát tay áo: "Đi xuống nghỉ ngơi đi, thắng thêm hai trận nữa, con liền có thể gặp được Mễ Tinh Ly, ngàn vạn lần không thể khinh thường!"

Vâng!

Triệu Ninh hành lễ, thoải mái rời khỏi Điện Trọng Lê.

Triệu Kỵ nhìn bóng lưng nàng rời đi, vẻ mặt có chút phức tạp, không biết mình làm đúng hay không.

Nhưng chớp mắt, nghi ngờ này liền bỏ đi.

Lão đạo sĩ kia.

Nói cô Tuổi già u mê.

Cô chỉ còn hơn hai năm để sống.

Tuy rằng thoạt nhìn không già, nhưng cũng phải trả giá đắt cho việc Nhiên huyết.

Chắc là già rồi nhỉ?

Ngươi nói cô như vậy.

Cũng đừng trách cô phản nghịch một phen.

Ánh mắt cô.

Khi nào xảy ra sai lầm?

Nói Doanh Vô Kỵ dễ bị tình cảm chi phối, hắn chính là loại người bị tình cảm chi phối.

Cần gì phải đi trên băng mỏng, lo lắng tình huống vốn không có khả năng tồn tại.

Lấy ánh mắt cô.

Thậm chí có thể nhìn ra Doanh Vô Kỵ còn đang giấu vụng, hơn nữa còn giấu không ít.

Nhưng cũng chỉ là một ít pháp thuật mà thôi.

Ngay cả ngọc bội tiến vào Linh Vũ Thần Vực cũng là cô cho hắn.

Cô sợ hắn trốn sao?

Hắn có thể giấu được bao nhiêu?

Chẳng lẽ hắn cất giấu linh thai Nhị Thánh phẩm, Chuyên Húc đế thân giống Doanh Vô Khuyết?

Chẳng lẽ hắn cất giấu một cỗ năng lực trong nháy mắt ngầm chiếm Lê quốc, chim Cưu chiếm tổ chim khách?

Đùa à.

Tặng không trăm tên đạo gia thiên tài.

Cô chấp hết!

Cược đi!

Cược đi!

Cược đi!

……

Chương 673: Động phòng hoa chúc

Người dịch: PrimeK Tohabong

……

Triệu Ninh tâm tình đặc biệt thoải mái, ở trên xe ngựa về Điện Tình Giáng, thậm chí ngâm nga khúc nhạc.

Chính là lúc nàng chú ý tới Doanh Vô Kỵ, hắn biên soạn khúc đầu tiên

Đến tiểu viện mình ở.

Vừa vặn ngâm nga đến "Hắn nói động phòng hoa chúc"…..".

Bước chân nàng vô thức dừng một chút.

Hỏng rồi!

Chính mình nhiều ngày không trở về Điện Tình Giáng.

Vô Kỵ khẳng định hắn coi nơi này là nhà của mình.

Bọn họ sẽ không động phòng hoa chúc chứ?

Triệu Ninh nhớ lại cảnh tượng đêm giao thừa, nhất thời có chút thân thể cứng đờ.

Nhất là khi mấy ngày ở trong thạch thất cùng Doanh Vô Kỵ.

Nàng có những cảm xúc hỗn tạp về ký ức này.

Nếu là lần này gặp lại, cái này sẽ giáng đòn mạnh mẽ thế nào đối với tâm linh?

Cẩn thận vẫn tốt hơn…..".

Nhìn về phía cửa sổ.

Trong phòng sáng đèn.

Thải My hình như rất thích sáng đèn!

Bọn họ rốt cuộc có ở đây hay không…..".

Cũng may.

Triệu Ninh nghe được một trận tiếng cười, tiếng cười rất bình thường, không kèm theo tiếng rên rỉ.

Lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm, trực tiếp đẩy cửa tiến vào.

Ta đã trở lại!

Nàng hướng thư án bên kia nhìn thoáng qua, phát hiện Doanh Vô Kỵ đang cùng Lý Thải My ngồi sóng vai, trên thư án bày ra một tờ giấy, mặt trên viết chi chít.

Cả hai đều mặc áo ngủ thoải mái.

Nhưng thoạt nhìn rất khéo léo, hẳn là còn chưa kịp làm chuyện gì.

Lý Thải My ngẩng đầu, có chút vui mừng nói: "Điện hạ đã trở lại?

Doanh Vô Kỵ cũng cười nói: "Ninh nhi đã trở lại?"

Triệu Ninh…..".

Về đến nhà, tướng công và nương tử của ta đều đang chờ ta.

Nghe giống như có chút hạnh phúc, nhưng luôn cảm giác nơi nào có chút là lạ.

Nhìn động tác thân mật của hai người bọn họ, trong lòng cũng không bài xích, nhưng so với trước kia lại nhiều hơn một chút chua xót.

Nàng lắc lắc đầu, nhìn về phía Doanh Vô Kỵ "Vô Kỵ! phụ vương mới vừa nói, đợi đến sau Đại hội Kiếm Tiên, liền khôi

phục cho ta vị trí giám quốc, đến lúc đó chàng tới làm thái phó thái tử?”

Hả?

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc, không phải mình có tư cách làm Thái tử thái phó hay không.

Mà là…..”. Cha vợ một chút cũng không ngại ta?

Trầm cảm ban ngày lâu như vậy.

Chẳng lẽ, là mình lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử?

Một lúc.

Doanh Vô Kỵ lại cảm giác mình đứng ở chỗ trũng đạo đức.

Hắn nhếch miệng: “Phụ vương vì sao bỗng nhiên để cho ta làm thái phó Thái tử?”

Ta giám quốc thậm chí đăng cơ, chàng cũng sẽ phụ tá ta, chẳng lẽ còn muốn đổi ý hay sao?”

Vậy chỉ định không thể đổi ý!

Doanh Vô Kỵ cười hề hề hai tiếng “Chỉ là những thứ ta biết đều không đứng đắn lắm, lại dạy hư nàng.

Nghe thấy thế

Triệu Ninh nhất thời cảm giác khuôn mặt có chút nóng lên.

Cái này nàng tin.

Bởi vì Doanh Vô Kỵ ở trong thạch thất đích xác dạy nàng không ít thứ không đứng đắn.

Những cảnh tượng trong 10 ngày đó lại có loại xu thế rục rịch.

Nàng nhanh chóng chuyển đề tài: “Hai người vừa rồi đang nói gì vậy, cười vui vẻ như vậy?

Trong lúc nói chuyện.

Nàng rất tự nhiên đi tới sau lưng Lý Thải My, ôm lấy cổ nàng ta.

Lý Thải My chỉ vào kinh lạc đồ trên giấy: "Chúng ta đang xem 72 thuật Địa sát ẩn hình, còn có 36 thuật Thiên cương khống chế Ngũ Lôi sử dụng kinh lạc.

Sau đó tìm ra cách sử dụng tốt nhất.

Nếu như không phạm sai lầm, mặc dù ở trạng thái tàng hình sử dụng Lôi Pháp, cũng không có vấn đề quá lớn.

Dưới tình huống tu vi tương đương, thậm chí có thể thi triển lôi pháp không bị phát hiện.

Hả?

Triệu Ninh kinh ngạc, tuy rằng người nắm giữ hơn 100 loại thuật pháp này rất ít, nhưng trong tàng thư của vương thất, lại có không ít ghi chép, đều có đánh giá không ít đối với ưu khuyết các loại thuật.

Môn pháp thuật Tàng hình này tương đối cường hãn, trừ phi tu vi nghiền ép bằng không cơ bản không có khả năng phát hiện.

Trong thực chiến, thậm chí có thể làm được tàng chiêu, Doanh Vô Kỵ lúc ấy đập nát được đám người của Ngụy gia dựa vào chính là cái này.

Nhưng loại chiêu này chỉ có thể giấu một ít động tĩnh không lớn.

Lôi Pháp là một trong những phương thức công kích bá đạo nhất thiên hạ, động tĩnh đương nhiên cũng không nhỏ.

Dưới trạng thái tàng hình sử dụng lôi pháp, còn không bị phát hiện.

Cái này không khỏi cũng quá thái quá đi?

Nàng nhịn không được nói: "Nếu thật có thể như thế, ngày mai Vô Kỵ đấu với Cơ Túc không phải không có phần thắng. Chỉ là…..". Rốt cuộc là làm sao làm được?

Tóm lại Thái tử cứ tin em, em mất nửa tháng hiểu rõ sự tình, sẽ không phạm sai lầm!"

Thật đúng là tự tin.

Triệu Ninh mím môi, Lý Thải My đúng là thiên tài tu luyện.

Mặc dù không có cơ hội thực chiến.

Nhưng năng lực lĩnh ngộ đặc biệt khủng bố, tốc độ học pháp thuật Địa cấp nhanh gấp mấy lần.

Người khác luyện, chỉ là luyện tập.

Nàng lại có thể đem pháp thuật phá giải, hiểu thấu đáo.

Tàng hình đồng thời sử dụng lôi pháp, đặt lên người người khác, Triệu Ninh khẳng định không tin, nhưng nói Lý Thải My có thể làm được, nàng thật đúng là sẽ không hoài nghi.

Khó trách Thất Tinh Bộ của Vô Kỵ thuần thục như vậy, phương diện này hẳn là không thể thiếu công lao của Thải My.

Bất quá nàng vẫn nhìn về phía Doanh Vô Kỵ "Nhưng cũng không nên sơ suất, Linh Thai phẩm cấp càng cao, liền nhau chênh lệch lại càng lớn. Cơ Túc Tụ Thần đột phá tầng 12, muốn sử dụng tàng chiêu phải thật cẩn thận.

Hơn nữa Cơ Túc là Cửu Viêm tuyệt mạch, thuộc tính Chân khí hỏa bá đạo, chàng muốn đả thương hắn cũng không đơn giản.

Chỉ cần cố hết sức là được

Nếu không thắng được thì bỏ cuộc.

Ngàn vạn lần đừng cho hắn cơ hội làm chàng bị thương.

Doanh Vô Kỵ cười hề hề "Yên tâm đi! Ta rất sợ, đánh không thắng nhất định chạy!

Chương 674: Chưa đi quá giới hạn Chương 674: Chưa đi quá giới hạn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lý Thải My như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn hai người một cái, Triệu Ninh không hy vọng Doanh Vô Kỵ bị thương nàng có thể lý giải, chỉ là vẻ mặt nói chuyện của Triệu Ninh, cũng không chỉ là một từ "quan tâm" có thể khái quát.

Chuyện thạch thất nàng nghe nói, hai người ở bên nhau hơn chục ngày, nhưng chưa đi quá giới hạn

Nhưng nhìn bộ dáng hiện tại, tình huống lúc đó chỉ e là cũng chỉ tiếp xúc thân thể

Tỷ tỷ dạy thuật chân đạp hai thuyền quả nhiên dùng tốt.

Trong lòng có chút chua xót.

Nhưng người này là Triệu Ninh, vậy có thể tiếp nhận.

Lý Thải My đứng dậy duỗi lưng một cái: "Mệt rồi! Điện hạ, Vô Kỵ, chúng ta ngủ đi?"

Triệu Ninh: "Hả? Chúng ta?"

Doanh Vô Kỵ "Ha? Chúng ta?"

Trong nụ cười của Lý Thải My mang theo một tia giảo hoạt: "Đúng vậy! Chẳng lẽ không thể ngủ cùng nhau sao?"

Triệu Ninh…..".

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Là đạo lý này không giả.

Trước kia Triệu Ninh và Đường Đường đều ngủ cùng nhau.

Mình cùng Triệu Ninh ngủ chung một chỗ.

Thường xuyên ngủ với Đường Đường.

Đây chẳng phải là…..".

Hắn kích động: "Được! Ta ngủ ở giữa!"

"Vô Kỵ! bình tĩnh nào!"

Triệu Ninh hoảng sợ, vội vàng giữ chặt Doanh Vô Kỵ sắp nhảy lên giường.

Doanh Vô Kỵ hỏi ngược lại: "Thế nào? Nàng muốn ngủ ở giữa?

Trên lý thuyết mà nói, ai ngủ giữa đều có thể giải thích được.

Trong lúc nhất thời, nàng tự nhiên sinh ra một tia ý thức nguy cơ.

Không, không phải…..".

Triệu Ninh có chút đau đầu, kỳ thật Triệu Kỵ bỗng nhiên nhả ra, nàng rất vui mừng.

Làm thái phó cho Thái tử có một số hành vi thân mật sẽ không bị cấm.

Từ khi mở ra cánh cửa thế giới mới.

Nàng vẫn là đối với chuyện trong thạch thất rất chờ mong.

Nhưng vui mừng thì vui mừng.

Vậy cũng có thể là hai người.

Ba người, liền biến thành kinh hãi.

Vừa nghĩ tới lúc làm loại chuyện này, bên cạnh còn có Lý Thải My nhìn, thậm chí còn có thể nhìn hắn cùng Lý Thải My làm chuyện càng thêm quá phận, da đầu nàng liền tê dại.

Hoàn toàn không chấp nhận được!

Nàng liếc Lý Thải My một cái.

Con nhỏ này rất xấu xa.

Nhất định là cố ý.

Doanh Vô Kỵ đại khái hiểu ý gì, được ngủ cùng với nhiều gái là niềm đam mê cực hạn của đàn ông, nhưng nếu quá vội thì có vẻ hơi biến thái.

Hắn nhếch miệng: "Ta chỉ đùa một chút thôi".

Lý Thải My cười như không cười nói: "Thì ra hai người đều không muốn , vậy quên đi! Điện hạ đối với em tốt như vậy, em vừa vặn không biết báo đáp như thế nào. Hay là đêm nay hai người cùng nhau trở về Phủ Phò mã đi, Điện hạ cũng đã bái thiên địa với Vô Kỵ.

Phủ Phò mã?

Hình như có thể!

Mắt Triệu Ninh sáng lên một chút, nhưng nghĩ lại không đúng lắm, trước khi đi La tướng đã dặn dò không ít chuyện Vi Nga phái.

Nhưng vẫn đề cập đến chuyện Hoa Triều

Nàng có thể không để ý Hoa Triều.

Nhưng không thể phụ lòng La tướng.

Suy nghĩ một lát.

Nàng nhìn về phía Doanh Vô Kỵ "Vô Kỵ! Hay là đêm nay chàng về phủ Phò mã đi, lần này Đại hội Kiếm Tiên không được để mất, chúng ta nên nghỉ ngơi dưỡng sức".

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng gật đầu "Cũng tốt! Ta đây về nghỉ ngơi trước.

Dứt lời, cất tờ giấy trên bàn vào người.

Hướng hai người nở nụ cười, liền vội vàng rời đi.

Thân phận Nguyên Dương công chúa này, đích xác ít xuất hiện ở Phủ Phò mã thì tốt hơn.

Trước khi tìm được phương pháp phá giải ma chủng.

Nhất định không thể để dậy lên sóng lớn

Chờ sau khi hắn đi.

Lý Thải My nghi hoặc nhìn Triệu Ninh một cái: "Điện hạ, chẳng lẽ điện hạ không muốn ở cùng một chỗ với hắn sao?

Triệu Ninh không trả lời, chỉ nói: "Chính sự quan trọng hơn! Mau nghỉ ngơi đi!"

Rửa mặt xong.

Hai người cùng lên giường ngủ.

Ban đêm có chút yên tĩnh.

Lý Thái My cười hỏi: "Điện hạ, khoảng thời gian đó ở thạch thất, hai người đến tột cùng phát sinh đến bước nào?"

Triệu Ninh không trả lời, đảo khách thành chủ: "Sao? Sợ ta cướp đàn ông của em?"

Lý Thái My cười trêu ghẹo: "Không phải! Em sợ Vô Kỵ cướp điện hạ của em!

Chỉ nói nhảm thôi!

Nói nghiêm túc em lại không nghe!

Nhưng…..".

Triệu Ninh mấp máy miệng: "Nhưng hình như em rất vui khi ta cướp đàn ông của em".

Lý Thải My than nhẹ một hơi "Cũng không phải, chỉ có điều em cảm giác Vô Kỵ có chút đa tình, tránh không được nữ tử khác cướp. Chỉ có nữ tử này là điện hạ, trong lòng em mới không khó chịu.

Triệu Ninh…..".

Nói thật cho ngươi biết…

Thôi vậy!

Hay là không nói nữa?

Triệu Ninh bỗng nhiên có chút phiền não: "Hôm nay ta là Thái tử, về sau càng sẽ là vua một nước, sao có thể mỗi ngày nhớ đến người đàn ông?

Điện hạ thật sự trong lòng không nhớ tới hắn sao?

Cái này…..".

"Trên đời này cho dù là một tiểu quốc, quốc quân đều có cả đàn phi tần, điện hạ nếu là làm quốc quân, ngoài Vô Kỵ, còn có thể tìm người đàn ông khác sao?"

Triệu Ninh thần sắc cứng đờ, thề thốt phủ nhận "Không, ta đối với đàn ông không có hứng thú, ta cùng Vô Kỵ…"

Nàng hơi nghẹn đến phát hoảng.

Không biết như thế nào mới có thể sửa lại đem hành vi sau này của mình.

Lý Thải My cười cắt ngang "Điện hạ có phải muốn nói, đến lúc đó điện hạ cùng Vô Kỵ là bạn thân cũng là quân thần, chỉ có hắn đáng giá làm chuyện nam nữ với điện hạ. Đây là vì tình nghĩa giữa hai người, cũng là vì giang sơn xã tắc.

Ánh mắt Triệu Ninh sáng lên: "Đúng đúng đúng, ý của ta chính là như vậy!"

Lý Thải My cười nói: "Thật tốt! Điện hạ mau ngủ đi!"

Triệu Ninh "Ừ…..".

Lý Thải My cười cười, nàng có thể nhìn ra Doanh Vô Kỵ trời sinh đa tình, hơn nữa ham muốn chiếm hữu rất mạnh nhưng dù có nhiều tình cảm hơn nữa, một trái tim cũng sẽ lấp đầy.

Hiện tại xem ra, Triệu Ninh tuy rằng mạnh miệng, nhưng đối với lấy cớ mình đưa ra cực kỳ hài lòng.

Hai người, hắn là có thể chiếm đầy con tim của Vô Kỵ rồi chứ?

……

Chương 675: Đại hội Kiếm Tiên Chương 675: Đại hội Kiếm Tiên

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngày hôm sau.

Đại hội Kiếm Tiên vòng thứ năm bắt đầu.

Doanh Vô Kỵ xui xẻo số một, lại là trận đấu thứ nhất, đối thủ lúc này.

Là Cơ Tam Tích.

Tuy rằng lấy tên là Cơ Tam Tích.

Nhưng danh tiếng " công tử ba hơi thở" ở Giáng Thành vẫn rất nổi danh, không ít người đều có thể đoán ra hắn chính là Cơ Túc.

Nhưng sẽ không có ai vạch trần.

Mặc dù chuyện này có liên quan đến Đan Thanh Vi Nga phái.

Một là tìm không tìm thấy chứng cớ, Viêm Vương làm cho Cơ Túc một thân phận giả hoàn mỹ, hơn nữa còn có một cái

mặt nạ thủy hỏa bất xâm đao thương bất nhập.

Mặt khác chính là xác định chuyện này, phần lớn đều là người các nhà họ Cơ.

Trước khi thống nhất chiến tuyến, có lẽ còn có người vạch trần.

Nhưng hiện tại bọn họ nhất trí mục đích là ám sát Doanh Vô Kỵ.

Nếu như vậy.

Tại sao còn muốn vạch trần?

Không chỉ không thể vạch trần, còn phải ngăn cản Lê vương thất vạch trần.

Nhất phẩm linh thai.

Cửu Viêm tuyệt mạch.

Thiên tài mới đến từ Viêm Quốc này đã trở thành nhân tuyển đứng đầu đoạt được Hàm Quang kiếm.

Lúc Cơ Túc đến, trước tiên chính là nhìn về phía Doanh Vô Kỵ.

Phát hiện bội kiếm của hắn căn bản không đổi.

Sắc mặt nhất thời chênh lệch đến vô biên!

Lão mũi trâu này, thu tiền không làm việc?

Bất quá ngẩng đầu nhìn lên, khí của hắn toàn bộ tiêu tan, bởi vì kiếm linh Hàn Quyện kia, đang đứng ở phía sau Thanh Hư đạo nhân nhắm mắt dưỡng thần, chắc chắn là không được tham gia.

A…..”.

Như vậy

Ta đây chẳng phải là có thể đem Doanh Vô Kỵ đốt thành than cốc sao?

Vì giờ khắc hôm nay, Viêm Quốc bọn họ đã trả giá 267.667 lượng.

Đợi lát nữa cũng nhất định không thể để cho Doanh Vô Kỵ chạy.

Hắn nhéo nhéo huyết độc trong ngực.

Đã ôm quyết tâm tất sát.

,,,,,,,,,,

Trên đài cao quan chiến.

Thanh Hư đạo nhân vẻ mặt bình tĩnh, truyền âm hỏi "Sự tình làm thỏa đáng chưa?"

Hàn Quyện mệt mỏi "Hắn là thỏa đáng rồi, sau khi nghe con nói, tuy rằng hắn không có biểu thị gì, nhưng trên người hắn xuất hiện thêm một ít nhuệ khí.

Sau đó Công Tôn Lệ truyền đạt lại một ít lời uy hiếp Càn vương.

Nhưng hắn vẫn ở đây.

Nếu đã đến đây, vậy hẳn là sẽ thể hiện một chút thực lực đi?

Sư phụ, bên sư phụ thế nào?

Lão Lê Vương đã cược với ta, tuy rằng không biết cuối cùng người thắng cuộc là ai, nhưng tính khoan dung của hắn hẳn là sẽ cao hơn không ít.

Lộ ra chút thực lực, hẳn là không có vấn đề.

Rời khỏi vương cung ta liền vào sòng bạc, đặt cược một ngàn lượng cửa Doanh Vô Kỵ thắng bằng kiếm pháp.

Gần đây Đại hội Kiếm Tiên thật sự quá mức náo nhiệt.

Tuy rằng dân chúng bình thường căn bản nhìn không thấy.

Nhưng nó cũng không cản trở sự nhiệt tình của họ.

Ngay từ đầu, đã có một lực lượng bí ẩn điều khiển sòng bạc.

Hơn nửa tháng trôi qua, đã kiếm được bộn tiền

Theo kiểm chứng, thế lực sòng bạc gần như lũng đoạn này, đến từ Lê vương thất.

Hàn Quyện có chút ngạc nhiên" Hả? Sao lại đặt cược chi tiết thế, hôm qua con nghe Doanh huynh nói, tỷ lệ cược của hắn đã bùng nổ, chỉ cần đặt cược hắn khẳng định kiếm tiền, sao sư phụ lại…"

Thanh Hư đạo nhân có chút tức giận: "Bởi vì có mấy đứa Dương Chu nhất mạch muốn cướp tiền với chúng ta! Bọn chúng đặt cược ào ào. Ta chỉ có thể ép tinh tế một chút, tỷ lệ đặt cược còn có thể cao hơn một chút".

Hàn Quyện trầm ngâm một lát: "Vậy sư phụ có thể xác định, Doanh huynh nhất định là dựa vào kiếm pháp để thắng?

He he!

Thanh Hư đạo nhân thần bí cười "Cái này ngươi cũng quá xem thường vi sư, vi sư nói như thế nào cũng là một vị Kiếm Tiên, thường xuyên bị Linh Vũ Thần Vực mời đi xem cuộc chiến, ngươi đoán ta nhận ra ai?"

Doanh huynh?

Hàn Quyện khó hiểu: "Nhưng không phải tất cả mọi người ở Linh Vũ Thần Vực đều che mặt sao?

Thanh Hư đạo nhân cười nói: "Cái này ngươi cũng không cần hỏi nhiều, dù sao sư phụ có rất nhiều biện pháp, chín thành

nắm chắc xác định là hắn!”

Hàn Quyện như có điều suy nghĩ gật gật đầu: “Nói như vậy, Doanh huynh kiếm pháp rất mạnh?”

Thanh Hư đạo nhân cười hề hề “Rất mạnh! Mỗi một chiêu kiếm chiêu cơ bản đều lĩnh ngộ chân lý, kiếm pháp chính là thủ đoạn công kích mạnh nhất của hắn. Tuy rằng ta không cho rằng Cơ Túc có thể thắng hắn, nhưng hắn muốn thắng Cơ Túc, không dựa vào kiếm pháp hẳn là không được.

Lão cười đến méo miệng.

Cược Doanh Vô Kỵ vốn không nhiều, hơn nữa phần lớn chỉ là cược Doanh Vô Kỵ thắng.

Mặc dù đặt chi tiết, cũng là đặt cửa hắn sử dụng các chiêu đánh lén.

Ai có thể nghĩ đến Doanh Vô Kỵ kiếm pháp mạnh như vậy?

Trong Linh Vũ Thần Vực, Doanh Vô Kỵ biểu hiện tương đối khủng bố.

Nhưng bên trong càng nhiều là kiểm nghiệm vũ kỹ.

Thanh Hư đạo trưởng cũng rất tò mò, thực chiến đến tột cùng sẽ là tình huống gì.

Nhất phẩm linh thai cộng thêm Cửu Viêm Tuyệt Mạch.

Doanh Vô Kỵ giấu thực lực cho dù nhiều hơn nữa, cũng phải toàn lực ứng phó chứ?

Một ngàn lượng.

Đặt 1 ăn 10.

Kiếm bộn tiền!

Nếu không phải có loại cơ hội kiếm lời không lỗ này, lão mới không nỡ móc ra một ngàn lượng nhiều tiền như vậy.

Khụ khụ!

Lão hắng giọng: "Doanh Vô Kỵ, Cơ Tam Tích, vào sân trong vòng hai mươi hơi thở.

Cơ Túc nhìn Doanh Vô Kỵ thật sâu, liền sải bước đi vào Hàm Quang Đại trận.

Doanh Vô Kỵ duỗi lưng một cái, cũng chuẩn bị vào sân.

Lại nghe thấy phía sau truyền đến một âm thanh quen thuộc.

Doanh Vô Kỵ! Ngươi thật sự không sợ chết à!

Hắn quay đầu.

Nhìn thấy nụ cười có chút âm trầm của Doanh Vô Khuyết.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Sao?"

Doanh Vô Khuyết hừ lạnh một tiếng "Mệnh lệnh của phụ vương, ngươi một chút cũng không nghe sao! Đại Càn vương thất ta, sao lại có một nghịch tử như ngươi!"

Doanh Vô Kỵ không nói gì "Đại Càn vương thất có ngươi hiếu thuận, Lão Lưu manh bảo ngươi ăn cứt ngươi cũng ăn"

Ngươi!

Doanh Vô Khuyết kinh hãi.

Chương 676: Lão Lưu manh bảo ngươi ăn cứt Chương 676: Lão Lưu manh bảo ngươi ăn cứt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ở Càn quốc ai dám gọi Càn vương như vậy?

Đã sớm nghe nói Doanh Vô Kỵ bất kính với phụ vương, nhưng không ai nói với hắn đến tột cùng là bất kính như thế

nào.

Nghe những lời này của Vô Kỵ khiến hắn kinh hãi không thôi

"Ngươi đã muốn chịu chết, ta khẳng định cũng không thể ngăn cản ngươi. Cửu Viêm chân hỏa có thể đốt hết vạn vật, cho ngươi đốt thành tro, cũng thuận tiện ta mang hồn ngươi về cố hương.

Bất quá ta vẫn hy vọng ngươi thắng.

gặp ta ở trận cuối.

Thua ta ít nhất cũng đẹp một chút.

Doanh Vô Kỵ hất cằm, "Miệng lưỡi thật trơn, luyện ra lúc ăn cứt phải không?"

Doanh Vô Khuyết "????

Hắn không rõ, công tử một quốc sao lại ăn nói mất dạy như thế.

Hắn tuy rằng từ nhỏ đã ở trong núi, nhưng lễ nghi quý tộc là khóa học bắt buộc của hắn, gặp phải loại vô lại đường phố này, thật đúng là có chút không biết nên đối phó như thế nào.

Doanh Vô Kỵ mặc kệ hắn, trực tiếp bước vào Hàm Quang Đại trận.

Trong nháy mắt bước vào, đại trận 10 trượng vuông lập tức xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lần này là…..".

Sa mạc.

Cơ Túc cũng cười lệch: "Đã sớm nghe đồn nói Phò mã gia am hiểu chạy trốn, nhờ kiếm linh đạt được thắng lợi. Hiện tại ta ngược lại là muốn nhìn xem, kiếm linh không còn, Phò mã gia còn có thể hay không ở trong sa mạc trốn!"

Thật sự là ông trời chiếu cố.

Lần này nhất định phải giết!

Hắn sắp không kiềm chế được.

Sao còn chưa bắt đầu?

Thanh Hư đạo trưởng cũng nhanh không kiềm chế được, sau khi trao đổi một ánh mắt với Triệu Kỵ, trực tiếp tuyên bố bắt đầu.

Đồng thời trong lòng mặc niệm cho ta thắng kèo

Tuy nhiên.

Trong ánh mắt của mọi người.

Doanh Vô Kỵ biến mất, trước mặt mọi người, ở trong sa mạc biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Thậm chí ngay cả khí tức cũng không cảm ứng được một chút.

72 thuật Địa sát, tàng hình!

Trong thiên hạ, có thể làm được điểm này, chỉ có loại pháp thuật này!

Doanh Vô Kỵ như thế nào ngay cả loại pháp thuật thiên môn này cũng học?

Thất bộ tinh.

Cộng thêm tàng hình.

Hai pháp thuật Địa cấp, đây là thiên tư mạnh mẽ.

Kết quả thiên tư tốt như vậy, mà chỉ biết chạy trối chết.

Tên này sợ chết đến mức nào?

Đồng tử Cơ Túc cũng ngưng tụ, ngón tay điểm một cái liền có một luồng lửa nóng rực, bắn về phía vị trí Doanh Vô Kỵ

vừa rồi đứng.

Không có gì bất ngờ xảy ra.

Thất bại rồi.

Doanh Vô Kỵ hiện tại ở đâu?

Sa mạc không có dấu chân, Thất Tinh bộ có thể không lưu lại dấu chân trên tuyết hay trên sa mạc nhưng vận dụng Thất Tinh Bộ, chẳng lẽ cũng không lộ ra khí tức sao?

Có chút không ổn!

Nhưng cũng không tệ như vậy!

Hai pháp thuật chạy trốn, còn có thể đả thương người sao?

Đúng lúc đó.

Uỳnh!

Một đạo lôi pháp bổ xuống.

Tốc độ quá nhanh.

Cơ Túc căn bản không kịp phản ứng.

Trong lúc nhất thời bổ đến choáng váng đầu óc, râu tóc cháy xém, toàn thân đều co quắp một chút.

Nếu không phải trong cơ thể chân khí hùng hậu, một chưởng này kém không nhiều lắm liền kết thúc.

Má Cơ Túc sắp nổ tung.

Con mẹ nó?

Hắn lại còn biết Lôi Pháp?

Lôi Pháp coi như xong!

Tại sao lúc hắn sử dụng Lôi Pháp ta đều không cảm ứng được khí tức?

Cái quái gì thế này?

Hắn không dám chậm trễ, một bên tìm kiếm tung tích Doanh Vô Kỵ, một bên khởi động cương khí hộ thể.

Trên đài cao.

Thanh Hư đạo trưởng cũng bối rối một chút.

Tu vi lão cao hơn Doanh Vô Kỵ, Tất nhiên có thể cảm giác được khí tức.

Nhưng mặc dù có thể nhận ra, cũng là cực kỳ mờ nhạt, lão rất xác định, Cơ Túc tu vi chỉ ngang Vô Kỵ khẳng định không nhận ra.

Có chuyện gì vậy?

Lúc tàng hình vì sao có thể lặng lẽ thi triển lôi pháp?

Nhưng điều đó không quan trọng

Vấn đề là…..". Doanh Vô Kỵ không định dựa vào kiếm pháp thắng sao?

Vậy một ngàn lượng của ta làm sao bây giờ?

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Liên tiếp vài đạo lôi pháp bổ xuống.

Đánh đến Cơ Túc cả người khó chịu, tuy rằng lôi pháp đều bị cương khí hộ thể ngăn cản, nhưng rơi vào thế rất chật vật

Gần 10 đạo lôi pháp không tới, hắn liền rõ ràng cảm giác tiêu hao không ít chân khí.

Và hắn.

Còn chưa tìm được Doanh Vô Kỵ.

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Lôi Pháp vang lên không ngừng.

Cơ Túc bị trừng mắt, thẳng thắn khoanh chân ngồi xuống, toàn lực vận chuyển cương khí hộ thể.

Trong lòng hắn nén giận, nhịn không được mắng: "Được! Nếu ngươi nghiện bổ như thế ta sẽ cho ngươi bổ! Ta nhất phẩm linh thai, ngươi nhị phẩm linh thai, luận chân khí ta mạnh hơn ngươi nhiều. Ta ngược lại muốn xem, là ngươi hay là ta kiên trì được lâu hơn"

Doanh Vô Kỵ cũng không trả lời hắn

Từng đạo lôi pháp không hề dừng lại.

Cơ Túc cười lạnh.

Cương khí hộ thể cố nhiên tiêu hao lớn.

Lôi Pháp cũng là pháp thuật tiêu hao cực lớn.

Tên sợ hãi này rời khỏi Hàn Quyện, tự cho là tìm được một biện pháp thủ thắng tốt.

Kết quả giống như một tên hề nhảy nhót.

Cứ bổ đi!

Xem đến cuối cùng

Ai chết trước!

Nhưng mà…..".

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Lôi pháp này, liên tục bổ xuống

Và không có ý dừng lại.

Ngược lại là Cơ Túc.

Đã cảm giác chân khí tiêu hao có chút chịu không nổi.

Hắn bối rối!

Đây là tình huống gì?

Bên ngoài lặng ngắt như tờ, ai cũng không nghĩ tới Lôi Pháp lại có thể sử dụng liên tục như vậy

Thanh Hư đạo trưởng cũng nóng nảy!

Đan Thanh sao vẽ ra người gì mà lại không có đầu óc vậy?

Cơ Túc này sao lại ngu xuẩn như vậy?

Ép hắn phải rút kiếm ra đi

……

Chương 677: Sao lại đau thế? Chương 677: Sao lại đau thế?

Người dịch: PrimeK Tohabong

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Tiếng sấm nối tiếp nhau.

Tất cả mọi người ở đây đều có chút tê dại, cho dù cách Hàm Quang Đại trận kết giới, bọn họ tựa hồ đều có thể cảm giác được tê dại nhè nhẹ truyền đến làn da.

Huống chi Cơ Túc là người đang bị sét đánh?

Lôi pháp?

Không phải hắn chưa từng thấy qua.

Lần này tới Đại hội Kiếm Tiên trước đó, thậm chí còn cố ý để Viêm Vương sắp xếp cho hắn huấn luyện với lôi pháp, dù sao Đại hội Kiếm Tiên thiên tài tụ tập, rất có thể sẽ xuất hiện thiên tài am hiểu lôi pháp.

Cho nên Viêm Vương mời cao thủ được xưng là Lôi Thần Trung Nguyên giúp hắn huấn luyện.

Đánh giá của hắn là.

Ở trước mặt Cửu Viêm Chân Hỏa, chỉ là muỗi

Nhưng Lôi Pháp của Doanh Vô Kỵ…..".

Sao lại đau thế?

Kim mộc thủy hỏa thổ, năm loại thuộc tính lôi pháp đều tích tụ đủ cả.

Tóm lại một câu Cơ Túc bị thủy lôi đánh đến đau thận.

Lôi pháp gì đây?

Cơ Túc đã tê dại, trong nhận thức của hắn, khắp thiên hạ có thể làm được lôi pháp như vậy, chỉ có người nắm giữ Ngũ lôi trong 36 thuật Thiên Cương, chính là pháp thuật địa cấp tiếp cận thiên cấp.

Chỉ là loại lôi pháp này tiêu hao rất lớn.

Doanh Vô Kỵ dựa vào cái gì có thể liên tiếp không ngừng phóng thích lâu như vậy?

Cơ Túc không nghĩ ra.

Nhưng hiện tại cũng không phải là lúc nghĩ thông suốt vấn đề này.

Lôi pháp của Doanh Vô Kỵ so với lúc đầu mặc dù có chút yếu bớt.

Nhưng chân khí trong cơ thể hắn, rõ ràng tiêu hao còn nhiều hơn

Không được!

Không thể ngồi chờ chết.

Liều mạng!

Trước khi thủy lôi tiếp theo bổ xuống, Cơ Túc trực tiếp rút đi cương khí hộ thể, mau chóng xê dịch người vừa vặn tránh được một đạo lôi pháp.

Xì! Xì!

Hắn thở hổn hển kịch liệt, ánh mắt nhanh chóng quét qua cả sa mạc.

Nhưng một mảnh sa mạc to như vậy, lại chỉ có dấu chân của mình.

Hắn đã thử qua, Doanh Vô Kỵ mỗi lần thi triển lôi pháp, hắn đều ý đồ đem thần thức của mình trải ra ngoài, ý đồ tìm được tung tích, nhưng đều lấy thất bại.

Thật sự là quá bỉ ổi.

Dựa vào thần thức tìm được có chút quá mức khó khăn.

Hắn cắn chặt răng, chân khí từ Thiên Linh huyệt phóng lên cao, hóa thành ánh lửa đầy trời, trong nháy mắt liền lan tràn gần nửa mảnh sa mạc.

Cửu Viêm Chân Hỏa!

Chiêu số áp đáy hòm của hắn.

Chỉ là Chân khí thuộc tính hỏa có tính xâm lược rất mạnh nhất nên sử dụng phương pháp là xâm lấn kinh mạch địch quân.

Cách dùng tung lưới tìm tung tích này, đối với hắn mà nói quả thực chính là sỉ nhục.

Nhưng không thể phủ nhận.

Tự nhiên thật đúng là có hiệu quả.

Uỳnh!

Nơi ánh lửa lan tràn, quả thực chính là cảnh tượng giống như hỏa ngục.

Thật đúng là vang lên tiếng kêu thảm

Con mẹ nó! Nóng nóng nóng…..".

Rốt cục đi ra!

Cơ Túc trong lòng mừng như điên, nhe răng cười nhằm phía vừa rồi phát ra âm thanh "Doanh Vô Kỵ, chết cho ông mày!

Bên ngoài cũng là một trận kinh hô.

Vừa rồi Cơ Túc bị sét đánh quá thảm.

Bọn họ thiếu chút nữa cho rằng Cơ Túc chuẩn bị ăn cứt

Kết quả sóng Cửu Viêm chân hỏa nổ tung, thật sự làm kinh động bọn họ, không nghĩ tới thiên hạ này lại có hỏa diễm bá đạo như thế.

Xem ra mấy trận thắng trước đó, Cơ Túc đều lưu thủ.

Lần này Doanh Vô Kỵ, sợ rằng sẽ ăn đòn rồi.

Hảo tiểu tử!

Ánh mắt Thanh Hư đạo trưởng sáng lên, không ngờ lại bị Cơ Túc tìm được chỗ đột phá.

Lão đương nhiên không cho rằng Cơ Túc sẽ thắng, có thể dùng phương thức sử dụng lôi pháp xa xỉ như vậy, thực lực Doanh Vô Kỵ làm sao có thể yếu hơn Cơ Túc?

Nhưng những thứ này đều không quan trọng.

Chủ yếu nhất chính là, Cơ Túc hẳn là có thể bức Doanh Vô Kỵ sử dụng kiếm pháp đi!

Mặc dù bây giờ lão có cả triệu lượng

Nhưng 1000 nghìn lượng này, đều là dùng để tông môn bồi dưỡng thiên tài trẻ tuổi.

Đặt cược một ngàn lượng, cũng là chính mình vụng trộm tham ô, dù là địa vị cao sẽ không bị cái gì khiển trách, nhưng lão về sau nhìn thấy những vãn bối kia, như thế nào mới có thể ngẩng đầu?

Tên Tiểu Hỏa kia!

Xông lên cho đạo gia!

Uỳnh!

Uỳnh!

Cơ Túc liên tục đánh ra hai chưởng, không ngoài sở liệu thất bại.

Doanh Vô Kỵ lại mất đi bóng dáng, khí tức một lần nữa ẩn nấp.

Nhưng cũng không hoàn toàn ẩn nấp.

Trong không khí còn tản ra mùi tóc cháy xém.

Ngũ giác Cao thủ Thai Thuế Cảnh cực kỳ nhạy cảm, tự nhiên sẽ không bỏ sót loại mùi này.

Cẩu tặc đừng đi!

Cơ Túc từng ngụm từng ngụm ngửi, vừa ngửi vừa đuổi theo.

Cả sa mạc, chỉ có một thân ảnh hắn, nhảy lên nhảy xuống giống như thần khuyển.

Hiện trường có chút buồn cười.

Nhưng từ trong thần sắc nhe răng cười của hắn, tất cả mọi người biết hắn đã khóa chặt phương vị của Doanh Vô Kỵ.

Hơn nữa Doanh Vô Kỵ nhất định rất hoảng, tần suất sử dụng Lôi Pháp đều giảm xuống không ít, khẳng định đang điên cuồng chạy trốn.

Cơ Túc lần này trở nên tàn nhẫn.

Trực tiếp cứng rắn chống đỡ Lôi Pháp.

Mũi điên cuồng hít vào, dưới chân điên cuồng truy tung.

Kết quả ước chừng đuổi theo một khắc đồng hồ, cũng không đuổi được

Chỉ có thể bất đắc dĩ dừng bước.

Cơ Túc…..".

Mọi người…..".

Thanh Hư đạo trưởng…..".

Cơ Túc cắn răng, lại là Cửu Viêm chân hỏa phun ra, lần nữa bao phủ gần nửa sa mạc.

Lại là một tiếng "Đậu má".

Lại là một làn sóng truy đuổi.

Và một khắc sau đó.

Hắn lại dừng lại.

Tìm thấy rồi.

Nhưng không đuổi kịp.

Cơ Túc trầm cảm.

Bên ngoài yên tĩnh.

Thanh Hư đạo trưởng cũng buồn bực, cảm giác này một ngàn lượng đang rời lão mà đi.

Xì!

Xì!

Cơ Túc thở hổn hển, trên người còn có tia chớp chớp động.

Hắn muốn phát điên.

Chương 678: Không nghĩ tới hắn chó như vậy Chương 678: Không nghĩ tới hắn chó như vậy

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn biết Doanh Vô Kỵ chó má, nhưng không nghĩ tới hắn chó như vậy.

Chân khí đã có dấu hiệu khô kiệt, trên người còn có không ít thương thế.

Hắn từ trong ngực lấy ra một cái bình ngọc.

Bên trong chứa phượng huyết hỏa độc Nam Cung Vũ tặng.

Dùng không?

Sau khi dùng, thực lực của hắn sẽ tăng lên về chất, đến lúc đó Cửu Viêm Chân Hỏa sẽ nồng đậm gấp ba lần bao trùm cả sa mạc, đến lúc đó Doanh Vô Kỵ không chỉ bị đốt đơn giản như vậy

Nhưng cái giá phải trả chính là, cả đời mình làm bạn cùng hỏa độc, mặc dù thực lực tăng lên một mảng lớn.

Nhưng sẽ tạo thành chướng ngại cực lớn đối với lĩnh ngộ thần thông, rất có thể cả đời kẹt ở Binh Nhân cảnh đột phá không được.

Xuất phát từ góc độ bản thân.

Cơ Túc không muốn dùng.

Nhưng Viêm Quốc đã trả giá gần 300 nghìn lượng.

Cái này…..".

Trong lòng Cơ Túc lâm vào giãy dụa thống khổ, nếu là hắn trước kia, khẳng định đã sớm làm!

Nhưng lần trước đâm đầu vào cột mà chết, để lại cho hắn một bài học sâu tận xương tủy.

Đó chính là đem tiền đặt cược tất cả ném vào, rất có thể vạn kiếp bất phục.

Hơn nữa, Cửu Viêm tuyệt mạch cuối cùng có thể thành, cũng là bởi vì hắn khắc chế được tâm tính nôn nóng.

Cuối cùng.

Hắn hít một hơi thật sâu.

Đem bình thuốc nhét vào trong ngực.

Hắn tin tưởng, thành tựu sau này của mình, không có khả năng thấp hơn một danh hiệu "Khôi thủ họ Cơ".

Đi ra!

Ta nhận thua!

Mọi người…..".

Vậy là nhận thua?

Đây là trận đấu hoang đường nhất mà bọn họ từng thấy.

Rõ ràng song phương đều mạnh đến dọa người, nhưng cuối cùng lại là một kết quả như vậy.

Thanh Hư đạo nhân có chút không cam lòng: "Ngươi xác định nhận thua sao?"

Nhận thua!

Cơ Túc trả lời rất dứt khoát.

Thanh Hư đạo nhân…..".

Lão rất muốn nhắc nhở Cơ Túc, Viêm Quốc đã tiêu phí rất nhiều ngân lượng.

Nhưng loại chuyện này, trước mặt mọi người nói chung quy có chút không tốt.

Mình dù sao cũng là kiếm tiên.

Lão có chút đau thịt, lại chỉ có thể tuyên bố "Doanh Vô Kỵ thắng!

Lời này ra khỏi miệng.

Trong sa mạc mới chậm rãi hiện ra một thân ảnh khác.

Doanh Vô Kỵ vuốt mái tóc xoăn, nhìn Cơ Túc mắng chửi đĩnh đạc nói:

"Ngươi đốt thật độc á!

Cơ Túc lại nhìn hắn một cái.

Phát hiện cũng là một bộ dáng chật vật

Vốn là buồn bực, hiện tại càng thêm tức ngực.

Xem ra chân khí của hơi kém hơn so với Doanh Vô Kỵ.

Nếu dùng Phượng huyết hỏa độc, nhất định có thể thắng được Doanh Vô Kỵ.

Nhưng hắn tàng hình thêm Thất Tinh Bộ, nếu hắn đầu hàng, mình có thể ngăn được hắn sao?

Xui xẻo!

Cơ Túc mắng một câu.

Trực tiếp xoay người rời đi.

Nếu đã thua, vậy cũng đừng tức giận với chính mình.

Đời người tựa như một vở kịch, ngàn vạn lần đừng tức giận.

Cơ Túc xoa xoa quai hàm của mình, vừa rồi tức giận đến cắn răng, quai hàm thiếu chút nữa chuột rút, hiện tại phải thả lỏng một chút.

Chỉ cần ngồi xuống.

Bên cạnh liền vang lên một âm thanh không vui.

Công tử Túc, vì sao ngươi không dùng Phượng Huyết hỏa độc?

Cơ Túc quay đầu liếc mắt, quả nhiên thấy được vẻ mặt âm trầm của Nam Cung Vũ.

Hắn đương nhiên biết Nam Cung Vũ vì sao mà tức giận.

Nếu như chính mình phục dụng Phượng Huyết hỏa độc, kết cục đại khái xác suất là hơn Doanh Vô Kỵ, nhưng giết không được Doanh Vô Kỵ.

Mục đích lần này của họ Cơ là giết một trong Nhị Thánh.

Nếu chỉ là thắng, cũng chỉ là ngăn cản một trong Nhị Thánh lấy được Hàm Quang kiếm mà thôi.

Đối với địa vị Viêm Quốc tăng lên cực kỳ bé nhỏ.

Lại có thể để cho mình cả đời bị hỏa độc quấy nhiễu, để cho Nam Cung gia có cơ hội hút máu Viêm Quốc.

Nhưng mình khắc chế được, Nam Cung Vũ không tức giận mới không hợp tình hợp lý.

Cơ Túc bịa chuyện "Dùng cũng vô dụng! Thủy lôi nhập thể, kinh mạch của ta đã bị tê cứng. Trước khi Lôi pháp tản đi, lại bị hỏa độc ăn mòn, hoàn toàn chính là tự phế kinh mạch, lấy cái gì để thắng?

Nam Cung Vũ cũng không biết hắn nói có phải sự thật hay không.

Nhưng người ta đã nói như vậy, ngươi cũng không thể kiểm tra kinh mạch của người ta có bị Lôi Pháp ảnh hưởng hay không?

Thần sắc hắn có chút âm trầm: "Nếu như vậy, Phượng Huyết Hỏa Độc trả lại cho ta!

Cơ Túc nhíu mày: "Ngươi tặng ta, vì sao trả lại cho ngươi?

Nam Cung Vũ tức giận "Đây là ta cho ngươi mượn giết Doanh Vô Ky, chính ngươi không dám dùng…"

Lúc ấy Nam Cung huynh có từng nói nếu bản công tử không dùng thì nhất định phải trả lại không?

Nam Cung Vũ…..".

Thật đúng là không có!

Hắn bối rối.

Không phải nói Cơ Túc nổi tiếng là nổi tiếng nóng nảy sao?

Khi ở thời điểm làm con tin tại Lê quốc, bởi vì mạnh miệng bị người đánh cho thảm khốc, không phải là hắn sao?

Lúc này sao lại lý trí như vậy?

Cơ Túc đứng lên, hướng Nam Cung Vũ chắp tay " Hành trình Đại hội Kiếm Tiên, Viêm quốc chúng ta dừng ở đây. Bổn công tử thân mang việc quan trọng, phải mau chóng trở về Viêm quốc! Cầu chúc Nam Cung huynh kỳ khai đắc thắng, cáo từ!

Dứt lời, trực tiếp xoay người rời đi.

Tuy rằng thua thiệt mấy chục vạn lượng.

Nhưng chơi không một lọ Phượng Huyết Hỏa Độc.

Xem như giảm tổn thất.

Mà cao thủ Binh Nhân cảnh Viêm Quốc phái tới trên đài cao cũng đứng dậy rời đi.

Công tử Túc thất bại, sứ đoàn Viêm quốc đã không cần phải chờ đợi nữa.

Lúc rời đi, vị cao thủ Viêm Quốc này bị Nam Cung Lăng trừng mắt một cái, nhưng không để ý liền đi.

Nam Cung Vũ tức giận đến mức hô hấp cũng không thông.

Ta và ngươi vốn vô duyên.

Chỉ dựa vào ta để tiêu tiền?

Hôm nay duyên đã hết.

Chỉ vì tiền tiêu hết?

Cơ Túc!

Ngươi thật đáng chết!

Chương 679: Ném đá dò đường Chương 679: Ném đá dò đường

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đúng lúc này, trong đầu hắn trống rỗng nổ vang một âm thanh "Thiếu kiên nhẫn như thế, nói cái gì? Doanh Vô Kỵ tuy rằng thắng, nhưng cũng là thắng thảm, thực lực của hắn đã bại lộ không thể nghi ngờ, chẳng lẽ trận tiếp theo ngươi còn không giết được hắn sao?"

Vâng! Phụ thân!

Nam Cung Vũ trong nháy mắt liền tỉnh táo lại.

Cơ Túc đích xác rất mạnh.

Bất quá chỉ là ném đá dò đường, hơn nữa lúc ấy cũng là vì kiêng kỵ Hàn Quyện, cho nên mới để cho Cơ Túc xung phong.

Sau đó Hàn Quyện bị tịch thu, hắn còn có chút lo lắng bị Cơ Túc thắng được Vô Kỳ.

Lần này Phượng Huyết Hỏa Độc bị ăn không, hắn đương nhiên rất tức giận.

Nhưng tức giận thì tức giận.

Hắn vẫn có chút may mắn.

Bởi vì Hàn Quyện không còn, thực lực chân thật của Doanh Vô Kỵ cũng bại lộ.

Chiến lực Cơ Túc rất mạnh, nhưng thủ đoạn quá mức trực tiếp chỉ có một.

Chính mình thể Thổ Đức hậu thiên, còn tập được trận pháp ngũ hành chuyển hoán, trực tiếp tìm được Doanh Vô Kỵ khả năng có chút cực khổ, nhưng hắn chỉ cần thi triển pháp thuật, liền sẽ bị mình giảo sát!

Doanh Vô Kỵ.

Chờ chết đi!

……

"Phù!"

Doanh Vô Kỵ nâng thân thể mệt mỏi, đặt mông ngồi ở chỗ ngồi của mình.

Chửi mắng đĩnh đạc nói: "Mẹ nó! Kiểu tóc rối rồi!

Triệu Ninh cười nhìn hắn một cái, phát hiện hắn ngoại trừ chân khí gần như hao hết, tóc bị đốt cháy một tý bên ngoài, cũng không có bất kỳ thương thế nào.

Không nghĩ tới chiến thuật Thải My lần mò ra, tự nhiên dùng tốt như vậy.

Nàng cười lấy ra một bình ngọc đưa tới: "Vô Kỵ! Đây là đan dược vừa rồi phụ vương ban cho.

Doanh Vô Kỵ mở bình ngọc ra ngửi.

Đan dược cao phẩm cấp dùng để khôi phục chân khí.

Rất hiếm.

Hạ vốn gốc rồi.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên đài cao một cái, phát hiện Triệu Kỵ hướng hắn cười cười.

Chậc!

Sóng này che giấu không tệ.

Chính là Cơ Túc, muốn hao hết chân khí của hắn, quả thực chính là si tâm vọng tưởng.

Chẳng qua cao thủ ở đây quá nhiều, muốn biểu diễn chân khí hao hết trước mặt nhiều người như vậy có chút khó khăn.

Bất quá hắn đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, thân ngoại hóa thân ngay tại phủ Phò mã ngây ngốc, chân khí toàn bộ rót qua là tốt rồi.

Phục dụng đan dược.

Chân khí tốc độ ánh sáng hồi phục.

Triệu Ninh thấp giọng hỏi: "Cửu Viêm Tuyệt Mạch thế nào?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Ta cảm thấy bình thường, không bằng Chuyên Húc đế huyết.

Triệu Ninh…..".

Nàng không khỏi mỉm cười.

Vô Kỵ vẫn thích bốc phét.

Rõ ràng thắng nhọc, nhưng vẫn ra vẻ nhẹ nhàng

Chỉ bất quá lần này là chiến thuật hoàn mỹ khắc chế Cơ Túc, lần sau đụng phải Nam Cung Vũ cũng không phải đơn giản như vậy.

Dù sao Cơ Túc dựa vào Cửu Viêm tuyệt mạch quật khởi, năng lực đối chiến chính diện cao đến khủng bố, nhưng cũng chỉ có thể dựa vào chân hỏa bao trùm phạm vi lớn, dựa vào mùi cháy khét tìm kiếm tung tích Doanh Vô Kỵ.

Nhưng Nam Cung Vũ thì khác.

Nam Cung Vũ từ nhỏ đã là thiên tài, pháp thuật trận pháp không chỗ nào không thông, nếu là đổi lại hắn, chiến thuật này chỉ sợ rất khó có hiệu quả.

Triệu Ninh thấp giọng hỏi: "Trận tiếp theo huynh định làm gì?"

Doanh Vô Kỵ méo miệng cười "Yên tâm! Trận tiếp theo, lôi pháp của ta cũng không cần ra, có thể khiến Nam Cung Vũ tự mình đầu hàng.

Triệu Ninh nhìn nụ cười đê tiện của hắn, nhất thời bừng tỉnh đại ngộ: "Ý của huynhlà…..".

Đúng! Chính là ý này!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu.

Trên đài cao.

Hàn Quyện nhỏ giọng nhắc nhở: "Sư phụ! Đến trận tiếp theo rồi!

Thanh Hư đạo trưởng lúc này mới lấy lại tinh thần, lên tiếng nói: "Trận chiến tiếp theo, Nam Cung Vũ đấu với Tiêu Thận Khách!

Đưa mắt nhìn Nam Cung Vũ cùng Tiêu Thận Khách liên tiếp vào sân.

Lão ta cả người đều tê liệt.

Nhìn hai tay run rẩy của mình, âm thanh bi thống không thôi ” Một ngàn lượng của Lão đạo!

Đau lòng qué!

Lão thật sự đau lòng!

Từ nhỏ đến lớn rồi đến già, ngoại trừ tài nguyên tu luyện, lão tổng cộng đều không tốn đến một ngàn lượng.

Thậm chí ngay cả tài nguyên tu luyện, đại bộ phận cũng đều là lẻn vào giữa cương vực Nhung Địch cùng cương vực Yêu tộc lấy trộm.

Nếu không phải yêu tộc nội bộ đại biến, dẫn đến biên giới khu vực động loạn, thảo dược càng khó hái. Cùng với đại thế của Nhân tộc, khiến cho khả năng đột phá Linh Thai phẩm chất cao trở nên lớn hơn.

Có thể hôm nay cả đời đều tiêu không đến một ngàn lượng.

Nào giống hiện tại.

Một người cần hơn một vạn lượng.

Hơn nữa lần này mở rộng chiêu sinh, một cái đạo quán nho nhỏ, liền nuôi hơn 100 cái thằng nhãi con.

Bằng không trong tay mình cũng không có khả năng có số tiền này.

Một ngàn lượng.

Bần đạo đau lòng quá!

Đều tại Doanh Vô Kỵ!

Thanh Hư đạo trưởng ngẩng đầu, nhìn về phía đồ đệ của mình "Ngươi cảm thấy, tiểu tử này phát huy ra mấy thành thực lực?"

Hàn Quyện giả vờ suy nghĩ, nói: "Con cảm thấy khoảng 7 thành (70%)!"

Thanh Hư đạo trưởng không nghĩ tới hắn trả lời nhanh như vậy, không khỏi tò mò hỏi: "Tại sao là bảy thành? Luận cứ ở đâu?"

Hàn Quyện bĩu môi: "Nếu có luận cứ, con còn nói cảm thấy sao!

Thanh Hư đạo trưởng?

Đồ đệ này.

Vẫn nổi loạn như mọi khi.

Triệu Kỵ ở một bên như có điều suy nghĩ.

Bảy thành

Cùng ông ta tính toán không kém nhiều lắm.

Chiến thuật lần này của Doanh Vô Kỵ rất thái quá, vô cùng khắc chế Cơ Túc.

Nhưng không thể phủ nhận, loại chiến thuật này đối với chân khí tiêu hao cực kỳ khủng bố.

Tiểu tử này đến cuối cùng chân khí tiếp cận hao kiệt, nhưng trạng thái còn tốt hơn Cơ Túc một chút, nói rõ chỉ từ trình độ chân khí hùng hậu mà xem, Doanh Vô Kỵ đích xác mạnh hơn một đoạn.

Một lần nữa.

Kết quả vẫn như cũ.

Nếu đối phó cứng, Doanh Vô Kỵ không nhất định thắng.

Nhưng đối phó cứng chắc chắn sẽ không xuất hiện.

Doanh Vô Kỵ dám dùng chiến thuật này, khó nói hắn có hậu thủ khác hay không.

70% sức mạnh.

Vừa đủ.

Chương 680: Luyện hóa Chuyên Húc đế huyết Chương 680: Luyện hóa Chuyên Húc đế huyết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ âm thầm may mắn, may mắn Vô Kỵ sau khi luyện hóa nửa giọt Chuyên Húc đế huyết lại tỉnh ngộ hai lần, tuy rằng hiệu quả không cao bằng Triệu Ninh, nhưng cũng đem thể chất tăng lên đến trình độ tương đối khủng bố.

Nếu dứt bỏ Cửu Viêm Chân Hỏa, ít nhất còn mạnh hơn Cửu Viêm Tuyệt Mạch một bậc.

Chỉ là trận tiếp theo đối mặt với Nam Cung Vũ…..".

Hắn đưa mắt nhìn vào trong Hàm Quang Đại trận.

Thật bất ngờ.

Người tên Tiêu Thận Khách này đặc biệt mạnh.

Cảnh tượng hai người giao đấu ở một chỗ núi rừng, nước chảy róc rách, núi lửa lan tràn, có thể nói là địa hình phức tạp nhất từ khi đại hội Kiếm Tiên bắt đầu tới nay.

Nhưng Tiêu Thận Khách lại ở bên trong như cá gặp nước.

Luôn có thể khéo léo dung nhập vào địa thế núi non.

Hoặc là một đạo bóng đen bỗng nhiên từ trong đất chui ra, hoặc là dòng nước kích động bỗng nhiên lay động ra một thanh chủy thủ, hoặc là từ trong cây cối trong núi bỗng nhiên

hóa thành một thích khách sát khí lẫm liệt, ngay cả sơn hỏa lan tràn cũng tùy thời có thể chui ra

Mà mỗi lần đột nhiên xuất hiện thế công, tất nhiên sẽ chỉ nhằm vào chỗ yếu hại của Nam Cung Vũ.

Kiếm pháp của hắn rất quỷ dị.

Rõ ràng không có chân khí dao động, lực xuyên thấu lại mạnh dị thường.

Mặc dù Nam Cung Vũ nhất phẩm linh thai cộng thêm hậu thiên Thể Thổ Đức, cũng phải cẩn thận từng li từng tí đối phó, không để ý sẽ thêm thương tích

Trận đấu này.

Tưởng nhẹ nhàng hóa thành trò chơi khủng bố.

Đây là một thích khách tuyệt đỉnh.

Hơn nữa độn thuật của hắn cực kỳ tinh diệu, đối với khí tức ẩn tàng đã cực đỉnh, so với Doanh Vô Kỵ tàng hình chỉ hơn chứ không kém.

Thiên Cương 36 Pháp: Ngũ Hành Đại Độn!

Doanh Vô Kỵ sờ sờ cằm "Người anh em này được a!

Ẩn thân, vị trí di chuyển, tốc độ công kích cao, còn mẹ nó không nhìn địa hình.

Nhớ rõ trên bia đá viết Nhị phẩm Linh thai.

Loại thích khách này, phỏng chừng ai gặp phải cũng sẽ đau đầu đi!

Đổi lại là người khác.

Có thể chưa tới một khắc đồng hồ đã bị móc mắt, cắt cổ thậm chí là chém ngang lưng

Chỉ tiếc hắn gặp phải chính là Nam Cung Vũ, nhất phẩm linh thai cộng thêm Thể Thổ Đức, lực phòng ngự có thể xưng là khủng bố, mặc dù Tiêu Thận Khách công thành, cũng nhiều nhất lưu lại trên người hắn một đạo vết thương nhợt nhạt.

Chỉ là…

Như vậy cũng không phải là một phương pháp.

Bên trái!

Nam Cung Vũ vung kiếm, sau một hồi tiếng kiếm kêu chói tai, một thân ảnh lảo đảo lui về phía sau vài bước.

Trong nháy mắt lại trốn vào trong đất, lập tức không có tiếng động.

Vòng tấn công này đã bị chặn.

Vòng tấn công tiếp theo không biết khi nào sẽ đến.

A! Thú vị!

Nam Cung Vũ có chút bực bội, Tiêu Thận Khách này giống như ruồi bọ, cho dù giết không chết ngươi, cũng sẽ phiền chết người

Huống chi.

Cũng không nhất định phải giết chết

Hắn phải luôn luôn căng thẳng, cẩn thận đề phòng bất cứ âm thanh nào xung quanh.

Nếu là lộ ra sơ hở, thậm chí có thể bị cứa cổ.

“Thổ cấm!”

Nam Cung Vũ quát to một tiếng, ngay sau đó đất rung núi chuyển.

Đất đá giao tạp trên mặt đất, nhất thời nhô lên vô số gai nhọn.

Thể Thổ Đức, chính là vương giả mặt đất.

Một tiếng rên rỉ vang lên.

Tiêu Thận Khách bị một tảng đá lớn dưới đất nện văng ra khỏi mặt đất, chân khí thiếu chút nữa bị đập tan.

Nhưng hắn phản ứng rất nhanh, trong nháy mắt liền tiêu trừ khí tức.

Giây tiếp theo.

Trong núi rừng cây cối nhiều hơn một cây.

Nhưng không ai có thể phát hiện cây này nhiều ở nơi nào.

Nam Cung Vũ cười lạnh một tiếng.

Trong đất đá nhô lên, nhất thời sinh ra từng đợt âm thanh kim loại run rẩy.

Vô số đạo kiếm khí từ trong đất đá bắn ra.

Như bẻ gãy nghiền nát, chặt ngang lưng toàn bộ cây cối trong rừng.

Tiêu Thận Khách vội vàng rơi vào nguyên hình, trực tiếp trốn vào trong nước.

Kim sinh kim, kim khắc mộc.

Một kích thất bại.

Nam Cung Vũ lại không tức giận chút nào, chỉ lẳng lặng đứng đó, núi rừng liền xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lửa núi, suối, đất đá, cây cối.

Những sự vật khác biệt này chậm rãi dung hợp thành một chỉnh thể, đây là một trận pháp tự nhiên.

Ngũ hành tương sinh tương khắc, cho dù kẻ nào tu luyện loại trận pháp này đều có thể làm ít công to.

Đợi đến khi hắn lấy thể Thổ Đức hoàn toàn nắm giữ tất cả trong Hàm Quang Đại trận, Tiêu Thận Khách cho dù có thể dựa vào ngũ hành đại độn ẩn núp, cũng chỉ có một con đường chết.

Đây là khắc chế tiên thiên!

Chỉ là…

Ngay khi Nam Cung Vũ cho rằng đối phương hẳn phải chết.

Một giọt nước suối bắn tung tóe thật cao.

Trực tiếp lao ra khỏi Hàm Quang Đại trận, hóa thành một đạo hình người.

Âm thanh Tiêu Thận Khách bình tĩnh "Ta nhận thua!"

Nam Cung Vũ "????"

Không ngờ ngươi dự thi, chính là vì bại lộ át chủ bài của ta đúng không?"

Thanh Hư đạo trưởng vẻ mặt lạnh nhạt "Nam Cung Vũ thắng!"

Nam Cung Vũ thần sắc không vui, vẻ mặt buồn bực đi ra khỏi Hàm Quang Đại trận, liếc Tiêu Thận Khách một cái rồi trực tiếp rời đi.

Chậc!

Doanh Vô Kỵ chép miệng, quay đầu nhìn về phía Triệu Ninh "Tiểu tử này có chút ý tứ a, một kích không thành lập tức trốn xa. Loại thích khách này, điện hạ không định lôi kéo một chút sao?

Đại hội Kiếm Tiên lần này, không chỉ là thịnh hội đánh bạc.

Lại càng là một hồi đại chiến cướp người.

Bởi vì bên trong có các loại nhân thần kỳ tán, bọn họ tới nơi này vốn căn bản là không nghĩ cướp được Hàm Quang kiếm.

Đối với bọn họ mà nói, đây chính là một hội chợ tuyển dụng ngàn năm có một.

Đối với sứ đoàn chư quốc cũng là như thế, phàm là có thể xuất ra tiền xuất ra chức quan, đều sẽ nhân cơ hội kéo người.

Triệu Ninh chính là người ném tiền nhiều nhất.

Tiêu Thận Khách này nếu có thể đoạt lấy.

Rất có thể sẽ sở hữu một đội quân sát thủ.

Chương 681: Sát thủ thích uống rượu Chương 681: Sát thủ thích uống rượu

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Không được đâu!”

Triệu Ninh hất cằm: “Đã có chủ rồi!

Doanh Vô Kỵ nhìn theo, phát hiện Tiêu Thận Khách đang khiêng kiếm, lảo đảo đi về phía sứ đoàn Ngô quốc.

Triệu Ninh thấp giọng nói: “Lúc Tiêu Thận Khách còn chưa phát tài, từng bị kẻ thù đuổi giết, chạy trốn tới cảnh nội Ngô quốc, được Ngô Liệt cứu. Mấy ngày trước ta đã cố gắng lôi kéo hắn, liền phái người đến nhà khách của hắn, phát hiện hắn cùng Ngô Liệt uống rượu, say đến mức rối tinh rối mù, liền trực tiếp buông tha.

Một sát thủ.

Uống rượu với người khác, say đến rối tinh rối mù.

Thích khách mà say bét nhè như thế thì hỏng bét.

Đáng tiếc!

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ, kỳ thật hắn đối với Tiêu Thận Khách một chút hứng thú cũng không có.

Hắn chỉ có hứng thú với Ngũ Hành Đại Độn, chỉ cần có thể tuôn ra bí pháp này, cho dù không có Tiêu Thận Khách, hắn cũng có thể bồi dưỡng ra quân đoàn thích khách.

Cũng không biết điểm yếu của người này ở đâu.

Trong lúc suy nghĩ.

Hắn nhìn thấy ai đó đang chào mình.

Chính là Ngô Liệt mấy ngày trước thảm bại dưới kiếm của mình.

Thời gian đích xác có thể thay đổi con người.

Ngô Liệt mấy ngày trước còn có bộ mặt đáng ghét.

Hôm nay lại biểu hiện mặt mũi hiền lành.

Doanh Vô Kỵ đáp lễ, liền cười tủm tỉm ngồi xuống.

Nói vậy tiểu tử Ngô Đan kia, đã đem sắp xếp của mình nói cho Ngô Liệt.

Chẳng qua mấy ngày hôm trước biểu hiện của Ngô Liệt vẫn không thân thiện lắm.

Cho đến khi mình hạ được Cơ Túc.

Thực lực bực này, cho dù đánh không lại Nam Cung Vũ, cũng cơ bản không có khả năng đột tử tại chỗ.

Thiếu chút nữa có thể tuyên bố hành động lần này của họ Cơ kết thúc trong thất bại.

Hiện tại thì tình cảnh của Triệu thị nhìn có vẻ tốt nhưng cách nguy hiểm còn không xa

Sau khi Lê Quốc phân tam, Triệu thị còn có đất mới phải khai phá, cho dù mạnh hơn nữa cũng không có khả năng lập

tức đạt tới địa vị bá chủ Lê quốc hiện giờ.

Đến lúc đó rất có thể là liên minh họ Cơ tranh bá với Càn Tề Sở.

Triệu thị cần tránh chiến, ít nhất phải tránh được đợt sóng đầu tiên mà biến pháp mang đến.

Đến lúc đó Triệu thị chắc chắn sẽ rất mạnh.

Nhưng sức mạnh này có giới hạn.

Rời khỏi tranh bá tránh chiến có thể.

Nhưng muốn trở lại sân nhà tranh bá, ngươi cần đem trận chiến trước kia tránh được trả lại gấp bội.

Huống chi chiến trường thay đổi trong nháy mắt, ngươi rời đi mấy năm, dựa vào cái gì trở về liền muốn khống chế thế cục?

Cho nên Lê Quốc cần một đồng minh âm thầm, nằm vùng.

Nước Ngô chính là một lựa chọn rất thích hợp.

Là một tiểu quốc , quốc lực yếu

Nhưng có thể ở trong thế cục mà chư cường san sát, có thể kiên cường đến bây giờ, tuyệt đối có chỗ tốt của nó, ít nhất còn hơn so với Trịnh Quốc bị nuốt đến cặn bã cũng không còn.

Chỉ cần có tài nguyên tiền tài âm thầm ủng hộ.

Ngô quốc chưa chắc không thể trở thành một nước gây sóng gió

Lê quốc cần Ngô quốc.

Mà Ngô quốc muốn đề cao địa vị trong liên minh, khẳng định cũng cần Lê quốc.

Người anh em tốt.

Chúng ta hãy cùng nhau làm việc xấu!

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ và Ngô Liệt vừa chạm liền tách nhau, tiếp tục quan sát Đại hội Kiếm Tiên.

Hiện tại đã là vòng thứ năm.

So với lúc trước, tình hình chiến đấu kịch liệt không chỉ một cấp bậc, tình huống cao thủ đụng nhau nhiều lần phát sinh.

Ví dụ như vòng này.

Triệu Ninh gặp Hạng Đỉnh.

Hiện giờ Hạng Đỉnh tuy rằng chỉ là Nhị phẩm Linh thai, nhưng luyện tinh cùng ngưng khí phải vượt qua một mảng lớn Nhị phẩm Linh thai bình thường.

Cộng thêm trọng kiếm cùng với Bá Vương Khí tu luyện tới viên mãn.

Bắt đầu từ vòng thứ nhất, liền giống như chặt dưa thái rau, chém thẳng đến vòng thứ năm.

Điều duy nhất không được hoàn mỹ là.

Hắn cường hãn có thừa, nhưng lại khó thu tay

Mấy vòng trước, bốn đối thủ thì 3 chết, 1 người trọng thương, một mình hắn cống hiến 1/3 số người tử vong tại toàn bộ Đại hội Kiếm Tiên.

Trước khi lên võ đài.

Mễ Tinh Ly cười hi hi chạy đến "Điện hạ. Hạng Đỉnh là danh tướng tương lai của nước Sở chúng ta, kính xin điện hạ đọc kỹ giao tình của đồng minh…"

Triệu Ninh cười như không cười nhìn nàng: "Nữ công tử, Hạng Đỉnh thế công bá đạo như thế, nếu ta lưu thủ, sợ là mạng nhỏ khó giữ được !"

Thái tử này.

Như thế nào cảm giác có chút kỳ quái?

Chẳng lẽ nhận ra ta muốn cướp phò mã?

Mễ Tinh Ly cười lắc đầu: "Điện hạ hiểu lầm rồi! Ý của ta là, xin điện hạ đọc kỹ giao tình của đồng minh, ngàn vạn lần không nên lưu tay, cố gắng áp chế nhuệ khí của hắn, để hắn hiểu được đạo lý cứng quá dễ gãy".

Triệu Ninh…..".

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hạng Đỉnh "???

Hắn vốn đối với Mễ Tinh Ly cũng có chút bất mãn, bản thiếu tướng quân cũng cần người khác hạ thủ lưu tình?

Kết quả chưa từng nghĩ, lại để cho Triệu Ninh gia tăng cường độ giáo dục.

Hắn hừ một tiếng: "Kính xin điện hạ toàn lực ứng phó, Hạng mỗ cũng muốn nhìn xem nhất phẩm linh thai cùng nhị phẩm linh thai đến tột cùng có gì chênh lệch!"

Nói rồi.

Liền trực tiếp tiến vào Hàm Quang Đại trận.

Triệu Ninh như có điều suy nghĩ.

Chuyện về Hạng Đỉnh nàng cũng nghe nói một ít, chuyện Mễ Tinh Ly học tập kế sách biến pháp ở Lê truyền về Sở quốc, làm cho nội bộ Sở quốc vốn đã không yên ổn càng thêm sóng ngầm mãnh liệt.

Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu tạo áp lực với Sở Vương càng lúc càng nhiều, bảo hắn triệu hồi Mễ Tinh Ly.

Nhưng Sở vương chính là chết không nhận.

Mà lúc này, mấy tiểu gia tộc họ Mễ bỗng nhiên quy phục vương thất, Hạng gia chính là đám dẫn đầu

Sau khi Hạng Đỉnh ngưng tụ Nhị phẩm Linh thai, Sở Vương phong tướng quân cho hắn.

Mặc dù là tướng quân quân hàm thấp nhất, nhưng cũng phá vỡ quy củ không phải Binh Nhân cảnh không thể làm tướng.

Hơn nữa Hạng Đỉnh vốn chính là tiểu đệ của Mễ Tinh Ly.

Đây là tỏ rõ thái độ, ta chính là muốn biến pháp.

Chương 682: Nữ công tử có chuyện Chương 682: Nữ công tử có chuyện

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh tự nhiên không muốn nhìn thấy Sở quốc biến pháp thành công, nhưng không bài xích Sở quốc biến pháp như vậy, dù sao độ khó biến pháp tại Sở quốc cũng không thấp.

Hơn nữa Sở quốc hiện tại cùng Triệu thị quan hệ có chút mập mờ, giúp bọn họ dạy dỗ một thiếu tướng quân cũng không phải không thể, loại cá tính ngông cuồng này, đích xác phải dạy dỗ một chút.

Nàng cười nhạt với Tinh Ly.

Liền cũng đi theo bước vào Hàm Quang Đại trận.

Mễ Tinh Ly đặt mông ngồi ở bên cạnh Doanh Vô Kỵ, cười dài nói: “Doanh huynh, những ngày này, huynh vì sao vẫn trốn tránh ta thế?”

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, hạ giọng nói: “Đang chuẩn bị mang thai, đứa bé còn chưa sinh ra, còn chưa giúp ngươi tìm được việc làm, mặt mũi nào gặp ngươi?”

Khuôn mặt Mễ Tinh Ly cứng đờ một chút: “Chuyện này không qua được đúng không?

Doanh Vô Kỵ nhàn nhã dựa lưng vào ghế “Nói đi! Nữ công tử có chuyện gì?

Không có chuyện gì ?

Tinh Ly cười nhạt nói: “Chính là thời kỳ phản nghịch của Hạng Đỉnh, nhờ Triệu Ninh hỗ trợ giáo dục một chút, thuận tiện tâm sự với phò mã gia.

Doanh Vô Kỵ tỏ vẻ không tin.

Hạng Đỉnh phản nghịch không sai.

Từ Bách gia thịnh hội lần trước tới đây, chính là một bộ ngoại trừ Mễ Tinh Ly, tất cả cái gọi là thiên tài đều coi là rác rưởi.

Lần này càng là một chút không lưu thủ, liên tiếp chặt bốn người, người duy nhất bị trọng thương kia, cũng thiếu chút nữa bị khênh đi chôn

Sự ngông cuồng và lệ khí bực này.

Không giáo dục một chút về sau tất xảy ra đại sự.

Nửa câu đầu là đúng.

Nửa câu sau…..”.

Tuy nói quan hệ cá nhân của mình và Tinh Ly không tệ, không có việc gì ngồi cùng nhau còn có thể tâm sự.

Nhưng cô nàng này rất chân thật, có thể làm cho nàng chủ động tìm tới cửa, khẳng định có đại sự cần hỗ trợ.

Doanh Vô Kỵ dựa lưng vào ghế nhắm nửa mắt “Đáng tiếc ta vừa đánh xong mệt chết đi được, không muốn nói chuyện phiếm với nữ công tử.

Doanh Vô Kỵ, huynh có thể đừng lạnh nhạt với ta như vậy hay không?

Tinh Ly làm ra một bộ dáng muốn khóc, chỉ là chen chúc nửa ngày nước mắt, hai mắt sửng sốt cũng không ướt một chút.

Cuối cùng chính mình nhịn không được nở nụ cười "Không giả bộ, ta tìm huynh có việc!"

Chuyện gì?

Doanh Vô Kỵ lúc này mới mở mắt "Chuyện gì?"

Mễ Tinh Ly chỉ về một hướng: "Thấy đứa mông to họ Khương kia không?"

Doanh Vô Kỵ nhìn theo, thấy được một khuôn mặt thanh thuần lại quyến rũ.

Có chút quen thuộc.

Nước Tề.

Khương Nhạc Thanh.

Cô nàng này lúc trước còn cùng mình chào hỏi tới, kết quả lại bị mình bem cho vài câu.

Doanh Vô Kỵ sờ sờ cằm "Mông rất vểnh sao? Nàng ta mặc hơi dày, ta không có phát hiện.

Mễ Tinh Ly chắc chắn nói: "Tuyệt đối rất vểnh, ta biết nhìn hàng, chỉ nhìn mặt là có thể hình dung ra toàn thân!"

Nghe thấy thế.

Doanh Vô Kỵ thần sắc nghiêm túc, vẻ mặt đề phòng nhìn nàng "Ngươi sẽ không phải cũng hình dung ra toàn thân ta đấy chứ, sau đó buổi tối kẹp chăn, ảo tưởng cùng ta làm chuyện đó chứ?"

Mễ Tinh Ly "？？？"

Doanh Vô Kỵ mắt thấy ánh mắt nàng muốn giết người, vội vàng cười nói: "Nói chuyện đứng đắn đi!"

Tinh Ly lúc này mới thu hồi ánh mắt, hạ giọng nói: "Doanh huynh, ngươi muốn vợ không cần?"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

"Người phụ nữ này mông to, có thể sinh con trai, đừng lo đứa bé đói, ta có sữa!"

Doanh Vô Kỵ khóe miệng nhếch lên: "Ngươi chuyện này cũng không đứng đắn đi?

Không! Rất đứng đắn!

Tinh Ly vẻ mặt rất nghiêm túc, nàng trầm tư một lát mở miệng hỏi: "Doanh huynh, huynh muốn trở thành Minh Đô chi chủ không?"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Những lời này làm sao có chút quen thuộc?

Hình như Hàn Quyện ca đã nói với mình rồi.

Chỉ là từ trong miệng Tinh Ly nói ra, sao lại không đáng tin như vậy?

Cô nàng này tuy hiểu Minh Đô không ít, nhưng dựa vào cái gì giúp ta làm Minh Đô chi chủ?

Hắn cười cười hỏi: "Nữ công tử, ngươi sẽ không phải là vì đáp ứng sữa cho con cái , đều đem toàn bộ Minh Đô cho ta chứ?"

Đương nhiên không phải!

Tinh Ly liếc mắt nhìn Hàm Quang Đại Trận một cái, phát hiện Hạng Đỉnh đang bị Triệu Ninh trêu đùa, khuôn mặt mở to

đã ấm lên, lúc nào thua chỉ là một ý niệm trong đầu Triệu Ninh.

Tuy nói đây là đại sự của hai nước Sở Lê, không cần kiêng dè Triệu Ninh.

Nhưng nàng luôn cảm thấy không thoải mái khi ở bên Triệu Ninh.

Hay là nói nhanh với Doanh Vô Kỵ đi, dù sao cũng giống nhau.

Nàng hít sâu một hơi: "Chắc là huynh cũng biết, khoảng thời gian trước Minh Đô đã xảy ra một chuyện lớn, bia Mục Dã bên trong bị bổ, vừa vặn làm cho Minh Đô vốn kín không kẽ hở xuất hiện lỗ hổng. Trong khoảng thời gian này ta nghiên cứu thiên tượng, thật đúng là tìm hiểu được một ít bí mật của Minh Đô."

Sau đó, nàng nói lại một lần về Minh Đô.

Chỉ là Doanh Vô Kỵ nghe xong, vẫn có chút khó hiểu "Cho nên cái này cùng Minh Đô Chi Chủ có quan hệ gì?"

Vẻ mặt Tinh Ly ngưng trọng: "Ta hiện tại rất xác định, Minh Đô là thế giới mà đại năng thời xưa dùng đại thần thông tạo ra.

Hắn ở thế giới này bên trong, mô phỏng tất cả quy tắc hiện thế, thậm chí còn sáng tạo quy tắc mới, cái quy tắc mới này tách bản ngã ra, ảnh hưởng đệ nhất giáo chủ Vi Nga phái, khiến hắn sáng tạo ra cái gọi là ma chủng.

Cái này Đại Thần Thông, cũng từng bị Đạo gia cùng Âm Dương gia tổ sư sửa sang lại, chỉ là đến bây giờ đều không có người ngộ thấu.

Nó bây giờ đã quy nhập vào một trong ba mươi sáu pháp của Thiên Cương.

Doanh huynh không ngại đoán xem là ai!

Xoay vần tạo hóa!

Đồng tử Doanh Vô Kỵ hơi co rụt lại, phù hợp miêu tả này, cũng chỉ có Xoay vần tạo hóa.*

Chương 683: Xoay vần tạo hóa Chương 683: Xoay vần tạo hóa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đứng đầu ba mươi sáu pháp Thiên Cương.

Thiên hạ thần thông ai cũng nhìn lên.

Nhưng từ không sinh ra có, tạo hóa vạn vật, viết quy tắc mới, thậm chí sửa quy tắc!

Xoay vần tạo hóa, cơ hồ là thần thông mạnh nhất đã biết!

Hắn nhìn về phía Mễ Tinh Ly: "Đây cũng là ngươi từ trong Chuyên Húc cổ lịch tìm hiểu ra?"

Tinh Ly không phủ nhận "Xoay vần tạo hóa liên quan đến bản chất vũ trụ, lưu lại từ thời viễn cổ đến nay, mặc dù tổ sư hai phái Âm Dương gia đạo gia, cũng chỉ là chỉnh lý ra một phần nhỏ.

Cổ lịch chính là tâm huyết cả đời của Chuyên Húc đế, ẩn chứa một phần chí lý cũng là chuyện đương nhiên.

Ta đích xác ngộ ra một chút, nhưng còn kém quá xa.

Phần đó của Đạo gia ta không có được.

Cho nên vì tìm hiểu càng nhiều, ta mạo hiểm vào Minh Đô một chuyến.

Doanh Vô Kỵ tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Cô nàng này đúng là kỳ tài tu luyện, khó trách cha vợ đều tôn sùng nàng.

Xoay vần tạo hóa.

Minh Đô.

Đúng là một miếng thịt béo!

Hắn cười hỏi: "Vậy ngươi vào Minh Đô, có thu hoạch gì?

Mễ Tinh Ly lắc đầu cười nói: "Cũng không có thu hoạch gì lớn, bất quá ta gặp một đám người!"

Ai?

Doanh Vô Kỵ cảm thấy hứng thú, như có điều suy nghĩ nhìn về phía xa xa, hỏi "Khương Nhạc Thanh?

Mễ Tinh Ly gật đầu: "Không chỉ Khương Nhạc Thanh, toàn bộ người họ Khương lưu lạc ở bên ngoài đều ở đây, bao gồm cả Khương Thái Uyên!"

Doanh Vô Kỵ "Chậc chậc!

Lúc trước hắn cũng rất tò mò, Khương Thái Uyên là đem huyết mạch họ Khương tăng lên, nhưng như hôm nay lại bị xuống dốc càng mạnh, cũng rất khó có chỗ dung thân cho họ Khương, đừng nói đến việc phát triển thế lực.

Không nghĩ tới bọn họ tự nhiên cử tộc chuyển đến Minh Đô.

Không đúng.

Cô nàng Quả bưởi này tìm thấy họ ở đâu?

Khương Nhạc Thanh không phải ở Tề quốc làm con tin sao?

Tại sao lại ở bên trong cùng một chỗ với tộc nhân họ Khương?

Hắn hít sâu một hơi: "Cho nên ngươi vào Minh Đô, đi Tề quốc?

Nơi ta đi, chính là vương cung Tề quốc, nơi đó… Minh Đô đối với quy tắc bản ngã mở rộng không có hiệu quả, hơn nữa bên trong chỉ có người họ Khương!”

Cái này mẹ nó!

Lượng thông tin hơi quá lớn.

Quy tắc bản ngã không có hiệu lực, chứng tỏ có người hoặc có thứ gì đó ảnh hưởng đến quy tắc.

Chỉ có người họ Khương, đã nói rõ họ Khương có năng lực ngăn cản Điền thị và kiềm chế Vi Nga phái.

Khương Nhạc Thanh là con tin bị Điền thị bắt cóc, lại có thể tự do ra vào Tề Vương Đô Minh Đô, hai bên đều không làm khó nàng, nói rõ trên người nàng nhất định có bí mật lớn mà hai bên đều muốn.

Bí mật này…

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Bí mật này có liên quan đến xoay vần tạo hóa? Ngươi dựa vào cái gì mà xác định?”

Mễ Tinh Ly cười đáp: “Doanh huynh! trước bia Mục Dã đã có quy tắc huyết mạch, nhưng khác với bây giờ, Thương vương thất cũng không nắm quy tắc huyết mạch trong tay mình. cho nên nói, người thay đổi quy tắc này rốt cuộc là ai?

Bia Mục Dã!

Thay đổi quy tắc đi!

Xoay vần tạo hóa?

Doanh Vô Kỵ khóe miệng giương lên, nhịn không được cười nói “Khương thái công!

Thay đổi quy tắc, dù sao cũng thấp hơn so với miêu tả quy tắc.

Nếu có thể đạt được bộ phận bí mật này, cho dù lĩnh ngộ không được xoay vần tạo hóa, cũng có thể học được bí mật ma chủng miêu tả.

Uh!

Thật đúng là hấp dẫn!

Tinh Ly cười rất vui vẻ, hạ giọng nói: "Bên cạnh Khương Nhạc Thanh có cao thủ Điền thị nhìn chằm chằm, bình thường căn bản không có biện pháp ra tay, chỉ có cơ hội ở trong Hàm Quang Đại trận.Hoan thuật của Khương Nhạc Thanh rất mạnh, phía sau không có đối thủ quá mạnh.Chỉ cần huynh có thể thắng Nam Cung Vũ, là có thể gặp Khương Nhạc Thanh.

Chỉ cần huynh có thể chế trụ nàng, cưỡng chế đến Lê Quốc sinh một ổ con cái, triệt để trói nàng ta lại, nói không chừng có thể đạt được bộ phận thần thông họ Khương nắm giữ.Đến lúc đó Lê Sở chúng ta hợp tác, công chiếm Minh Đô, một nước một nửa!Như thế nào?"

Doanh Vô Kỵ bị nói rất động tâm, rồi lại hỏi "Nếu ta làm không được thì sao?""

Tinh Ly nheo mắt cười nói: "Thế thì ta phải cố làm vậy,, trước tiên ngược đãi tử điện hạ các ngươi, sau đó chém Doanh Vô Khuyết. Thuận tiện bại lộ thân thể nam nhi của mình để Khương Nhạc Thanh cho ta sinh một ổ con, một mình độc chiếm Minh Đô!"

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Bốc phét đi!

Cô cứ bốc phét đi!

Vợ cả Chuyên Húc của ta còn chưa bại lộ, về phần cho bên ngoài thấy chỉ là nhất phẩm linh thai, ngươi nói vài câu cũng được.

Chém Doanh Vô Khuyết?

Sao cô lại dám nói ra khỏi miệng?

Còn không phải chỉ có thể dựa vào Ô Kê ca ta sao?

Uỵch!

Một vật nặng đập tới trước mặt.

Hai người cúi đầu nhìn.

Hạng Đỉnh quỳ rạp trên mặt đất như chó chết, toàn thân đều là vết kiếm thật nhỏ.

Mỗi vết kiếm đều là nhỏ như móng tay ngón út, chỉnh tề, thương tổn không lớn, tính vũ nhục rất mạnh.

Giờ phút này Hạng Đỉnh vùi đầu, không nhúc nhích, không phải ngất xỉu, mà là thật sự không có mặt mũi gặp người.

Thanh Hư đạo trưởng lúc này mới khoan thai tuyên bố "Triệu Ninh Thắng!

Triệu Ninh hất cằm, từ trên cao nhìn xuống Mễ Tinh Ly: "Ta nghe nói, ngươi muốn ngược đãi ta?"

Ta nghe nói, ngươi muốn ngược đãi ta?

Tinh Ly nghe được âm thanh này, không khỏi ngẩng đầu lên, vừa lúc cùng ánh mắt Triệu Ninh chạm nhau.

Trong lúc nhất thời, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Nàng từ trong mắt Triệu Ninh, thấy được bốn phần ý cười, ba phần khách sáo, hai phần đề phòng cùng một phần đạm mạc.

Chính xác như vậy.

Nàng không khỏi có chút nghi hoặc.

Chương 684: Có ý cướp phò mã Chương 684: Có ý cướp phò mã

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tuy rằng chính mình đích xác có ý cướp phò mã, nhưng cũng chưa làm, mặc dù ngẫu nhiên cùng Doanh Vô Kỵ đi đến gần một chút, cũng không nên do một người đàn ông cảm ứng ra chứ?

Ngay cả Hoa Triều, cũng chỉ là ngẫu nhiên có hoài nghi.

Chính mình tùy tiện giải thích một phen, nàng liền trực tiếp vứt bỏ hoài nghi.

Cho nên tại sao Triệu Ninh lại có địch ý như ẩn như hiện với mình?

Không đúng!

Tinh Ly bỗng nhiên nghĩ tới một loại thuyết pháp, kỳ thật người đàn ông đều rất ấu trĩ, những người không có quá nhiều kinh nghiệm tình cảm, gặp được nữ tử trong lòng, phản ứng đầu tiên chính là trêu chọc!

Cố ý biểu hiện thù địch là chuyện bình thường.

Thái Tử Ninh mặc dù là tuấn kiệt hiếm có, nhưng cả ngày vì chính vụ mà mệt mỏi. Thành hôn đặc biệt sớm, cũng chỉ xuất hiện ở một số ít trường hợp quan trọng, tình cảm vợ chồng thoạt nhìn cũng không phải tốt như vậy.

Hơn nữa nhìn bộ dáng thảm hề này của Hạng Đỉnh.

Chẳng lẽ…..".

Chẳng lẽ…..".

Không phải chứ?

Ta không có hứng thú đối với việc làm Thái tử tần!

Vốn nàng còn muốn sặc vài câu với Triệu Ninh.

Nhưng hiện tại…..".

Thái tử điện hạ nghe lầm, đa tạ Thái tử điện hạ ra tay tương trợ, chúng ta rút lui trước!”

Dứt lời, liền nhấc Hạng Đỉnh bước nhanh rời đi.

Bùm.

Trở lại chỗ ngồi của mình, ném Hạng Đỉnh xuống đất.

Tinh Ly cười như không cười hỏi: “Hạng thiếu tướng quân, thế nào rồi?

Hắn rất mạnh!

Hạng Đỉnh cúi đầu, thoạt nhìn có chút thất bại.

Mễ Tinh Ly cười nói: “Hắn thắng ngươi như thế nào? Vừa rồi ta không thấy.

Hạng Đỉnh chỉ cho rằng nàng đang gõ mình, đành phải thành thật trả lời: “Luận khí lực hắn cũng không thua ta, Kiếm Trọng Lê so với bội kiếm của ta còn nặng hơn, nhưng hắn lại có thể ra tay một cách tùy ý.

Nữ công tử nói rất đúng, một mực vũ dũng không thể làm nên cơm cháo gì, ta sai rồi!”

Lúc này Tinh Ly mới gật đầu.

Toàn bộ Sở quốc đều biết, tiểu lão đệ Hạng Đỉnh này chính là con lừa cứng đầu, chỉ có nữ công tử mới có thể kéo trở về.

Chỉ có điều Tinh Ly biết, đây cũng không phải là mị lực cá nhân.

Mà là bởi vì ông ngoại của mình là sư gia của Hạng Đỉnh, hơn nữa hắn từ nhỏ bị mình treo lên đánh, cho nên mới cúi đầu trước mình.

Từ khi đột phá Thai Thuế Cảnh, mình đã đi lên một con đường khác.

Chỉ luận binh khí chiến, đã không thể dạy dỗ được tiểu lão đệ này.

Cho nên, thời kỳ phản nghịch của Hạng Đỉnh.

Cũng may Triệu Ninh ra tay kịp thời, tiểu lão đệ này có thể sống yên ổn trong chốc lát.

Bất quá…..".

Ánh mắt của nàng dời về phía Triệu Ninh.

Tiểu lão đệ ở trong nhị phẩm linh thai cũng là người nổi bật, bại bởi Triệu Ninh xem như bình thường.

Nhưng thua triệt để như vậy, vẫn nằm ngoài dự liệu của nàng.

Vết thương này giống như một tác phẩm nghệ thuật.

"Triệu Ninh…..". Thật sự chỉ là một nhất phẩm Linh thai bình thường sao?

Bất tri bất giác.

Lại một ngày nữa trôi qua.

Vòng 5 chỉ diễn ra trong 1 ngày.

Tổng kết lại chỉ có một câu nhất phẩm linh thai vô địch.

Sau khi kết thúc.

Doanh Vô Kỵ liền trực tiếp tìm cha vợ, cùng bọn họ thương nghị chuyện có liên quan đến Khương Nhạc Thanh.

Dù sao Khương Nhạc Thanh là con gái cả của vương thất họ Khương, còn là con tin quan trọng Điền thị lưu lại, muốn giữ nàng ta ở Lê quốc cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Huống chi.

Doanh Vô Kỵ muốn gặp nàng, còn phải diệt thêm một Nam Cung Vũ mới được.

nơi họ thảo luận.

Ở chính điện Điện Trọng Lê.

Thiên điện thì tiếp đón Thanh Hư đạo trưởng và thầy trò Hàn Quyện.

Bình thường Thanh Hư đạo trưởng đều là vừa kết thúc liền trở về chỗ ở của mình, nhưng lúc này lại bị Hàn Quyện ngăn lại.

Bởi vì hắn xác định, sư phụ của mình không có khả năng an tâm trở về chỗ ở, mà là đi một nơi khác.

Hàn Quyện ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, chống cánh tay phải nâng đầu: "Sư phụ! Hứa với con, đừng đến sòng bạc được không?

Thanh Hư đạo trưởng có chút vội vàng xao động: "Không đi sòng bạc, một ngàn lượng của ta làm sao bây giờ?"

Hàn Quyện hỏi ngược lại: "Sư phụ không sợ thua thêm một ngàn lượng nữa sao?

Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

Thanh Hư đạo trưởng thấp giọng nói: "Đồ nhi, vi sư chỉ có thể nói ngươi không hiểu sòng bạc!

Hàn Quyện bất đắc dĩ nói: "Sư phụ, con không hiểu sòng bạc, nhưng con hiểu người! Người đánh cược với tiều phu trên núi, thua không dưới mấy trăm gánh củi sao? Người thành phố nhiều tâm nhãn, người chơi không lại bọn họ.

Thối lắm!

Thanh Hư đạo trưởng nhịn không được nói: "Đó là bởi vì những tiều phu kia cái gì cũng không biết, mãng phu khắc cao thủ có hiểu hay không?

Lần này Doanh Vô Kỵ lần đầu tiên tự mình xuất thủ, tuy rằng thắng, nhưng hoàn toàn phù hợp ấn tượng lúc trước của mọi người đối với hắn, hèn mọn âm hiểm không dám chính diện nghênh chiến.Trong mắt người trong thiên hạ, Nam Cung Vũ là thiên tài chân chính. Hơn nữa kết quả chiến thắng của hắn và Doanh Vô Kỵ cơ hồ hoàn khác hẳn nhau. Lần này người chọn Nam Cung Vũ thắng chắc chắn sẽ nhiều, bất quá bọn Dương Chu nhất mạch kia nhất định sẽ cùng vi sư tranh làm ăn.Ta vẫn muốn đặt chi tiết.

Khẳng định là nhiều người đặt cửa Nam Cung Vũ một phần nhỏ sẽ đặt cửa Doanh Vô Kỵ sẽ lấy chiến thuật hôm nay thắng thêm một trận.

Nhưng vi sư vẫn chắc chắn, Doanh Vô Kỵ sẽ lấy kiếm pháp thủ thắng!

Trận pháp của Nam Cung Vũ đủ để bức ra thực lực chân thật của hắn, dùng kiếm pháp cận thân là phương thức thủ thắng duy nhất của hắn".

Lão càng nói càng hăng say, tiếp theo chính là hồ ngôn loạn ngữ "Không ai hiểu đánh bạc hơn ta" các loại làm cho người ta nghe không hiểu.

Trong điện nhất thời tràn ngập không khí buồn bực.

Hàn Quyện biết không ngăn được, liền hỏi một vấn đề cuối cùng.

Nếu sư phụ lại thua, trở về chuẩn bị giải thích với sư công như thế nào?

Trong cuộc đời vi sư, không có chữ thua này.

Thanh Hư đạo trưởng sửa lại trang phục một chút.

"Hừ"một tiếng, biến mất trong thiên điện.

Hàn Quyện lắc đầu, chui vào trong kiếm.

……

Chương 685: Cuộc so tài nhàm chán Chương 685: Cuộc so tài nhàm chán

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngày hôm sau.

Điện Trọng Lê trở lại náo nhiệt.

Sau năm vòng thi đấu, hơn 500 người đã bị đào thải chỉ còn lại mười mấy người, bất quá ngược lại có rất nhiều người lưu lại xem cuộc chiến.

Dù sao trận đại hội Kiếm Tiên này hội tụ các loại thiên tài.

Những thiên tài này tuy rằng so với cao thủ chân chính hơi non nớt, nhưng lại có sức sáng tạo vô hạn.

Xem bọn họ quyết đấu đỉnh cao.

Luôn học được những điều mới.

Chắc chắn rồi.

Ngoại trừ những trận thắng của Vô Kỵ.

Bởi vì sau khi Doanh Vô Kỵ xuất hiện, chỉ có hiệu quả như xem kịch.

Cũng may hiệu quả xem kịch cũng không tệ lắm, hơn nữa mỗi lần đều là mở màn, tóm lại có thể tạo được tác dụng thỏa mãn về thể xác và tinh thần.

Nếu không sẽ có người chửi má nó.

Coi như xem kịch.

Cũng không biết hôm nay Doanh Vô Kỵ có thể mang đến màn biểu diễn gì.

Cho dù bị Nam Cung Vũ khắc chế, hắn là cũng có trò hay để xem

Lần trước là mà khắc chế Cơ Túc bằng màn biểu diễn lôi xích dắt chó đi dạo.

Lần này…..”. hẳn là trò chơi bắt quỷ của Nam Cung Vũ chứ?

Thanh Hư đạo nhân liếc mắt nhìn mọi người một cái, thấy vẻ mặt bọn họ thoải mái, không hề có giác ngộ quan sát cao thủ kiếm đạo quyết đấu, mỗi người đều là bộ dáng chờ xem kịch.

Lão không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Lần này chỉ có một mình lão đặt cửa Doanh Vô Kỵ thắng bằng kiếm pháp.

Thấy nhàm chán

Lão quay đầu nhìn thoáng qua Nam Cung Lăng: “Nam Cung huynh, lệnh lang kiếm pháp như thế nào?

Nam Cung Lăng nâng mí mắt lên, ý chỉ nói: “Nếu tới tham gia Đại hội Kiếm Tiên, khuyển tử tự nhiên có một đoạn thời gian nghiên cứu qua kiếm đạo, cũng không thể mấy trận không xuất ra một kiếm, mất mặt mũi Đại hội Kiếm Tiên!”

Triệu Kỵ…..”.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Thanh Hư đạo trưởng vuốt râu suy nghĩ: “Nam Cung huynh hình như là đang ám chỉ ai, là ai đây?”

Triệu Kỵ cũng là vẻ mặt nghi hoặc “Đại hội Kiếm Tiên chúng ta, giống như không có loại hạng người mặt dày này chứ?”

Thanh Hư đạo trưởng cất cao giọng nói “Doanh Vô Kỵ!”

Doanh Vô Kỵ “???”

Như thế nào một đám đồng chí cũ, người sau so với người trước lòng dạ hẹp hòi?

Cứ như vậy bóc mẽ trước mặt mọi người?

Ta đánh năm trận, bốn trận đều là thuần dựa vào ngự kiếm thuật thủ thắng, một lần để cho thiên hạ anh hào kiêng kỵ đến phong ấn kiếm linh của ta. thử hỏi thiên hạ này, ai ngự kiếm thuật có thể vượt qua ta?”

Triệu Kỵ…..”.

Nam Cung Lăng…..”.

Mọi người ở đây…..”.

Thanh Hư đạo trưởng vuốt râu cười nói: “Ngự kiếm thuật của tiểu hữu đích thật là hiếm thấy trong đời lão đạo, lão đạo cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn nhắc nhở tiểu hữu vào sân, tiểu hữu chớ kích động.

A! Là vào sân rồi!

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, không nghĩ tới bị lão đạo này âm hiểm như vậy

Muốn kích bác ta hả.

Hắn lười phân cao thấp, trực tiếp nhảy vào Hàm Quang Đại trận.

Thanh Hư đạo trưởng lúc này mới vuốt râu cười nói: “Trận này, Doanh Vô Kỵ đấu với Nam Cung Vũ!

Nam Cung Lăng trầm giọng nói: “Vũ nhi! Vào đi!”

Vâng!

Nam Cung Vũ trịnh trọng đáp một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc bước vào Hàm Quang Đại trận.

Lần này liên minh họ Cơ.

Chỉ còn lại mình hắn.

Hai nhà Ngụy Hàn suy sụp, địa vị chiến lược đã sớm không được.

Đây là thời cơ tốt nhất để Nam Cung gia thượng vị, trong toàn bộ liên minh họ Cơ, thực lực Nam Cung gia tuyệt không yếu, nhưng không có đất phong của mình.

Chu thiên tử đã đưa ra hứa hẹn, chỉ cần đánh chết một trong Nhị Thánh, sẽ nghĩ biện pháp phong một mảnh đất cho Nam Cung gia.

Tuy rằng nhiều nhất phong một khối nhỏ, lại cho phép hợp pháp khuếch trương, đây là hy vọng của toàn bộ Nam Cung gia.

Trận này.

Phải giết!

Thanh Hư đạo trưởng thấy hắn sát ý nghiêm nghị như thế, trong lòng nhất thời cười như hoa.

Lúc này nếu không thể bức Doanh Vô Kỵ xuất kiếm nữa.

Vậy thì không hợp lý, phải không?

Lão đạo rốt cục muốn đánh cuộc thắng một lần.

Hắn cười cười, trong miệng phun ra hai chữ "Bắt đầu!"

Lần này Nam Cung Vũ đã bại lộ ngũ hành đại trận, liền không còn cần thiết phải giấu nữa.

Đánh trước!

Trong nháy mắt hai chữ "bắt đầu" xuất hiện, liền nhanh chóng lấy thể Thổ Đức làm cơ sở, đem Ngũ Hành đại trận lan tràn đến cả phiến thảo nguyên.

Kể từ đó, mặc dù Doanh Vô Kỵ lập tức tàng hình, chính mình cũng không thể hoàn toàn tìm không thấy hành tung của Doanh Vô Kỵ.

Nhưng mà…..".

Doanh Vô Kỵ không có tàng hình, ngược lại như cười như không nhìn hắn.

Nam Cung Vũ nhất thời nhíu mày, "Roẹt" một tiếng rút Công Khuyết kiếm ra.

Hắn hờ hững nhìn về phía Doanh Vô Kỵ "Ngươi có thể không làm rõ ràng tình huống, ngươi không tàng hình vậy thì khác gì nghển cổ chịu chết!"

Doanh Vô Kỵ cười cười "Ta ngược lại cảm thấy, Nam Cung huynh sẽ không giết ta!

Không đợi Nam Cung Vũ phản ứng.

Hắn trực tiếp từ trong ngực móc ra một đoàn chân khí hỗn tạp.

Nam Cung Vũ…..".

Trong ánh mắt của hắn nhất thời nở rộ ra một cỗ thần sắc vui mừng.

Tuy nói rất nhanh liền ẩn núp đi xuống, nhưng hơi thở run nhè nhẹ, vẫn bại lộ nội tâm hắn không bình tĩnh.

Doanh Vô Kỵ cười cười "Nói chuyện riêng?"

Không chút do dự.

Nam Cung Vũ truyền âm nói: Được!"

Bên ngoài.

Sắc mặt Nam Cung Lăng đại biến.

Tuy nói Nam Cung Yến lần này đến đây nhiệm vụ cũng không phải hắn truyền đạt, nhưng hắn cũng mật thiết theo dõi hành động của Nam Cung Yến.

Ngay khi Minh Đô Bia Mục Dã thất bại không lâu, tất cả chân khí đoàn của ả liền đồng thời biến mất.

Chân khí của Nam Cung Yến rất cổ quái, ngay cả vị Ngộ Thần Cảnh này cũng đoán không ra cũng không hủy được, cho nên loại tình huống này chỉ đại biểu cho một loại khả năng.

Đó chính là Nam Cung Yến đã chết.

Nhưng nếu như Nam Cung Yến chết, chân khí này là từ đâu tới?

Hắn cảm giác giống như sắp gặp nguy hiểm.

Nhưng chỉ có Thanh Hư đạo trưởng mới có thể đem âm thanh truyền vào Hàm Quang Đại trận.

Hắn sốt ruột cũng vô dụng, cũng không thể trực tiếp xông vào Hàm Quang Đại trận trước mặt mọi người chứ?

Chương 686: Muội muội của ta đâu? Chương 686: Muội muội của ta đâu?

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trong trận.

Âm thanh Nam Cung Vũ truyền tới có chút run rẩy: “Muội muội của ta đâu?”

Doanh Vô Kỵ mỉm cười: “Đang sinh con cho ta, nàng đem luyện thai của nàng để phải giúp ta thức tỉnh Chuyên Húc đế thân!”

Có cái rắm!

Nam Cung Vũ hai mắt giận dữ trừng.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được lộ ra nụ cười, lúc trước hắn vẫn cho rằng Nam Cung Yến nói như vậy, đại khái là vì nói một ít lời quái dị hủy tam quan để tranh thủ tín nhiệm Lê vương thất.

Nhưng sau khi chế trụ Nam Cung Yến, hắn gọi tới các loại giám định đại sư.

Kết quả, thật đúng là có dấu hiệu sinh con.

Hơn nữa bí thuật luyện thai cũng là thật.

Bây giờ xem phản ứng của Nam Cung Vũ.

Thì đúng thế rồi

"Nàng có thể giúp ngươi thành tựu Thể Thổ Đức, tại sao không thể giúp ta thành tựu Chuyên Húc đế thân?

Ánh mắt Nam Cung Vũ đỏ lên: "Ngươi và ta có thể giống nhau sao?

Doanh Vô Kỵ buông tay: "Người làm quan của chúng ta, có gì không giống?

Ngươi, ngươi…..".

"Ngươi nói xem, chúng ta có gì khác nhau!"

Ta…..".

Nam Cung Vũ cắn răng: "Ta mang theo nhiệm vụ mà chủ nhân của nàng giao, ngươi là cái gì?

Doanh Vô Kỵ "Phù…..".

Mẹ kiếp!

Mẹ kiếp!

Mẹ kiếp!

Ta nghe thấy gì?

Doanh Vô Kỵ có thể nhìn ra được, Nam Cung Vũ có chút tâm kế, nhưng là không nhiều lắm.

Dù sao coi như thiên tài nuôi ở Chu vương thất, làm linh vật, nội bộ Chu vương thất mặc dù có phe phái phân biệt, nhưng cơ bản không có đấu tranh gì.

Như vậy dưỡng ra thiên tài, tâm trí yếu một chút có thể lý giải.

Nhưng cái "nhiệm vụ của chủ nhân" này là cái quỷ gì?

Nam Cung Yến cũng không nói!

Hắn tặc lưỡi hỏi: "Chủ nhân của ả, là Chu Huề Vương sao?

Nam Cung Yến mặc dù là bị Nam Cung Lăng lừa tới, nhưng tới nơi này là cũng vì nhiệm vụ.

Ả không phải người Nam Cung Lăng.

Còn mẹ nó còn có một chủ nhân.

Ngoại trừ Chu Huề Vương, hắn không nghĩ tới có người khác.

Em ruột của Chu thiên tử này, chơi có chút hoa a?

Ngay từ đầu hắn đã hoài nghi Nam Cung Yến là người Chu Huề Vương, nhưng Nam Cung Yến chết không thừa nhận.

Cái này…..".

Nam Cung Vũ nóng nảy: "Ngươi rốt cuộc làm gì nàng…

Ngươi chờ một chút!

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu "Ngươi trước để cho ta trì hoãn một lát!"

CPU bị cháy.

Nam Cung Vũ hít sâu một hơi: "Ngươi rốt cuộc định làm gì nàng?"

Doanh Vô Kỵ buông tay "Ngươi còn chưa nhìn ra sao? Ta muốn cho ngươi nhận thua !

Nam Cung Vũ cắn răng: "Ta nhận thua ngươi liền buông tha nàng sao?

Dứt khoát như vậy?

Doanh Vô Kỵ đều bị chỉnh không được "Ngươi nếu lưu lại một ít công pháp tốt, buông tha nàng cũng không phải không được!"

Nam Cung Vũ vội vàng nói: "Thứ tốt có thể cho ngươi, nhưng ngàn vạn lần đừng đem nàng thả ra, nàng nhất định sẽ bị cha ta giết, cho dù may mắn chạy thoát, cũng sẽ trở về tìm tên súc sinh Chu Huề Vương kia!"

Các ngươi tiếp tục giam giữ nàng, chỉ cần ăn ngon uống ngon là được, công pháp dễ thương lượng, chỉ cần ngươi lập huyết thề để nàng sống sót là được.

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Kết quả vẫn luôn phát triển theo hướng hắn dự đoán.

Nhưng quá trình hình như không đúng lắm.

Ta vốn còn muốn dùng tính mạng Nam Cung Yến cùng danh dự Nam Cung gia các ngươi uy hiếp ngươi.

Sao lại thành như vậy?

Chờ chút!

Để ta nói chuyện một lát.

Nam Cung Vũ nóng nảy: "Ngươi muốn đổi ý?"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Ngược lại không muốn đổi ý.....".

Nam Cung Vũ thở phào nhẹ nhõm: “Đợi lát nữa ta thi triển ngũ hành đại trận, sẽ nhô lên từng vách tường, ngươi giả vờ tàng hình dùng lôi pháp oanh ta vài cái, ta sẽ bức ngươi vào trong sơn động. Ở nơi nào chúng ta có thời gian hai mươi hơi thở, cũng đủ để ngươi phát ra lời thề máu, đến lúc đó ta cho ngươi một khôi lỗi, ta muốn gặp muội muội ta một lần.

Doanh Vô Kỵ “Được…..”.

Hắn có linh cảm.

Có thể sẽ ăn được một quả dưa lớn ở hiện trường.

Nhận được câu trả lời khẳng định.

Nam Cung Vũ nhảy về phía sau một bước, khàn cả giọng nói: “Doanh Vô Kỵ! Chịu chết đi!”

Giây tiếp theo.

Cả thảo nguyên ầm ầm rung động.

Mặt đất vốn chỉ hơi nhấp nhô, trong nháy mắt bị đè ép dữ tợn vô cùng.

Cỏ dại nhanh chóng lớn lên, quấn quanh Doanh Vô Kỵ.

Cùng lúc đó, trường kiếm của Nam Cung Vũ rời tay mà ra, thẳng đến trái tim Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ cũng không hoảng hốt, đạp Thất tinh bộ thong dong rời đi, sau khi giãy thoát giảo sát, trực tiếp ẩn đi thân hình.

Mà Nam Cung Vũ cũng không mất đi hành tung, ngự kiếm đuổi theo.

Kiếm ngâm cùng tiếng sấm giao thoa vang động.

Nhìn bên ngoài liên tục kinh hô.

Không nghĩ tới sau khi hai người truyền âm trao đổi, lại trực tiếp bộc phát ra sát khí cường hãn như vậy.

Rốt cục có chút nội vị thần tiên đánh nhau!

Tiếng oanh tạc liên tiếp không ngừng, trường kiếm đuổi sát không nỡ.

Ngũ Hành đại trận không ngừng thu lại.

Doanh Vô Kỵ lại giống như còn đang khó nhọc xê dịch.

Nhưng không gian chung quy là càng ngày càng nhỏ, rốt cục Doanh Vô Kỵ bị bức đến một chỗ vách đá, phía trên lưu lại một đạo bị kiếm khí chọc ra cửa động.

Trong nháy mắt, mấy đạo kiếm khí bức tới.

Thân ảnh Doanh Vô Kỵ rốt cục bị ép đi ra, cắn răng, trực tiếp chui vào cửa động.

Chết tử tế!

Nam Cung Vũ hét lớn một tiếng, lúc này thu hồi trường kiếm, kình kiếm vọt vào.

Mọi người…..".

Quá dữ dội!

Thật sự quá kịch liệt!

Thanh Hư đạo trưởng "Tốt! Tốt! Tốt!"

Rốt cục có thể bức tiểu tử kia cận thân liều kiếm!

Tuy rằng quá trình có chút quỷ dị!

Nhưng sơn động nhỏ như vậy không gian, không xuất kiếm không thích hợp đi?

Tuy nhiên.

Trong sơn động tĩnh lặng.

Ai cũng không biết bên trong xảy ra chuyện gì.

Một hơi thở!

Hai hơi thở

Ba hơi thở!

……

Chương 687: Ta không cam lòng Chương 687: Ta không cam lòng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngay tại thời điểm hơi thở thứ 15.

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Trong sơn động đồng thời nổ vang vô số tiếng sấm.

Ngay sau đó liền có một thân ảnh cháy đen bay ngược ra.

Khóe mắt Nam Cung Vũ muốn nứt ra "Doanh Vô Kỵ, ngươi, ngươi…..". Ta không cam lòng!

Âm thanh của hắn vô cùng thê lương, dường như hận không thể giết Doanh Vô Kỵ cho thống khoái.

Sau đó nghiêng đầu một cái.

Trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Mọi người…..".

Vẻ mặt bọn họ mơ hồ, đây là tình huống gì?

Sao lại nhảy vào sơn động?

Tại sao im lặng một lúc lại trực tiếp bị nổ tung?

Tại sao?

Hắc! Ngươi cái đồ chó này bị lừa rồi sao?

Thân ảnh Doanh Vô Kỵ cũng nhanh chóng lao ra, cầm kiếm muốn chặt đầu chó của Nam Cung Vũ.

Sắc mặt Nam Cung Lăng nhất thời đại biến.

Cũng may Thanh Hư đạo trưởng phản ứng rất nhanh.

Tuy nói một chiêu cuối cùng của Doanh Vô Kỵ dùng chính là kiếm.

Nhưng nếu như xảy ra án mạng, mặt mũi già nua của đạo gia sẽ để ở đâu?

Vì một ngàn lượng.

Không đáng!

Tay phải hắn duỗi về phía trước, trong Hàm Quang Đại trận liền xuất hiện một hư ảnh thủ ấn một trượng, hai đầu ngón tay nắm lấy thân kiếm Doanh Vô Kỵ.

"Hắn ngất đi, tự nhiên là hắn thua, cần gì đả thương tính mạng?"

Cũng đúng!

Doanh Vô Kỵ cười cười ha ha, vẻ mặt tiếc nuối thu kiếm vào trong vỏ, lưu luyến không rời rời khỏi Hàm Quang Đại trận.

Điểm cuối cùng này.

Đơn giản là hắn phát huy cá nhân.

Bằng không Nam Cung Vũ gây ra hiềm nghi thật sự quá lớn.

Nam Cung Vũ tiểu tử này đầu óc không chậm, chính là không có kinh nghiệm viết kịch bản, thiếu một cái có thể kết thúc một cách logic.

Hắn hướng trong ngực của mình sờ sờ, bên trong im lặng nằm một con búp bê rơm rạ.

Nhìn thấy thế.

Chỉ cần nắm trong tay Nam Cung Yến, trong tay Lê vương thất lại có thể có thêm một tên phản đồ.

Hư ảnh đại thủ bên trong Hàm Quang Đại trận, cũng đem Nam Cung Vũ bị bổ đến cháy đen lôi ra, đưa tới trước mặt Nam Cung Lăng.

Nam Cung Lăng vẻ mặt vô cùng khẩn trương, dò xét một chút, phát hiện Nam Cung Vũ không có gì đáng ngại, chỉ là kinh mạch tê liệt, lúc này mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm "Đa tạ đạo trưởng!"

Không cảm ơn không cảm ơn!

Thanh Hư đạo trưởng cười xua tay, trong lòng đau đến chảy máu.

Một nghìn lượng của Lão đạo!

Lão thật sự không hiểu.

Tại sao không gian nhỏ hẹp như vậy, hai người tại sao không động kiếm.

Ngược lại im ắng thời gian dài như vậy, Nam Cung Vũ bị lôi pháp đánh trúng.

Hắn nhìn Doanh Vô Kỵ, nhịn không được hỏi "Ngươi làm sao làm được?

Doanh Vô Kỵ khẽ cười nói "Đạo trưởng không ngại hạ vấn, tiểu tử thật sự rất muốn trả lời! nhưng không nói được, nói ra trận tiếp theo sẽ không hiệu nghiệm!"

Thanh Hư đạo trưởng nghẹn một chút, liền khoát tay nói: "Trận tiếp theo! Trận tiếp theo!

Mấy trận kế tiếp cũng tương đối kịch liệt.

Dù sao có thể đi vào vòng này, không có một người nào là tầm thường.

Nhưng không thể không nói.

Thực lực chênh lệch vẫn phải có.

Trong này đại bộ phận người đều là vừa đột phá Thai Thuế Cảnh, ngay cả bội kiếm cũng là vì Đại hội Kiếm Tiên tạm thời chế tạo ra, cho nên Linh Thai Phẩm cấp liền thành nhân tố ảnh hưởng lớn nhất.

Ngoại trừ Doanh Vô Kỵ liên tục đánh bại hai Nhất Phẩm Linh Thai.

Triệu Ninh, Mễ Tinh Ly còn có Doanh Vô Khuyết, tuy rằng đều mất một ít sức lực, nhưng cơ bản đều là tư thế nghiền ép.

Ngược lại là một người khác, khiến cho Doanh Vô Kỵ hứng thú.

Đó chính là Khương Nhạc Thanh mà Mễ Tinh Ly đã đề cập với hắn.

Người con gái này.

Phương thức chiến đấu cực kỳ đơn điệu.

Hoàn toàn chính là hoan thuật nghiền ép.

Binh khí của nàng là một thanh kiếm mảnh khảnh, nhưng thanh kiếm này chưa từng đâm người, tác dụng của nó hoàn toàn không khác gì nhạc cụ.

Rót vào chân khí, sẽ vang lên một làn điệu.

Ngay sau đó đối thủ của nàng sẽ buồn ngủ khoanh chân ngồi xuống.

Và cô ấy cũng sẽ bị ảnh hưởng tương tự.

Hai người cứ khoanh chân đả tọa như vậy.

Sau một thời gian.

Đối phương nôn ra máu và ngất xỉu.

Mỗi một trận đều là như thế, khác biệt duy nhất chính là thời gian đối thủ hộc máu ngất xỉu, thực lực càng mạnh có thể kiên trì thời gian lại càng dài.

Nhất định là trở nên khó khăn.

Nhưng sau khi Khương Nhạc Thanh tỉnh lại, tinh thần lại dư thừa thần kỳ, chẳng những không có tiêu hao, thậm chí còn bổ sung một ít.

Không ai biết đối phương đã trải qua những gì.

Bởi vì cùng nàng giao thủ tổng cộng sáu đối thủ, đến nay còn không có một người thức tỉnh, nếu không phải kiểm tra qua đi, tinh thần đều không có vấn đề gì, người của bọn họ chỉ sợ đã sớm tìm tới Tề quốc sứ quán gây sự.

Con nhỏ này.

Thủ đoạn thật sự rất quỷ dị a!

Sau khi vòng này kết thúc, mười mấy người cũng chỉ còn lại có bảy người.

Trừ Doanh Vô Khuyết giẫm phải vận cứt chó không phải đấu thêm, còn lại tất cả mọi người còn phải đánh thêm ba trận.

Vòng bảy.

Doanh Vô Kỵ đấu Khương Nhạc Thanh.

Điền Bá Vĩ đấu với một kiếm khách vừa mới đầu nhập vào Yến quốc.

Triệu Ninh đấu với Tinh Ly, người thắng đánh với Doanh Vô Khuyết.

Tình hình đã khá rõ ràng.

Thanh Hư đạo trưởng ngẩng đầu nhìn thoáng qua mặt trời, cười nhạt nói: "Hôm nay kết thúc, bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày hai trận. bốn ngày sau, quyết định Hàm Quang kiếm cùng bốn đạo đạo gia khí vận thuộc về ai, chư vị hãy trở về nghỉ ngơi đi!"

Cường độ trận đấu gần đây thật sự là càng ngày càng cao.

Nếu như vẫn là mỗi ngày xếp đầy, căn bản không được nghỉ ngơi.

Mặc dù bây giờ mới giữa trưa.

Nhưng…..".

Đạo trưởng!

Bỗng nhiên có một âm thanh thanh thúy vang lên: "Tiểu nữ tử cảm thấy sắp xếp như thế rất tốt, chẳng qua tất cả mọi người đã khẩn cấp muốn lấy được Hàm Quang kiếm, nếu có thể, tiểu nữ tử cho rằng thời gian còn có thể sớm hơn một chút."

Mọi người theo tiếng nhìn lại.

Ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người một nữ tử.

Khương Nhạc Thanh?

Chương 688: Liên quan đến thần thông xoay vần tạo hóa Chương 688: Liên quan đến thần thông xoay vần tạo hóa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ ánh mắt ngưng tụ, càng cảm giác nữ tử này có chút quỷ dị.

Chỉ dựa vào ngồi đả tọa, đánh sáu lượt, trực tiếp thắng 6 đối thủ

Cho dù hắn át chủ bài nhiều cũng khó tránh khỏi có chút trong lòng không yên.

Nhất là từ lời của Tinh Ly lộ ra, Khương Nhạc Thanh này sợ là có quan hệ với Điền thị, họ Khương cùng với Vi Nga phái.

Sở dĩ còn có thể sống rất tốt, rất có thể có liên quan đến thần thông xoay vần tạo hóa.

Người phụ nữ này.

Giống như không thể chờ đợi được muốn thịt mình

Thanh Hư đạo trưởng hứng thú: "Ồ? Công chúa điện hạ có đề nghị gì không?

Khương Nhạc Thanh cười cười: "Tiểu nữ tử chỉ là xem bốn trận đầu, mọi người tiêu hao cũng không nhiều lắm, hôm nay cũng vừa mới đến giữa trưa, nếu là ba vị cảm thấy thể lực còn có thể đánh một trận, không bằng liền sớm đến hôm nay, cũng đỡ cho mọi người chờ thêm một ngày."

Vừa dứt lời.

Điền Bá Vĩ liền mở miệng nói: "Ta không có ý kiến, mọi người đều tiêu hao như nhau, cũng không có gì không công bằng. Bất quá vẫn là xem các vị khác đi, nếu không có tự tin, nghỉ ngơi đến ngày mai cũng không có gì.

Cắt!

Phép khích tướng rẻ tiền!

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng, đang chuẩn bị nói cái gì đó.

Lại nghe được kiếm khách hai tay đầu nhập vào Yến quốc kia nói: "Ta cũng không có ý kiến, chúng ta đều có vấn kiếm chi tâm, tự nhiên vô cùng hy vọng sớm ngày tận mắt thấy chân

dung Hàm Quang kiếm, chỉ là một chút chân khí tiêu hao mà thôi, không đáng nhắc đến!”

Doanh Vô Khuyết cũng mở miệng nói: “Ba vị thật sự là anh kiệt, bản công tử cũng rất đồng ý. Hào khí như thế, thật sự làm cho lòng người hướng về.

Đại hội Kiếm Tiên chính là thịnh hội hiếm có của kiếm đạo, đến tự nhiên đều là thiên tài nhất đẳng trong thiên hạ.

Thể thức thi đấu theo đuổi công bằng là một chuyện tốt, lại có vẻ văn khí quá nặng nề.

Kiếm!

Dùng để giết người!

Trong chiến trường, không ai bởi vì trạng thái ngươi không tốt mà hạ thủ lưu tình.

Nếu là bởi vì chính là chân khí tiêu hao liền chùn bước, vậy mới thật sự là làm trò cười cho người trong nghề!

Một phen nói không nhanh không chậm, nói năng có khí phách.

Người nghe thấy cũng gật đầu lia lịa.

Hình như có chút đạo lý!

Doanh Vô Kỵ bĩu môi.

Như thế nào ngay cả con hàng này cũng muốn nhảy ra bức người? Ăn nói cũng rất làm bộ làm tịch, rõ ràng đã có sắp xếp

Hắn hiện tại càng ngày càng xác định, Khương Nhạc Thanh chính là nhằm vàoa mình.

Vừa vặn hai tay kiếm khách này nương tựa Yến quốc, cũng là một thành viên của liên minh họ Cơ, rất dễ dàng liên hợp.

Chỉ có điều…..”.

Đây là ý của Điền thị, hay là ý của họ Khương, hay là mưu đồ Vi Nga phái?

Chỉ là Càn Quốc vì sao cũng tham gia vào?

Đây là ý tứ Doanh Vô Khuyết.

Hay là ý của Lão Lưu manh?

Hắn cảm giác, mơ hồ có một cái lưới lớn, đang quăng về phía mình.

Mẹ kiếp!

Đạo gia thật sự hại người.

Một cái "Đại thế" một cái "Nhị Thánh", trực tiếp đem ông mày đẩy tới nơi đầu sóng ngọn gió?

Giống như là hoa khôi Lầu Xanh miễn phí.

Ai tới đều phải đánh ông mày hai cái?

Bây giờ lại giở trò đạo đức giả với ta

Ánh mắt của mọi người.

Đều rơi vào trên người hắn.

Doanh Vô Kỵ lại một chút áp lực cũng không có cảm nhận được, chỉ là méo miệng cười một tiếng "Các ngươi những thứ này đều là người thô lỗ đương nhiên sẽ không mệt, ta từ nhỏ đến lớn không phải làm việc gì, ngược lại liên tục chiến hai nhất phẩm linh thai, ta rất mệt mỏi! Tôi về ngủ tiếp đây".

Ta mặc dù bất tài.

Nhưng cũng là người thúc đẩy biến pháp mạnh nhất thiên hạ, lại là tế tửu của Học cung Đại Lê và khách quý của Công hội Mặc giả.

Các ngươi muốn làm trò cười cho người trong nghề hay muốn giở cái trò đạo đức giả với ta thì còn non và xanh lắm

Quá ghê tởm với mấy người

Khương Nhạc Thanh…..".

Điền Bá Vĩ…..".

Doanh Vô Khuyết: "…..".

Mọi người ở đây…..".

Không ai nghĩ tới.

Doanh Vô Kỵ căn bản trực tiếp mắng ngay trước mặt mọi người.

Mấy người vừa rồi lên tiếng, tất cả đều bị mắng đến cơ mặt cứng ngắc.

Sắc mặt Doanh Vô Khuyết, càng thối tới cực điểm.

Tuy rằng luận công tích cùng chiến tích quả thật không sánh bằng…..".

Nhưng người này?

Một chút phong độ cũng không để ý sao?

Người Lê quốc ở đây lại nghe được trong lòng một trận thoải mái.

Vẫn là phò mã gia!

Muốn giở trò đạo đức giả với Phò mã gia chúng ta sao, Phò mã gia chúng ta giống như loại người có đạo đức sao?

Phụ vương! Nhi thần mượn thiên điện nghỉ ngơi một chút!

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, hành lễ với Triệu Kỵ, liền thản nhiên đi vào thiên điện.

Một đám người định giở trò đạo đức giả không thành nhìn nhau.

Triệu Kỵ cười nheo mắt nói: “Vô Kỵ vừa bị Cửu Viêm Chân hỏa thiêu, hỏa khí hơi lớn, chư vị thứ lỗi”.

Thanh Hư đạo trưởng cũng khoát tay áo nói: “Đã có người không muốn, vậy thì dựa theo kế hoạch ban đầu đi, đều giải tán đi!”

Lúc này mọi người mới tản đi.

Khương Nhạc Thanh nhìn thoáng qua thiên điện Điện Trọng Lê, lúc trước nàng đã nghe qua Khương Thái Uyên nói Doanh Vô Kỵ người này không dễ đắn đo, không nghĩ tới tự nhiên không dễ đắn đo như vậy.

Thật sự một chút phong độ cũng không cần ?

Nàng khẽ thở dài một tiếng, chỉ có thể rời đi.

Trong thiên điện.

Doanh Vô Kỵ có chút lo âu, tuy rằng lá bài tẩy trong tay hắn từng xấp từng xấp, nhưng thật sự có chút không rõ con bài tảy của Khương Nhạc Thanh, cũng không biết có thể dùng bài đập chết nàng ta hay không.

Nếu không biết, vậy chuẩn bị thêm mấy tấm.

Chương 689: Phụ vương cứu con Chương 689: Phụ vương cứu con

Người dịch: PrimeK Tohabong

Sau một thời gian.

Hắn thấy Triệu Kỵ tới, nhanh chóng nghênh đón “Phụ vương cứu con!

Triệu Kỵ lườm hắn một cái: “Cứu ngươi cái gì?”

Doanh Vô Kỵ bày ra một bộ lo âu vẻ mặt “Phụ vương cũng thấy được, đám người Khương Nhạc Thanh kia muốn thịt con. Cái đồ chơi Ảo cảnh này, con cũng không hiểu lắm!”

Triệu Kỵ ồ một tiếng: “Vậy thì nhận thua đi!”

Đừng mà!

Doanh Vô Kỵ vội vàng nói: “Con đánh thắng hai nhất phẩm linh thai, làm sao có thể bởi vì một tiểu nương mà chùn bước?”

Triệu Kỵ ghét bỏ nhìn hắn một cái “Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?”

Doanh Vô Kỵ gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: ” bảo vật mà Đại Lê chúng ta có thể đối kháng huyễn cảnh, tất cả đưa tiểu tế mượn dùng một chút như thế nào?”

A, biết ngay mà!

Phụ vương không cho mượn sao?

Mượn! Đương nhiên mượn!

Triệu Kỵ cười nheo mắt nói: “Nếu là mượn, ngươi sẽ trả chứ?

Doanh Vô Kỵ phảng phất bị nhục nhã lớn lao “Đương nhiên sẽ trả a! Nhân phẩm tiểu tế phụ vương còn không biết sao?

Trên mặt Triệu Kỵ hiện lên một tia ý cười ranh mãnh: “Ngươi lập biên lai!

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Triệu Kỵ nhịn không được lắc đầu, tiểu tử này vẫn tham lam như trước!

Bất quá ghét bỏ thì ghét bỏ.

Nên mượn vẫn phải cho mượn.

Tuy rằng hắn để Doanh Vô Kỵ tùy thân mang theo một cái thân ngoại hóa thân bảo mệnh, nhưng ảo cảnh thứ đồ chơi này,

đích xác không ở trong phạm vi khống chế thân ngoại hóa thân.

Cuối cùng vẫn mượn.

Tuy rằng ăn không không thành công

Nhưng tạm thời mượn hộ thân vẫn không thành vấn đề.

Đem đồ đạc tất cả cất vào trong ngực, Doanh Vô Kỵ trong lòng ổn định rất nhiều, liền đem khôi lỗi Nam Cung Vũ giao cho hắn lấy ra, thương thảo một chút sách lược nhằm vào Nam Cung gia.

Sau đó.

Đó là một đêm tĩnh dưỡng.

……

Một đêm vô sự.

Yên tĩnh lạ thường, không có gì xảy ra.

An tĩnh đến mức Doanh Vô Kỵ cũng có chút nghi hoặc.

Hắn không hiểu lắm, thi đấu theo thời gian bình thường và trước một ngày đến tột cùng có cái gì khác nhau?

Vì sao Khương Nhạc Thanh lại gấp gáp như vậy?

Gấp đến độ thậm chí không tiếc đánh rắn động cỏ.

Câu hỏi này.

Hắn có chút không nghĩ ra.

Bất quá cũng không sao cả, nghĩ không thông thì kệ đó

Hiện tại trên người hắn có vô số bảo bối, trong túi lại có một xấp át chủ bài.

Cũng không tin Khương Nhạc Thanh có thể làm được gì.

So với Khương Nhạc Thanh.

Hắn càng lo lắng chính là Càn vương thất, không biết bọn họ đến tột cùng muốn làm những gì.

Nếu là Doanh Vô Khuyết cá nhân quyết định còn tốt.

Nhưng khả năng đó là không lớn.

Không có Lão Lưu manh ngầm đồng ý, Doanh Vô Khuyết không dám làm cái gì.

Cho nên nói Lão Lưu manh có mưu đồ gì?

Tại sao lại đi cùng với người nước Tề?

Chỉ là muốn Khương Nhạc Thanh đào thải mình, dọn đường cho Doanh Vô Khuyết sao?

Khi mặt trời vừa lên núi.

Vòng 7 bắt đầu ngay lập tức.

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Khương Nhạc Thanh xa xa.

Vừa vặn phát hiện Khương Nhạc Thanh cũng đang nhìn mình.

Bốn mắt nhìn nhau một lát.

Nàng còn mỉm cười gật đầu thăm hỏi.

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng, trực tiếp quay đầu không để ý tới nàng ta.

Thanh Hư đạo trưởng quét mắt nhìn mọi người, thản nhiên nói: "Trận này, Doanh Vô Kỵ đấu với Khương Nhạc Thanh.

Thấy Doanh Vô Kỵ đứng lên.

Triệu Ninh trầm giọng nói: "Vô Kỵ, cẩn thận!"

Yên tâm!

Doanh Vô Kỵ cười cười, tuy nói hắn là một tuyển thủ vững vàng, một chút cũng không muốn làm chuyện không nắm

chắc.

Nhưng cũng không thể vì vậy mà sợ đầu sợ đuôi.

Hắn hít sâu một hơi, trực tiếp bước vào Hàm Quang Đại trận.

Khương Nhạc Thanh cười khẽ một tiếng, cũng bước vào.

Cảnh này là biển.

Bầu trời xanh thẳm, nước biển trong veo.

Ngay cả cát trên bãi biển cũng vô cùng tinh khiết.

Môi trường thật tốt.

Khiến Doanh Vô Kỵ trong lúc nhất thời còn tưởng rằng chạy đến đảo Phuket nghỉ phép.

Công tử hẳn là còn chưa bao giờ nhìn thấy biển đúng không!

Khương Nhạc Thanh nhẹ nhàng cười, ánh mắt thanh thuần lại quyến rũ, ôn nhu giống như nhìn tình lang của mình.

Doanh Vô Kỵ không trả lời ngay, đề phòng đây là một phần của ảo thuật.

Tinh thần của hắn hóa thành xúc tu lan tràn ra, mặc dù Khương Nhạc Thanh sử dụng ảo thuật, chính mình cũng có thể chống lại một đoạn thời gian, thừa dịp trong khoảng thời gian này, trực tiếp thi triển lôi pháp cho nàng bổ đến mẹ nàng cũng không nhận ra.

Chương 690: Đỉnh cao ảo thuật

Chuẩn bị tốt hết thảy, hắn mới bĩu môi: "Thật là kỳ lạ, ai chưa từng thấy qua.

"Chắc là nhìn thấy trong giấc mơ"

Khương Nhạc Thanh mỉm cười: "Công tử sống lâu ở hai nước Càn Lê, nhìn thấy phong cảnh tự nhiên không giống với Tề quốc chúng ta, trong mộng công tử ngắm biển, nghĩ đến cũng muốn lãnh hội phong cảnh Tề quốc chúng ta một chút. Không biết công tử có nhìn ra không, lần này ta thật ra là vì công tử mà đến."

"Nhìn ra chứ!"

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng "Ngươi còn thiếu mỗi việc đánh thuốc mê ta, sau đó ngồi lên người ta mà cưỡi!"

Sắc mặt Khương Nhạc Thanh cứng đờ, sâu kín nói: "Nếu công tử thích, kỳ thật cũng không phải là không thể!

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Khương Nhạc Thanh nhẹ nhàng cười, truyền âm nói: "Công tử có để ý lấy thêm một tiểu thiếp không? chỉ cần họ Khương có thể phục quốc, chúng ta liền lấy một nửa nước Tề làm của hồi môn!"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Vậy ta cũng ngả bài, kỳ thật ta là Hậu Nghệ, mặt trời quá ít dẫn đến ta chưa bắn đã nghiền, chỉ cần ngươi bắn cho ta một phát, mặt trời cuối cùng ta liền tặng cho ngươi.

Khóe miệng Khương Nhạc Thanh giật giật: “Công tử thật biết nói giỡn!

Doanh Vô Kỵ “Công chúa cũng vậy!

Mẹ kiếp.

Muốn để ta làm không công cho Tề quốc các ngươi.

Lừa ông mày gì chứ

Đúng lúc đó.

Rốt cuộc tiếng hô “Bắt đầu” cũng đã vang lên

Lời còn chưa dứt.

Doanh Vô Kỵ liền trực tiếp ẩn đi thân hình, tay bóp pháp quyết, năm đạo lôi pháp trực tiếp bổ về phía Khương Nhạc Thanh.

Chương 690: Đỉnh cao ảo thuật

Người dịch: PrimeK Tohabong

Khương Nhạc Thanh né tránh không kịp, lúc này bị bổ đến kêu thảm một tiếng, quần áo trên người đều bị đốt đi hơn phân nửa.

Đây là lần đầu tiên nàng bị thương ở Đại hội Kiếm Tiên.

Nhưng ngay tại thời điểm tất cả mọi người cho rằng Doanh Vô Kỵ cướp được tiên cơ có thể thủ thắng.

Một hồi tiếng kiếm ngâm có nhịp điệu vang lên.

Doanh Vô Kỵ nhất thời sắc mặt đại biến.

Bởi vì tinh thần của hắn không có bất kỳ phản ứng, nhưng đầu đã bắt đầu choáng váng.

Đây là tình huống gì?

Hắn có chút hoảng.

Bởi vì Thiên Hồ nhập mộng tuy rằng chủ doanh mộng cảnh, nhưng cũng là một trong đỉnh cấp ảo thuật.

Nhưng thủ đoạn của Khương Nhạc Thanh dường như đã thoát khỏi phạm vi ảo thuật.

Cưỡng chế nhập ảo cảnh.

Cho hắn cảm giác rất giống Hàn Quyện.

Thứ này…..".

Giống như là quy tắc!

Vẻn vẹn một hơi thời gian, Doanh Vô Kỵ vốn thanh tỉnh ý thức liền lâm vào hỗn độn.

Mà kẻ đang thi pháp là Khương Nhạc Thanh này, cũng đồng thời ngất đi.

Ngoài trận pháp.

Mọi người đều biến sắc.

Tuy rằng lần này Khương Nhạc Thanh bị sét đánh rất thảm, nhưng sau đó thi triển giống y như đúc mấy trận trước

Đến tột cùng là ảo thuật gì.

Vì sao lại bá đạo như vậy?

Triệu Kỵ cùng Triệu Ninh trên mặt càng là mang theo vẻ lo lắng nồng đậm, bởi vì ngày hôm qua bọn họ cho Doanh Vô Kỵ chuẩn bị không ít pháp bảo chống cự ảo cảnh, kết quả hôm nay một cái cũng không có hiệu quả.

Trong ảo cảnh sương mù dày đặc lượn lờ.

Một mảnh trắng xóa.

Doanh Vô Kỵ đứng ở chính giữa, hồi ức trong đầu không bị khống chế từng chút từng chút hiện lên.

Chỉ là một cái chớp mắt ngắn ngủi, liền tựa hồ đều đi lướt một vòng những gì đã trải qua.

Nhưng lạ thật.

Ảo cảnh vẫn là một mảnh trắng xóa như cũ, cũng không có bởi vì hồi tưởng của mình, xuất hiện cảnh tượng tương ứng.

Ký ức này dường như đang cố gắng thúc đẩy cảm xúc của hắn.

Nhưng lại bị Doanh Vô Kỵ gắt gao ngăn chặn, từ đầu tới cuối đều không gợn sóng.

Nhớ lại sau khi kết thúc.

Sương mù dày đặc hình như phai nhạt một chút.

Hắn mơ hồ nhìn thấy một vài thứ trong sương mù dày đặc.

Hãy đến gần và nhìn.

Là một tấm gương.

Chính xác mà nói, là một mặt của các tấm gương.

Chiếc gương này là vật thể duy nhất xuất hiện trong ảo cảnh.

Những mặt gương được sắp xếp gọn gàng.

Nhìn không thấy điểmm cuối.

Chỉ trong tầm mắt, đã có không dưới trăm vạn mặt gương, thoạt nhìn hết sức dọa người.

Cái này…..".

Doanh Vô Kỵ lâm vào trầm tư.

Ảo cảnh này cực kỳ không thực tế, nhưng cho hắn một loại cảm giác cực kỳ chân thật.

Ít nhất với trình độ coi như tinh thâm của hắn đối với ảo cảnh, đều không phát hiện được bất kỳ chỗ hư ảo nào.

Nói cách khác.

Ảo cảnh này, không giống ảo cảnh.

Hắn tìm không thấy bất kỳ sơ hở nào, tự nhiên cũng tìm không thấy chỗ đột phá.

Gương.

Là thứ duy nhất trong ảo cảnh này, cũng tất nhiên là thứ nguy hiểm nhất.

Doanh Vô Kỵ không muốn nhìn.

Nhưng nó cũng là thứ duy nhất có thể tìm ra sơ hở.

Nếu như không nhìn vào gương, hắn sẽ không tìm thấy chứng cứ đó là ảo cảnh, tự nhiên cũng không có khả năng phá ảo cảnh, muốn đi ra ngoài cũng không nhất định đi được.

Tuy rằng dựa theo quan sát lúc trước.

Khương Nhạc Thanh sẽ cùng hắn hôn mê.

Nhưng Khương Nhạc Thanh là quý vật gì?

Cũng xứng với ta một đổi một?

Nhìn xem ngươi rốt cuộc là yêu ma quỷ quái gì?

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi, sải bước đi tới.

Đi lên chính là một quyền.

Phanh!

Một trận trầm đục vang lên.

Gương lắc lư.

Xuất hiện một vết rách không thể tra xét.

Vết nứt này rất nhỏ, không nhìn gần căn bản không nhìn thấy.

Mà vết rách này lại không khiến cho ảo cảnh có bất kỳ thay đổi nào, mặt khác gương cũng là hoàn hảo không tổn hao gì.

Có chút rắn chắc!

Doanh Vô Kỵ thoáng suy nghĩ, cái gương này là thực thể tinh thần, cường độ tinh thần thấp hơn mình, nhưng sẽ không thấp quá nhiều.

Một mặt đập một mặt, đương nhiên sẽ đánh nát, nhưng phải tốn không ít công phu.

Ở đây có rất nhiều gương.

Bản thân chỉ sợ hao tổn không nổi.

Hắn nhìn thoáng qua trong gương, lại phát hiện bên trong trống rỗng, cái gì cũng không có.

Gương? Cùng gương thông đạo Minh Đô có quan hệ sao?

Doanh Vô Kỵ nghi hoặc, kết luận cường độ tinh thần của mình cao hơn gương này khiến trong lòng hắn có một chút nắm chắc, vẻn vẹn một mặt gương cũng nhìn không ra manh mối gì.

Hắn đi vào trong, nhưng bên trong gương cũng là cái gì cũng không có.

Nhưng đi ra ngoài, lại phát hiện bên trong gương có hình ảnh.

Bên trong có một người xa lạ, ở trong không gian trắng xóa trải rộng đi tới đi lui, thỉnh thoảng sẽ đi ngang qua tầm mắt Doanh Vô Kỵ, mờ mịt nhìn ra ngoài một cái.

Ánh mắt rất mơ hồ, vẻ mặt rất lo âu.

Cái này…..".

Doanh Vô Kỵ lại đi ra ngoài, liên tiếp nhìn vài cái gương, cũng đều là như thế.

Tất cả đều là người lạ.

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, tiếp tục tìm xuống dưới.

Cuối cùng.

Hắn nhìn thấy một khuôn mặt đã từng nhìn thấy.

Khuôn mặt này, chính là đối thủ Khương Nhạc Thanh gặp phải ở vòng thứ ba.

Doanh Vô Kỵ có ấn tượng.

Người này, là bị nhốt trong gương, cho nên mới hôn mê bất tỉnh?

Hắn không chắc.

Nhưng quyết định gọi người này ra và hỏi.

Vì thế một quyền đi xuống.

Đánh hụt…..".

Ai? Ngươi mẹ nó!

Doanh Vô Kỵ thật cảm giác tà môn.

Nhanh chóng thử những tấm gương có hình ảnh khác, tất cả đều là như thế.

Con mẹ nó có chút ý tứ!

Trong lúc mơ hồ, hắn giống như hiểu ra chút gì đó.

Hắn bước nhanh tới trước gương trắng.

Lần này.

Trong gương có hình ảnh, chỉ là cái bóng hơi mờ, giống như bị khảm vậy.

Bất quá khảm đang chậm rãi tiêu tán, hình ảnh cũng trở nên càng ngày càng rõ ràng.

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng đổi đến trước gương vừa rồi bị mình đánh ra một khe nứt, lúc này hình ảnh đã hoàn toàn rõ ràng.

Chương 691: Kéo vào gương Chương 691: Kéo vào gương

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn cười.

Người trong gương cũng cười.

Vẻ mặt giống nhau như đúc.

Đây là một cái gương bình thường?

Doanh Vô Kỵ cứ lẳng lặng đứng như vậy, người trong gương cũng lẳng lặng đứng.

Hắn không có phát hiện gì mờ ám.

Quá bình thường.

Bình thường đến quỷ dị.

Có chút ý tứ!

Doanh Vô Kỵ lắc lắc đầu, lại đổi một mặt gương hoàn chỉnh.

Đứng ở phía trước.

Vẫn không có gì thay đổi.

Thật sự là kỳ quái ha!

Doanh Vô Kỵ thần sắc có chút rối rắm, vừa có phiền não lại có khó hiểu.

Tay trái chậm rãi chạm vào gương.

Ngay khi chạm vào gương.

Trong ánh mắt người trong gương rốt cục hiện lên một tia mừng như điên.

Tay trái trong gương còn nhanh hơn tay trái của Doanh Vô Kỵ.

Một tay liền vươn ra gương.

Nắm chặt tay Doanh Vô Kỵ muốn kéo vào bên trong.

Lực đạo rất lớn.

Cộng thêm mặt gương nghiêng.

Cho dù kẻ nào trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng đều sẽ trúng chiêu.

Nhưng mà…

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt càng thêm hưng phấn, thân thể nhanh chóng nghiêng về phía sau, làm ra động tác nhổ củ cải.

Người trong gương rõ ràng không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ sẽ như vậy.

Mà khí lực của nó, cũng rõ ràng nhỏ hơn Doanh Vô Kỵ một chút, làm sao cũng không có cách kéo Doanh Vô Kỵ vào.

Gương cũng giống như bùn.

Doanh Vô Kỵ cũng không có biện pháp kéo nó ra.

Nhưng hắn có cách.

Lúc này giơ tay phải.

Điên cuồng đập vào mặt gương.

Uỵch!

Uỵch!

Uỵch!

Một quyền tiếp một quyền, vết nứt tuy nhỏ, nhưng một đạo tiếp một đạo xuất hiện, rất nhanh liền trải rộng cả mặt gương.

Cuối cùng.

Trong ánh mắt hoảng sợ của người trong gương.

Mặt gương ầm ầm vỡ nát.

Doanh Vô Kỵ liền đem nó lôi ra.

Người trong gương lảo đảo một cái, ngồi dưới đất.

Doanh Vô Kỵ

Người trong gương (° Д °)

~~~

Hai Doanh Vô Kỵ một thật một giả cách không đối diện.

Hiện trường một lần cực kỳ gượng gạo.

Nhưng loại gượng gạo này, vẻn vẹn kéo dài trong nháy mắt.

Người trong gương cả người tóc gáy dựng thẳng, nhanh chóng lui về phía sau.

Doanh Vô Kỵ phản ứng cũng không chậm, đuổi sát đồng thời, nhanh chóng ném ra một đạo lôi pháp.

Người trong gương nhanh chóng né tránh, nhưng vẫn bị bổ trúng bả vai.

Nhưng hắn vẫn chịu đau.

Nhanh chóng chui vào trong gương.

“Có mà chạy đằng trời!”

Doanh Vô Kỵ mắng một tiếng.

Bất quá đây cũng là chuyện không có biện pháp.
~~~

Đập vỡ gương, hắn đã mơ hồ có cảm giác, thoát lực có thể bổ trúng một đạo lôi pháp đã rất không dễ dàng.

Trong nháy mắt người trong gương chui vào.

Toàn bộ không gian đều bắt đầu chậm rãi tan rã.

Không gian gương trắng xóa bắt đầu chậm rãi tản đi, hóa thành hỗn độn đầy trời.

Ý thức dần dần thanh tỉnh.

Doanh Vô Kỵ mở mắt, phát hiện mình đang ngồi đả tọa bên ngoài đại trận, Triệu Ninh và Mễ Tinh Ly đều ở xung quanh, ánh mắt đều có chút lo lắng.

Thấy Doanh Vô Kỵ tỉnh lại.

Mới nhao nhao thở phào nhẹ nhõm.

Vô Kỵ, huynh tỉnh rồi!

Doanh huynh, huynh tỉnh rồi?

Doanh Vô Kỵ trong lòng lộp bộp "Ta như thế nào ở ngoài trận? Ta thua sao?

Triệu Ninh cười lắc đầu: "Không có, lúc này đào thải không phải là huynh, vừa rồi huynh cùng Khương Nhạc Thanh đều đang đả tọa, bất quá thổ huyết chính là Khương Nhạc Thanh."

Trong nháy mắt nàng tỉnh táo, liền trực tiếp nhận thua chạy ra Hàm Quang Đại trận.

Sau khi xác định thắng bại, Thanh Hư đạo trưởng mới đưa huynh ra ngoài.

Mễ Tinh Ly có chút tiếc nuối: "Đáng tiếc, để cho ả chạy rồi!"

Cũng không sao!

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu có chút trướng lên "Bất quá tiểu nương này có chút tà môn, muốn chế trụ ả chỉ sợ có chút khó khăn.

Hắn liếc mắt nhìn Hàm Quang Đại trận, Điền Bá Vĩ đã đánh nhau với kiếm khách hai tay hai kiếm kia.

Lại liếc mắt nhìn sứ đoàn Tề quốc, Khương Nhạc Thanh đã không thấy bóng dáng.

Không khỏi hừ lạnh một tiếng "Đi! Đến Thiên điện!"

Uh!

Triệu Ninh đứng lên, cùng Triệu Kỵ trao đổi một ánh mắt, liền đỡ Doanh Vô Kỵ vào thiên điện.

Tinh Ly cũng nhanh chóng đi theo.

Nghỉ ngơi một lát.

Đợi đến khi cảm giác đầu óc mơ màng biến mất.

Doanh Vô Kỵ mới đem tình huống bên trong nói đại khái một lần.

Sau khi nghe xong.

Thần sắc Mễ Tinh Ly ngưng trọng: "Xem ra bảy người phía trước đều đã bị ả nhốt trong gương, nếu huynh cũng bị nhốt vào, hậu quả không thể tưởng tượng nổi."

Triệu Ninh khẽ gật đầu: "Khi biết huynh và Khương Nhạc Thanh sẽ gặp nhau, ta đã phái ngự y đi chăm sóc những người hôn mê sau khi giao thủ với Khương Nhạc Thanh. Đêm qua đã có một người tỉnh lại, người bên cạnh hắn và ngự y cũng không phát hiện ra manh mối gì.

Doanh Vô Kỵ mắng một câu "Mẹ nó! Mặc dù tỉnh lại, chỉ sợ cũng không phải bản thân bọn họ!

Thủ pháp của Khương Nhạc Thanh rất quỷ dị.

Ngay từ đầu cố gắng chiếm lấy cảm xúc từ trong hồi ức, rồi đến sau đó trong gương ngưng tụ hình ảnh.

Đây rõ ràng là quá trình sao chép.

Chỉ tiếc, thời điểm Khương Nhạc Thanh ngưng linh thai, hẳn là chỉ có Tụ Thần tầng 12, cho dù so với tầng 12 bình thường cao hơn rất nhiều, cũng không đạt tới tầng 13.

Ả không chiếm được cảm xúc của mình.

Mặt gương cũng không cứng như trong tưởng tượng.

Thậm chí bởi vì không nắm chắc đem chính mình kéo vào trong gương, ở trước gương có khe nứt không dám động thủ, mặc dù không có khe nứt gương, Ả cũng chỉ dám chờ mình khi sắp chạm vào gương mới động thủ.

Đổi lại là người khác.

Ả có thể đã thành công cả trăm lần.

Cuối cùng người trong gương bị kéo ra, tuy rằng bề ngoài giống mình như đúc ngay cả hơi thở cũng cực kỳ gần gũi.

Nhưng trên mặt vẻ mặt, hoàn toàn tất cả đều là vẻ mặt nữ tử.

Nếu thật sự bị ả thành công thì thế nào?

Tự nhốt mình trong gương.

Người trong gương có được tất cả cảm xúc của mình, hơn nữa chim ngói chiếm tổ chim khách, người ngoài rất khó nhìn ra manh mối.

Ác độc!

Pháp môn này quá ác độc.

Chương 692: Tình thế phức tạp Chương 692: Tình thế phức tạp

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nghĩ tới Hồng Trần, cũng nghĩ tới Đan Thanh, thần thông hai đại lão Ngộ Thần Cảnh Vi Nga phái này tuy khác nhau nhưng có thể làm cho người ta lạnh sống lưng.

Hồng Trần chỉ là mượn thân thể người khác, rất dễ dàng bị người phát hiện mờ ám.

Đan Thanh giống như Diêm La Vương bị thiến, điều kiện thi triển pháp thuật cũng rất hà khắc, cần máu trong tim rất nhiều người.

Nhưng Khương Nhạc Thanh này.

Một khi thành công, có thể lặng lẽ để cho một linh hồn khác thay thế ngươi, thậm chí còn có thể nhốt ngươi đến không biết lúc nào, ngẫm lại cũng muốn giết người.

Thậm chí còn kỳ quặc hơn.

Pháp môn này, không ngờ ngay cả Thiên cấp cũng chưa tới.

Doanh Vô Kỵ vừa rồi chỉ nhìn thấy mấy quả cầu ánh sáng địa cấp trên trán ả.

Làm sao có thể chỉ có Địa cấp?

Hoặc là.

Nó không phải là phép thuật.

Mà là một loại pháp bảo ả mang theo?

Hoặc là nói.

Ả chính là pháp bảo kia!

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Có thể nghĩ biện pháp, trực tiếp diệt sứ đoàn Tề quốc, tóm tiểu nương này lại, thứ này quá nguy hiểm.

Triệu Ninh lắc đầu: “Triệu thị hiện giờ không thích hợp gây địch, cao thủ đi theo bọn họ cũng không phải bùn nặn, động thủ với sứ đoàn là không thể. Tuy nói ả làm không ít chuyện, nhưng người bị hại tạm thời còn tìm không ra bất kỳ manh mối gì, bắt người mà không chứng cớ cũng không thể thực hiện. Bất quá huynh yên tâm, ta sẽ sắp xếp ngự y dẫn dụ thăm dò.

Bọn chúng sẽ không rời đi dễ dàng vậy đâu.Lát nữa ta phân phó xuống dưới, bảo mọi người cẩn thận một chút.Bí pháp này của Khương Nhạc Thanh, ít nhất cũng khiến người ta hôn mê vài ngày, rất dễ phát hiện”.

“Được!”

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ gật gật đầu, sau đó liền nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn cảm giác tình thế càng ngày càng phức tạp.

Bởi vì trong gương của Khương Nhạc Thanh, ngoại trừ người giao thủ với hắn lần này, còn có người xa lạ Doanh Vô Kỵ chưa từng gặp qua.

Người trước đều là cao thủ sứ đoàn các quốc gia phái tới, nằm vùng đặc biệt thuận tiện.

Người sau… với kinh nghiệm nhân sinh của Khương Nhạc Thanh, rất có thể là người của Tề vương cung.

Ả ta là con tin.

Kỳ thật đã phát triển rất nhiều kẻ phản đồ.

Nhưng còn một vấn đề nữa.

Điền thị hẳn là đã sớm biết năng lực của ả, bằng không cũng không có khả năng lên tiếng ủng hộ ả.

Xem ra Khương Điền hai nhà dây dưa không phải sâu bình thường!

Mễ Tinh Ly nắm cằm, trầm tư suy nghĩ: "Hy vọng những người trong gương chủ động bại lộ, có thể hơi quá si tâm vọng tưởng rồi, phải nghĩ cách khác, cách nào đây…"

Doanh Vô Kỵ cười lạnh một tiếng "Kỳ thật không cần tìm quá nhiều phương pháp, ta cảm thấy bọn họ còn có thể tìm tới ta!"

Triệu Ninh nhíu mày: "Vì sao?

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi, "Cái gương vỡ kia, còn ở trong đầu ta.

Triệu Ninh…..".

Mễ Tinh Ly…".

Trong ý thức Doanh Vô Kỵ, đích xác có mấy tấm gương vỡ.

Hư ảnh đặc biệt nhạt!

Nếu không phải hắn dùng Tụ Thần tầng 13 ngưng tụ linh thai, căn bản là không phát hiện ra thứ này.

Tổng cộng bảy khối, mặt trên phủ kín vết nứt, nhưng vẫn đang chậm rãi tu bổ.

Quỷ mới biết sau khi tu bổ xong, sẽ có thứ gì đó đang chờ hắn.

Cũng đúng lúc này.

Ngoài điện truyền đến âm thanh thanh hư đạo trưởng.

Điền Bá Vĩ thắng!

Ba người nhanh chóng đi ra ngoài điện, phát hiện thích khách Yến quốc kia đã ngất xỉu, mà Điền Bá Vĩ cũng bị trọng

thương, lúc này vị cao thủ sứ đoàn Tề quốc kia cũng mở miệng.

"Thanh Hư đạo trưởng, khuyển tử bị trọng thương, hai ngày sau chỉ sợ không cách nào ứng chiến, không biết Thanh Hư đạo trưởng có thể trì hoãn hai ngày hay không?"

Nghe thấy thế.

Doanh Vô Kỵ lập tức hiểu, vì cái gì Khương Nhạc Thanh ngày hôm qua muốn đấu sớm.

Nếu như trước một ngày, Tề quốc phương đề xuất lùi lại một ngày, cũng bất quá là khôi phục ngày định giờ ban đầu.

Nhìn như không có ảnh hưởng gì.

Nhưng mảnh vỡ gương lại có thể dừng lại trong đầu mình thêm một ngày.

Thêm một ngày.

Liền có thể khép lại nhiều một chút.

Rất có thể cũng bởi vì một ngày này, để cho mặt gương này tại thời điểm quyết chiến cuối cùng hoàn toàn khép lại.

Chuyện gì sẽ xảy ra?

Thời gian rất quan trọng.

Nhưng đối với Doanh Vô Khuyết lại quan trọng.

Cho nên Doanh Vô Khuyết mới là khâu quan trọng nhất trong kế hoạch?

Khó trách tên kích bác này lại khiêu khích mình

Doanh Vô Kỵ nhất thời cảm giác lệ khí trong lòng nảy sinh.

Giỏi lắm!

Lão Lưu manh liên hợp Tề quốc cùng liên minh họ Cơ làm thịt con ruột của mình.

Làm tốt lắm!

Doanh Vô Kỵ cho rằng đã không có chuyện gì để cho mình phá tuyến phòng thủ cảm xúc, nhưng Lão Lưu manh một tay thao tác này, vẫn là khiến hắn tức giận không hề nhẹ, trên thế giới này còn có người cha như vậy?

Coi như là thuần người qua đường, nhìn thấy như vậy làm cha cũng sẽ ghê tởm?

Tất cả đều là suy đoán của hắn.

Có những lập luận.

Nhưng không nhiều.

Bất quá có một số việc, không cần nhiều luận cứ như vậy.

Triệu Ninh thấy sắc mặt hắn không đúng, có chút lo lắng nói: "Vô Kỵ! Huynh làm sao vậy?

Doanh Vô Kỵ lắc đầu "Không có việc gì!"

Chuyện này liên lụy quá nhiều, đã không thể bại lộ quá nhiều.

Lần này.

Hắn thật sự là lần đầu tiên bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc có nên tham dự tranh đoạt Hàm Quang kiếm hay không.

Loại cảm giác bị cha ruột liên hợp địch nhân vây quét này, hắn thật sự có chút không chịu nổi, nhất là Lão Lưu manh trong tay có một ít nhược điểm của mình, đây mới là điểm chết người nhất.

Chắc chắn rồi.

Cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Chương 693: Phương tiện làm chất dẫn Chương 693: Phương tiện làm chất dẫn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn ánh mắt rơi vào trên người Thanh Hư đạo trưởng, lão đạo sĩ này đã chơi ta quá nhiều lần, cũng không biết lần này có chơi mình hay không…

Thanh Hư đạo trưởng sắc mặt có chút không vui: "Chư vị muốn trì hoãn là trì hoãn sao, đây là Đại hội Kiếm Tiên hay là tửu quán trong núi?"

Điền phụ "Nhưng mà…..".

"Hôm qua đã có người nói qua, nếu đây là chiến trường, cũng không có ai cho ngươi cơ hội công bằng, lệnh lang bị thương, bần đạo thật đáng tiếc, nhưng đây chắc hẳn là mệnh lệnh lang đi!"

Nói rồi.

Vung tay áo rời đi.

Mọi người nhìn nhau,

Sắc mặt Doanh Vô Khuyết càng khó coi.

Lão nói đều là từ của mình!

Xa xa nhìn Doanh Vô Kỵ một cái, hắn chỉ có thể xoay người rời đi.

……

Trong thiên điện.

Thanh Hư đạo trưởng bắt mạch cho Doanh Vô Kỵ, vẻ mặt nghi hoặc nói: "Mạch tượng vững vàng, tinh khí thần đều không có vấn đề, ngươi cảm giác như thế nào?"

Không có đại sự gì!

Doanh Vô Kỵ cười cười, chỉ là đem lời vừa rồi nói, lại lặp lại một lần, cuối cùng hỏi "Đạo trưởng biết các gương đó là trò gì không?"

"Gương…..".

Thanh Hư đạo trưởng như có điều suy nghĩ: " thế giới Minh Đô này, chính là khởi nguồn từ xoay vần tạo hóa, nhưng cho dù là kẻ đại thần thông cũng không cách nào sáng tạo một thế giới, mô phỏng chính là phân đoạn mấu chốt nhất lúc đầu.Chỉ bất quá, xoay vần tạo hóa có thể mô phỏng hết thảy.Phương tiện làm chất dẫn chính là gương. Tuy rằng thủ đoạn của nữ tử họ Khương gia kia còn kém xa xoay vần tạo hóa nhưng có thể làm được như vậy, ít nhất cũng là cấp bậc thần thông, đây tuyệt đối không phải tu vi nàng ta có thể dễ dàng nắm giữ. Lão đạo suy đoán.

Rất có thể nàng ta có một tấm gương.

Cái gương này chỉ sợ cũng có liên quan đến sự ra đời của Minh Đô lúc trước.

"Hay lắm! Vậy chẳng phải là rất đáng giá sao?

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Triệu Kỵ "Phụ vương, con cảm giác cái gương này so với bang giao Lê Tề còn đáng giá, chúng ta không chơi thử một lần?"

Triệu Kỵ ghét bỏ nhìn hắn một cái: "Cô không muốn ngươi cảm thấy, cô muốn cô cảm thấy!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Nhưng có một nói một.

Hắn cảm giác Thanh Hư đạo trưởng nói rất có đạo lý, loại năng lực dễ dàng phục chế thần hồn người này thật sự quá biến thái, nếu không phải cường độ sử dụng bị thực lực bản

thân Khương Nhạc Thanh hạn chế, cùng với tác dụng phụ hôn mê này quá mức rõ ràng.

Cùng với địa vị khó xử của Khương Nhạc Thanh ở Tề quốc.

Chỉ sợ ảnh hưởng của ả đã sớm lan tràn ra như ôn dịch.

Doanh Vô Kỵ suy nghĩ một chút hỏi: "Vậy nếu như ta lần sau gặp lại ả, có cơ hội gì phản chế không?"

Thanh Hư đạo trưởng nhướng mí mắt: "Vừa rồi ngươi nói, người trong gương lúc bị ngươi bắt ra, thần thái giống nữ tử?"

Doanh Vô Kỵ gật đầu "Đúng!

Thanh Hư đạo trưởng hỏi ngược lại: "Vậy ngươi cảm thấy nữ tử này là ai?

Đương nhiên là Khương Nhạc Thanh!

Nếu coi đây là một quá trình mô phỏng, Nữ tử Khương gia kia là cái gì?

Là được vẽ ra?

Vậy bây giờ vẽ đến bước nào rồi?

Thanh Hư đạo trưởng mồi từng bước

Doanh Vô Kỵ bừng tỉnh đại ngộ: "Ta hiểu rồi, nggay từ đầu ả thông qua hồi ức cố gắng lấy ra tâm tình của ta, tâm tình này chính là thuốc màu, sau đó hình ảnh trong gương từ không đến có, đã mô phỏng ra bộ khung."

Bởi vì không có cảm xúc.

Cho nên do được vẽ ra nên bức tranh này chỉ giống ta nói đúng ra là hữu hình vô thần, bản chất vẫn là Khương Nhạc Thanh. Ta mặc dù bị ả ta kéo vào, ả cũng không có khả năng dễ dàng giả mạo ta, thậm chí giả mạo ta thì phải bỏ qua thân thể của mình.

Nhưng không đúng!

Bất kể là tránh lấy được cảm xúc, hay là không bị kéo vào trong gương, thì vẫn cần thực lực tuyệt đối áp chế.

Phụ vương!

Bảo bối phụ vương cho con mượn, con chỉ e tạm thời không thể trả lại cho Phụ vương

Triệu Kỵ không kiên nhẫn khoát tay áo: "Cầm lấy, chờ mảnh vỡ trong gương trong đầu ngươi biến mất rồi nói sau!"

Ừm!

Doanh Vô Kỵ cười gật gật đầu.

Mấy người lại thảo luận một phen, xác định không có chuyện gì khác có thể thảo luận.

Hắn lúc này mới đứng lên "Hôm nay đa tạ đạo trưởng xuất thủ thay tiểu tử chẩn trị, tiểu tử trước kia còn tưởng rằng đạo trưởng không phải người tốt gì, hiện tại xem ra là nghĩ sai cho đạo trưởng, ở chỗ này cáo lỗi với đạo trưởng!"

Thanh Hư đạo trưởng mặt cứng đờ: "Không biết nói thì đừng nói!

Doanh Vô Kỵ cười hề hề hướng Triệu Kỵ chắp tay "Phụ vương! Thần xin cáo lui trước!

Triệu Kỵ gật gật đầu: "Ừ! Đi đi!

Doanh Vô Kỵ nhìn Hàn Quyện một cái "Kiếm Linh ca! Về nhà rồi!

Doanh huynh chờ một lát!

Hàn Quyện xoay người muốn kéo Thanh Hư đạo trưởng qua một bên, bất quá bởi vì không có thân thể, kéo nửa ngày mà không được

Cũng may ánh mắt Thanh Hư đạo trưởng tốt, nếu không phỏng chừng còn muốn dây dưa thêm một đợt nữa.

Hai thầy trò chạy sang một bên, thuận tay dùng cách âm phù.

Hàn Quyện nhỏ giọng hỏi: "Sư phụ! Hôm qua người có đặt cược không?

Thanh Hư đạo trưởng hỏi ngược lại: "Đặt cái gì?"

Hàn Quyện…..".

Dù sao thầy trò, hắn cũng không quá muốn sư phụ mình bị sư công răn dạy.

Sư công huấn luyện người tàn nhẫn cỡ nào, hắn biết.

Cho nên mấy ngày nay hắn một mực quan sát tình hình chiến đấu trên sân, làm ra không ít dự đoán tinh chuẩn, ít nhất hôm nay toàn bộ dự đoán đúng.

Doanh Vô Kỵ cũng sẽ bị kéo gần ảo cảnh, nhưng thua chạy nhất định là Khương Nhạc Thanh, bởi vì hắn vẫn luôn cảm giác cường độ tinh thần Doanh Vô Kỵ không kém chính mình.

Điền Bá Vĩ cũng là kiếm khách hai tay hai kiếm tất thắng Yến quốc, tuy rằng hôm nay diễn có chút thảm, nhưng kết quả cũng không có gì khác biệt.

Vốn nghĩ có thể giúp sư phụ kiếm lại không ít tiền.

Kết quả chưa từng nghĩ, sư phụ lại không đặt cược.

Chương 694: Cao thủ tham gia đánh bạc Chương 694: Cao thủ tham gia đánh bạc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thanh Hư đạo trưởng cười nhạo một tiếng: "Nếu không vi sư nói tiểu tử ngươi căn bản không hiểu đánh bạc, chuyện ngươi có thể nhìn ra, thật coi như người khác nhìn không ra à?

Lần này cao thủ tham gia đánh bạc nhiều, phân tích đến quần cộc cũng không còn, cho dù có thể đoán đúng, tỷ lệ đặt cược cũng căn bản theo không kịp.

Cược những ván này, cho dù thắng, cũng không có bất kỳ cảm giác thành tựu nào.

Thắng ít tiền như vậy, cùng xin ăn có gì khác nhau?

Phải đặt cược.

Liền đánh cuộc cái loại một ăn hai mươi trở lên.

Chờ đã!

Chờ cuối cùng Doanh Vô Kỵ gặp Doanh Vô Khuyết, vi sư còn áp dụng kiếm pháp Doanh Vô Kỵ thủ thắng.

Hàn Quyện…..".

Trong lúc nhất thời, hắn thậm chí có chút xấu hổ.

Thì ra mình vừa không hiểu đánh bạc, cũng không hiểu sư phụ.

Sư phụ chỉ muốn đánh bạc, không muốn ăn cơm.

Bất lực.

Đành phải tạm biệt.

Chờ một nhóm người đi rồi.

Tinh Ly cũng chắp tay cáo từ.

Triệu Kỵ xoay người nhìn về phía Triệu Ninh: "Ngày mai sẽ đối đầu Mễ Tinh Ly, có lòng tin không?"

Triệu Ninh vẻ mặt nghiêm túc: "Nhi thần xem kiếm pháp của nàng ta không tệ, nhưng cũng chỉ có thể nói không tệ mà thôi, nàng ta cũng chưa bại lộ thần thông của mình, nhi thần cũng chưa bại lộ Chuyên Húc đế thân, nhi thần có bảy thành nắm chắc có thể thắng!"

Triệu Kỵ khẽ gật đầu: "Có tự tin là chuyện tốt, bất quá cũng không nên khinh địch, tuy rằng Mễ Tinh Ly cùng Doanh Vô Khuyết đều chưa phát huy ra thực lực chân chính, nhưng thói quen ra tay của bọn họ đã bị Tào công công ghi nhớ."

Hai ngày nay, Tào công công huấn luyện con

Cuối cùng hai trận chiến này, chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại!

Triệu Ninh gật đầu "Vâng!

Ngoài điện.

Hạng Đỉnh thấy Mễ Tinh Ly đi ra, nhanh chóng nghênh đón: "Nữ công tử! Thế nào?

Mễ Tinh Ly lắc đầu: "Vẫn là không có phương pháp xử lý gì, bất quá cái đứa mông to Khương gia kia hẳn là còn không buông tha, Doanh Vô Kỵ không phải loại người dễ chọc, nói không chừng còn có cơ hội!"

Như thế là tốt rồi!

Hạng Đỉnh gật gật đầu, nhưng hắn rõ ràng quan tâm đến một chuyện khác hơn: "Vậy ngày mai nữ công tử nắm chắc mấy phần?"

Lần trước hắn đích xác bị Triệu Ninh đánh phục.

Nhưng phục chỉ là thực lực của Triệu Ninh, mà không phải kết quả trận đấu.

Mễ Tinh Ly nghĩ nghĩ: "Cho dù là Doanh Vô Khuyết, ta cũng nắm chắc trên năm thành, Triệu Ninh ngươi nói xem? Trừ phi nàng có át chủ bài cấp bậc Chuyên Húc đế vương, nếu không một phần thắng cũng không có! Tóm lại một câu, đại tỷ ngươi đã bắt đầu nghiên cứu đối thủ vòng tiếp theo rồi."

Khi nói câu này.

Chính nàng cũng không nhịn được cười.

Chuyên Húc đế thân cũng không phải là mặt hàng thối nát trên đường cái.

Nhất là tình huống hiện tại của Lê Quốc.

Nếu Triệu Ninh thật sự có Chuyên Húc đế thân, đã sớm lộ ra lập uy, làm sao có thể đợi đến bây giờ?

Sẽ không phải thật sự có thể chất viễn cổ, là thức tỉnh sau Thai Thuế Cảnh chứ?

Hạng Đỉnh trong lòng mừng rỡ: "Nữ công tử nếu thắng, ta kiếp sau sẽ làm tiểu đệ cho tỷ!"

Thật biết nói!

Khóe miệng Tinh Ly lộ ra vẻ tươi cười.

Tiểu lão đệ này tiền đồ vô lượng, chính là hơi kiêu ngạo.

Nếu là không cho hắn bộc lộ tài năng, về sau chấp chính, thật đúng là chưa chắc có thể điều khiển được hắn.

Chấp chính…..".

Nàng nhìn về phía Nam.

Đó là hướng của nước Sở.

Chờ mong ngày có thể tay trái cầm Hàm Quang kiếm tay phải Sở quốc tân pháp trở về.

……

Gương!

Gương!

Doanh Vô Kỵ trở lại Phủ Phò mã, liền trực tiếp tiến vào phòng luyện công dưới lòng đất, đem lực chú ý tất cả đều phóng tới trên gương trong đầu.

Chiếc gương đang dần hồi phục.

Tốc độ lúc nhanh lúc chậm.

Hắn cũng không quá xác định, đến tột cùng có thể khôi phục trong ngày đối chiến với Doanh Vô Khuyết hay không.

Về phần tốc độ nhanh chậm…..".

Doanh Vô Kỵ hồi tưởng một chút, giống như chính là lúc tâm tình mình kích động, khôi phục nhanh một chút.

Hơn nữa lý luận vẽ tranh của Thanh Hư đạo trưởng.

Những mảnh vỡ gương này, chẳng lẽ vẫn luôn hấp thu cảm xúc của ta?

Thật mẹ nó đau đầu!

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu, vốn định trực tiếp chế trụ Khương Nhạc Thanh, khóa vào trong tầng hầm ngầm hung hăng quất roi, thuận tiện vét sạch bảo vật và bí mật của ả.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Con mẹ nó lại khó chơi như vậy.

Bất quá…..".

Thanh Hư đạo trưởng kiến thức rộng rãi, lý luận vải tranh rất có thể là thật. Chính là Khương Nhạc Thanh lấy mình làm tranh vẽ trên vải, vẽ lên đường nét, bổ sung cảm xúc, tranh hoàn thành, đem nguyên hồn phách nhốt vào trong gương, lại để cho người trong tranh tách ra đoạt xá.

Cho nên bây giờ là tình huống gì?

Khương Nhạc Thanh vẽ ra một đường nét, nhưng không có cảm xúc bổ sung.

Điều kiện tiên quyết của bức họa.

Là đứng trước gương.

Đối với Khương Nhạc Thanh mà nói, lần này xem như đánh rắn động cỏ, mặc dù lần sau lại bị kéo vào không gian kia, chính mình cũng tuyệt đối sẽ không ngốc đứng ở trước gương.

Vậy.

Từ góc độ của Khương Nhạc Thanh, bức tranh bỏ dở nửa chừng hôm nay, ả sẽ không dễ dàng tiêu hủy.

Đại khái sẽ lặng lẽ hấp thu cảm xúc, nghẹn một đại chiêu, cho mình một kinh hỉ thật lớn.

Vậy thì

Bây giờ bức tranh vẫn đang ở trong trạng thái chưa hoàn thành

Doanh Vô Kỵ không quá xác định, nhưng cảm giác những thần hồn đã bị nhốt ở trong gương, một đám thần sắc lo âu, muốn từ trong gương trốn ra, không quá giống bản thân Khương Nhạc Thanh.

Nhưng cái tên bị chính mình bắt được.

Nhưng vẻ mặt lại hoảng sợ.

Nếu không phải Khương Nhạc Thanh, tại sao nó phải hoảng sợ, muốn chạy trốn?

Mảnh vỡ này nếu lưu lại, ả chắc chắn muốn ra tay với mình, nhưng ả ra tay với mình, Đại hội Kiếm Tiên là cơ hội duy nhất gần đây.

Hơn nữa…..".

Sinh tử đọ sức, chính là cơ hội hấp thu cảm xúc tốt nhất.

Doanh Vô Khuyết bị thương nặng về thể xác và tinh thần.

Khương Nhạc Thanh chim ngói chiếm tổ chim khách!

Kế hoạch thật hoàn hảo.

Chương 695: Công tử cần ngươi bảo vệ Chương 695: Công tử cần ngươi bảo vệ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn đã mơ hồ hiểu được Càn vương thất muốn làm cái gì.

Doanh Vô Kỵ nhéo nhéo cằm, trong lòng có chút bất an, hắn tự nhiên không cho rằng Doanh Vô Khuyết có thể làm cho mình bị thương nặng.

Nhưng Khương Nhạc Thanh đến lúc đó, rất có thể thông qua phương thức nào đó, tự mình xuất hiện tại hiện trường.

Điều kiện tiên quyết là.

Gương vỡ lại lành, trong tay ả có đầy đủ người trong gương.

Đến lúc đó ả có thể sử dụng thủ đoạn gì, ai cũng không biết.

Vậy.

Hiện tại Doanh Vô Kỵ cần đau đầu hai vấn đề, một là như thế nào hạ thấp tâm tình sinh ra?

Hai là nếu Khương Nhạc Thanh đến hiện trường, mình nên đối phó như thế nào?

Về phần giam giữ Khương Nhạc Thanh.

Hình như độ khó càng cao!

Chờ một chút!

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, ánh mắt hướng về phía thân ngoại hóa thân đang khoanh chân đả tọa chờ cơ hội ngủ đông.

Thân ngoại hóa thân một thời gian trước một mực ở Minh Đô chiến đấu hăng hái.

Thẳng đến gần đây Đại hội Kiếm Tiên, mới bị chính mình điều trở về, dùng chân khí từ xa để che giấu thực lực.

Bởi vì vấn đề tu vi.

Thân ngoại hóa thân của hắn vẫn có rất nhiều bug, nhưng những bug này, có đôi khi chưa chắc không thể trở thành ưu thế.

Cũng giống như hiện tại, hắn liền nghĩ đến một phương pháp không biết có được hay không.

Hắn lại xem xét tiểu hồ ly vẫn ngủ bên cạnh, gần đây tiểu hồ ly một mực tiêu hóa huyết khí.

Có thể tỉnh.

Nhưng không cần thiết.

Bất quá hiện tại, hình như có tác dụng của nàng.

Doanh Vô Kỵ ôm lấy nàng, xoa đầu một trận, xoa bộ lông của nàng loạn lên

Nàng lắc đầu bất đắc dĩ cố gắng thoát ra, nhưng cuối cùng kết thúc trong thất bại.

Buộc phải mở máy.

Mở mắt ra, ủy khuất trông mong nhìn Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ xụ mặt "Công tử cần ngươi bảo vệ!"

Tiểu hồ ly nhất thời không ủy khuất, nhe răng nhếch miệng nhìn xung quanh, tùy thời chuẩn bị cắn người.

Doanh Vô Kỵ cười kéo lỗ tai lông xù của nàng, thấp giọng thì thầm vài câu.

Tiểu hồ ly có chút nghi hoặc, nhìn Doanh Vô Kỵ một chút, lại nhìn hóa thân ngoại hình tướng mạo giống nhau như đúc, cuối cùng gật đầu.

Cũng đúng lúc này.

Trong phòng bỗng nhiên vang lên một hồi chuông đồng.

Đây là Doanh Vô Kỵ cố ý thiết kế, phòng ngừa tu luyện quá tập trung, bỏ qua chuyện trọng yếu.

Tổng cộng có hai cái chuông đồng một lớn một nhỏ.

Chuông đồng nhỏ là có bạn tốt có chuyện quan trọng đến thăm, có thể cân nhắc cự tuyệt.

Chuông đồng lớn, đại biểu cho có chuyện rất lớn, tốt nhất không nên cự tuyệt.

Tiếng vang này là tiếng chuông đồng nhỏ.

Doanh Vô Kỵ suy tư một lát, liền xoa xoa trán tiểu hồ ly, rời khỏi phòng luyện công dưới lòng đất.

Tiểu hồ ly thì vòng quanh thân ngoại hóa thân vài vòng, cuối cùng đứng lại, đề phòng nhìn hắn.

……

Đan tới? Có đại sự gì sao?

Sảnh chính.

Doanh Vô Kỵ như cười như không nhìn Ngô Đan.

Ngô Đan cười hề hề nói: “Đệ chạy tới như vậy, khẳng định có đại sự! Huynh trưởng đã bị đệ thuyết phục, để đệ tới mời huynh, tốt nhất có thể nhanh một chút.

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu.

Trên lý thuyết mà nói, từ hôm qua Nam Cung Vũ thua, Ngô Liệt nên chủ động tìm tới cửa.

Bất quá Ngô quốc dù sao cũng là một tiểu quốc, muốn ở giữa liên minh họ Cơ và Lê quốc nhiều lần nhảy ngang, vẫn cần một ít dũng khí.

Ngô Liệt có thể đưa ra quyết định nhanh như vậy, đã rất không dễ dàng.

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu "Kỳ thật vốn hôm nay là có thể, bất quá ta tu luyện ra một ít tình huống, mấy ngày gần đây không nên gặp người, để huynh trưởng của đệ an tâm chớ nóng nảy, chờ ta chém Doanh Vô Khuyết, lập tức sắp xếp cùng hắn gặp mặt."

Nếu có thể hắn thậm chí còn muốn cắt đứt mọi mối quan hệ xã hội và đóng cửa mọi lúc.

Miễn cho sinh ra quá nhiều cảm xúc.

Nhưng ngẫm lại, bế quan hình như cũng rất ảnh hưởng đến cảm xúc.

Được!

Ngô Đan không nghi ngờ, gật gật đầu rồi rời đi.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Người trước vừa đi

Người sau lại đến

Người gác cổng lại vội vàng chạy tới: "Phò mã gia! Công Tôn Lệ mời công tử đến sứ quán Càn quốc một chút, nói là Càn vương tìm công tử".

"Cái bà nội nhà nó! Bảo hắn đi đi"

Doanh Vô Kỵ trực tiếp mắng một câu.

Kỳ thật hắn vẫn luôn suy nghĩ, có phải mình đoán sai rồi hay không.

Dù sao Càn Quốc là mẫu quốc của mình, Lão Lưu manh cũng là cha của mình, đến tột cùng thù gì oán gì muốn liên hợp người khác động thủ với mình?

Nhưng mình đã xác định, sẽ không nghe theo mệnh lệnh của Lão Lưu manh, nên tranh Hàm Quang kiếm vẫn sẽ tranh Hàm Quang kiếm.

Những ngày này.

Lão Lưu manh đã không có lý do gì tìm mình, bởi vì mặc dù dùng truyền tấn phù tự mình răn dạy, mình cũng không có khả năng sẽ nghe, cho nên ngoại trừ vô năng cuồng nộ, lão cái gì cũng không làm được.

Vậy tại sao còn muốn tìm ta?

Làm ảnh hưởng đến tâm trạng của ta?

Thu thập cảm xúc của ta?

Người gác cổng gật gật đầu: "Vâng! Tiểu nhân mời hắn rời đi!"

Đi đi!

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo, bắt chéo chân cắn hạt dưa.

Ông mày sẽ cho ngươi cơ hội làm ảnh hưởng đến tâm tính của ta sao?

Thu thập cảm xúc đúng không!

Mấy ngày nay ta không tiếp khách, thay phiên ngủ với vợ của ta để xem ông làm sao thu thập cảm xúc của ta!

Hắn tính toán vậy.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Mới vừa đi qua đại khái một nén nhang.

Rào!

Một khe nứt chợt xuất hiện.

Sau đó thân ảnh Thập Tam gia liền chui ra.

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm giác một trận cự lực kéo lấy cổ tay của mình, ngay sau đó chính là một trận trời đất quay cuồng.

Đến khi kịp phản ứng, đã ở mật thất dưới lòng đất của sứ quán.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Thập Tam gia…..".

Một già một trẻ nhìn nhau

Chương 696: Lão lưu manh muốn hại ta Chương 696: Lão lưu manh muốn hại ta

Người dịch: PrimeK Tohabong

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật "Thập Tam gia, không cần phải cường thế như vậy chứ?"

Không cường thế thì làm thế nào?

Thập Tam gia như cười như không đánh giá hắn: "Tiểu tử ngươi được! Quân lệnh cũng dám không nghe!"

Doanh Vô Kỵ buông tay "Ta ngược lại là muốn nghe, nhưng Lão Lưu manh rõ ràng là muốn hại ta!"

"Ngươi là con ruột của bệ hạ, bây giờ Càn Lê bang giao càng mật thiết, ông ta có lý do gì hại ngươi?

Dứt lời, trực tiếp thúc giục truyền tấn phù.

Một lát sau.

Hư ảnh Doanh Việt liền xuất hiện ở trước mặt Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ liếc hắn một cái "Quân phụ vội vã triệu kiến con, có chuyện gì thế?"

Doanh Việt vẻ mặt bình tĩnh "Bỏ quyền thi đấu đi, biểu hiện của con ở Đại hội Kiếm Tiên rất tốt, không cần phải tiếp tục nữa".

Hả?

Doanh Vô Kỵ ngoài cười trong không cười "Thợ rèn học đồ còn biết đạo lý rèn sắt khi còn nóng, hiện giờ Hàm Quang kiếm ở phía trước, Quân phụ lại khuyên con rút lui, đây là đạo lý gì?"

Doanh Việt lắc đầu: "Cô cũng là vì tính mạng của con mà suy nghĩ! chớ tưởng rằng mình liên tiếp đánh bại hai nhất phẩm linh thai, coi như là thiên hạ vô địch."

Huynh trưởng ngươi là một trong Nhị Thánh đầu tiên trong ngàn năm qua, càng ngưng tụ thành Chuyên Húc đế thân.Mẹ đẻ của nó là Lý gia Thể Khôn Thừa, càng là tập được vô số pháp thuật cao cấp.Con nghĩ phần thắng của con là bao nhiêu? Cần gì phải vì một ít ảo tưởng không thực tế, lộ ra là một bại tướng chật vật trước mặt anh hào thiên hạ!"

Giọng lão rất bình tĩnh.

Lại có chút lãnh đạm.

Không có ý trào phúng.

Nhưng lại hết sức chói tai.

Bởi vì giữa những hàng chữ, đều là thái độ cao cao tại thượng, còn thiếu đem ba chữ "Ngươi không được" trực tiếp nói ra.

Doanh Vô Kỵ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, tâm tình cũng không có dao động quá lớn.

Chỉ là như cười như không nói: "Vậy y theo ý Quân phụ, Đại hội Kiếm Tiên này căn bản là không cần thiết phải tổ

chức, trực tiếp so Linh Thai phẩm cấp, so ai có thể chất viễn cổ không được sao?"

Không bằng Quân phụ tìm Thanh Hư đạo trưởng thương lượng một chút, trực tiếp đem Hàm Quang kiếm cùng bốn đạo Binh gia khí vận ban phát cho con riêng của phụ vương có được hay không? Cũng đỡ phải mọi người đánh tới đánh lui, lãng phí bao nhiêu cơm trắng?"

"Ngươi! Làm càn, công tử nước nào trong thiên hạ dám nói chuyện với quân phụ như vậy?

Doanh Việt bị tức giận không nhẹ.

Hắn cũng không biết đứa con trai này của mình sao lại độc mồm độc miệng đến thế, chỉ cần hạ quyết tâm khiến cho ai tức giận, có thể tổng xỉ vả khiến người ta chịu không nổi.

Lão nhìn chằm chằm Doanh Vô Kỵ hồi lâu.

Ánh mắt lại chậm rãi trở nên mềm mại một chút, thở dài một hơi hỏi: "Ngươi có phải hay không cảm thấy vi phụ đang chèn ép ngươi?"

Doanh Vô Kỵ hỏi ngược lại "Nếu không thì sao?

Doanh Việt lắc đầu: "Ngươi cùng Vô Khuyết đều là con của vi phụ, ngươi lại vì Càn quốc chịu nhiều ủy khuất như vậy, há có đạo lý chèn ép ngươi?

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Ồ?"

Doanh Việt nhẫn nại nói: "Vụ án cổ sát còn chưa qua lâu lắm, ngươi cứ muốn cho Vô Khuyết một cơ hội giết ngươi như vậy sao?Huống chi mấy ngày trước ngươi vừa thừa dịp nó không đột phá, khiến cho nó phải chịu khuất nhục lớn lao.Đại hội Kiếm Tiên, đao kiếm không có mắt, sinh tử có mệnh, ngươi cảm thấy nó sẽ hạ thủ lưu tình đối với ngươi?

Cô chỉ có hai đứa con trai.

Ngươi để cho Cô chịu đau khổ sao?

Đánh bài tình cảm?

Thu thập cảm xúc của ta?

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng cười nói: “Có người muốn giết con, phụ vương không đi trừng trị gõ hung phạm, ngược lại lại đây nhắc nhở người bị hại, nhất định phải trốn tránh hung phạm sao?”

Đường đường là đại quốc pháp chế, lại có thể dạy ra một quân vương logic hỗn loạn chó má không thông như ông thế.

Ông đây đây rốt cuộc là giả ngu, hay là thật sự xấu xa?

Ông có muốn nghe những gì ông vừa nói không?

Ta cảm thấy thay vì như vậy.

Còn không bằng ông trực tiếp dùng cái cán ấy của ông uy hiếp ta, như vậy ta còn kính ông là một tiểu nhân.

Ngươi, ngươi…..”.

Doanh Việt hoàn toàn hỗn loạn, trong lòng tức giận bừng từng

Không nghĩ tới tiểu tử này là thật sự là cá không ăn muối cá ươn

Doanh Vô Kỵ vừa cười vừa nói: “Vừa rồi không phải ông nói ông chỉ có hai đứa con trai, ông luyến tiếc sao?

Nếu không như vậy!

Ông dùng vị trí Thái tử dụ dỗ hắn, chỉ cần hắn cố ý thua ta nhường ra Hàm Quang kiếm, ông liền phong hắn làm Thái tử, tin tưởng hắn sẽ không thể không đồng ý.

Như vậy hắn đạt được vị trí Thái tử.

Ta đã lấy được Hàm Quang kiếm.

Ông có hai đứa con trai hiếu thảo khỏe mạnh.

Chẳng phải rất đẹp sao?

Doanh Việt nhíu mày "Ngươi….."

Doanh Vô Kỵ trực tiếp cắt đứt "Đây là đề nghị, ông cứ suy nghĩ một chút.

Nói rồi.

Trực tiếp bắt truyền tấn phù.

Xé làm hai nửa.

Thập Tam gia…..".

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Ngài xem logic của ông ta hỗn loạn không?

Thập Tam gia suy tư một lát, gật đầu nói: "Hỗn loạn!"

Luận sự.

Đúng là hỗn loạn.

Doanh Vô Kỵ tiểu tử này mặc dù giống như là đang khua môi múa mép, nhưng tinh tế, kỳ thật từng câu từng chữ đều có lý.

Làm gì có đạo lý phóng túng hung phạm, cảnh cáo nạn nhân?

Trong lúc nhất thời, hắn giống như hiểu rõ Doanh Vô Kỵ vì cái gì không muốn nhận truyền tấn phù.

Thập Tam gia có chút cảm khái: "Ủy khuất tiểu tử ngươi rồi!

Doanh Vô Kỵ chép miệng "Kỳ vọng thất bại mới có thể ủy khuất, ta chưa bao giờ đối với ông ta có bất kỳ chờ mong gì, cho nên chưa nói tới ủy khuất".

Nói xong, trong lòng hắn yên lặng bổ sung một câu không có ủy khuất, chỉ có buồn nôn.

Quan sát gương một chút.

Tiến độ khôi phục quả nhiên đẩy về phía trước một chút.

Nhưng cũng may không nhiều lắm.

May mắn tâm tình mình điều chỉnh tương đối khá, hiệu quả cũng tương đối kịp thời.

Chiếm điểm cao đạo đức, không đến mức để Thập Tam gia ngăn cản mình.

Cũng không đến mức nghe Lão Lưu manh phát ngôn quá nhiều

Chương 697: Khuyên ta không nên tham gia Chương 697: Khuyên ta không nên tham gia

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thập Tam gia cười cười: "Bất quá bệ hạ có câu nói đích xác không sai, Doanh Vô Khuyết có thánh phẩm linh thai thêm Chuyên Húc đế thân, ngươi đích xác không khác gì chịu chết.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Có phải Thập tam gia cũng muốn khuyên ta không nên tham gia? "

Hắn cũng rõ ràng.

Lão Lưu manh cũng không phải tất cả đều là chèn ép.

Lần này khuyên mình buông tha, chưa chắc tất cả đều là hư tình giả ý.

Nếu như mình nghe lời.

Hắn không có lý do gì để tự hủy hoại mình.

Chỉ tiếc.

Ông mày trời sinh đã biết bật lại!

Thập Tam gia lắc đầu: "Hàm Quang kiếm ở phía trước, lại để cho ngươi chủ động buông tha, chẳng phải là muốn tiếc nuối cả đời sao? Nếu ngươi muốn tranh, vậy thì đi tranh đi, ta cũng không thể nhìn ngươi chết ở trước mặt ta.

Doanh Vô Kỵ nghi hoặc "Ha? Ý của Thập Tam gia là có thể tiến vào Hàm Quang Đại trận?"

Cái này có chút thái quá đi?

Trước đó từng xuất hiện rất nhiều lần xảy ra án mạng, không ít cao thủ từng cố gắng ra tay ngăn cản, nhưng căn bản không xông vào được Hàm Quang Đại trận, ngay cả Thanh Hư đạo trưởng cũng chỉ dựa vào đại trận gián tiếp ngăn cản.

Thập Tam gia cười nhạt: "Chỉ là Hàm Quang trận, bổ ra là được!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hắn nhìn đầu Thập Tam gia.

Quả cầu đại biểu đao bổ không gian kia, bên trong đã mơ hồ nổi lên màu vàng.

Đây là lại có điều ngộ ra, muốn lột xác thành thần thông?

Thập Tam gia cười cười: "Chỉ tặng ngươi một mạng, cẩn thận dùng!

Hốc mắt Doanh Vô Kỵ có chút nóng lên "Thật đúng là mẹ nó có chút cảm động!Đi trước, mấy ngày nay ta muốn làm một sát thủ máu lạnh!"

Dứt lời, trực tiếp rút dao găm ra, tiện tay vạch một cái, trực tiếp rời khỏi phòng tối.

Thập Tam gia lắc đầu: "Tiểu tử này!

……

Ngày hôm sau.

Đại hội Kiếm Tiên một lần nữa bắt đầu.

Bất quá bởi vì Doanh Vô Khuyết không gặp ai, cho nên hôm nay chỉ có một trận.

Triệu Ninh vẻ mặt lạnh nhạt, lẳng lặng chà lau Kiếm Trọng Lê.

Trận đấu này.

Nàng sẽ thắng.

Không phải tất nhiên sẽ thắng.

Mà là nhất định phải thắng.

Nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng nàng mơ hồ có chút bất an, giống như đang bị một đôi mắt nguy hiểm nhìn chằm chằm.

Chẳng lẽ là Tinh Ly?

Nàng ngẩng đầu, quét mắt nhìn một vòng, lại phát hiện Mễ Tinh Ly đang khoanh chân đả tọa.

Ngược lại Doanh Vô Khuyết, đang ở xa xa như cười như không đánh giá mình.

Cái này…..".

Tại sao không nhìn Mễ Tinh Ly?

Triệu Ninh nhíu mày, chẳng lẽ hắn chắc chắn ta có thể thắng, muốn sớm nghiên cứu đối thủ trận tiếp theo?

Tuy nói mình cùng Mễ Tinh Ly đều không lộ ra át chủ bài, từ biểu hiện lúc trước xem ra thực lực của mình càng mạnh.

Nhưng ánh mắt này, cũng không giống dùng để nghiên cứu đối thủ trận tiếp theo.

Doanh Vô Kỵ cũng chú ý tới cảnh tượng này.

Lông mày không khỏi nhíu lại.

Ánh mắt này rất kỳ quái, không giống như là chiến ý, ngược lại mang theo một tia trêu tức cùng tàn nhẫn.

Thật giống như nhìn dế, dự định như ngắt chân con dế, cuối cùng hành hạ đến chết.

Thật khiến người ta sởn gai ốc.

Triệu Ninh khẽ hừ lạnh một tiếng: "Vô Kỵ, hắn giống như chắc chắn mình có thể thắng?"

Doanh Vô Kỵ từ chối cho ý kiến, bởi vì hắn xác nhận là phần thắng của Doanh Vô Khuyết cao hơn một chút.

Hơn nữa Chuyên Húc đế thân của Triệu Ninh còn chưa bại lộ.

Ở trong mắt Doanh Vô Khuyết, lại càng là sự khinh thường

Nhưng phần thắng cụ thể là bao nhiêu.

Hắn cũng không đặc biệt rõ ràng.

Bởi vì hiện thế, còn chưa có ai có thể phán đoán chính xác tầng 12 cùng 13 tầng đến tột cùng chênh lệch lớn bao nhiêu.

Hắn cũng không phán đoán được, chênh lệch này có thể dựa vào Kiếm Trọng Lê và Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật để bù đắp hay không.

Quyện Tử ca biểu hiện chói mắt không sai, nhưng kỳ thật chỉ giao thủ với Ngô Liệt sau khi cắn thuốc tạm thời có thể sánh vai nhất phẩm linh thai, hơn nữa còn là các loại thuộc tính khắc chế, thắng cũng không có nghĩa là gì.

Doanh Vô Kỵ thậm chí chưa thấy qua toàn bộ thực lực của Nhất Phẩm Linh Thai.

Chờ lúc này Triệu Ninh cùng Mễ Tinh Ly đánh một trận.

Hắn hẳn là có thể tính toán ra phần thắng.

Doanh Vô Khuyết con bê lép này.

Sẽ không phải là tính toán muốn thông qua người bên cạnh ta hạ trọng thủ, sau đó mạnh mẽ kích phát tâm tình của ta chứ?

Thanh Hư đạo trưởng nhìn lướt qua mọi người, thản nhiên nói: "Trận tiếp theo, Triệu Ninh đấu với Mễ Tinh Ly!

Vừa dứt lời.

Hai người đồng loạt đứng dậy bước vào Hàm Quang Đại trận.

Cảnh tượng lần này là một mảnh đồng hoang trăng sao sáng lấp lánh.

Mễ Tinh Ly rút Mạc Tà Kiếm của mình ra, cười nheo mắt nói: "Thái tử điện hạ, đợi lát nữa nhất định phải hạ thủ lưu tình nhá!"

Triệu Ninh cười nhạt "Tất nhiên! Đã sớm nghe nói nữ công tử thiên tư siêu tuyệt, hôm nay chỉ là một cuộc luận bàn, kính xin nữ công tử nhường ta vài phần, ở Lê quốc bản thổ thay ta giữ vài phần mặt mũi".

Tinh Ly cười gật đầu: "Dễ nói dễ nói!"

Bắt đầu!

Vừa dứt lời, nụ cười trên mặt hai người đồng thời biến mất.

Thân hình như điện, lúc này xung sát cùng một chỗ.

Bành!

Bành!

Bành!

Âm thanh trường kiếm giao nhau khiến da đầu người ta tê dại.

Ai cũng không nghĩ tới, vừa mới bắt đầu, hai người chính là thế công mãnh liệt như thế.

Hai nhà đều thuộc về hậu duệ Chuyên Húc, thiên phú gia tộc cùng công pháp chiến kỹ càng là đồng tông đồng nguyên cương mãnh.

Vừa rồi ngoài miệng "hạ thủ lưu tình".

Hiện tại kiếm pháp tấn công vào chỗ yếu hại của đối phương lại càng ác liệt.

Chỉ có điều.

Chương 698: Hai thiên tài so kiếm Chương 698: Hai thiên tài so kiếm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mặc dù đồng tông đồng nguyên, biểu hiện của hai người vẫn có khác biệt.

Tuy rằng từng chiêu từng thức đều có phong phạm đại sư, vừa nhìn đã có danh sư dạy dỗ, nhưng khí sát phạt tuyệt không nặng.

Triệu Ninh lại là từ trên chiến trường đánh giết ra, chỉ riêng thanh Kiếm Trọng Lê này, ở trên tay nàng đã chặt xuống không ít đầu người, cũng chiêu thức, ở trên tay nàng dùng ra, liền tràn ngập mùi máu tươi 10 phần sát phạt.

Mấy chiêu trước, hai người còn có tới có về.

Nhưng vừa qua một lát, Tinh Ly cũng có chút chống đỡ không nổi.

Bất quá nàng không chút hoảng hốt.

Chỉ là nhẹ nhàng niệm một câu chú ngữ, Hàm Quang trận bên trong liền có vô số tinh huy hạ xuống, ngưng tụ ở trên Mạc Tà Kiếm.

Mạc Tà Kiếm giống như mất đi tất cả trọng lượng, tiện tay vung lên trên tay nàng, nhẹ như không có gì.

Nhưng lại giống như vạn quân chi thế, thật giống như tinh thần trên trời đều bị dung nhập vào trong kiếm, chấn đến Kiếm Trọng Lê ong ong rung động.

Có chút quen thuộc.

Hình như đã gặp ở đâu rồi…

Thanh Hư đạo trưởng hoảng sợ: "Đây không phải là kiếm chiêu của ta sao? Nữ tử này là yêu nghiệt gì? Liếc mắt một cái liền nhớ kỹ?

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng.

Lúc trước cha vợ đã nói qua, ngộ tính của Tinh Ly hiếm có trong thiên hạ, không nghĩ tới tự nhiên biến thái như vậy.

Liếc mắt một cái liền trực tiếp học được có chút quá khoa trương.

Thứ cơ bản nhất trong Chuyên Húc cổ lịch chính là dương lịch âm lịch và tinh lịch.

Mấy tháng gần đây Tinh Ly hận không thể tiến vào trong Chuyên Húc cổ lịch, nhìn ra bí mật kiếm chiêu của Thanh Hư đạo nhân cũng không phải việc khó gì.

Nhưng mặc dù như vậy.

Ngộ tính này cũng là tương đối thái quá.

Chỉ tiếc.

Kiếm chiêu đã học được.

Nhưng dùng cũng không phải đặc biệt thuần thục.

Tinh Ly hình như còn chưa hoàn toàn thích ứng với cảm giác bội kiếm nhẹ như không có gì, kiếm chiêu cũng không

phải tinh chuẩn như vậy, cho dù thế công có mạnh hơn nữa, cũng bị Triệu Ninh thoải mái hóa giải, đến cuối cùng cũng chỉ còn lại phần chống đỡ.

Triệu Ninh cười nhạt: "Nữ công tử, tiếp tục như vậy ngươi tất thua không thể nghi ngờ, không bằng để cho ta nhìn một chút ngươi từ Húc Cổ lịch bên trong lĩnh ngộ cái gì đi!"

Cũng tốt!

Tinh Ly hít sâu một hơi, lúc này tản đi Tinh Huy trong thân kiếm.

Mạnh mẽ ngăn cản kiếm chiêu của Triệu Ninh, thân thể liền bay về phía sau.

Nàng thản nhiên cười, vươn tay phải, năm ngón tay thon dài nắm chặt hư không.

Sau đó.

Toàn bộ không gian… không có gì thay đổi.

Chỉ là không có gì thay đổi.

Cảnh tượng vẫn là cảnh tượng kia, nhìn không ra bất kỳ khác biệt gì.

Nhưng lại có thể làm cho người ta cảm giác được vặn vẹo quỷ dị

Đây là tình huống gì?

Doanh Vô Kỵ cũng có chút mê man.

Tinh Ly cũng đã thừa dịp này, rút kiếm xông vào Triệu Ninh, mà quỹ tích xung phong của nàng, lại là một đường gấp khúc lộn xộn.

Nhưng hết lần này tới lần khác, tốc độ cực nhanh.

Triệu Ninh nhíu mày, vội vàng giơ kiếm ngăn cản, nhưng tốc độ lại chậm hơn rất nhiều, hơn nữa lúc nhanh lúc chậm giống như bị kẹp.

Mà kiếm của Tinh Ly, cũng từ một góc độ cực kỳ xảo quyệt công tới.

Sắc mặt Triệu Ninh đại biến, mắt thấy ngăn không được, chân khí quanh thân lúc này cuồng trào mà ra, chân khí hùng hậu hộ thể, ngay cả làn da cũng nổi lên màu vàng nhàn nhạt, cứng rắn chống đỡ một kiếm, thậm chí còn đem Tinh Ly chấn lui vài bước.

Song phương đều lui về phía sau một bước.

Ánh mắt khiếp sợ nhìn đối phương.

Bên ngoài cũng vang lên từng đợt kinh hô.

Chuyên Húc đế thân?! Đây là Chuyên Húc đế thân!

Doanh Vô Khuyết thiếu chút nữa lật thuyền trong mương, hình như cũng là loại tình huống này!

Nhất định là Chuyên Húc đế thân!

"Đây đến tột cùng là tình huống gì, Thái tử Ninh thức tỉnh Đế Thân, vì sao đến bây giờ mới hiện tại trước mặt thế nhân?"

Doanh Vô Khuyết cũng là kinh hãi không hiểu, thiên hạ này chẳng lẽ không phải chỉ có một mình ta đế thân sao?

Triệu Ninh dựa vào cái gì?

Trong lúc nhất thời, Doanh Vô Khuyết vô cùng khó chịu.

Cảm giác ưu việt tích góp từng tí một từ nhỏ đến lớn, trong nháy mắt trống rỗng tám phần.

Nhưng có vài người so với Doanh Vô Khuyết còn khó chịu hơn, người hai nhà Ngụy Hàn nhìn Triệu Ninh, cảm giác giống như mẹ đã chết.

Dưới sự thổi phồng của dân gian, Chuyên Húc đế thân chính là tướng hùng chủ đế vương, dân chúng sùng bái.

Triệu thị vốn đã ổn định hút máu Ngụy Hàn.

Hiện tại lại có đế thân quang hoàn.

Vậy sau này còn không phải hút sạch sẽ?

Các quốc gia khác sứ thần cũng là sắc mặt khác nhau, tiềm lực hai nước liên tiếp xuất hiện đế thân, cho bọn họ áp lực lớn lao.

Chuyên Húc đế thân mang đến cho mọi người chấn động thật lớn.

Chấn động do Tinh Ly tạo thành cũng không kém chút nào.

Ánh mắt của những cao thủ kia, thậm chí trong nháy mắt có chút tan rã.

Loại chiêu thức này, đã có chút vượt qua nhận thức của bọn họ.

Nếu chính mình gặp phải loại đối thủ này, quỹ tích công kích mơ hồ xảo quyệt, chính mình lại ngay cả binh khí của mình nhanh chậm đều khống chế không được, cái này phải có bao nhiêu hậu quả nghiêm trọng?

Chỉ là ngẫm lại liền mồ hôi lạnh chảy ròng!

Đây đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Thập Tam gia cũng cau mày.

Nhưng nhăn trong chốc lát, liền giãn ra: "Không gian vặn vẹo, Triệu Ninh thẳng tới thẳng lui cũng không phải là ngắn nhất, cho nên lúc nhanh lúc chậm. Mễ Tinh Ly này nhìn như xảo quyệt, lại không dây dưa dài dòng, ngược lại là kiếm lộ nhanh nhất.

Mọi người…..".

Mặc dù nghe không hiểu là có ý gì.

Nhưng bộ dáng cảm giác rất thâm ảo rất lợi hại.

Doanh Vô Kỵ lại giống như hiểu được ý tứ gì.

Giữa hai điểm, đường thẳng không phải là ngắn nhất đúng không?

Mẹ nó…..".

Tinh Ly cũng thật tàn nhẫn a, trực tiếp sửa chữa hướng đi của không gian, cái này ai chịu nổi a?

Cô nàng này, thật sự có cảm ngộ đối với xoay vần tạo hóa !

Chương 699: Kiếm Trọng lê cùng chuyên húc đế thân Chương 699: Kiếm Trọng lê cùng chuyên húc đế thân

Người dịch: PrimeK Tohabong

Vẻ mặt Triệu Ninh ngưng trọng, nhưng tuyệt không hoảng hốt, tiện tay vung lên, liền cắt một vết thương trong lòng bàn tay, trong nháy mắt Kiếm Trọng Lê tiếp xúc với máu, liền giống như hòa tan, dung nhập vào thân thể của nàng.

Làn da màu vàng nhạt, lại tựa hồ nhiều ra một tia kim loại quang mang.

Ngay sau đó, liền nhắm hai mắt lại.

Tinh Ly thần sắc ngưng trọng, thân kiếm tái hiện tinh huy, lần nữa lấy kiếm lộ quỷ dị vừa rồi tấn công.

Nhưng lần này, Triệu Ninh thậm chí cũng không có động, cứ như vậy mặc mũi nhọn của kiếm hướng chỗ yếu hại của mình.

Tuy nhiên.

Nàng giống như có được năng lực tiên tri, chân khí trong nháy mắt nổ tung ở vị trí mũi kiếm.

Nổ tung đến nỗi Tinh Ly lui về phía sau vài bước.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt lại có chút tái nhợt.

Triệu Ninh sắc mặt cũng không phải đặc biệt đẹp mắt, nhưng so với Mễ Tinh Ly muốn tự tại không ít, nàng cười nhạt nhìn Mễ Tinh Ly "Nữ công tử, pháp thuật này của ngươi có thể duy trì bao lâu?"

Tinh Ly lấy lại bình tĩnh, rất rõ ràng nàng có ý gì.

Chỉ cần trong thời gian duy trì pháp thuật, nàng không công phá được lớp phòng ngự của đối phương thì chỉ có thua.

Nhưng hiện tại chính mình rất rõ ràng không công phá được lớp phòng ngự của Triệu Ninh, thậm chí còn có thể bị nàng phản chấn bị thương, lúc này mới đánh trận mấy tháng, liền đối với sát khí cảm thụ mẫn cảm như thế.

Kiếm Trọng Lê cùng Chuyên Húc đế thân, phàm là thiếu một thứ nàng đều nắm chắc có thể thắng.

Nhưng bây giờ, không chơi được.

Than ôi!

Vẫn là quá đánh giá thấp Chuyên Húc đế thân.

Mễ Tinh Ly lắc đầu, trực tiếp trường kiếm quy vỏ, nhảy ra Hàm Quang Đại trận, bất đắc dĩ nói: "Cam bái hạ phong!

Nàng hướng Triệu Kỵ cùng Xung Hư đạo trưởng chắp tay, liền trực tiếp rời khỏi Điện Trọng Lê.

Triệu Ninh cũng thở phào nhẹ nhõm, mơ hồ có loại cảm giác nghĩ mà sợ, nàng có thể cảm giác được hướng đi của không gian kia là tùy thời thay đổi, chỉ có Tinh Ly mới có thể hoàn toàn nắm giữ, chính mình căn bản là không phát huy ra kiếm chiêu.

Nếu thể chất nàng ta mạnh hơn một chút, hoặc là Mạc Tà kiếm trong tay là chân phẩm, mà không phải phỏng chế.

Vậy lần này người thua, khẳng định chính là mình.

Vẫn là xem thường anh kiệt thiên hạ rồi!

Bước ra Hàm Quang Đại trận.

Nàng cung kính hành lễ với đài cao.

Thanh Hư đạo trưởng khóe miệng co rút, loạn thế xuất thiên tài, nhưng cũng không thể xuất thiên tài như vậy!

Chuyên Húc đế thân không nói.

Đơn thuần là vận khí.

Nhưng nàng đánh trận một hai tháng, có thể dễ dàng cảm nhận được sát khí như thế.

Nữ oa họ Mễ kia càng thái quá, pháp thuật quỷ dị kia, chỉ cần nàng tiếp tục tìm hiểu, không quá 10 năm sẽ trở thành một môn thần thông mới.

Các nàng mới hai mươi tuổi a!

Yêu nghiệt gì?

Hắn lắc đầu: "Hôm nay kết thúc, Triệu Ninh thắng!"

Kết thúc rồi.

Mọi người nhìn nhau,

Trầm mặc một hồi lâu, mới rời khỏi hội trường.

Doanh Vô Khuyết xa xa nhìn thoáng qua Triệu Ninh, thần sắc vẫn mang theo tàn nhẫn, nhưng trêu tức lại biến thành dữ tợn.

Ngươi nhìn cái gì?

Một âm thanh vang lên.

Doanh Vô Khuyết xoay người nhìn, trên mặt mang theo ý cười cổ quái "Thì ra là Vô Kỵ!"

Doanh Vô Kỵ thần sắc không vui "Ta hỏi ngươi nhìn cái gì!"

Doanh Vô Khuyết cười đáp: "Đương nhiên là nhìn Triệu Ninh. Hiện tại phố lớn ngõ nhỏ Lê quốc đều đang truyền tin, Thái tử cùng Phò mã tình nghĩa rất sâu đậm, cái đôi quân thần tương lai này thân như anh em Ngay từ đầu, Ngu huynh còn tưởng Lê Vương tạo thế cho các ngươi. Nhưng mấy ngày nay xem ra, ta phát hiện tình cảm của các ngươi thật sự rất tốt, ít nhất so với thân huynh trưởng như ta còn thân hơn. Chỉ tiếc, Vô Kỵ ánh mắt ngươi không tốt lắm. Trong mắt Ngu huynh, Triệu Ninh chẳng qua chỉ là gà đất chó ngói. Ngày mai Ngu huynh sẽ cho Vô Kỵ ngươi nhìn xem, trong mắt ngươi Thánh Quân Minh Chủ tương lai, đến tột cùng khủng bố thế nào. Thuận tiện bỏ đi ý niệm tiếp tục tranh đoạt Hàm Quang kiếm. Vô Kỵ!

Ngu huynh vẫn là đề nghị ngươi, suy nghĩ một chút đề nghị của phụ vương. Ngày khác ta làm quân, ngươi làm tá, huynh đệ cùng nhất thống thiên hạ. Dù sao cũng tốt hơn phụ tá một cái gối thêu hoa như vậy".

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng "Ngươi còn nhớ rõ lần trước cùng ta giả bộ kết cục là cái gì không? Mặt hết sưng rồi hả?"

Doanh Vô Khuyết sắc mặt cứng đờ, hừ lạnh một tiếng "Huynh đệ đùa giỡn ta không để ở trong lòng, ngươi hẳn là cảm thấy may mắn. Ta cùng phụ vương hiện tại cho ngươi mặt mũi ngươi không cần, về sau muốn nhặt lên sẽ khó khăn, đây là cơ hội cuối cùng ngươi hối hận".

Dứt lời, thu hồi ánh mắt, trực tiếp rời đi.

Doanh Vô Kỵ hờ hững nhìn lướt qua bóng lưng hắn, sắc mặt có chút âm trầm.

Hôm nay thực lực của Mễ Tinh Ly và Triệu Ninh đều vượt qua dự đoán của hắn, nhưng cũng chỉ là pháp thuật không gian và cảm giác sát khí.

Tinh Huy cùng Chuyên Húc đế thân rất mạnh, đủ để khiếp sợ tất cả mọi người trên sân, mạnh vượt qua nhận thức của tuyệt đại đa số mọi người, nhưng còn lâu mới đủ. Ít nhất ở Doanh Vô Kỵ xem ra, Triệu Ninh hôm nay biểu hiện ra ngoài, bù đắp không được chênh lệch phẩm cấp Linh Thai.

Hôm nay nàng vượt qua Tinh Ly, ngày mai sẽ trong nháy mắt hai cực đảo ngược, hôm nay Triệu Ninh vượt qua Doanh Vô Khuyết xác suất không vượt qua ba thành, thậm chí rất có thể xuất hiện thế cục nghiêng về một phía.

Hắn không chút hoài nghi, Doanh Vô Khuyết ngày mai sẽ hạ độc thủ, dùng phương thức tàn nhẫn nhất đối đãi Triệu Ninh.

Tốc độ phục hồi của mảnh gương quá chậm.

Cái tên Tiểu lưu manh này hình như rất muốn mau chóng thúc đẩy tâm tình của mình.

Vợ cả!

Nguy hiểm!

Phù…..".

Hơi khó chơi.

Trong lúc suy nghĩ.

Bọn họ đã vào Điện Trọng Lê.

Chương 700: Lựa chọn phương thức thủ thắng ổn thỏa nhất
Chương 700: Lựa chọn phương thức thủ thắng ổn thỏa nhất

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trận đấu lần này, rất đáng giá.

Tâm tình Triệu Kỵ rõ ràng vô cùng vui sướng, đối với Triệu Ninh càng thêm tán thưởng, dù sao thủ đoạn của Mễ Tinh Ly vượt qua dự liệu của mọi người, Triệu Ninh lại vô cùng bình tĩnh, nhanh chóng lựa chọn phương thức thủ thắng ổn thỏa nhất.

Kiếm chiêu Tinh Huy ngưng tụ mạnh bao nhiêu ông ta có thể nhìn ra được.

Nhưng dù vậy.

Cũng căn bản phá không được Trọng Lê dung thân cộng thêm Chuyên Húc đế thân.

Nhất là Triệu Ninh đối với sát khí khống chế, càng làm cho ông ta mừng rỡ.

Đối với trận đấu ngày mai với Doanh Vô Khuyết, càng thêm vài phần lòng tin.

Thân thể ông ta hơi nghiêng về phía trước, ngữ khí không thể nghi ngờ "Mặc kệ thánh phẩm linh thai mạnh bao nhiêu, ngươi đều có lực đánh một trận. Với thế cục Càn Lê hiện giờ, Doanh Vô Khuyết sẽ không hạ tử thủ với ngươi."

Cho dù con thật sự trọng thương ngất xỉu, cô cũng có biện pháp cứu con trở về.

Cho nên ngày mai, chỉ có chiến bại, không có nhận thua.

Con cũng sẽ không làm cô thất vọng.

Như mọi lần trước đây!"

Hôm nay Chuyên Húc đế thân thể phản ứng vô cùng tốt, chính là rèn sắt khi còn nóng, thời cơ tốt củng cố uy danh thái tử.

Hơn nữa trong mắt hắn, Hàm Quang kiếm có thể ở lại Lê quốc hay không, phải xem trận chiến này.

Nhi thần nhất định dốc hết toàn lực, dù đốt một nửa đế huyết, cũng phải đoạt được Hàm Quang kiếm!"

Giỏi lắm.

Doanh Vô Kỵ rất đau mề, cha vợ dạy con cái như gà nòi còn chưa tính, vợ cả cũng là một học sinh bị nhốt vào lò thi để thi trường chuyên.

Con gái mà phải gánh vác bao nhiêu thứ như vậy?

Hắn trước kia cũng cảm giác Triệu Ninh cái này "Con cái nhà người ta" đã bị cuốn đến không còn hình dáng.

Nhưng cho tới hôm nay, mới tự mình cảm nhận được cảm giác nghẹt thở trong này.

Tuy nhiên.

Triệu Kỵ và Triệu Ninh, đã sớm tập mãi thành thói quen.

Con gái nuôi như con trai, sau đó dùng như gia súc.

Cố lên!

Hắt hít sâu một hơi: "Nhi thần cảm thấy không cần phải trả giá lớn như vậy vì một thanh Hàm Quang kiếm, điện hạ mới là nền tảng vững chắc của Đại Lê, sức khỏe của nàng có ý nghĩa hơn Hàm Quang kiếm nhiều lắm."

Triệu Kỵ nhíu mày, có chút bất mãn: "Chuyện quái quỷ gì? Ngươi cho rằng Ninh nhi sẽ thua?"

Nhi thần chỉ cho rằng, không cần phải vì thắng, trả giá lớn như vậy!"

Triệu Kỵ vẻ mặt nghiêm nghị "Cô cho rằng, đánh tan Doanh Vô Khuyết, đoạt được Hàm Quang kiếm, đáng giá phải trả cái giá lớn như vậy!"

Doanh Vô Kỵ có chút phiền não, một câu thốt ra.

Nhưng mà, con sẽ đau lòng!

Triệu Kỵ…..".

Triệu Ninh…..".

Không khí trong điện lập tức lâm vào yên tĩnh.

Triệu Kỵ cẩn thận đánh giá Doanh Vô Kỵ, vẻ mặt bình thản, trong lòng vừa vui mừng vừa im lặng.

Hảo tiểu tử, cô quả nhiên không nhìn lầm người!

Mẹ kiếp!

Lão Triệu gia chúng ta, vì gia quốc, đang thảo luận như thế nào liều mạng giúp ngươi cầm Hàm Quang kiếm đây.

Ngươi chính sự gì cũng không quan tâm, chỉ biết là đau lòng vợ?

Loại tiểu tử trong đầu chỉ có tình cảm yêu thương này.

Có phải có chút quá làm cho người ta yên tâm hay không?

Hai tròng mắt Triệu Ninh mở to, khiếp sợ nhìn Doanh Vô Kỵ.

Tim đập không chịu thua kém mà tăng tốc, hai má hiện ra hai mảnh choáng váng.

Lần đầu tiên trong đời, nàng thực sự cảm nhận được ý nghĩa của từ "nai con đâm lung tung".

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hắn cũng biết, ở trước mặt cha vợ, nói những lời buồn nôn như vậy có chút lúng túng.

Nhưng hắn thật sự không muốn làm ra quá nhiều hy sinh vô nghĩa.

Tiểu lưu manh.

Hắn sẽ đánh.

Không nên để vợ gặp nguy hiểm.

Hơn nữa… thu thập cảm xúc không thể buông lỏng.

Triệu Kỵ đánh giá Doanh Vô Kỵ từ trên xuống dưới, cười như không cười nói "Ngươi vừa rồi nói cái gì?"

Doanh Vô Kỵ trực tiếp nắm lấy tay Triệu Ninh "Con nói, con sẽ đau lòng!

Triệu Ninh…..".

……..

Nhi thần nói! Con sẽ đau lòng!

Đại điện lại yên tĩnh trong chốc lát.

Triệu Kỵ nhìn đứa nhỏ xui xẻo này, cũng không biết mình nên cao hứng hay nên mắng chửi người.

Tiểu tử xử trí theo cảm tính này, làm sao lấy thân phận con tin sống lớn như vậy.

Đây là Đại hội Kiếm Tiên, làm sao có thể không bị thương chút nào? ngày xưa ta ở trên chiến trường, từng nhiều lần sống sót từ trong hiểm tử, hôm nay chỉ là cùng Doanh Vô Khuyết luận bàn một chút, lại có gì lo lắng?"

Trong khi đó, Triệu Ninh không biết tại sao.

Lúc nghe hắn nói thế, trong lòng vui sướng.

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, xoay người nhìn về phía Triệu Kỵ "Phụ vương! Thực không giấu diếm, nhi thần vừa rồi kỳ thật cũng không xem luận bàn trong sân, mà là một mực quan sát Doanh Vô Khuyết.

Điện hạ hiển lộ ra Chuyên Húc đế thân, khiến cho mọi người đều chấn động rất lâu.

Nhưng Doanh Vô Khuyết chỉ hơi kinh ngạc một chút, sau đó ánh mắt liền khôi phục như lúc đầu.

Điện hạ hẳn là còn nhớ rõ ánh mắt của hắn.

Nếu như điện hạ hôm nay phát huy có thể chiếm được tám phần lực, chỉ sợ…..".

Vẻ mặt Triệu Ninh hơi nghiêm túc, còn nhớ rõ ánh mắt kia.

Đến bây giờ nhớ lại đều làm cho nàng cảm thấy rất không thoải mái.

Hôm nay phát huy đâu chỉ tám phần lực?

Tinh Ly thật sự quá mức khó giải quyết.

Nàng chọn sách lược thích hợp nhất tốc chiến tốc thắng là thật, phát huy 10 phần công lực cũng là thật.

Nếu Doanh Vô Khuyết đều cho rằng hắn có thể dễ dàng thủ thắng, vậy sức mạnh mình phát huy ra, có lẽ thật sự không mạnh như trong tưởng tượng.

Triệu Kỵ lại trực tiếp ngắt lời nói: "Chỉ là ánh mắt của một tên tiểu tử mà ngươi giải thích ra nhiều thứ như vậy, cô là nên khen ngươi mắt sáng như đuốc, hay là nói ngươi sợ rụt rè?"

Lần này, ông ta thật sự sinh ra một tia hỏa khí.

Chương 701: Không ít kỳ quặc Chương 701: Không ít kỳ quặc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ vẫn lắc đầu: "Phụ vương, việc này có thể cũng không đơn giản như chúng ta tưởng tượng, xin nghe nhi thần nói tỉ mỉ…"

Hắn đem lời Doanh Vô Khuyết vừa nói, còn có Lão Lưu manh hôm qua tìm tới cửa, cùng với chuyện gương tự tu bổ xâu chuỗi nói một lần.

Sau khi nghe xong.

Triệu Kỵ cùng Triệu Ninh không khỏi liếc mắt nhìn nhau, cảm giác mấy chuyện này kết hợp đích xác có không ít kỳ quặc.

Nhìn biểu hiện của Càn vương thất, đích xác có ý tiếp Doanh Vô Kỵ về Càn quốc.

Biểu hiện một già một trẻ hai ngày nay, cũng đích xác đang cố gắng kích phát cảm xúc Doanh Vô Kỵ.

Hai cha con này muốn làm gì, bọn họ mơ hồ có chút có thể đoán được, rồi lại có chút không thể tin được đáp án mình đoán được, bởi vì thật sự có chút ác độc.

Đều là huyết mạch tương liên chí thân, sao tới mức này?

Vô Kỵ tốt là tốt!

Nhưng các ngươi lúc trước biểu hiện ra một bộ tư thái có cũng được mà không có cũng không sao, lại vì sao hiện tại nhiều lần lôi kéo?

Triệu Kỵ không hiểu.

Nhưng hắn vẫn lắc đầu nói: “Việc này ngươi không cần nhắc lại, không chiến mà lui tất không có khả năng.

Doanh Vô Kỵ phản bác: “Cũng không phải là không chiến mà lui, ý tứ nhi thần chỉ là xử lý theo lý trí. Lần này Đại hội Kiếm Tiên anh kiệt vô số, chủ động nhận thua cũng không ít, cho dù là Cơ Túc hay là Mễ Tinh Ly, sau khi nhận rõ kết quả, đều không có hy sinh vô vị.

Điện hạ thân kinh bách chiến, tự có thể vô cùng rõ ràng nhìn ra thực lực song phương mạnh yếu.

Nếu là có thể thắng, tự nhiên phải dốc sức mà làm.

Nếu là…..".

Thái tử Đại Lê ta, làm sao hai người này có thể so sánh?

Triệu Kỵ có chút nổi giận "Có những lúc biết rõ việc không thể làm vẫn không thể không làm mới là cường giả, huống hồ ngươi chỉ suy đoán không bằng chứng đó chính là làm rối loạn lòng quân

Nếu không phải cô coi ngươi như người nhà, thật cho rằng ngươi là mẫu quốc phái tới quấy nhiễu tâm trí người ta'.

Thái tử của Cô có vài phần tiềm lực, Cô so với ngươi rõ ràng hơn nhiều.

Ninh nhi từ nhỏ đến lớn, chưa từng một lần làm c Cô thất vọng.

Lần này cũng sẽ không ngoại lệ.

Về sau việc này đừng nhắc lại nữa, nếu không sẽ luận xử theo tội nhiễu loạn lòng quân.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Cha vợ mình, sao lại trục trặc như vậy chứ?

Triệu Ninh cười an ủi: "Vô Kỵ, huynh ấy cũng là bệnh đa nghi tái phát, cũng thật không cần cẩn thận dè dặt như thế!Vừa rồi phụ vương nói không sai, với thế cục Càn Lê hiện giờ, Doanh Vô Khuyết cho dù có thể thắng cũng không có khả năng tổn thương tính mạng ta.

Cho dù hắn thật sự có thể thắng, ta có thể thua ở chỗ nào?

Hàm Quang kiếm phải ở lại Lê quốc!

Đúng như huynh nói lúc trước, Triệu thị nên khoái đao chém loạn ma.

Đại hội Kiếm Tiên lần này chính là quá trình mài đao.

Trên đời này, nào có đạo lý vừa muốn khoét thịt nát vừa sợ đau?

Vô Kỵ khi huynh nói đến đạo lý, rõ ràng hơn ai hết.

Như thế nào đến bây giờ, chính mình ngược lại lại mơ hồ như vậy?

Triệu Kỵ liếc Doanh Vô Kỵ một cái: "Chính vì mơ hồ mà Tiểu tử này từ trước đến nay nói một đằng làm một nẻo. Các ngươi đều cút xuống đi đỡ chướng mắt Cô!"

Dứt lời liền không kiên nhẫn khoát tay áo.

Doanh Vô Kỵ bất đắc dĩ, cũng không thể nói mình có thể đập chết ăn thịt Doanh Vô Khuyết, không cần phải hy sinh.

Nói như vậy, liền lộ tẩy hết

Lão Lưu manh tỉ mỉ lên kế hoạch lâu như vậy, há có thể giải quyết toàn bộ một ván bài?

"Nhi thần xin cáo lui!"

Hắn chắp tay, liền rời khỏi Điện Trọng Lê.

Triệu Ninh cũng đi theo: "Vô Kỵ, ta tiễn huynh!"

Vừa rồi phụ vương bảo bọn họ cùng nhau lui ra, nàng nghe hiểu được ý tứ bên ngoài.

Hai người liếc mắt nhìn nhau.

Sóng vai mà đi, đi ra ngoài vương cung.

Một đường không nói chuyện, thẳng đến khi lên xe ngựa phủ Phò mã.

Dán cách âm phù.

Triệu Ninh nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, mặt mày mang theo ý cười không giấu được, lại thật lâu không biết nói cái gì.

Một lát sau, mới cười nói: "Kỳ thật chàng không cần lo lắng như vậy, ta kém Doanh Vô Khuyết một bậc phẩm cấp Linh Thai, Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật cùng Kiếm Trọng Lê đủ để bù đắp!"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Vấn đề Doanh Vô Khuyết con hàng này cũng không phải lương thiện gì, ở trong núi tu luyện nhiều năm như vậy, còn xuất thân từ Lý gia nương. Còn nàng trong vài năm qua, chủ yếu tinh lực đều ở việc triều chính

Triệu Ninh cười lắc đầu: "Phụ vương từng nói qua, ta là bị triều chính chậm trễ võ học kỳ tài…"

Doanh Vô Kỵ có chút phiền não "Cái này ta biết, nàng dựa nhiều vào buff, nên chiến lực gần đây mới tăng vọt đúng không?"

Triệu Ninh sửng sốt một chút: "Cái gì?

Doanh Vô Kỵ có chút đau đầu.

Cái này nha, Ô Kê ca giáo dục đã hại em không ít rồi!

Triệu Ninh nhìn bộ dáng phiền não của hắn, không khỏi mỉm cười, Doanh Vô Kỵ trước kia cũng thường xuyên nói những lời nàng nghe không hiểu, nàng cũng đã thành thói quen.

Do dự một lát, cô hỏi một vấn đề: "Đau lòng cho ta và lo lắng cho gương, điểm nào chiếm nhiều hơn?"

Hả?

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía nàng, tuy nói lúc trước ở trong thạch thất, hai người đã có hành động cực kỳ thân mật.

Nhưng cũng chỉ là cử chỉ thân mật.

Những lời nghe hơi có chút nũng nịu này thì đây là lần đầu tiên hắn nghe Triệu Ninh nói.

Triệu Ninh cuống quít nghiêng mặt, nhìn hắn, hai má đỏ bừng: "Không có gì, chàng có thể không cần trả lời.

Doanh Vô Kỵ trực tiếp ngồi ở bên cạnh nàng, ôm lấy bả vai nàng, "Đích xác không nên trả lời, vấn đề này đặc biệt mẹ nó không nên hỏi, nàng là không tôn trọng ta cỡ nào?"

Vậy ta không hỏi…..".

Chương 702: Tiếp xúc thân mật Chương 702: Tiếp xúc thân mật

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh tựa vào trên vai hắn, cảm giác đã lâu không gặp, khiến tim nàng đập nhanh hơn vài phần.

Bất quá chỉ là dựa sát vào nhau một lát, nàng liền đứng thẳng lên.

Từ khi lão đạo sĩ kia xuất hiện, phụ vương liền ngầm đồng ý chính mình cùng Doanh Vô Kỵ tiếp xúc thân mật hơn, trong lòng nàng tự nhiên là vô cùng mừng rỡ.

Chỉ là loại cảm giác say mê này, vẫn là không nên có nhiều.

Nhưng lúc này nàng không phải lo lắng mất đi phán đoán lý trí đối với Doanh Vô Kỵ.

Mà là loại cảm giác an tâm này, sẽ làm cho người ta trở nên yếu đuối.

Nếu yếu đuối như nữ tử bình thường, còn bảo vệ quốc gia như thế nào?

Cũng không thể sau khi thua, để Vô Kỵ lại cùng Doanh Vô Khuyết so kiếm chứ?

Nàng hít sâu một hơi: “Nếu không ngày mai sau khi chàng thắng Điền Bá Vĩ, liền trực tiếp rời đi, cái gương kia thật sự là một tai họa ngầm.

Còn nữa, nếu ta thắng, ta sẽ trực tiếp bỏ quyền.

Nhưng nếu ta thua, chàng cũng bỏ cuộc đi!

Bọn chúng giăng lưới, chàng không cần phải chui vào đó”

Doanh Vô Kỵ đứng lên, tay phải nâng cằm của nàng, “Nữ nhân, ngươi đang dạy ta làm việc à?”

Triệu Ninh…..”.

Doanh Vô Kỵ xụ mặt ra lệnh: “Mau biến về bộ dáng ban đầu của nàng đi”

Triệu Ninh nhịn không được cười nói: “Chàng cũng là thai hóa dịch hình đại thành, không phải có thể trực tiếp nhìn thấu bộ dáng của ta sao?”

Doanh Vô Kỵ bất mãn nói: “Vẫn vận chuyển pháp thuật, sao có thể toàn tâm toàn ý được?”

Triệu Ninh cảm thấy cách nói này rất buồn cười, nhưng vẫn làm theo.

Mới vừa biến trở về bộ dáng ban đầu.

Liền cảm giác được hai mảnh môi ấm áp phủ lên.

Ưm một tiếng.

Nhắm mắt lại.

Thật lâu sau.

Nàng buông hai tay đang ôm cổ Doanh Vô Kỵ xuống.

Âm thanh có chút dồn dập “Chân khí có chút loạn, ta đợi lát nữa còn phải tu luyện, đi trước!”

Uh!

Ta vừa nói chàng suy nghĩ một chút.

“Nàng dạy ta làm việc?”

“Chàng…..”.

Triệu Ninh cắn cắn môi, thật cảm giác ở lâu như vậy, sẽ biến thành nữ tử mềm yếu bình thường.

Nàng lắc đầu, một lần nữa biến trở lại bộ dáng Thái tử, sửa sang lại quần áo một chút liền nhảy xuống xe ngựa.

Đợi đến khi xe ngựa rời đi, nàng mới đi về phía cửa lớn vương cung.

Không ai để ý.

Trong quán rượu cách đó không xa.

Một đôi mắt nghi hoặc nhìn phương vị xe ngựa vừa rồi.

……

Phủ Phò mã.

Doanh Vô Kỵ nhảy xuống xe ngựa, chuẩn bị tiếp tục bế quan không gặp ai.

Vừa rồi có chút cảm xúc dao động, tiến trình khép lại gương lại nhanh hơn một chút.

Bất quá vẫn còn trong phạm vi có thể tiếp nhận.

Chỉ là vừa mới tiến vào đại môn, liền thấy một đôi u oán ánh mắt.

Hắn có chút kinh ngạc: “Nữ công tử sao lại ở chỗ ta?

Tinh Ly trừng mắt nhìn hắn: “Doanh Vô Kỵ, huynh có phải đã sớm biết Triệu Ninh đã thức tỉnh Chuyên Húc đế thân?”

Ta không biết!

Doanh Vô Kỵ buột miệng nói bậy: “Ta hôm nay mới biết, lúc ấy cũng là kinh ngạc muốn chết!”

Mễ Tinh Ly hừ một tiếng: “Nói bậy bạ, lúc ấy Hạng Đỉnh đang quan sát huynh, huynh rõ ràng một chút cũng không kinh ngạc có được không?”

Doanh Vô Kỵ tấm tắc lấy làm kỳ lạ “Ai? Tên ngu ngốc này tự nhiên còn biết quan sát sắc mặt người khác, không tồi không tồi, có tiến bộ!

Ai…..”.

Mễ Tinh Ly u oán nhìn hắn một cái: “Ta coi huynh như bạn bè thân, huynh lại một chút cũng không quan tâm đến ta, hại cho ta mất hết mặt mũi”.

Doanh Vô Kỵ cười cười “Ta thấy nữ công tử lúc ấy nhận thua rất tiêu sái a, như thế nào đảo mắt liền biến thành oán hận thế?”

Tinh Ly buông tay: “Không thoải mái thì có thể làm gì, nằm lăn lộn trên mặt đất?”

Doanh Vô Kỵ đánh giá nàng từ trên xuống dưới, cũng có chút phân không rõ nàng tiêu sái rời đi cùng nàng càu nhàu cái nào mới là thật.

Thật lâu sau.

Hắn mở miệng nói: “Nữ công tử còn có chính sự gì sao?”

Mễ Tinh Ly vẻ mặt bị thương: “Huynh coi ta là cái gì, chẳng lẽ không có chính sự, với tình nghĩa của chúng ta, ta không thể tới tìm ngươi sao?”

Không có chính sự là tốt rồi, vậy đừng quấy rầy ta bế quan!

Doanh Vô Kỵ nói xong, liền đẩy nàng ra ngoài cửa.

Mễ Tinh Ly vẻ mặt bất đắc dĩ: "Đừng đừng đừng, đừng đẩy!"

Hả?

Doanh Vô Kỵ dừng động tác trên tay, lẳng lặng nhìn nàng.

Mễ Tinh Ly ngẩng mặt cười nói: "Vừa rồi ta thi triển pháp thuật kia có đẹp mắt hay không? Có muốn học không"

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Có một nói một, hắn cảm thấy ở trước mặt Tinh Ly, mình chính là một tên cặn bã chỉ biết copy

Thay đổi hướng đi không gian, thật sự có chút quá khủng bố.

Hơn nữa bộ phận cảm ngộ này, cùng xoay vần tạo hóa còn có chút quan hệ.

Dùng lời của Triệu Kỵ mà nói, trên dưới Triệu thị đều là phế vật, nhiều người tham ngộ qua Chuyên Húc cổ lịch như vậy, kết quả cộng lại cũng không bằng một mình Tinh Ly.

Hắn từ trên xuống dưới đánh giá Mễ Tinh Ly: "Điều kiện gì?

Mễ Tinh Ly cười nói: "Cũng không có điều kiện hà khắc gì, chỉ là sau khi Doanh huynh bắt được cái con họ Khương mông cong kia, nhất định phải mời ta cùng đến đánh chén ả

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Hàm Quang Đại trận để cho ả chạy, hiện tại người ta ở Tề quốc sứ đoàn trong bảo hộ, ta lấy cái gì bắt ả?"

Mễ Tinh Ly buông tay: "Quả thật có chút khó khăn, bất quá ta cảm thấy tính cách của Doanh huynh có thù tất báo, sớm muộn có một ngày có thể bắt được ả!"

Nhân phẩm ta ti tiện như vậy sao?

Vậy cũng không sao?

Suy nghĩ một lát.

Doanh Vô Kỵ vẫn đồng ý điều kiện này.

Dù sao xoay vần tạo hóa thật sự quá thơm.

Đuổi Tinh Ly đi.

Hắn vốn định trực tiếp bế quan, nhưng nghĩ nghĩ, vung đao trực tiếp bổ ra một khe nứt.

Đi tìm Thập Tam gia một chuyến rồi nói sau.

……

Chương 703: Thấp thỏm Chương 703: Thấp thỏm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đêm.

Đại sứ quán Càn Quốc.

Doanh Vô Khuyết đang ngồi thiền, hắn không vận chuyển chân khí, chỉ lẳng lặng hồi tưởng.

Từng màn đi về phía trước bay lướt qua trong đầu, lưu lại từng vết xước dưới đáy lòng.

Nó đang đến gần.

Chính mình cách Hàm Quang kiếm càng ngày càng gần.

Tuy nói tại thời điểm ngưng tụ thánh phẩm linh thai, hắn cũng biết lần này Hàm Quang kiếm tất nhiên thuộc về mình sở hữu, nhưng vẫn là không khỏi trong lòng có chút thấp thỏm.

Bởi vì sau khi đột phá hắn thông qua truyền tấn phù cùng Doanh Việt gặp mặt một lần.

Doanh Việt nhắc nhở hắn nhiều nhất một câu chính là chớ xem thường anh hùng thiên hạ, tự đại vĩnh viễn là địch nhân

mạnh nhất, trên thế giới này thiên tài quá nhiều, cho dù thánh phẩm linh thai cộng thêm Chuyên Húc đế thân cũng chưa chắc là vô địch.Vậy.

Hắn vẫn hết sức cẩn thận, cẩn thận quan sát tất cả cao thủ tiềm tàng.

Nhưng quan sát.

A!

Bất quá chỉ thấy toàn là gà đất chó ngói

Người xứng khiến hắn quan sát vốn không nhiều lắm, hiện tại càng đã đào thải hơn phân nửa.

Cơ Tam Tích, Nam Cung Vũ?

Thân là nhất phẩm linh thai, lại ngay cả Doanh Vô Kỵ con ruồi này cũng đánh không lại!

Đồ bỏ đi!

Khương Nhạc Thanh?

Còn tưởng rằng ảo thuật này lợi hại cỡ nào, còn phải tự mình lo lắng vô ích nàng có thể trực tiếp giải quyết Doanh Vô Kỵ. Kết quả thổ huyết là chính ả, vẫn là giống như một con chó tới cửa tìm kiếm sự giúp đỡ của mình.

Đồ bỏ đi!

Tinh Ly?

Pháp thuật tự nghĩ ra kia đích xác kinh diễm, nhưng cũng bất quá là bàng môn tả đạo, căn bản không rõ lực lượng mới là hết thảy đạo lý, thiên phú hậu duệ Chuyên Húc, cứ như vậy bị nàng lãng phí.

Đồ bỏ đi!

Triệu Ninh?

Chuyên Húc đế thân sao có thể yếu như vậy?

Cũng là phế vật!

Doanh Vô Khuyết không rõ, một đám gà đất chó ngói như vậy, cũng xứng mình lãng phí nhiều tinh lực như vậy?

Đúng lúc này.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Ai?

Công tử, ta!

Âm thanh của Công Tôn Lệ ở ngoài cửa vang lên.

Doanh Vô Khuyết nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Vào đi!

Công Tôn Lệ đẩy cửa vào, trầm mặc nửa ngày, nhưng không nói gì.

Doanh Vô Khuyết cười cười "Có chuyện gì nói thẳng là được, lấy quan hệ của chúng ta, lại có cái gì không thể nói?"

Công Tôn Lệ lúc này mới gật đầu nói: "Công tử, ta chính là muốn hỏi một chút, lần này Đại hội Kiếm Tiên, bệ hạ đến tột cùng sắp xếp cái gì?"

Trước kia Doanh Việt phần lớn đều là trực tiếp liên lạc với hắn.

Bởi vì lo lắng Doanh Vô Khuyết làm ra chuyện gì vượt cấp

Nhưng từ khi mình khuyên Doanh Vô Kỵ bỏ quyền thất bại, Doanh Việt liền bắt đầu bỏ qua hắn, trực tiếp liên hệ Doanh Vô Khuyết.

Trong lúc mơ hồ, trong lòng hắn sinh ra một cỗ cảm giác không ổn.

Doanh Vô Khuyết trầm ngâm một lát, cười nói: "Còn có thể có sắp xếp gì? Toàn lực ứng phó tranh đoạt Hàm Quang

kiếm a.

Công Tôn Lệ càng muốn hỏi "Ta là nói, bệ hạ muốn xử trí công tử Vô Kỵ như thế nào? Hiện giờ Điền Bá Thuyên trọng thương chưa lành, cơ hồ đồng nghĩa với bỏ quyền, công tử ngươi đối với Triệu Ninh lại có 10 phần nắm chắc. Đến lúc đó đối đầu với công tử Vô Kỵ, công tử chuẩn bị làm như thế nào?

Doanh Vô Khuyết trên mặt ý cười không giảm, ánh mắt lại biến lạnh không ít "Công Tôn huynh đây là lo lắng huynh đệ chúng ta tự giết lẫn nhau?"

Công Tôn Lệ trầm mặc, có một số việc không thể hỏi nhiều.

Hắn là thần tử Doanh Việt tỉ mỉ bồi dưỡng cho Càn Vương đời sau, có một số việc so với Doanh Vô Khuyết còn rõ ràng hơn.

Tuy rằng hắn không biết kế hoạch cụ thể của Doanh Việt, nhưng trước đó lần Lê quốc di dân đó, hắn có thể rất rõ ràng nhận thấy được, Doanh Việt không muốn để cho dân chúng Lê quốc di chuyển đến một nơi nào đó ngoài Trung Nguyên.

Nhưng thất bại không rõ nguyên nhân.

Từ đó trở đi, thái độ của Doanh Việt đối với Doanh Vô Kỵ chuyển biến đột ngột.

Trong này khẳng định có mâu thuẫn sâu sắc.

Mà lần này, Doanh Vô Kỵ có thể phải chịu đựng lửa giận Càn Vương xưa nay chưa từng có.

Doanh Vô Khuyết thấy hắn trầm mặc, nụ cười trên mặt dần dần biến mất "Công Tôn huynh, ngươi còn nhớ lúc ở rạp hát, Doanh Vô Kỵ làm nhục ta như thế nào không?

Công Tôn Lệ chắp tay: "Ta thật sự không muốn thấy hai vị công tử huynh đệ tương tàn! Ở rạp hát như thế, lần này cũng

như thế.

Doanh Vô Khuyết hừ lạnh một tiếng "Ở rạp hát ngươi không ngăn cản xuống, lần này cũng ngăn cản không được. Ngươi thưởng thức Doanh Vô Kỵ như thế, có thể trở thành phụ tá phủ Phò mã, Lê quốc còn đang biến pháp, rất có cơ hội ngươi triển khai kế hoạch lớn, cần gì uyển chuyển cầu toàn, làm thần tử Càn quốc chịu đủ loại chèn ép?"

Công Tôn Lệ sắc mặt cứng đờ, lắc đầu chắp tay nói: "Là ta lỡ lời, công tử chớ giận! ta cùng công tử Vô Kỵ chỉ là tư giao, sẽ không ảnh hưởng bổn phận của thần tử, cáo từ!"

Dứt lời, trực tiếp xoay người rời đi.

Doanh Vô Khuyết hừ lạnh một tiếng, tâm tư vốn vui sướng thông đạt, nhất thời trở nên có chút bế tắc.

Hắn không rõ, Công Tôn Lệ loại thần tử được bồi dưỡng làm chó này, dựa vào cái gì dám ở trên đường hướng về phía người khác Gâu Gâu lấy lòng?

Tư giao?

Tư giao?

Hai chữ này, đặt ở trên người thần tử, thật sự là ngu không thể tả

Cũng may phụ vương không cổ hủ như vậy.

Sau khi mình đoạt được Hàm Quang kiếm, hết thảy chuyện xấu đều sẽ biến mất không thấy.

Doanh Vô Khuyết có chút phiền não, đứng dậy chuẩn bị đẩy cửa sổ ra, muốn hóng gió lạnh.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Một âm thanh vang lên.

Xem ra công tử Vô Khuyết cũng là người trung tính a!

Giọng nói này.

Giống y như hắn.

Chương 704: Túi da của công tử Chương 704: Túi da của công tử

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Khuyết xoay người nhìn về phía gương trên bàn, trong gương là chính hắn, nhưng vẻ mặt thần thái cùng hắn hoàn toàn khác biệt.

Ngay lúc này.

Trên khuôn mặt cường tráng dương cương lộ vẻ cười duyên.

Làm cho hắn hết sức khó chịu.

Hắn nhíu mày: "Biến về bộ dáng của ngươi, tướng mạo của ta, ngươi không xứng dùng.

Người trong gương cười khanh khách: "Ta đương nhiên cũng không muốn bởi vậy mà đắc tội với ngươi, chỉ là hiện giờ thần hồn đang ràng buộc với trong gương vỡ, không cách nào lấy chân thân gặp người."

Bằng không cái túi da của công tử Vô Khuyết a, ta thật đúng là chưa chắc đã coi trọng.

Nói ra cũng không sợ ngươi tức giận, dù sao ta thích tuấn tú xinh đẹp, Doanh Vô Kỵ tướng mạo cũng không tệ lắm.

Doanh Vô Khuyết nhíu nhíu mày.

Ngươi thật sự không sợ ta tức giận hả!

Hắn không muốn liên lụy đến vấn đề túi da, chỉ hỏi: "Thu thập cảm xúc thế nào rồi?"

Khương Nhạc Thanh lắc đầu: “Chỉ sợ có chút khó khăn, Doanh Vô Kỵ có thể đại đa số thời gian đều đang bế quan, đại đa số thời gian tâm tình dao động cũng không lớn. Chỉ có tại giờ Mùi ba khắc, mới có một chút tăng trưởng.”

Trước đó khẳng định không được, chỉ xem Công Tử Vô Khuyết có thể kích thích hắn bao nhiêu cảm xúc.

Ồ…..”.

Đối với kết luận này, Doanh Vô Khuyết cũng không ngoài ý muốn.

Doanh Vô Kỵ hạ quyết tâm muốn đoạt Hàm Quang kiếm, đối mặt với chính mình tự nhiên phải sẵn sàng đón địch, bế quan mới là bình thường.

Bất quá…..”.

Giờ Mùi ba khắc?

Đây hẳn là lúc cùng Triệu Ninh ở trên xe ngựa.

Sẽ không…..”.

Những người Lê quốc này thật đúng là biến thái a!

Mấy chục năm trước, đã từng xuất hiện một Ngụy gia chủ, yêu thích nam giới còn trọng dụng nam sủng, đó chính là Long Dương quân mà thế nhân đều biết.

Kết quả chưa từng nghĩ, Triệu gia cũng thích khẩu vị này.

Khó trách Triệu Ninh cưới thể Khôn Thừa, lại thật lâu không có con nối dõi.

Doanh Vô Kỵ cưới một công chúa không có địa vị gì, nhưng vẫn khăng khăng một mực với Lê vương thất.

Thì ra là nguyên nhân này.

Phù!

Người trong cái vòng luẩn quẩn này, cũng thật ghê tởm!

Doanh Vô Khuyết chỉ cảm thấy da đầu tê dại, vội vàng lắc lắc đầu, không muốn nghĩ đến những chuyện ghê tởm này nữa.

Khương Nhạc Thanh hỏi: "Công tử Vô Khuyết, làm sao vậy?

Doanh Vô Khuyết lắc đầu: "Không có gì! Tóm lại ta làm hết sức, ngươi cũng không nên cản trở, việc này Doanh Khương hai nhà theo nhu cầu, là chuyện lợi cả đôi bên".

Khương Nhạc Thanh cười nói: "Yên tâm, Doanh Vô Kỵ mặc dù có chút cổ quái, nhưng ta còn chưa từng thất thủ qua! bất quá ta vẫn có chút tò mò, phụ tử thân tình, thủ túc huynh đệ, Càn vương thất vì sao phải đối với Doanh Vô Kỵ tàn nhẫn như thế?"

Doanh Vô Khuyết hừ lạnh một tiếng "Đây là việc nhà của vương thất, ngươi không cảm thấy mình hỏi quá nhiều sao?"

Khương Nhạc Thanh có chút bất mãn: "Xì! Ai mà biết được.

Ngươi không hi vọng…..".

Doanh Vô Khuyết còn muốn nói gì đó, lại phát hiện hình ảnh trong gương đã khôi phục bình thường, không còn cái loại thần thái chỉ thuộc về nữ tử này nữa.

Nói vậy Khương Nhạc Thanh đã đi rồi.

Hắn không khỏi nhíu mày.

Khương Nhạc Thanh thủ đoạn biến hóa kỳ lạ, cũng không phải loại thiện lương gì, sau lần hợp tác này, vẫn là tận lực giảm bớt cùng ả xuất hiện.

Nếu là rơi vào trong bẫy của nàng, chỉ sợ sẽ vạn kiếp không ngóc đầu lên được.

Bất quá hiện tại, chuyện mấu chốt nhất, vẫn là làm sao tiến hành kế hoạch thuận lợi tiếp.

……

Buổi tối.

Sòng bạc trải rộng Giáng Thành đều náo loạn, không ít người chạy về sứ quán Càn Quốc.

Bởi vì sứ quán Càn Quốc mở một kèo cá cược, kèo này tất nhiên là Doanh Vô Khuyết mở, hơn nữa tự mình kết cục, nói rõ cuộc chiến ngày, trong một nén nhang, Triệu Ninh nhất định vứt kiếm nhận thua.

Một nén nhang.

Bỏ kiếm nhận thua.

Đây không phải thuần sỉ nhục người sao?

Theo tỉ lệ mà nói, Đại hội Kiếm Tiên, một trận đối địch trong một nén nhang trở lên đích xác rất ít.

Nhưng một khi song phương đều là tinh nghiên võ đạo, không lệ thuộc vào pháp thuật cao thủ, chỉ cần thực lực chênh lệch không phải đặc biệt lớn, cũng rất dễ dàng vượt qua một nén nhang bất phân thắng bại.

Nhất là đến những vòng sau đại hội, càng là như thế, bởi vì Hàm Quang kiếm ngay tại trước mắt, ai sẽ dễ dàng buông tha?

Cho dù là hôm qua, Tinh Ly đối mặt với thể chất khủng bố như vậy, cũng chỉ dựa vào kiếm pháp kiên trì không chỉ một nén nhang.

Đánh bại trong một nén nhang, còn tính là khẩu xuất cuồng ngôn.

Một nén nhang vứt kiếm nhận thua, chính là thuần khiết nhục nhã người!

Doanh Vô Khuyết đặt cược cho mình 100 nghìn lượng.

Ai cũng không biết Càn quốc nghèo kiết xác lấy đâu ra nhiều tiền như vậy.

Chẳng lẽ lợi nhuận của xưởng sản xuất xà phòng đều rơi vào cuộc cá cược này.

Một lúc sau.

Trước cửa Đại sứ quán đông như trẩy hội, trở thành nơi tụ tập dân cờ bạc.

Tôn thất Triệu thị không có phát biểu cái nhìn đối với chuyện này.

Dù sao Càn Lê bang giao vẫn còn.

Bất quá có qua có lại, bọn họ trực tiếp phái người mang theo 100 nghìn lượng tới, trực tiếp đặt cược cửa kia.

Dân cờ bạc khắp nơi nhao nhao góp vui.

Bất quá đại bộ phận đều cảm thấy một nén nhang nhận thua quá thái quá, tỷ lệ đặt cược hai bên nghiêng nhau rất lớn.

……

Ngày hôm sau.

Đại hội Kiếm Tiên một lần nữa bắt đầu.

Hôm nay chính là trận đấu giữa hai Chuyên Húc đế thân, hơn nữa một người là Thái tử một nước, người kia cũng sắp ngồi lên vị trí Thái tử.

Hơn nữa còn có cá cược thái quá đến cực hạn.

Xem thật sự quá đủ rồi.

Cho dù người không thích xem náo nhiệt, cũng đều nhao nhao chạy tới.

So sánh ra, Doanh Vô Kỵ cùng đấu với Điền Bá Vĩ, cũng giống như chỉ là làm nền thật sự có vẻ nhạt nhẽo.

Chương 705: Ngọn nguồn sự tự tin Chương 705: Ngọn nguồn tự tin

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thậm chí.

Toàn bộ Tề quốc sứ đoàn đều không có ra mặt, ngay cả cha ruột cao thủ Điền Bá Vĩ cũng không trình diện, chỉ là phái tới một người trẻ tuổi tới tuyên cáo bỏ quyền thi đấu.

Lý do là Điền Bá Vĩ bị thương quá nặng, không thể tham chiến.

Doanh Vô Kỵ vui vẻ thanh nhàn, cũng coi như những người này thức thời.

Đừng nói trọng thương, cho dù là trạng thái toàn thịnh cũng chưa chắc có thể so sánh với Ngô Liệt.

Tình huống Điền gia đích xác cùng hơi giống với Ngụy Hàn, không hưởng được lợi ích lớn nhất của quy tắc huyết mạch, muốn xuất hiện thiên tài đỉnh cao, quả thực có chút khó khăn.

Triệu Ninh nhìn về phía Doanh Vô Kỵ "Vô Kỵ, Điền Bá Vĩ nhận thua, huynh trở về nghỉ ngơi đi!"

Trong lòng nàng đại khái hiểu được Doanh Vô Kỵ rất quan tâm nàng.

Chỉ là một trận chiến này, nhất định phải huyết chiến đến cùng, đây là Triệu Kỵ hạ mệnh lệnh, cũng là sự tình mà từ nội tâm nàng cho rằng nhất định phải làm được.

Không thể không bị thương.

Dứt khoát đẩy Doanh Vô Kỵ ra, đỡ cho hắn lo lắng.

Doanh Vô Kỵ lại lắc đầu, "Nàng có phải hay không cho rằng, ta sau khi đi nàng sẽ không bị đánh?

Hắn biết ngọn nguồn tự tin của Doanh Vô Khuyết ở đâu.

Luyện tinh tầng 13 ngưng tụ linh thai đích xác vô cùng khủng bố, hơn nữa quỷ biết hắn từ Lâm Thbiểu cac được bí thuật gì.

Vấn đề là.

Đám người này thật sự dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào!

Mọi người đều biết mấy ván cá cược lên tới cả trăm ngàn lượng hoàn toàn chính là đem người đặt ở trên lửa nướng.

Triệu Ninh…..".

Doanh Vô Kỵ thở dài "Cẩn thận một chút đi, có thể thắng thì thắng, không thể thắng cũng đừng nghe phụ vương nói lung tung…"

Hắn nói được một nửa, chính mình cũng không nói tiếp.

Triệu Kỵ là điển hình của giáo dục Gà nòi.

Lại bị Doanh Vô Khuyết đánh cuộc, nếu thật sự không nghe lời ông ta, bảo đảm không chừng có thể dưới cơn nóng giận phế bỏ vị trí thái tử của Triệu Ninh.

Triệu Ninh thần sắc hơi nghiêm túc: "Ta cho rằng phụ vương nói không sai, biết rõ không thể làm mà vẫn không thể không làm, tìm đường sống trong cõi chết, đây mới thật sự là đạo của cường giả. Vô Kỵ, cách xử sự của huynh, ta rất tán thưởng, nhưng chung quy không phải đạo của cường giả.

Doanh Vô Kỵ trầm mặc một hồi.

Bởi vì lời nói tương tự, hắn đã nghe qua nhiều lần.

Thập Tam gia nói với hắn, tâm tính của hắn nhất định không thể thành cường giả.

Ngay cả Ô Vấn phu tử Mặc gia cũng từng nói, hắn tuy rằng rất có tài tình, nhưng thiếu một cỗ khí phách.

Hắn than nhẹ một hơi hỏi: "Nhất định phải trở thành cường giả sao?

Triệu Ninh cười nhạt: "Người một nhà, luôn phải có một cường giả.

Nói rồi.

Nhấc chân muốn đi.

Chờ một chút!

Doanh Vô Kỵ gọi nàng lại.

Triệu Ninh quay đầu lại: "Sao thế?"

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một hơi, từ trong ngực lấy ra một viên ngọc bội "Đường Đường cho nàng mượn, nhớ trả!"

Triệu Ninh kết quả vừa nhìn ngọc bội.

Là miếng màu đen của âm dương ngư.

Âm dương đồng tâm bội?

Lần trước nàng đã gặp qua ở Lý Thải My biết được, cho dù cách xa nhau bao xa, đều có thể chia sẻ một nửa đau đớn cùng thương tổn.

Cô gái này, tự nhiên thứ này cũng nguyện ý cho mượn.

Triệu Ninh hỏi: "Nửa khối còn lại đâu?

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Nói nhảm! Khẳng định ở chỗ ta!

Triệu Ninh nhẹ nhàng vuốt ve ngọc bội, lại do dự không đeo lên.

Doanh Vô Kỵ trầm giọng nói "Chớ phụ lòng nàng, cũng đừng phụ lòng ta, mau đeo lên!

Đa tạ!

Triệu Ninh mỉm cười, đem ngọc bội đeo ở trước ngực.

Cũng đúng lúc này.

Trận tiếp theo, Triệu Ninh đấu với Doanh Vô Khuyết!

Triệu Ninh đứng dậy, sải bước tiến vào Hàm Quang Đại trận.

Doanh Vô Khuyết thì là xa xa hướng Doanh Vô Kỵ nơi này nhìn thoáng qua, tươi cười có chút dữ tợn, làm ra một cái thủ thế cắt cổ, sau đó theo sát qua.

Cảnh tượng lần này

Là bình nguyên mênh mông bát ngát.

Địa thế vô cùng bằng phẳng, không có bất kỳ công sự che chắn nào, thích hợp huyết chiến đến cùng.

Doanh Vô Khuyết thân hình cực kỳ cao ngất, so với Doanh Vô Kỵ đều cao hơn rất nhiều, dáng người cũng khỏe mạnh không ít, tự nhiên cũng khôi ngô hơn Triệu Ninh nhiều.

Hắn từ trên cao nhìn xuống đánh giá Triệu Ninh, vẻ mặt có chút khinh thường: "Tay chân nhỏ bé này, cũng là Chuyên Húc đế thân?"

Vẻ mặt Triệu Ninh trầm tĩnh, cũng không có ý nói chuyện với hắn.

Doanh Vô Khuyết bị liên tiếp không nhìn, trong lòng sinh ra một tia tức giận.

Thật đúng là mạnh miệng.

Hắn cười lạnh một tiếng: "Kỳ thật Triệu thị các ngươi nên đặt kèo theo ta nói như vậy mặc dù ngươi thua, cũng có thể thu nạp một ít ngân lượng bù đắp tổn thất.

Triệu Ninh trong lòng ngưng trọng, biết Doanh Vô Khuyết dám khẩu xuất cuồng ngôn nhất định có không ít hậu thủ.

Lê quốc chúng ta không thiếu tiền, chính là 100 nghìn lượng, cũng không cần cùng Tề quốc cùng họ Cơ chắp vá lung tung."

Doanh Vô Khuyết: "…..".

Bắt đầu!

Thanh hư đạo trưởng âm thanh vừa mới vang lên.

Triệu Ninh liền vung kiếm trước, tốc độ cực nhanh, làm cho vô số người nghẹn họng nhìn trân trối.

Ngay cả Doanh Vô Khuyết cũng thiếu chút nữa không kịp phản ứng, cuống quít giơ kiếm ngăn cản.

Trong nháy mắt thân kiếm chạm vào nhau, trên người hai người đều đã nổi lên kim quang, không đến một hơi, Chuyên Húc đế thân đã bị thúc giục đến cực hạn.

Keng!

Tiếng kiếm va chạm chói tai làm cho da đầu người ta tê dại.

Song phương đều lui về phía sau vài bước.

Tay phải cầm kiếm của Triệu Ninh siết chặt, ngừng run rẩy của tay phải, nhưng miệng hổ vẫn mơ hồ đau, nhìn vẻ mặt thoải mái của Doanh Vô Khuyết, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Luyện tinh tầng 13 ngưng tụ thành linh thai, thể lực mạnh mẽ đích xác đã vượt qua nàng dự tính.

Mặc dù ngay từ đầu mình đã tiến vào trạng thái Nhiên huyết, nhưng rõ ràng còn kém hắn một đoạn.

Trận chiến này, chỉ sợ không dễ đánh.

Chương 706: Mưa rền gió dữ Chương 706: Mưa rền gió dữ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Khuyết nhe răng cười một tiếng "Cũng chẳng ra làm sao!"

Giây tiếp theo.

Trực tiếp kình kiếm phóng tới.

Kiếm Lộc Lô đâm thẳng vào cổ họng Triệu Ninh với thế chưa từng có từ trước đến nay.

Chỉ bất quá ở thời điểm sắp bị Triệu Ninh Cách ngăn trở, thân thể chợt vặn một cái, nghiêng người về phía trước, kiếm thế từ đâm chuyển gọt, thẳng công hạ bàn của Triệu Ninh, nếu là tránh không thoát, chỉ sợ trực tiếp sẽ bị chém rớt chân.

Tuy nhiên.

Triệu Ninh biến chiêu nhanh hơn, thậm chí trước Doanh Vô Khuyết biến chiêu, trường kiếm bổ xuống, trực tiếp đỡ được một kiếm này.

Doanh Vô Khuyết bị chấn khai, vẻ mặt kinh ngạc không thôi.

Cánh tay Triệu Ninh hơi đau, thần sắc cũng lạnh nhạt: "Kiếm pháp ổn chuẩn ác, nhưng sát ý quá rõ ràng, thể lực và kiếm chiêu của ngươi đều mạnh hơn Tinh Ly, nhưng kiếm pháp chỉ có thể tính là hạng hai.

Học kiếm trong nhà không thể so với chiến trường, thậm chí ngay cả Linh Vũ Thần Vực cũng không sánh bằng.

Nơi đó sẽ không có người động sát tâm với ngươi.

Thiết Ngưu luôn hạ thủ lưu tình với ngươi, chỉ biết nuôi ra một tên phế vật chỉ có kiếm chiêu.

Nếu thực lực của ngươi chỉ là như thế, muốn cho ta trong vòng một khắc đồng hồ vứt kiếm nhận thua, chỉ sợ có chút khó khăn.

Một buổi nói chuyện, để cho trong lòng Doanh Vô Khuyết lệ khí lan tràn.

Nhất là nghe được tên Thiết Ngưu, tâm tình càng là vô cùng nóng nảy.

Muốn chết!

Lại một lần nữa giơ kiếm lên, thế công giống như mưa rền gió dữ.

Trong nháy mắt, hai người liền qua lại không dưới trăm kiếm.

Nhưng không ngoại lệ, thế công của Doanh Vô Khuyết đều bị Triệu Ninh như tiên tri chặn lại, thậm chí còn phản kích vài kiếm, thiếu chút nữa đâm trúng chỗ yếu hại của Doanh Vô Khuyết.

Khiến cho hai mắt hắn đều chảy ra tơ máu, trong lúc nhất thời giống như dã thú phát cuồng.

Nhưng không hiệu quả.

Ngược lại Triệu Ninh tản bộ trong sân vắng, thoạt nhìn chiếm hết thượng phong.

Người bên ngoài nhìn thấy đều lộ vẻ kinh hãi, ai cũng không rõ, vì sao các kiếm chiêu lại có thể nhanh như vậy.

Người đặt cược kèo Doanh Vô Khuyết trong lòng đã bắt đầu có chút bất an

Một nén nhang khiến cho đối phương bỏ kiếm nhận thua?

Cái gì mà cuồng ngôn như vậy?

Doanh Vô Kỵ mấp máy miệng.

Suy nghĩ này của bà xã rất rõ ràng, công tâm là trên hết.

Hơn nữa cha vợ nói không sai, thiên phú của nàng đích xác rất cao, hôm nay kiếm pháp biểu hiện rõ ràng so với ngày hôm qua mạnh hơn một đoạn, đối với sát khí cảm giác cũng mẫn cảm gấp mấy lần.

Doanh Vô Khuyết kiếm pháp không yếu.

Nhưng ở trước mặt nàng, chính là biểu hiện hạng hai.

Chỉ là…..".

Nhìn như chiếm hết thượng phong, nhưng Doanh Vô Khuyết chỉ là công kích không có hiệu quả.

Thể lực chênh lệch quá lớn, Triệu Ninh cho dù là Chuyên Húc đế thân thể cũng có chút chịu không nổi, chân khí không có loạn, nhưng gân thịt xương cốt cánh tay phải cũng có chút chịu không nổi.

Biên độ rất nhỏ.

Nhưng Doanh Vô Kỵ có thể nhìn ra nàng đang phát run.

Đau đớn thông qua âm dương đồng tâm bội truyền đến, đau đến hắn nhíu mày.

Loại mức độ công tâm này còn chưa đủ, Doanh Vô Khuyết tuy rằng giận, nhưng còn lâu mới đến mức mất trí.

Còn phải tăng thêm độ mạnh yếu, mới có thể triệt để quấy rầy tiết tấu Doanh Vô Khuyết, tìm được cơ hội thủ thắng.

Chính là chỗ này?

Triệu Ninh hỏi ngược lại.

Lần này ngắn gọn không ít, nhưng thương tổn lại cao hơn rất nhiều.

Doanh Vô Khuyết không khống chế được hô hấp.

Nhưng thật đáng tiếc.

Vẫn bình tĩnh lại.

Sắc mặt hắn có chút khó coi, không nghĩ tới chỉ dựa vào kiếm thuật, chính mình lại không áp đảo được

Ngươi đã muốn chết, vậy cũng đừng trách ta.

Hắn nhe răng cười một tiếng, lại đánh tới.

Kiếm chiêu không hề thay đổi.

Nhưng ngay tại thời điểm song kiếm đan xen, kiếm âm lại chói tai gấp 10 lần.

Triệu Ninh sắc mặt kịch biến, nhanh chóng lui về phía sau vài bước, tiếng kiếm ngân vù vù ước chừng ba hơi thở, mới chậm rãi đình chỉ.

Cánh tay phải cầm kiếm của nàng điên cuồng run rẩy, trong mỗi lỗ chân lông đều chảy ra máu, kinh mạch càng cảm giác thấm vào chân khí nhè nhẹ, cũng không ngừng bạo liệt ở bên trong.

Nàng gần như không giữ được thanh kiếm.

Chỉ trong nháy mắt, sắc mặt liền trở nên có chút tái nhợt, trên trán toát ra mồ hôi mịn màng.

Phù…..". Đồ chó này.

Doanh Vô Kỵ cũng hít ngược một ngụm khí lạnh, thứ này hắn quá quen thuộc, bí pháp nổ khí của Lý gia

Nguyên lý chính là lúc tu luyện không ngừng thôi động chân khí nén lại khiến mỗi sợi chân khí đều nén đến mức có thể nổ tung.

Bí pháp này rất khó tu luyện.

Một là đối với thể lực yêu cầu cực cao, bằng không khống chế không được chân khí, tùy thời có thể nổ tung cả chính mình.

Hai là cần ý chí lực cùng tinh thần lực rất mạnh, thời thời khắc khắc áp chế, tiêu hao tinh lực đặc biệt nhiều.

Khó trách vừa rồi Doanh Vô Khuyết không khống chế được sát khí.

Thì ra là bị phân tâm ở chỗ này.

Cái giá phải trả rất lớn.

Lợi nhuận cũng lớn như nhau.

Loại chân khí này một khi truyền vào thân thể địch quân, sẽ tạo thành gánh nặng cực lớn đối với kinh mạch của bọn họ, đồng thời mang đến đau đớn cực lớn, căn bản không ai có thể chịu đựng được.

Nếu là chân khí nổ tung đủ nhiều, thậm chí có khả năng triệt để phế bỏ kinh mạch cùng đan điền.

Bất quá loại tình huống này tương đối ít.

Bởi vì bình thường trước khi tạo thành thương tổn mang tính hủy diệt đối với kinh mạch đan điền, người bị hại đều đã hôn mê bất tỉnh.

Doanh Vô Khuyết.

Không ngờ lại tốn công nghiên cứu loại bí pháp tà môn này.

Nhưng không thể không nói, bí pháp này dưới tình huống thể lực nghiền ép, đích thật là tồn tại cấp bậc cực hình.

Trữ lượng chân khí tăng gấp đôi, thần kỹ ngược lại là thức ăn.

Nhưng một khi đụng phải người có thể lực mạnh hơn, hiệu quả sẽ suy yếu gấp bội.

Doanh Vô Khuyết vẻ mặt có chút trêu tức, "Thời gian còn chưa qua một phần ba, ngươi xác định không nhận thua sao?"

Chương 707: Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật Chương 707: Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật

Người dịch: PrimeK Tohabong

Âm thanh Triệu Ninh khẽ run rẩy, ngữ khí cũng rất bình tĩnh "Đến đây!"

Dứt lời, trực tiếp kình kiếm đánh tới.

Cả người huyết khí bừng bừng, Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật đã thúc đẩy đến công suất lớn nhất.

Dưới tình huống như vậy, phòng thủ bị động dựa vào công tâm bức đối phương lộ ra sơ hở đã không còn ý nghĩa.

Chỉ có chủ động xuất kích.

Mới có thể có một đường sinh cơ.

Nhưng mà Doanh Vô Khuyết không phải dễ dàng cho cơ hội như vậy, liên tiếp mấy chiêu phòng thủ kín không kẽ hở.

Tuy là phòng thủ, nhưng mỗi lần kiếm phong giao hội, sẽ chấn đi một luồng chân khí, nổ tung trong kinh mạch Triệu Ninh.

Mới ngắn ngủi vài kiếm, Triệu Ninh sắc mặt liền tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi to như hạt đậu không ngừng rơi xuống, toàn thân đều bởi vì đau đớn mà run rẩy không thôi.

Mà kiếm chiêu của nàng, cũng đã bắt đầu chậm rãi biến hình.

Doanh Vô Ky: "…..".

Mẹ kiếp!

Thật sự đau quá!

Linh thai phẩm cấp của ta cao như vậy cũng đau thành như vậy, nàng phải đau thành cái dạng gì?

Hắn dồn dập truyền âm: "Thập Tam gia, Thập Tam gia…..".

Thập Tam gia truyền âm cũng cực kỳ đúng lúc "Câm miệng cho ta! Hiện tại thương thế còn không tàn phế, nhưng trước một nén nhang can thiệp, vậy con đường tu luyện của nàng liền phế đi.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Trong Hàm Quang Đại trận.

Doanh Vô Khuyết thậm chí thừa dịp thời gian rảnh rỗi quét mắt xung quanh một vòng.

Hắn ở bên trong, không nhìn thấy gì bên ngoài.

Nhưng Doanh Vô Kỵ biết, tiểu Lưu manh này là đang khiêu khích chính mình.

Tốt lắm.

Đã bắt đầu tức giận rồi.

Muốn khống chế, nhưng có chút không khống chế được.

Doanh Vô Kỵ liếc cái gương trong đầu, tốc độ khép lại nhanh hơn không ít, cũng không biết lúc nào có thể hoàn toàn khôi phục, nhưng hắn đã không để ý như vậy.

Dù sao hắn không cho rằng Khương Nhạc Thanh thu thập đầy cảm xúc là có thể thoải mái phế bỏ mình, huống chi mình còn có hậu thủ.

Trong trận.

Tiếng kiếm minh không ngừng vang lên.

Doanh Vô Khuyết không có ra sát chiêu, nhưng lực sát thương so với rút gân rút xương khủng bố hơn.

Đau nhức kịch liệt đã làm cho Triệu Ninh nói không ra lời.

Chỉ có thể cắn răng không ngừng vung kiếm.

Kiếm chiêu đã biến hình, tay cầm kiếm cũng không vững.

Cả người lỗ chân lông đều chảy ra huyết châu, khiến áo bào trắng đã sớm thành huyết bào.

Nhưng mặc dù kiếm chiêu biến hình.

Doanh Vô Khuyết lại vẫn từng chiêu từng chiêu dỡ xuống, trên mặt càng tràn ngập trêu tức cùng trào phúng, mặc cho từng đợt chân khí tra tấn Triệu Ninh.

Chân khí chấn đi càng nhiều.

Đau đớn lại càng kinh khủng.

Hắn một kích đem Triệu Ninh Hám lui vài bước, từ trên cao nhìn xuống hỏi: "Thời gian vừa mới qua một nửa, còn không chịu thua sao?"

Triệu Ninh ha hả cười lạnh một tiếng, lần nữa kình kiếm đánh tới.

Bởi vì Triệu Kỵ từng nói với nàng, đánh mất ý chí chiến đấu so với vứt kiếm nhận thua còn mất mặt hơn.

Lê vương thất không chấp nhận nổi người này.

Đừng nói một nén nhang chưa tới, mặc dù đã tới, chỉ cần mình còn có thể xách được kiếm, liền tuyệt đối không thể có một khắc buông xuống chiến ý.

Từ nhỏ đến lớn đều là như thế.

Hôm nay cũng nên như thế.

Toàn trường nghiêm nghị.

Ai cũng không nghĩ tới, thực lực chân chính của Thánh Phẩm Linh Thai lại khủng bố như thế.

Mà Triệu Ninh trên người thương thế, càng là nhìn thấy mà giật mình, lại còn có thể bằng vào cường đại ý chí lực tiếp tục chiến đấu, càng là để cho bọn họ sống lưng phát lạnh.

Keng!

Keng!

Keng!

Tiếng kiếm va chạm không dứt bên tai.

Triệu Ninh đã sớm rơi vào hạ phong.

Trên mặt Doanh Vô Khuyết vốn còn có ý đùa giỡn, nhưng theo thời gian trôi qua, nụ cười dần dần mất đi, Triệu Ninh kiên trì có chút làm cho hắn phẫn nộ.

Loại đau đớn này hẳn là sớm đã không phải là người có thể gánh vác.

Sao nàng ta dám?

Chẳng lẽ nàng không nên chống kiếm đứng tại chỗ, cuối cùng bởi vì không chịu nổi mà vứt kiếm nhận thua sao?

Dựa vào cái gì?

Như vậy chẳng phải là có vẻ ta rất ngốc sao?

Cuối cùng.

Hắn không còn phòng thủ nữa.

Một kiếm thế đại lực trầm vung ra, Triệu Ninh chỉ có thể cuống quít ngăn cản, chỉ là kiếm chiêu biến hình khí lực lại tiêu hao quá nhiều, cho dù ngăn cản, cũng giống như diều đứt dây bay ngược ra ngoài.

Bùm một tiếng nện xuống đất.

Tay phải cầm kiếm, cổ tay đã gãy.

Xương ngực cũng bởi vì không chịu nổi lực lớn mà hơi lõm xuống.

Nhưng nàng vẫn lảo đảo đứng lên.

Cả người run rẩy, hai chân không ngừng run rẩy.

Kiếm bên tay phải, đổi sang tay trái.

Cơ bản đã mất đi năng lực chiến đấu.

Nhưng vẫn đứng lên.

Doanh Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn Triệu Kỵ một cái, chỉ thấy vị Lê Vương này thần sắc vô cùng nghiêm trọng, lại không có chút ý tứ hô ngừng.

Trong trận.

Doanh Vô Khuyết đã tức giận đến phát điên.

Hắn không tính qua thời gian, nhưng đoán chừng một nén nhang thời gian sắp đến, liền càng thêm không kiềm chế được cơn giận

Người Lê.

Đều mạnh miệng.

Vậy ngươi tiếp ta một kiếm, xem miệng ngươi còn cứng hay không.”

Xuất kiếm.

Không dùng kiếm phong, chỉ dùng kiếm diện, hung hăng vỗ về phía Triệu Ninh đã bị phế bỏ một nửa cánh tay phải.

Một kiếm này hạ xuống, xương cốt sẽ nát hết, cho dù Thiên Vương ông mày đến cũng phải cho gia ngất đi.

Triệu Ninh nhướng mí mắt, tay trái giơ kiếm lên ngăn cản.

Mặc kệ có hữu dụng hay không.

Giơ kiếm lên chặn!

Cũng đúng lúc này.

Ngoài trận.

Một đạo kiếm quang lóe lên, ở trong không khí cắt ra một vết nứt.

Doanh Vô Kỵ chắn ở trước người Triệu Ninh, trường kiếm vững vàng đem thế công của Doanh Vô Khuyết chắn lại.

Bên ngoài.

Tiếng la hét liên tiếp vang lên.

Ai cũng không nghĩ tới, thiên hạ này lại có người có thể mạnh mẽ phá vỡ Hàm Quang Đại trận.

Ngay cả Thanh Hư đạo trưởng cũng đứng dậy, kinh hãi nhìn xung quanh.

Lại chỉ thấy Doanh Thập Tam không nhanh không chậm thu kiếm hồi vỏ kiếm.

Doanh Thập…..".

Đạo hữu xin lỗi, sẽ bồi tội sau!

Doanh Thập Tam thản nhiên nói.

Ánh mắt không rời khỏi cảnh tượng trong trận.

Ông ta thật không ngờ, Doanh Vô Kỵ lại bình ổn tiếp nhận một kiếm này như thế.

Chương 708: Chúng ta nhận thua Chương 708: Chúng ta nhận thua

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trong trận.

Doanh Vô Khuyết thần sắc dữ tợn "Doanh Vô Kỵ, ngươi có ý gì?"

Doanh Vô Kỵ ngữ khí bình tĩnh "Thời gian một nén nhang đã đến, chúng ta nhận thua!"

Vô Kỵ!

Âm thanh Triệu Ninh có chút không cam lòng, thậm chí mang theo một tia tức giận.

Doanh Vô Kỵ quay đầu, thấp giọng nói "Cho dù điện hạ có thể chịu đựng được, cũng ngẫm lại ta có thể chịu đựng được hay không a!"

Triệu Ninh nghĩ tới âm dương đồng tâm bội, lại sờ sờ quần áo Doanh Vô Kỵ bị mồ hôi lạnh thấm ướt, trong nháy mắt hành quân lặng lẽ.

Doanh Vô Kỵ không ngừng thúc giục chân khí, thần kỹ chữa thương của 36 thuật Thiên cương khoảnh khắc nở rộ login, nhanh chóng tu bổ gân cốt kinh mạch của Triệu Ninh.

Chờ mấy chỗ thương thế vô cùng kinh khủng tu bổ xong, hắn vỗ vỗ lưng của nàng "Mau đi ra ngoài đi!"

Triệu Ninh nghi hoặc nói: "Vậy còn chàng?"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Ta lưu lại!"

Nhưng…..".

Đích xác cần một cường giả, nhưng không cần thiết nhất định là điện hạ!

Cái này…..".

Triệu Ninh ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn hắn.

Nhưng cuối cùng vẫn nghe lời hắn, khập khiễng rời khỏi Hàm Quang Đại trận.

Doanh Vô Kỵ ngẩng đầu "Đạo trưởng, trận chiến này Doanh Vô Khuyết thắng, ta thỉnh cầu quyết chiến sớm!"

Nghe thấy thế.

Doanh Vô Khuyết không khỏi cười nhạo một tiếng "Thế nào, muốn thừa dịp ta tiêu hao, đi ra ngoài sửa nhà dột?

Doanh Vô Kỵ ánh mắt bình tĩnh nhìn hắn "Phàm là ngươi biết hàng, cũng biết vừa rồi ta dùng chính là khoảnh khắc hoa nở, tiêu hao so với ngươi chỉ nhiều hơn không ít, có phải hay không đạo trưởng?"

Trong trận.

Thanh Hư đạo trưởng nói: "Lấy thương thế của Triệu Ninh mà xem, đích xác là như thế! Bất quá tâm tư của ngươi bần đạo có thể hiểu được, nhưng muốn sớm bắt đầu, còn cần song phương cùng nhau đồng ý. Doanh Vô Khuyết, ngươi đồng ý không?"

Doanh Vô Khuyết ánh mắt ngưng tụ.

Hắn cùng Triệu Ninh thù không có sâu như vậy, lần này sở dĩ hạ nặng như vậy tay, chỉ là vì kích phát tâm tình của hắn.

Theo lý thuyết.

Chuẩn bị cả đêm chắc chắn tốt hơn.

Hắn vỗ vỗ gương đồng nhỏ trước ngực: "Thế nào rồi?"

Âm thanh Khương Nhạc Thanh vang lên trong đầu: "Vừa rồi tiến độ rất nhanh, chỉ cần trận chiến cuối cùng ngươi có thể thêm một thanh củi, vững vàng có thể thành công, nhưng tốt nhất khiến hắn chuẩn bị một đêm nữa."

Chương 709: Thật muốn giết người

Nghe thấy thế hắn nói: "Ta vừa chiến thắng một cái gọi là Chuyên Húc đế thân, tâm tình ta rất tốt, cần uống rượu chúc mừng một phen!"

Thanh Hư đạo trưởng nói "Doanh Vô Kỵ, nếu đối thủ của ngươi không đồng ý…..".

Doanh Vô Kỵ khóe miệng giương lên "Đạo trưởng! Ta vừa rồi không biểu đạt rõ ràng, ta hiện tại muốn thuật lại một lần. Ta hiện tại liền muốn cùng tên chó có mẹ sinh ra mà không có cha nuôi, dựa vào ông cậu liếm đít chó nuôi, mới có thể miễn cưỡng lớn lên này lập tức giao thủ, đạo trưởng hỏi giúp ta xem hắn đồng ý hay không!

Bên ngoài.

Phù…..".

Tất cả mọi người nhịn không được hít vào một hơi khí lạnh. - ebook truyện dịch giá rẻ

Trong này rốt cuộc cất giấu câu chuyện gì?

Hai anh em này.

Hôm nay là phải chết mới thôi?

Triệu Kỵ vốn còn do Doanh Vô Kỵ mạnh mẽ ra ngăn Triệu Ninh nhận thua mà tức giận tràn đầy, trong nháy mắt tức giận liền tiêu đi hơn phân nửa.

Triệu Ninh cũng ngây người một chút.

Hai cha con liếc mắt nhìn nhau, trong lòng bỗng nhiên trào ra lo lắng nồng đậm.

Doanh Vô Khuyết sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Nghe thấy thế.

Nhất là trước mặt mọi người nghe nói như thế.

Không thể nghi ngờ là phá tuyến phòng thủ cảm xúc ngự.

Thậm chí cũng không chờ Thanh Hư đạo trưởng mở miệng hỏi, trực tiếp vung kiếm chém về phía cổ Doanh Vô Kỵ.

Ngươi mới là đồ tạp chủng! Chết cho ta!

Doanh Vô Kỵ tựa hồ đã sớm dự đoán được hắn sẽ như vậy, lúc này chân đạp Thất Tinh Bộ, né tránh một kiếm trí mạng này.

Đồng thời thân hình nhanh chóng biến mất.

Vô số đạo Lôi Pháp đồng loạt bổ xuống!

Lôi pháp lần này cường hãn hơn bất cứ lần nào trước đó.

Vừa nhìn chính là động chân hỏa!

Bất quá chiến thuật của hắn, hình như vẫn giống y lúc trước

Doanh Vô Khuyết ngang nhiên không sợ, trực tiếp dùng thân thể mạnh mẽ chống đỡ lôi pháp, dùng bí thuật nén chân khí ở trong cơ thể đối phương trong nháy mắt bạo khai, lan tràn đến toàn bộ đại trận, sau đó nhanh chóng ngưng kết, trong nháy mắt liền ngưng kết thành một cái lưới lớn trải rộng chân khí.

Pha loãng đến toàn bộ không gian đều có chân khí

Nhưng lại giống như mạng nhện, cho dù có thuật ẩn hình mạnh hơn nữa, ở trong mạng nhện đều không chỗ che thân.

Doanh Vô Kỵ cũng không ngoại lệ.

Chỉ chốc lát, Doanh Vô Khuyết liền tìm được vị trí của hắn, trường kiếm vung lên, một đạo kiếm khí liền ngang nhiên bổ ra, thẳng đến sau lưng Doanh Vô Kỵ.

Song phương phá chiêu tới quá nhanh.

Đối với người bên ngoài

Không ai nghĩ tới.

Hai huynh đệ này vừa gặp mặt chính là sát chiêu liên tục xuất hiện.

Hơn nữa…..".

Giống như mạnh đến có chút quá đáng.

Chỉ tiếc, thực lực Doanh Vô Kỵ vẫn là kém quá xa, mấy đạo lôi pháp cơ hồ không tạo thành thương tổn đối với Doanh Vô Khuyết.

Trong Hàm Quang Đại trận.

Doanh Vô Kỵ thân hình bại lộ, liền dứt khoát không thèm tàng hình, hoàn toàn dựa vào Thất Tinh Bộ xê dịch, mạo hiểm tránh thoát kiếm khí.

Lại phát hiện Doanh Vô Khuyết đã giương kiếm đuổi theo.

Động tác dưới chân lại nhanh hơn vài phần, chân khí nhanh chóng thôi động, mới miễn cưỡng kéo dài khoảng cách.

Thân hình hốt hoảng tránh kiếm khí của Doanh Vô Khuyết, hơn nữa còn tìm được chút thời gian bổ ra vài đạo lôi pháp.

Hai huynh đệ một đuổi một chạy.

Thân hình rốt cuộc cách nhau khoảng một trượng.

Kiếm khí cùng lôi pháp chém lẫn nhau, nhưng ai cũng không làm gì được ai.

Doanh Vô Khuyết thi triển các loại pháp thuật cản trở thân hình, tuy quỷ dị đều không có hiệu quả.

Cái này…..".

Doanh Vô Kỵ không tính là mạnh, nhưng Thất Tinh Bộ dùng quá mức thuần thục!

Không đuổi kịp.

Không giết được.

Hơn nữa đợi lát nữa còn có rất nhiều thao tác mờ ám.

Chương 709: Thật muốn giết người

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Khuyết cũng không đợi nữa, trực tiếp từ bên hông lấy ra Càn Vương Chung (chuông Càn Vương).

Chân khí thôi động.

Càn Vương Chung to bằng bàn tay lập tức trở nên khổng lồ như cung điện, trong nháy mắt liền lấp đầy toàn bộ Hàm Quang Đại trận.

Thu!

Doanh Vô Khuyết nhe răng cười một tiếng, Càn Vương Chung ầm ầm chụp xuống, nhốt cả hai huynh đệ vào bên trong.

Ngoài Hàm Quang Đại trận.

Vô số người kinh hô lên tiếng.

Cái này!

Đây là thật muốn giết người?

Thần sắc Triệu Ninh cũng đại biến, vội vàng nhìn về phía Triệu Kỵ.

Triệu Kỵ thần sắc cũng khó coi, nhưng hướng nàng lắc đầu, thân ngoại hóa thân của ông ta ngay tại trên người Doanh Vô Kỵ, hiện tại còn có thể cảm ứng được, nếu Doanh Vô Kỵ thật sự gặp phải nguy hiểm, không có khả năng ngay cả thân hoài hóa thân liền kích hoạt không được.

Chỉ là tình thế bên trong.

Giống như có chút thoát khỏi khống chế.

Bên trong Càn Vương Chung.

Doanh Vô Kỵ không chạy, bởi vì hắn cảm giác thân hình của mình tại Bên trong Càn Vương Chung có chút ngưng trệ.

Chạy đi! Sao không chạy nữa?

Doanh Vô Khuyết thần sắc dữ tợn, từng bước từng bước đi về phía Doanh Vô Kỵ "Vừa rồi mắng sướng mồm chưa, đệ đệ tốt của ta!"

Chưa thoải mái!

Doanh Vô Kỵ khẽ mỉm cười "Con chó tạp chủng có mẹ sinh, không cha nuôi, dựa vào ông cậu liếm đít chó mới có thể miễn cưỡng lớn lên, ta còn có thể mắng 100 lần nữa".

Doanh Vô Khuyết cười lạnh, lần thứ hai bị mắng như vậy, hắn ngược lại không tức giận như vậy.

Hắn hừ một tiếng: "Bên trong Càn Vương Chung này tuy lớn, nhưng cũng không phải là nơi có thể đầu cơ trục lợi. Chỉ có thể cận chiến, ngươi cảm thấy ngươi có mấy phần thắng?"

Chỉ có thể cận chiến?

Doanh Vô Kỵ nhe răng cười "Vậy thì tốt quá!"

Dứt lời, trực tiếp cầm kiếm đánh tới.

A!

Thật đúng là dám đánh!

Doanh Vô Khuyết trực tiếp vung kiếm chém tới.

Hắn đã đoán được kết quả, lần này hai kiếm va chạm, cổ tay Doanh Vô Kỵ sẽ gãy, kiếm sẽ bay ra ngoài.

Nhất phẩm linh thai cộng thêm Chuyên Húc đế thân Triệu Ninh còn chống đỡ không nổi.

Sao ngươi dám?

Tuy nhiên.

Keng!

Một tiếng nổ lớn.

Doanh Vô Khuyết chỉ cảm thấy miệng hổ đau nhức, trường kiếm rụng khỏi tay.

Một kiếm này song phương lực đạo gần giống nhau, nhưng Doanh Vô Kỵ thân kiếm kèm theo chân khí vô cùng khủng bố, hắn căn bản ngăn không được.

Cạch cạch!

Thanh kiếm rơi xuống đất.

Doanh Vô Kỵ cũng ném bội kiếm sang một bên.

Trực tiếp vọt lên.

Tốc độ cực nhanh.

Quyền rất nặng.

Trực tiếp đánh vào bụng.

Doanh Vô Khuyết chống đỡ không kịp, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều cuộn lại với nhau, nằm trên mặt đất thân thể cuộn tròn thành tôm khô.

Đau quá!

Hắn bối rối!

Có chuyện gì vậy?

Ta thánh phẩm linh thai, cộng thêm Chuyên Húc đế thân.

Tại sao lại bại bởi hắn?

Đây là nằm mơ, hay là tà pháp?

Hoảng loạn.

Doanh Vô Kỵ đã cưỡi trên người hắn, một quyền rơi vào trên mặt.

Ngay sau đó, máu loãng màu đỏ liền kèm theo sự đau đớn của não bộ tràn đầy hốc mắt của hắn.

Một cú đấm.

Một cú đấm nữa.

Thánh phẩm linh thai của ngươi đúng không?

Chuyên Húc đế thân của ngươi đúng không?

Doanh Vô Khuyết: "…..".

……..

Uỵch!

Uỵch!

Uỵch!

Từng quyền từng quyền rơi xuống, mỗi một quyền đều đánh vào thần kinh yếu ớt của Doanh Vô Khuyết.

Cỗ khí lực khủng bố không thôi này.

Lại để cho trong lòng hắn sinh ra một loại cảm giác sợ hãi không thể chống cự.

So sánh với nó, đau nhức thân thể thậm chí cũng không tính là gì.

Loại cảm giác sợ hãi này, làm cho hắn cảm giác vô cùng xấu hổ, giống như là lần đầu tiên tiến vào Càn Vương cung, những đại thần kia hướng hắn ném tới các loại ánh mắt miệt thị cùng khinh bỉ.

Thậm chí còn so với những ánh mắt này làm cho hắn cảm thấy hèn mọn cùng phẫn nộ.

Giống như mỗi một quyền đều đang nói cho hắn biết, hắn chỉ là một cái giống hoang dã không một xu dính túi.

Loại cảm giác này, làm cho hắn khuất nhục đến gần như nổ tung.

Tức giận mang theo chân khí, nổ tung trong đan điền.

Trong nháy mắt, khí lực của hắn tăng lên bảy lần.

Mạnh mẽ giơ tay ngăn trở quyền đầu Doanh Vô Kỵ, hai chân đạp mạnh, cả người bay ngược ra ngoài, sau đó đứng lên, thở hổn hển.

Nửa khuôn mặt bên trái đã sưng thành bánh bao, ánh mắt cũng đã chen chúc không mở ra được.

Ngay cả mắt phải, cũng không ngừng chảy ra máu tong tong.

Ở trong tầm mắt của hắn, Doanh Vô Kỵ chậm rãi đi tới, dưới màn máu, giống như ác quỷ từ địa ngục bò ra.

Người này hoàn toàn chính là chạy muốn chết, mặc dù chỉ là nắm đấm, cũng đủ để cho rất nhiều người hóa thành thịt băm.

Nếu hắn không phải thánh phẩm linh thai, thêm Chuyên Húc đế thân, còn có phụ vương mẫu hậu cấp thủ đoạn bảo mệnh.

E rằng hắn không thể chịu được một cú đấm.

Tại sao!

Đến tột cùng ai là thánh phẩm linh thai.

Ai là Chuyên Húc đế thân?

Mắt thấy Doanh Vô Kỵ từng bước từng bước đi tới, hắn nhịn không được sinh ra một tia cảm giác sợ hãi.

Tà pháp!

Đây nhất định là tà pháp!

Đến tột cùng tà pháp gì mới có thể làm cho thực lực bạo tăng nhiều như vậy?

Doanh Vô Kỵ đánh giá hắn từ trên xuống dưới, vẻ mặt hờ hững.

Hắn vừa rồi cái kia mấy quyền, không có bất kỳ hoa mỹ, hạ đều là tử thủ, mỗi một quyền đều hướng huyệt Thái Dương đánh tới, nhưng là lại không có tạo thành trí mạng thương.

Hiện tại Doanh Vô Khuyết nhìn như rất thảm, nhưng kỳ thật chỉ là ra chút máu.

Trong sọ thậm chí bao gồm cả con ngươi, đều có một loại lực lượng thần bí đang bảo vệ.

Giờ phút này miệng vết thương của hắn, đang có một đám phù văn màu đồng thau như ẩn như hiện.

Vừa rồi lực đạo của mình, có hơn phân nửa đều bị phù văn này đỡ phải dỡ bỏ cái mai rùa này thế nào?

A…..".

Con chó này!

Chương 710: Càn Vương Chung Chương 710: Càn Vương Chung

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn, khi luyện chế Càn Vương Chung này, là tham khảo Nhân Thiên Tựu Địa và Tuyệt Địa Thiên Thông, người luyện chế vẫn là kỳ tài khó gặp của hai nhà Triệu Thị hai trăm năm trước

Thật sự tế ra dùng, ngay cả cha vợ đến chỉ sợ cũng không thể dễ dàng phá được.

Nhưng mạnh hơn nữa, cũng là đồng tông đồng nguyên.

Thật không may.

Cái này một cái thần thông, một cái pháp thuật thiên cấp, Doanh Vô Kỵ tất cả đều hiểu.

Có thể dễ dàng nhìn thấy hạch tâm của Càn Vương Chung, căn bản không ở trên người Doanh Vô Khuyết, mà là một vật gì đó ở trên người hắn.

Cái gì có thể là chủ nhân của Càn Vương Chung?

Nếu đã đến, vì sao không lập tức hiện thân?

Doanh Vô Kỵ cảm thấy trong một đoạn thời gian tương đối dài, nơi này sẽ là một mật thất.

Hắn đánh giá một chút phù văn thanh đồng như ẩn như hiện trên người Doanh Vô Khuyết, khóe miệng hơi hơi giương lên: "Vỏ rùa màu xanh lá cây của ngươi không tệ, cậu ngươi cho hả?"

Doanh Vô Khuyết đề phòng nhìn hắn, cũng không dám tùy tiện ra tay.

Thân thể hơi căng thẳng, tùy thời đề phòng Doanh Vô Kỵ, tuy rằng trong lòng nổi giận, trên mặt lại bày ra một phần nụ cười tự tại "Không biết hàng cũng không thể trách ngươi, dù sao ngươi chỉ là một con tin lưu lạc nước khác, làm sao có thể nhìn thấy Càn Vương Giáp?"

Thì ra là Càn Vương Giáp, khó trách cứng như vậy.

Càn Vương Giáp nói là giáp, nhưng thật ra là giáp trụ dạng lỏng, chỉ có huyết mạch Doanh Triệu mới có thể sử dụng.

Dung hợp với thân thể, có thể bảo vệ hết thảy chỗ yếu hại quanh thân, tâm chí càng kiên định lại càng mạnh.

Lão Lưu manh tung hoành nhiều năm như vậy, ngự giá thân chinh đánh vô số lần chiến dịch lấy yếu thắng mạnh, phần lớn đều là dựa vào bộ giáp trụ này cùng trái tim vô địch kia.

Muốn đánh nát mai rùa này, chỉ sợ phải bắt đầu từ tâm chí của hắn.

Lão Lưu manh thật đúng là vừa ý tên cái giống hoang dã này, sợ hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tự nhiên Càn Vương Chung Càn Vương Giáp đều giao cho hắn.

Doanh Vô Khuyết tươi cười vô cùng sáng lạn, chờ xem Doanh Vô Kỵ lộ ra thần sắc mất mát.

Nhưng đợi thật lâu, đợi đến mặt đều cứng đờ, cũng không có đợi được.

Lúc này mới chậm rãi thu lại nụ cười, châm chọc nói: "Nghe Công Tôn Lệ nói, ngươi mặc dù biểu hiện bừa bãi ngông cuồng, nhưng cũng không phải là không có lòng dạ. Trước kia ta còn không tin, nhưng hôm nay ta tin, nhìn thấy Càn Vương Giáp ở trên người ta đều cố gắng trấn định, nhịn nhất định rất vất vả phải không?"

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Ngươi đây là đang khoe tình thương của phụ thân thiếu hụt hơn 20 năm đối với ngươi sao? Ta nhớ rõ trong Lê vương cung có một lão thái giám, lúc cáo lão về quê đã chuộc bảo bối của mình về, lúc khoe bảo bối, biểu hiện của ngươi giống nhau như đúc".

Doanh Vô Khuyết: "…..".

Nói chuyện cũng thật khó nghe!

Mặt hắn hơi co giật.

Cảm giác mình nói chuyện với Doanh Vô Kỵ, hoàn toàn là một lựa chọn sai lầm.

Nhưng hắn chỉ có thể chọn như vậy.

Doanh Vô Kỵ này không biết sử dụng tà pháp gì, lại có thể khiến thực lực tăng lên nhiều như vậy!

Nhiên Huyết Thuật của Lê vương thất sao? Đây là rút cạn máu Triệu Ninh cho hắn đốt? Hay là dùng pháp bảo khác?

Hay là nói…..". Mẫu tộc thần bí của hắn?

Doanh Vô Khuyết không xác định, nhưng hắn biết, trong khoảng thời gian ngắn mình chỉ sợ không phải là đối thủ của Doanh Vô Kỵ, kéo dài thời gian đối với hắn có lợi.

Nhất là nhất định phải kích thích tâm tình Doanh Vô Kỵ.

Đến lúc đó mặc kệ Khương Nhạc Thanh có thể trực tiếp chế trụ Doanh Vô Kỵ hay không, ít nhất có thể có thêm một trợ thủ.

Kéo dài thời gian, chờ trợ thủ.

Điều này làm cho Doanh Vô Khuyết bội phần khuất nhục, vừa mới ngưng kết Thánh phẩm linh thai sinh ra tâm vô địch, thậm chí mơ hồ có xu thế sụp đổ.

Nhưng hắn hiện tại, chỉ có thể làm như vậy!

Tà thuật mà thôi!

Tà thuật mà thôi!

Chờ thời gian tà thuật này qua đi, Doanh Vô Kỵ chẳng qua chỉ là cừu non đợi làm thịt.

Doanh Vô Khuyết trong lòng liều mạng khuyên bảo chính mình, thiếu chút nữa mất cân bằng cảm xúc mới miễn cưỡng khôi phục bình thường, dữ tợn cười nói "A? nói ta là thái giám cáo lão hồi hương, vậy ngươi là cái gì? thái giám ở trong cung không ra được?"

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng "Thái giám cáo lão hồi hương, ngươi cũng xứng?

Ta nếu là ngươi, trước khi bốc phét, ít nhất còn phải ở trên đường mướn mấy bác gái gọi ta là thái tử điện hạ!

Ta nghe nói ngươi đánh bạc tiền, đều là liên minh họ Cơ cùng Tề quốc theo ngươi gom góp.

100 nghìn lượng mà thôi.

Đường đường Thái tử vì sao lại keo kiệt như vậy?

Chẳng lẽ là bởi vì giống hoang?

Con hoang?

Thái tử?

Đồ keo kiệt?

Cái này là chọc vào tim gan người ta!

Doanh Vô Khuyết hai mắt đỏ lên, lại ngửa mặt lên trời cười to nói: "Tùy ngươi nói như thế nào, hiện giờ toàn bộ Đại Càn, trừ ta ra còn có ai có tư cách làm Thái tử, ngươi đã thành rể của nước khác, cũng xứng đôi với vị trí Thái tử?"

Hả?

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Trước tiên đừng nói lựa chọn của ông ta, Lão Lưu manh tại sao còn chưa phong cho ngươi làm Thái tử?Để ta đoán xem nhé, có phải ông ta chê ngươi quá phế vật, cho ngươi ra một cái giá, đoạt được Hàm Quang kiếm mới phong cho ngươi làm Thái tử?"

Doanh Vô Khuyết sợ hãi cả kinh "Ngươi làm sao biết…..".

Doanh Vô Kỵ cười lắc đầu, "Một tên lêu lổng muốn dựa vào Hàm Quang kiếm để đổi đời, ngươi có cái gì đặc biệt chứ? bất kể là ai đoạt được Hàm Quang kiếm đưa đến quốc gia nào, đều ít nhất có thể phong hầu tước, ngươi đoạt được Hàm Quang kiếm mới có thể làm thái tử, không phải là đãi ngộ cái giống hoang dã sao?"

Ngươi!

Doanh Vô Khuyết sắp tức điên rồi, rồi lại cảm thấy có chút đạo lý.

Chương 711: Cái giống hoang dã Chương 711: Cái giống hoang dã

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đúng rồi!

Cách đối xử với ta có khác gì loài hoang dã đâu?

Doanh Vô Kỵ vươn tay phải, nắm hư không, trường kiếm liền trống rỗng bay tới, chuôi kiếm vững vàng rơi vào trong tay hắn.

Hắn chậm rãi đi về phía cái Lộc Lư kiếm rơi trên mặt đất.

Chân phải đá một cái.

Liền đem kiếm đá về phía Doanh Vô Khuyết.

Doanh Vô Khuyết hoảng sợ, vội vàng lắc mình tránh né, tránh thoát lưỡi kiếm, cầm được chuôi kiếm.

Lại bị chân khí khiến tay tê dại

Doanh Vô Kỵ cười như không cười nói: "Nhưng ở giữa đông đảo đám lêu lổng, ngươi là người đi được xa nhất, cái giống hoang dã xoay người cũng không phải không có khả năng!

Cho ngươi hai lựa chọn.

Hoặc là, quỳ xuống dập đầu nhận thua trước ta.

Hoặc là đánh bại ta.

Với sức mạnh của ngươi, ta đề nghị ngươi chọn cái trước.”

Chết con mẹ mày!

Doanh Vô Khuyết rốt cục nhịn không được, lúc này thả người nhằm phía Doanh Vô Kỵ, rống giận rồi một kiếm đâm thẳng vào cổ họng Doanh Vô Kỵ.

Chậc!

Doanh Vô Kỵ cười nhạt một tiếng, Thằng tiểu lưu manh này cũng không tính là quá phế vật.

Hai lựa chọn này, chỉ cần lựa chọn cái trước, Càn Vương Giáp tan rã hơn phân nửa tại chỗ.

Chỉ tiếc, Doanh Vô Khuyết dù sao cũng là người Lão Lưu manh coi trọng, mặc dù đối mặt với thực lực nghiền ép trong lòng có sợ hãi, nhận thua tại chỗ cũng quá mức thái quá.

Bất quá bước đệm đã đúng chỗ, trước tiên bỏ đi sự tự tin bắt buộc của hắn đối với vị trí Thái tử, lại dùng thực lực khiến hắn cảm giác tuyệt vọng, khi hắn cảm giác được vị trí Thái tử chậm rãi rời xa, ý chí chiến đấu tự nhiên sẽ tan rã.

Mắt thấy một kiếm đánh úp lại.

Hắn trực tiếp vung kiếm quét đi, một chiêu này trong nháy mắt đã bị quét qua một bên.

Doanh Vô Khuyết trong lòng hoảng sợ, hắn tự giác thể lực rõ ràng còn mạnh hơn một chút, nhưng chân khí Doanh Vô Kỵ thật sự có chút khủng bố.

Tà pháp này quả thật cường hãn.

Nhưng tà pháp cuối cùng vẫn là tà pháp!

Ta cũng không tin ngươi có thể một mực bảo trì thực lực này.

Chính là không tin!

Doanh Vô Khuyết một chưởng vỗ về phía đan điền của mình, đan dược lơ lửng trong đó ầm ầm vỡ nát, hóa thành từng đạo sóng nhiệt tràn vào tứ chi bách hài, chân khí cả người nhất thời tăng lên một cấp bậc.

Đây là lá bài tẩy mạnh nhất mà Lâm Thanh chuẩn bị cho hắn, tương tự như Nhiên huyết của Triệu thị, đan dược này trong vòng một canh giờ sẽ đốt sạch tất cả chân khí trong kinh mạch, tác dụng phụ cực lớn, ít nhất phải nằm trên giường một tháng mới có thể khôi phục.

Nhưng lại có thể làm cho chân khí cường độ trọn vẹn tăng lên bảy lần.

Lại một kiếm đánh ra.

Hai bên lùi lại vài bước.

Doanh Vô Khuyết lại mơ hồ chiếm thượng phong, vẻ mặt hắn dữ tợn "Ta ngược lại muốn xem, tà pháp của ngươi đến tột cùng có thể kiên trì bao lâu.

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc "Bảo bối trên người ngươi sao lại nhiều như vậy?

Doanh Vô Khuyết hừ lạnh "Mẹ ta mang tất cả tài phú của một nhánh họ Lý, thủ đoạn nhiều sao ngươi có thể tưởng tượng được?

Doanh Vô Kỵ trầm mặc.

Thì ra tiền bạc cũng là một loại ngoại tệ.

Hắn lắc đầu: "Ta đời này, ghét nhất chính là tên làm màu!"

Doanh Vô Khuyết nghiên cứu đối thủ này quá lâu, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, đối với kê ngôn kê ngữ sớm đã vô cùng đơn thuần, cực kỳ rõ ràng ý tứ "làm màu", hắn không tức giận, ngược lại sinh ra một tia vui mừng.

Hắn nhe răng cười một tiếng "Nếu không phải là tà thuật của ngươi, ngươi dựa vào cái gì cảm thấy ngươi có thể thắng được Thánh phẩm linh thai cùng Chuyên Húc đế thân?

Ta đích xác chán ghét làm màu!

Doanh Vô Kỵ chỉ chỉ cái mũi của mình "Nhưng ngoại trừ ta!"

Sau một khắc, rút xuống tất cả thủ đoạn che giấu khí tức, khí tức quanh thân không còn giữ lại.

Huyết khí cuồn cuộn cuồn cuộn, làn da nổi lên vầng sáng màu vàng càng cuồn cuộn vô tận

Nhưng rơi vào trong mắt Doanh Vô Khuyết, lại cực kỳ chói mắt.

Khí tức này, tuyệt đối không phải nhị phẩm linh thai.

Ít nhất cũng là thánh phẩm.

Mà vầng sáng màu vàng này?

Doanh Vô Khuyết cảm thấy không khí xung quanh đều đóng băng: "Chuyên, Chuyên Húc đế thân? Ngươi cũng là Chuyên Húc đế thân?"

Doanh Vô Kỵ buông tay "Sao không phải chứ?"

Doanh Vô Khuyết: "…..".

Hết thảy rộng mở trong sáng.

Hắn đã nói trên đời này có tà thuật gì có thể làm cho nhị phẩm linh thai vượt qua mình?

Thì ra Doanh Vô Kỵ cũng vậy!

Hắn cảm giác hô hấp của mình đều đang run rẩy "Ngươi giấu tu vi, linh thai của ngươi cũng là thánh phẩm!"

Doanh Vô Kỵ chắp tay sau lưng, nhìn chân trời xa xa "Thánh phẩm? Ta đã sớm không phải".

Doanh Vô Khuyết "????

Hắn không rõ, chính mình nghiên cứu nhiều người có kỹ xảo tiền hiển thánh như vậy.

Vì sao đều không sánh bằng Doanh Vô Kỵ?

Nhưng hắn cũng không vì vậy mà thất bại, ngay từ đầu hoảng sợ đều bắt nguồn từ không biết, nhìn thấy át chủ bài của Doanh Vô Kỵ, hắn ngược lại yên tâm rất nhiều, cường độ chân khí gấp bảy lần, đủ để Doanh Vô Kỵ không hề có lực đánh trả.

Tình huống vừa rồi, chính là bằng chứng.

Giết!

Có chân khí bao đáy, Doanh Vô Khuyết cũng không sợ nữa, lấy xu thế chưa từng có từ trước đến nay, trực tiếp xung sát qua.

Ở trước mặt Chuyên Húc đế thân, hết thảy pháp thuật đều là dư thừa.

Hắn muốn triệt để thể phách chân khí Doanh Vô Kỵ!

Trong nháy mắt, song phương liền qua lại mấy trăm kiếm chiêu.

Doanh Vô Khuyết lúc này đã không còn rơi cảnh xấu về khí lực, nhưng kiếm chiêu của Doanh Vô Kỵ lại làm cho hắn như lún vào vũng bùn, loại cảm giác này cùng lúc đối mặt Triệu Ninh kinh người tương tự.

Giống như tất cả kiếm chiêu của mình, đều đã bị hắn dự đoán trước.

Mà thế công của hắn, lại luôn có thể cho mình áp lực thật lớn.

Doanh Vô Khuyết tu kiếm đạo nhiều năm, sớm am hiểu vô số loại biến chiêu.

Nhưng những biến chiêu này một chiêu cũng không có hiệu quả.

Điều này…..". Điều này sao có thể?

Chương 712: Năng lực thôi diễn thuật cường đại của Mặc gia Chương 712: Năng lực thôi diễn thuật cường đại của Mặc gia

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh còn có thể dùng ngộ tính cao, nhạy cảm với sát khí khi chém giết trên chiến trường để giải thích.

Doanh Vô Kỵ dựa vào cái gì?

Hắn ta thậm chí còn không ra chiến trường.

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, kiếm chiêu của Doanh Vô Khuyết tất cả đều bị hắn hóa giải, tự nhiên là dựa vào năng lực thôi diễn thuật cường đại của Mặc gia, có thể tính toán ra gần như tất cả biến chiêu của Doanh Vô Kỵ, sở dĩ hắn ở Linh Vũ Thần Vực có bảy thành tỷ lệ thắng chính là dựa vào cái này.

Nhưng dù vậy.

Hắn cũng chỉ là hơi chiếm thượng phong.

Kiếm pháp thuần dựa vào tính toán đích xác không phải chính lộ, dùng lời của Thập Tam gia, thiếu đi một cỗ khí phách.

Vẫn còn.

Ta còn có bug.

Doanh Vô Kỵ lần nữa giống như biết trước, sau khi dễ dàng ngăn cản kiếm chiêu của Doanh Vô Khuyết, cũng không nhân cơ hội sơ hở của hắn, ngược lại tay trái bóp một cái pháp quyết.

Doanh Vô Khuyết đều nhanh chọc cười "Ngươi cũng là Chuyên Húc đế thân, chẳng lẽ không biết lôi pháp căn bản là không có hiệu quả…"

Uỳnh!

Một đạo thiên lôi to bằng thùng nước lăng không bổ xuống.

Cơ bắp toàn thân Doanh Vô Khuyết đều đột nhiên co rụt lại, cực hạn đau đớn nương theo mùi cháy khét, làm cho thân thể hắn ngắn ngủi cứng ngắc một chút.

Chỉ là hoảng thần một lát.

Liền thấy một thanh kiếm chém về phía cổ họng.

Hắn hoảng hốt ngăn cản, nhưng đã muộn.

Sau một khắc liền cảm giác cổ họng làn da bị lưỡi dao sắc cắt rách, dù là Càn Vương Giáp phù văn trong nháy mắt toát ra sáng chói thanh đồng quang hoa, nhưng cũng làm cho hắn đau nhức vô cùng, sau lưng chảy ra nhè nhẹ mồ hôi, thấm đến bị lôi pháp đánh cháy nứt trên làn da.

Đau đến tận xương tủy!

Hắn bối rối.

Đây là Lôi Pháp?

Đây là lôi pháp Thai Thuế Cảnh có thể sử dụng?

Lôi Pháp nhà ai có thể khủng bố như vậy?

Doanh Vô Khuyết trước mắt khiếp sợ "Cái này, cái này…..".

Chậc!

Doanh Vô Kỵ tò mò nhìn hắn "Ngươi thánh phẩm linh thai này, như thế nào lại yếu hơn ta nhiều thế?"

Doanh Vô Khuyết "????

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Lại là liên tiếp ba đạo thiên lôi.

Doanh Vô Khuyết cũng không dám mất cảnh giác nữa, nhanh chóng niệm chú ngữ, sau một khắc liền có pháp y tế ra, ngăn trở thiên lôi.

Vừa mới thở dài, trong đầu liền trống rỗng xuất hiện một con mắt.

Chỉ là một hơi thời gian, hắn phảng phất liền làm hai mươi năm cộng lại đều không bằng ác mộng như thế.

Cảm giác hãm sâu trong ác mộng, làm cho cả người hắn phát lạnh, trong nháy mắt đã quên tất cả động tác.

Chờ đến lúc phản ứng lại.

Ngực bụng một trận đau nhức, sau đó cả người đều bay ngược ra ngoài.

Quỳ trên mặt đất nôn từng ngụm máu.

Doanh Vô Kỵ nhìn bộ dáng chật vật của hắn, trong lòng lại không có nửa phần mừng rỡ, ngược lại cau mày.

Vương Bát Xác quá cứng rắn.

Không có vương bát xác, Doanh Vô Khuyết đã sớm chết 100 lần.

Không hổ là thần vật các đời Càn Vương dùng tâm vô địch ôn dưỡng, quả nhiên không phải dễ dàng phá vỡ như vậy.

Nhưng cuối cùng, vẫn là Doanh Vô Khuyết không bị phá tuyến phòng thủ cảm xúc.

Gã này.

Chờ đợi phản công!

Doanh Vô Khuyết nhìn Doanh Vô Kỵ, mơ hồ có loại cảm giác tuyệt vọng, hắn làm sao cũng thật không ngờ, linh thai cùng đế thân mà mình tự hào, ở trước mặt Doanh Vô Kỵ ngược lại là rơi vào yếu thế.

Ngay cả đan dược cũng cắn.

Nhưng vẫn không có chút sức đánh trả nào.

Hắn cầm gương trước ngực, ý niệm truyền âm nói: "Khương Nhạc Thanh! Đồ phế vật, còn chưa khỏe sao?

Âm thanh Khương Nhạc Thanh cũng có chút phiền não: "Cho ngươi kích thích hắn, như thế nào không có chút hiệu quả nào thế!

Doanh Vô Khuyết khóc không ra nước mắt.

Liều mạng rồi mà còn không có một cơ hội thắng

Mà đấu mồm với hắn còn thua thiệt hơn?

Đợi đã

Doanh Vô Kỵ không phải có bệnh sao?

Vị trí Thái tử đối với hắn kích thích, thậm chí không bằng Triệu Ninh!

Chờ một chút, Triệu Ninh…..".

Hắn giống như nghĩ tới cái gì.

Nhưng Doanh Vô Kỵ đã lấn thân chạy tới.

Hắn muốn lui về phía sau, lại trực tiếp bị một đạo lôi pháp bổ trở về.

Lần nữa lâm vào trạng thái hoảng thần ngắn ngủi, đến khi lấy lại tinh thần, hắn lại bị Doanh Vô Kỵ gắt gao đè trên mặt đất.

Lại là công thức quen thuộc.

Lại là mùi vị quen thuộc.

Một quyền hạ xuống, khiến hắn cảm giác được cảm giác tử vong.

Nhưng một quyền này lại khác với lần đầu tiên, lúc này bao lấy lôi quang dày đặc.

Đau đớn gấp bội, mặc dù được Càn Vương Giáp đỡ cho phân nửa, nhưng vẫn làm cho hắn không chịu nổi.

Đau quá!

Đau quá!

Nhưng cũng chính là cảm giác cận kề tử vong này, làm cho hắn cái khó ló cái khôn "Doanh Vô Kỵ! Ngươi thật đúng là súc sinh! Vì một người đàn ông Triệu Ninh, tự nhiên giết hại thân huynh đệ. Hành vi xấu xa yêu thích nam tử như thế, sẽ không sợ bị người nhạo báng sao?

Doanh Vô Kỵ đồng tử co rụt lại, bỗng nhiên nhớ tới gương thu thập cảm xúc trong đầu, kết hợp lại sợ là sẽ làm cho người ta hoài nghi thân phận vợ cả.

Tuy nói sơ hở rất nhỏ, nhưng cần phải sửa chữa.

Hắn nắm đấm chỉ là dừng một chút, liền tiếp tục ầm ầm nện xuống, hắn mắng chửi đĩnh đạc nói: "Chỉ có người đàn

ông ẻo lả mới chơi nữ nhân, người đàn ông chân chính thì phải chơi đàn ông!”

Doanh Vô Khuyết “????

Hắn bối rối.

Trong lúc nhất thời không hiểu thế nào.

Lúc này, trong gương truyền đến một âm thanh “Có hiệu quả, tiếp tục!”

Doanh Vô Khuyết trong lòng nhảy dựng, chịu đựng đau đớn kịch liệt vừa kêu thảm thiết vừa chửi ầm lên.

Nỗi nhục họ Doanh…..”. A!

Ngươi thật sự là hổ thẹn họ Doanh…..”. A!

Long Dương quân sớm đã thành trò cười…..”. A …..”.

Ngươi…..”. A!

Khương Nhạc Thanh, có hiệu quả không?

Khương Nhạc Thanh không kiên nhẫn nói: “Không! Ngươi rốt cuộc mắng chửi kiểu gì vậy?

Doanh Vô Khuyết: “…..”.

Lại là một quyền hạ xuống.

Lần này rơi xuống bụng.

Đau đến lục phủ ngũ tạng của hắn một trận kịch run.

Chương 713: Càn Vương Giáp hộ thể Chương 713: Càn Vương Giáp hộ thể

Người dịch: PrimeK Tohabong

Càn Vương Giáp vẫn sẽ đỡ hộ đòn nhưng hắn cảm giác mặc dù có Càn Vương Giáp hộ thể, hắn cũng sắp toi đến nơi.

Bởi vì hiện tại, hắn không cảm giác được chút hy vọng chiến thắng Doanh Vô Kỵ nào.

Nói như vậy

Vẫn thất bại sao?

Nhưng dù sao cũng tốt hơn là bị đánh chết!

Cùng lắm thì đợi vị trí Thái tử thêm vài năm, chỉ cần hôm nay Doanh Vô Kỵ chết, thời gian lâu hơn nữa cũng chờ được!

Sinh ra ý niệm lui bước trong đầu.

Lực phòng ngự của Càn Vương Giáp đột nhiên giảm xuống.

Xương bả vai vỡ vụn.

Nhưng chân khí của hắn, cũng thăm dò về phía tượng gỗ.

Chỉ cần hiện tại thân ngoại hóa thân kích hoạt, ý nghĩa nhiệm vụ của hắn toàn bộ thất bại.

Doanh Vô Kỵ lại bỗng nhiên dừng tay, hướng hắn cười rầu rĩ: "Ngươi đoán phụ vương xuất hiện, nhìn thấy ta cũng là Chuyên Húc đế thân, hơn nữa linh thai phẩm cấp cao hơn ngươi, có thể phế bỏ ngươi ngay tại chỗ, lập ta làm thái tử hay không?"

Sắc mặt Doanh Vô Khuyết nhất thời trở nên vô cùng khó coi, mồ hôi ào ào chảy ra.

Hắn vì sao có thể được Doanh Việt ưu ái.

Không phải là bởi vì linh thai cùng đế thân?

Doanh Việt kiêng kị mẫu tộc Doanh Vô Kỵ.

Chẳng lẽ không đề phòng Lý gia?

Sao nào?

Hắn nhanh chóng rút chân khí xuống, quát to một tiếng: "Khương Nhạc Thanh! Ngươi còn không ra tay, Khương Tề các ngươi sẽ bị Điền thị hao tổn chết đi!

Mắt thấy Doanh Vô Kỵ nắm đấm muốn lần nữa hạ xuống.

Hắn nhanh chóng giơ cánh tay ngăn lại.

Lại nghe thấy một tiếng "cạch".

Mở mắt ra, một mặt gương đồng chặn quả đấm của Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ đứng lên, nhìn về phía gương nhe răng cười nói "Khương Mông Cong, ngươi rốt cục đi ra.

Gương không hề tổn hại, không biết là vật liệu gì làm ra.

Doanh Vô Kỵ trong gương rõ ràng có chút khiếp sợ: "Ngươi làm sao biết ta ở đây? ngươi, ngươi… có thể nhìn thấy mảnh vỡ gương trong đầu?"

Doanh Vô Kỵ nghiền ngẫm cười "Tâm tình của ta dễ thu thập sao?

Doanh Vô Khuyết căm hận nói: "Đừng nói nhảm với hắn, mau thi triển pháp thuật của ngươi, khống chế hắn, ta chém đầu chó của hắn!"

Khương Nhạc Thanh sắc mặt khó coi: "Nếu thật đơn giản như vậy, ta làm sao trở thành tù nhân của người khác?

Ngươi…..".

Lời mắng chửi người của Doanh Vô Khuyết còn chưa ra khỏi miệng, đã bị một cước đạp ngã.

Doanh Vô Kỵ trực tiếp đem trường kiếm hư không vung đến, chuẩn bị thừa dịp Doanh Vô Khuyết đang lúc thời điểm Càn Vương Giáp yếu nhất, trực tiếp chấm dứt hắn.

Chỉ cần giết chết Doanh Vô Khuyết, cho dù trong lòng Lão Lưu manh đau khổ cũng phải chấp nhận.

Nhưng ngay lúc vung kiếm.

Trong đầu bỗng nhiên một trận đau đớn, đau đến hắn trường kiếm đều suýt nữa rời tay.

Xoay người nhìn lại, trong ánh mắt người trong gương hiện lên một tia màu tím yêu dị.

Ảo thuật đúng không?

Hắn trực tiếp trừng mắt lại.

Khương Nhạc Thanh chỉ cảm thấy trong đầu xuất hiện một đôi mắt lạnh lẽo không giống mắt người, trong nháy mắt giống như gặp rất nhiều ác mộng, ả không chịu nổi lúc này kêu lên thành tiếng.

Gương đồng rầm một tiếng rơi xuống đất.

Ả ta lúc này yếu đi rất nhiều.

Chỉ sợ chỉ là hình chiếu, bản hồn chắc hẳn còn đang vẽ tranh.

Ý niệm này lóe lên rồi biến mất, Doanh Vô Kỵ xoay người muốn tiếp tục giết người.

Chỉ là sau khi xoay người.

Thấy một người quen.

Ồ, bất chấp!

Doanh Vô Kỵ cười cười, trực tiếp đem trường kiếm thu hồi "Ơ! tới rồi!"

Nụ cười thoải mái, ngữ khí thân thiết.

Giống như là cô nương Lầu Xanh nhìn thấy ân khách đã lâu không gặp.

Doanh Việt nhìn kim mang hiện ra trên người hắn, lại cảm thụ khí tức mênh mông quanh thân hắn, cơ bắp trên mặt nhất thời run rẩy một trận.

Sao lại…

Lại xoay người nhìn thoáng qua Doanh Vô Khuyết ngồi phịch trên mặt đất như chó chết, sắc mặt nhất thời khó thấy tới cực điểm.

Hắn không nghĩ tới thời gian kích hoạt thân ngoại hóa thân sớm hơn một ngày.

Càng không nghĩ tới sau khi kích hoạt lại là kết quả này.

Doanh Vô Khuyết cuống quít né tránh ánh mắt, gắt gao cúi đầu, không dám trao đổi với ông ta.

Doanh Việt hừ lạnh một tiếng, xoay người nhìn về phía Doanh Vô Kỵ "Ngươi muốn giết người?

Đúng vậy!

Doanh Vô Kỵ không e dè chút nào, liếc mắt nhìn tấm gương trên mặt đất "Chẳng qua cơ hội duy nhất bị ả ta phá.

Doanh Việt vẻ mặt không vui "Hắn chính là tay chân của ngươi…..".

Doanh Vô Kỵ cười ngắt lời: "Lâu như vậy không gặp! Ông vẫn không biết xấu hổ như vậy à?

Doanh Việt: "…..".

Ông ta cau mày, trong ánh mắt sát khí lẫm liệt: "Ngươi không sợ ta giết ngươi?"

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng "Hiện tại ông còn không dám!

Hả?

Doanh Việt vẻ mặt hơi lạnh.

Doanh Vô Kỵ chỉ vào gương đồng trên mặt đất, cắt một tiếng "Hiện tại ông còn chưa nắm chắc tiếp quản hết thảy của tôi, dựa vào cái gì dám giết tôi?"

Nghe thấy thế.

Gương đồng trên mặt đất run lên một cái, chợt treo lên.

Khương Nhạc Thanh chịu đựng đau đớn, kinh ngạc nhìn về phía Doanh Vô Kỵ "Ngươi biết kế hoạch của chúng ta?

Vẻ mặt Doanh Việt cũng vô cùng ngưng trọng, "Ngươi biết những gì?"

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: "Nói chuyện nào? Ông nói cho tôi biết mọi chuyện đi để cho tôi tâm phục khẩu phục!

Doanh Việt sắc mặt bình tĩnh "Nhưng!

Sảng khoái!

Doanh Vô Kỵ đá đá Doanh Vô Khuyết trên mặt đất "Ta với cha ngươi có chính sự muốn nói, còn không mau cút đi?"

Lực đạo không nặng.

Nhưng đá người cũng giống như đá chó.

Doanh Vô Khuyết giận dữ "Con mẹ nó ngươi…..".

Lời còn chưa nói xong, đã bị Doanh Việt quát.

"Lui ra!"

Phụ vương…..".

Doanh Vô Khuyết có chút không cam lòng, nhưng tiếp xúc với ánh mắt muốn giết người của Doanh Việt, nhất thời thân thể run rẩy một chút, thất tha thất thểu đứng lên, khom người nói: "Nhi thần cáo lui!"

Nói xong, liền loạng choạng đi về phía xa.

Doanh Vô Kỵ vỗ vỗ bả vai Doanh Việt, chỉ vào bóng lưng hắn "Ông xem hắn giống như một con chó nha!"

Doanh Việt "????

Hắn cảm giác nếu tiếp tục nói như vậy, mình sẽ bị Doanh Vô Kỵ làm tức chết.

Chương 714: Ông hẳn là đã sớm muốn giết tôi Chương 714: Ông hẳn là đã sớm muốn giết tôi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Vẫy vẫy tay.

Mặt đất trống rỗng nhấc lên một cái bàn đá, cùng hai cái ghế đá.

Hắn tùy tiện ngồi xuống, chỉ vào đối diện nói: "Ngồi xuống từ từ nói đi! Ngươi nói suy đoán của ngươi đi, ta cũng nói cho ngươi một số thứ ngươi không biết".

Doanh Vô Kỵ tiện tay nhặt gương đồng lên, trừng mắt nhìn Khương Nhạc Thanh bên trong, liền trực tiếp ném ra ngoài.

Lúc này mới thản nhiên ngồi xuống, cười như không cười nhìn Doanh Việt: "Đơn giản thôi, tôi di chuyển rất nhiều bách tính đến phụ cận yêu mạch, cho ông cảm thấy tôi muốn làm một mình."

Ông hẳn là đã sớm muốn giết tôi phải không?

Chỉ tiếc yêu mạch chỉ có Bạch Chỉ có thể khống chế, nhưng tiểu nha đầu này lại chỉ nghe lời tôi!

Vì vậy!

Ông cần một phương thức không hề sơ hở để thay thế tôi, để cho tất cả mọi người bên cạnh tôi đều không hề phát hiện.

Nhất là Bạch Chỉ!

Như vậy ông có thể độc chiếm toàn bộ yêu mạch.

Nếu không phải ông cũng đề phòng Lý gia, chỉ sợ đã sớm tự mình ra tay chế trụ tôi rồi?

Doanh Việt từ chối cho ý kiến.

Nhưng hiện tại bỏ qua câu trả lời này, hiển nhiên đã có câu trả lời.

Doanh Vô Kỵ cười lạnh "Tôi ngược lại là tương đối tò mò, Khương gia vì sao lại đồng ý cùng các người hợp tác!"

Hắn thật sự tò mò.

Tuy rằng Khương Nhạc Thanh du tẩu giữa mấy thế lực, nhưng ả có thể tùy tiện ra vào Tề Vương cung ở Minh Đô, đã nói lên ả đại biểu cho lợi ích của Khương Thái Uyên ở một mức độ nhất định.

Nhưng Khương Thái Uyên –tên chó này, không phải còn muốn nịnh bợ ta sao ?

Cái này đơn giản.

Doanh Việt ngữ khí bình thản, tựa như đang kéo một ít chuyện trong nhà: "Thân phận của ngươi do ta nắm trong tay, hồn linh của ngươi sẽ bị phong ở trong gương đưa đến Khương gia."

Ngươi ở trong tay bọn họ, Khương gia có thể đồng thời cầu Càn Lê hai nước viện trợ.

Khương Thái Uyên cho rằng ngươi là một trong Nhị Thánh, mặc dù bị phong ở trong gương, cũng có thể có thành tựu.

Hơn nữa hắn thiếu một quân sư, ngươi rất thích hợp!

A…..".

Bí mật lớn như vậy trong tay, hai nước Càn Lê đích xác sẽ cung cấp trợ giúp quân sự cho Khương Tề.

Phong kín đến gương cũng phải mang theo bên người.

Khương lão ca, ngươi đối với ta thật đúng là bệnh kiều yêu a!

Doanh Vô Kỵ cười lắc đầu, "Bất quá kế hoạch của ông hình như không quá thuận lợi! Tôi có một đề nghị, giết Doanh Vô Khuyết, ta trở về làm thái tử cho ông.

Doanh Việt nhìn hắn thật sâu: "Một lần bất trung, trăm lần không cần! Ngươi có thể vét sạch Lê quốc, cũng sẽ vét sạch Càn quốc.

"Không, không, đó không phải là lý do chính."

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo "Ông kiêng kỵ tôi như vậy, đã không phải là vấn đề trung bất trung, hay là nói một chút mẫu tộc của tôi đi!"

Đây mới là mấu chốt của vấn đề.

Hắn không tin Doanh Việt nhìn không ra mình là một người theo chủ nghĩa ích kỷ.

Chỉ cần ông ta có thể hạ quyết tâm đem mình cùng Lợi ích Càn Quốc trói chết, căn bản sẽ không xuất hiện cái gì thiêu thân.

Cho nên xét đến cùng.

Tất nhiên là nguyên nhân của mẫu tộc.

Doanh Việt vẻ mặt nghiêm túc, lại không đầu cua tai nheo gì hỏi ra một vấn đề không liên quan: "Ngươi có biết Tuyệt Địa Thiên Thông không?

Doanh Vô Kỵ có chút không hiểu "Biết, thế thì làm sao?"

Chuyên Húc Đế tuyệt địa thiên thông.

Từ mảnh tuyệt địa đó phân trị, không ảnh hưởng đến nhau

Nhưng chuyện này có liên quan gì đến Tuyệt Địa Thiên Thông?

Đây không phải chỉ là một truyền thuyết sao?

Doanh Việt nhìn hắn thật sâu: "Vậy ngươi cảm thấy, Chuyên Húc Đế Tuyệt là ai?

Doanh Vô Kỵ "Phù…..".

Vấn đề này, liền đặc biệt có chút phiền toái.

Lúc trước hắn đã nghe Doanh Việt nói qua, mẫu tộc của mình cực kỳ thần bí cùng cường đại, cho dù là Yêu tộc cũng chỉ xứng cho bọn họ liếm chân.

Chẳng lẽ…..".

Con mẹ nó

Sự tình lớn rồi!

Doanh Việt nheo nheo mắt "Ngươi cũng không cần kinh hoàng như thế, dòng chính mẫu tộc ngươi, có chút khác với việc truyền thuyết bị phong ấn, Nhân tộc cũng không có căm thù bọn họ như vậy.

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi "Dài dòng!"

Doanh Việt gõ bàn đá nói: "Thời kỳ Man Hoang, thiên hạ chỉ có Yêu tộc, bắt giết lẫn nhau, khôn sống mống chết, vô cùng đơn giản thuần túy.

Sau đó trong Viên tộc xuất hiện một chi nhánh, học được đao canh hỏa chủng, phân công trong tộc đến cực hạn. Tuy rằng thực lực cá thể không mạnh, nhưng dần dần lớn mạnh, tạo thành uy hiếp cực lớn đối với các quần tộc khác, đây chính là Nhân tộc thuở sơ khai.

Vì thế không ít tộc quần khác bắt đầu muốn học tập Nhân tộc, cho dù là chủ tu linh trí hay là quan hệ tộc quần, chỉnh thể thực lực cường đại không ít, nhưng nội bộ quần tộc lại không thể quy củ triệt để giống như Nhân tộc.

Cho nên bọn họ bắt đầu kiêng kỵ Nhân tộc, liên hợp lại phát động một lần chiến tranh mang tính hủy diệt đối với Nhân tộc.

Về sau Nhân tộc vì tự cứu, bắt đầu lần đầu tiên phân phối tộc vận, liền giống như quy tắc huyết mạch, nhưng so với quy tắc huyết mạch còn ngang ngược hơn , trực tiếp tạo nên một nhóm siêu cấp cường giả.

Trải qua trăm năm chiến tranh, những siêu cường giả này triệt để đánh lui Yêu tộc, thậm chí nô dịch Yêu tộc, để Nhân tộc trở thành bá chủ hoàn toàn.

Chỉ là những siêu cấp cường giả này sớm đã tự nhận đột phá phạm trù Nhân tộc, trăm năm qua được tôn sùng làm Thần Minh khiến bọn hắn không muốn cùng Nhân tộc nhập làm một. Cho nên bọn họ tự xưng là Thiên Nhân tộc, không chỉ nô dịch Yêu tộc, thậm chí còn nô dịch cả Nhân tộc.

Bọn họ không muốn tộc vận đã đạt được xuất ngoại, cho nên nghiêm cấm cùng Nhân tộc thông hôn, đời đời hưởng thụ đãi ngộ vạn tộc cộng chủ. Chỉ là về sau chê Yêu tộc động tay động chân, liền ở tại khu vực Nhân tộc, an tâm để Nhân tộc hầu hạ.

Chương 715: Không khác gì Hỏa Ngục Chương 715: Không khác gì Hỏa Ngục

Người dịch: PrimeK Tohabong

Từ đó về sau, khu vực của Nhân tộc rất an toàn, nhưng không khác gì Hỏa Ngục, người bình thường đều là nô bộc.

Ngàn năm sau, Thiên Nhân tộc xảy ra nội loạn. Dòng chính Mẫu tộc của mẹ ngươi liên hợp nhân tộc bình thường, dùng bí pháp trả lại một nửa tộc vận, để cường giả trong nhân tộc xuất hiện lớp lớp.

Thiên Nhân tộc mắt thấy Nhân tộc sắp mất khống chế, chỉ có thể đồng ý một lần nữa dung hợp, nhưng vẫn chỉ là tiếp nhận một bộ phận thông hôn, còn muốn Nhân tộc tiếp tục cung phụng bọn họ, thuận tiện cổ động thế lực nội bộ Nhân tộc đấu đá lẫn nhau, muốn làm suy yếu thực lực Nhân tộc.

Mấy trăm năm qua chiến tranh không ngừng, cuối cùng Viêm Hoàng nhị đế đánh bại Cửu Lê tộc, thống nhất lãnh thổ quốc gia Nhân tộc.

Bọn họ cũng bắt đầu chuẩn bị bắt tay vào thanh toán những Thiên Nhân tộc này, đương nhiên cũng không phải hoàn toàn thanh toán.

Ngàn năm qua lẫn nhau không thông hôn, tương đương một bộ phận Thiên Nhân tộc đều đã mất đi năng lực cùng Nhân tộc bình thường sinh hạ con nối dõi.

Đến thời kỳ Chuyên Húc đế, trải qua một hồi chiến tranh, Thiên Nhân tộc đại bại, phàm là có thể sinh hạ con nối dõi, phải hoàn toàn dung hợp với Nhân tộc. Một bộ phận khác không thể sinh con nối dõi, liền bị Chuyên Húc đế lấy đại thần thông phong ấn vào một không gian khác.

Cái thần thông này cũng đem Nhân tộc cùng Yêu tộc cương vực cơ hồ hoàn toàn ngăn cách, đây chính là chân tướng tuyệt địa thiên thông!"

Phù…..".

Doanh Vô Kỵ có chút tê dại: "Vậy mẫu tộc ta đâu?

Vẻ mặt Doanh Việt lạnh lùng: "Mẫu tộc ngươi khó có thể sinh con nối dõi với Nhân tộc, trở thành tai họa ngầm của

Nhân tộc, nhưng Chuyên Húc đế niệm bọn họ có công với Nhân tộc, liền khiến bọn họ mang theo một bộ phận tài nguyên rời khỏi lãnh thổ Nhân tộc, tự mình tìm một chỗ sinh hoạt."

Rời khỏi đại quần tộc hỗ trợ, bọn họ một mạch này dần dần suy sụp, chỉ có thể không ngừng tìm kiếm dung nhập Nhân tộc chi pháp.

Cuối cùng tìm cơ hội mai danh ẩn tích, cử tộc dời đến lãnh thổ quốc gia Nhân tộc, cũng chính là Càn quốc chúng ta.

Thế hệ mẫu thân ngươi, là nhóm người đầu tiên thành công sinh con nối dõi.

Doanh Vô Kỵ thần sắc có chút lạnh lẽo "Cho nên bọn họ nâng đỡ ông thượng vị thành công, ông quay đầu lại muốn giết họ ?"

Đối với quyết sách của Chuyên Húc Đế, Doanh Vô Kỵ cũng không dị nghị.

Bởi vì quần tộc không tương dung lẫn nhau, còn có thiên phú vượt xa người thường, lưu lại tuyệt đối là mối họa.

Phong ấn lại có chút quá tàn nhẫn.

Cho tài nguyên trục xuất ra ngoài lãnh thổ Nhân tộc đã là rất tốt rồi.

Nhưng Lão Lưu manh này qua cầu rút ván cũng thật là độc ác !

Ông ta chính là lo lắng mẫu tộc của mình quá mức cường đại, uy hiếp đến thống trị của ông ta nên nổi lên tâm tư loại trừ.

Mẫu tộc của mình, rõ ràng so với Lý gia còn khủng bố hơn, đích xác rất dễ dàng hình thành siêu cấp quý tộc.

Tâm tình bình tĩnh của Doanh Việt rốt cục có gợn sóng, vẻ mặt hắn có chút dữ tợn: “Cô há lại là loại người bạc tình ít nghĩa này? mẫu tộc ngươi lưu đày đã lâu, ai biết bọn họ trở về là dung nhập Nhân tộc, hay là muốn liên hợp Chu thiên tử thả Thiên Nhân tộc trở về?”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Hắn giống như hiểu được, hóa ra trời của Chu thiên tử, là trời của Thiên Nhân tộc!

Khó trách Viêm Hoàng nhị đế sau đó tự nhiên sinh ra quy tắc huyết mạch, lại bị bọn họ đổi thành Bia Mục Dã như vậy.

Cùng lúc đó sửa chữa thủ công tộc vận, quả thực không khác gì nhau, thật sự là đi ngược lại quy luật .

Phục hưng?

Tuyệt kỹ!

Nhưng mà…..”.

Chuyện này có liên quan gì đến việc ông đuổi giết mẫu tộc?

Mẫu tộc ta cho dù thật muốn liên hợp với Chu thiên tử đã kết hôn với một người Càn Quốc như ông ?

Huống chi lúc thành hôn, ông còn là một công tử vừa mới được thả về nước?

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi: “Ông đánh rắm, tự ông ngửi sao?

Doanh Việt “????

Mắt thấy sát khí trong mắt ông ta càng ngày càng nồng đậm.

Doanh Vô Kỵ lại tuyệt không buồn, chỉ lẳng lặng nhìn hắn như vậy, tấm gương trong đầu mình còn chưa bổ sung đầy đủ,

còn chưa tới lúc ông ta giết mình.

Hắn tiếp tục hỏi: "Cho nên nói mẫu tộc ta hiện tại ở đâu? Mẹ ta lại bị ông nhốt ở đâu?

Trong mắt Doanh Việt hiện lên một tia sát khí: "Mẹ ngươi ở vương cung sống rất tốt, mẫu tộc ngươi ẩn cư ở phụ cận yêu mạch.

Doanh Vô Kỵ cũng sắp bị tức cười "Là sống tốt, hay là nhốt tốt, là ẩn cư ở yêu mạch phụ cận, hay là nhốt ở yêu mạch phụ cận?"

"Có gì khác nhau sao?"

"Không khác nhau sao? Lão Lưu manh, mặt mũi ông có khác nhau không!

Doanh Vô Kỵ gắt gao nhìn chằm chằm vào ông ta : "Lần này sau khi ông giết tôi, có phải cũng diệt hết mẫu tộc của tôi ?

Ông hẳn là sẽ ép buộc bọn họ thông hôn, hóa thành máy móc sinh sản, sau khi sinh xong cốt nhục chia lìa, đem bọn họ lưu lại tộc vận cuối cùng tất cả đều cướp đoạt xong, cuối cùng lại đem bọn họ diệt, đúng không?"

Doanh Việt lẳng lặng nhìn đẻ hắn "Nếu ngươi có thể tàn nhẫn một chút, có lẽ cũng có thể trở thành một quân vương tốt!"

Doanh Vô Kỵ buồn nôn, "Quân ngươi cái con mẹ nhà ông , sao lại không biết xấu hổ như vậy?

Sau khi biết sự thật đằng sau hậu trường.

Rất nhiều chuyện trước kia không hiểu, hiện tại trong nháy mắt hiểu được.

Bảo sao thái độ của ông đối với tôi chuyển biến đột ngột, hóa ra là Bạch Chỉ thức tỉnh, yêu mạch có thể mở ra.

Chương 716: Chương 716: Mẫu tộc gặp nguy hiểm Chương 716: Mẫu tộc gặp nguy hiểm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Khi đó mẫu tộc hẳn là coi như an toàn, nhưng sau khi Lệnh di dân, bị ông ta nhìn ra mình phản nghịch, mẫu tộc mình liền gặp nguy hiểm.

Sau đó chính là liên hệ Khương Nhạc Thanh để dùng ly miêu tráo thái tử.

Doanh Vô Kỵ xem như hiểu rõ, mình cùng với mẫu tộc, ở trong mắt Lão Lưu manh này chỉ là chất dinh dưỡng, Doanh Vô Khuyết tồn tại cố nhiên là tâm nhãn của Lý gia. Nhưng hắn có thể nhanh như vậy thượng vị, trở thành Thái tử dự bị, chắc hẳn cũng là Lão Lưu manh ngầm đồng ý.

Thậm chí cả hai mẹ con ẩn cư.

Đều có thể là do ông ta bày mưu đặt kế sắp xếp.

Tuyệt vời!

Nếu như mình nghe lời, thành thật khai phá yêu mạch nằm vùng Lê quốc cho ông ta, có lẽ còn có thể sống sót.

Chỉ tiếc.

Quá nhiều phản xạ.

Doanh Việt vẫy tay về hướng xa, gương cũng đã đến trong tay.

Doanh Vô Kỵ chú ý một chút, gương vỡ trong đầu mình, đã gần khép lại hết

Mới vừa nghe chuyện xưa.

Vẫn có cảm xúc.

Hắn cười nhạo một tiếng: “Chuẩn bị động thủ? Không phải còn thiếu chút nữa sao?”Doanh Việt than nhẹ một hơi: “Đoạn đường cuối cùng này, vi phụ tiễn ngươi!

“Ông đi mà tiễn mẹ ruột của ông âys”

Doanh Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, trực tiếp vung kiếm chém ra một khe nứt.

Khe nứt này, không thoát ra khỏi được Càn Vương Chung, cũng đủ nhảy đến trước mặt Doanh Vô Khuyết.

Doanh Việt sắc mặt khẽ biến, trực tiếp tiến lên ngăn cản.

Nhưng ngay lúc này.

Một thân ảnh trống rỗng xuất hiện, ngăn ở giữa Doanh Việt và Doanh Vô Kỵ.

Tuy rằng không biết tình huống gì, nhưng Triệu Kỵ vẫn mạnh mẽ ngăn cản thế công của Doanh Việt.

Lão Triệu?

Doanh Việt kinh ngạc một trận.

Ông ta làm sao cũng không nghĩ tới.

Thân ngoại hóa thân Triệu Kỵ không bảo vệ tính mạng Triệu Ninh, ngược lại đặt ở trên người Doanh Vô

Ông xuất thủ với Vô Kỵ?

Triệu Kỵ rùng mình, không ngờ lão tiểu nhị của mình lại động thủ với con ruột.

Đó không phải là câu hỏi quan trọng.

Vấn đề mấu chốt là, Doanh Vô Kỵ hiện tại tính toán làm cái gì.

Vừa mới sinh ra ý niệm này.

Bên tai liền truyền đến âm thanh Doanh Vô Kỵ: "Phụ vương ngăn cản Lão Lưu manh này lại, con đi làm thịt tên Tiểu Lưu manh!"

Triệu Kỵ chưa từng nghe qua âm thanh tràn ngập tức giận của Doanh Vô Kỵ như thế.

Giết Doanh Vô Khuyết?

Trước mặt Doanh Việt?

Đây là hoàn toàn trở mặt thành thù với Càn quốc?

Doanh Việt đến tột cùng đã làm chuyện táng tận lương tâm gì?

Chuyện nội bộ gia đình này.

Ta thích hợp nhúng tay sao?

Được!

Triệu Kỵ đáp một tiếng, đương nhiên thích hợp.

Tay phải giương lên, mặt đất trống rỗng rút lên một mặt tường đá, hoàn toàn ngăn trở đường đi của Doanh Việt.

Mà đầu kia.

Doanh Vô Kỵ đã bước vào khe nứt, một bước liền đi tới trước mặt Doanh Vô Khuyết.

Doanh Vô Khuyết cũng không biết vì sao hai người đang trò chuyện lại bỗng nhiên xuất hiện một Triệu Kỵ.

Càng không rõ Doanh Vô Kỵ vì sao bỗng nhiên chạy về phía mình.

Sắc mặt hắn vô cùng hoảng sợ.

Ngươi đừng tới đây!

~~~~~~
~~~~~~

Biến cố bất thình lình xảy ra, làm cho hai người một già một trẻ nhất thời hoảng hốt

Mặc cho ai cũng có thể nhìn ra, Doanh Vô Khuyết hiện tại đã mất đi chiến lực, thậm chí đã mất đi ý chí chiến đấu.

Đừng nói đứng lên tiếp tục đánh với Doanh Vô Kỵ.

Có thể có khí lực phản kháng đã là không tệ rồi.

Mà Doanh Việt thì bị Triệu Kỵ kéo, tuy rằng từ lý lịch cá nhân mà xem, Doanh Việt thoạt nhìn thực lực mạnh hơn, nhưng hai người từng xưng huynh gọi đệ biết rõ, ai cũng rõ ràng thực lực đối phương đến tột cùng như thế nào.

Muốn trong khoảng thời gian ngắn thoát khỏi sự ngăn chặn của Triệu Kỵ, căn bản là chuyện không thể nào.

Doanh Việt thấy Triệu Kỵ đã dùng Nhân Thiên Tựu Địa phong tỏa tất cả đường đi của hắn, vẻ mặt không khỏi trầm xuống "Lão Triệu, ông thật muốn như thế? Vô Khuyết là thái tử tương lai của Càn Quốc"

Thái tử?

Triệu Kỵ cười lắc đầu: "Không nói hắn có phải Thái tử hay không, mặc dù ông thật sự đã lập hắn làm Thái tử, liền có thể bởi vì hắn phá hỏng quy củ?Trận đấu này là Vô Kỵ thắng, chẳng lẽ ông thật đem Đại hội Kiếm Tiên trở thành bàn ăn nhà mình, muốn đem thịt chia cho ai liền chia cho ai?"

Ông ta không biết tại sao lại là kết quả hiện tại.

Nhưng người sáng suốt vừa nhìn liền biết Doanh Vô Kỵ chiếm thượng phong tuyệt đối.

Một người đứng.

Một người ngồi

Một người chịu áp lực của cha ruột cũng muốn giết người.

Một người chỉ có thể run lẩy bẩy trốn ở dưới háng cha ruột.

Thế nào?

Doanh Việt ông ngay cả Hàm Quang kiếm cũng có thể tùy ý phân phối?

Doanh Việt cười lạnh một tiếng: "Ông thật sự cho rằng con rể kia của ngươi là thiện lương? Ông che chở hắn như vậy, liền cho rằng Lê quốc có thể được lợi?

Triệu Kỵ vẫn tươi cười ấm áp "Che chở hắn, Lê quốc có thể được lợi hay không ta không biết. Nhưng ta biết, nếu để kệ, Hàm Quang kiếm sẽ bị ông mang từ Lê quốc tới Càn quốc.

Ông ta thật sự có chút muốn mắng chửi người.

Đường đường là vua của một nước, cường giả Ngộ Thần Cảnh.

Tự nhiên còn vất hết mặt mũi ra tay với tiểu bối.

Nhất là lúc trước Doanh Vô Kỵ vì cứu Triệu Ninh Cường phá hư quy củ, vọt vào Hàm Quang Đại trận thay Triệu Ninh đỡ một kích cuối cùng nhận thua.

Mặc dù khiến ôn ga làm quân phụ có chút mất mặt mũi.

Nhưng làm nhạc phụ, mặt ông ta đều sắp cười lệch rồi.

Hơn nữa hiện tại Doanh Vô Kỵ sắp thắng, mất mặt mũi vừa rồi lập tức có thể lấy về.

Con rể rể chính là một đứa con.

Lão Lưu manh ông bán con trai cho ra cũng xứng châm ngòi ly gián?

Doanh Việt vẻ mặt càng ngày càng trầm, liền trực tiếp thúc giục chân khí, một thanh trường kiếm từ trong thân thể dung ra "Đã như vậy! vậy hai huynh đệ ta và ông liền luận bàn, nhìn xem mấy chục năm qua, ai dậm chân tại chỗ!"

Thanh kiếm này.

Là thanh Lộc Lư kiếm thật sự.

Chương 717: Dùng thực lực nói chuyện Chương 717: Dùng thực lực nói chuyện

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thần binh lợi khí Địa cấp đỉnh phong, chỉ còn cách một bước là sinh ra kiếm linh.

Nhất là sau khi Càn quốc liên tiếp đánh bại Nhung Địch Viêm tam quốc, kiếm linh đã mơ hồ có dấu hiệu nảy mầm, uy lực càng lúc càng sắc bén vô cùng.

Triệu Kỵ cũng rút ra Long Tuyền Kiếm đại biểu quyền uy Triệu thị, cười nhạt tự nhiên "Đã như vậy, vậy thì dùng thực lực nói chuyện đi!"

Đã từng là huynh đệ cùng chung hoạn nạn, lại đều là một quốc gia quân chủ Cường giả Ngộ Thần Cảnh.

Cứ như vậy giao chiến

……

Đầu kia.

Doanh Vô Khuyết nhìn thấy Doanh Vô Kỵ tới trong nháy mắt, liền bắt đầu điên cuồng chạy trốn.

Dược hiệu của hắn còn chưa tan, chân khí vẫn đang điên cuồng thiêu đốt, hắn từng cho rằng mình thực lực vô địch trong Binh Nhân cảnh trở xuống.

Nhưng kinh nghiệm vừa rồi đã nói cho hắn biết, thứ hắn lấy làm kiêu ngạo ở trước mặt Doanh Vô Kỵ chính là cái rắm.

Nếu là không vận dụng chân khí cùng pháp thuật, hắn còn có thể cùng Doanh Vô Kỵ phân cao thấp.

Thật muốn phát huy ra toàn bộ thực lực, hắn nửa điểm phần thắng cũng không có.

Nhất là Doanh Vô Kỵ rõ ràng muốn giết hắn, từ đầu tới cuối đều là như thế.

Vì thế Thất bộ tinh

Nhanh như chớp.

Cái này Thất Tinh Bộ là pháp thuật hắn học từ Lâm Thanh. Hắn cảm thấy Chuyên Húc đế thân thể vô địch, học cái này chính là phọt phẹt.

Cho nên cho tới bây giờ, cũng chỉ là trình độ tiểu thành, dùng cũng không thuần thục.

Bất quá có chân khí cường độ gấp bảy lần thôi động.

Mặc dù chỉ là Tiểu Thành, cũng có tốc độ có thể so với Đại Thành, chẳng những để Doanh Vô Kỵ trong khoảng thời gian ngắn không cách nào đuổi kịp, thậm chí còn tránh thoát vài đạo lôi pháp.

Chạy!

Chỉ cần chạy đủ nhanh, kéo tới phụ vương gấp rút tiếp viện, hết thảy đều được cứu.

Nhưng chạy càng nhanh.

Càn vương giáp trên người hắn lại càng yếu.

Doanh Vô Kỵ một bên chân đạp thất tinh, một bên cẩn thận quan sát tình huống trên người hắn.

Mặc dù Doanh Vô Khuyết chân khí thiêu đốt sau đó đích xác trở nên mạnh hơn không ít, nhưng cũng không đến mức để cho Thất Tinh Bộ của hắn nhanh hơn chính mình.

Chạy trốn sẽ làm tăng thêm nỗi sợ hãi của một người, người sợ hãi sẽ không có ý chí chiến đấu.

Giống như trốn khỏi mật thất bị quỷ truy đuổi vậy.

Nếu như không bị đuổi kịp, hắn sẽ càng chạy càng sợ hãi.

Nhưng nếu ngươi đuổi kịp, hắn có thể chó cùng rứt giậu cắn trả lại ngươi

Doanh Vô Kỵ muốn chính là, đem ý chí chiến đấu của hắn tiêu hao đến ngay cả dũng khí cắn trả này

Ngay bây giờ.

Đến lúc rồi.

Hai tay hắn nhanh chóng kết ấn, cuối cùng lăng không một nắm, liền có năm đạo lôi pháp từ trên trời giáng xuống, vững vàng mà phong bế tất cả đường đi của Doanh Vô Khuyết.

Năm tiếng sấm nổ vang.

Lần này Doanh Vô Khuyết không có mạo hiểm tránh thoát như vừa rồi.

Lôi pháp nhập thể khiến hắn đau nhức kịch liệt, hắn vốn không khống chế thuần thục Thất Tinh Bộ nên khi bị Lôi pháp giáng xuống liền đâm xuống đất, giống như cày, rạch ra một khe vừa sâu vừa dài trên mặt đất.

Còn kèm theo cả mùi thịt nướng cháy khét.

Ngược lại.

Thể lực của hắn rất yếu, yếu đến không chịu nổi Ngũ Lôi.

Nhưng thể lực của hắn lại rất mạnh, mạnh đến mức có thể trực tiếp dùng để cày ruộng.

Mà đúng lúc này, Càn Vương Giáp trên người hắn cũng yếu tới cực điểm.

Doanh Vô Kỵ giơ trường kiếm vọt tới, cước bộ không có nửa phần dừng lại.

Từ đầu đến cuối.

Mục tiêu của hắn vẫn luôn là giết Doanh Vô Khuyết.

Không bao giờ thay đổi nửa phần.

Cú đánh này.

Phải giết!

Trong ánh mắt hoảng sợ của Doanh Vô Khuyết, hắn vung kiếm chém xuống.

Nhưng khi không có gì bất ngờ xảy ra, vẫn là ngoài ý muốn.

Uỳnh!

Uy áp cường hãn cùng chân khí dao động, đột nhiên nổ tung trong Càn Vương Chung.

Doanh Vô Kỵ cũng cảm giác mình cùng quả pháo lớn bị nhốt chung trong chậu sắt bị nổ tung.

Hai cường giả Ngộ Thần Cảnh toàn lực ra tay, nếu phóng ra bên ngoài, Doanh Vô Kỵ có lẽ còn có thể ngăn cản dư âm một chút, nhưng dư uy hai người giao thủ đều bị Càn Vương Chung khóa lại.

Hắn chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức.

Trước kia tự nhận là cường hãn như núi, hiện tại cũng có loại cảm giác đất lở núi lở.

Chỉ là dư âm, đã đem xương cốt trên người hắn nổ gãy không chỉ một khối.

Phốc một tiếng, máu tươi phun ra.

Xương tay nứt ra mấy cây, rốt cuộc nắm không chặt chuôi kiếm, trường kiếm rời tay mà ra, ngay cả chân khí kinh mạch, cũng mơ hồ có xu thế tan rã.

Bất quá Doanh Vô Khuyết trên mặt đất còn thảm hại hơn.

Quỳ trên mặt đất nôn từng ngụm máu, gần như muốn ngất đi.

Cả người xương cốt nứt ra một nửa, quỳ xuống đất tư thế liền giống như bùn nhão giãy dụa.

Đúng lúc đó.

Xa xa truyền đến một âm thanh.

Chỉ cần ngươi còn sống từ Càn Vương Chung đi ra ngoài, cô liền phong ngươi làm Thái tử.

Nghe thấy thế.

Doanh Vô Khuyết nhất thời ánh mắt sáng lên.

Vừa rồi hắn sợ hãi, phần lớn đến từ câu nói kia của Doanh Vô Kỵ rằng khi ông ta nhìn thấy linh thai cùng đế thân của ta, đến tột cùng sẽ phong ai làm Thái tử?

Bởi vì hắn không rõ ràng lắm, Doanh Việt cùng Doanh Vô Kỵ căn bản mâu thuẫn là cái gì.

Nhưng hiện tại hắn đã kịp phản ứng, mâu thuẫn của bọn họ đã lớn đến mức mặc kệ Doanh Vô Kỵ ưu tú cỡ nào, cũng không đủ để thay đổi sát tâm Doanh Việt.

Đánh không lại.

Còn không chịu nổi sao?

Huống chi còn có Khương Nhạc Thanh.

Chỉ cần chịu đựng, đi ra ngoài là có thể làm thái tử.

Hắn mạnh mẽ điều động chân khí quanh thân.

Phù văn thanh đồng sáng bóng vốn đã ảm đạm, lại chậm rãi sáng lên.

Chương 718: Lão Lưu manh đã thành công Chương 718: Lão Lưu manh đã thành công

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Ngươi nghe thấy không? Phụ vương nói chỉ cần ta còn sống đi ra ngoài liền phong ta làm Thái tử.

Một lời này.

Thiếu chút nữa làm cho ánh đồng thau tán loạn.

Doanh Vô Khuyết ngẩng khuôn mặt đẫm máu lên "Thối lắm! Phụ vương nói là ta!"

Doanh Vô Kỵ cắt một tiếng "Ông ta vừa rồi cũng không nói đứa con nào cả, sao ngươi lại tin tưởng như vậy?"

Doanh Vô Khuyết nhổ một ngụm huyết đàm.

Không nói gì.

Đồng thau sáng bóng đã dần dần khôi phục.

Không còn sáng rực giống như lúc ban đầu nhưng cũng tuyệt đối không phải có thể dễ dàng phá vỡ.

Doanh Vô Kỵ quay đầu nhìn thoáng qua, Lão Lưu manh cùng cha vợ chiến đấu đã tiến vào giai đoạn gay cấn, thường thường tạo nên dư âm chiến đấu nhìn thấy mà giật mình, nhưng đã không giống đợt thứ nhất khiến quần chúng buôn dưa lê trọng thương.

Đợt sóng kia.

Hoàn toàn cố ý.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Từ kết quả mà xem, Lão Lưu manh đã thành công.

Trạng thái của mình tổn hại lớn, tuy rằng Doanh Vô Khuyết tổn hại lợi hại hơn, nhưng Vương Bát Xác đã một lần nữa chống đỡ lên.

Mà tấm gương cổ quái kia, đang tránh xa một bên, tùy thời mà động.

Doanh Vô Khuyết ngửa mặt lên trời cuồng tiếu "Doanh Vô Kỵ! Ngươi không nghĩ tới đi, phụ tử chúng ta một chút cũng không nghe ngươi châm ngòi!

Chậc!

Doanh Vô Kỵ lắc đầu nói: "Thuật khiêu khích tâm tình của ngươi vẫn phế như vậy, nếu không ngươi theo ta học một chút, kỹ năng bắn pháo của ông mày gấp vạn tên Thiết Ngưu chỉ biết đi theo liếm đít con mẹ ngốc của ngươi!"

Doanh Vô Khuyết: "…..".

Hắn còn chưa từng nghe qua lời mắng chửi người hạ lưu ác độc như thế.

Đám chân đất trong núi mắng chửi người cũng không khó nghe như vậy!

Trong lúc nhất thời sắc mặt hắn xanh mét, nhưng vẫn cuồng tiếu như cũ: "Ngươi cứ mạnh miệng đi, ta cũng không tin phụ vương hạ quyết tâm muốn giết ngươi, ngươi có thể một chút tâm tình dao động cũng không có."

Doanh Vô Kỵ ha hả cười "Có hay không, ngươi hỏi con đít cong Khương gia kia không phải sẽ biết sao?"

Nhìn bộ dạng này của hắn.

Doanh Vô Khuyết trong lòng không khỏi sinh ra một tia hồ nghi, quay đầu hỏi "Khương Nhạc Thanh! Rốt cuộc có hay không?"

Giọng Khương Nhạc Thanh từ xa truyền đến "Không có…"

Doanh Vô Khuyết nóng nảy "Như thế rồi còn không có!"

Hắn vừa rồi cùng Càn Vương nói chuyện phiếm thời điểm tăng một trận, nhưng phía sau liền không còn tăng nữa!"

Cái gì!

Doanh Vô Khuyết sắc mặt kinh hãi.

Thời điểm vừa rồi, Khương Nhạc Thanh còn nói cảm xúc Doanh Vô Kỵ một mực hướng lên trên, lập tức có thể đạt tới tiêu chuẩn gương vỡ lại lành.

Nhưng chưa từng nghĩ bỗng nhiên liền đứt đoạn.

Hắn vội vàng hỏi: "Còn kém bao nhiêu?

Khương Nhạc Thanh bất đắc dĩ nói: "Chỉ kém nửa thành, nhưng nửa thành này khi nào có thể thành, ta cũng không biết!"

Doanh Vô Khuyết: "…..".

Doanh Vô Kỵ nhìn Vương Bát Xác ảm đạm vài phần trên người hắn, không khỏi cười nhạo một tiếng "Nói cách khác, trước khi cha ta đột phá tuyến phòng thủ cảm xúc thủ của cha vợ ta, chỉ có một mình ngươi đối mặt với ta, ngươi cho rằng chỉ bằng Vương Bát Xác phế đi một nửa này, cũng có thể ngăn trở ta?"

Nói rồi.

Một đạo lôi pháp bổ xuống.

Sau đó lại cưỡi lên người Doanh Vô Khuyết, trong ánh mắt hoảng sợ của hắn, từng quyền từng quyền nện xuống.

Vương Bát Xác yếu đi, nhưng vẫn có.

Hàn Quyện Kiếm của mình không có Hàn Quyện, sẽ thiếu năng lực cắt vạn vật, nhuệ khí công kích cố nhiên có thể thương tổn đến người, nhưng dưới sự bảo vệ của vương bát xác, nhiều nhất chỉ có thể tạo thành vết thương da thịt, không có khả năng thương tổn đến chỗ yếu hại.

Cho nên ý nghĩ của Doanh Vô Kỵ rất đơn giản, rất thô bạo.

Chính là dựa vào nắm đấm này, đấm chết con hàng này cho dù có Vương Bát Xác.

"Khoảng khắc hoa nở"tu bổ xương tay.

Nắm tay mang theo Lôi Quang từng quyền hạ xuống.

Đôi mắt không ngừng chớp động ánh mắt quỷ dị không ngừng quấy nhiễu tâm chí Doanh Vô Khuyết.

Mỗi một quyền nện xuống, đều sẽ phun ra máu tươi.

Hiện tại Doanh Vô Khuyết thoạt nhìn thê thảm vô cùng.

Thân thể giống như thịt bò dưới chày gỗ của người bán thịt viên.

Ý thức giống như diều giấy lung lay sắp đổ trong cuồng phong.

Nó có thể sụp đổ hoàn toàn bất cứ lúc nào.

Nhưng khiến Doanh Vô Kỵ có chút phiền não chính là, con chó này đối với "Thái tử" chấp niệm thật sự quá sâu, tự nhiên ngăn cản được Thiên Hồ Chi Nhãn mang đến ác mộng tàn phá, ở trong ác mộng vô tận, tâm chí không có sụp đổ.

Xem ra thật sự chỉ có thể đấm hắn chết!

Hiện tại Vương Bát Xác không mạnh.

Đấm đến chết!

Chỉ là cần thời gian!

Về phần cảm xúc, hắn chỉ đơn thuần ghê tởm sự vô sỉ của Doanh Việt mà thôi.

Hắn chưa từng coi Doanh Việt là cha, làm sao có cảm giác bi ai bị cha vứt bỏ?

Hắn hiện tại.

Chỉ là một cỗ máy nhồi bông tàn nhẫn.

Uỵch!

Uỵch!

Uỵch!

Từng đợt trầm đục, đều đều mà có lực.

Doanh Vô Kỵ không có bất kỳ lưu thủ nào, mỗi một kích đều rơi vào huyệt Thái Dương.

Càn Vương Giáp đối với đầu bảo hộ mạnh nhất, nhưng đầu cũng là yếu ớt nhất, đem nơi này chấn thành một đoàn hỗn độn, cho dù nhục thần không chết, cũng sẽ trở thành một kẻ ngốc chỉ biết hô aba aba, cứt đái đều tòe loe quần.

Cách đó không xa

Doanh Việt có thể rõ ràng nhìn thấy Doanh Vô Khuyết bị từng quyền đánh vào chỗ yếu hại, nhưng bởi vì ở gần trong gang tấc mà xa tựa chân trời.

Chỉ luận chiến lực, ông ta hẳn là đứng đầu các quốc quân vương, mặc dù Triệu Kỵ cũng hơi rơi vào thế hạ phong.

Bằng vào Càn Vương Chung, hắn thậm chí có thực lực trấn sát tất cả cường giả Ngộ Thần Cảnh.

Ngoại trừ Triệu Kỵ.

Chương 719: Cực hạn thống khổ Chương 719: Cực hạn thống khổ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bởi vì Càn Vương Chung do Nhân Thiên Tựu địa cùng tuyệt địa thiên thông mà đến, vừa vặn Triệu Kỵ là đại sư phương diện này, đấu pháp căn bản là đấu không lại, mặc dù có thể tạm thời vây Triệu Kỵ ở chỗ này, cũng tuyệt đối không có khả năng dựa vào Càn Vương Chung áp chế Triệu Kỵ.

Cho nên lúc này, ông ta chỉ có thể vừa thử đột phá tuyến phòng thủ cảm xúc tuyến của Triệu Kỵ, vừa trơ mắt nhìn Doanh Vô Khuyết bị đánh.

Nhìn quả đấm Doanh Vô Kỵ không chút lưu tình, cùng với máu loãng bắn tung tóe khắp nơi trên đầu Doanh Vô Khuyết.

Mắt Doanh Việt trợn đến sắp nứt ra

Nghiệt tử ngươi dám!

Ông là Lão Lưu manh, lấy đâu ra mặt mũi tự cho mình là cha?

Doanh Vô Kỵ cắt một tiếng "Ông không phải cảm thấy cái gì cũng ở trong tầm khống chế, có thể chi phối tính mạng của tất cả mọi người sao?

Doanh Việt khóe mắt muốn nứt ra "Ngươi!"

Uỵch!

Uỵch!

Uỵch!

Miệng không hề ảnh hưởng đến độ mạnh yếu và tốc độ ra quyền của Doanh Vô Kỵ.

Từng cú đấm rơi xuống.

Thân thể Doanh Vô Khuyết đều co quắp một chút.

Chỉ là xa xa liếc mắt một cái, là có thể cảm nhận được cực hạn thống khổ của hắn.

Trên đầu ánh phù văn đồng thau sáng tối đan xen.

Giống như tâm trí của hắn có thể bị phá hủy bởi nỗi sợ hãi bất cứ lúc nào.

Doanh Việt cực kỳ giận dữ, leng keng một tiếng chấn động Long Tuyền Kiếm của Triệu Kỵ.

Ngươi ngăn cản ta như vậy, có biết hậu quả là gì, Càn Quốc chúng ta chết một Thái tử, ngươi không sợ Càn Lê Bang sụp đổ sao?"

Cho dù thật sự phản bội thì sao?

Họ Cơ nhìn chằm chằm Triệu thị là thật, chẳng lẽ nhìn họ Doanh các ngươi liền thuận mắt?

Chỉ cần ngươi dám động võ, đó chính là kết cục Càn Lê cùng nhau hủy diệt!

Chính là một tên Doanh Vô Khuyết.

Chết rồi đổi lại là đệ tử tôn thất khác!

Ông thật sự cho rằng tôn thất họ Doanh không thể không có Doanh Vô Khuyết?

Còn cho rằng bang giao Càn Lê sụp đổ, Càn Lê rất không dễ dàng mới có cục diện thế này, hắn cũng xứng sao

Ta nói này, anh bạn già.

Nếu không như vậy!

Vừa vặn Vô Kỵ cũng là con của ông

Ông sau khi đi ra ngoài, liền trực tiếp thoái vị khiến hắn liền nhậm chức Càn vương.

Đến lúc đó Càn Vương cũng là phò mã Lê quốc, hai nước dung hợp chẳng phải là tốt sao? Dù sao Doanh Triệu vốn là một nhà.

Kiểu nói này.

Đúng là đánh rắm!

Cho dù thật sự dung hợp, tương lai quân vương họ Doanh hay là họ Triệu?

Đám lão gia hỏa họ Doanh kia, liều mạng diệt quốc cũng không có khả năng đồng ý lần này.

Phò mã trấn quốc!

Doanh Việt cười lạnh một tiếng: "Đem vị trí trọng yếu như thế nhường cho người ngoài, nhất là công tử nước khác, ngươi thật không sợ Lê quốc của ông cũng bị vét sạch à. Còn ông!Một chút cũng không biết. Ông thật sự cho rằng hắn là thiện nam tín nữ sao?

Nghe nói như thế, đồng tử Triệu Kỵ ngưng tụ.

Tài học của Doanh Vô Kỵ ông ta từ trước đến nay tán thành, thực lực nghiền ép Doanh Vô Khuyết lại quá mức nghe rợn cả người.

Trước kia ông ta đem Doanh Vô Kỵ trở thành người trong nhà, nhưng nếu hắn thật sự hoàn toàn thành thật, sẽ giấu mấy thứ này sao?

Móc sạch Lê quốc.

Chưa chắc không có khả năng!

Nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện, trong đầu ông liền lại toát ra một câu nói. "Ta cược bệ hạ Tuổi già u mê, đố kỵ hiền tài, sẽ bởi vì tâm tư, chôn vùi Nhân tộc Thiên triều thượng quốc!"

Đây là lời lão đạo Thanh Hư kia đã nói với ông ta.

Cô thật sự sẽ vì tâm tư hẹp hòi của quân vương mà chôn vùi cục diện tốt đẹp?

Trong lúc nhất thời, hai ý niệm điên cuồng đan xen.

Nhưng chỉ ngây người ngắn ngủi, hắn liền khôi phục thanh tỉnh.

Ông ta cười ha ha: "Doanh Việt! Ông thật sự cho rằng tôi giống ông, cũng là người lòng dạ hẹp hòi?

Hả?

Doanh Việt nhíu mày, ông ta đối với Triệu Kỵ quá hiểu rõ, người này năm đó tranh đoạt vị trí thái tử, chính là lợi dụng nghi kỵ của lão Lê Vương đối với quyền thần, lấy hình tượng Bạch Liên Hoa, đánh bại một công tử khác bị vô số thế gia thổi phồng.

Người này rõ ràng nhất là sự nguy hại của quyền thần.

Nhất là Lê Quốc sắp phân tam, đối với Triệu thị mà nói, giai đoạn đầu phát triển quan trọng nhất chính là của cải.

Những việc Doanh Vô Kỵ làm lần này, chẳng lẽ không khiến ông ta nghi kỵ một chút nào?

Doanh Việt cắn răng "Triệu Kỵ, ông lừa ta cũng được, đừng lừa cả mình nữa!

Ha ha ha!

Triệu Kỵ cười ha ha "Nhiều lời vô ích! Nhân phẩm Vô Kỵ ông không rõ, hùng tâm của ta ông lại càng không hiểu. Ông muốn thuyết phục ta, chỉ dựa vào dăm ba câu khẳng định là không được, còn không có sức thuyết phục ta bằng thanh Lộc Lư kiếm trong tay ông đâu b!

Dứt lời, trực tiếp kình kiếm đánh tới.

Doanh Việt biết chuyện này không thể thiện, liền chỉ có thể áp dụng phương pháp cực đoan nhất.

Lại một lần nữa, chân khí bão táp.

Uỳnh!

Dư âm chiến đấu lần này chỉ sau lần đầu tiên.

Nhưng cũng đủ lan tràn đến toàn bộ Bên trong Càn Vương Chung.

Phốc!

Doanh Vô Kỵ lại phun ra một ngụm máu, chân khí suýt nữa tán loạn.

Hắn hiểu được, Lão Lưu manh thuyết khách thất bại, chuẩn bị cách không trực tiếp phế bỏ chính mình.

Nhưng đáng tiếc!

Lão Lưu manh lo lắng Tiểu Lưu Manh trực tiếp bị chấn chết.

Cho nên vẫn là lưu thủ!

Lưu thủ…..".

Còn muốn giết ta?

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ không nhịn được giương lên, lực lôi đình trên nắm đấm càng sâu, một quyền này cũng nặng hơn vừa rồi nhiều.

Uỵch!

Uỵch!

Uỵch!

Tiếng trầm đục từng trận.

Biên độ thân thể Doanh Vô Khuyết co quắp giống như đều nhỏ đi.

Trên mặt bị đánh đến máu thịt mơ hồ, môi mấp máy, giống như đang cầu cứu.

Nhưng lại làm cho người ta không thể nghe rõ.

Doanh Việt nhìn thấy một màn như vậy, nhịn không được hai mắt sung huyết, hai mắt mở quá lớn, khóe mắt đều nứt ra.

Hắn biết.

Cứ tiếp tục như vậy, Doanh Vô Khuyết hẳn phải chết.

Tối đa là 15 phút nữa.

Chương 720: Không nhúc nhích Chương 720: Không nhúc nhích

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Khuyết cho dù không chết, cũng sẽ hoàn toàn mất đi thần trí, cho dù cứu trở về cũng chỉ là một kẻ ngốc không có Chuyên Húc đế thân.

Mà trước mắt.

Triệu Kỵ tuy rằng chiến lực không cường hãn bằng mình, nhưng một khắc đồng hồ muốn phá vòng vây, thật sự vô cùng khó khăn.

Cuối cùng.

Doanh Việt nhịn không được, truyền âm cho Khương Nhạc Thanh "Tiến độ thế nào?"

Khương Nhạc Thanh cắn răng nói: "Đã được 9,5 thành, nhưng vẫn bất động!

Không nhúc nhích?

Doanh Việt không khỏi cắn răng, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ có thể lòng dạ sắt đá như thế, tự nhiên một chút cảm xúc sau đó cũng không có.

Tìm cách kích thích cảm xúc của hắn là không thể nào.

Một là không kịp.

Hai là không nghĩ ra phương pháp thích hợp.

Nói cho hắn biết chuyện mẫu tộc, đã là thủ đoạn mạnh nhất của Doanh Việt.

Hắn cắn răng: "9,5 thành, ngươi có nắm chắc đoạt xá, có nắm chắc không bị người phát hiện manh mối?"

Khương Nhạc Thanh vô cùng phát sầu: "Nhưng hiện tại kính ảnh của hắn còn đang vẽ trên người ta, nếu là hiện tại đoạt xá, ta cũng bị vây ở trong thân thể của hắn không ra được!"

Khi Kính Ảnh mô phỏng thành hình hơn nữa có được tất cả cảm xúc của một người, có thể đem bản hồn cùng Kính Ảnh hoán đổi, đạt được mục đích đoạt xá, thậm chí có thể thông qua bản hồn bị vây ở trong gương, đạt được tất cả ký ức của bản hồn.

9,5 thành phần cảm xúc, đích xác miễn cưỡng có thể đoạt xá.

Hơn nữa nàng cũng nắm chắc tuyệt đại đa số thói quen hành vi ngụy trang Doanh Vô Kỵ.

Nhưng mà…

Hiện tại kính ảnh cùng tranh vẽ trên vải còn chưa thoát ly.

Cưỡng ép hoán đổi, sẽ khiến bản thân mình bị nhốt vào thân thể Doanh Vô Kỵ.

Muốn giãy thoát thân thể, cũng chỉ có cách giết Doanh Vô Kỵ giết, thần hồn của mình cũng sẽ bởi vì thế sẽ bị vẫn diệt gặp phải trọng thương.

Và một câu hỏi quan trọng hơn.

Thân thể Doanh Vô Kỵ không thể chết, nếu không thân phận này biến mất, tác dụng của người này cũng đã tiêu tán chín thành.

Bất kể là Càn Quốc, hay là Khương Tề đều không thể đồng ý.

Nói cách khác, nàng về sau cũng chỉ có thể lấy thân phận Doanh Vô Kỵ mà sống.

Tuy rằng nàng rất thích túi da của Doanh Vô Kỵ.

Nhưng cũng chỉ là muốn tiếp cận túi da như vậy, mà tuyệt đối không phải trở thành bản thân Doanh Vô Kỵ.

Nghĩ đến sau này mình sẽ trở thành một người đàn ông.

Hơn nữa còn không thể không vì che giấu thân phận, cùng nữ nhân của hắn thân mật.

Khương Nhạc Thanh cả người đều muốn tê dại.

Nhưng Doanh Việt truyền âm lại nổ vang trong đầu: "Chẳng qua là đổi thân phận mà thôi, họ Khương các ngươi mưu đồ thời gian dài như vậy, vương thất chết nhiều người như vậy, chỉ có thể sống tạm ở Minh Đô.

Hết thảy kế hoạch, đều rơi vào trên người của ngươi, ngươi có tư cách gì bởi vì cái này mà buông tha?

Ngươi suy nghĩ thật kỹ, sau khi không công mà lui, nên đối mặt với tộc nhân họ Khương các ngươi như thế nào?

Cái này…..".

Trong lòng Khương Nhạc Thanh vô cùng giãy dụa.

Khi còn nhỏ.

Ả đã tận mắt chứng kiến vương thất thiếu chút nữa bị tàn sát không còn.

Vô số người thân ở trước mặt ả bị cắt cổ, nàng hiện tại đều nhớ rõ cảm giác bị máu tươi ấm áp phun tung tóe trên mặt.

Biểu ca, chị họ.

Đại ca tiểu muội.

Còn có Tề Vương đại bá khi đó, cũng chính là cha đẻ của Khương Thái Uyên.

Sau khi đại bá chết, phụ thân của mình mới trở thành khôi lỗi quân vương mới.

Thậm chí chỉ còn lại một công chúa là mình.

Chờ sau khi phụ thân chết, dựa theo đạo lý mà nói, chỉ có thể từ tông thất họ Khương chọn một người kế nhiệm Tề vương.

Nhưng họ Khương tôn thất chỉ còn lại có một phần nhỏ bị nuôi nhốt, hơn nữa đều đã dọa vỡ mật, ai dám chủ động xin đi giết giặc lại đây chịu chết?

Đến lúc đó vị trí Tề vương họ Khương không người kế thừa, Điền thị lại soán quyền áp lực sẽ nhỏ hơn nhiều!

Ả cắn chặt răng.

Giang Sơn họ Khương, không thể mất đi trong tay mình.

Ta đoạt!

Nghe nói như thế, Doanh Việt rốt cục hơi thở phào nhẹ nhõm.

Chờ Khương Nhạc Thanh đoạt xá thành công, chẳng những Doanh Vô Khuyết có thể bảo vệ được, Lê quốc bên này cũng

có thể một đường thông đạt.

Đây chính là nguyên nhân vì sao hắn chậm chạp không hủy bỏ Càn Vương Chung.

Rốt cục đã tới!

Doanh Vô Kỵ nhìn trong đầu còn có vết nứt mảnh vỡ gương đang chậm rãi tới gần, trên mặt cũng không khỏi hiện ra một cỗ lệ khí.

Lần này đối với hắn mà nói, một già một trẻ bức ép căn bản không phải là uy hiếp lớn nhất.

Mà là mảnh gương vỡ trong đầu.

Nếu như không có vượt qua một kiếp này, những tính toán khác có chu đáo chặt chẽ hơn nữa đều là uổng phí.

Được rồi!

Ta nhìn xem rốt cuộc là chiêu số của ngươi bá đạo hơn, hay là hậu thủ ta lưu lại hữu dụng hơn.

Rắc!

Rắc!

Rắc!

Tiếng ma sát của thủy tinh làm cho người ta chua xót.

Âm thanh Khương Nhạc Thanh cũng từ trong đầu toát ra.

Công tử Vô Kỵ thứ lỗi, gánh nặng gia quốc trong người, có một số việc ta không thể không làm! Thê tử của ngươi cùng hồng nhan tri kỷ ta sẽ chiếu cố tốt, dùng chính là thân thể của ngươi, bản thân ta cũng là nữ.

Đừng tức giận!

Đừng tức giận!

Nàng giống như còn đang lo lắng Doanh Vô Kỵ thần hồn bị đưa đến Minh Đô sau đó bởi vì oán hận không cho họ Khương làm việc.

Doanh Vô Kỵ cũng sắp tức giận nở nụ cười "Hả? Ngươi thật sự cho rằng ngươi có thể thành công?

Khương Nhạc Thanh thở dài: Quỷ kính chính là quy tắc lực, không thể nào không được!

Quy tắc!

Thật đúng là khó giải quyết!

Phàm là người có thể có quan hệ với xoay vần tạo hóa, không có một người nào tốt.

Rắc!

Rắc!

Rắc!

Mảnh vỡ gương hợp hai làm một, trong gương là hình tượng Doanh Vô Kỵ, thần thái đã có chín phần tương tự.

Đây chính là kính ảnh cùng với tranh vẽ trên vải vẽ.

Khương Nhạc Thanh nhất thời mừng rỡ "Thành công!

Ý niệm của ả khẽ động.

Thần hồn trong ngoài gương nhanh chóng thay đổi.

Toàn bộ quá trình vô cùng thuận lợi.

Chương 721: Thần hồn mạnh mẽ Chương 721: Thần hồn mạnh mẽ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng Khương Nhạc Thanh ngược lại có chút chần chờ, bởi vì thần hồn càng mạnh, độ khó điều chuyển lại càng cao,

thần hồn Doanh Vô Kỵ rõ ràng mạnh hơn ả một đoạn, làm sao có thể thuận lợi như vậy?

Thuận lợi đến mức khiến ả có chút sợ hãi.

Nhưng cũng may.

Ả cảm nhận được cảm giác làm chủ thân thể.

Thành công rồi!

Khương Nhạc Thanh thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng rằng ở giữa xảy ra sự cố gì chứ?

Ả chậm rãi mở mắt.

Lại kinh hãi phát hiện cũng không phải góc nhìn của Doanh Vô Kỵ, trước mắt cũng không có một Doanh Vô Khuyết máu thịt mơ hồ.

Ngược lại trong một vùng hoang dã mênh mông bát ngát, trước mặt ả, đang có một tiểu hồ ly trắng xinh đẹp đang cười khanh khách nhìn ả.

Tiểu hồ ly trắng này.

Trong trí nhớ của Doanh Vô Kỵ hình như có.

Nhưng thật quỷ dị!

Ả tự nhiên đọc không được ký ức của Doanh Vô Kỵ, bị điều chuyển ở trong ký ức, tự nhiên chỉ là một đạo tàn hồn?

Vậy đây là đâu?

Ảo cảnh?

Ả vô cùng kinh hãi.

Mà ở trong tầm mắt của ả, tiểu hồ ly trắng nghiêng đầu cười, liền trực tiếp biến mất ở trong ảo cảnh.

Ngay sau đó, ả liền rơi vào ác mộng vô cùng vô tận.

Không biết qua bao lâu, có thể là một hơi thở, cũng có thể là cả đời.

Linh hồn ả kiệt sức thoát khỏi cơn ác mộng.

Mở mắt bất lực.

Lại phát hiện mình đang ở trong một mật thất.

Một tiểu cô nương xinh đẹp đang cười nheo mắt đánh giá ả, ánh mắt thoạt nhìn vừa khờ vừa tinh.

Cái này…..".

Sao ta lại ở đây?

Bạch, Bạch Chỉ?

Khương Nhạc Thanh nhớ tới tên của nàng, nhìn kiếm trong tay nàng, nhất thời có chút hoảng hốt: "Ngươi cầm kiếm làm gì, mau buông Kiến Kiếm xuống!"

Bạch Chỉ nghiêng đầu cười, trực tiếp cầm kiếm vọt tới.

Khương Nhạc Thanh nhất thời kinh hãi, vội vàng điều động chân khí muốn chạy trốn, lại phát hiện cỗ thân thể huyết khí này thiếu hụt lợi hại.

Chỉ có thể niệm chú ngữ, chuẩn bị thi triển độn thuật.

Lại phát hiện sau khi bị ác mộng tra tấn, thần hồn cũng suy yếu muốn chết, ngay cả độn thuật cũng không dùng được.

Căn bản tránh né không kịp.

Cũng chỉ có thể tuyệt vọng nhìn kiếm phong chém tới.

Xoẹt!

Cảm giác đầu người chia lìa vô cùng kỳ diệu.

Thân thể vừa đoạt xá không lâu, lại một lần nữa mất liên lạc.

Thần hồn suy yếu đến cực điểm của ả cứ như vậy trôi nổi đi ra.

Sau đó liền thấy Bạch Chỉ mở cái miệng nhỏ nhắn

Một ngụm nuốt chửng ả.

Trước khi mất đi ý thức, ả còn nghe được một âm thanh ghét bỏ.

Thật khó ăn!

“……”

Bên trong Càn Vương Chung.

Phốc!

Doanh Vô Kỵ hộc máu, huyết khí cùng tinh thần đều uể oải không ít.

Cường trảm một cỗ thân ngoại hóa thân, tạo thành thương tổn vẫn là quá nặng.

Nhưng kết quả là tốt.

Liền chính mình bug liên tục thân ngoại hóa thân, quả nhiên có thể phát huy ra kỳ hiệu, người ngoài căn bản nhìn không biết.

Vậy là tấm gương đó.

Vẫn luôn ở vào trong đầu thân ngoại hóa thân.

Trong nháy mắt gương khôi phục, hắn liền chặt đứt liên hệ giữa bản tôn và thân ngoại hóa thân.

Thân ngoại hóa thân bên kia, liền giao cho Bạch Chỉ đi tra tấn giam giữ.

【 Lời nhắc 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đạt tới 100, đỉnh cấp thu được mảnh vỡ thần thông《 xoay vần tạo hóa • thứ nhất》.

A!

Doanh Vô Kỵ trong lòng cực kỳ phấn chấn.

Mặc dù cảm giác xé rách hóa thân khiến hắn vô cùng thống khổ, vung quyền lại càng ngày càng có sức lực.

Cái gì!

Doanh Việt vốn nhìn thấy Doanh Vô Kỵ cứng đờ một chút, còn tưởng rằng Khương Nhạc Thanh đã thành công.

Không nghĩ tới hắn chỉ dừng một chút, sau đó vung quyền càng thêm tàn nhẫn.

Có chuyện gì vậy?

Tiểu tử này ngay cả quy tắc lực cũng có thể chịu đựng được?

Doanh Vô Kỵ một bên vung quyền, một bên nghiêng đầu nhìn về phía Doanh Việt, nụ cười dữ tợn mà bệnh hoạn "Ông mặc dù là quân vương, nhưng từng trải vẫn là quá ít, không biết nhi tử chết ở trước mặt là một loại thể nghiệm gì, ta có thể giúp ông trải nghiệm một chút!"

Nụ cười này, khiến Doanh Việt không rét mà run.

Càng làm cho ông ta lo lắng, là nắm đấm của Doanh Vô Kỵ.

Hiện tại Doanh Vô Khuyết cơ bản đã mất đi ý thức, một quyền hạ xuống, biên độ thân thể co quắp cũng nhỏ đi không ít.

Mất ý thức.

Nhất là ngất xỉu trong sự lăng ngược không hề có sức phản kháng này.

Tự nhiên cũng không có cái gì gọi là cường giả chi tâm.

Càn Vương Giáp mặc dù chưa bị phá, nhưng phù văn thanh đồng sáng bóng đã ảm đạm đến mức độ nhất định.

Thêm một cú nữa.

Theo cường độ quyền này của Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Khuyết hẳn phải chết!

Doanh Việt chỉ cảm thấy ngực buồn bực muốn nổ tung, sống nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên ông ta cảm nhận được loại cảm giác vô lực này.

Cho dù còn nhỏ bị đưa đến Lê quốc làm con tin, cũng chưa từng vô lực như vậy.

Dừng lại!

Giọng nói của ông ta giống như thiên lôi lại giống như đem tất cả phẫn nộ đều đặt ở lồng ngực, "Nói điều kiện đi!"

Doanh Vô Kỵ nhe răng cười, hắn cười đến rất sáng lạn.

Nhưng máu vừa rồi phun ra vẫn còn đọng trong kẽ răng, cho nên hắn cười càng rực rỡ, lại càng giống lệ quỷ bò ra từ Cửu U.

Bây giờ nhớ tới bàn điều kiện? Muộn rồi!

Trong tầm mắt của Doanh Việt.

Hắn giơ nắm đấm lên.

Rơi xuống như vừa rồi.

Uỵch!

Giống như đấm vào dưa hấu chín.

Máu từ trong xoang mũi Doanh Vô Khuyết không ngừng tuôn ra.

Cú đấm này không giết người.

Nhưng thần hồn Doanh Vô Khuyết cũng đã cơ bản bị chấn tán.

Cho dù tỉnh lại cũng sẽ là một tên ngốc.

Doanh Vô Kỵ lúc này mới đứng dậy, ý cười dịu dàng nhìn về phía Doanh Việt "Người còn chưa chết, hiện tại có thể đàm phán điều kiện!"

Doanh Việt: "…..".

Triệu Kỵ…..".

Hai người không hẹn mà cùng dừng tay.

Chính chủ đã kết thúc, bọn họ hai người bảo tiêu đã không có ý nghĩa để động thủ.

Chương 722: Đàm phán Chương 722: Đàm phán

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ nhanh chóng đi đến Doanh Vô Kỵ bảo hộ hắn từ phía sau.

Doanh Việt nhìn Doanh Vô Khuyết xụi lơ hấp hối trên mặt đất, hô hấp phảng phất đều bị giam cầm, cả thân thể đều bởi vì phẫn nộ không ngừng run rẩy.

Ông ta tiến lên một bước.

Lại phát hiện trường kiếm Doanh Vô Kỵ đã kề lên cổ Doanh Vô Khuyết.

Doanh Vô Kỵ tươi cười bình tĩnh "Ông mà đi thêm một bước thì ngay cả điều kiện đàm phán cũng đều không có!"

Doanh Việt nhìn hắn, trong âm thanh khó che giấu sát ý "Ngươi giỏi lắm!

Ta đương nhiên tốt!

Doanh Vô Kỵ chỉ coi như ông ta đang khích lệ "Người quen biết ta, đều cảm thấy ta là Thiên hạ đệ nhất người tốt!"

Doanh Việt chỉ cảm thấy mình từ khi làm Càn Vương, nhiều năm như vậy sinh ra tức giận cũng không hơn một ngày hôm nay.

Hay cho một nghịch tử.

Một thân phản tặc không nói.

Không ngờ ở trước mặt cô hủy huynh trưởng của mình.

Hiện tình huống của Doanh Vô Khuyết, cho dù thần tiên đến cũng khó cứu.

Ông ta tức giận.

Nhưng không thể phát ra, sắc mặt ông ta rét lạnh vô cùng "Nói đi! ngươi muốn đưa ra điều kiện gì?"

【 Lời nhắc 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đạt tới 100, đỉnh cấp đạt được thần thông 《 Lĩnh vực sát phạt 》.

Sảng khoái!

Đây chính là siêu cường thần thông Doanh Việt tự mình lĩnh ngộ.

Dẫn quân đánh trận, thậm chí đánh trống đốc chiến, thực lực của tất cả tướng sĩ dưới trướng trong phạm vi 10 dặm đều có thể tăng lên trên năm thành.

Đây chính là nguyên nhân Càn Quốc rõ ràng thực lực trung tầng gầy yếu, nhưng vẫn có thể mọi việc đều thuận lợi.

Kiếm bộn!

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Ta hiện tại còn chưa nghĩ ra, đợi lát nữa Càn Vương Chung triệt tiêu, ông cùng phụ vương ta đi ra ngoài trước, chớ chậm trễ ta lĩnh Hàm Quang kiếm. Doanh Vô Khuyết sẽ bởi vì trọng thương, được đưa đến Thái y viện

cứu chữa, tối nay giờ tý ông lại đến Cung Trọng Lê nói điều kiện với ta.

Được!

Doanh Việt nhìn Triệu Kỵ, lại nhìn Doanh Vô Kỵ, âm thanh âm trầm lại mang theo một tia châm chọc: "Ta đây ngược lại hy vọng, đến lúc đó ở Cung Trọng Lê đàm phán với ta, ngươi còn sống hay không!

Dứt lời, liền quay đầu nhìn về phía Triệu Kỵ: "Triệu huynh, con rể tốt của huynh thiên tư siêu tuyệt, ngay cả Vô Khuyết thánh phẩm linh thai cùng Chuyên Húc đế thân cũng khó có thể nhìn thấy bóng lưng. Đại hội Kiếm Tiên đứng đầu, thực chí danh quy, chúng ta cũng đừng chậm trễ hắn lĩnh kiếm quang.

Châm ngòi.

Không hề che giấu.

Ánh mắt Triệu Kỵ có chút ngưng trọng, nhưng vẫn cười vỗ vỗ bả vai Doanh Vô Kỵ: "Lĩnh Hàm Quang kiếm của ngươi là được, đại hội Kiếm Tiên này, ngươi hoàn toàn xứng đáng là khôi thủ, không phải có mấy người muốn cướp là có thể cướp".

Ông ta cũng không biết trong miệng mình có mấy người, rốt cuộc là Doanh Việt hay là mình.

Bước về phía trước vài bước, đi tới trước mặt Doanh Việt.

Mỗi một bước đều bước ở giữa Doanh Việt và Doanh Vô Kỵ.

Ông ta cười vỗ vỗ bả vai Doanh Việt: "Doanh huynh, đi thôi!'

Hừ!

Doanh Việt hừ lạnh một tiếng.

Rồi thúc giục Càn Vương Chung từ từ mở ra.

Khi không gian trong ngoài một lần nữa liên thông, ông ta dùng đao bổ mở không gian.

Nhưng điều làm ông ta sốc là.

Có hàm quang đại trận ngăn trở, tự nhiên không bổ ra.

Bất quá cũng may Doanh Thập Tam ngoài trận nhìn thấy, không dấu vết bổ sung một kiếm, đem thân ngoại hóa thân của hai quân vương tiễn bước.

Cảnh này.

Chỉ có Thanh Hư đạo trưởng cảm nhận được, bất quá lão cũng không vạch trần, bằng không bên trong xuất hiện hai Cường giả Ngộ Thần Cảnh, Đạo gia cùng Càn Lê hai nước đều mất mặt.

Tuy nói đạo gia cũng không muốn đại hội Kiếm Tiên bị ô uế khinh nhờn.

Nhưng đại hội này, bản thân chính là thiết lập cho Hàm Quang kiếm và chủ nhân của Hàm Quang kiếm.

Không cần phải cứng nhắc như vậy.

Hiện tại kết quả hẳn là đã có.

Dưới sân.

Mọi người nhìn Càn Vương Chung chậm rãi nhấc lên, đều nhịn không được nín thở.

Nhất là Triệu Ninh, càng là chịu đựng thương thế đứng lên.

Càn Vương Chung đóng trọn vẹn một canh giờ.

Không ai biết nàng một canh giờ này đến tột cùng có bao nhiêu dày vò.

Doanh Vô Kỵ thay nàng đỡ một kích, làm cho tâm tư nàng vô cùng phức tạp.

Câu kia "Đích xác hẳn là có cường giả, nhưng không cần thiết nhất định là nàng" đến bây giờ đều ở trong đầu nàng vung không đi.

Trong nháy mắt Càn Vương Chung khép lại kia, nàng sợ tới mức tim đập đều trượt nửa nhịp, sau đó không lúc nào là không lo lắng Doanh Vô Kỵ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dù sao thực lực Doanh Vô Khuyết thật sự quá mạnh mẽ.

Nếu không phải Trên người Doanh Vô Kỵ có thân ngoại hóa thân của phụ vương.

Chỉ sợ trong nháy mắt Càn Vương Chung khép lại, nàng sẽ yêu cầu Thanh Hư đạo trưởng dừng thi đấu.

Mặc dù có một tầng bảo đảm như vậy.

Nàng cũng vô cùng muốn biết rõ tình huống bên trong, có nhiều lần đều thiếu chút nữa vọt tới trên đài cao hỏi phụ vương đến tột cùng tình huống như thế nào, nhưng như vậy lại sẽ bại lộ thân ngoại hóa thân tồn tại.

Cuối cùng.

Càn Vương Chung mở ra.

Nàng chịu đựng toàn thân đau nhức, gắt gao nhìn chằm chằm vào bên trong, tim đã vọt lên cổ họng.

Hai bóng người.

Một người đang đứng.

Một người nằm xuống.

Đứng đó chính là…..". Vô Kỵ!

Triệu Ninh rốt cục thở phào nhẹ nhõm, cả người thoát lực, phù phù một tiếng ngồi dưới đất, trên trán không ngừng toát

mồ hôi từng ngụm từng ngụm thở dốc, trong lòng tràn đầy vui sướng sống sót sau tai nạn.

Thanh Hư đạo trưởng mặt không chút thay đổi nói: "Trận cuối cùng, người thắng Doanh Vô Kỵ!

Mọi người lúc này mới từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại.

Trong lòng tràn đầy đều là khó có thể tin.

Có chuyện gì vậy?

Thánh phẩm linh thai thêm Chuyên Húc đế thân Doanh Vô Khuyết, lại thua?

Đây là có bí mật gì đen tối sao?

Triệu Kỵ không cho bọn họ cơ hội nghi ngờ, cao giọng nói ra "Ngự y! Càn quốc công tử trọng thương, các ngươi nhanh chóng chẩn trị, nếu xảy ra vấn đề, bắt các ngươi lại xét hỏi!"

Vâng!

Một đám ngự y kinh hoàng thất thố.

Chương 723: Phò mã gia đánh người Chương 723: Phò mã gia đánh người

Người dịch: PrimeK Tohabong

Vội vàng chạy vào trong đại trận, cuống quít khiêng Doanh Vô Khuyết đi.

Thật sự là có bệnh!

Phò mã gia đánh người.

Xảy ra vấn đề lại lôi chúng ta ra xét hỏi.

Doanh Vô Kỵ kéo thân hình uể oải đến cực điểm, mí mắt vừa nhấc lên, mất một thân ngoại hóa thân, liền giống như mất

nửa cái mạng. Vừa rồi còn có thể cố gắng giữ vững tinh thần, hắn hiện tại chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.

Hắn mạnh mẽ chống đỡ hỏi: "Đạo trưởng, có thể đem Hàm Quang kiếm giao cho ta không?"

Tất nhiên có thể!

Thanh Hư đạo trưởng mỉm cười, trực tiếp chỉ thành kiếm, một đạo thanh khí liền từ đầu ngón tay ông ta bắn nhanh ra.

Phá không mà đi, dung hợp đến ngọn nguồn Hàm Quang Đại trận:- bên trong khe nứt chân trời.

Giây tiếp theo.

Bên kia khe nứt vang lên một trận kiếm ngâm.

Mặt đất Hàm Quang Đại trận lập tức dâng lên từng điểm sáng, những thứ này hình như là kiếm ý rải rác mỗi trận đấu.

Điểm sáng phi thăng mà lên, đều bay đến một đầu khác của khe nứt.

Sau đó.

Hàm Quang Đại trận hoàn toàn tiêu tán.

Khe nứt nơi chân trời cũng chậm rãi khép lại.

Trong nháy mắt trước khi hoàn toàn khép lại, một đạo kiếm ảnh như có như không phá không mà xuống, trực tiếp cắm vào Thiên Linh huyệt của Doanh Vô Kỵ, sau đó liền dung nhập vào trong thân thể của hắn.

Từ đầu đến cuối, không ai thấy rõ hình dáng của nó.

Cái này!

Đó là Hàm Quang!

Doanh Vô Kỵ sờ sờ đầu, cũng không có khe nứt, lúc này mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn chỉ cảm giác toàn bộ thân thể đều đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, giống như cùng thứ gì đó hòa làm một thể.

Giá trị Binh Tế Vốn đã tích góp được bảy con số.

Chỉ trong nháy mắt, hắn cùng Hàm Quang kiếm dung hợp liền đạt tới bảy tầng.

Một người một kiếm, vô cùng thân thiết.

Loại thân thiết này, cơ hồ là xuất phát từ bản năng.

Ngay tại thời điểm dung hợp, Doanh Vô Kỵ nhận thấy được xa xa giống như có một sinh linh rất mạnh đang nhìn chăm chú chính mình.

Sinh linh này.

Cảm giác vô cùng gần gũi với Hàm Quang kiếm.

Kiếm Linh Hàm Quang kiếm?

Hắn vẫn còn ở đây à?

Loại cảm giác này chỉ xuất hiện trong nháy mắt ngắn ngủi liền biến mất.

Doanh Vô Kỵ có loại cảm giác, vừa rồi chỉ là kiếm linh Hàm Quang kiếm nhìn mình dung hợp nhanh như vậy, có chút tâm thần không khống chế được mà thôi, mặc dù thu nạp tâm thần, cũng không có khả năng lập tức rời đi.

Vô Kỵ!

Trong nháy mắt Hàm Quang Đại trận biến mất, Triệu Ninh liền thất tha thất thểu chạy tới.

Nàng đỡ Doanh Vô Kỵ, cảm thụ huyết khí uể oải của hắn, trong lòng vô cùng phức tạp.

Doanh Vô Kỵ giật giật khóe miệng "Không có đại sự gì!"

Hắn hiện tại rất muốn chạy tới đem kiếm linh dỗ tới.

Dù sao nghe Hàn Quyện nói, kiếm linh Hàm Quang bản thân chính làcường giả cấp bậc Ngộ Thần cảnh, nếu là đem hắn lừa tới, chính mình chẳng phải là trực tiếp lên trời?

Chỉ tiếc.

Cơ thể không cho phép.

Hơn nữa, còn có vô số chuyện đang chờ đợi mình.

Ngô Liệt sẽ vì chuyện của Ngô quốc mà tới cửa.

Khương Nhạc Thanh còn đang đóng cửa dưới tầng hầm ngầm của Phủ Phò mã.

Con rối rơm rạ của Nam Cung Vũ còn chờ gặp muội muội của hắn.

Tiểu Lưu Manh nằm ở bệnh viện.

Lão Lưu manh ở chỗ tối mài đao soàn soạt.

Ngay cả cha vợ, cũng không biết sau khi nhìn thấy thực lực của mình, trong lòng đến tột cùng nghĩ cái gì.

Có quá nhiều thứ phải giải quyết.

Đừng nói một kiếm linh.

Cho dù 10 kiếm linh, hắn cũng không có thời gian đi xem.

Hắn nghiêng đầu.

Trực tiếp ngã vào trong lòng Triệu Ninh.

…….

Trận đại hội Kiếm Tiên này, hạ màn theo cách không ai hình dung ra.

Doanh Vô Khuyết dựa vào thánh phẩm linh thai cùng Chuyên Húc đế thân, lấy tư thế gần như nghiền ép đánh bại cơ

hồ hết thảy cao thủ, điểm ấy mọi người tuy rằng kinh ngạc, nhưng cũng không phải không tưởng tượng được.

Dù sao đây cũng là thánh phẩm linh thai và đế thân đầu tiên xuất hiện trong trăm ngàn năm qua.

Đế thân Triệu Ninh tuy rằng cũng làm mọi người hoảng sợ, nhưng so với Doanh Vô Khuyết còn kém không ít.

Nhưng chỉ có một người như vậy.

Thực lực trên giấy tồn tại độc nhất vô nhị trong Đại hội Kiếm Tiên.

Nhưng ở trận chiến cuối cùng lại bị Doanh Vô Kỵ đánh không thành hình người.

Chuyện gì đã xảy ra trong Càn Vương Chung?

Không ít người cảm thấy bên trong có thể có cái gì đó mờ ám, nhưng Thanh Hư đạo trưởng người chủ trì này không để ý tới, trực tiếp tuyên cáo Đại hội Kiếm Tiên kết thúc.

Triệu Kỵ cũng phân phó lễ quan mời người tham dự ra ngoài.

Điện Trọng Lê trong nháy mắt liền thanh tịnh.

Triệu Kỵ đứng lên, hướng Thanh Hư đạo trưởng cùng Doanh Thập Tam gật đầu thăm hỏi: "Đại hội lần này, hai vị vất vả, cô cần chăm sóc thương thế của Vô Kỵ, sau đó nhất định có hậu lễ tặng.

Vừa rồi ông ta rất xác định, Thanh Hư đạo trưởng tất nhiên đối với chuyện bên trong có phát hiện.

Nếu thật sự vạch trần trước mặt, chỉ sợ mặt mũi của hai nước Càn Lê cũng không biết đặt ở đâu.

Về phần Doanh Thập Tam, lại trực tiếp trợ giúp hai hóa thân thoát khốn.

Chắc chắn rồi.

Triệu Kỵ cảm tạ nhất còn không phải cái này.

Mà là ông ta không để ý thanh danh cùng thân phận của bản thân, bổ ra Hàm Quang Đại trận để Doanh Vô Kỵ thay Triệu Ninh đỡ một kích.

Tuy rằng một kích kia sẽ không thương tổn đến tính mạng Triệu Ninh, nhiều nhất tiêu hao một ít thiên tài địa bảo, tĩnh dưỡng thêm mấy tháng.

Nhưng phần tâm ý này, đáng giá ghi nhớ.

Doanh Thập Tam già rồi, nhưng tính tình vẫn còn trẻ.

Là người có tính tình trong nóng ngoài lạnh

Thanh Hư đạo trưởng cười nheo mắt nói: "Lê vương bệ hạ khách khí rồi!

Doanh Thập Tam gật đầu: "Khách khí! Kính xin hết sức chữa trị cho công tử Vô Khuyết.

Dứt lời, cúi người.

Trực tiếp xoay người rời đi.

Hai người nhìn theo bóng lưng hắn.

Chương 724: Luôn là đại sát khí Chương 724: Luôn là đại sát khí

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thanh Hư đạo trưởng có chút cảm khái: "Thế gian này người có thể tự nghĩ ra thần thông cũng không nhiều lắm, chỉ tiếc ông ta lớn tuổi, lại có tâm sự quấn thân, bằng không nếu có thể thu ông ta làm của riêng, cũng không mất làm lợi khí khai cương."

Triệu Kỵ biết đây là nói cho ông ta nghe.

Chỉ là cũng không để ở trong lòng.

Doanh Thập Tam vẫn luôn là đại sát khí, mặc kệ đơn đả độc đấu hay là lãnh binh đánh trận, đều là Binh Nhân cảnh độc nhất vô nhị tồn tại.

Mặc dù Triệu Kỵ hiện tại tay cầm hai thần thông, cũng không nắm chắc nhất định có thể thắng ông ta.

Lúc Triệu Kỵ còn trẻ, tiếp xúc với ông ta cũng không ít.

Loại người này ngay cả Doanh Việt quân vương mẫu quốc cũng không thu phục được, vẫn là dựa vào thủ đoạn khác, khiến ông ta chiếu cố một chút Sứ quán Càn quốc.

Ông ta không nói thêm gì, chỉ gật đầu cười với Thanh Hư đạo trưởng rồi xoay người trở lại điện.

Ai! Kết thúc rồi!

Thanh Hư đạo trưởng duỗi lưng một cái, đứng ở trên đài cao nhìn lễ quan mang theo thị vệ thu thập bố trí đại hội, tâm tình vô cùng vui sướng.

Ông ta xoay người nhìn về phía Hàn Quyện "Ngươi vừa rồi có nhìn thấy không? Doanh Vô Khuyết trên người tràn đầy kiếm thương, ta đã nói tiểu tử kia sẽ lấy kiếm pháp thủ thắng đi!"

Hàn Quyện mặt không chút thay đổi: "Kiếm thương đều là ngoại thương, chân chính làm hắn bị thương nặng, vẫn là quyền cước".

Thanh Hư đạo trưởng cười rất nhẹ nhàng "Không sao! Chi tiết đặt cược trong sòng bạc căn bản không có hạng mục quyền cước, vẫn tính là vết kiếm thương".

Hai tay ông ta hưng phấn chà xát.

Cũng may đều giấu ở rộng thùng thình trong tay áo, bằng không để cho người khác nhìn thấy thật sự là làm nhục hình tượng cao nhân của ông ta.

Rốt cục cược thắng.

Lúc trước thua cược, lần này kiếm lại về.

Hàn Quyện thấy bộ dáng hưng phấn của ông ta, không khỏi hỏi: "Sư phụ, lần này tỷ lệ cược là bao nhiêu?

Thanh Hư đạo trưởng vươn ra ba đầu ngón tay "Một ăn ba mươi!"

Hàn Quyện nghi hoặc: "Sao lại thấp như vậy? Lúc trước cũng là một ăn 20,30 , sao đến Doanh Vô Khuyết vẫn là một ăn ba mươi?

Thanh Hư đạo trưởng…..".

Hình như có gì đó không ổn!

Tỷ lệ đặt cược này, giống như đích xác không xứng với thực lực của Doanh Vô Khuyết.

Hàn Quyện trầm mặc trong chốc lát, sâu kín hỏi: "Sư phụ nhớ tỷ lệ cược lần này sao?

Thanh Hư đạo trưởng…..".

Hàn Quyện tiếp tục nói: "Con nhớ rõ hôm nay, theo ngày đã định, hẳn không phải trận chung kết chứ?

Thanh Hư đạo trưởng…..".

Đối thủ của Doanh Vô Kỵ bỏ quyền, sau khi Doanh Vô Khuyết đánh bại Triệu Ninh, lập tức bắt đầu quyết đấu trận chung kết, sòng bạc sớm mở bàn trận chung kết?

Hàn Quyện: "Sư phụ, có phải sư phụ nhớ lầm rồi không?"

Thanh Hư đạo thở ra một hơi thật dài, thất hồn lạc phách ngồi trên bậc thang.

Hàn Quyện: “Sư phụ?

Thanh Hư đạo trưởng hai tay chống đầu, xoa xoa thái dương có chút trắng bệch, cuối cùng khoát tay áo.

Ngươi quay về kiếm đi, vi sư muốn yên tĩnh.

“……”

Doanh Thập Tam rời khỏi vương cung, liền trực tiếp vung kiếm chém ra không gian, từ trong khe nứt bước vào mật thất dưới lòng đất của sứ quán Càn Quốc.

Sau khi đốn ngộ.

Một chiêu này của ông ta có đột phá về chất.

Nhưng vẫn chưa đạt tới trình độ thần thông.

Muốn đạt thành biến chất, còn cần một cơ hội.

Bốp!

Doanh Thập Tam đứng lại trong mật thất, phát hiện trong mật thất trước kia chỉ có một mình mình có thêm hai người.

Hai người uống trà của mình.

Ăn điểm tâm của mình.

Còn ở trên bàn mình bốp bốp bốp…..”. Cờ vây dưới đất.

Bất quá hắn cũng không ngạc nhiên.

Cũng không tức giận.

Chỉ là mang ghế gỗ lên, ngồi ở bên cạnh, lẳng lặng nhìn bọn họ.

Hai người này.

Chính là hai thân ngoại hóa thân mới rời khỏi Hàm Quang Đại trận không lâu.

Sau khi bị Doanh Thập Tam đưa đến mật thất, bọn họ không rời đi, ngược lại từ trong góc nhảy ra một bộ cờ vây đánh cờ.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Trong phòng chỉ có tiếng cờ vây rơi xuống.

Co quắp mà chói tai, tựa như đao binh vang lên trên chiến trường.

Hai người không nói một lời, thần sắc càng là vô cùng nghiêm túc, trong phòng không khí đè nén đến dọa người.

Cuối cùng.

Quân cờ cuối cùng kết thúc, từ thế cục mà xem, song phương vẫn bất phân thắng bại.

Bầu không khí dường như đột nhiên chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều.

Hai người mặt mỉm cười, đồng loạt nhìn về phía Doanh Thập Tam.

Kính xin tộc thúc đếm!

Mời Thập Tam thúc đếm!

Bầu không khí hòa hợp, không khác gì mấy ông lão đánh cờ trên đê.

Doanh Thập Tam cũng không có hứng thú, trực tiếp đem quân cờ trên bàn cờ bới vào hộp cờ, ngay cả đen trắng cũng không có phân, người xem hết sức khó chịu.

Sau khi cất kỹ.

Ông ta trực tiếp đứng dậy, đem cờ vây một lần nữa ném về góc.

Mặt không chút thay đổi nói: “Ta không thích người khác động vào đồ của ta.

Doanh Việt: “…..”.

Triệu Kỵ…..”.

Đồng thời đối mặt với quân vương hai nước Càn Lê, còn có thể khệnh khạng như vậy, dường như chỉ có một Doanh Thập Tam.

Nhưng hai người cũng không nói gì, chỉ xấu hổ cười cười.

Doanh Thập Tam bình thường gọi bệ hạ, gọi Lê Vương bệ hạ, đó là nể mặt hai người, còn có chính là giảng lễ nghĩa có thể tránh được rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Riêng tư đến tột cùng như thế nào.

Hoàn toàn xem tâm trạng của ông ta.

Lần này, tâm tình của ông ta rõ ràng không tốt.

Hai người cũng biết vì sao, bởi vì ông ta rất chán ghét chính trị làm ô uế những thứ khác, nhất là quyết đấu giữa hai cường giả tương lai.

Doanh Thập Tam nằm ở trên ghế nằm: “Hai vị trò chuyện, trà cùng điểm tâm ăn xong, rửa chén xong liền rời đi đi!”

Nói rồi.

Trực tiếp nhắm mắt lại.

Chương 725: Những con tốt Chương 725: Những con tốt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Việt thản nhiên cười: “Nhiều năm không đánh cờ, tài đánh cờ của Triệu huynh lại có tiến bộ.

Triệu Kỵ tươi cười ấm áp: “Không tiến bộ bằng huynh, trước kia huynh đều nhận thua.

Doanh Việt có ý ám chỉ: “Hôm nay chỉ là may mắn, quân cờ bắt đầu có cũng được mà không có cũng không sao, thiếu chút nữa bị huynh ăn hết, may mà không nhận thua ở giữa ván.

Triệu Kỵ nhìn ông ta thật sâu.

Quân kia có cũng được mà không có cũng không sao, thiếu chút nữa bị ăn sạch?

Ông đang nói về những con tốt.

Hay là con tin?

Ý cười trên mặt ông ta không giảm “Quá khách khí, Doanh huynh kỳ lực vững vàng, mỗi một quân cờ đều vô cùng nghe lời, Tất nhiên có thể phát huy ra đại dụng. Quân này nói là may mắn, nhưng kỳ thật tất cả đều là bố cục tinh diệu, dám đem tử hạ ở chỗ này, tự nhiên là chắc chắn nó ở trong khống chế.Nếu nó không nghe lời, thua là sẽ thua, bất quá cũng không phải trình độ của huynh”.

Một buổi nói chuyện đối chọi gay gắt.

Quả thật, đứa nhỏ này không nằm trong tầm kiểm soát của ta.

Nhưng hắn đều sắp đánh chết Doanh Vô Khuyết của ông còn cùng ta giả bộ cái gì đây?

Đồng tử Doanh Việt ngưng tụ.

Nhưng ông ta cười ha ha: “Nói là may mắn, đó chính là may mắn, ta khi nào là người khiêm tốn. Bất quá quân cờ này đích xác thần kỳ, lại có thể lấy sức một mình quyết định xu thế

bàn cờ này. Chỉ tiếc tộc thúc không có số, bằng không đã phân ra thắng bại rồi.

Triệu Kỵ lúc này không phản bác, chỉ gật đầu nói: "Viên này, đích xác có năng lực chi phối ván cờ".

Ông ta uống một hơi cạn sạch nước trà trong chén, sau đó đặt lên bàn.

Cười cười nói: "Chén của ta, liền thỉnh cầu Doanh huynh hỗ trợ rửa sạch, gặp lại!

Nói xong, Triệu Kỵ liền trực tiếp rời khỏi mật thất ngầm.

Doanh Việt nhìn bóng lưng ông ta như có điều suy nghĩ.

Hắn tự nhận là rất hiểu Triệu Kỵ.

Lão tiểu nhị này tâm nhãn lớn hơn mình một chút.

Nhưng không nhiều.

Lần này lời của mình, tất nhiên ông ta nghe hiểu.

Nhưng lại giống như có thêm một ít cảm xúc mình không nói rõ được.

Đây là cái gì đây?

Doanh Việt thu hồi ánh mắt, ngược lại nhìn về phía Doanh Thập Tam, cười nheo mắt đi tới "Tộc thúc!"

Doanh Thập Tam nâng mí mắt, "Ngươi đây là lấy thân phận Càn Vương nói chuyện với ta, hay là thân phận tộc chất nói chuyện với ta?"

"Cả hai!"

Doanh Thập Tam từ trên ghế nằm ngồi dậy, thần sắc bình tĩnh đứng ở đối diện Doanh Việt, "Bệ hạ có gì phân phó?"

Doanh Việt cười nói: "Không phân phó nhiều, chỉ là muốn hỏi một chút, Vô Khuyết ở Giáng Thành đến tột cùng như thế

nào!”

Ngữ khí Doanh Thập Tam bình thản: “Công tử cố gắng tu luyện, ngoại trừ xã giao, ngày ngày đêm đều tu luyện”.

Doanh Việt lại hỏi: “Vậy đại hội Kiếm Tiên lần này, tộc thúc có truyền thụ kỹ xảo cho hắn không?”

Doanh Thập Tam hỏi ngược lại: ” truyền thụ Kỹ xảo có nằm trong phạm vi chức trách của lão phu không?”

Không khí nhất thời lâm vào trầm mặc.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng nhìn nhau.

Thật lâu sau.

“Ta cũng không phải trách cứ tộc thúc, mà là trong lòng có chút tiếc nuối, kiếm đạo của tộc thúc tu vi tinh xảo, nếu Vô Khuyết may mắn đi theo tộc thúc tu luyện vài ngày, kết quả hôm nay sẽ khác”.

Hả?

Doanh Thập Tam trong ánh mắt hiện ra một tia khinh miệt: “Nói như vậy, trận chung kết đại hội, quả nhiên vẫn là Vô Kỵ thắng sao?”

Doanh Việt không trả lời, từ chối cho ý kiến.

Doanh Thập Tam đại khái đã hiểu, ở trong ấn tượng của hắn, Doanh Vô Khuyết tự nhiên mạnh hơn Doanh Vô Kỵ không ít.

Thời khắc Càn Vương Chung mở ra, động tác của bọn họ vô cùng bí ẩn, ngoại trừ chính mình cùng Thanh Hư lão đạo ra, không ai có thể chú ý tới.

Kết quả bất ngờ.

Nhưng hai quân vương không hề náo loạn, còn đánh cờ.

Nói rõ Doanh Vô Kỵ thắng được vô cùng bằng phẳng.

Doanh Thập Tam nheo nheo mắt "Vậy lão phu ngược lại có chuyện muốn hỏi bệ hạ!

Doanh Việt cười nói: "Tộc thúc xin hỏi!

Doanh Thập Tam ánh mắt mang theo một tia đánh giá, "Chỉ luận mặt ngoài biết, thực lực của công tử Vô Khuyết, là cao hơn Vô Kỵ rất nhiều, Càn Vương Chung này, là đại biểu muốn xử tử Vô Kỵ sao?"

Nghe nói như thế, ánh mắt Doanh Việt hơi lạnh.

Đây là đang chất vấn cô?

Nếu cô thật sự muốn xử tử Vô Kỵ, người đứng cuối cùng, há có thể là hắn?"

Doanh Thập Tam tiếp tục hỏi: "Vậy thân ngoại hóa thân của bệ hạ, tại sao lại xuất hiện trong Càn Vương Chung?"

Doanh Việt lạnh nhạt nói: "Vô Khuyết chính là hy vọng tương lai của Càn Quốc, một mình ở nước khác, Cô chẳng lẽ không nên bảo vệ sao?"

Doanh Thập Tam hỏi ngược lại: "Vậy thân ngoại hóa thân của Triệu Kỵ, vì sao cũng xuất hiện ở trong Càn Vương Chung?"

Giọng nói của ông ta mang theo một tia lửa.

Bởi vì lời nói của Doanh Việt thật sự trăm ngàn chỗ hở.

Bảo vệ?

Bảo vệ cả cha vợ người ta?

Con cháu trong Vương thất tranh đoạt với nhau, ông ta đã sớm nhìn quen lắm rồi, dù sao xuất thân từ tôn thất, hắn đã sớm tiếp nhận.

Nhưng phần lớn cũng chỉ là vì vị trí thái tử mà đấu tới đấu lui.

Nhưng việc một quân vương cũng sẽ không không ngại ngàn dặm xa xôi đến giết một công tử đã thành phò mã nước khác.

Về công, gá họa người vô tội, là quân vương thất cách.

Về tư, dung túng anh em tương tàn, không bằng cả loài cầm thú

Doanh Thập Tam cũng không rõ, vì cái gì một người thời trẻ từng rất hăng hái sao lại thành như bây giờ.

Đây chính là ma lực của vương vị sao?

"Những vấn đề này, không cần thiết có được đáp án chính xác, bệ hạ không muốn trả lời liền không trả lời đi, rửa sạch chén đĩa, liền tự mình rời đi đi!"

Tộc thúc lao tâm, nghỉ ngơi cho tốt đi!

Doanh Việt vẻ mặt bình tĩnh, thu dọn chén đĩa rửa sạch sẽ trong chậu nước ở góc đông nam phòng, úp ngược lên giá.

Chương 726: Quân vương quen làm việc nhà Chương 726: Quân vương quen làm việc nhà

Người dịch: PrimeK Tohabong

Từ đầu đến cuối, động tác tự nhiên.

Không giống như là quân vương ở địa vị cao, thậm chí ngay cả quý tộc cũng không giống.

Ngoại trừ ánh mắt lạnh như băng ra, phảng phất chính là một tiểu tử gia đình bình thường quen làm việc nhà.

Chén đĩa đều là kiểu dáng tốt nhất của Giáng Thành.

Điểm tâm xuất phát từ ngự thiện phòng của Lê vương cung.

Doanh Thập Tam trong ấn tượng của hắn, không theo đuổi cuộc sống xa hoa lãng phí, cũng không theo đuổi ham muốn ăn uống.

Quan trọng nhất là không chút nào giả vờ với người chướng mắt, tựa như biết rõ Doanh Vô Khuyết sẽ trở thành tân nhậm quân vương Càn quốc tương lai, nhưng vẫn là ngay cả một ít chỉ đạo cơ bản cũng không có.

Cho nên những chén đĩa và điểm tâm này ở đâu ra?

Lúc sắp rời đi.

Hắn lại nghe thấy tiếng Doanh Thập Tam: "Năm đó sau khi bệ hạ ly hàng, lão phu tìm kiếm ở biên giới Yêu vực mấy năm, nếu không phải bệ hạ hứa hẹn có thể hỗ trợ, lão phu chắc chắn sẽ không trở lại sứ quán. Hôm nay rốt cục nhìn thấy hy vọng, hy vọng bệ hạ không nên chủ động bội ước."

Doanh Việt cười nhạt gật đầu "Tất nhiên rồi!

Nói rồi.

Liền trực tiếp rời khỏi mật thất dưới lòng đất.

Chuyến đi tới mật thất này không thu được kết quả gì.

Chơi một ván cờ không biết thắng thua.

Bị hỏi vài câu không thân thiện.

Thậm chí còn rửa chén

A…..".

Từ trong khe nứt bước ra, trực tiếp bước vào trong thư phòng.

Thư phòng nơi này, chỉ có sứ thần ngoại giao mới có thể sử dụng, người không liên quan căn bản không được đi vào.

Mới vừa vào thư phòng, ông ta liền nhìn thấy Công Tôn Lệ đang dán âm phù lên cửa sổ, sau đó xoay người lấy bùa truyền tin từ trong người ra.

Trong đại hội xảy ra chuyện lớn như vậy, không thể không báo cáo với Càn vương.

Công Tôn Lệ cũng không nghĩ tới, vừa mới xoay người liền thấy được chính chủ, hắn vội vàng khom người "Bệ hạ!"

Da đầu của hắn từ lúc bắt đầu tê dại đến bây giờ.

Bởi vì thân ngoại hóa thân Doanh Việt, ông ta là tự mình giao cho Doanh Vô Khuyết.

Nhưng Càn Vương Chung sau khi mở ra, bên trong cũng chỉ có một Doanh Vô Khuyết trọng thương.

Hơn nữa mấy ngày trước, Càn vương thất đưa ra các loại cảnh cáo cùng uy hiếp đối với Doanh Vô Kỵ…

Hắn không ngu, đã cơ bản đoán được bên trong xảy ra chuyện gì.

Miễn lễ!

Doanh Việt ngồi ở trước án sách, tiện tay lật sách lên.

Công Tôn Lệ vội vàng hỏi: "Bệ hạ, thương thế của công tử thế nào?"

Doanh Việt nâng mí mắt, "ngươi hỏi là công tử nào? Là người ngươi trung thành, hay là người mà ngươi quan tâm người kia?

Công Tôn Lệ nghẹn một chút, biết hắn đây là đang trách cứ chính mình bởi vì tư giao, không có chấp hành quân mệnh, thậm chí có thể làm Doanh Vô Kỵ sinh lòng cảnh giác.

Hắn hít sâu một hơi nói: “Xuất ngoại ở bên ngoài, mỗi lời nói cử chỉ đều nên tự cho mình là Càn Thần, vi thần hỏi đương nhiên là Công Tử Vô Khuyết.”

Doanh Việt lạnh nhạt nói: “Chỉ là bị thương nhẹ, không ảnh hưởng toàn cục!

“……”

Công Tôn Lệ trầm mặc, tuy rằng chỉ là vội vàng thoáng nhìn, nhưng thương thế trên người Doanh Vô Khuyết, thấy thế nào cũng không phải bộ dáng vô hại.

Doanh Việt lúc này mới buông sách xuống, ngẩng đầu đánh giá hắn, hỏi ra một vấn đề “Cô hỏi ngươi!

Công Tôn Lệ không dám giấu diếm, đem chuyện xảy ra giữa trưa, kể lại một lần.

Vì Triệu Ninh?

Ánh mắt Doanh Việt lạnh lẽo đến cực điểm.

Ông ta không hiểu.

Không hiểu Doanh Vô Kỵ vì sao vì Triệu Ninh làm ra chuyện bực này, vì sao Công tử Đại Càn sau khi thành phò mã nước khác liền biến thành trung khuyển liều mạng hộ chủ.

Doanh Thập Tam giúp Doanh Vô Kỵ bổ hàm quang đại trận.

Ngược lại còn dễ hiểu chút ít, rất rõ ràng là Doanh Vô Kỵ cầu tình.

Nhưng gia đình này càng làm trầm trọng thêm sự thiếu hiểu biết của ông ta về câu hỏi đầu tiên.

Sau chuyện này.

Ông ta đối với tính cách có thù tất báo của Doanh Vô Kỵ có hiểu biết sâu sắc hơn, loại người tính tình cực đoan này,

ngay cả quân phụ mình cũng dám ngỗ nghịch, dựa vào cái gì đối với tiểu cữu tử thân là thái tử để ý như thế?

Doanh Việt hỏi: "Trước Bách gia thịnh hội, lúc ngươi ở Giáng Thành, có phát hiện Vô Kỵ kết giao mật thiết với Thái tử không?"

Công Tôn Lệ lắc đầu: "Không có!"

Doanh Việt lại càng tò mò, bởi vì sau Bách gia thịnh hội, Thái tử Triệu Ninh liền lập tức xuất chinh, đêm giao thừa trở về một lần, liền lại lập tức đi Vùng đất mới Lê quốc duy trì ổn định, trước Đại hội Kiếm Tiên hơn chục ngày mới trở về.

Hơn nữa thời gian diễn ra Đại hội Kiếm Tiên diễn ra không đến 2 tháng.

Không đến hai tháng, còn chưa có quá nhiều sự vụ cùng xuất hiện, dựa vào cái gì để Doanh Vô Kỵ để ý như vậy?

Còn có hai Chuyên Húc đế thân này…..".

Nhưng mà…..".

Công Tôn Lệ giống như nhớ tới cái gì đó: "Bất quá có một tâm phúc Thái tử tên là Triệu Lăng, thường xuyên lui tới với Công tử Vô Kỵ, liên lạc giữa Công tử Vô Kỵ và Thái tử, hẳn là đều thông qua hắn tiến hành trao đổi.

Triệu Lăng?

Doanh Việt nheo mắt, "Chính là thanh niên Triệu thị ngày đó Vô Kỵ vì chuyện Thương Ấn mà chịu hình phạt ở sứ quán, xuất hiện ở sứ quán?"

Công Tôn Lệ gật đầu "Vâng!"

Doanh Việt đối với Triệu Lăng kia cực kỳ có ấn tượng, bởi vì khí độ như vậy, cho dù đặt ở quốc gia nào tôn thất, đều tất

nhiên được trọng dụng, trở thành tâm phúc của Thái tử, cũng không phải là chuyện ly kỳ gì.

Hắn lại hỏi: "Vậy đại hội Kiếm Tiên lần này, ngươi có gặp qua Triệu Lăng hay không?

Không có!

Trong mộ bàn, Triệu Lăng có ở đây không?

Không có!

Công Tôn Lệ lắc đầu, trong lòng có chút nghi hoặc: "Bệ hạ, ý của bệ hạ là…

Không có gì!

Doanh Việt khoát tay áo nói: "Ngươi lui ra đi! Gọi Lâm Tam lại đây!"

Công Tôn Lệ cũng không biết tại sao, cảm giác trong lòng có chút căng thẳng, chỉ có thể khom người nói "Vâng!"

Sau khi lên tiếng, nhanh chóng ra cửa.

Chương 727: Làm nội ứng cho Cô Chương 727: Làm nội ứng cho Cô

Người dịch: PrimeK Tohabong

Toàn bộ sứ quán, người hắn quen thuộc nhất, ngoại trừ Doanh Vô Khuyết chính là Lâm Tam.

Nhớ rõ lúc Công tử Vô Khuyết về làm, ngoại trừ Lâm quý phi và Lâm Thiết Ngưu ra, còn có mấy gia nô, Lâm Tam chính là một trong số đó, người này có chút thông minh, đặc biệt am hiểu tìm hiểu tin tức, cho nên có thể làm bạn bên cạnh Doanh Vô Khuyết.

Lúc ấy hai người vì chuyện Bia Mục Dã, đêm tối gấp rút chạy tới, bên người tự nhiên là không mang theo Lâm Tam.

Bất quá về sau, sứ đoàn Càn Quốc đến, Lâm Tam liền đến, vẫn bị Doanh Vô Khuyết sai khiến làm một ít chuyện vặt vãnh.

Chỉ một lát sau.

Lâm Tam đến, sau khi nhìn thấy Doanh Việt, phù phù một tiếng liền quỳ xuống "Tiện dân khấu kiến bệ hạ!"

Doanh Việt tùy ý lật sách, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Kể lại mọi chuyện sau khi ngươi đến Giáng Thành!"

Vâng!

Lâm Tam đáp một tiếng, liền cung kính kể mọi chuyện hắn biết

Phần lớn đều là Doanh Vô Khuyết sai khiến hắn làm chuyện gì, tuy rằng vụn vặt, nhưng hắn báo cáo đặc biệt tỉ mỉ, tỷ như Doanh Vô Khuyết là sau khi gặp phải chuyện gì mới sai khiến hắn, trong quá trình làm việc gặp phải cái gì, thậm chí phản ứng của Doanh Vô Khuyết sau khi mình báo cáo đều nói vô cùng tỉ mỉ.

Doanh Việt gật đầu: "Biết rồi, làm không tệ!"

Lâm Tam vội vàng nói: "Tạ bệ hạ khích lệ!"

Doanh Việt nâng mí mắt "Còn liên lạc với Lý gia không?"

Cái gì!

Lâm Tam hoảng sợ, chính mình là thân phận tiểu tử thôn dã, sau khi Lâm Thanh ẩn cư, mới bị mua làm nô bộc, làm sao có thể…

Nhưng hắn rất nhanh phản ứng lại, người trước mắt này là Càn Vương thủ nhãn thông thiên, nếu hắn thật sự muốn tra, chính mình làm sao có thể giấu diếm được?

Hắn vội vàng nói: “Còn chưa liên lạc, nhưng có thể liên lạc được”.

Doanh Việt lúc này mới buông sách xuống, nhìn hắn như cười như không nói: “Sau này ngươi liền ở chỗ này, làm nội ứng của cô, đợi đến sau khi cô rời đi, liền truyền cho Lý gia một tin tức.

Lâm Tam nhanh chóng khom người “Bệ hạ ngài nói!”

Khóe miệng Doanh Việt hơi nhếch lên “Thái tử Triệu Ninh…..”. Là thân nữ nhi!

Lâm Tam hoảng sợ: “Cái, cái gì? Bệ hạ nói là…..”. tin tức là thật sao?

Doanh Việt hỏi ngược lại “Quan trọng sao?”

Hạ thần hiểu rồi!

Lâm Tam nhanh chóng đáp, hắn rất hiểu tình huống Lê quốc, Ngụy Hàn bị Triệu thị hút máu, Lý thị tràn ngập nguy cơ.

Tin tức có thật hay không không quan trọng, quan trọng là có tin tức này.

Tấn công là cách phòng thủ tốt nhất.

Hiện giờ phụ tử Lê Vương tuy rằng vô cùng cường thế, nhưng chư gia chỉ cần bắt được chút công kích này, là có thể làm cho Lê vương thất sứt đầu mẻ trán.

Bây giờ là giai đoạn cướp thịt, chỉ cần có thể cướp được càng nhiều thịt, ai sẽ quản tin tức thật giả?

Hơn nữa loại chuyện này giải thích không rõ.

Thái tử Ninh thành hôn nhiều năm, đích xác không có con nối dõi.

Cũng không thể vì xác nhận chính thân, trực tiếp cởi bỏ quần áo trước mặt bá quan!

Doanh Việt khoát tay áo nói: “Đi xuống đi!

Vâng!

Chương 728: Bại lộ một phần thực lực

Lâm Tam nhanh chóng rời khỏi thư phòng.

Doanh Việt một tay nâng má, tay kia không nhanh không chậm gõ thư án, vẻ mặt trở nên có chút nghiền ngẫm "Long Dương hay là thân nữ nhi đây…..".

Ông ta không có bằng chứng.

Vậy chỉ là đoán thôi.

Nhưng suy đoán này, hắn ít nhất có năm thành nắm chắc.

Chứng minh tự nhiên là không cách nào chứng minh, Lê quốc nhiều người như vậy nhìn chằm chằm vương thất, hơn hai mươi năm đều không có phát hiện mờ ám, làm sao có thể là chính mình vỗ ót liền có thể đoán ra?

Bất quá…..". Ông ta ngược lại không thiếu biện pháp nghiệm chứng.

Triệu Ninh…..".

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, không suy nghĩ.

……

Vô Kỵ! Chàng tỉnh rồi!

Triệu Ninh ngồi ở bên giường, nắm thật chặt tay Doanh Vô Kỵ.

Lúc Doanh Vô Kỵ hôn mê một canh giờ này, nàng không lúc nào là tim không như dao cắt.

Ngự y nói, không lo lắng tính mạng.

Nhưng bất kể là thân thể hay là chân khí, thậm chí là tinh thần, đều gặp phải chấn thương tương đối nghiêm trọng.

Thật giống như tạng phủ, đan điền thậm chí thần hồn đều bị cắt bỏ một khối.

Thái y chưa từng thấy vết thương này.

Triệu Ninh cho dù xem qua không ít sách cổ, cũng chưa từng nghe nói qua.

Đến tột cùng là dạng chiến cuộc gì, mới có thể khiến Doanh Vô Kỵ bị loại thương tích như thế này?

Nếu không phải Doanh Vô Khuyết bị thương nặng hơn, ý thức đều bị chấn thành bùn nhão, chỉ sợ nàng đã sớm đi tìm Càn Vương đòi công đạo.

Doanh Vô Kỵ được nàng đỡ ngồi dậy "Phù…..".

Đau đầu muốn nứt ra.

Thân thể thiếu hụt.

Giống như là xem liền ba ngày ba đêm xem phim sex, hơn nữa cũng không ngừng tự sướng

Chém mất một cái thân ngoại hóa thân, cái giá phải trả thật sự quá lớn.

Chỉ sợ ít nhất ngâm trong thiên tài địa bảo một tháng mới có thể hoàn toàn khôi phục nguyên khí.

Hốc mắt Triệu Ninh có chút đỏ lên: "Sau này đừng làm anh hùng nữa.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Cái gì gọi là sính anh hùng, mẹ nó ta thật sự là anh hùng được không?

Nói xong, nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt nàng.

Triệu Ninh phản xạ có điều kiện lùi về phía sau một chút, nhưng lại khôi phục tư thái vừa rồi.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác được bảo vệ.

Có chút khó chịu.

Nhưng rất yên tâm.

Doanh Vô Kỵ miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng "Không có gì đáng ngại, phụ vương đâu?"

Triệu Ninh cười nói: "Phụ vương để cho ta ở cùng chàng chờ chàng tỉnh lại lại gọi Phụ vương!"

Uh!

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu "Vậy mời phụ vương tới đây đi, vừa lúc ta cũng có chuyện muốn nói!"

Uh!

Triệu Ninh gật gật đầu, liền nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh.

Một lát sau.

Triệu Kỵ đẩy cửa vào, mà Triệu Ninh lại không đi theo.

Chương 728: Bại lộ một phần thực lực

Người dịch: PrimeK Tohabong

Phụ vương!

Doanh Vô Kỵ cố chống đỡ muốn hành lễ.

Triệu Kỵ vội vàng ngồi ở bên giường "Chớ đa lễ! Đại hội Kiếm Tiên còn có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, ta để Ninh nhi đi làm!"

Uh!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, trong lòng cũng giống như gương sáng, việc xử lý chính là dọn dẹp hội trường, tiễn đưa người tham dự, vậy còn cần Thái tử tự mình xuất mã?

Chính mình lần này.

Không thể nghi ngờ là bại lộ một phần thực lực.

Tuy rằng hiện ra ở trước mặt Triệu Kỵ chỉ có non nửa, nhưng đã là kinh thế hãi tục.

Cộng thêm các loại tình huống khác thường của Lão Lưu manh, không có khả năng không khiến người sinh nghi, hơn nữa quỷ biết mình hôn mê trong khoảng thời gian này, Lão Lưu manh đều cùng cha vợ nói những gì.

Vị vua có thể ngồi vững trên ngai vàng mấy chục năm, không ai là ngốc.

Nếu như mình không đưa ra một lời giải thích khiến Triệu Kỵ hài lòng, tình cha vợ con rể sâu đậm hơn nữa cũng sẽ hoàn toàn sụp đổ tan rã.

Doanh Vô Kỵ biết.

Từ lúc sinh ra tới nay, khảo nghiệm lớn nhất mà mình phải đối mặt đã tới.

Mà khảo nghiệm tàn khốc nhất chính là khảo nghiệm quân vương chi tâm.

Trái tim quân vương cho dù là con ruột, cũng có thể thản nhiên giết chết.

Triệu Kỵ cười mở miệng "Ninh nhi bị Doanh Vô Khuyết áp chế thời điểm, Cô một lần cho rằng Hàm Quang kiếm muốn rời chúng ta mà đi, không nghĩ tới ngươi tự nhiên thắng Doanh Vô Khuyết, thật sự là chuyện tốt!"

Ông ta tươi cười ấm áp, âm thanh cũng rất ôn hòa.

Doanh Vô Kỵ lại lộ ra một bộ sầu khổ vẻ mặt "Chỉ tiếc, cái giá phải trả quá lớn!"

"Ngươi lần này bị thương đích xác quá mức nghiêm trọng!" Triệu Kỵ vẻ mặt ngưng trọng: "Ngươi rốt cuộc dùng bí pháp gì, vì sao so với Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật tiêu hao đều lớn hơn?"

Đây là bắt đầu thăm dò.

Doanh Vô Kỵ biết, trước khi mình tỉnh lại, tình huống của mình khẳng định đã bị ngự y dò xét vô số lần.

Hắn khẽ thở dài: "Việc này nói ra thì dài dòng… Phụ vương còn nhớ rõ trước khi Càn Vương Chung mở ra, con bảo Lão Lưu manh tới đây đàm phán điều kiện không?"

Triệu Kỵ gật đầu: "Nhớ!"

Chuyện này tất nhiên ông ta cũng sẽ hỏi.

Không nghĩ tới tiểu tử này tự nhiên chủ động nói ra, hơn nữa hai chuyện hình như còn có liên hệ.

Doanh Vô Kỵ có chút xấu hổ "Vốn không nói điều kiện, nói điều kiện như thế nào, hẳn là chuyện phụ vương mới có thể quyết định. Nhưng nhi thần lúc ấy cấp hỏa công tâm, đã không quản được nhiều như vậy.

"Không sao!"

Triệu Kỵ cười xua tay: "Cô đối với tình huống bên trong Càn Vương Chung cũng không hiểu rõ lắm, cũng chỉ có ngươi có thể làm ra phán đoán hợp lý nhất, nếu ngươi không đề cập tới, chúng ta ngược lại thua thiệt. Nói đi, ngươi muốn đề cập điều kiện gì?"

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt có chút giãy dụa, phảng phất hạ quyết tâm rất lớn, mới chậm rãi mở miệng nói: "Việc này cùng mẫu tộc của con có liên quan!"

Mẫu tộc!

Đồng tử Triệu Kỵ ngưng tụ, mẫu tộc Doanh Vô Kỵ vẫn luôn rất thần bí.

Ngay từ đầu chỉ là một tiểu gia tộc không có danh tiếng gì, không có thổ địa không có nhiều tài phú, nhưng trong gia tộc xuất hiện không ít nhân tài, không ít người trẻ tuổi đều dấn thân vào quân ngũ, dựa vào quân công tước chế ở trong quân đội thanh danh lên cao.

Bạch gia cũng không phải quý tộc.

Nhưng lại dựa vào những người trẻ tuổi này, đạt được địa vị không thấp, vẻn vẹn mấy chục năm thời gian, liền ở trong triều có lực ảnh hưởng không nhỏ.

Đương nhiên, trong đông đảo đại gia tộc, vẫn có chút không nổi bật.

Nhưng sau khi Doanh Việt về nước tranh giành ngôi vị, có sự ủng hộ của Bạch gia, dựa vào quân công trác tuyệt mà đưa Càn Quốc vốn bị nhiều nước liên hợp chèn ép quật khởi, đây cũng là một trong những nền tảng quan trọng nhất để Doanh Việt đăng cơ.

Trước khi Doanh Việt đăng cơ, Triệu Kỵ cũng không có hứng thú gì với Bạch gia.

Nhưng sau khi Doanh Việt đăng cơ, Bạch gia liền thành hậu tộc, cho dù ở trên triều đình cũng không nổi bật, còn lâu mới bắt mắt bằng ngoại thích họ Mễ của Thái hậu, nhưng cũng không thể bỏ qua.

Cho nên Triệu Kỵ tốn rất nhiều công sức đi điều tra Bạch thị.

Nhưng chỉ nhận được một tin tức đơn giản đến quỷ dị về Bạch thị, bắt đầu từ vi mạt, dựa vào quân ngũ để làm giàu.

Chỉ có thế!

Một gia tộc xuất thân tiện dân, làm sao có thể bỗng nhiên có một thế hệ nhân tài xuất hiện lớp lớp?

Mặc dù thật sự là thuần huyết dân đen, cũng có thể đào ra không ít tin tức mới đúng, ít nhất có thể điều tra rõ ràng khởi nguyên.

Nhưng Bạch gia này, phảng phất chính là đột nhiên xuất hiện.

Không nghĩ tới, chuyện này tự nhiên bị Doanh Vô Kỵ chủ động nhắc tới.

Triệu Kỵ nhịn không được hỏi: "Mẫu tộc của ngươi thế nào?"

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi "Phụ vương! Chuyện kế tiếp con muốn nói, phụ vương ngàn vạn lần không nên sợ hãi!

Triệu Kỵ thần sắc nghiêm nghị "Cô là quân vương, đã nghe qua chuyện ly kỳ vô số, ngươi cứ việc nói, cô sẽ không sợ hãi!"

Doanh Vô Kỵ nhìn chằm chằm vào mắt hắn, "Phụ vương có nghe nói qua… Thiên Nhân tộc?"

Phù…..".

Đồng tử Triệu Kỵ đột nhiên co rụt lại, nhịn không được hít vào một hơi khí lạnh.

Đây là bí mật đỉnh cấp của vương triều Nhân tộc, ngoại trừ Chu thiên tử, chỉ có quân vương đại quốc mới có thể biết được.

Thiên Nhân tộc!

Mặc dù ở trong sách cổ, mới có đôi câu vài lời đề cập tới sự tồn tại.

Ông ta biết Trên người Doanh Vô Kỵ cất giấu bí mật, cũng biết lần này tiểu tử này sẽ cho mình điểm mấu chốt.

Không nghĩ tới lại là bí mật lớn như vậy, mà tiểu tử này không khỏi cũng quá che giấu.

Một lúc.

Ông ta thật đúng là có chút hoảng.

Doanh Vô Kỵ thấy vẻ mặt của ông ta, biết ông ta bị trấn trụ, dù sao bí mật này quá lớn, người có kiến thức cũng không thể thản nhiên.

Chương 729: Mẫu tộc là một nhánh Thiên nhân tộc Chương 729: Mẫu tộc là một nhánh Thiên nhân tộc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Sách lược lần này của hắn rất đơn giản, cũng đặc biệt tàn nhẫn.

Chính là phàm là Lão Lưu manh có thể lấy ra chứng cớ chứng minh là chuyện mình làm, ngoại trừ yêu mạch ra tất cả đều chủ động thẳng thắn.

Yêu mạch cùng với bồi dưỡng nhân tài chạm đến căn cơ Lê quốc, phàm là căn cấp cơ sơ quốc gia, mặc kệ quân vương lòng dạ rộng lớn cỡ nào, cũng không có khả năng dễ dàng tha thứ.

Chuyện này cũng liên quan đến lợi ích căn bản của Lão Lưu manh, cho dù muốn hãm hại mình, cũng quyết định không tiết lộ.

Chuyện còn lại đều có thể lớn có thể nhỏ.

Chuyện mẫu tộc phiền toái có thể có chút lớn, nhưng không thể không thừa nhận, bởi vì chỉ có đưa ra mẫu tộc, mới có thể làm cho tất cả giải thích của mình đều thoạt nhìn hợp lý.

Hơn nữa chỉ bằng chính mình, mặc dù biết mẫu tộc ở đâu, cũng cứu không nổi.

Thẳng thắn chuyện này rất hung hiểm, dù sao ai cũng đoán không được thái độ của Triệu Kỵ đối với chuyện này.

Nhưng bất kể là đối với Doanh Vô Kỵ, hay là đối với mẫu tộc, đều là phương pháp nên lựa chọn nhất.

Doanh Vô Kỵ chỉ vào mặt mình "Mẫu tộc của con chính là một nhánh của Thiên Nhân tộc, tin tức này, vẫn là lúc Lão Lưu manh cho rằng con phải chết mới nói cho con biết.

Triệu Kỵ trực tiếp trầm mặc.

Loại chuyện này đều thẳng thắn.

Vậy còn có chuyện gì không thể thẳng thắn?

Ông ta biết Thiên Nhân tộc, mặc dù giống như người mù sờ voi, nhưng có đánh giá cực kỳ khắc sâu về độ nguy hiểm!

Nhưng ông ta vẫn quyết định trước tiên nghe một chút "Ngươi nói chi tiết một chút!

Doanh Vô Kỵ không có giấu diếm, đem tin tức có liên quan đến Thiên Nhân tộc nghe được từ Doanh Việt, một chữ không rơi xuống đất nói một lần, cuối cùng bổ sung một câu "Trước kia con còn không rõ, vì cái gì mẫu quốc có thể bất công với một công tử như thế, còn có thể công khai nâng Doanh Vô Khuyết lên vị trí thái tử như thế, hiện tại con toàn bộ hiểu rõ.

Triệu Kỵ…..".

Trong lúc nhất thời, ông ta dĩ nhiên không biết nên mừng rỡ hay là lo lắng.

Thiên Nhân tộc đích thật là một củ khoai lang phỏng tay, nhưng nói phỏng tay cũng không có phỏng tay như vậy, nếu

như Chu thiên tử kia, thật sự là Thiên Nhân tộc, Thiên Nhân tộc tất nhiên sẽ không thể coi thế gian đều là địch, thậm chí còn có thể hòa giải cùng tồn tại với Triệu thị cùng họ Cơ

Chỉ có điều… hai chi Thiên Nhân tộc này mấy ngàn năm trước mỗi người đi một ngả, quan niệm lại càng hoàn toàn đối lập, lấy ra hiệu quả đến tột cùng như thế nào ai cũng không biết.

Bất quá vui chính là.

Có mẫu tộc tao ngộ, cộng thêm kinh nghiệm Bên trong Càn Vương Chung.

Con rể mình tất nhiên đã cùng Doanh Việt không chết không thôi, về Càn tất nhiên là chuyện không thể nào.

Con rể này.

Vẫn đáng tin như cũ.

Nhưng rất nhiều chuyện, vẫn cần nghiệm chứng.

Triệu Kỵ hỏi: “Cho nên lần này ngươi chiến thắng Doanh Vô Khuyết, dùng bí pháp mẫu tộc các ngươi?

“Là bí pháp của mẫu tộc con, không chỉ đây là bí pháp của mẫu tộc, ngay cả cái này cũng vậy!”

Hắn hít một hơi thật sâu.

Mạnh mẽ điều động huyết khí quanh thân.

Trên người nhất thời toát ra kim quang ảm đạm.

Chuyên Húc đế thân!

Da đầu Triệu Kỵ có chút tê dại.

Giỏi lắm!

Cô trực tiếp gọi người tốt.

Khó trách chỉ dựa vào một bí pháp, có thể đánh Doanh Vô Khuyết đến chết đi sống lại, hiện tại có Chuyên Húc đế thân giải thích là hợp lý.

Nhưng hắn lại nghĩ tới một chuyện khác "Vậy Ninh nhi…..".

Doanh Vô Kỵ gật đầu "Phụ vương! là con gạt Phụ vương, cũng lừa Ninh nhi, xin Phụ vương giáng tội!"

Triệu Kỵ…..".

Điều này làm sao giáng tội?

Trợ giúp Thái tử thức tỉnh Chuyên Húc đế thân tội?

Cơ mặt ông ta đều có chút run rẩy: "Vậy bí pháp này…

Doanh Vô Kỵ thở dài: "Bí pháp này cần một loại dược liệu trân quý, con cùng Ninh nhi hai người đã dùng hết khi ở trong mật thất, Lão Lưu manh cũng vì muốn kiếm chỗ tốt từ mẫu tộc của con nên thay mẫu tộc con đưa tới. Dược liệu này cực kỳ quý trọng, chỉ sợ đem toàn bộ thiên hạ lật tung đều không kiếm được thêm

Hơn nữa người thức tỉnh đế thân quá mức kinh thế hãi tục.

Cho nên nhi thần chỉ có thể dùng lý do khác để giải thích.

Từ đó, nhi thần đã cảm giác mẫu tộc không tầm thường.

Để bảo vệ mẫu tộc.

Không thể không ra hạ sách này.

Xin phụ vương trị tội!

Ngươi chỉ muốn sống cùng mẫu tộc, ngươi có tội gì?

Triệu Kỵ lắc đầu, vỗ nhẹ bả vai hắn.

Con mẹ nó.

Người ta tổng cộng chỉ có hai phần, trong đó một phần cho con gái mình, đây là ân tình gì?

Tuy rằng lừa gạt bực này, khiến ông ta tương đối bất an.

Nhưng cái này mà trị tội vẫn là người sao?

Đáng tiếc duy nhất chính là, loại bí pháp này không thể phục chế, bằng không chế tạo số lượng lớn Chuyên Húc đế thân…

Thôi bỏ qua!

Cô đang nằm mơ!

Nếu mẫu tộc tiểu tử này thật sự có thực lực như vậy, còn có thể bị đối đãi như vậy?

Doanh Việt cũng xứng?

Hắn suy tư một lát lại hỏi: "Doanh Việt bỏ ra cái giá lớn như vậy, thậm chí liên hợp Khương Tề cùng họ Cơ mạnh mẽ đoạt xá của ngươi, chính là vì đạt được chỗ tốt của mẫu tộc ngươi?"

Doanh Vô Kỵ gật đầu "Đúng! Chỗ tốt này, chỉ có con có thể trực tiếp lấy được, cho nên ông ta mới muốn dùng quỷ kính đoạt xá của con".

Triệu Kỵ vẻ mặt có chút nghiêm túc: "Chỗ tốt này đến tột cùng là vật gì?

Doanh Vô Kỵ thở dài, giãy dụa đứng lên chuẩn bị hành lễ.

Triệu Kỵ vội vàng đỡ lấy hắn "Có gì cứ nói thẳng, không cần hành lễ!

Thần sắc Doanh Vô Kỵ có chút u ám: "Phụ vương! xin thứ nhi thần không thể nói được, nếu không mẫu tộc sẽ lâm nguy! nhưng nhi thần có thể cam đoan, chỗ tốt này Lê quốc chúng ta nhất định nhận được nhiều hơn Càn quốc! con không thể

chứng minh với phụ vương, nhưng hy vọng phụ vương có thể tin tưởng nhi thần.”

Chương 730: Toàn lực phụ tá Chương 730: Toàn lực phụ tá

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ một mực nhìn ánh mắt của hắn, ngoại trừ chân thành rốt cuộc nhìn không ra thứ gì khác.

Nghĩ đến cũng đúng, có thể làm cho Doanh Việt làm ra chỗ tốt hạ lưu xấu xa bực này, sao có thể dễ dàng nói ra miệng?

Huống chi Doanh Vô Kỵ đã từng phát thề máu, chỉ cần Triệu thị không phụ lòng, hắn định toàn lực phụ tá Triệu Ninh.

Hơn nữa sự kiện Chuyên Húc đế thân lần này, đích xác cũng là bằng chứng toàn lực phụ tá.

Triệu Kỵ thật sự nghĩ không ra, ngoại trừ thật sự làm người nhà ra, còn có cách nói gì có thể giải thích hành vi của Doanh Vô Kỵ.

Không nói thì không nói.

Hắn cảm thấy cách nói của Doanh Vô Kỵ, rất đáng tin tưởng.

Đúng rồi phụ vương! Còn có một việc!

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên vỗ trán một cái.

Triệu Kỵ hỏi: “Chuyện gì?

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi hỏi: “Phụ vương còn nhớ sư phụ con không?

Nhớ!

Triệu Kỵ gật đầu, đối với sư phụ Doanh Vô Kỵ, hắn ngưỡng mộ đã lâu.

Có thể dạy ra đệ tử như thế, lại có ngôn luận tuyên truyền giác ngộ.

Lại càng là thủ tịch chưởng cung phu tử của Học cung Đại Lê hiện giờ.

Kỳ nhân như thế, ông ta làm sao có thể không nhớ rõ.

Doanh Vô Kỵ gật đầu nói: "Mấy năm trước mẫu tộc chỉ nhắc nhở con không thể bộc lộ tài năng, phải giấu diếm mới có thể an toàn về nước, cũng chưa từng nghĩ Lão Lưu manh mai phục một tay Doanh Vô Khuyết."

Đoạn thời gian đó, con bên này vẫn có Càn vương thất phái danh sư dạy dỗ.Nhưng mẫu tộc lại không có biểu thị gì, ngược lại trong mộng còn có một vị ân sư giảng bài.Bây giờ nghĩ lại, vị ân sư này hẳn là có liên hệ rất lớn với mẫu tộc.Không có sư phụ giúp con khai ngộ, chỉ sợ con học pháp thuật cũng không có khả năng nhanh như vậy.

Quả thật có chút nhanh!

Triệu Kỵ gật gật đầu, lúc trước hắn đang tò mò, bất kể là 36 thuật Thiên cương hay 72 thuật Địa sát, đều là pháp thuật rất khó nhập môn.

Nhưng Doanh Vô Kỵ…..".

Nắm giữ Tàng hình, ngũ lôi, khoảnh khắc hoa nở, thai hóa dịch hình.

Còn cả Thất Tinh Bộ.

Từ trước trận chung kết, ông ta đã tích lũy một bụng nghi vấn, nếu không phải đánh cuộc với Thanh Hư lão đạo, ông ta thậm chí còn sinh lòng nghi kỵ.

Bây giờ nói như vậy, dường như tất cả đều hợp lý.

Chỉ là…..".

Ông ta nhịn không được liếc nhìn Doanh Vô Kỵ một cái, trong lòng khó tránh khỏi vẫn có chút kiêng kỵ.

Con rể này.

Ông ta đương nhiên nguyện ý tin tưởng.

Nếu thật sự có tâm cơ, làm sao có thể vừa lên đã đem chuyện Thiên Nhân tộc nói ra?

Nhưng Doanh Vô Kỵ hiện tại, mạnh đến mức có chút quá đáng.

Doanh Vô Kỵ thở ra một hơi thật dài: "Nhi thần cũng không biết nói như thế nào, sau khi có được chỗ tốt của mẫu tộc, tu vi nhi thần đột nhiên tăng mạnh, trong lòng lại càng lo sợ bất an, nhất là sau khi thức tỉnh Chuyên Húc đế thân, đêm không ngủ được.

Đợi sau khi Ninh nhi thức tỉnh Chuyên Húc đế thân, trong lòng hơi dễ chịu một chút, nhưng vẫn khó ngủ.

Lần này Hàm Quang kiếm, con vốn còn đang rối rắm có nên nghe Ninh nhi hay không, nếu nàng thua liền chủ động bỏ quyền.

Nhưng Doanh Vô Khuyết kia thật sự không làm người!

Một khắc bị Càn Vương Chung bao phủ, con liền biết chuyện này không thể thiện lương, với tính cách Lão Lưu manh, nhất định sẽ uy hiếp con, điên cuồng đòi hỏi lợi ích từ con.

Hơn nữa chuyện mẫu tộc…..".

Nhi thần thật sự gánh không nổi!

Sự tình liên quan đến sự tồn vong của bộ tộc, con nửa điểm không thể nào nhẫn nhịn được.

Con không biết phụ vương chuẩn bị đối đãi mẫu tộc của con như thế nào, nhưng ta vẫn hy vọng Phụ vương có thể giúp.

Chỉ là Phụ vương là một quân vương, không thể chỉ suy nghĩ từ phương diện tình thân. Cho dù Phụ vương chuẩn bị làm như thế nào, con đều nhận!

Nói xong, trong lòng dễ chịu hơn nhiều…..".

Triệu Kỵ…..".

Một lúc.

Hắn thậm chí cảm giác có chút chua xót.

Nhẹ nhàng thở dài, vỗ vỗ bả vai Doanh Vô Kỵ "Yên tâm! Cô sẽ không để cho ngươi chịu ủy khuất".

Doanh Vô Kỵ cúi thấp hai mắt, thoạt nhìn cũng không giống bộ dáng rất có lòng tin.

Nhưng vẫn hít sâu một hơi nói: "Đa tạ phụ vương!"

Triệu Kỵ…..".

Một lúc.

Hắn thậm chí không biết an ủi Doanh Vô Kỵ như thế nào.

Đã kiêng kị.

Lại đau lòng.

Loại cảm xúc này, rất phức tạp.

Hắn hồi tưởng lại lời nói của Thanh Hư lão đạo, cảm giác hoang đường.

Con rể của mình, đích xác hiền tài phi phàm.

Nhưng cô nếu là nghi kỵ hắn, có phải hay không quá choáng váng một ít?

Hắn vỗ bả vai Doanh Vô Kỵ: "Nghỉ ngơi cho tốt đi! Chờ nửa đêm Doanh Việt tới, cô tìm một chỗ an tĩnh an toàn, cung cấp cho các ngươi đàm phán.

Doanh Vô Kỵ có chút cảm kích nói: "Đa tạ phụ vương!"

Người một nhà!

Triệu Kỵ cười cười, nhìn hắn một lần nữa nằm xuống, liền rời khỏi phòng bệnh.

Doanh Vô Kỵ thở phào nhẹ nhõm, những lời này từ góc độ sự thật chưa chắc đã tính là thật, nhưng đích xác cũng là thật tâm thật ý.

Lần này thẳng thắn, là chuyện cần thiết!

Nếu không Lão Lưu manh nhất định sẽ làm lớn chuyện.

Mà chính mình.

Càng lún càng sâu, càng lún càng sâu, cuối cùng hoàn toàn đi lên con đường không lối về.

Xem phản ứng của cha vợ.

Hắn là tốt.

Chỉ là ai cũng không nghĩ tới tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, Lão Lưu manh lại càng không biết còn có hậu thủ gì.

Lòng quân vương khó dò!

……

Doanh Vô Kỵ ngủ đến hôn thiên hắc địa.

Đây là một trận bệnh nặng.

Không biết ngủ bao lâu, mới bị một đôi tay thon dài nhẹ nhàng đánh thức.

Hắn mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Triệu Ninh.

Vô Kỵ, Càn Vương đến rồi!

Uh…..".

Dưới sự dìu đỡ của nàng chậm rãi xuống giường.

Doanh Vô Kỵ nhìn sườn mặt của nàng, cười hỏi "Biết rồi hả?"

Triệu Ninh gật đầu…..".

Nàng biết Triệu Kỵ để cho nàng tránh mặt, là sợ biết Doanh Vô Kỵ đã làm chuyện đại nghịch bất đạo gì, chính mình lại xử trí theo cảm tính.

Lại chưa từng nghĩ, Doanh Vô Kỵ một phen thẳng thắn thành khẩn báo cáo, khiến phụ vương đều làm trầm mặc.

Chuyện này.

Đích xác quá phức tạp.

Chương 731: Bàn chuyện làm ăn Chương 731: Bàn chuyện làm ăn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nàng cũng không nghĩ tới, mẫu quốc đối với Doanh Vô Kỵ mà nói tự nhiên lại như thế.

Tình huống này, là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu.

Đều sẽ qua thôi!

Triệu Ninh vuốt ve mu bàn tay Doanh Vô Kỵ, sau đó nhét một con rối gỗ vào trong tay hắn "Cứ việc đi đàm phán! Mẫu tộc của chàng có thể bảo vệ bao nhiêu thì bảo vệ bấy nhiêu".

Nói xong, liền đỡ hắn, đi tới địa cung của Điện Trọng Lê hạ.

Mở cửa phòng đá.

Phát hiện Doanh Việt đang ngồi bên trong.

Địa cung này trải rộng trận pháp, mặc dù Thập Tam gia đến cũng chưa chắc có thể tách ra, lấy lý giải của Doanh Việt đối với không gian căn bản không có khả năng chạy trốn.

Mà mình có thân ngoại hóa thân bảo hộ, hắn là cũng sẽ không xuất hiện vấn đề lớn.

Ở bên cạnh Doanh Việt, một thanh niên cao lớn khôi ngô ngồi phịch trên mặt đất.

Hai mắt nhắm chặt, miệng khẽ mở, phát ra tiếng rên rỉ vô ý thức, đồng thời còn không ngừng chảy nước miếng.

Quần cũng ướt sũng, không khí xung quanh có mùi thối khó ngửi.

Không phải Doanh Vô Khuyết còn có thể là ai?

Sắc mặt Doanh Việt âm trầm: "Hạ tay nặng như vậy với huynh trưởng, ngươi thật được lắm!

Doanh Vô Kỵ cười hì hì ngồi xuống đối diện hắn, "Bàn chuyện làm ăn thì bàn chuyện làm ăn, vì sao nhất định phải dùng tình thân như cứt chó để làm bẩn việc làm ăn đơn thuần của chúng ta?"

Doanh Việt đánh giá hắn từ trên xuống dưới, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười không rõ nguyên do.

Nụ cười này, làm cho Doanh Vô Kỵ trong lòng có chút giật mình.

Cũng may Doanh Việt không có tiếp tục tra tấn tâm lý.

Hắn gõ gõ cái bàn "Ta không có cùng nhạc phụ tốt của ngươi tiết lộ quá nhiều, nơi này cũng không có phù giấy nghe trộm cùng trận pháp, ra cái giá đi, như thế nào mới có thể thả Vô Khuyết!"

Không tiết lộ nhiều.

Sau này có thể đe dọa bất cứ lúc nào.

Rõ ràng chính là uy hiếp mình không nên ra giá quá đáng.

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ, cười nói "Rất đơn giản! đem mẫu tộc của tôi đưa tới Lê quốc, Doanh Vô Khuyết ông mang đi!"

"Thả toàn bộ là không thể nào!"

Doanh Việt không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt "Toàn bộ thả đi, yêu mạch Càn quốc còn có thể dùng?"

Phụ cận yêu mạch mặc dù là do Càn quốc khai phá, nhưng cùng Càn quốc cũng không tiếp giáp, ngược lại cách Vùng đất mới Lê quốc tương đối gần, nếu là đem mẫu tộc tất cả thả đi, yêu mạch liền triệt để thuộc về họ Lê.

Ông ta như cười như không đánh giá Doanh Vô Kỵ: "Ngươi thật coi nhạc phụ của ngươi là thiện nam tín nữ? Nếu mẫu tộc của ngươi tất cả đều đến Lê quốc, ngươi là có thể bảo vệ được bọn họ, hay là bảo vệ được yêu mạch?

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Cái này không cần ông quan tâm! Mẫu tộc toàn bộ thả ra, bằng không Doanh Vô Khuyết không mang đi được".

Doanh Việt không nghĩ tới hắn cá không ăn muối cá ươn như vậy, lông mày cũng nhíu lại: "Vô Khuyết ta nhất định phải mang đi, nhưng mẫu tộc ngươi ta không có khả năng toàn bộ thả đi! Cho ngươi hai lựa chọn, hoặc là đem mẫu thân ngươi thả tới, hoặc là đem những người khác ngoại trừ mẫu thân ngươi thả tới. Ngươi tự mình chọn đi!"

A…..".

Quả nhiên là Lão Lưu manh!

Để cho ta chọn, khẳng định chọn mẹ ruột.

Nhưng mẹ ruột khẳng định nhớ thương mẫu tộc.

Vẫn có nhược điểm trong tay, yêu mạch vẫn phải chia cho bọn họ một phần.

Doanh Vô Kỵ hơi nghiêng người về phía trước, cười nheo mắt nhìn ông ta "Được! Tôi chọn mẫu thân. Bất quá ông cũng suy nghĩ kỹ càng, nếu như toàn bộ thả lại đây, Doanh Vô Khuyết còn sống ông mang đi. Nếu như chỉ thả về mẫu thân ta, Doanh Vô Khuyết ông cũng có thể mang đi, chẳng qua là chết!

Giọng hắn rất bình tĩnh.

Đầy vẻ đe dọa.

Doanh Việt thần sắc nhất thời có chút dữ tợn "Nghiệt chướng!'

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Tôi còn chưa nói xong, mặc dù chỉ thả mẫu thân ta trở về, ông cũng phải cam đoan mẫu thân tôi có thể cùng mẫu tộc bảo trì liên lạc, bằng không Doanh Vô Khuyết… Ha ha!

Hắn suy nghĩ kỹ một chút.

Đem thi thể hắn mang về, còn có thể cô đọng một ít Đế huyết Chuyên Húc, vì tôn thất bồi dưỡng một ít hậu bối cường đại, bất quá những này hậu bối đều là tôn thất, cùng ông nửa điểm quan hệ đều không có.

Đem người sống mang về, tuy rằng đầu óc ngốc nhưng chiến lực kéo đầy Chuyên Húc đế thân.

Người tuy rằng ngốc nghếch, nhưng ít nhất là giống của ông, ông kiên trì sống thêm vài năm, thậm chí có thể chịu đựng đến khi Thái Tôn lớn lên.

Tốt xấu tôi đều nói xong.

Ông cân nhắc tự mình lựa chọn đi!

Rất tốt!

Doanh Việt tức giận đến mức hô hấp đều đang phát run.

Ông làm sao cũng không nghĩ tới, chính mình tự nhiên sẽ đối mặt hoàn cảnh đàm phán ác liệt như thế, mà đối tượng đàm phán, tự nhiên là con ruột của mình.

Tên nghịch tử này, rõ ràng một chút uy hiếp cũng không sợ.

Ông ta trầm giọng nói: "Ngươi thật sự cho rằng mình ở Lê vương thất là cái bánh trái thơm ngon, Triệu Kỵ lão thất phu kia sẽ che chở ngươi sao?"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Đây là chuyện của tôi, không cần ông quản, ông chỉ cần lựa chọn là được. Không cần uy hiếp tôi, bởi vì đàm phán giữa tôi và ông chỉ giới hạn trong gian thạch thất này, chỉ cần ông dám đi ra ngoài, tôi liền lập tức giết Doanh Vô Khuyết, dùng thiên lôi oanh đến cặn bã cũng không còn."

Mặc kệ ông muốn hãm hại ta như thế nào.

Đó đều là chuyện sau khi ông đi ra ngoài.

Ngay bây giờ!

Ông lựa chọn đi!

Doanh Việt hiểu rõ.

Nghịch tử này điên rồi, ở loại hoàn cảnh cực độ ác liệt này, còn dám ép mình lựa chọn.

Tốt lắm!

Hắn xoay người nhìn về phía Doanh Vô Khuyết.

Tên này trước khi rời khỏi Càn quốc còn là thanh niên hăng hái, hiện tại bị đánh giống như chó hoang.

Không!

Ngay cả chó hoang cũng không bằng.

Chó hoang ít nhất còn có thể lộ ra ánh mắt cầu xin thương xót.

Mang theo người sống.

Còn là một mãnh tướng ngây ngô, có thể chịu đựng đến khi Thái Tôn lớn lên.

Mang người chết đi.

Thế hệ trẻ tuổi tôn thất lớn mạnh, nhưng huy hoàng này lại không có quan hệ với mình.

Vì thế!

Trong ánh mắt giễu cợt của Doanh Vô Kỵ.

Ông ta cũng chỉ còn cách vung kiếm.

Chương 732: Thân thủ chia lìa Chương 732: Thân thủ chia lìa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Một đạo kiếm khí vung ra, Doanh Vô Khuyết trên mặt đất lúc này thân thủ chia lìa.

Doanh Vô Khuyết tuy rằng choáng váng, nhưng bản năng vẫn phải có, khi lên loạn đầu đài, hai ánh mắt ánh lên vẻ khiếp sợ cùng tuyệt vọng.

Doanh Vô Kỵ (° Д °)

Cái gì, tình huống gì?

Ông ta tự nhiên lựa chọn như vậy?

Không đợi tiếp tục kinh ngạc.

Cậu liền nhìn thấy máu quanh thân Doanh Vô Khuyết bị điên cuồng rút ra, tất cả đều rót vào trong bình nhỏ trong tay Doanh Việt, cuối cùng máu trong tim còn lại, bị rót vào trong một cái bình khác.

Mà trên mặt đất Doanh Vô Khuyết.

Còn lại là bị rút thành thây khô, đã là chết đến không thể chết thêm được nữa.

Doanh Việt vẻ mặt hờ hững "10 ngày sau, mẹ ngươi sẽ được đưa đến Giáng Thành, giao dịch kết thúc!"

Dứt lời, trực tiếp đẩy cửa đá rời đi.

Sắc mặt Doanh Vô Kỵ lại ngưng trọng tới cực điểm.

Hắn không nghĩ tới, Vi Nga phái tay đều vươn đến Càn vương thất.

Đan Thanh Độ Hồn!

Cho dù đối với quốc gia nào cũng giữ kín như bưng môn thần thông này.

Mặc dù Viêm Vương ở trong nước có sức thống trị như vậy, sống lại một Cơ Túc, cũng phải dùng tên Cơ Tam Tích, thậm chí hàn mặt nạ lên mặt hắn.

Lão Lưu manh tuy mạnh.

Nhưng bị tôn thất và ngoại thích cản trở.

Sức thống trị tương đối cũng không bằng Viêm Vương.

Hắn vì sao cũng dám mạo hiểm làm cái này.

Thậm chí còn ở trước mặt mình?

Cái này tương đương với đem nhược điểm giao vào trong tay mình.

Nếu tông thất họ Doanh biết, tất nhiên sẽ nhấc lên sóng to gió lớn.

Chẳng lẽ hắn không sợ chính mình nói: "Vị bệ hạ này, ngài cũng không hy vọng chuyện con trai ngài là người giấy bị người khác biết chứ?"

Doanh Vô Kỵ mơ hồ có một loại cảm giác, thực lực và sức ảnh hưởng Vi Nga phái, có thể mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của mình.

Hắn cúi đầu.

Thấy được xác khô Doanh Vô Khuyết thân thủ chia lìa.

Trong lòng vô cùng phức tạp.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, Lão Lưu manh hạ thủ với Doanh Vô Khuyết đều tàn nhẫn như thế.

Vừa rồi đã đắc tội muốn chết.

Hiện tại Lão Lưu manh, hẳn là muốn đi tìm cha vợ hãm hại mình?

Khó chơi!

……

Xác khô trên mặt đất, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn.

Ánh mắt mặc dù đã khô héo, nhưng vẫn có thể từ bên trong nhìn ra tâm tình sụp đổ.

Cũng không biết lúc Tiểu Lưu Manh bị cha ruột hành hung, đến tột cùng là cảm giác gì.

Dù sao hắn chỉ là choáng váng, bản năng cơ bản vẫn phải có.

May mắn mình có át chủ bài bảo mệnh.

May mà mình không coi lão ta là cha ruột.

Bằng không trong trạng thái tỉnh táo khẳng định càng chán ghét lão ta.

Sờ thi thể!

Doanh Vô Kỵ cũng không có quá nhiều cảm xúc, loại tình huống này khẳng định sờ thi thể là lý trí nhất, dù sao tiểu lưu manh mang trên người có không ít thứ tốt.

Càn Vương Giáp.

Càn Vương Chung…..".

Mẹ kiếp!

Một cái cũng không có, ngay cả máu trên người cũng không có một giọt.

Cả người chính là một đống thây khô, nếu không phải đan điền còn sót lại chân khí còn đang chống đỡ, chỉ sợ vừa đụng vào liền thành tro bụi.

Bất quá…..".

Bổn nguyên chân khí Càn vương thất!

Doanh Vô Kỵ cười cười, trực tiếp đem ngoại nguyên chân khí tách ra, chỉ để lại một luồng bổn nguyên chân khí tinh thuần độ vào kinh mạch tạm thời bảo tồn.

Mỗi người đều có bổn nguyên chân khí của mình.

Động chi tiện thương tổn bổn nguyên.

Ngoại trừ người bình thường không hề có cơ sở tu luyện, cho dù kẻ nào bị người khác bổn nguyên chân khí xâm lấn, tự thân đều sẽ gặp vô cùng khủng bố quấy nhiễu.

Cho nên bổn nguyên chân khí vô cùng trân quý, nhưng tuyệt đại đa số người không thể lợi dụng dược.

Ngoại trừ Hỗn Nguyên chân khí!

Doanh Vô Kỵ không có thời gian thu thập nhiều bổn nguyên chân khí như vậy, thứ này tu luyện quá tạp, ngược lại sẽ ảnh hưởng thực lực bản thân, hắn hiện tại đã cảm nhận được, ngoại trừ bản thân võ kỹ, pháp thuật học được mấy cái cường hãn cũng đã đủ rồi.

Trừ phi có thể có chân khí pháp lực vô hạn, bằng không lấy được kỹ năng của người nhiều càng thêm loạn, đụng phải đỉnh cấp cao thủ có khi lợi bất cập hại.

Vẫn còn.

Lý Thải Đàm có thể sử dụng.

Động tác lần này của Khương Tề đã khiến hắn hoàn toàn mất đi hảo cảm với Khương Thái Uyên.

Vài động tác.

Có thể bắt đầu sớm.

Đem bổn nguyên chân khí đều lấy ra, thây khô triệt để hóa thành bột thi.

Doanh Vô Kỵ không lưu lại, nhanh chóng rời khỏi địa cung, đi tới điện Trọng Lê.

Hai vị Càn vương Lê lại ngồi đối diện nhau.

Đang cười nhạt nói gì đó.

Triệu Ninh đứng ở bên cạnh, nghe được tiếng bước chân, quay đầu nhìn Doanh Vô Kỵ một cái, ý bảo hắn đứng ở bên cạnh.

Nhưng không ngờ.

Doanh Việt vẻ mặt hờ hững: "Chuyện kế tiếp ta nói với phụ vương các ngươi, có liên quan đến đại kế trăm năm Càn Lê, các ngươi lui ra trước.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, đang chuẩn bị mắng.

Triệu Kỵ cười khoát tay áo "Đi thôi! Trước tiên nghỉ ngơi một chút…..".

Uh!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, trong lòng cũng trầm xuống.

Triệu Ninh kéo kéo tay áo hắn, cười lắc đầu.

Doanh Vô Kỵ ánh mắt nâng lên, liền cùng nàng rời khỏi đại điện.

Lúc đi.

Thấy Doanh Việt thúc giục một âm phù cách âm.

Ngoài điện.

Triệu Ninh nhìn lông mày hơi khóa trên khuôn mặt tái nhợt của Doanh Vô Kỵ, không khỏi cười cười, từ trong ngực lấy ra một tờ phù giấy.

Vô Kỵ, chàng xem đây là cái gì?

Phù nghe trộm?

Doanh Vô Kỵ nhướng mày, "Lá gan của nàng thật lớn, ngay cả phù nghe trộm cũng dám dán lên người phụ vương?"

Triệu Ninh hé miệng cười nói: "Ta lấy đâu ra lá gan kia dán phù giấy lên người phụ vương?Cho dù ta thật sự có lá gan kia, lấy tu vi phụ vương chẳng lẽ không nhận ra sao?"

Như vậy…..".

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giương lên.

Rồi lại cảm giác có chút khí hư.

Xoa xoa đầu: "A! Ta muốn ngất đây…..".

Triệu Ninh vội vàng giơ cánh tay hắn lên, không biết hắn rốt cuộc là thật hay giả, chỉ có thể lén lút liếc hắn một cái.

……

Chương 733: Cảm giác tê dại Chương 733: Cảm giác tê dại

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trong điện.

Doanh Việt nhìn Triệu Kỵ, vẻ mặt bình thản trước sau như một, nhưng trong lòng lại nghẹn muốn chết.

Đây là lần đầu tiên trong đời ông ta cảm nhận được cảm giác tê dại.

Ông ta có hai con trai.

Một là Chuyên Húc đế thân.

Người kia cũng là Chuyên Húc đế thân.

Lần này mất một đứa con trai.

Cũng mất đứa con trai khác.

Đừng nói Hàm Quang kiếm nữa.

Phân cũng không ăn được một miếng.

Thậm chí ngay cả Doanh Vô Khuyết phế bỏ cũng không có biện pháp sống sót mang về Càn quốc.

Triệu Kỵ nhìn bình ngọc tràn đầy huyết khí trong tay hắn, vẻ mặt có chút nghiền ngẫm: “Lão tiểu nhị, ông cũng bắt đầu chơi với lửa? Hợp tác vẽ tranh, cùng uống rượu độc giải khát không có gì khác nhau.

Doanh Việt cũng không có giấu diếm hắn, dù sao máu trong tim này chính là lấy trước mặt Doanh Vô Kỵ, nhược điểm lớn như vậy, Doanh Vô Kỵ không có đạo lý không nói cho Triệu Kỵ.

Đã như vậy, không bằng công khai bày ở trên bàn.

Vẻ mặt hắn thong dong: “Mấy chục năm tới, cũng không thể trông cậy vào những lão già như chúng ta.

Triệu Kỵ thân thể hơi nghiêng về phía trước “Cho nên, ông tính toán trông cậy vào một bãi bùn nhão?

Doanh Việt nhíu mày, “Ông nói, Vô Khuyết là bùn nhão?”

Triệu Kỵ không e dè: “Văn thao võ lược, so với Vô Kỵ, chẳng lẽ không phải bùn nhão?

Doanh Việt hừ lạnh một tiếng “Hắn còn chưa có căn cơ, còn chưa làm qua chính vụ, làm sao thấy Văn Thao? Lần này nếu không phải Vô Kỵ nghiệt chướng hạ độc thủ…..”.

Triệu Kỵ cười cười “Đáng tiếc! Một kỳ tài có một không hai, xuất đạo là đưa tang.

Doanh Việt “????

Nhìn khuôn mặt xanh mét của hắn.

Triệu Kỵ trong lòng một trận vui sướng, nghĩ thầm vẫn là con rể tốt của mình nói chuyện độc ác, mình liền học được một câu, có thể đem lão tiểu nhị bảo thủ này chỉnh thành như vậy.

Trọn vẹn 10 hơi thở.

Hô hấp của Doanh Việt mới dần dần ổn định lại, cười như không cười nhìn Triệu Kỵ: “Hôm nay đánh cờ, có tộc thúc ở bên cạnh, rất nhiều chuyện ta không tiện nói rõ. Có một số việc, ông không cần phải bày ra tư thái tiêu sái, chuyện Doanh Vô Kỵ giấu diếm ông, cũng không phải là nhiều bình thường đâu.

Ông ta hiện tại, chuyện lo lắng nhất, chính là Doanh Vô Kỵ triệt để ngã về phía Lê quốc.

Như vậy mặc dù mình có mẫu tộc Doanh Vô Kỵ trong tay, ông ta cũng sẽ bị Lê quốc cản trở khắp nơi.

Sau tất cả.

Yêu mạch cách Vùng đất mới Lê quốc gần nhất.

Chắc chắn rồi.

Giết chết Doanh Vô Kỵ cũng không được.

Bởi vì lấy tính cácDoanh Vô Kỵ h, rất dễ dàng cá chết lưới rách.

Vậy.

Nên làm nhất, chính là để cho Triệu Kỵ cũng điên cuồng đề phòng con rể này.

Càn Lê hai nước cùng Doanh Vô Kỵ hình thành một cái quan hệ tam giác ổn định, đoạn quan hệ này có thể duy trì vài năm, Càn Quốc bọn họ có thể hưởng thụ được yêu mạch ở mức độ lớn nhất.

Mặc dù Doanh Vô Kỵ dời đi không ít bình dân, ông ta cũng có thể lấy cớ uy hiếp, hút từng ngụm máu

Chắc chắn rồi.

Triệu Kỵ lộ ra vẻ mặt ngưng trọng lại nghi hoặc: "Ồ? Hắn tự nhiên còn có chuyện gạt ta?"

Khóe miệng Doanh Việt hơi nhếch lên, nụ cười có chút nghiền ngẫm "Vô Khuyết chính là thánh phẩm linh thai cùng Chuyên Húc đế thân, ông cảm thấy hắn đánh bại như thế nào…"

Triệu Kỵ không hiểu: "Hắn cũng là Chuyên Húc đế thân, làm sao vậy?

Doanh Việt "????

Hắn ngây ngẩn cả người.

Nghiệt chướng!

Ngươi ngay cả cái này cũng nói, là thật cho rằng Triệu Kỵ không dám giết ngươi sao?

Triệu Kỵ có chút nghi hoặc: "Ta đã sớm biết à, sao thế?"

Doanh Việt hít sâu một hơi: "Vậy ông cũng biết mẫu tộc của nó…"

"Lão tiểu tử ông được lắm, trước hôm nay, ta còn thật không nghĩ ra vì cái gì một gia tộc bình dân có thể nâng được ông lên, hóa ra là Thiên Nhân tộc. bất quá ông làm việc cũng là bẩn thỉu, đá văng một cước người đã từng xuất lực cho mình.

Doanh Việt "????

Không đúng!

Kịch bản có gì đó không đúng.

Tiểu tử này sao chuyện gì cũng phun ra thế?

Hô hấp của ông ta có chút dồn dập.

Triệu Kỵ nhíu mày, có chút không kiên nhẫn: "Tiểu tử này còn có tâm tư khác sao? Ông cũng vậy, có gì mà ta không biết nữa?"

Doanh Việt: "…..".

Xì!

Xì!

Ánh mắt ông ta cũng bắt đầu đỏ lên.

Bởi vì chuyện này có chút vượt quá dự đoán của ông ta.

Doanh Vô Kỵ thẳng thắn thành khẩn vượt qua dự liệu của ông ta, Triệu Kỵ rộng lượng ngoài dự liệu.

Ở trong ấn tượng của ông ta, hai người này rõ ràng cùng tính cách bản thân không giống nhau!

Chẳng lẽ trong này, còn có chuyện khác mình không biết.

Doanh Việt rất khổ sở.

Hai câu này, vốn là hai sát chiêu của ông ta

Chỉ cần nói ra, thậm chí cũng không cần giải thích thêm, đều có thể làm cho Triệu Kỵ vô cùng ngột ngạt.

Vì loại quân vương tuổi xế chiều này, dễ dàng lo được lo mất nhất, nghi kỵ thần tử.

Nhưng ông ta làm sao cũng không nghĩ tới.

Hai sát chiêu.

Tự nhiên bị Triệu Kỵ hời hợt tiếp nhận như thế, mình thậm chí cũng không cần giải thích, bởi vì Doanh Vô Kỵ giải thích khẳng định nhiều hơn mình.

Ông ta chỉ cảm thấy ngực muốn nổ tung.

Triệu Kỵ có chút không vui: "Còn gì khác sao? Sao nói hai câu, lão tiểu tử này lại tức giận thế?"

Doanh Việt: ".....".

Còn gì nữa không?

Chẳng lẽ đem vị trí yêu mạch nói cho ông biết?

Hắn lắc đầu, nhìn chằm chằm vào mắt Triệu Kỵ trầm giọng nói: "Tóm lại! Ông tự giải quyết cho tốt!"

Triệu Kỵ khẽ gật đầu, thần sắc nghiêm túc nói: "Cùng cố gắng! Vẽ Đan Thanh, ý muốn khuynh đảo thiên hạ. La Yển vẽ lại một người bình thường, còn tổn thất gần nửa thọ nguyên.

Ông trọng tố lại một Chuyên Húc đế thân, cái giá phải trả tất nhiên cũng sẽ không nhỏ.

Ông cho rằng ta đây là đang kiêng kỵ Đế Thân Càn Quốc của ông.

Nhưng kỳ thật cũng không cần.

Đế thân như vậy, ta có hai người!

Với tư cách là bạn già, ta xin khuyên ông một câu.

Trọng tố lại một đống bùn nhão, lại vì Đan Thanh mà mệt mỏi.

Còn không bằng cân nhắc sinh thêm một đứa mới dù sao Vô Kỵ đã đem lời nguyền huyết mạch Doanh Triệu trừ bỏ.

Nếu ông vẫn có thể có con thì trở về đẻ một đứa đi"

Chương 734: Không thể bị chiếm tiên cơ Chương 734: Không thể bị chiếm tiên cơ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Việt vẻ mặt đờ đẫn "Chuyện Càn vương thất, không cần ông quan tâm!

Triệu Kỵ bổ sung: "Nếu không ông có thể đưa tới một cô nương cho Vô Kỵ sinh, sinh rồi mang về. Nhưng ông phải chờ một chút, đứa trẻ đầu là của nữ nhi ta, dù sao huyết mạch của Chuyên Húc đế thân, không thể bị ông chiếm tiên cơ.

A…..".

Doanh Việt cảm thấy mình không thể ở lại nữa, trực tiếp rút xuống Cách Âm phù "Hẹn gặp lại!

Khoan đã!

Triệu Kỵ lại ngăn cản hắn, hướng ngoài điện hô "Ninh nhi, Vô Kỵ, tiến vào!

Chờ Doanh Vô Kỵ tiến vào.

Triệu Kỵ cười hỏi: "Vừa rồi ngươi cùng quân phụ ngươi đưa ra điều kiện gì?

Doanh Việt vẻ mặt dần lạnh "Triệu Kỵ! Ông không nên quá phận!

Triệu Kỵ cười nhạt nói: "Nếu chúng ta thật sự quá phận, vậy hẳn là đợi sau khi ngươi thực hiện hợp đồng, mới có thể thả ông mang Doanh Vô Khuyết rời đi.

Hai người cứ lẳng lặng nhìn nhau như vậy.

Cuối cùng vẫn là Doanh Việt lui một bước.

Dù sao ông ta ở chỗ này, chỉ có một thân ngoại hóa thân, Triệu Kỵ lại bản tôn đều ở đây.

Mặc dù mình có khoái đao chặt đứt không gian, đủ để đối phó đại bộ phận tình huống thiên hạ, nhưng dưới tay Triệu Kỵ lại tuyệt đối không thể thực hiện được.

Bởi vì Nhân Thiên Tựu địa, tuyệt địa thiên thông.

Nếu Triệu Kỵ toàn lực thi hành, hiệu quả nhất định cao hơn Càn Vương Chung một đoạn.

Chạy không thoát.

Doanh Việt trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng vẫn lập lời thề máu, nói trong vòng 10 ngày đưa mẹ Doanh Vô Kỵ đến.

Lúc này mới nhìn lướt qua mọi người, bổ ra một khe nứt, biến mất khỏi điện Trọng Lê.

Chậc chậc!

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười nói "Phụ vương! Miệng phụ vương thật đúng là độc, thoải mái!

Triệu Kỵ cười nhạt nói: "Không độc không đủ để trút giận, ngươi tâm tình thông đạt, dưỡng thương cũng có thể thuận lợi chút!"

Doanh Vô Kỵ cười chắp tay "Vậy thì đa tạ phụ vương! đúng rồi phụ vương, con còn có một số việc phải xử lý, mật lao…"

Mật lao là phòng giam biến thái nhất của Lê vương cung.

Chỉ những tù nhân đủ sức ảnh hưởng đến xu hướng tương lai của đất nước mới đủ tư cách bị giam giữ.

Nghe nói Lý Thải Đàm bị nhốt vào một thời gian ngắn, sau khi Đường Đường vào cung mới bị đưa tới biệt viện Lý thị.

Hiện tại lao phạm bên trong có bao nhiêu Doanh Vô Kỵ không biết.

Nhưng hắn biết Nam Cung Yến ở bên trong.

Triệu Kỵ ném cho hắn một khối lệnh bài "Đi đi! Chuyện Đại hội Kiếm Tiên ngươi tới làm, Ninh nhi ngày mai bắt đầu giám quốc, ngươi cũng nên phân ưu cho Ninh nhi. Bất quá cũng đừng quá mệt mỏi, dưới tình huống thân thể cho phép thì cứ từ từ.

Vâng!

Doanh Vô Kỵ biết ông ta đang biểu đạt tín nhiệm, trong lòng hơi yên tâm, hành lễ một cái liền rời đi.

Điện Trọng Lê, chỉ còn lại hai cha con.

Sau khi Doanh Vô Kỵ đi, tinh thần Triệu Kỵ rõ ràng uể oải hơn rất nhiều.

Triệu Ninh thở dài một hơi: "Phụ vương, thân thể phụ vương thế nào?

Triệu Kỵ hừ một tiếng "Doanh Việt lão thất phu kia biết tình huống của ta, sợ ta sống quá lâu, ở trong chuông một chút cũng không có lưu thủ, một trận chiến này ít nhất hao tổn thọ nguyên ba tháng của ta.

Thần sắc Triệu Ninh có chút ngưng trọng.

Triệu Kỵ cười cười "Không sao! Kiên trì dư dả đến khi con đăng cơ!"

Vài tháng nữa vùng đất mới ổn định.

10 tháng nữa, bế quan sinh con.

Mặc dù sau khi sinh khôi phục nguyên khí, tính toán đâu ra đấy cũng chỉ một năm rưỡi.

Đủ rồi!

Hắn khoát tay áo: "Thương thế của con tuy rằng so ra kém Vô Kỵ, nhưng cũng không tính là nhẹ, trở về nghỉ ngơi cho tốt đi!"

Vâng!

Triệu Ninh chỉ có thể chắp tay rời đi.

Triệu Kỵ nhìn lướt qua đại điện trống rỗng.

Từ từ thở dài.

Cảm giác thể lực thiếu thốn, làm cho ông ta cảm thấy có chút bất lực.

……

Mật lao không thấy ánh mặt trời.

Chỉ có ánh nến chập chờn trên tường đá mới có thể cung cấp một chút độ sáng.

Doanh Vô Kỵ cầm lệnh bài trong tay, dưới sự dẫn dắt của ngục tốt, xuyên qua một đạo lại một đạo bình chướng, cuối cùng đi tới trước cửa đá.

Ngục tốt kích hoạt trận pháp đặc biệt trên áo giáp ngực, cửa đá liền trực tiếp mở ra, làm một cái thủ thế mời với Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ vào mật thất, cửa đá liền trực tiếp đóng lại.

Hắn nhìn về phía góc.

Phát hiện một thân ảnh đang cuộn tròn ở nơi đó.

Dung mạo Nam Cung Yến không tệ, nhưng dáng người hơi gầy yếu, có loại cảm giác dinh dưỡng không đầy đủ, là điển hình của diêm nữ.

Nhất là sau khi bị nhốt vào mật lao, tâm tình cực kỳ sa sút, cũng không ăn cơm đàng hoàng, thoạt nhìn càng gầy yếu vài phần.

Giờ phút này, ả đang rụt ở trong góc, năm ngón tay phải ở trên cánh tay trái không ngừng gãi, gãi đến cả cánh tay đều máu chảy đầm đìa, nhưng vẻ mặt lại hưởng thụ.

Thấy Doanh Vô Kỵ lại đây.

Ả vội vàng nhấc xiềng xích đứng lên, vội vàng đi về phía Doanh Vô Kỵ, chỉ tiếc trên xích sắt khắc đầy trận văn, phần đuôi lại vững vàng khảm ở trên tường, ả bị khóa xương tỳ bà nhiều nhất đi tới ngoài Doanh Vô Kỵ ba thước.

Trên mặt ả cũng không có cừu hận, ngược lại thần thần cằn nhằn lẩm bẩm "Doanh Vô Kỵ! cầu xin ngươi! Gia hình như ngày đầu tiên được không, phòng giam này thật là buồn bực đến làm cho người ta phát điên!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hắn không dấu vết lui về phía sau một bước.

Nhìn nụ cười bệnh hoạn của Nam Cung Yến, trong lòng hắn chỉ có ba chữ lui! Lùi lại! Lùi lại!

Hắn cũng không muốn sợ hãi.

Nhưng như vậy cũng quá biến thái.

Hắn cũng là sau khi quen biết Nam Cung Yến, mới hiểu được không phải ai cũng có thể run rẩy S, ít nhất hắn nhìn thấy cảnh tượng máu chảy đầm đìa kia, vẫn sẽ có chút khó chịu.

Doanh Vô Kỵ, van cầu…..".

Nam Cung Yến thấy hắn thờ ơ, ngữ khí thậm chí biến thành cầu xin.

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, từ trong vòng tay lấy ra một người rơm.

Sau đó ném xuống đất, Bù nhìn liền xảy ra biến hóa thần kỳ.

Trở thành… một con bù nhìn lớn hơn.

Chương 735: Thuật khôi lỗi Chương 735: Thuật khôi lỗi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ khóe miệng co rút, Thuật khôi lỗi này thật đúng là trừu tượng, tốt xấu gì Nam Cung gia vãi đậu thành binh cũng là Thuật khôi lỗi đỉnh cấp, Thuật khôi lỗi Nam Cung Vũ này như thế nào kém như vậy?

Cái này sợ là ngay cả lão già đánh cờ trên đê cũng đánh không lại?

Chê cười!

Bù nhìn phát ra âm thanh khàn khàn, nếu như không phải Doanh Vô Kỵ sớm biết người này là ai, thật đúng là không nghĩ tới nó là Nam Cung Vũ.

Nam Cung Yến nhìn thấy bù nhìn, tâm tình điên cuồng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Nàng lạnh lùng quét mắt nhìn nó, khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh: "Ồ? Phò mã gia nhặt bù nhìn ở đâu vậy?"

Nam Cung Vũ từ trong thân thể rơm rạ rút ra một tờ giấy, dán ở trên mặt của mình, trầm giọng nói "Ta là ca ca!"

Trên giấy vẽ một khuôn mặt.

Là bộ dáng của Nam Cung Vũ.

Đừng nói nữa.

Bị dán như vậy.

Thật đúng là có chút cảm giác nhập tâm.

Nam Cung Yến…..".

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Nam Cung Vũ khẽ thở dài một hơi, chỉ là thân thể bù nhìn lọt gió, có âm thanh rầm rầm.

Hắn nhìn về phía Nam Cung Yến, âm thanh có chút nghẹn ngào: "Muội chịu khổ rồi!"

Nam Cung Yến cười lạnh một tiếng: "Khổ hơn nữa, cũng không có nhiều khổ cực mà phụ tử các người mang đến cho ta! ta xem ngươi đã thành thể Thổ Đức, như thế nào? Đã luyện hóa nhi tử thân sinh?"

Mặc dù thân là rơm rạ.

Thân thể Nam Cung Vũ cũng cứng đờ, thần sắc thống khổ nói: "Muội biết là ta không muốn!"

Doanh Vô Kỵ ở bên yên lặng ăn dưa.

Thầm mắng một câu tên súc sinh cặn bã.

Còn làm cái loại chuyện luyện hóa tử thai này, sao còn bày ra tư thái người bị hại.

Nam Cung Yến cũng tức cười: "Không muốn? Không muốn vì sao vẫn làm? Là nghe lão thất phu Nam Cung Lăng nói sao? Nam Cung Vũ, ta cũng không rõ, ngươi vì cái gì có

thể nhu nhược như vậy? Lúc nào cũng phải nghe lời cặp cha mẹ súc sinh kia! Ngươi ta đều là song sinh, ta từ nhỏ mọi chuyện đều mạnh hơn ngươi, bọn họ vì cái gì chỉ thiên vị một mình ngươi? Chê ta ở trong bụng mẹ hấp thụ một nửa thể Thổ Đức của ngươi phải không? Được rồi!Ta rút máu trả lại cho ngươi! Lấy máu không đủ, thai nhi đủ chưa? Ngươi là chính nhân quân tử, ngươi giảng nhân luân lễ pháp! Hiện tại sao ngươi đã thành thể Thổ Đức rồi, tại sao còn chưa thỏa mãn? Lần này ngươi đến đây làm gì?Diệu võ dương oai sao?"

Một bên.

Doanh Vô Kỵ "Phù…..".

Chết tiệt.

Thì ra không phải Nam Cung Vũ biến thái.

Mà là Nam Cung Yến biến thái.

Nghe những lời này.

Nam Cung Vũ cảm xúc cũng là vô cùng kích động: "Ta muốn chính là Thể Thổ Đức sao? Muội biết ta không muốn cướp của muội, muội đã đào tẩu từ Nam Cung gia, vì sao còn muốn trở về?"

Cơ Động tột cùng hạ thuốc gì cho muội, khiến muội một lòng một dạ với hắn như thế? Ngay cả loại điên này cũng có thể phát ra?

Sao muội lại làm thế? Muội đến tột cùng còn cần huynh trưởng như ta hay không?

Toàn bộ Nam Cung gia đều bị muội phá hủy!"

"Ha ha ha! Nam Cung gia như vậy, chẳng lẽ không đáng bị hủy sao?

Đúng vậy, ngươi là huynh trưởng của ta, luôn tự xưng là người Nam Cung gia thương ta nhất, cho nên, máu bọn họ rút từ trên người ta, ngươi có muốn hay không?"

Nam Cung Vũ trầm mặc một hồi: "Ta đây là vì toàn bộ Nam Cung gia!"

Nam Cung Yến cười đến điên cuồng: "Đúng vậy! Ngươi là ai? Nam đinh duy nhất của Nam Cung gia, muốn lấy thể Thổ Đức nối dõi tông đường! Vì Nam Cung gia, ngươi cái gì cũng có thể làm! Mỗi lần ta bị rút máu, ngươi đều giả vờ lau nước mắt. Vậy ngươi cũng biết, bọn họ vì sao muốn lấy máu của ta! Mỗi lần tôi bị nhốt trong xà lim, ngươi lại đến gặp ta!

Nhưng có bao giờ ngươi tự hỏi, ta bị giam trong phòng giam vì ai không?

Ta chỉ là muốn dựa vào chính mình trở nên mạnh mẽ, có gì sai sao?

Nam Cung gia giống như cứt chó này.

Tôi không muốn nợ!

Không phải ngươi muốn thể Thổ Đức sao?

Đây rồi!

Chu Huề Vương cho ta cách hoàn toàn chạy thoát khỏi Nam Cung gia, các ngươi cũng chiếm được thể Thổ Đức, còn có cái gì không thỏa mãn? Còn đưa ta đến Giáng Thành chuộc tội? Ta không nợ các ngươi nữa.

Ta còn có tội gì để chuộc?

Nam Cung Vũ!

Ngươi chính là một kẻ nhu nhược thuần khiết, cái gì cũng nghe lời cha mẹ súc sinh kia.

Vì ngươi đã nghe lời họ như vậy.

Vì cái gì không nghe bọn họ nói, trực tiếp đem ta cũng luyện hóa?

Như vậy ngươi đã sớm thành thể Thổ Đức, cần gì phải tra tấn ta như vậy?

Nam Cung Vũ…..".

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Dưa này hơi to.

Bị nghẹn.

Nam Cung Vũ trầm mặc một hồi lâu, lúc này mới khàn giọng nói "Không xứng!"

Nếu ngươi thật sự có dù là một tia áy náy, ta cho ngươi hai lựa chọn, hoặc là thả ta đi, hoặc là giết ta!"

Không được!

Nam Cung Vũ hít sâu một hơi nói: "Ta đã nhờ Doanh Vô Kỵ, sẽ cho ngươi ở trong lao ăn no mặc ấm, ngươi lại ở chỗ này an tâm dưỡng thương tu luyện, chờ ta xử lý xong tất cả mọi chuyện, giết Chu Huề Vương, nhất định tới đón ngươi!"

"Liền ngươi, cũng xứng giết Vương gia?"

Nam Cung Yến a một tiếng, liền không nói gì nữa, kéo xích về góc.

Cuộn tròn trên mặt đất, đưa lưng về phía hai người.

Nam Cung Vũ nhìn chăm chú nàng hồi lâu, quay đầu nhìn về phía Doanh Vô Kỵ "Doanh huynh! Lời ta muốn nói đã nói xong!"

Doanh Vô Kỵ gật đầu, liền dẫn bù nhìn rời khỏi mật lao.

Tìm một nơi yên tĩnh.

Hắn rốt cục nhịn không được "Nam Cung huynh, đây rốt cuộc là tình huống gì? Có thể kể chút hay không?

Đối với Nam Cung Vũ, hắn không dễ đánh giá.

Dù sao người bị gia tộc trói buộc, rất nhiều chuyện sẽ thân bất do kỷ.

Đến tột cùng có tính là nhu nhược hay không, là chuyện mỗi người một ý.

Chương 736: Gia môn bất hạnh Chương 736: Gia môn bất hạnh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nam Cung Vũ thở dài một hơi: "Gia môn bất hạnh, cũng là ta quá mức nhu nhược, để Doanh huynh chê cười!"

Có lẽ là đã từng bởi vì chuyện này bị Doanh Vô Kỵ phá tuyến phòng thủ cảm xúc, giấu diếm đã không có ý nghĩa, hắn dứt khoát trực tiếp ngả bài.

Nam Cung Vũ cùng Nam Cung Yến kỳ thật là song sinh long phượng thai.

Cha mẹ là Nam Cung Lăng cùng một nữ tử Lý gia.

Thời điểm mang thai ba tháng, bọn họ cũng cảm giác được nam thai trong bụng có tiềm chất thức tỉnh thể Thổ Đức, hai vợ chồng mừng rỡ như điên, nhưng sau đó hoảng sợ phát hiện, nữ thai tự nhiên đang đem tiên thiên khí của nam thai chậm rãi hút đi.

Hai vợ chồng thử qua các loại phương pháp ngăn cản, lại không thể làm gì, chỉ có thể chờ hai đứa nhỏ sinh ra, khi đó mới phát hiện đã muộn, chỉ có thể từ trong Thái Sử Liêu tìm được một bí pháp luyện hóa huyết mạch.

Nam Cung Yến từ nhỏ thể hiện ra thiên phú đều cao hơn Nam Cung Vũ.

Nhưng cứ cách một đoạn thời gian đều sẽ bị luyện hóa một lần huyết mạch.

Ả sống chết không thuận theo, nhưng mỗi lần phản kháng đều bị nhốt trong phòng giam tối tăm không có ánh mặt trời, nơi đó cái gì cũng không có, không có ánh sáng không có âm thanh, làm cho người ta tịch mịch đến phát cuồng, ả cũng là từ đó dưỡng thành thói quen tự hại mình.

Nam Cung Vũ cũng không thuận theo, mỗi lần đều sẽ hướng cha mẹ cầu tình, mỗi lần đổi lấy đều là một bữa giáo dục gia quốc hoặc là đánh đập tàn nhẫn.

Duy nhất có thể làm, chính là đưa cho Nam Cung Yến một ngày ba bữa.

Sau đó, Nam Cung Yến bởi vì rút máu trọng thương sắp chết, rút thêm một lần tuyệt đối sẽ mất mạng.

Nam Cung Vũ chỉ có thể xông vào nhà giam, thả ả ra ngoài.

Chuyện sau đó hắn cũng không biết.

Chỉ biết là Nam Cung Yến đi theo Chu Huề Vương.

Nam Cung Yến không biết học phương pháp luyện thai từ đâu, đánh thuốc Nam Cung Vũ rồi thông qua tử thai đem một chút Thổ Đức chi khí cuối cùng bức ra cho Nam Cung Vũ.

Phù…..".

Doanh Vô Kỵ hít ngược một ngụm khí lạnh "Thủ đoạn hạ lưu thật, có chút giống…

Nam Cung Vũ hỏi: "Huynh có phải muốn nói có bóng dáng Vi Nga phái hay không?

Doanh Vô Kỵ gật đầu "Ừ!

Nam Cung Vũ cười lạnh: "Bởi vì Chu Huề Vương đích xác cùng Vi Nga phái quan hệ mật thiết, hiện tại Chu vương thất cùng Vi Nga phái liên hợp hành động rất nhiều, cũng là bởi vì Chu Huề Vương ở giữa giật dây bắc cầu."

Doanh Vô Kỵ gật đầu.

Chu Huề Vương Lợi dụng Nam Cung Yến làm ra vở kịch luân lý này.

Chính là tùy thời đem nhược điểm Nam Cung gia nắm giữ trong tay.

Người anh em sinh đôi của Chu Vương tên là Cơ Động là bố tổ của lang sói.

Nam Cung Vũ trầm giọng nói "Lần này đa tạ Doanh huynh, xá muội liền giao cho huynh chiếu cố. Huynh có thể tương trợ ta vô cùng cảm kích, nhưng hồi báo nhiều hơn ta đã không có, chỉ có thể cho huynh một lời khuyên.

Doanh Vô Kỵ gật đầu "Mời nói!"

Giọng Nam Cung Vũ trầm thấp: "Vi Nga phái trà trộn vào các quốc gia, mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của huynh."

Huynh ba lần bốn lượt phá hư hành động của họ Cơ cùng Vi Nga phái, bọn họ đã đem huynh trở thành kẻ địch số một".

Tóm lại…..". huynh cùng người bên cạnh ngươi nhất định phải cẩn thận một chút".

Doanh Vô Kỵ gật đầu "Đa tạ!"

Nam Cung Vũ lặp lại dặn dò: "Ngàn vạn lần đừng để nàng đi tìm Chu Huề Vương!

Tất nhiên!

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ, lại hỏi một vấn đề "Huynh nói là thân thể, hay là tinh thần?"

Nam Cung Vũ con ngươi co rụt lại: "Huynh có ý gì?

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Khương Nhạc Thanh ở chỗ ta!"

Nam Cung Vũ…..".

……

15 phút sau.

Doanh Vô Kỵ ngồi xe ngựa, thảnh thơi trở về phủ phò mã.

Ngày mai có thể thả Nam Cung Yến rời đi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng 10 ngày có thể trở lại bên cạnh Chu Huề Vương.

Hiện trong đầu tổng cộng có bảy mặt gương, trong đó có một mặt bên trong liền nhốt Nam Cung Yến.

Bên trong cũng không phải đặc biệt thống khổ, bởi vì Doanh Vô Kỵ dùng ý niệm chuẩn bị cho ả rất nhiều thứ.

Roi da.

Nước ớt.

Ghế gông cùm…..".

Đủ để ả tự giải trí trong một thời gian dài.

Nhưng Doanh Vô Kỵ vẫn thả rất nhiều sách, hy vọng ả có thể tẩy rửa tâm linh một chút, tìm được ý nghĩa nhân sinh.

Đây cũng là kết quả những mảnh nhỏ xoay vần tạo hóa của Khương Nhạc Thanh tạo thành.

Bất quá thiếu pháp khí của Khương Nhạc Thanh, cho dù là số lượng gương bao nhiêu thì độ khó nắm bắt đều cao hơn một đoạn.

Nếu không phải Tụ Thần tầng 13 ngưng tụ thành linh thai có thực lực nghiền ép, đây thật sự là một cái kỹ năng phọt phẹt.

Không sao.

Hiện tại "Nam Cung Yến" có tất cả ký ức và thói quen của Nam Cung Yến, người ngoài căn bản nhìn không ra bất kỳ khác biệt nào, nhưng trên thực tế nó đã bị khảm vào ý chí của Doanh Vô Kỵ.

Nó giống như một giấc mơ.

Kính Ảnh không phải thần hồn mới, nó chỉ là hình chiếu ý thức của Nam Cung Yến, hơn nữa hình chiếu này chịu Doanh Vô Kỵ khống chế.

Giống như rất nhiều giấc mơ, bạn có thể nhận thức rõ ràng mình là chính mình, nhưng cũng không có khống chế ý thức quyết định trong giấc mơ, chỉ có thể bị động theo giấc mơ đẩy nội dung vở kịch.

Mà Doanh Vô Kỵ, chính là người nắm trong tay hướng đi của nội dung vở kịch.

Không thể cụ thể đến từng lời nói cử chỉ nhất cử nhất động, nhưng tuyến chính vô cùng rõ ràng.

Kỹ năng này, có chút biến thái!

Chương 737: Đúng là cong Chương 737: Đúng là cong

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nghĩ cũng không dám nghĩ, nếu là bị Khương Nhạc Thanh khống chế, cuộc sống của mình đến tột cùng sẽ biến thành cái dạng gì.

Đi vào mật thất dưới lòng đất.

Ngay sau khi bước vào cửa, hắn đã nhìn thấy một con hồ ly trắng nhỏ xinh đẹp đang ngáy ngủ.

Bất quá tư thế ngủ có chút kỳ quái.

Trước kia đều là nằm sấp, hiện tại cũng là nằm, mở cái bụng nhỏ trắng như tuyết, thỉnh thoảng phát ra âm thanh "Grừ Grừ".

Mặt cáo nhăn nhó, bộ dáng giống như rất không thoải mái.

Doanh Vô Kỵ tò mò nhìn xung quanh một vòng.

Trên mặt đất nằm một người gỗ, thân ngoại hóa thân tự nhiên là đã bị hủy.

Nhưng mà…..".

Khương Nhạc Thanh ở đâu?

Trốn thoát?

Ả cũng không phải Hàn Quyện ca, không có thân thể có thể thì trốn đi đâu.

Hay là không có chỗ nào có thể bám vào, thần hồn trực tiếp tiêu tán?

Grừ Grừ…..".

Doanh Vô Kỵ nhìn bụng Tiểu Hồ ly trắng căng phồng, lâm vào trầm tư.

Suy tư một hồi, thử xoa xoa.

Hức hức…..".

Theo một trận nấc cục thật dài, thân thể tiểu hồ ly trắng thả lỏng xuống, biến hóa tư thế ngủ quỳ rạp trên mặt đất, khóe miệng cũng nổi lên nụ cười hạnh phúc, giống như rốt cục thoải mái.

Mà một trận nấc cục kia.

Thả ra một đạo hư ảnh.

Doanh Vô Kỵ lúc này liền dùng bí pháp câu hồn của Lý gia bắt được ả.

Thần sắc Khương Nhạc Thanh vô cùng uể oải, bị hắn bắt được, nhất thời quá sợ hãi.

Doanh Vô Kỵ, ngươi có thể bắt vào chỗ khác hay không?

Đúng là cong, đúng là có chút khó tóm.

"……"

Doanh Vô Kỵ không thể không cảm thán ánh mắt Tinh Ly, cách quần áo dày như vậy, lại có thể nhìn ra ả mông vểnh.

Cũng may bí thuật câu hồn này có thể làm cho hắn cảm giác được xúc cảm của thần hồn, nếu không thật đúng là không dễ bắt ả.

Lúc này đổi lại nắm lấy cổ tay.

Hắn nghiền ngẫm nhìn Khương Nhạc Thanh: "Không oán không cừu, ngươi thiếu chút nữa hại ta chết, ta giết chết ngươi 100 lần cũng không quá phận. Ngươi suy nghĩ thật kỹ, cầu xin ta tha thứ như thế nào, mới có thể khiến ta tha cho ngươi khỏi chết.

Khương Nhạc Thanh ngượng ngùng nhìn Doanh Vô Kỵ "Ngươi đã đáp ứng đường huynh của ta, nói sẽ tận dư lực trợ giúp Khương Tề chúng ta phục quốc, ta đối với Khương Tề phục quốc hữu dụng…"

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo: "Đừng nói những thứ này, thề máu là ta phát, cho nên quyền giải thích "Cố tận lực" ở chỗ ta. Ta cho rằng, hai huynh muội các ngươi rất ngu xuẩn, đối với phục quốc họ Khương chỉ có trở ngại.Cho nên ta vì phục quốc có thể lựa chọn đem ngươi giết. Cũng có thể giết Khương Thái Uyên".

Nói rồi.

Tay phải hắn chậm rãi siết chặt.

Đừng bóp! Bóp nữa sẽ nổ tung!

Khương Nhạc Thanh luống cuống: "Ngươi đưa ra điều kiện, chỉ cần không phải đặc biệt quá phận, ta đều đáp ứng ngươi! ngươi muốn thân thể ta đều có thể, ta còn có thân thể trong sạch, thậm chí có thể không cần danh phận, chỉ cần ngươi đáp ứng giúp chúng ta phục quốc, cái gì cũng được!"

Hiện tại thân thể của ngươi còn đang hôn mê trong sứ đoàn Tề quốc, vì một thân thể, mạo hiểm lớn như vậy không đáng!"

Khương Nhạc Thanh cũng biết tình cảnh của mình vô cùng không tốt, vẻ mặt không khỏi có chút bi thương, nhỏ giọng nói: "Cầu xin ngươi…"

Doanh Vô Kỵ cắt một tiếng "Ta cũng không rõ, đám người các ngươi vì phục quốc cái gì chuyện thất đức đều có thể làm được!"

Khương Nhạc Thanh cúi đầu "Xin lỗi! Nhưng ta vẫn muốn giải thích một chút, đường huynh của ta trước khi đi từng nói, nếu có thể nhốt ngươi trong gương, nhất định phải đối xử tử tế với ngươi".

Doanh Vô Kỵ đều bị chọc cười ngay cả "Vậy ta nếu đem ngươi nhốt lại làm nô lệ, ngoại trừ không cho ngươi rời đi cùng bắt ngươi phục vụ đủ các loại giường chiếu đều sẽ đối xử tử tế với ngươi, ngươi có đồng ý hay không?"

Khương Nhạc Thanh nhỏ giọng nói "Cũng không phải không thể, chỉ cần ngươi có thể đáp ứng giúp chúng ta phục quốc…"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hắn nheo nheo mắt: “Giúp hay không giúp các ngươi phục quốc là chuyện của ta, ngươi không có tư cách chỉ huy ta. Hiện tại ta có chỗ dùng đến ngươi, ta hỏi, ngươi đáp, ta hài lòng, có thể lưu ngươi một mạng”.

Khương Nhạc Thanh nhanh chóng gật đầu: “Ngươi hỏi, ta tất nhiên nói hết nhưng có cái ta cũng không phải biết hết!”

Con mẹ nó giờ thì thức thời ghê

Lúc đại hội Kiếm Tiên thiếu chút nữa đã hãm hại ta.

Hiện tại giống như cục cưng ngoan ngoãn.

Ngươi có quen Vi Nga phái không?

Quen! Rất quen!

Ma chủng nguyên lý gì, ngươi biết không?

Ma Chủng…..”. Vật này có chút phức tạp, có liên quan đến thần thông Xoay vần tạo hóa, có chút khó giải thích cho ngươi.

Ngươi chỉ cần giải thích là được!

Được!

Khương Nhạc Thanh thành thật giải thích, quả nhiên nói không hết lời.

Toàn bộ Minh Đô, đều là kết quả xoay vần tạo hóa.

Nó thậm chí có thể xưng là tác phẩm xoay vần tạo hóa hoàn mỹ nhất, đem hết thảy quy tắc hiện thế đều mô phỏng lại.

Nhưng chỉ là mô phỏng, lại không có đồ vật mới, liền chỉ có thể là vật phẩm phụ thuộc hiện thế, mà không thể xưng là một phương thế giới độc lập.

Cho nên Minh Đô giống như gương hiện thế.

Chỉ có thể làm hình chiếu hiện thế.

Vật thể bên trong không có sinh cơ, thậm chí còn bị hiện thế ảnh hưởng.

Vậy.

Phải có tân luật trong đó.

Cũng không biết người sáng tạo ra Minh Đô đến tột cùng nghĩ như thế nào, tóm lại… cái thứ nhất tự nghĩ ra quy tắc, chính là cho dù là ai tiến vào, đều sẽ cảm thụ bị một cỗ sức mạnh tách ra, cỗ sức mạnh này sẽ ý đồ lột hết của ngươi mọi thứ trừ bản ngã.

Mà Ma Chủng, chỉ là sản phẩm phụ của quy tắc này, hiệu quả lại không hoàn toàn giống với quy tắc.

Nó cũng có thể lột bỏ tất cả mọi thứ bên ngoài bản ngã, nhưng lực độ rất yếu, lột không ra, nhưng sẽ làm cho thứ bên ngoài bản ngã hóa thành phân bón, chậm rãi tẩm bổ bản ngã.

Chương 738: Có thể giải trừ ma chủng sao? Chương 738: Có thể giải trừ ma chủng sao?

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ma chủng có thể giải trừ sao?

Có thể! Chỉ cần ngươi có thể mô phỏng ra đoạn quy tắc này đồng thời nắm giữ, liền có thể hủy bỏ ma chủng.

“Mô phỏng thế nào, mô phỏng ở đâu?”

Tận Cùng Minh Đô!

Minh Đô kết thúc ở đâu?

Ta cũng không biết!

Khương Nhạc Thanh lắc đầu thở dài: “Đồn đãi Minh Đô mênh mông vô ngần như hiện thế, hẳn là không có thuyết pháp về điểm cuối của Minh Đô, nhưng trong miệng Vi Nga phái, nó giống như đích xác tồn tại.

Nó là khởi điểm xoay vần tạo hóa sáng tạo Minh Đô, là khởi điểm của tất cả quy tắc trong Minh Đô, cách một đoạn thời gian sẽ xuất hiện một lần, chỉ cần chiếm cứ điểm cuối của Minh Đô, liền có thể trở thành người đứng đầu Minh Đô.

Như thế cách xoay vần tạo hóa gần nhất, có thể tìm hiểu được càng nhiều thứ.

Tổ tiên họ Khương chúng ta Khương Thái Công, chính là ở đầu cuối Minh Đô ngẫu nhiên có thu hoạch, cho nên mới có thể kiến tạo ra bia Mục Dã.

Năng lực của ta, cũng là ngộ ra từ trong mảnh vỡ gương mà Khương Thái Công mang ra.

Đoạn thời gian trước, bia Minh Đô Mục Dã bị người ta chém đứt.

Dẫn đến hai phương thế giới kết nối thiếu gắn bó, đầu cuối Minh Đô sẽ xuất hiện sớm hơn, khả năng chỉ trong vòng một năm, cụ thể lúc nào, ta cũng không rõ lắm.

Bất quá ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi có thể thả ta rời đi, ta có biện pháp giúp ngươi hỏi thăm.

Chậc!

Doanh Vô Kỵ cười cười, thả ngươi rời đi?

Thả ngươi rời đi ngươi còn có thể thành thật như vậy sao?

Một phen này ngược lại là tỉ mỉ, khiến Doanh Vô Kỵ hiểu rõ sự tình.

Điều chủ yếu là.

Ả không chút nào giấu diếm đối với bộ phận xoay vần tạo hóa này, hoàn toàn phù hợp Doanh Vô Kỵ lý giải đối với nó.

Lá bài tẩy giao ra, chỗ khác nói dối cần phải tương đối nhỏ.

Khương Nhạc Thanh cũng không dám thúc giục Doanh Vô Kỵ, chỉ có thể nhỏ giọng hỏi: "Có liên quan đến ma chủng, ta chỉ biết có vậy thôi, ngươi còn có cái gì muốn hỏi sao?"

Có!

Tất nhiên là có!

Doanh Vô Kỵ giả bộ không biết "Năng lực quỷ kính này của ngươi, cùng năng lực của Đan Thanh cùng Hồng Trần cực kỳ tương tự, cũng giống như vẽ ra linh hồn, sau đó đoạt xá người khác, trong chuyện này có gì khác nhau?"

Đích xác có chút khác biệt, nhưng bản chất cũng không khác biệt!

Khương Nhạc Thanh cắn răng: "Kỳ thật ta hoài nghi, Đan Thanh Độ Hồn cùng Hồng Trần Giai Nga, cùng năng lực của ta chính là đồng nguyên mà ra."

Đan Thanh Độ Hồn, trọng tố thân thể cùng thần hồn.

Hồng Trần Giai Nga, trong khoảng thời gian ngắn cưỡng chế đem bản hồn hư ảnh đặt lên người khác, cũng chim ngói chiếm tổ chim khách.

Còn ta thì phong ấn bản hồn, lấy hư ảnh bản hồn đặt lên bản thể.

Đan Thanh cùng Hồng Trần hai người cũng cho là như vậy, từng mấy lần liên hệ ta, muốn cùng nhau tìm hiểu, bất quá bị đường huynh của ta cự tuyệt."

Hả?

Doanh Vô Kỵ chú ý tới tin tức bên trong, nhịn không được hỏi "Ngươi nói, Đan Thanh Độ Hồn là trọng tố thân thể cùng thần hồn, cho nên nói… nó là chân chính sống lại?"

Khương Nhạc Thanh cũng không xác định: “Theo ta thấy… hẳn là vậy?

Doanh Vô Kỵ tiếp tục hỏi “Cho dù nhân cách tái tạo ra, chỉ là hình tượng phiến diện trong lòng người khác?”

Khương Nhạc Thanh suy tư hồi lâu, hỏi ra một vấn đề: “Vậy ngươi cảm thấy ngươi tồn tại khách quan hay tồn tại chủ quan?

“……”

Lại bắt đầu nghiên cứu vấn đề đau mề này.

Doanh Vô Kỵ không muốn hỏi, hắn chỉ muốn hỏi vài vấn đề mình tương đối quan tâm: “Người Đan Thanh vẽ ra, có thể sinh con sao? thực lực có thể khôi phục mấy phần? sau khi vẽ ra thể chất viễn cổ cũng có thể khôi phục sao? sống lại như vậy một lần lại một lần, giống như mẹ nó cùng quái vật, có phải quá biến thái hay không?”

……

Hàng ngàn dặm.

Một khu rừng.

Một căn nhà bằng tre.

Một người đàn ông tướng mạo tuấn lãng nhưng vẻ mặt đờ đẫn đang cẩn thận tỉ mỉ vẽ tranh.

Bên cạnh một người đàn ông trung niên khí chất lãnh khốc nhưng u ám đang không ngừng hỏi vấn đề.

Người sau khi vẽ ra, có thể sinh con sao?

Thực lực có thể khôi phục mấy phần?

Thánh phẩm linh thai cùng Chuyên Húc đế thân thể có thể khôi phục sao?

“Nếu như lại chết, còn có thể lại vẽ ra sao?”

Người đàn ông trung niên này, tự nhiên chính là Doanh Việt rời khỏi Điện Trọng Lê mấy ngày trước.

Mà người đàn ông vẽ tranh kia.

Chính là Đan Thanh.

Bút phong Đan Thanh không hề dừng lại, ngữ khí hờ hững đáp lại.

Nếu có đủ máu trong tim thì có thể sinh con.

“Thực lực nhiều nhất 10 thành, Linh Thai cùng Đế Thân có thể khôi phục, nhưng là phải thêm tiền!”

Nói rõ hơn một chút, ta là Âm Ti Chi Chủ, có thể sống lại vô hạn, nhưng tâm huyết của các ngươi phần lớn chỉ đủ sống lại một lần.

Hắn thu hồi bút vẽ, trên giấy đã thêm một nữ tử trông rất sống động.

Một thủ hạ chạy tới, cẩn thận đem bức tranh cuộn lại, đưa ra ngoài.

Đan Thanh ngẩng đầu nhìn thoáng qua Doanh Việt, vẫn mặt không chút thay đổi, âm thanh cũng không có nửa điểm cảm xúc dao động “Càn Vương, là Giáo chủ Vi Nga phái động liên lạc với ngươi là thật, nhưng cũng không phải là ta xin ngươi giúp đỡ.”

Ta là âm ti chi chủ, nếu cầu nguyện sống lại, liền theo quy củ mà đến.

Nếu còn nghi ngờ, tự mình rời đi là được!”

Doanh Việt vẻ mặt nghiêm nghị “Chỉ là quý giáo đưa ra giá cả quá cao, Doanh mỗ không thể không cẩn thận một chút, kính xin Đan Thanh tiên sinh báo cho. Nếu không thể vì

Doanh mỗ giải thích nghi hoặc, Doanh mỗ chỉ có thể đi tìm giáo chủ các ngươi.

Đan Thanh suy tư một lát, hỏi: "Vậy nếu ta giải thích nghi hoặc cho ngươi, vậy đơn hàng này liền thành giao?

Doanh Việt gật đầu: "Tất nhiên!

Chương 739: Điều kiện trao đổi Chương 739: Điều kiện trao đổi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đan Thanh lặp lại một lần "Cả tháng bảy, đem chủ lực Triệu thị kiềm chế ở Vùng đất mới?"

Doanh Việt nghiêm nghị "Có gì không thể?"

Vẻ mặt Đan Thanh rốt cục xuất hiện một tia biến hóa, dù sao hắn cũng không nghĩ tới Doanh Việt tự nhiên thật sự đáp ứng.

Đó là một đơn hàng lớn.

Hơn nữa còn là đơn hàng lớn liên quan mật thiết đến tất cả giáo chúng của Vi Nga phái.

Chỉ cần có thể thành.

Tháng bảy thời điểm tái hiện Đầu cuối Minh Đô, chính mình liền có thể chiếm trước tiên cơ, tìm hiểu quy tắc trở thành chân chính Âm Ti Chi Chủ.

Hắn Vi Nga phái ngây người lâu như vậy, không phải vì cái này sao?

Vì thế hắn lại hỏi một câu: "Thực lực Càn quốc chưa khôi phục, bang giao Càn Lê cũng không thể dễ dàng phá hư, Càn vương thật sự đồng ý?"

Doanh Việt hừ lạnh một tiếng "Cô là quân vương, nói chuyện há có đạo lý đổi ý?

Đan Thanh truy vấn: “Ngươi định dùng phương pháp gì?”

Doanh Việt sắc mặt trầm xuống, “Cô định làm như thế nào, cũng cần nói cho ngươi biết sao?

Đan Thanh lúc này mới không hỏi, mà là nói ra “Lập huyết thề đi, bằng không ta là sẽ không đem sự tình nói cho ngươi!”

Doanh Việt biết sự tình trọng đại, thề máu khẳng định tránh không khỏi.

Liền không lề mề.

Lời thề trực tiếp

Đan Thanh lúc này mới chậm rãi giải thích nói: “Máu trong tim của Bản tôn, chính là thứ trọng yếu nhất để sống lại, nếu là không có nó, thì nhiều nhất chỉ có thể trở thành ký thác tâm linh vào người nào đó, chỉ là con rối, không tính là con người chân chính.”

Trong máu trong tim, không chỉ có ẩn chứa nhân chi tâm trí, càng vô tri vô giác ghi chép rất nhiều chi tiết nhỏ mà bản tôn cũng không rõ ràng lắm. Liền giống như linh thai cùng đế thân, tôn công tử chỉ biết sự thần diệu của nó, lại không biết trong đó huyền bí, nhưng những này ở máu trong tim lại có ghi chép.Cho nên khôi phục linh thai đế thân không khó.Duy chỉ có tiêu hao vô cùng nghiêm trọng.Không biết Càn vương chuẩn bị bao nhiêu máu trong tim?

Doanh Việt trực tiếp lấy ra hai chai.

Một chai là toàn bộ của Doanh Vô Khuyết.

Chai còn lại là một nửa của Lâm Thanh.

Sau đó chỉ vào trái tim hỏi: “Còn có ta một nửa, như vậy, thì sẽ mất mấy năm thọ nguyên?”

Đan Thanh cảm thụ được huyết khí trong đó, tính toán trong chốc lát, đưa ra một cái trị số "Hai mươi năm!"

Doanh Việt cau mày: "Ta và mẫu thân hắn mỗi người mất bốn mươi năm thọ nguyên, chỉ có thể đổi lấy hai mươi năm của hắn?"

Đan Thanh thần sắc bình tĩnh: "Nếu sống lại không cần trả giá, trúc lâu này của ta đã sớm đông như trẩy hội, Đan Thanh Độ Hồn làm sao có thể lưng đeo ác danh tà pháp hơn ngàn năm?

Huống chi đây là thánh phẩm linh thai, Chuyên Húc đế thân!

Nếu Càn Vương bất mãn, tự mình rời đi là được!

Doanh Việt hừ lạnh "Ta thề máu, ngươi bảo ta tự mình rời đi?

Đan Thanh…..".

Hắn dừng lại một lát, bổ sung: "Nếu có thể, tốt nhất cũng lấy máu trong tim Lâm Thiết Ngưu tới.

Doanh Việt sắc mặt trầm xuống "Không cần thiết!"

Đan Thanh lắc đầu: "Đối với nhân cách của Tôn công tử, rất cần thiết!

Doanh Việt lặp lại một lần "Cô nói, không cần thiết!"

Đan Thanh "Ngươi nói đúng!"

……

Hai mươi bốn canh giờ sau.

Doanh Việt nhìn Doanh Vô Khuyết trước mặt và trong ấn tượng khác nhau, rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Lại qua một khắc đồng hồ.

Doanh Vô Khuyết chậm rãi mở mắt, sau khi nhìn thấy Doanh Việt, phản xạ có điều kiện di chuyển về phía sau vài bước, thẳng đến sau lưng chống vào tường trúc, mới hoảng sợ nói: "Phụ vương! Đừng giết con".

Cho dù khi đó là ngốc, hơn nữa còn chết một lần.

Hắn còn nhớ rõ bộ dáng lãnh khốc vô tình của Doanh Việt khi giết hắn.

Doanh Việt nhíu mày: "Cô đó là giết ngươi sao? Cô là cứu ngươi, ngươi xem ngươi hiện tại có phải sống rất tốt hay không?

Doanh Vô Khuyết lúc này mới phản ứng lại, sờ sờ cánh tay chân của mình, lại sờ sờ mặt của mình.

Mừng rỡ như điên: "Phụ vương làm sao làm được?"

Cái này ngươi không cần quan tâm!

Doanh Việt vẻ mặt nghiêm nghị "Ngươi chỉ cần nhớ kỹ, trong vòng hai mươi năm, ngươi phải bình định thiên hạ, diệt trừ Doanh Vô Kỵ nghiệt chướng kia!"

Doanh Vô Kỵ…..".

Nghe cái tên đó.

Doanh Vô Khuyết nhất thời đồng tử co rụt lại, vẻ mặt trở nên vô cùng hoảng sợ, giống như hồi tưởng lại khủng bố kinh thiên.

Đây là nghe được ba chữ này, đầu của hắn liền phảng phất trúng ba trọng quyền đủ để đập nát sọ não.

Rõ ràng Doanh Vô Kỵ không có ở trước mắt, hắn lại vẫn nhìn thấy bộ dáng dữ tợn cả người đẫm máu vung quyền của người này.

Sau đó.

Chỉ cảm thấy hạ thân một trận ấm áp.

Két két két…..".

Gió thổi thêm tia chớp.

Doanh Việt: "…..".

Hắn ngửi thấy mùi hôi thối trong không khí, sắc mặt đã âm trầm tới cực điểm.

Đứa con trai này.

Sợ là muốn phế đi!

Phải mất bao nhiêu công phu mới có thể giúp hắn thoát khỏi bóng tối?

Cũng đúng lúc này, hắn hiểu được từng nghe Công Tôn Lệ nói "Chi phí chìm nghỉm".

Nghe nói bốn chữ này, là Doanh Vô Kỵ từng tổng kết ra nguyên nhân thất bại của thư cục Cơ Túc.

Lúc đó lão còn đang suy nghĩ.

Sao những thương nhân này lại ngu ngốc như vậy.

Nhưng hiện tại, ông ta cảm nhận được!

Đây là tự mình lựa chọn!

Vạn lần không thể tự loạn trận tuyến!

Không gấp được!

Doanh Việt lắc đầu nói: "Chuyện quét ngang thiên hạ không vội, chuyện của Doanh Vô Kỵ cũng không vội! Về Càn quốc trước, cô lập ngươi làm thái tử, cô sắp xếp cho ngươi hai phi tần Lý gia, chờ sau khi sinh con nối dõi lại mưu đồ chuyện khác.

Nghe thấy thế.

Doanh Vô Khuyết giống như bị nhục nhã lớn lao "Phụ vương! Con không cần phi tần!

Doanh Việt cau mày "Vì sao?

Doanh Vô Khuyết nắm chặt hai tay "Chỉ có người đàn ông ẻo lả mới chơi nữ nhân, người đàn ông chân chính chỉ chơi đàn ông!

Doanh Việt "????

Hắn lảo đảo lui về phía sau hai bước.

Che kín tim.

Cảm giác nhiều máu trong tim như vậy chảy vô ích.

Chương 740: Đứa con bị phế Chương 740: Đứa con bị phế

Người dịch: PrimeK Tohabong

Phế rồi!

Đứa con này phế rồi!

Doanh Việt ấn bàn, chỉ cảm giác đầu trướng lên, cả người đều có chút đứng không vững.

Hắn biết Doanh Vô Khuyết sẽ có bóng ma đối với Doanh Vô Kỵ, không nghĩ tới bóng ma tự nhiên sâu như vậy.

Vốn cho rằng Doanh Vô Khuyết lần này thế đột phá, có thể dựa vào Đại hội Kiếm Tiên dưỡng ra một trái tim vô địch.

Lại không nghĩ tới.

Sau một hồi chiến đấu, cũng đừng nói Tâm Vô Địch, ngay cả bàng quang cũng trở nên yếu ớt vô cùng.

Bất quá quả thật ai cũng không nghĩ tới.

Một thánh phẩm linh thai, Chuyên Húc đế thân, càng có Càn Vương giáp hộ thể, lại sẽ bị một quyền đánh thành si ngốc.

Loại bóng ma này, đáng sợ biết bao.

Doanh Việt kỳ thật đã chuẩn bị tốt cái này, cho dù bóng ma lớn một chút, hắn cũng có thể chậm rãi giúp Doanh Vô Khuyết khôi phục tự tin.

Nhưng "đàn ông thật sự nên chơi đàn ông"?

Câu đó từ đâu ra vậy?

Sắp vào hè, khí hậu đã rất ấm áp.

Nhưng ông ta vẫn tức giận đến tay chân lạnh lẽo, cả người run rẩy.

Cô hao hết tâm huyết cứu sống ngươi.

Chính là để cho ngươi làm người đàn ông?

Doanh Việt nén giận, "Học mấy lời vô liêm sỉ này ở đâu? Trong vòng một năm, nếu không sinh được con, liền đừng hòng leo lên vị trí thái tử.

Cái này, cái này…..".

Doanh Vô Khuyết có chút vội vàng, nhưng vẫn cúi đầu "Vâng!

Hắn ta chắc chắn không có hứng thú với đàn ông.

Nhưng hắn mơ hồ có loại cảm giác, Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên trở nên mạnh như vậy, cũng là bởi vì chơi đàn ông.

Nhưng việc đó nghĩ sau, trước mắt ít nhất phải phục tùng phụ vương này.

Lúc này Doanh Việt mới thần sắc hơi hòa hoãn, lạnh lùng nói: "Đi thôi! Quay về!"

Mang theo nghiệt chướng bị dọa sợ vỡ mật này, ông ta nhanh chóng rời khỏi chỗ ở của Đan Thanh.

Ngoại trừ vấn đề bản thân Doanh Vô Khuyết, ông ta kỳ thật cực kỳ hài lòng đối với thủ pháp của Đan Thanh.

Chỉ do máu trong tim cha mẹ tưới, tự nhiên sẽ có một ít nhân cách thiếu hụt, nhưng cũng may tiêu trừ bộ phận hắn không muốn thấy nhất.

10 phần chính là hạn mức cao nhất.

Nhưng trong lòng mình tích tụ không ít vương khí trường cư đế vị, đối với tu luyện sau này của Doanh Vô Khuyết rất có ích lợi.

Hai mươi năm!

Doanh Vô Khuyết có thêm 20 năm để sống.

Chính mình tính ra cũng còn từng ấy, hoàn toàn có thể dạy dỗ được Thái Tôn.

Đồng thời tiến cử Lý gia, thành lập một hệ thống ngoại thích ỷ lại cao độ vào Doanh Vô Khuyết, sinh ra một lượng lớn thiên tài, chờ Doanh Vô Khuyết chết trận sa trường, liền lập tức thanh lý ngoại thích họ Lý.

Lúc trước hắn chính là muốn đối đãi với Doanh Vô Kỵ như vậy.

Chỉ là biểu hiện của hậu đại Thiên Nhân tộc, thật sự có chút làm cho người ta kiêng kị.

Hơn nữa nội bộ Bạch gia tuyệt đối có mục đích khác, đây mới là nguyên nhân Doanh Việt hạ sát thủ.

Kỳ thật lúc trước ở Lê vương cung, Triệu Kỵ đề xuất đưa ra một nữ tử, lấy giống của Doanh Vô Kỵ Chủng về, ông ta cũng động tâm.

Bởi vì so với việc làm sống lại Doanh Vô Khuyết, phí tổn như vậy thấp hơn, hơn nữa có thể lại từ Thiên Nhân tộc nơi đó

lừa gạt đến mấy đời thiên tài hậu nhân.

Nhưng có hai nguyên nhân, khiến Doanh Việt từ bỏ lựa chọn này.

Một là Doanh Vô Kỵ người này có thù tất báo, cộng thêm Bạch thị có dụng tâm kín đáo, nguy hiểm quá lớn.

Hai làThiên Hồ nhập mộng của Doanh Vô Kỵ, cho dù đứa nhỏ lớn lên ở Càn quốc, cũng sẽ chỉ là cháu ngoại của Triệu Kỵ, mà không phải là vương thái tôn của mình.

Doanh Việt rất đau đầu, cảm giác sự tình đã chậm rãi thoát khỏi sự khống chế của ông ta.

……

Phủ Phò mã.

Mật thất dưới lòng đất.

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ nhìn Khương Nhạc Thanh "Nói cách khác, thằng nhãi ranh Doanh Vô Khuyết kia, có khả năng khôi phục 10 thành thực lực, chẳng qua cái giá cao đến dọa người!"

Đúng vậy!

Khương Nhạc Thanh chắc chắn nói: Lấy hiểu biết của ta về Đan Thanh, đích xác là như thế.

Doanh Vô Kỵ gật đầu "Thì ra là như vậy…..".

Cái giá quá lớn.

Lão Lưu manh đều muốn làm Doanh Vô Khuyết sống lại.

Thà rằng sống lại Doanh Vô Khuyết, cũng không muốn chịu thua chính mình.

Thật sự có chút ly kỳ.

Dùng uy nghiêm của quân vương thật ra có thể giải thích thông suốt, nhưng chỉ dùng cách giải thích này, thật sự quá mức đơn bạc.

Hiện tại tổng thể hồi tưởng lại một lần.

Mơ hồ cảm giác giống như là có một ít lực lượng, thúc đẩy Doanh Việt không thể không đi làm một ít chuyện.

Xem ra chỉ có đợi đến khi mẹ mình đến Giáng Thành, mới có thể làm rõ ràng.

Mặc kệ cái này trước.

Doanh Vô Kỵ nhìn Khương Nhạc Thanh "Nói đi! Khương Thái Uyên đến tột cùng có kế hoạch gì?"

Khương Nhạc Thanh không lập tức trả lời, mà là cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Ngươi vừa rồi nói muốn giết ta cùng đường huynh của ta…"

Giết hay không phải xem tâm tình của ta.

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo: "Ta lúc trước thề sẽ tận lực giúp các ngươi phục quốc, danh tiếng thề máu họ Doanh ngươi cũng biết, nói hỗ trợ liền nhất định sẽ hỗ trợ.

Về phần hai người các ngươi có chết hay không, lúc nào chết, hoàn toàn xem các ngươi có cản trở hay không.

Chắc hẳn ngươi cũng nhìn ra, ta là phò mã hết sức quan trọng của Đại Lê, càng là cánh tay sau khi Thái tử đăng cơ.

Ta cố ý giúp các ngươi, cùng bị động giúp các ngươi, hiệu quả hoàn toàn không giống nhau.

Khương Thái Uyên một bước tiếp một bước, đối với phục quốc họ Khương trở ngại nhiều hơn lợi ích.

Chắc chắn rồi.

Nếu như ngươi sợ chết nhiều hơn muốn phục quốc, cũng có thể lựa chọn giữ trầm mặc.

Làm sao có thể!

Khương Nhạc Thanh vội vàng nói: "Nếu là có thể phục quốc, ngươi để cho ta lập tức đi chết cũng được!"

Doanh Vô Kỵ liếc ả một cái, "Vậy còn không mau nói?"

Đối với Khương Thái Uyên không thích thì không thích, nhưng đối với Khương Tề phục quốc, hắn vẫn có chút hứng thú.

Chương 741: Nhóm người bị ánh chiều tà của trật tự cũ bao phủ Chương 741: Nhóm người bị ánh chiều tà của trật tự cũ bao phủ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bởi vì liên minh họ Cơ thành lập tuy rằng nhiều lần gặp khó khăn, nhưng liên minh cơ hồ là nhất định phải thành lập, một đám người này đều là một nhóm người bị ánh chiều tà của trật tự cũ bao phủ, cũng đều có lý do không thể không ôm đồm.

Sau khi liên minh thành lập, tuy rằng không đủ lập tức quét ngang thiên hạ, nhưng thực lực tổng hợp chắc chắn sẽ vượt qua các nước chư hầu.

Lê Quốc hội tạm thời rút khỏi tranh bá, nhưng không thể mất đi khống chế đối với chiến cuộc.

Sẽ có một trò chơi điên rồ giữa hai phe.

Bên Sở quốc cũng có liên hệ.

Nhưng phía Đông…..".

Thật sự không quen thuộc với nước Tề.

Nếu có thể nâng đỡ họ Khương, đối với ổn định thế cục phía Đông rất có tác dụng.

Được!

Khương Nhạc Thanh liền không do dự nữa, đem kế hoạch của Khương Thái Uyên nói đại khái một lần.

Doanh Vô Kỵ nghe chăm chú, cũng không phát hiện cái gì logic sai sót,

Cô nàng này thật đúng là có chút dễ dỗ, cũng không biết là không chịu được bức bách hay là quả thật không có tâm kế quá nặng.

Một phen nói tiếp.

Hắn đại khái hiểu rõ tình huống hiện tại của họ Khương.

Nói ngắn gọn, hiện tại họ Khương đều ở vương cung Tề quốc bên trong Minh Đô, có vương cung kết giới có thể che đậy Minh Đô quấy nhiễu, xung quanh đều đã cải tạo ra đồng ruộng, một đại tộc nhân ở bên trong ngoại trừ tu luyện chính là tu luyện.

Ở bên ngoài cũng liên hệ với các gia tộc Cao, Lữ gần như đã bị Điền thị tiêu diệt, chuẩn bị ở thời điểm thiên hạ đại loạn, thừa cơ đoạt được một mảnh đất phục quốc.

Vốn còn muốn mưu tính thật lâu, dù sao loạn thế như vậy, thừa dịp đại loạn đoạt địa càng là vô cùng khó khăn.

Nhưng hiện tại, Đầu cuối Minh Đô muốn xuất hiện, bên trong Minh Đô dựa vào xoay vần tạo hóa mô phỏng quy tắc, thậm chí tăng thêm quy tắc mới đều sẽ hiện ra, ảnh hưởng đối với Minh Đô sẽ giảm xuống.

Đợi đến khi quy tắc một lần nữa phát huy hiệu quả, nếu như dùng tới phương pháp che chắn tương tự, là có thể tạo ra một mảnh thổ địa không khác gì ngoại giới.

Kể từ đó, nghỉ ngơi lấy lại sức vài năm, phục quốc cũng không phải đặc biệt khó khăn.

Đến lúc đó hơn nữa Khương Nhạc Thanh khống chế kính ảnh Điền thị kia, cùng với Khương, Cao, Lữ các loại thế lực còn sót lại của gia tộc, nghỉ ngơi lấy lại sức một đoạn thời gian, lật đổ Điền Tề cũng chưa chắc không thể.

Chậc chậc!

Doanh Vô Kỵ cười như không cười nói "mảnh đất Minh Đô này, các ngươi có nắm chắc tạo ra bao nhiêu không?

Khương Nhạc Thanh gật đầu: "Rất lớn!

Hả?

Doanh Vô Kỵ đánh giá dáng người của ả một chút, "Rất lớn là bao nhiêu?"

Khương Nhạc Thanh theo bản năng lui về phía sau một chút, nhưng sau khi phản ứng lại, lại cẩn thận từng li từng tí cách đến gần chút "Ít nhất cũng sẽ lớn bằng Ngô quốc. Mảnh đất này ngay tại phụ cận An Ấp, Vi Nga phái cũng để mắt tới nó, đến lúc đó các ngươi có thể hay không…"

An Ấp?

Chính là nơi mình và Quyện Tử ca chặt đứt bia Mục Dã?

Xem như trên đời này Nơi đó là nơi duy nhất dựa vào hình thức cụ thể tồn tại quy tắc, sau khi bị chặt đứt, rõ ràng đã xảy ra vấn đề.

Bất quá An Ấp cũng không phải lãnh thổ Triệu thị ổn định nhất, Hai nhà Ngụy Hàn dù là Càn quốc đều có cơ hội nhúng chàm, phái binh đi qua khẳng định vẫn là thông qua gương, chính mình có gương thủy tinh, so với nhà khác đều tăng lên vài thành chiến lực.

Hắn đại khái hiểu rõ ý nghĩ của họ Khương.

Nếu như An Ấp khối đất này trở nên bình thường, cửa ra vào gương gần nhất chính là ở Lê quốc, có thể đem quấy nhiễu ngoại giới giảm xuống thấp nhất.

Chỉ là…..".

Ta giúp các ngươi, là muốn cho các ngươi kiềm chế thế lực phía Đông.

Ngươi chạy đến chỗ chúng ta, theo một nghĩa nào đó, tương đương với ký sinh trùng.

Vậy giúp đỡ các ngươi còn có ý nghĩa gì?

Hơn nữa địa bàn Vi Nga phái theo dõi, rất có thể cũng thông tri họ Cơ, đến lúc đóAn Ấp bên trong Minh Đô tất là một hồi ác chiến.

Thậm chí…..".

Bọn họ có thể vì phòng ngừa Triệu thị có hành động, có trực tiếp thực hiện biện pháp phản chế Triệu thị hay không?

Nếu như vậy, Triệu thị đối mặt áp lực sẽ quá lớn.

Vượt xa phạm trù "tận lực".

Cách nói này, nghe qua có chút hoang tưởng bị bức hại.

Nhưng trước kia Triệu thị làm việc quá phách lối, làm hỏng họ Cơ và Vi Nga phái không ít đại sự, làm như vậy cũng không phải là không có khả năng.

Doanh Vô Kỵ cười lắc đầu "Xem tình huống đã!"

Khương Nhạc Thanh biết đây là cự tuyệt, vội vàng nói: "Ngươi không cần lo lắng chúng ta thoát khỏi khống chế, cũng không cần lo lắng chúng ta mất đi tác dụng.

Ta hiểu được Khương Thái Công lưu lại pháp trận truyền tống, đường huynh khổ tâm thu thập tài liệu, tốn hao hơn 10 năm, đã ở trong vương cung kiến tạo một tòa mẫu trận.

Nếu có thể lấy được mảnh đất này, trong vòng nửa năm chúng ta có thể kiến tạo ra một tòa tử trận (trận con).

Đến lúc đó, quyền hành chính An Ấp cho các ngươi đều không thành vấn đề.

Chúng ta chỉ cần dân số và thực phẩm.

Nói như vậy, các ngươi ở phía Đông vẫn là có lực ảnh hưởng, nắm An Ấp Minh Đô trong tay, cũng có thể khống chế chúng ta!

Nếu ngươi vẫn không yên tâm, ta thậm chí có thể bảo đảm phụ cận An Ấp một khối gương cũng không có.

Chậc!

Giống như thật sự là như thế.

Doanh Vô Kỵ lúc này mới có chút động tâm, hiện tại Lê quốc ở Vùng đất mới có mảng lớn thổ địa đang khai hoang, căn bản chướng mắt mảnh đất trong Minh Đô này, nếu có thể dựa vào nó bồi dưỡng Khương Tề, mở rộng lực ảnh hưởng phía Đông, thu hoạch khẳng định không nhỏ.

Bất quá hắn vẫn nghĩ tới hai vấn đề.

Chương 742: Chỉ sợ phải không ít binh lực Chương 742: Chỉ sợ phải không ít binh lực

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn vươn ra một ngón tay: “Vấn đề thứ nhất, nhân khẩu các ngươi từ đâu tới?”

Khương Nhạc Thanh vội vàng nói: “Tộc nhân họ Khương ngoại trừ sống ở Tề vương cung Minh Đô, còn có một bộ phận

rải rác khắp Trung Nguyên, chỉ cần thế đạo loạn lạc, bọn họ có thể hỗ trợ thu nạp dân lưu lạc chạy loạn.

Doanh Vô Kỵ lại vươn ra một đầu ngón tay "Vấn đề thứ hai, nếu đã bị Vi Nga phái theo dõi, cho dù An Ấp ở bên trong Triệu thị quản hạt, địa bàn Ngụy gia cách cũng không xa, đến lúc đó khẳng định có rất nhiều quân đội họ Cơ tới.

Muốn chiếm lấy mảnh đất này.

Chỉ sợ phải không ít binh lực.

Binh lực ở đâu ra?

An Ấp tuy rằng xảy ra vấn đề, nhưng hiệu quả thôi phát của Minh Đô đối với bản ngã vẫn còn, quân đội Triệu thị không có khả năng mạo hiểm như vậy.

Mà Khương Tề các ngươi…..". Ta không tin có thể xuất ra nhiều binh lực như vậy.

Khương Nhạc Thanh cẩn thận nói: "Hạ thấp ảnh hưởng của Minh Đô, kỳ thật còn có một phương pháp.

Doanh Vô Kỵ nhướng mày "Phương pháp gì?

Khương Nhạc Thanh nhỏ giọng nói: "Kính Ảnh cũng không phải là thần hồn, người bị Kính Ảnh thay thế, thân thể cùng Kính Ảnh tiến vào Minh Đô, thần hồn chân chính của thần lại ở hiện thế. Cho dù thực lực áp chế có thể giảm một nửa, bản ngã cũng có thể bị thúc đẩy, nhưng bản thân thần hồn chỉ bị ảnh hưởng gián tiếp, căn bản sẽ không mất khống chế.

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ.

Đúng là một phương pháp khả thi.

Nếu như hơn nữa gương thủy tinh của mình, hạn chế của Minh Đô đối với người bình thường sẽ giảm xuống gần như có thể xem nhẹ không tính.

Nhưng mà…..".

Hắn cười như không cười nói: "Cho nên…..". Binh lực từ đâu mà đến?

Khương Nhạc Thanh lắp bắp nói: "Doanh huynh, binh của Triệu thị các ngươi có thể…..".

Cho ngươi khống chế nhiều như vậy binh lực của Triệu thị, chỉ sợ các ngươi muốn mưu đồ cũng không phải là An Ấp, mà là thổ địa Triệu thị chúng ta?"

Ả này không giống mình.

Chính mình trùng hợp tuôn ra kỹ năng này, chỉ có thể làm ra bảy Kính Ảnh.

Nhưng trên người ả lại có tấm gương kia, người có thể khống chế vô số kể.

Đến lúc đó thật xuất hiện vấn đề, để bản thể của ả chạy trốn đến Lê quốc, mượn lực ảnh hưởng lớn như vậy, chỉ sợ toàn bộ Lê quốc đều sẽ bị lật tung.

Doanh huynh, mạng của ta đều ở trong tay ngươi, chính là nắm căn nguyên nắm pháp môn này, chỉ cần ngươi giết ta, thần hồn của Binh lực Triệu Thị tất nhiên có thể trở về vị trí cũ."

Ta đây liền giao cho ngươi pháp môn thần hồn có quay trở về vị trí không, nếu như ngươi đến lúc đó phát hiện không trở về vị trí, trực tiếp giết ta là được!"

Nàng càng nói càng gấp, nói ra cuối cùng thần hồn đều có chút run rẩy.

Nếu hiện tại thân thể của nàng còn, khẳng định là khóc tại chỗ.

Chậc!

Lấy Doanh Vô Kỵ lý giải đối với quỷ kính.

Giống như thật sự là như thế.

Từ đầu tới cuối, Quỷ Kính một thuật pháp bí ẩn như vậy, cái này không có bất kỳ tô son nào cho Đít cong.

Về phần những thứ khác, khả năng liền nhỏ hơn.

Ả này rốt cuộc là gặp bệnh thì rối rít đi tìm thày thuốc, hay là thật sự không có tâm cơ?

Hắn cười như không cười nói: "Vì cái gọi là phục quốc, ngươi chết cũng nguyện ý?"

Khương Nhạc Thanh liên tục gật đầu: "Chết 100 lần cũng nguyện ý!"

Doanh Vô Kỵ ngón trỏ gõ bàn: "Vậy chỉ sợ ngươi được như nguyện! Thành thật mà nói, năng lực của ngươi làm cho ta rất kiêng kị, nhiệm vụ lần này mặc kệ thành hay không thành, ta cũng không có khả năng lưu tính mạng ngươi.

A!

Khương Nhạc Thanh kinh hô một tiếng, nhất thời luống cuống: "Nhưng ngươi rõ ràng có thể lợi dụng ta, đạt được càng nhiều lợi ích.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Lợi ích nhiều hơn nữa, cũng là lợi ích gián tiếp, tài nguyên một tay đều nắm trong tay ngươi, nếu không cẩn thận để cho ngươi chạy trốn, chẳng phải là may áo cưới cho người khác?"

Khương Nhạc Thanh sợ tới mức thần hồn run rẩy, vội vàng nói: "Không đâu! Đến lúc đó chúng ta sẽ nghĩ biện pháp giao gương cho ngươi, ta cũng dạy cho ngươi pháp môn quỷ kính này, tài nguyên có thể ở trong tay ngươi".

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng "Ngươi dỗ kẻ ngốc đấy à? Giao tài nguyên cho ta, Khương Thái Uyên nguyện ý sao? Họ Khương các ngươi nguyện ý?

Khương Nhạc Thanh vội vàng lắc đầu: "Hiện tại thân thể của ta đã hòa làm một thể với gương, nếu như ngươi trợ giúp Khương Tề chúng ta, hai nhà Khương Triệu đều có thể được lợi, nếu như ngươi đối với Khương gia chúng ta bất lợi, ta có thể tự sát.

Triệu thị các ngươi không phải có loại độc dược đó sao, ngươi có thể trồng ở trên người ta.

Ngươi muốn ta chết, ta sẽ chết.

Nếu ta muốn chết, ngươi cũng không ngăn được.

Ta có thể là người phụ nữ của ngươi nếu ngươi thích.

Ngươi muốn ta làm gì cũng được.

Làm ơn, làm ơn, giúp chúng ta…"

Nói cho cùng.

Âm thanh của ả thậm chí mang theo một tia khóc nức nở.

Doanh Vô Kỵ thiếu chút nữa bị làm trầm mặc: "Khương Thái Uyên đến tột cùng thúc giục ngươi ngủ như thế nào, hay là ngươi có nhược điểm gì rơi vào trên tay hắn? Phục quốc đích thật là một lý tưởng rất vĩ đại, nhưng không đến mức để cho ngươi biến thành như vậy.

Thành thật mà nói, bộ dáng hiện tại của ả, cực kỳ cho Doanh Vô Kỵ đau mề.

Phục quốc loại đại sự này, xuất hiện tình huống hy sinh nữ tử là rất bình thường.

Nữ tử chủ động nguyện ý hy sinh cũng rất bình thường.

Dù sao đối với mẫu quốc đều là có tình cảm, công tử Đan chính là ví dụ tốt nhất.

Bất quá có thể vì phục quốc, hèn mọn đem hết thảy cá nhân đều đặt ở dưới lòng bàn chân người khác để bị giẫm như vậy, Doanh Vô Kỵ vẫn là lần đầu gặp.

Khương Nhạc Thanh ngẩng đầu, không trực tiếp đáp lại đề tài này, mà là hỏi một vấn đề "Ngươi có biết ta quý trọng nhất quần áo là cái nào không?"

Chương 743: Ta không muốn sống như vậy Chương 743: Ta không muốn sống như vậy

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Cái nào?

Khương Nhạc Thanh cảm xúc giống như bình tĩnh trở lại: "Là Tề vương nhậm chức, cũng chính là bác ta, tặng ta vào sinh nhật tám tuổi".

Khi bác bị giết, trên đó đã nhuốm máu của cả nhà bác , cùng với gần như tất cả anh chị em họ.

Thậm chí bao gồm cả ba anh trai ruột của ta.

Cuối cùng.

Người Điền gia kề đao lên cổ tứ ca ta, hỏi cha ta rốt cuộc có kế vị Tề vương hay không.

Cha ta vẫn không muốn làm con rối, bọn họ liền gọt mũi Tứ ca ta.

Tứ ca giãy dụa, máu bắn tung tóe khắp nơi như suối phun.

Cha ta chịu không nổi, rốt cục vẫn kế nhiệm Tề vương.

Nhưng tứ ca ta vẫn buồn bực mà chết.

Ta cũng bị nhốt ở một nơi khác.

Cha ta muốn chết, nhưng không dám chết, bởi vì sau ngày đó, ông đã không còn dũng khí để chết.

Nhất là sau khi biết được hành động của đường huynh ta ở Minh Đô, lại càng không muốn chết.

Chỉ là ông sống thật sự quá mệt mỏi.

Có con gái ruột không gặp được.

Cùng mẫu thân ta tương cứu trong lúc hoạn nạn, mẫu thân ta lại không thể không biến thành đồ chơi của Điền Hầu, chỉ có ban ngày, mới có thể cùng hắn dùng một bữa cơm trưa.

Ta không muốn sống như vậy.

Doanh Vô Kỵ, giúp chúng ta!

Nước Tề chúng ta rất hữu dụng!

Lê quốc sớm muộn gì cũng phân tam, liên minh họ Cơ sớm muộn gì cũng thành lập.

Lê quốc cần chúng ta!

Ta cũng cần ngươi…”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Hiểu rồi.

Nhưng ngực có chút buồn bực.

Nhưng tình cảnh Triệu thị cũng rất kém, chỉ cần Triệu thị lúc ấy có ngoại hoạn, chúng ta tuyệt đối không thể xuất binh, tóm lại ngươi chuẩn bị sẵn sàng!”

Khương Nhạc Thanh luống cuống “Doanh Vô Kỵ, ngươi không…..”.

Doanh Vô Kỵ vẫy vẫy tay với Bạch Chỉ: “Bạch Chỉ, nuốt ả!

Hu hu…..”. A…..”. Hức!

Tiểu hồ ly trắng nuốt thần hồn Khương Nhạc Thanh vào, u oán liếc Doanh Vô Kỵ một cái.

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu nàng, từ trong vòng tay lấy ra một bình đan dược "Ôn dưỡng thần hồn của ả thật tốt.

Tiểu hồ ly trắng "Hu hu hu…..".

Thân mật cọ Doanh Vô Kỵ một hồi, nàng lại nằm xuống.

Nuốt thần hồn trướng đến bụng không thoải mái.

Nằm ngửa tứ phía, một chút cũng không nhã nhặn.

Doanh Vô Kỵ phun ra một cỗ trọc khí, liền rời khỏi mật thất dưới lòng đất.

Ngồi trong sân.

Thanh tịnh hồi lâu.

Mới cảm giác buồn bực trong ngực tản đi.

Hắn ích kỷ thì ích kỷ.

Nhưng người ích kỷ, chỉ cần không có nhân cách mất đi, đều sẽ có năng lực đồng cảm.

Người họ Khương, quả thật thảm.

Ít nhất đặt mình vào hoàn cảnh người khác, đổi lại vị trí của mình ở Khương Thái Uyên hoặc là Khương Nhạc Thanh, Doanh Vô Kỵ không nhất định có thể làm tốt hơn, thậm chí rất có thể bởi vì không áp chế được tính tình nóng nảy này mà chết bất đắc dĩ tại chỗ.

Nhưng thảm thì thảm.

Khương Thái Uyên đáng chết vẫn phải chết!

Tiểu lão huynh này thao tác quá nhiều, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm tính Doanh Vô Kỵ.

Tâm tính cũng không tốt.

Còn làm sao hết sức giúp các ngươi phục quốc?

Doanh Vô Kỵ nhất định sẽ giúp Khương Tề, cho dù là từ góc độ thề máu, hay là góc độ lợi ích của Triệu thị, đều nhất định phải nâng đỡ mạch Khương Tề.

Nhưng Khương Thái Uyên…..".

A!

Hắn không ở lại lâu.

Rời khỏi Phủ Phò mã, trực tiếp chạy tới biệt viện Lý thị.

Sau khi Lý Thải Đàm dưỡng thương tại Minh Đô, liền trực tiếp liên hệ hắn, nội ứng ngoại hợp xử lý một nhóm lớn cao thủ Chu vương thất phái tới giải cứu.

Hiện tại Lý Thải Đàm còn ở nơi này.

Trông coi vẫn nghiêm mật như cũ, nhưng thái độ trông coi đối với Lý Thải Đàm tốt hơn không ít.

Thấy Doanh Vô Kỵ tới, những người trông coi lập tức cho qua, bởi vì Doanh Vô Kỵ nghiễm nhiên đã trở thành nhân vật thứ ba trong vương thất ngoại trừ Lê Vương và Thái tử.

Đến rồi!

Lý Thải Đàm nhìn thấy Doanh Vô Kỵ, thái độ có chút thân thiết, trên cơ bản đã không có tâm đề phòng như trước.

Thậm chí còn có vài phần kính nể.

Dù sao đây cũng là tình lang của muội muội đáng yêu của mình.

Quan trọng nhất.

Đây là người có thể giúp mình trả thù.

Doanh Vô Kỵ thái độ cũng có chút không tệ, đầu tiên là ngồi xuống cùng nàng hàn huyên vài câu về hiện trạng của

Đường Đường, lúc này mới đi vào chính đề "Hỗn Nguyên chân khí của ngươi còn kém bao nhiêu?"

Lý Thải Đàm suy nghĩ một lát: "Còn kém không ít, hai nhà Doanh Mễ đều kém một chút, lấy được một chút của họ Mễ nhưng vô tích sự. Nhưng họ Doanh…..". Một chút cũng không có. Như thế nào, ngươi có thể giúp ta?

Doanh Vô Kỵ gật đầu "Có ý nghĩ này!"

Ta mặc dù là nữ nhân hư hỏng, nhưng tuyệt đối sẽ không có ý đối với tình lang của muội muội…"

Ngươi đang nghĩ cái quái gì vậy?

Doanh Vô Kỵ điều động chân khí, đem bổn nguyên chân khí của Doanh Vô Khuyết điều chỉnh đến đầu ngón tay "Ngươi xem cái này…..".

Lý Thải Đàm vội vàng khoát tay "Dùng đầu ngón tay không được đâu!

Doanh Vô Kỵ "???

Con mẹ nó ngươi…..".

Đang nói ra cuồng ngôn gì?

Hắn chịu không nổi, trực tiếp đem Doanh Vô Khuyết bổn nguyên chân khí tất cả đều bức ra ngoài cơ thể.

Giương mặt ra nói: "Đây là bổn nguyên chân khí của Doanh Vô Khuyết, tất cả đều ở đây!

Ai, ai ai, cái này…..".

Lý Thải Đàm có chút xấu hổ "À hóa ra là của Doanh Vô Khuyết…..". Chờ một chút!

Sắc mặt nàng hơi đổi, khiếp sợ nhìn Doanh Vô Kỵ "Ngươi nói đây là bổn nguyên chân khí của Doanh Vô Khuyết, hơn nữa tất cả… Ngươi làm gì Doanh Vô Khuyết rồi?"

Thời điểm trốn ở Minh Đô dưỡng thương, nàng có thể nghe nói không ít tin tức ngoại giới.

Doanh Vô Khuyết khi đó còn chưa đột phá Thai Thuế Cảnh, nhưng đã giữ gốc Nhất Phẩm Linh Thai, hơn nữa Chuyên Húc đế thân.

Cho nên Doanh Vô Kỵ làm sao làm được?

Tập kết cao thủ ám toán Doanh Vô Khuyết sao?

Tất cả bổn nguyên chân khí này…..". là đem đan điền Doanh Vô Khuyết đào ra sao?

Không cần bang giao?

Chỉ vì Hỗn Nguyên chân khí của ta?

Không đúng!

Doanh Vô Kỵ hẳn là còn chưa đến loại tình trạng mất trí này.

Chương 744: Cái này, cái này từ đâu tới? Chương 744: Cái này, cái này từ đâu tới?

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lý Thải Đàm âm thanh có chút run rẩy: "Cái này, cái này từ đâu tới?

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Nói nhảm! Từ đan điền Doanh Vô Khuyết tới.

Ta không phải hỏi cái này…..".

Ngươi mặc kệ ta làm sao có được.

Doanh Vô Kỵ ánh mắt hơi lạnh "Ngươi chỉ cần nói cho ta biết, dung hợp chân khí này, thực lực của ngươi có thể tới cấp độ nào!"

Trong mắt Lý Thải Đàm hiện lên một tia cuồng nhiệt: "Dung hợp bổn nguyên chân khí này, Hỗn Nguyên chân khí liền có thể tấn tới Thiên cấp, chỉ luận trực tiếp chiến lực, trong Thiên cấp gần như vô địch.

Trước khi đột phá Binh Nhân cảnh, thực lực của ta có thể áp đảo nhất phẩm linh thai, cho dù là nhất phẩm linh thai có thể chất viễn cổ.

Chắc chắn rồi.

Ngoại trừ cấp bậc đế thân của Chuyên Húc.

Sau khi đột phá Binh Nhân cảnh, tu vi của ta cũng có thể nhảy vọt thẳng tắp, ngạo thị tuyệt đại đa số cường giả Binh Nhân cảnh.

Nhiều nhất so với loại nhân vật ác độc Doanh Thập Tam này yếu hơn một bậc.

Cho dù gặp phải Ngộ Thần Cảnh, cũng không phải là không có khả năng đánh chết.

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, như vậy tính ra, dùng để ám sát Khương Thái Uyên quả thật đã đủ rồi.

Bản thân nàng chính là Vi Nga phái, phối hợp với gương thủy tinh, thực lực ở Minh Đô không bị ảnh hưởng gì.

Bên trong Tề vương cung Minh Đô có không ít Cường giả Binh Nhân cảnh họ Khương, nhưng không có một người nào có thể so sánh với Doanh Thập Tam.

Hắn trầm giọng hỏi: "Ngươi còn bao lâu có thể đột phá Binh Nhân cảnh?"

Lý Thải Đàm ánh mắt sáng quắc địa nhìn chằm chằm trên tay hắn chân khí, cắn răng nói: "Nếu có chân khí này, nhiều nhất ba tháng!"

Muốn không?

Muốn!

“Vậy ngươi làm sao cam đoan, sau khi có được đầy đủ thực lực tự mình ám sát Khương Thái Uyên mà không làm ảnh hưởng lợi ích của chúng ta?”

Đây mới là vấn đề Doanh Vô Kỵ quan tâm nhất.

Dù sao ma chủng trong lòng Lý Thải Đàm đã sớm tràn ra, mục tiêu lớn nhất của nàng vĩnh viễn đều là giết Khương Thái Uyên.

Lần trước có thể bởi vì cái bất chấp cả chuyện của Hồng Trần.

Lần này, cũng có thể làm hỏng chuyện của mình.

Lý Thải Đàm hít sâu một hơi: “Ta có thể tiếp tục uống thuốc độ của Triệu thị! Ngươi yên tâm, Lý Thải Đàm ta không phải người không biết tốt xấu, ít nhất không có ngươi, ta tuyệt đối không có khả năng đạt được cổ chân khí này, huống chi ta không thể vứt bỏ Thải My.

Tiếp tục uống thuốc độc.

Đúng là có thể.

Nàng có thể chủ động đưa ra yêu cầu này.

Doanh Vô Kỵ rất vui mừng.

Sau đó liền từ trong ngực lấy ra một túi lớn đồ vật: “Đây là tài nguyên tu luyện cho ngươi, còn có bí thuật ám sát thích hợp, ngươi mau chóng tu luyện, chờ đến thời điểm có thể ám sát Khương Thái Uyên, ta tự nhiên sẽ thả ngươi ra ngoài.”

Đa tạ!

Người trong nhà!

Doanh Vô Kỵ đem tài nguyên cùng bổn nguyên chân khí lưu lại, liền trực tiếp rời khỏi biệt viện Lý thị.

Tổn thất một bộ thân ngoại hóa thân, hắn bị thương thật sự quá nặng.

Vốn cùng Doanh Việt đàm phán, đều có chút cố gắng chống đỡ.

Lại lần lượt gặp ba người Nam Cung Yến, Khương Nhạc Thanh và Lý Thải Đàm.

Thật sự có chút khó chịu.

Về đến nhà, liền lập tức tìm một chỗ ngồi tĩnh dưỡng.

Sáng sớm hôm sau, lại bị Ngô Đan tìm tới cửa, lại bí mật gặp Ngô Liệt một lần.

Quá trình đàm phán rất thuận lợi, hoàn toàn xác định hợp tác bí mật giữa hai nước.

Dù sao tình trạng Ngô quốc thật sự có chút gượng gạo.

Nếu như liên minh họ Cơ thành lập vô cùng thuận lợi, Ngô quốc tuyệt đối sẽ không hợp tác với Lê quốc, dù sao Hợp Tông họ Cơ, huyết mạch danh tiếng đang thịnh, hai nhà Ngụy Hàn cũng lấy tư thái toàn thịnh gia nhập liên minh, Ngô quốc cho dù là người yếu nhất, cũng căn bản không cần nhìn sắc mặt Lê quốc.

Bởi vì khi đó họ Cơ, nhất định có thể điên cuồng từ bên ngoài cướp lấy lợi ích.

Nhưng liên minh họ Cơ suy tàn rồi lại suy tàn, mặc dù thật sự thành lập, lợi ích có thể cướp lấy từ bên ngoài nhất định sẽ ít đi, đến lúc đó phân phối tài nguyên từ bên trong làm lợi ích, đó là chuyện sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra.

Ngô Liệt cần Lê quốc.

Đến lúc đó Lê Quốc hội ủng hộ hắn, giành được một vị trí trong liên minh họ Cơ.

Đương nhiên…..".

Điều kiện tiên quyết là mạch Ngô Liệt có thể cầm quyền.

Dù sao bên trong Ngô quốc còn có một công tử tên là Ngô Khúc, mẫu thân chính là công chúa Yến quốc gả đi.

Nước Ngô có thể tồn tại đến bây giờ, nước Yến chiếm công lao không nhỏ, cho nên quyền lên tiếng của Ngô Khúc ở nước Ngô rất cao.

Nếu như là Ngô Liệt trước kia, ngược lại có thể mơ hồ đè lên đầu hắn.

Nhưng hiện tại, tất cả mọi người đều biết Ngô Liệt chỉ còn ba năm tuổi thọ, tiếng nói trong triều nhất định sẽ rất yếu.

Cho nên hắn cần một đại sư xây dựng cơ sở, để ổn định bàn cơ bản của mình.

Bất quá đại sư xây dựng này, không thể công khai đưa về nước, phải thông qua một con đường đặc thù, một con đường để cho tất cả quốc gia họ Cơ đều yên tâm.

Chờ Ngô Liệt đi rồi.

Doanh Vô Kỵ vỗ vỗ bả vai Ngô Đan "Đan a! Qua một thời gian ngắn ngươi có thể về mẫu quốc, có vui vẻ hay không?"

Ngô Đan thở dài một hơi, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Hắn cũng không nghĩ tới, loại người không có tiền đồ như mình, lại có thể đi đến bước tranh quyền này.

Phải về mẫu quốc sao?

Ngô Đan đẩy cửa sổ ra, nhìn đường cái bên ngoài.

Tuy rằng hắn là người nước Ngô, cũng vẫn luôn cho rằng mình là người nước Ngô.

Nhưng điều này cũng không thể thay đổi sự thật hắn từ nhỏ lớn lên ở Lê quốc.

Quang cảnh ở đây.

Mọi người ở đây.

Đúng là vẫn còn có chút luyến tiếc.

Hắn quay đầu hỏi: "Ô Kê ca, đại khái còn bao lâu nữa?"

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Vậy ai biết, xem liên minh họ Cơ có thể gánh vác bao nhiêu, lúc ba nhà Triệu Ngụy Hàn mỗi người đi một ngả, ngươi có thể trở về.

Ngô Đan "Ai à…..".

……

Chương 745: Gió êm sóng lặng Chương 745: Gió êm sóng lặng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua.

Tựa như gió êm sóng lặng.

Đại hội Kiếm Tiên tựa hồ cũng không mang đến cho Giáng Thành bất kỳ khác biệt nào.

Nhưng rất ít người biết.

Ngay tại Đại hội Kiếm Tiên vừa mới kết thúc vài ngày sau, bên trong một trang viên Bắc thành, hội tụ một nửa người cầm quyền của toàn bộ Lê quốc.

Ngụy gia.

Hàn gia.

Lý gia.

Còn có sứ giả các nhà họ Cơ lưu lại.

Không khí trên sân có chút áp lực.

Chính chủ tổ chức hội nghị lần này còn chưa tới.

Không ai mở miệng nói một câu.

Bởi vì không ai biết cuộc họp này được tổ chức vì lý do gì.

Trong lòng bọn họ rất nôn nóng, nhưng vẫn đến.

Không có lý do gì, bọn họ cần một cuộc họp như vậy.

Đại hội Kiếm Tiên lần này, cho bọn họ áp lực thật sự quá lớn.

Thái tử Triệu Ninh thức tỉnh Chuyên Húc đế thân.

Doanh Vô Kỵ còn đánh Doanh Vô Khuyết thánh phẩm linh thai cộng thêm Chuyên Húc đế thân đánh cho hấp hối, cường thế đoạt được Hàm Quang kiếm.

Vốn có vô số người nghi ngờ kết quả lần này, cho rằng bên trong có tuhr đoạn gì đó, dù sao Triệu Kỵ hiểu thân ngoại hóa thân không phải chuyện gì ghê gớm.

Triệu Kỵ không ra độc thủ, Doanh Vô Kỵ dựa vào cái gì có thể đánh bại Doanh Vô Khuyết?

Kết quả về sau, Càn Quốc một cái rắm cũng không thả.

Mà Lê vương thất bên này, cũng tuyên bố tin tức Doanh Vô Kỵ cũng thức tỉnh Chuyên Húc đế thân.

Cái này ai chịu nổi a?

Vốn đã có lời sấm đối với chủ nhân mới của Hàm Quang kiếm t.

Càn Lê hai nước ba người thức tỉnh đế thân, cùng với tiên đoán Vọng Khí Thuật của Hàn Quyện về đại thế

Nói cách khác, tất cả lời sấm của Thái Thượng Quan nhất mạch và Dương Chu nhất mạch đều ứng nghiệm.

Càn Lê loạn thế

Nhị Thánh đắc Hàm Quang kiếm!

Tiếp theo là gì?

Bước tiếp theo có phải là tiêu diệt tất cả chúng ta không?

Lý gia không thuộc họ Cơ, nhưng địa vị cũng tràn ngập nguy cơ.

Bên Lý Thải My đã hoàn toàn không liên lạc được, ai cũng biết con gái lớn thì không ở trong nhà, khẳng định đã tìm kiếm Lê vương thất phù hộ, vốn tình cảnh họ Lý có không ít người có thể đoán được, hiện tại thì càng không được sự tín nhiệm của Triệu thị.

Ra tay với Lý gia, đó là chuyện sớm muộn.

Lý gia cũng hoảng.

Lần này bọn họ thậm chí không nhận được thông báo của người tổ chức hội nghị, là Ngụy gia Hàn gia dẫn bọn họ tới.

Lý Hiệt Giang nhìn xung quanh, hạ giọng hỏi: "Ngụy thế bá, tổ chức hội nghị lần này đến tột cùng là thần thánh phương nào, vì sao toàn bộ người họ Cơ đều đến, duy chỉ có Nam Cung gia là không tới?"

Vẻ mặt Ngụy Hoàn hơi nghiêm túc: "Ai cũng có thể tới, duy chỉ có Nam Cung gia là không thể tới!

Lý Hiệt Giang không hiểu, còn muốn tiếp tục hỏi cái gì, lại phát hiện tất cả mọi người ở đây đồng loạt đứng dậy.

Hắn hướng bên ngoài vừa nhìn, phát hiện hai người mặc hắc bào mang theo nón lá, chẳng biết lúc nào đã xuất hiện đến trong sân.

Hai người đội nón lá người một trước một sau vào phòng, cũng không quá mức khoe khoang thần bí, trực tiếp đem nón lá tháo xuống.

Nhìn thấy tướng mạo hai người, Lý Hiệt Giang nhất thời hoảng sợ.

Người anh em song sinh của Chu vương!

Nam Cung Yến!

Cơ Động cười ấm áp nhìn mọi người, liền trực tiếp ngồi lên chủ vị.

Các vị mời ngồi!

Âm thanh ôn hòa.

Vô cùng có lực tương tác.

Hắn hơn bốn mươi tuổi, lại kiêm đầy nhuệ khí của người trẻ tuổi cùng uy nghiêm của người lớn tuổi.

Hết lần này tới lần khác cả người thoạt nhìn lại rất dễ gần, thậm chí còn mang theo một cỗ khí chất học giả.

Các loại cảm giác nhìn như mâu thuẫn.

Ở trên người hắn không hề có cảm giác không thích hợp dung hợp cùng một chỗ.

Người như thế mặc dù thay áo vải thô, đi ở trong đám người.

Đều sẽ làm cho người ta chỉ muốn nhìn hắn thêm một cái.

Mọi người hướng Cơ Động hành lễ một cái, nhao nhao ngồi xuống.

Tuy nói Chu vương thất đã suy bại, hiện tại cũng là hy vọng cho các nhà họ Cơ quật khởi, dù sao Càn Lê Tề Sở tứ đại

cường quốc, đã dần dần trở thành thứ mà bọn họ khó có thể theo kịp.

Nhất là dưới dư uy Càn Lê tam đại Chuyên Húc đế thân, bọn họ càng nhận thức được ôm nhau sưởi ấm mới là vương đạo.

Mặc dù liên minh họ Cơ còn chưa thành, cũng sẽ nể mặt Chu vương thất.

Mà dưới Chu thiên tử, địa vị cao nhất chính là Chu Huề Vương Cơ Động cùng Nam Cung Lăng.

Từ địa vị mà nói, Cơ Động thậm chí có thể hưởng thụ đãi ngộ như Chu thiên tử.

Chỉ là Nam Cung Yến này…..".

Ả ta chưa chết?

Cơ Động đây là thi triển thần thông cỡ nào, mới cứu nàng từ trong tay Lê vương thất trở về?

Nghĩ về điều đó.

Trong lòng bọn họ càng thêm thận trọng.

Sau khi ngồi xuống, Ngụy Hoàn là người đầu tiên mở miệng nói: "Vương gia, lần này người triệu chúng ta đến đây là vì chuyện gì?"

Triệu thị quật khởi, khiến tất cả mọi người trong lòng run sợ.

Nhưng đối với những người khác mà nói, mặc dù phải đối mặt Triệu thị, cũng là chuyện của vài năm sau, nhưng hai nhà Ngụy Hàn, thật sự bị hút máu.

Cơ Động cười cười "Chư vị đều là người bận rộn, bản vương mạo muội mời chư vị đến đây, tự nhiên là có đại cơ duyên tương tặng!"

Mọi người trong lòng nhảy dựng.

Nhanh chóng nhìn về phía hắn.

Cơ Động cười nhạt nói: "Tháng bảy, Đầu cuối Minh Đô xuất hiện, vô số quy tắc tái hiện, Vi Nga phái chúng đều sẽ đi trước cảm ngộ. Đến lúc đó, Minh Đô đối với tâm trí ảnh hưởng sẽ giảm xuống thấp nhất, chỉ sợ sẽ gây ra không ít loạn.

Mọi người cứ như vậy lẳng lặng nhìn hắn.

Chương 746: Minh Đô xuất hiện biến cố lớn Chương 746: Minh Đô xuất hiện biến cố lớn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chu vương thất cùng Vi Nga phái quan hệ mật thiết, đây là chuyện mọi người đều biết.

Minh Đô xuất hiện biến cố lớn như vậy, khẳng định có không ít người sẽ thừa dịp mà vào, càn quét Vi Nga phái, dù sao chuyện Vi Nga phái làm ra, làm cho các quốc gia trong thiên hạ đều không quá thoải mái.

Xem ý tứ Cơ Động, giống như muốn bọn hắn hấp dẫn hỏa lực Vi Nga phái?

Đây là cơ duyên gì?

Không ai lên tiếng trả lời, tôn trọng Chu vương thất, là bởi vì sau này rất có thể phải hợp tác.

Nhưng Chu vương thất muốn tay không bắt sói trắng, coi bọn họ như rác, không có cửa.

Cơ Động dường như không chú ý tới phản ứng của bọn họ, khẽ mỉm cười, tiếp tục nói: "Theo lý thuyết, sau khi Đầu cuối Minh Đô một lần nữa ẩn đi, các nơi ở Minh Đô đều sẽ khôi phục nguyên dạng."

Nhưng đoạn thời gian trước An Ấp xảy ra vấn đề lớn, quy tắc trói buộc xuất hiện lỗ hổng, nếu thi triển bí thuật, có thể bảo trong vòng mấy trăm dặm tại An Ấp có thể nằm ngoài quy tắc của Minh Đô

Đến lúc đó thông qua kính lộ tới nơi đây đóng lại, chỉ có thể từ địa phương khác của Minh Đô đi bộ tiến vào.

Nếu bổn vương nhớ không sai, An Ấp vừa là trọng trấn biên phòng, lại có rất nhiều ruộng tốt, nếu khuếch trương trăm dặm, càng có thể thâm nhập vào lãnh thổ Càn quốc."

Nói rồi.

Hắn nhìn về phía Ngụy Hoàn và Hàn Giả, cười nhạt: "Không biết hai nhà Ngụy Hàn có hứng thú với mảnh đất này không?"

Mọi người…..".

Ngụy Hoàn "!!!

Hàn Giả "!!!

Họ cảm thấy hơi thở sắp ngừng lại.

Nếu đúng như Cơ Động nói, An Ấp trong Minh Đô chính là một tòa thế ngoại hùng thành.

Ruộng tốt trăm dặm, có thể nuôi sống bao nhiêu dân cư?

Sau khi Kính Lộ đóng cửa, nội bộ An Ấp sẽ không bị xâm lấn.

Bên ngoài tuy rằng không quản được, nhưng Minh Đô chỉ có hoàng hôn mới có thể vào, chỉ cần mỗi khi đến hoàng hôn tăng cường tuần tra là tốt rồi.

Sau tất cả.

Gương đồng chất lượng cao không phải là thứ rẻ tiền.

Ngoại giới muốn xâm lấn quy mô lớn, tuyệt đối không phải chuyện đơn giản, hơn nữa bản thân kẻ xông vào sẽ bị Minh Đô làm suy yếu.

Trái lại bên chiếm cứ thành trì lại có thể chiếm cứ địa vị có lợi.

Ngoài trăm dặm, trực tiếp tiến vào lãnh thổ Càn Quốc, hành động gián điệp rất thuận tiện.

Không có nỗi lo về sau Vi Nga phái không có nỗi lo về sau.

Liên minh họ Cơ chiếm được một tòa hùng thành.

Đây là tình huống đôi bên cùng có lợi.

Nói không động tâm đó là giả.

Hàn Giả bình phục một chút tâm tình: "Hùng thành như thế, tự nhiên là cảm thấy hứng thú, chỉ là thành này chỉ có một tòa, các nhà họ Cơ phân phối như thế nào?"

Cơ Động cười nhạt một tiếng: "Chư vị đang ngồi đều là họ Cơ, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, lợi ích phân phối bổn vương vốn không nên nhúng tay, bất quá mảnh đất này tương đối đặc thù."

Không chỉ có thể trà trộn vào Càn quốc, cũng có thể trà trộn vào Lê quốc, nếu là giao cho nhà khác, chỉ sợ Hai nhà Ngụy Hàn trong lòng sẽ không thoải mái.

Hơn nữa đây chỉ là một nơi an toàn, có thể làm đại hậu phương ổn định, nhưng bởi vì kính lộ có hạn, nên còn lâu mới không thể gọi là Hùng thành.

Cho nên ý tứ của bổn vương, hai nhà Ngụy Hàn chiếm một nửa, các nhà còn lại chiếm một nửa khác.

Đợi đến khi Ngụy Hàn và Triệu thị phân tam, có thể ở biên cảnh nhường cho các nhà mỗi nhà một tòa thành trì.

Đến lúc đó các nhà rút khỏi Minh Đô, từ nay về sau An Ấp thuộc về hai nhà Ngụy Hàn phân phối. Như thế nào?

Nghe hắn nói như vậy.

Các nhà họ Cơ liếc mắt nhìn nhau.

Cảm giác như có thể.

Cơ Động nói không sai, Kính Lộ có hạn, Minh Đô mỗi ngày ra vào nhân số là có hạn mức cao nhất, chỉ có thể thủ không thể công, đích xác không thể gọi là Hùng Thành.

Chỉ hữu dụng đối với hai nhà Ngụy Hàn đang bị Triệu thị hút máu, hơn nữa còn bị vây trong tứ chiến.

Đổi thành trì, đích thật là phương án tất cả mọi người có thể tiếp nhận.

Mọi người nhao nhao gật đầu đồng ý.

Ngô Liệt khẽ cau mày: "Vương gia đích xác diệu kế! Chỉ là ta còn có một nghi vấn.

Cơ Động cười nhạt nói: Nói đi không sao!

Ngô Liệt xoa xoa cằm: "Động tác liên minh họ Cơ lớn như vậy, các quốc gia khác sẽ không ngồi yên không để ý tới. Tề quốc cách xa tạm thời không đề cập tới, An Ấp ở biên giới Càn Lê, Sở quốc cách cũng không quá xa.

Liên minh họ Cơ tuy mạnh, đồng thời đối mặt với ba nhà Doanh Triệu Mễ, có thể quá miễn cưỡng hay không?

Ba nhà này nổi tiếng là có thực lực quân sự mạnh.

Cơ Động mỉm cười.

Nước Tề đích xác cách rất xa.

Điền Tề chắc chắn sẽ không ra tay.

Nhưng Khương Tề khẳng định liều mạng đoạt thành.

Hắn không giải thích những điều này cho mọi người, chỉ cười nói: "Đến lúc đó Càn quốc sẽ không xuất thủ, thậm chí sẽ hạn chế chủ lực của Triệu thị đến Vùng đất mới."

Cái gì!

Mọi người sợ hãi cả kinh.

Càn quốc sẽ không ra tay, còn hạn chế Lê quốc?

Đây là tình huống gì?

Cơ Túc đeo mặt nạ hỏi: "Vương gia! Càn Lê tuy rằng vẫn minh tranh ám đấu, nhưng với lập trường của Doanh Triệu hiện giờ, hẳn là còn chưa tới hoàn cảnh phản bội chứ?"

Cơ Động cười nhạt: "Đương nhiên sẽ không phản bội, Càn quốc cũng không có khả năng xuất binh, nhưng cũng có thể hạn chế Triệu thị."

Cái này…..".

Mọi người nhìn nhau,

Cơ Động cười nhạt, chậm rãi đứng lên, đi về phía bản đồ trên vách tường.

Ngón tay nặng nề gõ một cái, rơi vào trên vùng đất mới của Lê quốc, sau đó chậm rãi di chuyển về phía Bắc, chuyển qua lãnh thổ quốc gia Địch quốc. "Thủ hạ của bổn vương đến báo, mấy ngày gần đây biên cảnh yêu vực Địch quốc xảy ra nhiều biến cố, cao tầng Địch quốc nhiều lần xuất hiện tung tích đại yêu.

Nếu như bản vương dự đoán không sai.

Tháng bảy, sẽ có đại yêu cùng Địch quốc liên thủ xuôi nam.

Chương 747: Yêu tộc và Địch quốc có quan hệ Chương 747: Yêu tộc và Địch quốc có quan hệ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cái gì!

Mọi người sợ hãi cả kinh, không nghĩ tới lại xuất hiện loại biến cố này.

Bọn họ không biết Yêu tộc và Địch quốc có quan hệ gì, nhưng biết Vùng đất mới là cướp được từ trong tay Địch quốc, Địch quốc nếu được Yêu tộc ủng hộ, có khả năng nhất chính là xuôi nam đoạt lại vùng đất đã mất.

Cơ Động mỉm cười: "Yêu tộc mưu đồ vì sao, ai cũng không rõ ràng lắm, mặc dù cùng Địch quốc liên thủ, cũng không có khả năng là công thành đoạt đất."

Lấy thực lực của Triệu thị, Địch quốc tự nhiên khó có thể thành công, nhưng thành trì mới chưa nổi, bọn họ nhất định phải trả giá binh lực thật lớn.

Đến lúc đó vùng đất mới đại loạn, nhất định người dân sẽ hoảng sợ.

Càn quốc ở bên cạnh, sẽ không cho phép Ngụy Hàn tấn công Đất Triệu.

Nhưng hai nhà Ngụy Hàn, hoàn toàn có thể xây dựng thanh thế, dẫn dắt dân lưu lạc nghịch đồ trở về tổ địa, thay đổi xu thế suy tàn bị Triệu thị hút máu.

Kể từ đó, Minh Đô trong ngoài, thế giới trong ngoài, họ Cơ ta nhất định có thể đại thắng!"

Ngụy Hoàn và Hàn Giả liếc nhau.

Đều có thể nhìn ra sự kích động cùng cuồng nhiệt trong mắt đối phương.

Cơ Túc cũng hưng phấn nói: Tuyệt! Triệu thị hoàn toàn bất giác, đến lúc đó mất tiên cơ, chắc chắn toàn tuyến tan tác.

Đúng vậy!

Ngô Liệt gật đầu đồng ý: "Mặc kệ biến cố Minh Đô hay Địch quốc, đều vô cùng bí ẩn, Triệu thị làm sao có thể biết?"

Nam Cung Yến gật đầu: "Đúng là như thế, Triệu thị xong rồi!"

….."….."….."….."

Triệu thị xong rồi!

Đây là nhận thức chung của mọi người họ Cơ ở đây.

Cho dù không biết xong thế nào

Dù sao lần này thật sự quá ổn định.

Biến cố của Minh Đô, chỉ có đại lão thâm niên Vi Nga phái mới có thể miễn cưỡng sờ được quy luật, cho dù là đại năng ra tay, cũng chỉ tính sơ lược đến tháng bảy, cũng không cách nào tính đến cụ thể ngày nào.

Người ngoài duy nhất có thể tính được.

Chính là Khương Nhạc Thanh.

Nhưng Khương Nhạc Thanh đã chết.

Hơn nữa cá thối tôm thối họ Khương, còn không biết kéo dài hơi tàn ở nơi nào!

Bằng vào bọn họ cũng xứng cùng liên quân họ Cơ tranh đoạt?

Lần này giúp Ngụy Hàn chiếm địa bàn, toàn bộ liên minh họ Cơ đều có thể được lợi, An Ấp cách địa bàn Ngụy gia không xa, cho dù chiếu cố đến mặt mũi Lê quốc, bọn họ cũng ít nhất có thể bí mật tập kết 100 nghìn tinh nhuệ.

Đến lúc đó, họ Khương gia ngay cả tư cách liếc mắt một cái cũng không.

Đích xác, không loại trừ khả năng bọn họ cầu cứu các nước lớn khác.

Dù sao nếu như phí tổn không cao, nâng đỡ một chính quyền bù nhìn không phải là chuyện xấu.

Nhưng bây giờ nghe nói thần thức của Khương Nhạc Thanh đã tiêu tán, bọn họ còn có tư cách đàm phán gì?

Mặc dù Khương Nhạc Thanh không chết, nàng có thể nhờ ai giúp đỡ?

An Ấp có vị trí nhạy cảm, Sở quốc nếu là ra tay, Càn Lê nhất định sẽ vô cùng đề phòng.

Càn Quốc tỏ rõ sẽ không ra tay.

Mà Triệu thị cũng sẽ bị Càn Quốc hạn chế.

Địch quốc đích xác đã nguyên khí đại thương, mặc dù có đại yêu trợ trận cũng không tính là quá mạnh.

Nhưng họ sẽ tấn công ở đâu?

Là Vùng đất mới Lê quốc!

Hoang mạc thảo nguyên mênh mông bát ngát, hầu như không có bất kỳ địa thế phức tạp nào.

Triệu thị mới chiếm được đất mới bao lâu, cho dù đã sớm bắt tay kiến tạo cứ điểm, nhưng thời gian mấy tháng, đừng nói dùng cự thạch cứng rắn, dùng gỗ ngươi có thể dựng ra tường thành sao?

Đến lúc đó Triệu thị chắc chắn sẽ lâm vào ác chiến.

Lui một vạn bước mà nói, cho dù Triệu thị có thể giải thoát khỏi ác chiến.

Họ Cơ chuẩn bị thời gian mấy tháng, nhiều nhất cũng chỉ gom đủ 100 nghìn gương đồng chất lượng cao.

Triệu thị các ngươi cho dù kịp phản ứng, thời gian cũng sẽ chậm một bước, đến lúc đó gương đồng trên thị trường đã bị cướp đoạt hết rồi.

Các ngươi lấy cái gì tiến vào Minh Đô?

Dựa vào thợ đồng để sản xuất trước?

Quá buồn cười

Nghĩ đến đây, Cơ Động cười nhạt: "Đã như vậy, vậy việc này liền quyết định như vậy, đến lúc đó An Ấp Minh Đô, bổn vương xin đợi các vị đại giá!"

Nói rồi.

Liền chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Vào lúc này.

Một âm thanh vội vàng vang lên.

Vương gia chờ một chút!

Hả?

Cơ Động nhìn thoáng qua thanh niên lên tiếng, cười hỏi: "Lý gia, Hiệt Giang?

Lý Hiệt Giang sửng sốt một chút, vội vàng đứng lên hành lễ: "Vương gia tự nhiên nhận ra ta, vãn bối Lý Hiệt Giang, chưa hẹn tới, hi vọng Vương gia không trách tội.

Vừa rồi lúc gọi Cơ Động, trong lòng hắn kỳ thật có chút thấp thỏm.

Bởi vì Lý gia cũng không ở trong cuộc gặp mặt này.

Nếu không phải hai nhà Ngụy Hàn vì ngăn cản Triệu thị hút máu, cần Lý gia trợ giúp, hắn chỉ sợ cũng sẽ không xuất hiện ở chỗ này.

Sau tất cả.

Hiện tại Lý gia cùng Càn quốc đi lại rất mật thiết, mấy ngày hôm trước còn đưa cho Càn vương thất hai nữ tử chất lượng cao, lợi ích hoàn toàn trái ngược với toàn bộ họ Cơ.

Hơn nữa Lý gia ở Chu vương thất bên kia, thân cận chính là phái Nam Cung Lăng.

Cùng vị Chu Huề Vương này, cũng không qua lại gì.

Chương 748: Thân phận Lê thái tử Triệu Ninh

Nhưng thật không ngờ, thái độ của Vương gia này lại hiền lành như vậy.

Cơ Động cười nhạt nói: "Có tội gì? Hiệt Giang có chuyện gì cứ nói thẳng ra!

Lý Hiệt Giang có chút do dự, bất quá vẫn cắn răng nói: "Lý gia nhận được một tin tức không chính xác lắm, nhưng tin tức này chỉ cần là thật, nhất định có thể rất có ích lợi đối với toàn bộ họ Cơ".

Cơ Động có chút cảm thấy hứng thú "Ồ? Nói nghe một chút xem!

Lý Hiệt Giang hít sâu một hơi: "Lê thái tử Triệu Ninh, rất có thể là nữ tử!"

Cái gì!

Cái gì!

Cái gì!

Mọi người nhìn nhau,

Triệu Ninh.

Là nữ?

Có cần thái quá như vậy không?

Chương 748: Thân phận Lê thái tử Triệu Ninh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngụy Hoàn nhịn không được hỏi: “Lý Thế chất, tin tức này ngươi nắm chắc mấy phần? Loại chuyện này, cũng không thể nói lung tung!”

Cũng không trách hắn kích động.

Nếu như Triệu Ninh thật sự là nữ, bọn họ liền có hi vọng khơi mào nội loạn tôn thất vương thất.

Nội bộ Triệu gia loạn, còn như thế nào hút máu hai nhà Ngụy Hàn?

Nếu loạn đủ lớn, hai nhà Ngụy Hàn thậm chí có thể từ trên người Triệu thị cắn xuống một miếng thịt mỡ.

Cơ Động khẽ nhíu mày.

Triệu thị nội loạn, đối với Ngụy Hàn đích thật là chuyện tốt, nhưng sẽ làm Ngụy Hàn lưu luyến thể xác Lê quốc này, kéo dài tiến độ thành lập liên minh họ Cơ, đối với Chu vương thất cũng không nhất định là chuyện tốt.

Hắn cười nhạt: “Hiệt Giang! Chuyện không nắm chắc, đừng dễ dàng nói ra miệng.

Vãn bối nào dám nói lung tung?

Lý Hiệt Giang nhanh chóng nói “Không giấu các vị, tin tức này bắt nguồn từ Càn vương Donah Việt, Vương quý phi Càn quốc Lâm Thanh là người tộc thị chúng ta, Lâm Tam nô bộ đi theo Doanh Vô khuyết cũng là người Lý thị chúng ta”

Lúc đại hội Kiếm Tiên, Lâm Tam đã từng nhìn thấy trên xe ngựa ngoài vương cung, Doanh Vô Kỵ cùng Triệu Ninh có thời gian ở cạnh nhau, Triệu Ninh xuống xe ngựa, thần sắc có chút cổ quái, hư hư thực thực ở trên xe ngựa từng có hành động thân mật.

Lúc ấy Khương Nhạc Thanh cùng Doanh Vô Khuyết trao đổi thư từ mật thiết, từng nói qua lúc ấy cảm xúc Doanh Vô

Kỵ dao động rất lớn.

Cho nên, Doanh Vô Kỵ cùng Triệu Ninh quan hệ nhất định không tầm thường.

Mọi người nhìn nhau,

Cơ Động cười nhạt nói: Có lẽ bọn họ thích đoạn tụ, Long Dương rất tốt, thích nam tử ở Lê quốc các ngươi cũng không phải chưa từng có tiền lệ.

Nghe thấy thế.

Vẻ mặt già nua của Ngụy Hoàn có chút xấu hổ.

Bởi vì người nổi tiếng nhất yêu thích nam tử chính là gia chủ đời trước của Ngụy gia.

Hắn ho nhẹ một tiếng: "Thế chất suy nghĩ không sai, mặc kệ tin tức này là thật hay giả, chỉ cần truyền đủ rộng, sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với Triệu thị."

Nhưng muốn dùng cái này kích động Triệu thị nội loạn, chỉ dựa vào những suy luận này, còn xa mới đủ!"

Lý Hiệt Giang vội vàng nói ra "Nếu vẻn vẹn chỉ có như vậy một chút, vãn bối làm sao dám nói bừa trước mặt chư vị tiền bối?Nói ra chư vị khả năng không tin, gần 50 năm, Lý gia chúng ta tổng cộng ra ba cái Thể Khôn Thừa!"

Bốp!

Mọi người đồng loạt cả kinh.

Bọn họ đã sớm nghe nói không ít lời đồn đãi, nhưng cũng không hoàn toàn tin tưởng, dù sao ba thể Khôn Thừa thật sự quá khoa trương.

Trong ba người, chỉ có Càn Vương phi Lâm Thanh là thật.

Hơn nữa đây cũng là bí mật mà rất ít người mới có thể biết được.

Hai người kia.

Chẳng lẽ hai tỷ muội Lý Thải Đàm Lý Thải My?

Lý Hiệt Giang thấy mọi người khiếp sợ nhưng không đưa ra nghi vấn, liền biết bọn họ đã đoán ra ý tứ của mình.

Hắn thở dài một hơi: "Vốn cho rằng cái này ba cái Thể Khôn Thừa, chính làcơ hội quật khởi của Lý gia chúng ta, lại không nghĩ tới hai muội muội trong nhà không hiểu chuyện."

Ở chỗ này sẽ không giấu diếm các vị, năm đó Thải Đàm không hiểu chuyện, vì tránh né đám hỏi mà hủy diệt thể Khôn Thừa của mình, lại bị Khương Thái Uyên xúi giục làm một chuyện đại nghịch bất đạo.

Chuyện này nếu là công khai, Thải Đàm chỉ sợ chết 100 lần cũng không đủ.

Nhưng Thải My đã biết, không đành lòng để tỷ tỷ bị tru sát.

Giấu người nhà liên lạc với Triệu thị, lấy thể Khôn Thừa gả vào Triệu gia, đổi lấy việc Lê vương thất ra mặt dàn xếp ổn thỏa.

Tất cả mọi người đến hứng thú.

Hàn Giả hỏi: "Cái này chết 100 lần tội lỗi đến tột cùng là cái gì, cần người Thể Khôn Thừa mới có thể dàn xếp ổn thỏa?"

Tội chết 100 lần quả thực thiên hạ ít có.

Tỉ mỉ đếm xuống chỉ có mấy người.

Bằng Lý Thải Đàm nàng, làm sao có thể làm được?

Lý Hiệt Giang hít sâu một hơi: "Nàng muốn tháo dỡ Chuyên Húc Ấn!

Phù…..".

Phù…..".

Trong đám người ở đây, có một nửa không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Một nửa còn lại là vẻ mặt mờ mịt.

Nói cái gì?

Đây là chuyện gì xảy ra?

Chuyên Húc Ấn là cái gì?

Ngay cả Hàn Giả cũng có chút nghi hoặc: "Chuyên Húc Ấn là gì?"

Thần sắc Cơ Động có chút ngưng trọng: "Đây là trận pháp Chuyên Húc đế thi triển thần thông tuyệt địa thiên thông, vì bảo vệ lãnh địa Nhân tộc không bị Yêu tộc xâm lấn mà phải thiết lập cấm chế ở toàn bộ Trung Nguyên thậm chí Tây Cương bắc mạc nam man, thậm chí Tề Lỗ hải vực.

Mấy ngàn năm qua, Yêu tộc rốt cuộc không cách nào quy mô lớn thâm nhập lãnh địa Nhân tộc, chính là dựa vào đại trận này.

Chuyên Húc Ấn chính là căn cơ của trận pháp này, tổng cộng có bảy chỗ, trong đó một chỗ ở dưới điện Trọng Lê hiện giờ.

Khương Thái Uyên, Lý Thải Đàm…..".

Thật là to gan!

Mọi người nghe vậy, rốt cục ý thức được hình như có chút không đúng.

Bọn họ tò mò cũng không phải nguyên nhân Khương Thái Uyên muốn xúi giục Lý Thải Đàm, dù sao hành động của người này, đã nói rõ hắn có thể vì phục quốc mà dùng bất cứ

thủ đoạn tồi tệ nào, thông đồng với Yêu tộc cũng không phải là chuyện ngạc nhiên gì.

Mà lấy Lý Thải Đàm, muốn ở Lê vương thất trước mắt hoàn thành chuyện này, cùng người ngốc nói mê không gì khác nhau, thất bại c cũng không kỳ quái.

Bọn họ tò mò chính là phản ứng của Lê vương thất.

Ai cũng biết.

Hai nhà Doanh Triệu vẫn tự xưng là Chuyên Húc chính thống, vì chuyện này mà cãi cọ không ít lần.

Thể Khôn Thừa ai cũng muốn.

Nhưng muốn Chuyên Húc Triệu thị chính thống buông bỏ thành kiến, tha thứ cho Lý Thải Đàm, không khỏi cũng quá mức khoa trương.

Lý Hiệt Giang lại thêm một nắm củi: "Vương thất hai nhà Doanh Triệu từ trước đến nay nhân khẩu đơn bạc, sau này chúng ta mới biết được là trên bia Mục Dã có lời nguyền huyết mạch.

Chương 749: Lời nguyền huyết mạch Chương 749: Lời nguyền huyết mạch

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng mặc dù có lời nguyền huyết mạch, vương thất bọn họ vẫn không có đoạn hương khói, bình thường thành hôn trong vòng ba năm đều sẽ sinh hạ một đến hai thai nam đinh.

Triệu Ninh và Lý Thải My thành hôn cũng không chỉ ba năm, hiện tại đừng nói nam đinh, ngay cả công chúa cũng không sinh hạ một người.

Triệu thị thậm chí nghiêm ngặt hạn chế liên hệ giữa Thải My và Lý gia, đến bây giờ Thải My thậm chí chủ động cắt đứt

tất cả giao lưu với Lý gia.

Hai thứ này kết hợp.

Chư vị cảm thấy xác suất Triệu Ninh là nữ nhi là bao nhiêu?

Nghe xong lời này.

Ánh mắt mọi người đều có chút lửa nóng.

Nhất là hai nhà Ngụy Hàn, hận không thể lập tức chặt chân Triệu thị ăn thịt.

Cơ Động lại cười nhạt nói: "Trọn vẹn hai mươi năm, cũng không có một người phát hiện manh mối, Triệu Ninh mặc dù thật sự là nữ tử, cũng nhất định có pháp môn ẩn nấp rất mạnh."

Không nói đến Lý gia các ngươi có phương pháp phá giải pháp môn này hay không, cho dù có! Các ngươi định bức cung Triệu Ninh như thế nào? Hắn là Lê quốc thái tử, cũng bởi vì lời đồn đãi giả dối hư ảo này của các ngươi liền muốn trước mặt mọi người nghiệm minh chính thân?"

Cái này…..".

Lý Hiệt Giang có chút không biết nên nói cái gì, đây đích thật là một vấn đề rất lớn.

Hắn vốn tưởng rằng Cơ Động sẽ thật cao hứng khi biết những điều này, nhưng không nghĩ tới thái độ lại lãnh đạm đến thần kỳ.

Hắn vốn nghĩ tiết lộ việc này có thể lập công với Càn Quốc cũng trợ giúp Lý gia thoát khốn.

Thế nên khi Cơ Động hờ hững

Hắn muốn tiếp tục châm ngòi thổi gió, nhưng có chút không thể nào hạ khẩu.

Cơ Động cười nhạt: “Có điều cũng không xem là biện pháp khả thi, Lý gia có thể tự tung tin đồn này. Nhưng việc cấp bách của các nhà họ Cơ vẫn là chiếm được An Ấp Minh Đô, nếu thật sự thất bại, thương lượng làm sao đối phó Triệu thị cũng không muộn.

Lý Hiệt Giang có chút gấp gáp: “Vương gia…

Cơ Động lạnh nhạt nói: Chư vị nếu không có ý kiến, cứ quyết định như vậy đi!

Dứt lời, liền mang theo Nam Cung Yến xoay người rời đi.

Lý Hiệt Giang lo lắng nhìn Ngụy Hoàn và Hàn Giả, vẻ mặt có chút vội vàng.

Nhưng Ngụy Hoàn cùng Hàn Giả đều không có đáp lại, làm sụp đổ Triệu thị bọn họ đích xác muốn, nhưng hiện tại An Ấp Minh Đô mới là lợi ích thật sự, huống hồ tình huống hiện tại, muốn cho Triệu Ninh nghiệm minh chính thân hoàn toàn chính là người ngốc nói mê.

Hơn nữa chuyện Triệu Ninh là thân nữ nhi, là thật hay giả cũng không nhất định.

Chờ sau khi trận chiến này kết thúc, nghĩ biện pháp cũng không muộn.

Nói rồi.

Hai người liền bỏ lại Lý Hiệt Giang trực tiếp rời đi.

Lý Hiệt Giang không thể làm gì, chỉ có thể khẽ thở dài.

Nếu bọn họ thật sự đánh hạ An Ấp Minh Đô, Cơ Động nhất định sẽ thúc đẩy liên minh họ Cơ mau chóng thành lập, nếu ba nhà Phân Lê không dây dưa dài dòng, Lý gia muốn cử tộc dời tới Càn quốc thì quá khó khăn.

Lặng lẽ truyền bá tin tức.

Đúng là có thể.

Nhưng hắn cũng không dám làm quá mức.

Vạn nhất Lý gia bị Triệu thị theo dõi, chỉ sợ sẽ rất khổ sở.

Làm sao bây giờ?

Cũng không thể đâm sau lưng liên minh họ Cơ chứ?

Hắn cũng không dám.

Vì thế khi

Cơ Động lẳng lặng đi về phía trước, Nam Cung Yến yên lặng đi theo phía sau.

Dọc theo đê sông hoang phế đi thẳng, giống như muốn đi tới nơi hoang vắng

Thật lâu sau.

Cơ Động mở miệng hỏi: "Cho nên Nam Cung Vũ vì muốn đổi để nàng chạy trốn, chủ động bại bởi Doanh Vô Kỵ?

Nam Cung Yến gật đầu: "Vâng!"

Cơ Động lại hỏi: "Vậy thực lực chân chính của Doanh Vô Kỵ đến tột cùng như thế nào?

Nam Cung Yến lắc đầu: "Không biết! Nam Cung Vũ không nói.

Không nói cũng được!

Cơ Động tươi cười ấm áp, xoay người vuốt ve gương mặt Nam Cung Yến: "Lần này nàng cắt bỏ với Nam Cung gia, sau này liền tự do. Đi đi, đi làm chim tự do.

Nam Cung Yến cắn cắn môi, trên mặt tái nhợt mang theo một tia khát vọng: "Nhưng ta vẫn muốn đi theo Vương gia.

Cơ Động cũng không ngoài ý muốn, chỉ là cười hỏi: "Nhưng là đi theo ta, sẽ có rất nhiều nguy hiểm, nàng không

sợ sao?”

Không sợ!

Nam Cung Yến ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Cơ Động có chút cảm động: Tốt lắm! Chúng ta về nhà đi, ta chuẩn bị roi da nàng thích nhất”.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Nam Cung Yến hiện ra một vệt đỏ ửng “Được…

Cơ Động tiếp tục nói: “Qua đêm nay, ta giúp nàng i ngưng tụ linh thai, tuy rằng tam phẩm linh thai bây giờ cũng không tính mạnh, chung quy vẫn là có thể làm một ít chuyện!”

Không!

Nam Cung Yến lắc đầu: “Không chỉ tam phẩm linh thai, ta có thể vì Vương gia làm rất nhiều chuyện.

Cơ Động có chút kinh ngạc “Ồ?

Nam Cung Yến giơ tay phải lên, một đoàn chân khí chậm rãi từ lòng bàn tay dâng lên, cũng là từng sợi chân khí tinh thuần nhưng thuộc tính không đồng nhất dây dưa cùng một chỗ.

Nhưng không giống với phương thức dây dưa lộn xộn lúc trước.

Lần này biên chế sợi tơ chân khí cảnh đẹp ý vui.

Ngón tay ả nhẹ nhàng nhảy múa.

Thuộc tính chân khí không đồng nhất rất nhanh liền hòa làm một thể, hỗn độn mà ôn thuần.

Nàng cười nói: “Tụ khí tầng 13, đã thành!”

Cơ Động có chút mừng rỡ: “Lấy được Hỗn Nguyên chân khí rồi?’

Nam Cung Yến gật gật đầu: “Ừ!”

Cơ Động đi về phía trước nửa bước, ngón tay nắm cằm của nàng trìu mến vuốt ve “Vậy nàng muốn ban thưởng cái gì?”

Nam Cung Yến thuận thế nhào vào trong ngực hắn, nhỏ giọng nói: “Lúc vung roi mạnh hơn một chút…..”.

Bờ đê bỏ hoang.

Ông chú trung niên và thiếu nữ phá thai cứ lẳng lặng ôm nhau như vậy.

……

Phủ Phò mã.

Doanh Vô Kỵ nhìn hình ảnh phản hồi trong gương trong đầu, sắc mặt vô cùng đặc sắc.

Quá biến thái!

Thật sự là quá biến thái!

Chương 750: Hình chiếu bản hồn Chương 750: Hình chiếu bản hồn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn gãi gãi da đầu có chút tê dại, cảm giác được vô cùng đau mề.

Nam Cung Yến được thả ra, tự nhiên là kính ảnh chiếm tổ của người khác.

Kính Ảnh tự nhiên là nghe lời hắn.

Nhưng cũng không phải hoàn toàn nghe lời hắn.

Hắn chỉ có thể thay đổi mệnh lệnh cao nhất của Kính Ảnh, để cho thời khắc mấu chốt Kính Ảnh không có khả năng phản bội.

Nhưng không thể khống chế từng lời nói cử chỉ của nó.

Kính ảnh là hình chiếu bản hồn của Nam Cung Yến, tất cả thói quen và tình cảm đều là của Nam Cung Yến.

Thần thái Ngôn ngữ, những Doanh Vô Kỵ này khống chế không được, cũng không thể khống chế, bằng không rất dễ dàng bị lộ.

Vấn đề là.

Đây là tình yêu thần tiên gì?

Doanh Vô Kỵ dù sao cũng không chịu nổi.

Lắc lắc đầu, hắn nhanh chóng đem những ý niệm loạn bát nháo này quăng ra khỏi đầu.

Nhanh chóng rời khỏi Phủ Phò mã.

Ngồi lên xe ngựa liền chạy về phía Cung Ti Kỳ.

Một lát sau.

Điện Trọng Lê.

Triệu Kỵ nghe Doanh Vô Kỵ thuật lại, vẻ mặt trở nên tối tăm vạn phần.

Doanh Vô Kỵ cũng không có giấu diếm hắn có chuyện liên quan đến Khương Nhạc Thanh, đại khái chính là Khương Nhạc Thanh bởi vì Kính Ảnh chưa hoàn thành toàn bộ mà đoạt xá thất bại, bị Doanh Vô Kỵ phong ấn ở trong đầu, sau đó khống chế Nam Cung Yến nằm vùng ở bên người Cơ Động.

Lúc này, bên cạnh Cơ Động có nằm vùng.

Nam Cung Vũ cũng bởi vì Nam Cung Yến bị kiềm chế, Nam Cung Lăng nhất mạch cũng có phối hợp tác chiến.

Thủ hạ của hai phái Chu vương thất, đều có người của mình.

Đây tự nhiên là một chuyện tốt.

Chỉ là muốn phát huy tác dụng, còn chưa phải lúc.

Ngược lại động tác lớn của họ Cơ khiến hắn cảm nhận được áp lực lớn lao.

Một bên là Vùng đất mới.

Một bên là An Ấp Minh Đô.

Được cái lọ thì mất cái chai

Doanh Vô Kỵ cười hỏi "Phụ vương! Muốn đánh cược một lần không?

Triệu Kỵ đương nhiên biết "đánh cược" trong miệng hắn là có ý gì.

Bọn họ đã nghiệm chứng qua, pháp môn Khương Nhạc Thanh cho không phải giả, đích xác có thể nghiệm chứng ra một người đến tột cùng là Kính Ảnh hay là bản hồn, hơn nữa xác định Khương Nhạc Thanh bị vây khốn chính là bản hồn.

Xuất ra 100 nghìn tinh nhuệ mưu đồ An Ấp Minh Đô, đích xác có thể bẻ cổ tay cả liên minh họ Cơ.

Nhưng chỉ có Triệu thị…..".

Nói thật.

Có chút suy sụp.

Phía Càn Quốc sẽ không can thiệp.

Sở quốc bên kia, bởi vì Mễ Tinh Ly tại Đại hội Kiếm Tiên lần này biểu hiện quá mức hung mãnh, hơn nữa nàng vẫn luôn là biến pháp phái, các đại gia tộc trong Sở quốc đều chống lại nàng

Sau khi nghe được tin tức An Ấp Minh Đô, Triệu Kỵ liền lập tức bảo Doanh Vô Kỵ liên hệ với Mễ Tinh Ly.

Tinh Ly cũng hy vọng nước Sở có thể xuất binh, cùng nhau chia miếng thịt béo này.

Nhưng sau khi đem tin tức này truyền về Sở quốc, liền giống như tăm đánh rơi vào trong vại nước lớn, căn bản kích thích không nổi nửa điểm bọt sóng.

Hiện tại Sở quốc, mâu thuẫn giữa thế gia quý tộc và vương thất đã trở nên gay gắt hơn tất cả.

Duy nhất đáng vui mừng chính là, bọn họ vẫn sẽ dựa theo kế hoạch ban đầu tấn công mạnh Viêm Quốc, ít nhất phế bỏ một thành viên của liên minh họ Cơ.

Chỉ là Viêm Quốc vốn không mạnh, trợ giúp Triệu thị trong hành động lần này vô cùng có hạn.

Cho nên Triệu Kỵ có chút đau đầu.

Đấu

Hay là không đấu?

Đó là một câu hỏi.

Triệu Kỵ rất rõ ràng, con rể mình là một tên bợm cá cược, chỉ cần bản thân không rơi vào trong khốn cục, làm việc liền cực kỳ cấp tiến, hơn nữa phán đoán thường thường rất ít phạm sai lầm.

Hắn đánh giá Doanh Vô Kỵ từ trên xuống dưới "Hai đầu tác chiến, ngươi có lòng tin không?

Doanh Vô Kỵ gật đầu "Chính là Địch quốc, bất quá chỉ là gà đất chó ngói mà thôi, chỉ cần cứ điểm chúng ta xây xong, liền có thể chống đỡ 10 lần binh lực quân địch."

Hiện giờ Chuyên Húc ấn vô cùng vững chắc, cho dù có đại yêu có thể lẻn vào, cũng không thể tiến vào quá nhiều, hơn

nữa cũng sẽ không hoàn toàn đồng tâm với Địch quốc, phái một ít cao thủ trấn áp là được.

mảnh đất Minh Đô này rất quan trọng, nếu là chúng ta đạt được, liền tương đương với đem căn cơ Khương Tề nuôi nhốt ở chỗ chúng ta.

Hơn nữa có Nam Cung Yến ở đây, Minh Đô đối với khiến chiến lực của chúng ta suy yếu đến mức nhỏ nhất, ưu thế lớn như vậy, vì cái gì không lợi dụng?"

Triệu Kỵ có chút chịu không nổi việc hắn cà kê, đây là cái gì cùng cái gì hả?

Rõ ràng cô ở bên này đang sứt đầu mẻ trán!

Đến trong miệng ngươi, như thế nào lại giống như cục diện nghiền ép?

Doanh Vô Kỵ xoa xoa tay "Phụ vương! Có làm hay không?"

Triệu Kỵ…..".

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Triệu Ninh "Điện hạ, ngươi khuyên phụ vương một chút đi!

Triệu Ninh…..".

Khuyên?

Khuyên như thế nào?

Triệu Kỵ xoa xoa huyệt thái dương: "Cô hỏi ngươi mấy vấn đề, nếu như ngươi có thể đáp ra, việc này liền theo ngươi nói để làm!"

Doanh Vô Kỵ cười nói "Phụ vương xin hỏi!

Triệu Kỵ vươn ra một đầu ngón tay "Vấn đề thứ nhất, ngươi nói cứ điểm ở nơi nào? Người của Cô tại cứ điểm chỉ nhìn thấy mấy cái giá gỗ bắt trên mấy thanh sắt. Răng của hai

nhà Ngụy Hàn đều sắp bị cười rụng, lúc cô vào triều nhìn thấy bọn họ, đều cảm giác trên mặt xấu hổ đến phát hoảng. Ngươi định dùng mấy thứ này ngăn cản Địch quốc cùng đại yêu liên hợp?

Từ trước khi tấn công đất mới, Doanh Vô Kỵ đã nhận nhiệm vụ xây dựng vùng đất mới.

Ông ta rất tin tưởng Doanh Vô Kỵ, cho nên giao quyền sử dụng khoáng sản và tất cả thợ thủ công có thể điều động trong cả nước cho hắn.

Không chỉ có Công hội Mặc giả gia nhập liên minh, Lê Quốc còn điều một đám tinh nhuệ từ trong quân đội tới hỗ trợ.

Kết quả.

Thời gian một hai tháng này, chỉ làm ra mỗi cái giá đó

Chương 751: Tạm thời tin hắn Chương 751: Tạm thời tin hắn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Sắt mặc dù cứng.

Nhưng những thanh sắt nhỏ này rất nhẹ, cũng muốn ngăn cản kỵ binh Địch quốc.

Dùng tấm ván gỗ bọc sắt này cũng không được!

Cũng không phải không có đá.

Chỉ là tảng đá không có bị cắt thành ngay ngắn thành từng viên, lại bị đập thành mảnh vụn, cùng một ít đồ vật linh tinh chồng chất cùng một chỗ, cũng không biết có thể dùng để làm cái gì.

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Phụ vương yên tâm, trước tháng bảy, nhất định có thể xây thành tường đồng vách sắt!”

Triệu Kỵ trầm mặc.

Nếu là người khác nói như vậy, hắn nhất định sẽ mắng chửi người.

Nhưng hết lần này tới lần khác người trước mắt này là Doanh Vô Kỵ, hơn nữa tư thái cùng thần thái khoác lác, giống y như đúc lúc trước cùng mình làm vụ làm ăn cấp cả ngàn vạn lượng

Tạm thời tin hắn đi!

Triệu Kỵ lại vươn ra một đầu ngón tay "Vấn đề thứ hai, tiến Minh Đô cần gương chất lượng cao, 100 nghìn tinh nhuệ chính là 100 nghìn miếng, mặc dù chúng ta phản ứng nhanh hơn nữa, cũng không khỏi sẽ cùng họ Cơ lâm vào cạnh tranh.

Vả lại cho dù muốn tốn bao nhiêu tiền, cho dù tiêu theo cách đốt tiền nhất thì chúng ta cướp được bao nhiêu lợi ích từ tay họ Cơ?"

Doanh Vô Kỵ cười hề hề: "Phụ vương còn nhớ rõ, lúc ấy chúng ta thiếu tiền, con từng cùng phụ vương nhắc tới một vụ làm ăn lớn, nhưng sau đó bởi vì nguyên nhân khác mà gác lại?"

Đây đương nhiên là nhớ.

Triệu Kỵ gật gật đầu: "Nói đi, là làm ăn gì?"

Doanh Vô Kỵ từ trong ngực lấy ra hai mặt gương, một mặt đưa cho Triệu Kỵ, một mặt khác đưa cho Triệu Ninh "Điện hạ dung mạo đệ nhất thiên hạ, trong thiên hạ chỉ có mặt gương này xứng đáng!"

Triệu Ninh…..".

Từ lần trước Doanh Vô Kỵ thẳng thắn với phụ vương, hai bên giải quyết khúc mắc vui vẻ, tên hỗn tiểu tử này càng ngày càng làm càn.

Sao có thể ở trước mặt phụ vương nói ra loại lời nói lỗ mãng này?

Chỉ có tấm gương này là xứng đáng?

Ta ngược lại muốn nhìn xem…..".

Hả?

Vì sao tấm gương này có thể trong suốt như vậy?

Triệu Ninh nhìn thấy hình ảnh trong gương, nhất thời sửng sốt một chút.

Nàng thuở nhỏ ở trong thâm cung lớn lên, tuy rằng mỗi ngày đều bị tu luyện cùng chính vụ mệt mỏi, nhưng vật chất vẫn là không thiếu, dùng đến đều là gương đồng đỉnh cấp.

Nhưng so sánh với gương trước mắt, lại giống như kém không chỉ một bậc.

Nàng dùng gương nhìn Triệu Kỵ một cái, lúc này mới xác định:- gương của Doanh Vô Kỵ thiên hạ vô địch.

Triệu Kỵ nhìn thấy chất lượng gương này cũng ngây người một chút, ông ta trực tiếp mở gương ra, từ bên cạnh nhìn một chút, lại bóp nát một chiếc dùng đầu ngón tay vân vê.

Sau đó.

Thần sắc hắn có chút khó coi: "Ngân tầng làm rất tinh tế, chỉ nhìn tiêu hao bạc, phí tổn cũng không cao. Chỉ là lưu ly này…..".

Lưu Ly làm gương.

Là ngại tiền quá nhiều?

Doanh Vô Kỵ liên tục xua tay "Nhi thần làm ăn lỗ vốn bao giờ đâu? Lưu Ly này là giả, phí tổn rất rẻ.

Triệu Kỵ không hiểu.

Nhưng cực kỳ chấn động.

Bất quá loại chuyện này, bởi vì ông ta là quân vương nên không rối rắm.

Hắn chỉ quan tâm một chút "Sản lượng thế nào? Nguyên liệu từ đâu tới?

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Vốn chỉ có thể sản xuất số lượng nhỏ, bất quá Ngô Đan nghiên cứu mấy tháng, tùy thời đều sản xuất ra số lượng lớn, thợ thủ công Mặc gia công hội lưu lại Giáng Thành đã đủ rồi. Nguyên liệu con cũng sớm mua sắm xong, trước tháng bảy lấy ra 100 nghìn cái gương tuyệt đối không thành vấn đề."

Ngon!

Ngon!

Ngon!

Triệu Kỵ nhịn không được vỗ tay cười to: "Vô Kỵ, ngươi còn có cái gì vui mừng là cô không biết?"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Kỳ thật cũng là vận khí tốt, vốn chỉ dựa vào quy mô nhỏ sản xuất, cũng may mắn có tiểu tử Ngô Đan còn có Mặc giả nhân công. Phụ vương, đều là nhân tài cường quốc đấy!"

Một bên.

Triệu Ninh nhịn không được khẽ cười nói "Đúng vậy! Công hội Mặc giả còn có Ngô Đan, đều là niềm vui ngoài ý muốn! Những đại sự này có thể ở trong tay Vô Kỵ, thật sự là chuyện may mắn của Lê quốc.

Triệu Kỵ ở bên cạnh nghe, không có đưa ra dị nghị gì.

Cùng Doanh Vô Kỵ ở chung một chỗ lâu, tư tưởng của ông ta đều vô tri vô giác bị ảnh hưởng.

Ông ta cùng hắn thảo luận đại thế thay đổi như thế nào?

Hắn nói lực lượng sản xuất tăng lên, quan hệ sản xuất thay đổi, cho nên trật tự cũ tất nhiên phải thay đổi.

Ông ta hỏi hắn làm sao xưng bá thiên hạ?

Hắn nói phát triển lực lượng sản xuất, lực lượng sản xuất nhiều, dân số nhiều, dân số nhiều quân đội nhiều.

Ông hỏi hắn như thế nào là cường quốc chi đạo?

Hắn nói thu hút nhân tài thợ thủ công các bên, làm cơ sở hạ tầng, rồi nhồi nhét vào đầu 3 chữ "Sức sản xuất"

Sĩ nông công thương.

Trong mắt Triệu Kỵ trước kia, chỉ có "Sĩ" mới là nhân tài quốc gia chân chính cần, nhưng hiện tại tư tưởng của ông ta thay đổi, bởi vì nâng cao sức sản xuất là thật sự hữu dụng!

Triệu Kỵ cười lắc đầu: "Một vấn đề cuối cùng, ngươi vì cái gì mà không cần lo lắng về đại yêu?"

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ lạnh đi một chút "Bởi vì bọn chúng là tới tìm đồ!"

Triệu Kỵ lại hỏi: "Thứ gì?"

Doanh Vô Kỵ đáp "Là đồ mẫu tộc của con mang đến cho con, cũng là đồ Lão Lưu manh muốn cướp đi từ chỗ con"

Nghe nói như thế, Triệu Kỵ trong nháy mắt liền hiểu.

Khó trách Doanh Việt có thể ảnh hưởng đến Yêu tộc, hóa ra là đồ của mẫu tộc Doanh Vô Kỵ.

Chi Thiên Nhân tộc này bị trục xuất đến Yêu Vực bên trong mấy ngàn năm, tự nhiên cùng Yêu tộc có không ít liên hệ, Yêu tộc lại đây tìm đồ cũng không phải đặc biệt kỳ quái.

Nếu là tìm đồ vật.

Như vậy sẽ không toàn lực trợ giúp công thành.

Chương 752: Dẫn dụ tới thảo nguyên hoang mạc Chương 752: Dẫn dụ tới thảo nguyên hoang mạc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nghe ý tứ Doanh Vô Kỵ, Doanh Việt cũng có thể từ bên trong vật này đạt được chỗ tốt, cho nên sẽ chỉ bị Yêu tộc quấy rối, mà không để cho thứ này uy hiếp.

Tác dụng của đợt sóng này

Chính là dẫn dụ bọn chúng tới thảo nguyên hoang mạc, đối đầu cùng chủ lực Triệu thị.

Như vậy Địch quốc Triệu thị lưỡng bại câu thương.

Triệu thị mất đi tiên cơ, xu thế quật khởi bị cản trở.

Địch quốc cũng hoàn toàn tổn thương đến căn cơ.

Càn quốc có thể toàn lực mưu cầu đông xuất, Doanh Việt càng vui mừng thấy việc này thành công.

Lão tiểu nhị này, thật sự là tâm ác độc.

Nhưng nếu Doanh Vô Kỵ thật sự có thể xây dựng thành trì trước tháng bảy, tất cả vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng.

Nhưng mấy tháng đồng thời thành lập ba cứ điểm, cái này…..".

Có thể làm sao bây giờ?

Chỉ có thể lựa chọn tin tưởng hắn!

Triệu Kỵ đấm bàn một cái: "Cứ làm theo lời ngươi!

Doanh Vô Kỵ cười chắp tay "Đa tạ phụ vương!"

Cha vợ một chút cũng không có ý định truy vấn Yêu tộc đang tìm cái gì.

Triệu Kỵ đem bản đồ trải ra, cẩn thận đánh giá tình huống xung quanh An Ấp.

Triệu Ninh cũng nhìn bản đồ, cau mày.

Mảnh đất An Ấp này.

Bọn họ không thể quen thuộc hơn.

Nếu là đánh trận, nhắm mắt lại cũng có thể nghĩ được đánh như thế nào.

Nhưng lần này là tác chiến ở Minh Đô, vị trí hiện tại sẽ ảnh hưởng đến vị trí truyền tống tới Minh Đô, tất sẽ thành tựu rất nhiều đấu pháp ly kỳ, trình độ tác chiến phức tạp ít nhất phải tăng gấp mấy lần.

Mặc dù binh pháp là khóa học bắt buộc của Lê vương thất, hai cha con cũng nhịn không được đau đầu một phen.

Về phần Doanh Vô Kỵ, càng là ở bên cạnh nâng má.

Thậm chí còn ngáp.

Triệu Kỵ ghét bỏ nhìn hắn một cái, con rể mình chỗ nào cũng tốt, chỉ là dốt đặc cán mai đối với quân sự.

Nghe cũng không hiểu.

Học cũng không học được.

Hắn khoát tay áo: "Không muốn nghe, trước hết đi lo chuyện gương đi!"

Doanh Vô Kỵ như được đại xá, vội vàng đứng lên "Vâng! Phụ vương!"

Đứng lên, vỗ vỗ mông chuẩn bị rời đi.

Lúc đi đến cửa cung điện, bỗng nhiên vui vẻ chạy về: "Đúng rồi phụ vương! Còn có một việc".

Triệu Kỵ nhướng mí mắt "Nói!"

Doanh Vô Kỵ cười nói "Con cảm thấy chuyện Địch quốc cùng Minh Đô, hẳn là để lộ một ít tin đồn!"

Hả?

Triệu Kỵ tựa hồ đoán được cái gì, cười như không cười nhìn hắn "Nói một chút suy nghĩ của ngươi!"

Doanh Vô Kỵ cười hề hề "Cũng không có ý nghĩ gì đặc biệt, chính là muốn người kinh doanh gương kiếm ít tiền của họ Cơ! nhi thần cũng muốn làm ít kính lưu ly đi ra ngoài bán đấu giá, dù sao phí tổn rất lớn, nên muốn thu hồi chút vốn để giảm áp lực tài chính."

Chúng ta cũng không mua nhiều, chỉ mua một nghìn cái và sau đó dừng lại, điều đó càng khiến họ mất cảnh giác. "

Triệu Ninh cười lắc đầu.

Tên hỗn tiểu tử này quả nhiên vẫn là một bụng đầy âm mưu.

Triệu Kỵ nheo nheo mắt: " Phía bên Địch quốc thì sao? Tin tức này, tựa hồ không có gì tiết lộ bí mật, ngươi là muốn cho họ Cơ chơi trò tìm nội gian?"

Đúng!

Doanh Vô Kỵ thẳng thắn.

Triệu Kỵ như có điều suy nghĩ: "Vậy ngươi cảm thấy, nội gián này hẳn là ai?

Doanh Vô Kỵ cười cười, nhìn về phía Triệu Ninh.

Triệu Ninh suy tư một lát, cười nói: "Lý gia? Chuyện này để ta sắp xếp, loại đạo chích đầu chuột hai đầu bán nữ cầu vinh này, cũng nên bị cắn trả.

Chuyện của nữ nhi, nàng rất kinh ngạc.

Nhưng trong thời gian ngắn căn bản không hình thành uy hiếp.

Gia tộc này, Triệu thị giữ không được, nhưng mặc kệ đi quốc gia nào, đều có thể phát huy tác dụng cực lớn.

Cho nên đối với Triệu thị mà nói, phương thức tốt nhất chính làtriệt để hủy diệt.

Không nghĩ tới Triệu thị còn chưa ra tay.

Lý gia lại ra tay trước.

Một lát sau.

Doanh Vô Kỵ vui vẻ rời đi.

Triệu Kỵ nhìn hắn rời đi, không khỏi chép miệng: "Tiểu tử này đúng là có thù tất báo !

Triệu Ninh cười gật đầu: "Nhi thần lại cảm thấy hắn trọng tình trọng nghĩa.

Cũng đúng…..".

Triệu Kỵ nhịn không được cười cười.

Mấy ngày nay ông ta một mực suy tư việc đánh cuộc cùng Thanh Hư lão đạo kia.

Càng cảm thấy có đạo lý.

Tài học và tầm mắt của Doanh Vô Kỵ, phải nắm quyền lớn.

Nhưng tiểu tử này muốn nắm quyền, cùng những quan viên khác muốn nắm quyền không giống nhau.

Giống như vậy.

Người khác đều đang tranh bá, tranh giành quyền sinh sát trong thiên hạ.

Mà hắn…..". Hình như là đang làm ruộng?

Một là thống trị.

Một là quản trị.

Loại "người có dã tâm" này, ngươi muốn đề phòng hắn, đều sẽ cảm thấy xấu hổ.

Thôi.

Cô chỉ có thể rưng rưng nhận lấy hơn trăm đạo gia tinh nhuệ này.

Triệu Ninh: "Phụ vương, người đang cười?

Triệu Kỵ: "Có sao? Mau xem bản đồ đi!"

……

Điện Tình Giáng.

Thật sự như thế?

Lý Thải My vui mừng nhìn Doanh Vô Kỵ, nàng vốn nghĩ, lời hứa Doanh Vô Kỵ cho mình không biết khi nào mới có thể hoàn thành.

Dù sao Lý gia đã cùng Càn Quốc âm thầm thông đồng.

Mà hai nhà Ngụy Hàn cũng sẽ vì đối kháng Triệu thị mà lôi kéo Lý gia.

Không nghĩ tới, tất cả lại tới nhanh như vậy.

Vậy còn có thể giả sao?

Doanh Vô Kỵ cười cười "Bất quá cũng không thể quá gấp, trước khi định ra An Ấp, họ Cơ khẳng định sẽ không động thủ. Nhiều nhất sau đó lấy Lý gia trút giận, nếu An Ấp Minh Đô bị chúng ta bắt được, Lý gia chắc chắn sẽ đón một đợt rối loạn không nhỏ."

Ta cùng điện hạ đã sớm phái người lẻn vào đất phong của Lý gia, tổng cộng sắp xếp 17 nơi có thể giam giữ mẫu thân

ngươi.

Đến lúc đó liền thừa dịp trận hỗn loạn này, nhất cử cứu mẫu thân ra.

Ai bảo Lý gia nhảy như vậy chứ?

Nội bộ họ Cơ người ta mở hội nghị.

Một người khác họ như ngươi nhất định phải nhảy vào bên trong.

Mẹ kiếp!

Ngươi so với Ngô Liệt cùng Nam Cung Yến đều giống kẻ phản đồ.

Uh!

Lý Thải My kích động gật đầu.

Chương 753: Cơ hội ra tay đâm kẻ thủ Chương 753: Cơ hội ra tay đâm kẻ thủ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trước khi tiến vào vương cung, nàng đã hoàn toàn thất vọng với Lý gia, khi đó trong lòng nàng chỉ có hai nỗi nhớ.

Một người là chị, một người là mẹ.

Hiện tại tỷ tỷ đã cơ bản an toàn, thậm chí còn có cơ hội tay đâm kẻ thù.

Nàng khóa chặt eo Doanh Vô Kỵ: "Nói! Đến lúc đó, chàng có thể gặp mẫu thân thiếp hay không?

Doanh Vô Kỵ cười gật đầu "Có!

Lý Thải My nhịn không được cười nói: "Chờ mẫu thân chàng đến Giáng Thành, thiếp cũng sẽ gặp!"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Cái này thích hợp sao?"

Đương nhiên thích hợp!

Lý Thải My mỉm cười nói: "Điện hạ đã đáp ứng thiếp, sẽ tổ chức một buổi tến tiệc tảy trần vào đêm mẫu thân chàng đến, thiếp tham dự không có vấn đề."

Doanh Vô Kỵ gật đầu "Ừ! Đến lúc đó để mẹ ta bao cho nàng một bao lì xì lớn.

Lý Thải My gật đầu cười nói: "Vậy thì quyết định thế đi! Tuy tạm thời không thể nhận nhau, nhưng thiếp là con dâu tốt nhất của bà".

Doanh Vô Kỵ không khỏi mỉm cười, không nghĩ tới Đường Đường tự nhiên ngạo kiều như vậy.

Tuy rằng ngoài miệng nói không ngại cùng Triệu Ninh chia sẻ, trên thực tế trong lòng vẫn có ham muốn chiếm hữu.

Hắn cười gật gật đầu "Ừ!"

Kỳ thật hắn cũng rất chờ mong mẫu thân này đến, hắn muốn nhìn xem mẫu thân ở xa ngàn dặm này, vẫn là thời thời khắc khắc nhớ mẫu thân của mình đến tột cùng trông như thế nào.

Ở Càn quốc trải qua tra tấn lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể giải thoát.

Hơn nữa trên người Mẫu tộc tất nhiên có không ít bí mật, bọn họ trải qua mấy ngàn năm đều có thể sống rất tốt ở Yêu Vực, cho dù huyết mạch thoái hóa, cũng có thể có không ít bí thuật.

Còn có chi Thiên Nhân tộc bọn họ, trở lại vương triều Nhân tộc, rốt cuộc có sắp xếp gì hay không.

Điều này rất quan trọng đối với sự phát triển của Lê quốc sau này.

Dù sao cha hoang của Chu thiên tử, cũng là Thiên Nhân tộc.

Vô Kỵ…..".

Âm thanh của Lý Thải My kéo hắn ra khỏi trạng thái thất thần.

Doanh Vô Kỵ cười hỏi "Làm sao vậy?

Lý Thải My trên mặt nổi lên một tia choáng váng, nàng kiễng mũi chân lên, ghé bên tai hắn nhỏ giọng hỏi: "Thân thể chàng đã khá hơn chút nào chưa?"

Khá hơn thì chắc chắn tốt hơn.

Nhưng thân ngoại hóa thân bị chém, là thật tổn thương đến nguyên khí, không dưỡng đủ một tháng là không có khả năng hoàn toàn khôi phục.

Nhưng loại tình huống này, không biết trả lời thế nào?

Hắn một tay ôm lấy Lý Thải My: "Nàng nói xem?"

……

Một canh giờ sau.

Xe ngựa dừng trước cửa Phủ Phò mã.

Doanh Vô Kỵ lắc lư xuống xe ngựa, cảm giác đi có chút không vững.

Cảm giác vẫn phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Sau khi hoàn toàn dưỡng tốt, ít nhất sẽ không phải nghe câu "Nếu không được thì chúng ta vẫn là ngừng đi".

Điều chỉnh một chút chân khí trong cơ thể, đi về phía cửa lớn.

Vào nội viện, lại phát hiện ba nữ nhân đang trò chuyện vui vẻ.

Chờ đã!

Ba?

Khi nào thì có thêm một người?

Lấy lại bình tĩnh, lúc này hắn mới phát hiện thân ảnh đã lâu không gặp kia.

Doanh Vô Kỵ cười đi qua "Vu Thiên Hộ, đã lâu không gặp!

Người còn lại không phải là người nào khác.

Chính là chính mình khi xuyên không tới, bị nàng nắm của quý, pháp y xinh đẹp Vu Sương Tự.

Vu Sương Tự hướng hắn gật đầu thăm hỏi, cũng sửa lại: "Phó chỉ huy sứ!

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Cái này!

Người phụ nữ này là fan hâm mộ quan tước phải không?

Sao lại để ý người khác gọi chức vị của nàng như vậy?

Hắn có chút kinh dị: "Ngươi thăng chức cũng quá nhanh đi? lần trước gặp mặt vừa thăng Thiên hộ, lần này gặp mặt liền phó chỉ huy sứ?

Vu Sương Tự uống một chén trà, thản nhiên nói: "Bên trên có người!

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Mễ Tinh Ly ở bên cạnh cười nói: "Đừng nghe nàng nói bừa, Vu chỉ huy sứ của chúng ta không đến nửa năm, Đất Lê bắt 74 yêu, hỗ trợ khám nghiệm phá được 200 vụ án, nàng không thăng chức thì ai thăng chức?"

Vu Sương Tự trầm ngâm một lát, bổ sung: “Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là bên trên có người!”

Mễ Tinh Ly…”.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được hỏi: “Nữ công tử, ngươi vì cái gì am hiểu như vậy? ngươi mới quen Sương Tự thôi, ở chỗ này cáo mượn oai hùm?”

Hai người mới gặp nhau mấy lần? ngày đầu tiên ta đến Giáng Thành đã biết Sương Tự rồi, cho dù nàng ấy ở xa nơi mới, vẫn duy trì thư từ qua lại, cuộc tranh luận học thuật hiện giờ đã tích góp được hơn trăm bức rồi.Còn huynh? Không có gì ngoài việc nhờ ai đó gửi cho cô ấy một ít tiền bẩn”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Cái này cũng không giả.

Dù sao cũng coi như người đầu tiên nguyện ý trợ giúp mình, Doanh Vô Kỵ có chỗ tốt gì đều nhớ đến nàng.

Chẳng qua Vu Sương Tự có chút vô dục vô cầu.

Cộng thêm gần đây chấp hành nhiệm vụ bí mật, hắn cũng có chút không liên lạc được.

Chỉ có thể trực tiếp tìm cấp trên trực thuộc của nàng… cũng chính là Triệu Ninh, gửi cho nàng một ít tiền.

Vu Sương Tự suy tư một lát, bổ sung: “Tiền không bẩn, rất thơm!

Mễ Tinh Ly…”.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được hỏi: “Lại nói hai ngươi có cái gì tranh luận học thuật, một người tu đạo, một người học pháp…”

Vu Sương Tự lắc lắc “Đại Lê Luật” trong tay, trả lời lời ít ý nhiều “Đạo pháp gia!

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Mễ Tinh Ly…”.

Hoa Triều…..”.

Có đôi khi, thậm chí không phân biệt được nàng ta rốt cuộc có phải tự kỷ hay không.

Nói không phải, một chữ cũng không muốn thêm.

Vu Sương Tự đứng lên, cười như không cười nhìn Doanh Vô Kỵ: “Kỳ thật ta lần này vì tìm công tử mà đến”.

“Ồ? Sao thế?”

Trong lòng Doanh Vô Kỵ lộp bộp, không biết là vui hay là buồn.

Mỗi lần Sương Tự chủ động tìm tới cửa, tất là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Cho nên lần này…..”.

Tuyết lại rơi nữa à?

Vu Sương Tự khẽ thở dài: “Đan Thanh đến Giáng Thành rồi!”

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, “Chạy tới chỗ ta?”

Vu Sương Tự lắc đầu: “Không rõ lắm! Nhưng ngoài công tử ra, tạm thời không tìm được nguyên nhân nào khác.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Chương 754: Binh Tế đạt 7 tầng Chương 754: Binh Tế đạt 7 tầng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tuy nói hiện tại hắn tự nhận là đã rất mạnh, dù sao Binh Tế đã đạt tới bảy tầng, Hàm Quang kiếm cường độ căn bản không

phải bảo kiếm bình thường có thể so sánh, bên trong ẩn chứa các loại kiếm ý, hơn nữa thực lực bản thân hắn.

Binh Nhân cảnh bình thường, cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Nhưng đại lão Ngộ Thần Cảnh Đan Thanh thủ đoạn biến hóa kỳ lạ này, trong lòng vẫn có chút cảnh giác

Đan Thanh cũng không phải đáng sợ như vậy!

Vu Sương Tự nhìn hắn có chút rầu rĩ, khóe miệng rốt cục lộ ra nụ cười nhàn nhạt: "Giờ tý tối nay, Trác Ngọc Các, có trí giả có thể giải thích nghi hoặc cho công tử.

Nói rồi.

Trực tiếp xoay người rời đi.

Thật sự là khi đến rồi lại đi nhanh như làn gió

Doanh Vô Kỵ không khỏi có chút tò mò, Đan Thanh rất thần bí, ngay cả cha vợ cũng đối với hắn cũng khá mơ hồ

Nhưng nhìn bộ dáng Vu Sương Tự, hình như rất hiểu.

Trí giả?

Trí giả trong miệng nàng là ai?

Đan Thanh này rốt cuộc là ai?

Doanh Vô Kỵ ngồi xuống, hỏi: "Nữ công tử, đạo pháp gia này đến tột cùng có ý gì?"

Mễ Tinh Ly cười hề hề: "Chờ Học cung xây xong, Doanh huynh lấy thân phận tế tửu của Học cung giảng bài, sẽ biết chi tiết về Sương Tự. Đến lúc đó huynh cũng sẽ hiểu, vì sao nàng vẫn cường điệu" Bên trên có người ".

Dứt lời, cười thần bí với Doanh Vô Kỵ, liền rời đi.

"Con điên! Ăn cơm của ông mày, còn đánh đố ông mày?"

Doanh Vô Kỵ mắng chửi đĩnh đạc ngồi xuống, Tinh Ly này thật sự có chút da mặt dày, sau khi đại hội Kiếm Tiên kết thúc, sứ đoàn Sở quốc vừa đi, nàng liền hỏa tốc dọn về phủ phò mã.

Một bữa cơm cũng không muốn ăn ở bên ngoài.

Hoa Triều ôn nhu oán giận: "Nữ công tử cũng là một cô nương tốt, đừng luyến tiếc cơm canh".

Hoa Triều tỷ nói đều đúng!

Doanh Vô Kỵ nhìn giỏ vải trong tay Hoa Triều, phát hiện nàng đang dệt quần áo, không khỏi cười nói: "Của ai thế?"

Nói thật, có người tỷ này làm vợ là thích nhất.

Ôn nhu săn sóc người không nói.

Quần áo tự tay làm cũng vô cùng đẹp và thoải mái

Đây là chuẩn bị cho mẫu thân, mẫu thân ba ngày sau đến, ta đây là con dâu, làm sao có thể không có chút thành ý?"

Doanh Vô Kỵ chống má nhìn nàng, nhìn đến mê mẩn "Thật tốt!"

Hoa Triều nhẹ nhàng tựa vào trên vai hắn "Vô Kỵ! Chàng nói mẹ sẽ cho ta bao lì xì không?

Chắc chắn rồi!

Uh!

Hoa Triều trên mặt mang theo một tia xấu hổ, cố lấy dũng khí nói: "Vậy cho nhiều một chút, ta chính là con dâu chân chính duy nhất của bà.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Câu này.

Dường như nghe rất quen

Cô con dâu thực sự duy nhất.

Khái niệm này khiến Doanh Vô Kỵ có chút đau đầu.

Nhưng hiện tại đã không phải thời điểm đau đầu, đầu cuối Minh Đô lập tức xuất hiện, đến lúc đó tất cả quy tắc đều có thể sẽ hiện ra.

Vùng đất phương Bắc, là tường thành trên dưới công thủ chiến, căn bản không cần hắn ra mặt, chỉ cần đổ bê tông là được

Chiến tranh An Ấp Minh Đô, cũng không cần thiết hắn phải tham dự.

Cho nên, hắn hoàn toàn có cơ hội trà trộn vào Vi Nga phái cùng đi tìm quy tắc.

Chỉ cần tìm được bí mật của Ma Chủng, giải quyết tai họa ngầm trên người Hoa Triều.

Tự thú nhận mọi thứ.

Về phần hậu quả…..".

Hắn không dám nghĩ, chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Vô Kỵ! Sao chàng lại nhíu mày?

Hoa Triều có chút lo lắng nhìn hắn.

Doanh Vô Kỵ cười lắc đầu "Không có gì! Chỉ là gần đây có chút chuyện, có chút mệt mỏi".

Hoa Triều kéo hắn đến ngồi trên ghế đá, nhẹ nhàng xoa huyệt thái dương của hắn: "Nếu mệt mỏi, vậy nghỉ ngơi nhiều một chút đi! quốc sự đích xác trọng yếu, nhưng nếu chàng mệt mỏi suy sụp, đối với quốc sự cũng là tổn thất! hơn nữa mẫu thân sắp trở về, chàng tiều tụy như vậy, bà sẽ đau lòng!"

Uh!

Doanh Vô Kỵ cười cười "Mẹ ta hẳn là cũng sẽ không quá mức đau lòng, dù sao có người chăm sóc ta tốt như vậy rồi!"

Hoa Triều mặt ửng đỏ, nụ cười trên mặt càng sâu, lại thêm vài phần ngượng ngùng.

Lúc nàng cùng Doanh Vô Kỵ tâm sự với nhau, đều không có thẹn thùng như vậy.

Hiện tại lập tức gặp mẹ chồng, lại có chút chân tay luống cuống.

Nàng suy nghĩ một chút, nhỏ giọng hỏi: "Vô Kỵ, chàng nói… Mẹ có hài lòng với ta không?"

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Chắc chắn rồi!"

Hoa Triều oán trách nhìn hắn một cái: "Chàng cũng không phải mẹ, sao lại chắc chắn như vậy?"

Ta đích xác không phải mẹ, nhưng ta chắc chắn là vậy

Doanh Vô Kỵ cười ranh mãnh: "Nếu bà không hài lòng với nàng, ta đây liền đổi một người mẹ hài lòng với nàng bảo đảm nàng có một bà mẹ chồng hài lòng với nàng"

Hoa Triều sửng sốt một chút, chợt khẽ gắt một cái "Cả chuyện mẫu thân chàng cũng đùa được, không giống người tốt, người ta không để ý tới chàng nữa!"

Nói xong, liền ngâm nga khúc nhạc trở về phòng.

Trước gương thủy tinh Doanh Vô Kỵ mới đưa cho nàng, không ngừng thử quần áo.

Con dâu xấu xí đều muốn gặp cha mẹ chồng.

Huống chi nàng còn không xấu.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười, quả nhiên nữ nhân có nhu thuận hơn nữa, cũng sẽ để ý vấn đề "mẹ chồng nàng dâu", thôi cứ kệ, dỗ trước rồi nói sau.

Dù sao ngày lành của mình có thể không còn mấy ngày nữa.

Về phần mẹ ruột bên kia…..”.

Doanh Vô Kỵ yên lặng vùi đầu vào gối

Duỗi lưng một cái, cũng đi theo vào phòng, thân thể mệt mỏi đến phát sợ

Cho nên hắn trong khoảng thời gian này ngoại trừ tỉnh, chính là ngủ.

Hình như có điểm nào đó không đúng.

Nhưng không quan trọng.

Quan trọng là hắn hiện tại muốn nghỉ ngơi, về chuyện gương chờ tỉnh ngủ lại nói, dù sao thời gian còn sớm, Công hội Mặc giả hiệu suất cực cao. Đến giữa tháng 6, 100.000 chiếc gương sẽ được hoàn thành.

Ngủ cái đã rồi đi cũng không muộn.

Chỉ là sau khi nằm xuống mới phát hiện, tuy rằng mình mệt mỏi không chịu được, nhưng cũng không buồn ngủ.

Liền nghiêng người nhìn Hoa Triều thay quần áo.

Chương 755: Trong lòng hừng hực Chương 755: Trong lòng hừng hực

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hiện tại đã sắp vào hạ, quần áo của Hoa Triều sớm đã không dày như mùa đông, vải vóc mỏng manh căn bản là không che được dáng người yểu điệu của nàng, Doanh Vô Kỵ thấy vậy trong lòng hừng hực.

Mẹ kiếp nhất là cái trò mặc nửa kín nửa hở này lại càng nhìn càng thèm.

Từ sau khi hai người đi quá giới hạn, Hoa Triều càng ngày càng có hương vị nữ nhân.

Giống như đào mật chín.

Nhẹ nhàng mút một cái.

Ngọt lịm

Nhưng thương thế thật sự khó chịu, chỉ có thể nhìn người đẹp mà than thờ

Hoa Triều tựa hồ cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắn, xoay người lại cười tủm tỉm nhìn hắn "Chàng không ngủ nhìn ta làm cái gì?

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Ngươi đẹp như vậy, còn ở trước mặt khêu gợi ta, thế thì nàng bảo ngủ nghê cái gì"

Phì!

Hoa Triều phì cười: "Nếu ngủ không được, vậy ngươi giúp ta nhìn một chút, bộ nào thích hợp mặc để ra cửa thành nghênh đón mẫu thân?"

Doanh Vô Kỵ trong lòng lộp bộp "Ra cửa thành?

Đối với việc này, Lê vương thất bên này cũng rất coi trọng

Lê vương tự mình nghênh đón, Thái tử Triệu Ninh bởi vì bế quan nên không thể ở đây, nhưng có Thái tử phi thay chồng nghênh đón, Nguyên Dương công chúa cũng sẽ có mặt.

Bế quan đốn ngộ đương nhiên là giả.

Thân phận Nguyên Dương công chúa này, mẹ ruột phu gia đến, cũng phải đi ra nghênh đón, bằng không không đủ để biểu thị sự coi trọng đối với Doanh Vô Kỵ coi trọng.

Đường Đường vốn có thể không cần đi

Nhưng bây giờ Đường Đường đòi đi

Hoa Triều tỷ cũng muốn đi à?

Phù…..".

Đúng vậy!

Hoa Triều mím môi, vẻ mặt mang theo ý cười: "Vốn ta cũng không dám đi, dù sao ta vô danh vô phận, nhưng nghĩ lại mẫu thân lần đầu tiên đến Giáng Thành, nếu không đi chẳng phải là quá thất lễ sao?

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Cha vợ chàng…..".

Hắn đại khái hiểu được ý tứ của Triệu Kỵ, hiện tại La Yển ở Vùng đất định ra các loại chế định, quy định mới đắc tội quý tộc đều do miệng ông ta tuyên bố.

Hiện tại La Yển đã mơ hồ có xu thế trở thành kẻ thù chung của quý tộc mới.

Người cha vì Lê quốc mà chịu đổ máu như vậy.

Làm con gái chỉ đưa ra một thỉnh cầu nho nhỏ.

Triệu Kỵ và La Yển vừa là quân thần vừa là bạn cũ, có thể cự tuyệt sao?

Hậu quả?

Hậu quả gì?

Bất quá chính là một cái cặn bã tiểu tử chân đạp hai chiếc thuyền sự tình khả năng bại lộ.

Dỗ một chút không phải tốt rồi sao? Nhiều nhất cũng chỉ gây ra một chút mâu thuẫn mà thôi.

Doanh Vô Kỵ cũng quá hiểu ý nghĩ của Triệu Kỵ.

Nhưng vấn đề là…..".

Chuyện ma chủng cha vợ lại không biết

Đến lúc đó biểu hiện của Hoa Triều tất nhiên sẽ không khắc chế được.

Mà Đường Đường cũng không ngốc…..".

Hoa Triều thấy nàng trầm mặc, không khỏi trở nên có chút cẩn thận từng li từng tí: "Vô Kỵ, chàng… không hy vọng ta đi?"

Đương nhiên hy vọng!

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng nói ra, nghĩ nghĩ lại cười nói "Chỉ là ta trên danh nghĩa chính thê dù sao vẫn là Nguyên Dương, tuy rằng chỉ là chính trị liên hôn, nhưng cũng đại biểu cho vương thất mặt mũi…"

Hoa Triều cười xua tay: "Không sao! Bệ hạ khẳng định cũng là người thông minh nhất đẳng, sao lại không biết ý nghĩa trong đó? Nếu bệ hạ đồng ý, chứng tỏ bệ hạ cũng không thèm để ý cái gọi là mặt mũi vương thất này.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Sự im lặng kéo dài trong một thời gian ngắn.

Nhưng đủ để cho nụ cười trên mặt Hoa Hướng dần dần biến mất.

Nàng xanh xao 10 ngón tay gắt gao nắm chặt vạt áo trước ngực, đôi mắt đều nổi lên sương mù mờ mịt: "Vô Kỵ! bệ hạ cũng không quan tâm, ngươi quan tâm sao… Hay là nói chàng không muốn làm cho Nguyên Dương công chúa khó xử?

Doanh Vô Kỵ mắt thấy nàng muốn rơi lệ, vội vàng tiến lên ôm lấy nàng, cướp lấy quần áo trong tay nàng ném qua một bên, cười hì hì nói: "Ý của ta là nàng gặp mẫu thân sao lại mặc loại quần áo này?

Hả?

Hoa Triều sửng sốt một chút, cảm giác giống như có đạo lý, tuy nói quần áo của mình đủ để đối phó đại đa số trường

hợp, nhưng dù sao lần này dù sao cũng là cùng vương thất cùng nhau ra mặt, hơn nữa còn là nghênh đón mẹ chồng.

Mặc cái này, chắc chắn là sẽ tự ti trước mặt Nguyên Dương công chúa.

Hóa ra Vô Kỵ lo lắng chính là cái này!

Như trút được gánh nặng, đồng thời lại có chút hoảng hốt: "Vậy làm sao bây giờ? Chỉ còn ba ngày…..".

Doanh Vô Kỵ cười nói "Không sao, thời gian ba ngày là đủ rồi. Ta sẽ gọi lễ quan trong cung tới, trong lễ pháp, đảm bảo làm tốt nhất cho nàng"

Hoa Triều gật đầu thật mạnh: "Được!"

Doanh Vô Kỵ ôm eo nàng, hôn lên cổ khuôn mặt vành tai nàng một chặp rồi trêu chọc nàng một trận, mới nhanh như chớp rời khỏi phủ Phò mã.

Hoa Triều thấy bóng lưng vui vẻ của hắn, vừa hổ thẹn vừa tự trách.

Chính mình tại sao lại cảm thấy Vô Kỵ để ý cảm nhận của Nguyên Dương công chúa như vậy?

Vô Kỵ yêu mình như vậy, làm sao có thể giả vờ với nữ tử của mình được?

Mà mình lại ích kỷ như vậy, ngay cả loại ghen tuông vớ vẩn thế cũng ghen được.

Kết quả còn phải phiền Vô Kỵ mang thương thế vào trong vương cung thỉnh lễ quan.

Hoa Triều ơi Hoa Triều!

Ngươi thật đúng là một thổ nữ thích ghen tuông a!

Doanh Vô Kỵ bước đi vội vàng.

Cảm giác sự tình hình như có chút lớn.

Hiện tại thậm chí khuyên cha vợ thu hồi mệnh cũng không có khả năng.

Nghi thức nghênh đón quan trọng bậc này, Đường Đường khẳng định cũng không có khả năng nguyện ý buông tha.

Hơn nữa trước đó đã công bố cho mọi người, trong kế hoạch chính là Thái tử phi thay chồng tham dự, tùy tiện thay đổi, không chỉ có tâm tính bên Đường Đường sẽ phát sinh biến hóa, ngay cả bên ngoài cũng sẽ sinh ra một ít hoài nghi.

Thật sự không thể lừa cả hai.

Sao càng lún càng sâu?

Hai người vợ xảy ra vấn đề thì làm sao bây giờ?

Ai có thể giúp tôi giải quyết với?

Điện Trọng Lê.

Điện hạ cứu ta!

……

Chương 756: Cung nữ bận rộn Chương 756: Cung nữ bận rộn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chờ Doanh Vô Kỵ trở lại Phủ Phò mã, đã là chạng vạng tối.

Lễ quan cũng chưa từng nhận được đơn khẩn cấp nào mà chỉ hai ngày, mỗi người đều luống cuống tay chân, một đống cung nữ không ngừng đo các loại kích thước trên người nàng.

Hoa Triều cũng chưa từng thấy qua loại trận chiến này, chỉ có thể phối hợp, nơm nớp lo sợ như đi trên lớp băng mỏng.

Thỉnh thoảng hướng Doanh Vô Kỵ ném qua ánh mắt xin giúp đỡ, lại chỉ có thể nhìn thấy hắn buông tay một cách vô số tội.

Cũng không biết có được hay không!

Doanh Vô Kỵ trong lòng âm thầm cân nhắc, cũng chỉ có thể làm như vậy, thời khắc mấu chốt vẫn là vợ cả ra sức.

Đang nâng cằm suy nghĩ mông lung trong nội viện.

Một lão đạo bước đi vội vã xông vào.

Thanh Hư đạo trưởng vừa thấy Doanh Vô Kỵ, liền kéo lấy cổ tay hắn "Tiểu hữu, ngươi vừa vặn ở đây, ta đang tìm ngươi đây!"

Áo choàng màu xanh đậm.

Tóc rối bù.

Cả người còn nồng nặc mùi rượu.

Doanh Vô Kỵ không khỏi nhếch miệng.

Lão đạo sĩ này sau đại hội Kiếm Tiên, cũng không lập tức rời đi, mà là lưu luyến ở các chốn ăn chơi ở Giáng Thành, cả ngày uống rượu mua vui sống mơ màng màng, đến lúc trả tiền liền báo lên tên phò mã gia Đại Lê.

Mẹ kiếp!

Nếu không nể mặt Quyện Tử ca, mình sớm đã sạc cho lão một trận rồi.

Hắn nhìn lão đạo: "Đạo trưởng làm gì thế, chẳng lẽ lại rượu chè xong tìm ta đòi thanh toán?"

Vậy không thể!

Thanh Hư đạo trưởng liên tục khoát tay: "Uống rượu hỏng việc, chúng ta là người tu đạo, há có thể say sưa?"

Ông chắp hai tay sau lưng, hơi ngẩng đầu, trong ánh mắt phảng phất mang theo một tia cô đơn khiến thế nhân khó hiểu.

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi "Bao nhiêu tiền?"

Thanh Hư đạo trưởng vươn ra ba đầu ngón tay "3 ngàn lượng!"

Cái quái gì?

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc: "Đạo trưởng, cho dù ông uống sạch rượu của cả Giáng Thành này cũng không đến 3 ngàn lượng chứ?"

Thanh Hư đạo trưởng nói tiếp:: Nhưng tiểu hữu là người biết kiếm tiền nhất thiên hạ, 3 ngàn lượng đối với tiểu hữu căn bản không tính là gì.

Không tính là gì?

Lúc trước cộng dồn cả đống lại thanh toán cũng chỉ mấy trăm lượng.

Kết quả quay đầu lại.

3 ngàn lượng?

Thật coi tiền như rác sao?

Doanh Vô Kỵ thấp giọng hỏi "Đạo trưởng đây là bị lừa hả?"

Hắn thật sự không nghĩ tới còn có chuyện gì có thể tốn nhiều tiền như vậy.

Dù sao đối với những cao nhân này mà nói, danh dự cực kỳ trọng yếu.

Nhưng với người già đời như đạo trưởng này

Chẳng lẽ lại chơi cờ bạc?

Thanh Hư đạo nhân vội vàng xua tay: “Lão đạo từ trước đến nay giữ mình trong sạch, luyện vẫn là đồng tử công, sao lại làm ra chuyện xấu xa như vậy? Tiểu Hữu, ngươi đừng hỏi nữa”

Doanh Vô Kỵ bĩu môi “Ông coi tiền như rác, làm ta như cái bao để rút tiền, muốn ta trả tiền tối thiểu cũng phải cho ta biết lý do chứ! Trong túi ông có hơn 1 triệu lượng, cả ngày nhớ thương mấy đồng bạc còm của ta cũng không phải thích hợp?”

Thanh Hư đạo trưởng gãi gãi mái tóc rối bời, có chút ngượng ngùng nói: “Thật không giấu diếm! Lần này lão đạo cũng phụng mệnh xuống núi, tuy nói kiếm được không ít, nhưng đây là tiền của đại thế, cũng không phải tiền của ta, chờ trở về quan lý đều phải nộp lên.

“Cho nên, liên quan gì đến ta?”

“3 ngàn lượng này, đều đặt cược là ngươi thắng bằng kiếm pháp, ngươi nói với ngươi có quan hệ hay không?”

Ha ha!

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc “Ý của ông là, ông lôi ta ra đánh bạc, đánh bạc, đánh bạc thắng thì ông lĩnh, thua thì tôi đi dọn cho ông”.

Thanh Hư đạo trưởng ngượng ngùng vò đầu: “Đại khái là ý này.

Cái này.

Ngay cả Hàn Quyện cũng không nghe nổi nữa.

Từ chuôi kiếm bên hông Doanh Vô Kỵ hiện ra.

Vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn sư phụ của mình “Sư phụ! Quá đáng rồi…..”.

Hắn cùng kiếm linh lại có chút khác biệt, không cần thiết nhất định dựa vào thanh kiếm nào tu luyện, bất quá là tìm một nơi trú thân mà thôi.

Cho nên mấy ngày nay, hắn vẫn luôn ở trong Hàm Quang kiếm, tìm hiểu các loại thần kỳ bên trong kiếm ý.

Vốn đã đủ tập trung rồi.

Kết quả vẫn bị những lời nói nghịch thiên của Thanh Hư đạo trưởng làm phiền muộn

Hắn không ra cũng không sao.

Ngay khi hắn bước ra.

Thanh Hư đạo trưởng lập tức vỗ ót một cái, mãnh liệt nhìn về phía Doanh Vô Kỵ "Tiểu hữu! nếu đồ đệ của ngươi chuyển sang đầu nhập môn hạ người khác, chỉ có thể lấy thân phận kiếm linh xuất hiện, ngươi có thể hay không cảm giác được uất ức?"

Doanh Vô Kỵ nhíu mày "Cái này cùng uất ức hay không uất ức quan hệ gì?

Thanh Hư đạo trưởng hít sâu một hơi: 3 ngàn lượng này coi như phí uất ức của bần đạo đi".

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Hàn Quyện.....".

Thanh Hư đạo trưởng khẽ thở dài một hơi: "Lão đạo hôm nay sẽ trở về, thiếu nhiều tiền như vậy gánh không nổi!

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật.

Nghĩ thầm lão đạo này tốt xấu gì cũng là đồng minh, hơn nữa cũng là đưa Hàm Quang kiếm tới.

Ngoài miệng có ghét bỏ, cũng không thể thấy chết mà không cứu.

Chỉ có thể từ trong thư phòng lấy ra một thỏi vàng đưa tới: "Sau này đừng đánh bạc nữa!"

"Không đánh bạc không đánh bạc! Đa tạ tiểu hữu".

Thanh Hư đạo trưởng cười hề hề, ôm thỏi vàng chà xát, vô cùng mãn nguyện nhét vào trong ngực mình.

Sau đó, trực tiếp rút bội kiếm ném lên trời.

Thả người nhảy lên liền vững vàng giẫm lên.

Gật đầu với hai người trong viện

Vèo một tiếng liền bay đi.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Quyện Tử ca, sư phụ ngươi đã từng đánh bạc bao giờ chưa?

Tạm thời chưa.

Hàn Quyện như có điều suy nghĩ: "Nhưng sư phụ ta nói, ông ấy có một ván cược, tất thắng. Đợi ván này thắng, cho dù thua toàn bộ ván trước, ông ấy cũng xứng đáng là đệ nhất Nhân tộc.

Doanh Vô Kỵ tỏ vẻ không tin "Khoa trương như vậy? Chẳng lẽ ông ta cược cả thiên hạ?

Hàn Quyện không trả lời, chỉ đăm chiêu nhìn Doanh Vô Kỵ một cái.

Im lặng một lúc.

Chương 757: Biến cố lớn phát sinh Chương 757: Biến cố lớn phát sinh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn mới giống như nhớ tới cái gì đó "Đúng rồi Doanh huynh, sư phụ ta để lại mấy câu cho huynh.

Doanh Vô Kỵ gật đầu "Nói cái gì?"

Hàn Quyện vẻ mặt nghiêm túc nói: “Lập tức sẽ có biến cố lớn phát sinh, lần này đối với Lê Quốc Cát lớn hơn hung, nhưng nếu huynh cố ý ra mặt, chỉ sợ sẽ hung hiểm dị thường, cho nên vẫn nên suy nghĩ lại”.

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, “Đây là ông ta dựa vào kinh nghiệm suy đoán ra, hay là trực tiếp đoán mệnh tính ra?”

Thành thật mà nói.

Trong lòng hắn cũng có chút thấp thỏm.

Dù sao phàm là người có tư cách theo đuổi quy tắc, hoặc là cao thủ Binh Nhân cảnh muốn ngộ ra thần thông.

Hoặc là thiên tư cực kỳ khủng bố thiên tài.

Lần này muốn ngộ ra huyền bí ma chủng, chỉ sợ phải gặp phải không ít gian nguy.

Cho dùthực lực của hắn cứng rắn đã đạt tới Binh Nhân cảnh.

Cũng cũng không thể lơ là.

Huống chi, đám bê con Vi Nga phái kia cũng có thù oán với mình.

Hàn Quyện nhịn không được cười: “Suy đoán kinh nghiệm quá mệt mỏi, chỉ cần có thể tính, bình thường chúng ta đều tính.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Những đạo sĩ này, thật đúng là thật con mẹ nó thần kỳ.

Lần trước vào lúc cùng nhau uống rượu, hắn giống như nghe lão đạo sĩ nói qua, nhiệm vụ trọng yếu nhất hiện tại của Thái Thượng Quan chính là giúp đời sau ngưng tụ linh thai, khả năng rất nhiều năm cũng sẽ không xuống núi.

Còn nói Hàn Quyện là mầm non độc nhất của Thái Thượng Quan ở thế tục, thỉnh cầu ông ta nhất định chiếu cố tốt đồ nhi của mình.

Mà lão đạo, thì là mỗi ngày sống mơ màng màng.

Đích xác không giống như có thể biết nội tình.

Không ngờ tình huống đại khái đều tính ra.

Hắn nhịn không được hỏi: "Vậy có phương pháp nào có thể giải khai hung điềm hay không?"

Hàn Quyện có chút khó hiểu: "Triệu chứng không phải hóa giải sao? Tại sao phải hóa giải?

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo "Đây không phải trọng điểm, ngươi trả lời vấn đề của ta trước!

Đương nhiên là có.

Giải như thế nào?

Hàn Quyện nhìn Hàm Quang kiếm trong tay hắn, miệng phun ra hai chữ "Diêu nhUh! Lắc người

"Lắc ai?"

Càng nhiều càng tốt.

Chủ yếu lắc ai?

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề, những đạo sĩ này đều cảm giác đều là những tên thần kinh có hạng, luôn luôn bỏ ra nguy hiểm.

Hàn Quyện có chút bất đắc dĩ, chỉ vào Hàm Quang kiếm nói: "Hộ đang ở trên! "上个住户！"

Doanh Vô Kỵ bừng tỉnh đại ngộ "A…..".

Từ khi hắn đột phá, liền trực tiếp xóa sạch giá trị Binh Tế giá trị, cùng Hàm Quang kiếm dung hợp bay một phát lên tầng

bảy.

Từ lúc đó, hắn vẫn mơ hồ cảm giác có người đang nhìn hắn chăm chú.

Là ngươi.

Hàm Quang kiếm Linh.

Cỗ máy nghiền ép điềm hung của ta

……

Đêm khuya

Trăng sao trên trời càng lúc càng rực rỡ.

Khoảng cách thời gian ước định với Vu Sương Tự càng ngày càng gần, hắn nhẹ nhàng hôn Hoa Triều đang ngủ say một cái, sau khi nghe được một tiếng ưm ưm, liền mặc quần áo rời khỏi Phủ Phò mã, ngồi xe ngựa chạy tới Trác Ngọc các.

Nơi này cũng không phải là tửu lâu cao cấp nhất Giáng Thành.

Ngược lại.

Đẳng cấp cực kỳ bình thường.

Bất quá chủ yếu là một nơi thanh tịnh.

Thích hợp bạn cũ gặp lại, tình nhân tư hội.

Cái này…..".

Doanh Vô Kỵ đứng ngoài cửa, không nghe thấy bất cứ âm thanh nào trong phòng.

Hắn hoài nghi Vu Sương Tự trong miệng nói có thể giúp mình giải thích nghi hoặc "Trí giả" có thể căn bản không tồn tại.

Tỷ tỷ pháp y lãnh đạm này, rất có thể đã có tình ý với mình.

Nhưng Phủ Phò mã nữ tử quá nhiều, không tiện.

Cho nên hẹn hò mình đến đây…..".

Đẩy cửa ra.

Rất có thể từ trong bóng tối nhảy ra một mỹ nữ chân dài tay cầm một cái chan giò heo muối

Đến lúc đó, mình rốt cuộc là trực tiếp bị chế phục, hay là phản kháng tượng trưng một chút?

Hắn hít sâu một hơi, chậm rãi đẩy cửa phòng ra.

Này!

Vu Sương Tự quả nhiên cầm chân giò heo muối đang gặm.

Không có tướng ăn.

Nhưng cũng không có vẻ khiếm nhã.

Giống như là lần đầu tiên mình đưa điểm tâm cho cô nàng, bộ dáng cô nàng ăn ngấu nghiến, đây là tướng ăn do công việc mệt mỏi.

Mà trong phòng, ngoại trừ nàng, còn có hai người khác, chắc hẳn chính là trí giả trong miệng nàng.

Nhưng…..".

Hai người trí giả này sao có chút quen mắt?

Doanh Vô Kỵ có chút tò mò "Thập Tam gia, Ô phu tử, các ông sao lại ở chỗ này?

Hắn thật sự có chút kinh hãi.

Quen biết Thập Tam gia lâu như vậy.

Quen biết Vu Sương Tự lâu như vậy.

Quen biết Ô Vấn cũng lâu như vậy.

Chính mình lại không biết giữa bọn họ quen biết lẫn nhau.

Hơn nữa xem ra, hình như đã quen biết rất lâu rồi.

Nhưng cái này…..".

Một người ở mật thất dưới lòng đất của đại sứ quán Càn Quốc mười mấy năm chưa từng ra khỏi nhà.

Làm sao quen biết một người trẻ tuổi nhất mạch Mặc gia phu tử và Dương Chu?

Bỏ qua Thập Tam gia không nói.

Trong chư tử Bách gia, quan niệm của Mặc gia cùng Dương Chu nhất mạch, cũng gần như hai cực đoan, đệ tử học phái gặp mặt đều phải cấu xé lẫn nhau, châm biếm lẫn nhau.

Đệ tử phái Dương Chu này, làm sao có thể ngồi cùng một chỗ với Mặc gia phu tử?

Doanh Thập Tam xoay người, cười vẫy vẫy tay với hắn "Tiểu tử, lại đây ngồi!

Ừm!

Doanh Vô Kỵ nghe lời ngồi xuống, tò mò hỏi: "Thập tam gia, Ô phu tử, các ông sao lại ở đây?"

Hai người đồng loạt nhìn Vu Sương Tự: "Vu tiểu hữu mời khách, chúng ta nào có đạo lý cự tuyệt?"

Doanh Vô Kỵ nhìn thoáng qua Vu Sương Tự gặm móng heo ngon lành không khỏi lâm vào trầm tư.

Mới gặp năm ngoái, cô nàng chỉ là một bách hộ nho nhỏ.

Mang theo một đám tân thủ ngỗ tác, ở phòng xác chơi đến quên cả trời đất.

Kết quả thăng chức còn nhanh hơn cả kẻ ăn bám như mình.

Chương 758: Phía trên có người Chương 758: Phía trên có người

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngắn ngủi mấy tháng, lại cùng nữ công tử rất có thanh danh Mễ Tinh Ly tán gẫu qua thư thành bạn.

Hơn nữa trong lòng Thập Tam gia và Ô phu tử đều rất có địa vị.

Phía trên có người…

Hình như không phải là một câu nói suông.

Ba người cứ như vậy chờ Vu Sương Tự gặm móng heo.

Động tác của Vu Sương Tự ngược lại rất nhanh, hàm răng trắng như tuyết sạch sẽ, tựa như dụng cụ giải phẫu của nàng, gặp sạch sẽ gân thịt trên móng heo, không có nửa phần lưu lại.

Toàn bộ quá trình…..".

Gọn gàng có chút tao nhã.

Lại làm cho người ta cảm giác được quỷ dị nhè nhẹ.

Phù…..".

Vu Sương Tự buông xương, giống như đã hoàn thành nhiệm vụ nào đó, thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nhìn về phía Doanh Vô Kỵ "Công tử còn sợ Đan Thanh không?"

Đây không phải là vấn đề có sợ hay không!

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Không sợ trộm, chỉ sợ trộm nhớ, một cường giả Ngộ Thần cảnh nhìn chằm chằm ngươi, trong lòng ngươi không nhột à?"

Vu Sương Tự cười nhạt: "Biện pháp tốt nhất để vượt qua sợ hãi, chính là đối mặt với sợ hãi. Hiện tại công tử không cần lo lắng, ba người hiểu rõ Đan Thanh nhất thiên hạ, đang ngồi ngay trước mặt công tử."

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hắn nhìn Doanh Thập Tam, lại nhìn Ô phu tử, cuối cùng nhìn Vu Sương Tự.

Như thế nào cũng cảm giác giọng điệu này có chút ý tứ khoác lác.

Đan Thanh người này rất thần bí, ngay cả cha vợ mình cũng là chỉ hiểu lơ mơ, trước khi Hoa Uyển Thu bại lộ, hắn thậm chí cũng không biết trên đời còn có người nắm giữ thần thông Đan Thanh Độ Hồn này.

Vu Sương Tự suy tư một lát, lại bổ sung một câu: "Đương nhiên chúng ta không quen thuộc Đan Thanh nhiệm kỳ này".

Nhiệm kỳ này?

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút "Ý của ngươi là, còn có người trước?

Loại truyền thừa thần thông này mặc dù không kỳ quái.

Nhưng vì sao hai đời Đan Thanh vẫn luôn thanh danh không hiện.

Cho đến gần đây mới bắt đầu thường xuyên gây chuyện?

Vu Sương Tự không nói gì, mà nhìn về phía hai người bên cạnh.

Doanh Thập Tam nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, thở dài một hơi, lộ ra thần sắc tưởng nhớ, "Đan Thanh đời trước, cũng là người trong tôn thất họ Doanh chúng ta, lấy thân phận nữ tử tiến vào từ đường họ Doanh, xếp hạng thứ 12 trong thế hệ chúng ta, cũng là thân tỷ tỷ của ta.

Nghe tin này.

Doanh Vô Kỵ không khỏi cả kinh "Hóa ra là bà cô Doanh Thập nhị, chỉ là Doanh Thập Nhị, cái tên này sao ta chưa nghe

qua nhỉ?”

Doanh Thập Tam một cái tát vỗ vào trán hắn: “Doanh Thập Nhị của ngươi tên là Doanh Thanh Y, tiểu tử ngươi sẽ không thật cho rằng ta tên thật là Doanh Thập Tam đấy chứ?”

Sao lại không chứ…..”.

Doanh Vô Kỵ có chút ngượng ngùng nói, bởi vì hắn thật sự không biết tên thật của Doanh Thập Tam gia.

Hắn nhanh chóng chuyển đề tài: “Chúng ta tông thất họ Doanh, tại sao lại có người nắm giữ Đan Thanh Độ Hồn?”

Sắc mặt Doanh Thập Tam có chút ngưng trọng: “Đương nhiên là sư phụ dạy cho bà ta, nhưng sư phụ bà ta rất thần bí, chờ chúng ta biết chuyện này, sư phụ bà ta đã chết. Tuy làtôn thất họ Doanh, nhưng thành chú của bà ta trên thực tế cũng không có quan hệ gì với tôn thất, công tích nàng lập cũng quan hệ không lớn với họ Doanh quan hệ.

Doanh Vô Kỵ tò mò nói: “Vậy tại sao bà có thể vào từ đường?

Ô Vấn bên cạnh thở dài: “Bởi vì bà là cự tử Mặc gia đời trước, Càn Quốc lúc ấy ăn không ít chỗ tốt của Mặc gia. Năm đó ta gia nhập Công hội Mặc giả, chính là đi theo bà mà đến.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Lượng thông tin này hơi lớn.

Bà cô tổ Doanh Thập Nhị của mình, nắm giữ Đan Thanh Độ Hồn, hơn nữa còn là cự tử Mặc gia đời trước.

Mà cự tử Mặc gia đời trước, dạy ra đồ đệ Đan Thanh, lại thành đại lão Vi Nga phái.

Cái này cùng Lỗ Tấn định trụ thất tiên nữ, sinh ra bảy cái hồ lô, hóa thành núi lớn trấn áp tam thánh mẫu có cái gì khác

nhau?

Nhìn Doanh Vô Kỵ giống như có chút mê mang.

Doanh Thập Tam chậm rãi nói: "Ta cùng Thanh Y mặc dù là cùng một mẹ sinh ra nhưng khi còn bé tình cảm cũng không tệ, nhưng khi bà ta vừa trưởng thành liền rời nhà trở thành một du hiệp, thật lâu cũng không có lại liên lạc qua."

Lúc ta gặp lại bà ta, đã nhìn không thấu tu vi của bà

Mấy năm nay, bà du lịch giang hồ, khoái ý ân cừu, trừng ác dương thiện.

Ngay từ đầu ta cho rằng bà giống như du hiệp bình thường, cho đến khi ta nhìn thấy bà ta dùng Đan Thanh diệu thuật, vẽ ra một người sống.

Lúc ấy đã xảy ra một thảm án, một quan lại Hàn Giả cường đoạt dân nữ, phụ thân nữ tử tới cửa đòi một lời giải thích, lại bị giam giữ tra tấn.

Đợi đến khi chúng ta đến nơi.

Người cha đã bệnh chết trong tù.

Tin này người khác không biết.

Bà liền hủy thi thể, lấy máu trong tim vẽ ra một bức chân dung nhân vật, sau đó một bộ thân thể đã xuất hiện.

Khi đó ta mới biết được, bà hai mươi lăm tuổi đã trở thành cường giả Ngộ Thần Cảnh.

Hơn nữa ngay lúc đó Mặc gia cự tử, muốn truyền lại tử lệnh cho bà.

Bà lại cho rằng đức hạnh của mình không đủ, còn chưa đủ để gánh vác trọng trách này, kiên trì hành hiệp trượng nghĩa năm năm.

Cho nên năm năm này, ta vẫn luôn đi theo phía sau bà, ra tay một ít chuyện vụn vặt.

Lúc đó.

Thanh Y tự xưng phán quan, làm cho vô số lê dân ngưỡng mộ, làm cho đạo chích thế gian sợ hãi.

Sau đó bà tiếp nhận vị trí cự tử Mặc gia.

Mà ta, cũng tìm được nữ tử mình yêu, cùng nhau định cư Lê quốc.

Thì ra là bà!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, hắn chưa từng nghe qua danh tiếng Doanh Thanh Y, nhưng cái tên "Phán quan" này thật sự như sấm bên tai.

Chương 759: Không có trong lịch sử Chương 759: Không có trong lịch sử.

Người dịch: PrimeK Tohabong

Không có trong lịch sử.

Nhưng trong truyền thuyết dân gian, khắp nơi đều có bóng dáng phán quan, thậm chí đã bị một ít dân chúng thần hóa thành Thiên thần phán xét Thiện Ác.

Không nghĩ tới phán quan lại chính là Bà cô tổ Doanh Thập Nhị nhà mình.

Doanh Thập Tam không nói tiếp.

Ô Vấn lại nói nối vào: "Ngay lúc đó Mặc gia, địa vị ở các quốc gia đã giảm xuống không ít, sau khi Thanh Y tiếp nhận vị trí cự tử, kiêm ái khác mình, cứu trợ không ít lê dân bách tính, mặc dù không có vãn hồi xu thế suy tàn của Mặc gia ở trên triều đình, nhưng ở trên đất phong các đại gia tộc làm quan cũng không ít.

Hết thảy dường như đều phát triển theo hướng tốt nhất, ngay lúc đó trên dưới Mặc gia cũng đều tin tưởng vững chắc, sức ảnh hưởng của Công hội Mặc giả sẽ từ địa phương ảnh hưởng đến triều đình các quốc gia, khiến Mặc gia quay trở lại hiển học.

Nhưng sau đó.

Chúng ta càng bị quý tộc chống lại, bởi vì Thanh Y ghét ác như thù, quan viên Mặc gia dưới ảnh hưởng của bà, xử án căn bản sẽ không nể mặt quý tộc.

Nhưng dưới sự áp chế của quý tộc, chúng ta rốt cuộc không chiếm được thứ mình muốn, kết quả sự tình thường xuyên đi ngược lại với sự kiên trì của chúng ta.

Mặc giả trước kia, phần lớn sẽ phẫn nộ mà từ quan.

Nhưng Thanh Y lại dặn dò chúng ta, từ quan vĩnh viễn không giải quyết được vấn đề, phải chiến đấu với bọn họ.

Chiến đấu đích xác hữu hiệu, bởi vì khi Mặc giả làm quan, địa phương sẽ nhận được viện trợ của Công hội Mặc giả, quý tộc địa phương luyến tiếc những chỗ tốt này, cho nên cũng sẽ không hoàn toàn đối lập với chúng ta, nhượng bộ rất nhiều.

Ít nhất những năm đó, bọn họ sẽ kiềm chế tộc nhân không nên dễ dàng vi phạm pháp luật.

Chúng ta nghĩ rằng chúng ta sẽ giành chiến thắng.

Thanh Y cũng cảm thấy thắng lợi.

Thẳng đến sau này, ta muốn chém một đích tử quý tộc phạm vào tội nghiệt ngập trời.

Kết quả chẳng những phạm nhân này không chém được, ngược lại còn mất mạng.

Mất mạng…..".

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút "Cho nên phu tử là…..".

Một người Đan Thanh!

Ô Vấn gật đầu: "Ta cũng là khi đó mới biết, Thanh Y nắm giữ thần thông lại là Đan Thanh Độ Hồn.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được hít một hơi khí lạnh.

Không nghĩ tới Ô Vấn cũng là một người được tái tạo lại.

Hắn nhịn không được hỏi: "Vậy phu tử trở thành Người Đan Thanh bao nhiêu năm rồi?"

Ô Vấn suy nghĩ một chút: "Ba bốn mươi năm rồi!

Doanh Vô Kỵ tấm tắc lấy làm kỳ lạ "Nhiều năm như vậy, ngài lúc ấy hao tổn bao nhiêu máu trong tim!"

Doanh Thập Tam bĩu môi: "Đừng lấy nhận thức hiện tại của ngươi đối với Đan Thanh Độ Hồn, đi cân nhắc tu vi của Thanh Y. Trình độ của Thanh Y năm đó đối với Đan Thanh Độ Hồn đã đạt tới trình độ chưa từng có.

Máu trong tim từ trước đến nay chỉ lấy một giọt, người sống lại dưới ngòi bút của bà, thọ nguyên cơ hồ không bị ảnh hưởng gì.

Khi đó Đan Thanh Độ Hồn, khiến cho ta chưa từng có rối rắm qua, đây rốt cuộc là sống lại, hay là sáng tạo ra một người mới.

Nào giống Đan Thanh bây giờ?

Đan Thanh Độ Hồn ở trong tay hắn quả thực chính là chà đạp.

Nếu là có đầy đủ thế lực ủng hộ, bằng vào trình độ của bà, thậm chí thật sự có thể biến ý tưởng Âm ty thời Thương Chu đại chiến thành hiện thực.

Trong các Thánh Nhân các phái năm đó.

Bà là tồn tại tiếp cận cảnh giới cao nhất

Chỉ cần bà nguyện ý, thậm chí có thể thay đổi thọ nguyên, tăng giảm trí nhớ, bản thân vạn năm không chết.

Doanh Vô Kỵ "Phù…..".

Hắn không khỏi hít ngược một ngụm khí lạnh.

Không nghĩ tới Bà cô tổ Doanh Thập Nhị lại nhận được đánh giá cao như thế.

Nhưng ngẫm lại liền biết, sự thật hẳn là đích xác như thế.

Nếu quả thật có thể đạt tới loại hiệu quả này, đó chính là thật sự Diêm La trên đời !

Có phải sống lại hay không, căn bản không mang theo nửa phần hoài nghi.

Chỉ là…..".

Doanh Vô Kỵ nhịn không được hỏi: "Bà cô tổ có thần thông như thế, có thể bố cáo thiên hạ, đến lúc đó chắc chắn sẽ có vô số đại năng muốn sống đến hết thọ nguyên đến nhờ vả, không có khả năng không chiếm được thế lực lớn ủng hộ."

Chẳng những có thể thành lập âm ty, địa vị của Bà cô tổ cũng sẽ nước lên thì thuyền lên, cần gì phải chịu nhiều ủy khuất như vậy đối với vấn đề chức quan?

Bản lĩnh này nếu cho mình mình đã sớm lên trời rồi!

Đừng nói là giàu có

Cũng đừng nói lý tưởng Đại Đồng thiên hạ.

Doanh Vô Kỵ hướng tới thế giới kia, là bởi vì thế giới như vậy đối với người bình thường rất tốt đẹp.

Nếu khiến hắn nắm giữ đặc quyền.

Hắn nhất định trước tiên hóa thành ác long.

Cũng không phải rồng…

Lấy hiểu biết của chính hắn đối với mình, chắc chắn sẽ làm rồi nhưng hưởng thụ đặc quyền cùng địa vị cũng phải có

Chỉ là nói Bà cô tổ của mình cũng quá trâu bò.

Lúc trước hắn hoài nghi Đan Thanh Độ Hồn là từ bên trong xoay vần tạo hóa tới, dù sao thứ này giống như thuốc trừ sâu, tồn tại giống vạn vật khởi nguồn

Nhưng hiện tại hắn cảm thấy, hoàn chỉnh phiên bản Đan Thanh Độ Hồn, là cùng xoay vần tạo hóa cấp bậc thần thông ngang nhau.

Hoặc là nói xoay vần tạo hóa bản thân chính là một khái niệm giả.

Dù sao Minh Đô: tác phẩm xoay vần tạo hóa tập hợp đại thành này, cũng bất quá là mô phỏng quy tắc hiện thế, chỉ có thêm quy tắc mới "Xúc tác bản ngã".

Mà Đan Thanh Độ Hồn ngoại trừ mô phỏng điểm ấy cùng xoay vần tạo hóa có chút cùng xuất hiện, những công dụng khác quả thực có thể xưng là khủng bố.

Chắc chắn rồi.

Ý hắn là phiên bản đầy đủ.

Hiện tại phiên bản Đan Thanh Độ Hồn…..cái loại què quặt?

Nhưng cho dù là phiên bản què quặt này, đều còn có thể khuấy động phong vân ở trong chư quốc.

Phiên bản đầy đủ…

Ô Vấn nhìn hắn một cái, sâu kín hỏi: "Vậy âm ty như vậy, cùng hiện thế lại có cái gì khác nhau?"

Doanh Vô Ky: "…..".

Chương 760: Phiên bản khác của hiện thế Chương 760: Phiên bản khác của hiện thế

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đích xác

Được tạo ra như vậy, bất quá chỉ là một phiên bản khác của hiện thế.

Bà cô tổ chỉ là trở thành một hoàng đế dân gian có quyền thống trị càng cao càng khủng bố.

Đối với một người ích kỷ mà nói, đây quả thực là thiên đường.

Nhưng đối với một vị thánh thực sự, đó là một thảm họa.

Người ta thế lực lớn ủng hộ ngươi.

Ngươi không thể tăng thêm tuổi thọ cho người ta sao?

Tộc nhân người ta phạm tội, ngươi không được cho người ta đặc quyền?

Không có đặc quyền à?

Vậy tại sao ta phải ủng hộ ngươi?

Vấn đề rơi vào ngõ cụt, quả thực chính là khó giải.

Rõ ràng rồi.

Bà cô tổ là một vị thánh.

Thần thông tuyệt học như thế trong người, lại giấu diếm được cơ hồ tất cả mọi người.

Doanh Vô Kỵ suy nghĩ một chút, thử thăm dò nói: “Có lẽ Bà cô tổ có thể thử một lần, để các thế lực lớn kiềm chế lẫn nhau, sau đó xây dựng địa vị chí cao vô thượng của mình, lại cưỡng chế thi hành một bộ Công hội Mặc giả, chưa chắc không thể sáng tạo một bộ trật tự mới hoàn mỹ.

Tuy rằng để cho tất cả mọi người tuân thủ tiêu chuẩn đạo đức giống nhau không khác gì người ngốc nói mê.

Nhưng nếu bà cô ở trong sự thống trị tuyệt đối.

Hơn nữa chỉ có một mình bà nắm giữ thần thông như vậy.

Qua nhiều năm.

Trăm ngàn năm sau, loại thế giới tốt đẹp nhìn như chỉ tồn tại trên lý thuyết này, cũng không phải là hoàn toàn không thể xây dựng được.

Ô Vấn có chút mê mang: "Ta cũng từng khuyên Thanh Y như vậy, nhưng bà không cho ta câu trả lời thuyết phục.

Sau đó xảy ra chuyện gì, Bà cô tổ vì sao từ chức Mặc gia cự tử, bà hiện tại lại ở nơi nào?"

Ngay khi câu hỏi này xuất hiện.

Không khí trong phòng nhất thời rơi vào trầm mặc quỷ dị.

Qua một lúc lâu.

Doanh Thập Tam mới nói: "Sau đó, thê tử của ta bởi vì nguyên nhân đặc thù chết oan chết uổng, ta liền đi tìm Thanh Y. Kết quả phát hiện, bà… đã tự sát!"

Cái gì?

Doanh Vô Kỵ kinh hãi, không nghĩ tới đến cuối cùng tự nhiên sẽ là một cái kết quả như vậy.

Người tiếp cận thánh cảnh, đồng thời tay cầm Trường Sinh Luân Hồi huyền bí, tại sao lại tự sát?

Giờ này.

Nghe chuyện một lúc, Vu Sương Tự rốt cục mở miệng: "Kỳ thật… Thanh Y tiền bối không thành lập âm ty, việc bà cuối cùng tự sát, đều có quan hệ với sư phụ của ta."

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Sư phụ ngươi… Sẽ không phải là khuyên Bà cô tổ ta tự sát chứ?"

Những triết gia này, ai cũng là người ghê gớm cả

Nhất là ba phái Đạo gia, Mặc gia và Âm Dương gia.

Chỉ cần tín niệm sụp đổ, lấy đầu đoạt đất là chuyện rất bình thường.

Thực lực của bà cô đã mạnh đến mức đó.

Hình như chỉ có khả năng bị "khuyên tự sát" này.

Vu Sương Tự trầm tư một lát: "Từ góc độ nào đó, có thể lý giải như vậy.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Còn mẹ nó đúng thế thật!

Vu Sương Tự nhớ lại trong chốc lát nói: "Sư phụ ta nói, ông ấy vẫn luôn là bạn tốt chí giao với Thanh Y tiền bối, Thanh Y tiền bối đã từng có ý niệm thành lập Âm Ti, sách lược muốn thực hiện giống như công tử vừa nói.

Chỉ là trong lòng bà có chút đắn đo, không biết chuyện này đến tột cùng có thể thành hay không.

Khi đó sư phụ ta chỉ cho bà một câu nói đến lúc đó bà làm người thống lĩnh tối cao Âm Ti Nhân tộc, có thể hay không đều vứt bỏ tư dục cá nhân đối với mỗi một sự kiện, làm ra phán đoán chính nghĩa lý trí tuyệt đối chính xác? Nếu có, ta nguyện dốc sức cả đời, giúp bà trở thành Âm Ti Chi Chủ.

Thanh Y tiền bối không lập tức trả lời.

Sư phụ ta cũng rất nhiều năm không gặp lại Thanh Y tiền bối.

Về sau, liền nhận được tin Thanh Y tiền bối chết.

Sau đó sư phụ ta tìm kiếm nhiều năm, trằn trọc nhiều nơi, rốt cục tìm được cọng rơm cuối cùng đè bẹp Thanh Y tiền bối.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được hỏi "Cái gì?

Tuy rằng không rõ lắm, cái này Dương Chu nhất mạch đại lão, cùng Mặc gia cự tử là như thế nào trở thành bạn thân, thậm chí còn muốn giúp bà thành lập âm ti.

Nhưng thế giới này thật kỳ diệu, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Vu Sương Tự thở dài một hơi nói: "Nhiều năm trước, Thanh Y tiền bối từng cứu sống một người bị Miêu Yêu mổ tim, hơn nữa còn giết Miêu Yêu. Về sau người này trở thành gia chủ của quý tộc, nữ tử bị hắn cưỡng chiếm giam cầm xâm hại thân thể không dưới ngàn người.

Nguyên phối phu nhân của hắn không chịu nổi thái độ làm người của hắn, dự định đem việc ác của hắn công bố cho mọi người, lại bị hắn mổ bụng

Theo sư phụ ta suy đoán, Thanh Y tiền bối ngẫu nhiên biết tình huống này, sau đó chém giết tên ác nhân này.

Sau đó điều tra nguyên phối của ác nhân này mới phát hiện, Miêu Yêu kia cùng ác nhân này vốn là một đôi có tình nhân, sau lại phát hiện người này giam giữ nuôi nhốt rất nhiều nữ tử.

Miêu yêu mổ tim, cũng rất có thể là bởi vì cái này.

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Bà cô tổ thân mang nghịch thiên thần thông, lại không lộ ra ngoài chút nào.

Trong lòng có ý thành lập âm ti

Cuối cùng phát hiện, mình chỉ là một người bình thường, cũng sẽ bị biểu hiện giả dối che mắt.

Nếu bà toàn tri toàn năng, liền có thể trở thành thần chân chính.

Nhưng bà không thể.

Cho nên thần thông của bà chỉ có thể mang đến tai nạn lớn hơn cho Nhân tộc.

Một khi có người nắm giữ, trật tự thiên hạ sẽ chỉ trở nên tồi tệ hơn hiện tại.

Vậy.

Bà đã chọn tự sát.

Đây là quyết định chỉ có Thánh Nhân chân chính mới có thể làm được.

Nghe câu chuyện này.

Doanh Vô Kỵ thổn thức không thôi.

Một mặt là bị nhân cách của bà cô thuyết phục.

Mặt khác là tiếc hận cho bản Đan Thanh Độ Hồn hoàn chỉnh này.

Nhưng hắn nhanh chóng hiểu ra một điều khác.

Chương 761: Chuyện của Bà cô tổ Chương 761: Chuyện của Bà cô tổ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn mở miệng hỏi: “Những thứ này đều là chuyện của Bà cô tổ, cùng Đan Thanh hiện tại muốn hại ta lại có liên hệ gì sao?

Doanh Thập Tam ho nhẹ một tiếng: “Đan Thanh là một cô nhi được Thanh Y cứu, sau đó được bà thu làm đồ đệ. Ngộ

tính rất cao, chưa đột phá Thai Thuế Cảnh, cũng đã lĩnh ngộ được một ít chân lý của Đan Thanh Độ Hồn.

Chỉ là tiểu tử này bởi vì cả nhà bị giết, trong lòng bi thương quá lớn.

Sau đó Thanh Y ý thức được, hắn cũng không phải là lương nhân kế thừa Đan Thanh Độ Hồn, liền không tiếp tục truyền thụ.

Tiểu tử này cũng không có ý oán hận, vẫn luôn không oán không hối mà hầu hạ bà như trưởng bối.

Cũng thường xuyên bưng trà rót nước c

Sau đó Thanh Y chết.

Tiểu tử này đã không biết tung tích, lần nữa hiện thân đã gia nhập Vi Nga phái, từng viết thư cầu xin máu trong tim ta, nhưng ta không đáp ứng.

Vu Sương Tự thấp giọng nói: "Nhiều năm sau, sư phụ ta nhận được một phong thư của Thanh Y tiền bối tế xuất nhiều năm trước, trong thư nói bà không còn mặt mũi nào tự xưng Thánh Nhân, cảm ngộ đối với Đan Thanh Độ Hồn, đã bị bà giấu ở một nơi thần bí, chỉ có người tương lai có thể hoàn thành tâm nguyện cả đời của bà mới có thể tìm được."

Người này, bà cũng không biết khi nào có thể đợi được.

Nhưng bà cho rằng, người này nhất định sẽ xuất hiện.

Bà đã thực hiện tất cả ý nghĩa của cuộc đời mình, ở lại thêm nữa sẽ dư thừa.

Trước khi chết.

Bà đã vẽ bức tranh cuối cùng vẽ một đứa bé, và đó là tác phẩm hoàn hảo nhất của cô.

Bức tranh này, cùng với bức thư xuất hiện trước mặt sư phụ ta.

Bà cầu xin sư phụ ta dùng gần nửa tuổi thọ bói một quẻ, bảo sư phụ ta sau này khi thích hợp, vì bức tranh này tìm một chỗ nhân gia.

Để tác phẩm này trở thành ánh mắt của bà, thay cô nhìn Thịnh Thế phồn hoa.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được hỏi: "Bức tranh này, là chính bà?"

Hẳn là vậy!

Vu Sương Tự gật đầu, lại lắc đầu: "Nhưng sư phụ ta còn nói không phải, sư phụ ta lấy việc 'có phải là bản thân' để làm tiêu chuẩn cân nhắc Đan Thanh Độ Hồn, vốn chính là một chuyện vô cùng ngu xuẩn."

Đứa bé này có lẽ xuất phát từ cùng nguồn gốc với Thanh Y tiền bối, nhưng không có chút ký ức chung nào, hơn nữa vĩnh viễn sẽ không có.

Thanh Y tiền bối thậm chí cắt giảm nhân tố cần thiết trong linh hồn rất nhiều cường giả Thánh Nhân.

Bà muốn thế.

Chỉ là một đôi mắt bình thường lại có thể chứng kiến Thịnh Thế ra đời.

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ nói: "Nhưng mặc kệ nghĩ như thế nào, tác phẩm của bà cô tổ đều cùng bà phân ra đồng nguyên. Đan Thanh muốn vẽ ra bà cô chân chính, nhưng bằng vào công lực của hắn căn bản làm không được."

Đan Thanh ngủ đông rất nhiều năm, có thể chính là không đợi được cơ hội.

Nhưng hiện tại, Đan Thanh córất nhiều động tác, cho nên người này đã xuất hiện!

Lần này Đan Thanh mạo hiểm đích thân tới Giáng Thành, nói rõ người này ở chỗ này?

Không đúng a…..". Ngươi lúc trước nói Đan Thanh không phải vì ta mà tới sao?

Vu Sương Tự không nghĩ tới hắn lại có thể đoán ra, không khỏi kinh ngạc nhìn hắn một cái: "Công tử đoán xem, người này là ai?"

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật, chỉ vào mũi mình "Cho nên… Bà cô tổ đúng là ta?"

Lời còn chưa dứt.

Liền có một bàn tay rơi vào trên đầu

Doanh Thập Tam mắng chửi đĩnh đạc nói: "Ngươi cũng xứng?

Ô Vấn mặc dù không nói gì, nhưng ánh mắt khinh bỉ kia đã đủ để nói rõ suy nghĩ của hắn.

Tiểu tử này đích xác có tài.

Nhưng nhân cách cá nhân…..".

Muốn đụng vào Thanh Y, đây không phải là vũ nhục người sao?

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu, trong lòng có chút bất mãn "Vậy ngươi nói người này là ai?"

Vu Sương Tự đứng lên, thân thể hơi nghiêng về phía trước: "Công tử không ngại đoán xem, đã không có tư thế cường giả, cũng không có tiềm chất Thánh Nhân, lại có thể đứng trên đại thế, ánh mắt im lặng nhìn Thịnh Thế sinh ra, là ai?"

Doanh Vô Kỵ trầm mặc.

Doanh Thập Tam đoạt đáp: “Nếu đạo gia tiên đoán trở thành sự thật, vậy người này chẳng phải chính là nha đầu Hoa Triều?”

Doanh Vô Kỵ “???

Thập Tam gia!

Không biết nói thì đừng nói nữa!

…….

Một con mắt bình thường, lại có thể chứng kiến Thịnh Thế ra đời.

Hoa Triều?

Sự tình hình như có chút phiền toái.

Lúc trước hắn đã nghe La Yển nói qua, ma chủng của Hoa Triều là do thủ hạ của Đan Thanh trồng.

Cho nên Đan Thanh đây là muốn cho Thanh Y chân chính tái hiện nhân thế, thủ đoạn chính là thông qua ma chủng ảnh hưởng Hoa Triều?

Nghiêm túc mà nói.

Thần thông của vị Bà cô tổ Doanh Thập Nhị kia sớm đã vượt qua phạm trù Đan Thanh Độ Hồn.

Bà cắt giảm bút pháp và gọi Hoa Triều là “tác phẩm”, khiến hai người trở thành những người khác nhau.

Đan Thanh…..”.

Dựa vào cái gì cho rằng mình có thể lấy lại được bút pháp đã bị cắt giảm?

Chỉ dựa vào ma chủng?

Doanh Vô Kỵ não có chút đau, nhìn Vu Sương Tự hỏi “Tình báo chuẩn xác không?

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra.

Vu Sương Tự khẽ thở dài một hơi: "Hẳn là chuẩn xác!

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Không sợ trộm, chỉ sợ trộm nhớ thương.

Hắn hiện tại thậm chí không sợ Đan Thanh nhớ thương mình.

Nhớ thương vợ của mình càng làm cho người ta chịu không nổi a?

Hắn hít sâu một hơi: "Sương Tự! Ngươi chắc là có phương pháp khắc chế chứ?

Vu Sương Tự chỉ vào hai vị trước mắt: "Hai vị cao thủ này, ta đều giúp công tử mời tới, chẳng lẽ còn chưa đủ khắc chế?"

Doanh Vô Kỵ trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Thập Tam gia được xưng là đệ nhất Binh Nhân cảnh, chỉ luận chiến lực không ai bì kịp, hiện tại thậm chí đã lĩnh ngộ thần thông hình thức ban đầu, cho dù Đan Thanh là Ngộ Thần cảnh, bị Thập Tam gia bắt được chỉ sợ cũng không dám tùy tiện giao thủ.

Chương 762: Ý chí Mặc giả Chương 762: Ý chí Mặc giả

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ô phu tử càng là cường giả Ngộ Thần Cảnh, tuy nói am hiểu đều là cơ quan thuật thuật khôi lỗi, sức chiến đấu thực tế cũng không mạnh.

Nhưng Mặc giả ý chí rất mạnh, thần thức tự nhiên cũng vô cùng nhạy bén, muốn ở dưới mí mắt ông ta tiếp cận Hoa Triều, cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Chỉ là, bên trong hình như có vấn đề lớn.

Doanh Thập Tam rót một ngụm rượu: “Chuyện này ta không làm được, những năm gần đây chuyện ta hy vọng nhìn thấy nhất, chính là tỷ của ta tái hiện hậu thế, thi triển thần thông cứu sống thê tử của ta. Để cho ta đi bảo vệ nha đầu Hoa Triều, ta không thể cam đoan có thể trợ giúp hay không.

Ô Vấn Trường thở dài: “Lão phu cũng vậy!

Cái này…..”.

Vu Sương Tự sửng sốt một chút: “Nhưng trong thư của Thanh Y tiền bối đã nói, Hoa Triều cô nương chỉ là một đôi mắt bình thường.

Uỵch!

Doanh Thập Tam đập cái ly lên bàn: “Tôi cũng muốn tôn trọng lựa chọn của tỷ ta, nhưng con người chung quy sẽ có chút niệm tưởng không thực tế, vẫn là không nghĩ tới chuyện này thì tốt hơn.

Ô Vấn gật đầu: “Lão phu cũng vậy!

Thanh Y từng nói, lý giải của bà đối với Đan Thanh Độ Hồn, đều giấu ở một nơi thần bí, chỉ có người tương lai có thể hoàn thành tâm nguyện của bà mới có thể tìm được.

Nói không chừng liền trốn ở Minh Đô!

Người có thể hoàn thành tâm nguyện của bà, có lẽ đang ở ngay trước mắt.

Thằng nhóc.

Tháng bảy cùng ta đi Minh Đô!

Ô Vấn lại nhăn mặt : “Lão phu cũng….Ài, thôi vậy. Lão phu cảm thấy không thảo đáng. Vô Kỵ tiểu hữu tuy rằng mới học kinh thế, nhưng tính cách này… như thế nào mới có thể

gánh vác thần thông này? Chuyện Thanh Y tỷ có thể không hoàn thành được rồi….”

Doanh Thập Tam khoát tay áo: “Thanh Y mời sư phụ Vu tiểu hữu ra mặt, sư phụ Vu tiểu hữu lại là cao nhân đạo gia, nếu nha đầu Hoa Triều đã xuất hiện, vậy chứng tỏ tiểu tử này có thể gánh vác nổi.

Cho dù hiện tại gánh không nổi, cũng sớm muộn có ngày có thể gánh nổi.

Lời đã đến nước này.

Ta không còn gì để nói nữa.

Cáo từ!

Nói rồi.

Trực tiếp một đao bổ mở không gian.

Cả người đều biến mất trong phòng.

Ô Vấn cũng đứng lên, hướng về phía hai người chắp tay: “Vô Kỵ tiểu hữu, lão phu tuy rằng hơn Thanh Y vài tuổi, nhưng vẫn coi bà là sư trưởng, thường xuyên mong muốn bà có thể một lần nữa xuất hiện. Nhưng lão phu tuổi già thể suy, tâm trí hỗn độn, khó có thể làm ra phán đoán lý trí nhất. Cũng không phải là tuyển chọn tốt để làm hộ vệ, kính xin Vô Kỵ tiểu hữu không nên trách cứ”.

Đan Thanh những năm gần đây mặc dù chưa bao giờ tự mình xuất thủ, cũng chưa từng từ trong tay Thanh Y học qua phương pháp Đan Thanh hoàn chỉnh.

Nhưng hắn thiên phú ngộ tính rất cao, cho dù là binh khí hay là pháp thuật, lúc còn trẻ cũng đã nổi tiếng.

Nhiều năm như vậy không gặp, thực lực chỉ sợ đã rất mạnh, cũng không phải cao thủ bình thường có thể đối phó.

Lão phu có thể làm, chỉ có nói cho tiểu hữu những thứ này, hy vọng tiểu hữu có thể tìm được kế sách vạn toàn.

Cáo từ!”

Thần sắc của ông ta có chút bi thương, xoay người rời khỏi nhã gian.

Doanh Vô Kỵ nâng má “Khó làm!”

Vu Sương Tự cũng không nghĩ tới kết quả này, hai tay ôm trước ngực, lông mày hơi nhíu lại.

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên nhớ tới cái gì “Sương Tự, nếu không mời sư phụ ngươi tới? Hoa Triều là do ông ta sắp xếp, tiễn thêm một đoạn đường cũng không quá đáng chứ?

Vu Sương Tự lắc đầu: “Nhiều năm trước sư phụ ta làm một chuyện ảnh hưởng đến đại thế, hiện đã nằm liệt giường nhiều năm, ngay cả đi vệ sinh cũng cần người chiếu cố, ý của công tử là đưa đến Phủ Phò mã dưỡng lão sao?”

Doanh Vô Kỵ có chút không cam lòng “Vậy ngươi có sư thúc sư bá tương đối mạnh hay không, hoặc là sư huynh đệ cũng được.

Vu Sương Tự lắc đầu: “Dương Chu nhất mạch chú trọng làm những việc ngay thẳng, bọn họ tuy rằng đều là người có chí, nhưng đều có chuyện mình phải làm, ta sẽ không miễn cưỡng, cũng không thể miễn cưỡng”.

Doanh Vô Kỵ ngắt lời nói: “Vậy trong bọn họ, không có người muốn kiếm tiền à?”

Mắt Vu Sương Tự sáng lên: “Bao nhiêu tiền?

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi “Rất nhiều!”

Có!

Mấy người?

Bốn năm người!

Thực lực như thế nào?

Đều là Thai Thuế Cảnh.

Vậy quên đi!

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu "Tiền này bọn họ kiếm không được!"

Vu Sương Tự nhịn không được hỏi: "Vương cung an toàn, vì sao không đem Hoa Triều đưa đến vương cung?"

"Bởi vì vương cung cũng không nhất định an toàn!"

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu.

Ngày hôm qua lúc hắn tìm Triệu Ninh, đã nghe được phương án hoàn chỉnh của bọn họ.

Bất kể là Vùng đất mới hay là An Ấp Minh Đô đều không thể để mất, cho nên đại đội nhất định sẽ ở Vùng đất mới, dù sao trong quân đội Địch quốc hỗn tạp đại yêu, ai cũng không biết những đại yêu này đến tột cùng sẽ làm chuyện gì.

Có thể được gọi là đại yêu, ít nhất cũng là Thực lực Binh Nhân cảnh, nói không chừng còn có Ngộ Thần cảnh xuất hiện.

Càng là có các loại thần thông yêu tộc thần kỳ.

Thật sự khó đối phó.

Cho nên thân ngoại hóa thân của Triệu Kỵ sẽ tự mình tọa trấn.

Mà Minh Đô bên kia.

Cũng sẽ nghiêm khắc chọn lựa 100 nghìn chiến sĩ tinh nhuệ nhất.

Triệu Ninh cũng sẽ tự mình dẫn đội, Tào công công sẽ âm thầm bảo vệ nàng.

Có thể nói.

Đây cơ hồ tương đương với cuộc chiến quốc vận của Triệu thị.

Chỉ cần có thể đánh thắng trận này, không chỉ có thể hoàn toàn áp chế nhuệ khí của họ Cơ, còn có thể khống chế lực lượng của họ Khương trong tay.

Vùng đất mới nếu là thành công, càng là có thể khiến bách tính thiên hạ thêm tín nhiệm đối Đại hậu phương Lê quốc, tương đương với việc đâm vào động mạch chủ Ngụy Hàn hút máu.

Vậy.

Triệu Kỵ định dốc hết tất cả.

Ít nhất là tất cả các lực lượng cao cấp.

Chương 763: Tôn nghiêm chỉ ở trên người quân vương và thái tử Chương 763: Tôn nghiêm chỉ ở trên người quân vương và thái tử

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trong vương cung mặc dù vẫn có vô số tinh nhuệ tọa trấn, nhưng so sánh với đi An Ấp Minh Đô, nhiều nhất chỉ là tuyến hai, tránh cho hai nhà Ngụy Hàn có ý định tấn công vương cung.

Nhưng muốn hoàn toàn phòng ngự cường giả Ngộ Thần Cảnh biến hóa kỳ lạ như Đan Thanh, thật đúng là cũng chưa chắc ổn

Hơn nữa vương cung cũng không có người nào đáng được trọng điểm bảo vệ.

Hoàng cung nói là tôn nghiêm của vương thất.

Nhưng tàn khốc mà nói.

Tôn nghiêm chỉ ở trên người quân vương và thái tử.

Những người khác là chư hầu.

Ngay cả vương hậu và Lý Thải My cũng chỉ ở Điện Tình Giáng chiếu ứng lẫn nhau.

Mà bản thể của Triệu Kỵ, cũng sẽ không che chở mà bọn họ, mà là tọa trấn địa cung, bảo vệ căn bản của Đại Lê.

Ngoại trừ triều hội, có thể ngay cả mặt cũng sẽ không lộ.

Những điều này.

Hoàn toàn là tuyệt mật

Bất quá chỉ có ba người biết, chỉ cần Doanh Vô Kỵ không làm Kẻ phản đồ, liền không có khả năng sẽ bại lộ.

Nhưng nếu như đem Hoa Triều giấu vào vương cung, hấp dẫn Đan Thanh qua, sau đó phát hiện…

Thì đúng là

Lê vương thất đang chơi với lửa?

Bí mật vừa tiết lộ, đừng nói Hoa Triều, chỉ sợ toàn bộ Triệu thị đều sẽ xuất hiện vấn đề lớn.

Vậy.

Phải hết thảy như cũ, chỉ phái một cao thủ âm thầm bảo vệ Hoa Triều.

Phù…..".

Đau đầu a!

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu, đau mề muốn chết.

Hắn cũng không biết vì cái gì đau mề mà lại muốn xoa đầu.

Hắn chỉ muốn xoa bóp.

Vu Sương Tự đứng lên: "Xin lỗi, là ta suy nghĩ không chu toàn! Ta đi tìm sư thúc sư bá, xem có thể khuyên bảo hay không, chỉ là độ khó không thấp, công tử không nên ôm hy vọng quá lớn. Nhưng nếu không tốt, ta cũng sẽ xin mấy tấm bùa hộ thân, cho dù Đan Thanh tiếp cận, cũng chưa chắc có thể làm gì nàng.

Doanh Vô Kỵ trịnh trọng nói cám ơn "Đa tạ!"

Vu Sương Tự chắp tay, liền……

Đóng gói tất cả thức ăn thừa trên bàn rồi rời đi.

Nàng còn muốn tính tiền, bất quá bị Doanh Vô Kỵ cướp giấy thanh toán.

Xe ngựa một lần nữa chạy về phủ Phò mã.

Doanh Vô Kỵ nhảy xuống xe ngựa, nhanh chóng đi tới thư phòng đóng cửa lại, gọi Quyện Tử ca đang ở trong Hàm Quang kiếm ra.

Quyện Tử ca, huynh còn liên lạc được với sư phụ không?

Được, làm sao vậy?

Ta muốn mời ông ta trở về làm vệ sỹ một thời gian!

Doanh Vô Kỵ dừng một chút, lại bổ sung hai chữ "Số tiền lớn!"

Hàn Quyện khoát tay: "Vậy không được, hiện tại việc tu luyện quan trọng của thế hệ trẻ đều quấn quanh sư phụ ta. Huynh xem bộ dáng già nua của ông ấy làm sao mới có thể nhìn ra ông ấy mới 200 tuổi.

Doanh Vô Kỵ "???

200 tuổi?

Nhưng Quyện Tử ca đã nói như vậy, chỉ sợ thật đúng là không được.

Hắn chỉ có thể hỏi: “Vậy huynh có hiểu vị Kiếm Linh tiền bối kia không?

Không hiểu lắm.

Hàn Quyện vừa rồi đang ngủ trong Hàm Quang kiếm, thoạt nhìn có chút mệt mỏi.

Hắn khoanh chân lơ lửng trong không trung, một tay chống má, mí mắt trầm xuống ngủ gật, “Tất cả những chuyện ta biết về hắn, đều là nghe được từ sư phụ ta, phần chủ yếu kia huynh đều biết.

Phần quan trọng nhất.

Quả thật nghe được.

Đơn giản chính là Kiếm Linh đại ca mệt mỏi, không muốn bị số mệnh Thương Vương Kiếm quấn thân, muốn cùng Hàm Quang kiếm chia tay hòa bình, sau đó theo đuổi cuộc sống của mình.

Trước khi chia tay phải nhìn thấy Hàm Quang kiếm sống hạnh phúc.

Đây không phải là còn chưa buông bỏ sao?

Doanh Vô Kỵ có thể rất rõ ràng cảm giác được, Kiếm Linh đại ca này, đang ở xa xa nhìn chăm chú chính mình.

Hắn truy hỏi: “Vậy sư phụ huynh có đề cập vị tiền bối này tính cách như thế nào, lại có sở thích gì không?”

Hàn Quyện suy nghĩ một chút nói: “Hình như có nói qua, tiền bối này một lòng truy tìm con đường kiếm tiên, không thích gặp người lạ. Duy chỉ có chuyện thích nhất, hắn là âm luật, từng lén lút vài lần đi thế tục nghe nhạc, bị sư phụ ta bắt được”.

Ồ…..”.

Doanh Vô Kỵ bừng tỉnh đại ngộ "Thì ra là thế!

Lại hỏi vài câu, nhưng không ra được thêm cái gì quan trọng

Hàn Quyện ngáp một cái, liền trực tiếp trở lại kiếm nghỉ ngơi.

Doanh Vô Kỵ xem xét sắc trời, nghiễm nhiên đã nửa đêm.

Cơ thể mệt mỏi như địa ngục.

Nhanh chóng trở về phòng nghỉ ngơi.

Trong phòng tối đen như mực, nhưng cũng không dọa người.

Trong môi trường yên tĩnh, các giác quan khác sẽ trở nên nhạy bén hơn.

Hương thơm nữ tử nhàn nhạt quanh quẩn ở chóp mũi, còn có thể nghe được tiếng hít thở an ổn đều đều, cũng là một chuyện hạnh phúc.

Doanh Vô Kỵ cởi áo khoác, rón rén chui vào chăn, sợ đánh thức Hoa Triều.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Mới vừa nằm xuống, thì có một thân hình mềm mại nóng bỏng dán lên.

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc "Hoa Triều tỷ, sao nàng lại tỉnh?

Hắn không nhận được câu trả lời ngay lập tức.

Chỉ là cảm giác hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phả vào cổ.

Lúc này mới nghe Hoa Triều nói mê: "Vừa rồi ta nằm mơ".

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Mơ thấy cái gì?"

Âm thanh Hoa Triều có chút ủy khuất: “Mơ thấy một nữ tử khác cướp mẹ chồng với ta, hình như là một nữ tử chàng quen biết khi đi du lịch bên ngoài.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Hoa Triều lại hỏi: “Chàng cũng không hỏi ta đến cuối cùng ai thắng?”

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Ai thắng?”

Hoa Triều khẽ cười nói: “Ai có thể thắng, chẳng lẽ không phải chàng quyết định sao? Chàng yêu ta như vậy, đương nhiên là đuổi nàng ta đi, chỉ là nữ tử kia cũng thật đáng thương, bị chàng lừa gạt tình cảm, lúc nàng đi ta đều cảm giác có chút đau lòng.

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật: “Vậy sau đó thì sao?”

Hoa Triều có chút thẫn thờ: “Sau đó ta vẫn không bỏ xuống được chuyện này, cho nên cũng rời khỏi chàng. Ta tìm được nữ tử kia, bảo nàng ta trở về với chàng, nhưng nàng cũng không buông bỏ được việc bị chàng lừa gạt. Cuối cùng không biết tại sao, hai ta sống cùng một chỗ.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Chương 764: Giấc mơ có thật Chương 764: Giấc mơ có thật

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hoa Triều dịu dàng cười: “Không cần khổ sở, đều là nằm mơ, chàng làm sao có thể có tâm tư làm ra loại chuyện này. Mặc dù có tâm tư, cũng sẽ không có thời gian!”

“Đương nhiên rồi!”

Doanh Vô Kỵ không chút nghĩ ngợi, lại cười hỏi “Vậy nàng ở trong mộng giận ta sao?”

Hoa Triều nhớ lại một chút, có chút u oán nói: "Đương nhiên là tức giận rồi! nhất là khi đó ta hỏi chàng, đến tột cùng yêu ta hay là yêu nàng, chàng nói yêu cả hai"

Doanh Vô Kỵ khóe miệng co rút, tiếp tục hỏi "Vậy nàng ở trong mộng có hay không không để ý tới ta, có hay không tức giận rời nhà trốn đi?"

Hoa Triều suy nghĩ một chút: "Có!"

"Vậy thì không được! Cho dù nàng tức giận cũng không thể đi lung tung".

Hả?

Hoa Triều sửng sốt một chút: "Chẳng lẽ chàng thật sự…..".

Doanh Vô Kỵ vội vàng giải thích "Đương nhiên không có! Chỉ là gần đây Giáng Thành có rất nhiều người xấu tới, am hiểu nhất là mê hoặc tâm trí người khác, hơn nữa còn là chạy về phía nàng".

Hoa Triều có chút nghi hoặc: "Chạy về phía ta?"

Doanh Vô Kỵ tuyệt không dám làm người đánh đố, liền đem chuyện vừa rồi có liên quan đến Thanh Y nói đại khái một lần.

Hoa Triều An im lặng nghe xong, bỗng nhiên bật cười: "Thì ra ta là bà cô tổ của chàng?

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Nàng không cảm thấy có gì không đúng sao?"

Hoa Triều cười cười lắc đầu: "Tại sao lại cảm thấy có gì không đúng chứ? Mẹ ta cùng vị Hoa cô nương kia còn đều là hai người, ta cùng Thanh Y tiền bối thậm chí ngay cả ký ức chung cũng không có, huống chi Thanh Y tiền bối kia tâm tính cùng phẩm cách, một nữ tử bình thường như ta nào có trèo cao nổi?

Ta cùng Thanh Y tiền bối căn bản là hai người, chàng không cần lo lắng.

Mặc dù Đan Thanh kia thật sự tìm tới cửa, cũng nhất định sẽ không làm gì được ta đâu

Thanh Y tiền bối cần ta thay bà xem Thịnh Thế ra đời.

Vậy ta sẽ thanh thản ổn định ở bên cạnh chàng, chờ xem là được!

Chàng muốn làm gì thì cứ yên tâm mà làm.

Ta sẽ không đi đâu cả.”

Doanh Vô Kỵ cũng không nghĩ tới Hoa Triều có thể lại thoải mái với chuyện này như vậy.

Nhưng suy nghĩ một chút vẫn có chút không yên lòng: “Chỉ là Đan Thanh kia rất xấu xa, quỷ mới biết hắn có thể nghĩ ra phương pháp gì hại nàng, tóm lại cho dù xảy ra chuyện gì, nàng cũng không được rời khỏi Giáng Thành.”

Ngày mai ta đi xin ngươi mấy tờ phù giấy, còn có một người gỗ có thể đỡ được tai họa.

Cho dù thật sự vì nguyên nhân đặc biệt mà nàng giận ta

Cũng nhất định phải tin tưởng vững chắc rằng ta yêu nàng.

Gặp phải nguy hiểm, liền đem chân khí rót vào giữa người gỗ và phù giấy.

Như vậy, tuyệt đối sẽ không xảy ra đại sự.

Được!

Hoa Triều ngoan ngoãn gật đầu, lại nhẹ nhàng thở dài một hơi: “Ta có phải gây ra cho chàng rất nhiều chuyện phiền toái phải không? Rõ ràng chàng đã đủ bận rộn, lại còn tốn nhiều thời gian như vậy để bảo vệ ta.

Không có!

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Nàng còn không hiểu ta sao, ta đâu phải là loại người quan tâm chính vụ? Chính vụ chỉ là gián tiếp, ta làm sao có thể bỏ mặc không bảo vệ nàng? Hơn nữa gần đây cũng không có gì đặc biệt bận rộn, chủ yếu chính là có ít chuyện cần thương lượng, chờ ngày mai giao cho Địch Vân Ngô Đan liền rảnh. Đến lúc đó ta ngoại trừ vào cung lộ mặt, thời gian còn lại đều ở nhà, trước tháng bảy có thể ở bên nàng”

Uh…..”.

Hoa Triều trong tiếng cười tràn ngập hạnh phúc, rồi lại hỏi: “Vậy tháng bảy thì sao? Có phải là càng bận hơn không”

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt hơi nghiêm túc “Không chỉ bận rộn, hơn nữa còn phải liều mạng.

Hoa Triều có chút khẩn trương “A! Đừng liều mạng…”

Những lúc khác có thể không liều mạng!

Doanh Vô Kỵ nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng “Lần này không liều mạng không được.

Nghe thấy thế.

Hoa Triều trầm mặc một lúc.

Nàng mơ hồ có loại cảm giác, Doanh Vô Kỵ lần này liều mạng có thể là vì mình.

Nhưng mà…..mình có cái gì đáng giá liều mạng đây?

Nàng nhẹ nhàng hôn lên mặt Doanh Vô Kỵ: “Nếu cái mạng này không thể không liều, vậy đi liều đi! Ta ở nhà chờ chàng, nếu ở nhà chờ không được, liền đi mộ huyệt tìm chàng. Mau ngủ đi! Ngày mốt mẫu thân sẽ tới, phải nhanh dưỡng đủ tinh thần”.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Trong lòng có chút cảm động.

Hắn siết chặt cánh tay, giống như sợ nàng chạy trốn.

……

Ngày hôm sau.

Doanh Vô Kỵ đi công hội Mặc giả một chuyến, chính thức khởi động kế hoạch sản xuất kính thủy tinh.

Dù sao món đồ chơi này cũng là thứ kiếm tiền ổn định, lúc trước sở dĩ không động, một là bởi vì cũng chưa quá cần tiền như vậy, hai là muốn giữa một ưu thế so với Vi Nga phái.

Về phần hiện tại.

Chỉ cần tiến hành trận chiến Vùng đất mới này, liền lập tức sẽ trải qua kỳ hạn vài năm phát triển kinh tế, khẳng định cần rất nhiều tiền tài làm cơ sở hạ tầng.

Mà trận chiến An Ấp Minh Đô này, cũng chính là đem ưu thế tương đối này phát huy đến cực điểm

Doanh Vô Kỵ không ngờ tới ngày này lại tới nhanh như vậy.

Nhưng hắn luôn sẵn sàng chờ lệnh, nguyên liệu và thiết bị sản xuất đã sớm chuẩn bị đầy đủ.

Nhiều nhất ba ngày thời gian, dây chuyền sản xuất sẽ lập tức thành lập xong.

Sau đó chính là công việc giống như dây chuyền sản xuất của nhà máy.

Chắc chắn rồi.

Tiền cũng sẽ không ít.

Sau khi tất cả bố trí xong.

Doanh Vô Kỵ và Ngô Đan sóng vai ngồi trên bậc thang cửa sau công hội Mặc giả, vừa nhìn nước sông chảy xuôi, vừa nhàn nhã gặm thịt khô.

Công hội quá mệt mỏi.

Bình thường khi thể lực không chịu nổi, đều tìm một chỗ ngồi xuống, há to miệng gặm đồ ăn vặt công hội chuẩn bị.

Chương 765: Vi phạm nguyên tắc "tiết dụng" Chương 765: Vi phạm nguyên tắc "tiết dụng"

Người dịch: PrimeK Tohabong

Những đồ ăn vặt này, đều là Doanh Vô Kỵ mời sư phụ từ ngự thiện phòng làm, quả khô thịt khô cái gì cũng có.

Ngay từ đầu còn có người nghi ngờ đây có phải là vi phạm nguyên tắc "tiết dụng" hay không.

Nhưng Doanh Vô Kỵ nói cho bọn họ biết, ngươi ăn một cân lương thực, lại làm ra 10 cân lương thực, dựa vào cái gì không tính là tiết dụng?

Những Mặc giả kia tính toán.

Hình như đúng là như vậy.

Dù sao hiệu suất của Công hội Mặc giả càng ngày càng cao.

Ngô Đan có chút cảm khái, nhà máy ngọc xà hắn chưa từng đi qua, nhưng thiết bị dây chuyền sản xuất là hắn tự tay thiết kế.

Ngay từ đầu còn không có cảm giác thế nào, sau lại nghe Doanh Vô Kỵ tiết lộ một chút về sản lượng, đều sợ đến choáng váng.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, sau khi đạt tới trình độ "công nghiệp hóa" trong miệng Doanh Vô Kỵ, hiệu suất cùng

sản lượng lại có thể cao đến mức độ khủng bố như vậy.

Ngành in ấn là vậy.

Nhà máy ngọc xà.

Kính thủy tinh lần này cũng vậy.

Nhất là lần này, dây chuyền sản xuất kính thủy tinh sẽ tiến hành dưới sự giám sát của hắn, nhất định sẽ chấn động lớn hơn nữa.

Lần này hắn quản lý chính là tổ thủy tinh, Địch Vân quản lý chính là tổ mạ bạc.

Nếu thật sự bận rộn, chỉ sợ sau này hai người ở một phòng cũng không nhất định có thể gặp mặt.

Hắn nhìn Doanh Vô Kỵ, cười hề hề nói: "Ô kê ca, công nghệ chế tạo thủy tinh của huynh đều giao cho đệ rồi, không sợ đệ trở về Ngô quốc mở nhà máy, tự mình kiếm tiền sao?"

Mặc dù không phải là toàn bộ quy trình của gương thủy tinh.

Nhưng thủy tinh ở niên đại này, vốn chính là vật hiếm lạ.

Lấy ra bán lấy tiền sẽ kiếm kinh khủng.

Hắn cũng không nghĩ tới.

Một đống khoáng vật tiện nghi lộn xộn kia, lại có thể luyện ra thứ hiếm lạ như thủy tinh.

Lợi nhuận kếch sù!

"Nếu sợ, sẽ không giao cho đệ!"

Doanh Vô Kỵ cười nhạt: "Đến lúc đó đệ quay về Ngô quốc, ca ca đệ cũng chỉ còn vài năm, đệ nhất định phải có đủ nhiều lợi ích, có thể vững vàng trói tất cả Quý tộc Ngô quốc vào chiến thuyền của mình."

Ngô Đan nhếch miệng cười nói: "Vậy huynh không sợ Ngô quốc chúng ta biến thành quá mạnh, uy hiếp địa vị của huynh?"

Doanh Vô Kỵ xua tay "Sẽ không! Đệ quá ăn hại!"

Ngô Đan…..".

Lời nói này.

Quá con mẹ nó đả thương người!

Doanh Vô Kỵ xoay người, xuyên thấu qua cửa sau nhìn thoáng qua trong sân.

Ngô Đan cũng quay đầu theo, thấy được đám Mặc giả bận rộn.

Một đám mặt xám mày tro, nhưng trên mặt đều mang theo tia vui sướng.

Bọn họ không biết gương này cuối cùng sẽ rơi vào trong tay ai, nhưng khẳng định sẽ hóa thành tài chính, để đổ vào xây dựng Vùng đất mới.

Vùng đất mới thích thật!

Mặc giả đi đến Vùng đất mới gửi về không ít thư tín, không có gì khác là khen ngợi kiến thiết Vùng đất mới.

Tuy rằng hiện tại chỉ mới là một hình thức ban đầu, nhưng tất cả đều là đại công trình lợi nước lợi dân.

Triều đình bỏ tiền ra.

Thừa tướng cũng vô cùng sáng suốt, chỉ cần là yêu cầu hợp lý, đều sẽ hết sức thỏa mãn, còn đem áp chế gắt gao Triệu thị cùng với đệ tử tiểu gia tộc.

Nói tóm lại Vùng đất mới Đại Lê là thiên đường của Mặc giả, cũng đủ để bọn họ thực hiện hoài bão, hơn nữa quan chế chặt chẽ ràng buộc với Học cung Đại Lê, có thể làm cho loại

rầm rộ này kéo dài nhiều đời. Đây cũng là thiên đường của người dân bình thường.

Ngô Đan có chút hướng tới: Thật tốt! Nếu Ngô quốc chúng ta cũng như vậy thì tốt rồi.

Doanh Vô Kỵ cười nói "Yên tâm! Sau này khắp thiên hạ đều là như vậy.

Khóe miệng Ngô Đan giật giật, gần đây hắn đã bổ sung không ít chính trị, nhất là dưới sự dạy dỗ của Ngô Liệt, hắn hiểu được rất nhiều thứ trước kia không hiểu, hơn nữa hiểu được chính là loạn thế dưới đại thế, cùng với dã tâm của Thái tử Triệu Ninh.

Trong khoảng thời gian này, hắn nghe Ngô Liệt nói qua nhiều nhất một câu chính là cho dù thân cận họ Cơ, hay là thân cận Lê Triệu, đều là vì thiên thu vạn thế của Ngô quốc.

Hắn hiểu tình cảm của Doanh Vô Kỵ, cũng hiểu ý tứ chân thật của hắn.

Thiên hạ quy Lê thôi.

Bất quá nếu thật sự có thể làm cho bách tính thiên hạ đều trải qua ngày tốt lành.

Thiên hạ thuộc về Lê có quan trọng không?

Ngô Đan lâm vào trầm tư, hắn nhớ tới Doanh Vô Kỵ đã từng nói qua huy hoàng của đệ trong sử sách thậm chí đủ để lấn át toàn bộ Ngô quốc.

Trước kia hắn cảm thấy xấu hổ.

Hiện tại…..".

Này!

Ông mày hình như thật đúng là giỏi.

Không có ông mày, kính thủy tinh của ngươi có thể làm nhanh như vậy sao?

Doanh Vô Kỵ nhìn hắn một cái "Đúng rồi! Đệ cùng lão Địch thương lượng một chút, để cho các huynh đệ Mặc giả thêm chút sức lực, làm liên tục hai ngày rồi nghỉ một ngày".

Ngô Đan sửng sốt một chút: "Vì sao?

Ngày mốt mẹ ta lại đây, các ngươi là huynh đệ của ta, lại là quốc sĩ Đại Lê chúng ta, sao có thể không đi nghênh đón?"

Cái quái gì thế?

Ngô Đan bối rối: "Đệ và lão Địch đều là mấy tên ma cà bông, sao lại là quốc sĩ?

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Sao lại không phải là quốc sỹ, đệ bảo mấy tên ăn hại trong triều đình, có ai tạo ra nhiều giá trị cho bách tính như hai người?"

Ngô Đan…..".

Hình như đúng thế thật

Doanh Vô Kỵ vỗ vỗ mông đứng dậy, "Ngày hôm qua lễ quan đo kích thước cho các ngươi, ngày mai có thể đem lễ phục đưa đến, đều dọn dẹp một chút, tối thiểu rửa mặt sạch sẽ, dùng ngọc xà rửa, đừng con mẹ nó đến lúc đó lại giống như củ khoai môn mới đào ra từ đất."

Ngô Đan nhất thời tức giận đến đỏ mặt: "Con mẹ nó huynh mới là khoai môn!

Doanh Vô Kỵ cười he he, hướng hắn giơ ngón giữa, nhanh như chớp chạy lên xe ngựa, quất vào mông ngựa một roi, liền nhanh chóng đánh xe rời khỏi Công hội Mặc giả.

Để mặc Ngô Đan một mình ở phía sau đang tức điên người

Chương 766: Miệng thật đê tiện Chương 766: Miệng thật đê tiện

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngô Đan thở hổn hển một hồi lâu, lúc này mới miễn cưỡng bình ổn lại.

Hắn liếc nhìn giỏ giỏ đồ ăn vặt bên cạnh, khoai môn bên trong vừa ngắn vừa to vừa đen.

Mẹ kiếp!

Miệng thật đê tiện a!

May mà ông mày không giống khoai môn, nếu không sẽ bị ngươi phá tuyến phòng thủ cảm xúc.

Hơn nữa người đàn ông quan trọng nhất là cái gì?

Là dung mạo sao?

Là vẻ đẹp bên trong!

Gần đây ông mày cũng bởi vì bên trong đẹp, bị vài tiểu cô nương Mặc giả theo dõi được không?

Nếu không phải nữ nhân ảnh hưởng tốc độ làm việc của ta, Đan Tử ca ta đã sớm không phải cô đơn một bóng có được hay không?

Tiếp tục làm việc!

Ngô Đan xách giỏ Đồ ăn vặt về tới sân.

Lúc đi ngang qua tiệm rèn, hắn theo bản năng nhìn vào bên trong một cái.

Trên tường ngoài sơn năm chữ to “Lao động vinh quang nhất”.

Trong tường một đám tráng hán mình trần đang rèn đánh sắt bắn ra bốn phía.

Đốm lửa bắn tung tóe khắp nơi.

Làm cho hắn phảng phất nhìn thấy pháo hoa nở rộ trong bầu trời đêm giao thừa.

Ngô Đan lắc lắc đầu.

Làm việc đã…..".

……

Phủ Phò mã.

Hoa Triều hôm nay không đi gánh hát.

Bởi vì gánh hát hiện tại đã có chút thành thục, nhóm nhạc sư đầu tiên cùng nhau mở gánh hát, đều đã có con đường diễn, hơn nữa đã có thể dạy người, cũng không cần mỗi ngày đều cùng Hoa Triều tham khảo cải tiến như thế nào.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu không phải là cái này.

Không đi gánh hát, chủ yếu là bởi vì quá nguy hiểm.

Doanh Vô Kỵ đã nói với nàng, mấy ngày nữa sẽ sắp xếp cho nàng một cao thủ âm thầm bảo vệ.

Trước khi cao thủ này đến nơi, khẳng định vẫn là trong nhà an toàn một ít, dù sao trong nhà bố trí có trận pháp, tối thiểu có thể an toàn một ít.

Nhân dịp này, chuẩn bị quà cho mẹ chồng thật tốt.

Vô Kỵ, chàng đã trở lại!

Hoa Triều thấy Doanh Vô Kỵ trở về, vội vàng buông thứ trong tay xuống, nhanh chóng đi qua kéo cánh tay hắn.

Vô Kỵ bây giờ là bệnh nhân.

Phải chăm sóc tốt.

Nàng nhẹ giọng hỏi: "Chuyện của Công hội Mặc giả đã sắp xếp xong chưa?

Doanh Vô Kỵ cười nói "Được rồi! Sau này ngoại trừ đi vương cung điểm danh, có thể tận hưởng thế giới hai người chúng ta".

Uh!

Hoa Triều cười gật đầu, tuy nói nàng chưa bao giờ nghĩ tới để việc nhà liên lụy sự nghiệp của Doanh Vô Kỵ.

Nhưng nàng khẳng định vẫn hy vọng Doanh Vô Kỵ có thể ở bên nàng nhiều hơn.

Hôm nay.

Hẳn là có thể cùng nhau làm rất nhiều chuyện.

Sáng nay hắn nhắc tớiĐa tình kiếm khách vô tình kiếmhình như rất hay ho.

Đang lúc Hoa Triều chuẩn bị hưởng thụ thế giới hai người.

Đại môn vang lên một âm thanh.

Nguyên Dương công chúa giá lâm!

Hoa Triều trong lòng căng thẳng.

Giờ này.

Sao nàng ta lại tới đây?

Còn chưa kịp suy tư, liền nhìn thấy một nữ tử thân váy dài màu đỏ rực, phầm phậpchạy tới.

Đứng lại trước mặt hai người, ánh mắt lạnh lùng quét qua động tác thân mật của hai người.

Doanh Vô Kỵ nghi hoặc nói: "Sao nàng lại tới đây?"

Trong lòng Triệu Ninh bất đắc dĩ, lại chỉ có thể phối hợp diễn kịch.

Ngữ khí nàng có chút lãnh đạm: "Phụ vương nói, mẹ chàng lập tức sẽ đến Giáng Thành, nói ta là con dâu, không nên ở

trong cung. Ta về nhà mình, chàng dựa vào cái gì mà có ý kiến?"

Hoa Triều thấy giọng điệu nàng ngang ngược như thế, trong lòng không khỏi có chút không cam lòng.

Đang chuẩn bị nói chuyện.

Nhưng lại bị ngăn cản.

Doanh Vô Kỵ không mặn không nhạt nói: "Ở phủ Phò mã nàng là con dâu, ở trong vương cung nàng vẫn là con dâu, cho nên nói nàng vẫn là nên trở về ở đi. Ta còn đang dưỡng thương, nàng ở chỗ này, ta ngủ không được".

Doanh Vô Kỵ!

Triệu Ninh tức giận nói: "Ta là xem chàng lao khổ công lao cao, mới nguyện ý vì Lê quốc cho chàng mặt mũi, ngươi thấy tốt liền nhận là được. Về sau ta đều ở nơi này, cùng chàng làm vợ chồng chân thật cũng không hẳn không thể, đây là ta cho chàng bậc thang, chàng phải xuống nước!"

Những lời nói như thế, làm cho Hoa Triều hết sức không cam lòng.

Dựa vào cái gì để Vô Kỵ chịu loại ủy khuất này?

Định tiến lên một bước muốn cùng nàng ta lý luận một phen, nhưng lại bị ngăn lại.

Doanh Vô Kỵ thấp giọng nói "Nàng cứ ở đây để ta giải quyết!"

Dứt lời, liền vẻ mặt giận dữ nắm lấy cổ tay Triệu Ninh.

Sau đó kéo nàng đi về phía cửa lớn.

Triệu Ninh cũng tức giận gầm lên: "Buông tay! Ta không đi ra! Chàng làm đau ta! Có tin ta nói với Thải My hay không, để Vương đệ phạt chàng…..".

Chỉ một lát sau.

Hai người đã tới cửa chính.

Doanh Vô Kỵ nhìn thoáng qua cửa, phát hiện Hoa Triều không tiến vào, liền kéo Triệu Ninh vào xe ngựa.

Triệu Ninh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng hỏi "Vô Kỵ! Là diễn như vậy sao?

Đúng vậy!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, "Diễn rất khá, bên Đường Đường cũng giữ tiêu chuẩn này.

Triệu Ninh có chút chần chờ: "Nhưng… như vậy có tác dụng không?"

Doanh Vô Kỵ bất đắc dĩ "Ngựa chết làm ngựa sống đi! Chủ yếu ta không có biện pháp!

Hắn cũng đau hết cả đầu

Lão Lưu manh chỉ cho một ngày, lộ tuyến lại một chút cũng không có, lý do là Bạch gia có không ít kẻ thù, cho nên phương thức đưa tới rất bí ẩn, chỉ có lúc đến gần Giáng Thành mới có thể hiện thân.

Lý do này cũng bình thường.

Bởi vì thời điểm nhân vật trọng yếu xuất hành, đích xác cần ẩn nấp một chút.

Hoặc là xe liễn thật giả, hoặc là giống như lần này, dùng bí pháp triệt để ẩn nấp, xem ra Lão Lưu manh là thật sự rất sợ hãi triệt để mất đi yêu mạch!

Nhưng điều này cũng khiến hắn đau mề

Chính là mẹ ruột bên kia không có cách nào liên lạc.

Muốn giải quyết mấy bà la sát, là không trông cậy vào mẹ ruột làm diễn viên.

Ai! Thải My bên kia giao cho ta là được!

Chương 767: Vấn đề ma chủng Chương 767: Vấn đề ma chủng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh sâu kín thở dài: "Trước kia ta còn kỳ quái, người đàn ông tam thê tứ thiếp cũng bình thường, vì sao chàng lại cẩn thận như vậy. Vấn đề ma chủng quả thật có chút khó giải quyết, còn có bổn nguyên chân khí của Lý Thải My… Tuy rằng Thông Tâm Xạ dược tính như thế, sai cũng không phải lỗi của chàng, nhưng giấu diếm như vậy cũng không phải biện pháp!"

Doanh Vô Kỵ cắn răng nói: "Chờ một chút, tháng bảy ta nhất định giải quyết chuyện Ma Chủng, đến lúc đó hãy nói!"

Triệu Ninh có chút lo lắng "Đầu cuối Minh Đô tất nhiên có vô số Yêu nhân Vi Nga phái tìm kiếm, quá nguy hiểm, chàng thật muốn đi?"

Nhất định phải đi!

Doanh Vô Kỵ gật đầu "Ta đã không làm thất vọng các nàng, có thể làm chỉ có giảm bớt một ít thương tổn. Yên tâm! Thập Tam gia đã đáp ứng đi theo ta, ông ta vừa có thể đánh vừa có thể chạy trốn, rất an toàn!

Triệu Ninh hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng không biết từ nơi nào nhói ra một tia chua xót, lại giống như nói đùa oán giận "Chàng dỗ nữ nhân của mình, lại khiến ta ghánh hết mệt mỏi."

Doanh Vô Kỵ nghe ra cảm xúc khác, trong lòng khẽ động, cầm tay nàng "Ninh nhi…"

Triệu Ninh cười giãy ra: “Ta hiểu! Đại cục làm trọng! Nếu lần này có thể thành, chàng lập công lớn, ta sao có thể ngay cả việc nhỏ cũng không giúp? Chàng mau trở về đi”.

Nói xong, liền đẩy Doanh Vô Kỵ xuống xe ngựa.

Đẩy xe ngựa rời đi, vén rèm cửa sổ phía sau lên nhìn một chút.

Phát hiện Doanh Vô Kỵ không lập tức về nhà, mà là đưa mắt nhìn mình một hồi lâu, trong lòng kia một tia chua xót ý lúc này mới tiêu tán.

Rất nhanh.

Nàng chạy tới Điện Tình Giáng.

Đẩy cửa viện nơi ở ra.

Lý Thải My có chút kinh ngạc, cười tủm tỉm mà nghênh đón “Oài? điện hạ, hôm nay sao điện hạ lại mặc bộ này”

Còn nói gì nữa?

Triệu Ninh khoát tay áo, kéo váy ngồi ở trên ghế đá “Mẫu thân Vô Kỵ không phải muốn tới sao?”

Kết quả người gác cổng có việc về nhà vài ngày, người gác cổng mới tới không biết là từ đâu đưa tới kẻ ngốc, tự nhiên không nhận ra nữ chủ nhân này, ngăn cản một hồi lâu không cho ta vào.

Lúc ấy tôi vừa mệt vừa khát, tâm tình rất phiền não, liền răn dạy hắn một trận.

Sau khi đi vào, bảo Vô Kỵ rót cho ta một ly nước.

Vừa vặn gặp Ngô Đan Địch Vân ở nhà làm khách.

Hoa Triều cô nương kia nhìn thấy cũng rất tức giận, nói ta là chủ mẫu trong nhà, lại một chút không làm tròn bổn phận thê tử, ngay cả người gác cổng trong nhà cũng không biết, trên

người Vô Kỵ có thương tích, còn phải bưng trà rót nước cho ta.

Tuy nói cuối cùng không cãi nhau đi.

Ta không đi, nàng cũng không đi.

Giống như sợ sau khi mình đi rồi, ta sẽ ức hiếp Vô Kỵ.

Ta không có biện pháp, chỉ có thể trở về.

Vừa trở về, nàng cũng rời đi.

Thì ra là thế!

Lý Thải My như có điều suy nghĩ, nàng đã nắm được thông tin then chốt.

Làm khách.

Bất mãn.

Nàng sâu kín thở dài: "Kỳ thật Hoa Triều cô nương này cũng là một người đáng thương, nếu Vô Kỵ lúc ấy tình trạng không tệ như vậy, nói không chừng hiện tại đã cùng Hoa Triều cô nương thành thân?

Kỳ thật cũng không trách được nàng, những chuyện này đối với người ngoài xem ra, đích xác giống như là khi dễ người.

Nàng có thể thật sự rất quan tâm Vô Kỵ đi?

Mặc dù yêu mà không được, cũng không muốn nhìn hắn chịu ủy khuất.

Em đừng để ở trong lòng.

Triệu Ninh…..".

Nàng có chút ngạc nhiên, thật đúng là bị Doanh Vô Kỵ đoán được?

Chẳng lẽ làm loại chuyện này, thật có thể tăng thêm độ hiểu biết lẫn nhau giữa vợ chồng?

Dù sao thân phận Nguyên Dương này, người ngoài xem ra đã bày nát rồi, chờ ngày mốt đón người trở về, ta sẽ tìm lý do chuồn mất. cũng không thể vì thân phận này, ngay cả chính vụ cũng không xử lý."

Uh!

Lý Thải My suy nghĩ một chút, có chút ngượng ngùng nói: "Vậy khi điện hạ chính vụ không bận, có thể dẫn em đi phủ Phò mã đi lại nhiều hơn hay không, em….. vẫn muốn gặp mẹ chồng nhiều hơn.

Triệu Ninh…..".

Trầm mặc một lát, cô chậm rãi mở miệng: "Nói sau đi!"

Trong lòng nàng có chút phiền não.

Loại việc lừa gạt hai đầu này, mìnhthật sự làm không được a!

……

Rất nhanh đã đến ngày Bạch Nghi đến Giáng Thành.

Một chiếc xe ngựa trống rỗng xuất hiện trên quan đạo Lê quốc, tin tức rất nhanh truyền tới Giáng Thành.

Theo tin tức nhận được, còn một canh giờ nữa là có thể đến.

Doanh Vô Kỵ đã sớm thay trang phục lộng lẫy, co cẳng chuẩn bị ra ngoài.

Hoa Triều đang được nha hoàn hầu hạ trang điểm, thấy hắn đi sớm như vậy, nhất thời có chút hoảng hốt "Vô Kỵ, chàng chờ ta một chút!"

Doanh Vô Kỵ dừng bước một chút, tiếp tục đi ra ngoài "Nhưng ta chờ không được mẹ ta sắp đến rồi!"

Hoa Triều…..".

Tuy rằng không thể cùng Vô Kỵ ngồi một chiếc xe ngựa có chút đáng tiếc, nhưng nàng cũng lý giải phần hiếu tâm này.

Lại qua thời gian một nén nhang.

Nàng rốt cục trang điểm xong, liền ngồi lên xe liễn rời khỏi Phủ Phò mã, hướng cửa thành đi đến.

Không biết có phải trùng hợp hay không.

Vừa vặn gặp xe của vương cung trên đường chính.

Tránh đường là cần thiết.

Nhưng không thể tránh khỏi đối mặt với một số khuôn mặt quen thuộc, chỉ có thể gật đầu thăm hỏi.

Chương 768: Muốn cùng mình đoạt đồ

Trong đoàn xe của vương cung.

Triệu Ninh cải trang thành Nguyên Dương công chúa cùng Lý Thải My ở trong xe.

Triệu Ninh có chút bất đắc dĩ: "Em xem vẻ mặt của nàng, phỏng chừng còn vì chuyện mấy ngày hôm trước mà tức giận.

Chuyện này không có biện pháp.

Lý Thải My cũng nhìn thấy vẻ mặt kia, đích xác cũng coi như bình thường.

Chỉ là…..".

Chương 768: Muốn cùng mình đoạt đồ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nàng có chút nghi hoặc hỏi: "Nhưng tại sao nàng ta cũng tới nghênh đón, hơn nữa bộ trang phục này, có phải quá mức trang trọng hay không?"

Lần này nghênh đón, là dựa theo quy cách hoàng thất nghênh đón vương thân.

Hiện nay Chu Lễ vẫn là cột mốc lễ nghi của các quốc gia, người như thế nào thì nên mặc quần áo như thế đó.

Hoa Triều ăn mặc cũng không phải là trang phục phụ nhân.

Nhưng ăn mặc long trọng như vậy về lý không hợp, thật giống như nàng là thê tử của Doanh Vô Kỵ

Lý Thải My có chút bất an, cảm giác nàng ta giống như muốn cùng mình đoạt đồ.

Triệu Ninh lại khoát tay áo: "Đây cũng là chuyện không có cách nào, Hoa Triều cô nương bản thân đã lo liệu thư cục, La tướng lại lấy thân thể bệnh và thống trị Vùng đất mới. Nàng vài ngày trước cố ý cầu kiến phụ vương, nói muốn tới nghênh đón mẫu thân Vô Kỵ, phụ vương làm sao có thể bạc đãi nàng?"

Cũng đúng…..".

Lý Thải My gật gật đầu.

Lấy thân phận Hoa Triều, vương thất đích xác hẳn là hậu đãi.

Nhưng trong lòng nàng vẫn không thoải mái.

Đây rõ ràng chính là về lý không hợp a!

Chẳng lẽ Vô Kỵ không muốn khuyên nhủ?

Hay là nói…… bọn họ đã có cái gì?

Xe ngựa lại tiến lên trong chốc lát, lúc sắp đến cửa thành, lại gặp đoàn xe từ phía Nam thành chạy tới.

Lần này cũng là người quen.

Lý Thải My đã gặp qua.

Nàng có chút ngạc nhiên: "Đây không phải là Địch Vân của Công hội Mặc giả còn có Ngô công tử Đan sao? Quần áo của bọn họ…..". Vì sao quý giá như thế? Chẳng lẽ đã đáng giá lấy quốc lễ đối đãi sao?

Triệu Ninh cười nói: "Cái này! Đây là đãi ngộ hai ngày trước Vô Kỵ tìm được phụ vương, đòi lại cho bọn họ. Ngay cả Mễ Tinh Ly cũng vì chia sẻ cảm ngộ của Cổ lịch mà được đối đãi bằng quốc lễ.

Khi nói những lời này.

Trong lòng nàng có chút là lạ.

Đãi ngộ này có thể đạt được, đích xác có phần Doanh Vô Kỵ mặt dày mày dạn yêu cầu.

Chỉ là…..".

Lời này nói được nửa thật nửa giả, lại thật sự rất có thể lừa gạt người.

Lý Thải My nghe được những lời này, lập tức ánh mắt sáng lên, vội vàng hỏi: "Vậy chuyện này, cùng chuyện Hoa Triều cầu kiến phụ vương, cái nào trước cái nào sau?"

Triệu Ninh không rõ cho nên: "Cái này sau, sao thế?"

Nhưng nghe thấy thế Lý Thải My nhẹ nhàng cười, hai mắt đều trở nên tươi sáng.

"Không có gì"

Nhất định là Vô Kỵ cảm thấy Hoa Triều mặc như vậy không ổn, lại không đành lòng làm tổn thương tâm của nàng.

Hắn nhất định là sợ mình hiểu lầm, cho nên cố ý để Địch Vân cùng Ngô Đan cũng ăn mặc long trọng một chút, ngay cả nữ công tử Sở quốc cũng là như vậy, Hoa Triều đích xác sẽ nhìn không lộ ra vẻ gì đặc biệt

Hỗn tiểu tử này, lại nghĩ chu đáo như vậy.

Không chỉ không làm tổn thương trái tim Hoa Triều, còn giữ được cảm giác khoảng cách.

Thật tốt!

……

……

Ngoài thành

Doanh Vô Kỵ xa xa nhìn đầu kia đường.

Nghe được tiếng chuông mở đường, lúc này mới xoay người nghênh đón.

Nhi thần bái kiến phụ vương, bái kiến mẫu hậu!

Miễn lễ!

Triệu Kỵ cùng vương hậu xuống xe ngựa.

Ông ta cười như không cười nhìn Doanh Vô Kỵ.

Trong khoảng thời gian này, thao tác nhỏ của Doanh Vô Kỵ ông ta đều nghe Triệu Ninh nói.

Ngay từ đầu, dở khóc dở cười.

Tuy rằng ma chủng là một vấn đề lớn.

Nhưng tiểu tử này nơm nớp lo sợ, xử lý chuyện hậu viện, khiến cho so với cuộc chiến vận mệnh quốc gia vào tháng bảy còn hoảng hốt hơn.

Xem ra lo lắng của mình hoàn toàn là dư thừa.

Cho dù thật sự xuất hiện phiền toái gì.

Thu thập một đống nữ tử thích ghen tuông ném vào hậu viện của hắn, người này liền trực tiếp phế bỏ.

Triệu Kỵ cười khoát tay áo, liền cùng vương hậu lên đài cao ngồi xuống.

Doanh Vô Kỵ cùng Triệu Ninh giả trang thành Nguyên Dương công chúa đứng ở một bên, Lý Thải My thay phu nhân đến đây đứng ở một bên khác, phía sau là lễ quan của vương thất, còn có một đám tiểu bối được lễ ngộ, đều là bạn tốt của Doanh Vô Kỵ, coi như là thanh niên tinh nhuệ của Lê quốc.

Hoa Triều đứng ở phía sau, cũng không có cảm giác có cái gì không đúng chỗ, có thể cùng nhau tới nghênh đón mẹ

chồng, nàng đã rất thỏa mãn.

Chỉ là có một chút.

Nàng luôn cảm giác thái tử phi đang nhìn nàng.

Suy nghĩ một chút.

Cũng thế!

Nguyên Dương công chúa ngày hôm qua nói muốn cho Thái tử phi cáo trạng với Thái tử, khẳng định đã nghe được chuyện ngày hôm qua, nhìn mình thêm vài lần cũng bình thường.

Lý Thải My tựa hồ nhận ra có người nhìn chăm chú.

Không khỏi nghiêng mặt nhìn thoáng qua, vừa vặn đối diện với ánh mắt của Hoa Triều.

Hai người đều sửng sốt một chút, chợt mỉm cười gật đầu thăm hỏi.

Kỳ quái…..".

Qua thêm một vài phút.

Cuối ánh mắt mọi người xuất hiện một chiếc xe ngựa, bánh xe cuồn cuộn, mang theo bụi đất tung bay.

Triệu Kỵ cười ha ha, liền đứng dậy xuống đài, mang theo một đám người đến nghênh đón.

Đám người cùng xe ngựa đi về phía nhau, rất nhanh liền chạm nhau.

Xe ngựa dừng lại.

Dưới sự hộ vệ của một đội binh sĩ giáp đen, một phụ nhân tướng mạo ôn nhu vén rèm cửa xe ngựa lên.

Chỉ là một cái nhìn thoáng qua.

Ánh mắt của nàng liền rơi vào trên người Doanh Vô Kỵ, hốc mắt rất nhanh liền đỏ lên.

Nhưng lễ nghi vẫn phải nói.

Bạch Nghi nén chua xót trong ánh mắt, xuống xe ngựa.

Triệu Kỵ chắp tay nói: "Càn vương hậu không ngại ngàn dặm xa xôi tới đây, Giáng Thành rực rỡ, trong lòng Cô thật là cảm động, tối nay thiết yến ở Điện Trọng Lê, mời Càn vương hậu có mặt, thể hiện tình nghĩa hai nước.

Chuyện này tuy nói bản chất là đòi lại con tin.

Nhưng mặt mũi nhất định phải không có trở ngại.

Đối với bên ngoài tuyên bố vẫn là Càn vương hậu sốt ruột nhớ con, đặc biệt đến Lê quốc ở cùng con cái một thời gian ngắn.

Ngoại trừ vương thất hai nước, không ai biết bí mật trong đó.

Chương 769: Gặp mặt mẫu thân Chương 769: Gặp mặt mẫu thân

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bạch Nghi đôi mắt đã ướt át, nhưng vẫn là cười nói "Bệ hạ khoản đãi như thế, lại há có đạo lý không tới…"

Triệu Kỵ còn chuẩn bị khách sáo vài câu.

Lại bị vương hậu nhiệt tình kéo tay: "Liên hôn gặp mặt, đừng nói những lời khách sáo này, Bạch tỷ tỷ mau đi theo ta, ra gặp con trai…"

Chờ đến lúc phản ứng lại.

Bà đã bị kéo đến trước mặt Doanh Vô Kỵ.

Nhìn tướng mạo phong thần tuấn dật của nhi tử, mơ hồ có thể nhìn thấy bộ dáng lúc còn trẻ của mình và Doanh Việt.

Lại liên tưởng đến những chuyện Doanh Việt làm, trong lòng nhất thời vô cùng phức tạp.

Trong lúc nhất thời, bà lại có chút luống cuống tay chân.

Doanh Vô Kỵ vốn còn đang rầu rĩ phải làm sao ở chung với mẫu thân chưa từng gặp mặt này, nhưng nhìn bộ dáng này của bà, rất tự nhiên liền hiểu.

Hắn chắp tay, cúi thật sâu một cái "Hài nhi Vô Kỵ, bái kiến mẫu thân đại nhân!"

"Ai! Con ta miễn lễ".

Bạch Nghi rốt cục lên tiếng, vội vàng tiến lên đỡ Doanh Vô Kỵ.

Khi chạm tay hắn, nhất thời nước mắt rơi như mưa.

Qua một lúc lâu, tình cảm mẹ con hai người mới bình phục lại.

Doanh Vô Kỵ lặng lẽ sờ sờ một chuỗi túi gấm giống nhau nhét vào trong tay nhỏ giọng truyền âm nói: "Nương, phát theo thứ tự!"

Bạch Nghi ngầm hiểu, âm thầm gật đầu.

Những túi gấm này tuy rằng bên ngoài nhìn giống nhau.

Trọng lượng lớn nhỏ cũng không kém nhiều lắm.

Thậm chí bên trong còn áp dụng ngăn cách khí tức trận pháp, không cho người ngoài do thám túi gấm đến tột cùng là vật gì.

Nhưng với bí pháp Thiên Nhân tộc của bà, có thể dễ dàng nhìn ra bên trong là thứ gì.

Chênh lệch giá trị.

Hình như có chút lớn a!

Doanh Vô Kỵ cười cười, cao giọng nói: "Nương! Con giới thiệu cho người một chút.

Nói xong, liền mang theo Bạch Nghi đi tới một đám người trẻ tuổi trước mặt, từ Nguyên Dương công chúa bắt đầu.

Mẹ! Vị này chính là thê tử của hài nhi Nguyên Dương!

Con dâu Triệu Hi, bái kiến mẫu thân đại nhân!

Triệu Ninh biểu hiện rất nhu thuận.

Được được được!

Bạch Nghi tươi cười từ ái: "Lần đầu gặp mặt, đây là tâm ý nho nhỏ của nương, con mau mau nhận lấy!"

Triệu Ninh nhanh chóng nhận lấy, cười ngọt ngào: "Đa tạ mẫu thân đại nhân!

Bạch Nghi trong lòng oán thầm.

Nghe đồn, đây chỉ là hôn nhân chính trị, hai người căn bản không có tình cảm.

Nhưng nhìn bao lì xì.

Những tin đồn này thật đúng là đáng chết, nói xấu tình cảm của con trai và con dâu tôi.

Doanh Vô Kỵ dẫn nàng tới chỗ tiếp theo "Nương, vị này chính là hảo huynh đệ Ngô Đan con viết thư nói với nương, mặc dù là người Ngô quốc, cũng đã thành quốc tượng Đại Lê!"

Ngô Đan cười hề hề nói: "Bái kiến bá mẫu đại nhân!"

Bạch Nghi nói vài câu khách sáo, cũng đưa ra tiền lì xì.

Nghĩ thầm nhi tử mình tính toán thật, lì xì cho nương tử dày muốn chết, cho huynh đệ thì…. Thôi có lòng là được.

Doanh Vô Kỵ lại đưa nàng tới trước mặt Hoa Triều: "Vị này là Hoa Triều cô nương, lúc ấy hài nhi sinh hoạt nghèo túng, nếu không phải Hoa Triều cô nương ra tay tương trợ, chỉ sợ hài nhi bây giờ còn khốn đốn!"

Hoa Triều có chút kích động, âm thanh run rẩy nói: "Bái kiến bá mẫu đại nhân!

Được được được!

Bạch Nghi nhìn bộ dáng này của nàng, lại xách túi gấm, lập tức hiểu ra.

Được rồi!

Lại là một đứa con dâu.

Bà đưa bao lì xì ra ngoài, lại cầm tay Hoa Triều, tươi cười nói vài câu.

Hoa Triều trong lòng vừa khẩn trương vừa mừng rỡ, biết Doanh Vô Kỵ khẳng định thông qua thủ đoạn đặc thù nhắc nhở mẹ chồng mình.

Doanh Vô Kỵ vỗ đầu: "Vị này là Thái tử phi điện hạ, con cùng Thái tử chính là bạn tốt chí giao, nếu không có vợ chồng bọn họ hỗ trợ, nhi thần chỉ sợ cũng không có ngày tốt như bây giờ. Bất quá Thái tử điện hạ đang bế quan, muốn đến nghênh đón lại bất lực, cho nên Thái tử phi điện hạ thay chồng đến đây."

Lý Thải My vừa rồi thấy Bạch Nghi đối với Hoa Triều thân thiết như vậy, trong lòng không khỏi có chút chua xót lại có chút lo lắng, vạn nhất Hoa Triều bị mẹ chồng mình chọn trúng, nhất định phải an trí cho mình một tỷ muội thì làm sao bây giờ?

Trong lòng lo lắng.

Nhưng không thể biểu hiện ra.

Nàng rụt rè hành lễ một cái: "Bái kiến bá mẫu!

Bạch Nghi tự nhiên tươi cười không giảm, nhưng lúc lấy được túi gấm, trong lòng không khỏi lộp bộp một chút.

Hỏng rồi!

Bà không dấu vết liếc Doanh Vô Kỵ một cái, trong lòng đã nhấc lên sóng lớn ngập trời.

Nghiệt chướng!

Nghiệt chướng!

Thái tử phi ngươi cũng dám động.

Ngươi đây là coi Thái tử là bạn tốt sao?

Đây đây…..". Đây là hành vi gì?

Bất động thanh sắc mà đem túi gấm đưa ra ngoài, lại nói vài câu dễ nghe khách sáo, bà cũng không dám biểu thị quá nhiều.

Sau đó liền theo Doanh Vô Kỵ đi đến một chỗ khác.

Trong lòng Lý Thải My có chút phiền muộn, thừa dịp ánh mắt mọi người đều ở trên người mẹ con Doanh Vô Kỵ, nhanh chóng trốn ở phía sau Triệu Ninh, đem túi gấm mở ra.

Thời điểm biết rõ bên trong vật gì, nhất thời lo lắng hết sạch, nụ cười tươi đẹp hơn rất nhiều.

Nương! Vị này là Địch Vân, hiện giờ cũng là Mặc gia cự tượng…..".

Ai! Được được được! Tiểu Địch, đây là lì xì.

Đa tạ bá mẫu!

Quá khách khí!

Nụ cười của Bạch Nghi cũng đã có chút cứng đờ, vẫn là có chút không từ trong sấm sét giữa trời quang phục hồi tinh thần lại.

Trong lúc hoảng hốt, đã đưa tới trước mặt người cuối cùng.

"Nương, vị này là Mễ Tinh Ly, nữ công tử nước Sở, coi như là bằng hữu của con!"

Tinh Ly cười hì hì hành lễ như đùa giỡn: "Bái kiến bá mẫu đại nhân!"

Được được được!

Bạch Nghi lấy ra một cái túi gấm cuối cùng, khóe mắt hơi không thể phát hiện mà giật một cái.

Ôi!

Đó là một viên đá.

Còn không đáng giá bằng túi gấm.

Bà theo bản năng quét mắt nhìn dáng người đáng yêu của Tinh Ly.

Trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Đáng tiếc…..".

……..

Chương 770: Lo lắng dư thừa Chương 770: Lo lắng dư thừa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bạch Nghi đã từng dự đoán.

Mình đi tới Lê quốc bên này có phải rất hung hiểm hay không.

Tuy nói đồn đãi nhi tử là phò mã được Lê Vương vô cùng coi trọng, rất có thể trở thành cánh tay đắc lực trong tương lai.

Nhưng dù sao cũng là khác họ, hơn nữa hình như còn có tin đồn quan hệ vợ chồng công chúa không hợp, khó tránh khỏi sẽ bị kiêng kị.

Kết quả.

Vợ chồng Triệu Kỵ thái độ nhiệt tình, thái độ của quân vương chỉ nhìn bên ngoài đương nhiên không tốt, nhưng đám bằng hữu Vô Kỵ ái tâm tương giao này, mỗi người đều nhận được lễ ngộ cao như vậy, làm sao có thể không thật lòng coi trọng?

Tình cảm giữa nhi tử và công chúa tựa hồ cũng không tệ, bằng không loại túi gấm cố ý bày ra ngăn cách khí tức pháp trận này, căn bản không cần phải cho lễ vật phong phú như vậy.

Lo lắng của mình, hình như là dư thừa.

Nhưng Bạch Nghi làm sao cũng không nghĩ tới.

Chính mình tránh được một cái hung hiểm.

Nhưng lại lâm vào một hung hiểm khác.

Lần này tới nghênh đón mình, lại có ba người đều là con dâu của mình.

Người có thể cho con bú tốt nhất, lại không phải là con dâu.

Không đúng!

Đó không phải là vấn đề.

Trọng điểm là, bên trong lại có một người là Thái tử phi.

Con của ta a!

Vô Kỵ, vi nương mệt rồi!

Bạch Nghi vỗ vỗ trán, tuy nói ngồi xe ngựa nhiều ngày như vậy, nhưng bà có tu vi trong người, kỳ thật trên đường một chút cũng không mệt mỏi.

Nhưng vừa mới xuống xe bao lâu.

Bà chỉ phát mấy bao lì xì, cũng cảm giác thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Doanh Vô Kỵ vội vàng nói: "Con đưa nương về phủ nghỉ ngơi!

Hắn cũng mệt mỏi quá.

Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, hắn đều có thể cảm nhận được ánh mắt tràn ngập tình cảm nhận mẹ của Hoa Triều.

Còn có ánh mắt u oán muốn nhận mẹ mà không được của Đường Đường.

Hắn nhanh chóng nhìn về phía Triệu Kỵ cùng vương hậu: "Phụ vương, mẫu hậu! Nương con một đường tàu xe mệt nhọc, xin cho phép nhi thần mang bà về phủ tĩnh dưỡng một phen, đợi tinh thần sung mãn, lại vào cung dự tiệc.

Triệu Kỵ cười nói: "Chuẩn!"

Ông ta nghiêng mặt nhìn Tào công công: "Mang theo lễ vật cô chuẩn bị, theo phò mã và Càn vương hậu cùng nhau hồi phủ, liền ở đó một thời gian, ngày ngày đêm bảo vệ người trong phủ an toàn."

Vâng!

Tào công công một tay ôm rương, một tay làm thủ thế mời, cười nheo mắt nói: "Mời!"

Sau đó, Doanh Vô Kỵ đỡ Bạch Nghi, cùng Triệu Ninh lên xe ngựa về phủ Phò mã.

Hoa Triều tuy rằng rất muốn, nhưng hiện tại cửa thành, còn có vô số quý tộc cùng bách tính đến đây nghênh đón, lần này có thể lấy quy cách như thế tới đây nghênh đón, trong lòng nàng đã rất thỏa mãn, dù sao cũng phải nể mặt mũi vương thất?

Vừa lúc Tinh Ly tới mời, liền cùng nhau lên xe ngựa.

Ngô Đan cùng Địch Vân biết đây là đi phủ Phò mã, hơn nữa xe ngựa còn nhiều chỗ, liền mặt dày trực tiếp cứng rắn đi tới. Bất quá cũng không thất lễ, chỉ là đuổi người đánh xe ngựa xuống, chính mình làm người đánh ngựa.

Hai vợ chồng Triệu Kỵ đưa mắt nhìn mấy chiếc xe ngựa rời đi.

Vương hậu lúc này mới nhìn về phía Lý Thải My cười nhạt nói: Đi thôi Thải My! Hồi cung cùng nhau chuẩn bị tiệc tối.

Vâng! Mẫu hậu!

Lý Thải My tuy rằng cũng rất muốn đi tham gia náo nhiệt, nhưng nàng rõ ràng cùng Doanh Vô Kỵ cũng không có tư giao gì, tùy tiện đi chỉ sợ sẽ dẫn tới hoài nghi.

Dù sao gần đây, thật đúng là có một ít tin đồn về thân thể nữ nhi Triệu Ninh truyền ra.

Vẫn là cẩn thận thì tốt hơn.

Không nỡ nhìn thoáng qua mấy xe ngựa, liền lên xe hồi cung.

Quay lại xe.

Nàng mở túi gấm ra, nhìn đồ vật bên trong, vẻ mặt tươi cười.

Bên trong có không ít đan dược trân quý, cho dù lấy Doanh Vô Kỵ tài lực, cũng không có khả năng dễ dàng đưa ra, dù sao

Xưởng Ngọc xà kiếm tiền, đại bộ phận đều đầu nhập vận hành, trên tay hắn tiền dư kỳ thật cũng không nhiều.

Chắc hẳn chỉ có tiền lì xì của mình và Triệu Ninh mới phong phú như vậy.

Trong lòng nàng vui sướng.

Nhưng hồi tưởng lại cảnh tượng vừa rồi, lại cảm giác có gì đó không đúng.

Vì sao mẫu thân Vô Kỵ nhìn thấy Hoa Triều lại có vẻ thân thiết như vậy?

Nhưng nhìn Tinh Ly thì không!

Dùng nhãn duyên để giải thích, không khỏi cũng quá gượng ép.

Vô Kỵ dùng ngăn cách khí tức trận pháp, là lo lắng Hoa Triều phát hiện trong túi gấm đồ vật ít, hay là sợ mình phát hiện trong túi gấm Hoa Triều có đồ vật nhiều.

Một lúc.

Rất nhiều suy nghĩ và ký ức tràn ra khỏi tâm trí một cách vô thức.

Nhiều nhất là cuốn "Trinh sát và phản trinh sát chân đạp hai thuyền" mà tỷ tỷ truyền thụ.

……

……

Ngô Đan cầm roi da nhỏ trong tay.

Vui vẻ làm mã phu

Địch Vân nhân lúc nhàn rỗi, cười hề hề mở túi gấm ra, từ bên trong lấy ra một bình Bổ Khí Đan cùng một bình Thối Binh Dịch.

Bổ Khí Đan có thể ôn dưỡng kinh mạch, giảm bớt mệt nhọc thời gian dài.

Thối Binh Dịch là dịch bán sinh trong mỏ kim loại có linh khí tương đối sung túc, có tác dụng rèn thần binh bổn mạng, xúc tiến nhân binh hợp nhất, là tài nguyên quan trọng để tiến vào Binh Nhân cảnh.

Hắn nhất thời cả người đều vui vẻ "Vẫn là Doanh lão đệ đủ ý tứ…..".

Công hội Mặc giả chính là như thế.

Tất cả tài vật đều thuộc về công hội, phải nghe theo sự điều hành và sắp xếp thống nhất của Cự Tử.

Nếu như Doanh Vô Kỵ cho chính là vàng thỏi, chắc chắn trở về trước tiên đã bị sung công

Tài nguyên tu luyện coi như là tài vật.

Nhưng thế giới này dù sao cũng rất cần tu vi, cho nên mặc dù quy về tất cả công hội, công hội cũng ngầm thừa nhận ngươi lưu lại tự dùng.

Rất thoải mái.

Địch Vân từ trong tay Ngô Đan đoạt lấy roi ngựa, thúc giục nói: "Mau nhìn xem trong bao lì xì của ngươi có cái gì?

Ngô Đan đáp một tiếng, liền đem đồ trong túi gấm đều lấy ra.

Đây là một cái bình đan dược.

Nhưng trên đó không có chữ viết.

Chương 771: Ngại ngùng Chương 771: Ngại ngùng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngô Đan kiến thức tương đối ít, cũng không ngửi ra là loại đan dược gì, liền huých Địch Vân: "Lão Địch, huynh giúp ta giám định một chút.

Địch Vân nghe thấy, sắc mặt nhất thời có chút cổ quái…..".

Ngô Đan thúc giục nói: "Cái gì, đây là?"

Địch Vân nhếch miệng "Thuốc tư âm, phòng ngừa dương khí tích tụ quá nặng, uống thuốc này có thể điều hòa âm dương, có thể tăng lên tu vi, an thần dưỡng tâm, phòng ngừa ngươi đi vào con đường phạm tội".

Ngô Đan cảm thấy ấm áp: "Mẹ nó! Ô Kê ca đây là đang đùa ta? Không phải là hắn mỗi ngày đều có việc trong khuê phòng, đắc ý cái gì chứ?

Địch Vân vội vàng véo hắn một cái, hạ giọng cảnh cáo "He he! Đừng nói lung tung.

Ngô Đan có chút kẻ cả "Huynh véo ta mấy cái cũng vô dụng ? Ta mẹ nó…..".

Hắn dừng lại.

Bởi vì hắn bỗng nhiên phản ứng lại, trên xe ngựa còn ngồi một người.

Hắn chỉ có thể gãi gãi đầu, ngượng ngùng cười một cái.

Trong liễn xe.

Hoa Triều mặt có chút đỏ lên, tuy nói tại quen biết những bằng hữu này, quan hệ của hai người đã không phải là bí mật, nhưng nhắc tới loại sự tình khuê phòng, đúng là vẫn là có chút không trang trọng.

Tinh Ly cùng nàng ngồi ở một bên, cười hì hì đoạt lấy túi gấm của Hoa Triều.

Hoa Triều cô nương, cho ta xem bao lì xì mẹ chồng em cho cô nương!

Tay chân nàng rất không sạch sẽ, lúc đoạt túi gấm, bàn tay chuối mắn còn thuận tiện lau một cái ở bên hông Hoa Triều.

Hoa Triều sớm đã quen với tập tính không đứng đắn này của nàng, cũng không trách nàng, chỉ dịu dàng cười một tiếng, liền chờ nàng cởi túi gấm cùng nhau nhìn.

Sau khi mở

Mễ Tinh Ly đều sửng sốt: "A này, trực tiếp cho một đạo khí vận đạo gia? này cũng quá khủng? còn có đây là đan dược gì, Doanh Vô Kỵ là đem vương cung bảo khố dọn sạch sao?"

Hoa Triều mấp máy miệng.

Đối với những tài nguyên tu luyện này nàng cũng không phải cực kỳ coi trọng.

Bởi vì nàng đối với tu luyện đều không có hứng thú.

Nhưng Doanh Vô Kỵ có thể qua tay mẹ chồng, tặng đồ quý giá như vậy, trong lòng nàng hết sức vui mừng, bởi vì điều này làm cho nàng cảm giác được nhà chồng coi trọng.

Xem ra đây là phát lì xì theo mức độ coi trọng!

Mễ Tinh Ly tấm tắc cảm thán, lại đá đá cột trụ phía trước xe ngựa: "Này này này, hai người đánh ngựa phía trước, hai bao lì xì các ngươi cộng lại cũng không bằng số lẻ của Hoa Triều cô nương, không có lời gì muốn nói với Ô Kê ca các ngươi sao?"

Ngô Đan không nói gì nói: "Mễ Tinh Ly, có phải ngươi bị bệnh không? Hoa Triều cô nương là vợ của Ô Kê ca, gia sản cho nàng ta cũng không có ý kiến! Ngươi là yêu ma quỷ quái gì, cũng dám châm ngòi ly gián ở đây? Ngươi có bản lĩnh thì

mở bao lì xì của ngươi ra xem, ta muốn xem bên trong chứa cái gì.

Cái này…..".

Tinh Ly có chút chần chừ.

Dù sao lễ vật của Ngô Đan đã bị trêu đùa một đợt.

Lấy bộ dạng ngây thơ vô số tội của Doanh Vô Kỵ, chắc chắn sẽ không buông tha cơ hội đá đểu mình.

Vạn nhất bên trong là đan dược tăng sữa, vậy mặt mũi của nữ công tử Đại Sở mình để ở đâu?

Ngô Đan thấy nàng do dự, lại bơm thêm một câu: "Sao, sợ bị hai huynh đệ chúng ta so sánh à?"

Mễ Tinh Ly khịt mũi coi thường: "Ta dù sao cũng là nhân khẩu thường trú của Phủ Phò mã, cùng tiểu tử Doanh Vô Kỵ vừa là thày giáo vừa là bạn, làm sao có thể bị so sánh với các ngươi?"

Vậy ngươi mở ra đi!

Mở thì mở!

Tinh Ly làm sao chịu được cơn giận này?

Ngay tại chỗ liền đem túi gấm mở ra.

Sau đó lấy ra một viên…..".

Đá!

Hơn nữa hình như có chút quen mắt.

Đây không phải là lần trước ngươi tìm Doanh lão đệ không tìm được người, ở cửa vô năng cuồng nộ, đánh rớt cái mũi sư tử đá kia sao?"

Giao tình giữa Nữ công tử cùng Ô Kê ca này, không nói bất cộng đái thiên, ít nhất cũng là huyết hải thâm cừu ?"

Mễ Tinh Ly???

Nàng ngồi trên thảm kim châm.

Toàn thân run rẩy.

A a a! Doanh Vô Kỵ, ta giết ngươi…..".

……

Vào Phủ Phò mã.

Triệu Ninh đỡ Bạch Nghi xuống xe ngựa, luôn miệng mẫu thân đại nhân.

Mặc dù gọi một phụ nhân lần đầu tiên gặp mặt là mẫu thân, sẽ cảm giác có chút không được tự nhiên, nhưng Bạch Nghi là mẹ ruột của Doanh Vô Kỵ.

Bất kể là công hay tư, nàng đều vô cùng nguyện ý gọi thế.

Khuê nữ tốt, khuê nữ tốt!

Bạch Nghi cũng mừng rỡ không ngậm miệng lại được, tuy rằng nàng cũng là người làm mẫu thân mấy chục năm, nhưng con cái sinh ra không bao lâu, đã bị Doanh Việt đưa đến nước khác làm con tin.

Hơn hai mươi năm, không ai gọi mình là mẹ.

Hiện tại gặp được nhi tử, còn đồng thời gặp ba con dâu.

Được gọi là nương thoáng cái liền có vài người.

Nghe hay đấy!

Chỉ cần ngồi xuống.

Có mấy người trẻ tuổi chạy tới.

Hoa Triều bước đi có chút vội vàng, nhanh chóng đi đến trước mặt Bạch Nghi, lúc này liền muốn hành lễ "Nương!"

Vừa rồi nàng liền nhìn thấy Nguyên Dương công chúa đang lấy lòng, một bộ diễn xuất nguyên phối, nhưng công chúa này rõ ràng mấy ngày hôm trước còn đang cố tình gây sự.

Hôm nay thích biểu hiện như vậy, nhất định là muốn lấy lòng mẹ chồng, lấy lại địa vị trong lòng Vô Kỵ.

Bạch Nghi vội vàng nâng nàng dậy, cười đến miệng cũng không khép lại được: "Nha đầu không cần đa lễ, mau đứng lên!

Uh! Cảm ơn nương!

Hoa Triều thuận thế cầm tay bà, ngoan ngoãn đứng ở một bên, rất có địch ý nhìn Triệu Ninh.

Triệu Ninh…..".

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Bạch Nghi…..".

Đi xe mệt nhọc nhiều ngày như vậy.

Cũng không giảm bớt lo!

Làm vương hậu quả phụ nhiều năm như vậy, bà còn chưa từng xử lý qua loại chuyện này.

Lúc này lảo đảo lui về phía sau một bước "Con à! Vi nương mệt mỏi, phải nghỉ ngơi.

Doanh Vô Kỵ hiểu ý, vội vàng nói: "Gian phòng đã sớm chuẩn bị tốt, vậy đưa nương đi nghỉ ngơi!"

Ai ai ai!

Bạch Nghi cười nhìn về phía hai con dâu: Hai nha đầu, chờ Vi nương tỉnh ngủ, sẽ tìm các con"

Vâng!

Vâng!

Chương 772: Không cam lòng Chương 772: Không cam lòng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tuy rằng đều muốn lại cùng ở bên cạnh Bạch Nghi, nhưng cũng không dám quấy rầy Bạch Nghi nghỉ ngơi.

Huống hồ mẹ con hai người nhiều năm không gặp, nhất định có rất nhiều lời muốn nói.

Con dâu tuy rằng không phải người ngoài, nhưng lúc này mới lần đầu tiên gặp mặt, đương nhiên vẫn là để thân sinh cốt nhục gặp nhau.

Hai người chỉ có thể đưa mắt nhìn Doanh Vô Kỵ tiễn Bạch Nghi rời đi.

Lập tức liếc mắt nhìn nhau.

Triệu Ninh nhìn Tào công công một cái: "Tào công công! Chờ mẫu thân đại nhân tỉnh, lập tức mời bà vào cung.

Tào công công gật đầu: "Vâng!"

Triệu Ninh như cười như không liếc mắt nhìn Hoa Triều một cái, liền trực tiếp quay đầu rời đi.

Hoa Triều trong lòng có chút không cam lòng.

Nàng biết đây là Triệu Ninh muốn tạo ra cơ hội ở cùng một chỗ với mẹ chồng, không muốn để mình chơi.

Đây là tẩy trần yến Lê vương thất làm vì liên hôn, chính mình đi đích xác không quá thích hợp.

Nhưng điều khiến nàng tức giận không phải là điều này.

Mà Nguyên Dương công chúa này rõ ràng không yêu Vô Kỵ, tính cách cũng cực kỳ kiêu căng, dựa vào cái gì phải biểu

hiện tha thiết săn sóc như vậy?

Đây không phải là lừa gạt mẹ chồng sao?

Hoa Triều suy nghĩ một chút, liền tìm một chỗ đối diện phòng Bạch Nghi ngồi xuống, chuẩn bị chờ sau khi Doanh Vô Kỵ đi ra, để cho mình một mình phụng dưỡng mẹ chồng trong chốc lát.

Không phải tranh giành ân sủng.

Chỉ là bởi vì con dâu khác đều là giả.

Con dâu mình mới là thật.

……

Đóng cửa lại.

Phù…..".

Bạch Nghi thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó tát một cái vào mu bàn tay Doanh Vô Kỵ, mắng: "Hảo tiểu tử thúi, vi nương tàu xe mệt nhọc nhiều ngày như vậy, cũng không mệt bằng chuyện với ba người vợ của con".

Bà vốn còn lo lắng cùng nhi tử của mình có ngăn cách.

Dù sao hai mẹ con xa cách từ thời kỳ tã lót, muốn hiểu rõ nhi tử của mình liền khó khăn.

Không nghĩ tới lần đầu tiên gặp mặt, đã hiểu đến không thể hiểu rõ hơn.

Con trai thuộc họ rồng.

Long tính bản dâm.

Ba người?

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút, chợt cười nói: "Nương ngươi có phải hay không lầm rồi, không phải là người có thể cho con bú kia đâu!"

Bạch Nghi nhanh chóng ở trong phòng dán cách âm phù, liếc hắn một cái: "Vi nương đương nhiên biết là người có thể cho con bú là không phải!

Bà dùng ngón tay liền chọc vào huyệt Thái Dương Doanh Vô Kỵ.

Hơn nữa còn không ngừng dùng sức chọc.

Âm thanh cũng mang theo một tia lo lắng "Tiểu tử con điên rồi sao? Ngay cả Thái tử phi con cũng dám làm loạn! Con là phò mã, là ăn nhờ ở đậu! Tuy nói cô nương kia cũng rất xinh đẹp, nhưng con làm như vậy, là sợ sống không đủ lâu sao?

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc một chút, khóe miệng giật giật "Nương! Nương đang nói bậy bạ gì vậy? Con cho dù lá gan lớn hơn nữa, cũng không có khả năng…..".

Tưởng vi nương không biết à?

Bạch Nghi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Dựa vào cái pháp trận con con kia mà muốn qua mắt vi nương à?"

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc, nghĩ thầm không uổng là Thiên Nhân tộc, pháp trận ngăn cách khí tức này tuy rằng không tính là đặc biệt cao thâm, nhưng cũng là thoát thai Nhân Thiên Tựu Địa, tuyệt đối không tính là đơn sơ.

Không nghĩ tới, lại bị bà liếc mắt nhìn thấu.

Hắn vội vàng giải thích: "Vậy nương có nghĩ tới một loại khả năng, cho Thái tử phi tiền lì xì, kỳ thật là cho Thái tử?"

"Nếu là cho Thái tử, cần ba cái lì xì giá trị như vậy gần sao? hơn nữa cô nương kia nhìn ta ánh mắt có cổ quái, tiểu tử thối, con phải tỉnh táo lại đi!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Không chỉ có thể nhìn thấu pháp trận.

Còn có thể nhanh chóng tính toán ra giá cả.

Nương này của mình cũng không phải dạng vừa đâu

. Bạch Nghi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:: Thừa dịp còn chưa tạo thành sai lầm lớn! Cắt đứt đi, cắt đứt đối với hai người các con đều có lợi. Con vốn là Công tử Càn quốc, cô nương Lý gia kia đang liếc mắt đưa tình với Càn Quốc, vạn nhất bị phát hiện, hai người các ngươi đều phải chết.

Doanh Vô Kỵ cũng có chút không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể ngồi đấm đấm bàn "Không được! Nương cũng biết nhi thần là người trọng tình".

Bạch Nghi bị chọc tức cười "Con nói con cưới cả người mà có thể cho con bú ta cũng tin, con ngay cả người đã có chồng rồi mà cũng không buông tha, như thế nào không biết xấu hổ xưng mình là người trọng tình?

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Không có cách nào giải thích.

Cũng không thể nói mình là Tào tặc chứ!

Bạch Nghi lo lắng trùng trùng: "Mau dứt đi! Chờ Lý gia cô nương mang thai thì đã muộn!"

Bọn họ lại không đoán ra là con của ai, con cùng Triệu Ninh thân như thủ túc, con giúp Thái tử sinh một đứa nhỏ thì có làm sao?"

Vô liêm sỉ!

Bạch Nghi cảm giác đạo đức quan mộc mạc của mình bị trùng kích, mình làm sao sinh ra nhi tử hỗn trướng như vậy?

Chủ yếu là vì không được nuôi dưỡng.

Toàn bộ là do Doanh Việt!

Giọng bà có chút tức giận: “Con thật sự cho rằng Thái tử không phát hiện ra manh mối?”

Doanh Vô Kỵ bĩu môi nói: “Làm sao có thể phát hiện?

Bạch Nghi hít sâu một hơi: “Có một bí mật không sợ nói cho con biết, Triệu Ninh căn bản không có khả năng cùng phi tử sinh con nối dõi!”

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút “Hả? Vì sao?

Bạch Nghi thần sắc có chút ngưng trọng: “Bởi vì Thái tử Triệu Ninh, là nữ!”

Doanh Vô Kỵ bối rối “Hả?”

Thành thật mà nói.

Hắn cũng không có ý định lập tức đem chuyện này nói cho Bạch Nghi.

Tuy rằng mẫu tử liền tâm, nhưng dù sao từ khi sinh ra về sau liền chưa từng gặp mặt, hơn nữa sau lưng bà còn có toàn bộ Bạch gia, không ai dám xác định có lợi ích khác biệt gì với Lê vương thất hay không.

Triệu thị hiện tại tuy rằng nhìn qua thì đang vững bước, nhưng ẩn giấu hung hiểm tuyệt không ít.

Đây chính là đại sự liên quan đến tính mạng cả nhà mình.

Chương 773: Lời đồn Lý gia Chương 773: Lời đồn Lý gia

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ cũng không phải đồ ngốc, bí mật lớn như vậy, coi như là mẹ ruột của mình, trước khi xác định chi tiết Bạch gia, hắn đều không có khả năng nói.

Hắn đầu tiên là ngẩn người trong chốc lát, sau đó cười nói: “Nương nghe lời đồn không ít a, Lý gia mới vừa đem lời đồn thả ra, liền truyền đến trong tai nương?”

Lời đồn của Lý gia?

Bạch Nghi lắc đầu, "Ta bị Doanh Việt giam lỏng lâu như vậy, ta từ đâu nghe được lời đồn Lý gia?"

Doanh Vô Kỵ trong lòng lộp bộp "Vậy nương…..".

Bạch Nghi thần sắc vô cùng nghiêm túc: "Vi nương có thể đem sự tình nói cho con, nhưng con phải đáp ứng Vi nương, sau khi nghe xong lập tức đoạn tuyệt cùng Thái tử phi kia"

Doanh Vô Kỵ giống như đoán được cái gì, nhanh chóng gật đầu "Được! Nương nói đi!"

Bạch Nghi hít sâu một hơi: "Chuyện Thiên Nhân tộc con đã biết rồi chứ, dòng này của Bạch gia chúng ta, sau khi có được phương pháp cùng Nhân tộc sinh hạ con nối dõi, liền chuyển về đất của Nhân tộc, chuyện này kỳ thật cũng bất quá cách đây mấy chục năm."

Kỳ thật trước khi quy mô chuyển về đất của Nhân tộc, cũng đã có trưởng lão trong tộc đến sớm.

Ông ta học tập pháp thuật của Âm Dương gia, vô cùng am hiểu bói toán, đưa sấm ngôn cho tộc.

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Lời sấm gì?"

Bạch Nghi đáp: "Thiên mệnh đang thắng!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Bạch Nghi tiếp tục nói: "Cho nên chúng ta định cư ở Càn quốc, nhưng dù sao Triệu thị cũng thuộc về họ Doanh, hơn nữa vương thất hai nước cũng không có phân gia quá lâu, cho nên đại trưởng lão thường xuyên xuất hiện ở Lê quốc."

Có thể thường xuyên thôi diễn đại thế, lại phát hiện Càn Lê hai nước khí vận giống như đều có đứt gãy, loại này đứt gãy khiến ông ta cảm giác rất bất an.

Cho nên liền làm ra một ít bù đắp

Đại khái hơn hai mươi năm trước, đương kim Lê Vương đã có rất nhiều nữ nhi, lại sinh hạ một đứa con, nhưng vẫn là nữ tử.

Bởi vì không muốn đại thế đoạn ở trên tay hắn, đại trưởng lão liền đem thai hóa dịch hình mình từ trên sách cổ thôi diễn mấy năm mới thôi diễn ra và truyền lại.

Từ đó, Triệu Ninh liền lấy thân nữ nhi leo lên vị trí Thái tử Đại Lê.

Bí mật này, ngoại trừ Lê vương thất, cũng chỉ cóđại trưởng lão cùng gia chủ Bạch gia chúng ta biết.

Năm đó tin tức truyền về, ta vừa vặn leo lên hậu vị, kế nhiệm gia chủ.

Không nghĩ tới con, con vậy mà…..".

Bà càng thêm vội vàng: "Việc này mặc dù là Bạch gia ta một tay thúc đẩy, nhưng Đại trưởng lão lại vẫn chưa tiết lộ nửa điểm quan hệ với Thiên Nhân tộc, vi nương vốn muốn đem bí mật này giấu ở trong bụng, lại chưa từng nghĩ… Hành vi này của con cùng quốc tặc có gì khác nhau?

Doanh Vô Kỵ lại tuyệt không vội, mà là tò mò hỏi "Thái tử là nữ, không có biện pháp có con nối dõi, vậy kế tiếp Lê Vương làm sao bây giờ?"

Bạch Nghi thở dài một hơi: "Vậy ai biết? Có thể sẽ bí mật nhận con thừa tự từ trong tôn thất!

Doanh Vô Kỵ hỏi ngược lại "Nếu nàng là nữ tử, tại sao không thể tự mình sinh một đứa?"

Bạch Nghi…..".

Bà cảm thấy, hình như có gì đó không đúng.

Doanh Vô Kỵ nhe răng cười, chợt ở trước mặt Bạch Nghi biến hóa thân hình, trước biến thành bộ dáng Triệu Ninh, lại biến thành bộ dáng Doanh Vô Khuyết, lại biến thành bộ dáng Mễ Tinh Ly.

Hắn tặc lưỡi: "Nương! Nương xem thuật dịch hình này của con như thế nào?

Đồng tử Bạch Nghi co rụt lại, huyết mạch Thiên Nhân tộc Bạch thị này tuy rằng thoái hóa rất nhiều, nhưng tinh khí thần vẫn có thể vượt qua quý tộc bình thường một đoạn, hơn nữa còn không bị đất phong cùng thế lực ảnh hưởng. Cộng thêm các loại bí pháp thần kỳ, rất nhiều pháp trận và thuật biến hóa của Nhân tộc, ở trước mặt người Thuần Huyết Bạch gia đều không chỗ nào che giấu.

Nhưng bà, lại không nhìn thấu biến hóa của Doanh Vô Kỵ chút nào.

Có thể làm được như vậy, cũng chỉ có Thai Hóa Dịch Hình một trong 36 Thuật của Thiên Cương mới có thể làm được.

Cái này…..".

Trong thư của Đại trưởng lão từng nói, chỉ có nắm giữ thai hóa dịch hình, mới có thể nhìn thấu thai hóa dịch hình.

Nói như vậy, thân phận Triệu Ninh, tiểu tử này đã sớm nhìn ra.

Nhưng mặc dù nhìn ra, vẫn lựa chọn làm loại chuyện đại nghịch bất đạo này.

Bạch Nghi nhịn không được hỏi: "Con…..".

Doanh Vô Kỵ buông tay nói: "Con lấy cả đôi!"

Bạch Nghi…..".

Lo âu vừa rồi, từng tia từng tia biến mất khỏi mặt bà.

Chậm rãi thay đổi thành nụ cười sáng lạn.

Nghịch tử của mình tự nhiên…..".

Không đúng!

Con trai ngoan của mình lại có bản lĩnh như vậy!

Đúng rồi.

Mình có thật nhiều con dâu?

Bạch Nghi cười đến mất cả khống chế, có chút kích động mà bắt lấy cổ tay Doanh Vô Kỵ "Thật tốt! vậy con lúc nào có thể gọi con dâu của vi nương đến cùng một chỗ cùng vi nương ăn cơm!"

Phù…..".

Doanh Vô Kỵ có chút đau đầu "Nương! tình huống có chút phức tạp, nương trước nghe con nói đại khái một lần!"

Nếu Bạch Nghi ngay cả bí mật lớn nhất này cũng biết.

Rất nhiều chuyện đều có thể nói ra.

Doanh Vô Kỵ liền đem chuyện của mình trong khoảng thời gian này đại khái nói một lần.

Bạch Nghi nghe được liên tục cảm thán.

Không nghĩ tới lúc này mới ngắn ngủi không đến một năm thời gian, nhi tử bảo bối của mình tự nhiên đã trải qua nhiều chuyện như vậy.

Không sao.

Nhi tử giống mẹ

Mị lực tỏa ra bốn phía.

Tự nhiên dựa vào tài hoa cùng mị lực mà thoát khỏi nguy hiểm

Chỉ là bà có chút không hiểu: “Năm đó vi nương còn không có nhìn thấu phụ thân con… còn không có nhìn ra nhân cách của Doanh Việt, khi đó ông ta lâm vào khổ chiến, chúng ta vì được Lê quốc trợ giúp, bất đắc dĩ đem con đưa đến Lê quốc làm con tin.”

Vi nương lo lắng thiên phú của con quá mức xuất chúng, bị Lê quốc vương thất quý tộc kiêng kị, cho nên thi triển bí thuật phong ấn Huyết mạch Thiên Nhân tộc trong cơ thể con, chờ trở lại Càn quốc sẽ giải khai phong ấn.

Làm sao tu vi của con tiến nhanh như vậy, thiên phú học pháp thuật cũng…..”.

Chương 774: Huyết mạch biến dị Chương 774: Huyết mạch biến dị

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bà cầm cổ tay Doanh Vô Kỵ, sắc mặt càng thêm nghi hoặc “Kỳ quái! cũng chưa có giải phong!”

Đó có thể là huyết mạch Lão lưu manh biến dị ở chỗ con rồi!

Doanh Vô Kỵ bịa chuyện giải thích, cũng không thể nói mình có công cụ hack chứ?

“Lão lưu manh…..Con nói Doanh Việt à?”

Bạch Nghi lúc này mới gật đầu: “Cũng coi như tên sát nhân kia trong lúc vô tình làm một việc”.

Đúng rồi nương!

Doanh Vô Kỵ quyết định hay là hỏi một câu “Lại nói Bạch gia chúng ta, đến tột cùng là lập trường gì a?”

Bạch Nghi có chút do dự, thần sắc giãy dụa hồi lâu, mới mở miệng nói: “Chuyện này nói ra thì dài dòng, nói ngắn gọn

chính là, Chuyên Húc đế thi triển Tuyệt Địa Thiên Thông, đem Thiên Nhân tộc phong nhập một phương thế giới khác."

Nhưng thế giới này cũng không phải hoang hàn giống như ngục tù như trong tưởng tượng, lại có rất nhiều thứ hoang đường thần quỷ tồn tại.

Chính vì biến cố này, Chuyên Húc Đế mới biến mất sau Tuyệt Địa Thiên Thông.

Mà phương thế giới kia, cũng không hoàn toàn ngăn cách cùng hiện thế, giữa hai giới tồn tại rất nhiều vết nứt.

Khe nứt trong đất Nhân tộc khiến bọn họ tạo nên Chu thiên tử.

Khe nứt Vực ngoại, lại chảy ra rất nhiều đồ vật không thể phát hiện, dẫn đến Yêu tộc mấy ngàn năm qua vẫn luôn mạnh lên.

Chuyên Húc ấn nếu không có Chuyên Húc đế, chỉ sợ Nhân tộc đã diệt, nhưng Chuyên Húc ấn…… đã có một chỗ bắt đầu buông lỏng.

Doanh Vô Kỵ biến sắc "Cho nên lập trường người Bạch gia gì, là muốn mượn thể xác Doanh Triệu, thay thế Chu thiên tử, nghênh đón Thiên Nhân tộc, cùng nhau đối kháng Yêu tộc?"

Bạch Nghi không phủ nhận, thở dài một hơi "Kỳ thật nội bộ Bạch gia cũng có khác biệt, bất quá hiện tại đều bị Doanh Việt bắt lại, có khác biệt cũng vô dụng! Chỉ hận chúng ta dung nhập quá sớm, nếu là chờ gia tộc lớn mạnh lại dung nhập, sẽ không có kết quả như vậy.

Doanh Vô Kỵ suy tư một hồi lâu, bỗng nhiên hỏi "Đại trưởng lão nói như thế nào?

Bạch Nghi thở dài: "Đại trưởng lão tuy rằng thiên tài tuyệt diễm, nhưng đại thế huyền bí khó giải thích, liền đến nhân tộc nội bộ đại thế, đều chỉ có thể sờ đến kiến thức nửa vời, lại làm sao biết đường về sau đi như thế nào đây?"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu.

Quả thật khó làm.

Vừa rồi lúc nói chuyện, hắn cũng nghe Bạch Nghi nói, Huyết mạch Thiên Nhân Tộc Bạch Gia đã thoái hóa đến cực điểm, lại còn có thể cao hơn vương thất cường quốc một đoạn.

Cho nên nói, thực lực toàn bộ Nhân tộc, kỳ thật cũng không tăng lên quá nhiều so với Viêm Hoàng nhị đế

Bạch gia ngay từ đầu bị trục xuất, ở ngoại vực lăn lộn rất thoải mái, nhưng mất đi sự ủng hộ của đại tộc quần, tự thân tộc quần lại khổ nỗi không thể mở rộng, huyết mạch chậm rãi thoái hóa, trái lại Yêu tộc càng mạnh.

So với đông đảo tộc quần Yêu tộc, chỉ có thể xem như có chút thực lực, gần như đã mất đi lực thống trị trước kia, mới không thể rời khỏi đất Nhân tộc.

Phán đoán của bọn họ, ít có khả năng sai lầm.

Chờ đến khi Chuyên Húc Ấn buông lỏng, Nhân tộc có thể sẽ gặp phải một hồi đại kiếp.

Nhưng Nghênh đón Thiên Nhân tộc càng thái quá, bởi vì Thiên Nhân tộc bản thân chính là một cái hố to

Trước khi vào tù rất tệ.

Sau khi ra tù, còn mong cải đạo?

Yêu tộc.

Thiên Nhân tộc.

Thật sự là một lựa chọn khó cả đôi đường.

Doanh Vô Kỵ nhe răng cười "Không sao! Con trai nương là người mang đại thế, cùng con dâu lớn của nương càng là nhị thánh trong lời của Dương Chu Nhất. Không dựa vào Thiên Nhân tộc, vẫn có thể…..".

Bạch Nghi ngắt lời nói: "Nhị thánh là giả!"

Hả?

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút "Dương Chu nhất mạch xem bói không phải rất chuẩn sao?"

Bạch Nghi hỏi ngược lại: "Con bảo quẻ này là ai công bố ra?"

CPU Doanh Vô Kỵ vận hành với tốc độ cao.

Đại trưởng lão tinh thông đạo gia âm dương gia pháp thuật, những pháp thuật này bản thân chính là bí mật của các nhà học phái, không bái sư căn bản là học không được.

Cho nên Đại trưởng lão ở Đạo gia khẳng định có thân phận của mình.

Cho nên…..".

Ta mẹ nó trên người không có đại thế, hắn vì cái gì còn muốn đưa ra huyết 'Nhị Thánh', đây không phải thuần hãm hại ta sao?"

Năm đó Đại trưởng lão cùng Thái Thượng Quan quan chủ trì liên thủ thôi diễn thiên hạ đại thế một lần, thiên hạ kịch biến tất có thiên kiêu hàng thế, mặc kệ nước nào đều sẽ có khả năng xuất hiện người có thể gánh vác đại thế.

Trong đó Càn Lê hai nhà thế mạnh nhất, Sở quốc thứ hai, họ Cơ cũng cũng sẽ xuất hiện thiên kiêu.

Bọn họ chỉ có thể suy đoán ra phương hướng đại khái, nhưng đại thế rơi vào nhà ai ai cũng không rõ ràng lắm.

Sau đó Đại trưởng lão lén suy diễn một lần, phát hiện Càn quốc ẩn giấu đại hung hiểm, vận thế Triệu thị có đứt gãy.

Mà con… giống như tiềm tàng đại kỳ ngộ, nếu bức bách con tiến lên phía trước, có thể sẽ phóng thích năng lượng không nhỏ.

Nhưng nếu giấu, sẽ càng giấu càng vụng.

Cho nên bịa ra "Nhị Thánh" chi thuyết, đem con đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hắn vốn tưởng rằng đạo gia đều là quái vật đầu cơ.

Kết quả bọn họ là những tay cờ bạc và thao túng chắc tay.

Cái gọi là đại thế, chỉ là một cái phỏng đoán, cũng không phải là kết luận, bọn họ liền dám lấy ra để chờ ù

Cũng quá thái quá.

Doanh Vô Kỵ vốn còn nghĩ, đại thế thì có thể không cần hoảng như vậy.

Nhưng hiện tại…..".

Đây là đại thế gì?

Bạch Nghi khẽ thở dài một hơi "Đại trưởng lão tổng cộng thu nạp hai đồ đệ, đã toàn bộ sắp xếp cho con, đối với con về sau rất có lợi, nhưng đến tột cùng có thể cho ra cái kết quả gì, vẫn là phải xem chính con!"

Doanh Vô Kỵ có chút đau đầu, con đường này thật sự có chút quá khó đi.

Đợi chút.

Hai đệ tử?

Hắn nhịn không được hỏi: “Đại trưởng lão có hai cái đồ đệ, có phải một người gọi Vu Sương Tự, một cái gọi Khương Thái Uyên?”

Bạch Nghi hỏi ngược lại: “Nếu không thì sao?”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Chắc chắn rồi.

Không có tình yêu vô cớ.

Cũng không có hận thù vô cớ.

Tất cả sự trùng hợp đã được dự tính từ lâu.

Chương 775: Điên cuồng đánh bạc Chương 775: Điên cuồng đánh bạc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bất kể là Thái Thượng Quan, hay là Dương Chu nhất mạch, hay là đám người Chu thiên tử kia, còn có Bạch gia, thậm chí là Hồ tộc đưa Bạch Chỉ tới.

Giống như đều đang điên cuồng đánh bạc.

Mỗi người đều là người trong cuộc

Hơi không cẩn thận chính là cả ván cờ đều thua.

Bạch gia là một cái bàn cờ nát, hình như đã thua rồi.

Ít nhất trong mắt Doanh Vô Kỵ, mẹ ruột của mình đã bắt đầu lắc lư bất định.

Do dự sẽ bại trận.

Quyết đoán…..”. chưa chắc sẽ mất trắng

Bạch Nghi hít sâu một hơi: “Vô Kỵ, ý trong tộc là…..”.

“Nương, con nói một câu nương có thể không thích nghe, hiện tại vận thế Bạch gia đều liên quan đến một mình con, vậy

nên không hề giữ lại mà nghe quyết sách của con!

Con không cho rằng Nghênh Thiên Nhân tộc là lựa chọn tốt.

Cũng không cho rằng cần phải làm rùa đen rụt cổ.

Nhân tộc đại thế không cách nào thôi diễn ra

Nhưng trong lòng con đã có bụi gai trải rộng khắp, nhưng chỉ cần đi qua là có thể quang mang vạn trượng.

Nhân tộc Trung Nguyên, nước yếu còn không có ngoại giao, huống chi Yêu tộc, cùng Thiên Nhân tộc đã sớm không coi mình là người?

Nắm tay mới là đạo lý cứng rắn.

Đại trưởng lão không phải muốn đẩy ngã ta nơi đầu sóng ngọn gió sao?

Vậy thì ta sẽ đứng lên và cho ngươi thấy!

Để ngươi xem Đại Lê có thể thống nhất hay không.

Để ngươi xem trật tự mới của Nhân tộc, rốt cuộc có thể sống sót hay không.

Một lúc.

Doanh Vô Kỵ trong lòng phức tạp vạn phần.

Hắn cảm giác mình chính là con cá nằm trên thớt

Nhưng các loại lập trường cứ đổ đến, giống như là ngư dân muốn thu lưới bình thường.

Giống như cho dù như thế nào, đều phải cứng rắn với cái lưới đánh cá này

Đã như vậy.

Vậy thì chơi luôn

Bạch Nghi nhìn nhi tử của mình, bỗng nhiên cảm giác Đại trưởng lão làm ra lựa chọn hình như là đúng.

Bà cảm giác sầu lo trong lòng trống rỗng tiêu giảm rất nhiều, nhìn nhi tử của mình ôn nhu cười nói: "Hiện tại con mới là trụ cột Bạch gia, nương nghe con!"

Được!

Đợi lát nữa đi vương cung ăn cơm, nương có thể nhìn thấy hai con dâu của nương, nhưng cũng đừng biểu hiện ra quá nhiều, chờ cơm nước xong người về phủ trước, những chuyện này con nói với cha vợ là được."

Nghe lời con!

Bạch Nghi cười cười, sự tình ở Lê quốc, con mình xử lý rất đẹp, chính mình không thêm phiền.

Ở Càn vương cung sống trong lòng run sợ lâu như vậy, bỗng nhiên có một đứa con trai giỏi giang, lại có thêm vài đứa con dâu, cũng nên hưởng phúc rồi.

Doanh Vô Kỵ cười cười "Vậy nương ngài nghỉ ngơi trước, chờ lúc nên vào cung, con sẽ gọi nương!"

Nương không buồn ngủ!

Bạch Nghi cười nói: "Con gọi nha đầu Hoa Triều tới đây trò chuyện với nương đi!

Lúc mấy con dâu ở cùng một chỗ, bà cảm thấy áp lực như núi lớn.

Nhưng chỉ có một đứa ở bên cạnh.

Bà vẫn rất hưởng thụ.

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, liền ra cửa gọi Hoa Triều vào.

Hoa Triều vừa nghe là Bạch Nghi chủ động tìm nàng, nhất thời tâm tình nở hoa, vẻ mặt tươi cười liền tới ngồi cùng mẹ

chồng.

Doanh Vô Kỵ thì đi tới thư phòng.

Tổng kết lại một lần mạng lưới quan hệ khổng lồ này.

Tuy rằng vẫn buồn đến não đau.

Nhưng ít nhất mâu thuẫn chủ yếu thứ yếu mâu thuẫn đã được làm rõ.

Muốn nắm giữ quyền quyết sách của Nhân tộc, trước hết phải thống nhất thiên hạ.

Chu thiên tử là người phát ngôn của Thiên Nhân tộc, mặc kệ thật lòng hay giả ý, đều có thể nghênh đón Thiên Nhân tộc.

Chính mình bên này, cùng họ Cơ mâu thuẫn không thể điều hòa.

Cho nên cho dù như thế nào, sau này nhất định phải đánh nhau với họ Cơ.

Nhưng quan trọng là…..".

Cha vợ nghĩ sao?

Sắc trời dần tối.

Doanh Vô Kỵ đỡ Bạch Nghi, lên xe ngựa lập tức đi về phía vương cung.

Hoa Triều tuy rằng cũng muốn đi theo, nhưng một mình làm bạn với Bạch Nghi lâu như vậy, nàng đã cảm thấy mỹ mãn.

Tuy rằng Bạch Nghi không có nói rõ.

Nhưng nàng từ trong những hàng chữ đều nghe ra một ý tứ, ngươi chính là con dâu duy nhất ta vừa ý.

Cái này còn có cái gì không hài lòng đây?

Đưa mắt nhìn hai mẹ con rời đi, nàng liền trở về trong phủ.

Vương cung chuẩn bị tẩy trần yến cực kỳ phong phú.

Bất quá nhân số tham gia cũng không nhiều.

Ngoại trừ mẹ con Doanh Vô Kỵ, cũng chỉ có vợ chồng Triệu Kỵ, Nguyên Dương công chúa cùng thái tử phi.

Quy mô không đủ hùng vĩ, không khí cũng rất hòa hợp, giống như là gia yến.

Triệu Kỵ coi Doanh Vô Kỵ là con.

Bạch Nghi cũng coi Triệu Ninh và Lý Thải My là con của mình.

Trong bữa tiệc chỉ có tình thân, không còn gì khác.

Bữa tối kết thúc.

Doanh Vô Kỵ xin một đám hộ vệ, đưa Bạch Nghi về phủ phò mã, còn mình thì ở lại.

Trong Điện Trọng Lê, rất nhanh chỉ còn lại cha con Triệu Kỵ và ba người hắn.

Triệu Kỵ nhíu mày: "Vô Kỵ, ngươi có chuyện muốn nói?"

Vừa rồi ở trong bữa tiệc, ông ta cũng cảm giác có chút cổ quái.

Bạch Nghi đối với Nguyên Dương tốt, chuyện này còn có thể hiểu được, dù sao cũng là con dâu của mình.

Đối với Lý Thải My chiếu cố, cũng có chút quá.

Doanh Vô Kỵ chắp tay nói: "Nhi thần đích xác có việc muốn nói, là có liên quan đến Thiên Nhân tộc!"

Ngay sau đó, liền đem chuyện Bạch Nghi nói cho biết, cơ bản tất cả đều nói ra.

Hai cha con nghe mà kinh hãi không thôi.

Không nghĩ tới nhà mình cùng Thiên Nhân tộc lại có quan hệ sâu xa như vậy.

Lão đạo kia lại là…..".

Trong khoảng thời gian ngắn, tâm tư vô cùng phức tạp.

Đối với lão đạo nhân kia tâm có cảm kích, lại có chút kiêng kỵ mơ hồ.

Lão đạo này, không thể nghi ngờ là một người chấp kỳ rất mạnh.

Nhưng lại có không ít tư tâm về Bạch thị.

Chỉ có thể nói, tâm tư có chút phức tạp.

Nhưng Doanh Vô Kỵ thẳng thắn thành khẩn.

Khiến ông ta cảm thấy vui .

Chương 776: Có thể bị người khác cưỡi lên đầu Chương 776: Có thể bị người khác cưỡi lên đầu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ như cười như không nhìn hắn: "Ngươi trước kia đều đang giấu diếm, không phải là lo lắng cô đố kỵ hiền tài, phòng bị quyền thần sao?

Doanh Vô Kỵ cười nói "Bởi vì trí giả chân chính, đều đang nghĩ cách đem chiếc bánh lớn, chia cho mọi người cùng nhau ăn no. Chỉ có kẻ ngu mới không nghĩ tiến thủ, cả ngày nhớ tới cướp bánh trong tay người khác. Nhi thần tuy rằng mắt vụng, nhưng phụ vương là trí giả chân chính, cho nên mới mấy tháng nhi thần liền thấy rõ, còn có cái gì phải giấu diếm?"

Triệu Kỵ nhịn không được nhếch miệng.

Tiểu tử này ngược lại biết nịnh

Trong lòng Triệu Kỵ có chút xúc động, hỏi "Vậy Vô Kỵ ngươi nghĩ như thế nào?

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi "Ý nghĩ của con, phụ vương chưa chắc thích nghe!"

Triệu Kỵ cười nói: "Nhưng nói không sao!"

Doanh Vô Kỵ suy tư trong chốc lát: "Lúc trước Càn vương uy hiếp nhi thần, cũng không có thả Bạch gia toàn bộ trở về, nhi thần còn trong lòng nén giận một hồi lâu. Nhưng hiện tại xem ra, ngược lại là một chuyện tốt."

Bạch gia là mẫu tộc của con, con tự nhiên hy vọng bọn họ vẫn tiếp tục kéo dài.

Nhưng Bạch gia nội bộ khác biệt nghiêm trọng, còn có bối cảnh Thiên Nhân tộc, rất có thể trở thành vật cản đường

Quan niệm của bọn họ, đi ngược lại với suy nghĩ của nhi thần.

Chờ Vùng đất mới ổn định, cung cấp chỗ ở cho bọn họ, hoặc là hoàn toàn dung nhập, nhi thần cực kỳ vui vẻ.

Nếu trong thời gian thực lực Đại Lê tăng lên, để cho bọn họ chiếm được lợi rất có thể sẽ trở thành nội hoạn.

Nhi thần chính là cho rằng, Nhân tộc mới là trâu bò nhất.

Thiên Nhân tộc là kẻ dẫn giặc vào nhà, tất sẽ đi vào con đường diệt vong

Hôm nay thì đi trên dây

Ngày mai có thể bị người khác cưỡi lên đầu ị.

Loại người này hạ nhân, con không muốn làm.

Nhi thần không có tài hoa chính trị Nhưng luôn có một ít tưởng tượng ngựa thần cất vó tung mây (phóng khoáng, không

câu thúc), cùng với tầm nhìn tốt đẹp không thực tế trong mắt người bình thường.

Nhi thần hiện giờ đã coi mình là người của Lê vương thất.

Không phải bởi vì nhi thần thật thà hay là xử trí theo cảm tính, dễ dàng đem tính mạng thân gia đều giao phó.

Mà là cho rằng phụ vương cùng Ninh nhi là người có thể giúp nhi thần đạt thành nguyện vọng.

Hiện giờ Đại Lê biến pháp, đã có thể nhìn thấy đường bằng phẳng.

Nhưng ý nghĩ của phụ vương nếu thay thế Chu thất, trở thành thiên tử kế tiếp, lấy Nhân tộc phồn vinh, đổi lấy Thiên Nhân tộc bảo hộ.

Thứ lỗi nhi thần không thể cùng Lê vương thất đi tiếp.

Một buổi nói chuyện.

Có chút sục sôi.

Doanh Vô Kỵ là lần đầu tiên biểu đạt ý nghĩ của mình hoàn chỉnh như thế, cũng là lần đầu tiên biết rõ rốt cuộc mình nên làm gì.

Nhưng Triệu Kỵ sẽ chọn như thế nào, hắn thật đúng là không rõ lắm.

Dù sao mâu thuẫn lúc trước, chỉ là hai loại trật tự mới cũ thay đổi trong nội bộ Nhân tộc.

Hiện tại…..". lại có một áp lực bên ngoài mạnh hơn.

Hắn thật sự không chắc chắn.

Những lời này.

Để cho Triệu Ninh nghe được có chút hoa mắt thần mê, trước kia luôn có loại cảm giác, Doanh Vô Kỵ là một người tài

hoa hơn người tinh ranh.

Hôm nay nhìn hắn bỗng nhiên nghiêm túc.

Trong lòng lại sinh ra một tia cảm giác khác.

Triệu Kỵ lại bỗng nhiên cười cười: "Ngươi đây là đang uy hiếp cha ngươi nghe lựa chọn của ngươi?"

Doanh Vô Kỵ "Cái này…..".

Sao tự nhiên ông ấy lại xưng là "Cha".

Lại còn nói ngươi "uy hiếp" ông ta.

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ rồi nói "Hài nhi chỉ làm chuyện mình cho là đúng.

Từ đầu đến cuối.

Hắn vẫn luôn lẳng lặng nhìn ánh mắt Triệu Kỵ.

Triệu Kỵ nhíu mày, giận dữ mắng một tiếng "Ngu xuẩn!"

Doanh Vô Kỵ trong lòng trầm xuống.

Chà!

Hôm nay sẽ không đánh cược sai chứ?

Hắn chắp tay hỏi: "Hài nhi không hiểu, ngu xuẩn từ đâu tới?

Triệu Kỵ bĩu môi "Ta lại không nói ngươi ngu xuẩn, bày ra cái này một bộ mặt thối cho ai xem, ta nói mẫu tộc ngươi ngu xuẩn!"

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút "Kính xin phụ vương chỉ giáo!

Triệu Kỵ nhịn không được cười cười "Trước kia xem tiểu tử ngươi lòng không chí lớn, trong đầu lộ vẻ gian lận, vốn không muốn đem chuyện này nói cho ngươi, nhưng nghe

ngươi nói những lời kia, cũng không phải hết thuốc chữa, vậy nói cho ngươi cũng không sao!”

Thân thể ông hơi nghiêng về phía trước: “Ai nói Yêu tộc nhất định mạnh hơn Nhân tộc?”

Doanh Vô Kỵ có chút khó hiểu “Ý của Phụ vương là…

Triệu thị chúng ta là Chuyên Húc chính thống, ngay cả Càn vương thất các ngươi cũng chỉ là thân thích nghèo phụ thuộc vào chúng ta sinh tồn, thật sự một chút nội tình tuyệt địa thiên thông cũng không rõ ràng lắm.”

Doanh Vô Kỵ tò mò gãi tim gãi gan: “Vậy Phụ vương nói cho con biết đi!

Triệu Kỵ “Ta trước không nói cho ngươi!”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Triệu Kỵ nhìn bộ dạng kinh ngạc của hắn, nhất thời vui mừng khôn xiết.

Ông ta vẫn chưa nói.

Lại hỏi Doanh Vô Kỵ trước một vấn đề “Mẫu tộc ngươi bỗng nhiên xuất hiện, đích xác ngoài dự liệu của ta. Bất quá cũng vừa vặn, Cô đột nhiên nảy ra ý tưởng, chuẩn bị thiết lập một âm mưu, tiểu tử ngươi am hiểu nhất giả danh lừa bịp, có nguyện ý giúp ta một tay hay không?”

Doanh Vô Kỵ hỏi “Lừa ai?

Triệu Kỵ khẽ cười nói “Lừa Doanh Việt, lừa họ Cơ, phàm là có thể lừa, đều lừa một lần.

Lừa Doanh Việt, lừa họ Cơ, phàm là có thể lừa, đều lừa một lần.

Triệu Kỵ nói những lời này.

Để Doanh Vô Kỵ hai mắt tỏa sáng.

Hắn đã mơ hồ đoán được Triệu Kỵ muốn làm gì.

Chương 777: Rốt cuộc định chọn như thế nào Chương 777: Rốt cuộc định chọn như thế nào

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng hắn vẫn hỏi: "Lừa gạt không thành vấn đề, nhưng trước khi lừa gạt, con vẫn muốn hỏi Phụ vương, rốt cuộc định chọn như thế nào.

Triệu Kỵ cười ha ha: "Chuyên Húc đế tốn bao nhiêu cái giá, mới dùng thần thông tuyệt địa thiên thông phong ấn Thiên Nhân tộc đến một thế giới khác. Triệu thị ta chính thống, nếu thật sự làm ra hành động nghênh đón Thiên Nhân tộc trở về, con cháu đời sau làm sao ngẩng đầu?"

Doanh Vô Kỵ nhịn không được hỏi "Thế nhưng lúc này lúc khác, khi đó Yêu tộc đã bị đánh tới quỳ xuống. Nhưng bây giờ Yêu tộc…"

Cũng không phải hắn thật sự không tin Triệu Kỵ.

Mà là quá tin tưởng Triệu Kỵ.

Trong số các đời quân vương Lê quốc, cha vợ này của mình là tuyệt đối xếp vào hàng đại lão thượng hạng.

Loại đại lão này, hiểu rõ nhất chính là cân nhắc cùng xem xét thời thế.

Không thể không nhìn ra sự khác biệt cổ kim

Triệu Kỵ nhíu mày: "Cô đánh cược tộc vận của Triệu thị cũng phải cùng tiểu tử ngươi cùng nhau biến pháp, không phải là muốn đuổi đi một đám chướng ngại vật lớn nhỏ kia sao? Cô rất nhỏ nhen, Ngụy Hàn hai nhà ăn nhờ ở đậu cô đều không tha thứ được, huống chi Thiên Nhân tộc cưỡi trên đầu Nhân tộc?"

Doanh Vô Kỵ thần sắc vui vẻ, bất quá vẫn hỏi "Vậy Phụ vương định đối kháng Yêu tộc như thế nào?

Triệu Kỵ hỏi: "Ngươi cảm giác Linh Vũ Thần Vực như thế nào?

Doanh Vô Kỵ gật đầu "Là một trường thử kiếm không tồi, là trợ lực tuyệt hảo để sản sinh cao thủ, nhưng cũng chỉ là trợ lực mà thôi.

Triệu Kỵ lại hỏi: "Vậy ngươi cảm thấy chủ nhân Linh Vũ Thần Vực, tại sao muốn mở nơi này?"

Cái này…..".

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ, từ khi chiếm được ngọc bội Linh Vũ Thần Vực, hắn liền mỗi ngày đều ở bên trong lướt sóng cường độ cao.

Đạt được chỗ tốt đương nhiên không ít, chiến kỹ của mình thuần thục không nói, còn trộm cho học sinh của mình không ít video thực chiến.

Vậy quay đầu lại hỏi, mình đã trả giá cái gì đây?

Giống như ngoại trừ bại lộ chiến kỹ chiến thuật của bản thân, cũng không có bất kỳ tổn thất nào.

Linh Vũ Thần Vực này, tuy rằng chuẩn nhập môn môn rất cao.

Nhưng chỉ cần đạt tới ngưỡng cửa này, sẽ gần như không phải trả bất cứ giá nào.

Nhưng bản thân Linh Vũ Thần Vực cũng cần phí tổn để vận hành.

Cái khác không nói, Doanh Vô Kỵ chỉ là cho học sinh khóa học online, đều phải tiêu hao mỗi ngày hơn phân nửa tinh lực, sau khi bị thương đều ngừng nửa tháng.

Loại mộng cảnh kéo dài mấy ngàn năm này, đến tột cùng bỏ ra bao nhiêu phí tổn, nghĩ cũng không dám nghĩ.

Kết hợp với những gì đã thấy và nghe ở Linh Vũ Thần Vực lúc trước…..".

Trong đó.

Binh khí chiến chiếm đại đa số.

Nhưng luôn luôn có một ít tuyển thủ, ra tay chính là liên tiếp pháp thuật các phái, nhìn đến phát mê

Doanh Vô Kỵ nhịn không được hỏi: "Bọn họ là muốn thôn tính tất cả các pháp môn hiện giờ, sáng tạo một loại hệ thống tu luyện mới?"

Đương nhiên!

Triệu Kỵ cười gật đầu: "Hệ thống tu luyện hôm nay, khởi nguồn từ trước Viêm Hoàng, cho dù là Thiên Nhân tộc cũng dùng pháp môn như vậy, chẳng qua Thiên Nhân tộc thời kỳ huy hoàng, phần lớn đều là nhất phẩm linh thai, người phổ thông thì có phẩm cấp linh thai thấp hơn một chút mà thôi.

Loại pháp môn này, đã tiếp tục sử dụng mấy ngàn năm.

Trước khi Tuyệt Địa Thiên Thông, Chuyên Húc Đế cũng đã ý thức được tính cực hạn của hệ thống tu luyện này.

Bởi vì nó hoàn toàn phụ thuộc vào thể chất tiên thiên, ngươi có tiên thiên tinh khí thần không đủ, rất khó đạt tới thành tựu cao.

Hậu thiên không cố gắng thay đổi, chỉ biết ca tụng 'Thiên Nhân tộc'.

Tu luyện như thế.

Về bản chất cùng Yêu tộc lại có cái gì khác nhau?

Cho nên Chuyên Húc Đế liên hệ hậu nhân của Võ Tổ cùng với đại năng thông hiểu thần thông nhập mộng, thành lập Linh Vũ Thần Vực, hơn nữa đời đời kéo dài.

Sáng tạo ra một bộ hệ thống tu luyện mới.

Chỉ có thoát khỏi trói buộc tiên thiên, Nhân tộc mới có thể đạt tới thành tựu cao hơn.

Mấy ngàn năm trôi qua, hệ thống tu luyện cũ đã sớm đạt tới hạn mức cao nhất, nhưng vẫn luôn không có xu thế tiến thêm một bước.

Thẳng đến khi chư tử Bách gia tề phóng, mới xuất hiện chuyển cơ.

Chỉ là tích lũy không ít trăm pháp thuật, nhưng rốt cuộc không tìm được con đường thích hợp

Năm đó chư thánh cùng chư quốc quân vương thảo luận ba ngày ba đêm, cuối cùng đưa ra một suy luận.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được hỏi: "Bách gia lập quốc giáo, hoặc là quân vương thành thánh?"

"Đúng vậy!"

"Vậy nếu đã biết phương pháp, tại sao không đi làm?"

"Sự tình nào có đơn giản như vậy?"

Triệu Kỵ lắc đầu cười cười "Tư tưởng Bách gia là sự tích lũy đại trí tuệ của bậc đại trí qua bao đời nhưng có mấy phần trở thành chuẩn tắc của Vương triều? Trở thành Quốc Giáo, chính là quân vương cũng phải lễ nhượng ba phần, nhưng nếu bản thân quân vương cũng không vui mừng tín phục làm sao có thể cho phép nó trở thành Quốc Giáo?"

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ.

Đúng vậy.

Tư tưởng Bách gia kinh tài tuyệt diễm, nhưng hiện giờ giai đoạn này, đích xác có một ít lý luận suông.

Ví dụ điển hình nhất chính là Mặc gia…..".

Không đề cập tới cũng được!

Các quốc gia quân vương có không ít đều là Ngộ Thần cảnh, tu luyện ra ba loại thần thông, hẳn là cũng không phải khó như vậy chứ?"

Triệu Kỵ cười cười, hỏi ngược lại: "Ngươi thật cho rằng, trong lịch sử quân vương nhiều như vậy, sao không có ai tu luyện ra được ba loại thần thông?"

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Triệu Kỵ khẽ thở dài: "Bởi vì ngoại trừ ba loại thần thông, muốn thành thánh, còn cần một thứ cực kỳ trọng yếu!"

Doanh Vô Kỵ hỏi "Cái gì?

Triệu Kỵ thần sắc nghiêm túc "Thánh Nhân chi tâm!

Doanh Vô Kỵ tiếp tục hỏi "Cái gì là Thánh Nhân chi tâm?

Chương 778: Thánh Nhân chân chính Chương 778: Thánh Nhân chân chính

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cái này ta cũng không rõ lắm!

Triệu Kỵ vẻ mặt có chút thẫn thờ: "Ta từng cầu giáo chư gia phu tử, bọn họ nói Thánh Nhân chi tâm vô hình vô chất, cho dù Thánh Nhân các nhà cũng không cảm nhận được sự tồn tại của nó, chỉ có thể thông qua nó để phù hộ môn sinh thiên hạ

Về phần nó đến tột cùng là cái gì.

Có lẽ tương đối giống một câu trong Đạo Đức Kinh của Lão Tử

Thiên địa bất nhân, lấy vạn vật làm chó rơm (chó bện bằng rơm dùng trong các lễ tế thời cổ đại).

Thánh Nhân bất nhân, lấy dân chúng làm chó rơm.

Chỉ có một người có thể làm được việc đối đãi bách tính, giống như thiên địa đối đãi vạn vật, mới có thể trở thành Thánh Nhân chân chính.

Thánh Nhân các phái có thể hợp lại môn sinh, cũng là bởi vì bọn họ đã cùng tư tưởng dung làm một thể, trở thành một loại tồn tại tiếp cận quy tắc.

Nho giả dục nhĩ Nhẫn nghĩa trị thiên hạ

Mặc giả chủ trương kỷ kiêm ái

Binh giả lấy chiến ngừng can qua

Đạo giả vô vi nhi trị.

Mỗi một Thánh Nhân, đều là Thánh Nhân chân chính.

Thậm chí Vi Nga phái đều xuất hiện một Thánh Nhân, cho dù hắn làm việc cực đoan như thế nào, hắn đều là một Thánh Nhân chân chính.

Ngàn năm nay, quân vương nhiều biết bao.

Tu luyện ra ba loại thần thông cũng không phải là không có.

Nhưng sau khi bọn họ tu luyện xuất thần thông, lại phát hiện mình cũng không có Thánh Nhân chi tâm.

Ta cùng quân phụ ngươi lúc còn trẻ tương giao, từng trao đổi thần thông.

Mấy năm trước, vì lĩnh ngộ thần thông, ta bế quan trùng cảnh.

Nhưng kỳ thật, mặc dù ngộ thấu môn thần thông này.

Quyết định ta có thể thành thánh hay không, vẫn là Thánh Nhân chi tâm huyền diệu khó giải thích kia.

Nhưng sau lần xuất quan cuối cùng.

Ta nghĩ thông suốt một việc giống như quân vương ta, ngày ngày lo lắng Triệu thị thống trị, cùng quý tộc trong nước lục đục với nhau, mặc dù thi hành chính lệnh hiền minh, nhưng cũng chỉ là nghĩ tới việc thu nạp lòng dân, chưa bao giờ chân chính chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để thịnh thế!

Hành vi như thế, làm sao có thể có Thánh Nhân chi tâm?

Cho nên ta bỏ cuộc.

Những lời nói này.

Khiến Doanh Vô Kỵ suy nghĩ sâu xa thật lâu.

Hắn sớm đã kịp phản ứng, sức mạnh Triệu Kỵ dám đối kháng Yêu tộc chính là quy tắc và hệ thống tu luyện mới.

Chỉ là…..".

Hắn nhếch miệng: "Chư tử nan lập quốc giáo, quân vương vì tổ nghiệp mà mệt mỏi, sợ khó thành Thánh Nhân chi tâm. Như vậy xem ra, hệ thống tu luyện mới tựa hồ còn xa vời chưa biết đến ngày nào, Phụ vương chắc chắn có thể thành như vậy, có phải quá liều lĩnh hay không?"

Triệu Kỵ cười cười: "Cô không thể thành, nhưng có người có thể thành!

Doanh Vô Kỵ hỏi "Ai?"

Triệu Kỵ một tay ấn lưng ghế, thân thể hơi nghiêng về phía trước, ánh mắt sáng ngời nhìn Doanh Vô Kỵ trong lòng có

chút sợ hãi "Ngươi cùng Ninh nhi!

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật, "Điện hạ có lẽ có thể, nhưng con chắc không được!"

Các ngươi là Nhị Thánh!

Nhị Thánh là giả!

"Có thể là giả, cũng có thể là thật!"

Triệu Kỵ sâu kín thở dài, phảng phất rơi vào hồi ức xa xôi: "Thuyết Nhị thánh, là đạo trưởng Bạch gia các ngươi nói ra, nhưng trong mắt cô, nhị thánh trong miệng hắn, cũng không phải là suy luận.

Đó là cái gì?

Chờ đợi!

"……"

Chính là chờ đợi!

Triệu Kỵ nhìn Doanh Vô Kỵ "Ngươi còn nhớ rõ, sau Bách gia thịnh hội, ngươi từng nói qua câu Lấy nho làm hồn, lấy pháp trị quốc, lấy mực làm cốt, lấy đạo tu tâm mình, lấy binh an thiên hạ.

Cho đến hôm nay, ký ức của ông ta vẫn còn mới mẻ.

Doanh Vô Kỵ đương nhiên biết là câu kia, không khỏi có chút xấu hổ "Con đây là người có tính cách yêu cầu thấp đối với bản thân, yêu cầu cao đối với người khác, Phụ vương hẳn là cũng biết?"

Triệu Kỵ khoát tay nói: "Cô còn không hiểu ngươi? Trước hôm nay, ngươi tự nhiên không có nửa phần tư cách thành thánh, nhưng sau hôm nay, chưa chắc không có một tia hy vọng.

Chỉ là một tia hy vọng, có đáng mạo hiểm hay không thôi?

A…..".

Triệu Kỵ tươi cười nghiền ngẫm đánh giá hắn "Ngươi cũng tới uy hiếp Cô phải lựa chọn, Cô thuận theo lựa chọn của ngươi, chẳng lẽ ngươi ngay cả mạo hiểm cũng không muốn mạo hiểm?"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Triệu Kỵ khoát tay áo: "Việc này ngươi nếu có thể tiếp, vậy ngươi liền tiếp, nếu không thể tiếp, liền an tâm ở phủ Phò mã ăn uống chờ chết.

Dù sao áp lực đều để cho Ninh nhi chịu là được, đợi đến ngày Thiên Nhân tộc hoặc là Yêu tộc tới nghiền ép.

Mẹ ngươi, Ninh nhi, Lý Thải My, Hoa Triều, người thì sẽ bị giết sạch, người thì bị chiếm đoạt

Dù sao khi đó cô khẳng định đã sớm đi xuống gặp tổ tông.

Mắt không thấy, tâm không phiền!

Bất quá tiểu tử ngươi cũng không cần lo lắng như vậy, dù sao Chuyên Húc ấn chỉ là buông lỏng, ai cũng không biết khi nào thì sụp đổ.

Nói không chừng thời gian có thể lâu một chút.

Có khi đến đời con gái ngươi"

Triệu Ninh…..".

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Quá độc ác!

Cái này cũng quá độc ác đi?

Trong lúc nhất thời, vẻ mặt trên mặt Doanh Vô Kỵ vô cùng đặc sắc.

Trong lòng hắn đau hết cả diều

Hắn cũng không rõ tại sao trong lòng lại truyền đến cảm giác đau diều.

Hắn là thế nào cũng nghĩ không ra, mình có điểm gì quan hệ với Thánh Nhân trong truyền thuyết

Thần thông dựa vào bên ngoài lấy được một ít còn chưa tính.

Thánh Nhân chi tâm thứ đồ chơi này, là thật không được.

Hắn tôn thờ các thánh.

Nhưng không thể trở thành Thánh Nhân.

Loại chuyện này ngẫm lại cũng cảm thấy đáng sợ.

Nhưng lời nói đều nói đến mức này.

Từ chối nữa là bất lịch sự.

Doanh Vô Kỵ nghiến răng đáp "Thế thì Phụ vương trước tiên nói xem làm sao lừa Doanh Việt, lừa họ cơ, lừa tất cả những ai cần lừa"

Triệu Kỵ cười nói: "Sau sự kiện Minh Đô tháng bảy, ngươi sẽ trở thành một quyền thần!

Hả?

Doanh Vô Kỵ có chút không rõ.

Chương 779: Trả giá lớn Chương 779: Trả giá lớn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ tiếp tục nói: "Ngươi phải trả một cái giá lớn, đón về một bộ phận người Bạch gia, đồng thời để cho bọn họ ở trong phạm vi cho phép, đạt được quyền lực lớn nhất có thể!

Phù…..".

Doanh Vô Kỵ nhịn không được hít vào một hơi khí lạnh, "Ý định của Phụ vương là, chúng ta không chỉ muốn đối

nghịch với họ Cơ, còn muốn lợi dụng ưu thế của Thiên Nhân tộc Bạch thị, làm cho họ Cơ mất đi thân phận liếm đít chó đầu tiên của Thiên Nhân tộc?"

Triệu Kỵ ghét bỏ liếc Doanh Vô Kỵ một cái, tiểu tử này sao có thể nghĩ ra phương thức hình dung thô tục như vậy?

Bất quá thô tục thì thô tục.

Vẫn có chút hình tượng.

Tên khốn này đầu óc không tệ, tự nhiên nhanh như vậy liền phản ứng lại.

Doanh Vô Kỵ cũng có chút sầu lo "Bất quá mẹ con nói, Bạch thị vốn là phe phái san sát, hơn nữa tộc nhân có chút ngạo khí, làm như vậy chỉ sợ nuôi hổ gây họa.

Triệu Kỵ vuốt râu cười nói:: Nuôi hổ không gây họa, đó là chuyện của ngươi, cho dù thật sự thành họa, cũng không thể cắn Lê quốc chúng ta.

Khóe mắt Doanh Vô Kỵ giật giật, cảm giác cha vợ chơi có chút lớn.

Hắn hỏi: "Vậy như thế nào mới không cắn được Lê quốc chúng ta?"

Triệu Kỵ đánh giá hắn "Thiên hạ đều biết, các đời Lê Vương lấy Nhiên huyết đổi lấy địa vị thực lực, cô mệnh không lâu chính là suy nghĩ chung của khắp nơi. Đúng lúc Đại Lê biến pháp, phò mã họ Doanh thừa cơ mà lên, trở thành một đời quyền thần, cô hôn mê, đố kỵ hiền tài là chuyện rất bình thường phải không?

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Phụ vương là hùng chủ thiên hạ, làm sao có thể…..".

Triệu Kỵ cười mắng: "Bây giờ không phải lúc nịnh bợ!

Doanh Vô Kỵ chỉ có thể ngậm miệng, nói tiếp: “Cho nên đến lúc đó con sẽ tức giận mang theo của cải rời đi, trở thành cái bánh thơm ngon của các quốc gia trong thiên hạ, cho dù là trở về Càn Quốc, hay là nhập Tề nhập Sở, hay là lẻn vào chư quốc họ Cơ, đào góc tường Chu thiên tử, đều là lựa chọn tốt.”

Như thế, mặc dù Đại Lê ngắn ngủi tổn thương nguyên khí.

Nhưng có con ở bên ngoài kiềm chế, có thể tận khả năng vì Đại Lê tranh thủ thời gian phát triển quốc lực?

Đến lúc đó hai phương lớn mạnh, trong ứng ngoài hợp, không chỉ có thể thúc đẩy xu thế thống nhất, còn có thể đập nát hy vọng của Thiên Nhân tộc?

Phụ vương thật đúng là tàn nhẫn!

Chính là bắt con bỏ vợ bỏ con, xa xứ…..”.

Triệu Kỵ ghét bỏ nhìn hắn một cái “Chờ ngươi thương thế tốt lên, đến vương cung nhiều một chút, cô truyền cho ngươi phương pháp ngươi thân ngoại hóa thân, chờ ngươi đột phá Binh Nhân cảnh cũng tu được thần thông, liền lưu hóa thân ở bên ngoài, bản thể trở về lặng lẽ hưởng thụ lạc thế trần gian đi!”

Doanh Vô Kỵ cười nói “Vâng! Vẫn là phụ vương suy nghĩ chu đáo!”

Theo Lê Vương tuổi thọ trung bình, phỏng chừng còn có bảy tám năm.

Chính mình vốn cũng đã nắm giữ thân ngoại hóa thân, chỉ là bị tu vi có hạn, bug quá nhiều mà thôi.

Bảy tám năm thời gian, còn không đột phá được Binh Nhân cảnh?

Thì cũng quá phế

Triệu Kỵ đứng lên, đi tới trước mặt hắn, vỗ vỗ bả vai hắn "Nhưng về phần giải cứu người Bạch gia như thế nào, sau khi rời khỏi Lê quốc đối mặt với áp lực, có thể cần chính ngươi hao tâm tổn trí.

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu "Phụ vương yên tâm!

Như thế xem ra, đã là kế sách tốt nhất rồi.

Hiệu suất có thể tăng lên rất nhiều.

Chính là mình có thể Nhập thánh hay không, cái này phải vẽ lên dấu chấm hỏi thật to.

Bất quá ít nhất có mặt trận thống nhất cùng cha vợ

Lúc này không sợ lừa gạt.

Bởi vì nếu muốn lừa gạt.

Cha vợ không thể nhường quyền cho người Bạch gia.

Triệu Kỵ khoát tay áo: "Vậy quyết định như vậy đi, cô nghe Ninh nhi nói, lần này ngươi muốn đi đến đầu cuối Minh Đô, nhất định sẽ giao tiếp với người Vi Nga phái, có kế hoạch hôm nay, trong lòng ngươi làm việc cũng tốt.

"Vâng!"

"Hiện giờ thân phận của Ninh nhi đã bị Ngụy Hàn hoài nghi, cũng không cần hạn chế hà khắc Lý Thải My như vậy, vừa lúc mẹ ngươi cũng rõ ràng quan hệ của ngươi với Lý Thải My, vừa lúc cho các nàng danh phận. Một mặt để Lý Thải My tự do một chút, một mặt cũng có thể cho mẹ chồng nàng dâu nhiều cơ hội ở chung."

Kế hoạch hôm nay

Quan trọng nhất là thằng nhóc này.

Triệu Kỵ nếu đã quyết định tín nhiệm, vậy dứt khoát tín nhiệm đến cùng, lại nhốt người ta, sẽ không có đạo lý.

Tuy nói có người nghi ngờ thân phận Triệu Ninh sẽ rất phiền toái.

Nhưng cho dù thật giả, đều sẽ bùng nổ một hồi mâu thuẫn.

Đã không còn quan hệ gì với Lý Thải My, chỉ cần phái cao thủ bảo vệ tốt, liền không có bất cứ vấn đề gì.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Doanh Vô Kỵ biến sắc, lắp bắp nói: "Nếu không đề nghị này, lùi lại đến tháng bảy rồi nói sau?"

Triệu Kỵ "???

Hắn nghĩ thế nào cũng không rõ.

Con rể mình ký thác kỳ vọng cao, sao tự nhiên bởi vì tư tình nhi nữ mà rối rắm.

Sao lại phế vật như vậy a!

Hắn không kiên nhẫn khoát tay áo: "Tự ngươi quyết định, mau cút đi!"

Ai! Được!

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng cười cười, nhanh chóng rời khỏi Điện Trọng Lê.

Ngoài điện.

Đang chuẩn bị về nhà.

Lại thấy Triệu Ninh đuổi theo.

Vô Kỵ chờ một chút!

Lượng tin tức tiếp thu hôm nay quá lớn, tâm tình của nàng cũng vô cùng phức tạp.

Doanh Vô Kỵ nhìn nàng "Làm sao vậy?"

Triệu Ninh cười nói: "Tâm sự?"

Uh!

Doanh Vô Kỵ gật đầu, liền cùng nàng vào xe ngựa Điện Tình Giáng.

Thuận tay dán lên Cách Âm phù.

Chương 780: Sa vào nữ nhi tình trường Chương 780: Sa vào nữ nhi tình trường

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh nghiêng đầu, nhìn sườn mặt hắn: "Có đôi khi luôn cảm giác chàng rất kỳ quái, rõ ràng một khắc trước còn đang mưu đồ thiên hạ, một khắc sau liền sa vào nhi nữ tình trường.

Doanh Vô Kỵ bất đắc dĩ nói: "Nhân sinh không phải là như thế sao? chính là Thánh Nhân, chân trước còn đang suy nghĩ vũ trụ vì cái gì lớn như vậy, chân sau liền phải rối rắm giữa trưa hôm nay ăn cái gì. Giả dối nhị thánh thì chân đạp nhiều thuyền, chân chính nhị thánh mỗi ngày đều bởi vì chính vụ hao tổn tinh thần, Ninh nhi… Nàng đuổi theo, có phải là muốn nói ta cặn hã hay không?"

"Có chút!"

Triệu Ninh khẽ thở dài: "Tuy tình huống của Hoa Triều cô nương rất khó giải quyết, nhưng chàng nợ Thải My nhiều lắm.

Doanh Vô Kỵ gật đầu nói: "Chờ một chút, tháng bảy ta sẽ tìm được phương pháp phá giải ma chủng ở Minh Đô, đến lúc đó ta sẽ thẳng thắn với các nàng".

Triệu Ninh sâu kín hỏi: "Vậy chàng không muốn nói với ta sao?"

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút "Ninh nhi…..".

Triệu Ninh cười khoát tay áo: “Kỳ thật ta không thể yêu cầu quá nhiều đối với chàng bởi vì người không thua thiệt nhất chính là ta, thậm chí ta còn nợ chàng không ít.”

Ta từng cho rằng ta cả đời này, chỉ cần đem tâm huyết giao phó Lê quốc, nhân sinh liền đã trọn vẹn.

Nhưng chưa từng nghĩ, bỗng nhiên phát hiện mình cũng sẽ tham luyến thứ khác.

“Ninh nhi, xin lỗi…..”.

Doanh Vô Kỵ nắm lấy tay nàng, cảm giác tâm nữ nhi của vợ cả đã hoàn toàn thức tỉnh, nhưng mình lại giống như còn đang dùng phương thức trước kia đối với nàng.

Hình như… rất không công bằng.

Triệu Ninh nhẹ nhàng tựa vào vai hắn, cười nói: “Phụ vương trước kia luôn răn dạy ta thích xử trí theo cảm tính, lúc ấy ta còn không phục, cho rằng đây chỉ là vấn đề quan niệm. Nhưng hiện tại cảm thấy, ta thật sự xử trí theo cảm tính, bằng không cũng sẽ không nói ra lời như vậy.

Thật ra ta chỉ muốn nói.

Nhân vô hoàn mỹ, mỗi người đều không thể làm được tận thiện tận mỹ.

Thánh Nhân chi cảnh đích xác xa không thể với tới, chàng và ta hai người chỉ cần tận lực là được.

Ta có chút oán giận đối với chàng nhưng ta vẫn hoàn toàn ủng hộ chàng.

Giống như lúc trước chàng run sợ trước cuộc chiến trong vương thát nhưng vẫn quý mến chúng ta.

Chàng làm tốt hơn ta.

Cho nên không cần lo lắng.

Càng không cần phải mang gánh nặng trong lòng vì một số sự không hoàn hảo khó tránh khỏi.

Uh!

Doanh Vô Kỵ trong lòng có chút xúc động.

Triệu Ninh nhẹ nhàng hôn hắn một cái, liền biến trở về bộ dáng Thái tử, từ trên xe ngựa nhảy xuống, xoay người cười nói: "Sắc trời không còn sớm, mau trở về đi, Thải My bên kia để ta giải quyết.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Nàng cũng mau nghỉ ngơi một chút.

Nói rồi.

Liền nhảy xuống xe ngựa.

Chậm rãi rời khỏi vương cung.

Triệu Ninh đưa mắt nhìn hắn rời đi, xoay người trở lại Điện Trọng Lê.

Triệu Kỵ cười hỏi: "Ý của cô, ngươi đã truyền đạt rồi?"

Triệu Ninh gật đầu: "Vâng! Dùng phương thức nhi thần truyền đạt".

Tiểu tử này…..".

Triệu Kỵ khe khẽ thở dài một hơi, mấy ngày nay trong đầu ông ta vẫn quanh quẩn về ván cược Thanh Hư lão đạo lập ra với mình.

Chính mình khi đó, cảm thấy Thanh Hư lão đạo là quá mức khinh thị chính mình.

Nhưng hãy nhớ lại.

Chính mình lúc trước đối đãi Doanh Vô Kỵ, tự cho là ban ân huệ, nhưng so với lợi ích Doanh Vô Kỵ mang đến cho Lê

quốc, thật sự kém không ít.

Như thế, chẳng lẽ không phải là ” Quân vương tâm tư hẹp hòi “?

Chính như “Nhị thánh” trong miệng Bạch gia lão là chờ đợi đối với Vô Kỵ Ninh nhi.

Thanh Hư lão đạo đánh cuộc, làm sao không phải là thúc giục mình?

Nếu không có ván cá cược này.

Lúc trận chung kết đại hội Kiếm Tiên, mình phát hiện Vô Kỵ cất giấu thực lực chân thật khủng bố như vậy, sẽ lựa chọn thế nào?

Sẽ giống như bây giờ.

Hay là…..”. giết hắn?

Triệu Ninh khẽ cười nói: “Phụ vương cũng không cần tự trách, trí tuệ phụ vương vượt qua quân vương tầm thường!”

“Hôm nay Cô có thể hoàn toàn tín nhiệm Vô Kỵ, cũng không phải là bởi vì Cô nguyện ý tín nhiệm Vô Kỵ, mà là trên người Vô Kỵ, Cô thấy được hy vọng lớn hơn nữa.

Cô hy vọng khi Nhân tộc thành tựu Thiên triều thượng quốc, trong sử sách có thể vì cô đơn độc liệt truyện.

Nếu không có xu thế Đất Lê quật khởi để cho cô thấy được hy vọng này.

Cô có thể bắt đầu từ Đại hội Kiếm Tiên, đã thua cuộc Thanh Hư lão đạo rồi.

Hôm nay nói nhiều quá.

Khiến ông ta có loại cảm giác hụt hơi.

Hai tay chống mặt ghế, chỉ cảm thấy thân thể vô cùng trống rỗng.

Ông ta nhìn ánh nến hơi nhảy múa trên chén đồng, trong lòng có chút buồn bã.

Ông ta hít sâu một hơi: "Lần này Đại Lê tất thành, đến lúc đó truyền ngôi cho con!"

Triệu Ninh vẻ mặt nghiêm túc, trang trọng hành lễ với hắn: "Nhi thần lĩnh mệnh!

Triệu Kỵ gật gật đầu, khoát tay nói: "Trở về đi!

Vâng!

Triệu Ninh đã quên phụ thân liếc mắt một cái, chỉ cảm thấy ông ta già đi rất nhiều.

Thừa dịp cảm xúc đau lòng chưa tràn vào hốc mắt, cô xoay người đi, bước nhanh rời đi.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Vừa mới trở về chỗ ở của mình.

Lý Thải My liền tiến lên đón: "Điện hạ! Mẫu thân Vô Kỵ mới đến, em cảm thấy nên biểu thị một chút. Gánh hát là tâm huyết của Vô Kỵ, cũng là món đồ chơi mới khởi nguồn của Giáng Thành, em muốn bao một chỗ, mời mẫu thân Vô Kỵ đến xem.

Triệu Ninh…..".

Nàng nghĩ tới Doanh Vô Kỵ vừa mới nói một câu.

Tại sao vũ trụ lại lớn như vậy?

Trưa nay ăn gì?

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Lý Thải My, nàng cảm giác có một số việc có thể xảy ra một ít biến cố.

Ở chung lâu như vậy, nàng vẫn luôn biết Lý Thải My có chút thông minh.

Cô gái này nhất định là đoán được cái gì.

Nếu là mình cự tuyệt, khẳng định càng khiến người ta sinh nghi.

Triệu Ninh dừng lại một lát, liền cười nói: "Đương nhiên có thể! Em yên tâm, trong vòng bảy ngày, ta khẳng định sắp xếp.

Lúc này thần sắc Lý Thải My mới hòa hoãn, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Trong lòng Triệu Ninh bồn chồn.

Chỉ có thể làm được như vậy.

Thời gian bảy ngày chắc là đủ rồi nhỉ?

Sáng mai phải đi nói cho Vô Kỵ, lấy thông minh tài trí của hắn, nhất định có thể nghĩ ra một kế sách vạn toàn.

Vô Kỵ vì quốc sự quan tâm đã đủ mệt mỏi rồi.

Chính mình tận lực không để cho hậu viện của hắn bốc cháy !

Chương 781: Đột nhiên xa hoa Chương 781: Đột nhiên xa hoa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Phủ Phò mã.

Lúc Doanh Vô Kỵ trở về, đã gần giờ Hợi, đổi lại là lúc bình thường, phần lớn mọi người khẳng định đều đã ngủ.

Bất quá tối nay đèn đuốc sáng trưng.

Một đám người hầu hầu gái chờ, chuẩn bị nước nóng, chuẩn bị bữa khuya, chuẩn bị điểm tâm ngọt.

Quy cách này…..".

Ít nhất là cấp bậc chiêu đãi khách quý cấp bậc Thái tử.

Doanh Vô Kỵ có chút kỳ quái, mặc dù đối với tòa phủ đệ này mà nói, địa vị của mẹ mình không thua gì Thái tử.

Nhưng lúc mẫu thân tới đã nói qua, tất cả giản lược, có thể nghỉ ngơi thật tốt là được rồi!

Sao lại đột nhiên xa hoa như thế?

Doanh Vô Kỵ theo đội ngũ người hầu thị nữ, một đường tìm được ngọn nguồn náo nhiệt.

Chính là thư phòng của mình.

Nhưng thư phòng bây giờ không còn là thư phòng nữa.

Một đám nữ nhân lớn nhỏ, đang thoải mái nằm ở trên ghế nằm, nhất là Mễ Tinh Ly, trên mặt đắp dược liệu trú nhan, còn hé miệng, để thị nữ đút hoa quả cho mình ăn.

Trong chậu gỗ bốc lên hơi nóng hôi hổi.

Mỗi người có một tiểu nha hoàn ngồi xổm trước chậu, nghiêm túc đặt chân.

Loáng thoáng, còn có thể ngửi được mùi linh dược.

Doanh Vô Kỵ trong lòng lộp bộp, từ khí tức dao động đến xem, linh dược này không tính là cao cấp, chỉ có thể dùng để phụ trợ tu luyện thông thường, hẳn là kho thuốc Đông y của phủ, lúc trước vẫn mở cửa cho Mễ Tinh Ly, dù sao lượng tiêu hao mỗi ngày cũng không nhiều, Phủ Phò mã duy trì loại chi tiêu cấp bậc này vẫn không có áp lực.

Nhưng hôm nay mùi hương này quá nồng đậm.

Con mẹ nó này đến tột cùng dùng bao nhiêu?

Có tiền cũng chịu không nổi cái đà chi tiêu như vậy!

Trong lòng sốt ruột, bước đi cũng nhanh hơn rất nhiều.

Thình thịch thình thịch chạy đến trước mặt ba người.

Nhìn xuống.

Dược dịch trong chậu không giống như nước trong, đã nồng đậm đến mức hình thành trọc dịch.

Này mẹ nó…..".

Tinh Ly lười biếng nhướng mí mắt: "Ơ! Phò mã gia đã trở lại? Người đâu, thêm một cái ghế nữa, bổn công tử muốn mời Phò mã gia ngâm chân.

Hoa Triều vốn đã ngủ, nghe thấy âm thanh này, sâu kín mở mắt.

Phát hiện Doanh Vô Kỵ ở trước mặt, cảm giác có chút ngượng ngùng.

Theo bản năng thu lại đôi chân trắng nõn nhỏ nhắn.

Trước kia nàng cũng không cho hạ nhân hầu hạ.

Bị Doanh Vô Kỵ nhìn thấy như vậy.

Có chút ngượng ngùng.

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ lưu luyến không rời rời khỏi chân nàng, trừng mắt nhìn Mễ Tinh Ly: "Nữ công tử thật hào phóng, trộm sạch kho dược liệu của ta, sau đó mời một nhà chúng ta rửa chân?"

"Ai ai ai! Huynh nói như vậy ta cũng không thích nghe!

Mễ Tinh Ly có chút không vui: "Huynh xem huynh kìa, một đứa con trai, cùng mẹ ruột xa cách hơn hai mươi năm, kết quả dùng xong tiệc tối, đuổi mẹ ruột về ngủ, không hề để ý mẹ ruột đi đường mệt nhọc thân thể mệt mỏi."

Ta là khách nhân cũng nhìn không nổi nữa có biết hay không!

Cũng may bản công tử có một viên thất khiếu linh lung tâm, nghĩ đến diệu kế điều dưỡng thân thể như thế, bằng không phò mã gia mất hiếu đạo, chỉ sợ đã làm trò cười cho người trong thiên hạ!"

Bạch Nghi nghiêng người, cứ như vậy nhìn Tinh Ly biểu diễn.

Trong lòng vừa vui mừng vừa đáng tiếc.

Tính tình con bé này, bà thật sự rất thích.

Ngay từ đầu biết Tinh Ly ở phủ phò mã, trong lòng bà còn cao hứng một hồi.

Về sau mới phát hiện, con bé này chỉ ở phủ phò mã mà thôi.

Doanh Vô Kỵ sắp bị tức cười "Ngươi nếu là muốn phô trương, ngược lại là tiêu tiền của ngươi đi, tiêu tiền của người khác thì tính bản lĩnh gì?"

Ai ai!

Tinh Ly buông tay nói: "Ta cũng không giống phò mã gia mỗi ngày kiếm được cả đấu vàng, ta tư chất về thương nghiệp ngu ngốc, kiếm không được vàng, kiếm không được bạc, chỉ có thể kiếm một ít đá vụn. Muốn lấy những thứ này hiếu kính bá mẫu?

Huống chi ta đây cũng không tính là ăn không của người khác, ta hiến cho bá mẫu chính là phương pháp an dưỡng hiếm có trong thiên hạ.

So ra mà nói, chỉ là mấy chậu thuốc trị giá bao nhiêu tiền?

Bạch Nghi nhịn không được cười nói "Chỉ là dược dịch, đích xác không đáng bao nhiêu tiền, Vô Kỵ chớ keo kiệt, nương ngược lại cảm thấy biện pháp này rất tốt.

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Tinh Ly này, thật đúng là mẹ nó mang thù a!

Hắn xoay người nhìn về phía Tinh Ly.

Mễ Tinh Ly cũng ngẩng mặt nhìn hắn, thái độ cực kỳ kiêu ngạo: "Huynh xem, bá mẫu đại nhân đã lên tiếng rồi, phò mã gia chẳng lẽ không chuẩn bị cảm tạ ta sao?"

Nữ công tử, ngươi giỏi lắm"

Doanh Vô Kỵ nhìn nàng ta chằm chằm, ấp ủ trong chốc lát "Nhưng chân nữ công tử thật thối a, mùi thuốc nặng như vậy cũng không át được."

Nụ cười trên mặt Tinh Ly cứng đờ, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ lại tự nhiên trực tiếp bắt đầu công kích nhân thân.

Nhưng trước mặt Bạch Nghi cũng không dễ phát tác.

Chỉ có thể hung hăng liếc hắn một cái, làm một cái thủ thế, liền lê guốc gỗ rời đi.

Bạch Nghi bị chọc cười không ngừng: "Con bé này, đúng là một diệu nhân!"

Doanh Vô Kỵ có chút phiền não.

Bạch Nghi không quan tâm nói: "Đừng so đo nữa, cùng vi nương đến chính sảnh, có chính sự thương lượng".

Dứt lời, liền xỏ giày rời đi.

Doanh Vô Kỵ biết bà nói là chuyện trong vương cung, liền xoay người nhìn về phía Hoa Triều "Hoa Triều tỷ, nàng đi ngủ trước đi, ta có chuyện muốn nói với nương".

Hoa Triều cười gật đầu, suy nghĩ một chút lại giải thích nói: “Ta vốn không muốn ngâm chân như vậy, nhưng thấy nương cũng muốn tới, liền muốn bồi nương…”

Biết rồi!

Doanh Vô Kỵ cười cười, sợ trong lòng nàng áy náy, liền tiến lên để nha hoàn rời đi, chính mình thì tóm đôi chân trắng nõn tròn ngọc nhuận của nàng, dùng khăn lông khô nhẹ nhàng lau lau.

Thân thể Hoa Triều run lên, theo bản năng muốn rụt lại.

Nhưng Doanh Vô Kỵ nắm rất chặt, để cho nàng không thoát được

Trong lúc nhất thời, mặt đỏ như gấc chín

Chỉ có thể mặc cho hắn không biết là lau chân hay là thưởng thức.

Cho đến khi đi tất trắng, nàng còn chưa hết đỏ mặt.

Chương 782: Quá mức bảo thủ Chương 782: Quá mức bảo thủ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Lau sạch sẽ, mau đi nghỉ ngơi đi!”

Hoa Triều…..”.

Doanh Vô Kỵ “Mau đi nghỉ ngơi đi!”

Hoa Triều nhỏ giọng nói: “Vậy chàng mau buông ra đi!”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Lúc này hắn mới lưu luyến buông chân nàng ra, thuận tiện đi guốc gỗ cho nàng.

Tuy rằng ngủ cùng nhau lâu như vậy, nhưng Hoa Triều quá mức bảo thủ, vẫn luôn là tối lửa tắt,đèn lại không phát hiện chân của nàng tự nhiên như vậy…

Tên Tinh Ly này tuy rằng xa hoa dâm dật có chút quá đáng.

Nhưng phát minh ra hoạt động giải trí này thật là thú vị…..".

Xem ra sau này phải làm nhiều hơn.

"Lại còn cười, đúng là không phải người tốt mà"

Hoa Triều oán giận nhìn hắn một cái, tuy rằng mang theo một tia xấu hổ, nhưng sóng mắt vẫn ôn nhu như vậy.

Nói rồi.

Liền bước nhanh rời khỏi thư phòng.

Cửa sổ đối diện.

Tinh Ly len lén nhìn, cảm giác trên chân giống như có con kiến đang bò, thấp giọng mắng một câu "Doanh Vô Kỵ này, cũng thật biến thái!"

Hắt xì!

Doanh Vô Kỵ có chút nghi hoặc, có phải vừa rồi quá hưng phấn dẫn đến cảm lạnh hay không?

Bất quá còn có chính sự muốn nói, hắn cũng không quá để ý, vội vàng đi đến chính sảnh.

Trong chính sảnh.

Bạch Nghi đã nóng nảy chờ đợi: "Hôm nay tiệc tối sau, con cùng Lê Vương nói cái gì?"

Doanh Vô Kỵ cười cười "Nói rất nhiều, bất quá còn rất thuận lợi…..".

Xuỵt!

Bạch Nghi làm một cái thủ thế chớ lên tiếng, trầm giọng nói: "Tìm một nơi tuyệt đối an toàn lại nói!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Phỏng chừng nương bị rối loạn tâm lý sau khi bị Lão Lưu Manh đối xử tệ bạc

Hắn nghĩ nghĩ, đích xác cẩn thận thì tốt hơn.

Liền mang theo Bạch Nghi đi tới mật thất dưới lòng đất.

Mới vừa đẩy cửa ra, chợt nghe được một âm thanh ngây ngô.

"Gương thần, mau nói cho ta biết, ai là nữ nhân đẹp nhất trên đời?"

Bạch Nghi…..".

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Nhìn vào bên trong.

Một tiểu cô nương xinh đẹp xinh đẹp, đang ôm một tấm kính thủy tinh, vẻ mặt chờ mong hỏi.

Chỉ là trong gương không có bóng dáng Bạch Chỉ, mà là Khương Nhạc Thanh khóc đến không ra nước mắt.

Là ngươi!

Là ngươi!

Chính là ngươi!

Bị phong ấn trong tấm gương này, nàng thật sự sợ Bạch Chỉ không cẩn thận làm nàng vỡ.

Bạch Chỉ nghe thấy có người tới, vội vàng quay đầu, thấy là Doanh Vô Kỵ, cười hì hì nghênh đón: "Công tử ngươi xem, nàng nói ta là mỹ nữ nguy hiểm!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Sớm biết vậy đã không kể cho nàng nghe chuyện xưa về gương thần.

Nhưng cũng không có biện pháp, nha đầu này lúc ngủ lúc tỉnh, lúc người lúc hồ ly.

Lúc nào cũng muốn thị tẩm.

Thương thế của hắn lại không hoàn toàn khôi phục, chỉ có thể kể chuyện xưa lừa gạt nàng, không nghĩ tới đến cuối cùng là Khương Nhạc Thanh gặp đại tội.

Bạch Chỉ nhìn thấy Bạch Nghi, không khỏi há cái miệng nhỏ nhắn sửng sốt một chút.

Này?

Hình như có chút quen mắt.

Dì ơi?

Này!

Thật sự là dì?

Bạch Chỉ nhất thời mừng rỡ, một cái không khống chế được, liền lại biến trở về thân hồ ly, nhảy vào trong ngực Bạch Nghi cọ xát trên cằm bà một trận, người và hồ ly vô cùng thân mật.

Bạch Nghi cũng vui mừng khôn xiết, một lúc lâu mới đem hưng phấn của nàng trấn an xuống.

Lúc mới đưa tiểu nha đầu này tới Lê quốc, mới chỉ là một đứa bé

Không ngờ bây giờ.

Đã biến thành tiểu hồ ly

Năm tháng …..".

Doanh Vô Kỵ vỗ vỗ bụng tiểu hồ ly, sau đó chỉ chỉ Khương Nhạc Thanh trong gương "Trước đem ả ta nuốt rồi nói sau, bằng không thân phận Thiên Nhân tộc của công tử ngươi liền bại lộ!"

Khương Nhạc Thanh biến sắc "Thiên Nhân tộc? Doanh Vô…..".

Nàng ta còn muốn nói gì nữa.

Cũng đã bị Bạch Chỉ một ngụm nuốt vào trong bụng.

Bạch Chỉ rất nhanh liền trướng bụng, điều chỉnh tư thế một chút, nằm ở trong ngực Bạch Nghi.

Bạch Nghi có chút chần chờ: "Người vừa rồi chính là Khương Nhạc Thanh? Bí mật này nói cho ả ta biết…..".

Không vội!

Doanh Vô Kỵ cười cười, liền đem cuộc đối thoại vừa rồi cùng Triệu Kỵ ở trong vương cung nói đại khái một lần.

Bạch Nghi nghe xong, không khỏi có chút cảm thán "Không nghĩ tới tâm khí của Triệu Kỵ, ngược lại càng ngày càng cao, so sánh mà nói, Doanh Việt… Quên đi! không đề cập tới cũng được! bất quá Vô Kỵ, con thật sự đã quyết định?"

Quyết định rồi!

Doanh Vô Kỵ gật đầu "Nhưng con vẫn muốn hỏi ý kiến của nương, dù sao con chưa từng tiếp xúc với người Bạch gia, rốt cuộc có thể khống chế hay không, con cũng không rõ lắm."

Đối với Bạch gia, hắn có thể không tin.

Nhưng đối với Bạch Nghi, là hoàn toàn có thể tin tưởng.

Chỉ là cái yêu mạch kia, còn có cái kia bảo vật vòng tay, cũng không phải vương thất bình thường có thể lấy ra. Bạch gia cho dù giàu hơn nữa, đây cũng làtám phần của cải.

Bảo vật của Bạch gia, đặt ở trên người mình.

Mà Bạch Nghi tất nhiên là người chủ đạo toàn bộ sự kiện.

Điểm ấy là chuyện không thể nghi ngờ.

Bạch Nghi suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng gật đầu nói: ” kỳ thật đại bộ phận người Bạch gia đều có thể tín nhiệm, mặc kệ quan niệm như thế nào, bọn họ đều vô cùng kính trọng Đại trưởng lão.”

Ngoại trừ một bộ phận hoàn toàn đầu nhập vào Càn vương thất, cùng với một bộ phận đặc biệt si mê đối với thân phận Thiên Nhân tộc.

Bọn họ không bị giam giữ, ngược lại bị Càn vương thất lợi dụng thì những người si mê thân phận Thiên Nhân Tộc tuy rằng không dễ khống chế nhân số cũng không ít.

Nhưng nếu con thật hạ quyết tâm lấy người từ chỗ Doanh Việt, vi nương cũng có thể đem danh sách người có thể dùng cho con

Đến lúc đó sau khi bọn họ được cứu đến Lê quốc, chắc chắn sẽ nghe theo con, sai đâu đánh đó.

Về phần đến tột cùng có nghênh đón Thiên Nhân tộc hay không, con định đoạt.

“Chỉ là Vô Kỵ…. Thật sự nguy hiểm?

Chương 783: Con đường phong ấn Chương 783: Con đường phong ấn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bà cảm thấy kế hoạch của cha vợ con rể rất lợi hại

Chu thiên tử cho dù tín phụng Thiên Nhân tộc, cũng bất quá là “Thiên tử”, nhiều nhất tính là con nuôi.

Mà Bạch thị, lại có bối cảnh của Thiên Nhân tộc.

Ngay cả huyết mạch thoái hóa không ít, cùng con đường bị phong ấn kia không giống nhau.

Cũng cũng có cảm giác đồng tộc.

Tuy nói có thể bị coi là phản đồ, nhưng mấy ngàn năm "kinh nghiệm lưu đày", cũng đủ để lấy được lòng tin của người khác.

Chu vương thất nguyện ý đầu nhập vào Thiên Nhân tộc.

Tất nhiên là nhận được không ít chỗ tốt.

Nhưng nếu như Bạch gia lấy được địa vị đầy đủ cùng lực ảnh hưởng, rất dễ dàng đoạt phần lợi ích này từ trong tay Chu vương thất.

Đây là kế rút củi dưới đáy nồi.

Chỉ là…. chơi với lửa, không cẩn thận sẽ dẫn lửa thiêu thân.

Doanh Vô Kỵ cười nói "Một số việc, vẫn là nhanh chóng giải quyết cho tốt, phương án này tuy rằng mạo hiểm cao một chút, nhưng hồi báo có thể cao hơn mấy lần. Lần này tiến Minh Đô, con sẽ lấy thân phận Bạch gia rung động bọn họ một đợt, để cho bọn họ cảm thụ một chút sự kinh khủng của Bạch gia chúng ta.

Bạch Nghi bật cười "Cũng không hẳn không thể, bất quá đầu cuối Minh Đô đều là cao thủ Binh Nhân cảnh, với thực lực hiện tại của con còn hơi không đủ. Bất quá con có thể bế quan một đoạn thời gian, triệt để cởi bỏ phong ấn Huyết mạch Thiên Nhân tộc, kể từ đó cho dù đối mặt với cao thủ Binh Nhân cảnh, cũng chưa chắc sẽ rơi vào thế hạ phong.

Doanh Vô Kỵ trong lòng vui vẻ.

Ta không phải là chờ những lời này sao?

Bất quá…… Bế quan?

Luôn cảm giác có chút không kiên định, dù sao trước khi cởi bỏ được ma chủng cho Hoa Triều, vẫn ổn thỏa một chút thì tốt hơn.

Doanh Vô Kỵ hỏi "Nhất định phải bế quan sao? Thời gian lâu không?

Bạch Nghi gật đầu: "Có thể đem huyết mạch hoàn toàn phong tỏa lại, bí pháp này làm sao có thể đơn giản?Thời gian hẳn là sẽ không quá dài, nếu là có nương trợ giúp con, phỏng chừng một ngày là có thể thành."

Chỉ là tu vi của ta bị Doanh Việt phế bỏ bảy thành, chỉ sợ không thể giúp con.

Bất quá lấy thiên phú của con, tối đa 10 ngày là có thể thành!

"Thế thì con đi bế quan đây"

Doanh Vô Kỵ lập tức nói.

Dù sao vừa mới tránh thoát được một tràng ghen tuông

Hoa Triều bên này cũng ổn định

Đường Đường bên kia hẳn là cũng không có vấn đề gì lớn.

Nghiêm túc mà nói.

Đây hẳn là thời kỳ an toàn không dễ có được.

Huống chi mình là Tụ Thần tầng 13 ngưng tụ thành linh thai, năng lực lĩnh ngộ đã đột phá đỉnh cấp

10 ngày.

Chắc chắn là bị đánh giá thấp.

Tối đa bảy ngày.

Mình sẽ xuất quan.

Trong khoảng thời gian này, là trước tháng bảy không có khả năng xảy ra chuyện gì!

Hơn nữa hiện tại trong phủ có Tào công công bảo vệ.

Bây giờ không bế quan còn đợi đến khi nào?

Bất quá…..".

Tốt nhất mời Kiếm Linh lại đây, để tránh xảy ra sự cố!

Con ra ngoài làm một việc, tối đa hai canh giờ sẽ trở về, nương chờ một lát, chờ con trở về, lập tức truyền thụ bí pháp cho con!"

Nói rồi.

Trực tiếp lấy ra chủy thủ vung lên.

Sau một khắc, liền xuất hiện ở vách núi cách đó mấy chục dặm.

……

Mấy chục dặm.

Là cực hạn để Doanh Vô Kỵ thi triển tuyệt học này.

Chiêu thức của hắn còn có chút gượng gạo, không đạt được mượt mà tự nhiên như Thập Tam gia.

Nhưng giai đoạn hiện tại là đủ.

Mấy chục dặm.

Trên đỉnh núi hoang ở ngoại ô.

Hắn hôm nay, đã cùng Hàm Quang kiếm dung hợp bảy thành, tuy rằng không cách nào cảm giác phương vị cụ thể của kiếm linh, nhưng đại khái phương hướng vẫn là không thành vấn đề.

Nơi này, nhiều nhất cách kiếm linh 10 dặm.

Không gần lắm.

Nhưng ở trên đỉnh núi hoang sơn này, tuyệt đối có thể làm cho Kiếm Linh rõ ràng chú ý tới hắn đến tột cùng đang làm cái gì.

Xì!

Doanh Vô Kỵ lấy Hàm Quang kiếm ra, cắm ở trên tảng đá xanh cao nhất đỉnh núi, cũng không có tiếng kim thạch kêu, chỉ có âm thanh ma sát rất nhỏ, phảng phất chỉ là cắt một khối đậu hủ tương đối thô ráp.

Dưới ánh trăng.

Thân kiếm Hàm Quang kiếm phảng phất như không có vật gì.

Giống như là một chuôi kiếm trống rỗng treo lên.

Thoạt nhìn có chút kỳ dị.

Động tĩnh này đánh thức Hàn Quyện, hóa thành một luồng khói bốc lên.

Bất đắc dĩ nhìn Doanh Vô Kỵ một cái, nhưng không nói thêm gì, chỉ duỗi lưng một cái, liền ngồi ở trên tảng đá chống má giả ngủ.

Mắt thấy Doanh Vô Kỵ lấy đàn tranh ra, không khỏi ngáp một cái hỏi "Doanh huynh! vị Kiếm Linh tiền bối kia mặc dù thích âm luật, nhưng cũng là một vị thế ngoại cao nhân, chỉ sợ không phải một hai khúc nhạc có thể dẫn ra?

Im!

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Ta có thể cảm ứng được, kiếm linh một mực hoạt động ở Giáng Thành phụ cận, ban ngày phương vị phiêu hốt bất định, nhưng liên tiếp vài ngày buổi tối, chúng ta đều xuất hiện ở đỉnh núi này, nói rõ cái gì?"

Hàn Quyện nhắm nửa mắt lại hỏi: “Nói rõ cái gì?

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi “Trong lòng hắn có ta!”

Hàn Quyện…..”.

Doanh Vô Kỵ có chút bất mãn đối với phản ứng của hắn.

Lại cảm giác ngôn luận của mình quá mức chém gió

Liền bồi thêm một câu”Cho dù trong lòng không có ta, vậy cũng nói rõ hắn thích khúc nhạc của ta, ít nhất có thể nghe thoải mái!”

Hàn Quyện nhướng mí mắt: “Nếu có thể nghe thoải mái, vì sao ngươi gọi hắn nhiều lần, hắn đều không muốn hiện thân?”

Doanh Vô Kỵ suy nghĩ trong chốc lát “Có thể chỉ là bình thường sảng khoái, không có biện pháp đem hắn thỉnh đến, có thể chỉ là làm không đủ tốt mà thôi. Ai à? Nhìn cái vẻ mặt của ngươi kìa, chẳng lẽ ta lúc trước ta đàn khúc không dễ nghe sao?”

Dễ nghe!

Hàn Quyện thành thật nói, hắn không giỏi nói dối nhất, dễ nghe chính là dễ nghe, khó nghe chính là không dễ nghe.

Doanh Vô Kỵ cười hề hề “Có loại cảm giác kiếm tiên trảm yêu trừ ma hay không?

Hàn Quyện gật đầu: “Đúng là có!

Vậy thì chắc chắn là có rồi

Chương 784: Tình yêu Đời đời kiếp kiếp Chương 784: Tình yêu Đời đời kiếp kiếp

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ đấm đấm đùi: “Con mẹ nó

Đương nhiên

Chỉnh sửa một chút.

Bằng không với thẩm mỹ quan của niên đại này, có thể không có biện pháp hoàn toàn thưởng thức được.

Từ hiệu quả mà xem.

Chắc chắn là hay

Sẽ ổn thôi.

Bằng không cũng không có khả năng đơn khúc tuần hoàn nhiều buổi tối, Kiếm Linh đại ca còn ở đó nghe.

Hàn Quyện nâng má, chán đến chết nói: "Nhưng Kiếm Linh tiền bối vẫn chưa tới, có thể người ta chỉ coi khúc nhạc này là tiêu khiển thôi?"

Vớ vẩn!

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, bất quá không thể không thừa nhận đích xác là như thế.

Vẫn là nói.

Kiếm Linh đại ca kỳ thật cũng không có tiêu sái như vậy?

Bản thân hắn nghĩ tế ra mấy khúc nhạc, đàn thêm mấy đêm thì Kiếm Linh đại ca sẽ ra mặt, nhưng xem ra mấy hành động xôi thịt này cũng không nhiều tác dụng

Xem ra

Phải xuất ra một ít bản lĩnh thật sự.

Vì vậy.

Tối nay

Dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Quyện, Doanh Vô Kỵ lại từ trong bàn lấy ra một đống nhạc cụ.

Cây sáo.

Chiêng

Trống.

Còn lấy ra không ít nhạc cụ khác, nhưng cảm giác đều không thích hợp lắm, cho nên lại nhét trở về.

Vò đầu bứt tai nửa ngày, cuối cùng lại rút ra Hàm Quang kiếm khảm ở trong núi đá.

Hàn Quyện có chút mê hoặc: "Doanh huynh, không phải huynh muốn đem những nhạc cụ này cùng tấu chứ?

Doanh Vô Kỵ hỏi ngược lại "Có gì không thể?"

Ngay sau đó.

Liền từ trong ngực móc ra bốn năm viên đậu tương.

Tiện tay vẩy ra, liền toát ra bốn năm đại hán mình trần, sau đó mỗi người cầm lấy một nhạc cụ.

Hàn Quyện…..".

Cái này!

Vãi đậu thành binh là dùng như vậy sao?

Hắn vốn đã có chuẩn bị tâm lý đối với chiêu vãi đậu thành binh quỷ dị của Doanh Vô Kỵ, nhưng vẫn không nghĩ tới có thể dùng như vậy.

Nam Cung gia Vãi đậu thành binh, nghe nói chỉ biết đánh trận.

Vãi đậu thành binh của Doanh Vô Kỵ, lại giống như người sống, có trời mới biết hắn còn có thể thuật khôi lỗi gì khác.

Chỉ là…..".

Không khỏi đa tài đa nghệ có chút quá đáng.

Hàn Quyện nhìn Doanh Vô Kỵ buông tha tất cả nhạc cụ, duy chỉ cầm Hàm Quang kiếm, không khỏi hỏi: "Doanh

huynh, huynh không tấu nhạc sao?”

Doanh Vô Kỵ quơ quơ Hàm Quang kiếm trong tay, “Đây không phải là nhạc cụ của ta sao?

Hàn Quyện sửng sốt một chút: “Đây là nhạc cụ gì?

Doanh Vô Kỵ tay phải cầm kiếm, tay trái trực tiếp bóp một cái pháp quyết.

Trong chốc lát.

Lòng bàn tay lôi điện cuồn cuộn, thân kiếm Hàm Quang một trận ông minh, tự nhiên thật sự phát ra âm sắc mới lạ.

Hàn Quyện “????

Cái này cũng được hả?

Nắm giữ Ngũ Lôi là dùng như vậy sao?

Doanh Vô Kỵ mỉm cười, điểm ấy hắn vẫn là từ kỹ năng Khương Nhạc Thanh bộc phát ra, sau đó tiến thêm cải tiến.

Cuối cùng hình thành cái chung cực điện nhạc khí kiếm.

Hàn Quyện nhìn hắn vừa nắm giữ vãi đậu thành binh vừa nắm giữ ngũ lôi, thật sự là không nhịn được tò mò trong lòng: “Vậy huynh dàn đại trận như vậy, chuẩn bị đàn khúc gì?”

Doanh Vô Kỵ méo miệng cười ” Khúc dụ bắt Kiếm linh!

Hàn Quyện…..”.

Không còn gì để nói nữa

Một tên lính đậu liền gõ chuông, đơn giản mấy chùy, liền gõ ra cảm giác rộng lớn.

Lại cùng trống trận hài hòa, làm cho người ta phảng phất đặt mình trên đỉnh mây.

Chợt một trận sáo du dương nhưng giống như cất giấu tiếng kiếm leng keng vang lên, rõ ràng là khúc nhạc trầm bổng

du dương, rồi lại có vẻ vô cùng tiêu sái.

Khoái ý giang hồ, rồi lại không nhiễm phàm trần.

Nghe có vẻ mâu thuẫn.

Nhưng lại dung hợp hoàn mỹ dị thường.

Cũng rất kỳ quái.

Cũng rất dễ nghe.

Sau khi vài loại nhạc cụ đan xen vào nhau, đã vượt qua tất cả nhận thức của hắn đối với khúc nhạc.

Quan trọng nhất.

Cái này thật ra là một người diễn tấu.

Thật ác độc!

Doanh Vô Kỵ mỉm cười.

Con mẹ nó

Bài "Tiên kiếm kỳ duyên" này khiến không ít người Like, bài tiếp theo chính là "Lan Lăng Vương Phá Trận Khúc", chắc chắn sẽ có một bài thích hợp với Kiếm Linh đại ca.

Doanh Vô Kỵ mặc dù cótiến cấp tới

Mặc kệ có thích hợp hay không, đêm nay có thể nhiệt tình đập vào người Kiếm Linh đại ca là được.

Quan trọng nhất.

Hắn nắm chuôi kiếm Hàm Quang kiếm, gia tăng cường độ Lôi Pháp rót vào.

Lực xuyên thấu Điện âm rất mạnh, cả bầu trời đêm đều quanh quẩn âm thanh thân thể mềm mại rung động.

Hàm Quang kiếm có thể nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Một ngày nào đó mình lại bị sử dụng như vậy.

Nếu không phải bản thân chính là kỳ kiếm làm từ vật liệu siêu tuyệt có một không hai.

E rằng đã bị chơi hỏng rồi.

Hồi lâu.

Một khúc kết thúc.

【 Lời nhắc 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đột phá 90, ngẫu nhiên thu được bí pháp 《 ngưng hư hóa thực | luyện thực hóa hư 》 .

Phù…..".

Doanh Vô Kỵ thu hồi trường kiếm, đem tráng hán tấu nhạc một lần nữa biến thành đậu tương thu hồi trong lòng bàn tay.

Hàn Quyện hỏi: "Thành công rồi?"

Doanh Vô Kỵ méo miệng cười "Đương nhiên thành!"

Bí pháp này không biết phẩm cấp, nhưng tương đối thực dụng.

Bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển hóa hư thực, có thể ngưng kết ý niệm thành thực thể, cũng có thể đem thân thể hóa thành hư vô.

Quan trọng nhất.

Cảm xúc Kiếm Linh đại ca đúng chỗ.

Chỉ là thu hồi kiếm.

Lại đợi rất lâu.

Cũng không thấy có người đến.

Doanh Vô Kỵ thần sắc có chút mất tự nhiên, như thế nào có cảm giác bị Kiếm Linh đại ca chơi?

Nhận thấy ánh mắt Hàn Quyện có chút bất đắc dĩ.

Hắn rốt cục không nhịn được, trống rỗng triệu hoán ra một đạo lôi pháp, Hàm Quang kiếm lại là một đạo to rõ điện âm "Kiếm linh tiền bối, ngươi nếu như lại không xuất hiện, ta liền dùng Hàm Quang kiếm cho ngươi tấu ba ngày ba đêm!"

Vừa dứt lời.

Một âm thanh đạm mạc chợt xuất hiện trong đầu.

Chương 785: Có chừng có mực đi Chương 785: Có chừng có mực đi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Có chừng có mực đi!

Khoảnh khắc tiếp theo.

Một đạo bóng kiếm xé gió mà đến.

Đợi đến khi rơi xuống đất, đã hóa thành một đạo nhân ảnh.

Chỉ là bóng người này…..".

Thì ra không phải Kiếm Linh đại ca, mà là Kiếm Linh đại tỷ?

Hàm Quang kiếm linh thần sắc phức tạp nhìn thoáng qua tay phải cầm kiếm của Doanh Vô Kỵ, nhịn không được hỏi: "Ai dạy ngươi sử kiếm như vậy?"

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt nghiêm túc "Tề quốc, Khương Nhạc Thanh!

Ồ…..".

Hàm Quang kiếm Linh ánh mắt lạnh lẽo gật gật đầu, tựa hồ đem cái tên này thật sâu ghi tạc trong đầu.

Nàng nhìn thoáng qua tay phải cầm kiếm của Doanh Vô Kỵ, liền nhanh chóng dời ánh mắt đi.

Mặc dù chỉ dừng lại một lát.

Nhưng Doanh Vô Kỵ vẫn bắt được quyến luyến cùng kháng cự trong ánh mắt nàng.

Nàng âm thanh hơi trầm xuống, ngữ khí nghiêm túc "Sau này, không cho phép dùng kiếm tấu nhạc!"

"Cái này…..". Được rồi!

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt không tình nguyện, nhưng là chỉ có thể làm bộ dáng miễn cưỡng đồng ý, chợt lại cười hề hề nhìn Kiếm Linh "Kỳ thật vãn bối có một chuyện muốn nhờ!"

Hàm Quang kiếm Linh sắc mặt đột biến "Ngươi sẽ không cho rằng nghe xong mấy khúc nhạc của ngươi thì phải phục tùng ngươi chứ?"

"Đương nhiên không phải, vãn bối làm sao có thể có công danh lợi lộc mạnh như vậy?

Doanh Vô Kỵ vô cùng đau đớn đấm đấm chân, "Chỉ là thân ở trong nguy hiểm, bất đắc dĩ mới xin tiền bối giúp đỡ, đường đột tiền bối, cho nên tự cho là thông minh chọn mấy khúc đạn cho tiền bối nghe.

Hàm Quang kiếm Linh sắc mặt hơi chậm lại: "Ngươi nói đi, có chuyện gì muốn cầu?"

Doanh Vô Kỵ mấp máy miệng "Ta muốn thỉnh tiền bối bảo hộ một người, bảy ngày là được rồi!"

Bảy ngày?

Hàm Quang kiếm Linh nhíu mày, dường như có chút không vui.

Doanh Vô Kỵ vội vàng nói: "Bảy ngày là có chút dài, nhưng sau đó vãn bối sẽ trả lại gấp 10 lần số ngày, trong lúc này chỉ cần tiền bối muốn nghe khúc nhạc, chỉ cần gọi vãn bối sẽ đến!"

Hàm Quang kiếm linh cũng không cảm kích, cảm giác mình thua thiệt lớn.

Doanh Vô Kỵ bổ sung nói: "Mỗi ngày ca khúc đều không giống nhau!

Hàm Quang kiếm Linh…..".

Chân mày nàng giật giật, nếu mỗi thủ khúc đều có chất lượng như hôm nay, thật đúng là không tệ.

Chỉ là…..".

Doanh Vô Kỵ rèn sắt khi còn nóng "Vãn bối nơi này có lưu âm Linh Loa của Đông Hải Yêu tộc, có thể theo khúc nhạc cùng tặng cho tiền bối!"

Hàm Quang kiếm linh "Được!"

Lưu Âm Linh Loa!

Mặc dù không có thực chiến gì.

Nhưng chỉ cần Linh Loa mang theo bên người, liền tùy thời tùy chỗ có thể nghe được khúc nhạc.

Doanh Vô Kỵ là muốn cùng mình có qua có lại, bồi dưỡng giao tình, để cho mình về sau đi không xong.

Dù sao mình cũng là cao thủ Ngộ Thần Cảnh.

Nhưng tiểu tử này vẫn quá ngây thơ.

Không ngờ lại làm ăn mua đứt bực này.

Chờ bảy mươi ngày nghe xong, chính mình liền lập tức mang theo Lưu Thanh Linh Loa rời đi, không bao giờ lưu luyến Hồng Trần thế tục nữa, tuyệt không thể để cho tiểu tử này lợi dụng nữa.

Nàng trầm giọng nói: "Bảo vệ ai?"

Ta sẽ vẽ cho tiền bối!

Nói xong, hắn liền lấy từ trong vòng tay ra giấy bút mực.

Vẽ mẹ già và con dâu trong nhà mình.

Hàm Quang kiếm Linh nhận lấy giấy vẽ, liếc mắt nhìn lướt qua, liền gật gật đầu: "Có thể!"

Doanh Vô Kỵ cung kính nói: "Vậy đa tạ tiền bối chiếu cố vãn bối bế quan bảy ngày này!"

Uh!

Hàm Quang kiếm Linh gật gật đầu, liền hóa thành một đạo lưu quang, "Hưu" một tiếng biến mất ở phía chân trời.

Là hướng về phía Giáng Thành.

Doanh Vô Kỵ nhìn bóng lưng của nàng, không khỏi nhe răng cười.

Bảy ngày gấp 10 lần, chính là bảy mươi ngày, cộng thêm bảy ngày ban đầu, đó chính là bảy mươi bảy ngày.

Kéo dài đến đầu cuối Minh Đô xuất hiện tuyệt đối không thành vấn đề.

Đến lúc đó.

Mời nàng làm vệ sĩ.

Hắn nhìn Hàn Quyện: "Tìm hiểu kiếm ý trong Hàm Quang kiếm có khó không?

Hàn Quyện chống má nói: "Đương nhiên khó, làm sao vậy?"

Doanh Vô Kỵ vuốt râu trên cằm, nghiêm trang nói: "Vi sư thu ngươi làm đồ đệ nhiều tháng, lại chỉ dạy cho mấy pháp thuật vi mạt, trong lòng thật là hổ thẹn. Đã tìm cho ngươi thày giáo dạy thay rồi!

Hàn Quyện…..".

Doanh Vô Kỵ cũng không kêu bíp nhiều, gọi hắn trở lại Hàm Quang kiếm, liền một kiếm bổ mở không gian, trở lại mật thất dưới lòng đất của mình, hỏi Bạch Nghi muốn tìm hiểu bí thuật huyết mạch Phong Thiên Nhân tộc.

Bí thuật này quả nhiên vô cùng phức tạp.

Cần liên tiếp bế quan.

Không giải được bí thuật thì không thể xuất quan.

Một khi gián đoạn, sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Cũng chỉ có loại bí thuật tinh diệu rườm rà này, mới có thể miễn cưỡng phong ấn Huyết mạch Thiên Nhân tộc.

Huyết mạch Thiên Nhân tộc…..". Đến tột cùng là thứ gì?

Theo bí thuật phong ấn từng chút một cởi bỏ, hắn cảm giác Huyết mạch Thiên Nhân tộc, cùng huyết mạch hiện tại dường như cũng không có bản chất khác biệt.

Trong đan điền của hắn hiện tại đều có một đoàn huyết khí lớn chưa luyện hóa, là tiểu hồ ly dùng miệng luyện hóa bia Mục Dã tại Minh Đô sau đó truyền cho mình, bộ phận có thể tự do điều hành đã thành tựu cho mình cùng vợ cả Chuyên Húc đế thân.

Nhưng thật ra phần này không thể điều hành mới là phần lớn.

Mà Chuyên Húc đế thân, loại này thể chất viễn cổ đỉnh cấp, cũng gần như là huyết khí dung nạp cực hạn.

Khí tức Huyết mạch Thiên Nhân tộc phát ra cực kỳ gần với huyết khí

Cũng có thể điên cuồng tăng lên điều kiện tiên thiên của một người, hơn nữa tựa hồ không cùng hưởng hạn mức cao

nhất với huyết khí, chỉ là tiết lộ một ít, là có thể để Doanh Vô Kỵ rõ ràng cảm giác được thể lực cùng tinh thần tăng lên.

Loại cảm giác thăng hoa này, khiến Doanh Vô Kỵ sảng khoái đến tóc cũng dựng lên.

Nhưng hắn đồng thời lại giống như phát hiện ra bản chất của huyết mạch.

Huyết mạch mỗi người nhìn như cô lập, trên thực tế lại giống như cùng người khác mơ hồ có liên thông.

Chương 786: Thuyết pháp về sự ra đời của Thiên Nhân tộc
Chương 786: Thuyết pháp về sự ra đời của Thiên Nhân tộc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thật giống như vũng nước trên đồi núi, từng cái từng cái đều chứa nước, nhưng địa thế không giống nhau, cho nên nước cũng không giống nhau, cho nên vẫn có nguồn nước ẩn hình chảy về

Trước khi kết hợp có thuyết pháp về sự ra đời của Thiên Nhân tộc.

Hắn mơ hồ hiểu ra.

Cái gọi là huyết mạch này, thay vì nói là huyết mạch hoặc là vật liệu di truyền khác biệt, chẳng bằng nói là một loại phương thức phân phối thiên phú.

Cách nói truyền thống gọi là "vận mệnh dân tộc".

Đại khái ý tứ chính là để cho một bộ phận người trước cường đại lên, kéo theo hậu bối, cùng nhau trải qua ngày lành.

Cho nên, Nhân tộc từ bên trong Thiên Nhân tộc sinh ra, quật khởi từ nghịch cảnh, trở thành chúa tể vạn tộc.

Sau Viêm Hoàng nhị đế.

Quy tắc huyết mạch ôn hòa hơn rất nhiều, không phải cái loại cưỡng chế cướp đoạt này, mà là có liên quan đến sự phát triển của tộc quần, có thể dẫn dắt tộc quần phát triển tốt hơn, huyết mạch liền mạnh mẽ một chút, một khi tộc quần đi về hướng suy sụp, huyết mạch cũng sẽ theo đó suy sụp.

Sau đó Bia Mục Dã Chu vương thất xuất hiện, lại mạnh mẽ xoay chuyển quy tắc này, thông qua phân phong trực tiếp khống chế phân phối tộc vận.

Tuy nói trước thời nhà Chu cũng có phân phong, nhưng phần lớn là danh tiếng, hưng suy hoàn toàn là theo tộc quần phát triển, mặc dù có trực tiếp tăng lên nhưng không gian phát triển trở nên lớn hơn, đến tột cùng có thể lưu lại hay không, vẫn là xem sự phát triển của các tộc.

Mà đến thời kỳ Chu thất, chỉ cần phân phong, liền có thể đem huyết mạch tăng lên một mảng lớn.

Về sau Chu vương thất bởi vì phân phong, thổ địa trực thuộc càng ngày càng ít, dẫn đến chậm rãi suy sụp, cho dù là quốc lực, hay là quy tắc, đều mất đi năng lực phân phong.

Tự nhiên cũng chậm rãi mất đi quyền khống chế bia Mục Dã.

Doanh Vô Kỵ đại khái cũng hiểu rõ.

Chuyên Húc đế thân, là giới hạn cao nhất của quy tắc huyết mạch.

Nhưng hình thức phân phối Thiên Nhân tộc, hạn mức cao nhất không đến mức này.

Loại cảm giác huyết mạch cao quý sảng khoái đến tê dại này, khiến Thiên Nhân tộc khó có thể dứt bỏ, cho nên sau khi đánh tan Yêu tộc, cắt ghế Nhân tộc cũng là chuyện đương nhiên.

Nói ngắn gọn một câu, đám người giàu trước rồi thì không muốn chơi với đám người nghèo nữa, bỏ đi rồi còn không quên lưu lại một câu, ta có thể trở nên mạnh mẽ đều là bởi vì cố gắng của mình, vì sao phải cưu mang các ngươi?

Quy tắc huyết mạch thứ đồ chơi này.

Đích xác nên sửa lại.

Cũng không phải Doanh Vô Kỵ bưng bát lên ăn cơm buông bát chửi má nó, tuy nói hắn là người được lợi hai lần "Phân phối tộc vận", nhưng hắn thật đúng là ăn không được rất nhiều chỗ tốt

Một số việc đã được thực hiện trước đây.

Sau này nên làm chuyện gì chờ xuất quan về sau nói sau

Hiện tại, an tâm giải khai phong ấn là được.

Theo Bạch Nghi nói, tuy rằng Huyết mạch Thiên Nhân tộc của Bạch thị đã suy yếu đến mức độ nhất định, nhưng cũng không phải bởi vì "Tộc vận" tiêu tán, mà là bởi vì Bạch gia hiện giờ không chịu nổi tộc vận lớn như vậy, cho nên tộc vận lặng lẽ ẩn lui, chỉ cần gặp phải huyết mạch cường đại, sẽ lập tức bị kích phát ra.

Liền giống như loạn thế xuất thiên tài, kỳ thật cũng là che giấu quá trình tái phân phối tộc vận, tận khả năng mà đem lợi ích phân phối cho đại tài chân chính.

Năm đó Bạch gia quyết định nâng đỡ Doanh Việt, vốn định gả mười mấy nữ tử Bạch gia cho Doanh Việt.

Bất quá Doanh Việt lấy lý do chỉ có tình yêu đích thực với Bạch Nghi nên cự tuyệt.

Nhưng hiện tại hồi tưởng một chút, hẳn là bởi vì lời nguyền huyết mạch của Doanh vương thất, nên ông ta không muốn ngoại thích cầm quyền.

Huyết mạch Chuyên Húc, hẳn là có thể đem tộc vận ẩn giấu lấy được đến cực hạn.

Khó trách ông ta một chút cũng không lo lắng tôn thất đệ tử, nhất định phải đem Doanh Vô Khuyết mang về.

Mặc kệ con hàng này có thể trở thành đại tài chân chính hay không. Chỉ cần bia Mục Dã không hoàn toàn vỡ nát, huyết mạch đời sau của Chuyên Húc đế cũng không thể lập tức suy yếu, có thể lấy được tộc vận đến mức tối đa

Xem ra ngoại trừ Nữ tử Lý gia, Lão lưu manh còn chuẩn bị cho Tiểu Lưu Manh lấy mấy nữ tử Bạch gia

Một khi trở về, chỉ sợ sẽ trở thành máy móc sinh sản.

Theo lời Bạch Nghi mà nói, hiện giờ tộc vận của Bạch thị chính là một cái mỏ, chỉ cần có huyết mạch Bạch thị là có thể khai thác, hiện tại chính là thời điểm khai thác.

Một câu tổng kết huyết mạch sau khi thức tỉnh, sinh thêm con cái.

Cố lên.

Nhanh chóng đột phá.

Chờ sau khi đi ra ngoài giải quyết ma chủng, liền cố đẻ ra vài đứa con.

……

……

Ngày hôm sau.

Sáng sớm.

Một chiếc xe ngựa Điện Tình Giáng dừng trước cửa Phủ Phò mã.

Triệu Ninh một thân cung trang váy dài, nghiễm nhiên là bộ dáng Nguyên Dương công chúa, vội vã xuống xe, đi vào Phủ Phò mã.

Đến nội viện, vừa vặn nhìn thấy Hoa Triều đang chăm sóc cây xanh trong viện, hoàn toàn chính là một bộ dáng nữ chủ nhân.

Hai người liếc mắt nhìn nhau.

Hoa Triều trong ánh mắt có một chút đề phòng, nhưng cũng không có biểu hiện ra ngoài, mà là khách khí nói: "Công chúa đến sớm như vậy, không biết có chuyện gì a?"

Triệu Ninh rất muốn nói một câu "Ta tới tìm tướng công có vấn đề sao?

Bất quá nghĩ nghĩ, chính mình đóng giả Nguyên Dương đích xác có chút kiêu căng, hơn nữa đối với Doanh Vô Kỵ không phải rất tốt.

Hoa Triều này không biểu hiện như vậy mới không bình thường.

Hiện tại chính sự quan trọng hơn, không thể gây xung đột không cần thiết.

Nàng chắp tay nói: "Phụ vương có chuyện muốn nói với Vô Kỵ, ta chỉ thay mặt truyền lời, nói xong liền đi.

Hả?

Hoa Triều sửng sốt một chút, không nghĩ tới nàng tự nhiên khách khí như vậy.

Chương 787: Mẫu thân đại nhân Chương 787: Mẫu thân đại nhân

Người dịch: PrimeK Tohabong

Khách khí làm cho nàng có chút ngượng ngùng, liền ôn nhu cười "Vô Kỵ sáng sớm không biết đi đâu, công chúa ở chỗ này chờ một chút, ta đi hỏi một chút.

Nói xong, liền đi tới, nhẹ nhàng gõ cửa Bạch Nghi.

Tiếng gõ cửa vừa vang lên ba lần.

Bạch Nghi liền đẩy cửa đi ra, cười vỗ vỗ mu bàn tay Hoa Triều, liền bước nhanh về phía Triệu Ninh.

Triệu Ninh vội vàng hành lễ: "Mẫu thân đại nhân!"

Bạch Nghi thân thiết túm lấy cổ tay của nàng "Miễn lễ miễn lễ! Con tới không đúng lúc, Vô Kỵ hắn bế quan!

Bế quan?

Triệu Ninh biến sắc: "Vậy khi nào chàng mới có thể xuất quan?

Bạch Nghi nghĩ nghĩ: "Có thể khoảng 10 ngày đi, lần này Vô Kỵ bế quan cực kỳ quan trọng, không thể dễ dàng cắt ngang, con có chuyện gì liền cùng nương nói đi!"

10 ngày…..".

Triệu Ninh cảm giác trong lòng có chút phát lạnh, theo bản năng nhìn Hoa Triều một cái, nhanh chóng nói ra "Mẫu thân đại nhân, con có chuyện riêng muốn nói!"

Ai ai ai!

Bạch Nghi cũng cảm giác được sự tình dường như rất trọng yếu, hướng Hoa Triều cười cười, liền nhanh chóng kéo Triệu Ninh vào trong phòng, thấp giọng hỏi "Chuyện gì?"

Triệu Ninh không có cách nào, liền đem chuyện hậu viện Doanh Vô Kỵ nói một lần.

Bạch Nghi cũng kinh ngạc một chút.

Con dâu cả của mình lại quyết đoán như vậy, còn chưa cùng Vô Kỵ viên phòng, cũng đã bắt đầu lo liệu chuyện hậu viện.

Mặt khác…..".

Hình như quả thật không dễ làm!

Ma chủng của Hoa Triều kia, đích xác rất khó xử lý.

Tốt nhất là tránh gặp nhau.

Nhưng cũng không thể ủy khuất Tiểu Đường Đường, người ta rõ ràng trong lòng đang miên man suy nghĩ, cũng không thể đè nén cảm xúc .

Như vậy không chỉ bại lộ nhanh hơn, hơn nữa còn khiến người ta ủy khuất?

Hoàn toàn không phù hợp với nguyên tắc cân bằng một bát nước.

Cho dù Doanh Vô Kỵ không bế quan, cũng không có khả năng làm ra lựa chọn tàn nhẫn lại ngu xuẩn như thế.

Cho nên nên làm cái gì bây giờ?

Thật sự để cho hai người gặp mặt?

Gánh hát đều là của Hoa Triều, lại là tâm huyết với con trai mình, nàng làm sao có thể không có mặt?

Bạch Nghi có chút đau đầu.

Đều nói con trai khi còn bé sẽ có một đoạn thời gian làm cho người ta đau đầu.

Bất quá Vô Kỵ từ nhỏ đã bị đưa đến Lê quốc.

Tuy nói là vô cùng bất đắc dĩ đau lòng, nhưng mặc kệ nói như thế nào, chính mình nhảy cóc khỏi giai đoạn này

Kết quả ai có thể nghĩ tới.

Lúc này mới vừa gặp mặt bao lâu, chính mình lại phải trả nợ những phiền nào đó.

Mới làm nương một ngày.

Bắt đầu giải quyết vấn đề hậu viện của con trai.

Cái này ai chịu nổi?

Triệu Ninh nhịn không được hỏi: “Nương! Vô Kỵ thật sự không thể xuất quan sao?

Bạch Nghi lắc đầu “Tốt nhất không nên, Vô Kỵ đang giải phong ấn của Thiên Nhân tộc, nếu cắt đứt, hậu hoạn vô cùng”.

Triệu Ninh vẻ mặt u sầu: “Vậy làm sao bây giờ?”

Vi nương cũng muốn biết làm sao bây giờ!

Bạch Nghi nắm chặt hai tay, ở trong phòng đi lại.

Những thứ này đều là con dâu tốt của bà, về sau đều là bảo bối sinh cho cháu cho bà.

Cho dù ai bị tổn thương, bà cũng không muốn nhìn thấy.

Chỉ là…..”.

Bằng cách nào?

Bà ngẩng đầu: “Trước kia Vô Kỵ từng gặp qua loại chuyện này sao?”

Đã gặp qua!

Hắn lúc ấy xử lý như thế nào?

Chương 788: Giáng Thành yên tĩnh

Cái này…..".

Triệu Ninh nhớ lại một chút, liền miêu tả cảnh tượng lúc ấy cùng nhau xem Lương Chúc một lần.

Bạch Nghi trong nháy mắt đã hiểu.

Con mình hoàn toàn dựa vào vận khí mà sống tạm đến bây giờ.

Nếu không phải lúc đó vừa vặn tập luyện chính là Lương Chúc.

Chỉ sợ tên tiểu phụ tử này đã sớm lật thuyền chết đuối.

Nghịch tử!

Trình độ của ngươi!

Làm sao dám một chân đạp hai thuyền?

Triệu Ninh thấp giọng hỏi: "Nương! Làm sao bây giờ?

Bạch Nghi thở dài một hơi: "Chỉ có đến đâu hay đến đó, không phải Triệu thị có rất nhiều công chúa sao, kéo tất cả đi nghe kịch'

Ta trước tiên hỏi một chút nữ oa Hoa Triều có diễn cảnh gì có thể nghe, tận lực chọn một người có thể làm cho Tiểu Đường Đường hiểu lầm.

Trước khi mở màn, ta sẽ tỏ ra đặc biệt hứng thú với hí khúc, bảo Hoa Triều dẫn ta ra hậu trường tham quan.

Đợi đến khi vở kịch mở màn, chúng ta trực tiếp trở về nghe diễn.

Cố gắng không cho hai nữ oa có cơ hội trực tiếp giao tiếp.

Đến lúc đó con toàn lực phối hợp với ta!

Kế hoạch có chút thô thiển.

Nhưng trước lừa gạt, chờ tiểu tử thúi kia xuất quan lại nói.

Hắn gây ra phiền toái, chỉ có hắn mới có thể giải quyết!

Triệu Ninh không nghĩ tới trong thời gian ngắn như vậy, nàng đã nghĩ tới kế hoạch tinh vi như thế, há miệng nói: "Vô Kỵ nếu có một nửa nương sắp xếp, cũng không đến mức rơi vào hoàn cảnh hôm nay."

Bạch Nghi…..".

Đây là đang khen người sao?

Không chắc!

Nghe thêm xem sao…

……

Thời gian rất nhanh đã đến bảy ngày.

Đây là thời gian Triệu Ninh cam kết với Lý Thải My lúc trước, cũng là mức độ chờ đợi lớn nhất của Lý Thải My.

Bởi vì những thời gian này, Lý Thải My đã thử hỏi qua một hai lần, hỏi có thể sớm hơn vài ngày hay không, bởi vì sợ Bạch Nghi cảm thấy chiếu cố không chu toàn.

Đây tất nhiên là một trong những nguyên nhân.

Về phần nguyên nhân chủ yếu là gì, trong lòng Triệu Ninh so với Lý Thải My còn rõ ràng hơn.

Cứng rắn kéo dài không tốt lắm.

Hơn nữa Bạch Nghi cũng nói, nàng đoán Doanh Vô Kỵ phải bế quan chừng 10 ngày.

Cho nên nói, cũng không cần thiết phải kéo dài.

Bảy ngày này.

Giáng Thành bên trong tương đối yên tĩnh, giống như là khoảng lặng trước cơn bão

Hai nhà Ngụy Hàn ra sức thu mua gương đồng, chờ thời khắc Minh Đô xuất hiện.

Không có Hai nhà Ngụy Hàn chắn đao, Lý gia cũng không dám làm quá càn rỡ, lời đồn Triệu Ninh là thân nữ nhi cũng chỉ là truyền đi ở phạm vi nhỏ bởi vì quy mô quá nhỏ nên cũng không gây ra sóng gió gì

Chương 788: Giáng Thành yên tĩnh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cả Giáng Thành năm tháng yên tĩnh.

Việc làm ăn của gánh hát cũng ngày càng phát đạt.

Thời điểm Hoa Triều nghe nói trong cung muốn mời Bạch Nghi nghe hí kịch, chủ động đề xuất ngừng kinh doanh một ngày, chính mình ra tiền thưởng, lấy danh nghĩa tư nhân mời nhạc công gánh hát đến hát.

Trước đây, gánh hát chưa bao giờ xuất hiện tình huống bao trọn sân khấu.

Chính là vì chút chấp niệm nhỏ trong lòng nàng, không cho muốn làm vấy bẩn hí khúc.

Nhưng lần này.

Là mẹ chồng muốn nghe.

Quy củ tuy rằng không thể hỏng, nhưng cũng không phải là không có đường cứu vãn.

Gánh hát bình thường có tình huống ngừng kinh doanh, nhân danh cá nhân mời bạn bè hát cho mẹ chồng nghe.

Cũng không có vấn đề gì!

Bất quá Hoa Triều không nghĩ tới, sau khi nàng nói ra như vậy.

Bạch Nghi lại cười cự tuyệt, lý do là thích náo nhiệt, muốn nhìn xem kinh doanh của con trai và con dâu đến tột cùng như thế nào.

Hoa Triều cũng không phản đối, chỉ cần mẹ chồng cao hứng cái gì cũng tốt, cùng Bạch Nghi một hồi chọn hí khúc, chỉ là đều không phù hợp yêu cầu của Bạch Nghi, chọn tới chọn lui vẫn là chọn Lương Chúc.

Cạch!

Gõ chiêng mở đường.

Đoàn xe trong cung đã đến.

Mà một đầu khác, xe ngựa của Phủ Phò mã cũng đã tới.

Song phương đồng loạt dừng lại.

Một đầu Bạch Nghi tươi cười xuống xe.

Một đầu khác Triệu Ninh cùng Lý Thải My đi theo phía sau vương hậu, tay trong tay xuống xe.

Hôm nay.

Ngoại trừ thị vệ và Tào công công đi theo, đều là nữ quyến hai nhà, cũng phù hợp với thói quen của các quý phụ Giáng Thành.

Bạch tỷ tỷ cũng tới, thật đúng lúc!

Điều này chứng tỏ ta và Tuyền Cơ muội muội có tâm tương thông.

Vương hậu hai nước vừa gặp mặt, liền thân mật hàn huyên.

Hai tiểu bối Triệu Ninh và Lý Thải My ở ngay bên cạnh, chẳng qua Lý Thải My sẽ hữu ý vô tình nhìn bóng dáng hầu hạ ở ngoài cửa vài lần.

Vương hậu hai nước trò chuyện vài câu.

Hoa Triều tươi cười chào đón: "Bái kiến vương hậu bệ hạ, bái kiến bá mẫu đại nhân, bái kiến thái tử phi điện hạ, bái kiến công chúa điện hạ!"

Tuy nói chuyện của mình và Doanh Vô Kỵ đã là công khai trong bí mật.

Nhưng Nguyên Dương là nữ nhi của vương hậu, ở trước mặt vương hậu gọi thân gia mẫu của nàng là mẹ, chung quy không khỏi có chút diễu võ dương oai.

Hoa Triều thầm nghĩ toàn tâm toàn ý đối tốt với Doanh Vô Kỵ, sẽ không làm loại chuyện tranh giành tình nhân này.

Chỉ là nàng cũng không biết tại sao.

Lúc cùng Thái tử phi nhìn nhau, cảm giác ánh mắt đối phương có chút là lạ.

Bất quá nàng cũng không có để ở trong lòng, mỉm cười rồi đưa một đám người lên tầng 2.

Tuy rằng không phải bao trọn.

Nhưng toàn bộ ghế trên tầng 2 đã dọn sạch, cũng không đến mức mẹ chồng bị người ngoài quấy nhiễu tâm tư.

Hơn nữa nàng cố ý sắp xếp thời gian, người xem tầng 1 đều sẽ lùi lại một đoạn thời gian, cho nên sẽ thanh tịnh không ít.

Miễn cho nhiều người trà trộn vào, đỡ cho thị vệ ngạc nhiên, làm hỏng tâm tình nghe Khúc nhạc.

Dù sao nhã tọa phía trên đều có dưa và trái cây điểm tâm, trò chuyện cũng sẽ không cảm giác thời gian trôi qua quá chậm.

Thật tốt!

Bạch Nghi đánh giá bố trí rạp hát, hốc mắt không khỏi có chút nóng lên, những thứ này đều là con trai con dâu dựa vào hai tay của mình, từng chút từng chút dốc sức làm việc.

Vương hậu nhịn không được cười nói: "Vô Kỵ đứa nhỏ này chịu không ít khổ, bất quá kết quả vẫn tốt.

Đúng vậy!

Bạch Nghi cũng có chút cảm thán, hai người nắm tay nói thân mật.

Bất quá lỗ tai của bà lại chú ý tất cả âm thanh bên cạnh.

Cũng may.

Trưởng bối nói chuyện.

Tiểu bối vẫn không dám quá mức lỗ mãng, chỉ có thể thấp giọng trao đổi.

Lý Thải My nhìn Hoa Triều vài lần, nhưng không di chuyển vị trí.

Đang lúc Bạch Nghi chuẩn bị thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Con dâu nhỏ Đường Đường của bà vẫn chưa động đậy.

Con dâu Hoa Triều lại chủ động đi qua.

Cái này…..".

Hoa Triều mỉm cười đi tới: “Công chúa điện hạ, Thái tử phi điện hạ, không hài lòng đối với điểm tâm sao?

Nói thật.

Nàng vẫn rất cảm kích hoàng gia.

Lại có thể mắt nhắm mắt mở đối với chuyện của Vô Kỵ và mình.

Nguyên Dương tuy rằng tính tình có chút quái đản, nhưng cũng không thể vì chuyện này mà lạnh nhạt nhìn cô, nhất định phải chiêu đãi tốt.

Huống chi, nàng rất có duyên với vị thái tử phi điện hạ này.

Hơn nữa luôn cảm giác trên người nàng giống như có loại hơi thở thân thiết khó hiểu.

Hài lòng, hài lòng! Không cần đổi.

Lý Thải My liên tục đáp.

Tuy nói suy đoán trong lòng nàng làm cho nàng rất bất an, nhưng nàng đối với bản thân Hoa Triều cũng không có ác cảm, thậm chí cảm giác rất thân thiết, chính là loại thân thiết không tìm được nguyên do này.

Trong lòng nàng có chút do dự.

Mình có phải suy nghĩ lung tung quá nhiều hay không.

Một cô gái tốt như vậy, hơn nữa thời thơ ấu trải qua nhiều thăng trầm như vậy.

Vô Kỵ làm sao có thể nhẫn tâm tổn thương nàng?

Nhưng có một số chuyện, hôm nay nàng phải hỏi.

Chỉ là có chút không thể nào mở miệng.

Hoa Triều cười cười: “Như vậy ta liền yên tâm, chỉ là hôm nay hí khúc vẫn là Lương Chúc, thái tử phi lần trước đã xem

qua, ta cùng thái tử phi cũng rất có duyên, nếu là không ghét bỏ, ngày sau đại khái có thể thường xuyên đến, chúng ta nơi này còn rất nhiều hí khúc!"

Thật sao?

Lý Thải My có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Hoa Triều tự nhiên nhiệt tình như vậy, có thể là mình thật sự cả nghĩ rồi hay không.

Nhưng nghĩ lại, người ta đối với Thái tử phi nhiệt tình, nói rõ người ta không có cho dù quan hệ gì với Doanh Vô Kỵ.

Nàng mấp máy môi, khẽ cười nói: "Đã sớm nghe nói Hoa Triều cô nương cùng Phò mã gia chính là khó được tri âm, hí khúc của gánh hát bây giờ, đều là hai người các ngươi cùng nhau soạn nhạc, nghĩ đến thời điểm phổ khúc hẳn là có không ít tâm tình?"

Cái này…..".

Chương 789: Không thể biểu hiện quá ngượng ngùng Chương 789: Không thể biểu hiện quá ngượng ngùng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hoa Triều mặt có chút đỏ lên, chỉ là vương hậu cùng Nguyên Dương ở bên cạnh, lại không thể biểu hiện quá ngượng ngùng.

Suy nghĩ hai hơi thở, mới cười nói: "Ta cùng Vô….. Ta cùng Phò mã gia đích xác…..".

Nha đầu Hoa Triều!

Bạch Nghi như là bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nhìn về phía bên này cười nói: "Ta đối với rạp hát này cực kỳ thích, ngươi dẫn ta nhìn một chút hậu trường như thế nào? ta cũng muốn biết rõ ràng, sản nghiệp này đến tột cùng có chỗ nào kỳ diệu?"

Bà lúc này mới giống như chú ý tới tình huống bên này "Ngươi đang cùng nha đầu Thải My nói chuyện phiếm, nếu không chờ hai người trò chuyện xong đã?"

Triệu Ninh…..".

Vẻ mặt này rất tự nhiên.

So với Vô Kỵ thật sự là cao thủ hơn nhiều lắm.

Lý Thải My làm sao có thể chậm trễ thời gian của trưởng bối, mặc dù có chút không cam lòng buông tha cơ hội này, nhưng cũng không muốn gây mất thiện cảm với Bạch Nghi, nhanh chóng cười nói: "Con cùng Hoa Triều cô nương chỉ là nói chuyện phiếm, vừa vặn con đối với hí lâu cũng có chút tò mò, không bằng liền cùng Hoa Triều cô nương bồi bá mẫu đi tham quan đi?"

Triệu Ninh…..".

Bạch Nghi…..".

Hoa Triều lại là mừng rỡ, thân thiết mà cầm Lý Thải My tay "Nếu như vậy, ta bồi điện hạ cùng bá mẫu đại nhân cùng nhau tham quan!"

Dứt lời, hai nữ tử liền cầm tay đứng dậy.

Triệu Ninh vội vàng nói: "Vừa lúc ta cũng tò mò, vậy chúng ta liền cùng nhau đi!"

Bạch Nghi thầm kêu không tốt, không nghĩ tới chuyện này lại khó giải quyết như vậy.

Xem ra, đợi lát nữa chỉ tùy cơ ứng biến.

Ý cười trên mặt bà không giảm, cười cười rồi hai tay cầm tay hai con dâu "Vậy chúng ta liền cùng nhau đi!"

Nói xong, dưới sự dẫn dắt của Hoa Triều, từ một cầu thang khác trực tiếp xuống hậu trường.

Ánh mắt vương hậu ý bảo Tào công công theo sát bảo vệ.

Bà xoa xoa đầu.

Doanh Vô Kỵ tiểu tử này thật sự là càng ngày càng làm càn, thuyền của ngươi muốn lật, chính mình vỗ vỗ mông đi bế quan, kết quả để mẹ ngươi ở đây giải quyết hậu quả.

Ngươi được lắm

……

Hậu trường.

Nơi này là bàn trang điểm, nơi nhạc công dùng để trang điểm, lúc đầu, chúng ta đều tự dùng son phấn trang điểm, sau đó phò mã gia đặc biệt mời tới một họa sĩ, ngay cả màu sắc trang điểm cũng đặt làm một lô, sợ làm tổn thương da nhạc công.

Nơi này là tủ quần áo, nhạc nhân đều thay đồ ở đây.

Nơi này là…..".

Hoa Triều thuộc như lòng bàn tay giới thiệu, tình huống hôm nay cùng chuyện lý thú lúc đó hạ bút thành văn, khóe miệng rốt cuộc treo một tia ý cười hạnh phúc.

Lý Thải My nhìn vẻ mặt của nàng, càng lúc càng cảm giác bất an trong lòng.

Nàng nhắc tới Vô Kỵ.

Vì sao lại hạnh phúc như vậy?

Chẳng lẽ không nên có cảm giác yêu mà không được sao?

Thật tốt!

Lý Thái My chờ nàng giới thiệu kha khá, rốt cục tìm được khoảng trống chen mồm vào "Hoa Triều cô nương, ta đối với

kia diễn phục thật là ưa thích, không biết cô nương có thể hay không giúp ta thay đổi một chút?

Đương nhiên là được rồi!

Hoa Triều có chút vui mừng, vốn cho rằng Lý Thải My nói thích hí khúc chỉ làkhách sáo, lại không nghĩ tới nàng tự nhiên đề xuất muốn thay đổi trang phục.

Đây là thật sự thích!

Vị muội muội này chẳng những thân thiết, sở thích cũng có chút gần gũi với mình, xem ra về sau phải tiếp xúc nhiều hơn một chút.

Lý Thải My trong lòng vui vẻ.

Lúc thay đồ, hẳn là có thời gian hai người tiếp xúc một chút chứ?

Bất quá đúng lúc này.

Bạch Nghi cầm lấy một cái mặt nạ, vui mừng nói: "Cái mặt nạ này làm rất đẹp, cái này ở trong hí khúc là làm cái gì?"

Hoa Triều vốn đã chuẩn bị lôi kéo Lý Thải My đi thử quần áo, nghe được nàng hỏi vấn đề, lại bất đắc dĩ dừng lại.

Lý Thải My cười nói: "Cô nương trước đi giảng giải cho bá mẫu đi, không cần bao nhiêu thời gian!"

Uh!

Hoa Triều lúc này mới đi qua, nói một lần chuyện nàng cùng Doanh Vô Kỵ nghiên cứu qua, lại còn không có thực tiễn ảo thuật biến sắc mặt

Bạch Nghi sao có thể dễ dàng thả nàng đi như vậy, ánh mắt liếc về phía một đứa bé đang bôi thuốc màu lên mặt nạ.

Ước chừng 10 tuổi, còn chưa trưởng thành.

“Những mặt nạ này, đều là do đứa bé kia vẽ sao?”

Thằng bé là đệ tử thân truyền của con, rất có thiên phú hội họa, con liền cho nó vừa học hí khúc vừa vẽ mặt nạ cũng có thể kiếm thêm một ít ngân lượng sống qua ngày.”

Hoa Triều vẫy vẫy tay với cậu bé cười: “Thanh Nghiễn, mau tới đây!”

Vâng!

Cậu bé tên Thanh Nghiễn kia có chút mộc mạc, giống như bây giờ mới phản ứng lại đoàn người đang ở đây.

Ôm mặt nạ vẽ được một nửa bước nhanh tới, có chút ủy khuất nói: “Sư phụ, mấy ngày rồi sư phụ không tới rạp hát.

Hoa Triều xoa xoa đầu của thằng bé, cười nói: “Trong khoảng thời gian này sư phụ trong nhà có việc, cho nên tới tương đối ít, đợi đến tháng bảy về sau đi, đến lúc đó sư phụ tự dạy con hát khúc nhạc!”

Phải đợi đến sau tháng bảy ạ!

Thanh Nghiễn có chút thất vọng, dường như vì sắp lâu không gặp sư phụ mà đau lòng.

Hoa Triều cười nói: “Mau vẽ mặt nạ cho vị thiếu phu này xem một chút!”

Uh!

Thanh Nghiễn nhu thuận gật đầu, nhưng cũng không đưa cho Bạch Nghi, mà đưa cho Hoa Triều.

Hoa Triều biết thằng bé ngại người lạ, liền tươi cười ra nhận

Nhưng mà vừa lúc này.

Sắc mặt Bạch Nghi đột nhiên kịch biến: “Cẩn thận!”

Không nói lời nào.

Một cước đá về phía Thanh Nghiễn.

…….

Mà lúc này, tay Hoa Triều đã tiếp xúc với mặt nạ, bàn tay ngọc nhỏ nhắn nhất thời nhanh chóng co rút, biến thành giấy vẽ mỏng manh.

May mắn mặt nạ kịp thời rời khỏi tay, loại giấy hóa này mới không lan tràn, bàn tay ngọc cũng có thể khôi phục, biến thành bộ dáng ban đầu.

Nàng kinh hãi nhìn Thanh Nghiễn, không biết căn bản đã xảy ra chuyện gì.

Mà Thanh Nghiên bị Bạch Nghi đạp bay ra ngoài, cũng hoàn toàn hóa thành một bức tranh.

Chương 790: Tâm tình bệnh hoạn Chương 790: Tâm tình bệnh hoạn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trong bức tranh.

Thanh Nghiễn vẫn là vẻ mặt mộc mạc lúc nãy, nhưng trong ánh mắt lại có thêm một tia thống khổ và khó hiểu.

Hắn nhìn Hoa Triều, vừa không cam lòng, vừa không nỡ.

Âm thanh cũng trở nên có chút khàn khàn.

Sư phụ?! Tại sao người nhất định phải đợi đến tháng bảy? Là….. lại muốn vứt bỏ con sao?

Trong bức tranh, ngoại trừ hình tượng của hắn, còn có hoa văn phức tạp dày đặc.

Sau khi hắn nói xong câu đó, những đường vân phức tạp kia trong nháy mắt toàn bộ được thắp sáng.

Nhanh chóng dung nhập vào trong thân thể nó.

Mà bộ dáng của nó, cũng rất nhanh từ một đứa bé, biến thành một thanh niên. Vẫn nhìn mộc mạc như cũ.

Chỉ là vẻ mặt vẫn giống như một đứa trẻ.

Ngữ điệu của hắn rất bình tĩnh, lại làm cho người ta nghe ra tâm tình bệnh hoạn cực kỳ phức tạp.

Sư phụ! Đừng vứt bỏ con được không?

Đan Thanh!

Sắc mặt Triệu Ninh đại biến, leng keng một tiếng liền rút Kiếm Trọng Lê ra.

Tào công công cũng nhanh chóng chắn trước người mọi người.

Hoa Triều mặc dù có chút không kịp phản ứng, vì cái gì Thanh Nghiễn biến thành bộ dáng này, nhưng nàng biết tu vi của mẹ chồng đã bị phế đi bảy thành, chính mình phải bảo vệ bà

Cơ hồ là theo bản năng, toàn thân chân khí đều điều động lên, nhanh chóng ngưng tụ ra hộ thể khí vừa mới học được không lâu, rồi chắn trước người Bạch Nghi g.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Gần như cùng lúc.

Nàng cảm nhận được một cỗ chân khí cơ hồ giống nhau như đúc.

Cái này…..".

Nàng nhanh chóng nghiêng mặt qua, vừa vặn cùng Lý Thải My bốn mắt nhìn nhau.

Hai đôi mắt, tất cả đều là khiếp sợ.

Hốc mắt Lý Thải My đã bắt đầu phiếm hồng, nhìn thấy cỗ chân khí này, nàng đã hiểu.

Vô Kỵ hắn cùng cái này Hoa Triều cô nương quan hệ chẳng những là có quan hệ giống như mình nghĩ mà thậm chí đem bổn nguyên chân khí mà mình độ cho hắn đều cho nàng!

Một cỗ ủy khuất khó tả lan tràn trong lòng nàng.

Đây là vì sao?

Hoa Triều đầu càng là bị trùng kích đến một mảnh hỗn độn.

Nàng đại khái biết ý nghĩa bổn nguyên chân khí.

Nhưng… tại sao mình lại có bổn nguyên chân khí của Thái tử phi?

Trong lúc nhất thời, tình cảnh ngày đó Vô Kỵ trọng thương một lần nữa hiện lên trong đầu.

Hơn nữa vẻ mặt ủy khuất của Thái tử phi.

Vô Kỵ cùng nàng rốt cuộc là quan hệ gì?

Lòng nàng vô cùng phức tạp.

Nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, hiện tại không phải lúc rối rắm những thứ này.

Cô há miệng.

Cơ hồ cùng Lý Thải My mở miệng nói.

Bảo vệ bá mẫu trước!

……

Đầu kia.

Doanh Vô Kỵ một cước đá văng cửa mật thất ngầm.

Huyết mạch Thiên Nhân tộc.

Thật mẹ nó mạnh.

Vu Hồ, cất cánh!

…….

Huyết mạch Thiên Nhân tộc.

Thật sự rất mạnh!

Doanh Vô Kỵ hưng phấn đến mức tóc gáy toàn thân dựng thẳng lên.

Bạch Nghi nói không sai.

Thiên phú càng cao, vận mệnh của Bạch gia tộc lại càng nhiều.

Lấy chính mình 3 tầng Tinh Khí Thần tầng 13 ngưng kết linh thai, đã là đương kim top của Nhân tộc, trực tiếp đào móc tộc vận mà đơn thể có thể tiếp nhận đến cực hạn

Không chỉ có đánh vỡ cực hạn của Nhân tộc hôm nay.

Thậm chí đánh vỡ cực hạn của Thiên Nhân tộc.

Hai đời thiên phú phân phối quy tắc chồng lên nhau, thuộc tính trụ cột của hắn hiện tại đã đạt tới cực kỳ trình độ khủng bố.

Nếu như nói, trước kia hắn chỉ là có lòng tin dựa vào các loại thủ đoạn có thể cầm cự với Binh Nhân cảnh.

Hiện tại, hắn dám cùng Binh Nhân cảnh đối phó cứng, phối hợp thủ đoạn thậm chí có thể tru sát.tại chỗ

Không thể nào.

Cơ thể này quá mạnh.

Liền ngay cả lúc trước bởi vì thân ngoại hóa thân bị hủy tạo thành vết thương, cũng bởi vì lần này huyết mạch sống lại, mà toàn bộ chữa trị.

Nếu dùng bốn chữ để hình dung, Doanh Vô Kỵ nguyện xưng là binh khí hình người.

Nếu như chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung, đó chính là quái vật!

Đã lâu không thấy cảm giác khỏe mạnh, khiến Doanh Vô Kỵ cảm giác tinh lực vô cùng dư thừa, từ Đại hội Kiếm Tiên đến bây giờ, hắn vẫn bởi vì thân thể thiếu hụt bị ép cấm dục, chỉ vì nhịn không được làm một nháy mà cả người suýt nữa thì tèo.

Trong khoảng thời gian này, hắn căn bản không cảm nhận được hạnh phúc của người đã có vợ

Nhưng hiện tại…..".

Doanh Vô Kỵ nhìn thoáng qua phòng Hoa Triều, không khỏi nhíu mày.

Này?

Vợ ta đâu?

Chẳng lẽ đang ở cùng mẹ chồng?

Nhưng nhìn thoáng qua trong phòng Bạch Nghi, lại phát hiện trong phòng Bạch Nghi cũng không có ai.

Thần thức nhìn lướt qua, phát hiện Tào công công cũng không có ở đây.

Đây là đi ra ngoài?

Hắn đi về phía cửa lớn, kéo người gác cổng qua: "Mẹ ta và Hoa Triều đâu?

Người gác cổng vội vàng nói: "Bẩm phò mã gia, có khách quý mời Càn Hậu nương nương đến gánh hát nghe diễn, nói là muốn xem Lương Chúc xong rồi trở về."

Lương Chúc à…..".

Doanh Vô Kỵ gãi gãi đầu.

Cái này chắc mất cả ngày?

Mình đang không có chỗ xả!

Nhìn sắc trời một chút.

Mới buổi sáng.

Vợ cả chắc đang làm việc.

Đường Đường hẳn là đang buồn chán một mình.

Vừa lúc đi tìm nàng…..".

Khóe miệng hắn nhịn không được điên cuồng giương lên.

Có nhiều vợ tiện thật

Hắn sửa sang lại quần áo một chút rồi chuẩn bị ra ngoài.

Trước khi theo bản năng hỏi một câu "Đúng rồi! Mời mẹ ta xem kịch là ai?

Người gác cổng nhanh chóng hồi đáp: "Là Thái tử phi!"

Ồ, là nàng à!

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười, Đường Đường ngược lại có hiếu tâm.

Nhưng hình như có gì đó không đúng!

Sắc mặt hắn chợt một bên: "Ngươi nói là ai?"

Người gác cổng không hiểu: "Thái tử phi!"

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, lảo đảo lui về phía sau vài bước.

Xong rồi!

Xong rồi!

Lần này vợ nhiều không phải là chỗ tốt

Hắn trong lòng như lửa đốt, trực tiếp một kiếm bổ ra ngoài.

Bước vào khe nứt.

Liền trực tiếp xuất hiện trong gánh hát.

……

Chương 791: Chuyện tại Gánh hát Chương 791: Chuyện tại Gánh hát

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hậu trường gánh hát.

Hai nữ tử tuy rằng tâm tư vô cùng phức tạp, lại mạnh mẽ đem tất cả tạp niệm đè xuống.

Chặt chẽ mà chắn trước mặt ở Bạch Nghi, sợ mẹ chồng của mình bị một chút thương tổn.

Triệu Ninh cầm Kiếm Trọng Lê trong tay, trầm giọng nói: "Các ngươi mang bá mẫu đi trước!

Uh!

Các nàng gật đầu.

Đều là người thông minh.

Cố chấp chỉ hy sinh vô nghĩa.

Hoa Triều cùng Lý Thải My đều tự cầm lấy một tay Bạch Nghi, đề phòng nhìn Đan Thanh, lui về phía cửa thối lui.

Nhưng chưa từng nghĩ, vừa lui không được mấy bước, liền cảm giác đụng vào tường.

Nhìn lại đi.

Phát hiện vừa rồi mọi người đi vào cửa phòng, chỉ là trên tường có một bức họa.

Cửa phòng.

Tại sao lại biến thành tranh?

Không chỉ có cửa phòng thay đổi, mà ngay cả nhạc công vừa mới trang điểm ở chỗ này, cũng biến thành một vài bức tranh thô ráp, lộn xộn trải trên mặt đất.

Sắc mặt mọi người nhất thời kịch biến.

Bạch Nghi ngữ khí trầm thấp "Chúng ta hẳn là bị nhốt tại một không gian khác.

Các ngươi phản ứng quá chậm.

Đan Thanh sắc mặt không chút thay đổi, ánh mắt một lần nữa chuyển dời đến trên người Hoa Triều "Sư phụ! những thứ này đều là ngươi dạy ta, ngươi đã quên sao?"

Giọng nói của hắn rất phức tạp.

Vừa giống như là đứa nhỏ chờ đợi người lớn tán thưởng.

Lại giống như là bị nhốt địa ngục mấy ngàn năm vừa mới bò ra, vui đến phát khóc mà phê bình điên cuồng.

Loại tâm tình điên cuồng này, làm cho mọi người nhìn không rét mà run.

Hoa Triều có chút xúc động muốn lui về phía sau, nàng lúc này mới nhớ tới Doanh Vô Kỵ nói với nàng có chuyện liên quan đến Đan Thanh.

Lúc đầu.

Nàng chỉ lắng nghe như một câu chuyện.

Bởi vì nàng tự nhận cùng Thanh Y là hai người hoàn toàn khác biệt.

Thanh Y lòng mang thiên hạ, thậm chí nguyện ý vì đạo trong lòng mình, mà chủ động buông tha sinh mệnh?

Chính mình thì sao?

Mình chỉ là một nữ nhân bình thường mà thôi.

Nhưng bây giờ.

Đan Thanh liền thật sự đứng ở trước mặt của nàng, thậm chí nhốt một ít người không liên quan lại.

Người này.

Không phải là loại thiện lương gì

Nàng trừng mắt nhìn Đan Thanh: "Ngươi, ngươi làm sao vậy? Ngươi thả mọi người ra, nếu không ta sẽ không khách khí với ngươi!"

Đan Thanh trên mặt tươi cười ngây thơ lại bệnh hoạn "Sư phụ! Thanh Nghiễn chính là ta, ta chính là Thanh Nghiễn!"

Thanh Nghiễn là đứa trẻ số khổ, mấy tháng trước đã bái vào gánh hát, nếu Thanh Nghiễn chính là ngươi, cơ hội ra tay với ta nhiều biết bao?

Đan Thanh có chút ủy khuất: "Sư phụ sao lại không tin? Sư phụ đã quên, trước kia khi sư phụ thu con làm đồ đệ, con chính là bộ dáng của Thanh Nghiễn. Con chỉ muốn dùng phương thức tương tự nhận sư phụ làm sư phụ mà thôi.

Hoa Triều cảm thấy sống lưng hơi lạnh.

Nhớ rõ Doanh Vô Kỵ kể cho nàng nghe về người Đan Thanh này, nói thủ đoạn của người này cực kỳ biến hóa kỳ lạ.

Tuy nói chưa từng dùng máu trong tim bản tôn vẽ ra người sống, nhưng cũng có thể vẽ ra người giống nhau như đúc.

Cũng giống như Thải Đàm.

Đã từng bị vẽ ra một thế thân giống như đúc, tuy nói chỉ qua vài ngày liền tự động tiêu vong, nhưng là thật sự tồn tại qua.

Thanh Nghiễn đứa nhỏ này.

Chỉ sợ là bị hắn đã cắt giảm lịch duyệt và ký ức nhân sinh.

Hơn nữa tính cách của đứa nhỏ Thanh Nghiễn rất giống với Đan Thanh thời thơ ấu mà Thập Tam gia miêu tả.

Ta…..".

Hoa Triều cắn răng: "Ta không phải sư phụ ngươi, ngươi tìm lầm người rồi!

"Ta biết ngươi không phải sư phụ ta!"

Tính trẻ con không thích hợp trên mặt Đan Thanh dần dần biến mất, hắn tiện tay duỗi ra, liền từ trong không khí lấy ra một cây bút vẽ tinh tế.

Thần sắc cũng trở nên hung ác nham hiểm mà tràn ngập khát vọng "Cho nên ta cần ngươi biến trở về sư phụ ta!"

Bút vẽ vung lên, trong không khí liền có vô số mũi tên hư không ngưng tụ.

Mặc Tiễn Phủ vừa hiện ra, liền bắn vù vù về phía mọi người

Tào công công sắc mặt đại biến, lúc này chắn ở trước mặt mọi người, hộ thể cương khí đột nhiên mở rộng mấy lần, toàn bộ đỡ Mặc Tiễn.

Nhưng tất cả mọi người không nghĩ tới chính là.

Những mũi tên này ngay khi sắp tiếp xúc với cương khí, đột nhiên biến mất trong không khí.

Biến mất không tới trong nháy mắt, liền xuất hiện sau lưng Tào công công.

Lại là trống rỗng xuyên qua.

Biến cố tới quá nhanh.

Triệu Ninh chỉ có thể chia Lê Kiếm đón phía trước, còn lại ba thành hướng phía sau nàng mà đi.

Cũng may Lý Thải My phản ứng tương đối nhanh, thủ ấn tung bay, nhanh chóng có lôi pháp bổ ra, đem những mặc tiễn này bổ thành tro bụi.

Ngay cả những người có thể làm tổn thương Hoa Triều, cũng đều bị đánh thành sương đen.

Bạch Nghi thần sắc ngưng trọng "Không gian này hẳn là quyển bức họa, chúng ta cảm giác được không gian cách xa nhau, trên thực tế có thể đã gấp lại với nhau. Phòng thủ vô dụng, trực tiếp tấn công bản thể hắn.

Nghe thấy thế.

Đồng tử Đan Thanh nhất thời ngưng tụ, không nghĩ tới bức tranh không gian huyền bí của mình, lại bị phụ nhân này liếc mắt một cái nhìn thấu.

Đang muốn vung bút lần nữa, Tào công công và Triệu Ninh đã đánh tới.

Hắn chỉ có thể thu bút nghênh chiến.

Hai tay trống rỗng từ trong không khí cướp ra hai thanh mặc kiếm, kiếm hoa tung bay, lại cùng hai người đánh nhau có tới có lui.

Lấy một địch hai.

Chẳng những không rơi xuống hạ phong, thậm chí mơ hồ hình thành áp chế.

Khí lực thật mạnh.

Kiếm thật nhanh!

Đan Thanh vẻ mặt khinh miệt, bỗng nhiên nhe răng cười một tiếng.

Khanh!

Khanh!

Hai tiếng kiếm minh.

Tào công công cùng Triệu Ninh đều lảo đảo lui về phía sau vài bước.

Sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Triệu Ninh thậm chí phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, trên trán chảy ra mồ hôi mịn màng.

Vẻ mặt nàng hoảng sợ.

Chương 792: Tồn tại siêu việt Chương 792: Tồn tại siêu việt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tuy rằng mình chưa đột phá Binh Nhân cảnh, nhưng Chuyên Húc Đế tự nhận là dựa vào nhất phẩm linh thai, cũng sẽ không yếu hơn Binh Nhân cảnh bình thường quá nhiều.

Đan Thanh này từ trước đến nay nổi tiếng với thuật độ hồn của Đan Thanh, không nghĩ tới bất kể là thể lực hay là kiếm thuật, đều là tồn tại siêu tuyệt.

Ngay cả Tào công công bực này đặt ở trong Binh Nhân cảnh cũng tính là tồn tại xuất sắc.

Liên thủ với mình, không ngờ đều bị áp chế.

Đan Thanh này.

Vì sao hai tay kiếm đều nặng như vạn quân?

Đây đến tột cùng là thể phách gì?

Tào công công thần sắc ngưng trọng, thần tình đề phòng nhìn Đan Thanh.

Ông ta tự hỏi thực lực không yếu, mặc dù đối mặt với Doanh Thập Tam cũng không nhất định thua.

Nhưng Đan Thanh này, lại làm cho ông ta có loại cảm giác không thở nổi.

Đan Thanh cười lạnh một tiếng, chỉ vào Hoa Triều nói: "Mục tiêu của ta là nàng, hơn nữa không phải giết nàng, chỉ là muốn đem nàng biến thành một người khác, ta khuyên các ngươi không nên bởi vậy mà uổng phí tính mạng!"

Triệu Ninh hừ lạnh một tiếng, đang muốn nói cái gì, lại nhìn thấy Đan Thanh trên người nổi lên một trận kim quang quen thuộc.

Đây là…..".

Chuyên Húc đế thân?

Vẻ mặt nàng kinh hãi.

Cảm giác này không thể sai.

Tuy rằng trong hơi thở Chuyên Húc đế thân có chút mùi lạ giống như mực nước, nhưng thể lực cường hãn này, đích xác không khác gì Chuyên Húc đế thân chính thống.

Thậm chí, ngay cả Thánh phẩm linh thai cảm giác đều như ẩn như hiện.

Một lúc.

Nàng thậm chí có loại ảo giác, chính mình đối mặt là Doanh Vô Khuyết đã đột phá tới Binh Nhân cảnh hơn nữa kiếm thuật đột phá cảnh giới nhất định.

Đây, đây là chuyện gì xảy ra?

Trong nụ cười của Đan Thanh có loại điên cuồng khiếp người: "Thánh phẩm linh thai cùng Chuyên Húc đế thân ta đều vẽ qua, vẽ cho mình rất khó sao?"

Nói bậy!

Triệu Ninh trong lòng kinh nghi, sắc mặt cũng là vô cùng lạnh lùng "Không có huyết mạch chống đỡ, đế thân không có khả năng thành, ngươi đây là dùng cái gì tà pháp?"

"Đây là trong thế giới tranh, tự nhiên tùy hắn vẽ!"

Âm thanh Bạch Nghi ở phía sau truyền ra.

Trong thời gian ba người triền đấu, Bạch Nghi đã lấy ra mấy tờ phù giấy thúc giục.

Những thứ này đều là bùa hộ mệnh mạnh nhất của Dương Chu nhất mạch, cũng đủ bảo hộ mọi người tạm thời không lo.

Bà thân là Thiên Nhân tộc, dù là bị phế đi bảy thành tu vi, Linh Giác cũng vượt xa người thường, rất nhanh liền phán đoán ra thế cục hôm nay.

Đan Thanh như cười như không đánh giá bà: "Ngươi phụ nhân này, cũng có vài phần kiến thức! Chuyên Húc đế thân tự nhiên không phải dễ dàng như vậy, ta cũng chỉ có ở trong tranh mới có thể dùng ra bảy thành hiệu quả, nhưng xử lý mấy người các ngươi, cũng đã đủ rồi."

Trong lòng Bạch Nghi hơi trầm xuống.

Đích xác có chút sơ suất.

Hoặc là nói là thủ đoạn Đan Thanh quá mức bí ẩn.

Một cái bẫy lớn như vậy.

Tự nhiên không tránh được.

Đan Thanh này vốn là cường giả Ngộ Thần Cảnh, hơn nữa tu vi kiếm đạo tương đối mạnh mẽ, mặc kệ thân thể hắn đến tột cùng có mạnh hay không, ở trong tranh có thể áp chế tuyệt đối.

Cứ tiếp tục như thế.

Tất nhiên là kết cục toàn quân không còn.

Từ bỏ Hoa Triều là tuyệt đối không thể nào.

Bà cao giọng hô: "Mọi người ngăn hắn lại! Ta nghĩ biện pháp phá vỡ không gian này!"

Nói xong, hai tay nắm lấy pháp quyết.

Thấp giọng ý bảo hai con dâu độ đến chân khí.

Nếu là có thể thúc giục Thiên Nhân tộc phá vỡ không gian bí thuật.

Bức tranh rách nát này, chưa chắc có thể vây khốn mấy người.

Đan Thanh nhíu mày, tuy rằng hắn không biết lai lịch Bạch Nghi, nhưng cảm giác người này cực kỳ khó giải quyết.

Mà lúc này, Tào công công cùng Triệu Ninh đã đánh tới.

A…..".

Hắn cười lạnh một tiếng, lần này hắn không đối chiến mà trực tiếp biến mất tại chỗ.

Chỉ trong nháy mắt biến mất, cũng đã xuất hiện ở một nơi khác.

Trọng kiếm hai tay đồng loạt hạ xuống.

Uỳnh!

Trọng kiếm và phù trận của Dương Chu nhất mạch va chạm, cả không gian đất rung núi chuyển.

Phù trận không phá.

Nhưng ba người bên trong lại đồng loạt hộc máu.

Bạch Nghi thật vất vả ngưng tụ pháp thuật tự nhiên cứ như vậy mà tán.

Đan Thanh nhe răng cười, trong ánh mắt không mang theo chút thương hại, giống như đang nhìn một đám ba ba trong hũ.

Hai tay lại giơ lên Trọng kiếm.

Tối đa chỉ dùng ba lần.

Lao Thập Tử Phù trận sẽ bị tan rã.

Tuy nhiên.

Ngay tại thời điểm trọng kiếm rơi xuống.

Trong không khí xuất hiện một tiếng thở dài sâu kín.

Mà song song kiếm kia, cứ quỷ dị như vậy mà dừng lại.

Không hề báo trước dừng lại giữa không trung.

Giống như bị cái gì chặn lại.

Mà như là…..". Thanh kiếm này vốn nên dừng lại ở chỗ này.

Loại cảm giác này kỳ quái.

Nhưng lại làm cho người ta không khỏi hoài nghi chút nào đối với kết quả này.

Đây hình như là quy tắc!

Một thân ảnh chợt xuất hiện.

Chính là Hàm Quang kiếm linh.

Nàng hờ hững đánh giá Đan Thanh, ngữ khí không hề dao động: "Kiếm thuật không tệ, nhưng chỉ là thuật mà thôi, ngươi đánh không lại ta. Đi thôi, bằng không ngươi có thể sẽ chết!"

Đan Thanh nghe vậy trong lòng nảy sinh lệ khí, dữ tợn nói: "Ngươi cũng xứng!"

Quyết đoán buông song kiếm.

Vào căn cứ lấy ra một cây cọ vẽ.

Nhưng cọ vẽ này ngay cả mực nước cũng chưa vẩy ra, liền có một đạo kiếm khí sắc bén bổ tới.

Cây bút bị chặt ngang lưng, thậm chí không phát ra chút tiếng vang nào, thật giống như cây bút này vốn đã gãy.

Mà đạo kiếm khí kia, thẳng tắp cắt ở trên tường.

Vẫn không có bất kỳ trở ngại nào, trực tiếp cắt vách tường thành hai nửa.

Không sụp đổ.

Nhưng lại mềm nhũn rũ xuống như một tờ giấy vẽ.

Mà bên ngoài giấy vẽ, lại là vách tường giống nhau như đúc, chỉ bất quá thoạt nhìn rõ ràng hơn một chút.

Không gian bị phá!

Đan Thanh nhất thời kinh hãi, đây là kiếm ý kinh khủng cỡ nào?

Chương 793: Thế giới trong tranh Chương 793: Thế giới trong tranh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cao thủ Ngộ Thần Cảnh trong thiên hạ không ít, nhưng tuyệt đối không nhiều.

Những thứ hắn tiếp xúc qua, không có chỗ nào không phải gà đất chó ngói, không dựa vào tranh vẽ còn có thể áp chế bọn họ, nếu là ở không gian trong tranh này, hắn thậm chí có lòng tin cùng mấy Ngộ Thần Cảnh mạnh nhất bẻ cổ tay.

Nhưng người trước mắt này.

Rõ ràng trực tiếp đem thế giới trong tranh chém ra.

Vậy nàng còn có cái gì không thể chém?

Chỉ trong nháy mắt hắn liền phản ứng lại, người trước mắt này ngay cả thân thể cũng không có, tự nhiên không có cái gọi là chân khí.

Thực lực tuyệt đối, sẽ không quá mạnh mẽ.

Nhưng kiếm ý khủng bố này đủ để cắt ra hết thảy, tuyệt đối là khắc chế với mình

Hắn tuy rằng tự tin, mặc dù không cần dựa vào không gian trong tranh có thể địch lại Tào công công cùng Triệu Ninhi.

Nhưng mất đi sự gia trì của Chuyên Húc đế, hắn nhiều nhất chỉ có thể có chút ưu thế.

Huống hồ đây là Giáng Thành.

Địa bàn của Lê vương thất.

Cáo từ!

Đan Thanh lạnh thấu xương quét mắt nhìn Hoa Triều một cái, liền trực tiếp thu hồi không gian bức tranh, trực tiếp chuẩn bị bứt ra rời đi.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Không gian bức tranh vừa mới hòa tan, thì có một nắm đấm đánh úp lại.

Kim mang trên nắm tay lóe lên.

Chính là tượng trưng cho Chuyên Húc đế thân.

Doanh Vô Kỵ tới?

Đan Thanh cười nhạo một tiếng, hắn nghe nói qua chiến tích của Doanh Vô Kỵ, nhìn như kinh diễm, nhưng bất quá là tỷ thí giữa Thai Thuế Cảnh.

Từ khi dùng máu trong tim Doanh Vô Khuyết vẽ ra, hắn cảm giác cái gọi là thánh phẩm linh thai cùng Chuyên Húc đế

thân cũng không phải cái gì quá khủng khiếp.

Doanh Vô Kỵ đột phá Binh Nhân cảnh, còn có hi vọng khiến hắn bị thương.

Trước khi đột phá Binh Nhân cảnh, căn bản không có bất kỳ khả năng nào…..".

A!

Nhưng ngoài dự liệu

Sống mũi sụp đổ, máu tươi phun ra.

Đan Thanh kêu thảm một tiếng, nhanh chóng lui về phía sau vài bước.

Con mẹ nhà ngươi!

Đánh vợ ta à?

Doanh Vô Kỵ mắng một tiếng, nắm chặt hư không, cấm chế Thiên cấp– Tuyệt Địa Thiên Thông nháy mắt tới, đem thiên địa hóa thành lao tù, khóa thẳng thân thể Đan Thanh.

Vốn bầu trời quang đãng vạn dặm, thoáng chốc thiên lôi lăn lộn, rồi chỉ trong vòng chưa đến một hơi thở, toàn bộ trút xuống Đan Thanh

Đan Thanh thần sắc kinh hãi.

Không nghĩ tới thủ đoạn Doanh Vô Kỵ lại mạnh mẽ như thế.

Cứng rắn tiếp chiêu vẫn có thể

Nhưng nơi này là Giáng Thành!

Hắn cắn chặt răng, lúc này múa bút vẽ ra một đạo màn sáng.

Màn sáng ở dưới thiên lôi giòn như tờ giấy, nhưng vẫn ngăn cản được một chút.

Cũng chính là khoảnh khắc này.

Thân thể Đan Thanh biến thành một quyển sách vẽ đầy hoa văn phức tạp, mà những hoa văn kia nhanh chóng rút đi màu sắc.

Ngay khi hoa văn biến mất, biến thành một cuộn tranh trống không.

Thiên lôi mới khoan thai đến bổ xuống.

Lôi hỏa thiêu đốt.

Quyển sách phảng phất phải chịu thống khổ cực lớn, giãy dụa lăn lộn trong ánh lửa một lát, liền hoàn toàn hóa thành tro bụi.

hi gió thổi qua.

Ngay cả tro tàn cũng biến mất không một dấu vết.

Mẹ kiếp, hắn chạy rồi

Doanh Vô Kỵ mắng một tiếng, sau đó nhanh chóng chạy đến trước mặt mọi người, ân cần nói "Mọi người không sao chứ?"

Vẻ mặt thoạt nhìn vô cùng tự nhiên.

Chỉ là tim đã treo ngược cành cây

Vừa rồi hắn đến rạp hát, phát hiện nhã tọa tầng 2 chỉ có một mình mẹ vợ, sau khi hỏi mới biết được những người khác đi hậu trường tham quan, hắn liền nháy mắt cảm giác được không ổn.

Người ta nói giác quan thứ sáu của phụ nữ rất chuẩn.

Hắn không tin trước kia Hoa Triều cùng Đường Đường không có hoài nghi.

Có chính mình thiếu chút nữa lật xe, nay hai người tiếp xúc…..".

Cho nên hắn rất khẩn trương.

Nhưng thực tế làm cho hắn không gấp gáp.

Bởi vì hậu trường một người cũng không có, chỉ có một tấm hư ảnh lơ lửng, không ngừng vặn vẹo.

Không chạm vào được.

Cho dù có thể đoán được đây là một phương không gian, hắn cũng không có biện pháp xông vào.

So sánh với lật thuyền.

An nguy của vợ và mẹ ruột càng làm cho hắn lo lắng.

Nhưng hiện tại xem ra, không cần lo lắng cho an nguy của các nàng.

Có thể quay trở lại bản chất của vấn đề.

Nhìn cảm ứng được chân khí chưa tản đi trên người Đường Đường và Hoa Triều.

Lại làm bộ bất động thanh sắc, kì thực cẩn thận từng li từng tí chạm vào ánh mắt các nàng.

Da đầu hơi tê.

Hắn vội vàng quay đầu nhìn về phía Triệu Ninh: "Điện hạ, người không sao chứ?"

Triệu Ninh ho một ngụm máu: "Không, không có gì đáng ngại!"

Nàng vốn đang điều trị khí tức, sau khi nói xong câu đó, trực tiếp nghiêng đầu, hôn mê bất tỉnh.

Trường hợp này.

Không xử lý được.

Rút lui trước!

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Bạch Nghi xin sự trợ giúp của người thân

Lại phát hiện Bạch Nghi đã sớm một bước hôn mê bất tỉnh.

Tình huống này thật khó xử lý.

Tội lỗi do con trai gây ra.

Con trai tự mình giải quyết!

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Giờ này.

Phía sau vang lên âm thanh Hoa Triều vẫn mềm mại như trước, nhưng lại lạnh như băng "Mấy người bị thương rất nặng, trị thương trước đi!"

Uh!

Lý Thải My đáp một tiếng, cúi người đỡ Triệu Ninh, vừa thở phào nhẹ nhõm, nước mắt lộp bộp rơi xuống.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

15 phút sau.

Sương phòng của rạp hát.

Doanh Vô Kỵ cẩn thận từng li từng tí bắt mạch cho Bạch Nghi và Triệu Ninh, dùng chân khí tu bổ một chút ám thương, cũng đã không còn đáng ngại.

Chỉ là…

Hai người vốn không nên hôn mê, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh.

Chương 794: Linh cảm phụ nữ Chương 794: Linh cảm phụ nữ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ kiên trì xoay người, phát hiện trên cửa phòng đã dán lên Cách Âm phù.

Hoa Triều đang ngồi trên ghế, hai tay gian nan chống đầu, sắc mặt trắng bệch, cả người đều hơi phát run.

Hai mắt Lý Thải My đỏ bừng nhìn hắn, trong đôi mắt đẹp tất cả đều là ủy khuất, cùng với…..". mong đợi nhàn nhạt, tựa hồ còn đang chờ đợi Doanh Vô Kỵ cho nàng một lời giải thích xóa bỏ tất cả ý nghĩ không tốt trong đầu hắn.

Trong này có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ.

Doanh Vô Kỵ cảm giác mình không phải đang nói chuyện, mà là đang phun dung nham, cổ họng bị bỏng khàn khàn đau đớn.

Hoa Triều gian nan ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Doanh Vô Kỵ tuyệt vọng mà trống rỗng "Nói từng chuyện một!"

Âm thanh của nàng dị thường bình tĩnh, bình tĩnh đến giống như là đang phân phó tiểu nhị đem cái bàn lau đi, đã từng là đại tỷ tỷ ôn nhu, tựa như một chút bóng dáng đều tìm không thấy.

Doanh Vô Kỵ còn chưa từng nghe Hoa Triều dùng loại ngữ khí này nói chuyện, hắn mơ hồ có loại cảm giác, Hoa Triều sở dĩ có thể ngồi ở chỗ này, cũng không phải bởi vì còn đối với mình có điều lưu luyến, mà là nàng chỉ là muốn rõ ràng rời đi mà thôi.

Nàng vẫn sẽ không thương tổn người khác.

Chỉ biết tra tấn chính mình.

Thật giống như trước khi mình xuất hiện, nàng chưa bao giờ nói với bên ngoài những lời tổn hại đến thanh danh của La Yển.

Hắn hết cách rồi.

Chỉ có thể thành thật nói.

Chỉ là phương diện này liên quan đến vấn đề thân phận của Triệu Ninh.

Hắn theo bản năng nhìn về phía Triệu Ninh trên giường.

Triệu Ninh tựa hồ có cảm ứng, lại tựa hồ chỉ là không cẩn thận tác động miệng vết thương, phát ra một tiếng rên rỉ.

Ừm…..".

Sau đó, lại lâm vào bình tĩnh.

Giống như chỉ là một tai nạn.

Doanh Vô Kỵ biết đây là ý tứ ngầm đồng ý, liền chuẩn bị đem Lý Thải My kéo hướng cái bàn bên kia, chuẩn bị nói một lần từ đầu tới đuôi.

Lý Thải My hoảng sợ, giống như nai con chấn kinh, lui về phía sau vài bước.

Tránh né ánh mắt Doanh Vô Kỵ, hoảng hốt ngồi đối diện Hoa Triều.

Doanh Vô Kỵ sắc mặt ảm đạm, cũng ngồi xuống theo, hít sâu một hơi nói: "Được rồi! Vậy ta kể từng chuyện một"

Hoa Triều không nói gì, chỉ là hai mắt vô thần nhìn hắn, muốn biết vì sao cái thế anh hùng cứu mình trong nước lửa kia, vì sao lại biến thành người phụ lòng mình thống hận nhất.

Lý Thải My cúi đầu, cắn chặt môi, muốn biết vì sao Doanh Vô Kỵ phải làm chuyện quá phận như vậy.

Tuy nói bổn nguyên chân khí xói mòn, là chuyện tu luyện ngọc nữ công lại phải dốc lòng giao phó cho người trong lòng không thể tránh khỏi.

Nhưng phần chân khí kia, là mong đợi tốt nhất của nàng đối với Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ xử lý thế nào cũng được, duy chỉ không thể đem nó đưa cho nữ tử khác.

Tại sao?

Doanh Vô Kỵ kiên trì nói.

Từ khi quen biết Hoa Triều.

Đến hiểu lầm với Lý Thải My.

Cho đến khi vào đêm giao thừa kia, hai người đi đến bước cuối cùng

Không giữ lại chút nào

Ha ha…..".

Hoa Triều rốt cục là người đầu tiên lên tiếng, vẻ mặt thê thảm mà tuyệt vọng: "Thì ra tất cả những thứ này, đều là ta không biết tốt xấu mà dùng Thông Tâm Xạ đối với chàng đúng không?"

Doanh Vô Kỵ âm thanh có chút khàn khàn "Hoa Triều tỷ, nàng nghe ta…..".

Không cần giải thích! Chàng không sai.

Hoa Triều buồn bã cười: "Ta biết, tình cảm của chàng đối với ta là thật, nhưng trước đó chàng vẫn luôn không nghĩ tới cưới ta. Là ta quá ngây thơ, cho nên mới phát sinh chuyện như vậy. Nhưng Vô Kỵ ta không rõ, một trái tim vì sao có thể đồng thời yêu hai người đây?"

Nàng nhìn Doanh Vô Kỵ.

Nước mắt tuôn rơi.

Cảnh tượng đêm đó sau khi sử dụng Thông Tâm Xạ rõ mồn một trước mắt.

Nàng xác định Doanh Vô Kỵ yêu mình, rất yêu rất yêu, cho dù phần tình yêu này chia làm hai phần.

Nhưng tình yêu không trọn vẹn này, nàng không muốn.

Doanh Vô Kỵ trầm mặc hồi lâu, nhỏ giọng thành thật khai báo "Là bốn…"

Hoa Triều "????

Nàng cảm giác đầu có chút choáng váng.

Nhưng cũng may tư tưởng không đặc biệt hỗn độn.

Bốn…..".

Còn có Bạch Chỉ bế quan hồi lâu, còn có Triệu Ninh nằm ở trên giường phải không?

Thì ra người được mọi người gọi là thái tử, lại là một nữ tử, còn có Triệu Lăng kia…..".

Vô Kỵ ngay từ đầu căn bản không muốn làm người phụ lòng.

Tất cả là vì bản thân.

Một bầu cảm xúc của nàng, thậm chí tìm không thấy lối ra để phát tiết.

Chỉ có thể ngồi ở chỗ đó, để tâm tình giống như thổ binh ở trong lòng đấu đá lung tung, đi đến chỗ nào cũng một mảnh hỗn độn.

Nàng không thể làm gì khác ngoài run rẩy.

Hoa Triều tỷ…..".

Chàng không cần nói chuyện, ta hiểu!

Hoa Triều hai tay chống bàn, lảo đảo đứng lên: "Ta không trách chàng! Trước khi điện hạ ngồi vững vàng vương vị, ta cũng sẽ không rời đi. Nếu tìm được cái gọi là phương pháp giải quyết ma chủng có thể làm cho chàng an tâm, vậy chàng cứ đi đi, ta sẽ ngoan ngoãn, sẽ không gây thêm phiền phức cho chàng, đợi đến khi chuyện của các người giải quyết xong, ta sẽ rời đi.

Lúc nói chuyện tim như dao cắt, từng chữ đều run rẩy.

Dứt lời, tập tễnh đi ra ngoài cửa.

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, lý trí của Hoa Triều khiến hắn sợ hãi.

Hắn vội vàng đứng dậy, nắm lấy tay của nàng "Nhưng là Hoa Triều tỷ, ta đi đầu cuối Minh Đô chính là vì nàng!"

Hoa Triều cười sầu thảm, âm thanh rốt cục hiện ra một tia cảm xúc suy sụp, thậm chí mang theo khóc nức nở "Ta biết, ta biết!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Ừ.

Nàng đã làm tất cả những gì có thể.

Còn có thể để cho nàng làm cái gì?

Hoa Triều cúi đầu: "Ta, ta về thư cục Thượng Mặc ở, ta sẽ không gây phiền phức cho chàng, nhưng cũng hy vọng chàng đừng tới tìm ta! bệ hạ nếu không yên tâm, có thể phái người tới theoi dõi ta. Ta đi đây…"

Nói xong, dùng sức rút tay ra khỏi tay hắn, đẩy cửa rời đi.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Phía sau vang lên âm thanh của Lý Thải My: "Mau đuổi theo đi!"

Chương 795: Đừng tới tìm ta nữa Chương 795: Đừng tới tìm ta nữa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ quay đầu, nhìn thấy hai mắt đỏ như thỏ của nàng "Đường Đường! chuyện này…"

Lý Thải My cúi đầu, sâu kín thở dài: "Niệm khi chàng bị Thông Tâm Xạ ảnh hưởng, ta tha thứ cho chàng, nhưng chỉ có một chút. Ta vẫn rất tức giận, trước khi ta hết giận chàng đừng tới tìm ta nữa được không?

Vậy ngươi khi nào thì…..".

Chàng không cảm thấy hỏi vấn đề này rất quá đáng sao?

"……"

Lý Thải My cúi đầu, giọng nói có chút ủy khuất: "Mau đi đi! Nếu ma chủng của nàng bộc phát, hai chúng ta sẽ bị lừa vô ích.

Doanh Vô Kỵ nặng nề gật đầu: "Vậy, vậy nàng ở nhà chờ ta.

Dứt lời, liền bước nhanh đuổi theo.

Lý Thải My nhìn phương hướng hắn rời đi, nơi đó đã không còn ai.

Ngây người hồi lâu, mới đóng cửa lại, một lần nữa ngồi trên ghế.

Không có cảm xúc bùng nổ.

Trước mắt quang ảnh chớp động.

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt hơi áy náy của Triệu Ninh, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: "Không sao, ta quen rồi."

Nữ tử Lý gia.

Nên học nhất chính là ủy khuất cầu toàn.

Những cô gái khác là vì gia tộc.

Chính mình vì, ít nhất là một người đàn ông yêu mình.

Nhưng vẫn rất ủy khuất.

Triệu Ninh…..".

Bạch Nghi cũng tỉnh, vỗ mu bàn tay con dâu trấn an một trận.

Chờ tâm tình Lý Thải My ổn định một chút, mới nhanh chóng đuổi theo một đứa con dâu khác.

Lần đuổi theo này.

Liền đuổi tới Thư cục Thượng Mặc.

Không có gì bất ngờ xảy ra.

Đứa con trai không có tiền đồ của mình, ngay cả cửa cũng không vào được.

Đồ vô dụng!

Trước khi vào cửa.

Bạch Nghi liếc Doanh Vô Kỵ một cái "Trở về chờ tin tức đi, ma chủng của con bé tạm thời còn không có dấu hiệu bộc phát, nơi này có nương ổn định, không cần lo lắng!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hắn cảm giác mình làm badboy đẳng cấp vẫn là quá thấp.

Người khác sau khi lật thuyền tốt xấu gì cũng có thể giãy dụa một chút.

Chính mình lật thuyền, kêu cứu cũng không ra tiếng.

Không rên một tiếng liền chìm xuống đáy.

Đây thậm chí còn là kết quả làm tổn thương hai vợ của mình

Doanh Vô Kỵ quay đầu nhìn thoáng qua thư cục.

Không biết sau này còn có thể cùng Hoa Triều gặp mặt mấy lần.

Mặc dù có thể giải quyết ma chủng.

Chính mình cũng rất khó giữ được nàng.

Còn có Đường Đường…..". Chịu ủy khuất.

Phù…..".

Hắn không về nhà.

Mà là ngồi trên đê ở cửa sau thư cục Thượng Mặc thật lâu, trong đầu trống rỗng một mảnh, không có ý nghĩ gì, chỉ ngẩn người nhìn mặt sông.

Chẳng biết từ lúc nào, bên cạnh xuất hiện một thân ảnh.

Hắn còn tưởng là Hoa Triều, vội vàng ngẩng đầu lên.

Lại phát hiện là Hàm Quang kiếm linh.

Chỉ thấy vẻ mặt nàng khinh bỉ: "Hàm Quang kiếm sao lại nhận một tên phế vật như ngươi?

Doanh Vô Kỵ: "…..".

……

Những ngày tiếp theo.

Giáng Thành vẫn gió êm sóng lặng như trước.

Chỉ có ít ỏi vài người trong cuộc sống đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Tin tốt đây.

Ma chủng Hoa Triều cũng không có bộc phát, hết thảy còn ở vào trạng thái có thể khống chế.

Mỗi ngày đều là thư cục:- gánh hát hai giờ một đường chạy tới chạy lui, ngoại trừ bên người thường xuyên có một nữ tử trung niên đi theo, giống như chuyện gì cũng không có phát sinh.

Có hai người bảo vệ ngầm, Đan Thanh không có bất kỳ cơ hội nào.

Doanh Vô Kỵ cũng không có bất kỳ cơ hội nào để thừa dịp.

Hắn đã từng nhiều lần cố gắng đi gặp Hoa Triều, đều là ngay cả mặt cũng không thấy.

Bạch Nghi nói cho hắn biết, ma chủng Hoa Triều không bộc phát, đại khái là bởi vì một tên đê tiện nào đó đối với nàng đại khái coi như chân ái.

Nhưng tâm tình của nàng vẫn rất không ổn định, hơn nữa đã quyết ý ngoại trừ giải quyết cái gọi là ma chủng, không bao giờ gặp Doanh Vô Kỵ nữa.

Thậm chí nàng cũng không quan tâm ma chủng có bộc phát hay không.

Thậm chí còn không quan tâm mình còn tồn tại hay không.

Nàng cảm thấy mình đã mất đi ý nghĩa tồn tại.

Mặc dù "Hoa Triều" biến mất ở trên thế giới này, để "Thanh Y" tái hiện hậu thế, cũng không phải chuyện gì không tốt.

Đồng ý chuyện này, chẳng qua là an ủi Doanh Vô Kỵ mà thôi!

Cách nói này.

Giống như một quyền đấm vào bụng Doanh Vô Kỵ, làm cho hắn mấy điểm cũng không hồi phục lại sức.

Đường Đường bên kia cũng không lạc quan.

Cũng là không gặp mặt được một lần.

Nàng chỗ ở cái kia tiểu viện, mặt đất đã bị đổ thủy thiết, thổ độn thuật căn bản độn không đi qua được.

Trên tường tiểu viện cũng dán đầy phù giấy, triệt để ngăn chặn khả năng tên lừa đảo nào đó lẻn vào gặp mặt.

Dán cái này.

Hình như không có ý vạch trần.

Thật sự là không tìm được cửa khẩu đột phá !

Triệu Ninh cũng tiến vào hình thức khai hỏa toàn bộ.

Ban ngày xử lý triều chính, chạng vạng cùng Triệu Kỵ còn có tướng lĩnh tâm phúc thảo luận vấn đề chiến thuật, buổi tối liền trực tiếp tiến vào trạng thái bế quan tu luyện.

Liền ngay cả Bạch Chỉ, cũng bởi vì thể hiện ra một ít khác thường, biến thành khăn quàng cổ bị Bạch Nghi mang đi, nói là huyết mạch yêu tộc của nàng có thể thôi phát lớn hơn nữa.

4 Vợ

Hết rồi.

Doanh Vô Kỵ chỉ có thể toàn tâm toàn ý vùi đầu vào trong tu luyện.

Buổi tối giảng dạy khóa học online

Ban ngày điên cuồng tập luyện tại Linh Vũ Thần Vực

Tu vi chưa nói tới một ngày ngàn dặm, nhưng cũng đem Chuyên Húc đế thân cùng Huyết mạch Thiên Nhân tộc khai phá đến cực hạn.

Ngay cả Doanh Thập Tam bồi luyện cũng có chút mơ hồ.

Không rõ vì sao chiến lực của Doanh Vô Kỵ vì sao đột nhiên tăng mạnh, chưa đột phá Binh Nhân cảnh, nhưng cường độ thân thể và tinh thần mặc dù đặt ở trong Binh Nhân cảnh, cũng ít nhất là tồn tại thượng hạng, cho dù không đạt tới cảnh giới nhân binh hợp nhất, nhưng cũng đủ lực áp đại bộ phận cao thủ Binh Nhân cảnh.

Ngay cả chính mình, trong vòng trăm chiêu cũng rất khó bắt được hắn.

Hỏi hắn lý do.

Hắn chỉ biết nói hắn muốn đấm chết Đan Thanh.

Cũng không biết thù từ đâu tới, oán từ đâu tới.

Chương 796: Giai đoạn gay cấn Chương 796: Giai đoạn gay cấn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Giáng Thành mặt ngoài vô cùng bình tĩnh.

Nhưng thật ra thị trường gương đồng đã đạt tới giai đoạn gay cấn.

Trình độ chém giết, không thua gì chiến trường.

Tháng 6

Biên cương thường xuyên truyền đến tin tức thám tử Địch quốc và đại yêu thường lui tới.

Triệu thị bên này phản ứng thật lớn, lập tức điều động 200 nghìn Tinh nhuệ Triệu thị, chuẩn bị tốt lương thảo, sau đó lập tức xuất phát tới vùng đất mới.

Mà bên kia Vùng đất mới, tường thành giống như đồ chơi được dán trên tấm ván gỗ, cũng đổ đất đá trộn bùn.

Về phần quân đội các địa phương khác, cũng đều tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, sợ sau khi đất mới xảy ra vấn đề, hai nhà Ngụy Hàn cũng thừa dịp mà vào.

Hoảng loạn!

Nổi bật chính là một chữ hoảng.

…….

Cuối tháng Sáu.

Biên giới Càn Lê.

An Ấp.

Sứ giả các nhà họ Cơ lại tụ tập cùng một chỗ.

Cơ Động thản nhiên ngồi ở trên chủ vị, phía sau hắn đứng Nam Cung Yến.

Trải qua mấy tháng điều dưỡng, khí sắc của nàng giống như tốt hơn không ít, ít nhất không còn có cái loại cám giác như thiếu nữ phá thai.

Làn da u ám một lần nữa trở nên trắng nõn, thậm chí còn nổi lên một chút đỏ ửng.

Thỉnh thoảng lại đưa tình liếc Cơ Động một cái.

Cơ Động vỗ vỗ mu bàn tay nàng đặt ở trên vai mình, chợt cười nhạt quét mắt nhìn mọi người một cái "Chư vị, gương đồng như thế nào?"

Trên mặt Ngụy Hoàn hiện lên nụ cười: "Ngụy gia, 27 nghìn chiếc!

Hàn gia, 25 nghìn!

Yến quốc, 21 nghìn chiếc!

Ngô quốc, 17 nghìn chiếc

Viêm Quốc, 10 nghìn chiếc

Hả?

Cơ Động nhìn sứ thần Viêm quốc một cái thật sâu, Viêm quốc tuy rằng quốc lực tiêu hao không ít, nhưng dù sao cũng mạnh hơn Ngô quốc.

Cũng không đến mức lấy ra ít gương đồng như vậy.

Sứ thần Viêm quốc kêu khổ không ngừng "Hồi vương gia, biên cảnh Sở Viêm chiến sự liên tiếp, tuy rằng chỉ là xung đột nhỏ, nhưng Sở quốc lại tùy thời đều có khả năng xâm phạm quy mô lớn, nói vậy bọn họ cũng biết chuyện đầu cuối Minh Đô, chỉ sợ vừa đến tháng bảy, sẽ cùng Viêm quốc chúng ta toàn diện khai chiến.

Lần này Minh Đô liên quân, xin thứ cho Viêm Quốc chúng ta không thể tham dự.

Một vạn gương đồng đã là cực hạn Viêm quốc chúng ta có thể lấy ra, kính xin Vương gia đừng trách.

Không sao!

Cơ Động khẽ gật đầu: Kế hoạch chúng ta lên kế hoạch đã lâu, nếu Viêm quốc thất thủ, sẽ rất bất lợi đối với toàn bộ liên minh họ Cơ. Hôm nay bổn vương mời chư vị đến đây cũng là vì thương nghị chuyện tiếp viện Viêm quốc.

Vừa dứt lời, các nhà họ Cơ đều tỏ thái độ nguyện ý trợ giúp Viêm quốc.

Dù sao lần này phái vào Minh Đô chỉ có tinh nhuệ, những quân đội khác đích xác có thể điều vào Viêm quốc hiệp phòng.

Kể từ đó, đến lúc liên minh thành lập, cũng có thể lấy lý do này áp đảo Viêm Quốc.

Hai nhà Ngụy Hàn lại càng không hy vọng Viêm quốc sụp đổ, bởi vì Viêm quốc vừa sụp đổ, bọn họ sẽ tiếp giáp với Sở quốc trên diện tích lớn.

Đến lúc đó bắc có Triệu, nam có Sở, tây có Càn, bọn họ mệt mỏi, cho dù gia nhập liên minh họ Cơ, cũng sẽ thảm không thể tả.

Hơn nữa lần này Viêm Quốc không tham dự.

An Ấp Minh Đô liền không có phần của Viêm Quốc.

Đến lúc giao nộp mảnh đất này, cũng không cần nhượng độ lợi ích cho Viêm quốc.

Sứ thần Viêm quốc tuy có thể đoán được suy nghĩ của bọn họ, nhưng vẫn vô cùng cảm kích: "Lão phu ở đây, cảm ơn các vị!"

Cơ Động tươi cười ấm áp: "Đều là người một nhà!"

Đằng sau hắn.

Nam Cung Yến hừ lạnh một tiếng: "Người Lý gia thật sự quá kỳ cục!"

Lời này vừa nói ra.

Mọi người nhịn không được liếc mắt nhìn nhau.

Đúng vậy!

Lý gia thật kỳ cục.

Chuyện An Ấp Minh Đô này, ngoại trừ các nhà họ Cơ, cũng chỉ có người Lý đến dự thính.

Vốn tưởng rằng bị Lý gia, hắn là hoàn toàn đứng về phía họ Cơ, lại không nghĩ tới vừa đi ra ngoài liền tuyên dương trắng trợn chuyện An Ấp Minh Đô.

Đây là nói rõ muốn Triệu thị cùng họ Cơ đối hao, để tiện cho bọn họ có thể chui vào lỗ hổng trốn về Càn quốc!

Thật sự không sợ diệt tộc!

Cơ Động cười cười: “Chỉ là một Lý gia, sau tháng bảy nói đạo lý với bọn họ cũng không muộn. Thật ra nghĩ kỹ lại, mặc kệ Lý gia có tiết lộ chuyện Đầu cuối Minh Đô hay không cũng không ảnh hưởng toàn cục.

Ngụy Hoàn nhịn không được cười nói: “Đúng là như thế, Triệu thị này vốn còn muốn cướp gương đồng với giá cao, nhưng tài lực của bọn họ làm sao mới có thể so sánh với họ Cơ chúng ta? Mới cướp chưa tới ngàn chiếc đã nhận được tin tức Địch quốc dị động mà từ bỏ, lần này An Ấp Minh Đô, đã là vật trong túi họ Cơ chúng ta.

Minh Đô nơi này rất quái dị.

Thực lực ở bên trong, cùng trình độ rõ ràng của gương tương quan.

Thường thường độ rõ ràng yếu một chút, sẽ tạo thành ảnh hưởng cực lớn đối với thực lực.

Gương đồng chất lượng cao, Triệu thị chỉ mua không tới ngàn chiếc, đến cuối cùng thậm chí còn bán tháo với giá cao, đủ để nói rõ bọn họ đã hoàn toàn buông tha cho hành động lần này, bị ép đem tất cả lực chú ý đều đặt ở Vùng đất mới.

Cho nên họ Cơ lần này, chỉ là đi ngang qua An Ấp Minh Đô, liền có thể triệt để chiếm được.

Mà Triệu thị, không thể làm gì.

Cơ Động lạnh nhạt cười “Bất quá vẫn là câu nói kia, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất”

Mọi người đồng loạt gật đầu, đều nhớ tới Lưu Ly Ngân Kính kinh diễm tuyệt luân kia.

Trước đó, bọn họ đều chưa từng thấy qua tấm gương nào rõ ràng như vậy.

Tuy nói giá cả đắt đến có chút thái quá, giá thành giao trung bình 50 nghìn lượng bạc một chiếc

Nhưng liên minh họ Cơ bởi vì sơ suất đã chịu thiệt thòi nhiều lắm rồi.

Hiện tại nổi bật chính là thế vững vàng.

Bọn họ mỗi nhà đều mua một ít để lại cho cao thủ mạnh nhất nhà mình tiến vào Minh Đô dùng.

Cũng không thể lật xe như vậy chứ?

Chương 797: Chuẩn bị gương đồng Chương 797: Chuẩn bị gương đồng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cơ Động nhìn bộ dáng mọi người, cảm thấy hôm nay sĩ khí theo lý nên như thế, nhưng hắn vẻ mặt vẫn là có chút ngưng trọng "Chư vị thấy còn vấn đề gì không!"

Ngụy Hoàn cười nhạt: "Vương gia là cảm thấy, Triệu thị là giả ý phái tinh nhuệ đi Vùng đất mới, kì thực ở Vùng đất mới đã sớm chuẩn bị tốt mấy vạn gương đồng, từ Vùng đất mới tiến vào Minh Đô, lẻn vào An Ấp, đánh chúng ta trở tay không kịp?"

Nghe những lời này.

Sứ giả Viêm quốc cũng nhịn không được lộ ra một bộ nụ cười cổ quái: "Hiện giờ gương đồng trên thị trường tổng cộng chỉ có bấy nhiêu, họ Cơ chúng ta tiên hạ thủ vi cường, Viêm quốc xuất ra một vạn chiếc này cũng đã là cực hạn, huống chi Triệu thị đang cần dùng tiền gấp?"

Chất tử Tử Đan của Ngô quốc cũng để lộ tin tức, thợ đồng của Công hội Mặc giả đều đang bận rộn xây dựng Vùng đất mới.

Bọn họ vừa không có tiền, lại không có đồng, làm sao có thể lấy ra mấy vạn chiếc gương đồng?

Huống chi Vùng đất mới mới là hậu phương lớn của bọn họ, nếu là mặc cho kỵ binh Địch quốc tiến quân thần tốc, giết dân chúng mới vừa di chuyển qua Vùng đất mới.

Vậy tất sẽ tạo thành một lượng lớn dân chúng trở về hai vùng Ngụy Hàn.

Ta nếu là Triệu Kỵ, tất nhiên sẽ hoàn toàn buông tha cho An Ấp Minh Đô, thậm chí ngay cả An Ấp cũng cắt ra, để đổi lấy Đất Triệu an ổn phát triển.

Đúng vậy!

Hàn Giả vuốt râu mỉm cười "Muốn ngăn trở thế công Địch quốc, ít nhất cũng cần 200 nghìn tinh nhuệ. Nếu không… bọn họ cũng không thể trông cậy vào ba tòa bùn nhão'Hùng thành'kia chứ?"

Mọi người nghe vậy, đều cười ha ha.

Sẽ không thật sự có người cảm thấy tường thành bùn nhão có thể ngăn trở đại yêu cùng Địch quốc thiết kỵ chứ?

Không thể nào, không thể nào?

……

Cuối tháng.

Sắp đến tháng bảy.

Đêm hè luôn náo nhiệt, tiếng côn trùng kêu trong bụi cỏ dường như chưa từng đứt đoạn.

Doanh Vô Kỵ gõ cửa sau Thư cục Thượng Mặc, liền đi tới đi lui chờ.

Qua hồi lâu.

Cửa "Két" một tiếng mở ra.

Bạch Nghi oán trách nhìn thoáng qua nhi tử của mình: "Còn thất thần làm gì? Mau vào đi!"

Doanh Vô Kỵ có chút vui mừng "Nàng nguyện ý gặp con?

Bạch Nghi gật đầu: "Con bé nói đếm ngược từ mặt thứ hai".

Doanh Vô Kỵ: "…..".

……

Từ lâu

Thư cục Thượng Mặc vẫn bố trí như trước.

Giống như ngày khai trương, giống như chưa từng thay đổi.

Hoa Triều không ở trong phòng của nàng, mà lẳng lặng ngồi trong thư phòng.

Ánh đèn sáng ngời trong suốt.

Sau khi nghe thấy tiếng bước chân.

Nàng buông quyển sách ngẩng đầu, cách cửa sổ liếc mắt nhìn Doanh Vô Kỵ một cái.

Trên mặt mang ý cười ôn nhu, cùng trong trí nhớ cũng không có nửa phần khác biệt, tựa như quá khứ đủ loại đều chưa từng phát sinh qua, Doanh Vô Kỵ còn không làm phò mã, mà nơi này cũng là địa phương hai người cùng nhau nghỉ chân.

Trong thoáng chốc.

Doanh Vô Kỵ giống như thời điểm về tới Thư cục Thượng Mặc lúc mới mở, hậu viện náo nhiệt, luôn tụ tập một đám Mặc giả hoặc là tiểu nhị khác, cùng nhau uống rượu thịt nướng.

Lúc yên tĩnh, trong sân chỉ có hai người, có lúc mỗi người dựa vào một cái ghế lẳng lặng đọc sách, có lúc mặt đối mặt ngồi tán gẫu kịch bản đến đêm khuya.

Vô Kỵ, mau tới đây đi!

Hoa Triều cười vẫy vẫy tay với Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ cười đáp một tiếng "Uh!"

Xoay người nhìn thoáng qua Bạch Nghi, phát hiện người mẹ này sớm đã không biết ở nơi nào.

Hít sâu một hơi, bước vào thư phòng quen thuộc.

Đối diện thư án đặt một cái ghế, trên bàn đặt rượu nóng hổi.

Hẳn là chuẩn bị cho hắn.

Mau uống đi, còn nóng!

Hoa Triều hé miệng cười với hắn, liền tiếp tục chép kịch bản bên tay.

Uh!

Doanh Vô Kỵ ngồi xuống, uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, lẳng lặng nhìn Hoa Triều.

Nàng tuy rằng thanh giảm một chút, nhưng khí sắc rất tốt, cũng không biết có phải do Bạch Nghi chiếu cố nàng rất tốt hay không.

Tựa hồ cảm giác được ánh mắt Doanh Vô Kỵ, ánh mắt nàng cũng có chút dao động, cũng không cách nào làm bộ bình tĩnh, liền đem bút nghiêng dựa vào đặt ở nghiên mực trên.

Doanh Vô Kỵ cầm tay nàng "Hoa Triều tỷ, trở về đi!"

Hoa Triều cười hỏi: "Chàng nhớ ta sao?"

Có!

Vậy ngươi có nhớ nàng không?

"……"

Doanh Vô Kỵ dừng một chút, hít sâu một hơi nói: "Cũng muốn! Hoa Triều tỷ, ta đối với nàng là thật Ta biết nàng không tin, nhưng…..".

Hoa Triều đột nhiên cười cắt ngang "Ta tin!"

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút, trong lòng theo bản năng sinh ra một tia cảm giác mừng rỡ.

Hắn nắm chặt bàn tay đang nắm chặt mu bàn tay của Hoa Triều.

Hoa Triều không tránh, nụ cười trên mặt cũng không giảm chút nào: "Kỳ thật trong khoảng thời gian này ta đã suy nghĩ cẩn thận rất nhiều, chàng và La Yển không giống nhau, ta và mẹ ta cũng không giống nhau.

La Yển không muốn từ bỏ hoài bão trong lòng, cho nên mẹ ta mang theo ta rời khỏi Giáng Thành.

Chàng lại vì lưu lại ta, gánh chịu áp lực của vương thất, dùng chiến tích đổi lấy ta ở lại Phủ Phò mã.

Ta biết, ta luôn biết điều đó!"

Lúc nói chuyện, hốc mắt nàng có chút phiếm hồng.

Trong ánh mắt, sớm đã không còn bất kỳ trách cứ nào.

Chỉ có cô đơn và tự trách.

Doanh Vô Kỵ có chút đau lòng "Vậy theo ta trở về đi! Trước kia ta đối với nàng như thế nào, về sau vẫn sẽ đối với nàng như thế!

Hoa Triều từ chối cho ý kiến, lại hỏi một vấn đề khác: "Vô Kỵ, nếu ta sớm trở về tướng phủ, có thể bảo hộ địa vị của chàng, có thể một mình chiếm hữu chàng hay không?"

Doanh Vô Kỵ suy nghĩ một lát, không có trả lời.

Chương 798: Ta thật sự tham lam Chương 798: Ta thật sự tham lam

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hoa Triều than nhẹ một tiếng: “Cho nên ta cảm giác ta thật sự rất tham lam, không cho chàng cảm giác an toàn, lại muốn độc chiếm một mình chàng cho ta.”

Bây giờ nhớ lại, ngoại trừ bảy ngàn lượng mở thư cục lúc trước, hình như ta vẫn luôn khiến chàng khó xử.

Rõ ràng chàng chính là người hiểu ta nhất thiên hạ, rõ ràng lấy thân phận tỷ đệ, ta có thể an tâm ở bên cạnh chàng cả đời.

Nhưng ta chính là tham lam như vậy.

Tự cho là thông minh cho rằng Nguyên Dương công chúa không yêu chàng, ta có thể làm thê tử chân chính của chàng.

Nhưng ta lại nhát gan như vậy.

Rõ ràng đêm hôm đó có thể hỏi nhiều hơn, lại sợ hỏi ra đáp án phủ định, dẫn đến chúng ta hiện tại rơi vào hoàn cảnh như thế.

Vùng đất mới bề bộn nhiều việc, Minh Đô rất nguy hiểm, Học cung cũng đang chuẩn bị xây dựng.

Chàng đã đủ mệt mỏi, lại còn lo lắng cho ta

Ta, ta làm sao là một thê tử đủ tư cách?

Nàng nói xong lời cuối cùng.

Âm thanh thậm chí mang theo một tia khóc nức nở.

Doanh Vô Kỵ vốn tưởng rằng chờ đợi mình sẽ là lời nói lạnh nhạt.

Không nghĩ tới lại là nàngtự trách.

Do dự một lát, trực tiếp vòng qua bàn ôm nàng vào lòng: “Không có! Nàng rất hợp cách, là vấn đề của ta”

“Chàng không cần an ủi ta!

Hoa Triều không có phản kháng, cứ như vậy lẳng lặng dựa vào bả vai hắn “Thế đạo này chính là như vậy, mỗi người đều sống rất mệt mỏi. Ta tự nhận trải qua đau khổ, nhưng kỳ thật khi còn bé có mẫu thân bảo vệ, mẫu thân qua đời lại có La tướng che chở, sau đó lại gặp chàng.

Ngoại trừ người hạ cổ kia, không ai có thể hại được ta.

Ta rõ ràng đã gặp qua những nữ tử bị ép lưu lạc phong trần, hoặc bị quyền quý nạp làm thiếp thất nhận hết khinh thường.

Nhưng chưa bao giờ nghĩ tới nếu như không có thân phận, ta có lẽ cũng chỉ có kết cục như vậy.

Ta vẫn rất tham lam.

Tham lam đến mức luôn cho rằng chàng sẽ là của một mình ta

Nhưng ta lại thật sự rất sợ hãi.

Ta không phải chưa từng khuyên bảo chính mình, tiếp nhận chàng có thể tam thê tứ thiếp, người đàn ông tốt như chàng đáng giá!

Nhưng mỗi khi nghĩ đến sự quan tâm của chàng đối với ta, tình yêu đối với ta, cũng cho một nữ tử khác.

Ta giống như rơi vào hầm băng vậy!

Nếu là có thể lại được lựa chọn một lần, ta khẳng định sẽ không vào ở Phủ Phò mã, lại càng sẽ không dùng Thông Tâm Xạ đối với chàng

Ta thật sự rất hối hận!

Nàng càng nói càng khổ sở.

Nằm ở trên vai Doanh Vô Kỵ thút thít.

Doanh Vô Kỵ không biết an ủi thế nào, chỉ có thể nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng.

Hắn có thể cảm nhận được, Hoa Triều đang cố gắng trở nên "hiểu chuyện".

Thật ra.

Nàng vẫn luôn là người dịu dàng đến tận xương tủy.

Chưa bao giờ nghĩ đến việc gây thêm phiền toái cho mình.

Nhưng bóng ma khi còn bé để lại cho nàng thật sự quá nặng nề.

Thật lâu sau.

Hoa Triều từ trong lòng nàng giãy ra, hít sâu một hơi nói: "Chúng ta coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, coi như ta chưa từng vào Phủ Phò mã, coi như những chuyện hoang đường kia chưa từng xảy ra."

Ta không đi, ta sẽ ngoan ngoãn đợi ở Giáng Thành.

Không chạy loạn, không gây thêm phiền toái cho các người

Chàng không cần gặp ta, nhưng ta sẽ cho chàng biết ta vẫn ổn.

Ta không lấy chồng nữa, nhưng ta cũng không muốn làm vợ chàng nữa.

Chỉ cần nhìn chàng hạnh phúc là được rồi.

Chàng đã là người hùng của ta.

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Hắn nhìn xuống.

Nhìn về phía trang giấy rải rác trên bàn sách.

Ngay từ đầu hắn cho rằng Hoa Triều đang chép kịch bản, đợi đến khi sự tình xong xuôi, liền rời khỏi Giáng Thành.

Hiện tại mới phát hiện, nàng sao chép chính là thư từ mới gửi tới Công hội Mặc giả.

Hắn từng nghe Ngô Đan nói qua, từ khi đất mới bắt đầu xây dựng, Mặc giả bên kia thích làm nhất, chính là ghi chép lại những lời dân chúng địa phương nói với họ, sau đó làm gửi về công hội Mặc giả, bên trong liền có không ít ca ngợi đối với mình.

Mà Hoa Triều thích làm nhất, chính là đi Công hội Mặc giả đem phần thư tín này tới, sau đó sao sao chép một lần.

Nhận thư mỗi 7 ngày

Trước kia đối với động tác nhỏ này của Hoa Triều, hắn giả bộ không biết.

Lại không nghĩ tới… Mấy tháng trôi qua, nàng đã đem thư sao chép đóng thành sách.

Hắn nâng mặt Hoa Triều, lau nước mắt nơi khóe mắt nàng: "Nếu nàng coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, vì sao không lập gia đình?"

Nếu gặp được anh hùng, có lẽ ta sẽ lấy chồng!

Hoa Triều hai mắt đẫm lệ: "Nhưng trên đời này, nào có anh hùng nào giống như chàng?"

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một tiếng "Hoa Triều tỷ! Theo ta trở về đi, ta vẫn như cũ…..".

Hoa Triều rũ mi mắt xuống: "Đừng ép ta được không?

Âm thanh run rẩy của nàng, phảng phất cảm nhận được cực hạn thống khổ.

Do dự thật lâu.

Hắn nhẹ nhàng cười một tiếng: “Ta không ép nàng! Bất quá cũng không cần quyết định sớm như vậy được không? Chờ ta từ Minh Đô trở về, diệt trừ ma chủng của nàng, chúng ta lại suy nghĩ chuyện sau này.

“Chàng mạo hiểm đi Minh Đô, rõ ràng có thể làm chuyện có ý nghĩa hơn, Minh Đô lần này rất nguy hiểm, cho dù là chàng cũng chưa chắc có thể toàn thân trở ra.

Ta sẽ không cam chịu đọa lạc, không đáng để chàng liều mạng như vậy.

Mặc dù chàng muốn liều mạng, cũng nên theo đuổi chuyện phúc trạch thương sinh.

Doanh Vô Kỵ lắc đầu “Nhưng nàng mới càng đáng giá!”

“Ta mới không đáng!”

Hoa Triều hít sâu một hơi, từ trong lòng hắn giãy ra, đẩy hắn ra ngoài cửa: “So với ta, có nhiều chuyện đáng để chàng đi làm. Chính như so với ta, Thái tử điện hạ mới là người nên làm bạn với chàng cả đời.

Nói xong

Liền trực tiếp đóng cửa lại.

Doanh Vô Kỵ trong lòng vô cùng phiền não, muốn đập cửa, cổ tay lại bị Bạch Nghi chế trụ.

Chương 799: Khống chế ma chủng Chương 799: Khống chế ma chủng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bạch Nghi lắc đầu “Nàng không muốn thương tổn con, chỉ biết tra tấn chính mình. Có thể suy nghĩ cẩn thận những thứ này, còn có thể khống chế được ma chủng không bộc phát, đã rất không dễ dàng. Để cho nàng chậm lại một chút, nương sẽ

chiếu cố nàng. Đi tìm phương pháp tiêu trừ ma chủng trở về, đến lúc đó con khuyên bảo như thế nào cũng được.

Tay phải Doanh Vô Kỵ gõ cửa cứng đờ, cuối cùng vẫn buông xuống.

Suy nghĩ liên tục.

Từ phòng khác lấy ra giấy bút mực, viết xuống một phong thư, từ khe cửa nhét vào.

Nhìn Bạch Nghi thở dài một cái: "Vất vả cho nương rồi!"

Nói rồi.

Liền xoay người rời khỏi Thư cục Thượng Mặc.

Lúc trở lại Phủ Phò mã đã là đêm khuya.

Bất quá ngoài ý muốn, bên trong phòng ngủ tự nhiên sáng đèn.

Đẩy cửa đi vào, phát hiện Triệu Ninh đang ngồi bên trong.

Triệu Ninh nghe được tiếng mở cửa, ngẩng đầu nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, thản nhiên cười nói: "Vô Kỵ! Ngày mai ta sẽ dẫn binh đi Vùng đất mới".

Nhanh như vậy?

Doanh Vô Kỵ ngồi ở bên cạnh nàng, trực tiếp nằm ở trên giường, thở phào nhẹ nhõm thật dài.

Triệu Ninh nhìn hắn một cái, khóe miệng lộ ra ý cười cổ quái, "Nếu để Doanh Vô Khuyết biết, chàng bị tư tình nện thành như vậy, lại có thể đem hắn nện như con cháu không biết có thể tức giận đến chết thêm một lần nữa hay không?"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, ngồi dậy "Nàng đang chế giễu ta?

Triệu Ninh cười hỏi ngược lại: “Ta vì chàng dàn xếp tốt hậu viện, chàng còn nói ta chế giễu chàng?”

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút “Hả?

Triệu Ninh cười nói: “Thải My nàng ngay từ đầu liền không trách qua chàng chính là đơn thuần cảm giác được ủy khuất, dù sao trên đời này còn có người nào đối với nàng tốt hơn so với chàng?”

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Vậy tại sao nàng không gặp ta?”

Triệu Ninh buông tay nói: “Nàng đã sớm nhịn không được muốn gặp chàng, chính là sợ không khống chế được tính tình nhỏ nhen làm bị thương chàng. Sau lại cảm thấy mình có thể khống chế được, liền hỏi ta tình hình gần đây của chàng như thế nào, ta thuận miệng nói một câu tu vi tiến cảnh một ngày ngàn dặm, nàng sợ ảnh hưởng chàng tu luyện liền dừng lại. “

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng “Nàng sẽ không phải là an ủi ta chứ?

Triệu Ninh hé miệng cười nói: “Chàng còn không hiểu nàng?”

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười cười.

Lại nói tiếp cũng đúng.

Đường Đường mặc dù có chút tính tình nhỏ nhen, nhưng vẫn luôn rất thiện lương.

Cũng không biết có phải trải qua thời thơ ấu đau khổ hay không mà những lời nói làm cho người ta đau lòng.

Vẫn còn.

Phương diện này vợ cả hẳn là cũng có không ít tác dụng.

Doanh Vô Kỵ đụng đụng bả vai của nàng “Cảm ơn, Ninh nhi!”

Triệu Ninh nghiêng mặt nhìn hắn "Không có chàng, Triệu thị cũng không biết thế nào, chỉ là việc nhỏ tự nhiên muốn giúp chàng. Bất quá Vô Kỵ, chàng có phát hiện một vấn đề hay không?"

Doanh Vô Kỵ hỏi "Cái gì?"

Triệu Ninh nhịn không được cười nói: "Kỳ thật, chàng vẫn thích hợp làm một anh hùng hơn! Khi ngươi làm anh hùng, sẽ phát sáng. Lúc chàng làm chồng, tuy rằng cũng rất tốt, nhưng có đôi khi lề mề muốn cho người ta đấm chàng! Đây không phải ta nói, là Thải My nói".

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hắn nghẹn một chút.

Chậm một hồi, chỉ vào mũi của mình nói: "Cho nên nói, ta vẫn là thích hợp làm một anh hùng?"

Triệu Ninh gật đầu: "Thải My nói, khi ngươi đủ sáng sủa, nàng sẽ ngượng ngùng so đo chỗ hỗn đản của ngươi.

Nàng nói nàng không hiểu Hoa Triều, nhưng nàng cảm thấy, Hoa Triều nguyện ý đi theo chàng, khẳng định cũng là bởi vì ngươi là một anh hùng.

Thanh đao chém Trần Thế Mỹ kia, ở trong lòng Hoa Triều, khẳng định so với Hàm Quang kiếm còn uy phong hơn.

Cho nên, cứ việc làm một anh hùng là được!

Nghe được tên của Hoa Triều.

Doanh Vô Kỵ trong lòng trầm xuống.

Nhưng nghe được cách nói phía sau, lại cảm giác cực kỳ quen thuộc.

Hắn ngẩng đầu: "Ninh nhi, vậy còn nàng?"

Triệu Ninh nhìn hắn một cái thật sâu, cười nói: “Ta đương nhiên rồi!”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

“Chàng ngày đó đã từng nói qua, ta có lẽ có thể trở thành một cái Thánh Nhân, nhưng chàng thì không được!Khi đó ta cũng cảm thấy chàng không được, nhưng ta hiện tại cảm thấy, chàng có thể!

Trong tính tình chàng kỳ thật vẫn có một cỗ dã tính!

Chỉ có điều dã tính này bị tình cảm cá nhân trói buộc.

Hiện tại dã tính này đã bị kích thích ra.

Tư tình của con cái cũng không nên trở thành trói buộc của chàng

Đừng lạnh nhạt với người đầu ấp vai kề như thế.

Có một phu quân thành thánh, không phải cũng là một chuyện hết sức hạnh phúc sao?

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: “Những lời này cũng là Đường Đường nói?”

Triệu Ninh lắc đầu: “Thải My nghĩ như vậy, nhưng những lời này là ta nói! Trong lòng ta cũng vô cùng hy vọng, chàng có thể giống như đấm chết Doanh Vô Khuyết, đem hết thảy chuyện không quen nhìn trên thế gian này đều đập nát bét.

Nàng nghiêng mặt: “Lần này ta đi đấm liên minh họ Cơ, chàng đi đấm Vi Nga phái, đợi đến khi ta và chàng khải hoàn, tư tình nhi nữ sẽ không thành vấn đề. Cùng lắm thì ta đi cầu phụ vương, khiến Phụ vương mau chóng truyền thụ thân ngoại hóa thân cho chàng, người trong lòng chàng muốn độc chiếm, liền phân ra để cho các nàng độc chiếm là được.

Đừng đừng đừng đừng!

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng lắc đầu "Ta và nàng mau chóng đấm là được, chuyện hậu viện ta chỉ định có thể giải quyết, không đáng gây chiến lớn như vậy. Bất quá nàng lần này nhất định phải cẩn thận, Minh Đô cũng không phải thiện địa, họ Cơ phái đi đều là tinh nhuệ, tất sẽ phát sinh một hồi ác chiến!

Cuộc chiến An Ấp Minh Đô, đích xác hung hiểm vô cùng.

Bình thường mọi người hòa khí, là bởi vì có luật pháp cùng lễ nghi hiện thế quản thúc.

Nhưng Minh Đô nơi này, hoàn toàn chính là nơi ngoài vòng pháp luật, không ai rảnh để ý thể diện cả.

Cùng lắm thì, sau khi ra ngoài giả vờ không ai biết là được.

Chương 800: Khó khăn hậu cần Chương 800: Khó khăn hậu cần

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lần này họ Cơ phái vào tinh nhuệ, muốn thắng tuyệt đối không đơn giản.

Nhưng nói khó.

Cũng không khó như lên trời.

Triệu Ninh cười nói: "100 nghìn tấm kính thủy tinh đã chuẩn bị xong, cái gì họ Cơ tinh nhuệ?

Nàng cười vui sướng.

Binh pháp thứ này, nàng từ nhỏ đã bắt đầu học, vẫn luôn cảm thấy chiến tranh rất khó đánh.

Khó khăn nhất là hậu cần.

Binh mã chưa động lương thảo đã đi trước.

Nhưng đi trước không chỉ là lương thảo.

Chỉ là không nghĩ tới, hậu cần lần này một chút cũng không làm cho nàng quan tâm.

Tiền đánh trận không thiếu, ngay cả kính thủy tinh khiến họ Cơ coi là bảo bối, nàng cũng có ước chừng 100 nghìn cái.

Trận chiến này đánh.

Còn chưa bắt đầu cũng đã cảm thấy đã nghiền.

Nói đến cao hứng, nàng một phen liền nâng cằm Doanh Vô Kỵ, "Chờ ta khải hoàn, chàng liền lấy thân báo đáp đi!"

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng liền cảm giác có chút không đúng.

Nhanh chóng thu tay lại, cười nói: "Đùa chút thôi!"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng.

Nếu lần này chiến thắng, vậy sẽ không có cho dù kẻ nào dám nghi ngờ địa vị của nàng.

Đến lúc đó thừa dịp cha vợ còn có thể chống đỡ tình cảnh, đích xác nên sinh con.

Vừa nghĩ tới cảnh tượng kiều diễm lại khắc chế trong thạch thất lúc trước.

Đã thấy nóng rực cả người

Hắn trầm giọng nói: "Bất quá nàng vẫn nên cẩn thận một chút, lão thất phu Triệu Dĩnh kia đã sớm nhận ra nguy cơ, chỉ khổ nỗi bị áp chế. Mấy ngày nay, La tướng mới áp chế lợi ích của Triệu thị đến gắt gao, hắn ở trong tôn thất kích động bất mãn.

Nàng mang binh tấn công An Ấp Minh Đô, tin tức không thể không lộ ra.

Chỉ cần lộ ra thế thắng, cũng rất có thể trở thành cọng rơm cuối cùng đè bẹp lạc đà.

Vấn đề của Triệu thị, rất có thể hoàn toàn bộc phát.

Triệu Ninh nghiêm nghị cười: "Chỉ cần lão ta dám động, ta đây liền dám diệt sạch nhất mạch này của lão ta, khối u ác tính này sống được thời gian quá dài, cũng nên thanh toán."

Doanh Vô Kỵ gật đầu "Diệt hắn cũng không khó, khó chính là náo động trong tôn thất.

Vấn đề này, không thể nói là không khó giải quyết.

Kỳ thật lực ảnh hưởng của Triệu Dĩnh ở tôn thất vẫn luôn chậm rãi giảm xuống.

Chỉ huy sai lầm trong Mộ bàn, làm cho toàn bộ con cháu thanh niên tôn thất Triệu thị thất bại thảm hại, cuối cùng vẫn là dựa vào Huyết Nguyên Cổ của Triệu Kỵ để giải

Về sau nữa, bị Triệu Kỵ hung hăng áp chế.

Trong lòng thế hệ trẻ tuổi tôn thất, uy vọng của lão đã sớm không bằng lúc trước.

Nhưng mà…..".

Triệu thị ở Vùng đất mới thật sự không đạt được quá nhiều lợi ích, Lê quốc làm một khối bánh thịt lớn như vậy, thân là căn cơ tôn thất của một quốc gia lại ngay cả dầu mỡ cũng không liếm được thì bất mãn nổi lên cũng là điều đương nhiên.

Căn bản không cần hoài nghi, Triệu Dĩnh cho dù chó cùng rứt giậu, cũng sẽ lấy cờ hiệu lợi ích tôn thất.

Giết hắn, Triệu thị tất sẽ khiến lòng người hoảng sợ.

Nhưng lợi ích lại tuyệt đối không thể nhường quá nhiều.

Cho nên, như thế nào mới có thể ở dưới điều kiện không nhường lợi ích, bình định lòng người?

Triệu Ninh trầm giọng nói: "La tướng đã chuẩn bị xong!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Thành thật mà nói.

Ngực hắn có chút buồn bực.

Nhưng La Yển đã sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Coi như là cầu nhân đắc nhân.

Nhưng kết quả này, cũng chưa chắc thật sự có thể giống như mọi người mong đợi.

Triệu Ninh than nhẹ một hơi: "Làm hết sức mình, nghe thiên mệnh đi!

Sâu trong vòng xoáy, ai có thể nói rõ con đường phía trước của Triệu thị đến tột cùng như thế nào.

Nàng đứng dậy, cúi người nhẹ nhàng ôm vai Doanh Vô Kỵ "Hết thảy cẩn thận!"

Dứt lời, liền biến trở về bộ dáng Nguyên Dương công chúa, vội vàng rời khỏi Phủ Phò mã.

Doanh Vô Kỵ thở nhẹ một hơi, chậm rãi đi tới trong sân.

Tháng 7 sắp đến rồi.

Tuy rằng Đầu cuối Minh Đô còn không biết khi nào sẽ xuất hiện.

Nhưng bắt đầu từ ngày mai, hắn nhất định phải tiến vào Minh Đô.

Chủ yếu là địa phương rách nát này rất ghê tởm, chỉ có lúc chạng vạng đặc biệt mới có thể ra vào, nhưng đầu cuối Minh Đô không nhất định là xuất hiện lúc chạng vạng.

Cho nên nếu như không sớm tiến vào, một khi thời điểm Đầu đầu cuối Minh Đô xuất hiện cách lúc chạng vạng quá xa, sẽ mất đi tiên cơ.

Về phần lần này đi Đầu cuối Minh Đô để làm gì.

Doanh Vô Kỵ thật đúng là có chút không xác định.

Theo cách nói của họ Cơ và họ Khương, lần này quy tắc ngoại hóa là thời cơ tốt để tìm hiểu quy tắc.

Mà theo lời giải thích của Quyện Tử ca đối với Minh Đô, nếu là có thể chặt đứt hết thảy quy tắc, liền tương đương với chặt đứt ràng buộc giữa Minh Đô và hiện thế, sau đó nắm ở trong tay mình tất cả, thuận lý thành chương có thể trở thành người đứng đầu Minh Đô.

Nhưng có một chút đau mề.

Chính là lần trước hắn triệt để chém Bia Mục Dã, nên nắm chắc một phần quy tắc.

Nhưng tình huống trên thực tế lại là, quy tắc huyết mạch của Bia Mục Dã trong Minh Đô hoàn toàn mất đi trói buộc, biến trở về bộ dáng trước khi Bia Mục Dã hình thành, dẫn đến thao tác khôi phục huyết mạch của Khương Thái Uyên ở trong Minh Đô hoàn toàn mất đi hiệu dụng, thiên tài họ Khương phải thường thường rời khỏi Minh Đô tu luyện.

Thế đấy.

Cho dù chặt đứt

Nhưng sợi dây đứt đến tột cùng có ở trên tay mình hay không…..".

Cho nên phải làm sao bây giờ?

"Doanh huynh! Ngây ngốc gì thế?"

Một giọng nữ vang lên.

Doanh Vô Kỵ căn bản không cần phân biệt âm sắc cũng có thể biết đây là ai.

Bởi vì hiện tại Phủ Phò mã chỉ có một nữ nhân, đó chính là Hồ Tinh Ly.

Hắn nhướng mí mắt: "Nữ công tử có chuyện gì thế?"

Mễ Tinh Ly bĩu môi: "Cũng không có chuyện gì, chỉ là nhìn Doanh huynh thất tình, mặc dù hồng nhan vô số, nhưng sống giống như người góa vợ. Ta sợ Doanh huynh tịch mịch quá lâu, tẩu hỏa nhập ma, cho nên thừa dịp mà vào, cố ý đến tự tiến cử".

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Đừng đánh rắm, có chính sự thì nói đi!

Loại chuyện này hắn khẳng định sẽ không nói với Mễ Tinh Ly.

Chương 801: Cảm nhận không thích hợp Chương 801: cảm nhận không thích hợp

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bất quá cô nàng này đầu óc rất linh hoạt, cho nên cơ hồ từ ngày đầu tiên nàng liền cảm thấyđược không thích hợp.

Muốn giấu diếm nàng, căn bản không có khả năng.

Nhưng cũng không có gì phải giấu diếm.

Doanh Vô Kỵ gần đây đều bận rộn tu luyện, trên cơ bản không có cùng nàng trao đổi cơ hội, nhiều nhất ngẫu nhiên gặp một chút đùa giỡn vài câu.

Mễ Tinh Ly ra vẻ ưu thương thở dài: "Ai! Đây không phải là nhân sinh sao? Có bao nhiêu lời thật lòng đều là dùng phương thức nói đùa nói ra, đáng tiếc phò mã gia không hiểu, chỉ tiếc lấy hết dũng khí lại chung quy biến thành ta tự mình đa tình.

Doanh Vô Kỵ trừng mắt liếc nàng một cái, cái miệng Tinh Ly này, chỉ cần ngươi dám tin nàng một câu, liền chờ bị đùa giỡn cả đời đi.

Mễ Tinh Ly bất đắc dĩ buông tay: "Không nói chuyện tình cảm hả? Không nói chuyện tình cảm vậy ta chỉ có thể nói chuyện chính sự. Lần này Đầu cuối Minh Đô, huynh có tính toán gì không?"

Không có tính toán!

Doanh Vô Kỵ thề thốt phủ nhận "Lần này Triệu thị hai tuyến tác chiến, căn bản tay không bắt giặc, chúng ta còn có thể làm cái gì, sẽ không phải là thật muốn Vi Nga phái đám tôn tử kia cướp phân ăn chứ?"

Mễ Tinh Ly hỏi ngược lại: "Vậy Doanh huynh gần đây vì sao cố gắng tu luyện như vậy?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Ta chuẩn bị lên sa trường, cố gắng tăng lên thực lực của mình chuẩn bị chiến đấu không thể sao?"

Mễ Tinh Ly cười nhạo một tiếng: "Lần trước Triệu Ninh dẫn người đánh Vùng đất mới, cũng không thấy Doanh huynh tu luyện chịu khó như vậy. Doanh huynh không thoải mái, dẫn ta một lần đi, ta rất hữu dụng, nếu có thể thành công, ta nói không chừng còn có thể thưởng cho Doanh huynh.

Nói xong, còn có ý vô tình kéo vạt áo một chút.

Ánh mắt còn hướng Doanh Vô Kỵ chớp chớp.

Cố gắng làm ra vẻ mặt khêu gợi.

Chỉ tiếc.

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật, "Nữ tử khác đều là ngũ quan linh động, ngươi mẹ nó ngũ quan loạn động, còn muốn dùng sắc dụ ta?

Phì!

Tinh Ly có chút thẹn quá hóa giận, lại đem vạt áo kéo đến lộn xộn hơn một chút "Cũng không thấy huynh nhìn ít đi tý nào!Cho câu nói sảng khoái, lần này huynh mang ta chơi, trở về ta mang huynh đi chơi."

Nữ công tử Đại Sở ta cũng là một người rụt rè, trong thiên hạ nhiều người đàn ông như vậy, ta chỉ cho huynh cơ hội này.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, trực tiếp đem nàng ấn ở trên tường.

Tinh Ly bị biến cố bất thình lình làm cho hoảng sợ, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Doanh Vô Kỵ.

Cắn nhẹ môi, trong lòng nai con đụng loạn.

Doanh Vô Kỵ cười nói "Bây giờ là ngươi muốn cho ta mang ngươi chơi, ta đưa ra yêu cầu thanh toán hóa đơn sớm một chút không quá phận chứ?

Nói rồi.

Làm ra vẻ muốn hôn.

Tinh Ly sợ tới mức hoa dung thất sắc, thân thể cứng đờ một chút, nhanh chóng nhắm hai mắt lại, nhưng không có ý phản kháng.

Chỉ là chờ một lát, chuyện gì cũng không xảy ra.

Mở mắt ra.

Nhìn thấy Doanh Vô Kỵ trêu tức lại làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ "Thật không phải ta không mang theo ngươi, chỉ là lần này Đầu cuối Minh Đô, vào đó phần lớn đều là Binh Nhân cảnh thậm chí Ngộ Thần cảnh đại lão, dù sao người sắp đột phá Binh Nhân cảnh như ta, ta đi qua còn muốn chạy trốn…"

Chê ta quá yếu!

Tinh Ly lườm hắn một cái, ánh mắt có chút u oán.

Nàng đẩy Doanh Vô Kỵ ra, thuận tiện xua tan cảm xúc không biết là khẩn trương hay tiếc nuối trong lòng.

Doanh Vô Kỵ buông tay "Không phải chê ngươi quá yếu, mà là sợ ngươi nguy hiểm, ngươi cho rằng ta không muốn tùy thân mang theo một thiên tài, bắt được quy tắc chính là cố gắng tìm hiểu, sau đó còn có thể chia sẻ thể ngộ?

Ta sẽ không giấu diếm ngươi, lần này ta tiến vào Minh Đô, có Thập Tam gia đi cùng.

Lấy đánh giá của Thập Tam gia đối với ta, hẳn là đã đạt tới tuyến trung bình của Binh Nhân cảnh

Nhưng nếu gặp phải nhiều vị Binh Nhân cảnh thậm chí Ngộ Thần cảnh bao vây, Thập Tam gia vẫn không cam đoan nhất định có thể mang ta thoát khốn.

Nhất là Đan Thanh tập được diệu pháp, pháp bảo trong tay tự thành thiên địa, chỉ có thể từ bên trong phá vỡ.

Nếu như không cẩn thận một mình bị nhốt, Thập Tam gia trong khoảng thời gian ngắn cũng không cách nào cứu, gần như là cục diện hẳn phải chết.

Với thực lực của Thập Tam gia, nói thẳng không thành vấn đề.

Bảo vệ một người đã là miễn cưỡng.

Bảo vệ hai người thật sự khó lại càng khó.

Huống hồ ta cùng Đan Thanh có đại cừu.

Chỉ cần phát hiện tung tích của ta, hắn nhất định sẽ lập tức dẫn người tìm tới cửa.

Ngươi nói gặp nguy hiểm.

Ông ta sẽ bảo vệ ngươi hay bảo vệ ta?"

Mễ Tinh Ly lại cười lắc đầu: “Doanh huynh! Nếu tất cả mọi chuyện đều cần nắm chắc mới làm được, vậy ta dứt khoát không cần làm gì cả. Cao thủ Sở quốc chúng ta cũng không ít, bên cạnh phụ vương ta còn có một người có thể sánh vai với Doanh Thập Tam, nhưng không phải tới được, hiện tại bên cạnh ta, gần như một cao thủ cũng không có, huynh hiểu ý của ta không?”

Doanh Vô Kỵ nghĩ ngợi.

Tình huống Sở quốc đích xác là như thế.

Vương thất cùng thế gia âm thầm giao thủ đã đến hồi gay cấn.

Sở Vương từ trước đến nay coi trọng Tinh Ly, lần trước đại hội Kiếm Tiên, cô nàng này lại thể hiện thiên phú cực kỳ khủng bố.

Không có lý do gì để không gửi người đến giúp nàng ta.

Không phái người tới, chỉ có thể nói rõ một vấn đề.

Đó chính là tình cảnh của Sở vương đã kém đến mức phái không ra người.

Hiện giờ thái tử Sở quốc, là một kẻ phản đồ thân quý tộc, đến tột cùng là thật hay giả còn chưa biết.

Chương 802: Cảm ngộ quy tắc Chương 802:Cảm ngộ quy tắc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng có thể khẳng định, một khi hắn đăng cơ, trong vòng ba mươi năm biến pháp hoàn toàn không được.

Hiện tại trên triều đình hi vọng Sở thái tử sớm đăng cơ cũng không nhỏ.

Cô nàng này cũng nóng nảy.

Doanh Vô Kỵ suy nghĩ thật lâu: "Được rồi! Đến lúc đó ta hết sức bảo vệ ngươi chu toàn.

Trên mặt Mễ Tinh Ly rốt cục lộ ra vẻ tươi cười: "Vậy đa tạ Doanh huynh, cái này cho huynh!"

Nói rồi.

Đưa cho Doanh Vô Kỵ một quyển sách nhỏ, liền ngâm nga khúc nhạc rời đi.

Doanh Vô Kỵ mở sách ra, phát hiện là cảm ngộ gần đây nàng, chủ yếu chính là bộ phận thay đổi quy tắc kia.

Một số không đọc được.

Nhưng cuối sách, có một bí pháp làm cho mí mắt Doanh Vô Kỵ giật giật.

Quy luật đụng chạm?

Cái này cũng được hả?

Đương nhiên

Đụng chạm chỉ là một loại so sánh

Quy tắc vô hình vô chất, trực tiếp bắt lấy làm roi da khẳng định không được.

Nhưng nó có thể được sử dụng bởi con người, cũng có thể tác dụng lên cơ thể thông qua các hình thức như cắn trả.

Bí pháp này, chính là đồ chơi nhỏ có thể làm cho quy tắc hiển hóa.

Đối với người bình thường mà nói, không có tác dụng

Nhưng đối với Doanh Vô Kỵ, lại có thể giúp đỡ rất nhiều.

Không được!

Phải nhanh chóng tìm Quyện Tử ca thương lượng đối sách một chút.

……

Phía Nam Giáng Thành.

Triệu Ấp.

Đây là thành trì phụ thuộc lớn nhất Giáng Thành, cũng là đại bản doanh của tôn thất Triệu thị, hiện giờ đã sẵn sàng ra trận, 200 nghìn tinh binh sẵn sàng xuất phát bất cứ lúc nào.

Lần này Địch quốc bên kia gây ra động tĩnh cũng không nhỏ.

Tuy nói nửa năm trước, bọn họ vừa đuổi Địch quốc đi.

Nhưng tất cả mọi người không dám lơ là chút nào.

Bởi vì Địch quốc nửa năm trước, chiến lược không hề có ý chí chiến đấu, nhưng dù vậy, thực lực từng binh sĩ của kỵ binh Địch quốc cũng khiến bọn họ cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

Hiện tại Địch quốc ngóc đầu trở lại.

Về mặt chiến lược khẳng định tràn đầy dã tâm.

Hai nước liền nhau lâu như vậy, bọn họ không thể không biết Địch quốc đến tột cùng có bao nhiêu khủng bố.

Hơn nữa hiện tại, ngoại trừ mấy tòa thành trì ở cứ điểm, nội địa vẫn là một vùng đất bằng phẳng.

Khắp nơi đều là những cánh đồng vừa mới khai hoang và những thị trấn được xây dựng được một nửa

Một khi đem kỵ binh Địch quốc thả vào, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Trận chiến này.

Không ai cảm thấy mình sẽ thua.

Nhưng bọn họ muốn, cũng không chỉ là thắng.

Bọn họ phải hoàn toàn ngăn cản kỵ binh Địch quốc ở ngoài biên ải.

Bằng không Vùng đất mới nhiều dân chúng như vậy vừa mới định cư, nếu là bị tàn sát một hồi, tất sẽ khiến cho khủng hoảng, sau đó trên diện rộng trở về Hai đất Ngụy Hàn.

Trong trường hợp đó, Vùng đất mới sẽ bị bỏ hoang.

Chỉ có thể liều mạng!

Đại sảnh nghị sự Triệu thị.

Triệu Dĩnh nặng nề thở dài một hơi, rồi lại cố ý vô tình bổ sung một câu: "Chỉ tiếc Vùng đất mới này, không nuôi một người con nào của Triệu thị ta lại muốn người trẻ tuổi Triệu thị chúng ta liều mạng, lão phu đau lòng!

Nói xong, ông ta chống quải trượng run rẩy đứng dậy.

Hướng mọi người chắp tay "Bất quá đây là chuyện quan trọng quốc gia, chư vị không thể câu nệ tư dục nhất tộc, nhất định phải liều mạng, phải tin tưởng Thừa tướng, có thể lấy Vùng đất mới vì chúng nuôi sống càng nhiều dân chúng Đại Lê ta!

Vẻ mặt ông ta phức tạp nhìn lướt qua mọi người.

Sau đó dưới sự dìu đỡ của nhi tử, rời khỏi đại sảnh nghị sự.

Đám người Triệu thị phía dưới nhìn nhau.

Trong lòng bọn họ có chút buồn bực.

Lúc quyết định đánh trận, nội bộ Triệu thị chiến ý dâng cao.

Hiện tại vẫn ngẩng cao đầu.

Nhưng lại có thêm một ít cảm giác nghẹn khuất.

Tất cả mọi người đều biết Triệu Dĩnh cố ý nói những lời này, ông lão trong tộc này bởi vì nhiều lần quyết sách sai lầm, đã khiến rất nhiều người trẻ tuổi bất mãn, cho nên theo bản năng bài xích cách nói này.

Nhưng quay đầu lại cẩn thận ngẫm lại.

Lời nói này cũng không sai!

Trong đông đảo gia tộc, Triệu thị đích thật là thu hoạch được nhiều lợi ích nhất, nhưng so với tiềm lực khổng lồ của Vùng đất mới, chỉ có thể nói là ít nước canh suông.

Chúng ta đánh hạ nhiều thổ địa rộng lớn như vậy, lại chỉ có thể đi theo ăn canh.

Quân hàm là tăng lên.

Quân lương cũng trở nên phong phú.

Nhưng quyền hành chính của một tòa thành đều không rơi vào trong tay tôn thất, chỉ có thể lấy được một phần hoa hồng thu thuế khô cằn.

Cứ thế mãi, ngay cả phần hoa hồng này cũng sẽ bị chậm rãi tước mất

Lợi ích thực tế rơi vào tay Triệu thị thậm chí không nhiều bằng những người bình thường kia.

Những Mặc giả xuất thân đê tiện kia, chỉ là xây nhà, cùng đắp tường thành, là có thể đạt được chức quan.

Dân chúng cũng đều có ruộng tốt, lúc nhàn hạ sửa đường, cũng có thể nhận được thù lao xa xỉ.

Mà con cháu Triệu thị.

Muốn đạt được chức vị võ quan trong thành, chỉ dựa vào quân công còn không được, lại còn phải trải qua Học cung phê chuẩn?

Có khác gì quỳ xuống xin ăn không?

Ai cũng phải thừa nhận.

Trong lòng mỗi người Triệu thị đều bốc cháy, lần này đánh xong, nếu Triệu thị vẫn không được chia miếng thịt lớn nhất kia, bọn họ nhất định phải đòi một lời giải thích.

Trong này.

Có nhân tố Triệu Dĩnh khích bác không sai.

Nhưng cũng cũng là ý nghĩ chân thật trong lòng mỗi người Triệu thị.

Bước chân Triệu Dĩnh rất chậm, tuy rằng đã sớm rời khỏi đại sảnh nghị sự, nhưng vẫn có thể nghe được động tĩnh bên trong.

Nghe tiếng nghị luận phẫn uất của mọi người, khóe miệng ông ta không khỏi mỉm cười.

Dưới sự giúp đỡ của con trai.

Hắn trở về nơi ở của mình.

Lúc bước vào đại môn, thân hình vẫn luôn còng xuống của ông ta rất nhanh liền một lần nữa trở nên cao ngất.

Đôi mắt đục ngầu, cũng một lần nữa khôi phục thanh minh, chớp động hàn quang khiếp người.

Vốn là lão hủ, trong nháy mắt liền biến thành lão tướng quân sắc bén 10 phần.

Chương 803: Nên bị cắn trả Chương 803: Nên bị cắn trả

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cha! Vẫn là người thủ đoạn cao !

Triệu Bí ở bên cạnh cười nhạt nói.

Triệu Dĩnh cười nhạo một tiếng: "Không phải vi phụ thủ đoạn cao, mà là phụ tử Triệu Kỵ quá ngu xuẩn, một lòng muốn biến pháp, lại hoàn toàn không để ý đến sống chết của đệ tử tôn thất. Càng buồn cười hơn chính là, tôn thất lại có một bộ phận người trẻ tuổi ngu không thể tả, lại muốn giúp hắn thi hành biến pháp.

Bất quá bọn họ hiện tại tỉnh táo cũng không muộn!

Phụ tử Triệu Kỵ, cũng nên bị cắn trả rồi!"

Triệu Bí gật gật đầu, nhưng hắn trầm mặc trong chốc lát, vẫn là nói ra "Nhưng con cảm giác, hiện tại trình độ còn chưa đủ!"

Đích xác không đủ.

Như gỗ mục chất đống trên núi.

Nhiệt độ bên trong tuy rằng đã không thấp, nhưng vẫn cần một mồi sơn lôi để châm lửa.

Triệu Dĩnh vẻ mặt rùng mình, nặng nề vỗ vỗ bả vai hắn "Bí nhi! Lần này con làm phó tướng cho Triệu Ninh, Triệu Kỵ muốn Triệu Ninh tạo uy vọng, nhưng lần này tại sao không phải là cơ hội tốt để con tạo uy vọng?

Hãy nhớ! Lần này nhất định phải toàn lực ứng phó!

Vạn lần không thể để một kỵ binh Địch quốc vào trong Vùng đất mới.

Nhưng dưới điều kiện này, có thể đánh mạnh bao nhiêu thì đánh bấy nhiêu!"

Triệu Bí thần sắc biến đổi "Chỉ là hành động lần này, tất cả đều phải nghe Triệu Ninh chỉ huy, nếu hắn không cho hài nhi cơ hội này…"

Địch quân không yếu, lần này khí thế hung hãn mà đến, há là mấy tòa tường thành bùn nhão có thể ngăn cản được?

Lần này, không chỉ con phải xông xáo một chút.

Đệ tử tinh anh Triệu thị đi theo con đều cũng phải xông xáo một chút.

Khi cần thiết.

Chết mấy người cũng không thành vấn đề!

Loại tình huống này, chỉ cần không cho Kỵ binh Địch quốc tiến vào, sẽ không có người trách con.

Triệu Kỵ nếu là thức thời, sẽ phong thưởng cho các ngươi cùng với toàn bộ Triệu thị.

Lần này con chỉ cần biểu hiện tốt, về sau tước vị Trương Bình Hầu này chính là của con!

Hơn nữa còn là…..". Trương Bình Hầu vẫn giữ được thực quyền và đất phong!

Cuộc nói chuyện này

Khiến Triệu Bí tràn ngập cảm xúc

Từ khi Triệu Kỵ chuẩn bị thúc đẩy biến pháp, cao tầng Triệu thị liền có không ít cảm xúc khủng hoảng.

Bởi vì có vết xe đổ của Càn Quốc, từ khi Càn Quốc thực hiện chế độ quận huyện, thực quyền của một đám quý tộc đang từng bước suy yếu.

Quyền hành chính từng bước suy yếu.

Đất phong cũng dần dần chỉ còn trên danh nghĩa.

Bên trong Triệu thị tông tộc, tổng cộng có một hầu tước, hai bá tước, đều có đất phong riêng, bọn họ cũng không muốn

dẫm vào vết xe đổ, từ một phương hào cường triệt để trở thành vương thất thần tử.

Triệu Bí là trưởng tử của Triệu Dĩnh, nhưng cũng không phải là trưởng tử.

Theo lý không nên cân nhắc vấn đề tiếp nhận.

Nhưng đích trưởng tử của Triệu Bí đã chết, chỉ còn lại có một đích ấu tử Triệu Khoát, vốn cho dù là ấu tử cũng có thể tiếp nhận vị trí hầu tước, hết lần này tới lần khác Triệu Khoát này bởi vì hành trình Mộ bàn, tỏ ra nghi ngờ đối với người cha Triệu Dĩnh này.

Cho nên, Triệu Dĩnh sinh ra tâm tư phế bỏ đích mạch.

Triệu Bí cũng bắt đầu từ lúc đó, đối với biến pháp bắt đầu chậm rãi sinh ra địch ý.

Nếu lần này thật sự thành công.

Vậy mình chính là Trương Bình Hầu nắm thực quyền trong tay.

Hắn làm sao có thể không hưng phấn?

Triệu Dĩnh vỗ vỗ bả vai hắn "Biểu hiện cho tốt!"

Triệu Bí nhanh chóng khom người "Nhất định không phụ sự ủy thác của phụ thUh!"

Triệu Dĩnh cười cười.

Liền phất tay bảo hắn đi xuống, còn mình thì đi tới mật thất.

Ở đây, có hai người đang chờ.

Triệu Dĩnh cười nhạt một tiếng, thoải mái ngồi đối diện người nọ: "Chu Huề vương năm lần bảy lượt tìm lão phu, rốt cuộc là có chuyện gì?

Người đến không phải ai khác.

Chính là đại thúc hấp dẫn Cơ Động, cùng với thiếu nữ phá thai của hắn.

Cơ Động cũng không tức giận bởi sự kiêu căng của ông ta, nụ cười rất ôn hòa như trước: "Trương Bình Hầu khí độ phi phàm. Mọi người đều nói Triệu Kỵ đặt ở trong lịch đại Lê vương cũng là nhân tài kiệt xuất, nhưng bản vương xem, hắn bất quá là đầu thai tốt, vương vị kia đổi Trương Bình Hầu làm, Triệu thị chỉ sợ đã sớm thôn tính hai nhà Ngụy Hàn, thành tựu tuyệt thế cường Lê.

Triệu Dĩnh hừ lạnh một tiếng: "Đừng nói nhảm, có chuyện gì cứ nói thẳng đi!

Vừa rồi Trương Bình Hầu cùng Lệnh lang nói chuyện, bổn vương đã nghe được! Bản vương cho rằng, Trương Bình Hầu tuy quyết đoán phi phàm, nhưng dã tâm không khỏi cũng quá nhỏ.

Triệu Dĩnh nhíu mày "Ồ? Người em Huề Vương của Chu vương có gì chỉ giáo?"

Cơ Động cười nhạt: "Thái tử Triệu Ninh, là thân nữ nhi!"

Triệu Dĩnh không nhịn được, Cơ Động muốn khuyên lão phu tranh vương vị!

Nhưng lực ảnh hưởng của Triệu Kỵ thật sự quá lớn, mặc dù lần này mình thật sự thành công, cũng bất quá là đoạt lại quyền lực vốn nên có, muốn lay động địa vị vương thất, quả thực còn kém không ít.

Hắn cười lạnh nói: "Tin vỉa hè, Vương gia bằng cái này liền muốn kích động Triệu thị nội loạn, không khỏi cũng quá ngây thơ!"

Cơ Động lại cười khoát tay: “Bản vương nếu dám nói như vậy với Hầu gia, tự nhiên đã nắm chắc hơn chín thành. Hiện giờ Nguyên Dương công chúa, chính là Thái tử Triệu Ninh dùng thuật thai hóa dịch hình giả trang.

Trương Bình Hầu nếu là không tin, đại khái có thể đi điều tra một chút trước đại hôn vương thất âm thầm phái ra nhân khẩu, nhất định sẽ có thu hoạch lớn.

Một thái tử, vì sao phải chủ tu thai hóa dịch hình, lại vì sao phải giả trang công chúa?

Ý tứ này còn chưa đủ rõ ràng sao?

Bản vương có một pháp, có thể phá thai hóa dịch hình!

Chiêu này!

Mặc kệ vương thất có tiếp nhận hay không, đều chỉ có một con đường chết!

Chương 804: Lâm vào tử cục Chương 804: Lâm vào tử cục

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đồng tử Triệu Dĩnh co rụt lại, hô hấp cũng không nhịn được trở nên nặng nề hơn một chút.

Nếu người em Huề Vương của Chu vương nói thật, Lê vương thất đích xác lâm vào tử cục.

Nữ nhi Triệu Ninh thân bại lộ, Triệu Khế lại không thành đại khí, Dòng chính Trương Bình Hầu kế nhiệm đại thống chính là ván đã đóng thuyền.

Vương thất vốn bắt nguồn từ tôn thất, lập vương thất khác có gì không ổn?

Nhưng mà…..”.

Triệu Dĩnh có chút do dự.

“Về phần Triệu thị như thế nào, Trương Bình Hầu căn bản không cần lo lắng, Chu thiên tử thống trị thiên hạ đã lâu, khi nào làm hành động tru sát chư hầu khác họ?”

Cơ Động cười cười, đứng lên, âm thanh ôn hòa nhưng tràn ngập mê hoặc.

Cuối cùng.

Hắn lấy thêm củi cuối cùng.

Ta thấy Triệu huynh, có tư thái Triệu vương!

Ta thấy Triệu huynh, có tư thái Triệu vương!

Một buổi nói chuyện, khiến mật thất lâm vào yên tĩnh như chết.

Nhưng chậm rãi, một luồng khác âm thanh bắt đầu hiện ra.

Lúc đầu là nhịp tim.

Sau đó là hơi thở.

Nặng hơn và nặng hơn.

Giống như thiên lôi nộ minh.

Như một cơn gió thổi.

Lồng ngực Triệu Dĩnh phập phồng kịch liệt, trong mắt cũng không biết từ lúc nào đã bắt đầu bò đầy tơ máu.

Triệu vương!

Hai chữ này hung hăng kích thích ông ta.

Đúng rồi!

Tại sao ta không thể làm Triệu vương?

Miễn bàn cái gì vương thất chính thống, nếu Triệu Ninh thật sự là thân nữ nhi, trừ phi Triệu Kỵ đem phế vật Triệu Khế

kia nâng lên, nếu không vương thất nhất mạch này coi như là tuyệt tự.

Hoàng thất tuyệt tự, tự nhiên do tôn thất thuận vị kế thừa.

Mạch của Triệu Ky, đều là do tôn thất bổ vị tới.

Dựa vào cái gì đến thế hệ này thì không được?

Nếu quả thật là chọn một người đăng cơ.

Thử hỏi tôn thất to lớn này, ai quan trọng nhất, ai đức cao vọng trọng nhất?

Ngoại trừ lão phu!

Còn có thể là ai?

Bất quá rất nhanh, Triệu Dĩnh đã bình tĩnh lại, khóe miệng mang theo ý cười nghiền ngẫm: "Nhiều năm không gặp, thủ đoạn người em Huề Vương của Chu vương lại cao minh hơn không ít.

Cơ Động bị nhìn thấu thủ đoạn, vừa không tức giận cũng không xấu hổ, khoát tay cười nói: "Bản vương chưa bao giờ dùng thủ đoạn Quỷ Vực này, chỉ là có một ít lời nói, vừa vặn nói ra suy nghĩ trong lòng Trương Bình Hầu.

Triệu Dĩnh rùng mình, nhanh chóng kiểm tra trạng thái tinh thần của mình.

Quả thật tìm không thấy dấu vết bị thi thuật pháp.

Hắn đề phòng nhìn thoáng qua Cơ Động, không nghĩ tới thủ đoạn của hắn đã cao đến trình độ như thế.

Nếu không phải chính mình đã lĩnh ngộ một loại thần thông, đột phá tới Ngộ Thần cảnh, chỉ sợ thật đúng là liền theo đạo của hắn.

Hắn hừ lạnh một tiếng "Lê quốc chỉ có Lê vương, không có Triệu vương, tôn thất vương thất đồng khí liên chi, Chu Huề

Vương cũng không cần uổng phí tâm cơ!”

Cơ Động không vội không chậm nói: “Chỉ là Triệu Kỵ không tôn Chu Lễ, tổn hại phương pháp tổ tông, quả thật là đi vào con đường chết, hiện giờ chính là lúc sinh tử tồn vong của Triệu thị, Trương Bình Hầu thân là trí giả trong tộc, chẳng lẽ muốn ngồi yên không để ý tới sao?”

Triệu Dĩnh hơi cụp mắt, như đang ngẫn người, như không hề nghe hắn nói gì.

Cơ Động đã sớm đoán được hắn là bộ dáng dầu muối không vào này, chỉ là nhàn nhạt nói: “Chu thiên tử thống trị Trung Nguyên hơn ngàn năm, chưa bao giờ xa lánh chư hầu khác họ, cho dù hiện tại thành lập liên minh họ Cơ, cũng bất quá là xem người có chút không an phận muốn mưu đồ biến pháp, muốn bình định, tiếp tục phụng hành phương pháp tổ tông mà thôi.

Triệu Kỵ lần này biến pháp, không tôn trọng Chu Lễ, dĩ nhiên tức giận với trời.

Cho nên mới có Yêu tộc mọi dợ xâm phạm!

Tiếp tục lâu dài, Triệu thị làm sao tồn tại?

Trương Bình Hầu là người thông minh, tự nhiên hiểu rõ đạo lý liên minh họ Cơ.

Nếu Triệu thị tiếp tục khư khư cố chấp, chắc chắn sẽ cùng Càn quốc trở thành đối tượng thù địch của họ Cơ.

Bản vương tin tưởng Trương Bình Hầu trung thành với Triệu thị, nguyện vì Triệu thị xông pha khói lửa.

Nhưng…..”. Đáng giá sao?

Chỉ vì một vị vua cuồng vọng tự đại?

Còn có một thái tử nữ cải nam trang?

Triệu thị bị hủy trong tay bọn họ".

Đáng giá sao?

Giọng nói của hắn rất mê hoặc.

Nhưng Triệu Dĩnh lại cười nói: "Chu Huề Vương suy nghĩ thật chu đáo, ngay cả lý do bào chữa cũng nghĩ cho bản vương.

Hắn không mù.

Biến pháp có được hay không.

Ông ta sao có thể không biết?

Sở dĩ phải ngăn cản biến pháp.

Không phải bởi vì ông ta cảm thấy biến pháp không tốt.

Mà là chỗ tốt của biến pháp, ông ta tự nhiên một miếng cũng không ăn được.

Trong ánh mắt ông ta mang theo một tia lệ khí: "Chỉ là lý do này, thật sự quá mức sứt sẹo chút!"

Cơ Động tươi cười bình tĩnh "Bản vương vội vàng nghĩ ra lý do, tự nhiên không bằng Trương Bình Hầu suy nghĩ cặn kẽ chu toàn, bất quá đã đủ rồi. Trương Bình Hầu là người thông minh, có làm hay không, làm như thế nào, nói vậy trong lòng so với ta càng hiểu rõ. Bí pháp phá giải thai hóa dịch hình ngay tại đây, Trương Bình Hầu tự mình suy nghĩ thật kỹ".

Dứt lời, liền buông xuống một khối ngọc giản.

Lúc hắn đứng dậy, trên tường tựa như có thêm một đoàn bóng ma, nhuộm đẫm ra làm cho cả mặt vách tường đều giống như một bức tranh thủy mặc.

Hắn trực tiếp bước tới, lúc đi tới mặt tường, cũng không cùng mặt tường đụng vào nhau, thân thể tựa như cũng biến thành tranh thủy mặc, cùng giấy vẽ hòa làm một thể.

Nam Cung Yến đi theo, khi thân thể sắp thủy mặc hóa, quay đầu trừng mắt liếc Triệu Dĩnh một cái, dường như vô cùng bất mãn với biểu hiện vô lễ vừa rồi của ông ta.

Bất quá chỉ là tạm dừng ngắn ngủi, liền nhanh chóng đi theo.

Đợi đến khi hai thân ảnh đều dung nhập vào Thủy Mặc, mặt tường một lần nữa biến trở về nguyên dạng.

Chương 805: Tư thái đại đế Chương 805: Tư thái đại đế

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trong phòng chỉ còn lại một mình Triệu Dĩnh.

Ông ta nhìn ngọc giản trên bàn.

Vẻ mặt tuy ngưng trọng, nhưng không chút do dự, liền đem ngọc giản cất vào trong ngực.

Sau khi rời khỏi mật thất.

Triệu Bí còn ở bên ngoài chờ đợi, sau khi nhìn thấy Triệu Dĩnh, nhanh chóng hành lễ.

Triệu Dĩnh nhìn dáng người cao ngất của đại nhi tử mình, khuôn mặt lộ ra vẻ tươi cười, gọi hắn tới phân phó vài câu.

Nghe được Triệu Dĩnh phân phó.

Triệu Bí vẻ mặt trở nên đặc sắc vô cùng, có sợ hãi, đồng thời lại có khát vọng, kinh nghi bất định hỏi: “Phụ thân, chúng ta thật sự muốn như thế sao?”

Tất nhiên!

Triệu Dĩnh vỗ vỗ bả vai hắn, ngữ khí vô cùng trịnh trọng: “Con ta có tư thái đại đế!”

Đồng tử Triệu Bí tan rã một hồi, chợt trịnh trọng hành lễ “Hài nhi tất nhiên không phụ kỳ vọng của phụ thUh!”

……

Đầu kia.

Không biết là không gian nào.

Cơ Động cùng Nam Cung Yến cứ như vậy một trước một sau đi tới.

Đi tới đi lui.

Nam Cung Yến nhịn không được "Họ Triệu kia thật không biết tốt xấu, dựa vào cái gì đối đãi với Vương gia như vậy?

Cơ Động cười nhạt nói: "Trước khi ta và nàng đi, đã biết hắn là người như vậy, nếu vẫn quyết định đi, cần gì phải vì chuyện này mà tức giận.

Nam Cung Yến vẫn là có chút căm giận bất bình "Nhưng ta thấy Vương gia cũng không cần phải làm như vậy, chỉ cần Vương gia đáp ứng, đến lúc đó để cho ta tự tay giết lão gia hỏa này!"

Được được được!

Cơ Động dừng bước, xoay người đi, cưng chiều vuốt ve khuôn mặt Nam Cung Yến.

Nam Cung Yến giống như cảm giác được vinh hạnh lớn lao, nhu thuận cọ cọ lòng bàn tay hắn.

Hai chân chậm rãi cúi xuống, quỳ rạp trên mặt đất chuẩn bị kéo đai lưng Cơ Động.

Chính sự quan trọng hơn!

Cơ Động ngăn cản động tác của nàng.

Nam Cung Yến có chút ủy khuất, bất quá vẫn là đứng lên, lúc này mới hướng bốn phía nhìn thoáng qua, kinh nghi nói: "Nơi này rốt cuộc là địa phương nào?"

Cảnh sắc bốn phía động lòng người.

Nhưng không phải cảnh vật chân thật.

Mà là Thủy Mặc phác họa ra.

Mà thân thể của mình, cũng là thủy mặc họa phong.

Nhưng hết lần này tới lần khác làm cho người ta cảm giác vô cùng chân thật.

Không khí trong lành.

Tim đập mạnh.

Thậm chí máu chảy cùng chân khí, đều mượt mà tự nhiên như thường ngày.

Nơi này, có chút kỳ quái.

Cơ Động cười nhạt nói: Đợi lát nữa nàng sẽ biết!

Dứt lời, liền đi về phía trước.

Chỉ chốc lát sau liền mang theo Nam Cung Yến đi tới trước một căn nhà trúc.

Trước nhà trúc, một người đàn ông hình mực nước, đang vẽ tranh.

Đầu bút của hắn vô số sợi mực lan tràn, hình thành từng cái phù văn kỳ quái, nhưng những phù văn này rơi vào trên giấy, lại chỉ là mũi bút bình thường.

Từng nét từng nét phác họa.

Cuối cùng hình thành một bộ dáng thanh niên.

Thanh niên dáng người cao ngất, trên mặt mang theo cao ngạo cùng lệ khí như có như không.

Mà nhân vật được vẽ bằng mực đen, thân thể lại hiện ra kim quang nhàn nhạt.

Thanh niên này.

Nam Cung Yến rất quen thuộc "Doanh Vô Khuyết?

Cơ Động không trả lời, mà là hướng Đan Thanh chắp tay "Đan Thanh huynh công lực sở trường, chỉ dùng một bức họa, liền nắm giữ Chuyên Húc đế thân họa pháp, nếu ngày khác âm ti có thể thành, chỉ cần hai mươi năm, liền có thể có được vô số thanh niên tuấn kiệt!"

Đan Thanh khoát tay: "Đế thân như thế chỉ có hình dáng, không có Đế huyết ủng hộ, không ra cơm cháo gì. Mặc dù đem toàn bộ Bia Mục Dã đều dung hợp, lại có thể vẽ ra bao nhiêu Đế thân? So với sư phụ ta, ta vẫn là kém quá xa.

Phong thái tôn sư, đích xác là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả!

Cơ Động cũng lộ ra thần sắc kính ngưỡng: Đúng rồi, Đan Thanh huynh! Tôn sư khi nào mới có thể tái hiện nhân gian?

Đan Thanh không nói gì.

Mà là đề phòng nhìn thoáng qua Nam Cung Yến.

Cơ Động hiểu ý, vuốt ve gương mặt Nam Cung Yến, nói vài câu.

Nam Cung Yến tuy rằng không tình nguyện, nhưng vẫn rời khỏi căn nhà trúc.

Bút vẽ Đan Thanh vung nhẹ, liền tạo thành một mặt màn mực, bao phủ cả căn nhà trúc.

Sắc mặt hắn cứng đờ: "Không thuận lợi lắm!"

Cơ Động nhíu mày: "Vì sao?"

Đan Thanh vẻ mặt đờ đẫn: "Bức tranh kia của sư phụ ta được bảo vệ rất tốt, không chỉ có cao thủ trong cung âm thầm bảo vệ, còn có Hàm Quang kiếm linh ẩn núp bên cạnh. Chớ

nói nghịch chuyển thành tranh, cắt giảm đầu bút rườm rà, ta liền tiếp cận đều khó khăn.”

Cơ Động hỏi: “Vậy ma chủng thì sao?”

Ma chủng cũng không thấy dấu hiệu bộc phát!”

Ánh mắt Đan Thanh hiện lên một tia tức giận: “Bạch Thạch lão đạo thật đáng giận đến cực điểm, sư tôn ta phong hoa tuyệt đại cỡ nào, lại bị hắn hóa thành nữ tử tầm thường dung tục như thế!”

Cơ Động đồng ý sâu sắc “Quả thật như thế! Thanh Y tiền bối rơi vào kết cục như thế, đích xác làm cho người ta thổn thức. Chỉ là không biết Đan Thanh huynh, bây giờ còn nắm chắc mấy phần?

Đan Thanh thần sắc ngưng trọng, cũng không có trực tiếp trả lời vấn đề này “Chỉ có Hoa Triều ma chủng bộc phát, bản ngã tái hiện, ta mới có nắm chắc nghịch nhân thành họa, tái hiện phong thái sư phụ ta. Còn cần máu trong tim Ô Vấn cùng Doanh Thập Tam, một giọt là được. Nhưng những điều kiện này, ta chưa đạt được cái nào.”

Giao cho ta là được!

Cơ Động cười nhạt: “Bất quá ta tò mò chính là, Đan Thanh huynh thật sự tìm được di sản Thanh Y tiền bối?”

Đan Thanh gật đầu: “Tất nhiên! Sư phụ ta đã siêu thoát thể xác, chính là đụng vào tồn tại vũ trụ bổn nguyên. Nếu muốn bị người lấy, hoặc là giấu kín ở Đầu cuối Minh Đô, hoặc là giấu kín bên trong bản ngã của bà”.

Chỉ tiếc, ta Đan Thanh thuật chưa học hoàn chỉnh, phải đi Đầu cuối Minh Đô một lần nữa tìm hiểu.

Mà sư phụ ta bên này…..”.

Chương 806: Thực hiện di nguyện Chương 806: Thực hiện di nguyện

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cơ Động cười nhạt: Cũng không phải việc khó, Đan Thanh huynh cứ việc đi là được! Lần này nhất định thành công, đến lúc đó huynh là Âm Ti chi chủ, ta là vua hiện thế, cùng nhau thực hiện di nguyện chưa hoàn thành của Thanh Y tiền bối, thành tựu thịnh thế, để Thanh Y tiền bối an độ cả đời.

Đan Thanh gật đầu: "Rất tốt!"

Cơ Động cười nói: Đan Thanh huynh cứ yên tâm giao bút mực cho ta là được.

Đan Thanh nhíu mày, cũng không có hoàn toàn tin hắn "Ô Vấn cùng Doanh Thập Tam, đều là cao thủ hiếm có trên đời, muốn lấy được máu trong tim bọn họ, cũng không phải chuyện dễ, ngươi tính toán như thế nào lấy được?"

Bản gốc của sư phụ ta, là bà tự tay ẩn nấp, tuyệt không phải ma chủng có thể hoàn toàn thúc giục, người thúc giục được sư phụ ta nhất định phải vô cùng hiểu rõ bà.

Không biết Chu Huề Vương dựa vào cái gì có thể làm được!

Cơ Động nhịn không được cười xua tay "Thế nhân đều cho rằng ta-Chu thất Chu Huề Vương, lại tự hủy giá trị con người cùng hợp tác với Vi Nga phái, nhưng ai lại biết nguyên nhân chân chính ta cùng Vi Nga phái hợp tác?"

Đan Thanh thần sắc ngưng trọng "Ngươi có ý gì?"

Cơ Động không nói gì, mà là biến ảo một bộ dáng.

Dung mạo tuấn lãng.

Rồi lại lệ khí lan tràn.

Cùng người có bộ dáng ôn nhuận như ngọc tuyệt vừa rồi không giống nhau.

Đan Thanh nhìn thấy dung nhan này, không khỏi cả kinh: "Ngươi là…..".

Cơ Động không cho hắn thời gian nói tiếp, lại biến hóa một bộ dáng khác.

Hình ảnh này tuổi già sức yếu.

Thần thái thanh quắc rồi lại nói năng thận trọng.

Một cái nhăn mày một cái nhìn, đều mang theo uy nghiêm như ẩn như hiện.

Đan Thanh đồng tử co rụt lại, như là thấy được sự tình cực kỳ thái quá "Ngươi tự nhiên cũng là…"

Cơ Động cười cắt ngang "Đan Thanh huynh! Ta hiện tại hỏi ngươi, ta có thể lấy được máu trong tim Ô Vấn hay không?"

Đan Thanh chưa hoàn hồn, chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi rất khô, theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng "Có thể!""

Cơ Động lại hỏi: "Ta đây có phải là đối với tôn sư cực kỳ hiểu biết?"

Đan Thanh cắn răng "Tính!

Cơ Động khẽ mỉm cười "Doanh Thập Tam quả thật tương đối phiền toái, bất quá chỉ cần thời cơ thích hợp, lấy được máu trong tim hắn cũng không phải là việc khó, Đan Thanh huynh có thể tin ta?"

Đan Thanh do dự một lát.

Tay phải vung lên.

Liền có một quyển họa trục rơi vào trong tay Cơ Động, tùy theo đó, còn có một cây bút, cùng khối mực màu đỏ sậm.

Cơ Động mở ra nhìn, phát hiện phía trên là vô số mấy vị phức tạp hoa văn hình người.

Trong đó, gần một phần tư khu vực đã bị huyết sắc thắp sáng, nói vậy chính là máu trong tim Đan Thanh.

Bộ phận khác, chính là thứ Đan Thanh muốn.

Mà ở trung tâm hoa văn hình người, cũng chính là vị trí trái tim, lại hình thành hoa văn đứt gãy, bộ phận giấy vẽ này, trống rỗng.

Chính là bản ngã rảnh rỗi đi ra.

Chỉ cần kích thích toàn bộ bản gốc của Hoa Triều, nghịch chuyển thành tranh, lại lột bỏ bộ phận thuộc về Hoa Triều, lấp đầy hoa văn, là có thể làm cho Thanh Y tái hiện hậu thế.

Đan Thanh ngữ khí hơi trầm xuống "Ta đã đem tính mạng thân gia phó thác cho ngươi, kính xin giáo chủ đừng để cho ta thất vọng!"

Trong hai mắt Cơ Động lộ ra thần thái cuồng nhiệt: "Đan Thanh huynh cứ việc đi là được, ta và ngươi liên thủ, hành động này tất thành!

Đan Thanh mặt mộc, sửa lại nói: "Ta không có dã tâm, chỉ là muốn thay sư tôn hoàn thành nguyện vọng, cũng để cho bà tận mắt nhìn thấy Thịnh Thế, không hơn!

Nói rồi.

Đối diện với tường, khoanh chân ngồi xuống.

Trên tường treo một bức tranh, cũng không phải là tác phẩm của Đan Thanh diệu pháp, chỉ là một bức tranh bình thường.

Trong tranh một nữ tử, đứng ở trên vách núi, xa xa nhìn thôn xá thành trấn xa xa.

Hắn đưa lưng về phía Cơ Động.

Giống như trong tranh nữ tử đưa lưng về phía hắn.

Hắn phất phất tay: "Giáo chủ mời trở về đi!"

Cơ Động cười nhạt chắp tay "Cáo từ!"

Màn mực tiêu tán.

Cơ Động thu hết bút mực vào, sải bước rời khỏi căn nhà trúc.

Nam Cung Yến đã đợi hồi lâu, nhìn thấy hắn tới, cười nghênh đón: "Vương gia! Đan Thanh này thức thời sao?

Coi như thức thời.

Nói như vậy, đồ vật lấy được rồi?

Tất nhiên lấy được rồi.

Cũng đúng!

Nam Cung Yến ngẩng đầu nhìn mặt Cơ Động, ánh mắt tràn ngập ngưỡng mộ cùng sùng bái: "Vương gia thế mà lại là Giáo chủ Vi Nga phái, hắn làm sao có đạo lý cự tuyệt?"

Cơ Động cười vuốt ve gương mặt của nàng, ngữ khí lại vô cùng nghiêm túc sửa lại: "Giáo chủ, cũng không phải là một loại quyền lực, mà là một loại tín niệm. Hắn cự tuyệt không phải là ta, mà là loại tín niệm này.

Nam Cung Yến cái hiểu cái không, nhưng cũng không có ý muốn biết rõ ràng, trọng điểm nói: "Vương gia nói rất đúng!"

Đi thôi!

Cơ Động cười nhạt.

Nam Cung Yến lại kéo cánh tay hắn, cẩn thận làm nũng nói: "Vương gia, ta còn muốn hỏi một chút, vừa rồi hắn cho chàng đồ vật, đến tột cùng là cái gì?"

Cơ Động như có điều suy nghĩ nhìn nàng một cái, lắc đầu cười nói: “Đến lúc đó nàng sẽ biết!

……

Con mẹ nhà Cơ Động!

Ở một nơi nào đó trong Minh Đô, Doanh Vô Kỵ nhịn không được mắng chửi.

Hắn đã sớm thông qua biểu hiện của Nam Cung Yến, biết được chuyện Cơ Động là giáo chủ của Vi Nga phái.

Nếu là Giáo chủ Vi Nga phái.

Như vậy làm ra chuyện gì cũng coi như bình thường.

Ngay từ đầu Doanh Vô Kỵ cũng không có đặc biệt tức giận.

Kết quả tên này, đầu tiên là nhằm vào thân phận nữ nhi của Triệu Ninh, lại là gặp một mặt Đan Thanh vừa ám toán Hoa Triều không lâu.

Cái này con mẹ nó có thể nhẫn nhịn?

Chương 807: Kiếm Linh đại tỷ làm vệ sỹ Chương 807: Kiếm Linh đại tỷ làm vệ sỹ

Chương 808: Hiệu ứng phóng đại của Minh Đô

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng nếu là Giáo chủ Vi Nga phái, có thể khống chế nhiều cường giả Ngộ Thần Cảnh như vậy, thực lực bản thân tất nhiên không yếu.

Trực tiếp diệt hắn không thực tế lắm.

Nhưng Cơ Động…..".

Muốn trắng trợn xuất hiện ở Giáng Thành như thế hẳn là cũng không có khả năng lắm?

Hơn nữa bên người còn có một Kiếm Linh đại tỷ làm vệ sỹ

Lúc trước, chính mình cũng ngưng một thân ngoại hóa thân đặt ở bên cạnh Hoa Triều.

Cơ Động đến tột cùng định xuống tay như thế nào?

Nhưng nghĩ lại.

Cơ Động có thể cũng không phải muốn xuống tay với Hoa Triều.

Bởi vì Đan Thanh mục đích, là muốn cho Thanh Y tái hiện nhân thế.

Nhưng Thanh Y chính là Thánh Nhân chân chính, hơn nữa nắm giữ lực lượng siêu tuyệt, đứng ở góc độ Vi Nga phái thậm chí Chu thiên tử, đều là tồn tại không thể dễ dàng nhận nhịn

Hắn không có lý do để cho Thanh Y tái hiện.

Cho nên mục đích hắn tìm Đan Thanh, là vì Hoa Triều, Đan Thanh hẳn là không có lý do gì để hắn tham dự.

Nhưng cũng không hoàn toàn loại trừ khả năng này.

Bởi vì Doanh Vô Kỵ phát hiện mình trước mắt logic bên trong có một cái bug, đó chính là Cơ Động là Chu Huề Vương, đồng thời lại là Giáo chủ Vi Nga phái.

Nam Cung Yến là người của hắn, hơn nữa lần đầu tiên tới Giáng Thành, chính là vì hoàn thành nhiệm vụ Chu vương thất.

Mục tiêu của nhiệm vụ là bia Mục Dã ở An Ấp Minh Đô, xung quanh bia Mục Dã đều là người Vi Nga phái.

Nhưng Nam Cung Yến, lại phải dẫn dắt người Chu vương thất, trốn tránh Vi Nga phái hoàn thành nhiệm vụ.

Cuối cùng còn bởi vì Vi Nga phái suýt nữa thất bại trong gang tấc.

Chu vương thất cùng Vi Nga phái có xung đột lợi ích là không giả, có thể lý giải là Cơ Động vì phận bài tàng thân, không thể mạnh mẽ tổ chức trận xung đột này, nhưng Doanh Vô Kỵ cảm thấy, lấy năng lực bố cục của Cơ Động, không đến mức ngay cả để cho lực lượng cảnh giới Vi Nga phái ở An Ấp giảm xuống trong chốc lát cũng không làm được.

Vậy.

Giáo chủ Cơ Động này, đối với bản thân Vi Nga Phái cũng có phòng bị?

Vậy lập trường phòng bị này bắt nguồn từ đâu?

Hay là nói, Cơ Động còn có thân phận khác?

Cái thân phận bài này, có thể hay không dẫn đến Đan Thanh triệt để ngã về phía hắn?

Đại não Doanh Vô Kỵ vận chuyển với tốc độ cao, nhưng hiện tại biết tin tức thật sự quá ít, suy đoán bừa cũng không ra cái gì.

Hắn nhìn Doanh Thập Tam ở một bên: "Thập Tam gia, ngài biết Cơ Động không?"

Cơ Động?

Doanh Thập Tam nghĩ nghĩ: "Là em ruột của Chu thiên tử kia? Nghe nói qua tên, không quen! Lúc ta lăn lộn trên đường, tiểu tử này còn đang bú sữa".

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Người ta bây giờ là giáo chủ Vi Nga phái, chắc cũng phải là Ngộ Thần cảnh?"

Hả?

Doanh Thập Tam có chút kinh ngạc: "Tuổi này có thể có thành tựu này, đích xác tính là thanh niên tuấn kiệt, bất quá phóng tầm mắt toàn bộ Ngộ Thần cảnh, đơn đả độc đấu có thể thắng được ta, cũng lác đác không có mấy. Chờ ta ngộ ra thần thông này, giết bọn chúng như giết chó!"

Cũng không biết đây là mạnh miệng hay là tự tin.

Bất quá ông ta nói đích xác không sai.

Binh Nhân cảnh cùng Ngộ Thần Cảnh chênh lệch chỉ có thần thông.

Ngộ Thần Cảnh cùng Thánh Nhân Cảnh chênh lệch, ngoại trừ số lượng thần thông, cũng chỉ có viên Thánh Nhân Chi Tâm cùng năng lực tụ hữu môn sinh kia.

Chỉ luận thực lực cá nhân, Thánh Nhân Cảnh cũng chưa chắc có thể ăn được Binh Nhân cảnh, huống chi chỉ là Ngộ Thần Cảnh?

Dưới Binh Nhân cảnh, chỉ có phân chia thực lực cảnh giới.

Bên trên Binh Nhân cảnh, cũng là quy tắc lĩnh ngộ cùng tâm cảnh khác biệt.

Mễ Tinh Ly bên cạnh có chút kinh ngạc: "Chu Huề Vương chính là Giáo chủ Vi Nga phái, chuyện bí mật như vậy làm sao huynh biết?"

Doanh Vô Kỵ tự nhiên không thể đem toàn bộ tình hình thực tế nói ra, nhưng hiện tại có tâm sự ưu sầu, suy tư nhiều lần, vẫn là nói một ít.

Phần lớn là chuyện Cơ Động và Đan Thanh gặp nhau.

Sau khi nghe xong.

Doanh Thập Tam nhịn không được liếc hắn một cái: "Ta nói tiểu tử ngươi mặt ủ mày chau như thế nào, hóa ra lại nhớ đàn bà! bất quá ngươi cũng không cần lo lắng, Đan Thanh coi Thanh Y như vi sư vi mẫu, về cơ bản sẽ không giao sự an toàn của Thanh Y vào tay người khác

Mặc dù Cơ Động nói ba hoa chích chòe, mục đích của hắn cũng tuyệt đối không phải để cho Thanh Y tái hiện thế gian, mà là lợi dụng Thanh Y đạt được phương pháp luân hồi trọn vẹn.

Giữa bọn họ, có mâu thuẫn căn bản.

Mặc dù có thể buông xuống mâu thuẫn này ngắn ngủi liên thủ, cũng tuyệt đối không có khả năng thành công!"

Vì sao không thể?

Doanh Vô Kỵ có chút tò mò.

Doanh Thập Tam hít sâu một hơi, xa xa nhìn về phía chân trời, "Ngươi có biết vì sao ta rõ ràng hy vọng Thanh Y tái hiện như vậy, lại vì sao chưa từng cân nhắc lựa chọn trợ giúp Đan Thanh không?"

Doanh Vô Kỵ đáp "Bởi vì Thập Tam gia biết, đây không phải là mong muốn của Thanh Y tiền bối!"

Doanh Thập Tam cười khổ lắc đầu: "Đây chỉ là lý do bé nhỏ nhất trong đó, nguyên nhân thực sự là… cảnh giới của Thanh Y cao hơn chúng ta rất nhiều, ngay cả chư gia Thánh Nhân cũng chưa chắc có thể nhìn thấy bóng lưng."

Đan Thanh Diệu Thuật ở trong tay bà đã biến thành Luân Hồi thần thông, tác phẩm nàng hài lòng nhất, làm sao Đan Thanh cùng Cơ Động có thể sửa lại?

Trừ phi…..". Hai người này đã đạt tới cảnh giới Thánh Nhân!

Bằng không chỉ có thể nhìn Hoa Triều mà thôi.

Doanh Vô Kỵ lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm, nói như thế, đích xác không cần quá mức lo lắng.

Doanh Thập Tam vỗ vỗ bả vai hắn: "Mau xua tan tạp niệm đi, chuẩn bị lên đường đi, Minh Đô cũng không phải là nơi để ngươi suy nghĩ lung tung".

Được!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, khống chế bản thân không nghĩ tới những thứ loạn bát nháo kia nữa.

Chương 808: Hiệu ứng phóng đại của Minh Đô

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hiện tại việc cấp bách, chính là tìm đến đầu cuối Minh Đô.

Chỉ cần đem chuyện Ma Chủng giải quyết xong, vậy hết thảy cũng không cần quá mức lo lắng.

Nếu là tạp niệm quá nhiều, bị Minh Đô ảnh hưởng tâm trí sẽ không đẹp.

Hiện tại hiệu ứng phóng đại của Minh Đô đối với bản ngã đang chậm rãi yếu bớt, Minh Đô rất có thể sẽ lập tức xuất hiện.

May mắn lần này cô nàng Mễ Tinh Ly này đi theo, tự nhiên thật đúng là tìm được sợi tơ quy tắc quy tắc huyết mạch ở trên người mình đứt đoạn, thậm chí có thể thông qua quỹ tích của những sợi tơ này, đi trước Vi Nga phái một bước, tìm được đầu cuối Minh Đô.

Cái gọi là "đầu cuối" này, theo như lời của Quyện Tử ca mà nói, chính là điểm neo nối liền giữa Minh Đô và sợi tơ quy tắc hiện thế.

Hy vọng mọi chuyện suôn sẻ.

Doanh Vô Kỵ chuyến này chỉ là vì phương pháp giải quyết Ma Chủng.

Ngoại trừ Đan Thanh, không muốn cùng cho dù kẻ nào phát sinh xung đột.

……

Vùng đất mới màu mỡ ngàn dặm.

Với nông cụ mới, hiệu suất canh tác tăng lên mức khủng bố, cộng với việc dân chúng tích cực và triều đình điều tới không ít quân đội hiệp trợ, vẻn vẹn chỉ trong nửa năm đã khai hoang được hơn một nửa vùng đất để trồng trọt.

Mặc dù cây trồng chưa được trồng.

Nhưng bọn họ vẫn luôn không nhàn rỗi.

Dưới sự chỉ đạo của đám học sinh online của Doanh Vô Kỵ, dùng các loại đồ vật kỳ quái như tro cỏ, điều tiết độ phì nhiêu của thổ nhưỡng.

Bọn họ cũng không biết như vậy có được hay không.

Nhưng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, vẫn cực kỳ nguyện ý tin tưởng Doanh Vô Kỵ.

Thành quả kinh khủng như thế, làm cho hai nhà Ngụy Hàn trong lòng run sợ, nếu chờ qua mùa đông trồng xuống, những bách tính này liền hoàn toàn một đi không trở lại.

Cho nên chuẩn bị cho chiến dịch An Ấp Minh Đô.

Bọn họ một bên rải rác khủng hoảng ở Vùng đất mới, một bên đem tình huống ở Vùng đất mới cùng động tác của Triệu thị truyền tới Địch quốc.

……..

Phía Bắc Âm Sơn.

Thật nực cười!

Nguyên soái Địch quốc Sắc Nhạc Dã hung hăng đập tay lên bàn.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới.

Mảnh cố thổ Địch quốc này.

Mới ngắn ngủi nửa năm.

Không ngờ đã biến thành hình dạng như của người Trung Nguyên.

Thật là nực cười!

Lúc ấy hắn đề nghị không buông tha mảnh đất này, nội bộ Địch quốc hết lần này tới lần khác có người ở đó nói, mảnh đất này bằng phẳng, Lê quốc cho dù chiếm được cũng không giữ được, Địch quốc nên làm nhất chính là nghỉ ngơi lấy lại sức, chờ nữ nhân sinh con đủ, bộ lạc khôi phục nguyên khí, lại đánh trở về cũng không muộn.

Kết quả, ha ha! Người ta trực tiếp xây cho ngươi cứ điểm thành trì ngay tại cửa ải Âm Sơn.

Đám ngu ngốc này!

Sắc Nhạc Dã nhìn chằm chằm vào thành trì cửa ải Âm Sơn trên bản đồ, ánh mắt có chút âm trầm.

Những thành trì này, kiến tạo thật sự quá nhanh.

Hơn nữa theo như lời hai nhà Ngụy Hàn, tinh binh Triệu thị đã đến vào hạ tuần tháng sáu, nói cách khác gần 200 nghìn tinh nhuệ đang đóng quân ở chỗ này.

Chỉ bằng tướng sĩ Địch quốc, muốn phá vỡ rào chắn này, tất nhiên phải trả một cái giá rất lớn.

Ánh mắt hắn âm trầm.

Trực tiếp thúc giục truyền tấn phù kèm theo trong thư tín.

Rất nhanh.

Hình ảnh Ngụy Hoàn và Hàn Giả trực tiếp song song xuất hiện trong không khí.

Sắc Nhạc Dã nhìn chằm chằm hai người trước mắt, không có bất kỳ khách sáo nào: "Ta cần hai nhà Ngụy Hàn, xuất binh phối hợp tác chiến với chúng ta, nếu không Địch quốc sẽ không tấn công Vùng đất mới Triệu thị! Các ngươi suy nghĩ kỹ một chút, nếu như 200 nghìn tinh nhuệ này điều chuyển phương hướng tấn công An Ấp Minh Đô, các ngươi sẽ có kết cục như thế nào.

Trong đại trướng lâm vào yên lặng ngắn ngủi.

Sau đó.

Xì!

Xì!

Ngụy Hoàn và Hàn Giả đều không nhịn được cười.

Giống như nghe được chuyện cực kỳ buồn cười.

Sắc Nhạc Dã cũng không tức giận, cứ lẳng lặng nhìn bọn họ như vậy.

Ngụy Hoàn lúc này mới cười nhạo nói: ” Sắc Nhạc Dã nguyên soái không khỏi có ý nghĩ kỳ lạ, bất quá ta ngược lại không nghĩ tới, Càn vương tự nhiên đem tin tức bí mật bực này tiết lộ cho các ngươi. Nhưng vậy thì sao, Triệu thị đã mất đi năng lực tấn công An Ấp Minh Đô.

Sắc Nhạc Dã trợn tròn mắt “ Hả? Hóa ra như vậy. Hai vị đây là lo lắng tướng sĩ Địch quốc chúng ta đánh không đủ mạnh, không có cách đuổi mấy con dê hai chân của các ngươi trở về đất Ngụy Hàn các ngươi?”

Nghe thấy thế.

Ngụy Hoàn và Hàn Giả đồng loạt trầm mặc một chút.

Bọn họ đích xác không nghĩ tới, Sắc Nhạc Dã này lại hiểu rõ tình huống Trung Nguyên như vậy.

Ý châm biếm trên mặt tiêu tán không thấy.

Bởi vì bọn họ đích xác cần Địch đại đội ra sức chiến đấu.

Hàn Giả thản nhiên cười: “Bãi cỏ ngàn dặm này vốn là sở hữu của Địch quốc, hôm nay bị Triệu thị cưỡng chiếm, đây vốn là thù hận giữa Địch quốc và Triệu thị, chúng ta chỉ muốn thừa dịp gió đông.

Hiện giờ Hàn Ngụy vẫn thuộc về Lê quốc, tự nhiên phải làm tròn bổn phận của thần tử, xuất binh tấn công Triệu thị, đây là muốn bị quý tộc Trung Nguyên đâm vào xương sống.

Có thể tiết lộ tin tức này cho Sắc Nhạc nguyên soái, đã tận nhân nghĩa rồi

Thu hồi cố thổ vốn là cần đổ máu.

Sắc Lạc nguyên soái nếu ngay cả ba tòa thành trì bùn nhão cũng sợ, có lẽ bây giờ ban sư bắc quy, hai nhà Hàn Ngụy chúng ta tuyệt không ngăn cản.

Chỉ là tiếng xấu không chiến mà lui này, chỉ sợ nên do Sắc Nhạc nguyên soái gánh vác.”

Sắc Nhạc Dã cười lạnh một tiếng: “Nếu đã như vậy, cáo từ!

Nói rồi.

Trực tiếp chuẩn bị truyền quân lệnh.

Tường thành bùn nhão!

Hắn đương nhiên biết đó là tường thành bùn nhão.

Là người đứng đầu Địch đại nhân, thám tử dưới tay hắn thời thời khắc khắc đều chú ý nhất cử nhất động nơi này, biết ba tòa tường thành này giống như cỏ cây dựng đài.

Ngay cả bùn đất cổ quái bên trong, cũng là vừa mới đổ vào không lâu.

Nhưng cho dù là bùn, đó cũng không phải bùn bình thường.

Trên bùn này, người có thể đứng trên đó.

Chương 809: Đối phó Địch quốc Chương 809: Đối phó Địch quốc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cung thủ xếp thành một hàng trên tường thành, có thể dựa vào ưu thế địa hình đối phó với các tướng sĩ Địch quốc.

Nếu là quốc gia Trung Nguyên khác, mang theo khí giới công thành cùng đi, đương nhiên có thể dựa vào xe ném đá đập nát tường thành này.

Đáng tiếc Địch đại đội đều là các bộ lạc chắp vá, phần lớn là kỵ binh làm chủ, không am hiểu nhất chính là cái này công thành chiến.

Vốn xông vào một thành trì có 200 nghìn tinh binh giữ cửa ải đã đủ khó khăn, dù là ba tòa thành bùn nhão, chỉ sợ cũng sẽ làm Địch quốc tổn thất thảm trọng.

Nói vậy ý nghĩ của Triệu thị cũng là như thế.

Cho nên mới tạm thời dùng bùn dán mấy tòa thành trì.

Thật hoang đường.

Nhưng rất thực tế.

Mắt thấy Sắc Nhạc Dã đã bắt đầu hạ mệnh lệnh rút quân.

Ngụy Hoàn lúc này mới lên tiếng: "Chúng ta đã bỏ ra một cái giá lớn, mời Vũ Sư từ Chu vương thất tới, khi Đầu cuối Minh Đô xuất hiện, phía Nam Âm Sơn sẽ mưa to ba ngày. Đến lúc đó các ngươi phát động tiến công, đến lúc đó ta xem mấy vạn tinh nhuệ bọn họ rơi vào trong bùn lầy, còn có sức chiến đấu gì.

Sắc Nhạc Dã trực tiếp dừng quân lệnh, phất phất tay bảo lính truyền lệnh rời khỏi trướng.

Hắn như cười như không nhìn Ngụy Hoàn: "Nếu Ngụy gia chủ có thượng sách này, vừa rồi tại sao lại che giấu? đã sớm nghe nói người Trung Nguyên các ngươi gian xảo, hiện tại xem ra đích xác là như thế!"

Ngụy Hoàn hừ lạnh một tiếng: "Thành ý đã đến, kính xin Sắc Nhạc nguyên soái đừng để cho chúng ta thất vọng!"

Nói rồi.

Vung tay lên, truyền tấn phù trực tiếp mất đi hiệu lực.

Hàn Giả hướng Sắc Nhạc Dã cười cười, cũng hủy bỏ truyền tấn phù.

Cấu kết Mọi dợ Nhung Địch chính là chuyện trơ trẽn của vương triều Trung Nguyên.

Đạt được mục đích là được

Không nên có quá nhiều liên hệ

Nếu không phải tình cảnh hai nhà Ngụy Hàn thật sự quá mức ác liệt, bọn họ ngay cả nhìn cũng sẽ không liếc Địch quốc một cái.

Sắc Nhạc Dã trên mặt rốt cục cũng lộ ra nụ cười.

Xoay người nhìn về phía ba Mặc giả áo choàng đen bên cạnh.

Đến lúc đó công thành, liền dựa vào ba vị xuất thủ tương trợ!

Ba Mặc giả áo choàng này chính là đại yêu do Yêu tộc phái tới.

Mỗi một người đều có yêu pháp thông thiên cùng tu vi.

Vốn là đại yêu tu vi bậc này, tiến vào vùng đất Trung Nguyên nhất định sẽ bị Chuyên Húc Ấn trấn áp.

Nhưng bọn chúng tốt xấu tu thành nhân thân, mượn bí pháp tế tự của bộ lạc Địch quốc, lấy thân phận vu chúc che giấu yêu lực trên người, từ đó miễn trừ một bộ phận Chuyên Húc ấn áp chế.

Mà trên tay, lại càng có mật bảo giúp bọn chúng tiến thêm một bước miễn trừ áp chế, giúp bọn chúng phát huy tác dụng khi sử dụng.

Ngưu yêu kia.

Nghe nói đã thức tỉnh một tia huyết mạch Thái Cổ Thần Ngưu, sau khi hiện ra nguyên thân, thân dài bốn trượng, thân cao hai trượng, toàn thân tinh huyết vô cùng tràn đầy, nghe nói từ cường độ thân thể mà nói, có thể so sánh với thân thể nhất phẩm Linh Thai của Chuyên Húc đế thân, nhưng có thể gia trì thể lượng như thế, thực tế lực phá hoại thậm chí còn mạnh hơn.

Đúng là lợi khí công thành.

Mặc dù sẽ bị Chuyên Húc ấn áp chế không ít, thừa dịp mưa to đụng phá tường thành bùn nhão, thì dễ như trở bàn tay.

Còn có một con Thụ Yêu.

Chỉ cần Địch quốc đánh vào cố thổ, đem những con dê hai chân kia đuổi về.

Thụ yêu sẽ lập tức thi triển yêu thuật, lấy mảng lớn độc bụi gai sinh mệnh lực ngoan cường ngăn cách Triệu thị ở ngoài cố thổ Địch quốc.

Hai con đại yêu, phát huy hiệu quả, đủ để đọ được vô số quân đội hộ thành

Còn một con nữa

Hình như là một con hồ yêu.

Sở trường pháp thuật mê hoặc tâm trí người, chỉ cần quân đội Triệu thị lâm vào một chút hoàn cảnh xấu, nó có thể không ngừng thúc đẩy cảm xúc tuyệt vọng ở trong lòng bọn họ, hơn nữa khiến cho loại cảm xúc này lan tràn ra, đem hoàn cảnh xấu chuyển đổi thành thế tan vỡ.

Ba đại yêu do nó cầm đầu, Ngưu yêu cùng Thụ yêu nghe nó như thiên lôi sai đánh đâu đánh đó.

Dùng trợ trận chiến, đổi lấy bí bảo làm suy yếu Chuyên Húc Ấn.

Hai bên cùng có lợi.

Hồ yêu buông chân dê nướng trong tay xuống, vén áo choàng của mình xuống, lộ ra khuôn mặt quyến rũ đến cực điểm.

Liếm liếm vết dầu trên đôi môi đỏ mọng, cười tủm tỉm đạp Ngưu Yêu bên cạnh một cước.

Công thành chiến phải dựa vào tên ngốc như ngươi!

Tráng hán dáng người khôi ngô bên cạnh một bên xốc xuống áo choàng, một bên không quên gặm cỏ xanh pho mát sữa, bất mãn nói "Yên tâm!

Sắc mặt Sắc Nhạc Dã nghiêm túc.

Cơ mông theo bản năng gia tăng.

Không dấu vết lui về phía sau một bước.

……

Trong thành trì.

Triệu Bí đã sắp điên rồi, trận chiến này hắn còn không có đánh, cũng đã nghẹn khuất đến nổ tung.

Trận chiến dịch này, hắn là phó tướng của Triệu Ninh.

Vốn nên thuận lý thành chương tiếp quản bố phòng thành trì, kết quả vừa tới đã bị sắp xếp ở lại trong cứ điểm.quân doanh

Mấy trăm cao tầng dưới trướng hắn đã được sắp xếp đến cùng một sân.

Ăn ở thống nhất cung cấp.

Không có quân lệnh, cho dù kẻ nào cũng không được tự tiện rời khỏi sân.

Mà người khống chế bố phòng trong thành, là một tướng quân hoàn toàn trung thành với Triệu Kỵ, căn bản không cho Triệu Bí nửa phần mặt mũi.

Những ngày này.

Ngoại trừ ăn ngon uống ngon, Triệu Bí cảm thấy mình giống như ngồi tù.

Căn bản không liên lạc được với bên ngoài.

Hắn nhiều lần cố gắng liên lạc với Triệu Ninh, nhưng đều không công mà lui.

Sống ở đây mấy ngày, hắn thậm chí không biết binh lính của mình đang làm gì!

Ngay cả nhìn một phát cái tường thành bùn nhão kia, phảng phất đều thành hy vọng xa vời.

Triệu Ninh!

Ngươi cũng thật đáng chết!

Chương 810: Tuyệt đối không hoảng hốt Chương 810: Tuyệt đối không hoảng hốt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn hiểu rất rõ.

Triệu Ninh đây là đang đề phòng mình, thậm chí có khả năng muốn chiếm cả thủ hạ của mình.

Nhưng hắn cũng chỉ hơi có chút nóng nảy.

Kỳ thật trong lòng tuyệt không hoảng hốt.

Bởi vì lần này hắn mang đến không ít dòng chính Triệu Dĩnh, chớ nói cách xa nhau chỉ vài ngày, cho dù cách nhau vài năm, cũng tuyệt đối không có khả năng phản bội mình.

Hơn nữa hắn làm phó tướng của Triệu Ninh, là phó chỉ huy danh xứng với thực của trận chiến dịch này, quyền chỉ huy trong tay không có khả năng bị tước đoạt hoàn toàn.

Đến lúc đó chỉ cần thoát ly phạm vi chỉ huy của Triệu Ninh, hắn có thể đối với lực lượng dòng chính của mình hoàn toàn sai khiến.

Hoàn thành nhiệm vụ Triệu Dĩnh bố trí rất dễ dàng.

200 nghìn tinh binh, dù là chỉ xứng một tòa tường thành bùn nhão, chiến lực cũng muốn cao hơn Địch quốc một đoạn.

Thua là không thể thua.

Cực kỳ thích hợp thiết kế một cảnh tượng hoành tráng.

Đủ rồi!

Bất tri bất giác, thời gian từng ngày trôi qua.

Vùng Đất mới ở phương bắc, so với Trung Nguyên mát mẻ hơn một chút, chỉ là mùa hè ngày càng thịnh, chung quy làm cho người ta cảm giác được có chút nôn nóng.

Nhưng bỗng nhiên có một ngày.

Trong không khí khô nóng bị quét sạch.

Sắc trời âm u, từng đoàn mây đen từ phía Nam áp tới.

Mà trong doanh khu của Triệu Bí, đại môn cũng rốt cục bị mở ra, một người lính truyền lệnh binh bước vào.

Tướng quân! Điện hạ có mệnh, chuẩn bị xuất binh!

Hừ!

Triệu Bí giận không kềm được "Các ngươi đem bản tướng quân nhốt nhiều ngày như vậy, hiện tại nhớ tới mời bản tướng quân đi ra ngoài đánh trận? nhiều ngày như vậy đi qua, các tướng sĩ cánh tay chân đều muốn rỉ sét! sớm không đánh trận,

muộn không đánh trận, hết lần này tới lần khác chờ thời điểm sắp mưa to đánh trận, đây là chê bản tướng quân binh chết không đủ nhanh sao?"

Tuy rằng ngoài miệng đang tức giận mắng.

Nhưng động tác trên tay hắn rất nhanh.

Trong nháy mắt đã thu thập xong tất cả trang phục, mang theo chư tướng thủ hạ, nhanh chóng chạy tới giáo trường.

Vừa mới đến.

Hắn liền trợn tròn mắt.

Bởi vì binh lực trước mắt, ước chừng ít hơn một nửa so với trong ấn tượng của hắn.

Thân là chủ tướng Triệu Ninh, lại càng không biết tung tích.

Đây là tình huống gì?

Trong lòng hắn toát ra một tia ý niệm không ổn, xoay người nhìn về phía tướng quân ngồi ở vị trí tổng chỉ huy, vẻ mặt không vui nói: "Lý Mông! đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Lý Mông sắc mặt nghiêm nghị "An Ấp Minh Đô sự tình trọng đại, nếu là rơi vào trong tay họ Cơ, hậu quả không thể tưởng tượng nổi!Điện hạ hùng tài đại lược, tự nhiên là dẫn dắt 100 nghìn tinh binh, đi công chiếm An Ấp Minh Đô!"

Cái gì!

Triệu Bí tuy rằng vừa rồi liền làm ra phỏng đoán đáng sợ như vậy, nhưng vẫn là không nghĩ tới Triệu Ninh tự nhiên thật sự có thể làm ra chuyện điên cuồng như thế.

Một cỗ cảm giác lạnh toát trào ra

Địch quốc tuy rằng nguyên khí chưa khôi phục, nhưng lần này kỵ binh dốc sức , 200 nghìn tinh binh Triệu thị còn có lực đánh một trận.

100 nghìn…..".

Làm sao có thể làm được!

Điên rồi! Điên rồi!

Triệu Bí giận không kềm được "Triệu Ninh thân là Thái tử, vì việc tư mà lại làm ra hành động không để ý đến đại cục!"

Hắn đứng lên.

Đối với tướng sĩ chờ xuất phát quát: "Đệ tử Triệu thị nghe lệnh, theo ta cùng nhau ra khỏi thành, ngăn cản Địch quốc kỵ…"

Lý Mông trực tiếp lên tiếng cắt đứt "Quân lệnh điện hạ lưu lại, là toàn quân thủ thành!

Ngay sau đó.

Hắn từ trong ngực lấy ra một lệnh bài ánh vàng rực rỡ "Điện hạ có lệnh! lần này quyền chỉ huy tác chiến, toàn bộ giao cho thượng tướng quân Lý Mông. Triệu tướng quân lĩnh 30 nghìn kỵ binh, ở sau thành đợi lệnh, những người khác theo ta lên tường thành phòng thủ!"

Chỉ dựa vào tường thành đắp bùn, Triệu Ninh hạ lệnh cho ngươi táng thân bùn đất, ngươi liền mang theo toàn quân tướng sĩ đi chịu chết?"

Lý Mông thần sắc nghiêm nghị "Quân lệnh như sơn! điện hạ để cho ta chịu chết, vậy thì ta chịu chết! Triệu tướng quân, ngươi còn dám cãi lại quân lệnh sao!"

Được!

Rất tốt!

Ánh mắt Triệu Bí lạnh lẽo quét Lý Mông một cái, xoay người liền mang theo thủ hạ tâm phúc của mình rời đi.

Có người muốn tìm đường chết!

Vậy thì để cho ngươi tìm đường chết!

Trận chiến này đánh xong, cho dù tan tác, cũng là toàn bộ trách nhiệm của Triệu Ninh.

Thậm chí cũng không cần vạch trần bí mật thân nữ nhi của nàng, lửa giận nổi lên trong chiến dịch lần này, cũng đủ để cho nàng tự vẫn trong từ đường Triệu thị.

……

An Ấp.

Minh Đô.

Vô số quân đội từ bốn phương tám hướng vọt tới An Ấp.

An Ấp ở hiện thế là địa bàn của Triệu thị, bọn họ tự nhiên không thể thông qua trực tiếp thông qua gương truyền tống tới, ngoại trừ hai nhà Ngụy Hàn, quân đội các quốc gia khác đều chỉ có thể từ địa điểm cách Viêm quốc tương đối gần tiến vào, sau đó lại lặn lội đường xa chạy tới.

Mặc dù có chút phiền toái.

Nhưng thế là đủ rồi.

Bọn họ xa xa nhìn tòa trọng trấn quân sự này, phảng phất đã coi nó là vật trong túi.

Vũ Sư đã phát uy.

Ba ngày mưa to, đủ để đem mấy tòa cứ điểm bùn nhão thành cặn bã.

Triệu thị 200 nghìn tinh binh, sẽ cùng kỵ binh Địch quốc lâm vào triền đấu cực kỳ thảm khốc.

Nếu yêu tộc phái tới đại yêu cũng đủ mạnh.

Như vậy Địch quốc thắng nhọc

Nếu đại yêu không mạnh như vậy.

Như vậy Triệu thị thắng nhọc.

Cho dù thắng bại, Triệu thị đều sẽ thua thảm hại.

Mà tòa thành Minh này, cũng sẽ trở thành vật trong túi họ Cơ, giống như một cây gai độc, cắm vào trong thịt Triệu thị và Càn quốc.

Nhưng mà đúng lúc này.

Một thám tử nhanh chóng đến báo.

Chương 811: Triệu thị xong rồi Chương 811: Triệu thị xong rồi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Báo!

Trong ngoài thành trì An Ấp, có dấu vết quân đội Triệu thị hoạt động!

Nghe tin này.

Cao tầng liên quân họ Cơ không khỏi ngơ ngác nhìn nhau.

Nhưng rất nhanh thì có người phản ứng lại, lúc này cười lạnh một tiếng "Triệu Kỵ chỉ sợ là mất trí, tình thế trước mắt như thế, lại còn lòng tham không đủ, vừa muốn cố đầu, lại muốn cố mông!

Hai nhà Ngụy Hàn có thể có hành động!

Lần này chúng ta không chỉ muốn chiếm được An Ấp trong Minh Đô!

Ngay cả An Ấp trong hiện thế, Cựu đô Hạo Kinh chưa chắc không thể mưu đồ!

Hắn hít một hơi thật sâu.

Chuẩn bị tấn công!

Triệu thị xong rồi!

……

Mây đen ùn ùn kéo xuống phủ khắp thành

Trong mắt Sắc Nhạc Dã, cứ điểm Âm Sơn đã không khác gì phế tích.

Hắn cũng không rõ, Triệu thị vì cái gì phải phí công sức lớn như vậy xây một tòa thành bùn đất kéo dài như vậy…!

Là phái chủ chiến của Địch quốc, thủ hạ của hắn một mực chú ý chặt chẽ nhất cử nhất động của Âm Sơn, tự nhiên cực kỳ rõ ràng hành động của Triệu thị.

Trước dựng giá thép, sau đó lắp ván gỗ, cuối cùng đổ vào từng thùng bùn.

Quá trình này, vận dụng vô số thợ thủ công thậm chí quân đội.

Thời gian mấy tháng, dùng tòa thành bùn nhão này, gần như chặn đứng tất cả địa hình hiểm yếu ở Âm Sơn.

Nhưng chặn kín hơn nữa.

Nó cũng là bùn!

Cấp dưới của Sắc Nhạc Dã thu thập tin tức rất toàn diện, chính là sau khi đổ bùn một thời gian ngắn, những người Trung Nguyên này liền đem tấm ván gỗ bên ngoài dỡ đi, chỉ còn lại có gạch bùn màu xám, thoạt nhìn rất rắn chắc, phía trên có thể đứng rất nhiều người, chỉ là mỗi khi trời mưa đều phải làm biện pháp che mưa.

Những người Trung Nguyên này, hoàn toàn là vì ngăn trở Địch quốc tiến công, đã điên đến mức độ tẩu hỏa nhập ma

Khi trời không mưa.

Ưu thế địa hình do cứ điểm này tạo thành, đích xác có thể mang đến phiền toái rất lớn cho Địch quốc.

Nhưng trời sắp mưa!

Nhìn những đám mây đen cuồn cuộn.

Không phải mưa to!

Mà là mưa rất to!

Chỉ dựa vào biện pháp che mưa như những người Trung Nguyên này, đợi đến khi mưa to bắt đầu, không quá một canh giờ, tòa cứ điểm kéo dài mấy dặm này, sẽ sụp đổ, ầm ầm sụp đổ.

Kỵ binh Địch quốc thậm chí cũng không cần động thủ, sẽ có vô số người Trung Nguyên táng thân trong vũng bùn.

Đùa à?

Mấy chục vạn kỵ binh Địch quốc án binh bất động, xa xa đối mặt với cứ điểm với Âm Sơn.

Chờ mưa to đến, chờ một khắc tường thành sụp đổ kia, thì ra sức tàn sát binh lính Trung Nguyên ngập chìm trong đống bùn.

Sau đó từ trong bùn mở ra một con đường, tiến quân thần tốc, đánh về cố thổ Địch quốc.

Phá hủy toàn bộ ruộng đất bị đám dê hai chân khai khẩn, rải lên cỏ, không quá mấy tháng sẽ là nông trường mới.

Xông lên!

Xông lên!

Tường thành này nhìn như to lớn, kỳ thật yếu ớt như tấm giấy

Chỉ cần nhẹ nhàng ẩy một cái liền đổ

Hồ yêu cầm một chiếc ô xương mờ mịt tử khí, cười khanh khách nhìn Sắc Nhạc Dã, trêu chọc nói: "Theo lời của nhân tộc các ngươi, đại chiến lần này đối với Địch quốc chính là thiên thời địa lợi nhân hòa, Sắc Nhạc nguyên soái vì sao vẫn cau mày?

Sắc Nhạc Dã cười nhạo một tiếng: "Muốn dọa chúng ta? những con dê hai chân Trung Nguyên này cũng xứng? nếu không phải bị Càn quốc hao tổn nguyên khí, những tên họ Triệu căn bản là không có khả năng đuổi được chúng ta đi!"

Hả?

Hồ yêu ngạc nhiên hỏi: "Vậy nguyên soái vì chuyện gì mà phát sầu?"

Sắc Nhạc Dã dùng thị lực kinh người, nhìn đám người thưa thớt trên tường thành, khóe miệng mang theo một tia cười nhạo: "Ta là sợ những đám dê hai chân, cũng không tin tưởng vào cái tường thành bùn nhão, chúng chờ sau khi tường thành sụp đổ, trốn trong đám bùn, đợi chúng ta đến đánh lén chúng ta!"

Hắn thật sự có chút lo lắng chuyện này.

Dù sao kỵ binh thảo nguyên, cơ hồ toàn bộ đều là trang bị nhẹ ra trận.

Trên người phần lớn đều là giáp da, ngay cả giáp đồng cũng cực kỳ hiếm thấy.

Càng không nói đến khí giới quân nhu?

Dọn dẹp bùn đất tường thành sụp đổ, đích thật là một chuyện phiền toái, vạn nhất những người Trung Nguyên kia giở trò xấu, khi dọn dẹp sẽ tạo thành tổn thất nhất định.

He hé!

Hồ yêu che miệng cười không ngừng: Không ngờ Sắc Nhạc nguyên soái lại suy nghĩ chu toàn như vậy, nhưng điểm này ngươi cũng không cần lo lắng, Yêu tộc chúng ta đã hợp tác với các ngươi, nhất định sẽ làm ăn thành ý.

Nàng chỉ vào ngưu yêu gặm cỏ sữa pho mát bên cạnh "Con hàng này nhân tộc gọi là Ngưu bôn bôn, nguyên soái có biết vì sao?"

Sắc Nhạc Dã suy tư một lát.

Có chút nghĩ không ra.

Nhưng lại không muốn mất mặt trước mỹ nhân.

Liền từ trong ngực rút ra giấy da dê, lấy văn tự bộ lạc cùng văn tự các nước Trung Nguyên viết một lần.

Cuối cùng đưa ra một kết luận, cũng tựa hồ hiểu được ý tứ của hồ yêu.

"Có phải là rất trâu bò?"

Á?

Ngưu bôn bôn lộ ra một tia kinh nghi vẻ mặt "Không nghĩ tới tên dã nhân như ngươi còn rất có văn hóa!"

Hắn đặt cái tên này, mất không ít công phu, mới tìm được cái tên này cùng hắn thiên phú yêu pháp vô cùng phù hợp, đồng thời lại vô cùng khí phách.

Sắc Nhạc Dã…..".

Hắn có lòng xuôi nam đánh hạ Trung Nguyên, đích xác học không ít văn hóa Trung Nguyên.

Nhưng hắn cảm giác này ba con đại yêu này, càng có văn hóa hơn.

Biết người biết ta.

Trăm trận trăm thắng.

Chương 812: Mưu đồ Yêu tộc Chương 812: Mưu đồ Yêu tộc

Người dịch: PrimeK Tohabong

……..

Hắn đề phòng nhìn hồ yêu một cái, cảm giác những Yêu tộc này mưu đồ vùng đất của Nhân tộc đã lâu, cũng không phải là lựa chọn tốt để hợp tác lâu dài, lần này lợi dụng xong bọn họ, vẫn là tận lực tránh tiếp xúc với Yêu tộc thì tốt hơn.

Nhưng bây giờ.

Vẫn là cùng bọn chúng bảo trì không khí hòa hợp thì tốt hơn.

Vì thế hắn nhìn về phía thụ yêu bên cạnh: "Vị thụ huynh này vì sao vẫn không nói gì?

Hỏi: "Ngươi đã từng thấy cái cây nào thích nói chuyện chưa?"

Sắc Nhạc Dã…..".

Mây đen càng ngày càng vần vũ.

Nhưng trên tường thành lại chậm chạp không có người đi lên.

Ngay khi Sắc Nhạc Dã nhíu mày chặt

Trong tầm mắt, trên tường thành xông lên một đám binh lính Trung Nguyên mặc áo tơi, một đám mang theo cung tiễn, đối diện với đám binh lính Địch quốc ở phía xa

Đến rồi!

Sắc Nhạc Dã rốt cục lộ ra nụ cười hài lòng.

Cũng đúng lúc này, giọt mưa đầu tiên rơi xuống.

Ngưu yêu nuốt miếng pho mát cuối cùng, xắn tay áo lên "Chuẩn bị làm việc?"

Không vội!

Sắc Nhạc Dã vội vàng ngăn hắn lại.

Ngưu mã bất mãn nói: "Không vội? Vậy làm gì?"

Sắc Nhạc Dã nghẹn họng, đây không phải là chiến thuật chờ mưa vừa bàn bạc sao.

Hắn còn tưởng rằng trâu ngựa chỉ là đang giả vờ ăn pho mát, trên thực tế nghe được đặc biệt rõ ràng.

Không nghĩ tới, người ta thật sự đang ăn pho mát.

Sắc Nhạc Dã xoa xoa đầu, trầm giọng nói: "Chờ! Chờ bọn chúng không chiến mà bại!

Ngưu yêu hỏi: "Vậy chờ bao lâu?"

Sắc Nhạc Dã suy nghĩ một chút, đưa ra một đáp án cực kỳ đúng trọng tâm: "Một canh giờ đi!

Bùm!

Trên bầu trời hiện lên một đạo sấm sét.

Những giọt mưa thưa thớt giờ hoàn toàn đổ xuống

Phảng phất đem đáy Dao Trì trên trời bị thủng, đều trút xuống.

Trời không phải là mưa.

Mà là đang dội nước.

Ngay cả kỵ binh Địch quốc bên này, đều bị cơn mưa cuồng bạo này lan đến, trong nháy mắt cả người đã ướt sũng

Vốn mùa hè thời tiết có chút nóng bức, bị nước Dao Trì hắt một cái, lại có loại xúc động phát run.

Vì vậy.

Một canh giờ trôi qua.

Cứ điểm Tường thành Âm Sơn không nhúc nhích chút nào.

Ngưu yêu không nhịn được: "Một canh giờ rồi, tấn công chưa?"

Sắc Nhạc Dã cũng có chút mơ hồ, cắn răng nói: "Chờ thêm một canh giờ nữa!

Vì vậy.

Lại một canh giờ trôi qua.

Tường thành cứ điểm Âm Sơn vẫn an ổn như cũ, đừng nói hóa thành bùn nhão sụp đổ, vách tường thành ngay cả một chút thối rữa cũng không có.

Cái này…..".

Vũ sư của Chu vương thất làm mưa giả sao?

Vì sao ngay cả gạch đất tường thành cũng không tan?

Còn có mưa lớn như vậy, cho dù không tan ít nhất cũng phải ngập lụt chứ?

Sao trên mặt đất gần như không có nước đọng?

Hắn nhìn thoáng qua.

Ồ…..".

Các kênh ngầm đã được sửa chữa!

Những người Trung Nguyên này có bệnh không đấy, xây một cái tường thành gạch thô, còn làm cả kênh ngầm?

Con kênh ngầm này, sẽ không phải trực tiếp nối liền với đồng ruộng của dê hai chân Trung Nguyên chứ?

Xui xẻo!

Hắt xì!

Hắn ta hắt hơi.

Vũ sư của Chu vương thất làm mưa có chút lạnh, hắn vừa rồi chỉ muốn giữ lại chân khí công thành, lại có loại xu thế cảm lạnh.

Theo tiếng hắt xì này của hắn.

Phía sau liên tiếp có tiếng hắt xì.

Ngưu yêu có chút không kiên nhẫn: "Lại một canh giờ rồi, còn công hay không công?"

Sắc Nhạc Dã cắn răng "Công!"

Chờ một chút!

Một bên hồ yêu vung tay, khuôn mặt quyến rũ có chút ngưng trọng: "Sắc Nhạc nguyên soái, ngươi xác định đây tường thành là bùn nhão sao?"

Đó là đương nhiên!

Sắc Nhạc Dã chắc chắn nói: "Tuy rằng chúng ta đã mất đi gia viên nửa năm nhưng thám báo dưới tay ta lại chưa bao giờ quên mảnh cố thổ này, bọn họ tận mắt nhìn thấy những người Trung Nguyên này đem bùn đất đổ vào trong gỗ!

Trung Nguyên xưa nay có nhiều thợ thủ công.

Có lẽ là bỏ thêm vật liệu không thấm nước gì vào bên trong?

Nhưng cho dù có cách điều chế bùn đất không thấm nước, tường thành này cuối cùng cũng làm bằng bùn!

Hồ Yêu nhíu mày, còn muốn hỏi gì nữa.

Ngưu yêu lại có chút không vui "Ngươi có phải hay không khinh thường ta?Liền loại này bùn hồ tường thành, ta đâm một

phát có thể đụng sập 10 dặm!”

Dứt lời, trực tiếp đi tới kỵ binh trận doanh phía trước nhất.

Xoay người nhìn về phía Sắc Nhạc Dã, “Phái kỵ binh của ngươi ra, ta sẽ dẫn đầu xung phong!”

Sắc Nhạc Dã vẻ mặt nghiêm túc, trực tiếp thổi kèn sừng dê.

Tiếng kèn vang lên, lúc này có gần một phần ba kỵ binh đi theo.

Hệ thống tu luyện của Yêu tộc khác biệt rất lớn với Nhân tộc.

Nhưng cũng không phải không có liên quan.

Cảnh giới thực lực của ba đại yêu này đại khái nằm giữa Binh Nhân cảnh và Ngộ Thần Cảnh.

Bản mệnh yêu pháp của bọn chúng tuy không thần kỳ bằng đại đa số thần thông, nhưng lại phù hợp nhất với thiên phú tu luyện của bọn chúng.

Đáng tin cậy!

Trâu bò, trâu bò, trâu bò.

Thân hình liền nhanh chóng bành trướng.

Rất nhanh liền hóa thành một con bò rừng cực lớn, khí lực bò rừng cường tráng, toàn thân đều hiện ra ánh sáng màu xanh biếc.Tuy rằng hình thể không lớn như trong lời đồn đãi, nhưng loại cảm giác tràn ngập sức mạnh bùng nổ này, cộng thêm sừng trâu dữ tợn trên đầu, lại làm cho người ta không dám chạm thẳng vào mũi nhọn chút nào.

Ngưu yêu có chút khó chịu.

Tựa hồ bị Chuyên Húc Ấn áp chế không ít thực lực.

Lại một trận trường minh, quang mang màu xanh biếc phá thân mà ra.

Từng chữ song song, ngưng tụ thành ba mươi sáu con trâu rừng giống nhau như đúc.

Sắc Nhạc Dã hai mắt sáng ngời.

Quả nhiên thật nhiều trâu!

Hắn đang chuẩn bị thổi kèn phát động xung phong, kết quả tiếng kêu của trâu bò có thể thúc đẩy nhiệt huyết sôi trào hơn bất cứ tiếng kèn nào.

37 con trâu rừng rầm rập chạy như điên, bốc lên dã man yêu khí, khiến cho mưa to đều rơi không xuống.

Gần 100 nghìn kỵ binh theo sát phía sau.

Chương 813: Tường thành sừng sững Chương 813: Tường thành sừng sững

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chỉ là còn chưa tới gần tường thành, liền có mưa tên đầy trời trút xuống, đám kỵ binh đoàn nhao nhao dựng lên chân khí chống đỡ.

Tuy rằng vẻn vẹn chỉ một vòng bắn phá, đã làm cho kỵ binh đoàn hao tổn gần như ba thành.

Nhưng chỉ cần trâu bò đập phá tường thành, những cung thủ này sẽ biến thành dê con mặc cho người ta giết mổ.

Ngưu yêu đối với này mưa tên bắn ra, càng là hồn nhiên không sợ, cho dù bị đâm đến nhe răng nhếch miệng, cũng không giảm thế hung mãnh xung phong.

Bởi vì hắn tin tưởng vững chắc.

Chỉ cần mình đâm một phát.

Tường thành ít nhất phải sập một dặm.

Đến lúc đó, những con dê hai chân này biết thế nào là mùi vị sừng trâu.

37 đạo ánh sáng màu xanh nhạt, giống như sao băng trong đêm tối, chấn kinh tất cả mọi người trên dưới tường thành.

Sau đó ở trước mắt bao người.

Sao băng màu xanh xám ngang nhiên va chạm với tường thành.

Uỳnh!

Trong chốc lát.

Đất rung núi chuyển.

Cả tòa cứ điểm Âm Sơn giống như bị động đất kinh thiên, binh lính đứng thẳng phía trên cơ hồ đứng không vững thân hình.

Ngay cả hơn 100 nghìn con chiến mã phía sau trâu bò, đều phát ra tiếng gào thét sợ hãi.

Thiên địa biến sắc.

Ngay cả mưa to cũng giống như bởi vì trận va chạm này mà tạm dừng một lát.

Nói uy thế này kinh thiên lay địa.

Nhưng kỳ thật chỉ kéo dài trong chớp mắt ngắn ngủi.

Tường thành to lớn lắc lư một chút, rất nhanh liền khôi phục .

Mà dưới tường thành 37 đạo ánh sáng màu xanh biếc, trong nháy mắt liền biến mất ba mươi sáu đạo.

Con duy nhất còn lại

Đầu nghiêng một cái.

Mắt trợn trắng dã.

Hôn mê bất tỉnh.

Trước khi ngất xỉu, cả người nó đều mơ hồ.

Nó cảm giác giống như đụng phải Bất Chu Tiên Sơn trong truyền thuyết.

Sao có thể cứng như vậy?

Khoảnh khắc nhắm mắt lại.

Nó chỉ có một ý niệm trong đầu.

Ngươi gọi đây làtường bùn à?

Mọi người…..".

Hiện trường một lần cực kỳ yên tĩnh.

Vẫn là Lý Mông phản ứng nhanh, hưng phấn đến cổ họng đều muốn phá âm "Thất thần làm gì?"

Trên tường thành, một đám binh lính như tỉnh mộng.

Nhấc cung tên lên liền bắn.

Lý Mông vừa rồi trong lòng còn có không ít lo lắng, độ cứng cùng tính không thấm nước của tường thành này, hắn mặc dù có kiểm tra sơ lược qua.

Nhưng dù sao cũng là tận mắt chứng kiến là làm từ bùn đất, cường độ cụ thể còn phải chờ khảo sát.

Sau đó hắn vẫn không yên tâm.

Lại trận pháp hộ thành từ công hội Mặc giả, chỉ riêng tài liệu trận pháp đã vét sạch hơn phân nửa linh khoáng của vương thất.

Tường thành bê tông dày hai trượng này vốn là một khối, hơn nữa trận pháp hộ thành này, càng có thể đem lực trùng kích đều đều phân tán đến các nơi.

Kể từ đó, muốn đụng sập tường thành, nhất định phải đem toàn bộ cứ điểm đều lật tung.

Cú va chạm này đã hoàn toàn khiến hắn lấy lại sự tự tin

Lại một vòng mưa tên phủ xuống.

Một đám kỵ binh hoảng sợ vạn phần.

Rút lui!

Rút lui cho ta!

Âm thanh của Sắc Nhạc Dã đều sắp gào thét.

Hơn 100 nghìn kỵ binh quay đầu bỏ chạy, không có cách nào bước lên phế tích tường thành tàn sát dê hai chân, vậy bọn họ chính là bia ngắm sống của cung tiễn thủ Triệu thị.

Mưa tên bao phủ rất nhanh, kỵ binh Địch quốc chạy cũng nhanh.

Trong nháy mắt.

Chúng đã rút khỏi tầm bắn.

Đều quay đầu ngựa, lòng còn sợ hãi nhìn thi thể đầy đất trước tường thành

Binh lực tham dự đợt xung phong thứ nhất, lại đã hao tổn bốn thành.

Cũng may không bị truy kích

Bằng không hiện tại tổn thất khẳng định cực kỳ thảm khốc

Vẫn mưa to

Nhưng tâm tình Sắc Nhạc Dã, cũng đã từ một trạng thái cực đoan này rơi vào một trạng thái cực đoan khác.

Chịu không nổi a!

Tường thành vốn ở trong ấn tượng của hắn tùy tiện bị mưa to phá vỡ, trong nháy mắt liền biến thành hùng thành sắt thép không thể lay động.

Lại lao đến.

Đó chính là mất mạng!

Địch quốc liên tiếp tổn thất đã đủ nhiều, không thể tổn thất thêm nữa.

Gần như trong nháy mắt.

Sắc Nhạc Dã liền đưa ra quyết định sáng suốt nhất: "Rút lui! Trận chiến này không đánh được!

Ở bộ lạc Bắc Địch sùng kính dũng sĩ nhất.

Hắn trong vòng một ngày hốt hoảng mà về, nhất định sẽ bị cả tộc nhân nhạo báng.

Nhưng hắn biết rõ văn hóa Trung Nguyên, biết cái gì gọi là "Quân tử báo thù, 10 năm không muộn".

Tuy nói có Cứ điểm Âm Sơn vắt ngang trên con đường xuôi nam của Địch quốc, hắn cả đời này cũng chưa chắc có thể nhìn thấy Địch quốc thu phục cố thổ.

Nhưng dù sao cũng tốt hơn đánh mất sạch tất cả tinh nhuệ, triệt để tổn thương nguyên khí một bộ lạc, bị Tây Nhung nhân cơ hội thôn tính.

Một đám kỵ binh quay đầu bước đi.

Không có chút lưu luyến nào.

Trên tường thành.

Lý Mông không có ý muốn lưu lại, dựa vào tường thành, bọn họ đã đạt được mục đích

Nếu đuổi theo, chính là từ bỏ ưu thế lớn nhất của mình, đối đầu với kỵ binh hung hãn nhất Địch quốc.

Hắn không thể đưa ra một quyết định lố bịch như vậy.

Chỉ có thể ngồi yên.

Nhưng có người ngồi không yên.

Triệu Bí cả người đều có chút mơ hồ, hắn mặc dù ở bên trong cứ điểm, nhưng vẫn luôn có thủ hạ báo cáo tình huống vừa rồi.

Địch quốc công và lui quá nhanh, hắn đều có chút không kịp phản ứng.

Nói thật đi.

Trận chiến này, ngay từ đầu hắn đã rất lo lắng.

Bởi vì hắn cũng không nghĩ tới, lần này lại có người thi triển Đại Thần Thông ở chỗ đổ mưa to này.

Vốn mưa to là chuyện tốt, có thể làm cho cuộc chiến trở nên thảm khốc

Hoàn hảo phù hợp với yêu cầu của hắn.

Kết quả ai từng nghĩ, hai mươi vạn tinh binh, vèo một cái thiếu đi 100 nghìn.

Thắng nhọc cùng bại đáng tiếc, hai kết quả hoàn toàn khác biệt a!

Loại chiến dịch liên quan đến vận mệnh quốc gia này.

Nếu thắng nhọc.

Ngươi có nhọc hơn nữa cũng là anh hùng.

Còn thất bại đáng tiếc

Ngươi có đáng tiếc hơn nữa cũng sẽ bị đóng đinh trên cột sỉ nhục.

Chương 814: Chiến dịch thảm khốc Chương 814: Chiến dịch thảm khốc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng ai từng nghĩ.

Tường thành bùn nhão của con mẹ nó này, đứng sừng sững trong mưa to thời gian dài như vậy, tự nhiên một chút dấu hiệu tan vỡ cũng không có.

Thậm chí cả con Ngưu Yêu khủng bố đến cực hạn kia, ngay cả bản mệnh yêu pháp của hắn cũng thi triển ra, lại chỉ làm cho cả tòa cứ điểm lung lay.

Một lỗ hổng cũng không mở ra.

Giờ thì sao?

Địch quốc đã chuẩn bị rút quân.

Nhưng phụ thân…..".

Không đúng!

Là phụ vương yêu cầu "Chiến dịch thảm khốc" đủ để khiêu khích lửa giận của Triệu thị nhưng bóng dáng cũng không thấy.

Nếu thật cứ như vậy kết thúc, công lao khẳng định đều thuộc về Lý Mông cùng với Doanh Vô Kỵ và Công hội Mặc giả phụ trách kiến tạo tường thành.

Dòng chính Trương Bình Hầu, ngay cả lông cũng không vớt được một cọng.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Tư thế đại đế của ta nên hiện ra như thế nào?

Trận chiến này.

Không thể cứ như vậy dừng lại!

Ít nhất cũng phải dụ dỗ bọn họ tiếp tục đánh.

Có tường thành này, Địch quốc tất không thể thắng.

Chỉ cần câu dẫn bọn chúng trở về, mỗi một cái đầu người thu được, chính làchiến công hiển hách.

Đến lúc đó lại đánh thảm khốc một chút.

Liền có thể đem đại bộ phận công lao ôm ở trên người mình.

Đến lúc đó lại lấy những công lao này, đòi La Yển chỗ tốt, chỉ cần La Yển không đồng ý, vẫn có thể khơi dậy lửa giận của tôn thất.

Dù sao Triệu Kỵ cùng La Yển cấu kết, ở Vùng đất mới hạn chế các loại lợi ích tôn thất, lửa giận tôn thất đã đè nén hồi lâu.

Lần này.

Phải đánh cược một lần!

Nhưng loại chuyện này, Lý Mông sợ là sẽ không đồng ý.

Triệu Bí cắn răng, xoay người nhìn 30 nghìn thân tín phía sau mình, những thứ này đều là thanh niên tuấn kiệt đích hệ dòng chính của Trương Bình Hầu.

Tương lai, đều sẽ trưởng thành thành trụ cột vững vàng của dòng chính Trương Bình Hầu.

Đều là Triệu Dĩnh tốn nhiều tâm tư, cố ý nhét vào đây làm quân công.

Tuy rằng trong dự đoán "Chiến dịch thảm khốc" tương đương một bộ phận sẽ bỏ mình, nhưng còn lại bộ phận kia, tất nhiên sẽ đạt được uy vọng cực cao.

Triệu Bí lúc này lớn tiếng quát "Kỵ binh Địch quốc muốn chạy, chớ có thả hổ về núi, đuổi theo cho ta!

Ra lệnh một tiếng.

30 nghìn tinh binh dốc sức xông ra.

Vòng qua cứ điểm tường thành, từ một cửa ải trực tiếp vọt tới, đạp lên thi thể kỵ binh Địch quốc đầy đất, giống như gió mạnh đuổi theo.

Biến cố bất thình lình làm tất cả mọi người hoảng sợ.

Nhưng Lý Mông cũng là tên già đời, trong nháy mắt ngắn ngủi liền hiểu rõ Triệu Bí này đến tột cùng muốn làm gì!

Phó tướng có chút kinh hoảng: "Tướng quân! Bọn họ đuổi theo, chúng ta có cần trợ giúp không?"

Trợ giúp cái rắm!

Lý Mông mắng: "Hắn vi phạm quân lệnh, ngươi liền đi theo bọn chúng cùng nhau vi phạm quân lệnh?"

Nhưng…..".

Phó tướng bất đắc dĩ nói: "Nhưng chúng ta dù sao cũng phải làm chút gì chứ?

Muốn làm gì à?

Lý Mông cười nhạo một tiếng, chỉ chỉ trâu rừng phía dưới tường thành hôn mê bất tỉnh: "Vậy ngươi đem con kia ngưu yêu cho nâng lên đi!"

Phó tướng…..".

Tiền tuyến.

Sắc Nhạc Dã thấy còn có truy binh dám đuổi theo, cả người đều thấy tức cười.

Bản nguyên soái xem xét thời thế, làm ra mệnh lệnh rút lui bình tĩnh nhất.

Kết quả thật đúng là có người coi bản nguyên soái sợ hãi?

Hắn tính toán tầm bắn trên tường thành, lập tức huy binh quay đầu ngựa.

Giết cho ta!

Kỵ binh Địch quốc bản thân cũng đều nghẹn một bụng hỏa, thật vất vả xuất hiện một cái miệng phát tiết, nào còn códạo lý buông tha?

Kết quả chưa từng nghĩ tới.

Kỵ binh Địch quốc vừa đổi hướng.

Đám dê hai chân Trung Nguyên cũng đổi hướng, một bên cưỡi ngựa bắn về phía này, một bên rút lui về phía tường thành.

Sắc Nhạc Dã miệng cũng sắp bị tức đến méo mó: "Con bà nó! Cưỡi ngựa hồ phục? Đòi bắn tới chỗ lão tổ tông ngươi?"

Kỵ binh của Triệu thị ở trong các nước tương đối hung mãnh, chính là trộm được ít bí quyết từ Địch quốc bên này.

Hắn sao có thể nuốt xuống khẩu khí này?

Lúc này chỉ huy binh lính đuổi theo.

Chỉ là đám người Trung Nguyên này tọa kỵ thật sự quá tốt, lại có chút đuổi không kịp.

Tiếp cận phạm vi tầm bắn, Sắc Nhạc Dã lúc này quát dừng không đuổi theo.

Trong lòng đã sáng tỏ, những người này chính là muốn dụ dỗ mình trở về dưới thành để lấy mạng.

Sắc Nhạc Dã ánh mắt âm trầm nhìn Lý Mông một cái, trực tiếp xoay người quát: "Đều rút lui cho ta!"

Vâng!

Kỵ binh Địch quốc tuy rằng trong lòng không tình nguyện, nhưng cũng chỉ có thể nghe lệnh, dù sao tòa cứ điểm kia cho bọn họ áp lực tâm lý quá lớn.

Đổi hướng.

Rút lui toàn lực.

Nhưng đám kỵ binh Triệu thị kia so với trong tưởng tượng còn mất dạy hơn, nhìn bọn chúng rút lui, mình ngược lại đổi phương hướng đuổi theo.

Vừa đuổi vừa bắn tên, hơn nữa còn đặc biệt bắn vào mông ngựa.

Trong lúc nhất thời tiếng ngựa hí không ngừng, ngựa không ngừng quỳ xuống đất, cũng tạo thành rối loạn không nhỏ cho kỵ binh Địch quốc rút lui.

Mẹ nó!

Tượng đất còn có ba phần hỏa khí.

Huống chi những kỵ binh Địch quốc tính tình nóng nảy này.

Hơn nữa tính kỷ luật của bọn họ vốn không tốt, cho dù Sắc Nhạc Dã có uy nghiêm hơn nữa, cũng luôn có người không nghe.

Mẹ nó!

Những con dê hai chân này thật không biết chữ chết viết như thế nào!

Làm thịt bọn họ!

Có một người dẫn đầu.

Rất nhanh đã có một đám người đi theo.

Sắc Nhạc Dã thầm kêu không hay, nhưng tất cả đã muộn.

Trong nháy mắt, liền có ba bốn vạn kỵ binh quay đầu thương đuổi theo.

Rất nhanh đã tiếp cận phạm vi tầm bắn của cung thủ tường thành.

Triệu Bí đã hưng phấn đến tột đỉnh, hắn cũng không nghĩ tới những man tử thảo nguyên này tự nhiên chịu không nổi khiêu khích như vậy.

Chính mình mới hơi vẻnh mông lên, bọn họ liền lập tức hưng phấn cầm cung đuổi theo.

Sắp lập công rồi.

Sắp lập công rồi!

Tuy nói đã bị đuổi kịp, trong giao chiến đã chết không ít kỵ binh, nhưng đã đủ rồi.

Hắn ngẩng đầu, lớn tiếng quát: "Lý Mông! Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau bắn yểm hộ!

Phi!

Lý Mông gắt một cái, không nghĩ tới Triệu Bí lại dùng phương thức này cướp đoạt quyền chỉ huy của mình.

Chương 815: La tướng ra trận Chương 815: La tướng ra trận

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cung thủ ưu tú trên tường thành không ít, hoàn toàn có thể bắn yểm hộ, đợi sau khi kỵ binh vào thành sẽ bắn địch nhân vào trong tầm bắn như vậy sẽ tiêu diệt được nhiều kẻ địch nhất.

Hắn nhổ một ngụm nước bọt.

Liền chuẩn bị đánh trống hạ lệnh.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Một bóng người chắn ở phía trước của hắn, hơn nữa cầm dùi trống của hắn.

Người này, rất già.

Lý Mông có chút kinh ngạc: "La tướng! Sao La tướng lại ở đây?

La Yển không có trả lời vấn đề này, đôi môi có chút khô héo ở giữa phun ra mấy chữ "Bắn bao phủ!"

Cái gì!

Lý Mông sợ hãi cả kinh: "Nhưng bên ngoài đều là…..".

La Yển âm thanh rất suy yếu, ngữ khí lại cực kỳ nghiêm khắc "Điện hạ đem quyền chỉ huy giao cho ngươi, chính là vì để cho ngươi bị loại người này uy hiếp quân lệnh sao?

Sắc mặt Lý Mông cứng đờ: "Cái này…..".

La Yển trầm giọng hỏi: "Còn nhớ rõ điện hạ trước khi đi đã nói qua, ngươi thời khắc mấu chốt nghe ta chỉ huy?"

Lý Mông hít sâu một hơi, trọng điểm nói.

Vâng!

Dứt lời, liền chuẩn bị đi gõ nhịp trống.

Nhưng không ngờ, dùi trống bị La Yển cướp mất.

Không để ý thần sắc kinh ngạc của Lý Mông.

La Yển trầm giọng nói: "Tối hôm qua ngươi ăn hỏng bụng, nên đi nhà xí rồi!"

Dứt lời, liền ở trong ánh mắt khiếp sợ của Lý Mông, trực tiếp đi về phía trống trận.

Cố gắng chống đỡ thân thể suy bại, gõ liên tiếp nhịp trống.

Tiếng trống vang lên khắp pháo đài.

Tất cả mọi người trên tường thành đều kinh ngạc.

Triệu Bí thần sắc hoảng sợ "Điên rồi sao? Điên rồi! Thật sự là điên rồi! Chúng ta còn chưa rút về, Lý Mông ngươi muốn hại chết chúng ta à! Dừng tay cho ta! Dừng tay a! Không đúng, là La Yển! La Yển lão thất phu này, đến tột cùng muốn làm cái gì?

Hắn sợ tới mức vong hồn bốc lên, tay chân lạnh lẽo, liều mạng muốn ngăn cản động tác trên tường thành.

Nhưng quân lệnh như núi.

Tiếng trống chính là quân lệnh.

Rất nhanh.

Hơn vạn tấm cung tiễn kéo thành hình trăng tròn, khí lực tướng sĩ thủ thành, hóa thành mưa tên đầy trời bay xuống.

Vèo!

Keng!

Vèo!

Keng!

Mũi tên xuyên qua da thịt cùng âm thanh đụng vào thanh đồng giáp trụ luân phiên vang lên, không ngừng có người rơi xuống ngựa.

Mặc dù là Địch quốc binh lính chiếm đa số, nhưng một hàng binh sỹ của Triệu Bí vốn chiếm tỷ lệ không nhiều, đổi lại tỷ lệ thương vong cũng không thấp hơn Địch quốc bao nhiêu.

Thương vong ít hơn là do áo giáp đồng chắc chắn hơn giáp da

Trong nháy mắt.

30 nghìn kỵ binh tinh nhuệ lại đã ngã xuống một nửa, còn lại một nửa, vẫn như cũ đang bị nhanh chóng ngã xuống

Khóe mắt Triệu Bí muốn nứt ra: "La Yển lão cẩu, ngươi dám!

Hắn một bên chống đỡ chân khí ngăn cản, một bên giục ngựa phóng tới cửa ải xuất binh vừa rồi.

Chỉ là mưa tên bao trùm thật sự quá mãnh liệt, hắn có thể bảo vệ mình, lại bảo vệ không được ngựa của mình.

Theo một trận tiếng ngựa híthê thảm, chiến mã của hắn quỳ xuống đất không dậy nổi.

Tiếng dây cung vẫn không dứt bên tai.

Nghe thấy sống lưng người phát lạnh.

Hắn sẽ không có tốc độ biến thái như Thất Tinh Bộ của Doanh Vô Kỵ, nếu mất đi tọa kỵ, hắn chỉ có hai loại kết cục, hoặc là bị bắn chết tại chỗ, hoặc là bị Kỵ binh Địch quốc phía sau đuổi kịp chém đầu.

Dưới tâm tình vội vàng, hắn một cước đem chiến hữu bên cạnh đạp xuống ngựa, trực tiếp nhảy lên lưng ngựa đoạt đường chạy như điên.

Cuối cùng!

Thoát khỏi tầm bao phủ của mưa tên.

Phía sau cũng chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết của kỵ binh Địch quốc.

Chỉ là một lần nữa chạy trốn tới cứ điểm hắn lại phát hiện 30 nghìn tinh binh dòng chính Trương Bình Hầu trọn vẹn chỉ còn lại có không tới năm ngàn.

Hơn nữa mỗi người đều bị trọng thương!

Hắn sắp tức điên rồi!

Đây đều là lực lượng sắc bén của Dòng chính Trương Bình Hầu, không ngờ cứ như vậy tổn hại nhưu vậy!

Hắn đau lòng muốn chảy máu.

Chợt hóa thành tràn ngập phẫn nộ, lúc này đã muốn xông lên tường thành, muốn tìm tên cẩu tặc La Yển này tính sổ.

Nhưng chưa từng nghĩ, hắn còn chưa kịp xông lên tường thành, lại nhìn thấy La Yển được một hắc y nhân cùng đi thoải mái nhàn nhã đi xuống.

Khanh!

Triệu Bí trực tiếp rút ra mã đao, trực tiếp hướng La Yển phóng đi, lớn tiếng quát "nịnh thần vượt quyền lại đoạt quân quyền, đáng chém!"

Sự phẫn nộ mãnh liệt khiến hắn không muốn cho La Yển bất cứ giải thích nào nữa.

Văn thần cường đoạt quân quyền đã là tội lớn, cho dù mình chém hắn ngay tại chỗ, sự tình cũng có thể cứu vãn.

Triệu Bí tức giận !

Mưu kế của mình thật vất vả mới thành công, lại bị hủy trên người nịnh thần La Yển!

Hắn hiện tại cái gì cũng không muốn, chỉ muốn một dao bổ đôi người La Yển!

Chỉ là một đao vung ra.

Giống như bị chém trên tường thành.

Tay đau dữ dội.

Mã Đao trực tiếp bay ra ngoài.

Hắc y nhân bên cạnh La Yển một cước, đá hắn văng xa hai ba trượng.

Nôn ra một ngụm máu, đầu nghiêng một cái, liền trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Trước khi ngất đi, Triệu Bí hoảng sợ vô cùng.

Bởi vì hắn đã tiến vào Binh Nhân cảnh, mặc dù là vừa mới đột phá, cũng không ngán cao thủ nào.

Người này thật mạnh!

Đến tột cùng là ai?

Rất đáng tiếc, hắn gánh không nổi một cước nặng như vậy, tự nhiên cũng không có cơ hội hỏi vấn đề này.

Không khí trên tường thành vô cùng áp lực.

Vô số ánh mắt chăm chú nhìn.

La Yển lạnh lùng nhìn lướt qua 5 ngàn người trốn về, từ trong ngực móc ra một quả lệnh bài "Loạn thần tặc tử không tôn quân lệnh, lập tức giam giữ, chờ xử lý!"

Năm ngàn người kia vốn muốn công kích.

Dù sao văn thần chỉ huy võ tướng, bản thân chính là đại kiêng kị.

Nhưng lệnh bài màu vàng trong tay La Yển lại khiến cả người bọn phát lạnh.

Chương 816: Lần này chơi thật Chương 816: Lần này chơi thật

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lệnh bài này.

Chính là trước khi La Yển xuất phát đến Vùng đất mới, Triệu Kỵ ban cho hắn thánh lệnh Vùng đất mới, phụ trách hết thảy sự vụ của Vùng đất mới, thấy thánh lệnh như thấy Lê vương đích thân tới.

Không chỉ Văn Thần.

Cho dù là võ tướng cũng phải nghe theo hiệu lệnh.

Cái gọi là đại kiêng kị văn thần chỉ huy võ tướng, ở trên lệnh bài này căn bản không thích hợp!

Lúc đầu.

Tất cả mọi người cho rằng khối lệnh bài này chỉ là vì điều động quân đội hiệp trợ sửa chữa tường thành.

Ai cũng không nghĩ tới tự nhiên sẽ phát huy tác dụng trong chuyện này.

Mọi người trên tường thành

Tất cả hít vào một hơi khí lạnh.

Mặc cho ai cũng biết, lần này muốn chơi thật.

La Yển thần sắc bình tĩnh, nhìn chằm chằm Triệu Bí hôn mê, khóe miệng lộ ra một nụ cười cực kỳ quỷ dị.

Âm thanh của ông ta có chút khàn khàn, lại vô cùng rõ ràng truyền tới lỗ tai mọi người.

Triệu Bí giả truyền quân lệnh, khiến mấy vạn tinh nhuệ hao tổn!

Hành vi như thế, tội không thể tha!

Ba ngày sau!

Vấn trảm trước mặt mọi người!

Nghe thấy thế.

Mọi người ở đây đều hít vào một hơi khí lạnh.

Cái gì?

Vấn trảm trước mặt mọi người!

Đây chính là con ruột của Triệu Dĩnh, người có hy vọng đoạt được ngôi hầu tước Trương Bình Hầu nhất!

Mọi người theo bản năng ngẩng đầu.

Mưa to vẫn chưa ngừng.

Nhưng chân trời tựa như bay tới một đóa mây đen khác, đóa mây đen này không rơi xuống, nhưng so với mây đen có thể làm mưa càng làm cho người ta hít thở không thông.

……

Xa xa có một gốc cây cổ thụ đứng sừng sững.

Hồ yêu ngồi trên thân cây, chân trần nhàn nhã lắc lư.

Ả cười như không cười: "Lê quốc này, thật đúng là có chút thú vị.

Cành cây ma sát, phát ra xào xạc tiếng nói chuyện "Ngưu yêu bị bắt, chúng ta cứu hắn không?"

"Cứu? Cứu như thế nào?"

Hồ yêu cười khanh khách: "Đừng ngốc! Chúng ta vốn không đồng tộc, chẳng qua bị liên hợp phái tới chấp hành nhiệm vụ mà thôi. Nếu mật bảo tiêu trừ Chuyên Húc ấn áp chế đã tới tay, nên nhanh chóng tìm kiếm yêu mạch!"

Tìm kiếm như thế nào?

Thụ yêu ấp úng nói:: Yêu mạch hẳn là chưa mở ra, ta không cảm ứng được.

Hồ yêu xoa xoa đầu "Thật đúng là chuyện phiền toái, bất quá Càn Vương Nhân tộc kia từng nói, hy vọng của Thiên Nhân tộc ở trên người Doanh Vô Kỵ, cho nên Doanh Vô Kỵ khẳng định biết tung tích của yêu mạch!"

Thụ yêu bổ sung: "Càn vương cũng biết".

Hồ yêu tát một cái vào khối u trên thân cây, coi như đánh vào đầu nó: "Chỉ có ngươi thông minh, ta đi bắt Doanh Vô Kỵ, ngươi đi bắt Càn Vương được không?"

Thụ Yêu trầm mặc một hồi, lắc đầu nói: "Không tốt!"

Hồ yêu bị chọc cười khanh khách không ngừng.

Vốn Ngưu yêu bị bắt, ả còn cảm thấy thiếu một người để trút giận

Không ngờ thụ yêu này cũng thú vị như trâu bò.

Chỉ là…..".

Đi đâu tìm Doanh Vô Kỵ đây?

Đúng lúc ả trầm tư suy nghĩ.

Bỗng nhiên phát hiện bên cạnh xuất hiện một thân ảnh.

Cứ ngồi sóng vai với ả như vậy, vừa rồi lại không hề phát hiện.

Tu vi của người này, thật sự mạnh hơn mình rất nhiều.

Ả nhất thời sợ tới mức lông tơ dựng thẳng, vội vàng nhảy về phía sau vài trượng, vẻ mặt đề phòng nhìn người tới "Ngươi là ai?"

Người này đại khái khoảng ba bốn mươi tuổi.

Tướng mạo tuấn lãng.

Thoạt nhìn có chút ôn hòa.

Chỉ là loại phương thức xuất hiện này, tuyệt không ôn hòa!

Người đàn ông mỉm cười: "Ta nghe cô nương nói muốn bắt Doanh Vô Kỵ, ta trùng hợp đi ngang qua, lại vừa vặn biết Doanh Vô Kỵ ở đâu, cho nên liền hiện thân chuẩn bị nói cho cô nương, cô nương ngàn vạn lần không nên có địch ý!"

Hả?

Hồ yêu đánh giá hắn từ trên xuống dưới: “Ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi?

Người đàn ông tươi cười ôn hòa: “Cô nương có thể hỏi thăm một chút, tên của ta là Cơ Động, chính là Chu Huề Vương của Trung Nguyên hiện giờ, tuy rằng không có công tích gì, nhưng cũng may phẩm tính tốt, chưa bao giờ nói dối, cho nên có rất nhiều bằng hữu.”

Ánh mắt Cơ Động vô cùng thân thiện, bổ sung: “Ta cảm thấy! Cô nương chính là bằng hữu kế tiếp của ta.

……

Minh Đô!

An Ấp!

Liên minh họ Cơ đã điên rồi.

Bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, hành động dỡ mái nhà trộm gà mái lại tự nhiên biến thành công thành chiến.

Mà là tinh nhuệ của Triệu thị.

Càng kinh khủng chính là tinh nhuệ Triệu thị này ước chừng có 100 nghìn người, hơn nữa dẫn binh…..”.

Lại là Triệu Ninh!

Tất cả mọi người muốn điên rồi, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cho dù là Công thành chiến

Thủ thành, là 100 nghìn tinh binh của Triệu thị.

Bọn họ muốn đánh hạ An Ấp, ít nhất phải trả giá binh lực gấp mấy lần mới có thể.

Nhưng lấy đâu ra nhiều binh lực như vậy?

Họ không hiểu.

Vì sao Triệu Ninh lại xuất hiện ở chỗ này?

Hắn không phải mang binh đi đóng ở Cứ điểm Âm Sơn sao?

Địch quốc mấy chục vạn kỵ binh cũng không phải ăn chay, tự nhiên điều tới 100 nghìn tinh binh, là trực tiếp buông tha phòng thủ sao?

Là hắn cho rằng 100 nghìn tinh binh đủ để phòng thủ một tòa cứ điểm bùn nhão.

Hay là hắn cho rằng Vùng đất mới thủ không được, hay là An Ấp Minh Đô thơm hơn?

Hoặc là hắn cho rằng liên quân họ Cơ đối phó dễ hơn kỵ binh Địch quốc?

Vài loại phỏng đoán đều có thể.

Luôn có cái đúng.

Nhưng hiện tại đoán hay không đoán đúng đã hoàn toàn không có ảnh hưởng.

Hiện tại mấu chốt vấn đề là, như thế nào mới có thể chiếm được An Ấp Minh Đô.

Phòng ngự của Triệu thị thật sự quá mạnh.

Công thành chiến đã tiến hành một ngày một đêm.

Liên minh họ Cơ rơi vào hạ phong, tổn thất tương đối thảm trọng.

Trước khi nghĩ đến sách lược đối phó, tuyệt đối không thể tấn công nữa.

Hai bên nhanh chóng tiến vào trạng thái đình chiến.

Chỉ là binh lính Triệu thị ở trong An Ấp có phòng ở, người của liên minh họ Cơ cũng chỉ có thể màn trời chiếu đất ở ngoài

thành.

Cảm xúc nửa đêm nổi lên, tất cả mọi người nghẹn một bụng lửa.

Chương 817: Phát tiết lửa giận Chương 817: Phát tiết lửa giận

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lúc bình minh ló dạng.

Đại doanh quân họ Cơ.

Chỉ huy các nhà họ Cơ đã hoàn toàn không nhịn được nữa, toàn bộ đại doanh quân cơ cũng ồn ào như chợ vỡ.

Mỗi người cũng không biết là đang thảo luận đối sách, hay là đơn thuần phát tiết lửa giận trong lòng.

Đây đến tột cùng là chuyện gì xảy ra!

Triệu thị thật sự muốn từ bỏ đất mới, liều chết với chúng ta tại Minh Đô sao?

Triệu Kỵ thật sự là điên rồi! Vùng đất mới bỏ ra cái giá lớn như vậy khai hoang, lại còn nói không cần thì không cần!

Hay là bọn họ sợ Địch đại nhân đội cùng đại yêu liên thủ, chính mình chủ động buông tha không chơi?

Chúng ta thoạt nhìn so với kỵ binh Địch quốc yếu hơn sao?

Ta thật sự không rõ, Triệu thị đến tột cùng là từ nơi nào lấy được 100 nghìn tấm gương.

Vùng đất mới đến tột cùng thế nào rồi?

“Chẳng lẽ tòa pháo đài bùn nhão kia thật sự đã ngăn được đại đội Địch nhân?”

Ngoài việc không hiểu

Chỉ là không hiểu.

Đang lúc mọi người cãi nhau túi bụi, hai đạo nhân ảnh chợt xuất hiện ở đại doanh quân cơ.

Mọi người phân ra hành lễ: "Bái kiến Vương gia!

Trên mặt Cơ Động vẫn treo vẻ không kiêu không nóng nảy như cũ "Chư vị vất vả! bổn vương nghe chư vị đang nói chuyện đất mới, hiện tại có thể không cần phải nói!"

Vương gia có ý gì?

Hàn Du nhíu mày hỏi, hiện giờ hắn cùng gia chủ Hàn Giả tranh giành vị trí gia chủ, hắn cũng sẽ không dễ dàng buông tha cơ hội lập công, cho nên lần này chủ động thỉnh mệnh xuất chiến Minh Đô, cũng không thể giống như phế vật đại ca không công mà lui chứ?

Cơ Động mỉm cười, liền đem chuyện Cứ điểm Âm Sơn kể lại một lần.

Tất cả mọi người đều im lặng!

Tòa tường thành bùn nhão kia, tự nhiên thật sự ngăn trở?

Trước đây họ nghĩ rằng những bức tường bùn là một trò đùa.

Nhưng không ngờ, chuyện cười lại là chính bọn họ.

Một lúc.

Tất cả mọi người buồn bực.

Triệu thị không chỉ bảo vệ Vùng đất mới, hơn nữa còn lặng lẽ chiếm cứ An Ấp, quả thực là thắng đến tê dại!

Còn chúng ta thì sao?

Cái gì cũng có?

Chúng ta phải làm thế nào, mới có thể từ trong tay Triệu Ninh đoạt lại An Ấp đây?

Cơ Động tựa hồ nhìn thấu mọi người khó xử, không khỏi mỉm cười nói: “Chư vị có phải hay không đã quên, chúng ta Chu vương thất còn có một người tại nội bộ An Ấp Minh Đô?”

Cái gì!

Mọi người sợ hãi cả kinh.

Bất quá đang ngồi đây đều là nhân vật thực quyền của các nhà họ Cơ, lăn lộn cũng không ít.

Khi đó mượn danh nghĩa sửa chữa bia Mục Dã, Chu vương thất một mình giết huynh trưởng sinh đôi, dùng thân thể huynh trưởng che giấu sự thật chính hắn Dã tiến vào Minh Đô từ bia Mục.

Cơ Động cười nhạt “Bổn vương có thể liên lạc với người kia, đồng thời khiến hắn bố trítruyền tống pháp trận loại nhỏ, chúng ta đại khái có thể từng người đi vào, đợi đến toàn bộ đến đông đủ, liền cùng chơi cuộc chiến đường phố với Triệu thị tại An Ấp!”

Nghe tuyên bố này.

Ánh mắt mọi người đồng loạt sáng ngời.

Nếu thật có thể làm được như thế, hy vọng chiến thắng của họ Cơ chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Dù sao lần này liên quân họ Cơ đều là thiên tài tinh nhuệ của các nhà.

Làm sao có thể đánh không lại Triệu thị.

Huống chi gương của Triệu thị cũng không biết ghép lại từ đâu, tính chất nhất định rất thô ráp, thực lực nhất định sẽ bị suy yếu rất nhiều.

Không giống liên minh họ Cơ bên này, tất cả đều là gương đồng chất lượng tốt, thậm chí còn có kính thủy tinh vô cùng quý giá.

Bản thân cuộc chiến đường phố đã vô cùng khảo nghiệm thực lực từng binh sĩ.

Họ Cơ tinh nhuệ, cũng không thể không bằng với ngay binh lính Triệu thị chỉ có gương thô ráp?

Không thể nào!

Không thể nào!

…….

Minh Đô.

An Ấp.

Trong đại doanh quân cơ.

Các tướng lĩnh Triệu thị đều báo cáo tổn thất chiến đấu của mình một chút, bởi vì lần này Triệu thị tới đều là tinh nhuệ, hơn nữa đều là thủ thành chiến, cho nên tổn thất chiến đấu tương đối khả quan.

Nhất là họ Cơ đợt thứ nhất khinh địch, sau một đợt mưa rền gió dữ công thành chiến, toàn bộ họ Cơ tổn thất thảm trọng, tự nhiên trực tiếp bị đánh tắt lửa hơn nửa ngày.

Đêm nay, quân đội Triệu thị phấn chấn vô cùng.

Thật tốt!

Triệu Ninh nhịn không được âm thầm gật đầu, lần này chiến dịch bắt đầu so với nàng tưởng tượng còn thuận lợi hơn.

Lúc trước An Ấp Minh Đô, bởi vì Bia Mục Dã tồn tại, trở thành trọng điểm trong trọng điểm phòng ngự của Vi Nga phái.

Nhưng sau khi Bia Mục Dã bị chém, nơi này cơ bản đã mất đi giá trị của nó, một lượng lớn cao thủ Vi Nga phái rút lui.

Bất quá chỉ là rút lui một phần này cũng không có tác dụng gì.

Đám người lưu thủ kia, vẫn đủ để hình thành cảnh giới.

Khi đónăng lực mê hoặc lòng người Minh Đô còn không giảm xuống, muốn phái người đến ám sát khó lại càng khó, nếu như bị bọn họ ngăn trở, chỉ sợ rất dễ dàng mất đi tiên cơ.

Nhưng Doanh Vô Kỵ lại từ Minh Đô truyền đến tin tức, bảo bọn họ cứ việc dựa theo kế hoạch đã định mà tiến lên.

Hắn không biết như thế nào mà lại trực tiếp dự đoán được ngày xuất hiện đầu cuối Minh Đô.

Quân đội Triệu thị sớm vài ngày, toàn bộ tiến vào Minh Đô, bởi vì có hình chiếu trong gương Khương Nhạc Thanh, ảnh hưởng của Minh Đô đối với tâm chí giảm xuống không ít, cộng thêm bọn họ vô cùng khiêm tốn, cho nên thuận lợi đến An Ấp.

Lúc đến nơi, không khiến cho trong thành nửa phần cảnh giới.

Giáo chúng trong thành đã bị tàn sát hầu như không còn.

Ngay cả thi thể cũng ấm áp, rõ ràng là vừa chết không lâu.

Sau đó, Triệu thị liền vô cùng thuận lợi nhập trú An Ấp.

Về sau, ảnh hưởng của Minh Đô đối với tâm chí con người giảm xuống thêm một bước nữa, liên minh họ Cơ cũng khoan thai đến chậm, vì thế liền có trận công thành chiến này.

Vốn tưởng rằng chiến dịch vô cùng gian nan.

Nhưng lại có khởi đầu thuận lợi như thế.

Triệu Ninh chưa từng thư thái như vậy.

Có Vô Kỵ thật tốt.

Chương 818: Tường đồng vách sắt Chương 818: Tường đồng vách sắt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đúng lúc này, một thám báo từ bên ngoài chạy tới.

Điện hạ, bên Vùng đất mới có tin tức!

Nói mau!

Triệu Ninh ánh mắt sáng lên, lần này Triệu thị hai đầu tác chiến, nói không lo lắng đó là giả.

Lúc trước Doanh Vô Kỵ ra sức tiến cử hai đầu tác chiến, hai cha con đều do dự thật lâu.

Dù sao ai cũng không biết cái gọi là tường thành ” đổ bê tông ” đến tột cùng hiệu quả như thế nào.

Nếu không phải cuối cùng Triệu Kỵ bỏ ra một cái giá lớn, để cho Công hội Mặc giả làm ra một cái pháp trận hộ thành, bọn họ chưa chắc thật dám yên tâm làm như vậy.

Nhưng dù vậy.

Trong lòng bọn họ vẫn có chút thấp thỏm.

Thám báo cung kính trình lên thư.

Triệu Ninh nhìn thoáng qua, dấu phong của La Yển, liền nhanh chóng mở thư ra.

Trong mưa to sừng sững không đổ

Mãng Ngưu đại yêu thi triển thần thông, tự nhiên chỉ làm cho tòa cứ điểm này lung lay, Địch quốc bỏ lại thi thể đầy đất hốt hoảng chạy trốn.

Hay quá!

Tòa tường thành này, quả nhiên được xưng là tường đồng vách sắt!

Triệu Ninh thần sắc cực kỳ vui mừng, vẻn vẹn một chiến dịch, khiến Địch quốc tổn thất hơn 70 nghìn kỵ binh, tòa "tường thành bùn nhão" này, thật là có thể đứng sừng sững trăm năm

Không chỉ như thế.

Đại Lê lại còn bắt được một con Ngưu yêu.

Nếu thuần hóa thành tọa kỵ, tất nhiên sẽ tỏa sáng rực rỡ trên chiến trường.

Chỉ là ba mươi sáu đạo ánh sáng mà ngưu yêu thi triển, đặt ở trên chiến trường chính là một lợi khí xung trận cường hãn đến cực hạn.

Bất quá Yêu tộc từ trước đến nay kiệt ngạo bất tuân, Chu thiên tử phân phong thiên hạ tới nay, Yêu tộc bị bắt không biết bao nhiêu, tuy rằng cũng có nhà phú quý nuôi nhốt, nhưng phần lớn đều là loại nuôi từ nhỏ đến lớn.

Còn loại trưởng thành rồi cơ bản là không thuần hóa được

Huống chi loại tu vi này gần như siêu tuyệt?

Chuyện thuần hóa, sau này lại đau đầu.

Hiện tại Triệu Ninh rõ ràng càng chú ý một chuyện khác.

Triệu Bí!

Ngay từ đầu nàng đã lo lắng cho Dòng chính Trương Bình Hầu, cho nên sau khi đến Cứ điểm Âm Sơn, lập tức thực hiện biện pháp hạn chế đối với Triệu Bí.

Nhưng không nghĩ tới, những người này vẫn làm loạn.

Phải thừa nhận.

Hành động của Triệu Bí, đích xác mang đến cho Địch quốc tổn thất lớn hơn nữa.

Nhưng lần này thủ thành chiến, Lê quốc rõ ràng có thể không thương vong, Địch quốc đã nguyên khí đại thương, bị thương càng nhiều cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Ngược lại là Lê Quốc.

Chính mình mỗi lần lên đại triều hội, đều sẽ lặp đi lặp lại đề cập một điểm, đó chính là quốc sách bây giờ, chính là dùng hao tổn thấp nhất, để phát triển nhiều nhất sức sản xuất nhâtgs.

Chiến công như thế có cũng được mà không có cũng không sao, đại khái không cần!

Những tên ngu xuẩn này vì cướp công, cố ý cãi lại quân lệnh, hoàn toàn chính là đang châm ngòi sát tâm của Triệu Ninh.

Kích động lửa giận của Triệu thị.

Lại mượn lửa giận này, mạnh mẽ vạch trần bí mật thân nữ nhi của mình.

Động tác liên tiếp này, đối với vương thất cực kỳ hung hiểm, phải bóp chết nó từ trong trứng nước.

Thành thật mà nói.

Động tác của Cơ Động khiến Triệu Ninh hết sức kiêng kỵ.

Bởi vì theo lão đạo sư phụ nói, có thể nhìn thấu thai hóa dịch hình, chỉ có thai hóa dịch hình.

Lấy kiến thức uyên bác như vậy của hắn, há sao lại không tìm được phương pháp vạch trần thai hóa dịch hình.

Cơ Động này…..".

Nhưng nói kiêng kỵ, cũng không có kiêng kỵ như vậy.

Bởi vì Cơ Động mặc dù có cách, cũng phải chính mình phối hợp mới được, bằng không chính mình có khả năng sớm bại lộ.

Cho nên, thủ đoạn của Trương Bình Hầu.

Phải cẩn thận đối phó.

Hành động lần này của La Yển quả thật có chút quá cấp tiến.

Cũng không biết lần này mình để lại hậu thủ có đủ dùng hay không.

Nhưng cấp tiến cũng có những lợi ích cấp tiến.

Lần này theo Triệu Bí xuất chinh, tất cả đều là dòng chính của Trương Bình Hầu, một vòng bắn phá này, Dòng chính Trương Bình Hầu đã hoàn toàn thương gân động cốt.

Hơn nữa La Yển cũng không thỏa mãn với thương gân động cốt.

Năm ngàn người trốn về, hắn còn muốn giết một bộ phận.

Vùng đất mới, thậm chí toàn bộ Triệu thị.

Sắp náo nhiệt rồi!

Hai cha con nhiều năm khổ tâm kinh doanh, quyền uy ở Triệu thị càng ngày càng cao, một ít âm thanh phản đối tiềm tàng nhiều năm, cũng theo đó nổi lên mặt nước.

Lúc này đây, nội bộ Triệu thị sẽ nghênh đón va chạm cực kỳ kịch liệt.

Chỉ cần xử lý tốt, rất có thể sẽ kết thúc chiến dịch, hoàn toàn giải quyết vấn đề nội bộ Triệu thị.

Nhưng đến tột cùng có thể thắng hay không.

Triệu Ninh cũng không 10 phần nắm chắc, nhưng nàng biết, chỉ cần đánh thắng trận An Ấp Minh Đô này, phần thắng của mình liền có thể lớn hơn một phần.

Nàng nhét thư vào trong ngực, hai tay đặt trên sa bàn, liếc mắt nhìn tướng lĩnh ở đây.

Vốn náo nhiệt đại sảnh nhất thời liền an tĩnh lại, tất cả mọi người nhìn về phía Triệu Ninh, chờ đợi nàng mở miệng nói chuyện.

Dù sao bọn họ đều là được Triệu Ninh mới mang tới.

Nếu là Vùng đất mới thất thủ, bọn họ phải cùng nhau bêu danh.

Hiện tại tin tức Vùng đất mới truyền tới, bọn họ làm sao có thể không khẩn trương?

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Triệu Ninh khóe miệng lộ ra một nụ cười, cao giọng nói: "Vùng đất mới phòng thủ thành công!Địch quốc tổn thất 70 nghìn kỵ binh, hốt hoảng mà chạy!"

Nghe tin này.

Trong đại doanh quân cơ yên lặng một lát, rất nhanh liền bộc phát ra tiếng kêu vui mừng.

Sĩ khí vốn đã tăng vọt, trong nháy mắt lại tăng lên một bậc.

Đợi đến khi cảm xúc kích động của mọi người bình phục một chút.

Chương 819: Đánh hạ An Ấp Minh Đô Chương 819: Đánh hạ An Ấp Minh Đô

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh Tài vừa cười vừa nói: "Lần này chúng ta chia làm hai đường, đánh chính là cuộc chiến quốc vận của Đại Lê

chúng ta, đánh thắng trận chiến dịch này, chúng ta liền có thể nghênh đón thời cơ phát triển nhiều năm, các vị đang ngồi đều là công thần của Đại Lê!

Hôm nay chúng ta tuy rằng tạm thời chiếm cứ tiên cơ.

Nhưng nhất thiết không thể có nửa phần buông lỏng.

Dù sao An Ấp này cũng khác với Cựu đô Hạo Kinh hiện thế, trước đó đều là địa bàn của Vi Nga phái.

Cho nên từ hôm nay bắt đầu, thủ thành tướng sĩ chỉ lưu 30 nghìn, 50 nghìn tướng sĩ khác lục soát bên trong An Ấp cùng Cựu đô Hạo Kinh, hơn nữa bố trí cạm bẫy, để phòng ngoại địch trà trộn vào.

Còn lại hai vạn, thì ở phụ cận tường thành lưu làm phối hợp tác chiến, nghe hiệu lệnh của ta tùy thời trợ giúp!"

Vâng!

Mọi người lĩnh mệnh.

Nhanh chóng rời đi.

Triệu Ninh nhìn bản đồ, thần sắc tương đối nghiêm túc.

Cựu đô Hạo Kinh này vốn chính là Mộ bàn, hiện tại mặc dù đem đồ vật trong Mộ bàn đều thả ra, trở lại hình dáng cũ, nền tảng của nó đều là bản thân Mộ bàn, muốn triệt để ở lại phụ cận An Ấp, nhất định phải ở An Ấp thiết lập trận pháp neo, vị trí neo chính là Cửu Đỉnh trong cố đô.

Cho nên An Ấp đối với Cựu đô Hạo Kinh, liền giống như người thả diều.

An Ấp là người.

Hạo Kinh là diều.

Con người có thể khóa chặt diều trong phạm vi nhất định của bản thân, nhưng không có cách nào xác định phương vị cụ

thể của nó.

Lúc trước cố đô Hạo Kinh, tọa lạc ở hơn 10 dặm bên ngoài An Ấp.

Nhưng hiện tại Cựu đô Hạo Kinh, cùng An Ấp cơ hồ là hoàn toàn trùng điệp, từng tòa kiến trúc liền treo ở trên không An Ấp, tuy rằng Tinh nhuệ Triệu thị cũng đã thông qua xích sắt bò lên, chiếm lĩnh các kiến trúc cơ bản.

Nhưng cựu đô Hạo Kinh trước kia, là do trận pháp chung của hai nước Càn Lê hạn chế.

Hiện tại, Minh Đô lại không phục chế lại những trận pháp này.

Nếu như trong này xuất hiện biến cố, chỉ sợ sẽ rất khó giải quyết.

Tất nhiên rồi.

Triệu Ninh cũng không nghĩ tới cuộc chiến tại An Ấp Minh Đô lần này, từ đầu tới cuối đều giống như ngày đầu tiên thuận lợi như vậy.

Nàng đã sớm chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Dù sao họ Cơ cũng không phải tất cả đều là người tầm thường.

Binh lực hai bên gần như ngang nhau, nếu cường công, họ Cơ cơ bản không thể thành công.

Hoặc là thuận theo đến cùng.

Hoặc là bị họ Cơ tìm được cơ hội trà trộn vào.

Nhưng có xấu hơn nữa cũng không xấu đi đâu được.

Cùng lắm thì chính là cuộc chiến đường phố!

Quân đội Triệu thị, ngoại trừ Triệu Bí dẫn dắt 30 nghìn Dòng chính Trương Bình Hầu, còn lại bộ phận tinh nhuệ nhất đều ở chỗ này.

Tuy rằng thực lực bình quân không bằng tinh nhuệ các nhà họ Cơ hội tụ lại.

Một mặt có kính thủy tinh vô cùng rõ ràng.

Một mặt lại có Khương Nhạc Thanh đem ảnh hưởng của Minh Đô giảm xuống mức thấp nhất.

Ở chỗ này có thể phát huy ra thực lực, không chỉ không chiếm cứ hoàn cảnh xấu, thậm chí còn muốn mạnh hơn một đoạn.

Đương nhiên, cho dù mạnh cũng sẽ không mạnh quá nhiều.

Chiến tranh ác liệt là không thể tránh khỏi.

Đến tột cùng ai thắng ai bại.

Phải xem có thể thấy rõ tiên cơ hay không.

Triệu Tín!

Triệu Ninh trầm giọng nói.

Triệu Tín vội vàng nghênh đón: "Điện hạ!

Triệu Ninh hít sâu một hơi: "Ngươi từ điều tra 50 nghìn người trong đó chọn lựa năm ngàn, ở trong thành bố trí nỏ mạnh, trọng điểm nhắm vào kiến trúc trên không."

Lệnh toàn thể cảnh giới, tùy thời chuẩn bị cuộc chiến đường phố.

Mặt khác đem thiên lôi mang lên.

Chặn tất cả cửa kiến trúc Cựu đô Hạo Kinh.

Chỉ cần có người đi ra, liền cho nổ tung bọn chúng!

Vâng!

Triệu Tín cười hề hề, kích động rời đi.

Triệu Ninh thở ra một hơi, nằm ở trên thư án viết một phong thư, giao cho thám báo vừa rồi tới "Đi!"

Vâng!

Thám báo đáp một tiếng, liền mang theo thư tín nhanh chóng rời đi.

Triệu Ninh từ trong ngực lấy ra một viên đồ vật tròn vo, cái này chính là thiên lôi trong miệng nàng vừa rồi, chính là Doanh Vô Kỵ tặng nàng

Nói sao nhỉ?

Mạnh mẽ!

Nhưng lại không đủ mạnh.

Bạo tạc dày đặc, đối với cao thủ Thai Thuế Cảnh bình thường có thể tạo thành ảnh hưởng không nhỏ.

Vận khí cực đoan hơn một chút, nổ chết tại chỗ cũng không thành vấn đề.

Nhưng theo Linh Thai phẩm cấp tăng lên, ảnh hưởng sẽ cấp tốc giảm xuống.

Cũng không biết lần này có thể phát huy hiệu quả như thế nào.

Vô Kỵ!

Chàng thật đúng là một bảo tàng!

Chỉ cần trong lòng chàng không có tư tình nam nữ, chàng chính là người mạnh nhất trên đời.

Ai…..".

……

Hắt xì!

Doanh Vô Kỵ hắt xì một cái.

Doanh Thập Tam liếc hắn một cái: "Tiểu tử ngươi lại đang nghĩ đến đàn bà?"

"Lúc này thật không có!"

Doanh Vô Kỵ không ngừng kêu khổ.

Nghe thấy thế.

Mễ Tinh Ly cười hỏi: "Lần này không có, vậy lần trước chính là có?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi lườm nàng: "Không phải là ngươi quá phế sao, cả ngày nói có thể mò ra quy tắc, kết quả ngươi sờ soạng thân thể ta một lần, quy tắc không có sờ ra, ngược lại lại bị ngươi sờ ra bao nhiêu dầu"

"Huynh"

Mễ Tinh Ly tức giận: "Có thể tìm ra một phương hướng đại khái đã là tốt rồi, ta đây cũng là vừa mới tự mình phỏng đoán ra pháp môn, có thể làm được như vậy đã tốt lắm rồi?"

"Tùy ngươi nói như thế nào mà chẳng được!

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, trực tiếp không nhìn ánh mắt bất mãn của Mễ Tinh Ly.

Cái này cũng không trách được hắn.

Chủ yếu là mấy chục ngày sống độc thân.

Bỗng nhiên bị một nữ nhân sờ tới sờ lui, đích xác có chút khó chịu.

Dù sao con bé bưởi to này chỉ là tính tình lưu manh một chút, khuôn mặt cùng dáng người vẫn rất hấp dẫn

Chỉ là có Thập Tam gia ở bên nhìn, cũng không tiện làm quá nhiều chuyện quá phận.

Chương 820: Đầu cuối Minh Đô đến tột cùng ở nơi nào Chương 820: Đầu cuối Minh Đô đến tột cùng ở nơi nào

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngay bây giờ.

Nên làm như thế nào?

Cô nàng Tinh Ly này nói lấy ra một phương hướng đại khái, nhưng kỳ thật vòng nhiều ngày như vậy, khoảng cách thẳng tắp ba người đi căn bản không tới 500 dặm.

Cho nên đầu cuối Minh Đô đến tột cùng ở nơi nào?

Chẳng lẽ là ở Thiết Lĩnh?

Doanh Vô Kỵ lâm vào trầm tư.

Loại tâm tình u buồn này vừa phát ra, tựa hồ lây nhiễm Hàn Quyện trong Hàm Quang kiếm.

Một đạo hư ảnh lan tràn ra.

Hàn Quyện chống má, cũng lâm vào trầm tư.

Thật lâu sau.

Bỗng nhiên mở miệng nói: "Doanh huynh, huynh có nghĩ tới hay không, kỳ thật Đầu cuối Minh Đô cũng không phải là ở một nơi chính xác?"

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ, "Ý của huynh là, nó có rất nhiều điểm neo?

Hắn nghĩ tới lý luận con rối người mà Hàn Quyện nói lúc trước.

Minh Đô chính là mô phỏng hiện thế làm thành con rối, quy tắc chính là sợi tơ nối liền người cùng con rối.

Thật giống như quy tắc huyết mạch.

Sau thời Thương Chu, quy tắc huyết mạch liền bị Khương Thái Công sửa chữa, cuối cùng buộc vào bia Mục Dã.

Cho nên bia Mục Dã của Minh Đô và hiện thế, chính là một trong rất nhiều điểm neo!

Doanh Vô Kỵ lại hỏi: "Thế nhưng thuyết pháp Đầu cuối Minh Đô tồn tại đã lâu, nếu như chỉ là từng cái từng cái điểm neo, lại vì sao bị gọi là Đầu cuối Minh Đô?"

Nghe câu hỏi này.

Hàn Quyện cũng rơi vào trầm mặc.

Đúng vậy.

Theo hắn nghe được tin tức từ Thanh Hư lão đạo, cùng gần đây chứng kiến nghe thấy, Đầu cuối Minh Đô cũng là một nơi tồn tại thực tế. Chẳng qua thời gian cách xa nhau quá lâu, nhóm trước đến Minh Đô không biết còn sống mấy người.

Những người còn sống, cũng chưa chắc có phương pháp nhất định có thể tìm được đầu cuối.

Làm sao tìm được.

Đó là một câu hỏi.

Hiện tại đầu cuối Minh Đô đã có xu thế hiện ra, đợi đến khi hoàn toàn hiện ra, mấy người liền hoàn toàn mất đi tiên cơ.

Hình như ta biết rồi!

Mễ Tinh Ly bỗng nhiên từ trên mặt đất ngồi dậy "Điểm neo đương nhiên không phải Đầu cuối Minh Đô, nhưng Đầu cuối Minh Đô đã có quy tắc hiển hóa, nhất định là ở trên sợi tơ hai điểm neo tiếp nối, tất cả sợi tơ đều hội tụ ở cùng một chỗ, tất nhiên là ở giữa hai phương thế giới giữa Minh Đô cùng hiện thế!"

Nàng lấy ra một con rối gỗ từ trong chiếc nhẫn gỗ của mình.

Phía trên buộc không ít sợi tơ, nàng đem mấy sợi tơ trong đó buộc ở trên ngón tay, đem rối gỗ treo ở giữa không trung.

Sau đó tay kia, nắm sợi tơ lại với nhau.

Nàng quơ quơ tay mình, cười nói: "Nơi này rất có thể là tận cùng Minh Đô!

Khó trách đầu cuối Minh Đô thường xuyên xuất hiện, nhưng người chân chính có thể tìm được lại càng ít. Nếu như không có phương pháp đặc thù, chỉ sợ chỉ có người cực kỳ mẫn cảm với quy tắc, mới có thể tìm đúng chỗ.

Ngươi cảm ứng được phương hướng đại khái, chúng ta cũng vẫn dựa theo phương hướng này mà tìm, nhưng vẫn vòng tới vòng lui thật lâu.

Đầu cuối Minh Đô, căn bản không ở trong thế giới Minh Đô này.

Mà là ở giữa hai thế giới.

Thậm chí rất có thể là vị đại lão viễn cổ kia sáng tạo Minh Đô!

Hắn quay đầu: "Thập Tam gia thấy thế nào?

Doanh Thập Tam thần sắc nghiêm túc, hít sâu một hơi, chậm rãi phun ra ba chữ "Không hiểu!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Mễ Tinh Ly…".

Hàn Quyện…..".

Ba người đồng loạt buông tay.

Bản thân Thập Tam gia cũng từng nói, lúc còn trẻ ông ta chính là một người chỉ biết đánh nhau trên đường phố, đánh nhau mạnh đến tung trời tung đất, nhưng lý luận tri thức thực sự kém đến thái quá.

Thiên hạ này, không ít người cho rằng ông ta là đệ nhất nhân Binh Nhân cảnh.

Nhưng Thập Tam gia vẫn cho rằng danh hiệu này là sỉ nhục.

Ngay từ đầu Doanh Vô Kỵ còn không hiểu lắm loại cảm xúc này, về sau mới suy nghĩ cẩn thận.

Vương giả mặc dù tốt.

Nhưng liên tục bảy năm "Vương giả trong học sinh tiểu học", nói ra đúng là vẫn có chút không dễ nghe lắm.

Thập Tam gia là tồn tại rất mạnh bên trong Binh Nhân cảnh, nhưng đồng lứa với ông ta thậm chí vãn bối đã sớm đột phá Ngộ Thần cảnh.

Đối với người 70,80 tuổi mà mới bắt đầu lĩnh ngộ thần thông không gian mà bảo ông ta hiểu được những thứ này, thật sự có chút khó xử.

Tinh Ly nhíu mày, "Cho nên nói, làm sao mới có thể tìm được nơi đó?"

Doanh Vô Kỵ nheo nheo mắt "Ta ngược lại có một phương pháp, không biết có được hay không!"

Ồ? Huynh nói xem.

Hàn Quyện vẫn khoanh chân chống má.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Ngươi còn nhớ Hàm Quang Đại trận không?"

Nghe được cái tên này, ánh mắt mọi người nhất thời sáng ngời.

Cũng không phải chỉ có quy tắc mới có thể đả thông Minh Đô cùng thành lũy ngăn cách hiện thực.

Nhưng Minh Đô là người đại thần thông nhìn hiện thế mô phỏng ra, nếu quả thật có nơi Minh Đô như trong miệng Doanh Vô Kỵ, vậy nơi này rất có thể chính là tồn tại duy nhất chân chính liên thông hai phương thế giới.

Dựa vào gương truyền tống là biểu tượng.

Dựa vào quy tắc kết nối là thực chất.

Nhưng Hàm Quang kiếm cùng Hàm Quang kiếm linh, là thật sự đả thông thành lũy ngăn cách hai thế giới, cho nên nếu đả thông có phải là nơi gọi là Đầu cuối Minh Đô hay không?

Doanh Vô Kỵ không xác định.

Cũng không biết vì sao Thương Vương Kiếm có thể làm được điểm này.

Bất quá cảm giác phương pháp này có thể thử một lần.

Mễ Tinh Ly có chút hưng phấn, nhìn sắc trời một chút, lại có chút thất vọng: "Vậy đợi lát nữa đến hoàng hôn, để cho Thập Tam gia đi ra ngoài một chuyến, ông ấy chạy rất nhanh!"

Không cần!

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay áo.

Tinh Ly hỏi hắn vì sao, hắn cũng không trả lời khiến nàng khó chịu cảm giác như bị hắn chọc.

……

Chương 821: Không thể làm một người vô dụng Chương 821: Không thể làm một người vô dụng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Buổi sáng

Thư cục Thượng Mặc.

Hoa Triều hôm nay không có đi gánh hát, mà là ngồi ở thư phòng, lẳng lặng hạch toán chi tiêu của thư cục.

Nàng không hiểu chính trị, cũng không muốn hiểu chính trị.

Nhưng biết mình không thể làm một người vô dụng.

Làm một ông chủ thư cục kiêm chương quỹ, lại làm việc cho triều đình, đây là thứ duy nhất nàng có thể làm, cũng là duy nhất nguyện ý làm.

Dù sao thư cục này, có một phần của mình.

Nếu như chính mình không có tự chủ trương, xông vào cuộc sống Doanh Vô Kỵ, có lẽ hiện tại mỗi ngày đều sẽ trải qua những ngày tháng như thế này

Thật lâu sau.

Sổ sách tính xong.

Bỏ bàn tính xuống.

Đóng sổ cái lại.

Nàng hơi thở phào nhẹ nhõm, từ khi tuyên truyền của Ngụy Hàn kết thúc, trọng tâm của thư cục liền chuyển dời đến nền tảng giáo dục, in rất nhiều sách trợ giúp học chữ, sẽ lấy giá thành gần như bán cho tầng dưới chót dân chúng bình dân.

Đợi đến sau này tài chính Lê quốc giàu có, thậm chí còn có thể do quốc gia bỏ tiền ra in ấn, hạ thấp giá thành sách vở cho dân chúng bình dân.

Doanh Vô Kỵ từng nói, chính sách ngu dân có lợi cho thống trị, nhưng dân không mạnh thì sự phát triển của quốc gia sẽ gặp phải hạn mức cao nhất.

Thiên hạ này, không có bất kỳ chính sách nào có thể hoàn toàn xóa bỏ giới hạn giữa bình dân và quý tộc.

Nhưng lại có thể đả thông con đường để bình dân có thể thăng tiến, dù là con đường này rất hẹp, cũng cũng có thể làm cho bọn hộ nhìn thấy hy vọng có thể đi vào tầng lớp quý tộc.

Trước đây Hoa Triều không quan tâm đến những thứ này.

Bất quá mấy tháng nay, nàng tựa hồ từ trong quyển sổ này, tìm được chuyện nàng muốn làm.

Một số quyển sách này, sẽ vận chuyển đến Vùng đất mới, nếu có thể truyền cho 100 nghìn người biết chữ, học sinh tiềm năng trong Học cung liền có thể nhiều hơn 100 nghìn.

Vậy tại sao không thể mở một phân cục ở Vùng đất mới?

Đang lúc nàng miên man suy nghĩ.

Tiểu Liễu vội vàng hoảng hốt chạy tới: "Tiểu thư không hay rồi!"

Chuyện gì?

Hoa Triều vội vàng hỏi.

Tiểu Liễu sắc mặt kinh hồn chưa định "Đồn đãi lão gia tại Vùng đất mới hãm hại 25 nghìn đệ tử Triệu thị, Đệ tử Triệu thị kích động, đã bao vây Thư cục nói muốn tìm tiểu thư đòi một lời giải thích!

Hả?

Ánh mắt Hoa Triều thoáng hiện vẻ kinh hoàng ngắn ngủi, nhưng rất nhanh đã trấn định lại: "Đừng hoảng hốt, đến vương cung xin giúp đỡ…"

Lời còn chưa dứt.

Liền có một âm thanh lãnh đạm vang lên.

Không cần! Đã giải quyết xong rồi!

Hai người theo tiếng nhìn lại, phát hiện một hư ảnh nữ tử đi vào.

Người này Hoa Triều quen biết.

Hàm Quang kiếm Linh!

Nàng nói Doanh Vô Kỵ mời nàng đến bảo vệ, nàng đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng có người hứa hẹn còn chưa thực hiện xong đã bỏ chạy.

Nàng không muốn kéo.

Cho nên chỉ có thể để cho Hoa Triều đàn khúc hạc gán nợ, lần trước Doanh Vô Kỵ trước khi đi, liền nhét khúc nhạc vào trong phong thư.

Chỉ là không ngờ thôi.

Gặp phải nguy hiểm trước mắt, nàng vẫn sẽ động thân tương trợ.

Hoa Triều không nhịn được trong lòng có chút phức tạp.

Nàng cảm kích nói: "Đa tạ tiền bối xuất thủ tương trợ!

Không cần!

Hàm Quang kiếm linh khoát tay "Cũng trách ta gặp người không hiền thục, tự nhiên đáp ứng một tên phế vật, đi bảo vệ một tên phế vật khác.

Hoa Triều…..".

Hàm Quang kiếm linh chỉ chỉ cổ cầm bên cạnh "Ta mệt mỏi, đàn khúc cho ta đi!

Vâng, tiền bối!

Mặc dù bị mắng.

Nhưng Hoa Triều cũng không tức giận, ngồi xuống liền chuẩn bị gảy đàn.

Nhưng chưa từng nghĩ, vừa mới chuẩn bị đàn, phòng bên cạnh liền vang lên làn điệu giống nhau.

Hình như, còn có rất nhiều loại nhạc cụ.

Hàm Quang kiếm linh trực tiếp đứng dậy "Hôm nay không cần nói chuyện, ta nghe cái tên đại phế vật kia đàn!"

Nói rồi.

Liền trực tiếp đi về phía sát vách.

Đây là căn phòng trước kia của Doanh Vô Kỵ.

Giờ phút này đang có vài tráng hán ăn mặc tả tơi, ôm nhạc cụ của mình đang thổi đàn hát.

Thấy Hàm Quang kiếm linh lại đây.

Nhất tề hướng nàng lộ ra nụ cười nịnh nọt.

……

"Thế cũng được à?"

Tinh Ly bất mãn thúc giục.

Doanh Vô Kỵ vẫn ngồi xếp bằng trên mặt đất nhắm mắt dưỡng thần.

Vẻ mặt khi thì nghiêm túc, khi thì nịnh nọt.

Cảm xúc đến, thậm chí còn ngâm nga khúc nhạc.

Không cần phải nói

Khúc nhạc còn rất mang cảm giác.

Nhưng đây là trọng điểm của sự tình sao?

Nàng có chút không rõ, Doanh Vô Kỵ cứ rung đùi đắc ý như vậy, liền có thể trực tiếp liên lạc với dì Kiếm Linh?

Giục cái gì mà giục! Doanh Vô Kỵ mở to mắt, không kiên nhẫn trừng nàng một cái.

Có một nói một.

Thao tác này của mình đích xác có chút nghịch thiên.

Nói thật, tất cả đều dựa vào chính mình bởi vì tu vi không đủ, nên phương pháp thân ngoại hóa thân bị biến dị.

Lúc trước hắn hỏi qua cha vợ, có thể đem thân ngoại hóa thân của mình sắp xếp ở Minh Đô hay không.

Nhưng Triệu Kỵ nói là, lúc ông ta mới tu luyện ra thân ngoại hóa thân đã từng thử qua, tuy rằng thân ngoại hóa thân hoàn toàn của ông ta cũng có ý thức tương thông, nhưng tính độc lập cũng không kém.

Một khi bị Minh Đô ngăn cách với hiện thế.

Sẽ hoàn toàn cắt đứt liên lạc.

Một ngày hai ngày còn tốt, thời gian dài, nếu là thân ngoại hóa thân sinh ra ý thức của mình thì xong con ngan

Mà mình hoàn toàn không cần suy nghĩ những thứ này.

Dù sao tu vi quá phọt phẹt

Thân ngoại hóa thân này cũng không hoàn toàn là thân ngoại hóa thân cho dù ngăn cách hai nơi vẫn dùng chung chân khí cùng CPU.

Dù là hiện thế chỉ có một người gỗ, cũng cũng có thể làm tín hiệu thu phát, khống chế khôi lỗi đậu tương bên kia.

Thành công rồi?

Tinh Ly kinh ngạc hỏi.

Thành công rồi!

Doanh Vô Kỵ méo miệng cười "Ngươi đại khái chỉ cho ta một phương hướng!"

Tinh Ly có chút không tin lắm, bất quá vẫn chỉ hướng chân trời.

Chương 822: Hư ảnh cửa động Chương 822: Hư ảnh cửa động

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ lúc này rút Hàm Quang kiếm ra, chỉ lên trời, trong bầu trời liền xuất hiện một hư ảnh cửa động như có như không.

Trong cửa động, khí tức quen thuộc đang quay cuồng.

Cực kỳ giống với Hàm Quang Đại trận mà ngày đó Thanh Hư lão đạo sáng tạo ra bất quá yếu hơn rất nhiều.

Mà trong Hàm Quang kiếm, lại phát ra từng luồng kiếm khí hỗn tạp nhưng mạnh mẽ.

Hoàn toàn đả thông cửa động.

Những kiếm khí này, chính là từ Hàm Quang Đại trận ngày đó thu thập được.

Không ngờ lại có công dụng ở nơi này.

Thanh Hư lão đạo tính kế thật sâu!

Doanh Thập Tam thấy cửa động xuất hiện, hơn nữa dùng tốc độ cực nhanh khép lại, liền trực tiếp vung đao bổ ra một khe nứt, kéo mọi người bước vào.

Xuất hiện lần nữa, đã là ở trước cửa động, thừa dịp còn có thể thông qua, trực tiếp chui vào.

Khoảnh khắc bước vào.

Doanh Vô Kỵ cũng cảm giác đầu choáng váng, nhất thời cảm giác trong đầu tuôn ra rất nhiều ý nghĩ không thể khống chế.

Hỏng rồi!

Tim hắn đập thình thịch.

Đây là hiệu quả mê hoặc lòng người của Minh Đô, cũng là quy tắc độc đáo duy nhất của Minh Đô cũng cũng là cái gọi là quy tắc bản nguyên của Ma Chủng.

Loại phóng thích mạnh mẽ này đối với bản ngã, làm cho hắn cảm giác cực kỳ phiền não, đồng thời lại cảm giác được bất an trong lòng, phảng phất cảm nhận được sợ hãi đối mặt với ma chủng.

Nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chỉ trừ ra hoa văn phức tạp đầy trời, cũng chỉ còn lại có một cái nhà tranh, cùng với mười mấy cái bồ đoàn rơm rạ xếp thành một hàng.

Cảnh tượng đơn giản đến không thể đơn giản hơn.

Nhưng lại làm cho hắn vô cùng sợ hãi?

Sao lại có loại cảm giác muốn mất khống chế chứ?

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua, con ngươi Tinh Ly cũng có chút tan rã, không biết nàng nghĩ tới cái gì.

Thập Tam gia cau mày, ánh mắt sắc bén dị thường.

Minh Đô tạm thời không ảnh hưởng đến tâm chí của ông ta.

Nhưng hiện trạng quỷ dị này đã khiến cho ông ta cảnh giác.

Chỉ có Quyện Tử ca.

Ánh mắt vô cùng thanh minh.

Loại quái thai tu đạo này, tâm chí đã kiên định đến mức Minh Đô cũng không ảnh hưởng được?

Nhưng Quang Quyện Tử ca dù có thanh tỉnh không có tác dụng!

Con mẹ nó, nơi này mặc dù không có ma chủng.

Nhưng so với chọc phải Ma Chủng có gì khác nhau?

Tuy nhiên.

Ông trời hình như còn ngại sự tình không đủ phiền toái.

Một khắc trước khi cửa động đóng lại.

Hai đạo thân ảnh vèo một cái nhảy ra ngoài.

Ngay sau đó.

Doanh Vô Kỵ nhìn thấy hai nữ nhân.

Một bộ quần áo hở hang…

Chính xác mà nói không phải lộ ra.

Mà giống như chụp ảnh Lookbook chỉ che vài cái lá tại bộ phận nhạy cảm.

Người còn lại có một cái đuôi.

Này!

Hai yêu tinh.

Doanh Vô Kỵ theo bản năng trốn ở phía sau Thập Tam gia "Cô nương là ai?

Hồ yêu thở hổn hển, cũng may Hồ tộc thân pháp tốt, nếu không thật đúng là không nhất định đuổi kịp trước khi cửa động khép lại.

Từ khi bị người đàn ông trung niên cổ quái kia đưa tới Minh Đô, nàng vẫn luôn tìm kiếm bóng dáng Doanh Vô Kỵ.

Không nghĩ tới vừa tìm được, liền thấy bọn họ ở chân trời khoan cửa động.

Nàng còn tưởng rằng Doanh Vô Kỵ muốn chạy trốn, cho nên nhanh chóng đuổi theo, kết quả chưa từng nghĩ…

Hình như không phải là chạy trốn.

Mà là đến một chỗ cực kỳ thần bí.

Nơi này mê hoặc lòng người, không ngờ còn mạnh hơn mị thuật bổn mạng của Hồ tộc.

Loại cảm giác này, làm cho Hồ yêu có chút sợ hãi.

Nhưng chẳng mấy chốc, nàng đã quên đi nỗi sợ hãi.

Nàng nhìn khuôn mặt già nua kia, cẩn thận phân biệt một hồi lâu, trong ánh mắt nhất thời tuôn ra một tia oán hận.

Doanh Thập Tam!

Ngươi biết ta? Ngươi là người phương nào?

Doanh Thập Tam hơi nhíu mày.

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Này!

Tình huống này.

Giống như có chút phức tạp, tựa hồ loáng thoáng ngửi được mùi vị của món nợ phong lưu.

Hắn lặng lẽ nhìn Doanh Thập Tam một cái, không nghĩ tới lão bất tu Thập Tam gia này, dĩ nhiên cũng là cao thủ tình trường!

……

Trên cao Khanh Sự Liêu-An Ấp- Minh Đô.

Pháp trận trên mặt đất quang mang mờ mịt.

Một bóng người tiếp theo một bóng người từ trong pháp trận xuất hiện, sau đó lặng lẽ tìm một chỗ đứng lại.

Từng người một.

Quân kỷ cực kỳ nghiêm minh.

Bên cạnh pháp trận, một quan viên Chu vương thất quần áo bẩn thỉu, hôi thối hò hét đang hơi cúi người, cực kỳ cung kính với người đàn ông bên cạnh hắn.

Người đàn ông bên cạnh hắn không phải ai khác.

Đúng là Cơ Động.

Cơ Động xoay người, ôn hòa cười với hắn "Vất vả rồi!"

Quan viên được khen ngợi như vậy, cả người đều sắp khóc, lau hốc mắt đỏ lên: "Vương gia! Những thứ này đều là việc nhỏ nên làm.

Để chuẩn bị lừa gạt bia Mục Dã o, thực hiện Hợp Tông họ Cơ.

Hắn tự tay giết chết huynh trưởng của mình, dùng thi thể mới tránh thoát tầm mắt hai nước Càn Lê.

Sau đó dùng gương trốn vào Minh Đô, nghĩ cách tránh né người Vi Nga phái.

Cuối cùng bằng vào hiểu biết đối với cố đô, lấy phương thức đặc thù tiến vào trạng thái phong bế Khanh Sự Liêu, rốt cục tìm được một chỗ ẩn thân.

Chỉ có thể ăn lương khô bên trong pháp bảo trữ vật mang đến.

Loanh quanh trong một căn nhà nhỏ.

Mấy tháng trôi qua, cả người bốc mùi hôi thối như ăn mày.

Cũng may chịu đựng đến cùng.

Cơ Động cười cười: “Nếu lần này chúng ta đánh hạ An Ấp Minh Đô, về sau ngươi liền không cần trốn trốn tránh!”

Đa tạ Vương gia, đa tạ Vương gia!

Quan chức vô cùng cảm kích.

Người của họ Cơ nhìn về phía Cơ Động, ánh mắt vừa kiêng kị vừa tôn kính.

Cảm giác Chu Huề Vương này có chút mạnh quá đáng.

Bởi vì quan viên giấu ở Khanh Sự Liêu này, chính là lúc ấy Cơ Động bố trí tới, là thuộc hạ dòng chính của Chu Huề Vương nhất mạch.

Hắn giấu ở chỗ này thậm chí còn mang theo tài liệu bố trí truyền tống pháp trận, quả nhiên là vì Bia Mục Dã để đề phòng vạn nhất

Chỉ là không ngờ.

Còn chưa kịp động đến bia Mục Dã.

Nhưng trong trận tranh đoạt An Ấp Minh Đô này lại phát huy tác dụng lớn.

Đây là tiên tri chưa biết, hay là tính không bỏ sót.

Chương 823: Tác dụng trong bóng tối Chương 823: Tác dụng trong bóng tối

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mà vị Chu Huề Vương này, tu vi cá nhân lại đạt tới trình độ nào?

Theo nhiều người biết những gì mà Cơ Động làm, hơn nữa còn chưa xứng với Tước Vương

Nhưng hắn vẫn được Chu thiên tử lễ ngộ như vậy.

Nói rõ tác dụng trong bóng tối của hắn, vượt xa xa so với bề ngoài

Cho dù là thế lực bóng tối, hay là thế lực cá nhân.

Ít nhất sắp xếp lần này, một chiêu so với một chiêu tàn nhẫn hơn.

Mắt thấy quân đội liên minh họ Cơ lập tức thông qua truyền tống pháp trận toàn bộ truyền tống tới.

Hàn Du nhịn không được hỏi: "Vương gia, xin hỏi tu vi của ngươi rốt cuộc là bao nhiêu?

Cơ Động tươi cười ôn hòa "Rất trọng yếu sao?"

Tất nhiên trọng yếu!

Hàn Du gật đầu, tuy rằng liên minh họ Cơ lần này tới tất cả đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, hắn cũng cho rằng chỉ cần lấy cứng chọi cứng, Triệu thị cơ bản không có khả năng thắng.

Nhưng trận chiến dịch này đối với hắn quá trọng yếu, đánh nhau trên đường phố cực kỳ tàn khốc, cho dù Triệu thị không địch lại, cũng có thể tạo thành tổn thất cực lớn cho họ Cơ.

Hắn muốn cướp vị trí gia chủ từ trong tay Hàn Giả, một trận chiến này tuyệt đối không thể tiếp nhận chỉ là thắng thảm.

Hàn Du hít sâu một hơi: "Vương gia nếu là đã nhập Ngộ Thần cảnh, trận chiến dịch này kính xin xuất thủ tương trợ!"

Đối với các nhà mà nói.

Ngộ Thần Cảnh đều là Trấn Gia Thạch.

Bất kỳ cuộc chiến nào cũng không có khả năng tự mình ra tay.

Kể cả lần này.

Nhưng Cơ Động, cũng rất có thể có được thực lực Ngộ Thần Cảnh.

Chu vương thất tuy rằng đã xuống dốc, nhưng thần thông trong bảo tàng ai nấy đều thông thiên triệt địa.

Nếu Cơ Động nắm giữ một hạng mục trong đó, sẽ trực tiếp xoay chuyển chiến cuộc.

Cơ Động lại giống như nghe không hiểu ý của hắn, cười cười nói: "Bổn vương không phải vẫn luôn ra tay sao?"

Hàn Du vội vàng bổ sung: "Ý ta là…..".

Làm càn!

Nam Cung Yến ở một bên quát lớn: "Vương gia thân phận thế nào? Chẳng lẽ còn làm mã tiền tốt của ngươi sao?"

Hàn Du ngậm miệng không nói.

Yêu cầu này đích xác có chút quá đáng.

Cơ Động cười nhạt rồi không nói gì nữa.

Liên quân họ Cơ mặc dù là tạm thời chắp vá ra, nhưng đều là tinh nhuệ trong các nhà tinh nhuệ, tính kỷ luật rất mạnh.

100 ngàn người.

Cơ hồ đã nhét đầy Khanh Sự Liêu

Từ đầu tới cuối lại cơ hồ không có bất kỳ náo động nào

Vẻn vẹn không tới một canh giờ.

Đại quân 100 nghìn người đã sẵn sàng xuất phát.

Mọi người nhìn về phía Cơ Động.

Cơ Động cười nhạt gật gật đầu: Họ Cơ đời đời xanh tươi!

Mọi người đồng loạt quát: "Họ Cơ đời đời xanh tươi!

Xông lên!

Khanh Sự Liêu bị bí pháp phong ấn, từ bên ngoài rất khó xâm nhập.

Nhưng từ trong ra ngoài, lại có thể dễ dàng xông ra.

Chỉ trong nháy mắt.

Kiến trúc Khanh Sự Liêu to như vậy, tất cả cửa sổ đồng thời vỡ vụn ra, liên quân họ Cơ trong nháy mắt lao ra như trời long đất nở

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo.

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Một loạt tiếng nổ đinh tai nhức óc, khiến bọn họ bất ngờ không kịp đề phòng.

Sóng nhiệt cường hãn, xen lẫn mảnh vụn sắt, trực tiếp khiến bọn họ choáng váng.

Chiến ý ngập trời, cũng bị những sóng nhiệt này mạnh mẽ nhét vào trong bụng, cực kỳ khó chịu

Trong nháy mắt.

Vô số người bị thương nhẹ

Cũng không tạo thành ảnh hưởng quá lớn đối với chiến lực.

Nhưng sĩ khí hao tổn, ảnh hưởng tàng hình trên chiến trường lại cực kỳ to lớn.

Ngay sau đó.

Bọn họ liền nghe được một âm thanh thô kệch.

Những người họ Cơ này quả nhiên có pháp môn truyền tống!

Bọn họ quá nhiều người, rút lui!

Các huynh đệ, chuẩn bị cuộc chiến đường phố!

Nói rồi.

Đoàn người trực tiếp nhảy xuống khu vực kiến trúc của Khanh Sự Liêu.

Theo dây xích sắt, trực tiếp trượt đến trên mặt đất, chờ toàn bộ rút lui an toàn, liền trực tiếp chặt đứt dây xích sắt.

Cùng lúc đó, tất cả nỏ tiễn trên mặt đất đều nhắm ngay vị trí của Khanh Sự Liêu, mà thiên lôi xung quanh Khanh Sự Liêu, cũng đồng loạt nổ vang.

Một lúc.

Cuồng oanh lạm tạc, tựa như thiên tai giáng thế.

Nhưng liên quân họ Cơ tố dưỡng quân sự cực cao, nhanh chóng lắp ráp khí giới công thành, cùng cung thủ cùng nhau, mượn lợi thế chỗ cao, tiến công trên mặt đất.

Tuy rằng nhìn không thấy binh lực phân bố trên mặt đất, không có biện pháp tạo thành sát thương hữu hiệu, nhưng cũng đủ để hình thành yểm hộ.

Vô số phù giấy chiến dụng bị thúc giục.

Một nhóm lớn tinh nhuệ họ Cơ từ trên trời giáng xuống.

Bộ đội tiên phong tuy rằng bị cung nỏ trên mặt đất khóa chặt, không ít người bị bắn thành nhím, tử thương.

Nhưng cũng triệt để thăm dò được vị trí cung nỏ mặt đất, loạn thạch trên trời nện xuống, đem mặt đất đủ để tạo thành uy hiếp đập nát khí giới

Sau đó.

Một đám tinh nhuệ họ Cơ theo sát phía sau rơi xuống mặt đất.

Nhanh chóng tập kết thành từng nhóm nhỏ thích hợp cuộc chiến đường phố, nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía.

Chiến dịch vừa mới khai hỏa, bọn họ đã bị tàn sát

Vốn nghĩ tới đây tùy tiện sẽ chiếm được An Ấp, kết quả chưa từng nghĩ mới trong một ngày ngắn ngủi, liên quân họ Cơ lại ăn thiệt thòi của Triệu thị như vậy.

Cái này ai có thể nhẫn nhịn?

Nhưng không hoảng hốt!

Liên quân họ Cơ thực lực bình quân cao hơn Triệu thị một đoạn, trong loại chiến đấu đường phố này, những chênh lệch thực lực này là trí mạng.

Trừ phi mỗi người bọn họ đều dùng kính lưu ly giá trị vạn kim, bằng không không có nửa phần hy vọng!

Nghĩ đến loại khả năng này.

Chính bọn họ cũng không nhịn được cười.

Nụ cười cực kỳ dữ tợn đáng sợ.

Điều này có thể sao?

Giết!

Cho dù thắng thảm cũng là thắng!

Lửa giận hỗn tạp chiến ý.

Song phương rốt cục đã xảy ra giao chiến mặt đối mặt.

Sau đó…..".

Tinh nhuệ họ Cơ phát hiện một chuyện cực kỳ khủng bố.

Thực lực cứng rắn của quân đội Triệu thị…..".

Hình như còn cao hơn bọn họ một đoạn!

Tất cả mọi người hoảng hốt.

Có chuyện gì vậy?

……

Chương 824: Cuộc chiến vận mệnh quốc gia Chương 824: Cuộc chiến vận mệnh quốc gia

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trên tòa thành An Ấp.

Triệu Ninh đang ngồi ở tầng cao nhất, xa xa quan sát toàn cảnh An Ấp, nghiễm nhiên đã thu hết vào đáy mắt toàn bộ chiến trường.

Tào công công ở bên cạnh nàng hộ vệ.

Trên thư án, từng đạo chiến tin tro tàn ngưng kết không ngừng trên không trung.

Mà nàng cũng nhanh chóng viết mệnh lệnh lên phù giấy, đem quân lệnh đốt qua.

Đây là những vật tư chiến lược cực kỳ quan trọng.

Nhưng đây là cuộc chiến vận mệnh quốc gia.

Cho nên Triệu Kỵ cơ hồ đem hơn phân nửa tồn kho đều ép tới, liền giống như không cần tiền thiêu đốt tài phú Triệu thị.

Triệu Ninh dường như không ý thức được giá trị của những lá bùa này, từng đạo mệnh lệnh vô cùng bình tĩnh nhanh chóng truyền đạt.

Chiến tranh đường phố luôn là một trong những loại chiến dịch tàn khốc nhất.

Loại tình huống này, một chỉ huy toàn cục ưu tú cực kỳ trọng yếu.

Mà Triệu Ninh, chính là nhân vật linh hồn của chiến dịch lần này.

Cho dù là Tào công công, hay là tướng sĩ xung quanh thành lâu, đều là vì bảo vệ Triệu Ninh mà thiết lập.

Nhưng coi như trong thành đang kịch chiến say sưa, thành lâu cũng sẵn sàng đón địch.

Hai đạo thân ảnh, thoải mái nhàn nhã đi lên thành lâu.

Những tướng sĩ phụ trách thủ vệ kia, rõ ràng không một người phát hiện được hắn, phảng phất đây không phải người, mà là không khí theo gió lưu động.

Chỉ có Tào công công, nhanh chóng che ở trước mặt Triệu Ninh, leng keng một tiếng rút trường kiếm ra, trừng mắt nhìn người trước mắt này.

Thần sắc Triệu Ninh cũng căng thẳng, tạm thời dừng tay phải viết quân lệnh trên phù giấy, hơn nữa rút Kiếm Trọng Lê ra.

Cơ Động!

Người khác không biết thân phận của Cơ Động, nàng lại vô cùng rõ ràng, người này là giáo chủ Vi Nga phái, có thể khống chế được nhiều bang chúng tu vi cao thâm như vậy, hắn ít nhất cũng là cao thủ Ngộ Thần Cảnh.

Không nghĩ tới Cơ Động lại không để ý thể diện như thế, lại tự mình ra tay với mình!

Tuy nói nàng cũng có thủ đoạn bảo vệ tính mạng, nhưng trước mặt Cơ Động chưa chắc đã có hiệu quả.

Đừng khẩn trương!

Cơ Động lạnh nhạt ngồi đối diện nàng, nụ cười vô cùng ôn hòa, không có sát khí.

Hắn nhìn Tào công công sát ý nghiêm nghị, cười khoát tay: "Ta sẽ không ra tay với các ngươi.

A…..".

Tào công công cười lạnh một tiếng, cũng không tin chuyện ma quỷ của hắn.

Ý đề phòng trong ánh mắt Triệu Ninh cũng không giảm chút nào.

Cơ Động cười lắc đầu: "Lần này đến đây, ta chỉ là muốn chiêm ngưỡng một chút phong thái nhị thánh trong truyền thuyết. Hiền chất nếu là lần này là chỉ huy cuộc chiến đường phố, không cần bởi vì ta chậm trễ chính sự, buông tay chỉ huy."

Ta không giỏi binh pháp, dốt đặc cán mai chỉ huy lâm trận, chiến dịch lần này có thể làm đã sớm làm xong.

Đến tột cùng ai thắng ai thua, chỉ cần xem hiền chất phá chiêu là được.

Yên tâm! Ta sẽ ở đây và chờ đợi kết quả."

Tay Triệu Ninh nắm Kiếm Trọng Lê không hề buông lỏng, lạnh nhạt hỏi: "Ta dựa vào cái gì mà tin tưởng ngươi?"

Cơ Động cười nói: Bởi vì Thánh Nhân có ước định, thế tục chi tranh, không thể dùng lực ép người.

Nghe thấy thế.

Triệu Ninh nhất thời đồng tử ngưng tụ, nhìn nhìn bên cạnh Nam Cung Yến, nhịn không được kinh nghi nói "Ngươi là Thánh Nhân?"

Ngoan ngoan!

Trong yêu nhân Vi Nga phía, lại xuất hiện một Thánh Nhân?

Sai khiến Nam Cung Yến cùng thân huynh trưởng bất chấp đạo nghĩa, hơn nữa truyền thụ tà thuật luyện thai mà gọi là Thánh Nhân sao?

Tiêu chuẩn của Thánh Nhân Chi Tâm…..". Thật sự là tà môn!

Ngoài việc dùng phương thức tà môn mua chuộc các thiếu nữ phá thai

Ngươi còn có điểm nào giống Thánh Nhân?

Cơ Động ngồi ở chỗ đó, cười hỏi ngược lại "Không giống sao?"

Không giống!

Triệu Ninh thuận miệng đáp.

Rồi đổi Kiếm Trọng Lê sang tay trái.

Tay phải một lần nữa rút bút chu sa ra, viết lại trên phù giấy.

Ngữ khí bình thản "Thánh Nhân chờ một chút, chờ ta diệt liên quân họ Cơ các ngươi, lại ngồi xuống tâm sự với ngươi!"

…….

"Thánh Nhân chờ một chút, chờ ta diệt liên quân họ Cơ các ngươi, lại ngồi xuống tâm sự với ngươi!"

Sau một câu ngắn ngủi này

Triệu Ninh liền một lần nữa bắt đầu chỉ huy, hoàn toàn gạt Cơ Động sang một bên.

Trước khi tiến vào Minh Đô, mỗi ngày nàng đều cùng Triệu Kỵ thậm chí một đám danh tướng tiến hành thôi diễn sa bàn.

Gần như thôi diễn qua tất cả đấu pháp.

Công thành chiến, thủ thành chiến cùng với đường phố chiến, chính là trọng yếu nhất trong đó.

Bản đồ An Ấp cùng với Hạo Kinh đã được khắc sâu trong đầu nàng.

Thậm chí bao gồm binh lực dưới tay, thậm chí phong cách dẫn binh của mỗi tướng quân, nàng đều rõ ràng.

Miễn là liên lạc vẫn thông suốt.

Cho dù An Ấp phát sinh biến hóa như thế nào, nàng đều có thể trước tiên tìm ra giải pháp tốt nhất.

Nhìn nàng cử chỉ lưu loát đâu vào đấy, phong cách không dây dưa dài dòng chút nào.

Cơ Động không khỏi lộ ra vẻ thưởng thức, trong ánh mắt thậm chí còn mang theo một tia cực kỳ hâm mộ.

Hắn vừa nói cũng không sai.

Thánh Nhân có ước định, không thể dùng lực ép người.

Đối với trận chiến này, những gì hắn có thể làm đã làm toàn bộ.

Nếu hắn am hiểu chỉ huy quân sự, nói không chừng còn có thể lấy thân phận quan chỉ huy, cùng một trong "Nhị Thánh" này đọ sức một chút.

Nhưng hiện tại, tĩnh tâm thưởng thức một chút tài chỉ huy của Triệu Ninh là được.

Cái nhìn này.

Đã là một ngày.

Từ bình minh đến hoàng hôn, Triệu Ninh ngoại trừ gặm vài miếng lương khô ra, tất cả tâm tư đều đặt ở trên chỉ huy và suy tư chiến trường.

Nàng thậm chí còn không uống nước để tránh đi vệ sinh không cần thiết.

Về phần Cơ Động ở một bên.

Nàng nhìn cũng không thèm nhìn.

Nếu hắn thật sự là Thánh Nhân, hắn liền không có cách nào làm gì với mình.

Nếu hắn không phải Thánh Nhân, Tào công công liền đủ để ngăn cản hắn một đoạn thời gian, mặc kệ hậu thủ của mình có thể địch lại Cơ Động hay không, cũng không có khả năng bó tay chịu trói.

Tóm lại, chiến dịch là quan trọng nhất.

Bất quá nhìn Cơ Động vẫn luôn không có động tác gì, nghĩ đến hắn cũng không nói dối.

Chương 825: Cuộc chiến đường phố Chương 825: Cuộc chiến đường phố

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cuộc chiến đường phố quá mức tàn khốc.

Mặc dù tu vi song phương có một chút chênh lệch, cũng không có khả năng hình thành xu thế nghiền ép.

Muốn có kết quả, ít nhất cũng phải mất ba ngày.

Phù…..".

Thời điểm ngày đêm luân phiên, chiến trường ngắn ngủi yên tĩnh trong chốc lát, bảy canh giờ chém giết, một ít người tu vi hơi thấp, thể lực chắc hẳn đã đến cực hạn.

Trong thời gian ngắn, mức độ giao chiến kịch liệt của song phương cơ bản không có khả năng khôi phục đến trình độ của ban ngày.

Mà Triệu Ninh, rốt cục cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Rót một ngụm trà xanh.

Xoa xoa cái đầu có chút trướng lên.

Cơ Động nhịn không được khen ngợi nói: "Thế chất chỉ là một nữ nhân nhưng việc triều chính binh pháp không chỗ nào không tinh, thật sự làm cho ta xấu hổ!"

Hả?

Triệu Ninh như cười như không mà nhìn hắn "Nếu triều chính binh pháp không chỗ nào không tinh chính là thân nữ nhi, Vương gia không ngại cũng có thể thử một chút, đồn đãi bút mực Đan Thanh thành hình, chỉ cần Vương gia tâm thành, lấy máu trong tim thành tựu thân nữ nhi, cũng không phải không có khả năng!"

Nghe Cơ Động nói như thăm dò nên nàng không thể lơ là để hắn nắm được thóp

Ách…..".

Sắc mặt Cơ Động cứng đờ, Triệu Ninh nói chuyện cẩn thận nằm trong dự liệu của hắn.

Chỉ là không nghĩ tới nàng nói chuyện lại có tính công kích mạnh như vậy.

Hắn cười khoát tay áo: "Gần mực thì đen, thế chất ngôn ngữ như đao kiếm, Doanh Vô Kỵ thật đúng là một diệu nhân".

Giọng Triệu Ninh bình thản: "Vương gia! Thắng bại chưa định, ta và ngươi nói nhiều hơn nữa, cuối cùng cũng là chuyện phiếm. Chờ một chút, liên quân họ Cơ toàn diệt, cũng không mất bao lâu".

Nói rồi.

Liền trực tiếp đứng lên.

Xem kỹ một báo cáo quân tình liền nhanh chóng lấy ra một tờ phù giấy, viết lên quân lệnh liền trực tiếp đốt đi.

Cũng xứng với tên của Nhị Thánh!

Cơ Động cũng không có bởi vì nàng bất kính mà tức giận, ngược lại càng thưởng thức nàng.

Tuổi còn trẻ, đã có tài lớn như thế

Bình thường, chư quốc quân vương bồi dưỡng thái tử, trọng điểm đều sẽ đặt ở xử lý triều chính.

Tố chất quân sự cũng phải có.

Nhưng chỉ cần có cái nhìn đại cục là được.

Về phần năng lực chỉ huy lâm trận, thật sự là tồn tại có cũng được mà không có cũng không sao.

Chương 826: Chiến lực tinh nhuệ

Nhưng luôn có ngoại lệ

Sở quốc khởi nguồn từ nơi hoang dã, dựa vào tước vị tử tước Chu thiên tử phong mà đánh hạ một mảng lớn cương thổ, cục diện khốn khổ, các đời Sở vương đều có kinh nghiệm ngự giá thân chinh.

Vũ Linh Vương một lòng lo liệu quân quốc đại sự, lấy thân phận quân chủ một nước, cũng ở trên chiến trường lập nên uy danh hiển hách.

Gần đây có Doanh Việt, quân công trách tuyệt, đánh tan binh lực 3 nước Nhung Khuyển Viêm, đến mức được đặt mệnh danh là Sài lang chi quốc

Không có gì bất ngờ.

Đây đều là quân chủ dã tâm cực lớn.

Triệu Kỵ bồi dưỡng Triệu Ninh như thế, chắc hẳn cũng có dã tâm vấn đỉnh thiên hạ.

Hết lần này tới lần khác Triệu Ninh, năng lực xử lý chính vụ cũng cực kỳ xuất sắc.

Cũng khó trách bị lão đạo họ Bạch kia coi là một trong "Nhị Thánh".

Cơ Động có chút cảm khái.

Nếu mình lúc còn trẻ đã có thiên tư như thế.

Chắc hẳn đã sớm đạt được tâm nguyện trong lòng rồi nhỉ?

Chỉ sợ thiên tư không đủ.

Nỗ lực sau lưng này, cũng đủ để cho rất nhiều người ngưỡng mộ.

Chỉ tiếc.

Nữ oa tử này, đúng là vẫn quá mức tự tin.

Cơ Động không cho rằng Triệu thị có thể thắng.

Lần này tới tất cả đều là tinh nhuệ họ Cơ, thực lực tổng thể cao hơn Triệu thị một đoạn.

Chỉ huy giỏi cũng không ít.

Chiến lược và sức mạnh cứng luôn lớn hơn chiến thuật.

Bắt đầu từ vị sử quan mình phái tới mưu đồ Bia Mục Dã kia, Triệu thị đã không có khả năng thắng.

Nhưng mà…..".

Hả?

Cơ Động không nhịn được nhíu mày.

Bởi vì hắn có thể từ trong vẻ mặt Triệu Ninh chỉ có thể nhìn thấy ý sát phạt, nhưng không có chút áp lực nào.

Chẳng lẽ trên chiến trường Triệu thị không rơi vào thế hạ phong?

Hắn nhất thời cảm giác được có chút không ổn, thần thức Thánh Nhân cảnh nhanh chóng trải ra, vẻn vẹn trong nháy mắt liền bao trùm toàn bộ An Ấp.

Kết quả đã thấy.

Lại làm cho hắn nghẹn họng nhìn trân trối.

Chỉ trong một ngày.

Máu tươi liền rải khắp mỗi một tấc của An Ấp.

Tỉ suất thương vong tinh nhuệ Triệu thị đã đạt tới 20%, cho dù nhìn thế nào, một ngày hy sinh 20 nghìn tinh nhuệ, đều là kết quả cực kỳ thảm thiết.

Nhưng thương vong của liên quân họ Cơ lại càng thêm khủng bố.

Trực tiếp tăng tới ba thành.

30 ngàn!

Vì sao so với Triệu thị còn thảm khố hơn?

Ngày hôm nay đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ dựa vào thực lực của Triệu thị, làm sao mới có thể làm được điểm này?

Nghi vấn này vừa mới sinh ra.

Cảnh tượng kế tiếp liền nói cho hắn biết đáp án.

……

Một con hẻm.

Mấy thương binh họ Cơ đang trốn ở trong góc, bọn họ đã lạc đàn, một đám tinh nhuệ Triệu thị ở bên ngoài đang lục soát xung quanh.

Thương binh họ Cơ cũng không dám thở mạnh, bởi vì một khi bị bắt, cũng chỉ có một con đường chết.

Trận chiến đường phố này.

Khoan dung với kẻ thù, chính là tàn nhẫn với chiến hữu.

Căn bản không tồn tại nửa phần cơ hội lưu lại mạng nhỏ trở thành tù binh.

Rất nhanh, Tinh nhuệ Triệu thị đã tiến vào ngõ nhỏ.

Chỉ là giống như tìm kiếm rất gấp, nhưng vẫn bỏ qua căn nhà này

Thương binh họ Cơ rốt cục cũng thở phào nhẹ nhõm, không dám lập tức hành động, quan sát hồi lâu, mới tìm được một lỗ hổng một đường chạy ra khỏi vòng vây.

Cuối cùng.

Bọn họ cùng một đội ngũ nhỏ họ Cơ hội hợp, chỉ cần chữa khỏi vết thương, ngày mai cuộc chiến đường phố lại là một hảo hán.

Nhưng chưa từng nghĩ, vừa mới thở phào nhẹ nhõm, đã có mưa tên đầy trời bao trùm lại.

Một vòng mưa tên, tướng sĩ họ Cơ trong sân tử thương bốn thành.

Sau đó một đội tinh nhuệ Triệu thị xông vào.

Tướng sĩ họ Cơ, ngay tại trong tâm tình hoảng sợ, bị bọn họ chém sạch sẽ.

Cái này…..".

Cơ Động giật mình, một màn này vừa vặn tương xứng với quân lệnh viết trên phù giấy Triệu Ninh.

Chương 826: Chiến lực tinh nhuệ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lần này liên quân họ Cơ đích xác đều là tinh nhuệ.

Mặc dù có người thống nhất chỉ huy, nhưng dù sao cũng không phải thống nhất huấn luyện ra, lực chấp hành so với Triệu thị đích xác kém hơn một đoạn, nhất là đụng phải loại quan chỉ huy như Triệu Ninh.

Chắc chắn rồi.

Khiến Cơ Động kinh ngạc nhất chính là chiến lực tinh nhuệ của Triệu thị.

Vừa rồi giao phong kết thúc cực nhanh, đích xác là do sĩ khí họ Cơ suy giảm.

Nhưng Cơ Động có thể nhìn ra được, thực lực bình quân của tướng sĩ Triệu thị mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Giống như vậy.

Minh Đô cũng không có sinh ra ảnh hưởng gì đối với bọn họ.

Khó trách liên quân họ Cơ lại bị Triệu thị áp chế đến chết như vậy.

Nhưng bọn họ làm sao làm được!

Chẳng lẽ bọn họ thật sự có 100 nghìn mặt kính lưu ly?

Chờ đã!

Đồng tử Cơ Động co rụt lại.

Lúc trước đại chiến đoạt kính náo loạn huyên náo.

Lưu Ly Kính đương nhiên là chiếm danh tiếng lớn nhất, nhưng trước đó, trên đời này chưa từng có thứ như Lưu Ly Kính!

Trước đây không ai quan tâm kính lưu ly từ đâu tới.

Nhưng bây giờ.

Cơ Động lại không thể không tự hỏi vấn đề này.

Lê Quốc!

Chỉ có thể là Lê Quốc!

Nhưng loại vật hiếm lạ này, bọn họ làm sao có được nhiều như vậy?

Họ Cơ bại rồi!

Tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng hắn vẫn quyết định như vậy.

Chỉ huy vốn có chênh lệch, nếu như thực lực bình quân của họ Cơ lớn như trong tưởng tượng, ngược lại còn có cơ hội đánh một trận, nhưng ưu thế trong dự đoán đã biến thành hoàn cảnh xấu, vậy thì hoàn toàn không cần đánh.

Một ngày, mặc dù chưa định thắng bại.

Nhưng hắn rõ ràng át chủ bài họ Cơ, cơ bản không có cơ hội xoay người.

Cơ Động như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua Triệu Ninh, vẻ mặt không hề thoải mái như vậy, bất quá vẫn không có ý động thủ.

Quả nhiên!

Sự tình đúng như hắn dự đoán.

Ngày đầu tiên, chiến tổn song phương đều vô cùng thảm khốc, Triệu thị chỉ chiếm ưu thế nhỏ.

Nhưng ngày hôm sau, sĩ khí hai bên đã xuất hiện chênh lệch rõ rệt.

Ngày thứ ba, sĩ khí họ Cơ thấp xuống, quan chỉ huy mất đi tín nhiệm của liên quân, lực chấp hành vốn rơi vào thế hạ phong hoàn toàn sụp đổ, liên quân họ Cơ trong nháy mắt hóa thành năm bè bảy mảng, như dã thú trong rừng rậm bị vây săn chặn giết.

Từ ngày này.

Chiến dịch liền hoàn toàn kết thúc.

Từ cuộc chiến đường phố vô nhân đạo, biến thành trò chơi khủng bố ai không biết trốn thì người đó phải chết.

Trong lúc này, họ Cơ đã làm phản kích duy nhất, chính là phái ra cao thủ tới ám sát Triệu Ninh, nhưng đều ở dưới tay Tào công công không công mà lui, thậm chí dứt khoát để thi thể ở lại đây.

Ngày thứ tư.

Triệu thị thay đổi sách lược.

Từ giết người, chuyển thành tru tâm.

Chỉ cần có thể đem giao nộp tướng sĩ Ngụy Hàn thì đổi được hai mạng.

Lúc đầu còn có người do dự.

Nhưng từ sau khi tướng sĩ Hàn gia đầu tiên bị giao nộp, liên quân yếu ớt này liền hoàn toàn sụp đổ. Bởi vì ưu thế của Triệu thị càng lúc càng lớn, tiếp tục đánh tiếp chỉ có thể là kết cục toàn quân không còn.

Ba ngày tiếp theo.

Hoàn toàn rơi vào cuồng hoan của người bị đâm sau lưng.

Tinh nhuệ hai nhà Ngụy Hàn phái tới hoàn toàn không còn, còn bị các tinh nhuệ nhà khác giao nộp trở thành tù binh.

Cuộc chiến đường phố quy mô 200 nghìn

Triệu thị thương vong 40 nghìn, liên minh họ Cơ thương vong 80 nghìn đã kết thúc.

Trong thành An Ấp.

Một bên hoan hô sói tru.

Một bên như cha mẹ chết.

Kết quả này làm cho tất cả mọi người họ Cơ khó có thể tiếp nhận.

“Phù!”

Triệu Ninh rốt cục thở phào nhẹ nhõm, liên tục vài ngày chỉ huy cường độ cao, nàng chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, mơ hồ có loại cảm giác tinh thần sụp đổ.

Nhưng cũng may tất cả đã kết thúc.

Theo từng đợt bạo loạn.

Triệu Tín mang theo thủ hạ, đè ép hai tù binh đi lên thành lâu.

Bang bang hai cước, đá vào chân hai người cong lên.

Hai người thình thịch một tiếng quỳ gối trước mặt Triệu Ninh.

Triệu Tín nhe răng cười nói: "Điện hạ! Thủ lĩnh Ngụy gia cùng Hàn gia mang đến!

Hàn Du?

Ngụy Tốn?

Triệu Ninh ngồi ở trên ghế, như cười như không mà đánh giá trước mắt hai người, ý ám chỉ nói: "Đây đều là rường cột của Đại Lê ta!"

Nói là rường cột.

Một chút cũng không có phóng đại.

Hàn Du là em ruột của Hàn Giả.

Ngụy Tốn là biểu ca của Ngụy Hoàn.

Đều là dòng chính của hai nhà, ở triều đình giữ chức vị quan trọng, chính là thành viên hạch tâm không thẹn của hai nhà.

Cũng thế!

Cũng khó trách có thể được phái tới đánh trận mấu chốt này.

Ngụy Tốn hừ lạnh một tiếng: “Nếu đã trở thành tù nhân của điện hạ, muốn giết muốn róc thịt thì cứ việc, không cần phải nói những lời châm chọc!”

Những ngày này.

Hắn sống cực kỳ dày vò.

Vốn tưởng rằng chỉ tới nhặt một tòa thành.

Đến phía sau biến thành công thành, vận khí tốt một chút, công thành biến thành cuộc chiến đường phố.

Nghĩ thắng thảm thì thắng thảm đi, chỉ cần có thể đánh hạ thành là tốt rồi.

Kết quả ai từng nghĩ, thực lực tinh nhuệ của Triệu thị lại cường hãn như thế. Ngay sau đó chính là kết cục bị đồng minh bán đứng.

Mệt mỏi.

Hủy diệt!

Triệu Ninh cười nhạt một tiếng: “Ngươi tự nhiên sẽ chết, nhưng người giết ngươi không phải là ta”.

Đồng tử Ngụy Tốn co rụt lại, dường như nghĩ tới điều gì đó.

Triệu Ninh vỗ vỗ tay: “Người đâu! Mang người tới đây”.

Vâng!

Âm thanh Triệu Tín vang lên, rất nhanh lại mang theo một người trẻ tuổi, chính là con trai của Ngụy Tốn, Ngụy Đạt!

Hai cha con nhìn nhau, thần sắc khiếp sợ, cũng không nghĩ tới đối phương còn sống.

Ánh mắt vừa chạm liền phân, để tránh Triệu Ninh lợi dụng thân phận hai cha con làm văn vẻ.

Đáng tiếc hành động này là vô ích.

Triệu Ninh nhìn thoáng qua Hàn Giả vẫn quỳ trên mặt đất không nói một lời, tiện tay ném qua một thanh chủy thủ.

Dao găm cắt đứt sợi dây trói trên người hắn, rơi rầm xuống đất.

Chương 827: Tâm tư thật độc Chương 827: Tâm tư thật độc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh âm thanh bình thản "Giết Ngụy Tốn, ba người các ngươi có thể sống hai. Không giết Ngụy Tốn, ba người các ngươi cùng chết!

Nghe nói như thế, ba người đồng loạt ngẩng đầu, kinh hãi nhìn Triệu Ninh.

Thật sự là tâm tư thật độc!

Hàn Du cắn răng, đang chuẩn bị nói gì đó.

Triệu Ninh lại cười ngắt lời nói: "Ta nghe nói bởi vì sau khi Hàn Quyện hủy hoại Bia Mục Dã hơn nữa trở thành Kiếm Linh, địa vị của đại ca ngươi trong gia tộc bị ảnh hưởng không nhỏ, nếu ta nhớ không lầm, ngươi hẳn là ứng cử viên tốt nhất cho vị trí gia chủ chứ?

Chiến bại lần này là lỗi của họ Cơ, ngươi vẫn có khả năng trở thành Hàn Vương.

Có Triệu thị phối hợp, lập công cũng không khó.

Hàn Du cúi đầu, vẻ mặt vô cùng giãy dụa.

Thật lâu sau.

Rốt cục hạ quyết tâm, nhặt dao găm lên đi về phía Ngụy Tốn.

Triệu Ninh bổ sung: “Chín mươi chín đao, không cần nhiều, cũng không cần ít!”

Hàn Du cắn răng, giơ tay phải cầm dao găm lên.

Rất nhanh.

Thành lâu liền vang lên âm thanh huyết tiễn bay

Còn có tiếng rên rỉ của Ngụy Tốn, cùng với tiếng mắng chửi của thiếu niên.

Chẳng qua đều bị Cách Âm phù thu lại, không có nửa phần truyền ra khỏi thành lâu.

15 phút sau.

Ngụy Tốn máu thịt mơ hồ nằm trên mặt đất, đao thứ chín mươi chín cắt đứt cổ họng của hắn, đã chết không thể chết nữa.

Mà Ngụy Đạt, cũng đã gào đến thoát lực, trong mắt phẫn nộ trừng mắt nhìn Hàn Vĩ.

Hàn Du cả người đẫm máu.

Rõ ràng là mùa hè, máu lại lạnh nhanh như vậy, một khắc trước vẫn là ấm áp, đảo mắt liền trở nên hàn khí thấu xương.

Hắn cảm giác mình bị người đá vào trong lỗ băng, nhúng nhúng trong nước đá lại bị xách lên.

Cả người không ngừng run rẩy.

Cố nén khủng hoảng trong lòng, quỳ rạp xuống “Điện hạ, không nhục!

Triệu Ninh nhàn nhạt gật đầu, chỉ vào Ngụy Đạt, hướng Triệu Tín nói ra: “Mang đi, tìm một chỗ giam giữ, không có mệnh lệnh ai cũng không cho phép tiếp cận!”

Vâng!

Đưa mắt nhìn Triệu Tín áp giải người đi.

Triệu Ninh mới cười nhạt nhìn về phía Hàn Du: "Ái khanh mau mời lên, ái khanh là cánh tay đắc lực của triều đình, sau này trong nước yên ổn, còn phải trông cậy vào ái khanh đây!"

Hàn Du run rẩy đứng lên, nhịn không được nói: "Điện hạ…..".

Ta không cho rằng một bí mật có thể uy hiếp quân vương một nước, chỉ cần ba nhà Phân Lê trước, ái khanh có thể tận tâm phối hợp là được!"

Vâng!

Hàn Du rốt cục thở phào nhẹ nhõm, sau khi hành lễ với Triệu Ninh, liền bị người dẫn xuống.

Hắn không muốn tổn hại đến lợi ích của Hàn gia.

Nhưng một bên, là chính mình lấy thân tuẫn gia, để cho đại ca ngồi lên vị trí Hàn Vương

Bên kia, chính mình bảo lưu sống sót hi vọng trở thành Hàn Vương.

Nên chọn cái nào.

Căn bản không cần do dự!

Vì thế trên thành lâu, lại chỉ còn lại có lác đác vài người.

Triệu Ninh lúc này mới chậm rãi pha hai chén nước trà, đem một chén đẩy tới trước mặt Cơ Động.

Nàng cười nhạt một tiếng nói: "Trận chiến đã đánh xong, có chuyện Vương gia có thể nói!"

Cho tới bây giờ, nàng cũng không muốn tin giáo chủ Vi Nga phái là Thánh Nhân.

Nhưng mọi thứ đã rõ ràng.

Từ đầu tới cuối, hai cường giả Binh Nhân cảnh Hàn Vĩ và Ngụy Tốn, một chút cũng không ý thức được sự tồn tại của Cơ Động.

Hơn nữa Cơ Động cũng không có ý định ra tay với mình.

Ngoại trừ "Thánh Nhân", hình như còn không có lời giải thích nào khác.

Cơ Động không khỏi mỉm cười: "Thủ đoạn của thế chất thật gọn gàng lưu loát, trước khi ba nhà phân Lê, Hàn gia sợ rằng sẽ bị Triệu thị ngoan ngoãn hút máu.

Hai nhà Ngụy Hàn, tinh nhuệ cộng lại tổn thất gần 40 nghìn.

Hơn nữa còn bị An Ấp Minh Đô kìm hãm.

Bất kể là tinh thần hay là đại chiến lược đều sẽ rơi vào thế yếu.

Hàn gia lại xuất hiện một tên ngốc như Hàn Giả, những ngày kế tiếp chỉ sợ sẽ cực kỳ khổ sở.

Mặc dù hắn đã chứng kiến sự thật.

Đối với công việc của Hàn gia cũng không thể nhúng tay quá sâu.

Chỉ là miễn cưỡng tiếp được chiêu thức của Vương gia!

Triệu Ninh nhấp một ngụm nước trà: "Vương gia vẫn là nói một chút, lần này tìm tới cửa mục đích là cái gì!"

Cơ Động cười khoát tay áo: "Cũng không có mục đích khác, chỉ là muốn tận mắt nhìn xem một trong Nhị Thánh bị thua, chỉ là hiện tại nói ra, có chút mất mặt mũi."

Ngoài miệng nói mất mặt mũi

Trên mặt lại không có một tia ảo não.

Liên quân họ Cơ bị thua, dường như chỉ khiến hắn có chút tiếc nuối mà thôi.

Triệu Ninh cười nhạt nói: "Khiến Vương gia thất vọng rồi!"

Nàng tự nhiên không tin lý do thoái thác này của Cơ Động.

Vẻ mặt bình tĩnh.

Nhưng kỳ thật đề phòng trong lòng vẫn không buông xuống.

Cơ Động thấy nàng không tiếp lời, liền chủ động mở miệng nói: "Bản vương lần này mạo muội tìm tới cửa, kỳ thật là muốn cùng thế chất tìm kiếm con đường Thánh Nhân.

Con đường của Thánh Nhân?

Triệu Ninh có chút tò mò: "Vương gia đã thành tựu Thánh Nhân, cần gì phải theo một tiểu bối tìm kiếm con đường Thánh Nhân?"

Cơ Động lắc đầu: "Thánh Nhân chi tâm dễ được, Thánh Nhân chi lộ khó cầu, nếu bất kỳ một Thánh Nhân chi lộ có thể đi thông, thiên hạ này lại vẫn là một cảnh tượng loạn thế"

Triệu Ninh khẽ nghĩ.

Đúng vậy.

Bách gia tranh Quốc Giáo đã lâu, nhưng không có một ai tranh thành công, cũng là bởi vì đường còn chưa thông.

Nàng nhìn Cơ Động: "Vậy Vương gia là muốn nghe Thánh Nhân Chi Lộ của ta, hay là đẩy mạnh tiêu thụ Thánh Nhân Chi Lộ của Vương gia?"

Tiêu thụ?

Cơ Động cảm giác cái từ ngữ này có chút ý tứ châm chọc, đường đường Thánh Nhân, ở trong miệng nàng lại như là tiểu

thương đường phố

Nhưng hai chữ này dùng để hình dung cảnh tượng hôm nay, lại có vẻ vô cùng sinh động.

Hắn cười cười: "Lúc thành tựu Thánh Nhân, chúng ta cũng đã là trong lòng đại đạo ngoại hóa, lại nào có đạo lý dễ dàng có đường mà đi?"

Triệu Ninh nhướng mày "Nếu là tới đẩy mạnh tiêu thụ, cần gì phải đợi sau khi họ Cơ chiến bại mới nói?

Cơ Động vui vẻ tiếp nhận cái từ ngữ này "Bởi vì bổn vương muốn nhìn một chút, ai mới thích hợp để cho bổn vương đẩy mạnh tiêu thụ!"

Hả?

Chương 828: Con đường của Thanh Y thánh nhân Chương 828: Con đường của Thanh Y thánh nhân

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh cười như không cười "Vương gia là cảm thấy họ Cơ không chịu nổi đại dụng, cho nên Lê quốc chúng ta mới may mắn để cho Vương gia đẩy mạnh tiêu thụ?"

Cơ Động tựa hồ nghe không ra ý trào phúng trong miệng nàng, gật đầu nói: "Đúng là như thế!

Triệu Ninh như có điều suy nghĩ: "Vậy Vương gia không ngại nói một chút, Thánh Nhân chi đạo của mình, đến tột cùng là cái gì!"

Cơ Động cười nhạt nói: "Thánh Nhân chi đạo của ta, chính là con đường thánh nhân của Thanh Y, chỉ là bà tâm quá loạn tay quá mềm, đi không tốt con đường này. Mà bản vương, chính là người thừa kế tốt nhất con đường này!"

Đồng tử Triệu Ninh co rụt lại.

Không ngờ Cơ Động lại điên cuồng như vậy.

Con đường của Thanh Y thánh nhân.

Nàng đại khái nghe Doanh Vô Kỵ nói qua, Thanh Y có một đoạn thời gian rất dài, đều đang muốn đem thuật Luân Hồi cùng Công hội Mặc giả kết hợp lại.

Lấy Luân Hồi thần thông, đổi lấy cường quyền tuyệt đối của cá nhân.

Lại lấy cường quyền, đắp nặn trật tự không người dám xúc phạm.

Thanh Y là cự tử của công hội Mặc giả.

Cơ Động trước mắt là giáo chủ Vi Nga phái.

Quan niệm của Mặc gia và Dương Chu học phái là hai phái cực đoan, Vi Nga phái lại càng cực đoan, hai loại tư tưởng vốn nên đi ngược lại, trong kết quả suy diễn ngày đó, lại biểu hiện vô cùng giống nhau.

Con đường của Thanh Y.

Cơ Động chưa chắc đi không thông.

Vị Chu Huề Vương này, tựa hồ cũng không che giấu thân phận giáo chủ Vi Nga phái.

Triệu Ninh trực tiếp đứng lên "Vậy Vương gia vẫn là mời trở về đi, Lê quốc đã có đại đạo của mình, không tham luyến cây cầu độc mộc này của Vương gia"

Hả?

"Chẳng lẽ thế chất cho rằng, chỉ dựa vào dân chúng giàu có, liền có thể để cho thịnh thế kéo dài ngàn 50 nghìn năm sao?

Sai rồi!

Mỗi một vị quân chủ khai quốc Hạ Thương Chu đều nghĩ như vậy.

Nhưng bọn họ đều không biết, dục niệm trong lòng con người, mới là căn nguyên của họa loạn toàn bộ thế giới.

Chỉ có trói buộc dục niệm trong lòng mỗi người, thịnh thế này mới có thể vạn năm bất hủ.

Cho dù là Mặc gia tiết dụng kiêm ái.

Hay là Dương Chu khinh vật trọng kỷ.

Mỗi người đều thành thánh, mới thật sự là thịnh thế chi đạo!"

Giọng hắn rất bình tĩnh.

Nhưng ánh mắt lại cuồng nhiệt nói không nên lời.

Mà những lời này, lại làm cho người ta cảm giác có chút đạo lý.

Mọi người đều được thánh hóa.

Bất kể là Mặc Thánh, hay là Vi Nga phái chi thánh.

Tựa hồ đều có thể đạt được Thịnh Thế.

Triệu Ninh cười nói: "Nhưng Giang sơn vận thế đồ, cho dù là Mặc gia hay là Vi Nga phái, thôi diễn ra kết quả đều là kém cỏi nhất. Vương gia nói những lời này, giống như là bảo những thi thể trên chiến trường nói mình là thiên hạ vô địch!"

Cơ Động lắc đầu: "Không phải! Vậy thôi diễn, thủ đoạn phàm tục. Vi Nga phái dựa vào ma chủng làm bạn, mọi người đều thấy mình tôn quý! Lấy thần thông luân hồi của Thanh Y, lại phụ thêm chính sách của hùng chủ, thịnh thế như thế rất có triển vọng.

Triệu Ninh suy nghĩ một lát: "Nói như vậy, so với liên minh họ Cơ, Vương gia cho rằng ta mới là hùng chủ?"

Cơ Động gật đầu "Đúng!"

Triệu Ninh lắc đầu cười nói: "Nhưng ta không đồng ý!"

Cơ Động hỏi: "Vì sao?

Triệu Ninh tuyệt không khách khí: "Vô dục vô cầu, vô lễ vô nghĩa, không phải người!

Cơ Động có chút tức giận: Vô lễ vô nghĩa? Là lễ của Chu vương thất, hay là nghĩa của hủ nho?

Triệu Ninh cười lắc đầu: " Lễ nghĩa mà Lê quốc sở cầu, chính là thiên hạ hưng thịnh, bách tính cơm no áo ấm".

Con đường Thánh Nhân của Vương gia, nhìn như ngăn nắp xinh đẹp.

Kỳ thật cũng không phải là tiêu tan dục niệm, mà là đè nén tích góp từng tí một dục niệm.

Ma chủng là cầu mong phú quý cho mình làm sao là vật có thể lấy được?

Con đường Thánh Nhân, một người đã khó đi, huống chi là người trong thiên hạ?

Cái gọi là người người đều thành thánh, bất quá chính là người người thành heo chó.

Ăn không no bụng.

Quần áo rách rưới.

Lại phải có tiêu chuẩn của Thánh Nhân đối với mình.

Đây là Thịnh Thế, hay là Hỏa Ngục?

Con đường Thánh Nhân của Vương gia, bất quá chỉ là một con đường nhỏ, tự mình giữ lại đi là được!

Ánh mắt Cơ Động đã trầm xuống: "Không cần biết đường nhỏ đại đạo, thế chất cho rằng con đường Lê quốc xứng đáng

với lòng người mong muốn sao? Nghiêu Thuấn Vũ Thang, người nào không phải minh chủ, chung quy không phải là bụi về bụi đất về đất sao?

Hạ Thương về với dĩ vãng, đại Chu loạn lạc

Lê quốc ngươi có thể ngoại lệ sao?

Triệu Ninh cười nói: ” Tử viết rằng những gì chúng sinh mong muốn thì chúng ta phải cố gắng làm được, tội ác phải dùng hình phạt để trói buộc, xử thiện thì tạo cơm ăn áo mặc cho dân, không làm phiền vương gia hao tâm tổn trí!”

Cơ Động có chút bực bội: “Lúc trước, chính là Quản Sở VUh! Lời này, lại là người kia nói?

Triệu Ninh trầm ngâm một lát, chậm rãi nói: “Doanh Tử!

Cơ Động…..”.

Hắn đứng lên, sắc mặt đờ đẫn “Nếu thế chất khác đạo với ta vậy thì không cần nhiều lời, đợi xem đại tranh chi thế đi!”

Triệu Ninh biết hắn lại muốn trở về cùng liên minh họ Cơ hợp tác, không khỏi cười nói: “Lê Quốc vẫn thắng tiếp, giống như hôm nay!”

Trải qua trận chiến này, nàng hoàn toàn hiểu được.

Cái gọi là đại thế, chính là lực lượng sản xuất.

Thắng lợi lần này, đích xác có công lao chỉ huy của mình.

Nhưng chỉ một chút thôi.

100 nghìn tấm kính thủy tinh kia mới chính thức đánh nát toàn bộ liên quân họ Cơ.

Không có chúng

Triệu thị tuyệt đối không có khả năng thuận lợi như vậy.

Kể cả Cứ điểm Âm Sơn bên kia cũng là như thế.

Thấy Cơ Động muốn đi.

Triệu Ninh bỗng nhiên lại nghĩ tới một vấn đề "Đúng rồi Vương gia! Vừa rồi Vương gia nói, thần thông Luân Hồi của Thanh Y, lại phụ thêm chấp chính của hùng chủ. Thần thông Thanh Y…..".

Cơ Động trả lời rất thản nhiên: "Ta còn chưa học được!"

Triệu Ninh…..".

Đúng là kẻ bốc phét

May mắn không đáp ứng hắn.

Chương 829: Thánh Nhân không lấy lực áp người Chương 829: Thánh Nhân không lấy lực áp người

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cơ Động lại chuyển đề tài: "Nhưng người của ta, sẽ lấy thần thông này từ trên người Doanh Vô Kỵ xuống.

Cái gì!

Triệu Ninh thần sắc lập tức kịch biến, lúc này vỗ bàn đứng lên: "Ngươi dám động đến hắn thử xem!

Cơ Động cười nhạt: "Thánh Nhân cũng không lấy lực áp người, bản vương đối với Doanh Vô Kỵ chưa bao giờ có sát tâm, nhưng môn hạ giáo chúng của ta thì chưa chắc! Thế chất nếu là nóng vội, không ngại đi nhặt xác hắn, thuận tiện tìm kiếm một chút Thánh Nhân chi tâm. Nhưng có thể tìm được hay không, liền xem bản lĩnh của thế chất!"

Nói rồi.

Bỏ một miếng ngọc bội xuống.

Liền phiêu nhiên rời đi.

Triệu Ninh cực kỳ giận dữ, bản thân liền mỏi mệt đến cực điểm, bỗng nhiên cấp hỏa công tâm, một ngụm máu tươi liền phun ra, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch.

Nàng chỉ nắm chặt ngọc bội, cố gắng chống đỡ thân thể: "Tào công công, theo ta tìm phò mã!

Tào công công lo lắng nói: "Điện hạ không thể! Thân thể điện hạ đã không chịu nổi rồi!

Sáu ngày sáu đêm, toàn bộ quá trình chỉ huy cường độ cao.

Hơn nữa còn phải đề phòng Cơ Động.

Tâm lực lao lực quá độ không nói, còn bởi vì cấp hỏa công tâm tổn thương tạng phủ.

Theo lời Cơ Động, Doanh Vô Kỵ đang ở long đàm hổ huyệt.

Hiện tại đi long đàm hổ huyệt xông vào, đây không phải là chịu chết sao?

Triệu Ninh lạnh lùng nói: "Lời ta nói, ngươi không nghe sao…..".

Nàng chỉ cảm thấy sau gáy bị trọng kích.

Ngay sau đó trước mắt tối sầm, liền trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Tào công công thu tay đao lại, bất đắc dĩ thở dài, lấy ngọc bội từ trong tay Triệu Ninh.

Sau đó gọi Triệu Tín tới: "Ngươi hộ tống điện hạ trở về, chúng ta đi tìm phò mã gia!

……

Minh Đô kết thúc.

"Ngươi biết ta? Ngươi là người phương nào?"

Doanh Thập Tam nói quá mức vô tình.

Dẫn đến hồ yêu liền xù lông tại chỗ.

Hồ yêu sắc mặt thoáng cái liền trầm xuống, từng cọng lông đuôi hồ xù ra, trong nháy mắt một cái đuôi liền hóa thành sáu cái, bộ lông trắng như tuyết hóa thành Hóa Cốt Miên Châm, phô thiên cái địa hướng Doanh Thập Tam đánh tới, cơ hồ lúc Miên Châm bắn đi, ả cũng rút ra một thanh đoản đao vọt tới.

Ha ha!

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc "Vui vẻ gấp sáu lần!"

Chỉ trong nháy mắt, Hồ yêu xông vào chém Doanh Thập Tam.

Chỉ là ngàn vạn cây Hóa Cốt Miên Châm căn bản không đột phá được hộ thể cương khí của Doanh Thập Tam.

Cho dù đao của ả có xảo quyệt hơn nữa, đến gần thân thể Doanh Thập Tam hơn nữa, cũng sẽ dễ dàng bị ngăn cản.

Doanh Thập Tam trầm giọng nói: "Ngươi như vậy đánh không lại ta!"

Hồ yêu căm hận nói: "Nói nhiều như vậy làm cái gì, chết là được!"

Ồ…..".

Doanh Thập Tam lắc đầu, một kiếm không rơi xuống đất toàn bộ ngăn cản thế công của ả.

Từ đầu tới cuối thần sắc đều vô cùng bình tĩnh, ông ta như có điều suy nghĩ mà nhìn Hồ yêu, ngữ khí nghiêm túc mà cảnh cáo nói: "Loại pháp thuật xù lông này nên ít dùng!"

Hồ yêu liên tục mấy lần tiến công không được không khỏi tức giận "Ngươi bảo ta không dùng thì ta dùng cái gì?"

Doanh Thập Tam nghiêm túc nói: "Đuôi dễ hói, khó coi!"

Hồ yêu "???

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Nếu không phải đi qua mật thất dưới lòng đất sứ quán, hắn thậm chí sẽ cảm thấy nơi Thập Tam gia ở mười mấy năm là hội sở.

Thụ yêu ở một bên chau mày nói: "Hồ yêu, mục đích chúng ta đến lần này là Doanh Vô Kỵ"

Hồ yêu gắt : "Kim Cẩm Kinh. Đừng có quản ta, một tên Thai Thuế Cảnh Nhân tộc ngươi nếu giải quyết không được, thì rứt rễ lên mà tạ tội đi!"

Kim Cẩm Kinh…..".

Ả mặt không chút thay đổi nhìn về phía Doanh Vô Kỵ.

Đầu nghiêng một cái.

Trong chốc lát, vô số dây leo trống rỗng từ trên mặt đất toát ra, vững vàng khóa hướng Doanh Vô Kỵ.

Cũng may Doanh Vô Kỵ sớm có chuẩn bị, lúc này chân đạp thất tinh bộ chạy thoát khỏi dây leo vây bắt, thậm chí còn có dư lực kéo được Mễ Tinh Ly đi.

Nhưng mà Kim Cẩm Kinh càng ác hơn, cơ hồ trong nháy mắt hắn đào tẩu, cả mảnh không gian trên mặt đất đều toát ra dây leo.

Mẹ kiếp!

Doanh Vô Kỵ trong lòng cả kinh, không nghĩ tới con thụ yêu này tự nhiên ác như vậy.

Bất quá dây leo này tuy nhiều, nhưng tựa hồ bị áp chế rất mạnh, cách Kim Cẩm Kinh gần còn dễ nói, hơi xa một chút dây leo sẽ trở nên vô cùng chật vật

Cầm kiếm Hàm Quang trong tay.

Một kiếm chém một cây!

Kim Cẩm Kinh ý thức được tiếp tục như vậy không phải biện pháp, nhưng thân pháp bản thể lại không bằng Thất Tinh Bộ, trầm tư một lát, liền phất tay vẩy xuống một nắm hạt giống.

Nơi dây leo sinh trưởng, hạt giống nhanh chóng nở to, cuối cùng theo một tiếng "Bùm" nhẹ vang lên, nhao nhao hóa thành từng tên lùn cao hơn một thước, giương nanh múa vuốt công kích Doanh Vô Kỵ.

"Hả? Người trồng rau?"

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật, nhìn bước chân mau lẹ và ánh mắt điên cuồng của những người lùn này, hắn biết những thứ này không dễ đối phó.

Tiện tay vung lên, vô số đậu tương liền rơi lả tả trên mặt đất, hóa thành một đám tráng hán, cùng đám người lùn đánh nhau.

Từ sau khi thức tỉnh Huyết mạch Thiên Nhân tộc, hơn nữa cùng Chuyên Húc đế thân chồng lên nhau, tinh khí thần của hắn liền rộng lớn gấp mấy lần, có loại cảm giác lấy không hết dùng không cạn.

Vãi đậu thành binh cho dù là chất lượng hay là số lượng, đều lên một cấp bậc.

Năng lực vãi đậu thành binh đã không thua gì Nam Cung Lăng, mỗi chiến sĩ đậu tương đều đại khái tương đương với tam phẩm linh thai.

Số lượng hạn mức tối đa chỉ có 50, nhưng mỗi người phục khắc ý thức chiến đấu Doanh Vô Kỵ, kiếm pháp như nước chảy mây bay, còn có thể thi triển pháp thuật, chiến lực cá thể mạnh đến phê bạo.

Người lùn tuy mạnh, nhưng trí lực thật sự thấp, chỉ chốc lát sau đã bị chiến sĩ Đậu tương bắt ăn sạch sẽ.

Chương 830: Bản năng mách bảo Chương 830: Bản năng mách bảo

Người dịch: PrimeK Tohabong

Kim Cẩm Kinh cũng không nghĩ tới sẽ là kết quả như vậy, một tiểu tử Nhân tộc Thai Thuế Cảnh, dựa vào cái gì có thể mạnh như vậy?

Ả linh trí ngu dốt.

Nhưng bản năng nói cho ả biết Doanh Vô Kỵ rất nguy hiểm.

Theo bản năng liền lui về phía sau một bước, đề phòng nhìn hắn, trong tay cũng nhiều ra một nắm hạt giống, ước chừng có hơn một ngàn hạt.

Doanh Vô Kỵ cũng bị trận chiến này dọa cho sợ, mang theo Hàm Quang kiếm, cũng không dám tấn công.

Tình cảnh cứ như vậy lâm vào giằng co quỷ dị.

Mà đầu kia.

Hồ yêu thế công một chút cũng không yếu bớt, thân pháp linh động chủy thủ liền đâm, mỗi một lần đều là sát chiêu

Nhưng lại đánh hụt.

Doanh Thập Tam tuy rằng vẫn ở thế thủ, nhưng giống như tản bộ trong sân vắng.

Có thời gian còn cau mày răn dạy: “Bảo ngươi đừng dùng bông châm, hói đuôi?”

Hồ yêu “???

Doanh Thập Tam bị đánh có chút phiền não, chém một trọng kiếm đẩnh bật Hồ yêu ra thật xa, nhìn chằm chằm ả không vui nói: "Ngươi cùng Thúy Hoa quan hệ gì?"

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Thập Tam nãi là cái tên này.

Thù hận một người một hồ yêu này quả nhiên có liên quan đến đoạn tình xưa phủ đầy bụi của Thập Tam gia.

Còn tưởng rằng là tiết mục tình bội bạc chứ.

Thất vọng.

Cũng khó trách, ngươi tự tay giết thê tử của mình, khẳng định cả đời đều ác mộng quấn thân đi?

Doanh Thập Tam cau mày "Chuyên Húc Ấn liên quan đến nền tảng của Nhân tộc, cho dù là thê tử của ta, cũng tuyệt đối không thể nhúng chàm!

Hồ yêu đều muốn tức cười: "Không phải ý định ban đầu của ngươi, chẳng lẽ là có người đem dao đưa cho ngươi, ép ngươi giết sao?"

Doanh Thập Tam thẳng thắn "Đúng!"

Ả ta cười nói: "Là ai, có thể có bản lĩnh lớn như vậy?"

Doanh Thập Tam "Tỷ ngươi!"

Hồ yêu "???"

Hai người lại kịch liệt tranh cãi vài câu.

Nói chính xác là chửi nhau dữ dội.

Mà Doanh Thập Tam lại bình tĩnh đến gần như lạnh lùng.

Từ trong dăm câu ba điều của hai người.

Doanh Vô Kỵ tựa hồ cũng thăm dò rõ mạch lạc câu chuyện.

Thập Tam nãi (vợ của Thập tam gia) là một hồ yêu, vì đến hóa giái Chuyên Húc ấn, lại ngoài ý muốn cùng Thập Tam gia rơi vào bể tình, biếng nhác một đoạn thời gian.

Cuối cùng trong tộc gây áp lực, mới không thể không khởi hành đến chỗ Chuyên Húc Ấn ở Sở quốc, vốn định ngăn cách Doanh Thập Tam để không liên lụy đến ông ta, nhưng tình cảm song phương đang nóng bỏng, ngay đêm động thủ, Thập Tam gia vừa vặn tìm tới nàng, cho rằng nàng muốn làm chuyện gì ghê gớm, thậm chí còn không để ý phản đối cứng rắn giúp một tay.

Kết quả không ngờ, trận pháp bảo vệ Chuyên Húc Ấn vô cùng nhạy bén, trực tiếp bại lộ hành tung của hai người.

Trong nháy mắt, thiên la địa võng đã tới.

Thập Tam nãi tự giác hẳn phải chết, đành phải thẳng thắn hết thảy với người yêu, còn bức Doanh Thập Tam giết nàng.

Doanh Thập Tam giãy dụa trăm lần, tuy rằng Thanh Y có thể làm cho người ta lập tức sống lại, nhưng khi đó Doanh Thập Tam cùng bà đã gần 10 năm không gặp.

Nhưng nếu không giết Thập Tam nãi, hai người đều phải chết.

Cho nên cuối cùng ông ta vẫn xuống tay.

Nhận một công lao hỗ trợ.

Cộng thêm có Càn Quốc tôn thất hòa giải, mới đem chuyện này đè xuống.

Nhưng lúc Doanh Thập Tam tìm được Thanh Y, chỉ thấy được mộ của Thanh Y

Sau đó.

Liền cô độc sống đến bây giờ.

Nghe được lời này.

Hồ Yêu tức đến thở hổn hển nói "Cái rắm, cái rắm, cái rắm, lúc cao thủ Thiên Nhân tộc nhiều như mây, các ngươi còn không có thần thông sinh tử nhân nhục bạch cốt, ngươi nói có người có thể cứu sống được tỷ của ta, ta làm sao tin chứ?

Thanh Y kia có thể tùy tiện sống lại người khác, vì sao bà ta lại chết?

Ngươi bịa ra một người chết không tồn tại, đương nhiên ngươi nói thế nào mà chả được!

Doanh Thập Tam cau mày "Ngươi đối với chuyện Thúy Hoa hiểu rõ như vậy, hẳn là người phối hợp tác chiến của nàng ở Hồ tộc, hẳn là hai người có thuật Linh tê tương thông. Nếu là như vậy, ngươi hẳn là còn nhớ rõ, ta từng hứa hẹn Thúy Hoa muốn cùng nàng tư thủ ngàn vạn năm, ngươi thật cho rằng những lời này là tin đồn vô căn cứ?"

Hồ yêu oán hận nói: "Quỷ mới biết những lời ngươi nói có gạt người hay không, tóm lại, ta không thấy được tỷ của ta sống lại, hết thảy liền đều là giả!"

Doanh Thập Tam cũng có chút phiền não "Ngươi đều đánh không lại ta, ta cần gì phải nói dối ngươi?"

Nhưng mà đúng lúc này.

Tiểu thế giới này đột nhiên chấn động kịch liệt.

Mọi người nhất thời sắc mặt đại biến, tựa hồ cảm giác được chấn động phát ra từ linh hồn.

Một tiếng nổ ầm ầm vang lên từ bầu trời.

Hoa văn phức tạp đầy trời nhanh chóng ngưng kết, tạo thành từng đạo quang ảnh.

Cuối cùng Minh Đô chính thức xuất hiện!

Doanh Vô Kỵ không biết nên buồn hay nên vui, Đầu cuối Minh Đô xuất hiện, tất cả quy tắc đều cụ thể hóa, là thời điểm dễ dàng tìm hiểu nhất.

Từng đạo quang ảnh kia, hẳn là kết quả của quy tắc.

Bất kể có thể tiếp cận đạo nào, đều là cơ hội đốn ngộ trước nay chưa từng có.

Trong đó có một đạo huyết sắc quang ảnh, liền nối liền ở trên thân thể mình, nói vậy chính là bị chặt đứt quy tắc huyết mạch.

Nhưng hết lần này tới lần khác.

Hiện tại thế cục không tốt lắm.

Hơn nữa…..".

Ảnh hưởng của Minh Đô đối với tâm chí lại trở nên lớn hơn vài phần, Doanh Vô Kỵ chỉ cảm thấy trong đầu hỗn loạn ý niệm, cơ hồ đã mất đi năng lực tự hỏi.

Thậm chí loáng thoáng, hắn nhìn thấy rất nhiều người trên đầu tựa hồ toát ra một đạo bóng đen.

Hình dạng bóng đen cùng bản thể hình dạng giống nhau như đúc, lại tựa hồ ẩn chứa lực hấp dẫn trí mạng.

Hỏng rồi!

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm thấy có một thứ gì đó từ trong đầu mình chui ra.

Trong lúc nhất thời, có loại khoái cảm đại não thiếu hụt.

Vật kia sau khi chui ra, liền ngưng tụ ra một hư ảnh giống hệt như hình hắn.

Cứ lẳng lặng nhìn hắn như vậy.

Chương 831: Bản ngã kiêng kị Chương 831: Bản ngã kiêng kị

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn có thể cảm giác được, cái này hư ảnh chính là các loại thể thập hợp của chính mình

Hoặc là nói là…..". Bản ngã!

Hay là nói, đây là bản ngã mà Minh Đô tạo ra theo một quy tắc cụ thể?

Bản ngã chậm rãi mở miệng "Tán gẫu một…..".

Tán cái con mẹ ngươi!

Doanh Vô Kỵ căn bản không nói nhảm với hắn, mạnh mẽ vứt bỏ tất cả dục niệm, cầm kiếm liền chém.

Bản ngã sắc mặt đại biến, nhanh chóng lui về phía sau, đề phòng nhìn Hàm Quang kiếm trong tay Doanh Vô Kỵ, tựa hồ đối với thanh kiếm này cùng kiếm linh bên trong cực kỳ kiêng kỵ.

Phì!

Doanh Vô Kỵ phun một ngụm, quả nhiên là hóa thân của quy tắc.

Chỉ tiếc.

Kiếm của Ô Kê ca, chuyên chém quy tắc.

Sắc mặt quy tắc Bản ngã có chút khó coi, trầm giọng nói "Chúng ta nói chuyện một chút đi!"

Sắc mặt Doanh Vô Kỵ lạnh lùng nói "Có cần phải nói chuyện không, Ngươi muốn khống chế ta, cần thời gian, ta muốn giết ngươi, cũng cần thời gian, do đó, hoặc là, ta trở thành nô bộc của ngươi, hoặc là ngươi bị ta tách rời lĩnh ngộ."

Quy tắc bản ngã cười cười: "Ta không phủ nhận ngươi có năng lực cắt rời ta, nhưng muốn lĩnh ngộ, cũng không phải ngày một ngày hai có thể làm được. Không giấu diếm ngươi, hiện tại có hai nhóm người đang tiếp cận, đợt sóng gần nhất kia, không tới hai canh giờ là có thể đến."

Hắn vung tay lên.

Trước mặt Doanh Vô Kỵ liền xuất hiện hai đạo quang ảnh.

Hai nhóm người.

Trong đó một đợt mười mấy người, có Ngộ Thần Cảnh hay không không biết, nhưng mỗi một người đều dao động khí tức Binh Nhân cảnh.

Một đám Cường giả Binh Nhân cảnh, còn nâng một cái kiệu.

Trên kiệu, một Chu Nho thần tình lệ khí đang ngồi.

Nhóm người này, Doanh Vô Kỵ không nhận ra.

Nhưng lại có loại cảm giác giống như đã từng quen biết, nhưng đến tột cùng điểm nào quen thuộc, lại có chút nói không rõ.

Cho đến khi hắn nhìn thấy dấu ấn trên cổ những người này.

Dấu ấn!

Hồng Trần Giai Nga?

Tên lùn kia là Hồng Trần?

Mẹ kiếp

Đại cừu nhân a!

Một đợt người khác thì càng kinh khủng, tiếp cận hai mươi cường giả Binh Nhân cảnh, người dẫn đầu thần sắc đờ đẫn, nghiễm nhiên một khuôn mặt Tư Mã.

Đan Thanh?

Tất cả đều là kẻ thù lớn?

Doanh Vô Kỵ cười lạnh một tiếng, "Với những người chúng ta, đơn độ đối phó với đám người nào cũng không phải là không được, xem ra, chúng không thể nào cùng đi tới một lúc, dùng những cái này uy hiếp ta không khỏi quá qua loa."

Quy tắc Bản ngã cười cười "Thứ nhất, hai đại yêu kia cùng ngươi là quan hệ đối địch. Thứ hai, coi như ngươi có thể thuyết phục các nàng, người đến sau là Người của Vi Nga phái, bản thân liền chịu bản ngã chi phối, nơi này quy tắc đối với bọn họ tạo không thành bất kỳ ảnh hưởng gì, với trạng thái của các ngươi hiện tại, đấu cùng bọn họ thế nào?"

Doanh Vô Kỵ quay đầu.

Thập Tam gia, Mễ Tinh Ly và Hồ yêu đều đang ngồi xếp bằng, đều đã lâm vào đấu tranh nội tâm kịch liệt.

Duy nhất không bị ảnh hưởng, chính là Kim Cẩm Kinh và Quyện Tử ca trong Hàm Quang kiếm.

Chính mình có lưỡi dao sắc bén nơi tay, vì quy tắc bản ngã kiêng kị, cho nên ảnh hưởng tạm thời không lớn như vậy.

Nhưng những người này, chiến lực nghiễm nhiên là suy yếu hơn một nửa.

Quy tắc bản ngã nhịn không được cười nói: "Nói chuyện làm ăn đi!

Doanh Vô Kỵ tay cầm lưỡi dao sắc bén, ánh mắt nghiêm nghị "Ngươi nói!

Quy tắc Bản ngã chỉ vào từng đạo chùm sáng trên bầu trời "Ta muốn mời ngươi làm Minh Đô chi chủ!

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng "Giống như đệ nhất phái chủ Vi Nga phái làm khôi lỗi của ngươi?"

"Ngươi lại còn biết lão người hầu của ta?"

Quy tắc bản ngã có chút kinh ngạc, chợt cười lắc đầu "Hắn chỉ là nô lệ Minh Đô mà thôi, ta trao cho hắn quyền lực, hắn thay ta hành sự phát triển tín đồ, nào xứng được xưng tụng Minh Đô chi chủ?"

Doanh Vô Kỵ cười lạnh một tiếng "Nếu ta không cần ngươi hỗ trợ, cũng có thể trở thành Minh Đô chi chủ, tại sao còn muốn cùng ngươi bàn chuyện làm ăn?"

Không không không!

"Trên đời này, không có khả năng tồn tại hai cái thế giới giống nhau như đúc. Minh Đô nếu như chỉ là phục khắc phương thế giới kia của các ngươi, sớm muộn cũng không chịu được sự đấu đá ở phương thế giới kia, nhiều nhất tồn tại trăm năm ngắn ngủi, sẽ biến mất vô hình."

Ta!

Mới là căn bản kéo dài mấy ngàn năm của Minh Đô.

Ngươi chặt đứt tất cả quy tắc trói buộc bản thân ngươi, sẽ khiến Minh Đô nội hóa với ngươi.

Từ nay về sau Minh Đô chính là ngươi, ngươi chính là Minh Đô.

Mà hồn phách của ngươi, sẽ hoàn toàn dung hợp với ta.

Chính xác mà nói, không phải dung hợp với ta.

Mà là chỉ cần ngươi lựa chọn ta, ta sẽ lấy quy tắc thân thể, quy tắc hóa với bản ngã ngươi, tương đương với ngươi đem ta hoàn toàn hấp thu."

Doanh Vô Kỵ cười nhạo "Nhưng ta hoàn toàn bị bản ngã sai khiến, thì có khác biệt gì với những người Vi Nga phái đó?"

Tất nhiên có khác biệt!

Âm thanh của Quy tắc Bản ngã tràn ngập mê hoặc "Ngươi có được toàn bộ Minh Đô, bất kỳ người nào dưới quy tắc đều phải quỳ bái ngươi. Nếu ngươi trở thành Thánh Nhân thế giới Quốc Giáo của ngươi, liền có thể đem tất cả mọi người phát triển thành tín đồ của ngươi".

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Không có hứng thú, còn có lựa chọn khác sao?"

Quy tắc bản ngã gật gật đầu nói: "Có. Nếu may mắn chịu đựng được áp lực của Vi Nga Phái, giết ta, giải trừ lĩnh ngộ, nói không chừng có thể tìm được phương pháp khắc chế ta. Nhưng Minh Đô sẽ từ nay về sau sụp đổ, các ngươi hao hết tâm tư đoạt được An Ấp cũng sẽ ở trong vòng năm năm hoàn toàn mất đi giá trị.

Tất nhiên!

Đây đều là lời nói sau.

Bởi vì ta không tin ngươi có thể địch lại nhiều người đến sau như vậy.

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Chậc!

Có chút khó làm.

Chương 832: Thịnh Thế chi trị Chương 832: Thịnh Thế chi trị

Người dịch: PrimeK Tohabong

Âm thanh quy tắc bản ngã càng kích động: “Doanh Vô Kỵ! Đây là chuyện tốt hai bên cùng có lợi! Ngươi trở thành ta, liền có thể khống chế một phương thế giới, nắm giữ quyền lực ngập trời. Ta dung hợp với ngươi, liền có thể rời khỏi cái địa phương quỷ quái này, đi tới đại thế giới, lấy thánh đạo của ta và ngươi thành toàn thịnh thế chi trị”.

Thịnh Thế chi trị?

Là loại thịnh thế bên ngoài không dùng sức, bên trong sẽ sụp đổ tan rã sao?

Doanh Vô Kỵ có thể xác định.

Quy tắc bản ngã này, rất hiểu rõ chuyện nội bộ Vi Nga phái, hơn nữa đối với tất cả biến cố của Minh Đô đều rõ như lòng bàn tay.

Nhưng bản thân nó rất yếu, hơn nữa còn bị chính mình kiềm chế.

Bằng không cũng sẽ không hèn mọn cầu hòa như thế.

Dung hợp tất nhiên là không muốn.

Nhưng hắn nhìn vào cảnh tượng trong quang ảnh trước mắt mình.

Thần sắc càng ngưng trọng.

Nếu như không đồng ý, giải quyết Hồng Trần cùng Đan Thanh như thế nào?

Trận chiến lớn như vậy, cho dù là thời kỳ Thập Tam gia toàn thịnh, cũng chỉ có thể chạy.

Cơ hội thắng quá nhỏ.

Ít nhất Doanh Vô Kỵ tạm thời không nghĩ tới dù là có chút phương pháp hi vọng thủ thắng.

Thứ trước mắt.

Tuy rằng không giống người tốt gì.

Nhưng hắn có thể cảm nhận được, quy tắc thuần khiết bản thân.

Chẳng qua là thông qua tư tưởng của mình, nghĩ ra một nhân cách mà thôi.

Nếu là đem hắn hấp thu.

Chính mình chỉ là đem bản ngã phóng đại, không tính là dung hợp nó.

Chỉ trả giá chút này

Có thể đổi lấy quyền khống chế toàn bộ Minh Đô!

Thật sự rất khó không làm cho người ta động tâm.

Quy tắc bản ngã hít sâu một hơi, gằn từng chữ.

Suy nghĩ một chút đi!

Chính ta!

Âm thanh hư ảnh Bản ngã tràn ngập hấp dẫn.

Nhưng hắn nhìn Doanh Vô Kỵ, lại cảm giác đối phương có loại ý tứ thiếu hứng thú.

Hắn có chút không hiểu: "Chỉ cần ngươi gật đầu, toàn bộ Minh Đô đều là của ngươi, ngươi vì cái gì còn muốn do dự?"

Doanh Vô Kỵ cười cười "Bởi vì khống chế Minh Đô, cũng không phải chỉ có một lựa chọn là cùng ngươi tương dung. Nói đi, ngươi chọn trúng ta đến tột cùng là bởi vì cái gì, vẻn vẹn là bởi vì ta có thể chặt đứt quy tắc?"

Như vậy còn chưa đủ?

Hư ảnh bản ngã nhìn Hàm Quang kiếm trong tay hắn: "Thanh kiếm này ta biết, sắc bén vô cùng, nếu kiếm ý đủ, thậm chí có thể trực tiếp bổ ra hàng rào của hai thế giới.

Nhưng trước kia hắn cũng không có năng lực chặt đứt quy tắc. Ta đã tồn tại mấy ngàn năm, ngươi là người duy nhất có thể làm được điểm này.”

Hả?

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc, Hàm Quang kiếm bản thân không có năng lực này, cho nên nói năng lực bắt nguồn từ đâu?

Hắn truyền âm hỏi: “Quyện Tử ca, ngươi trâu bò như vậy sao?”

Âm thanh lười biếng của Hàn Quyện vang lên “Hơi có sáng tạo!”

Doanh Vô Kỵ chép chép miệng, cảm giác Quyện Tử ca thật sự là một người tàn nhẫn.

Nếu như nhớ không nhầm, cái năng lực chặt đứt quy tắc, hẳn là thông qua Thanh Hư đạo trưởng từ bên trong Hàm Quang kiếm Linh học được.

Chiêu thức ban đầu không chặt đứt được quy tắc.

Kết quả là ngươi có thể chặt đứt

Còn gọi cái này là hơi có sáng tạo?

Không hổ là người đàn ông bị đại thế nắm giữ.

Từ xưa đến nay người đầu tiên có thể chặt quy tắc.

Đương nhiên cũng là người đầu tiên xứng làm Minh Đô Chi Chủ.

Doanh Vô Kỵ lý giải kỳ vọng của hư ảnh bản ngã đối với hắn, cùng với sợ hãi đối với hắn.

Hư ảnh bản ngã thấy hắn không nói lời nào, thúc giục đến có chút vội vàng “Ngươi còn do dự cái gì?”

“Ngươi dạy ta làm việc đấy hả?”

Doanh Vô Kỵ khẽ nhíu mày, hỏi ngược lại.

Hư ảnh bản ngã có chút không biết, rõ ràng người này vừa rồi còn đang thống khổ rối rắm, như thế nào quay đầu liền kiêu ngạo?

Hắn là hình chiếu quy tắc đối với bản ngã Doanh Vô Kỵ hình thành.

Hắn hiểu rõ dục vọng ở sâu trong nội tâm Doanh Vô Kỵ.

Nhưng đối với hành vi của bản thân Doanh Vô Kỵ, lại không hiểu rõ lắm.

Doanh Vô Kỵ thấy hắn có chút mơ hồ, hỏi hắn một vấn đề “Ta là người duy nhất có thể giúp ngươi, cũng là người duy nhất có thể tiêu diệt ngươi, đúng không?”

Đúng vậy!

Hư ảnh bản ngã cũng không phủ nhân

Doanh Vô Kỵ chỉ vào mặt mình, khóe miệng điên cuồng giương lên, “Cho nên quyền chủ động ở trên tay ta, ngươi hẳn là ngoan ngoãn nghe ta nói chuyện đúng không?”

Hư ảnh bản ngã trầm mặc trong chốc lát, lần nữa gật đầu “Đúng!”

Doanh Vô Kỵ nhìn khuôn mặt giống y như đúc của hắn, “Ngươi đã là hình chiếu của ta, hẳn là hiểu được, ta ghét nhất chính là bị người khác uy hiếp, nhất là khi ta nắm giữ quyền chủ động trong tay, đúng không?”

Hư ảnh bản ngã sắc mặt có chút khó coi, còn muốn nói cái gì “Nhưng tình cảnh hiện tại của ngươi…”

Doanh Vô Kỵ trực tiếp phất tay cắt đứt “Đừng nói với ta về tình cảnh, chuyện cá chết lưới rách ta không phải chưa từng

làm qua, nhưng ngươi bỏ qua ta, cũng không biết cần đợi thêm mấy ngàn năm nữa. Cho nên, hiện tại chuyện ngươi muốn làm, chính là ngoan ngoãn nghe lời!"

Hư ảnh bản ngã không nói gì.

Nhưng cũng không có ý định chịu thua Doanh Vô Kỵ.

Bởi vì hắn có thể nhìn ra, Doanh Vô Kỵ là từ tận đáy lòng không đồng ý dung hợp với hắn.

Trầm mặc thật lâu.

Hắn cười cười: "Chuyện cá chết lưới rách, ngươi đích xác có thể làm được, nhưng cũng đều là do hoàn cảnh bất đắc dĩ, bằng không ngươi căn bản sẽ không làm ra loại lựa chọn này!

Vừa rồi ngươi nói, bỏ lỡ ngươi, ta phải đợi mấy ngàn năm.

Nhưng không có ta, ngươi có thể bỏ lỡ một cuộc đời.

Đây không phải là vấn đề ai chiếm thế chủ động.

Đây là một trò chơi xem ai sợ chết hơn ai.

Ta nói đúng không?"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng cười "Ngươi đúng là thông minh như ta, thật đúng là con mẹ nó không hù được ngươi!"

Hư ảnh bản ngã hỏi: "Có nói chuyện không?"

Doanh Vô Kỵ xếp bằng cùng hắn ngồi đối diện "Được! Bất quá mấy bằng hữu của ta, ngươi phải thả trước!"

Chương 833: Áp lực như núi Chương 833: Áp lực như núi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua, ngoại trừ trạng thái của Kim Cẩm Kinh vẫn còn tốt.

Có chút mờ mịt, có chút đề phòng.

Không biết nên làm gì, chỉ có thể ngồi ở bên cạnh Hồ yêu, phòng ngừa ả ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Ngu ngốc cũng có chỗ tốt của ngu ngốc.

Ngay cả Bản ngã cũng không thức tỉnh.

Chịu ảnh hưởng của Minh Đô tự nhiên cũng là nhỏ nhất.

Tình huống của mấy người khác cũng có chút không xong, đều đang ngồi đối diện với hư ảnh bản ngã của mình, vẻ mặt thoạt nhìn đều vô cùng thống khổ.

Hư ảnh bản ngã phất phất tay.

Mấy hư ảnh lập tức nhạt đi không ít.

Nhưng cũng vẻn vẹn chỉ là phai nhạt, lại không hoàn toàn biến mất.

Hư ảnh bản ngã nhìn Doanh Vô Kỵ cười nhạt nói "Bọn họ hẳn là sẽ không thể thoát khỏi bản ngã nhanh như vậy"

Thật đúng là có chút cẩn thận.

Doanh Vô Kỵ như cười như không đánh giá hắn "Ngươi thật sự có vài phần thủ đoạn, nếu trong tay ta không có Hàm Quang kiếm, chỉ sợ kết cục của ta so với bọn họ còn khốn nạn hơn?"

Hư ảnh bản ngã gật gật đầu: "Ngoại trừ hồ yêu kia, hai người khác đích xác kiên định hơn ngươi không ít. Thập Tam gia ý chí rất kiên định, thoát khỏi áp chế của ta là chuyện sớm muộn. Mễ Tinh Ly bị chuyện gia quốc ràng buộc, trong lòng căm giận, nhưng tín niệm rất mạnh.

Bất quá cũng không sao cả.

Hai người này không phải là mối đe dọa đối với ta.

Chỉ bằng vào ba người các ngươi, cũng không thắng được bất kỳ một đám người nào của Hồng Trần Đan Thanh.

Chỉ tính là thực lực cứng rắn.

Đích xác không được.

Doanh Vô Kỵ cảm giác áp lực như núi lớn.

Bất quá hiện tại không thể rụt rè.

Hắn cười hỏi: "Ngươi đối với Vi Nga phái rất hiểu biết!"

Hư ảnh bản ngã gật đầu: "Ta sinh ra vì Minh Đô, sự tình phát sinh trong Minh Đô, ta đều rõ như lòng bàn tay. Chỉ bất quá ngay từ đầu, ta chỉ làthế giới gương của đại thế giới, chỉ có thể thuận theo đại thế giới mà hành động.

Khi đó người tiến vào cũng chỉ rải rác, đều là cường giả hiếm thấy trên thế gian.

Phần lớn đều là tìm hiểu xong quy tắc liền rời đi, tuy rằng cũng sẽ chịu một số ảnh hưởng của ta, nhưng khi đó ta còn là manh nha, chớ nói đi khống chế bọn họ, mà ngay cả ý thức, đều giống như những quy tắc khác, bị vây trong trạng thái mông lung.

Cho đến khi đệ tử học phái Dương Chu kia tới, cảm ứng được sự tồn tại của ta.

Hắn là người đầu tiên chọn ta làm đối tượng tìm hiểu.Khoảng thời gian đó, hắn tán gẫu với ta đặc biệt tán gẫu về quan niệm của Dương Chu Học Phái.

Cuộc trò chuyện này, khiến ta hiểu biết nhiều điều.

Hắn cũng đạt được thần thông như nguyện.

Sau đó…..". Hắn liền trở thành nô bộc của ta một cách kỳ lạ

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Đệ tử Dương Chu này

Trực tiếp bán mình!

Cái này hư ảnh bản ngã, cùng đệ tử Dương Chu học phái, trực tiếp tạo ra một cái gọi là Vi Nga phái

Bất quá đây cũng chỉ là một khế ước, Vi Nga phái sở dĩ có thể hưng thịnh, hay là bởi vì có cảm giác thao túng thật sự rất sảng khoái.

Sau đó người này rời đi.

Hư ảnh bản ngã có chút cảm khái: "Hắn mang đến cho ta rất nhiều tín đồ, hơn nữa còn định cư ở trong này, nhưng ta cảm giác bọn họ cũng không thú vị bằng người trước kia.

Hả?

Doanh Vô Kỵ như cười như không đánh giá hắn "Vậy sau đó người tên Cơ Động kia, có tính là thú vị hay không?

Hư ảnh bản ngã nhíu mày, cũng không ngoài ý muốn hắn có thể hỏi ra vấn đề này "Hắn cũng là một diệu nhân, từng làm giáo chủ Vi Nga phái, hắn là người duy nhất không có tâm ma bộc phát"

Hả!

Doanh Vô Kỵ lúc này là thật sự kinh hãi "Lời này là thật?"

Giáo chủ Vi Nga phái, ma chủng bản thân không bộc phát.

Thật có chút thái quá.

Hư ảnh bản ngã gật gật đầu "Sự thật đúng là như thế, trước khi hắn trở thành giáo chủ Vi Nga Phái cũng đã Nhập thánh, chẳng qua là có thể khống chế được Vi Nga phái, cho nên thuận tiện đem giáo phái này thu nạp mà thôi."

Hả!

Trước khi trở thành giáo chủ Vi Nga phái đã Nhập thánh.

Sự tình hình như có chút lớn.

Như vậy cái thánh này, rốt cuộc là Nho Thánh, hay là Đạo Thánh, hay là Mặc Thánh, hay là Pháp Thánh?

Thiên hạ này có nhiều Thánh Nhân như vậy, mỗi một Thánh Nhân đều là nhân vật có một không hai trong học phái.

Thế đấy.

Cơ Động này, trong tay không chỉ có một Vi Nga phái, mà còn nắm trong tay sự hưng suy của một học phái khác.

Kết hợp với nhau.

Phải là lực lượng khủng bố cỡ nào?

Đến tột cùng Thánh Nhân nào là kẻ phản đồ điểm cuối này?

Ngày đó trước khi thịnh hội bắt đầu, đối thoại giữa Triệu Kỵ và chư phái phu tử bị Vi Nga phái biết được, rất có thể chính là bị vị Thánh Nhân này biết được.

Chờ đã!

Sự tình hình như có chút không đúng lắm.

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Ngươi lần đầu tiên gặp hắn là khi nào?"

Hư ảnh bản ngã nói: "25 năm trước!"

Cơ Động mới hơn bốn mươi tuổi, 25 năm trước nhiều nhất cũng chỉ hơn hai mươi, cái tuổi này đột phá Thai Thuế Cảnh đều quá sức, làm sao có thể trở thành Thánh Nhân?"

Nhưng sự thật đúng là như thế!

Ngươi xác định người này chính là Cơ Động sao?

Hắn đã Nhập thánh, ta không làm gì được hắn, tự nhiên hình chiếu không ra được bản ngã của hắn.

Như vậy…..”.

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, hiện tại gần như có thể khẳng định, Cơ Động này tuyệt đối không phải người anh em sinh đôi của Chu thiên tử.

Thậm chí bản thân Chu thiên tử cũng biết, Chu Huề Vương này, bất quá cũng chỉ là muốn lợi dụng lực lượng của hắn mà thôi.

Hai lão âm mưu với nhau.

Cuối cùng ai thắng ai thua thật đúng còn chưa biết

Chương 834: Chỉ là một loại quy tắc Chương 834: Chỉ là một loại quy tắc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn nhìn hư ảnh bản ngã: “Chỉ là Vi Nga phái này, ngươi cứ yên tâm như vậy mà giao cho hắn hả? nếu ta sở liệu không sai, Vi Nga phái giáo chúng càng nhiều, ý thức của ngươi hẳn là càng thanh tỉnh đi?”

Ta chỉ là một loại quy tắc, chỉ muốn trở thành chủ đạo quy tắc đại thế giới. Về phần có hay không ý thức của mình, trọng yếu sao? Hắn nghĩ như thế nào, ta không rảnh hỏi đến, chỉ cần biết hắn cần đạo quy tắc này là được.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng “Cho nên ngươi đây xem như cùng hắn hợp tác?”

“Đúng vậy! Nhưng bây giờ ta cho rằng hợp tác với ngươi tốt hơn. Tóm lại đây là cơ hội của ta, cũng là cơ hội của ngươi!”

Hư ảnh bản ngã đứng lên, thân thể hơi nghiêng về phía trước, vẻ mặt tràn ngập nhiệt tình điên cuồng: “Ta trước mặt ngươi, chính là hình chiếu bản ngã của ngươi, ta rất rõ ràng ngươi đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì.

Ngươi muốn đạt được một thế giới tốt đẹp tồn tại trong trái tim ngươi.

Nhưng cũng chỉ là "muốn" mà thôi.

Con đường đến thế giới này trải đầy chông gai.

Và ngươi không muốn gai.

Khát vọng chân chính trong lòng ngươi đó là mình được sống thư thái, giai nhân ở bên cạnh, thân nhân làm bạn.

Bụi gai, sẽ giết chết ngươi!

Chỉ cần ngươi cùng ta tương dung, quy tắc Bản ngã, sẽ là Thánh Nhân chi tâm của ngươi.

Thành tựu quốc giáo, tụ hợp được vạn dân, sẽ lập tức có một cái thế gian cường quốc.

Nếu nói đây không phải là thế giới hoàn mỹ trong lòng ngươi.

Thì đối với ngươi mà nói

Thế giới này, so với thế giới hoàn mỹ trong lòng ngươi càng thêm hoàn mỹ.

Say nằm gối đầu trên đùi mỹ nhân, tỉnh nắm quyền thiên hạ!

Đời người vội vã mấy chục năm.

Ngươi đi rồi, mặc kệ hồng thủy ngập trời?

Doanh Vô Kỵ có chút giãy dụa, rồi lại nghe được động tâm không thôi, cắn răng nói: "Nói cũng có vài phần đạo lý! Nhưng cụ thể nên làm thế nào, ta còn chưa từng nghĩ dùng cái cách này để có được Thánh Nhân chi tâm

Hơn nữa hiện tại tình huống của ta ở Lê quốc rất vi diệu, bất kể là Lê vương hay Lê thái tử, đều đã tán thành con đường

trước đây của ta.

Hiện tại tùy tiện muốn thay đổi phương hướng, nhất định sẽ gặp phải rất nhiều phiền toái.

Ngươi nói ta nên làm gì?"

Hư ảnh bản ngã vẻ mặt có chút cuồng nhiệt "Cái này đơn giản, Thái tử Triệu Ninh không phải thân nữ nhi sao?"

Doanh Vô Kỵ bừng tỉnh đại ngộ "Đúng đúng đúng!"

Hư ảnh bản ngã "bước trước chỉ cần có thể thành, chúng ta liền lập tức như vậy như vậy…..".

Doanh Vô Kỵ kích động vạn phần "Kế hoạch hay ! Sau đó thì sao?

Hư ảnh bản ngã: "Sau đó thì như thế này, thế này. Bước này mặc dù có chút nguy hiểm, nhưng chỉ cần có thể thành, thì Thịnh Thế của chúng ta liền ổn! Không chỉ thịnh thế ổn định, những người phụ nữ của ngươi không ai phải rời khỏi ngươi"

Hay quá!

Doanh Vô Kỵ có chút cảm khái: " Diệu sách của Bản ngã huynh an thiên hạ, kế hoạch tốt như vậy, vì sao ta lại không làm được?"

Hư ảnh bản ngã nhịn không được cười nói: "Ngươi hơi ngây thơ rồi, Ta lúc này chỉ là hình ảnh phản chiếu quy tắc bản ngã của ngươi, hết thảy dục niệm trí mưu đều bắt nguồn từ ngươi, ta có thể nghĩ đến, ngươi làm sao không thể nghĩ đến…"

Nói đến đây

Hắn dừng lại, sắc mặt chậm rãi trở nên khó coi.

Đúng rồi!

Thứ mà mình cũng có thể nghĩ đến.

Doanh Vô Kỵ làm sao có thể không nghĩ tới đây?

Hồi tưởng lại cảnh tượng vừa rồi, hắn có loại cảm giác bị người ta coi là dễ dành kẻ ngốc.

Doanh Vô Kỵ nhìn hắn, nhịn không được chậc chậc lấy làm kỳ lạ, cái này phóng ra bản ngã, thật là có chút giống mình.

Bất kể là bộ dáng ngẩng đầu ki khẳng khái trần thuật.

Hay là ánh mắt đỏ ngầu muốn giết người

Hay là các loại mưu kế kế hiểm

Nói là hình chiếu của Bản ngã.

Hẳn là một chút cũng không có giả.

Chỉ tiếc…..".

Chung quy chỉ làhình chiếu quy tắc, dục niệm căn bản vẫn là hư ảnh bản ngã muốn đột phá lao tù Minh Đô.

Quan tâm quá thì loạn.

Hư ảnh bản ngã vẻ mặt túc sát "Ngươi đùa giỡn ta?"

Doanh Vô Kỵ đứng dậy, leng keng một tiếng rút Hàm Quang kiếm ra, cười nhạt nhìn hắn: "Nếu một người không khống chế được quỷ trong lòng, vậy có khác gì dã thú đâu? Nếu ngươi dám buông tay làm những thứ đó cho ta, ta nói không chừng thật sẽ bị cuộc sống thanh sắc khuyển mã trong miệng ngươi đả động, dù sao ta cũng không phải là một người ý chí kiên định.

Nhưng đáng tiếc

Ngươi sợ thanh kiếm trong tay ta!

Niềm tin kỳ diệu trong mỗi con người, cũng không phải là thứ mà ngươi có thể hiểu được.

Mà khi ta còn bé đeo khăn quàng đỏ tung bay trước ngực tín phụng cái gì thì ngươi càng không thể hiểu được!"

Cuộc sống ăn chơi trác táng

Hắn tự nhiên muốn theo đuổi.

Nhưng đạo đức quan mộc mạc này của hắn, làm cho hắn không làm được rất nhiều chuyện.

Cảm giác lão ca Bản Nga này so với Cơ Động thích hợp làm giáo chủ của Vi Nga Phái hơn.

Hư ảnh bản ngã nhất thời giận dữ: "Ngươi thật sự cho rằng ta không có biện pháp giết ngươi sao?"

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: "Ngươi định giết như thế nào?"

Hư ảnh bản ngã chỉ vào Doanh Thập Tam: "Ông ta nguyện giúp ngươi, bất quá chính là cho rằng ngươi có thể tập được Thanh Y Thuật Luân Hồi!

Nếu ông ta giết Hoa Triều, ngươi có ngăn cản hay không?

Nếu ngươi ngăn cản, hắn có thể giết ngươi hay không?

Ngươi thật sự cho rằng, ông ta sẽ chỉ là trợ thủ của ngươi?

Dứt lời, hắn vỗ vỗ tay.

Doanh Thập Tam liền lập tức đứng lên, leng keng rút trường kiếm ra, chậm rãi đi tới.

Mà hư ảnh ma chủng của hắn, cũng hoàn toàn dung nhập vào trong bóng dáng của ông ta.

Hư ảnh bản ngã trên mặt lộ ra một tia ngông cuồng tươi cười "Ngươi rất mạnh! Thai Thuế Cảnh tu vi liền sánh vai Binh Nhân cảnh, nhưng ngươi hẳn là rất rõ ràng, Doanh Thập Tam toàn lực ra tay, ngươi chống đỡ không quá một khắc đồng hồ.

Doanh Vô Kỵ nhìn hắn, trong lòng có chút không vui.

Chương 835: Phóng chiếu bản ngã Chương 835: Phóng chiếu bản ngã

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cảm giác anh bạn này nhất định là phóng chiếu bản ngã của người khác quá nhiều, dẫn đến mang theo một ít thói quen không tốt sau đó xâu chuỗi.

Ta tuy rằng lắm mồm

Nhưng hắn là không nên có biểu hiện như nhân vật phản diện như vậy chứ?

Uỵch!

Uỵch!

Uỵch!

Bước chân Doanh Thập Tam rất nặng nề, tay cầm chuôi kiếm rất chặt.

Ánh mắt bình tĩnh như chết, thậm chí mang theo một chút túc sát.

Mỗi bước ông ta lại gần.

Nụ cười trên mặt hư ảnh bản ngã liền nhiều hơn một phần, đợi đến khi chỉ cách có ba thước, hắn khóe miệng đã nhếch đến bên tai "Nhanh chọn đi, nếu ngươi còn không chọn, Doanh Thập Tam liền…"

Bang!

Kiếm diện của Doanh Thập Tam liền gõ vào trán Mễ Tinh Ly: "Ai ai! Con bé này, tỉnh lại, mau đừng giả bộ ngủ!

Mễ Tinh Ly xoa xoa đầu, có chút mệt mỏi nhưng có chút không nỡ mở mắt ra: "Có một muội muội ngực to đang vẽ

bánh cho ta, bánh đang nóng hôi hổi, để ta thưởng thức một chút nữa!"

Không cần phải nói, muội muội ngực to trong miệng nàng, tất nhiên là hình chiếu bản ngã của nàng.

Doanh Vô Kỵ bất mãn nhìn hư ảnh bản ngã "Ta nếu không chọn, Thập Tam gia liền đem nàng đánh thức? vừa rồi không phải còn nói ta là đối tượng hợp tác ngươi vừa ý nhất sao? như thế nào còn tìm lốp dự phòng? ngươi như thế nào còn cặn bã hơn cả ta?"

Hư ảnh bản ngã…..".

Hắn ta không hiểu.

Những người này, dựa vào cái gì đều thoát khỏi trói buộc của bản ngã?

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Như thế nào để cho Thanh Y tái hiện hậu thế, Thập Tam gia còn không hiểu hơn ngươi? Ông ấy nghẹn mấy chục năm cũng không đi tìm Đan Thanh, làm sao có thể nghe ngươi mê hoặc?"

Còn có vị muội muội ngực to này, thân là nữ công tử một nước, lại ăn nhờ ở đậu kiếm ăn kiếm uống.

Không phải là bởi vì không quen nhìn trật tự của mẫu quốc sao?

Nếu nàng muốn ăn chơi trách táng, trực tiếp về mẫu quốc hướng quý tộc đầu hàng là được.

Người ý chí kiên định như thế, làm sao có thể nghe ngươi mê hoặc?

Mễ Tinh Ly u oán trừng Doanh Vô Kỵ một cái: "Nghe như khen ta, nhưng lại cảm giác huynh đang bôi nhọ ta".

Doanh Vô Kỵ vỗ vỗ hư ảnh bản ngã mặt "Ngươi chỉ hiểu rõ dục niệm Nhân tộc, lại không hiểu tín niệm của chúng ta. Vẫn còn chưa đến tuổi, qua bên kia ngồi đi, cho vị Muội muội ngực to này cẩn thận giảng giải quy tắc của ngươi cùng với cách tháo gỡ như thế nào."

Vùng đất Minh Đô này ta có chút chọn trúng, nhưng tác dụng đối với ta cũng không lớn như vậy.

Cho nên ngươi thành thật một chút.

Ta vui vẻ, đối với tất cả chúng ta đều tốt.

Nhưng nếu ngươi ăn gian chơi bời.

Ta đây chỉ có thể đem ngươi mổ xẻ, chậm rãi nghiên cứu!"

Hắn nghiêng mặt nhìn thoáng qua Mễ Tinh Ly: "Đợi lát nữa ngươi liền an tâm tìm hiểu, trời sập xuống đều không liên quan đến ngươi, cơ hội này là ta cho ngươi, nhớ rõ ưu tiên giúp ta cứu vợ, hiểu không?"

Tinh Ly cười hì hì ra dấu tay "Không thành vấn đề!"

Sau đó, một cước đá vào mông hư ảnh bản ngã.

Còn nhịn không được cười he he "Tiểu tử này cũng giống như huynh, lốp căng thật, đạp thật đúng là sảng khoái!"

Doanh Vô Kỵ "???"

Hư ảnh bản ngã không nhịn được, xoay người trừng mắt nhìn Doanh Vô Kỵ "Ngươi thật sự cho rằng mình có thể địch nổi Hồng Trần?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Cái này không cần ngươi quan tâm!"

Đưa mắt nhìn Mễ Tinh Ly đem hư ảnh bản ngã đạp lên bồ đoàn trước nhà tranh, ấn đầu giảng bài.

Sắc mặt hắn lúc này mới nghiêm túc một chút: “Thập Tam gia, có thể đánh thắng sao?

Thập Tam gia nhìn hai nhóm Hồng Trần và Đan Thanh trên màn sáng, thần sắc ngưng trọng lắc đầu: “Đánh không thắng! Nhiều nhất là ngăn cản một trận, bình thường gặp phải chỉ có thể chạy trốn! Mặc dù có thể diệt được nhóm Hồng Trần, cũng có thể bị Đan Thanh tàn sát, tiểu tử kia thủ đoạn biến hóa kỳ lạ, đơn đả độc đấu ta chưa chắc có thể thắng được hắn. Ngươi có biện pháp sao?”

Doanh Vô Kỵ khóe miệng kéo kéo “Có biện pháp, bất quá cần mạo hiểm lớn! chúng ta trước như vậy, lại như vậy, cuối cùng lại như vậy…”

Thập Tam gia thần sắc lạnh lùng gật đầu: “Có thể thử một lần!

Uh!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, đi về phía Kim Cẩm Kinh, con thụ yêu ngốc này còn đang trông coi Hồ yêu.

Kim Cẩm Kinh thấy hắn tới, thần sắc đề phòng đứng lên: “Ngươi muốn làm gì?”

Doanh Vô Kỵ khoát tay: “Không muốn làm cái gì, ta biết các ngươi lần này là chạy tới yêu mạch. Nhưng biết vị trí yêu mạch hơn nữa có năng lực mở ra chỉ có một mình ta, nếu ta chết các ngươi cái gì cũng không có.”

Đợi lát nữa sẽ có ta một nhóm lớn cừu nhân lại đây, bọn họ đối với ta chỉ có thể hạ sát thủ.

Cho nên ngươi đừng thêm phiền.

Ở chỗ này bảo vệ bằng hữu của ngươi là tốt rồi.

Cây của ngươi đâu?”

Còn cái này…..".

Kim Cẩm Kinh theo bản năng móc ra một cây giống, vừa lấy ra liền cảm giác trong tay không còn.

Doanh Vô Kỵ "Cảm ơn ngươi đã bảo vệ!"

Kim Cẩm Kinh…..".

Đầu óc ả chuyển động hơi chậm.

Nhưng cảm giác Doanh Vô Kỵ nói có đạo lý.

Con người này không thể chết.

Cho nên cây giống cho hắn mượn cũng không có vấn đề gì.

Này!

Có chút kỳ quái.

Không chắc.

Nhìn lại.

Ả nhìn thoáng qua Hồ yêu còn đang cùng cái bóng kỳ quái kia đả tọa, nhịn không được nhíu mày.

Sau đó dứt khoát một lần nữa hóa thành hình dạng cây, dùng dây leo quấn, bao bọc Hồ yêu lại.

Thật đúng là rất thành thật!

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười cười.

Liền cất một cây giống trở về.

Cùng Thập Tam gia liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng.

Một già một trẻ, cứ lẳng lặng chờ đợi như vậy.

Chỉ để lại Tinh Ly tâm không tạp niệm tìm hiểu quy tắc.

Chương 836: Tên lùn Hồng Trần Chương 836: Tên lùn Hồng Trần

Người dịch: PrimeK Tohabong

Phương không gian này ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Ngoại trừ căn nhà cỏ tranh trống rỗng không có một vật, cùng bồ đoàn cỏ xếp thành một hàng, cũng chỉ còn lại có mấy người cùng một thân cây.

Trong bầu trời đêm ánh sáng đan xen.

Những thứ này đều là quy tắc cụ thể phản xạ ra ánh sáng.

Làm cho toàn bộ không gian phản chiếu như một hộp đêm yên tĩnh.

Ngoại trừ tiếng Tinh Ly bức bách hư ảnh bản ngã học thêm quy tắc, không còn bất kỳ âm thanh nào.

Thật lâu sau.

Thật lâu sau.

Trong bóng tối trống rỗng hiện ra một con đường hư ảnh.

Cuối đường, một đám người chậm rãi đi tới.

Đi càng gần, mặt đường lại càng đông cứng.

Hơn chục cường giả Binh Nhân cảnh.

Chỉ là ngẫm lại, cũng cảm giác khắp người phát lạnh.

Tuy nhiên.

Chính là mười mấy cường giả Binh Nhân cảnh như vậy, lại vô cùng cung kính đối với một Chu Nho.

Tên lùn này.

Đó là bản thể Hồng Trần.

Theo đoàn người càng ngày càng chặt.

Hồng Trần ngồi ở trên kiệu, tùy ý đánh giá Doanh Vô Kỵ, khóe miệng nhịn không được lộ ra một ý cười dữ tợn "Phò mã

gia! không nghĩ tới ngươi thật đúng là dám ở lại chỗ này, là sợ mình sống quá lâu à?"

Đầu tiên là Bách gia thịnh hội bị Doanh Vô Kỵ làm cho mất hết mặt mũi.

Lại là trong Mộ bàn, Khương Thái Uyên vì tiểu tử này, kéo dài kế hoạch Vi Nga phái.

Thù của hai người, đã đến mức độ không thể điều hòa.

Hôm nay.

Chính là lúc hắn dùng tay đâm kẻ thù.

Doanh Vô Kỵ nghi hoặc nhìn hắn "Ồ? Ngươi là ai?"

Hồng Trần cười lạnh một tiếng: "Phò mã gia thật đúng là quý nhân dễ quên, ngày xưa lúc Phò mã gia làm náo động tại Bách gia thịnh hội, nhưng một chút cũng không cho Vi Nga phái chúng ta lưu chút mặt mũi!

Những lời này nghe giống như tự giễu, nhưng kỳ thật sát khí lẫm liệt.

Doanh Vô Kỵ đánh giá hắn một hồi lâu, mới một bộ bừng tỉnh đại ngộ, thân thiện hỏi: "Hóa ra là Hồng Trần huynh à, cái này cũng trách không được ta nhận không ra ngươi, chủ yếu ngày hôm nay ngươi khác quá.

Lần đầu tiên gặp mặt vẫn là một đại mỹ nữ, lần thứ hai là một đại thúc đẹp trai, sao lần này lại biến thành một tên lùn?"

Đây….. không phải là nguyên thân của ngươi chứ?

Ối, xin lỗi, loại chuyện này không nên nói ra!

Ngươi đã dùng ma chủng thức tỉnh cái thần thông này, khẳng định là đối với thân thể của mình cũng cực kỳ không hài lòng đi?

Ta đã lỡ lời!

Đợi lát nữa đi ra ngoài, huynh đệ ta tự phạt ba chén!”

Hồng Trần còn chưa đợi hắn nói xong, sắc mặt đã khó coi tới cực điểm.

Trực tiếp phất phất tay nói: “Lên!”

Ra lệnh một tiếng.

Bảy vị Cường giả Binh Nhân cảnh đồng loạt xông lên, sát cơ nhanh chóng tập trung Doanh Vô Kỵ.

Tuy rằng thân pháp không đồng nhất, nhưng phối hợp lại dị thường tinh diệu, cơ hồ phong kín tất cả lộ tuyến chạy trốn của Doanh Vô Kỵ.

Thập Tam gia cứu ta!

Doanh Vô Kỵ quá sợ hãi, lúc này chân đạp Thất Tinh Bộ chạy trốn.

Mà phương hướng hắn chạy trốn, cách Doanh Thập Tam gần nhất, vẻn vẹn trong nháy mắt chạy trốn, kiếm của Doanh Thập Tam đã tới, đây là ý tứ muốn xé mở một lỗ hổng cho hắn.

Nhưng người bị Doanh Thập Tam đâm vào chỗ yếu hại lại ngang nhiên không tránh, tự nhiên cứng rắn tiếp một kiếm của hắn.

Trong nháy mắt lưỡi kiếm cùng thân thể tiếp xúc kia, toàn thân hắn quang hoa hiện lên, khắp người đều sáng lên trận văn, tự nhiên dỡ đi được tuyệt đại bộ phận lực đạo.

Mà lực đạo tháo xuống, tất cả đều gia tăng lên trên người những người chưa ra tay.

Kiếm ý phân tán ra, vẫn có thể làm cho người ta cảm giác được nỗi đau cắt da.

Nhưng cũng chỉ khẽ nhíu mày, ngay cả rên rỉ một tiếng cũng không có.

Trong nháy mắt tiến công, bọn họ cũng đã phòng bị Doanh Thập Tam giết một người xé rách trận hình.

A…..”.

Trên mặt người bị công kích lộ ra nụ cười châm chọc, trường kiếm trong tay không hề đình trệ, chặt chẽ khóa về phía yết hầu Doanh Vô Kỵ.

Nhưng Rất nhanh.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mình, cánh tay phải cầm kiếm của mình bay về phía trước không kiểm soát được.

Hắn không hiểu tại sao lại như vậy.

Cúi đầu nhìn xuống, phát hiện cánh tay phải của mình cùng với toàn bộ vai phải đều bị chém đứt.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, đau nhức mới khoan thai đến chậm.

Một trận kêu thảm thiết.

Hắn trực tiếp quỳ xuống đất, mồ hôi ào ào chảy xuống.

Nhanh chóng phong bế máu chảy, nhưng làm thế nào cũng không ngăn được tiếng kêu thảm.

Một lúc.

Tiếng kêu thảm thiết này truyền đến bên tai mỗi người, làm cho sống lưng bọn họ không khỏi phát lạnh.

Đương nhiên.

Ngoại trừ Doanh Vô Kỵ vừa mới chạy trốn.

Hắn bóp eo, đắc ý trào phúng nói: “Chỉ là dùng pháp trận, cũng xứng ngăn trở Thập Tam gia kiếm khí?

Nếu như nói đấu pháp của cha vợ là lợi dụng cực hạn đại thế của thiên địa.

Đấu pháp Lão lưu manh tượng trưng cho khí thế sát phạt siêu tuyệt.

Thập Tam gia đại biểu cho chiến lực đơn thể thuần túy đến mức tận cùng.

Lực phá hoại siêu tuyệt.

Doanh Thập Tam…..".

Tiểu tử ngươi!

Bất quá diễn xuất cáo mượn oai hùm này, đích xác có chút quá lôi kéo cừu hận.

Hồng Trần sắc mặt thoáng cái liền âm trầm xuống, lần nữa nhìn về phía mấy người bên cạnh "Đi thôi! tốc chiến tốc thắng, vây khốn Doanh Thập Tam diệt Doanh Vô Kỵ!"

Rất nhanh.

10 người còn lại bên cạnh hắn lập tức lại chia ra hai nhóm.

Một đợt đuổi giết về phía Doanh Vô Kỵ, một đợt khác thì cùng một đợt trước hội hợp, hướng về phía Doanh Thập Tam vây giết.

Hắn có thể nhìn ra được, Doanh Thập Tam tu vi có đột phá, khoảng cách Ngộ Thần cảnh đã không xa, vốn chính là Binh Nhân cảnh đệ nhất nhân, hiện tại càng khó xử lý, phải cẩn thận cho thỏa đáng.

Bất quá hắn coi như cẩn thận.

Bên người còn giữ lại một hộ pháp am hiểu bảo vệ nhất.

Tuy rằng hắn cảm giác làm như vậy có chút dư thừa, bởi vì hắn căn bản không cảm thấy Doanh Vô Kỵ có thể từ mấy người vây giết sống sót.

Nhưng Hồng Trần hắn có thể tiêu dao khoái hoạt lâu như vậy.

Chính là bởi vì hắn có một ưu điểm không gì sánh kịp.

Ổn định!

Chương 837: Nguyên tắc giả định Chương 837: Nguyên tắc giả định

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trường hợp này.

Phải sử dụng nguyên tắc giả định.

Giả sử Doanh Vô Kỵ có thể ngăn cản những người đó.

Ta Ngộ Thần Cảnh.

Hắn Thai Thuế Cảnh.

Khi solo.

Chênh lệch không vượt qua ba đại cảnh giới, phải bảo trì vững vàng tuyệt đối!

Doanh Vô Kỵ cũng không thể ở trước mặt cao thủ này diệt ta chứ?

Đương nhiên.

Tai nạn này không thể xảy ra.

Khóe miệng Hồng Trần điên cuồng giương lên, giống như đã nhìn thấy cảnh Doanh Vô Kỵ bị phanh thây.

Nhưng mà ngay khi mọi người vừa mới vây quanh.

Doanh Vô Kỵ vẩy ra một nắm đậu tương.

Chỉ trong nháy mắt.

Liền biến thành mấy chục tráng hán quần áo rách rưới, trực tiếp lao về phía những Cao thủ Binh Nhân cảnh vây giết

Hồng Trần đồng tử co rụt lại "Vãi đậu thành binh!"

Trong lòng hắn nhịn không được có chút kinh hoàng, tiểu tử này sẽ không phải đã Ngộ Thần Cảnh chứ, bằng không làm sao có thể dùng được vãi đậu thành binh?

Không đúng.

Không giống lắm.

Chân chính vãi đậu thành binh không thể nào chỉ có mấy người như vậy!

Hắn rụt cổ, vội vàng trốn sau hộ pháp "Bảo vệ tốt cho ta!"

Hiện trường lập tức lâm vào hỗn chiến.

Một đám Đậu Binh tuy rằng thực lực đơn thể kém không ít.

Nhưng cực kỳ am hiểu thuật hợp kích, hơn nữa mỗi người phục khắc ý thức chiến đấu của Doanh Vô Kỵ, đi lên chính là đấu pháp dũng mãnh không sợ chết.

Kỳ quái nhất chính là, còn có thể dùng pháp thuật.

Cường độ tam phẩm linh thai, không đến mức bị cường giả Binh Nhân cảnh một kích là tan.

Trong lúc nhất thời tạo thành phiền toái cực lớn cho bọn họ!

Mà bản thân Doanh Vô Kỵ đã sớm không thấy bóng dáng.

Vèo!

Giây tiếp theo.

Thân ảnh Doanh Vô Kỵ liền xuất hiện trước mặt Hồng Trần, nhe răng cười với hắn.

Hai hàng răng được chăm sóc tốt.

Đánh răng mỗi ngày.

Chải đến trắng bệch.

Rơi vào trong mắt Hồng Trần, trắng đến mức khiến người ta không rét mà run.

Nhưng không hoảng hốt.

Hồng Trần nháy mắt một cái, hộ pháp lập tức vung kiếm mà lên.

Doanh Vô Kỵ trực tiếp quăng ra Hàm Quang kiếm "Quyện Tử ca! Tự mình xử lý!"

Thật sự là ý nghĩ kỳ lạ!

Hồng Trần nhịn không được châm chọc, Đại hội Kiếm Tiên về sau, tất cả mọi người biết Doanh Vô Kỵ có một kiếm linh, thực lực kiếm linh, liền có thể áp đảo nhất phẩm linh thai

Nhưng hộ pháp của mình, là một hảo thủ Binh Nhân cảnh

Chỉ dựa vào một kiếm linh làm sao có thể…..".

Ý niệm của hắn đột nhiên gián đoạn.

Bởi vì ở trong tầm mắt của hắn, Doanh Vô Kỵ lại vẩy ra một nắm đậu tương, trong nháy mắt lại hình thành mấy chục tráng hán.

Phối hợp với Hàm Quang kiếm, cùng nhau vây giết hộ pháp của mình.

Hồng Trần "!!!

Trong lúc nhất thời hắn sợ tới mức vong hồn đều bốc lên.

Nếu hộ pháp bị vây khốn, chính mình nói không chừng thật đúng là sẽ lật thuyền.

Nhưng rất nhanh.

Hắn liền phát hiện vấn đề.

Bởi vì một thanh đậu tương này, nghiễm nhiên chính là hạn mức cao nhất thi pháp của Doanh Vô Kỵ.

Sau khi đám Đậu Binh này xuất hiện, Đậu Binh vừa rồi một cao thủ Binh Nhân đánh liền biến trở về thành hạt đậu

Tốt lắm!

Chỉ cần dẹp hết đám này…..".

Tuy nhiên.

Sau một khắc, hắn liền thấy Doanh Vô Kỵ đang nhe răng cười nhìn mình.

Một tay kình thiên.

Chỉ trong chốc lát, cấm chế cường hãn đến cực hạn liền từ hư không rơi xuống.

Đem những Cao thủ Binh Nhân cảnh kia đều ngăn cách ở bên ngoài.

Cấm chế cực kỳ cường hãn, phảng phất đem phiến không gian này ngăn cách thành hai thế giới!

Tuyệt Địa Thiên Thông?

Hồng Trần đều tê dại.

Sao một tên Thai Thuế Cảnh có thể nắm giữ nhiều thần thông như vậy!

Hắn ta không hiểu.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để suy nghĩ.

Mắt thấy Doanh Vô Kỵ nhào tới.

Hắn co chân bỏ chạy.

Bên ngoài cấm chế, một đống Binh Nhân cảnh điên cuồng đập tường.

Bên trong cấm chế, hộ pháp đang bị một đám đậu binh cùng một thanh kiếm vây công.

Và một người lùn.

Đang bị một thanh niên mặt mũi nhe răng cười, miệng còn phát ra tiếng cười quái dị đuổi theo chạy trốn xung quanh.

Hồng Trần rất rõ ràng.

Doanh Vô Kỵ Thai Thuế Cảnh, đã không thể dùng khái niệm Thai Thuế Cảnh đơn giản để cân nhắc.

Bản thể của mình, mặc dù cũng là Ngộ Thần Cảnh, không nhất định đánh không lại.

Nhưng vẫn cứ phải chắc cú cái đã

Luận thân pháp chạy trốn của hắn, so với Thất Tinh Bộ kỳ thật cũng không kém lắm.

Cho dù trong cấm chế này trải rộng lôi pháp.

Hắn cũng có thể chạy trốn có chút tiêu sái.

Mẹ nó chứ!

Doanh Vô Kỵ cảm giác mình đang bắt cá chạch, khiến cho có chút phiền.

Hiện tại chính là hẳn là tốc chiến tốc thắng.

Hắn hét lớn một câu: “Tiểu tử lùn, ngươi không phải muốn giết ta sao?”

Hồng Trần “???

Tuy rằng thân pháp chạy trốn của hắn một chút cũng không có đình trệ.

Nhưng vẫn nhịn không được quay đầu hung hăng liếc Doanh Vô Kỵ một cái.

Thật xúc phạm.

Nhưng không nghĩ tới, ngay trong nháy mắt hắn quay đầu lại.

Doanh Vô Kỵ hét lớn một tiếng "Một hai ba người gỗ!

Hồng Trần…..".

Hàn Quyện…..".

Hộ pháp…..".

Tất cả mọi người không hẹn mà cùng dừng động tác.

Bao gồm Doanh Vô Kỵ.

Bởi vì ngay khi hắn hô lên những lời này, tất cả mọi người trong không gian này trong đầu đều hiện lên một tin tức, đó là nếu có bất kỳ động tác tay chân đều là phạm pháp, chỉ cần có người vi phạm, lĩnh vực này sẽ mạnh mẽ rút đi tất cả sức mạnh của mọi người, đi đánh cái người vi phạm đó'.

Đây chính là pháp thuật Địa cấp vớ vẩn nhất trong lịch sử.

Lĩnh vực của pháp gia: Pháp độ chi ngục.

Nếu như không phải không có lực sát thương trực tiếp, còn có thể gây ra hạn chế tương đương với bản thân người thi pháp.

Nó thậm chí có thể chen chân vào pháp thuật Thiên cấp.

Trong lĩnh vực.

Im lặng một cách đáng ngạc nhiên.

Tất cả mọi người không dám động đậy, ngay cả hô hấp cũng khống chế ngực phập phồng không thể quá lớn.

Bởi vì trong này cường giả cũng không ít, bị lĩnh vực điều động năng lượng chế tài, chỉ sợ ai cũng phải tèo

Chương 838: Kéo vào ảo cảnh Chương 838: Kéo vào ảo cảnh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hồng Trần vừa tức vừa muốn cười.

Tức giận là dựa vào cái gì Doanh Vô Kỵ biết nhiều pháp thuật như vậy.

Cười chính là chơi loại người gỗ này có tác dụng đặc biệt gì?

Ta không thể cử động.

Ngươi cũng không được cử động.

Ngoại trừ kéo theo thủ hạ của mình phá trận, còn có thể làm cái gì?

Nhưng ngay sau đó.

Hắn liền phát hiện chỗ không thích hợp.

Giờ phút này hắn, đang cùng Doanh Vô Kỵ đối diện.

Nhưng ánh mắt Doanh Vô Kỵ không giống như là ánh mắt, mà là hai mặt gương vô cùng sáng ngời.

Giây tiếp theo.

Hắn đã bị kéo vào trong ảo cảnh.

Trong ảo cảnh có bảy tấm gương.

Chỉ có hai mặt có người.

Nam Cung Yến…..".

Khương Nhạc Thanh?

Khương Nhạc Thanh!

Hồng Trần trong lòng lộp bộp, nhất thời sợ tới mức cả người phát lạnh.

Từ lâu trước đó, hắn đã hẹn Đan Thanh, muốn cùng Khương Nhạc Thanh tìm hiểu thần thông, bởi vì pháp thuật ba

người nắm giữ có liên hệ với nhau, nhưng vẫn không có cơ hội.

Nhưng Khương Nhạc Thanh sao lại ở chỗ này?

Tại sao nàng lại bị nhốt trong pháp thuật của mình?

Doanh Vô Kỵ không phải là muốn…..".

Không ổn!

Hắn mới vừa sinh ra ý niệm chạy trốn, trong gương một bên liền vươn ra một bàn tay, nắm chặt cánh tay hắn bắt đầu cứng rắn kéo.

Trong gương có một Chu Nho khác, tướng mạo giống y hệt hắn, nhưng trên mặt kia tràn đầy lệ khí cười, lại không thuộc về mình.

Hồng Trần luống cuống.

Bắt đầu liều mạng giãy dụa.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Chỉ là Thai Thuế Cảnh, cường độ linh hồn rõ ràng so với hắn còn hơn một bậc.

Nhưng hết lần này tới lần khác.

Không gian này.

Chính là địa phương đơn thuần so đấu cường độ linh hồn.

Ngữ khí Chu Nho trong gương vô cùng khiếp người: "Mau! Theo ta vào nhà!

Loại kéo cuồng bạo này.

Đem Hồng Trần sợ đến phát khóc: "Ngươi làm gì…..". Ai u!"

Hắn liều mạng giãy dụa.

Nhưng hắn càng đấu tranh.

Người lùn trong gương lại càng hưng phấn.

Song phương giằng co ước chừng một khắc đồng hồ.

Hồng Trần rốt cục chịu không nổi.

Bị kéo vào trong gương.

Mà Chu Nho trong gương, cũng từ trong gương chui ra.

Phốc!

Doanh Vô Kỵ mãnh liệt phun ra một ngụm máu.

Trước mắt tối sầm, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Di chứng pháp thuật này thật sự quá mạnh mẽ, khó trách Khương Nhạc Thanh cùng những người bị Khương Nhạc Thanh thi pháp, đều hôn mê lâu như vậy.

【 Lời nhắc 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đạt tới 100, đỉnh cấp đạt được thần thông 《 Hồng Trần giai Nga 》.

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giương lên.

Rốt cục thành!

Thần thông khống chế người giống như ôn dịch này, rốt cục đã học được.

Không nghĩ tới, thật đúng là có chút liên kết với thần thông của Khương Nhạc Thanh.

Bịch bịch!

Chu Nho nổi giận đùng đùng chạy tới, một cước đá Doanh Vô Kỵ xuống đất, mắng chửi đĩnh đạc nói: "Đuổi theo hung dữ như vậy, ta còn tưởng rằng ngươi có thủ đoạn gì, kết quả…..". Chính là cái này!?

Hắn vẻ mặt lệ khí quét mắt nhìn người bên ngoài cấm chế: "Hắn đã phế rồi, mau phá vỡ cấm chế!"

Được!

Được!

Được rồi!

Người ngoài cấm chế, bắt đầu thể hiện thần thông.

Một đám đậu binh, khí tức nhanh chóng uể oải đi xuống.

Hộ pháp chém đám đậu binh thành bột đậu tương, một kiếm đánh lui Hàm Quang kiếm, nhanh chóng xông về phía Doanh Vô Kỵ, đề kiếm liền hướng trên đầu hắn chém tới.

Lại bị một câu nói của Hồng Trần ngăn lại.

Lưu hắn một mạng!

Hộ pháp không hiểu "Vì sao?"

Hồng Trần nhe răng cười một tiếng: "Lần này giáo chủ để cho ta cùng Đan Thanh tranh mạng tiểu tử này, dù sao Đan Thanh cũng muốn giết hắn, đợi lát nữa liền dùng để đổi pháp môn Đan Thanh Độ Hồn!"

Hộ pháp lúc này mới thu hồi trường kiếm, gật đầu nói: "Có đạo lý!"

15 phút sau.

Hộ pháp mang theo Doanh Vô Kỵ đi ra khỏi cấm chế vỡ nát.

Mà Doanh Thập Tam còn đang dựa vào nơi hiểm yếu chống lại đám Ngộ Thần Cảnh.

Mặc dù có rất nhiều loại cây có thể yểm hộ, ông ta cũng bị vây công cực kỳ khó chịu.

Giết được ba người.

Trên người ông ta cũng xuất hiện không ít vết thương.

Dừng tay đi! Bằng không ta giết tiểu tử này!

Hộ pháp đem trường kiếm gác ở trên cổ Doanh Vô Kỵ.

Doanh Thập Tam lúc này dừng lại trường kiếm trên tay, cổ rất nhanh liền gác đầy đao kiếm, hoàn toàn mất đi năng sức phản kháng.

Ông ta liếc Doanh Vô Kỵ một cái, "Chơi đủ rồi?"

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc nhìn Doanh Thập Tam "Cái này đều bị ông nhìn ra?"

Doanh Thập Tam gật đầu "Chiêu thức của bọn chúng không thay đổi, nhưng thiếu một ít sát ý!"

Thì ra là thế!

Doanh Vô Kỵ bừng tỉnh đại ngộ, hoặc là nói Thập Tam gia trâu bò, chút biến hóa vi diệu này đều có thể cảm thụ được.

Lầm bầm cái gì vậy?

Chu Nho nhảy dựng lên đá vào đầu gối Doanh Vô Kỵ, tràn đầy lệ khí mà nhìn lướt qua thuộc hạ của mình "Đều áp giải bọn chúng xuống, ta đi đàm phán với cùng cái con bé họ Mễ kia, xem nó có quy thuận Vi Nga phái chúng ta hay không!"

Nói xong, liền chỉ huy mọi người, đem hai người ép ra xa.

Doanh Thập Tam có chút khó hiểu: "Nhất định phải diễn như vậy sao?"

Nhập diễn sớm một chút!

Doanh Vô Kỵ cười cười, hắn dùng kính ảnh thay thế Hồng Trần.

Theo lý thường phải tiếp nhận Ấn ký Hồng Trần của những người này.

Bất quá Hồng Trần giai nga cũng không phải vạn năng.

Không tính khoảng cách, nhiều nhất cũng chỉ đoạt xá người tu luyện dưới tam phẩm linh thai.

Nếu khoảng cách đủ gần.

Có thể bắt được Binh Nhân cảnh.

Nhưng ý thức của Binh Nhân cảnh rất mạnh, hoàn toàn khống chế thân thể của bọn họ, tiêu hao tương đối lớn.

Cho nên tốt nhất vẫn là cấy vào một bộ phận ý thức, hành động còn lại giao cho ý thức của bọn họ, điểm này tương đối gần với thủ đoạn của Khương Nhạc Thanh.

Chỉ có điều.

Trước tiên trải qua pháp thuật quỷ kính khống chế Hồng Trần.

Lại do Hồng Trần gián tiếp khống chế những người này.

Liên kết này không ổn định.

Cho nên vẫn phải dùng đến lưỡi dao.

Rất nhanh.

Nhiều người đã trở thành tù nhân.

Chương 839: Tìm hiểu quy tắc Chương 839: Tìm hiểu quy tắc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Sau khi Tinh Ly được Doanh Vô Kỵ truyền âm, cũng cao hứng đáp ứng hợp tác Vi Nga phái.

Sau đó tiếp tục vui vẻ tìm hiểu quy tắc.

Hồng Trần cũng ngồi trên bồ đoàn tìm hiểu.

Thẳng đến hai canh giờ sau.

Một nhóm người khác cũng đến.

Đan Thanh lạnh lùng nhìn thoáng qua Doanh Vô Kỵ, ánh mắt chợt dừng trên người Hồng Trần.

Hồng Trần đắc ý cười: "Ngươi tới chậm, đã bắt được rồi!"

Đan Thanh bĩu môi "Tùy ngươi!"

Hồng Trần có chút kinh ngạc: "Không cướp với ta?"

Đan Thanh gật đầu: "Ta lần này tới, chỉ là vì bổ sung Đan Thanh Độ Hồn còn lại!"

Hồng Trần nhất thời mặt mày hớn hở, thân thiết nắm lấy ống quần Đan Thanh.

"Hảo huynh đệ, truyền cho ta với!"

~~~

Hảo huynh đệ, truyền cho ta với!"

Hồng Trần tươi cười rất thân thiết, giống như là gặp được bạn tốt chí giao.

Chỉ là thân thể thấp bé của hắn so với dáng người cao gầy của Đan Thanh, hình tượng chênh lệch thật sự có chút lớn.

Nó giống như một quả bóng golf và gậy golf được đặt cùng nhau.

Thoạt nhìn hết sức buồn cười.

Đan Thanh liếc xéo hắn một cái "Thiên địa quy tắc lúc này đều có hiển hóa, Đan Thanh diệu thuật ta tùy thời đều có thể cùng ngươi trao đổi, ngươi không đi học cái khác quả thực chính là phung phí của trời.

Hồng Trần nghe hắn cự tuyệt, nụ cười trên mặt nhanh chóng biến mất.

Hắn nhìn chằm chằm Đan Thanh, cười lạnh một tiếng: "A! Nếu ngươi thật sự hào phóng như vậy, huynh đệ chúng ta hai
~~~

người đã sớm Nhập thánh, còn cần đợi đến hôm nay?"

Hôm nay vừa nhìn, ngươi quả nhiên đề phòng ta, sợ ta học được Đan Thanh diệu thuật, liền uy hiếp đến địa vị của ngươi trong giáo phái?"

Đan Thanh hừ lạnh một tiếng: "Ta và ngươi đều là thuộc hạ trung thành và tận tâm của giáo chủ, Đan Thanh diệu thuật và Hồng Trần diệu thuật chỉ cần có một người biết là được, tham nhiều nhai không nát, ta cũng nghĩ cho tiền đồ của ngươi.

Hồng Trần phảng phất nghe được chuyện cười lớn nhất: "A! Ngươi từ khi nào trở thành thuộc hạ trung thành và tận tâm của giáo chủ?

Trong lòng ngươi khi nào từng vì Vi Nga phái?

Bách gia thịnh hội sao ngươi không đi?

Cho dù ngươi đi, có thể đem giáo lý của chúng ta nói ra một hai ba?

Ngươi cả ngày liền nhớ thương phục sinh sư phụ ngươi!

Chờ sư phụ ngươi sống lại.

Ngươi nói đây là giáo chủ Vi Nga phái, có phải nên nhường cho sư phụ ngươi làm hay không?

Hai người cãi nhau rất kịch liệt.

Doanh Vô Kỵ ở bên có chút kỳ quái.

Ngoại trừ "Quan hệ chủ tớ", hắn hiện tại không có ảnh hưởng gì đối với Hồng Trần, Hồng Trần hiện tại, chính là hình chiếu chân thật của bản thân Hồng Trần, tương tác với Đan Thanh cũng đều là chân thật.

Vốn tưởng rằng Vi Nga phái cao tầng hẳn là bền chắc như thép.

Không ngờ hai người lại nhìn nhau không vừa mắt như vậy.

Bất quá rất nhanh hắn liền suy nghĩ cẩn thận.

Cơ Động đối với Đan Thanh, chắc không phải 100% tín nhiệm.

Bởi vì Thanh Y là Thánh Nhân chân chính.

Đan Thanh muốn sư phụ sống lại.

Mà Cơ Động chỉ muốn thần thông của Thanh Y.

Đây là mâu thuẫn căn bản giữa hai người.

Cũng khó trách Hồng Trần hẹn Đan Thanh tới nơi này.

Chờ đã!

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên nghĩ tới Cơ Động đã từng tìm được Đan Thanh, hơn nữa Đan Thanh còn cố ý che chắn Nam Cung Yến, nói rõ lời muốn nói kế tiếp, có thể đối với Đan Thanh cực kỳ trọng yếu.

Chuyện gì đối với Đan Thanh quan trọng như vậy?

Nhất định là để cho Thanh Y tái hiện hậu thế!

Cho nên nói hai người nói chuyện đến tột cùng là kết quả gì?

Đan Thanh đến tột cùng có đem chuyện này mượn tay Cơ Động hay không?

Hoặc là nói…..". Đan Thanh có thể tới nơi này, có phải bởi vì Cơ Động hay không?

Cách đó không xa

Hai người còn đang giằng co.

"Giáo chủ mời ta nhập giáo, chính là nhìn trúng phương pháp Đan Thanh của ta, nhưng chưa từng nói với ta phải trung

thành với giáo. Từ đầu tới cuối, hai chúng ta đều chỉ là giao dịch, hắn muốn có được thuật Đan Thanh Độ hồn, ta muốn sư phụ tái hiện ở thế gian.”

Hôm nay.

Đó là lúc chúng ta thực hiện giao dịch.

Chỉ cần sư phụ ta sống lại, ta liền đem Đan Thanh thuật giao cho hắn!

Từ nay về sau ta cùng Vi Nga phái đường ngươi ngươi đi, đường ta ta đi!

Cái gì mà Giáo lý Vi Nga phái?

Cái gì mà sài lang chi quốc?

Cái gì mà liên minh họ Cơ?

Cái gì mà Lê quốc nhị thánh!

Trong mắt ta chính là cái rắm!

Con đường thánh của sư phụ ta.

Đây mới là trật tự mới của thiên hạ!

Khi hắn nói.

Ngữ khí tràn ngập cuồng nhiệt.

Giờ này.

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng “Ngươi làm sao liền xác định, con đường của sư phụ ngươi nhất định là đúng?”

Đan Thanh liếc Doanh Vô Kỵ một cái, âm thanh chắc chắn nói: “Bởi vì, sư phụ ta duy nhất là một Thánh Nhân chân chính trên thiên hạ này!”

Nho gia miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, kỳ thật chính là công cụ khống chế bách tính của vương công quý tộc.

Pháp gia, càng là chó của vương quyền!

Đạo gia miệng đầy huyền diệu khó giải thích!

Bọn họ khi nào thì chân chính quan tâm đến sự sống chết của những con kiến hèn mọn như chúng ta?

Chỉ có sư phụ ta!

Mới thật sự là trách trời thương dUh!

Có thể bình ổn loạn thế này, cũng chỉ có sư phụ ta một người!

Khi nói những lời này.

Hắn thoạt nhìn cực kỳ điên cuồng.

Nhưng cặp mắt kia, lại lóe sáng.

Hắn quay đầu nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, thần kinh nói dông dài: "Ta hiện tại đều nhớ rõ khi mùa đông lạnh giá, sư phụ nhặt được ta từ trong thôn đầy người chết cóng

Người trong một thôn, đều chết đói!

Bọn họ có sai không?

Không sai

Cái sai của bọn họ chính là sinh ra trong cái thế giới đầy tội ác

Bởi vì bọn họ không phải quý tộc!

Quý tộc tình nguyện để lương thực thối trong nhà mình cũng không nguyện ý lấy ra tiếp tế người nghèo, dù cho những lương thực này vốn là từ người nghèo mà tới!

Bọn chúng không cần trồng trọt

Chính là bởi vì bọn họ là quý tộc, bọn họ có đất phong, trên ruộng viết tên của bọn họ?

Cũng là con người.

Bọn họ dựa vào cái gì mà tài trí hơn người?

Ngoại trừ sư phụ ta, các Thánh Nhân khác, có ai nghĩ tới vấn đề này không?

Chương 840: Nằm vùng Mặc giả Chương 840: Nằm vùng Mặc giả

Người dịch: PrimeK Tohabong

Một phen nói.

Doanh Vô Kỵ nghe được nghẹn họng nhìn trân trối "Không thể tưởng được ngươi còn là một Mặc giả!

Đan Thanh hừ lạnh một tiếng: "Ta là Mặc Thánh đệ tử, tại sao không thể là Mặc giả?"

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Thật sự là mẹ nó ly kỳ.

Hồng Trần nhịn không được nói" Điên rồi, điên thật rồi. Ngươi tỉnh táo một chút, ngươi đều là Người của Vi Nga phái, như thế nào đầu óc hỏng rồi, đem chính mình trở thành Mặc gia nằm vùng?"

Đan Thanh hỏi ngược lại: "Ai nói người Vi Nga phái, không thể là Mặc giả?"

Sắc mặt Hồng Trần trầm xuống.

Vi Nga phái, phần lớn cá thối tôm thối.

Nhưng Hắn ta thì khác.

Hắn là tín đồ chân chính của Cơ Động.

Cơ Động ở trong mắt hắn, cũng chưa bao giờ là tà ma ngoại đạo.

Mà là truyền nhân Dương Chu chính thống.

Quan niệm của hai nhà hoàn toàn trái ngược nhau, làm sao có thể…..".

Trong tiềm thức.

Hắn muốn động thủ.

Nhưng Đan Thanh thủ hạ cường giả nhiều như mây, còn mạnh hơn đám khôi lỗi của mình không ít, chỉ có thể tạm thời đè xuống lửa giận của mình.

Doanh Thập Tam nhịn không được cười nhạo một tiếng "Tiểu tử ngươi cũng xứng xưng là Mặc giả? sau khi gia nhập Vi Nga phái trực tiếp gián tiếp hại bao nhiêu người, nếu là lấy quy củ Mặc giả, chỉ sợ sớm đã chết nhiều lần!"

Ta không có ý định sống!

Đan Thanh hừ một tiếng, chợt quăng ra một quyển sách "Những năm này ta làm hại người, ta đều nhớ kỹ, chờ sư phụ ta sau khi trở về, sẽ để cho bà tự mình xử hình!

Những lời này.

Khiến cho Doanh Vô Kỵ có chút trầm mặc.

Hắn đại khái hiểu được Đan Thanh.

Thiện ác ở trong lòng hắn đã không còn khái niệm.

Bản ngã của hắn, chính là sùng bái cá nhân cực độ đối với Thanh Y.

Có lẽ hắn đến tận bây giờ.

Đều là đứa bé vừa được Thanh Y nhặt từ trong đống tuyết lên.

Thanh Y là người cứu chuộc cả đời hắn.

Cho nên cũng có thể là người cứu rỗi cả thiên hạ.

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một tiếng "Nhưng sư phụ ngươi tự sát, chính là bởi vì biết đường của mình đi không thông…"

Có cái rắm!

Đan Thanh tức giận cắt ngang, hai mắt đỏ ngầu nói: "Sư phụ ta chính là Chân Thánh duy nhất trong thiên hạ, còn có Luân Hồi thần thông không ai trong thiên hạ sánh được, nếu con đường của bà đều không đi được, còn có ai có thể đi thông? Bà không tự sát, nhất định là có người hại bà!"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, "Lúc này ta không thể không tự tiến cử, chính sách mới của Lê quốc chúng ta đối với bách tính rất tốt…"

Tốt thì có ích lợi gì?

Đan Thanh khinh bỉ nhìn hắn một cái: "Cho dù có luật mới, cũng bất quá là khi dễ người trong thiên hạ, mưu cầu lợi ích xấu xa của bản thUh!

Ngươi tư đức bại hoại!

Trong đầu đều là nữ nhân!

Ngay cả bản ngã thánh khiết như sư phụ ta, cũng bị ngươi ảnh hưởng thành phế vật trong đầu đều là tình tình ái ái.

Ngươi cũng xứng cầu ta tin tưởng ngươi?

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Sao lại chuyển sang công kích nhân thân?

Nhưng hết lần này tới lần khác.

Không sai một từ nào.

Hắn nhếch miệng hỏi: "Suy nghĩ của ngươi ta hiểu, nhưng cách làm của ngươi ta xem không hiểu. Ngươi cùng Vi Nga phái hợp tác, cùng hổ lột da có cái gì khác nhau? Ngươi mưu

đồ chính là Luân hồi chi pháp, ngươi không sợ sư phụ ngươi chết trong tay bọn chúng sao?"

Đan Thanh trầm giọng nói: "Sẽ không!"

Doanh Vô Kỵ hỏi ngược lại "Vì sao không?"

Đan Thanh khóe miệng hơi giương lên "Bởi vì giáo chủ, là người mà sư phụ ta nhận định!"

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Được rồi!

Thánh Nhân!

Vẫn là Thánh Nhân được Thanh Y nhận định.

Ngoại trừ Mặc gia cự tử mới nhậm chức còn có ai?

Tin tức này, nói ra người khác sẽ cho rằng ngươi đang khôi hài.

Mặc gia cự tử.

Giáo chủ Vi Nga phái

Con mẹ nói lại là cùng một người?

Cũng khó trách Chu Thiên Tử lại lựa chọn hợp tác với Cơ Động.

Thánh Nhân Trong thiên hạ, còn có ai có thể so quyền lực với Mặc gia cự tử?

Phàm là Mặc giả

Tài sản cá nhân đều thuộc sở hữu của Công hội Mặc giả.

Tất cả đều phải tuân theo mệnh lệnh của Cự tử.

Đây là thực lực khủng bố cỡ nào?

Đan Thanh trầm mặc trong chốc lát, khóe miệng lại lộ ra vẻ tươi cười: "Cho dù hắn nổi lên ác tâm, ta cũng có biện pháp

chế hắn!Hôm nay ta liền bổ sung không trọn vẹn Đan Thanh Độ Hồn thuật, nghênh sư phụ ta trở về!”

Dứt lời, liền nhắm hai mắt lại.

Thân thể thon gầy lăng không phiêu khởi.

Chậm rãi bay lên trong vầng sáng đầy trời.

Trên đời này, không có tiên thiên thần thông.

Chỉ có những quy tắc bất tận.

Thần thông là quy tắc kéo dài, cũng không phải quy tắc bản thân.

Năm đó Thanh Y không có truyền cho hắn hoàn chỉnh Đan Thanh Độ Hồn, hôm nay hắn liền muốn từ ngọn nguồn bổ sung.

Nếu không phải cần Đầu cuối Minh Đô, hắn làm sao có thể để mặc Hoa Triều sống đến bây giờ?

Hồng Trần nghiến răng nghiến lợi: “Tên phản đồ này!”

Nói rồi.

Liền chuẩn bị mang theo một đám khôi lỗi đi lên.

Lại bị thủ hạ của Đan Thanh ngăn cản.

Đan Thanh đại nhân có lệnh, lúc hắn tìm hiểu, chỉ có Hồng Trần đại nhân có thể cùng nhau tìm hiểu. Chờ hai vị đại nhân tìm hiểu xong, những người khác mới có tư cách đi lên.

Rất tốt!

Hồng Trần hừ lạnh một tiếng, quát lui thủ hạ, tung người nhảy lên không trung.

Khi bay lên trời.

Tay phải hắn sờ vào ngực.

Trong đó có hàng trăm hạt đậu tương.

Doanh Vô Kỵ cùng Doanh Thập Tam liếc nhau một cái.

Động thủ!

Thanh Y qua đời.

Đã có dụng ý cao thâm.

Doanh Vô Kỵ không cho rằng Thanh Y hẳn là bị động quay lại thế gian.

Lại càng không cho rằng cái giá của chuyện này là hiến tế Hoa Triều.

Chỉ cần giết chết Đan Thanh.

Chuyện này đều giải quyết được

Trong nháy mắt.

Hồng Trần cùng thủ hạ đồng loạt bạo khởi.

Kiếm của Thập Tam gia sắc bén vô cùng, trong nháy mắt đã chém xuống đầu một cường giả Binh Nhân cảnh.

Dưới bầu trời đêm.

Đan Thanh như có cảm giác, đột nhiên mở mắt.

Nhìn chằm chằm Doanh Vô Kỵ, khóe mắt muốn nứt ra "Chết tử tế!"

……

Chương 841: Sóng gió Giáng Thành Chương 841: Sóng gió Giáng Thành

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đại Lê.

Giáng Thành.

Mấy ngày gần đây, Giáng Thành không có đại sự phát sinh, nhưng trong các đại gia tộc và triều đình, đã sôi trào như dầu sôi.

Bởi vì vài ngày trước, Vùng đất mới truyền đến tin tức kinh thiên động địa.

Mấy chục vạn đại quân Địch quốc ở Cứ điểm Âm Sơn bị tiêu diệt, vẻn vẹn giao chiến nửa ngày, liền quăng mũ bỏ giáp chạy về Địch quốc.

Đại thắng khiến mọi người phấn khích!

Nhưng hết lần này tới lần khác vào lúc này.

Con trai độc nhất của Triệu Dĩnh là Triệu Bí, bị Thừa tướng La Yển trị một tội lớn vi phạm quân lệnh, theo quân pháp phải chịu hình phạt chém ngang lưng.

Sau khi tin tức truyền về, Giáng Thành một mảnh sôi trào, triều hội ngày hôm sau, Trương Bình Hầu Triệu Dĩnh liền mang theo một đám nguyên lão tôn thất lên triều đình.

Thỉnh thoảng kích động quần chúng, lên án La Yển chuyên quyền độc đoán, công báo tư thù.

Khi thì nước mắt giàn giụa, ỉ ôi Triệu Bí một lòng báo quốc, chỉ là sốt ruột lập công, đã bị người ta định tử tội.

Bảo Triệu Kỵ nhất định phải ngăn cản hành vi ác liệt của La Yển.

Triệu Kỵ tỏ vẻ đích xác là như thế.

Sau đó ở triều đình tại chỗ sử dụng một tấm truyền tấn phù.

Kết quả đầu kia… không có người nghe máy.

Hắn tức giận đến mức hạ thánh chỉ ngay tại chỗ.

Gửi người đến Vùng đất mới.

Kết quả ngày đó.

Người này bị ám toán.

Đợi đến lúc hắn đến, đầu Triệu Bí vừa mới rơi xuống không đến một khắc đồng hồ.

Máu chảy trên mặt đất, vẫn còn nóng.

Người bị chém theo Triệu Bí, còn có ba mươi sáu tân quý tôn thất.

Tội danh giống như Triệu Bí, cãi lại quân lệnh dẫn đến mấy vạn chiến hữu chết, hơn nữa sau đó không biết hối cải, còn cho rằng mình lập công lớn.

Tin tức này truyền về Giáng Thành.

Nhất thời khiến cho cả triều đình chấn động.

Tông thất Triệu thị hận không thể ăn thịt.

Vốn chính sách mới đã khiến Triệu thị tổn thất không ít lợi ích.

Hành động lần này của La Yển càng làm tôn thất tổn thất gần một phần ba lực lượng.

Ai có thể chịu đựng được?

Trong cơn thịnh nộ, bọn họ liên danh thỉnh cầu Triệu Kỵ triệu hồi La Yển.

Lần này thánh chỉ rất thuận lợi.

Sau khi La Yển nhận được thánh chỉ, lập tức lên đường trở về triều.

Bất quá theo ông ta cùng nhau hồi triều, còn có quân đội Triệu thị tham dự cuộc chiến Âm Sơn lần này.

Còn có…..".

100 nghìn quân đội ở hiện thế biến mất vài ngày, kì thực đánh thắng cuộc chiến ở Minh Đô.

Bao gồm cả Triệu Ninh vừa mới lập được đại công, lại bị vây trong trạng thái hôn mê.

Chỉ khi quân đội chiến thắng.

Đã là lúc xế chiều.

Vô số ánh mắt tụ tập ở cửa lớn Giáng Thành.

La Yển lại làm như không thấy, mang theo tướng sĩ tinh nhuệ nhất công khai vào thành.

Không có nửa phần nghỉ chân, trực tiếp tiến vào vương cung.

Triệu thị trưởng lão, cùng với hai người Ngụy Hàn muốn đổ thêm dầu vào lửa, đồng thời đi vương cung yết kiến.

Lại gặp phải yến tiệc Triệu Kỵ mừng chiến thắng

Triệu Kỵ đưa ra lý do rất đơn giản La Yển đã phạm vào trọng tội, việc chịu tội là không thể tránh được nhưng đồng thời trong cuộc chiến Âm Sơn, La Yển có công lớn, công này triều đình phải tổ chức tiệc khen thưởng, nếu không khen thưởng lại sợ lạnh lòng các tướng sĩ, cho nên tiệc mừng chiến thắng trở về, không thể không tổ chức.

Mọi người chỉ có thể phẫn nộ mà về, xoa tay chờ triều hội ngày mai.

Tiệc mừng công.

Một đám tướng sĩ ngược lại cũng vui vẻ, cũng không có bởi vì La Yển sát phạt, đối với ông ta có ý kiến quá lớn.

Sau khi ăn uống linh đình.

Đó là chén đĩa hỗn độn.

Triệu Kỵ sai người đưa những tướng sĩ này về chỗ ở, lại một mình ở lại cùng La Yển.

Trước điện Trọng Lê.

Một bàn.

Hai ghế.

Hai chén trà xanh.

Gió đêm từng trận.

Thổi đến không khí có chút nóng .

Triệu Kỵ nhìn thân hình còng xuống của lão tiểu nhị của mình không khỏi cảm thán, giơ chén trà xanh trong tay lên "La tướng, vất vả rồi!"

La Yển run rẩy bưng chén lên, chạm vào chén Triệu Kỵ một cái, bởi vì tay run rẩy quá mức kịch liệt, một chén trà xanh có nửa chén đều rơi trên vạt áo.

Giống như rượu vừa rồi.

Mùi rượu Trên quần áo bốc lên, cộng thêm đi đường tàu xe mệt nhọc ra mồ hôi, thật sự có chút khó ngửi.

Hắn có chút ảo não: "Bệ hạ chê cười!"

Ai à!

Triệu Kỵ thở dài một hơi: "Nếu ngươi giữ lại máu trong tim, còn có nhiều năm có thể sống, làm sao nóng vội thế!"

Khuôn mặt khô cằn của La Yển hiện ra vẻ tươi cười: "Hôm nay Triệu thị thế sinh mãnh, ba nhà Phân Lê càng là tình thế bắt buộc phải làm, hôm nay chính là một đao chém đi khối u của Đại Lê, có thể vào lúc này lập được sự nghiệp bất hủ, La Yển chết cũng có ý nghĩa!"

Triệu Kỵ trong lòng hiểu rõ.

Hiện giờ tôn thất Triệu thị tuy rằng bị hao tổn lợi ích, đối với triều đình phê bình kín đáo, nhưng thù hận trực tiếp vẫn do La Yển gánh vác.

Uy danh của quân vương và thái tử trong tôn thất càng ngày càng thịnh.

Người trẻ tuổi đều khí thịnh.

Đều muốn kiến công lập nghiệp.

Dòng chính Trương Bình Hầu hôn chiêu liên tục xuất hiện.

Quyết sách của vương thất lại kiên quyết tiến thủ.

Người trẻ tuổi trong tôn thất, phần lớn đã quy tâm với vương thất, ngay cả ấu tử Triệu Khoát của Triệu Dĩnh cũng như thế, chỉ là bởi vì sự vụ trong tộc rất do dự mà thôi.

Đương nhiên.

Vẫn có một bộ phận rốt cuộc vẫn kiên trì bản vị tôn thất, hơn nữa không thiếu cử chỉ cấp tiến.

Phần này là mạo hiểm.

La Yển một đao chém đứt hơn phân nửa.

Chương 842: Cuối đời mệt mỏi Chương 842: Cuối đời mệt mỏi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ thở dài một hơi: “Chỉ là La tướng ở đây, còn có thể có công tích lớn hơn nữa! “

La Yển cười khoát tay: “Thái tử tuy còn trẻ, nhưng đã có tướng hùng chủ. Phò mã mặc dù tùy hứng, nhưng cũng có lòng hết sức chân thành. Triệu thị trẻ tuổi ham muốn cường giả, học sinh Học cung cũng rất nổi bật

Sau này triều đình Đại Lê không thiếu nhân tài!

Lão thần tuổi trẻ tầm thường, cuối cùng vào triều đình.

Vì địa vị quyền quý, bỏ vợ bỏ con.

Nhiều năm như vậy…..".

Mệt quá!

Đến lúc nghỉ ngơi một chút rồi.

Khi vợ cả rời khỏi Giáng Thành, lão thần từng hứa hẹn, khi thịnh thế giáng lâm, liền cho nữ nhi một lời giải thích.

Chỉ là oán hận chất chứa đã sâu.

Ngoại trừ cái mạng già này.

Cũng không có gì có thể dùng để giải thích.

Hoa Triều đã gần đến tuổi lập gia đình, sống dưới cái bóng của người cha lão thần này hai mươi tám năm, lại bị Yêu nhân Vi Nga phái gieo ma chủng.

Nếu con bé gặp bất trắc trước Thịnh Thế, lão thần xuống dưới ăn nói với vợ cả như thế nào?

Lão thần cũng là phàm thai.

Xin bệ hạ thứ lỗi!

Ai!

Triệu Kỵ nhẹ nhàng thở dài "Hoa Triều này nữ oa làm người không tệ, chính là tính tình quá mức bướng bỉnh, bây giờ thế đạo này nào có phụ thân thập toàn thập mỹ?"

La Yển lại cười cười: "Nhưng chỉ có đứa nhỏ Hoa Triều như vậy mới có thể sống sót, mới có thể nói rõ thịnh thế đã tới!"

Triệu Kỵ như có điều suy nghĩ, tựa hồ hiểu được ý tứ của lão tiểu nhị của mình.

Loạn thế nhân mạng như cỏ rác.

Mỗi người đều đạp lên đầu lên cổ nhau.

Quân thần hai người thường xuyên tâm sự, đối với con gái của lão bằng hữu này tự nhiên có nghe thấy, thường xuyên cảm thán thứ nữ lấy đâu ra tư cách đùa giỡn?

Nhưng sau đó có một lần, La Yển sắp xếp hôn sự cho Hoa Triều, mạnh mẽ khóa nàng ở phủ Thừa tướng, Hoa Triều trực tiếp lựa chọn treo cổ tự tử.

Hắn mới hiểu được.

Sống theo niềm tin của mình, kỳ thật cũng không sai.

Tuy là thứ nữ, nhưng mẫu thân lại là nguyên phối, cha đẻ có đại chí đại tài, lại không có chỗ thi triển.

Sau đó mượn Ngụy gia nhảy về phía triều đình.

Đích nữ biến thành thứ nữ, nguyên phối biến thành ngoại thất.

Đừng nói là nữ tử.

Cho dù là nam nhi, há có thể không hận?

Nếu rời xa cha đẻ từ không dưỡng mà còn sống được, vậy còn nói gì đến thịnh thế?

Thịnh thế chi trị, dân chúng chỉ cần tuân thủ pháp luật thiết thực, thiên hạ liền không có gì phải sợ hãi.

Hoa Triều tuân thủ pháp luật.

Làm sao cần người ngoài đem ý nghĩ áp đặt lên nàng?

Triệu Kỵ nhịn không được cười cười: "Nếu Cô cũng là một người cha hiền từ như thế, chỉ sợ Ninh nhi cũng bị hư"

Bệ hạ vì điện hạ mà trả giá, đã là hiếm có trong thiên hạ. Hoa Triều thuở nhỏ không có cha, há có thể so sánh với điện hạ?

La Yển tươi cười chua xót, lại run rẩy nhấp một ngụm trà xanh mới lấy lại tinh thần, cười hỏi: "Điện hạ sao rồi?"

Triệu Kỵ than nhẹ: "Lần này 100 nghìn tinh binh tiến vào Minh Đô, Ninh nhi liên tiếp chỉ huy mấy ngày không ngủ, một mực ngăn cản dư uy của Minh Đô, tâm lực lao lực quá độ, cho dù là Cô cũng không chịu nổi. Ngự y chẩn đoán, ít nhất còn hôn mê ba ngày.

La Yển trong lòng căng thẳng: "Tên tiểu tử Vô Kỵ kia…

Triệu Kỵ trầm giọng nói: "Đã có người đi tìm, làm hết sức mình, nghe thiên mệnh đi!

Cơ Động tính toán quá sâu.

Đầu cuối Minh Đô lại hung hiểm vô cùng, nếu không có cuộc chiến Âm Sơn An Ấp, ông ta còn có thể phái cao thủ hộ pháp.

Hiện tại chỉ có Doanh Thập Tam một người hộ vệ…..".

Khó làm!

Ai!

La Yển run rẩy đứng lên: "Việc này đã không phải lão thần có thể với tới, mong bệ hạ hao tâm tổn trí nhiều hơn!"

Triệu Kỵ giữ lại "Ngày mai triều hội về sau, quân thần chúng ta liền rất khó có cơ hội phẩm trà, ngươi không ở lâu một lát sao?"

La Yển áy náy nói: "Lão thần muốn về nhà một chuyến, xem suy nghĩ cuối cùng của người vợ đã mất.

Trong màn đêm.

Một ông lão run rẩy rời đi.

Dưới ánh trăng có chút tịch mịch.

……

Thư cục Thượng Mặc.

Sổ sách đèn đuốc sáng trưng.

Hoa Triều đang ngồi trước thư án, trên thư án bày ra một quyển sổ sách thật dày.

Nàng xử lý sổ sách rất chịu khó, cho nên cũng không có sổ sách chồng chất, qua vài ngày nữa xử lý cũng không muộn.

Nhưng chẳng biết vì sao.

Nàng chính là muốn đêm nay liền xử lý xong.

Chỉ là trong tay vân vê bút lông sói, nhưng là tâm thần không yên, trong đầu một mảnh hỗn độn, rốt cuộc không cách nào đặt bút.

Tâm trạng như thế

Đã kéo dài mấy ngày.

Chẳng biết tại sao, nàng đối với trước kia dễ dàng bỏ qua các loại sự tình mẫn cảm.

Ví dụ như Thư cục Thượng Mặc đã bắt đầu xuất bản báo chí, mặt trên nhiều nhất chính là tin tức có liên quan đến chiến sự và kiến thiết Vùng đất mới, dùng ngôn ngữ thông tục dễ hiểu nhất, dán trên vách tường náo nhiệt, do thư sinh chuyên môn giải thích cho dân chúng, để cổ vũ lòng dân.

Nếu là trước kia, nàng chỉ biết quy củ xem xét bản thảo, thẩm tra đối chiếu không sai sau đó liền giao cho ấn phẩm.

Nhưng hiện tại, nàng lại thường xuyên nhìn chằm chằm một ít bài viết rồi ngẩn người.

Mấy ngày trước có một thiên bản thảo là học sinh nông gia biên soạn, viết về dự đoán Vùng đất mới sản xuất lương thực có thể nuôi được bao người, nếu chẳng may rơi vào cảnh đói

kém, thì sẽ tuyệt đối sẽ không xuất hiện thảm kịch như hai mươi năm trước.

Năm đó.

Vốn nàng đã không có ấn tượng.

Chỉ là nghe Doanh Vô Kỵ nói qua, Hàn Giả năm đó hãm hại chết mấy vạn dân chạy nạn, kết quả báo ứng đến trên người Quyện Tử ca, trực tiếp dẫn đến Quyện Tử ca vứt bỏ thân thể thận hư để thành linh tu.

Nhưng nhìn thiên bản thảo này, nàng chẳng biết vì sao, trí nhớ năm đó đều trở nên vô cùng rõ ràng.

Chương 843: Hồi ức đau thương Chương 843: Hồi ức đau thương

Người dịch: PrimeK Tohabong

Người chết.

Rất nhiều người chết đói.

Mà mình, dưới sự che chở của mẫu thân, chưa từng đói bụng.

Trước kia luôn nói dân chúng khổ, nhưng kỳ thật chỉ là một ấn tượng mơ hồ.

Hiện tại chẳng biết vì sao, lại trở nên vô cùng rõ ràng.

Những ngày này.

Hoa Triều có chút mờ mịt luống cuống, cảm giác thế giới cùng trong trí nhớ của mình giống như có chút không giống nhau.

Nàng xoa xoa đầu.

Thông tin tiếp xúc mấy ngày gần đây ùn ùn kéo đến.

Cuộc chiến Âm Sơn đại thắng, một bức tường thành ngăn cản mấy chục vạn đại quân Địch quốc, che chở cho hơn 100 nghìn dân chúng Vùng đất mới an cư.

Thừa tướng chém loạn tướng, bị triều thần công kích.

Thái tử Triệu Ninh đại thắng Minh Đô, trọng thương hôn mê đang an dưỡng.

Phò mã Doanh Vô Kỵ tìm Minh Đô chi bí, đã mất liên lạc nhiều ngày.

"Phù!"

"Phù!"

"Phù!"

Hoa Triều thở dài vài hơi, đều không có giảm bớt ngột ngạt trong ngực, kinh hoảng cùng tâm tình xấu hổ hỗn độn, khiến nàng cơ hồ không thở nổi.

Lộp bộp lộp bộp!

Đúng lúc này, liên tiếp tiếng bước chân dồn dập vang lên ngoài cửa.

Hoa Triều vội vàng đứng dậy: "Tiểu Liễu, tình hình thế nào?

Tiểu Liễu thở dài một hơi: "La Minh thiếu gia nói rất không ổn!

Hoa Triều nắm chặt quần áo trước ngực, thần sắc có chút ưu phiền "Cái này…

Tiểu Liễu nhịn không được hỏi: "Tiểu thư, nếu tiểu thư thật sự lo lắng, vì sao không đến tướng phủ tự mình xem?"

Hoa Triều lui về phía sau một bước, thần sắc có chút giãy dụa.

Nàng quan tâm chuyện này.

Chỉ là nàng cảm thấy làm bách tính, nên quan tâm sinh tử của một đời hiền tướng.

Nhưng dân chúng nhiều, không tới phiên nàng.

Vậy với tư cách là con gái?

Nhưng chuyện bỏ vợ bỏ con thì sao?

Tiểu thư không muốn đi?

"Ta….. Suy nghĩ đã!"

Vậy phò mã gia thì sao?

Vô Kỵ có tin tức gì không?

Không có!

Tiểu Liễu lắc đầu, thần sắc trở nên có chút cổ quái, trong lời nói cũng mang theo châm chọc: "Em chỉ là cảm thấy, lão gia vì nước vì dân, tiểu thư lại rốt cuộc bởi vì tư đức mà không đoái hoài. Phò mã gia trong lòng chứa tiểu thư, tiểu thư lại để ý đến cái chuyện buồn cười là "chuyên tình', em thật sự không hiểu!"

Hoa Triều đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Nàng không biết vì sao Tiểu Liễu lại hỏi vấn đề này, âm thanh có chút run rẩy nói: "La tướng là hiền tướng, Vô Kỵ cũng là người đàn ông hiếm thấy trên thế gian, nhưng ta cũng không có cố ý thương tổn bọn họ!"

Ta không có biện pháp lấy thân phận nữ nhi ở chung được với người phụ thân vứt bỏ thê nữ ở chung, chẳng lẽ là sai sao?

Ta không thể chấp nhận chia sẻ chồng với những người phụ nữ khác, nhưng ta cũng không ép Vô Kỵ rời xa người khác.

Ta tự mình rời đi, chính mình sống cuộc đời cô độc trong quãng đời còn lại, có gì sai sao?

Hả?

Tiểu Liễu ánh mắt tràn ngập khinh bỉ cùng thương hại: "Tiểu thư thật đúng là phế vật già mồm cãi láo!"

Hoa Triều chỉ cảm thấy trong lòng bị giáng một đòn nặng nề.

Đối diện với ánh mắt yêu dị chớp động của Tiểu Liễu.

Ý thức của nàng dần dần mơ hồ, đồng tử dần dần tan rã.

Trong thoáng chốc.

Nàng giống như nhìn thấy Tiểu Liễu từ trong ngực lấy ra một bức tranh.

Cùng với…..".

Một cây bút!

Chương 844: Thân phận Chu Huề Vương

Không biết khi nào.

Cửa đã đóng.

Thậm chí còn dán lên cách âm phù.

Hoa Triều nhìn nụ cười quỷ dị trên mặt Tiểu Liễu, trong lòng bỗng nhiên hiện lên một ý niệm, mình mấy ngày nay sở dĩ cảm xúc mẫn cảm, phần lớn là gián tiếp liên quan đến Tiểu Liễu.

Người thị nữ từ bé đã đi theo mình.

Hình như có chút cổ quái.

Nàng cuống quít sờ vào ngực.

Nơi đó chứa mộc nhân mà Doanh Vô Kỵ trước khi đi đã dặn dò, khi nàng gặp phải nguy hiểm nhất định phải rót vào chân khí kích hoạt.

Nhưng bây giờ.

Chân khí cả người nàng chẳng biết từ lúc nào đã không nghe sai khiến.

Rắc!

Cổ tay một trận đau nhức, đã bị dễ dàng bóp gãy.

Tiểu Liễu cầm người gỗ, khóe miệng mỉm cười: "Ồ? Còn có thu hoạch ngoài ý muốn?

Không hề do dự.

Ả mở bức tranh ra.

Cây bút trong tay không chút lưu tình đâm vào mi tâm Hoa Triều.

Trong nháy mắt mi tâm cùng mực nước tiếp xúc, vẻ mặt trên mặt Hoa Triều hoàn toàn dừng lại.

Thân thể nhanh chóng co lại, biến thành một bức tranh.

……

……

Đầu cuối Minh Đô.

Cuộc chiến nổ ra bất ngờ không kịp đề phòng.

Đan Thanh một cái tát đem Hồng Trần tát bay, thần sắc dữ tợn nói: "Tiểu tử lùn, ngươi nổi điên cái gì?"

Hắn nhìn xuống.

Phía dưới đã đánh nhau loạn xạ

Bản thân thủ hạ Hồng Trần nếu so với hắn còn kém một đoạn, dù sao có thể bị Hồng Trần gieo xuống ấn ký, cho dù mạnh hơn nữa cũng không mạnh đến đâu.

Mà thủ hạ của mình, cũng là bởi vì Đan Thanh Độ Hồn mà sống, có thể được hắn tự mình chọn trúng, bản thân chính là cao thủ khó có được.

Vốn nên là tồn tại nghiền ép.

Nhưng có thêm đại sát khí Doanh Thập Tam, hiện trường lại trở nên cực kỳ giằng co.

Chết tiệt!

Doanh Thập Tam Anh Hùng Nhất Thế, sao lại lật thuyền trong cống ngầm Hồng Trần này?

Hồng Trần nhổ một ngụm máu đờm: "Ta ghét nhất người khác gọi ta tiểu tử lùn!"

Hắn tiện tay vẩy một cái, chính là hơn trăm viên đậu tương rơi xuống.

Gần 100 Đậu Binh chợt xuất hiện.

Nhanh chóng hợp thành trận pháp hợp kích, lao vào đánh Đan Thanh.

Vãi đậu thành binh?

Đan Thanh nhất thời kinh hãi "Ngươi làm sao biết thần thông của Nam Cung Lăng, ngươi làm phản!"

Hồng Trần cười lạnh: "Ngươi cũng muốn nghênh đón sư phụ ngươi trở về, còn dám nói ta làm phản?"

Đan Thanh còn muốn nói cái gì, cũng đã bị một đám đậu binh vây quanh.

Mỗi người đều là tu vi tam phẩm linh thai.

Hơn nữa cực kỳ am hiểu hợp kích trận pháp, cũng là thuật hợp kích của Nam Cung Lăng, hơn nữa còn có thể sử dụng pháp thuật, mặc dù lấy tu vi của hắn đều cảm giác tương đối khó chơi.

Chương 844: Thân phận Chu Huề Vương

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đan Thanh tê dại.

Hắn ta không hiểu.

Thủ hạ của giáo chủ Ngộ Thần Cảnh không ít, nhưng nội bộ Vi Nga phái cực kỳ lỏng lẻo, phần lớn Ngộ Thần Cảnh đều là nhàn vân dã hạc, trừ phi gặp phải đại sự giáo chủ tự mình liên hệ, bọn họ mới có thể xuất hiện, hơn nữa không bảo đảm độ trung thành.

Chỉ có mình cùng Hồng Trần hai người xem như tâm phúc của hắn.

Giáo chủ sở dĩ coi trọng hai người, cũng là bởi vì hai pháp thuật Hồng Trần Giai Nga cùng Đan Thanh Độ Hồn, có thể giúp hắn thu nạp càng nhiều thủ hạ cường giả.

Chẳng qua hai người cũng có khác biệt.

Bản thân là vì hợp tác.

Mà Hồng Trần là tín đồ thật sự, đem mỗi lời nói cử chỉ của giáo chủ đều tôn trọng làm tiêu chuẩn, bằng không trong lúc Bách gia thịnh hội cũng sẽ không tự mình ra tay.

Chắc hẳn Hồng Trần đã sớm biết giáo chủ còn có thân phận Chu Huề Vương.

Nhưng kết quả…..".

Hồng Trần đầu nhập vào Nam Cung Lăng?

Tại sao?

Đan Thanh như thế nào cũng nghĩ mãi mà không rõ.

Nhưng bây giờ không phải lúc để hắn suy nghĩ thấu đáo.

Hắn chỉ biết là, chính mình lập tức có thể bổ toàn Đan Thanh Độ Hồn, sau đó từ chỗ giáo chủ nơi đó lấy được văn lộ bản ngã sư phụ, để sư phụ trọng lâm thế gian.

Ai cản hắn.

Hắn sẽ giết bất cứ ai!

Lưỡi kiếm bay múa, lệ khí 10 phần.Thực lực cá nhân của hắn tuy rằng không bằng Doanh Thập Tam, nhưng cũng là cường giả ít có, chỉ là chiến thuật hợp kích căn bản không làm gì được hắn!

Sát ý không hề thu liễm.

Mỗi một kiếm hạ xuống, sẽ có một tên Đậu Binh nổ tung.

Theo từng đợt mùi đậu tràn ngập.

Vãi đậu thành binh đã bị tan rã.

Kết quả chưa từng nghĩ tới.

Hồng Trần lại móc ra một nắm đậu tương.

Dùng sức vẩy một cái.

Hợp kích trận pháp lần nữa thành hình.

Đan Thanh nhíu mày, liếc mắt nhìn phía dưới, nhất thời hiểu được bọn họ muốn làm cái gì, Hồng Trần lấy vãi đậu thành binh vây khốn mình, phía dưới một đám khôi lỗi phối hợp Doanh Thập Tam thu hoạch cao thủ thủ hạ của mình.

Thật khó phá!

Không đúng!

Đan Thanh lại lâm vào khổ chiến, nhưng không muốn kế hoạch phục sinh sư tôn bị chậm trễ, mạnh mẽ làm cho mình tỉnh táo lại.

Hồng Trần học được vãi đậu thành binh, có thể lấy việc đầu nhập vào Nam Cung Lăng để giải thích.

Nhưng còn có một vấn đề giải thích không thông.

Đậu binh này mỗi người đều không yếu.

Nhưng Hồng Trần vãi đậu, tinh khí thần bản thân lại không có nửa phần bị giảm.

Hắn vốn không rõ vì cái gì Hồng Trần bỗng nhiên phản bội Nam Cung Lăng.

Hiện tại lại càng cảm giác không đúng.

Đan Thanh một kiếm chém nổ một tên đậu binh.

Thần thức nhanh chóng bao trùm cả không gian.

Còn tìm được một người không làm chuyện gì nhưng tinh khí thần lại tiêu hao một đoạn

Tìm được ngươi rồi!

Thân hình vừa chuyển, lập tức lao xuống Doanh Vô Kỵ.

Mẹ kiếp ! Hỏng rồi!

Doanh Vô Kỵ trong lòng lộp bộp, không nghĩ tới tên này có chút đầu óc, tự nhiên nhanh như vậy liền phát hiện mình.

Di chứng của quỷ kính bí thuật vẫn còn trên người, cho dù Huyết mạch Thiên Nhân tộc có cường hãn hơn nữa, cuối cùng cũng có chút không khôi phục lại được.

Nhưng bây giờ.

Tất cả mọi người lâm vào ác chiến.

Thủ hạ của Đan Thanh ý thức được Thập Tam gia là uy hiếp lớn nhất, đang hợp lực vây giết, Thập Tam gia mặc dù chưa lâm vào tuyệt cảnh, trong khoảng thời gian ngắn cũng không cách nào thoát thân.

Bản thể Hồng Trần lại càng không chịu nổi, ngay cả dũng khí đối tuyến với mình cũng không có.

Hơn nữa mình không thể lấy hắn cản đao.

Bởi vì chỉ cần hắn vừa chết, dây xích mình vừa khống chế liền gãy, tất cả thủ hạ khôi lỗi Hồng Trần không khống chế được, sẽ là một chuyện cực kỳ khủng bố sự.

Mẹ nó!

Doanh Vô Kỵ phun một ngụm “Quyện Tử ca! Chúng ta xông lên!

Dù sao cũng phải liều mạng một lần.

Hơn nữa gần đây khắc khổ tu luyện là vì cái gì, không phải là vì đấm Đan Thanh?

Tuy nói đánh giá của Thập Tam gia còn kém Đan Thanh một đoạn.

Nhưng loại thời điểm này, người đàn ông có thể nói không được sao?

Hắn giơ kiếm lên, thi thể ngã xuống trong loạn chiến cũng nhanh chóng hóa thành xương khô.

Hoa nở trong khoảnh khắc.

Trực tiếp hấp thu sinh cơ còn sót lại của bọn họ.

Thương thế tốt hơn phân nửa, trực tiếp vung kiếm lao vào Đan Thanh

Chuyên Húc đế thân kim mang đại thịnh.

Sau khi va chạm.

Song phương bay ngược ra như sao băng.

Doanh Vô Kỵ ho khan một ngụm máu, chỉ cảm thấy trong ngực bụng đảo lộn tùng phèo

Kết quả vẫn còn tốt.

Đan Thanh cũng bị thương không nhẹ, hắn là lấy nhị phẩm linh thai đột phá thai thoái cảnh, yếu nhất chính là thể lực, dù cho nhập Binh Nhân cảnh, dù cho kiếm thuật tương đối khủng bố, cũng có cái khuyết điểm này.

Cứng rắn va chạm, là lối thoát duy nhất của hắn.

Hắn nhanh chóng ổn định chân khí trong cơ thể, lần nữa xung sát xông đến.

Đan Thanh ho khan một ngụm máu, nhe răng cười nghênh đón.

Kiếm chiêu lượn lờ.

Cả hai đều là bậc thầy về kiếm.

Chỉ trong chốc lát, hai bên qua lại đã hơn trăm chiêu.

Doanh Vô Kỵ về mặt kiếm chiêu hơi rơi vào thế hạ phong, nhưng đấu pháp dị thường hung hãn, vài lần muốn lâm vào hoàn cảnh xấu sát chiêu, đều được hắn hóa giải.

Đan Thanh đều có chút chịu không nổi, tức giận doanh nhiên hỏi: "Vì một nữ tử dung tục bình thường mà ngươi lại đáng giá như vậy?

Trong lòng hắn có rất nhiều nghi vấn.

Nhưng hắn chỉ quan tâm cái này, ngay cả Hồng Trần như thế nào bị Doanh Vô Kỵ điều khiển hắn cũng không muốn hỏi.

Doanh Vô Kỵ nhổ một ngụm máu đờm: "Nữ tử bình thường đến dung tục, chưa bao giờ muốn đi hại bất kỳ kẻ nào!

Ta chưa bao giờ tự nhận mình là một vị thánh!

Ta chỉ biết tiền đồ tốt đẹp của ai cần mạng người vô tội để lót đường, người này liền đáng chết!

Ngươi luôn miệng nói, chỉ có Thanh Y tiền bối trách trời thương dân, là chân thánh duy nhất trên thế gian, cho nên ngươi muốn cho bà tái hiện hậu thế.

Nhưng chuyện ngươi làm, đều đi ngược lại với Thanh Y tiền bối.

Ngươi muốn chính là Chân Thánh sao?

Ngươi muốn, bất quá chính là chỗ dựa vững chắc cho sự lưu luyến bệnh hoạn.

Chương 845: Làm thịt Đan Thanh Chương 845: Làm thịt Đan Thanh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nói bậy!

Đan Thanh giận tím mặt: "Ta rõ ràng là vì hoàn thành nguyện vọng của sư phụ ta!"

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng "Rắm ngươi đánh ngươi tự ngửi sao?

Nhiều lời vô ích.

Hai người lại chém giết cùng một chỗ.

Ý nghĩ của Doanh Vô Kỵ rất đơn giản.

Loại quan điểm này.

Phải tin tưởng Thập Tam gia.

Tin tưởng hắn phối hợp với thủ hạ Hồng Trần, có thể giải quyết được toàn bộ thủ hạ Đan Thanh.

Sau đó cùng mình hợp kích làm thịt Đan Thanh!

Chính mình cần làm.

Chỉ là giằng co với Đan Thanh.

Nhưng ngay lúc này.

Hắn bỗng nhiên cảm giác đầu choáng váng, vô số tạp niệm tuôn ra, quy tắc bản ngã ảnh hưởng trong nháy mắt liền bành trướng đến lớn nhất.

Kiếm chiêu chậm chạp trong chớp mắt.

Chỉ có thể hốt hoảng ngăn cản.

Một cú đánh mạnh.

Doanh Vô Kỵ phun một ngụm máu tươi, trực tiếp từ bầu trời bay ngược xuống.

Lúc sắp rơi xuống đất, bỗng nhiên bị một thân thể mềm mại tiếp được.

Mễ Tinh Ly lo lắng nói: "Doanh huynh, không sao chứ?

Đây là chuyện gì xảy ra?

Doanh Vô Kỵ chịu đựng đau nhức, nhanh chóng quét mắt xung quanh.

Hư ảnh bản ngã của mình đã không còn ở trên bồ đoàn, chẳng biết lúc nào bay lên trời, giấu kín ở trong rất nhiều quy tắc.

Mễ Tinh Ly cắn răng nói: "Vừa rồi thời điểm lúc huynh cầm kiếm lên, hắn liền trực tiếp chạy trốn, đoán chừng là cảm thấy chúng ta đánh không lại một đám Đan Thanh!"

Doanh Vô Kỵ quan sát một chút, hư ảnh bản ngã của Thập Tam gia và Mễ Tinh Ly cũng tăng thêm một chút, bất quá bởi vì ý chí kiên định, tăng thêm tương đối có hạn, nhưng dù vậy, cũng hạn chế không ít thực lực phát huy.

Bên Thập Tam gia, đã hết sức vất vả rồi.

Hắn nhổ một ngụm nước miếng "Không hổ là hư ảnh bản ngã của ta, thật con mẹ nó phọt phẹt!"

Đã là lúc nào rồi, còn không quên tự kỷ!

Mễ Tinh Ly nện vai hắn một cái: "Bất quá không hoảng hốt, ta sửa chữa không gian pháp tắc trợ giúp huynh, huynh đi làm thịt Đan Thanh!"

Doanh Vô Kỵ giơ kiếm lên "Được!"

Nhưng đúng lúc này.

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ bầu trời.

Rất giống với của mình.

Là hư ảnh của mình.

Đan Thanh, Doanh Vô Kỵ, chúng ta có thể nói một chuyện!

Âm thanh của hắn có chút kiêu ngạo: "Bất quá trước khi nói chuyện, các ngươi có thể hơi cảm thụ một chút, phiến không gian này đang phong bế, nơi này không thuộc về bất kỳ một trong hai phương thế giới nào, chỉ cần khép kín, liền chỉ có các đời giáo chủ Vi Nga phái được ta truyền thụ bí pháp ra vào."

Lời này vừa nói ra.

Tiếng đao binh ồn ào trong nháy mắt biến mất hầu như không còn.

Hiện trường trở nên vô cùng yên tĩnh.

Tất cả mọi người ngửa đầu nhìn hư ảnh bản ngã, thần sắc cực kỳ âm trầm.

Bởi vì không gian đã gần như phong bế, sự thật đích xác là như thế.

Doanh Vô Kỵ cũng là thần sắc đại biến.

Lúc này hắn cũng cảm nhận được.

Lần này phong bế rất triệt để.

Hắn thậm chí cảm giác, chính mình cùng liên hệ Mộc Nhân hóa thân đều muốn bị cắt đứt.

Hư ảnh bản ngã có chút đắc ý "Đương nhiên! ngươi cũng đừng trông cậy vào Hàm Quang kiếm, lần trước kiếm ý thu thập tại Hàm Quang Đại trận đã dùng hết, ngươi một kiếm cũng gom không ra. ngươi có thể trông cậy vào Hàm Quang kiếm linh chủ động hỗ trợ, nhưng muốn gom góp ra tài liệu Hàm Quang Đại trận đều cần thời gian mấy chục năm, đến lúc

đó khả năng Đầu cuối Minh Đô đã lại mở ra một lần nữa. cho nên… Đan Thanh!"

Hư ảnh bản ngã âm thanh tràn ngập mê hoặc "Giết Doanh Vô Kỵ, đợi lát nữa ta sẽ toàn lực trợ giúp ngươi! chỉ cần ngươi giết Doanh Vô Kỵ, hủy kiếm linh của hắn, ta liền đem bí pháp ra vào truyền cho ngươi, ngươi thấy thế nào?"

Nghe thấy thế.

Doanh Vô Kỵ sắc mặt nhất thời trở nên băng hàn "Hả? Ngươi không định hợp tác với ta?

Hư ảnh bản ngã cả giận nói "Đầu óc ngươi úng nước rồi hả, còn muốn cùng ta hợp tác? Chờ chết đi! Đan Thanh mau lên!"

Khóe miệng Đan Thanh hơi nhếch lên "Ồ? Thú vị!"

……..

Đầu cuối Minh Đô.

Một ngôi nhà gỗ.

Một hàng bồ đoàn.

Một tấc đất vuông.

Nhưng lại bao phủ cả biển ánh sáng

Biển ánh sáng này là gần như tất cả quy tắc cụ thể đại thế giới, vốn nên để cho vô số cao thủ sinh lòng hướng tới.

Nhưng giờ phút này lại giống như nhà tù không ngừng co rút nhanh.

Muốn triệt để giam cầm từng người bên trong, trọn đời không được siêu sinh.

Sự thật tình huống cũng đích xác như thế.

Doanh Vô Kỵ cùng Đan Thanh sắc mặt đều khó coi, bởi vì bọn họ đã dùng phương thức của mình thử qua, căn bản không thể rời khỏi phương thế giới này.

Đan Thanh trên tay có diệu thuật mà Cơ Động cho, hắn tới chính là như vậy tới, thôi động bí pháp cảm thụ mình nắm giữ quy tắc phiến lũ, sau đó dọc theo nó, ở trong hư không lang thang tìm kiếm, cuối cùng tìm được nơi này.

Nhưng hiện tại, sợi quy tắc này dường như bị cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài.

Mà Hàm Quang kiếm của Doanh Vô Kỵ cũng giống như hư ảnh bản ngã đã nói, mất đi năng lực bổ ra hàng rào không gian, mà kiếm khí của Thập Tam gia, chỉ có thể bổ ra không gian, nhưng không thể bổ ra hàng rào của hai phương thế giới.

Thân ngoại hóa thân của hắn, còn có một tia liên hệ như có như không, nếu là mạnh mẽ thúc giục.

Cũng tương đương với hắn chạy đi, nhưng đúng như Triệu Kỵ nói, khi thân ngoại hóa thân khi thời điểm bị cắt đứt với nguyên thân, còn có thể xem như cùng một người sao?

Hơn nữa mặc dù thật có thể cho là như vậy, vậy cũng chỉ là một mình đi ra ngoài.

Thập Tam gia, Quyện Tử ca, Mễ Tinh Ly…..".

Bọn họ sẽ phải chịu tội!

Ha ha ha ha ha!

Một trận cuồng tiếu nổ tung trong đầu Doanh Vô Kỵ.

Chương 846: Lan truyền tin tức Chương 846: Lan truyền tin tức

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn nhắm mắt nhìn vào trong, Hồng Trần đang cười điên cuồng trong gương.

Doanh Vô Kỵ! Ngươi thật sự cho rằng ta là tới tìm hiểu quy tắc?

Hả?

Doanh Vô Kỵ cau mày "Ngươi có ý gì?"

Hồng Trần tươi cười dữ tợn: "Tin tức đầu cuối Minh Đô bí ẩn như vậy, ngươi đoán vì sao có thể tiết lộ ra bên ngoài?"

Chết tiệt!

Tất nhiên là bị rò rỉ rồi!

Doanh Vô Kỵ thầm mắng một câu, nhưng rất nhanh cũng cảm giác được không thích hợp, tin tức đầu cuối Minh Đô này, hắn lần đầu nghe được là từ Khương Nhạc Thanh, nhưng kỳ thật Khương Nhạc Thanh cũng là từ chỗ Vi Nga phái lấy được, trong tay chỉ có một sách lược đại khái tìm kiếm đầu cuối Minh Đô.

Nhưng có các loại bố trí liên quan đến đầu cuối Minh Đô, hắn vẫn thông qua Nam Cung Yến biết được.

Cũng chính là lấy cớ hội nghị bí mật lần đó, bọn họ đem tin tức truyền ra ngoài, hơn nữa giá họa đến trên đầu Lý gia.

Nhưng thật ra.

Trong quá trình thực tế của kế hoạch giá họa này, vẫn có một số chỗ không khớp với kế hoạch.

Đó chính là, tin đồn lan truyền nhanh hơn dự đoán một đoạn.

Đoạn này vốn không ai để ý, dù sao có dao động là chuyện rất bình thường.

Nhưng nghe ý tứ của Hồng Trần.

Là Cơ Động tiết lộ?

Doanh Vô Kỵ nhíu mày hỏi.

Giáo chủ chúng ta đã sớm để mắt tới ngươi, vốn còn lo lắng ngươi không đến, không nghĩ tới vì một nữ nhân, ngươi lại thật sự cố chấp như vậy.

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ: "Vừa lúc hắn nhìn Đan Thanh cũng không vừa mắt, vừa lúc lợi dụng cơ hội này, phế đi hơn phân nửa thủ hạ của Đan Thanh. Hắn có bí pháp tự do ra vào nơi này, cho nên còn có thể dẫn ngươi ra ngoài, thật sự là tâm cơ thật sâu."

Không!

Hồng Trần trên mặt tươi cười mang theo một tia cuồng nhiệt: "Ngay cả giáo chủ ra vào nơi này đều sẽ hao phí cái giá không nhỏ, càng không có khả năng mang người rời đi."

Doanh Vô Kỵ nhướng mày "Cho nên…..".

Hồng Trần kích động run rẩy: "Vì giáo chủ, ta cam nguyện bị nhốt đến tận khi Minh Đô mở cửa.

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Đúng là một lũ điên.

Lão thần côn Cơ Động này, thật sự có loại mị lực của lão đầu lĩnh.

Đầu tiên là có một Nam Cung Yến vì hắn, tự nguyện đăng ký khoa chỉnh hình.

Sau đó lại một đứa khác là Hồng Trần vì hắn, cam nguyện bị giam cầm mấy chục năm.

Vẫn là đánh giá thấp hắn.

Từ khi tin tức Đầu cuối Minh Đô xuất hiện, Cơ Động đã có ý định đem mình vây chết ở đây, thậm chí cả cái hư ảnh bản

ngã cũng không có ý định cùng chính mình hợp tác, chỉ là bởi vì chính mình có thể chặt đứt quy tắc, cho nên mới chỉ có thể ủy khuất cầu toàn.

Chỉ cần tự mình bước vào nơi này.

Hơn nữa không rời đi trước Hồng Trần.

Liền lâm vào cảnh khốn cục liên hoàn.

Hoặc là bị Hồng Trần chém chết.

Hoặc là bị Đan Thanh chém chết.

Hiện tại còn không bị Đan Thanh chém chết, nhưng cũng bị triệt để bị phong ấn.

Hư ảnh bản ngã giật dây Đan Thanh giết chết mình, nếu mình chết, Đan Thanh cho dù đạt được bí pháp, khả năng cũng là một mình rời đi, những thành viên Vi Nga phái khác tất cả đều táng thân ở đây, mà Đan Thanh chỉ bằng một mình thì muốn đàm phán với Cơ Động vậy thì khó càng thêm khó.

Thậm chí truyền thụ Đan Thanh bí pháp, có thể vốn chính là một cái bánh vốn không ăn được.

Chỉ cần mình chết đi.

Quy tắc bản ngã có tư cách lật lọng, Đan Thanh cũng bị vây ở chỗ này, Cơ Động lại có năng lực ra vào chỗ không gian này, liền có cả 100 loại phương pháp cướp Đan Thanh Độ Hồn thuật từ trên người hắn.

Thật sự là dụng tâm ác độc!

Doanh Vô Kỵ có thể cảm nhận được, phiến không gian này cũng không hoàn toàn khóa chặt, bởi vì chính mình cùng thân ngoại hóa thân còn có tia liên hệ nhè nhẹ.

Nhưng chỉ có chút sơ hở này, căn bản không thể phát huy bất cứ tác dụng gì.

Đan Thanh!

Hư ảnh bản ngã kích động thúc giục nói: "Mau động thủ!"

Đan Thanh lại tay cầm kiếm, khóe miệng mang theo một tia âm u rầu rĩ cười lạnh "Ta giết chết Doanh Vô Kỵ giết, sau đó trở thành thịt cá trên thớt gỗ của ngươi, mặc cho ngươi xâu xé?"

Hư ảnh bản ngã tức giận "Ngươi…..".

Đan Thanh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cười vẫy vẫy tay với hắn: "Xuống đi! Có ta ở đây, Doanh Vô Kỵ chém không được ngươi, ba người chúng ta nói chuyện đàng hoàng.

Hư ảnh bản ngã do dự một hồi, vẫn là từ bầu trời bay xuống, thân hình lại rơi thật xa, để Đan Thanh chắn ở giữa hắn cùng Doanh Vô Kỵ, sợ Doanh Vô Kỵ bạo khởi chém chết hắn.

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ hơi trầm xuống.

Tình huống hiện tại hình như có chút không tốt lắm.

Hiện giờ hình như là quan hệ tam giác giằng co.

Chính mình có thể chặt đứt quy tắc Bản ngã.

Thực lực của Đan Thanh còn cao hơn mình một đoạn.

Mà quy tắc Bản ngã trong tay có bí pháp mà Đan Thanh muốn.

Nhưng lại không giống giằng co.

Bởi vì hai bên kia có lý do hợp tác, nhưng trong lúc nhất thời hắn lại không nghĩ ra làm sao hợp tác với bên kia.

Mẹ kiếp!

Đan Thanh nghiêng mặt, "Muốn lợi dụng ta, cũng không có khó khăn như vậy, bất quá tướng ăn cũng đừng quá khó coi. Như vậy đi, ta trước tiên đi bổ sung một chút Đan Thanh diệu

thuật, bổ sung sau đó ngươi cho ta bí pháp rời đi, sau đó ta giết Doanh Vô Kỵ, như thế nào?”

Thấy sắc mặt hư ảnh bản ngã có chút khó coi, nhưng vẫn không nói gì.

Hắn lại cười cười, quay đầu nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: “Như vậy, Doanh Vô Kỵ chúng ta liên thủ, ngươi chém hắn, hai người chúng ta cùng nhau tìm hiểu quy tắc một chút, nói không chừng có thể tìm được phương pháp rời đi”.

Doanh Vô Kỵ “A!”

Đối với cách nói này, hắn một chút cũng không tin.

Con hàng này cùng chính mình nói chuyện, nhìn như thương lượng, nhưng trên thực tế chỉ là đang cảnh cáo hư ảnh bản ngã, mệnh của mọi người đều bị hắn nắm giữ, nên không có kẻ nào có thể ép giá hắn.

Mà hiệu quả.

Hình như khá tốt.

Chương 847: Mỗi người lui một bước Chương 847: Mỗi người lui một bước

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hư ảnh bản ngã thần sắc khó coi “Ngươi và ta mỗi người lui một bước, ta chỉ là quy tắc, cũng không có năng lực trực tiếp giết người, ngươi đem Doanh Vô Kỵ đánh gần chết, làm cho hắn mất đi năng lực động thủ đối với ta, sau đó ngươi thích tìm hiểu quy tắc liền tìm hiểu quy tắc, muốn bí pháp ta cũng sẽ cho ngươi, sau khi lấy được bí pháp, ngươi lại giết hắn chết hẳn, ngươi thấy thế nào?”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Cái hư ảnh bản ngã này

Còn biết cách ứng trước?

Kể từ đó, có thể làm cho Đan Thanh an tâm, mặc dù hắn muốn lật lọng, Đan Thanh cũng có thể cứu trợ thương thế của mình, sau đó cho hắn một kích trí mạng.

Hơn nữa thời gian dài như vậy, hắn chắc hẳn cũng nhìn ra cừu hận của Đan Thanh đối với mình.

Cách nói này, đích xác không có lý do gì để từ chối

Trên mặt Đan Thanh rốt cục lộ ra nụ cười "Rộng rãi! Đã như vậy…..".

Hắn còn chưa dứt lời.

Chợt nghe thấy xa xa một trận hỗn loạn, sau đó là một tiếng kinh hô cùng kêu thảm thiết.

Sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, bởi vì ngay tại thời điểm bọn họ trao đổi, thủ hạ Hồng Trần cùng Doanh Thập Tam đã không giảng Võ Đức dẫn đầu đánh lén.

Trong nháy mắt, liền kết thúc tính mạng của hai cao thủ Binh Nhân cảnh.

Mà Doanh Vô Kỵ cũng vô cùng hung hãn vọt tới, một kiếm hướng trên cổ hắn chém tới "Trước chứng minh ngươi có thể đánh được ta rồi nói, còn chưa có trúng xổ số đâu, liền bắt đầu cân nhắc chia của, thật sự là hai cái chày gỗ!"

Đan Thanh cực kỳ giận dữ, nhanh chóng vung kiếm ngăn cản.

Chân phải cũng nhấc lên, cùng Doanh Vô Kỵ xuất kiếm đồng thời đảo qua chân cứng rắn rung một cái.

Uỵch!

Keng!

Hai âm thanh một mềm một giòn.

Hai người vừa đụng đã tách nhau, đều tự lui về phía sau vài bước.

Chân phải Đan Thanh khẽ run rẩy, thần sắc dữ tợn nhìn Doanh Vô Kỵ.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới.

Chỉ là một tiểu tử Thai Thuế Cảnh, tự nhiên khó gặm như vậy.

Đại tranh chi thế, thiên tài xuất hiện lớp lớp.

Tất cả mọi người có thể dự liệu được, tương lai một đoạn thời gian là thiên hạ của người trẻ tuổi, ánh chiều tà của thế hệ trước lập tức sẽ hạ màn che.

Nhưng hắn làm sao cũng không nghĩ tới, thời gian ngắn như vậy, tự nhiên đã có thiên tài đuổi kịp

Một tiểu tử mới Thai Thuế Cảnh:Thánh phẩm linh thai, Chuyên Húc đế thân, mà đã có vốn liếng để ngông cuồng trước mặt mình ngông cuồng.

Hắn quay đầu giận dữ trừng mắt nhìn hư ảnh bản ngã: “Còn không mau động thủ?

Được!

Ngay sau đó, ba hư ảnh ở đây đều tăng thêm không ít.

Doanh Vô Kỵ rõ ràng cảm giác được đầu choáng váng không ít, Hồng Trần cùng Thập Tam gia bên kia, cũng một lần nữa lâm vào vũng bùn.

Ý thức mặc dù có chút hôn mê.

Nhưng sát ý lại bị hư không phóng đại rất nhiều lần, đấu pháp càng thêm hung hãn, tình huống lấy lấy mạng đổi mạng càng ngày càng nhiều.

Đan Thanh không ngừng kêu khổ, quay đầu nhìn thoáng qua, cũng may bên kia, Doanh Thập Tam bị ảnh hưởng ý chí, xuất kiếm ngược lại không bình tĩnh như trước, đã mơ hồ rơi vào hạ phong.

Kể từ đó.

Tâm tình hắn ổn định một chút.

Nhưng vừa lúc đó, Doanh Vô Kỵ tru lên một câu "Các ngươi đều nghe thấy sao? Đan Thanh đã tính toán bỏ lại các ngươi một mình chạy trốn!"

Đan Thanh "???

Thủ hạ Đan Thanh…..".

Tuy rằng không nói một câu, nhưng trình độ tàn nhẫn của bọn chúng rõ ràng giảm xuống một chút.

Doanh Thập Tam rốt cục cũng tìm được cơ hội thở dốc, nhanh chóng điều tiết một ít chân khí hỗn loạn.

Đan Thanh lạnh lùng nói: "Ngươi…..".

Giáo chủ các ngươi cũng không thể tùy tiện dẫn người đi, ngươi sẽ không nằm mơ muốn mang thủ hạ đi chứ?"

Đan Thanh "???

Thủ hạ Đan Thanh…..".

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ hơi nhếch lên.

Xem ra lần này là đánh cược đúng rồi.

Hồng Trần khống chế tuyệt đối đối với thủ hạ của mình.

Mà thủ hạ của Đan Thanh, cũng chỉ trung thành với hắn trên mặt Đan Thanh Độ Hồn, bất quá chính là thu được chỗ tốt từ Đan Thanh, nhưng nếu như muốn cho bọn chúng vì Đan

Thanh mà ở chỗ này bị phong ấn mấy chục năm, đó là chuyện không ai tuyệt đối không có khả năng nguyện ý làm.

Để có được cơ hội lấy được Đan Thanh Độ h ồn, bọn họ đã phải trả một cái giá rất lớn.

Hơn nữa tuổi thọ đạt được cũng không dài như vậy.

Phong ấn mấy chục năm, thời điểm lần nữa mở ra, chỉ sợ đã thành xương khô.

Đáng giá sao?

Đan Thanh chợt cảm thấy không ổn, lớn tiếng quát lên "Đừng để yêu ngôn của hắn ảnh hưởng, chỉ cần diệt bọn chúng, chúng ta liền có cơ hội đàm phán!"

Nghe thấy thế.

Một đám thủ hạ Đan Thanh tuy rằng chiến ý không có một lần nữa khôi phục đỉnh phong.

Nhưng về cơ bản đã lấy lại được sự bình tĩnh.

Dù sao chỉ có đánh thắng, mới có thể có cơ hội đàm phán.

Đan Thanh nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, sát khí trong ánh mắt không hề che giấu.

Nhưng cũng đúng lúc này.

Hắn nghe được Doanh Vô Kỵ truyền âm "Vừa đánh vừa trò chuyện?

Đan Thanh "?

Âm thanh Doanh Vô Kỵ thoải mái "Hiện tại vây khốn chúng ta chính là hắn, hắn có phương pháp đi ra ngoài, lại để cho chúng ta đánh sống đánh chết?

Truyền âm còn chưa dứt, trường kiếm của hắn đã vung ra ngoài.

Tuy rằng thoạt nhìn vô cùng hung hãn, nhưng sát khí nội liễm đã không còn.

Đan Thanh hiểu ý, lúc này cùng hắn cứng rắn vung kiếm lên một cái.

Doanh Vô Kỵ mượn thế, trực tiếp bay lên không trung, khoảng cách quy tắc trên trời cụ thể càng gần.

Hư ảnh bản ngã nhất thời biến sắc, nhanh chóng ẩn núp trong biển sáng đầy trời, đồng thời hạ thấp ảnh hưởng đối với Doanh Vô Kỵ, sợ chọc giận Doanh Vô Kỵ, liều mạng trọng thương cũng phải đổi mạng với mình.

Keng!

Keng!

Keng!

Hai người giao thủ vô cùng kịch liệt, nhưng cũng chỉ nhìn kịch liệt.

Từng chiêu từng thức đều thiếu tất sát chi tâm, ngược lại phân ra không ít tinh lực.

Chương 848: Đều có mục đích riêng Chương 848: Đều có mục đích riêng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ cảm giác suy nghĩ hỗn loạn trong đầu ít đi rất nhiều, nhất thời cảm giác nhẹ nhõm không ít "Ngươi rất mạnh!Nếu liều mạng, chúng ta rất khó đánh thắng được các ngươi, nhưng muốn phế bỏ toàn bộ chúng ta, thế lực thủ hạ của ngươi có thể tổn thất không ít, chính ngươi ít nhất cũng là kết cục trọng thương!"

Ta không beep với ngươi.

Chúng ta lần này tới đây, đều có mục đích riêng của mình.

Nhưng bây giờ chúng ta bị Cơ Động lừa rồi.

Tuy rằng ngươi cùng quy tắc bản ngã kia giao dịch nhìn như không tệ.

Nhưng cho dù ngươi một mình đi ra ngoài, còn có cơ hội đàm phán với Cơ Động sao?

Hắn chơi ngươi rồi!

Thật sự coi hắn có thể thực hiện tất cả ước định?

Về vấn đề Hoa Triều, hai chúng ta có mối thù lớn.

Nhưng đại thù này, không nhất định phải giải quyết ở chỗ này.

Cơ Động cùng quy tắc Bản ngã này cấu kết với nhau làm việc xấu, muốn xem chúng ta khốn thú cắn nhau

Những thủ hạ của ngươi, chưa chắc mang được một người nào ra ngoài.

Chúng ta chỉ có vài người.

Chúng ta có thù.

Có thể đi ra ngoài rồi mới giải quyết.

Còn hơn để Cơ Động cười nhạo chúng ta.

Đan Thanh trầm tư thật lâu, gật đầu nói: "Ngươi nói đúng!"

Sự thật đúng là như thế.

Đây hết thảy đều là Cơ Động thao tác

Hơn nữa Cơ Động bất kể là thực lực cá nhân, hay là lực lượng khống chế trong tay, đều mạnh hơn Doanh Vô Kỵ nhiều.

Nếu như mình vứt bỏ thủ hạ đi ra ngoài, tất nhiên sẽ bị hắn quản chế.

Trường hợp tốt nhất.

Chính là giữ lại nhiều nhất thực lực rời đi, sau đó mới có tư cách đàm phán với Cơ Động.

Nếu như có thể, đem Doanh Vô Kỵ một đám tất cả đều diệt hết

Nhưng hiện tại xem ra không được, bởi vì chỉ có kiếm của Doanh Vô Kỵ, mới có tư cách đặt trên cổ quy tắc bản ngã.

Cái này được gọi là "một trong Nhị Thánh".

Tuy rằng nhân phẩm nát bét.

Nhưng đầu óc lại xoay chuyển rất nhanh.

Hắn truyền âm hỏi: "Ngươi định làm gì?"

Đợi lát nữa ta giả vờ bị đánh gần chết,'trước khi hôn mê'ta sẽ dùng Tuyệt Địa Thiên Thông phong kín người của ta lại, tránh hao tổn bên trong. Sau đó giả ý kết giao Mễ Tinh Ly, ngươi cùng nàng tìm hiểu quy tắc.

Chờ tìm hiểu đủ rồi.

Chúng ta bắt được quy tắc đó.

Lấy mọi thứ từ miệng hắn.

Thanh kiếm ở trên cổ hắn.

Chúng ta có thể đi bao nhiêu thì đi bấy nhiêu!

Được!

Đan Thanh con mắt hơi híp, lại bổ sung một câu nói khác "Nhưng bắt được hắn trước, ta cần hắn trước tiên truyền bí pháp cho ta, sau đó chúng ta lại bắt hắn! ngươi không cần nghi ngờ ta, chúng ta chỉnh thể thực lực so với các ngươi mạnh hơn, hơn nữa bức tranh không gian của ta còn chưa dùng, đây đã là ta nhượng bộ lớn nhất."

Doanh Vô Kỵ hiểu ý nghĩ của hắn, theo miêu tả lúc trước, bí pháp kia cho dù có thể sử dụng, cũng tuyệt đối không thể để cho tất cả mọi người rời đi.

Bằng không lâu như vậy, cũng không có khả năng chỉ có giáo chủ Vi Nga phái có thể ra vào.

Đan Thanh Yêu cầu như vậy, đích xác có đạo lý của hắn.

Hơn nữa hiện tại đích thật là bọn họ tương đối mạnh.

Nhưng ta cũng có một yêu cầu, đó chính là danh ngạch thứ nhất thuộc về ngươi, nhưng thứ hai thứ ba thuộc về ta, thứ tư thứ năm thuộc về ngươi, thứ sáu thuộc về ta!"

Đan Thanh lắc đầu: "Một ba năm về ta, hai bốn sáu về ngươi, bằng không thì miễn bàn!"

Được!

Doanh Vô Kỵ trong lòng rùng mình, Đan Thanh này thật sự có chút khó chơi.

Cũng chỉ có thể như vậy.

Hắn không biết đến tột cùng có thể lấy ra được mấy cái danh ngạch, chính mình cùng Hàm Quang kiếm hòa làm một thể cùng Quyện Tử ca miễn cưỡng tính một cái, muốn toàn bộ thành viên an toàn rời đi, ít nhất cũng phải ba danh ngạch, nếu như danh ngạch không đủ, khẳng định còn muốn tiếp tục chiến đấu hoặc là phải đối mặt với lựa chọn nội bộ khó khăn.

Nhưng đây không phải lúc để nghĩ về điều đó.

Đầu tiên phải thắng mới được.

Hai Mặc giả dù đang truyền âm, động tác trên tay không hề dừng lại.

Rất nhanh Doanh Vô Kỵ liền rơi vào hạ phong.

Một lần sơ sẩy, bỏ sót một kiếm.

Ngực phải vai phải nhất thời bị rạch ra một lỗ hổng thật dài, chỗ vết thương cơ bắp cuộn lại, máu chảy ròng ròng chảy ra, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn.

Nếu không phải Chuyên Húc đế thân thể quá mức cường hãn, chỉ sợ Doanh Vô Kỵ trực tiếp bị chém thành 2 mảnh.

Nhưng dù vậy.

Hắn cũng bị chấn thương rất nặng.

Tay phải cầm kiếm không ngừng run rẩy, ngay cả kiếm cũng cầm không vững, trong lúc cuống quít, chỉ có thể đem kiếm dung hợp vào trong cơ thể, sợ bị Đan Thanh tổn thương đến kiếm linh.

Nhưng ngay khi hắn làm tất cả những điều này.

Đan Thanh lại một chút cũng không có lưu thủ.

Tay phải nhẹ nâng, liền có vô số mực nước ở xung quanh Doanh Vô Kỵ trống rỗng hiện ra.

Hắn dùng sức nắm chặt, mực nước liền đem Doanh Vô Kỵ vây quanh.

Và phía bên kia.

Tình huống của Doanh Thập Tam cũng cực kỳ không ổn.

Dù cho hắn mạnh hơn nữa, mạnh đến mức được người ta xưng là đệ nhất Binh Nhân cảnh.

Đối mặt nhiều đối thủ cùng đẳng cấp như vậy, cũng có loại cảm giác hãm sâu vào vũng bùn.

Nhưng mà ngay khi ông ta bị chấn lui.

Trong không gian trống rỗng xuất hiện cấm chế cực kỳ khủng bố.

Che ông ta cùng một số thủ hạ Hồng Trần, tất cả đều che cùng một chỗ, xem như tạm thời ngừng sát phạt.

Mà Doanh Vô Kỵ dùng xong cấm chế này, khí tức cũng uể oải đi xuống.

Doanh Vô Kỵ!

Tinh Ly nhất thời sắc mặt đại biến.

Nàng vừa rồi được Doanh Vô Kỵ truyền âm, để cho nàng hiệp trợ bọn Thập Tam gia, còn tưởng rằng Doanh Vô Kỵ có chiêu thức tất thắng gì.

Lại không nghĩ tới, lại là kết quả như vậy.

Mắt thấy Doanh Vô Kỵ từ bầu trời rơi xuống, nàng vội vàng thả người nhảy xuống đón hắn.

Cảm thụ được tinh khí suy yếu tới cực điểm của hắn, nhất thời cảm giác trời sụp xuống.

Chương 849: Ta vì nữ công tử mà đến Chương 849: Ta vì nữ công tử mà đến

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nàng nhanh chóng đẩy mực nước trên mặt Doanh Vô Kỵ ra, nhìn thấy hai tròng mắt kia đóng chặt sắc mặt vàng như nến, hốc mắt nhất thời đỏ lên, vội vàng run rẩy rót chân khí vào Doanh Vô Kỵ, trong miệng kinh hoảng nói dông dài.

Cố lên!

Cố lên!

Huynh đừng chết!

Nhưng đúng lúc này.

Đan Thanh từ trên trời rơi xuống, cầm kiếm hướng hai người đi tới.

Tinh Ly nhất thời sắc mặt đại biến, vai trái khiêng Doanh Vô Kỵ không ngừng rót chân khí vào, tay phải leng keng rút trường kiếm ra: "Hắn đã gần chết rồi, ngươi còn muốn động thủ?"

Đan Thanh cười lắc đầu: "Ta không phải vì giết hắn mà đến, ta là vì nữ công tử mà đến!"

Ta?

Tinh Ly nghi hoặc.

Nếu nữ công tử nguyện ý, chúng ta không ngại liên hợp, vừa vặn nữ công tử không phải muốn quay về Sở quốc biến pháp sao?"

Phì!

Mễ Tinh Ly cả giận nói: "Cho dù biến pháp, cũng không phải biến pháp của các ngươi!"

Đan Thanh khoát tay áo: "Ta cũng không có đem ý chí của mình áp đặt cho nữ công tử, chỉ là muốn cùng nữ công tử trao đổi lợi ích, ngươi có thể không tin nhân phẩm của ta, nhưng không thể không tin sư phụ ta."

Nếu bí pháp này có thể mang người rời đi, hơn nữa còn có sức mạnh rảnh rỗi, ta có thể mang theo nữ công tử rời đi.

Nhưng kính xin nữ công tử đừng ngăn cản ta giết Doanh Vô Kỵ.

Để tránh đến lúc đó tổn thương hòa khí.

Tinh Ly giận không kềm được, cánh tay ôm eo Doanh Vô Kỵ cũng chặt thêm vài phần.

Nhưng ngay khi chữ "Đừng mơ đi" còn chưa ra khỏi miệng.

Nàng nghe được một truyền âm.

Đáp ứng hắn!

Hả?

Sắc mặt vui mừng chợt lóe lên trong mắt Tinh Ly.

Nàng làm ra một bộ giãy dụa bộ dáng, do dự hồi lâu, cuối cùng cắn răng nói: "Hắn đã bị trọng thương, ngươi đem những mực này lấy đi, ta không hy vọng hắn chết quá thống khổ."

Được!

Khóe miệng Đan Thanh hơi nhếch lên, liền chỉ vào ánh sáng đầy trời "Khoảng cách rời đi còn có một đoạn thời gian, nữ công tử có thể cùng chúng ta tìm hiểu.

Được!

Tinh Ly cắn răng gật đầu.

Đan Thanh xoay người nhìn thoáng qua thủ hạ của mình "Nếu đối thủ đều bị phong bế, các ngươi cũng theo ta cùng nhau tìm hiểu đi!"

Một đám thủ hạ Đan Thanh liếc mắt nhìn nhau, đồng thời gật gật đầu.

Một đám người đồng loạt bay đến trong bầu trời.

Tinh Ly ôm Doanh Vô Kỵ, truyền âm nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Doanh Vô Kỵ âm thanh thoải mái "Cái này ngươi đừng quản, tận tình tìm hiểu là được!"

Nghe truyền âm vô cùng vững vàng.

Cũng không giống biểu hiện trọng thương kiệt sức.

Loại pháp môn ẩn nấp khí tức này cực kỳ cường hãn.

Doanh Vô Kỵ không biết từ đâu học lỏm được.

Tóm lại rất mãnh liệt.

Lừa gạt người ngoài cũng không phải là việc khó.

Tinh Ly thần sắc có chút phức tạp: “Chờ sau khi ra ngoài, nói cho ta biết ngọn nguồn!”

Được!

Vậy….muội đi đây!

Quả bưởi!

Hả?

Cút đi, biến thái!

Tinh Ly trừng Doanh Vô Kỵ một cái, trực tiếp nhảy lên bầu trời, bắt được một luồng ánh sáng quy tắc bản ngã liền tập trung tìm hiểu.

Quy tắc bản ngã không làm gì được nàng, chỉ có thể mặc cho nàng tìm hiểu, hắn biết lấy tâm trí của Tinh Ly cho dù mình ngộ thấu, cũng không có khả năng trở thành khôi lỗi của mình, dù sao trong đầu người này tất cả đều là tư tưởng pháp gia, không dễ dàng bị chính mình mê muội tâm trí như đệ nhất giáo chủ Vi Nga phái.

Bất quá tìm hiểu mặc cho nàng tìm hiểu đi.

Dù sao nàng ta cũng không thể chạy trốn.

Hắn cẩn thận từng li từng tí nhìn Doanh Vô Kỵ một cái.

Rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Cảnh tượng.

Rơi vào yên tĩnh.

Trong cấm chế, một đám người ngồi yên chữa thương.

Ngoài cấm chế, Doanh Vô Kỵ hấp hối.

Trên bầu trời, một đám người lẳng lặng tìm hiểu.

Nơi này vừa rồi còn náo nhiệt vô cùng, trong nháy mắt liền tĩnh mịch vô cùng.

Thật lâu sau!

Thật lâu sau!

Không biết qua bao nhiêu ngày.

Đan Thanh trên không trung đột nhiên mở mắt, sau đó từ trên trời chậm rãi bay xuống.

Những người khác cũng rơi xuống.

Năng lực lý giải của một người là có hạn, cho dù những quy tắc này có hiện ra, cũng là thứ huyền diệu nhất trên đời.

Thứ mà bọn họ thể ngộ, đã đến giới hạn cao nhất hiện tại của bọn họ.

Tựa như đã ăn no quá rồi.

Không thể ăn thêm gì nữa.

Nhưng Tinh Ly…..".

Nhưng vẫn còn trong thể ngộ.

Đan Thanh nghi hoặc nhìn thoáng qua bầu trời, vẻ mặt kinh nghi bất định, không nghĩ tới nữ công tử Sở quốc này tự nhiên thiên phú cao như vậy.

Bất quá cũng đúng, nếu như thiên phú không cao, cũng không có khả năng ở Đại hội Kiếm Tiên uy hiếp đến Chuyên Húc đế thân.

Hắn hướng bầu trời vẫy vẫy tay: "Ngươi có thể xuống rồi!"

Hưu!

Một hư ảnh rơi xuống.

Đan Thanh nhìn chăm chú vào hư ảnh bản ngã "Ngươi có thể thực hiện hứa hẹn!"

Hư ảnh bản ngã nhàn nhạt cười, liền trực tiếp quăng ra một đạo ánh sáng như ẩn như hiện, dung nhập vào trong thân thể Đan Thanh.

Đan Thanh vẻ mặt ngưng trọng.

Xem ra muốn ra vào mảnh không gian này, cái giá phải trả đích xác không nhỏ.

Nhưng cũng vậy.

Nếu như trả giá không lớn, Cơ Động thời thời khắc khắc đều có thể tới nơi này tìm hiểu, chỉ sợ thực lực cá nhân cũng đã nghiền ép toàn bộ Nhân tộc, cần gì phải tuân theo quy tắc "Thánh Nhân không thể áp chế người thường"?

Hắn nhìn về phía hư ảnh bản ngã "Cho nên, bí pháp này tổng cộng có thể để cho mấy người đi ra ngoài?"

Hư ảnh bản ngã biến sắc: "Ngươi có ý gì?"

Mảnh không gian này, là nơi hai phương thế giới giao nhau.

Thỉnh thoảng mở ra một lần, cũng không có vấn đề gì lớn.

Nhưng nếu thời gian dài…..".

Minh Đô là lặng lẽ thông qua dây điều khiển con rối Đại thế giới bắt chước hết thảy đại thế giới, lấy quy tắc thống trị đại thế giới.

Nếu là bị quy tắc đại thế giới cảm ứng được, thì hậu quả nghiêm trọng như thế nào?

Chúng ta nhiều người như vậy, cũng không thể chỉ có một mình ta đi ra ngoài chứ?"

Muốn uy hiếp ta, chỉ có tiểu tử hôn mê kia có tư cách, nhưng hắn quá cứng, muốn hắn bán mạng cho ngươi chỉ sợ có chút khó khăn đấy?"

“Bán mạng không được!”

Một âm thanh đột nhiên vang lên.

Chương 850: Chưa chắc không hợp tác Chương 850: Chưa chắc không hợp tác

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên đứng dậy, cười hì hì đem Hàm Quang kiếm gác ở trên cổ hắn “Nhưng hợp tác chưa chắc không thể!”

Hư ảnh bản ngã…..”.

Hắn hoảng hốt.

Nhưng luống cuống một hồi liền trấn định lại.

Sắc mặt không lo nhìn hai người một cái: “Các ngươi hợp tác âm mưu ta?

Doanh Vô Kỵ “Uh?

Đan Thanh “thế nào?”

Ha ha ha ha ha…..”.

Hư ảnh bản ngã bỗng nhiên một trận càn rỡ cười to: “Không nghĩ tới ta tự nhiên ngã vào trên tay các ngươi, hiện tại thật đúng là cá thịt trên thớt gỗ. bất quá các ngươi thật cho rằng, đem kiếm gác ở trên cổ của ta, là có thể đạt được đồ vật các ngươi muốn?”

Doanh Vô Kỵ cùng Đan Thanh nhất tề nhướng mày.

Không ngờ hắn lại phản ứng như vậy.

Quy tắc này mặc dù không có nhân cách hoàn chỉnh, cũng không thể đối đãi hắn như người lớn.

Nhưng hắn trải qua nhiều lần hình chiếu bản ngã như vậy, hơn nữa loại này sinh ra quy tắc mới, trời sinh chính là muốn

dung nhập thiên địa, cho nên có rất nhiều chỗ giống người.

Bản thân bị đe dọa.

Sẽ xin tha thứ.

Đây là chuyện tất nhiên.

Nhưng hắn lại không có một chút bộ dáng xin tha thứ nào.

Tình huống….. có thể có chút không ổn.

Hư ảnh bản ngã hừ lạnh một tiếng "Ta sẽ không giấu các ngươi, đầu cuối Minh Đô sở dĩ cách xa nhau mấy chục năm mới mở ra một lần, cũng là bởi vì không thể bại lộ quá nhiều. Bình thường khép kín, chỉ có khe nứt rất nhỏ.

Hắn nhìn về phía Đan Thanh: "Ngươi hẳn là cũng cảm nhận được, vừa rồi dung nhập vào thân thể ngươi, không phải bí pháp gì, mà là bản thân khe nứt. khe nứt càng lớn, ta phải nhận nguy hiểm lại càng lớn."

Nó vốn không tồn tại, mà là giao dịch ta đạt thành với giáo chủ các đời Vi Nga phái cũng là một trong những giá trị quan trọng nhất để truyền thừa vị trí giáo chủ của Vi Nga phái

Vốn tất cả khe nứt đều dung nhập vào trên người các đời giáo chủ, chỉ đủ cho một mình hắn ra vào.

Ta cũng là những năm gần đây cảm thấy khống chế không được Cơ Động, cho nên mới gạt hắn mở ra một đạo khác.

Đây đã là cực hạn ta mà ta có thể gánh được.

Nếu lại cho người thứ ba mở ra, Minh Đô có thể đều sẽ không còn tồn tại.

Nó không khác gì làm ta biến mất.

Ngươi cho rằng ta sẽ tiếp nhận uy hiếp của các ngươi sao?

Hưu!

Nói xong câu đó.

Hắn lập tức biến mất tại chỗ.

Thiên không truyền đến âm thanh của hắn "Đan Thanh! Ngươi cùng Doanh Vô Kỵ giao dịch có thể ngừng lại, hoặc là ngươi giết hắn, chính mình hưởng thụ đãi ngộ giống như giáo chủ Vi Nga phái. Hoặc là hắn hủy ta, ngươi giết hắn, như vậy ngươi có thể một thân đi ra ngoài. Tùy ngươi!"

Doanh Vô Kỵ "???

Thủ hạ Đan Thanh sắc mặt cũng đặc biệt khó coi.

Đây là thật muốn bị nhốt cả đời trong này?

Đan Thanh thần sắc khẽ biến, nhanh chóng lui về phía sau, hắn thần sắc thống khổ, thân thể chậm rãi co rút lại, giống như trong cơ thể hắn có một viên hắc động, đang thôn phệ hắn từ trong ra ngoài

Hay nói cách khác.

Trong cơ thể hắn có một khe nứt, muốn đem thân thể của hắn xoắn thành thịt bùn, thông qua nó nhét vào một thế giới khác.

Doanh Vô Kỵ hét lớn một tiếng "Đừng cho hắn chạy thoát, giết Đan Thanh, đoạt khe nứt!"

Lời này vừa nói ra.

Cho dù là phía Hồng Trần, hay là thủ hạ của Đan Thanh đều phản ứng lại.

Nhất tề chém giết về phía Đan Thanh.

Đan Thanh khuôn mặt dữ tợn, biết như vậy khẳng định không thể thuận lợi đào tẩu.

Trong lòng hạ quyết tâm, thân thể lập tức hóa thành một quyển họa trục.

Họa trục này, vô hình vô chất.

Cứ như vậy lẳng lặng bay trong không khí.

Vô số công kích cứ như vậy thất bại.

Nhưng sau khi thân thể Đan Thanh biến thành họa trục, xu thế co rút vào trong cũng chậm lại rất nhiều.

Phỏng chừng sơ lược, muốn chạy thoát hoàn toàn, ít nhất cũng phải chừng ba canh giờ.

Mọi người…..".

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hư ảnh bản ngã…..".

Cái này thật lúng túng!

Doanh Vô Kỵ tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, dùng Hàm Quang kiếm bổ một kiếm, giống như không có phản ứng gì, Quyện Tử ca cùng Hàm Quang kiếm linh lĩnh ngộ đồ vật cũng không giống nhau, Hàm Quang kiếm linh sở hữu kiếm ý tuy rằng đều là từ trong thân kiếm ngộ ra, Hàn Quyện đương nhiên có thể ngộ.

Nhưng ngộ cần thời gian.

Chờ sau khi ngộ ra chỉ sợ Đan Thanh đã sớm chạy mất.

Thập Tam gia cũng bổ một kiếm, cũng không công mà lui.

Bức tranh không gian này, tựa hồ là nội thế giới của Đan Thanh.

Muốn phá vỡ hàng rào Tiểu Thế Giới, chỉ sợ chỉ có Hàm Quang kiếm Linh có thể làm được.

Một lúc.

Tất cả mọi người lâm vào trầm mặc.

Cũng không còn đánh nhau nữa

Cả đám đều giống như mẹ đã chết.

Doanh Vô Kỵ nhổ một ngụm nước bọt, hung tợn trừng mắt nhìn lên bầu trời.

Hư ảnh bản ngã run rẩy, nhanh chóng nói: "Ngươi nhìn ta vô dụng, kế sách của ngươi quá âm tổn, khiến mọi người đều bị gạt, hiện tại ta cũng là thịt cá trên thớt? Còn làm được gì nữa"

So sánh với giết ta, ngươi không bằng hảo hảo ngẫm lại làm sao ngăn cản Đan Thanh.

Ta cũng hy vọng tên sát phôi ngươi đoạt vết nứt Đan Thanh rời đi.

Đồ ta cũng đưa cho hắn rồi, ta cũng không có biện pháp!

Doanh Vô Kỵ "Shit!

Hắn đấm đùi một cái.

Cả người đều tê dại.

Vừa rồi hắn còn có chút đắc ý, ít nhất lôi kéo được Đan Thanh

Ai ngờ quay đầu lại gặp phải tình huống đau mề như vậy.

Bản ngã này thật là phế vật

Hai người nhét vào khe hở đã đầy?

Nhưng tên này nói có lý, nếu như đem mình nhốt bên trong, song phương rất có thể đồng quy vu tận.

Hiện tại việc cấp bách, chính là giải quyết Đan Thanh.

Nhưng mà…..".

Một canh giờ trôi qua.

Hai canh giờ trôi qua.

Cả đám dùng hết các loại phương pháp, lại không làm gì được Đan Thanh.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn trục vẽ chậm rãi thu nhỏ lại…

Chương 851: Tự chịu thiệt Chương 851: Tự chịu thiệt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ bực bội muốn điên.

Không nghĩ tới tính tới tính lui.

Vẫn là tự chịu thiệt

Tuy rằng bản thân tin tức song phương không ngang nhau, nhưng hắn vẫn cảm giác nghẹn khuất đối với cảm giác thua ở phút 89

Hắn là còn có cơ hội!

Mặc dù liên lạc với thân ngoại hóa thân yếu đi rất nhiều, nhưng cũng có thể truyền lại một ít tin tức đi ra bên ngoài.

Dụ dỗ Cơ Động hoặc Đan Thanh trở lại nơi này một chuyến, nơi này nhiều cường giả như vậy, chưa chắc không thể đánh được.

Nhưng cũng sẽ phải đối mặt với một số vấn đề.

Đó chính là thân ngoại hóa thân cần ngoại lực mới có thể kích hoạt.

Mặt khác hai người này đều là quái vật cả, muốn dụ dỗ bọn họ lại đây, cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Khó chơi!

Doanh Vô Kỵ nhìn chằm chằm trục vẽ càng ngày càng nhỏ, sát khí ẩn hiện trong ánh mắt.

Giương mắt nhìn lên.

Hư ảnh bản ngã run rẩy.

Ngay khi Doanh Vô Kỵ chuẩn bị giết người cho hả giận.

Phốc!

Một hồi vang nhỏ.

Bức tranh hư ảnh bỗng nhiên biến thành thực thể.

Giống như bị rút sạch thứ gì đó.

Bất lực rơi xuống đất.

Không hề có sinh cơ.

Không hề thần diệu.

Giống như là bức tranh bình thường.

Mọi người ở đây…..".

Đây là tình huống gì?

……

Thư cục Thượng Mặc.

Trên bức tranh vẽ một nữ tử dịu dàng động lòng người.

Nữ tử này chính là Hoa Triều.

Vẻ mặt nàng tràn ngập không cam lòng và khó hiểu.

Nàng hiện tại mới hiểu rõ, tại sao Doanh Vô Kỵ để lại cho nàng nhiều thủ đoạn hộ thân như vậy.

Trong ngực có một nắm đậu tương, rót vào một tia chân khí kích hoạt, là có thể hình thành một đội hộ vệ.

Còn có một người gỗ, thủ đoạn tương tự, có thể biến thành một cao thủ.

Còn có dì Kiếm Linh có miệng lưỡi dao nhọn.

Cũng cũng là cường giả hiếm có trong thiên hạ.

Nhưng nàng làm sao cũng không nghĩ tới, Tiểu Liễu, người thân cận nhất bên người mình lại là thủ hạ của kẻ xấu, hoặc là bị kẻ xấu thay thế thân phận.

Không chỉ giấu diếm chính mình.

Thậm chí giấu diếm được tất cả mọi người.

Dù sao, ai có thể nghĩ đến, người hầu thiếp thân mười mấy năm lại là bao tàng họa tâm.

Ngay cả dì Kiếm Linh cũng không kịp phản ứng.

Cũng khó trách.

Ai sẽ để ý một thị nữ Thai Thuế Cảnh vừa mới tứ phẩm linh thai chứ?

Tâm cơ quá sâu!

Ngay từ đầu thông qua các loại ám chỉ, châm ngòi cảm xúc của mình.

Càng về sau ra tay quyết đoán tàn nhẫn, bất tri bất giác liền phong cấm tất cả chân khí của mình, hơn nữa ngăn cách tất cả động tĩnh.

Vô Kỵ để lại cho mình nhiều hậu thủ như vậy.

Mà mình lại là người vô dụng.

Tiểu Liễu đánh giá bức tranh từ trên xuống dưới, cảm giác hình tượng này đủ sinh động, cũng không đủ rõ ràng, mỗi một nét bút mỗi một vạch, đều là do các loại hoa văn huyền ảo tạo thành.

Đôi mày thanh tú của ả hơi nhíu lại.

Bởi vì cái này hoa văn, đại biểu bộ phận bản ngã kia cực kỳ ảm đạm, chỉ là so với người bình thường sáng hơn một chút.

Xem ra kích thích còn chưa đủ.

Khóe miệng ả hơi nhếch lên, thưởng thức người gỗ trong tay "Tiểu thư! đây chính là thủ đoạn hộ thân Phò mã gia lưu lại cho ngươi sao? chỉ là một người gỗ bình thường không có gì đặc biệt, lừa ngươi coi như bảo bối?

Quả nhiên!

Đàn ông chỉ thích phụ nữ ngoan!

Muốn trách thì trách ngươi không biết tốt xấu, lại có loại ảo tưởng không thực tế này.

Cũng khó trách bị hắn dùng người gỗ này lừa gạt, lâm vào loại cảnh giới hắn phải chết này!

Bất quá ngươi cũng đừng trách Phò mã gia.

Trong lòng hắn mang thiên hạ, mỗi ngày phải làm quá nhiều chuyện.

Ở đâu ra rảnh rỗi chơi những thứ tình cảm yêu thương này với ngươi?

Ngươi cùng mẫu thân của ngươi thật sự là giống nhau như đúc!

Mẹ ngươi bị người phụ lòng lấy thiên hạ làm cái cớ vứt bỏ.

Ngươi cũng lặp lại sai lầm tương tự!

Thật sự là đáng buồn!

Vẻ mặt nữ tử trên bức tranh cũng không có gì biến hóa.

Nhưng trong ánh mắt, lại giống như có thêm cảm xúc hoài nghi và thống khổ cực độ.

Trong tim của nàng.

Có một cái gì đó giống như hạt giống đang rục rịch.

Bên trong giống như có thứ gì đó muốn chui ra, nhưng lại bị một tia lực lượng áp chế.

Tiểu Liễu vẻ mặt lạnh lùng, gia tăng cường độ: "Ngươi nói ngươi ngoan ngoãn thì tốt biết bao, ngươi muốn một người đàn ông chung tình, phò mã gia liền sắm vai một người đàn ông chung tình. Ngươi vì cái gì không biết tốt xấu như thế, lại muốn đi suy nghĩ lung tung.

Trong loạn thế.

Tại sao ngươi có thể tự cho mình là thanh cao như vậy?

Giả vờ không biết có phải là tốt hơn không?

Nói như vậy, Phò mã gia tiếp tục sắm vai một người chung tình.

Ngươi cũng có thể tiếp tục được che chở như một món đồ chơi.

Được rồi!

Ngươi đối với phò mã gia còn có ích lợi gì?

Cho dù hắn thật sự phát thiện tâm, giúp ngươi giải quyết vấn đề Ma Chủng, cũng không có khả năng một lần nữa gặp phải phiền toái này.

Đúng vậy.

Hắn sẽ tiếp tục che chở cho ngươi.

Giống như tướng gia che chở mẹ con các ngươi vậy.

Nhưng rồi sao?

Bất quá chính là không hy vọng đồ chơi của mình, bị người khác nhúng chàm mà thôi!

Trong lòng bọn họ có người thiên hạ.

Nhưng trong thiên hạ này, rõ ràng không bao gồm các ngươi.

Vậy ngươi còn kiên trì cái gì nữa?

Phế vật già mồm cãi láo vô dụng?

Kẻ đáng thương cho dù không được kẻ nào để ở trong lòng?

Cuối cùng.

Ma chủng phá xác mà ra.

Lấy bản thân làm trung tâm, nhanh chóng kích hoạt hoa văn bản ngã.

Trên bức tranh, chân dung Hoa Triều vẫn đang bị dừng lại ở bộ dáng lúc trước.

Nhưng ánh mắt đã bắt đầu trở nên có chút xám xịt.

Khóe mắt dường như cũng bị thứ gì đó không rõ ràng thấm ướt.

Chỉ là không ai biết tại sao.

Đường vân nhanh chóng sáng lên, chỉ kéo dài trong chớp mắt.

Chương 852: Mạnh mẽ áp chế Chương 852: Mạnh mẽ áp chế

Người dịch: PrimeK Tohabong

Sau khi thắp sáng gần bảy thành, liền không còn tiếp tục thắp sáng nữa.

Giống như đang bị thứ gì đó mạnh mẽ áp chế.

Tiểu Liễu khẽ nhíu mày, tuy rằng đã tiếp cận điểm mấu chốt yêu cầu của giáo chủ, nhưng ả cảm thấy vẫn nên làm tốt hơn.

Ả hít sâu một hơi, trên mặt ý châm chọc càng sâu, lại liên tục nói vài câu kích thích Hoa Triều.

Nhưng khu vực hoa văn bản ngã bị thắp sáng, rốt cuộc không lớn hơn.

Ả cắn răng, đành phải lấy ra bút vẽ, mạnh mẽ miêu tả trên đường vân bản ngã, lại thêm không đến một nét bút liền rốt cuộc không thêm nổi nữa.

Cái này…..".

Sắc mặt ả có chút khó coi, xem ra diệu bút Đan Thanh này, căn bản không phải người bình thường có thể khống chế.

Muốn đem nó bổ sung đầy đủ, chỉ sợ chỉ có Đan Thanh tự mình ra tay.

Bất quá…..".

Đan Thanh khẳng định không có cơ hội ra tay.

Giáo chủ nói Đan Thanh sẽ bị nhốt đến một chỗ, mãi cho đến chết.

Ý nghĩ của Đan Thanh là, đem bản ngã của Hoa Triều cắt xuống, sau đó Đan Thanh dùng máu trong tim của rất nhiều đại nhân vật vẽ ra.

Dùng diệu bút Đan Thanh nối liền hoa văn, Thanh Y có thể tái hiện thế gian.

Nhưng giáo chủ cũng không hy vọng Thanh Y tái hiện hậu thế, hắn chỉ muốn thu hoạch tất cả hoa văn của Thanh Y, sau đó tìm được Đan Thanh, mạnh mẽ cướp lấy thần thông Đan Thanh Độ Hồn, sau đó tự mình phân tích những hoa văn này, từ đó thu được thần thông Luân Hồi hoàn chỉnh.

Vậy.

Không cần phải cắt!

Bảy phần, hẳn là đã đủ rồi!

Vẻ mặt ả có chút phiền não.

Cắn chặt răng.

Chậm rãi từ trong ngực lấy ra một cái bình ngọc.

Trong bình ngọc, chứa mực nước tràn ngập trọc khí. Đây là khi Đan Thanh vẽ tranh, từ trong máu trong tim lấy ra dịch tạp chất cô đọng.

Chỉ cần hắt lên hai bức tranh này là có thể hoàn toàn dừng lại.

Hoa Triều không sống lại được.

Thanh Y cũng không có biện pháp tái hiện thế gian.

Đến lúc đó lại cắt may ghép nối, giáo chủ cũng có thể lấy thuật Đan Thanh Độ Hồn, mặc dù có chút không trọn vẹn, bằng vào nội tình giáo chủ, bổ sung những thứ này khả năng cũng không khó.

Bốp!

Tiểu Liễu rút nút gỗ bình ngọc ra, phát ra âm thanh thanh thúy.

Nhìn hai bức tranh, vẻ mặt càng thêm điên cuồng và dữ tợn.

Nhưng mà, ngay khi ả muốn đem bình mực tràn ngập trọc khí này giội lên.

Đan Thanh Diệu bút trong tay nàng bỗng nhiên không thể khống chế mà bạo khởi.

Không chút thương xót.

Trực tiếp đâm xuyên qua cổ tay ả.

Đau nhức nhanh chóng lan tràn, ngòi bút mực tràn ngập tính ô nhiễm, trong nháy mắt liền phế bỏ chân khí toàn thân của ả.

Mà bình ngọc trong tay ả, cũng hoàn toàn đánh đổ trên mặt đất.

Đan Thanh Diệu bút mãnh liệt vung vẩy.

Mực nước phía trên trộn lẫn với máu loãng, lập tức vẽ thành một khuôn mặt.

Khuôn mặt này, thuộc về Đan Thanh.

Vẽ ra khuôn mặt sát ý doanh nhiên.

Cổ nương!

Ngươi còn chưa chết hả?

……..

Cổ nương!

Ngươi còn chưa chết hả?

Âm thanh Đan Thanh tràn ngập lệ khí.

Tiểu Liễu vẻ mặt hoảng sợ nhìn hắn "Đan Thanh, ngươi làm sao có thể…..".

Làm sao có thể cái gì?

Đan Thanh từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ả: "Sao lại không nghe lời giáo chủ, một mình trốn ở chỗ này?"

Tiểu Liễu không ngừng lui về phía sau, trong ánh mắt vẻ kinh ngạc càng lúc càng sâu: "Ngươi không phải đã bị giáo chủ vây khốn sao?"

"Làm sao làm được? Ha ha ha…..".

Tiếng cười Đan Thanh đè nén lại càn rỡ, rõ ràng không có thân thể lại tựa như từ chỗ sâu cổ họng phát ra, giống như là

dã thú thần trí thất thường.

Bút phong nhẹ nhàng vung hai cái.

Giống như vẫy vẫy tay với bức tranh.

Rất nhanh, quyển họa trục khắc bản thân Thanh Y liền tự động bay tới.

Trên mặt Huyết Mặc họa lộ ra vẻ mặt trẻ con.

Giống như là học sinh mới vào học đường nhìn thày giáo của mình.

Cũng giống như đứa bé lần đầu tiên cầm được kiếm gỗ, nhìn trưởng bối cầm trường kiếm chân chính.

Thờ phụng.

Phụ thuộc.

Lưu luyến.

Các loại cảm xúc đan xen cùng một chỗ, lại đan xen ra một bộ khuôn mặt cực kỳ bệnh hoạn.

Âm thanh hắn dồn dập mà khàn khàn, như là đang thổ lộ thô bạo: “Lúc sư phụ đi, không có cho ta lưu niệm, ta biết nhất định là bị kẻ xấu giấu đi.

Ta giết rất nhiều người, lại chỉ tìm được hai bộ trống rỗng bức tranh, còn có một cây bút này.

Tuy rằng sư phụ không nói để lại cho ta.

Nhưng ta biết.

Đây chính là di vật bà muốn lưu lại cho ta.

Ta sợ!

Ta sợ mất chúng.

Cho nên làm sao bây giờ?

Ta đem thân thể của ta, cùng này hai bộ bức tranh luyện cùng một chỗ.

Ta thậm chí đem hồn phách của ta rút ra, luyện thành khí linh Đan Thanh Diệu bút này.

Họ đều nói Sư phụ đã đi rồi!

Nhưng ta biết.

Bọn họ đều là gạt ta!

Sư phụ không tự sát, mà là bị bọn họ mưu hại!

Chỉ cần ta có thể tìm được bản ngã của sư phụ, là có thể làm cho sư phụ tái hiện hậu thế.

Giáo chủ tự cho là thông minh tuyệt đỉnh.

Cứ tưởng muốn làm gì thì làm!

Nhưng hắn làm sao có thể biết, một đồ đệ đến tột cùng nguyện ý vì sư phụ trả giá bao nhiêu?

Hai bức tranh một nét bút, cho dù cách xa nhau ngàn dặm cũng là một thể.

Lao tù có mạnh hơn nữa, cũng đừng hòng ngăn cách ta hoàn toàn!

Tiểu Liễu nghiến răng nghiến lợi nói: "Cho nên ngay từ đầu ngươi đã hoài nghi giáo chủ?"

"Hoài nghi? Trong cuộc đời ta, chưa bao giờ tồn tại từ hoài nghi này!

Trên mặt Huyết Mặc Họa, nụ cười càng ngày càng dữ tợn: "Ta chỉ biết là, người chân chính có thể toàn tâm toàn ý vì sư phụ trả giá, chỉ có một mình ta!

Thật đấy!

Ta không hề nghi ngờ Giáo chủ.

Dù sao…..".

Hắn là người kế nhiệm mà sư phụ nhận định.

Không nghĩ tới hắn vẫn là nổi lên tư tâm?

Nhưng vậy thì thế nào đây?

Nghi ngờ hay tin tưởng, có gì khác nhau đâu?

Ha ha ha ha…..".

Hắn tươi cười cực kỳ điên cuồng.

Chương 853: Bị dọa sợ vỡ mật Chương 853: Bị dọa sợ vỡ mật

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tiểu Liễu thần sắc sợ hãi, tựa hồ bị thần sắc dữ tợn của hắn dọa vỡ mật, run rẩy cuộn mình trên mặt đất.

Nhưng Đan Thanh Diệu bút lại mãnh liệt vung lên.

Mực nước vẩy ra, trong nháy mắt hóa thành vô số nhà tù nhỏ, giam giữ từng thứ không nhìn thấy.

Mực nước rất nhanh đem những vật nhỏ kia xâm nhiễm, hiện ra bộ dáng hung ác.

Những thứ này là từng con côn trùng nhỏ, đang chuẩn bị tiếp cận bức tranh bản ngã Hoa Triều.

Lại bị Đan Thanh toàn bộ chặn lại.

Đan Thanh hờ hững nhìn Tiểu Liễu: "Sao nhiều năm như vậy, vẫn là những thủ đoạn mờ ám này?"

Vừa dứt lời.

Đan Thanh Diệu bút lại đâm về phía Tiểu Liễu.

Tiểu Liễu sắc mặt đại biến, một đạo bóng đen từ trong miệng toát ra, nhanh chóng hóa thành một đạo tàn ảnh thoát

đi.

Nhưng cuối cùng ả vẫn chậm nửa bước.

Con sâu màu đen kia, bị cây bút Đan Thanh Diệu bút lóe lên trực tiếp xuyên thủng.

Vô lực rơi xuống đất, thống khổ giãy dụa giãy dụa.

Mắt thấy sẽ không sống nữa.

Đan Thanh Diệu bút cũng như vậy thu tay lại.

Huyết Mặc Họa mặt đạm mạc nhìn nó "Phế ngươi một con tử trùng coi như cảnh cáo, lần sau gặp lại ngươi, chắc chắn tiêu diệt mẫu trùng của ngươi!"

Cổ nương này hắn đã quen biết rất lâu rồi.

Từ ngày đầu tiên vào Vi Nga phái đã biết.

Cổ nương khi đó, là tâm phúc duy nhất dưới tay giáo chủ.

Cách tổ chức Vi Nga phái lỏng lẻo, bởi vì mọi người đều tuân theo bản năng, rất khó để hình thành một tổ chức có kỷ luật.

Cũng không phải là không thể lôi kéo.

Nhưng cái giá phải trả sẽ rất lớn.

Cổ nương có thể dựa vào ký sinh khống chế ký chủ, chính là đối tượng duy nhất hắn đáng giá lôi kéo.

Về sau Đan Thanh cùng Hồng Trần, cũng là đạo lý giống nhau.

Nhưng Cổ Nương đối với giáo chủ có loại biến thái không muốn xa rời, sau khi Đan Thanh nhập trú rất được giáo chủ coi trọng, con sâu cái này tự nhiên ghen tị.

Trong một lần nhiệm vụ, Cổ Nương thầm hạ độc thủ với Đan Thanh, cuối cùng trực tiếp bị hắn cường sát.

Đương nhiên

Đây là Đan Thanh cho rằng cường sát.

Bây giờ nhớ lại, chỉ sợ là giáo chủ muốn đạt được bí thuật Đan Thanh Độ hồn, cố ý phái Cổ Nương ám thi độc thủ.

Thật thú vị!

Phù…..".

Họa Huyết Mặc thở ra một hơi.

Chợt nhìn lướt qua gian phòng, không khỏi tán thưởng thủ đoạn của Cổ Nương.

Pháp trận ngăn cách khí cơ làm rất đúng chỗ, hơn nữa rất bí mật, chỉ cần có thể thành công đóng cửa lại, hơn nữa dán lên cách âm phù, cao thủ mạnh hơn nữa cũng rất khó ý thức được tình huống phát sinh trong này.

Có thể ở dưới mí mắt Hàm Quang kiếm Linh ám toán Hoa Triều.

Quả thật chỉ có nàng mới có thể làm được.

Cũng vừa vặn!

Đổ lỗi cho mình!

Chỉ là cái giá này có chút lớn.

Đầu cuối Minh Đô đích thật là một phương không gian độc lập, bí mật nối liền Minh Đô cùng hiện thế, càng là do một vị đạo tràng đại năng kinh thiên sáng tạo Minh Đô kia tạo ra.

Coi là một tiểu thế giới tuyệt đối không quá đáng.

Nếu như không có khe nứt kia, chỉ sợ thân thể và thần hồn của mình đã sớm bị chia làm hai.

Nhưng mặc dù có khe nứt kia, hắn cũng gần như bị ngăn cách, nửa đầu cuối Minh Đô kia không ra được, nửa hiện thế

này không vào được.

Cuối cùng chỉ có thể vứt bỏ một nửa thân thể, mạnh mẽ để cho thần hồn lao ra khỏi vòng phong tỏa.

Tuy rằng còn có thể sinh ra một ít liên hệ với nửa bộ phận thân thể kia, nhưng chỉ sợ rất khó một lần nữa về được nơi đó.

Bức tranh không gian cần hai bức họa trục mới có thể hình thành, chính mình một đại sát khí xem như phế bỏ.

Nhưng mọi thứ đều đáng giá!

Cổ Nương đã vì mình làm nền!

Thật tốt!

Hắn nhìn về phía Hoa Triều trong bức tranh, đây chính là di vật duy nhất bị mất của sư phụ.

Bị lão đạo sĩ họ Bạch kia trộm đi.

Hiện tại…..".

Rốt cục trở lại trong tay mình.

Bản ngã của sư phụ, tựa hồ đã bị thúc giục.

Cổ nương tiện nhân này, từ trước đến nay am hiểu ám chỉ tinh thần cùng ngôn ngữ công kích.

Cũng chỉ có ả, mới có thể thúc đẩy ma chủng của Hoa Triều.

Hoa Triều mặc dù là một nữ tử bình thường đến dung tục, nhưng am hiểu tự mình tra tấn đến cực hạn, rõ ràng đã thấy được trò hề "chung tình trong lòng" của mình, nhưng vẫn tin tưởng người kia đang yêu nàng.

Ma chủng, tự nhiên một chút cũng không bộc phát.

……..

Hai bức tranh song song lơ lửng trên không.

Một bên là bản ngã và bản thân của Hoa Triều, bản ngã tuy rằng không hoàn toàn thức tỉnh, nhưng cũng không phải không có cách nào mạnh mẽ miêu tả.

Bên kia hắn vẽ ra bộ phận Thanh Y, bên trong có máu trong tim vô số người, của mình, của Ô Vấn, còn có của giáo chủ…

Lúc đầu.

Hắn còn đang do dự.

Lo lắng chỉ có máu trong tim mình, không đủ để cho sư phụ hoàn toàn hồi phục.

Nhưng không nghĩ tới, hóa ra Giáo chủ Vi Nga phái, chính là Mặc gia Mặc Thánh!

Có Mặc Thánh ở trong đó hòa giải, muốn lấy máu trong tim của Ô Vấn cũng không tính là khó.

Chỉ tiếc.

Máu trong tim Lão đạo Bạch gia cùng Doanh Thập Tam không lấy được.

Năm người này, là năm người có quan hệ gần nhất với Thanh Y.

Nhưng Đan Thanh căn bản không tiếp cận được thực lực Bạch gia lão, dù cho ông ta đã nằm liệt giường.

Về phần Doanh Thập Tam.

Đan Thanh vốn có cơ hội, nếu như Hồng Trần có thể đem đám người kia bắt được, chính mình trực tiếp muốn lấy máu trong tim của Doanh Thập Tam cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng không nghĩ tới xung đột đầu cuối Minh Đô lại kịch liệt như vậy, Doanh Vô Kỵ lại trực tiếp dùng quỷ kính bí thuật

khống chế Hồng Trần, đừng nói máu trong tim Doanh Thập Tam, ngay cả chính mình cũng thiếu chút nữa cũng rơi ở nơi đó.

Thiếu máu trong tim hai người này, Thanh Y trống rỗng một khối rất lớn.

Nhưng không quan trọng.

Bởi vì lấy máu trong tim người khác vẽ nên bản thân, sai lầm của bản thân cũng rất lớn.

Chỉ cần dung hợp g bản ngã, bản ngã có thể uốn thẳng được.

Phần thiếu hụt này, đích xác sẽ có ảnh hưởng không nhỏ.

Nhưng đồng thời cũng có thể làm suy yếu ràng buộc giữa Thanh Y cùng Lão đạo Bạch gia cùng Doanh Thập Tam.

Không phải tất cả đều xấu.

Chương 854: Tự mình vẽ bản ngã Chương 854: Tự mình vẽ bản ngã

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hiện tại…..".

Đan Thanh nhìn bản ngã của Hoa Triều, vẻ mặt vô cùng cuồng nhiệt.

Hắn từng ở trên thi thể Thanh Y lấy ra máu trong tim, nhưng làm thế nào cũng vẽ không ra bản ngã của Thanh Y.

Khi đó hắn liền biết, sư phụ khẳng định là tự mình vẽ ra một bản ngã

Đan Thanh chi thuật.

Bản thân chính là cơ sở của Thuật Luân Hồi.

Một Bản ngã.

Không thể có hai bản sao cùng một lúc.

Nhưng hiện tại…..".

Đủ rồi!

Đan Thanh Diệu bút chấn động một chút, liền đem huyết khí đều chấn ra khỏi đầu bút, đây là máu của Tiểu Liễu cùng Cổ Nương, căn bản không xứng làm bẩn bản ngã của sư phụ mình.

Cán bút xoay.

Từng luồng máu tươi từ khe bên trong của cán bút tràn vào đầu bút.

Đây chính là máu trong tim Thanh Y hắn trân quý nhiều năm.

Đầu bút chậm rãi di chuyển trên bức tranh, ma chủng thắp sáng bảy thành trạng thái ẩn giấu Bản Ngã.

Còn lại ba thành, liền do ta tự mạnh mẽ miêu tả!

Chỉ cần miêu tả thành công, liền có thể đem phần bản ngã này cắt xuống, khảm vào trong Thanh Y.

Kể từ đó.

Thanh Y liền có thể lại hàng lâm thế gian.

Lấy máu trong tim Thanh Y, miêu tả bản ngã của Thanh Y, làm sao có thể thất bại?

Nhưng một khắc chân chính đặt bút kia.

Đan Thanh Diệu bút đột nhiên chấn động, phảng phất cảm giác được lực cản cường đại.

Một cỗ hoảng sợ làm cho người ta cả người run rẩy từ sâu trong nội tâm hắn đánh úp lại.

Sự kháng cự này.

Không nên có!

Đan Thanh nóng nảy.

Thúc giục pháp lực miêu tả toàn thân.

Nhưng một giọt máu mực cũng không tô lên được.

Chuyện gì xảy ra!

"Vẽ lên đi!"

Âm thanh Đan Thanh thê lương, dù thế nào cũng đã vẽ lên vải rồi.

Pháp lực đổ xuống.

Nhưng làm thế nào cũng không có biện pháp miêu tả một tia kia.

Hắn sắp điên rồi.

Rõ ràng hết thảy đều đã sắp xếp xong xuôi.

Vì sao đến bước cuối cùng này, lại tiến hành không nổi nữa?

Dưới tình thế cấp bách, Đan Thanh thậm chí thiêu đốt thần hồn.

Linh hồn và pháp lực điên cuồng thiêu đốt, từng đợt dao động khủng bố đánh vào trên bức tranh, nhưng không cách nào tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì đối với ba thành cuối cùng này.

Đan Thanh hiểu.

Đan Thanh thuật của mình đã thôi phát đến cực hạn.

Bản ngã của cho dù kẻ nào cũng không có khả năng ngăn cản được miêu tả như vậy.

Nhưng bức tranh trước mắt đã bị chặn lại.

Câu trả lời đã không cần nói cũng biết.

Đó chính là thuật Luân Hồi mà Thanh Y lưu lại đồng thời cũng là Con đường Thánh nhân của bà

Chỉ có phong ấn của bà mới khiến hắn bất lực như thế

Có lẽ

Sư phụ đã tự sát

Ý nghĩ này vừa nhen nhóm trong đầu Đan Thanh liền bắt đầu điên cuồng lan tràn

Không những không khiến hắn bình tĩnh lại

Mà khiến hắn càng điên cuồng hơn

Không thể nào

"Sư phụ. Sư phụ không thể tự sát"

"Sư phụ ra đây trả lời con đi"

Không thể nào!

Hắn sắp xếp lâu như vậy, còn chết đi sống lại bao lần mà lại hỏng ở một bước cuối cùng.

Mặt của Huyết Mặc Họa đã vặn vẹo như quỷ.

Cả người hắn đều muốn điên.

Nhưng rồi hắn cũng dần dần bình tĩnh lại

Sắc mặt hắn đã xám ngoét

Hắn gần như đèn dầu sắp cạn

Dần dần

Cây bút run rẩy

Nhưng hắn vẫn không từ bỏ

Đúng lúc này, quyển họa trục xuất hiện điều khác thường

Nhưng Đan Thanh còn chưa kịp mừng rỡ, liền phát hiện người trong bức tranh giống như sống lại.

Đầu bút bị một bàn tay trắng nõn thon dài cầm, một người sống sờ sờ cứ như vậy từ trong bức tranh đi ra.

Hoa Triều thần tình hoảng hốt, trong ánh mắt tràn đầy thê thảm.

Nàng nhìn mặt quỷ Huyết Mặc, âm thanh vô cùng lạnh lùng: "Thu tay lại đi, Thanh Y tiền bối đã qua đời, ngoại trừ Đại Thần Thông niêm phong kia ra. Ta hoàn toàn là một người khác

Không có khả năng!

Âm thanh Đan Thanh thê lương: "Ngươi gạt ta!

Hắn liều mạng muốn rút ra Đan Thanh Diệu bút, muốn một kích chấm dứt Hoa Triều, hắn không cho phép sư phụ của mình thành một người như vậy.

Nhưng hắn dùng sức như thế nào.

Đan Thanh Diệu bút đều giống như khảm ở trong tay Hoa Triều không hề nhúc nhích.

Bàn tay kia rõ ràng rất yếu ớt.

Nhưng hắn lại nửa phần không làm gì được.

Hoa Triều xoay người, chỉ vào bức tranh trống rỗng kia: "Thanh y tiền bối còn có một tia ý thức còn sót lại cuối cùng, ngươi muốn hỏi cái gì, cứ hỏi đi!"

Nói xong, liền buông lỏng Đan Thanh Diệu bút.

Mặt quỷ Huyết Mặc hoảng hốt một hồi, lần nữa nhìn về phía bức tranh trống rỗng, trong ánh mắt trào ra một tia sợ hãi.

Được gần gũi với sư phụ

Có lẽ đó là cảm giác của hắn.

Nhưng hắn vẫn thúc dục pháp lực không còn lại bao nhiêu, khống chế Đan Thanh Diệu bút bay qua.

Do dự thật lâu.

Hắn viết ra vấn đề thứ nhất trên bức tranh trống rỗng: Sư phụ! Con sai rồi sao?"

Phía dưới vấn đề nhanh chóng tuôn ra hai chữ: Sai rồi.

Đan Thanh Diệu bút lại viết: Nhưng lúc ấy người nguyện ý dạy con thuật luân hồi.

Đáp: Bởi vì ta thấy được khát vọng đối với Thịnh Thế từ trong mắt con.

Đan Thanh Diệu bút lại hỏi: Vậy tại sao Người truyền thụ một nửa lại không truyền?

Đáp: Bởi vì khát vọng đối với Thịnh Thế toàn bộ đều trói buộc trên thân một người, một khi con là như thế, cho dù ta là người khai sáng Thịnh Thế, thì con cũng sai lầm triệt để".

Đan Thanh Diệu bút lơ lửng.

Giống như là giật mình rất lâu.

Cuối cùng.

Lại run rẩy viết xuống một vấn đề cuối cùng: Sư phụ! Con có thể gặp người lần cuối không?

Hắn đứng trước bức tranh.

Giống như dừng chân chờ đợi.

Nhưng đợi rất lâu, cũng không đợi được câu trả lời mới.

Phía dưới câu hỏi trống rỗng.

Nhưng lại tràn ngập cảm xúc thất vọng.

Vẻ mặt Huyết Mặc Quỷ cứng đờ, cảm xúc chờ đợi chậm rãi biến mất, đợi đến khi biến mất hầu như không còn, chỉ còn lại sự tĩnh mịch vô tận.

Sinh cơ chưa tiêu tán.

Cũng đã mất đi dục vọng cầu sinh.

Hắn phảng phất trở lại cái thời khắp nơi tuyết phủ mùa đông, thân thể cứng ngắc đã mất đi tất cả khát vọng sống.

Chỉ khác

Lần đó có sư phụ nhặt hắn từ trong tuyết lên.

Nhưng lần này sẽ không còn ai giúp hắn thoát khỏi hang tuyết nữa.

Chương 855: Mặt quỷ Huyết mặc Chương 855: mặt quỷ Huyết mặc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cứ như vậy!

Mặt quỷ Huyết Mặc chậm rãi tiêu tán.

Ngay tại tiêu tán trước một khắc, hắn thấy được Hoa Triều trong ánh mắt đồng dạng không có bất kỳ sinh cơ.

Đến bây giờ hắn cũng không rõ, vì cái gì sư phụ đem bản ngã cắt giảm sửa chữa thành phế vật như vậy.

Nhưng hắn mơ hồ nhớ rõ, Lão đạo Bạch gia đã từng nói qua, đây là sư phụ lưu lại một đôi mắt, một đôi mắt bình thường lại có thể nhìn thấy Thịnh Thế.

Hắn đã từng vô cùng căm hận đôi mắt này.

Nhưng thời khắc cuối cùng này, hắn muốn đối xử tử tế với đôi mắt này một lần, dù sao đây cũng là thứ duy nhất sư phụ lưu lại trên đời này.

Chấn tán tất cả vết máu trên ngòi bút.

Hắn nhẹ nhàng vung một cái.

Một luồng thần hồn suy yếu đến không thể yếu hơn bay ra ngoài.

Nhẹ nhàng bám vào mi tâm Hoa Triều.

Đây là một luồng bổn mạng thần hồn cuối cùng của hắn, cũng có thể xem là khí linh một nét bút của hai bức tranh kia.

Ngày hôm nay

Xem như nhận chủ.

Nhưng đến tột cùng có thể phát huy mấy thành công lực, hắn không ôm nửa điểm hy vọng.

Bởi vì hắn cũng chưa từng ôm nửa điểm hy vọng đối với Hoa Triều.

Sở dĩ làm như vậy.

Chỉ là bởi vì hắn hy vọng chuyện cuối cùng trong cuộc đời mình, sẽ không để cho sư phụ thất vọng.

Mặc dù sư phụ đã không còn nữa.

Hắn cũng không muốn làm một cái nghịch đồ.

Hả?

Hoa Triều mờ mịt ngẩng đầu, lại phát hiện mấy bức tranh một cây bút tất cả đều rơi trên mặt đất.

Trong lúc mơ hồ.

Cô cảm thấy những thứ này giống như nhận chủ.

Đồng thời lại có một đoạn ký ức tràn vào trong đầu.

Đầu cuối Minh Đô?

Thân thể của nàng rất nhanh liền căng thẳng, bởi vì ở trong đoạn ký ức này, nàng thấy được Doanh Vô Kỵ.

Vô Kỵ hắn…… Bị vây khốn?

Cái này hóa thành bên trong, giống như liền cất giấu một đạo cuối cùng khe nứt.

Nghĩa là, chỉ có mình mới có thể đưa họ ra?

Mình làm được không?

Một luồng cảm xúc lo lắng từ trong lòng sinh ra.

Nhưng vẻn vẹn chỉ trong chốc lát, thì có một cỗ lệ khí khủng bố đến cực hạn bởi vì cái tên này mà tuôn ra.

Loại lệ khí này.

Làm cho nàng muốn phát điên.

Thầm nghĩ hiện tại liền xé bức tranh, triệt để chặt đứt niệm tưởng Doanh Vô Kỵ trở về.

Lời Tiểu Liễu vừa nói, không ngừng vang vọng bên tai.

Âm thanh thê lương dị thường, mỗi một lần quanh quẩn đều phá vỡ thần kinh yếu ớt của nàng.

Nàng run rẩy đứng lên.

Thử dùng ý niệm giao tiếp với bức tranh.

Vẻn vẹn chỉ một ý niệm trong đầu.

Bức tranh liền bay lên.

Vừa rồi sức mạnh pháp lực khổng lồ cùng thiêu đốt linh hồn đều dung nhập vào bản ngã của nàng.

Chỉ cần nàng nguyện ý, tùy thời đều có thể thông qua hai bức tranh đả thông khe nứt này.

Đồng thời cũng chỉ cần một ý niệm là có thể hoàn toàn vứt bỏ khe nứt này.

Ký ức quá khứ, không ngừng hiện lên trong đầu nàng

Một cỗ lệ khí giống như sóng dữ, vỗ vào trái tim yếu ớt của nàng.

Nàng đang run rẩy.

Nhưng vẫn run rẩy rót năng lượng vừa mới nhặt được vào trong bức tranh, muốn thông qua khe hở đánh thức một bức tranh khác.

Bất luận như thế nào.

Để Doanh Vô Kỵ về trước rồi nói sau!

Nhưng cũng đúng lúc này.

Nàng lại phát hiện năng lượng của mình một chút cũng không nghe sai khiến.

Nàng hoảng hốt.

Thúc giục như điên năng lượng hòa tan vào bản ngã.

Nhưng một chút cũng không thúc giục được.

Nàng càng thử, lệ khí trong lòng lại thôi phát càng nhiều.

Đau đớn đến mức nàng muốn phát điên.

Cũng đúng lúc này.

Kẹt kẹt!

Có người đẩy cửa bước vào.

Hoa quay đầu nhìn, phát hiện ngoài cửa đồng loạt có người ở đó.

Bạch Nghi.

Dì Kiếm Linh.

Vu Sương Tự.

Còn có Triệu Ninh hôn mê chưa tỉnh.

Trên mặt mỗi người, đều tràn đầy vẻ lo lắng.

Nàng có chút co quắp, lại có chút sợ hãi, môi run rẩy, không biết nên giải thích cảnh tượng trước mắt như thế nào.

Vu Sương Tự vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Chỉ cúi người đem đám tử trùng Cổ Nương nửa chết nửa sống nhặt lên bỏ vào trong bình ngọc.

Sau đó nhìn về phía Hoa Triều, khẽ cười nói: "Tất cả lực lượng của cô nương đều bắt nguồn từ bản ngã, bây giờ lại làm chuyện trái ngược với bản ngã, làm sao có thể làm được?"

Ngữ khí Hoa Triều có chút vội vàng: "Vậy ta làm sao mới có thể làm được?

Vu Sương Tự không trả lời: "Cô nương bây giờ, hẳn là muốn Doanh Vô Kỵ chết mới đúng, cô nương tại sao lại muốn cứu hắn?"

"Ta, ta…..".

Hoa Triều có chút không biết trả lời như thế nào, nàng không biết đã xảy ra tình huống gì.

Nhưng nhìn ánh mắt của những người này liền biết, tình huống trong căn phòng này, khẳng định đã bị mọi người biết được.

Nàng cắn môi.

Vẻ mặt đã thống khổ tới cực điểm.

Thật lâu sau.

Nàng hít sâu một hơi, vẻ mặt thống khổ nói: "Ta không biết, cô nương nói cho ta biết như thế nào mới có thể làm

được!”

Khóe miệng Vu Sương Tự không nhịn được mỉm cười.

Nàng quay lại.

Hướng bên ngoài vẫy vẫy tay.

Nhẹ giọng gọi: “Lại đây đi!”

Hoa Triều nhìn theo, thấy được một thân ảnh quen thuộc chậm rãi đi tới.

Mặt mày kia.

Nụ cười đó.

Nương!

Thất thần, nàng theo bản năng kêu lên.

Nhưng rất nhanh nàng liền ý thức được không đúng, nữ tử trước mắt quá mức trẻ tuổi.

Uyển Thu cô nương?

Chỉ giây phút này đối diện.

Cảm xúc của nàng suýt nữa mất khống chế.

Lời nói vừa rồi của Tiểu Liễu lập tức tái hiện bên tai.

Tiểu thư! Tiểu thư và mẫu thân giống nhau như đúc! Bà bị người phụ lòng lấy cớ thiên hạ mà vứt bỏ. Tiểu thư cũng giẫm vào vết xe đổ! Thật sự là đáng buồn!”

Hắn sẽ tiếp tục che chở tiểu thư. Tựa như tướng gia che chở mẹ con tiểu thư. Nhưng vậy thì sao? Bất quá chính là không hy vọng đồ chơi của mình, bị người khác nhúng chàm mà thôi!”

Tâm tư vừa mới ổn định lại, trong nháy mắt đã có xu thế sụp đổ.

Vu Sương Tự ho nhẹ một tiếng.

nháy mắt với mọi người.

Mọi người tuy rằng lo lắng, nhưng vẫn cùng nàng ra khỏi cửa phòng.

Vu Sương Tự nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, để lại không gian này cho hai mẹ con.

Chương 856: Giải quyết nghi hoặc Chương 856: Giải quyết nghi hoặc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trong nháy mắt nhìn thấy Hoa Uyển Thu.

Tâm tình Hoa Triều chỉ kích động chốc lát, rất nhanh lại hạ xuống, miễn cưỡng kéo ra nụ cười: "Uyển Thu cô nương, sao lại tới đây?"

Hoa Uyển Thu thấy nàng hăng hái, không khỏi hé miệng cười cười: "Lần này ta tới, có lẽ có thể giúp tiểu thư giải quyết một ít nghi hoặc…"

Ngươi dựa vào cái gì?

Hoa Triều nghe được những lời này, bỗng nhiên tựa như bị kích thích.

Vừa rồi tâm tình nàng thay đổi rất nhanh, sau khi tiêu giảm, đã bởi vì mệt mỏi mà trở nên hơi bình thản.

Nhưng nàng không ngốc.

Từ khi Vu Sương Tự đẩy cửa đi vào.

Nàng liền mơ hồ đoán được, trong này khẳng định lại có thiết kế tinh diệu của Bạch gia đạo trưởng.

Hoa Uyển Thu này, nhất định là Vu cô nương tìm tới.

Nhưng mà…..".

Các nàng dựa vào cái gì đem Hoa Uyển Thu tìm tới?

Hoa Triều miễn cưỡng bình phục lệ khí, đột nhiên lại kích phát ra, hốc mắt đỏ lên cắn răng nói: "Cô nương biết tình huống của ta sao? Cô nương có diện mạo của mẹ ta, cũng có một phần ký ức của mẹ ta! Cô nương chỉ là người trong trí nhớ của La tướng, không phải mẹ ta, dựa vào cái gì có thể giúp ta giải quyết nghi hoặc.

Nghe thấy thế.

Vẻ mặt Hoa Uyển Thu có chút thê thảm, cắn chặt môi: "Cô nương nói đúng, ta không phải…

Hoa Triều trong lòng có chút không đành lòng, cuống quít quay lưng lau nước mắt: "Không xứng, ta quá kích động, không nên nói như vậy.

Ai…..".

Hoa Uyển Thu khẽ thở dài một hơi, nhẹ nhàng cầm vai Hoa Triều, xoay người lại.

Ánh mắt có chút cẩn thận.

Nhưng tình yêu bên trong không thể ngăn cản.

Trên mặt nàng nhịn không được lộ ra nụ cười: "Quả nhiên vẫn là một tiểu cô nương thiện lương".

Thân thể Hoa Triều cứng đờ, cũng không biết có nên tức giận vì điệu bộ này của nàng hay không.

Hoa Uyển Thu xoay người, nhìn về phía bức chân dung Thanh Y có hoa văn huyền ảo kia, ngữ khí bình thản nói: "Ta đích xác không phải mẹ cô nương, ta không quyết đoán bằng mẹ cô nương, cũng không thê thảm bằng mẹ cô nương, ta thậm chí không xác định mình có phải là một người chân thật tồn tại hay không.

Hoa Triều vội vàng giải thích: “Ta không có ý đó…”

“Cô nương không cần an ủi ta.

Hoa Uyển Thu mỉm cười: “Thật ra lúc ta biết chuyện này, trong lòng cũng ai oán đã lâu, nhưng ngẫm lại thì có gì đâu? Yển ca vẫn là anh hùng trong lòng ta, hơn nữa ông ấy còn che chở ta mọi cách, cho dù che chở này thật ra là đối với mẹ cô nương nhưng vậy thì thế nào?

Vu cô nương nói với ta.

Nàng không hiểu Đan Thanh Độ Hồn, cũng không xác định ta có phải là một người hoàn chỉnh hay không.

Nhưng thật ra ta không quan tâm.

Kỳ thật ta rất cảm tạ Đan Thanh, hắn để cho ta có được tướng mạo, có ký ức của mẹ cô nương.

Mặc dù không có thân phận của mẹ cô nương, nhưng có thể hưởng thụ được hạnh phúc mà mẹ cô nương chưa từng thể nghiệm qua.

Cô nương không coi ta là mẹ.

Nhưng ta không ghét cô nương vì điều đó.

Có thể nhìn thấy cô nương từ xa, ta đã rất thỏa mãn.

Ta… không muốn nhìn cô nương thống khổ.

Hoa Triều cảm giác ngực có chút buồn bực: “Ta có thể hiểu cảm thụ của cô nương, nhưng ta cũng hy vọng cô nương có thể tôn trọng ta, cô nương cuối cùng chỉ là suy nghĩ trong lòng La tướng, chuyện này ai cũng có thể khuyên ta, duy chỉ có không thể là cô nương!”

Có thể là vậy!

Hoa Uyển Thu vẻ mặt có chút đau thương, nhưng vẫn cười nói: “Bất quá Vu cô nương đã nói với ta, sư phụ nàng ta nói

Đan Thanh Độ Hồn tuy rằng sẽ bị máu trong tim người khác ảnh hưởng, nhưng lúc vẽ, sẽ tận khả năng lấy ra nhiều tạp chất, cho dù suy nghĩ như thế nào, ký ức chân thật cũng sẽ không bóp méo.

Khi nàng nói.

Đem tay của mình đặt ở lòng bàn tay Hoa Triều.

Hoa Triều sửng sốt một chút: ” cô nương đây là ý gì?”

Hoa Uyển Thu mỉm cười: “Ta vốn không nên tồn tại trên đời này, thời gian một năm này là món quà ta thích nhất. Ta không thể đến không một lần, cho nên trước khi đi cũng có một món quà tặng cho cô nương”.

“Cô nương…..”.

Hoa Triều có chút khó hiểu, còn muốn nói gì đó, lại phát hiện trên người Hoa Uyển Thu đã dấy lên ngọn lửa hừng hực.

Rõ ràng là thân thể máu thịt, thời điểm thiêu đốt lại giống như tờ giấy thiêu đốt.

Ngọn lửa rất sáng.

Nhưng cũng không đốt người.

Chỉ có hơi ấm áp.

Hoa Uyển Thu trên mặt không có bất kỳ thống khổ, chỉ có nụ cười từ ái ấm áp, giống như là nhìn đứa nhỏ tuổi.

Trong thoáng chốc, Hoa Triều giống như thật sự nhìn thấy mẫu thân của mình.

Khi còn nhỏ.

Chính là cái nhìn này.

Ngọn lửa tới nhanh đi cũng nhanh.

Nàng thậm chí còn chưa kịp ngăn cản, Hoa Uyển Thu đã biến mất trước mắt.

Chỉ còn lại có từng luồng nước ấm tiến vào mi tâm của nàng.

Từng đoạn ký ức chợt xuất hiện trong đầu nàng, có vẻ vô cùng chân thật.

Ký ức có nhiều hành động.

Nhưng mỗi cảnh sẽ có hai chàng trai trẻ, một nam và một nữ.

Không có Nộ Mã tiên y, lại có khí phách thiếu niên.

Mặc áo vải thô, vẫn là giai nhân như ngọc.

Ngày đầu gặp gỡ, là ở dưới tàng cây liễu ngày xuân.

Thiếu nữ ở bờ sông giặt quần áo lúc lười biếng, buông xuống y chùy, thổi một khúc sáo, thu sáo về sau, lại thấy thư sinh tuấn tú kia đang đứng dưới cây liễu nhìn lén nàng.

Trêu chọc vài câu.

Thường xuyên.

Hai người liền quen biết.

Thư sinh sư từ một quý tộc nghèo túng, tuy rằng đầy bụng tài tình, nhưng hoài bão lại không có chỗ thi triển.

Thiếu nữ thích tài tình cùng hoài bão của hắn, liền âm thầm nhờ bà mối, khuyến khích thư sinh cầu hôn.

Thư Sinh rất thấp thỏm.

Nhưng vẫn mang theo gà mái đẻ trứng duy nhất trong nhà tới cửa cầu hôn.

Cuộc sống vợ chồng mới cưới tuy nghèo khó, nhưng rất hạnh phúc.

Cho đến năm đó, nạn châu chấu.

Trong làng chết đói khắp nơi, chết rất nhiều người.

Cũng may vợ chồng trẻ thân thể tốt, miễn cưỡng vượt qua.

Chương 857: Ngày chia tay Chương 857: Ngày chia tay

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bắt đầu từ ngày đó.

Thư Sinh bắt đầu làm việc thể lực.

Cái gì kiếm được tiền thì làm cái đó.

Người cường tráng hơn rất nhiều.

Cũng tang thương rất nhiều.

Ngày đó hắn đem tất cả của cải tích góp được đều giao cho thê tử, nói mình muốn đi quốc đô Giáng Thành tìm kiếm con đường sự nghiệp.

Thê tử tất nhiên là tìm mọi cách không muốn, cho đến khi hắn nói, chỉ cần có chỗ đứng hắn tất che chở chúng sinh khó khăn thiên hạ.

Vợ hắn ngập ngừng một lát.

Đồng ý.

Lấy ra một nửa của cải làm lộ phí, tiễn biệt trượng phu.

Ngày đó tuyết rơi.

Trong tuyết mờ mịt.

Một người dừng chân, đưa mắt nhìn người ly biệt.

Một người đi về phía trước, đi ba bước quay đầu lại.

Ký ức xuất hiện đứt gãy.

Trong nháy mắt, đã tới mấy năm sau.

Ký ức sau đó, liền cùng Doanh Vô Kỵ thuật lại đại khái giống nhau.

Rồi lại hơi có khác biệt.

La Yển cũng không đuổi mẹ con đi, ngược lại cực lực giữ lại.

Trong sân nơi hai vợ chồng gặp nhau lần cuối trong đời.

Con gái nhỏ được đưa đến nhà hàng xóm chăm sóc.

Thanh Ngọc chỉ là tính tình mạnh mẽ, nhưng kỳ thật là người cực kỳ lương thiện. Chỉ cần ta khuyên bảo thêm vài ngày, nàng nhất định sẽ đồng ý cho hai mẹ con ở lại. Uyển Thu, đừng đi…..".

Hoa Uyển Thu hỏi: "Nàng ấy có yêu chàng không?

Đại khái là yêu.

Vậy chàng có yêu nàng ấy không?

"Ta chỉ coi nàng ấy là vợ, không…"

Vậy chàng còn nhớ rõ lý tưởng của chàng không?

Đương nhiên là nhớ!

Vậy nàng ấy có ủng hộ tham vọng của chàng không?

Ủng hộ…

"Phù!"

Hoa Uyển Thu liên tiếp hít sâu vài lần, run rẩy âm thanh hỏi: "Vậy nếu là có ta ở đây, nàng còn có thể thuyết phục Ngụy gia toàn lực ủng hộ chàng sao?"

La Yển há miệng, nhưng không nói gì, không nói gì mà nghẹn họng.

Hoa Uyển Thu lau nước mắt: "Đối xử tốt với người ta đi, gặp được nàng là may mắn của chàng! Ta phải đi, không phải

vì hận chàng mà đi. Yển, đi thực hiện hoài bão của chàng đi, Khúc Ốc năm ngoái…..". đã chết rất nhiều người.

"Nhưng nàng không đi, ta vẫn có thể làm được như thường".

"Hiện tại chỉ có Ngụy gia có năng lực giúp chàng, mặc dù chẳng thật sự có nữ nhân khác, cũng chỉ có thể là nữ nhân Ngụy gia. Đi thôi, đi làm anh hùng của Thiên Hạ đi".

"Ta, ta không muốn anh hùng của Thiên Hạ nữa, ta chỉ muốn nàng lưu lại…..". Không! Ta cùng nàng về nhà".

Bốp!

Một cái tát rơi xuống.

Âm thanh Hoa Uyển Thu run rẩy: "Chàng bây giờ buông bỏ, uổng phí bao nhiêu năm mất mát của hai mẹ con chúng ta như vậy sao?"

Hai vợ chồng nhìn nhau hồi lâu, không nói gì nữa.

Chỉ còn lại ôm đầu khóc rống.

Cuối cùng.

Hoa Uyển Thu vẫn đi.

Ba ngày sau.

Có người đem thư nàng để lại đưa đến trong tay La Yển.

Phía trên chỉ có một câu chờ chàng nắm đại quyền trong tay, một lời có thể cứu ngàn vạn người, ta sẽ nói cho nữ nhi, phụ thân của nó là một anh hùng.

Quá nhiều cho những kỷ niệm.

Hoa Triều chán nản ngồi dưới đất.

Đó là những điều mà trước đây nàng không biết.

Hiện tại nàng mới giật mình nhớ lại.

Lúc mình nhắc tới phụ thân, mẫu thân chưa bao giờ nói xấu nửa câu, chỉ giải thích ông ấy không phải là người xấu, hơn nữa không phải phụ thân vứt bỏ hai mẹ con, mà là hai mẹ con tự mình rời đi.

Đã nói nhiều lần rồi.

Nhưng nàng chưa bao giờ tin.

Chỉ là cố chấp cho rằng, đây chỉ là lời giải thích của mẫu thân đối với người phụ lòng.

Lúc mẫu thân bệnh nặng sắp nguy kịch, cả người sốt cao, một mực nói mê sảng, ngược lại lặp đi lặp lại lải nhải không phải ông ấy không đến thăm chúng ta, là nương không cho ông ấy đến. Phụ thân con không phải là người phụ lòng vứt bỏ thê nữ, mà là anh hùng của thiên hạ.

"Tại sao mình một lần cũng không tin?"

Hoa Triều cảm giác trái tim đau nhói.

Nàng nghĩ tới đủ loại chuyện đã qua.

Nghĩ tới những thời gian này từ Vùng đất mới truyền đến từng phong hỉ báo.

Một lúc.

Gương mặt bi ai

Nàng lau khô nước mắt trên mặt.

Nhưng rất nhanh lại bị nước mắt mới thấm ướt.

Nàng run rẩy đứng lên, vẻ mặt mờ mịt lẩm bẩm "Anh hùng của người trong thiên hạ sao?"

Không biết khi nào.

Nàng nhặt bức tranh lên.

……

Ngoài cửa.

Triệu Ninh cố gắng chống đỡ thân thể suy yếu, nhìn về phía Vu Sương Tự "Vu cô nương, hành động này thật sự có thể cứu Vô Kỵ trở về sao?"

Thật ra nàng đã sớm tỉnh rồi.

Nhưng trạng thái thể xác và tinh thần quá kém, nhất định phải tĩnh dưỡng.

Cũng chưa từng nghĩ, Tào công công truyền đến tin tức nói, Đầu cuối Minh Đô rất có thể đã đóng cửa.

Nếu như bên trong có người, chỉ e phải đợi đến mấy chục năm sau.

Nàng không biết Doanh Vô Kỵ đến tột cùng có ở bên trong hay không.

Nhưng nếu không có ở đây, bằng vào thủ đoạn của Doanh Vô Kỵ, ít nhất có thể báo bình an trở về chứ?

Trong lòng nóng vội, nàng tìm được đồng môn sư tỷ Vu Sương Tự.

Nhưng chưa từng nghĩ tới, lại bị Vu Sương Tự mang tới nơi này.

Vu Sương Tự không xác định lắc đầu: "Sư phụ nói thế sự vô thường, nhưng sâu xa bên trong tự có định số, ta và ngươi đều đã làm được chuyện có thể làm, liền nghe thiên mệnh đi!"

Triệu Ninh trầm mặc.

Đối với sư phụ này, nàng vẫn luôn mang lòng kính sợ.

Ai có thể nghĩ đến, nhiều chuyện cũ năm xưa như vậy, tự nhiên rối rắm đến cái thư cục nho nhỏ này?

Hoa Uyển Thu được Đan Thanh vẽ ra

Nhưng bởi vì Vu Sương Tự hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của Đan Thanh.

Đích xác đã cố hết sức.

Nhưng ba chữ "nghe thiên mệnh".

Nó chỉ làm nàng lo lắng hơn thôi.

Nàng không thể không có Doanh Vô Kỵ.

Tựa như Lê quốc tương lai không thể không có Học cung Đại Lê.

Vì thế nàng lại nhìn về phía Vu Sương Tự.

Vu Sương Tự có thể hiểu được sự lo lắng của nàng, liền móc từ trong ngực ra một phong thư: "Chuyện khác ta cũng không biết nhiều hơn, đây là thư của tiền bối Thanh Y gửi cho sư phụ, ta chỉ còn lại nhiều như vậy.

Triệu Ninh vội vàng mở thư ra.

Chương 858: Thấy chữ như thấy người Chương 858: Thấy chữ như thấy người

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chỉ thấy phía trên chữ viết tiêu sái, không câu nệ một khuôn mẫu.

Bạch huynh đạo hữu, thấy chữ như thấy người

Ngày xưa từ biệt, đã có bảy năm, kim ngọc lương ngôn, ta mỗi lần suy nghĩ, đêm không thể chợp mắt.

Con đường Thánh Nhân của ta, đã vào thiên đồ, thế gian của một người, cuối cùng là lựa chọn cuối cùng.

Nay ta binh giải, có một chuyện muốn nhờ.

Hy vọng huynh thi thiên diễn thần thuật, chọn một mệnh cách phàm tục cho giai tác của ta.

Thuật luân hồi, đã được vẽ trong bức tranh này.

Nếu dùng con mắt phàm tục, vẫn có thể chiêm ngưỡng kỳ cảnh thiên hạ.

Nhưng Thịnh Thế có hạn

Thanh Y tuyệt bút!

Triệu Ninh hơi có suy nghĩ, Thiên Diễn thuật chính là thần thông quyết định của đạo gia, Vọng Khí thuật Hàn Quyện học được, chính là pháp môn quan sát đại thế mà thần thông này thôi diễn ra.

Đại đạo lấy 50 làm một vòng, Thiên Diễn lại là bốn mươi chín. Luôn luôn không thể hoàn toàn hoàn mỹ, nhưng luôn luôn có một đường sinh cơ.

Chỉ là…..".

Một đường sinh cơ này, thật sự có thể bắt được sao?

Đúng lúc nàng lo lắng.

Trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Mọi người thần sắc biến đổi, cuống quít đẩy cửa mà vào, phát hiện Hoa Triều đã té xỉu trên mặt đất, trong tay nắm chặt Đan Thanh Diệu bút.

Mà bức tranh kia đã treo giữa không trung.

Thanh Y phía trên đã sớm tan thành mây khói.

Nhưng lại có thêm một thứ đen sì.

Giống như là…..".

Một vết nứt?

……

Đầu cuối Minh Đô.

Mọi người nhìn chằm chằm bức tranh bày trên mặt đất, không khỏi ngơ ngác nhìn nhau, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Có người cho rằng Đan Thanh đã chạy, tức giận đấm thẳng xuống sàn nhà.

Còn có người kêu gào để Doanh Vô Kỵ nhanh chóng ra tay, diệt quy tắc Bản ngã.

Có người thậm chí muốn xé bức tranh này cho hả giận.

Nhưng bị Doanh Vô Kỵ ngăn lại.

Hắn vắt óc suy nghĩ, nghĩ đến tột cùng làm ra phương pháp gì, mới có thể lừa được lão Cơ Động này.

Cách nào

Cũng đều có chỗ bỏ sót.

Hắn thật sự không nghĩ tới.

Đến cuối cùng mình là người thua thiệt nhất.

Nhưng chỉ cần thân ngoại hóa thân của mình ở bên ngoài có thể kích hoạt, liền chưa chắc không có khả năng cứu vãn.

Nhưng…..". thật sự rất khó.

Trong tuyệt vọng, cho dù là ai cũng sẽ trở thành đám ô hợp.

Khí nóng nảy càng lúc càng đậm, nếu không ức chế, chỉ sợ đều muốn đánh nhau.

Mà lúc này.

Tinh Ly rốt cục cũng cảm ngộ xong, từ bầu trời thả người nhảy xuống.

Thấy mọi người không đánh nhau, nhất thời vui vẻ ra mặt, đi lên đấm một quyền vào trên vai Doanh Vô Kỵ "Có thể rồi!"

Vừa dứt lời, nàng liền ý thức được bầu không khí không đúng lắm.

Nhịn không được hỏi: “Ai! Sẽ không…..”.

Doanh Vô Kỵ giật giật khóe miệng, lộ ra một nụ cười khó coi.

Khóe miệng Mễ Tinh Ly giật giật: “Hỏng rồi, sẽ không phải cuối cùng là muội cùng huynh cô độc sống quãng đời còn lại chứ?”

Doanh Vô Kỵ chỉ chỉ một đám người “Cái này không phải còn có nhiều người như vậy sao?”

Mễ Tinh Ly sắc mặt biến đổi “Không được! Bọn họ đều có chút già, bộ dạng cũng khó coi. Huynh phải thuần yêu một chút, không thể có những ý nghĩ biến thái kia!”

Doanh Vô Kỵ “???

Hắn cảm giác có chút không đúng lắm, không khỏi hỏi: “Ngươi thật giống một chút cũng không khẩn trương, có phải hay không ngộ ra cái gì?”

Mễ Tinh Ly cười hề hề: “Bớt chút thời gian lĩnh ngộ một bộ phận Thiên Diễn thần thuật, chỉ học được da lông, nhưng cũng bói được một quẻ chuyến đi này .

Doanh Vô Kỵ hỏi “Cái gì?”

Mễ Tinh Ly đụng vào cánh tay Doanh Vô Kỵ: “Gặp dữ hóa lành!”

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ hơi hướng xuống, nhìn nàng một cái.

Phong phú như vậy.

Hắn là có thể gặp hung hóa cát đi?

Hắn hỏi: “Hóa Cát như thế nào?

Tinh Ly buông tay: “Cái này muội làm sao biết?”

Vừa dứt lời.

Bức tranh trên mặt đất liền trống rỗng nhô lên.

Trên bức tranh, có một thứ đen sì.

Hình như là…..”. một khe nứt.

Mọi người nhìn nhau,

Doanh Vô Kỵ phản ứng rất nhanh, vừa rồi nghe được gặp hung hóa cát liền thuấn phát tuyệt địa thiên thông thuấn phát, trấn trụ tất cả mọi người ngoại trừ Thập Tam gia và Mễ Tinh Ly.

Sau đó đem hai người trước sau đẩy vào “Các ngươi đi trước!”

Chính mình theo sát phía sau.

Trên bầu trời, rất nhanh vang lên tiếng hô đau khổ của hư ảnh bản ngã.

Các ngươi từng người đến đây!

Đường không lớn như vậy.

Không xong rồi

Chết ta mất

……

Doanh Vô Kỵ từ trong bức họa bước ra, trở tay liền mạnh mẽ cuốn lên họa trục.

Trong phòng có rất nhiều người, chỉ là Mễ Tinh Ly và Thập Tam gia được mời ra ngoài.

Ninh nhi?

Kiếm Linh tiền bối?

Vu Thiên Hộ?

Vu Sương Tự sửa lại: “Là Vu chỉ huy sứ”.

Hốc mắt Triệu Ninh đã đỏ đến kỳ cục, thấy Doanh Vô Kỵ đi ra, tình khó tự kiềm chế, trực tiếp nhào vào trong ngực của hắn.

Những ngày này.

Nàng lo lắng muốn chết.

Hai bên Âm Sơn An Ấp thắng lợi.

Phu quân cùng với công thần lớn nhất của mình lại không rõ tung tích.

Không ai biết nàng áy náy cỡ nào.

Cũng không ai biết nàng phải chịu đựng dày vò như thế nào.

Doanh Vô Kỵ gắt gao ôm nàng, có loại cảm giác hạnh phúc không rõ ràng.

Một khắc trước còn ở trong khốn cục vô năng cuồng nộ.

Sau một khắc liền về tới nhà, giai nhân trong lòng.

Đây là trường hợp gì?

Hắn nhịn không được hỏi: “Ta làm sao thoát ra được?”

Triệu Ninh lúc này mới ý thức được không ổn, vội vàng từ trong ngực hắn giãy ra.

Chỉ chỉ Hoa Triều mới từ hôn mê tỉnh lại trên giường, còn có Bạch Nghi ở bên cạnh chiếu cố.

Hoa Triều bị Ma Chủng bộc phát.

Nhưng vẫn nhịn xuống tất cả cảm xúc không tốt, cứu Doanh Vô Kỵ đi ra.

Mặc kệ từ góc độ nào, mình cũng nên chiếu cố tâm tình của nàng một chút, cử chỉ vừa rồi, đã có chút chạm vào chỗ yếu ớt nhất của nàng rồi chứ?

Chỉ là có chút kỳ quái.

Thần sắc Hoa Triều ngoại trừ có chút thống khổ, cũng không có oán hận cùng ai oán.

Chương 859: Tâm tư phức tạp Chương 859: Tâm tư phức tạp

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ vẫn không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng giống như từ trong mắt Hoa Triều đọc ra một vài thứ.

Hắn chậm rãi tiến lên, giống như đang thăm dò.

Cũng may Hoa Triều không né tránh ánh mắt của hắn, ngược lại ngẩng đầu lên nghênh đón.

Hốc mắt hồng hồng.

Mặt lộ vẻ xấu hổ lại mang theo một tia khiếp sợ.

Thần sắc này rất phức tạp.

Doanh Vô Kỵ lại giống như có thể tổng kết ra mấy chữ: cần phải ôm nàng.

Hắn ngồi trên giường, không hỏi gì, trực tiếp ôm nàng vào lòng.

Hoa Triều không giãy dụa, chỉ nằm trên vai hắn.

Nước mắt rơi như mưa.

Thật lâu thật lâu.

Nàng cẩn thận mở miệng nói: “Ta muốn về nhà, ta còn có thể trở về không?”

……

Ta muốn về nhà, ta còn có thể trở về không?”

Trong ấn tượng của Doanh Vô Kỵ.

Hoa Triều vẫn luôn là hình tượng dịu dàng động lòng người, chỉ có chuyện liên quan đến mẫu thân, mới có vẻ cực đoan.

Cho dù là chính mình lật thuyền một khắc kia, nàng cũng biểu hiện khắc chế, ngữ khí chưa từng có nặng nề quá nửa phần.

Thế đấy.

Hắn chưa bao giờ ở nghe một lời trách móc từ miệng Hoa Triều

Cho dù một câu làm nũng cũng không có.

Nhưng bây giờ, hình như Hoa Triều đang…. cầu xin?

Doanh Vô Kỵ cảm giác trong lòng chua xót: “Hoa Triều tỷ, nàng làm sao vậy?

Hoa Triều không trả lời, chỉ tựa vào vai hắn: “Vô Kỵ, ta có phải rất không hiểu chuyện không?”

Không đâu!

Doanh Vô Kỵ nhẹ vỗ về lưng nàng an ủi “Hoa Triều tỷ của ta hiểu lý lẽ nhất.

Hoa Triều một bên nức nở, một bên khẽ cười nói: “Vậy ta về nhà ở được không? Sau này ta sẽ chăm sóc chàng như trước, không bao giờ cố tình gây sự nữa.

Được được được!

Doanh Vô Kỵ vội vàng trả lời.

Hắn rất rõ ràng Hoa Triều trong miệng “Cố tình gây sự” đến tột cùng là gì, nhưng chính là không rõ là cái gì thúc đẩy

Hoa Triều chuyển biến như vậy.

Còn muốn hỏi cái gì "Hoa Triều tỷ…..".

Bạch Nghi lại xua tay quát: "Tiểu tử ngươi chỉ biết hỏi, không thấy vợ ngươi cần nghỉ ngơi sao?"

Doanh Vô Kỵ nhìn nhìn tình huống Hoa Triều, đích xác tương đối không tốt.

Mắt thấy sắc mặt Bạch Nghi không tốt, ngượng ngùng gãi gãi đầu nói: "Hoa Triều tỷ, đêm nay tỷ nghỉ ngơi thật tốt, chờ ngày mai về nhà, chúng ta lại nói chuyện.

Ân…..".

Hoa Triều ôn nhu gật đầu, ánh mắt dịu dàng có chút không nỡ rời khỏi mặt Doanh Vô Kỵ.

Nhưng trải qua chiến dịch này, đối với thể xác và tinh thần tiêu hao thật sự là quá lớn.

Bỏ lại một câu "Nếu cần mở họa trục bất cứ lúc nào cũng có thể gọi ta", lại hơi chút áy náy hướng Triệu Ninh gật gật đầu, liền nhắm mắt lại nằm xuống.

Kỳ thật nàng đã sớm có chút chịu không nổi, chỉ là nhìn Doanh Vô Kỵ bình an, nói với nàng mấy câu mới an tâm.

Hiện tại mới vừa nằm xuống không bao lâu, liền nặng nề ngủ thiếp đi.

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi, xoay người nhìn lướt qua mọi người "Chúng ta qua sát vách trò chuyện!"

……

Một canh giờ sau.

Mọi người nói chuyện, sắp xếp tất cả các chi tiết, rốt cục biết rõ tất cả mạch lạc của chuyện này.

Doanh Vô Kỵ nghe được sau lưng phát lạnh.

Chuyện này, xét đến cùng chính là ván cờ của ba người Cơ Động, Thanh Y và Bạch gia đạo trưởng.

Cơ Động cái đồ chó này.

Sóng này tuy rằng không thể hiện ra kinh thế hãi tục, nhưng kỳ lộ quá mức ác độc, hơn nữa có một tay trong ở đầu cuối Minh Đô.

Khiến cho ván cờ này của mình sứt đầu mẻ trán.

Tuy nói quy tắc bản ngã len lén mở ra một cái khe khác, chính mình cường khống Hồng Trần, lại liên hợp Đan Thanh, nhưng tin tức thật sự là quá mức không cân bằng.

Tính tính toán toán tự cho là thông minh, chẳng những thiếu chút nữa bức chính mình lên tuyệt lộ, còn để cho Đan Thanh chạy mất, thiếu chút nữa hại chết Hoa Triều.

Nếu như không phải Thanh Y cùng Lão đạo Bạch gia sớm có lưu thủ, chỉ sợ chính mình đã không còn.

Phù…..". Tên phản diện này có chút mạnh!

Doanh Vô Kỵ phát ra cảm thán tự đáy lòng.

Mặc dù Thánh Nhân không thể bức người, con chóCơ Động này cũng áp bức người có chút quá phận.

Sắc mặt Doanh Thập Tam trầm xuống: "Nếu hắn thật sự là Mặc gia Cự tử, đích xác có chút khó giải quyết. Đương kim Mặc gia Cự tử cùng Thanh Y là người cùng thế hệ, nội tình ở Công hội Mặc giả không kém Thanh Y.

….

Hôm nay hắn lại bất tri bất giác làm Giáo chủ Vi Nga phái, còn thành Chu Huề Vương của Chu vương thất, ngay cả ta cũng không dám nghĩ, hắn đến tột cùng có bao nhiêu thế lực.

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên vỗ trán "Hỏng rồi! kính lưu ly và kỹ thuật in ấn của ta đều do công hội Mặc giả xử lý, sẽ không phải…"

Triệu Ninh cười lắc đầu: "Kỹ thuật in ấn có chút nguy hiểm, nhưng Lưu Ly Kính là của hai người các ngươi."

Một huynh đệ bí mật xử lý. Công hội Mặc giả mặc dù tất cả tài vụ đều là công hội sở hữu nhưng một số thứ vẫn là tài sản của Lê quốc.

Cự tử cho dù có quyền lực, cũng không ép được Mặc giả vi phạm đạo đức cá nhân.

Nếu thật sự làm như vậy, vậy Cự tử này còn tính là Thánh Nhân gì?

Mặc giả của Công hội Mặc giả, dựa vào cái gì kính phụng hắn?

Chỉ cần Địch Vân cùng Ngô Đan không xảy ra vấn đề, Lưu Ly Kính khẳng định sẽ không xảy ra vấn đề.

Còn về kỹ thuật in ấn, người biết quá nhiều, liền tùy duyên đi!

Doanh Vô Kỵ giật mình.

Cách nói này không có vấn đề gì.

Tuy nói Cự tử nắm giữ toàn bộ Công hội Mặc giả, nhưng một đám Mặc giả kính trọng thân phận Cự tử, mà không phải bản thân Cự tử.

Cơ Động muốn thông qua Công hội Mặc giả muốn làm gì thì làm là không thể nào.

Ít nhất ở mặt ngoài, hắn phải biểu hiện ra một bộ dáng Mặc Thánh nên có.

Về phần Địch Vân và Ngô Đan.

Hai người này chính là huynh đệ đáng giá khuynh tâm phó thác.

Hơn nữa trong trận chiến ở An Ấp, Cơ Động rõ ràng không biết sản lượng của Lưu Ly Kính.

Bất quá…..".

Sau này giao tiếp với Công hội Mặc giả, vẫn phải cẩn thận một chút.

Chương 860: Không tính thua thiệt Chương 860: Không tính thua thiệt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ suy nghĩ một lát, gật đầu nói "Vậy là tốt rồi! bất kể thế nào, kết quả lần này đều là tốt, dù sao cũng không tính là thua thiệt…"

Tinh Ly cười nói: "Ta kiếm bộn!"

Mọi người: ".....".

Doanh Vô Kỵ không khỏi liếc nàng một cái, nếu như không tính Mễ Tinh Ly, vậy đích xác chỉ có thể xem như không thiệt thòi, nhiều nhất chỉ là ngăn cản một đợt ám toán của Cơ Động.

Nhưng tính cả Tinh Ly thì khác.

Cuối buổi tối có rất nhiều người.

Cô nàng này xem như an nhàn nhất, chỉ cần có cơ hội, vẫn luôn tìm hiểu quy tắc.

Nếu so sánh các mã code.

Tinh Ly này tương đương với máy giải mã code

Trước mặt nàng.

Mọi thứ đều có thể giải được

Chẳng qua là tốc độ giải mã không nhanh như vậy mà thôi.

Quỷ mới biết thời gian dài như vậy nàng đã lĩnh ngộ được bao nhiêu thứ.

Doanh Vô Kỵ dù sao cũng không rõ ràng lắm.

Hắn chỉ biết là Mễ Tinh Ly đọc hiểu quy tắc bản ngã không ít, nàng không dám đọc hiểu toàn bộ, bởi vì sợ rơi vào trường hợp Giáo chủ đầu tiên của Vi Nga phái, nhưng nàng có lòng tin, chỉ cần bế quan nghiền ngẫm nửa tháng, nàng có thể giải quyết vấn đề tiềm ẩn của ma chủng.

Nói đơn giản chính là tháo bom.

Đối với những người Ma chủng đã bộc phát, cũng có thể áp chế hiệu quả bản ngã.

Về phần quy tắc khác, lại càng không biết có thể có bao nhiêu.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Nhớ viết cảm ngộ.

Đơn giản!

Tinh Ly vỗ vỗ ngực: " Tinh Ly cũng không phải là người không biết tốt xấu, có thịt mọi người cùng nhau ăn!"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Có một nói một.

Rất muốn ăn.

Hắn lắc lắc đầu, nhìn về phía Bạch Nghi: "Nương! Hoa Triều nàng xác định không có việc gì sao?"

Bạch Nghi đương nhiên có chút không xác định.

Vu Sương Tự ở bên cạnh giải thích: "Bản ngã trở nên mạnh mẽ, cũng nhất định là chuyện xấu, Dương Chu nhất mạch chúng ta tu chính là bản ngã. Giáo chúng Vi Nga phái sở dĩ

biến thành yêu nhân, bất quá là bởi vì không có tu dưỡng tương xứng với bản ngã.”

….

Có giọt máu trong tim La tướng kia, Hoa Triều cô nương đã có chút năng lực khống chế bản ngã, ít nhất sẽ không mất khống chế.

Chờ tinh thần nàng khá hơn, ta sẽ truyền thụ pháp môn tu tâm của Dương Chu nhất mạch cho nàng.

Đa tạ Vu cô nương!

Doanh Vô Kỵ đứng lên, trịnh trọng hành lễ với nàng.

Không thể không nói.

Vị pháp y xinh đẹp này, thật sự là đội viên cứu hỏa đệ nhất của đạo gia.

Hơn nữa xem nàng âm thầm làm những chuyện kia, chắc hẳn chỉ có nàng là thân truyền đệ tử Lão đạo Bạch gia.

Khương Thái Uyên…..”.

Một món đồ chơi mà thôi.

Bất quá…..”. Tu luyện bản ngã?

Bản ngã của Vu Sương Tự như thế nào?

Tò mò là tò mò.

Loại vấn đề này vẫn là không thể hỏi.

Vu Sương Tự cười cười: “Nên làm! Hôm nay Hoa Triều cô nương thân mang thuật luân hồi, nếu thật sự bị bản ngã điều khiển, trở thành yêu nhân, vậy thật sự thành họa thương sinh! Vận mệnh Vi Nga phái, hiện giờ đều ở trong tay Hoa Triều cô nương, Doanh huynh cùng thái tử điện hạ nhất định phải thận trọng.

Nói rồi.

Trực tiếp đứng dậy, chắp tay cáo từ.

Đến nhanh

Đi cũng nhanh.

Lúc làm việc hiệu suất siêu cao.

Làm xong việc lập tức rời đi.

Thật sự là nữ tử giống như gió.

Doanh Thập Tam cũng đứng dậy: “Ta về nghỉ ngơi trước, ngày mai trước khi đi vương cung, nhớ gọi ta”.

“Ta tiễn Thập Tam gia!”

Doanh Vô Kỵ vội vàng đứng dậy đưa tiễn.

Doanh Thập Tam khoát tay áo “Tự mình nghỉ ngơi đi!”

Chương 861: Ảnh hưởng Minh Đô

Nói rồi.

Bổ ra không gian.

Trực tiếp một bước đi qua.

Doanh Vô Kỵ nhìn chỗ ông ta biến mất, trong lòng không khỏi có chút phức tạp.

Ngay từ đầu nhìn thấy Hồ yêu kia, cảm xúc của Thập Tam gia đã có chút không thích hợp, không biết có phải vì nguyên nhân người vợ đã mất hay không.

Sau đó.

Vẫn luôn đánh nhau.

Toàn bộ quá trình, Thập Tam gia đều không nói gì.

Hiện tại Hoa Triều thức tỉnh gần bảy thành bản ngã, còn lại ba thành thuộc về Thanh Y thánh lộ, vẫn không có nửa phần ý tứ kích hoạt như trước, khả năng xa xa đều không đạt tới yêu cầu của Thanh Y.

Hy vọng phục sinh người vợ xa vời chưa biết ngày nào.

Nhưng ông ta đã gần trăm tuổi.

Tuy nói sau thai thoái cảnh, người chỉ cần sống lâu, liền ít nhất có thể sống đến 150 tuổi.

Nhưng trên thực tế, đại bộ phận Thai Thuế Cảnh đều sống không đến 150 tuổi.

Bởi vì đại bộ phận người tu luyện chính là vì đánh nhau, đánh nhau liền nhất định sẽ bị thương, chỉ cần có vết thương cũ tích lũy lâu năm, liền nhất định sẽ ảnh hưởng thọ nguyên.

Mà loại người cuồng chiến đấu như Thập Tam gia.

Đến tột cùng có thể sống đến bao nhiêu tuổi, chỉ sợ chính ông ta cũng không biết.

Vả lại cho dù Hoa Triều có thể tu được thuật luân hồi hay không, mặc dù nàng thật sự có thể tu được, khi đó Thập Tam gia còn ở nhân thế hay không cũng không biết.

Trừ phi Hoa Triều có thể tu luyện tới trình độ đỉnh cao của Thanh Y.

Nhưng hàng ngàn năm mới xuất hiện một Thanh Y.

Hắn đại khái là không gặp được người yêu của mình.

Ngày mai đi hoàng cung.

Hắn chỉ là đi cho Hồ yêu một công đạo mà thôi.

Doanh Vô Kỵ nắm chặt quyển sách cuộn trên tay, quyển họa trục này hiện tại đã nhận chủ Hoa Triều, tương đương với nắm giữ tính mạng của một đám người ở đầu cuối Minh Đô.

Tên Đan Thanh cũng có thể tính toán.

Nuốt vào khe nứt thứ hai.

Khe nứt trong cơ thể hắn, cũng hóa thành thông đạo bị Hoa Triều nắm giữ trong tay.

….

Nên sắp xếp những thứ này cho Yêu nhân Vi Nga phái, còn có hai yêu tộc kia, xác thực hắn là cẩn thận suy nghĩ một chút.

Sau tất cả.

Tất cả đều là cao thủ.

Giết chắc là đáng tiếc.

Mễ Tinh Ly ngáp một cái, "Không có chuyện gì khác, ta cũng trở về!"

Rất nhanh.

Trong thư cục Thượng Mặc chỉ còn lại có mấy vợ chồng mẹ chồng nàng dâu.

Triệu Ninh ho nhẹ vài tiếng: "Vậy… ta cũng về trước?

Đừng vội!

Chương 861: Ảnh hưởng Minh Đô

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nắm chặt cổ tay của nàng, bắt mạch không khỏi nhíu mày nói: "Sao nàng bị thương nặng như vậy?

Triệu Ninh xua tay cười nói: "Cũng không có gì! Chỉ là Minh Đô đối với tâm chí ảnh hưởng quá lớn, ta lại liên tục vài ngày không ngủ không nghỉ, loại tinh thần hao tổn này, dược vật không tầm thường có thể trị liệu, nghỉ ngơi mấy hôm là được".

Cũng không giả.

Bởi vì Minh Đô kết thúc, Minh Đô đối với tâm chí ảnh hưởng đã hạ thấp rất nhiều, nhưng cũng không phải không tồn tại.

Tâm tính bình thường cùng làm việc và nghỉ ngơi hoàn hảo, ít nhất có thể tự mình điều tiết lại.

Nhưng nếu tiếng lòng vẫn căng thẳng, tất nhiên sẽ tiến vào trạng thái quá tải.

Lần này tướng sĩ tiến vào Minh Đô, hoặc nhiều hoặc ít đều bị không ít di chứng.

Đặc biệt là Triệu Ninh.

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Thứ thuốc trị không được, "Khoảng khắc hoa nở" hẳn là có thể trị, Đường Đường đâu?"

Triệu Ninh sửng sốt một chút: "Nàng ấy…

Doanh Vô Kỵ trong lòng căng thẳng "Xảy ra chuyện gì?

Triệu Ninh cười giải thích: "Cũng không có chuyện gì…

Một bên.

Bạch Nghi bỗng nhiên nói: "Ngươi xem đứa nhỏ này, một người vợ bị thương chưa lành, một người vợ tình huống không rõ, còn không mau đi Điện Tình Giáng xem thử?

Nói rồi.

Liền túm Doanh Vô Kỵ lại, mang theo Triệu Ninh cùng nhau đẩy ra ngoài.

Đẩy một cái, trực tiếp đẩy cửa sau của Thư cục Thượng Mặc ra.

Bà hướng Doanh Vô Kỵ khoát tay áo "Hoa Triều ta tới chăm sóc, ngươi mau đi đi!"

Bụp!

Lời còn chưa nói xong, bà đã trực tiếp đóng cửa lại.

Doanh Vô Kỵ nhìn trạng thái tinh thần có chút uể oải của Triệu Ninh, liền kéo nàng lên xe ngựa.

Sau khi xe ngựa di chuyển.

Hắn trực tiếp chế trụ mấy huyệt vị của nàng, trong nháy mắt đã kích thích Khoảnh khắc hoa nở đến công suất lớn nhất: "Ta chữa thương cho nàng".

Triệu Ninh hoảng sợ: "Chàng mới từ Đầu cuối Minh Đô đi ra, hẳn là bị thương không nhẹ, chàng…"

Doanh Vô Kỵ nhíu mày nói: “Đừng nói chuyện! Nghe ta!

Triệu Ninh: “…..”.

Còn rất bá đạo.

Xe ngựa một đường đi về phía trước.

Hoa cỏ cây cối đi ngang qua tất cả đều héo rũ, hóa thành tinh khí thiên địa thuần túy nhất, dung nhập vào mi tâm Triệu Ninh.

Đợi đến lúc cửa vương cung, tất cả bệnh ẩn đều biến mất, thậm chí có loại cảm giác dung quang toả sáng.

Triệu Ninh có chút ngạc nhiên: “Khoảnh khắc hoa nở của chàng, như thế nào có chút không giống với Thải My?”

Doanh Vô Kỵ nhịn không được méo miệng cười.

Chuyên Húc đế thân chồng lên Huyết mạch Thiên Nhân tộc, thật sự có chút quá mức biến thái.

Vừa rồi hắn ở đầu cuối Minh Đô đích xác bị thương không nhẹ, nhưng mới đi ra không bao lâu, liền trực tiếp tự mình khỏi hẳn.

Xe ngựa dừng lại một chút.

Sau đó liền có thị vệ thủ trực kiểm tra xe ngựa.

Xác định bên trong chỉ có Doanh Vô Kỵ cùng Triệu Ninh hai người sau đó, liền hướng hai người hành lễ, thả xe ngựa thông hành.

….

Có một chút thời gian, Doanh Vô Kỵ đều không nói gì.

Triệu Ninh nhịn không được cười nói: “Vô Kỵ, chàng có phải hay không cảm thấy chỉ cần không nói lời nào, liền có thể lừa dối qua cửa?”

Ở chung lâu như vậy.

Nàng đối với Doanh Vô Kỵ càng hiểu rõ.

Tự nhiên sẽ không phải không nhìn ra hắn ở chỗ này vụng trộm giở trò.

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật: "Sẽ không phải qua thời gian dài như vậy, Đường Đường còn chưa nguôi giận chứ?"

Triệu Ninh không trả lời vấn đề này, mà hỏi một vấn đề khác: "Chàng thật sự cho rằng Thải My là nữ tử keo kiệt như vậy?"

Doanh Vô Kỵ hơi sửng sốt "A?"

Triệu Ninh thần sắc cổ quái: "Dọc theo đường đi, ta từng có ý ngăn chàng vào Điện Tình Giáng?

Doanh Vô Kỵ cẩn thận ngẫm lại.

Hình như thật đúng là không có.

Lại nói tiếp hai tháng nay hắn cũng cảm giác có chút kỳ quái.

Đường Đường mặc dù có chút tính tình nhỏ nhen.

Nhưng kỳ thật chính là tâm tư của tiểu cô nương.

Tức giận đến nhanh, nhưng dỗ dành cũng dễ

Lần trước mặc dù có chút quá đáng.

Nhưng nàng cũng biểu thị rõ ràng chỉ là có chút tức giận, chờ hết giận khẳng định sẽ gặp mình.

Cho nên hai tháng này, thật sự có chút thái quá.

Hắn nhịn không được hỏi: "Nàng nguyện ý gặp ta?"

Triệu Ninh than nhẹ một tiếng

“Từ ngày tức giận chàng đã muốn gặp chàng rồi!”

Doanh Vô Kỵ có chút mê mang”Vậy tại sao còn dùng nước sắt phong kín đất của tiểu viện, còn thiết lập pháp trận xung quanh tiểu viện?”

Triệu Ninh ranh mãnh đánh giá hắn: “Bởi vì có một số việc không thể để cho chàng nhìn thấy.

Chuyện gì?

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, kết hợp chuyện Đường Đường không chữa thương cho Triệu Ninh, hắn cảm giác có thể đã xảy ra một ít chuyện không ổn.

Nhưng không ngờ.

Triệu Ninh khóe miệng hơi giương lên, chỉ vào mũi của mình, hít sâu một hơi nói: “Ta muốn làm cha!”

“Nàng một thân nữ nhi, cũng có thể làm…”

Doanh Vô Kỵ theo bản năng cho rằng nàng đang nói mê sảng, nhưng rất nhanh liền ý thức được không đúng “Cái gì!”

Hắn run rẩy một chút.

Trong một thời gian dài, thậm chí quên cả thở.

Đến phía sau nghẹn đến hai má đỏ lên, thân thể đều run rẩy.

Hắn chỉ vào mũi mình: “Ta muốn làm cha?”

Người cha và người muốn làm cha của đứa trẻ nhìn nhau.

Thật lâu không nói.

Triệu Ninh chỉ chỉ trong xe cách âm phù “Vô Kỵ, chàng nếu muốn cười, thì cười đi!”

“Không, không phải…..”.

Doanh Vô Kỵ đương nhiên muốn cười, nhưng bởi vì quá mức kích động, ngay cả cười cũng quên cười như thế nào.

Mỗi một tấc cơ bắp đều muốn cười, trong lúc đó lại run đến rất không phối hợp, nặn ra một vẻ mặt cực kỳ vặn vẹo.

Hắn cực kỳ khó hiểu, âm thanh run rẩy nói: "Chuyện lớn như vậy, vì sao đến bây giờ mới nói cho ta biết a?Hơn nữa Thái tử phi có thai lại không công bố, về lý không hợp …"

Triệu Ninh nhịn không được cười nói: "Chàng đại khái có thể tỉnh táo một chút, ngẫm lại xem!"

Doanh Vô Kỵ: ".....".

Hắn cũng cảm giác hiện tại mình có chút mất đi năng lực suy nghĩ.

Nhưng trường hợp này.

Ngươi bảo ta làm sao bình tĩnh?

Còn muốn hỏi cái gì, xe ngựa cũng đã ngừng.

Đứng ở trước chủ điện Điện Tình Giáng.

Triệu Ninh mang theo hắn vào chủ điện, liền ngăn cản hạ nhân, sai người mời Thái tử phi tới.

Doanh Vô Kỵ cảm giác đầu có chút trướng lên, không ngừng hỏi "Nghĩ mãi mà không rõ, vì cái gì, vì cái gì ?"

….

Chương 862: Hòa hợp Chương 862: Hòa hợp

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhìn bộ dạng này của hắn.

Tại thời điểm đầu cuối Minh Đô, đầu óc của chàng mà còn ngu ngơ như vậy chỉ sợ đã sớm bị chém chết rồi?"

Nàng đây là nói cái gì!

Doanh Vô Kỵ nhịn không được nói: "Đám lông lá Đan Thanh kia, cũng xứng so với Đường Đường?'

Triệu Ninh cười nhấp một ngụm trà, không nói lời nào.

Doanh Vô Kỵ cảm thấy đau mề

Cũng đúng lúc này.

Một loạt tiếng bước chân truyền tới.

Tiếng bước chân rất nhẹ.

Có chút cẩn thận từng li từng tí.

Điện hạ!

Lý Thái My âm thanh có chút lo lắng "Hôm nay vì sao gọi em tới đây, Vô Kỵ….. có tin tức sao?"

Nàng nhìn thấy trong điện ngoại trừ Triệu Ninh ra, còn có một thân ảnh khác, nhất thời nhịn không được kinh hô một tiếng.

Nhìn Doanh Vô Kỵ đi tới trước mặt mình, vẻ mặt càng là vừa mừng vừa sợ.

Đánh giá Doanh Vô Kỵ từ trên xuống dưới hồi lâu.

Phát hiện hắn không bị thương, trong lòng rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Nỗi lo lắng trên mặt dần dần biến mất, sau đó biến thành ủy khuất.

Hốc mắt dần dần đỏ lên, trong con ngươi cũng chứa đầy nước mắt.

Hai người nhìn nhau một lát.

Lý Thải My nhìn thoáng qua Doanh Vô Kỵ có chút không chỗ sắp đặt hai tay, làm ra một bộ hung dữ vẻ mặt "Còn thất thần làm cái gì? Ôm thiếp đi!"

Mùi vị quen thuộc!

Doanh Vô Kỵ mừng rỡ quá đỗi, động tác cũng không dám quá lớn, cẩn thận ôm lấy.

Trước kia lúc hai người ôm nhau, động tác thường là có thể lớn bao nhiêu thì lớn bấy nhiêu, bởi vì Đường Đường cảm thấy, ôm không chặt không đủ để biểu lộ tình yêu.

Chỉ là lần này, hắn hoảng sợ ôm rón rén

Cẩn thận từng li từng tí, sợ đụng vào bụng nàng.

Lý Thải My Dương cả giận nói: "Sao hai tháng không gặp, chàng ngay cả ôm cũng không biết thế?

Ai ai ai!

Doanh Vô Kỵ được ra lệnh, nhanh chóng ôm chặt một chút.

Lý Thải My bất mãn: "Không đủ! Hôm nay chàng không ăn cơm sao?"

Được!

Doanh Vô Kỵ lại ôm chặt hơn một chút.

Lý Thái My càng bất mãn: "Ôm quá mạnh, chàng không muốn có con sao?"

Doanh Vô Kỵ luống cuống tay chân "A cái này cái này…..".

Một bên.

Triệu Ninh mừng rỡ ngửa tới ngửa lui: "Thải My! ngươi cũng đừng làm khó dễ Vô Kỵ, đợi lát nữa Vô Kỵ nếu đào cái hố tự chôn mình thì khóc cũng không có chỗ khóc đi!"

Lúc này Lý Thải My mới cười giãy ra khỏi lòng hắn, lau nước mắt trên mặt, oán trách trừng mắt nhìn hắn một cái, khóe

miệng cũng là ý cười không ngừng.

“Được rồi! Hết giận rồi!”

Nói xong, liền gắt gao nắm lấy cánh tay Doanh Vô Kỵ, ngồi xuống bên cạnh bàn.

Vẫn dính người như trước.

Doanh Vô Kỵ cảm thụ được thân thể cùng nhiệt độ vòng quanh cánh tay, biết nàng hiện tại đích thật là một chút khí cũng không có.

Một khối cự thạch khác trong lòng rốt cục buông xuống.

Hắn thấp giọng hỏi: “Đường Đường, đây…..là chuyện khi nào vậy?

Lý Thái My lườm hắn một cái: “Còn không phải lần chàng khi chàng cố khi còn bị thương sao?

….

Doanh Vô Kỵ nhớ lại một chút.

Lúc ấy chính mình còn không chưa hồi phục thương tích khi bị hủy mất thân ngoại hóa thân.

Thành ra cố quá suýt nữa thành quá cố.

Không ngờ lần này lại được…

Hắn lại hỏi: “Vậy tại sao không nói cho ta biết?

Làm sao nói cho chàng biết?

Lý Thái My nhéo cánh tay hắn một cái, nhìn hắn đau đến nhe răng nhếch miệng, mới hừ hừ nói: “Ta khi đó lòng tràn đầy vui mừng muốn là người đầu tiên nói với chàng, kết quả mấy ngày đó chàng vừa vặn bế quan. Lúc chàng xuất quan, ta lại vừa vặn phát hiện chàng tự nhiên tìm cho ta một tỷ muội tốt!

Khi nói "tỷ muội tốt"

Nàng rõ ràng có chút cắn răng.

Doanh Vô Kỵ rụt cổ, đại khái có thể cảm nhận được tâm tình của nàng lúc đó.

Vừa có thai.

Liền phát hiện con mình có một người mẹ lớn.

Ai có thể chịu đựng được?

Hắn bỗng nhiên cảm thấy, ngày đó mình không bị hai người vợ xé xác, thật sự là ông trời còn thương hắn, cho hắn gặp được người vợ đều thiện lương như vậy.

Hai người, thậm chí ngay cả một chút ý tứ thương tổn đối phương cũng không có.

Nhưng hắn vẫn có chút khó hiểu: "Nhưng nàng cũng không thể lâu như vậy không nói cho ta!"

Còn nói nữa!

Lý Thải My liếc hắn một cái: "Lúc ấy chàng đều nói, muốn đi Đầu cuối Minh Đô tìm kiếm phương pháp xử lý ma chủng!

Thiếp làm sao có thể ngăn cản người có thâm tình đi cứu hồng nhan tri kỷ của mình?

Nếu ta nói cho chàng biết, thì khác gì bắt chàng buông bỏ người kia của mình?"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hình như chính là cái lý này.

Nhìn bộ dáng xinh đẹp của Lý Thải My, hắn nhịn không được có chút áy náy: "Đường Đường, không làm thất vọng…"

Lý Thải My hừ nhẹ một tiếng, con ngươi lại có chút ướt át, đều lầm bầm nói: "Đều đã qua rồi! trở về là tốt rồi! nhưng mà

chàng cũng đừng nhìn bụng ta nữa mới hai tháng, còn không có lộ ra đâu, chàng có thể nhìn ra cái gì chứ?"

Doanh Vô Kỵ nhìn cái bụng bằng phẳng này, bên trong lại có một sinh mệnh nhỏ, hơn nữa còn là của mình.

Một cảm giác cực kỳ không chân thực tuôn ra, liên tục xé rách khuôn mặt hắn, xé rách một nụ cười mất kiểm soát.

Hắn nhìn về phía Triệu Ninh: "Con nối dõi của Chuyên Húc đế thân và Thể Khôn Thừa, một khi công bố nhất định có thể gây ra chấn động, vừa vặn ngăn chặn những lời đồn nhảm kia, Chu vương thất dự định khi nào công bố?"

Chuyện Triệu Ninh là nữ nhi đã râm ran rồi

Lần này họ Cơ Minh đều thất bại, trong lòng khẳng định không cam lòng.

Nhất là hai nhà Ngụy Hàn, tổn thất càng thảm trọng, mấy vạn tinh nhuệ tất cả đều bị nướng sạch, đối với bản thân quân đội thì có đả kích không nhỏ, càng khủng bố chính là sĩ khí cũng sẽ bởi vậy mà trở nên trầm mê.

Chuyện bị Triệu gia hút máu đã thành kết cục đã định.

Lần này một khi suy sụp, lực lượng phản chế khẳng định lại giảm xuống.

Bị hút máu như vậy.

Cho nên bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội mượn thân nữ nhi đả kích Triệu thị.

Nếu như vương thất sớm công bố tin tức này, đủ để gạt đi manh mối này.

Triệu Ninh lại lắc đầu, khóe miệng mỉm cười: "Ta cùng phụ vương không có ý định lập tức công bố!"

Ụh?

Doanh Vô Kỵ dừng một chút, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại "Có ý tưởng?"

Triệu Ninh gật đầu: "Ừ!

….

Chương 863: Cái đinh cuối cùng Chương 863: Cái đinh cuối cùng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Có ý định gì?"

Triệu Ninh cười hỏi: "Chàng đoán xem?"

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên, thử hỏi "Trương Bình Hầu và Lý gia?"

Đúng! Cái đinh cuối cùng của Trương Bình Hầu, nhất định phải rút ra.

Triệu Ninh gật gật đầu: "Lần trước tin tức Đầu cuối Minh Đô tiết lộ, Lý gia đã bị họ Cơ bất mãn, hoặc là nói… Cơ Động muốn họ Cơ bất mãn với Lý gia. Lý gia này đã thuộc về Càn quốc, nhưng cũng không dám biểu hiện quá rõ ràng, quan hệ với họ Cơ tương đối mập mờ.

Chúng ta muốn tiêu diệt bọn họ, chỉ sợ không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Muốn diệt cỏ tận gốc, nhất định phải có một lý do.

Thời gian hai tháng này, Lý gia một mực thử liên lạc với Thải My, ở giữa lộ ra vài sơ hở.

Cho nên Thải My mang thai hai tháng cũng không có công bố nguyên nhân chính là… giữ thai!"

Giữ thai!

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ hơi lạnh, vừa rồi hắn còn đang suy nghĩ, nên giải thích như thế nào hai tháng không công bố.

Thế là đủ rồi.

Lý gia hạ độc Lý Thải My.

Cho nên thời gian hai tháng này, đều đang toàn lực giữ thai.

Hạ độc Thái tử phi, lý do này đã đủ để động thủ rồi.

Dù sao chứng cứ của Lý gia cũng không phải đặc biệt khó tìm.

Triệu Ninh bổ sung một câu: "Đương nhiên, cách làm này cũng có rủi ro nhất định. Đứa bé là con của chàng và Thải My, Lý gia cũng coi như là mẹ của Thải My. Cho nên rốt cuộc làm như thế nào, vẫn phải xem ý kiến của hai người.

Ta đồng ý!

Câu trả lời của Lý Thải My không hề do dự, nàng đã sớm chịu đựng đủ mẫu tộc này.

Có thể nói.

Tỷ muội các nàng, thậm chí tất cả nữ tử Lý gia, khổ nạn nhân sinh đều là mẫu tộc này tạo nên.

Đem nữ tử trở thành lợi thế.

Đi đổi lấy vinh hoa phú quý của người đàn ông trong tộc.

Mặc dù mình đã trở thành Thái tử phi, bọn họ lại vẫn muốn đem mình trở thành hàng hóa, từ Lê vương thất bán sang Càn vương thất.

Từ đầu đến cuối.

Bọn họ cũng chưa từng coi tỷ muội đồng tộc là người.

Hai từ thôi.

Ghê tởm!

Hơn nữa vương thất điều tra ra hơn 10 vị trí có thể giam cầm mẫu thân đều có Lý gia nghiêm mật.

Muốn đem người hoàn chỉnh cứu ra, nhất định phải dùng thủ đoạn lôi đình công phá địch nhân tại hơn 10 vị trí này.

Muốn đạt thành điều kiện này, nhất định phải hoàn toàn trở mặt với Lý gia.

"Đường Đường nghĩ như vậy, ta cũng không có ý kiến, kế hoạch này đích xác có nguy hiểm, nhưng

Thử xem!"

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ nghiêm nghị "Mặc dù Triệu thị có thể có lý do diệt Lý gia nhưng hai nhà Ngụy Hàn cũng khó tránh khỏi gây trở ngại, chúng ta sợ rằng phải trả giá không nhỏ.

Triệu Ninh có chút trầm mặc: "Đúng là như thế, đến lúc đó nên suy nghĩ cặn kẽ một phen, bất quá chỉ cần có thể diệt Lý gia, trả giá một chút cũng có thể tiếp nhận.

Lúc này, Lý Thải My đột nhiên lên tiếng: "Cũng muộn rồi, đêm nay chàng có muốn cùng điện hạ ngủ ở trong thư phòng không?"

Lời này vừa thốt ra

Khiến Doanh Vô Kỵ hưng phấn.

Nhưng ở dưới ánh mắt của nàng, lại theo bản năng giả vờ từ chối, "Không cần đâu, ta lại há là cái loại háo sắc như thế?"

"Chàng còn không vội?"

Lý Thái My liếc hắn một cái, nghĩ thầm nếu ngươi không vội vàng, làm sao ta lại có thê một tỷ muội?

Hơn nữa còn là cùng một đêm?

Nhưng suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn không nói, tránh cho mình nhỏ nhen.

Nàng mím môi, nhẹ vỗ về bụng dưới nói: "Vẫn là đi đi! Tuy rằng phụ vương chính là quân vương hiểu lý lẽ nhất thiên hạ, nhưng con cái của ta và chàng dù sao cũng không có huyết mạch Triệu thị, điện hạ nếu là sớm có thai, trong lòng phụ vương cũng có thể an ổn một chút".

Lời nói này

Hơi có chút chua xót.

Nhưng lại vô cùng nghiêm túc.

Doanh Vô Kỵ hơi trầm mặc, đem nàng ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng tỏ vẻ an ủi.

Tâm tình có chút nặng nề.

Nhưng cũng là chuyện không có cách nào

Cho dù ở riêng, Lý Thải My đều gọi Triệu Kỵ là "Phụ vương", nội tâm không thể nghi ngờ là cực kỳ cảm kích.

Dù sao vương thất cứu tỷ tỷ của nàng, mặc dù là lấy hôn sự đổi lấy, nhưng cũng cho đầy đủ tôn trọng.

Thậm chí còn cho phép tình cảm của hai người.

Chỉ là…

Chung quy không có huyết mạch liên hệ.

Nàng cười cọ cọ bả vai Doanh Vô Kỵ "Vừa lúc chàng và điện hạ cũng tình trong như đã mặt ngoài còn e, thay vì cứ mất công như vậy còn không bằng mau chóng giải quyết xong tâm nguyện.

Doanh Vô Kỵ tò mò nói: "Nàng làm sao biết ta cùng điện hạ tình trong như đã mặt ngoài còn e?"

“Chính là điện hạ lúc ngủ nói mê kìa…”

Lý Thải My nói được một nửa thì không nói, khuôn mặt có chút đỏ lên, bởi vì những lời nói mê kia thật sự xấu hổ, nhất định là mơ thấy chuyện gì không thể miêu tả.

Người có thể làm cho ý chí Triệu Ninh kiên định như vậy mà mơ như vậy, có quỷ mới biết Doanh Vô Kỵ cùng nàng ở trong thạch thất làm chuyện gì.

Nàng khẽ gắt một cái: “Tóm lại chàng mau vào cùng người ta đi!

Vậy không được!

Doanh Vô Kỵ cười lắc đầu “Ta ít nhất phải dỗ nàng ngủ trước”.

Lý Thái My: “…..”.

Ít nhất cũng phải dỗ ta ngủ trước chứ?

Ý tứ chính là dỗ ta ngủ thì mới an tâm đi?

Nàng cấu hông Doanh Vô Kỵ một cái, mới gật đầu nói: “Cũng tốt! Vừa lúc chàng nói cho ta biết chuyện xảy ra ở đầu cuối Minh Đô.

……

Thời gian mang thai đều thích ngủ.

Câu chuyện còn chưa nghe xong Lý Thải My đã mệt rã rời.

Doanh Vô Kỵ vốn định không nói, nàng lại cố chống đỡ không cho nói xong.

Mới vừa nói xong không bao lâu, nàng liền ngủ thật say, lúc sắp ngủ, mơ hồ không rõ đều lầm bầm một câu.

“Nàng ấy cũng là người đáng thương…”

Ai…..”.

Doanh Vô Kỵ nhẹ nhàng vuốt ve mặt của nàng, thấy khóe miệng nàng hơi hơi cong lên, hẳn là ngủ ngon lành, lúc này mới yên tâm rời khỏi tiểu viện.

Chợt đi tới trước cửa thư phòng.

Nhìn ánh đèn bên trong, trong lòng khẽ động.

Chương 864: Khẩn trương Chương 864: Khẩn trương

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nếu như nhớ không lầm, trước khi đi An Ấp Minh Đô, Triệu Ninh liền nói với mình đợi nàng khải hoàn, nàng sẽ cho mình.

Nguyên văn là nói như thế nào đã quên.

Nhưng đại khái chính là ý tứ này.

Doanh Vô Kỵ nắm chặt vạt áo.

Sắp được làm rồi.

Tự nhiên có chút khẩn trương.

Cung nữ trực ở cửa thấy hắn đến, vội vàng cúi người làm ra thủ thế mời.

….

Uh?

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc, vợ cả đây là biết mình muốn tới?

Hắn nhẹ nhàng gõ cửa.

Bên trong rất nhanh liền truyền ra một tiếng “Mời vào!”

Doanh Vô Kỵ đẩy cửa đi vào, phát hiện Triệu Ninh đang nghiêm túc phê duyệt tấu chương.

Mắt không chớp mắt.

Bút tẩu long xà.

Hắn xách một cái ghế ngồi ở đối diện "Thương thế chưa khỏi mà còn thức đêm phê tấu chương, có phải hay không quá liều mạng ?"

Mỗi khi Triệu Ninh phấn đấu, hắn cũng cảm giác mình có chút không xứng với nàng.

Công việc này cũng quá vất vả.

Con nhà người ta trong truyền thuyết đều không đến mức độ này.

Phương thức bồi dưỡng thái tử của Lê vương thất thật sự có chút cao áp, Doanh Vô Kỵ chỉ là đi theo Triệu Ninh thoáng thể nghiệm vài lần, cũng cảm giác có chút chịu không nổi.

Triệu Ninh chỉ vào núi tấu chương bên cạnh, cười khổ nói: "Phụ vương đều giữ lại cho ta, lúc thân thể tốt không nhanh chóng xử lý xong, chẳng lẽ chờ lúc thân thể không tốt phê?"

Nói rồi.

Nàng len lén liếc Doanh Vô Kỵ một cái.

Lại rất nhanh đem ánh mắt chuyển qua tấu chương.

Tuy rằng vẫn là một bộ dáng đang nghiêm túc xử lý công vụ, nhưng tốc độ vung bút vẫn chậm hơn một chút.

Lòng bàn tay hơi đổ mồ hôi.

Rõ ràng là nghĩ tới lời nói của mình trước khi xuất chinh An Ấp.

Oài!

Sao ta lại không quản được cái miệng này chứ?

Lúc ấy chỉ là muốn cổ vũ Vô Kỵ an toàn trở về.

Hắn thật sự làm thì làm sao bây giờ?

Không đúng!

Không phải thật sự là vấn đề làm sao bây giờ.

Mà là cái này cũng không nên coi là thật.

Nhưng nơi này là thư phòng…..".

Triệu Ninh vừa nghĩ tới những gì đã trải qua trong thạch thất địa cung, liền nhịn không được có chút khẩn trương.".

Nếu nói không có một tia chờ đợi là không thể nào.

Nhưng nhìn tấu chương chỉnh tề trên sách.

Nàng không khỏi ảo não gãi đầu.

Doanh Vô Kỵ cười cười "Có mệt hay không? Tấu chương ta có thể giúp nàng chia sẻ một ít.

A?

Triệu Ninh sửng sốt một chút, có chút thất thần nhìn hắn.

Nếu là người khác đưa ra vấn đề này, nàng nhất định sẽ trực tiếp gọi thị vệ tới, trước đem người áp giải xuống nói sau.

Mưu soán quyền lực này không phải sao?

Nhưng Doanh Vô Kỵ…..".

Triệu Kỵ đã từng nhiều lần yêu cầu Doanh Vô Kỵ hiệp trợ Thái tử phê duyệt tấu chương, đương nhiên chỉ giới hạn trong việc xây dựng Vùng đất mới.

Dù sao tiểu tử này làm phương diện này là thật sự chuyên nghiệp, phán đoán tinh chuẩn, đối sách hợp lý.

Hiện giờ mấy chục vạn bách tính thợ thủ công Vùng đất mới, mỗi người mỗi ngày đều có việc làm, cơ bản không có lao động lãng phí cùng rảnh rỗi, một bộ phận rất lớn đều được lợi từ Doanh Vô Kỵ.

Ngay cả tiền tài những người này làm công, đều có một bộ phận tương đối lớn là tiền túi Doanh Vô Kỵ bỏ ra.

Triệu Kỵ đưa ra những thứ này, là cho tín nhiệm đầy đủ.

Nhưng Doanh Vô Kỵ vì tránh cho giới cầm quyền mang đến nghi kỵ không cần thiết, liên tiếp từ chối nhiều lần, khiến Triệu Kỵ tức giận không nhẹ, chỉ vào mũi hắn mắng nhiều lần "Bùn nhão không đỡ được tường".

Sau đó mặc dù không nhắc lại.

Lại lén lút vài lần bảoTriệu Ninh đi nhắc nhở

Lại chưa từng nghĩ, Triệu Ninh còn chưa nói, Doanh Vô Kỵ ngược lại chủ động ôm qua.

Triệu Ninh chỉ chỉ mấy chồng bên tay trái: "Những thứ này đều là Vùng đất mới tới, thuộc về chàng!"

Ai!

….

Doanh Vô Kỵ cười hì hì đem tấu chương mang đi "Lần đầu tiên phê, không hiểu ta hỏi nàng ha!"

Triệu Ninh cười nói: "Được!"

Doanh Vô Kỵ cầm trong tay những thứ kia, phần lớn đều là La Yển xử lý qua, chỉ cần đánh dấu "Thông qua" hai chữ là được.

Căn bản không làm khó được hắn.

Đương nhiên, với kiến thức của hắn, hắn là có thể đưa ra không ít ý tưởng ngựa thần cất vó tung mây (phóng khoáng, không câu thúc)

Hai người ngồi đối diện.

Triệu Ninh nhịn không được có chút tò mò nói: “Vì cái gì mà hôm nay chủ động ôm việc?”

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Cũng không thể để nàng mệt mỏi, dù sao cũng là vợ chồng, ta cũng không thể làm một tên chỉ biết ăn bám?”

Triệu Ninh cười lắc đầu.

Nếu Doanh Vô Kỵ đều là ăn lộn chờ chết.

Vậy thiên hạ này, còn có người không ăn bám?

Bất quá lần này ra vào đầu cuối Minh Đô một lần, Doanh Vô Kỵ giống như thật sự thay đổi không ít.

Chỉ là do Doanh Vô Kỵ chính miệng nói ra một câu như vậy, vẫn cảm giác có chút ngạc nhiên.

Chẳng lẽ hắn không nhớ rõ lời mình nói trước khi xuất chinh sao?

Nàng lắc lắc đầu, liền tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Cuối cùng trọng thương mới lành, vẫn có chút không chịu nổi.

Phê ước chừng hơn một canh giờ, nàng liền bắt đầu ngáp liên tục.

Bên tai truyền đến Doanh Vô Kỵ âm thanh “Nếu mệt mỏi, ngủ một lát trước đi!”

Ngẩng đầu lên.

Phát hiện nụ cười trên mặt Doanh Vô Kỵ ấm áp, Vùng đất mới nhiều tấu chương như vậy, tự nhiên đã được hắn phê duyệt hơn phân nửa.

Hắn đang một tay nâng đầu, một ngón tay chỉ vào giường nghỉ ngơi tạm thời trong thư phòng.

Trong ánh mắt, rõ ràng có loại cảm xúc cưng chiều ở bên trong.

Hả?

Triệu Ninh ma xui quỷ khiến hỏi một câu: "Vậy còn chàng?"

Doanh Vô Kỵ quơ quơ tấu chương trong tay, "Làm xong việc sẽ vào cùng nàngi!"

Triệu Ninh: "…..".

Hình như đã ngầm thừa nhận muốn cùng nhau ngủ?

Ma xui quỷ khiến, nàng không phản bác.

Chỉ là đem tấu chương đã phê xong cùng tấu chương chưa phê xong phân loại ngay ngắn, liền nằm ở trên giường.

Nằm thẳng tắp.

Có chút căng thẳng.

Ước chừng qua một khắc đồng hồ.

Tiếng bước chân từ xa đến gần.

Sau đó rèm cửa sổ buông xuống, ánh sáng lập tức trở nên mập mờ.

Chương 865: Hay là đợi đã Chương 865: Hay là đợi đã

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nàng cảm giác được sống lưng mình dán vào một cái lồng ngực dày rộng.

Tiếng tim đập mạnh theo thân thể truyền đến.

Tựa như một cái búa đánh vào màng nhĩ của nàng.

Thân thể nàng nhất thời cứng đờ.

Mỗi một làn da phảng phất đều nhớ lại cảm xúc nóng bỏng trong thạch thất.

Trong lúc nhất thời, ngay cả hô hấp đều có chút rối loạn.

Một sự hoảng hốt không thể giải thích dâng lên từ trái tim nàng, nàng có chút hoảng sợ, vội vàng nói: "Vô Kỵ! Mặc dù trận chiến đã kết thúc, nhưng vẫn còn một số việc chưa được xử lý, Trong tay Cơ Động vẫn còn thủ đoạn nhận biết thái hóa dịch hình, Cho dù là đại khái tỉ lệ nhận ra không lớn, nhưng vẫn cần thận trọng, hay là….đợi đã?"

Tốc độ nói càng lúc càng nhanh.

Nói xong lời cuối cùng thậm chí có chút lo lắng không đủ, âm điệu cũng trở thành lí nhí

Những ngày này.

Nên đợi.

Nhưng nàng không quá nhẫn tâm để Doanh Vô Kỵ chờ.

Hơn nữa…..". nàng cũng có chút chờ không kịp.

Hiện tại tim đập nhanh như nổi trống, thân thể cũng không biết từ lúc nào đã chuyển qua.

Hai người cứ như vậy mặt đối mặt dán vào nhau.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn.

Thấy được Doanh Vô Kỵ hơi lộ vẻ thần sắc trêu tức "Xuất chinh trước nàng nói khải hoàn sau đó liền trao cho ta, như thế nào mọi thứ nắm vững trong lòng bàn tay rồi mà giờ sắp ra trận giết địch, ngược lại lùi bước?"

….

Triệu Ninh vừa nghe.

Cảm giác như vậy không tốt.

Nếu lâm trận lùi bước như vậy, chẳng phải là sẽ bị Doanh Vô Kỵ cười nhạo cả đời sao?

Đơn giản hạ quyết tâm, trực tiếp xoay người đem ngồi trên người Doanh Vô Kỵ.

Mà tay của nàng, cũng không biết lúc nào đã mò mẫm xuống.

Nàng hỏi: "Chàng nói là như vậy nắm giữ ở trong lòng bàn tay sao?"

Doanh Vô Kỵ "Phù…..".

Thành thật mà nói.

Động tác này của nàng, hắn có chút không kịp phản ứng.

Bất ngờ không kịp đề phòng.

Bị tóm sống

Hơn nữa còn bị nàng nắm chặt

Cảnh tượng có chút nóng bỏng

Nhưng có chút thô bạo.

Hắn vội vàng kêu dừng: "Đây không phải chiến tranh, không phải để nàng xách kiếm giết người, phải biết lấy nhu thắng cương!

Triệu Ninh: "…..".

Nghĩ lại.

Hình như là có chút lui bước.

Trên mặt hiện lên một tia xấu hổ.

Có chút không biết xấu hổ.

Rơi vào đường cùng.

Đành phải buông bỏ sự trấn định vừa rồi.

Xoay người nằm xuống, nhẹ nhàng mở vạt áo ra.

Quay đầu đi chỗ khác, do dự hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: “Thái phó dạy ta!

Là một giáo viên chuyên nghiệp

Doanh Vô Kỵ không để cho hoạt động thụ nghiệp này có nửa phần không khí đứt đoạn, rất nhanh liền bắt đầu giảng bài

Triệu Ninh không có kinh nghiệm, ngay từ đầu có chút cứng ngắc.

Nhưng dưới sự chỉ dạy chuyên nghiệp của giáo viên Doanh Vô Kỵ, nàng dần dần chìm sâu vào đê mê như ý

Sau một hồi nhẹ nhàng vui vẻ truyền đạo thụ nghiệp.

Rốt cục vén được mây mù thấy được chân lý nhân sinh.

……

Ngày hôm sau.

Trước cửa cung bá quan tụ tập.

Hôm qua La Yển trở về, bọn họ liền muốn lập tức buộc tội, lại bị Triệu Kỵ lấy lý do tiệc mừng công để lờ đi

Vì thế ngày hôm qua, bọn họ lại đem ngôn ngữ luận tội bổ sung tu sửa một lần.

Lần tu sửa này dựa trên ba nguyên tắc.

Thứ nhất, tuyệt đối không hành động theo cảm tính.

Không chụp lung tung mũ.

Thứ hai, tuyệt đối không bỏ sót bất cứ chuyện xấu nào La Yển đã làm.

Thứ ba, tính công kích mạnh, tuyệt đối buộc tội lưu loát

Một đêm trôi qua.

Bọn họ một đám tràn đầy lòng tin, sáng sớm đã chặn ở cửa vương cung, chờ đại triều hội.

Người người nghiến răng nghiến lợi, không bắn vỡ sọ La Yển thì không thể đứng dậy mặc quan phục.

Kết quả chờ mãi chờ mãi.

Đợi đến khi mặt trời lên cao.

Cũng không đợi được Triệu Kỵ gọi tới.

….

Triệu Dĩnh vẻ mặt tối tăm, nhìn chằm chằm cửa cung không chớp mắt.

Trong trường hợp này.

Kỳ thật trong lòng lão ta đã sớm đoán trước.

Lê Vương từ trước đến nay coi trọng Thừa tướng, tình huống lần này tuy rằng nghiêm trọng, nhưng hắn cũng không tin Triệu Kỵ một chút cũng không bao che La Yển.

Nhưng lần này, ý lão đã quyết.

Nếu lần này không giết được La Yển thì danh tiếng của hắn trong tông thất Triệu thị sẽ không còn nữa.

La Yển chết chắc rồi!

Cho dù tổ tiên hai mạch Doanh Triệu đến cũng không giữ được mạng cho hắn!

Dưới cái nhìn âm lãnh của lão.

Đại môn vương cung chậm rãi mở ra.

Nhưng đi ra, cũng không phải lễ quan phụ trách truyền triệu, mà là thái giám Tào công công của Triệu Kỵ.

Thấy Tào công công đi ra.

Mọi người đều biết.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là đã xảy ra tai nạn.

Triệu Dĩnh giận không kềm được, lập tức tiến lên một bước, chuẩn bị chất vấn.

Nhưng không ngờ.

Tào công công vẻ mặt âm trầm mở miệng trước, âm thanh lanh lảnh mà to rõ: "Đêm qua, có thích khách ban đêm xông vào tẩm cung Thái tử phi, hơn nữa còn ở trong thư phòng hành thích thái tử!

Bệ hạ vô cùng tức giận, hiện giờ đã giới nghiêm toàn vương cung, đang điều tra thích khách!

Hôm nay đại triều hủy bỏ!

Cho dù kẻ nào cũng không được vọng nghị!

Nếu có ai dám xông vào vương cung, xử tội thích khách vua!"

Triệu Dĩnh…..".

Mọi người: "…..".

Mặc dù không nhìn thấy vẻ mặt Triệu Kỵ.

Nhưng từ sắc mặt Tào công công, bọn họ lại mơ hồ cảm giác được sự giận dữ của quân vương.

Triệu Dĩnh không cam lòng, lúc trước bước một bước "Tào công công…

Tào công công tức giận nói: "Trương Bình Hầu cho rằng chúng ta đang nói đùa sao?

Triệu Dĩnh…..".

Thấy hắn không nói lời nào.

Lúc này tâm tình Tào công công mới chậm lại, nhưng vẫn dùng ánh mắt âm lãnh quét qua mọi người.

Nhất là dừng lại trên người Lý gia chủ một đoạn thời gian.

Hắn trầm giọng nói: "Chúng ta ở đây xin khuyên các vị, hiện giờ quốc lực Đại Lê phát triển không ngừng, một ít bọn đạo chích cũng sắp ngồi không yên, vì tiền đồ nhà mình chuyện gì cũng làm được."

Tất cả công việc, bệ hạ đều sẽ giải quyết.

Nhưng nếu có người ở trong bóng tối dùng thủ đoạn xấu xa…..".

Bệ hạ nhân hậu, còn có thể khoan dung ba phần.

Chúng ta lại là hoạn quan, không ngại vì bệ hạ phân ưu!"

Nói rồi.

Hừ lạnh một tiếng.

Trực tiếp phất tay áo rời đi.

Chương 866: Ai dám to gan Chương 866: Ai dám to gan

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau…..".

Phẫn nộ như vậy.

Không giống như là giả!

Chẳng lẽ ngày hôm qua thật sự có người ban đêm xông vào tẩm cung Thái tử phi, hơn nữa hành thích Thái tử?

Đến tột cùng ai to gan như vậy?

Ánh mắt mọi người không khỏi rơi vào trên người Lý gia chủ.

Lý gia gia chủ "????

Đầu hắn có chút đổ mồ hôi.

Trong khoảng thời gian này, hắn đích xác liên tiếp phái người, thử liên lạc với Lý Thải My.

Nhưng Điện Tình Giáng kín không kẽ hở, người của hắn đã mấy lần gãy kích trầm sa.

Không ngờ.

Sóng này mình tự nhiên bị giá họa?

Nhưng hắn càng nhiều ngược lại là vội vàng, bởi vì hắn rất rõ ràng kế tiếp họ Cơ cùng Dòng chính Trương Bình Hầu, sẽ phát động một vòng tổng tiến công đối với vương thất.

Đây chính là thời cơ tốt để Lý gia thoát khốn.

Làm thế

Liền ít nhất có thể có cơ hội cầu sinh, che chở cho người Lý gia chạy trốn tới Càn quốc.

Lý Thải My chưa từng sinh con, chính là món quà tuyệt vời.

Hắn không muốn bỏ cuộc.

….

Đến tột cùng là vị dũng sĩ nào có thể hành thích Thái tử, hơn nữa còn có thể xông vào tẩm cung Thái tử phi, cuối cùng còn có thể toàn thân trở ra?

Nếu hắn trốn thoát.

Có thể liên lạc với lão phu một chút không?

Rất gấp!

……

Điện Trọng Lê.

Một chiến binh đã bị bắt giữ.

Triệu Kỵ nhìn Doanh Vô Kỵ cúi đầu nhận sai, tức giận đến thổi râu trừng mắt.

Phản rồi!

Phản rồi!

Con rể rể phản chủ!

Thành thật mà nói.

Mấy ngày nay, ông ta vẫn cực kỳ lo lắng.

Sợ tên hỗn tiểu tử này chết ở Minh Đô.

Cho nên tối hôm qua nhận được tin tức của Thư cục Thượng Mặc, nói Doanh Vô Kỵ bình an trở về còn rất cao hứng.

Nghe nói không chỉ có bình an trở về, còn giam giữ một đám Cường giả Binh Nhân cảnh cùng hai đại yêu, thì càng cao hứng.

Hắn vốn muốn lập tức triệu kiến Doanh Vô Kỵ.

Nhưng nghĩ nghĩ, tiểu tử kia tại Đầu cuối Minh Đô hiểm tử còn sống, thật vất vả đi ra, ít nhất cũng phải khiến hắn nghỉ một đêm.

Kết quả chưa từng nghĩ tới.

Tuy nói đối với kết quả này ông ta đã sớm ngầm đồng ý.

Nhưng thư phòng…..".

Con heo này cũng không chọn chỗ?

Triệu Kỵ trừng Doanh Vô Kỵ "Ngẩng đầu lên!"

Vô Kỵ ngẩng đầu, cười he he làm lành.

Triệu Kỵ trầm mặc trong chốc lát, lại có chút không biết mắng cái gì.

Vẫn là mắng cải trắng nhà mình tương đối thuận miệng.

Thế là trừng mắt nhìn Triệu Ninh "Con nữa cũng ngẩng đầu lên! Vô Kỵ không hiểu chuyện, con cũng không hiểu chuyện sao? Thiên La địa võng của Cơ Động gần ngay trước mắt, nếu xảy ra chuyện thì làm thế nào?" Bất ngờ ông ta lại chuyển đề tài

"Mau cho ta xem bức tranh kia!""

"Vâng!"

Hoa Triều lên tiếng, len lén liếc Doanh Vô Kỵ một cái, phát hiện hắn ném tới ánh mắt cổ vũ, lúc này mới yên tâm.

Tiến lên một bước, đem họa trục gọi ra.

Họa trục cùng tối hôm qua giống nhau, còn vẽ một đạo khe nứt, giống như là thông hướng một phương thế giới khác.

Sắc mặt Triệu Kỵ hơi nghiêm túc, vung tay lên, các góc điện Trọng Lê đều xuất hiện quang ảnh.

Quang ảnh lẫn nhau nối liền, rất nhanh liền hình thành trận pháp phức tạp.

Đại điện vốn khí phái rộng lớn, trong nháy mắt liền hóa thành lồng giam trang nghiêm tiêu sát.

Triệu Kỵ hướng Doanh Thập Tam chắp tay "Làm phiền!

Doanh Thập Tam gật đầu.

Liền kéo Doanh Vô Kỵ qua, một cước bước vào khe hở trong bức tranh.

Lần nữa thông qua khe nứt này, đã là một trải nghiệm hoàn toàn khác.

Lần trước là trong tuyệt cảnh vì mau chóng thoát thân.

Cho nên trong lòng tràn đầy đều là bốn chữ "Mau chóng rời đi".

Lần này lại có lòng dạ thảnh thơi quan sát xung quanh.

Vết nứt này.

Vốn chỉ là dung nhập vào trong thân thể Đan Thanh, nếu là thân thể Đan Thanh tiêu vẫn, liền có thể chậm rãi tách ra.

Nhưng hiện tại, Đan Thanh hoàn toàn hóa thành bức tranh cùng Đan Thanh Diệu bút.

Khe nứt cũng trực tiếp bị luyện hóa ở bên trong.

Cùng không gian bức tranh hoàn toàn dung hợp, trực tiếp thành một cái thông đạo ổn định.

Chỉ là thông đạo này tuy rằng ổn định, cường độ cũng không phải không có cực hạn.

Ít nhất lấy thị lực Doanh Vô Kỵ, đã thấy được mấy chỗ vết nứt thật nhỏ.

Quy tắc bản ngã nói không sai.

Từ vết nứt bên trong ra vào, đích xác sẽ cho thân thể mang đến gánh nặng thật lớn, khó trách ngay cả Cơ Động cũng không dám liên tục ra vào.

Cũng may gánh nặng này đã được áp dụng cho Đan Thanh thông đạo.

Sau này chỉ cần tiết chế một chút.

Lại tìm một ít đồ vật thiên tài địa bảo ôn dưỡng đến chữa trị là được.

Đầu cuối Minh Đô.

….

Một đám người đã nhìn bức tranh uể oải trên mặt đất nôn nóng một đêm.

Không thiếu có người mắng chửi đĩnh đạc, đem trưởng bối trong nhà Doanh Vô Kỵ từ trên xuống dưới đều ân cần thăm hỏi một lần.

Mặc dù không biết đến tột cùng tình huống gì.

Nhưng bọn họ biết, bức tranh này là hy vọng duy nhất để bọn họ chạy trốn.

Tên ranh Doanh Vô Kỵ này lại dùng Tuyệt Địa Thiên Thông cuốn bức tranh này lại

Khiến bọn chúng chỉ có thể trơ mắt nhìn lối thoát hiểm lần nữa uể oải biến mất

Mỗi lần nhắc tới Doanh Vô Kỵ.

Tất cả mọi người hận không thể ăn thịt.

Nhưng lại không thể làm gì.

Chỉ có thể trông coi bức tranh uể oải này, chờ mong nó có thể lần nữa được mở thẳng ra

Có thể căn cứ vào quy tắc bản ngã ngày hôm qua nói.

Giống như hy vọng rất mong manh.

Vì thế một đám người chỉ có thể tuyệt vọng trông coi như vậy, bầu không khí đầu cuối Minh Đô vốn là áp lực, cộng thêm ảnh hưởng của quy tắc bản ngã, làm cho bọn họ càng thêm nôn nóng cùng sa sút.

Tràn đầy tuyệt vọng.

Nhưng vẫn mang theo một tia hy vọng.

Vạn nhất bức tranh mở ra thì sao?

Như để đáp lại mọi người.

Bức tranh này thật đúng là căng ra.

Đứng lên!

Nó đứng lên rồi!

Chúng ta mau lên!

Trong chốc lát.

Đầu cuối Minh Đô sôi trào.

Chương 867: Bản ngã sợ hãi Chương 867: Bản ngã sợ hãi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hư ảnh bản ngã cũng run lên một chút "Hỏng rồi! Lại muốn nứt ra rồi.

Ngày hôm qua chỉ đi ra ngoài có ba người, thiếu chút nữa đã làm nứt nó.

Hôm nay nhiều người như vậy…

Nó thực sự sợ hãi.

Bất kể là quy tắc bản thân, hay là quy tắc hình chiếu ra nhân cách bản ngã.

Đều rất không muốn nhìn thấy loại cảnh tượng này.

Nó bắt đầu với một vết nứt nhỏ.

Cơ bản trong phạm vi hắn chịu đựng.

Nhưng lượng người ra vào càng nhiều, tần suất ra vào càng lớn.

Vết nứt này sẽ không thể khống chế mà lớn lên.

Một khi vượt qua giới hạn mà nó chịu được, rất có thể sẽ bị đại thế giới cảm giác được, đến lúc đó bị quy tắc của đại thế giới khuynh đảo, thế giới này nhất định sụp đổ tan rã.

Lần này…..".

Tự nhiên nhiều người như vậy.

Không đúng!

Hư ảnh bản ngã biến sắc.

Những người này e rằng không dễ dàng ra ngoài như vậy.

Vì có người đang vào!

Đang lúc mọi người liều mạng chen chúc vào trong bức tranh, hai bóng người lại nhảy ra trước.

Nhìn thấy bộ dáng của hai người, trong lòng mọi người nhất thời lệ khí lan tràn.

Leng keng keng!

Mỗi người rút binh khí ra, gắt gao nhắm ngay hai người.

Ngoại trừ thủ hạ của Hồng Trần.

Bất quá thủ hạ của Hồng Trần cũng hai mắt đỏ ngầu, sợi dây khống chế Quỷ Kính bí thuật cùng Hồng Trần giai Nga đều bởi vì nổi giận mà bị lay động vài phần.

Một thanh niên thủ đoạn phong phú quỷ dị.

Một Doanh Thập Tam kiếm pháp vô địch.

Đáng để bọn họ đối phó như vậy.

Nhất là Doanh Thập Tam, ngày hôm qua tuy rằng một mực ở vào hạ phong, nhưng trên thực tế mỗi thời mỗi khắc ông ta đều ít nhất đối mặt với áp lực từ năm Binh Nhân cảnh trở lên.

Nhưng dù vậy, ông không những không chết, thậm chí còn tìm cơ hội giết chết mấy tên

Nhân vật tàn nhẫn như thế.

Bọn họ làm sao có thể không thận trọng?

Bất quá hiện tại, bọn họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cũng không phải nói đánh không lại.

Mà là hai người họ Doanh này, hình như đã nắm trong tay thông đạo

Mọi người kích động như vậy làm gì?

….

Doanh Vô Kỵ cười nheo mắt nhìn mọi người, thậm chí còn hướng bọn họ chắp tay: "Ngày hôm qua là ta phản ứng có chút quá khích, không cẩn thận bỏ rơi mọi người, sau đó càng nghĩ càng tự trách, chuyện này là ta quá không để ý đạo nghĩa giang hồ, ta ở chỗ này bồi thường cho mọi người.

Mọi người liếc nhau một cái, đều là không nói một lời, chờ hành động của Doanh Vô Kỵ.

Rất có ý tứ một lời không hợp liền trực tiếp xông ra giết chết, đem hai người giết chết đoạt tranh vẽ.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Doanh Vô Kỵ còn đang cùng bọn họ cười ha hả "Bất quá chư vị hẳn là cũng có thể hiểu được, ta chính là phò mã Đại Lê, cưới một công chúa như hoa như ngọc, chết sớm như vậy thật sự có chút không cam lòng, chư vị hẳn là…"

Một người không chờ được ngắt lời Doanh Vô Kỵ: " Chúng ta không có thời gian nghe ngươi nói nhảm, tất cả mọi người là người thông minh, ngươi nếu còn dám trở về, đã nói rõ ngươi có lý do không thể không trở về. nếu là hợp tâm ý của chúng ta, chưa chắc không chịu giúp ngươi một tay.

Nhưng nếu ngươi không lấy ra được thứ chúng ta muốn, thì đừng trách chúng ta không khách khí!

Chúng ta hiện tại đã vào tuyệt cảnh.

Thật muốn đánh nhau, cho dù Doanh Thập Tam mạnh hơn nữa, cũng không có khả năng bảo vệ được tính mạng của ngươi.

Trong lời nói.

Hắn vô tình hay cố ý nhìn bức tranh nhiều lần.

Ngụ ý đã rất rõ ràng.

Ai không có biện pháp rời khỏi cái địa phương quỷ quái này, người đó sẽ liều mạng với Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ liếc mắt nhìn người này một cái, người này vốn là thủ hạ của Đan Thanh, một tay đao pháp chơi đến xuất thần nhập hóa, không có hai chân lại có thể ý niệm hóa chi, có thể đồng thời điều khiển hơn 10 thanh binh khí, hôm qua Thập Tam gia sở dĩ bị vây công là do bị người này kìm chân.

Mà một đám thủ hạ của Đan Thanh, cũng mơ hồ lấy hắn làm chủ.

Doanh Vô Kỵ cằm hơi nhếch lên "Vị tiền bối này, ta cảm thấy ngươi có thể có chút không nhận rõ địa vị của mình, quy tắc nơi này chúng ta nên ngộ đã ngộ, vật đáng giá duy nhất, giống như cũng chỉ còn lại có các ngươi, ngươi cảm thấy các ngươi xứng nói điều kiện với ta sao?"

Hả?

Người nọ cười lạnh nói: "Nếu vật đáng giá duy nhất, chỉ còn lại có chúng ta, vậy tại sao ngươi còn muốn tới đây?

Vô Kỵ cố ý dẫn dắt đề tài theo hướng này

Hắn tự nhiên là không tin.

Những tồn tại này đều là người Vi Nga phái, ngay cả giáo chủ cũng không khống chế được.

Hồng Trần dưới tay đều là kẻ xui xẻo, bởi vì các loại nguyên nhân, bị gieo xuống Ấn ký Hồng Trần.

Bọn họ mặc dù xem như thủ hạ của Đan Thanh, nhưng cũng chỉ là vì tuổi thọ, cùng Đan Thanh đạt thành hợp tác bình đẳng.

Tên nhóc họ Doanh này khẩu vị lớn như vậy.

Chẳng lẽ không sợ ăn quá no bị no chết sao?

Trong tiềm thức, họ nghĩ.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười cười "Tiền bối không hổ là tiền bối, tự nhiên nhanh như vậy liền đoán được tâm tư vãn bối.

Người nọ nhất thời giận tím mặt: "Ngươi cũng xứng?"

Đầu ngón tay Doanh Vô Kỵ lắc lư, trống rỗng ngưng kết ra một Ấn ký Hồng Trần "Cái này đủ chưa?"

Người nọ cười lạnh: "Cái xích chó này cũng đủ rắn chắc, nhưng không xứng để chúng ta quỳ!"

Doanh Vô Kỵ hướng bên trong bức họa vẫy vẫy tay.

Một cây cọ trống rỗng bay ra.

Hắn nhẹ nhàng vung vẩy một cái: "Vậy cái này thì sao?

Con ngươi người nọ ngưng tụ: "Cái này cũng đủ, nhưng…

Doanh Vô Kỵ nhàn nhạt cười, chỉ vào khe nứt trong bức tranh "Tiền bối không cần vội vã đưa ra đáp án, thời gian còn dài để suy nghĩ"

Một lúc.

Tất cả mọi người trầm mặc.

Không khí áp lực đến dọa người.

Chương 868: Thật sự tham lam Chương 868: Thật sự tham lam

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tham!

Thật sự quá tham lam.

Doanh Vô Kỵ biết mình tham.

Nhưng hắn vẫn tham lam.

Những thứ này đều là Cao thủ Binh Nhân cảnh, tuy rằng bỏ mình không ít, nhưng vẫn còn 20,30 tên

Mặc kệ đặt ở nơi nào, đều là thế lực có thể làm cho người ta run lên.

Nếu là có thể toàn bộ thu về mình sở hữu, vậy hành trình tại đầu cuối Minh Đô chính là chân chính thắng tê dại.

Chỉ là những người Vi Nga phái từ trước đến nay kiệt ngạo.

Thủ hạ của Đan Thanh, chỉ là vì kéo dài tính mạng, cùng Đan Thanh hợp tác làm công, Đan Thanh đối với bọn họ cũng không có quyền khống chế hoàn toàn, có thể nhìn ra chúng thiếu chút nữa phản loạn Đan Thành

Hồng Trần thủ hạ, tuy rằng đã làm được cơ bản phục tùng, nhưng cũng đều là từng người đều bị gieo xuống Ấn ký Hồng Trần.

Muốn đem những người này toàn bộ thu phục, cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Nhất là không thể dễ dàng thả ra.

Nhiều Cường giả Binh Nhân cảnh như vậy, cho dù là trận pháp của cha vợ cũng không nhất định hoàn toàn có thể chịu đựng được.

Cho dù toàn bộ giết, cũng sẽ hao phí vương thất không ít lực lượng.

Vì vậy, chỉ có một tiêu chuẩn.

Đó chính là dựa vào bí thuật Hồng Trần giai nga và Quỷ Kính để khống chế bọn họ.

Doanh Vô Kỵ cười lạnh một tiếng "Ai trồng Ấn ký Hồng Trần, người đó có thể đi ra ngoài.

Nghe thấy thế.

Thủ hạ của Đan Thanh không khỏi căm giận trong lòng.

Trồng Ấn ký Hồng Trần, vậy khác gì trở thành nô lệ?

Nhưng không có cách nào thoát ra mà không trở thành nô lệ.

Tính mạng.

Và tự do.

Cái đó quan trọng hơn?

Đao Khách nhìn chằm chằm cây bút Đan Thanh Diệu bút trên tay trái Doanh Vô Kỵ, cùng với ấn ký Hồng Trần trên đầu ngón tay phải, trầm tư thật lâu.

Cuối cùng mở miệng hỏi một vấn đề "Đan Thanh rốt cuộc thế nào rồi?

Đan Thanh tự nhiên đầu hàng chúng ta, nếu không ta tại sao có thể tự do ra vào nơi này?"

Đao Khách trầm mặc.

Thời gian hắn ở chung với Đan Thanh cũng không ngắn.

Biết Đan Thanh Diệu bút này còn có bức tranh, là sư phụ hắn lưu lại di vật, coi như là Thiên Vương đến, cũng không cướp được của hắn

Lấy chấp niệm bệnh hoạn của Đan Thanh đối với sư phụ hắn.

Cho dù hắn đã chết.

Cũng không có khả năng đưa di vật sư phụ hắn cho người khác.

Đan Thanh đầu hàng:những lời này, rất có độ tin cậy.

Doanh Vô Kỵ tiếp tục dụ dỗ: "Chỉ là một thần thông Hồng Trần giai Nga, đối với các ngươi hạn chế thật sự lớn như vậy sao? lấy trình độ Hồng Trần, không phải cũng chỉ là cưỡng bắt một đống Binh Nhân cảnh ở bên hắn làm bảo tiêu, cho ăn ngon mặc đẹp, lại được hầu hạ, căn bản không dám thả bọn họ rời đi.

Không giấu các ngươi nói.

Ta có lẽ là người giàu nhất Đại Lê.

Hơn nữa ta nổi danh người đẹp trai tâm thiện, chỉ là làm bảo tiêu cho ta mà thôi, cũng không bắt các ngươi làm gì trái với bản ngã?

Chỉ cần các ngươi đồng ý, ta liền đập tài nguyên để Đan Thanh đem thọ nguyên của các ngươi tăng lên đến cực hạn, sau đó các ngươi chỉ cần dùng một nửa thọ nguyên làm bảo tiêu cho ta là được.

Sao lại không làm?

Mọi người lại lâm vào trầm tư.

Đối với thần thông Hồng Trần giai nga, bọn hắn đã từng nghe Đan Thanh nói qua, ở trong miệng hắn bất quá chính là một cái thần thông phọt phẹt.

Đối với Binh Nhân cảnh trở xuống, có thể không nhìn khoảng cách, giống ôn dịch lan tràn, chỉ cần gieo xuống Ấn ký

Hồng Trần, là có thể dễ dàng đoạt xá khống chế.

Nhưng đối với Binh Nhân cảnh trở lên, hao phí tinh lực để đoạt xá liền đặc biệt lớn, hơn nữa không thể khống chế từ xa.

Cho nên Hồng Trần chỉ có thể đem bọn họ tụ lại bên người khống chế bảo vệ bản thể.

Đây cũng là nguyên nhân thế lực Hồng Trần Vi Nga phái kém Đan Thanh một đoạn.

Để Đan Thanh cung cấp Thọ Nguyên.

Sau đó dùng một nửa thọ nguyên làm vệ sĩ.

Cũng không phải là không thể chấp nhận.

Nhưng Đao Khách vẫn có chút nghi hoặc, cẩn thận hỏi: "Đan Thanh vì sao đầu hàng ngươi?"

Doanh Vô Kỵ sắc mặt có chút căng thẳng "Nếu như các ngươi là tâm phúc của Đan Thanh, hẳn là biết Đan Thanh làm hết thảy đều là vì phục sinh sư phụ hắn. Mà bản ngã của sư phụ hắn, vừa vặn ở trên người một hồng nhan tri kỷ của ta."

Bức tranh này là lai lịch gì, cũng không cần ta nhiều lời, đối với Đan Thanh mà nói, đây cơ hồ chính là mạng của hắn.

Nhưng hắn cuối cùng rõ ràng có thể vững chắc chậm rãi rời khỏi nơi này.

Nhưng bỗng nhiên vứt bỏ bức tranh, chỉ để cho thần hồn rời đi.

Lưu lại một bức tranh, thiếu chút nữa bị chúng ta phá hư.

Ngươi đoán xem vì sao hắn vội vã như vậy?"

Đao Khách nhịn không được hỏi: "Là sư phụ của hắn đã xảy ra chuyện?"

Doanh Vô Kỵ gật đầu "Không sai! Chính là giáo chủ các ngươi hạ âm chiêu, bị Đan Thanh bắt được, sau đó lưỡng bại câu thương, bị người của chúng ta ngư ông đắc lợi. Đan Thanh muốn sư phụ hắn tái hiện nhân thế, mà chúng ta lại luyến tiếc Đan Thanh diệu thuật của hắn, còn có đám thủ hạ các ngươi. Cho nên…..".

Hắn nói được một nửa, không tiếp tục nói dưới nữa.

Sắc mặt trở nên giãy dụa mà u ám.

Đao Khách hừ lạnh một tiếng "Cho nên liền đem hồng nhan tri kỷ của mình bán cho hắn, mà hắn cũng bị ép phải làm việc cho vương thất đúng không?"

Doanh Vô Kỵ từ chối cho ý kiến, chỉ lạnh lùng đáp một tiếng "Ừ hừ?"

Đao khách nhổ một ngụm đờm "Các ngươi những người trong vương thất, đều tâm địa đen tối, liền hồng nhan tri kỷ đều có thể lấy ra bán đứng!"

Doanh Vô Kỵ giống như bị đâm trúng chỗ đau "Im! ngươi còn dám lắm mồm, liền cả đời cũng đừng nghĩ rời đi nơi này!"

Đao Khách nhìn bộ dáng này của hắn, càng khẳng định suy đoán của mình.

Nếu như vậy.

Vậy phải nói thêm một ít điều kiện!

Chương 869: Tù nhân cũng dám ra điều kiện Chương 869: Tù nhân cũng dám ra điều kiện

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn trầm giọng nói: "Vậy ngươi phải thề máu Chuyên Húc, mặt khác còn phải đáp ứng…"

Ngươi là tù nhân, lấy đâu ra dũng khí để ta ra điều kiện khác? Còn thề máu?

Doanh Vô Kỵ hai mắt giận dữ trừng, trong mắt thậm chí tuôn ra tơ máu, tựa hồ đã bị lời nói lúc trước của hắn phá tuyến phòng thủ cảm xúc.

Hắn một tiếng rút ra Hàm Quang kiếm: "Ông mày đếm tới ba, nếu các ngươi không đáp ứng, ta liền trực tiếp hủy cái này họa trục, các ngươi liền cả đời đợi ở chỗ này đi!"

Một!

Hai!

Mọi người thần sắc giãy dụa, nhưng vẫn không có hạ quyết tâm.

Bởi vì luôn cảm giác trong này vẫn có một số chuyện là lạ.

Một là không nghĩ tới đến tột cùng có nên quỳ xuống làm chó hay không.

Hai là không biết có nên tin Doanh Vô Kỵ hay không.

Dù sao người này thật sự có chút âm u.

Dường như bên trong có âm mưu.

Câu nào là thật, câu nào là giả, ai cũng không rõ lắm.

Được!

Rất tốt!

Doanh Vô Kỵ quét mắt nhìn mọi người, trong lòng rất đau mề, không nghĩ tới mình ở trong lòng bọn họ, hình tượng lại kém như thế, chính mình cũng diễn thành như vậy bọn họ cũng không tin.

Hắn hừ lạnh một tiếng, trực tiếp chui vào trong quyển họa trục.

Xem ra là chuẩn bị đi ra ngoài hủy diệt thông đạo này.

Trong lòng mọi người một trận khủng hoảng.

Nhưng không ngờ.

Doanh Thập Tam chế trụ cổ tay hắn, ngữ khí nghiêm khắc nói: "Ngươi cùng Hoa Triều còn có mấy năm có thể ở chung, chẳng lẽ còn không thỏa mãn?

Ngữ khí Doanh Vô Kỵ thê lương: "Đó là giá trị đối với các ngươi! Các ngươi cũng thật giỏi a, dùng vợ ta đổi lấy một đám chó má như vậy. Buông tay cho ta, bằng không ta đem quyển họa trục này đều hủy, chúng ta cùng chết ở chỗ này.

Vô liêm sỉ!

Doanh Thập Tam tức giận.

Cũng chỉ kiếm, hung hăng đâm về phía đan điền của hắn.

Giống như muốn phong bế tu vi của hắn, miễn cho hắn làm ra chuyện xúc động gì.

Lại chưa từng nghĩ, chỉ kiếm còn chưa tới, người Doanh Vô Kỵ đã biến thành một hạt đậu tương.

Doanh Vô Kỵ vừa rồi, lại là dùng vãi đậu thành binh cộng thêm thai hóa dịch hình biến ra?

Tất cả mọi người nhịn không được kinh ngạc trong chớp mắt.

Ngay sau đó liền thấy một thân ảnh nhảy ra, trực tiếp cuốn trục tranh lên cướp đi.

Sau đó, lại là một đạo cấm chế khủng bố đến cực điểm hạ xuống, trừ hắn ra thì đêm tất cả mọi người bắt lại.

Sắc mặt mọi người kịch biến.

Ngày hôm qua chính là thứ này vây khốn bọn họ một hồi lâu, chỉ có thể trơ mắt nhìn đoàn người rời đi.

Chẳng lẽ hôm nay lại muốn kịch bản tái diễn.

Doanh Thập Tam nhịn không được chửi ầm lên "Tiểu tử ngươi phản rồi đúng không?

Hai mắt Doanh Vô Kỵ đỏ ngầu: "Cả ngày chỉ nhớ đến thân tỷ rách nát của ngươi, mạng của vợ ta sẽ không còn là mạng nữa à? nếu không là chủ ý thối tha của ngươi, Lê Vương sẽ động tâm tư này?" Ngươi không phải là nói những người này phục tùng ngay sau, giờ ta nhốt luôn cả ngươi với bọn chúng, ngươi bảo bọn chúng phục tùng đi"

Ta sẽ cho ngươi thời gian.

Ngươi hạ tất cả bọn chúng quỳ xuống, ta liền nghe lời ngươi.

Ngươi nếu không bảo được bọn chúng quỳ xuống, ta sẽ tự đi, ta sẽ bảo với bên ngoài nhiệm vụ của chúng ta thất bại, ngươi vì bảo vệ ta mà ngã xuống

Không thành vấn đề chứ!

Doanh Thập Tam…..".

Mọi người…..".

Doanh Thập Tam thần sắc có chút giãy dụa, chỉ có thể rút trường kiếm ra nhìn về phía mọi người.

Đao khách hoảng hốt.

Vừa rồi có lựa chọn, hắn còn có thể đề ra điều kiện.

Hiện tại chọn cũng không được chọn.

Hắn nhanh chóng nhìn về phía Doanh Thập Tam "Thập Tam tiền bối, đây rốt cuộc là tình huống gì?

Doanh Thập Tam hừ lạnh một tiếng "Đừng hỏi, trực tiếp động thủ đi!

Đao Khách không cho rằng Doanh Thập Tam có thể một người áp chế mọi người, nhưng vừa rồi vẫn có thương lượng, kết quả quay đầu liền trực tiếp đàm phán sụp đổ?

Nghe ý của Doanh Vô Kỵ.

Sư phụ Đan Thanh và chị ruột Doanh Thập Tam là cùng một người?

Hơn nữa vì hồng nhan tri kỷ của mình, thậm chí muốn hại luôn cả Doanh Thập Tam?

Cái này…..".

Đao Khách vội vàng nói: "Thập tam tiền bối, không bằng tiền bối nói trước nội tình bên trong, giữa chúng ta dễ thương lượng!"

Doanh Thập Tam vẻ mặt có chút giãy dụa.

Nhưng vẫn nói ngắn gọn sự tình một lần.

Mọi người lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ.

Khó trách vừa rồi cảm thấy không thích hợp.

Bởi vì bọn họ nhận được tin tức, Doanh Vô Kỵ là một người cực kỳ thích hành động theo cảm tính, vì Hoa Triều kia thậm chí đánh cả Doanh Vô Khuyết trước mặt mọi người

Người ngay cả Doanh Vô Khuyết cũng không để vào mắt.

Làm sao có thể thả cho cả đoàn người đi ra?

Giờ thì họ hiểu rồi.

Thì ra chị ruột của Doanh Thập Tam chính là sư phụ của Đan Thanh, hơn nữa còn là một đời Thánh Nhân.

Nếu như kế hoạch thành công, Lê Vương có thể thu nạp một lượng lớn lực lượng.

Có tư cách bức Doanh Vô Kỵ làm loại chuyện này.

Chỉ có Lê Vương.

Lại chưa từng nghĩ, giao dịch lớn như vậy, Doanh Vô Kỵ còn dám hành động theo cảm tính!

Lại trực tiếp đem Doanh Thập Tam đều nhốt lại.

Nếu hắn thật sự dùng Tuyệt Địa Thiên Thông duy trì thời gian hắn rời đi, sau đó hủy diệt quyển họa trục này, vậy đoàn người mình liền thật sự hoàn toàn mất đi hi vọng rời đi.

Doanh Vô Kỵ này thật sự có bệnh.

Trong đầu ngoại trừ tình yêu, sẽ không có thứ gì khác?

Vốn cục diện hai bên đang đàm phán giao dịch rất tốt, sao lại biến thành loại tình huống cực đoan này?

Bên kia!

Doanh Vô Kỵ tựa hồ đã hao hết tất cả kiên nhẫn, dây thanh quản cũng sắp đứt đến nơi.

Mọi người trong lòng căng thẳng.

Một!

Hai!

Ngay khi chữ "Ba" sắp xuất hiện.

Rốt cục có người chịu không nổi.

Chương 870: Chết tử tế không bằng sống lại. Chương 870: Chết tử tế không bằng sống lại.

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ta đồng ý!

Nghe giọng nói đó.

Doanh Vô Kỵ thần sắc hơi hòa hoãn, nhưng ngữ khí vẫn ác liệt như cũ "Chỉ có một mình ngươi, cũng muốn đổi vợ ta?"

Ta đồng ý!

Ta cũng đồng ý!

Chết tử tế không bằng sống lại.

Bản ngã chính là bản năng của tất cả sinh linh.

Điều đầu tiên là sống sót.

Có những lúc lựa chọn, phải mặc cả

Hiện tại không có lựa chọn, cũng chỉ có thể nhận thua.

Âm thanh đồng ý liên tiếp vang lên.

Đao Khách cuối cùng chỉ có thể cắn răng: "Ta cũng đồng ý!"

Doanh Vô Kỵ nắm thật chặt chuôi kiếm hàm quang, lúc này mới buông lỏng ra một ít, nhưng thần sắc vẫn như cũ là vô cùng giãy dụa, rõ ràng là luyến tiếc hồng nhan tri kỷ của mình.

Doanh Thập Tam trầm giọng nói: "Chuyện này đã thành kết cục đã định, cho dù ngươi hiện tại xúc động rời đi, Lê Vương cũng không có khả năng buông tha hồng nhan tri kỷ của ngươi. Dù sao ước định với Đan Thanh phải qua vài năm mới có thể thực hiện, chỉ là một nữ tử bình thường, thời gian mấy năm ngươi còn chơi không chán?"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Hắn cắn chặt răng.

Liền dùng lòng bàn tay ngưng tụ ra mấy chục Ấn ký Hồng Trần.

Sau đó quăng vào pháp trận.

Cho các ngươi, tự mình trồng!

Mọi người hai mặt nhìn nhau, tuy rằng đều có chút không cam lòng, nhưng dù sao mạng của mọi người đều ở trong tay cái tên Doanh Vô Kỵ bại não này

Tên bại não này thật vất vả mới buông tha cho hồng nhan tri kỷ rách nát của hắn.

Không thể để hắn nổi điên lần nữa

Không có biện pháp, chỉ có thể tự mình trồng sau gáy.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Vừa mới đem Ấn ký Hồng Trần trồng tới sau gáy.

Bọn họ liền cảm giác trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một cái gương, trong gương có bóng người đang nhìn mình. Rõ ràng ngũ quan giống nhau như đúc, nhưng vẻ mặt cùng ánh mắt lại mang theo trêu tức.

Hỏng rồi!

Một cỗ khủng hoảng cực hạn nổ tung trong lòng bọn họ.

Bọn họ mãnh liệt ngẩng đầu.

Thấy Doanh Thập Tam thở phào nhẹ nhõm.

Cùng với Doanh Vô Kỵ nhe răng cuồng tiếu, khóe miệng cũng muốn nhếch đến tận lỗ tai.

Doanh Vô Kỵ trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, Hàm Quang kiếm trống rỗng vang lên một đoạn làn điệu quỷ dị, người vừa rồi trồng Ấn ký Hồng Trần trống rỗng té xỉu.

Bên này là kết quả Ấn ký Hồng Trần liên kết với quỷ kính bí thuật

Khó trách Hồng Trần năm lần bảy lượt muốn tìm Khương Nhạc Thanh cùng nhau tìm hiểu thần thông, quỷ kính bí thuật

có thể tăng lên lực khống chế thủ hạ của hắn trên diện rộng, mà Hồng Trần giai ngã có tính phục tùng, lại có thể mở đường cho quỷ kính bí thuật, hơn nữa mỗi một ấn ký Hồng Trần đều có thể làm một mặt gương, hoàn toàn mở rộng hạn mức sử dụng quỷ kính bí thuật của Doanh Vô Kỵ.

Từ lúc bọn họ tự nguyện gieo xuống Ấn ký Hồng Trần.

Không còn đường quay lại nữa.

Mà lúc này.

Doanh Vô Kỵ đã khoanh chân ngồi xuống, quỷ kính bí thuật có thể thành công hay không, hoàn toàn dựa vào thuộc tính cơ sở của cường độ tinh thần này.

Hắn Tụ Thần tầng 13 ngưng tụ linh thai, cộng thêm Huyết mạch Thiên Nhân tộc thức tỉnh.

Cường độ tinh thần mạnh mẽ, cho dù là Binh Nhân Cảnh cũng phải quỳ xuống.

Nhưng chỉ dựa vào cường độ tinh thần đánh trận ác liệt, đối mặt nhiều cao thủ như vậy, chỉ là cắn trả cũng đủ uống một bình rồi.

Bất quá có Hồng Trần Giai Nga, vậy thì thuận lợi hơn nhiều.

Giờ phút này trong đầu Doanh Vô Kỵ, đã mắng tơi bời

Nhưng khuôn mặt hắn lại tuyệt không đỏ, cứ như vậy đem từng người bọn chúng nhốt vào trong gương.

Ước chừng 15 phút sau.

Doanh Vô Kỵ đứng dậy, một đám người vừa rồi còn mắng chửi đĩnh đạc, đã hoàn toàn an tĩnh lại, tuy rằng lúc nhìn về phía hắn, trong ánh mắt còn có cảm xúc có chút phức tạp, nhưng cũng chỉ là cảm xúc do ý thức chân thật chiếu ra, căn

bản không thể cãi lại quỷ kính, làm ra chuyện bất lợi đối với Doanh Vô Kỵ.

Hắn quay đầu nhìn Doanh Thập Tam, không khỏi cười hề hề: "Thập Tam gia, diễn xuất của Thập Tam gia thật tốt! Đám người này chính là đê tiện, ôn tồn nói điều kiện với bọn chúng mà bọn chúng không chấp nhận, nhất định phải uy hiếp bọn chúng mới chịu cơ

Miệng hắn sắp méo rồi.

Hơn hai mươi Cường giả Binh Nhân Cảnh, hiện tại đã toàn thuộc về hắn sở hữu.

Thử hỏi thiên hạ này, ngoại trừ quân vương các nước, còn có ai có nhiều thủ hạ như vậy?

A…..".

Doanh Thập Tam lườm hắn một cái, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Không nghĩ tới mình già đầu thế này lại còn phối hợp với một đứa trẻ con diễn trò như vậy.

Đi lừa gạt.

Đi đánh lén.

Doanh Thập Tam hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, còn chưa từng làm qua chuyện bẩn thỉu như vậy.

Nếu không là những Yêu nhân Vi Nga phái làm việc càng bẩn thỉu, ông ta thật đúng là chưa chắc có thể thuyết phục mình nghe theo Doanh Vô Kỵ.

Ông ta không kiên nhẫn khoát tay áo: "Dựa theo ước định trước đó, hai đại yêu này giao cho ta xử lý!"

Được rồi!

Doanh Vô Kỵ mặt mày hớn hở.

Hắn có thể nhìn ra được, Doanh Thập Tam rất coi trọng hai đại yêu này.

Chính xác mà nói, là coi trọng Hồ yêu kia.

Dù sao đây cũng là bạn thân của thê tử ông ta Hồ Thúy Hoa.

Đại yêu đặt ở vương triều Nhân tộc, xưng là cấm kỵ tuyệt không quá phận, rơi vào trong tay Triệu Kỵ, đại khái chỉ có kết cục chết, cũng chỉ có giúp Doanh Vô Kỵ giải quyết những cao thủ này, ông ta mới có tư cách đàm phán với Triệu Kỵ.

Đây cũng là việc hôm qua ông ta đã cùng Doanh Vô Kỵ thương lượng.

Nói vậy Doanh Vô Kỵ đã nói chuyện với Triệu Kỵ.

Ông ta xoay người đi về phía góc.

Chương 871: Ba đại yêu Chương 871: Ba đại yêu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cây đại thụ kia không gió mà lá cây phát ra âm thanh xào xạc, giống như là âm thanh cảnh giới.

Đợi đến khi Doanh Thập Tam đến gần, Kim Cẩm Kinh nhanh chóng hóa thành hình người, một tay đem Hồ yêu nửa hôn mê giấu ra phía sau, tay kia điều khiển vô số dây leo, vẻ mặt đề phòng nhìn Doanh Thập Tam.

Doanh Thập Tam nhìn ả một cái.

Cảm giác thực vật nương này chỉ số thông minh thật sự không cao.

Nhưng tại sao Hồ yêu vẫn còn trong trạng thái nửa hôn mê?

Hắn ngẩng đầu nhìn một cái.

Hư ảnh bản ngã tranh thủ thời gian giải thích nói "Ta không có cố ý nhằm vào nàng, là nàng quá không chịu nổi!"

Doanh Thập Tam lúc này mới gật đầu, tuy nói đại yêu đều có thể hóa hình, trí tuệ cũng không thấp, nhưng phần lớn đều là y theo bản năng sinh tồn, bị quy tắc bản ngã ảnh hưởng tuyệt không kỳ quái.

Hắn liếc Kim Cẩm Kinh một cái, trầm giọng nói: "Ngươi hẳn là cũng có thể nhìn ra ta đối với nàng không có sát ý, hiện tại các ngươi đã lâm vào tuyệt cảnh, nếu như không muốn chết, liền đi theo ta!"

Kim Cẩm Kinh trầm mặc hồi lâu.

Cuối cùng gật đầu.

Doanh Thập Tam nhìn về phía bên kia, hắn đã sắp xếp tôi tớ của mình có thứ tự rời đi.

……

Mỗi lần đi qua một người, sẽ vang lên âm thanh hít vào khí lạnh trên bầu trời.

Phù…..".

Phù…..".

Phù…..".

Hư ảnh bản ngã kêu khổ không ngừng.

Nó sắp nứt ra rồi!

Nhưng lại sợ Doanh Vô Kỵ động sát tâm với hắn, một chút bực tức cũng không dám phát, ngăn cản thì càng miễn bàn.

Doanh Vô Kỵ vẫy vẫy tay với Thập Tam gia, ý bảo bọn họ có thể rời đi.

Cuối cùng mới hướng về phía hư ảnh bản ngã trên bầu trời vẫy vẫy tay: “Cút xuống cho ta!

Hư ảnh bản ngã…..”.

Mặc dù miễn cưỡng.

Nhưng hắn vẫn ngoan ngoãn nhảy xuống đất.

Doanh Vô Kỵ vỗ vỗ mặt hắn “Minh Đô còn hữu dụng ta giữ lại, tạm thời lưu ngươi một mạng. Bất quá…..”.

Nói cho cùng.

Hắn nhất thời chuyển đề tài.

Bản ngã Minh Đô run rẩy, lộ ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: “Ngài còn có gì phân phó?”

Trước kia còn có Đan Thanh có thể lợi dụng chống lại, hiện tại hắn hoàn toàn trở thành thịt cá trên thớt gỗ, cũng không phải là cố gắng lấy lòng dao thớt này sao?

Doanh Vô Kỵ như cười như không nhìn hắn “Địa phương như An Ấp, ngươi còn có thể giúp ta tạo bao nhiêu khối?”

Lúc trước hắn đã nghe Khương Nhạc Thanh nói qua.

Đầu cuối Minh Đô xuất hiện, tất cả quy tắc đều ở chỗ này cụ thể hóa, đối với Minh Đô ảnh hưởng đều sẽ chỉnh thể biến thấp hơn rất nhiều.

Đợi đến đầu cuối Minh Đô lần nữa biến mất, những quy tắc này sẽ chậm rãi khôi phục lại mức độ như bình thường.

Nhưng bởi vì bia Mục Dã bị chém, quy tắc của An Ấp bị nhiễu loạn, Khương Nhạc Thanh dùng trận pháp Khương Thái Công lưu lại, đem nơi này cải tạo thành một hậu phương lớn ổn định.

Cơ Động tựa hồ cũng nắm giữ loại thủ pháp thao tác này.

Vẫn còn.

Cái này đều cần một điều kiện tiên quyết.

Đó chính là Đầu cuối Minh Đô xuất hiện.

Tiểu lão đệ trước mắt này hẳn là có thể biết không ít nội tình.

Doanh Vô Kỵ thiếu chút nữa tèo ở chỗ này, đương nhiên không thể để cho tiểu lão đệ này toàn thân trở ra, không cắt mấy miếng thịt, hắn thật sự khó tiêu mối hận trong lòng.

Hư ảnh bản ngã sắc mặt có chút khó coi.

Nhưng ngay sau đó.

Kiếm của Doanh Vô Kỵ liền gác ở trên cổ của hắn.

Hắn lập tức thay đổi một trương sáng lạn tươi cười, miệng lưỡi lưu loát giải đáp nói: "Cái này kỳ thật cũng không khó, ngươi có thể xem mỗi một loại quy tắc như vô số sợi tơ tụ thể, thao túng mỗi một tấc địa phương Minh Đô."

Bia Mục Dã là vật mạnh mẽ thay đổi quy tắc, nhưng là đem tất cả sợi tơ quy tắc huyết mạch trói buộc lại với nhau, sau đó thông qua nó đến phóng xạ toàn bộ thế giới.

Nơi này sợi tơ quy tắc huyết mạch nhiều nhất, những sợi tơ khác tự nhiên cũng lại càng ít.

Sau khi sợi tơ quy tắc huyết mạch đứt đoạn, vốn nên bị những sợi tơ khác chậm rãi bổ sung.

Nhưng lúc này, quy tắc hiện ra ở chỗ ta, dẫn đến những sợi tơ khác không thể lấp đầy, liền hình thành một mảnh đất trống.

Vương thất họ Khương và bí pháp Vi Nga phái nắm giữ, đều là tiến hành bảo vệ mảnh đất trống.

Chỉ cần ngươi có thể chặt đứt tất cả sợi tơ ở một nơi nào đó, lại phối hợp với Đầu cuối Minh Đô xuất hiện, cùng với

trận pháp ngăn cách sợi tơ, loại thổ địa này ngươi muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Nhưng thổ địa như vậy, cũng cơ bản thoát khỏi sự khống chế của Minh Đô, cũng không tính là gương kính đại thế giới.

Một viên hai cái cũng không sao.

Kết cấu của Minh Đô còn có thể gánh được

Nhưng nếu nhiều hơn, con rối gỗ Minh Đô này sẽ hoàn toàn mất khống chế.

Không bao lâu nữa, sẽ tự mình sụp đổ.

Thì ra là thế!

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ, Thế giới Minh Đô này, đích xác có chút quá hèn mọn, thông qua quy tắc sợi tơ neo ở trên đại thế giới, một bên sợ hãi bị đại thế giới phát hiện, một bên lại không thể chặt đứt tất cả sợi tơ.

Hư ảnh bản ngã vội vàng nói: "Cho nên muốn chân chính khống chế Minh Đô, vẫn phải ngươi dung hợp với ta. Nói như vậy, tất cả mọi thứ trong Minh Đô ngươi đều có thể khống chế.

"Nhìn ra được ngươi rất gấp, nhưng ngươi đừng vội!"Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười nói: "Ngươi không phải nói còn có thể gánh thêm một mảnh đất nữa sao? Ngươi đã nói nếu như ta có thể chặt đứt quy tắc của mảnh đất kia, ngươi có thể phối hợp hay không, lại giúp ta sắp xếp đẻ thêm ra một mảnh bất động sản đi nào".

Hư ảnh bản ngã "Ta…..".

Doanh Vô Kỵ quơ quơ Hàm Quang kiếm trong tay: "Cơ Động không giết được ngươi, nhưng ta có thể giết, ngươi suy nghĩ kỹ càng.

Chương 872: Thuộc về xoay vần tạo hóa Chương 872: Thuộc về xoay vần tạo hóa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hư ảnh bản ngã cắn răng "Có thể! Nhưng Bia Mục Dã loại vô số sợi tơ trói buộc chỉ có một, muốn đạt thành cũng điều kiện, ít nhất phải có thể tạo ra một thần vật cùng đẳng cấp với Bia Mục Dã. Điểm ấy thuộc về xoay vần tạo hóa, ta không thể giúp ngươi.

Yên tâm! Không cần ngươi quan tâm!

Doanh Vô Kỵ vỗ vỗ mặt hư ảnh bản ngã, nhìn bên kia người đã đi ra gần hết.

Liền hướng về phía hư ảnh bản ngã khoát tay áo, cũng từ trong khe nứt rời đi.

Minh Đô vừa rồi coi như náo nhiệt.

Trong nháy mắt liền trở nên vắng ngắt.

Vốn quy tắc bản ngã vừa rồi sợ gần chết, sợ khe nứt bị nhiều người đi ra như vậy sẽ nứt toác, hiện tại lại có chút buồn bã mất mát.

Hắn cảm thấy một phen biến cố này.

Chính mình giống như trở thành tiểu quả phụ mất trinh.

Không chỉ có bị Doanh Vô Kỵ xơi tái

Còn bị hắn lấy được chìa khóa nhà mình.

Chỉ cần hắn có nhu cầu, tùy tiện lúc nào cũng có thể đi vào, dí mình một phát.

Quá nhục.

……..

Điện Trọng Lê.

Triệu Kỵ nhìn đám Cao thủ Binh Nhân Cảnh bị đại nội thị vệ áp giải xuống, không khỏi cười đến toe toét, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ tự nhiên thật đúng là chế phục được chúng.

Tiếp cận ba mươi Cao thủ Binh Nhân Cảnh, đích thật là một cỗ lực lượng cực kỳ khủng bố.

Cực kỳ thích hợp nắm giữ ở trên tay Doanh Vô Kỵ.

Qua tay hắn làm một số chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Dù sao những thứ này đều là yêu nhân Vi Nga phái, sự tồn tại của bọn chúng chỉ có thể mở rộng thực lực của Doanh Vô Kỵ, lại không mở rộng được thế lực của ông ta, vừa vặn.

Về phần hai đại yêu kia…..".

Triệu Kỵ thân thể hơi nghiêng về phía trước, nhìn về phía Doanh Thập Tam "Thập Tam tiền bối, ông là trưởng bối, ý nghĩ của ông Vô Kỵ đã nói với ta, nể mặt ngươi, ta buông tha bọn họ quay về Yêu Vực cũng không khó."

Nhưng ông thân là hậu nhân của Chuyên Húc, hẳn là hiểu rõ nguy hại của Yêu tộc.

Cho nên ý của Cô là, trước khi thả bọn họ về Yêu Vực, phải triệt để phế bỏ tu vi của bọn chúng.

Doanh Thập Tam đồng tử co rụt lại.

Tuy rằng đối với kết quả này đã sớm dự liệu.

Nhưng Triệu Kỵ đưa ra phương án này, đích xác đã là nhân từ nhất.

Chuẩn bị đồng ý.

Nhưng bỗng nhiên nghe được một âm thanh.

Chậm đã!

Hồ yêu tiến lên một bước "Vị Nhân tộc bệ hạ này, ta có lời muốn nói."

Sau khi rời khỏi Minh Đô.

Đầu óc ả lập tức tỉnh táo lại.

Lại khôi phục bộ dáng bình tĩnh thong dong lúc trước.

Triệu Kỵ đánh giá ả từ trên xuống dưới, trong ánh mắt cũng không có hứng thú gì.

Ông ta quan tâm đến việc giao dịch với bất cứ ai

Nhưng chỉ không muốn giao dịch với Yêu tộc .

Phế bỏ tu vi của bọn họ, lấy tuyệt hậu hoạn, đây là phương pháp đơn giản bớt lo nhất.

Hồ yêu giống như cũng không phát hiện được loại ẩn ý trong ánh mắt này, chỉ là che miệng khẽ cười nói: "Nhân tộc bệ hạ, yêu vực chúng ta thực lực vi tôn, phế bỏ tu vi của chúng ta lại trục xuất trở về, khác gì giết chúng ta."

Nhân tộc có một câu ngạn ngữ, gọi là Kẻ thức thời là tuấn kiết.

Còn có một thành ngữ khác, gọi là Lấy công chuộc tội

Ta cảm thấy, chúng ta có thể mang đến chỗ tốt cho Lê quốc hẳn là vượt xa uy hiếp!"

Hả?

Triệu Kỵ nhíu mày, không biết ả lấy đâu ra tự tin nói ra loại lời này.

Những người khác cũng đưa mắt nhìn Hồ yêu.

Doanh Vô Kỵ chép đi chép lại miệng, cảm giác hồ yêu này, giống như không hề kích động dễ giận như trong ấn tượng đầu tiên của hắn.

Biểu hiện lúc trước, rất có thể là ảnh hưởng của Minh Đô.

Bây giờ vẫn tương đối bình tĩnh.

Hồ yêu dáng tươi cười ung dung "Chúng ta từ phía Bắc mà đến, đi ngang qua Vùng đất mới Đại Lê, phát hiện còn có rất nhiều đất hoang chưa khai khẩn. Thực không giấu diếm, ta có một vị Ngưu tộc bằng hữu, có thể một hóa 37, chỉ cần nông khí đầy đủ, mấy ngày liền có thể khai khẩn ngàn mẫu ruộng tốt."

Con trâu kia rất bướng bỉnh, Nhân tộc các ngươi không khuyên được hắn.

Nhưng ta có thể!"

Triệu Ninh…..".

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Doanh Thập Tam…..".

Vừa nghe nói trồng trọt.

Triệu Kỵ ánh mắt rốt cục sáng lên, nhưng nghĩ nghĩ, vẫn là khoát tay áo

"Con dân Đại Lê ta, chính mình khai hoang là được, còn chưa tới mức không có 37 con trâu liền không sống được"

Hồ yêu cười xua tay: "Bệ hạ nói tự nhiên có lý, chỉ là bắc cảnh thực sự quá lớn, hơn nữa thổ địa tốt xấu lẫn lộn, có địa phương cỏ tươi tốt, có địa phương lại thổ nhưỡng cằn cỗi.

Mặc dù có Lê vương thất tổ truyền Nhân Thiên Tựu Địa thần thông, có thể dùng để thi vân bố vũ, muốn chuyển biến thành ruộng tốt, chỉ sợ cũng không phải dễ dàng như vậy.

Ta thấy dân chúng Lê quốc khai khẩn, chỉ sợ cũng chỉ có nơi vốn tương đối phì nhiêu?

Một mảnh đất trống lớn như vậy không cần, bệ hạ không cảm thấy lãng phí sao?

Triệu Kỵ như có điều suy nghĩ: "Vậy ngươi có cao kiến gì?"

Hồ yêu hít sâu một hơi "Vị bằng hữu Ngưu tộc kia của ta ăn khỏe làm cũng khỏe và ị cũng rất khỏe…"

Mọi người…..".

Hồ yêu cũng cảm giác đề tài này có chút không được đúng cho lắm, nhưng vẫn tiếp tục nói: "Trong 3 năm, hắn có thể khai khẩn xong tất cả đất hoang, cỏ mà các ngươi khai hoang, hắn có thể ăn hết, sau đó hóa thành phân bón."

Mọi người…..".

Chính là như vậy sao?

Hồ yêu chỉ vào một bên Kim Cẩm Kinh tiếp tục nói: "Còn vị bằng hữu này, bổn mạng yêu thuật của nàng chính là thôi động vạn vật sinh cơ, chỉ cần thổ nhưỡng phì nhiêu đầy đủ, nàng có thể cho các ngươi lương thực sản lượng cao gấp ba."

Mọi người…..".

Mọi người ở đây ngơ ngác nhìn nhau.

Doanh Vô Kỵ cũng có chút tê dại, đây là bắt được vàng chứ còn gì

Tổ hợp sức mạnh trâu bò của Ngưu yêu cộng thêm yêu thuật của Kim Cẩm Kinh, không khỏi quá kinh khủng.

Chương 873: Hồ yêu này nói cũng quá lọt tai Chương 873: Hồ yêu này nói cũng quá lọt tai

Người dịch: PrimeK Tohabong

Một lúc.

Ông ta thậm chí có chút hoài nghi.

Ba đại yêu này rốt cuộc là tới hãm hại mình, hay là mang tới ánh nắng cho mình

Mấu chốt là con Hồ yêu này nói cũng quá lọt tai

Không chỉ đối với hiện trạng Lê quốc rất rõ ràng, sách lược nghĩ ra cũng vô cùng rõ ràng.

Vừa nhìn đã biết là đã làm bài tập trước.

Hồ yêu này, đến Lê quốc đến tột cùng là vì cái gì?

Hồ yêu ngẩng đầu nhìn Triệu Kỵ: "Bệ hạ, ngài cảm thấy thế nào?

Ninh nhi, đưa hai vị yêu tộc bằng hữu này xuống nghỉ ngơi, ăn ngon uống ngon chiêu đãi, 10 ngày sau khởi hành đi Vùng đất mới, cùng Ngưu tộc bằng hữu hội hợp!"

Nhi thần lĩnh mệnh!

Triệu Ninh hít sâu một hơi, hướng Triệu Kỵ hành lễ, liền làm ra một cái thủ thế mời "Mời!

Tiếp theo.

Liền mang theo Hồ yêu và Kim Cẩm Kinh rời đi.

Từ đầu đến cuối, Kim Cẩm Kinh không đưa ra bất kỳ dị nghị nào, xem ra là tín nhiệm 100% đối với Hồ yêu.

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng của ả.

Cảm giác này Hồ yêu mơ hồ có chút vấn đề, giống như đang dự mưu muốn chơi ai.

Nhưng đến tột cùng là hãm hại Nhân tộc, hay là hãm hại Yêu tộc.

Thật đúng là có chút không xác định.

Bất quá Triệu Kỵ cũng là một lão quái vật ngàn năm, sẽ do ông ta đấu trí đấu dũng với Kim Cẩm Kinh.

Sẽ không nhọc mình quan tâm.

Kim Cẩm Kinh trước khi đi, xoay người nhìn Doanh Thập Tam một cái, trong ánh mắt mang theo một tia ý tứ hàm xúc nói không rõ.

Doanh Thập Tam thấy hai người được bảo vệ tính mạng, cũng hướng Triệu Kỵ chắp tay: "Nếu như vậy, ta đây cũng cáo từ!

Thấy Triệu Kỵ gật đầu.

Liền trực tiếp bổ ra không gian rời đi.

Không biết hắn đến tột cùng muốn làm gì.

Trong đại điện trống rỗng, chỉ còn lại vài người.

Triệu Kỵ cười nheo mắt nhìn về phía Hoa Triều "Hoa Triều, lần này ngươi lập đại công, muốn ban thưởng cái gì a?

Dân nữ tự nhận vô công, cho nên không dám ban thưởng!

Hoa Triều vội vàng cúi người nói, nàng đã biết được bí mật thân phận Triệu Ninh, vương thất lại không động sát cơ với nàng, chỉ phái người âm thầm bảo vệ.

Tất cả.

Đều là do La Yển hòa giải.

Trước kia nàng không muốn thừa nhận.

Nhưng hiện tại…..".

Lòng của nàng có chút phức tạp, ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Kỵ "Bất quá dân nữ còn có một chuyện muốn nhờ!"

Ánh mắt Triệu Kỵ khẽ động "Nói đi không sao!

Hoa Triều thần sắc có chút giãy dụa: “Ta hy vọng…..”. phụ thân ta có thể an hưởng tuổi già!

Nàng không nhạy cảm với chính trị.

Nhưng lại nghe Bạch Nghi nói rất nhiều chuyện.

La Yển chấp hành biến pháp, vốn đã đắc tội Triệu thị và tiểu gia tộc di cư đến Vùng đất mới không nhẹ, chắc chắn sẽ không toàn thân trở ra.

Dù hậu quả có nghiêm trọng đến đâu.

Cũng không thể trách tội trên người vương thất.

Mà là bản thân La Yển một lòng muốn chết.

Hơn nữa La Yển gần như dâng hiến tất cả máu trong tim cho Hoa Uyển Thu, nghiễm nhiên đã không còn đường sống.

Nhưng nàng vẫn hy vọng, La Yển có thể an hưởng tuổi già…..”.

Triệu Kỵ khẽ thở dài một hơi: “Ngươi nói an hưởng tuổi già, là có một phương thức có thể diễn để rời đi hay là trước khi đi giải quyết xong tất cả tâm nguyện?”

Cái này…..”.

Hoa Triều có chút chần chờ.

Triệu Kỵ nhìn nàng, khẽ mỉm cười: “Cô cho rằng, quyết định La tướng có thể an hưởng tuổi già hay không cũng không phải cô, mà là ngươi!”

Hoa Triều…..”.

Triệu Kỵ tiếp tục nói: “Tướng phủ còn có một ngày an bình, mặc dù ngày mai triều hội nói vậy cũng có thể tranh thủ vài ngày gió êm sóng lặng. Đến tột cùng lựa chọn như thế nào, vẫn là xem ngươi thế nào!”

Hoa Triều vẻ mặt có chút giãy dụa, nhưng cũng chỉ có thể nói cám ơn, sau đó liền yên lặng đứng sang một bên.

Vu Sương Tự lúc này mới có cơ hội tiến lên một bước: "Bệ hạ! Hạ thần có việc thỉnh cầu!

Mời nói!

Thần sắc Triệu Kỵ hơi lạnh, hắn đương nhiên biết rõ lai lịch Vu Sương Tự.

Có thân phận lão đạo Bạch gia, Vu Sương Tự tuyệt đối có thể xưng là người một nhà.

Cộng thêm bản thân nàng đã làm không ít công tích.

Đối với loại nhân tài mới xuất hiện này, chỉ cần đưa ra yêu cầu không quá phận, Triệu Kỵ luôn luôn hữu cầu tất ứng.

Vu Sương Tự chắp tay: "Trận chiến An Ấp Minh Đô lần này, chính là giao dịch của hai nước Lê Tề, nếu dự đoán không sai, sau đó tất có bút tích của sư huynh ta. Khương Thái Uyên tự mình hành động, thiếu chút nữa phá hỏng đại thế, đã vi phạm môn quy, nhưng hạ thần lại không cách nào tìm được tung tích của hắn.

Hôm nay trận chiến An Ấp đã kết thúc.

Lập tức hai nước Lê Tề sẽ đàm phán, đây là điều quan trọng nhất để vương thất họ Khương có thể cải tử hồi sinh hay không.

Hạ thần cho rằng Khương Thái Uyên là nhân vật hết sức quan trọng của vương thất họ Khương, nên tự mình tham dự đàm phán lần này.

Việc này chính là hạ thần lấy công việc tư, vi phạm pháp luật.

Nhưng mong rằng bệ hạ có thể suy nghĩ một chút".

Triệu Kỵ nhíu mày trầm tư.

Đối với Khương Thái Uyên này, ông ta đương nhiên cũng không có hảo cảm gì.

Một tên chỉ muốn mượn đại thế thu lợi, thu hoạch cái gọi là hảo cảm "Nhị thánh", lại suýt nữa hãm hại Doanh Vô Kỵ chết ở trong Loạn tặc mộ bàn.

Tuy rằng giúp Doanh Triệu hai nhà giải quyết ngọn nguồn của lời nguyền.

Nhưng cũng đẩy Doanh Vô Kỵ vào thế cửu tử nhất thêm.

Cộng thêm đầu độc Lý Thải Đàm phá Chuyên Húc Ấn trấn thủ vương thất Lê quốc, loại chuyện này tội càng thêm tội không thể tha thứ.

Còn hơn thế nữa.

Lại còn muốn thừa dịp Đại hội Kiếm Tiên cấu kết với Càn Vương, dùng hư ảnh trong gương đổi lấy bản hồn của Doanh Vô Kỵ.

Nếu thật sự bị hắn thành công, sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng cỡ nào.

Tên này.

Doanh Vô Kỵ muốn giết.

Triệu Kỵ cũng muốn giết!

Loại người này, trong đầu ngoại trừ phục quốc cái gì cũng không có.

Vì phục quốc, có thể làm ra các loại chuyện không có giới hạn.

Ánh mắt Triệu Kỵ hơi nghiêm túc, hít sâu một hơi nói: "Yên tâm! Cô có thể nghĩ ra quốc thư, nếu Khương Thái Uyên không tự mình tới thì cuộc đàm phán này không tính".

Vu Sương Tự chắp tay nói: “Đa tạ bệ hạ!

Kể từ đó.

Sự kiện liên tiếp này, cứ như vậy hạ màn.

Mấy người lần lượt cáo từ, ngồi xe ngựa rời khỏi vương cung.

……

Chương 874: Ta có phải rất không hiểu chuyện Chương 874: Ta có phải rất không hiểu chuyện

Người dịch: PrimeK Tohabong

Xe ngựa kêu vang đi về phía trước.

Vương cung cách Phủ Phò mã rất gần, tổng cộng không đến nửa khắc đồng hồ.

Tâm tình Hoa Triều lại sa sút, không nhìn thấy nửa phần vui sướng khi về nhà.

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một hơi, trực tiếp vén rèm cửa, nói với người đánh ngựa: “Quay đầu, đi phủ Thừa tướng!”

Hả?

Hoa Triều hoảng sợ, còn muốn nói cái gì, nhưng lời đến bên miệng, lại có chút nói không nên lời.

Do dự thật lâu, nàng nhẹ nhàng tựa vào Trên người Doanh Vô Kỵ “Vô Kỵ! chàng nói ta có phải hay không rất không hiểu chuyện?”

Cái này còn không hiểu chuyện sao?

Doanh Vô Kỵ vỗ nhẹ lưng nàng.

Cái này còn hiểu chuyện sao?

Hoa Triều ánh mắt có chút mê mang: “Trước kia ta khinh thường La tướng, cảm thấy ông ta vì vinh hoa phú quý, bỏ vợ

bỏ con, thiên hạ ít có người đàn ông có thể phụ lòng giống như ông ta. Ta thậm chí có chút khinh thường mẹ ta, vì sao người phụ lòng đối xử với bà như vậy, bà trước khi chết vẫn muốn ép ta đến Giáng Thành nhận thân.

Bà rõ ràng đã giải thích với ta.

Nhưng ta một câu cũng không nghe lọt.

Cả ngày ôm khư khư hồi ức mà mình phán đoán ra, tổn thương người này tổn thương người kia.

Mẹ ta còn có thể buông xuống đi thành toàn anh hùng trong lòng bà.

Ta lại lòng dạ hẹp hòi như vậy.

Hôm qua…..".

Ta thậm chí có loại ý nghĩ, dứt khoát đem quyển họa trục này hủy đi, để chàng cả đời ở chỗ đó là được rồi.

Ta có phải là quá ác độc hay không?

Doanh Vô Kỵ nhẹ nhàng lau nước mắt khóe mắt nàng: "Người không phải thánh hiền ai có thể vô tội, nếu như vẻn vẹn từng có vài lần có ý nghĩ âm u coi như người xấu, ta đây không chừng đã bị giết vài lần."

Mẹ nàng đích xác nguyện ý thành toàn cho La tướng, nhưng trong lòng không có khả năng không có oán khí, bằng không chấp niệm của nàng không có khả năng thâm căn cố đế.

La tướng mặc dù có lòng tốt, nhưng thái độ ngoan cố, cũng không tính là phụ thân đủ tư cách.

Giống như ta.

Mặc dù là thật lòng muốn đối tốt với nàng.

Nhưng cũng vì để cho nàng không rời khỏi ta, mà sử dụng một ít thủ đoạn.

Mấu chốt là…..".

Nàng nguyện ý tha thứ không?

Hoa Triều hai mắt thất thần một lát, vội vàng nói: "Ta đương nhiên nguyện ý tha thứ!"

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ nhịn không được khẽ nhếch lên, "Vậy nàng tốt như vậy, tại sao lại cho rằng vì sự tùy hứng nho nhỏ của mình mà không đáng được tha thứ?"

Cũng đúng lúc này.

Xe ngựa dừng lại.

Dừng ở cửa sau tướng phủ.

Trong ánh mắt cổ vũ của Doanh Vô Kỵ, Hoa Triều thò ra xe ngựa.

Trước cửa.

Một người tóc hoa râm tuổi xế chiều đã chờ từ lâu.

Nhìn thấy Hoa Triều xuống xe, thần sắc nhất thời có chút khẩn trương, sinh ra phản ứng đầu tiên lại là chạy trốn.

Nhưng ông ta gắt gao nắm chặt khung cửa, ngăn chặn ý niệm này.

Ánh mắt ươn ướt, âm thanh run rẩy, nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh "Đến rồi!

Hoa Hướng chậm rãi đi tới, chắp hai tay lên, hành lễ thật sâu "Bái kiến phụ thân đại nhân!"

……

Bắc thành.

Một cái sân bí mật.

Cơ Động nhìn thủ hạ truyền tới tất cả tin tức, rốt cục hiểu rõ mạch lạc bên trong câu chuyện này.

Hắn thở ra một hơi thật dài: "Lão Bạch, Thanh Y, các ngươi tâm cơ thật sâu a!"

Lần này hắn tự nhận nắm trong tay toàn cục, cho dù như thế nào đều có thể đặt Doanh Vô Kỵ vào chỗ chết.

Nhưng chưa từng nghĩ, cuối cùng thất bại thảm hại.

Không chỉ có Doanh Vô Kỵ an tâm trốn thoát.

Ngay cả Đan Thanh Diệu Thuật mình cũng không nắm giữ.

Càng đừng nói đến phương pháp luân hồi.

Nam Cung Yến từ dưới thư án chui ra, lau lau khóe miệng, nhẹ giọng khuyên giải an ủi: "Vương gia chớ nổi giận, thắng bại là chuyện thường của Binh gia, lần sau lại tới nữa là được!"

Cơ Động trong nụ cười không có một tia thất bại: "Tất nhiên!"

Nam Cung Yến mỉm cười: "Vậy ta tiếp tục?"

Dứt lời, lại chuẩn bị chui xuống dưới thư án.

Cơ Động lại ngăn nàng lại: "Không cần! Nước cờ tiếp theo có thể bắt đầu đi! "

Vâng!

Nam Cung Yến vội vàng sửa sang lại quần áo cho hắn, nhanh chóng thúc giục hình chiếu chân khí của mình.

Bước tiếp theo.

Cơ Động muốn thiết kế một chút phương pháp chết của La Yển.

Cùng với phương thức thân bại danh liệt của Triệu Ninh.

……..

Có thể làm cho Cơ Động sinh lòng không vui.

Chỉ có người khác phủ định con đường Thánh Nhân của hắn.

Ngược lại là thất bại.

Không ảnh hưởng gì đến tâm trạng của hắn.

Dù sao cũng là hai lão bằng hữu, tại thời khắc mấu chốt nhất chơi hắn một phát.

Thua không oan.

Duy nhất có chút tiếc nuối, chính là không lấy được bản ngã của Thanh Y.

Sau này lại ra chiêu chỉ sợ sẽ có chút phiền toái.

Bất quá cũng không sao cả.

Bởi vì hậu thủ của hắn thật sự quá nhiều.

Một lát sau.

Nam Cung Yến thông qua chân khí hình chiếu, đã đem tất cả mọi người có thể liên lạc đến

Tiếp theo.

Chỉ còn lại sự im lặng chờ đợi.

Ước chừng qua một canh giờ, trong đại sảnh nghị sự xuất hiện rất nhiều người, đều là sứ thần các quốc gia ở gần Giáng Thành.

Lần này sự tình cuộc chiến tại An Ấp Minh Đô rất trọng đại, mặc kệ có lấy được hay không, đều cần khắc phục hậu quả.

Cho nên bọn họ dứt khoát không rời đi.

Được Cơ Động triệu tập, tất cả mọi người nhanh chóng chạy tới.

Nhất là hai nhà Ngụy Hàn, gia chủ lại càng tự mình trình diện.

Lần này liên quân họ Cơ công chiếm An Ấp, chủ yếu là ngăn chặn xu thế suy tàn của hai nhà bị Triệu thị hút máu, thậm chí là hút máu ngược lại Triệu thị.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Không chỉ có liên quân họ Cơ thất bại ở An Ấp.

Ngay cả Cứ điểm Âm Sơn, Triệu thị cũng giành thắng lợi cực kỳ nghịch thiên.

Sau một trận này, Thư cục Thượng Mặc lập tức in ra tin chiến thắng, rải khắp nơi.

Dân chúng di chuyển đến Vùng đất mới không chỉ không trở về, dân chúng hai vùng Ngụy Hàn ngược lại càng thêm dao động.

Không tới vài ngày, sẽ hình thành sóng ngầm di cư, mặc kệ có thể chạy tới Vùng đất mới hay không, đều sẽ làm hai nhà Ngụy Hàn tâm lực lao lực quá độ.

Hai gia chủ tuy rằng người ở Giáng Thành.

Nhưng hoàn toàn có thể cảm nhận được áp lực của vùng Đất phong.

Đã ép đến có chút không thở nổi.

Ngược lại.

Tổn thất 20, 30 nghìn tinh nhuệ Tại Minh Đô, ngược lại không tính là cái gì.

Chương 875: Thắng bại là chuyện thường của Binh gia Chương 875: Thắng bại là chuyện thường của Binh gia

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cơ Động không mở miệng.

Tất cả mọi người trầm mặc không nói.

Không khí trong đại sảnh nghị sự bị đè nén đến dọa người.

Sau một thời gian.

Cơ Động mới cười nói: Thắng bại là chuyện thường của Binh gia, chỉ một lần thua nhỏ mà thôi, chư vị không cần nản lòng.

Ngụy Hoàn và Hàn Giả liếc nhau, đều không nhịn được cười khổ.

Hàn Giả xoa xoa huyệt Thái Dương, lúc này mới không đến một năm, hắn liền từ tóc đen chưa nhuộm trở thành tóc hoa râm, vẻ mặt đều là thần sắc sầu khổ.

Nếu không phải lần này Hàn Du bị đại áp, hắn có thể đã gánh không nổi.

Nhị đệ ngã ngựa cố nhiên làm cho người ta vui mừng.

Thất bại của Hàn gia thật khiến người ta lo lắng.

Hắn thở dài: "Vương gia, lần này thất bại, chúng ta khi nào mới có thể tách khỏi Lê Quốc?"

Không chỉ hắn.

Ngụy Hoàn cũng lo lắng chuyện này.

Nếu không tách khỏi Lê Quốc, hai nhà Ngụy Hàn sẽ bị hút khô.

Mỗi một khắc ở trong thể xác này, máu trong cơ thể bọn họ sẽ héo rũ một phần.

Chịu không nổi!

Tuy nói hai nơi là đất phong của hai nhà, nhưng hai mảnh đất phong này, trước tiên phải thuộc về Lê quốc, sau đó mới

thuộc về hai nhà Ngụy Hàn.

Nếu như bọn họ dám ở trên phong thổ của mình, đối với dân chúng làm quá phận.

Triệu thị có lý do xuất binh trấn áp.

Về mặt pháp lý một chút vấn đề cũng không có.

Chỉ cần lập quốc trên ý nghĩa chân chính, mặc kệ dân chúng có bao nhiêu người muốn đi Vùng đất mới Lê quốc, bọn họ đều có thể dùng thủ pháp cực kỳ tàn khốc trấn áp xuống.

Đó là sự khác biệt.

Cơ Động cười khoát tay: "Không vội! Lần này tuy thất bại, nhưng bản vương đã thi triển bí pháp, đem lễ quan Chu vương thất giấu đi, chỉ cần Bia Mục Dã khôi phục, là có thể lập tức họ Cơ Hợp Tông.

Sắc mặt Ngụy Hoàn âm trầm: "Còn cần bao lâu nữa?"

Cơ Động gật đầu: "Một năm rưỡi!

Cái này…..".

Ngụy Hoàn và Hàn Giả liếc nhau.

Một năm rưỡi.

Sợ là sẽ bị hút thành thây khô !

Cơ Động tựa hồ nhìn ra băn khoăn của hai người, khoát tay nói: "Nếu hai vị thật sự sốt ruột, cũng không phải là không có biện pháp khác. Qua chút thời gian, bản vương sẽ cùng Chu thiên tử thương nghị chuyện Cửu Châu tế, đến lúc đó sẽ mời chư hầu thiên hạ, các nhà họ Cơ đều sẽ trình diện, Điền gia cũng sẽ như thế.

Trên lễ tế tự.

Điền gia cùng các nhà họ Cơ cùng tôn Chu thiên tử.

Thiên tử uy nghiêm đã thành, sẽ mã thượng phong quốc cho ba nhà Điền, Ngụy, Hàn.

Nghe thấy thế.

Trong mắt Ngụy Hoàn và Hàn Giả nhất thời hiện lên thần sắc mừng như điên.

Cửu Châu tế chính là lễ mừng tế lớn nhất của Chu vương thất, hướng thiên hạ tỏ rõ "Ngươi xem khắp thiên hạ bao la bát ngát, không có chỗ nào không phải là phong thổ của quốc quân; Ngươi xem các nơi phong thổ cuối chân trời, không có một người nào không phải là nô bộc quốc quân.

Từ khi Hạo Kinh bị công phá, uy nghiêm của Chu vương thất tổn hại lớn, liền không còn tổ chức Cửu Châu Tế nữa, càng không có thực chất phong quốc.

Càn Sở hai nước mặc dù là sau này, nhưng kỳ thật phạm vi lãnh thổ ban đầu của Càn Sở hai nước, vốn không nằm trong phạm vi khống chế của Chu thiên tử.

Nếu là trước đó.

Chu vương thất tổ chức Cửu Châu Tế, không khác gì tự rước lấy nhục.

Bởi vì các nhà căn bản cũng sẽ không phái ra nhân vật thực quyền tham dự, nhiều nhất phái ra một hai lễ quan.

Nhưng lần này liên minh họ Cơ ở phía trước, các nhà họ Cơ nhất định sẽ tham dự vô điều kiện, Điền gia tuy rằng chưa hoàn toàn thay thế Khương Tề, nhưng cũng không khác gì Vương tộc, nhân vật thực quyền của mấy đại gia tử trình diện, nhất định có thể nâng uy vọng của Chu thiên tử lên một bậc.

Đến lúc đó.

Nếu Càn Lê Sở không có mặt, sẽ cho các nhà khác lý do công kích họ.

Chỉ cần bọn họ trình diện, liền có thể lập tức chứng thực chuyện Chu thiên tử vẫn là thiên hạ cộng chủ.

Tuy nói có chút phồn vinh giả dối.

Nhưng loại tình huống này, Chu thiên tử phong quốc cho ba nhà Điền Ngụy Hàn.

Triệu thị làm sao có đạo lý cự tuyệt?

Trói Điền gia cũng thèm muốn vương vị đến phát run vào cùng một chiếc chiến thuyền…..".

Quá tuyệt!

Hàn Giả nhịn không được hỏi: "Vương gia! Cửu Châu Tế lần này dự tính khi nào thì tổ chức?

Hàn huynh yên tâm, các nhà họ Cơ đồng khí liên chi, bản vương làm sao không hy vọng giải cứu hai nhà Hàn Ngụy trong nước sôi lửa bỏng?

Sắc mặt Hàn Giả cũng không thoải mái như vậy.

Chỉ là trước khi Bia Mục Dã khôi phục, vẫn không đạt được mong muốn của hắn.

Nếu có thể.

Hắn muốn lập tức thoát khỏi thể xác Lê quốc.

Sắc mặt Ngụy Hoàn âm trầm: "Cửu Châu tế chính là đại sự, tự nhiên không thể vội vàng! bất quá tình huống hai nhà Ngụy Hàn thật sự có chút không chịu nổi gánh nặng, cho dù tách ra được Lệ quốc, đều phải ngăn chặn xu thế Triệu thị mới đúng, không biết Vương gia có cao kiến gì?"

Cao kiến không dám nhận!

Cơ Động cười nhạt nói: "Kỳ thật Triệu thị hôm nay thế mạnh mẽ, đại đa số đều là bắt nguồn từ biến pháp, vốn các quốc gia biến pháp, đều sẽ gặp lực cản cực lớn, cũng chưa

từng nghĩ Triệu thị tìm được cách lẩn tránh đại bộ phận xung đột.

Bất quá bọn họ thật sự quá tham lam.

Thời điểm La Yển chủ trì biến pháp, thủ đoạn lạnh lùng cứng rắn, Triệu thị cùng với rất nhiều tiểu gia tộc, chỉ có thể ăn canh thừa thịt nguội.

Sự giận dữ của chư gia, có thể thấy rõ ở việc Triệu Bí mang theo 30 nghìn binh mã cãi lại quân lệnh trong chiến dịch Âm Sơn

Muốn ngăn chặn thế Triệu thị.

Cùng Triệu thị đối phó cứng khẳng định là không được.

Nhưng hoàn toàn có thể làm cho Triệu thị tự mình loạn lên.

Lần này La Yển dùng hình phạt riêng, chọc nhiều người tức giận, hắn chết đã là chuyện ván đã đóng thuyền.

Chẳng qua hắn có chết hay không cũng không có ảnh hưởng gì.

Mấu chốt của vấn đề, có phế bỏ được biến pháp hay không

Mọi người gật đầu đồng ý.

Chương 876: Luật mới bị đe dọa Chương 876: Luật mới bị đe dọa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lúc trước bọn họ rất lạc quan đối với cuộc chiến tại An Ấp Minh Đô, cũng không có quá mức lo lắng chuyện này.

Nhưng chỉ là bị Cơ Động nói đơn giản như vậy, liền lập tức ý thức được vấn đề.

La Yển có chết hay không cũng không ảnh hưởng.

Hủy bỏ luật mới mới là điều quan trọng nhất.

Triệu thị mặc dù có không ít người trẻ tuổi đối với luật mới có chút coi trọng, nhưng trong Triệu thị chân chính cầm quyền vẫn là những ông lão kia.

Ông lão sớm đã không có nhiều nhiệt huyết như vậy.

Mặc dù có một số ánh mắt nhìn xa trông rộng, nhìn ra được lợi ích của biến pháp.

Nhưng không ít người vẫn đặt lợi ích của dòng họ lên hàng đầu.

Lần này.

Cựu thế lực tôn thất lấy Trương Bình Hầu cầm đầu cũng là lực lượng có thể đoàn kết.

Mấy nhà liên thủ, chẳng lẽ còn phế không được luật mới?

Chỉ cần luật mới phế bỏ, điền sản mới một lần nữa rơi vào trong tay tôn thất cùng với các tiểu gia tộc.

Giấc mộng điền sản của đám dân đen chỉ cần tan vỡ, cường độ hút máu của Triệu thị đối với hai vùng Ngụy Hàn sẽ yếu bớt trên diện rộng.

Triệu Dĩnh thèm thuồng Vùng đất mới đã lâu, lại luyến tiếc thực quyền tước vị Trương Bình Hầu, lần này không thể nghi ngờ sẽ toàn lực ứng phó. Hai vị có kinh nghiệm triều đình nhiều hơn bản vương, nên làm như thế nào, cũng không cần bản vương chỉ điểm lung tunU".

Uh!

Hai người Ngụy Hàn đều gật đầu thật mạnh.

Chỉ cần quấy rối nội bộ Triệu thị, hai nhà Ngụy Hàn có thể thở phào nhẹ nhõm.

Về phần Triệu thị biến pháp cuối cùng đến tột cùng có thể thành công hay không, đã không phải là chuyện bọn họ có thể

chi phối.

Ai cũng biết biến pháp là thứ tốt.

Đừng nói Triệu thị.

Ngay cả hai nhà Ngụy Hàn tách ra, chuyện đầu tiên phải làm cũng là biến pháp.

Bất quá chỉ là như vậy…..".

Triệu thị hình như còn chưa đủ loạn.

Hàn Giả nheo mắt: "Vương gia, chuyện của Triệu Ninh…..".

Bọn họ tiếp xúc với Triệu Dĩnh không ít.

Biết tính tình của người này.

Nếu như ngươi muốn cướp đi căn cơ đất phong tước vị của hắn, hắn sẽ liều mạng với ngươi.

Nếu như căn cơ của hắn bảo trụ, liền đại khái xác suất sẽ an ổn với hiện trạng.

Luật mới nếu thật sự là phế đi.

Triệu Dĩnh đuổi Triệu Ninh xuống đài chỉ sợ cũng không phải mạnh như vậy.

Cơ Động cười nhạt "Yên tâm! Triệu Dĩnh bên kia bổn vương đã sớm có sắp xếp, Lý gia bên kia cũng đã sắp xếp xong. Hai vị chỉ cần biết, đến lúc xử lý, phải đồng tâm hiệp lực là được!

Hàn Giả thần sắc nghiêm nghị: "Sự tình liên quan đến sự tồn vong của Hàn gia, Hàn mỗ sao có thể lười biếnNg"

Ngụy Hoàn cũng gật đầu đồng ý.

Loạn đi!

Càng loạn càng tốt!

Ánh mắt Cơ Động chuyển sang sứ thần Viêm quốc: Tình hình chiến đấu hai nước Viêm Sở thế nào?

Sứ thần Viêm quốc là một lão giả mặc trường bào màu đỏ sậm, chính là giám sự Cơ Nghịch của Sứ quán Viêm quốc.

Lúc này trên mặt Cơ Nghịch lộ ra một nụ cười ngạo nghễ: "Sở quốc tự cho là có thể thừa dịp liên quân họ Cơ tiến công Minh Đô đánh bại Viêm quốc chúng ta, lại bị Công tử Túc dẫn binh dễ dàng phản chế, hiện giờ đang giằng co ở biên cảnh Viêm Sở, muốn đặt chân lên quốc thổ Viêm quốc chúng ta, ít nhất còn cần thời gian một tháng.

Cái gì!

Mọi người sợ hãi cả kinh, bọn họ lúc trước lực chú ý đều đặt ở An Ấp Minh Đô, căn bản không ai chú ý tình hình chiến đấu Viêm Sở.

Lại không nghĩ tới dĩ nhiên là kết quả như vậy.

Không phải nói Viêm Quốc lúc trước đại chiến đã thương gân động cốt sao?

Sao lại biểu hiện mãnh liệt như vậy?

Sau đại hội Kiếm Tiên, Ngô vương cho rằng tâm tình Công tử Túc đã đại thành, liền truyền kiếm Chúc Dung chân chính cho Công tử Túc.

Ai cũng thật không ngờ Chúc Dung Kiếm cùng Cửu Viêm Tuyệt Mạch tiên thiên phù hợp.

Hôm nay Công tử Túc đã tiếp cận Binh Tế Cửu Tầng, trong vòng ba năm chắc chắn đột phá Binh Nhân cảnh!

Lần này Viêm Sở giao chiến, Công tử Túc đã chém đại tướng Khuất thị dưới ngựa.

Liệt hỏa lan ra đồng cỏ, thiêu diệt mấy ngàn Sở binh.

Khi nói chuyện.

Trên mặt Cơ Nghịch không khỏi lộ vẻ đắc ý, thậm chí còn nhìn Ngụy Hoàn Hàn Giả một cái.

Ý tứ đã không cần nói cũng biết.

Nội bộ liên minh họ Cơ cũng có xếp hạng, ai xếp hàng đầu, sau khi liên minh thành lập ai nhận được nhiều tài nguyên hơn.

Vốn hai nhà Ngụy Hàn tuy rằng chỉ là gia tộc trong Lê quốc, nhưng thực lực tổng thể lại cao hơn hai nước Viêm Ngô, địa vị chỉ hơi thấp hơn Yến quốc.

Chỉ là hiện tại, hai nhà Ngụy Hàn nhiều lần vấp phải trắc trở.

Viêm quốc nếu có thể triển lộ cơ bắp trên chiến tuyến Viêm Sở, đối với địa vị sau này của bọn họ rất có lợi.

Ngụy Hoàn Hàn Giả khổ sở nói không nên lời, chỉ có thể ném qua thần sắc tán thưởng.

Viêm Quốc có công tử như thế, thật là một chuyện may mắn!

Cơ Động nhịn không được cười cười, nhưng đối với Cơ Túc tuyệt thế thiên tài trong mắt mọi người cũng không có để ý như vậy.

Trên đại hội Kiếm Tiên, Cơ Túc có thể hiểu rõ tình thế, không có mạnh mẽ hao tổn tiềm lực của mình liều mạng, ngược lại lựa chọn nhận thua, đủ để nói rõ hắn đã bù đắp khuyết điểm cuối cùng.

Nhưng thiên tài ở đây quá nhiều.

Chỉ là một Cửu Viêm tuyệt mạch, còn không được Cơ Động để vào mắt

So sánh với nhau.

Hắn ngược lại càng để ý hướng đi của người khác.

Ánh mắt của hắn rơi vào trên người trưởng lão Ngô quốc "Đúng rồi! công tử Đan như thế nào, nghe ý tứ công tử Liệt là muốn nâng đỡ hắn làm Ngô quốc quân?"

Cái này…..".

Sắc mặt trưởng lão nước Ngô có chút ngượng ngùng: "Công tử Liệt đúng là có ý này, nhưng với tính tình của Công tử Đan, e rằng khó đảm đương trọng trách này".

Chương 877: Đánh giá cao Ngô Đan Chương 877: Đánh giá cao Ngô Đan

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cơ Động lại cười lắc đầu: "Bản vương ngược lại cảm thấy công tử Đan không tệ! không nói cái khác, trong cuộc chiến Âm Sơn chi chiến, Lê quốc có thể lấy này đại thắng, công lao của công tử Đan cũng không kém tướng thủ thành Lý Mộng Đại!"

Hả?

Trưởng lão Ngô quốc sửng sốt một chút.

Không ngờ Cơ Động lại đánh giá Ngô Đan cao như vậy.

Đây là…..".

Muốn nâng đỡ Ngô Đan thượng vị?

Cơ Động nhìn trưởng lão Ngô quốc một cái: "Hiện giờ nội bộ Ngô quốc, Ngô Khúc nhất mạch thế nào?

Trưởng lão Ngô quốc khẽ thở dài: Từ khi công tử Liệt thất bại tại đại hội Kiếm Tiên, công tử Khúc nhất mạch liền có xu thế ngẩng đầu.

Hắn là trưởng lão của sứ quán Ngô quốc.

Nhìn Ngô Đan từ nhỏ lớn lên.

Đương nhiên là cùng một đội với Ngô Liệt.

Hiện giờ xu thế Ngô quốc, tự nhiên là hắn không muốn nhìn thấy.

Cơ Động cười cười: "Ở trong mắt bổn vương, Công tử Đan ít nhất có thể chống đỡ hơn 100 nghìn tinh binh, thật sự không đành lòng nhìn thấy thế cục như thế, nếu là có cơ hội, kính xin góp sức, bản vương cũng muốn gặp vị hậu sinh này đã lâu."

Nói xong, không đợi Ngô quốc trưởng lão đáp lời, liền trực tiếp đứng lên "An Ấp Minh Đô tuy rằng thất bại, nhưng trận chiến này ảnh hưởng cũng không nhỏ hơn so với An Ấp Minh Đô, nếu là có thể thắng, đạt được lợi ích cũng không thấp hơn An Ấp. kính xin chư vị giữ vững tinh thần, họ Cơ đời đời xanh tươi!"

Mọi người đồng loạt đáp: "Họ Cơ đời đời xanh tươi!

Họp xong.

Mọi người tản đi.

Cơ Động nhìn đại sảnh nghị sự trống rỗng, vẻ mặt có chút thẫn thờ.

Nam Cung Yến nhịn không được hỏi: "Vương gia, Ngô Đan kia vừa nhìn chính là giá áo túi cơm, vì sao đáng giá ngài coi trọng như thế?"

Giá áo túi cơm?

Cơ Động cười lắc đầu: "Nếu thủ hạ của ta đều là giá áo túi cơm như vậy thì ta đạt được cảnh tượng khả ái cỡ nào. Lại nói tiếp ta cùng Doanh Vô Kỵ mặc dù quan niệm khác biệt, nhưng ở phương diện này, cũng là khó được tri kỷ!"

Ồ…..".

Nam Cung Yến cái hiểu cái không gật gật đầu.

……

Phủ Thừa tướng.

Hắt xì!

Hắt xì!

Hắt xì!

Xui xẻo!

Doanh Vô Kỵ hắt xì mấy cái, mắng chửi đĩnh đạc phun một câu.

Được Cơ Động xem như tri kỷ.

Hắn thật sự là xui xẻo tám đời.

Bất quá có một nói một, Cơ Động người này vẫn là có chút thần kỳ.

Nếu như mỗi người đều có thể giống như Nam Cung Yến cuồng nhiệt với hắn như vậy, cho dù là mô thức công hội Mặc giả, hay là mô thức Vi Nga phái, tựa hồ đều có thể thành công

Nếu là Công hội Mặc giả, cũng cũng có thể phát triển lực lượng sản xuất.

Nếu không có bối cảnh Vương Triều

Cho dù không có thuật luân hồi, cũng không nhất định không thành sự thật.

Nhưng Doanh Vô Kỵ vẫn là càng tán thành ý nghĩ Thanh Y, loại mô thức được xây dựng trên sự sùng bái cá nhân cực đoan, nhất định phải không được sai sót, một khi xuất hiện một chút sai lầm, toàn bộ thiên hạ đều sẽ rơi vào trong địa ngục.

Bất quá không thể không nói có một chút.

Vẫn là Mặc Thánh có thể nhìn ra giá trị của Ngô Đan.

Con chó này khẳng định thèm thuồng sức sản xuất của Ngô Đan, muốn có được thứ này, tất nhiên phải nâng đỡ Ngô Đan thượng vị.

Nhưng có một điều kiện tiên quyết, đó chính là Ngô Đan cần lấy được tín nhiệm của hắn.

Ai có thể lừa được ai.

Phải xem sau này sắp xếp như thế nào.

Vô Kỵ, chàng…..".

Hoa Triều nghi hoặc liếc Doanh Vô Kỵ một cái, không biết hắn vì cái gì bỗng nhiên liên tục hắt xì mấy cái, còn nói xui xẻo…

Tối hôm qua có chút cảm lạnh, hai cha con nàng trò chuyện đi, ta ra ngoài trước"

Nói thật

Hoa Triều từ sau khi hiểu được tâm ý mẫu thân mình, liền cơ hồ buông xuống tất cả địch ý.

La Yển thấy nữ nhi buông thành kiến, cũng cảm động đến rơi lệ

Thái độ của hai cha con đều rất tốt.

Chỉ là không có ngôn ngữ chung.

La Yển là kiểu phụ huynh bảo thủ điển hình, nếu như hôm nay không phải tình huống đặc thù, chỉ sợ Hoa Triều cũng nghe không lọt.

Về phần mình.

La Yển tuy rằng rất vừa ý con rể mình, nhưng cũng xuất phát từ địa vị và tâm ý đối với Hoa Triều.

Đối với tính cách của mình, hắn có thể cũng không thích lắm.

Thế nên khi Doanh Vô Kỵ vẫn ở đó thì La Yển cũng không quá hứng thú nói chuyện với hắn

Dù sao hắn hiện tại đã là người hẳn phải chết, ngoại trừ niềm vui gia đình đơn giản này, đã không có thứ gì khác đáng giá theo đuổi.

Hắn hướng La Yển chắp tay: "Nhạc phụ đại nhân, tiểu tế xin cáo từ trước!

Chờ một chút!

La Yển gọi hắn lại, hắn cố gắng nâng mí mắt giống như lá khô, ánh mắt đục ngầu nhìn Doanh Vô Kỵ, âm thanh có chút khàn khàn "Vô Kỵ!"

Doanh Vô Kỵ chắp tay nói: "Tiểu tế ở đây!

La Yển hơi do dự: "Sau khi lão phu đi, có người nào vác cờ không?"

Doanh Vô Kỵ gật đầu "Có!"

La Yển hỏi: "Ai?

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Người nhận ân huệ của luật mới, mỗi người có thể vác cờ, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, vô cùng tận!"

Rất tốt!

La Yển nhìn Doanh Vô Kỵ thật sâu: "Có ngươi ở đây quả thật là may mắn của Đại Lê!

Doanh Vô Kỵ cười gật gật đầu "Nhạc phụ đại nhân quá khen!"

La Yển vô lực khoát tay: "Nếu không có chuyện gì khác, về trước nghỉ ngơi đi, ngày mai trước điện thẩm phán, còn

trông cậy vào ngươi thủ vệ tân pháp!”

Tiểu tế cáo từ!

Doanh Vô Kỵ thầm thở dài một tiếng.

Nói thật, hắn ngày mai cũng là áp lực như núi

Từ khoảnh khắc La Yển mạnh mẽ chém Triệu Bí, cũng đã quyết định ông ta sẽ không có kết cục tốt, đơn giản chính là chém đầu trước mặt mọi người cũng khác với bãi quan trục xuất.

Luật mới có thể giữ lại hay không.

Đây mới là mấu chốt của vấn đề.

Chương 878: Kết cục La Yển Chương 878: Kết cục La Yển

Người dịch: PrimeK Tohabong

Dòng chính Trương Bình Hầu đã nguyên khí đại thương, chỉ cần lần này có thể lưu lại tân pháp, về sau sẽ không còn bất kỳ lực lượng nào lay động nó.

Về phần La Yển…..”.

Có thể sẽ rơi vào một kết cục thân bại danh liệt, dưới sự liều chết phản công của Triệu Dĩnh, kết cục thậm chí còn thảm hơn cả Thương Ưởng.

Nhưng có vẻ như La Yển không quan tâm đến điều đó.

Chỉ là…..”.

Doanh Vô Kỵ có chút để ý.

Sau khi cáo từ.

Hắn một mình lảo đảo trở về Phủ Phò mã.

Trải qua một hồi trắc trở.

Người trong phủ đến rồi lại đi.

Chỉ có một người lù lù bất động.

Đó chính là Tinh Ly ăn uống nhồm nhoàm!

Doanh Vô Kỵ vừa mới vào cửa, liền thấy Mễ Tinh Ly nhoáng một cái nghênh đón.

Cả người rung lắc khiến người khác choáng váng cả mắt.

Tinh Ly thấy ánh mắt hắn không đúng, vội vàng thu lại áo choàng, tận lực không để cho dáng người của mình lộ ra quá mức nổi bật.

Doanh Vô Kỵ nhìn nụ cười khó có thể che giấu trên mặt nàng, nhịn không được hỏi: "Nhìn ngươi nhe răng kìa, đây là gặp phải chuyện tốt gì?"

Cũng không có gì!

Khóe miệng Mễ Tinh Ly điên cuồng giương lên: "Chính là tiền tuyến nước Sở lâm vào tình huống vô cùng đáng ngại, có mấy đại tướng coi thường ta, bị Cơ Túc giáo huấn rất thảm mà thôi!"

Doanh Vô Kỵ chép chép miệng: "Người Sở quốc nếu biết ngươi đường đường là nữ công tử, thấy Sở quốc đánh bại tự nhiên cao hứng như vậy, còn không phải trực tiếp đem ngươi trói trở về chém sao?

Phì!

Mễ Tinh Ly liếc Doanh Vô Kỵ một cái: "Những người này cả ngày liền bận rộn nội đấu, cũng nên có người giúp bọn họ tăng tăng giáo huấn!"

Chậc chậc!

Doanh Vô Kỵ đại khái cũng có thể hiểu được sự nghẹn khuất của Mễ Tinh Ly.

Dù sao nàng này ăn uống tùm lum, thật sự Sở quốc bên kia thật sự không có nhiều tài nguyên cho nàng.

Nữ công tử một nước, độc thân phiêu bạt ở dị quốc học tập kinh nghiệm biến pháp, lại lăn lộn thảm như vậy.

Dù cho Sở vương coi trọng, cũng bị ép đến mức như vậy.

Sóng này không cao hứng mới là lạ.

Thậm chí cũng không tính là hả hê khi người gặp họa.

Vài người.

Không bị đánh đau, vĩnh viễn cũng sẽ không ý thức được mình có vấn đề.

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo "Thôi đứng bốc phét nữa, đồ vật cảm ngộ được ở Đầu cuối Minh Đô sắp xếp xong chưa?

Xong lâu rồi!

Tinh Ly từ trong ngực móc ra một quyển sách thật dày, trực tiếp nhét vào trong tay Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ nắm chặt quyển sách, phía trên còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của Mễ Tinh Ly, cười hỏi "Không có giấu diếm chứ?"

Mễ Tinh Ly lườm hắn một cái: "Huynh coi bản công tử là ai, huynh liều mạng giúp ta tranh thủ thời gian, nếu ta lại giấu giếm chuyện riêng, vậy còn là người sao?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Cũng đúng! Ngươi tuy rằng không ra gì, nhưng vẫn có chút đạo đức!

Hắn lật xem

Bên trong chủ yếu là tìm hiểu quy tắc bản ngã.

Còn có một ít là Thiên Diễn Thần Thuật.

Ngược lại nàng vừa ý nhất xoay vần tạo hóa, lại cũng không có đề cập tới.

Bất quá thật đúng là không phải nàng giấu diếm.

Quy tắc mà đầu cuối Minh Đô hiện ra, đều là từ quy tắc cơ sở mà Minh Đô phục khắc từ đại thế giới

Môn thần thông xoay vần tạo hóa này, cũng là tồn tại quy tắc mà trong sách viết.

Ngoại trừ đại năng có thể thay đổi trật tự, ít có người có thể tiếp xúc đến phương diện này.

Từng câu từng chữ.

Vô cùng tinh tế.

Chắc hẳn Tinh Ly đã tốn không ít tâm tư.

Phì!

Mễ Tinh Ly ghét bỏ liếc hắn một cái, đi tới nội viện chờ không có ai, lại hạ giọng hỏi: "Lại nói La tướng lần này gây chuyện cũng không nhỏ, chỉ sợ bãi quan là chuyện không thể tránh khỏi. Mặc kệ như thế nào, đây đều là cha vợ của huynh, huynh không định cứu một lần sao?"

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ hơi trầm xuống, "Cứu thế nào, ngươi có thể cứu sao?"

Ai…..".

Tinh Ly thở dài một hơi, nếu như hiện tại ba nhà Triệu Ngụy Hàn đã ở riêng, vậy nói không chừng còn có thể cứu một lần.

Hai nhà kia chưa tách khỏi Lê quốc, tình huống nội bộ Lê quốc so với Sở quốc còn cực đoan hơn.

Ngụy Hàn không hy vọng biến pháp có thể thành công.

Mà La Yển cũng để lại sơ hở trí mạng.

Lần này La Yển quả quyết không có bất kỳ khả năng toàn thân trở ra.

Nàng nhẹ giọng nói: "Nếu có thể, ta vẫn hy vọng La tướng có thể rời đi trong danh dự.

Chương 879: Vấn đề Sở quốc

Doanh Vô Kỵ tò mò "Vì sao? bởi vì ông ấy là phụ thân của Hoa Triều, hay là bởi vì ngươi có chút nuối tiếc ông ấy?"

Cả hai đi!

Mễ Tinh Ly có chút thẫn thờ, xa xa nhìn về phía chân trời: "Nhưng chủ yếu nhất, vẫn là ta cảm thấy La tướng hôm nay, chính là ta ngày mai. Nếu ông ấy ra đi trong danh dự, thì sau này kết cục của ta cũng có thể như vậy!"

Doanh Vô Kỵ hơi giật mình.

Hắn cùng Mễ Tinh Ly tiếp xúc không ít, bình thường cô gái này đều là một bộ dáng vô tâm, thẫn thờ như vậy vẫn là lần đầu tiên thấy.

Bất quá không thường thấy, không có nghĩa là nàng không phải người như vậy.

Nàng ở Lê quốc lâu như vậy, mỗi ngày ngoại trừ tìm hiểu Chuyên Húc cổ lịch, chính là cùng nhau thảo luận biến pháp.

Một mình phiêu bạt ở bên ngoài, làm sao có thể không có chút cảm xúc bi tráng ở trên người?

Luận trình độ khắc khổ.

Thật sự không thua Triệu Ninh.

Doanh Vô Kỵ nhẹ nhàng thở dài một hơi "Nhưng ta cảm giác, nếu ngươi thật sự đâm đầu vào trong biến pháp, tình huống của ngươi có thể so với La tướng còn thảm hơn. Lê quốc mặc dù nội tình phức tạp, nhưng Triệu thị còn có thể cùng Ngụy Hàn cắt ghế, đoạn vĩ cầu sinh.

Loạn Sở quốc các ngươi, đến từ ba nhà Khuất Cảnh Chiêu, đều là đại tộc họ Mễ, muốn biến pháp thành công, phải đánh cho bọn họ phục.

Thậm chí, ngươi muốn chế phục bọn họ, còn cần một cái điều kiện tiên quyết!"

Chương 879: Vấn đề Sở quốc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tinh Ly hỏi: "Điều kiện tiên quyết là gì?"

Bọn họ trước tiên bị quốc gia khác đánh phục, tựa như Cơ Túc lần này. Nhưng một khi xuất hiện tình huống như vậy, Sở quốc vốn đã bị vây trong hoàn cảnh áp lực bên ngoài.

Đến lúc đó áp lực của Sở quốc đến từ đâu?

Chư cường hợp nhất liên minh họ Cơ!

Có Càn Quốc được xưng là Hổ Lang chi quốc!

Thật đến loại tình huống này…..".

Nói một câu không dễ nghe ngươi đừng nóng giận, Sở quốc các ngươi mặc dù là cường quốc lâu đời, nhưng sức chiến đấu ngươi cũng thấy, đánh một Viêm quốc cũng đủ vất vả.

Tuy nói trong này có nguyên nhân là Cơ túc, nhưng chỉ là một người, hơn nữa còn chưa đột phá Binh Nhân cảnh.

Điều này đủ để nói rõ một số vấn đề.

Phải biết rằng, Viêm quốc cùng Nhung Địch hợp công Càn quốc thất bại mới không bao lâu, này lập tức lại muốn cùng chư quốc họ Cơ kết liên minh, cơ bản ngăn cách áp lực đến từ Triệu thị.

Mà Càn Quốc, tu dưỡng thêm một thời gian nữa, khôi phục trạng thái toàn thắng cũng không phải việc khó gì.

Đợi đến nước này lại biến pháp, so với biến pháp cùng diệt quốc tốc độ cái nào nhanh hơn.

Ta thật sợ ngươi nghĩ không ra, trực tiếp nhảy vào trong sông Mịch La.

Sông Mịch La?

Tinh Ly sửng sốt một chút: "Đây là chuyện gì?

Sông Mịch La nàng biết.

Nổi tiếng ở nước Sở.

Nhưng tại sao nhất định phải nhảy xuống sông Mịch La?

Doanh Vô Kỵ khoát tay: "Đùa thôi, tóm lại ý của ta chính là, ngươi làm biến pháp rất hung hiểm.

"Nói nhảm, ta đương nhiên biết rất hung hiểm, ta không muốn đợi đến cục diện phải chết mới thay đổi, huynh có thủ đoạn phá cục hay không?"

Tuy rằng lời Doanh Vô Kỵ nói rất khó nghe.

Bất kỳ một người Sở quốc nào nghe xong, đều cảm giác đây là đang mạo phạm tôn nghiêm của đại quốc.

Nhưng nàng rất rõ ràng Sở quốc hao tổn nghiêm trọng đến mức nào.

Là pháp gia.

Nàng hiểu rõ hơn việc làm biến pháp có ý nghĩa như thế nào đối với một quốc gia.

Càn quốc thi hành quân công tước chế, toàn dân đều là binh.

Lê quốc không cực đoan như vậy, lại có nông khí tiên tiến, còn có vô số Mặc gia nông gia đệ tử hiệp trợ, mở ra vùng đất

rộng lớn, đất đai tốt, như vậy lại có thể giải phóng bao nhiêu nhân khẩu dùng để đánh trận?

Cũng không nói quân đội nước Sở thế nào.

Chỉ riêng nhân khẩu này bày ở chỗ này, đánh như thế nào?

Lại còn bị đánh tới cửa, làm biến pháp sẽ muộn.

Phá cục? Thật đúng là không dễ phá cục!

Doanh Vô Kỵ hì hì cười "Nếu không ngươi cứ ở lại Lê quốc đi, chỉ cần ngươi tận tâm tận lực với Lê quốc, chờ ngày khác Lê quốc nhất thống thiên hạ, ta sẽ để điện hạ phong ngươi làm thái thú Sở địa.

Huynh muốn chết đúng không?

Tinh Ly hung tợn liếc Doanh Vô Kỵ một cái.

Doanh Vô Kỵ buông tay "Mấu chốt ta thật sự không có cách nào…..".

Mễ Tinh Ly sâu kín ngắt lời: "Là không có cách nào, hay là có cách nào không muốn giúp ta?"

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Ánh mắt Mễ Tinh Ly đảo quanh, kéo lấy cổ tay Doanh Vô Kỵ, hạ giọng nói: "Huynh nếu giúp ta, cái này cho huynh xem…"

Nói xong, kéo kéo vạt áo.

Doanh Vô Kỵ nhổ một ngụm "Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ nói lấy thân báo đáp, cái này liếc mắt một cái nào đủ, đuổi ăn mày à?"

Mễ Tinh Ly buông tay: "Lấy thân báo đáp không phải không được, vấn đề là Lê vương thất phải nguyện ý a, Thái tử và Thái tử phi người ta đều gả cho huynh, làm sao ta còn có cơ hội cho ta khoét chân tường?"

Nghe thấy thế.

Doanh Vô Kỵ nhất thời đồng tử ngưng tụ, bất quá rất nhanh liền khôi phục bình thường "Người khác nghe được lời đồn, đều đang do dự có nên tin hay không. Ngươi thì hay rồi, sau khi nghe được lời đồn, lập tức lại biến nó thành một cái lớn hơn nữa.

Mễ Tinh Ly bĩu môi, bộ dạng ủy khuất: "Huynh xem, ta biết ngay góc tường đào không nổi, coi ta là người ngoài rồi phải không?"

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật, còn muốn nói cái gì.

Nhất định phải dùng loại ánh mắt giết người diệt khẩu này nhìn ta sao?

Tinh Ly cười hì hì, quơ quơ tay phải đang nắm chặt cổ tay nàng: "Kỳ thật ta vốn chỉ là có chút hoài nghi, ai bảo huynh vào thời điểm này, không hiểu sao lấy được nguyên âm của một nữ tử trở về?

Huynh cũng không cần phòng bị ta, thiên hạ này không có bất kỳ người nào hy vọng Triệu Ninh lấy thân nữ nhi đăng cơ hơn ta!

Vừa rồi ngươi không phải nói, tình cảnh của ta có thể so với La tướng còn thê thảm hơn sao?

Nhưng ta nói cho huynh biết ngay bây giờ!

Ta có một biện pháp, để cho ta miễn trừ vận mệnh của La tướng!

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi, thấp giọng hỏi: "Đó chính là lấy thân nữ tử đăng cơ đế vị? Thần biến pháp chết chưa hết tội, quân biến pháp lại chưa chắc, đúng không?

Con nhỏ này.

Thông minh đến mức có chút quá mức!

Thật không sợ ta động sát tâm à?

Thật mạo hiểm.

Phỏng chừng cũng là bất đắc dĩ.

Dù sao tình hình hai nước Lê Sở một trời một vực, căn bản không có biện pháp phục khắc quá khứ.

Luật mới nên được thiết lập như thế nào.

Tinh Ly rõ ràng hơn ai hết.

Nhưng muốn Sở quốc tiếp nhận luật mới, khó khăn còn khó hơn lên trời.

Bất quá nói như thế.

Tinh Ly đích xác không có lý do hãm hại Triệu Ninh, ngược lại là người nên ủng hộ Triệu Ninh nhất.

Đúng vậy!

Mễ Tinh Ly cắn răng: "Cho nên ta cần Triệu Ninh giúp ta, chỉ cần nàng nguyện ý hỗ trợ, con đường đăng cơ của ta có thể bớt đi một nửa trở ngại! Doanh Vô Kỵ, đời này ta chưa từng cầu xin ai, nếu huynh có biện pháp, kính xin huynh cần phải giúp ta, cho dù huynh muốn cái gì, chỉ cần ta có thể cho, đều sẽ thỏa mãn huynh."

Doanh Vô Kỵ: "…..".

Mễ Tinh Ly nắm lấy cổ tay hắn lắc lắc, cố ý dùng âm thanh nũng nịu nói: "Ô kê ca~~~

Chương 880: Ta có thể hiểu được tâm tình của ngươi Chương 880: Ta có thể hiểu được tâm tình của ngươi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Da đầu Doanh Vô Kỵ đều tê dại "Ta có thể hiểu được tâm tình của ngươi! nhưng ngươi xem Lê quốc chúng ta tình huống này chúng ta đều sứt đầu mẻ trán, ngươi dựa vào cái gì chắc chắn ta có thể giúp ngươi?"

Ta không chắc!

Mễ Tinh Ly cười cười: "Ta chỉ cảm thấy, nếu như thiên hạ này còn có một người có thể giúp ta, như vậy người này chỉ có thể là huynh.

Cuộc chiến ngày mai đích xác thắng bại khó liệu, nhưng chỉ cần các ngươi thắng, Lê quốc biến pháp liền triệt để ổn định lại.

Nếu như thời gian quay trở lại, ai tin tưởng các ngươi có thể làm được một bước này?"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Đến lúc đó hãy nói!"

Có một nói một.

Tình huống nội bộ Sở quốc đã tích trọng khó quay lại.

Ngô Khởi đều có thể bị đánh chết trước linh cữu của Sở điếu vương.

Huống chi Tinh Ly là một nữ công tử?

Nhảy xuống sông Mịch La là tốt rồi.

Một khi xử lý không cẩn thận, toàn bộ thi thể cũng chưa chắc có thể lưu lại.

Doanh Vô Kỵ muốn giữ nàng ở lại Lê quốc thật sự không phải là miệng lưỡi, tình huống thành viên hoàng thất nước khác theo đuổi chính trị ở niên đại này cũng không phải đặc biệt khan hiếm, hắn thật sự không đành lòng nhìn Mễ Tinh Ly chịu chết.

Thủ đoạn thông thường, cơ hồ không thể giải quyết vấn đề Sở quốc, mặc dù cưỡng ép giải quyết, cũng không kém đánh bạc nhiều lắm.

Bất quá…..".

Hắn thật đúng là có chút thủ đoạn.

Ánh mắt Tinh Ly sáng lên: "Huynh thật sự có biện pháp?"

Doanh Vô Kỵ buông tay "Biện pháp của ta thậm chí không thể gọi là biện pháp, hiện tại còn chưa rõ ràng đâu, trước tiên để chúng ta giải quyết chuyện bộ Lê quốc rồi nói sau!"

Mễ Tinh Ly như cười như không đánh giá hắn, tay phải thon dài trắng nõn chà xát lên vạt áo, cười hì hì: "Ta hy vọng ngày mai các ngươi có thể bảo vệ luật mới của Lê quốc, nếu huynh thành công, ta sẽ thưởng cho tay phải của huynh có thể dò xét một khắc đồng hồ…"

Doanh Vô Kỵ chấn động "Đối với người đã có vợ nói loại lời này, ngươi chẳng lẽ không cảm thấy rất biến thái sao?"

Dù sao ta cũng không để huynh phải chịu trách nhiệm, chỉ là cho huynh thưởng thức chút ngọt ngào thôi, nếu huynh có thể toàn lực giúp ta, còn có thể mở khóa càng nhiều nha!"

Doanh Vô Kỵ cau mày.

Tinh Ly có chút thổn thức: "Cho không cũng không cần hả?"

Doanh Vô Kỵ trầm ngâm chốc lát, ánh mắt hung tợn găm trên người nàng "Chỉ có tay phải, không đủ!"

Mễ Tinh Ly…".

Một lúc.

Cô có chút bối rối, theo bản năng lui về phía sau vài bước.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, nữ lưu manh này quả nhiên chỉ biết ăn nói.

Hắn khẽ thở dài một hơi: Quả bưởi! Kỳ thật với quan hệ của ta và ngươi, ngươi cũng không cần ủy khuất chính mình.

Nghe thấy thế.

Hai mắt Tinh Ly có chút thất thần.

Trong lòng yên lặng thưởng thức ý tứ trong những lời này của Doanh Vô Kỵ.

Chờ phục hồi tinh thần lại, lại phát hiện Doanh Vô Kỵ đã đi xa.

Khóe miệng nàng hơi nhếch lên, nhịn không được nhỏ giọng than thở: "Cái này cũng coi như ủy khuất chính mình hả?

Lắc đầu.

Ngâm nga khúc nhạc về tới phòng mình.

Luật mới này mặc dù không phải là luật mới của nước Sở.

Nhưng nàng cũng là xuất qua rất nhiều lực, tự nhiên không hy vọng tân pháp ngã xuống.

Chỉ cần ngày mai tân pháp có thể hoàn toàn đứng vững, có Lê quốc soi đường, Sở quốc bên kia chướng ngại liền có thể quét đi một bộ phận.

Mặc dù mâu thuẫn chính vẫn chưa được giải quyết, nhưng ít nhất có thể làm cho nàng thoải mái một chút.

Nếu có thể.

Cô hy vọng La Yển có một kết quả tốt.

Chính như nàng hy vọng mình cũng có thể mộng đẹp trở thành sự thật.

Trên đời này.

Có ai không sợ chết chứ?

……

Ngày hôm sau.

Trời vẫn chưa sáng.

Trước đại môn Cung Ti Kỳ đã đứng đầy văn võ đại thần.

Tất cả mọi người đều chờ đợi vào buổi sáng.

Cách một tầng lại một tầng tường thành, trông mòn con mắt đối với Điện Trọng Lê

Văn võ bá quan đương nhiên do Thừa tướng cầm đầu.

Cho dù Ngụy gia Hàn gia địa vị siêu nhiên cỡ nào, lúc lên triều, đứng ở phía trước nhất, vĩnh viễn đều là La Yển.

Từ thanh niên.

Đến tuổi xế chiều.

Từ trước đến nay đều như thế.

Nhiều năm nay, tóc bạc của La Yển càng lúc càng nhiều.

Dáng người cũng chậm rãi trở nên còng xuống.

Hôm nay càng lúc càng cuộn tròn, giống như một chân đã bước vào trong quan tài.

Nhưng ông ta lại đứng đặc biệt vững vàng.

Làm cho người ta mơ hồ có loại cảm giác hắn trở lại tuổi trẻ.

Có thể chống đỡ được bao lâu?

Ngụy Hoàn thần sắc phức tạp nhìn thoáng qua bóng lưng của ông ta, mấy chục năm trước La Yển còn là một tiểu tử

nghèo không một xu dính túi, dựa vào hôn sự với muội muội mình, chiếm được sự ủng hộ mạnh mẽ của Ngụy gia.

Kể từ ngày đó.

La Yển bắt đầu một bước lên mây trên triều đình.

Bằng vào tài học hơn người, rất nhanh đã được Lê vương thưởng thức, mới ngắn ngủi vài năm đã ngồi vững vàng vị trí Thừa tướng.

Vốn Ngụy Hoàn cho rằng, Ngụy gia chiếm được vị trí Thừa tướng, có thể hoàn toàn bỏ Hàn gia lại phía sau, thậm chí có thể uy hiếp địa vị Triệu thị một chút.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Muội phu này của mình lại là tên phản đồ.

Khi phát hiện ra chuyện này, tất cả đều đã muộn.

Ngụy gia.

Tướng phủ.

Vương thất

Chỉ có thể hình thành một quan hệ tam giác kỳ quái, cân bằng dây dưa lẫn nhau.

Sau đó La Yển già đi, cũng hoàn toàn cùng Ngụy gia đi tới đoạn kết quyết liệt.

Muội phu à!

Ngươi hại ta không nhẹ đâu!

Nhưng so với Ngụy Hoàn.

Ánh mắt một người khác nhìn La Yển càng thêm hung tàn.

Triệu Dĩnh ánh mắt dữ tợn, phảng phất như một con dã thú chọn người mà cắn.

Con trai ông ta rất nhiều.

Triệu Bí chỉ là một trong số đó.

Trong những nhi tử có hi vọng quy chính, Triệu Bí cũng không phải là người ưu tú nhất.

Nhưng La Yển chém Triệu Bí trước mặt mọi người, tương đương với xé mặt Trương Bình Hầu hắn xuống đất giẫm.

Không chỉ vậy.

La Yển chấp chính cứng nhắc ở Vùng đất mới, đã hoàn toàn động chạm đến lợi ích của tôn thất, nhất là lợi ích của nhất mạch Trương Bình Hầu.

Hôm nay.

La Yển phải chết!

Cùng với luật mới!

Ánh mắt như mũi tên, hận không thể đem La Yển bắn cho vỡ nát.

Nhưng La Yển dường như không hề hay biết.

Chương 881: Kế hoạch của Trương Bình Hầu Chương 881: Kế hoạch của Trương Bình Hầu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Kẹt kẹt!

Đại môn vương cung mở ra.

Thái giám Tào công công thiếp thân của Triệu Kỵ tự mình đến nghênh đón chúng thần.

Triệu Dĩnh trầm giọng nói: “Tào công công, kẻ xấu hành thích Thái tử đã bắt được chưa, hôm nay đại triều hội còn có thể tiếp tục trì hoãn t sao?”

“Trương Bình Hầu nói đùa, kẻ xấu như thế, chúng ta há có đạo lý lưu hắn sống qua đêm?”

Tào công công cười nheo mắt nói: “Hôm nay đại triều hội đúng hạn tổ chức. Tuyên, Đại Lê bá quan vào điện yết kiến!

Vừa dứt lời.

Liền có từng đợt tiếng chuông vang lên.

Dưới sự dẫn dắt của lễ quan, văn võ bá quan chia làm hai đội, từ hai bên điện Trọng Lê tiến vào trong điện.

Chờ văn võ bá quan đứng lại, Triệu Kỵ mới cùng Tào công công ngồi ở trên vương vị.

Hắn ánh mắt nghiêm nghị “Nay là là năm mà cả trăm năm Đại Lê ta khó gặp, Cứ điểm Âm Sơn An Ấp Minh Đô lần lượt thắng lợi, chính là điềm báo Đại Lê ta hưng thịnh. Lần này đại thắng, các chư khanh ở đây đều công lao không thể bỏ qua, ngày đại hỉ như thế, chư khanh có đại sự muốn tấu?”

Vừa dứt lời.

Triệu Dĩnh liền trực tiếp tiến lên một bước, thậm chí không để lại nửa phần thời gian giảm xóc.

Hắn từng chữ leng keng, giống như đao binh đang run rẩy trên chiến trường “Thần buộc tội Thừa tướng La Yển, liều lĩnh đoạt công, tư dụng quân hình, lạm sát người vô tội. Cho dù là luật cũ, hay là luật mới, đều không thể không tru diệt.

La Yển thay mặt quân vương đốc xây đất mới.

Càng là người chấp hành đầu tiên luật mới.

Người thi pháp phạm pháp.

Tội thêm một bậc!

Lão thần cho rằng, La Yển nghiệp chướng nặng nề, phải giết tam tộc!

Mọi người nghe vậy.

Không khỏi hít sâu khí lạnh.

Cái này cũng quá độc ác đi?

Bọn họ đại khái hiểu được ý của Triệu Dĩnh.

Sợ La Yển không chết được.

Đi lên liền yêu cầu tru di cửu tộc?

Chỉ là những lời này, ngươi dùng để yêu cầu Lê Vương giết Thừa tướng mà ông ta coi trọng.

Có phải có chút quá cuồng hay không?

Thật ra.

Lần này không riêng gì Triệu Dĩnh, thành viên tông thất lão phái đều ý thức được đây là thời cơ có lợi nhất để tranh đoạt tài phú mới.

Nếu bỏ qua cơ hội lần này, chỉ sợ khối thịt mỡ mới này, sau này bọn họ một miếng cũng không đến lượ.

Âm thanh của Triệu Dĩnh còn quanh quẩn trong điện chưa tiêu tán.

Liền có một đám trung lão tộc nhân Triệu thị tiến lên.

Thần tán thành!

Thần tán thành!

Thần tán thành!

Không chỉ có bọn họ, hai nhà Ngụy Hàn cùng với một đám quan viên tiểu tộc cũng nhao nhao tiến lên.

Thanh thế to lớn.

Giống như muốn lật tung tòa Điện Trọng Lê này.

……..

Đại triều hội này vừa mới bắt đầu, đã là một trận núi thở biển gầm.

Giống như thể phải đập nát tảng đá cứng này của La Yển, không đập nát quyết không bỏ qua.

Triệu Kỵ nhìn lướt qua văn võ cả triều.

Ánh mắt có chút âm trầm.

Đối với cảnh tượng này, trong lòng ông ta đã sớm đoán trước.

Nhưng nhìn thấy những ông lão tôn thất này cùng hai nhà Ngụy Hàn đồng loạt xông lên, vẫn nhịn không được một trận tức giận dâng lên!

Thật giỏi!

Các ngươi cũng thật giỏi!

Đợt sóng này, trực tiếp làm cho vô số lão tôn thất ngoan cố hiện hình.

Những người này trước kia còn ngại uy nghiêm của mình, ở các loại sự tình đều có vẻ khiêm tốn khúm núm.

Lại không nghĩ tới lần này, Triệu Dĩnh dẫn đầu xung phong, những người này đều sống lại.

Mặc dù trong lòng lửa lớn.

Nhưng Triệu Kỵ ngoài mặt lại nhìn không ra bất kỳ dị trạng gì, cười nhạt, hai tay đè xuống phía dưới.

Triều đình sôi trào nhất thời yên tĩnh hơn rất nhiều.

Họ chỉ bất mãn với La Yển và luật mới.

Cũng không dám nửa phần bác bỏ mặt mũi của Triệu Kỵ.

Triệu Kỵ ánh mắt bình tĩnh quét qua mọi người, ánh mắt cuối cùng rơi vào Trên người La Yển "La tướng, bọn họ nói

những trọng tội mà ngươi phạm, ngươi có nhận không?”

La Yển tiến lên một bước.

Tuy rằng dáng người còng xuống, ngay cả đứng cũng có chút đứng không vững.

Nhưng khí thế lại không có chút nào rơi vào hạ phong.

Lão thần tại Vùng đất mới, thời thời khắc khắc đều theo quy củ làm việc, không biết có gì sai?”

Triệu Kỵ gật đầu, nhìn về phía Triệu Dĩnh “Trương Bình Hầu, La tướng nói hắn không sai!

Bản hầu hỏi ngươi, cuộc chiến Âm Sơn lần này, thời điểm cuối cùng con ta liều mạng giữ lại kỵ binh Địch quốc, lúc này mới có chiến quả huy hoàng cuối cùng.

Nhưng lại có người hạ lệnh cho cung tiễn thủ bắn ra, dẫn đến Hảo nhi lang của Đại Lê ta mất mạng ở ngoài tường thành!

Có phải hay không!?

La Yển cười lạnh một tiếng: “Thì ra Trương Bình Hầu gọi tên vi phạm quân lệnh làHảo Nhi Lang Đại Lê? Nếu người Đại Lê đều là người bừa bãi như vậy, quân kỷ ở đâu, quốc pháp ở đâu?

Chê cười!

Triệu Dĩnh trợn tròn mắt: “Quân kỷ là gì? Quốc pháp là gì? Quân kỷ là việc để một giới văn thần chỉ huy chiến trường?

Quân đội Địch quốc tán loạn, chính là thời gian tốt để quân ta thừa thắng xông lên, mà Lý Mông lại rụt rè không tiến lên.

Con ta không đành lòng chiến cơ biến mất, nhạy bén dụ dỗ quân địch, chiến quả huy hoàng ở phía trước, thời khắc mấu chốt Lý Mông lại không biết tung tích.

Cục diện thu hoạch vốn nghiêng về một phía, một văn thần La tướng lại hạ lệnh tàn sát đồng bào.

Quốc pháp quân kỷ?

Quốc pháp quân kỷ liền có thể cho phép tướng lĩnh rụt rè không tiến lên?

Quốc pháp quân kỷ liền có thể cho phép người thường chỉ chỉ trỏ trỏ?

Quốc pháp quân kỷ liền có thể cho phép coi mạng người như cỏ rác?

Sau đó La tướng lại giáng tội cho công thần!

Bắt hết quân dụ địch, tàn sát khắp nơi!

Giọng nói của hắn trầm trọng, từng chữ leng keng.

Giống như đang vì nội bộ Lê quốc hỗn loạn mà vô cùng đau đớn.

Hắn quay đầu, hướng Triệu Kỵ chắp tay: “Bệ hạ, Đại Lê ta hơn hai vạn chiến sĩ hy sinh, nếu lại lưu tên gian thần này trên đời, bọn họ như thế nào mới có thể nhắm mắt?

Chương 882: Vì lợi ích đổi trắng thành đen Chương 882: Vì lợi ích đổi trắng thành đen

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hàng ngàn năm.

Quân đội Đại Lê ta chưa bao giờ xảy ra chuyện hoang đường như vậy!

Vì sao luật mới vừa mới thực thi, liền xuất hiện gièm pha kinh thiên như thế?

Lão thần cho rằng, trước có họa quốc

La Yển là một văn thần, nắm quyền làm loạn luật mới, liền dám tùy ý nhúng tay vào quân chính, khiến cho rất nhiều binh sĩ mất mạng.

Nếu để mặc luật mới tiếp tục thực thi, sẽ tạo thành tai họa kinh thiên cỡ nào?

Lão thần cho rằng.

La Yển đáng chém!

Luật mới coi như phế!

Âm thanh của ông ta vô cùng vang dội, không ngừng vang vọng trên đại điện.

Vừa rồi những đại thần phụ họa hắn, nhao nhao tiến lên một bước.

Thần tán thành!

Thần tán thành!

Thần tán thành!

Lại là một trận núi hô sóng thần.

Cho dù là người sáng suốt cũng có thể nghe ra Triệu Dĩnh có chút gượng ép, nhưng trên triều đình cho tới bây giờ cũng không phải là nơi phân rõ phải trái.

Vì lợi ích.

Nên cũng phải đổi trắng thành đen.

La Yển cũng biết điều đó.

Nếu là lúc còn trẻ, ông ta nhất định phải cùng những người này đấu mồm 300 hiệp.

Cho dù thật sự bị chém, cũng phải khẳng khái chịu chết như một chiến thần.

Nhưng hiện tại…..".

Chiến ý vẫn còn.

Nhưng đã sớm không còn khí lực chiến đấu.

Triệu Kỵ vẻ mặt thản nhiên, cũng không có ý mở miệng, loại tình huống này chỉ cần kết cục, liền nhất định sẽ bị những lão ngoan cố được ăn cả ngã về không này công kích là hôn quân, cho dù là quân vương uy nghi hơn nữa cũng khó tránh khỏi.

Lợi ích tôn thất sắp đổ, Ngụy Hàn sắp ở riêng.

Những kẻ liều mạng này, cũng sẽ không cân nhắc hậu quả gì.

Bất quá…..".

Ông ta không thể ra tay

Nhưng có người lại có thể.

Ánh mắt sâu kín bay về phía Doanh Vô Kỵ.

Khụ khụ!

Doanh Vô Kỵ nhẹ nhàng ho một tiếng "Trương Bình Hầu nói như vậy ta có chút nghe không hiểu, ta nhớ rõ cuộc chiến tại Âm Sơn là chúng Đại Lê ta thắng như chẻ tre đúng không, như thế nào đến miệng Trương Bình Hầu ngược lại biến thành tin xấu kinh người như thế?"

Triệu Dĩnh đã sớm dự đoán được hắn sẽ nói như vậy: "Phò mã gia không hiểu chuyện chiến trường, nghe không rõ cũng là bình thường. Thường xuyên có gian nịnh ở bên cạnh đánh trống reo hò, khó tránh khỏi sẽ bị che mắt.

Hắn vừa dứt lời.

Còn có một ông lão khác Triệu thị hùa theo: "Chúng ta đều là lão quân ngũ, kinh nghiệm chiến trường đích xác cao hơn

Phò mã gia một chút, kính xin Phò mã gia lý trí, chớ thay gian thần bào chữa".

Doanh Vô Kỵ sắp bị hai người bức đến tức cười nhưng hắn vẫn cố nhịn nói: "Hai vị đừng hiểu lầm, ta cũng không phải thay ai nói chuyện, mà là có chút tò mò. Hai vị đều là ông lão trên chiến trường, vãn bối vô cùng bội phục. Hiểu biết về chiến trường, vãn bối đích xác không cao bằng hai vị. Đột nhiên nhắc tới, thật đúng là muốn hiểu rõ một chút chuyện cũ trên chiến trường Đại Lê chúng ta. Cuộc chiến Âm Sơn lần này trong ấn tượng của ta hình như là chiến tổn 25 ngàn, tiêu diệt hơn 70 ngàn quân địch.

Dựa theo cách nói là 20 nghìn, thì những người mất mạng này tuyệt đại bộ phận đều là chết trong tay Thừa tướng.

Chúng ta cũng không tính nhiều, cứ tính là tám phần đi!

Nói cách khác, chúng ta chiến tổn năm ngàn, lại tiêu diệt kỵ binh Địch quốc gấp mười mấy lần.

So sánh loại chiến tổn này.

Trình độ của chúng ta trong chiến dịch Đại Lê là gì?

Ta thật sự rất tò mò!

Cái này…..".

Mọi người Triệu thị không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Chiến tổn thấp gấp 10 lần

Mặc kệ cho dù ở thời đại nào đều là thắng lợi kinh thiên

Không ngờ Doanh Vô Kỵ này lại lôi cái này ra để nói

Ánh mắt Triệu Dĩnh hơi âm trầm, Doanh Vô Kỵ nổi tiếng là tên khua môi múa mép của Giáng Thành, hơn nữa danh vọng cực cao, cũng chưa bao giờ phạm sai lầm trong đại sự,

dùng tư lịch ép buộc hắn khẳng định không được, cũng không có khả năng trợn tròn mắt nói dối.

Hắn ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Đương nhiên là đại thắng, nhưng thắng lợi lớn hơn nữa cũng không thay đổi được sự thật La tướng loạn hạ quân lệnh giết hại trung lương.

Ồ? Vậy thì thú vị rồi!

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười nói: "Nam nhi Đại Lê chúng ta, ở bên ngoài phải ngăn cản kỵ binh Địch quốc hung tàn, ở bên trong còn phải đề phòng văn thần chỉ trỏ, chủ tướng vẫn là một kẻ nhu nhược rụt rè không tiến lên.

Chịu nhiều áp lực như vậy, bọn họ còn có thể 1 chọi 10, đối mặt với kỵ binh Địch quốc hung hãn nhất, quân đội Đại Lê chúng ta thật không dễ dàng !

Thường xuyên có người nói đệ tử binh tôn thất Triệu thị chính là binh sỹ nhất đẳng thiên hạ.

Ngay từ đầu ta còn không biết là khái niệm gì, chỉ tưởng rằng là lấy một địch hai hảo thủ.

Hôm nay xem ra.

Vẫn là nông cạn!"

Ý trào phúng này.

Quá nặng ký

Cơ mặt Triệu Dĩnh vặn vẹo, cho dù da mặt hắn dày hơn nữa, cũng không dám ôm công lao này vào tố chất quân ngũ.

Hắn ngoài cười nhưng trong không cười: "Xem ra phò mã gia thật sự không hiểu, kỵ binh không thích hợp nhất chính là công thành chiến, có sơ suất chiến lược lớn như vậy, tổn thất lớn một chút cũng bình thường.

"Thành? Âm Sơn có thành?"

Doanh Vô Kỵ một bộ rất kinh ngạc, xoay người nhìn về phía Triệu Ninh "Thái tử điện hạ! Điện hạ không phải nói Vùng đất phía Bắc một mảnh bằng phẳng, không có nửa phần địa thế thành trì sao?

Triệu Ninh cười nhạt: "Phò mã có điều không biết, tòa Cứ điểm Âm Sơn này là do Đại Lê ta tốn thời gian mấy tháng kiến tạo.

Như vậy…..".

Doanh Vô Kỵ trong mắt dị sắc liên tục "Thành trì này là do kỳ nhân nào đốc tạo, tường thành kiến tạo ra trong mấy tháng ngắn ngủi, lại có thể ngăn cản được nhiều kỵ binh Địch quốc như vậy?"

Triệu Ninh cười nhạt nói: "Kiến thiết mới do La tướng toàn quyền phụ trách, đốc tạo tường thành tự nhiên là La tướng!"

Triệu Dĩnh…..".

Mọi người…..".

Chương 883: Nguyền rủa cái tên mồm thối Chương 883: Nguyền rủa cái tên mồm thối

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra Âm Sơn có thể lấy được đại thắng kinh thiên này, đều là công lao của La tướng.

Sắc mặt Triệu Dĩnh âm trầm đến dọa người.

Hiện tại trong đầu ông ta chỉ biết nguyền rủa cái tên mồm thối này!

Nếu như đấu khẩu với Doanh Vô Kỵ, chỉ có thể bị hắn kéo sâu thêm trong tiết tấu của hắn.

Lại nói.

Lần này căn bản không phải đến phân rõ phải trái.

Ánh mắt Triệu Dĩnh trực tiếp lướt qua Doanh Vô Kỵ, xoay người nhìn về phía Triệu Kỵ: "Cứ điểm Âm Sơn đích thật là thần tích quân dân Đại Lê ta sáng tạo, nhưng kết quả Âm Sơn đại thắng, cũng không cách nào thay đổi sự thật La Yển bảo thủ coi mạng người như cỏ rác!

Mở mang bờ cõi cho Đại Lê, chống đỡ kẻ thù bên ngoài, là chức trách của quân nhân chúng ta.

Vì Đại Lê.

Vì bệ hạ!

Chúng ta có thể hung hãn không sợ chết, không để ý đến tính mạng của thân gia.

Nhưng chúng ta không chấp nhận bất cứ lúc nào có người ở sau lưng chuẩn bị đâm dao.

Hiện giờ trên triều đình có không ít lão tướng cửu tử nhất sinh trong quân ngũ.

Ta chỉ muốn trước mặt mọi người, trước mặt bệ hạ hỏi La Tướng một câu.

Nếu chiến dịch Âm Sơn lần này, La tướng không chỉ huy lung tung, thì 30 nghìn dũng sĩ dụ địch này, có thể trở về bao nhiêu!"

Vừa dứt lời.

Mấy lão tướng Triệu thị đồng loạt tiến lên một bước: "Lão thần cũng muốn hỏi!"

Đây mới là điểm bọn họ muốn nắm bắt.

Đây cũng là điểm mấu chốt trong mọi hành vi của La Yển.

Chỉ cần lần đó không phải là đóng cửa thành, này 30 nghìn tướng sĩ khẳng định sẽ không bỏ mình nhiều như vậy.

Nếu như điểm này mà La Yển đều dám phủ nhận, Triệu Kỵ cũng không dám công nhận thì thật sự khiến lòng người giận dữ

La Yển xoay người, khóe miệng chứa lạnh như băng ý cười, không có trả lời vấn đề này, mà là hỏi một vấn đề khác " Bản tướng cũng muốn hỏi Trương Bình Hầu một câu, nếu như Triệu Bí không cãi lại quân lệnh, tự tiện ra khỏi thành dụ địch, thì 30 nghìn tướng sĩ sẽ bỏ mình bao nhiêu?"

Triệu Dĩnh tức giận nói "Cơ hội chiến đấu trôi qua tức thì, sao có thể thả hổ về núi?

Trong cổ họng La Yển phát ra tiếng cười già nua khàn khàn: "Vừa rồi Trương Bình Hầu đã nói, Lê quốc chúng ta sở dĩ lấy được đại thắng, là ỷ vào lợi ích thủ thành, hôm nay lại muốn chủ động buông tha ưu thế, chẳng lẽ trong binh pháp không có đạo lý cùng đường chớ đuổi theo sao?

Hôm nay Triệu Bí tham công liều lĩnh, có can đảm cãi lại quân lệnh, bản tướng không phạt.

Ngày mai binh lính và dân phu xây tường thành, cũng dám cãi lại chính lệnh, ăn bớt nguyên vật liệu.

Lần này binh dân kiến tạo Cứ điểm Âm Sơn người người tuân thủ quy củ, lúc này mới ngăn cản kỵ binh Địch quốc cùng đại yêu công thành gấp bội.

Nếu là mở ra lỗ hổng.

Lần sau Đại Lê chúng ta tổn thất, cũng không chỉ có 30 nghìn tướng sĩ!

Đạo lý tất cả mọi người đều hiểu.

Nhưng mọi người không có ý định giảng đạo lý.

Triệu Dĩnh ngửa mặt lên trời cười to: "Nói như vậy, La tướng đây là thừa nhận cố ý hãm hại 30 nghìn tướng sĩ?"

La Yển thẳng cái lưng còng lên, gương mặt tràn ngập túc sát ý "Chớ nói 30 nghìn làm loạn binh lính, coi như là Trương Bình Hầu trái với quân lệnh, hãm toàn bộ Đại Lê ở trong nguy nan, bản tướng cũng dám trảm ngươi ở trước đại quân!"

Ha ha ha!

Triệu Dĩnh cuồng tiếu không thôi: "Chỉ sợ La tướng một lòng vì nước là giả, cường lập dâm uy mới là thật!"

Hắn quay đầu nhìn về phía Triệu Kỵ, âm thanh càng vang dội: "Bệ hạ! Lão thần còn muốn buộc tội La Yển chấp chưởng tân pháp, giết loạn tướng sĩ nhà mình không nói. Còn một tay thao túng luật pháp vùng đất mới, mặc cho người thân, bài trừ kẻ khác ý kiến với mình, tội này đáng giết!"

Rốt cục nói đến trọng điểm.

Mọi người nhao nhao hùa theo.

Thần tán thành!

"La tướng đã coi Vùng đất mới như sân sau nhà mình, ác tâm khó lường, kính xin bệ hạ cần phải trừng trị gian nịnh!"

"Tân pháp chính là khởi nguồn của mầm họa, cực dễ sinh ra nịnh thần! hôm nay có La Yển, ngày mai càng có người phương nào?"

Kính xin bệ hạ phế bỏ luật mới, khôi phục tổ chế!

Xin bệ hạ hủy bỏ luật mới!

Giết nịnh thần, phế luật mới!

Không chỉ có Tộc nhân Triệu Thị.

Tất cả tiểu gia tộc phát triển ở Vùng đất mới cũng đều rống đến khàn cả giọng.

Giết La Yển đối với bọn họ mà nói rất quan trọng.

Nhưng bản chất của việc giết La Yển là để bãi bỏ luật mới.

Nếu như luật mới không bỏ được, La Yển cho dù chết cũng vô dụng.

Mọi người ngươi một lời ta một câu.

Tất cả đều tức giận tràn đầy.

Giống như lên án công khai thật sự là nịnh thần thiên cổ.

La Yển tuy rằng đã sớm nảy sinh tử chí, cũng đã sớm dự liệu được tình huống hôm nay sẽ là như vậy, nhưng thấy sắc mặt đáng ghê tởm của những người này không ăn được thịt mỡ liền lật bàn, vẫn không nhịn được cảm thấy có chút bi thương.

Phân rõ phải trái cũng vô dụng.

Hắn vừa thử rồi.

Lợi ích ở phía trước.

Khi đao kiếm dùng tốt, không ai cần phân rõ phải trái.

Những người này chính là tính toán chuẩn điểm này, cho nên mới dám càn quấy.

Bọn họ chính là muốn cho Triệu Kỵ nhìn thấy quyết tâm của bọn họ.

Hiện giờ quần thần sôi trào.

Cho dù là Lê Vương Triệu Kỵ, trước khi nói chuyện cũng phải suy nghĩ một chút.

Sự thật tình huống cũng đích xác như thế.

Triệu Kỵ nhìn biểu hiện của những người này, lông mày đã nhíu chặt, lửa trong lòng cọ cọ hướng lên trên bốc lên "Doanh Vô Kỵ!"

Doanh Vô Kỵ tiến lên một bước "Có Nhi thần!"

Triệu Kỵ lại tức giận nói: “Triệu Ninh!

Triệu Ninh cũng tiến lên một bước, cùng Doanh Vô Kỵ sóng vai đứng “Nhi thần ở đây!”

Âm thanh Triệu Kỵ như sấm sét “Học tử pháp gia tham dự chế định luật mới ở đâu!”

Ngoài cửa lập tức vang lên từng đợt tiếng bước chân.

Một đám học tử pháp gia từ ngoài điện tràn vào.

Chương 884: Nghển cổ ra chờ chém Chương 884: Nghển cổ ra chờ chém

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhất tề đứng ở phía sau Doanh Vô Kỵ cùng Triệu Ninh, hướng Triệu Kỵ chắp tay “Bái kiến bệ hạ!

Triệu Kỵ khoát tay áo, lập tức có một đội thị vệ xông vào, âm vang rút bội đao ra.

Âm thanh thanh đao vang vọng cả Điện Trọng Lê.

Mọi người sợ tới mức đồng loạt run rẩy.

Kinh hãi nhìn về phía Triệu Kỵ.

Căn bản không biết Lê Vương này muốn làm gì.

Triệu Kỵ ánh mắt lại so với ánh đao còn sắc bén: “Các ngươi chế định luật mới Vùng đất mới, đã thành cái họa trong mắt quần thần, hiện giờ văn võ bá quan, muốn chém các ngươi, còn không nghển cổ ra chờ chém?”

Vừa dứt lời.

Đội thị vệ kia liền nhao nhao nâng đao lên, đứng trước mặt đám thần tử vừa rồi náo loạn dữ dội nhất.

Ý nghĩa rất rõ ràng.

Chờ chém đi!

Mọi người…..".

Bọn họ đều có chút sợ đến phát mộng.

Không nghĩ tới Triệu Kỵ phản ứng lại kịch liệt như thế.

Trực tiếp chém người?

Những học tử pháp gia này, bên trong có không ít theo sư phụ danh sư.

Còn có một ít vốn chính là Pháp gia tân duệ đi ra từ trong các gia tộc.

Chém bọn họ…

Nhưng Triệu Ninh cùng Doanh Vô Kỵ…… Nói giỡn sao?

Chiêu này của Triệu Kỵ lấy lùi làm tiến.

Thật sự là quá độc ác.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người có loại cảm giác đâm lao phải theo lao.

Triệu Kỵ hờ hững nhìn lướt qua mọi người: "Đao ở trước mặt các ngươi, loạn thần chế định luật mới hại quốc cũng ở trước mặt các ngươi?

Mọi người…..".

Triệu Dĩnh sắc mặt vô cùng khó coi, không nghĩ tới Triệu Kỵ không nói võ đức, tự nhiên đem thế cục bức đến nước này.

Trong lúc nhất thời, lửa giận trong lòng cuồng trào.

Tự nhiên thật sự cầm chuôi đao "Trước mặt quân vương, không nên động đao, nhưng lão thần một lòng vì nước, liền cả gan đường đột một lần. Thái tử cùng phò mã gia bị thủ hạ che mắt, không phải lỗi của bọn họ, lão phu liền thay hai vị diệt trừ yêu ngôn mệ hoặc chúng nhân!"

Nói rồi.

Liền nhìn chằm chằm một học tử pháp gia Triệu thị sải bước đi tới.

Lần này Triệu Kỵ lấy đám người này thay La Yển chắn đao, nếu đám "người chế định loạn pháp" này đều có thể toàn thân trở ra, vậy còn lật luật mới cái gì nữa

Hôm nay phải thấy máu!

Mặc kệ đầu người rơi xuống đất.

Chỉ có thấy máu, chuyện lật đổ luật mới có thể tiếp tục có hy vọng.

Chính là tên họ Triệu này.

Thân là đệ tử tôn thất, vì tiền đồ của mình lại hoàn toàn không để ý đến lợi ích của tôn thất.

Đáng chết!

Hôm nay liền lấy máu của hắn và La Yển, để hạ táng cái gọi là luật mới!

Ánh mắt Triệu Kỵ cũng lạnh thấu xương.

Loại trường hợp cực đoan này, kết cục của quân vương quả thật là muốn giải quyết vấn đề, không kích thích mâu thuẫn là không được.

Chỉ là mâu thuẫn này…..". Hai người trẻ tuổi có thể chịu đựng được sao?

Đêm qua ông ta thấy Doanh Vô Kỵ tràn đầy tự tin, tiểu tử này nói có chi viện từ bên ngoài, cũng không biết ngoại viện này đến tột cùng ở nơi nào.

Nếu con dao rơi xuống

Chỉ sợ luật mới này thật sự không đứng vững được.

Đao của Triệu Dĩnh rất nhanh.

Nhưng chung quy không phải đánh nhau sinh tử.

Nhanh hơn nữa cũng không đi đến đâu.

Ngay tại thời điểm đao của hắn sắp rơi trên cổ con cháu Triệu thị kia.

Một bàn tay trống rỗng bắt lấy thân đao, tự nhiên cứng rắn tiếp nhận một đao này.

Triệu Dĩnh vừa sợ vừa giận, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ không chỉ dám tiếp, hơn nữa còn tiếp được.

Một đao này của hắn tuy rằng xa xa không có dùng hết toàn lực, nhưng cũng không phải cao thủ bình thường có thể giải, Binh Nhân cảnh bình thường đều phải tạm tránh mũi nhọn, Doanh Vô Kỵ một tên mới thai thuế cảnh tự nhiên vững vàng đỡ được thân đao.

Ánh mặt của ông ta băng hàn"Phò mã gia! Ta nghĩ ngươi là bị người mê hoặc, lại là một lòng vì Đại Lê, cho nên không muốn so đo với ngươi, nhưng ngươi cũng không nên quá phận!"

Doanh Vô Kỵ nheo mắt cười nói: "Hầu gia đối với vãn bối khoan dung mềm lòng, vãn bối trong lòng cảm kích. Bất quá vãn bối nếu là người ủng hộ luật mới, vậy tự nhiên nên làm việc theo luật mới.

Luật mới có câu, quân vương phạm pháp, cùng thứ dân đồng tội, cho dù vương cung quý tộc, xúc phạm luật mới đều không thể miễn trừ.

Chính như La tướng nhịn đau chém Triệu Bí.

Hầu gia cho rằng luật mới là căn nguyên của loạn thế, tự nhiên cũng không cần hạ thủ lưu tình với ta và Thái tử điện hạ.

Luật mới nếu là gây ra họa quốc, vậy ta cùng điện hạ gánh trách nhiệm đầu tiên!

Hầu gia há có cái lý nào thể buông tha cho thủ phạm, đi gán trách nhiệm cho thủ hạ?

Ngươi!

Triệu Dĩnh giận không kềm được, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ lại thật sự chống lại mình.

Dùng sức trên đao.

Lại bị Doanh Vô Kỵ gắt gao giữ chặt.

Lưỡi dao đã nhúng vào lòng bàn tay và chảy máu đỏ tươi.

Doanh Vô Kỵ lại sắc mặt không thay đổi, trên mặt vẫn lộ vẻ tươi cười.

Trong mắt Triệu Dĩnh hiện lên một tia dữ tợn: "Phò mã gia muốn nhận tội đền tội?

Nếu Doanh Vô Kỵ thật sự gật đầu.

Hắn không ngại hung hăng tiễn hắn một đoạn đường.

Thân là quân vương Triệu Kỵ đều dự định tọa sơn quan hổ đấu.

Tiểu tử này còn dám liều lĩnh.

Là lão phu thật sự không dám giết ngươi sao?

Doanh Vô Kỵ cười nheo mắt nói: "Nếu luật mới thật sự là căn nguyên của họa quốc, ta bồi thường cho bệ hạ, chư vị đồng liêu, bách tính Đại Lê một cái đầu thì có sao chứ? bất quá con người ta trời sinh bướng bỉnh, mọi sự đều coi trọng một chữ lý, hôm nay Hầu gia nói tâm huyết của ta cùng điện hạ là một đống rác rưởi, vậy ta sẽ cùng Hầu gia biện bạch!"

Thật đúng là muốn phân rõ phải trái?

Có phải là ngươi đã sống quá sướng rồi phải không?

Triệu Dĩnh cười lạnh: “Văn võ bá quan ở đây, người nào không phải trung quân yêu nước người, bọn họ đều cho rằng luật mới hại quốc, chẳng lẽ có sai sao?”

Chương 885: Hoài nghi đối với ánh mắt của mình Chương 885: Hoài nghi đối với ánh mắt của mình

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ thản nhiên cười: “Ta vẫn luôn cảm thấy trong triều đều là trung quân ái quốc chi thần!

Bất quá vừa rồi Hầu gia nói, La tướng một lòng vì nước là giả, cường lập dâm uy mới là thật.

La tướng ở trên tướng vị đợi mấy chục năm, dân gian từ trước đến nay có danh xưng một đời hiền tướng, ta cũng rất đồng ý.

Hôm nay Hầu gia vạch trần bộ mặt thật của La tướng, đã khiến vãn bối sinh ra hoài nghi đối với ánh mắt của mình.

Trước đây.

Hầu gia trong mắt ta cũng là người trung quân yêu nước.

Cho nên hiện tại ta cũng không xác định, Hầu gia có phải cũng là người như vậy hay không?

Hôm nay bề ngoài đồng tâm hiệp lực, có phải hay không cũng một lòng vì nước là giả, cường lập dâm uy mới là thật!”

Lời này vừa nói ra.

Trong đại điện nhất thời rối loạn.

Phò mã gia! Ngươi đây là đang nói chúng ta cường lập dâm uy à?

La Yển chuyên quyền độc đoán, chẳng lẽ là giả sao?

Hay là Phò mã gia bị sắc đẹp mê hoặc, nói chuyện cũng không nhìn sự thật sao?

Doanh Vô Kỵ này là thật ngu ngốc hay là giả bộ?

Một hồi náo loạn

Giảng đạo lý còn có ích gì nữa chứ

Bọn họ không chút hoài nghi, nếu như Triệu Dĩnh thật sự cường sát Doanh Vô Kỵ, Triệu Kỵ cũng căn bản sẽ không nói gì.

Nguyên nhân không có hắn.

Triệu thị lão thần lên tiếng, đã vượt qua một nửa tôn thất.

Cũng chính là hơn một nửa lực lượng tôn thất đều là phản đối luật mới.

Doanh Vô Kỵ này, là thật sự không sợ chết sao?

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ bình tĩnh, hỏi ngược lại: "Lúc Học cung mới lập, bệ hạ liền hứa hẹn, ngoại trừ viên lại tham dự kiến thiết Vùng đất mới, hết thảy quan viên khác đều cần rèn luyện ở cơ sở, thông qua Học cung sắp xếp tuyển chọnmới được.

Hôm nay Vùng đất mới ngoại trừ La tướng, không ai có thể đội mũ quan nghiêm túc, đội ngũ viên lại cơ sở còn lâu mới đạt tới tỉ lệ đã hứa trước.

Ta ngược lại muốn hỏi một chút, La tướng là người thân của nhà nào? Độc đoán thế nào?

Chư vị ở đây, hưởng bổng lộc, lại có mấy người từng đích thân tới Vùng đất mới, nhìn xem Vùng đất mới kiến thiết như thế nào?

Cứ điểm Âm Sơn, ngắn ngủi mấy tháng liền kiến thành thần tích như thế đều là do áp dụng luật mới, các người ở đây

ai có , đều ở dưới luật mới phù hộ, các ngươi cố thủ ở đây thì người nào có thể xây được như thế?

Ít ỏi vạn hộ, chỉ là mấy tháng, liền ở Vùng đất mới khai khẩn vạn mẫu ruộng tốt, các ngươi và người ăn thịt, lại có người nào làm được đến mức này?

Vùng đất mới chính thông nhân hòa, bách nghiệp đãi hưng!

Một số người chỉ ăn một miếng thịt béo và không no.

Liền một đám đỏ mắt đi lên, như chó dữ cướp phUh!

Đúng!

Chúng ta sinh ra đều đã làm quan.

Cả đám sinh ra đã là quý tộc!

Động mồm động miệng đã muốn lấy đi thành quả vất vả mấy tháng của vô số quân dân.

Tường thành kiên cố, Đại Lê lấy cứ điểm chống lại được kỵ binh Địch quốc.

Có người tham công liều lĩnh.

Ngược lại trở thành anh hùng trong miệng các ngươi?

Không có tường thành mới, những anh hùng trong miệng các ngươi, hôm nay sẽ chôn cốt ở nơi nào?

Không để ý đến sống chết của dân chúng ở vùng đất mới!

Còn ngậm máu phun người nói một đời hiền tướng chuyên quyền độc đoán!

Hành vi như thế, còn dám xưng một lòng vì nước?

Hôm nay lời của ta liền bày ra ở chỗ này!

Luật mới!

Ta nhận lệnh của bệ hạ!

Cứ điểm Âm Sơn!

Nó được xây bằng bùn đất của ta!

Cánh đồng mới!

Dùng khúc viên cày của ta!

Các ngươi cái loại giá áo túi cơm, nếu muốn cướp thịt vu oan, thì bước qua xác ta!"

Đây là trực tiếp mắng chửi!

Mắng cũng thật khó nghe!

Tuy nói Doanh Vô Kỵ gần đây vẫn tương đối khiêm tốn.

Buổi nói chuyện này, vẫn khiến mọi người nhớ lại nỗi sợ hãi bị cái miệng thối của hắn chi phối.

Trước kia một khúc Trát Mỹ Án, trực tiếp trở thành bóng ma của La Yển.

Lần này điều chuyển phương hướng nhắm vào những người này.

Thật đúng là có chút chịu không nổi.

Tên mồm thối này!

Muốn chết!

Triệu Dĩnh sắc mặt càng thêm khó coi, âm thanh lại càng thê lương "Buồn cười, ruộng tốt tường thành, đều là tâm huyết bách tính cùng tướng sĩ Đại Lê ta, ngươi da mặt dày thế nào mới dám ôm vào là do luật mới!"

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng "Vậy nhân khẩu giống nhau, thời gian giống nhau, Trương Bình Hầu cũng tạo ra ruộng tốt giống nhau, tường thành giống nhau có được không?"

Nói rồi.

Trực tiếp đánh ra trường đao của Triệu Dĩnh.

Bàn tay máu tươi lập tức bay lên, ở trong không khí ngưng tụ thành một hàng văn tự thề máu.

Hắn thần sắc lạnh lùng, quét mắt nhìn đám người Triệu thị: "Đây là thề máu của Chuyên Húc chúng ta, nếu các ngươi thành công, Doanh Vô Kỵ nghển cổ liền giết, nhận tội đền tội. Ngược lại, các ngươi thắt cổ tự sát!

Mọi người…..".

Như thế nào ngay cả Thề máu Chuyên Húc cũng lấy ra?

Thật sự là một tên côn đồ ngu ngốc!

Thật đúng là nghiêm trang giảng đạo lý?

Chỉ là thề máu này.

Bọn họ thật đúng là không dám nhận!

Những thay đổi trong những tháng này ở Vùng đất mới có thể nói là thần tích, cho bọn họ nhân khẩu và thời gian gấp 10 lần cũng chưa chắc có thể thành.

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng "Thật sự là một đám phế vật!"

Muốn chết!

Triệu Dĩnh hai mắt đỏ ngầu, chân khí trong cơ thể vận sức chờ phát động.

Lão hao tổn tâm cơ, mới thuyết phục một đám tôn thất trưởng lão, làm sao có thể bởi vì Doanh Vô Kỵ ít ỏi mấy lời liền buông tha?

Đạt được ủng hộ lớn như vậy, nếu là trước kia ông ta còn có thể có điều cố kỵ.

Bởi vì lo lắng hai nhà Ngụy Hàn làm trái ý nhau.

Nhưng hiện tại, tất cả mọi người đều không muốn thấy luật mới khánh thành.

Hai nhà Ngụy Hàn đều đứng về phía với lão phu.

Cho dù là giết ngươi, Triệu Kỵ tức giận, cũng sẽ bị quần thần công kích là hôn quân.

Mất đi sự ủng hộ của tôn thất.

Lại phản bội Ngụy Hàn.

Triệu Kỵ dựa vào cái gì?

Dù sao ruộng đã khai khẩn, tường thành cũng xây xong.

Ngươi Doanh Vô Kỵ lại tự nhận công lao chí vĩ thì có ích lợi gì?

Nhưng mà ngay khi hắn chuẩn bị động đao.

Một âm thanh lanh lảnh truyền đến.

Chương 886: Nghịch tử không nghe lời Chương 886: Nghịch tử không nghe lời

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bệ hạ!

100 nghìn người Triệu thị ở ngoài thành cầu kiến!

5.000 quan lại Vùng đất mới ở ngoài thành cầu kiến!

Đây chính là âm thanh Tào công công.

Cái gì!

Triệu thị trưởng lão ở đây đều sợ hãi cả kinh.

Trước khi lên kế hoạch cho đại triều hội này, bọn họ đã dặn dò người trẻ tuổi nhà mình, thành thật ở nhà, không nên có bất kỳ động tác gì.

Nhưng những nghịch tử này…… tự nhiên không nghe?

Lần này Cứ điểm Âm Sơn An Ấp Minh Đô, tổng cộng chỉ có 200 nghìn tinh nhuệ, Âm Sơn tổn thất 30 nghìn, An Ấp Minh Đô càng là thương vong gần một nửa.

Một số bị thương còn chưa khỏi.

100 nghìn này…..".

Phàm là người có thể xuống giường đều tới?

Họ thương lượng với nhau khi nào?

Con mắt Triệu Kỵ cũng sáng ngời, năm ngàn quan lại Vùng đất mới, là do ông ta hạ lệnh điều trở về, nhưng chỉ bằng những người này, căn bản lay động không nổi những này ngoan cố quý tộc lực lượng.

100 nghìn tinh binh Triệu thị, mới thật sự muốn mạng của những lão ngoan cố này!

Tên hỗn tiểu tử này, làm sao làm được?

Triệu Ninh cũng nhịn không được nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, trong ánh mắt dị sắc liên tục!

Doanh Vô Kỵ cười nhạt, nhìn Triệu Dĩnh "Trương Bình Hầu mới nói, mấy người hưởng lộc chưa từng đi qua Vùng đất mới nói luật mới hại quốc, luật mới liền thật sự hại quốc. Nhưng hiện tại xem ra, các tướng sĩ tự mình đi qua Vùng đất mới, hình như cũng không cho là như vậy!

Triệu Dĩnh sắc mặt tái nhợt.

Đồng tử đều có chút tan rã.

Làm sao đều nghĩ mãi mà không rõ, 100 nghìn tinh binh này đến tột cùng là như thế nào âm thầm liên hệ, tới một lần phản kích như vậy?

Người trẻ tuổi đều như vậy!

Lão già làm dữ dội hơn nữa thì có ích lợi gì?

Doanh Vô Kỵ trên mặt tràn đầy tươi cười, trong lòng lại thở ra một hơi thật dài.

Lần này.

Hẳn là không chọn sai.

Thành thật mà nói.

Ngay từ đầu hắn cũng không nắm chắc.

Bởi vì tướng sĩ Triệu thị tuy rằng đại bộ phận tuân thủ nghiêm ngặt quân lệnh, nhưng ý thức dòng họ vẫn không yếu.

Hướng tới mục tiêu nước mạnh tất nhiên là không giả, nhưng cũng đều muốn hưởng thụ được lợi ích của Vùng đất mới.

Cho nên đêm qua, Thiên Hồ Nhập Mộng của hắn đã khai hỏa toàn bộ.

Cảm giác trải nghiệm kéo đầy.

Cảm giác đắm chìm kéo đầy.

Bắt đầu vòng ác mộng.

Mộng cảnh không phải cái gì khác, chính là Cứ điểm Âm Sơn đều là tường thành bùn nhão, thậm chí dứt khoát không có tường thành, bọn họ trực tiếp cùng Kỵ binh Địch quốc cứng rắn cùng một chỗ.

Một chi kỵ binh Địch quốc lọt qua, tiến vào Vùng đất mới đốt giết cướp bóc, khiến cho dân chúng Vùng đất mới khủng hoảng, trở về cố thổ Ngụy Hàn, mảng lớn ruộng tốt chắp tay nhường cho địch, mặc cho kỵ binh Địch quốc giẫm đạp, sau đó ba nhà Phân Lê, Triệu thị trở thành quốc gia yếu nhất.

Sau đó đại tranh chi thế đến.

Triệu thị được Càn Quốc và Liên minh họ Cơ giáo dục các loại.

Trực tiếp trở thành đại quốc đầu tiên bị diệt quốc.

Giấc mơ liên tục

Chỉ trong hai đêm ngắn ngủi, bọn họ đã làm liền nằm mơ 20-30 lần như thế.

Cái loại cảm giác tuyệt vọng chém giết trong vũng bùn này, cái loại cảm giác nước mất nhà tan lại bất lực này, đủ khiến cho dù kẻ nào có tâm khí phát điên.

Quan trọng nhất.

Sau khi tỉnh dậy, họ nhìn lại giấc mơ.

Tất cả đều có dấu vết để lần theo.

Nếu thật sự tiến hành như theo mộng cảnh, đại khái sẽ phát sinh kết quả như vậy.

Mà lúc này.

La Yển ngăn cản hết thảy phát sinh, lại bị trưởng lão Triệu thị cùng hai nhà Ngụy Hàn buộc tội!

Triệu gia trưởng bối bảo bọn họ không nên tới, lý do là "Phải suy nghĩ cho đại cục".

Nhưng buộc tội công thần!

Đó là cái gọi là đại cục sao?

Cứ điểm Âm Sơn không có tường thành, cho dù 200 nghìn tinh nhuệ toàn bộ ở đây, bọn họ lại có thể ngăn cản bao lâu?

Nhưng có tường thành, có kính thủy tinh, bọn họ lại ở hai nơi trước sau giành được đại thắng như kỳ tích!

Đây chẳng lẽ là tôn thất "Vì đại cục cân nhắc" mang đến sao?

Con người có thể ích kỷ.

Nhưng không thể không có lương tâm.

Con người có thể tự lợi.

Nhưng không thể thiển cận.

Huống chi lần xuất chiến này, đều là thanh niên trai tráng một bầu nhiệt huyết, chuẩn bị kiến công lập nghiệp?

Cho nên sau hai đêm ác mộng liên tiếp, bọn họ tới.

Cô đang rầu rĩ lúc nào khao thưởng những công thần này đây, không nghĩ tới chính bọn họ tìm tới cửa!

Triệu Kỵ cười ha ha, trực tiếp đứng dậy: "Chư vị ái khanh, nay là quân ta đại thắng sau lần đầu tiên đại triều hội, quân ta công thần vô số, nếu là không có phong thưởng, không khỏi quá lạnh lòng quân tướng sĩ. Không bằng chư vị theo cô cùng nhau ra khỏi thành, phong thưởng ba quân?"

Nói rồi.

Không thèm nhìn chư vị trưởng lão Triệu thị.

Trực tiếp sải bước đi ra ngoài điện.

Ông ta vung tay lên, phát động Nhân Thiên tựu địa, trong ngoài Giáng Thành cát bay đá chạy, trong nháy mắt tụ thành một con đường thông ra ngoài thành.

Trực tiếp một bước bước lên.

Doanh Vô Kỵ liếc Triệu Dĩnh một cái, cười xoay người đi về phía La Yển "La tướng! Vãn bối đỡ ngài tiến lên!"

La Yển đến bây giờ ánh mắt đều có chút kinh ngạc, không biết tại sao lại là kết quả này.

Nhưng nhìn ánh mắt ấm áp của Doanh Vô Kỵ, đã không rảnh suy nghĩ vấn đề này.

Trong lòng có chút cảm động, nhẹ nhàng "Ai" một tiếng.

Tuy rằng đã sớm khí suy lực kiệt, nhưng có Doanh Vô Kỵ chân khí chống đỡ.

Vẫn có thể đi bộ.

Vì thế đi theo phía sau Triệu Kỵ, sải bước đi ra ngoài thành.

Quần thần ở đây hai mặt nhìn nhau, không biết vì sao lại có kết quả này.

Nhưng chuyện đến trước mắt.

Không thể vùi đầu vào cát.

Hai bên liếc nhau, chỉ có thể kiên trì đi theo.

Tất cả mọi người là có tu vi trong người, hơn nữa đường đá Thiên Kiều bản thân ngay tại phía trước đẩy mạnh, mới ngắn ngủn không đến một khắc đồng hồ, tất cả mọi người đều đến ngoài thành.

Chương 887: Công lao La tướng Chương 887: Công lao La tướng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bên ngoài thành.

100 nghìn tinh binh không giáp trụ.

Cả đám đều mặc áo vải thô.

Có một số người trên người còn mang theo vết thương, bởi vì động tác quá lớn vết thương vỡ ra, trên băng vải màu trắng thấm đầy vết máu đỏ tươi.

Trong đó.

Thậm chí còn trà trộn vào không ít ông lão Triệu thị.

Bọn họ vốn nên tham gia đại triều hội, nhưng mỗi người đều cáo bệnh, như thế một là không cần đứng ở phía đối lập

với lợi ích tôn thất, hai là cũng không cần làm trái với bản tâm phản đối luật mới.

Mặc dù có chút tâm tính trốn tránh, nhưng cũng là chuyện duy nhất bọn họ có thể làm.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Sáng sớm đã bị đám thanh niên này trói ra ngoài thành.

Thêm một đám viên lại từ Vùng đất mới chạy tới, lại là một đám phong trần mệt mỏi, mặt đầy phong sương.

Sau khi nhìn thấy Triệu Kỵ.

Lập tức chỉnh tề hành lễ.

Tham kiến bệ hạ!

Triệu Kỵ trong lòng cảm động, không nhịn được ngửa mặt lên trời cười to: "Được! Được! Chư vị miễn lễ!"

Mọi người đứng thẳng người.

Lập tức có một người đứng ra.

Người này khoảng chừng hai mươi tuổi, cả người quấn đầy băng vải, ánh mắt tương đối sáng ngời.

Hắn tiến lên hành lễ: "Bệ hạ! Thứ cho mạt tướng mạo muội, cùng chiến hữu cầu kiến.

Người đàn ông này.

Triệu Kỵ rất quen mặt.

Thanh niên tuấn kiệt, người nổi bật trong thế hệ trẻ tôn thất.

Tam phẩm Linh thai.

Đã từng tiến vào Loạn tặc Mộ bàn.

Cuộc chiến An Ấp Minh Đô lần này cũng lập được chiến công không nhỏ.

Quan trọng hơn.

Hắn tên là Triệu Khoát.

Đích ấu tử của Trương Bình Hầu Triệu Dĩnh!

Nhìn thấy Triệu Khoát, Triệu Dĩnh tức giận đến hai mắt đều sung huyết.

Triệu Kỵ nhịn không được cười: "Vẫn là người trẻ tuổi thiếu kiên nhẫn! ngươi lập hạ chiến công hiển hách, cô tất nhiên sẽ phong thưởng, cần gì phải nóng lòng nhất thời?"

Hồi bẩm bệ hạ!

Triệu Khoát vừa cười vừa nói: "Chúng thần lần này đến đây, cũng không phải là vì tranh công!

Triệu Kỵ biết rõ còn cố hỏi "Ồ? Vậy là vì cái gì?

Triệu Khoát hít sâu một hơi, liếc mắt nhìn Triệu Dĩnh.

Ánh mắt hai cha con chỉ giao nhau trong chốc lát, giống như có đao kiếm giao minh.

Nhưng Triệu Khoát lại giống như không cảm thấy bất kỳ áp lực nào, cao giọng nói: "Trước đó vài ngày Đại Lê đại thắng, quân ta vật tư sung túc, hậu phương ổn định. Kỵ binh Địch quốc hung hãn, lại không tiến vào Vùng đất mới chút nào, chúng ta tuy có chiến công, nhưng cũng chỉ dệt hoa trên gấm.

Vốn định sau khi tu dưỡng tốt thương thế, lại đến trước mặt bệ hạ lăn lộn.

Cũng chưa từng nghĩ trận chiến này công thần lớn nhất, đang bị văn võ bá quan buộc tội!

Mạt tướng cả gan!

Xin bệ hạ tuyên bố La tướng vô tội!

Lời hắn nói tràn đầy sức mạnh.

Từng chữ leng keng.

Vừa dứt lời.

100 nghìn tinh binh cùng năm ngàn viên lại đồng loạt hô.

Thừa tướng vô tội!

Thừa tướng vô tội!

Thừa tướng vô tội!

Từng tiếng, đều nhịp.

Như thiên lôi, lay động cả Giáng Thành.

Mỗi tiếng hét.

Sắc mặt đám trưởng lão Triệu thị khó coi một phần.

Triệu Kỵ nhịn không được cảm xúc kích động, hiện giờ hắn đã bước vào tuổi xế chiều, đối với phần lớn sự tình đều đã gợn sóng không sợ hãi.

Nhưng nhìn những tướng sĩ cùng viên lại trẻ tuổi này, cũng nhịn không được bị nhiệt huyết của bọn họ lây nhiễm.

Những thứ này…… đều là tương lai của Đại Lê a!

Triệu Kỵ cười như không cười, âm thanh tuy rằng không lớn, nhưng truyền tới trong lỗ tai mỗi người: "Nhắc tới cũng lạ, người chưa ra Giáng Thành, đều cho rằng La tướng chính là nịnh thần tuyệt thế. Ngược lại tinh binh viên lại Vùng đất mới, đều cho rằng La tướng vô tội".

Nghe thấy thế.

Người vừa rồi khàn cả giọng thảo phạt La Yển, sắc mặt nhất thời trở nên cực kỳ đặc sắc.

Doanh Vô Kỵ thừa dịp bơm thêm một câu: “Phụ vương có từng nghĩ qua, những quan binh Vùng đất mới này, mỗi người đều nhận hối lộ của La tướng, cho nên mới cố gắng gượng trọng thương từ xa xôi ngàn dặm mà đến?”

Hả?

Triệu Kỵ vuốt râu mỉm cười, ghét bỏ liếc Doanh Vô Kỵ một cái: “Nội tâm ngươi vì sao âm u như thế?

Doanh Vô Kỵ cười mỉa nhận sai “Gần mực thì đen, khả năng nhi thần gần đây cùng người dơ bẩn giao tiếp quá nhiều, nên cũng đen tối!”

Triệu Dĩnh…..”.

Ngụy Hoàn…..”.

Hàn Giả…..”.

Mọi người ở đây…..”.

Đôi bố vợ, con rể này.

Nói chuyện thật đáng ghét a!

Triệu Kỵ nhìn lướt qua thần sắc đặc sắc đến cực điểm của bọn họ, liền trực tiếp lướt qua.

Lần này bọn họ thanh thế to lớn

Nhưng thế hệ trẻ Triệu thị vừa đến, dù có thanh thế lớn hơn nữa cũng như băng vừa chạm lửa là tan.

Ông ta quay sang La tướng “Có người nói ngươi có tội, có người nói ngươi vô tội, ngươi cho rằng như thế nào?”

Nhìn người trẻ tuổi ánh mắt nhiệt tình dưới tường thành.

La Yển có loại xúc động che mặt mà khóc, hắn hít sâu một hơi: “Tường thành tuy là lão thần đốc xây, nhưng công lao không ở lão thần.

Lão thần một lòng vì nước, lại làm việc cực đoan, lần này tự tiện đoạt dùi trống, quả thật là cử chỉ khí phách, mặc dù tự nhận tình có thể tha thứ, nhưng cuối cùng vẫn động chạm đến luật mới.

Lão thần là người chấp hành luật mới.

Không thể biết luật mà phạm pháp!

Nếu không luật mới không tồn tại!

Theo luật mới của Lê quốc, Văn Thần vượt quyền chỉ huy quân đội, sẽ bị xử tử hình!

Lão thần thỉnh cầu, vì luật mới lập bia, lấy máu lão thần tưới lên trên bia.

Lập uy cho luật mới!

Lời này vừa nói ra.

Tường thành trên dưới kinh hô không ngừng.

Cảnh tượng như thế.

Cho dù Triệu Kỵ cứng rắn bảo vệ Yển, cũng hoàn toàn không có vấn đề.

Nhưng không ngờ La Yển lại làm tuyệt như vậy!

Quá độc ác!

Trong mắt Triệu Kỵ cũng hiện lên một tia bi thương: "La tướng cho rằng ngày mấy là thích hợp?"

"Việc này không nên chậm trễ!"

La Yển hít sâu một hơi: "Ngày bia thành, lão thần tự nguyện đền tội!"

Được!

Triệu Kỵ trầm giọng nói: "Truyền lệnh xuống! Lập bia cho luật mới, ngày bia thành, tiễn Thừa tướng lên đường!"

Ông ta nhìn lướt qua mọi người phía sau.

Chương 888: Đồng tâm hiệp lực Chương 888: Đồng tâm hiệp lực

Người dịch: PrimeK Tohabong

Vừa rồi "Đồng tâm hiệp lực" đã trở nên có chút sợ hãi rụt rè.

Nhất là Triệu Dĩnh, lại càng giống như mẹ ruột đã chết.

Tôn thất là sức mạnh của hắn.

Nhưng tôn thất sớm muộn gì cũng là của người trẻ tuổi.

Sau khi rút củi dưới đáy nồi, sức mạnh của hắn bắt nguồn từ nơi nào?

Triệu Kỵ liếc xéo Triệu Dĩnh: "Trương Bình Hầu! Nếu cô nhớ không lầm, Triệu Khoát hẳn là con trai trưởng duy nhất của ngươi, nhất mạch Trương Bình Hầu cũng nên lập thế tử rồi!

Nói rồi.

Giải tán mọi người.

Trực tiếp xoay người rời đi.

……

Điện Trọng Lê.

Nụ cười không hề biến mất khỏi mặt Triệu Kỵ.

Thật sự là đại khoái nhân tâm!

Vừa nghĩ tới bộ dáng như cha mẹ chết của Triệu Dĩnh.

Ông ta liền nhịn không được muốn cất tiếng cười to.

Lần này biến pháp Lê quốc, may mắn nhất chính là khai phá Vùng đất mới, không động đến lợi ích bản thổ Triệu thị.

Nếu không tuyệt đối không có khả năng dễ dàng lật bài như vậy.

Đợi đến sau khi nhóm ông lão này chết hết, vương thất mới có thể để cho luật mới lan tràn tới cố hương Triệu thị.

Được rồi!

Được rồi!

Vô Kỵ tên hỗn tiểu tử này, thật sự là mang đến vui mừng cho Cô!

Đúng vậy!

Tào công công cười phụ họa: "Không ngờ phò mã gia trong quân cũng có uy vọng như vậy, lại thần không biết quỷ không hay triệu tập tất cả tinh nhuệ trong trận chiến này.

Lời này vừa nói ra.

Trong điện yên tĩnh một lát.

Ý cười của Triệu Kỵ không giảm, trong ánh mắt lại hiện lên một tia âm u.

……..

Có một khoảnh khắc như vậy.

Điện Trọng Lê yên tĩnh đến mức có chút dọa người.

Tào công công trên mặt lộ ý cười, tựa hồ Doanh Vô Kỵ có năng lượng lớn như vậy, cực kỳ làm cho hắn vui mừng.

Triệu Kỵ trên mặt cũng tràn đầy tươi cười, chỉ là có ý tứ ngoài cười nhưng trong không cười.

Vẫn còn.

Hình ảnh kỳ lạ này chỉ kéo dài trong chốc lát.

Triệu Kỵ liền cười cảm khái nói: "Thế hệ trẻ càng có năng lượng, ông lão chúng ta mới có thể yên tâm. Có Vô Kỵ phụ tá

Ninh nhi, sau này ngươi cũng có thể nghỉ ngơi một chút.

Tào công công thở dài, vui mừng cười nói: "Thần làm nô tỳ, cũng không hiểu quốc sự, chỉ cần làm tốt chuyện bệ hạ giao phó là được.

Đại tranh chi thế sắp đến, chư hầu thiên hạ ai cũng cảm thấy bất an.

Nô tỳ không có sở trường gì, chỉ có một thân võ nghệ có thể được bệ hạ sai khiến.

Bảo vệ điện hạ một chút miễn cưỡng có thể, chuyện khác thật đúng là không làm được.

Phò mã gia có đại tài kinh thế.

Cho dù quân chính, đều có thể thay điện hạ phân ưu.

Nô tỳ cuối cùng cũng có thể an tâm làm một thị vệ rồi".

"Rất tốt!"

Triệu Kỵ nhìn thoáng qua Tào công công, ánh mắt có chút ôn hòa: "Ngươi ở bên cạnh Cô mấy chục năm, còn phải phí tâm chiếu cố Ninh nhi, thật sự là vất vả rồi".

Tào công công thở dài một hơi, thần sắc có chút tưởng nhớ "Ngày xưa Tào Tống giao chiến, Tào quốc chúng ta bị diệt hết, nếu không có Đại Lê phù hộ, chỉ sợ Tào thị chúng ta đã sớm diệt tộc tuyệt chủng, lão nô vẫn mang lòng cảm ơn, nào dám xưng là vất vả?"

Triệu Kỵ vẻ mặt cảm động: "Có ngươi chiếu cố, quả thật là may mắn của Triệu thị ta! Hôm nay xong việc, địa vị của Ninh nhi cùng luật mới cũng ổn định một chút, từ khi tiến vào Minh Đô, ngươi đã không nghỉ ngơi, mấy ngày nay nghỉ ngơi một chút. Chờ một hai năm sau Ninh nhi đăng cơ, nhất định sẽ không bạc đãi đệ tử Tào gia.

“Nô tỳ tạ ơn bệ hạ!”

Tào công công hướng Triệu Kỵ cúi người thật sâu, liền giẫm lên bước nhỏ rời đi.

Triệu Kỵ nhìn phương hướng hắn rời đi, trầm mặc thật lâu không nói.

Qua ước chừng một khắc đồng hồ.

Ngoài điện vang lên một âm thanh.

Phụ vương! Nhi thần cầu kiến!

Vào đi!

Triệu Kỵ cười cười.

Triệu Ninh sải bước đi đến, mặt tươi cười hăng hái, hành lễ với Triệu Kỵ, rủ rỉ nói: “La tướng đã vào nhà giam, điều kiện trong tù rất tốt, La tướng rất hài lòng. Hôm nay luật mới đã định, mặc cho lão thất phu Triệu Dĩnh và Hai nhà Ngụy Hàn dù nhảy nhót thế nào, cũng không thay đổi được.

Tình huống hôm nay.

Đích xác có chút hung hiểm.

Mấy ông lão Triệu thị đến một nửa, một nửa khác trực tiếp xưng bệnh cáo nghỉ.

Mặc dù Hai nhà Ngụy Hàn không đến đổ thêm dầu vào lửa, vương thất cũng phải cẩn thận.

Vì dù sao đi nữa.

Lực lượng của Lê quốc đều là tôn thất trực hệ trong quân đội, nếu mấy lão già ngoan cố nhóm cứng rắn mới luật mười, quân vương cũng không dám mạnh mẽ tiếp chiêu.

Nhưng cũng may.

Thế hệ trẻ tuổi trở nên cứng rắn.

Đây mới là lực lượng trung kiên của Triệu thị.

Hơn nữa tương lai trong vòng 10 năm, sẽ rất nhiều người sẽ thay thế những ông lão trong tôn thất.

Có bọn họ làm chỗ dựa, vương thất lo gì không có sức mạnh?

Luật mới xem như hoàn toàn được định ra.

Có nền tảng của cường quốc này.

Mặc dù sau này có ba nhà phân Lê, Triệu Ninh cũng có lòng tin để Lê quốc áp đảo chư hầu.

Triệu Kỵ vui mừng gật đầu: "Vô Kỵ có thể triệu tập Triệu thị tân duệ, đích xác giải được khốn cục hôm nay".

Nghe thấy thế.

Triệu Ninh lập tức biến sắc: "Phụ vương! Vô Kỵ hắn…..".

Triệu Kỵ cười khoát tay: "Ngươi đoán câu nói vừa rồi là ai nói với phụ vương?

Cái này…..".

Thần sắc Triệu Ninh hơi hòa hoãn, hơi suy tư một hồi, thử hỏi "Tào công công?

Nàng đối với Tào công công cũng không hoài nghi.

Nhưng lúc này mới ngắn ngủi trong chốc lát, có thể cùng Triệu Kỵ nói chuyện, cũng chỉ có một mình Tào công công.

Thấy Triệu Kỵ gật đầu.

Thần sắc nàng càng ngưng trọng.

Bởi vì từ nhỏ đến lớn, vương thất đều coi Tào công công là người một nhà.

Ngoại trừ một ít cơ mật cực hạn, mặt khác đại bộ phận sự tình Tào công công đều biết rõ.

Chương 889: Không có gì đáng tín nhiệm Chương 889: Không có gì đáng tín nhiệm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lần đó ở gánh hát.

Chính mình lấy thân phận Nguyên Dương công chúa sử dụng Kiếm Trọng Lê lộ ra manh mối.

Vương thất cũng không hoài nghi Tào công công, thậm chí cuộc chiến An Ấp Minh Đô, còn tiếp tục để Tào công công thiếp thân bảo vệ mình.

Triệu Ninh nhịn không được hỏi: "Đây là vô tâm hay là cố ý?

Triệu Kỵ cười khoát tay áo: "Chờ con ngồi lên vị trí quân vương này ngươi sẽ biết, ngoại trừ huyết thống ra, không có gì là đáng giá tín nhiệm hoàn toàn, nếu không phải vương thất chỉ có ngươi có thể gánh vác trọng trách, cô thậm chí ngay cả ngươi cũng sẽ không không giữ lại."

Thần sắc Triệu Ninh hơi lạnh, cung kính cúi người.

Nàng đại khái hiểu được một ít.

Chỉ dựa vào dăm ba câu đã muốn châm ngòi tâm tư phụ vương mình, vẫn là quá đơn thuần một chút.

Nhưng trong lời nói của Triệu Kỵ, còn có ý tứ khác.

Triệu Ninh hít sâu một hơi: "Phụ vương, Vô Kỵ hắn cũng không phủ nhận chuyện này là hắn gây nên, hơn nữa…"

Triệu Kỵ thần sắc nghiêm nghị "Ninh nhi! tín nhiệm hay không tín nhiệm, chưa bao giờ là vấn đề, bởi vì nó căn bản không có ý nghĩa. Vấn đề mấu chốt, không phải Doanh Vô Kỵ như thế nào, mà là ngươi dự định làm như thế nào!"

Triệu Ninh cung kính nói: "Nhi thần thụ giáo!

Ai…..".

Triệu Kỵ thở dài một hơi, cũng không biết rốt cuộc nàng nghe lọt bao nhiêu.

Triệu Ninh do dự một lát, mở miệng hỏi: "Phụ vương! Hai đại yêu kia thế nào rồi?

Triệu Kỵ nhấp một ngụm nước trà: "Ăn ngon uống ngon được hầu hạ, đã uống thuốc của Triệu thị chúng ta, chờ sau khi phục vụ ở Vùng đất mới ba năm, sẽ đưa bọn họ về Yêu Vực. Bằng không với náo loạn của Doanh Thập Tam cũng không phải dễ dàng dàn xếp ổn thỏa như vậy.

Ý của nhi thần là…..".

Triệu Ninh hít sâu một hơi: "Bọn họ có nói mục đích đến Trung Nguyên không?

Thứ này.

Đó mới là mấu chốt của vấn đề.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Ba đại yêu này là Doanh Việt đưa tới, nếu Cứ điểm Âm Sơn không có thành lập, thì 37 ngưu yêu xung trận kia sẽ tạo thành uy hiếp cực lớn cho Lê quốc.

Doanh Vô Kỵ từng nói, ba con đại yêu này chính là chạy về phía mình mà đến.

Thậm chí nói thẳng, trong này liên quan đến bí mật cốt lõi của hắn.

Mà Lão lưu manh…… Doanh Việt kia cũng đang hy vọng dùng cái này châm ngòi quan hệ cha vợ con rể.

Nàng có chút lo lắng.

Bí mật này thật sự bị Triệu Kỵ ép hỏi ra, sau đó ảnh hưởng đến tâm tư của hắn, chuyện kia liền lớn.

Triệu Kỵ có chút thất vọng, nghiêm nghị nói: "Con vẫn không hiểu ý ta, có tin hay không, chưa từng có bất kỳ ý nghĩa gì.

Triệu Ninh…..".

Thấy cô vẫn không hiểu.

Triệu Kỵ khẽ thở dài: "Con còn nhớ Khương Nhạc Thanh truyền thụ bí thuật, có thể đoán ra trong thân thể rốt cuộc là bản hồn hay là kính ảnh.

Triệu Ninh gật đầu: "Nhớ!"

Triệu Kỵ hỏi: "Kiểm tra chưa?"

Triệu Ninh gật đầu: "Kiểm tra! Đám người Vi Nga phái đều là Kính Ảnh, nhưng hai đại yêu là bản hồn.

Nói xong câu đó.

Nàng nhất thời bừng tỉnh đại ngộ: "Nhi thần hiểu rồi!"

Khi ngươi đi rối rắm có nên tín nhiệm hay không, rất nhiều chuyện kỳ thật đã không có ý nghĩa.

Lần này thái độ Doanh Vô Kỵ rất rõ ràng, hắn muốn đám người của Vi Nga phái này.

Nhưng cái mà hắn gọi là nhược điểm, căn bản sẽ không giấu đầu hở đuôi.

Vấn đề không phải là tin tưởng hay không tin tưởng.

Mà là để cho quân vương Triệu Kỵ biết hắn có bao nhiêu át chủ bài, hơn nữa có thể điều chỉnh số lượng bài cho hắn.

Lê quốc dựa vào biến pháp, chắc chắn trở thành cường quốc chân chính.

Lê quốc như thế.

Chỉ cần hệ thống Học cung và quân công bồi dưỡng văn thần võ tướng không sụp đổ, liền có vô số "môn sinh quân vương" trung thành với quân vương.

Trừ phi có quyền thần dám trực tiếp giết vua.

Bằng không cho dù ẩn giấu nhiều hơn nữa lực lượng của mình, cũng không có khả năng lay động địa vị quân vương.

Tín nhiệm Doanh Vô Kỵ.

Cùng không tín nhiệm Doanh Vô Kỵ.

Có gì khác nhau sao?

Ép hỏi hay là nói bóng nói gió cái gọi là "át chủ bài Doanh Vô Kỵ", quả thực chỉ tăng thêm phiền não.

Huống chi sau này còn phải…..".

Triệu Kỵ nhàn nhạt cười nói: "Cũng không oán được con, Cô cũng đã từng một lần lâm vào hoàn cảnh đa nghi, cũng là phải suy nghĩ cẩn thận sau khi cùng với Thanh Hư lão đạo kia cá cược mới hiểu được, sau khi Doanh Vô Kỵ định nghĩa tất cả học tử học cung là 'Môn sinh Quân vương", liền không có bất kỳ sự cần thiết phải nghi kỵ nào nữa"

Không nghĩ tới cái gọi là vương đạo, ta và con lại còn không hiểu bằng hắn.

Đáng tiếc!

Đáng tiếc!

Triệu Ninh thở phào nhẹ nhõm: "Vậy phụ vương! Bên Tào công công…..".

Triệu Kỵ lạnh nhạt nói: "Chỉ cần hắn không uy hiếp được an toàn của con, liền theo hắn đi, nếu hắn thật sự có ác ý, cuối cùng người bị hại chưa chắc là các ngươi.

Đúng là như thế!

Triệu Ninh như có điều suy nghĩ, sau khi suy nghĩ một lát, lại nói đến một chuyện khác: “Vậy chuyện liên quan đến thân thể nhi thần nữ nhi, nên xử lý như thế nào?”

Triệu Kỵ cười hỏi: ” con cảm thấy nên xử lý như thế nào?”

Triệu Ninh nghiêm túc nói: “Hiện giờ luật mới đã lập, nhưng có yêu ma quỷ quái ẩn giấu trong bóng tối, chung quy có chút không đẹp. Nhi thần cho rằng, chỉ cần bảo vệ tốt Thải My, là có thể cổ động bọn đạo chích kia tự mình nhảy ra.

Triệu Kỵ gật đầu nói: “Tốt lắm. Thừa dịp vi phụ còn sống, những cái đinh kia, có thể nhổ được mấy cái, liền nhổ mấy cái!”

Vâng!

Triệu Ninh cung kính đáp.

Trong lòng lại đang phát sầu.

Lần này động tác của người trẻ tuổi Triệu thị quá lớn, đã hoàn toàn tổn thương đến nguyên khí của Triệu Dĩnh.

Lão thất phu sau bị bị một đòn nặng nề này

Sẽ khiến lão ta sẽ chủ động đứng ra nghi ngờ thân phận của mình, chỉ sau này sẽ gặp tương đối khó khăn.

Nhưng giữ ông ta tiếp tục ở lại vị trí Trương Bình Hầu, rốt cuộc đều là mối sầu của Triệu thị.

Nên nghĩ biện pháp gì đây?

……

Chương 890: Người trẻ tuổi được việc Chương 890: Người trẻ tuổi được việc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Phủ Phò mã.

Phù…..”.

Doanh Vô Kỵ thở ra một hơi thật dài.

Phù!

Người trẻ tuổi Triệu thị vẫn rất được việc!

Đương nhiên.

Lần này bại lộ một ít năng lực ngoài dự đoán của cha vợ.

Nhưng kỳ thật ảnh hưởng cũng không lớn.

Cha vợ đã hơn 50 tuổi, nhiều nhất là chỉ còn thọ bảy tám năm nữa.

Trước khi đi, cũng sẽ cùng mình diễn một vở kịch.

Để cho mình mang theo Bạch thị bộ tộc, mang theo hậu duệ Thiên Nhân tộc chân chính, cùng Chu vương thất đoạt chỗ tốt từ Thiên Nhân tộc.

Đối với Lê quốc căn bản không có bất kỳ uy hiếp nào.

Vì đối với hắn.

Tinh nhuệ Triệu thị xuất hiện đích xác ly kỳ.

Cũng ly kỳ như lần trước di dân thành công.

Nhưng rồi sao?

Con cháu Triệu thị không có khả năng chạy theo mình.

Dân chúng di chuyển đến Vùng đất mới chỉ cần an cư lạc nghiệp, cũng sẽ chỉ trung thành và tận tâm với Lê vương thất.

Cho nên, có ảnh hưởng gì đây?

Thời gian bảy tám năm.

Em bé sinh ra với Đường Đường.

Con của vợ cả cũng nên ra đời.

Tận hưởng cảm giác làm cha hiền

An tâm ra ngoài gây dựng sự nghiệp.

Đương nhiên

Quan trọng nhất là luật mới đã được lập, danh tiết cha vợ là La Yển cũng được bảo vệ, nếu không cố gắng thật sự kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Tuy rằng cũng không mấy quan hệ với La Yển.

Nhưng nhìn La Yển từ góc độ thừa tướng một nước, ông ta thật sự là một người đáng tôn kính.

Ai! Quả bưởi đến!

Doanh Vô Kỵ vừa mới vào nội viện, liền nhìn thấy một thân ảnh.

Tinh Ly đang chuẩn bị ra cửa, mới vừa đẩy cửa ra liền thấy Doanh Vô Kỵ, biến sắc, nhanh chóng đóng cửa, muốn tạo ra một ảo giác của Doanh Vô Kỵ.

Kết quả chưa từng nghĩ Doanh Vô Kỵ phản ứng rất nhanh, lúc này chân đạp Thất Tinh Bộ, trực tiếp nhét tay vào khe cửa.

Khóe miệng Tinh Ly giật giật: "Huynh muốn làm gì?"

Doanh Vô Kỵ "Muốn…..".

Tinh Ly??

Mắt thấy sắc mặt Mễ Tinh Ly có chút không được tự nhiên.

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: "Ngươi có phải đã biết chuyện ngoài thành hôm nay rồi không?"

Biết cái gì?

Tối qua ta ngủ không ngon, huynh không có việc gì khác cứ về trước đi, ta muốn ngủ bù một giấc!"

Doanh Vô Kỵ đương nhiên sẽ không trả lời, trực tiếp cười hì hì giữ lại khe cửa đi vào.

Tinh Ly muốn đẩy hắn.

Nhưng khí lực so với hắn thật sự kém quá nhiều.

Chỉ có thể khiến hắn đi vào.

Doanh Vô Kỵ vừa vào cửa liền ngồi ở mép giường, bắt chéo chân vẫn lắc lư, thuận tiện vỗ vỗ giường "Đến! Nằm bên cạnh ta!"

Tinh Ly có chút hoảng hốt: "Huynh rốt cuộc là chạy cái gì tới…"

Thực hiện đánh cuộc đi!

Doanh Vô Kỵ cười hì hì nói: "Nếu ngươi không biết luật mới được bảo tồn, ta sẽ kể tỉ mỉ cho ngươi nghe. Vừa vặn ngươi không phải muốn ngủ bù sao? Ngươi một bên ngủ bù, ta một bên thực hiện đánh cuộc, hai chúng ta không làm chậm trễ nhau".

Mễ Tinh Ly…".

Ngoại trừ Lê vương thất, thiên hạ này để ý nhất luật mới có thể trụ được hay không, chỉ sợ có mỗi nàng.

Làm sao nàng có thể không chú ý đến chuyện này?

Theo bản năng siết chặt vạt áo của mình.

Nghĩ đến ván cược lúc đó.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Ngươi sẽ không muốn quỵt nợ chứ?"

Vốn nghĩ Mễ Tinh Ly sẽ quỵt nợ.

Nhưng chưa từng nghĩ, nàng bỗng nhiên lộ ra một nụ cười hết sức biến thái, chỉ chỉ khe cửa vừa rồi bị nàng đóng chặt:

“Huynh nói ta chăm chỉ như vậy, cho tới trưa không ra ngoài, vừa vặn lúc huynh trở về đẩy cửa vào, huynh cảm thấy ta đây là muốn quỵt nợ?”

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Còn chưa kịp phản ứng.

Nữ lưu manh này trực tiếp nhào tới.

Một phen đem hắn đặt ở trên giường, chỉ vào vạt áo của mình, khiêu khích nhíu mày: “Ta thật đúng là đã hỏi thăm qua, hiện tại La tướng vào tù, Bạch thiếu phu cùng Hoa Triều đi thăm, Triệu Ninh ở Đông cung.

Hiện tại Phủ Phò mã chỉ có hai người chúng ta, huynh muốn làm chuyện biến thái cỡ nào cũng được.”

Doanh huynh!

Huynh thật sự chỉ thỏa mãn với sờ soạng thôi sao?

Ta đếm từng ngày.

Hiện tại rất thích hợp mang thai con cái.

Đế huyết Chuyên Húc của huynh có thể hay không để cho ta cũng dính tý !

Doanh Vô Kỵ: “…..”.

Nhìn ánh mắt hận không thể lột da mình của Mễ Tinh Ly.

Hắn có chút sợ hãi.

Hiện tại quan hệ giữa hắn và Lê vương thất đang ở trạng thái hài hòa cực kỳ vi diệu.

Hầu như không có gì có thể phá vỡ trạng thái hài hòa này.

Nhưng…..”. ngoại trừ làm cho nữ công tử Đại Sở mang thai.

Tinh Ly, người này biến thái phải không?

Sẽ không phải là nàng đã sớm theo dõi ta chứ?

Vừa nghĩ tới điều kiện cho sờ soạng mà Tinh Ly tự mình đưa ra.

Hắn lại càng cảm giác có khả năng này.

Trong lúc nhất thời, tự nhiên trở nên cẩn thận.

Sao huynh nhát gan thế? nhưng nhát gan thì nhát gan, nếu huynh sợ thì cứ sờ trước đi!

Nói xong, liền bắt lấy tay Doanh Vô Kỵ, ý đồ nhét vào trong vạt áo mình.

Doanh Vô Kỵ luống cuống.

Nếu nữ lưu manh này có chiêu gì

Chính mình còn không phải trực tiếp bó tay chịu trói, bị nàng xử lý sao?

Hắn vội vàng đứng dậy, đè Mễ Tinh Ly lại: "Nữ công tử, ngươi bình tĩnh một chút! Ta là người có gia đình, có chút đùa giỡn là được, ngươi ngàn vạn lần không nên cho là thật.

Mất hứng!

Vẻ mặt Tinh Ly vô cùng thất vọng.

Trong lòng cũng là hơi thở phào nhẹ nhõm, may mà Doanh Vô Kỵ sợ, bằng không chính mình lần này khiếp đảm.

Sau này còn làm sao xoay người trước mặt hắn?

Xem ra sau này vẫn phải cẩn thận một chút.

Thường đi bên bờ sông nào mà không ướt giày.

Tuy rằng nàng cũng rất muốn giày ướt.

Nhưng dù sao đây cũng là nơi đất khách quê người, vẫn phải cẩn thận một chút.

Nếu có thể nghĩ ra một biện pháp.

Đem Doanh Vô Kỵ cạy đi từ Lê quốc.

Nghĩ lại chuyện giày ướt.

Nàng nhanh chóng điều tiết chân khí, thư giãn tim đập thình thịch, giải tán khí huyết hội tụ ở hai má.

Vẻ mặt thoạt nhìn có chút tự tại "Bất quá Doanh huynh tay chân thật đúng là nhanh nhẹn, chuyện này tự nhiên thật đúng là được huynh giải quyết, luật mới Lê quốc đã lập, cũng coi như giúp ta giải quyết một cái phiền toái lớn, thỉnh nhận tiểu muội một bái!"

Nói rồi.

Thật đúng là trịnh trọng chắp tay.

Chương 891: Tên lưu manh Nữ công tử Chương 891: Tên lưu manh Nữ công tử

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ chỉnh lại quần áo bị nàng làm cho có chút xộc xệch, nghiêm trang nói "Ngươi bước tiếp theo tính toán làm thế nào?"

Không làm thế nào cả!

Chiến tuyến Sở Viêm chúng ta chỉ có thể nói là hãm sâu vào vũng bùn, còn xa mới có thể làm cho quốc nội gặp khó khăn. Hơn nữa Lê quốc luật mới mới thực thi không bao lâu, chờ vụ lương thực đầu tiên thu thuế đúng chỗ, mới có thể bại lộ ra vấn đề chân chính.

Ta dự định đi Vùng đất mới ở một đoạn thời gian, khảo sát dân tình cụ thể.

Về phần khi nào thì trở về…..".

Chờ bọn chúng bị đánh đau đánh cho sợ có chút quá muộn.

Nhưng ít nhất cũng phải làm cho bọn chúng hoảng hốt.

Doanh huynh!

Huynh sẽ giúp ta chứ?

Doanh Vô Kỵ buông tay "Ta còn chưa nếm được của ngon đâu?

Đây không phải là cho huynh nếm sao? Huynh còn trách ai?

Mễ Tinh Ly liếm liếm môi, nắm chặt tay Doanh Vô Kỵ lắc một cái "Ô Kê ca~~~

Doanh Vô Kỵ đầu to như đấu, hắn rất xác định, tên lưu manh này liếm môi, khẳng định là nàng cố ý làm thế

Trợ giúp Sở quốc chúng ta, đối với Lê quốc nhất định là chỗ tốt lớn hơn chỗ xấu, chờ liên minh họ Cơ thành lập, Lê Sở sẽ hoàn toàn không tiếp giáp nữa.

Đến lúc đó Càn Quốc nghĩ đông xuất, Doanh Vô Khuyết lại có thù oán với huynh.

Liên minh họ Cơ ôm đoàn sưởi ấm, các ngươi chỉ có thể canh phòng nghiêm ngặt tử thủ.

Sở quốc cường đại lên, nhất là ở trong tay ta cường đại lên, nhất định có thể giúp Lê quốc chia sẻ không ít áp lực.

Nói là nói như vậy không giả!

Doanh Vô Kỵ buông tay "Nhưng vấn đề là, ta phải trợ giúp ngươi như thế nào đây?

Mễ Tinh Ly u oán liếc hắn một cái: "Huynh giấu sâu như vậy, ta làm sao biết huynh có thể giúp ta như thế nào? Không bằng huynh trước tiên nói cho ta biết, hôm nay huynh làm như thế nào, còn có mấy đại yêu kia vì sao tới tìm huynh. Ô Kê ca, giúp ta nha"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Giúp ngươi không phải là không được. Bất quá ngươi cũng biết, Ô Kê ca là một thương nhân, trả giá để ta giúp ngươi có thể, bất quá ta muốn thu hồi lợi nhuận lớn hơn nữa, lợi nhuận này, ngươi có thể không chịu nổi."

Chịu không nổi?

Dù sao hôm nay vẫn còn nợ, điều mà Mễ Tinh Ly không thích nhất chính là nợ người khác, nếu không thì bây giờ hãy lấy tiền cược đi!"

Nói xong, lại muốn kéo vạt áo của mình.

"Thôi, cứ để đó đã!

Doanh Vô Kỵ vội vàng đứng lên, đẩy cửa chạy trối chết.

……

Tiểu viện- Bắc thành.

Cơ Động nhướng mí mắt, nhìn bóng đen trước mặt, âm thanh có chút trầm thấp: "Tình huống thế nào?

Cứ như vậy đi!

Bóng đen cũng không phải là thực thể, thậm chí thấy không rõ hình dáng, âm thanh cũng là ấp úng úng " ý chí Triệu Kỵ so với Doanh Việt rộng lượng hơn một chút, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng không phải loại người dăm ba câu là có thể châm ngòi.

Cơ Động cười cười: "Không vội! Khi một người sắp chết, lòng dạ rộng lượng cũng sẽ trở nên hẹp hòi.

Một vị vua.

Dưới gối không có con trai.

Ồ.

Triệu Khế tuy rằng là con trai nhưng cũng là một phế vật.

Hy vọng duy nhất, lại là một nữ thái tử cải nam trang.

Hiện giờ còn rộng lượng một chút.

Chờ hắn thời gian không còn nhiều.

Lòng dạ rộng lượng hơn nữa cũng chỉ là một chuyện cười.

Vấn đề duy nhất là, Triệu Kỵ còn có thể sống bao lâu.

Cơ Động cười nhạt: "Triệu Kỵ trong vòng hai năm sẽ chết, là thật sao?

Bóng đen cười nhạo một tiếng: "Chúng ta đã nói rồi, chỉ là phỏng đoán, chúng ta không có cách nào đảm bảo mọi thứ. Chúng ta giúp ngươi đến đây cũng là mạo hiểm, chớ đòi hỏi quá nhiều.

Hả?

Cơ Động cũng không tức giận "Bất quá bổn vương hứa hẹn, nhưng Tào gia các ngươi trọng nhập phổ hệ họ Cơ, đây chính là tồn tại có thể phong quốc. Chỉ những thứ này, chỉ sợ không đủ chứ?

Bóng đen ngữ khí có chút thống khổ "Triệu Kỵ bình thường cũng không bạc đãi qua chúng ta, giá trị cái giá này….!

Cơ Động thản nhiên cười nói "Đích xác như thế không giả, nếu không phải ngươi tại Minh Đô bị ảnh hưởng, cũng không có khả năng giúp bản vương. Thật đúng là một lão hoạn quan đầy lòng trung nghĩa …"

Lời cuối cùng.

Ý vị thâm trường.

Nếu là từ miệng người khác nói ra.

Khẳng định ý vị trào phúng tràn đầy.

Nhưng từ trong miệng của hắn nói ra, lại lộ ra vô cùng thẳng thắn thành khẩn, thậm chí giống như là thật sự đang cảm thấy tiếc hận cho bóng đen.

Tào quốc tuy rằng bị diệt trong cuộc giao tranh Tào Tống, hơn nữa ỷ lại Lê quốc che chở mới không bị diệt tộc.

Nhưng kỳ thật, xét đến cùng, vẫn là Lê Sở tranh bá năm đó.

Tào quốc cũng là bất đắc dĩ mới dựa vào Lê quốc.

Lão hoạn quan này, lại bị gieo ma chủng ở Minh Đô.

Mới giãy dụa cuối cùng lựa chọn đổi phe

Đích xác làm cho hắn sinh lòng kính ý.

Ngữ khí của bóng đen có chút gượng gạo "Tóm lại, sự tình mà ta hứa hẹn đều sẽ giúp, không cam đoan có thể thành công hay không. Ngươi đã nói chừng một năm liền có thể Hợp Tông họ Cơ, chỉ cần Tào gia chúng ta ở phía trên, ta liền không có lý do gì không bán mạng cho ngươi, ngươi gấp cái gì?"

Cơ Động nhàn nhã gõ gõ bàn: "Nói như vậy, chuyện Triệu Ninh là thân nữ nhi, ngươi cũng không thể hỗ trợ?"

Không giúp được!

Bóng đen hừ lạnh một tiếng: "Cho dù có thể giúp được, cũng không đáng lãng phí cơ hội tốt hơn.

Cơ Động gật gật đầu "Đúng là như thế!"

……

Vạch trần thân nữ nhi Triệu Ninh, chớ nói có thể thành hay không, coi như là thành, đơn giản chính là từ trong tôn thất chọn tân vương khác.

Cái gọi là "Nhị Thánh" tác dụng cực lớn, khẳng định cũng sẽ không bị lật đổ.

Triệu Kỵ cũng là người có thể nắm tính mạng Vô Kỵ.

Hai năm.

Doanh Vô Kỵ cho dù thiên tài cũng không thể đạt tới Ngộ Thần Cảnh.

Ở địa bàn Lê quốc muốn tránh thoát sự giảo sát của Triệu Kỵ, thật sự khó như lên trời.

Đến lúc đó tự mình ra tay giúp đỡ

Nhất định có thể kéo được Doanh Vô Kỵ về bên mình

Một trong hai "thánh" này.

Cơ Động vẫn cực kỳ vừa ý.

Chương 892: Không có biện pháp đánh đồng Chương 892: Không có biện pháp đánh đồng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trong mắt hắn, Triệu Ninh căn bản không có biện pháp đánh đồng với Doanh Vô Kỵ.

Công hội Mặc giả đều nằm trong tay hắn, sao lại không rõ bùn bê tông, kính thủy tinh và cái cày Khúc Viên là tác phẩm của Doanh Vô Kỵ?

Có Doanh Vô Kỵ giúp hắn.

Hắn mới có thể làm được thiên hạ đều đen tối!

Hơn nữa mấy đại yêu kia tìm Doanh Vô Kỵ, hình như là bởi vì hắn có quan hệ với Thiên Nhân tộc.

Nếu không phải muốn mượn gió đông của Thiên Nhân tộc.

Mình tội gì phải hợp tác với Chu vương thất sa sút?

Chỉ cần có thể có được Doanh Vô Kỵ.

Tất cả vấn đề mình lo lắng đều sẽ được giải quyết dễ dàng.

Thật đúng là một bảo tàng!

Cũng chính bởi vì cái này, Đan Thanh phản bội dẫn đến nhiệm vụ thất bại, hắn mới không có nửa điểm tâm lý dao động.

Chơi cờ với bạn thua cũng không mất mặt, hơn nữa những quân cờ này quân sau khó khống chế hơn quân trước.

Huống chi đây là nước cờ cuối cùng của người ta.

Mà cờ của mình, còn có một bước tiếp một bước.

Cơ Động nhìn bóng đen cười nhạt nói: Vậy thì đa tạ!

Khách khí!

Bóng đen không mặn không nhạt cười khan hai tiếng, liền trực tiếp biến mất.

Mà Cơ Động.

Cũng cho tản đi các màn chắn xung quanh

Nam Cung Yến tựa như đợi thật lâu, thấy Cơ Động xuất hiện, trên mặt lập tức treo lên một tia ngọt ngào ý cười "Vương gia, thế nào rồi?"

Rất tốt!

Nụ cười trên mặt Cơ Động ấm áp, vẫn là dáng vẻ đại thúc tao nhã lịch sự kia.

Uh!

Nam Cung Yến gật đầu, vẻ mặt mê say nhìn hắn.

Cơ Động có chút kinh ngạc: "Nàng không muốn hỏi vừa rồi ta đang nói chuyện với ai sao?'

Nam Cung Yến cười nói: “Vương gia làm việc đều có đạo lý của Vương gia, ta chỉ là hy vọng đi theo bên cạnh Vương gia, chỉ cần Vương gia tốt, thì cái gì cũng tốt!”

“Yến nhi, có ngươi là phúc khí của ta!”

Cơ Động có chút cảm động cầm lấy tay Nam Cung Yến khoác lên vai mình: “Lần này không phải ta cố ý trốn tránh nàng, mà là người này quá mức cẩn thận, hơn nữa không phải tay tầm thường, cố ý điểm danh không thể có bất kỳ người ngoài nào biết.

Ta đều biết!

Nam Cung Yến ôm cổ Cơ Động, tham luyến ngửi hơi thở trên người hắn: “Vương gia không cần giải thích với ta!”

Cơ Động khẽ gật đầu.

Ông chú hấp dẫn cùng thiếu nữ phá thai lại thân mật như vậy trong chốc lát.

Hắn mới hỏi: “Vậy mọi người đã đến đông đủ chưa?”

Đến đông đủ rồi!

Nam Cung Yến gật đầu: “Ta bảo bọn họ chờ, nhưng cũng không đợi lâu lắm.

Rất tốt!

Cơ Động cười đứng lên, liền đi thẳng tới phòng nghị sự sát vách.

Hôm nay người tới cũng không nhiều, nhưng đều là người hết sức quan trọng.

Ngụy Hoàn.

Hàn Giả.

Cả hai đều là người chơi cũ.

Triệu Dĩnh cũng cứng rắn gánh vác áp lực trình diện.

Người duy nhất có bối phận tương đối thấp, chính là Lý Hiệt Giang của Lý gia, mặc dù là tiểu bối, nhưng cũng là người thừa kế do Lý gia chủ chỉ định.

Bốn người có mặt.

Cho dù đặt ở đâu, đều là tồn tại khiến người ta không thể khinh thường.

Nhưng hôm nay, không khí đều có chút trầm mê.

Luật mới thất bại.

Hai nhà Ngụy Hàn tiếp tục bị hút máu.

Thanh niên Triệu thị không phục quản giáo.

Triệu Dĩnh tuy rằng vẫn ở trên vị trí Trương Bình Hầu, nhưng địa vị ở tôn thất cũng tụt dốc không phanh.

Cả người run rẩy, chân khí trong cơ thể mơ hồ có xu thế mất khống chế.

Về phần Lý Hiệt Giang kia.

Lại ngồi ở nơi đó run lẩy bẩy.

Lần trước hội nghị bí mật tiến hành, bất kể là Đầu cuối Minh Đô, hay làyêu tộc Địch quốc, hoặc là thân nữ nhi Triệu Ninh, ba chuyện cơ mật đều để lộ phong thanh, Lý gia chính làngười bị tình nghi lớn nhất.

Hắn lần này tới đây, cũng là vì mục đích quay về với họ Cơ.

Tình cảnh Lý gia vốn là đáng lo ngại.

Thấy ba vị đại lão trầm thấp, hắn ngồi nghiêm chỉnh, như ngồi trên đống lửa, cẩn thận đến đại khí cũng không dám thở ra.

Về phần các nhà khác họ Cơ.

Đều đã ai về nhà nấy.

Kế tiếp là chuyện nội bộ Lê quốc, bọn họ thật sự không cần phải tham dự.

Viêm Quốc bận rộn chiến tranh.

Nội bộ Ngô quốc đang tranh giành, còn muốn phòng ngừa thương tổn bắn tung tóe ở biên cảnh Sở Viêm.

Yến quốc… quên đi, vẫn luôn không biết bọn họ đang bận rộn cái gì.

Cơ Động ho nhẹ một cái, cười nhạt nói: Chư vị hữu lễ!

Vương gia hữu lễ!

Mấy người đồng loạt hành lễ.

Ba người Ngụy Hàn Lý còn có chút khách khí.

Thái độ của Triệu Dĩnh không tốt như vậy, chỉ hừ hừ qua loa hai tiếng.

Trận đấu hôm nay, lão ta hắn thật sự không muốn tới.

Bởi vì lão ta cảm giác, khẩu khí này của mình, hôm nay giống như bị cắt đứt.

Người trẻ tuổi Triệu thị không phục quản giáo, còn có một đám kia vốn là thân cận Triệu Kỵ.

Hiện tại Triệu Kỵ, về sau làm việc đã không cần băn khoăn thái độ tôn thất.

Chính mình trước kia rêu rao, là bởi vì có lợi ích tôn thất làm hậu thuẫn.

Bây giờ lại phô trương…..".

Nhưng luồng chân khí kia của Nam Cung Yến, một mực cường điệu một việc, đó chính là hôm nay chạm mặt, có thể

làm cho nhất mạch Trương Bình Hầu hoàn toàn lật ngược tình thế.

Làm sao lật ngược tình thế?

Còn không phải chuyện Triệu Ninh là thân nữ nhi sao?

Cơ Động đã đem thủ đoạn phá giải thai hóa dịch hình giao cho lão ta.

Quả thật có thể sử dụng, nhưng cần Triệu Ninh phối hợp.

Không bằng không cớ, ngươi dựa vào cái gì nghi ngờ Triệu Ninh là thân nữ nhi, lại dựa vào cái gì để cho Triệu Ninh tự chứng minh sự trong sạch?

Nếu Cứ điểm Âm Sơn không có xảy ra chuyện, luật mới cũng bị lật đổ.

Chính mình mang theo thế tôn thất, còn có thể thử một chút.

Nhưng bây giờ.

Luật mới đã vững chân

Triệu Bí cũng bị định tính là tham công liều lĩnh vi phạm quân công.

Thế hệ thanh niên Triệu thị càng là một người so với một người không nghe lời.

Dựa vào cái gì mà nghi ngờ?

Thắng thì tốt.

Thua thật sự mạng nhỏ khó giữ được.

Chỉ là Triệu Dĩnh không cam lòng, cho nên mới tới nghe một chút.

Dù sao nghe một chút cũng sẽ không rớt miếng thịt, toàn bộ coi như vui vẻ.

Bất quá sau khi tới nơi này, lão ta thấy được Lý Hiệt Giang, cảm giác sự tình giống như không phải không có khả năng…

Chương 893: Ra chiêu cực kỳ tàn nhẫn Chương 893: Ra chiêu cực kỳ tàn nhẫn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Dĩnh nhìn chằm chằm Cơ Động: “Lão phu tuổi già, đúng lúc bệnh nặng, Vương gia mời lão phu đến đây, nếu có chuyện quan trọng muốn thương lượng, mau nói đi!”

Ngụy Hoàn cũng thở dài một hơi: “Vương gia định làm gì?

Thành thật mà nói.

Hắn rất bội phục Cơ Động.

Bởi vì mỗi lần ra chiêu, đều cực kỳ tàn nhẫn.

Nhưng không biết vì sao, mỗi lần kế hoạch đều bởi vì nguyên nhân kỳ lạ nào đó mà nuốt hận bại trận.

Hắn không muốn ám quẻ Cơ Động.

Nhưng loại cảm giác này thật sự quá quái lạ.

Vừa rồi hắn cùng Hàn Giả không nói gì, nhưng hai người trao đổi ánh mắt vài lần, đều rất rõ ràng cảm nhận được ý tứ của đối phương.

Loại chuyện tỉ mỉ mưu đồ này.

Mọi chuyện đều đã tính trước.

Nhưng cảm giác cuối cùng lại không làm nên chuyện gì.

Thật sự quá quen thuộc.

Mùi vị này.

Rất chính xác!

Hình như đã ngửi thấy trên người một người tên là Triệu Khế.

Cảm giác không nói nên lời.

Lạ thật!

Cơ Động cười nhìn về phía mọi người, nói thẳng: "Hôm nay mời mấy vị đến đây, tự nhiên là chuyện quan trọng cần thương lượng, bản vương không phải người quanh co lòng vòng, liền nói thẳng. Triệu Ninh là thân nữ nhi, điểm ấy là hy vọng duy nhất để mấy vị xoay người.

Quả nhiên!

Mọi người liếc mắt nhìn nhau.

Ngụy Hoàn và Hàn Giả có chút đau đầu, chuyện này bọn họ rõ ràng không xen vào được.

Nhiều nhất chính là giống như chuyện bức cung luật mới hôm nay.

Ở bên cạnh giúp một tý.

Cổ vũ Triệu thị.

Ngoài ra, chuyện gì cũng không làm được.

Tuy rằng tổn thất không nhiều lắm.

Nhưng thứ này tổn thương sĩ khí!

Hôm nay sau khi đại triều hội kết thúc, bọn họ cũng đều về nhà, sĩ khí rơi xuống tới mức nào, bọn họ làm sao có thể không biết?

Lần này.

Có thể liều, bởi vì chỉ cần thành công, thu được lợi ích cũng đủ nhiều.

Nhưng Cơ Động nhất định phải đưa ra phương án khiến người ta tin phục.

“Vương gia, ngươi muốn nhân cơ hội này kích động tâm tình nội loạn của Triệu thị, lão phu có thể hiểu được.

Nhưng ngươi có phải đã quên lão phu cũng là người của Triệu thị hay không, việc này quá mức hoang đường, Triệu thị há có thể tự phế võ công?

Nếu lần này gọi lão phu tới chỉ vì chuyện này, lão phu không phụng bồi!”

Nói rồi.

Đứng dậy muốn đi.

Cơ Động cười nhạt nói: Trương Bình Hầu chớ vội, có người muốn nói.

Hắn còn chưa nói được nửa câu.

Triệu Dĩnh liền dừng động tác rời đi, nhìn về phía Lý Hiệt Giang.

Lý Hiệt Giang bị Triệu Dĩnh và Cơ Động nhìn chằm chằm, cả người không được tự nhiên.

Bởi vì Lý gia thật sự ở vào tình thế khá nguy hiểm.

Muốn trộm Thái tử phi đầu nhập Càn quốc, lại bởi vì các loại sự tình bị ép gác lại.

Hội nghị lần trước, cơ mật để lộ, lại đắc tội với họ Cơ.

Sau khi Lý gia đưa cho Càn công tử Vô Khuyết hai nữ tử, tất cả mọi người biết sau khi phân gia Lý gia muốn đi Càn quốc, nhưng trong vòng vây của ba nhà Triệu Ngụy Hàn ở sâu trong Lý gia, chỉ dựa vào Càn quốc khẳng định không có cách nào toàn thân trở ra.

Nếu hai nhà Ngụy Hàn mắt nhắm mắt mở còn tốt, còn có thể cùng Triệu thị chơi trò mèo vờn chuột.

Nếu hai nhà Ngụy Hàn xuất lực, Lý gia thật sự chạy trời không khỏi nắng.

Cũng may hai nhà Ngụy Hàn cũng tổn thương nguyên khí, hẳn là sẽ không ép Lý gia ra tay.

Nhưng Lý gia dù sao cũng có ân oán với hai nhà.

Nếu không giải quyết chuyện này, trong lòng bọn họ thật sự không yên.

Lý Hiệt Giang tiến lên một bước "Triệu thế bá, nếu tất cả mọi người tới nơi này, đến tột cùng là vì làm cái gì, trong lòng khẳng định đều nắm chắc. Đương nhiên, Triệu thế bá tâm hệ Triệu gia, không đành lòng nhìn Triệu gia nội đấu, vãn bối cũng có thể hiểu được.

Nhưng Lê quốc là cơ nghiệp Triệu gia tổ truyền xuống, thế bá liền nhẫn tâm giao cho một nữ tử?

Lại từ nữ tử truyền đến trong tay người khác họ sao?"

"Hả?"

Triệu Dĩnh đánh giá hắn từ trên xuống dưới: "Lý Thế chất có cao kiến gì? Trong tay có bằng chứng Thái tử là nữ nhi?

Nhưng chuyện Triệu Ninh là thân nữ nhi này, Vương gia đã có hơn chín thành nắm chắc, càng là đem thủ đoạn phá giải thai hóa dịch hình giao cho thế bá.

Lý gia chúng ta mặc dù không có bằng chứng.

Nhưng cũng có phương pháp làm cho Triệu Ninh không thể không tự chứng minh mình trong sạch.

Nếu vãn bối đưa ra hứa hẹn bực này, Triệu thế bá có dám theo không?"

Triệu Dĩnh nheo mắt: "Lý Thế chất làm sao chứng minh?"

Lý Hiệt Giang hít sâu một hơi: "Thế bá hẳn là rõ ràng, thái tử phi Lý Thải My là xá muội, vì an toàn của Lý Thải Đàm, bị ép lấy thể Khôn Thừa gả cho thái tử. Bất kể là giao dịch năm đó giữa Lý gia và Triệu thị đạt thành, hay là xá muội thức tỉnh thể Khôn Thừa, chúng ta đều có thể lấy ra.

Năm đó Lý Thải Đàm phạm tội lớn khi muốn động vào Chuyên Húc Ấn.

Chỉ là một Thể Khôn Thừa, chỉ sợ không đủ để cho vương thất bỏ đi tức giận!"

Triệu Dĩnh nhíu mày "Nhưng cũng không đủ để mọi người hoài nghi!"

Tâm tình lão ta vô cùng phiền não.

Năm đó Chuyên Húc Ấn động tĩnh, lão ta có nghe thấy, nhưng cũng không rõ lắm nguyên nhân bên trong.

Triệu thị thân là gia tộc thủ vệ Chuyên Húc Ấn, đích xác phải vô cùng cẩn thận.

Nhưng lão ta rất xác định, Chuyên Húc Ấn không bị uy hiếp thực chất.

Bởi vì lão ta là Trương Bình Hầu, nhân vật hết sức quan trọng trong tôn thất, Chuyên Húc Ấn bị uy hiếp, bản thân nhất định phải có mặt.

Cho nên trận biến cố kia, nhất định là vừa mới xuất hiện manh mối, đã bị Triệu Kỵ đè xuống.

Động tĩnh gây ra, có thể so với lần Doanh Thập Tam ở Sở quốc còn không bằng.

Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ.

Chỉ lấy thể Khôn Thừa giải thích, có vài phần đạo lý, nhưng chỉ sợ có chút gượng ép.

Hơn nữa…..".

Lời đồn này lại là thật.

Thể Khôn Thừa tốt đẹp, lại lợi cho Triệu Ninh.

Chương 894: Chuyện khả nghi Chương 894: Chuyện khả nghi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lý Hiệt Giang tiếp tục nói: "Từ khi Thải My tiến cung, Lý gia và nàng gần như mất liên lạc, đây chính là một chuyện cực kỳ khả nghi. Ta biết chuyện này trong mắt thế bá không tính là chứng cớ, nhưng thế bá đừng nóng vội.

Mặc dù chúng ta gần như mất liên lạc với Thái tử phi.

Nhưng trước đó vài ngày Thái tử phi thường xuyên ra ngoài, người của chúng ta âm thầm tiếp xúc với Thái tử phi.

Chúng ta có thể chắc chắn rằng thân hình của Thái tử phi Khôn Thừa vẫn còn nguyên vẹn và đang trong tình trạng chưa sinh."

Triệu Dĩnh cười lạnh một tiếng: "Vương thất Triệu Thị từ trước đến nay nhân khẩu thưa thớt, thái tử vợ chồng tuy rằng thành hôn vài năm, nhưng cũng không thể đem không có con nối dõi làm chứng cớ!"

Lý Hiệt Giang thản nhiên cười: "Vậy nếu ta nói, xá muội còn là xử nữ thì sao?

Triệu Dĩnh đồng tử co rụt lại, vui mừng nói: "Lời này là thật sao? chỉ thỉnh thoảng tiếp xúc, các ngươi liền biết Thái tử phi là xử nữ?"

Trong lòng lão ta có chút hưng phấn.

Nếu vậy.

Vậy thì thật sự có cơ hội.

Tuy rằng lão ta cũng cơ bản tin tưởng, chỉ cần Triệu Ninh là thân nữ nhi, Lý Thải My liền khẳng định là thân xử nữ.

Dù sao đây là Thái tử phi, một khi mang thai liền nhất định là Thái Tôn, đây chính làcăn cơ vương thất.

Triệu Kỵ cho dù tâm lớn hơn nữa, cũng không thể để người đàn ông khác tiếp cận vị Thái tử phi này.

Đây chẳng phải là…..".

Nhưng hắn còn chưa kịp hưng phấn.

Đã bị Lý Hiệt Giang dội một chậu nước lạnh xuống.

Không xác định!

Ngươi đang đùa giỡn lão phu?

Triệu thế bá, nghe ta nói một lời!

Lý Hiệt Giang vội vàng nói: "Lý gia chúng ta mặc dù có chút thuật nhìn người, nhưng không thể dễ dàng tiếp xúc với Thái tử phi, chỉ có thể thỉnh thoảng nhìn từ xa, tự nhiên không có khả năng phán đoán chính xác. Nhưng tin tức Thái tử phi và Lý gia chúng ta mất liên lạc, người ngoài ai cũng không biết!

Nói một câu không dễ nghe, chỉ cần ta lén lút gặp mặt Thải My, phát hiện bí mật này.

Ta đây chính là nhân chứng!

Lý Hiệt Giang ta tuy rằng một người không tên tuổi

Nhưng đêm nay trong tộc sẽ chỉ định ta là gia chủ kế tiếp.

Trọng lượng như vậy.

Chẳng lẽ còn chưa đủ để làm nhân chứng?

Chẳng qua là thất bại sẽ chết mà thôi?

Ta thân mang Lý gia hưng suy, sớm đã không để ý đến sinh tử!

Chẳng lẽ còn không thể giúp Triệu thế bá tranh thủ một cơ hội?

Truyền ngôi cho nữ tử vốn chính là kiêng kị của tôn thất.

Triệu thế bá chỉ cần thuận nước đẩy thuyền đưa ra nghi vấn là được.

Đến lúc đó cho dù vương thất nhẫn tâm, tìm phương thức phá thân Thái tử phi.

Mọi người cũng có thể thuận nước đẩy thuyền nghi ngờ vấn đề con nối dõi Thái tử, phá giải pháp trận thai hóa dịch hình sẽ nằm trong tay thế bá, chẳng lẽ còn không thể che đậy thành pháp trận dò xét ẩn tật trên thân thể người đàn ông?

Triệu Ninh thân hệ truyền thừa vương thất, lại đang ở nơi đầu sóng ngọn gió đăng cơ, cũng không thể ngay cả yêu cầu này của tôn thất cũng bác bỏ chứ?

Chỉ cần Triệu Ninh bại lộ thân phận.

Vậy tất cả nguy hiểm chúng ta gánh chịu, đều sẽ biến mất vô hình!

Lần này…..".

Lý Hiệt Giang ta nguyện ý làm tiểu tốt đấu tranh anh dũng cho chư vị!

Triệu Dĩnh rốt cục động tâm.

Thằng nhóc này tự hiến tế.

Mình làm sao có đạo lý không theo?

Cơ Động lần này sắp xếp chu toàn, Lý gia thậm chí lấy danh dự nhà mình, khẳng định đã có 10 phần nắm chắc!

Hắn trầm giọng hỏi: "Vậy Lý gia các ngươi làm nhiều chuyện như vậy, các ngươi là vì cái gì?"

Nghe lời lão ta nói.

Lý Hiệt Giang biết hắn đồng ý, trong lòng không khỏi mừng như điên, chắp tay với mọi người ở đây "Sau khi sự việc thành công, hi vọng chư vị mở rộng cánh cửa, hộ tống Lý gia nhập Càn!"

Ba người "Không thành vấn đề!"

Lý Hiệt Giang: "Các ngươi thề!"

Mặc dù thề không đẹp lắm.

Nhưng lần này đầu tư thấp, lợi nhuận cao.

Hiện tại một tấc thời gian một tấc vàng, một bên là vì địa vị của mình trong tôn thất, hai bên khác bị hút máu đau muốn chết.

Lời thề này, có thể phát!

Triệu Dĩnh lúc này dùng Chuyên Húc thề bằng máu, hai nhà khác tuy rằng không có đồ chơi tà môn như vậy, nhưng cũng tự ấn thủ ấn, hơn nữa còn lấy ra tín vật của gia chủ.

Ai cũng không thể đổi ý.

Sau khi làm xong hết thảy.

Lý Hiệt Giang rốt cuộc cũng thở dài một hơi.

Thành công rồi!

Hắn quay đầu nhìn về phía Cơ Động, cung kính hành lễ: "Đa tạ Vương gia cứu giúp!

“Bản vương cũng không phải cứu Lý gia, chỉ là nữ tử kế vị, thật sự là trái với Chu Lễ, bản vương nhìn không nổi mà thôi!”

Cơ Động cười nhạt.

Lần này hẳn là thành công rồi chứ?

Ngoại trừ Lý Thải My đã có thai, sợ là không có phương pháp nào khác có thể giải quyết?

Chiến dịch này sẽ đến ngay.

Cho dù bị bọn họ biết được, chỉ là thời gian vài ngày.

Lấy cái gì mang thai?

Cho dù có thai.

Ngự y cũng đoán không ra!

……

Phủ Phò mã.

Doanh Vô Kỵ nâng má, cảm thấy cả người buồn bực

Cơ Động này.

Đầu óc phát triển như thế nào?

Sao khắp nơi đều nhằm vào ta vậy?

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ, mình cùng Cơ Động mặc dù có một đoạn nghiệt duyên, nhưng giống như chưa từng tự mình gặp mặt.

Người này vì muốn nhằm vào mình, thật sự là nhọc lòng!

Lại nói tiếp đây là vì sao?

Nghĩ đi nghĩ lại.

Doanh Vô Kỵ chỉ nghĩ tới một loại khả năng, con chó này nhất định là chọn trúng danh tiếng “Nhị Thánh” của mình.

Có nên nói hay không.

Người này mặc dù đầu óc có vấn đề.

Cũng là Mặc Thánh.

Trong lòng muốn đem con đường thành thánh của mình, biến thành con đường thông thiên bằng phẳng của cả Nhân tộc Trung Nguyên.

Vì vậy, điều quan trọng nhất.

Chính là tiêu diệt "Nhị Thánh", hoặc là bắt được "Nhị Thánh".

Nhưng "Nhị Thánh" này vốn là do lão đạo Bạch gia bịa ra.

Nói thế nào cũng là người nhà bà ngoại.

Sao lại lừa gạt cháu ngoại ngoan như vậy?

Bất quá hoàn hảo!

Chương 895: Không đau không ngứa Chương 895: Không đau không ngứa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ chép miệng, đợt tấn công này thật sự có chút không đau không ngứa.

Ngay từ đầu hắn còn đang suy nghĩ, như thế nào mới có thể đem rút cái đinh Triệu thị ra, không nghĩ tới Cơ Động đợt này, đem tất cả người đưa vào.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại

Cơ Động này, hình như vẫn cất giấu không ít thứ.

Hắn cùng bóng đen liên lạc, tại sao phải ngăn cách cảm giác của Nam Cung Yến?

Thật sự là bóng đen quá mức cẩn thận mà có yêu cầu.

Hay là hắn vốn có phòng bị với Nam Cung Yến?

Cái này.

Doanh Vô Kỵ không xác định, dù sao người ta là Thánh Nhân, thủ đoạn phong phú, ai biết có phương pháp tà môn gì hay không.

Dù sao người ta ngay cả thai hóa dịch hình cũng có thể phá giải.

Cũng may hắn đối với Nam Cung Yến đều là quan niệm nuôi thả.

Từ đầu đến cuối, chỉ là một cái máy quay nghe trộm.

Cũng không có thao tác chi phối Nam Cung Yến, bằng không lấy chỉ số thông minh của Cơ Động, chỉ sợ đã sớm phát hiện manh mối.

Ngay cả bây giờ.

Hắn cũng không xác định Nam Cung Yến rốt cuộc có bại lộ hay không.

Mà bóng đen kia.

Lại là ai đây?

Doanh Vô Kỵ cảm giác người này có thể sẽ là một nhân vật khó giải quyết, nhưng trong lúc nhất thời lại nghĩ mãi mà không rõ là ai.

Khổ não nha!

Vô Kỵ!

Một âm thanh quen thuộc vang lên.

Doanh Vô Kỵ quay đầu nhìn, phát hiện Triệu Ninh đang sải bước chạy tới.

Trong viện dễ dàng bị Tinh Ly rình rập

Không tiện thân mật.

Hắn liền trực tiếp đứng dậy.

Điện hạ đến rồi!

Huých tay!

Theo ta vào nhà!

Một lát sau.

Hai người ngồi vào chỗ của mình trong phòng.

Vừa ngồi xuống Doanh Vô Kỵ liền hỏi "Phụ vương bên kia thế nào?"

Triệu Ninh cười nói: "Phụ vương thì không sao, nhưng có người muốn lừa phụ vương.

Lừa?

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, thân phận bóng đen kia đã xác định?

Triệu Ninh gật đầu, liền đem chuyện trong vương cung kể lại một lần.

Doanh Vô Kỵ nghe được có chút cảm động, không nghĩ tới cha vợ mình vẫn hiểu lý lẽ.

Nhưng Tào công công này, lại là thành phần gì?

Từ lý lịch của Tào công công mà xem.

Không thể nghi ngờ là tâm phúc trong tâm phúc vương thất.

Mặc kệ hành động bí mật gì đều để Tào công công lên, ngay cả An Ấp Minh Đô cuộc chiến, đều là ông ta thiếp thân bảo vệ Triệu Ninh.

Với nhãn lực của cha vợ.

Nếu Tào công công thật sự là một tên ngốc, không đến mức bây giờ mới nhìn ra.

Nhưng nói ông ta không phải Kẻ phản đồ, ông ta tại sao phải nói loại lời này?

Cho dù là người không thông chính sự.

Ở bên cạnh quân vương thời gian dài.

Cũng nên biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói chứ?

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Triệu Ninh "Nàng lo lắng ông ta cùng Cơ Động có liên hệ?

Không thể không đề phòng!

Triệu Ninh gật đầu, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Xuất phát từ tình cảm cá nhân của nàng, vẫn không muốn tin Tào công công có vấn đề.

Nhưng Tào công công nói có vấn đề.

Lại có lần mất liên lạc thì vào trong Minh Đô.

Như thế nào mới có thể không cẩn thận như thế?

"Cho nên lần này chính là muốn hỏi nàng, Cơ Động bên kia có liên lạc hay không?

Cái này…..".

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, liền đem chuyện bóng đen nói một lần.

Chỉ là cuối cùng không dám khẳng định: "Nếu nhìn vào mặt thời gian thì thật sự có thể là Tào công công. Bất quá thân phận của nàng Tào công công đã biết, nếu như ánh mắt ông ta đủ sắc sảo, ông ta hắn nhận ra quan hệ giữa ta và Đường Đường.

Nhưng Cơ Động cuối cùng vẫn lựa chọn cứng rắn "Thân nữ nhi".

Nếu như bóng đen kia chính là Tào công công.

Tại sao Cơ Động lại lựa chọn làm như vậy…..".

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Quả thật có chút nghĩ mãi mà không rõ vì sao lại là kết quả này.

Bất quá vẫn cho ra một cái kết luận, Tào công công không thể tin hết, cũng không thể xa lánh.

Bình thường.

Đúng như Triệu Kỵ nói, không nên suy nghĩ vấn đề có nên tín nhiệm hay không.

Bởi vì đối với vua mà nói.

Có nên tín nhiệm hay không, chưa bao giờ là vấn đề.

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: "Cho nên kế tiếp nàng định làm gì?

Triệu Ninh suy nghĩ một chút: "Nếu quả thật làm theo lời bọn họ, cho dù phạm sai lầm, cũng chỉ là Lý Hiệt Giang gánh vác, cho nên phải bức lão thất phu Triệu Dĩnh kia làm chuyện quá đáng.

Doanh Vô Kỵ chép miệng: "Vậy nàng nghĩ kỹ chưa?"

"Tất nhiên nghĩ kỹ rồi!"

Triệu Ninh ghé tai qua, thấp giọng nói: "Chúng ta trước như vậy… lại như vậy… cuối cùng như vậy!

Doanh Vô Kỵ cười he he "Đủ độc! Ta như thế nào cảm giác nàng càng ngày càng ô kê hóa?

Triệu Ninh cười nói: "Có lẽ cái này gọi là gần mực thì đen?"

Ta cảm thấy không phải!

Doanh Vô Kỵ nghiêm trang sửa lại: "Ta cảm thấy đây là gà gả gà, gả chó cho chó!"

Triệu Ninh…..".

Doanh Vô Kỵ nhẹ nhàng lại gần, ghé vào bên tai nàng nói: "Ninh nhi, ngày đó ở thư phòng giường không đủ lớn, hôm nay cũng là trùng hợp, hai người chúng ta làm sao lại trùng hợp đều ở phòng cưới đây?"

Bên tai Triệu Ninh có chút đỏ lên, có chút né tránh nói: "Bất quá bây giờ còn có chính sự trong người…..".

Chính sự trong người?

Doanh Vô Kỵ có chút mất hứng "Chính sự có thể bận đến mức nào? Nàng chẳng lẽ ngay cả một canh giờ cũng có nổi?

Đồng tử Triệu Ninh tan rã "Ha? Một canh giờ? A…..".

……

Giáng Thành tựa hồ lâm vào yên tĩnh ngắn ngủi.

Giống như sau khi luật mới được thiết lập.

Hết thảy đều kết thúc.

Trong tôn thất câm như hến, không ai dám bởi vì chuyện hôm nay trêu chọc Trương Bình Hầu.

Nhưng Triệu Dĩnh cũng không dám bởi vì người trẻ tuổi Triệu thị không phục quản giáo mà giáo huấn bọn họ.

Trong tôn thất.

Chỉ có một cuộc họp bí mật nhỏ.

Về phần ai cùng ai thương lượng cái gì.

Không ai biết.

Hai nhà Ngụy Hàn sầu vân thảm đạm, rồi lại thỏa thuê mãn nguyện, nếu như sở liệu không sai, đây có thể là một lần thử nghiệm cuối cùng mà ba nhà trước khi chia tay.

Nếu như không thành, cũng chỉ có thể bị hút sạch máu.

Nếu thành công, còn có thể ngăn chặn xu hướng suy tàn.

Đương nhiên.

So ra, không khí áp lực bi tráng nhất vẫn là Lý gia.

Chương 896: Khó lo cho thân mình Chương 896: Khó lo cho thân mình

Người dịch: PrimeK Tohabong

Vào ban đêm.

Từ đường tổ tông Lý gia.

Gia chủ Lý Nhuế đang lẳng lặng đứng trước bài vị tổ tiên, trưởng tôn Lý Hiệt Giang đang lẳng lặng đứng bên cạnh hắn.

Mới vừa rồi không lâu.

Lý gia vừa mới mở một cuộc họp gia tộc, Lý Nhuế đã trước mặt mọi người tuyên bố cháu ruột Lý Hiệt Giang là gia chủ kế tiếp, tin tức đã phái người truyền khắp toàn bộ Giáng Thành.

Hiện tại trong mắt mọi người, Lý Hiệt Giang có thể đại biểu cho Lý gia.

Điều này không thể nghi ngờ có thể gia tăng phân lượng uy tín của hắn.

Nhưng cũng làm cho Lý gia càng khó chỉ lo thân mình.

Hai ông cháu đứng rất lâu.

Ai…..".

Lý Nhuế thở dài một hơi, trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn, tràn đầy sầu khổ cùng tang thương.

Hắn quay đầu, nhìn thoáng qua Lý Hiệt Giang, âm thanh khàn khàn mà trầm thấp "Hiệt Giang!

Vâng!

Lý Hiệt Giang theo lời quỳ gối trên bồ đoàn, dựa theo tộc quy, cung kính kính dập đầu mấy cái với tiền bối Lý gia.

Sau khi lễ xong.

Mới chậm rãi đứng dậy.

Lý Nhuế vỗ vỗ vai hắn: "Tộc vận của Lý gia, buộc ở trên người ngươi rồi.

Lý Hiệt Giang trịnh trọng gật đầu: "Ông nội yên tâm! Cho dù thật sự không thành, cháu cũng sẽ gánh hết trách nhiệm lên người mình.

Uh…..".

Nhưng hứng thú của Lý Nhuế cũng không cao.

Cháu trai tốt của mình có thể có phần tâm này, cố nhiên cực kỳ làm cho người ta vui mừng.

Cắt giảm trách nhiệm, cũng không phải là chuyện không thể.

Cắt xong rồi, sau đó thì sao?

Trận đấu cuối cùng đã thất bại.

Cho dù Lý gia có thể tạm thời tránh thoát một kiếp, Lý gia cũng hoàn toàn mất đi sự ủng hộ của tôn thất Triệu thị cùng Hai nhà Ngụy Hàn.

Xét cho cùng, vẫn phải tự mình đi bằng đôi chân của mình

Hai nhà Ngụy Hàn có lẽ sẽ không ngăn cản.

Dù sao bọn họ đã tổn thương nguyên khí, tự lo còn không xuể đâu còn tinh lực nhằm vào Lý gia.

Nhưng chắc chắn họ cũng sẽ không giúp đỡ.

Lý gia một mình đối mặt Triệu thị giảo sát, khẳng định cũng sẽ gặp phải vô số gian nan hiểm trở.

Nhưng cũng may trong trận đại chiến tại An Ấp Minh Đô, Triệu thị cũng tổn thất không ít binh lực tinh nhuệ, đây là một điều tốt.

Nếu như Lý gia liều chết phá vòng vây.

Kết quả chưa chắc sẽ hỏng.

Lý Nhuế thở dài: "Vốn nghĩ trước sau hơn hai mươi năm, Lý gia chúng ta xuất hiện ba Thể Khôn Thừa, chính là dấu hiệu đại hưng của Lý gia chúng ta, lại chưa từng nghĩ…"

Hừ!

Lý Hiệt Giang tức giận nói: "Thải Đàm và Thải My thật sự là kỳ cục! Một người là kẻ gây họa, một người khuỷu tay hướng ra ngoài!

Hắn ta không hiểu.

2 công cụ sinh sản

Ở đâu ra nhiều suy nghĩ của mình như vậy?

Những nữ tử khác của Lý gia đều đang thanh thản ổn định cống hiến cho Lý gia.

Hai thể Khôn Thừa này, chẳng những không cống hiến, thậm chí còn gây thêm không ít phiền toái cho Lý gia.

Thật sự là đáng chết!

Đều tại bọn họ có một người mẹ hạ tiện.

Khó trách địa vị gia chủ tiếp theo rơi vào trên người của mình.

Lý Nhuế nhíu mày: "Người Càn Quốc đến chưa?"

Đến rồi!

Lý Hiệt Giang nặng nề gật đầu, sau đó trực tiếp đốt cháy một tờ phù giấy.

Lá bùa vừa mới cháy hết, ngay cả tro tàn cũng không rơi xuống đất.

Chương 897: Nữ tử Lý gia kém thế sao?

Bên trong từ đường Lý gia chợt xuất hiện một khe nứt.

Sau đó liền có một người trẻ tuổi vẻ mặt kiệt ngạo từ trong khe nứt bước ra.

Đây là…..".

Hai ông cháu nhất tề cả kinh.

Tuyệt kỹ của Doanh Thập Tam!

Lại có thể bị một người trẻ tuổi như vậy học được.

Người trẻ tuổi dáng người cao ngất, thoạt nhìn không đến 25 tuổi, khí tức quanh thân lại sắc bén vô cùng, làm cho mặt người ta như bị đao cắt.

Binh Nhân cảnh!

Đây là Binh Nhân cảnh thật sự!

Hơn nữa bản thân linh thai phẩm cấp không thấp.

Ngộ tính lại càng khủng bố vô cùng.

Tuyệt kỹ của Doanh Thập Tam cũng không dễ học.

Liền ngay cả Doanh Vô Kỵ, cũng chỉ là đồn đãi khả năng nắm giữ.

Mà người thanh niên trước mắt này.

Cũng là thật sự ngộ ra.

Hơn nữa có thể được Doanh Việt tự mình truyền thụ, chỉ sợ địa vị cũng không thấp.

Người trẻ tuổi cằm hơi giương lên, nhếch lông mày kiếm hơi khiêu khích "Vãn bối Bạch Kiếp, bái kiến Lý gia chủ!"

Bạch Kiếp?

Họ Bạch?

Con ngươi Lý Nhuế co rụt lại, hắn làm gia chủ Lý gia, thời điểm quyết định muốn đi Càn quốc, đã tận khả năng hỏi thăm rõ ràng tình huống Càn quốc.

Càn quốc bên kia, Lý gia có Lâm Thanh, tìm hiểu tin tức cực kỳ thuận tiện.

Tất nhiên có thể điều tra ra tình huống Bạch gia.

Bạch gia

Xuất thân từ gia tộc bình dân.

Nhưng thế hệ trẻ giỏi giang liên tục xuất hiện, hơn nữa thông qua liên hôn tạo ra thế lực không nhỏ, thậm chí thành ngoại thích Càn quốc.

Vốn là người cạnh tranh có lợi cho Lý gia.

Sau đó không biết vì nguyên nhân gì, người Bạch gia trong nháy mắt biến mất gần chín phần.

Nguyên nhân cụ thể không rõ.

Nhưng theo như Lâm Thanh nói, Bạch gia rất có thể có liên quan đến Thiên Nhân tộc lưu lạc bên ngoài thời viễn cổ.

Chín phần biến mất kia, là bộ phận Càn vương thất không cách nào thuần phục.

Lưu lại một thành, thì đã hoàn toàn quy thuận Càn vương thất.

Mặc dù có một số mối đe dọa

Nhưng chỉ cần trải qua vài thế hệ huyết thống pha loãng.

Sẽ không bao giờ có thể so sánh với Lý gia nữa.

Bạch Kiếp này, chỉ sợ chính là Bạch gia quy thuận Càn vương thất.

Tuổi còn trẻ đã là Binh Nhân cảnh.

Huyết mạch Thiên Nhân tộc quả nhiên khủng bố như vậy!

Lý Nhuế dẫn hắn tới thiên sảnh, cười nheo mắt nói: "Bạch thế chất mời ngồi!

Đa tạ!

Bạch Kiếp thản nhiên cười, cũng không chờ Lý Nhuế ngồi xuống trước, liền trực tiếp ngồi ở trên ghế.

Tính tình này.

Thật sự là kiệt ngạo.

Chương 897: Nữ tử Lý gia kém thế sao?

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lý Nhuế tuy rằng trong lòng không vui, nhưng trên mặt cũng không có biểu hiện gì, chỉ là cười ngồi ở bên cạnh hắn "Bạch thế chất một đường tàu xe mệt nhọc, thật sự vất vả, mau uống trà!"

Bạch Kiếp nhíu mày "Lý gia chủ, vãn bối từ trước đến nay nhanh mồm nhanh miệng, không thích nói lời khách sáo, gia chủ có chuyện liền nói thẳng đi!"

Lý Nhuế nghe đến phát hỏa.

Nghĩ thầm Bạch gia này đại khái chính là người man rợ từ Yêu Vực lưu lạc trở về.

Thật sự là một chút lễ tiết cũng không hiểu.

Dù sao mình cũng là trưởng bối.

Lại một chút tôn trọng cũng không có.

Bất quá đang có việc cần nhờ người ta.

Ông ta cười nheo mắt nói: "Bạch thế chất, nữ tử Lý gia chúng ta đưa vào Càn vương thất, công tử Vô Khuyết có thể hài lòng a?"

Cái này…..".

Bạch Kiếp một đôi lông mày kiếm ngưng tụ thành lưỡi mác: "Lý gia chủ là muốn nghe nói thật?"

Lý Nhuế vuốt râu cười nói: "Tất nhiên là nói thật!"

Đối với hai nữ tử lần này đưa đến Càn vương thất trong lòng ông ta là cực kỳ hài lòng.

Tuy rằng không phải Thể Khôn Thừa.

Nhưng cũng là nữ tử thế hệ trẻ tuổi cố gắng tu luyện nhất, dễ dàng sinh con thiên phú cường hãn nhất trong Lý gia.

Cho dù tướng mạo hay là tài tình, đều là tồn tại nhất đẳng.

Lúc trước rất nhiều người đàn ông quý tộc khác tới cầu thân, Lý Nhuế đều không đáp ứng, mà là lấy nữ tử khác đến lừa gạt bọn họ.

Bạch Kiếp lại hít sâu một hơi, lắc đầu nói: "Công tử Vô Khuyết đánh giá là, không bằng đàn ông!"

Lý Nhuế "???

Lý Hiệt Giang "????

Không bằng đàn ông?

Những người họ Doanh này có phải đều có bệnh hay không?

Trước đó truyền Doanh Vô Kỵ cùng Triệu Ninh thân mật, sau đó lại có tin đồn Triệu Ninh là thân nữ nhi.

Vừa mới có vẻ bình thường một chút.

Kết quả Doanh Vô Khuyết lại phát biểu những ngôn luận nghịch thiên này!

Một lúc.

Lý Nhuế có chút không tự tin.

Nữ tử Lý gia chúng ta kém như vậy sao?

Nhưng ông ta rất nhanh liền phản ứng lại, Càn Quốc đây là muốn ép giá.

Trong lòng ông ta có chút không cam lòng.

Nhưng cũng chỉ có thể cười ha hả nói: "Nếu công tử Vô Khuyết thích nữ tử thân thể khỏe mạnh, Lý gia chúng ta cũng không phải không có, chờ chúng ta chuyển đến Càn quốc, lại để cho công tử Vô Khuyết chọn lựa cũng không muộn. chỉ là không biết, lần này Càn quốc chuẩn bị sẵn sàng chưa!"

Bạch Kiếp khẽ gật đầu: "Vương thất cùng Lý gia đã có ước định, tự nhiên đã sớm chuẩn bị tốt. Bất quá Lý gia các ngươi đất phong ở Nội bộ Lê quốc, quân đội Càn quốc chúng ta không tiện tiến vào, chỉ có thể ở biên cảnh nghênh đón, tối đa âm thầm phái một đội nhân mã, bảo vệ nhân vật mấu chốt các ngươi rút lui."

Lý Nhuế lông mày hoa râm nhíu chặt: "Không thể thông qua đàm phán, dẫn độ chúng ta qua sao?"

Cũng không phải không được!

Bạch Kiếp hơi hơi hất cằm: "Chỉ bất quá cần xem giá trị Lý gia, đến tột cùng có đáng giá để chúng ta làm như vậy hay không! các ngươi không phải muốn phơi bày thân phận nữ nhi của thái tử Ninh sao, nếu các ngươi thành công, còn cần đàm phán cái gì?"

Nếu ngươi thất bại.

Nhất định sẽ đắc tội Lê vương thất.

Trong trường hợp đó, các cuộc đàm phán là quá tốn kém. ”

Hừ!

Lý Nhuế cho dù hèn mọn hơn nữa, cũng nhịn không được hừ lạnh một tiếng “Nếu chúng ta thành, liền không cần đàm phán. Nếu không thành, Càn vương thất lại không muốn đàm phán. Nói như thế, Lý gia ở trước mặt Càn vương thất liền không đáng tiền như thế?”

Nếu Càn vương thất tới đàm phán, hậu quả tự nhiên nghiêm trọng, cho nên bọn họ phái ta làm!””

Ngươi!?

Lý Nhuế nheo mắt lại.

Bạch Kiế này mặc dù là đại biểu Càn vương thất.

Cuối cùng vẫn là người của Bạch gia.

Bạch gia?

Bạch Nghi?

Đường đường Càn Quốc vương lại lưu lạc đến Phủ Phò mã Lê quốc, rõ ràng chính là đã rất hiếm rồi

Bạch Nghi này chính là mẫu thân của Doanh Vô Kỵ.

Đích xác có thể thông qua bà ta đến ảnh hưởng Doanh Vô Kỵ, lại ảnh hưởng quyết sách Lê vương thất.

Hoàng gia Càn quốc và Bạch Nghi có ngăn cách.

Cho nên cần người trung gian Bạch Kiếp này.

Mà lợi thế đàm phán.

Rất có thể chính là 90% người Bạch gia đã biến mất kia.

Suy nghĩ cẩn thận điểm ấy, trên mặt hắn lại thay đổi một bộ dáng tươi cười: "Đã như vậy, vậy vất vả Bạch thế chất rồi!"

"Ta cũng không uổng công giúp đỡ!"

Bạch Kiếp nhướng mày.

Lý Nhuế cười nói: "Bạch thế chất muốn cái gì?

Bạch Kiếp nhìn thoáng qua bên ngoài, từ đường hình như có nữ tử Lý gia đang quét dọn, hắn cười như không cười nói: "Vãn bối nghe nói huyết mạch Lý gia, vô cùng thích hợp để đời sau phát dương quang đại"

"Chờ chuyện thành công, ta tự mình mang Bạch thế chất chọn lựa, phàm là nữ tử chưa xuất các, mặc cho Bạch thế chất chọn một người làm vợ!"

Lông mày kiếm Bạch Kiếp khẽ nhếch lên "Một người không đủ! Ta muốn chọn 10 người!"

Lý Nhuế "???

Các ngươi Nữ tử Lý gia, nguyên một đám nô tính 10 phần, không xứng làm thê tử Bạch Kiếp ta!"

Lý Hiệt Giang "????

Hai ông cháu tức giận đến mức cơ mặt đều run rẩy.

Tên họ Bạch này, đến tột cùng điên đến mức nào?

Lý Hiệt Giang cả giận nói: "Thật đem Nữ tử Lý gia trở thành hàng hóa giao dịch?"

Bạch Kiếp thản nhiên cười "Chẳng lẽ không phải từ trước đến nay như thế sao?"

Lý Hiệt Giang cực kỳ giận dữ: "Ngươi…..".

Bạch Kiếp cười nhạo một tiếng "Ta chẳng qua là đem sự tình mà tổ tông Lý gia nói ra, Lý huynh cần gì phải tức giận?

Huống chi ta chỉ là đề nghị, đến tột cùng có tiếp nhận hay không, vẫn là phải xem ý tứ Lý gia.”

Không nói đến lần này thực hiện kế hoạch kéo Triệu Ninh xuống ngựa, Lý gia hoàn toàn không cần đàm phán.

Cho dù thất bại.

Lý gia cũng hoàn toàn có thể cự tuyệt ta.

Ta Bạch Kiếp, từ trước đến nay không thích ép buộc người.

A…..”.

Lý Hiệt Giang còn muốn nói gì đó, lại bị một bàn tay khô gầy đè lại.

Chương 898: Nắm chắc đàm phán thành công Chương 898: Nắm chắc đàm phán thành công

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nếu Bạch thế chất thật sự có nắm chắc đàm phán thành công, tất nhiên là đáng giá nhiều mỹ nhân như vậy đúng không?”

Bạch Kiếp nhàn nhạt cười “Vãn bối cứ nói chuyện thuận miệng như vậy, Lý gia chủ không cần để ở trong lòng, vãn bối yên lặng chờ tin tốt, cáo từ!”

Nói rồi.

chắp tay.

Trực tiếp tách ra không gian rời đi.

Lý Hiệt Giang nhịn không được nói: “Gia gia, Bạch Kiếp này cũng quá kiêu ngạo ương ngạnh, Càn vương thất vì sao phái ra người cuồng ngạo như vậy?”

Lý Nhuế vẻ mặt có chút tối tăm “Càn vương thất phái hắn đến đây, tất nhiên là vì cùng Lê vương thất đàm phán. Bạch

Kiếp này tuy rằng hoàn toàn quy thuận Càn vương thất, nhưng dù sao cũng là người Bạch gia, cùng gia tộc không có khả năng một chút tình cảm cũng không có, Lý gia chúng ta đi Càn quốc, chính là vì thay thế địa vị Bạch gia, hắn làm sao có thể không hận?"

Thì ra là thế!

Lý Hiệt Giang có chút phiền muộn, lắc đầu nói: "Người này ngược lại sẽ ôm giấc mộng Xuân Thu, lần này Lý gia chúng ta tất nhiên có thể thắng, lại còn đòi nạp 10 Nữ tử Lý gia làm thiếp? Lần này, một người hắn cũng không có"

Lý gia chúng ta ở lại Càn Quốc!

Đó là ngày Bạch gia bọn họ hoàn toàn thất thế!"

Lý Nhuế khẽ gật đầu.

"Giỏi lắm.Có chí khí!"

Nữ tử Lý gia chúng ta đáng giá ngàn vạn.

Chẳng lẽ còn không sánh bằng mấy người Bạch gia kéo dài hơi tàn?

Đợi đến khi Lý gia nhập Càn quốc, Doanh Việt hẳn là sẽ chính thức sắc phong Lâm Thanh làm vương hậu?

Vốn nghĩ đợi đến khi Triệu Ninh đăng cơ, Lý gia sẽ trở thành ngoại thích của Lê quốc.

Không ngờ.

Ngoại thích Lê quốc còn chưa trở thành.

Lại là ngoại thích của Càn Quốc.

Thật sự là vận mệnh a!

Hắn vỗ vỗ bả vai Lý Hiệt Giang: "Mấy ngày nữa, sẽ trông cậy vào tiểu tử ngươi".

……

Trong ngục không thấy ánh mặt trời.

Nhưng mấy ngày nay thiên lao, lại dị thường sáng ngời.

Đèn đuốc nhảy múa, ấm áp nhưng không khô nóng.

Khí ẩm ướt trong lao ngục đã sớm không biết tản mát đến nơi nào.

Thậm chí ngay cả mặt đất phủ kín phiến đá cũng khô ráo sạch sẽ.

Trong không khí, thậm chí tràn ngập mùi hoa cỏ.

Ngay cả tù nhân cũng ăn mặc gọn gàng.

Không còn mùi hôi thối lôi thôi như bình thường nữa.

Tất cả.

Bọn họ bây giờ còn nhớ rõ mấy ngày trước cai ngục đẩy cửa lao ra, ý vị thâm trường nói với bọn họ một câu "Các ngươi có phúc!"

Sau đó liền có một đám người xách bọn họ ra ngoài tắm rửa.

Ngay từ đầu tất cả mọi người sợ hãi kêu như heo

Còn tưởng rằng rửa sạch sẽ sẽ phải làm thịt.

Dù sao đây cũng là tử lao.

Tử tù giam giữ vô số tù nhân chính trị tội ác tày trời.

Chờ đến mùa thu sẽ lần lượt dẫn đi chém

Mùa thu này còn chưa tới!

Sao lại làm thịt?

Nhưng chưa từng nghĩ sau khi tắm rửa sạch sẽ, chỉ phát cho bọn họ một thân quần áo tù sạch sẽ liền ném trở về.

Sau khi ném trở về, toàn bộ phòng giam đều rực rỡ hẳn lên.

Sau đó.

Một người bạn tù mới đến từ Thiên Ngục.

Dáng vẻ khô khan, nhưng quần áo sạch sẽ, ngay cả tóc cũng chải cẩn thận tỉ mỉ.

La tướng?

La tướng sao lại vào đây?

Dù sao cũng là tù nhân chính trị, cho dù trở thành phạm nhân, cũng không phải không có thủ đoạn gì, rất nhanh đã có người hỏi rõ ràng từ chỗ cai ngục.

Hóa ra là La tướng vì luật mới uy nghiêm, tự nguyện vì luật mới tế bia.

Ông ta tự nhận mình đã phạm trọng tội.

Cho nên nhất định phải nhốt ở trong thiên lao.

Đó là một sự xúc phạm đối với luật mới.

Lê Vương không đành lòng chậm trễ La tướng.

Nhưng cũng không đành lòng khinh nhờn luật mới.

Sau đó…..".

Ông ta chỉ có thể không phụ lòng thiên lao.

Nhà tù này.

Thật sự là một chút bộ dáng thiên lao cũng không có!

Cứ tưởng sạch sẽ như vậy là quá đáng rồi.

Kết quả chuyện quá đáng còn ở phía sau.

Còn chưa đến hai canh giờ, ngục tốt tự nhiên đem gánh hát nổi tiếng nhất Giáng Thành mời tới, trực tiếp diễn tại nơi La Yển thích hợp nhất quan sát nhất.

Hèn chi cai ngục nói mọi người có phúc.

Chăm sóc cuối đời này.

Làm thật đúng chỗ.

Thật đúng là dính ánh sáng của La tướng.

Hơn nữa mấy ngày nay.

Gánh hát hình như tất cả đều là kịch mới.

Nhìn La tướng đến lệ rơi tung hoành.

Mà nữ tử làm bạn với La tướng xem kịch kia, hình như chính là Hoa Triều, con riêng của La tướng, cũng là hồng nhan tri kỷ của phò mã Đại Lê trong lời đồn.

Đều không phải là lời đồn.

Càn vương hậu Bạch Nghi cùng nàng ở Thư cục Thượng Mặc hai tháng.

Đây là đãi ngộ tiêu chuẩn con dâu.

Mặc dù đều là chuyện nhà người khác.

Nhưng một đám bạn tù cũng không khỏi cảm thán.

Triệu Kỵ và La Yển đối với quân thần là tình thâm nghĩa trọng.

Chí hướng hợp nhau không nói.

Ngay cả ánh mắt chọn con rể cũng hợp nhau.

Hơn cả hợp nhau.

Còn có thể chia sẻ con rể.

Là thật sự thái quá.

Hoa Triều.

Một khúc thôi.

La Yển lau nước mắt, gọi con gái mình.

Hoa Triều vội vàng lên tiếng "Phụ thUh!"

Ở chung vài ngày.

Tiếng nói này của phụ thân đã không còn trúc trắc như trước nữa.

Chỉ là hai cha con vẫn có loại cảm giác xa cách như có như không.

La Yển không phải là một người cha đủ tư cách.

Cũng tự nhận mình không phải là một người cha đủ tư cách.

Cho nên ông ta không đem cảm giác xa cách này đổ lên đầu Hoa Triều.

Ông ta là người bảo thủ, nói không ra lời người trẻ tuổi thích nghe, nữ nhi từ nhỏ không ở bên cạnh, cho nên cũng không có tiếng nói chung gì.

Mấy ngày nay ở chung, kỳ thật hai cha con cũng không nói nhiều.

Nhưng có hí khúc để xem.

Không khí cũng không tính là tẻ ngắt.

La Yển khẽ vuốt ve vở kịch đặt trên đầu gối, khẽ thở dài một tiếng: "Mẹ con nếu biết tâm huyết của bà ấy phát dương quang đại trên tay con, nghĩ nhất định sẽ vô cùng vui mừng. Con có thể gặp được Vô Kỵ là phúc khí của con, nhưng duyên phận của hai con, lại thiếu chút nữa bị người làm cha như ta phá hỏng".

Chương 899: Nữ tử đơn thuần Chương 899: Nữ tử đơn thuần

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hoa Triều trầm mặc một lúc.

Kỳ thật hiện tại nàng nhớ tới, trong lòng đều có chút chua xót.

“Con vẫn muốn hỏi một chút, cha đối với mẫu thân, còn có Ngụy thị phu nhân đều là loại tình cảm nào?

La Yển mấp máy đôi môi khô nứt: “Uyển Thu do Đan Thanh vẽ ra, con cảm thấy thế nào?

Cái này…..”.

Hoa Triều suy tư một lát, nghiêm túc nói: “Nàng là một nữ tử rất đơn thuần, lại biết đại thể”.

La Yển cười cười: “Đây là dáng vẻ của mẹ con trong lòng cha!”

Hoa Triều nhịn không được hỏi: “Vậy Ngụy thị phu nhân thì sao? Cha đối với bà ấy có tình cảm như với nương không?”

La Yển trầm mặc một lát: “Tình cảm của ta đối với mẹ con chỉ có một phần, nhưng ta cũng coi Thanh Ngọc là vợ…”

Ông ta gãi gãi mái tóc thưa thớt của mình.

Có vẻ có chút ảo não.

Nhưng suy nghĩ trong chốc lát, dường như biết biểu đạt như thế nào “Hoa Triều! vi phụ hỏi con, thế nào là vợ chồng?”

Hoa Triều mím môi, thăm dò nói: “Lưỡng tình tương duyệt, chính là vợ chồng?

Không!

La Yển lắc đầu: “Phải hiểu rõ tín niệm của đối phương, hơn nữa nguyện suốt đời gắn bó, mới có thể được gọi là vợ chồng”.

Hoa Triều có chút hoảng hốt.

Bỗng nhiên nghĩ đến đoạn ký ức ngắn mà giọt máu trong tim kia mang đến cho mình.

Mẫu thân coi phụ thân là anh hùng, hơn nữa nguyện vì tín niệm của ông ấy, chủ động lựa chọn rời đi, đây coi như vợ chồng.

Ngụy Thanh Ngọc cũng nguyện cho là tín niệm của ông ấy, giúp ông ấy tranh thủ lợi ích từ Ngụy gia, cũng cũng tính là vợ chồng.

Vậy niềm tin của họ thì sao?

Hoa Triều cúi đầu nhìn thoáng qua, phát hiện La Yển đang vuốt ve kịch bản mẫu thân lưu lại, lại nhớ tới hai mẹ con mình hát rong nhân sinh có chút thuận lợi.

Không biết vì sao.

Lại nghĩ tới cảnh tượng cùng Doanh Vô Kỵ ở thư phòng trắng đêm thảo luận kịch bản.

Hắn rõ ràng có rất nhiều chuyện có thể làm.

Cũng rõ ràng không cần quá mức coi trọng mình.

Nhưng Hắn ta vẫn làm thế.

Tín niệm này.

Vô Kỵ đã làm được.

Trái lại mình thì sao?

Nàng nghĩ tới lời của Cổ Nương kia, Cổ Nương nói nàng chính là một nữ tử bình thường đến dung tục, căn bản không xứng so với Triệu Ninh.

Cho dù Doanh Vô Kỵ hỗ trợ giải Ma Chủng, cũng sẽ cùng mình dần dần đi xa.

Tuy rằng Doanh Vô Kỵ không làm như vậy.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy lo.

Nếu mình không để ý chút nào đến tín niệm của hắn, như thế nào mới xứng làm một thê tử đủ tư cách?

Ngay cả một thê tử đủ tư cách cũng không muốn làm, lại dựa vào cái gì yêu cầu một đời một kiếp một đôi?

Hoa Triều nắm chặt cây bút Đan Thanh diệu, thần sắc có chút giãy dụa.

Nhưng cuối cùng, tất cả giãy dụa tan thành mây khói, nàng cười ngẩng mặt lên: "Đa tạ phụ thân dạy bảo!"

La Yển cười cười: "Thiên hạ này chưa bao giờ yên bình, nói ra cũng là ta hại con".

Không!

Trong nụ cười của Hoa Triều mang theo một tia tiêu tan: "Phụ thân chưa bao giờ hại con!"

La Yển lấy từ trong ngực ra một cây trâm ngọc: "Nếu có thể, chờ sau khi ta chết, mai táng ta cùng quyển kịch văn này.

Trên trâm ngọc.

Có khắc một chữ "Ngọc".

Hoa Triều nặng nề gật đầu: "Nữ nhi biết rồi!

La Yển khoát tay, cười nói: "Con ra ngoài hít thở không khí đi, có bạn cũ tới thăm ta".

Uh!

Hoa Triều đứng lên, đi ra ngoài lao.

Vừa vặn cùng Ngụy Hoàn đi vào sát vai mà qua.

Ngụy Hoàn đi tới đối diện La Yển, quay đầu nhìn bóng lưng Hoa Triều, chậc chậc cảm thán: "Con bé trông thật giống vợ cả của ngươi!"

Khi nói điều đó.

Hắn có chút kỳ quái.

Bất quá nhìn thấy La Yển một tay ôm kịch bản, một tay nắm chặt trâm ngọc, thần sắc không khỏi hòa hoãn một chút.

Ngồi xuống đối diện La Yển, rót hai ly rượu trắng, đẩy ngã một ly trước mặt La Yển: "Em rể! Uống một ly?

Cạn!

La Yển cười chạm vào hắn.

Hai người uống một hơi cạn sạch rượu trong ly.

Ngụy Hoàn có chút cảm khái: "Lúc trước ta còn tò mò, vì sao Thanh Ngọc đối với ngươi khăng khăng một mực như vậy, biểu hiện của ngươi ở Vùng đất mới mấy ngày nay, làm cho ta hiểu được, ánh mắt của Thanh Ngọc không sai.

Kỳ thật ngươi hẳn là chờ một chút, đợi đến sau khi 3 nhà phân Lê, Ngụy quốc cũng có thể lưu lại cho ngươi biến pháp.

Cần gì phải nóng lòng nhất thời, làm đến mức ta và ngươi không hòa thuận chứ?

La Yển cười khoát tay: "Trên người ta gánh vác quá nhiều chuyện, gánh không nổi nhiều năm như vậy. Nếu 3 nhà phân Lê có thể sớm hơn mấy chục năm, nói không chừng ta sẽ lăn lộn với anh vợ ngươi.

Đáng tiếc!

Ngụy Hoàn bất đắc dĩ lắc đầu.

Kỳ thật hắn đối với La Yển có chút tán thưởng.

Nếu trên đời này có Ngụy quốc, em rể này nhất định có thể trở thành hiền tướng Ngụy quốc.

La Yển vẫn luôn có ý niệm làm suy yếu quý tộc để tăng cường quân quyền.

Nếu có Ngụy quốc, mình chính là Ngụy vương mà hắn muốn tăng cường.

Chỉ tiếc.

Không có Ngụy quốc, chính mình chỉ là hắn muốn suy yếu quý tộc.

La Yển nhìn Ngụy Hoàn, cảm giác đối phương cũng già đi không ít.

Hắn nhẹ nhàng cười: "Cũng không bao lâu thời gian rồi, lại nhẫn một chút, một ngày Ngụy quốc thành lập, anh rể tìm được biến pháp nhân tài chưa?"

Không có.

Ngụy Hoàn cười nhạt: "Em rể cho ta mượn hai người?"

La Yển cười lắc đầu: "Chờ ta hạ táng ngày đó, La Văn La Vũ hẳn là sẽ xuất hiện, ở Vùng đất mới mấy tháng này, hai tiểu tử này học được không ít thứ, ta cũng cho bọn hắn phân tích qua Ngụy gia thế cục, hai tiểu tử này ngộ tính không kém, hẳn là biết phương hướng nào để cố gắng biến pháp "

Ngụy Hoàn có chút cảm khái: "Ta liền biết hai tiểu tử này đi tìm em rể! Lại nói tiếp Thanh Ngọc sinh cho ta hai đứa cháu trai tốt, bất quá em rể giúp ta bồi dưỡng nhân tài, Triệu Kỵ sẽ không nói cái gì?"

La Yển cười nói "Triệu Kỵ bảo ta nói với anh rể là làm biến pháp cho tốt, thừa dịp lúc còn sống thì trừ hết đám sâu mọt, đến lúc khi Lê nuốt Ngụy cũng dễ há miệng!"

Chương 900: Lão già khó chơi Chương 900: Lão già khó chơi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lão ta cuồng ngôn như vậy à?

Ngụy Hoàn tức đến méo cả mũi, vỗ vỗ mông đứng lên: "Còn một nhân tài, em rể không để lại cho Hàn Giả chứ?"

La Yển hỏi ngược lại: "Hàn Giả không có muội muội gả cho ta, tại sao ta phải giúp hắn?

Cũng đúng!

Ngụy Hoàn vuốt vuốt chòm râu của mình: "Lão già này không phải là thứ tốt lành gì, con trai của mình hiến tế hết người này đến người khác, chúng ta cũng không thể hợp tác với người bẩn thỉu như vậy… Không đúng!

Vừa nghĩ tới lát nữa mình lại muốn phối hợp với Hàn Giả.

Hắn cũng cảm giác ngực có chút buồn bực.

Ý niệm trong đầu đều có chút không thông suốt.

Hắn khoát tay: "Ta ở bên ngoài chờ em rể!"

Chờ Ngụy Hoàn rời khỏi phòng giam.

Một ngục tốt cẩn thận từng li từng tí chạy tới: "La tướng, nên lên đường!

Ừm!

La Yển đáp một tiếng, được ngục tốt đỡ, run rẩy đứng dậy, tập tễnh đi ra ngoài.

Trong thiên lao rất sáng.

Cho nên lúc từ bên trong đi ra, cũng không bị ánh mặt trời chiếu đến mức không mở mắt được.

Chỉ là…..".

La Yển nhìn thoáng qua mặt trời, vẫn cảm thấy ánh mặt trời thuận mắt hơn ánh nến một chút.

Hít sâu một hơi không khí trong lành bên ngoài, hắn chậm rãi bước lên xe tù.

Rời khỏi thiên lao.

Đó là phố dài 10 dặm.

Hai bên đường phố đứng đầy dân chúng.

Bất quá cũng không có cái loại tâm lý xem náo nhiệt tử tù như trước kia

Không có ném trứng thối.

Bọn họ cứ lẳng lặng nhìn như vậy.

Bầu không khí uy nghiêm mà trang nghiêm.

Cứ như vậy kéo dài đến nơi hành hình.

Nơi này là cửa Cung Ti Kỳ, lúc này đã có thêm một tấm bia đá cao ngất, mặt trên có khắc luật mới đơn giản hóa.

“Không tồi! Có khí phái!”

Lúc La Yển xuống xe tù không khỏi cảm thán.

Doanh Vô Kỵ cung kính chắp tay, hạ giọng nói: “Tiểu tế thiết kế!

La Yển…..”.

Hắn liếc Doanh Vô Kỵ một cái.

Thế nào?

Còn kiêu ngạo?

Dưới sự dìu đỡ của ngục tốt, ông ta run rẩy đi về phía đài hành hình.

Trên đài hành hình.

Ông ta cùng Triệu Kỵ nhìn nhau một hồi lâu.

Hai người đều lộ ra ý cười hiểu ý.

La Yển không nói thêm gì, nhìn lướt qua bốn phía quan sát bách tính, nhìn về phía đao phủ thủ cười nói "Chuẩn bị động thủ đi!"

Được rồi!

Đao phủ gật gật đầu, mang theo đao chạy tới.

Đến trước mặt.

Nhưng không có ý chờ vung đao.

Mà là đem chuôi dao bẻ một cái, thật đúng là bẻ xuống.

Cán đao.

Không ngờ biến thành chung rượu.

Hơn nữa rượu bên trong trong suốt lạnh thấu xương.

Hương thơm 10 phần.

La Yển sửng sốt một chút: "Cái này…..".

Doanh Vô Kỵ thấp giọng nói "Cũng là tiểu tế thiết kế!

La Yển "???

Doanh Vô Kỵ vội vàng nói: "Ngụy gia gia chủ viết thư tới, nói nhạc phụ đại nhân thích nhất rượu mạnh, nhưng bởi vì lo lắng chậm trễ chính sự, cho nên ít dính rượu. Tiểu tế biết được, làm sao có đạo lý không cố làm hết sức? Rượu trước mắt, chính là rượu mạnh đệ nhất thiên hạ, chính là tiểu tế tự mình nghiên cứu chế tạo.

Mạnh bao nhiêu?

"Mạnh như người dân đối với luật mới."

Doanh Vô Kỵ chỉ một vòng.

La Yển nhìn theo, phát hiện trong tay mọi người đều cầm chung rượu nhỏ.

Hiện trường trang trọng.

Nhưng căn bản không giống không khí chém đầu.

Ông ta nhìn về phía hốc mắt Doanh Vô Kỵ ửng đỏ, nhịn không được lộ ra vẻ tươi cười.

Doanh Vô Kỵ cầm chung rượu cán đao qua, trịnh trọng kính La Yển "Tiễn đưa nhạc phụ đại nhân!"

La Yển nhận lấy.

Hướng Triệu Kỵ gật đầu ý bảo.

Lập tức đem rượu kính hướng dân chúng bốn phía.

Chư vị!

Luật mới vạn năm!

La Yển ta đi trước một bước!

Rượu trong ly uống một hơi cạn sạch.

Quả nhiên rượu ngon!

Quả nhiên thật mạnh!

Thừa tướng lên đường may mắn!

Thừa tướng lên đường may mắn!

Thừa tướng lên đường may mắn!

Âm thanh dân chúng vây xem rõ ràng rất lớn.

Nhưng nghe trong tai La Yển lại rất mơ hồ.

Khi nghe tiếng thứ tư.

La Yển đã mất đi ý thức, nặng nề ngã xuống trước tấm bia đá Luật mới.

Cũng đúng lúc này.

Một người tên là Lý Hiệt Giang đột nhiên xuất hiện.

Trực tiếp sải bước đi về phía Triệu Kỵ, chắp tay nói: “Hạ thần có việc muốn tấu!

Thấy cảnh này.

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ trở nên vô cùng lạnh thấu xương.

Vài người.

Thật đúng là biết chọn thời gian!

…….

Trước bia pháp mới.

Thi thể La Yển lẳng lặng nằm.

Vẻ mặt không nhìn ra bất kỳ đau đớn nào.

Thậm chí còn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Bởi vì ông ta biết nhiệm vụ của mình đã kết thúc.

Cả đời này.

Vì lý tưởng ông ta đã làm rất nhiều chuyện không tình nguyện.

Nhưng cuối cùng, vẫn được như nguyện mà chết trên đường xung phong.

Gánh vác luật mới, bước ra một bước cuối cùng.

Nếu như không có Lý Hiệt Giang nhảy ra.

Đây có thể là bước cuối cùng của luật mới.

Nhưng Lý Hiệt Giang nhảy ra.

Ngay khi La Yển vừa ngã xuống.

Đồ chó này!

Doanh Vô Kỵ thầm mắng một câu, quay đầu nhìn thoáng qua Hoa Triều, chỉ thấy nàng mím chặt môi, trong ánh mắt nhìn về phía Lý Hiệt Giang tràn ngập phẫn hận.

Ánh mắt Triệu Kỵ cũng lạnh như băng: “Hôm nay chính là ngày lấy La tướng tế luật mới, Lý ái khanh lại không có bất kỳ chức quan nào, chẳng lẽ là chính mình xúc phạm luật mới, cũng muốn theo La tướng tiễn luật mới một đoạn đường?”

Vừa dứt lời.

Thị vệ xung quanh liền nhao nhao đặt tay lên chuôi đao.

Toàn bộ pháp trường, tràn ngập không khí xơ xác.

Vẻ mặt Lý Hiệt Giang căng thẳng, những ngày này bởi vì lời đồn đãi cố gắng tiếp xúc với Lý Thải My, lực chú ý của vương thất vẫn luôn ở trên người Lý gia, hắn rất xác định Triệu Kỵ hiện tại muốn giết hắn.

Ngay cả một khoảnh khắc sau đó.

Đao của đám thị vệ này có thể đã rơi vào trên cổ hắn.

Phải lập tức làm lớn chuyện.

Hắn lập tức tiến lên một bước, dùng âm thanh bình sinh lớn nhất quát: “Bẩm bệ hạ! La tướng mặc dù vi phạm luật mới, nhưng cũng lấy huyết tế bia. Nhưng chúng Đại Lê ta, còn có người chân chính làm loạn quốc vẫn nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật! Hạ thần Lý Hiệt Giang, muốn buộc tội Thái tử Triệu Ninh, nữ cải nam trang, mưu đồ trộm quốc!”

Lúc rống những lời này.

Toàn thân hắn run rẩy.

Chương 901: Không chỉ có quân vương Chương 901: Không chỉ có quân vương

Người dịch: PrimeK Tohabong

Dù cho hắn đã chuẩn bị đầy đủ, trước mặt Triệu Kỵ nói ra những lời này, cũng cảm nhận được cực hạn sợ hãi.

Trước mắt không chỉ có quân vương quyền lực lớn nhất.

Lại là đệ nhất cường giả Lê quốc, dù là Thánh Nhân ở đây cũng không dám trực tiếp đối mặt với ông ta

Nếu ông ta không để ý hậu quả giết mình, người ngoài muốn ngăn chỉ sợ không dễ dàng.

Nhưng cũng may Triệu Kỵ không động thủ.

Trên thực tế Triệu Kỵ cũng sẽ không động thủ.

Ha ha!

Còn có loại chuyện này?

Triệu Ninh thật sự là nữ?

Lý Hiệt Giang này điên rồi sao, sao loại lời đồn này cũng dám nói ra?

Thật sự là muốn chết a!

Lý Hiệt Giang nói một phen, trong nháy mắt đốt cháy tất cả mọi người ở đây.

Một số người thực sự sốc.

Một số người chỉ đơn thuần là nổi giận.

Dân chúng ở đây đều bối rối, gần đây trong Giáng Thành có lời đồn đãi, nhưng cũng không phải dân chúng bình dân bọn họ có thể nghe được.

Một ít tiểu quý tộc vây xem, cũng chỉ là cho rằng đây là lời đồn đãi nhảm nhí, kết quả không nghĩ tới, Lý Hiệt Giang đây là trực tiếp lấy mạng của mình đến bức vua thoái vị.

Về phần một ít nội tình đã sớm rõ ràng.

Cũng là một đám làm ra vẻ mặt khiếp sợ.

Cái gì!

Thái tử là thân nữ nhi?

Lại có việc này? Không thể nào!

Lý Hiệt Giang! Đừng hồ ngôn loạn ngữ, ngươi đây là muốn hủy tương lai Lê quốc sao?

Tiếng kêu la thảo phạt liên tiếp vang lên.

Lý Nhuế cũng là giận không kềm được, trừng to hai mắt, trên mặt cơ bắp điên cuồng run rẩy "Nghiệt chướng! ngươi đang hồ ngôn loạn ngữ cái gì, câm miệng cho ta!"

Ông ta nhanh chóng tiến lên một bước.

Sợ hãi hướng Triệu Kỵ chắp tay nói: "Bệ hạ! cháu ta hồ ngôn loạn ngữ, điện hạ làm sao có thể là thân nữ nhi? hắn bị thất tâm điên, lão thần liền kéo hắn đi xuống trị liệu!"

Triệu Kỵ nâng má, cười như không cười nhìn hắn "A? Thất tâm điên sao, vậy kéo hắn xuống đi!"

Đều là lão quái vật.

Ông ta làm sao có thể nhìn không ra Lý gia nhường ghế cho Lý Hiệt Giang?

Lý Hiệt Giang tự nhiên sẽ không tùy ý để Lý Nhuế kéo mình xuống, lúc này điều động tất cả chân khí quanh thân "Bệ hạ!

Một buổi nói chuyện.

Nói năng có khí phách!

Triệu Kỵ lại không để ý tới hắn, liếc xéo Lý Nhuế một cái: "Lý ái khanh, ngươi không phải nói tôn nhi của ngươi bị điên sao?"

Ai, cái này…..".

Lý Nhuế vốn là diễn, làm sao có thể thật sự kéo Lý Hiệt Giang xuống?

Triệu Kỵ thản nhiên cười: "Trong miệng nói cháu trai thất tâm điên, trên tay lại không có bất kỳ động tác gì! cho nên nói hành vi của ngươi hôm nay, là Lý ái khanh âm thầm bày mưu đặt kế sao?"

Bệ hạ!

Lý Nhuế vội vàng giải thích: "Lão thần không có!"

Triệu Kỵ không kiên nhẫn nhíu nhíu mày "Vậy ngươi còn không đem nghiệt chướng này áp xuống?

Cái này…..".

Lý Nhuế có chút chần chờ.

Lý Hiệt Giang cũng như gai nhọn.

Hai nhà Ngụy Hàn và tôn thất Triệu thị tuy rằng cũng coi như đồng đội, nhưng trước khi mình bắt đầu kết hợp chiến đấu, bọn họ căn bản sẽ không tham gia vào, mỗi người bo bo giữ mình.

Áp lực đi tới Lý gia nơi này.

Nếu thật sự nghe lời Triệu Kỵ, ông cháu Lý gia cứ rút lui như vậy, chỉ sợ lập tức sẽ trở thành trò cười số một Trung Nguyên.

Cơ bắp trên mặt Lý Nhuế có chút cứng ngắc, nhưng vẫn là nặn ra một bộ dáng tươi cười: "Bệ hạ! tôn nhi của lão thần này tuy rằng vị ti ngôn khinh, nhưng cũng không phải là người nói nhảm, không ngại nghe hắn nói trước thử xem…"

Triệu Kỵ lạnh giọng ngắt lời nói: "Vậy Lý ái khanh cảm thấy đây không phải là thất tâm điên, mà là xác thực có chuyện này đúng không?"

Hắn nhìn lướt qua.

Phát hiện một đám tông sư lão thất phu do Triệu Dĩnh cầm đầu đều án binh bất động.

muốn treo cổ họ.

Sợ rằng phải dùng thuốc mạnh!

Bệ hạ, không, lão thần…..".

Trên đầu Lý Nhuế toát ra mồ hôi lạnh nhè nhẹ.

Lý Hiệt Giang cũng không nghĩ tới sự tình vừa mới bắt đầu liền hung hiểm như vậy, mồ hôi lạnh đã thấm ướt sau lưng.

Nhưng đã lao thì phải theo lao

Cắn chặt răng.

Lại tiến lên một bước, âm thanh mặc dù đang run rẩy, nhưng vô cùng vang dội: "Bệ hạ! Hạ thần đã nói như vậy, vậy tự nhiên có đầy đủ căn cứ. Hạ thần tuy rằng người nhỏ lời nhẹ, nhưng có một bầu chí hướng báo quốc!

Việc này liên quan đến bản quốc.

Hạ thần cho dù liều mạng cũng phải nói.

Việc này cùng Lý gia không hề quan hệ, hạ thần nguyện lấy sức một mình gánh vác.

Nếu có một câu vọng ngôn, nguyện chịu hình ngũ mã phanh thây!

Liều mạng trung ngôn can gián!

Bệ hạ sẽ đồng ý chứ?

Ồ?Triệu Kỵ lúc này mới nhìn thẳng về phía Lý Hiệt Giang.

Lời này nói cũng rất hay.

Ông ta gật đầu: "Đã như vậy, ngươi nói xem trong tay ngươi có bằng chứng gì.

Nghe thấy thế.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Lý Hiệt Giang.

Lý Hiệt Giang mới hơi thở phào nhẹ nhõm, cũng cảm giác như mang gai lưng, cứng ngắc thân thể chắp tay nói: "Điều thứ nhất bằng chứng ở đây!"

Nói rồi.

Liền từ trong ngực lấy ra hai khối bảo ngọc.

Hắn kiên trì nói ra "Đây là ngọc bội mà xá muội Lý Thải Đàm cùng Lý Thải My lúc sinh ra đo lường thể chất, mặt trên khắc có trận pháp, chỉ có Thể Khôn Thừa mới có thể làm cho ngọc bội từ lục biến hồng!

Ha ha!

Ở đây từng đợt sợ hãi than.

Đối với tuyệt đại đa số người mà nói, Thể Khôn Thừa đều là tồn tại trong truyền thuyết.

Ngay cả mẫu phi Doanh Vô Khuyết, cũng chỉ là lời đồn đãi.

Nhưng bây giờ.

Lý Hiệt Giang lại trực tiếp lấy ra hai cái.

Chỉ nhìn số lượng thể Khôn Thừa, Lý gia này thực có xu thế đại hưng a!

Nhưng hiện tại…..".

Lý Thải Đàm thì không nói, một nhà vệ sinh công cộng.

Lý Thái My chính là thái tử phi a!

Lý Hiệt Giang lại muốn tiết lộ Triệu Ninh là thân nữ nhi, đây…..". là có ý đồ gì?

Trong này lại có âm mưu kinh thiên gì?

Không khí yên tĩnh trong chốc lát.

Chương 902: Âm mưu kinh thiên Chương 902:

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ở trong tầm mắt mọi người, sắc mặt Triệu Kỵ rõ ràng đen một chút.

Khóe miệng Lý Hiệt Giang hơi nhếch lên "Bệ hạ. Thái Đàm bởi vì hủy diệt cái gì, Thải My vào cung thành Thái tử phi, đây là giao dịch bí mật giữa Lý gia và vương thất, ta cũng không nói nhiều nữa! vốn ta cho rằng, Thải Đàm phạm phải sai lầm lớn, Thải My bang tỷ tỷ chuộc tội rất bình thường, cũng chưa từng nghĩ, trong này có âm mưu hôm nay!"

Triệu Kỵ nhìn hắn nói sinh động như thật, không khỏi có chút tò mò "A? Trong này có âm mưu kinh thiên gì?

Lý Hiệt Giang hít sâu một hơi: "Trước đó vài ngày, ta cùng Thải My có tiếp xúc, phát hiện nàng Thể Khôn Thừa còn hoàn hảo!"

Triệu Kỵ nhíu mày, thần sắc cũng trở nên có chút khó coi: "Bái Bia Mục Dã ban tặng, Lê vương thất muốn có con nối dõi, chuyện này cũng không phải là bí mật! Lý Thải My nàng chưa sinh con, Thể Khôn Thừa tự nhiên hoàn hảo. Lý Hiệt Giang, ngươi chỉ dựa vào cái này, đã muốn chứng minh Ninh nhi là nữ nhi sao?"

Đương nhiên không phải!

Lý Hiệt Giang nhìn sắc mặt ông ta biến thành đen, khóe miệng không khỏi hơi hơi giương lên, từng chữ từng chữ lại phun ra một cái kinh thiên đại bí mật "Còn có một điều nữa!Thái My hiện vẫn là xử nữ"

Ha ha!

Ở đây lại là một trận kinh hô.

Thân xử nữ!

Nếu thân xử nữ chứng minh là thật.

Triệu Ninh kia cho dù không phải thân nữ nhi, cũng ít nhất là hoạn quan!

"Làm càn!

Thái tử phi từ khi vào cung, liền ưu tư thành bệnh, đa số thời gian đều ở Điện Tình Giáng, mặc dù xuất cung cũng chưa từng vào Lý gia.

Nghiệt chướng ngươi miệng trắng răng trắng, cũng dám nói xấu vô căn cứ?

Người đâu!

Chém tên cuồng nhân chửi bới vương thất này!"

Vừa dứt lời.

Thị vệ ở đây liền nhao nhao rút bội đao ra, chuẩn bị chặt Lý Hiệt Giang.

Nhưng có người phản ứng nhanh hơn.

Triệu Dĩnh mang theo mấy ông lão tôn thất vọt tới bên cạnh Lý Hiệt Giang, gầm lên một tiếng: "Ta xem ai dám!"

Lúc trước hắn bo bo giữ mình.

Là bởi vì bát tự còn chưa có một nét.

Nhưng bây giờ.

Triệu Kỵ nóng nảy!

Ông ta nóng nảy rồi thấy chưa?

Cho dù giận tím mặt, cũng không che giấu được sự sợ hãi trong lòng ông ta!

Kẻ địch càng sợ!

Ta càng tham lam!

Lúc này không ra tay, còn đợi đến khi nào?

Triệu Kỵ sắc mặt âm trầm đến quả thực muốn nhỏ ra nước "Trương Bình Hầu, ngươi cũng muốn bảo vệ tên cuồng nhân này sao?

Bệ hạ!

Triệu Dĩnh cười nhạt nói: "Hắn đã nói như vậy, cũng không phải tin đồn vô căn cứ, chi bằng trước hết khiến hắn tiếp tục chứng minh một chút, nếu phát hiện hắn nói ẩu nói tả, lại đem hắn năm mã phanh thây cũng không muộn!"

Làm sao chứng minh? Chẳng lẽ để hắn nghiệm minh thân thể Thái tử phi trước mặt mọi người?

Tùy tiện một người cuồng bịa chuyện một câu, liền bắt Thái tử phi bị nhục nhã như thế, tôn nghiêm vương thất ở đâu?

Triệu Dĩnh sắc mặt khẽ run, vội vàng khom người chắp tay nói: "Bệ hạ hiểu lầm rồi, lão thần chỉ cho rằng người này lấy tính mạng lập lời thề, cho dù không thể tin hết, cũng không thể không tin, đã như vậy, vậy vì sao không thể…"

Hiện tại tình cảnh còn chưa rõ ràng.

Ông ta cũng không dám biểu hiện quá mức ngang ngược.

Chỉ là lời vừa mới nói một nửa đã bị cắt đứt.

"Làm càn!"

Triệu Kỵ phảng phất nghe được chuyện cười cực kỳ hoang đường: "Hôm nay có một Lý Hiệt Giang, ngày mai liền có một Lữ Chiết Hải, một người tiếp một người lấy mạng đánh cược, vương thất chúng ta cứ hết lần này đến lần khác tiếp nhận nhục nhã thế sao?"

Vương thất Đại Lê ta sừng sững trong thiên địa, uy nghiêm là dùng công tích các đời Lê Vương Nhiên Huyết đánh đổi lấy!

Chỉ là mấy cái mạng nhỏ!

Muốn tùy ý chà đạp uy nghiêm vương thất chúng ta, vũ nhục thanh danh Triệu thị ta?

Trương Bình Hầu, ngươi cũng là ông lão trong tôn thất, không cảm thấy chuyện này hoang đường sao?"

Cái này…..".

Triệu Dĩnh cũng không nghĩ tới ông ta sẽ từ góc độ này phản bác, trong lúc nhất thời có chút nghẹn lời nhưng lão ta rất nhanh nghĩ ra lời ứng phó

"Lê quốc to lớn như vậy, đáng giá để vương thất nhìn nhiều một chút lại có mấy người? nếu chỉ là chỉ là đạo chích, tự nhiên hoàn toàn không cần để ý tới, bất quá Lý Hiệt Giang này chính là thiếu chủ Lý gia, Lý gia chính là đệ tứ gia tộc mà Đại Lê ta công nhận, địa vị giống như hắn có được mấy người?

Huống hồ!

Hôm nay hắn lấy tính mạng ra

Nếu Triệu thị ta không dám nhận, nhất định sẽ đồn đãi nổi lên bốn phía.

Nếu như hắn nói sai, vậy chúng ta đem hắn xử cực hình, thiên hạ liền không còn có khả năng có ai dám làm vậy"

Giết gà dọa khỉ!

Để răn đe!

Bệ hạ có cho rằng lão thần nói có lý không?"

Khi hắn nói.

Một mực quan sát ánh mắt Triệu Kỵ.

Thời điểm phát hiện trong ánh mắt Triệu Kỵ phẫn hận cùng lo lắng.

Khóe miệng không khỏi điên cuồng giương lên.

Ông ta hoảng hốt!

Ông ta hoảng hốt!

Lời nói này của lão phu, thật là có lý có cứ làm người ta tin phục.

Hừ!

Triệu Kỵ tức giận hừ một tiếng: "Vừa rồi Lý Hiệt Giang này còn nói hành vi của hắn cùng Lý gia không có bất kỳ quan hệ? như thế nào vừa quay đầu liền thành thiếu chủ Lý gia? còn có! năm đó liên hôn, là cô cùng Lý ái khanh ước định, nhưng hôm nay ra mặt vì sao là một tiểu bối?"

Ý tứ này đã không cần nói cũng biết.

Đây là muốn kéo cả Lý gia xuống nước!

Trên trán Lý Nhuế chảy ra mồ hôi mịn màng.

Triệu Dĩnh thấy hai ông cháu này tức giận không chỗ phát tiết, cắn răng thấp giọng nói: "Lão phu đã làm đến mức này rồi, ngươi còn chờ gì nữa?"

Nghe lão ta đe dọa như vậy.

Lý Nhuế đành phải cắn răng nói: "Việc này đích thật là lão thần báo cho Hiệt Giang, nghi vấn hôm nay, lão thần đích xác có tham dự!Nhưng chuyện này, chỉ là hai ông cháu chúng ta thương lượng ra, cùng Lý gia không có nửa điểm quan hệ! "

A!

Doanh Vô Kỵ ở bên đều nhanh tức cười, “Một Lý gia thiếu chủ, một Lý gia chủ, các ngươi chuyện thương lượng, cùng Lý gia không có bất kỳ quan hệ gì? Trò đùa trẻ con”

Lý Nhuế…..”.

Lý Hiệt Giang…..”.

Hỏng rồi.

Thật không thể ngừng được nữa!

Chương 903: Lý gia xuống nước Chương 903: Lý gia xuống nước

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Dĩnh thở dài một hơi: “Bệ hạ! Thiếu chủ Lý gia đều lấy mạng ra can gián, bệ hạ! Nếu Triệu thị chúng ta không tiếp, chỉ sợ cả đời điện hạ sẽ không tảy trắng được”.

Tốt lắm.

Triệu Kỵ âm thầm gật đầu.

Lý gia đã hoàn toàn xuống nước.

Giờ này.

Doanh Vô Kỵ nghiến răng nghiến lợi nói: “Phụ vương! Bọn họ không phải muốn nghiệm chứng sao? Vậy chúng ta liền nghiệm! Chờ nghiệm chứng đi ra, phụ vương đem hai tạp chủng một già một trẻ này ngũ mã phanh thây! Nhi thần dẫn dắt binh mã, tàn sát toàn bộ Lý gia đều đến một cọng lông cũng không còn!”

Làm càn!

Triệu Kỵ nhất thời giận dữ: “Nơi này có phần ngươi nói chuyện sao?’

Sắc mặt Doanh Vô Kỵ cứng đờ trong chốc lát, bỗng nhiên như nghĩ tới điều gì, vội vàng lui về phía sau vài bước.

Mọi người…..".

Tuyệt vời!

Thì ra Doanh Vô Kỵ cũng không biết Triệu Ninh là thân nữ nhi.

Hay là nói hắn biết chuyện này, cố ý làm cho vương thất ngột ngạt!

Dù sao, đây chính là công tử Càn Quốc.

Xem biểu hiện của Doanh Vô Kỵ.

Trong lòng mọi người lại là ổn định!

Xem ra chuyện này đặc sắc đây!

Triệu Kỵ trầm mặc một hồi lâu, sắc mặt khó coi nói: "Thái tử phi đang có bệnh, cần đóng cửa tĩnh dưỡng, trong vòng hai tháng không thể ra ngoài!Chuyện này tạm thời gác lại, hai tháng sau, vương thất tự nhiên sẽ tự chứng minh trong sạch, Trương Bình Hầu cùng Lý ái khanh có hài lòng không?"

Hai tháng?

Hai tháng cũng đủ để Lý Thải My phá thân mang thai!

Triệu Kỵ.

Ngươi thật đúng là có thể lừa ai chứ!

Lý Hiệt Giang làm sao có thể bỏ qua cơ hội này, vội vàng nói: "Bệ hạ, Thải My hiện tại là xử nữ thân, hai tháng sau có thể là chưa chắc!"

Nhìn mọi người hưng phấn như vậy.

Doanh Vô Kỵ trong lòng đã nắm chắc.

Lần đó lộ ra sơ hở, chỉ có hai người ngoài là Đan Thanh cùng Tào công công ở đây, Đan Thanh vẫn đề phòng Cơ Động, tự nhiên sẽ không nói.

Mặc kệ bóng đen kia có phải Tào công công hay không, Cơ Động đều kích động khởi xướng, nói rõ bóng đen kia không nói cho Cơ Động những thứ này.

Xem ra mình đoán không sai.

Triệu Kỵ cả giận nói: "Ngươi đang nghi ngờ cô bao che?"

Không dám!

Lý Hiệt Giang vội vàng nói: "Nghiệm chứng thân xử nữ cũng không nhất định sẽ ảnh hưởng bệnh tình, tông sư cùng Lý gia phái một y giả đi Điện Tình Giáng chẩn đoán, y giả trong tôn thất đức cao vọng trọng có không ít, lời của bọn họ, có sức thuyết phục nhất!"

Hỗn láo!

Triệu Kỵ giận không kềm được "Một đám ngự y đều trị không hết bệnh còn phải cho đóng cửa tĩnh dưỡng bệnh mấy cuồng nhân các ngươi lại muốn cho thêm 2 y giả tiến vào, Thái tử phi chính là người đương thời duy nhất có Thể Khôn Thừa hoàn hảo, xảy ra vấn đề, các ngươi gánh vác nổi sao?"

"Bệ hạ, hai tháng trước Thái tử phi còn thường xuyên xuất cung du ngoạn, sao trong nháy mắt lại bị trọng thương?"

Hừ!

Triệu Kỵ thanh sắc câu lệ "Trương Bình Hầu đây là đang nghi ngờ cô nói dối hay sao?"

Triệu Dĩnh nhanh chóng chắp tay: "Lão thần không dám, chỉ là trong lòng tò mò, Thái tử phi sống lâu trong thâm cung mà không ra, vì sao bỗng nhiên trọng thương rơi vào tình trạng nguy kịch? Tin rằng có không ít người có cùng suy nghĩ với

lão thần! Nếu không giải thích rõ ràng, chỉ dùng lý do này liền cưỡng chế cự tuyệt lời của Lý gia, chỉ sợ khó có thể khiến dân chúng tin phục!"

Triệu Kỵ nheo mắt: "Lần trước trước đại triều hội, trong vương cung có kẻ xấu ban đêm xông vào tẩm cung Thái tử, hơn nữa ở thư phòng hành thích Thái tử. chuyện này, chẳng lẽ là bí mật?"

Mọi người…..".

Giỏi lắm!

Triệu Kỵ thật sự là tâm cơ thật sâu a!

Hóa ra đã sớm chuẩn bị tốt lý do!

Ông ta rõ ràng cũng lo lắng lộ ra sơ hở.

Triệu Kỵ càng hoảng.

Họ càng phấn khích!

Triệu Dĩnh liếc nhìn Lý Hiệt Giang

Lý Hiệt Giang cắn răng, lúc này tiến lên một bước: "Bệ hạ! Nếu Thái tử phi điện hạ có bệnh nhẹ, vậy không bằng mời Thái tử điện hạ ra, để cho nàng tự chứng không phải thân nữ nhi".

Hoang đường!

Triệu Kỵ cơ hội "Nhất quốc thái tử, chẳng lẽ muốn ở trước công chúng cởi bỏ quần áo hay sao! Tên cuồng nhân ngươi ngày càng được đằng chân lân đằng đầu, người đâu! giết!"

Bệ hạ chậm đã!

Triệu Dĩnh vội vàng tiến lên một bước.

Triệu Kỵ căm hận nói: "Trương Bình Hầu đây là muốn cởi bỏ quần áo Thái tử trước mặt mọi người sao? Cũng bởi vì tên

cuồng nhân bịa đặt sự thật này thuận miệng nói một câu?

Thái tử chính là thái tử mà cô chọn, lại là thái tử lập được công lao hãn mã cho Đại Lê!

Trương Bình Hầu còn nhớ bổn phận của thần tử không?

Chỉ ỷ vào thân phận trưởng lão tôn thất, đã muốn tùy ý giẫm lên uy nghiêm của vương thất?

Ngươi cũng biết.

Chỉ dựa vào biểu hiện vừa rồi của ngươi, cô đã có thể hạ chỉ chém đầu ngươi?"

Nghe thấy thế.

Mọi người ở đây đều rùng mình.

Đúng vậy.

Luận chiến tích chiến tích.

Triệu Ninh đích thật là thái tử ưu tú nhất từ khi Đại Lê khai quốc tới nay.

Lần lượt hai trận đại thắng tị Vùng đất mới.

An Ấp Minh Đô áp chế liên minh họ Cơ.

Xây dựng Vùng đất mới càng là tâm huyết ngưng kết.

Đừng nói Lê Quốc.

Thử hỏi nhìn chung lịch sử, thái tử nào có thể ngồi ngang hàng với Triệu Ninh?

Triệu Dĩnh này…..". đích xác có chút quá đáng!

Triệu Dĩnh lại mỉm cười: "Bệ hạ chớ hoảng hốt, lão thần không chỉ là thần tử của điện hạ, mà còn mang dòng máu của Triệu thị như điện hạ, làm sao có thể vì một tên cuồng nhân mà nhục nhã điện hạ được?

Nói xong, liền trực tiếp đem một thanh Vẫn Thiết ném lên bầu trời.

Trong chốc lát.

Những thiên thạch này hình thành một không gian trận pháp ước chừng chỉ có thể dung nạp một người.

Triệu Dĩnh cười ha ha, trực tiếp sải bước đi vào, lập tức có một cỗ khí tức từ trong cơ thể hắn bị nhiếp ra hình thành một con Âm Dương Ngư tròn xoe.

Trong đó dương ngư màu trắng vô cùng hùng hậu, âm ngư lại vô cùng mỏng manh.

Chờ sau khi Âm Dương Ngư hình thành, ông ta liền rời đi trận pháp không gian.

Chương 904: Âm dương lưỡng khí Chương 904: Âm dương lưỡng khí

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Nếu còn không yên tâm, ở đây có không ít nữ tử, đại khái có thể thử một chút, nếu trong vòng trăm người phạm sai lầm một người, vậy lão thần liền tự mình phá hủy trận pháp này. Trong vòng trăm người không có một trường hợp phạm sai lầm, mời Thái tử ra cũng không muộn.

Ông ta bây giờ còn nhớ rõ diệu dụng của trận pháp này.

Trận pháp này.

Đúng là dùng để đo âm dương lưỡng khí.

Nhưng nó còn có một tác dụng phụ cực kỳ bá đạo, chính là để hết thảy pháp lực chân khíđều mất đi hiệu lực.

Thế gian này.

Ngoại trừ bản thân thai hóa dịch hình, không có bất kỳ thủ đoạn nào có thể nhìn thấu thai hóa dịch hình, bởi vì thai hóa

dịch hình thậm chí có thể thay đổi tiên thiên chi khí, cho dù lấy ra âm dương chi khí cũng có thể bị lừa dối qua cửa.

Nhưng!

Khi thai hóa dịch hình mất đi hiệu lực, vậy thì hoàn toàn không có vấn đề.

Hắn cười nheo mắt nhìn về phía Triệu Kỵ: "Bệ hạ cảm thấy thế nào?"

Không tồi!

Triệu Kỵ nheo nheo mắt "Nhưng Thái tử bế quan tu luyện, nhất thời không ra được!"

Khóe mắt Triệu Dĩnh không nhịn được nhảy dựng.

Triệu Kỵ!

Ngươi thật đúng là có thể lừa ai chứ!

Thái tử phi bệnh nặng.

Thái tử bế quan tu luyện.

Hắn sắp tức cười: "Ngày nào mới có thể xuất quan?

Triệu Kỵ hừ một tiếng: "Hai tháng đi!"

Hai tháng?

Đây là tính toán thời gian để mang thai phải không!

Vài ngày trước điện hạ còn tham gia đại triều hội, đảo mắt đã bế quan tu luyện? nếu lão thần nhớ không sai, điện hạ bị ám sát hẳn là trước đại triều hội, như vậy đều có thể tham dự đại triều hội, không thể nào vì vậy mà bị trọng thương.

Không phải vì trọng thương mà bế quan.

Điện hạ mới vừa đột phá Thai Thuế Cảnh nửa năm, chẳng lẽ nửa năm thời gian liền muốn đột phá Binh Nhân cảnh?

Hôm nay.

Điện hạ bế quan kỳ quặc như vậy, hơn nữa cũng phải mất hai tháng.

Lão thần không khỏi muốn hỏi, đây rốt cuộc là trùng hợp, hay là bệ hạ lo lắng mất vương vị nên mới cố làm thế?

Bệ hạ!

Lê quốc là Lê quốc của Triệu thị!

Cũng không phải là Lê quốc của con cháu Triệu thị!

Nếu Thái tử là nữ, bệ hạ lại không muốn lập Bình Nguyên quân làm người nối ngôi, có thể từ tôn thất chọn một người trẻ tuổi ưu tú làm thái tử!

Cứng rắn lập nữ tử làm thái tử, cùng trộm quốc có gì khác nhau?

Trăm năm sau, xuống phía dưới, làm sao đối mặt liệt tổ liệt tông?"

"Làm càn!"

Triệu Kỵ nhịn không được chửi ầm lên "Khó trách các ngươi hôm nay bỗng nhiên liên hợp lại gây khó dễ, xem ra là chọn thời điểm Thái tử bế quan Thái tử phi trọng thương bức cô thoái vị!"

Keng!

Keng!

Keng!

Trong thoáng chốc, tất cả thị vệ cung đình đều rút đao kiếm bên hông ra.

Triệu Dĩnh cũng không cam lòng yếu thế, lúc này rống to một tiếng: "Tôn thất đệ tử ở đâu?! Kẻ trộm quốc, phải giết!"

Vừa dứt lời.

Mấy ông lão tôn thất, cùng với một mảng lớn cao thủ tôn thất liền hội tụ cùng một chỗ.

Cũng rút kiếm ra.

Cho dù là số lượng hay thanh thế, so với thị vệ cung đình cũng không kém chút nào.

Một đám đệ tử tôn thất vốn tới đưa tiễn La Yển đều choáng váng.

Vốn định đưa La Yển về nhà, không ngờ lại gặp phải quả dưa lớn như vậy.

Hơn nữa lại rơi ngày trên đầu mình.

Cái này…..".

Kẻ trộm quốc phải giết?

Vậy chúng ta những đệ tử tông thất này, có nên giết tên trộm quốc này hay không?

Trong phản ứng tức thì

Lập tức liền có một đám người trẻ tuổi cùng các cao thủ tôn thất hội tụ cùng một chỗ.

Lập trường đã vô cùng rõ ràng!

Triệu Kỵ tức giận đến cả người phát run: Hỗn trướng! Triệu Dĩnh, lão thất phu ngươi muốn tạo phản sao?

Doanh Vô Kỵ cũng giận không kềm được, trực tiếp rút Hàm Quang kiếm ra, trên người kim quang bốn phía, trong nháy mắt đã đem Chuyên Húc đế thân của mình kích phát đến cực hạn, phóng thích ra uy áp khổng lồ, ngay cả một bộ phận cường giả Binh Nhân cảnh cũng cảm giác được áp lực lớn lao.

Ha ha ha ha ha!

Triệu Dĩnh ngửa mặt lên trời cười to, bộ dáng tên hề hiện tại của Triệu Kỵ đã làm cho lão ta vô cùng chắc chắn, Triệu Ninh chính là nữ.

Đã như vậy.

Vậy thì còn gì phải sợ?

Lão hít sâu một hơi, âm thanh như chuông đồng "Lão thần đã nói! Lê quốc chính là Triệu thị Lê quốc, mà không phải Triệu thị một chi Lê quốc! Theo tổ chế, bệ hạ truyền ngôi cho nữ tử, liền khác gì trộm quốc. Tạo phản không phải lão thần, mà là bệ hạ!"

Lúc đó

Giương cung bạt kiếm.

Đợt này, song phương đã hội tụ gần nửa cao thủ Triệu thị.

Triệu Kỵ hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất cao thủ Lê quốc.

Khí thế của Triệu Dĩnh cũng đã leo tới đỉnh phong, đã không phải ba chữ Binh Nhân cảnh có thể giải thích, rất có thể đã lĩnh ngộ được thần thông chủ sát phạt.

Nếu đánh nhau.

Mọi người ở đây chỉ sợ không một ai có thể toàn thân trở ra.

Mà kết quả của trận chiến này, thậm chí có thể ảnh hưởng đến toàn bộ Lê quốc chính là tương lai của cả Trung Nguyên.

Đây là muốn trước mặt mọi người đoạt vương vị!

Lý Hiệt Giang hưng phấn muốn chết!

Đánh nhau!

Đánh nhau!

Rốt cục muốn đánh nhau!

Ngụy Hoàn và Hàn Giả liếc nhau, trên mặt đều mang theo nụ cười hưng phấn.

Tốt lắm!

Vốn nghĩ còn cần hai nhà Ngụy Hàn xuất lực.

Không nghĩ tới mâu thuẫn giữa Triệu Kỵ và Triệu Dĩnh lại thăng cấp nhanh như vậy.

Lại nói tiếp Triệu Kỵ là thật sự luống cuống.

Nếu ông ta có thể bình tĩnh.

Chỉ sợ tình cảnh sẽ không trở nên gay gắt nhanh như vậy.

Cứ như vậy đi

Triệu Ninh là thân nữ nhi chỉ cần ngồi vững.

Toàn bộ tôn thất đều sẽ phản đối Triệu Kỵ.

Kể từ đó, Triệu Kỵ cho dù có uy vọng, cũng sẽ bị gắn cái mác "Kẻ trộm quốc" ép không đứng thẳng dậy được.

Đến lúc đó Triệu thị hao tổn nội bộ.

Hai nhà Ngụy Hàn có thể bình tĩnh lại, thậm chí bắt đầu hút máu ngược.

Tuyệt!

Tuyệt vời!

Sát ý trên sân càng ngày càng nồng đậm.

Mọi người đều sẵn sàng chiến đấu.

Cho dù đối phương cũng họ Triệu.

Chương 905: Di động không biết trước Chương 905: Di động không biết trước

Người dịch: PrimeK Tohabong

Rõ ràng là ngày hè nắng chói chang, tình cảnh lại giống như là núi tuyết không chịu nổi trọng lượng này, hơi có một chút dị động, sẽ dẫn phát tuyết lở, táng thân tất cả mọi người dưới núi tuyết.

Càng làm cho người ta hít thở không thông chính là.

Ai cũng không biết điểm dị động này khi nào thì phát sinh.

Nhưng mà vừa lúc này.

Phụ vương!

Xa xa truyền đến một âm thanh.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, lại là xe ngựa của Thái tử.

Thái tử tay cầm roi ngựa, chậm rãi lái xe tới.

Triệu Kỵ sắc mặt nhất thời biến đổi: "Sao con lại tới đây? Mau trở về!'

Triệu Ninh cười nhạt: "Có thái giám truyền tin, nói ngoài cung có người khiêu khích uy nghiêm vương thất".

Khiêu khích uy nghiêm chưa nói tới!

Sau khi thấy Triệu Ninh đến.

Triệu Dĩnh nhất thời trong lòng mừng như điên, vội vàng nói: "Chỉ cần điện hạ có thể nghiệm minh chính thân, tất cả vấn đề sẽ tan thành mây khói!

Ta nghe nói rồi!

Triệu Ninh cười như không cười hỏi: "Cho nên Trương Bình Hầu là đang ép ta tiến vào pháp trận?"

A…..".

Chết đến nơi còn muốn mạnh miệng?

Triệu Dĩnh hờ hững giải thích: "Chưa nói tới bức điện hạ, nhưng…..".

Triệu Ninh cười lạnh ngắt lời: “Ta mặc dù không có ở đây, nhưng cũng không phải cái gì cũng không biết. Nếu ta nhớ không sai, Lý gia này hẳn là còn không lấy ra bất kỳ chứng cớ gì đi?

Đây chẳng lẽ không phải là thông đồng trước với Lý gia trước sao?

Pháp trận này thật sự một chút vấn đề cũng không có?

Trương Bình Hầu để cho ta tiến vào bẫy, ta nhất định phải tiến vào bẫy”.

Triệu Dĩnh lập tức cười to: “Điện hạ! Lần này người đưa La tướng tế bia không dưới ngàn người, nam nữ vô số kể, nếu điện hạ không tin, có thể tùy tiện chọn lựa trăm người, xem trận pháp này có chính xác hay không. Nhân Thiên Tựu Địa Triệu thị, chính là ngọn nguồn của trận pháp, hơn trăm lượt người chẳng lẽ không nhìn ra trận pháp này có mờ ám hay không?

Rất tốt rất tốt!

Triệu Ninh giống như cực kỳ vừa ý cách nói này, sắc mặt mặc dù tức giận không giảm, nhưng có chút vội vàng nói: “Đã như vậy, bên kia mau chóng chọn người đi! nghĩ Đại Lê ta vương thất uy danh hiển hách, lại bị tôn thất trưởng lão truyền thống họ ngoài, khiến tai bay vạ gióbực này, thật sự khiến gia tộc hổ thẹn!”

Nói rồi.

Liền trực tiếp chuẩn bị chọn người.

Hành động này khiến mọi người có chút mê hoặc.

Thậm chí có chút chột dạ.

Triệu Ninh này biểu hiện tự nhiên như vậy, sẽ không phải là thân nữ nhi chứ?

Nhưng nếu như không phải, vì sao vừa rồi Triệu Kỵ biểu hiện kích động như vậy?

Đang lúc Triệu Ninh chuẩn bị nhảy xuống đài cao bia đá Luật mới.

Trong xe ngựa bỗng nhiên truyền đến một âm thanh suy yếu: "Nếu muốn vạch trần lời nói dối hoang đường này, cần gì điện hạ phải chịu nhục nhập trận?

Mọi người nghe vậy ngẩn ra.

Đại bộ phận mọi người ở đây đối với âm thanh này không quen thuộc lắm.

Nhưng những người thường xuyên tham dự các buổi lễ long trọng, vẫn nghe qua vài lần.

Nghe giọng nói đó.

Triệu Ninh lập tức căng thẳng: "Thải My…..".

Nàng còn chưa kịp ngăn cản.

Liền có một bàn tay tái nhợt xốc rèm cửa lên.

Lý Thải My chậm rãi xuống xe, tập tễnh đi về phía này.

Trạng thái thân thể của nàng yếu đến dọa người, giống như không để ý sẽ ngã xuống, chân khí hô hấp hỗn loạn, giống như bị rút cạn sinh cơ.

Nhưng trong bụng nàng, lại phảng phất nổi lên một cỗ lực lượng cực kỳ tinh thuần.

Cái này…..".

Tất cả mọi người trong lòng căng thẳng.

Triệu Ninh nhanh chóng đỡ lấy Lý Thải My, thân thiết nói: "Thải My! Ta không phải bảo nàng không nên xuống xe sao?

Hai người động tác thân mật.

Hơn nữa cực kỳ tự nhiên.

Tình cảm tốt đẹp như vợ chồng mới cưới.

Lý Thái My cắn cắn đôi môi tái nhợt: "Điện hạ đều bị tộc nhân liên hợp người ngoài khi dễ, thần thiếp há có thể ngồi yên mặc kệ?"

Nàng quay lại.

Ánh mắt mặc dù có chút vô lực, nhưng vẫn sắc bén quét qua rất nhiều người, trong đó bao gồm Lý Nhuế và Lý Hiệt Giang.

Khóe miệng hơi nhếch lên, mơ hồ thấy vẻ phẫn hận: "Lý Hiệt Giang? huynh trưởng? ngươi không phải am hiểu thuật nhìn người sao? những ngày này, ngươi liều mạng phái người cố gắng tiếp xúc với ta, hôm nay thấy, có thể phán đoán ra muội muội này có thai mấy tháng?"

Cái gì!

Toàn trường lập tức bối rối.

Có thai?

Sắc mặt ông cháu Lý gia trắng bệch, đã bắt đầu phát run.

Lý gia bọn họ phải dựa vào bán nữ tử nhà mình mà sống, hơn nữa am hiểu thuật dưỡng thai.

Tình hình này của Lý Thải My.

Chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nói đã hơn hai tháng rồi.

Này này này…..".

Trừ phi mang thai là con của người khác.

Bằng không hai ông cháu mình, chính là tên hề!

Hơn nữa còn là tên hề nhảy nhót sắp bị ngũ mã phanh thây!

Triệu Dĩnh cũng có chút bối rối, cho dù lão không am hiểu thuật dưỡng thai, cũng có thể mơ hồ cảm ứng được trong bụng Lý Thải My có thai nhi.

Và.

Huyết mạch rất mạnh.

Làm cho lão nhịn không được sinh lòng kính ngưỡng.

Huyết thống thai nhi này tinh khiết đến mức nào?

Chuyên Húc đế thân?

Đúng rồi!

Thai nhi do Chuyên Húc đế thân và Thể Khôn Thừa sinh ra…..".

Lão ta có chút hoảng hốt, cố gắng chống đỡ tinh thần lúng túng cười nói: "Bệ hạ, Thái tử phi điện hạ đã có thai hai tháng, vì sao chậm chạp không chiêu cáo thiên hạ a?"

Triệu Kỵ ngồi ở địa vị cao, ánh mắt đã sớm dấy lên ngọn lửa hừng hực.

Sát ý trong âm thanh của ông ta không chút che giấu: "Ninh nhi, ngươi đem sự tình từ đầu tới cuối nói một lần cho các vị trung thần hiền lương !"

Lúc nói bốn chữ "trung thần hiền lương", âm thanh của ông ta đều là từ trong kẽ răng nặn ra.

Triệu Ninh tựa hồ cực kỳ lo lắng tình huống của Lý Thải My, thần sắc càng thêm táo bạo, dùng ánh mắt giết người quét qua cao thủ tôn thất cùng với ông cháu Lý gia chuẩn bị động thủ một lần.

Thấy vậy bọn họ đồng loạt run lên.

Cái nhìn này.

Dùng để giết người!

Chương 906: Tình huống nguy hiểm Chương 906: Tình huống nguy hiểm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh liên tục mấy trận chiến dịch, thủ hạ vong hồn vô số, tích góp từng tí một sát khí cũng không phải người bình thường có thể thừa nhận.

Nàng căm hận nói: "Hai tháng trước, Thái tử phi mang thai. Ta là Chuyên Húc đế thân, Thái tử phi là Thể Khôn Thừa, huyết mạch thai nhi trong bụng quá mức thuần khiết, vẻn vẹn vài ngày liền cơ hồ hút cạn chân khí Thái tử phi."

Ngự y nói loại tình huống này cực kỳ nguy hiểm, ba tháng đầu rất có thể xuất hiện thai nhi hút khô tinh huyết mẫu thể, dẫn đến chết cả mẹ con.

Cho nên chúng ta lựa chọn không tuyên cáo ra bên ngoài!

Vì có thể tĩnh tâm dưỡng thai, để tránh người ngoài biết gây bất lợi đối với chúng ta!

Vốn có thiên tài địa bảo cung phụng, còn có ta dùng chân khí ôn dưỡng thân thể của nàng, tình huống vẫn miễn cưỡng xem như thuận lợi.

Nhưng chưa từng nghĩ, vẫn có kẻ xấu cố gắng xông vào Điện Tình Giáng của chúng ta.

Nếu không phải hai vợ chồng chúng ta ở trong viện đổ thiết thủy, chỉ sợ thật đúng là bị kẻ gian làm hại!"

Khi ta nói điều đó.

Ánh mắt nàng dừng lại trên người ông cháu Lý gia hồi lâu.

Khiến hai ông cháu sợ tới mức run lẩy bẩy.

Bắp chân điên cuồng run lên, ngay cả đứng cũng có chút đứng không vững.

Bởi vì Lý gia bọn họ, đích xác có người thử, nhưng cuối cùng đều không công mà lui.

Thiết thủy đó quá khủng

Không phải không có ai am hiểu kim độn.

Mà là ngoại trừ Thiết Thủy, những cấm chế khác cũng đặc biệt nhiều.

Đây là phòng thủ của ai?

Đề phòng mình phải không?

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, không nghĩ tới loại chuyện này đều có thể có tác dụng.

Triệu Ninh dừng một chút, trên mặt tức giận càng sâu "Nhưng chưa từng nghĩ! ba ngày trước, lại còn có người vào cung hành thích, hơn nữa còn thành công! ta tuy rằng chảy không ít máu, nhưng cũng chỉ là vết thương nhẹ! nhưng Thái tử phi lại động thai khí, ta lại hậu tri hậu giác mới phát hiện!

Hai ngày này!

Vì bảo vệ hai mẹ con!

Ta chỉ có thể cưỡng ép bế quan!

Nhưng chưa từng nghĩ tới!

Lại có người thừa dịp lúc này, cấu kết lẫn nhau bịa đặt ta là thân nữ nhi!

Đại Lê có trung thần hiền lương này!

Thật là may mắn!

Nghe thấy thế.

Triệu Dĩnh cùng Lý gia gia tôn nhất thời sắc mặt kịch biến.

Điện hạ! Đừng hiểu lầm!

Điện hạ! Đây thật sự là trùng hợp a!

Điện…..".

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người luống cuống.

Bọn họ hiện tại, đã lâm vào hoàn cảnh cực kỳ bất lợi.

Trong khoảng thời gian ngắn, là thật sự không biết biện bạch như thế nào.

A! Trùng hợp?

Triệu Ninh giận quá hóa cười: "Chư vị không muốn biết, người tiến vào Điện Tình Giáng hành thích đến tột cùng là ai sao?"

Đồng tử mọi người nhất thời co rụt lại.

Đúng rồi!

Vụ án ám sát lần đó, đúng là kết thúc bằng việc bắt được hung thủ!

Kẻ ám sát?

Đương nhiên là ta rồi!

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, thật cảm giác thế giới này tràn ngập trùng hợp.

Hoặc là nói.

Tất cả những thứ có thể lợi dụng, vợ cả của mình đều dùng tới.

Kế hoạch này, nói như thế nào đây…..". Vẻ tức giận trên mặt Triệu Ninh không giảm: "Người đâu! Mang hung thủ tới đây!

Vừa dứt lời.

Có một người bị áp giải tới.

Thị vệ dường như đang tức giận, một cước đá vào đầu gối người kia.

Người nọ kêu thảm một trận, liền quỳ trên mặt đất.

Hắn cúi đầu, từng lỗ chân lông đều tràn ngập hoảng sợ, quỳ trên mặt đất sợ hãi rụt rè, căn bản không dám ngẩng đầu.

Giống như sợ người khác nhìn thấy mình đang nhìn người khác.

Chết không thú tội.

Chính là ý đó.

Nhưng mặc dù người này không ngẩng đầu, cũng đã có người bị dọa gần chết.

Lâm Tam!

Hắn không phải đêm qua vừa biến mất sao?

Sao lại đột nhiên bị trói đến đây?

Ánh mắt Triệu Ninh như đao, hận không thể cạo sạch toàn bộ thịt trên người Lý Hiệt Giang, gằn từng chữ nói: "Người này tên là Lâm Tam, chính là người hầu của Càn vương phi Lâm Thanh, nếu tính toán tỉ mỉ hơn nữa, cũng là người nhà họ Lý."

Tin tức ta là thân nữ nhi, cũng là từ trong miệng Lý gia truyền ra.

Các người nói đi!

Một người như vậy!

Tại sao lại vào Điện Tình Giáng của chúng ta để tiến hành ám sát?

Lý Nhuế. Д °)

Lý Hiệt Giang (Д °)

Cả người ngây dại rồi!

Ánh mắt Triệu Ninh lại quét về phía Triệu Dĩnh "Trương Bình Hầu! Các ngươi làm sao lại ở cùng một chỗ với những người này? Còn muốn thừa dịp chúng ta bế quan làm khó dễ!

Triệu Dĩnh hoảng hốt: "Điện hạ, chúng ta không có…..".

Không có?

Không có vì sao khi không có chút chứng cớ nào lại dám chắc chắn ta là thân nữ nhi như thế? thậm chí còn kích động người trong vương thất chĩa vũ khí vào nhau! ngoại trừ trước đó đã có người khiến ngươi hết lòng tin lời đồn, còn có thể có khả năng gì!

Không có một thực lực tuyệt đối khổng lồ ở sau lưng cổ động các ngươi!

Các ngươi dựa vào cái gì hôm nay còn liều mạng như thế?"

Triệu Dĩnh…..".

"Khi quân phạm thượng!

Ám sát thái tử!

Giết hại Thái Tôn!

Nói xấu vương thất!

Được!

Giỏi lắm!

Chư vị trung thần hiền lương! Các ngươi hy vọng ta đối xử với các ngươi như thế nào?"

Triệu Ninh quét mắt nhìn mọi người vài lần, mỗi người bị quét đều không nhịn được sinh lòng run rẩy.

Thái tử này, hình như đang đếm tội.

Mọi người đã hoảng sợ đến mức không thể suy nghĩ.

Hắn đếm làm gì?

Giọng Triệu Ninh lạnh lẽo: "Người đâu! Chuẩn bị ngựa! 765 con!

Mọi người "!!!

Những tôn thất ra mặt cộng thêm hai ông cháu Lý gia.

Tổng cộng hơn 150 người.

Nhân với 5

Vừa vặn tiếp cận 765 con ngựa!

Đây là ghép tội tất cả mọi người đều bị ngũ mã phanh thây!

Một lúc.

Tất cả mọi người luống cuống!

Chương 907: La tướng tế bia Chương 907: La tướng tế bia

Người dịch: PrimeK Tohabong

Không khí tại hiện trường phảng phất trở nên vô cùng dính đặc, làm cho hô hấp mọi người đều trở nên cực kỳ khó khăn.

Ai cũng không nghĩ tới, nghi thức lấy huyết La tướng tế bia, tự nhiên nhanh như vậy liền diễn biến thành thế lực tôn thất ngoan cố cùng vương thất đấu đá lẫn nhau.

Nhưng bất kể quá trình như thế nào.

Kết quả đều đã rất rõ ràng.

Thế lực tôn thất ngoan cố tự dưng nghi ngờ thân phận nữ nhi của thái tử, thậm chí ở thời điểm không có chứng cớ vọng động can qua.

Cho dù như thế nào đây đều là chuyện cực kỳ đại nghịch bất đạo.

Thái tử ra lệnh một tiếng.

Thị vệ trong cung động tác cực nhanh, chỉ trong thời gian 10 hơi thở ngắn ngủi đã điều động không dưới ngàn con chiến mã từ bốn phương tám hướng.

Những chiến mã này vô cùng hoàn mỹ.

Đều là chiến mã đã từng tham gia chiến dịch, hơn nữa từ vô số lần xung phong tẩy lễ.

Cả đám đều mập mạp, khí huyết khắp thân tràn đầy.

Những chiến mã này, nếu là phủ thêm giáp trụ, thậm chí có thể dễ dàng đụng phá một bức tường.

Không có gì ngạc nhiên.

Cũng có thể dễ dàng kéo đứt thân thể và tứ chi của con người.

Trong nháy mắt, binh mã liền vây quanh một đám người vừa nghi ngờ

Bầu không khí, mức độ áp lực không thua gì chiến trường.

Triệu Dĩnh nhìn sát ý lạnh thấu xương trong mắt Triệu Ninh, sau lưng đã sớm ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Lão ta làm sao cũng không nghĩ tới.

Kết cục dĩ nhiên sẽ là như vậy.

Vậy phải làm thế nào cho phải?

Bốn phía vây quanh hắn, tất cả đều là đỉnh cấp thị vệ cung đình cùng với thủ quân trong thành.

Không thiếu cường giả Binh Nhân cảnh.

Trong đó không ít khuôn mặt cực kỳ quen thuộc.

Đều không phải đèn cạn dầu.

Không nói đến nơi này có Triệu Kỵ là đệ nhất cao thủ Lê quốc.

Cho dù Triệu Kỵ không ở đây, mình muốn có thành tựu, chỉ sợ cũng không phải chuyện đơn giản như vậy.

Rất nhanh.

Trong lòng lão đã có kết luận.

Bệ hạ!

Hắn ầm ầm quỳ xuống đất "Lão thần lòng mang đại nghĩa tông tộc, nhất thời hồ đồ, kính xin bệ hạ thứ tội!"

Triệu Dĩnh quỳ như vậy.

Những ông lão tôn thất khác đi theo hắn ngơ ngác nhìn nhau.

Nhưng chỉ phản ứng trong chốc lát, cũng rất nhanh cùng nhau quỳ trên mặt đất.

Chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi đã đem tổ tiên Triệu Dĩnh 18 đời…..".

Không đúng, cái này không thể chào hỏi.

Đem tất cả nữ quyến trong nhà Triệu Dĩnh ân cần thăm hỏi một lần.

Quỳ xuống!

Tương đương với không có át chủ bài.

Họ một bên nghiến răng nghiến lợi

Một bên mồ hôi lạnh chảy ròng.

Bệ hạ thứ tội!

Bệ hạ thứ tội!

Bệ hạ thứ tội!

Những tiếng gào thét như sóng gầm

Đinh tai nhức óc.

Bị bọn họ rống lên như vậy.

Chân Lý Nhuế và Lý Hiệt Giang vốn đã mềm nhũn không chịu nổi nữa.

Theo bản năng muốn quỳ.

Kết quả bị Triệu Dĩnh Nộ trừng mắt, cả người như bùn nhão ngồi phịch xuống đất.

Ồ? Thứ tội?

Cơn giận còn lại trên mặt Triệu Kỵ chưa tan "Thứ lỗi từ đâu tới hả?

Ánh mắt ông tata vô cùng lạnh lẽo, quét mắt nhìn mọi người một vòng.

Cứ như vậy đảo qua, ngay cả mọi người vây xem cũng nhịn không được run lẩy bẩy, huống chi người thân mang trọng tội?

Cho dù là cường giả Binh Nhân cảnh, cũng không nhịn được run lẩy bẩy.

Triệu Dĩnh sắc mặt vô cùng khó coi, nhưng vẫn giải thích: "Bệ hạ, lão thần phạm phải tội lớn bất kính, nhưng nhớ lão thần cũng là vì nghĩa của gia tộc, mới có thể tin tiểu nhân…"

Vì nghĩa gia tộc, thật sự là cái mác thật lớn!

Triệu Kỵ cũng bị chọc cười: "Vì nghĩa gia tộc, có thể không kiêng nể gì mà lăng nhục vương quyền? Về phần tin tiểu nhân…..". ý của Trương Bình Hầu là, ông cháu Lý gia là tiểu nhân, hay là Trương Bình Hầu chính là tiểu nhân kia.

Triệu Dĩnh vội vàng nói: "Đương nhiên là đám khốn Lý gia này, lão thần trung thành và tận tâm với vương thất, hơn nữa

cũng thật sự quá mức kỳ quặc, cho nên mới…”

Nếu trong tôn thất, mỗi người đều trung thành và tận tâm như ngươi, có phải hôm nay ngay cả Cô cũng phải đền tội dưới sự bức bách của các ngươi hay không!”

Bệ hạ…..”.

“Ngay cả chứng cớ cũng không có, liền dám bởi vì một lời của nịnh nhân mà trở mặt với vương thất. Nếu Ninh nhi không có trình diện, các ngươi có phải hay không đã vọt vào Điện Tình Giáng, đem hai vợ chồng Thái tử Đại Lê chém tại tẩm cung, giết hai người 3 mạng?”

Bệ hạ…..”.

Mắt thấy Triệu Dĩnh còn muốn giải thích.

Triệu Kỵ trực tiếp tức giận hừ một tiếng, nhìn về phía mọi người quỳ trên mặt đất “Các ngươi chỉ cần trả lời, nếu Ninh nhi không có trình diện, các ngươi hiện tại định làm chuyện gì?”

Mọi người nghe vậy.

Không khỏi run lẩy bẩy.

Triệu Ninh không có mặt, bọn họ khẳng định đã phá vòng vây xông vào Điện Tình Giáng.

Đại động can qua như thế.

Động thai khí là tất nhiên.

Đây là kết quả mà người sáng suốt vừa nhìn đã biết.

Ở đây mấy ngàn người, không có khả năng đều là kẻ ngốc.

Nếu là cưỡng từ đoạt lý, vậy thật đúng là đỉnh cấp mạnh miệng.

Bọn họ từng người quỳ xuống thật sâu, run lẩy bẩy, hận không thể toàn thân dán sát mặt đất.

Mắt thấy Triệu Kỵ triệt để động sát tâm.

Trong lòng Triệu Dĩnh cũng nảy sinh lệ khí, quay đầu giận dữ trừng mắt nhìn ông cháu Lý gia, trong lòng nảy sinh vô số ý niệm.

Hắn có thể nhìn ra được, sát tâm của Triệu Kỵ không hề nghi ngờ rất kiên quyết.

Những người khác còn có hi vọng cầu sinh, nhưng chính mình Trương Bình Hầu này, một kẻ đầu lĩnh, nếu còn sống sót, thì đừng hòng còn mặt mũi trong tôn thất.

Hơn nữa Dòng chính Trương Bình Hầu, từ trước đến nay đều là một nhánh quyền lực lớn nhất của tôn thất, lần này nếu thất bại, nhất định quyền lực của cả mạch đều đương nhiên không còn, cho dù có người may mắn sống sót, cũng tất là những người trẻ tuổi ngu xuẩn đã sớm quỳ xuống trước mặt Triệu Kỵ, thì cũng chả khác gì đoạn tử tuyệt tôn.

Lão ta mặc dù vững vàng, nhưng bó tay chịu trói chưa bao giờ là phong cách của lão ta

Chương 908: Lật ngược tình thế Chương 908: Lật ngược tình thế

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng làm thế nào để lật ngược tình thế?

Chuyện này, không thể nghi ngờ là do Cơ Động tổ chức.

Cho dù xuất phát từ nguyên nhân gì, lấy lập trường của Cơ Động cũng không thể thân cận Lê vương thất, lần cổ động này tất nhiên là hy vọng nhị thánh suy bại, cho nên tất nhiên không thể bịa ra một tin tức giả.

Thậm chí trận pháp này, là trận pháp có một không hai trong thiên hạ có thể khắc chế thai hóa dịch hình.

Nói rõ Cơ Động cực kỳ rõ ràng thủ đoạn của Triệu Ninh.

Sự tình chưa chắc đã không có chuyển cơ.

Xoẹt!

Triệu Dĩnh đột nhiên đứng dậy "Bệ hạ! Lão thần còn có chuyện muốn nói!

Các ông lão Triệu thị nhất thời đều sợ hãi, nếu thái độ nhận sai tốt một chút, nói không chừng có thể sống nốt quãng đời còn lại ở trong thiên lao, nghe nói gần đây điều kiện thiên lao rất tốt, còn có hí khúc để nghe.

Quan trọng nhất.

Không để vợ con trong nhà gặp nguy hiểm.

Nhưng nếu Triệu Dĩnh liều chết không nhận, vậy thì hoàn toàn xong rồi.

Đang suy nghĩ

Lại nghe được Triệu Dĩnh truyền âm "Các ngươi động một chút đầu óc chó của các ngươi hảo hảo ngẫm lại, Chu vương thất Chu Huề Vương, tại sao phải giúp Nhị Thánh!"

Nghe xong những lời này, bọn họ nhất thời có chút chần chờ, thậm chí có chút rục rịch.

Triệu Kỵ nheo mắt nhìn lão, ánh mắt cực kỳ nguy hiểm.

Có vẻ thế.

Có người muốn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, lão thất phu này đã bị ép đến tuyệt cảnh, chỉ sợ sống chết của ai cũng không quan tâm.

Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được, Triệu Dĩnh đã đột phá Ngộ Thần Cảnh, hơn nữa còn là thần thông chủ sát phạt.

Tuy rằng ở đây cao thủ không ít, hơn nữa chính mình trấn áp, không thể nghi ngờ có thể đem lão chém giết, nhưng chỉ sợ sẽ chết không ít người.

Hắn đau lòng.

Liền cười lạnh một tiếng: "Nói đi!"

Triệu Dĩnh ưỡn ngực, ngang nhiên nói: "Lão thần trái lo phải nghĩ, vẫn là quyết định đem tình hình thực tế nói ra! Lý gia lần này đối với Thái tử điện hạ nghi ngờ, lão thần đích xác đã sớm biết rõ, sở dĩ chắc chắn như thế, là bởi vì tin tức này chính là đương kim Chu Huề Vương tiết lộ!

Và!

Biết trước kế hoạch này, không chỉ có lão thần và Lý gia.

Còn có Ngụy Ngự Sử, cùng Hàn Vệ Úy!

Nếu liều chết đánh cược một lần, vậy thì xuống tay triệt để một chút!

Tế Chu vương thất ra, trước chiếm cứ địa vị có lợi rồi nói sau!

Cho dù Chu vương thất đã suy sụp, nhưng vẫn là thiên hạ cộng chủ trên danh nghĩa.

Đưa hắn ta ra ngoài, ít nhất cũng tăng thêm chút uy tín.

Lời này vừa nói ra.

Mọi người ở đây đều cả kinh.

Không ngờ Chu vương thất lại bắt đầu nhúng tay vào chính vụ các nước chư hầu.

Tuy rằng không ít người có thể đoán được, nhiều năm như vậy Chu vương thất không có khả năng một chút động tác âm thầm cũng không có, nhưng đây là lần đầu tiên phô ra ngoài.

Ngụy Hoàn và Hàn Giả nghe được những lời này, nhất thời cả người đều tê dại, thế cục đã như vậy, sao ngươi còn kéo người xuống nước?

Không phải!

Ta không có!

Ông đừng nói bừa!

Đang hoảng hồn

Thì bọn họ rất nhanh nghe được Triệu Dĩnh truyền âm.

Đây là thời cơ cuối cùng để các ngươi thay đổi vận mệnh hút máu!

Để ta chịu chết!

Các ngươi chỉ cần làm chứng là được, không yêu cầu các ngươi bức vua thoái vị.

Mặc dù đắc tội với Chu Huề Vương, nhưng người quyết định thành lập liên minh họ Cơ chính là Chu thiên tử!

Hai vị gia chủ, các ngươi cũng không hy vọng bị hút khô máu, tiến vào bên trong Liên minh họ Cơ làm mã tốt phải không?"

Cái này…..".

Hai người liếc nhau.

Cảm giác nói có lý.

Liền đồng loạt tiến lên một bước: Bệ hạ! Bọn thần tuy không tin, nhưng lời này đúng là Chu Huề Vương nói.

【 Lời nhắc 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đạt tới 100, thu được mảnh vỡ thần thông đỉnh cấp 《 xoay vần tạo hóa 》 .

Ha ha!

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc, nhanh chóng quét mắt nhìn toàn trường, cũng không phát hiện tung tích khả nghi.

Bất quá nhắc tới Cơ Động, mới tuôn ra mảnh vỡ thần thông này.

Người này nhất định là Cơ Động.

Không hổ là Mặc Thánh, rõ ràng cũng nắm giữ một bộ phận xoay vần tạo hóa.

Chẳng qua, cảm xúc dao động này, là do ba lão thất phu Triệu Ngụy Hàn phơi bày hắn ra ánh sáng dẫn đến!

Chẳng lẽ là bởi vì đứa bé trong bụng Đường Đường là của ta.

Sau đó bởi vì đứa nhỏ này, bọn họ mới không thể không bán đứng Cơ Động?

Giỏi lắm.

Sảng khoái!

Triệu Kỵ có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Triệu Dĩnh tự nhiên đem chuyện này đều báo ra, thật sự là đem Chu vương thất đẩy vào trong hố lửa!

Ông ta nheo nheo mắt: “Ồ? Người khởi xướng tin đồn này, lại là Chu Huề Vương?”

Triệu Dĩnh tức giận nói: “Lúc gặp mặt, Chu Huề Vương đã lấy ra bằng chứng Triệu Ninh là nữ nhi, ngay cả pháp trận xác định âm dương này cũng là Chu Huề Vương tặng cho, lão thần

không thể không tin! Kính xin bệ hạ mời Thái tử vào pháp trận, đem chân tướng rõ ràng khắp thiên hạ.

Ngay sau đó, liền truyền âm cho các vị ông lão Triệu thị.

Trong lòng mọi người vô cùng giãy dụa, bọn họ đích xác có chút nghi ngờ tính chân thật của Chu Huề Vương.

Nhưng Ngụy Hàn hai người ra mặt, thật đúng là…..".

Cho nên có muốn đánh cược một chút hay không?

Triệu Kỵ lạnh lùng nhìn hắn, hỏi ngược lại một câu: "Nếu pháp trận này không kiểm nghiệm ra Thái tử không phải thân nữ nhi, Trương Bình Hầu có phải còn muốn nói pháp trận này bị Cô động tay động chân, yêu cầu Cô mổ thai nhi trong bụng Thái tử phi luyện hóa, chứng minh không phải cốt huyết của hai nhà Doanh Mễ?"

Triệu Dĩnh nghiến chặt răng.

Mẹ kiếp!

Lão ta thật đúng là muốn nói như vậy!

Bởi vì hắn bây giờ thật đúng là không xác định, Triệu Kỵ đến tột cùng có thủ đoạn động tay động chân với trận pháp hay không.

Nhưng hiện tại, phải trói các ông lão Triệu thị lên chiến thuyền của mình.

Hắn cấp hỏa công tâm, nhanh chóng truyền âm nói, đừng quên Doanh Vô Kỵ chính là tâm phúc của Triệu Ninh, rất rõ ràng thai nhi trong bụng Lý Thải My là của Doanh Vô Kỵ.

Chương 909: Có chút thái quá Chương 909: Có chút thái quá

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đám người Triệu thị…..".

Cách nói này của ngươi, có phải có chút thái quá hay không?

Triệu Kỵ tâm thật lớn, cho phép Doanh Vô Kỵ cùng Lý Thái My kết thai?

Nhưng cách nói này cũng không phải là không có khả năng.

Dù sao Doanh Vô Kỵ cũng là Chuyên Húc đế thân, hơn nữa hình như còn xưng nhị thánh.

Hơn nữa Triệu Kỵ cực kỳ tán thưởng Doanh Vô Kỵ, nếu Triệu Ninh là nữ tử, cũng hoàn toàn có thể sinh hạ một đứa con thuộc về mình, chờ sau khi đăng cơ lập làm Thái tử.

Chỉ là suy đoán thôi.

Bởi vì Nhân Thiên tựu địa lại là ngọn nguồn trận pháp, có chắc ngươi sẽ không động tay động chân vào pháp trận?

Nhưng nếu như lần này không phản kháng, không kéo Triệu Kỵ xuống nước, luật mới hoàn toàn đứng vững, quyền lực tôn thất nhất định sẽ càng ngày càng nhỏ.

Sao nào?

Bọn họ bắt đầu hăng máu

Triệu Dĩnh cũng cực kỳ nôn nóng, chờ phản ứng cuối cùng của bọn họ.

Nhưng ngay lúc này.

Trong đám người truyền đến một ít động tĩnh.

Bởi vì cảnh tượng quá mức yên tĩnh, hơi có một chút thay đổi đều có vẻ cực kỳ nổi bật.

Bọn họ dùng dư quang liếc đi, phát hiện một ít người xuyên qua đám người đi tới phía trước.

Lúc nhìn thấy bộ dáng người tới.

Một đám ông lão Triệu thị quỳ xuống đồng tử nhất thời co rụt lại.

Đây không phải là vợ con già trẻ nhà ta sao?

Cả đám mờ mịt lại khiếp sợ.

Rõ ràng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Bất quá đối với thê nhi của bọn họ coi như khách khí, cũng không có bất kỳ biện pháp cưỡng chế nào.

Bọn họ theo bản năng ngẩng đầu, thấy được ánh mắt thản nhiên tự đắc của Triệu Kỵ.

Chỉ trong chốc lát, tất cả đều tỉnh táo.

Không khỏi thầm mắng mình ngu xuẩn!

Cái này có ý nghĩa đánh cuộc sao?

Đánh cuộc thắng chỉ là có khả năng khôi phục chế độ cũ, dù sao ai cũng không biết Triệu Dĩnh nhất mạch sau khi lên đài có thể cũng thi hành luật mới hay không.

Đánh cuộc thua thật đúng là cả nhà chết hết, hậu quả này căn bản là không chịu nổi.

Keng!

Keng!

Keng!

Mọi người nhất thời nổi giận, nhặt đao kiếm nhắm ngay Triệu Dĩnh, ai nấy đều giận không kềm được.

Này! Triệu Dĩnh, ngươi lại còn muốn vu oan cho Chu Huề Vương!

“Chu thiên tử nhân ái, không nhúng tay chính vụ chư quốc đã ngàn năm, làm sao có thể làm ra chuyện xấu xa như thế?”

“Coi như thật là Chu Huề Vương, cũng là hắn lòng có ác ý, sau lưng Chu thiên tử, ý đồ để cho Lê quốc chúng ta tự giết lẫn nhau!”

Đúng! Chuyện Ngụy Ngự Sử và Hàn Vệ Úy đều không tin, ngươi dựa vào cái gì mà tin?

“Ngươi chính là đối với vương vị có tâm tồn ác tâm, cho nên mới cố ý chọn thời điểm điện hạ bế quan, chuẩn bị chặt đứt con nối dõi vương thất!”

Chúng ta! Tự nhiên nhất thời tâm trí mơ hồ, bị lão thất phu ngươi làm náo loạn tâm trí!

Hôm nay! Chúng ta liền mang tội lập công, chém tiểu nhân ngươi!

Triệu Dĩnh?

Lúc vợ con bọn họ bị trói lại, hắn cũng đã cảm thấy không ổn, cảm giác những người này có khả năng phản bội.

Nhưng lúc này mới ngắn ngủi không đến một hơi thở thời gian, những kẻ hèn nhát này làm sao nghĩ ra nhiều lý do như vậy, lại trực tiếp phủi tay sạch sẽ?

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Triệu Kỵ “Kính xin bệ hạ nhân ái, để tội thần mang tội lập công, chém rơi đầu quốc tặc!”

Bọn họ đã hiểu dụng ý của Triệu Kỵ.

Dùng người lòng mang ý bất thần như mình, uy hiếp Triệu Dĩnh này, để giảm bớt tổn thất của vương thất.

Đi đi.

Triệu Kỵ nâng má, nhàn nhạt phất phất tay.

Mọi người nhất thời được cổ vũ rất nhiều.

Lão thất phu, chịu chết!

Quốc tặc, nạp mạng!

Giết!

Triệu Dĩnh cực kỳ tức giận, biết lúc này đã không thể thiện lương

Nhưng cho dù chết!

Cũng không thể để cho những con hàng sợ hãi này dễ chịu hơn.

Trong chốc lát, sát phạt vô cùng sắc bén tản ra, mọi người ở đây đều hết hồn hết vía.

Chỉ là một kiếm.

Liền đem mấy vị cường giả Binh Nhân cảnh tôn thất chấn đến liên tục lui về phía sau, khóe miệng máu tươi tràn đầy, nghiễm nhiên đã bị nội thương!

Một đám cao thủ đều hoảng sợ.

Không nghĩ tới lão thất phu này đã mạnh đến trình độ như thế.

Nhưng thần thông tràn ngập sát phạt này, là từ đâu tới?

Thần thông tổ truyền Triệu thị, cũng không có như vậy!

Chỉ có Triệu Kỵ và Doanh Vô Kỵ đồng tử co rụt lại, vô cùng quen mắt đối với cảnh tượng này.

Chính là thần thông tổ truyền của Càn vương thất: Lục Sinh Đồ Hồn!

Thần thông này chỉ vì giết chóc mà sinh ra, tất cả điểm kỹ năng đều nằm ở tính công kích, cho dù đối với da thịt thân thể hay là thần hồn đều có thể tạo thành thương tổn cực lớn, thậm chí có thể cùng lĩnh vực sát phạt sinh ra liên động, bất kể là tự mình mang binh hay là nổi trống đốc chiến, đều có thể đem đến gần một nửa hiệu quả gia trì đến trên người dưới trướng.

Bằng vào môn nửa thành thần thông cùng lĩnh vực sát phạt này.

Doanh Việt vẫn luôn là thiên hạ đệ nhất chiến lực trong lòng không ít người, cho dù là những Thánh Nhân kia cũng có thể không bằng.

Hai nước Càn Lê giao chiến vốn đã ít, đáng giá để Doanh Việt đốc chiến lại càng không có, cho nên mọi người không nhận ra.

Nhưng trước đó không lâu Triệu Kỵ còn giao thủ với Doanh Việt trong Càn Vương Chung, còn bởi vậy mà bị không ít ám thương.

Tự nhiên liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Cha vợ con rể liếc mắt nhìn nhau, không nghĩ tới Doanh Việt đều dính dáng đến đến tôn thất Lê quốc, xem ra ông ta thật sự kiêng kỵ luật mới Lê quốc.

Trên sân đã đỏ cả mắt.

Thị vệ ở đây nhao nhao che chở mọi người vây xem lui về phía sau.

Tiếp theo là thời gian chó cùng rứt giậu, tốt nhất là giảm thiểu ảnh hưởng, tạo thành thương vong vô nghĩa.

Trận chiến này cực kỳ mãn nhãn

Chương 910: Hảo thủ chiến trường Chương 910: Hảo thủ chiến trường

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Dĩnh tuy rằng cường hãn, nhưng tôn thất mọi người đều không yếu, mười mấy cường giả cảnh binh không ít lúc còn trẻ đều là hảo thủ chiến trường.

Dưới sự vây công, Triệu Dĩnh cho dù mạnh hơn nữa, cũng chỉ có thể liên tiếp bại lui.

Nhưng khốn thú chi đấu, lại bộc phát chiến lực vô cùng cường hãn.

Một khắc sau.

Không ngờ bảy cường giả Binh Nhân cảnh bị lão ta giết, còn lại đều bị trọng thương.

Nhưng

Vết thương của lão ta còn nặng hơn.

Đây là trận chiến đầu tiên lão ta đột phá Ngộ Thần cảnh, lại trực tiếp lâm vào cục diện hẳn phải chết, mới bao lâu đã dầu cạn đèn tắt.

Ha ha ha ha!

Triệu Dĩnh hốt hoảng ngăn cản một chiêu, đã biết hẳn phải chết, liền ngửa mặt lên trời cười to: "Triệu Kỵ a Triệu Kỵ, ngươi lừa được người thiên hạ, nhưng…..".

Âm thanh của hắn đột ngột dừng lại.

Nhưng cũng không phải là bị trọng thương.

Thương thế còn lâu mới đến mức không nói nên lời.

Thở bình thường.

Cổ họng bình thường.

Hắn liều mạng muốn nói chuyện, nhưng miệng giống như là bị khâu lại một chút âm thanh đều không phát ra.

Mọi người sửng sốt một chút, đều nhìn ra Triệu Dĩnh trúng thuật pháp.

Thuật pháp này tương đối ít được chú ý.

Chính là một vị danh gia phu tử cực kỳ am hiểu quỷ biện ngộ ra.

Bí thuật cưỡng chế cấm ngôn Địa cấp!

Không cần để ý tới tu vi, cho dù Thánh Nhân tới cũng phải im lặng, ngay cả truyền âm cũng không truyền được.

Ngoại trừ im lặng ra, bí thuật này không có bất kỳ công năng gì, dưới tình huống bình thường, thậm chí không tạo thành một tia thương tổn, bằng không cũng sẽ không vẻn vẹn chỉ là Địa cấp.

Chỉ là…..".

Triệu Dĩnh lúc sắp chết định bóc mẽ Triệu Kỵ, lại bị trực tiếp cấm ngôn, rõ ràng bị tổn thương tâm linh không nhỏ.

Trong lúc nhất thời, ngực buồn bực muốn nổ tung.

Liếc mắt nhìn toàn trường một cái, nhưng cũng tìm không ra đến tột cùng là đứa nào, tự nhiên phí nhiều công phu học bí thuật bại não như vậy.

Bất quá hắn vẫn rất nhanh biết đáp án.

Lão ta nghe thấy tiếng truyền âm: "Kỳ thật Cơ Động nói không sai, Triệu Ninh thật sự là thân nữ nhi, thai nhi trong bụng Thái tử phi cũng là của ông mày!"

Triệu Dĩnh!

Âm thanh này thật quen thuộc.

Doanh Vô Kỵ!?

Hắn thầm nghĩ lập tức đem bí mật này công bố cho mọi người, nhưng miệng làm thế nào cũng không mở ra được.

Khoảnh khắc ngắn ngủi này.

Một đám người thân mang trọng tội muốn lập công đã vác đao chém tới.

Triệu Dĩnh còn muốn kéo thêm mấy mạng người nhưng trong cơn hốt hoảng ngăn cản mấy kiếm rốt cuộc vẫn có kiếm đột phá tuyến phòng thủ cảm xúc thủ của ông ta.

Thẳng tắp xuyên qua tim ông ta.

Triệu Dĩnh trừng to hai mắt, nhưng cũng không thể làm gì, ánh mắt giết người hướng về phía Doanh Vô Kỵ, nhưng ngay cả một câu nguyền rủa cũng nói không nên lời.

Uỵch!

Hắn ngã trên mặt đất, không cam lòng nhìn bầu trời.

Ngực trái phun máu điên cuồng, giống như đài phun nước.

Trong miệng cũng ùng ục ùng ục toát ra máu tươi.

Đài phun nước nhỏ dần.

Máu tươi trong miệng cũng biến thành bọt máu.

Trong ánh mắt rốt cục cũng mất đi tia sáng cuối cùng.

Đầu nghiêng một cái.

Chết rồi.

Với cách chết nghẹn khuất nhất này.

【 Lời nhắc 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đạt tới 100, đỉnh cấp đạt được thần thông 《 Lục Sinh Đồ Hồn 》.

Doanh Vô Kỵ (▽)

Thoải mái!

Triệu Kỵ nâng má, từ một khắc Triệu Dĩnh đi ra, ông ta cũng đã biết kết cục của Triệu Dĩnh.

Vì vậy, vẫn bình chân như vại.

Chỉ có lúc nhìn thấy Lục Sinh Đồ Hồn, tâm tình mới dao động.

Nhìn thi thể Triệu Dĩnh, ông ta hờ hững gật đầu.

Bệ hạ!

Một đám tôn thất trọng thương nhao nhao quỳ xuống đất: "Chúng ta nhận tội, xin bệ hạ ban chết!"

Từ lúc bọn họ rút đao bức bách Triệu Kỵ giao Thái tử ra, mâu thuẫn đã trở nên gay gắt đến cực hạn.

Hiện tại

Ngoại trừ phải chết, đã không có bất kỳ biện pháp nào kết thúc.

Cố gắng lập công chuộc tội

Có thể bảo vệ người nhà một chút, liền tận lực bảo vệ!

Cho dù là tước làm nô lệ, phân phối biên cương, cũng nhận!

Triệu Kỵ không lập tức hạ lệnh ban chết, mà như cười như không đánh giá bọn họ.

Cái nhìn này.

Nhìn thấy sống lưng bọn họ phát lạnh.

Đây là tiết tấu muốn đuổi tận giết tuyệt sao!

Bọn họ nhìn thoáng qua người nhà của mình, nhao nhao từ trên mặt đất nhặt lên binh khí, gác lên trên cổ của mình.

Không cần bệ hạ xuất thủ, chúng ta sẽ tự vẫn tạ tội!

Ngay khi họ sắp tự cắt cổ mình.

Triệu Kỵ lại cười nhạt nói "Không vội!"

Mọi người sửng sốt một chút, không biết ông ta muốn làm gì.

Chẳng lẽ…..". Sự tình còn có chuyển biến?

Trong ánh mắt nghi hoặc chờ đợi của mọi người.

Triệu Kỵ cười nhạt: "Tai họa hôm nay, xét cho cùng là Chu Huề Vương giả danh lừa bịp Chu vương thất, thông qua lão thất phu Triệu Dĩnh này, ý muốn khơi mào nội loạn Triệu thị. Bọn ngươi tuy rằng bị mê hoặc, nhưng cũng là vì đại nghĩa dòng họ, hơn nữa lạc đường biết quay đầu!

Nghe thấy thế.

Ánh mắt mọi người đồng loạt sáng lên, chớp động hào quang tràn ngập hy vọng.

Chẳng lẽ còn có chuyển cơ?

Triệu Kỵ đứng thẳng thân thể, ngồi nghiêm chỉnh, thần sắc nghiêm nghị "Chu thiên tử chính là thiên hạ cộng chủ, nhân ái công chính, chưa bao giờ nhúng tay qua chính vụ nội bộ chư quốc. Thân cận của Chu vương lại ngang nhiên vi phạm tôn chỉ Chu vương thất, điên cuồng bôi đen thiên tử, chúng ta làm thần tử, chẳng lẽ nên ngồi yên không quản sao?"

Mọi người liếc mắt nhìn nhau.

Nhất thời hiểu được ý của Triệu Kỵ.

Một người cầm đầu lập tức chắp tay nói: "Tội thần nguyện mang tội lập công, đi tới Hạo Kinh cầu kiến Chu thiên tử, xin thiên tử trừng trị nịnh thần, trả trời trong sáng khí thanh cho thiên hạ này!"

Rất tốt!

Triệu Kỵ gật gật đầu: "Các ngươi tuy rằng thân mang trọng tội, nhưng nếu có thể vì thiên tử phân ưu, liền có thể tính là

công tội tương đương. Ba ngày sau, các ngươi hình thành sứ đoàn đi tới Hạo Kinh yết kiến. nịnh thần không cần, liền ở lại Hạo Kinh đi!"

Mọi người đồng loạt gật đầu: "Đa tạ bệ hạ!"

Chương 911: Ba nhà tự giết nhau Chương 911: Ba nhà tự giết nhau

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ nhìn về phía Ngụy Hoàn cùng Hàn Giả, cười như không cười nói: "Cũng may Ngụy Khanh Hàn Khanh hiểu lý lẽ, không có tin lời nói đầu độc của Chu Huề Vương, bằng không nếu Ngụy gia cùng Hàn gia đều tham dự vào, chỉ sợ Triệu Ngụy Hàn ba nhà sẽ tự giết lẫn nhau!"

Ngụy Hoàn…..".

Hàn Giả…..".

Sắc mặt bọn họ có chút cứng đờ.

Xem ý của Triệu Kỵ, chỉ sợ còn có tính toán khác.

Không biết ông ta lại muốn làm gì?

Hai người đành phải tiến lên một bước: "Chúng ta đã là Lê Thần, tự nhiên phải trung thành với bệ hạ!"

Triệu Kỵ vuốt râu cười to: "Có khanh như thế, Cô còn cầu gì nữa! bất quá hai vị nếu là nhân chứng, xin viết thư tấu cùng thiên tử, theo sứ đoàn cùng nhau đưa đến Hạo Kinh!"

Vừa dứt lời.

Liền có hai thái giám nâng bút mực nghiên mực đi tới trước mặt hai người.

Cơ mặt hai người cứng ngắc, ghê tởm như nuốt phải ruồi bọ.

Nhưng trước mắt bao người, vừa rồi đều làm chứng cho Triệu Dĩnh, hiện tại nếu không chịu viết, chẳng phải chứng thực tội danh phản quốc sao?

Triệu thị tuy rằng một mực hút máu, nhưng vẫn chưa tìm cách nuốt được, lần này nếu có nhược điểm trong tay, chỉ sợ cường độ phải gia tăng không ít.

Phù!

Hai người gắt một cái, mặc kệ Cơ Động mấy lần trước giúp bao nhiêu việc.

Nhưng kết quả là khiến hai nhà Ngụy Hàn bị hố không nhẹ, ngược lại Cơ Động lại không phải trả giá một tý nào

"Liên minh họ Cơ" càng giống như là câu cá, đem các nhà họ Cơ lừa gạt làm mồi câu, chính mình lại chỉ là vung chút tiền động chút mồm mép?

Ngươi muốn ăn mà không muốn bỏ tiền

Có phải coi người khác là kẻ ngốc không?

Vì thế đều tự cầm lấy bút, múa bút thành văn, lưu loát viết hai thiên văn chương thảo phạt Cơ Động.

Dũng cảm!

Từng chữ leng keng!

Triệu Kỵ sai người trình lên, trước mặt mọi người đọc to một lần, lộ ra nụ cười cực kỳ hài lòng, đem hai vị ái khanh ca ngợi một hồi, liền đem hai phong thư lấy quy cách quốc thư đóng khung lại.

Thấy cảnh này, khóe miệng Doanh Vô Kỵ không khỏi hơi hơi giương lên.

Tuyệt vời!

Dùng đám kẻ phản đồ này đập lại Triệu Dĩnh không nói, còn đem hai nhà Ngụy Hàn đặt lên lửa nướng, thuận tiện đả kích Cơ Động.

Có lẽ, đây chính là cái giá phải trả sau khi âm mưu bị bại lộ.

Thật xấu hổ.

Ánh mắt Triệu Kỵ lại chuyển hướng về phía hai ông cháu Lý Nhuế, Lý Hiệt Giang, ánh mắt trở nên lạnh lùng: "Người đâu, đem hai tên bịa đặt lời đồn, đánh trống khua môi, khiêu khích nội loạn Đại Lê ngũ mã phanh thây!"

Vốn Triệu Dĩnh mạnh mẽ đứng lên.

Trong lòng hai ông cháu đã dấy lên hy vọng.

Kết quả hy vọng này còn chưa dấy lên, đã bị đám người Triệu thị dập tắt.

Từ đó trở đi, trên mặt hai ông cháu liền không còn sắc máu.

Lúc Triệu Dĩnh chết, tâm tình bọn họ đã chết lặng.

Nhưng nghe được Triệu Kỵ tuyên án, bọn họ vẫn cảm giác được sợ hãi sâu tận xương tủy.

Một phen nước mũi một phen nước mắt, vừa lăn vừa bò hướng phía trước quỳ: "Bệ hạ, chúng ta cũng là nhất thời hồ đồ, lúc này chỉ là hành vi tự tung tự tác của hai ông cháu chúng ta, cùng Lý gia cũng không có bất kỳ quan hệ gì!"

Triệu Kỵ cười lạnh: "Nếu các ngươi không phải Lý gia gia chủ và thiếu chủ, lại há có tư cách đánh trống khua môi múa mép? Người Lê quốc ở đâu?"

Mấy chữ "người Lê quốc", đem toàn trường nổ tung.

Người Lê quốc nghe lệnh!

Không chỉ trực thuộc hoàng gia.

Hai nhà Ngụy Hàn cũng bị ép lên tiếng.

Tội thần Triệu thị vừa rồi phạm sai lầm lại vô cùng sốt sắng, không nghĩ tới lại có thêm một cơ hội biểu hiện!

Triệu Kỵ cười lạnh: "Ngoại trừ những người đã gả đi, cùng người ở rể, lục soát rồi giam giữ tất cả những người trong gia tộc phản quốc này để điều tra chứng cứ phạm tội, những người không có lập đại công thì 3 ngày sau, toàn bộ chém!"

Vâng!

Trong lúc nhất thời, tiếng hô như sóng thần.

Hai ông cháu Lý gia nhất thời luống cuống, quỳ trên mặt đất rầm rầm dập đầu "Bệ hạ, bệ hạ! lão thần biết tội, Lý gia gia đều là vô tội a, bệ hạ, bệ hạ…"

Không ai nghe bọn họ kêu oan.

Thị vệ cung đình một cái tát lật tung bọn họ, nhanh nhẹn dùng dây thừng xiềng xích cố định tay chân bọn họ, trên cổ cũng đeo vòng sắt.

10 con ngựa hí lên.

Dây thừng còn chưa kéo thẳng.

Hai người liền hoảng sợ đến phân nước tiểu chảy đầy đất.

Triệu Kỵ nhẹ nhàng khoát tay áo, thị vệ nhất thời hiểu ý, nhao nhao giơ roi ngựa, hung hăng quất vào mông ngựa.

Từng đợt gào thét to rõ.

Chiến mã hung hãn lập tức lao nhanh về năm hướng.

Uỵch!

Uỵch!

Uỵch!

Từng đạo huyết tiễn phun ra, chỉ còn lại một đống hỗn độn.

Triệu Ninh theo bản năng muốn che khuất ánh mắt Lý Thải My, lại bị ngăn cản tay.

Ánh mắt Lý Thải My rưng rưng, ánh mắt mặc dù có chút phức tạp, nhìn thấy một màn máu tanh trước mắt, cũng làm cho nàng cảm giác có chút vui sướng, khí chất tích tụ ở ngực nhiều năm rốt cục tiêu tán.

Mơ hồ.

Nàng đột nhiên cảm thấy một thị vệ vừa giơ roi có chút quen thuộc.

Xuyên thấu qua khôi giáp nặng nề, hình như là khuôn mặt của tỷ tỷ mình.

Này?

Vừa vặn Lý Thải Đàm cũng nhìn qua, trên mặt lộ ra nụ cười không kiêng nể gì.

Sao nàng ấy lại tới đây?

Nếu như nhớ không sai, tỷ tỷ hiện tại hẳn là thủ hạ của Vô Kỵ đi?

Nàng nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, phát hiện Doanh Vô Kỵ làm ra một thủ thế an tâm với nàng.

Hết thảy đều đã kết thúc.

Triệu Kỵ nhàn nhã đứng lên "Hồi cung!"

……

Chương 912: Gà bay chó sủa Chương 912: Gà bay chó sủa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Giáng Thành gà bay chó sủa.

Khắp nơi đều là quan binh.

Lý gia phủ đệ sớm đã bị trùng trùng điệp điệp bao vây, rất nhiều Lý gia cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, đã bị trói gô giam giữ.

Một ít phản ứng nhanh len lén chạy ra ngoài.

Lại bị toàn thành lùng bắt, căn bản không chỗ nào che giấu.

Thậm chí một số người sớm nhận được tin tức, bí mật rời đi, cũng đều bị bắt.

Đất phong Lý gia, lại bị tinh binh ba nhà Triệu Ngụy Hàn vây chật như nêm cối.

Chủ lực nhất định là Triệu gia.

Hai nhà Ngụy Hàn tuy rằng xuất công không xuất lực, nhưng cũng phong tỏa lộ tuyến chạy trốn của tộc nhân Lý thị.

Điện Trọng Lê.

Triệu Kỵ tâm tình có chút không tệ, một bên ngâm nga khúc nhạc, một bên chơi cờ với Doanh Vô Kỵ đang vò đầu bứt tai

Một bên.

Triệu Ninh và Lý Thải My đang lẳng lặng quan sát.

Trừ hai người bọn họ ra, thậm chí có cả Hoa Triều.

Hết ván

Triệu Kỵ vuốt râu cười mắng: "Tiểu tử này, theo Cô học cờ lâu như vậy, cuối cùng cũng có chút tiến bộ.

Doanh Vô Kỵ cười hề hề nói: "Vẫn là phụ vương dạy tốt, loại người không có chút thiên phú chơi cờ như con, đều có thể được phụ vương dạy được

Hắn đánh cờ đích xác không có thiên phú gì.

Nhưng hắn có Mặc gia Thôi Diễn Thuật trong người.

Nếu là hắn nguyện ý, 10 ván cờ Triệu Kỵ cũng không có khả năng thắng một ván.

Bất quá đánh cờ mà, chơi là một đạo lý đối nhân xử thế.

Được nhường năm quân rồi, nếu không thắng một tý, vậy thì quá đáng giận.

Triệu Kỵ cười nói: "Nói đi! Muốn thưởng gì?"

Tâm tình của hắn thật sự tốt.

Luật mới.

Loại trừ được mầm họa trong nước

Còn ném cho Chu vương thất một củ khoai lang phỏng tay.

Chờ Triệu Ninh đăng cơ, ngồi vững vàng trên vương vị vài năm, cho dù công khai bí mật thân nữ nhi, cũng chưa chắc có thế lực uy hiếp địa vị của nàng.

Đương nhiên.

Có thể không bại lộ thì không bại lộ.

Quá trình này, Doanh Vô Kỵ tiểu tử này cống hiến không nhỏ.

Không nói cái khác, chỉ là cái thai nhi liền lập đại công, mặc dù cảm giác có chút là lạ, nhưng lập công chính là lập công.

Thời gian kế tiếp, chỉ cần Triệu Ninh cùng tiểu tử này có con

Lại tuyên bố với bên ngoài rằng Lý Thải My mang thai là song sinh, cần phải dùng thời gian dài hơn để bí thuật ôn dưỡng thai nhi.

Đến lúc đó.

Ai là đích trưởng tử, còn không phải Triệu Ninh định đoạt?

Bất quá muốn đạt thành mục đích này, còn phải cần tiểu tử Doanh Vô Kỵ này lập công.

Phần thưởng.

Cũng không có gì.

Doanh Vô Kỵ cười hề hề "Nhận được phụ vương chiếu cố, con hiện tại có tiền, thật đúng là không nghĩ ra thiếu cái gì, nếu không Phụ vương gợi ý đi"

Triệu Kỵ vuốt râu suy nghĩ trong chốc lát, bỗng nhiên nhìn về phía Hoa Triều bên cạnh "Cha ngươi chính là bạn bè hữu hảo của Cô, hôm nay hắn đi rồi, không yên lòng nhất chính là ngươi, ngươi có nguyện nhận cô làm nghĩa phụ?"

Hoa Triều sửng sốt một chút, hốc mắt nhất thời đỏ lên: "Dân nữ nguyện ý, đa tạ bệ hạ"

Triệu Kỵ ấm áp cười: "Vậy ngươi mấy ngày nay chuẩn bị một chút, đem khí sắc dưỡng một chút, 10 ngày sau, cô liền sắc phong ngươi làm công chúa, ban hôn ngươi cùng Vô Kỵ, vợ chồng sinh hoạt cùng một chỗ, không danh phận cũng trách không tiện!"

Hoa Triều "!!!!

Thì ra phong công chúa là vì cho danh phận.

Cái này…..".

Triệu Ninh cười cười: "Còn không mau cám ơn phụ vương!"

Hoa Triều lúc này mới phản ứng lại, kích động nói: "Cám ơn bệ hạ…..". Cám ơn phụ vương!"

Doanh Vô Kỵ cũng cảm giác một chiêu này của cha vợ, trực tiếp đâm trúng tim của bai người.

Đường Đường cũng được ông ta chăm sóc như con gái.

Cái này.

Ba người vợ của mình đều là nữ nhi của ông ta.

Triệu Kỵ liếc Doanh Vô Kỵ một cái "Cô mệt rồi, lấy cái rương ở cửa đi, mau cút đi"

"Ai ai ai! Cút ngay ạ!"

Doanh Vô Kỵ cùng hai vợ liếc mắt nhìn nhau, liền mang theo Hoa Triều rời khỏi Điện Trọng Lê, lúc đi mang theo rương lớn.

Xe ngựa kêu vang đi về phía trước.

Hoa Triều nhịn không được hé miệng, chuyện xảy ra hôm nay quá nhiều.

Tiễn một người cha.

Lại thêm một người cha.

Ngày mai La Yển sẽ hạ táng theo quy cách quốc sĩ.

Qua chín ngày nữa mình sẽ lại được Lê Vương nhận làm nghĩa nữ , được sắc phong công chúa, thậm chí còn có thể gả cho Vô Kỵ, thật sự làm một lần hôn lễ.

Tâm trạng của nàng.

Thật sự rất phức tạp.

Vô Kỵ!

Vẻ mặt Hoa Triều có chút hoảng hốt.

Hoa Triều tỷ, làm sao vậy?

Doanh Vô Kỵ nắm tay nàng cười nói.

Hoa Triều mấp máy miệng: "Trước đó vài ngày, ta khâu một đôi giày trẻ con, đến lúc đó chàng giúp ta chuyển giao cho Thải My đi!"

Doanh Vô Kỵ giật mình một chút, lập tức cười nói "Được!"

Mấy ngày nay, hắn vẫn cảm giác Hoa Triều có chút hậm hực.

Tuy rằng chưa từng có phát tiết cảm xúc, nhưng chung quy có chút không tốt lắm.

Rất nhiều chuyện, hắn cũng không có giấu diếm nàng.

Lúc Hoa Triều biết Lý Thải My mang thai, thần tình hoảng hốt rất lâu.

Giày trẻ con đích thật là nàng chủ động khâu, không nói cho Doanh Vô Kỵ.

Bất quá Doanh Vô Kỵ vẫn biết.

Đó là ngày đầu tiên nàng biết được tin tức đã khâu xong.

Nhưng mấy ngày nay, muốn nói lại thôi rất nhiều lần, nhưng cuối cùng không mở miệng nhắc tới.

Hôm nay cuối cùng cũng nói ra.

Hoa Triều nhẹ nhàng tựa vào vai hắn, cảm giác cả người đều thoải mái hơn rất nhiều "Vô Kỵ! Ta quyết định một việc".

Cái gì?

Doanh Vô Kỵ có chút tò mò.

Hoa Triều nắm chặt góc áo hắn xoa xoa: "Ta chuẩn bị tu luyện Thuật Luân Hồi!"

Cái này…..".

Doanh Vô Kỵ có chút chần chờ, thuật luân hồi này là con đường thành thánh của Thanh Y, được khắc vào trong bản ngã của nàng.

Nếu là Hoa Triều có ý tu luyện, đích xác có khả năng dựa vào pháp môn tu luyện bản ngã Dương Chu nhất mạch từng chút từng chút tu luyện Thuật Luân Hồi này.

Bất quá vật kia không hoàn toàn thuộc về Hoa Triều.

Phía trên còn có không ít hạn chế Thanh Y lưu lại, không đạt tới yêu cầu của Thanh Y, căn bản không có khả năng mở khóa.

Chương 913: Con đường gian khổ Chương 913: Con đường gian khổ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Vẻ mặt Hắn có chút nghiêm túc hỏi: "Chỉ là con đường này gian khổ vô cùng, hơn nữa một khi tu thành thuật luân hồi, tất nhiên sẽ rơi vào trong vòng xoáy, nàng thật sự làm như vậy sao?"

Uh!

Giọng nói Hoa Triều mặc dù không kịch liệt nhưng ánh mắt cũng vô cùng kiên định.

Nàng đứng thẳng dậy, cười nhìn Doanh Vô Kỵ "Nếu như ta chỉ muốn làm một hiền thê lương mẫu, sớm muộn có một ngày sẽ níu chân chàng. Ta muốn giúp chàng, cũng muốn nhìn xem con đường chàng đi đến tột cùng là dạng gì. Hơn nữa phụ thân dùng hết cả đời, mới lấy máu đổi được một tia rạng đông, ta cũng muốn tự mình nhìn thấy quang cảnh thịnh thế mà phụ thân muốn nhìn thấy."

Doanh Vô Kỵ nhìn nàng trầm mặc chốc lát, cuối cùng cười gật gật đầu.

Được!

Vậy sau khi chúng ta đại hôn, ta liền bắt tay vào mở phân cục thư cục.

Được!

Vương cung cách Phủ Phò mã cũng không xa.

Chỉ chốc lát sau hai người đã đến, dắt tay nhau đi vào trong phủ.

Cô nàng Tinh Ly này không có ở nhà, phỏng chừng lại đi Tàng Thư Các của vương cung tìm hiểu tu luyện.

Quý phủ chỉ có Bạch Nghi vừa đọc sách, vừa vuốt hồ ly lông trắng trong lòng.

Có chút nhàn nhã tự tại.

Nhìn thấy hai người dắt tay nhau về nhà, liền cười gọi bọn họ tới.

Bà không thích cảnh máu thịt bay tứ tung.

Nên không đến hiện trường.

Nhưng thôi.

Hết lần này tới lần khác lại cực kỳ thích náo nhiệt.

Liền lôi kéo Doanh Vô Kỵ bảo hắn kể chuyện xảy ra hôm nay.

Đứa con ngoan!

Bạch Nghi nhẹ nhàng thở ra một hơi: "Trải qua nguy hiểm, Lê quốc cuối cùng có thể qua một đoạn thời gian an sinh. Nha đầu Bạch Chỉ này, tiềm lực cũng sắp hoàn toàn khai phá ra, chờ nó hoàn toàn hóa hình, các con liền lập tức khởi động đi kích hoạt yêu mạch!"

Được!

Doanh Vô Kỵ cũng có chút thỏa thuê mãn nguyện.

Khóa học online của hắn dạy lâu như vậy, học sinh trụ cột đều thành tài, chỉ cần có tài nguyên yêu mạch, tu vi lập tức

tăng vọt như tên lửa.

Không mất bao lâu, liền có thể lấy linh thai phẩm cấp cao đột phá Thai Thuế Cảnh, trở thành nhân trung long phượng chân chính.

Mặc dù không chậm trễ thời gian.

Nhưng kéo dài mãi cũng không phải là chuyện tốt.

Chờ những chuyện này đều xử lý xong.

Lê quốc sẽ cơ bản tiến vào giai đoạn phát dục, không tới vài năm quốc lực sẽ tăng vọt, ho đến khi một lần nữa trở lại chiến trường tranh bá.

Mặc dù ba nhà Phân Lê, cũng chẳng qua là đi ngang qua sân khấu.

Hai nhà Ngụy Hàn cần danh phận.

Chu vương thất cũng nhất định sẽ tìm cơ hội cho danh phận này.

Lê Quốc ngăn không được, cũng không cần ngăn, an tâm hút máu, có thể hút bao nhiêu liền hút bấy nhiêu, đã đủ rồi.

Những năm qua.

Cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi.

Nhưng đúng lúc này.

Quản gia vội vã chạy vào: "Phò mã gia, bên ngoài có người cầu kiến lão phu nhân!"

Bạch Nghi có chút không hài lòng với xưng hô "Lão phu nhân" này, nhưng trong lúc nhất thời cũng tìm không được xưng hô thích hợp.

Bà có chút tò mò: "Ai tới cầu kiến ta?"

Không biết!

Quản gia thành thật nói: “Bất quá hắn tự xưng là cháu trai của phu nhân

Cháu trai?

Bạch Nghi nhất thời nhíu mày: “Cho hắn vào đi!”

“Vâng!”

Quản gia đáp một tiếng, liền vội vã rời đi.

Chỉ chốc lát sau liền mang theo một thanh niên dáng người cao ngất, vẻ mặt kiệt ngạo đi vào.

Thanh niên cung kính hành lễ với Bạch Nghi: “Cháu trai Bạch Kiếp, bái kiến cô cô!

Sau đó lại nhìn về phía Doanh Vô Kỵ “Vô Kỵ biểu đệ, lần đầu gặp mặt, xin chiếu cố nhiều hơn!”

Nói chuyện còn rất khách khí.

Doanh Vô Kỵ nhìn thoáng qua vẻ mặt hơi chán ghét của Bạch Nghi, liền cười mở miệng nói: “Nương, đây là thân thích nghèo từ đâu tới?”

Bạch Kiếp “???

Mày nhíu lại.

Có chút không vui.

Bạch Nghi vẻ mặt hơi lạnh “Chính là một cái bà con xa, bất quá cũng không phải rất nghèo, phụ thân hắn cưới được một nữ nhi tướng quân Càn quốc, hai cha con hiện tại coi như là tân quý tộc.”

“A? Trong quân đội Càn quốc à?

Doanh Vô Kỵ bừng tỉnh đại ngộ, bổ sung một câu “Vậy không phải là nghèo?”

Bạch Kiếp cau mày, vẻ mặt trở nên có chút lãnh đạm

Bất quá cũng không phải là kẻ ngốc, còn lâu mới đạt tới giới hạn tức giận.

Hắn hất cằm: "Em họ giàu có nhưng ở địch quốc, so với em họ thì ta tính là họ hàng nghèo rồi"

……..

Biểu huynh cũng không cần khiêm tốn!

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay áo "Tuy rằng quan hệ thân thích tương đối xa, nhưng Doanh Vô Kỵ ta cũng không đành lòng nhìn biểu huynh đói bụng, vừa lúc trong phủ ta thiếu một đầu lĩnh thị vệ, biểu huynh nếu thiếu tiền có thể thử xem, tiền lương ta đưa ra nhất định phải cao hơn quân lương của ngươi!"

Bạch Kiếp hừ lạnh một tiếng "Không cần! Quân lương vi huynh tuy rằng không cao, bất quá có làm ăn, cũng có thể kiếm chút thu nhập thêm.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Ồ? Làm ăn gì?"

Kinh doanh nhân khẩu!

Bạch Kiếp ánh mắt nghiêm nghị "Phản thần Bạch thị tại Càn đổi lấy phản thần Lý thị tại Lê, chuyện làm ăn này em họ dám nhận không?"

……..

Nghe thấy thế.

Doanh Vô Kỵ theo bản năng nhìn về phía mặt Bạch Nghi, quả nhiên phát hiện mẫu thân của mình sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Hắn nhịn không được hừ lạnh một tiếng "Biểu huynh quả nhiên là nhân trung long phượng, thiên hạ này bán vàng bán bạc bán thân bán mông ta đều gặp qua, còn người bán tộc nhân

như biểu huynh thì lần đầu tiên ta gặp, bất quá ta không có hứng thú đối với phản thần Càn Quốc Bạch thị, không biết lệnh đường giá cả bao nhiêu, mấy đứa ăn xin ở cửa không có con cái, ta muốn phối giống cho chúng!"

Ngươi!

Bạch Kiếp tự nhận định lực còn có thể, nhưng vẫn là có chút suýt thì phát điên.

Lửa giận bốc lên.

Hắn từ nhỏ đã lớn lên trong gia đình huân quý, tuy rằng cha mẹ đều xuất thân từ quân đội, so với những quý tộc khác không có nhiều lễ nghi phiền phức như vậy, nhưng đời này hắn thật đúng là chưa bao giờ nghe được lời khó nghe như vậy.

Chương 914: Không ít người thương nhớ

Chân khí trong kinh mạch theo bản năng liền điều động lên.

Bất quá vừa điều động, hắn liền ý thức được không ổn, tự mình áp chế xuống.

Chương 914: Không ít người thương nhớ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trên mặt thay đổi một tia mỉm cười: “Biểu đệ, cô cô, ta biết các ngươi trong lòng có oán hận, nhưng thế giới chính là như vậy. Tộc nhân Bạch thị không ít người đều nhớ thương Thiên Nhân tộc nhưng căn bản là Đại Càn không cho phép.

Phụ thân ta từng khuyên tộc nhân lạc đường biết quay lại, nhưng mọi người căn bản không nghe.

Nếu không phải phụ thân ta khuyên bảo, chỉ sợ bệ hạ đã tàn sát tất cả tộc nhân Bạch thị không phục quản giáo!

Làm sao có giao dịch hôm nay?

Vụ mua bán này tuy khó nghe, nhưng cũng là sinh cơ duy nhất của tộc nhân Bạch thị.

Tiếng xấu mặc dù cần ta cùng phụ thân cõng.

Nhưng chúng ta thực sự đã hoàn thành nghĩa vụ của mình. ”

Phi!

Bạch Nghi nhất thời giận dữ, trong ánh mắt sát khí lẫm liệt: "Những lời vô liêm sỉ này cũng nói được ra miệng, nếu không phải là cha ngươi hãm hãi thì Bạch gia làm sao có thể bị tên Doanh Việt kia một mẻ bắt hết?"

Ở chung lâu như vậy, Doanh Vô Kỵ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Nghi nổi giận như thế.

Lúc trước tuy rằng thường thường sẽ toát ra một tia uy nghiêm khi quanh năm thân ở địa vị cao dưỡng ra, nhưng chỉnh thể chính là một phụ nhân hòa ái.

Bất quá cũng khó trách bà tức giận.

Doanh Vô Kỵ lúc trước liền tò mò, tộc nhân Bạch thị cho dù huyết mạch suy sụp, nhưng cũng là hậu duệ Thiên Nhân tộc, thực lực bình quân mạnh hơn bất kỳ quý tộc bản địa nào.

Cho dù bởi vì thời gian phát dục ngắn, nhân khẩu so với quý tộc bình thường kém một mảng lớn, nhưng cũng không phải dễ ăn gỏi như vậy, làm sao lại bị Lão lưu manh một mẻ bắt hết?

Vụ án đã được giải quyết.

Trong số họ xuất hiện một kẻ phản bội.

Doanh Vô Kỵ nhớ lại một chút, gần đây Càn Quốc đích xác có một tướng quân họ Bạch thăng chức cực nhanh, chắc hẳn chính là cha ruột của Bạch Kiếp trước mắt.

Chuyên bắt bạn bè thân thích à?

Điều này có gì khác với lừa đảo qua mạng?

Bạch Kiếp lại không tức giận, trầm giọng nói "Cô cô chớ trách, chuyện này cha ta cố nhiên sai, nhưng cô cô có nghĩ tới hay không, hiện giờ thế giới Nhân tộc, sớm đã không phải là thời kỳ thượng cổ khi mà Bạch thị chúng ta rời khỏi Nhân tộc Trung Nguyên.

Khi đó Thiên Nhân tộc mặc dù cố ý cùng Nhân tộc bình thường phân biệt, nhưng cũng ít nhất cùng Nhân tộc sinh tồn ở cùng một phương thế giới.

Mặc dù như vậy, đều thiếu chút nữa mỗi người đi một ngả hình thành hai chủng tộc khác biệt.

….

Hiện tại Thiên Nhân tộc đã bị Chuyên Húc Đế ngăn cách mấy ngàn năm, nếu tộc nhân Bạch thị khăng khăng muốn đón tiếp bọn họ, đó sẽ là tai nạn lớn cỡ nào!

Đừng nói bệ hạ không đồng ý.

Ngay cả Lê quốc của các ngươi, Doanh Triệu chẳng phân gia, đều là hậu duệ trực hệ của Chuyên Húc đế.

Bọn họ sẽ đồng ý sao?

Năm xưa tổ tiên Bạch thị còn biết đại nghĩa của Nhân tộc, chủ động phá vỡ ngăn cách vốn không tồn tại giữa Thiên Nhân tộc và Nhân tộc.

Như thế nào cho tới bây giờ, ngược lại lại muốn ngăn cách?

Chúng ta lưu lạc mấy ngàn năm mới trở về Trung Nguyên!

Chúng ta đến gia nhập Nhân tộc.

Không phải đến hủy diệt Nhân tộc.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, lời này chợt nghe thật đúng là có chút đạo lý.

Bạch Nghi lại cười lạnh nói: “Chúng ta là tới gia nhập Nhân tộc, nhưng chỉ bằng việc các ngươi trung thành với Càn Vương chó má, có thể dẫn dắt Nhân tộc đối kháng Yêu tộc?”

Tộc nhân bên trong Bạch thị, đích xác có người muốn nghênh đón Thiên Nhân tộc, nhưng bọn họ có ý nghĩ này, cũng

chỉ là muốn lấy phương thức của mình bảo toàn Nhân tộc.

Nếu hôm nay Thiên Nhân tộc so với Yêu tộc càng thêm nguy hại, Tộc nhân Bạch thị chúng ta là người đầu tiên không thuận theo!

Uổng phí trên người ngươi lưu lại huyết mạch Bạch thị bây giờ một lòng muốn làm chó cho Càn vương!

Luôn miệng nói đại nghĩa nhân tộc.

Chẳng qua là dùng để tô điểm cho công cụ để các ngươi hướng tới vinh hoa phú quý mà thôi!”

Nghe xong lời này.

Sắc mặt Bạch Kiếp nhất thời trở nên vô cùng khó coi, bởi vì Bạch Nghi nói đều là tình hình thực tế, hắn là nhân tài kiệt xuất thế hệ trẻ tuổi, tự nhiên đã tiếp xúc với một đám trưởng lão Bạch thị, đương nhiên rõ ràng bên trong trưởng lão Bạch thị bất kể là dự định ủng hộ Càn vương thất, hay là khuynh hướng nghênh đón Thiên Nhân tộc, lập trường chân chính đều là Nhân tộc.

Bất quá là có bộ phận tương đối ngoan cố mà thôi.

Ngày đó Bạch thị bị quân đội Càn quốc bao vây, mặc dù là trưởng lão ủng hộ Càn vương thất, đều mang theo tộc nhân liều chết phá vòng vây, không muốn quy thuận Doanh Việt chút nào.

Chính là bởi vì bọn họ cảm thấy con đường Bạch thị, cần người Bạch thị đi.

Bất kể chọn thế nào, quyền quyết định cũng ở trong tay tộc nhân Bạch thị, mà sẽ không toàn bộ giao cho Doanh Việt.

Cũng chính bởi vì trái tim không thần phục này, Doanh Việt mới có thể tâm ngoan thủ lạt đối với Bạch gia như thế, ngay cả vương hậu của mình cũng phế bỏ tất cả quyền lực.

Doanh Vô Kỵ mỉm cười nói" Nương. Con đã suy nghĩ cẩn thận, người cả đời này chính là thiếu cái gì bổ cái đó, càng là chó thì lại càng nghĩ quảng cáo mình là Thánh Nhân.

Vị này Bạch Kiếp biểu huynh, nếu thật sự là thẳng thắn thừa nhận mình chính là vì vinh hoa phú quý, hơn nữa trong lòng không cho rằng mình là Tộc nhân Bạch thị, ta còn kính hắn là một anh hùng.

Hiện tại…..".

Bạch Kiếp.

Nghề Lầu Xanh Lê quốc chúng ta hẳn là phát triển hơn Càn quốc các ngươi một chút.

Ngươi có muốn đi bồi dưỡng một chút hay không, học một chút đền thờ trinh tiết lập như thế nào!

Phù phù!

Nếu không nói ngươi biết làm ăn!

Ngươi, ngươi…..".

Bạch Kiếp tức giận đến cả người run rẩy, người này mắng chửi người là thật sự khó nghe a, khó trách Doanh Việt từ Lê quốc sau khi trở về cả ngày ở trong phòng đập đồ.

Một lúc.

Chân khí quanh thân không khống chế được mà sôi trào.

Liên tiếp kỹ năng nhỏ, không ngừng ném ra ngoài.

Chương 915: Chuyện mất lương tâm Chương 915: Chuyện mất lương tâm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nhìn hắn: "Sao, tức hả? Con người ngươi cũng kỳ, làm những chuyện mất lương tâm thì không tức giận,

người khác nói ngược lại tức giận, có thấy nhơ nhuốc không?"

Bạch Kiếp "Xì xì…..".

Hắn thật sự muốn động thủ.

Nhưng nơi này là Địa bàn Lê quốc, hắn không dám.

Dùng ý chí rất mạnh, mới đem cỗ tức giận này đè xuống.

Hắn hừ lạnh một tiếng: "Các ngươi đã không hiểu dụng tâm khổ cực của phụ tử chúng ta, chúng ta cũng không tiện cưỡng cầu. Tóm lại tộc nhân Bạch thị còn có một tia hy vọng sống sót, hiện giờ đang nắm trong tay các ngươi, nghe nói hai ngày sau Lý thị sẽ tịch thu cả nhà, các ngươi còn có hai ngày suy nghĩ".

Nói rồi.

Liền trực tiếp xoay người chuẩn bị rời đi.

Doanh Vô Kỵ lại trực tiếp gọi hắn lại "Với tâm tính bức bách của ngươi, còn làm ăn với người khác? Ngươi thật đúng là một chút cũng không học được."

Bạch Kiếp "???

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng, lệnh cho hạ nhân chuyển qua một cái ghế nhỏ "Ngồi! Ta muốn đàm phán chi tiết với ngươi"

Bạch Kiếp sắc mặt vô cùng âm trầm, nhưng cái này buôn bán chi tiết, đích xác hắn là phải trao đổi một chút.

Ghế nhỏ đương nhiên là không thể ngồi.

Như vậy có khác gì quỳ không?

Hắn hừ lạnh một tiếng, lại chỉ có thể đứng trở về.

Chỉ là hắn đứng như vậy, Doanh Vô Kỵ ngồi, lại có một loại cảm giác thượng cấp giáo huấn.

Nhưng không có biện pháp, chỉ có thể chịu đựng.

Doanh Vô Kỵ nhìn hắn, trực tiếp ra giá của hắn ” toàn bộ người Bạch thị đổi toàn bộ người Lý thị, như thế nào?”

Không có khả năng!

Bạch Kiếp trực tiếp cự tuyệt, tuy rằng hắn người trẻ tuổi này xa xa không tính là hạch tâm trong Bạch thị, nhưng cha hắn thì lại được tính, từ trong miệng cha hắn, tự nhiên cũng nghe nói vật giá trị nhất của Bạch thị

Yêu mạch kia!

Lần này phụng lệnh Càn Vương, tự nhiên không thể không biết thứ này.

Nếu là đem Tộc nhân Bạch thị toàn bộ thả về, Doanh Vô Kỵ làm sao có thể cùng Càn Quốc phân chia tài nguyên yêu mạch?

Doanh Vô Kỵ cũng tự biết không có khả năng, liền cười hì hì nói: “Việc làm ăn này sẽ không có biện pháp đàm phán, tuy rằng ta chưa từng gặp qua tộc nhân Bạch thị, nhưng bọn họ đều là thân nhân của ta, ta cũng không có biện pháp lấy vật có giá trị nhất đàm phán với ngươi.”

Tuy nhiên, có một điều ngươi cần phải làm rõ.

Ta dám tiêu diệt Lý gia.

Nhưng Càn quốc các ngươi cũng không dám tiêu diệt Bạch gia.

Vụ làm ăn này

Ngươi phải quỳ xuống nói chuyện với ta!”

Bạch Kiếp trầm mặt, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ nhanh như vậy liền mò đến điểm mấu chốt Càn Quốc.

Càn quốc nếu dám diệt Bạch thị, cái kia yêu mạch thật đúng là tuyệt không cần, khoảng cách nơi này cách Càn quốc cương vực không gần, lại cách Vùng đất mới Lê quốc không xa.

Diệt Bạch thị, chính là đem Doanh Vô Kỵ triệt để đẩy đi.

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng "Ra giá đi, ngươi chỉ có một cơ hội, nếu để cho ta không hài lòng, ngươi trực tiếp cút đi.

Hừ!

Bạch Kiếp cười lạnh một tiếng "Vô Kỵ biểu đệ, ngươi cũng không cần giả bộ quá cường ngạnh giống ta. Ngươi không có cảm tình với tộc nhân Bạch thị, nhưng có người có cảm tình, đây cũng là lực lượng duy nhất chân chính có khả năng trung thành với ngươi. Ta trực tiếp ra giá, ngươi cũng đừng quá kích động, suy nghĩ cẩn thận rồi nói sau.

Doanh Vô Kỵ "Uh hừ?

Bạch Kiếp trầm giọng nói: "Một nửa tộc nhân Bạch thị, đổi một nửa tộc nhân Lý thị".

Doanh Vô Kỵ bị chọc cười "Ngươi nghĩ thật đúng là hão huyền, giam giữ một nửa tộc nhân Bạch thị ở nơi đó, Càn quốc nhược điểm của ta. Đón một nửa tộc nhân Lý thị đi, các ngươi còn có thể nâng đỡ một nhóm công cụ sinh sản. Mơ à!"

Bạch Kiếp hờ hững nói:: Tóm lại chuyện chính là chuyện này, chuyện làm ăn này có làm hay không là chuyện của ngươi".

Doanh Vô Kỵ nheo nheo mắt "Giá cả không phải như ngươi nói, phải rõ ràng có hai điểm. thứ nhất, vẫn là ta vừa mới nói, Lão lưu manh không dám tiêu diệt Bạch thị, vụ làm ăn này đối với các ngươi mà nói chỉ có một lần cơ hội."

Thứ hai, Lê quốc không phải nhà của ta, muốn làm ăn vụ này, ta cũng cần trả giá thật lớn cho Lê quốc.

Nếu tiếp tục mạnh miệng, há cái miệng sư tử hống thì tự mình thu dọn quần áo cút đi.Giá cả ta sẽ quyết định, trước khi mặc cả, ngươi phải suy nghĩ thật kỹ xem mình tay không mà về sẽ bị trừng phạt như thế nào".

Bạch Kiếp thần sắc có chút giãy dụa.

Bởi vì Doanh Vô Kỵ nói một chút cũng không sai.

Càn Quốc đích xác chỉ có một cơ hội đàm phán.

Suy tư thật lâu.

Hắn nặng nề gật đầu: "Ngươi nói!"

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Lý thị tộc nhân, ta có thể thả cho các ngươi một nửa, nhưng là nam nữ tách ra. Các ngươi nếu là muốn Nữ tử Lý thị, liền dùng năm thành Tộc nhân Bạch thị đến đổi. Các ngươi nếu là muốn Nam tử Lý thị, liền cần chín thành đến đổi, hơn nữa danh sách chúng ta định!"

Bạch Kiếp: ".....".

Hắn bắt đầu rối rắm.

Đứng dậy.

Không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ tự nhiên nghĩ tới phương án phọt phẹt như thế.

Lý thị có thể truyền thừa xuống, tuy rằng đều là công lao của nữ tử, nhưng phụ thân của nữ tử phải là người Lý gia thật sự.

Đại khái ý tứ chính là.....".

Phát huy giá trị sinh sản là phụ nữ, là vật tiêu hao, là rau hẹ.

Nhưng sản xuất ra phụ nữ có giá trị sinh sản, là đàn ông, là rễ rau hẹ.

Sức thống trị của người đàn ông Lý gia đối với nữ tử, cũng là căn nguyên ở đây.

Doanh Vô Kỵ đưa ra phương án này, cũng là tách nam nữ Lý gia ra.

Nếu nam tử, Lý gia sau khi tiến vào Càn quốc, tất nhiên sẽ gặp phải một đoạn thời gian gián đoạn liên hôn, Nội bộ Càn quốc vốn quen sài người của Lý gia, giai đoạn thiếu thốn này chỉ có thể dựa vào Càn vương bảo kê, cái giá phải trả có chút lớn.

Nếu muốn nữ tử, rau hẹ không có rễ, cũng chỉ có một cọng.

Cái trước chín thành.

Cái sau năm thành.

So sánh tương đối hợp lý.

Chương 916: Không thể tiếp nhận Chương 916: Không thể tiếp nhận

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng cái giá tiền này, Bạch Kiếp có chút không thể tiếp nhận.

Bạch Kiếp nhíu mày nói: “Chúng ta muốn Đàn ông Lý gia, Tộc nhân Bạch thị có thể cho các ngươi chín thành, nhưng danh sách không thể hoàn toàn do ngươi tới định.”

“Ngươi rất biết đàm phán làm ăn, thế thì ta cũng không dông dài nữa. Tộc nhân Bạch thị có một bộ phận cực kỳ ngoan cố, cũng không phải là ngươi có thể dễ dàng khống chế, một bộ phận này ta tất nhiên sẽ nhét vào Càn quốc, để sau này còn nắm thóp ngươi bằng không yêu mạch chúng ta cũng không có

biện pháp khống chế.Bệ hạ nói ngài rất thông minh.Cho nên nói ngươi hẳn là cực kỳ rõ ràng, đây chính là điểm mấu chốt của Càn quốc.

Nếu là ngươi cự tuyệt, vậy chuyện làm ăn này thật sự không có biện pháp đàm phán".

Bạch Kiếp rất khó chịu.

Vừa rồi bị Doanh Vô Kỵ châm chọc chuyện đàm phán làm ăn, nhưng kỳ thật căn bản không phải.

Càn Vương sở dĩ phái hắn tới, hoàn toàn là bởi vì chính mình thích hợp đàm phán mà thôi.

….

Nếu là thật đàm phán kinh doanh, làm sao có thể chỉ là vài câu như vậy, đã bị Doanh Vô Kỵ bức ra điểm mấu chốt.

Chỉ có thể nói, bệ hạ đối với Doanh Vô Kỵ dự đoán rất tinh chuẩn.

Ông ta đã dự đoán được một màn này.

Nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy liền đi tới một bước này.

Tước vũ khí quá nhanh, ngực hắn tắc đến hoảng hốt.

Doanh Vô Kỵ cũng biết hắn không nói đùa, trầm tư trong chốc lát, quay đầu nhìn về phía Bạch Nghi "Nương,con đã cố hết sức, nương xem cái giá này có thích hợp hay không, thích hợp con đây liền tiến cung đi đàm phán!"

Bạch Nghi tức giận trừng Bạch Kiếp một cái, người sau chỉ lộ ra nụ cười khách sáo lại xa lánh.

Thần sắc bà nhất thời có chút phức tạp.

Chín thành Tộc nhân Bạch thị, đây là một cỗ lực lượng không nhỏ, nhưng nhược điểm vẫn lưu lại trong tay Càn quốc,

Lê quốc bên này cũng tới không ít nhân tố không ổn định.

Điều này đối với mình, đương nhiên có ý nghĩa chính diện.

Nhưng đối với Lê quốc, ý nghĩa tiêu cực lại nhiều hơn một chút.

Điều kiện này.

Tất nhiên sẽ làm cho Doanh Vô Kỵ gặp phải áp lực không nhỏ.

Bà hít sâu một hơi: "Nếu như vậy, vậy trước hết không nói nữa, chờ sau này có cơ hội, sẽ đón tộc nhân Bạch thị trở về".

Nghe thấy thế.

Bạch Kiếp nhất thời có chút khiếp sợ "Cô cô…..".

Nghiệt chướng!

Bạch Nghi giận dữ mắng: "Ai cũng có thể tới đàm phán với Bạch gia, duy chỉ có hai súc sinh phụ tử các ngươi không xứng! chẳng lẽ toàn bộ Tộc nhân Bạch thị, để đổi lấy hai lần vinh hoa của phụ tử các ngươi, ngươi cút cho ta về với chủ ngươi ở Càn quốc!"

Bạch Kiếp hai mắt trợn tròn, lại có chút mê mang.

Doanh Vô Kỵ cũng kinh ngạc nhìn Bạch Nghi một cái, không nghĩ tới mẫu thân mình tính tình lại bạo như vậy.

Lúc trước hắn kỳ thật không có hiểu rõ Bạch gia quá nhiều.

Bất quá cũng nghe qua dăm ba câu.

Trong miệng Bạch Nghi, người Bạch gia đều tương đương có cá tính, chỉ biết cho là mình làm cái gì cũng đúng.

Thật giống như thời kỳ viễn cổ, bọn họ rõ ràng có thể ở Thiên Nhân tộc tùy đại lưu, nhưng vẫn là đánh vỡ hàng rào ngăn cách Thiên Nhân tộc và Nhân tộc.

Lần này cũng vậy.

Một số trưởng lão Bạch gia ủng hộ hợp tác với Càn quốc, một bộ phận kiên trì nghênh đón Thiên Nhân tộc, chỉ là bởi vì bọn họ cảm thấy những chuyện này là đúng, mà không phải là mưu lợi.

Nếu là Thiên Nhân tộc làm chuyện bọn họ nhìn không quen, phản ứng của bọn họ sẽ kịch liệt như lần phản kháng Càn quốc này.

Cho nên Bạch Nghi cuối cùng cho Doanh Vô Kỵ một kết luận là đại bộ phận người Bạch gia đều sẽ tin tưởng con, là bởi vì bọn họ tin tưởng tiên đoán của Bạch gia đạo trưởng, nhưng nếu như con mất đi tín nhiệm của bọn họ, bọn họ cũng sẽ không thèm để ý đến con. Mà một bộ phận khác kiên trì cho rằng hắn là nghênh đón Thiên Nhân tộc, con lại càng không dễ khống chế.

Phù…..".

Đau đầu!

Bạch Nghi lần này cự tuyệt, chắc hẳn cũng là thấy Bạch Kiếp, hoàn toàn không để lòng tự trọng của người Bạch gia ở trong mắt.

Doanh Vô Kỵ lại không lập tức làm theo lời Bạch Nghi, nếu thật làm như vậy, Bạch Nghi chỉ sợ một đoạn thời gian rất dài cũng không thoát khỏi áy náy.

Hắn suy tư một lát, khẽ cười nói: "Nương, không cần quyết định gấp gáp như vậy, cha vợ ta bên kia còn chưa xác định, con đi thăm dò trước xem thế nào!"

"Vô Kỵ, con…..".

Bạch Nghi có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ ngược lại lui về phía sau một bước.

Cảnh tượng này.

Cũng có chút ngoài dự liệu của Bạch Kiếp.

Hắn ngây người chốc lát, trên mặt lúc này mới hiện lên một tia nghiền ngẫm tươi cười "Vẫn là Vô Kỵ đệ đệ thức thời!"

….

Doanh Vô Kỵ thản nhiên cười "Ta là người làm ăn, không chơi mấy thứ không có đầu óc như ngươi!"

Cầm Bạch Kiếp hơi giơ lên, thấy Doanh Vô Kỵ thỏa hiệp, hắn lại lộ ra vẻ mặt kiệt ngạo: "Vô Kỵ biểu đệ, ngươi rất thông minh, bất quá bệ hạ phán đoán ngươi rất đúng, nhược điểm lớn nhất của ngươi chính là quá mức xử trí theo cảm tính, cho dù sẽ bởi vậy mà lâm vào trong hiểm cảnh.

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng "Ngươi đây là nghẹn khuất một ngày, rốt cục bắt được cơ hội há miệng, không há miệng thì khó chịu đúng không?"

Bạch Kiếp cũng không phủ nhận "Đúng thì sao, ngươi sẽ bởi vì ta nói mấy câu nói này mà bỏ chuyện làm ăn sao?"

Doanh Vô Kỵ cũng rất thẳng thắn thành khẩn "Vậy thì không!

Bạch Kiếp giương lên khóe miệng, chắp tay nói: "Đã như vậy, ta ở đây 2 ngày chờ tin tức của biểu đệ, cáo từ!"

Dứt lời, trực tiếp xoay người rời đi.

Doanh Vô Kỵ lại bước nhanh theo sau "Biểu huynh vội vã như vậy đi làm gì?Biểu đệ đưa ngươi đi!"

Bạch Kiếp có chút không biết hắn muốn làm cái gì, nhưng cũng mặc cho hắn đi theo, hạ giọng trêu tức nói "Như thế nào? Có chuyện không tiện nói trước mặt Cô cô à"

"Cũng không phải!"

….

Chương 917: Chuyện không thích hợp Chương 917: Chuyện không thích hợp

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ khóe miệng treo nụ cười "Bất quá có một số việc, quả thật không thích hợp làm ở trong phủ!"

Bạch Kiếp nghi hoặc, cũng không rõ hắn nói đến tột cùng là chuyện gì không thích hợp làm trong phủ.

Chẳng lẽ nói.

Hắn đối với vụ làm ăn này có điều kiện phụ nào kèm theo, không dám trước mặt Bạch Nghi gặp mặt nói chuyện?

Bạch Kiếp hồi tưởng một chút, trước khi đi, Doanh Việt đã nói với hắn, thằng nhãi Doanh Vô Kỵ này đặc biệt thích hành động theo cảm tính, nhưng kỳ thật hắn đối với người Bạch gia cũng không có cảm tình gì, chỉ có chút dao động bởi họ là thân tộc của mẹ mình.

Hơn nữa người này cực kỳ cẩn thận, khả năng cũng sẽ không vì cái gọi là Thế lực Bạch thị, mà để Lê Vương sinh lòng kiêng kỵ.

Chẳng lẽ…..". những lời vừa rồi, chỉ là vì dỗ Bạch Nghi vui vẻ?

Vừa nghĩ đến đó, hai người đã đến ngoài cửa lớn Phủ Phò mã.

Nơi này là vị trí trung tâm nhất của Giáng Thành ngoại trừ vương cung, tuy rằng người không nhiều lắm, nhưng người lui tới đều là nhân vật hết sức quan trọng ở Giáng Thành, vừa khéo Doanh Vô Kỵ lại là hồng nhân trước mặt Lê Vương, liền không khỏi nhìn thoáng qua bên này.

Ánh mắt cũng đa số rơi vào trên người Bạch Kiếp.

Vì người nầy mặc áo của Càn quốc.

Lại có người Càn Quốc tìm tới Doanh Vô Kỵ?

Là vì chuyện gì?

Hai người này ở trước cửa Phủ Phò mã làm gì?

Sự tò mò không nhiều.

Nhưng có đấy.

Trong nháy mắt, đại đa số người đi ngang qua đều nhìn qua.

Cũng chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi như vậy, bọn họ đều biết hai người ở đây.

Làm gì đi chứ.

Bạch Kiếp cũng biết Doanh Vô Kỵ có chuyện gì ở trong phủ không thích hợp làm.

Bốp!

Một cái bạt tai, vô cùng vang dội.

Tất cả mọi người đều bối rối.

Bạch Kiếp cũng có chút mộng, loại trình độ này bạt tai, đối với Cường giả Binh Nhân cảnh không có bất kỳ nguy hại, thậm chí không cảm giác được đau đớn.

Nhưng…..".

Âm thanh bất ngờ vang lên.

Bạch Kiếp chỉ ngây người một lát, liền cảm giác từng đợt tức giận dâng lên.

Hắn dám đánh ta?

Hắn dám đánh ta trên phố?

Người như thế, chẳng lẽ thật sự không biết cái gì gọi là lễ nghi sao?

Không thể nhục nhã hơn.

Keng!

Bạch Kiếp trực tiếp rút trường kiếm ra.

Sau đó.

Rầm rầm!

….

Một đám thị vệ Lê quốc xông ra, có người từ trong ngõ nhỏ, có người từ đầu tường Phủ Phò mã.

Số lượng không nhiều lắm, chỉ có mười mấy người, nhưng ít ra đều là phẩm cấp không thấp hơn Thai Thuế Cảnh, còn có ba bốn người Binh Nhân cảnh, tất cả đều đầy người sát phạt khí, vừa nhìn cũng không phải là người tầm thường.

Keng!

Trường kiếm trong tay Bạch Kiếp lại cắm vào trong vỏ.

Thần sắc hắn có chút nghiến răng nghiến lợi "Tốt lắm, Đã sớm nghe nói biểu đệ Vô Kỵ không phải là người dễ chơi, hôm nay vừa thấy quả nhiên là bất phàm. lần này huynh đệ ta lần đầu gặp gỡ, khiến cho vi huynh có một ký ức mới mẻ đối với ngươi, sau này sẽ từ từ nghiền ngẫm sau, cáo từ!"

Dứt lời, xoay người muốn đi.

Doanh Vô Kỵ lại gọi hắn lại "Biểu huynh bị ta đây làm nhục như vậy, cái này cũng có thể khống chế được tức giận của mình?"

Bạch Kiếp cười lạnh "Năng lực chọc giận ta của biểu đệ còn kém lắm!"

Nói xong trực tiếp chuyên tâm rời đi.

【 Lời nhắc 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đạt tới 100, đạt được Pháp thuật thiên cấp đỉnh cấp《36 Pháp thuật Thiên Cương》 Chính Lập Vô Ảnh.

Ừm!

Ngoài miệng nói ta còn kém.

Thế mà bản thân vẫn là rất thành thật mà!

Cái gọi là chính lập vô ảnh, chính là chuyển đổi hư thực trong truyền thuyết, hết thảy đồ vật có hiện vật, đều sẽ có bóng dáng.

Không có bóng dáng, đó chính là không có thực thể.

Thi triển môn thuật pháp này, có thể miễn dịch tất cả công kích vật lý.

Nếu là có thể tự do phát huy, mặc kệ đơn đấu hay là kéo bè kéo phái đánh nhau, đều là thần kỹ thực sự.

Thật là một người biểu ca tốt.

Lần đầu tiên gặp mặt đã tặng quà quý giá như vậy.

Chỉ là quay đầu nghĩ lại.

Món quà này cũng không phải người ta chủ động tặng.

Lần đầu tiên tới cửa thăm cô cô, ngay cả một giỏ trứng gà cũng không nỡ đưa.

Thật ghê tởm!

Doanh Vô Kỵ nhổ một ngụm đờm xuống đất, lúc này mới trở lại quý phủ.

Trở lại chính sảnh, phát hiện Hoa Triều đang kéo tay mẹ chồng an ủi.

Bạch Nghi mặc dù không có đặc biệt phẫn nộ, nhưng sắc mặt tương đối khó coi, rõ ràng là lo lắng lớn hơn phẫn nộ.

Thấy Doanh Vô Kỵ trở về.

Bà vội vàng nói: "Vô Kỵ! Ta cảm thấy như vậy không ổn".

Thật vất vả có một cơ hội có thể cứu chín thành tộc nhân trở về, nếu chính là buông tha như vậy, nương chẳng lẽ sẽ không khó chịu sao?"

Bạch Nghi khẽ thở dài một hơi "Khó chịu nhất định sẽ khó chịu, chỉ là làm như vậy vấn đề rất lớn!"

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: "Vậy nương nói một chút xem có cách gì không?"

"Thứ nhất, đối với Lê quốc mà nói, thả Lý gia vấn đề rất lớn, mặc dù chỉ thả Đàn ông Lý gia, hai thế hệ sau cũng sẽ tạo ra một nhóm người mới rất mạnh;

Thứ hai, sau khi Bạch gia đến Lê quốc, chỉ có thể là lực lượng thủ hạ của con, Lê vương nhất định sẽ sinh lòng kiêng kỵ.

Thứ ba, Bạch gia có một nhóm lão già ngoan cố, hết lòng tin chỉ có Thiên Nhân tộc mới có thể giải quyết nguy cơ Nhân tộc, nếu là con thuận theo bọn họ còn tốt, bằng không mặc dù có thể bình an tiếp nhận, cũng nhất định sẽ xảy ra đại loạn.

Nếu ba điểm này chỉ có một điểm xảy ra đều không thể chấp nhận.

Thụ.

Nhưng giờ vấn đề còn xảy ra cùng lúc…..".

Tuy nói một lần có thể đón về chín thành tộc nhân, nhưng đây hoàn toàn là củ khoai lang phỏng tay.

Bất kể là con cùng Bạch gia, hay là con cùng Lê Vương, quan hệ đều sẽ xuất hiện áp lực cực lớn".

Đối với cách nói của mẫu thân, Doanh Vô Kỵ rất đồng ý.

Chương 918: Chung sống hài hòa Chương 918: Chung sống hài hòa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bởi vì kế hoạch lúc trước của Bạch Nghi chính là tìm một cơ hội dựa theo danh sách của mình tiếp nhận người Bạch gia, sau đó hòa bình dung nhập vào bản thổ Lê quốc, bởi vì nhóm người này cực kỳ tín nhiệm lão đạo Bạch gia, nghe theo sắp xếp của Doanh Vô Kỵ, chưa chắc không thể cùng Lê quốc chung sống hài hòa.

….

Nhưng lần này.

Điều kiện đổi Bạch gia điều kiện là thả Lý gia đi.

Hơn nữa còn có một đám lão già ngoan cố.

Liên kết lại, đích xác sẽ thừa nhận áp lực không nhỏ.

Bất quá…..".

Cũng không phải không có biện pháp giải quyết.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Nương! Nương tín nhiệm con không?"

Bạch Nghi gật đầu: "Vi nương chỉ có một đứa con trai, tất nhiên là tín nhiệm con

Doanh Vô Kỵ lại hỏi: "Vậy nương có thể xác định, đại bộ phận tộc nhân trong đó, sẽ nghe theo ý kiến của lão đạo trưởng lão, nghe theo con sai đâu đánh đó sao?"

Chắc chắn! Nhưng những lão ngoan cố kia…..".

Bạch Nghi có chút sốt ruột.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Được! Chỉ cần có những lời này của nương, vậy trong lòng con liền yên ổn. Chuyện này có chút nội tình, tạm thời vẫn không thể nói cho nương, một số thứ nương lo lắng, chưa chắc sẽ trở thành sự thật. Nương yên tâm, con để ý an toàn của một nhà chúng ta hơn ai hết, sẽ không xằng bậy.

Thật sao?

Lông mày Bạch Nghi giãn ra một chút, nhưng vẫn có chút lo lắng nhìn nhi tử của mình.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Nương tin con là được!

Đối với con trai mình.

Bạch Nghi tất nhiên là tin.

Một bên Hoa Triều lại mở miệng nói "Vô Kỵ, còn có một vấn đề!"

Doanh Vô Kỵ mấp máy miệng "Hoa Triều tỷ, nàng nói!

Hoa Triều khẽ thở dài một hơi "Chàng phải biết rằng, Thải My cực kỳ thống hận người đàn ông Lý gia, nếu cứ như vậy thả bọn họ đi. Thải My có hay không…..".

Này?

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ nhịn không được khẽ nhếch lên, không nghĩ tới Hoa Triều lại có thể nghĩ tới những thứ này.

Hắn cười cười: "Yên tâm, vấn đề này ta cũng có thể giải quyết. Nàng cứ ở bên cạnh chơi với nương là được, ta đi vào trong cung một chuyến.

Dứt lời, liền phất phất tay.

Ra cửa nhảy lên xe ngựa, hấp tấp vung roi chạy vào trong cung.

Bia mới của cửa cung đứng sừng sững.

Vết máu ở hiện trường đã sớm được dọn dẹp sạch sẽ.

Giống như không có chuyện gì xảy ra.

Doanh Vô Kỵ nhảy xuống xe ngựa, thái giám giữ cửa cung lập tức cho qua, thậm chí còn nhiệt tình dẫn đường.

Chỉ một lát sau.

Hắn liền một lần nữa trở lại Điện Trọng Lê.

Trong điện.

Triệu Kỵ thấy Doanh Vô Kỵ đi rồi quay lại, nhất thời lộ ra vẻ mặt ghét bỏ "Thế nào? phong công chúa ban hôn còn chưa đủ, lại tới đòi thêm chỗ tốt?"

"Sao vậy được chứ?

Doanh Vô Kỵ cười hề hề tiến tới, cung kính hành lễ một cái "Đây không phải gặp phải phiền phức, muốn mời phụ vương hỗ trợ tới sao?"

Triệu Kỵ nhướng mí mắt "Ồ? Tên tiểu tử Bạch gia kia tìm ngươi gây phiền toái?

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, cha vợ mình thủ đoạn thông thiên, hơn nữa Bạch Kiếp là thông qua con đường ngoại giao bình thường tới Lê quốc, lần này lại là đến nhà thăm hỏi, làm sao có thể qua được mắt cha vợ.

Triệu Kỵ như cười như không liếc Doanh Vô Kỵ một cái "Lần đầu tiên gặp mặt biểu huynh, trước mặt mọi người đánh hắn một bạt tai, đây là tập tục Càn quốc các ngươi sao, cô nhìn còn rất nhiệt tình!"

"Đừng giễu cợt con nữa!"

Doanh Vô Kỵ xấu hổ khoát tay áo "Con không nghĩ thân thích của con đê tiện như vậy, lần đầu tiên đến nhà tay không

thì không nói lại còn uy hiếp nhà con, chả lẽ không thưởng cho hắn được một cái bạt tai sao?

Chậc chậc!

Triệu Kỵ chép miệng, tiểu tử này tuy rằng thích xử trí theo cảm tính.

Nhưng cái cần nói thì không nói

Có đôi khi thật đúng là tức điên với hắn

Ông ta khoát tay: "Hắn uy hiếp ngươi thế nào, ngồi xuống từ từ nói.

Ai!

Doanh Vô Kỵ chậm rãi ngồi xuống, nhấp một ngụm trà, nhuận cổ họng, mới đem chuyện trong phủ êm tai nói ra.

Triệu Kỵ đại khái đoán được, Bạch Kiếp nhất định là vì Lý gia mà đến.

Nhận được tin tức nói Bạch Kiếp xuất hiện ở cửa phủ Phò mã, cũng đoán được chỉ sợ muốn dùng Bạch gia trao đổi con tin.

Đối với điều kiện Doanh Vô Kỵ đưa ra, ông ta cảm giác bảng giá cũng có chút thích hợp.

Nhưng cái này thích hợp, chỉ có thể nói giá cả ngang nhau.

Thật muốn ông ta tiếp nhận.

E là khó khăn.

Một vị quân vương cho dù rộng lượng hơn nữa, cũng không thể dễ dàng tiếp nhận chuyện này.

Bạch gia tai họa ngầm rất nhiều, mặc dù có thể tăng cường sức mạnh cho Lê quốc, thậm chí mưu cầu lợi ích rất xa, nhưng

lợi ích này cũng không phải là vương quyền trực tiếp khống chế.

Mà đem Đàn ông Lý gia đưa đến Càn quốc, hai đời sau lại là uy hiếp thật sự.

Nếu Doanh Vô Kỵ chỉ cầm kết quả này đến tìm ông ta.

Thành thật mà nói.

Ông ta sẽ rất không hài lòng.

Bất quá tiểu tử này là quái vật.

Hẳn là không phải vì chút chuyện này mà đến.

Triệu Kỵ cười hỏi: "Vậy ngươi phải nói trước phương án giải quyết của mình, nếu không thể để cho cô hài lòng, vấn đề kia ngươi vẫn là tự mình giải quyết đi!"

Ai!

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Ý con là, thả người đàn ông Lý gia đi, đổi lại chín thành tộc nhân Bạch thị.

Triệu Kỵ nhất thời nhíu mày.

Doanh Vô Kỵ vẫn chưa dừng lại, âm thanh đè thấp vài phần "Đương nhiên sự tình không phải đơn giản như vậy, kế tiếp chúng ta hoàn toàn có thể cân nhắc trước như vậy… Còn như vậy… Cuối cùng như vậy…"

Nghe Doanh Vô Kỵ thao thao bất tuyệt phân tích một hồi.

Lông mày Triệu Kỵ rốt cục giãn ra không ít, nhưng cũng không lập tức kết luận.

Suy nghĩ cặn kẽ thật lâu, rốt cục gật gật đầu.

Không sai! Thiết kế như vậy, Cô thấy cũng được!

Phụ vương có thể đồng ý là tốt rồi.

Doanh Vô Kỵ thở ra một hơi.

Chương 919: Bảng quan chức mới Chương 919: Bảng quan chức mới

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ lại hỏi: “Bất quá nói trước, tộc nhân Bạch thị các ngươi tổng cộng có bao nhiêu, ngươi định sắp xếp bọn họ như thế nào?

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Nếu trả lại chín thành, hẳn là có bảy tám trăm người, tu vi cũng không tính là thấp. con chuẩn bị mang bọn họ đi Vùng đất mới, về phần sắp xếp cụ thể, vẫn phải xem phụ vương!”

Nói xong, hắn liền từ trong ngực móc ra một quyển sách, cười hì hì đẩy tới trước mặt Triệu Kỵ.

Triệu Kỵ mở sách ra, phát hiện nội dung trong này có chút quen thuộc, chính là bảng chức quan mới chuẩn bị thiết lập.

Ông ta ngẩng đầu, cười như không cười nói: “Ngươi đây là sắp xếp gì?”

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng “Đây không phải là chỗ lấy lòng sao, phụ vương xem sắp xếp bao nhiêu chức quan thích hợp. Đến lúc đó con sẽ ở trong khuôn khổ phụ vương cho, còn cóg quy tắc Học cung, có thể lấy được bao nhiêu chức quan thì lấy bấy nhiêu”.

Tiểu tử ngươi!

Triệu Kỵ nhịn không được cười cười, liền đánh dấu một loạt, đem sách ném trở về.

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Phụ vương đây là đồng ý?”

Triệu Kỵ liếc hắn một cái: “Không đồng ý, ngươi có thể cút!

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, cảm giác không nên hỏi vấn đề biết rõ còn cố hỏi này.

Triệu Kỵ thầm than một tiếng.

Cũng không biết làm như vậy là đúng hay sai.

Bất quá nếu đã lựa chọn tin tưởng tiểu tử này, vậy cứ tiếp tục tin như vậy đi, dù sao tiểu tử này mỗi một việc đều làm tương đối có chừng mực.

….

Ông ta từ ngoài điện gọi tới một thái giám: "Đi gọi Ngụy Khanh và Hàn Khanh truyền tới!

Vâng!

Thái giám vội vã rời khỏi hoàng cung.

Chỉ chốc lát sau đã dẫn Ngụy Hoàn và Hàn Giả vào.

Ngụy Hoàn và Hàn Giả cũng không có gì lạ, không biết Triệu Kỵ tìm hai người mình là vì cái gì.

Dù sao luật mới đã kết thúc, ván cờ cuối cùng Cơ Động để lại cho Triệu thị cũng thất bại.

Triệu Ninh đến tột cùng có phải là thân nữ nhi hay không.

Họ không biết.

Dù sao lời Cơ Động nói không giống tin đồn vô căn cứ, hơn nữa Triệu Ninh cuối cùng vẫn không tiến vào trận pháp kiểm tra.

Nhưng lần này Lê vương thất biểu hiện lại đặc biệt cường thế, lần này thay vì nói bị bức vua thoái vị, không bằng nói câu cá thành công.

Cũng không biết bọn họ đến tột cùng dự đoán được chiêu số của Cơ Động như thế nào.

Triệu Ninh có phải thân nữ nhi hay không đã không quan trọng, bởi vì mặc dù Triệu Ninh là thân nữ nhi, cũng không có cho dù kẻ nào có thể tạo thành uy hiếp đối với nàng, trừ phi nàng chủ động bại lộ.

Hai nhà Ngụy Hàn, hình như cũng chỉ có thể sử dụng các loại thủ đoạn để phòng thủ thế công hút máu của Triệu thị.

Cho nên, lần này Triệu Kỵ gọi hai người tới đây là vì cái gì?

Chẳng lẽ…..".

Chán hút máu?

Chuẩn bị chủ động nhổ ra một chút?

Đừng đùa nữa.

Không thể nào!

Mang theo nghi hoặc, hai người đi vào Điện Trọng Lê.

Vừa vào, ước chừng nửa canh giờ sau mới đi ra.

Lúc đi ra hai người choáng váng, trong mắt đều là khó có thể tin, cảm giác giống như là nằm mơ.

Công công vừa rồi đón hai người vào cung, lại đưa hai người ra ngoài.

Sau đó cũng không lập tức hồi cung.

Mà là trực tiếp xuất phát đi Sứ quán Càn quốc.

Chỉ chốc lát sau, liền mang theo sứ thần Càn quốc Bạch Kiếp về tới điện Trọng Lê.

Ngoại thần Bạch Kiếp, bái kiến Lê Vương bệ hạ!

Âm thanh Bạch Kiếp cực kỳ to rõ, thậm chí mang theo một tia phấn khởi.

Ngẩng đầu nhìn chằm chằm Doanh Vô Kỵ ngồi bên cạnh Triệu Kỵ, không hề che giấu ý khiêu khích trong ánh mắt.

Cho ngươi giả bộ!

Để ngươi giả bộ cho ta!

Còn không phải thành thật trở về cùng ta đàm phán điều kiện sao?

Cũng không biết Doanh Vô Kỵ trả giá bao nhiêu mới để cho Triệu Kỵ đồng ý tiếp Bạch gia

Sóng này.

Kiếm máu!

Tuy rằng mình bị bức bách, mất mặt.

Nhưng mình cũng kiếm lại được!

Triệu Kỵ thần sắc lãnh đạm nói: "Nếu thần tử Lê quốc đều trung thành với quân vương quốc gia mình như ngươi thì tốt biết bao nhiêu!"

Câu này.

Ý vị trào phúng không thể không đậm.

Nhưng cũng đúng là sự thật.

Nếu như mỗi người đều giống như Bạch Kiếp như vậy, điên cuồng liếm chân quân vương, thì gia tộc của mình đều có thể bán đứng.

Đất nước này có mạnh hay không không biết.

Quân vương nhất định phải sảng khoái đến tận xương tủy

Bạch Kiếp làm bộ không có nghe ra này trào phúng ý tứ hàm xúc, chỉ là cung kính kính nói "Trung thành với quân vương, là bổn phận của thần tử, nếu mỗi người đều có dị tâm, ăn nhờ ở đậu lại mưu tư lợi cho mình, vậy coi như thần tử gì?"

Lúc nói lời này, còn có ý vô tình liếc Doanh Vô Kỵ một cái.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi.

Con bà nhà nó

Thật đúng là xấu xa a!

Triệu Kỵ cũng làm bộ không có nghe ra ý tứ của hắn "Ngươi nói kinh doanh, cô cảm thấy rất hứng thú, chính là Lý gia cô thật đúng là không có để ở trong mắt, cứ như thế mà giao dịch, các ngươi thả người, đợi người Bạch gia đến, Cô để các ngươi đưa nam đinh Lý gia về Càn"

Đương nhiên có thể!

Bạch Kiếp cười cười "Nhưng ngoại thần còn có một ít điều kiện!"

Triệu Kỵ gật đầu: "Ngươi nói!"

Bạch Kiếp hít sâu một hơi "Ngoại thần cần bệ hạ lập xuống huyết thề, từ đất phong Triệu thị mở ra một con đường vào Càn, hơn nữa Tộc nhân Triệu Thị không được lật lọng đối với chúng ta. Mặt khác Lý gia hứa hẹn cho ngoại thần 10 cơ thiếp, kính xin bệ hạ cho phép bọn họ theo ngoại thần cùng nhau trở về Càn!"

Trong đầu Triệu Kỵ nhất thời hiện lên một tia tức giận: "Ngươi là cảm thấy cô sẽ lật lọng hay sao?

Bạch Kiếp vội chắp tay: "Vậy thì…..".

Là không dám! Chỉ có điều ngoại thần làm tiểu nhân đã quen, hơn nữa phò mã quý quốc cũng là người hay lật lọng, kính xin bệ hạ thứ lỗi!"

Hừ!

Triệu Kỵ quay đầu nhìn về phía Doanh Vô Kỵ mắng: "Ngươi xem, danh tiếng tiểu nhân của ngươi, đều truyền tới Càn quốc rồi!"

Doanh Vô Kỵ bị mắng sắc mặt có chút khó coi, trực tiếp hất đầu qua một bên.

Chương 920: Đạt được mục đích Chương 920: Đạt được mục đích

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ có chút bất mãn, nhưng vẫn là trước mặt Bạch Kiếp lập huyết thề, bất quá đồng thời còn đưa ra một yêu cầu, chính là đem mẫu thân Thái tử phi đưa về an toàn.

Bạch Kiếp đương nhiên sẽ không cự tuyệt, dù sao chỉ là một người có cũng được mà không có cũng không sao.

Đạt được mục đích.

Bạch Kiếp rốt cục thở dài một hơi.

Tuy nói không đạt được mong muốn.

Thế nhưng cơ thiếp thuộc về mình, quả thực kiếm máu.

Trong lúc nhất thời, khóe miệng điên cuồng giương lên, cũng sắp nhếch đến tận lỗ tai.

Hắn lại hành lễ một cái "Còn có một việc, nếu Lý gia hiện tại đã là Người Càn quốc, kính xin bệ hạ không cần giam giữ, chỉ cần thả về Lý gia trạch viện là được, ngoại thần có thể cam đoan bọn họ tuyệt đối sẽ không chạy loạn."

Triệu Kỵ hừ một tiếng, nhàn nhạt phun ra một chữ "Chuẩn!"

"Vậy…..". Ngoại thần cáo lui!

Đi đi!

Triệu Kỵ nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, tức giận nói: "Ngươi cũng cút đi!"

Doanh Vô Kỵ có chút không vui, cũng chỉ có thể đáp "Vâng! Nhi thần cáo lui!"

Nói xong.

Liền cùng Bạch Kiếp rời khỏi Điện Trọng Lê.

Bạch Kiếp nhìn Doanh Vô Kỵ thối mặt, trong lòng vô cùng vui sướng, trên mặt mang theo nụ cười kiêu căng "Lần này Lý gia có thể thoát khốn, biểu đệ Vô Kỵ chiếm công lao không nhỏ. Hôm nay ta sẽ thiết yến ở Lý gia, kính xin biểu đệ Vô Kỵ có thể ghé thăm, nếu có thể, không ngại mang theo Thái tử cùng Thái tử phi đến dự.

A…..".

Doanh Vô Kỵ cười lạnh một tiếng "Diệu võ dương oai à?"

Ta chỉ bất quá đang suy nghĩ, Thái tử phi dù sao cũng xuất thân từ Lý gia, hiện giờ thân nhân xa xứ, trước khi đi làm sao có thể ngay cả một mặt cuối cùng cũng không thấy? Huống chi Nữ tử Lý gia đều ở lại Lê quốc, còn trông cậy vào Thái tử phi chăm sóc đây!

Nói rồi.

Ngửa mặt lên trời cười to rời đi.

Doanh Vô Kỵ nhìn bóng lưng hắn, thần sắc phiền não trên mặt chẳng biết lúc nào đã tiêu tán.

Ánh mắt lạnh lẽo vô cùng.

…….

Trong khoảng thời gian này.

Toàn bộ Lê quốc đều trở nên cực kỳ náo nhiệt, thế cục Giáng Thành cùng việc Lý thị bị phong sát biến hóa kỳ lạ.

Ngày hôm trước.

Quan binh ba nhà Triệu Ngụy Hàn còn đang điên cuồng bắt giữ tộc nhân Lý thị chạy trốn, phàm là bắt được, đều trói gô lại, căn bản không có nửa phần cơ hội chạy trốn.

Kết quả đảo mắt đã qua.

Dây thừng trên người Lý thị tộc nhân đều bị cởi xuống, tuy rằng vẫn bị hạn chế tự do, nhưng tối thiểu đều hoạt động ở phủ đệ và đất phong nhà mình.

Không ai biết tại sao.

Nhưng họ biết rằng hầu hết họ đã được cứu.

Loại cảm giác sống sót sau tai nạn này, làm cho bọn họ thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng Lý gia là đệ tứ đại gia tộc danh xứng với thực tại Lê quốc.

Tuy rằng lần này hai nhà Ngụy Hàn xuất công không xuất lực, chân chính muốn đuổi tận giết tuyệt chỉ có Triệu thị.

Nhưng bọn họ vẫn không có bất kỳ lực phản kháng nào.

Dù sao, Lý gia là dựa vào thông gia làm giàu.

Dựa vào gia tộc thông gia, bọn họ đích xác có thể có được địa vị và thế lực tương đối lớn.

Nhưng những thông gia gia tộc kia cũng chỉ bảo đảm bọn họ cơ bản an toàn, lại không có khả năng để mặc cho chính bọn họ làm lớn.

Trong trường hợp này.

Lý gia hoàn toàn không có khả năng tự mình làm lớn.

Bởi vì thiên phú tu luyện của nam tử Lý gia, kỳ thật cũng mạnh hơn người bình thường một chút.

Thiên phú của nữ tử Lý gia tuy rằng mạnh hơn không ít, nhưng sau khi sinh xong thai thứ nhất, tu vi sẽ giảm xuống trên diện rộng, nếu lưu làm xử nữ trở thành đơn vị tác chiến, tất sẽ tổn thất một lượng lớn minh hữu thông gia, những thông gia kia cũng tuyệt đối không cho phép loại chuyện này phát sinh.

Vậy.

cơ hồ tất cả cao thủ nội bộ Lý gia, đều đến từ rể cùng với con do Nữ tử Lý gia sinh hạ.

Như vậy tuy rằng cũng có thể có một nhóm lớn cao thủ, nhưng so sánh với những đại gia tộc huyết mạch vốn tương đối mạnh mẽ kia, thật sự là không đủ.

Lý gia cái gì cũng có, chỉ là không có vũ lực tuyệt đối.

Cho nên dưới tình huống Ngụy Hàn không có ý định ra tay tương trợ, bọn họ ở trước mặt Triệu gia, không có chút sức phản kháng nào.

Cảm xúc tuyệt vọng mặc dù chỉ kéo dài một ngày.

Nhưng cũng làm cho rất nhiều người gần như cảm xúc sụp đổ.

Nhưng cũng may.

Bầu trời một lần nữa trong sáng.

Đêm.

Lý phủ.

Bạch thế chất! Lão phu kính ngươi một chén!

Một lão giả tóc bạc phơ, tươi cười giơ chung rượu lên với Bạch Kiếp.

Lão ta chính là Đại trưởng lão Lý gia Lý Quy, vốn tại Lý gia địa vị cũng không thấp, hiện tại Lý Nhuế đã chết, lão ta

chính là hoàn toàn xứng đáng nói chuyện.

Lúc hai ly rượu chạm nhau, Lý Quy đè thấp mép ly xuống một chút.

Bạch Kiếp phát hiện động tác nhỏ của hắn, lại không làm ra phản ứng gì, cứ như vậy thản nhiên nhận lấy, dương dương tự đắc mà đem rượu ngon trong chén uống một hơi cạn sạch.

Lý Quy than nhẹ một tiếng: "Lần này Lý gia chúng ta có thể phùng sinh trong cõi chết, thật sự là nhờ có Bạch thế chất!"

Tất nhiên!

Bạch Kiếp một chút cũng không khách khí, mặc dù đang cười, nhưng vẻ kiêu căng trên mặt, lại làm cho người ta cảm giác được có chút xa cách.

Bất quá hắn nghĩ nghĩ, vẫn là bổ sung một câu "Bất quá vẫn là muốn dựa vào Càn Vương bệ hạ, ta làm thần tử, bất quá chỉ là góp một tay thôi!"

Lý Quy vội vàng nói: "Bệ hạ anh minh thần võ, lại có thể quyết thắng ở ngoài ngàn dặm, lão phu thật sự bội phục!"

Những nhân vật quyền lực khác của Lý gia nghe được Lý Quy vuốt mông ngựa như vậy, vội vàng nhao nhao phụ họa.

Bệ hạ anh minh thần võ!

Bệ hạ thật là thiên cổ thánh vương!

Chư hầu thiên hạ, ai còn có thể sánh ngang với bệ hạ?

Từng đợt nịnh hót

Cũng không quan tâm Doanh Việt có thể nghe thấy hay không.

Cứ liên tục chào hỏi bên ngoài như vậy.

Chương 921: Ánh mắt khinh miệt Chương 921: Ánh mắt khinh miệt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bạch Kiếp quét mắt nhìn mọi người một cái, trong ánh mắt mang theo khinh miệt cùng khinh thường, đã sớm nghe nói Nam nhân Lý gia tất cả đều là hèn nhát, ngoại trừ đầu cơ trục lợi trong tộc nữ tử, cũng chỉ biết là nịnh nọt.

Hôm nay gặp.

Quả nhiên là như thế!

Ngay cả cái này đại trưởng lão, đối mặt nguy cơ thời điểm cũng là một bộ nịnh nọt.

Gia tộc này là thật… ngoại trừ sinh sản ra, một chút chỗ đáng khen ngợi cũng không có.

Lý Quy uống rượu đến có chút mặt già đỏ lên, thân thiết hỏi: “Bạch thế chất, lão phu cả gan hỏi một câu, lần này Càn Vương bệ hạ đến tột cùng là như thế nào cứu chúng ta cứu ra?”

Nghe câu hỏi này.

Tất cả người Lý gia ở đây đều ném tới ánh mắt tò mò.

Lý gia sớm đã cùng Càn Quốc ngầm quan hệ, vốn là bí mật hành động, nhưng bởi vì sự tình liên tiếp nên cứ bị gác lại đó

Tuy rằng Càn Lê là đồng minh trên danh nghĩa, nhưng ai không biết hai quốc gia hoàng thất đồng tông đồng nguyên này, đều đang âm thầm phòng bị đối phương.

Về sau cho dù ba nhà Phân Lê, hai nhà Ngụy Hàn cùng một đám quốc gia họ Cơ hình thành liên minh họ Cơ vô cùng cường đại.

Càn quốc vẫn là mối nguy hiểm không thể bỏ qua của Lê Quốc.

Thả Lý về Càn

Không khác gì thả hổ về núi.

Dù cho chỉ để Nam đinh Lý gia thả đi, cũng nhiều nhất chỉ cần hai thế hệ, sẽ trở thành ngạo thị thiên hạ Càn quốc.

Dù sao Lê quốc thiên tài phổ biến hơn nhiều với các nước chư hầu khác, một phần nguyên nhân tương đối lớn cũng là bởi vì Lý gia.

Vậy.

Đến tột cùng phải trả giá bao nhiêu mới có thể khiến Lê Vương đồng ý thả Lý gia về Càn?

Bạch Kiếp nheo nheo mắt "Lý Trường lão không cảm thấy ngươi hỏi quá nhiều sao?"

Cái này……

Lý Quy sắc mặt có chút xấu hổ, vội vàng cười làm lành nói: "Lão phu nói nhiều, không hỏi là được!

Bạch Kiếp tự mình nhấp một ngụm rượu.

Cũng không phải hắn không muốn trả lời.

Dù sao chuyện đem phụ tộc mình bán đi, đích xác có chút không quá vẻ vang.

Hơn nữa hắn quả thật cũng không rõ ràng lắm, Doanh Vô Kỵ đến tột cùng dùng cái giá gì thuyết phục Triệu Kỵ.

Chiếu theo lời Doanh Việt nói, bí mật trên người Doanh Vô Kỵ nhiều lắm, ngay cả người làm cha như hắn cũng sờ không rõ ràng lắm.

Nhưng dù sao đi nữa.

Mình hẳn là thắng.

Mặc dù không có nhiều chiến thắng.

Nhưng kết quả là tốt.

Việc làm ăn đã xong.

Mục đích đã đạt được.

Ngay cả mười cơ thiếp cũng sắp tới.

Lý Quy trầm mặc hồi lâu, mở miệng hỏi: "Bạch thế chất, vị khách quý trong miệng thế chất hôm nay còn tới không?"

Quý khách?

Khách quý Bạch Kiếp mời, tất nhiên là Doanh Vô Kỵ cùng vợ chồng Thái tử.

Hôm nay ở Phò mã phủ chịu nhiều khuất nhục như vậy.

Hắn tự nhiên muốn trả lại toàn bộ.

Chỉ là nhìn sắc trời hôm nay, hẳn là không tới.

Mất hứng!

Lý trưởng lão, tiền gia chủ Lý gia các ngươi đã hứa với ta, chỉ cần ta có thể giúp Lý gia thoát khỏi khốn cảnh, liền để cho ta chọn mười nữ tử Lý gia làm cơ thiếp."

Lý Quy vội vàng nói: "Chuyện này lão phu biết, Bạch thế chất nhân nghĩa, Lý gia chúng ta làm sao có thể lật lọng? Người đâu lại đây"

"Có!

Ngoài đại sảnh, nhất thời tuôn ra mười mấy nam tử Lý gia.

Lý Quy phảng phất khôi phục hùng phong của Đại trưởng lão, ngữ khí không thể nghi ngờ: "Đem nữ tử Lý gia chúng ta chưa xuất các đều gọi tới, cho Bạch thế chất chọn lựa!"

Nếu đều đã nói rồi.

Người của Lý gia vào Càn chỉ có nam tử Lý gia.

Những nữ quyến này liền không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Đừng nói tặng mười người.

Cho dù tặng một trăm cũng không có vấn đề gì.

Hắn sợ Bạch Kiếp không hài lòng, lại nhanh chóng giải thích: "Bạch thế chất, Lý gia chúng ta tuy rằng đại bộ phận nhân khẩu đều ở đất phong, nhưng tướng mạo thiên tư xuất chúng, vì thuận tiện liên hôn đều triệu tập đến Giáng Thành, phàm là có thể xuất hiện ở chỗ này, đều là nữ tử thượng phẩm, thế chất tận tình chọn lựa là được.

"Ừ! Vẫn là Lý trưởng lão suy nghĩ chu đáo."

Bạch Kiếp trong giọng nói không khỏi trào phúng, bất quá đối với giải thích của lão ta lại tương đối hài lòng.

Thành thật mà nói.

Hắn bị mù thẩm mỹ.

Trong lòng căn bản cũng không có khái niệm mỹ nữ.

Nhưng nữ tử Lý gia, đại biểu cho đời sau xuất chúng.

Lúc gần đi, phụ thân hắn từng nói cho hắn biết, ông ta đích xác làm hại một đám người Bạch thị gian ngoan phải vào lao tù, nhưng điều này cũng không có nghĩa là hắn không có tình cảm với Bạch gia.

Nếu như có thể, nhất định phải mang thêm mấy nữ tử Lý gia về nhà.

Huyết mạch Bạch thị, khởi nguồn từ Thiên Nhân tộc, chính là toàn bộ vận mệnh Nhân tộc ngưng kết, tuy rằng đã suy bại, nhưng vẫn phải ưu việt hơn quý tộc bình thường, có thể sánh

vai với vương tộc đại quốc, hơn nữa còn không bị ảnh hưởng bởi đất phong lớn nhỏ cùng quốc lực.

Chính là hỏa chủng chất lượng tốt mà lần đầu tiên phân phối tộc vận lưu lại.

Lý thị huyết mạch, còn là người được hưởng lợi quy tắc huyết mạch đời sau Viêm Hoàng, loại huyết mạch khuếch đại này, rất có thể khiến Huyết mạch Thiên Nhân Bạch gia vốn đã suy sụp sống lại.

Bạch gia cũ sớm muộn gì cũng chôn vùi trong dòng sông lịch sử.

Còn hai cha con hắn sẽ tạo ra Bạch gia mới, mượn lực Càn quốc để đằng long phi thiên

Nhất là nữ quyến Lý gia không vào Càn, khi nữ tử Lý thị đoạn hậu, Tân Bạch gia rất có khả năng trở thành đệ nhất đại tộc của Càn quốc ngoại trừ tôn thất, chỉ cần trung thành với Càn vương, quả quyết không có khả năng lật xe.

Cho nên hắn mới đưa ra điều kiện mười cơ thiếp này.

Hắn háo sắc sao?

Rõ ràng là không!

Nhưng hắn nhìn thấy Nữ tử Lý gia từng người từng người đến, khóe mắt vẫn không khỏi giật giật

Nữ tử Lý gia tướng mạo, ngay cả hắn một tên mù thẩm mỹ cũng thấy đẹp không chút tỳ vết.

Chương 922: Chọn người Chương 922: Chọn người

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đẹp quá.

Mới ngắn ngủi một khắc đồng hồ Giáng Thành tất cả nữ tử Lý gia chưa xuất các đều bị đưa tới.

Đứng chỉnh tề trong sân.

Các nàng từng người trang điểm tinh xảo, rõ ràng là vì Bạch Kiếp đến, cố ý trang điểm.

Chỉ là ánh mắt lại tiều tụy hơn, vị biến hóa này thật sự khiến các nàng sợ không nhẹ, mặt khác biết được lập tức phải chia lìa với nam tử trong tộc, thật sự không có cảm giác an toàn.

Thật kỳ cục!

Lý Quy đối với hiện tượng này tương đối không hài lòng, nhưng bầu không khí trong tộc trầm mê, thật sự cũng không thể cưỡng cầu cái gì.

Bạch Kiếp lại khoát tay áo "Không cần trách móc nặng nề, ta thích bộ dáng lê hoa đái vũ của các nàng.

Lý Quy……

Hắn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lập tức vỗ vỗ tay.

Nghe được chỉ thị của hắn, một đám nam nhân Lý gia xông ra, đem một đám mộc bài đeo ở trên cổ nữ tử Lý gia.

Trên đó viết tính danh, tuổi tác, tu vi của các nữ tử còn có tài nghệ am hiểu.

Cả đám đều giống như hàng hóa đặt trên kệ.

Trong các nàng đại bộ phận người đều cảm giác có chút không được tự nhiên, tuy rằng các nàng bản chất chính là hàng hóa, hơn nữa đại bộ phận người đã tiếp nhận vận mệnh của mình.

Nhưng cho dù là hàng hóa thì hai bên cũng phải ngồi cùng một chỗ nói cười trò chuyện, liếc mắt đưa tình, lén bồi dưỡng tình cảm, cuối cùng tam thư lục lễ mai mối đến hỏi.

Giống như hôm nay trần truồng trở thành hàng hóa, vẫn là lần đầu tiên thấy.

Nhưng là được thuần hóa, hơn nữa vừa mới sống sót sau tai nạn không lâu, các nàng không dám có chút ý niệm phản kháng nào trong đầu.

Bạch Kiếp nhìn ánh mắt né tránh của các nàng, trong lòng vừa khinh thường vừa hài lòng.

Nữ tử Lý gia này, quả nhiên cả đám đều là đồ đê tiện, không một ai có thể xứng đôi với mình.

Nhưng làm công cụ tiết dục và sinh sản, các nàng hẳn là đều rất đủ tư cách.

Khó trách các quốc gia tài tuấn, đều muốn một Thê thiếp Lý gia.

Bạch Kiếp đếm, nữ tử trong viện ước chừng có hơn hai trăm người.

Hắn nhịn không được cười ha ha: “Lý Trường lão, ta đây sẽ không khách khí!

Lý Quy tươi cười rạng rỡ: “Bạch thế chất , mời!”

Bạch Kiếp lúc này sải bước về phía trước, tùy tiện nắm lấy cằm của một nữ tử.

Vầng trán đẹp, môi mắt u sầu đẹp đến nao lòng

Người mù thẩm mỹ đều cảm thấy đẹp mắt.

Bóp mở miệng, môi son ngọc nhuận, đầu lưỡi phấn nộn, hai hàng hàm răng giống như bạch ngọc.

Đáng tiếc, vừa nhìn nhãn hiệu.

Tứ phẩm Linh thai.

Rác rưởi!

Bạch Kiếp nhất thời mất đi hứng thú, đi về phía nữ tử kế tiếp.

Trong lúc nhất thời, hắn thậm chí cảm nhận được khoái cảm quân vương tuyển phi.

Nhưng ngay khi hắn thật vất vả tìm được một nữ tử các phương diện điều kiện đều hài lòng.

Một âm thanh đột nhiên từ ngoài viện vang lên.

Phò mã đến!

Mọi người theo tiếng nhìn lại, phát hiện Doanh Vô Kỵ đang mang theo một nữ tử sải bước đi tới.

Bạch Kiếp lông mày hơi nhíu một chút, rất nhanh lại giãn ra, khóe miệng giơ lên một tia làm càn nụ cười "Ngươi đến rồi?"

Doanh Vô Kỵ gật đầu "Đúng! Ta tới rồi!"

"Đáng lẽ ngươi nên đến đây từ lâu rồi!"

Ta khi nào đến thì liên quan gì đến ngươi!

Doanh Vô Kỵ mắng chửi đĩnh đạc, ngươi mà cũng có tư cách lên mặt với ta

Bạch Kiếp nhàn nhạt cười "Lại nói tiếp ta vẫn là phải cảm tạ Vô Kỵ biểu đệ, nếu là không có biểu đệ từ đó hòa giải, chỉ sợ Lê Vương bệ hạ cũng sẽ không đáp ứng yêu cầu của ta."

Hắn vừa nói.

Một bên vỗ vỗ một cái Nữ tử Lý thị sau lưng "Ngươi có thể theo ta, qua bên kia ngồi đi!"

Vẻ mặt kiêu căng.

Dường như cô gái này được chính mình chọn lựa, là vinh hạnh của nàng.

Nữ tử kia thần sắc có chút sợ hãi, nhưng chỉ có thể cúi đầu, yên lặng đi vào trong đại sảnh.

Nhưng chưa từng nghĩ, mới vừa đi chưa được hai bước, đã bị một đạo thân ảnh ngăn lại.

Chính là người đi theo sau Doanh Vô Kỵ.

Nữ tử kinh hô một tiếng: "Thái Đàm đường tỷ!?

Vừa rồi chỉ lo khẩn trương, cư nhiên không phát hiện vị này dĩ nhiên là người quen.

Lý Thải Đàm trầm mặt, quát khẽ một tiếng "Trở về!"

Nữ tử do dự một lát, vẫn cắn răng, nghe theo chỉ thị của Lý Thải Đàm.

Bạch Kiếp sắc mặt nhất thời có chút khó coi "Vô Kỵ biểu đệ, ngươi đây là ý gì?"

Chúng ta đã sớm nói qua, nam tử Lý thị về nước, nữ tử vẫn là người Lê quốc thật sự. Như thế nào? nữ tử Lê quốc chúng ta, từ khi nào trở thành hậu viện của ngươi Bạch Kiếp?"

Bạch Kiếp cau mày "Nhưng Lê Vương các ngươi đã lập lời thề máu……"

Doanh Vô Kỵ phất tay ngắt lời: "Bệ hạ chỉ nói cho phép Lý gia thực hiện lời hứa, cho ngươi chọn lựa mười nữ tử, nhưng Lý gia hiện giờ căn bản không có nữ tử, những thứ này đã không phải là Lý gia, tự nhiên không tới phiên ngươi chọn!"

Bất quá ngươi cũng không cần lo lắng, bệ hạ nhân từ, không đành lòng nhìn thấy cựu thần Đại Lê nói mà không giữ lời.

Cho nên cố ý từ đất phong của Lý gia chọn lựa mười vị nữ tử, tặng thêm trả lại cho Lý gia.

Dù sao mặc kệ biểu huynh chọn thế nào, cũng chỉ có mười người này.

Nói rồi.

Trực tiếp vỗ vỗ tay.

Rất nhanh liền có một thái giám mang theo một đôi nữ tử đến.

Nhìn thấy hành lý này nữ tử, Bạch Kiếp mặt đều tái.

Mặc dù Hắn ta bị mù thẩm mỹ.

Nhưng hắn cũng có thể phân rõ tốt xấu a!

Những nữ tử này mặc dù đặt ở trong bình dân, ít nhất là trình độ trung bình.

Nhưng so sánh với cực phẩm đầy sân này, thì gọi alf cú so với công.

Càng quá đáng chính là, những con cú này nhìn thấy mình, tự nhiên lộ ra ánh mắt thèm khát

Sắc mặt Bạch Kiếp có chút dữ tợn: "Không nên khinh người quá đáng!

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng "Chúng ta đều làm việc trong quy củ, bệ hạ dù sao cũng không vi phạm lời thề máu, ngươi nếu khó chịu, có thể đơn phương vi phạm giao ước."

Bạch Kiếp……

Chương 923: Vi phạm giao ước Chương 923: Vi phạm giao ước

Người dịch: PrimeK Tohabong

Vi phạm giao ước!

Đây là ở trên địa bàn của người ta, mình lấy đâu ra tư cách vi phạm giao ước.

Chỉ là thịt mỡ đến miệng lập tức muốn bay.

Dung mạo thiếu chút nhịn một chút cũng liền trôi qua, chỉ cần mình tâm đủ ác, sẽ không ảnh hưởng số lượng đời sau.

Mấu chốt tư chất này cũng kém vài cấp bậc, ảnh hưởng đến chất lượng đời sau!

Doanh Vô Kỵ phất phất tay "Mang đi!"

Lý Thải Đàm gật gật đầu, hướng một đám Nữ tử Lý thị làm một cái thủ thế, mọi người liếc mắt nhìn nhau, vẫn là nhanh chóng tụ tập phía sau Lý Thải Đàm. Lý gia là Bạch Kiếp cứu ra, nhưng giới hạn trong nam nhân Lý gia, nữ tử vẫn phải dựa vào Lê quốc sinh tồn.

So sánh ra, khẳng định không thể nghe Bạch Kiếp.

Lý Thải Đàm trong ánh mắt tràn đầy lệ khí "Còn không bỏ những cẩu bài này ra!"

Vừa dứt lời.

Bốp!

Một tấm bảng gỗ vỡ thành từng mảnh.

Lý Thải Đàm lúc này mới lộ ra nụ cười hài lòng, hướng Doanh Vô Kỵ chắp tay, mới chuyển hướng chúng Nữ tử Lý thị nói "Đi theo ta!"

Khoan đã!

Bạch Kiếp chịu được tức đã đủ nhiều, lần này nếu là lại nhượng bộ, vậy thì mặt mũi để đi đâu?

Hắn tiến lên một bước liền định ngăn cản.

Cũng chưa từng nghĩ Lý Thải Đàm trực tiếp rút trường kiếm ra, thân kiếm dài nhỏ lại giống như sóng dữ, kiếm khí hùng hậu vô cùng khiến Bạch Kiếp đột nhiên biến sắc.

Binh Nhân Cảnh!

Hỗn Nguyên chân khí đại thành!

Đây là quái vật gì vậy?

Hắn lập tức thúc giục Vô Ảnh.

Kiếm khí xuyên thân mà qua, không có tạo thành bất kỳ thương tổn nào, nhưng cũng không có chút ngăn trở, trực tiếp đánh về phía một đám Cao tầng Lý thị.

Mọi người Lý thị hoảng sợ muốn chết.

Vội vàng thúc giục chân khí chống cự.

Lý thị tuy rằng cường giả không nhiều lắm, nhưng trong cao tầng vẫn có không ít Binh Nhân Cảnh.

Nhưng mặc dù có Binh Nhân Cảnh, ở dưới đạo kiếm khí này, cũng giống như cây khô trong cuồng phong, từng cái bay ngược ra, nện ở trên tường điên cuồng hộc máu, có mấy cái tu vi yếu, thậm chí nát bét tại chỗ

Lý Quy nhất thời giận dữ: "Lý Thải Đàm, ngươi làm càn…… A!

Chân Khí Hóa Chưởng.

Một cái tát đánh vào mặt Lý Quy.

Trong chốc lát.

Hộp sọ vỡ vụn.

Trong không khí tuôn ra sương mù dày đặc.

Trắng đỏ đều có.

Cao thủ Lý thị vốn trong lòng mang phẫn nộ, chuẩn bị mở miệng giận dữ mắng mỏ nhất thời tắt lửa, một đám ngây ngốc tại chỗ, câm như hến.

Bọn họ ai cũng không nghĩ tới, nữ tử bị Lý gia vứt bỏ lại cường đại đến như thế .

Đại trưởng lão tuy rằng chiến lực không mạnh, nhưng cũng là cao thủ Binh Nhân Cảnh.

Cứ như vậy bị một cái tát đánh nổ tung?

Nữ tử này tu vi còn thấp cũng không phục tùng bọn họ quản giáo.

Huống chi bây giờ?

Bạch Kiếp……

Mồ hôi lạnh ở sau lưng hắn điên cuồng toát ra.

Hắn thân mang Huyết mạch Thiên Nhân tộc, mười tám tuổi liền lấy nhị phẩm linh thai đột phá Thai Thuế Cảnh, mặc dù so với thế hệ này thiên tài trẻ tuổi có chỗ không bằng, nhưng có Huyết mạch Thiên Nhân tộc trong người, hắn tự nhận không thua nhất phẩm linh thai, cộng thêm lúc hắn đột phá Binh Nhân Cảnh, lĩnh ngộ kiếm ý rất mạnh.

Hiện giờ dù là ở trong đám Binh Nhân Cảnh, cũng ít nhất là trung thượng tồn tại.

Tu vi này, phóng tới thế hệ trẻ tuổi Thai Thuế Cảnh, nói một câu thực lực nghiền ép không quá đáng!

Sao nữ tử Lý thị này lại kinh khủng như vậy?

Hỗn Nguyên chân khí nhập đạt viên mãn.

Đây chính là công pháp cấp thiên, cũng là tồn tại đứng đầu!

Cái này……

Lý Thải Đàm lạnh lùng cười: “Ngươi nếu là lại dám ngăn cản, Lý gia nam tử bị liên lụy, chỉ sợ là muốn chết!”

Bạch Kiếp……

Doanh Vô Kỵ vỗ vỗ gương mặt khó coi đến cực điểm của hắn, nhìn thoáng qua mười Nữ tử Lý gia còn lại, cười nói "Dùng tạm đi!"

Nói rồi.

Cười to rời đi.

Bạch Kiếp nhìn những nữ tử bình thường này, ngực phiền muộn đến quả thực muốn nổ tung.

Bất quá ngẫm lại, cho dù là nữ tử Lý gia bình thường, hậu đại sinh sôi nảy nở cũng tương đối khá.

Hắn vẫn cắn chặt răng.

Từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ.

"Ta giết ngươi!"

……

Biệt viện Lý thị.

Lý Thải Đàm vẻ mặt chăm chú, hướng Doanh Vô Kỵ chắp tay "Đa tạ!"

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo "Đều là người trong nhà, ngươi tạm thời sắp xếp các nàng ở lại đây, đợi qua vài ngày, ta sẽ nghĩ đường ra cho các nàng.

Không cần!

Lý Thải Đàm cười khoát tay "Bệ hạ có thể tha thứ cho các nàng đã rất không dễ dàng, ta thay thế các nàng tiếp nhận kết quả giáng chức làm thứ dân, nữ tử Lý gia vì giữ thai, đều hiểu một ít y thuật, ngày mai ta liền xin chỉ thị của bệ hạ, đem bọn họ đưa đến Vùng đất mới làm thầy thuốc. Dù sao, cũng có thể làm bà đỡ".

Nói rồi.

Liền quay đầu nhìn về phía mọi người: “Các ngươi nguyện ý không?”

Một đám Nữ tử Lý gia hai mặt nhìn nhau, những ngày này sự tình phát sinh thật sự quá nhiều.

Các nàng nghĩ tới rất nhiều kết quả, duy chỉ không có nghĩ tới làm thầy thuốc.

Nếu là như vậy, vậy thì thật sự thành thứ dân a!

Trong lúc nhất thời, đều có chút hoảng hốt.

Lý Thải Đàm hừ lạnh một tiếng: “Thật là đê tiện! ta nói cho ngươi biết, nếu các ngươi đi Vùng đất mới làm thầy thuốc, còn có thể được Thái tử phi chiếu cố. nhưng nếu còn nhớ đến ngày tháng phú quý, vậy các ngươi liền tự sinh tự diệt đi!

Hiện tại các ngươi đã mất đi thân phận quý tộc, cho dù gả vào hào môn cũng chỉ có thể làm thiếp, các ngươi hẳn là rõ ràng những người đó đối đãi thiếp, nhất là đối với thiếp có thiên phú cao tàn nhẫn như thế nào’.

Nàng thật sự có chút tức giận.

Mười nữ tử vừa mới đưa tới, chính là nàng tự mình đến vùng đất phong Lý gia chọn lựa.

Những tên đê tiện kia nghe nói bị giáng chức làm thứ dân, ai nấy đều giống như cha mẹ chết.

Lại nghe nói thiếu niên Bạch tướng quân Càn quốc muốn tuyển 10 cơ thiếp, lập tức biểu hiện như chó thấy được phân, hận không thể lập tức nhào tới.

Nữ tử báo danh ước chừng hơn vạn.

Chương 924: Yếu đuối từ xương tủy Chương 924: Yếu đuối từ xương tủy

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lý Thải Đàm tuyển mười người xấu nhất, nếu không phải sống an nhàn sung sướng, những người này hình dạng thậm chí không bằng người bình thường trong gia đình bình thường.

Đương nhiên.

Nữ tử Lý gia, đại bộ phận đều là yếu đuối từ trong xương tủy.

Mọi người……

Rốt cục, có nữ tử cắn răng: "Ta nghe theo đường tỷ!"

Có người mở đầu, những người còn lại liền không do dự nữa.

Đều gật đầu đồng ý.

Doanh Vô Kỵ khóe miệng không khỏi giương lên, nghĩ thầm Lý Thải Đàm chẳng những đối với mình tàn nhẫn, đối với nữ tử đồng tộc cũng đủ tàn nhẫn

Bất quá loại tư tưởng này, cũng phù hợp với luật mới của Đại Lê.

Hơn nữa không bao lâu nữa, Vùng đất mới sẽ xuất hiện một nhóm lớn thanh niên tuấn kiệt xuất thân bình dân, nếu có thể thúc đẩy những nhân duyên này, chắc hẳn có thể đặt nền móng vững chắc cho lực lượng bình dân Lê quốc sau này.

Lý Thải Đàm lúc này mới sắc mặt hơi hòa hoãn, nhìn về phía Doanh Vô Kỵ nói: "Bọn họ đến Vùng đất mới với thân phận thứ dân, hẳn là cũng có thể hưởng thụ phúc lợi của những người di dân?"

Tất nhiên là có thể!

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Chờ sau khi nam tử Lý gia dọn đi, hẳn là còn có thể lưu lại một ít tài sản, ta sẽ thỉnh cầu phụ

vương bán lấy tiền mặt, tài vật đổi được cũng sẽ phát cho các nàng.”

Bất quá ý nghĩ của ta là để cho các nàng vào y quán công mà Đại Lê thiết lập, tương đương với viên lại chính thức, tiền lương hưởng theo bổng lộc.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là thông qua khảo hạch thành tích của triều đình.

Hả?

Lý Thải Đàm sửng sốt một chút: “Còn có thể như vậy?”

Doanh Vô Kỵ gật đầu “Tự nhiên có thể như thế, tiền tài của Đại Lê không nuôi người rảnh rỗi!”

Rất tốt!

Lý Thải Đàm rốt cục lộ ra vẻ tươi cười, trịnh trọng hướng Doanh Vô Kỵ hành lễ “Đa tạ!”

Mấy ngày nay nghỉ ngơi nhiều, qua vài ngày còn có một vở kịch hay cần ngươi diễn!”

Không thành vấn đề!

Lý Thải Đàm biết trò hay này là cái gì, lại chần chờ hỏi: “Mẫu thân ta……

Đã được đón vào vương cung rồi!

Doanh Vô Kỵ lập tức trả lời “Chỉ là ưu tư thành bệnh, lại trải qua đại hỉ đại bi, bây giờ còn chưa tỉnh táo lại, không có gì đáng ngại, qua vài ngày nữa sẽ có người đưa ngươi đi. Đến lúc đó, tên đê tiện Khương Thái Uyên chắc cũng sẽ tới.

Uh!

Lý Thải Đàm gật mạnh đầu.

Không hề thấy bộ dáng quyến rũ phóng đãng trước kia.

……

Thời gian trôi nhanh.

Dưới sự hộ tống của Triệu thị, nam tử Lý gia ở Giáng Thành đã được đưa đến đất phong của Lý gia.

Chỉ đợi Lê vương gật đầu, liền có thể lập tức khởi hành về phía Càn quốc, lưu lại mảnh đất phong màu mỡ của Lý gia tại nội địa Lê quốc.

Hiện giờ Lê quốc chưa phân, tạm thời còn không có giá trị quân sự gì.

Nhưng đợi đến khi Lê quốc phân gia, nơi này nhất định sẽ trở thành kho lúa tranh đoạt của ba nhà Triệu Ngụy Hàn.

Nhưng vẫn còn sớm.

Vẫn còn thời gian để xây tường thành.

Tộc nhân Lý thị vừa tới đất phong, biên giới Càn Lê lại truyền đến một tin tức.

Đó chính là Tộc nhân Bạch thị đã đến An Ấp, trải qua y giả cao nhân địa phương kiểm tra, đều là khỏe mạnh trở về, đang từ từ đi về phía Giáng Thành.

Mà đội cận vệ Càn quân hộ tống bọn họ, sau khi chuyển giao bọn họ cho quân đội Triệu thị, liền lập tức chạy về Giáng Thành, bọn họ cũng là quân đội Càn Vương Doanh Việt phái tới hộ tống tộc nhân Lý thị về Càn.

Đội cận vệ này.

Tất cả đều là tinh nhuệ hiếm có.

Tinh nhuệ bây giờ đáng giá!

Càn quốc vốn cũng chưa hoàn toàn khôi phục nguyên khí, Triệu thị cũng cùng liên quân họ Cơ tại An Ấp Minh Đô hao tổn không nhẹ.

Ngoại trừ Sở quốc nội đấu không ngừng, cùng với Tề quốc mong chờ cơ hội Điền thị thay Khương thị, những quốc gia khác muốn phái ra nhiều tinh nhuệ như vậy, chỉ sợ đều phải suy nghĩ một chút.

Ba ngày nữa trôi qua.

Một vạn Tinh nhuệ Càn Quốc, cứ như vậy đóng quân ở địa phương đất phong Lý gia một trăm dặm về phía Nam.

Là dựa theo con đường mà Lê vương thất sắp xếp, quân đội quân kỷ nghiêm minh, dọc theo đường đi đều không gây ra loạn gì, thoạt nhìn cực kỳ quy củ.

Sau khi đóng quân.

Lập tức phái sứ thần, liên lạc với nhân vật quan trọng trong đất phong Lý gia.

Lại một ngày nữa trôi qua.

Các nhân vật quan trọng của cả hai bên đã có mặt.

Bái kiến công tử Vô Kỵ!

Lúc Doanh Vô Kỵ trình diện, mọi người ở đây đồng loạt đứng dậy hành lễ.

Tuy rằng hắn đã là phò mã Lê quốc, nhưng chung quy vẫn là công tử Càn quốc, hơn nữa còn là một trong hai công tử duy nhất của Càn vương.

Lễ nghĩa nên có không thể thiếu.

Mời ngồi, mời ngồi!

Doanh Vô Kỵ ngồi trên chủ vị, ra hiệu với mọi người.

Chờ sau khi mọi người ngồi xuống, đánh giá xung quanh một phen.

Phát hiện ngoại trừ Bạch Kiếp, rõ ràng không có khuôn mặt quen thuộc nào, chỉ có thể phán đoán có bốn người Binh Nhân Cảnh dẫn đội, quy cách đã tương đối long trọng.

Hắn nhìn về phía Bạch Kiếp "Biểu huynh! Công lao lớn như thế, Doanh Vô Khuyết không tới sao? Hắn hiện tại không phải đang thiếu công tích để leo lên vị trí Thái tử sao?

Bạch Kiếp sắc mặt có chút không vui, nhưng vẫn là giải thích nói "Công tử Vô Khuyết tân hôn yến nhĩ, đang bận rộn sinh hạ vương tôn, không có thời gian tới bên này."

Tùy tiện tìm một lý do để lừa gạt.

Người khác không biết, Bạch Kiếp làm tâm phúc Càn Vương tương lai, rất rõ ràng Doanh Vô Khuyết hiện ở trạng thái gì.

Dùng hai chứng bệnh để hình dung.

Bệnh chán phụ nữ.

Chứng sợ hãi.

Vừa nhìn thấy nữ tử sẽ có vẻ cực kỳ phiền chán, nếu là khỏa thân càng sẽ không có hứng thú, hai nữ tử Lý gia gả đi nhiều ngày như vậy, đến bây giờ vẫn còn zin.

Chương 925: Phế vật Doanh Vô Khuyết Chương 925: Phế vật Doanh Vô Khuyết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chứng sợ hãi càng đơn giản, chỉ cần nhắc tới Doanh Vô Kỵ, trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, chân khí đều sẽ trở nên hỗn loạn, lúc mới bắt đầu nghiêm trọng, thậm chí sẽ ôm đầu ngã trên mặt đất.

Muốn hoàn toàn bình phục, ít nhất còn cần thời gian một năm.

Nếu không cơ hội lập công tốt như vậy, hắn không thể không đến.

Đáng tiếc, đáng tiếc!

Doanh Vô Kỵ chép đi chép lại miệng, vốn còn đang rối rắm nhìn thấy Doanh Vô Khuyết có nên cho hắn một đấm nữa hay không, dù sao hiện tại Đan Thanh đã không còn, chỉ cần phế bỏ hắn, vậy cũng không sống lại được.

Bất quá cảm giác Doanh Vô Khuyết hiện tại có chút phế vật, lưu lại hắn cũng không phải không thể.

Bạch Kiếp trầm giọng nói "Vô Kỵ biểu đệ, nếu hết thảy đều đã trần ai lạc định, không bằng hiện tại liền để cho Lý thị tộc nhân đi ra, do chúng ta hộ tống trở về?"

Các huynh đệ Càn quốc không ngại ngàn dặm xa xôi đi tới nơi này, không cho bọn họ nghỉ ngơi cho khỏe, liền trực tiếp xuất phát rời đi? Nói ra, ta đây làm chủ nhà làm cho người ta chê cười! chư vị cứ việc ăn, cơm no rượu say, nghỉ ngơi vài ngày, đến lúc đó lại đi cũng không muộn."

Nói xong, liền làm ra một cái thủ thế mời.

Trên bàn bày đầy trân tu mỹ vị, thật đúng là hắn chuẩn bị để chiêu đãi người mẫu quốc.

Chẳng qua mọi người liếc mắt nhìn nhau, nhao nhao vui tươi hớn hở động đũa.

Ăn uống linh đình.

Rất nhanh cơm nước no nê.

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo đứng lên, liền đứng dậy dự định trực tiếp rời đi, trước khi đi còn thuận tiện chuẩn bị lấy vật dụng của mẫu thân mình ở Càn Quốc đưa tới, bên trong hình như có không ít thứ quan trọng.

Nhưng chưa từng nghĩ, chính mình vừa đứng lên, những người khác cũng đều theo đứng lên.

Trong lúc mơ hồ, còn có ý tứ chặn cửa.

Hắn không khỏi nhíu mày "Các ngươi đây là ý gì?"

Bạch Kiếp nhàn nhạt cười "Không có ý gì, chính là đoạn đường này chưa chắc thái bình, chúng ta đều là túi cơm, cho nên hi vọng Vô Kỵ biểu đệ có thể tiễn chúng ta một đoạn đường."

Tiễn các ngươi một đoạn đường?

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng "Ở Lê quốc cũng dám bắt cóc ta làm con tin, các ngươi thật đúng là to gan!"

Nói thật.

Hắn thật sự có chút kinh ngạc.

Đám đồ vật này thật đúng là không nói võ đức, một chút lễ tiết ngoại giao cũng không nói.

Thật sự không sợ Càn Lê trở mặt sao?

Bạch Kiếp cười khoát tay áo: "Vô Kỵ ngươi nói quá lời, chúng ta không quen cuộc sống nơi đây, ở Lê quốc rất có thể sẽ lạc đường. Hơn nữa thế gian này ai không biết, ngươi là người có thù tất báo người, vi huynh đắc tội qua ngươi, tự nhiên phải cẩn thận đề phòng một chút."

Nếu luận lá gan lớn.

Thật đúng là không to gan bằng biểu đệ.

Trước mặt bệ hạ, cũng dám cãi lệnh quân đánh Công tử Vô Khuyết trọng thương.

Có qua có lại.

Ngươi cũng đừng trách chúng ta quá cẩn thận.

Chỉ là cùng chúng ta đi một đoạn đường mà thôi, cũng sẽ không thương tổn một cọng lông nào của ngươi.

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ, nhìn về phía những người khác "Các ngươi cũng nghĩ như vậy?"

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt đều có chút xấu hổ khó xử.

Công tử, chúng ta cũng không muốn làm như vậy.

Thật sự là nhiệm vụ này quá trọng yếu.

Công tử, chuyện này là chúng ta xin lỗi công tử.

Một người so với một người áy náy, một người so với một người thành khẩn.

Bước chân lại một người so với một người không muốn động đậy.

Ý tứ giam Doanh Vô Kỵ, đã rõ mồn một

Doanh Vô Kỵ không khỏi tặc lưỡi "Thì ra là ý của Lão lưu manh, có cần đề phòng ta như vậy không?"

Bạch Kiếp cười nhạt "Không có biện pháp, Vô Kỵ ngươi là người xảo quyệt nhất thiên hạ chúng ta cẩn thận chút cũng không thừa! chỉ cần ngươi thành thật đi theo chúng ta, đến Biên cảnh Càn Lê chúng ta sẽ phái người đưa ngươi trở về, từ đầu tới đuôi sẽ không động một cọng lông của ngươi."

Cũng không nhất thiết phải không?

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ hơi có chút âm trầm, đám người này đứng vị trí rất có kết cấu, chính là tiêu chuẩn chuẩn trận pháp vây hãm mà không giết.

"Trước có ngươi dùng người Bạch gia uy hiếp biểu đệ của mình, sau có Lão lưu manh uy hiếp nhi tử của mình uy hiếp Lê quốc, chuyện này làm thật là bẩn thỉu."

Sắc mặt mọi người đều có chút mất tự nhiên.

Ngoại trừ Bạch Kiếp cầm đầu kia một cái thở dài: "Công tử Vô Kỵ, cái này thật không tính là uy hiếp, ngài hẳn là cũng biết, chúng ta căn bản cũng không có hại ngươi lý do, bằng không lấy tính cách của ngươi, cũng sẽ không tựu đại phương địa đi tới nơi này. Chúng ta vẻn vẹn là vì hoàn thành nhiệm vụ, không hơn."

Ồ? Vậy là của ta không phải sao?

Doanh Vô Kỵ tuy biết bọn họ nói có lý, Càn Quốc hiện tại đích xác không dám hãm hại mình, nhưng vẫn có chút mất hứng.

Mọi người lại đồng loạt đáp: "Đúng!

Doanh Vô Kỵ: "……

Hắn khoát tay áo: "Thôi được, các ngươi muốn đưa ta đi thì đưa!"

Đã như vậy, ba ngày sau lên đường xuất phát, thuộc hạ cáo lui!

Mọi người nhao nhao cáo lui.

Bạch Kiếp lại không nhúc nhích.

Doanh Vô Kỵ liếc xéo hắn một cái "Thế nào? Biểu huynh đây là lo lắng cho ta?

Tất nhiên!

Bạch Kiếp thẳng thắn, sau đó trực tiếp vỗ vỗ tay, rất nhanh thì có hai gã nữ tử bị dẫn vào.

Còn có chút quen mắt.

Đây không phải là hai vị trong mười nữ tử đêm đó đưa đến Lý phủ sao?

Hơn nữa còn là hai người xấu nhất.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Ngươi đây là có ý gì?"

Bạch Kiếp hừ lạnh một tiếng "Ông đưa con gà bà thò chai rượu, mặt khác trên người công tử còn có Chuyên Húc đế huyết họ Doanh, cũng không thể tất cả đều ở lại Lê quốc. Bất quá ngươi yên tâm, hai người này ta còn không có động, đều vẫn là thân trong sạch…"

Doanh Vô Kỵ hỏi ngược lại "Cả tám người kia ngươi đều động vào rồi đúng không, biểu huynh thật đúng là không kén ăn!"

Sắc mặt Bạch Kiếp nhất thời trở nên vô cùng xấu hổ.

Chương 926: Xấu đến mức không ngóc đầu lên được Chương 926: Xấu đến mức không ngóc đầu lên được

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tám người kia.

Hắn đích xác đã động.

Còn lại hai cái này, thật sự xấu đến mức hắn không ngóc lên được

Người mù thẩm mỹ đều cảm thấy xấu.

Đó chính là thật sự xấu.

Cho nên lúc này hắn mới động tâm tư lệch lạc, bất kể là ghê tởm Doanh Vô Kỵ một chút, hay là lưu lại một ít hậu duệ chất lượng tốt, đều là vô cùng tốt.

Hắn hừ lạnh một tiếng "Ta đã phân phó, cho dù bên trong phát sinh động tĩnh bao nhiêu cũng không có người tiến vào, biểu đệ ngươi hưởng thụ là được.

Nói xong, trực tiếp bóp nổ một viên đan dược.

Đan dược hóa thành bụi mù, tản ra trong không khí trong doanh trướng.

Mà chính hắn, dùng pháp thuật Chính lập vô ảnh cũng hư không hóa thành hư ảnh.

Thân thể của mình hóa thành hư vô, tự nhiên cũng không hít phải mị dược phấn.

Doanh Vô Kỵ nhìn hai nữ nhân đã bắt đầu nhịn không được gãi đầu làm dáng, cả người đều lâm vào trầm mặc.

"……"

Hắn thật đúng là có chút đánh giá thấp giới hạn cuối cùng của nhân tính.

Vẫn còn.

Bạch Kiếp cũng đánh giá thấp thực lực của mình.

Chính lập vô ảnh ta cũng biết

Mị dược trong không khí hoàn toàn không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì, hai nữ tử cũng bổ nhào vào không trung.

Ngay sau đó.

Hắn nắm chặt hai tay.

Chính lập vô ảnh

Tuyệt Địa Thiên Thông! Trong nháy mắt đem toàn bộ quân cơ đại doanh phong ấn lại.

Mặc dù so với lúc đó Chuyên Húc đế chỉ dùng bản cấp trung, cũng là loại pháp thuật cấm chế mạnh nhất thiên hạ, bất kể là thân thể hay là thần hồn đều không thể dễ dàng chạy ra.

Cái này……

Bạch Kiếp nhất thời thần sắc hoảng hốt, đồng thời sử dụng hai Pháp thuật cấp thiên, đây là thật có chút kinh khủng.

Bệ hạ hắn đề cập qua Doanh Vô Kỵ có thể sẽ dùng tuyệt địa thiên thông, nhưng chưa từng nói qua hắn cũng biết Chính lập vô ảnh a!

Pháp thuật cấp thiên.

Không đáng giá như vậy sao?

Nhưng mà càng làm cho hắn khiếp sợ còn ở phía sau.

Cứ như vậy cùng Doanh Vô Kỵ ngắn ngủi đối diện, hắn cũng cảm giác một ngàn thanh độc cương châm vào đầu của mình, đau đến toàn thân tóc gáy đổ dọc mồ hôi lạnh chảy ròng.

Công kích Tinh thần!

Hắn kinh hãi vạn phần, bất quá cũng may bản thân thần hồn cũng đủ mạnh, chỉ là hoảng hốt một hồi liền khôi phục bình thường.

Nhưng chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, một mảnh sắt tạo thành pháp trận cũng đã bao phủ xuống.

Hắn nhất thời cảm giác chân khí cùng pháp lực xung quanh đều lâm vào ngưng trệ.

Mà hiệu quả của Vô Ảnh cũng đột nhiên biến mất.

Động tác của Doanh Vô Kỵ lại không chỉ có vậy, liên tiếp cấm chế pháp thuật tất cả đều ném ra ngoài, đem tứ chi của hắn cố định trên mặt đất, không thể động đậy chút nào.

Mà hai cô gái xấu xí kia, rốt cục cũng được như ý nguyện nhào tới trên người nam nhân.

Bạch Kiếp nhất thời phát ra tiếng kêu thảm như giết heo.

Nhưng dưới tác dụng của thuốc mê.

Có một số niềm vui đáng xấu hổ trong đó.

Chậc chậc!

Pháp thuật của Cơ Động thật tốt.

Tuy rằng cách dùng cực kỳ hà khắc, nhưng chỉ cần dùng tốt, có thể khắc chế hết thảy pháp thuật.

Doanh Vô Kỵ vốn muốn thưởng thức một chút.

Chỉ là hình ảnh này thật sự có chút cay mắt.

Thế là bỏ lại một câu "Hưởng thụ cho sướng đi" liền trực tiếp tách ra không gian rời đi nơi này.

Đùa à.

Ô Kê ca anh mày hiện tại mặc dù chưa đột phá Binh Nhân Cảnh, chiến lực so với đương kim đỉnh phong cường giả cũng kém một đoạn.

Nhưng luận về chiều sâu và độ rộng của thủ đoạn, thiên hạ này ai có thể so sánh?

Ngoại trừ cái loại địa phương quỷ quái Đầu cuối Minh Đô này.

Chỉ sợ cũng chỉ có Càn Vương Chung mới đạt được trình độ này pháp khí, hoặc là cường giả Ngộ Thần cảnh sử dụng loại pháp thuật siêu cường cấm chế có thể hạn chế hành động của ta?

Chính là một cái Bạch Kiếp, thật không đáng để vào mắt

……

Đội Càn quân cũng không đóng quân tĩnh dưỡng ba ngày.

Chỉ dừng lại một đêm, liền mang theo tộc nhân Lý thị, xuất phát trở về.

Không khí trên đường vẫn tương đối quỷ dị.

Một đám tướng lĩnh đi theo sau Bạch Kiếp, ai nấy đều là bộ dáng muốn nói lại thôi.

Dù sao chuyện ngày hôm qua thật sự là quá mức ly kỳ.

Bọn họ đều biết kế hoạch của Bạch Kiếp, có thể để Chuyên Húc đế huyết lưu lại trong bụng nữ tử Lý gia mang về, bọn họ cũng đều đồng ý.

Nhưng sau đó……

Vì sao từ trong doanh trướng truyền đến tiếng kêu thống khổ lại hưởng thụ của Tiểu Bạch tướng quân?

Chẳng lẽ hắn đang cùng Công Tử Vô Kỵ chơi đùa…

Nhưng bọn họ rất nhanh lại phát hiện không đúng, bởi vì bên trong chỉ có tiếng rên rỉ của hai nữ tử cùng Bạch Kiếp, không nghe thấy động tĩnh của Doanh Vô Kỵ.

Bọn họ muốn xông vào, nhưng căn bản không phá được cấm chế trong doanh trướng.

Một mực qua hai canh giờ cấm chế tự động tiêu tán, bọn họ mới có thể tiến vào doanh trướng, thấy được một màn khó coi.

Tuy rằng cay mắt, nhưng không thể không cảm thán Huyết mạch Bạch gia thật cường hãn, rõ ràng hai canh giờ vẫn đều đều như giã gạo.

Càn quân cùng Lý gia nam tử một đường đi về phía Tây, chạy về hướng Biên cảnh Càn Lê.

Bạch Kiếp có chút chịu không nổi loại không khí tĩnh mịch này.

“Chư vị không cần lo lắng như thế, mặc dù Công tử Vô Kỵ bỏ chạy, nhưng ta đã sớm bức bách Lê vương thề máu, lần này chúng ta trở về Càn đi qua chính là đất phong của Triệu thị, mà một mình Triệu thị cũng sẽ không động thủ với chúng ta.”

Dọc theo con đường này, sẽ không xuất hiện bất cứ vấn đề gì.

Chúng ta tuy rằng thua mặt mũi, nhưng lại thắng bên trong.

Mọi người nhanh chóng trả lời "A đúng đúng đúng!"

Tình cảnh càng gượng gạo.

Bọn họ cảm giác Bạch Kiếp trong lời nói cất giấu hai thiên đại sơ hở cùng cạm bẫy.

Chúng ta im lặng vì lo lắng?

Tiểu Bạch tướng quân ngươi nói chuyện phải bằng lương tâm đi chứ!

Chúng ta thắng bên trong.

Nhưng mất mặt mũi là ngươi, không phải chúng ta!

Chương 927: Thắng bại là chuyện bình thường Chương 927: Thắng bại là chuyện bình thường

Người dịch: PrimeK Tohabong

A ha, ha ha ha……

Bạch Kiếp ngẩng đầu lên, phát ra tiếng cười sang sảng mà không mất xấu hổ "Thắng bại là chuyện thường thường của binh gia, đợi đến ngày nào đó Càn Lê giao chiến, Công Tử Vô Kỵ tất sẽ bởi vì hắn ngạo mạn mà trả giá thật lớn."

Bên cạnh một người hỏi: "Bất quá trước mắt bang giao Càn Lê còn vững chắc, còn xa mới đến mức độ giao chiến?"

Bạch Kiếp trên mặt tươi cười khô cứng "Không sao! Quân tử báo thù, mười năm không……

Âm thanh của hắn đột nhiên dừng lại.

Thần sắc trên mặt cũng đã xảy ra kịch biến, thần sắc kinh hãi nổi giận không thể khống chế vọt tới hai gò má.

Đến rồi!

Cái gì đến?

Mọi người nghi hoặc.

Bạch Kiếp sắc mặt dữ tợn, quát to một tiếng "Toàn quân cảnh giới! Chuẩn bị chiến đấu!"

Mọi người nhất thời thần sắc kinh hãi.

Mấy cường giả Binh Nhân Cảnh cầm đầu, lúc này mới cảm giác được tiếng vó ngựa từ xa truyền đến.

Tiếng vó ngựa lao nhanh này, ít nhất có hơn năm vạn quân!

Hơn nữa kỵ binh chiếm ít nhất một nửa.

Càn quân ở đây đều khiếp sợ, đám nam nhân Lý gia càng kinh hãi muốn chết, nhao nhao co rúm ở phía sau.

Hỏng rồi!

Có người muốn lật lọng!

Lỗ hổng thứ 3 trong lời nói của Bạch Kiếp cũng xuất hiện!

Nhưng Thề máu Chuyên Húc không thể vi phạm, nếu Lê Vương vi phạm lời thề máu, toàn bộ Triệu thị đều bị cắn trả, bọn họ thật sự không sợ…

Rất nhanh.

Họ thấy rõ người đến là ai.

Một mảnh kỵ binh đông nghịt, cầm đầu là người cưỡi Vũ Linh Thần Tông, một thân giáp bạc, còn khoác áo choàng màu trắng.

Nhưng hết lần này tới lần khác, thoạt nhìn thật mẹ nó đẹp trai!

Bạch Kiếp hai mắt trợn tròn, khóe mắt muốn nứt ra: "Công tử Vô Kỵ, ngươi đây là ý gì? Triệu thị đây là muốn lật lọng sao?

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng "Ta họ Doanh, không phải họ Triệu, mặt khác ngươi phải nhìn cho rõ ràng, phía sau ta mang, đến tột cùng là quân đội nhà ai!"

Bạch Kiếp bối rối.

Nhìn kỹ.

Phát hiện đích xác không phải quân đội Triệu thị, mà là……

Ngụy gia và Hàn gia!?

Tất cả binh sĩ ở đây đều bối rối.

Nơi này chính là Đất phong Triệu thị, vì sao lại xuất hiện quân đội Ngụy gia cùng Hàn gia?

Hai nhà này đang bị Triệu thị hút máu, cho dù như thế nào cũng không nên trợ giúp Triệu thị tiêu hao Càn quốc chứ!

Ha ha ha ha!

Bạch Kiếp ngửa mặt lên trời gào thét, hắn nghĩ mãi mà không rõ vì sao, nhưng thế cục trước mắt đã cực kỳ rõ ràng.

Hắn hận đến âm thanh đều đang run rẩy "Tốt lắm! Xem đám ô hợp có thể bắt chúng ta như thế nào? Nếu Ngụy Hàn nguyện làm chó cho Triệu thị, vậy thì phải chuẩn bị trả giá đi. Toàn quân nghe lệnh, tử chiến!"

Vừa dứt lời.

Mấy Binh Nhân Cảnh liền kích động chân khí toàn thân.

Quân đội Càn quốc từ trước đến nay đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, đặc biệt am hiểu xung trận, cộng thêm lần này trọn vẹn phái tới bảy vị cường giả Binh Nhân Cảnh.

Một vạn quân mạnh mẽ xông vào liên quân Ngụy Hàn, cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Nhưng mà trong lòng bọn họ vừa mới dâng lên ý nghĩ này.

Đối diện có hai mươi mấy đạo khí tức khủng bố phóng lên cao.

Khiến tất cả quá sợ hãi.

Cái này……

Hai nhà Ngụy Hàn rốt cuộc thù lớn bao nhiêu!

Không ngờ phái ra hơn hai mươi cao thủ Binh Nhân Cảnh?

Doanh Vô Kỵ cười lạnh một tiếng, hơn hai mươi cao thủ Binh Nhân Cảnh đương nhiên không phải Hai nhà Ngụy Hàn phái tới, mà là thủ hạ trung thành của mình lấy được từ Quỷ Kính Ấn ký Hồng Trần.

Hắn vung tay lên.

Trăm hạt đậu tương rơi xuống đất thành binh.

Âm thanh lạnh thấu xương: "Giết! Một người cũng không để lại!"

Ở địa bàn Lê quốc.

Lấy tính mạng mẫu tộc ta uy hiếp ta thả đi một đám nam nhân ghê tởm nhất trên đời.

Hơn nữa Bạch gia còn đều là thân thích của ngươi.

Nếu lại thả ngươi đi.

Lão tử không họ Doanh!

……..

Nơi này là đất phong của Triệu thị.

Đang ở khu vực giữa hai tòa thành trì, có quan lộ, có trạm dịch tiếp tế, bất quá đường là hướng đông tây, chỉ có Bang giao Càn Lê đi lại mới có thể đi con đường quan này.

Hai nhà Ngụy Hàn.

Hầu như chưa từng đặt chân đến nơi này.

Nhưng hiện tại, nơi này lại vây đầy binh lính hai nhà Ngụy Hàn.

Tuy rằng cũng không tính là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, nhưng năm vạn đấu một vạn, cộng thêm dưới tay Doanh Vô Kỵ có hơn hai mươi cường giả Binh Nhân Cảnh, không ai cho rằng mình sẽ bại.

Sắc mặt một đám Càn Quân càng lúc càng khó coi.

Ai cũng không nghĩ tới, Triệu thị hứa hẹn không ra tay, ngược lại đổi thành hai nhà Ngụy Hàn giao chiến nơi đất khách.

Nếu như chỉ có Ngụy Hàn, bọn hắn vẫn có lợi dụng đao nhọn chiến thuật cắt trận hình còn hi vọng thủ thắng, bởi vì cảm giác trước mắt quân đội tố chất cũng không phải đặc biệt mạnh, nhưng nhiều cường giả Binh Nhân Cảnh như vậy…

Dùng chiến thuật dao nhọn hơn cũng không nhất định giải được vây.

Mắt thấy Doanh Vô Kỵ đã mang binh xung phong mà đến.

Có người luống cuống, xa xa hô: "Công tử! hạ thủ lưu tình, trên người ngươi cũng chảy dòng máu Càn quốc, tội gì tự giết lẫn nhau a!?"

Dòng máu Càn Quốc con mẹ các ngươi!

Doanh Vô Kỵ cũng sắp bị tức cười "Dòng máu Càn quốc mang đến cho ta cái gì? Mỗi ngày bị các ngươi uy hiếp, thiệt thòi thì ta chịu, lộc lá các ngươi hưởng. Lý Thải Đàm, không nói nhiều, chém lũ đó cho ta"

Vâng!

Lý Thải Đàm tuy rằng trong lòng không tình nguyện, bởi vì nàng muốn đi gặt hái tính mạng những tên nam nhân Lý gia, giết cao thủ Binh Nhân Cảnh, nhất định sẽ lãng phí một ít thời gian.

Nhưng nghĩ nghĩ, chính mình có thể có cơ hội hôm nay, tất cả đều là dính tý sái của Doanh Vô Kỵ.

Hơn nữa em rể mình, cũng chịu ủy khuất không nhỏ.

Giết!

Hỗn Nguyên chân khí hung hồn trước nay chưa từng có, nàng rõ ràng không có hùng tráng hình thể, chiêu thức cùng kiếm thân cũng không phải là đại khai đại hợp, tọa kỵ cũng là chiến mã quân đội chế thức.

Nhưng cả người nàng giống như mãnh thú.

Mang theo bảy tám Binh Nhân Cảnh trực tiếp hướng trận hình Càn quân nhất bộ phận vọt tới.

Chương 928: Đồ tể loạn đao Chương 928: Đồ tể loạn đao

Người dịch: PrimeK Tohabong

Một kiếm bổ xuống, trên bầu trời lập tức ngưng tụ một thanh kiếm quang dài mấy chục trượng.

nặng nề rơi vào trong quân đội Càn quốc.

Trong chốc lát.

Tiếng kêu thảm thiết hỗn hợp với chân tay gãy, bị cương phong cùng nhau thổi quét lên trời.

Mấy Binh Nhân Cảnh đồng loạt giơ kiếm, tuy rằng chặn được một kích này, nhưng cũng bị một màn kinh khủng này dọa không nhẹ.

Đây là quái vật gì vậy?

Nữ tử này ở chiến trường.

Giống như là đồ tể loạn đao băm thịt.

Trước tiên giết nữ tử này!

Bọn họ đều nhìn ra, không trừ khử Lý Thải Đàm, Quân đội Càn quốc tuyệt đối sẽ bị diệt sớm

Bạch Kiếp sắc mặt vô cùng khó coi "Đừng giết hắn! trước tiên khống chế Doanh Vô Kỵ, hắn mới là vấn đề mấu chốt!"

Nhưng

Không có ai nghe hắn "Bên cạnh hắn có mười mấy cường giả Binh Nhân Cảnh, làm sao giết?"

Lời còn chưa dứt.

Một đám Binh Nhân Cảnh liền xông về phía Lý Thải Đàm chém giết

Bọn họ đều nhìn ra, phía sau Lý Thải Đàm những tuy rằng đều là cao thủ Binh Nhân Cảnh, nhưng cũng không phải là xuất thân từ chiến trường, ở trên chiến trường thực lực phát huy tất nhiên sẽ bị hạn chế.

Một đám đầu óc có vấn đề!

Bạch Kiếp tức giận lập tức ngự mã phóng tới Doanh Vô Kỵ.

Đang đứng dưới hiệu quả của Vô Ảnh.

Ngay cả người mang ngựa đều hóa thành hư vô, xuyên qua quân đối phương, thẳng Doanh Vô Kỵ.

Tay cầm kiếm ở giữa ngưng tụ một lát, thu hoạch đầu mấy tướng sĩ Ngụy Hàn, chỉ là so sánh với quân số khổng lồ, thật sự chả thấm tháp vào đâu, mục tiêu của hắn cũng vẫn luôn là Doanh Vô Kỵ.

Quân Càn đã rơi vào thế bất lợi tuyệt đối.

Khả năng đảo ngược duy nhất.

Nằm ở cổ họng Doanh Vô Kỵ.

Chỉ cần đem kiếm gác ở trên cổ hắn, vậy hết thảy đều dễ nói.

Lúc trước tuy rằng hắn bị Doanh Vô Kỵ khống chế, nhưng cũng chỉ là cho rằng quá mức sơ suất, không cẩn thận trúng chiêu.

Luận thực lực.

Doanh Vô Kỵ không thể mạnh hơn mình, bởi vì đặc thù đột phá Binh Nhân Cảnh không có cái nào xuất hiện trên người Doanh Vô Kỵ.

Hắn chỉ cần cẩn thận không cùng Doanh Vô Kỵ đối diện, chỉ cần thần hồn không xảy ra vấn đề, sẽ không xuất hiện thân hình bị cản trở, cũng sẽ không bị pháp trận cổ quái kia, mạnh mẽ bức ra trạng thái Chính lập vô ảnh.

Chỉ cần giữ được vô ảnh, những cao thủ Binh Nhân Cảnh bảo vệ bên cạnh Doanh Vô Kỵ kia, uy hiếp đối với mình có thể hạ thấp đến mức không đáng kể.

Trừ phi bên trong có mấy người cực kỳ am hiểu công kích tinh thần.

Chậc chậc!

Doanh Vô Kỵ nhìn hắn phóng đến, ngược lại tuyệt không hoảng hốt.

Thậm chí còn có tâm tình thưởng thức thế cục chiến trường.

Không thể không nói.

Lý Thải Đàm phát huy vượt xa dự liệu của hắn, tiến vào viên mãn Hỗn Nguyên chân khí thật sự quá mức khủng bố, chiêu thức, sức mạnh không cần phải nói, trong chiến trường dật tán chân khí, tất cả đều có thể bị nàng dễ dàng hấp thu, đặt ở trên chiến trường thật sự là một cái máy phát điện vĩnh động.

Chỉ là, nàng hiện tại hoàn toàn không có thích ứng đấu pháp này, về sau nếu là tìm được đường của mình, không tới mười năm liền có thể trở thành đỉnh cấp cao thủ như Thập Tam gia vậy.

Hơn nữa ở trên chiến trường phát huy tác dụng, thậm chí so với Thập Tam gia còn lớn hơn.

Ngược lại là Bạch Kiếp này.

Khi dùng vô ảnh, trực tiếp hóa thân thành thích khách mạnh nhất chiến trường.

Mấy ngày hôm trước hắn còn hỏi thăm một chút, Bạch Kiếp khi giao chiến với Địch quốc vào hai năm trước đã lấy được thủ cấp của chủ tướng từ trong vạn quân địch.

Lần này.

E rằng cũng có ý định đó.

Bất quá hình như hắn có chút đánh giá quá cao chính mình.

Đi thôi!

Hắn khoát tay áo.

Một đám Binh Nhân Cảnh đồng loạt xuất thủ, bọn họ mặc dù không có lĩnh ngộ thần thông, nhưng có thể tiến vào vì Vi Nga phái, tinh thần của tên nào không mạnh?

Bọn họ lĩnh ngộ pháp thuật bổn mạng, không ít đều mang theo một ít công kích thuộc tính tinh thần, không am hiểu nhất, đã bị phái ra ngoài.

Hừ!

Bạch Kiếp vốn tưởng rằng có thể trực tiếp phá vòng vây đến bên người Doanh Vô Kỵ, lại chưa từng nghĩ vừa mới cách được gần một chút, liền cảm giác được đầu đau nhức kịch liệt.

Các loại cảm xúc loạn bát nháo dâng lên.

Thích giết chóc.

Bực bội.

Mê say.

Thậm chí còn muốn tìm một con thằn lằn để nghịch.

Trong lúc nhất thời, tâm chí tự nhận là vô cùng cứng cỏi, lại thiếu chút nữa thất thủ tại chỗ!

Hỏng rồi!

Những thứ này đều là pháp thuật tinh thần gì?

Hắn thầm kêu không ổn, cố nén tâm trí sắp sụp đổ, mạnh mẽ lui về phía sau.

Quay đầu lại, vội vàng liếc nhìn.

Phát hiện trận tuyến sớm đã thất thủ.

Bởi vì mình vắng mặt, chiến thuật mũi nhọn hoàn toàn phế bỏ, chỉ còn dư lại mấy cường giả Binh Nhân Cảnh bị ngăn cản, Lý Thải Đàm hóa thân thành cỗ máy chiến tranh, tùy ý chia cắt chiến trường.

Sau khi trận hình Càn quân bị phá, sức chiến đấu lập tức giảm mạnh, bị liên quân Ngụy Hàn từ bốn phương tám hướng vọt tới đánh cho không ngừng kêu khổ.

Bị tiêu diệt hoàn toàn, chỉ là vấn đề thời gian.

Chạy!

Một cái ý niệm từ Bạch Kiếp nội tâm dâng lên, liền lập tức chiếm cứ toàn bộ đại não.

Không chút do dự, hắn vung kiếm chém.

Trong không khí lập tức xuất hiện một khe nứt.

Nhưng có người hình như đã sớm phòng bị một chiêu này.

Doanh Vô Kỵ cũng lăng không một kiếm bổ ra, khe nứt hình chữ "Nhất", lập tức biến thành hình chữ "Thập".

Bạch Kiếp "!!!!

Hắn kinh hãi nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, trong lời đồn người này nắm giữ tuyệt kỹ của Thập Tam gia, không nghĩ tới lời đồn không sai.

Nhưng người này mới bao nhiêu tuổi? Vì sao có thể nắm giữ nhiều tuyệt học cấp Thiên như vậy?

Một lúc.

Sắc mặt hắn khó nhìn tới cực điểm.

Thủ đoạn chạy trốn mạnh nhất.

Cứ như vậy bị phế đi.

Chương 929: Tàn sát Chương 929: Tàn sát

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nhướng lông mày, hướng thủ hạ ra lệnh "Xử lý hắn!

Bạch Kiếp……

Máu thịt bay tứ tung trên chiến trường.

Cuộc tàn sát kéo dài nửa canh giờ.

Bạch Kiếp cũng bị các loại công kích tinh thần oanh tạc nửa canh giờ.

Rốt cục tinh thần chịu không nổi, mạnh mẽ từ trong trạng thái vô ảnh bị ép đi ra.

Quay đầu lại nhìn.

Quân đội Càn quốc và Lý gia đã bị tiêu diệt toàn bộ.

Ngay cả 10 nữ tử mà mình buồn nôn cũng bị chém chết 9 người, còn lại người xấu nhất kia đang bị Lý Thải Đàm xách theo, la hét như heo bị chọc tiết, không ngừng giãy dụa nhưng không làm nên chuyện gì, chỉ có thể mặc cho Lý Thải Đàm ném tới.

Lý Thải Đàm đem người bỏ lại, hướng Doanh Vô Kỵ phất phất tay "Lý gia còn có mấy tên toàn thây, ta đi bổ mấy đao!"

Dứt lời, trực tiếp rút kiếm rời đi.

Doanh Vô Kỵ: "……

Mẹ kiếp!

Đến tột cùng bao nhiêu thù hận chứ?

Hắn cười hì hì nhảy xuống ngựa, đi về phía Bạch Kiếp hiện tinh thần đang trên bờ vực sụp đổ, ngồi trước mặt hắn, vỗ vỗ mặt hắn.

Biểu huynh, vui vẻ không? Ta còn để lại cho ngươi một cô vợ.

Bạch Kiếp nhìn nữ tử đang ngã sấp mặt, gào không ra hơi, vốn là khó coi, hiện tại khóc đến càng xấu, toàn thân tràn ngập mùi tanh.

Hắn vừa sụp đổ lại phẫn uất, hai mắt đỏ ngầu trừng Doanh Vô Kỵ "Ngươi có biết làm như vậy hậu quả là gì không?"

Hậu quả?

Doanh Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng "Đơn giản chính là hai cha con các ngươi giống như chó đi liếm cứt lần nữa đến nén giận

Càn Vương bệ hạ, có thể có hậu quả gì? Tài chính Càn Quốc dựa vào xưởng ngọc xà của c húng ta, hơn nữa Bạch gia có thứ khiến bệ hạ ngươi thèm nhỏ dãi ở trong tay ta, ngươi không phải không biết chứ?"

Bạch Kiếp hai mắt trợn tròn, thở hồng hộc thở hổn hển.

Ánh mắt hắn nhìn về phía người của hai nhà Ngụy Hàn "Các ngươi cư nhiên cũng làm tay sai của Triệu thị!

Hàn Du cười ha ha: "Tay sai cũng không sao, còn chưa tới phiên Càn quốc các ngươi khoa tay múa chân.

Bạch Kiếp……

Hắn hiện tại chỉ cảm giác toàn thân đều lạnh ngắt, không ngừng cả người phát run.

Mọi người đã chết hết rồi.

Hỏi và đe dọa cũng vô ích.

Hắn biết là vô ích, nhưng hắn vẫn hỏi.

Bởi vì hắn biết, hắn không hỏi những thứ này, cũng căn bản không làm được những chuyện khác.

Phù……

Hắn ngẩng đầu lên, cắn răng nói: "Đã như vậy, ngươi còn không mau giết ta?"

Doanh Vô Kỵ lại cười cười "Cái này không vội!

Hắn phất phất tay, hai nhà Ngụy Hàn lập tức rút lui thật xa.

Sau khi đám người tan hết.

Hắn mới từ trên cao nhìn xuống Bạch Kiếp, chậm rãi hỏi ra một vấn đề "Muốn sống sao?"

Bạch Kiếp sửng sốt một chút, sau đó châm chọc nhìn hắn "Muốn lợi dụng ta làm chuyện gì? Ngươi xứng sao?"

Bốp!

Doanh Vô Kỵ tát một cái vào mặt hắn, đánh cho hắn đầu óc choáng váng.

Bạch Kiếp "Ngươi……"

Bốp!

Doanh Vô……

Bốp!

Bốp!

Một cái tát một cái tát đánh xuống.

Chậm rãi, Bạch Kiếp không lên tiếng.

Da mặt thật là thô!

Doanh Vô Kỵ mắng chửi đĩnh đạc xoa xoa bàn tay có chút tê dại, trực tiếp từ trong vòng ngọc lấy ra một bộ hình cụ hoàn mỹ, chỉnh tề đặt ở trước mặt Bạch Kiếp.

Hắn thản nhiên cười: "Biết đây là cái gì không?

Khóe miệng Bạch Kiếp không ngừng chảy máu, trên mặt vốn lộ ra vẻ mặt thấy chết không sờn, sau khi nhìn thấy bộ hình cụ này, vẫn nhịn không được lộ ra vẻ kinh hãi.

Càn, Càn Ngục Cửu Hình?

Loại cực hình người trong thiên hạ nghe tin đã sợ mất mật này hắn đã sớm nghe thấy.

Thậm chí còn nhìn người bị trừng phạt như vậy, người tâm chí kiên định hơn nữa, cũng rất khó vượt qua một bộ này.

Hắn nuốt một ngụm nước bọt: "Ngươi muốn làm gì?

Doanh Vô Kỵ chỉ vào mũi của mình, nhe răng trắng bệch cười nói: "Ngươi có tin ta có thể cho ngươi ý thức thanh tỉnh

chịu đựng mười mấy vòng Càn Ngục Cửu Hình mà không chết?”

Bạch Kiếp……

Bốp!

Bốp!

Doanh Vô Kỵ vỗ vỗ tay, lúc này có người đem hình cụ nâng lên.

Bạch Kiếp cả người run rẩy như trấu, nhưng vẫn mạnh miệng nói “Ngươi thật cho rằng ta là bùn nặn?”

Có phải do bùn nặn hay không, thử một lần thì biết?

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, trực tiếp cho thi hình

Một vòng hành quyết.

Một vòng kêu thảm thiết.

Bạch Kiếp cả người máu chảy đầm đìa mà tê liệt trên mặt đất, tựa như một con chó chết, mà cô vợ hắn chê xấu cũng bị dọa ngất ở bên cạnh.

Ánh mắt hắn tan rã, chỉ muốn nhanh chóng tự sát.

Nhưng bị pháp trận cổ quái kia vây khốn, ngay cả năng lực điều động chân khí tự sát cũng không có.

Bất quá cũng may, người đã chết lặng.

Vòng tiếp theo có thể chết một cách vô thức.

Ý tưởng này vừa xuất hiện.

Hắn cũng cảm giác trạng thái của mình khôi phục rất nhiều.

Doanh Vô Kỵ ngồi xổm trước mặt hắn, Khoảng khắc nở hoa đem thân thể rách nát cùng thần hồn của hắn chữa trị một ít, vỗ vỗ mặt hắn “Chuẩn bị xong chưa?

Bạch Kiếp "!!!!

【 nhắc nhở 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đạt tới 100, thu được pháp thuật Địa cấp đỉnh cấp 《 36 phép Thiên Cương • Đinh Đầu Thất Tiễn 》.

【 nhắc nhở 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đạt tới 100, thu được kỹ xảo Địa cấp đỉnh《36 phép Thiên Cương》 Hàng Long Phục Hổ.

【 nhắc nhở 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đạt tới 100, thu được kỹ xảo Địa cấp đỉnh 《 72 thuật Địa Sát • Đại Lực 》.

[nhắc nhở]……

Móa!

Bảo bối thật đúng là nhiều.

Đinh Đầu Thất Tiễn chính là pháp thuật nguyền rủa hiếm có, thông qua

Hàng Long Phục Hổ là một trạng thái tính kỹ năng, tăng cường cấp mấy lần thương tổn đối với hung thú mãnh cầm, đối kháng Yêu tộc cực kỳ cường thế.

Đại Lực cũng là một cái trạng thái tính kỹ năng, toàn thân khí lực có thể tăng lên mấy lần, nhưng có loại cảm giác, không hướng một khối sức mạnh nên dẫn đến thực lực Bạch Kiếp cũng không có mạnh như trên giấy.

Thế nên con hàng này khả năng không tiếp tục chịu được nữa

Chương 930: Xem thường biểu ca Chương 930: Xem thường biểu ca

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Ngươi giết ta, có bản lĩnh ngươi liền giết ta đi, người Bạch gia chính là ta hại chết, thế thì như thế nào?

Này!

Doanh Vô Kỵ lúc này mới nhìn hắn một cái, người này tuy rằng ghê tởm, nhưng xương cốt quả thật cứng rắn.

Hắn khoát tay áo: “Vòng thứ hai bắt đầu!”

Lại là một trận thê lương kêu thảm thiết.

Sau đó.

Vòng thứ ba.

Vòng bốn.

Mãi cho đến vòng thứ mười, thể xác và tinh thần Bạch Kiếp đều đến mức biên giới không cách nào tu bổ, nhưng vẫn là mạnh miệng không khuất phục.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, không nghĩ tới thật đúng là xem thường biểu ca này.

Thêm một vòng tra tấn nữa con hàng này hẳn là sẽ chết.

Hắn hừ nhẹ một tiếng, thủ hạ lập tức chế trụ cằm Bạch Kiếp, mở mí mắt.

Bốn mắt nhìn nhau.

Bạch Kiếp nhất thời cả người cứng đờ.

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ tựa như gương, đột nhiên xuất hiện trong đầu Bạch Kiếp.

Một khắc sau.

Hắn xoa xoa đầu đau nhức, di chứng vẫn là mạnh a.

Bạch Kiếp chán nản ngồi dưới đất, ánh mắt mê mang một hồi, liền lại khôi phục sự tỉnh táo, cung kính hành lễ với Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ trống rỗng bổ ra một khe nứt, khoát tay áo "Đi thôi!

Vâng!

Bạch Kiếp ngóc thân thể thê thảm của mình lên, trực tiếp bước vào trong khe nứt.

Trong đầu.

Bạch Kiếp trong gương vô cùng kinh hoàng: "Đây là yêu pháp gì? Ngươi đã làm gì ta?"

Doanh Vô Kỵ khóe miệng khẽ nhếch, kéo ra một nụ cười dữ tợn: "Còn không nhìn ra sao? Ngươi bị thay thế! Người vừa rồi, sẽ giống như ngươi trở lại trước mặt cha ngươi, sống giống như ngươi. Trở thành một đứa con tốt, thần tử tốt, sau đó thời khắc mấu chốt cho cha ngươi và bệ hạ ngươi một đao như vậy.

Bạch Kiếp trừng to hai mắt, cả người đều bởi vì sợ hãi mà run rẩy.

Lúc trước hắn còn không rõ, vì cái gì Doanh Vô Khuyết lâu như vậy cũng không có từ trong bóng ma Doanh Vô Kỵ đi ra.

Hiện tại hắn hoàn toàn hiểu được.

Nhưng mọi thứ đã quá muộn.

Hắn nghiến răng nghiến lợi nhìn Doanh Vô Kỵ: "Ngươi đã sớm có thủ đoạn này, tại sao còn muốn thi hình?"

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng "Nhìn ngươi khó chịu, tra tấn tra tấn ngươi".

Bạch Kiếp……

Doanh Vô Kỵ bĩu môi.

Muốn tra tấn hắn là thật.

Dù sao người này thật sự ghê tởm.

Nếu không phải lưu hắn hữu dụng, đã sớm giúp hắn tìm một cái chết thống khổ nhất.

Vốn còn muốn lưu lại mấy nam tử Lý gia cũng trở về làm nằm vùng.

Nhưng nghĩ về nó.

Lý gia nam tử trở về, khẳng định lăn lộn không tới giới hạch tâm.

Chỉ là mấy con heo giống mà thôi, trở về bị Doanh Việt trói lại, cứng rắn sinh mấy đứa con, kém không nhiều lắm cũng liền phế bỏ.

Lợi nhuận bằng không.

Thả hổ về rừng.

Nhiều người như vậy, cũng chỉ có Bạch Kiếp mới cần thiết sống sót.

Trong gương bên cạnh.

Hồng Trần nhịn không được hỏi: Vị huynh đệ này, ngươi vào đây vì cái gì?"

Bạch Kiếp hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Doanh Vô Kỵ thay hắn hồi đáp: "Ở trước mặt ta làm màu.

Hồng Trần không khỏi gật đầu: A! Cũng giống như tội ta phạm".

Bạch Kiếp……

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, liền đem ý thức điều động rời đi, đám người này bị nhốt ở chỗ này thật là nghẹn muốn chết, mỗi ngày đều cùng phòng ngủ nằm nói chuyện phiếm, thời thời khắc khắc đều là các loại chuyện tào lao

Vốn Nam Cung Yến bị nhốt ở đây vô cùng khó chịu.

Bởi vì nhà tù là cái bóng của cuộc đời nàng, chứng sợ giam cầm khá nghiêm trọng.

Nhưng bây giờ.

Bệnh tự kỷ của nàng sắp được chữa khỏi.

Tuy rằng không nói chuyện với những người khác, nhưng nghe bọn họ nói chuyện phiếm cũng cảm giác náo nhiệt.

Một trải nghiệm mới trong tù…

……

Nửa ngày sau.

Đất phong của Lý gia.

Đại sảnh nghị sự.

Doanh Vô Kỵ nhàn nhã ngồi ở chủ vị, nằm ở trên xích đu lắc lư một cái.

Hàn Du thấp giọng cười làm lành nói: "Phò mã gia! Chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ, ước định của chúng ta……

Ngụy Mãnh cũng cũng chờ mong nhìn Doanh Vô Kỵ.

Hai người này là Hai nhà Ngụy Hàn dẫn đội, cũng đều là trung tâm của các nhà.

Doanh Vô Kỵ nửa nhắm hai mắt, khoát tay nói: "Yên tâm! Bệ hạ đã hứa hẹn chuyện, tự nhiên sẽ không bội ước. Một năm sau, cho dù Chu thiên tử bên kia như thế nào, bệ hạ đều sẽ sửa phong thư, thỉnh cầu Chu thiên tử cho hai nhà Ngụy Hàn các ngươi phong quốc!"

Phù……

Hai người nhìn nhau, thở phào nhẹ nhõm

Ngay từ thời điểm đầu bọn họ nghe nói Hai nhà Ngụy Hàn muốn thay Triệu thị bao vây tiễu trừ Quân đội Càn quốc, toàn bộ gia tộc đều thảo luận cực kỳ kịch liệt.

Bởi vì hiện tại ba nhà Triệu Ngụy Hàn đã thủy hỏa bất dung, nếu không là Triệu thị chiếm cứ địa vị cao về pháp lý, mà bọn họ lại không muốn khai chiến tiêu hao quá nhiều, dẫn đến sau khi tạo thành liên minh họ Cơ địa vị giảm xuống, chỉ sợ đã sớm khai chiến với Triệu thị.

Không ai có thể hiểu được vì sao gia chủ của mình nguyện ý hợp tác với Triệu thị như vậy.

Nhưng sau khi nghe được phương án Triệu Kỵ đưa ra, tất cả mọi người trầm mặc.

Để Triệu Kỵ chủ động thỉnh cầu Chu thiên tử phong quốc cho hai nhà Ngụy Hàn.

Vậy thì mọi vấn đề sẽ được giải quyết.

Họ không thể cưỡng lại sự cám dỗ này.

Cho dù Cơ Động nói qua, cũng chính là thời điểm hơn một năm, Chu thiên tử sẽ cử hành Cửu Châu tế, liên hợp Tề quốc ngược lại bức Triệu thị tiếp nhận.

Nhưng khi đó, mọi người còn đang thỏa thuê mãn nguyện chuẩn bị gây sự đối với luật mới cùng thân phận nữ nhi của Triệu Ninh.

Bây giờ, mọi thứ đã thay đổi, nhưng tất cả đều thất bại.

Cửu Châu tế có thể bị ảnh hưởng hay không?

Cho dù không bị ảnh hưởng.

Đến lúc đó thật sự liên hợp Tề quốc, ngược lại bức Triệu thị, chẳng lẽ sẽ thuận buồm xuôi gió sao?

Tuy nói so với kế hoạch trong miệng Triệu Kỵ không kém bao lâu.

Nhưng ắt hẳn cũng tiềm ẩn nhiều rủi ro.

Chương 931: Trợ trận Chương 931: Trợ trận

Người dịch: PrimeK Tohabong

Huống hồ Triệu thị hứa hẹn, sẽ phái ra hơn hai mươi cao thủ Binh Nhân Cảnh trợ trận, giảm thiểu tổn thất lớn nhất của quân đội Ngụy Hàn, chỉ cần sau khi tiêu diệt toàn bộ quân đội Càn quốc và nam tử họ Lý, hai nhà Ngụy Hàn chủ động tuyên dương với bên ngoài là mình tiêu diệt là tốt rồi.

Chấp nhận cái nào.

Chẳng lẽ bày ra như thế còn không rõ?

Lời thề máu đã được lập.

Chỉ cần một năm sau hai nhà Ngụy Hàn không bị hút chết hoàn toàn, vậy nhất định có thể độc lập tự do hạnh phúc.

Thời gian kế tiếp, chỉ cần toàn lực đối kháng Triệu thị hút máu là được.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười cười.

Lúc thương lượng với cha vợ như vậy, cha vợ cũng lắp bắp kinh hãi.

Bất quá rất nhanh liền kịp phản ứng, ở điểm này, lợi ích của ba nhà Triệu Ngụy Hàn kỳ thật nhất trí.

Chu thiên tử cố gắng sớm ngày chia cắt ba nhà Lê quốc, tuy rằng nhiều lần gặp khó khăn, nhưng ngày đó là chuyện sớm muộn, bởi vì Tề quốc nhất định là ủng hộ Cửu Châu tế, nếu quả thật bị bọn họ bức bách, Triệu thị mặc dù không tổn thất thực chất, uy vọng cũng sẽ bị đả kích không nhỏ.

Không phải như vậy.

Còn không bằng trực tiếp chủ động đề xuất.

Một năm.

Nhất định phải sớm hơn thời gian Chu thiên tử ra tay.

Sẽ hút máu ít hơn một thời gian.

Nhưng ít cũng chả đáng là bao

Dùng một ngụm máu này, đổi lấy thù hận giữa hai nhà Ngụy Hàn và Càn Quốc, kích động nội bộ Càn Quốc thù hận Ngụy Hàn.

Cái này……

Là chiến thắng 3 in 1.

Ngụy Mãnh cùng Hàn Du đồng loạt đứng lên "Nếu sự tình đã xong xuôi, vậy chúng ta liền cáo từ!"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Ngụy huynh có thể đi trước, Hàn thế thúc ở lại một lát!

Sắc mặt Hàn Du cứng đờ, nhưng vẫn ở lại.

Trong đại sảnh, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Doanh Vô Kỵ như cười như không đánh giá hắn "Lời hứa của điện hạ với ngươi đã thực hiện không ít, hiện tại đến phiên ngươi".

Lời hứa với Triệu Ninh?

Hàn Du đương nhiên nhớ rõ, Triệu Ninh nâng đỡ Hàn Du lên ngôi ở Hàn gia, Hàn Du làm kẻ phản đồ cho vương thất.

Sắc mặt hắn có chút mất tự nhiên.

Hành động lần này mình không thể nghi ngờ là nhặt được một đại công vô ích.

Sở dĩ mình có thể dẫn binh, Triệu thị âm thầm xuất ra không ít lực.

Lợi ích đã bị lấy đi.

Đã đến lúc phải trả giá.

Hắn xụ mặt: "Ngươi muốn ta làm gì?

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Ta cần ngươi trở về cổ động toàn tộc thậm chí Ngụy gia, phóng đại nguy hiểm Càn quốc, điều động càng nhiều binh lực càng tốt tới nơi giáp ranh Càn quốc và Đất Hàn."

Hàn Du không khỏi nhíu mày trầm tư.

Lần này hai nhà Ngụy Hàn đích xác trở mặt với Càn Quốc, nếu Doanh Việt nuốt không trôi cơn tức này, giao chiến với nhau cũng không phải là không có khả năng.

Nhưng Doanh Vô Kỵ vì sao phải để cho mình làm như vậy?

Bản đồ hai nước Lê Càn nhanh chóng hình thành trong đầu hắn.

Hai nhà Ngụy Hàn chiếm diện tích đất phong không nhỏ, địa phương giáp ranh với Càn quốc tuy rằng không nhiều, nhưng cũng không tính là ít, đều tập trung ở phía Tây.

Ngược lại Lý gia, nằm ở trung tâm Lê quốc, cùng Triệu Ngụy Hàn tam thổ đều có tiếp giáp.

Hắn sợ hãi cả kinh: "Ngươi lại muốn trộm dân chúng?

Tuy rằng không phải đặc biệt hiểu rõ Doanh Vô Kỵ.

Nhưng hắn vẫn từ trong ánh mắt tham lam của Doanh Vô Kỵ đoán được một vài thứ.

Người này cũng quá giỏi trộm!

Hắn nhất thời trở nên vô cùng hậm hực.

Từ năm mới, hai đất dân Ngụy Hàn đều là các loại canh phòng nghiêm ngặt tử thủ, nhưng mặc dù như vậy, cũng thường xuyên ngăn không được điêu dân đầu óc nóng lên.

Dân số một mực xói mòn, chẳng qua tốc độ xói mòn không cao mà thôi.

Từ khi Cứ điểm Âm Sơn dễ dàng thủ hạ, hai nhà Ngụy Hàn liền cực lực áp chế tin tức này, nhưng không biết vì sao tin tức này lại lan truyền ra, hiện tại một bộ phận tương đối lớn người trong dân gian đều đem Vùng đất mới trở thành thế ngoại đào nguyên vô cùng an toàn, ý niệm len lén di chuyển qua càng mãnh liệt hơn vài phần.

Hai nhà Ngụy Hàn không chịu nổi phiền phức, chỉ có thể thiết lập trạm kiểm soát trên tất cả con đường đi tới Vùng đất mới.

Nhưng hiện tại……

Đất phong của Lý gia bỗng nhiên quy về Triệu thổ.

Chỗ phòng thủ yếu kém nhất của hai nhà Ngụy Hàn bại lộ cho Triệu gia.

Nếu mình lại cổ động binh lực đuổi về phía Tây, vậy không phải là đâm một đao vào động mạch chủ của hai nhà Ngụy Hàn sao?

Lần này.

Sợ là muốn tổn thương căn cơ !

Hắn mặc dù được Triệu thị nâng đỡ, cũng không dám cũng không muốn đem tất cả lợi ích của Hàn gia đều bán đi.

Hai nhà Ngụy Hàn không phải tất cả đều là túi cơm giá rượu, vấn đề chúng ta nhìn ra, Ngụy Hoàn cùng đại ca ngươi khẳng định cũng đều có thể nhìn ra.”

Nếu như không ngoài sở liệu, biện pháp hạn chế dân chúng vào Đất Lý của bọn họ đã sớm chuẩn bị tốt, ngươi bất quá là giúp ta mở ra một lỗ hổng mà thôi.

Ngươi giúp ta.

Hàn gia chỉ mất thêm một miếng thịt, tuyệt đối sẽ không thương gân động cốt.

Nhưng nếu ngươi không giúp ta…

Thế thì!

“Vị Hàn thế thúc này, ngươi cũng không hy vọng sự tình ngươi cấu kết cùng Triệu thị,bị người của Hàn gia người đều biết?”

Hàn Du “!!!

Một lúc.

Mồ hôi của hắn rơi như mưa, môi đều run rẩy.

Thời điểm giết Ngụy Tốn, Ngụy Đạt ở ngay bên cạnh, Ngụy Đạt chứng kiến toàn bộ quá trình mình đầu nhập vào Triệu thị, mà Ngụy Đạt bị nhốt trong lao ngục Triệu thị.

Nếu như chuyện này bại lộ, mình nhất định sẽ bị tộc nhân phỉ nhổ, thậm chí sẽ đá mình ra khỏi gia phả, chớ nói chi là vào phần mộ tổ tiên.

Chỉ là mất thêm một miếng thịt, chỉ là mất thêm một miếng thịt!

Hắn không ngừng an ủi chính mình.

Qua thật lâu mới hạ quyết tâm, cắn răng nói: “Tốt, việc này ta nhận, nhưng hiệu quả thế nào, ta cũng không dám cam đoan!”

Doanh Vô Kỵ lại chép chép miệng, cười lắc đầu nói: “Không, hiệu quả nhất định phải tốt, nếu là lần này chúng ta

không trộm được ba vạn hộ, điện hạ có thể sẽ cực kỳ không hài lòng!”

Hàn Du “!!!

Cuối cùng.

Hàn Du vẫn run rẩy rời đi, bước đi tập tễnh, giống như mất hồn.

Doanh Vô Kỵ cũng rốt cục lộ ra một tia hài lòng tươi cười.

Chương 932: Điểm xấu Chương 932: Điểm xấu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Một ngày sau.

Bạch Kiếp vết thương chồng chất mà xuất hiện ở Biên giới Càn Lê, vừa tìm tới Quân đội Càn quốc, liền trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Càn quân suốt đêm chạy đi, một bên dùng dược liệu chữa trị, một bên đem hắn đưa đến quốc đô.

Rốt cục ở trên ngựa thời điểm gặp mặt quân vương tỉnh lại.

Bệ hạ!

Bạch Kiếp nặng nề quỳ trên mặt đất, thân thể hắn ép rất thấp, hận không thể toàn thân đều dán trên mặt đất.

Cả người run rẩy co rúm.

Nước mắt giàn giụa trên mặt.

Doanh Việt thấy bộ dáng này của hắn, lông mày nhất thời nhíu chặt cùng một chỗ.

Một cỗ dự cảm điềm xấu từ trong lòng dâng lên.

Mơ hồ có loại xúc động quen thuộc tụ máu não.

Một bên.

Doanh Vô Khuyết nhíu mày nói: “Bạch Kiếp! Sao ngươi lại lăn lộn thành bộ dáng quỷ quái này, tộc nhân Lý thị đâu?”

Hắn thật sự khó chịu.

Tuy rằng Bạch Kiếp cũng là thành viên tổ chức Thái tử mà Doanh Việt cho hắn vào, cùng đẳng cấp với Công Tôn Lệ, một văn một võ.

Nhưng người này, so với Công Tôn Lệ còn đáng ghét hơn.

Công Tôn Lệ mặc dù có chút khuynh hướng thân cận Doanh Vô Kỵ, nhưng dù sao cũng là có chân tài thực học, hơn nữa là thật sự trung thành với Càn vương thất, chỉ cần mình đăng cơ, sẽ đối với mình vâng mệnh là theo, rất khó có lòng không thần phục, đối với mình cũng sẽ vô cùng tôn trọng.

Bạch Kiếp tuy rằng cá nhân thực lực cũng không kém, nhưng cả ngày đều một bộ bộ dáng lão tử là thiên tài.

Thiên Nhân tộc không dậy nổi.

Loại người này không dễ khống chế.

Phải thừa dịp hắn nghèo túng, chèn ép một chút!

Bạch Kiếp đầu cũng không dám ngẩng lên “Không có! Đều không có! Thơn một vạn quân Đại Càn tinh nhuệ đều bị diệt, Lý gia cũng một người đều không sống sót.

Cái gì!

Doanh Vô Khuyết kinh ngạc một chút “Tộc nhân Bạch thị chúng ta thả đi chín thành, ngươi một nam nhân Lý gia không có mang về, còn đáp vào một vạn tinh nhuệ, ngươi làm sao làm được thế?”

Doanh Việt cũng tức ngực tới cực điểm, lần trước tức ngực như vậy, vẫn là Doanh Vô Kỵ ở trước mặt mình nện chết.Doanh Vô Khuyết

Hắn trầm giọng hỏi: “Nói đi, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Bạch Kiếp nghiến răng nghiến lợi nói: “Là hai nhà Ngụy Hàn!

Hai nhà Ngụy Hàn?

Doanh Việt âm thanh hàm giận, như thế nào đều nghĩ mãi mà không rõ, Hai nhà Ngụy Hàn đầu óc đến tột cùng xảy ra vấn đề gì, cư nhiên sẽ chặn giết Càn Quân cùng người Lý gia.

Đúng! Chính là bọn họ!

Bạch Kiếp đem sự tình từ đầu tới đuôi nói một lần, cơ hồ không giữ lại bất kỳ cái gì.

Trên thực tế, cũng còn gì nữa đâu mà khóc với sầu

Trên đời này không có tường kín không kẽ hở, người hai nhà Ngụy Hàn đều ở đây, muốn hoàn toàn giấu diếm Doanh Việt căn bản là không có khả năng.

Thay vì gây nghi ngờ bằng cách nói dối, thà rằng nói hết tất cả.

Duy nhất là câu chuyện tô vẽ một chút là hắn sau khi chịu mấy vòng Càn Ngục Cửu hình chết đi sống lại, làm bộ thể lực chống đỡ hết nổi, nhân cơ hội bổ ra không gian chạy trốn.

Lại là tên nghịch tử này!

Doanh Việt sắc mặt âm trầm đến muốn nhỏ ra nước, chỉ cần đụng tới Doanh Vô Kỵ, liền tuyệt đối sẽ không có chuyện tốt phát sinh.

Nghiệt chướng này, đến tột cùng là hai nhà Ngụy Hàn nói như thế nào?

Một đống cường giả Binh Nhân Cảnh lại là từ nơi nào lòi ra thế?

Mà một bên Doanh Vô Khuyết.

Nghe được tên Doanh Vô Kỵ, nhất thời liền không có ý trào phúng, đồng tử hơi có chút tan rã, chân khí trong cơ thể người đều có chút xu thế không khống chế được.

Lại nữa rồi.

Bạch Kiếp nặng nề dập đầu một cái "Đều là mạt tướng thất trách, để Đại Càn hổ thẹn, kính xin bệ hạ ban chết!"

Doanh Việt sắc mặt âm trầm, nhưng không có trách móc nặng nề Bạch Kiếp.

Trầm mặc trong chốc lát nói: "Chuyện này cũng không hoàn toàn là sai lầm của ngươi, sau khi đi xuống dưỡng thương tốt, trở về trong quân doanh lĩnh một trận quân côn là được!"

Bạch Kiếp nhịn không được ngẩng đầu, trên mặt tràn đầy đều là khó có thể tin "Bệ hạ thật sự nghĩ như vậy?"

Doanh Việt cười nhạt, "tên nghịch tử tâm tư cay độc, để diệt các ngươi thậm chí còn lợi dụng hai nhà Ngụy Hàn, thay vào ai đều làm như hắn, giờ là lúc Đại Càn đang cần người.Ngươi còn trẻ thành danh, hai mươi ba tuổi đã phong tướng, tuy rằng biểu hiện tương đối ổn trọng, nhưng khó tránh khỏi lòng mang kiêu căng.Trải qua chiến dịch này, cần phải tổng kết được mất!Nếu ngươi bởi vậy mà thành danh tướng thiên cổ, chuyện hôm nay chưa chắc là chuyện xấu.Mau đứng lên đi!

Bạch Kiếp cảm động không nhẹ, lúc này mới đứng lên, mắt hổ rưng rưng nói "Đa tạ bệ hạ dạy bảo!"

Sau đó.

Lại hướng Doanh Vô Khuyết cúi người: "Lúc trước hạ thần biểu hiện quá mức cuồng ngạo, kính xin điện hạ thứ lỗi!"

Doanh Vô Khuyết thấy hắn hiểu chuyện như thế, cũng không có lý do trách móc nặng nề hắn, chỉ thản nhiên gật đầu nói: "Nhục nhã hôm nay, cần phải ghi trên đầu Doanh Vô Kỵ, chờ một ngày Càn Lê giao chiến, Bạch huynh tất có thể báo thù rửa hận!"

Chỉ cần có thể nhất trí căm thù Doanh Vô Kỵ.

Đó chính là bạn tốt của Doanh Vô Khuyết ta.

Hiện tại hắn nhìn Bạch Kiếp, ngược lại so với Công Tôn Lệ càng thuận mắt hơn một chút.

Bất quá hiện tại không phải là vấn đề cân nhắc cái này.

Lần này Lê quốc công khai xé bỏ giao dịch, lại giết của chúng ta một vạn tinh nhuệ, nếu chúng ta không xuất binh, chỉ sợ…"

Xuất binh là nhất định phải xuất binh!

Doanh Việt thần sắc lãnh lệ "Nhưng Càn Quốc chúng ta nguyên khí chưa khôi phục, không cần thiết cùng Ngụy Hàn tử chiến đến cùng. Bạch Kiếp, ngươi sau khi trở về, lập tức mang binh trở về Biên cảnh Càn Lê, thanh thế to lớn một chút là được."

Đánh là không thể đánh thật.

Chỉ cần có thể làm dáng cho dân chúng trong nước thấy là được.

Thanh thế càng lớn, mâu thuẫn trong nước tiêu trừ càng nhiều.

Chương 933: Giấu tài Chương 933: Giấu tài

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn đã đoán ra ý nghĩ của Doanh Vô Kỵ, nếu để mặc cảm xúc cừu thị Ngụy Hàn trong nước lên men, rất có thể sẽ ảnh

hưởng đến chiến lược quốc chiến sau này.

Nếu thật sự là bởi vì cái này cùng liên minh họ Cơ liều chết, tiểu lão nhị Triệu Kỵ kia, chỉ sợ sẽ trực tiếp cười chết ở trên vương vị.

Nhưng hiểu thì hiểu.

Hoàn toàn tiêu trừ vẫn là không có cách nào!

Trừ phi Càn quốc đánh một hồi đại thắng, tiêu diệt gấp đôi tinh nhuệ Hai nhà Ngụy Hàn, hoặc là Triệu Kỵ đem tất cả năm vạn binh Ngụy Hàn đều đưa đến Càn quốc chém đầu.

Nhưng Càn quốc gần như không thể gây chiến lớn trong hai năm qua.

Triệu thị cần giấu tài.

Đất nước cũng cần như vậy.

Trong tay mình còn có một bộ phận Tộc nhân Bạch thị, liền cũng có thể đổi được quyền sử dụng bộ phận yêu mạch, chỉ cần lực lượng trung kiên trưởng thành lên, Càn quốc ai đánh không lại?

Lão tiểu nhị Triệu Kỵ kia, nhiều nhất là ở trên triều đình răn dạy hai nhà Ngụy Hàn, sau đó lại giết vài người không đến nơi đến chốn, coi như là công đạo.

Nghịch tử này!

Thật đúng là bài toán khó cho ta!

Hắn xoay người nhìn về phía Công Tôn Lệ "Chuyện này, ngươi hiệp trợ Bạch Kiếp xử lý!"

Vâng!

Công Tôn Lệ cung kính lên tiếng, tiếp nhận công việc bẩn thỉu mệt nhọc này.

Doanh Vô Khuyết do dự chốc lát, trầm giọng hỏi: “Phụ vương! Vô Kỵ hắn quá phận như vậy, cấu kết thế lực nước khác, tiêu diệt tinh nhuệ Càn quốc chúng ta, chẳng lẽ chúng ta nên buông tha hắn như vậy?”

“Không buông tha thì thế nào? Không bằng ta cho ngươi mười vạn tinh binh, ngươi đi Lê quốc bắt hắn lại?

Doanh Vô Khuyết: “……”

Doanh Việt nhìn bộ dáng cậu như vậy, lại càng tức giận không chỗ phát tiết.

Mấy ngày nay chính mình đứa con trai này một mực khôi phục, hơn nữa so với trước kia còn học được khiêm tốn.

Hết thảy nhìn như đều đang thay đổi tốt, thậm chí rất nhiều bài tập đều có tiến bộ không nhỏ.

Kết quả chưa từng nghĩ tới.

Vẫn là vừa kéo đến Doanh Vô Kỵ liền giống như mất trí.

Nhìn bộ dáng co rúm của hắn.

Doanh Việt trong lòng càng thêm buồn bực, lại không muốn triệt để đánh bại lòng tin của hắn, liền trầm giọng nói “Yên tâm! trong tộc nhân Bạch thị, có người có thể dạy hắn làm người!”

Bạch Kiếp rõ ràng có chút khẩn cấp “Bệ hạ! Xin hỏi người này là người phương nào?

Doanh Việt thản nhiên nói: “Đến lúc đó các ngươi sẽ biết”.

……

Hắt xì!

Doanh Vô Kỵ hắt xì một cái, cảm giác cả người đều không tốt.

Hắn mấy ngày nay đều ở vốn Lý gia đất phong xử lý sự vụ, tùy thời chuẩn bị đón bách tính hai nơi Ngụy Hàn lại đây, cho nên thời gian trì hoãn một ít.

Hiện tại vừa mới khởi hành về Giáng Thành.

Nghe nói sáu bảy trăm người tộc Bạch thị đã đến, được Triệu Kỵ sắp xếp ở phủ đệ cũ của Lý gia nghỉ ngơi một chút.

Chỉ chờ mình trở về cùng nhau đón gió tẩy trần thôi.

Kết quả quay đầu nói cho mình biết.

Trong này có một tên phản đồ?

Hỏi tên.

Thì không nói!

Thế thì muốn mình phải làm gì?

Đau cả mề!

Bất quá nói là đau mề, kỳ thật cũng không đặc biệt đau.

Bởi vì lúc trước Bạch Nghi đã nói cho hắn biết, người Bạch gia có một bộ phận, chính là cho rằng, chỉ dựa vào Nhân tộc hiện tại, đối mặt Yêu tộc căn bản không có bất kỳ phần thắng nào, nhất định phải nghênh đón Thiên Nhân tộc mới là con đường sống chân chính.

Ai khuyên cũng không được

Bộ phận này đương nhiên sẽ không trực tiếp ép mình đứng thành hàng, mới đến nhất định sẽ cẩu thả một đoạn thời gian.

Nhưng đến thời điểm mấu chốt, khẳng định sẽ làm ra chuyện khư khư cố chấp.

Mình có thể lợi dụng những người này, hơn nữa là trắng trợn lợi dụng.

Nhưng tâm phòng bị nên có, một chút cũng không thể thiếu.

Cho nên có một kẻ phản đồ trà trộn vào như vậy, cũng không phải hoàn toàn không thể tiếp nhận, bất quá là nhiều phòng bị một người hoặc là vài người mà thôi.

Cha vợ nói không sai.

Tin tưởng hay không tin tưởng chưa bao giờ là một vấn đề.

Chỉ cần tay cầm vương đạo, bất cứ thủ đoạn quỷ quyệt nào của địch nhân đều rất khó thành công.

Đội ngũ đi rất nhanh.

Vốn đất phong của Lý gia cách Giáng Thành cũng không xa.

Mới thời gian một ngày ngắn ngủi, Doanh Vô Kỵ đã nhìn thấy cửa thành Giáng Thành.

Không có nghi lễ khải hoàn.

Dù sao trận chiến lần này là hai nhà Ngụy Hàn cùng Càn Quốc đánh.

Không có quan hệ gì với Triệu thị.

Cho nên căn bản không tính là khải hoàn.

Qua vài ngày nữa đại triều hội, còn muốn hung hăng răn dạy hai nhà Ngụy Hàn một trận.

Những thứ này đều không liên quan đến Doanh Vô Kỵ.

Bất quá lần này trở về, vẫn có người nghênh đón.

Hoa Triều.

Vợ chồng Thái tử.

Còn có Bạch Nghi ôm hồ ly lông trắng.

Cả nhà đều đến.

Tiểu tử này, làm việc sao chậm như vậy?

Cách thật xa, Bạch Nghi liền oán giận nói.

Doanh Vô Kỵ nhảy xuống ngựa, nhếch miệng "Con trai nương chỉ mồm miệng vậy thôi, chỉ điểm giang sơn ngược lại là được, còn để cho con một mình ra tiền tuyến làm chính sự thật sự có chút khó xử cho con"

"Vô Kỵ, chàng quá khiêm tốn rồi!"

Triệu Ninh nhịn không được cười nói: "Nhiều chuyện Lý gia bưng bít, thời gian ngắn như vậy chàng có thể xử lý xong đã rất không dễ. Bạch thiếu gia nói như vậy, chỉ là bởi vì tộc nhân Bạch thị chờ ngươi đều nóng nảy.

Bạch Nghi cười thúc giục "Mau trở về đi, mọi người lần đầu tiên đến Lê quốc, không thấy con trở về, trong lòng cũng không yên".

Lời này cũng không sai, dù sao căn cơ của Bạch thị ở Lê quốc, tất cả đều là Doanh Vô Kỵ tạo dựng.

Uh!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, cười như không cười nhìn về phía Triệu Ninh "Vậy Thái tử điện hạ…"

Lần này.

Bốn người vợ đến đông đủ như vậy.

Hẳn là ý muốn gặp nhà chồng.

Chương 934: Đại thế đột biến

Triệu Ninh bất động thanh sắc nói: "Bạch gia cử tộc dời đi, ngày sau nhất định là trụ cột vững vàng Đại Lê, ta cái này làm Thái tử, chẳng lẽ không nên chủ trì Tẩy Trần yến?"

"Ta cũng vậy….."

Doanh Vô Kỵ trong lòng tự nhiên muốn trêu chọc vài câu, bất quá không nói thêm gì, dù sao đều ở trong tầm mắt người ngoài, tự nhiên phải quy củ hợp lý một chút.

Chương 934: Đại thế đột biến

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đoàn người lên xe ngựa.

Hắn nhìn mặt Bạch Nghi, khí sắc rõ ràng tốt hơn rất nhiều.

Trước kia tuy rằng biểu hiện cũng có chút bình thường, nhưng luôn luôn có một cỗ ưu sầu tích tụ, chắc là bởi vì Bạch gia tất cả đều thân bị hãm trong nhà tù.

Lần này Bạch gia mặc dù không toàn bộ thoát khốn, nhưng ít nhất đã trở về đại bộ phận.

Gánh nặng trong lòng nhỏ đi.

Khí sắc tự nhiên cũng sẽ tốt hơn

Ước chừng qua thời gian một nén nhang.

Xe ngựa dừng trước cửa phủ đệ Lý gia.

Tấm bảng đã được gỡ bỏ.

Doanh Vô Kỵ nhảy xuống xe, đỡ Bạch Nghi xuống, phát hiện trước cửa sớm đã có người đang chờ đợi.

Già trẻ đều có.

Chắc hẳn đều là nhân vật hết sức quan trọng của bách tính.

Vô Kỵ! Mau đi theo nương!

Bạch Nghi kéo tay Doanh Vô Kỵ, liền mỉm cười nhận ra thân thích.

Doanh Vô Kỵ nhìn nụ cười trên mặt người Bạch gia, mặt ai cũng sáng lạn, biểu hiện cũng cực kỳ nhiệt tình.

Đại bộ phận đều là biểu lộ chân tình, nhưng trong lòng vẫn có chút gợn gợn.

……

Lý phủ.

Tân khách tụ tập, ăn uống nói chuyện.

Ngoại trừ một đám Tộc nhân Bạch thị, phàm là có chút địa vị gia tộc, đều phái người đến chúc mừng.

Hơn nữa Thái tử tự mình chủ trì Tẩy Trần yến, về phương diện mặt mũi, một chút cũng không bạc đãi Bạch gia, chỉ nghe mọi người nói, thậm chí sẽ cảm giác Bạch gia sắp trở thành đệ tứ gia tộc Lê quốc tân.

Một phen coi trọng này.

Khiến tộc nhân Bạch thị hết sức phấn chấn.

Cho dù quan viên Lê quốc rút đi, trên mặt ai nấy đều lộ ra nụ cười không thể giải tán.

Hoa Triều, con cũng về thư cục trước đi!

Bạch Nghi thấy Triệu Ninh cùng Lý Thải My rời đi, liền đem Hoa Triều đuổi đi, tuy rằng mấy người đều là con dâu

danh xứng với thực của mình, nhưng một ít chuyện dù sao cũng là việc nhà của Bạch gia, đúng là vẫn có chút không thích hợp các nàng tham dự.

Đám người đều rời đi.

Lý phủ trên dưới, cũng chỉ còn lại có Tộc nhân Bạch thị, ngay cả thị nữ cũng không có lưu lại.

Mọi người vừa mới uống một chặp, giờ phút này đều là hơi say, cảm xúc chính là tăng vọt.

Bạch Nghi quét mắt nhìn mọi người một cái, cười nói: "Chư vị, Vô Kỵ vừa mới trở về, chúng ta đi đại sảnh nghị sự một chút đi!"

Nói rồi.

Làm ra một cái thủ thế mời.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, nhao nhao lên tiếng trả lời, cao tầng Bạch gia đều đi theo mẹ con Bạch Nghi đi về phía đại sảnh nghị sự.

Mà một ít người trẻ tuổi, thì dưới sự sắp xếp của Doanh Vô Kỵ đang làm chầu rượu thứ hai

Nhìn những người trẻ tuổi này ăn uống linh đình, nghiễm nhiên một bộ lấy lại cuộc sống mới.

Doanh Vô Kỵ không khỏi mỉm cười, nói cho cùng vẫn là người trẻ tuổi, mặc dù Thiên Nhân tộc cũng giống vậy, tuy rằng trong lòng đều có lý tưởng hoài bão, tư tưởng chung quy vẫn là đơn thuần, đối với tương lai gia tộc, phần lớn cũng không cân nhắc chu toàn như đám lão gia hỏa kia.

Có thể lo lắng chu toàn, cũng đều đi theo hai mẹ con cùng nhau đến đại sảnh nghị sự.

Đại sảnh nghị sự của Lý gia rất lớn.

Lớn hơn cả Ngụy gia và Hàn gia.

Nghe Lý Thải Đàm nói qua, Đại sảnh nghị sự Lý gia được dùng với tần suất rất cao, phàm là cùng gia tộc tương đối lớn liên hôn, đều sẽ triệu tập hội nghị, trao đổi xem cho nhất mạch nữ tử nào đi liên hôn, mới có thể đạt được lợi ích càng lớn.

Lại nói tiếp có chút châm chọc, Lý gia thật sự coi nữ tử nhà mình là tài nguyên chủ yếu của gia tộc để kinh doanh.

Ở Lê quốc kinh doanh lâu như vậy, thế nên dường như khó có thế lực bên ngoài nào có thể đe dọa địa vị của bọn họ cũng không có bất kỳ người nào nguyện ý đi uy hiếp địa vị của bọn họ.

Nhưng hết lần này tới lần khác.

Đại thế đột biến.

Lê quốc biến pháp, Hai nhà Ngụy Hàn chia lìa sắp tới, Càn quốc lại ném ra cành ô liu.

Bọn họ khổ tâm kinh doanh ván cờ mấy trăm năm, nhìn như không chê vào đâu được.

Nhưng có người không chịu nổi trực tiếp lật bàn cờ lên!

Lý phủ to như vậy.

Không còn người nhà họ Lý nữa.

Ngược lại bị một gia tộc khác ở nước khác thiếu chút nữa diệt tộc chiếm trọn.

Thật sự có chút làm cho người ta thổn thức.

Đại trưởng lão, mời ngồi!

Mới vừa tiến vào đại sảnh nghị sự, liền có một người gọi là Bạch Huy hướng đại trưởng lão làm một cái thủ thế mời, hắn ngón tay hướng phương hướng, chính là chủ vị đại sảnh nghị sự.

Mọi người vốn vừa nói vừa cười.

Nghe được câu này, theo bản năng yên lặng một lát.

Doanh Vô Kỵ liếc Bạch Huy một cái, chợt lại cười nhìn về phía Đại trưởng lão.

Lão đạo Bạch gia cũng là đại trưởng lão.

….

Bất quá ông ta là đại trưởng lão đời trước, tất cả mọi người ở đây đều là vãn bối của ông ta.

Hôm nay Bạch gia chỉnh thể mà nói tương đối đoàn kết, bất quá nội bộ vẫn là chia làm hai phe phái, một phái là Nghênh Thiên phái lấy Đại trưởng lão cầm đầu, một phái là Ứng Tiên phái lấy Nhị trưởng lão cầm đầu.

Phe trước chủ trương nghênh đón Thiên Nhân tộc.

Phe sau chủ trương tín nhiệm Doanh Vô Kỵ, một trong Nhị Thánh trong miệng trưởng lão.

Tuy rằng phe sau chiếm cứ đại đa số, nhưng luận uy vọng vẫn là đại trưởng lão cao hơn.

Cũng không phải nói đại trưởng lão biểu hiện càng cường thế.

Mà là Bạch gia tại Nhân tộc vương triều đặt chân chưa ổn định, hiện tại mục tiêu lớn nhất của Bạch gia vẫn là đứng vững gót chân, căn bản không rảnh bận tâm khác biệt về quan niệm hai phái. Ngay cả đứng cũng không đứng vững, còn xa mới tới lúc nội đấu.

Chỉ là Bạch Huy này……

Nghênh thiên phái muốn gây chuyện à?

Đại trưởng lão ngược lại giống như là không phát hiện ra cái gì không đúng, vẫn trên mặt mỉm cười, bước chân chỉ là

dừng một chút liền lại hướng phía trước bước một bước, cũng không biết là đi về hướng chủ vị, hay là đi về hướng phó vị bên cạnh chủ vị

Đây là đang thăm dò?

Chương 935: Tranh chấp chủ vị Chương 935: Tranh chấp chủ vị

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nếu thật thờ ơ, đại trưởng lão này phỏng chừng liền nửa ra vẻ từ chối nửa chấp nhận rồi trực tiếp ngồi ở trên chủ vị.

Mẫu tộc nhân của mình, thật đúng là có chút làm cho người ta không bớt lo.

Doanh Vô Kỵ cười nhạt: "Trước kia nghe nương nói qua, Bạch gia không giống với quý tộc Nhân tộc bình thường, không lấy bối phận luận dài ngắn, hôm nay vừa thấy quả nhiên như thế. Thì ra sắp xếp ghế ngồi trong tộc chính là Bạch Huy biểu ca, biểu ca ngươi xem, ta ngồi chỗ nào thích hợp?"

Bạch Huy sửng sốt một chút, sắc mặt có chút xấu hổ.

….

Không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ trực tiếp đem bài toán khó chụp lại trên đầu mình.

Hắn có tài đức gì, có thể sắp xếp chỗ ngồi trong tộc?

Cái này nếu là mơ hồ tiếp nhận, về sau chính là sẽ bị đâm sống lưng.

Hắn vội vàng lúng túng cười giải thích "Vô Kỵ hiểu lầm, đương nhiên không phải, ta cứ như vậy thuận miệng nói thôi, ha ha ha…"

Đại trưởng lão Bạch Nông lúc này mới một bộ bừng tỉnh.

Nhìn Bạch Huy răn dạy: “Tiểu tử ngươi uống rượu sao lại bắt đầu nói nhảm phải không?Đây là thương nghị chính sự, cũng không phải uống trận rượu thứ hai, sao còn có thể phân biệt đối xử theo quy củ cổ hủ?”

Bạch Huy làm bộ ngẩn ra một chút, vội vàng vỗ trán mình một cái “Chết thật! ngài xem ta này, uống lú cả đầu rồi! Đáng trách, đáng trách!”

“Bạch gia chúng ta không giống quý tộc cổ hủ ở Trung Nguyên, lúc thương nghị chính sự cho tới bây giờ cũng không phân biệt đối xử, ai có thể dẫn dắt toàn tộc tốt hơn thì người đó tới.

Trước kia gia chủ Bạch gia là mẹ ngươi, hiện tại cử tộc dời đến Lê quốc, gia chủ tự nhiên chính là ngươi. Ngươi mau ngồi ở chủ vị, không cần có áp lực tâm lý”.

Vãi với cả ông. Ta bị áp lực tâm lý?

Ta sợ ta ngồi chủ vị ông mới bị áp lực tâm lý.

Doanh Vô Kỵ âm thầm oán thầm, thầm nghĩ đại trưởng lão này thật đúng là có chút phọt phẹt, chính mình ngồi trên Điếu Ngư Đài, để cho mấy tên lâu la ra mặt, còn mình đòi ngồi tót ghế trên sỗ sàng, còn không giáo dục lâu la một trận. Còn giải thích cái shit gì nữa

Bất quá Bạch gia đích xác là như thế.

Bạch gia nếu là Thiên Nhân tộc, khởi nguyên tự nhiên trước cả thời Viêm Hoàng nhị đế, cho dù rời khỏi Nhân tộc lãnh địa, cũng là ở thời kỳ Chuyên Húc đế.

Khi đó hoàn cảnh sinh tồn của Nhân tộc ác liệt, tự nhiên cần người khôn khéo quả cảm nhất làm thủ lĩnh, thủ lĩnh thường thường là thanh niên trai tráng, tuy có luận trên dưới, nhưng cũng không có thổ nhưỡng thâm căn cố đế.

Sau đó đi Yêu Vực, tình huống cũng giống như thế.

Cho nên quy củ bên trong Bạch gia cũng không thay đổi.

Cho đến khi đi Càn quốc, mới chịu ảnh hưởng của các trưởng giả quý tộc Trung Nguyên.

Bất quá ảnh hưởng cũng không lớn.

Ít nhất hiện tại đại đa số người Bạch gia tán thành đều là mình.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Đã như vậy, tiểu tử từ chối là bất kính.

Nói xong, liền trực tiếp ngồi lên chủ vị.

Đại trưởng lão Bạch Nông, nhị trưởng lão Bạch Lĩnh phân biệt ngồi ở hai bên, mà Bạch Nghi vị này tiền gia chủ thì là ngồi ở vị trí thứ tư.

Không khí lại khôi phục hài hòa.

Hiện tại Bạch gia mới đến, tất cả căn cơ ở Lê quốc đều bắt nguồn từ Doanh Vô Kỵ, hơn nữa lời sấm của lão đạo Bạch gia, tất cả mọi người đối với vị trí này tương đối tin phục.

Cho dù là Nghênh thiên phái cũng vui vẻ tiếp nhận.

Bạch nông có chút cảm khái "Nhớ Bạch gia ta ở Càn quốc khổ tâm kinh doanh, thanh niên trong tộc đẫm máu chiến đấu hăng hái, nhưng chưa từng nghĩ đều làm lợi cho Càn vương. Nếu không phải Vô Kỵ ngươi ở Lê quốc, chỉ sợ chúng ta không biết tới khi nào, mới có thể thoát khỏi khốn cảnh!"

Lời này thật ra phát ra từ tận đáy lòng, không giống giả vờ.

Bạch Lĩnh cũng nhịn không được than thở "Nói ra cũng xấu hổ,Vô Kỵ ở Lê quốc thuở nhỏ cơ khổ không nơi nương tựa, ngay cả gặp phải ám sát, Bạch gia chúng ta làm mẫu tộc,

cũng không thể đưa tay giúp đỡ, kết quả ngược lại muốn nương tựa vào Vô Kỵ!"

Doanh Vô Kỵ cười nhạt nói: "Hai vị trưởng lão ngàn vạn lần đừng nói như vậy, tuy nói lúc trước đích xác trải qua gian khổ một chút, nhưng nếu không có mẫu tộc tiếp tế một đợt, có thể ta thật đúng là không có được như ngày hôm nay".

Bạch Nông thần sắc nghiêm túc: "Vất vả cho Vô Kỵ rồi!"

Trong đại sảnh lâm vào trầm mặc ngắn ngủi.

Tất cả mọi người ở đây đều có chút ưu sầu.

Lúc trước rõ ràng đã kiến công lập nghiệp ở Càn quốc, nhưng vẫn rơi vào kết cục nghèo túng như thế.

Mấy tháng trước, bọn họ đều bị nhốt trong vùng đất hoang giáp ranh giữa Càn quốc và Khuyển Nhung, tuy nói một ngày được hưởng ba bữa, nhưng chân mỗi ngày đều mang xiềng xích, giống như súc sinh, trong lòng mỗi người đều nghẹn một ngọn lửa.

Im lặng một lát.

Bạch Nông nhìn Doanh Vô Kỵ "Ta không biết ngươi nghĩ như thế nào, hiện tại tộc nhân chúng ta nhất trí cho rằng, nếu có lực lượng, nhất định phải nắm giữ trong tay mình. Vương triều Nhân tộc bây giờ, đã không giống với niên đại Bạch gia chúng ta rời khỏi Trung Nguyên.

Nếu là quyền lực không ở trong tay mình, chỉ cần quân vương giận dữ, trăm năm gây dựng đều sẽ trong khoảnh khắc bị hủy hoại.

Càn Quốc như thế!

Sau khi Lê Quốc biến pháp lại càng như thế!

Nay Vùng đất mới mặc dù chưa thu hoạch lương thực, cũng đã có đất đai cũng cho thấy sự màu mỡ.

Vô Kỵ ngươi là đệ nhất công thần Vùng đất mới, không biết ngươi có ý kiến gì hay không.

Doanh Vô Kỵ nhìn lướt qua đại sảnh, phát hiện trong đại sảnh cho dù già trẻ, trong ánh mắt đều giống như thiêu đốt một ngọn hỏa diễm, không biết bắt nguồn từ phẫn nộ, hay là dã tâm.

Cũng có thể hiểu được.

Hắn đem ánh mắt nhìn về phía Bạch Lĩnh: "Nhị trưởng lão, ông cho rằng thế nào?"

Chương 936: Cầm đại quyền Chương 936: Cầm đại quyền

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bạch Lĩnh suy nghĩ một lát, khẽ thở dài: "Đúng là như vậy, Bạch gia chúng ta mặc dù có ý nghĩ của mình, nhưng ở Càn quốc nhiều năm như vậy, tự hỏi có xứng với Càn vương thất hay không. Hôm nay lại bị Càn vương thất ruồng rẫy, khi đối mặt với bao vây tiễu trừ thậm chí không có chút sức chống đỡ nào.

Nếu là có thể, ta tự nhiên cũng cần Bạch gia tay cầm đại quyền.

Nhưng ở trong ngục, ta hồi tưởng một chút, nếu Bạch gia hoàn toàn không có tín niệm này, hoàn toàn quy thuận Càn vương thất, có lẽ cũng có thể trở thành đệ nhất hiển quý. Càn quốc

….

Nói cho cùng.

Vẫn là đám lão gia hỏa chúng ta, không có hoàn toàn thích ứng với vương triều Trung Nguyên hiện giờ.

Như thế nào là đúng.

Như thế nào sai

Ta cũng không phân biệt được rõ ràng.

Nhưng lão trưởng lão đã nói ra lời sấm, chúng ta tin Vô Kỵ ngươi mới là con đường phía trước của Bạch gia.

Nghe thấy thế.

Bạch Nông sắc mặt có chút không vui: "Nhị đệ! nếu người Bạch gia đều nghĩ như ông, vậy Bạch gia cùng những quý tộc cổ hủ khác có gì khác nhau? Chúng ta mặc dù không tự nhận là Thiên Nhân tộc, nhưng cũng đã từng cứu vãn đại thế Nhân tộc.

Ông cũng là người của thế hệ cũ.

Yêu tộc bây giờ mạnh bao nhiêu, ông cũng biết.

Nếu Bạch gia chúng ta đều nước chảy bèo trôi, thật đến ngày Chuyên Húc Ấn buông lỏng, chẳng lẽ Nhân tộc sẽ bó tay chịu trói sao?"

Khi nghe ông ta nói những lời này.

Trong đại sảnh có không ít người đều khẽ gật đầu.

Bên trong thậm chí có không ít người ứng với lời sấm.

Năm đó vì sao Bạch gia chúng ta chủ động phá vỡ ngăn cách với Nhân tộc, không phải là Thiên Nhân tộc tham lam vô độ sao?

Bạch Nông hừ một tiếng: "Cho dù như thế nào, bọn họ đều khởi nguồn từ Nhân tộc, cho dù lại tham lam, nguy hại chẳng lẽ so với Yêu tộc còn lớn hơn?"

Huống chi chúng ta lúc ấy giúp Nhân tộc, kết quả còn không phải bị lưu đày tới Yêu Vực.

Cho dù Thiên Nhân tộc thật sự tham lam thì sao?

Hai tộc cùng tồn tại.

Kết cục của Bạch gia chúng ta chẳng lẽ còn kém hơn bây giờ?

Hai người khác biệt rất lớn.

Doanh Vô Kỵ nhìn vẻ mặt mọi người liền biết, hiện tại ủng hộ Bạch Nông không ít

Ứng Tiên phái mặc dù kiên định, bị nhốt thời gian dài như vậy, cũng sinh ra khát vọng đối với quyền lực.

Sau tất cả.

Bạch gia mặc kệ trước khi rời khỏi Trung Nguyên, hay là sau khi trở lại Trung Nguyên, đều phải chịu cực khổ cực lớn.

Nếu như vậy tất cả mọi người có thể tâm bình khí hòa, đó mới là kỳ quặc.

Một đợt thao tác này của Lão lưu manh, nguy hại so với trong tưởng tượng của mình nhiều.

Mặc dù mình là một trong Nhị Thánh trong miệng đạo trưởng Bạch gia, cũng phải cẩn thận xử lý đoạn quan hệ này, nếu không không phải là không có khả năng lật xe.

Bạch Lĩnh hì hì vài tiếng, rõ ràng không có cách nào hoàn toàn phản bác cách nói của Bạch Nông.

Nhưng vẫn nói: “Ta tin lời sấm của lão trưởng lão, nếu Vô Kỵ vì dẫn dắt Nhân tộc mở ra thịnh thế mới, liền nhất định có thể giải quyết nguy cơ ứng đối của Yêu tộc. nhất định phải nghênh đón Thiên Nhân tộc sao? Cái này ta nhìn không thấy khả năng”

Đại bộ phận mọi người theo bản năng gật gật đầu.

Những người theo phái Ứng Tiên này, mặc kệ có muốn theo đuổi quyền lực của mình hay không, đối với lão trưởng lão vẫn cực kỳ tin phục.

Bạch Nông lại lắc đầu: "Lão trưởng lão mặc dù là Bạch gia chúng ta khó được trí giả, nhưng cái loại tư tưởng này của ông ta gọi là thuận đại thế, còn không phải bắt nguồn từ cái gọi là đạo giáo."

Cái này tiểu giáo phái mới bất quá mấy trăm năm lịch sử, nghe còn rất mới mẻ, nhưng trong miệng bọn họ'Vô vi nhi trị' (không làm gì mà khiến thiên hạ được thống trị), dựa vào cái gì có thể để cho Nhân tộc đối kháng Yêu tộc?

Nếu thật sự không làm gì thì có khác gì ngồi chờ chết đâu?"

Quan điểm của hai người đối chọi gay gắt.

Nếu tiếp tục ầm ĩ như vậy, chỉ sợ ầm ĩ ba ngày ba đêm cũng không thể đạt thành nhất trí.

"Hai vị chớ tranh cãi, quan điểm hai vị nói, ta đều có chút đồng ý. Cho dù như thế nào, hai lần gặp gỡ Bạch gia nhất mạch cách xa nhau mấy ngàn năm, đều nói rõ trong tay không có thực quyền không được, tiểu tử rất đồng ý.

Nhưng hiện trạng Lê quốc bây giờ mọi người cũng đều có thể nhìn ra được.

Lê quốc biến pháp về sau, đã không cho phép có tân quý tộc thượng vị, nếu là biểu hiện ra quá nhiều dã tâm, chẳng những không thể công thành, ngược lại sẽ gặp tai bay vạ gió.

Hơn nữa Lê vương đối với ta tình thâm nghĩa trọng, trước đó ai có thể nghĩ đến một công tử nước khác có thể nắm giữ quyền lực như thế.

Vậy.

Cho dù là công hay tư, chúng ta cũng không thể làm quá mức.

Bất quá Vùng đất mới đích xác có đại công của ta ở bên trong, chỉ cần cử tộc chúng ta dời đi qua, tất nhiên sẽ có kỳ ngộ phát triển.

Chỉ có phát triển lên, Bạch gia mới có sức mạnh kiên trì con đường của mình, bất kể là cùng Lê quốc hợp tác, hay là nghênh đón Thiên Nhân tộc, đều ít nhất có nói ra tư cách mình lựa chọn.

Nhưng điều kiện tiên quyết.

Là phát triển trước.

Các vị mặc dù đều là trưởng bối.

Nhưng ta ở Lê quốc hai mươi năm, chịu không ít cực khổ, thật vất vả mới thoát khỏi khe hở, miễn cưỡng đặt chân.

Đối với tương lai của Bạch gia, ta so với các vị ngồi đây đều thấy rõ ràng hơn.

Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão.

Các ông cảm thấy ta nói có đúng không?”

Bạch Nông và Bạch Lĩnh nhìn nhau, đồng ý gật đầu.

Nghênh thiên phái ở đây, cũng không đưa ra bất kỳ dị nghị nào.

Hiện tại Bạch gia, tất cả mọi người đều dựa vào Doanh Vô Kỵ mà sống, đây đích thật là sự thật không thể chối cãi.

Chương 937: Tiếp nhận vị trí gia chủ Chương 937: Tiếp nhận vị trí gia chủ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu: "Nếu đã như vậy, tiểu tử liền mặt dày tiếp nhận vị trí chủ nhà Bạch gia, gặp phải đại sự nội bộ chúng ta có thể thương thảo, nhưng sau khi tiểu tử quyết định cuối cùng, kính xin mọi người trên dưới một lòng, chuyện bất lợi cho đoàn kết không nên làm, chư vị có thể tiếp nhận hay không?"

Bạch Lĩnh cười ha hả nói: "Nghe ngươi là được, lão già chúng ta cũng đỡ phải sử dụng cái đầu óc rỉ sét này".

Bạch Nông có chút giãy dụa.

Lần này nếu là gật đầu, liền tương đương với hoàn toàn vì Doanh Vô Kỵ sai đâu đánh đó.

Đến lúc đó bất kể là quyền lực hay đạo nghĩa, Doanh Vô Kỵ đều chiếm thượng phong.

Nếu hắn kiên quyết cấm tuyệt nghênh đón Thiên Nhân tộc, vậy rốt cuộc mình có muốn làm trái ý hay không?

Bất quá giãy dụa này chỉ kéo dài trong chốc lát.

Ông ta liền gật đầu nói: "Đều nghe lời ngươi!"

Mọi người cũng nhao nhao lên tiếng trả lời, bất kể là Nghênh thiên phái hay là phái Ứng Thiên, đều biểu hiện vui lòng phục tùng.

Doanh Vô Kỵ rốt cục lộ ra một tia hài lòng tươi cười, cho dù về sau như thế nào, tại Lê quốc phát triển trong khoảng thời gian này, nhất định phải lấy được quyền khống chế tuyệt đối.

Đúng rồi Vô Kỵ!

Bạch Lĩnh bỗng nhiên mở miệng, lại quét mắt nhìn những người khác ở đây.

Bạch Nông hiểu ý, lập tức giải tán tất cả mọi người ngoại trừ hai vị trưởng lão và Bạch Nghi.

Đại sảnh nghị sự to như vậy, chỉ còn lại có bốn người.

Bạch Lĩnh trầm giọng nói: "Yêu mạch kia, ngươi định xử lý như thế nào?"

Yêu mạch này.

Chính là cơ mật trong cơ mật Bạch gia.

Ngoại trừ các đời gia chủ cùng trưởng lão, cho dù kẻ nào cũng không có quyền biết.

Cho dù là phụ tử Bạch Kiếp, cũng chỉ biết Thiên Nhân tộc có một thứ hết sức quan trọng, nhưng không biết thứ này đến tột cùng là cái gì.

Liền ngay cả Doanh Việt

Cũng là bởi vì Bạch thị không có năng lực chỉ dựa vào chính mình khai phá, hơn nữa Doanh Vô Kỵ tại Lê quốc làm con tin, mới phải buộc bất đắc dĩ nói cho hắn biết.

Cái này yêu mạch yên lặng, là Bạch gia trước khi rời khỏi Trung Nguyên, thông qua Thiên Nhân tộc bí thuật tìm được.

Cũng là sức mạnh lớn nhất Bạch gia dám quay về Trung Nguyên.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Phụ cận yêu mạch, đã sắp xếp toàn bộ người của ta, đến lúc đó sẽ có hơn mười vị cường giả Binh Nhân Cảnh tiến vào chiếm giữ, hơn nữa cách Vùng đất mới Lê quốc tương đối gần, ngoại trừ trước đó ước định xong xuôi, Doanh Việt cũng không thể lấy thêm một khối nguyên thạch"

Nghe nói như thế, hai trưởng lão đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Nông vẫn nhíu mày: "Nhưng mà… yêu mạch này lớn hơn năm thành so với linh mạch lớn nhất Trung Nguyên, thứ

này tuyệt đối không thể bị Lê vương biết được, nếu không cho dù hắn tín nhiệm ngươi, cho dù ngươi giao phó toàn bộ yêu mạch, chỉ sợ cũng sẽ gặp phải ghen ghét, cho nên nói, nhất định phải cẩn thận!”

Uh!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, chuyện này đích xác khiến hắn rất đau đầu.

Cha vợ từng nói, tín nhiệm hay không tín nhiệm chưa bao giờ là vấn đề.

Hắn đối với thuyết pháp này rất đồng ý.

Nhưng những lời này, điều kiện tiên quyết là nắm giữ quyền lực Vương đạo tuyệt đối tại một phương

Yêu mạch này, so với linh mạch lớn nhất cũng lớn hơn năm thành.

Linh mạch lớn nhất kia, ba lối ra lại bị bốn nước Triệu Ngụy Hàn Viêm chia cắt, Ngô quốc cũng chỉ được chia chác một ít.

Điều này đến tột cùng có bao nhiêu ý nghĩa, không cần nói cũng biết.

Chỉ cần Doanh Vô Kỵ dã tâm đủ lớn, có can đảm chiếm núi làm vua, hơn nữa có thể ở lúc đầu kháng cự Càn Lê đấu đá, hoàn toàn có thể dựa vào cái yêu mạch này, chế tạo một chi quân đội vô cùng khủng bố, mà ngay cả cường quốc Càn Lê đều khó có thể sờ vào

Ý nghĩ của Doanh Vô Kỵ cũng cực kỳ rõ ràng.

Nói, là nhất định phải nói.

Nhưng dùng phương thức nào mà nói, đạt thành điều kiện cuối cùng gì, lại cần cẩn thận cân nhắc.

Nếu là hiện tại nói, lấy tính cách Triệu Kỵ, nhất định sẽ mạnh mẽ thu yêu mạch vào trong tay Vương thất.

Càn quốc?

Một ngụm canh cũng đừng nghĩ đuwocj uống!

Thậm chí con tin còn lại của Bạch gia, đều có thể bởi vậy mà bị giết ngay tại chỗ.

Bởi vì yêu mạch này thật sự quá độc ác.

Tin tưởng hay không tin tưởng chưa bao giờ là một vấn đề.

Nhưng yêu mạch này đại biểu vương đạo, đủ để cho quân vương nghiền nát tất cả tình cảm cá nhân.

Tuy rằng chưa chắc sẽ vì vậy mà làm gì mình.

Nhưng kết quả xảy ra, rất có thể không phải là điều mình muốn thấy.

Chỉ cần mình lộ ra ý tứ giao cắt yêu mạch.

Nội bộ Bạch gia tất loạn.

Nhà họ Bạch loạn cả lên.

Cha vợ rất có thể nổi lên sát tâm.

Thậm chí bên trong Bạch gia còn có một tên kẻ phản đồ không biết.

Lão lưu manh cũng là quân vương, lão ta rõ ràng là một quân vương không có lòng khoan dung nhất

Không cần nói

Bạch gia đích xác có quá nhiều ý nghĩ của mình, nhưng mấy chục năm trước, sự tồn tại của Bạch gia tuyệt đối đối với Càn quốc lợi nhiều hơn hại.

Doanh Việt không có đạo lý chém tận giết tuyệt.

Thúc đẩy sát tâm của lão chỉ sợ chính là tồn tại yêu mạch này.

Khó chơi!

Bạch Nông hít sâu một hơi, ra vẻ thoải mái nói: "Bất quá Vô Kỵ ngươi rất được Lê vương cùng Thái tử coi trọng, đến lúc đó nhân lúc đại tranh chi thế, Lê vương nhiều nhất sống không quá mười năm, đến lúc đó Vô Kỵ ngươi chính là cánh tay đắc lực của Lê quốc, lấy hiểu biết của ngươi đối với đất mới, nói vậy nhất định tìm được đạo cường thịnh của Bạch gia chúng ta.

Trong lời nói ngoài lời nói.

Không thiếu ý tứ chim ngói chiếm tổ chim khách.

Chương 938: Sớm có đối sách Chương 938: Sớm có đối sách

Người dịch: PrimeK Tohabong

"Chuyện này, trong lòng ta sớm đã có đối sách, Đại trưởng lão tin ta là được!"

Bạch Nông đối với câu trả lời mơ hồ này cũng không phải đặc biệt hài lòng, nhưng hội nghị lần này đã nói vội vàng đến nước này, ông ta tự nhiên cũng không thể đưa ra càng nhiều nghi vấn, liền cười nói.

"Bạch gia chúng ta trên dưới tự nhiên đều là tin tưởng ngươi, bất quá trên người ngươi hiện tại lưng đeo Bạch gia, thậm chí cả Nhân tộc hưng suy, có một số việc qua loa không được, vạn không thể hành động theo cảm tính!"

….

"Yên tâm!"

Doanh Vô Kỵ cười đứng lên: "Nếu hai vị trưởng lão ủng hộ ta như thế, ta đây liền bắt tay vào chuyện Bạch gia dời đến Vùng đất mới. Bạch gia chúng ta thân bị giam hãm mấy tháng, lại tàu xe mệt nhọc lâu như vậy, hai vị trưởng lão cùng tộc nhân nghỉ ngơi vài ngày.

Được!

Vất vả rồi!

Hai trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, liền rời khỏi đại sảnh nghị sự.

Doanh Vô Kỵ nhẹ thở ra một hơi "Thật đúng là khó giải quyết!

Bạch Nghi cười khổ lắc đầu: "Đều là Doanh Việt tạo thành bóng ma cho chúng ta, nếu không thật đúng là không nhất định khó giải quyết như vậy.

Doanh Vô Kỵ cười cười "Cái này nương cũng đừng lo lắng, tin tưởng con trai!"

Được!

Bạch Nghi nhìn thoáng qua nhi tử của mình, lông mày hơi giãn ra một chút.

Với tình hình của Lê quốc, kinh nghiệm của Bạch gia thậm chí là kinh nghiệm của quý tộc Trung Nguyên bình thường đã không còn nữa, chỉ có thể tin tưởng con trai mình.

Hai mẹ con rời khỏi đại sảnh nghị sự.

Thanh niên Bạch gia còn đang túm năm tụm ba.

Nam tử thường uống rượu khoác lác, khát khao về sau kiến công lập nghiệp, thân ở địa vị cao.

Nữ tử nhiều hội tụ tại thư phòng, lật xem Lý gia tàng thư, số lượng thư tịch Lê quốc gấp mấy lần Càn quốc, sau khi thuật

in ấn phát triển càng là như thế, người mới tự nhiên sẽ cảm giác được mới lạ.

Cô cô!

Biểu ca!

Biểu đệ Vô Kỵ!

Một đám người trẻ tuổi thấy Doanh Vô Kỵ, đều nhiệt tình chào hỏi.

Doanh Vô Kỵ cười nhất nhất đáp lời, những người trẻ tuổi Bạch gia này thiên phú rất mạnh, phổ biến đều ở tam phẩm linh thai, coi như là một ít đặc biệt kém, cũng ít nhất là tứ phẩm linh thai, những thứ kia chưa đột phá thai thoái cảnh, mượn đại tranh chi thế này cổ đông phong, có thể trùng kích càng cao phẩm linh thai cũng không ít.

Huyết mạch Thiên Nhân tộc quả nhiên khủng bố, ngay cả sau khi suy yếu cũng vượt xa quý tộc bình thường.

Bất quá nhìn những thanh niên nam nữ này tràn ngập sức sống, lại cảm giác cùng nhân tộc bình thường không có gì khác nhau.

Cũng không biết vì sao nhất định phải thâm cừu đại khổ như vậy.

Doanh Vô Kỵ đi tới cửa, lại bỗng nhiên quay đầu "Các vị huynh đệ tỷ muội mới đến, hạnh phúc tới quá đột ngột, ta đây làm biểu huynh đệ, thật đúng là không biết như thế nào chiêu đãi cho tốt.Đợi lát nữa hạ nhân Phò mã phủ sẽ tới đưa mọi người đi du lịch Giáng Thành.

Chỉ cần là nơi nghỉ ngơi đứng đắn, mọi người đi vào tùy tiện tiêu phí, không cần bỏ tiền, chỉ cần báo tên của ta là được rồi.Rạp hát nổi tiếng nhất Giáng Thành.Là biểu tẩu hoặc đệ muội của mọi người mở.Sau này mỗi ngày đều lưu lại bảy

phần chỗ ngồi, trong khoảng thời gian này ở Giáng Thành, mọi người tận tình vui chơi!”

Lời nói biểu này.

Quả thực rất phóng khoáng.

Người trẻ tuổi Bạch gia đầu tiên là sửng sốt một chút, chợt vang lên tiếng hoan hô rầm trời.

Đã sớm nghe nói Lê quốc giàu có, ở chỗ này không tiết chế tiêu phí sẽ là thể nghiệm như thế nào, thời điểm bọn họ ở Càn quốc nghĩ cũng không dám nghĩ.

Doanh Vô Kỵ cười nói một lúc rồi đón xe rời khỏi Lý phủ.

……

Một canh giờ sau.

Điện Trọng Lê.

Doanh Vô Kỵ đem tất cả chi tiết nhiệm vụ lần này kể lại cho Triệu Kỵ một lần.

Sau khi nghe xong.

Triệu Kỵ nhịn không được vuốt râu cười to: “Tốt! Tốt lắm! Lý gia đáng đời lắm!

Tuy nói nam đinh Lý gia không có khả năng chết hết.

Nhưng mất đi đất phong, mất đi tuyệt đại bộ phận nhân khẩu bọn họ, đã hoàn toàn mất đi tư cách trở thành quý tộc.

Nhiều nhất lại theo quán tính quy tắc huyết mạch sinh ra vài nữ tử, chi huyết mạch này liền triệt để tiêu vong.

Ngược lại gần vạn nữ tử Lý thị tiến vào Vùng đất mới, dưới sự sắp xếp của tỷ muội Lý Thải My tiến vào Vùng đất mới, cùng tân duệ thành thân, để Lê quốc ăn được đợt huyết mạch cuối cùng này.

Triệu Kỵ đã sớm hiểu rõ, quy tắc huyết mạch sẽ không để cho Nhân tộc chỉnh thể trở nên mạnh mẽ, nó chỉ là một loại phương thức phân phối.

Tránh thoát Ngụy Hàn, lại tránh thoát Lý gia.

Triệu thị lại hoàn thành đợt đổi mới nội bộ cuối cùng.

Có thể triệt để giãy ra từ quy tắc huyết mạch, để Lê quốc trên dưới triệt để toả sáng tân sinh.

Mà chuyện hai nhà Ngụy Hàn làm, cũng có thể hấp dẫn hỏa lực Càn quốc ở mức độ rất lớn.

Lần này.

Làm cực kỳ đẹp mắt

Triệu Kỵ nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Nói đi! Muốn phần thưởng gì?"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Phụ vương có thể đem mẫu tộc chúng ta toàn bộ đón trở về,con đã rất thỏa mãn, lại muốn phần thưởng khác có phải quá đáng hay không?"

"Cũng đúng!"

Triệu Kỵ không có phủ nhận cách nói này, dù sao đem Thiên Nhân tộc tất cả đều đón đến Lê quốc, phải thừa nhận cái giá cũng không nhỏ.

Nếu không phải Doanh Vô Kỵ dứt khoát lưu loát tiêu diệt Lý gia, thuận tiện đem hai nhà Ngụy Hàn chắn ở phía trước Triệu thị, chỉ sợ trong lòng ông ta hiện tại đều có vướng mắc.

Doanh Vô Kỵ nhìn phản ứng này của ông ta, trong lòng cũng đại khái hiểu được thái độ của ông ta đối với Bạch gia, cũng không kém quá xa so với dự đoán của mình.

Vậy thì yên tâm rồi…

Hắn cười hỏi: “Vậy Phụ vương định làm gì tiếp theo, con nghe nói Càn quốc đã điều binh tới biên giới Càn Lê, bọn họ tuy rằng không cần nội gián, nhưng mặt mũi khẳng định vẫn cần.”

Bọn chúng muốn sĩ diện, chúng ta liền cho chúng mặt mũi!

Chương 939: Không tính là ngu xuẩn Chương 939: Không tính là ngu xuẩn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ cười nói: “Ngày mai cô ở biên cảnh Càn Lê sai cáo phó, lên án hai nhà Ngụy Hàn vì báo thù riêng của Lý gia, liên lụy tướng sĩ hữu bang hy sinh. Đến lúc đó hai nhà mỗi người trói một trăm người đi qua, để hai lão tiểu nhị Ngụy Hàn mang theo quân đội đi qua cầu tình, giết mười người không liên quan là được. Bất quá…”

Nghe ông ta chuyển đề tài.

Doanh Vô Kỵ không khỏi hỏi: “Bất quá cái gì?

Triệu Kỵ thân thể hơi nghiêng về phía trước, như cười như không đánh giá Doanh Vô Kỵ “Bất quá quân phụ ngươi khẳng định hi vọng trận hỏa hoạn này mau chóng dập tắt, thủ đoạn của ông ta cũng không ít, vạn nhất thật sự bị ông ta dập tắt, chúng ta đây chẳng phải là rất thiệt thòi?”

Doanh Vô Kỵ giật mình.

Lão lưu manh tuy rằng người không ra gì, hơn nữa có chút bảo thủ.

Nhưng kỳ thật cũng không tính là ngu xuẩn.

Triệu thị mấy đợt trước nhận thức tác chiến hiệu quả rất tốt, ông ta không có khả năng không để ý.

Sau lần này.

Ông ta nhất định sẽ liều mạng đập cho Ngụy Hàn một trận để tạo thanh thế.

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía cha vợ mình "Phụ vương định làm như thế nào?"

"Là ngươi định làm như thế nào?"

Khi cần thiết thử nắn gân đối phương.

Nghe thấy thế Doanh Vô Kỵ chỉ có thể nhếch miệng "Phụ vương đã nói như vậy, con chỉ định phải làm hết sức. Bất quá phụ vương, chuyện này phụ vương thật sự không muốn hỏi nhiều một câu?

Triệu Kỵ không kiên nhẫn khoát tay: "Hỏi có thể ăn thêm một miếng thịt không?"

Doanh Vô Kỵ cười hắc hắc: "Vậy thì không thể, bất quá Phụ vương thẳng thắn thành khẩn làm cho con có chút ngượng ngùng, cho nên con định tặng Phụ vương một thứ.

Cái gì?

Tính mạng thân gia con.

「……」

Triệu Kỵ thần sắc nghiêm túc một lát, lại ngược lại cười nói: "Tiểu tử ngươi từ trước đến nay xảo quyệt, như thế nào hôm nay chủ động đem tính mạng thân gia giao lên?"

Doanh Vô Kỵ buông tay: "Không nộp lên cũng không có cách nào khác, ba nữ nhi của phụ vương chẳng những lừa thân thể của con, còn lừa tâm của con, tính mạng thân gia vốn ở trong tay Phụ vương, dù sao không có biện pháp giãy dụa, dứt khoát bán Phụ vương một cái nhân tình."

Đợt sóng này ta nguyện đổi cho mình một cái tên mẫu tộc.

Gọi là Bạch Kiếm!

Triệu Kỵ "???

Ở đâu ra tiểu tử không biết xấu hổ như thế?

Bất quá ông ta cũng rõ ràng cá tính Doanh Vô Kỵ.

Tiểu tử này càng ăn nói lung tung, chứng tỏ trong lòng hắn càng thấp thỏm.

Trầm tư một lát, "Vậy ngươi nói đi!"

Doanh Vô Kỵ cười hì hì lấy từ trong ngực ra một phong thư, trên phong thư khắc hoa văn huyền ảo, phong kín nội dung bên trong.

Chỉ là cầm ở trên tay, lại không có đưa cho Triệu Kỵ.

Triệu Kỵ có chút tò mò: "Đây là vật gì?"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Đây là phí nuôi dưỡng con của con và điện hạ.

Hả?

Triệu Kỵ như có điều suy nghĩ đánh giá hắn.

Doanh Vô Kỵ quơ quơ phong thư trong tay "Sẽ không giấu Phụ vương trong này là bí mật lớn nhất của Bạch gia, nội dung bên trong có thể sẽ khiến Phụ vương vừa cao hứng vừa tức giận. Vì tính mạng trên dưới Bạch gia, con không dám dễ dàng giao phó cho Phụ vương."

Nhưng vì tình nghĩa cha vợ con rể quân thần của chúng ta, con nhất định phải giao cho Phụ vương.

Tránh cho kẻ xấu gây khó dễ, châm ngòi Đại Lê Thịnh Thế và người một nhà hạnh phúc của chúng ta".

Triệu Kỵ nhịn không được cười nói: "Nội dung trong này, chính là thủ đoạn quân phụ ngươi uy hiếp ngươi?"

Vâng!

Doanh Vô Kỵ thẳng thắn.

Triệu Kỵ tặc lưỡi, hắn đã sớm nghe Doanh Vô Kỵ đề cập qua chuyện này, có thể làm cho tiểu tử này bị Doanh Việt uy hiếp, tất nhiên không phải thứ bình thường.

Tiểu tử này có thể chủ động nói, đã là chuyện tương đối không dễ dàng.

Hắn liếc mắt nhìn hoa văn trên phong thư, hẳn là pháp trận chuyên dùng để niêm phong tin tức, chỉ có thông qua thủ đoạn đặc thù mới có thể mở ra, nếu là cường phá, nội dung bên trong nhất định sẽ tự thiêu hủy.

Ông ta cổ quái nhìn thoáng qua Doanh Vô Kỵ "Muốn nói gì thì nói thẳng đi!

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Cũng không có gì, chính là bí mật Bạch gia con sớm giao cho Phụ vương, chờ Phụ vương bị Càn nịnh châm ngòi muốn giết con diệt Bạch gia, liền mở cái này ra xem. Đến lúc đó Phụ vương có thể bớt giận, con cũng có chút thời gian chuẩn bị giúp mẫu tộc chạy trốn".

Triệu Kỵ nhịn không được nhíu mày nói: "Ngươi đây là đem cô làm hôn quân?"

Doanh Vô Kỵ khóe miệng nhếch lên "Chủ yếu là nhi thần tiểu tâm tư quá nhiều! hơn nữa bên trong Bạch gia có gian tế, bên cạnh Phụ vương cũng nghi ngờ có một…"

….

Được rồi được rồi!

Triệu Kỵ ghét bỏ khoát tay áo, ông ta lăng không nắm chặt thư trong tay, chắc chắn nói: "Phong thư này vĩnh viễn sẽ không mở ra".

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Vậy Phụ vương còn lấy?"

Triệu Kỵ cười nhạo một tiếng: "Cô cầm nó, chỉ là vì để cho ngươi an tâm!

"Ai! Vậy cảm ơn phụ vương!"

Doanh Vô Kỵ thầm thở phào nhẹ nhõm, nụ cười rạng rỡ.

Triệu Kỵ khoát tay áo: "An Ấp Minh Đô trần ai lạc định đã có một đoạn thời gian, tiểu tử ngươi rốt cuộc tính toán sắp xếp như thế nào?"

"Gần đây bận quá, quên mất!"

Doanh Vô Kỵ nghe vậy, lập tức cười hì hì từ trong ngực lấy ra một mặt

Gương.

An Ấp Minh Đô.

Chính là mấu chốt Lê quốc nâng đỡ Khương Tề.

Chỉ cần chính quyền này có thể đứng lên, cho dù Lê quốc vẫn giấu tài, cũng có thể chi phối chiến cuộc thiên hạ.

Bất quá……

Từ khi đánh xong An Ấp Minh Đô, chuyện này vẫn bị vây trong trạng thái gác lại.

Cô nàng Khương Nhạc Thanh này, vẫn bị hắn phong ở trong đầu ngồi tù, bất quá lại có thể thông qua quỷ kính bí thuật liên hệ với người Tề vương cung.

Ý niệm của hắn vừa động.

Liền có một hư ảnh bị thác ấn vào trong gương.

Khương Nhạc Thanh bỗng nhiên được thả ra có chút không thích ứng, nhưng nhìn thấy Triệu Kỵ, vẫn dịu dàng cúi đầu "Ngoại thần Khương Nhạc Thanh, bái kiến Lê vương bệ hạ!"

Chương 940: Chạy trốn bằng bản lĩnh Chương 940: Chạy trốn bằng bản lĩnh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ cười như không cười: "Hiện giờ An Ấp Minh Đô đã định, Khương Tề các ngươi định khi nào thì đóng quân?"

Ặc……

Sắc mặt Khương Nhạc Thanh có chút xấu hổ, tuy rằng bởi vì gương vỡ tròn trịa kia vẫn luôn ở trong đầu Doanh Vô Kỵ, mấy tháng gần đây nàng vẫn luôn là thể nghiệm ngồi tù, nhưng nàng cũng không phải hoàn toàn không biết gì về ngoại giới.

An Ấp Minh Đô đã bị Triệu thị triệt để công chiếm, hơn nữa đã cùng hiện thế cơ bản cắt đứt liên hệ với gương.

Hơn nữa trải qua kiểm tra, ảnh hưởng của Minh Đô đối với tâm chí đã giảm xuống thấp nhất, chỉ cần dân chúng làm việc và nghỉ ngơi bình thường, cơ bản sẽ không bị ảnh hưởng.

Xung quanh một mảnh đất màu mỡ, cũng có thể đạt tới trình độ trồng trọt lương thực.

Nếu không phải Lê quốc xây dựng Cứ điểm Âm Sơn ở Vùng đất mới, triệt để ngăn cách Địch quốc nhìn hau hắn

An Ấp Minh Đô thậm chí có thể được gọi là thiên hạ đệ nhất thế ngoại đào nguyên.

Khương Nhạc Thanh thèm muốn muốn chết.

Nàng đã sớm muốn để cho thần dân họ Khương còn sót lại dọn vào.

Nhưng……

Khương Nhạc Thanh khẽ thở dài một tiếng: "Nếu có thể, Khương Tề chúng ta đương nhiên muốn mau chóng. Chỉ là

phò mã gia đưa ra yêu cầu thực sự…

Chuyện lớn như vậy, chẳng lẽ không đáng Khương Thái Uyên tự mình đến nói chuyện?

Khương Nhạc Thanh: "……

Triệu Kỵ nhướng mí mắt.

Nghĩ thầm khó trách Khương Tề bên kia chậm chạp không có động tác.

Hóa ra là Doanh Vô Kỵ đưa ra yêu cầu này.

Bất quá cái gậy quấy phân Khương Thái Uyên này……

Triệu Kỵ cũng nhìn không vừa mắt rất lâu.

Đầu tiên là ở trong Loạn tặc mộ bàn cấu kết vì Vi Nga phái, cường tống nhân tình.

Lại đến phía sau phái ra Khương Nhạc Thanh, muốn dùng quỷ kính khống chế Doanh Vô Kỵ.

Còn ý đồ lợi dụng Lý Thải Đàm phá vỡ Chuyên Húc Ấn.

Người này quả thực chính là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, thân là học sinh chính thống Dương Chu, làm chuyện so với Vi Nga phái còn cực đoan ác độc hơn.

Nếu là có cơ hội, Triệu Kỵ cũng không muốn lưu người này một mạng.

Cho dù An Ấp Minh Đô ở trong tay Lê quốc, có thể khống chế Khương Thái Uyên ở mức độ lớn nhất.

….

Nhưng có loại đối tác tính tình cực đoan, tùy thời đều có thể cắn ngược một cái, mặc cho ai cũng sẽ không an tâm.

Triệu Kỵ chỉ như cười như không liếc mắt nhìn Khương Nhạc Thanh rồi không nói gì nữa.

Ý nghĩa rất rõ ràng.

Hết thảy giao cho Doanh Vô Kỵ xử lý.

Sắc mặt Khương Nhạc Thanh có chút cứng đờ: "Phò mã gia, nhất định phải để Vương huynh ta tới sao?

Doanh Vô Kỵ tướng mạo hung ác "Nếu không thì sao?"

Nhưng……

Khương Nhạc Thanh có chút vội vàng: "Nhưng là hiện giờ Khương Tề vương thất, Vương huynh ta chính là trụ cột! ngươi đã từng hứa hẹn qua, sẽ tận dư lực giúp chúng ta Khương Tề phục quốc, hôm nay như thế nào…"

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Ta đã hứa hẹn, tự nhiên sẽ không vi phạm! Nhưng ta cũng rất rõ ràng nói cho ngươi biết, vận mệnh của Khương Tề các ngươi, ngay tại trong tay Lê quốc chúng ta. Tên khốn Khương Thái Uyên kia lại nhiều lần gia hại ta, ai là chướng ngại lớn nhất của Khương Tề phục quốc các ngươi, cũng không cần ta nhiều lời!

An Ấp Minh Đô, Lê quốc chúng ta đã đánh hạ, tiêu hao mấy vạn tướng sĩ Đại Lê.

Chỉ cần Khương Thái Uyên không dám tự mình đến nói chuyện, hứa hẹn giữa chúng ta liền hủy bỏ.

Các ngươi suy nghĩ cho kỹ!

Khương Thái Uyên đến, còn có hi vọng chạy trốn bằng bản lĩnh.

Nếu hắn không dám đến,

Vậy An Ấp Minh Đô các ngươi liền nhìn cũng đừng nhìn.

Nhìn thái độ của hắn kiên quyết như thế.

Khương Nhạc Thanh nhất thời lâm vào trầm mặc.

Thật lâu sau.

Nàng mới mở miệng hỏi: "Vậy nếu Vương huynh ta gặp bất trắc, Khương Tề chúng ta…

Doanh Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng "Các ngươi một cái chính quyền khôi lỗi, ai làm quân vương có cái gì khác nhau sao?"

Khương Nhạc Thanh: "……

Nàng cúi đầu, thần sắc có chút cô đơn.

Nhưng đúng lúc này.

Gương thủy tinh của cô rõ ràng sáng lên vài phần, hơn nữa vẫn luôn lóe ra.

Doanh Vô Kỵ nhướng mày, phong tỏa Khương Nhạc Thanh lâu như vậy, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại biến cố này.

Khương Nhạc Thanh trong gương có chút kinh ngạc, nhanh chóng bóp một dấu tay, một thân ảnh liền từ bên người nàng chợt hiện ra.

Đúng là Khương Thái Uyên đã lâu không gặp.

Khương Thái Uyên vỗ vai Khương Nhạc Thanh một cái, cười ha ha nói: "Nhạc Thanh chớ hoảng, mặc dù Vương huynh chết, ngươi cũng có thể trở thành một đời nữ đế. Chính quyền Khôi lỗi thì thế nào? Lê quốc muốn dựa vào chúng ta mở ra cục diện Đông Phương, ít nhất sẽ cho chúng ta có thực lực bán mạng, dù sao cũng tốt hơn đám vương bát đản Điền thị kia mất nước diệt chủng!"

Hắn xoay người lại, hướng Triệu Kỵ hành lễ ngoại thần.

Sau đó nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, cười ha ha nói: "Doanh lão đệ! Mấy chuyện trước là ta xin lỗi ngươi, lão ca ta không có gì nói, mười ngày sau, ta tự mình đi Giáng Thành lĩnh tử!

Đương nhiên, có thể giết chết ta hay không, phải xem bản lĩnh của Doanh lão đệ ngươi!

……..

Điện Trọng Lê.

Hai người ngoài gương, hai người trong gương.

Cứ như vậy nhìn nhau.

Doanh Vô Kỵ nhìn Khương Thái Uyên, vẻ mặt có chút nghiền ngẫm.

Thành thật mà nói.

Lần đầu tiên mình gặp hắn, cảm giác lão ca này cũng không tệ lắm, đi lên liền tiết lộ các loại tin tức, hơn nữa còn đưa trang bị phù giấy, tuy rằng đều là thu tiền, nhưng so sánh với công hiệu, thật sự không tính là đắt.

Cả người thoạt nhìn dường như cũng tiêu sái rộng rãi.

Nhưng chưa từng nghĩ, thời điểm đứng đắn lại là một người tốt.

Không đứng đắn, tính phá hoại lại lớn như vậy.

Người đàn ông này.

Phải giết!

Chương 941: Giúp đỡ Khương Tề phục quốc Chương 941: Giúp đỡ Khương Tề phục quốc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ đã hạ một trăm quyết tâm, bởi vì con hàng này thật sự là một quả bom hẹn giờ, Khương Tề trong mắt hắn là con rối, trên đời này không có bất kỳ người nào hy vọng con rối của mình không nghe lời.

Giúp đỡ Khương Tề phục quốc.

Được rồi!

Cho dù không có thề máu, Doanh Vô Kỵ cũng sẽ lựa chọn con đường này.

Nhưng hắn không hy vọng nhìn thấy Khương Tề nằm trong tay Khương Thái Uyên.

Hắn cần Khương Thái Uyên chết.

Nhưng Khương Thái Uyên rõ ràng không muốn chết.

Bằng không hiện tại hắn đã treo cổ tự sát, sau đó đem thi thể của mình đưa đến Giáng Thành.

Thế cục chính là giằng co như vậy.

Doanh Vô Kỵ hi vọng Khương Thái Uyên chết, nhưng không thể yêu cầu Khương Thái Uyên tự sát, bởi vì thề máu, mặc dù Khương Thái Uyên không đến, hắn cũng phải tận dư lực trợ giúp Khương Tề phục quốc.

An Ấp Minh Đô cho dù không giao vào tay Khương Thái Uyên, chỉ sợ cũng phải cung cấp cho bọn họ một ít tiện lợi.

Không thể không nói, Khương Thái Uyên lúc trước lừa hắn lập lời thề máu, thật sự có chút ghê tởm.

Nhưng đó cũng làsự tình không có biện pháp, bởi vì Mộ bàn, đích thật là Khương Thái Uyên chiếm cứ chủ động toàn cục.

Bây giờ. Để Khương Thái Uyên tự sát là không thể nào.

Chỉ có thể yêu cầu hắn đích thân đến Giáng Thành.

Khương Thái Uyên nhận lời.

Về phần có thể giết hay không, có thể chạy hay không.

Vậy thì đều dựa vào bản lĩnh.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười cười "Khương lão ca vẫn là tự tin như thế sao, giống như Mộ bàn cùng đại hội Kiếm Tiên như vậy!"

Khương Thái Uyên xua tay cười cười: "Doanh lão đệ! Ngươi mau đừng làm bẩn ta, lão ca ta thủ đoạn bẩn, cũng không muốn lập đền thờ thiện nhân. Ta xin lỗi rất nhiều người, nhưng đời này quá ngắn, cho nên ta cũng không có ý định trả.

Ngươi nguyện ý giết thì giết đi, chờ ta tới Giáng Thành, ngươi có thể dùng thủ đoạn gì!Ta nhận hết! Bất quá có một điểm, lão ca ta phải tuyên bố!"

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt khẽ rùng mình, đánh giá hắn từ trên xuống dưới "Ngươi nói đi!"

Khương Thái Uyên cười ha hả nói: "Mười vạn hộ Khương Tề di dân đã chuẩn bị sẵn sàng, chờ ta đến Giáng Thành một khắc kia liền bắt đầu dời đến An Ấp Minh Đô, quá trình này cần có chừng năm ngày, chờ bọn họ đều bố trí tốt về sau, chúng ta lại ký kết Minh ước Lê Khương."

Vương Ấn họ Khương ở trên người ta, cho đến khi ký kết Minh ước Lê Khương, ta mới có thể lấy ra.Doanh lão đệ, ta nghe nói Thề máu Chuyên Húc trói buộc tương đối nghiêm khắc.Ngươi hẳn là biết lão ca ta là có ý gì chứ?"

Doanh Vô Kỵ tự nhiên hiểu ý của hắn.

Nội dung lời thề máu là tận lực trợ giúp Khương Tề phục quốc.

Vậy trước hết phải có quốc gia Khương Tề này.

Vương ấn của chư hầu thiên hạ đều là Chu thiên tử ban cho, đồ chơi này là cơ sở tồn tại trên pháp lý của các quốc gia.

Khương Thái Uyên chỉ sợ đã dùng bí thuật kết nối mình với Vương Ấn, nếu giết hắn trước khi hắn lấy ra Vương Ấn,

Vương Ấn rất có thể sẽ không còn tồn tại, Vương Ấn vừa bị hủy, liền hoàn toàn vi phạm lời thề máu của Chuyên Húc.

….

Thế đấy.

Muốn ra tay với hắn, cũng chỉ có sau khi ký kết minh ước.

Bất quá cũng không cần lo lắng hắn không lấy ra vương ấn, bởi vì không có vương ấn, minh ước tùy thời đều có thể hủy bỏ.

Doanh Vô Kỵ trong nụ cười mang theo một tia sát ý sắc bén " trò chơi săn giết mà Khương lão ca chuẩn bị trận này rất kích thích, ta tiếp!"

Được

Khương Thái Uyên vỗ tay cười to: "Ngày mai ta sẽ đến Giáng Thành, đến lúc đó lão đệ nhớ đón ta"

Doanh Vô Kỵ cười gật đầu "Yên tâm! Ta nhất định lấy quy cách cao nhất của Đại Lê đón ngươi!

Mặc dù là đang cười.

Nhưng sát ý trong giọng nói không hề che giấu.

Khương Thái Uyên lại hồn nhiên không phát giác, chỉ cười to nói: "Có thể quen biết lão đệ, thật sự là phúc phận của lão ca ta. Bất quá xá muội ở Lê quốc cơ khổ không nơi nương tựa, kính xin lão đệ chiếu cố thật tốt, cả ngày giống như ngồi tù quá khổ, có cơ hội hỗ trợ cho nàng hít thở không khí.

Nói rồi.

Thân ảnh trong gương nhanh chóng tiêu tán.

Rất nhanh trong gương cũng chỉ còn lại một mình Khương Nhạc Thanh.

Doanh Vô Kỵ liếc mắt nhìn Khương Nhạc Thanh, chỉ thấy vẻ mặt nàng thê thảm, ánh mắt hoảng hốt, không biết nàng đang suy nghĩ gì.

Liền hướng nàng cười cười: "Đợi lát nữa trước ngồi tù ta sẽ dẫn ngươi hít thở không khí một lát".

Nói xong.

Liền trực tiếp lấy tàn ảnh trong gương ra, phong ấn ở mi tâm.

Sự tồn tại của Khương Nhạc Thanh rất kỳ quái.

Cứng rắn nói tiếp, hẳn là cùng Đan Thanh có chút tương tự.

Nàng đem thân thể của mình cùng quỷ kính dung hợp lại, chính mình thì trở thành khí linh tồn tại, tìm hiểu quỷ kính bí thuật, có thể hô ứng thân thể từ xa.

Ngày đó nàng vì giải quyết chính mình, bí quá hoá liều đem Khí Linh rót vào trong gương vỡ, lúc này mới bị chính mình bắt được cơ hội phong ấn toàn bộ, chỉ khi được mình cho phép, mới có thể ngẫu nhiên bám vào trong gương.

Nói ra cũng không khác gì ngồi tù.

Sau khi niêm phong nàng ta.

Doanh Vô Kỵ mới quay đầu nhìn về phía Triệu Kỵ "Phụ vương nói sắp xếp như vậy có hợp lý không?

Triệu Kỵ suy nghĩ một lát, cười hỏi: "Thế nào? Ngươi còn có phương pháp hợp lý hơn?

Cái này……

Doanh Vô Kỵ thần sắc có chút ngưng trọng "Ngày đó lập xuống huyết thề chính là con tận dư lực giúp Khương Tề phục

quốc cũng là con, nhưng con dù sao chỉ là một phò mã, nếu làPhụ vương đối với con…”

Ý của hắn rất rõ ràng.

Bảo Triệu Kỵ hạn chế hắn.

Sau đó Triệu Kỵ ra tay giết chết Khương Thái Uyên.

Cho dù hủy diệt cùng Vương Ấn.

Chương 942: Muốn lừa Thề máu Chuyên Húc Chương 942: Muốn lừa Thề máu Chuyên Húc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ khoát tay ngắt lời “Đừng nghĩ nữa. Lời thề máu Chuyên Húc vô cùng nghiêm khắc, nếu không có Khương Thái Uyên này thật sự hỗn trướng, chỉ sợ ngươi ngay cả sát tâm cũng không thể động. Bất kể nhìn thế nào, Đại Lê cũng không có lý do gì cự tuyệt giúp đỡ Khương Tề phục quốc”.

Loại lý do vụng về này, ngay cả chính mình cũng không lừa được, còn muốn lừa Thề máu Chuyên Húc?”

Doanh Vô Kỵ có chút không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể từ bỏ như vậy.

Bởi vì vừa rồi hắn đích xác cảm giác trong lòng giống như có một giọt ám huyết đang rục rịch, chính là hiệu quả Thề máu Chuyên Húc mang đến.

Nếu như mình thật sự làm như vậy, chỉ sợ tim của mình thật sự sẽ gặp họa.

Thề máu Chuyên Húc chính là một trong những lời thề cường hãn nhất của Nhân tộc, người vi phạm lời thề đều phải trả một cái giá vô cùng thê thảm, hắn cũng không cho rằng mình có thể chống đỡ được.

Triệu Kỵ nhìn bộ dáng này của hắn, hồi tưởng lại cảnh tượng lúc trước hắn lần đầu tiên lập huyết thề, lúc ấy Doanh Vô Kỵ từng hứa hẹn, chỉ cần Triệu thị không phụ hắn, hắn liền ái mộ phụ tá Triệu Ninh đăng cơ, thành tựu vô thượng Thiên triều.

….

Sau đó Triệu Ninh thân nữ nhi bại lộ, chính mình cũng hoài nghi hắn cực sâu, thậm chí cảm thấy trên người hắn có bí pháp phá giải thề máu.

Nhưng sau đó đã trải qua không ít chuyện, hơn nữa biểu hiện hôm nay của hắn.

Triệu Kỵ hoàn toàn bỏ đi nghi ngờ, liền cười khoát tay áo: "Hắn nếu tự mình đến Giáng Thành, chúng ta chẳng lẽ còn sợ hắn chạy trốn hay sao?

Doanh Vô Kỵ giật mình một chút, chợt nhe răng cười "Hắc! Phụ vương đột nhiên làm cho con cảm động đến có chút ngượng ngùng.

Thôi biến đi!

Triệu Kỵ ghét bỏ khoát tay áo: "Ta Triệu thị cái gì cũng thiếu, chính là không thiếu khốn nhân pháp trận, hắn có chạy cũng không chạy thoát!"

"Vâng! Thần xin cáo lui!"

Doanh Vô Kỵ hành lễ một cái, liền trực tiếp rời khỏi Điện Trọng Lê.

Triệu Kỵ nắm phong thư bị hoa văn phong tỏa trong tay, làm quân vương, hắn không có quá nhiều thời gian đặt ở trên trận pháp, nhưng dù sao bởi vì trời đất là khởi nguồn của trận pháp, mở khóa hoa văn này cũng không phải là việc khó.

Nhiều nhất một ngày, cái này ở trong mắt đại sư trận pháp cho dù khóa hoa văn vô cùng phức tạp, đã bị sẽ triệt để phá vỡ.

Nhưng một khi cởi bỏ, liền đại biểu mình đã có sát tâm.

Kỳ thật lời ông ta vừa nói, cũng không phải an ủi Doanh Vô Kỵ, mà là phát ra từ chân tâm.

Phong thư này ông ta đến chết cũng sẽ không mở ra xem, nhận lấy chỉ là vì để Doanh Vô Kỵ an tâm.

Ông ta hít sâu một hơi, đem thư nhét vào trong ngực.

Doanh Vô Kỵ sau khi rời khỏi Điện Trọng Lê, tìm một chỗ không có người, liền trốn vào trong tiểu viện Tình Giáng điện.

Đến cùng Đường Đường nựng thai nhi.

Mặc kệ thai nhi này có ý thức hay không, trước hết dỗ dành phụ nữ có thai rồi nói sau.

Hiệu quả vẫn rất tốt.

Lý Thải My vốn còn bởi vì mẫu thân chưa thức tỉnh tâm tình có chút sa sút, bị dỗ như vậy một chút tâm tình tốt hơn nhiều, nhưng cuối cùng vẫn đuổi Doanh Vô Kỵ, liền sai người đi về phía Thái Y Viện.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, cũng chỉ có thể rời đi.

Đường Đường thân mang khoảnh khắc hoa nở, vốn chính là thầy thuốc đứng đầu nhất, cộng thêm Thái y viện những kia đều là những thần y đỉnh danh, bọn họ đều chẩn đoán mẹ vợ không có đại sự, vậy đã nói rõ thật không có gì đại sự.

Qua một thời gian nhất định sẽ tỉnh.

Chính là trong khoảng thời gian này có chút.

Sau khi Triệu Dĩnh lão thất phu đền tội, thân phận vợ cả đã không còn ai hoài nghi nữa.

Vương thất liền không còn cần thiết phải hạn chế đủ đường, vốn có thể ra ngoài chơi một chút, cũng chưa từng nghĩ lại bị mẫu thân hôn mê bất tỉnh.

Hết cách.

Bất quá Doanh Vô Kỵ cũng không lập tức rời đi, mà là trước đi một chuyến đến thư phòng Triệu Ninh, phát hiện vợ cả phê sửa tấu chương.

Muốn thân mật một chút không có cơ hội, muốn cùng nhau phê sửa lại bị Triệu Ninh lấy lý do "Chàng đã đủ mệt mỏi" cự tuyệt, cười đuổi hắn ra khỏi vương cung.

Vậy thì về nhà.

Doanh Vô Kỵ có chút buồn bực, liền chỉ có thể trở về nhà.

Kết quả trong nhà một người cũng không có.

Bạch Nghi đang ở Lý phủ đoàn tụ với người nhà.

Hoa Triều nghe nói mẫu tộc của tướng công tới, trong lòng cũng mừng rỡ không thôi, vẫn luôn bận rộn trong gánh hát, sợ thời gian bọn họ ở Giáng Thành quá ngắn, không có biện pháp xem hết hí khúc ưu tú nhất trong gánh hát.

….

Ngay cả Tinh Ly, cũng đang ở trong vương cung khắc khổ tu luyện cùng tỉ mỉ tìm hiểu, cô nàng này bởi vì hiệp trợ lập pháp, nên được Triệu Kỵ c hảo cảm, chỉ cần có cơ hội sẽ lợi dụng hảo cảm này đi nhổ lông dê Triệu thị.

Cho nên……

Phủ phò mã to như vậy, hình như chỉ còn lại một mình Doanh Vô Kỵ.

Hắn bĩu môi, đành phải lấy ra một tấm kính thủy tinh, chuẩn bị thả Khương Nhạc Thanh ra nói chuyện phiếm.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Khương Nhạc Thanh vừa xuất hiện, liền bùm một tiếng quỳ xuống cho Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ khóe mắt giật giật "Còn chưa có lễ mừng năm mới đâu, ngươi đây là làm gì? tuy rằng ta bên này không thiếu tiền lì xì, nhưng ngươi còn chưa có nhận ta làm cha đâu!"

Khương Nhạc Thanh đầu óc mê loạn một lát, bởi vì Doanh Vô Kỵ không chỉ một lần đề xuất muốn cho mình nhận hắn làm ba.

Nàng vẫn luôn không rõ ràng lắm, vì cái gì Doanh Vô Kỵ chấp nhất như vậy muốn cho mình nhận hắn làm phụ thân, hơn nữa muốn dùng xưng hô thiên môn như thế.

Nhưng nàng biết.

Hiện tại mình không có lựa chọn.

Nàng nhếch nhếch cái mũi có chút đỏ lên: "Nếu ta gọi ngươi ba ba, ngươi có thể buông tha ta Vương huynh sao?"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Ngươi trước kêu một tiếng ta nghe một chút!

Khương Nhạc Thanh dường như hạ quyết tâm "Ba ơi~~~

Trong thanh thuần mang theo thống khổ.

Trong đau đớn mang theo khát vọng.

Trong khát vọng, lại có một chút điềm đạm đáng yêu.

Chương 943: Sinh ra một tia xúc động khi dễ Chương 943: Sinh ra một tia xúc động khi dễ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Phù……

Doanh Vô Kỵ tại chỗ thiếu chút nữa chịu không nổi, cái này…… Cái này……

Cô nàng chắc đã tập trước rồi.

Quý tộc các quốc gia đều hết sức chú trọng lễ nghi, dáng vẻ nữ tử vốn đã xinh đẹp, hơn nữa lời thoại cùng thần thái phạm quy này của nàng.

Thật sự có chút khó chịu.

Lại để Doanh Vô Kỵ sinh ra một tia xúc động khi dễ nàng.

Hắn bắt chéo chân, khoát tay áo, bất động thanh sắc nói: "Tiếng ba ba này của ngươi, hiệu quả cũng bình thường!"

Khương Nhạc Thanh có chút không cam lòng, cắn cắn môi nói: "Ba ba, ba nhất định phải giết Vương huynh của con sao?"

Doanh Vô Kỵ: "……

Vào lúc này.

Ngoài cửa truyền đến một âm thanh.

Phù……

Mặc dù chỉ là một âm thanh vô cùng đơn giản.

Nhưng lại tràn ngập chấn động cùng khó hiểu.

Doanh Vô Kỵ quay đầu nhìn lại, phát hiện là em vợ của mình.

Lý Thải Đàm nhìn Doanh Vô Kỵ, lại nhìn Khương Nhạc Thanh đang quỳ trong gương.

Kinh nghi bất định nói: "Các ngươi cũng là người trong giới?"

Doanh Vô Kỵ: "……

Khương Nhạc Thanh: "……

Doanh Vô Kỵ há miệng, đang chuẩn bị giải thích.

Lý Thải Đàm lại khoát tay nói: "Ta đều hiểu, không cần giải thích, đều là người trưởng thành, dù sao cũng phải tìm chút vui vẻ. yên tâm!

Doanh Vô Kỵ: "……

Hắn đương nhiên biết, nàng trong miệng "Sẽ không truyền ra ngoài" nhằm vào chính là Lý Thải My.

Hai tỷ muội cũng không phải kẻ ngốc, Lý Thải Đàm trước đó đã biết quan hệ của mình với Đường Đường, sau đó lại trải qua sự kiện Triệu Dĩnh ép hỏi thân phận Triệu Ninh, làm sao còn có thể đoán không ra chân tướng như thế nào? Nghe Đường Đường nói, lúc trước Lý Thải Đàm còn truyền thụ nàng " điều tra cùng phản trinh sát hai chân đạp hai cái thuyền", nhưng hiện tại hắn là bị nàng chủ động buông tha.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Mặc dù cho ngươi có thể tùy ý ra vào Phò mã phủ, nhưng tối thiểu trước tiên chào hỏi đi!"

Tốt! Hạ quan tuân lệnh!

Lý Thải Đàm có chút nghiêm túc lên tiếng, liền bước vào chính sảnh, báo cáo công tác một cách nề nếp.

Thật ra cũng không có công việc gì.

Chính là đem tất cả nữ tử Lý gia nhập biên chế viên lại, sắp xếp đến Vùng đất mới.

Trong Nữ tử Lý gia không ít đều được nuông chiều từ bé, kêu khổ không ít, bất quá bị Lý Thải Đàm chém mấy người lập uy, sau đó liền triệt để yên tĩnh.

Chị vợ này.

Thật đúng là mãnh liệt.

Bất quá nàng từ trước đến nay căm hận hình thức thuần hóa nữ tử này của Lý gia.

Dùng thủ đoạn cực đoan như vậy, cũng có thể lý giải.

Doanh Vô Kỵ dù sao cũng rất hài lòng với kết quả này.

Lý Thải Đàm ánh mắt thì chuyển hướng trong gương, đánh giá một chút Khương Nhạc Thanh, phát hiện nàng mặc chính là Tề quốc phục sức về sau, rất nhanh liền đoán được thân phận người này.

Khóe miệng nàng mang một tia ý cười lạnh thấu xương: "Khương Nhạc Thanh đúng không? Ta nghe Vương huynh nói qua ngươi.

Khương Nhạc Thanh sửng sốt một chút: "Ngươi là……

Lý Thải Đàm ánh mắt băng hàn, làm như đang tự giễu: "Nếu như Vương huynh ngươi không phải súc sinh, ngươi hiện tại nên gọi ta một tiếng Vương tẩu.

A?

Khương Nhạc Thanh sửng sốt một chút.

Lý Thải Đàm nheo nheo mắt: "Như thế nào? Vương huynh ngươi không nói qua hắn hại ta như thế nào sao?"

Khương Nhạc Thanh mờ mịt lắc đầu.

Nàng chỉ biết Khương Thái Uyên một mực bôn ba vì họ Khương phục quốc.

Nhưng không biết hắn đã làm chuyện gì.

Nữ tử trước mắt, nàng đích xác một chút ấn tượng cũng không có.

Doanh Vô Kỵ đánh giá Lý Thải Đàm, mắt thấy lệ khí trong ánh mắt nàng chớp động, liền mở miệng đem chuyện năm đó nói cho Khương Nhạc Thanh một lần.

Khương Nhạc Thanh nghe được có chút mơ hồ.

Mặc dù là công chúa vong quốc vô danh, nàng cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, bằng không cũng không có khả năng tại Đại hội Kiếm Tiên, lợi dụng quỷ kính ý đồ thao túng Doanh Vô Kỵ. Gánh nặng tâm lý trở về gánh nặng tâm lý, nếu như chọn lại một lần, nàng vẫn sẽ thử.

Nhưng điều này cũng không có nghĩa là, nàng cùng Khương Thái Uyên là cùng một loại người.

Hành động của Khương Thái Uyên đối với Lý Thải Đàm, cùng với mượn đao giết người đi động vào Chuyên Húc Ấn.

Vẫn là có chút khiêu chiến điểm mấu chốt của nàng.

Bây giờ nàng đã hiểu tất cả.

Trong lúc nhất thời, lại không biết nên nói cái gì.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Hiện tại đã biết bản chất của Vương huynh ngươi chưa? Loại chó má này, chỉ biết âm mưu quỷ kế, vương đạo không có, bá đạo lại càng không dính dáng. Ta không nói giỡn với ngươi, loại âm mưu gia này không có khả năng dẫn dắt họ Khương trùng kiến Tề quốc."

Cái này……

Khương Nhạc Thanh lần đầu tiên chần chờ, dù sao cuộc nói chuyện hôm nay, thật sự có chút đổi mới nhận thức của nàng đối với Khương Thái Uyên.

Kỳ thật nàng cũng không rõ ràng lắm kiêu hùng cùng âm mưu gia khác nhau ở chỗ nào

Chỉ đơn giản là cảm thấy không thoải mái với cách làm này của hắn.

Doanh Vô Kỵ hơi nghiêng người về phía trước "Cho nên nói ta không nói giỡn với ngươi, ta chưa bao giờ nghĩ tới vi

phạm hứa hẹn, không giúp các ngươi phục quốc, nhưng giết chết Khương Thái Uyên, chính là một bước trọng yếu nhất để các ngươi phục quốc.

Vậy, vậy……

Giọng Khương Nhạc Thanh có chút run rẩy: "Ngươi nói với ta những thứ này, là muốn ta giúp ngươi cái gì sao?"

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng "Ngươi cảm thấy, ngươi có thể giúp ta cái gì? hoặc là nói, nếu ta muốn cho ngươi giúp ta giết Khương Thái Uyên, ngươi sẽ xuất lực sao?"

Khương Nhạc Thanh: "……"

Đúng vậy.

Nàng ngoại trừ khống chế một ít quan viên Điền Tề, cùng với giúp Điền Tề khống chế một ít nhân vật trọng yếu, cơ hồ không có bất kỳ tác dụng gì.

Để nàng hỗ trợ giết Khương Thái Uyên, cũng cũng là chuyện không thể nào.

Nhận thức đổi mới thì nhận thức đổi mới, nàng vẫn cảm thấy Khương Thái Uyên đối với họ Khương hiện tại rất quan trọng.

Trong lúc nhất thời, nàng tâm loạn như ma.

Chương 944: Thích hợp làm quân vương Tề quốc Chương 944: Thích hợp làm quân vương Tề quốc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nàng ngẩng đầu hỏi: "Ta vô dụng như vậy, tại sao ngươi còn muốn giải thích với ta nhiều như vậy?"

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ hơi nhếch lên "Bởi vì ta cảm thấy, ngươi so với Khương Thái Uyên càng thích hợp làm quân vương Tề quốc!"

A?

Khương Nhạc Thanh kinh hô một tiếng: "Ta, ta làm sao có thể làm quân vương?"

Doanh Vô Kỵ vươn ngón trỏ lắc lắc "Quân vương Khương Tề, càng nghe lời lại càng có thể được Lê quốc rót tài nguyên, các ngươi chỉ cần chiếu cố tốt thần dân của mình, sau đó nghe chúng ta chỉ huy là được."

Ngươi thân mang quỷ kính, là thích hợp nhất đối tượng, chờ ngươi sau khi chết, họ Khương vương thất không có khả năng không có ai có thể thay ca ca của ngươi

Đến lúc đó, hậu nhân tự nhiên có thể đi ra một con đường cường quốc.

Ngược lại Khương Thái Uyên ngồi ở địa vị cao sẽ ngăn chặn thế quật khởi của Khương Tề.

Về phần những thứ khác.

Ngươi không cần quan tâm!

Học cung Đại Lê qua vài ngày nữa sẽ khai cung, đến lúc đó ngươi nghe thêm mấy tiết, ta sẽ truyền cho ngươi thuật cường quốc chân chính".

Vẻ mặt Khương Nhạc Thanh có chút hoảng hốt, nhưng thần kỳ không có phản bác.

Doanh Vô Kỵ cười cười, biết nàng đã bắt đầu tự hỏi chuyện này, loại chuyện này cũng không phải nhất thời có thể hiểu được, hắn trực tiếp đem thần hồn Khương Nhạc Thanh phong ấn ở mi tâm.

Em rể!

Âm thanh Lý Thải Đàm có chút kích động: "Khương Thái Uyên muốn tới?

Doanh Vô Kỵ gật đầu "Ngày mai!"

Chân khí hùng hồn trong cơ thể Lý Thải Đàm có chút run rẩy: "Ta có thể giết hắn sao?"

Bất quá ngươi phải nghe ta, ta bảo ngươi giết ngươi mới có thể giết, có thể làm được sao?"

Có thể!

Lý Thải Đàm gật mạnh đầu

Doanh Vô Kỵ nhìn thần thái kiên định trong ánh mắt nàng, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Lúc trước Lý Thải Đàm ở Vi Nga phái vẫn luôn không ngừng phóng thích bản ngã tiến hành tu hành, giống như rối gỗ bị bản ngã tung hoành.

Sau đó mới phát hiện, theo Vi Nga phái lăn lộn, ngay cả phân cũng ăn không vô.

Bị Hồng Trần bán cả mạng, nàng đã tỉnh táo lại.

Sau đó lăn lộn với chính mình.

Bất kể là thực lực hay là địa vị chiến lược, đều có cải tiến không ít

Lấy Dương Chu nhất mạch tu pháp môn bản ngã, lại giải quyết chấp niệm Lý gia này.

Hiện tại đã không còn bị bản ngã tùy ý chi phối nữa.

Mơ hồ có xu thế đi về phía chính đồ.

Lý Thải Đàm hít sâu một hơi "Cần ta thời điểm tùy thời phân phó, ta đi trước!"

Uh!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, đưa mắt nhìn Lý Thải Đàm rời đi.

Nhưng chưa từng nghĩ, nàng vừa bước ra cửa chính sảnh, liền vừa vặn có một thân ảnh quen thuộc sát vai mà vào.

Thời điểm hai người thấy rõ tướng mạo đối phương, bước chân cũng kìm lòng không đậu dừng lại một chút.

Ánh mắt đều hoảng hốt trong chốc lát.

Trên mặt Lý Thải Đàm không khỏi hiện ra vẻ tươi cười "Ơ? Đây không phải là Tiểu Đan Đan sao……

Ngô Đan lại giống như không nghe thấy, bước chân nhanh hơn vài phần, nhanh chóng đi lướt qua người nàng tới trước mặt Doanh Vô Kỵ "Ô Kê ca!"

….

Lý Thải Đàm: "……'

Nụ cười trên mặt nàng không hề giảm.

Nhưng trong ánh mắt vẫn hiện lên một tia mất mát.

Hướng Doanh Vô Kỵ gật đầu ý bảo, liền không quay đầu lại rời khỏi phủ phò mã.

Ngô Đan nâng chén trà lên uống một ngụm, lau lau khóe miệng vết trà "Ô Kê ca, đệ có chuyện muốn nói với huynh!"

Chuyện gì?

Doanh Vô Kỵ như cười như không nhìn hắn.

Ngô Đan vội vàng nói: "Đương nhiên là đại sự, đệ, đệ…… Ai? Sao lại không nhớ ra?"

Doanh Vô Kỵ nhìn bộ dáng mất hồn mất vía của hắn, biết tâm tư hắn đã không biết bay đi đâu, bất quá cũng không vạch trần, chỉ cười nói: "Không vội, từ từ nghĩ".

Ngô Đan cắn răng, giơ tay tự tát mình một cái.

Trên mặt nóng bỏng cảm giác khiến hắn thanh tỉnh rất nhiều "Nhớ tới, có hai chuyện!"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Giỏi lắm.

Thật sự là một tên ngoan nhân.

Hắn bĩu môi: "Có việc nói chuyện, không cần tự hại mình".

Ngô Đan nhếch miệng, nghiêm chỉnh ngồi dậy: "Chuyện thứ nhất, đại ca đệ truyền tin trở về, nói Khương Thái Uyên lén liên lạc với ca ca, chuẩn bị thừa dịp hai nước Sở Viêm giao chiến, để cho Ngô quốc chúng ta thuận tiện, nhường cho bọn họ một con đường, ăn một tòa thành trì của Viêm quốc, làm gốc rễ lập quốc của Khương Tề.

Khương Thái Uyên cũng hứa hẹn, sẽ giúp chúng ta chia sẻ phần lớn thế tiến công đến từ Viêm quốc.

Đệ nói với ca ca, loại chuyện này đệ không hiểu lắm.

Ca ca bảo đệ tới tìm huynh, nói nghe huynh sắp xếp là được".

Doanh Vô Kỵ suy nghĩ chốc lát, gật đầu nói "Ta cảm thấy không có vấn đề!"

Hắn từ trong ngăn kéo lấy ra một bộ bản đồ, trải đều trên bàn, khẽ mỉm cười nói: "Đệ cảm thấy Huy Châu thế nào?"

Huy Châu chính là một trọng trấn quân sự, nằm ở ranh giới giữa hai nước Viêm Ngô, là tiền tuyến quân sự của Viêm quốc, uy hiếp đối với Ngô quốc có chút lớn.

Viêm quốc ở vào thế tứ chiến, gần trăm năm qua khuếch trương bốn phương hướng nhiều lần vấp phải trắc trở, chỉ có thể đánh về phía Ngô quốc, Huy Châu này chính là răng nanh đâm thủng da thịt Ngô quốc.

Nếu họ Khương đoạt được Huy Châu, tương đương với nhổ răng Viêm quốc, chỉ cần có thể trói buộc hành động của họ Khương, áp lực Ngô quốc phải gánh chịu sẽ giảm xuống không ít.

Huy Châu cũng có thể trở thành tiền tuyến của Khương Tề, tuy rằng ngoài sáng chỉ là một thành phố cô độc, nhưng kỳ thật có hậu phương lớn An Ấp Minh Đô này, hiệu quả sẽ cực kỳ xuất chúng, mặc kệ đối với Viêm Quốc hay là Điền Tề, đều sẽ tạo ra uy hiếp không nhỏ.

Đương nhiên.

Đối với nước Ngô cũng sẽ có uy hiếp.

Nhưng chỉ cần An Ấp Minh Đô bị Lê quốc khống chế, Khương Tề sẽ thành thật.

Cho nên, tổng thể mà nói, đây là chuyện tốt đối với nước Ngô.

Chương 945: Nạp đầu danh trạng cho Lê quốc Chương 945: Nạp đầu danh trạng cho Lê quốc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngô Liệt để cho Ngô Đan nghe lời mình, chắc hẳn cũng là muốn nạp đầu danh trạng cho Lê quốc.

Rất rõ ràng

Nhưng đó không phải là mấu chốt của vấn đề.

Vấn đề mấu chốt là, Huy Châu là trọng trấn quân sự, muốn đánh hạ cũng không phải đơn giản như vậy.

Thần sắc Ngô Đan có chút ngưng trọng: “Có thể đánh không?”

Cái này khó nói!

Doanh Vô Kỵ thành thật đáp "Còn phải xem tiếp theo sắp xếp như thế nào, chuyện này trước tiên bỏ qua một bên, đệ có thể nói trước chuyện thứ hai!"

Ngô Đan trên mặt hiện ra một tia u sầu, cân nhắc nửa ngày dùng từ, mới chậm rãi nói ra "Công hội Mặc giả… Gần đây có chút nội chiến!"

Nội chiến?

Doanh Vô Kỵ nhướng mày "Nội chiến pháp như thế nào?

Mấy ngày trước, những người đi theo Triệu Dĩnh thiếu chút nữa phản loạn đã mang theo Lê quốc thư chạy tới Hạo Kinh.

Chính là vì tố cáo Cơ Động.

Trong quốc thư, gia chủ ba nhà Triệu Ngụy Hàn đều có ký tên, cộng thêm đám người Triệu thị thúc ép, Chu thiên tử bị ép triệt đi tước vị Chu Huề Vương của Cơ Động

Giáo chủ kiêm Mặc Thánh này gần đây tâm tình tương đối không tốt, roi mềm quất vào mông Nam Cung Yến đều đứt ba cái, làm cho Nam Cung Yến gần đây vạn phần hạnh phúc.

Vẻ mặt Ngô Đan có chút rối rắm, trầm giọng nói: "Kỳ thật cũng không tính nội chiến, chỉ là ở một việc sinh ra khác biệt rất lớn.

Trên chuyện gì?

Trong chuyện có nên cướp người của huynh hay không.

「……」

~~~

Cướp người……

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ, kỳ thật ngày hôm nay hắn đã sớm dự đoán được.
~~~

Dù sao Công hội Mặc giả giúp mình làm thay rất nhiều thứ, mỗi một thứ đều ẩn chứa giá trị cực lớn, nếu Mặc gia Cự tử là một Thánh Nhân đứng đắn, cũng không cần lo lắng như vậy.

Nhưng hết lần này tới lần khác là Cơ Động cái đồ chó này.

Từ lúc biết Cơ Động là Mặc gia Cự tử, Doanh Vô Kỵ cũng đã làm tốt chuẩn bị bị nhổ lông cừu.

Đơn giản chính là sự khác biệt giữa nhiều ít.

Hắn cười nhìn về phía Ngô Đan "Tình thế cụ thể thế nào, đệ nói tỉ mỉ một chút.

Bẹt!

Ngô Đan đấm đùi một cái, trong ánh mắt mang theo một tia buồn bực: "Tình thế cũng không phức tạp, chỉ là có người đầu óc có tật xấu, cảm thấy trong tay huynh có không ít thuật lợi dân, lại làm lợi cho Lê quốc, không phù hợp nguyên tắc kiêm ái, mẹ nó ta lúc ấy liền mắng hắn, ngươi cũng không phải Mặc giả, vì sao nhất định phải tuân theo quy củ của Mặc giả?

Huống chi mấy thứ này vốn không phải của Công hội Mặc giả!

Cầm đồ của người khác làm chuyện của Mặc gia.

Đó không phải là xen vào chuyện của người khác sao?

Ngay từ đầu ta đã cảnh báo họ không được làm loạn.

Nhưng có một số người vẫn cứ làm loạn và một số thứ đã bị rò rỉ. "

À……

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, có nhiều thứ người biết quá nhiều, muốn hoàn toàn giữ bí mật căn bản là không thể nào.

Cũng không thể mong đợi bọn họ tôn trọng quyền sáng chế.

Hắn cười nhạt hỏi: "Cái gì đã tiết lộ ra ngoài?"

Ngô Đan trầm giọng nói: "Kỹ thuật in chữ sống đã lọt ra ngoài, căn bản không ngăn được! Dây chuyền sản xuất bê tông sử dụng không ít người, nguyên liệu chủng loại hẳn là đã lọt ra ngoài, bất quá cách điều chế cụ thể chỉ ở trong tay một số người cốt cán. Ô Kê ca, huynh nói chuyện này xử lý như thế nào?"

Không cần xử lý!

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo "Để cho bọn họ trộm đi là được, vốn là phòng không được, hiện tại vấn đề mấu chốt, là đến tột cùng có bao nhiêu người biết được kỹ thuật này?"

Hắn quả thật không đặc biệt để ý.

Thuật in ấn chữ sống, nhiều nhất cũng chính là công cụ kiếm tiền nhỏ của thư cục, hiện tại giá cả chỉnh thể đè được xuống, mặc dù có người trộm đi, cũng sẽ lập tức tiến vào trạng thái lãi không nhiều.

Hiện tại tác dụng duy nhất của thứ này, chính là hạ thấp ngưỡng cửa biết chữ.

Cho dù chảy vào quốc gia khác, cũng đại khái giống như Lê quốc làm văn hóa phổ cập, kiếm không được mấy đồng tiền, thậm chí còn phải bỏ tiền.

Về phần bê tông……

Có chút phiền toái, bởi vì nguyên liệu đã xác định, phá giải tỉ lệ công thức chỉ là vấn đề thời gian.

Nếu là nước khác dựa vào thứ này xây lên một tòa lại một tòa tường thành, về sau xử lý đích xác sẽ tương đối khó giải quyết.

Bất quá đồ chơi này kiến tạo tường thành tuy rằng nhanh, nhưng cũng cần vô số công nhân ưu tú, hơn nữa cần năng lực

động viên tài nguyên rất mạnh.

Bản thân đã tương đối lệ thuộc vào thể chế chính trị của các quốc gia.

Nếu là Sở quốc nội đấu không ngừng.

Cùng một thợ thủ công, cùng một công thức bê tông.

Để xây dựng một bức tường giống nhau, họ có thể mất gấp ba lần thời gian và tiền bạc.

Huống chi……

Bọn họ còn chưa có nhiều thợ thủ công như vậy, cũng rất khó cam lòng vẽ nhiều tiền như vậy.

Thực sự kiếm tiền là xưởng ngọc xà và kính thủy tinh.

Cái trước là bách tính hai nước Càn Lê đang bí mật làm, song phương cũng không biết toàn cảnh, chỉ cần Càn Lê triệt để trở mặt, hắn có thể tùy thời toàn bộ thu về Lê quốc.

….

Còn về kính thủy tinh thì kỹ thuật mấu chốt lần lượt nằm trong tay Ngô Đan và Địch Vân, hai người đều đáng tin tưởng, hơn nữa sản lượng kính thủy tinh cũng không lớn, cơ bản không tồn tại khả năng rò rỉ.

Hai cái túi lớn đều nắm chặt trong tay, Doanh Vô Kỵ thật đúng là không hoảng hốt.

Ngô Đan suy nghĩ một chút: “Loại bát nháo này tuy rằng không ít, nhưng kỳ thật cũng không nhiều, ước chừng chiếm một phần, đệ đã thống kê hết những người được gọi lên rồi, huynh xem xử lý bọn họ thế nào?”

Nói xong, liền từ trong ngực lấy ra một quyển sách cuộn.

Doanh Vô Kỵ nhận lấy mở ra xem, phát hiện bên trong chi chít chữ đều nhớ kỹ tên.

Hắn có chút kinh ngạc, không nghĩ

Đến Ngô Đan hiện tại tiểu tâm tư còn rất kín đáo, không khỏi cười nói "Hắc? trước kia còn không phát hiện , tiểu tử ngươi rất mang thù!"

Chương 946: Dựa vào cái gì không thù dai? Chương 946: Dựa vào cái gì không thù dai?

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hừ!

Ngô Đan mắng chửi đĩnh đạc nói: "Dựa vào cái gì không thù dai? Mấy con chó này, trước khi đến Lê quốc nương tựa huynh, phân cũng ăn không đủ no. Hiện tại dựa vào huynh, cuộc sống thay đổi tốt hơn, hơn nữa còn có quan chức, kết quả bắt đầu dửng mỡ?

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay áo "Nếu đều đã tiết lộ, vậy đá chúng đi thì có ích lợi gì?

Ngô Đan có chút không cam lòng: "Vậy giữ bọn họ lại sao?

"Ở lại!"

Doanh Vô Kỵ gật đầu "Dù sao bọn họ tối đa cũng có thể tiếp xúc được những thứ này, cho dù tiếp tục ở lại nguy hại cũng có hạn. hiện tại rõ ràng có người muốn khuyến khích bọn họ rời đi, ta đây hết lần này tới lần khác muốn làm ngược lại."

Đệ lần này trở về liền tiết lộ một ít ý tứ, nói ta đã biết chuyện này, nhưng không cần gây cho bọn chúng bất cứ phiền toái gì.

Cái này……

Ngô Đan thở dài một hơi: "Ô Kê ca, huynh thật sự có thể nhẫn nhịn những gì người thường không thể".

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Cũng không phải! Chẳng qua trong mắt một số người công thức rất quan trọng, nhưng trong mắt ta, người quan trọng hơn. Ngô Đan, ta không hỏi cái khác, nếu Mặc gia Cự tử yêu cầu toàn bộ người Lê Mặc rút lui, đệ cảm thấy sẽ rút lui mấy thành?

Trên nguyên tắc tất cả mọi người trên dưới Công hội Mặc giả, đều phải nghe theo Cự tử điều lệnh, nhưng Lê quốc cho thật sự quá nhiều, hơn nữa quốc gia khác cũng không cho được nhiều thực quyền và chức tước như vậy…"

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Đại khái sẽ đi bao nhiêu?"

Ngô Đan nghĩ nghĩ, vươn năm ngón tay, không xác định nói: "Năm thành?

Năm thành……

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ hơi lạnh, Lê Quốc nếu có thể lưu lại năm thành còn lại, tự nhiên xa xa chưa nói tới thương gân động cốt.

Nhưng hiện giờ đất mới vừa mới có một cấu trúc, còn có tiềm lực khai phá rất lớn, thợ thủ công Công hội Mặc giả tuy rằng nhiều, nhưng so với Vùng đất mới còn xa mới bão hòa, có thể còn cần ít nhất thời gian 5 năm.

Hắn tự nhiên không hy vọng mất đi năm thành.

Nhưng Cự tử lại không thể khinh thường sức thống trị của Mặc gia công hội, thật đúng là một vấn đề khó giải quyết.

Qua một thời gian ngắn, chỉ sợ phải phí tâm tư xử lý.

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cười nói: "Đúng rồi Ngô Đan, kho tiền riêng của đệ còn dư lại bao nhiêu?"

Ngô Đan không biết vì sao hắn bỗng nhiên nói đến chuyện này, thành thật nói: "Vẫn còn có chút, làm sao vậy?"

Doanh Vô Kỵ chỉ vào quyển sách cuộn "Liền những người này, đệ lén tiếp xúc một chút, nhìn xem có thể hay không lấy về Ngô quốc các ngươi!"

Hả?

….

Lông mày vừa thô vừa ngắn Ngô Đan nhất thời vặn một cái "Cái này không thể được, đây không phải đào góc tường của huynh đệ sao?"

Doanh Vô Kỵ cười xua tay "Ta bảo đệ đào đệ liền đào đi, sẽ không trách đệ!"

Được rồi!

Ngô Đan cắn răng, tuy rằng vẫn gật đầu, nhưng trong ánh mắt vẫn có chút không tình nguyện.

Lấy tiền của mình để xã giao với mấy thứ chó này.

Hắn thật sự không muốn!

Còn có, gần đây nếu là có Chu vương thất hoặc là Công hội Mặc giả cao tầng tiếp xúc với đệ, muốn đệ cùng bọn họ hợp tác, đệ không cần cự tuyệt, cũng không cần tiếp nhận, liền diễn rối rắm một chút, cho bọn họ lưu một lỗ hổng là được!"

Được!

Ngô Đan không rõ Doanh Vô Kỵ đang suy nghĩ cái gì, nhưng vẫn vui vẻ đáp ứng, nghe Ô Kê ca chuẩn không sai, căn bản không cần hoài nghi.

Hắn đem nước trà còn lại trong chén rót xong: "Không có chuyện gì khác đệ rút trước a, ngày mai còn phải làm kính thủy tinh, đệ trước đem nguyên liệu làm tốt, miễn cho bị người nhìn lén".

Uh!

Doanh Vô Kỵ gật đầu "Sắp xếp thời gian trước, Lê Khương qua vài ngày phải ký quốc thư, đến lúc đó đệ phải ra sân.

Được!

Ngô Đan đứng lên, nhưng không lập tức rời đi, miệng há lại há, nhưng vẫn không nói ra lời.

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: "Có gì cứ nói thẳng, lề mề làm gì?

Ngô Đan nhếch miệng, lại lề mề trong chốc lát, mới lắp bắp nói: "Đệ nghe nói nam nhân Lý gia đều bị giết hết rồi, nữ tử cũng đều bị đày đến Vùng đất mới, vừa rồi cái kia như thế nào…"

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ hơi nhếch lên "Đó là thị vệ trưởng của ta, làm sao vậy?"

"Không có gì, đệ chỉ tò mò thôi!"

Ngô Đan liên tục xua tay, vẻ mặt không có dị trạng gì, bước chân rời đi có chút bối rối.

Chậc chậc!

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, cũng không tiện nói gì.

Toàn bộ Công hội Mặc giả đều biết, con hàng Ngô Đan này sớm muộn cũng không chịu được, dù sao toàn bộ công hội, đều không có ai giống hắn ưa thích đi dạo Lầu Xanh như vậy.

Nhưng nếu nói hắn là một tao nhân đơn thuần, Doanh Vô Kỵ cũng không ủng hộ, dù sao con hàng này vẫn rất ngây thơ

Bất quá loại chuyện này rất phức tạp.

Không thích hợp cho người ngoài can thiệp.

Vẫn là lẳng lặng bên cạnh thì tốt hơn.

Bất quá……

Doanh Vô Kỵ điên cuồng vò đầu, ở trong chính sảnh đi tới đi lui, chuyện của Công hội Mặc giả thật sự có chút làm cho hắn phát sầu.

Hắn cũng không biết tại sao, trên thế giới này lại có một tổ chức dị dạng như vậy.

Thiên hạ Mặc giả đâu chỉ vạn người, bên trong thợ thủ công du hiệp ưu tú vô số kể.

Liền mấy tháng trước Âm Sơn kỳ tích, nếu không có thợ thủ công Mặc giả tuyệt đối không có khả năng thành công.

Nếu thật sự bị Cơ Động dời đi một nửa, chỉ sợ sẽ kéo dài tiến độ phát triển của Lê quốc.

Xem ra phải liên lạc với Ô Vấn một chút.

Tuy rằng ông ta cũng là Mặc giả, hơn nữa là nhân vật thâm niên trong công hội, theo lý thuyết cũng có thể nghe theo Cơ Động mệnh lệnh.

Nhưng người này chung quy là Thanh Y mang vào nghề, hai đời Cự tử quan niệm khác biệt, Ô Vấn rõ ràng càng nghiêng về tín niệm của Thanh Y, cũng không phải là hoàn toàn không thể thuyết phục.

Chỉ là……

Doanh Vô Kỵ cũng không có lòng tin gì.

Chương 947: Làm công tác tư tưởng cho vị Mặc gia đại ngưu Chương 947: Làm công tác tư tưởng cho vị Mặc gia đại ngưu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mặc kệ.

Chờ Khương Thái Uyên làm xong chuyện này, liền lập tức đi tìm Ô Vấn thương nghị, đến lúc đó đem Thập Tam gia cùng Vu Sương Tự cũng kéo lên, làm công tác tư tưởng cho vị Mặc gia đại ngưu này.

Về phần hiện tại……

Doanh Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời, sắc trời đã có chút tối, nhưng mấy người trong nhà, sửng sốt một người về nhà cũng không có.

Có thể đang náo nhiệt trong gánh hát?

Trong sân có chút vắng vẻ.

Ở nhà một mình cũng không phải chuyện tốt.

Hay là đi gánh hát đi?

Tâm tình Hoa Triều bây giờ hẳn là vừa vặn.

Khẳng định mình đưa ra yêu cầu gì nàng cũng sẽ đồng ý.

Trước một đoạn thời gian, hắn vừa sai người cải tạo một chút lầu ba thư phòng, bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài, bên ngoài lại không nhìn thấy bên trong.

Hơn nữa mới thêm một cái phòng vệ sinh còn có một cái giường mềm.

Thư phòng chỉ có ông chủ và bà chủ mới có thể vào.

Hắc hắc hắc……

Doanh Vô Kỵ có chút trong lòng lửa nóng, dù sao Huyết mạch Thiên Nhân tộc thức tỉnh về sau, hắn cả người huyết khí cực kỳ tràn đầy, lại không cẩn thận lật xe làm hòa thượng hơn hai tháng, từ Đầu cuối Minh Đô trở về , Hoa Triều đang chữa thương, mới vừa dưỡng tốt thân thể, liền đi bồi La Yển đi hết đoạn đường cuối cùng nhân sinh.

Đường Đường cũng đang mang thai.

Lần duy nhất, chính là ở Tình Giáng điện hành thích Thái tử……

Nhưng lần đó ở thư phòng lại có chút thi triển không ra.

Nghĩ về điều đó.

Bước chân của hắn cũng nhanh hơn không ít.

Nhưng chưa từng nghĩ, còn chưa ra khỏi cửa, đã thấy một thân ảnh nghênh diện đi tới.

Hả?

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút, có chút mừng rỡ, bởi vì người tới không phải ai khác, chính là Triệu Ninh ăn mặc thành bộ dáng Nguyên Dương công chúa.

Triệu Ninh như cười như không đánh giá hắn: "Thế nào? ta về nhà mình, Vô Kỵ chàng không hoan nghênh sao?"

Nói rồi.

Liền trực tiếp đi về phía phòng ngủ.

Bất quá ta vừa rồi thấy nàng có rất nhiều công văn đều không có phúc đáp, giúp nàng thì lại không chịu, ta còn tưởng rằng hôm nay đều không về"

"Thì về rồi đấy!"

Trong lúc nói chuyện.

Hai người đã đi vào cửa phòng ngủ.

Triệu Ninh thuận tay đóng cửa lại, cười dài nói: "Đúng là có chút công văn chưa phúc đáp, bất quá có một phần không tính là đặc biệt quan trọng, trước hết để đó đã, đợi đến ngày mai phúc đáp cũng không muộn.

Hả?

Doanh Vô Kỵ tiến lên một bước "Điện hạ gác lại công văn đều muốn gặp ta, ta thật đúng là thụ sủng nhược kinh đây!"

Hai người ở rất gần, đều có thể nghe thấy tiếng thở của nhau.

Công văn nào quan trọng bằng phò mã gia?

Triệu Ninh hơi ngẩng đầu, mỉm cười nhìn hắn, vẻ mặt thoạt nhìn có chút trấn định.

Chỉ là hai má hơi đỏ lên, vẫn có chút lộ ra khẩn trương.

Uy vọng đã tạo dựng, chuyện của nữ nhi xử lý xong, ngay cả mấy năm gần đây có thể xuất hiện chuyện ở bên ngoài cũng đều xử lý.

Vậy giờ phải làm gì?

Trong lòng Triệu Ninh hiểu rõ.

Hơn nữa hiểu rõ Vô Kỵ trong lòng cũng hiểu rõ.

Đây là chuyện ngầm hiểu.

Nhưng từ Tình Giáng Điện xa xôi chạy tới Phò mã phủ, chính là vì làm chuyện này, vẫn làm cho nàng cảm giác có chút xấu hổ.

Dù sao làm thái tử lâu như vậy.

Mặc kệ ở trước mặt ai, nàng đều là một bộ trang trọng.

Chuyện này, rõ ràng có chút không trang trọng.

Mặc dù lúc trước đã có quan hệ da thịt, nhưng bất kể là hành động suýt đi quá giới hạn trong thạch thất, vẫn là đêm đó ở thư phòng, đúng là vẫn có chút khắc chế.

Nhưng bây giờ ánh mắt nhìn Doanh Vô Kỵ, giống như hận không thể đem nàng ăn tươi nuốt sống.

….

Hôm nay…… Vì sao lại mãnh liệt như thế?

Sau khi Doanh Vô Kỵ dán một tấm cách âm phù lên cửa.

Nàng thật sự có chút không chịu nổi ánh mắt nóng rực kia, liền tránh thoát ánh nhìn của hắn, ngồi ở trên giường, làm bộ nhìn xung quanh: "Kỳ thật đi! Ta tới tìm chàng cũng coi như là vì công việc".

Doanh Vô Kỵ làm ra vẻ mặt thất vọng "A? Thì ra chỉ là vì công việc a!

Triệu Ninh sửng sốt một chút, sợ hắn mất hứng, vội vàng giải thích: "Bất quá chàng hẳn là hiểu ta, chỉ cần là việc công, ta đều sẽ nghiêm túc làm tốt nhất".

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ sáng lên: "Thật không?

Triệu Ninh gật đầu: "Đương nhiên là thật!

Vậy thì tốt quá!

Doanh Vô Kỵ có chút hưng phấn, nhanh chóng từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ áo giáp màu vàng.

Toàn thân chế tạo bằng vàng, lại mỏng như cánh ve.

Đẹp như một tác phẩm nghệ thuật.

Khắp nơi đều thể hiện nghệ thuật chạm rỗng.

Triệu Ninh vẻ mặt có chút cổ quái: "Đây là cho ta mặc?"

ừ!

Tại sao phải mặc cái này?

Nàng mặc vào là được!

Cái này……

Triệu Ninh vẫn không hiểu, bất quá vẫn cầm lấy chuẩn bị mặc vào.

Doanh Vô Kỵ lại ngăn cản nàng, kéo kéo quần áo trên người nàng "Không! ý của ta là, nàng chỉ mặc nó!"

Triệu Ninh: "……

Một lát sau.

Trên người Triệu Ninh chỉ mặc áo giáp chạm rỗng mà đơn giản, cảm giác không khí xung quanh đều có thể thông suốt lướt qua da thịt.

Cảm giác mát mẻ truyền đến từ áo giáp vàng khiến gò má nàng càng nóng lên, chỉ có thể nắm chặt roi da nhỏ trong tay để phát tiết khẩn trương trong lòng.

Nhìn Doanh Vô Kỵ quần áo tả tơi đến kỳ cục, âm thanh nàng phát run "Ta tại sao phải mặc cái này?"

Doanh Vô Kỵ ra vẻ trấn định: "Nghe nói sau trận chiến An Ấp Minh Đô, điện hạ trở thành chiến thần trong mắt liên quân họ Cơ.

Triệu Ninh: "……

Doanh Vô Kỵ trói mình lại, sau đó nằm trên giường: "Ta là tù binh của trận chiến này, đến đây đi!

Triệu Ninh "!

……

Một canh giờ sau.

Triệu Ninh tựa vào vết thương của Doanh Vô Kỵ

Đầu gác lên vai hắn, cả người vẻ mặt đều có chút hoảng hốt.

Một canh giờ vừa rồi, chúng ta đã làm gì?

Nàng không hiểu tại sao lại như vậy.

Nhưng không thể không thừa nhận, lại thật đúng là một loại thể nghiệm mới mẻ đến cực hạn.

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên mở miệng nói: "Nếu không, lại làm một lần nữa?"

Chương 948: Trạng thái tuyệt vời đến quên mình Chương 948: Trạng thái tuyệt vời đến quên mình

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thôi!

Triệu Ninh vội vàng nói: "Áo giáp đã hỏng rồi!

Vừa rồi tuy rằng là trạng thái tuyệt vời đến quên mình.

Nhưng tiết mục tra khảo cùng phán kháng kia thật sự có chút quá thô bạo.

Cảnh đánh đòn và phản đánh đòn lại quá mức xấu hổ.

Còn có lời thoại……

Chỉ có thể nói không hổ là viết kịch bản, ít ỏi vài câu thoại, liền đem nội dung vở kịch trước sau nói rõ ràng.

Trong vở kịch.

Nàng vẫn là thái tử Lê quốc nữ cải nam trang.

Doanh Vô Kỵ vẫn là công tử Càn quốc.

Sau đó hai quân giao chiến, nhẹ nhàng vui vẻ đánh một trận, Doanh Vô Kỵ bị bắt làm tù binh.

Cuối cùng hai quân giao chiến, biến thành hai người giao chiến.

Cái này……

Triệu Ninh có chút không biết nói như thế nào.

Luận thể chất, Doanh Vô Kỵ mạnh hơn nàng không ít.

Thật sự chịu không nổi.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Lần sau ta tạo ra một thứ rắn chắc hơn, tính chất của vàng hơi mềm, có chút không chịu nổi hai Chuyên Húc đế thân.

….

Triệu Ninh: "……

Nàng chỉ có thể lựa chọn im lặng.

Lại dựa sát vào nhau hồi lâu, hai người mới từ trong dư âm nhớ lại.

Triệu Ninh lúc này mới đem đề tài chuyển tới chính sự: "Vừa rồi Vu sư tỷ đưa tin tới, nói lần này Khương Thái Uyên tới, Lê Khương đàm phán cần phải dẫn nàng đi.

Vu sư tỷ?

Doanh Vô Kỵ có chút không kịp phản ứng, bất quá rất nhanh suy nghĩ cẩn thận Vu sư tỷ trong miệng nàng chính là Vu Sương Tự.

Vị pháp y xinh đẹp này rất thần bí, lần trước từ khi xử lý qua chuyện của Đan Thanh, liền cùng Hàm Quang Kiếm linh cùng nhau biến mất, ai cũng không biết các nàng đi nơi nào.

Xem ra tin tức của nàng rất linh thông, không ngờ nhanh như vậy đã biết Khương Thái Uyên muốn tới.

Hắn chép chép miệng: "Nàng đây là muốn tiễn sư huynh nàng đoạn đường cuối cùng?"

Không biết!

Triệu Ninh lắc đầu: "Nàng chỉ nói một câu như vậy, cái khác không nói thêm, ta cảm giác chuyện này không có đơn giản như vậy. Tuy rằng ta cũng coi như sư từ Bạch gia đạo

trưởng, nhưng dù sao cũng không phải người của đạo gia, bên trong rất nhiều nội tình ta cũng không rõ ràng lắm.

Bất quá chúng ta cùng Khương Thái Uyên không ít giao tiếp, nàng cảm thấy lấy tính cách bảo thủ của hắn, sẽ thản nhiên tiến vào nơi hắn phải chết sao?"

Không đâu!

Doanh Vô Kỵ lắc đầu.

Có một điểm có thể xác định, Khương Thái Uyên đích xác muốn phục hưng Khương Tề.

Nhưng người này thật sự quá mức tự tin, chỉ biết dùng phương thức của mình phục hưng Khương Tề, cho dù kẻ nào trong mắt hắn đều là cứt chó.

Hơn nữa không thể không nói.

Hắn đích xác đã dùng âm mưu quỷ kế để dành được không ít của cải.

Ví dụ tốt nhất chính là An gia quyền của Khương Tề ở An Ấp Minh Đô.

Loại âm mưu gia này nếm được sự ngon ngọt của âm mưu, khiến hắn chủ động thu tay quả thực có chút khó khăn.

Khiến hắn chịu chết, lại càng là lời nói vô căn cứ.

Doanh Vô Kỵ khẽ nhíu mày "Chẳng lẽ hắn có lòng tin tránh được Tuyệt Địa Thiên Thông?

Triệu Ninh lắc đầu: "Cái này thật đúng là không quá xác định, nếu là có cơ hội, ta vẫn là muốn bái kiến một chút sư phụ của hắn, ông ta bố cục nhiều quân cờ ngầm không có đạo lý không biết Khương Thái Uyên là người như thế nào, nhưng vẫn là lưu người này sống đến bây giờ."

Có rất nhiều việc ta cần Sư phụ giải đáp.

Nhưng ta hỏi Vu sư tỷ, Vu sư tỷ lại nói thời cơ đến mới có thể dẫn ta đi bái kiến.

Ta đang nghĩ, nếu không thông qua mẫu tộc chàng..”

Đối với cách nói này. Doanh Vô Kỵ rất đồng ý, bởi vì hắn cũng rất muốn gặp Lão đạo Bạch gia một mặt, thân là Bạch gia người, lại thành Dương Chu nhất mạch cao nhân.

Nếu

Là có thể nhận được sự ủng hộ của ông ta, về sau mặc kệ làm chuyện gì cũng sẽ rất thuận tiện.

Chỉ là……

Hắn than nhẹ một tiếng: “Ta lúc trước đã hỏi qua nương ta, nương ta nói trưởng lão cùng Bạch gia liên lạc đều rất ít, Bà làm gia chủ thời gian dài như vậy, cũng bất quá chỉ liên lạc với nhau có mấy lần, thật đúng là không biết ông ấy ở đâu.”

Triệu Ninh có chút thất vọng: “Như vậy…

Không khí yên lặng trong chốc lát.

Doanh Vô Kỵ cười cười: “Ông ấy đã làm như vậy, tất nhiên có đạo lý của ông ấy, ta cảm thấy cũng không cần nóng vội, ít nhất Lê quốc chúng ta cho dù chuyện gì đều đi vào quỹ đạo, không cần vì một Khương Thái Uyên mà phiền lòng.”

Chúng ta sẽ làm việc của mình.

Làm tốt việc xây dựng đất mới.

Làm tốt Học cung Đại Lê.

Nuôi con cho tốt!

Đừng quan tâm cái gọi là đại tranh chi thế khi nào thì đến.

Ít nhất còn có thể hưởng thụ niềm vui gia đình trong vài năm.

Triệu Ninh giật mình một lát, thần sắc có chút giãy dụa, do dự hồi lâu mới mở miệng nói: “Vô Kỵ! Kỳ thật có một việc sớm nên nói cho chàng biết, nhưng ta cùng phụ vương cũng không biết nên mở miệng với chàng như thế nào. Vừa rồi phụ vương triệu kiến ta, cố ý phân phó ta đến nói cho chàng biết.

A?

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên cảm giác có chút không ổn, chuyện ngay cả bọn họ cũng khó mở miệng, khó giải quyết đến mức nào?

Hắn nhíu mày: “Chuyện gì?

Triệu Ninh hít sâu một hơi: “Phụ vương… nhiều nhất chỉ còn sống được 1 năm!”

Doanh Vô Kỵ: “……

Trong lòng hắn lộp bộp.

Bởi vì rất nhiều tiết mục chỉ có thể hát khi cha vợ còn sống.

Hát xong vở kịch này, mình có thể sẽ ra ngoài gây dựng sự nghiệp.

Thế đấy.

Ít hơn một năm!?

Vậy còn hưởng thụ niềm vui gia đình cái shit gì nữa?

Đây không phải là bẫy ta sao?

Hắn từ trên giường ngồi dậy, xoa xoa da đầu có chút tê dại. Giống như đã hiểu vì sao Triệu Ninh rõ ràng xấu hổ chuyện khuê phòng, nhưng vẫn chủ động trở về phò mã phủ.

Bởi vì chuyện này đích xác có chút gấp gáp.

Chương 949: Quá mức công danh lợi lộc Chương 949: Quá mức công danh lợi lộc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh thần sắc có chút ảm đạm, ôm hắn từ sau lưng, hai gò má dán ở trên lưng của hắn, ngữ khí sa sút nói: "Chàng có phải hay không cảm thấy ta cùng chàng ở chung một chỗ quá mức công danh lợi lộc?"

Đương nhiên không phải!

Doanh Vô Kỵ xoay người, miễn cưỡng cười cười, khuyên giải an ủi nói: "Ở chung lâu như vậy, nàng đối với ta tâm ý gì, ta nếu là lại không biết, chẳng phải là quá không biết tốt xấu?

Đối với Triệu Ninh, trong lòng hắn không có nửa phần oán hận.

Tuy rằng ngay từ đầu cũng không có tình yêu nam nữ, hai người tụ cùng một chỗ cũng có chút ý tứ thông gia chính trị.

Nhưng Triệu Ninh từ đầu đến cuối đối không có nửa phần không phải đối với hắn, từ lập trường của nàng tất cả mọi chuyện đều làm được tốt nhất.

Kể cả hôm nay.

Cho dù thật sự có thành phần "công việc" ở đây.

Hắn cũng vui vẻ chịu đựng.

Hơn nữa cha vợ chỉ có thể sống một năm, loại chuyện này vốn là cơ mật cao cấp, nếu như mình thật sự phản tâm, hoàn toàn có thể thừa dịp trong khoảng thời gian này làm lớn chuyện.

Lê vương thất lần này hành động, đã bỏ ra chín thành chín thành ý, còn lại 0,1 thành, cũng là bởi vì lưu lại một tia tâm tư đối với mình.

Triệu Ninh thở phào nhẹ nhõm, do dự một hồi nói: "Kỳ thật Đại Lê phát triển vững vàng, đại khái không cần cho

chàng ra ngoài mạo hiểm. Phụ vương cũng có chút do dự, một là không yên tâm chàng một mình đi ra ngoài, hai là không nắm chắc tuyệt đối đưa chàng ra ngoài, cho nên cuối cùng vẫn phải xem chàng nghĩ như thế nào.

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề.

Không đi ra ngoài, ổn thỏa nhất.

Đi ra ngoài, lợi ích tối đa hóa.

Nhất thời nửa khắc, thật đúng là có chút khó lựa chọn.

Bất quá hắn rất nhanh đã suy nghĩ cẩn thận.

"Ta cũng tạm thời không biết chọn như thế nào, nhưng có một việc là khẳng định không sai!"

Cái gì?

Để phụ vương lúc còn sống ôm cháu ngoại.

Ưm

……

Ngày hôm sau.

Cửa thành Giáng Thành chiêng trống vang trời.

Lần trước có trận chiến lớn như vậy, vẫn là lúc Bách gia thịnh hội, không ít dân chúng đều tò mò hôm nay đến tột cùng sẽ nghênh đón dạng khách quý gì, từng cái đều đứng ở cửa thành hướng phía xa nhìn.

Khi mặt trời lên cao.

Cuối đường quan lộ, một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy tới.

….

Tứ giá!

Đây là đãi ngộ mà chư hầu vương mới có thể hưởng thụ.

Trang trí trên xe ngựa càng hết sức xa hoa, cao lớn, hoa cái mạ vàng.

Ngay cả vương giá Lê quốc cũng không có quy cách bậc này.

Bởi vì tổ tiên cũng không rộng rãi như vậy.

Nhưng hết lần này tới lần khác, ở đô thành Lê quốc, xuất hiện quốc vương giá xa hoa như thế.

Không thể nói là không long trọng.

Nhưng quỷ dị chính là.

Lần này tới, chỉ có một tòa vương giá, ngay cả hộ vệ đoàn xe đi theo cũng không có.

Chỉ có một chiếc xe ngựa đến một mình.

Trên vương giá, treo một lá cờ.

Lá cờ tung bay theo gió, trên đó viết một chữ "Khương".

Doanh Vô Kỵ không nhịn được nheo mắt, cũng không biết Khương Thái Uyên đang hát vở kịch nào.

Một lát sau.

Vương giá dừng ở trước cửa thành.

Khương Thái Uyên mặc một bộ vương bào, trực tiếp từ trên xe ngựa nhảy xuống, cười ha ha đi về phía Doanh Vô Kỵ: "Doanh lão đệ, đợi lâu! Lại nói tiếp vẫn là lão đệ ngươi nể tình, nói nghênh đón quy cách cao, liền nghênh đón quy cách cao, lễ ngộ hôm nay, sau này lão ca ta nói ra đều có mặt mũi.

"Minh ước Lê Khương liên quan trọng đại, mặc dù còn không xứng với quy cách bực này, nhưng năm ngày sau còn phải đưa tang Khương lão ca, chả lẽ lại không thể long trọng hơn một chút sao?"

Nói cũng đúng!

Khương Thái Uyên gật đầu đồng ý, cũng không vì vậy mà có bất kỳ không vui.

Doanh Vô Kỵ đánh giá hắn từ trên xuống dưới "Nếu ta nhớ không lầm, hiện giờ trên vương vị Tề quốc, còn ngồi một vị quân vương họ Khương khác, Khương lão ca đây là dự định soán vị sao?"

Nghe lời này của ngươi nói kìa!

Khương Thái Uyên trên mặt ý cười doanh nhiên, ánh mắt lại là vô cùng lạnh thấu xương: "Nếu ta lần này có thể còn sống rời đi, đó là Khốn Long Thăng Thiên, chẳng lẽ còn không sánh bằng một Khôi Lỗi Tề Vương?"

~~~

Nếu ta lần này có thể còn sống rời đi, đó là Khốn Long Thăng Thiên, chẳng lẽ còn không sánh bằng một khôi lỗi Tề Vương?"

Lúc Khương Thái Uyên nói ra những lời này, khuôn mặt thô kệch mặt mày hớn hở, trong thần sắc có hào hùng nói không nên lời.

Chậc chậc!

Doanh Vô Kỵ nhịn không được đánh giá hắn một cái, cũng không có từ trên mặt hắn đọc được chút ý xấu hổ nào, ngược lại vẻ tự hào của hắn không giống giả tạo chút nào.

Người này, xuất phát từ nội tâm vì tất cả chuyện mình làm mà cảm thấy kiêu ngạo.

Nhưng không thể phủ nhận.

Bạn có thể nói người này không có đạo đức, cũng có thể nói người này không có đại nghĩa, thậm chí không có một tia
~~~

khí độ vương giả.

Nhưng ngươi không thể nói những chiêu thức này của hắn vô dụng.

Bản thân họ Khương chính là một vương thất bị mất uy tín, dưới đồ đao của Điền thị, tông thất họ Khương diệt sạch hơn phân nửa, nhưng Khương Thái Uyên lại dẫn dắt bọn họ ở trong Tề vương cung Minh Đô.

Hơn nữa theo Khương Nhạc Thanh nói.

Hiện giờ Tề vương cung, ở cũng không chỉ có thần dân họ Khương, còn có một đám gia tộc Loan, Cao, Quốc, Bảo.

Những thứ này tuy rằng đều thuộc về họ Khương, nhưng trong lịch sử vẫn là giết chóc lẫn nhau, nhưng những gia tộc này, không một ngoại lệ đều bị đoàn kết cùng một chỗ.

Có thể làm được những thứ này, thật sự là có chút không dễ dàng.

Mặc kệ âm mưu của Khương Thái Uyên bỉ ổi cỡ nào, ít nhất cũng đạt được mục đích.

Nếu sau này còn có thể thuận buồm xuôi gió như vậy, nói không chừng thật đúng là có thể khôi phục phong cảnh Tề quốc họ Khương ngày xưa.

Cũng khó trách Khương Thái Uyên tự phụ như vậy.

Chương 950: Vừa vặn đến bù đắp tiếc nuối Chương 950: Vừa vặn đến bù đắp tiếc nuối

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ cười cười: “Khương lão ca có chí Lăng Vân, lão đệ ta theo không kịp, chỉ là Lê quốc chúng ta địa tà, chỉ sợ Khương lão ca Lăng Vân chưa tới nửa mà trung đạo sụp đổ,

cho nên nói vẫn là cẩn thận một chút, dù sao có đôi khi nói trước bước không qua".

Hắc hắc!

Khương Thái Uyên tự đắc cười: "Cái này không cần Doanh lão đệ phí tâm, lần trước tới Giáng Thành đi quá nhanh, còn có rất nhiều chỗ chưa đi dạo, lần này vừa vặn đến bù đắp tiếc nuối".

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, người này lần trước đích xác không có đi dạo, Bên trong Mộ bàn lại quăng ra Lang Nhân bài, trực tiếp mạnh mẽ phá vỡ không gian chạy trốn.

Bất quá……

Hắn hơi nhíu mày, người này hình như rất có tự tin, không hề cho rằng mình sẽ ở Giáng Thành chiết kích trầm sa.

Đây đến tột cùng là tự tin từ đâu tới?

Lá bài tẩy của hắn đến tột cùng là cái gì?

Khương Thái Uyên xoa xoa tay: "Doanh lão đệ nói thế nào? Dẫn vi huynh đi dạo Giáng Thành?"

Đi dạo!

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ lộ ra một tia tươi cười nhàn nhạt.

Khương Thái Uyên hỏi: "Đi dạo ở đâu trước?"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Trạm thứ nhất, Thiên Lao!"

Hắn hướng người bên cạnh nháy mắt một cái.

Một đám thị vệ nhao nhao giơ đao kiếm ra, thủ lĩnh thị vệ nhanh chóng lấy ra còng tay, đeo ngay ngắn chỉnh tề cho Khương Thái Uyên.

Khương Thái Uyên……

……

Một canh giờ sau.

Thiên lao.

Khương Thái Uyên liền mặc một cái quần cộc lớn, một bên uống nước một bên mắng chửi đĩnh đạc nói: "Doanh lão đệ ngươi cũng quá không nói, lão ca ngươi vừa mới chuẩn bị tự phong làm vương, kết quả trước mặt nhiều như vậy bách tính, ngươi một cái liền còng tay ta, về sau ta họ Khương phục quốc thì mặt mũi để đâu?"

Doanh Vô Kỵ nhíu mày.

Hiện tại Khương Thái Uyên đã bị lột sạch sẽ, trên người tất cả đồ vật đều bị dỡ xuống, bao gồm quần cộc trên người hắn, đều là tiêu chuẩn ngục giam Lê quốc.

Doanh Vô Kỵ cẩn thận, thậm chí gọi ngự y tới kiểm tra một chút.

Tất cả những nơi có thể giấu đồ, đều bị lục soát tỉ mỉ một lần.

Không có gì còn lại ngoài những gì được mang ra từ lòng mẹ.

Những thứ tìm được đều bày ra trước mặt hắn.

Ngoại trừ mấy tấm phù lục đi đường, cái gì cũng không mang, có thể nói đi người không mà đến.

Vậy.

Hắn định dựa vào cái gì chạy trốn?

Doanh Vô Kỵ cảm giác rất linh mẫn, rất xác định hiện tại Khương Thái Uyên, chỉ là vừa mới đột phá Binh Nhân Cảnh, trừ phi hắn giống mình có năng lực copy thần thông, bằng không căn bản không có khả năng nắm giữ thần thông.

Dưới Tuyệt Địa Thiên Thông, chỉ có loại thần thông chạy trốn mới có thể có hiệu quả.

Nhưng thiên hạ này thần thông chỉ có vài loại, thần thông chạy trốn cũng không có mấy cái, hơn nữa đại bộ phận ở Tuyệt Địa Thiên Thông trước mặt đều có chút vô lực.

Duy nhất một cái rõ ràng có thể giãy thoát, chỉ có đao bổ không gian của Thập Tam gia.

Cái này……

Doanh Vô Kỵ cười cười "Xem ra Khương lão ca đã chuẩn bị tốt nhất phải chết, tích lũy tài phú nhiều năm như vậy, cư nhiên đều lưu lại Tề vương cung các ngươi.

Cẩn thận đương nhiên là phải cẩn thận một chút!

Khương Thái Uyên cười hắc hắc: "Bất quá đây chỉ là vì phòng ngừa vạn nhất, ta cũng không cho rằng các ngươi cuối cùng sẽ giết ta. Như thế nào Doanh lão đệ? Dự định vẫn giam cầm ta sao, Khương Tề chúng ta tuy rằng nghèo túng, nhưng cũng là có thân phận chư hầu, qua vài ngày chúng ta sẽ ký kết minh ước, trước khi ký kết minh ước, vẫn đem người giam cầm, chỉ sợ mặt mũi không tốt lắm đi!"

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu, hướng bên cạnh ngục tốt nói ra "Buông hắn ra!"

Vâng!

Ngục tốt lĩnh mệnh, cởi hết còng tay chân trên người Khương Thái Uyên.

Khương Thái Uyên nhịn không được cười ha ha, đĩnh đạc mặc vương bào của mình vào, thuận tiện đem mấy tờ phù giấy mình mang theo bên người cất vào trong ngực.

Doanh lão đệ, ta cùng Vương muội đã lâu không gặp, lão ca cả gan cầu ngươi thả nàng ra ngoài hít thở không khí, vừa

lúc chúng ta cùng nhau đi dạo An Ấp Minh Đô!”

Doanh Vô Kỵ thản nhiên cười nói “Lão ca đã yêu cầu như vậy, ta làm sao có thể cự tuyệt?”

Nói xong, liền lấy ra một tấm kính thủy tinh, thả hồn ảnh Khương Nhạc Thanh ra.

Hắn cũng không lo lắng Khương Thái Uyên giở thủ đoạn gì, bởi vì thần hồn Khương Nhạc Thanh còn đang phong kín trong đầu hắn, trong gương bất quá chỉ là hình chiếu mà thôi, trừ phi Khương Thái Uyên giết chết hắn, bằng không không có khả năng cướp đi người.

Khương Nhạc Thanh bỗng nhiên được thả ra, theo bản năng nhìn xung quanh một cái, lúc nhìn thấy Khương Thái Uyên, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Vương huynh, huynh đã tới?

Trong ánh mắt.

Lo lắng.

Khó hiểu.

Tất cả đều có.

Khương Thái Uyên đối với ánh mắt của nàng như không thấy, ngược lại cười hắc hắc hỏi Doanh Vô Kỵ: “Doanh lão đệ, đây chính là kính thủy tinh ngươi lừa gạt liên quân họ Cơ sao? Ta nghe nói Viêm Quốc tuy rằng không xuất binh, nhưng Viêm Vương chịu áp lực tài chính cực lớn, bỏ số tiền lớn mua một cái. Kết quả quay đầu, mười vạn tướng sĩ các ngươi mỗi người một cái khiến hắn tức hộc máu.

Hiện tại kính thủy tinh kinh doanh trải rộng toàn bộ Trung Nguyên, bản thân chính là vật hiếm lạ, bây giờ còn là chiến lược vật tư.

Các ngươi kiếm không ít chứ?

Doanh Vô Kỵ chép miệng: “Kiếm được cũng không nhiều lắm, mấy trăm vạn lượng!

Chương 951: Dễ thủ khó công Chương 951: Dễ thủ khó công

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đúng là mấy trăm vạn lượng.

Bất quá đây chỉ là số liệu hơn hai tháng sau cuộc chiến An Ấp Minh Đô.

Lâu dài mà xem, tổng giá trị sản xuất còn phải tăng gấp mười lần.

Bởi vì đồ chơi này bản thân có thể ăn đứt cái gọi là gương đồng chất lượng cao, hơn nữa còn có thể tương đối tăng lên sức chiến đấu ở Minh Đô, vật tư chiến lược thật sự.

Hơn nữa Doanh Vô Kỵ ráo riết tiếp thị, một tấm kính thủy tinh liền ít nhất bán mấy trăm lượng bạc.

Tuy nói như vậy sẽ giảm bớt ưu thế tương đối của Lê quốc ở Minh Đô, nhưng Minh Đô nơi này, ngoại trừ lại tòi thêm ra một mảnh địa phương như An Ấp, bằng không ý nghĩa tổng thể không lớn, mà An Ấp hiện tại đã rơi vào trong tay Lê quốc.

Dễ thủ khó công, không tồn tại khả năng bị công hãm.

Cho nên so với bảo trì ưu thế tương đối, còn không bằng mau chóng biến thành tiền, Lê quốc hiện tại muốn chính là nghỉ ngơi lấy lại sức, cần vô số tiền xây dựng tường thành.

Thật nhiều!

Khương Thái Uyên có chút mê mẩn, xoa xoa tay nói: “Có hứng thú giúp đỡ Khương Tề chúng ta một chút không?

An Ấp Minh Đô đều tài trợ cho các ngươi, chẳng lẽ Khương lão ca còn không thỏa mãn?

Thỏa mãn tất nhiên là thỏa mãn!

Khương Thái Uyên hắc hắc xoa tay "Nhưng ai sẽ ngại tiền nhiều chứ, Bách tính Khương Tề chúng ta về sau chính là ở phía Đông Lê quốc, làm mã tiền tốt, nhưng thiếu tiền lương thiếu quân giới, muốn cho chúng ta vì các ngươi liều mạng, dù sao cũng phải để cho qua ngày giàu có không phải sao?"

Doanh Vô Kỵ hứng thú "Ồ? Lão ca còn muốn trải qua cuộc sống giàu có?

Cũng không sao?

Khương Thái Uyên theo lẽ thường gật gật đầu.

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng "Cho các ngươi trải qua cuộc sống giàu có, đối với ta có chỗ tốt gì?"

Khương Thái Uyên chỉ vào Khương Nhạc Thanh trong gương: "Muội muội ta xinh đẹp, đưa cho ngươi làm tiểu thiếp như thế nào? thân thể của nàng đã luyện hóa quỷ kính, nếu lợi dụng thích đáng, có thể giúp ngươi khống chế toàn bộ thiên hạ, chẳng lẽ ngươi không động tâm sao?"

Khương Nhạc Thanh sửng sốt một chút, có chút khiếp sợ nói: "Vương huynh? Huynh……

Nàng cũng không phải khiếp sợ Khương Thái Uyên đem nàng bán, bởi vì làm Công chúa Khương Tề, nàng đã sớm có tâm lý vì nước hy sinh mà quỷ kính này là vật trọng yếu của vương thất họ Khương, sở dĩ bọn họ có thể gánh vác áp lực của Điền thị, không thể tách rời với quan viên Tề do quỷ kính bí thuật khống chế.

Nhưng hiện tại, Khương Thái Uyên lại muốn đem con át chủ bài này đưa ra ngoài?

Bất quá nàng rất nhanh liền hiểu được ý tứ của Khương Thái Uyên.

Doanh Vô Kỵ tự nhiên cũng hiểu, cười nhạo một tiếng "Nếu là ta nhớ không lầm, thân thể lệnh muội hẳn là còn ở trong tay Điền thị?

Ha ha! Vẫn không lừa được Doanh lão đệ.

Khương Thái Uyên cũng không xấu hổ, cười to vài tiếng liền cùng Doanh Vô Kỵ rời khỏi lao tù.

Vốn muốn cho Doanh Vô Kỵ làm hướng dẫn viên du lịch, cùng nhau đi dạo, nhưng Doanh Vô Kỵ căn bản cũng không có hứng thú cùng hắn đi dạo.

Liền mang theo gương ảnh của Khương Nhạc Thanh, đi bộ cách Doanh Vô Kỵ không xa, cũng không thể cách quá xa, bởi vì cách quá xa tín hiệu không tốt, ảnh hưởng đến chất lượng hình chiếu.

Lần này đi dạo.

Liền đi dạo một ngày.

Hắn giống như không có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào, giống như là một du khách không hề có tâm sự, liền mang theo Khương Nhạc Thanh đi dạo lung tung trên đường.

Đến lúc chạng vạng tối.

Lại theo Doanh Vô Kỵ cùng nhau vào Minh Đô, đốt mấy tờ bùa lên đường, một đường chạy về phía An Ấp.

Nhìn thần dân họ Khương dọn vào trong thành đâu vào đấy, cười đến khóe miệng nhếch đến tận lỗ tai.

An Ấp thành lâu.

Doanh Vô Kỵ cùng Triệu Ninh sóng vai ngồi, nhìn cảnh tượng trong thành, trong lòng đều có chút cảm khái.

Giờ phút này An Ấp Minh Đô, đang bị Lê đại đội canh gác cẩn mật.

Mảnh địa phương này đã ngăn cách Minh Đô gương truyền tống, muốn vào thành, chỉ có thể truyền tống đến bên ngoài An Ấp, sau đó lại đi bộ vào thành, tại khu vực bên ngoài An Ấp, sớm đã khôi phục ảnh hưởng Minh Đô, mặc dù có kính thủy tinh cũng sẽ suy yếu không ít chiến lực, thế lực bên ngoài rất khó đối với nơi này tạo thành uy hiếp.

Nói cách khác, mảnh đất màu mỡ này gần như hoàn toàn an toàn.

Hơn nữa hoàn toàn ở trong tay Lê quốc, cho dù Khương Tề cấu kết với người ngoài, cũng rất khó có thành tựu.

Thần dân họ Khương, chỉ có thể tính là sống nhờ ở chỗ này, có thể ở chỗ này nghỉ ngơi lấy lại sức, nhưng cũng phải tuân thủ sự thống trị của Lê quốc, nộp thuế cho Lê quốc, ngay cả binh khí cũng phải thông qua pháp trận truyền tống một chiều, truyền tống đến đại bản doanh của Khương Tề ở Minh Đô.

Nhưng ít nhất.

Có chỗ an thân,dưới sự hỗ trợ của Lê quốc cung cấp nông canh, mặc dù nộp thuế cũng có thể tích trữ được lương thực thuộc về mình.

Mặc dù nơi này không tính là nhà của bọn họ, cũng đủ để cho mỗi thần dân họ Khương tươi cười rạng rỡ.

Giờ phút này Khương Thái Uyên, giống như là quân vương thân hạ dân gian thương hại dân chúng, trên mặt lộ ra ý cười hòa ái, đối với thần dân họ Khương hỏi han ân cần, thoạt nhìn yêu dân như con.

Doanh Vô Kỵ chép miệng: “Người này diễn kịch, thật đúng là rất ra dáng, gánh hát không có đưa vào nhân tài như

vậy, thật là thua thiệt!”

Đúng vậy!

Triệu Ninh gật đầu đồng ý, suy nghĩ một lát lại hỏi: “Vô Kỵ à, chàng xác định ngươi không tìm thấy thứ gì kỳ quái trên người hắn?”

Doanh Vô Kỵ chắc chắn “Đúng! Ngoại trừ huyết mạch trên người hắn không đúng lắm, hẳn là dùng bí pháp giấu kín vương ấn, trừ cái đó ra, thật không có thứ gì khác.

Triệu Ninh khẽ gật đầu.

Chương 952: Chỉ sợ phải trả giá không nhỏ Chương 952: Chỉ sợ phải trả giá không nhỏ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Vương ấn thứ này đích xác có thể giấu ở trong huyết mạch, dù sao thứ này là Chu thiên tử ban cho, đại biểu cho tính chính thống về pháp lý của các nhà ở trên đất phong, tự nhiên cùng huyết mạch của các nhà ràng buộc.

Hai nhà Ngụy Hàn sở dĩ khắp nơi bị Triệu thị cản trở, Điền thị sở dĩ hiện tại cũng không có biện pháp chính thức thay thế họ Khương, một phần nguyên nhân là bởi vì cái này.

Nếu minh ước đóng dấu vương ấn thì tương đương với lời thề của hai quốc gia.

Dưới thời điểm quy tắc huyết mạch cường thế nhất, vi phạm lời thề sẽ có hậu quả, tương đối nghiêm trọng tương đương với phiên bản Thề máu Chuyên Húc yếu.

Mặc dù hiện tại Bia Mục Dã đã bị suy yếu đến cực hạn, nhưng cũng không phải tùy tiện liền dám vi phạm.

Đơn phương xé bỏ minh ước, chỉ sợ phải trả giá không nhỏ.

Bất quá nội dung minh ước đã định ra tốt, Triệu thị chiếm cứ bên chủ động, cơ bản sẽ không phạm minh ước, ngược lại họ Khương khắp nơi bị cản trở, cho nên sau khi Khương Thái Uyên đưa ra vương ấn, tất cả mọi người ngầm thừa nhận cho dù động thủ cũng phải sau khi đóng vương ấn.

Chỉ là……

Vương ấn này vẫn luôn ở trong tay Khôi Lỗi Tề Vương.

Khi nào thì chạy đến trên tay Khương Thái Uyên?

Sau khi đạt thành minh ước lần này, chỉ sợ hai nhà Điền Khương sẽ bộc phát mâu thuẫn không nhỏ.

Triệu Ninh nhắm mắt suy tư: "Họ Khương tuy rằng nguyên khí đại thương, nhưng uy thế huyết mạch vẫn còn, bọn họ ngủ đông nhiều năm, Khương Thái Uyên đối với Bia Mục Dã cũng lên kế hoạch nhiều năm, không ít người trẻ tuổi đều ngưng tụ Linh Thai phẩm cấp cao.

Nếu có thể hoàn toàn thu làm của mình, chắc chắn là lợi khí chi phối thế cục thiên hạ của Đại Lê.

Lợi khí như vậy, đặt ở trong tay Khương Thái Uyên.

Chỉ sợ hại người hại mình!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu chấp nhận, vừa rồi nhìn thần dân họ Khương dọn vào, hắn cũng có ý nghĩ như vậy, họ Khương tuy rằng tổn thất thảm trọng, lại bảo vệ không ít người trẻ tuổi, hơn nữa phàm là trước ba mươi tuổi, khí tức trên người đều là bộ dáng vừa mới đột phá thai thoái cảnh không đến một năm.

Nếu như sở liệu không sai, đều là Khương Thái Uyên vừa mới hồi phục huyết mạch của bọn họ.

Không thể không nói tương đối có kế hoạch.

Có thể đoán được, trong thời gian ngắn sức chiến đấu quân đội họ Khương sẽ rất mãnh liệt, đích xác được xưng tụng lợi khí, đặt ở trong tay cái tên Khương Thái Uyên mắc bệnh thần kinh này, không phải chuyện tốt.

Nhưng……

Hắn nhíu mày: "Bất quá ta cảm thấy, hắn hẳn là có một lý do khiến chúng ta không thể không từ bỏ giết hắn.

Ta cũng cảm thấy!

Triệu Ninh gật đầu đồng ý, bởi vì biểu hiện của Khương Thái Uyên thật sự có chút kỳ quái.

Doanh Vô Kỵ cười hỏi "Nếu thật sự có, phụ vương là có ý gì?"

Triệu Ninh suy nghĩ một lát: "Ý của phụ vương là, hiện tại hắn cũng đang ngồi trên vương vị giúp chúng ta gánh vác áp lực, quyết sách cuối cùng vẫn cần chúng ta đi làm. Mà ta làm việc quá mức trung chính bình thản, cho nên…"

Nàng nhìn Doanh Vô Kỵ, cười như không cười.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Được! Lại đem bài toán khó ném cho ta.

Triệu Ninh cười đứng dậy: "Ta về trước, bên chàng có vấn đề, tùy thời nói chuyện.

Nói rồi.

Đi thẳng.

Doanh Vô Kỵ ngược lại nhàn rỗi không có việc gì, vẫn bồi huynh muội này đợi đến ngày cuối cùng trước khi ký tên lên quốc thư.

Ở giữa kiểm tra bọn họ nhiều lần, cũng không phát hiện bất kỳ dị trạng nào.

Cuối cùng cũng tới hoàng hôn.

Nên rời khỏi Minh Đô rồi.

Thấy Khương Thái Uyên vui rạo rực trở lại thành lâu, cười vẫy vẫy tay với hắn: "Khương lão ca, chuẩn bị về đi!"

Khương Thái Uyên nhìn thấy hắn, nụ cười trên mặt nhất thời cứng đờ, nhanh chóng suy sụp.

Bất đắc dĩ giao tấm gương lên.

Lại nhìn về phía thị vệ cùng ngự y bên cạnh, khóe miệng co quắp nói: "Ta nói Doanh lão đệ, ngươi có phải hay không phòng bị ta quá mức rồi?Này mỗi ngày đều trần truồng kiểm tra ta không phải không thể tiếp nhận, nhưng mỗi lần đều móc vào trong bụng ta liền có chút chịu không nổi đâu!?"

Doanh Vô Kỵ thản nhiên cười, không chút lưu tình mặt "Cũng chỉ có thể trách lão ca quá đáng ghét, vì cam đoan lão ca có thể an an ổn ổn chết ở Giáng Thành, ta bên này cũng không thể có chút lười biếng!"

Dứt lời, phất phất tay.

Ngự y liền đưa Khương Thái Uyên tới trong phòng nhỏ.

Rất nhanh.

Trong phòng nhỏ liền truyền đến âm thanh "A tê a a" của Khương Thái Uyên.

Ước chừng Một khắc sau.

Khương Thái Uyên một bên mặc quần áo, một bên mắng mắng đĩnh đạc ngự y nói: "Đã sớm nói lão tử không có giấu đồ vật, ngươi móc một lần cũng là đủ rồi, còn mẹ nó còn móc nhiều lần, quá đáng quá đấy!"

Doanh Vô Kỵ nhìn ngự y một cái, thấy ngự y gật gật đầu, trong lòng không khỏi có chút tò mò.

Bởi vì hắn vẫn hoài nghi, Khương Thái Uyên cùng thần dân họ Khương tiếp xúc, rất có thể chính là hắn đạt được thủ đoạn chạy trốn.

Không nghĩ tới, hắn thật đúng là một chút cũng không có ý định chạy trốn.

Nhìn Khương Thái Uyên vẻ mặt thản nhiên bộ dáng, cười hỏi: "Khương lão ca, lão ca ngày mai chẳng lẽ thật sự tính toán chạy trốn bằng mồm?"

"Không trốn bằng mồm thì làm được gì?"

Khương Thái Uyên cười hì hì nói "Thiên hạ này ai không biết Tuyệt Địa Thiên Thông của Triệu thị chính là cấm chế đệ nhất thiên hạ? Chẳng lẽ chỉ bằng tu vi còm của ta, có thể trốn thoát?"

Doanh Vô Kỵ cười đáp "Hả, lão ca định chạy trốn bằng mồm thật à? Nhìn lão ca như vậy, ngày mai chắc hẳn đã định liệu trước, không ngại trước báo cho ta biết một chút, để cho ta suy nghĩ một chút làm sao phá được phương pháp chạy trốn của lão ca bằng không ngày mai lão ca thắng quá dễ dàng, quá trình không đủ kích thích sẽ không vui."

Cũng đúng!

Khương Thái Uyên gật gật đầu, giống như có chút tán thành cách nói của Doanh Vô Kỵ.

Chương 953: Không dám nói thì đừng beep nhiều Chương 953: Không dám nói thì đừng beep nhiều

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn thật đúng là dường như nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát, ha ha cười nói: "Cũng không phải là không thể nói cho lão đệ biết, bởi vì cho dù kế sách mà ngươi muốn ứng đối, đối với kết quả ảnh hưởng cũng cực kỳ không đáng kể, chỉ là

tất cả đều nói cho lão đệ ngươi biết thì ngày mai thời điểm ký kết quốc thư, lại sẽ thiếu một ít kinh hỉ."

Doanh Vô Kỵ khẽ nhướng mày "Xì! Không dám nói thì đừng beep nhiều như vậy!"

Khương Thái Uyên hắc hắc lắc đầu: "Thật đúng là không phải ta không dám nói, ngươi nếu thật muốn biết trước, trở về không ngại hỏi một chút Nữ công tử Sở quốc kia, nhìn thời gian gần đây, Sở quốc bên kia đã xảy ra chuyện gì."

Hả?

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, còn muốn hỏi cái gì, chỉ là nhìn Khương Thái Uyên kia ra vẻ cao thâm tươi cười, liền biết hỏi hắn cũng sẽ không nói, cũng đỡ phải tự tìm mất mặt.

Lắc đầu, liền cùng Khương Thái Uyên đồng thời ra khỏi thành, rời khỏi vị trí phạm vi An Ấp, móc ra gương trực tiếp về tới hiện thế vương cung.

Hắn hướng một cái phương hướng nhìn lại, nơi đó là địa phương vương cung chiêu đãi khách nước ngoài, quy cách tương đối cao, Khương Thái Uyên ở ngay tại chỗ đó, hoặc là nói bị giam cầm ngay tại chỗ đó.

Cũng không biết con hàng này ngày mai sẽ xuất ra phương án trốn bằng

Quay người và rời đi

Trên đường về Phò mã phủ, hắn đem lực chú ý tập trung đến mi tâm "Khương cô nương?"

Giọng Khương Nhạc Thanh vang lên trong đầu: "Sao vậy, phò mã gia?"

Trước đó vài ngày.

Nàng ta đã bị giam cầm.

Mỗi ngày trên mặt đều lộ vẻ thống khổ.

Mấy ngày nay cùng thần dân nhà mình tiếp xúc nhiều, cảm xúc cũng giống như tăng vọt không ít.

Nhưng trong ánh mắt thê lương vẫn không có tiêu tán bao nhiêu.

Chỉ cái nhìn này.

Vô cùng đau đớn, lại làm cho người ta nhịn không được muốn khi dễ nàng.

Doanh Vô Kỵ cười hỏi "Có một vấn đề ta vẫn luôn muốn hỏi ngươi.

Khương Nhạc Thanh than nhẹ: "Phò mã gia cứ hỏi đi!"

Doanh Vô Kỵ châm chước chốc lát "Vương ấn ở trên người Khương Thái Uyên, phụ vương ngươi thì làm sao bây giờ?

Khôi lỗi quân vương không có vương ấn.

Vậy thì cần gì phải làm con rối?

Nghe được vấn đề này, Khương Nhạc Thanh trong nháy mắt liền tự bế, không khí trầm mặc một hồi lâu.

Qua một lúc lâu.

Nàng mới bình tĩnh lại: "Thật ra Phò mã gia đã sớm biết rồi còn hỏi"

Doanh Vô Kỵ chép chép miệng: "Chính là thấy lúc ngươi ở chung với họ Khương rất cao hứng, không muốn làm hỏng tâm tình của ngươi.

Khương Nhạc Thanh sửng sốt hồi lâu, mới sâu kín nói: "Cám ơn!"

[nhắc nhở] mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đạt tới 100, đạt được kỹ xảo Địa cấp đỉnh cấp 《 72 thuật Địa Sát • Nhiếp Hồn 》 .

Này?

Tất cả đều là tà môn pháp thuật!

Doanh Vô Kỵ thật đúng là không nghĩ tới, một câu nói như vậy lại có thể làm cho tâm tình của nàng dao động lớn như vậy.

Cho nàng ta thêm thời gian để phản ứng.

Khương Nhạc Thanh mới sâu kín thở dài: "Phụ vương ta vốn là một con rối, Điền thị xử lý rất nhiều quốc sự, căn bản không cần vương ấn, ông ấy đem vương ấn giao cho Vương huynh, thì sẽ không lập tức rơi vào hiểm địa. Nhưng ngày mai Minh ước Lê Khương vừa ký, phụ vương ta sợ rằng…"

Doanh Vô Kỵ không khỏi hỏi "Vì thành toàn Khương Thái Uyên, ngươi nhẫn tâm để hắn chịu chết sao?

Không chịu chết thì làm sao bây giờ?

Âm thanh Khương Nhạc Thanh mơ hồ mang theo tiếng khóc nức nở: "Vương thất họ Khương chúng ta gần như diệt tộc, lại có ai có thể lưu mạng lại đây?

Chúng ta thành toàn không phải Vương huynh ta, mà là thành toàn họ Khương Tề trọng lập, cớ sao mà không làm?

Huống chi.

Chính thống họ Khương vốn ở trong mạch Vương huynh, máu đã sớm chảy khô.

Nếu không phải Vương huynh lúc ấy mang thân phận tôn thất đệ tử, lại há có thể sống đến bây giờ?"

Được rồi!

Doanh Vô Kỵ nhẹ nhàng lắc đầu.

Khương Nhạc Thanh nhịn không được hỏi: "Ngươi thật sự không thể tha cho Vương huynh ta một mạng sao?"

Doanh Vô Kỵ lắc đầu "Đương nhiên không thể!"

Khương Nhạc Thanh……

Doanh Vô Kỵ cười an ủi "Bất quá ngươi cũng đừng quá mức lo lắng, hắn tự tin như vậy mình có thể chạy trốn bằng miệng, nói không chừng ta thật đúng là giết không được hắn.

Khương Nhạc Thanh "Ừ……

Không khí có chút cổ quái.

Ít nhất Doanh Vô Kỵ cảm thấy như vậy.

Vừa rồi hai người nói chuyện phiếm, giống như là bằng hữu bình thường nói chuyện phiếm.

Nhưng thảo luận lại là có muốn hay không giết biểu ca của nàng.

Thật là có chút bất đắc dĩ.

Trong xe ngựa trở về yên tĩnh.

Doanh Vô Kỵ mặc dù muốn nói bóng nói gió một chút, Khương Thái Uyên rốt cuộc có cái gì át chủ bài, nhưng suy nghĩ một chút cảm thấy hắn là hỏi không ra, dứt khoát không cần tra tấn nàng vốn tâm tình bên bờ vực sụp đổ

Rất nhanh.

Xe ngựa dừng lại trước cửa Phò mã phủ.

Doanh Vô Kỵ nhảy xuống, trực tiếp bước vào cửa phủ.

Mấy ngày nay tộc nhân Bạch thị đã đi dạo Giáng Thành không còn nhiều lắm, Bạch Nghi và Hoa Triều đều trở về nhà, đang tiến đến một cái bàn ăn cơm, mẹ chồng nàng dâu tướng

ăn đều có chút điềm đạm nho nhã, chỉ có Mễ Tinh Ly bạ đây ăn đấy

Cũng không phải nàng không lễ nghi.

Mà là cả ngày tìm hiểu những thứ cao thâm kia, thật sự quá tiêu hao thể lực.

Dạ dày đói khát của nàng không cho phépcoo nàng có tướng ăn quá mức điềm đạm nho nhã.

Vô Kỵ! Chàng đã trở lại!

Hoa Triều phản ứng nhanh nhất, cười đứng dậy.

Mễ Tinh Ly nhìn sang bên này, miệng nhét đầy đồ ăn tượng trưng hừ một tiếng với Doanh Vô Kỵ, cho dù đã chào hỏi, sau đó lại nhét thêm một cái đùi gà.

Chương 954: Huynh phát bệnh gì? Chương 954: Huynh phát bệnh gì?

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắc?

Doanh Vô Kỵ cũng không rõ vì sao Mễ Tinh Ly có thể ăn ngon như vậy, kéo nàng lên: "Nương! Hoa Triều tỷ! Ta tìm nàng ta có chuyện muốn nói".

Nói rồi.

Liền kéo nàng ta đi về phía thư phòng.

Tinh Ly nghẹn không nhẹ, trong cổ họng truyền đến âm thanh "Ha ha ha", tuy rằng không biết nàng đang nói cái gì, nhưng có thể đoán được đang mắng chửi hắn là cực kỳ khó nghe.

Trong thư phòng.

Mễ Tinh Ly uống vài ngụm nước trà, mới miễn cưỡng nuốt thức ăn trong miệng xuống, bất mãn liếc hắn một cái: "Có lời gì không thể chờ ta ăn xong rồi nói sau?"

Doanh Vô Kỵ từ trong ngực lấy ra một cái khăn tay, lau vết dầu mỡ trên môi nàng.

Mễ Tinh Ly hoảng sợ nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện Hoa Triều không nhìn về phía này, mới hơi thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt khó hiểu nhìn Doanh Vô Kỵ: "Huynh phát bệnh gì?"

Không đợi Doanh Vô Kỵ trả lời, nàng liền hì hì cười nói: "Bất quá thật kích thích, ta thích! huynh sẽ không phải đã sớm chọn trúng ta chứ? kỳ thật ta cũng đã sớm chọn trúng huynh, Chuyên Húc Đế Huyết của huynh có thể cho ta ké một chút hay không?"

Doanh Vô Kỵ: "……

Quả nhiên vẫn không thể đánh giá thấp uy lực của nữ lưu manh.

Hắn nhếch miệng: "Đừng hiểu lầm, ta đối với ngươi không có hứng thú".

……

Mễ Tinh Ly hừ một tiếng: "Vậy huynh lau miệng cho ta?"

Doanh Vô Kỵ tiện hề hề cười "Chủ yếu là không nghĩ tới cái miệng nhỏ nhắn anh đào của nữ công tử cư nhiên như vậy, ta thấy thật sự vui mừng, không tự chủ được muốn lau cho ngươi một cái".

Phù……

Tinh Ly đề phòng liếc mắt nhìn hắn một cái, nhanh chóng lui về phía sau vài bước, gắt gao ngậm miệng lại.

Nhìn hắn đang trêu chọc nhìn mình, không khỏi sinh lòng không cam lòng, hung tợn trừng mắt nhìn hắn một cái "Có chuyện gì nói thẳng đi!"

Doanh Vô Kỵ thần sắc trở nên có chút nghiêm túc, "Gần đây Sở quốc, có phát sinh chuyện gì hay không?"

Sở Viêm giao chiến.

Đó là điều ai cũng biết.

Vốn ý tứ của Sở quốc là thừa dịp An Ấp Minh Đô bên kia đánh nhau, liên quân họ Cơ không rảnh bận tâm Viêm quốc, chiếm nhiều tiện nghi của Viêm quốc một chút, cũng chưa từng nghĩ Viêm quốc phản kháng vô cùng kịch liệt, Sở quốc không chiếm được chút tiện nghi nào, nếu là dễ dàng lui binh như vậy, uy nghiêm của đại quốc sẽ không còn.

Vì thế chớp kích chiến biến thành cuộc chiến tôn nghiêm, biên cảnh Sở Viêm biến thành vũng bùn.

Ai cũng đánh rất khó chịu.

Nhưng ai cũng không xa chủ động rút lui.

Chỉ là ngoài ra, hình như không còn gì khác.

Tinh Ly nhướng mày: "Đánh nhau với Viêm quốc, đây không phải là chuyện ai cũng biết sao?"

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng "Ngươi ăn nhà ta nhiều đồ như vậy, liền một chút lời thật lòng cũng không muốn nói với ta hả!"

Hả?

Mễ Tinh Ly không nhịn được có chút tò mò: "Huynh là nghe được tin đồn từ đâu thế?"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng định nói ta muốn nói ta cái gì cũng không có nghe nói ngươi khẳng định không tin.

Nói ra như vậy có chút mất mặt.

Hắn ngạo nghễ cười: "Thiên hạ này còn có chuyện gì có thể giấu diếm được ta?"

Mễ Tinh Ly cổ quái nhìn hắn một cái: "Tin tức thật linh thông, đây là cơ mật ở Sở quốc chúng ta.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Ta cũng chỉ là nghe một cái đại khái, ngươi mau dài dòng.

Chuyện này nói ra rất dài dòng.

Mễ Tinh Ly mấp máy miệng: "Nói ngắn gọn chính là đại chiến Sở Viêm lần này, có một đại yêu lẻn vào trong lãnh thổ và quân đội Sở quốc chúng ta, ý đồ làm tan rã hậu phương lớn của chúng ta. Đương nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là Chuyên Húc Ấn của Sở quốc chúng ta, rất nhiều trạm gác xung quanh đều có dấu vết bị trà trộn vào.

Chuyên Húc Ấn!

Doanh Vô Kỵ nhướng mày, trong lòng nhất thời có chút ngưng trọng.

Tinh Ly bĩu môi: "Mặc dù không thực sự uy hiếp Chuyên Húc Ấn, nhưng lần này phòng ngự bên ngoài của chúng ta bị trà trộn rất nhiều, nói ra cũng ngại mất mặt, cho nên các nhà họ Mễ chúng ta vừa thanh trừ uy hiếp, vừa đè chuyện này xuống.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, rất nhiều cao thủ Sở quốc chúng ta đều bị hạn chế ở phụ cận Chuyên Húc Ấn, dẫn đến số lượng cao thủ tiền tuyến không đủ.

Bằng không Viêm Quốc thật đúng là chưa chắc có thể ngăn cản thời gian dài như vậy.

Lời này cũng không phải nàng khoác lác.

Sở quốc dù sao cũng là một đại quốc, mặc kệ nội bộ có nội đấu thế nào, nhưng nội tình vẫn phải có, cùng nhau xuất binh, mấy trận chiến dịch của đánh Viêm quốc thắng vài trận vẫn không thành vấn đề.

Doanh Vô Kỵ nhíu mày nói: "Vậy tình huống Chuyên Húc Ấn thế nào?

Mễ Tinh Ly khoát tay: "Tuy động tác lần này khá lớn, cũng phát động không ít lần ra tay thăm dò Chuyên Húc Ấn, nhưng trên cơ bản không tạo thành uy hiếp gì.

Thì ra là thế.

Doanh Vô Kỵ hơi thở phào nhẹ nhõm.

Phòng thủ xung quanh Chuyên Húc Ấn của các quốc gia đều rất nghiêm mật, thật đúng là không phải mấy đại yêu có thể lay động.

Mễ Tinh Ly có chút tò mò: "Này, tin tức này chúng ta giữ bí mật, huynh là từ đâu nghe được?"

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ hơi lạnh, thấp giọng phun ra ba chữ "Khương Thái Uyên!

Là hắn!?

Ánh mắt Tinh Ly cũng trở nên có chút ngưng trọng.

Lúc trước nàng cũng không để chuyện này ở trong lòng, dù sao không biết Chuyên Húc Ấn nào buông lỏng, thật đúng là tránh không được đại yêu lẻn vào, thừa dịp Sở Viêm giao chiến tổ chức một đợt thế công cũng không phải đặc biệt kỳ quái.

Nhưng chuyện này có liên quan đến Khương Thái Uyên, thì có vẻ không tuyệt vời như vậy.

Người này, chính là có tiền án!

Nàng cùng Doanh Vô Kỵ lăn lộn đã lâu, tự nhiên nghe nói một ít chuyện cũ của Lý Thải Đàm.

Lúc ấy Lý Thải Đàm chính là bị Khương Thái Uyên xúi giục ý đồ động vào Chuyên Húc Ấn mà Triệu thị trông coi.

Người này cùng Yêu tộc tuyệt đối có liên hệ!

Chương 955: Thật sự là muốn chết! Chương 955: Thật sự là muốn chết!

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng địa bàn hắn thèm thuồng nhất là Viêm quốc, hơn nữa phòng thủ bên trong Viêm quốc yếu hơn, cho dù thật sự muốn xúi giục Yêu tộc tấn công Chuyên Húc Ấn, chẳng lẽ không nên để mắt tới Viêm quốc sao?

Doanh Vô Kỵ cũng có chút không hiểu, bởi vì Khương Tề lén liên hệ với Ngô quốc, Huy Châu muốn lấy cũng ở biên giới Ngô Viêm, rõ ràng là muốn nuốt địa bàn Viêm quốc, sau đó nhắm đến thành trì Tề thổ.

Nói một ngàn nói một vạn, cũng không liên quan tới Sở quốc!

Hắn chỉ chỉ đầu: "Khương Thái Uyên nơi này có chút vấn đề, nhưng là không thể dùng lẽ thường đi phỏng đoán hắn, nhưng nếu hắn nói như vậy, chuyện này khẳng định liền cùng hắn có quan hệ."

Thật sự là muốn chết!

Trong ánh mắt Tinh Ly hiện lên một tia lệ sắc, thái độ của các quốc gia Trung Nguyên đối với Chu thiên tử không đồng nhất, nhưng thái độ đối với Yêu tộc lại nhất trí thần kỳ.

Cho dù như thế nào, Chuyên Húc Ấn đều là tồn tại không thể dễ dàng chạm vào.

Tuy rằng Yêu tộc xa xa không đột phá được phòng ngự.

Nhưng loại hành vi này của Khương Thái Uyên thật sự là tìm đường chết.

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ hơi lạnh, lúc trước hắn còn đang tò mò, Khương Thái Uyên đến tột cùng có át chủ bài gì, không nghĩ tới lại có liên quan đến Chuyên Húc Ấn.

Theo như Bạch Nghi nói, Nhân tộc hiện tại căn bản không có khả năng địch được Yêu tộc.

Muốn chịu đựng được.

Hoặc là liên hợp Thiên Nhân tộc, hoặc là mở ra một hệ thống tu luyện mới.

Cái trước Doanh Vô Kỵ không muốn chọn.

Cái sau lại còn lâu mới thành

Hiện tại động Chuyên Húc Ấn, hoàn toàn là lấy vận mệnh Nhân tộc ra đùa giỡn.

Phương pháp thoát khốn lần này của Khương Thái Uyên, chẳng lẽ chính là lấy Chuyên Húc Ấn uy hiếp?

Sóng đại yêu đột nhiên xuất hiện ở Sở quốc, chẳng lẽ chính là hắn gây nên?

Người đàn ông này.

Cũng thật mẹ nó dũng cảm !

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi, “Chuyện này liên quan trọng đại, ta đi vương cung trước một chuyến!”

Ánh mắt Mễ Tinh Ly lạnh lùng: “Mang theo ta đi!”

……

Sáng sớm hôm sau.

Điện Trọng Lê trong ngoài trang nghiêm vô cùng.

Người ngoài đã sớm bị cho ra ngoài, kể cả thái giám cung nữ cũng đều bị đuổi tới nơi khác.

Quy cách trang trí lễ nghi long trọng, nhưng ít có tung tích người, thoạt nhìn vắng ngắt, vô cùng quỷ dị.

Thời tiết mùa thu chưa tan.

Doanh Vô Kỵ mặc trường bào, hơi có chút khô nóng, nhìn thoáng qua mặt trời, xác định thời gian kém không nhiều lắm, liền nắm chặt dây thừng bó cọc gỗ, hung hăng gõ vào chuông.

Keng!

Tiếng chuông thanh đồng trang nghiêm hùng hồn, quanh quẩn ở phía chân trời, truyền đến trong lỗ tai mỗi người ở Giáng Thành

Giáng Thành vốn là sáng sớm hẳn là tương đối náo nhiệt, cũng bởi vì trận này tiếng chuông an tĩnh hồi lâu.

Tiếng chuông đồng còn chưa tan.

Liền có một bóng người sải bước từ ngoài cung đi tới.

Người này dáng người cường tráng, ngũ quan thô kệch, râu quai nón mọc đầy nửa khuôn mặt, thoạt nhìn vô cùng uy mãnh.

Trên người mặc một bộ vương bào.

Thần sắc nghiêm túc.

Thân thể trang nghiêm.

Quanh người như thật mang theo một tia vương giả khí, long hành hổ bộ đi về phía Điện Trọng Lê.

Khương Thái Uyên không còn bộ dáng tùy tiện như ngày xưa, lúc đi ngang qua Doanh Vô Kỵ, chỉ khẽ gật đầu với hắn, liền trực tiếp bước vào Điện Trọng Lê.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, liền bước nhanh đi theo.

Không nghĩ tới hàng này còn nổi danh?

Có lẽ…… Hôm nay ký kết minh ước, hắn đại biểu cho tôn nghiêm của vương thất họ Khương?

Trong điện.

Triệu Kỵ Cao ngồi trên vương vị.

Phía dưới chỉ có sáu chỗ ngồi.

Triệu Ninh.

Ngô Đan.

Lý Thải Đàm.

Tinh Ly.

Vu Sương Tự.

Còn có Doanh Vô Kỵ vừa mới ngồi xuống.

Khương Thái Uyên nhìn lướt qua trong điện: "Lê vương, hôm nay ngươi và ta hai vương gặp mặt, lại ngay cả chỗ ngồi bổn vương đều không có chuẩn bị, cái này chỉ sợ không phù hợp đạo tiếp đãi khách cảu Lê quốc!"

Trong âm thanh của hắn, mang theo sự tức giận thật sự.

Triệu Kỵ từ trên cao nhìn xuống đánh giá hắn một cái, trong ánh mắt lạnh thấu xương ý chớp động: "Cô chỉ biết quân vương Tề quốc chính là Khương Ngự, trên thực tế quân vương là Điền hầu, ngươi là quân vương nào?"

Vừa dứt lời.

Trong điện liền vang lên một trận cười khúc khích.

Phát ra âm thanh chính là Lý Thải Đàm, lần nữa nhìn thấy Khương Thái Uyên nàng, tâm tình cũng không có đặc biệt

kích động, nhưng ánh mắt lại rét lạnh đến làm cho người ta như rơi xuống hầm băng.

Khương Thái Uyên lại giống như không nhìn thấy nàng, chỉ ngửa đầu nhìn Triệu Kỵ.

Bàn tay nâng lên, hư ảnh của một tôn vương ấn chợt hiện ra.

Hắn thần sắc nghiêm túc: "Lê vương xem ta là vương nào?

Triệu Kỵ nhíu mày "Cư nhiên thật đúng là vương!

Khương Thái Uyên liếc mắt nhìn Tào công công bên cạnh Triệu Kỵ: "Vậy còn không mau ngồi xuống?

Chỉ tiếc, Tào công công đối với ánh mắt của hắn làm như không thấy.

Triệu Kỵ thản nhiên cười nói: "Quân vương Khôi lỗi, một ngày làm vương, không tính là vương, vẫn là đứng đi!"

Khương Thái Uyên "????

Bất quá chỉ là trầm mặc trong chốc lát.

Trên mặt hắn liền lộ ra nụ cười tự tại.

Xoay người nhìn thoáng qua Doanh Vô Kỵ và Mễ Tinh Ly, vẻ mặt tự tại nói: "Xem ra phò mã quý quốc đã đem sự tình báo cho Lê vương, cũng khó trách Lê vương không để ý đến đạo đãi khách như thế. Nhưng Lê vương, chuyện minh ước đã sớm ước định xong, kính xin đừng bị cảm xúc cá nhân chi phối.

Nói rồi.

Liền từ trong ngực lấy ra một quyển sách cuộn.

Nhẹ nhàng đưa lên bầu trời, quyển sách cuộn liền lơ lửng trên bầu trời.

Chậm rãi mở ra, chính là nội dung Minh ước Lê Khương.

Chương 956: Chiếu cố lợi ích của Lê quốc Chương 956: Chiếu cố lợi ích của Lê quốc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ý chính là Lê quốc ủng hộ họ Khương phục quốc, mà họ Khương muốn ở một số chuyện, bảo vệ quyền lợi chung của hai nước Lê Khương.

Từng chuyện từng chuyện, đều tận lực chiếu cố lợi ích của Lê quốc, cũng là chi tiết cụ thể mấy ngày nay hắn cùng Doanh Vô Kỵ thương lượng ra, trong đó cũng bao gồm mượn đường Ngô quốc chiếm được Biện thành, cũng như cùng Ngô quốc không xâm phạm lẫn nhau.

Hoàn toàn không có nửa phần thay đổi.

Chỗ lạc khoản tạm thời trống không, cần đóng dấu vương ấn của Lê quốc.

Quyển sách cuộn chỉ lơ lửng trên không trung một lát, liền đưa đến trước mặt Triệu Kỵ.

Triệu Kỵ cũng không có kéo dài, trực tiếp đem tỷ ấn đóng lại, liền đem quyển sách cuộn giao cho Tào công công.

Tào công công nâng quyển sách cuộn đi xuống, đứng ở trước mặt Khương Thái Uyên, nhìn chằm chằm hư ảnh Vương Ấn lơ lửng trên lòng bàn tay hắn, cười nheo mắt nói: “Công tử Uyên, chưởng ấn đi!”

Một lúc.

Ánh mắt mọi người trong điện đều rơi vào trên người Khương Thái Uyên.

Khương Thái Uyên chỉ cảm thấy như mang chì trên lưng, nếu cứ tiếp tục như vậy, lúc đóng dấu tỷ ấn Tề quốc, chính là

lúc hắn chết.

Nhưng hắn một chút cũng không hoảng hốt.

Ngược lại ngẩng đầu cười nhìn về phía Triệu Kỵ: "Lê vương! Chẳng lẽ ông thật sự cho rằng, đám đại yêu Sở quốc kia là do ta xúi giục? "

Ánh mắt Triệu Kỵ lạnh như băng, hôm qua hắn nghe Doanh Vô Kỵ nói ngọn nguồn sự tình, sát tâm cũng không yếu hơn bất cứ người nào đang ngồi.

Ông ta nheo mắt, ánh mắt như dao cạo lạnh lẽo, cạo da thịt Khương Thái Uyên hết lần này đến lần khác.

Đe dọa?

Điều ông ta không chấp nhận nhất chính là uy hiếp!

Ông ta hờ hững cười: "Thế nào?Ngươi còn lời muốn giải thích?"

Tự nhiên có lời muốn nói!

Khương Thái Uyên cười ha ha: "Ta đã là Tề vương, chính là Thánh giả Nhân tộc Trung Nguyên, sao lại có thể cấu kết Yêu tộc, gây họa cho Nhân tộc?"

Lý Thải Đàm hừ lạnh một tiếng "Thối lắm!"

Từ đầu đến cuối, tay của nàng đều không rời khỏi chuôi kiếm bên hông.

Ngươi không có giá họa nhân tộc.

Vậy người lúc trước xúi giục ta động đến Chuyên Húc Ấn Lê quốc là ai?

Khương Thái Uyên lại cười to nhìn về phía nàng: "Lại nói tiếp cũng phải cảm tạ phụ nhân ngu xuẩn này, nếu không có nàng, ta thật đúng là không có biện pháp thăm dò rất nhiều Chuyên Húc ấn, buông lỏng đến tột cùng là cái nào. Cũng sẽ

không trộm được pháp môn của Yêu tộc để buông lỏng Chuyên Húc ấn, càng miễn bàn đẩy ngược phương pháp để Chuyên Húc ấn trở về ổn định!"

Nghe thấy thế.

Đồng tử mọi người ở đây đồng loạt co rụt lại.

Ý tứ của Khương Thái Uyên là hắn chẳng những không phải cấu kết Yêu tộc não liệt.

Ngược lại là tiểu cơ linh quỷ lòng mang đại nghĩa, trí dũng song toàn?

Cảm thụ được ánh mắt khiếp sợ cùng nghi ngờ của mọi người.

Khương Thái Uyên nụ cười trên mặt càng lúc càng thịnh, quay đầu nhìn về phía Vu Sương Tự "Sư muội thay ta làm chứng!"

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người.

Chương 957: Chuẩn bị bạo khởi giết người

Vu Sương Tự thần sắc phức tạp nhìn Khương Thái Uyên một cái, sau đó nhìn về phía Triệu Kỵ: "Bệ hạ! Chuyện này, Khương Thái Uyên đích xác nói không sai. Nếu không có hắn nắm giữ pháp môn này, lấy hành động của hắn, căn bản không có khả năng bái nhập sư môn hạ của ta!

Mọi người……

Tư duy của bọn họ đều có chút rối loạn.

Trong lúc nhất thời, đều nghĩ mãi mà không rõ Khương Thái Uyên là làm cái gì.

Khương Thái Uyên nhìn Triệu Kỵ hơi có vẻ chần chờ vẻ mặt, nhịn không được cười ha ha: "Lê Vương! pháp môn này thiên hạ chỉ có ta một người nắm giữ, bằng vào pháp môn này, ai có thể ban cho ta chết?"

Nụ cười của hắn vô cùng tự tin.

Bởi vì hắn chắc chắn, hiện giờ Nhân tộc vương triều, không ai không hy vọng Chuyên Húc Ấn trở về ổn định.

Nghe thấy thế.

Tay Lý Thải Đàm nắm chuôi kiếm đột nhiên nắm chặt, trong ánh mắt cũng hiện lên một tia sát ý lo lắng.

"Ai có thể ban cho ta chết?"

Câu nói cuối cùng vẫn quanh quẩn trong Điện Trọng Lê.

Khương Thái Uyên âm thanh hào hùng vạn trượng, cho dù chỉ là vừa mới đột phá Binh Nhân Cảnh, cũng bị hắn tru ra Thánh Nhân khí thế.

Hắn cũng không tin, mình nắm trong tay bí mật kinh thiên động địa này, ai còn dám dễ dàng động vào mình mình.

Ánh mắt liếc nhìn, đảo qua tất cả mọi người ở đây, quả nhiên tất cả mọi người đều trầm mặc, rõ ràng đang cân nhắc lợi hại bên trong.

Thời điểm rơi vào trên người Lý Thải Đàm, có vẻ càng khinh mạn khinh bỉ.

Bốn mắt giao hội.

Lý Thải Đàm chỉ cảm thấy tim đập đều trở nên phiền não rất nhiều, được Hỗn Nguyên chân khí gia trì, huyết khí của nàng đã tràn đầy tới cực điểm, theo tiếng tim đập hữu lực, từng mảnh ký ức trong quá khứ vọt lên đầu khiến đầu nàng đau muốn nứt, vốn đã ức chế được sát ý, lại bắt đầu không ngừng quay cuồng mà ra.

Nàng sợ!

Bởi vì Khương Thái Uyên đưa ra lý do này rất chính đáng, tuy rằng nàng không tin Khương Thái Uyên nói là thật, nhưng nếu là thật, lấy lập trường hậu duệ của ba nhà Chuyên Húc đang ngồi, không có đạo lý lại đi lựa chọn giết Khương Thái Uyên.

Nếu họ quyết định không giết.

Vậy ta là gì?

Ta đang ngồi đây.

Thì khác gì với tên hề nhảy nhót.

Nàng sợ!

Nàng sợ lần này lại giống như lần đó, chính mình ẩn nhẫn chờ đợi thời gian dài như vậy, rốt cục cùng Khương Thái Uyên đứng ở mặt đối mặt, cho rằng có thể tay đâm tên cặn bã này, kết quả lại bị tên cặn bã này tính kế gắt gao, chẳng những không giết được hắn, còn bị người lăng nhục một phen.

Kết quả này, Lý Thải Đàm không chấp nhận!

Chân khí trong cơ thể nàng lặng lẽ ngưng tụ, chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, ánh mắt đã di động qua lại ở cổ họng cùng huyệt Thái Dương của Khương Thái Uyên rất nhiều lần!

Sao nào?

Như thế nào mới có thể giết chết tên súc sinh Khương Thái Uyên này dưới con mắt chăm chú của nhiều cao thủ như vậy!?

Mộ bàn lần đó.

Còn chỉ có một Hồng Trần.

Nhưng hiện tại……

Tất cả chư vị ở đây đều có khả năng hóa thân thành Hồng Trần.

Mặc kệ!

Liều mạng!

Chương 957: Chuẩn bị bạo khởi giết người

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tuy nhiên.

Ngay khi Lý Thải Đàm chuẩn bị bạo khởi giết người, một âm thanh truyền đến trong lỗ tai của nàng.

Đừng xúc động! Trước tiên nghe xem hắn nói như thế nào!

Hừ!

Lý Thải Đàm hừ lạnh một tiếng, ánh mắt rơi vào trên người Doanh Vô Kỵ, truyền âm truyền trở về "Như thế nào!? Phò mã cũng muốn bảo ta ta lấy đại cục làm trọng?"

Doanh Vô Kỵ nhìn ánh mắt lạnh như băng của nàng, trong lòng không khỏi thầm thở dài một tiếng: "Sát khí của ngươi đã không che giấu được, cho dù mạnh mẽ ra tay, cũng tất sẽ bị người ngăn lại, chẳng bằng nghe Khương Thái Uyên muốn nói gì trước".

Ngăn cản!?

Lý Thải Đàm trong lòng lệ khí lan tràn "Cho dù Thánh Nhân lại đây ngăn cản, ta cũng muốn động thủ. Mộ bàn lần đó, ta nhớ cả đời, ta không phải là những chính khách âm mưu gia các ngươi, ta…"

Tâm tình nàng kích động, thậm chí làm cho nàng không thể nói chuyện bình thường.

Mắt thấy sát khí càng ngày càng mất khống chế.

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng khuyên nhủ: "Vậy đại di tỷ cho rằng ta là chính khách, hay là kẻ âm mưu?"

Lý Thải Đàm: "……

Đại di tỷ?

Đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy danh xưng này.

Cách xưng hô này để cho nàng suýt nữa bị sát ý nhấn chìm lý trí một lần nữa lấy được quyền chủ đạo tư tưởng.

Ngẩng đầu lên, thấy hai mắt Doanh Vô Kỵ bình tĩnh.

Ánh mắt Vô Kỵ cười cươi "Đại tỷ không tin ta, lẽ nào không tin Thải My. Chuyện ở Mộ Bàn nếu không phải là đại di tỷ nương tay, ta sớm đã chôn thây ở nơi nào rồi? Ta đã đáp

ứng sẽ giúp đại tỷ giết Khương Thái Uyên, ta không thể nói mà không làm’

Ở đây có không ít chính khách, nhưng trong đó khẳng định không bao gồm ta!

Trước tiên nghe hắn nói xong, ta nhất định nghĩ biện pháp giúp đại di tỷ giết hắn!

Nếu là người khác, ta có lẽ còn phải cân nhắc một chút.

……

……

Nhưng tuyệt đối không thể để cho thân nhân chịu ủy khuất!”

Lý Thải Đàm: “……”

Tuy rằng nàng vẫn cảm thấy Doanh Vô Kỵ có thể là đang lừa gạt, nhưng… hắn gọi ta là chị vợ!

Người Thải My đều nguyện ý dốc lòng phó thác, hẳn là không thể nào là loại người dung tục miệng đầy “Đại cục” chứ?

Huống hồ.

Hỗn Nguyên chân khí của mình đều là dưới sự trợ giúp của hắn đại thành.

Thậm chí còn lấy được phương pháp Nam Cung Yến đề thuần chân khí.

Hôm nay trên đại điện này, phải chết một người, hoặc là Khương Thái Uyên, hoặc là ta!”

Yên tâm!

Doanh Vô Kỵ rốt cục lộ ra vẻ tươi cười “Ta có thể cam đoan, người này nhất định không phải ngươi!”

Trên đại điện.

Đã yên tĩnh quá lâu rồi.

Khương Thái Uyên lại không vội chút nào, nụ cười trên mặt càng lúc càng thịnh, chỉ chờ những người khác mở miệng trước.

Cuối cùng.

Triệu Kỵ nâng mí mắt lên "Ngươi đã nói như vậy, vậy ngươi có thể đem pháp môn lưu lại, ký xong minh ước về sau, người có thể đi!"

Khương Thái Uyên cười to: "Lê vương nói như vậy, chẳng lẽ là đem Khương mỗ trở thành con nít ba tuổi, nếu là ta lưu lại pháp môn này, làm sao còn có mệnh rời đi?

Pháp môn này, ta sẽ cả đời ở lại trong đầu của mình, bất quá Lê vương không cần lo lắng, Khương mỗ mặc dù bất tài, nhưng cũng là hậu nhân của Thái công Khương Thượng, hôm nay càng là Tề vương, thủ hộ Nhân tộc đại nghĩa, chúng ta nghĩa bất dung từ.

Chỉ cần Lê quốc nguyện ý cung cấp trợ giúp, Khương mỗ cho dù xông pha khói lửa, cũng sẽ làm cho Chuyên Húc Ấn buông lỏng kia trở về ổn định!"

Nghe thấy thế.

Trong ánh mắt Triệu Kỵ hiện lên một tia châm chọc.

Xem ra người này không chỉ muốn sống sót rời đi, thậm chí muốn dựa vào pháp môn này, không ngừng cướp lấy lợi ích từ hậu duệ của ba nhà Chuyên Húc thậm chí cả vương triều Trung Nguyên.

Thật đúng là tính toán khôn khéo.

Ông ta cười nhạt: "Ngươi bịa ra lý do này không sai, cư nhiên thật đúng là làm cho Cô trong nháy mắt muốn thả ngươi đi.

Khương Thái Uyên cao giọng hỏi: "Lê vương dựa vào cái gì chắc chắn Khương mỗ là biên ra?"

Triệu Ký Cười nhạt: "Từ đầu tới cuối, cái gọi là pháp môn củng cố Chuyên Húc ấn này, chúng ta chỉ nghe được từ miệng ngươi, nhưng ngay cả bóng dáng cũng không thấy. Hôm nay ngươi có thể lấy lý do nó lừa dối qua cửa, ngày mai sẽ có Lý Thái Uyên Trương Thái Uyên làm theo, thật sự coi Đại Lê vương cung ta là tùy tiện ra vào hay sao?"

Điểm ấy Lê vương không cần lo lắng!

Khương Thái Uyên cười ha ha: "Khương mỗ nếu dám nói như vậy, vậy nhất định có biện pháp chứng minh, Lê Vương cần gì phải nóng lòng nhất thời?"

Triệu Kỵ không phản bác, chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

Toàn bộ Điện Trọng Lê bên trong, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Khương Thái Uyên, muốn nhìn xem hắn đến tột cùng có thể như thế nào chứng minh.

Khương Thái Uyên rất hưởng thụ ánh mắt như vậy.

Bởi vì càng như vậy.

Hắn ta càng an toàn.

Về sau dựa vào pháp môn này mưu cầu lợi ích lại càng nhiều.

Hắn nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, liền chậm rãi bắt đầu hắn biểu diễn.

Tổ tiên ta là Khương Thượng, là chính thống của vương thất Đại Tề, chỉ tiếc, lúc Khương mỗ sinh ra, Đại Tề đã bị

Điền tặc Cưu chiếm tổ chim khách.

Vì huyết mạch vương thất không đến mức tuyệt diệt, Khương mỗ thuở nhỏ không thể nhận biết phụ vương, chỉ có thể lấy thân phận tôn thất, sinh hoạt ở Tề Đô.

Lúc ấy Khương mỗ mượn danh Tắc Hạ học cung cầu học, âm thầm nghiên cứu gia học tổ tiên lưu lại, mười tám tuổi cuối cùng cũng có thành tựu, dưới sự trợ giúp của trưởng bối trong nhà, cường tích Minh Đô Tề vương cung, cũng chính là khi đó, Điền Hầu phát hiện manh mối huyết mạch vương thất.

Khương mỗ vì phục hưng gia tộc, chạy ngược chạy xuôi nhiều năm, tích lũy phong phú, lại do khốn cảnh không có tiền, thủy chung không thể phục quốc.

Cho đến khi làm quan ở Viêm quốc, ngẫu nhiên bằng bí thuật phát hiện manh mối của Yêu tộc!

Nói về chuyện đó.

Hắn cố ý dừng lại một chút.

Liếc mắt nhìn phản ứng của mọi người ở đây.

Quả nhiên vì vậy mà vẻ mặt ngưng trọng không ít.

Chương 958: Trông coi Chuyên Húc ấn Chương 958: Trông coi Chuyên Húc ấn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ nheo mắt: “Ồ? Nói vậy Chuyên Húc Ấn buông lỏng ở Viêm Quốc?”

Chuyên Húc Ấn tuy là do Chuyên Húc đế thời thượng cổ lập ra, nhưng lịch sử biến thiên, chi họ Doanh rời xa trung tâm quyền lực trên trăm năm, mà họ Mễ lại ở Nam Man, đến sau nhưng lại hưởng lợi

Cho nên bọn họ cũng không rõ trên đời này rốt cuộc có bao nhiêu tấm Chuyên Húc ấn, tự nhiên cũng không biết những Chuyên Húc ấn này đều ở nơi nào.

Chỉ là lúc lập quốc, được Chu thiên tử cho biết vị trí của Chuyên Húc ấn.

Yêu tộc không thể xâm lấn Trung Nguyên, Chuyên Húc Ấn có công lao to lớn.

Cho nên cho dù là Thương Chu, Chuyên Húc Ấn đều cần Nhân tộc cùng nhau thủ vệ tu sửa.

Ít nhất ba nhà Doanh Triệu Mễ đều đang hết sức trông coi.

Thậm chí vì thế mà liên lụy đến tài chính không ít quốc gia.

Mặc dù lâu năm.

Cũng chưa bao giờ xuất hiện tình huống thất tu.

Chỉ là chưa từng nghĩ, lại xuất hiện vấn đề ở Viêm Quốc.

Năm đó Khương mỗ học nghệ còn kém, chỉ có thể mạo hiểm lấy bí thuật Sóc Nguyên Yêu tộc, hao hết thiên tân vạn khổ mới tìm được ngọn nguồn, vốn cho rằng dựa vào Dư Trạch tổ tiên, mặc dù tu vi còn kém, cũng không đến mức rơi vào yêu thủ. Nhưng chưa từng nghĩ, Chuyên Húc của Viêm quốc, lại cất giấu một yêu sào, đại yêu đâu chỉ trên trăm!"

"Yêu Sào!"

Mọi người đồng loạt cả kinh, mấy ngàn năm qua, Yêu tộc mặc dù vẫn hoạt động ở Trung Nguyên, nhưng bởi vì ảnh hưởng của Chuyên Húc Ấn, tu vi bị áp chế rất nghiêm trọng.

Mặc dù có lui tới, cũng chỉ là rải rác, cơ hồ không có đại yêu dám dễ dàng lộ diện.

Chớ nói chi là ở quần cư hình thành yêu sào.

Nhưng ở trong miệng Khương Thái Uyên, Viêm quốc không chỉ có Chuyên Húc ấn buông lỏng, còn ở phía dưới còn có yêu sào, thậm chí còn có hơn trăm tên đại yêu.

Phải biết rằng, có thể ở Yêu tộc xưng là Đại Yêu, ít nhất cũng tương đương với tu vi Nhân tộc Binh Nhân Cảnh.

Binh Nhân Cảnh, nhưng là đạt tới tiêu chuẩn phong tướng.

Mặc dù không tính là đặc biệt khan hiếm, nhưng cũng không phải là mặt hàng giẻ rách.

Hơn một trăm cao thủ Binh Nhân Cảnh……

Toàn bộ Triệu thị cũng chưa chắc có thể gom góp nhiều như vậy.

Cho nên lúc ấy biết Doanh Vô Kỵ bắt được hơn hai mươi cao thủ Binh Nhân Cảnh Vi Nga phái, trong lòng Triệu Kỵ vừa hưng phấn lại lo lắng, đạo lý cũng rất đơn giản, nếu Doanh Vô Kỵ một lòng vì Triệu, vậy đây chính là một cỗ trợ lực rất mạnh, nhưng ngược lại nếu Doanh Vô Kỵ phản loạn, đây chính là một uy hiếp cực lớn, chỉ luận số lượng cao thủ, đủ để sánh vai toàn bộ Dòng chính Trương Bình Hầu.

Nhưng cuối cùng.

Triệu Kỵ vẫn lựa chọn tin tưởng Doanh Vô Kỵ.

Chỉ thế thôi.

Vẫn chỉ là hơn hai mươi cao thủ Binh Nhân Cảnh.

Hiện tại yêu sào kia bên trong lại có ít nhất hơn một trăm tên, hơn nữa này chỉ tính là đại yêu, còn lũ yêu thực lực hơi thấp một tầng có bao nhiêu thì không ai biết.

Nếu đủ nhiều, có thể hình thành yêu triều.

Đây chính là một lực lượng khủng bố đủ để lật đổ một nước chư hầu trung đẳng.

Triệu Kỵ cau mày: "Viêm quốc đến tột cùng muốn làm gì, uy hiếp lớn như vậy, sao không để lộ chút phong thanh nào thế?"

Khương Thái Uyên cười nhạt: "Nếu là cái này yêu triều chỉ có Viêm quốc đối mặt, chỉ sợ Nhân tộc Trung Nguyên đã sớm trải qua diệt yêu đại chiến!"

Triệu Kỵ nhướng mày: "Có ý gì?"

Khương Thái Uyên lại không lập tức trả lời, mà là tiếp tục kể chuyện xưa của mình: "Năm đó ta cũng rất tò mò vì sao, nhưng lúc ấy đã rơi vào tay yêu thủ, cho nên cũng không rảnh suy nghĩ vấn đề này."

May mà Chuyên Húc Ấn của Viêm quốc chưa hoàn toàn giải phong, yêu sào này cũng bị áp chế không nhỏ.

Lúc ấy ta thân mang vận mệnh Khương Tề, trên tay cũng có không ít thủ đoạn bảo vệ tính mạng, bọn họ lo lắng giết ta sẽ bại lộ hành tung của bọn họ, cho nên trong khoảng thời gian ngắn cũng không làm gì được ta.

Sau đó suy nghĩ một chút, liền lấy lý do trợ giúp ta phục quốc, để ta hỗ trợ phá hư Chuyên Húc Ấn khác.

Hừ!

Lý Thải Đàm hừ lạnh một tiếng, nếu không phải tin Doanh Vô Kỵ, nàng hiện tại khẳng định đã bạo khởi giết người.

Nàng hiện tại hận đến cả người run rẩy.

Không chỉ hận Khương Thái Uyên.

Còn hận năm đó đầu óc mình không tỉnh táo.

Lại có thể lấy lý do "chân ái", mặc cho tên cặn bã này xúi giục, đi cưỡng ép Chuyên Húc Ấn của Triệu thị, dẫn đến muội muội mình bị ép gả vào Lê vương cung, nếu không phải gặp

Triệu Ninh và DoanhVô Kỵ, chỉ sợ cả đời này đều không thoát ra được

Mà chính mình, cũng hủy diệt cả đời.

Chỉ vì tên cặn bã này?

Chuyện ngu xuẩn bực này, là ngu xuẩn cỡ nào mới có thể làm được?

Khương Thái Uyên lại một chút áy náy cũng không có, thậm chí còn cười nhạt nhìn thoáng qua Lý Thải Đàm, sau đó rủ rỉ nói: "Yêu tộc vì Chuyên Húc Ấn này có thể nói là nhọc lòng, mấy ngàn năm qua chưa từng buông tha."

Chỉ là Chuyên Húc ấn do Chuyên Húc đế thiết lập, không chỉ có bản thân huyền ảo vô cùng, còn cùng huyết mạch Nhân tộc buộc chặt.

Yêu tộc tuy có đại yêu tinh nghiên cứu thiên địa chi đạo, trở thành đại sư trận pháp cũng không tính là ít, nhưng vẫn là mấy ngàn năm qua chưa có phá giải, thẳng đến mấy chục năm trước mới ngẫu nhiên phát hiện Chuyên Húc ấn huyền bí.

Nói ngắn gọn, chính là cần huyết mạch đế huyết cấp bậc viễn cổ, hoặc là đại quốc quân vương chi huyết, lại thêm thần thông phụ trợ của yêu tộc thần thông, mới có cơ hội phá giải.

Chuyên Húc Ấn của Viêm Quốc vì vậy mà bị phá một nửa, nhưng cũng hao phí vận khí kinh thiên.

Bọn họ coi trọng tâm tư phục quốc của ta, cho nên mới muốn cùng ta đạt thành hiệp nghị.

Chương 959: Thủ đoạn phá giải Chuyên Húc Ấn Chương 959: Thủ đoạn phá giải Chuyên Húc Ấn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng họ không biết.

Khương mỗ tuy rằng không tính là người tốt, nhưng cũng sẽ không vô sỉ đến mức vì phục một họ mà làm hại toàn bộ Nhân tộc.

Vì thế giả ý thừa nhận điều kiện này, lừa một bộ phận tài nguyên Yêu tộc, liền rời khỏi Yêu Sào.

Vốn định không liên lạc với bọn họ nữa, nhưng sau đó suy đi nghĩ lại, bọn chúng đã có thủ đoạn phá giải Chuyên Húc Ấn, cho dù bỏ lỡ một Khương Thái Uyên, cũng có thể có những người khác trở thành nanh vuốt của bọn chúng.

Cho nên liền quyết định, nhất định phải tìm một cơ hội lừa gạt pháp môn phá giải Chuyên Húc ấn của bọn chúng

Lại lấy học vấn tiên hiền Nhân tộc lưu lại, đem pháp môn này phá giải, vĩnh viễn tuyệt hậu hoạn.

Ta lại liên lạc với bọn chúng, dùng ba tấc lưỡi không nát, muốn lấy pháp môn này đến tay……

Nhưng chúng rất thận trọng.

Đến cuối cùng, cũng chỉ đáp ứng chờ ta lấy được đại quốc quân vương chi huyết, hoặc là nguyên huyết cấp bậc đế huyết, mới có thể luyện chế một cái pháp bảo phá hư Chuyên Húc ấn giao cho ta.

Chỉ là đại quốc quân vương chi huyết làm sao có thể lấy được?

Hơn nữa một khi để lộ bí mật, ta rất có thể đối mặt với đại yêu truy sát không ngừng nghỉ.

Khi đó ta ngoại trừ tàn binh bại tướng họ Khương, một chút năng lực tự vệ cũng không có.

Cho nên chỉ có thể lựa chọn tìm kiếm huyết mạch thiên tài thức tỉnh cấp bậc đế huyết.

Có lẽ là trời cao quan tâm.

Để cho ta gặp được Lý Thải Đàm của quý quốc!

Nói rồi.

Hắn xoay người nhìn về phía Lý Thải Đàm, nụ cười trên mặt không hề che giấu.

Ánh mắt mọi người cũng đều rơi vào trên người Lý Thải Đàm.

Sắc mặt Lý Thải Đàm âm trầm đến quả thực muốn nhỏ ra nước, nếu không phải còn sót lại tín nhiệm đối với Doanh Vô Kỵ, nàng chỉ sợ sớm đã bạo khởi đả thương người.

Tay phải nàng đang dùng sức, trường kiếm chưa hoàn toàn ra khỏi vỏ, trong điện liền lóng lánh khởi hàn quang.

Bất quá một âm thanh đồng thời vang lên, làm cho nàng mạnh mẽ đè xuống hành động đả thương người.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Khương lão ca ngươi nói như vậy không thấy ghê tởm chính mình sao? Thể Khôn Thừa bị hủy, phung phí của trời cũng không tới phiên ngươi đáng tiếc? Chính ngươi không chiếm được có thì thôi nhưng đừng kéo cả Nhân tộc vào, dù sao Khôn Thừa thân thể bị cầm thú chiếm được, sinh một thứ còn cầm thú hơn, đó mới là đại tổn thất của nhân tộc"

Nghe thấy thế.

Trong điện nhất thời bộc phát ra một trận lại một trận tiếng cười.

Dù sao những lời này của Khương Thái Uyên thật sự quá mức vô sỉ.

Cho dù mọi người bình thường có phong độ thế nào.

Hiện tại cũng lười giả bộ.

Cả đám cười đến không kiêng nể gì.

Duy chỉ có tiếng cười của Ngô Đan không lớn như vậy, len lén liếc Lý Thải Đàm một cái, thần sắc có chút phức tạp.

Lý Thải Đàm cũng nhịn không được lộ ra mỉm cười, vừa rồi phẫn mãn cùng ủy khuất, thật đúng là bởi vì những lời Doanh Vô Kỵ này tiêu tán không ít, một lần nữa đem kiếm cắm về trong vỏ.

Khương Thái Uyên "!

Khuôn mặt của hắn vặn vẹo một trận, tuy rằng hắn biết, với đa số ánh mắt đang nhìn thì sẽ coi lời nói của Doanh Vô Kỵ là thật…

Nhưng là thật ngươi cũng không thể tùy tiện nói chớ!

Vẫn còn.

Định lực của hắn ngược lại rất mạnh, dù sao đã làm qua chuyện thất đức không ít, bị mắng chửi.

Lần này mặc dù có chút khó chịu, nhưng cũng không phải là không thể thừa nhận.

Hắn dứt khoát trực tiếp bỏ qua đề tài này, cười tiếp tục nói: "Thể Khôn Thừa thể chất đặc thù, nếu là không có năng lực sinh sản, cùng phế bỏ liền không có gì khác nhau. Thay vì hoàn toàn lãng phí, sao không lợi dụng, ta lấy một giọt máu Lý Thải Đàm, lấy được yêu sào bên kia.

Bọn chúng vốn muốn phái đại yêu uy hiếp Lý Thải Đàm cùng đi, bất quá bị ta lấy lý do là do Lê quốc trông coi quá nghiêm ngặt, đại yêu tiếp cận tất bị phát hiện để làm lý do cự tuyệt.

Nhưng vì có được pháp bảo bọn họ luyện chế, ta liền phái người của ta đến Lê quốc dò xét không ít tình huống, một nửa thật một nửa biên để cho bọn chúng tin là thật.

Cuối cùng hứa hẹn, ta sẽ ở Yêu Sào bên kia, từ đầu tới cuối cùng bọn chúng giám thị Lý Thải Đàm, hơn nữa phái ba thủ hạ hiệp trợ Lý Thải Đàm động Chuyên Húc Ấn.

Bất quá ba thủ hạ của ta dưới sự bày mưu đặt kế, đem tin tức tiết lộ cho Lê vương thất các ngươi.

Pháp bảo trên tay Lý Thải Đàm cũng là giả, còn chưa kịp thi triển, đã bị Lê vương thất các ngươi bắt.

Lần này thất bại, không có bất kỳ lo lắng, ta ở Yêu Sào bên kia, cũng có thể rũ sạch quan hệ.

Yêu tộc mặc dù đối với ta có hoài nghi, nhưng biểu hiện nguyện vọng phục quốc của ta vô cùng mãnh liệt, cộng thêm thủ hạ của ta cũng đều đã chết, bọn họ cũng muốn tiếp tục lợi dụng ta, cho nên vẫn là thả ta ra.

Sau khi đi ra, ta liền lấy về pháp bảo chân chính, bắt đầu bí mật nghiên cứu.

Chỉ là phương pháp phá giải Chuyên Húc Ấn của bọn chúng thật sự quá mức thâm ảo, hơn nữa bên trong dùng không ít bí pháp của Yêu tộc, chỉ dựa vào gia học của Khương gia chúng ta, căn bản không làm được những thứ này.

Cho nên, ta vẫn luôn âm thầm tìm kiếm người hiểu rõ yêu tộc.

Chưa từng nghĩ, tìm tìm liền tìm được Lão đạo Bạch gia.

Ông ta tuy rằng không thích nhân phẩm của ta, nhưng cũng muốn ổn định Chuyên Húc Ấn, cho nên liền đặc biệt thu ta làm đồ đệ, dốc sức truyền thụ hiểu biết đối với bí thuật Yêu tộc, hơn nữa truyền thụ không ít bản lĩnh trận pháp cùng phù lục.

Ông ta đã từng vài lần hỏi ta muốn pháp bảo này, ý đồ tự mình phá giải.

Nhưng đây là chỗ dựa để ta xoay người sau này, cho nên không cho ông ta.

Cho đến khi cách đây vài năm ta mới miễn cưỡng phá giải được pháp bảo này, ngược lại tính ra được phương pháp củng cố Chuyên Húc ấn.

Lê Vương.

Năm đó Lý Thải Đàm sa lưới ông còn chưa đóng trường quan, hẳn là rõ ràng người của ta đã tiết lộ hành tung cho ông.

Hơn nữa Vu sư muội của ta cũng ở đây.

Đủ để chứng minh có chuyện liên quan đến pháp bảo Yêu tộc, lời ta nói không sai.

Ông còn muốn tiếp tục hoài nghi sao?”

Chương 960: Có chuẩn bị mà đến Chương 960: Có chuẩn bị mà đến

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ khẽ gật đầu, năm đó Lê quốc bắt Lý Thải Đàm quá trình cực kỳ tùy ý, phương diện này cố nhiên có nguyên nhân Chuyên Húc Ấn xung quanh phòng thủ nghiêm mật, nhưng kỳ thật xem

Quỹ tích hành động của Lý Thải Đàm, đích thật là có chuẩn bị mà đến, theo lý thuyết sẽ không sa lưới dễ dàng như vậy.

Sở dĩ nhanh như vậy.

Đúng là có người tiết lộ tin tức.

Ngay lúc đó Triệu Kỵ cho rằng trong này có nội nữ gian, không nghĩ tới đây tất cả đều là Khương Thái Uyên cố ý sắp xếp.

A……

Lý Thải Đàm mặt cười lạnh, cảm giác nhân sinh vô cùng hoang đường.

Trước khi sa lưới, nàng thậm chí cũng không biết Chuyên Húc Ấn là thứ gì, chỉ nghe lời thoái thác của Khương Thái Uyên, nói chỉ cần như vậy là có thể ra sức trong quá trình Khương Tề phục quốc.

Đừng nói Chuyên Húc Ấn.

Ngay cả sự tồn tại của Yêu tộc nàng cũng chưa từng nghe qua.

Thiên hạ làm sao có thể có người ngu xuẩn như vậy.

Động Chuyên Húc Ấn còn có thể sống.

Cũng chính là gặp phải tình huống đặc thù như Triệu thị.

Ánh mắt Triệu Kỵ chuyển sang Vu Sương Tự: "Vu chỉ huy trưởng, lời hắn nói là thật hay giả?

Vu Sương Tự sắc mặt lạnh lùng "Bẩm bệ hạ! Thần lần trước gặp sư tôn, đã nghiệm chứng qua, trong tay Khương Thái Uyên đích xác có pháp bảo Yêu tộc, hơn nữa sau khi nhập môn, tinh nghiên cũng đích thật là trận pháp phù lục cùng với bí pháp Yêu tộc. Nhưng hắn đến tột cùng có phá giải hay không, sư tôn cũng không biết.

Triệu Kỵ ánh mắt hơi lạnh, khóe miệng lộ ra một tia cười nhạo: "Một cái còn không biết có phá giải bí pháp hay không, lại không chỉ có muốn đổi mạng, còn muốn cướp lấy Triệu thị tài nguyên. Khương Thái Uyên, ngươi khẩu vị thật lớn a!"

Khương Thái Uyên cười nhạt "Hoàn cảnh Khương Tề ngày nay đã đến mức tuyệt cảnh, Khương Mỗ không há to mồm không được, cho dù ta không hoàn toàn phá giải mà chỉ coi là không hoàn toàn phá giải, thì dựa vào hiểu biết của ta đối với

trận pháp và mật pháp yêu tộc thì phá giải cũng chỉ là một sớm một chiều mà thôi’

Chuyện này công lao ở thiên thu, phúc trạch chính là vạn dân Trung Nguyên, nếu thành công, Khương mỗ cũng sẽ đem thanh danh gắn ở trên đầu Lê quốc, Lê vương ngươi chí lớn khắp thiên hạ, mặc dù trả giá một ít, cũng sẽ không thua thiệt!

Việc làm ăn này, đến tột cùng có nên làm hay không.

Nói vậy trong lòng Lê Vương đã có quyết định rồi.

Từ đầu đến cuối.

Sự tự tin trong ánh mắt hắn không hề giảm xuống.

Bởi vì Chuyên Húc Ấn là tồn tại mà nhân tộc Trung Nguyên tuyệt đối không thể buông tha.

Mặc kệ Yêu tộc có mạnh hay không, chỉ cần xâm lấn Trung Nguyên, nhất định sẽ tạo thành gánh nặng cực lớn cho các quốc gia.

Huống chi Triệu thị còn là Chuyên Húc chính thống?

Sắc mặt Triệu Kỵ có chút âm trầm, cũng không có trực tiếp trả lời vấn đề này, mà là hỏi một chuyện hắn quan tâm hơn: “Chuyên Húc Ấn của Viêm quốc, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? không chỉ xảy ra sơ suất, thậm chí còn nuôi một cái yêu sào, vì sao không để lộ chút phong thanh nào? Không những việc này giống như nuôi họa trong nhà. Viêm Quốc cho dù có lá gan kia, cũng không ngu xuẩn như vậy. Lẽ nào Viêm quốc câu kết với yêu tộc?”

Khương Thái Uyên khẽ mỉm cười nói: “Viêm quốc chỉ đơn thuần ở vào thế tứ chiến, áp lực tài chính quốc gia quá lớn, lại phải chi tiêu bảo vệ Chuyên Húc Ấn, cơ duyên xảo hợp mới bị Yêu tộc tìm được cơ hội lợi dụng, chờ đến lúc bọn họ phát hiện đã muộn.”

Muốn áp chế Yêu tộc cũng không phải hoàn toàn không có khả năng, nhưng cần phải trả giá gấp bội, cái giá này bọn họ không trả nổi.

Cho nên bọn họ tìm được Chu vương thất xử lý vụ này.

Chu vương thất mặc dù không diệt trừ hậu hoạn, nhưng cũng lợi dụng bộ phận chưa bị phá vỡ của Chuyên Húc ấn, ngăn chặn yêu sào.

Hừ!

Triệu Kỵ hừ lạnh một tiếng: "Đã ngăn chặn, lại vì sao sẽ có mảng lớn đại yêu lẻn vào Sở quốc?"

Khương Thái Uyên cười lắc đầu: "Cái này không phải là ta có thể biết, chuyện này cũng không phải hôm nay chúng ta cần suy nghĩ. Lê vương, ông nói vương ấn này, ta rốt cuộc là dám hay là không dám đóng ấn!"

Nói xong, hắn quơ quơ hư ảnh Vương Ấn trong tay.

Nụ cười trên mặt không giảm, rõ ràng là đã tính trước.

Triệu Kỵ cười lạnh một tiếng: "Nếu ngươi đã tính toán kỹ càng, hỏi hay không hỏi vấn đề này, có cái gì khác nhau? minh ước này, là các ngươi Khương Tề cầu tới, nếu ngươi không đóng ấn vậy thì thôi đi"

Khương Thái Uyên cười ha ha: "Nếu là không đóng ấn, vậy chẳng phải là lãng phí nhiều năm mưu đồ?"

Hắn lấy ra một thanh chủy thủ, trực tiếp rạch lòng bàn tay phải.

Huyết khí cuồn cuộn toát ra,

Huyết khí tràn vào Vương Ấn, Vương Ấn dần dần ngưng tụ.

Cuối cùng hình thành một cái thực thể, rơi vào trong tay của hắn, trực tiếp đóng vào vào bên trong minh ước.

Ấn màu đỏ tươi như máu như mực, trong nháy mắt triện lên, liền cùng ấn của Triệu thị đồng thời trở nên nhạt đi, dung nhập vào trong quyển sách cuộn minh ước.

Doanh Vô Kỵ nheo nheo mắt.

Vừa rồi hắn sử dụng, là bí pháp giấu trong máu, có thể đem vương ấn dung nhập vào trong huyết mạch, nếu là người chết vương ấn cũng sẽ tiêu vẫn, bất quá sau khi đem vương ấn hiện ra, muốn dung nhập vào, liền cần mất một thời gian.

Khương Thái Uyên đóng xong con dấu, liền cười chắp tay: "Nếu hôm nay xong việc, Khương mỗ xin cáo từ!

Dứt lời, nhìn lướt qua mọi người, liền xoay người chuẩn bị rời đi.

Trên đại điện, không khí nặng nề dị thường.

Nhất là Lý Thải Đàm, nắm chuôi kiếm tay phải đang điên cuồng run rẩy, bởi vì chân khí không khống chế được, thậm chí một ít kinh mạch rạn nứt, từng sợi máu tươi thấm ướt chuôi kiếm.

Nàng thật sự không biết Khương Thái Uyên có thể sống sót rời đi hay không.

Nhưng nàng biết, chỉ cần Khương Thái Uyên rời đi, chính mình cả đời này chính là chuyện cười.

Sự tình Chuyên Húc Ấn trọng đại, Doanh Vô Kỵ thật sự sẽ vì thành toàn cho mình, buông tha bí pháp củng cố Chuyên Húc Ấn sao?

Chương 961: Lê quốc chúng ta còn muốn mặt mũi hay không?" Chương 961: Lê quốc chúng ta còn muốn mặt mũi hay không?"

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lo lắng.

Nàng nhìn về phía Doanh Vô Kỵ.

Cũng đúng lúc này.

Doanh Vô Kỵ hiếm khi mở miệng, rốt cục mở miệng: "Khương súc sinh chớ vội, nếu Điện Trọng Lê dễ dàng rời đi như vậy, nói ra Lê quốc chúng ta còn muốn mặt mũi hay không?"

Nghe thấy thế.

Khương Thái Uyên giật mình, không ngờ lại có người dám ngăn mình.

Nụ cười trên mặt im bặt, quay đầu nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, lạnh lùng nói: "Doanh Vô Kỵ! Ngươi bất quá chỉ là một phò mã, trên điện này nào có phần cho ngươi nói ?

Thanh sắc câu lệ.

Giống như đang răn dạy cấp dưới.

Không còn dáng vẻ thân thiện lúc trước nữa.

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng, từ trên xuống dưới đánh giá vương bào trên người hắn "Ta đích xác chỉ là phò mã, nhưng cầm thú trên điện này cũng chỉ là khỉ đội mũ giả dạng làm người, ta là phò mã hàng thật giá thật, chẳng lẽ còn không thể mở miệng giữ ngươi lại?"

Khương Thái Uyên chợt cảm thấy không ổn, cảm giác như mình đã bỏ sót thứ gì đó.

Hắn nhanh chóng nhìn về phía Triệu Kỵ: "Lê vương! Việc này liên quan đến an nguy của Nhân tộc, ông cứ để tên khốn này ở trên điện nói bậy nói bạ".

Triệu Kỵ không đáp lời, chỉ nâng má, tươi cười nghiền ngẫm đánh giá hắn.

Khương Thái Uyên trong lòng cuồng chấn, vội vàng thăm dò thần thức, ý đồ thăm dò bên ngoài, lại kinh hãi phát hiện, chẳng biết từ lúc nào toàn bộ Điện Trọng Lê đều bị bao phủ bởi một tầng cấm chế rất mạnh.

Tuyệt Địa Thiên Thông!

Hơn nữa là Triệu Kỵ tự mình thi triển.

Hắn vừa mới kịp phản ứng, liền cảm giác tay phải buông lỏng, Tề quốc vương ấn cư nhiên đã bị Triệu Kỵ lăng không lấy đi.

Triệu Kỵ nhìn vẻ mặt kinh hãi của hắn, cười nhạt: "Yên tâm! Cô đã đáp ứng giúp Khương Tề phục quốc, tuyệt đối sẽ không giữ lại vương ấn hữu bang. Mặc kệ ngươi có thể sống sót rời khỏi nơi này hay không, cô cũng sẽ đưa vương ấn này về vương cung Khương Tề.

"Ngươi, ngươi có ý gì?"

Khương Thái Uyên hoàn toàn luống cuống, từng luồng khí tức lạnh như băng không ngừng dâng lên, theo kinh mạch vèo vèo nhảy lên đầu.

Rõ ràng là thời tiết nóng bức, cả người giống như rơi vào hầm băng.

Nhưng hắn vẫn mạnh miệng nói: "Bí pháp có thể khiến Chuyên Húc Ấn trở về ổn định, trên đời này chỉ có một mình ta có thể nắm giữ, ngươi có biết giết ta sẽ có hậu quả gì không?"

Doanh Vô Kỵ tươi cười nhìn hắn "Vì một bí pháp hư vô mờ mịt, liền thả ngươi một mạng chó, còn phải bị ngươi uy

hiếp, ngươi sao lại hão huyền thế. Uy hiếp chúng ta một lần, liền có thể uy hiếp chúng ta lần thứ hai, thế nào?'

Khương Thái Uyên nhìn bộ dạng vân đạm phong khinh của hắn, cảm giác kinh hoảng trong lòng càng mãnh liệt.

Hắn lần nữa nhìn về phía Triệu Kỵ: "Lê vương, ngươi thật sự không sợ pháp môn này thất truyền?"

Triệu Kỵ cười nhạt "Ngươi dám một mình đến Lê quốc, chắc hẳn đã có phương pháp trốn thoát, không bằng ngươi thử trốn trước một chút, chờ ngươi trốn không thoát, chúng ta lại thương nghị chuyện giết hay không giết".

Khương Thái Uyên "????"

Trốn thoát?

Trốn cái shit gì nữa!

Mấy ngày nay, ngự y khám cả chim én của hắn đến mấy lần, hắn hiện tại trên người ngoại trừ một ít phù lục chạy trốn bình thường, cái gì cũng không có.

Doanh Vô Kỵ vì ổn thỏa, thậm chí kiểm tra xem hắn đến tột cùng có học qua mấy loại pháp thuật phân thân đỉnh cấp kia hay không, còn kiểm tra xem có phải bản thể hay không.

Đúng lúc này.

Triệu Ninh cũng cười mở miệng nói: "Đại di tỷ, hiện giờ Điện Trọng Lê đã thành lồng nhốt thú, nếu ngươi muốn báo thù, hiện tại có thể ra tay. Với thực lực của ngươi, giết hắn không khó, chúng ta cũng sẽ không ra tay.

Khương Thái Uyên "????

Lý Thải Đàm đứng dậy, bỗng nhiên bị Triệu Ninh cùng Doanh Vô Kỵ chiếu cố một phen, thậm chí còn biết mình nằm

mơ cũng muốn tự mình giết Khương Thái Uyên, trong lúc nhất thời nàng có loại cảm giác lệ nóng doanh tròng.

Cảm động!

Vô cùng cảm động!

Nhưng dù có cảm động, hiện tại cũng nên nhường đường cho báo thù.

Nàng chân khí chấn động, liền đem Ngô Đan chấn đến Doanh Vô Kỵ bên kia, phòng ngừa hắn bị ngộ thương.

Sau đó leng keng rút trường kiếm ra, chỉ vào Khương Thái Uyên quơ quơ mũi kiếm.

Ta giết ngươi, hay là ngươi tự sát, ngươi tự mình chọn đi!

Khương Thái Uyên tức giận nở nụ cười, nụ cười bi phẫn mà hoang đường "Hay cho một Lê vương thất, hóa ra lộ vẻ một ít tầm nhìn hạn hẹp hành động theo cảm tính người tầm thường!Tốt, hôm nay ta sẽ cho con chó cái này biết, nhiều năm như vậy, rốt cục có cái gì tiến bộ!"

Nói rồi.

Trực tiếp rút kiếm vọt tới.

Lý Thải Đàm nghe được hai chữ "Chó cái", cũng triệt để động chân hỏa, lăng không một kiếm bổ ra, kiếm khí mênh mông thẳng đến Khương Thái Uyên.

Khương Thái Uyên sợ hãi cả kinh, hắn biết Lý Thải Đàm tu luyện Hỗn Nguyên chân khí là một công pháp trưởng thành, nhưng cũng không nghĩ tới khủng bố như vậy, rõ ràng đã vào đạt viên mãn.

Hắn sợ tới mức vong hồn đều bốc lên.

Vội vàng từ trong cơ thể tế ra thần binh ngăn cản.

Nhưng mặc dù hắn toàn lực thi triển, cũng dưới lực lượng tuyệt đối, lảo đảo lui về phía sau vài bước, máu tươi từng cỗ từng cỗ tuôn ra, trong nháy mắt liền thấm ướt vạt áo trước ngực.

Hắn hoàn toàn luống cuống.

Đừng nói xung quanh còn có nhiều cao thủ như vậy.

Coi như chỉ có một mình Lý Thải Đàm, hắn cũng chưa chắc có thể sống sót.

Hắn đang chuẩn bị nói cái gì, nhưng Lý Thải Đàm hạ kiếm đã đâm tới.

Lời đến bên miệng, lại mạnh mẽ nuốt xuống.

Chân đạp thất tinh, tránh thoát một kiếm này, tay phải lau máu tươi trên miệng, nhanh chóng lăng không họa phù.

Sau một khắc, phù lục huyết quang đại thịnh, trực tiếp đánh tới Lý Thải Đàm.

Chương 962: Thế công mưa rền gió dữ Chương 962: Thế công mưa rền gió dữ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Khóe mắt Lý Thải Đàm hiện lên một tia lệ khí, đối mặt với phù lục sát ý này cư nhiên không tránh không né, ngang nhiên một kiếm nghênh đón.

Thân kiếm reo vang, Lý Thải Đàm lại chỉ là kêu lên một tiếng, trong không khí, huyết sắc phù lục, rõ ràng đã bị nàng chấn tán.

Khương Thái Uyên bối rối.

Vừa rồi Thất Sát Phù cường hãn nhất của hắn, lại căn bản không làm gì được Lý Thải Đàm.

Giây tiếp theo.

Lại là thế công mưa rền gió dữ.

Khương Thái Uyên cả người đều tê dại, các loại phù lục xuất hết, nhưng cũng chỉ là hơi chút trì hoãn kiếm chiêu của Lý Thải Đàm, khiến hắn miễn cưỡng có thể né tránh, căn bản một chút năng lực phản kháng cũng không có.

Hắn không nhịn được: "Lê vương! Ngươi là hậu duệ của Chuyên Húc, thật sự dám bỏ mặc Chuyên Húc sao?"

Một bên.

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng "Ngươi sợ không phải đã quên, thiên hạ này có không ít thuật sưu hồn?"

Khương Thái Uyên một bên hốt hoảng ngăn cản, một bên âm thanh thê lương nói: "Ngươi thật sự cảm thấy, sưu hồn thuật tầm thường liền có thể hữu hiệu đối với ta?

Lúc trước ta cố ý tu tập bí thuật dùng để tự sát, chỉ cần ngươi dám xằng bậy, ta cam đoan ngươi không cướp đoạt được tin tức gì.

Hả?

Doanh Vô Kỵ hơi nheo mắt, bất vi sở động.

Khương Thái Uyên triệt để nóng nảy, mắt thấy Lý Thải Đàm sát chiêu lại tới, hắn cắn chặt răng, trực tiếp hướng ngực mình vỗ một tấm.

Máu tươi cuồng phun ra, trong nháy mắt hóa thành một màn đầy trời huyết sắc, vừa mới ngưng kết thành, liền bao trùm ở toàn thân của hắn.

Nhưng dù vậy, đỡ một kiếm của Lý Thải Đàm cũng khiến hắn hộc máu.

Sắc mặt nhất thời tái nhợt tới cực điểm.

Bùm một tiếng ngã xuống đất.

Hai mắt tan rã.

Hiển nhiên đã có chút hoài nghi nhân sinh.

Lý Thải Đàm thấy bộ dáng này của hắn, trong lòng có loại cảm giác thù lớn được báo, tuy rằng muốn chém hoa văn huyết sắc này, còn phải phế một phen công phu, nhưng Khương Thái Uyên đã không có bất kỳ hy vọng sống sót nào.

Trường kiếm của nàng giương cao, cười lạnh nói: "Khương súc sinh, ngươi tự nhận là có thể tùy ý đùa bỡn người khác, có từng nghĩ tới chính mình sẽ có một ngày như vậy?"

Trường kiếm theo lời nói mà rơi xuống.

Huyết sắc hoa văn sáng ngời, lại giúp Khương Thái Uyên đỡ một kích, nhưng sau khi đỡ một kích này, huyết mang rõ ràng ám đạm hơn rất nhiều.

Hắn hốt hoảng ngẩng đầu, trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ.

Muốn xin tha thứ, lại bị ánh mắt tràn đầy sát ý tĩnh mịch của Lý Thải Đàm dọa trở về.

Xoay người nhìn thoáng qua những người khác, lại chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt châm chọc cùng cừu hận.

Chờ đã!

Ánh mắt căm hận!

Hai mắt hắn đột nhiên mở to, hiện lên một tia hào quang yêu dị.

Một màn này tuy rằng không rõ ràng, nhưng vẫn dẫn tới không ít người chú ý.

Hỏng rồi!

Doanh Vô Kỵ không biết đã xảy ra tình huống gì, lại cảm giác cực kỳ không ổn.

Hắn theo bản năng nhìn về phía sau, phát hiện Ngô Đan ngồi phịch xuống đất, đầu đầy mồ hôi thở hổn hển, trên mặt mang theo một tia vui sướng sống sót sau tai nạn.

Ngược lại là bên kia……

Khương Thái Uyên ngơ ngác: "Đậu má! Đau quá! Sao ta lại chạy đến đây?

Lý Thải Đàm "????

Triệu Kỵ "???

Mọi người???Doanh Vô Kỵ cũng bối rối.

Chết tiệt!

Cái này trao đổi linh hồn tới bất ngờ không kịp đề phòng……

Đây là tà thuật gì?

Tại sao nháy mắt một cái, liền trao đổi linh hồn?

Ngô Đan trong bộ dáng Khương Thái Uyên cũng kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì, vẻ mặt kinh hoảng nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Ô Kê ca, làm sao bây giờ?

Có thể làm sao bây giờ? Cùng chết với ta đi!

Ngô Đan bộ dáng Khương Thái Uyên cười ha ha đứng dậy, có chút nghiền ngẫm mà nhìn về phía Lý Thải Đàm "Bất quá con chó cái rất để ý đến ngươi, chỉ sợ không nỡ ngươi chết đâu!"

Lý Thải Đàm cũng tức giận đến có loại não bầm huyết cảm giác, vẻ mặt lại vô cùng bình tĩnh, không muốn bại lộ ý nghĩ,nội tâm chỉ là thanh kiếm trong tay kiếm không chém xuống.

Mới bắt giữ một Ngô Đan, ngươi đã cảm thấy ta không dám giết ngươi?"

Khương Thái Uyên cười nhạo một tiếng "Hắn đã không còn sức chống đỡ, mà thân thể ta cũng yếu đến cực hạn, ngươi giết thế nào chả được?

Lý Thải Đàm nhất thời tức giận "Ngươi……

Ánh mắt của ngươi càng ngày càng kém, một tên con tin Ngô quốc vô dụng như vậy mà cũng lọt vào trong mắt ngươi?

Hắn quay đầu nhìn về phía Triệu Kỵ: "Lê vương! con chó cái này không xuống tay được! Ta đây có một phát thuật lấy được từ chỗ Yêu tộc, phàm là người kém hơn mình đều có thể cưỡng chế đổi hồn, đổi hồn chỉ cần trong một ý niệm của ta là được. Vốn là chuẩn bị cho sư muội ta, nhưng ngẫm lại vẫn là đổi cho con tin Ngô quốc này, hắn cũng coi như công thần Lê quốc, xem ngươi có nỡ giết hay không!"

Triệu Kỵ: "……

Mọi người: "……

Không nghĩ tới Khương Thái Uyên cư nhiên còn có pháp thuật tà môn như thế.

Khương Thái Uyên thấy mọi người trầm mặc, nhịn không được cười nhạo một tiếng "Lê vương thất các người đều là một lũ có bệnh!

Cái con mẹ mày!

Một âm thanh tức giận đến cực điểm truyền đến.

Khương Thái Uyên theo bản năng muốn cười, không nghĩ tới thật sự có người phá tuyến phòng thủ cảm xúc.

Nhưng ngay sau đó, hắn cũng cảm giác có chút không đúng lắm, âm thanh này như thế nào có điểm quen tai?

Hắn vội vàng ngẩng đầu, phát hiện mình hùng hổ giết tới.

Không đúng, là Ngô Đan khí thế hung hăng giết tới.

Một bàn tay trực tiếp liền tát tới.

Hả!?

Khương Thái Uyên cuống quít đưa tay ngăn cản, nhưng thân thể Ngô Đan thật sự quá yếu, mặc dù thân thể của mình đã bị trọng thương, nhưng cũng không phải loại khí lực gà què này có thể ngăn cản.

Tạp!

Một cái tát cực mạnh vả vào mặt

lảo đảo vài bước liền ngồi xuống đất.

Còn chưa kịp phản ứng, đã có một thân thể cường tráng cưỡi lên.

Chương 963: Vô năng cuồng nộ Chương 963: Vô năng cuồng nộ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bốp!

Bốp!

Liên tiếp những cái tát hạ xuống khiến Khương Thái Uyên nổ đom đóm mắt

Ngô Đan nhìn khuôn mặt quen thuộc kia nhanh chóng sưng lên, bộ dáng vốn xấu xí, trong nháy mắt trở nên càng kinh khủng hơn, hắn cũng cảm giác một trận cổ quái.

Có chút luyến tiếc đánh.

Nhưng lại có chút tức giận.

Bốp bốp lại là mấy cái tát vào mồm

Con mẹ nhà mày này

Khương Thái Uyên bị đánh choáng váng đầu óc, nghẹn khuất đến người đều muốn nổ tung, hắn nằm mơ cũng thật

không ngờ, mình sẽ bị con tin Ngô quốc vô dụng đè đầu cưỡi cổ nện mình

Nhưng hắn rất nhanh lại phát ra tiếng cười ngông cuồng: "Ha ha ha ha! các ngươi cũng chỉ có thể vô năng cuồng nộ như vậy!

Hắn nói được một nửa, đã bị một bạt tai đánh cho câm nín

Kinh hãi ngẩng đầu, thấy được Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ từ trên cao nhìn xuống hắn, ánh mắt hiện lên một tia châm chọc: "Khương Thái Uyên, ngươi sẽ không thật sự cảm giác chỉ là yêu tộc bí thuật, chúng ta liền không làm gì được chứ?"

Khương Thái Uyên cười thê lương: "Như thế nào, thử xem!? nhìn xem là ngươi phản chế nhanh, hay là ta tự bạo nhanh? ngươi ngay cả nhiếp hồn cũng đừng nghĩ, thiên hạ này ngoại trừ Nhạc Thanh quỷ kính, không có bất kỳ một loại tinh thần pháp thuật nào có thể…"

Nói được một nửa.

Im bặt.

Hắn nhìn Doanh Vô Kỵ, ánh mắt tan rã.

Bởi vì hắn rõ ràng từ trong ánh mắt Doanh Vô Kỵ thấy được……

Một tấm gương!?

Khi nhìn vào gương, Hắn ta mất hết khả năng hành động.

Trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ.

Quỷ kính của Nhạc Thanh……

Làm sao có thể!

Hay cho Khương Nhạc Thanh ngươi, ngươi cũng làm phản?

Đúng là chó cái!

Ngay sau đó, ý thức của hắn đã bị mạnh mẽ nhốt vào trong gương.

Mà thân thể Ngô Đan cũng nghiêng đầu, hôn mê bất tỉnh.

Mi tâm Doanh Vô Kỵ, tựa như một phòng giam cỡ lớn.

……

Tại một phòng đơn.

Giờ phút này, đang vui vẻ mở hội nghị nằm tán gẫu

Mặc kệ kẻ vào người ra, mặc kệ ở bên ngoài có bao nhiêu quyền thế, mọi người ở chỗ này đều chỉ có một thân phận.

Đó là tù nhân.

Ở đây, mọi người đều bình đẳng.

Khi mọi người trao đổi thân thiện.

Một âm thanh mắng chửi đĩnh đạc truyền đến.

Chó cái!

Chó cái!

Sao đều là chó cái?

Rào!

Trong không gian trống rỗng xuất hiện một cái gương.

Cảnh tượng náo nhiệt bỗng nhiên yên lặng trong chốc lát.

Dừng lại một lúc.

Hồng Trần đứng bật dậy, nhiệt tình nói: “Chúng ta cùng hoan nghênh bạn tù mới!”

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Tiếng vỗ tay thưa thớt vang lên.

Tuy rằng bọn họ chụp cũng không phải đặc biệt hăng say, nhưng mỗi người đều nể mặt Hồng Trần.

Ngay cả Nam Cung Yến gần như chưa bao giờ nói chuyện cũng vỗ tượng trưng một cái.

Dù sao cũng là Hồng Trần……

Trong cuộc đời đen tối của nàng

Đuổi đi cô tịch.

Như ánh mặt trời xuyên qua màn đêm.

Bình minh lặng lẽ xẹt qua chân trời.

Giúp nàng vượt qua nỗi sợ hãi đối với phòng giam.

Không thể không nể mặt?

Nhưng lông mày của nàng lại nhíu chặt, cũng không biết là bởi vì cái gì.

Một người đàn ông mạnh mẽ bị nhốt trong một tấm gương mới.

Hai mắt đỏ ngầu, giống như thú khốn!

Môi lưỡi không ngừng, miệng phun hương thơm!

“Nghĩ ta đối với ngươi tốt như vậy!

“Ngươi cũng làm chó cái!”

Chó cái đáng chết !”

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, ngoại trừ ấn tượng khoáng đạt lúc mới gặp, hắn vẫn luôn cảm giác Khương Thái Uyên là một

người có tật giật mình.

Mặc dù đã sớm đoán trước, nhưng nhìn bộ dáng này của hắn, trong lòng vẫn sinh ra một cỗ khó chịu.

Đang chuẩn bị mở miệng oán hắn.

Nhưng chưa từng nghĩ một âm thanh phẫn nộ thê lương giành trước một bước.

"Ngươi nói ai là chó cái?"

Ngươi mới là chó cái!

Cả nhà ngươi đều là chó cái!

Doanh Vô Kỵ: "……

Hắn nhìn Nam Cung Yến như điên.

Cả người đều lâm vào trầm tư.

Khương Thái Uyên không có phản ứng hắn, các ngôn từ nhục mạ không ngừng phun ra, chỉ là có chút logic hỗn loạn, lời trước không hợp lời sau, thần trí đã rõ ràng có chút không bình thường.

Hồng Trần lúc này mới nhìn rõ người tới là ai.

Trong ánh mắt bộc phát vô cùng kinh hỉ!

Ôi mẹ kiếp! Khương Thái Uyên!

Hả? Tiểu tử lùn từ đâu tới?

Khương Thái Uyên nghe được câu này, không khống chế được cảm xúc mạnh mẽ ổn định một chút, chứng kiến Hồng Trần bộ dáng, đồng tử nhất thời co rụt lại "Hồng Trần!"

Kinh hỉ tới quá mức đột ngột.

Hồng Trần bị mắng một câu "Tiểu tử lùn", cơ bắp khuôn mặt cực kỳ vặn vẹo, rồi lại nhịn không được ngửa mặt lên trời cười to "Ha ha ha ha! thật đúng là cái tên quả báo, ông trời có

mắt, ngươi cũng bị nhốt vào đây. Các huynh đệ, chửi cho hắn một trận!"

Một đám yêu nhân Vi Nga phái liếc mắt nhìn nhau.

Lập tức hình thành tổ chức, hướng về phía Khương Thái Uyên điên cuồng phỉ nhổ.

Dù sao lần đó, Khương Thái Uyên hãm hại Vi Nga phái rất thảm, tuy rằng bọn họ chưa nói tới trung thành với Vi Nga phái, nhưng loại chuyện này truyền ra ngoài, thật sự làm cho bọn họ rất mất mặt.

Bây giờ thủ phạm đã đến, làm sao họ có thể không vui?

Có thể tu luyện đến trình độ này.

Chắc chắn không phải mù chữ.

Nhưng có thể vào Vi Nga phái.

Khẳng định không có tố chất văn hóa gì.

Họ chửi rủa, miễn là sướng cái miệng, không logic.

Còn nữa nơi này là ngục giam, hơn nữa xác suất cả đời cũng không ra được, hiện tại bọn họ một chút gánh nặng cũng không có.

Ngươi một lời ta một câu, hàm lượng con mẹ nó cực cao.

Khương Thái Uyên vốn còn giật mình, kết quả bị bọn họ chửi khiến tỉnh cả người.

Hồng Trần quay đầu nhìn về phía Bạch Kiếp, sắc mặt có chút không tốt: "Sao ngươi không chửi?"

Bạch Kiếp có chút bất đắc dĩ "Ta lại không biết hắn!"

Hồng Trần vẻ mặt hung ác: "Ngươi không chửi ngươi, chúng ta liền phun ngươi!"

Nghe thấy thế.

Bạch Kiếp sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch, giãy dụa thật lâu, hướng về phía Khương Thái Uyên mắng một câu "Này!"

Hồng Trần……

Khương Thái Uyên……

Doanh Vô Kỵ: "……"

Chương 964: Nhân phẩm ác liệt Chương 964: Nhân phẩm ác liệt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Có nên nói hay không.

Bạch Kiếp này tuy rằng nhân phẩm ác liệt.

Nhưng hắn thật sự không am hiểu mắng chửi người!

Trong quỷ kính náo nhiệt một hồi lâu.

Doanh Vô Kỵ mới không kiên nhẫn đè tay "An tĩnh an tĩnh!

Náo nhiệt tiếp tục.

Hồng Trần lạnh lùng nói: Im lặng! Câm miệng hết cho lão tử!"

Không khí náo nhiệt im bặt.

Khương Thái Uyên và con mẹ của Khương Thái Uyên như trút được gánh nặng.

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc nhìn Hồng Trần, "Biểu hiện không tệ, sau này phong ngươi làm Ngục trưởng.

Hồng Trần sắc mặt cứng đờ, hừ một tiếng: "Bổn tọa không phải đang lấy lòng ngươi, chỉ là cảm thấy trong khoảng thời gian này trôi qua tương đối nhẹ nhàng, đều dùng tinh thần lực của ngươi, cho ngươi mặt mũi mà thôi.

Doanh Vô Kỵ: "……

Lời này ngược lại không sai.

Cũng đúng là điểm đau đầu của Doanh Vô Kỵ.

Quỷ kính của Khương Nhạc Thanh, có bản thể quỷ kính chống đỡ, trên lý thuyết muốn nhốt bao nhiêu người liền nhốt bấy nhiêu người.

Nhưng chính mình bên này, thật sự chả khác thì thịt cho tù nhân, muốn cho người trong ngục giam còn sống, nhất định phải cung cấp thức ăn, thức ăn này chính là tinh thần lực.

Thời điểm Huyết mạch Thiên Nhân tộc không thức tỉnh, hắn nhiều nhất ngưng tụ bảy mặt gương, sau đó huyết mạch thức tỉnh tạm thời không có đụng tới hạn mức cao nhất, nhưng sơ lược đánh giá hẳn là hơn ba mươi mặt gương, cho nên nói vẫn là không thể lạm dụng.

Khương Thái Uyên giờ phút này cũng tỉnh táo lại, nhìn chằm chằm Doanh Vô Kỵ nói: "Giết ta đi!"

Giết ngươi, là nhất định phải giết!

Doanh Vô Kỵ thản nhiên cười, "Bất quá trước khi giết ngươi, ta phải hỏi rõ ràng tin tức mấu chốt. Ngươi không phải nói ngươi có thể tự bạo sao, ngươi bạo một cái cho ta xem.

Khương Thái Uyên……

Trong lúc nhất thời, sắc mặt của hắn trở nên cực kỳ khó coi.

Trên thế giới này bí thuật tự sát không ít, nhưng đều cần dùng đến pháp lực hoặc là chân khí.

Hắn hiện tại chỉ là một cái hồn thể, liền thân thể đều không có, còn có cái shit gì pháp lực cùng chân khí.

Hắn bây giờ, hoàn toàn là cừu non đợi làm thịt.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, phương pháp khắc chế bản thân duy nhất trên đời này, lại bị Doanh Vô Kỵ khống chế.

Khương Nhạc Thanh rốt cuộc là nghĩ như thế nào?

Là đầu hàng Doanh Vô Kỵ.

Hay là muốn thay thế chính mình?

Lệ khí trên mặt hắn tràn đầy, lại muốn mở miệng tức giận mắng.

Doanh Vô Kỵ lại không cho hắn cơ hội này, Địa Sát Thất Thập Nhị Thuật – Nhiếp Hồn trong nháy mắt phát động.

Trên đời này.

Tất cả pháp thuật tinh thần, đều cần cường độ thần hồn áp chế.

Nếu Doanh Vô Kỵ chỉ là Thai Thuế Cảnh bình thường, cơ bản không thể sử dụng nhiếp hồn với Khương Thái Uyên, càng không thể giam giữ nhiều cường giả Binh Nhân Cảnh như vậy.

Nhưng cũng may có Chuyên Húc đế thân tăng thêm thượng Huyết mạch Thiên Nhân tộc, khiến hắn thần hồn cường độ có thể áp đảo đại đa số Binh Nhân Cảnh.

Đồng tử Khương Thái Uyên trong nháy mắt tan rã.

Đoạn ký ức quá khứ vốn cực kỳ ngưng thực, giống như là nhiều năm phong hóa đến khô cứng thổ địa, bỗng nhiên bị một con trâu già mạnh mẽ cày.

Hơn nữa là vừa đi tiểu vừa cày.

Đất đai có vững chắc hơn nữa, cũng phải bị cày cho rõ ràng.

Căn bản không có bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Những thứ sâu trong đất đai, cũng bị từng kiện đào móc ra.

Khương Thái Uyên cảm giác não mình đang bị gậy sắt quấy nhiễu.

Hắn rất muốn chửi má nó.

Nhưng đầu óc đã hoàn toàn rối loạn, ngay cả đôi câu vài lời cũng không nói được.

Cứ như vậy quấy suốt mười lăm phút.

Doanh Vô Kỵ mới rốt cục thu hồi thiết côn của mình.

Thần hồn Khương Thái Uyên đã hư hóa rất nhiều, vẻ mặt dữ tợn mà thống khổ: "Ngươi……

"Bóp mẹ!"

Doanh Vô Kỵ thiếu chút nữa bị hắn chọc tức cười "Khương Thái Uyên! đồ chó nhà ngươi thật đúng là lừa bịp, ngươi có cái shit giải quyết Chuyên Húc Ấn phương pháp!"

Ký ức đã được tìm thấy.

Khương Thái Uyên nói đại bộ phận đều là sự thật, hắn đích xác không có tâm tư phá Triệu thị Chuyên Húc ấn, hơn nữa cũng quả thật đem pháp bảo yêu tộc luyện chế để lừa gạt.

Không phải hắn không muốn phá, mà là căn bản là không thể, bởi vì hắn quá rõ ràng lực lượng thủ vệ phụ cận Chuyên Húc Ấn mạnh bao nhiêu, hắn căn bản không dám đắc tội chết Triệu thị.

Thêm nữa.

Hắn cũng đang dốc lòng nghiên cứu pháp bảo để lừa gạt.

Nhưng nghiên cứu vô số bí pháp Yêu tộc, cùng trận pháp phù lục sau đó.

Hắn ta đã đi đến một kết luận.

Pháp bảo Yêu tộc này gây tổn thương cho Chuyên Húc ấn, mặc dù Chuyên Húc ấn Viêm quốc chỉ phá một nửa đã bị Chu vương thất đè xuống.

Nhưng mức độ tổn hại của Chuyên Húc ấn này, chỉ có khả năng cao hơn, Chu vương thất nhiều nhất là trì hoãn quá trình này cùng với ngăn chặn chỗ tổn hại.

Con chó này căn bản cái gì cũng không làm được.

Khương Thái Uyên bị vạch trần, dứt khoát cũng mở ra "Nếu ngươi cũng đã biết, vậy ngươi trực tiếp giết ta đi!"

Cứ giết như vậy, vẫn có chút béo cho ngươi.

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng, xoay người nhìn thoáng qua Ngô Đan "Ngô Đan, ngươi nói như thế nào giết hắn!?"

Di?

Hồng Trần có chút sửng sốt một chút, khó hiểu nói: "Tại sao? Hắn vì sao có thể ra tù nhanh như vậy?"

Doanh Vô Kỵ vốn không muốn trả lời, nhưng ngẫm lại ngục giam này dưới sự quản lý của vị trưởng ngục này, một cảnh tượng phồn vinh.

Vì thế châm chước một lát, hồi đáp một cách hết sức tinh chuẩn: "Hắn là người có quan hệ!"

Hồng Trần……

Doanh Vô Kỵ lần nữa nhìn về phía Ngô Đan "Ngươi nói xử lý như thế nào?"

Ngô Đan căm giận nhìn thoáng qua Khương Thái Uyên "Còn có thể xử lý như thế nào? Đương nhiên là giao cho Thải…… Giao cho Lý Thải Đàm!"

Chương 965: Công cụ sử dụng Chương 965: Công cụ sử dụng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Khương Thái Uyên sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch "Ngươi muốn giết liền giết, đem ta giao cho Lý Thải Đàm tính bản lĩnh gì?"

Từ nhỏ đến lớn.

Trong lòng hắn đều coi thường tất cả mọi người.

Bất cứ ai cũng chỉ coi là công cụ để hắn sử dụng.

Hơn nữa, hắn sẽ không cảm thấy áy náy.

Nhưng điều đó không có nghĩa là hắn ta không biết người khác ghét mình đến mức nào.

Hắn không chút hoài nghi, nếu mình rơi vào trong tay những người đó, sẽ gặp phải tra tấn vô nhân đạo cỡ nào.

Ngẫm lại cũng cảm thấy sau lưng phát lạnh.

Nhất là rơi vào trong tay Lý Thải Đàm!

Cho nên hắn chỉ cần có cơ hội, sẽ giết chết những người đó, giống như là hắn có ý đồ sát thủ đối với Lý Thải Đàm Bên trong Mộ bàn ý.

Hắc! Biện pháp tốt!

Hồng Trần ở một bên mắng chửi đĩnh đạc "Đều tại cái cái tên họ Khương cẩu vật này, nếu không Lý Thải Đàm đã sớm thành đại tướng đệ nhất thủ hạ của ta. Doanh Vô Kỵ, ngươi có thể hay không để cho ta nhìn một chút hắn là chết như thế nào?"

Doanh Vô Kỵ liếc Hồng Trần một cái, suy nghĩ một lát, gật đầu nói: "Không thành vấn đề! Ngươi quản lý ngục giam cho

tốt, biểu hiện tốt, sau này có chuyện vui đều cho các ngươi xem".

Được rồi!

Hồng Trần cười hì hì, trước kia luôn lo lắng cái này lo lắng cái kia, từ khi vào ở nơi này, cả người hắn đều rộng rãi hơn nhiều.

Không riêng gì chính mình.

Những người bạn tù kia cũng thế.

Nhất là tiền bối Nam Cung Yến trong ngục

Ngay từ đầu những người như mình đi vào, nàng một câu cũng không nói, hiện tại thỉnh thoảng còn có thể đáp một câu.

Doanh Vô Kỵ không có lưu lại nhiều, chỉ vào Khương Thái Uyên nói ra "Các ngươi tiếp tục chửi rủa, đợi lát nữa ta cho các ngươi xem truyền hình trực tiếp!"

Nói xong, liền trực tiếp mang theo bản hồn của Ngô Đan trở về.

Bí thuật Yêu tộc kia rất tà môn, cơ bản là nháy mắt, chỉ cần bản hồn yếu hơn mình, là có thể cưỡng chế phát động, đơn giản là bị cắn trả với mức độ khác nhau.

Loại bí thuật này cơ bản khó giải.

Ít nhất dựa theo Lão đạo Bạch gia cách nói, chỉ khi nắm giữ bí pháp, hơn nữa cường độ thần hồn nghiền ép người mới có thể cưỡng chế phá giải.

Nhưng Quỷ Kính rõ ràng không bị ràng buộc bởi điều này.

Vèo!

Vèo!

Thần hồn trở về vị trí cũ.

Ngô Đan đằng một tiếng ngồi dậy, ôm khuôn mặt sưng tấy mà bắt đầu kêu thảm lên: “Ai! Mặt sao lại đau như vậy?”

Mọi người……

Ai bảo ngươi vừa rồi đánh mạnh như vậy?

Lý Thải Đàm thấy cảnh tượng này, đáy mắt lo lắng, rốt cục biến mất không thấy.

Ánh mắt dừng lại trên người Ngô Đan.

Khi Ngô Đan ngẩng đầu nhìn xung quanh, lại nhanh chóng thu hồi ánh mắt nhìn về nơi khác.

Triệu Kỵ cũng rốt cục lộ ra nụ cười hài lòng “Vô Kỵ, thế nào rồi?”

Doanh Vô Kỵ cười cười, liền đem nội dung sưu hồn tìm ra, một năm một mười báo cáo ra.

Triệu Kỵ nhịn không được cười lạnh một tiếng: “Khương Thái Uyên này, đúng là biết tay không bắt giặc.

Cũng không sao!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, suy nghĩ một lát, lại mở miệng nói: “Đúng rồi phụ vương, còn có một việc!”

Triệu Kỵ nhướng mí mắt “Ngươi nói!”

Doanh Vô Kỵ cười hì hì nói: “Lúc trước ở Mộ bàn, con đã nghe Hồng Trần nhắc tới, Khương Thái Uyên Vi Nga phái, xem như là thủ hạ của Đan Thanh, phụ vương không ngại đoán một chút, Khương Thái Uyên vì sao là thủ hạ của Đan Thanh”.

Triệu Kỵ nhướng mí mắt, không nghĩ tới tiểu tử này còn có tâm tình để cho mình đoán.

Ngược lại trong đầu Doanh Vô Kỵ.

Một luồng thần hồn trong nháy mắt thanh tỉnh.

Mới vừa rồi từ đầu tới đuôi, Doanh Vô Kỵ đều không có che đậy cảm giác của nàng, cho nên hết thảy phát sinh vừa rồi, đều bị nàng nhìn thấy.

Nàng biết, đó là Doanh Vô Kỵ phỏng chừng cho nàng xem, muốn cho nàng thấy rõ thái độ làm người của Vương huynh mình.

Rất hiệu quả.

Nàng đã có chút trầm cảm.

Cũng không phải nói có bao nhiêu khiếp sợ, bởi vì nàng không phải người ngu xuẩn, mặc dù nói rất nhiều chuyện đều không biết, cũng không muốn đi hiểu rõ, nhưng đều là có thể cảm nhận được.

Nhưng bày ra trước mặt như vậy, nàng vẫn có chút không tiếp thu được.

Về phần chuyện Khương Thái Uyên là thủ hạ của Đan Thanh, nàng nghe nói qua, thậm chí cùng Hồng Trần và Đan Thanh tìm hiểu diệu thuật, đều là Khương Thái Uyên giật dây bắc cầu ở giữa.

Nhưng nàng quả thật không rõ, vì cái gì Khương Thái Uyên cùng Đan Thanh có tiếp xúc gần gũi như vậy.

Nàng rất xác định, Doanh Vô Kỵ những lời này, là cố ý nói cho mình nghe.

Doanh Vô Kỵ cười cười, lại hỏi một vấn đề "Khương Thái Uyên từ nhỏ lấy thân phận tôn thất đệ tử, mẫu thân vẫn luôn cho hắn luôn quán triệt từ đầu đến cuối ý niệm phục quốc, đích thật là bồi dưỡng hắn trở thành thái tử phục quốc, nhưng chuyện này đối với toàn bộ Tề quốc đều là bí mật, Khương

Thái Uyên lại như thế nào lấy lòng tin tất cả thần dân họ Khương, đem bọn họ thu nạp lại?"

Triệu Kỵ có chút không kiên nhẫn, khoát tay áo: "Tiểu tử ngươi còn khoe khoang cái gì nói thẳng đi!

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, đành phải nói "Bởi vì, còn có một người hết sức quan trọng còn sống!"

Khương Nhạc Thanh "!!!!

Tâm tình của nàng rõ ràng kích động lên, bởi vì Doanh Vô Kỵ nói, chính là chuyện nàng vẫn tò mò nhưng cũng không dám suy nghĩ.

Doanh Vô Kỵ trầm giọng nói: "Trước khi lão Tề vương quyết định mở Minh Đô Tề vương cung, liền thông qua Khương Thái Uyên liên lạc với Đan Thanh, mưu đồ hội tụ tất cả máu trong tim có thể hội tụ đến để trộm. Sau đó cố ý làm ra hành động vĩ đại trước mặt mọi người, để Tề vương bị giam giữ hiện tại, làm nội ứng của Khương Thái Uyên, đồng thời tránh cho có người bởi vì thân thể Đan Thanh mà uy hiếp đến địa vị chính thống của Tề vương hắn.

Phía sau.

Cũng chính bởi vì có lão Tề Vương âm thầm ra mặt, mới có thể làm cho cựu thần họ Khương quy tâm, trợ giúp Khương Thái Uyên thu nạp một đội ngũ khổng lồ.

Mà Khương Thái Uyên sở dĩ có thể ở các nước Trung Nguyên như cá gặp nước, không ít cũng là bởi vì lão Tề vương chỉ điểm.

Chương 966: Mưu đồ lão Tề vương Chương 966: Mưu đồ lão Tề vương

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ giật mình.

Không chỉ hiểu rõ mưu đồ của lão Tề vương.

Cũng hiểu được Doanh Vô Kỵ nói những lời này với ai.

Lão Tề Vương đã sớm có tính toán, vì sao không mang theo thần đệ năm đó của hắn, cũng chính là một nhà Tân Tề Vương chạy trốn?"

Doanh Vô Kỵ bình tĩnh nói: "Nhi thần cho rằng nguyên nhân có ba, một là lưu một nhà Tề Vương mới làm khôi lỗi mới, lấy thân phận con tin nắm giữ vương ấn, không đến mức để Điền Hầu hạ tử thủ với bọn họ khi bọn họ đặt chân chưa ổn định.

Hai là để Tân Tề Vương làm nội ứng của Khương Thái Uyên, hiểu rõ động thái nội bộ Tề quốc, thậm chí trà trộn vào.

Thứ ba……

Hắn dừng một chút, ý chỉ nói: "Thứ ba, lão Tề Vương chính là thân thể Đan Thanh, tương đương với bị Đan Thanh uy hiếp, nếu có người khác của vương thất cùng đứng, chờ Khương Tề phục quốc, rất có thể uy hiếp vương vị của hắn. Cho nên hắn đem thần đệ của hắn lưu lại Tề quốc, chờ Tề vương giao ra vương ấn thì giết, bọn họ chính là huyết mạch vương tộc duy nhất.

Khương Nhạc Thanh……

Linh hồn nàng run rẩy.

Thì ra chân tướng đúng là như thế.

Cha nàng bị giam cầm, mẹ cô bị lăng mạ.

Hóa ra mọi thứ đều có thể tránh được.

Phải thừa nhận.

Hai huynh đệ nhất định phải có một người lưu lại, cầm vương ấn trong tay, ổn định Điền Hầu.

Nếu là thương lượng

Với tính cách của cha mình, khẳng định cũng sẽ chủ động yêu cầu ở lại.

Nhưng bá phụ lại thương lượng cũng không thương lượng, chính mình liên hệ Đan Thanh lưu lại đường lui, mặt ngoài lại chết vô cùng lừng lẫy, để cho phụ thân của mình cả đời sống ở trong bi thống.

Thời điểm mẫu thân bị Điền Hầu lăng nhục, phụ thân từng nghĩ tới tự sát, nhưng vì tìm kiếm thời cơ khi nào đem vương ấn lưu lại cho Khương Thái Uyên, thật sự chịu nhục sống đến bây giờ.

Ngay cả chính mình, cũng dưới áp lực của Điền Hầu, phải mạo hiểm mơi skhống chế được một vài nhân vật mấu chốt.

Vốn tưởng rằng.

Cả nhà mình làm đều là vì Khương Tề.

Không nghĩ tới, đều là vì một nhà Khương Thái Uyên.

Triệu Kỵ cũng có chút thổn thức, vốn là quân vương cường quốc, ông ta không có hứng thú đồng tình với bất kỳ kẻ yếu nào.

Nhưng cũng không biết có phải già rồi hay không, lập tức sắp xuống mồ, nên cảm xúc cũng dạt dào hơn.

Nghe được những thứ này, ông ta cảm thấy vạn phần may mắn Đại Lê các đời đều là hùng chủ, mới không đến mức rơi xuống kết cục của Khương Tề, vương thất họ Khương từng huy hoàng mấy trăm năm thành bộ dáng như bây giờ, rất khó không làm cho người ta cảm thán.

Ông ta than nhẹ một tiếng: “Vậy Khương Thái Uyên, ngươi định xử trí như thế nào?”

Doanh Vô Kỵ cười cười "Nhi thần cảm thấy, trước tiên có thể tản hết pháp lực cùng chân khí, để tránh hắn tự sát, sau đó giao cho Lý Thải Đàm xử trí".

Triệu Kỵ gật gật đầu "Được!"

Dứt lời, gật gật đầu với Tào công công bên cạnh.

Tào công công cười cười, liền trực tiếp mang theo kiếm đi tới trước người Khương Thái Uyên, mấy kiếm đâm xuống, liền hủy diệt đan điền cùng mấy chỗ đại huyệt của Khương Thái Uyên, cả người giống như quả bóng cao su bị đâm mấy lỗ thủng, điên cuồng rò khí.

Qua không bao lâu thời gian, sẽ mất hết tu vi trở thành hoàn toàn như người bình thường.

Thuận tiện lại lấy dây thừng ra, trói Khương Thái Uyên thật chặt, thuận tiện treo trên xà nhà đại điện.

Triệu Ninh cười đứng lên, không biết từ đâu lấy ra một thanh đao cạo xương, đưa cho Lý Thải Đàm: "Đại di tỷ, ta nghe Thải My nói, tỷ chỉ cần rảnh rỗi sẽ dùng nó luyện tập cạo thịt, thủ pháp đã không thua đao phủ đỉnh cấp, hôm nay cuối cùng cũng có thể phát huy công dụng".

Lý Thải Đàm vẻ mặt có chút cảm động.

Ngay trước đó không lâu, nàng còn đang lo lắng Triệu thị sẽ bởi vì cái gọi là đại thế thả Khương Thái Uyên đi, không nghĩ tới đã sớm vì mình sắp xếp tốt hết thảy.

Tuy rằng trong chuyện này, không thiếu nguyên nhân bọn họ đã sớm sắp xếp tốt đối sách.

Nhưng có thể làm được như vậy, vẫn làm cho nàng cảm động không thôi.

Con dao này.

Nàng nằm mơ cũng muốn nắm lấy.

Nhưng thật sự đến trong tay, lại cũng không có hưng phấn như trong tưởng tượng.

Nàng theo bản năng quay đầu, vừa vặn đối diện với ánh mắt của Ngô Đan.

Ánh mắt giao nhau chỉ trong chốc lát.

Hai người liền không hẹn mà cùng dời tầm mắt.

Vào lúc này.

Tào công công ở một bên nói: "Khương Thái Uyên tỉnh rồi!"

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Khương Thái Uyên.

Chỉ thấy hắn khí như tơ lụa, hai mắt hỗn độn, hiển nhiên bởi vì Nhiếp Hồn, thần hồn đã bị tổn thương rất lớn.

Nhưng Khương Thái Uyên nhìn thấy đao cạo xương trong tay Lý Thải Đàm, nhất thời giật mình một cái, cả người cũng thanh tỉnh không ít, run rẩy nói: "Lý…… Không phải! Thải Đàm, chuyện này là ta không phụ lòng nàng. Nhưng nàng cũng phải hiểu ta…… A! Abaddon!"

Miệng hắn đầy máu.

Trên mặt đất là một cái lưỡi đẫm máu.

Lý Thải Đàm nhíu mày, nghe được âm thanh Khương Thái Uyên, nàng cảm giác được vô cùng phiền não.

Khương Thái Uyên thần sắc hoảng sợ, hắn có thể cảm giác được, Lý Thải Đàm đao công rất tốt, rõ ràng là luyện qua, nếu nàng có tâm, hoàn toàn có thể rạch đến ba ngàn đao mới kết thúc tính mạng của mình.

Vừa nghĩ tới những thứ này, hắn liền như rơi xuống hầm băng.

Cả người điên cuồng gào thét, nhưng một âm tiết nguyên vẹn cũng không phát ra được, giống như giết heo.

Lý Thải Đàm đích xác có thể làm được.

Nhưng nàng cũng không làm mãnh liệt như vậy

Cũng không phải bởi vì nàng không hận.

Mà là trong đầu nàng không ngừng toát ra cảnh tượng Ngô Đan vừa đấm mặt Khương Thái Uyên, vừa nói "Ngươi dựa vào cái gì nói nàng như vậy".

Đôi khi cảm giác ghét không quan trọng.

Nàng bỗng nhiên mở mắt.

Khương Thái Uyên kêu càng thê lương, đối với Lăng Trì đại hình hoảng sợ vô cùng.

Nhưng chưa từng nghĩ, hàn quang chợt lóe.

Không phải dao cạo xương.

Mà là bội kiếm của Lý Thải Đàm.

Chương 967: Cái chết của Khương Thái Uyên Chương 966: Cái chết của Khương Thái Uyên

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn chỉ cảm thấy cổ cùng lồng ngực một trận máu tươi thấm vào ấm áp, sinh mệnh lực còn sót lại nhanh chóng trôi qua, chỉ chốc lát sau liền mất đi ý thức.

Trước khi chết, vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc.

Hả?

Hả?

Người trong điện đều có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Lý Thải Đàm chọn phương thức kết thúc không như mọi người nghĩ.

Mi tâm Doanh Vô Kỵ.

Lại càng vang lên từng đợt tiếng đấm ngực dậm chân!

Ai!

Ai!

Không đã nghiền a!

Chúng ta muốn xem Lăng Trì xử tử, sao lại không thấy?

"Lý Tiểu thư bối rối!"

Lấy Hồng Trần cầm đầu một đám bạn tù hô thẳng không đã nghiền.

Doanh Vô Kỵ cũng có chút nghi hoặc "Ngươi…

Đều đã qua rồi!

Ngữ khí của Lý Thải Đàm có vẻ vân đạm phong khinh, nhưng vẻ mặt lại cô đơn nói không nên lời, nàng xé xuống một góc áo, lau sạch máu tươi trên trường kiếm.

Sau đó thất tha thất thểu trở lại chỗ ngồi của mình.

Cúi đầu, có chút mất hồn mất vía, giống như lo lắng bị ai nhìn thấy.

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ, tựa hồ suy nghĩ cẩn thận cái gì.

Triệu Kỵ hỏi: "Nếu lão Tề Vương còn sống, vậy biết được tin tức sau khi Khương Thái Uyên chết, chỉ sợ cũng sẽ đi lên đài trước. Các ngươi cho rằng, nên xử trí như thế nào?"

Triệu Ninh tiến lên một bước nói: "Khương Thái Uyên mặc dù chết, nhưng hành động của hắn, đều có lão Tề vương bày

mưu đặt kế, nếu lúc này trả lại vương ấn, Khương Tề vẫn là một thanh kiếm vô chuôi, hại người hại mình.

Nhi thần cho rằng, nên giữ lại vương ấn, nghĩ biện pháp tìm về thân thể Khương Nhạc Thanh, để nàng gánh vác Khương Tề, tranh đoạt vương vị.

Như thế, chính là kế sách lưỡng toàn của dân chúng Lê Tề Phúc Trạch.

Khương Nhạc Thanh……

Nàng muốn nói cái gì, nhưng Doanh Vô Kỵ căn bản cũng không có ý tứ thả nàng ra ngoài câu thông.

Chỉ có thể yên lặng nghe.

Nàng biết, theo ý Triệu Ninh, là để Khương Tề trở thành nước phụ thuộc của Lê quốc.

Nhưng đây thật sự là kết cục tốt nhất cho thần dân Khương Tề.

Bởi vì nàng không cho rằng, Khương Tề có thể tái hiện huy hoàng thời kỳ toàn thịnh.

Nhưng…… Ta có thể làm tốt vương vị sao?

Doanh Vô Kỵ không cho ta nói chuyện, chính là không muốn cho ta cơ hội cự tuyệt?

Rất tốt!

Triệu Kỵ gật gật đầu: “Việc này nên sớm không nên chậm trễ, hôm nay trong điện, đều là người một nhà, chuyện Vương Ấn không nên tiết lộ! Ông bạn già”

Tào công công vội vàng lên tiếng trả lời: “Có nô tỳ!”

Triệu Kỵ thản nhiên cười “Đợi lát nữa để Vô Kỵ cho ngươi phân mấy thủ hạ, ngươi lập tức khởi hành đi Tề quốc, cần phải giải cứu cả nhà Khương Nhạc Thanh!”

Khương Nhạc Thanh "!!!!

Trong lúc nhất thời, nàng dường như loáng thoáng hiểu được, vì cái gì Doanh Vô Kỵ rõ ràng là Công tử Càn quốc, lại đối với Lê vương thất trung thành như thế.

Vâng!

Tào công công gật đầu đáp ứng, thủ hạ của Doanh Vô Kỵ trong miệng Triệu Kỵ, tất nhiên là những người Vi Nga phái kia, những người này một đám cũng không phải đèn cạn dầu.

Nếu là ở trên chiến trường cứng đối cứng, bọn họ khẳng định không bằng những binh nhân xuất thân quân ngũ kia.

Nhưng so thủ đoạn, rất thích hợp làm những nhiệm vụ không thể lộ ra ngoài ánh sáng này.

Cho dù chỉ có một mình.

Cứu cả nhà Khương Nhạc Thanh ra cũng không phải là chuyện không thể nào.

Hơn nữa những thủ hạ này của Doanh Vô Kỵ, nếu một người cũng không cứu được, vậy thì có chút không thể nào nói nổi.

Cũng không thể tiết lộ cho Cơ Động, để hắn cố ý ngăn cản.

Một là tự gây hiềm nghi cho mình.

Hai là không biết quan hệ giữa Cơ Động và Điền thị đến tột cùng như thế nào.

Đây không phải là nội dung thương lượng với Cơ Động, mà Cơ Động…… không có thêm tiền.

Triệu Kỵ lại nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Ngươi tìm một người giả làm Khương Thái Uyên, tiếp tục hoạt động ở Giáng Thành, hấp dẫn chú ý của Điền thị. Trước tiên ngăn cản mấy ngày, về phần những thứ khác, cô tự có sắp xếp.

Vâng!

Doanh Vô Kỵ hiểu rõ ông ta nói là thai hóa dịch hình.

Không thể không nói, việc này thật không có đơn giản như vậy, trách thì trách Khương Thái Uyên lần này tới một cách quá phách lối, sợ không hấp dẫn được sự chú ý của Điền Hầu.

Chính mình giả trang Khương Thái Uyên, ở Giáng Thành đánh lừa dư luận, thuận tiện hạn chế hành động của thần dân họ Khương An Ấp Minh Đô, hẳn là có thể vì Tào công công tranh thủ không ít thời gian.Cứ như vậy, giải tán đi!

Triệu Kỵ khoát tay áo, kết thúc trò khôi hài hôm nay.

Lại chưa từng nghĩ, vừa mới rút lui tuyệt địa thiên thông.

Bên ngoài liền truyền đến âm thanh kích động của một cung nữ: "Bệ hạ! Thái tử điện hạ! Việc vui! Lý phu nhân tỉnh rồi!

Lý phu nhân trong miệng nàng, chính là mẫu thân của Lý Thải Đàm và Lý Thải My.

Nghe thấy thế.

Lý Thải Đàm mãnh liệt ngẩng đầu, hai mắt trống rỗng, rốt cục khôi phục hào quang.

Đứng dậy chắp tay với Triệu Kỵ, liền dùng chân khí chấn xuống vết máu đầy người, nhanh chóng rời khỏi Điện Trọng Lê.

Triệu Ninh cùng Doanh Vô Kỵ cũng nhanh chóng đi theo.

Những người khác cũng nhao nhao đứng dậy rời đi.

Mễ Tinh Ly duỗi lưng: "Ai! Hôm nay một câu cũng không nói, lại xem náo nhiệt, thật là thú vị".

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Cái yêu sào kia, Sở quốc có thể đứng vững sao? Lần này yêu sào đột nhiên bạo động, không

có họa loạn Viêm quốc, ngược lại đi thẳng tới Chuyên Húc Ấn của Sở quốc các ngươi, rất khó nói sau lưng không có Chu vương thất dẫn dắt.

"Tạm thời không có vấn đề!"

Mễ Tinh Ly cười nói: "Chính là yêu tộc, không đủ lo lắng, bọn họ thậm chí không cách nào tiếp cận…"

Doanh Vô Kỵ ngắt lời nói: "Các ngươi tổng cộng tiếp xúc mấy đại yêu?

Nụ cười trên mặt Tinh Ly im bặt, bởi vì thứ nàng hiểu rõ, "Hơn trăm đại yêu" trong miệng Khương Thái Uyên có chênh lệch không nhỏ, phương diện này khẳng định có càng nhiều hung hiểm chưa bại lộ.

Nàng suy tư trong chốc lát, trầm giọng nói: "Ta đây liền liên hệ mẫu quốc, nếu là có mờ ám, lập tức cùng huynh thương lượng!"

Chương 968: Chu vương thất và yêu sào Chương 968: Sắc phong con gái La Yển

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lý Thải Đàm ánh mắt hiện lên một tia lệ khí "Diệt ác. Huống chi giữ hắn lại, mặc kệ đối với Lê quốc hay là đối với Ngô quốc, cũng không phải là một chuyện tốt'.

Doanh Vô Kỵ cười gật đầu "Nếu ngươi thật sự muốn giết, ta sẽ giúp ngươi sắp xếp. Bất quá bây giờ còn xa mới tới thời cơ tốt nhất, ngươi cứ an tâm tu luyện, đồ vật ngươi tu luyện lúc trước, đã tách rời với thực lực ngươi bây giờ, chờ tu đến thời điểm viên dung như ý, lại đi ám sát cũng không vội".

Đúng vậy!

Lý Thải Đàm gật gật đầu, còn muốn hỏi cái gì, lời đến bên miệng rồi lại nuốt xuống.

Chắp tay, liền bế quan tu luyện.

……

Mấy ngày nay.

Giáng Thành lại náo nhiệt hẳn lên.

Lê vương sắc phong con gái của Tiền thừa tướng La Yển làm công chúa, hơn nữa ban hôn cho Doanh Vô Kỵ, hôn lễ này cũng không nhỏ hơn so với lần trước cùng Nguyên Dương công chúa, quyền quý Giáng Thành đều tới cửa đưa quà mừng.

Bạch gia mới dời từ Càn quốc đến, cũng có một đại hồng bao.

Lê vương thậm chí hạ lệnh, kế tiếp mười ngày, Giáng Thành trong ngoài miễn giảm thu thuế, làm cho rất náo nhiệt.

Lưu lượng người Giáng Thành tăng vọt.

Cũng dẫn đến càng nhiều người ở tửu quán gặp được Khương Thái Uyên mượn rượu giải sầu.

Ai cũng không biết ngày đó hắn tiến vào vương cung đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Trong nháy mắt.

Bảy ngày đã trôi qua.

Tào công công trọng thương mang theo thân thể Khương Nhạc Thanh trở về, cùng trở về còn có cha mẹ của nàng.

Không thể không nói, Tào công công là thật sự có lực.

Nhưng

Cái giá phải trả cũng không nhỏ, Tào công công trọng thương, cao thủ Binh Nhân Cảnh cùng đi cũng hao tổn năm người.

Khiến cho trong ngục giam thiếu đi năm tấm gương, nhất thời trong ngục giam lòng người hoảng sợ.

Cũng may có trưởng ngục Hồng Trần này làm tâm lý khuyên bảo, nói đã đủ may mắn, vốn đã sớm đáng chết, sống thêm một ngày cũng coi như kiếm lời.

Những lời này khiến Doanh Vô Kỵ giảm hình phạt cho hắn mười năm.

Thành thật mà nói.

Thiếu năm thủ hạ Binh Nhân Cảnh.

Doanh Vô Kỵ cũng có chút đau thịt, cũng không phải là cha vợ hãm hại hắn, thật sự là những người Vi Nga phái này am hiểu cứu viện, trừ bọn họ trong cung cũng ra điều một ít cao thủ đi theo

Nhưng kết quả là tốt.

Có một nhà Khương Nhạc Thanh, lại phối hợp với Vương Ấn, hoàn toàn có khả năng cướp lấy chính quyền Khương Tề.

Bất quá bây giờ vẫn không thể động thủ, một là thần dân Khương Tề hiện tại, không ít đều là phụ tử Khương Thái Uyên kéo qua, trước khi kéo uy vọng của bọn họ suy yếu đến trình độ nhất định, tùy tiện đoạt quyền sẽ khiến cho nội đấu, sẽ tiêu hao lực lượng của Khương Tề, điểm ấy đối với Lê quốc không phải chuyện tốt.

Hai là hiện tại chuyện công khai Vương Ấn, Điền thị thống trị Tề quốc hoàn toàn không hợp pháp, rất có thể chó cùng rứt giậu, trực tiếp liên hợp họ Cơ, mạnh mẽ để Chu thiên tử phong quốc cho ba nhà Điền Ngụy Hàn, như vậy đối với ai cũng không tốt.

Lần này có thể thuận lợi cứu viện như thế.

Một mặt là một đám cao thủ Binh Nhân Cảnh quả thật có lực.

Mặt khác, cũng là Triệu Kỵ thông qua một ít thủ đoạn liên hệ với Điền Hầu, hứa hẹn trong vòng một năm sẽ không công bố tin tức Vương Ấn, hơn nữa một năm sau sẽ chủ động liên hợp Điền Ngụy Hàn cùng nhau cầu kiến Chu thiên tử, khiến hắn phong quốc, như vậy đối với tất cả mọi người tốt.

Điền thị tự nhiên không tình nguyện như vậy.

Nhưng sau khi cân nhắc lợi hại, vẫn là chấp nhận được.

Bằng không Lê quốc bên này hao tổn cao thủ, tuyệt đối không chỉ một chút như vậy.

Ngược lại là cha mẹ Khương Nhạc Thanh.

Vốn đã làm tốt chuẩn bị tuẫn quốc sau khi Vương Ấn bại lộ, lại chưa từng nghĩ lại có được chuyển cơ lớn như vậy.

Sau khi biết được ngọn nguồn sự tình, hai vợ chồng ôm đầu khóc rống, dù sao mấy năm nay chịu đựng nhiều lăng nhục như vậy, chính là vì một ngày kia an toàn đưa ra Vương Ấn.

Kết quả đến cuối cùng mới phát hiện, những thứ này tất cả đều nằm trong sự tính toán của phụ tử Khương Thái Uyên.

Nếu không là luyến tiếc Khương Nhạc Thanh, chỉ sợ hai người đã không còn.

Doanh Vô Kỵ nhìn vô cùng cảm khái, hắn đối với Khương lão nhị cũng có một chút hiểu biết.

Hoàn toàn là một nhân vật bi tình.

Người như vậy, thật sự bị đặt ở trên vị trí Tề vương, làm trâu cho cho Khương Tề nhiều năm như vậy.

Nếu không phải có niệm tưởng với vương ấn, có lẽ ông ta đã sớm tự sát rồi.

Doanh Vô Kỵ có chút thổn thức.

Liền thả Khương Nhạc Thanh bản hồn quy thể, cho người một nhà một thời gian ngắn ở một mình.

Chính mình thì bắt đầu bố trí các loại trang phục.

Chuẩn bị cả nhà chuyển đến Vùng đất mới.

Dù sao nơi đó mới là tương lai của Lê quốc, cũng là cầu nối để mình ra nước ngoài gây dựng sự nghiệp.

Không chỉ tự mình muốn đi.

Tất cả mọi người trong Bạch gia đều phải đi.

Tinh Ly cũng sẽ tận mắt chứng kiến tất cả tình hình thực tế của Lê quốc.

Một ngày trước khi đi.

Một ít trang phục cũng đã chuẩn bị thỏa đáng.

Theo lý thuyết, hẳn là có tiệc tiễn biệt.

Nhưng cẩn thận suy nghĩ một chút, phàm là có thể nghĩ đến mạng lưới quan hệ, ngoại trừ cha vợ, tất cả mọi người sẽ chuyển qua, ngay cả cha vợ thân ngoại hóa thân cũng sẽ đi hưởng phúc đất mới.

Chỉ có điều.

Vẫn là có hai người vội vã tìm tới Doanh Vô Kỵ.

Chính là Tinh Ly và Vu Sương Tự.

Vẻ mặt hai người đều ngưng trọng đến dọa người.

Âm thanh của Tinh Ly đều là run rẩy "Doanh huynh! Yêu sào kia, chỉ sợ sẽ xảy ra vấn đề lớn!"

……..

Chương 969: Mầm họa yêu sào Chương 969: Mầm họa yêu sào

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh huynh! Yêu sào kia, chỉ sợ sẽ xảy ra vấn đề lớn a!

Lúc Tinh Ly nói lời này, không chỉ có âm thanh đang run rẩy, mà ngay cả thân thể cũng đang run rẩy.

Doanh Vô Kỵ nhìn đến choáng váng, nhanh chóng để cho nàng dừng lại "Nói bao nhiêu lần, khi không có người ngoài ở đây thời điểm, phải gọi ta là Ô Kê ca!"

Nói xong, liền rót cho các nàng hai chén trà xanh.

Ý bảo các nàng ngồi xuống nói.

Mấy ngày nay, Tinh Ly rất ít xuất hiện, mỗi ngày đều tương tác với Sở quốc với cường độ cao.

Vu Sương Tự cũng biến mất hồi lâu, chắc cũng đang liên lạc với đồng môn Sở quốc.

Ực ực!

Tinh Ly nâng chén trà lên, uống một hơi cạn sạch, vẻ mặt tràn đầy ngưng trọng.

Doanh Vô Kỵ nhận thấy tình huống không đúng lắm, vội vàng hỏi "Đến tột cùng tình huống gì?"

Những yêu quái kia……

Tinh Ly trầm giọng nói: "Không có bị Chuyên Húc ấn áp chế!"

Doanh Vô Kỵ có chút mê "Có ý gì? Chuyên Húc Ấn phá vỡ?

Không phải!

Vu Sương Tự ở một bên giải thích: "Ý của nàng là, những yêu quái kia có thể tự do đi lại trong lãnh thổ Trung Nguyên, hành động cũng không bị Chuyên Húc ấn áp chế, hoặc là nói bị áp chế rất nhỏ."

Hả!?

Doanh Vô Kỵ nhướng mày.

Trong nháy mắt liền hiểu được ý tứ gì.

Qua lại mấy ngàn năm, Trung Nguyên vẫn có quỹ tích hoạt động của Yêu tộc, trong đó không thiếu đại yêu, nhưng trên cơ bản không nhấc lên sóng gió.

Theo lý thuyết, đại yêu ít nhất tương đương với Binh Nhân Cảnh, uy lực không thể nhỏ như vậy.

Nguyên nhân, cũng là bởi vì Chuyên Húc Ấn hình thành trận pháp bao phủ toàn bộ Trung Nguyên, ngoại trừ Nhân tộc ra tất cả sinh linh đều bị áp chế.

Giống như cầm thú ngư trùng, chỉ cần hút thiên địa chi linh khí, liền có cơ hội thành tinh.

Nhưng như hôm nay, hàng ngàn hàng vạn cầm thú ngư trùng, không một con nào thành tinh.

Cho dù là ngoại vực đã tu luyện hóa hình yêu, ở Trung Nguyên thực lực cũng sẽ giảm xuống một cấp bậc, cái gọi là đại yêu, kỳ thật căn bản không phát huy được Thực lực Binh Nhân Cảnh.

Chuyên húc ấn vận hành ổn định nhiều năm như vậy, mà không xảy ra tình huốn như thế này bao giờ. Hiện xem tình hình hiện tại, bất kể là từ tình huống đã biết, hay là từ động cơ, hay là từ tình huống cuối cùng ai được lợi, người đứng sau màn này đều là Chu vương thất.

Nhưng chuyện này căn bản không có bất kỳ chứng cớ nào.

Trừ phi Chu vương thất hoặc là Yêu tộc chủ động thừa nhận, nếu không căn bản không thể chứng minh chuyện này.

Hơn trăm đại yêu, cùng với đám yêu quần không biết khổng lồ cỡ nào.

Hơn nữa là tiếp cận thực lực dưới trạng thái toàn thịnh.

Đây chính là hơn trăm vị Binh Nhân Cảnh, đủ tương đương với một nửa quân đội của Sở quốc.

Hơn nữa dựa theo thực lực của con yêu bị bắt mà tính, thực lực trung bình cũng cao hơn một đoạn.

Đừng nói có thể ngăn cản hay không.

Cho dù thật sự ngăn cản, chỉ sợ cũng phải trả một cái giá rất lớn.

Nếu như Yêu Sào này thật sự muốn liều chết với Sở quốc, Sở quốc rất có thể bị thương gân động cốt, không gượng dậy nổi.

Doanh Vô Kỵ nhìn bộ dáng nàng như vậy, cười an ủi: "Kỳ thật ngươi cũng không cần hoảng hốt như vậy, tuy rằng ta cũng cảm thấy chuyện này không thoát khỏi liên quan đến Chu vương thất, nhưng Yêu Sào chưa chắc sẽ liều chết với các ngươi, dù sao trí tuệ Yêu tộc cũng không thấp, trừ phi bọn chúng nắm chắc mười phần phá được Chuyên Húc Ấn của Sở quốc, bằng không không có khả năng liều chết với các ngươi.

Mễ Tinh Ly gật đầu: "Hy vọng như vậy!"

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Hiện tại cao tầng Sở quốc có thái độ gì?"

Âm thanh của Tinh Ly có chút trầm thấp: "Không đánh với Viêm quốc nữa, qua vài ngày nữa sẽ rút quân khỏi biên cảnh, đến lúc đó trọng binh bố phòng ở xung quanh Chuyên Húc Ấn. Hiện tại Yêu tộc còn chưa hoàn toàn thăm dò được bố

phòng, chỉ cần bọn chúng vẫn chưa nắm được, bọn chúng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đúng là như thế!

Doanh Vô Kỵ cười gật đầu, "Đợi lát nữa ta sẽ đi cầu kiến phụ vương, cùng các ngươi đem tin tức này truyền ra, liên hợp lại tạo áp lực với Chu thiên tử, để hắn thu liễm một chút.

Mặc dù không biết Chu thiên tử đang tính toán cái gì, nhưng muốn hoàn toàn lấy Yêu tộc làm thương sử là không thể nào.

Hiện tại Chu vương thất.

Mơ hồ có loại chó cùng rứt giậu.

Nếu thật sự không gõ đầu, quỷ mới biết sau này có thể làm ra chuyện gì quá đáng hơn.

Hiện cũng không cần lo lắng chư quốc họ Cơ không phối hợp, tuy rằng Yêu Sào hiện tại chỉ có uy hiếp đối với Sở quốc, nhưng chỉ cần Húc Ấn xảy ra vấn đề, toàn bộ Trung Nguyên đều sẽ đối mặt với áp lực của Yêu tộc.

Được!

Tinh Ly hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng lông mày nhíu chặt vẫn không giãn ra.

Doanh Vô Kỵ cười hì hì nói: "Đừng lo lắng! Nếu thật sự có thể khiến Yêu tộc muốn làm gì thì làm, đừng nói Vương triều Nhân tộc mất mặt, ngay cả mặt mũi Chuyên Húc đế cũng không biết để ở đâu.

Đạo lý này, thật đúng là không giả.

Nhưng Tinh Ly vẫn thở dài một tiếng: "Nói không sai, nhưng huynh có biết Sở quốc chúng ta còn xảy ra một chuyện hay không?"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Ta nhất định không biết rồi!

Tinh Ly xoa xoa huyệt Thái Dương: "Khi đưa ra quyết sách rút quân, ba nhà Khuất Cảnh Chiêu liên danh vào triều, thỉnh cầu phong ấn thổ địa xung quanh Chuyên Húc Ấn cho bọn họ, nói có bọn họ ở đây, có thể bảo vệ Chuyên Húc Ấn ngàn năm không lo.

Chương 970: Thừa dịp cháy nhà hôi của Chương 970: Thừa dịp cháy nhà hôi của

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hả?

Doanh Vô Kỵ cảm như trò đùa "Bọn họ san sẻ nỗi lo cho đấy nước hay thừa dịp cháy nhà hôi của?"

Tinh Ly hỏi ngược lại: "Thế huynh nghĩ sao?"

Doanh Vô Kỵ: "……

Thiên hạ rộn ràng đều vì lợi lộc, thiên hạ nhốn nháo cũng đều vì lợi lộc

Ba gia tộc Khuất Cảnh Chiêu đều không yếu, tuy rằng thích nội đấu, nhưng cũng không tính là nội gián.

Nếu nói cả nhà bọn họ trung thần lương tướng, vẫn là có chút quá mức.

Loại hành vi này, chỉ có thể dùng "không có lợi không dậy sớm" để hình dung.

Hơn nữa còn có thể từ đó nhìn ra một loại khinh thị đối với Yêu tộc, cảm thấy uy hiếp của Yêu tộc có thể chịu đựng được, chỉ cần lấy được đất phong cái gì cũng dễ nói.

Phỏng chừng cũng là bởi vì Càn Lê biến pháp, quyền lực quý tộc hai nước bị suy yếu quá thảm.

Nhân dịp có biến

Làm một mẻ nhét đầy túi

Đề phòng cho biến pháp sau này

Doanh Vô Kỵ có chút im lặng

Sau đó tình hình triều đình thế nào? Phụ vương ngươi có đồng ý không?

Mễ Tinh Ly buông tay nói: "Vốn không muốn đồng ý, nhưng dưới sự khuyên bảo của ta, cuối cùng cũng đồng ý. Chuyên Húc Ấn ở thành trì vẫn trực thuộc vương thất, qua vài ngày nữa ba tòa thành xung quanh sẽ phân phong ra ngoài.

Doanh Vô Kỵ không khỏi líu lưỡi "Ngươi thật đúng quái!"

Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu đánh cuộc là Yêu tộc không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tinh Ly đánh cuộc chính là Yêu tộc có thể đón đầu đánh ba nhà Khuất Cảnh Chiêu.

Nếu thật sự là ngày đó.

Đánh đau, biến pháp bắt đầu.

Đánh không đau, Sở quốc vẫn như cũ.

Phải xem Yêu Sào này có mạnh hay không.

Dù sao từ tình huống trước mắt mà xem, vẫn là rất có lực, phá vỡ Chuyên Húc ấn pháp bảo đều cho bọn chúng luyện chế ra.

Lần này động tĩnh lớn như vậy, không có khả năng thả lỏng mà không có mục đích.

"Cứ như vậy đi, mệt rồi, ta muốn xem đám cháu trai kia rốt cuộc nặng bao nhiêu cân!"

Doanh Vô Kỵ không khỏi mỉm cười, vị nữ công tử Đại Sở này tuy rằng tính tình có chút lưu manh, nhưng tố chất kỳ thật

cũng không tệ lắm, có chút không xứng làm bằng hữu miệng thối của mình.

Hai chữ "cháu trai" này có thể từ trong miệng nàng nhảy ra, không hề nghi ngờ là phá tuyến phòng thủ cảm xúc.

Hiện tại phỏng chừng đang tích góp sức lực, chờ ba nhà Khuất Cảnh Chiêu sụp đổ, sau đó mang theo một thân bản lĩnh biến pháp trở về.

Hắn suy tư một lát, tay phải vừa lật, liền có một đạo lưu quang từ trong vòng ngọc bay ra, hóa thành một quyển sách dày rơi vào trên tay.

Này! Cho ngươi!

Đây là……

Tinh Ly có chút tò mò, quyển sách này rất dày, nhưng trên bìa một chữ cũng không có.

Nhận lấy vừa nhìn, đôi mắt lập tức sáng lên rất nhiều.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Trước khi cha vợ họ La của ta đi, đã sắp xếp lại toàn bộ kiến thức của mình về việc thực thi chính sách mới ở Vùng đất mới, đưa đến tay cha vợ họ Triệu của ta. Ngoài ra còn có một bản sao chép, đưa cho Ngụy gia chủ.

Vốn đã định không truyền ra ngoài.

Bất quá ta xem ngươi như là nhũ mẫu cho con ta nên ta đã ăn vạ cha vợ, giúp sao chép cho ngươi một bản.

Chỉ là con người ta từ trước đến nay không hiểu phong tình, nếu không tặng đúng, ngươi có thể trả lại cho ta, ta sẽ chọn cho ngươi một phần lễ nhũ nương khác.

Nói xong, liền chuẩn bị đưa tay đi lấy.

Nghĩ hay lắm!

Tinh Ly nhanh tay lẹ mắt, nhanh chóng nhét vào trong lòng mình, kết quả…… càng phồng lên.

….

Chờ sau khi hai nhà Ngụy Hàn cút đi, hai nước Lê Sở sẽ không đụng nhau, cho dù chúng ta biến pháp thành công, cũng không sinh ra uy hiếp đối với các ngươi.

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng "Ta là loại người coi ngươi là huynh đệ sao?"

Tinh Ly nhíu mày: "Vậy huynh coi ta là cái gì?"

Lúc nói chuyện, còn cố ý cắn cắn đôi môi đỏ mọng.

Động tác mặc dù có chút trúc trắc.

Nhưng thật đúng là có chút mê người.

Xì!

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Ta chỉ cảm thấy quý tộc Sở quốc các ngươi có chút khó chơi, nghĩ ngươi nhanh chóng trở về đánh bại bọn họ, sau đó chúng ta thôn tính Sở quốc các ngươi, cũng đỡ phải đối mặt với những phiền toái này.

Mễ Tinh Ly…".

Nàng trầm mặc một hồi lâu, nhịn không được đều lầm bầm nói: "Huynh sao có thể giả bộ như vậy chớ?"

Bất quá chỉ là bị hắn giả bộ một lần.

Thật đúng là không ảnh hưởng tâm tình nàng ngẫu nhiên có được chí bảo.

khoát tay, ôm sách rời đi.

Sắc trời không còn sớm, về phòng ngủ rồi!

Tuy rằng mới buổi chiều.

Nhưng cô đã không ngủ ngon trong nhiều ngày và nhiều đêm.

Đến giờ nghỉ rồi.

Đương nhiên, trước khi ngủ phải đọc sách trước.

Tuy rằng Lê Sở tình hình đất nước khác nhau một trời một vực, nhưng rất nhiều chi tiết vẫn có không ít chỗ có thể tham khảo.

Doanh Vô Kỵ có thể sao chép được

Nàng đã rất cảm động.

Chỉ làm một nhũ nương e rằng không đủ trả.

Chậc chậc……

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Vu Sương Tự "Vu chỉ huy sứ, có phải còn có đại sự thương lượng hay không?"

Không phải!

Vu Sương Tự thần sắc bình tĩnh "Ta ngày mai phải đi Viêm quốc, thiếu một vạn lượng!"

Doanh Vô Kỵ nghẹn một cái.

Mẹ kiếp?

Ngươi thật sự coi ta là máy rút tiền sao?

Nhưng nhìn Vu Sương Tự vẻ mặt nghiêm túc, cảm giác trâu bò đều thổi ra ngoài, hiện tại đổi ý lại có chút mất mặt.

Ngươi chờ ta một lát!

Nói rồi.

Liền chắp tay sau lưng đi tới thư phòng.

Mở ra huyền thiết rương trên trận pháp, sau đó lấy ra một cái rương gỗ đi ra.

Bên trong là một ngàn lượng hoàng kim, theo giá thị trường hiện tại, so với một vạn lượng bạc trắng còn nhiều hơn một chút!"

Đa tạ!

Vu Sương Tự chắp tay chuẩn bị rời đi.

Doanh Vô Kỵ gọi nàng lại: "Này, Vu chỉ huy sứ, dù sao ngươi cũng là quan triều đình, tại sao cứ đến chỗ ta vặt lông thế?"

Vu Sương Tự nghiêng đầu nghĩ nghĩ: "Tiền của bọn họ, ta không tiện lấy!"

Vậy tiền của ta ngươi không biết xấu hổ mà lấy?

"Ngươi là người một nhà".

"Đừng nói, thật đúng là khiến ta cảm động".

Khách khí!

Vu Sương Tự cười nhạt rồi ôm cái rương rời đi.

Thật sự là nữ tử giống như gió.

Nhưng hôm nay, luồng gió này có thêm một chút mùi hôi thối của tiền tài.

Chương 971: Đơn giản là một con rối Chương 971: Đơn giản là một con rối

Người dịch: PrimeK Tohabong

Quá đau mề!

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, liền đi về phía vương cung.

Đến một cái sân không bắt mắt, gõ cửa.

"Đến đây!"

Bên kia cửa, vang lên âm thanh thanh thúy của một nữ tử.

Chợt, cửa "Két" một tiếng mở ra.

Khương Nhạc Thanh thấy là Doanh Vô Kỵ, khóe miệng không khỏi lộ ra vẻ tươi cười: "Phò mã gia! Mau mời vào!"

Cả nhà bọn họ hiện tại đều ở Lê vương cung, không thể nghi ngờ là bị giam lỏng.

Bất quá điều kiện sống coi như không tệ.

Hơn nữa một nhà ba người trước kia ở trong Tề vương cung nơm nớp lo sợ như đi trên băng mỏng, tùy thời có thể bị giết, hơn nữa còn sinh hoạt dưới áp lực cao của Điền thị.

….

Ít nhất là an toàn rồi.

Tuy rằng cũng là con tin, nhưng Lê quốc ít nhất là có mục tiêu đưa nhàlên vương tọa Khương Tề.

Ngoại trừ không thể chạy loạn, những thứ khác là các loại lễ ngộ.

Doanh Vô Kỵ nghiêng người nhìn mặt nàng, cười hì hì nói: "Ơ! Khí sắc không tệ nhỉ!"

Được Lê vương thất chiếu cố!

Khương Nhạc Thanh tươi cười, mây đen trước kia không xua đi được trên mặt, sớm đã hoàn toàn tan thành mây khói.

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, không nói gì.

Theo nàng cùng nhau tiến vào phòng khách.

Cha! Phò mã gia tới.

Khương Nhạc Thanh không có gọi là "Phụ vương", nghe nói là Tề vương Khương Ngự yêu cầu.

Phòng khách.

Một người trung niên tóc mai hoa râm đang vẽ tranh.

Nghe được âm thanh của Khương Nhạc Thanh, vội vàng đứng dậy, vái chào Doanh Vô Kỵ thật sâu "Bái kiến phò mã gia!"

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng đỡ hắn dậy "Bá phụ là quân vương một nước, vạn lần không được hành đại lễ này!"

Ai!

Khương Ngự đứng thẳng người, hổ thẹn khoát tay: "Đơn giản chỉ là một con rối mà thôi, hai chữ" Quân vương, quân vương " đâu xứng

Doanh Vô Kỵ đánh giá ông ta một cái, quần áo của hắn tuy rằng không thể gọi là vải thô áo gai nhưng cũng có thể nói là cực kỳ mộc mạc, không thẻ so với vương công quý bình thường

Mặc dù là hơn năm mươi tuổi tuổi, nhưng dáng người hơi có chút còng, hơn nữa hoa râm hai bên tóc mai, cùng đầy mặt sầu dung, thoạt nhìn ít nhất sáu mươi tuổi.

Cả người xung quanh khí tức đều có chút trầm thấp, nhất cử nhất động đều lưu lại dấu vết làm khôi lỗi nhiều năm tại Tề vương cung.

Nhưng cũng may ánh mắt có chút hiền lành, cộng thêm rất có phong cách của người trí thức.

Con người cảm thấy không khó ở chung.

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Thư Họa, phát hiện trên bức họa tọa lạc lâu đài cung khuyết, nhìn phong cách kiến trúc giống như Tề vương cung, Khương Tề nội tình thâm hậu, kiến trúc thoạt nhìn quý khí hơn Lê vương cung không ít, chỉ là phong cách vẽ của bức họa này rất kỳ quái.

Lầu các vốn nên thanh nhã rất khác biệt, lại giống như thuyền con tứ cố vô thân trên mặt biển.

Chỉ cần liếc mắt một cái là có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng của họa sĩ.

Chê cười!

Khương Ngự không nhịn được khẽ thở dài một tiếng, do dự một hồi, bỗng nhiên mở miệng nói: "Phò mã gia, ta có một thỉnh cầu bất tình, không biết có thể thành toàn hay không?"

Doanh Vô Kỵ khẽ mỉm cười: "Xin nói!"

Khương Ngự có chút ngượng ngùng: "Nghe Nhạc Thanh nói, lần này vì giải cứu cả nhà chúng ta, phò mã gia đã phải trả giá không ít. Mà Nhạc Thanh từng hãm hại phò mã gia, phò mã gia cũng không làm khó dễ con bé, sau đó lại giúp con bé hiểu rõ toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối."

Phò mã gia tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng lại có lòng thương dân.

Ra tay tương trợ tuy có nhân tố chính trị, nhưng cũng có ý thương hại cả nhà ta khốn khổ.

Ta tuy bị nhốt ở Tề vương cung, nhưng cũng thường xuyên nghe nói đến tài danh phò mã gia.

Bức tranh này chính là tác phẩm cả đời của ta, từng mấy lần cố gắng đề thơ, lại chấp bút tình khiếp, thật lâu không dám đặt bút.

Hôm nay rời khỏi lồng giam, nhưng rốt cuộc không viết ra tâm tình lúc ấy.

Cho nên cả gan, xin phò mã gia một bài thơ.

Doanh Vô Kỵ: "……

Trước kia đã nghe nói, Tề Vương một thân tài học, được xưng tụng là thư họa đại gia, nếu không phải thân phận sở khốn, khẳng định đã sớm thành tài tử người người ca ngợi.

Ngay cả quá khứ nghĩ lại mà kinh này, ông ta cũng muốn lưu lại.

Vẫn không muốn quên đoạn quốc hận gia thù này.

….

Trong lúc ngây người, hắn nhìn thấy một bóng người khác tiếp cận.

Là một phụ nhân dung mạo xinh đẹp, nhưng mắt bi thương, ánh mắt có chút tối tăm, nhưng so với mấy ngày trước, nhiều hơn không ít hào quang.

Nàng chính là mẫu thân của Khương Nhạc Thanh, Lệ Cơ.

Lệ Cơ nhìn thấy Doanh Vô Kỵ, hành lễ với hắn một cái, ánh mắt liền chuyển hướng trên bức tranh.

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một tiếng "Bá phụ thịnh tình mời, tiểu tử liền nhận ủy thác, thay bá phụ viết ra suy nghĩ trong lòng.

Nói rồi.

Nâng bút rơi mực.

Hai vợ chồng và Khương Nhạc Thanh đều nhìn chằm chằm vào chỗ trống bên cạnh bức tranh.

Sau khi nhìn thấy nội dung Doanh Vô Kỵ viết xuống, vẻ mặt vừa vui mừng vừa bi thống.

Khương Ngự âm thanh có chút khàn khàn, kìm lòng không được mà đọc:

Nét hoa xuân đến bao giờ hết?

Truyện cũ người hay biết là bao

Đêm qua gác nhỏ gió vào

Quê nhà khôn ngoái nhìn theo trăng vàng

Vẫn còn đó lan can thềm ngọc

Duy má hồng đổi khác mà thôi

Bao nhiêu sầu muộn nàng ơi?

Nhiều như lượng nước xuân xuôi đông hoài.

Hay!

Hay lắm…”

Chưa kịp dùng càng nhiều từ ngữ để khen ngợi, hai vợ chồng đã hết chỗ nói ngưng nghẹn.

Trong hai mắt lệ quang chớp động, không biết là vì cố quốc bi thương, hay là vì nhân sinh u ám của mình mà thương cảm.

Khương Nhạc Thanh hốc mắt cũng có chút đỏ lên, thấy cha mẹ đã nói không ra lời, liền mở miệng nói: “Đa tạ phò mã gia tặng thơ!”

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một hơi, không nói thêm gì.

Trước đây chép thơ là để đụng đồ sứ ăn vạ

Lần này thật sự muốn tặng.

Chương 972: Không chướng ngại tâm lý Chương 972: Không chướng ngại tâm lý

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thất thố, thất thố!

Khương Ngự lau khóe mắt trọc lệ, cẩn thận thu bức tranh lại, nghiêm túc nói một tiếng cám ơn Doanh Vô Kỵ.

Lúc này mới hỏi: “Nghe nói phò mã gia ngày mai sẽ khởi hành đi Vùng đất mới, hôm nay quang lâm, có chuyện gì phân phó?”

Phân phó chưa nói tới!

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Chính là phụ vương có một số việc muốn giao phó, phái người đến, sợ một nhà các vị không được tự nhiên, cho nên để ta thay mặt chuyển cáo”.

Khương Ngự vội vàng nói: “Mời nói!

Giao tiếp với người Lê quốc khác, đích xác không bằng tự tại với Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ ngữ khí thoải mái “Kỳ thật chính là mấy vấn đề quyền sở hữu Khương Tề, mấy ngày trước chúng ta ở An Ấp Minh Đô đã điều tra không ít, đã xác định được sự tồn tại của Khương Kham, hơn nữa còn đang muốn sinh con đẻ cái.”

Hiện giờ họ Khương, không ít đều là hắn kéo tới, cho nên uy vọng không nhỏ.

Nếu Khương Tề thật sự bị nhất mạch của hắn khống chế, chỉ sợ rất có thể chôn vùi toàn bộ họ Khương.

Vì vậy, chúng ta dự định

Là giúp đỡ Nhạc Thanh đại muội thay thế hắn.

Nhưng mà……

Khương Ngự có chút chần chờ: “Nhạc Thanh sao có thể…

Doanh Vô Kỵ cười cười “Nếu muốn trở thành nữ đế chân chính, tính tình của nàng đích xác không thích hợp lắm. Nhưng nếu chỉ là muốn cho họ Khương trải qua cuộc sống tốt đẹp, vậy đã đủ rồi. Cho nên phải xem mấy vị, muốn Khương Tề quay về hàng ngũ cường quốc, vì hậu nhân mưu tìm cuộc sống yên ổn.

Cái này……

Khương Ngự không khỏi cười khổ một tiếng: “Chư cường quật khởi, thiên hạ này nào còn có Khương Tề khí số? Lê quốc biến pháp chúng ta sớm có nghe nói, nếu Lê vương nguyện đối

xử tử tế với họ Khương của chúng ta, chính là làm thần dân Lê quốc cũng được?”

….

Không có chướng ngại tâm lý là tốt rồi.

Khí số của Khương Tề đích xác đã không còn.

Khương Thái Uyên có thể tiếp tục huyết mạch họ Khương, đã cực kỳ không gượng dậy nổi.

Nhưng thật đáng tiếc.

Quy tắc huyết mạch vốn là nỏ mạnh hết đà, ở trước mặt biến pháp không chịu nổi một kích.

Người một nhà này có thể nhận rõ những thứ này, đặc biệt không dễ dàng.

Doanh Vô Kỵ cười đáp “ Cái này không cần lo lắng. Thần dân họ Khương đã định cư ở An Ấp Minh Đô, nhưng tiền lương lấy từ Lê quốc bên này, cũng bất quá vừa vặn đạt tới trình độ thấp nhất trong minh ước, chỉ đủ ấm no, còn lâu mới đạt tới dự toán của Lê quốc chúng ta.

Mấy ngày nay, song phương bởi vì vấn đề này, nhiều lần cãi cọ hồi lâu.

Nhưng họ đang ở thế yếu, không thể làm gì được chúng ta.

Qua một đoạn thời gian nữa, chờ bọn họ đủ áp lực đủ phẫn nộ.

Nhạc Thanh đại muội tử có thể ra sân.

Chỉ cần thao tác thích đáng, ngươi chính là thần nữ cứu bọn họ trong nước sôi lửa bỏng.

Chờ đến khi lòng người thu nạp đến trình độ nhất định, thay thế Khương Kham cũng không khó.

Nhưng đến tột cùng làm như thế nào, mới có thể đem nhân tình tối đa hóa, điểm ấy cần người chỉ đạo.

Hơn nữa cần Nhạc Thanh đại muội tử toàn lực phối hợp mới được!"

Khương Nhạc Thanh: "……'

Trong lúc nhất thời, nàng có chút hoảng hốt.

Nhạc Thanh!

Khương Ngự thấp giọng thúc giục.

Khương Nhạc Thanh vội vàng gật đầu: "Ta nguyện ý!"

Bị đẩy lên trước đài tranh quyền làm cho nàng rất sợ hãi.

Nhưng vì thần dân họ Khương, nàng nguyện ý đi.

Doanh Vô Kỵ hài lòng gật gật đầu, cười chắp tay "Mấy vị đại nghĩa! Nếu đã quyết định như vậy, vậy qua mấy ngày nữa, sẽ có lão sư phái phụ vương tới cửa, đến lúc đó nghe vị lão sư kia là được. Ta sẽ không quấy rầy, cáo từ!"

Chúng ta tiễn phò mã gia!

Người một nhà đứng dậy đưa tiễn.

Lúc Doanh Vô Kỵ sắp bước ra cửa viện, lại nghe thấy phía sau có một âm thanh.

Phò mã gia!

Ân?

Hắn quay đầu, thấy Khương Nhạc Thanh hình như có chút khẩn trương.

Khương Nhạc Thanh mấp máy môi một lát, mới phát ra âm thanh: "Phò mã gia khi nào mới có thể từ Vùng đất mới trở về?"

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ "Có thể một hai năm!"

Hả…..

Thần sắc Khương Nhạc Thanh có chút phức tạp, nở nụ cười "Thuận buồm xuôi gió!"

……

Doanh Vô Kỵ thoải mái nhàn nhã trở lại phò mã phủ.

Mặt trời đã có xu thế lặn về phía Tây, gánh hát, thư cục còn có Bạch gia đều cần di dời quy mô lớn, cho nên Hoa Triều cùng Bạch Nghi đều không ở đây.

Tinh Ly lại ngủ.

Phò mã phủ chỉ còn lại một mình Doanh Vô Kỵ.

Đương nhiên.

……..

Và một con cáo lông trắng.

Lúc hắn về đến nhà, hồ ly lông trắng đang ghé vào trên bàn phòng khách ngủ say.

Cũng không biết cô nàng lấy đâu ra nhiều cảm giác như vậy.

Một chút cũng không kiêng kị địa điểm ngủ.

Doanh Vô Kỵ ôm lấy nàng trở về phòng ngủ, tuy nói khi nàng tại thời điểm yêu thân,không sinh ra tâm tư gì.

Nhưng làm gối ôm vẫn rất thoải mái.

Vừa nghĩ đến cuộc sống sau này ở Vùng đất mới, trong lòng hắn liền vui sướng.

Kiến thiết Vùng đất mới vừa mới ra một hình dáng, ngoại trừ Âm Sơn muốn tái xuất, toàn bộ đất mới chỉ có một chỗ có thể xưng là thành trì.

Tòa thành trì này chính làtrung tâm Vùng đất mới sau này, thậm chí có khả năng sẽ trở thành quốc đô Lê quốc sau này.

Nhưng hiện tại, gọi là thành trì tương đối miễn cưỡng.

Có thành trì.

Có hồ bơi.

Ngoại trừ một nhóm dân cư và nha môn chỉ có hai tòa kiến trúc có thể xưng là kiến trúc.

Một, là Học Cung Đại Lê.

Một cái khác, chính là hành cung vừa mới xây dựng.

Mỗi người một tòa phủ đệ khẳng định là không thể nào, cho nên đến lúc đó, Thái tử phủ cùng Phò mã phủ đều sẽ chuyển đến trong hành cung.

Không phải tất cả đều là người của ta sao?

Doanh Vô Kỵ vừa nghĩ tới những thứ này, liền ôm hồ ly lông trắng liền ngủ thiếp đi.

Trong cơn mê, mơ mộng con cháu đầy sảnh đường

Hấp dẫn người ta nhất vẫn là cái giường đủ để chứa năm sáu người.

Giấc mơ này, vô cùng chân thật, hắn muốn phát điên.

Nhưng tình cảm đang nồng đậm.

Hắn bỗng nhiên cảm giác có gì đó không đúng.

Chương 973: Đại sư cấp khống mộng Chương 973: Đại sư cấp khống mộng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Không đúng!

Ta chính là đại sư đỉnh cấp Khống Mộng.

Từ khi nắm giữ Thiên Hồ nhập mộng thuật, liền không còn nằm mơ nữa.

Nhưng lần này, không chỉ nằm mơ.

Mà giấc mơ còn mất kiểm soát.

Hơn nữa xúc cảm tinh tế ướt át này.

Không đúng!

Doanh Vô Kỵ mạnh mẽ mở mắt, sau đó liền thấy được một thiếu nữ da trắng tuyết, đang nằm ở trên ngực của hắn.

Bạch Chỉ cười hì hì nhìn hắn: "Công tử! Thị tẩm của em, công tử hài lòng không?

Doanh Vô Kỵ: "……

Bạch Chỉ: "……

Bốn mắt nhìn nhau.

Bạch Chỉ vẫn như thiếu nữ lúc trước, ánh mắt rất trong suốt, nhưng lại cảm giác có chút ngốc nghếch.

Trên mặt còn mang theo một loại ý cười "Mau khen em đi".

Doanh Vô Kỵ trầm mặc một hồi lâu, sâu kín nói: "Thất thần làm gì? Tiếp tục đi!

Hả!

Bạch Chỉ như tỉnh mộng.

Giương buồm lên thuyền lần nữa.

Thật lâu sau.

Thật lâu sau.

Doanh Vô Kỵ nắm lấy đuôi của nàng "Em đây xem như hoàn toàn thức tỉnh?"

Bạch Chỉ ghé vào trên người hắn ngủ gật, giống như nói mê "Đúng vậy, công tử…

Rất tốt!

Doanh Vô Kỵ thở phào nhẹ nhõm, kỳ thật lúc trước Bạch Chỉ có thể thỉnh thoảng biến ảo thành hình người, nhưng đó chỉ là biến ảo.

Lần thức tỉnh này đối với nàng cực kỳ quan trọng, nhất định phải bảo trì nguyên thân lâu dài, mới có thể thức tỉnh đầy đủ.

Lại nói tiếp, loại tình huống này cũng kỳ quái.

Bởi vì Bạch Chỉ là con yêu đầu tiên lấy yêu thân tu luyện công pháp Nhân tộc đại thành.

Dựa theo cách nói của Bạch Nghi là, thời kỳ Man Hoang, bởi vì tộc quần hóa cao độ, thể lực Nhân tộc tiên thiên yếu ớt, rất nhiều yêu thú con rơi xuống đất là có thể chạy nhảy, nhưng Nhân tộc lại cần đến chừng một tuổi. Nhưng thân thể Nhân tộc lại có tiềm lực kinh người, phương pháp tu luyện lột xác, làm cho tinh khí thần của người ta đều có tiềm lực đuổi kịp yêu thú.

Một ít linh thai phẩm cấp cao, thậm chí có thể vượt qua yêu thú.

Liền tỷ như hiện tại để Doanh Vô Kỵ đi đâm vào Cứ điểm Âm Sơn, hiệu quả nhất định so với Ngưu Ngưu tốt hơn, cho dù đụng không sập, cũng có thể đánh xuyên một cái cửa động.

Hơn nữa chân khí cùng thần hồn, còn có đủ loại pháp thuật cường hãn vô cùng.

Có thể nhẹ nhàng thoải mái mạnh hơn đại bộ phận chủng tộc.

Cho nên mới dẫn tới vạn yêu vây công.

Chuyện sau đó chính là Thiên Nhân tộc quật khởi.

Bí pháp lột xác của Nhân tộc, vẫn là yêu tộc theo đuổi.

Mà Bạch Chỉ cũng bởi vì nguyên nhân đặc thù, rõ ràng mang theo huyết mạch vương tộc Hồ tộc, nhưng thể lực lại chỉ là mức độ bình thường.

Sau đó lại bởi vì các loại nguyên nhân đặc thù, bị đưa đến bên người Doanh Vô Kỵ, tu luyện công pháp Nhân tộc, rất nhanh đã đến tầng ba tầng mười một, sau đó kẹt ở trên bình cảnh rất nhiều năm.

Thẳng đến sau đó, tiêu hóa ba đạo bách gia khí vận, lại nuốt rất nhiều huyết tinh Bia Mục Dã.

Lại nửa ngủ say lâu như vậy.

Rốt cục ngưng tụ thành yêu thai thứ nhất.

Doanh Vô Kỵ cũng không biết tương đương với phẩm linh thai bao nhiêu của Nhân tộc, nhưng hắn cảm giác hẳn là đã tiếp cận với phẩm cấp linh thai của mình.

Chỉ là…

Hiện tại hắn lại từ trên người Bạch Chỉ không phát hiện được bất kỳ khí tức kỳ lạ nào.

Thật giống như nàng vẫn là tiểu thị nữ ngu ngốc trước kia, trên cơ bản không thế nào thay đổi qua, thậm chí ngay cả một điểm yêu khí đều ngửi không được.

Kỳ quái.

Bất quá nhìn nàng hẳn là buồn ngủ.

Thôi để mai hỏi

Nhưng không ngờ.

Bụp

Bạch Chỉ đột nhiên ngồi dậy.

Vẻ mặt hưng phấn nhìn Doanh Vô Kỵ "Công tử! Công tử! Chúng ta đi mở ra yêu mạch đi!"

Doanh Vô Kỵ "!

(づ￣3￣)づ

……..

Công tử, công tử, chúng ta đi mở yêu mạch đi!

Câu nói này của Bạch Chỉ, khiến Doanh Vô Kỵ có chút hưng phấn.

Trong vài tháng nữa, lớp học trực tuyến của hắn sẽ tròn 1 năm.

Gần mười vạn học sinh bên trong, thì học trò thiên tư thông tuệ chăm chỉ khắc khổ không ít, dù sao cơ số lớn, tuyệt đối sẽ không thiếu thiên tài, ít nhất bị hắn hội tụ đến phụ cận yêu mạch, thiên phú bình quân đã đuổi kịp và vượt qua Triệu thị.

Hơn nữa mỗi người khắc khổ.

……

Lại có vô số tài nguyên dạy học cao cấp.

Hơn nữa không thiếu lương thực, hoàn cảnh tu luyện an tĩnh.

Thời gian gần một năm, cơ hồ tất cả mọi người đều đạt tới đỉnh cao không dựa vào tài nguyên tu luyện.

Chỉ cần đạt được tài nguyên tu luyện, lập tức có thể cất cánh.

Không bao lâu nữa là có thể tiến quân vào tầng thứ mười một của Tinh Khí Thần rồi.

Cho nên nói, Doanh Vô Kỵ cũng thèm yêu mạch này thật lâu.

Bất quá hắn đối với một chuyện khác càng thêm tò mò.

Ta nhớ lúc nói chuyện này, em vẫn luôn ngủ mà, làm sao biết rõ ràng như vậy.

"Đương nhiên là bởi vì em quan tâm công tử rồi!"

Bạch Chỉ vẻ mặt hưng phấn, một bộ tranh công: "Cảm giác của em nhạy bén, đừng nói có thể nghe được cái này, ngay cả tư thế của công tử cùng Hoa Triều tỷ tỷ cùng Triệu Ninh tỷ tỷ em cũng có thể cảm giác được rõ ràng, vừa rồi em biểu hiện có được hay không.

Doanh Vô Kỵ sắc mặt cứng đờ: "Em sao lại loạn bát nháo như vậy?"

Tuy nói loại chuyện này có đôi khi sẽ rất kích thích.

Nhưng đó cũng là lúc mình chủ động nhắc tới.

Dù sao lúc không có người ngoài, hắn sẽ nói những lời khiến người ta xấu hổ.

Kết quả đều bị nha đầu này nghe hết.

Em là thị nữ bên người công tử, nếu chuyện của công tử em cũng không biết, vậy sau này còn làm sao chăm sóc công tử?"

Doanh Vô Kỵ: "……

Hình như có chút đạo lý.

Bất quá biểu hiện này có chút khủng bố.

Sau khi thức tỉnh đế thân của Chuyên Húc và Huyết mạch Thiên Nhân tộc, hắn tự nhận cường độ thần hồn của mình đã đạt tới trình độ cực cao.

Cho dù cha vợ mình lơ đãng liếc hắn một cái, hắn cũng có thể mơ hồ phát hiện.

Kết quả bị Bạch Chỉ nhìn trộm từ đầu đến chân.

Hắn lại một chút cũng không phát hiện .

Đây là thiên phú kinh khủng cỡ nào?

Chương 974: Thỏa mãn cực lớn Chương 974: Thỏa mãn cực lớn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu Bạch Chỉ "Đáp ứng ta, về sau không có ta cho phép, đừng rình coi".

Bạch Chỉ bất mãn: "Công tử dáng người to lớn như vậy, không phải là để cho người ta nhìn sao?"

Doanh Vô Kỵ: "……

Một lúc.

Tâm đắc hư vinh đạt được thỏa mãn cực lớn.

Thôi

Thích nhìn thì nhìn đi!

Bạch Chỉ nhỏ giọng thúc giục: "Công tử, chúng ta rốt cuộc có đi hay không?"

Đi!

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Vậy em ngược lại dậy khỏi người ta đi, đè mãi thế!"

Bạch Chỉ bất đắc dĩ: "Nhưng em không có quần áo, công tử có thể cho em mượn quần áo của công tử một chút được không?"

Thời gian hóa hình dài như vậy.

Nàng vẫn luôn là một hồ ly lông trắng, có quần áo gì đâu.

Doanh Vô Kỵ đành phải chỉ vào tủ quần áo "Đi thôi!"

Được rồi!

Bạch Chỉ từ trong chăn chui ra, sôi nổi đi về phía tủ quần áo.

Mùa hè vừa qua, đêm thu đã có chút lạnh.

….

Hơn nữa vừa rồi ra một ít mồ hôi nhỏ, gió thổi qua không khỏi có chút mát mẻ.

Nàng theo bản năng rụt đầu, dùng bàn tay xoa xoa làn da trắng nõn tuyết trên cánh tay.

Mở tủ ra.

Nhanh chóng tìm một bộ quần áo hoa hoét nhất.

Đứng ở trước kính thủy tinh so rồi lại so, khi thì so bộ dáng mình mặc quần áo vào, khi thì thưởng thức thân thể mình một lần nữa hóa hình.

Đuôi cáo chập chờn, có chút rắm thối.

Một lúc sau, nàng mới chuẩn bị mặc quần áo.

Nhưng chưa từng nghĩ, vừa mới động ý niệm này, nàng liền cảm giác đuôi bị người túm lấy.

Bắp chân như nhũn ra, có chút đứng không vững.

Công tử, công tử như vậy em không mặc được quần áo.

"Tạm thời đừng mặc!"

"Vậy khi nào thì ta có thể mặc?"

Bụp

Một canh giờ sau!

“Nhưng… em đứng không vững!”

Hắc hắc! Em biết ngay công tử đã sớm muốn như vậy mà.

「……」

……

Một canh giờ sau.

Doanh Vô Kỵ tuy rằng tâm trạng vẫn rối bời như trước, nhưng sau một hồi hí hoáy với Bạch Chỉ liền mang nàng chuồn ra khỏi phò mã phủ.

Hắn cũng không biết, đây là thiên phú chủng tộc của Bạch Chỉ khi thức tỉnh.

Hay là bởi vì lột xác, trí tuệ cất cao rất nhiều.

Tóm lại.

Mặc dù vẫn cảm thấy ngốc nghếch.

Nhưng cực kỳ mê người.

Cảm giác này.

Lạ thật.

Doanh Vô Kỵ lắc lắc đầu, trực tiếp một đao bổ ra, mang theo Bạch Chỉ nhảy ra ngoài, sau đó liền trực tiếp bay lên trời, triệu hoán ra Hàm Quang Kiếm, ngự kiếm bay về hướng Tây Bắc.

Trên bàn trong phòng ngủ của hắn.

Chỉ để lại một phong thư lẳng lặng nằm.

Vốn hắn dự định lẳng lặng lặng lẽ rời đi, lưu lại một thân ngoại hóa thân che giấu tai mắt người, dù sao sau khi thức tỉnh Huyết mạch Thiên Nhân tộc, hắn đã có thể miễn cưỡng thao tác song tuyến.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ

Hắn từ bỏ ý tưởng này.

Chuyện yêu mạch, thậm chí sắp xếp sau đó, hắn đều viết ở trên thư cho Triệu Kỵ.

Mà Triệu Kỵ, ngay cả ý tứ mở ra cũng không có.

Mặc kệ có phải cố ý làm như vậy hay không.

Thái độ Triệu Kỵ biểu lộ cũng đã rất rõ ràng ngươi có thể có một ít ý nghĩ của mình, hơn nữa cô nguyện ý cho tín nhiệm tuyệt đối.

Đã như vậy.

Vậy thì không cần phải lén lút.

Để lại một lá thư.

Để cho Triệu Kỵ biết mình đi làm một số chuyện.

Hắn cũng rất chắc chắn, Triệu Kỵ sẽ không phái người tới điều tra.

Như vậy hai bên đều sẽ an tâm.

Kỳ thật có đôi khi, hắn cũng có chút không dám xác định, đợi đến ngày chân tướng rõ ràng, cha vợ đến tột cùng có thể trong lòng có khúc mắc hay không.

Nhưng nghĩ về nó.

Hắn là sẽ như vậy.

Dù sao cũng là một cái yêu mạch, hơn nữa cả một đời thanh niên tài tuấn.

Mặc dù mình không có bất kỳ ngôn luận phản động nào, cũng đủ để cho một quân vương sinh lòng kiêng kỵ.

Nếu không Lão lưu manh cũng sẽ không tự tin như vậy.

……

Tây Bắc.

Nơi giao hội giữa Khuyển Nhung và Địch quốc.

Địa thế nơi này không tính là bằng phẳng, cộng thêm đất đai cằn cỗi, vừa không có rong rêu, lại không trồng được lương thực.

Hơn nữa hai nước Nhung Địch không có ý thức lãnh địa nghiêm cẩn như vậy, cho nên nơi này một mực bị vây trong trạng thái buông lỏng.

Nhưng không ai biết.

Nơi này cất giấu một lối ra yêu mạch cỡ lớn.

Thổ nhưỡng tuy rằng nhìn như cằn cỗi, nhưng linh khíẩn ẩn trà trộn vào trong thổ địa, cũng đã đầy đủ hoa màu sinh trưởng, thậm chí sản lượng còn cao hơn cái gọi là thổ địa màu mỡ

Khó khăn duy nhất chính là thiếu nước.

Bất quá cũng sớm có cao nhân đem ngọn núi vét sạch, sau khi cầu mưa, liền có thể tích trữ đủ nước cho một mùa.

Chậc!

Thật tốt!

Vừa mới bình minh.

Trên bầu trời, hai con bướm đang nhẹ nhàng bay.

Chính là hình tượng Doanh Vô Kỵ cùng Bạch Chỉ thông qua thai hóa dịch hình biến ảo ra.

Dù sao lúc lên mạng, Doanh Vô Kỵ phần lớn tình huống đều xuất hiện với hình tượng này.

Doanh Vô Kỵ quan sát bồn địa này.

Không lớn lắm.

Nhưng đủ ẩn nấp.

Ruộng tốt không tính là quá nhiều, nhưng sản lượng đã đủ chống đỡ sự tồn tại của mấy ngàn hộ dân cư này.

Bọn họ vừa mới đầu xuân cũng đã chuyển đến đây, vừa vặn có thể bắt kịp mùa lúa mì xuân đầu tiên, cuối tháng bảy đã thu hoạch xong, hiện tại kho lúa ở hậu viện nhà nhà đều đầy ắp.

Không thể không nói.

Lão lưu manh mặc dù không được tốt lắm.

Nhưng đối với mảnh đất này, thật đúng là để ý.

Ít nhất thị trấn này được thiết lập khá hợp lý.

Cánh đồng cũng được cải tạo khá tốt.

Nếu không phải lão sớm đặt nền móng tốt, chỉ sợ mình phải phí không ít công phu.

Không tệ.

Mặt trời mọc ở bồn địa sớm hơn một chút so với miền núi và muộn hơn một chút so với đồng bằng.

Chương 975: Thuật đoán thể Chương 975: Thuật đoán thể

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mười lăm phút trôi qua.

Tia nắng ban mai mới vượt qua địa thế cao ngất xung quanh, chiếu tới từng ngóc ngách của trấn nhỏ này.

Gần như cùng một lúc, cửa nhà mở ra cùng một lúc.

Từng thanh niên thiếu niên ra cửa, một đường chạy như bay, chạy tới diễn võ trường chính giữa trấn.

Sau đó, liền nhanh chóng kết thành một phương trận.

Kỷ luật vô cùng nghiêm minh.

Ngay sau đó, chính là thuật Đoán Thể chỉnh tề.

Đây là pháp môn rèn luyện thể chất bắt nguồn từ thời thượng cổ do Võ Tổ biên soạn.

Không khó, nhưng hiệu quả.

Hiện giờ các loại Đoán Thể Thuật trong thiên hạ đều bắt nguồn từ đây.

Làm cơ sở huấn luyện pháp môn, các nhà đều luyện môn này, đây chính là phiên bản phổ cập tại dân gian Lê vương thất

Mặc dù bình thường.

Nhưng một quyền một cước đều rất có thanh thế.

Làm cho người bên cạnh nhìn đến hết hồn hết vía.

Trên đài cao bên cạnh diễn võ trường.

Doanh Vô Khuyết lẳng lặng ngồi, nhìn gần ngàn thanh niên trước mắt, sắc mặt đã âm trầm muốn nhỏ ra nước.

Bên cạnh hắn.

Ngồi một hàng tướng sĩ mặc quần áo khô.

Cả đám khí huyết tràn đầy, ánh mắt sáng ngời, rõ ràng đều là cao thủ.

Thậm chí có hai người, đã đạt tới Binh Nhân Cảnh, thậm chí có thể là Ngộ Thần Cảnh.

Giờ phút này cũng đều là một đám thần sắc ngưng trọng.

Bởi vì nhóm thanh niên trước mắt này biểu hiện thật sự quá khủng bố.

Mới hơn nửa năm, kiến thức cơ bản đã tăng vọt đến mức khủng bố.

Tuy rằng đều chưa đột phá Thai Thuế Cảnh, nhưng lấy hiện trạng bọn họ, cùng ý chí lực biểu hiện ra ngoài, chỉ cần

yêu mạch mở ra, trong vòng một năm tất nhiên trưởng thành thành tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Hơn nữa còn đáng sợ hơn.

Những người này mỗi người tu luyện chân khí đều có chỗ khác biệt.

Tuy rằng chưa đột phá Thai Thuế Cảnh, chân khí của mỗi người cũng không tính là mạnh.

Nhưng chỉ cần hơi có chút kiến thức, liền biết bọn họ tu luyện chân khí phẩm cấp không thấp, hơn nữa hoàn mỹ phù hợp thể chất tất cả mọi người, trong ánh mắt từng người cũng là thần vận ẩn hiện, thần hồn cũng có nhảy vọt tiến bộ.

Những pháp môn phẩm cấp cao này, đến tột cùng là từ đâu tới?

Hay nói cách khác.

Doanh Vô Kỵ rốt cuộc từ đâu lấy được những hàng cao cấp này cho bọn họ?

Là đem tàng thư các của tất cả quý tộc trong thiên hạ đều dọn sạch sao?

Cái này nếu thả về Lê quốc……

Quả thực chính là ác mộng!

Phi!

Doanh Vô Khuyết phun ra lá cỏ trong miệng, thần sắc có chút dữ tợn: “Bạch tướng quân, Phàn tướng quân, các ngươi ở nơi này cũng ngây người một đoạn thời gian, mặc cho đám sói con này trưởng thành?

Bạch tướng quân và Phàn tướng quân trong miệng hắn chính là hai tướng lĩnh Càn quốc bên cạnh hắn.

Người trước tên là Bạch Kình, chính là cha đẻ của Bạch Kiếp, cũng là danh tướng Càn quốc như mặt trời ban trưa.

Một người khác tên là Phàn Ngô, tuy rằng phong tướng đã lâu, cũng có không ít công tích, nhưng nền tảng tiên thiên không đủ, thời điểm đột phá Thai Thuế Cảnh chỉ có ngũ phẩm linh thai.

Sau đó, với sự kiên trì.

Đột phá Binh Nhân Cảnh, nhưng so với những Binh Nhân Cảnh tướng lĩnh khác, chỉ có thể nói là trung quy trung củ, so với Bạch Kình càng là thanh danh kém xa.

Nghe được lời của Doanh Vô Khuyết.

Phàn Ngô không khỏi cười khổ: "Điện hạ, yêu mạch này chung quy vẫn nằm trong tay Công tử Vô Kỵ. Những người này đều là người của Công tử Vô Kỵ, nếu chúng ta giết hết bọn họ, với tính tình của Công tử Vô Kỵ, chỉ sợ sau này yêu mạch này đừng hòng mở ra.

Hắn thật sự có chút khó chịu.

Năm đó được Doanh Việt bí mật triệu kiến, trong lòng hắn kích động vô cùng.

Bởi vì tu vi cá nhân của hắn đã đạt tới hạn mức cao nhất, chỉ huy quân sự cũng chỉ có thể nói là đủ tư cách, đã đạt tới hạn mức cao nhất của cuộc đời mình.

Bỗng nhiên có một nhiệm vụ quan trọng như vậy, hắn làm sao có thể không kích động.

Vì thế mang theo hơn một ngàn dân binh, bí mật xuyên qua địa bàn Khuyển Nhung, đến nơi chim không ỉa này, khai khẩn thị trấn và ruộng đất ở đây.

Liền lẳng lặng chờ người kích hoạt yêu mạch xuất hiện.

Chỉ cần hết thảy đều có thể dựa theo Doanh Việt dự đoán, cuối cùng để Thần dân Càn quốc dời vào, như vậy mình chính là công thần lớn nhất.

Kết quả thần dân Càn quốc không tới, đến một đám từ Lê quốc chạy nạn tới.

Mà dựa theo Doanh Việt phân phó, mặc kệ tới là ai, hắn đều phải để ruộng đất nông trại cho bọn họ nghỉ ngơi lấy lại sức.

Mặc dù mình vẫn có công.

Nhưng cũng từ bất thế chi thần tham dự mở ra yêu mạch, biến thành cu li dựa vào cày ruộng lập công.

Trước khi nhập ngũ ta đã làm ruộng.

Sau khi phong tướng ta vẫn là cày ruộng.

Vậy thì cái này sẽ.

Ta không phải là làm không công sao?

Cho nên trong khoảng thời gian này Phàn Ngô cực kỳ buồn bực.

Lại bị Doanh Vô Khuyết chất vấn một câu, tâm tình càng lúc càng không đẹp.

Doanh Vô Kỵ, Doanh Vô Kỵ!

Doanh Vô Khuyết vẻ mặt càng dữ tợn "Chính là một Doanh Vô Kỵ, cũng không biết các ngươi có cái gì phải sợ. Nói cho các ngươi biết, hắn so với chúng ta càng cần cái này yêu mạch, chớ nói chúng ta đem những tiện dân này giết, coi như đem Người Bạch gia còn lại…"

Sắc mặt Bạch Kình khó coi: "Hả?"

Doanh Vô Khuyết sắc mặt cứng đờ một chút, sửa miệng nói: "Đương nhiên, ta không phải thật muốn giết người Bạch

gia, tuy rằng bọn họ phạm vào sai lầm lớn tày trời, nhưng nể mặt Bạch tướng quân, Người Càn quốc cũng sẽ không mảy may động bọn họ. Ta nói như vậy, chỉ là vì lấy ví dụ, cái gọi là Doanh Vô Kỵ, căn bản chính là một con hổ giấy, hai vị căn bản không cần kiêng kỵ!"

Doanh Vô Kỵ chính là hổ giấy!

Chương 976: Chính là hổ giấy Chương 976: Chính là hổ giấy

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ chính là hổ giấy!

Doanh Vô Kỵ chính là hổ giấy!

Đây là mỗi đêm khuya.

Doanh Vô Khuyết đều sẽ lặp đi lặp lại lời nói với mình.

Hiệu ứng này.

Thật sự không tệ.

Ít nhất hiện tại nhớ tới Doanh Vô Kỵ, hắn sẽ không bao giờ sinh ra bất kỳ sợ hãi nào nữa.

Thậm chí còn muốn tìm một cơ hội cùng hắn thi đấu một trận, rửa sạch sỉ nhục trước đây.

Phàn Ngô thử thăm dò: "Vậy ý của điện hạ là…"

Trong lời nói.

Thái độ của hắn cực kỳ tôn trọng.

Bởi vì từ khi Lý gia bị diệt, Doanh Việt liền lập tức phế đi hậu vị của Bạch Nghi, lập Doanh Vô Khuyết làm Thái tử.

Tương lai của đất nước là thắng lợi.

Đối đãi với Càn vương tương lai này, hắn tự nhiên không dám chậm trễ.

Doanh Vô Khuyết hừ lạnh một tiếng "Ý của ta là, phế bỏ bọn họ!

Phàn Ngô than nhẹ một tiếng: "Điện hạ! Người vừa mới tới, không rõ lắm tình huống nơi này".

Hả?

Doanh Vô Khuyết hỏi: "Tình huống gì?"

Phàn Ngô trầm giọng nói: "Điện hạ có từng phát hiện, những người Lê quốc này, trước ngực mỗi người đều đeo một hạt đậu tương?"

Nghe được hai chữ "Đậu tương", Doanh Vô Khuyết co rụt lỗ nhỏ lại.

Ngày đó Bạch Kiếp trở về, đem chuyện Lý gia bị diệt nói rõ ràng.

Hơn nữa tai mắt bọn họ sắp xếp ở hai nhà Ngụy Hàn cũng có phản hồi.

Rất rõ ràng có một điểm.

Doanh Vô Kỵ đã nắm giữ Vãi đậu thành binh, mặc dù số lượng không được nhiều nhưng thực lực một đậu binh lại không hề kém, hơn nữa nắm giữ trận hình hợp kích, càng thái quá chính là còn có thể thi triển pháp thuật.

Hợp kích.

Ngay cả Binh Nhân Cảnh cũng chưa chắc có thể chiếm được ưu thế.

Cái này cũng có chút kinh khủng.

Doanh Vô Khuyết cười lạnh một tiếng: "Chỉ là mấy hạt đậu tương đã dọa ngươi sợ?'

Phàn Ngô ngượng ngùng cười cười, lao xuống cầu thang làm thủ thế mời.

Doanh Vô Khuyết có chút tức giận.

Trầm mặc một hồi: "Bạch tướng quân, mời theo ta cùng đi xuống.

Bạch Kình: "……"

Chính mình đánh không lại.

Muốn kéo ta xuống nước phải không?

Vì điện hạ này.

Bạch Kình nhìn cũng không thuận mắt lắm, nhưng đối với đề nghị này, hắn có chút ý động.

Bởi vì Doanh Vô Kỵ quá cuồng.

Lần trước chuyện Bạch Kiếp đến Quốc Lê, là hắn chủ động đưa ra với Doanh Việt đưa ra, chính là cảm thấy chuyện này nắm chắc, để Bạch Kiếp đi lập công.

Dù sao mượn Doanh Vô Kỵ uy hiếp Lê Vương buông tha Lý gia, thật là một việc uy phong!

Bạch Kiếp chỉ cần có thể hoàn thành, chính là đệ nhất nhân thanh niên Càn quốc.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Doanh Vô Kỵ cư nhiên ác như vậy, trực tiếp liên hợp Ngụy Hàn diệt sát toàn tộc Lý gia, ngay cả Bạch Kiếp mang đi một vạn Càn quân đều giết sạch sẽ.

Nếu không phải Bạch Kiếp có bí thuật chạy trốn, chỉ sợ con trai ưu tú nhất của mình cũng không sống nổi.

Không chỉ có như thế, càng là sau đó kích động cừu thị giữa Càn quốc và Ngụy Hàn

Dập tắt ngọn lửa này, không thể nghi ngờ là chuyện cố hết sức xoa dịu Doanh Việt chụp tội lên đầu con trai mình.

Một mực lăn lộn tới bây giờ, cũng không có dập tắt.

Chuyện này đi qua, địa vị của Bạch Kiếp ở bên trong thế hệ trẻ tuổi chỉ sợ giảm xuống không ít.

Doanh Vô Kỵ làm như vậy.

Thật đúng là một chút cũng không cố kỵ tình cảm anh em họ!

Đối phương còn không cố kỵ chút nào.

Bạch Kình tự nhiên cũng không muốn cố kỵ.

Doanh Vô Kỵ có thể cường sát một vạn Càn quân.

Chẳng lẽ mình không thể phế bỏ một ít thủ hạ của hắn?

Trước khi đi, Doanh Việt cũng đã nói qua.

Nghịch tử này cũng nên gõ một cái.

Lần này phái mình cùng Doanh Vô Khuyết đến đây, hẳn là cũng có ý giúp Doanh Vô Khuyết đứng lên.

Hắn ta cười đáp "Điện hạ! Những đậu binh này, đều liên thông với ý niệm của Công tử Vô Kỵ, chẳng lẽ điện hạ không lo lắng…"

"Lo lắng cái rắm!"

Âm thanh Doanh Vô Khuyết có chút thê lương "Đừng nói những đậu binh này, coi như là Doanh Vô Kỵ tự mình tới, ta cũng giết như thường".

"Ngươi đang nói cái gì?"

Một âm thanh đột nhiên vang lên.

Rồi hai con bướm rơi xuống.

Cánh gấp lại, quấn quanh người tựa như áo gió.

Ánh mắt côn trùng thoạt nhìn vô cùng yêu dị, làm cho người ta nhịn không được sống lưng phát lạnh.

Con bướm này.

Lạ thật.

Nhưng âm thanh kia, rất quen thuộc.

Doanh Vô Khuyết theo bản năng run rẩy một cái, bật thốt lên nói: "Coi như là Doanh Vô Kỵ tự mình tới, ta cũng sẽ làm cho hắn cảm thụ cái gì gọi là khách đến như ở nhà".

Phàn Ngô: "……"

Bạch Kình: "……"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Hắn nhanh chóng trở về nguyên hình.

Bạch Chỉ cũng thay đổi theo, kéo ống tay áo Doanh Vô Kỵ hỏi: "Công tử công tử, hắn có phải bị đoạt xá hay không?"

Doanh Vô Khuyết: "……"

Một lúc.

Sắc mặt hắn khó nhìn tới cực điểm.

Lần này Doanh Việt phái hắn tới, là bởi vì tới tìm yêu mạch, 3 đại yêu đã bị bắt, Doanh Vô Kỵ tùy thời có thể lại đây mở ra yêu mạch.

Cách tốt nhất để vượt qua nỗi sợ hãi

Chương 977: Bóng ma tâm lý

Đó là đối mặt với nỗi sợ hãi.

Ban đầu

Hắn rất không cam lòng, nói với Doanh Việt căn bản không cần thiết, bởi vì hắn đã sớm vượt qua nỗi sợ hãi.

Lại không nghĩ tới……

Sao ta lại không quản được cái miệng này chứ?

Doanh Vô Khuyết cố gắng lấy lại bình tĩnh, cố gắng che đậy đoạn ký ức bị Doanh Vô Kỵ vung nắm đấm đập mạnh vào mặt trong đầu.

Sau đó méo miệng cười: "Đương nhiên là ở nhà, mảnh đất này là Càn quốc chúng ta phát hiện đầu tiên, ruộng đất cũng là chúng ta khai khẩn, chẳng lẽ Vô Kỵ ngươi không tính là khách nhân sao?"

Bạch Kình: "……"

Giỏi lắm!

Cái này đều có thể bị ngươi cả vú lấp miệng em

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Theo ngươi nói như vậy, con mẹ ngươi là Thiết Ngưu phát hiện trước, cũng là Thiết Ngưu khai khẩn trước, chẳng lẽ Thiết Ngưu không tính cha ngươi sao?"

Ngươi, ngươi cái rắm!

Doanh Vô Khuyết bị đâm vào chỗ đau, đã bắt đầu bực

Chương 977: Bóng ma tâm lý

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nếu không phải đánh không lại Doanh Vô Kỵ, chỉ sợ đã sớm rút kiếm đi chém.

Trong lòng Bạch Kình âm thầm lắc đầu, hắn cũng nghĩ không ra, trên Đại hội Kiếm Tiên đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, lại khiến cho bóng ma Doanh Vô Khuyết sâu như thế.

Hắn ho nhẹ một tiếng, trầm giọng nói "Vô Kỵ, ngươi đã đến rồi.

Doanh Vô Kỵ liền ngắt lời hắn "Đâu ra cái kiểu vô lễ thế. Hiện tại đứng ở trước mặt ngươi, là Đại Lê phò mã gia, Học cung Đại Lê tế tửu, vô địch thống soái đồ diệt một vạn Càn quân, hơn hai mươi cao thủ Binh Nhân Cảnh phụ thân, Thiên Nhân tộc Bạch gia gia chủ đương nhiệm, là ai cho ngươi dũng khí gọi thẳng tên bổn tọa?"

Bạch Kình: "…?

Sắc mặt hắn có chút khó coi "Chức quan Lê quốc, còn không quản được tướng quân Càn quốc chúng ta. Mặc dù ngươi là gia chủ Bạch gia, ta cũng là cậu của ngươi!"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, Bạch Kình này cùng Bạch Kiếp tướng mạo có sáu phần tương tự, hắn liếc mắt một cái liền nhận ra.

Bạch gia chúng ta lúc nào có thêm một nghịch tử như ngươi? ta xem qua gia phả Bạch gia, mặt trên cũng không có tên của ngươi!"

Bạch Kình nhíu mày: "Nói bậy! Ngay bên trái mẹ ngươi".

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng "Vớ vẩn! Ta tự mình xóa, ta có thể không nhớ rõ sao"

Bạch Kình: ".Ngự"

Ngực hắn tức đến mức gần như muốn nổ tung.

Tuy rằng hắn biết đứng ở góc độ Bạch gia, đều cho rằng mình phản bội Bạch gia, hắn cũng biết không cách nào giải thích cái gì.

Nhưng xóa gia phả……

Hắn thuở nhỏ lớn lên ở Bạch gia, quan niệm dòng họ vẫn là rất mạnh.

Cho dù bị đại trưởng lão xóa cũng không có vấn đề.

Tiểu bối này dựa vào cái gì?

Hai cha con các ngươi thật sự giống nhau như đúc, chờ lần đàm phán này xong, ta đề nghị các ngươi nhanh chóng xin Lão lưu manh cho làm một cái đền hiếu lễ, cha truyền cho con, con truyền cho cháu, đời đời truyền xuống

"Ngươi"

"Bán con bán cái còn đòi hưởng ơn dưỡng dục

Bán bà con cô bác, ngươi mặt dày bao nhiêu?

Ta còn chưa mắng ngươi , ngươi đã ủy khuất cái gì"

Ánh mắt Bạch Kình âm trầm nhìn Doanh Vô Kỵ, nhưng cũng không nói gì.

Doanh Vô Kỵ cũng lười phản ứng hắn, nói thẳng "Yêu mạch đợi lát nữa sẽ mở ra, mang theo người đến, đến muộn, xem các ngươi tự động bỏ quyền.

Kéo Bạch Chỉ một lần nữa biến thành bươm bướm.

Trực tiếp bổ nhào xuống.

Lướt qua diễn võ trường, thoải mái nhàn nhã bay về phía sơn động xa xa.

Lúc này người trẻ tuổi tại diễn võ trường đã rèn luyện thân thể hoàn tất, nhìn thấy hồ điệp cường tráng như thế, nhất thời

từng cái mừng rỡ như điên.

Vừa rồi bọn họ liền nhìn thấy bươm bướm, cực kỳ chắc chắn đây chính là sư phụ trong mộng.

Bọn họ đã sớm muốn chào hỏi, nhưng gián đoạn rèn luyện thể chất, nhất định sẽ bị sư phụ mắng.

Giờ thì rảnh rồi.

Ai nấy đứng dậy chào bướm.

Sư phụ!

Sư phụ ở trên, xin nhận đồ nhi bái một lạy!

Hảo sư phụ, ngươi chậm rãi bay.

Cẩn thận Tiêu Quỷ ăn thịt người trong núi.

Doanh Vô Kỵ

「……」

Tuy rằng hắn cũng muốn cùng những đồ đệ này tiếp xúc một chút.

Nhưng bây giờ vẫn là chính sự quan trọng hơn.

Vì thế bỏ lại một câu "Tái rèn luyện thể chất ba lần", liền thẳng đến sơn động mà đi.

Bạch Chỉ đã ngửi thấy.

Nơi đó chính là địa phương có thể khai thác yêu mạch.

Hai người bay rất nhanh.

Chỉ là thoáng qua thời gian, liền bay vào trong sơn động.

Rơi xuống đất trực tiếp hóa thành nguyên hình.

Đám người Bạch Kình cũng trước sau ngự kiếm chạy tới, chỉ cần là Binh Nhân Cảnh, đều có thể ngự vật phi hành, một

ít binh khí bản mệnh phẩm cấp cao hoặc là linh thai phẩm cấp cao Thai Thuế Cảnh cũng có thể làm được.

Sau khi hạ cánh.

Bạch Kình đánh giá sơn động, khẽ gật đầu.

Hắn cũng là từ chỗ Doanh Việt nghe nói chuyện yêu mạch này.

Trước đó, hắn cũng không biết lá bài tẩy cuối cùng của Bạch gia là gì.

Yêu mạch đủ để sánh ngang đệ nhất đại linh mạch.

Thật đúng là phong phú.

Nhưng càng phong phú.

Bạch Kình lại càng cảm giác Bạch gia ngu xuẩn, thất phu vô tội hoài bích kỳ tội (dân chúng vốn không có tội, bởi vì thân tàng bích ngọc mà bị tội. Nguyên chỉ thảo dân không thể tư tàng bảo ngọc, một tiểu thảo dân không lý do có bảo ngọc, trừ phi trộm cướp), càng tội ác chính là, quan niệm gia tộc của bọn họ trái ngược lại với vương quyền.

Cái này đặt ở thời kỳ thượng cổ, có lẽ còn có thể chống đỡ một bộ lạc quật khởi.

Cho tới bây giờ, đơn thuần là muốn chết.

Yêu mạch không phải lưu lạc đến kết cục bị Càn Lê chia cắt sao?

Cháu trai của mình cũng ngu xuẩn!

Không ngờ ngây thơ cho rằng mình có thể lưu lại yêu mạch.

Bất quá đây cũng là chuyện không thành vấn đề.

Bạch gia ngu xuẩn, dẫn đến Doanh Vô Kỵ tiến thoái lưỡng nan.

Đừng nhìn hắn hiện tại sống phong quang.

Chờ Càn Lê trở mặt, yêu mạch này mà lộ ra

Triệu Kỵ biết được, nhất định khiến hắn chết không có chỗ chôn.

Bạch Kình chỉ chỉ trận pháp trên mặt đất sơn động: "Đó chính là yêu mạch Bạch gia chúng ta lưu lại, ngươi…"

Sửa lại một chút!

Doanh Vô Kỵ phất tay cắt ngang "Là Bạch gia của ta, không liên quan đến ngươi!"

Khóe mắt Bạch Kình giật giật: "Đó chính là yêu mạch Bạch gia các ngươi lưu lại, pháp trận trên mặt đất kia, hấp thu năng lượng từ trong yêu mạch, lại áp chế cả tòa yêu mạch, cần huyết mạch cấp bậc yêu tộc mới có thể mở, huyết mạch yêu vương dung nhập đầu tiên, chính là chìa khóa mở ra yêu mạch sau này.

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu Bạch Chỉ, cô nàng hiểu ý, sôi nổi chạy tới.

Sau đó hắn nói với Bạch Kình " Thế thì cứ thế mà làm theo thuyết pháp đã định trước. Theo sản lượng hàng năm dân ngụ cư tại trấn được phân phối 5 thành, lại mỗi năm cấp cho Càn quốc 500 người trước Thai thuế cảnh, 500 người Thai Thuế cảnh, 20 người Binh Nhân Cảnh

Sưu!

Hai mươi đạo thân ảnh đồng thời xuất hiện.

Tất cả đều là bạn tù.

Chương 978: Không có ý nhường nhịn Chương 978: Không có ý nhường nhịn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Từ diệt một vạn Càn quân về sau, hắn liền đề phòng Càn quốc trở mặt, trực tiếp đem các cao thủ phái tới âm thầm bảo hộ.

Ngoại trừ trên đường cho Tào công công mượn một nhóm.

Một đám khác, một tấc cũng không rời.

Hai mươi cao thủ Binh Nhân Cảnh, đồng thời chân khí nổi lên, sát ý không chút nào che giấu.

Một đám người khô ráo, lập tức mồ hôi lạnh chảy ròng.

Mặc dù Bạch Kình là mãnh tướng Càn quốc, sắc mặt cũng vô cùng cứng ngắc.

Doanh Vô Kỵ cười nhìn bọn họ "Mặt khác ta còn muốn thêm một điều kiện, định mức các ngươi, ta sẽ cho người vào mùng một mỗi tháng. Nơi này ta muốn đặt trận pháp, người Càn nhất mực không thể tiến vào. Không được cho phép mà vào, giết không tha!"

Sắc mặt Bạch Kình có chút khó coi: "Lúc trước ngươi cùng bệ hạ thương nghị, cũng không có điều kiện này!"

Doanh Vô Kỵ cười lạnh một tiếng "Hiện tại có!"

Nói rồi.

Trực tiếp lấy ra giấy bút mực nghiên mực.

Dựa theo hắn vừa mới nói, viết hai phần khế ước giống nhau.

Sau khi ký tên mình, trực tiếp giao cho Bạch Kình.

“Đương nhiên, Bạch tướng quân có thể lựa chọn không ký!”

Vừa dứt lời.

Keng!

Keng!

Keng!

Hơn hai mươi Binh Nhân Cảnh, binh khí toàn bộ ra khỏi vỏ.

Bạch Kình: “……

Phàn Ngô: “……

Doanh Vô Khuyết: “……

……

Trong sơn động.

Linh khí cuồng bạo.

Sát khí càng cuồng bạo.

Hơn hai mươi cao thủ Binh Nhân Cảnh, còn có hơn bảy mươi khôi lỗi tiếp cận tam phẩm linh thai.

Cái này cho dù đặt ở nơi nào, đều là lực lượng khiến cho người ta không cách nào ngươi khinh thường, thậm chí có thể chống lại một chi bộ đội mấy vạn người tinh nhuệ.

Mà lực lượng Càn quốc đóng quân ở đây, rõ ràng không đạt tới trình độ này.

Sau khi mở trang trại, Phàn Ngô đã giải tán hầu hết quân đội của mình, chỉ còn đóng quân một phần để duy trì một phần quyền kiểm soát nơi này.

Đến sơn tặc hoặc là đám người man di mọi dợ Nhung Địch, đối mặt một đại đội ngũ cường đại như vậy thật sự

không đánh được.

Hơn nữa nơi này cách Vùng đất mới Lê quốc rất gần, cho dù là địa thế dễ thủ khó công, nhân số cách xa cũng tuyệt đối không ngăn được quân đội Lê quốc.

Họ.

Vốn cũng không phải đề phòng Lê quốc.

Cho dù Bạch Kình và Doanh Vô Khuyết lần này tới, cũng mang theo một đội tinh nhuệ.

Bạch Kình ngươi coi như là mãnh tướng thiên hạ vô song, tu vi ngang nhau một địch hai mươi?

Hợp đồng ở ngay trước mặt.

Sắc mặt Bạch Kình vô cùng khó coi: "Ngươi đây là ý gì?"

Doanh Vô Kỵ liếc bĩu môi: "Ta nói còn chưa đủ rõ ràng sao?"

Tình cảnh một lần lâm vào giằng co.

Linh khí trong sơn động càng ngày càng nồng đậm.

Lệ khí trong lòng Bạch Kình cũng càng ngày càng nặng, một yêu mạch khổng lồ như vậy, chẳng lẽ Càn quốc muốn ăn cơm xong liền đi?

Hắn trầm giọng nói: "Công tử Vô Kỵ, ngươi phải rõ ràng, nếu như không có Càn quốc, ngươi có được yêu mạch này căn bản sẽ không thuận lợi như vậy.

Xì……

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Nếu như không có Càn quốc, ta sẽ không bị đưa đến Lê quốc làm con tin, không có ta làm con tin, Bạch gia sẽ không bị ép đem bí mật này nói cho Lão lưu manh. Nếu là Bạch gia ngay từ đầu trở về, sẽ không tiến vào cái gọi là vương triều, chỉ là ở bên này nghỉ

ngơi lấy lại sức, lẳng lặng sinh hoạt mấy chục năm, nơi này liền tất cả đều là Bạch gia, thế thì chủ tử của ngươi làm sao được chia một chén canh?"

Thế nào?

Chẳng lẽ ngươi vào nhà người khác quét nhà xí?

Nhà của người khác chính là của ngươi?

Hay ngươi đang cầu xin người khác vào nhà bạn.

Sau đó đuổi gia đình mình đi.

Khóc lóc cầu xin đem nhà mình đưa cho người quét nhà xí.

Ngươi thật đúng là tiện nhân nhất đẳng nhất thiên hạ.

Bạch Kình: "…?

Xem ý của thằng nhóc này.

Không có ý định nhường nhịn một chút nào.

Bạch Kình tâm tình trầm trọng, cũng không phải bởi vì Doanh Vô Kỵ nói chuyện quá khó nghe, dù sao lúc bán đứng Bạch gia, hắn cũng đã nghe qua những lời tổng xỉ vả he qua.

Bây giờ trong mắt hắn.

Cũng chỉ có yêu mạch trước mắt này.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, Doanh Vô Kỵ lại dám làm tuyệt như vậy.

Kinh khủng nhất chính là, hắn cư nhiên thật sự cam lòng tiềm tàng hơn hai mươi cường giả Binh Nhân Cảnh ở chỗ này.

Thậm chí còn kỳ quặc hơn.

Những Binh Nhân Cảnh này cư nhiên thật đúng là đồng ý.

Bạch Kình nhìn bọn họ, trong ánh mắt tràn ngập khó hiểu: "Các ngươi vì sao cam nguyện làm một con chó trông nhà hộ

viện?”

Họ chưa kịp nói chuyện.

Phàn Ngô ở một bên trước hết không nhịn được “Bạch tướng quân, ngươi đừng ngộ thương!

Bạch Kình: “……

Mà đầu kia.

Hồng Trần cười nói: “Bạch tướng quân, ngươi có phải hay không chưa từng học qua số học? đây là một sao? đây là 23, chúng ta làm chó có cái gì không tốt, gâu gâu gâu!”

….

Một đám cao thủ Binh Nhân Cảnh khác.

Gâu gâu gâu!

Gâu gâu gâu!

Gâu gâu gâu!

Tiếng chó sủa một mảnh.

Không thể nào.

Tuy rằng bọn họ chỉ là hình chiếu, nhưng đi theo bên cạnh Doanh Vô Kỵ lâu như vậy, làm sao còn không rõ ràng tình huống?

Bản hồn ở đây, còn muốn liếm.

Huống chi Kính Ảnh?

Hơn nữa Doanh Vô Kỵ đã hứa hẹn, tận tâm tận lực bán mạng hai mươi năm, chỉ cần không chết là có thể ra tù, tiếp nhận cải tạo quan niệm của Dương Chu, hơn nữa mặc kệ trước sau ra tù, tài nguyên tu luyện căn bản cũng sẽ không thiếu.

Đừng nói chó sủa!

Chúng ta cùng nhau học mèo kêu cũng không thành vấn đề!

Bạch Kình: "……

Sắc mặt hắn đã kém tới cực điểm, những cao thủ Binh Nhân Cảnh này.

Cứng chọi cứng đúng là nghẹn khuất

Mà Doanh Vô Kỵ bố trí pháp trận, đủ để kéo tới thanh niên trưởng thành trên trấn, đến lúc đó chính là mấy ngàn tinh nhuệ, phối hợp địa hình, Càn quốc liền càng không cách nào nhúng chàm.

Chương 979: Cá chết lưới rách Chương 979: Cá chết lưới rách

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Công tử Vô Kỵ, ngươi áp đặt điều khoản như vậy, sẽ không lo lắng chuyện yêu mạch này, bị Lê Vương biết?"

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: "Hả? Như thế nào? Ngươi định cá chết lưới rách?"

Bạch Kình sửa lại: "Là công tử, ngươi định cá chết lưới rách!

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng "Là ngươi cảm thấy ta dự định cá chết lưới rách, hay là Lão lưu manh?"

"Công tử cảm thấy hành động của mình, chẳng lẽ không chọc giận bệ hạ sao?

Tức giận thì sao?

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Ta chọc giận lão ta số lần cũng không ít, có hậu quả gì sao? Vô năng cuồng nộ mà thôi! Chớ nói ngươi hiện tại liền gián tiếp uy hiếp ta như vậy, cho dù Lão

lưu manh chính mình đến, cũng không có khả năng có bất kỳ hiệu quả gì!

Nếu lão muốn ngươi cá chết lưới rách, vậy thì cá chết lưới rách đi!

Lão đem bí mật tiết lộ ra ngoài, ta ở Lê quốc không có chỗ đặt chân, cũng chỉ có thể mang theo Bạch gia dời đến nơi này.

Đến lúc đó, chúng ta nhiều lần ba lượt bị hắn hãm hại, Càn quốc các ngươi còn muốn lấy được một khối nguyên thạch?"

Bạch Kình cười lạnh: "Ồ? Chẳng lẽ các người không để ý mấy chục người Bạch gia bị giam giữ?

Hắn là người Bạch gia.

Hắn biết rõ nhất.

Bạch gia lẻ loi tồn tại ở ngoại vực mấy ngàn năm, đã hình thành quan niệm dòng họ cực kỳ cường đại, trừ phi gặp phải nguy cơ vong tộc diệt chủng, nếu không căn bản sẽ không dễ dàng buông tha tộc nhân của mình.

Huống chi, lần này vẫn bị giam giữ, không ít đều là người đức cao vọng trọng trong tộc, còn có có chút thanh niên thiên tài nổi danh.

Từ bỏ bọn họ, đối với Bạch gia không khác gì cắt thịt moi tim.

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ cũng càng thêm lạnh như băng: "Vậy ngươi cảm thấy, Lão lưu manh nhiều lần hãm hại, lần này càng là đào rễ của chúng ta ở Lê quốc, Bạch gia chúng ta dựa vào cái gì tin tưởng lão ta, chỉ cần cho các ngươi tài nguyên Càn quốc, lão ta sẽ đem người Bạch gia ta thả ra?"

Bạch gia chúng ta còn có thể cụt tay cầu sinh, dựa vào yêu mạch không tới trăm năm là có thể trở thành đại tộc.

Càn quốc các ngươi đâu?

Sau khi ba nhà Phân Lê, liên minh họ Cơ độc nhất vô nhị, Triệu thị phòng thủ tường đồng vách sắt, không có một nhóm tài nguyên tu luyện này, các ngươi lấy cái gì ra?

Dù sao nếu ngươi cảm thấy có thể đánh bạc.

Vậy ngươi liền cùng chúng ta đánh cược một lần!”

Ánh mắt hắn có chút dữ tợn.

Khiến cho đám người Càn quốc ở đây đều có chút sống lưng phát lạnh.

Ánh mắt Bạch Kình âm trầm, biết chuyện này đã không có nửa phần cứu vãn đường sống, chỉ có thể xoay người nhìn về phía Doanh Vô Khuyết “Điện hạ!

….

Doanh Vô Khuyết “?

Ta thấy thế nào?

Đây là ngươi cãi nhau ầm ĩ thua.

Ta sẽ đưa ra quyết định xấu hổ, phải không?

Đã phải vượt qua sợ hãi.

Vậy thì đối mặt với sợ hãi đi!

Vừa rồi lâm trận đấu võ mồm bị thua, làm cho ta rất mất mặt.

Bây giờ lại gọi ta ra mặt.

Hắn lạnh lùng hừ một tiếng: “Đã như vậy, thì ngươi tử chiến đi!”

Bạch Kình: “…?

Hắn vội vàng nói: "Tử chiến không được, điện hạ, chúng ta vẫn là trở về Càn phục mệnh đi!"

Doanh Vô Khuyết trầm mặc trong chốc lát, chậm rãi phun ra hai chữ

Cũng được……

Phàn Ngô vội vàng phụ họa nói: "Điện hạ anh minh! Việc này liên quan trọng đại, đích xác cần giao cho bệ hạ định đoạt!"

Nói xong, nháy mắt với một đám tướng sĩ.

Đoàn người chuẩn bị rời đi.

Nhưng Doanh Vô Kỵ hiển nhiên không có ý định để cho bọn họ đi.

Keng!

Keng!

Keng!

Đao binh giao nhau.

Chặn đường rời khỏi sơn động.

Bạch Kình nhịn không được: "Ngươi đây là có ý gì?"

Doanh Vô Kỵ hư không một chiêu, khế ước liền bay đến trước mặt Bạch Kình.

Âm thanh lạnh như băng, không chút lưu tình "Hoặc là ký, hoặc là chết!"

Bạch Kình: "…?

Ký khế ước này.

Có gì khác với bị người ta ăn vạ?

Nếu thật sự là ký, ngày sau bại lộ trước mặt người khác, mặt mũi già nua của mình để ở đâu?

Hắn tức giận đến chân khí đều có chút bất ổn "Ngươi có biết vạn sự lưu một đường, ngày sau còn dễ gặp lại?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Ta gặp ngươi cái thứ ghê tởm này làm gì?"

Bạch Kình: "……

Doanh Vô Kỵ nghiêng người, lớn tiếng quát "Doanh Vô Khuyết!

Doanh Vô Khuyết phản xạ có điều kiện đứng nghiêm chỉnh "Có!"

Bạch Kình: "……"

Phàn Ngô: "……"

Doanh Vô Khuyết: "……"

Doanh Vô Kỵ cũng trầm mặc, thiếu chút nữa quên mình muốn nói cái gì, một lát sau mới nhớ tới, chỉ vào khế ước nói: "Hoặc là hắn ký, hoặc là ngươi ký, ngươi là Càn quốc thái tử, chính ngươi chọn!"

Doanh Vô Khuyết lạnh lùng nói "Bạch Tướng quân, mau ký đi"

"Được được"

Bạch Kình tức giận đến tay đều run lên, chỉ có thể run rẩy kí .

Không ký không được.

Chính mình không ký.

Chẳng lẽ còn để Doanh Vô Khuyết quân vương tương lai này ký?

Rất tốt!

Doanh Việt anh hùng một đời.

Làm sao lại sinh ra đứa con hèn nhát đến thế

Chuyên Húc Đế thân?

Coi như không tệ!

Ký xong chữ sau, trên tay hắn chân khí chấn động, lúc này bút cầm trong tay nát thành bột mịn.

Hừ lạnh một tiếng, trực tiếp dẫn người rời đi.

Doanh Vô Khuyết duỗi thẳng eo, nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, ngữ khí không kiêu ngạo không tự ti: "Trong ba ngày, ta muốn dẫn chúng ta đi lấy tài nguyên !"

Doanh Vô Kỵ khẽ hừ một tiếng: "Biết, đi đi!"

"Được rồi!"

Doanh Vô Khuyết mặc dù cảm giác trên mặt có chút nóng bỏng, nhưng vẫn là bước nhanh rời đi sơn động.

Thế là trong sơn động chỉ còn lại có người một nhà.

Chương 980: Thói quen khó sửa Chương 980: Thói quen khó sửa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ ngồi xổm ở Bạch Chỉ bên cạnh, lẳng lặng mà nhìn xem yêu mạch bị giải phong.

Cái gọi là yêu mạch.

Trên bản chất kỳ thật không khác với linh mạch.

Đều là thiên địa linh khí hội tụ.

Chỉ bất quá bên trong yêu mạch là linh khí nguyên thủy giữa thiên địa, càng thêm dã man cuồng bạo, Yêu tộc kia bằng

vào bản năng tu luyện, ngược lại là có thể khống chế.

Nhưng Nhân tộc lại có phương pháp tu luyện tinh tế phức tạp , cũng có chút không thích hợp.

Linh mạch thì là bị vương triều khí vận trấn áp thuần hóa yêu mạch, linh khí ôn nhuận tinh thuần rất nhiều.

Theo lý thuyết.

Yêu mạch đối với Nhân tộc ý nghĩa cũng không lớn, bởi vì có độ tương thích không cao so với phương thức tu luyện của Nhân tộc, tùy tiện điều động, sẽ tạo thành gánh nặng cực lớn đối với nhân thể, thời gian dài thậm chí sẽ hình thành thói quen khó sửa.

Thời kỳ Thượng Cổ, cái này một mực là bài toán khó đối với Nhân tộc.

Bởi vì linh mạch không đủ, khuếch trương cũng bị hạn chế, nếu không thì chưa chắc không thể dựa vào lực lượng vốn của mình để đối kháng với vạn yêu.

Về sau Thiên Nhân tộc ra đời, Thiên Nhân tộc tiên thiên tư chất cường hãn, đủ để bao trùm phía trên vạn yêu, có thể nhẹ nhõm khống chế linh khí bên trong yêu mạch.

Lại về sau.

Thiên Nhân tộc bị phong ấn, Bạch Gia trốn đi, trước khi tìm được một yêu mạch tại khu vực của Nhân tộc, cố ý phong ấn để sau này sử dụng.

Nhưng càng về sau, Bạch Gia sinh hoạt tại yêu vực, huyết mạch thoái hóa, năng lực khống chế trực tiếp linh khí cũng thấp xuống, không chỉ có kế hoạch trở về bị ngăn trở, độ khó sinh tồn tại vực ngoại cũng lớn hơn, cho nên nhiệm vụ chính của cả tộc quần là tìm kiếm một người có phương pháp thuần hóa yêu mạch.

Cuối cùng thành công.

Bất quá cũng bởi vì một ít nguyên nhân bị Yêu tộc biết được, trong Yêu tộc có không ít cường giả, nhưng đám cường giả đứng đầu kia bị hạn chế bởi phương thức tu luyện huyết mạch truyền thừa, hạn mức cao nhất so với Thiên Nhân tộc thấp hơn một đoạn, bọn họ đem vấn đề này quy cho việc không có phương pháp tu luyện tinh tế phức tạp như Nhân tộc.

Cho nên bọn họ bắt đầu tham khảo phương pháp tu luyện của Nhân tộc, muốn đột phá bình cảnh của bản thân.

Kết quả đến cuối cùng, phát hiện muốn đi con đường này, cũng cần phải thuần hóa linh khí.

Có thể nói, hiện tại Yêu tộc cao tầng, phương pháp tu luyện cùng Nhân tộc trăm sông đổ về một biển.

Cho nên cao tầng Yêu tộc, cực kỳ cần phương pháp thuần hóa linh khí này.

Vì thế liền phái ra ba hảo thủ nông canh tới tìm kiếm.

Bọn họ biết Bạch gia thực lực không yếu, hơn nữa đã dung nhập vào Vương triều Trung nguyên, cho dù tìm được cũng không có khả năng ép hỏi được phương pháp này

Cho nên dứt khoát trực tiếp tìm kiếm yêu mạch, ở chỗ này ôm cây đợi thỏ, cũng chưa từng nghĩ hai lần chiết kích trầm sa, trực tiếp bị Lê vương bắt đi canh tác.

Mà phương pháp thuần hóa linh khí này……

Doanh Vô Kỵ thấy Bạch Chỉ đã mở ra kha khá, liền trực tiếp từ trong cổ tay lấy ra một khối ngọc bội.

Ý niệm vừa động, ngọc bội liền phóng đại rất nhiều lần trong hư không.

Hóa thành một cái lồng ngọc, chụp vào lỗ hổng yêu mạch.

Ngay sau đó.

Trong lồng ngọc hình thành một vòng xoáy linh khí, không ngừng rút linh khí trong yêu mạch, hình thành từng khối ngọc trong suốt.

Chất đống chỉnh tề trong sơn động.

Thú vị!

Doanh Vô Kỵ không khỏi gật gật đầu.

Bạch Chỉ không rõ cho nên: "Công tử, chuyện này có gì thú vị?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi Nhặt được tiền, chẳng lẽ không thú vị hơn khổ sở kiếm tiền sao?"

Bạch Chỉ cái hiểu cái không "Cũng đúng!"

Doanh Vô Kỵ không chậm trễ, trực tiếp bố trí cấm chế xung quanh sơn động, chỉ có khôi lỗi mang theo ấn ký linh hồn của mình mới có thể tự do ra vào.

….

Ví dụ như.

Một đám cao thủ Binh Nhân Cảnh mang theo Hồng Trần Kính Ấn.

Và.

Đậu thành binh ngưng kết thành đậu binh.

Trận pháp kết nổi nối liền trận pháp Tổ tiên Bạch gia với yêu mạch, tương đương với việc khiến toàn bộ yêu mạch làm pin cho trận pháp, cho dù cường giả Ngộ Thần Cảnh tới, cũng rất khó làm gì.

Cuối cùng lại đặt một người gỗ ở góc sơn động.

Chỉ cần trận pháp bị phá, thân ngoại hóa thân sẽ kích hoạt trong nháy mắt.

Liều mạng nữa, cũng không có vấn đề gì.

Hết thảy chuẩn bị thỏa đáng.

Doanh Vô Kỵ liền ra cửa bố trí hộ mạch đại trận, cũng đủ để bảo hộ toàn bộ trấn nhỏ, không cho Càn quốc bất kỳ cơ hội lợi dụng.

Thứ gì đó trong túi ta.

Vậy thì chỉ có thể là của ta!

……

Xa quá.

Một góc nào đó.

Bành!

Bành!

Bành!

Doanh Vô Khuyết giống như nổi điên đánh vách đá, chỉ là phát tiết, nhưng dù vậy, mỗi một quyền đều sẽ khiến một mảng lớn tảng đá hóa thành bột mịn.

Hắn hận!

Rõ ràng lúc trước đã vượt qua tất cả sợ hãi.

Lại chưa từng muốn gặp lại Doanh Vô Kỵ.

Rồi lại biến thành tên ngốc thích khóc nhè kia.

Tự nhiên bị gặp mặt, hắn thậm chí còn chưa kịp phản ứng.

Càng là như vậy.

Hắn lại càng khuất nhục.

Lực trên tay càng lớn.

Nhưng mà……

Nắm đấm của mình rơi vào trên vách đá.

Vì sao lại giống quả đấm Doanh Vô Kỵ rơi trên mặt mình như vậy?

Ý niệm này vừa xuất hiện, liền giống như dây thường xuân lan tràn trong lòng.

Đấm vào đá cũng mất đi hiệu quả phát tiết.

Ngược lại càng đánh càng buồn bực.

Phi!

Doanh Vô Khuyết nhổ một ngụm nước bọt dính máu, chán nản ngồi dưới đất.

Liếm liếm răng.

Có mùi máu.

Không biết có phải cắn nứt lợi hay không.

Cảm giác thất bại tự nhiên sinh ra.

Giờ này.

Cách đó không xa truyền đến tiếng ho nhẹ.

Bạch Kình trầm giọng nói: "Thắng bại là chuyện thường của binh gia, có thể chịu đựng những gì người thường không thể, cũng không thể nói là nhu nhược, điện hạ đã làm lại từ đầu.

Doanh Vô Khuyết mí mắt nâng lên, có chút kinh ngạc nhìn Bạch Kình một cái.

Chương 981: Ngày nhục nhã Chương 981: Ngày nhục nhã

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bạch tướng quân không trách ta?

Trách! Nhưng trách có ích lợi gì?

Ánh mắt Bạch Kình thâm thúy: "Nếu tất cả tâm ma trong thiên hạ đều có thể dễ dàng vượt qua, vậy thiên hạ còn có người tầm thường sao? ta không biết điện hạ tại Đại hội Kiếm Tiên đã trải qua cái gì, nhưng nhìn điện hạ cả ngày không cách nào thoát khỏi lo lắng, nói vậy chuyện ngày đó cực kỳ khủng bố."

Ngày đó tất là nhục nhã cả đời của điện hạ.

Biết nhục nhã

Mới có thể vươn mình

Chỉ cần điện hạ có thể khắc ghi, chưa chắc không thể trọng chấn hùng phong, trở thành đế vương quân lâm thiên hạ.

Chỉ nghe lời nói, như là đang khích lệ Doanh Vô Khuyết hướng lên trên.

Nhưng ngữ khí cũng không khích lệ cổ vũ như câu nói.

Ngược lại mang theo vẻ trào phúng nhàn nhạt.

Không biết có phải muốn thông qua phương thức này bức bách hắn làm một số chuyện hay không.

Doanh Vô Khuyết nghe rất không thoải mái, nhưng người ta nói chuyện không tính là khó nghe, liền cũng không dễ phát tác.

Chỉ có thể hỏi: "Bạch tướng quân có thượng sách không?

Bạch Kình không lập tức trả lời vấn đề này, mà hỏi ngược lại: "Điện hạ có biết, năm đó bệ hạ ngộ ra lĩnh vực sát phạt như thế nào không?"

Doanh Vô Khuyết sửng sốt một chút "Hả?"

Hắn đã nghe Lâm Thanh nói qua.

Năm đó Doanh Việt làm con tin ở Lê quốc, còn là một công tử tuấn tú phong độ nhẹ nhàng.

….

Bởi vì thường xuyên cùng Triệu Kỵ lăn lộn cùng một chỗ, tư tưởng của hai người cũng tương đối gần nhau, cho dù có thày giáo Càn quốc dạy dỗ, cũng không phải là loại người thích sát phạt.

Cho nên về sau trở về Càn quốc, quá trình tìm hiểu thần thông Lục Sinh Đồ Hồn của Doanh Càn gia cực kỳ không thuận lợi, thậm chí đến bây giờ cũng chưa thành công.

Nhưng sau đó.

Rồi lại ngộ ra một lĩnh vực sát phạt.

Đúng là một chuyện kỳ quái.

Hắn trầm giọng hỏi: “Mời Bạch tướng quân giải thích nghi hoặc!”

Bạch Kình đáp “Bởi vì lĩnh vực sát phạt cũng không phải ông ấy tự mình ngộ ra, mà là có thần vật áp đặt cho ông ấy, vì áp đặt cho ông ấy một thần thông như vậy, thần vật còn mạnh mẽ tước đi một bộ phận tình cảm nào đó của ông ấy.

Bệ hạ đã từng được tộc muội ta tương cứu trong lúc hoạn nạn, về sau vợ chồng càng lúc càng xa cách.

Lúc trước càng là bởi vì phong độ nhẹ nhàng hấp dẫn của mẫu hậu ngươi, hôm nay cũng bất quá là người một nhà bị cái gọi là vương thất mạnh mẽ trói buộc cùng một chỗ.

Điện hạ cho rằng là nguyên nhân gì?

Doanh Vô Khuyết: “……

Hắn nhịn không được rùng mình một cái.

Bởi vì sự thật đúng là như thế.

Lâm Thanh một mình nuôi dưỡng hắn lớn lên, đích thật là kế hoạch của Lý gia.

Nhưng kỳ thật Chuyên Húc đế huyết của hắn rất thuần khiết, tiến vào vương thất là ván đã đóng thuyền.

Hơn nữa bí pháp tránh thai của Lý gia.

Chỉ cần giữ bí mật tốt, căn bản không cần thủ thân như ngọc.

Nhưng Lâm Thanh vẫn làm như vậy.

Không phải là đủ mê luyến đối với Doanh Việt?

Nhưng trên thực tế, sau khi vào Càn vương cung, lý tưởng và hiện thực chênh lệch cực lớn.

Doanh Vô Khuyết run rẩy âm thanh hỏi: "Thần vật này, đến tột cùng là vật gì?"

Bạch Kình lắc đầu: "Ta cũng không biết là vật gì, chỉ biết là vật của Bạch gia chúng ta, hiện tại đang ở trong tay bệ hạ".

Doanh Vô Khuyết siết chặt nắm đấm "Còn dùng được không?"

Có thể!

Bạch Kình gật đầu: "Bệ hạ lần này phái ta đi cùng điện hạ đến đây, chính là để xem điện hạ có thật sự vượt qua sợ hãi hay không. Nếu là không, liền để cho ta hỏi điện hạ, đến tột cùng là muốn làm một kẻ nhu nhược hoàn chỉnh, hay là một hùng chủ không trọn vẹn!"

Doanh Vô Khuyết ánh mắt cuồng nhiệt, âm thanh có chút run rẩy: "Nó sẽ mất đi thứ gì trên người ta?"

Bạch Kình trầm giọng nói: "Tất cả tình cảm cản trở điện hạ trở thành hùng chủ, đều sẽ lấy đi, nhất là sợ hãi".

Doanh Vô Khuyết: "……

Hắn rơi vào trầm mặc.

Hắn muốn trở thành Hùng Chủ.

Cũng không phải đặc biệt muốn trở thành người như Doanh Việt.

Bạch Kình thấy hắn trầm mặc, lại thêm một thanh củi cuối cùng vào: "Điện hạ, người định cả đời sống dưới bóng ma của Doanh Vô Kỵ sao?"

Doanh Vô Khuyết "!

….

Ba ngày sau.

Đoàn người Càn quốc mang theo một rương nguyên thạch, đều rút lui khỏi bồn địa.

Bởi vì là bị đuổi đi.

Cho nên bóng lưng đoàn xe rất lèo tèo.

Nhưng có một thân ảnh, lại thoạt nhìn khí thế hung hăng.

Lúc quay đầu lại, còn hướng về phía yêu mạch làm một cái thủ thế cắt cổ.

Tuy rằng cũng không có ai nhìn thấy động tác của hắn.

……

Lại ba ngày sau.

Doanh Vô Kỵ cùng Bạch Chỉ phong trần mệt mỏi về tới Vùng đất mới Đại Lê.

Thời gian ba ngày này.

Họ không làm gì đặc biệt.

Chính là dặn dò một chút chuyện các học sinh lấy linh thạch, sau đó lại chỉ đạo một chút tu luyện tiếp theo của bọn

họ.

….

Tuy nói đại tranh chi thế sắp tới, không ít người đều đột phá cao phẩm linh thai, nhưng kỳ thật muốn đột phá tới mười một tầng thậm chí mười hai tầng, đều cần tốn hao không nhỏ công phu.

Quan trọng hơn.

Ngộ tính và cơ hội.

Cũng không biết mấy ngàn tiểu tử này, rốt cuộc có bao người có thể tu đến tam phẩm linh thai trở lên.

Nhưng mặc kệ bao nhiêu, cũng đủ để trở thành lực lượng sắc bén mới ngạo thị toàn bộ Trung Nguyên.

Vùng đất mới Đại Lê.

Một cánh đồng phát triển mạnh mẽ vì việc khai hoang đất đầu tiên chỉ bắt đầu vào đầu năm và chỉ một cánh đồng nhỏ được khai hoang đầu tiên mới bắt kịp vụ lúa mì xuân.

Cho nên đại đa số ruộng đất đều ở vào trạng thái không dùng đến, bất quá bởi vì trước đó mua sắm lượng lớn lương thực từ Càn quốc, cho nên một năm này căn bản không cần lo lắng vấn đề thu hoạch.

Chỉ ngửi mùi phân bò tươi mới hoặc cũ kỹ trong ruộng, là biết trâu bò làm việc không lười biếng, làm nhiều, ăn nhiều, kéo đất cũng nhiều.

Chương 982: Một mảnh hùng thành Chương 982: Một mảnh hùng thành

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trong khoảng thời gian này chỉ cần im lặng chờ đợi.

Chờ đến năm sau.

Nhất định là một năm thu hoạch lớn.

Cho nên lao động nhàn rỗi, vẫn luôn bận rộn chuyện xây thành.

Dọc theo đường đi, khắp nơi đều là khu dân cư cùng tường thành vừa mới đột ngột mọc lên.

Hiện tại tuy rằng thoạt nhìn còn có chút đơn sơ, nhưng nhiều nhất lại qua vài năm, chính là một mảnh Hùng Thành.

Trong địa giới này.

Cho dù là cường giả Binh Nhân Cảnh, cũng phải bay lên tưới bê tông.

Trong đông đảo thành trì, đứng lên nhanh nhất, đương nhiên phải kể đến Tân Lê Thành, trung tâm của Vùng đất mới.

Khu dân cư trong thành có một nửa đã có thể vào ở, thậm chí có một nhóm dân chúng đã dọn vào, thành người thành phố nghiêm túc.

Thời điểm Doanh Vô Kỵ đến, phát hiện không ít người Bạch gia đều bắt đầu làm công nhân xây dựng, từng người đổ bê tông, bận rộn đến quên cả trời đất, hơn nữa thật đúng là không nhìn ra cảm xúc mâu thuẫn gì.

Kỳ lạ!

Hắn không khỏi chép đi chép lại miệng, vốn tưởng rằng người Bạch gia mỗi người thiên kiêu, rất không có khả năng chướng mắt những việc cu li này.

Nhưng chưa từng nghĩ, làm việc còn rất hăng say.

Vừa vặn cách đó không xa chính là nơi tụ cư của người Bạch gia.

Doanh Vô Kỵ liền kéo tay Bạch Chỉ một đường đi tới.

Cái gọi là Bạch phủ.

Hiện tại vẫn là một loạt phòng mẫu, cùng những khu dân cư khác cũng không có khác biệt quá lớn.

Nếu nói có cái gì sắp xếp, chính là chỗ ở của mấy vị trưởng lão, xây thêm hai tầng trước những khu dân cư khác.

Khi Doanh Vô Kỵ đến.

Đại trưởng lão Bạch Nông đang ở cửa phơi nắng, cũng không phải nhắm mắt lại phơi nắng, mà là nhìn người đến người đi, vẻ mặt có chút tự tại hưởng thụ.

Hắn nhìn thấy Doanh Vô Kỵ lại đây, cười ha hả hỏi: "Vô Kỵ! Ngươi tính được đấy!"

Doanh Vô Kỵ cười ân cần thăm hỏi " Đại trưởng lão ở có quen không?"

"Quen, quen!"

Bạch Nông trên mặt là giấu không được ý cười: "Tân Lê chúng ta tuy rằng phong cách kiến trúc kỳ lạ, nhưng ở so với trong tưởng tượng thoải mái hơn nhiều, ta nghe nói thiết kế những khu dân cư là do Vô Kỵ ngươi thiết kế, thật không hổ là Huyết mạch Bạch gia chúng ta!"

Tuy nói lúc trước còn từng ý đồ đoạt lấy chủ vị của Doanh Vô Kỵ.

Nhưng lời khen này, lại nghe không ra bất kỳ hư tình giả ý nào.

Xem ra đối với Tân Lê này, đích thật là phát ra từ nội tâm thích.

Không phải tất cả đều do ta thiết kế, các thợ thủ công Công hội Mặc giả đã bỏ ra không ít công sức.

….

Doanh Vô Kỵ cười cười, cũng không dám đem công lao đều ôm ở trên đầu mình, dù sao hắn đối với thiết kế cũng không phải rất hiểu, tuy rằng kiếp trước xem qua phim phóng sự gì đó, nhưng cũng chỉ là ấn tượng không rõ lắm, cho dù cả người đều dán đầy Tỉnh Thần Phù, cũng không có khả năng bằng vào sức một mình đều quy hoạch được toàn bộ thành thị.

Ngược lại trong Công hội Mặc giả có không ít thợ lành nghề, tổ tiên đều từng tham gia quy hoạch kiến thiết Đại Thành Trung Nguyên, dựa vào bọn họ mới phác họa ra từng chút chi tiết

Tân Lê hiện tại, tuy rằng hơi có vẻ không có nội tình văn hóa, nhưng tính thực dụng cùng tính cư trú thoải mái, tuyệt đối nghiền ép không ít danh thành Trung Nguyên.

Hắn không cho Bạch Nông tiếp tục thời gian khen, lại hỏi: "Vừa rồi ta thấy rất nhiều con cháu Bạch gia đều đang xây nhà, là Đại trưởng lão phân phó sao?"

Ta không phân phó bọn họ đều sẽ làm!

Bạch Nông vuốt râu cảm thán nói: "Bạch gia chúng ta mấy ngàn năm đều ở ngoại vực không có chỗ ở cố định, nhất là mấy trăm năm xuống dốc gần đây, thường thường một chỗ ở không được bao lâu, thì có một ít yêu tộc chọn trúng chỗ phong phú linh khí."

Chúng ta không có thân phận hậu duệ Thiên Nhân tộc, lại mất đi thực lực cường đại kia, nếu đánh cũng chưa chắc đánh lại.

Chúng ta chỉ có thể di chuyển thường xuyên.

Mỗi khi đến một Vùng đất mới, việc đầu tiên làm, chính là xây xong chỗ ở.

Truyền thống mấy ngàn năm lưu lại, đều đã khắc sâu vào trong xương cốt.

Ta lớn tuổi hơn một chút, lúc còn nhỏ, còn ở Ngoại Vực một thời gian.

Sau đó lại trằn trọc ở hai nước Nhung Địch, lại về sau đi Càn, cuối cùng lại tới Lê.

Nhiệt tình của người trẻ tuổi Bạch gia chúng ta đối với nhà mới chưa từng đứt đoạn.

Lúc ông ta nói những lời này, trong đôi mắt hơi có vẻ vẩn đục mang theo ánh sáng.

Mặc dù có chút bi thương.

Nhưng nhiều hơn là mong đợi.

Thấy Doanh Vô Kỵ đều có chút cảm động, ông ta cười cười: "Nếu có thể, lần này chúng ta sẽ không dọn đi!"

Những lời này, một nửa chân tình, một nửa giả ý.

Doanh Vô Kỵ thật lòng hy vọng Bạch gia có thể ở chỗ này mọc rễ, nếu Bạch gia có thể an tâm dung nhập, không có những ý nghĩ loạn bát nháo kia, hoàn toàn có thể cùng Người Lê quốc chung sống hài hòa, chờ mấy trăm năm hoàn toàn dung nhập.

Mình cũng đỡ phải ra nước ngoài gây dựng sự nghiệp.

Không phải ai cũng muốn ra khỏi vùng thoải mái của mình.

Ở đây có nhà có con có vợ.

Nhàn rỗi không có việc gì đi ra ngoài làm cái gì?

Hắn biết,

Hoàn toàn an phận là không thể nào.

Mấy ngàn năm trước, gia tộc này chủ động phá vỡ hàng rào Thiên Nhân tộc và Nhân tộc, nhưng sau khi Nhân tộc thắng lợi thì bị trục xuất.

Mấy ngàn năm sau, bọn họ lại vào ở Càn quốc, kết quả lại bị trong ứng ngoài hợp lưng đâm một đao.

Đừng nói nghênh thiên phái.

Cho dù ứng tiên phái, phỏng chừng cũng rất khó dễ tin người khác.

Hắn cũng muốn thử một chút ý nghĩ của Bạch Nông.

Bạch Nông hơi suy nghĩ, nhưng không có đánh giá gì đối với cách nói này, mà là ngửa đầu nhìn về phía Tây Bắc.

Ở đó có một tòa nhà cao.

Chính là Học cung Đại Lê vừa mới thành lập.

Chương 983: Gà đất chó ngói Chương 983:Gà đất chó ngói

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ông ta vuốt râu nói: "Vô Kỵ, ngày chúng ta xuất phát, Lê Vương bệ hạ liền lấy thân phận cung chủ học cung, tuyên bố với thiên hạ cầu hiền tài, lúc này mới ngắn ngủn vài ngày, liền có không ít học tử Bách gia không quản ngày đêm chạy đến, hơn nữa đã ở lại.

Thanh niên tuấn kiệt bên trong Vùng đất mới càng là vô cùng hăng hái.

Thậm chí rất nhiều cư dân Ngụy Hàn cũng rời quê hương đến đây

Ta nghe Thái tử điện hạ nói, lần này đám người tới, Học cung Đại Lê chỉ sợ khó có thể tiếp nhận hết.

Cho nên cổ vũ các gia tộc đóng quân ở Vùng đất mới, thay triều đình bồi dưỡng người trẻ tuổi tập quân ngũ.

Bất quá ngươi cũng biết, Hai nhà Ngụy Hàn không có khả năng tham dự.

Lý thị bị diệt.

Những thứ khác cũng đều là gà đất chó ngói.

Trái lại Bạch gia chúng ta học thức uyên bác, luận công pháp tu luyện, quý tộc thiên hạ đều khó có thể bằng.

Hơn nữa ta gặp một ít người trẻ tuổi tại Vùng đất mới, tuy rằng thể chất tiên thiên không tính là tốt, nhưng một đám tinh khí thần rất đủ, kiến thức cơ bản tốt, ngộ tính cũng cao, ngày sau rất có triển vọng!

Cho nên……

Doanh Vô Kỵ nhướng mày, cười nói "Đại trưởng lão ý tứ là, là chúng ta lao động miễn phí cho triều đình?"

Bạch Nông lắc đầu, hạ giọng nói: "Ý của ta là, Bạch gia chúng ta ở Vùng đất mới, không thể hoàn toàn không có căn cơ, tuy nói những người trẻ tuổi này, đều là thay mặt triều đình dạy dỗ, nhưng cũng có tình thầy trò thật sự, ngày khác chỉ cần bọn họ làm quan làm tướng, Bạch gia chúng ta coi như hoàn toàn đứng vững gót chân.

Doanh Vô Kỵ cười như không cười "Đại trưởng lão nghĩ, quả nhiên chỉ là lấy tình cảm học sinh, bảo vệ địa vị nhà mình? Không có ý nghĩ khác, ví dụ như là"

Bạch Nông tái mặt liếc Doanh Vô Kỵ"Vô Kỵ, ngươi nói rõ như vậy liền không có ý nghĩa nữa rồi!"

Đương nhiên muốn dựa vào cái này trở thành quyền thần!

Doanh Vô Kỵ bất đắc dĩ lắc đầu, quả nhiên… Loại tư tưởng này cơ bản không thể cấm tuyệt ở Bạch gia.

Hắn mấp máy miệng: "Bất quá đại trưởng lão, Bạch gia chúng ta dù sao cũng không có thanh danh vang dội như vậy. Ông giống phu tử trong học cung, mỗi người đều có danh

tiếng vang dội, bọn họ nếu thật cùng chúng ta đoạt, chúng ta làm sao mới có thể tranh đoạt được với bọn họ?"

"Vậy không phải có ngươi sao?"

Bạch Nông vẻ mặt có phần kiêu ngạo: "Không nói toàn bộ Trung Nguyên, thanh danh của ngươi ít nhất ở Lê quốc là thần tài. Chỉ cần ngươi có thể hấp dẫn nhóm người trẻ tuổi thiên phú cao đầu tiên tiến vào, chúng ta có thể dùng bí thuật huấn nhân của Thiên Nhân tộc bồi dưỡng ra một nhóm tinh nhuệ."

Bước đầu tiên chỉ cần đi thành, liền có thể mượn thế ảnh hưởng toàn bộ Đại Lê, để cho người trẻ tuổi thế hệ mới, lũng đoạn triệt để hai giới quân chính Đại Lê.

Trận chiến đầu tiên với Yêu tộc chắc đã không còn xa, đến lúc đó chỉ cần chúng ta thể hiện được uy vọng, liền có thể mượn cơ hội nghênh đón toàn bộ Thiên Nhân tộc, dẫn dắt Nhân tộc đồ diệt vạn yêu."

Doanh Vô Kỵ: "……"

Đương nhiên.

Mẫu thân nói không sai.

Có thể là bởi vì tuổi tác dài nhất, vị đại trưởng lão này có thể nhận thức được sự đáng sợ của Yêu tộc hiện giờ, cho nên trong đầu đều là nghênh đón Thiên Nhân tộc.

Điểm ấy kỳ thật có thể lý giải.

Nhưng mà……

"Đại trưởng lão làm sao biết, trận chiến đầu tiên với Yêu tộc đã không xa, là Sở quốc nói cho ông, hay là Yêu tộc nói cho ông, hay là… Chu thiên tử nói cho ông?"

Bạch Nông vẻ mặt ngưng trọng, không hề hoảng hốt.

Cứ như vậy cùng Doanh Vô Kỵ lẳng lặng đối diện.

……

……

Là Sở quốc nói cho ông biết?

Hay là yêu tộc nói cho ông biết?

Hay là Chu thiên tử nói cho ông biết?

Lúc Doanh Vô Kỵ hỏi những lời này, vẻ mặt không hề ấm áp hữu lễ như trước.

Hắn tiếp nhận Bạch Nông vẫn kiên trì con đường nghênh thiên phái, bởi vì mặc kệ làm như thế nào, ít nhất là thời thời khắc khắc suy nghĩ cho Bạch gia.

Nhưng lén lút tiếp xúc với thế lực của các nước khác thậm chí là Yêu tộc, điểm này cũng có chút không thể tha thứ.

Doanh Vô Kỵ cứ như vậy nhìn Bạch Nông.

Ánh mắt cực kỳ bất thiện.

Bạch Nông cũng nhìn hắn, ánh mắt không tránh không tránh, phảng phất không có làm bất kỳ chuyện gì trái với lương tâm, trầm ngâm một lúc lâu mới cười hỏi: "Vô Kỵ! ngươi có phải hay không muốn nói, bây giờ Bạch gia ngươi mới là gia chủ, chúng ta những lão gia hỏa này không được sinh ra bất kỳ dị tâm?"

Doanh Vô Kỵ mỉm cười nói: "Thì ra đại trưởng lão còn biết hả!

Ai!

Bạch nông không lập tức phản bác, mà là thở dài thật dài "Ta làm sao không rõ đạo lý này, chỉ là thiên hạ này, nhìn như là quần hùng tranh bá, kỳ thật đơn giản chính là nhổ một cái cao to trong một đám nhược quốc, chờ bị Yêu tộc diệt mà thôi!Vô Kỵ! Ngươi mặc dù là thanh niên tuấn kiệt hiếm có

thiên hạ, nhưng đối với lực lượng thật sự là hoàn toàn không biết gì cả.

Hôm nay bên kia còn không có xuất động đại yêu, cũng đã làm cho Sở quốc sứt đầu mẻ trán.

Nếu là đại yêu xuất động thì sao?

Doanh Vô Kỵ bị tức cười "Vậy đại trưởng lão cho rằng vì sao đại yêu không xuất động?"

Cái này……

Bạch Nông bị hỏi đến cứng họng

Doanh Vô Kỵ cười lạnh: "Nếu tin tức của ta còn không linh thông bằng đại trưởng lão linh thông, nếu năng lượng của ta còn không bằng đại trưởng lão đại, Bạch thị nhất tộc lại tội gì ngàn dặm xa xôi đến nương tựa ta?"

Chương 984: Kinh nghiệm trói buộc Chương 984: Kinh nghiệm trói buộc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bạch Nông sắc mặt có chút xấu hổ: "Nói có lý!"

Doanh Vô Kỵ nhịn không được lắc đầu: "Đại trưởng lão, ông còn nhớ rõ, Bạch thị nhất tộc vì cái gì muốn tuyển người trẻ tuổi làm thủ lĩnh?"

Bạch Nông tất nhiên là biết.

Bởi vì tuổi càng già, nhuệ khí mất đi lại càng nhiều, tầm nhìn cũng sẽ bị cái gọi là kinh nghiệm trói buộc.

Kinh nghiệm cố nhiên hữu dụng, nhưng kinh nghiệm nếu là hoàn toàn hữu dụng, Bạch thị nhất tộc khẳng định đã sớm bay lên rồi.

Thời đại bộ lạc, cần chính là thanh niên có can đảm kiên quyết tiến thủ.

Dù là hiện tại đã tiến vào thời đại vương triều, sứ mệnh trên người Bạch thị, cũng không cho phép bọn họ thủ thành.

Vị trí gia chủ nên giao cho người trẻ tuổi.

Doanh Vô Kỵ thấy ông tatrầm mặc, hỏi ngược lại: "Vậy đại trưởng lão cho rằng, ta không có năng lực gánh vác vị trí gia chủ?"

Không phải……

Bạch Nông sắc mặt có chút khó xử "Chỉ là ta cảm thấy, nếu ngươi ngay cả Bạch gia thế lực của mình cũng không muốn phát triển, chỉ là thanh thản ổn định vì Lê quốc tận trung, vậy thì quá mức thủ thành!"

Doanh Vô Kỵ cười hỏi ngược lại: "Đại trưởng lão kia cho rằng, dựa theo suy nghĩ của ông, gửi gắm hy vọng vào Thiên Nhân tộc đã từng có khác biệt cực lớn với Bạch gia, rồi nô dịch Nhân tộc nô dịch hơn nữa bị giam giữ mấy ngàn năm, không phải là thủ thành sao?"

Bạch Nông…".

Ông ta không nói gì cho rằng.

Không phải bởi vì hắn cảm thấy Doanh Vô Kỵ nói rất đúng.

Mà là vấn đề này, từ sau Nghênh thiên phái và Ứng tiên phái trong Bạch gia thì có.

Nhiều năm như vậy, song phương ai cũng không có thuyết phục được ai.

Ông ta cắn răng: "Nhưng ta vẫn cho rằng, Bạch gia chúng ta không thể một chút thế lực cũng không có!"

Doanh Vô Kỵ tiếp tục hỏi ngược lại "Vậy đại trưởng lão cảm thấy, ta không phải nghĩ như vậy sao?"

A?

Bạch Nông sửng sốt một chút, có chút kích động nói: "Ngươi thật sự nghĩ như vậy?"

Nếu không ta vì cái gì phải sắp xếp Bạch gia đến cái nơi mà chim không ỉa? đại trưởng lão liền thật cho rằng, ta vì an tâm ở vị trí phò mã vị hưởng thụ, liền một chút chí hướng cũng không có sao?"

Bạch Nông thần sắc thoải mái không ít: "Như thế là tốt rồi, như thế là tốt rồi!"

Doanh Vô Kỵ lại chuyển đề tài: "Bất quá trong quá trình này, ta hi vọng Đại trưởng lão đối với ta giữ được đầy đủ tín nhiệm. Khi nào phát triển thế lực, nên như thế nào phát triển thế lực, ta hi vọng Đại trưởng lão đều có thể thành thật nói cho ta biết, hơn nữa nghe theo quyết sách của ta, có thể chứ?"

Bạch Nông có chút do dự: "Cái này……

Doanh Vô Kỵ khẽ nhíu mày "Đại trưởng lão hay là không tín nhiệm gia chủ ta?"

Đương nhiên không phải!

Bạch Nông than nhẹ một tiếng "Chuyện khác ta đều có thể nghe ngươi, nhưng lần này là thời cơ phát triển tốt nhất của chúng ta, nếu là bỏ lỡ…"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Lần này cầu hiền lệnh, vốn chính là ta cùng điện hạ cùng nhau sắp xếp, ngoại trừ những bách gia học tử ở ngoài đã xác định muốn tiến vào học cung, hết thảy người trẻ tuổi không có nền tảng, Bạch gia trước chọn!"

Nói xong, hắn chậm rãi vươn năm ngón tay: "Nhóm đầu tiên năm trăm! Chờ nhóm này thành công, còn có thể tiếp tục chọn những người chưa vào học cung.

Bạch Nông nheo mắt: "Cái gì!

Kích động trong ánh mắt, không hề che giấu.

Ngay cả nếp nhăn trên mặt cũng run rẩy.

Năm trăm môn đồ!

Doanh Vô Kỵ cười như không cười nói: "Hiện tại đại trưởng lão có thể tin ta sao?"

Vô Kỵ, ngươi xem cái này, ai nha!

Bạch nông đều có chút ngượng ngùng "Lúc trước là ta tâm tư quá nhiều, ở chỗ này ta xin lỗi ngươi!"

Doanh Vô Kỵ cười ha ha đỡ ông ta "Ta hiện tại chỉ bất quá muốn nói cho ông biết,ông là người Bạch gia, ta cũng là người Bạch gia, chúng ta nhiệt tình muốn đi chung một hướng. Nếu hôm nay ta làm cái này, ngày mai ômg làm cái kia, vậy Bạch gia chúng ta khác gì đám ô hợp?"

Bạch Nông thở dài: "đúng đúng đúng!

Doanh Vô Kỵ nhìn bộ dáng này của hắn, trong lòng không khỏi cười thầm.

Xem ra nương nói không sai, đại trưởng lão này dính một chút bảo thủ, trong lòng rất cố chấp, nhưng cũng có danh tiếng, chỉ thuận theo ông ta một chút thì có một trợ lực lớn.

Nhưng cũng không có khả năng từ đầu tới cuối đều thuận theo ông ta bởi vì ông ta là người kiên định nhất trong Nghênh thiên phái.

Song phương cuối cùng khẳng định phải bộc phát mâu thuẫn.

Doanh Vô Kỵ muốn làm, chính là muốn trước khi bộc phát mâu thuẫn, phải tận dụng Bạch Nông.

Hơn nữa để cho mâu thuẫn bộc phát mang đến tổn thất giảm xuống thấp nhất.

Hắn cười cười: "Nếu đại trưởng lão nguyện ý tin tưởng ta, ta đây cũng có hai việc muốn cùng đại trưởng lão nói, thỉnh đại trưởng lão cần phải phối hợp ta!"

Không thành vấn đề, ngươi nói đi!

Bạch nông vuốt râu cười to.

Doanh Vô Kỵ nhìn bốn phía một cái, hai người đang nói chuyện, đã đi tới chỗ sâu nhất của Bạch gia đình viện.

Hắn tiện tay dùng một tấm cách âm phù, hoàn toàn che kín hai người, lúc này mới lên tiếng: "Chuyện thứ nhất, hành động này của chúng ta chính là vì phát triển thế lực Bạch gia, nhưng đại trưởng lão đối với tình hình nước Lê quốc không phải đặc biệt hiểu rõ, cho nên nói lần này đến tột cùng muốn phát triển tới trình độ nào, hẳn là nghe ta, bằng không chọc giận Lê vương, cho dù chúng ta ngắn hạn thu lợi lớn hơn nữa, lâu dài đến xem cũng là tổn thất, đại trưởng lão cảm thấy có đúng không?"

Đúng!

Bạch nông chấp nhận gật gật đầu: "Vậy ngươi cảm thấy, phát triển tới trình độ nào thích hợp?"

Doanh Vô Kỵ trầm giọng nói: "Về phần học đồ, trong khoảng thời gian ngắn, có tình cảm thày trò cũng đã tốt rồi, đợi đến khi bọn họ tiến vào quân đội triều đường, tình cảm thầy trò đủ để cho bọn họ vì Bạch gia nói chuyện.

Hành động này là để Lê vương thấy, chúng ta bồi dưỡng nhân tài cho Lê quốc, chẳng qua là an an ổn ổn sinh hoạt, cũng không muốn nhúng tay vào nội chính Lê quốc.

Đương nhiên!

Đây chẳng qua là tỏ thái độ với Lê Vương, để đổi lấy một đoạn thời gian an ổn.

Chờ sau khi học đồ khắp nơi, chúng ta muốn làm gì, liền thuận tiện hơn nhiều!

Đại trưởng lão, ông nói đúng không?"

Không sai!

Bạch Nông nặng nề gật đầu.

Chương 985: Thuật huấn nhân Chương 985: Thuật huấn nhân

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Vậy thuật huấn nhân của Bạch gia này, Đại trưởng lão còn muốn giấu ta sao?"

Sắc mặt Bạch Nông cứng đờ: "Cái này…"

Doanh Vô Kỵ lẳng lặng nhìn ông ta.

Ở Bạch gia, gia chủ là gia chủ, trưởng lão là trưởng lão, người trước là dẫn dắt gia tộc phương hướng, người sau là vì gia tộc bao trùm.

Cũng không tồn tại chuyện gia chủ là thượng cấp trưởng lão, cho nên rất nhiều đồ vật, đều là trưởng lão nắm giữ.

Trong đó bao gồm cái gọi là "Thuật huấn nhân".

Đây là bí thuật của Thiên Nhân tộc.

Thời kỳ thượng cổ, Thiên Nhân tộc gần như chia cắt với Nhân tộc, khu vực sinh hoạt đều phân chia ra.

Nhưng Thiên Nhân tộc cao quý, làm sao có thể một chút người hầu cũng không có, cho nên bọn họ liền tinh nghiên Thuật huấn nhân.

Phàm là người trải qua Thuật huấn nhân dạy dỗ, đều sẽ tu vi tiến mạnh, hơn nữa đối với bọn họ trung thành và tận tâm.

Bưng trà rót nước

Làm bồi luyện khi bọn họ luyện công.

Trong lúc bọn họ đi săn hỗ trợ xua đuổi yêu tộc.

Bạch gia cũng là Thiên Nhân tộc.

Cho nên cũng tinh thông thứ này.

Chỉ bất quá cái đồ chơi này, vẫn luôn nắm giữ ở trong tay trưởng lão, thế hệ này ngay nằm trong tay Bạch Nông.

Thời điểm ở Càn quốc, cơ bản không có cơ hội thi triển, cũng không có thi triển ý nghĩ, nhưng hiện tại đi tới Lê quốc, thật là là trời ban cơ hội tốt.

Bạch Nông thần sắc có chút khó xử "Vô Kỵ, ngươi cũng biết vì cái gì này Thuật huấn nhân, các đời gia chủ không thể khống chế?"

Doanh Vô Kỵ tò mò hỏi: "Vì sao?

Bạch Nông thở dài "Bởi vì gia chủ thường thường là thế hệ kiên quyết tiến thủ nhất, càng kiên quyết tiến thủ, lại càng dễ dàng dã tâm bành trướng!

Doanh Vô Kỵ bừng tỉnh đại ngộ: "Dễ dàng làm cho dã tâm người ta bành trướng đúng không?

Bạch Nông gật đầu "Cái gọi là Thuật huấn nhân, kỳ thật là có hai tầng hàm nghĩa, một là huấn luyện, hai là thuần phục. Thuật pháp này khi vừa mới hưng khởi, dùng cái thứ hai" thuần ", sau đó Bạch gia rời đi, đổi thành cái thứ nhất" huấn luyện ".

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ nói: "Cho nên đại trưởng lão lo lắng ta sẽ trầm mê trong thuần hóa người trẻ tuổi, dẫn đến dã tâm càng lúc càng lớn, cuối cùng tự chịu diệt vong đúng không?"

Đúng!

Bạch Nông thẳng thắn nói: "Từ khi Bạch gia chúng ta chuyển về Trung Nguyên, cũng chưa từng dùng qua Thuật huấn nhânnày, nếu không phải bị Càn vương phản bội, chúng ta cũng sẽ không thực hiện kế sách tạm thời này. Ngươi tuổi còn trẻ, nếu thật sự trầm mê vào chuyện này, chỉ sợ hậu quả không chịu nổi…"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, thời điểm ở Càn quốc, rõ ràng là ông muốn dùng, bị gia chủ đương nhiệm đè xuống mà thôi.

Bất quá hắn cũng không có vạch trần, chỉ là cười cười: "Đại trưởng lão nghĩ như vậy, cũng là vì tốt cho ta. Bất quá đại trưởng lão lo lắng chuyện này, liền không khỏi quá xem thường ta. Đại trưởng lão có nghe nói qua… Hồng Trần giai nga?"

….

Nói rồi.

Hắn chậm rãi giơ tay phải lên.

Trong lòng bàn tay toát ra một ấn ký huyền ảo.

Bạch Nông nhìn thấy cái này ấn ký, lập tức chấn động, hắn sống thời gian dài như vậy, kiến thức tuy rằng không thể xưng là đệ nhất Bạch gia, nhưng cũng là một dạng ghê gớm

Ông ta chưa từng thấy qua Hồng Trần.

Nhưng cũng gặp qua Ấn ký Hồng Trần, nghe nói qua Hồng Trần giai nga.

Thần thông cổ quái bực này, Doanh Vô Kỵ lại nắm giữ!

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Nếu đại trưởng lão thật sự lo lắng dã tâm của ta bành trướng, nên lo lắng nhất chính là Hồng Trần Giai Nga, mà không phải Thuật huấn nhân. Cái gọi là Thuật huấn nhân, đối với ta ý nghĩa, chỉ có trợ giúp học sinh

tăng lên tu vi mà thôi, đại trưởng lão cảm thấy có đúng không?"

Bạch Nông trầm mặc một hồi lâu, chỉ có thể không tình nguyện gật đầu.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Đã như vậy, đại trưởng lão không ngại đem Thuật huấn nhân giao cho ta. Đương nhiên, ta còn có rất nhiều chuyện khác phải bận, chuyện huấn luyện học đồ này, còn cần đại trưởng lão đến vất vả.

Nửa câu sau hắn không nói.

Nhưng là Bạch Nông cũng đoán được, hắn là sợ hãi chính mình nóng lòng cầu thành, mất chừng mực, chọc giận Lê Vương.

Rốt cuộc có cho hay không đây?

Hiện tại hình như cũng không có lý do gì không cho đi!

Thuật huấn nhân cố nhiên có thể thuần hóa người, nhưng luận khống chế tinh thần, xa xa không bằng Hồng Trần Giai Nga.

Đối với Doanh Vô Kỵ mà nói, đây chỉ là một bí thuật giúp người ta tăng tu vi.

Nếu là mình không cho.

Thật sự có chút lòng tiểu nhân.

Bạch Nông do dự một lát, từ trong ngực móc ra một quả ngọc giản, vừa cười vừa nói: "Vậy thì vất vả Vô Kỵ rồi!"

Doanh Vô Kỵ khiêm tốn cười cười "Vất vả chính là Đại trưởng lão mới đúng!"

Bạch Nông khoát tay áo: "Đây là chuyện thứ nhất, ngươi nói chuyện thứ hai đi!"

“Chuyện thứ hai, Đại trưởng lão đến tột cùng là từ đâu biết chuyện yêu họa Sở quốc? hôm nay ta là Bạch gia chủ, ta lại không rõ ràng lắm có người nói cho Đại trưởng lão, người này… Chỉ sợ bụng dạ khó lường!”

Bạch Nông giật mình một chút, chợt cười nói: “Trong tộc chúng ta không ít người yêu thích giao hữu, tin tức linh thông một chút cũng bình thường, cũng không cần ngạc nhiên như thế.

Doanh Vô Kỵ cười lắc đầu: “Ta đương nhiên không phải trách tộc nhân của chúng ta, chỉ là khó đo lòng người, lại nói tiếp đều là bằng hữu trời nam đất bắc, nhưng trong lòng người ta nghĩ cái gì, chúng ta ai cũng không biết. Đại trưởng lão không cần nói cho ta biết tộc nhân này là ai, nhưng nhất định phải nói cho ta biết, tin tức này là từ đâu tới.”

Nếu là Sở quốc, ta rất vui mừng vì mạng lưới quan hệ của tộc nhân Bạch thị.

Nếu là Chu thiên tử, ta cũng có thể hiểu là mọi người sốt ruột Nghênh Thiên.

Nhưng nếu là yêu tộc……

“Vô Kỵ ngươi cứ yên tâm, người Bạch gia chúng ta, không có khả năng làm ra chuyện trái với lợi ích của Bạch gia. Chúng ta đã có ý Nghênh Thiên, tự nhiên cũng sắp xếp một số người ở Chu vương thất, hiểu rõ nhất cử nhất động của bọn họ.

Biết chuyện này, cũng không kỳ quái.

Yên tâm, chỉ có Bạch gia chúng ta bày mưu nghĩ kế.

Còn chưa từng có đạo lý bị người bụng dạ khó lường lợi dụng.

Chương 986: Bụng dạ khó lường Chương 986: Bụng dạ khó lường

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ lúc này mới lộ ra nụ cười "Như thế rất tốt, đại trưởng lão trong lòng có chừng mực là tốt rồi, ông làm việc, ta yên tâm! Qua chút thời gian nữa, thanh niên tài tuấn các nơi Lê quốc sẽ tới không kém nhiều lắm, đến lúc đó ta giật dây bắc cầu, tất có thể giúp đại trưởng lão thu được học tu ử thích hợp nhất.

"Vất vả Vô Kỵ!"

Bạch Nông bỗng nhiên cảm thấy vui mừng, tuy rằng hôm nay có nhiều lần bị Doanh Vô Kỵ hỏi dồn đến rất không có cảm giác an toàn.

Nhưng chỉ cần đám học tử này đến, mục đích của ông ta liền đạt được.

Tổng thể mà nói, Doanh Vô Kỵ hôm nay biểu lộ thái độ làm cho ông ta cực kỳ hài lòng.

Thậm chí mơ hồ cảm giác, gia chủ tuổi trẻ này, tuy rằng khống chế dục vọng mạnh hơn một chút, nhưng cũng chưa chắc không thể phát triển thành Nghênh Thiên phái.

Tiểu tử này dã tâm rất lớn.

Hơn nữa Hồng Trần đều ở trong tay, còn có thể khống chế được dã tâm của mình.

Chỉ cần đi lên con đường chính xác của Nghênh Thiên Phái, rất có triển vọng!

"Đâu có!"Doanh Vô Kỵ cười cười: "Ta cũng có rời đi mấy ngày rồi, phải nhanh chóng phục mệnh Lê vương, miễn cho ông ta sinh lòng nghi ngờ!"

"Đi thôi!"

Bạch Nông sắc mặt ngưng trọng "Ngàn vạn lần không nên bại lộ sự tình yêu mạch!"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Yên tâm! Trong lòng ta đã nắm chắc, chỉ cần Bạch gia cẩn thận, chúng ta sẽ không bại lộ.

Nói rồi.

Liền rời khỏi đình viện Bạch gia.

……

Cả tòa Tân Lê thành.

Ngoại trừ Học cung Đại Lê ra, kiến trúc duy nhất có thể xưng là "to lớn" cũng chỉ còn lại có hành cung.

Hành cung chỉ có một kiến trúc trung tâm, bên ngoài còn không ít đất trống, chỉ cần nguyện ý, bất cứ lúc nào cũng có thể dựa theo quy cách của vương cung mà mở rộng.

Tín hiệu này, hấp dẫn một lượng lớn thương hiệu các quốc gia đến đây đóng quân, mau chóng chiếm trước địa hình có lợi, điều này cũng làm cho Tân Lê thành rõ ràng còn có hơn một nửa kiến trúc còn chưa hoàn thành, cơ sở kinh doanh đồng bộ đã đầy đủ hết.

Nhất là sau khi Thái tử phủ cùng Phò mã phủ chuyển đến hành cung, toàn bộ thể nghiệm mua sắm của Tân Lê thành đã không có khác biệt quá lớn với Giáng Thành.

Doanh Vô Kỵ cùng Bạch Chỉ về nhà dạo một vòng, phát hiện trong nhà vẫn không có người nào.

Bạch Nghi:tiền vương hậu Càn quốc cũng không tỏ ra kiêu ngạo chút nào, đi theo Người trẻ tuổi Bạch gia cùng đi làm kiến trúc.

Hoa Triều thì bận rộn chuyện thư cục, khoảng thời gian trước ở Giáng

Thành lấy danh nghĩa gánh hát thu dưỡng một nhóm trẻ con mồ côi, lần này tới đây cũng có thể bắt đầu chính thức bồi dưỡng. Dù sao nông nghiệp cất cánh là chuyện sớm muộn, tất nhiên sẽ giải phóng ra một nhóm dân cư, cũng coi như tăng tỷ lệ việc làm.

Tinh Ly……

Nghe người gác cổng nói, cô nàng này từ khi tới Vùng đất mới, liền ngày vào Phò mã phủ một lần, thời gian khác liền không có trở lại.

Phỏng chừng đã bắt đầu ra đồng làm ruộng, thương cảm dân tình.

Cô nàng này phỏng chừng nằm mơ cũng muốn học được một thân bản lĩnh trở về dạy dỗ mẫu quốc.

Cứ để cô nàng đi.

Nhìn hai mắt buồn ngủ của Bạch Chỉ, Doanh Vô Kỵ để nàng ở nhà ngủ một mình, sau đó liền một đường đi bộ tới phủ Thái tử.

Dù sao nơi này có hai bà vợ, bất kể là vào ôm ấp Thái tử, hay là đi vỗ về thai nhi cho Thái tử phi, đều là chuyện hay ho cả.

Chỉ bất quá vừa mới vào sân, Doanh Vô Kỵ liền cảm giác có thể sự tình cũng sẽ không thuận lợi như vậy tâm ý.

Bởi vì vừa mới vào cửa chính, liền thấy được một ông lão, đang nhàn nhã nằm ở trên ghế câu cá.

Mũ rơm trùm lên mặt.

Hai chân đặt trên lan can, thoạt nhìn rất thích ý.

“Trong hồ này có cá không?”

Doanh Vô Kỵ cười hì hì đứng ở bên cạnh, hồ nước này mới xây, đáy là bê tông, bên trong trải một ít đá cuội, toàn bộ trong ao nước trong suốt đến một con, liếc mắt một cái liền biết không có cá.

Triệu Kỵ tháo mũ rơm xuống, không kiên nhẫn liếc Doanh Vô Kỵ một cái: "Con rể hiểu chuyện, không biết đi mua cá, chỉ biết đứng bên cạnh hỏi có cá thôi sao?"

Được được được!

Doanh Vô Kỵ buông tay "Chủ yếu cũng không nghĩ tới Phụ vương sẽ câu cá ở đây, ngày mai con liền sai người làm chút bùn cát tới đây, mua thêm chút cá giống, đến lúc đó phụ vương muốn câu cá gì cũng được! Muốn câu cá lớn cá bé để có hết".

Triệu Kỵ lắc đầu: "Tiểu tử ngươi!"

Doanh Vô Kỵ nhìn Triệu Kỵ, chỉ thấy trên người ông ta mặc thường phục bình thường, thuộc loại chất liệu thoải mái, nhưng kiểu dáng bình thường.

Tóc tuy rằng khâu vá cẩn thận tỉ mỉ, nhưng so với thường ngày đã thấy bình dân không ít.

Không hề thấy bộ dáng cao cao tại thượng của quân vương một nước trước kia.

Giống như một ông lão quý tộc bình thường.

Có chút quý khí.

Có chút hòa ái.

Hình như cũng không còn gì khác.

Hắn không khỏi âm thầm oán thầm, còn nghĩ cha vợ phái thân ngoại hóa thân lại đây thương cảm dân tình, kết quả liền làm ổ ở nhà câu cá.

Triệu Kỵ cười hỏi: “Chuyện làm thế nào rồi?“

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Rất tốt! Những người Càn quốc muốn gặm thịt của ta đều bị con đánh đuổi, cướp về đồ vật, đủ sinh mấy đứa con rồi.

Triệu Kỵ cũng không hỏi nhiều, chỉ khen “Không sai! Biết nghĩ đến gia đình là được”.

Doanh Vô Kỵ cười hắc hắc, chuẩn bị kéo một chuyện khác “Đúng rồi, phụ vương!”

Phụ vương ngươi đang ở Giáng Thành!

Triệu Kỵ cười sửa lại nói: “Tân Lê không có phụ vương ngươi, ở chỗ này phải gọi cha!”

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, chuyển qua ngồi ở cái đôn bên cạnh “Được rồi cha! vừa rồi lúc con trở về, trước tiên đi ngang qua Bạch gia viện một chút, cùng Bạch gia chúng ta đại trưởng lão hàn huyên một chút…”

Tiếp theo, liền đem cuộc đối thoại vừa rồi nói một lần.

Chương 987: Thuật thôi miên khống chế Chương 987: Thuật thôi miên khống chế

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ ngón tay chậm rãi gõ vào lưng ghế, như cười như không nói: “Người Bạch gia đều lằn thật làm thật, chỉ là có ngọn đèn cũ quá không tiết kiệm nhiên liệu, cái gọi là thuật giáo huấn người kia, đến tột cùng là vật gì?”

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Trước khi con tới đã xem qua một lần, đại khái chính là thuật thôi miên khống chế, người bị thi pháp có thể mượn sự hiểu biết của người thi pháp đối với thân thể người, đem tiềm lực bản thân khai phá đến cực hạn, đương nhiên tác dụng phụ chính là tiềm thức hoàn toàn tin cậy người thi pháp, bí pháp này, chỉ có cường giả Ngộ Thần Cảnh của

Thiên Nhân tộc mới có thể sử dụng, có chút tốn thời gian hao sức".

Nói xong, liền từ trong ngực lấy ra một khối ngọc giản đưa cho Triệu Kỵ.

Triệu Kỵ vuốt ve, nhưng cũng không dò xét nội dung bên trong, mà là nhìn

Hướng Doanh Vô Kỵ: "Vấn đề này, ngươi có thể giải quyết sao?"

"Tự nhiên có thể giải quyết!"

Doanh Vô Kỵ chắc chắn nói: "Bí pháp này tuy rằng…

Triệu Kỵ cười khoát tay áo: "Có thể giải quyết là được, chỉ là việc nhỏ, tự mình làm là được. Cũng không phải trẻ con nhi học đường, không cần mỗi ngày trở về làm phiền ta! Nhớ cha ngươi, vì Lê quốc cẩn trọng mấy chục năm, nên để cho ta nghỉ ngơi một lát.

Nói xong, liền đem ngọc giản ném trở về.

Doanh Vô Kỵ mấp máy miệng, liền đem ngọc giản một lần nữa cất vào trong ngực.

Triệu Kỵ lại dặn dò: "Bất quá chuyện này, ngươi nhất định phải làm thật tốt, xử lý tốt, mặc kệ đối với Lê quốc hay là Bạch gia đều là một chuyện tốt.

Ai!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu.

Đúng vậy.

Hắn cũng rất hiểu yêu cầu của Triệu Kỵ đối với hắn, chính là tận khả năng đem Bạch gia nắm giữ ở trong tay mình.

Chỉ cần mình có thể làm được điểm ấy, mặc kệ Bạch gia có ở Lê quốc hay không, mặc kệ người Bạch gia đối với Lê

vương thất là trung thành hay chán ghét, thực chất đều sẽ là đồng minh của mặt trận thống nhất.

Tất cả.

Đều bắt nguồn từ sự tín nhiệm hoàn toàn của cha vợ đối với con rể.

Đơn giản như vậy, không cần giải thích thêm.

Mệt mỏi! Ta muốn đi ngủ một lát!

Triệu Kỵ đứng dậy, duỗi lưng một cái, liền đi ra ngoài phủ, vừa đi vừa nói: "Buổi tối ta không ở trong cung.

Doanh Vô Kỵ: "……

Đây là ám chỉ mình muốn ôm cháu ngoại?

Triệu Kỵ không có nhiều lời, tựa như ông lão bình thường cũng, chắp tay sau lưng liền chuẩn bị rời đi.

Lúc lập tức bước ra khỏi phủ, lại bổ sung một câu "Đúng rồi! Mấy ngày nay, tiểu tử Ngô Đan tìm ngươi nhiều lần, nơi hắn ở ngươi biết không, trực tiếp đao bổ không gian, chớ để bị người phát hiện.

Ai! Được rồi!

Doanh Vô Kỵ liên tục gật đầu.

Cha vợ cố ý nhắc tới mật đạo này, chắc hẳn đã có người bí mật tiếp xúc với Ngô Đan, nếu không với địa vị hiện tại của Ngô Đan ở Lê quốc, hoàn toàn có thể lên phò mã phủ bất cứ lúc nào.

Những người này động tác cũng thật nhanh!

Đưa mắt nhìn cha vợ rời đi, Doanh Vô Kỵ đi lòng vòng vào thư phòng.

Không ngoài dự liệu Triệu Ninh đang phê duyệt tấu chương.

Doanh Vô Kỵ cười hì hì chạy đến sau lưng nàng, nhẹ nhàng xoa bóp vai cho nàng "Điện hạ phê duyệt tấu chương có mệt hay không a, vi thần xoa bóp cho người nhé!"

Triệu Ninh có chút hưởng thụ xoay xoay cổ, quay đầu nhìn về phía Doanh Vô Kỵ "Vô Kỵ, vừa rồi chàng cùng phụ vương trò chuyện cái gì thế?

"Cũng không có gì, chỉ là hỏi thăm lẫn nhau một chút!"

Doanh Vô Kỵ cười hì hì đem chuyện vừa rồi kể lại một lần.

Triệu Ninh nghe Triệu Kỵ tín nhiệm hắn như thế, thể xác và tinh thần đều thả lỏng không ít, cứ như vậy dựa vào lưng ghế, mặc hắn mát xa.

Chỉ là ấn ấn, mà tay hắn mát xa bắt đầu có chút không đúng.

Nàng bất đắc dĩ cười cười: "Đừng nháo! Sau khi La tướng hồi kinh, bên này tích trữ không ít chính vụ, ta phải nhanh chóng phúc đáp một chút, không thể chậm trễ thời gian quá dài.

Doanh Vô Kỵ tiếp tục hướng xuống dưới thăm dò "Nói bậy! Một canh giờ cũng không thoát ra được sao?"

Triệu Ninh nghĩ nghĩ, cười nói: "Tối đa dành ra một khắc đồng hồ!"

Một khắc đồng hồ…… Đây không phải làmai táng người sao?

Doanh Vô Kỵ sắc mặt khổ sở, không phòng ngừa càng lún càng sâu, hắn nhanh chóng tự kiềm chế.

Chạy đến bên cạnh xách giỏ trái cây lên, bắt đầu bóc quýt cho vợ cả.

Triệu Ninh nhịn không được cười cười: "Bóc quýt cũng cần phò mã gia đại giá á?

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Các ngươi ngày càng bận rộn, cũng không phải để cho ta tên chơi bời lêu lổng này hầu hạ chứ! ta cả ngày, liền giờ khắc này ở bên cạnh nàng, hầu hạ không được thân thể nàng còn không thể hầu hạ một chút miệng của nàng?"

Nói xong, liền nhét một múi quýt vào trong miệng nàng.

Trước khi nắm lấy cằm của nàng, nhẹ nhàng mút một ngụm "Chậc! Thật đúng là ngọt".

Triệu Ninh liếc hắn một cái, mặc dù không có thần sắc thẹn thùng gì, nhưng hai má vẫn có

Một ít đỏ lên.

Hồi tưởng lại giọng nói vừa rồi của hắn, lại còn có một chút u oán.

Răng hàm cắn nhẹ.

Ép ra nước ngọt chua.

Cười tủm tỉm nhìn hắn: "Phò mã gia muốn hầu hạ người, cũng không cần gấp gáp vào ban ngày, buổi tối chuẩn bị một vò rượu ngon, chúng ta một nhà uống mấy chén?"

Nhìn nàng mặt mày mỉm cười, nhiều hơn vài phần quyến rũ trước đây chưa từng có.

Người một nhà……

Uống thật sự chỉ có rượu sao?

Doanh Vô Kỵ trong lòng không khỏi lửa nóng vài phần "Vậy chuyện tình cảm?!"

Chỉ là nhìn sắc trời này một chút.

Tựa hồ còn có chút quá sớm.

Lại trêu chọc vài câu.

Triệu Ninh chê hắn chậm trễ công vụ, liền đuổi hắn ra khỏi thư phòng.

Doanh Vô Kỵ có chút im lặng.

Đường Đường cũng cùng mẫu thân nàng đi ra ngoài ngắm cảnh, có cao thủ hộ vệ sẽ không xảy ra vấn đề, chính là phò mã gia mình, ở bên ngoài không thích hợp đi cùng.

Hình như hắn đã trở thành một người độc thân.

Thôi

Chỉ có thể tìm Ngô Đan.

Doanh Vô Kỵ tiện tay rút chủy thủ ra, lăng không vung lên, liền trực tiếp bước vào.

Chương 988: Ngô Đan nên lấy vợ Chương 988: Ngô Đan nên lấy vợ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn một chiêu này luyện được càng quen thuộc, trong vòng mười dặm sai số sẽ không vượt qua một tấc, xa hơn nữa sai số hơi lớn một chút, nhưng xa nhất có thể đạt tới trăm dặm.

Cũng không biết chờ đến khi chiêu của Thập Tam gia này đạt tới cấp bậc thần thông, còn có hiệu quả thần kỳ gì.

Đến lúc đó sẽ thử xem thế nào

Xoẹt!

Sau khi Doanh Vô Kỵ bước ra, khe nứt nhanh chóng khép lại.

Doanh Vô Kỵ nhìn xung quanh một vòng, hẳn là phòng của Ngô Đan, trên bàn bừa bộn bày đủ loại bản vẽ cùng khí giới.

Trên giường cũng hỗn độn xếp thành một đống.

Bởi vì đóng cửa, trong không khí mơ hồ có mùi mồ hôi, cùng một ít mùi vị nói không rõ.

Chậc!

Ngô Đan cũng nên kiếm vợ!

Nhưng chủ yếu vẫn là Công hội Mặc giả yêu cầu cần kiệm, nếu không có thị nữ, cũng… cũng không đến mức loạn như vậy.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, liền tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống, tùy tiện lật xem sách trong tay.

Sách dùng chính là giấy tốt nhất, viết bút cũng là Doanh Vô Kỵ sắp xếp cho hắn bút than chì, một tờ có thể ghi chép lượng tin tức rất lớn, nhưng mặc dù như vậy cũng vẽ tràn đầy một quyển sách, nội dung là l liên xạ cung nỏ cải tiếnắp đặt ở trên tường thành.

Mặc dù không hoàn toàn thành công, nhưng ưu khuyết của mỗi lần cải tiến đều được ghi chép tỉ mỉ.

Ghi chép cẩn thận tỉ mỉ.

Thành công chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Ngô Đan thật sự là nam kỹ sư trời sinh.

Doanh Vô Kỵ có chút cảm khái, đang chuẩn bị cất kỹ đặt trở về, lại ở trong trang sách phát hiện một cái dấu trang bằng ngọc.

Hình lá phong.

Chế tác tinh xảo, chất ngọc trong suốt.

Vừa nhìn cũng không phải hàng rẻ.

Trên đó có khắc một chữ "Đàm".

Doanh Vô Kỵ: "……

Thứ đồ chơi này hắn trước kia đã thấy qua, hắn là Ngô Đan vừa mới rơi vào bể tình đoạn thời gian đó, hình như là tín vật đính ước.

Còn giữ nó?

Quên đi!

Nghiệt duyên của người khác, không nên tự mình quản.

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, liền đem sách đánh dấu thả về chỗ cũ, sách cũng trở về vị trí ban đầu.

Sau đó tùy tiện lấy ra một quyển sổ bắt đầu viết viết vẽ vẽ, chuẩn bị sắp xếp cho Ngô Đan một ít khí giới mới.

Bất tri bất giác.

Một canh giờ trôi qua.

Gần đến giờ cơm, lúc mặt trời lặn bắt đầu lặn.

Một thân ảnh thấp bé chắc chắn đẩy cửa vào.

Thấy Doanh Vô Kỵ ở đây.

Ngô Đan nhất thời có chút kinh hỉ, nhưng không phát ra âm thanh, nhanh chóng đóng cửa lại dán lên âm phù.

Lúc này mới đấm lòng bàn tay một cái nói: "Ô Kê ca, huynh rốt cục đã trở lại!

Doanh Vô Kỵ cười hắc hắc nói: "Thế nào? Không lấy được tiền riêng đi Lầu Xanh, ngứa ngáy hả?

Nói hươu nói vượn!

Ngô Đan mắng một câu: “Lão tử đã sớm không đi Lầu Xanh!

Hắn vừa nói, vừa bất động thanh sắc cầm lấy quyển sách bên cạnh bàn, cẩn thận đặt lên giá sách.

Ngồi đối diện Doanh Vô Kỵ, vẻ mặt có chút nghiêm túc “Ô Kê ca! Mấy ngày nay thật đúng là có người tìm đệ.

Ai?

Doanh Vô Kỵ nhíu mày.

Ngô Đan vừa thô vừa đen mày nhíu lại cùng một chỗ, trầm giọng nói “Cự tử!

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ hơi nhếch lên.

Cơ Động cái đồ chó này.

Rốt cục nhịn không được.

Hắn nói cái gì?

Hắn nói……

Ngô Đan cảm giác có chút hoang đường: “Hắn nói muốn nâng đỡ đệ đăng cơ, chỉ cần đệ gật đầu, lực lượng của hắn ở Ngô quốc có thể quy thuận đệ, trợ giúp đệ cùng Vương huynh, đá Ngô Khúc ra khỏi Ngô quốc, thậm chí có thể giúp đệ tập hợp một nửa thợ thủ công Mặc gia.

Ơ!

Doanh Vô Kỵ nhíu mày “Điều kiện thật hậu hĩnh, ngươi nói như thế nào?”

Ngô Đan có chút khó xử: “Ta vốn định theo như huynh nói, không đáp ứng, cũng không cự tuyệt, nhưng hắn lại cho ta một điều kiện khác…”

Khóe mắt Doanh Vô Kỵ giật giật, cảm giác có chút không ổn.

Vốn định……

Vậy thì nói rõ điều kiện bổ sung này, làm cho Ngô Đan đều động tâm.

Điều kiện gì.

Có thể làm cho Ngô Đan đều động tâm?

Hắn trầm giọng hỏi: "Điều kiện gì?"

Ngô Đan ấp úng một hồi, lúc này mới lên tiếng: "Hắn nói Lê quốc sớm muộn gì cũng không dung nạp được ngươi, nếu đệ có thể đăng cơ ở Ngô quốc, hơn nữa nắm giữ gần nửa Công hội Mặc giả, hoàn toàn có thể đưa huynh đến Ngô quốc. Như vậy, hai huynh đệ chưa chắc không thể lấy Ngô quốc xưng bá thiên hạ!"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Ngô Đan: "Ô Kê ca! Cự tử thèm thân thể huynh!"

Doanh Vô Kỵ: "……"

……..

Ô Kê ca! Cự tử thèm thân thể ngươi!

Nghe thấy thế.

Doanh Vô Kỵ trầm mặc hồi lâu.

Mặc dù chưa từng gặp mặt, nhưng hắn quả thật cảm giác Cơ Động con chó này thèm mình đã lâu.

Cả ngày nắm lấy cơ hội liền muốn bức chính mình đi.

Sau đó hắn ép mình

Nhưng cũng vậy.

Ngô Đan ở trong mắt hắn, đều là một cái bánh trái thơm ngon.

Huống chi chính mình?

Lực lượng sản xuất cộng thêm chính thể mới, đối với Thánh Nhân này, tự nhiên có lực hấp dẫn trí mạng.

Hơn nữa, mình còn đại biểu cho toàn bộ Bạch gia.

Đây là mạch duy nhất Thiên Nhân tộc để lại ở vương triều Nhân tộc.

Mặc dù không biết Cơ Động có thái độ gì với Thiên Nhân tộc, nhưng tuyệt đối không thể bỏ qua nhân tố này.

Thật mẹ nó!

Xin lỗi.

Hoa rơi hữu ý theo nước chảy, nước chảy vô tình cuốn hoa trôi

Phần tình yêu này quá nặng nề, Doanh Vô Kỵ có chút không tiếp thu được.

Đương nhiên.

Không chấp nhận được, trọng điểm cũng không phải cái này.

Dù sao thế lực cùng tài lực trong tay Cơ Động cũng không nhỏ, các Mặc giả tuy rằng quá keo kiệt, nhưng hắn làm Mặc gia Cự tử, nắm giữ chính là tài phú của cả Công hội Mặc giả, đây là tích lũy bao nhiêu đời, hơn nữa lần kiến thiết mới này, một miếng thịt lớn nhất đều cho Mặc giả ăn, hiện tại tài lực của Cơ Động, ngay cả Doanh Vô Kỵ cũng không dám khinh thường.

Huống chi.

Công hội Mặc giả còn đại biểu cho vô số thợ thủ công.

Lần này Cơ Động tìm tới Ngô Đan, đã bắt đầu bố cục Ngô quốc.

Quỷ mới biết hắn ở quốc gia khác có sắp xếp hay không.

Chương 989: Không phải hợp tác bình đẳng Chương 989: Không phải hợp tác bình đẳng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhớ rõ đại ca 3 hơi thở chính là Đan Thanh làm sống lại, sau khi sống lại cả người mạnh mẽ đáng sợ, so với Chuyên Húc đế thân thể cũng chỉ kém hơn một chút, hơn xa Cửu Viêm tuyệt mạch bình thường, ở trên chiến trường Sở Viêm biểu hiện cũng cực kỳ chói mắt, cũng không biết trong này có quan hệ với Cơ Động hay không.

Hơn nữa còn có một người Vi Nga phái……

Thực lực mà Cơ Động nắm giữ không hề kém một cường quốc.

Nếu là có thể hút máu của hắn, tất nhiên là một lựa chọn vô cùng tốt.

Nhưng rất khó.

Bởi vì xem ý tứ Cơ Động, thời điểm quy thuận cùng hắn chính mình không nhà để về mà không phải hợp tác bình đẳng.

Nhưng chính mình, rõ ràng sẽ không tiếp nhận điểm này.

Mối quan hệ giữa 1 và 0 không thể đảo ngược.

Ô Kê ca!

Ngô Đan thấy Doanh Vô Kỵ trầm mặc, không khỏi có chút lo lắng: “Chẳng lẽ huynh thật sự nhất định không ở lại Lê quốc được nữa sao?”

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay áo “Ngươi nghe hắn nói bậy!”

Kỳ thật trong lòng hắn cũng có chút nói thầm, không rõ Cơ Động vì sao chắc chắn mình sẽ cắt ghế với Lê Quốc như vậy.

Chẳng lẽ, chính là bởi vì hắn ở bên cạnh cha vợ sắp xếp một Tào công công.

Chỉ dựa vào lời gièm pha của một người, đã muốn hủy diệt tín nhiệm giữa cha vợ con rể?

Không hẳn.

Cơ Động cho dù có giỏi hơn nữa, cũng không thể tự tin như vậy.

Cho nên hắn còn có át chủ bài gì?

Hiện tại bên ngoài, duy nhất có khả năng phá hư tình cảm của cha vợ con rể hoặc là nói liên minh, chỉ có Bạch gia cùng với yêu mạch.

Nhưng Bạch gia hiện tại cũng không lộ ra phản ý, hắn là chắc chắn có thể thao túng Bạch gia, hay là nói biết chuyện yêu mạch?

Nhưng yêu mạch loại chuyện bí mật này, hẳn là chỉ có Lão lưu manh biết, Lão lưu manh cho dù có ghét hắn đến mấy cũng không có khả năng đem chuyện này nói cho Triệu Kỵ biết?

Vẫn là nói.

Hắn còn có hậu thủ khác?

Tuy rằng Doanh Vô Kỵ vẫn luôn có kế sách ứng đối, nhưng loại cảm giác bị người nhìn chằm chằm này, thật sự có chút khó chịu.

….

Doanh Vô Kỵ lắc lắc đầu "Mặc kệ những thứ này, ngươi bên kia thế nào, ta cho ngươi lén tiếp xúc những Cự tử kia,

hiệu quả như thế nào?”

Hiệu quả tặc tốt!

Ngô Đan buồn bực xoa xoa đầu: “Tốt đến mức làm cho đệ có chút sợ hãi, đệ mới vừa mời bọn họ ăn một bữa cơm, bọn họ liền hận không thể cả nhà nhờ vả.

Doanh Vô Kỵ: “……

Không cần phải nói, đây khẳng định lại là bút tích của Cơ Động.

Người này thật sự chắc chắn có thể triệt để đắn đo Ngô Đan sao?

Bất quá chuyện này cũng từ bên cạnh nói rõ.

Cự tử khống chế công hội Mặc giả thật sự rất mạnh.

Hơi khó khăn.

Ngô Đan có chút lo lắng: “Ô Kê ca, ngươi nói đệ nên làm cái gì bây giờ?”

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Không làm sao bây giờ! Thuận theo tự nhiên!”

Ngô Đan nghi hoặc “Thuận theo tự nhiên thế nào?”

Doanh Vô Kỵ nghĩ ngợi, hỏi: “Ngươi còn nhớ lần Đại hội Kiếm Tiên ngươi tìm ta kiếm tiền không?”

Nhớ!

Ngô Đan gật gật đầu, lúc ấy có một lão Lục muốn họ Cơ đổi tiền đối phó Doanh Vô Kỵ, nhưng nước Ngô quá nghèo, Ngô Liệt tìm hắn bàn bạc để làm thế nào vực dậy cả quốc gia, đã tạo nên một cú đánh thật mạnh lên tâm linh non nớt của hắn.

Ngay lúc đó hắn, không muốn phản bội mẫu quốc, cũng không muốn phản bội Doanh Vô Kỵ.

Nhưng cuối cùng, vẫn là đi tìm Doanh Vô Kỵ cầm tiền, bất quá đem chân tướng nói cho Doanh Vô Kỵ, khuyên hắn không nên lại tham gia Đại hội Kiếm Tiên.

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: "Ngươi lúc ấy tâm tình gì?"

Rối rắm!

Bởi vì cái gì rối rắm ngươi biết không?

Nói nhảm!

Ngô Đan có chút phiền não: " cái này huynh xem thường người, đệ làm sao có thể ngay cả chính mình vì cái gì rối rắm cũng không biết?"

Doanh Vô Kỵ buông tay: "Vậy thì đơn giản, lần này xét đến cùng, cùng lần trước không có gì khác nhau. Ngươi chỉ cần biểu hiện ra, căn bản không tin ta sẽ phản bội Lê quốc là được. Cơ Động không hề nghi ngờ sẽ cho ngươi mang đi hết thảy kỹ thuật có thể mang đi, ngươi ở mẫu quốc cùng huynh đệ trong lúc rối rắm đến chết, làm sao cũng không làm ra lựa chọn."

Thời gian rối rắm dài, ngươi liền đi hỏi Cơ Động, như thế nào mới có thể bảo đảm ta phản bội Lê quốc.

Nếu hắn nói và đủ thuyết phục ngươi, hãy vui vẻ trở lại.

Nếu như hắn không nói, ngươi liền cần phải đấu tranh tư tưởng để lựa chọn, mẫu quốc cùng huynh đệ, ngươi lựa chọn phản bội huynh đệ, sau đó mang theo kỹ thuật trở về Ngô quốc.

Hiểu chưa?

Vậy không được!

Ngô Đan cắn răng giận dữ vỗ đùi: “Huynh coi đệ là người nào?”

Doanh Vô Kỵ nghẹn một chút “Đây không phải là chúng ta trước đó đã thương lượng tốt sao?”

Ngô Đan hơi sửng sốt, nhếch môi cười: “Hình như là! Vừa rồi cảm giác nhập tâm quá mạnh mẽ, khiến đệ tức giận rồi.

Vừa rồi hắn thật sự rất giãy dụa rất tức giận.

Giống như trở lại cái đêm thiếu chút nữa phản bội huynh đệ kia.

Nếu tất cả đều là do Doanh Vô Kỵ sắp xếp, vậy coi như không được phản bội.

Thậm chí mình còn có thể mượn lực lượng của Cơ Động giúp huynh đệ một tay.

Doanh Vô Kỵ nhìn bộ dáng đấm ngực dậm chân của hắn, không khỏi cảm giác có chút buồn cười.

Trên đời này người không đáng tin tưởng quá nhiều, nhưng Ngô Đan rõ ràng không ở trong đó.

Sự tình xem như đã bàn giao xong.

Hắn đứng lên: “Không có chuyện gì khác ta đi trước, về sau ngươi có chuyện còn phải tiếp tục tìm ta, nhưng chuyện này không thể là bởi vì Cự tử, hơn nữa ngươi phải hạ thấp tần suất một chút, để tránh khiến Cự tử hoài nghi.

Chương 990: Thân phận không tốt Chương 990: Thân phận không tốt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Được!

Ngô Đan nặng nề gật đầu, ngay từ đầu hắn gia nhập Công hội Mặc giả, chỉ là bởi vì hắn không có tiền tìm không thấy

phương thức giải trí khác.

Sau đó ngoài ý muốn phát hiện mình thích hợp với nghề thợ thủ công này, chậm rãi trở thành trụ cột vững vàng của bộ phận thợ thủ công.

Nhưng phải nói đối với Mặc Học có bao nhiêu si mê, đối với Mặc gia Cự tử có bao nhiêu trung thành.

Đại khái là không cần.

Hắn thậm chí cảm giác, Cự tử này không thua gì Lão lưu manh Doanh Việt.

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên cười cười "Đúng rồi, Cự tử Mặc gia, còn có một thân phận không tốt lắm!"

Quả nhiên!

Ngô Đan có chút hưng phấn: "Ta đã sớm cảm thấy hàng này không giống người tốt gì, hắn thân phận gì?"

Doanh Vô Kỵ cười không nói chuyện, trực tiếp rút chủy thủ ra vẽ ra một vết nứt.

Vào đi.

Biến mất

Ngô Đan "????

Hắn bối rối.

Gấp đến độ gãi tim gãi gan: "Huynh con mẹ nó! Sao cứ nói lấp lửng thế! Hắn thân phận gì, ngươi nói cho ta biết !

Hắn rất tức giận.

Bởi vì trước kia hắn nghe Doanh Vô Kỵ cùng Hoa Triều trò chuyện kịch bản.

Loại thủ đoạn làm cho lòng người phiền muộn này có một thuật ngữ chuyên nghiệp.

Mẹ kiếp!

Ta cùng huynh đệ tâm liền tâm.

Huynh đệ cứ phải bắt ta động não

【 nhắc nhở 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đột phá 90, ngẫu nhiên thu được bí điển Huyền cấp 《Phương pháp chế tác Ngô Đan Tiên Vũ》.

Doanh Vô Kỵ: "……

Cũng không phải nói hắn cố ý tra tấn Ngô Đan.

Mà là hắn phải làm như vậy.

Bởi vì mình đã biết thân phận của Cơ Động là giáo chủ của Vi Nga phái.

Cơ Động cũng biết mình rất có thể đã biết thân phận giáo chủ Vi Nga phái của hắn.

Mà mình cùng Ngô Đan quan hệ thân thiết như vậy, hơn nữa muốn lưu lại Ngô Đan, liền không có khả năng không nói cho Ngô Đan, cái gọi là Mặc gia Cự tử kỳ thật chính là một cái vỏ bọc.

Nếu không nói.

Sẽ gây hoài nghi.

Nhưng nói, thì không thể nói hoàn toàn.

Bởi vì thân phận giáo chủ Vi Nga phái quá mức mẫn cảm, thật sự nói cho Ngô Đan, rất có thể đưa tới họa giết người.

Vậy làm người ra vẻ thần bí là tốt nhất.

Để cho Ngô Đan biết Mặc gia Cự tử không phải thứ tốt, nhưng đến tột cùng là xấu cỡ nào cũng không biết.

Tốt nhất là khiến hắn không ngừng đoán đoán

Như vậy đối với Ngô Đan là an toàn nhất.

Chậc chậc!

Doanh Vô Kỵ lắc đầu "Vậy thì Ngô Đan ngươi cũng chỉ khổ thêm một chút".

Hắn chắp tay sau lưng.

Thoải mái ra khỏi phủ phò mã, đi thẳng đến tổng bộ công hội Mặc giả.

Công hội Mặc giả đã lập công lớn trong việc xây dựng Vùng đất mới.

Viên lại được bổ nhiệm vào giai đoạn đầu xây dựng, gần như có bảy thành là Mặc giả, có thể nói Mặc giả xuất lực lớn nhất, đạt được chỗ tốt cũng nhiều nhất.

Bởi vì về sau muốn bổ nhiệm viên lại, cũng chỉ có thể đi học cung khảo hạch, đến lúc đó Bách gia học tử cùng nhau cạnh tranh, vậy thì không phải là quyển bình thường.

Đó là một miếng thịt béo.

Bọn họ cũng không cần lo lắng người khác cướp ăn, bởi vì dựa theo luật của Vùng đất mới, bọn họ về sau chỉ cần từng bước hoàn thành chức trách của mình là được, dù sao thái độ làm việc của Mặc giả, là tương đối đáng giá khẳng định.

Bởi vì viên lại quá nhiều.

Công hội Mặc giả ở tổng bộ Tân Lê, cũng gần khu nha môn, thuộc về địa phương tương đối gần trung tâm nội thành.

Nếu sau này Tân Lê thật sự trở thành thủ đô của Lê quốc, công hội Mặc giả sẽ kiếm lời lớn.

….

Đương nhiên.

Lê Quốc cũng kiếm lớn.

Doanh Vô Kỵ ngẩng đầu, nhìn bốn chữ to "Công hội Mặc giả" viết trên bảng hiệu.

Âm thầm thở ra một hơi.

Cho dù như thế nào, cũng phải để Công hội Mặc giả ở lại Lê quốc càng nhiều càng tốt.

Vứt bỏ tư tưởng Mặc gia.

Công hội Mặc giả cũng chỉ còn lại có năm chữ, cũng là Doanh Vô Kỵ coi trọng nhất đó là năm chữ sức sản xuất tiên tiến!

Cho dù là tư tưởng, cũng có được tính tiến bộ tương đối.

Nếu đã vào túi ta.

Đó là của ta.

Cho dù Cơ Động là Mặc gia Cự tử, cũng đừng mơ tưởng lấy đi toàn bộ.

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ hơi lạnh, sải bước đi vào cửa.

Người gác cổng là một Mặc giả ăn mặc du hiệp, sau khi nhìn thấy Doanh Vô Kỵ, cười chắp tay "Phò mã gia đến rồi!"

Tất cả Mặc giả đều biết, Doanh Vô Kỵ chính là Công hội Mặc giả kim chủ kiêm khách quý, bây giờ Công hội Mặc giả có thể không thiếu tiền, không thiếu lại chức, tất cả đều dựa vào phò mã gia này.

Cả công hội trên dưới, không ai không cảm kích hắn.

Doanh Vô Kỵ cười gật đầu: "Tiểu ca!"

Làm phiền, dẫn ta đi gặp Ô phu tử!

Được rồi!

Mặc giả sảng khoái gật đầu: "Lại nói tiếp Ô phu tử cũng chờ phò mã gia đã lâu, phò mã gia đi theo ta!"

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ.

Ô Vấn cũng đang chờ ta?

Lại nói tiếp cũng không có vấn đề gì, lần trước Đan Thanh động tĩnh lớn như vậy, Ô Vấn không có khả năng một chút cũng không biết.

Hơn nữa theo miêu tả của Hoa Triều, lúc ấy bản thân Thanh Y đã miêu tả một phần tương đối, nhưng Thập Tam gia lại không cung cấp máu trong tim, cho nên… Ô Vấn rất có thể vốn là người cung cấp máu trong tim.

Như thế.

Chờ đợi mình cũng không có gì lạ.

Chỉ một lát sau.

Mặc giả liền đưa Doanh Vô Kỵ dẫn tới trước sân, làm ra một cái thủ thế mời "Phò mã gia, Ô phu tử ngay tại trong viện!"

Dứt lời, liền xoay người rời đi.

Doanh Vô Kỵ tiến lên một bước, gõ cửa sân "Ô phu tử có ở đây không? Doanh Vô Kỵ cầu kiến!

Cửa không khóa!

Bên trong truyền đến một âm thanh già nua.

Nghe giọng nói đó.

Doanh Vô Kỵ khẽ nhướng mày, Ô Vấn tuy rằng tuổi tương đối lớn, nhưng vẫn hết sức chú trọng đạo dưỡng sinh, trước kia mặc dù tóc trắng như tuyết, khí tức cũng vững vàng kéo dài, nhưng hiện tại nói chuyện lại có loại cảm giá khí lực không đủ, đã có một chút ý tứ gần đất xa trời.

Chương 991: Cỏ khô sương giá Chương 991:Cỏ khô sương giá

Người dịch: PrimeK Tohabong

Kẹt kẹt!

Hắn đẩy cửa bước vào.

Mới vừa vào sân, liền cách cửa sổ thấy được Ô Vấn đang ngồi trước án thư.

Ô Vấn thấy Doanh Vô Kỵ tiến vào, cũng buông bút xuống, run rẩy đi ra, chắp tay nói: "Phò mã gia tới!

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng đỡ lấy hắn "Ô phu tử không cần đa lễ!

Hiện tại Ô Vấn, đã là đầu đầy tóc bạc.

Nhưng trước đây rất trắng bóng.

Bây giờ lại giống như cỏ khô sương giá.

Trên mặt nếp nhăn cũng sâu hơn rất nhiều, giăng khắp nơi như khe rãnh.

Hơn nữa thân thể hơi còng xuống……

Dáng vẻ già nua, quả thực trước đây chưa từng thấy.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được thở dài nói: "Ô phu tử! Lúc này mới bao lâu không gặp, sao ông lại già nua thành như thế này?

Ô Vấn thở dài, trong ánh mắt vẩn đục tràn đầy ý tứ phức tạp.

Ông ta không lập tức trả lời, tay khô gầy nắm lấy cổ tay Doanh Vô Kỵ "Vào trước nói đi!"

….

Nói rồi.

Liền kéo Doanh Vô Kỵ vào phòng.

Đợi đến Doanh Vô Kỵ ngồi ở bên cạnh, ông ta run rẩy mà pha cho Doanh Vô Kỵ một chén trà.

Doanh Vô Kỵ nhấp một ngụm, trong mùi thơm ngát mang theo một tia chua xót, hương vị không tính là kém, nhưng cùng quý tộc bình thường mà dùng loại này thì vẫn hơi kém.

Chính xác.

Không phải trà.

Mà là nước lá cây.

Điểm ấy cũng không phải Ô Vấn keo kiệt, mà là Mặc giả từ trước đến nay chỉ uống loại này.

Bọn họ tôn trọng tiết kiệm, ngại nước không có mùi vị, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Doanh Vô Kỵ trước kia đã uống qua, đắng chát khó uống.

Một chén này đã coi như cực kỳ tốt.

Ai……

Ô Vấn nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Phò mã gia cảm thấy thế nào?"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Mùi thơm ngát dễ chịu, uống ngon!"

Ô Vấn hai tay gầy gò xoa xoa đầu gối, thoạt nhìn có chút co quắp, lại tựa hồ là đang nhớ lại, vui tươi hớn hở cười "Loại trà lá cây này, là năm đó Thanh Y dạy ta, đã qua mấy chục năm, ta vẫn cất giấu không dạy cho người khác. tiểu tử Địch Vân kia cùng ta khóc cha gọi mẹ nhiều lần, ta cũng không dạy hắn!"

Trong lúc nói chuyện.

Hai mắt đục ngầu, hình như có lệ quang chớp động.

Doanh Vô Kỵ cũng chỉ cười theo, cũng không biết có thể nói gì.

Ô Vấn quay đầu: "Chuyện Thanh Y kia, ngươi trách lão phu sao?"

Doanh Vô Kỵ cười lắc đầu: "Thanh Y tiền bối chính là hoàn toàn xứng đáng Thánh Nhân, đối với phu tử càng là ý nghĩa thâm hậu, phu tử muốn nhìn thấy bà không có gì đáng trách, huống chi

Phu tử vốn không có làm gì.

Ai!

Ô Vấn thở dài một hơi: "Lại nói tiếp cũng là buồn cười, Thanh Y đã qua đời, ta cần gì phải làm những thứ này?

Doanh Vô Kỵ than nhẹ "Phu tử không cần tự trách, dù sao phu tử cũng không biết Cự tử đến tột cùng là thân phận gì!"

Ô Vấn sắc mặt có chút giãy dụa: "Chính là ta lại ngu dốt, từ lúc hắn hỏi ta muốn máu trong tim, làm sao còn có thể đoán không ra?

Lão phu mặc dù không tính là cuồng nhân, lúc trước cũng tự xưng là vì chính nghĩa thương xót, không thể tưởng được Lâm lão lại làm ra chuyện bội đức ích kỷ như thế, lão phu hối hận!

Kỳ thật ta đã sớm muốn đến nhà xin lỗi, nhưng bồi hồi hồi lâu, cuối cùng vẫn không dám.

Cũng may Vô Kỵ ngươi rốt cục đã tới!

Xin hãy nhận lão phu một bái!

Nói rồi.

Liền lại run rẩy đứng dậy.

Xung Doanh Vô Kỵ cúi đầu thật sâu.

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng nâng hắn dậy "Phu tử không cho phép! Phu tử cũng chỉ bất quá cung cấp máu trong tim mà thôi, lại không có thật sự làm gì? Huống chi lần kiến thiết mới này, nếu không có phu tử hết sức tương trợ, làm sao có thể thuận lợi như vậy? Phu tử đừng bái, bằng không ta dễ dàng chiết thọ.

Ô Vấn lúc này mới đứng thẳng người lên.

Chỉ là sau khi ngồi xuống ghế, vẻ mặt thẫn thờ, thật lâu không thể phục hồi tinh thần lại.

Doanh Vô Kỵ cũng không đành lòng trách cứ, bởi vì đặt mình vào hoàn cảnh người khác một chút, chính mình khả năng cũng sẽ có lựa chọn như ông ta, dù sao để cho Thanh Y tái hiện hậu thế, chỉnh thể mà nói tuyệt đối không phải một chuyện xấu.

Nhìn bộ dáng già nua của Ô Vấn, chỉ sợ cũng phải chịu đựng tra tấn nội tâm không nhỏ.

Qua một lúc lâu.

Ô Vấn mới thở ra một hơi thật dài, sắc mặt dễ nhìn hơn một chút.

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: "Phu tử đã biết thân phận thật sự của Cự tử, ông không có tính toán gì sao?"

….

Tính toán……

Ô Vấn có chút mê mang.

Lúc trước Doanh Thập Tam từng đi tìm ông ta, chuyện Doanh Thập Tam biết, ông ta hiện tại cũng đều biết.

Hôm nay Mặc gia Cự tử, đồng thời cũng là Giáo chủ Vi Nga phái, còn là Chu vương thất Chu Huề Vương.

Danh tính này.

Mặc kệ là Công hội Mặc giả, hay là toàn bộ Lê quốc, đều sẽ sinh ra ảnh hưởng không nhỏ.

Ông ta cũng mơ hồ đoán ra Doanh Vô Kỵ lần này tới đây là vì cái gì.

Nếu công hội Mặc giả thực sự bị mang đi, đối với Lê quốc không thể nghi ngờ là một đả kích cực lớn.

Loại kết quả này, cũng tuyệt đối không phải là điều ông ta muốn thấy.

Trầm tư thật lâu.

Ông ta chậm rãi nói: "Kỳ thật Vô Kỵ ngươi cũng không cần đặc biệt lo lắng.

Doanh Vô Kỵ nhướng mày một cái "Ồ? Xin phu tử chỉ giáo!"

Ô Vấn khe khẽ thở dài: "Mặc giả trong thiên hạ đối với Cự tử nói gì nghe nấy, nhưng Cự tử cũng là do Mặc gia trên dưới cùng nhau tuyển ra, đều là Thánh Nhân chân chính trong lòng bọn họ. Thánh Nhân muốn làm chuyện của Thánh Nhân, hiện tại Công hội Mặc giả ở Lê quốc phát triển tương đối khá, cho dù là Cự tử, cũng không thể điều toàn bộ người đi.

Doanh Vô Kỵ xoa xoa cằm "Nếu là hắn cứng rắn muốn điều đi đâu, trong điều kiện tiên quyết không thương tổn quyền uy của hắn, hắn có thể điều đi mấy thành?"

Chương 992: Tuyệt đối không chấp nhận Chương 992: Tuyệt đối không chấp nhận

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ô Vấn nghĩ ngợi, tay phải năm ngón tay xoa cùng một chỗ "Bảy thành! những người đã có vị trí, cơ bản đều không có

khả năng đi, bởi vì Lê quốc hiện tại, thể chế chính trị thích hợp nhất Mặc giả phát triển, chỉ cần Lê quốc không thay đổi, liền ít nhất có thể lưu lại ba thành Mặc giả, hơn nữa chất lượng còn không thấp, đầy đủ duy trì Lê quốc ổn định."

Hảo gia hỏa!

Doanh Vô Kỵ trong lòng cả kinh.

Bảy thành!

Có gì khác với việc đút tay vào túi và rút tiền?

Chỉ là ngẫm lại cũng đau lòng!

Hắn muốn cũng không chỉ là duy trì Lê quốc ổn định, mà là muốn Lê quốc tiếp tục phát triển với tốc độ cao.

Không chấp nhận.

Tuyệt đối không chấp nhận!

Ô Vấn thấy vẻ mặt này của hắn, không khỏi khuyên giải: "Bất quá cũng sẽ không nhất hô bách ứng như vậy, bởi vì dưới tình huống bình thường, Cự tử không có khả năng vô căn cứ làm việc này."

Lệnh điều quá nhiều người đi. Vẫn là câu nói kia, Thánh Nhân phải làm chuyện của Thánh Nhân.

Liền bao gồm này hơn một năm, rất nhiều Mặc giả lao tới Lê quốc, cũng không phải do mệnh lệnh Cự tử.

Chỉ là ta ở bên này thấy được tương lai của Công hội Mặc giả, lúc công hội họp có nhắc tới một chút, Cự tử không phản đối, chỉ để cho Mặc giả các nơi tự mình lựa chọn.

Cuối cùng truyền miệng, mới nhìn thấy Vùng đất mới rầm rộ như thế.

Con đường phía trước của Lê quốc một mảnh bằng phẳng cũng còn như thế, thiên hạ này còn có lý do gì tốt hơn Lê quốc

đây?

Nếu không có một lý do có sức thuyết phục cực mạnh, hắn cũng có thể điều đi năm thành.

Năm thành……

Doanh Vô Kỵ sắc mặt có chút phát khổ.

Năm phần cũng đau thịt!

Hơn nữa Cơ Động là một tên chuyên chọc gậy bánh xe, làm sao có thể ngay cả một cái lý do ra dáng đều không tìm được?

Sau này đại chiến cướp người, có thể sẽ cực kỳ tàn khốc.

Ô Vấn nhịn không được nói: "Phò mã gia muốn lưu lại toàn bộ Công hội Mặc giả?"

Doanh Vô Kỵ gật đầu nói: "Không nói toàn bộ lưu lại, hiện giờ Lê quốc chính thông nhân hòa, cho dù đi hay không đi nhưng thợ thủ công ta phải lưu lại bảy thành!

Hiện nay tiềm lực của Vùng đất mới còn rất lớn.

Chờ sau khi khai phá đất mới xong, quốc lực Lê quốc phỏng chừng cũng mạnh đến trình độ nhất định, thôn tính một ít địa bàn, một đám thợ thủ công Mặc giả tất nhiên còn có đất dụng võ.

….

Tuy nói các ngươi Mặc giả tín ngưỡng'Phi công', nhưng phu tử hẳn là cũng nhìn thấy, Lê quốc truy cầu thiên hạ Đại Đồng, mới là con đường lê dân bách tính an cư lạc nghiệp.!"

Ô Vấn trầm mặc một lát, có chút tán thành gật gật đầu.

Nhưng Công hội Mặc giả cũng tồn tại mấy trăm năm, Cự tử từ trước đến nay đều là ý chí cao nhất, nhất thời muốn xoay chuyển cũng không phải chuyện dễ.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được nói: “Có biện pháp giúp ta không?

Ô Vấn trầm ngâm một lát, môi há hốc, nhưng không phát ra âm thanh.

chắp tay sau lưng đi về phía cửa sổ, nhìn lên trời chiều phía chân trời hồi lâu, lúc này mới chậm rãi nói: “Nếu thật sự có ngày đó, phò mã gia tìm ta là được, ta mặc dù không nắm chắc, nhưng cũng nguyện ý làm hết sức, coi như để cho nắm xương già ta dùng hết sức mình.

Doanh Vô Kỵ cũng không biết trong lòng ông ta có tính toán gì.

Nhưng lại tin tưởng ông ta cũng không phải là bắn tên không đích.

Vì thế cung kính hành lễ một cái: “Vậy đa tạ phu tử!”

“Khách khí!”

Ô Vấn có chút cảm động: “Là lão phu hẳn là cám ơn phò mã gia mới đúng, nếu không có phò mã gia, lão phu chỉ sợ đến bây giờ, cũng không có nhìn thấy quang cảnh thịnh thế đâu!”

Doanh Vô Kỵ gật đầu: “Vãn bối nhất định dốc hết toàn lực, cáo từ!

Ta tiễn ngươi!

Ô Vấn tiễn Doanh Vô Kỵ ra khỏi tiểu viện, đứng trong sân hồi lâu.

Đợi đến cuối cùng một tia nắng chiều biến mất ở trên đường chân trời, ông ta mới hạ quyết tâm bình thường, thở ra một hơi thật dài, chắp tay sau lưng về tới trong phòng.

……

Nơi giao giới giữa ba nước Càn Sở Viêm là một vùng núi lớn.

Bởi vì địa thế hiểm trở, quân đội khó có thể tiến về phía trước, cho nên khu vực tam giác này vẫn để hoang.

Cuộc sống khó khăn.

Nhưng cũng may hoàn cảnh thanh u.

Trong núi rừng có không ít nấm nấm quả dại, vận khí tốt còn có thể tìm được một mảnh đất nhỏ bằng phẳng trồng lương thực, cắm hàng rào xung quanh tránh cho thú hoang ăn vụng, cũng có thể nuôi sống mấy hộ gia đình.

Ở sườn núi có một nông trại.

Hàng rào gỗ, nhà gỗ.

Trông không khác gì những nông trại khác.

Bất quá nam chủ nhân thoạt nhìn lại phong thần tuấn lãng, tuy rằng mặc vải thô áo gai, giơ tay nhấc chân lại tràn ngập khí chất cao quý.

Giờ phút này đang đứng ở một mặt bảng vẽ phía trước, cắn cây bút trầm tư, nửa ngày cũng không có đặt bút.

Trong sân.

Một thiếu nữ quần áo cũng bình thường, nhưng lại vô cùng xinh đẹp đang nghiêm túc mài mực.

Ở một bên, còn phơi từng tờ giấy mình làm.

Sau một thời gian.

Nàng bưng một đĩa thuốc màu, mỉm cười đi tới: "Vương gia, thuốc màu lần này thế nào?"

Nam tử trung niên nhìn nàng một cái, cũng không nói thuốc màu có vấn đề gì hay không mà chỉ là đem khay thuốc

màu đặt ở một bên, nhẹ nhàng vuốt ve một chút mặt thiếu nữ.

Khẽ mỉm cười nói: "Yến nhi! Cảm giác gần đây hình như nàng cởi mở hơn một chút.

Nam Cung Yến có chút kinh ngạc: "Vậy sao?"

Cơ Động gật gật đầu: "Đêm qua ta không ở đây, một mình nàng ở đây, sợ không?"

Nam Cung Yến nghĩ nghĩ, chính mình cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên "Giống như xác thực không sợ như vậy!"

Nàng sợ bóng tối.

Sợ cô đơn.

Sợ đến tận xương tủy.

Nhưng gần đây những cảm xúc này, hình như đã giảm đi rất nhiều.

Tại sao?

Chương 993: Chỉ cần Vương gia vui vẻ Chương 993: Chỉ cần Vương gia vui vẻ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nàng suy nghĩ một chút.

Nhẹ nhàng ôm cổ Cơ Động "Có thể cùng Vương gia cùng một chỗ, ta không sợ cái gì nữa!"

….

Nàng làm thuốc màu cùng giấy đều có tiến bộ, vất vả nàng rồi!"

Nam Cung Yến dường như nhận được sự cổ vũ lớn lao: "Chỉ cần Vương gia vui vẻ là tốt rồi!"

Nàng nghiêng người nhìn một chút.

Phát hiện trên bức tranh vẽ một thiếu nữ trên giấy.

Chín phần giống mình.

Nhưng luôn cảm giác thiếu một cỗ thần vận.

Ngũ quan rõ ràng chính là ngũ quan kia, nhưng nhìn không giống người kia.

Cơ Động ho nhẹ một tiếng: "Đan Thanh diệu thuật thâm ảo vô cùng, tốn thời gian dài như vậy, vẫn không nắm được trọng điểm.

Nam Cung Yến cười lắc đầu: "Vương gia chớ khiêm tốn, lúc trước Vương gia thậm chí cũng không có tiếp xúc qua Đan Thanh chi đạo, lúc này mới vài ngày, liền đã làm đến mức này. Nếu cái này đều phải khiêm tốn, nói ra chẳng phải để vô số họa sĩ đều phải đập đầu xuống đất?"

Cơ Động cười cười không nói gì.

Lần trước mất Đan Thanh Diệu Thuật đau hơn hoạn, đối với hắn vẫn có chút đả kích.

Bất quá tổn thất cũng không có thảm trọng như vậy, hắn lại một lần nữa về tới đầu cuối Minh Đô, từ quy tắc bản ngã nơi đó hỏi Đan Thanh tìm hiểu chính là bộ phận quy tắc nào, lại kết hợp với những điều điều tra đối với Đan Thanh nhiều năm như vậy, đã mơ hồ lấy ra hình dáng Đan Thanh độ hồn.

Chờ một thời gian.

Cũng không phải là không thể thông qua sức một mình tái hiện Đan Thanh độ hồn thuật, mặc dù không đạt tới độ cao của Thanh Y, cũng tuyệt đối mạnh hơn Đan Thanh.

Chỉ là……

Vạn sự khởi đầu nan, tiến cảnh này thật sự rất khó làm cho người ta hài lòng.

Nam Cung Yến thấy hắn không nói lời nào, không khỏi khẽ cắn môi nói: "Đều do đám phế vật Lý gia, nếu không Vương gia sao phải rời Hạo Kinh? Nếu có Hạo Kinh, không chừng Vương gia đã sớm lĩnh ngộ Đan Thanh độ hồn.

Cơ Động tươi cười lạnh nhạt: "Nói cho cùng đều là ta kém một chút, cũng không cần oán trời trách đất.

Quả nhiên là cờ kém một chút.

Chơi cờ chẳng qua, còn có cái gì để nói.

Chu thiên tử cũng không có biện pháp, Triệu thị đi nhiều người như vậy, còn mang theo thư tín của hai nhà Ngụy Hàn, một cái nồi đen lớn như thế, hắn trăm triệu lần không có khả năng thay mình gánh vác.

Rời Hạo Kinh, cũng bất quá là cho Triệu thị một cái công đạo.

Đối với quyền lực thật sự của hắn, kỳ thật cũng không có ảnh hưởng gì.

Giờ này. Một bóng người đột nhiên xuất hiện. Nhẹ nhàng gõ cửa gỗ.

Giáo chủ!

Cổ nương đến rồi!

Cơ Động cười nhạt: "Vào đi!

Cổ nương một thân áo choàng màu đen đi vào.

Nàng hướng Cơ Động cúi người, hai mắt dưới áo choàng như có như không nhìn Nam Cung Yến một cái, mới lên tiếng: "Giáo chủ! Thuộc hạ có việc bẩm báo với ngài…… Một mình bẩm báo!

Bốn chữ cuối cùng, nàng cắn thật mạnh.

Uh!

Cơ Động gật gật đầu, liền cười ý bảo Nam Cung Yến chờ một chút, sau đó liền mang theo Cổ Nương vào phòng.

Sau khi phong ấn cách âm phù.

Cơ Động mới cười hỏi: "Tình huống thế nào rồi?

Cổ Nương trầm giọng nói: "Doanh Vô Kỵ đã tìm tới Ô Vấn, tuy rằng không biết nói cái gì, nhưng chắc hẳn cũng là lo lắng chúng ta điều người của Công hội Mặc giả đi.

Trong dự liệu!

Cơ Động cười cười: "Ô Vấn trong lòng vẫn nhớ con đường Thanh Y thánh nhân, nói vậy nhất định sẽ hỗ trợ.

Trong ánh mắt Cổ Nương ẩn hiện sát ý: "Vậy chúng ta có muốn hay không…

Hai tay nàng ta đặt lên cổ, làm một động tác cắt cổ.

Cơ Động cười cười: "Không cần! Thôi diễn thuật của hắn đã đại thành, cao thủ bình thường vốn không làm gì được hắn, huống chi còn ở Tân Lê Thành cao thủ khắp nơi. Hơn nữa người này thương xót thế nhân, cho dù không hợp với quan niệm của chúng ta, cũng không nên ra sức hạ sát thủ.

Cổ Nương vội vàng khom người: "Là thuộc hạ hẹp hòi!"

Cơ Động khẽ mỉm cười: "Ngươi một lòng vì ta, không cần có áy náy. Ô Vấn… để kệ hắn, nếu chỉ là một cái Ô Vấn đều có thể ngăn cản kế hoạch của ta, vậy đã nói rõ kế hoạch này của ta vốn chính là không hoàn mỹ!"

Cổ Nương nhịn không được hỏi: "Giáo chủ có lòng tin như vậy sao?"

"Chỉ cần kế hoạch thuận lợi, Ngô Viêm quy tâm, Sở quốc vi minh, Mặc gia chấp chưởng trong tay ta, Doanh Vô Kỵ cùng Bạch gia cũng có thể cho ta sử dụng!"

Cổ Nương không biết Cơ Động lấy đâu ra tự tin.

Bởi vì nàng đối với Cơ Động rất nhiều chuyện đều không biết gì cả.

Bất quá nàng cũng không muốn biết.

Chỉ cần an tâm làm việc cho Cơ Động là được.

Ít nhất Cơ Động nói những thứ này, khiến nàng ta thấy được tiền đồ sáng sủa

Nàng trầm ngâm một lát hỏi: "Vậy thuộc hạ bây giờ làm gì?"

Cơ Động khẽ cười nói: "Thông tri Chu thiên tử, động tác có thể bắt đầu. Mặt khác liên hệ người của chúng ta tại Lê quốc, dốc sức giúp Bạch gia lớn mạnh, Bạch gia thế lực càng lớn, kế hoạch của chúng ta sẽ càng thuận lợi!"

Cổ Nương có chút nghi hoặc: "Nhưng như vậy, không phải đều béo cho Doanh Vô Kỵ sao?

Cơ Động cười cười "Cứ cho hắn béo đi, hi vọng hắn có thể chống đỡ được

Nếu chỉ có một Tào công công, muốn đem Triệu Kỵ già nua triệt để kéo xuống vũng bùn, không khác gì người si nói mộng.

Nhưng có một Bạch gia thì khác.

Bạch gia không dễ khống chế như vậy.

Hắn chỉ hy vọng dã tâm của Doanh Vô Kỵ có thể lớn hơn một chút, lớn hơn một chút.

Chờ đến khi Doanh Vô Kỵ hoàn toàn ăn không vô.

Thiên hạ này, sẽ chỉ còn lại mình một người thắng.

Chương 994: Tu luyện Đan Thanh chi đạo Chương 994: Tu luyện Đan Thanh chi đạo

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắt xì!

Tâm tình Doanh Vô Kỵ có chút không yên ổn.

Bởi vì quan hệ của Nam Cung Yến, hắn đối với hành tung của Cơ Động cũng không phải không biết gì cả.

Chỉ là ở trong góc nhìn của hắn, Cơ Động từ khi bị ép ra khỏi Hạo Kinh, vẫn luôn ở trong thâm sơn vẽ tranh, tu luyện Đan Thanh chi đạo.

Nhưng sự thật là, Cơ Động trong khoảng thời gian này, ngoại trừ vẽ tranh, còn làm rất nhiều chuyện.

Bao gồm gặp riêng Ngô Đan.

Những thứ này hết thảy đều không nằm trong giám thị của Doanh Vô Kỵ.

Ngay cả Cổ Nương kia, mỗi lần cầu kiến Cơ Động, đều một mình báo cáo.

Điểm ấy……

Hình như là có thể tránh được Nam Cung Yến.

Nhưng nói bọn họ bắt đầu phòng bị Nam Cung Yến cũng không hẳn vậy, bởi vì nếu Nam Cung Yến thật sự bại lộ, cũng không có khả năng tiếp tục ở bên cạnh Cơ Động, huống hồ từ biểu hiện của Cơ Động mà xem, đối với Nam Cung Yến vẫn là rất tốt.

Loại lảng tránh này, ngược lại giống như Cổ Nương đơn thuần nhìn Nam Cung Yến không vừa mắt.

Dù sao người Cổ Nương này, vẫn dính chút

Khó chịu!

Doanh Vô Kỵ lắc lắc đầu, liền không hề đi xoắn xuýt vấn đề này, ngâm nga ca liền về nhà.

Trời đã tối, cho dù mọi người bận rộn hơn nữa cũng sẽ về đến nhà.

Lúc về đến nhà, Bạch Nghi đang bận rộn trong bếp, Hoa Triều cũng đang giúp bếp, Bạch Chỉ thì ở bên cạnh trông mong nhìn, lập tức muốn chảy nước miếng.

Hắn không khỏi có chút tò mò: "Nương, nấu cơm giao cho đầu bếp làm là được rồi, cần gì tự mình xuống bếp?"

Đi qua một bên, đừng tới quấy rối.

Bạch Nghi ghét bỏ khoát tay áo, căn bản không có ý trả lời vấn đề này.

Hoa Triều vừa thái rau vừa cười giải thích: "Từ trước đến nay, nương vẫn luôn tự mình xuống bếp, nói nhà mới còn chưa xây xong, còn chưa tới lúc hưởng thụ.

Doanh Vô Kỵ khóe miệng mấp máy.

Xem ra chấp niệm của người Bạch gia đối với nhà mới không nhỏ, ngay cả Bạch Nghi cũng không thể ngoại lệ.

Hắn cười cười, kéo qua Bạch Chỉ cổ tay, trực tiếp đến bên cạnh bàn ăn tại chỗ đợi lệnh.

Bạch Chỉ có chút không tình nguyện: "Công tử không giúp đầu bếp sao?

Doanh Vô Kỵ liếc nàng một cái: "Thế nào!? Em muốn giúp đầu bếp sao?

Bạch Chỉ buồn bực nói: "Em muốn xem công tử phụ bếp!"

Doanh Vô Kỵ: "……

Nàng thậm chí cũng không muốn che giấu một chút.

Đứng ở trong bếp, giống như giám sát viên.

Bất quá mẫu thân tự mình làm cơm quả thật thơm, so với đầu bếp không kém bao nhiêu.

Hiện tại nồi sắt đã phổ cập, từ "món ăn" này cũng mơ hồ có xu thế nảy mầm.

Bạch Nghi nói không chừng có hi vọng trở thành dê đầu đàn hệ món ăn.

Doanh Vô Kỵ tuy rằng không coi trọng nhất chính là ham muốn ăn uống, nhưng thật có thể mỗi ngày đều ăn được đồ ăn ngon, cũng là chuyện chuyện tốt.

Không thể không nói.

Nhà mình đều là người an tâm sống qua ngày.

Ai ai ai!

Một âm thanh quen thuộc vang lên.

Theo tiếng nhìn lại.

Mễ Tinh Ly đang ngồi bên ngoài bếp, cười hì hì nhìn vào bên trong: " thơm quá, hôm nay Bạch nương nương lại tự mình xuống bếp rồi!

Bạch Nghi âm thanh từ trong phòng bếp truyền đến "Sợ ta mệt mỏi, ngươi ngược lại là tới giúp nấu nướng đi!"

Cái gì? Bạch nương nương nói cái gì?

Mễ Tinh Ly xoa xoa đầu: "Ta ở công trường một ngày, thính lực không tốt lắm, ta ra lau bàn trước nhé!"

Dứt lời, liền hấp tấp chạy đến bàn ăn.

….

Thấy Doanh Vô Kỵ, ánh mắt có chút kinh hỉ "Ơ! Phò mã gia đã trở lại?"

Doanh Vô Kỵ ghét bỏ nhìn nàng một cái "Nữ công tử thật đúng là hết ăn lại nằm a!

Ờ giống nhau mà!

Mễ Tinh Ly cười hì hì nói, ánh mắt chuyển về phía Bạch Chỉ, ánh mắt bỗng nhiên sáng lên: "Ai, vị muội muội hết ăn lại nằm này nhìn cũng quen lắm, , đây không phải là Tiểu Bạch Chỉ sao, mấy tháng mà đã to như thế này rồi, mau để tỷ tỷ sờ một cái!"

Nói rồi

Hai tay liền chực sờ ngực Bạch Chỉ.

Bạch Chỉ quá sợ hãi, vội vàng lui về phía sau, lại bị Mễ Tinh Ly dự đoán di chuyển.

Một phát liền bắt được.

Ở nhà không cho phép vận dụng tu vi, trong lúc nhất thời vô cùng tuyệt vọng.

Mắt trông mong nhìn Doanh Vô Kỵ.

Bị Tinh Ly xoa bóp các kiểu

Cảnh tượng này tuy rằng đẹp không sao tả xiết.

Nhưng Doanh Vô Kỵ vẫn để kệ, chiêu đại lưu manh này của Mễ Tinh Ly, lại càng tỏ ra hiệu nghiệm trước nữ tử, lúc trước chính là thường xuyên đùa giỡn Hoa Triều, không nghĩ tới ngay cả Bạch Chỉ cũng bị nàng trấn trụ.

Tiểu nha đầu đứng lên!

Ngược lại vuốt ve nàng!

Như vậy càng đẹp!

Nhưng mà Bạch Chỉ rất rõ ràng không có dũng khí sờ mó ngược lại, dù sao Doanh Vô Kỵ cũng chưa từng lưu manh với nàng như vậy.

Tốn sức mới giãy ra được, không nghĩ tới lại bị Mễ Tinh Ly phong tỏa vị trí di chuyển.

Hả?

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc, tuy rằng chưa thấy Bạch Chỉ thực lực bao nhiêu, nhưng tuyệt đối xem như thiên tài trẻ tuổi, làm sao trốn đi đâu cũng có thể bị Mễ Tinh Ly dễ dàng đoán được?

Đây là…… Thiên Diễn thần thuật?

Hắn nghĩ tới quyển sách mà Quả bưởi lần đó ở đầu cuối Minh Đô trở về đã giao cho mình.

Bên trong hình như có ghi chép về Thiên Diễn Thần Thuật.

Chỉ là nội dung rời rạc, nội dung cũng là huyền diệu khó giải thích.

Lấy não heo Doanh Vô Kỵ căn bản là xem không hiểu, cho nên dứt khoát vứt xó.

Bất quá phù hợp loại hiện tượng này, hình như cũng chính là Thiên Diễn Thần Thuật.

Cô nàng Tinh Ly này, cư nhiên dùng loại thuật pháp này để tóm người.

Đều đến rồi!

Ngoài cửa lại vang lên một âm thanh.

Triệu Ninh cùng Lý Thải My tay trong tay, cùng đi tới, mặt mang ý cười đi tới chính sảnh.

Tinh Ly lúc này mới buông ma trảo của mình ra, cười chắp tay "Thái tử, Thái tử phi điện hạ hữu lễ!"

Bạch Chỉ lúc này mới giãy thoát, trốn ở phía sau Doanh Vô Kỵ, nhìn Tinh Ly, chỉnh lại vạt áo hỗn độn, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ đề phòng kinh hoảng.

Chương 995: Tuyệt đối đáng tín nhiệm Chương 995: Tuyệt đối đáng tín nhiệm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh thản nhiên cười: "Nữ công tử hữu lễ!"

Nói xong, liền kéo Lý Thải My ngồi ở bên cạnh Doanh Vô Kỵ.

Cũng không có kiêng kị gì.

Dù sao hiện tại hành cung chính là một cái tạm thời chỗ ở, vì sinh hoạt được tự tại một chút, ngoại trừ người một nhà tuyệt đối đáng tín nhiệm, mặt khác hết thảy cung nữ cùng thái giám đều là bị đuổi ra ngoài.

Hiện tại đến buổi tối, lại càng không lưu người ngoài.

Cho dù là quan lại báo cáo chính sự, cũng cần thái giám chuyên môn thông báo.

Cái gọi là bí mật danh tính.

Ở đây không cần bảo thủ.

Dù sao cô nàng Tinh Ly này đã nhìn thấu quá nhiều, giấu diếm cô nàng cũng không có ý nghĩa gì.

Tinh Ly nâng má nhìn Lý Thải My, không khỏi chép chép miệng "Thái tử phi điện hạ dung quang toả sáng, nhất định có thể sinh một tiểu tử mập mạp, người nào đó thật đúng là phúc khí tốt nha!"

Mong được như cát ngôn của nữ công tử!

Khóe miệng Lý Thải My khẽ nhếch, trong mắt đều là ý cười hạnh phúc, nhẹ nhàng đấm cánh tay Doanh Vô Kỵ một

cái.

Doanh Vô Kỵ cười hắc hắc, pha cho nàng một chén trà sâm.

Hắn ban ngày ở trong thư phòng cũng nghe Triệu Ninh nói, mấy ngày nay Đường Đường khí sắc đích xác càng ngày càng tốt.

Ngoài buồn ngủ, không có triệu chứng nào ở bất kỳ phụ nữ mang thai nào khác.

Mỗi ngày tâm tình trộm vía tốt, ăn ngon, hai mẹ con thường xuyên ra ngoài tản bộ.

Tinh Ly nhìn Doanh Vô Kỵ cho Lý Thải My uống trà sâm, lại nhìn Triệu Ninh đang chống má giả ngủ.

Sắc mặt không khỏi có chút cổ quái.

Thiên hạ sao lại có quan hệ tam giác kỳ quái như vậy?

Doanh Vô Kỵ nhìn nàng, có chút không vui "Ngươi đây là ánh mắt gì thế?"

Cô nàng cười nói: "Hâm mộ cả nhà huynh còn không được sao?"

Này có cái gì hâm mộ?

Bạch Nghi bưng một khay thức ăn vào.

Đến rồi, một bên bày bàn một bên nhìn Mễ Tinh Ly, như cười như không nói: " nếu con hâm mộ, dứt khoát cũng gả tới đây, dù sao tất cả mọi người đều thích con!"

Nghe thấy thế.

Mễ Tinh Ly lưu manh cả đời đùa giỡn có chút không nhịn được.

Khuôn mặt đỏ bừng, vẻ mặt cứng rắn nhìn như trấn định: “Con cũng muốn làm con dâu thiếu phu nhân! Nhưng trong nhà đã có bốn kiều thê mỹ thiếp, chưa chắc đã phân tâm, con sẽ không tham gia náo nhiệt”.

Bạch Nghi cười dài nói: “Ta chỉ đùa một chút, Tiểu Tinh Ly còn cho là thật, nếu dùng hôn sự trói buộc con, để Sở quốc thiếu một thiên tài biến pháp, vậy thì phạm tội lớn rồi”.

Mễ Tinh Ly…”.

Hoa Triều thấy nàng kinh ngạc, nhịn không được che miệng cười khẽ “Không việc gì không có việc gì! chờ muội trở về Sở quốc chấn hưng xong gia nghiệp, trở về cũng không muộn!”

Mễ Tinh Ly…”.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, không nghĩ tới Mễ Tinh Ly cũng có hôm nay.

Bất quá loại đề tài này cũng không thể đào sâu được, liền cười phân khởi động đũa “Mau ăn cơm đi!”

Bạch Nghi không tiếp tục trêu chọc.

Tuy rằng nàng cũng muốn đem Tinh Ly biến thành con dâu của mình.

Nhưng hiện tại cảnh tượng này, đích xác cũng chưa đủ điều kiện.

Trong lòng con bé này chứa toàn bộ Sở quốc, tư tình nhi nữ không có khả năng ngăn cản nàng làm chuyện của mình.

Huống hồ, người một nhà bây giờ còn ở Lê quốc.

Nhà mình có thể nhất định không có duyên với con bé hiếu sinh này.

Cả nhà bắt đầu động đũa ăn cơm.

Đồ ăn Bạch Nghi làm rất ngon, tiếng khen ngợi trong bữa tiệc không dứt bên tai.

Mặc kệ những đứa con dâu này ở bên ngoài là thân phận gì, lúc lén lút ở cùng một chỗ với mẹ chồng, tất cả đều là vãn bối, phải dỗ mẹ chồng cho tốt.

Khiến cho Bạch Nghi mừng rỡ không ngậm miệng lại được, lúc ăn cơm chỉ biết nở nụ cười, chờ kịp phản ứng, một đám vãn bối đều ăn no, nàng mới chậm rãi ăn.

Sau khi ăn xong, dọn dẹp bát đũa.

Liền lấy lý do "về nơi ở Bạch gia" rời đi.

Chỉ còn lại con trai mình và nữ quyến một phòng.

Mễ Tinh Ly nhìn vợ Doanh Vô Kỵ trong phòng, cũng nhanh chóng đứng lên, ý tứ ám chỉ: "Ta tiếp tục ở đây cũng không thích hợp lắm, đêm nay ở bên ngoài, sáng mai sẽ trở lại."

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Còn khách sáo thế!"

Tinh Ly có chút bất mãn: "Phò mã gia không tiễn ta sao?"

"Đi với vợ, không rảnh!"

Doanh Vô Kỵ ngoài miệng ghét bỏ, bất quá cùng mấy người vợ chào hỏi, vẫn là đứng dậy đưa tiễn.

….

Một tiễn.

Liền đưa đến ngoài hành cung.

Doanh Vô Kỵ nhìn nàng một cái "Ngươi nói ngươi có phải có tật xấu hay không? Để ta tiễn ngươi đi, ngươi trên đường cũng không nói lời nào. Ngươi sẽ không phải thật sự bị lời của mẹ ta phá tuyến phòng thủ cảm xúc, một mình kéo ta ra thổ lộ chứ?

Phì! Miệng chó không phun ra ngà voi!

Mễ Tinh Ly liếc hắn một cái, trầm mặc một hồi lâu, mới sâu kín nói: "Huynh có cảm thấy có chút không bình thường hay không?"

"Không bình thường?"

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, hồi tưởng một hồi lâu, cũng không cảm thấy có điểm nào không bình thường, bĩu môi nói: "Không có! ngươi sẽ không ghen tị gia đình ta hạnh phúc mỹ mãn, mà ngươi tựa như một viên hành tây, vĩnh viễn là gia vị, rất hy vọng cùng ta có một khắc riêng tư, sau đó chuẩn bị cho ta thêm chút buồn bực chứ?"

Phò mã gia quá coi trọng bản thân rồi!

Mễ Tinh Ly có loại cảm giác bị nghẹn, bất quá do dự một hồi lâu, vẫn nói: "Có một số lời đối với huynh mà nói quả thật có chút không quá dễ nghe, nhưng nghĩ cẩn thận ta vẫn phải nói!Huynh có cảm thấy mẹ của đứa trẻ quá khỏe mạnh không?"

Doanh Vô Kỵ "???

Này!

Cô gái này có phải muốn nguyền rủa mình không?

Nhưng nghĩ lại, Tinh Ly không phải là người như vậy.

Hơn nữa Đường Đường đích xác khỏe mạnh đến có chút ngoài dự đoán của mọi người.

Chương 996: Mẫu thể tiên thiên khí Chương 996: Mẫu thể tiên thiên khí

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mễ Tinh Ly tiếp tục nói: "Con của huynh mặc dù là Thể Khôn Thừa thể đầu tiên ta gặp qua, nhưng không có nghĩa là ta

trước đây chưa từng nghe nói qua.

Đối với người bình thường mà nói xa không thể với tới, nhưng chúng ta những người này muốn tra một ít tư liệu vẫn là không thành vấn đề.

Doanh huynh, ta hỏi huynh!

Đặc điểm của thể Khôn Thừa và huyết mạch Lý gia là gì?

Thần sắc Doanh Vô Kỵ cũng trở nên có chút ngưng trọng "Chính là mẫu thể tiên thiên khí huyết tràn đầy, lúc mang thai, dùng khí huyết lớn nhất ôn dưỡng thai nhi.

Chuyện này cũng không phải tuyệt mật.

Thường thường là thai thứ nhất thiên tư cực cao, thai thứ hai chỉ là hơi cao, rất ít muốn sinh thai thứ ba, cho dù có sinh cũng không mạnh hơn người thường là mấy.

Thể Khôn Thừa mạnh hơn không ít, nhưng quy luật cũng như thế.

Mễ Tinh Ly gật đầu: "Nếu ta nhớ không sai, ngày Triệu Dĩnh bức cung, thể chất mẹ nó hẳn là cực kỳ suy yếu, đây rốt cuộc có mấy phần là thật, mấy phần là diễn?"

Doanh Vô Kỵ không trả lời, nhưng đã rõ ràng đây là ý gì.

Thể Khôn Thừa sẽ ôn dưỡng thai nhi ở mức độ rất lớn.

Tổn thương cơ thể mẹ là điều không thể tránh khỏi.

Tình huống ngày đó, ba phần thật, bảy phần giả.

Đường Đường không đến mức xơ xác, nhưng cũng đích xác tương đối suy yếu, đây là kết quả của các loại thiên tài địa bảo điên cuồng đập vào.

Đây căn bản là tình huống mà thể Khôn Thừa không thể tránh khỏi.

Bất quá chỉ cần bồi bổ nghỉ dưỡng tốt, chỉ là sẽ có chút suy yếu, chỉnh thể sẽ không có ảnh hưởng lớn gì, lại càng không nguy hiểm đến tính mạng.

Cho nên người một nhà chỉ chăm sóc Đường Đường nhiều hơn, nhưng cũng không nghĩ đến chuyện đặc biệt nghiêm trọng.

Sau đó Đường Đường trở nên khỏe mạnh, mọi người cũng chỉ có vui vẻ.

Nhưng bây giờ.

Thật đúng là cảm giác có chút không đúng.

Hắn nhếch miệng nói: "Ngươi nói quá trình nuôi dưỡng thai nhi của Khôn Thừa bị gián đoạn? Bất quá đây cũng không thành vấn đề, đứa nhỏ cần mãnh liệt như vậy làm gì? Chỉ cần thân thể mẹ nó khỏe mạnh là được.

Mễ Tinh Ly hỏi ngược lại: "Vậy huynh cảm thấy thai nhi trong bụng vợ huynh không trở nên mạnh hơn sao?"

Doanh Vô Ky: "……

Hắn là cha của hài nhi.

Thời thời khắc khắc đều ở trong tình huống mẫu tử.

Nếu thai nhi thật sự xảy ra vấn đề, hắn đã sớm gấp đến độ giậm chân.

Nhưng tình huống thực thi chính là, Đường Đường ăn rất ngon, thai nhi cũng rất khỏe mạnh, tư chất tiên thiên tuyệt đối phải áp đảo bất kỳ thiên tài nào, đây cũng không giống như là gián đoạn cung dưỡng.

Cái này mẹ nó năng lượng không bảo toàn!

Hắn nhịn không được hỏi: "Cho nên đây rốt cuộc là tình huống gì?

Mễ Tinh Ly buông tay ra: “Ta cũng không biết, nhưng vừa rồi ta phát hiện ra dấu hiệu của trù yểm trên người Thái tử phi, hơn nữa lần này trù yểm còn liên quan đến huynh. Dị trạng trên người nàng có thể liên quan đến trù yểm lần này. Doanh huynh, huynh có cảm giác khí huyết trong cơ thể mình yếu đi không?”

Không có !

A? Chẳng lẽ là người trù yểm hiến tế chính mình?

Cái này……

Doanh Vô Kỵ cũng có chút khó hiểu “Ý của ngươi là có người làm việc tốt không lưu danh.

Mễ Tinh Ly gật đầu: “Nếu chỉ nhìn vào sức khỏe của mẹ con thì quả thật là chuyện tốt, nhưng…”

Nói đến đây.

Nàng có chút muốn nói lại thôi.

Doanh Vô Kỵ nhất thời cảm giác được có chút không ổn “Nhưng là cái gì?

Thiên Diễn thần thuật của ta hiện tại đã nhập môn, tuy rằng không tính ra nhiều thứ, nhưng bói toán họa phúc coi như rất có tâm đắc.

Thai nhi này chắc chắn là khỏe mạnh, nhưng có thể mang đến tai họa cực lớn cho gia đình huynh.

Tai họa này, rất có thể có liên quan đến trù yểm lần này.

Doanh Vô Kỵ: “……

Mễ Tinh Ly xoa xoa đầu: “Nghe có vẻ như ta đang nguyền rủa huynh, nhưng quả thật nên cẩn thận một chút. Ít nhất theo ta được biết, sau khi thể Khôn Thừa mang thai, đều cần cực kỳ

tĩnh dưỡng cẩn thận, tổ chức cầu phúc không ít, nhưng dường như không thể hoàn toàn giải quyết vấn đề.”

Lần này hiệu quả có thể tốt như vậy.

Ta e người ra tay là kẻ không bình thường.

Không biết Doanh huynh có biết người này là ai hay không?

Hoặc là nói, vị cao nhân này, là từ đâu mời tới?”

Doanh Vô Kỵ cảm giác được có chút không đúng.

Bởi vì hắn cảm giác những câu nói của Tinh Ly đều có lý.

Chuyện này đích xác có chút kỳ quặc.

Đường Đường mặc dù không phải cháu ruột Triệu thị, nhưng kỳ thật cha vợ cho ra đãi ngộ cực kỳ ưu đãi, cái gì cần có cũng không ít, thậm chí còn có quá đáng.

Việc cầu nguyện bất quá đó chỉ là làm theo thông lệ, không có khả năng có hiệu quả mạnh như vậy.

Cho nên lần cầu phúc này, đến tột cùng bắt nguồn từ đâu?

Chính mình không làm

Nhà họ Bạch không làm

Cha vợ cũng không làm

Cho nên người tốt bụng này đến tột cùng là ai?

Nếu đã làm chuyện tốt.

Tại sao lại lén lút?

Doanh Vô Kỵ nhịn không được hỏi: “Vừa rồi ngươi nói, thai nhi này có thể sẽ mang đến tai họa cho chúng ta, đây là có ý gì?”

Mễ Tinh Ly khẽ thở dài một hơi: “Nói chính xác thì không phải là tai họa thai nhi mang đến, mà là tai họa lần này do trù yểm mang đến, tình huống cụ thể thế nào ta cũng không rõ lắm, tóm lại huynh phải cẩn thận một chút. Nhưng cũng đừng quá trầm cảm, chỉ là có khả năng mang đến tai họa, cũng không phải nhất định phát sinh… Ai! Sao càng nói càng rối thế này?”

….

Đầu lưỡi nàng có chút thắt lại.

Bởi vì Thiên Diễn Thần Thuật vừa mới nhập môn, cho nên cũng chỉ có thể nhìn ra đại khái.

Mắt thấy Doanh Vô Kỵ vẻ mặt càng thêm khó coi.

Nàng vội vàng nói: “Doanh huynh! Con người ta luôn luôn có cái gì nói cái đó, lời nói lần này có thể có chút không dễ nghe, huynh đừng……

“Ta cũng không phải loại người không biết tốt xấu, làm sao có thể trách ngươi đây? đa tạ nữ công tử báo cho biết, nếu sau này thật sự ứng nghiệm, ta tất có hậu lễ tặng tạ!”

Được, được rồi!

Chương 997: Gặp dữ hóa lành Chương 997: Gặp dữ hóa lành

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mễ Tinh Ly miễn cưỡng cười cười: “Ngươi cũng đừng quá để ý, đại diễn số mà thôi. Cho dù tai họa này đối với huynh mà nói, là định số, cũng tất có khả năng gặp dữ hóa lành. Hơn nữa Thiên Diễn thần thuật của ta cũng chỉ là một cái bẫy, vốn có thể tính không chuẩn.

Doanh Vô Kỵ gật đầu: “Cũng đúng! Tin ngươi một cái nửa vời làm gì?”

Dứt lời, liền tiện tay móc ra một túi vàng ném qua.

“Cảm tạ nữ công tử đêm nay không quấy rầy ta, đêm nay ngươi cũng đừng ở quá kém, này túi vàng này đủ để ngươi tìm bảy tám tên tinh tráng tiểu tử thị tẩm!”

Tinh Ly: “Phi!”

Miệng phỉ nhổ.

Bàn tay ôm vàng vào lòng lại rất chặt

Dù sao nàng đã sớm quen tiêu tiền của Doanh Vô Kỵ, mặc kệ lấy bao nhiêu cũng không đỏ mặt chút nào.

Doanh Vô Kỵ nhìn theo nàng vui vẻ rời đi.

Vẻ mặt chậm rãi trầm trọng xuống.

Cô nàng này mặc dù nói Thiên Diễn thần thuật của mình chỉ là nửa vời, người bình thường cũng nhìn không ra gì.

Nhưng chỉ cần ở trên chính sự, Quả bưởi chưa từng rớt dây xích.

Nàng dám đem loại khả năng đắc tội này nói ra miệng, đã nói lên nàng đã có tương đối nắm chắc.

Doanh Vô Kỵ điểm lại mấy tin tức trọng yếu.

Cầu phúc là cầu nguyện thực tế, về mặt sức khỏe chỉ có lợi cho Đường Đường và thai nhi trong bụng.

Nhưng chuyện này, lại đích xác rất có thể mang đến tai họa.

Điều này thật quá đáng.

Tại sao một lời cầu phúc đơn giản lại mang đến tai họa?

Trừ phi… cầu phúc này còn có hiệu quả khác?

Vấn đề là.

Lời cầu phúc này đến từ đâu?

Trù yểm không ở trong Chu Lễ. Nếu Lê quốc cảnh nội có loại lễ tiết này, không có khả năng trốn thoát ánh mắt của mình.

Cho nên, khẳng định ở bên ngoài.

Chương 998: Cố gắng tạo em bé

Người nào ở ngoài làm chuyện tốt như vậy?

Hơn nữa còn không lưu danh!

Cơ Động?

Chu vương thất?

Hay là Càn vương thất?Cho dù là người nào, hình như đều có chút làm cho người ta không bớt lo a!

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, xoay người trở về phủ phò mã.

Vốn cho rằng bốn nữ nhân ngồi cùng một chỗ sẽ xấu hổ, chưa từng nghĩ đang chuyện trò vui vẻ, Triệu Ninh vợ cả này dù sao cũng là thái tử một nước, chỉ cần nàng nguyện ý, hội trường sẽ không có khả năng lạnh xuống.

Thấy Doanh Vô Kỵ đến rồi.

Triệu Ninh cười vẫy vẫy tay: "Vô Kỵ, chúng ta đang thương lượng chọn địa điểm tân phò mã phủ, chàng lại đây cùng nhau nhìn xem!"

Nói xong, lắc lắc bản đồ trong tay.

Hiện tại Phò mã phủ cùng Thái tử phủ mặc dù sắp xếp ở hành cung bên trong, nhưng cũng chỉ là tạm thời.

Chờ hành cung chính thức xây dựng, Thái tử phủ có thể không chuyển, nhưng Phò mã phủ khẳng định dọn ra ngoài.

Doanh Vô Kỵ nhìn nhìn, Triệu Ninh khoanh tròn bốn chỗ, thoạt nhìn đều tương đối khá.

….

Thấy mấy người vợ hăng hái cũng không tệ, liền nở nụ cười, giả vờ thảo luận với bọn họ một phen.

Triệu Ninh thấy ánh mắt hắn có vẻ ưu sầu, không dấu vết thăm dò vài lần, lại phát hiện hắn cũng không có ý tứ giáp mặt nói. Hơi nghĩ kĩ một lát, cười ngẩng đầu nói ra: "Vô Kỵ!Trước đó vài ngày ta tu luyện xảy ra chút trục trặc, chuẩn bị bế quan điều dưỡng một chút, chàng có nguyện ý giúp ta hộ pháp không?"

Lời này vừa nói ra.

Ánh mắt Lý Thải My, Hoa Triều và Bạch Chỉ đều dừng trên người nàng.

Thần sắc Triệu Ninh có chút không được tự nhiên, khuôn mặt trắng nõn cũng có chút đỏ lên.

Hoa Triều dịu dàng cười: "Loại chuyện này không thể hỏi, trực tiếp bắt Vô Kỵ đi là được, chàng tu vi cao như vậy, ngay cả vợ chữa thương cũng không để ý thì kỳ cục quá? vừa vặn ta vừa mới viết ra một quyển kịch bản, vừa vặn Thải My cùng Tiểu Bạch Chỉ giúp ta tham mưu một chút, hai người mau đi đi!"

Được!

Triệu Ninh hé miệng cười, liền kéo Doanh Vô Kỵ rời khỏi Phò mã phủ, chạy tới Thái tử phủ cách đó không xa.

Đến thư phòng, mới đóng cửa lại, thấp giọng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu, liền đem cuộc đối thoại vừa rồi thuật lại một lần.

Hình như có chút kỳ quặc!

Triệu Ninh nhíu mày, bất quá rất nhanh lại giãn ra, nhẹ nhàng cầm tay Doanh Vô Kỵ "Kỳ thật cũng không cần lo lắng như thế, cho dù thật sự có tai họa, chẳng lẽ một nhà chúng ta còn không chịu nổi? Chuyện này không cần để Thải My biết, nàng thanh thản ổn định dưỡng thai là được, ta thật đúng là chưa từng nghe nói qua có người có thể thông qua an thai đến hại người.

Tay nàng

thon dài và ấm áp.

Chỉ là vô cùng đơn giản nắm lấy, đã làm cho người ta vô cùng an tâm.

Cũng đúng!

Doanh Vô Kỵ cười cười nói: "Nàng không phải nói ngươi cần bế quan điều dưỡng sao, nhanh lên đi, ta đã khẩn cấp muốn thay nàng hộ pháp rồi.

Triệu Ninh sửng sốt một chút, nhịn không được cười nói: "Đó chỉ là lý do, không cần hộ pháp…

Doanh Vô Kỵ nắm lấy cổ tay của nàng "Vậy nếu ta cứ muốn hộ pháp thì sao?

Triệu Ninh: "……

Một canh giờ sau.

Triệu Ninh gối lên lồng ngực Doanh Vô Kỵ ngủ thật say.

Doanh Vô Kỵ nhẹ nhàng vỗ về sau lưng trơn bóng của nàng, vẫn là Chuyên Húc đế thân thể đủ sức, có loại cảm giác kỳ phùng địch thủ nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa.

Cảm giác cả người đều thăng hoa.

Không đúng…

Chuyên Húc đế thân?

Hắn nhanh chóng nhìn đan điền của mình.

Bên trong tích trữ huyết khí sau khi bia Minh Đô Mục Dã tan chảy.

Lúc đó cỗ huyết khí này chia làm hai bộ phận.

Phần tự do kia, đắp nặn Chuyên Húc đế thân cho mình và Triệu Ninh, sớm đã hoàn toàn dùng hết.

Phần còn lại là phong tỏa trong đan điền, cơ bản không có biện pháp tận dụng.

Doanh Vô Kỵ cũng không biết khai phá như thế nào, dứt khoát cứ để đó.

Kết quả hôm nay vừa nhìn.

Hình như thiếu một ít.

Ít ở đâu?

Hắn đột nhiên nghĩ tới Tinh Ly.

Câu nói đó.

Doanh huynh, anh có cảm giác khí huyết trong cơ thể mình yếu đi không?

Cái này……

Chẳng lẽ bộ phận khí huyết thiếu của ta, là do đám huyết khí này chống đỡ?

Cho nên cầu phúc này……

Chương 998: Cố gắng tạo em bé

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ có chút bất an.

Thân thể hơi nghiêng qua.

Động tác bất thình lình làm Triệu Ninh bừng tỉnh.

Nàng mơ mơ màng màng dụi dụi mắt: “Vô Kỵ, làm sao vậy?”

Vừa rồi động tĩnh quá lớn, làm cho nàng vừa lên đỉnh lại rơi xuống đáy vực, hiện tại cả người mềm nhũn, thầm nghĩ một lần nữa rơi vào trong giấc mộng.

….

Nhưng chưa từng nghĩ, một bàn tay phải ấm áp đang không ngừng bơi trên người nàng.

Ý niệm vốn đã yên tĩnh, giống như lại bị đánh thức.

Cảm giác trong lòng ngứa ngáy.

Nàng ôm lấy Doanh Vô Kỵ đầu “Hôm nay có chút mệt mỏi, nếu không ngày mai lại tiếp tục đi?”

Doanh Vô Kỵ có chút miệng lưỡi không rõ “Cái này ta không thể không phê bình nàng, những chuyện khác đều chuyên nghiệp như vậy, làm sao việc tạo em bé lại không cố gắng ?”

Triệu Ninh: “……

……

Từng ngày trôi qua.

Động tĩnh bên trong Công hội Mặc giả không ngừng, nhưng cũng không có dấu hiệu dời đi, thợ thủ công Mặc gia càng ngày càng bận, cho dù trong thành hay là nông thôn, tất cả đều là trạng thái đang xây dựng.

Tường thành từng tấc từng tấc.

Con mương đào từng cái một.

Toàn bộ Vùng đất mới, đều hiện ra trạng thái phát triển không ngừng.

Tân Lê rầm rộ không ngừng truyền khắp các nơi, các nhà các quốc gia đều đỏ mắt rồi lại không làm gì được, nhao nhao muốn noi theo, hết lần này tới lần khác lực cản bên trong thật lớn, chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Nhất là hai nhà Ngụy Hàn, chẳng những phải than thở, còn phải đề phòng Triệu thị hút máu.

Có vết xe đổ của lệnh di dân lúc trước, lại dưới sự tuyên truyền của Triệu thị, Vùng đất mới Đại Lê đã trở thành tiên cảnh trong lòng dân chúng hai vùng Ngụy Hàn.

Cộng thêm một lỗ hổng lớn cố hương Lý thị, bọn họ vì ngăn cản nhân khẩu xói mòn, trả giá càng lúc càng lớn.

Đừng nói Ngụy Hàn.

Ngay cả Càn quốc cũng mơ hồ có xu thế nhân khẩu chảy ra ngoài.

Nếu không Càn quốc là một quốc gia độc lập, hơn nữa pháp luật đủ nghiêm khắc, có thể sớm đã trở thành nạn nhân lớn thứ ba bị Triệu thị hút máu.

Cái khác không nói.

Lấy Yến quốc làm ví dụ, thời gian dài như vậy, đã có gần ngàn hộ nhập cư trái phép đến Vùng đất mới Đại Lê.

Tuy rằng Lê Quốc bởi vì đầu tư quá nhiều, tài chính có chút khẩn trương.

Nhưng tổng thể tương lai một mảnh tốt đẹp.

Ít nhất có vẻ như vậy.

Sau khi học cung mở ra, vô số Bách gia học tử dấn thân vào mà đến, một ít ưu tú, trực tiếp khảo hạch thông qua nhậm chức trực tiếp.

Còn có thanh niên tài tuấn cả nước đầu nhập vào trong quân đội, kiến thức cơ bản vững chắc đến dọa người.

Nhóm tinh nhuệ đứng đầu kia, dưới sự giật dây của Doanh Vô Kỵ, trực tiếp để cho người Bạch gia dùng bí pháp đặc huấn.

Tu vi mỗi người một ngày ngàn dặm.

Chờ một lần nữa nhập ngũ, nghiễm nhiên đã là cấp bậc tinh nhuệ.

Nhóm môn đồ Bạch thị tiếp theo cũng lập tức khai chiêu.

Toàn bộ Đại Lê, nghiễm nhiên là điềm báo thịnh thế.

Nhưng……

Có một chút không đẹp.

Thậm chí làm cho Doanh Vô Kỵ rất kinh hoảng.

Năm tháng trôi qua.

Bụng Đường Đường ngày càng phình lên.

Mắt thấy qua một hai tháng nữa sẽ sinh.

Nhưng bụng vợ cả một chút động tĩnh cũng không có.

Rõ ràng mỗi tối đều nghiêm túc trả bài!

Kể cả Hoa Triều cũng vậy.

Rõ ràng thân thể không có vấn đề gì.

Chỉ là không thấy dấu hiệu mang thai.

Vừa nghĩ tới chuyện này.

Hắn liền gấp đến độ trán đổ mồ hôi.

Chẳng lẽ đây chính là công hiệu thêm vào của cầu phúc kia?

Cái quái gì thế này?

Thân ngoại hóa thân của cha vợ, vốn định tới đây hưởng phúc, thuận tiện nhìn dấu hiệu thịnh thế.

Kết quả cưỡng chế hóa thân thành người thúc giục

Mỗi ngày đều thao thao bất tuyệt, thấy Doanh Vô Kỵ liền hỏi hắn: "Hạt giống lúa mì xuân đợt thứ hai cũng sắp gieo xuống rồi, sao ngươi không có một chút động tĩnh nào?"

….

Doanh Vô Kỵ chỉ có thể xấu hổ cười làm lành, hơn nữa tiếp nhận ngự y do cha vợ sắp xếp kiểm tra thân thể.

Mỗi lần kiểm tra.

Đều là thân thể không có tật xấu.

Mấy lần trước còn có loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm, nhưng nhìn vẻ mặt của cha vợ càng lúc càng ngưng trọng.

Hắn cũng càng ngày càng không thoải mái nổi.

Sau lưng có chút lạnh cả người.

Chẳng lẽ Cơ Động tự tin như vậy, chính là bởi vì cái này?

……

Điện Trọng Lê.

Lại kết thúc một ngày đại triều hội.

Giải tán văn võ triều trung, Triệu Kỵ cũng không lập tức rời đi, chỉ lẳng lặng ngồi trên vương tọa, xoa đầu nghỉ ngơi một lát.

Hiện tại đại triều hội, mỗi ngày đều lặp lại hai nội dung.

Một là hai nhà Ngụy Hàn nói về chuyện bị hút máu.

Một chuyện khác là tôn thất Triệu thị không ngừng nhét người trẻ tuổi vào trong học cung, đồng thời lại cố gắng trực tiếp đòi lợi ích từ chỗ mình.

Hai thứ đó.

Ông ta đã sớm xử lý thành thạo.

Nhưng không biết vì sao, gần đây càng cảm thấy mệt mỏi.

Có lẽ…… là đại hạn sắp tới?

Triệu Kỵ dụi dụi đôi mắt đục ngầu, nhìn về phía ngày xuân sáng loáng trên mặt đất ngoài điện, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Dương liễu xanh tươi.

Sinh cơ dạt dào.

Giống như Lê quốc hôm nay.

Đất mới phát triển thần tốc, có trâu bò, mấy ngày nữa, chín phần đất đai đều sẽ trồng vụ lúa mì vụ xuân thứ hai, số lương thực này sẽ trở thành thuốc an thần cho cả Đại Lê.

Lê Quốc tựa hồ hết thảy đều toả sáng tân sinh.

Ngoại trừ chính mình đã già rồi không hợp.

Bệ hạ!

Bên ngoài điện vang lên một âm thanh lanh lảnh.

Triệu Kỵ nhướng mí mắt: "Ông bạn già! Vào đi!"

Vâng!

Tào công công giẫm lên từng bước nhỏ nhanh chóng đi tới bên cạnh Triệu Kỵ, hơi khom người, cười nheo mắt nói: "Bệ hạ! Thuật cầu phúc kia, có tin tức rồi.

Ánh mắt Triệu Kỵ lập tức sáng lên: "Thật sao? Thuật cầu phúc này rốt cuộc từ đâu mà đến?"

Tào công công hơi đứng thẳng lên, ánh mắt rùng mình, chậm rãi phun ra ba chữ.

Thiên Nhân tộc!

Chương 999: Cơ mật Thiên Nhân tộc Chương 999: Cơ mật Thiên Nhân tộc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thiên Nhân tộc!

Nghe được câu trả lời này, trong lòng Triệu Kỵ hung hăng co quắp vài cái.

Nhưng thần sắc của ông ta lại không có gì dị thường, chỉ nhàn nhạt hỏi: "Chuyện cơ mật như thế, ông bạn già lại có thể tra ra?"

Tào công công mặt lộ vẻ do dự, bất quá vẫn nói: "Bệ hạ, Tào gia chúng ta tuy rằng xuống dốc, nhưng vẫn có một số người nhậm chức ở Hạo Kinh, nô tỳ thông qua bọn họ, tiến vào Tân Thái Sử Liêu của Chu vương thất, tìm được sách chuyên môn ghi chép lễ cầu phúc, bên trong vừa vặn có thuật cầu phúc bực này.

Nói rồi.

Liền đem một quyển sách sao chép đưa cho Triệu Kỵ xem.

Triệu Kỵ tiếp nhận sách, nhưng không lập tức lật xem, mà là cười nheo mắt nói: "Vất vả ông bạn già rồi, vì chuyện Lê quốc, lại để cho đồng tộc mạo hiểm lớn như vậy!"

Tào công công có chút cảm động: "Nếu là không có Đại Lê chăm sóc, Tào thị chúng ta khẳng định đã sớm không biết bị diệt môn ở nơi nào. Đại Lê hiện giờ, đối với Tào gia mà nói không khác mẫu quốc, vì mẫu quốc mạo hiểm chẳng lẽ không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa sao?"

Rất tốt!

Triệu Kỵ tựa hồ là đang cảm khái vì Đại Lê có trung thần như thế.

Bàn tay hơi khô héo vuốt ve quyển sách thật lâu, rốt cuộc vẫn mở ra.

Tuy rằng Chu vương thất đã xuống dốc, nhưng không thể phủ nhận, nó vẫn là trung tâm văn hóa, thế gian này không có bất kỳ địa phương nào khác, có thể tìm ra Tàng Thư các lớn mà đầy đủ như vậy.

Quyển sách này, cơ hồ ghi lại tất cả thuật pháp cầu phúc trong thiên hạ.

Trang mấu chốt nhất của sách có đánh dấu, có ghi chép về thuật cầu phúc, dựa theo cách thức ghi chép thống nhất, cẩn thận tỉ mỉ ghi chép lại.

Thuật cầu phúc này, là độc quyền của Thiên Nhân tộc.

Thời kỳ thượng cổ, sau khi Thiên Nhân tộc đánh tan vạn yêu, liền ở cách xa Nhân tộc.

Vì tộc quần càng thêm chất lượng mà truyền thừa xuống, cho nên hạ lệnh cấm không được thông hôn với Nhân tộc, hơn nữa vì ưu sinh, tinh nghiên ra thuật cầu phúc.

….

……..

Thuật cầu phúc này cũng không có chỗ quỷ dị gì, chỉ đơn thuần dùng tinh khí của cha mẹ hai bên để ôn dưỡng thai nhi, có thể giảm tiêu hao của cả ba xuống mức thấp nhất.

Hiệu quả cực kỳ tốt.

Phàm là thai nhi đã từng cầu phúc, đều sẽ vô cùng khỏe mạnh, bẩm sinh cơ hồ không có bất kỳ khuyết điểm nào.

Cha mẹ cũng gần như không tổn thương đến nguyên khí.

Tác dụng phụ duy nhất là…

Cần khoảng ba năm để khôi phục , ba năm sau mới có thể sinh con lần nữa.

Cái này……

Ánh mắt Triệu Kỵ có chút tối tăm.

Bản ghi chép này cuối cùng còn viết, thuật cầu phúc này, chính là bí pháp không truyền trong nội bộ Thiên Nhân tộc, chỉ có tế tự Vu Chúc của Thiên Nhân tộc thời thượng cổ mới có tư cách tu tập, hơn nữa chỉ có thể do Thiên Nhân tộc thi triển.

Thi triển cái này, đến tột cùng là Bạch gia hay là Thiên Nhân tộc khác?

Ba năm sau.

Đây là tính chuẩn cô sắp chết sao?

Sống lưng hắn có chút lạnh cả người.

Tuy rằng quân vương Triệu thị đoản mệnh là sự thật được công nhận, nhưng tuổi tác của mình cách niên hạn trung bình của Triệu thị còn kém không ít.

Biết rõ mình sống không quá một năm, cũng chỉ có vương hậu, Triệu Ninh còn cótiểu tử Doanh Vô Kỵ kia.

Nếu nói có người có thể thông qua nhãn lực, suy đoán ra thọ nguyên của mình.

Cũng không phải là chuyện không thể nào.

Nhưng hình như chỉ có Tào công công trước mắt mới có cơ hội này.

Dám thi triển thuật cầu phúc này, tất nhiên là tính chính mình sống không quá ba năm.

Thời gian ba năm, đủ để dễ dàng phá vỡ “kế hoạch song bào” của mình.

Nếu ba năm trôi qua, mình đã không còn.

Doanh Vô Kỵ còn an an ổn ổn ở Lê quốc, con nối dõi duy nhất của vương thất, chính là con cái của hắn và Lý Thải My.

Nếu là bé trai, chỉ sợ lại thay đổi Thái tử vị, cũng có chút quá khó khăn.

Nhưng……

Triệu Kỵ cười nhạt một tiếng: "Lại nói tiếp cũng là một chuyện tốt, ông bạn già ngươi nói, cái này kỳ chi thuật, đến tột cùng là người Bạch gia thi triển, hay làThiên Nhân tộc khác thi triển?"

A cái này……

Tào công

Công có chút sợ hãi, cẩn thận nói: "Bệ hạ! Việc này quan hệ trọng đại, nô tỳ chỉ là một hoạn quan, không dám tùy tiện bình luận.

Triệu Kỵ cười khoát tay áo: "Ngươi cứ nói!"

Được rồi!

Tào công công thoạt nhìn có chút khó xử, bất quá vẫn lấy lại bình tĩnh, chỉ vào sách trong tay hắn nói: "Bệ hạ, sách này chính là Chu vương thất biên soạn, nhưng kỳ thật tồn tại đã lâu, nửa phần đầu hẳn là từ Thương vương cung kế thừa mà đến, hơi có tăng thêm bổ lục."

Nhưng thuật cầu phúc này lại chủ yếu dựa vào phần sau, thời gian hẳn là sau khi Chu thiên tử thống nhất thiên hạ.

Chu thất tự cho mình là thiên tử (con của trời), nhưng thiên này không phải là thiên của trời đất.

Nếu Chu vương thất thật sự có giao tiếp với Thiên Nhân tộc, điều này có ghi chép về thuật cầu phúc, cũng là như vậy.

Hơn nữa, Bạch gia truyền công pháp đi theo con đường cương mãnh, mặc dù cũng có không ít Thiên Nhân bí thuật, nhưng không quá giống là Vu Chúc tế tự.”

Triệu Kỵ như có điều suy nghĩ gật gật đầu: “Ý của ngươi là, cùng Bạch gia không có quan hệ?

Nô tỳ không dám đoán bừa, chỉ là đem suy nghĩ trong lòng nói cho bệ hạ biết!

Tào công công khiêm tốn gật gật đầu, rồi lại chuyển đề tài: “Bất quá… Theo lời của tộc nhân Tào thị, cũng không phát hiện ở Chu vương thất có liên quan đến Thiên Nhân tộc trên trời, ngược lại, ngược lại…”

Miệng hắn há ra một cái.

Giống như nửa câu sau sắp nói ra rất nóng miệng.

Run rẩy, một bộ dáng kinh sợ.

Âm thanh Triệu Kỵ hơi trầm xuống: “Nói!

Tào công công dường như giãy dụa thật lớn, rốt cuộc vẫn mở miệng “Ngược lại nghi ngờ mấy người Tộc nhân Bạch thị”.

Chương 1000: Vấn đề Vương thất Chương 1000: Vấn đề Vương thất

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ hỏi: “Vì sao nghi ngờ?”

Tào công công vội vàng nói: “Hơn một năm trước, Bạch thị ở Càn quốc chiết kích trầm sa, gần như toàn bộ tộc bị giam cầm, mấy người này từng tìm được Chu thiên tử, ý đồ thuyết phục Chu thiên tử can thiệp, để Càn quốc buông tha tộc nhân Bạch thị, nhưng Chu thiên tử không đồng ý.”

Thì ra là thế!

Triệu Kỵ khẽ gật đầu, trong thần sắc nhìn không ra vui buồn, lại như cười như không nhìn Tào công công "Ông bạn già! Ngươi bất quá thành thật báo đáp, bất quá chỉ là vấn đề vương thất sinh muộn mà thôi, ngươi vì sao một bộ lo lắng hãi hùng.

Tào công công giật mình một chút, lại bỗng nhiên giống như thả lỏng rất nhiều, vội vàng tự trách: "Nô tỳ là hoạn quan, ánh mắt cùng tâm tư khó tránh khỏi hẹp hòi, lo lắng bệ hạ cùng phò mã gia bởi vậy mà sinh ra hiềm khích giữa cha vợ con rể. Nhưng thấy bệ hạ đều rộng rãi như thế, ngược lại nô tỳ suy nghĩ lung tung.

Triệu Kỵ thản nhiên cười: "Người già rồi, vẫn phải yên tâm một chút, già suy nghĩ lung tung như vậy làm cái gì?"

Tào công công vội vàng nói: "Đa tạ bệ hạ dạy bảo!"

Triệu Kỵ khoát tay áo: "Đi xuống nghỉ ngơi đi!"

Vâng!

Đưa mắt nhìn Tào công công rời đi.

Nụ cười trên mặt Triệu Kỵ chậm rãi biến mất, trong đôi mắt đục ngầu nhìn không ra vui buồn.

Cứ lẳng lặng ngồi như vậy.

Thật lâu sau.

Ngoài cửa vang lên âm thanh thái giám.

Bệ hạ, bá tước Cự Lộc cầu kiến!

Uh?

Triệu Kỵ hơi nhíu mày, tôn thất Triệu thị có một hầu hai bá.

Lần trước bức vua thoái vị, Trương Bình Hầu cùng một bá tước khác đều nhảy ra, hiện tại hai chi này đã hoàn toàn bị Triệu Kỵ cho thay bằng người trẻ tuổi.

Duy chỉ còn lại một Cự Lộc……

Cự Lộc này vẫn luôn rất thân cận vương thất, cho nên lần trước căn bản không tham dự.

Nhưng hắn đồng thời lại là người bảo thủ trong tôn thất, vô cùng bảo vệ lợi ích tôn thất.

Triều hội gần đây.

Hắn cũng nhiều lần ba phen đề xuất, muốn toàn diện tiến vào chiếm giữ Vùng đất mới, đem quân quyền hoàn toàn nắm giữ ở trong tay Triệu thị.

Kỳ thật đạiquân quyền vẫn luôn ở trong tay Triệu thị, chẳng qua huấn luyện tân binh cùng với quân dự bị, đều là tướng lĩnh họ khác, phòng thủ thành mấy thành phụ cận Tân Lê cũng không ở trong tay Triệu thị, vì không đến mức để cho quân đội trở thành hậu hoa viên của Triệu thị, lại bồi dưỡng ra một quý tộc trong quân như Trương Bình Hầu.

Cho nên Triệu Kỵ vẫn không gật đầu.

Hôm nay Cự Lộc bá tới đây, chắc là vì chuyện này.

Triệu Kỵ suy nghĩ một lát, thản nhiên nói: "Cho hắn vào đi!"

Vâng!

Một lát sau.

Cự Lộc đang tuổi tráng niên long hành hổ bộ đi vào.

Hắn ước chừng bốn năm mươi tuổi, chính là chiến lực cá nhân đỉnh phong, tuy rằng chưa lĩnh ngộ thần thông đột phá Ngộ Thần Cảnh, nhưng cũng là mãnh tướng bên trong Binh Nhân Cảnh.

Chỉ là tên mãnh tướng này, gần đây vẫn tương đối thiếu cảm giác an toàn, thường xuyên nằm mơ thấy thủ hạ không

ngừng chỉ huy.

Nhìn thấy Triệu Kỵ.

Hắn lập tức cung kính hành lễ: "Lão thần Triệu Độ bái kiến bệ hạ!

Triệu Kỵ tươi cười ấm áp: "Tộc đệ không cần đa lễ, triều hội đã kết thúc, ngươi đi rồi trở về là vì chuyện gì?"

Triệu Độ hít sâu một hơi: "Bệ hạ! Lão thần nghe nói Vùng đất mới lập tức chiêu mộ nhóm tân quân thứ hai, cả nhà lão thần đều là hảo thủ trong quân, nhưng đều nhàn rỗi ở nhà, cho nên khẩn cầu bệ hạ cho phép lão thần đến Vùng đất mới thao luyện tân quân, thành toàn ý báo quốc của lão thần.

Triệu Kỵ cười khoát tay áo: "Tộc đệ chính là mãnh tướng hiếm có trong thiên hạ, nếu chỉ thao luyện tân quân, không khỏi có chút quá đại tài tiểu dụng.

Triệu Độ có chút phiền não, đây là ý tứ muốn cự tuyệt?

Bệ hạ……

Bất quá……

Triệu Kỵ chuyển đề tài: "Tân Lê thành đã cơ bản khánh thành, thành này chính là trọng yếu nhất của cả Vùng đất mới, phòng thủ thành không thể lơ là, phải lấy tinh binh cường tướng trông coi, huấn luyện tân binh cũng phần lớn ở phụ cận Tân Lê, dù sao cũng phải có người đi đến đó. Củ khoai lang phỏng tay này, không biết tộc đệ có nguyện ý tiếp hay không!"

Triệu Độ nhất thời vui mừng quá đỗi: "Đa tạ bệ hạ!

……

Tân Lê Thành.

Hành cung cách đó không xa cũng dựng lên một tòa kiến trúc mới, nghe nói là Phò mã phủ sau này, thoạt nhìn quy mô

không nhỏ, chính là tiến độ kiến tạo không bằng địa phương khác, khả năng còn phải hơn một năm mới có thể hoàn thành.

Hành cung cũng không nhanh không chậm mở rộng thêm.

Tiến độ cũng chậm đến kinh người.

Bởi vì trọng điểm xây dựng giai đoạn đầu của Tân Lê Thành, vẫn luôn ở trên cơ sở hạ tầng tiện dân, ưu tiên chỗ ở của quyền quý rất thấp.

Điều này làm cho không ít gia tộc tiến vào chiếm giữ có chút thất vọng.

….

Một là môi trường sống không tốt lắm.

Hai là…… Chờ dời đô, không biết năm nào tháng nào.

Bất quá chuyện dời đô không phải chuyện bọn họ có thể quan tâm.

Đại lão có thể quyết định dời đô không phải đang thanh thản ổn định câu cá ở phủ Thái tử sao?

Ơ!

Doanh Vô Kỵ mặc áo bông, chạy đến bên cạnh lão nhân bên hồ nước "Phụ vương lại muốn câu cá?"

Đất Đại Lê Tân ở phía Bắc Trung Nguyên, khu vực Trung Nguyên đã đầu xuân, nước sông hồ ở đây vẫn còn đóng băng.

Nhưng nhiệt tình câu cá của cha vợ vẫn không hề giảm, mỗi ngày kiên trì, buổi chiều lúc mặt trời nhất ấm áp nhất thì ra ngoài câu cá.

Triệu Kỵ tháo mũ bông xuống, ghét bỏ liếc Doanh Vô Kỵ một cái "Lâu như vậy, như thế nào một chút ánh mắt cũng không đổi thế, đổi thành con rể nhà người khác, hiện tại lỗ câu cá đều phải có rồi!"

Nói rồi.

Liền trực tiếp ném cái cột xuống.

Móc câu rơi ở trên tảng băng, trượt ra ngoài thật xa, sau đó cứ như vậy lẳng lặng nằm dó, rõ ràng là không xuyên qua được lớp băng.

Chương 1001: Phục vụ cha vợ Chương 1001: Phục vụ cha vợ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Được rồi! Con đi giúp phụ vương đục lỗ.

Nói xong, liền nhảy xuống lan can, vững vàng đáp xuống mặt băng.

Thoạt nhìn có chút nhanh nhẹn.

Chỉ là nghe được rất nhỏ "Răng rắc" âm thanh, động tác lại không khỏi trở nên cẩn thận dè dặt, cẩn thận từng li từng tí đi vào bên trong, sau đó nắm chặt móc câu đi tới chỗ thả móc câu

Dưới mặt băng, mơ hồ có bóng cá bơi lội.

Từ lần đầu tiên bị Triệu Kỵ trách, hắn liền đào tới bùn sông chất lượng tốt nhất phủ kín hồ nước, sau đó mua rất nhiều cá giống, tính đa dạng của toàn bộ hồ nước tương đối khá, thậm chí còn làm một pháp trận cung cấp dưỡng khí, phòng ngừa đầm nước đọng này càng ngày càng thiếu dưỡng khí.

Mũi kiếm Hàm Quang từ lòng bàn tay phóng ra, đâm một kiếm về phía mặt băng.

Nhưng chưa từng nghĩ, một cái đâm này, trực tiếp đem mặt băng đâm nát.

Rào rào, cả người đều rơi xuống.

Ôi, mẹ kiếp!

Doanh Vô Kỵ sắc mặt đại biến, cuống quít đem móc câu ném xuống, chính mình thì là hướng trên mặt nước dùng sức giẫm một cái, liền trực tiếp bay ngược trở về bờ.

Tuy rằng phản ứng rất nhanh không có rơi xuống hồ.

Nhưng một đôi giày vẫn rót đầy nước đá, lạnh đến mức hắn nhe răng nhếch miệng.

Triệu Kỵ liếc hắn một cái: "Lực khống chế như vậy cũng không có, bao lâu rồi không đi Linh Vũ Thần Vực?"

Doanh Vô Kỵ một bên cổ động chân khí làm khô nước đá, một bên nhe răng cười "Có một đoạn thời gian! Đoạn thời gian gần đây giảng bài ở học cung, cho nên bận rộn biên soạn tài liệu giảng dạy.

Triệu Kỵ chậc chậc lấy làm kỳ lạ: "Không nghĩ tới ngươi thật đúng là thích hợp làm văn nhân.

Thân ngoại hóa thân ở Tân Lê, hắn tự nhiên rõ ràng nhất cử nhất động của tiểu tử này.

Ngoại trừ quy huấn Bạch gia, phần lớn thời gian khác đều ở trong học cung.

Tuy rằng nội dung nói không có kết cấu bằng bốn phu tử Nho Mặc Pháp Binh, nhưng thỉnh thoảng lại có thể thốt ra lời vàng ngọc lương ngôn.

Tế tửu Học cung này.

Làm có chút xứng chức.

Hiện tại bắt đầu biên soạn tài liệu giảng dạy.

Triệu Kỵ nhìn con rể của mình: "Lại nói tiếp, ngươi coi như là đại sư tạp gia, chờ ngươi đột phá Binh Nhân Cảnh, nói vậy có thể độc nạp môn đồ, tự xưng phu tử".

Doanh Vô Kỵ lắc đầu cười: "Cái gì Nho gia tạp gia, con ngược lại cảm thấy cái gọi là Bách gia chư tử, cũng không cần phân biệt rõ ràng như vậy, lấy tinh hoa bỏ đi cặn bã, đều là quân vương sở dụng, cái này mới là chính đồ. Con ngược lại cũng muốn tự xưng phu tử, chỉ là biên soạn chữ nghĩa, cũng bất quá là chép nhặt lại một chút sau đó sửa sang lại.

Khiến cho mấy vị phu tử trong Học cung có ý kiến rất lớn với con, nói con hủy chư tử kinh điển của bọn họ.

Triệu Kỵ hỏi: "Cho nên nói, ngươi định làm gì bây giờ?

Dù sao Lê quốc là địa bàn của chúng ta, Học cung cung chủ cũng là cha vợ con, quan hệ đó thì còn còn sợ ai?"

Triệu Kỵ cười lắc đầu, tiểu tử này thật đúng là đem da mặt dày diễn dịch vô cùng nhuần nhuyễn.

Cha vợ con rể không tiếp tục nói về đề tài này.

Cứ như vậy sóng vai ngồi.

Chờ cá cắn câu.

Bất quá hôm nay hình như có chút thời vận không tốt, đợi hồi lâu cũng không có đợi được cá mắc câu.

Thật lâu sau.

Triệu Kỵ có chút bất mãn: "Số cá giống ngươi mua lúc trước không được, cũng không biết chủ động cắn câu.

Doanh Vô Kỵ thuận miệng hồi đáp: "Có thể là lá gan quá nhỏ, bị Phụ vương dọa.

Triệu Kỵ: "……

Hắn nghĩ nghĩ, gần đây chính mình đích xác có chút mặt đen.

Trước kia tiểu tử này, mỗi buổi trưa đều bồi mình câu một lát.

Kết quả bởi vì vấn đề sinh con bị mình mắng quá nhiều, sau đó liền hai ba ngày mới tới một lần.

Đúng rồi Vô Kỵ!

Triệu Kỵ nâng mí mắt, chỉ vào cái rương phía dưới mông Doanh Vô Kỵ hỏi: "Ngươi mỗi ngày đều mang một cái rương lớn về phủ Thái tử, bên trong chứa cái gì a?"

Doanh Vô Kỵ cười hắc hắc nói: "Không nói với phụ vương rồi sao? Của cải nuôi vợ con, Phò mã phủ không bỏ xuống được, liền dọn qua đây cho đều.

Chậc!

Triệu Kỵ muốn đá mông hắn một cái nhưng rồi xoa xoa lông mày lại hỏi: "Không phải là thuốc nổ đấy chứ?"

Ông ta rất rõ ràng, Doanh Vô Kỵ cùng Ngô Đan đang làm một cái gọi là thuốc nổ.

Lợi dụng đầu tiên chính là pháo hoa đêm giao thừa năm ngoái.

Bất quá pháo hoa kia ngoại trừ đẹp mắt, không đáng một đồng.

Nhưng sau đó theo cải tiến, uy lực thuốc nổ này đã chậm rãi nâng cao đến tương đối khả quan, ít nhất dưới tình huống hỏa lực bao trùm, mặc dù tinh nhuệ Linh Thai cao cấp, cũng sẽ phải chịu đả kích không nhỏ.

Dùng lời của Doanh Vô Kỵ mà nói, về sau làm thành pháo cho con cái chơi, như vậy nổ chết nhiều quân địch, từ nhỏ đã có thể tích lũy quân công.

Sản xuất thuốc nổ với số lượng lớn thì cũng có thể xem là một món quà

"Thuốc nổ…"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Thuốc nổ cũng không nên đặt ở trong chăn của mình! Bất quá phụ vương yên tâm, thứ này so với thuốc nổ còn nổ mắt hơn.

Triệu Kỵ như có điều suy nghĩ: "Cũng phải chờ ta động sát tâm với ngươi mới có thể xem?"

Doanh Vô Kỵ trầm mặc một lát "Đúng!"

Không khí lại yên tĩnh trong chốc lát.

Triệu Kỵ mới cười lắc đầu: "Chính là tiểu tử ngươi, làm cái gì cũng cẩn thận từng li từng tí, bảo ta làm sao mới có thể động sát tâm với ngươi? Chờ đến lúc ta đại hạn, liền phân phó Ninh nhi cưỡng chế dỡ xuống một chút, trước khi chết ngược lại muốn xem, tiểu tử ngươi chuẩn bị cho ta thứ gì tốt.

Doanh Vô Kỵ nghe được ánh mắt có chút chua xót "Phụ vương đừng nghĩ như vậy!Ai!Lại nói tiếp ta đây làm con rể, thật đúng là có chút không xứng chức, nếu trực tiếp nói cho phụ vương biết…"

Chương 1002: Thuật cầu phúc Chương 1002: Thuật cầu phúc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ cười cười: " Có bị lôi ra làm văn chương như lão tiểu tử Doanh Việt kia không? Ngươi cũng đừng nghĩ nhiều cái gì, miễn cho lão nhân gia ta suy nghĩ lung tung.Hiện tại ta chỉ muốn an hưởng tuổi già, đừng bị những chuyện loạn bát nháo kia ảnh hưởng.Trừ phi trước khi lâm chung có hy vọng nhìn thấy cháu trai, nếu không cái gì cũng đừng nghĩ ảnh hưởng đến tâm tình của ta.Cho nên tiểu tử ngươi……

Doanh Vô Kỵ sắc mặt khổ sở: "Đã cố gắng rồi! Thuật cầu phúc kia, con càng ngày càng cảm giác là do Kẻ phản đồ trong Bạch gia cấu kết gây ra, nhưng tra thế nào cũng tra không ra'.

Triệu Kỵ gật đầu: "Đoạn thời gian kế tiếp, ngươi cố gắng tận lực nắm hoàn toàn lực lượng Bạch gia trong tay"

"Con sẽ cố hết sức!"

Doanh Vô Kỵ trịnh trọng gật đầu, hắn càng cảm thấy Bạch gia dã tính mười phần, thật sự không phải dễ nắm giữ như vậy.

Hiện tại cho dù là Nghênh thiên phái hay là phái Ứng Tiên phái, đều có khuynh hướng nắm giữ lực lượng thuộc về mình.

Hắn cũng đích xác thật là làm như vậy, nhóm thứ nhất 500 Học đồ Bạch thị đã thành tài, tu vi bình quân tứ phẩm linh thai, đã đạt tới cực trị người bình thường, thả về trong quân sức ảnh hưởng sớm muộn sẽ khuếch tán ra.

Cho nên hiện tại toàn bộ Bạch gia, bên ngoài đều cực kỳ ủng hộ mình.

Hơn nữa hắn rất xác định, hiện tại mình chính là người có uy vọng cao nhất trong Bạch gia.

Nhưng vẫn có một, hoặc là có một đám người, không biết sau lưng mình đang làm gì.

Lại ẩn núp tương đối tốt.

Khiến cho người ta sứt đầu mẻ trán.

Triệu Kỵ cười vỗ vỗ lưng hắn: "Có thể tận lực là tốt rồi! Tóm lại trong khoảng thời gian này có thể toàn lực phát triển Bạch gia, chờ sau khi ta chết, ngươi cần đứng vững gót chân ở nước khác, không có thế lực của mình thì không được.

Vâng!

Đi thôi!

Ai! Phụ vương tiếp tục câu cá.

Cha vợ con rể ân cần lẫn nhau vài câu, Doanh Vô Kỵ liền rời đi.

Trên mặt Triệu Kỵ còn lưu lại nụ cười, chỉ là hai mắt nhìn mặt băng, lại có chút trống rỗng.

Cho đến ngày nay.

Ông ta vẫn cực kỳ tín nhiệm Doanh Vô Kỵ.

Nhưng đúng như lúc trước ông ta đã nói với Triệu Ninh.

Tin tưởng hay không tin tưởng chưa bao giờ là một vấn đề.

Điều kiện tiên quyết là tay cầm vương đạo.

Nhưng hiện tại… chính mình sinh thời thậm chí cũng không nhìn thấy quyền thừa kế an ổn nắm giữ ở trong tay Triệu gia.

Nhân sinh!

Quả nhiên không có khả năng hết thảy đều thuận buồm xuôi gió.

Triệu Kỵ nhìn phương hướng Hạo Kinh phía Nam, lại nhìn phương hướng Càn quốc phía Tây, hai mắt dưới mái tóc bạc có chút tối tăm.

Ông ta không biết là ai chơi nước cờ này.

Nhưng quả thực đã ở trong lòng hắn.

Bên ngoài phủ Thái tử.

Nụ cười trên mặt Doanh Vô Kỵ cũng có chút khó duy trì.

Kỳ thật trước đó hắn đã suy nghĩ qua tình huống này.

Dù sao thế đạo này, ngay cả sinh con trai hay con gái cũng không khống chế được.

Hắn cũng đang suy nghĩ, nếu như Triệu Ninh thai đầu là nữ nhi thì làm sao bây giờ.

Bất quá như vậy còn dễ giải quyết.

Bởi vì đứa bé có thể ra

Sinh, ít nhất có thể đại biểu cho một thái độ.

Nhưng bây giờ đứa bé cũng không có bóng dáng.

Đây rõ ràng là muốn đoạt quyền thừa kế?

Lúc trước Cơ Động nói hắn sớm muộn ở Lê quốc lăn lộn không nổi, Lão lưu manh cũng nói Bạch gia có người sẽ dạy mình làm người.

Chỉ sợ chính là một chiêu này!

Không thể không nói.

Khá khó khăn.

Một chiêu này đánh thẳng vào chỗ yếu hại, đã không phải là vấn đề tín nhiệm tan vỡ hay không tan vỡ.

Thành thật mà nói, Doanh Vô Kỵ cũng có chút nghĩ không ra đối sách.

Bởi vì trong Bạch gia có gian tế

Lần này có thể nướng mình trên lửa.

Lần sau cũng có thể đặt mình trên lửa nướng.

….

Cha vợ có thể tin tưởng chính mình.

Nhưng không thể tin được Bạch gia.

Thuật cầu phúc này quá mức quỷ dị, đừng nói đến lúc đó mình phải rời khỏi Lê quốc.

Cho dù không rời khỏi Lê quốc, toàn tâm toàn ý ở nhà tạo con cái, sinh không ra không phải cũng không phải là xong phim sao?

Đau đầu quá!

Chỉ hy vọng cái thai Đường Đường này có thể sinh cho mình một cô con gái.

Như vậy tình huống còn có thể hòa hoãn một ít.

Nhưng cũng chỉ là hòa hoãn!

Doanh Vô Kỵ cũng không biết, mình để lại nhiều hậu thủ như vậy, đến tột cùng có đủ để giải quyết vấn đề này hay không.

Phù……

Hắn thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ muốn về nhà và ngủ ngon.

Cũng chưa từng nghĩ, về tới Phò mã phủ, nhìn thấy một người cũng mặt u sầu.

Nữ công tử, hôm nay lại không có lên núi xuống ruộng, thật sự là ngạc nhiên, chẳng lẽ ngay cả nữ công tử cũng bắt đầu lười biếng lười biếng, hiển thị rõ phong cách quý tộc sao?"

Có một nói một.

Hiện tại Phò mã phủ, toàn bộ thành viên phấn đấu.

Ban ngày căn bản không ở nhà, ngay cả Bạch Chỉ cũng trở thành trợ giáo tế tửu của học cung, ban ngày ở học cung sửa sang lại tư liệu, thỉnh thoảng ở văn phòng cùng tế tửu đại nhân vui vẻ thể xác và tinh thần một chút.

Buổi tối kiên trì cùng Doanh Vô Kỵ nhập mộng dạy học tử tu luyện.

Chỉ cần bắt được thời gian nghỉ ngơi, nhất định sẽ tận dụng mọi thứ để quay về ổ chăn ngủ bù.

Chứ đừng nói là Tinh Ly.

Tinh Ly thấy Doanh Vô Kỵ trở về, lập tức đứng lên, ưu sắc trên mặt như ẩn như hiện.

Chỉ là há miệng, lại cảm giác có những lời không thể nói thẳng ra khỏi miệng.

Liền tiến lên một bước, ôm lấy cánh tay Doanh Vô Kỵ, nhẹ nhàng lắc lư.

Ô Kê ca~~~

「……」

Chương 1003: Lại có việc gì cầu ta Chương 1003: Lại có việc gì cầu ta

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ cảm thụ được cánh tay phải của mình bị khối thịt đè vào, khóe miệng nhịn không được co rút "Nói đi, lại có chuyện gì cầu ta?"

Sắc mặt Mễ Tinh Ly hơi tái nhợt, bất đắc dĩ cười nói: "Chính xác mà nói là cầu Bạch gia các ngươi, huynh ở Bạch gia nói chuyện có ích gì đâu?"

Nói nhảm!

Doanh Vô Kỵ chỉ vào mũi mình "Lão tử chính là gia chủ Bạch gia, ngươi nói ta nói có tính không?

Mễ Tinh Ly hít sâu một hơi: "Bạch gia chính là hậu duệ của Thiên Nhân tộc, lại sống an ổn ở ngoại vực mấy ngàn năm, nhất định rất hiểu Yêu tộc phải không?"

Doanh Vô Kỵ nhướng mày "Có ý gì? Ba đại yêu kia lại có động tác?

"Không phải lại có hành động!"

Nụ cười của Tinh Ly cay đắng: "Là vẫn luôn có động tác, lúc ba nhà Khuất Cảnh Chiêu lấy được ba thành xung quanh

Chuyên Húc Ấn, thề son sắt nói muốn thanh trừ tất cả yêu họa, ngay từ đầu hiệu quả còn có chút lớn, nhưng sau đó…… Đại yêu ra tay.

Doanh Vô Kỵ nhíu mày nói: "Là bỗng nhiên xuất thủ?

Tinh Ly gật đầu: "Đúng vậy!"

Doanh Vô Kỵ trầm tư một lát, dựa theo cách nói trước đó của Tinh Ly, đại yêu vẫn luôn không xuất hiện tung tích.

Nhưng hiện tại, đại yêu bỗng nhiên xuất hiện.

Thật giống như là…… Chu vương thất cho Yêu Sào quyền hạn càng cao.

Hắn lại hỏi: "Tình huống hiện tại thế nào?

Âm thanh của Tinh Ly lạnh lùng cứng rắn, "Những thủ đoạn đại yêu quái kia càng thêm quỷ dị.

Ba thành xung quanh mặc dù không có thương vong quá lớn, nhưng đã bị trà trộn vào thành, nếu tiếp tục như vậy, bọn chúng thăm dò tầng phòng ngự bên ngoài của Chuyên Húc Ấn là chuyện sớm muộn, chỉ sợ đến lúc đóYêu Sào trực tiếp công thành."

….

Doanh Vô Kỵ có chút chua xót "Không có thủ đoạn phản chế?

Tinh Ly gật đầu: "Có!"

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Cái gì?

Nàng ôm chặt lấy cánh tay hắn, "Huynh!"

Doanh Vô Kỵ: "……

Phù……

Đã làm cho bọn họ tuyệt vọng đến mức không thể không tìm Bạch gia xin giúp đỡ.

Ba đại yêu này biểu hiện đến cùng cường thế bao nhiêu?

Doanh Vô Kỵ đã có chút chịu không nổi, nhanh chóng nhấc cánh tay cơ hồ dính chặt vào người nàng ra "Nói nhảm đừng nhiều lời, ngươi theo ta đi Bạch gia.

Dứt lời, trở vào phòng xách Bạch Chỉ từ trong chăn ra.

Mặc kệ nàng ngủ hay không tỉnh ngủ, trực tiếp mặc áo khoác vào, liền sải bước đi ra ngoài phủ.

Tinh Ly cũng không dám chậm trễ, bước nhanh theo sau.

Thời điểm chạy tới.

Chính sảnh Bạch gia không có bao nhiêu người.

Hầu hết thanh niên làm việc bên ngoài.

Ngoại trừ mấy người luân phiên, cũng chỉ còn lại có Đại trưởng lão nằm ở trên ghế ngủ.

Thấy Doanh Vô Kỵ lại đây.

Đại trưởng lão nhịn không được lộ ra nụ cười "Vô Kỵ, ngươi tới rồi!

Quá trình Bạch thị thu đồ đệ cực kỳ thuận lợi.

Trong khoảng thời gian này, thái độ của ông ta đối với Doanh Vô Kỵ cũng thay đổi rất nhiều.

Doanh Vô Kỵ gật đầu với ông ta ý bảo, lập tức đối với mấy người khác phân phó nói "Đem Bạch gia tất cả mọi người triệu tập trở về đây!"

Vâng!

Mọi người lên tiếng, liền chuẩn bị chạy ra ngoài.

Bạch Nông tò mò hỏi: "Đột nhiên triệu tập lại làm gì?

Doanh Vô Kỵ trầm giọng nói "Giúp người!

Giúp người?

Bạch Nông theo bản năng nhìn Mễ Tinh Ly: "Cũng đúng! Bây giờ Sở quốc yêu họa nghiêm trọng, đích xác cần giúp một tay.

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ rùng mình, bổ sung nói "Ngoại trừ giúp người, còn có chuyện khác!"

Bạch Nông hỏi: "Còn gì nữa?

Doanh Vô Kỵ lẳng lặng nhìn hắn, miệng phun ra hai chữ "Giết người!"

……

Giết người!

Doanh Vô Kỵ âm thanh lãnh lệ, không chút che giấu sát ý trong đó.

Bầu không khí ở đây trong nháy mắt trở nên yên tĩnh, người trẻ tuổi Bạch thị đều theo bản năng rụt cổ lại, lúc trước nhìn Doanh Vô Kỵ tuy rằng vẫn nói một không hai, nhưng đại đa số thời gian đều là mặt mũi hiền lành, cùng trưởng lão nói chuyện không kiêu ngạo không siểm nịnh, cùng người trẻ tuổi nói chuyện cũng là vừa nói vừa cười.

Bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Doanh Vô Kỵ phản ứng như vậy.

Sắc mặt Bạch Nông cũng có chút cứng đờ, bởi vì ông ta có thể tinh tường cảm giác được, Doanh Vô Kỵ ngay từ đầu cũng không có ý định muốn giết người, hết thảy lửa giận đều bắt đầu từ khi mình nhắc tới yêu họa Sở quốc.

Mà sát khí của hắn, cơ hồ chín phần đều nhằm vào mình.

Vô Kỵ, đây là muốn giết ai?

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ hơi lạnh, sải bước hướng bên trong đi đến, chỉ bỏ lại một câu ở phía sau "Đợi lát nữa đều đến đại sảnh nghị sự!"

Thần sắc Tinh Ly có chút lo lắng.

Nhanh chóng đuổi theo.

Sắc mặt Bạch Nông hơi trầm xuống, vẻ mặt không hề kinh hoảng, ngược lại còn thiêu đốt một ngọn lửa chiến đấu.

Âm thanh người trẻ tuổi bên cạnh có chút phát run: "Đại trưởng lão, chuyện yêu họa ông chủ động thẳng thắn, đây không phải là cố ý chọc gia chủ tức giận sao?"

Tức giận?

Bạch Nông hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ Bạch gia chúng ta phiêu linh ngàn năm ở ngoại vực, đến cuối cùng mới hạ quyết tâm ăn nhờ ở đậu, gần ngàn người tụ cùng một chỗ chỉ là vì không tức giận?

Cái này……

Người trẻ tuổi thần sắc có chút khó xử, hắn tên là Bạch Nghễ, ở Bạch gia chỉ là một tiểu nhân vật.

Nhưng kỳ thật, có rất nhiều chuyện trọng yếu, đều là hắn cùng hai vị trưởng lão tiếp xúc.

Liền bao gồm lần này sự tình yêu hoạn Sở quốc.

Hắn là một kênh.

Một con đường chỉ do hai vị trưởng lão chi phối, gia chủ lại không biết gì cả.

Nếu là bởi vì chuyện Yêu hoạn tại Sở quốc, Doanh Vô Kỵ cùng Bạch Nông trở mặt.

Doanh Vô Kỵ chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Bạch Nông có thể cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Cho nên người nên xảy ra chuyện là ai?

Bạch Nghê có chút hoảng: "Gia chủ, Ý của cháu là, coi như muốn cùng gia chủ ngả bài, hiện tại cũng không khỏi quá sớm!"

Chương 1004: Muốn thành thật làm phò mã Chương 1004: Muốn thành thật làm phò mã

Người dịch: PrimeK Tohabong

Sớm?

Hiện tại gia chủ chính là muốn thành thật làm phò mã Lê vương, trong lòng nào còn có một chút chí hướng với Bạch gia? Ngươi có biết 500 môn đồ trước đây của chúng ta ở đâu không?"

Bạch Nghê: "Cái này…… Không biết!

Ánh mắt Bạch Nông lạnh như băng: "Đợi lát nữa ngươi sẽ biết!

Dứt lời, trực tiếp phất tay áo rời đi.

Bạch Nghễ ở phía sau trầm mặc hồi lâu, bởi vì sợ hãi, thân thể đều đang run rẩy.

Mạnh mẽ tỉnh táo hồi lâu, tay chân lạnh lẽo mới có thể khôi phục một ít nhiệt độ.

Hít sâu một hơi, chậm rãi đi theo.

……

Đại sảnh nghị sự.

Doanh Vô Kỵ ngồi trên chủ vị, ánh mắt âm trầm, thật lâu không nói gì.

Tinh Ly ngồi ở vị trí khách hàng đứng đầu, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn hắn một cái, muốn nói lại thôi.

Trong khoảng thời gian này, nàng mặc dù không rõ lắm Nội tình Lê vương thất.

Nhưng cũng có thể nhìn thấy Hoa Triều mỗi ngày đều nấu thuốc cho Doanh Vô Kỵ.

Tựa hồ là phương thuốc cổ truyền để có em bé.

Lại nhìn Doanh Vô Kỵ mỗi ngày mặt mày nôn nóng, nàng cái gì cũng không biết, cũng có thể đoán ra một ít chuyện đến.

….

Hắn vội vã sinh con.

Khẩn cấp!

Cho nên tuổi thọ của Triệu Kỵ……

Trước hết không đề cập đến tuổi thọ.

Doanh Vô Kỵ ngoại trừ mấy ngày rảnh rỗi mỗi tháng sẽ ở phủ Phò mã, thời gian khác đều qua đêm ở bên ngoài, cho nên qua đêm ở chỗ nào?

Bụng Triệu Ninh chậm chạp không có phản ứng, đặt ai cũng sốt ruột.

Đây chắc chắn là một sự kiện cấp độ thảm họa.

Nhưng theo quan sát của nàng, thân thể Doanh Vô Kỵ và Triệu Ninh không có bất cứ vấn đề gì, thậm chí còn vượt xa người thường.

Cái này có chút vấn đề.

Lúc trước nàng đã tò mò, một thuật cầu phúc đối với thai nhi tại sao lại mang đến tai họa cho cả nhà Doanh Vô Kỵ.

Hiện tại xem ra……

Thật ác độc a!

Chuyện yêu họa Sở quốc vẫn ép đến chết, ngoại trừ cao tầng Sở quốc cùng yêu sào, cùng với thế lực phía sau màn mở rộng cửa thuận tiện cho yêu sào, cơ hồ không có khả năng cókẻ nào biết.

Nhưng xem ra, hai trưởng lão Bạch gia biết, Doanh Vô Kỵ lại không biết.

Vấn đề này không thể không nghiêm trọng.

Thậm chí kỳ thuật kia cũng có thể liên quan đến Bạch gia.

Đây không phải là đẩy người vào trong hố lửa sao?

Xì!

Doanh Vô Kỵ đến tột cùng đang đối mặt với tình cảnh gì?

Tinh Ly có chút hoảng hốt, sợ đợi lát nữa người đến đông đủ, trực tiếp bắt đầu chính là vấn đề Sở quốc kia……

Nàng nhỏ giọng nói: “Doanh huynh, vậy chuyện Sở quốc chúng ta…

Yên tâm!

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo “Cho dù thế nào, Yêu hoạn tại Sở quốc đều là việc cấp bách, sẽ không bỏ mặc ngươi.

Tinh Ly giật mình một chút, nhìn sườn mặt dần dần bình tĩnh của hắn, trong lòng an ổn hơn rất nhiều.

Khẽ nhếch miệng, khẽ cười nói: “Đa tạ!”

Người Bạch gia lục tục đến.

Rất nhanh đã lấp đầy toàn bộ đại sảnh nghị sự.

Đại sảnh nghị sự cấp bậc ngàn người gần như ngồi đầy, lại yên tĩnh đến mức cây châm rơi có thể nghe thấy, sắc mặt tất cả mọi người đều có chút ngưng trọng, bởi vì lần họp trước đây

của Bạch gia phần lớn là chỉ có cao tầng tham dự, loại toàn tộc cùng nhau tham dự này, giống như là tiệc đón gió tẩy trần ở Giáng Thành năm ngoái.

Cách nửa năm.

Đây là……

Khẳng định là đại sự liên quan đến sự phát triển của toàn tộc.

Bạch Nông cùng Bạch Lĩnh hai đại trưởng lão ngồi ở hai bên Doanh Vô Kỵ.

Bạch Nghi thì ngồi ở đối diện Tinh Ly, bà vẫn còn xắn tay áo, phía trên quần áo còn dính chút bùn đất, rõ ràng là mới từ ruộng đất canh tác trở về.

Không chỉ có bà, người Bạch gia ở đây cũng như thế.

Mặc dù ở Lê quốc đã hưởng thụ quý tộc cấp bậc đãi ngộ, nhưng Người Bạch gia liền không có nuông chiều.

Sắc mặt bà lo lắng nhìn về phía Doanh Vô Kỵ "Vô Kỵ, chuyện gì!?

Không có đại sự gì!

Doanh Vô Kỵ chống lên một nụ cười, ý bảo bà yên tâm, sau đó quét mắt nhìn mọi người.

Sau đó trực tiếp vươn tay, lăng không hư họa.

Trong nháy mắt, một cái trận pháp hình thành, đem toàn bộ đại sảnh nghị sự bao phủ.

Từng luồng lưu quang trống rỗng hiện ra, dung nhập vào trong trái tim mỗi người.

Đây là pháp trận Bạch gia tự nghĩ ra, chính xác mà nói là lời thề cầu phúc ngay từ đầu, từng bước từng bước phát triển đến pháp trận tinh vi hiện tại.

Chủ yếu dùng cho bảo mật tin tức, người bên trong trận pháp không thể nói cho người bên ngoài về sự tình bên trong trận pháp.

Bởi vì bắt đầu từ khi chủ động phá vỡ hàng rào Thiên Nhân tộc và Nhân tộc, Bạch gia đều luôn sắm vai một nhân vật cực kỳ phản nghịch, đều bất dung bất kỳ một quần thể lớn nào.

….

Càng về sau lưu lạc ở ngoại vực.

Sau đó định cư ở Càn quốc.

Quá nhiều nội dung không thể để người ngoài biết.

Cho nên trận pháp này, vẫn kéo dài đến nay, chỉ có gặp phải chuyện cực kỳ trọng yếu mới có thể sử dụng.

Bất quá trận pháp bố trí tương đối phiền toái.

Thường ngày đều cần cao tầng liên thủ bố trí trọn vẹn một ngày một đêm.

Doanh Vô Kỵ trực tiếp tay không vẽ ra, có phải có chút quá khoa trương hay không?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, bọn họ đã sớm biết Doanh Vô Kỵ linh thai đã vượt qua nhất phẩm, thiên tư đủ để áp đảo toàn bộ thế hệ trẻ Bạch gia, thậm chí ở thời kỳ toàn thịnh bên trong Thiên Nhân tộc, cũng tuyệt đối làtồn tại đỉnh thiên.

Nhưng linh thai có phẩm chất cao hơn nữa, cũng chỉ là Thai Thuế Cảnh.

Tay không vẽ trận pháp……

Sợ quá!

Không chỉ có tu vi dọa người, trình độ trận pháp cũng đạt tới cực kỳ khủng bố.

Ngay cả hai trưởng lão Bạch Nông và Bạch Lĩnh cũng trợn mắt nhìn.

Chỉ là một chiêu đơn giản này, chính là hai người cả đời theo không kịp.

Đây không phải nói Doanh Vô Kỵ thực lực đã vượt qua hai người, mà là phương diện ngộ tính, thậm chí cả thiên phúđã nghiền ép hai người.

Chương 1005: Phân phối tộc vận hai thời đại Chương 1005:Phân phối tộc vận hai thời đại

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nói cách khác.

Tiềm năng!

Chỉ cần Doanh Vô Kỵ không chết non, từng bước từng bước tu luyện lên, chắc chắn trở thành cường giả đứng đầu Nhân tộc, thậm chí cao thủ mạnh nhất Thiên Nhân tộc thời kỳ toàn thịnh cũng chưa chắc có thể mạnh hơn Doanh Vô Kỵ.

Loại tiềm lực này, đủ để cho tất cả mọi người kinh hồn bạt vía.

Chuyên Húc đế thân cộng thêm Huyết mạch Thiên Nhân tộc.

Hoàn toàn chính là người tập hợp đại thành phân phối tộc vận của hai thời đại.

Bất kể là tiền thế, hay là hiện thế, chỉ sợ đều khó có thiên tài dám trực tiếp chạm trán.

Lúc trước Doanh Vô Kỵ đều biểu hiện tương đối hàm súc, chưa bao giờ có tình huống lấy lực áp người.

Nhưng hôm nay, lại không hề có ý định thu liễm sức mạnh của mình.

Bạch Nông trong lòng cũng không khỏi chậm rãi trầm xuống, Doanh Vô Kỵ phản ứng so với trong tưởng tượng của ông ta còn lớn hơn, thực lực cũng vượt xa dự liệu của ông ta.

Hai vị trưởng lão đều như thế.

Người trẻ tuổi Bạch gia cũng không nhịn được lộ ra một tia kính ngưỡng.

Nhưng đồng thời có cảm giác áp lực như núi lớn.

Doanh Vô Kỵ quét mắt nhìn mọi người, cười nhạt hỏi: "Mọi người đến đông đủ chưa?"

Đến đông đủ rồi!

Người trẻ tuổi đi ra ngoài gọi người đầu tiên đáp.

Nhị trưởng lão Bạch Lĩnh có chút không hiểu: "Vô Kỵ, hôm nay bỗng nhiên triệu tập mọi người lại, rốt cuộc là chuyện gì?"

Doanh Vô Kỵ thản nhiên cười "Triệu tập mọi người đến đây, tất nhiên là có chuyện quan trọng. Bất quá nói nó là đại sự, nhưng tạm thời cũng không ảnh hưởng được Bạch gia chúng ta. Nhưng nói nó là việc nhỏ, lại liên quan đến sứ mệnh mấy ngàn năm của Bạch thị tộc chúng ta.

Trong lúc nói chuyện.

Thân thể của hắn hơi nghiêng về phía trước, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía mọi người ở đây, chậm rãi phun ra một câu: "Yêu hoạn tại Sở quốc, hơn trăm đại yêu hành tung bất định, mọi người có ý kiến gì không?"

Hơn trăm đại yêu!

Mọi người ở đây nhất thời phát ra từng đợt kinh hô.

Lúc trước Sở quốc xảy ra chuyện gì, đại đa số bọn họ cũng không biết.

Mặc dù biết, cũng rõ ràng trước đó căn bản không có đại yêu hoạt động tung tích.

Lần này……

Đại yêu cũng bắt đầu lui tới, hơn nữa còn là hơn trăm đại yêu.

Quy mô Yêu Sào này, cho dù đặt ở ngoại vực, cũng đều có tư cách gọi là đại tộc.

Bạch gia thời kỳ toàn thịnh đụng phải loại tộc quần này còn có thể áp chế, đến phía sau cho dù có thể đánh thắng cũng phải nhọc công.

….

Khi mọi người xì xào bàn tán.

Doanh Vô Kỵ một mực quan sát vẻ mặt của mọi người, lại phát hiện Bạch Lĩnh giống như cũng không có đặc biệt kinh ngạc, trong lòng nhất thời trầm xuống, vốn cho rằng chỉ có Bạch Nông biết, không nghĩ tới Bạch Lĩnh làm Ứng Tiên phái cư nhiên cũng rõ ràng nội tình nơi này.

Mà hai người này, cư nhiên không một người nói cho mình biết.

Hắn trầm giọng hỏi: "Nhị trưởng lão, ông thấy chuyện này thế nào?

Bạch Lĩnh trầm tư một lát, nghiêm túc nói: "Yêu tộc loạn thế, sự tình trọng đại, Bạch thị nhất tộc ta thân mang mệnh số Nhân tộc, tự nhiên đem hết toàn lực, trợ Sở quốc trừ yêu. Chỉ có điều…"

Ông ta dừng một chút.

Lắc đầu khẽ thở dài: "Chẳng qua Bạch thị tộc chúng ta chỉ có hơn ngàn người, đặt chân ở Lê quốc chưa ổn định, còn cần

nghỉ ngơi lấy lại sức, chỉ sợ khó có thể đích thân đi Sở quốc.

Lông mày Tinh Ly nhất thời nhíu lại, đang chuẩn bị nói chuyện.

Bạch Lĩnh lại từ trong ngực móc ra một quyển sách thật dày, trực tiếp đẩy tới trước mặt Mễ Tinh Ly: "Bất quá nữ công tử, chúng ta tuy rằng không thể thân tới, nhưng cũng không đành lòng nhìn Sở quốc phiêu diêu trong yêu họa.

Đây là kinh nghiệm Bạch gia chúng ta sừng sững ở thời kỳ thượng cổ, thậm chí phiêu linh mấy ngàn năm giao tiếp với Yêu tộc ở ngoại vực.

Với ngộ tính của nữ công tử, chắc hẳn có thể dễ dàng hiểu thấu, có nó tương trợ, trợ lực đối với Sở quốc, không dưới ba vạn tinh nhuệ.

Ân?

Tinh Ly có chút kinh hỉ,

Vội vàng nhận lấy quyển sách, chỉ đơn giản lật xem một chút, cũng đã xác định giá trị quyển sách này thật lớn.

Yêu tộc đích xác vô cùng khó giải quyết, nhưng khó giải quyết này, cũng không phải thành lập trên thực lực nghiền ép, thực lực bình quân của đại yêu so với Binh Nhân Cảnh của Nhân tộc hơi mạnh, nhưng cũng chỉ là hơi mạnh mà thôi, tuyệt đại đa số đại yêu, đều đánh không lại cao thủ chém giết ra từ trong chiến trận, chân chính làm cho Sở quốc sứt đầu mẻ trán chính là kỹ xảo quỷ vực tầng tầng lớp lớp của bọn chúng.

Một đám đại yêu đánh chiến thuật du kích, chỉ vì thu thập tình báo bố phòng xung quanh Chuyên Húc Ấn.

Vừa chạm liền biến mất, không hề dây dưa.

Sở quốc không thể làm gì.

Nhưng trong quyển sách này lại ghi lại tất cả hiểu biết của Bạch gia đối với Yêu tộc, nhằm vào yêu pháp gì phải có phản chế như thế nào, ghi chép vô cùng tỉ mỉ, Sở quốc có quyển sách này, chỉ cần chăm chỉ nghiên cứu tập luyện, hoàn toàn có thể thoát khỏi cục diện bị động hiện tại.

Nàng trịnh trọng khoát tay với Bạch Lĩnh: "Đa tạ Nhị trưởng lão!"

Nữ công tử khách khí!

Bạch Lĩnh cười nhạt: "Nếu là nữ công tử không chê, lão hủ tự nguyện mang theo sách đi Sở quốc, ở trong bóng tối vì Sở quốc bày mưu tính kế!"

Ánh mắt Tinh Ly lập tức sáng lên, bất quá cũng không lập tức đáp ứng, mà là trông mong nhìn về phía Doanh Vô Kỵ.

Nơi này là địa bàn Doanh Vô Kỵ, nàng cũng không trực tiếp vượt mặt Doanh Vô Kỵ, đi thu chỗ tốt của Bạch gia.

Huống hồ hiện tại trực tiếp mời Bạch gia nhị trưởng lão đến Sở quốc, sẽ chỉ làm tình trạng của bọn họ ở Lê quốc càng thêm ác liệt.

Doanh Vô Kỵ thản nhiên gật đầu: "Nữ công tử trước tiên thu sách lại, Yêu hoạn tại Sở quốc Bạch gia chúng ta định dốc sức tương trợ, nhưng đến tột cùng có phái người đi qua hay không, cùng với phái ai đi qua, chúng ta còn phải bàn bạc kỹ hơn, tạm thời còn chưa tới trình độ ai cũng có thể thuận miệng đáp ứng.

Lời này có chút nhằm vào Bạch Lĩnh.

Nhưng Bạch Lĩnh lại thản nhiên chịu đựng, thần sắc thoạt nhìn cực kỳ bình tĩnh.

Tinh Ly gật đầu: "Đa tạ!"

Chương 1006: Không ngồi yên mặc kệ Chương 1006: Không ngồi yên mặc kệ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bạch Nông lại cười đáp: "Nữ công tử yên tâm, với giao tình của ngươi và Vô Kỵ, hắn sẽ không ngồi yên mặc kệ đâu! đúng rồi, có thể mạo muội hỏi một chút, nếu thật sự khai chiến với Yêu tộc, không lo lắng đến các quốc gia khác, Sở quốc chắc chắn có thể tiêu diệt toàn bộ Yêu tộc không?"

Sắc mặt Tinh Ly có chút khó coi, suy nghĩ một hồi lâu mới lên tiếng: "Nếu thật sự bất chấp hậu quả toàn lực ứng phó, ước chừng ba năm là đủ rồi, nhưng nếu như vậy, nước Sở chúng ta chỉ sợ cũng sẽ phế đi hơn phân nửa.

Thì ra là thế……

Bạch Nông như có điều suy nghĩ: "Hơn trăm đại yêu còn như thế, ngoại vực rộng lớn vô ngần, tất cả yêu tộc cộng lại đâu chỉ gấp trăm yêu sào, nếu bọn họ tấn công quy mô lớn, chỉ sợ thật sự có chút khó giải quyết a!"

Gấp trăm lần!

Nghe nói như thế, đồng tử Tinh Ly nhất thời co rụt lại.

Nhưng nhìn phản ứng của Bạch gia, lại phát hiện vẻ mặt tuy rằng đều có chút trầm trọng, nhưng cũng không có vẻ kinh ngạc.

Chẳng lẽ……

Lần này yêu sào đại yêu thật sự chỉ có không đến một phần trăm chỉnh thể?

Vực ngoại mấy vạn đại yêu, nếu thật sự là cùng nhau đánh tới……

Sau đó Tinh Ly nghĩ cũng không dám nghĩ.

Doanh Vô Kỵ lại đối với nàng cười cười "Nữ công tử, nếu đã lấy được sách, không ngại tạm thời tránh mặt một chút. Kế tiếp là Bạch gia chúng ta việc nhà, nếu là còn có trợ giúp khác, ta đợi lát nữa sẽ nói cho ngươi biết!"

Uh! Đa tạ!

Tinh Ly đứng lên, trịnh trọng nói cám ơn Doanh Vô Kỵ, sau đó liền vội vàng rời đi.

Tuy rằng tình huống nội bộ Bạch gia xử lý tương đối khó giải quyết, nhưng nàng đích xác đã lấy được thứ mình có thể lấy được, có quyển sách này tương trợ, có thể giúp Sở quốc thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi nàng rời đi.

Trong đại sảnh nghị sự yên tĩnh hồi lâu.

Doanh Vô Kỵ mỉm cười nói: "Hai vị trưởng lão muốn mượn miệng Sở quốc, nói cho ta biết Yêu tộc rốt cuộc mạnh cỡ nào?"

Bạch Nông trầm mặc không nói, ngược lại cười nhạt nhìn về phía Bạch Lĩnh có chút khó xử, nhưng vẫn gật đầu nói: "Yêu tộc đích xác rất mạnh, nhưng Vô Kỵ ngươi tựa hồ cũng không có ý thức được!"

Hả?

Doanh Vô Kỵ khóe miệng tươi cười lạnh lẽo: "Nếu hai vị cho rằng ta hẳn là biết yêu tộc cường đại, vì sao Yêu hoạn tại Sở quốc tin tức muốn giấu diếm ta đến bây giờ?

Bạch Lĩnh biến sắc, vội vàng nói: "Tuyệt không có ý này!"

Doanh Vô Kỵ hỏi ngược lại: "Vậy là vì sao?

Bạch Lĩnh có chút lo lắng, có chút không vui nhìn Bạch Nông: "Đại trưởng lão, việc này đều là theo ông nói đi làm,

ông ngược lại nói một câu đi!”

Bạch Nông lúc này mới thở dài “Vô Kỵ! Chúng ta không phải cảm thấy ngươi không nên biết việc này, mà là mấy ngày nay, chúng ta thật sự không nhìn ra ý thức gian nan khổ cực của ngươi.

Doanh Vô Kỵ nhíu mày “Ồ? Ý thức gian nan khổ cực gì?

Bạch Nông đứng lên, hướng về phía mọi người, hít một hơi thật sâu, liền cao giọng nói: “Đã như vậy, ta đây liền nói thẳng. Hiện giờ Bạch gia đã vào Lê quốc hơn nửa năm, nhưng trên thực tế những thứ đạt được lại có thể đếm được trên đầu ngón tay.”

Hơn tám trăm Tộc nhân Bạch thị, buổi tối đa phần tự tu luyện, ban ngày cũng chỉ là lao động tại Tân Lê thành Gần hai trăm ngày, ngoại trừ một ít quan chức, cũng chỉ còn lại có chức vị giáo đầu tân quân miễn cưỡng coi là hữu dụng.

Cẩn trọng mấy tháng.

Ta lấy bí pháp Thiên Nhân tộc, vì Lê quốc bồi dưỡng năm trăm vị binh sỹ tinh nhuệ, hơn năm trăm tiên thiên tư chất bình thường thì thấp nhất đều tứ phẩm linh thai.

Tam phẩm linh thai thậm chí có hơn 70 người.

Nhưng chúng ta có gì?

Bạch gia có thể được một chức quan?

Có thể có một tướng vị?

Ngay cả năm trăm môn đồ được bồi dưỡng cũng được đưa vào quân thủ thành.

Vô Kỵ ngươi là phò mã Lê quốc, hẳn là không phải là không biết là mấy thành phụ cận Tân Lê sắp bị Triệu Độ tiếp nhận đi?”

Tin tức này mặc dù vừa mới có manh mối, còn chưa công khai.

Nhưng Doanh Vô Kỵ không thể không biết.

Cũng chính tín hiệu này, trở thành ngọn nguồn lo âu chủ yếu của hắn gần đây.

Bạch gia chúng ta trả giá nhiều như vậy, Đại trưởng lão dẫn theo môn đồ, càng có thể nói là thần tích, chẳng lẽ ngay cả một ít chức quan, một tướng vị cũng không xứng sao?

Giữa sân.

Một tiếng thì thầm.

Vẻ mặt người Bạch gia càng lúc càng phức tạp.

Khó hiểu.

Phẫn uất có.

Mê mang cũng có.

Trong bọn họ, đại bộ phận người trẻ tuổi mặc dù đều có ý tưởng, nhưng đại phương hướng cũng là nghe theo cao tầng chỉ huy.

Nhưng hiện tại, chỉ huy rõ ràng có vấn đề!

Năm trăm môn đồ được Đại trưởng lão bồi dưỡng, đích xác được xưng tụng là kỳ tích trong kỳ tích, nếu không có bí pháp của Đại trưởng lão, bọn họ cho dù tài nguyên tu luyện sung túc, có thể cũng cần thời gian gấp bốn đến năm lần.

Lập công lao lớn như vậy.

Bạch gia đích xác cái gì cũng không có được.

Như thế.

Trong lòng có thể cân bằng được mới là lạ.

Từng ánh mắt nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, muốn hiểu rõ một lời giải thích.

Doanh Vô Kỵ lại giống như nghe được chuyện cực kỳ hoang đường.

mang theo một tia châm chọc: "Đại trưởng lão thật sự cho rằng, hơn năm trăm môn đồ Bạch thị này, trước khi bái nhập môn hạ Bạch thị, thật sự chỉ là người bình thường không biết một tý gì?"

Bạch Nông nhíu mày, muốn phản bác "Chẳng lẽ không…

Doanh Vô Kỵ trực tiếp phất tay ngắt lời "Đại trưởng lão ta hỏi ông, năm trăm người này, có người nào về cơ bản là yếu đuối không?"

Bạch Nông nghẹn họng: "Cái này…

Tuy rằng cũng không thể gọi là thiên tài.

Nhưng nói cơ bản yếu đuối thì quá đáng.

Năm trăm người trẻ tuổi này, đều gần như đạt tới cực hạn tài nguyên của bản thân mình.

Chương 1007: Thiên Nhân tộc cũng khó cứu Chương 1007: Thiên Nhân tộc cũng khó cứu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ tiếp tục hỏi: "Ta lại hỏi ông Nếu là không có số lượng lớn tài nguyên Lê quốc ủng hộ, ông nắm chắc mấy phần đạt tới hiệu quả này? Hoặc là nói cách khác, đổi thành quốc gia khác thì ông có mấy phần nắm chắc 500 người này có được mức tu luyện như thế này?"

Sắc mặt Bạch Nông cứng đờ: "Ta…

Tu luyện không có tài nguyên, cho dù Thiên Nhân tộc tới cũng khó cứu.

Ngay cả cử tộc Bạch gia tiến vào Trung Nguyên, cũng là ở chỗ giao giới giữa ngoại vực và cương vực Nhân tộc, cẩu thả hái linh dược hoang dã nhiều năm, mới giúp Bạch gia trải qua thời kỳ khai hoang sau này ở Trung Nguyên.

Vương triều Nhân tộc, tất cả tài nguyên đều do quý tộc chi phối.

Bình dân muốn ở dưới tình huống không dựa vào quý tộc, vẫn có thể lấy được tài nguyên tu luyện, gần như là chuyện không thể nào.

Chỉ có hai nước Càn Lê mới có cơ hội này.

Nhưng Càn quốc cần lấy quân công để đổi, không có bất kỳ cơ sở nào mà muốn lấy được tài nguyên tu luyện, cũng là chuyện không thể nào, hơn nữa Càn quốc không có linh mạch, mặc dù có tài nguyên tu luyện có thể phân phối, cũng keo kiệt đến đáng thương.

Ngược lại là Lê Quốc.

Hào phóng quả thực đến kỳ cục.

Về phần tại sao có thể hào phóng như thế, ông ta làm Bạch gia trưởng lão, tự nhiên rõ ràng nguyên do trong này.

Còn không phải bởi vì Doanh Vô Kỵ cùng Triệu Kỵ cha vợ con rể này, lấy ra một số tiền lớn từ xưởng ngọc xà cùng kinh doanh kính thủy tinh?

Tuy nói Doanh Vô Kỵ trong tay có yêu mạch, sớm muộn sẽ cho Lê quốc chia hoa hồng, bù lại cho tài nguyên tu luyện của Triệu thị.

Nhưng tin tức yêu mạch đến nay đều giữ lại ở Bạch gia, Lê quốc thậm chí cũng không lấy đi một khối nguyên thạch từ trong yêu mạch.

Bút tích của Triệu Kỵ, cho dù là Bạch Nông nhắc tới cũng không thể không sinh lòng kính ngưỡng.

Không có tài nguyên tu luyện.

Công tích vĩ đại như thế, ông ta một phần nắm chắc làm thành cũng không có.

Từ các quốc gia khác lấy được tài nguyên tương đương cho 500 thường dân.

Đối với ông ta mà nói càng là người si nói mộng!

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ hơi lạnh, tiếp tục hỏi: "Vậy ta hỏi lại Đại trưởng lão, năm trăm Bách gia học tử này có một người nào là không biết chữ hay không?"

Bạch Nông lắc đầu: "Không có!

Ông ta cảm giác mình đã có chút hụt hơi.

Năm trăm thanh niên bình dân không ai là không biết chữ, cái này đã có chút quá không hợp lý.

Doanh Vô Kỵ tay phải nặng nề vỗ ở trên bàn, cao giọng hỏi "Là Đại trưởng lão ông dạy sao?"

Bạch Nông: "……

Tuy rằng ông ta rất phẫn uất.

Nhưng bây giờ ông ta chỉ có thể cúi đầu.

Ông ta luôn lặp đi lặp lại thành tích này là công lao của ông ta, hiện tại ông ta thật sự không có mặt mũi nào nói ra miệng.

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ nghiêm nghị, tiếp tục hỏi: "Ta đây lại hỏi Đại trưởng lão một vấn đề cuối cùng, những môn đồ kia đột phá tam phẩm linh thai, mỗi người đọc bách gia kinh điển, rảnh rỗi liền đi học cung dự thính, dưỡng khí luyện tâm, mới cuối cùng có sở ngộ, đột phá tầng mười hai, những thứ này cũng là công lao của Đại trưởng lão sao?"

Bạch Nông: “……

Doanh Vô Kỵ cười lạnh một tiếng ” Thuật huấn nhân Thiên Nhân tộc vô cùng tinh diệu, nhưng cũng chỉ là khai phá đến cực hạn tư chất tiên thiên của một người, tận khả năng tiếp cận hạn mức cao nhất của thiên Huyết mạch. Nửa năm vừa qua, đại trưởng lão ăn ngon ngủ yên, dùng thời gian ngắn nhất, càng ít tài nguyên càng tốt, để cho những thiên tài bình dân này nhanh chóng đạt tới độ cao vốn có của bọn họ.

Thật sự vất vả.Nhưng hãy gọi đó là phép màu. Có phải quá lời hay không?”

Nếu không phải Thuật huấn nhân này quả thật có chút hiệu quả.

Doanh Vô Kỵ thật sự đã sớm muốn mắng chửi người.

Bồi dưỡng thiên tài thành thiên tài?

Sắc mặt Bạch Nông nhất thời hết xanh lại tím, già đầu thế rồi mà lần đầu tiên bị tiểu bối chỉ vào mặt mũi mắng.

Nhưng ông ta vẫn nói: “Gọi là thần tích, cũng chỉ bất quá là một cái cớ. lão phu chỉ là muốn cho Vô Kỵ ngươi biết, Bạch thị nhất tộc chúng ta thân mang Nhân tộc khí vận, càng là có tiềm lực thông thiên triệt địa.”

Chúng ta nhập trú Lê quốc, nương tựa cùng ngươi, là vì ngăn cơn sóng dữ!

Mà không phải trốn sau lưng Vương triều Nhân tộc, nước chảy bèo trôi!

Ta thậm chí có thể nói rõ cho ngươi biết, chuyện yêu hoạn Sở quốc đích thật là ta cố ý không nói cho ngươi biết.

Chính là bởi vì ngươi căn bản không ý thức được Yêu tộc bây giờ đáng sợ cỡ nào!

Chỉ là trăm tên đại yêu, nếu Bạch gia chúng ta dốc sức tương trợ, yêu hoạn chỉ sợ đã sớm bình định!

Nhưng bình định yêu hoạn lần này, lần sau thì sao?

Lê quốc nhìn như bách tính an cư lạc nghiệp nhưng là cảnh phồn vinh giả dối!

Nhưng dưới lực lượng tuyệt đối nghiền ép!

Hết thảy đều là hư vọng!

Lê quốc tựa như một nồi nước ấm, không ngừng nấu ngươi, nấu đến khi đại họa giáng xuống đầu, cũng không sinh ra một tia ý chí chiến đấu!

Vì sao không nói cho ngươi biết yêu hoạn Sở quốc?

Ta chính là muốn nuôi yêu hoạn này!

Lớn đến mức yêu sào này cũng đủ cắn một miếng thịt Sở quốc, làm cho Sở quốc đau, làm cho ngươi nhìn thấy mà giật mình!

Như vậy ngươi mới có thể tỉnh táo ý thức được, mình gánh vác sứ mệnh gì!

Nhị trưởng lão đã sớm biên soạn xong sách, chuẩn bị giao cho Sở quốc, nhưng vẫn bị ta ngăn cản, chính là bởi vì nguyên do này.

Bất quá hắn vừa rồi đem sách giao ra, ta không có ngăn trở.

Là bởi vì ta biết, Yêu hoạn tại Sở quốc đã đạt tới mức độ nghiêm trọng, mặc dù có sách này hiệp trợ, cũng khó có thể với sức lực của một quốc gia bình ổn triệt để việc này

Con bé kia tự nhận là Sở quốc ba năm có thể bình định yêu hoạn, là bởi vì nàng giống như ngươi, căn bản không biết chỗ đáng sợ của Yêu tộc!

Đến lúc đó.

Các ngươi đều nhận ra, nhận thức trước kia đối với Yêu tộc hoang đường cỡ nào!

Trước hôm nay.

Ngươi khẳng định không nghĩ tới Nhị trưởng lão của Ứng Tiên phái, sẽ đạt được nhất trí với một người Nghênh Thiên phái ta.

Đó là bởi vì ngươi không hiểu, lúc chúng ta ở ngoại vực, có ký ức chật vật hốt hoảng đến bực nào.Bạch gia chúng ta, nhất định phải có thật sự nắm trong tay lực lượng cường đại!"

Chương 1008: Tâm tình hai vị trưởng lão Chương 1008: Tâm tình hai vị trưởng lão

Người dịch: PrimeK Tohabong

Một buổi nói chuyện.

Khiến huyệt thái dương Doanh Vô Kỵ thình thịch.

Hắn rất có thể hiểu được tâm tình của hai trưởng lão này.

Nhưng lại vì Bạch Nông bảo thủ, tức giận đến run rẩy.

Hắn sắp bị tức cười: "Vậy đại trưởng lão ta hỏi ông, tin tức của ngươi từ đâu mà đến?"

Bạch Nông trầm giọng nói: "Đương nhiên là Bạch gia chúng ta sắp xếp người ở bên trong Chu vương thất!"

Doanh Vô Kỵ lại hỏi: "Vậy những tin tức này, là tin tức bọn họ nhận được, hay là thông qua Chu thiên tử hoặc là Chu Huề Vương biết được?"

Thần sắc Bạch Nông ngưng trọng vài phần, cân nhắc một hồi mới lên tiếng "Đương nhiên là cái sau!"

Hả!

Doanh Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng "Đó có phải chính là Chu vương thất muốn cho các ngươi biết cái gì, các ngươi mới có thể biết cái đó?"

Bạch Nông nhíu chặt lông mày trắng bạc lại, "Nói cũng không thể nói như vậy, chúng ta nhận được tin tức, tự nhiên sẽ đi nghiệm chứng nó thật giả…"

Doanh Vô Kỵ trực tiếp phất tay ngắt lời "Ta hỏi lại ông, người Bạch gia chúng ta sắp xếp ở Chu vương thất, nghe chỉ huy của ai?"

Bạch Nông trầm mặc trong chốc lát: "… Ta!"

"Ông xác định bọn họ hoàn toàn nghe theo ông chỉ huy?"

Đương nhiên!

Doanh Vô Kỵ cười lạnh "Nói như vậy,ông biết chuyện bọn họ âm thầm thi triển thuật cầu phúc với ta?"

Cái gì!

Bạch Nông kinh hãi không hiểu, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Lúc trước Bạch Nghi như có như không thăm dò ông ta vài lần, nhưng ông ta đều không ý thức được đã xảy ra chuyện gì, dù sao ông ta biết rất ít sự tình nội bộ Lê vương thất.

Nhưng hiện tại…… Hình như xảy ra đại sự!

[nhắc nhở] mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đạt tới 100, thu được Kỹ xảo địa cấp đỉnh cấp《 Thông Linh 》.

Mi tâm Doanh Vô Kỵ nhảy dựng.

Hắn chỉ là suy đoán, căn bản không xác định kỳ thuật này có phải là nhóm người Bạch gia ở Chu vương thất hay không.Sở dĩ nói như vậy, chính là vì thăm dò Bạch Nông, hơn

nữa mặc kệ sự thật tình huống là cái gì, đều phải đem quyền chỉ huy Bạch gia vững vàng nắm giữ ở trong tay mình.

Nhưng nhìn phản ứng hiện tại của Bạch Nông, hình như cũng không biết.

Tình cảm vừa rồi của hắn

Máng cảm xúc mới đột phá 80

Địa cấp Thông Linh, ngược lại bắt nguồn từ một người khác.

Thật đúng là lừa gạt!

Hắn hư không một chiêu, trực tiếp tóm Bạch Nghễ.

Lòng bàn tay phun ra ánh sáng, trực tiếp ấn vào mi tâm của hắn.

Ngay sau đó, trong đôi mắt Bạch Nghễ liền có ánh sáng rực rỡ chớp động.

Đây cũng là một loại tiểu pháp thuật tương tự như thuật đọc tâm, mặc dù không độc ác như Nhiếp Hồn Thuật, nhưng cũng có thể làm cho tâm tình của một người thông qua ánh sáng khác nhau phản ánh ra.

Mà Bạch Nghễ hiện tại trong mắt hiện lên quang hoa.

Đó là nỗi sợ hãi tột độ.

Doanh Vô Kỵ âm trầm nói: "Bạch Nghễ biểu đệ, ta nhắc tới Kỳ Chi Thuật thời điểm, ngươi vì cái gì sợ hãi như vậy?"

Bạch Nông thấy bộ dạng này, trong lòng cũng toát ra suy đoán cực kỳ không ổn: "Bạch Nghễ, ngươi…"

Bạch Nghễ cũng bối rối.

Không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ cư nhiên ngay cả chuyện bí ẩn như vậy cũng biết.

Ánh mắt né tránh, muốn nhanh chóng bịa ra một lý do.

Nhưng không ngờ, vừa mới sinh ra ý niệm này, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một tấm gương.

Sau đó.

Đầu đau nhức, trực tiếp hôn mê.

Doanh Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, trực tiếp ở trước mặt mọi người, lăng không vẽ lại vẽ, trận pháp trước khi tộc hội bắt đầu đã bố trí, trong nháy mắt bị hắn tăng cường hơn mười lần, làm cho người ta không chút hoài nghi, nếu là có người dám tiết lộ nội dung tộc hội, chắc chắn chết bất đắc dĩ tại chỗ.

Mọi người ở đây, trong lòng đều kinh hoàng.

Không biết đại sự gì mới đáng để gây chiến lớn như vậy?

Doanh Vô Kỵ ngồi trở lại chủ vị, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Bạch Nông "Đại trưởng lão, cùng mọi người giải thích một chút thuật cầu phúc này đến tột cùng là vật gì đi!"

Trong hai mắt Bạch Nông là sầu lo không ngừng, lúc trước ông ta còn có thể có sức mạnh, là bởi vì căn bản không cảm thấy thuật cầu phúc này cùng Bạch gia có quan hệ gì, thậm chí cũng không rõ Doanh Vô Kỵ cùng thuật cầu phúc này có quan hệ gì.

Dù sao Doanh Vô Kỵ bên ngoài, một đứa con nối dõi cũng không có.

Nhưng hiện tại……

Ông ta lấy lại bình tĩnh, liền đem thuật cầu phúc mà hắn nghe Bạch Nghi miêu tả nói một lần.

Mọi người cũng nghe được có chút mê mang, chỉ có vài người lộ ra thần sắc suy tư.

Doanh Vô Kỵ ngón tay gõ bàn "Chư vị tuy rằng mới tới nửa năm, chắc hẳn cũng nghe qua một ít lời đồn có liên quan đến Thái tử!"

Mọi người nhìn nhau,

Đều gật gật đầu.

Dù sao Bạch gia cùng Lý gia xem như có chút ân oán, Lý gia chính là bởi vì muốn thông qua phỉ báng Thái tử mà bị Triệu thị diệt, bọn họ không thể nào không biết.

Doanh Vô Kỵ mặt không chút thay đổi nói: "Ta bác bỏ tin đồn một chút, đây không phải lời đồn!"

Mọi người: "……

Bạch Nông: "……

Bạch Lĩnh: "……

Doanh Vô Kỵ chỉ vào mũi mình "Trong bụng Thái tử phi, là cốt nhục của ta!"

Mọi người "!!!

Doanh Vô Kỵ "Thái tử Triệu Ninh cũng là nương tử của ta!"

Mọi người "!!!"

"Dựa theo ước định của ta và nhạc phụ Lê Vương, con nối dõi của ta và Thái tử, chính là Thái tử Lê quốc kế tiếp!"

Mọi người "!!!

….

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên đứng dậy, trực tiếp ném một quyển sách cuộn trước mặt Bạch Nông: "Hiện tại đã biết vì sao ta chậm chạp không thể giao chức quan cho các ngươi chưa? cũng bởi vì các ngươi tự cho là có thể nắm giữ hết thảy,

mặc kệ mấy tên phản đồ ở bên ngoài quấy gió quấy mưa, nếu Thái tử sớm có thai, những thứ này đều là Bạch gia chúng ta!"

Bạch Nông: "……

Ông ta nhợt nhạt và chạm vào cuộn giấy.

Quyển sách cuộn lại tự mình lăng không bay lên, tự mình triển khai.

Chương 1009: Hối hận đến tim nhỏ máu Chương 1009: Hối hận đến tim nhỏ máu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trên đó ghi lại từng cái tên quan chức.

Cuối cùng quyển sách cuộn, còn viết gần ngàn người nhận mệnh, đều là Doanh Vô Kỵ chuẩn bị nhóm môn đồ Bạch thị tiếp theo, trước đó cũng bởi vì không biết nguyên nhân gì mà một mực trì hoãn.

Bây giờ… họ đã biết nguyên nhân.

Sau khi nhìn thấy từng cái tên

Đánh dấu, lại càng hối hận đến tim nhỏ máu.

Chi chít, tất cả đều là ba tầng tầng mười một, thậm chí còn có không ít đánh dấu một hạng mục nào đó tầng mười hai.

Nhóm môn đồ này cũng đã là điểm cuối của "Thần tích" đợt trước.

Doanh Vô Kỵ mặt không chút thay đổi: "Những người này tu hành khắc khổ, chăm chỉ đọc sách, ôm ấp ý chí tinh hoa học vấn Bách gia, chính là không có Bạch thị huấn nhân thuật, cũng có thể dựa vào học cung trở thành trung long phượng."

Đại trưởng lão bây giờ còn tưởng rằng, trên chiến trường giữa Nhân tộc và Yêu tộc, Bạch thị mới là giải pháp duy nhất dẫn dắt đại thế sao?

Thuật cầu phúc, ta tin tưởng mấy tên trộm bên ngoài Bạch gia kia làm ác, đại trưởng lão cũng không rõ nội tình trong đó.

Nhưng ta vẫn giữ niềm tin vào các trưởng lão.

Đại trưởng lão lại bảo thủ, khi dễ ta tuổi trẻ!

Bạch gia lâm vào khốn cảnh như thế có lẽ không thể tránh khỏi.

Nhưng lâm vào khốn cảnh mà mờ mịt vô tri, lại là do một tay hai vị trưởng lão tạo thành!"

Môi Bạch Nông có chút run rẩy.

Suy sụp cúi đầu: "Xin gia chủ giáng tội!"

Bạch Lĩnh vừa mới từ trong khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, âm thanh run rẩy nói: "Thỉnh gia chủ giáng tội!"

Doanh Vô Kỵ đứng lên "Hai vị lớn tuổi, tự mình bãi bỏ chức vị trưởng lão là tốt rồi. Từ hôm nay trở đi, chức vụ trên dưới Bạch gia đều do một mình ta quyết định, trên dưới Bạch gia hơn tám trăm tính mạng, cũng do một mình ta gánh vác, chư vị có tin phục không?"

Bạch Nông và Bạch Lĩnh hít sâu một hơi: "Chúng ta tin phục!"

Hai vị tiền trưởng lão đều lên tiếng, đám người còn lại làm sao có đạo lý không phục?

Chúng ta tin tưởng!

Doanh Vô Kỵ sắc mặt hơi chậm lại.

Kẻ phản đồ không ở Lê quốc, mặc dù đã loại bỏ được hai vị trưởng lão nhưng cũng chưa chắc có thể tránh khỏi khốn cảnh.

Nhưng có thể làm cho hai trưởng lão này triệt để nghe lời mình, về sau làm việc hẳn là cũng sẽ thuận tay một ít.

Chỉ là…

Có một số việc chỉ có mình mới có thể giải quyết.

Hôm nay trước khi tóm được Bạch Nghê nhưng hắn cũng không xác định được nguồn gốc của thuật cầu phúc, nhưng hiện tại nếu đã xác định, chuyện này cũng rất có thể là Cơ Động hoặc là Lão lưu manh ở sau lưng đâm mình.

Nếu là bọn họ đâm mình, liền không có khả năng không cho cha vợ biết, nhất định sẽ thông qua một con đường nào đó để báo cho cha vợ.

Triệu Kỵ hiện tại, đại khái đã biết chuyện này có liên quan đến Bạch gia.

Nhưng lại không trao đổi với mình.

Điều này đã rất có thể nói rõ vấn đề.

Áp lực như núi.

Một ván cờ này thật sự độc ác.

Trực tiếp đem Triệu Bạch đẩy tới bên vách núi.

Cũng không biết có thể hóa giải hay không.

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua Bạch Nghê đang trong trạng thái hôn mê.

Hắn thản nhiên nói: ” tạm thời thay chức trưởng lão của Bạch Nông Bạch Lĩnh, Bạch Nghễ giao cho các ngươi, cho dù dùng phương pháp gì, triệu hồi tặc tử Bạch gia ở bên ngoài về rồi ban cho chết”

……..

Một hồi phong ba đi qua.

Bạch gia ngoài mặt bình tĩnh, bên trong kỳ thật đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trong hình thức dĩ vãng, gia chủ cùng trưởng lão kỳ thật là tồn tại ngang cấp, sự vụ lớn nhỏ trong tộc bình thường lấy gia chủ làm chuẩn.

Nhưng các trưởng lão mỗi người một chức, trong tay mỗi người đều có thứ mà gia chủ không thể nhúng tay, từ đó bao che cho gia tộc.

Phòng ngừa gia chủ nhất thời có những lựa chọn sai lầm đưa cả Bạch gia vào bên trong ngõ cụt.

Lần này Doanh Vô Kỵ, đầu tiên là cắt quyền lực của hai trưởng lão, lại để cho bọn họ thay mặt trưởng lão.

Tuy rằng chức vụ không thay đổi, nhưng quan hệ với gia chủ, đã từ bằng cấp biến thành cấp trên cấp dưới.

Sau khi hội nghị kết thúc, Bạch Nông và Bạch Lĩnh liền mang theo Bạch Nghê đã bị Kính Ảnh đổi lấy bản hồn đi bắt người.

Mà bản hồn Bạch Nghê, lại bị Doanh Vô Kỵ tiến hành sưu hồn cực kỳ thảm hại.

Từng cái một.

Từng món một.

……..

Tất cả mọi thứ trong trí nhớ của hắn đều bị Doanh Vô Kỵ lật tung lên trời.

Bạch gia đích xác ở trong Chu vương thất có sắp xếp người, chính là phụ thân cùng thúc phụ của Bạch Nghê, hai người bây giờ còn ở trong gia phả, nên đã áp dụng biện pháp là cha đi thì con ở lại, để bảo đảm tính trung thành của hai người này đối với Bạch gia, mà thông qua Bạch Nghê liên hệ, cũng khiến cho Bạch Nghê có được địa vị cao ở Bạch gia.

Càng nhiều tin tức, Doanh Vô Kỵ không phải đặc biệt rõ ràng.

Bởi vì Bạch Nghê ở nhà, cũng chỉ có tác dụng truyền tin tức.

Trước đó, biểu hiện vẫn tương đối bình thường, nhưng lần này bỗng nhiên như bị xúi giục

Hai tên này, là như thế nào mà bị xúi giục?

Hay là nói, bọn họ thật sự đơn thuần cho rằng, chỉ cần Triệu Ninh không sinh con, vương vị Lê quốc cuối cùng sẽ rơi vào trên người con cái của mình và Đường Đường?

Bạch gia có người ngu xuẩn như vậy, bởi vì giáo dục gia đình tại Bạch gia còn có rất nhiều điểm giống như thời bộ lạc thượng cổ.

Bộ lạc Nhân tộc khi đó, còn đặc biệt là chế độ nhường ngôi thịnh hành.

Mẹ kiếp!

Doanh Vô Kỵ có chút muốn chửi má nó.

Bạch Nghi thần sắc lo lắng "Vô Kỵ, hiện tại con có tính toán gì? Bạch gia hôm nay, xem như hoàn toàn đặt ở trên người con"

Ý cười trên khóe miệng Doanh Vô Kỵ có chút chua xót.

Đúng rồi!

Đều đặt ở trên người mình.

Nếu như không có hôm nay, Bạch gia xảy ra chuyện, còn có thể đem trách nhiệm quăng cho hai trưởng lão "Bảo thủ".

Nhưng hiện tại, quyền lực tiếp nhận, trách nhiệm cũng đều tiếp nhận.

Nếu giữa Bạch gia và Lê quốc xảy ra vấn đề, mỗi một mạng người bị vứt bỏ đều sẽ tính lên đầu mình.

Chương 1010: Thân bất do kỷ Chương 1010: Thân bất do kỷ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ xoa xoa ngực, phun ra một ngụm hờn dỗi "Không có tính toán gì, cho dù như thế nào, con cũng sẽ không để Bạch gia xảy ra chuyện. Nương đi ra ngoài trước đi, con muốn ở lại một mình".

"Được, được rồi!"

Bạch Nghi thần sắc có chút lo lắng, nhưng thấy hắn vẻ mặt phiền não, vẫn là gật gật đầu.

Sau khi bà rời đi, trong đại sảnh trống rỗng, cũng chỉ còn lại hai người Doanh Vô Kỵ và Bạch Chỉ.

Doanh Vô Kỵ xoa bóp huyệt Thái Dương của mình.

Phiền đến mức muốn nhổ tóc.

Hiện tại hắn, lần đầu tiên cảm giác được cái gì gọi là người trong giang hồ thân bất do kỷ.

Lúc trước tình cảnh cho dù lại gian nan, hắn muốn suy nghĩ trừ bỏ chính mình, cũng chỉ còn lại mấy người vợ và một người mẹ.

Xảy ra vấn đề, cùng lắm thì chạy trốn.

Nhưng hiện tại hắn đèo bòng chính là toàn bộ Bạch gia, hiện tại toàn bộ Bạch gia đều ở Lê quốc cảnh nội, tuy rằng mỗi người đều là cao thủ, nhưng muốn một người phá vòng vây đi ra ngoài, không khác người si nói mộng.

Mà thế cục hiện tại.

Khả năng Lê quốc vây quét Bạch gia không nói là rất lớn, ít nhất cũng nằm trong kế hoạch.

Triệu Kỵ cũng không thể không lo lắng cho giang sơn Triệu thị.

Giống như bây giờ hắn không thể không suy nghĩ cho Bạch gia.

Bực nhất là hai tên kẻ phản đồ.

Doanh Vô Kỵ muốn mắng chửi người, nhưng cảm giác mắng chửi người không có tác dụng gì.

Việc cấp bách là tìm một phương pháp giúp Bạch gia toàn thân trở ra.

Truyền tống trận?

Trên đời này hình như không có truyền tống trận mạnh như vậy.

Nếu là có, chỉ sợ đã sớm dương danh trong lịch sử chiến tranh.

Doanh Vô Kỵ biết hai truyền tống trận mạnh nhất, một là họ Khương bố trí ở An Ấp Minh Đô, một là Cơ Động lần trước bố trí khi tấn công An Ấp Minh Đô.

Cái trước truyền tống một chiều, hơn nữa hiệu suất truyền tống cực kỳ có hạn, không thích hợp chạy trốn.

Hiệu suất truyền tống của cái sau không thấp, nhưng khoảng cách rất xa, chỉ thích hợp công thành tập kích bất ngờ, cũng không thích hợp chạy trốn.

Phá vòng vây?

Tuy rằng hiện tại Vùng đất mới thành kiến còn chưa hoàn thành, nhưng các cái thành trì chủ thể đã đứng lên, khắp nơi đều là tường đồng vách sắt.

Bạch gia cho dù cử tộc ngự kiếm phi hành, cũng tuyệt đối sẽ bị bắn thành nhím.

Huống hồ cho dù có thể chạy trốn, lại có thể chạy trốn đi đâu?

Chạy trốn đến đâu cũng là người ngoài.

Đổi lại quốc gia nào có thể cường đại như Lê Quốc?

Nương tựa vào cô nàng Mễ là một lựa chọn, nhưng địa vị chiến lược có thể cao tới đâu? Cô nàng này rất cần trợ lực của mình, nhưng những người cần đề phòng tại quý tộc Sở quốc cũng không ít.

Chỉ có một Bạch gia, một cây khó chống đỡ.

Trừ phi mang theo rất nhiều đệ tử đi qua.

Nhưng bây giờ, dường như các môn đệ không thể mang đi.

Minh Đô!?

Hiện tại xem ra, Minh Đô đích thật là một lựa chọn tốt.

Bạch gia chỉ cần thừa dịp hoàng hôn, đều trốn tới bên trong Minh Đô, Lê quốc phản ứng cho dù nhanh hơn nữa, cũng không có khả năng phái đi vào quá nhiều binh mã.

Nói như vậy, phá vòng vây chạy trốn cũng không phải là một việc khó.

Nhưng cơ chế của Minh Đô, chính là ngươi từ địa phương nào truyền vào, mặc kệ đến địa phương nào, chỉ cần truyền về nhất định sẽ trở lại tại chỗ.

Nói cách khác, từ Minh Đô chạy trốn, tương đương với không chạy trốn, trừ phi tiếp nhận việc mình triệt để biến mất khỏi hiện thế.

Mà Minh Đô không phải là một nơi dễ sống, khắp nơi đều có ảnh hưởng đối với tâm chí, ngoại trừ đám người Vi Nga

phái tự cam đọa lạc kia, cho dù kẻ nào ở bên trong đều là tra tấn.

Bên trong chỉ có hai nơi có thể ở, một là An Ấp, một là Tề vương cung.

Cái trước cùng Lê Quốc cũng không có gì khác nhau.

Cái sau……

Giống như chui vào hang ổ của Khương Thái Uyên, bất quá nói như vậy, mưu đồ của Lê quốc ở trên người họ Khương liền hoàn toàn thất bại.

Bất quá ta là một người sắp bị Lê quốc truy sát, lo lắng thứ này làm gì?

Nhưng khoan đã!

.

Ta hiện tại liền xác định Bạch gia nhất định sẽ bị Lê quốc truy sát sao?

Trong chuyện này chẳng lẽ không có bất kỳ đường cứu vãn nào?

Mẹ kiếp! phiền quá!

Doanh Vô Kỵ hướng trên mặt đất nhổ một ngụm nước miếng.

Công tử!

Một đôi tay mềm mại xoa bóp nhẹ nhàng huyệt thái dương của hắn.

Doanh Vô Kỵ xoay người nhìn về phía Bạch Chỉ, phát hiện nàng đang rối rắm nhìn mình.

Cái miệng nhỏ nhắn chúm chím, giống như muốn hỏi gì đó, rồi lại có chút hỏi không nên lời.

Cô gái nhỏ này.

Đang đau lòng cho ta.

Hắn cười cười nói: “Muốn hỏi gì cứ hỏi đi!

Bạch Chỉ mím môi, lắp bắp nói: “Công tử! Đã xảy ra chuyện gì, em xem không hiểu?”

Doanh Vô Kỵ: “……

Được rồi.

Hắn đứng lên, xoa xoa đầu Bạch Chỉ: “Không có chuyện gì, chúng ta về nhà ăn cơm đi, muốn ăn cái gì?”

Bạch Chỉ không cần nghĩ ngợi “Thịt nướng!

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng cười cười, quẹo vào cái cổ trắng nõn mềm mại của nàng.

Đi thôi!”

Điên tiết nửa ngày

Bụng đều đói.

Cho dù thật sự có một ngày phải mất đầu, cũng tuyệt đối không thể là hôm nay.

Trước ấm cật đã rồi tính sau.

Doanh Vô Kỵ quẹo cổ tiểu nha đầu, hai người cãi nhau ầm ĩ đi ra ngoài, lại không có chú ý tới ánh mắt tiểu nha đầu đảo loạn, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

……

Phủ Phò mã.

Củi lửa nổ đùng đùng, chiếu lên mặt người đỏ rực.

Thịt nướng xèo xèo trên tấm sắt, thỉnh thoảng nổ lép bép thật vui tai

Bạch Chỉ ở bên nhìn chằm chằm.

Hoa Triều nhìn nàng buồn cười, dùng kẹp gỗ gắp miếng thịt cuối cùng, chấm gia vị đặt vào trong đĩa của nàng.

Đêm.

Rất yên tĩnh.

Yên tĩnh đến mức khiến người ta cảm thấy an tường.

Hoa Triều đưa cho Bạch Chỉ một cái khăn lau miệng, xoay người nhìn về phía Doanh Vô Kỵ "Vô Kỵ, còn ăn không?"

Doanh Vô Kỵ lắc đầu cười cười "Ăn no rồi, sớm nghỉ ngơi đi!"

Nói rồi.

Liền đứng lên, đi vào trong phòng.

Chương 1011: Tiến thoái lưỡng nan Chương 1011: Tiến thoái lưỡng nan

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hoa Triều nhìn về phía Bạch Nghi "Nương, chúng ta đây nghỉ ngơi!

Bạch Nghi cười khoát tay áo: "Đi đi, đi đi!

Đưa mắt nhìn Hoa Triều đuổi theo.

Lúc này bà mới nói với hai cô nương còn lại: "Tiểu Bạch Chỉ, Tinh Ly, sắc trời không còn sớm nữa, các ngươi cũng mau ngủ đi!"

Nói xong, liền xô đẩy hai người trở về phòng mình.

Trong viện vắng vẻ rất nhiều.

Bạch Nghi thu hồi chén đĩa, lại dập tắt lửa trại, thở dài một hơi.

Kỳ thật bà rất sớm trước đó cũng đã có loại cảm giác, đó chính là Bạch gia đã sớm không thích hợp với Nhân tộc vương triều bây giờ.

Thời đại Bộ lạc có rất nhiều suy nghĩ không còn giống với Nhân tộc vương triều

Thật giống như hiện tại, các loại hành động hai trưởng lão, khiến Doanh Vô Kỵ lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Nhưng bà lại vô lực ngăn cản.

Bởi vì bà cũng chưa bao giờ trên thực tế khống chế qua hai trưởng lão, thậm chí không cách nào triệt để khống chế Bạch gia.

Giờ này khắc này, giống hệt lúc trước

Bạch gia bị Càn quốc trục xuất là nhất định, bị Lê quốc trục xuất cũng gần như ván đã đóng thuyền.

Chỉ cần tư tưởng Bạch gia mới là Nhân tộc cứu vớt người" một ngày không đi xuống, Bạch gia sẽ vẫn ở vào hoàn cảnh khốn khó như thế.

Nhưng hết lần này tới lần khác, sửa cũng không sửa được.

Bởi vì mấy ngàn năm trước, Bạch gia đã từng thành công.

Hiện tại

Loại tư tưởng này, giống như bị Doanh Vô Kỵ xoay chuyển một ít.

Nhưng xoay chuyển hình như có chút chậm, con trai mình lâm vào hoàn cảnh gian nan cỡ nào, bà làm mẹ đều rõ ràng hơn ai.

Ai!

Bạch Nghi khe khẽ thở dài, bà không biết lúc trước đón Bạch gia đến Lê quốc đến tột cùng có phải là một lựa chọn

chính xác hay không.

Bà có chút hối hận.

Nhưng nếu để cho bà làm lại một lần nữa, bàcó thể còn làm như vậy.

Bạch gia sinh ra ở Trung Nguyên, lớn lên ở Trung Nguyên, mặc dù phiêu bạt ngàn năm, vẫn phải lá rụng về cội.

Bản thân Bạch gia cũng không sai.

Chỉ là không nên xuất hiện trong thời đại này.

Bà lắc đầu, chậm rãi trở lại trong phòng.

Bên trong cửa sổ.

Tinh Ly nhìn sân vắng vẻ, hơi thất thần.

Lúc trước nàng nằm mơ cũng muốn đào người của Lê quốc, lại như thế nào đều tìm không thấy cơ hội, bởi vì này cha vợ con rể hai người biểu hiện thật sự không chê vào đâu được.

Cũng chưa từng nghĩ, một thuật cầu phúc nho nhỏ, cư nhiên khiến Lê quốc nhìn như vững như bàn thạch, cứng rắn mở ra một khe hở.

Bây giờ có vẻ như là thời điểm hoàn hảo để đào chân tường.

Nhưng lại có chút không đành lòng xuống tay.

Ai……

Tinh Ly khẽ thở dài

Chuẩn bị tỉnh ngủ lại suy nghĩ vấn đề này.

Không nghĩ tới vừa quay đầu, liền nhìn thấy một tiểu nha đầu ngồi ở trên giường của mình, hai cái bắp chân nhẹ nhàng lắc lư.

Một đôi mắt to xinh đẹp cười nheo mắt, cong thành một độ cong đáng yêu mà giảo hoạt.

Mễ Tinh Ly bĩu môi: "Tiểu Bạch Chỉ, tại sao em lại làm ra vẻ mặt'Thật ra ta rất thông minh?'"

Bạch Chỉ có chút bất mãn: "Em vốn cũng rất thông minh mà!"

"Vậy em nói xem mình thông minh đến mức nào, hơn nửa đêm không ngủ, có phải có biện pháp giúp công tử nhà em phân ưu phiền hay không?"

Bạch Chỉ gật đầu "Đúng!"

Mễ Tinh Ly cười nói: "Đã có, tại sao không trực tiếp nói với công tử nhà em?"

Nói với công tử, công tử nhất định không đồng ý!

"Em nói với ta cũng vô dụng!"

Không! Nói với tỷ mới có tác dụng, tỷ là bước đầu tiên trong kế hoạch của em.

「……」

Tinh Ly nhìn ánh mắt tự tin của Bạch Chỉ, trong lòng không khỏi có chút lẩm bẩm: "Vậy em nói xem, bước đầu tiên của em rốt cuộc là gì?"

Bạch Chỉ khoanh chân ngồi ở trên giường, ngón tay trắng nõn ở mi tâm nàng điểm một điểm: "Đây là mị thuật của Hồ tộc chúng ta, em đã thử qua, dùng tốt!

Mễ Tinh Ly…".

Bạch Chỉ vươn ngón tay thứ hai: "Bước thứ hai, em giúp tỷ nô dịch vạn yêu!"

Mễ Tinh Ly…".

Bạch Chỉ thấy nàng trầm mặc, trong lòng rất khó chịu: "Sao? Tỷ không tin em?

Mễ Tinh Ly bĩu môi, học theo Doanh Vô Kỵ, xoa loạn đầu nàng một trận: "Thế nào?"

Bạch Chỉ tức giận đến giương nanh múa vuốt, không nhịn được, liền trực tiếp đem kế hoạch của mình tất cả đều nói ra ngoài.

Tinh Ly vốn không ôm bao nhiêu hy vọng, chỉ muốn trêu chọc cô.

Nhưng nghe thấy thế

Động tác trên tay dừng lại.

Vẻ mặt cũng trở nên càng lúc càng nghiêm túc, thậm chí còn có một chút hưng phấn "Em nói thật hả?"

"Tất nhiên là thật!"

Bạch Chỉ hừ hừ nói: "Dù sao nói ra công tử có thể sẽ không hài lòng lắm, nhưng đối với tỷ mà nói khẳng định là lựa chọn tốt nhất. Thế nào, tỷ có làm hay không?"

Tinh Ly nghe được vô cùng động tâm.

Nhưng suy nghĩ thật lâu, vẫn lắc đầu: "Ta biết em đối tốt với công tử, nhưng có đôi khi em có thể thật sự không rõ huynh ấy muốn cái gì?

Huynh ấy lấy đại cục làm trọng, không phải bởi vì bản huynh ấy đã muốn lấy đại cục làm trọng, mà là không thể không lấy đại cục làm trọng.

Huynh ấy quan tâm, cuối cùng là những người bên cạnh huynh ấy.

Ta hỏi em

Nếu chúng ta làm như vậy, em cảm thấy huynh ấy sẽ cao hứng sao?

Khẳng định không cao hứng!

Bạch Chỉ lắc đầu, nhưng lại có chút không cam lòng: "Nhưng như vậy có thể giải quyết vấn đề, tỷ cũng có thể đạt được thứ mình muốn, vì sao không đi làm?"

Chương 1012: Thuận theo tự nhiên Chương 1012: Thuận theo tự nhiên

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mễ Tinh Ly cười lắc đầu: "Nếu là ta lúc trước, khẳng định rất vui lòng làm, nhưng ta cảm thấy, làm người cũng không thể hoàn toàn bị lập trường của mình chi phối. Nếu làm như vậy, có lẽ nữ công tử ta sẽ được hậu nhân Sở quốc ca công tụng đức, nhưng cũng bất quá là tư tâm của quốc gia mà thôi, không tính là chuyện vĩ đại gì.

Tư tâm của ta.

Tư tâm của quốc gia.

Dù sao tính ra cũng tính là tư tâm.

Cho nên đừng để huynh ấy nổi giận với ta.

Huống chi, bát tự Lê quốc bên này còn không có một nét đâu?

Nếu em làm như vậy, không phải là ép huynh ấy quyết định sao?

Làm theo lời ta.

Chúng ta thuận theo tự nhiên.

Nếu đợi đến một ngày nào đó, huynh ấy thật sự bị chọc giận, chúng ta ra tay cũng không muộn.

Bạch Chỉ muốn phản bác, nhưng suy nghĩ một chút, lại nuốt xuống.

Hạ thấp đầu có chút chán nản.

Được rồi……

Hả!?

Làm sao vậy!

Mau nhìn!

Tinh Ly túm lấy Bạch Chỉ, hai người cùng nhau ghé vào bên cửa sổ, thấy cửa chính thất đã mở.

Hoa Triều đang ở cửa giúp Doanh Vô Kỵ sửa sang lại cổ áo, lại ôn nhu nói cái gì đó, liền tùy ý Doanh Vô Kỵ ra khỏi phủ.

Đêm nay lại muốn đi đâu?

Phủ Thái tử?

Hay là nơi nào khác?

……

Trăng sáng sao thưa.

Ô Thước bắc quy.

Đất mới đất màu mỡ ngàn dặm, đồng ruộng xanh tươi.

Nhưng vẫn có nhiều nơi không có người đặt chân, khiến nhìn đâu cũng mênh mông trời đất

Xuân tới tuyết tan, hóa thành nước chảy xiết.

Ở trong loạn thạch kích động thành dòng.

Dưới ánh trăng.

Nhà đá.

Một nam tử trung niên đang lẳng lặng ngồi, trong nồi đá nấu nước tuyết tan lấy ra từ trong dòng suối.

Nhiệt khí ùng ục ùng ục tuôn ra, ở dưới ánh trăng mờ mịt thành thơ.

Chỉ là nước này đun quá sôi, lật bình rượu trong nồi đá, tỏa ra mùi rượu nhàn nhạt khuynh đảo khe suối

Đối diện.

Một thanh niên tướng mạo tuấn dật, chính diện lộ ra ý không kiên nhẫn.

“Có rắm thì bep luôn đi, không có việc gì giả bộ?

「……」

Tình thơ ý hoạ.

Phiêu dật.

Đều theo một câu này tan thành mây khói.

Nam Cung Yến rút trường kiếm ra, dường như không cho phép người khác bất kính với Vương gia của mình như vậy.

Cơ Động lại đem chuôi kiếm của nàng đè xuống, nhịn không được cười ha ha nói: “Không nghĩ tới Doanh tiểu huynh đệ cư nhiên hận ta như vậy!

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng “Sao? Làm nhiều chuyện ghê tởm như vậy, còn không cho phép người chán ghét? Có rắm mau phóng, ta còn chờ về nhà ngủ với vợ đây?

Nghe nói Doanh tiểu huynh đệ có không ít hồng nhan tri kỷ!

Trên mặt Cơ Động mang nụ cười nhàn nhạt: “Không biết đêm nay hầu hạ đến tột cùng là vị nào, chẳng lẽ là Thái tử? Thái tử Ninh nam tướng nhưng dung mạo cũng là quốc sắc

thiên hương, hôm nay hai vị lại không cần con nối dõi, tự nhiên…”

….

Rào!

Nồi đá ở trên cao, cả rượu lẫn nước ào ào tưới đầy toàn thân hắn.

Dù Cơ Động đã quen gặp sóng to gió lớn, cũng không nhịn được giật mình thật lâu.

Doanh Vô Kỵ từ trên cao nhìn xuống “Ngươi đã chiêu đãi ta uống rượu, ta không chuẩn bị cho ngươi một món nhắm rượu, có vẻ ta không hiểu chuyện. món thạch oa này, ngươi có thích hay không?”

Mẹ kiếp!

Ngươi tưởng người khác không biết nổi nóng chắc

Nam Cung Yến rốt cuộc chịu không nổi nữa, Hỗn Nguyên chân khí trút xuống, nặng nề một chưởng trực tiếp đánh về phía chỗ yếu hại của Doanh Vô Kỵ.

Nàng Hỗn Nguyên chân khí tuy rằng chưa đạt viên mãn, nhưng luyện khí tầng mười ba ngưng tụ linh thai, trình độ khống chế chân khí, đủ để ngạo thị tuyệt đại đa số cao thủ ngự khíthiên hạ.

Một chưởng này.

Cho dù là Binh Nhân Cảnh tới, cũng không dám nhẹ tiếp.

Nhưng không ngờ.

Doanh Vô Kỵ chỉ là tiện tay một chưởng, liền đẩy lùi nàng trở về, thậm chí chấn chân khí của nàng ngược lại khiến nàng không nhịn được, khóe miệng tràn ra một tia máu.

Hắn hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Chỉ có chút tu vi này, muốn hộ chủ còn non một chút. Quản tốt sủng vật của ngươi, giáo chủ.

Nam Cung Yến lau vết máu trên khóe miệng, trong mắt phẫn hận nhìn chằm chằm Doanh Vô Kỵ.

Cơ Động mỉm cười, lấy nồi đá từ trên đầu xuống, chậm rãi sửa sang lại mái tóc dính trên mặt mình.

Chỉ một lát sau.

Ngoại trừ trên người có chút ẩm ướt, da thịt trên mặt bị nước sôi làm cho có chút đỏ lên, rốt cuộc nhìn không ra bất kỳ dị trạng nào.

Hắn nhìn về phía Nam Cung Yến, ôn hòa răn dạy: “Yến nhi, không được vô lễ.

Vương gia!

Nam Cung Yến có chút ủy khuất, nhưng cũng chỉ có thể ôm kiếm đứng ở phía sau hắn.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng

“Ngược lại là rùa đen hiếm có thiên hạ, như thế mà còn nhẫn nhịn được!Nói đi, hôm nay gọi cha ngươi tới có chuyện gì?”

Cơ Động khẽ run khóe mắt, trực tiếp xem nhẹ tất cả công kích mồm của hắn.

Nhàn nhạt cười nói: “Tất nhiên là cung cấp đường sống cho Doanh tiểu huynh đệ.

Doanh Vô Kỵ thiếu chút nữa bị tức cười “Lão tử con mẹ nó đường sống đều bị ngươi phá hỏng, ngươi hiện tại nói cho ta biết muốn cung cấp đường sống cho ta?”

Cơ Động cũng không tức giận "Binh bất yếm trá, đường sống của Doanh lão đệ nếu đã bị ta phá hỏng, vậy coi như ngươi thua. Lê quốc hôm nay, vốn chính là ván cờ giữa ta và ngươi, thua liền thua, cũng không có hậu quả gì, bất quá là đổi một chỗ khác thực hiện khát vọng của mình mà thôi.

Hả?

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng "Ý của ngươi, là để cho ta quay đầu vào môn hạ của ngươi, làm tiểu đệ cho ngươi?"

Cơ Động bình tâm tĩnh khí mở ra một tấm bản đồ, cười hỏi ngược lại "Chẳng lẽ ngươi cho rằng…… Ta không xứng?"

Doanh Vô Kỵ nhìn khu vực bản đồ của hắn, khóe mắt không khỏi nhảy dựng.

Thực lực của Cơ Động dường như còn khoa trương hơn mình tưởng tượng.

Chương 1013: Ái mộ tương giao Chương 1013:Ái mộ tương giao

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cơ Động cười nhạt: "Bằng quyền lực của ta, tài lực của ngươi, hơn nữa đất đai màu mỡ Trung Nguyên, ta có thể cung cấp cho ngươi đồ vật, so với Lê quốc không kém chút nào, ta so với Triệu Kỵ kém hơn cũng chỉ là một nữ nhi để gả cho ngươi."

Bất quá cái gọi là tình cha vợ con rể, lại có cái gì đáng tin cậy?

Ngươi đối với phụ nữ Triệu thị ái mộ tương giao.

Đổi lại chẳng phải cũng là có một Triệu Độ tới Tân Lê sao?

Doanh Vô Kỵ chép miệng chép miệng: "Ngươi giờ còn biết gieo vần?

Cơ Động: "……

Bình tĩnh đến cực điểm.

Doanh Vô Kỵ không khỏi cảm thán, con hàng này tâm tính tu vi thật đúng là tốt, khó trách lúc trước làm hắn nhiều lần khiêu khích như vậy, đều không có tuôn ra thần thông gì.

Chỉ số máng cảm xúc của hắn chỉ loanh quanh 30, chỉ khi tâng bốc thì chỉ số mới nhảy lên một chút, một đối thủ như vậy không cần nói cũng biết cực kỳ khó đối phó.

Cơ Động đỡ trán cười cười: "Cho nên… Lê quốc đã không còn chỗ ở của ngươi, Doanh tiểu huynh đệ vẫn là theo ta đi thôi!"

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Ngươi có nắm chắc cứu được ta?"

Cơ Động gật đầu "Có!

Ý của ta không chỉ có ta, còn có toàn bộ Bạch gia.

Ta muốn cứu, chính là ngươi vàcả Bạch gia.

Hả?

Doanh Vô Kỵ nhìn tấm bản đồ trải phẳng trên mặt đất, nhịn không được cười nói: "Để ta đoán xem, lão tiểu tử nhà ngươi, đã sớm muốn đào góc tường của Chu thiên tử rồi, cho nên muốn thu Bạch gia chúng ta làm tiểu đệ rồi chơi Chu thiên tử?"

Cơ Động xoa xoa huyệt thái dương căng phồng của mình "Mặc dù có chút khó nghe, nhưng cách nói này của ngươi, cũng không có vấn đề gì lớn.

Doanh Vô Kỵ hứng thú "Ồ? nói như vậy, Thiên Nhân tộc có chỗ tốt rất khả quan đối với Chu vương thất?"

Cơ Động không e dè: "Rất khả quan, thậm chí mê người! Bất quá ngươi không cần lo lắng, ta đối với việc nghênh đón

bọn họ không có hứng thú, từ điểm này xem ra, lợi ích của hai người chúng ta hẳn là nhất trí.

Doanh Vô Kỵ đánh giá hắn từ trên xuống dưới, ánh mắt có chút lạnh thấu xương.

Cũng không biết Thiên Nhân tộc cho Chu vương thất chỗ tốt gì.

Không ngờ ngay cả người như Cơ Động cũng có thể thèm thành như vậy.

Không khí trầm mặc hồi lâu.

Cơ Động chỉ coi như hắn đang rối rắm, lại đợi một hồi lâu, mới chậm rãi nói ra: "Ngươi hẳn là rất rõ ràng thế lực của ta, ta tuy rằng không phải quân vương, không thể giống Triệu Kỵ như vậy trực tiếp khống chế Đại Lê, nhưng sức ảnh hưởng của ta đối với lãnh thổ quốc gia, tuyệt đối không thể nhỏ hơn so với Triệu Kỵ."

Địa bàn, ta không thua.

Tiền, ta không thua.

Thợ thủ công, ta không thua.

Nếu là lại có ngươi cùng Bạch gia gia nhập liên minh, thiên hạ này còn có ai là chúng ta không thể đối phó?

Thịnh Thế, từ ta và ngươi bắt đầu!

Lê quốc, chưa chắc là nơi thích hợp nhất để ngươi thi triển hoài bão.

Hả……

Doanh Vô Kỵ nheo mắt đánh giá hắn: "Ngươi nói những thứ này, kỳ thật ta cũng không hoài nghi,

Ta thậm chí không nghi ngờ rằng ngươi có thể đưa chúng ta ra khỏi đó một cách an toàn. Hiện tại tình cảnh của ta đáng

lo, ta cũng không bài xích hợp tác với ngươi, bất quá ta có một điều kiện tiên quyết.

Cơ Động nhíu mày: "Điều kiện tiên quyết là gì?

Doanh Vô Kỵ chỉ chỉ mũi của mình "Sau khi hợp tác, ta làm lão đại. Đương nhiên! Ta cũng sẽ không làm độc tài, gặp phải sự tình, tất cả mọi người có thể thương lượng. Nếu như ý kiến nhất trí, nghe ngươi! Nếu như ý kiến không nhất trí, nghe ta!"

Cơ Động "???

Nếu ngươi đồng ý, nghe ngươi?

Nếu không đồng ý, nghe ta.

Trong tình cảnh gì mà còn không biết điều có thể nói ra loại lời vô liêm sỉ này?

Cơ Động nhịn không được ngồi thẳng người, như cười như không mà đánh giá hắn: "Kỳ thật ngươi cũng không cần phải xúc động mà nói nhảm như vậy, ta biết ngươi đời này ghét nhất chính là bị người hãm hại uy hiếp."

Nếu trước khi Bạch gia đến Lê quốc, ta chưa chắc đã nói chuyện với ngươi như vậy, bởi vì không cẩn thận chính là cá chết lưới rách.

Nhưng hiện tại……

Ta khuyên ngươi nên suy nghĩ kỹ về lời khuyên của ta."

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng "Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta muốn làm lão đại là nói đùa?"

Cơ Động cười lắc đầu "Muốn làm lão đại, ít nhất cũng phải có thực lực làm lão đại, nếu con át chủ bài của ngươi chỉ là mấy trăm người Bạch gia kia, nói vậy còn kém một chút.

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo: "Cái này ngươi cũng không cần quản, ai làm lão đại, nắm đấm chúng ta định đoạt, Bạch gia chúng ta thật đúng là không phải không có các ngươi cũng không thể sống. Sở quốc chưa chắc không phải là lựa chọn tốt, huống chi chúng ta không nhất định phải rời khỏi Lê quốc.

Cơ Động cười nhạt nhìn hắn: "Đánh bạc Sở quốc, ta còn có thể cho rằng ngươi đang đánh bạc tiền đồ. Đánh bạc Lê quốc, vậy thì không khác gì đặt cược đánh bạc.

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng "Lê quốc bên này ta ít nhất có vợ, Sở quốc bên kia cũng cónữ công tử Đại Sở làm nền cho ta. Ngươi lại có cái gì, chỉ là có mỗi cái mồm, đã muốn cho ta mang theo cả nhà nương tựa vào ngươi, làm tiểu đệ của ngươi?

Cơ Động nhíu mày: "Hả! Ngươi muốn chỗ tốt gì?"

Doanh Vô Kỵ vươn ra một ngón tay.

Thứ nhất, ngươi định dùng phương thức gì đón chúng ta ra khỏi Lê quốc, ta hiện tại muốn biết.

Không thành vấn đề!

Thứ hai, chuyện này nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khẳng định có bóng dáng Càn vương, giữa các ngươi đến tột cùng đạt thành hiệp nghị gì. Thậm chí bao gồm cả Chu thiên tử vì sao muốn bày ra trận yêu hoạn này, ta cũng muốn biết.

Không thành vấn đề!

"Thứ ba, Chu thiên tử đến tột cùng từ chỗ Thiên Nhân tộc lấy được chỗ tốt gì, ta muốn biết!"

Chờ ngươi rời khỏi Lê, ta tự nhiên sẽ nói cho ngươi biết.

"Thứ tư, sau khi rời khỏi Lê quốc, lực lượng thủ hạ của ta nhất định mạnh hơn ngươi. Đến lúc đó nếu ngươi không phục, có thể mang theo tất cả tinh nhuệ của ngươi đánh với ta một

trận, nếu đánh thua, quỳ nhanh nhẹn nhận ta làm lão đại, không nên lề mề. Về phần lý tưởng… Ta không có lý tưởng, theo phương thức của ngươi đi sửa trị thiên hạ, ta chỉ cần yên ổn sống làm người là tốt rồi!"

Hả?

Chương 1014: Sửa trị thiên hạ Chương 1014: Sửa trị thiên hạ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cơ Động đối với những lời nói này của hắn vô cùng hứng thú, có câu "Theo phương thức của ngươi đi sửa trị thiên hạ", ai làm lão đại đối với hắn thật đúng là không có gì khác nhau.

Hắn cười như không cười nhìn Doanh Vô Kỵ "Nếu người đánh thua là ngươi thì sao?"

Doanh Vô Kỵ khẽ nhướng mày: "Vậy ta cũng khẩn trương quỳ trước ngươi! cược này, ngươi có dám nhận hay không?"

Cơ Động bỗng nhiên đứng dậy "Tốt! đủ quyết đoán, ta tiếp! Bất quáso đấu sức mạnh, quá mức tổn thương hòa khí, ta và ngươi hoàn toàn có một phương thức khác so nắm đấm!"

Doanh Vô Kỵ hứng thú "Ồ?

Cái này cùng Chu thiên tử bày ra trận yêu hoạn này không thoát khỏi liên quan!

Dài dòng!

……

Trời chưa sáng tỏ.

Doanh Vô Kỵ cùng Cơ Động thương lượng xong hết thảy nhanh chóng từ vùng đất Tây Bắc chạy về Phủ Phò mã, dọc theo đường đi phi tinh đái nguyệt.

Dưới sự gia trì của thân pháp và đao bổ không gian, trăm dặm đường thoáng qua đã tới.

Lúc trở lại Phủ Phò mã, cũng chỉ hơi thở dốc mà thôi.

Doanh Vô Kỵ cảm thụ được chân khí trong thân thể chỉ kích động chốc lát liền vững vàng, trong lòng không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ, tu vi của mình tiến bộ thật sự quá mức kinh khủng, theo trình độ dung hợp với Hàm Quang Kiếm càng ngày càng cao, thực lực đã là một ngày ngàn dặm, so với lúc ấy hành hung Doanh Vô Khuyết, cường hãn không chỉ một sao nửa điểm.

Bởi vì duyên cớ khóa học online cùng Học cung Đại Lê, mỗi ngày đều sẽ rơi xuống rất nhiều giá trị Binh Tế.

Cái trước nguồn gốc ổn định, cái sau thì sẽ thường xuyên đem một số ngôn luận tuyên truyền giác ngộ mà mình sao chép được truyền khắp toàn bộ Trung Nguyên.

Hôm nay Giá trị Binh tế, đã đạt tới thật sự mười con số, thậm chí đã tiếp cận mười một con số.

Dung hợp với Hàm Quang Kiếm, đã hoàn toàn hoàn thành.

Binh Tế mười tầng.

Chỉ cần hắn nguyện ý, tùy thời có thể đột phá Binh Nhân Cảnh, sau đó tiến thêm một bước trở thành Ngộ Thần Cảnh, thậm chí bởi vì nắm giữ thần thông quá nhiều, có thể đột phá tới Ngụy Thánh, chiến lực trực tiếp nhảy lên cấp độ đệ nhất toàn bộ Trung Nguyên.

Bất quá hắn không gấp gáp đột phá, còn muốn chờ một chút, bởi vì Binh Tế tầng mười một, sẽ có cơ hội để kiếm linh lột xác, loại cơ hội lột xác có một không hai, dù sao nhìn chung binh khí sử, còn chưa từng có nghe nói qua cái kiếm linh nào có thể lột xác.

Sau khi kiếm linh lột xác sẽ là cái gì?

Doanh Vô Kỵ chép miệng: "Không nghĩ tới lão tử mạnh nhất lại là sức chiến đấu.

Hắn xoa xoa đầu.

Chỉ tiếc, đây chưa bao giờ là thế giới mà một người có thể diệt một quốc gia.

Ngoại trừ Lão lưu manh cùng Nam Cung Lăng loại cường giả đỉnh cấp chiến đấu, rất ít người có thể làm được một mình địch vạn quân, trừ phi có một thần thông siêu lớn.

Bằng không mình chỉ cần đột phá, một người có thể bảo vệ tất cả người muốn bảo vệ.

Và.

Đột phá còn phải đối mặt với hai vấn đề.

Một là còn thiếu một sự kiện lớn Giá trị Binh tế, cái này không cần gấp

Và còn một người khác……

Hàn Quyện huynh!

"Ngươi còn muốn ở trong kiếm của ta ở bao lâu?Ngươi không đem trả phòng thì ta rất khó sinh ra kiếm linh mới!"

Sắp rồi, sắp rồi!

Âm thanh lười biếng của Hàn Quyện từ trong Hàm Quang Kiếm truyền ra.

Sau bốn chữ, lại mất đi tin tức.

Doanh Vô Kỵ khóe miệng co rút, "Sắp rồi" của ngươi khác gì với nhân viên cơm bụi nói "Đang làm"?

Tên này từ khi vào ở Hàm Quang Kiếm, liền si mê các loại đạo thâm ảo bên trong không thôi.

Mỗi ngày ngoại trừ tu luyện chính là tu luyện, chỉ cần chính mình không chủ động tìm hắn, hắn liền ngay cả rắm cũng không thả ra một phát

Doanh Vô Kỵ cũng không muốn quấy rầy hắn, dù sao Quyện Tử ca về sau là thật sự đứng đầu chiến lực.

Nhưng hiện tại……

"Huynh đệ, ta hiện tại gấp gáp đột phá Binh Nhân Cảnh, chờ kiếm linh đây này!

Đừng nóng vội ……

Hàn Quyện ngáp một cái: "Ngươi thử liên lạc với Hàm Quang tiền bối một chút, nếu nàng không muốn trở về, ngươi còn thiếu kiếm linh, ta tới ứng tuyển".

Doanh Vô Kỵ: "……

Con mẹ nó còn đòi ứng tuyển.

Lần đầu tiên nghe nói chức vị Kiếm Linh này còn có người ứng tuyển.

Thuê lại bà cô Hàm Quang là không có khả năng lắm.

Một là kinh nghiệm làm việc của bà cô đã tách rời với thị trường hiện tại.

Hai là vị đồng chí già về hưu này có chút khinh thường ông chủ mới của mình.

Không phải!

Ngươi là linh tu, sẽ không phải ở trong Hàm Quang Kiếm thời gian quá dài, quên thân phận của mình chứ?"

Hàn Quyện có chút bất đắc dĩ: "Có khác nhau sao? Đơn giản chính là không có nhà không có việc làm, cùng có nhà có việc khác nhau. Doanh huynh,

Bạn có một cuộc sống giàu có và không muốn cho bạn bè của bạn một công việc!

Không phải, tôn nghiêm của nhân tộc……

“Ta đã chuyển linh tu rồi, có thể hay không không cần dùng cái loại tôn nghiêm hẹp hòi dung tục của Nhân tộc này để đo lường ta?”

「……」

Nói rất con mẹ nó có đạo lý.

Doanh Vô Kỵ còn muốn cùng hắn tán gẫu vài câu, nhưng Quyện Tử ca tìm được công việc về sau liền bắt đầu khinh thường ông chủ, hết giờ làm là biến mất con mẹ nó mặt

Doanh Vô Kỵ có chút buồn bực.

Chỉ có thể trở lại chính sảnh.

Trong chính sảnh, nến tàn chập chờn.

Có một người vẫn đang chờ đợi.

Bạch Nghi nghe thấy động tĩnh, mạnh mẽ mở mí mắt hôn mê, lo lắng nhìn về phía Doanh Vô Kỵ.

Vô Kỵ, đã trở lại!

Từ lần trước Bạch gia khai tộc hội, đã qua bảy ngày rồi.

Bảy ngày nay cho dù là Bạch gia hay Lê vương thất đều ở vào trạng thái tương đối lo âu.

Chương 1015: Mục tiêu đã đạt được Chương 1015: Mục tiêu đã đạt được

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cho đến khi hai vị trưởng lão Bạch gia truyền tin về.

Thúc bá Bạch Nghê đã tìm được.

Nhưng không mang về được.

Bởi vì có thế lực Chu Huề Vương bảo vệ, vị đại lão từng nổi danh ngang hàng với Nam Cung Lăng này chỉ dưới Chu thiên tử này, tuy rằng đã bị miễn trừ tước vị, nhưng thế lực vẫn tồn tại, chỉ bằng hai trưởng lão đã muốn đem người mang ra, thật sự là khó như lên trời.

Hai trưởng lão Bạch gia chỉ có thể tay không mà về, truyền đạt ý nghĩ Cơ Động muốn gặp Doanh Vô Kỵ.

Cho nên mới có cuộc gặp gỡ vừa rồi.

Doanh Vô Kỵ ngồi xuống, rót cho mình một chén trà lạnh, rít một hơi cạn sạch lúc này mới đỡ khát một ít.

Bạch Nghi vội vàng hỏi: "Thế nào rồi?

"Mục tiêu cơ bản đã đạt được!"

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Chỉ là nội tình có chút phức tạp".

Bạch Nghi nhìn thần thái có chút thoải mái của hắn, rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu tử này còn cười được.

Đã nói rõ sự tình còn không có quá tệ.

Doanh Vô Kỵ nheo mắt: "Lúc trước ba nhà Triệu Ngụy Hàn ước định, tròn một năm sau, cha vợ sẽ dâng thư cho Chu thiên tử, thỉnh cầu cho hai nhà Ngụy Hàn. Đến lúc đó Chu thiên tử sẽ cử hành một lần Cửu Châu Tế, chuyên môn phong quốc cho Ngụy Hàn và Điền thị.

Bạch Nghi có chút khó hiểu: "Biết rồi! Sau đó thì sao?"

Chuyện này mặc dù không thể nói là trên đời đều biết, nhưng đối với cao tầng các quốc gia, sớm đã là chuyện ngầm hiểu lẫn nhau.

Đối với Bạch gia, lại càng không phải là bí mật gì.

Doanh Vô Kỵ cười hắc hắc "Ngoại trừ phong quốc cho ba nhà, Chu thiên tử còn có một việc phải làm.

Bạch Nghi tò mò hỏi: "Chuyện gì?"

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ sáng quắc: "Lấy danh nghĩa cộng chủ thiên hạ, kêu gọi các quốc gia trong thiên hạ, cùng bình định yêu hoạn Sở quốc.

Khóe mắt Bạch Nghi giật giật, trong lòng đại khái hiểu được tính toán của Chu thiên tử.

Đây là muốn trở lại vị trí cộng chủ thiên hạ !

Lần này Cửu Châu tế chưa công khai, nhưng đã nội định, mặc kệ hình thức như thế nào, biểu hiện ra ngoài đều là "Phong quốc quyền" một lần nữa trở lại trong tay Chu thiên tử, đối với Chu thiên tử danh vọng có tăng lên không nhỏ.

Đương nhiên, chỗ tốt cũng không thể toàn bộ ở trong tay Chu thiên tử.

Địa điểm Cửu Châu Tế, cần bố trí ở Lê quốc, cũng chính là nơi giáp ranh Ngụy Hàn sau khi tách khỏi Lê quốc.

Nhưng trước Cửu Châu tế, khối đất này trên danh nghĩa vẫn nằm dưới sự khống chế của Triệu Kỵ.

Hơn nữa nhiều mặt về ký kết hiệp nghị, trước sau Cửu Châu Tế, hai nhà Ngụy Hàn và Chu vương thất ở nơi này không được có bất cứ hành động khiêu khích Lê vương thất nào.

Hơn nữa, Cửu Châu tế do Chu thiên tử cùng Triệu Kỵ đồng chủ trì.

Thế đấy.

Lần Cửu Châu Tế này, xem như danh vọng của Chu vương thất sống lại, nhưng trình độ sống lại có hạn, thậm chí khiến Triệu Kỵ cùng Chu thiên tử ngồi ngang hàng một lần, có thể tăng lên uy vọng của Lê quốc thật lớn.

Bởi vì hai nhà Ngụy Hàn tách khỏi Lê quốc vốn là không thể tránh khỏi.

Cho nên lần này, tương đương tạo ra một mảng lớn danh vọng

Nhưng nhìn hiện tại……

Chu vương thất hình như không chỉ thỏa mãn với danh vọng tăng lên bề ngoài.

Còn muốn lấy được thực quyền chân chính.

Yêu hoạn.

Nhất định là yêu hoạn của nước Sở.

Chu thiên tử tốn nhiều công sức như vậy, khẳng định không thể chỉ thỏa mãn với "động viên chiến tranh".

Muốn trở lại vị trí cộng chủ thiên hạ, nhất định phải xuất ra nắm đấm thật sự.

Cộng thêm sau lưng yêu hoạn lần này vốn có bóng dáng của Chu Thiên Tử.

Cho nên hai chuyện rất có thể xảy ra.

Chuyện thứ nhất, Sở quốc nhất định không ngăn được yêu hoạn lần này, bằng không động viên chiến tranh Cửu Châu tế liền không có ý nghĩa.

Chuyện thứ hai, Chu thiên tử nhất định sẽ trọng quyền xuất kích, lợi dụng chuyện bình định yêu hoạn này, triệt để lập uy nghiêm.

Hai chuyện này, lại có hai điều kiện tiên quyết.

Điều kiện tiên quyết là Yêu Sào có thực lực áp đảo Sở quốc.

Điều kiện tiên quyết là Chu vương thất có thực lực áp đảo Yêu Sào.

Doanh Vô Kỵ thấy nương suy nghĩ sâu xa, biết mẫu thân mình đã biết huyền cơ trong đó, liền mở miệng hỏi: "Nương cảm thấy Yêu Sào có thể nghiền ép Sở quốc sao?"

Sâu trong mắt Bạch Nghi tràn đầy lo lắng: "Nếu Chuyên Húc ấn có hiệu quả, hơn nữa tiểu yêu trong sào không nhiều lắm, Sở quốc còn có lực đánh một trận. Nếu không có hiệu quả, vậy… Vô Kỵ! Bạch gia chúng ta cho dù là Nghênh Thiên phái hay là Ứng Tiên phái đều cho rằng chỉ dựa vào Nhân tộc hiện tại không thể ngăn trở Yêu tộc, đây không phải là không có nguyên nhân."

Doanh Vô Kỵ thoáng gật đầu: "Con đại khái hiểu rồi".

Bạch Nghi hỏi: "Nhưng vi nương vẫn không rõ, dựa vào cái gì Chu vương thất cảm thấy mình có thể áp đảo Yêu Sào?"

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Nương cảm thấy thiên hạ này có ai nắm chắc tiêu diệt được yêu sào?"

Bạch Nghi trầm tư một lát: "Ngoại trừ Thiên Nhân tộc thời kỳ toàn thịnh, không ai có thể làm được. Ý của con là…"

Con ngươi bà chấn động: "Chu thiên tử đã nghênh đón Thiên Nhân tộc rồi sao?

Đương nhiên không phải! Nào có dễ dàng như vậy?

Doanh Vô Kỵ cười lắc đầu "Bọn họ chẳng qua là đạt được rất nhiều chỗ tốt từ Thiên Nhân tộc mà thôi, bọn họ lần này, cũng là giúp Thiên Nhân tộc lập uy, để cho tất cả mọi người trong thiên hạ nhìn thấy Thiên Nhân tộc mới là đường ra của

Nhân tộc. Chỉ cần thành công, Chu vương thất liền cùng Thiên Nhân tộc đôi bên cùng có lợi.

Thì ra là thế!

Bạch Nghi gật gật đầu, Chu thiên tử này làm việc giống như Bạch gia nghênh đón thiên phái.

Chỉ có điều sau khi Bạch gia là Thiên Nhân tộc chính thống, trong mắt bọn họ, Chu thiên tử và chó không khác gì nhau.

Cho nên dù chuyện phải làm nhất trí, Nghênh thiên phái của Bạch gia cũng sẽ không có chút cơ hội hợp tác với Chu thiên tử, thậm chí có thể trở thành đối thủ cạnh tranh.

Đợi đã.

Đối thủ?

Chương 1016: Coi trọng Nghênh thiên phái Chương 1016: Coi trọng Nghênh thiên phái

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bạch Nghi nhịn không được hỏi: “Cho nên Cơ Động muốn cùng con hợp tác, một phần chính là coi trọng Nghênh Thiên Phái Bạch gia?

Một bên là con chó đã nuôi hàng ngàn năm.

Bên kia là người đồng tộc thật sự.

Nếu không phải thời thượng cổ Bạch gia từng đâm sau lưng Thiên Nhân tộc, chỉ sợ hai thứ này căn bản không cần thiết phải so sánh.

Thiên Nhân tộc đến bây giờ đều không liên hệ với Bạch gia, chắc hẳn cũng là bởi vì cái này.

Bất quá Bạch gia bị trục xuất mấy ngàn năm, trên thực tế cũng quả thật là có hồi tâm chuyển ý, bằng không Bạch gia

không có khả năng xuất hiện Nghênh Thiên phái.

Thiên Nhân tộc có cảm giác Bạch gia cần phải hợp tác hay không.

Điểm ấy Bạch Nghi không rõ ràng lắm.

Nhưng nhìn hành động của Cơ Động, chắc hẳn vẫn phải có.

Cơ Động không nói cho con biết Thiên Nhân tộc đưa ra chỗ tốt đến tột cùng là cái gì, nhưng nếu để cho Chu thiên tử nắm chắc nghiền ép Yêu Sào, nói vậy đã phong phú đến mức đủ để cho tất cả mọi người thèm thuồng!"

Bạch Nghi lắc đầu "Không đúng! Thiên Nhân tộc thời kỳ toàn thịnh cố nhiên cường hãn, nhưng bọn họ không thân thiết, chỉ dựa vào chỗ tốt cho Chu vương thất, chỉ sợ còn không có bản lĩnh đối kháng yêu sào này.

"Không phải, con đã thử qua vài lần, hắn mặc dù không nói chỗ tốt đến tột cùng là cái gì, nhưng con mơ hồ cảm giác, Thiên Nhân tộc chỗ ở mảnh không gian kia cũng không tầm thường.Mấy ngàn năm qua, bọn họ có tăng thêm như thế nào chúng ta cũng không biết.Hơn nữa nương đã bỏ qua một điểm rất quan trọng".

Bạch Nghi hỏi: "Cái gì?

Trong nụ cười của Doanh Vô Kỵ mang theo một tia châm chọc: "Yêu sào này ở phía dưới Chuyên Húc ấn, mà Chuyên Húc ấn này, ở trên tay Chu vương thất! Mà quan thân của đại tiểu yêu, cũng là Chu thiên tử cho.

Bạch Nghi trong nháy mắt liền hiểu, nói cách khác, Chu thiên tử có thể khống chế yêu sào, có thể động binh lực.

Nuôi yêu

Hay lắm

Khó trách Sở quốc tự nhiên bị yêu hoạn náo loạn, hóa ra toàn bộ Sở quốc đều là đá lót đường cho Chu thiên tử lập uy.

Bất quá cũng may có một chút.

Nếu là như vậy, Chuyên Húc ấn của Sở quốc hẳn là sẽ không bị phá, nhiều nhất Sở quốc bị đánh thảm một chút.

Bạch Nghi suy nghĩ thật lâu: "Cho nên nói, lần này Cơ Động sẽ không ngồi yên mặc kệ đúng không?"

Doanh Vô Kỵ gật đầu "Nếu như Yêu Sào thật đem Sở quốc đánh cho tan rã, vậy lần này chính là cơ hội lập uy thiên đại, cho dù ai bình định yêu họa, danh vọng đều sẽ tăng lên. Chu thiên tử muốn, Cơ Động muốn… Con, cũng muốn!"

Bạch Nghi có chút chần chờ: "Con..'

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu "Đúng! Con!"

Ngay sau đó, hắn liền đem cuộc cá cược mình đưa ra với Cơ Động nói ra.

Cái gọi là ai làm lão đại, kỳ thật căn bản chính là một cái mệnh đề giả.

Ai nắm đấm lớn người đó chính là lão đại.

Tựa như lần này bình định yêu hoạn lập uy.

Danh vọng chó má gì chứ?

Nắm đấm chính là danh vọng!

Bạch Nghi than nhẹ một tiếng "Nhưng Bạch gia chỉ còn lại có ít người như vậy, Con làm sao mới có thể…"

Doanh Vô Kỵ trầm giọng nói: "Yên tâm! Cái này con có biện pháp!

Bạch Nghi bất đắc dĩ lắc đầu: "Con nói kế hoạch của Cơ Động trước đi, tuy rằng Lê vương thất bên này…… Nhưng

Bạch gia chúng ta muốn thuận lợi đi ra ngoài, chỉ sợ không phải là một chuyện dễ dàng.

Doanh Vô Kỵ trầm tư trong chốc lát, chậm rãi nói: "Địa phương Cửu Châu Tế ở nơi giao nhau giữa hai nhà Ngụy Hàn, mặc dù trong lúc này hai nhà Ngụy Hàn và Chu vương thất đều sẽ không gặp rủi ro với Lê vương thất, nhưng dù sao cũng không phải là đất của Triệu thị, mặc dù có Triệu quân, cũng không có khả năng quá nhiều."

Đến lúc đó Chu thiên tử sẽ mượn danh nghĩa bài trừ Yêu tộc, mời Bạch gia qua, Mặc gia cũng sẽ tạo áp lực trong đó.

Cơ Động nói sẽ vì Vi Nga phái tất cả tinh nhuệ phái qua, thậm chí còn có hắn trên danh nghĩa tư quân, hơn nữa với lực lượng Bạch gia, không có khả năng không cách nào phá vòng vây.

Chỉ cần xuyên qua đất phong Ngụy Hàn, đến lãnh thổ Viêm quốc, là có thể trời cao mặc chim bay.

Cái này……

Bạch Nghi nhíu mày.

Cảm giác lần này chơi thật sự quá lớn.

Mặc dù, mặc dù……

"Con làm như vậy, chung quy có chút hành động theo cảm tính, con có nắm chắc sao?"

Doanh Vô Kỵ cười cười nói: "Nương! Hài nhi chưa bao giờ cho rằng mình hành động theo cảm tính, con cũng chưa từng thất bại, con muốn thử lại một lần, cho dù thật sự thất bại, con đây cũng nhận, dù sao cũng tốt hơn người một nhà hao tổn tới hao tổn lui".

Bạch Nghi mi mắt rũ xuống, trong lòng giãy dụa hồi lâu, mới gật đầu.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Chuyện này con cùng Mễ cô nương bàn bạc một chút, Sở quốc lần này gặp phải áp lực cũng không phải bình thường lớn. Ta đi ra ngoài một chuyến…"

Bạch Nghi nhìn sắc trời ngoài phòng.

Vừa mới có bình minh đầu tiên.

Hầu hết mọi người còn chưa dậy

Bà biết Doanh Vô Kỵ muốn đi gặp ai, bà cũng không hy vọng Doanh Vô Kỵ đi gặp người này, bởi vì nó không phải là chuyện tốt với Bạch gia, thiệt thòi tương tự Bạch gia đã nếm qua.

Lần này……

Nhưng giãy dụa một lát, bà vẫn nhẹ giọng nói: "Mau đi đi!

Ai à!

Doanh Vô Kỵ cười gật đầu, bước chân nhẹ nhàng rời khỏi Phủ Phò mã.

……

Mầm sống đâm chồi

Vạn vật hồi sinh.

Mọi nơi tại Trung Nguyên đều là một cảnh tượng sinh cơ bừng bừng, nhưng vừa lúc đó, Sở quốc bên kia truyền đến một tin tức không tốt lắm.

Giết người!

Nói chính xác là yêu tộc giết người.

Người bị giết vẫn là người Sở!

Tin tức Sở quốc rốt cục hoàn toàn không áp chế được yêu hoạn.

Mễ Khuất Cảnh Chiêu.

Đây hoàn toàn xứng đáng là tứ đại gia tộc Sở quốc, lúc trước phong cho ba nhà Khuất Cảnh Chiêu mỗi nhà một thành trì, kỳ thật động tĩnh không tính là đặc biệt lớn, bốn nhà đều mang theo quân đội của mình nhập trú, vô thanh vô tức kháng yêu.

Vốn cho rằng, nhiều quân đồn trú như vậy cũng đủ để ngăn chặn hành vi lén lút này của Yêu tộc.

Lại không nghĩ tới, không có cách nào ngăn cản yêu tộc trà trộn vào.

Chương 1017: Mối họa yêu sào Chương 1017: Mối họa yêu sào

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trước đó, Yêu Sào vẫn là chỉ là thỉnh thoảng tập kích, chỉ vì tra xét bố phòng, lúc không cần thiết sẽ không dễ dàng giết người.

Nhưng mới hôm qua thôi.

Một tiểu đội ngàn người của Khuất gia, toàn quân bị diệt!

Chết không một tiếng động, mãi đến khi thi thể nguội lạnh mới bị đại đội phát hiện.

Mà giết chết một ngàn người này, Yêu tộc trả giá đắt, bất quá là hơn một trăm tiểu yêu mà thôi, bên trong thậm chí ngay cả đại yêu cũng không có.

Yêu tộc thậm chí không có ý nhặt xác cho vong yêu.

Tổn thất chiến đấu 10/1, hoàn toàn chính là đánh vào mặt Sở quốc.

Đây là lần đầu tiên Yêu Sào nhe răng nanh với Sở quốc.

Mùi máu tanh toát ra khiến cho tất cả người Sở quốc đều dựng thẳng tóc gáy, bởi vì cái này đủ để đại biểu, Yêu Sào đã

không cần tiếp tục tỉ mỉ tìm kiếm bố phòng, nói cách khác, bọn họ đối với bố phòng hiểu biết đã đủ nhiều.

Có thể đánh to bất cứ lúc nào.

Mà thực lực bọn họ thể hiện ra, đội Sở Quốc chưa chắc có thể đánh thắng được.

Vậy.

Điều binh quy mô lớn lập tức xuất hiện, gần một nửa binh lực tinh nhuệ của Sở quốc đều được điều về phương Bắc.

Nơi đó là Du Thành.

Nơi Chuyên Húc Ấn ở Sở quốc.

Cách Viêm Quốc và Lê Quốc cũng không xa.

Vốn tin tức yêu hoạn bị ép kín không kẽ hở, lần này điều binh quy mô lớn, xem như hoàn toàn bại lộ.

Giống như con gián đầu tiên xuất hiện trong nhà.

Hiện tại tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết nội bộ Sở quốc đã có gián gây họa.

Hơn nữa nhìn động tĩnh, sợ là Sở quốc xuất động một nửa binh lực cũng chưa chắc có thể giải quyết được đại họa.

Một viên đá kích khởi ngàn tầng sóng.

Ai cũng không nghĩ tới Sở quốc lại gặp phải chuyện như vậy.

Mấy nhà vui mừng mấy nhà buồn.

Nhưng lại không có bất kỳ một nhà nào chuẩn bị nhân lúc cháy nhà đi hôi của, bởi vì Yêu tộc là cấm kỵ không được đụng vào, lúc này nhân lúc cháy nhà đi hôi của, đã không phải là chuyện không bị người khác đâm sau lưng.

Lúc này, tiếng đồn Sở quốc tới gần nguy vong cũng truyền đi ồn ào huyên náo.

Ánh mắt mọi người đều hướng về Sở quốc, cũng không có ý tứ lập tức ra tay.

Đơn giản là có hai loại kết quả.

Hoặc là, Sở quốc thắng, hơn nữa tổn thương nguyên khí.

Hoặc là, Sở quốc chịu không nổi, để cho nước khác tràn vào.

Tóm lại, nước Sở thua.

Yêu sào mấy ngàn năm khó gặp lại đụng vào có thể đây chính là vận mệnh quốc gia đi!

Phía Nam Sở quốc khói báo cuồn cuộn.

Nhưng phương Bắc Lê quốc vẫn là năm tháng tĩnh lặng.

Nhóm tân binh tuyển trước đó đều đã nhập ngũ.

Nhóm tân binh thứ hai cũng đã cơ bản đến đông đủ, đợi đến ngày mai liền có thể phân phối đến huấn luyện viên của mình.

Lúc trước, đại tranh chi thế huyền diệu khó giải thích, không biết khi nào mới xảy ra.

Nhưng hiện tại, Yêu hoạn tại Sở quốc xem như triệt để xé mở một cái lỗ hổng bên mặt ngoài bình tĩnh.

Sở quốc lần này, đại khái sẽ tổn thương đến nguyên khí, Yêu Sào cũng tuyệt đối không có khả năng chịu đựng được cả Nhân tộc.

Cho nên sau đó, rất có thể vẫn là cục diện chư hầu tranh bá.

Mà Sở quốc thương gân động cốt, nhất định sẽ trở thành miếng thịt trong mắt mọi người.

Mặc kệ có bị miếng thịt này cấn nát răng hay không, đều nhất định sẽ có người thử một lần.

Sách lược của Triệu thị mặc dù là tránh loạn thế, nhưng lần này chiến ý cũng dâng trào, lần trưng binh này khổng lồ trước nay chưa từng có.

Đại sảnh Bạch gia ồn ào.

Đang thảo luận thế cục Bạch gia hiện giờ.

Vẻ mặt tất cả mọi người đều có chút ngưng trọng, từ lần trước mở xong tộc hội, bọn họ đều biết kẻ phản đồ là thúc bá Bạch Nghê sau khi thao tác xong, Bạch gia đã lâm vào hoàn cảnh tương đối không ổn.

Tiến thoái lưỡng nan.

Bước đi gian nan.

Nhưng hiện tại, miếng thịt lớn nhất đang treo trước mắt, nhất định phải làm ra lựa chọn.

Kiên trì thử ăn

Hay là kiên trì rút lui?

Nếu là trước kia, hai vị trưởng lão khẳng định cãi nhau.

Nhưng hiện tại, bọn họ đều thành thật hơn trước.

Bây giờ họ vẫn là trưởng lão.

Bất quá từ trưởng lão chính thức biến thành trưởng lão đại diện, chức năng gánh vác giống như trước kia, nhưng nhiều hơn một trình tự là do Doanh Vô Kỵ phê duyệt, cũng không cần lo lắng hiệu suất thấp, bởi vì Doanh Vô Kỵ phê duyệt chưa bao giờ qua đêm.

Nhưng hiện tại chờ kết quả, trong lòng bọn họ cũng có chút thấp thỏm.

Thỉnh thoảng nhìn ra ngoài sảnh một cái, thành thật chờ Doanh Vô Kỵ đến.

Đến rồi!

Ánh mắt Bạch Nông rốt cục sáng lên.

Ánh mắt mọi người đồng loạt hội tụ lại.

Doanh Vô Kỵ cầm một quyển sách cuộn, phong trần mệt mỏi chạy tới.

Mọi người đồng loạt đứng dậy.

Bái kiến gia chủ!

Mọi người mau ngồi xuống!

Doanh Vô Kỵ đi tới trước chủ vị, nhưng cũng không có ý ngồi xuống.

Sau khi đặt quyển sách cuộn lên bàn, cứ lẳng lặng đứng như vậy.

Không khí có chút áp lực.

Tất cả mọi người bình tĩnh khí tức, chờ Doanh Vô Kỵ tuyên bố kết quả.

Cuối cùng.

Doanh Vô Kỵ thở ra một hơi: "Lần này chiêu binh, Bạch gia chúng ta chọn ba ngàn người!"

Hắn dừng một chút, bổ sung nói "Ưu tiên chọn lựa!"

Nghe thấy thế.

Trong ánh mắt mọi người đều bộc phát ra vui mừng khó có thể nói thành lời.

Nhưng đồng thời, lại nhịn không được có chút lo lắng.

Ưu tiên chọn lựa.

Lấy hai vị trưởng lão Bạch gia ánh mắt, nhất định chọn 3000 người có tiềm lực mạnh nhất.

Nếu là nền tảng đầy đủ vững chắc, khả năng hai ba tháng là có thể huấn luyện ra, đợi đến đột phá Thai Thuế Cảnh sau đó, liền tất nhiên là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Hơn nữa… Bạch gia có rất nhiều biện pháp để bọn họ biến thành môn đồ Bạch gia trung thành.

Đây không thể nghi ngờ là một bước tiến lớn.

Nhưng điều này tất nhiên sẽ đặt toàn bộ Bạch gia lên đầu sóng ngọn gió.

Doanh Vô Kỵ sắc mặt có chút căng thẳng "Đêm nay hai vị trưởng lão trực tiếp đến bên trong tân binh doanh chọn người, lần này tân binh bồi dưỡng, chúng ta bí mật tiến hành. không có tin tức khác, tất cả mọi người giải tán đi!"

Chương 1018: Ngạc nhiên cùng sợ hãi Chương 1018: Ngạc nhiên cùng sợ hãi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mọi người nhìn nhau,

Nhưng Doanh Vô Kỵ đều nói giải tán, đã nói rõ hắn không có bất kỳ tâm tình trả lời những vấn đề này.

Hai người liếc nhau một cái, yên lặng rời khỏi đại sảnh nghị sự.

Chỉ có hai trưởng lão không đi.

Bạch Nông có chút khó hiểu nhìn Doanh Vô Kỵ "Vô Kỵ! Nhóm người này sao lại thay đổi?

Kế hoạch trước đó chỉ có một ngàn.

Hiện tại bỗng nhiên xuất hiện ba ngàn, hơn nữa còn cho phép Bạch gia bí mật huấn luyện…

Sự ngạc nhiên cũng nhiều như sự sợ hãi.

Chương 1019: Hình thần câu diệt

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Rất đơn giản, ta đem nhường lại tất cả công nghệ ngọc xà cùng kính thủy tinh, chỉ giữ lại phần hoa hồng được phân chia, đổi lấy chính là hai ngàn người rất khó sao?"

Phù……

Hai trưởng lão đồng thời hít một hơi khí lạnh.

Hai cái này chính là hai tài nguyên siêu lớn, tuy rằng bảo lưu quyền chia hoa hồng, nhưng công nghệ hoàn chỉnh đều giao ra ngoài, quyền chia hoa hồng còn không phải người khác muốn cho liền cho sao?

Hơn nữa làm như vậy, đã làm cho hai nhà bằng mặt không bằng lòng hiện ra tương đối rõ ràng.

Đương nhiên…… đã sớm rất rõ ràng.

Hành động này, đến tột cùng có lợi cho việc bảo toàn Bạch gia hay không, ai cũng không xác định.

Bất quá này thêm hai ngàn thanh niên thiên tài, cũng là lực lượng lớn.

Nhưng……

Ba ngàn thiên tài trẻ tuổi này, Bạch gia có thể sống sót mang ra khỏi Lê quốc sao?

Bạch Nông do dự một hồi lâu, mới hỏi ra vấn đề này.

Doanh Vô Kỵ thoạt nhìn có chút phiền não "Các ông yên tâm, ta đã làm như vậy, liền nhất định có nắm chắc đem người mang ra ngoài. Dù thế nào, Thái tử cũng là vợ của ta, ta còn chưa lưu lạc đến một chút năng lực phản kháng cũng không có."

Các ông chỉ cần cam đoan sau này chuyện gì cũng nghe lời ta là được.

Và!

Quản tất cả thủ hạ, đừng để bọn họ làm bất cứ con thiêu thân nào.

Phải bảo đảm tất cả tin tức bọn họ để lộ ra, đều là tin tức chúng ta muốn lộ ra.

Nếu không mọi người thật sự sẽ chết cùng nhau.

Bạch Lĩnh vội vàng nói: "Vô Kỵ ngươi yên tâm, sống chết trước mắt, trên dưới Bạch gia nhất định hiệp lực đồng tâm, những tiểu gia hỏa không an phận kia, ta sẽ quản tốt"

Bạch Nông cũng vội vàng nói: "Ta cũng vậy!"

Tính ra thì sự đoàn kết của Bạch gia xem như tương đối mạnh.

Nhưng mạnh hơn nữa, cũng sẽ có Kẻ phản đồ tồn tại.

Bên ngoài đều có, bên trong không thể không có, cho dù không có dị tâm gì, chung quy cũng có người không thành thật.

Nhưng hai trưởng lão dù sao cũng là lão nhân trong tộc, đối với việc này cũng mắt nhắm mắt mở.

Bất quá hiện tại Doanh Vô Kỵ có yêu cầu, bọn họ tự nhiên phải chặt chẽ giám thị nhất cử nhất động của những người này, thậm chí tiết lộ tin tức cho bọn họ, đều phải cân nhắc liên tục.

Hơn nữa, đến cuối cùng tỉ mỉ mà tổng hợp đến Doanh Vô Kỵ bên này.

Doanh Vô Kỵ miễn cưỡng kéo ra vẻ tươi cười, hướng hai người chắp tay nói: "Vậy xin nhờ hai vị trưởng lão, ba ngàn người này là cơ sở để Bạch gia chúng ta sau này đặt chân, cần phải dạy dỗ cho tốt!"

Ngươi yên tâm!

Bạch Nông và Bạch Lĩnh đều cam đoan, sau đó rời khỏi đại sảnh nghị sự.

Chờ sau khi họ đi.

Cái loại thần sắc rối rắm này của Doanh Vô Kỵ chậm rãi biến mất không thấy nữa, nụ cười trên mặt cũng trở nên tự đắc hơn một chút.

Rút trường kiếm ra.

Tiện tay vạch một cái.

Trực tiếp rời khỏi đại sảnh nghị sự.

……

Gần đây Công hội Mặc giả cũng cực kỳ náo nhiệt.

Bởi vì Cự tử đến Học cung Đại Lê, tự mình giảng dạy Mặc học.

Học cung từ ngày thành lập, Bách gia chư tử lấy thừa bù thiếu lẫn nhau cũng đã thành phong trào, trước kia Mặc gia chủ giảng là Ô Vấn phu tử, tuy rằng học vấn cũng vô cùng tinh thâm, nhưng chung quy không phải Thánh Nhân.

Người đọc sách trên đời này, cho dù ai nhìn Thánh Nhân đều có kính lọc.

Đối với phu tử nhà khác, thời điểm ý kiến không đồng nhất, còn sẽ nghĩ tìm được lỗ hổng để tranh cãi, nhưng nhìn

thấy Thánh Nhân chân chính, tiềm thức sẽ đi tự hỏi là nội dung Thánh Nhân nói vì sao là đúng.

Một lúc.

Mặc giả mừng như điên.

Gần đây công hội Mặc giả làm việc hăng hái hơn rất nhiều.

Đương nhiên.

Rất nhiều người rõ ràng nội tình, từng người đều sẵn sàng đón địch, dù sao Mặc gia Cự tử chính là vì Giáo chủ Vi Nga phái, đồng thời lại là Chu Huề Vương trước kia.

Cũng không có chứng cứ.

Nếu có chứng cớ, chỉ sợ quân đội trực tiếp bao vây Công hội Mặc giả.

Bất quá biểu hiện Cự tử lại cực kỳ lạnh nhạt.

Lúc giảng bài ở học cung đều là lời vàng ý ngọc, truyền thụ đều là tư tưởng Mặc gia chính thống, ở trong công hội cũng không châm ngòi thổi gió, một chút cũng không có dấu hiệu cuỗm người.

Mặt mũi hiền lành.

Chỉ mặc vải thô.

Để cho nhân sinh không ra bất kỳ địch ý nào.

Cự tử thụ khóa xong, cùng học viên cùng nhau dùng cơm tại học cung xong, liền một mình trở lại Công hội Mặc giả, tùy tiện tìm một cái tiểu viện ở lại.

Chỉ là một tiểu viện bình thường, bất cứ công hội trung tầng nào cũng có thể có được.

Bước chân vừa vào phòng.

Vừa đẩy cửa ra.

Liền thấy được một thanh niên mặt mang lệ khí.

Trên khuôn mặt già nua của Cự tử, lộ ra nụ cười ôn nhuận ấm áp.

Cũng là nụ cười.

Nụ cười lúc trước của hắn hòa ái hiền lành, trong mắt còn mang theo chút ánh sáng cần kiệm của Mặc giả.

Nhưng hiện tại, lại tràn đầy quý khí.

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ bất thiện nhìn hắn ta "Ngươi cứ nghênh ngang tới đây như vậy, là sợ Lê vương thất không biết ta và ngươi đã có liên lạc sao?"

Cơ Động cười nhạt: "Doanh tiểu huynh đệ lời không cần nói khó nghe như vậy, ngươi cũng đã đổi lấy ba ngàn thanh niên tuấn kiệt, chẳng lẽ tâm tư của ngươi, Lê Vương còn không biết sao?"

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng, không nói gì.

Cơ Động như cười như không mà đánh giá hắn "Ngươi tự tin nắm đấm so với ta lớn hơn, chẳng lẽ dựa vào chính là ba ngàn người trẻ tuổi mới ra đời sao?"

Đúng thì sao?

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ nghiêm nghị, trực tiếp ném cho hắn một khối ngọc bàn "Thề đi!"

Chương 1019: Hình thần câu diệt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cơ Động tò mò hỏi: "Đây là vật gì?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Lúc trước ngươi đã hứa, chỉ cần ta đáp ứng hợp tác, sẽ không tiếc bất cứ giá nào để toàn bộ chúng ta rời đi. Đây là phiên bản cuối cùng ta kết hợp giữa lời thề thề máu của Chuyên Húc, Xoay Vần Tạo hóa, cùng với lời thề

pháp thuật của Thiên Nhân tộc, nếu vi phạm, Thánh Nhân cũng phải thân tử đạo tiêu.

Cơ Động: "……"

Sắc mặt hắn có chút mất tự nhiên.

Cũng không phải muốn đổi ý.

Mà là cảm giác bị người nghi ngờ nhân phẩm.

Doanh Vô Kỵ cười lạnh "Ta bị ngươi hãm hại thành như vậy, ngươi ngay cả một lời thề cũng không dám sao?"

Cơ Động trầm tư một lát, cười nhạt: "Ngươi đáng giá!"

Hắn vốn còn muốn hỏi, Doanh Vô Kỵ làm sao mới có thể lấy được lòng tin của mình.

Nhưng nghĩ về nó không cần thiết.

Hiện tại tình cảnh và hành vi của Doanh Vô Kỵ đã tương đối nguy hiểm.

……

Cuối cùng, Cơ Động dưới sự bức bách của Doanh Vô Kỵ, lập lời thề này.

Khi lời thề rơi xuống đất một khắc kia, hô hấp của hắn đều thô nặng rất nhiều, bởi vì hắn có thể rõ ràng cảm giác được, lời thề này tuyệt đối tàn nhẫn hơn so với bất kỳ lời thề nào mình lập trước đó.

Người luyện chế ngọc bàn này hoàn toàn tìm hiểu thấu đáo những lời thề, dung hợp đến cùng một chỗ.

Lời nguyền này, đối với tinh khí thần của con người đều có thể nhằm vào.

Liền tỷ như Thề máu Chuyên Húc, lời thề lập xuống sau đó, sẽ hóa nhập bên trong tim.

Vi phạm lời thề, cũng không nhất định hình thần câu diệt.

Chỉ cần ngươi có thể gánh vác hậu quả của việc vi phạm lời thề, ngươi vi phạm vài lần cũng không thành vấn đề, chẳng qua là tuyệt đại đa số người đều không chịu nổi mà thôi.

Chính mình cái này……

Nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma.

Nặng thì thánh tâm tán loạn.

Từ một khắc lập lời thề kia, hắn đã nhất định mặc kệ trả giá bao nhiêu đại giới, đều phải cứu được hoàn toàn Bạch gia.

Bằng không thánh tâm khó giữ được.

Tuy rằng cái giá phải trả còn kém xa giá trị Doanh Vô Kỵ và Bạch gia.

Nhưng vẫn có thể làm cho hắn đau lòng đến chảy máu.

Vậy.

Hắn vẫn cực kỳ cẩn thận.

Nhất định phải cam đoan Doanh Vô Kỵ một mực ở bên mình.

Trên thực tế, bọn họ ngày đó đã ký kết minh ước, chỉ cần Doanh Vô Kỵ rời khỏi Lê uốc, song phương liền hiệp lực đồng tâm chia cắt liên minh họ Cơ, hơn nữa thay thế Chu thiên tử tiếp quản tài nguyên Thiên Nhân tộc.

Nhưng hắn vẫn có chút không xác định, Doanh Vô Kỵ có tính toán khác hay không.

Bất quá hắn cuối cùng vẫn xác định.

Dù sao Triệu Kỵ cũng đã một hai năm, Doanh Vô Kỵ và Triệu Ninh không có con nối dõi, lại có một đứa con với Thái tử phi trên danh nghĩa.

Cầu phúc có thể dùng một lần.

Có thể dùng lần thứ hai.

Nói cách khác, chỉ cần Doanh Vô Kỵ tâm đủ ác, liền có thể ctuyeen bố nam đinh này không có quan hệ với Triệu thị

Cho dù Triệu Ninh thật sự mang thai, vậy mười tháng kia ai tới chấp chính?

Doanh Vô Kỵ mặc dù không có bất kỳ thực chức nào, nhưng quản rất nhiều người ăn cơm, uy vọng ở Vùng đất mới đã đạt tới trình độ cực kỳ khủng bố.

Hơn nữa nghe Doanh Việt nói, hiện tại người trẻ tuổi Lê quốc nhân tài xuất hiện lớp lớp, cùng Doanh Vô Kỵ cũng không thoát khỏi liên quan, Triệu Kỵ cũng không phải là người ngu xuẩn, nói vậy đã nhìn ra một ít manh mối.

Như thế.

Qua một ít năm nữa, Doanh Vô Kỵ không thể nghi ngờ có năng lực soán vị.

Đây là chuyện mà bất cứ quân vương nào trong thiên hạ cũng không thể nhẫn nhịn.

Ít nhất lấy hiểu biết của Cơ Động, ngoại trừ thời kỳ thượng cổ thực hiện chế độ nhường ngôi, quân vương có thể làm được như vậy ngàn không còn một.

Triệu Kỵ mệnh không còn lâu nữa dựa vào cái gì có thể làm được?

Nếu hắn có thể làm được, vì sao phái Triệu Độ tiếp nhận thành phòng phụ cận Tân Lê thành?

Huống hồ, hành vi hiện tại của Doanh Vô Kỵ đã tiếp cận chó cùng rứt giậu.

Mình còn có cái gì phải lo lắng?

Vậy.

Lời thề này, Cơ Động vẫn lập.

Tạm thời coi như ngươi thật muốn cùng ta hợp tác, Cửu Châu tế còn có một đoạn thời gian, trong khoảng thời gian này ngươi thành thật ở lại, sau khi học xong nhanh chóng cút đi, bớt con mẹ nó phiền toái cho ta!"

Nói rồi.

Rút bội kiếm ra liền chuẩn bị bổ một cái.

Cơ Động lại cười như không nói: "Nếu đi như vậy, chẳng phải là quá đáng tiếc sao?

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: "Hả? Ngươi còn muốn làm gì?

….

Cơ Động chậm rãi nói: "Ta là Cự tử Mặc gia, uy vọng ở Công hội Mặc giả đương nhiên không cần nhiều lời. Vùng đất mới Lê quốc tuy rằng trên danh nghĩa là công lao của Thái tử, nhưng ai không biết công lao đầu tiên của ngươi?

Hiện giờ Công hội Mặc giả cùng Đại Lê Tân trói buộc quá sâu, nếu là không có đại sự, chỉ sợ rất nhiều Mặc giả cả đời cũng sẽ không rời đi Lê quốc.

Trừ phi…… ta và ngươi cùng nhau ra tay!

Lê quốc ăn lợi nhuận đã đủ nhiều rồi, nên dừng lại!"

A……

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt lạnh lùng "Ngươi là muốn đem Mặc giả toàn bộ đào đi?"

Một Cự tử đã đủ đáng sợ rồi.

Hơn nữa chính mình……

Chỉ sợ ngoại trừ những người có hy vọng rất lớn giành được chức quan trọng yếu, tất cả những người khác đều sẽ rời đi.

Cơ Động cười nhạt nói: "Có gì không được? Đây vốn là gia nghiệp Mặc gia chúng ta……

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng: "Nếu là gia nghiệp Mặc gia, vậy nên nghe ngươi hoàn toàn chỉ huy mới đúng. Chẳng lẽ ngươi một Mặc Thánh yêu quý lông vũ, để cho ta đi ra gánh vác đi? Hay là nói Mặc gia sản nghiệp, là lịch đại Mặc gia thánh giả dựa vào phẩm tính tích góp từng tí một, ngươi cho rằng chuyện này có tổn hại phẩm tính, cho nên mới không tự mình xuống nước?

Tuy rằng ta ở Lê quốc tình cảnh cực kỳ không ổn, nhưng Lê vương cùng thái tử đều đối với ta có ân, loại đào tường kiểu này ta không làm

Ngươi tự giải quyết đi!"

Nói rồi.

Trực tiếp một kiếm bổ ra.

Cả người đều lắc mình tiến vào trong khe nứt.

Chương 1020: Đi theo cảm tính

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cơ Động nhìn căn phòng trống rỗng.

Thần sắc cũng không vì vậy mà trở nên âm trầm, ngược lại mang theo một tia nghiền ngẫm.

Vốn hắn bởi vì Lão đạo Bạch gia tiên đoán "Nhị Thánh", có chút coi trọng Doanh Vô Kỵ, nhưng hiện tại xem ra cũng không khá khẩm.

Tên này.

Làm theo cảm tính.

Nhưng lại không đủ hành động theo cảm tính.

Nếu là Doanh Vô Kỵ có thể hoàn toàn toàn bộ đi theo cái gọi là cảm tính, hoàn toàn trở thành phụ thuộc Lê vương thất, hắn thật đúng là không có tuyệt đối nắm chắc để cho cha vợ con rể phản bội.

Chỉ tiếc.

Doanh Vô Kỵ không có.

Hắn dự định chạy trốn, lại không đủ tâm ngoan thủ lạt, ngay cả chuyện đào tường người khác đều không muốn đi làm.

Hiện tại xem ra, người này bất quá, ở chuyện Công hội Mặc giả này, hẳn là không giúp được mình cái gì.

Nhưng loại người này nhất định không thành đại sự.

Từ góc độ nào đó mà nói, cũng không phải tất cả đều là chuyện xấu.

Cơ Động ngồi xuống, nâng má nghĩ ngợi, hiện giờ Doanh Vô Kỵ phản bội Lê quốc, đã là chuyện ván đã đóng thuyền.

Nếu là từ đại giới cân nhắc, châm ngòi thổi gió hẳn là dừng ở đây.

Sát ý của Triệu Kỵ càng mạnh, cứu viện cần phải trả giá càng lớn.

Nhưng ngẫm lại, quân chủ như Triệu Kỵ, làm sao có thể do dự quả quyết như Doanh Vô Kỵ?

Nhất định phải không làm thế này, làm quyết liệt như thế kia

Nếu như thế mặc kệ tình huống như thế nào, cái giá phải trả đều là cực lớn.

Nếu như vậy.

Chỉ cần cho Triệu Kỵ hạ mãnh dược là được.

……

Điện Trọng Lê.

Triệu Kỵ không phê duyệt tấu chương, mà nằm trên ghế nằm trước điện phơi nắng.

Tuy rằng chính là thời gian đảo xuân hàn.

Nhưng ánh mặt trời có chút tươi sáng.

Trên người ông ta mặc áo bông ấm áp thoải mái, cũng dương dương tự đắc.

Hiện giờ chính sự của Đại Lê rất nhiều, bất quá phần lớn đều tập trung đến Vùng đất mới, lấy năng lực của Triệu Ninh, hoàn toàn không cần có bất kỳ lo lắng gì.

Một thời gian trước.

Giáng Thành bên này chính vụ cũng không ít, bất quá từ khi bố trí Triệu Độ đến Tân Lê, chính vụ liền hoàn toàn ít đi.

….

Dù sao hai nhà Ngụy Hàn, do hai nhà Ngụy Hàn đều quan tâm, trước kia còn có thể tượng trưng ở triều đình nói một chút, hiện tại ngay cả nói cũng không nói.

Tôn thất cũng chính là nhìn chằm chằm điểm lợi ích này tại Vùng đất mới, hiện tại ăn được một miếng thịt, cũng tạm thời an tĩnh lại.

Còn lại chính vụ, mỗi ngày liền xuất ra một khắc đồng hồ thời gian lừa gạt là được.

Chính vụ vừa xử lý xong.

Triệu Kỵ sẽ nằm phơi nắng trước điện.

Những người già khác, đều muốn nhúc nhích nhiều hơn, để chứng minh mình không già.

Ông không muốn cử động.

Ông ta cảm thấy già rồi.

Nhiên huyết nhiều năm, vì Lê quốc hết lòng lo lắng.

Đến lúc nghỉ ngơi rồi.

Đúng lúc đó.

Liên tiếp tiếng bước chân nhỏ quen thuộc từ xa đến gần.

Tiếp theo, âm thanh Tào công công vang lên bên tai "Bệ hạ! Cự Lộc bá truyền đến tin tức".

Triệu Kỵ mắt cũng lười mở, chỉ giơ ngón tay lên "Đọc!"

Vâng!

Tào công công đọc "Năm trăm môn đồ Bạch thị đã nhập ngũ, cử chỉ cũng không dị trạng, tu vi xuất sắc, là tân binh đứng đầu. Hôm qua, hai trưởng lão Bạch gia vào tân binh doanh, chọn lựa ba ngàn tân binh, theo kiểm chứng, đều là tân binh nổi bật, một nửa có hi vọng đạt tam phẩm linh thai.

Mí mắt Triệu Kỵ không nhịn được giật giật.

Sau đó chậm rãi mở mắt, như cười như không nhìn Tào công công: "Ông bạn già, ngươi thấy thế nào?"

Bệ hạ!

Tào công công có chút sợ hãi: "Nô tỳ chỉ là một hoạn quan, quân chính đại sự, nô tỳ không hiểu!"

Triệu Kỵ xoa xoa đầu, có chút không vui "Cô cũng không phải để cho ngươi phê duyệt tấu chương, ta và ngươi quen biết mấy chục năm, lén lút nói chuyện phiếm đều nơm nớp lo sợ

như vậy, vậy trên đời này còn có mấy người có thể bồi cô nói chuyện?

Tào công công kinh nghi nhìn ông ta, lắp bắp nói: "Bệ hạ! Ngài thật sự để nô tỳ nói?

Nói đi!

Triệu Kỵ không kiên nhẫn khoát tay áo.

Tào công công lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cân nhắc một lát mới lên tiếng: "Thủ pháp huấn luyện tân binh của Bạch gia này quả thật không tệ, năm trăm môn đồ này tuy rằng tư chất cũng không tệ, nhưng trong nhóm thứ nhất cũng không phải tất cả đều đứng đầu. Cũng không biết thủ pháp của Bạch gia này, có thể được vương thất sử dụng hay không.

Cái này ngươi cũng không cần nghĩ!

Triệu Kỵ cười khoát tay: "Đây là bí pháp đặc biệt của Thiên Nhân tộc, chỉ có Thiên Nhân tộc Ngộ Thần Cảnh mới có thể sử dụng, bí pháp này cho dù chúng ta lấy được cũng vô dụng.

Thì ra là thế!

Tào công công một bộ bừng tỉnh đại ngộ, cười khen tặng nói: "Bệ hạ quả nhiên kiến thức uyên bác, Bạch thị có bí thuật như thế, thế nhưng đều tránh không khỏi pháp nhãn của bệ hạ.

Từ khi đại đội chuyển đến đất mới, hắn vẫn hầu hạ xung quanh Triệu Kỵ.

Cơ hồ biết tất cả tin tức lui tới của Triệu Kỵ, trong đó cũng không bao gồm bí thuật Bạch thị.

Xem ra Triệu Kỵ còn có phương thức truyền tin khác mà mình không biết.

Chỉ là bí thuật này, là Doanh Vô Kỵ nói trực tiếp, hay là……

Triệu Kỵ vuốt râu cười to: "Tai mắt cô ở Bạch thị còn nhiều hơn ngươi tưởng tượng.

Tào công công vội vàng nói: "Bệ hạ thánh minh! Bạch gia có thể nắm giữ trong tay bệ hạ, nhất định có thể vật tẫn kỳ dụng, tân binh lần này ba ngàn tuấn kiệt, trải qua tay Bạch gia, nhất định có thể trở thành tinh binh lương tướng, một ngày nào đó, mỗi người đều là cánh tay đắc lực của quân đội Đại Lê.

Tất nhiên!

Ngữ khí Triệu Kỵ rất chắc chắn, trong hai mắt tĩnh mịch, cũng không có bất kỳ vẻ chờ mong cùng vui sướng nào.

Tất cả.

Tào công công đều nhìn ở trong mắt, trầm mặc trong chốc lát, cẩn thận nói ra: "Bệ hạ, Bạch gia nắm giữ đồ vật, có thể hay không hơi nhiều?"

Nếu là trước kia.

Triệu Kỵ từ trong miệng hắn nghe được cho dù lời nào liên quan đến chính trị, xung quanh thân thể đều hiện ra sát ý.

Bất quá đó chỉ là ở lúc còn trẻ, sau hai lần ở ranh giới sinh tử, Tào công công triệt để hiểu được một bổn phận của thái giám là gì.

Cho nên về sau chủ tớ hai người, quan hệ cực kỳ hòa hợp.

Chương 1021: Tuổi già ập đến Chương 1021: Tuổi già ập đến

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cách mấy chục năm, Tào công công đã là cao thủ ít có đương thời, nhưng nhắc tới chuyện này, vẫn là có chút lo sợ

trong lòng.

Nhưng cũng may Triệu Kỵ cũng không có phản ứng gì đặc biệt.

Đừng nói sát khí.

Ngay cả một chút tức giận cũng không có tiết ra ngoài.

Chỉ là như có điều suy nghĩ hỏi: "Ồ? Bạch gia nắm giữ cái gì?"

Tào công công thở dài một hơi: "Bạch gia đối với quân đội, thật giống như Phò mã gia đối với Vùng đất mới. Phò mã gia tuy rằng thân không có thực quyền chi chức, nhưng làm học cung tế tửu rộng rãi được học tử yêu thích, những học tử này, người có tư chất siêu phàm có thể làm quan, kiên định chăm chỉ có thể làm quan, về sau đều là lực lượng trung kiên Đại Lê.

Mà kiến thiết Vùng đất mới lại khắp nơi đều là thân ảnh Phò mã gia, cho dù quan dân đều cảm kích Phò mã gia.

Hiện giờ địa vị của Bạch gia trong quân, cũng giống như địa vị của Học cung trong Bách gia.

Tiếp tục phát triển như vậy vài năm, cho dù Bạch gia vẫn không có bất kỳ chức vụ thực tế nào, sức ảnh hưởng chỉ sợ cũng trải rộng khắp triều đình và dân chúng.

Cái này……

Nô tỳ chỉ là một hoạn quan, cũng không hiểu triều chính, nói nhảm cũng khó tránh khỏi có rất nhiều chỗ sai sót.

Xin bệ hạ đừng trách tội".

Triệu Kỵ sắc mặt có chút khó coi, nhưng vẫn là khoát tay áo: "Ngươi bất quá là muốn vì cô phân ưu, lại có tội gì? Bất quá những lời này, quả thật có không ít sai sót. Bất quá chỉ là nói chuyện phiếm, nói nhiều một chút cũng không sao!"

Vâng!

Tào công công tự cười nhạo nói: "Đều là nô tỳ ngu dốt, nói đến chính sự không khác gì với đứa nhỏ. Bệ hạ là một đời hùng chủ, thời điểm sắp xếp như vậy hẳn là đã nghĩ ra đối sách. Điện hạ rất có phong thái của bệ hạ khi còn trẻ, Bạch gia làm sao có thể khống chế không được? Nô tỳ lo lắng những thứ này, coi như quân vương không vội thái giám gấp".

Triệu Kỵ không trả lời.

Ông ta dường như mất đi hứng thú nói chuyện phiếm, một tay nâng trán, thoạt nhìn buồn ngủ.

Nâng tay lên nói: "Cô mệt rồi, ngươi đi xuống trước đi!"

Vâng!

Tào công công đáp một tiếng, khóe miệng mỉm cười, bước từng bước nhỏ rời đi.

Chờ khí tức của hắn từ trong cảm giác biến mất không thấy.

Triệu Kỵ duỗi lưng một cái ngồi dậy, ý phiền não trên mặt liền một chút cũng tìm không thấy, phảng phất chưa từng tồn tại.

Hắn từ trong ngực lấy ra một viên ngọc bội trắng noãn.

Giơ lên dưới ánh mặt trời quan sát nhiều lần.

Lại phát hiện bạch ngọc vẫn không rảnh, trên người ngọc trơn bóng tìm không thấy bất kỳ tạp chất nào.

Thậm chí không phát hiện một tia hắc khí.

Đây là ngọc bội chuyên môn khắc chế ma chủng Vi Nga phái, ngoài mặt Lê vương thất đã không còn.

Thật là kỳ quái!

Triệu Kỵ nhìn hướng Tào công công rời đi, trong ánh mắt có chút kinh ngạc.

Bất quá hắn cũng không có rối rắm chuyện này.

….

Già rồi.

Còn lục đục với nhau làm gì?

Xoa xoa đầu, lại buồn ngủ.

Hướng tiểu cung nữ bên cạnh vẫy vẫy tay, cung nữ liền đem chăn bông mỏng manh đắp lên người hắn, cẩn thận từng li từng tí đem góc chăn nhét ở dưới người hắn.

Ngay dưới ánh nắng tươi sáng, lại mang theo chút mát mẻ, an tường ngủ thiếp đi.

……

Phụ vương!

Đừng ngủ, mau tỉnh lại!

Triệu Kỵ mở mắt, cảm giác từng cỗ hỏa khí bốc lên, một cước liền đá tới hướng trục hông trong tầm mắt.

Doanh Vô Kỵ bị đạp một cái lảo đảo, còn phải cẩn thận không thể đụng tới một bên cần câu, trên tay thang thuốc cũng thiếu chút nữa rơi ra ngoài.

Một tay bưng chén canh, một tay xoa hông của mình, vẻ mặt đều là không vui "Con đây là nhắc nhở phụ vương, nên dùng dược thiện!"

Hả……

Triệu Kỵ rời giường tức giận lúc này mới tiêu tan một ít.

Lớn tuổi hơn.

Đích xác cần điều dưỡng.

Uống thuốc là không cần thiết.

Bất quá dược thiện mỗi ngày cũng không thể thiếu.

Nhìn tiểu tử đáng thương, phỏng chừng lại thời gian đợi không ngắn.

Ông ta nhận lấy bát canh, múc một muỗng bỏ vào trong miệng.

Hơi đắng.

Nhưng chẳng mấy chốc đã có vị ngọt.

Nói chung là không khó uống.

Hắn một bên uống, một bên nâng mí mắt, "Hôm nay dược thiện là làm gì?"

Doanh Vô Kỵ cười hì hì tranh công "An thần trợ ngủ!

Triệu Kỵ "???

Khi phát hỏa chưa phát hỏa.

Cần câu di chuyển.

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng tránh ánh mắt muốn giết người của Triệu Kỵ, nhanh chóng thu cần câu trở về "Cá thật lớn, kỹ thuật câu cá của phụ vương thật tốt!"

Triệu Kỵ mặt không chút thay đổi "Ha ha…… Ai? Cá này đích xác không nhỏ, tiểu tử ngươi trộm được cá tầm ở đâu?

"Con nào có bản lĩnh đó? Chủ yếu là phụ vương câu giỏi!

Triệu Kỵ: "……

Cơn giận rời giường cuối cùng cũng tan.

Dù sao cá tầm này là một vật hiếm lạ, hôm nay hắn là có lộc ăn.

Khi đầu bếp nấu cá.

Triệu Kỵ ở chính sảnh từ trên xuống dưới đánh giá Doanh Vô Kỵ, mấy ngày nay tiểu tử này có chút bận rộn, ngoại trừ buổi trưa tới thỉnh an thuận đường ăn chực, thời gian khác đều lo liệu chuyện học cung cùng Bạch gia.

Cả người bận rộn, khí chất cũng trở nên cũng khác.

Trước kia có chút giống như thiếu niên hoài nghi.

Hiện tại có thêm chút dáng vẻ thanh niên có triển vọng.

Khí chất già dặn trầm ổn không ít.

Dù sao làm gương tốt cho người khác, nhiều ít nhiều cũng có chút bộ dáng văn nhân.

Triệu Kỵ nhướng mí mắt: "Học cung thế nào rồi?

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng cười "Mọi thứ đều ổn cả!"

Triệu Kỵ có chút hài lòng, tuy rằng ông ta tương đối hiểu rõ tình huống bên trong học cung nhưng nghe được lời này từ trong miệng Doanh Vô Kỵ, vẫn là an tâm không ít.

Ông ta rất rõ ràng, nếu như không có Doanh Vô Kỵ, Học cung Đại Lê nhiều nhất sẽ trở thành Tắc Hạ thứ hai, rất khó vượt qua thành tựu Học cung Tắc Hạ.

Nhưng có Doanh Vô Kỵ thì khác.

Chương 1022: Tạp gia Chương 1022: Tạp gia

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tiểu tử này vốn là có ý tứ "Tạp gia", thời điểm mỗi lần đi học, đều sẽ châm ngòi quan điểm của các phu tử, thường xuyên sẽ dẫn đến học tử các nhà đại chiến biện luận.

Sau đó tiểu tử châm ngòi này liền xắn tay áo lên, hưng phấn đi làm trọng tài.

Loại đại chiến biện luận này đánh tới đánh lui, vốn cũng không tranh cãi ra kết quả gì.

Nhưng tiểu tử này đưa ra một thủ pháp trọng tài tương đối nặng ký, thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý.

Dù sao một nhóm quan lại mới ở Vùng đất mới, có bảy phần là người đi ra từ trong học cung.

Mặc kệ ngươi có thể biện bạch bao nhiêu.

Chiến tích nói chuyện.

Tuy rằng lúc này mới chịu nổi nửa năm, kết quả thực tiễn đợt thứ nhất còn chưa hoàn toàn có.

Nhưng tựa hồ tất cả mọi người đã ngầm thừa nhận tiêu chuẩn trọng tài này là chính xác.

Trong học cung tranh luận vẫn nhiều như trước.

Nhưng cuộc tranh luận trước đây, là để chứng minh học thuyết của mình là chính xác.

Hiện tại biện luận, cũng là vì tìm được chân lý thích hợp cho phát triển Lê quốc.

Triệu Kỵ không quan tâm người thắng cuối cùng là nhà ai.

Dù sao Lê Quốc khẳng định là người thắng lớn nhất.

Đây hình như mới là con đường chính của học cung.

Triệu Kỵ cũng giống như hiểu được cái gì mới là chính đồ, chỉ là thiên hạ này…… Đến tột cùng ở trong tay ai?

Giờ này.

Hai thân ảnh dìu nhau bước vào trong nhà.

Hắn nhướng mí mắt, phát hiện chính là Triệu Ninh cùng Lý Thải My.

Cha!

Cha!

Hai người hành lễ.

Triệu Ninh cẩn thận đỡ Lý Thải My ngồi xuống, còn mình mới ngồi đối diện.

Triệu Kỵ nhìn thoáng qua cái bụng nhô cao của Lý Thải My, nụ cười trong hai mắt tựa hồ bịt kín một tầng âm u, bất quá rất nhanh lại biến mất không thấy, cười nhạt hỏi: "Thai nhi khi nào sinh ra?"

Doanh Vô Kỵ không nỡ dời ánh mắt khỏi bụng vợ, vội vàng nói: "Hồi phụ vương, qua hai tháng nữa. Bất quá lấy bí thuật Lý gia, hẳn là còn có thể kéo dài thêm mấy tháng…"

Không cần kéo dài, đối với thân thể không tốt.

Triệu Kỵ khoát tay áo, chợt cười như không cười nhìn Doanh Vô Kỵ: "Ngược lại ngươi, mấy ngày nay lén lút chuẩn bị không ít thứ. Ngươi lén lút chuyển rương xuống phủ Thái tử ta cũng không hỏi là cái gì, ta nghe nói ngươi lại làm rất nhiều ngọc giản trống không, đây là muốn làm cái gì?

Doanh Vô Kỵ cười he he: "Đứa bé lớn lên cũng phải đọc sách. Ông ngoại này, ông cũng không hy vọng cháu ngoại của mình là người mù chữ chứ!"

Triệu Kỵ liếc hắn một cái: "Đại Lê điển tàng vô số, còn thiếu mấy quyển sách này của ngươi? Bất quá ngươi có phần tâm ý này, liền không tính là uổng phí làm một người cha. Mấy ngày nay, cũng đừng cả ngày chạy ra ngoài.

Bồi dưỡng Thải My nhiều hơn, chờ thai nhi an ổn ra đời sau đó lại suy nghĩ cái khác.

Chờ đứa nhỏ đầy tháng, các ngươi liền cùng nhau trở về Giáng Thành.

Sau khi tiến hành Quy Tông đại điển, liền bắt tay vào tham gia Cửu Châu tế!

Thuật phân thân tiêu hao khá lớn, ngày mai ta sẽ trở về, ở Giáng Thành chờ các ngươi về nhà.

Nghe xong những lời này.

Sắc mặt mấy người đều trở nên mất tự nhiên.

Doanh Vô Kỵ cầm tay hai vợ, cười gật gật đầu "Vâng!"

Thịt cá tầm tươi ngon.

Cha vợ rất hài lòng.

Ngay cả món chính cũng không có, chỉ riêng thịt cá đã ăn ba bát lớn.

Sau khi ăn xong, liền vỗ về bụng mình, hài lòng trở về phòng mình.

Trên bàn cơm.

Ba vợ chồng đều có chút trầm mặc.

Triệu Ninh nhẹ nhàng ho khan "Vô Kỵ, chàng đã không ra khỏi cửa, vậy sau này đều ở nhà đi. Buổi tối về phủ Phò mã, ban ngày vừa vặn ở chỗ này bồi Lý Thải My, cũng có thể giúp ta phê duyệt tấu chương.

….

Không thành vấn đề!

Doanh Vô Kỵ khóe miệng giương lên, ánh mắt ở giữa hai người bơi tới dời lui "Bất quá hiện tại có chút buồn ngủ, đợi lát nữa cùng nhau ngủ trưa thôi!"

Triệu Ninh: "……

Phi!

Lý Thải My khẽ gắt một cái, nhẹ nhàng tựa vào vai hắn, sâu kín thở dài một hơi: "Nếu người một nhà có thể vẫn an tâm ở cùng một chỗ, vậy thì tốt biết bao.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Ai nói không phải chứ?

……

Hai tháng tiếp theo.

Sở quốc bên kia gió tanh mưa máu, Yêu Sào cùng Sở Quốc đội xung đột chính diện càng ngày càng nhiều.

Ba thành xung quanh Du Thành, ở thế giằng co lẫn nhau, muốn tấn công Chuyên Húc Ấn của Du Thành, ít nhất phải đánh hạ một tòa thành làm căn cứ địa.

Cho nên ba tòa thành này, mỗi ngày đều phải thả đại yêu tập kích.

Những yêu quái này thủ đoạn quỷ dị khó lường, các loại tập kích bất ngờ đánh cho đội cảnh sát Sở sứt đầu mẻ trán.

Nhưng Sở quốc đội cũng không phải bùn nặn, thường xuyên sử dụng chiến thuật đổi mạng, chết cũng không cho Yêu tộc công thành.

Song phương đánh nhau sứt đầu mẻ trán, toàn bộ chiến trường vô cùng thảm khốc.

Sở quốc chưa mất thành, nhưng đã mơ hồ có chút chịu không nổi, bất quá vì tôn nghiêm đại quốc, vẫn cắn chết không cầu viện.

Nhưng Chu thiên tử cộng chủ này ngồi không yên.

Thề là trên Cửu Châu tế vào mấy tháng sau, triệu tập đại hội thảo yêu, hơn nữa mời thiên hạ chư hầu cùng nhau tham gia.

So sánh với nhau.

Lê quốc bên này gió êm sóng lặng.

Học cung vẫn tràn ngập bầu không khí học thuật, học tử Bạch gia đồng loạt đổ về phái thực dụng, dẫn đến toàn bộ dân gian Vùng đất mới đều toả sáng sức sống mênh mông.

Các nơi luyện binh khí thế hừng hực, vô số người trẻ tuổi đều đầu nhập quân doanh.

Dù sao từ sau cải cách nông nghiệp, hiệu suất trồng trọt và tiềm lực đất đai tăng lên không chỉ mấy lần, đủ để giải phóng phần lớn thanh niên.

Tuy rằng áp lực đất canh tác trong nhà nhất định sẽ trở nên lớn hơn, nhưng nghe nói tài nguyên tu luyện trong quân đội cung ứng rất mạnh, chỉ cần người trẻ tuổi thiên tư không tệ đồng thời đủ khắc khổ, thì có thể nhận được nhiều tài nguyên hơn so với quân nhân làm công quốc lập.

Lê quốc tân binh=Càn quốc thiên phu trưởng.

Đây chính là sự khác biệt giữa nước giàu và nước nghèo.

Chương 1023: Thiên tài hiếm có Chương 1023: Thiên tài hiếm có

Người dịch: PrimeK Tohabong

Vùng đất mới mấy chục vạn hộ dân, không ít người đều cảm thấy nhi tử nhà mình là thiên tài khó có được.

Cơ hội trở nên nổi bật như vậy, cho dù áp lực đất canh tác lớn hơn nữa, cũng phải đưa con trai nhập ngũ.

Tương lai tươi sáng như thế bày ra trước mắt, quy mô đội Lê Quốc mở rộng không ít, mặc dù sau khi ba nhà phân Lê, số lượng quân đội cũng sẽ không ít hơn so với thời kỳ Lê Quốc toàn thịnh.

Chi tiêu quân phí cố nhiên sẽ biến lớn, nhưng hiện tại Lê quốc tay cầm hai cái kiếm tiền nhất công cụ, tài đại khí thô căn bản là không cân nhắc những thứ này.

Có rất nhiều quân trong tay.

Căn bản không cần lo lắng sau khi tiến vào trạng thái tĩnh dưỡng, người có tâm gây rối sẽ cường công.

Trong quân đội.

Các đại danh tướng, các gia tộc đều thể hiện thần thông, điên cuồng.

Luyện tân binh.

Mục tiêu huấn luyện rất rõ ràng.

Chính là nhóm đầu tiên Bạch gia thao luyện năm trăm tân binh.

Nghe nói nhóm đệ tử thứ hai của Bạch gia đã tiến vào đặc huấn bí mật, cũng không biết khi nào có thể xuất quan.

Lúa mì vụ xuân phát triển mạnh mẽ.

Tuy rằng khoảng cách thu hoạch còn có thời gian rất dài, nhưng phát triển đã tương đối khả quan.

Chỉ ngắn ngủn một năm thời gian, đã từng thảo nguyên liền biến thành ruộng tốt nhất đẳng thiên hạ

….

Ngay khi đó

Một tin tức kinh người truyền khắp Nam Bắc Đại Lê.

Thái tử phi vì Lê vương thất sinh một đứa bé mập mạp.

Thái tử trong lòng vui vẻ, trực tiếp tuyên bố Vùng đất mới năm nay miễn trừ một thành tiền thuế, Vùng đất mới quan lại cùng quân đội phát thêm một tháng bổng lộc cùng quân lương.

Lúc tin tức truyền đến Giáng Thành, vừa vặn đang mở đại triều hội.

Thời điểm Lê Vương bệ hạ nhận được tin tức, vui mừng quá đỗi, mọi người thiếu chút nữa đứng không vững.

……

Tân Lê Thành.

Hành cung.

Tuy rằng Triệu Ninh lấy lý do Thái tử phi sau khi sinh con thân thể suy yếu, cự tuyệt rất nhiều khách nhân muốn tới thăm.

Nhưng Vùng đất mới phát triển tốt như vậy, bách tính an cư lạc nghiệp, Bách gia học tử cũng chiếm được cơ hội thi triển quyền cước, không ít người đều cảm kích Lê vương thất, cuồn cuộn không ngừng có lễ vật từ bốn phương tám hướng gửi tới, trong nháy mắt liền chất đầy phòng ở trống hành cung.

Thấy vậy người một nhà dở khóc dở cười.

Phủ Thái tử.

Cả nhà trên dưới chỉ có Lý Thải My nằm trên giường.

Trong phòng rất náo nhiệt, luân phiên chạy đến bên cạnh giường trẻ em Doanh Vô Kỵ chế tác tham quan.

Bạch Nghi làm bà nội, cũng giống như ủy viên kỷ luật, giám sát người tham quan, ai phát ra âm thanh quá lớn, sẽ bị ủy viên kỷ luật vô tình đuổi đi, sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của tiểu bảo bảo.

Hài nhi không hề nghi ngờ là Chuyên Húc đế huyết.

Nhưng hiện tại đế huyết không đế huyết, căn bản không phải trọng điểm.

Giờ nó chỉ là một đứa bé.

Bạch thiếu phu nhân, ta cũng đến thăm bảo bảo.

Tinh Ly cười tủm tỉm tiến lại gần, từ trong lòng lấy ra một cái túi gấm màu đỏ, nhét vào trong giường em bé.

Bạch Nghi không cần nhìn cũng biết đây ít nhất là dưỡng thần châu ngàn năm, hẳn là viên trân bảo mà nha đầu coi trọng.

Nha đầu này ngược lại là cam lòng!

Lúc này cười giữ chặt tay Tinh Ly, một bên thưởng thức cháu ngoan của mình, một bên cười xì xào bàn tán.

Tinh Ly lắp bắp đáp lời.

Ánh mắt lại đánh giá lung tung trên người đứa bé.

Rốt cục thừa dịp Bạch Nghi không chú ý, phát động tiểu pháp thuật thấu thị.

"Này, cô nương đang nhìn gì vậy?"

Không, không có gì!

Mễ Tinh Ly ngọt ngào cười làm lành: " Bạch di nương, cục cưng đã đặt tên chưa?"

Bạch Nghi chỉ vào giường: "Đây không phải đang tranh luận sao?

Tinh Ly theo tiếng nhìn lại, phát hiện mấy người đang tranh luận không ngớt.

Bảo bảo đối ngoại không hề nghi ngờ là họ Triệu.

Nhưng Doanh Vô Kỵ kiên trì muốn đặt nhũ danh cho cục cưng là "Doanh Ma".

Nghe hơi kỳ cục nên Triệu Ninh vắt óc nghĩ một nhũ danh khác cho đứa nhỏ mà cũng phải mang chữ "Doanh".

Lý Thải My tựa vào trên vai Doanh Vô Kỵ, cười mà không nói.

Bạch Chỉ thì ngồi ở bên giường, càng không ngừng níu lấy lông đuôi của mình, giống như muốn làm đồ chơi cho đứa nhỏ.

Hoa Triều cũng ngồi ở một bên, kim chỉ trong tay bay múa, đang đan quần áo trẻ con.

Cảnh tượng rất hài hòa.

Mễ Tinh Ly chạy tới "Doanh huynh, ra nói chuyện một lát".

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Làm gì?

Mễ Tinh Ly nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt tái nhợt của Lý Thải My, cười dài nói: "Huynh xem sinh một đứa bé làm Thải My muội muội mệt mỏi, ta không phải đã nói muốn làm nhũ mẫu cho cháu trai lớn của ta sao?

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ sáng lên: "Ta đi theo ngươi, còn dài dòng cái gì nữa."

Tinh Ly??

….

Cuối cùng.

Doanh Vô Kỵ.cười hì hì hỏi: "Ngươi –một hoàng hoa khuê nữ muốn làm nhũ nương, chỉ sợ còn phải khai phá một chút đã!"

Cái này không vội!

Mễ Tinh Ly mấp máy miệng: "Chúng ta nói một chuyện khác trước.

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Chuyện gì?

Nàng hít một hơi thật sâu: “Ta vừa nhìn thấu!”

Doanh Vô Kỵ quá sợ hãi, vội vàng tìm đồ chuẩn bị che chắn “Ngươi nhìn thấu ta?

Tinh Ly lườm hắn một cái: “Ta nhìn thấu đứa nhỏ.

Hả? Ngươi nhìn thấu thấy cái gì?

Bím tóc!

「……」

Doanh Vô Kỵ gãi gãi đầu: “Cho nên? Con trai ta chẳng lẽ không thể có bím tóc sao?

“Đương nhiên có thể có, chỉ là, chỉ là… Ai! Doanh huynh, ta đối với chuyện vợ chồng của huynh không biết toàn cảnh, nhưng ta đối với chuyện này nội tình, hẳn là so với tuyệt đại đa số người ngoài đều rõ ràng.”

Ta xuất thân Sở vương thất, cực kỳ rõ ràng cấm kỵ của vương thất là cái gì.

Chỉ mong là ta suy nghĩ nhiều đi!

Chương 1024: Lần ly biệt Chương 1024: Lần ly biệt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ta chỉ muốn nói cho huynh biết, nếu một ngày nào đó ngươi thật sự bị ép rời khỏi Lê quốc, xin hãy chắc chắn Sở quốc trở thành lựa chọn đầu tiên!”

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ nghiêm nghị vài phần, cười gật đầu “Nhất định!

Mễ Tinh Ly khẽ thở dài một hơi, trong lúc nhất thời có chút thương cảm: “Mấy ngày nay, ta từ Lê vương thất cùng học cung học được rất nhiều, cha vợ con rể huynh xem như thầy tốt bạn hiền của ta, nếu Sở quốc không lo lắng, nói không

chừng ta thật muốn mưu một chức quan, cả đời sinh hoạt ở chỗ này. Chỉ là…

Cửu Châu tế lần này.

Chính là thời gian ta về nước, lần ly biệt này, lần nữa gặp mặt cũng không biết lúc nào.

Ta không biết sau này huynh sẽ ở đâu.

Nhưng ta hy vọng huynh có thể sống thật tốt.

Doanh Vô Kỵ nhìn ánh mắt chân thành tha thiết của nàng, trong lòng cũng có vài phần xúc động.

Cửu Châu tế lần này.

Cho dù đối với ai cũng là điểm mấu chốt trong cuộc sống.

Ngay cả Ngô Đan cũng sẽ về nước sau Cửu Châu tế.

Chỉ là……

Kết quả thế nào?

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi, "Yên tâm, chúng ta đều sẽ sống thật tốt".

……..

Trong phòng.

Hai người nhìn nhau thật lâu.

Cuối cùng.

Mễ Tinh Ly nhẹ nhàng thở ra: "Doanh huynh, tự giải quyết cho tốt!"

Yên tâm!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, ánh mắt xoay chuyển "Lại nói… chuyện của nhũ nương là như thế nào?

"Cút đi, biến thái!"

Tinh Ly ném cho hắn một ánh mắt khinh bỉ, liền chạy đi, lại nhìn thoáng qua tiểu bảo bảo đang ngủ, mới cười cáo từ Bạch Nghi.

Dù sao nơi này cũng là nơi một nhà Doanh Vô Kỵ hưởng niềm vui gia đình.

Bản thân tạm thời không thuộc về nơi này.

Chờ sau khi hắn đi.

Doanh Vô Kỵ mới chạy đến bên giường trẻ con, chuẩn bị ôm lấy đứa nhỏ thân mật một phen.

Nhưng chưa từng nghĩ, mới vừa vươn tay ra, đã bị Bạch Nghi hung hăng vỗ vào mu bàn tay.

Doanh Vô Kỵ ăn đau, nhe răng nhếch miệng "Nương! Sao nương lại đánh con?!

Bạch Nghi trừng mắt nhìn hắn một cái "Lão nương thật vất vả mới đem tiểu ma vương này dỗ ngủ, con đem nó đánh thức làm sao bây giờ?"

Doanh Vô Kỵ đành phải ngượng ngùng thu tay về.

Đúng vậy.

Tiểu gia hỏa này tiên thiên tư chất thật sự quá tốt, ngây người trong bụng Đường Đường mười tháng, hút đi gần năm thành nguyên khí của nàng, tinh lực tràn đầy đến dọa người.

Từ khi sinh ra đã bắt đầu khóc, lúc khóc còn duỗi chân, vừa khóc lại đạp ba canh giờ mới mệt mỏi, vừa uống sữa xong liền khôi phục khí lực, tiếp tục khóc tiếp tục đạp.

Lăn qua lăn lại một ngày mới ngủ thật say.

Đẳng cấp đế thân này, có mà treo Doanh Vô Khuyết lên đánh?

Bất quá hiện tại Doanh Vô Kỵ cũng không quan tâm cái gọi là chất lượng đế thân, chính hắn cũng không muốn thành long thành phượng, đối với vua chúa gì đó cũng không có ôm quá lớn kỳ vọng, đời này có thể sống vui vẻ là tốt rồi.

Đương nhiên.

Điều kiện tiên quyết để sống vui vẻ là, không thể để cho người làm cha như mình không vui.

Ít nhất là bây giờ.

Yên lặng ngủ một lát không làm đứa nhỏ khóc thì ai cũng được nghỉ ngơi

Doanh Vô Kỵ lại nhìn một chút đứa nhỏ này, mới sinh ra còn dựa dẫm mẹ, thầm nghĩ thời gian nhanh chóng trôi qua, biến thành một người đẹp trai giống như hắn.

Thời gian sẽ trôi rất nhanh

Một lát sau, những người khác đều rời đi bận rộn chính sự, dù sao qua vài ngày nữa sẽ trở về Giáng Thành, bên này phải bố trí trước rất nhiều chuyện.

Bạch Chỉ còn muốn trêu chọc đứa nhỏ.

Lại bị Bạch Nghi vô tình kéo đi, bảo nàng cùng nhau giặt tã cho cục cưng.

Bạch Chỉ rất ủy khuất, chỉ chỉ một mảng lớn ướt sũng trên quần áo mình, nói mình chính là tã.

Bất quá nàng giả bộ đáng thương cũng vô dụng, vẫn bị Bạch Chỉ kéo đi.

Vì thế trong phòng chỉ còn lại một nhà ba người.

Doanh Vô Kỵ cẩn thận từng li từng tí đem giường em bé dời qua, sau đó ngồi ở trên giường, nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên gò má Lý Thải My, cười hì hì chỉ vào nhóc con bên cạnh

“Đường Đường, giấc mộng dung tục nhất của nàng đã thành hiện thực.

Lý Thải My oán trách liếc hắn một cái, khóe miệng hơi nhếch lên.

Nàng luôn cho rằng mình là một người phụ nữ tầm thường.

Giúp chồng dạy con, vô ưu vô lự.

Hiện tại con trai đã có, cuộc sống cũng êm đềm

Nàng khẽ nhíu mày, nhẹ tựa vào trong ngực Doanh Vô Kỵ, âm thanh có chút lo lắng “Nhưng chúng ta thật sự có thể an tâm sống tiếp sao?”

Doanh Vô Kỵ cười cười “Chắc vậy!”

Nhưng mà……

Lý Thải My khe khẽ thở dài một tiếng: “Nhưng chàng đã từng thấy ánh mắt phụ vương nhìn ta chưa?”

Doanh Vô Kỵ trầm mặc.

Lý Thải My mím môi: “Cho đến hôm nay, thiếp đều cho rằng phụ vương là một người vô cùng tốt, cũng là một quân chủ có bố cục rất lớn. Vào cung nhiều năm, vương thất vẫn đối xử với thiếp không kém. Thiếp thậm chí cho rằng, ông ấy thật lòng coi thiếp là con gái, bởi vì ánh mắt ông ấy nhìn thiếp, giống như nhìn con gái vậy.

Nhưng……

Từ khi cái thai trong bụng thiếp ngày một lớn

Triệu Ninh bên kia một chút động tĩnh cũng không có, ánh mắt của ông ấy cũng chậm rãi thay đổi.

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Bởi vì sự thật đúng là như thế.

Ánh sáng trong mắt không lừa được người.

Bất quá hắn vẫn nhẹ nhàng vuốt ve hai má Lý Thải My, cười nói: "Nàng cũng không cần lo lắng như thế, những chuyện này, trong lòng ta đều nắm chắc. Cho dù như thế nào, mẫu tử các nàng cũng sẽ không xảy ra vấn đề.

Đương nhiên sẽ không xảy ra vấn đề!

Giọng Lý Thải My có chút kích động: "Con của chúng ta, dù thế nào cũng là Chuyên Húc đế thân, đơn giản là Chuyên Húc đế thân họ Doanh, hay là Chuyên Húc đế thân của Triệu thị. Trên đời này, chuyện cha đi con phải lưu lại còn ít hay sao?

Thiếp không nên nói nhiều như vậy.

Nhưng thiên hạ vương thất đều là như vậy, khiến cho thiếp như thế nào mới có thể an tâm đây"

Cha đi, con phải lưu lại.

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ ngưng tụ, bởi vì cái này đích thật là phương án lựa chọn tối ưu.

Chương 1025: Năm tháng tĩnh lặng Chương 1025: Năm tháng tĩnh lặng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn tín nhiệm Triệu Kỵ, ông tay cũng nguyện ý tín nhiệm hắn.

Nhưng nếu đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, mình là quân vương Lê quốc, nếu muốn bảo trụ giang sơn Triệu thị ở mức độ lớn nhất và ổn thỏa nhất, lựa chọn cũng tất yếu là cha đi con lưu lại.

Cẩn thận một chút, chờ con cái Triệu Ninh sinh ra, lại lập thái tử.

Chơi lớn một chút, lập đứa bé Chuyên Húc làm thái tử, lại hứa gả cho một cô nương tôn thất làm vương hậu.

Kỳ thật đứa bé có huyết mạch Triệu thị hay không, cũng không có trọng yếu như vậy.

Quan trọng là, thế lực của mình và Bạch gia, có thể ảnh hưởng đến chính quyền Lê quốc hay không.

Đây chính là nguyên nhân vừa rồi hắn nói "Hai mẫu tử không sao".

Bởi vì vấn đề chưa bao giờ nằm ở Đường Đường và con trai.

Nguy cơ, chỉ ở trên người mình và Bạch gia.

Vừa rồi Tinh Ly muốn nói lại thôi, chỉ sợ cũng là chuyện này.

Bất quá……

Doanh Vô Kỵ cười vuốt ve khuôn mặt của nàng "Thật sự là chuyện nàng có thể nghĩ đến, chẳng lẽ ta không nghĩ tới sao?"

Lý Thải My giật mình, vẻ ưu sầu trong mắt lập tức tiêu tán không ít.

Trong tim nàng ấy.

Doanh Vô Kỵ có thể không phải là không gì không làm được.

Miễn là Vô Kỵ nói không có vấn đề gì.

Vậy thì không có vấn đề gì.

Giờ này.

Oa oa oa oa……

Tiếng trẻ con khóc nỉ non vang lên.

Lúc này mới vừa yên ổn một hồi, liền lại nháo lên.

Đây là đói bụng!

Lý Thải My vừa đau lòng vừa lo lắng: “Mau ôm lại đây cho thiếp!

Doanh Vô Kỵ cũng có chút luống cuống “Ai ai ai! Được!”

“Ai a, ôm con cái, không phải ôm kiếm!”

Ai!

Một lúc sau.

Lại im lặng.

Có thể là cái ôm của mẹ làm cho đứa nhỏ an tâm, lần này bú sữa xong không tiếp tục ầm ĩ, trở mình một cái liền ngủ thiếp đi.

Lý Thải My Công mới làm mẹ, động tác ôm đứa nhỏ tuy rằng thuần thục hơn Doanh Vô Kỵ, nhưng vẫn có chút cứng ngắc, sợ điểm nào làm không tốt, làm cho đứa nhỏ ngủ không thoải mái.

Và.

Nàng có chút khổ não: “Phải bồi bổ”.

Doanh Vô Kỵ “Nếu không…

Lý Thải My liếc hắn một cái: “Nếu chàng nói với thiếp chuyện Mễ Tinh Ly làm nhũ nương, thiếp sẽ giết chết chàng

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng “Ta đây không phải nhìn nàng vất vả…

Thôi!

Lý Thải My hừ nhẹ một tiếng “Hai cha con các ngươi thiếu vú nuôi là ai, chẳng lẽ ta còn không biết sao?

Doanh Vô Kỵ: “……

……

Lại là một tháng trôi qua.

Yêu hoạn tại Sở quốc càng thêm nghiêm trọng, bất quá vẫn cắn chặt răng, không cầu viện nước khác.Dù sao cũng là cường quốc lâu đời, nếu ngay cả yêu hoạn cũng không giải quyết được, sợ là thật sự mất hết mặt mũi.

Về phần Lê Quốc bên này.

Vẫn là năm tháng tĩnh lặng như cũ.

Lương thực đồng ruộng đã có dấu hiệu thu hoạch, các nơi chiêu binh cũng vô cùng thuận lợi, huấn luyện tân binh lại hừng hực khí thế, qua một hai tháng nữa là có thể chính thức nhập ngũ.

Mà Triệu Ninh vừa mới mừng được ái tử, cũng vào lúc con cái sắp đầy tháng thì ban sư hồi triều, đi theo còn có phò mã Đại Lê Doanh Vô Kỵ.

Tin tức này làm cho trên dưới Triệu thị vô cùng kích động.

Khoảng cách đại đội đến Giáng Thành còn có hai ngày, nghi thức quy tông của Triệu thị đã chuẩn bị xong, đây là quy củ của Triệu thị, lúc thai nhi đầy tháng, liền đem tính danh đăng ký ở trong gia phả.

Đây chính là Chuyên Húc đế thân!

Tiên thiên Chuyên Húc đế thân!

Những năm gần đây, tin vui của Triệu thị một chuyện tiếp một chuyện, đã có dấu hiệu tranh giành thiên hạ.

Chỉ là Lê Quốc sắp phân gia, chung quy làm cho các lão tộc Triệu thị trong lòng có chút thấp thỏm.

Nhưng cái này vừa mới sinh ra đứa nhỏ, phảng phất một viên cường tâm đan, để cho bọn họ yên tâm.

Thiên mệnh tại Lê!

Ván đã đóng thuyền!

Còn về những tin đồn Vương tôn thật sự là con của Doanh Vô Kỵ chả ai để ý

Nếu thật sự là của Doanh Vô Kỵ.

Triệu Kỵ có thể đồng ý cho đứa bé sinh ra sao?

Ồn ào thì sao?

Không chỉ có nghi thức Quy Tông, đội ngũ hoan nghênh Thái tử Quy Giáng ngoài cửa thành cũng vô cùng khổng lồ.

Một đám đàn ông Triệu gia dáng người anh hùng, khí chất uy mãnh, đều ở cửa thành kiễng chân chờ mong.

Xếp hàng thứ nhất, tất cả đều là ông già.

Tuổi trẻ một chút, cho dù quân công cao hơn nữa, cũng phải đứng ở phía sau.

Dù sao, đây chính là đại sự hàng đầu của Triệu thị.

Đứng ở phía trước nhất, tất nhiên là Đại Lê quân vương cùng với Triệu thị gia chủ, Triệu Kỵ.

Đến rồi.

Một đoàn xe kêu vang chạy tới.

Hai chiếc xe ngựa một trước một sau.

Dẫn đầu chiếc xe ngựa kia, ngồi trong đó tất nhiên là Thái tử một nhà ba người.

Đến rồi đến rồi!

Một đám lão tộc Triệu thị ai cũng hưng phấn, đều theo Triệu Kỵ vọt về phía trước.

Sau khi xe ngựa dừng lại.

Triệu Ninh một tay ôm con cái, một tay được Lý Thải My vịn vào, hai người vẻ mặt vui mừng xuống xe ngựa, cung kính hành lễ với Triệu Kỵ.

Nhi thần bái kiến phụ vương!

Miễn lễ miễn lễ!

Triệu Kỵ tươi cười đầy mặt, vội vàng nâng hai người dậy, lúc ánh mắt chuyển hướng đứa nhỏ, ý cười trên mặt không giảm, nhưng không biết có phải ảo giác hay không, ánh mắt giống như tối sầm một chút.

Triệu Ninh vội vàng nói: "Phụ vương có muốn ôm cháu trai một chút hay không?"

Triệu Kỵ xụ mặt răn dạy: "Tôn nhi của cô, cô há có lý không ôm?"

Nói xong, liền cẩn thận từng li từng tí đón đứa nhỏ tới.

Đánh giá trái, đánh giá phải.

Đây chính là Chuyên Húc đế thân!

Đứa bé cũng đã sớm có thể mở mắt, nhìn thấy lão soái ca tóc hoa râm này, cũng tò mò đánh giá.

Lão nhân Triệu thị bên cạnh không nhịn được tán thưởng.

Thật không hổ là giống Triệu gia ta, bệ hạ ngài xem, lông mày của đứa nhỏ này rất giống bệ hạ!"

「……」

Sắc mặt Triệu Kỵ cứng đờ.

Chương 1026: Triệu thị tộc hội Chương 1026: Triệu thị tộc hội

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trên lông mày đứa nhỏ này, liền mọc ra mấy sợi lông tơ.

Như một cái búa!

Cho dù thật sự giống, cũng là giống tên hỗn tiểu tử kia, liên quan gì đến Cô?

Hắn nhìn thoáng qua phía sau Triệu Ninh, phát hiện tiểu tử kia đang cười hì hì nhìn mình.

Triệu Kỵ thầm than một tiếng, trong miệng lại phát ra tiếng cười sang sảng: "Nói nhảm! Vương thất Triệu Thị ta, đời đời hùng chủ, các ngươi đều tới đây xem, tôn nhi của Cô là thiên tư trác tuyệt cỡ nào.

Nói xong, liền ôm đứa nhỏ đi một vòng trong đám người Triệu thị.

Gây ra một đợt kinh hô.

Mặc dù bề ngoài trông không khác nhiều so với những đứa trẻ bình thường, nhưng rất mạnh mẽ.

Khí huyết cùng ánh mắt lấp lánh hữu thần không thể lừa gạt người.

Mọi người tu vi không thấp, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, đứa nhỏ này tiên thiên tư chất tuyệt đối là tồn tại đương thời độc nhất vô nhị.

Triệu Kỵ không thỏa mãn, còn cố ý cởi tã lót ra, lộ ra một cái túm nhỏ.

Búp bê từ khi sinh ra cũng chưa từng thấy qua nhiều người như vậy, lại bị cởi truồng, sợ tới mức oa oa khóc lớn.

Một bên khóc.

Nước tiểu ở một bên.

Giống như suối phun, làm cho người Triệu thị tộc già nua kia cười ha ha.

Triệu Kỵ triển lãm đủ rồi, mới cảm thấy mỹ mãn ôm đứa nhỏ trở về, cẩn thận từng li từng tí trả lại cho Triệu Ninh, liếc mắt nhìn "Hai vợ chồng" một cái, ôn nhu nói: "Các ngươi dọc theo đường đi tàu xe mệt nhọc, trở về Tình Giáng điện liền nghỉ ngơi thật tốt, hai ngày sau Quy Tông đại điển, các ngươi đến là được, những thứ khác Cô đều đã sắp xếp tốt cho các ngươi.

Triệu Ninh cười nhạt: "Đa tạ phụ vương!"

Nói xong, liền cùng Lý Thải My đi về xe ngựa.

Trước khi lên xe ngựa, ném cho Doanh Vô Kỵ một ánh mắt an tâm.

Triệu Kỵ hướng Doanh Vô Kỵ vẫy vẫy tay "Hỗn tiểu tử lại đây!

Ai!

Doanh Vô Kỵ cười hì hì đi lên phía trước "Bái kiến phụ vương!

Lúc này mới ba tháng không gặp.

Triệu Kỵ hình như lại già đi vài phần.

Từ khi cùng Hai nhà Ngụy Hàn đạt thành hiệp nghị, diệt Lý gia, lão gia tử này liền không hề che giấu mình già yếu.

Trước kia còn thường xuyên lấy màu đen nhuộm tóc, hiện tại ngay cả tóc cũng không nhuộm, đuôi tóc vẫn là đen, nhưng những chỗ tóc khác đã sớm hoa râm.

Nếu không phải vua một nước phải để ý lễ nghi.

Chỉ sợ ngay cả dung mạo cũng lười xử lý.

Tựa như ở Hành cung Tân Lê, hình tượng bản thân đều đang hướng kiểu thôn phu hương dã, ngay cả ở Giáng Thành, nghe nói cũng đều là vương hậu giúp ông ta trang điểm.

Triệu Kỵ khẽ gật đầu: "Ở Vùng đất mới biểu hiện không tệ, lát nữa Cô phái đi cho ngươi hai thợ may, hai ngày sau Triệu thị tộc hội, ngươi cũng trình diện!"

Nghe thấy thế.

Triệu thị tộc lão nhịn không được liếc mắt nhìn nhau.

Doanh Vô Kỵ mặc dù là con rể vương thất, nhưng nghiêm khắc mà nói cũng không thuộc về tông thất Triệu thị, loại quy tông đại điển này, theo đạo lý mà nói, Doanh Vô Kỵ không có tư cách tham dự.

Trước kia còn có rất nhiều phò mã, muốn tham dự Triệu thị tộc hội, để tỏ rõ địa vị của mình ở Lê quốc, nhưng người cuối cùng thành công đều không có.

Doanh Vô Kỵ này……

Lại là Triệu Kỵ chủ động đề xuất.

Đủ để thấy Lê vương coi trọng con rể này cỡ nào.

Bất quá Triệu thị tộc lão cũng không có ai đưa ra dị nghị, tuy rằng biến pháp Doanh Vô Kỵ đối với Triệu thị không có lợi như vậy, nhưng cống hiến của hắn đối với Lê quốc là rõ như ban ngày, một hiền lương chi thần như thế, không có đạo lý ngay cả Triệu thị tộc hội cũng không có tư cách tham gia.

Trước đó vài ngày, bọn họ còn nghe nói Triệu Kỵ phái Triệu Độ tiếp nhận phòng ngự thành Tân Lê là vì phòng bị Doanh Vô Kỵ cùng Bạch gia.

Bây giờ nó có vẻ hoàn toàn nhảm nhí.

Triệu Kỵ dặn dò một câu, liền khởi giá hồi cung, Triệu thị tộc lão cũng nhao nhao tản đi, chuẩn bị bận rộn tiệc tẩy trần đêm nay.

Doanh Vô Kỵ nhìn một đám người rời đi, hơi hơi suy nghĩ một lát, liền cười gọi người lên xe ngựa.

Đi thôi! Về nhà!

……

Cách xa nhau hơn nửa năm.

Phủ Phò mã vẫn là bộ dáng ban đầu, viện lạc u nhã, không nhiễm hạt bụi.

Dù sao Doanh Vô Kỵ có tiền, tuy rằng dời khỏi Giáng Thành, nhưng nha hoàn người hầu phủ Phò mã, một người cũng không cắt.

Mỗi ngày đều nhận tiền hàng tháng đúng hạn, hơn nữa không có ông chủ hầu hạ cuộc sống hạnh phúc.

Đương nhiên.

Công việc vẫn nghiêm túc.

Phủ phò mã to như vậy, trước kia như thế nào, hôm nay vẫn như thế đó.

Bất quá……

Doanh Vô Kỵ đến nội viện, quay đầu nhìn thoáng qua.

Thấy có một gian phòng khách đóng cửa.

Bình thường vào giờ này, phòng khách không ai ở đều mở cửa sổ thông gió.

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía người gác cổng, há miệng, đang chuẩn bị hỏi.

Người gác cổng liền nhanh chóng giải thích: “Phò mã gia, ngày hôm trước Thanh Hư đạo trưởng đến Giáng Thành, nói là không có tiền ở khách điếm, liền đến phủ Phò mã chúng ta ở nhờ. Sau khi ta sắp xếp đạo trưởng ở lại, liền lập tức chuẩn bị

viết thư cho Phò mã gia, bất quá ngẫm lại Phò mã gia sắp trở về, cho nên không có viết.

Hả?

Doanh Vô Kỵ lúc này mới gật gật đầu "Làm tốt lắm, đạo trưởng hiện tại ở nhà sao?"

Lúc rời khỏi Giáng Thành hắn đã dặn dò, một số người nếu tới thăm hỏi, có thể tùy tiện sắp xếp ở lại phủ phò mã.

Trong đó bao gồm Thanh Hư đạo trưởng.

Người gác cổng lắc đầu nói: "Đạo trưởng chỉ có buổi tối, đợi lát nữa đến giờ cơm, ông ấy hẳn là sẽ trở lại.

Doanh Vô Kỵ ừ một tiếng "Biết rồi, đi xuống đi, đi đến chỗ quản gia lĩnh thưởng!"

Người gác cổng vui mừng quá đỗi, vừa nói cám ơn vừa lui xuống.

Chương 1027: Chủ động nhường Chương 1027: Chủ động nhường

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bạch Nghi như có điều suy nghĩ: "Thanh Hư đạo trưởng lại tới vào lúc này.

Bà cùng Thanh Hư đạo trưởng chưa từng gặp mặt, bất quá lại biết, ông ta là người phát ngôn tại thế tục của Thái Thượng Quan nhất mạch.

Mặc dù Dương Chu nhất mạch cùng Thái Thượng Quan nhất mạch đi lại cũng không thường xuyên, bà cũng nghe nói Thái Thượng Quan nhất mạch có thực lực vô cùng cường hãn.

Dương Chu nhất mạch phải cộng thêm Vi Nga phái, mới có thể tính là miễn cưỡng ngang hàng.

Lão ta tới làm cái gì……

Doanh Vô Kỵ xoa xoa cằm, ở trong ấn tượng của hắn, Thanh Hư đạo trưởng giống như ngoại trừ muốn lấy tiền của hào môn quý tộc tiền, hơn nữa thuận nước đẩy thuyền vài chuyện nhỏ ở ngoài, cũng không có làm quá nhiều chuyện.

Thời điểm này khá nhạy cảm.

Cũng không biết ông ta lúc này tới đây làm cái gì.

Không sao cả, nghỉ ngơi trước đi!

Doanh Vô Kỵ cười cười, liền kêu người về phòng nghỉ ngơi.

Cái gọi là tàu xe mệt nhọc, đối với người tu hành mà nói, gánh nặng thân thể cũng không lớn.

Chính là dọc theo đường đi quá mức nhàm chán.

Vốn là tùy tiện bổ mấy đao, hoặc là ngự kiếm phi hành, mấy canh giờ thời gian liền có thể trở về.

Lại muốn làm một đoàn xe lớn, còn muốn dọc đường an ủi dân chúng một chút, cái này quá mức mệt mỏi.

Hơn nữa lập tức có đại sự phát sinh, trên đầu giống như treo một thanh kiếm.

Thừa dịp hai ngày này thanh tịnh.

Hắn chỉ muốn nghỉ ngơi cho tốt một phen.

Mắt thấy hắn muốn một mình trở về phòng.

Bạch Chỉ kéo kéo góc áo Hoa Triều: “Hoa Triều tỷ tỷ, ngươi mau đi bồi công tử nghỉ ngơi đi!

Hoa Triều sửng sốt một chút: “Hả?

Thường ngày cô gái nhỏ này, mặc dù cùng mình hòa khí, nhưng kỳ thật ở chuyện bồi ngủ này, thường xuyên âm thầm cùng mình đấu trí đấu dũng qua rất nhiều lần.

Sao hôm nay lại chủ động nhường?

Bạch Chỉ cười đẩy nàng: “Mau đi đi!”

Hoa Triều không suy nghĩ nhiều, cười đáp một tiếng, liền theo Doanh Vô Kỵ vào phòng.

Trong sân chỉ còn lại hai người.

Bạch Chỉ mấp máy miệng, kéo tay Bạch Nghi: “Ngu ngốc, mau đi theo ta.

Nói xong, liền kéo nàng đi vào trong thư phòng.

Xác định không có người khác chú ý tới, liền nhanh chóng đóng cửa lại, hơn nữa dán Cách Âm phù.

Bạch Nghi nhìn nàng thật sâu.

Phát hiện ánh mắt tiểu nha đầu này sáng ngời thần kỳ.

Dung mạo không khác gì trước kia.

Nhưng vẻ mặt ngây ngô đáng yêu trước kia đã biến mất không thấy gì nữa, ngược lại còn có thêm vài phần giảo hoạt chuyên thuộc về Hồ tộc.

Nàng hít sâu một hơi: “Ngu ngốc! Con muốn giúp công tử”.

Bạch Nghi cười nheo mắt nói: “Ngươi muốn giúp như thế nào?

Bạch Chỉ vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cứ dựa theo phương thức của dì để đoán giúp!”

Bạch Nghi có loại cảm giác vui mừng.

Tiểu nha đầu này, khi còn nhỏ dưới tình huống bẩm sinh không đủ, mạnh mẽ hóa thành hình người, dẫn đến rất nhiều thiên phú đều bị ngăn chặn.

Theo lý thuyết, sau khi lột xác, huyết mạch Yêu Vương hồi phục, trí tuệ hẳn là sẽ lập tức được khai mở, ký ức lưu giữ ở sâu trong nội tâm nàng cũng sẽ hồi phục.

Nhưng một đoạn thời gian rất dài, tiểu nha đầu này đều biểu hiện cùng trước không có gì khác biệt, Bạch Nghi thăm dò nhiều lần đều không có phản ứng.

Hiện tại xem ra……

Tiểu nha đầu còn rất biết giả bộ!

Tiểu nha đầu này từ ngoại vực mà đến, hậu duệ Hồ Vương thật sự, qua tay bần đạo Bạch gia, giao cho gia chủ Bạch thị của mình.

Quá trình rườm rà như thế.

Đương nhiên không phải chỉ đơn thuần là tìm cho con trai một bà vợ đuôi cáo.

Trên người Bạch Chỉ, có thể chuẩn bị một kế hoạch lớn.

Kế hoạch này.

Chỉ có bần đạo Bạch gia, cùng các đời gia chủ biết.

Bất quá thời điểm Bạch Nghi chuyển giao vị trí gia chủ, không có báo cho Doanh Vô Kỵ, bởi vì Doanh Vô Kỵ chưa chắc nguyện ý, Bạch Chỉ cũng chưa chắc nguyện ý.

Cho nên nàng chỉ chờ Bạch Chỉ chủ động tìm tới cửa.

Bạch Nghi mỉm cười quan sát nàng: "Ngươi làm như vậy, không sợ Vô Kỵ giận ngươi sao?"

Chuyện khiến công tử tức giận con sẽ không làm!

Bạch Chỉ chu mặt, trong giọng nói tràn đầy nghiêm túc: "Con chỉ là muốn đi giúp công tử tìm một con đường lui, con cũng không biết chuyện này công tử đến tột cùng có thể giải quyết hay không, nhưng con đường lui này không thể không

có. Dì cũng thấy được, trong Triệu thị có vô số tinh binh mãnh tướng, nếu bọn họ thật bội tín động thủ, công tử làm sao mới có thể chạy thoát?"

Nha đầu ngốc!

Bạch Nghi xoa xoa đầu của nàng "Vậy ngươi có nghĩ tới hay không, tìm đường lui này, có thể sẽ khiến ngươi gặp nguy hiểm rất lớn hay không?"

Bạch Chỉ cười cười: "Nguy hiểm thì nguy hiểm, công tử không phải cũng đang mạo hiểm rất lớn sao?Con cũng không thể vẫn làm một con tiểu hồ ly chỉ biết ăn cùng ngủ cùng, con muốn giúp công tử, cũng muốn hoàn thành sứ mệnh của mình. Con…"

Nàng gãi gãi đầu: "Con chính là sợ công tử trách !

Bạch Nghi có chút cảm khái, tiểu nha đầu này trước kia vẫn dáng vẻ vô tâm vô phế, hiện tại lại như thế hiểu chuyện, nói trong lòng không cảm động đó là giả.

Bà vuốt ve mái tóc trên đầu Bạch Chỉ: "Tiểu tử kia cái gì cũng tốt, chính là quá cưng chiều vợ của mình, nào có liên quan đến ở nhà chuyện gì cũng không làm? Ngươi nếu muốn làm a, vậy thì đi làm đi, về phía Vô Kỵ, ta tới gạt cho".

Uh!

Bạch Chỉ nặng nề gật đầu: "Nếu lần này công tử gặp chuyện không may, con sẽ dốc sức cứu viện, nếu công tử không sao, ta sẽ biến mất một thời gian.

Bạch Nghi ôn nhu ôm tiểu nha đầu này "Uh!"

Vậy…… Con đi đây!

Hốc mắt Bạch Chỉ có chút đỏ lên, chợt tung người nhảy lên, trực tiếp hóa thành một con hồ ly xinh đẹp.

Cắn vào trong không khí, liền cắn ra một khe nứt.

Sau đó cả người hồ ly chui vào.

Chương 1028: Xu thế thiên hạ Chương 1028: Xu thế thiên hạ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hoàng cung.

Điện Trọng Lê.

Hai cha con ngồi đối diện nhau, chậm rãi nói.

Trên bàn bày ra, là toàn bộ bản đồ Trung Nguyên.

Trong miệng nói, là xu thế tương lai của thiên hạ.

Nếu là Doanh Vô Kỵ ở chỗ này, nhất định có thể nghe ra, nội dung hai cha con đàm luận, cùng với Bách gia thịnh hội ngày đó, nội dung hắn suy diễn cực kỳ gần giống nhau, chẳng qua nhiều ra không ít biến số, mấu chốt đề tài của hai cha con chính là, làm sao có thể lợi dụng những biến số này, nhanh hơn triệt để thống nhất Trung Nguyên.

Chủ đề này.

Từ bất kỳ một chư hầu quốc nào nói ra, khả năng đều sẽ bị trào phúng không biết tự lượng sức mình. Lê quốc cho dù là biến pháp thành công, cũng chưa lộ ra chiến tích thật sự, hơn nữa lập tức ba điểm, ở trong mắt chư hầu khác, nhiều nhất cũng chỉ ngang hàng với Lê quốc trước đó.

Nhưng trong miệng hai cha con, nhất thống thiên hạ hình như chỉ là vấn đề thời gian dài ngắn.

Thậm chí còn đang thảo luận, làm thế nào mới có thể giảm bớt thời gian này ở mức độ lớn nhất.

Trình độ giảm bớt cực kỳ khoa trương.

Nói ra tất sẽ bị các quốc gia trào phúng.

Nhưng hai cha con lại vô cùng tán thành kết luận cuối cùng.

Bất quá……

Triệu Ninh nhìn phụ vương của mình, trong ánh mắt mang theo một tia ưu sắc "Nếu là hết thảy đều chiếu theo kế hoạch đẩy mạnh, niên hạn này cũng không khoa trương. Bất quá phụ vương, Phụ vương quả nhiên sẽ giống như cùng Vô Kỵ ước định như vậy…"

Nếu không thì sao?

Triệu Kỵ phất tay cắt ngang, nụ cười trên mặt không giảm: "Nếu đã ước định, sẽ không đổi ý nữa, ngay cả cô cũng cảm thấy cô là người phản bội?"

Không dám!

Triệu Ninh vội vàng cúi người "Chỉ là…

Đúng lúc đó.

Ngoài điện vang lên âm thanh Tào công công.

Bệ hạ! Thanh Hư đạo trưởng cầu kiến!

Thanh Hư đạo trưởng?

Triệu Kỵ như có điều suy nghĩ: "Truyền!"

Một lát sau.

Thanh Hư Đạo lớn lên bước vào trong điện.

Tóc bạc phơ.

Tiên khí phiêu phiêu.

Người chưa tới, tiếng cười đã quanh quẩn trong đại điện.

Lê Vương bệ hạ, đã lâu không gặp, những ngày gần đây rất tốt phải không!

Tốt lắm!

Triệu Kỵ cười đứng dậy, nhiệt tình nghênh đón: "Chỉ là so với đạo trưởng vẫn là có chỗ không bằng, đạo trưởng phong thái không giảm năm đó, cô lại giống như ngọn nến tàn trong gió, không chừng ngày nào đó, đã bị gió này thổi tắt!"

Thanh Hư đạo trưởng cười xua tay: "Lê vương bệ hạ nói quá lời rồi!"

Triệu Kỵ vuốt chòm râu hoa râm, cười nheo mắt nói: "Cái gì nói nặng mà không nói nặng? Đạo trưởng chẳng phải cũng là thấy cô đại nạn sắp tới, cố ý tìm cô bắt đầu đánh cuộc, thực hiện đánh cuộc sao?

Vậy Lê Vương bệ hạ thật hiểu lầm ta!

Thanh Hư đạo trưởng tươi cười ấm áp: "Bất quá là yêu hoạn của Sở quốc, quan nội phái bần đạo tới điều tra. Bất quá Sở quốc bên kia trong khoảng thời gian ngắn cũng không có gì đáng ngại, đi qua Đại Lê cố địa, lại nghĩ đến có bạn ở đây, cố ý lưu lại hai ngày, xin chén trà."

Về phần đánh cuộc kia……

Ta cũng không phải là người quan tâm thắng thua.

Cần gì phải vì một ván cá cược mà không biết khi nào kết thúc mà phải đi đến đây?

Triệu Kỵ cười ha ha, xoay người nhìn về phía Triệu Ninh: "Ninh nhi, mau pha trà!

Sau đó.

Liền làm ra một cái thủ thế mời.

Mang theo bần đạo tới ngự thư phòng.

So với chính điện Điện Trọng Lê, nơi này thoạt nhìn không rộng lớn như vậy, rất thích hợp tiếp đãi khách nhân.

Thanh Hư đạo trưởng nhìn thoáng qua cờ vây trên bàn, lông mày giật giật: "Kỳ nghệ của Lê vương bệ hạ thế nào?"

Bình thường bình thường!

Triệu Kỵ khoát tay áo: "Ngoại trừ có thể khi dễ tiểu tử Vô Kỵ, ai cũng không thắng được.

Thanh Hư đạo trưởng hứng thú: "Vừa lúc bần đạo cũng là tay cờ nát, không bằng hai ta đánh một ván?"

Triệu Kỵ nhìn ông ta một cái, suy nghĩ một lát, cười như không cười nói: "Cầu còn không được!"

Một khắc sau.

Lúc Triệu Ninh bưng trà pha xong tới, hai bên vẫn đang giằng co

Thanh Hư bần đạo cầm quân đen, từng bước từng bước, nhiều lần đem quân trắng bức vào hiểm cảnh.

Kỳ nghệ không tệ.

Nhưng cũng chỉ là không tệ.

Ít nhất trong nhận thức của Triệu Ninh, hắn là so với Triệu Kỵ còn kém hơn một chút.

Triệu Kỵ kỳ phong hay thay đổi, cho dù là đại khai đại hợp tùy ý công phạt, hay là trước bức bách của đạo nhân phía đối diện, đều không có khả năng rơi vào hạ phong.

Nhưng tình huống thực tế lại là…… Triệu Kỵ hoàn cảnh xấu còn không nhỏ.

Lông mày hơi nhíu lại.

Thoạt nhìn có chút bực bội.

Có đôi khi, rõ ràng nhẫn tâm buông tha một quân cờ là có thể mở ra cục diện, ông ta luyến tiếc không buông tha.

Có đôi khi, rõ ràng đánh cờ ở vùng đất tranh giành, ông ta lại buông tha đặc biệt cương quyết.

Dần dân

Quân trắng liền rơi xuống hạ phong.

Tốc độ rơi của Triệu Kỵ càng ngày càng chậm.

Từ lần trước quân đen hạ xuống, tay cầm cờ của ông ta đã lơ lửng trên bàn cờ hồi lâu, nhưng lại chậm chạp không hạ xuống.

Mặc dù vẻ mặt lạnh nhạt, hô hấp lại trở nên có chút nặng nề.

Cuối cùng.

Tay ông ta giật giật, tựa hồ là muốn hạ cờ.

Hiện tại hắn muốn phá cục, cũng chỉ có hai con đường có thể chọn, hoặc là nhẫn tâm tráng sĩ chặt cổ tay, hoặc là

Ở trong vũng bùn, cùng quân đen một con đường đánh tới khi trời tối.

Một quân cờ này rơi xuống, chính là định ván cờ.

Chỉ là tay của hắn vừa mới hạ xuống nửa tấc, liền lại thu trở về, đem quân cờ nắm thật chặt ở trong lòng bàn tay.

Bàn tay đang nắm chậm rãi đặt lên bàn.

Đạo trưởng hảo kỳ!

Triệu Kỵ cười khoát tay áo: "Cô nhận thua rồi!"

Thanh Hư đạo trưởng chậm rãi vuốt râu, cười nói: "Ván cờ này cũng không phải là tất thua, Lê Vương bệ hạ không thử nữa sao?"

Không cần!

Triệu Kỵ lắc đầu: “Già rồi, đầu không theo kịp”.

Thanh Hư đạo trưởng không cưỡng cầu, chỉ là bưng lên ly trà trên bàn sớm đã để nguội, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch “Đa tạ chiêu đãi trà ngon!

Nói rồi.

Liền đứng dậy.

Cười nheo mắt vái chào Triệu Kỵ, rồi sải bước rời khỏi Điện Trọng Lê.

Chương 1029: Lão đạo nghiện cờ bạc Chương 1029: Lão đạo nghiện cờ bạc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lão đạo này, thắng thì đi!

Triệu Kỵ cười quở trách, giống như thua ván cờ này, một chút cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của ông ta.

Triệu Ninh hít sâu một hơi: “Phụ vương! Đây hình như là lần đầu tiên phụ vương đánh cờ chủ động nhận thua.

Như thế nào?

Triệu Kỵ cười như không cười hỏi: “Cô tuổi này rồi, chẳng lẽ ngay cả nhận thua cũng không được sao? Con mau thu cờ đi

Vâng!

Triệu Ninh gật gật đầu, liền không nhanh không chậm thu hồi cờ.

Triệu Kỵ ngáp một cái đứng lên, duỗi lưng một cái “Trời không còn sớm, cô muốn ngủ, đợi lát nữa ngươi thu cờ xong, cũng đi nghỉ ngơi đi!”

Phụ vương chờ một chút!

Triệu Ninh gọi ông ta lại.

Triệu Kỵ hỏi: “Còn có chuyện gì sao?

Triệu Ninh nhìn tay phải của hắn, nhàn nhạt cười nói: “Trong tay phụ vương còn có một quân!”

Đuôi mày Triệu Kỵ run rẩy.

Chậm rãi mở bàn tay phải đang nắm.

Quân cờ đen kia, chẳng biết lúc nào đã hóa thành bột mịn.

Mà lúc này.

Triệu Ninh cũng đã đem cả hai quân cờ trên bàn cờ cất vào trong hộp cờ.

Nàng làm một cái thủ thế mời: “Phụ vương, nhi thần có thể mời phụ vương ván tiếp theo hay không?”

Nói rồi.

Từ trong ngực lấy ra một quyển danh sách, đặt lên bàn cờ đối diện.

Đó là danh sách Lê quốc tham dự Cửu Châu tế, cao thủ tuyệt đỉnh trong tôn thất đều ở đây.

……

Phủ Phò mã.

Doanh Vô Kỵ ngáp một cái, mặc cho hai thợ may trong cung tới, đem chính mình bày thành bộ dáng mười tám.

Nửa nheo mắt hỏi: “Nương! Bạch Chỉ đâu?

Nha đầu kia a!

Bạch Nghi xua tay cười nói: “Huyết mạch nó thức tỉnh lần thứ hai, ta bảo nó đi tìm lão trưởng lão.

Thức tỉnh lần thứ hai?

Doanh Vô Kỵ cảm giác có chút ngạc nhiên, huyết mạch còn có thể lần thứ hai thức tỉnh sao?

Bất quá hắn cũng không nghi ngờ, Bạch Nghi trong miệng "Lão trưởng lão" chính là siêu cấp đại lão Lão đạo Bạch gia.

Về phần an toàn của Bạch Chỉ, cũng không cần đặc biệt lo lắng.

Bởi vì Thiên Hồ nhập mộng là hai người cùng sở hữu, hắn có thể rõ ràng cảm giác được an nguy của Bạch Chỉ.

Hơn nữa tiểu nha đầu này không chỉ là trợ giáo học cung của mình, còn là trợ giáo lớp học online, phàm là pháp thuật mình dạy qua, nàng đều học qua.

Luận chiến lực, bình thường Binh Nhân Cảnh, chỉ sợ cũng chưa phải là đối thủ của nàng.

Có thể có Lão đạo Bạch gia giúp nàng lần thứ hai thức tỉnh.

Coi như là một chuyện tốt.

Ngáp……

Doanh Vô Kỵ duỗi lưng một cái, thầm nghĩ nhanh chóng đo xong, sau đó ăn bữa khuya đi ngủ.

Cũng không biết có phải do tâm tư quá nhiều hay không, gần đây hắn vẫn đặc biệt buồn ngủ.

Rất nhanh.

Đo xong rồi.

Đuổi thợ may đi, hắn ngồi trước bàn ăn, chuẩn bị nấu cháo gà.

Chưa từng nghĩ tới còn chưa động muỗng

Ngoài cửa liền truyền đến một âm thanh.

Để lại cho bần đạo một miếng!

Hả?

Doanh Vô Kỵ có chút không tình nguyện, vẫn là làm tới một cái chén nhỏ, cho Thanh Hư đạo trưởng chia một chén.

Thanh Hư đạo trưởng ngửi ngửi, tán thưởng nói: "Thật đúng là không tệ!

Nói xong, liền cầm chén nhỏ lên húp.

Doanh Vô Kỵ trong miệng chít chít cháo thịt, mơ hồ không rõ hỏi "Giáng Thành chúng ta đây là lại có vụ cá cược gì lớn?

Thanh Hư đạo trưởng có chút mất hứng: "Lão đạo ta là người xuất gia, chẳng lẽ ngoại trừ đánh bạc thì không có chuyện gì khác để làm sao?"

Doanh Vô Kỵ cười hì hì hỏi: "Ta nghe nói phía Nam thành mở một nhà Lầu Xanh mới, cô nương da dày, giá cả bình dân, đạo trưởng chẳng lẽ là chạy tới đây?"

Ngươi, ngươi tiểu tử này!

Lão đạo luyện được là đồng tử công, đến nay đều bảo lưu Nguyên Dương, nào giống tiểu tử ngươi, trong đầu cả ngày nhớ thương nữ nhân!"Doanh Vô Kỵ có chút thất vọng "Hóa ra không phải a! ta đây coi như ngài là tới gặp đồ đệ đi!"

Thanh Hư đạo trưởng gật đầu: "Lão đạo ta chính là tới gặp đồ đệ!

Doanh Vô Kỵ lật tay phải.

Hàm Quang Kiếm trực tiếp quăng ra.

Đi ra đi, Quyện Tử ca!

Hư ảnh Hàn Quyện ngáp một cái, vẻ mặt mang theo oán hận lười biếng, giống như rất bất mãn Doanh Vô Kỵ gọi hắn tăng ca.

Bất quá con mắt vừa mở liền thấy được Thanh Hư đạo trưởng, hơi có chút kinh hỉ "Đồ nhi Hàn Quyện, bái kiến sư phụ!"

Uh!

Thanh Hư đạo trưởng gật gật đầu: "Gặp rồi, trở về đi!"

Hàn Quyện: "……"

Hắn vẻ mặt cực kỳ ngạc nhiên, bất quá Thanh Hư đạo trưởng bảo hắn trở về, vậy hắn chỉ có thể trở về.

Trước khi quay về thân kiếm gãi đầu đánh giá hai người trong chốc lát, không biết một già một trẻ này đang làm huyền cơ gì.

Chờ Hàn Quyện trở về.

Doanh Vô Kỵ mới cười hỏi: "Xem ra đạo trưởng cũng không phải tới tìm đồ đệ !"

Thanh Hư đạo trưởng bị hắn làm cho có chút phiền, hạ giọng hỏi: "Tiểu tử, ngươi hiện tại không hoảng hốt?"

Ta hoảng cái gì?

Doanh Vô Kỵ một bộ không hiểu.

Thanh Hư đạo trưởng cũng không biết hắn là thật hay giả bộ, suy nghĩ ba lần mới nói: "Trước khi ta trở về, tìm lão Lê vương đánh một ván cờ.

Hả?

Doanh Vô Kỵ vẫn như cũ một bộ dáng không sao cả "Đạo trưởng là muốn truyền thụ ta kỳ nghệ sao?"

Thanh Hư đạo trưởng húp xong ngụm cháo cuối cùng, đem bát đặt sang một bên "Truyền thụ kỳ nghệ không dám nhận, chỉ là nghe phụ vương ngươi nói, ngươi đánh cờ còn chưa

từng thắng hắn. Ta và ngươi có duyên, mười lượng bạc, ta cho ngươi xem lão đạo ta thắng ông ta như thế nào.

Mười lượng……

Doanh Vô Kỵ rốt cục thu hồi vẻ mặt không sao cả kia, ánh mắt cũng nghiêm túc vài phần.

Tay phải hư không, bàn cờ thư phòng liền bay tới, vững vàng rơi xuống bàn.

Hắn từ trong ngực lấy ra mười lượng bạc, cười như không cười nói: "Thỉnh đạo trưởng chỉ giáo, ta thật đúng là có chút muốn thắng một phen.

Dễ nói!

Thanh Hư đạo trưởng vuốt tóc, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Tay trái cầm quân đen, tay phải cầm quân trắng.

Thay phiên nhau rơi xuống.

Hoàn toàn lặp lại ván cờ trong cung.

Ngay cả thời gian rơi xuống cũng giống nhau như đúc.

Doanh Vô Kỵ nhìn đến khóe mắt nhảy dựng.

Ván cờ này của cha vợ, vậy mà lại chơi…… rối rắm như thế?

Chương 1030: Cảm ngộ Chương 1030: Cảm ngộ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thật lâu sau.

Cờ hạ xong.

Thanh Hư đạo trưởng hỏi: "Như thế nào?""

Doanh Vô Kỵ gật đầu "Học được rồi!

Thanh Hư đạo trưởng lại hỏi: "Có cảm ngộ gì không?"

“Có chút hiểu biết, nhưng không nhiều!”

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay, “Đây cũng không phải là trình độ chân thật của phụ vương ta, lúc ở giữa bàn.”

Hậu, có một nước cờ phụ vương ta phần thắng cực lớn, chẳng qua bởi vì sơ sẩy mà bỏ qua. Ván cờ này đạo trưởng có thể thắng, cũng do tinh lực phụ vương ta không đủ.

Nếu phụ vương ta tỉ mỉ bố trí, anh hào thiên hạ đều ở trong bàn cờ.

Không ai có thể phá!”

Thanh Hư đạo trưởng cũng không tức giận, chỉ hỏi ngược lại: “Vậy trong bố cục tinh diệu cha vợ con rể ngươi, có thể xuất hiện tình huống tương tự hay không, thắng bại không quyết định bởi ngươi, chỉ quyết định bởi tình huống phụ vương ngươi có nguyện ý để cho ngươi thắng hay không?”

Ý cười trên mặt Doanh Vô Kỵ không giảm “Thế thì thế nào? chẳng lẽ ông ta sẽ bởi vì một mình ta, mà buông tha cục diện tốt đẹp hao hết tâm huyết?”

Thanh Hư đạo trưởng nhìn bàn cờ: “Nếu ông ta còn nhiều thọ nguyên tự nhiên sẽ không, nhưng ông ta đánh ván cờ này, người hạ quân cờ chỉ có một mình ngươi thì việc thắng bại sao không phải quyết định bởi một mình ngươi?”

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Ông ta tin ta, là đủ rồi.

“Tin hay không tin, chưa bao giờ là vấn đề!”

Thanh Hư đạo trưởng có chút mệt mỏi, khoát khoát tay nói: “Vô Kỵ, ta hỏi ngươi một vấn đề!”

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Đạo trưởng ngài nói!”

Thanh Hư đạo trưởng đem thu từng quân cờ hỏi “Triệu Kỵ là người chơi cờ tất thắng thì nếu người cầm quân đen là

ngươi, ngươi có nắm chắc sẽ thắng ván này?”

Doanh Vô Kỵ suy nghĩ thật lâu, cười gật gật đầu: “Thiên hạ này nào có cái chắc thắng, ta thuận miệng nói một chút đạo trưởng như thế nào còn cho là thật?”

Hắn vê một quân trắng, rơi xuống bàn cờ.

Bước này.

Vẫn là cờ Triệu Kỵ chơi.

Một nước đi này, nhường ra quyền chủ động quý giá.

Trên mặt mang theo nụ cười: “Ta vẫn tin tưởng, cờ sẽ dựa theo tình huống mà biến hóa

Thanh Hư đạo trưởng lẳng lặng nhìn hắn một chút thời gian.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, đứng lên.

Cũng được!

Bảo trọng!

Nói rồi

Chậm rãi đứng dậy, đi vào trong đình viện.

Thả người nhảy lên.

Vù một tiếng biến mất.

……

Một góc khuất nào đó.

Nam Cung Yến lẳng lặng nhìn Cơ Động chơi cờ.

Cơ Động tay trái cầm đen, tay phải cầm trắng, chiếu theo kỳ phổ, chậm rãi bày cờ xuống.

Nụ cười trên mặt càng lúc càng sáng lạn.

Lê Vương.

Triệu Kỵ.

“Đáng tiếc… già rồi!”

……..

Bàn cờ giống như màn đêm, điểm xuyết những vì sao nhạy cảm.

Giống như thế cục hôm nay, xui xẻo khó lường.

Cơ Động tay cầm quân cờ, dường như nắm giữ đại thế, lo lắng cuối cùng cũng đã biến mất.

Lúc trước hắn liền hoài nghi, Triệu Kỵ đối với Doanh Vô Kỵ rất có ân tình, lấy tính cách hành động theo cảm tính bực này của Doanh Vô Kỵ, có thể tìm Triệu Kỵ ngả bài hay không.

Hiện tại, hắn vẫn không xác định đáp án.

Nhưng hiện tại, có ngả bài hay không đã không còn quan trọng.

Trong ván cờ này.

Triệu Kỵ do dự giữa giết và không giết.

Nhưng kỳ thật, từ tin tưởng vững chắc biến thành do dự, đã rất có thể nói rõ vấn đề.

Sát tâm của Triệu Kỵ, sẽ theo đại hạn buông xuống, trở nên càng ngày càng mạnh.

Không có quân vương nào có thể dễ dàng tha thứ cho một người như vậy sống trên đời, nhất là sau lưng Doanh Vô Kỵ có một Bạch gia không an phận.

Tốt lắm.

Hiện tại Doanh Vô Kỵ.

Thuần khiết là người một nhà.

Nam Cung Yến có chút tò mò: “Vương gia, một ván cờ cũng có thể nhìn ra một người già chưa hay sao?”

Cơ Động xoay người, đánh giá Nam Cung Yến một hồi lâu, cười giải thích: “Đương nhiên có thể”.

Vậy ta có thể học sao?

Tạm thời còn chưa học được.

A…… Vương gia thật lợi hại!

「……」

Cơ Động nhìn Nam Cung Yến, trong lòng có chút cảm động, muốn thưởng cho nàng một chút, tay phải theo bản năng sờ tới roi da nhỏ bên hông.

Nhưng ném vào một khoảng trống.

Lúc này mới nhớ tới, lần trước từ trong núi vội vàng rời đi, quên cả mang theo roi da.

Nam Cung Yến có chút mất mát, lại đem đề tài dẫn trở về “Vương gia, ván cờ này là khi nào thì kết thúc, sao Vương gia lại có được mách nước bàn cờ này?”

Cơ Động suy nghĩ một chút, khẽ cười nói: “Hiện tại nói cho ngươi biết cũng không sao, thời gian Triệu Kỵ đánh ván cờ này ngay đêm nay, người đánh cờ là Thanh Hư đạo nhân của Thái Thượng Quan.

Nam Cung Yến ánh mắt sáng lên: “Cho nên Vương gia cùng Thanh Hư đạo nhân cũng có liên hệ?”

Không phải!

Cơ Động cười nhạt: “Có người nghe tiếng tranh luận cờ thôi.

Nghe tiếng tranh luận cờ?

Nam Cung Yến có chút kinh ngạc: “Người này thật đúng là một cao thủ.

Cơ Động rất đồng ý: “Đúng vậy, lúc trước vẫn đánh giá thấp hắn.

Nam Cung Yến không tiếp tục hỏi, giống như đối với thân phận cao thủ này cũng không có hứng thú.

Nàng cúi đầu, thần sắc có chút giãy dụa: “Vương gia, Cửu Châu tế ta có thể không đi được không?

Cơ Động hỏi: “Vì sao?”

Nam Cung Yến phảng phất nghĩ tới chuyện rất đáng sợ: “Nam Cung gia nhất định sẽ tham dự Cửu Châu tế, ta không muốn nhìn thấy lão thất phu Nam Cung Lăng kia!”

Cơ Động lắc đầu: “Chẳng lẽ nàng không muốn kết thúc ân oán giữa nàng và Nam Cung gia sao?

Nam Cung Yến vội vàng nói: “Ta không phải đã kết thúc rồi sao?”

Cơ Động sắc mặt trở nên có chút nghiêm túc: “Đây không phải là kết thúc, đây chỉ là trốn tránh, người bị hại trả giá thật lớn mới có thể tránh thoát, còn kẻ làm hại người được chỗ tốt còn bình yên vô sự, đây tính là kết thúc ân oán cái gì?”

Hỗn Nguyên chân khí của nàng đã đại thành, tiềm lực không thua gì Thể Thổ Đức, chờ sau Cửu Châu tế, ta liền cho nàng đảm đương đại nhiệm, từ các loại phương diện phá hủy toàn bộ Nam Cung gia!

Nàng đã từng chịu tội, Nam Cung phụ tử phải hoàn toàn chịu một lần!

Thế thì

Ân oán mới thật sự chấm dứt”.

Chương 1031: Cắt đứt với quá khứ Chương 1031: Cắt đứt với quá khứ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Vương gia……

Nam Cung Yến có chút thất thần, nhào vào trong ngực Cơ Động.

Nhẹ giọng nỉ non nói: “Ta chỉ muốn cùng cắt đứt hoàn toàn với quá khứ, chưa bao giờ nghĩ tới trả thù trở về!”

Cơ Động nâng mặt của nàng, có chút đau lòng “Nếu chỉ là như vậy, ta cũng không ép nàng!”

Không!

Nam Cung Yến lắc đầu: “Nếu Vương gia thay ta cảm thấy ủy khuất, ta đây liền nghe lời Vương gia, hủy hoại Nam Cung gia”.

Yến nhi!

Vương gia……

…」

Yến nhi, thứ trong tay ngươi là cái gì?

“Đây là ta nhặt được từ ven đường!”

「……」

“Vương gia, đêm nay chúng ta dùng cái này thay thế roi da đi!”

「……」

Cơ Động không nói gì ngưng nghẹn.

Đúng lúc đó.

Cửa phòng bị gõ vang.

Vương gia!

Vào!

Cơ Động nhanh chóng buông Nam Cung Yến ra, sửa sang lại quần áo một chút.

Cổ Nương đẩy cửa phòng ra, chậm rãi đi vào "Giáo chủ, hết thảy đều sắp xếp tốt.

Cơ Động khẽ gật đầu: "Doanh Vô Kỵ và Bạch gia là bảo bối của bổn vương, cho dù trả giá bao nhiêu, đều phải cứu bọn họ ra.

Cổ Nương lại hỏi: "Vậy ba ngàn năm trăm môn đồ Bạch thị thì sao?

Cơ Động vẻ mặt nghiêm túc "Có thể cứu thì cứu, chủ yếu lấy Doanh Vô Kỵ và Bạch gia làm chủ, không nên chia binh quá nhiều.

Cổ Nương trầm mặc trong chốc lát, ngữ khí cổ quái nói: "Giáo chủ, chúng ta không cần phân binh!

Uh ?

Cơ Động có chút nghi hoặc, bởi vì Doanh Vô Kỵ lúc trở về Giáng Thành, Bạch gia còn đang huấn luyện môn đồ.

Chu thiên tử ở trên thư mời Cửu Châu tế, minh xác mời Bạch gia, nhưng Bạch gia lại không có bất kỳ lý do gì mang theo Môn đồ Bạch thị cùng đi.

Nhưng Cổ Nương nói như vậy, chẳng lẽ……

Cổ nương gật đầu: "Thuộc hạ gieo cổ trùng trên người sĩ quan phụ tá Triệu Độ, nghe nói lần này sẽ thả môn đồ Bạch thị cùng Bạch gia đi Cửu Châu tế, còn có, còn có…"

Cơ Động cảm giác có chút không ổn "Còn có cái gì?

Cổ Nương cắn răng: "Triệu Độ còn nói, lần này Cửu Châu tế liên quan đến yêu hoạn, Lê Vương cực kỳ coi trọng, cho nên sẽ mang theo năm vạn Tinh nhuệ Triệu thị cùng đi, năm thành cao thủ trong tộc sẽ đi cùng!"

Năm thành!?

Khóe mắt Cơ Động điên cuồng co giật.

Năm vạn Tinh nhuệ Triệu thị, mặc kệ đặt ở nơi nào cũng khiến người ta run rẩy.

Năm thành cao thủ trong tộc, đó chính là hơn mười cao thủ Binh Nhân Cảnh.

Đây là muốn làm gì?

Đây là muốn cùng diệt Doanh Vô Kỵ và Bạch gia cùng với Môn đồ Bạch thị?

Hắn vừa rồi nói không tiếc bất cứ giá nào, kỳ thật cũng không phải hoàn toàn là không tiếc bất cứ giá nào, tối đa cũng chỉ là trả giá tất cả tích lũy. hắn dù sao có Ma Chủng cùng Cổ Nương ở đây, muốn một lần nữa làm lớn mạnh Vi Nga phái cũng không phải đặc biệt khó khăn.

Huống chi.

Sau Cửu Châu tế lần này, Sở quốc bị thương, đại tranh chi thế tất sẽ sớm mở ra.

Ở đó chờ thế đạo, vì Vi Nga phái loại giáo phái tràn đầy thủ đoạn quỷ quyệt này, còn có tồn tại hay không đều là hai chuyện.

Nhưng bây giờ.

Năm vạn tinh nhuệ, hơn mười cao thủ Binh Nhân Cảnh.

Cho dù hy sinh Vi Nga phái, chỉ sợ cũng không có biện pháp cứu người ra?

Lần này……

Chẳng lẽ cũng phải ném vào mấy vạn tư quân mình âm thầm nuôi dưỡng vào đó?

Cho dù Cơ Động có của cải dày hơn nữa, nghĩ vậy lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi.

Cổ Nương cẩn thận hỏi: "Giáo chủ, chúng ta…

Cơ Động trầm tư thật lâu, cắn răng nói: "Theo kế hoạch ban đầu tiến hành, thiếu binh lực, ta sẽ giải quyết!"

Vâng!

Cổ Nương nghiêm nghị lĩnh mệnh, ánh mắt sâu kín nhìn Nam Cung Yến một cái, liền bước nhanh rời đi.

Cơ Động luôn nở nụ cười ấm áp, lúc này cũng khó tránh khỏi có chút dữ tợn. Chi phí quá lớn.

Nếu hôm nay không có ván cờ này, hắn tuyệt đối phải do dự hồi lâu.

Nhưng với ván cờ này.

Cắn răng vẫn phải cứng rắn.

Mấy vạn tư quân, nếu là toàn quân bị diệt, nói chỉ là ngoại thương ngoài da đó là gạt người, nhưng nói sẽ tổn thương đến căn bản, cũng không có khoa trương như vậy.

Huống chi.

Chưa chắc sẽ toàn quân bị diệt.

Sức chiến đấu của Cơ Động đối với Bạch gia vẫn ôm kỳ vọng rất lớn.

……

Đêm đã khuya.

Phủ Phò mã.

Vô Kỵ đã rất buồn ngủ, lại trằn trọc hồi lâu, đều không ngủ, trong miệng hắn thì thào tự nói.

Năm vạn tinh nhuệ.

Năm thành Triệu thị cao thủ.

Những tin tức này, nghiêm khắc mà nói, cũng không vượt qua phạm trù kế hoạch của hắn cùng Triệu Kỵ.

Lấy lực lượng tinh nhuệ, trong ứng ngoài hợp tiêu diệt lực lượng chủ lực của Cơ Động, để cho mình sau khi rời khỏi Lê quốc, trong liên minh với Cơ Động, có thể chiếm cứ quyền chủ động lớn hơn nữa.

Mọi thứ đang diễn ra từng bước.

Nhưng Thanh Hư lão đạo nói không sai.

Năm vạn tinh nhuệ, năm thành Triệu thị cao thủ, còn có Triệu Kỵ bản thân một cái siêu cấp cao thủ tinh thông thần thông.

Cha vợ có thể cùng mình nội ứng ngoại hợp, lấy cái giá nhỏ nhất tiêu diệt lực lượng hữu sinh của Cơ Động.

Cũng cũng có thể lấy lực lượng tuyệt đối, trả giá một ít, cùng nhau sắp xếp Bạch gia cùng thế lực Cơ Động.

Vừa nãy.

Doanh Vô Kỵ cầm quân trắng, dựa theo ván cờ đánh một nước.

Nhưng ai cũng không biết, đến lúc đó tình thế sẽ phát triển theo hướng nào.

Doanh Vô Kỵ thừa nhận.

Hắn có thành phần đánh bạc.

Nhưng cũng không phải hoàn toàn đem vận mệnh giao vào trong tay Triệu Kỵ.

Hắn đã Binh Tế mười tầng, tùy thời có thể đột phá Binh Nhân Cảnh, chỉ cần đột phá, sẽ lập tức trở thành đại lão Ngụy Thánh với vô số thần thông trong tay.

Vãi đậu thành binh, chính là hơn vạn tinh nhuệ.

Cộng thêm kỹ năng thành danh của Doanh Việt:: lĩnh vực sát phạt quần thể, còn có tổ truyền Lục Sinh Đồ Hồn họ Doanh có thể liên động với lĩnh vực sát phạt.

Ngay cả Nhân Thiên Tựu Địa và Tuyệt Địa Thiên Thông của Triệu thị, hắn cũng có thể sử dụng tương đối thuần thục.

Thật muốn cứng đối cứng.

Ai thua ai thắng thật đúng là không nhất định.

Nhưng theo cách đó.

Vừa tổn thương thân thể, cũng tổn thương tình cảm.

Còn có thể bỏ qua một lần cơ hội kiếm linh tiến hóa.

Chương 1032: Tịch mịch như tuyết Chương 1032: Tịch mịch như tuyết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Phù……

Doanh Vô Kỵ nhàn nhạt thở ra một hơi, nhân sinh thật sự là tịch mịch như tuyết!

Nằm xuống giường.

Bắt chéo chân.

Nhìn lên trần nhà.

Mở to hai mắt, nhịn thật lâu, mới chậm rãi ngủ thiếp đi.

……..

Hai ngày sau.

Tộc hội Triệu thị.

Lê Vương Triệu Kỵ tự mình cử hành Quy Tông đại điển cho vương tôn của mình, thanh thế to lớn, có thể nói là đứng đầu lịch sử Lê quốc.

Hơn nữa ở tộc hội chiêu cáo thiên hạ, sau Cửu Châu tế, Thái tử Triệu Ninh liền chính thức đăng cơ, lên ngôi tân nhậm Lê vương.

Đến lúc đó.

Tân vương cùng tân vương tử, đều là Chuyên Húc đế thân, là thật rầm rộ nhất thiên hạ.

Sau tộc hội.

Lê quốc vô cùng náo nhiệt.

Nghe nói lúc Cửu Châu Tế, Triệu Kỵ sẽ thỉnh cầu Chu thiên tử phong vương cho hai hiền thần Ngụy Hàn nhà mình.

Hiện tại hai nhà Ngụy Hàn từ trên xuống dưới đều đang bận rộn thu dọn đồ đạc, thừa dịp Cửu Châu tế còn chưa bắt đầu, dọn trước ra khỏi Giáng Thành rồi nói sau.

Dù sao ba nhà chia tay trong hòa bình, đoạn quan hệ tam giác kỳ diệu này, đã khiến bọn họ sức cùng lực kiệt.

Bọn họ chỉ muốn yên lặng rời đi.

Không muốn dây dưa với Triệu thị nữa.

Giáng Thành là địa bàn của Triệu gia.

Thành thật dọn đi là được.

Ngoài việc di chuyển

Họ đang bận rộn với một việc khác.

Nơi giao nhau giữa đất phong Ngụy Hàn, Lạc Thành đột nhiên trở nên phồn hoa.

Là đại thành nổi tiếng của Trung Nguyên, nó tự nhiên trở thành địa điểm tổ chức lễ Cửu Châu Tế.

Hai nhà Ngụy Hàn vì chúc mừng chia tay hòa bình, lập tức muốn ôm cuộc sống mới, tại Lạc Thành hạ không ít tiền vốn, ít nhất thoạt nhìn đã phồn hoa hơn Giáng Thành rồi.

Chính là bọn họ tiêu tiền, lại để cho Triệu Kỵ cùng Chu thiên tử ngồi ngang hàng cùng nhau chủ trì, hơn nữa còn là Triệu thị dẫn binh phụ trách bảo an, bọn họ luôn cảm giác trong lòng có chút làm sao.

Bất quá không sao cả.

Nếu muốn cuộc sống không có trở ngại, thì cũng phải chịu chút ấm ức trong lòng.

Ít nhất trước Cửu Châu tế, nơi này vẫn là địa bàn của Lê quốc.

Đến lúc đó không chỉ có quân đội Triệu thị, các quốc gia khác cũng sẽ phái binh đến tượng trưng, dù sao lần Cửu Châu Tế này, trên danh nghĩa chính là vì gấp rút tiếp viện Sở quốc mà triệu tập.

Bất quá……

Trạng thái Viêm Quốc vốn đã không tốt.

Ngụy Hàn cấp bách cần khôi phục nguyên khí.

Yến Triệu cách quá xa.

Ngô quốc càng không biết là vị nào.

Chân chính có thể gấp rút tiếp viện binh lực, hình như cũng chỉ có Điền Tề, Càn quốc cùng với Chu vương thất.

Chỉ là quan hệ giữa hai nước trước và Sở quốc tương đối vi diệu, quân đội vốn cũng không nhiều, cũng không biết rốt cuộc sẽ là kết quả gì.

Thôi kệ đó

Cửu Châu tế còn chưa bắt đầu, hiện tại Lạc Thành cũng đã sớm náo nhiệt hẳn lên.

Trái lại Giáng Thành.

Tuy rằng cũng náo nhiệt.

Nhưng khắp nơi đều tràn ngập tiêu điều ly biệt.

Doanh Vô Kỵ ở trong sân phơi nắng, nghiêng đầu, nhìn kiếm Hàm Quang treo giữa không trung.

Mở miệng hỏi: "Hàn gia các ngươi ngày mai đều dọn sạch, ngươi không định trở về nhìn xem sao?"

Hư ảnh Hàn Quyện từ trong thân kiếm xông ra, lười biếng nói: "Doanh huynh, nếu như ngươi không nói, kỳ thật ta cũng chả để ý"

Doanh Vô Kỵ: "……

Người ta đã gọt xương trả cha, gọt thịt trả mẹ, mình đích xác có chút không có gì để nói.

Tình cảm giữa Quyện Tử ca và Hàn Giả có thể còn mỏng manh hơn một chút so với mình và Lão lưu manh.

Hàn Quốc không nói nữa.

Cùng Lão lưu manh đỉnh cấp đại súc sinh.

Trịnh Uyên… Người phụ nữ này không tính là người xấu, nhưng cũng không tính là một người mẹ tốt.

Nhiều nhất, cũng chính là nữ nhân dung tục xuất thân thế gia.

Đích xác cũng không có gì đáng lưu niệm.

Hiện tại cha con Trịnh Uyên đã chuyển đến Vùng đất mới, vội vàng cứu trợ tộc nhân Trịnh thị lưu lạc đến Vùng đất mới, coi như có một nơi về.

Mà Hàn gia……

Hôm nay gia tộc này vẫn bị vây trong trạng thái hao tổn nội bộ, một mặt phải đấu trí đấu dũng với dư đảng Trịnh thị trên đất phong của mình, mặt khác còn phải đề phòng nhân khẩu xói mòn.

Kinh khủng nhất chính là Hàn Du được Triệu thị cho ăn các loại công lao, hiện tại danh vọng đã không phân cao thấp với Hàn Giả.

Hiện tại Cửu Châu tế sắp tới, Chu thiên tử lập tức sẽ sắc phong Hàn Vương, hiện tại hai phái đấu tranh đã đến gay cấn trình độ.

Triệu thị bên này đã sớm hứa hẹn Hàn Du, chỉ cần Hàn gia Liệt Thổ phong vương, Triệu thị bên này sẽ chặn hết những chuyện xấu của hắn

Đến lúc đó Hàn Quốc không còn lo lắng, cho dù lần này tranh đoạt vị trí Hàn Vương thất bại, về sau cũng có thể tiếp tục đoạt quyền ở Hàn Quốc.

Như vậy Hàn gia

Cũng sẽ tiếp tục lâm vào trong nội đấu.

Biến pháp cũng không thể thuận lợi.

Đất nước này……

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, nhớ rõ kiếp trước, Tần Tề Sở Ngụy Yến Triệu, những quốc hiệu này, không ít đều tiếp diễn nhưng

chỉ có "Hàn" bị vứt bỏ, cũng là bởi vì Hàn Quốc tồn tại thật sự không mạnh.

Kiếp này…… Đoán chừng cũng giống như vậy.

Hàn gia thật thảm.

Hiện tại Hàn Giả còn chưa rời khỏi Giáng Thành.

Nhưng cho dù Hàn Quyện có tâm tư đi thăm hắn, phỏng chừng hắn cũng bận nội đấu không có thời gian.

Thật đáng thương cho thân tình phụ tử Quyện tử ca này

Doanh Vô Kỵ cảm khái từ đáy lòng.

Hàn Quyện biết hắn không phải đang trào phúng mình, cho nên cũng không tức giận, chỉ nhìn hắn: "Doanh huynh, huynh cứ đi như vậy, bỏ được sao?

Hắn tìm tới Doanh Vô Kỵ, là vì đại thế mà đến.

Ở bên nhau lâu như vậy, hắn rất xác định Doanh Vô Kỵ căn bản không phải tuyển thủ đại thế.Nếu có thể, Ô kê ca nhất định sẽ trông coi vợ con cả đời.

Điểm mấu chốt này, hắn hẳn là sẽ tương đối khó chịu ?

Doanh Vô Kỵ mắng một câu "Nhưng cái thế đạo này chính là như thế, ngươi có thể có biện pháp gì?"

Hiện tại đứa bé đã được ba bốn tháng.

……

Chương 1033: Tiên thiên khí huyết tràn đầy Chương 1033: Tiên thiên khí huyết tràn đầy

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bởi vì tiên thiên khí huyết tràn đầy, nên còn khỏe hơn so với trẻ con 1 tuổi con nhà bình thường.

Tuy rằng một mực ở Tình Giáng điện ngây ngốc không thể ra ngoài, nhưng Doanh Vô Kỵ mỗi buổi tối đều sẽ mặc kệ mưa gió trốn đi, hưởng thụ thời gian sum vầy cùng gia đình.

Con trai của lão tử, đệ nhất thiên hạ đáng yêu.

Quỷ mới nỡ rời đi.

Không cùng ngươi beep beep!

Doanh Vô Kỵ đứng lên, duỗi lưng một cái, hướng Hoa Triều đang ở trong sân bố trí lò nướng đi đến "Hoa Triều tỷ, ta tới giúp nàng!"

Khi mặt trời lặn.

Khách nhân từng bước từng bước đi tới Phủ Phò mã.

Ngô Đan.

Địch Vân.

Tinh Ly.

Còn có Triệu Ninh……

Ngày mai mọi người sẽ cùng xuất phát, chạy tới Lạc Thành tham gia Cửu Châu Tế.

Lần này rời khỏi Giáng Thành, có thể rất nhiều người sẽ không trở lại.

Đã như thế, ngày này vẫn phải kỷ niệm một chút.

Khi mùi thịt nướng tràn ngập, mọi người giống như về tới Thư cục Thượng Mặc năm đó.

Lúc đó.

Doanh Vô Kỵ cùng Ngô Đan giống nhau, đều là con tin phế vật cha không thương mẹ không yêu, khác biệt duy nhất chính là hắn có cổ phần trong thư cục.

Hoa Triều cũng là một đứa con riêng không muốn bị thừa nhận.

Hiện tại một người là phò mã gia, một người là thợ thủ công Đại Lê, Hoa Triều cũng được sắc phong làm công chúa.

Có chút thổn thức.

Bất quá không khí trước sau như một hài hòa.

Nâng ly cạn chén, cười nói về quá khứ.

Đêm còn chưa khuya, Ngô Đan liền say khướt nằm ở trên ghế nằm, bắt đầu ô ô la nói mê sảng.

Địch Vân cười mắng: "Tên phế vật này, mới uống vài ngụm nước tiểu mèo đã không chịu nổi rồi.

Hắn giơ bát của mình lên, hướng Doanh Vô Kỵ quơ quơ "Doanh lão đệ, ta cùng Đan Tử về trước, chờ ngươi trở lại, ta lại tiếp phong tẩy trần cho ngươi!"

Nói rồi.

Chạm bát với Doanh Vô Kỵ.

Uống một hơi cạn sạch.

Sau đó liền khiêng Ngô Đan say khướt lên, chuẩn bị đi ra ngoài.

Địch lão ca, ta tiễn huynh!

Doanh Vô Kỵ đứng dậy đưa hắn đưa đến cửa lớn phủ Phò mã, thừa dịp xa phu đi dắt xe ngựa, từ trong ngực móc ra một cái bình nhét vào trong tay hắn "Ta xem mấy người không uống tận hứng, bình này huynh mang về uống tiếp!"

Địch Vân tò mò, kéo nút chai ra ngửi ngửi, ánh mắt nhất thời sáng đến dọa người.

Cười hắc hắc oán giận nói: “Doanh lão đệ, đây là ngươi không đúng, có rượu mạnh như vậy, hiện tại mới lấy ra?”

Doanh Vô Kỵ buông tay “Mới nghiên cứu chế tạo ra, chờ đệ trở về, sẽ cung ứng không giới hạn cho huynh”.

Chậc!

Địch Vân chép miệng, ý vị thâm trường nói: “Có thể phải đợi lâu rồi”.

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc “Địch lão ca, huynh cũng…

Địch Vân khẽ thở dài một hơi: “Ta cũng coi như thuộc hạ đắc lực của Ô phu tử, luôn có thể nghe được một ít phong thanh. Doanh lão đệ, Ô phu tử bảo ta hỏi đệ, nếu ngươi có biến, chúng ta còn muốn hết sức giữ Mặc giả ở lại Lê quốc không?”

Doanh Vô Kỵ suy nghĩ thật lâu, gật đầu nói: “Muốn!”

Được!

Địch Vân cười ha ha: “Lần này ta không nhìn lầm người, lần trước nhìn lầm Khương Thái Uyên, làm lão tử ghê tởm muốn chết. Ai, đem hắn so sánh với đệ, hình như có chút vũ nhục người”.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi “Có nên nói hay không, mắng thật khó nghe!”

Địch Vân cười hắc hắc nói: “Lần sau gặp mặt, lão ca ta tự phạt mình ba ly.

À mà Cự tử lập tức sẽ mượn thế cục của Ngô Viêm Sở, điều đi một lượng lớn thợ thủ công du hiệp, chúng ta chỉ có thể nói sẽ cố hết sức”.

Uh!

Đi nhé!

Địch Vân cười ha ha khiêng Ngô Đan lên xe ngựa.

Doanh Vô Kỵ trở lại trong sân, lại phát hiện trong sân chỉ còn lại có một mình Triệu Ninh.

Hắn có chút mê muội: "Ai? Mọi người đi đâu hết rồi?"

Triệu Ninh buông tay: "Hoa Triều bảo say rồi nên trở về phòng nghỉ ngơi. Mễ Tinh Ly cũng thu dọn hành lý, nói ở bên này thu hoạch tương đối phong phú, cũng không thể quên mang đồ về".

Chậc!

Doanh Vô Kỵ chép chép miệng.

Tinh Ly quả thật, lần này rời khỏi Lê quốc có thể cả đời cũng sẽ không quay lại, nàng ở chỗ này tìm hiểu không ít thứ, cũng tích lũy không ít kinh nghiệm biến pháp, có thể nói là thắng lợi trở về, thu dọn đồ đạc có chút chính đáng.

Nhưng Hoa Triều bảo "say rồi" hẳn là chỉ là lấy cớ, tửu lượng của nàng cũng không kém vậy.

Nàng biết rất rõ tình cảnh hiện tại của mình.

Cứ như vậy mà đi, thậm chí không biết có trở về hay không.

Đơn giản đem không gian để lại cho mình cùng Triệu Ninh.

Vô Kỵ!

Triệu Ninh nhìn Doanh Vô Kỵ, trong đôi mắt, hiếm thấy toát ra vài phần nhu tình, nàng mím môi cười nói: "Chúng ta uống thêm mấy chén nữa?"

Doanh Vô Kỵ cười cười, cầm tay nàng, cười hì hì trở lại trong phòng.

Rượu gạo thanh ngọt.

Khó có thể say.

Chỉ hơi say.

Uống đến trên mặt Triệu Ninh nổi lên hai mảnh ửng hồng.

Doanh Vô Kỵ mới cười nói: "Có chuyện gì cứ nói thẳng đi!

Chàng……

Triệu Ninh hít sâu một hơi, rốt cục lấy hết dũng khí nói: "Chúng ta lên đường đi Lạc thành cần bảy ngày, trong lúc đó ta sẽ sắp xếp một lần quan đạo bị hủy, sau đó sẽ từ Hàn gia đất phong đi đường vòng, Hàn gia tuy rằng nguyện cùng Triệu thị hòa bình tách ra, nhưng cũng sẽ không cho phép binh mã Triệu thị ở đất phong của mình chạy loạn."

Ta đã liên lạc với Hàn Du, hắn ta sẽ mở rộng cửa.

Tránh đường.

Đủ cho mọi người một đường chạy đến Viêm quốc rồi.

Uh?

Doanh Vô Kỵ lông mày nhảy dựng, khẽ cười nói "Ta lại không làm chuyện gì sai, tại sao phải dùng loại phương thức không thể diện này rời đi?"

Trên mặt Triệu Ninh hiện lên một tia thống khổ: "Ít nhất có thể rời đi.

Doanh Vô Kỵ hơi hơi nghĩ: "Phụ vương đã quyết định muốn giết ta?"

Ta…… Không xác định!

Triệu Ninh xoa xoa mi tâm "Nhưng ngay cả ta cũng không xác định, đã có thể nhìn ra rất nhiều vấn đề.

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu.

Đúng vậy.

Triệu Ninh đều nhìn không ra ý nghĩ của Triệu Kỵ, vậy đã nói rõ ý nghĩ của Triệu Kỵ đã phức tạp đến cực hạn.

Tâm tình của hắn ngược lại rất ổn định, khẽ cười nói: "Vậy nàng cảm thấy, ta nên trốn sao?"

Chương 1034: Nên trốn Chương 1034: Nên trốn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cái này……

Triệu Ninh chần chờ, nàng không biết Doanh Vô Kỵ trong miệng "Nên trốn" là có ý gì.

Là vì an toàn có nên chạy trốn hay không?

Hay là vì đạo nghĩa trong lòng, có nên trốn hay không?

Đại khái là…… Là về sau đi?

Triệu Ninh vẻ mặt có chút thống khổ "Chàng tất nhiên là không nên trốn, từ khi đi tới Lê quốc, chàng liền chưa bao giờ làm qua chuyện không xứng với vương thất. Chỉ là Vô Kỵ, vương quyền thứ rất phức tạp này, còn tâm tư đế vương lại càng phức tạp, ta không có cách nào dò được ý phụ vương, nhưng ta không muốn không xứng với chàng…"

Nàng hồi tưởng lại đêm đó cùng Triệu Kỵ đánh cờ.

Cũng không biết có phải bởi vì kỳ lực của mình so với lão đạo kém quá xa hay không, căn bản không có nửa điểm năng lực nhìn thấu tâm tư Triệu Kỵ, ngược lại là bị đùa giỡn điên cuồng trong việc thay đổi phong cách đánh cờ của Triệu Kỵ.

Một đường ngược gió đến đuôi.

Ván cờ kia khiến Triệu Ninh nghe được một câu: người trẻ tuổi, chớ có phỏng đoán ý quân vương.

Nàng là thái tử được coi trọng nhất từ trước tới nay của Lê quốc.

Nhưng lại được trọng dụng.

Thái tử, cũng chỉ là Thái tử.

Chỉ cần Triệu Kỵ nguyện ý, nàng cơ hồ không điều động được bất cứ lực lượng nào của Lê quốc, liền lần này liên lạc với Hàn Du, cũng là bởi vì Ngụy Đạt ở trên tay nàng, hơn nữa dùng thủ đoạn cực kỳ bí ẩn, mới đạt được tiến triển này.

Nhưng đó là sự tiến triển.

Bị Triệu Kỵ phong tỏa kín kẽ không một lỗ hổng.

"Nếu ta chạy trốn như vậy…"

Doanh Vô Kỵ tươi cười bình tĩnh nhìn nàng "Vậy nàng liền không làm thất vọng chứ?"

Nụ cười này rất bình tĩnh.

Bình tĩnh đến mức khiến mũi Triệu Ninh cay cay, hốc mắt lúc ấy liền đỏ lên.

Không xứng đáng……

Không có gì không xứng đáng.

Doanh Vô Kỵ nhẹ nhàng nâng má nàng lên "Ta không phải đang trách nàng, ta chỉ là muốn nói, mặc kệ phụ vương nhìn ta như thế nào thì ta đều phải chờ một kết quả. Nếu không có kết quả gì mà ta có tật giật mình chuồn trước, vậy thật đúng là trát tro lên mặt."

Huống chi, ta còn không làm gì vụng trộm!

Đời này ta, làm chuyện duy nhất lỗ mãng, chính là lừa Hoa Triều và Đường Đường.

Ta làm chuyện trái lương tâm, còn có thể mặt dày cầu xin bọn họ tha thứ.

Lần này không có làm chuyện trái lương tâm, vì sao phải trong lòng sợ hãi?

Triệu Ninh nhịn không được nói ra "Nhưng là đây không phải là vấn đề sợ hãi không sợ hãi, nếu như phụ vương thật sự…"

Doanh Vô Kỵ ngắt lời: "Cho dù ông ấy thật sự động tâm tư này, ta đây cũng tiếp nhận kết quả này. Một thiên địa to lớn như vậy, ngoại trừ mẹ ta, chỉ có ông ấy đối đãi ta như nhi tử, cho dù ông ấy thật sự có ý niệm giết ta, trước khi ông ấy phụ ta, ta cũng không thể phụ ông ấy."

Huống chi.

Vì ông ấy đã hứa với ta.

Ta tin tưởng ông nhất định có thể thực hiện lời hứa.

Đó là sự lãng mạn giữa đàn ông với nhau!"

Một phen nói.

Lấy góc độ quyền thuật mà nghe, tựa hồ có chút ngây thơ.

Nhưng mỗi một câu nói đều làm cho nàng không đành lòng sinh ra chút nghi ngờ.

Nàng nhìn Doanh Vô Kỵ, tuy rằng lúc trước cũng nhìn từ góc độ này rất nhiều lần, nhưng là lần đầu tiên có loại cảm giác trầm mê

Nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Giữa nam nhân có lẽ có lãng mạn, nhưng dưới vương quyền thì không.

Không có thì không có!

Doanh Vô Kỵ cười cười "Vậy đến lúc đó đàn ông đích thực sẽ 1 vs 1, dùng phương thức đàn ông giải quyết sự tình, cho dù

kết quả như thế nào, còn có thể diện hơn so với vụng trộm trốn đi..”

Triệu Ninh cắn môi mất đi huyết sắc, còn muốn nói gì nữa.

Doanh Vô Kỵ lại không cho nàng cơ hội mở miệng ” Ngày mai xuất phát Cửu Châu tế, lần sau lại một mình ở chung, cũng không biết khi nào. Nàng không muốn ngủ với ta sao, chỉ nói với ta những lời không lãng mạn này, có phải không yêu ta hay không? Thừa dịp hơi say, mau cởi quần áo ra”.

Nói rồi.

Một tay đẩy Triệu Ninh lên giường.

Xì!

Triệu Ninh bật cười, cười đến nước mắt chảy ròng.

Khẽ mím môi, chậm rãi cởi bỏ quần áo.

Còn có của ta đây!

Uh!

“Cái gì, nâng cao lên!”

「……」

……

Ngày hôm sau.

Sứ đoàn Triệu thị tham gia Cửu Châu tế chính thức xuất phát về Lạc Thành.

Năm vạn quân đội tinh nhuệ, ba trăm Triệu thị tộc lão, còn có một vạn đội danh dự, cộng thêm viên lại hậu cần, Bạch thị cùng với môn đồ 4.500, ước chừng mười vạn người.

Một đường từ bắc xuống nam.

Không nhanh không chậm, tổng cộng bảy ngày lộ trình, dọc theo đường đi cực kỳ thuận lợi, không xuất hiện bất kỳ sai

sót nào.

Trên đường cũng không quá buồn tẻ.

Triệu Kỵ rảnh rỗi sẽ tìm Doanh Vô Kỵ chơi cờ, cha vợ con rể vừa nói vừa cười, sau đó Doanh Vô Kỵ bị Triệu Kỵ đánh cho thua thảm.

Nhưng Doanh Vô Kỵ cũng không phải ăn chay.

Thường xuyên mượn xe ngựa xóc nảy, len lén động cờ.

Thật đúng là đục nước béo cò, vụng trộm thắng mấy ván.

Triệu Kỵ tức giận chửi má nó một trận.

Đuổi theo Doanh Vô Kỵ đạp mông.

Mỗi buổi tối sau khi dựng trại, lại thường xuyên dấy lên một đống lửa trại, uống rượu ăn thịt, nghe Triệu Kỵ nói lúc mình còn trẻ anh dũng cỡ nào, khiến đám người trẻ tuổi há hốc mồm ra nghe.

Triệu Kỵ tâm tình rất tốt.

Cho nên ngay cả quân đội đi theo cũng rất vui vẻ.

Ngoại trừ nhóm phụ trách cảnh bị kia, những người khác đều cung cấp thịt không giới hạn, rượu cũng sẽ cung cấp một ít.

Duy nhất vất vả chính là hậu cần, chỉ cần trong quân ngũ rượu thịt không đủ, bọn họ sẽ chạy đến thành trì gần nhất mua.

Cũng may tiền là cho đủ.

Khiến cho dân chúng thành trì Ngụy Hàn xung quanh kinh hãi một trận.

Triệu thị có tiền như vậy sao?

Giống như là mười vạn người tổ chức thành đoàn đi Lạc Thành du ngoạn mùa thu vậy.

Chương 1035: Phồn hoa trong chốc lát Chương 1035: Phồn hoa trong chốc lát

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bảy ngày cứ như vậy trôi qua, vô kinh vô hiểm một đường thích ý chạy tới Lạc thành.

Quân đội đóng quân bên ngoài thành phố.

Triệu Kỵ mang theo trung tâm vòng tròn cùng đội danh dự vào ở trong Lạc Thành.

Tuy rằng nơi này không thuộc quyền quản hạt trực tiếp của Triệu thị.

Nhưng dựa theo ước định, trong lúc Cửu Châu Tế, nơi này hết thảy đều phải nghe Triệu Kỵ, người Ngụy gia chỉ nhớ thương phân gia, chút chuyện nhỏ này cũng chỉ có thể nhân nhượng Triệu Kỵ.

Lạc Thành ở Trung Nguyên, có chút giàu có và đông đúc, nhà cửa trong thành đều xây tương đối khá.

Bất quá cứng rắn muốn phân biệt, luôn có thể phân ra cao thấp quý tiện.

Dù sao Triệu Kỵ cũng không khách khí.

Trực tiếp dẫn người vào ở trong tòa nhà tốt nhất.

Dù sao Chu thiên tử cũng không tới.

Chờ Chu thiên tử đến, chọn phần còn lại.

Vài ngày tới.

Chu vương thất, Càn, Yến, Viêm, Ngô, Tề, Sở các quốc sứ thần lần lượt đến, ngay cả Khương Tề đoạn thời gian trước vừa mới đánh hạ một thành, cũng phái một tôn thất đệ tử đến.

Một lúc.

Lạc Thành náo nhiệt đã đột phá phía chân trời, thậm chí vượt qua Bách gia thịnh hội năm đó.

Tuy nói Cửu Châu tế chỉ tổ chức một ngày, nhìn như chỉ phồn hoa trong chốc lát.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, cái gọi là Cửu Châu tế chỉ là một màn dạo đầu, mặc dù ngày hôm nay trôi qua, náo nhiệt hỏa diễm cũng sẽ không tiêu tán, mà là sẽ một đường đốt tới Sở quốc.

Lần này tiêu diệt Yêu Sào, sẽ là cuồng hoan cuối cùng trước khi đại tranh chi thế đến.

Từ đó.

Một ngày cũng không nhàm chán.

Quán rượu lớn nhất Lạc Thành.

Tình Hạc Lâu.

Nhã gian.

Hạng Đỉnh uống một ngụm rượu, sảng khoái đến nhe răng nhếch miệng.

Rượu ngon!

Xì!

Tinh Ly bĩu môi, thầm nghĩ Sở quốc tuy rằng đã thành cường quốc, nhưng đúng là vẫn có chút nghèo hèn, Hạng Đỉnh uống thứ rượu này mà còn cảm thấy rượu Lạc Thành là rượu ngon.

Bất quá nghĩ nghĩ, chủ yếu vẫn là chính mình uống rượu của Doanh Vô Kỵ quá nhiều, nên mồm miệng cũng nâng cấp

Lại uống rượu khác, đều cảm giác thiếu chút ý tứ.

Hỗn tiểu tử này cũng thật không phải người tốt !

Có rượu ngon cư nhiên giấu kín như vậy.

“Cái đồ phọt phẹt”

Hạng Đỉnh có chút nghi hoặc: “Cái từ này hình như nghe Doanh Vô Kỵ nói qua…… Nữ công tử! Cái đồ phọt phẹt này rốt cuộc là có ý gì?

Tinh Ly giật mình: “Cái này…”

Hạng Đỉnh tham rượu, không đặc biệt để ý, vừa tiếp tục rót vừa mơ hồ nói: “Nữ công tử ở Lê quốc quá lâu, đã nhiễm tính của Doanh Vô Kỵ rồi.

Mễ Tinh Ly…”.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi “Nữ công tử của ngươi ta không thay đổi được, một tay căn bản không nắm chắc”.

Tinh Ly??

Ngươi rất muốn thay đổi ta à?

Vậy sao ngươi không có gan?

Triệu Ninh cười lắc đầu, cũng không nói gì thêm.

Đúng lúc đó.

Dưới lầu có tiếng ồn ào.

Âm thanh.

“Giết người, giết người!”

Họ Doanh cùng họ Nam Cung đánh nhau!

Mọi người nghe được một trận hưng phấn.

Ngô Đan nhanh chóng đẩy cửa sổ ra.

Mẹ kiếp!

Doanh Vô Khuyết?

Nam Cung Vũ?

Doanh Vô Kỵ cũng có chút hưng phấn, nhanh chóng hướng cửa sổ chen đi.

Đàn ông đích thực một vs một đại chiến.

Là điều hắn thích xem nhất.

~~~

Mặt hồ xanh biếc.

Hai đạo thân ảnh cao ngất lăng không đứng thẳng, trong ánh mắt sát ý tất hiện.

Ngay cả hồ nước cũng bởi vậy mơ hồ có chút xu thế sôi trào.

Bất quá kỳ quái chính là.

Hồ nước cuồn cuộn chỉ trói buộc ở khu vực mười trượng vuông, trừ khu vực đó ra, những khu vực khác, bình tĩnh như mặt gương.

Hắn cách hai người cũng không xa, nhưng một chút khí tức cũng không cảm nhận được.

Cấm chế?

Mọi người trong phòng liếc mắt nhìn nhau, trăm miệng một lời nói.

Nhưng phàm là cấm chế, thì tất nhiên có năng lượng dao động, dạng cấm chế gì mới có thể làm được như vậy, ngăn trong ngoài hoàn toàn biến thành hai thế giới?

Chỉ sợ Tuyệt Địa Thiên Thông cũng không thể……

Ôi không!

Tuyệt địa thiên thông có thể.

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía bên hồ, phát hiện Triệu Kỵ tóc hoa râm, đang cười nheo mắt vẫy vẫy tay với hắn.
~~~

Ở bên cạnh hắn, còn có vài thân ảnh quen thuộc.

Lão lưu manh.

Nam Cung Lăng.

Ngụy Hoàn.

Hàn Du.

Điền Văn Kính đi cùng một người trung niên tướng mạo anh võ.

Còn có một lão ca nóng nảy mặc trường bào màu đỏ lửa, tướng mạo hung lệ rồi lại quý khí mười phần.

Mấy người khác, cũng đều có khí tràng tương đối mạnh.

Hay lắm!

Nhân vật cấp bậc quân vương gom góp một ổ?

Một đám người vây xem Doanh Vô Khuyết đánh nhau với Nam Cung Vũ?

Thật đúng là thích ý!

Tuy rằng Cửu Châu tế lần này, đích thật là một đại sự của hội minh quân vương các nước.

Nhưng bình thường bọn họ đại đa số thời gian, đều là thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Hôm nay đột nhiên xuất hiện cùng một lúc.

Chắc hẳn cũng là đang phân cao thấp!

Doanh Vô Kỵ liếc mắt nhìn Mễ Tinh Ly: "Cha ngươi cũng ở đây?"

Nói nhảm!

Tinh Ly lườm hắn một cái, vui vẻ chạy xuống lầu.

Những người khác cũng đều đi theo.

Bờ đê bên hồ, chỉ có mấy vị quân vương cấp bậc đại lão đang nhàn nhã ngồi, quần chúng khác vây xem chỉ xa nhìn xa, căn bản không dám tới gần.

Trên thực tế, bọn họ cũng không có cách nào tới gần, bởi vì bị tuyệt địa thiên thông ngăn cách.

Đừng nói bọn họ những người bình thường, cho dù Ngộ Thần Cảnh cường giả, muốn đi vào cũng phải xem bản lĩnh.

Ngay cả nhóm Doanh Vô Kỵ, cũng dừng một chút ở ngoài trận, chờ Triệu Kỵ chủ động mở ra lỗ hổng cấm chế, mới có thể xếp hàng tiến vào.

Sau khi vài người đến.

Nhanh chóng tìm được cha của mình.

Tinh Ly đi lên liền túm lấy ống tay áo lão soái ca Sở Vương "Phụ vương!

Sở Vương cưng chiều nhìn nàng một cái, ý bảo nàng đứng ở phía sau.

Ngô Đan nhìn Ngô Vương, thoạt nhìn có chút rụt rè, từ khi bị đưa đến Lê quốc, hắn đã không còn gặp mặt phụ vương của mình nữa.

Cho dù đã ở Lạc Thành vài ngày, vẫn có loại cảm giác xa cách như ẩn như hiện.

Chương 1036: Vô lễ thì vô lễ Chương 1036: Vô lễ thì vô lễ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngô vương đánh giá hắn từ trên xuống dưới.

Trong ánh mắt mang theo một tia nhìn kỹ, bất quá vẫn hướng hắn cười cười.

Triệu Ninh không nói thêm gì, lẳng lặng hầu hạ bên cạnh Triệu Kỵ.

Doanh Vô Kỵ cười hì hì gọi một tiếng "Cha".

Doanh Việt nghe được một câu này, bản năng có chút kinh ngạc, theo bản năng quay đầu, hắn cũng làm cha hơn hai mươi năm, nhưng nghe được nhiều nhất vẫn là "Phụ vương", trong lúc nhất thời trong lòng có chút xúc động.

Nhưng chưa từng nghĩ, vừa quay đầu, liền thấy được một đôi mắt tràn ngập ghét bỏ.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Ta gọi cha ta, ông quay đầu làm cái gì?

Doanh Việt "????"

Vô Kỵ! Không được vô…… Ha ha ha ha! Vô lễ thì vô lễ đi!

Triệu Kỵ vốn muốn răn dạy, răn dạy được một nửa, chính mình cũng không nhịn được nở nụ cười, tự đắc vuốt vuốt chòm râu hoa râm, nhìn về phía Doanh Việt "Doanh huynh, nhi tử của huynh rất tốt, nhưng hiện tại thuộc về ta. Khuyển tử vô lễ, hiện tại ta thay huynh dạy dỗ khuyển tử !"

Doanh Việt "????

Doanh Việt xoay người nhìn Doanh Vô Kỵ cười hì hì, mạnh mẽ khống chế cơ bắp trên mặt không co giật.

Lãnh đạm cười "Xem ra cuộc sống của ngươi ở Lê quốc không tệ, hi vọng sau này ngươi còn có thể cười như vậy".

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ hơi lạnh, hắn đã sớm suy đoán Lão lưu manh là một trong những người phía sau màn châm ngòi thổi gió, hiện tại xem ra quả nhiên như thế.

Nhưng nụ cười trên mặt hắn vẫn không giảm: "Xem bộ dáng của ông, hẳn là ở Càn quốc sống không vui vẻ lắm, đoán chừng là Càn quốc nơi kia không được, mẹ ta ngay từ đầu đến

Lê Quốc cũng là vẻ mặt u sầu, nhưng qua một đoạn thời gian thì tốt rồi.”

Nếu ông ưu tư lập tức thành bệnh, ta đề nghị ông đến Lê quốc ở một thời gian ngắn.

Bất quá đề nghị ông đừng lo lắng Phủ Phò mã, bởi vì mẫu thân ta ở đây.

Nếu ông muốn vào sân, phải quỳ xuống gõ cửa!”

Doanh Việt “????

Mấy quân vương khác cũng nghẹn họng nhìn trân trối.

Sở vương nhịn không được cười ha ha: “Đã sớm nghe nói Vô Kỵ là một diệu nhân, hôm nay vừa thấy quả nhiên không tầm thường, khó trách có thể để cho hai vị quân chủ đoạt lấy nhi tử.”

Lúc nói chuyện, ánh mắt hắn vẫn rơi vào Doanh Vô Kỵ, thái độ có chút thân thiện.

Doanh Vô Kỵ cười hướng hắn chắp tay “Thao tác cơ bản, bá phụ quá khen.

Sở vương: “……

Doanh Vô Kỵ nhìn thoáng qua hai người giằng co trên mặt hồ, có chút tò mò “Hai người này làm sao lại làm vậy, ta nhớ rõ hai người này không có thù oán gì mà!”

Nghe nói như thế, vẻ mặt Doanh Việt lại có chút xấu hổ.

Những người khác cũng trầm mặc không nói, cũng không có ý trả lời.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, cảm giác có thể hỏi một vấn đề không nên hỏi, nhưng không có được đáp án, trong lòng luôn cảm giác có chút nhức nhối.

Có thể hỏi.

Mà không hỏi được.

Giờ này.

Một giọng nói vang lên trong tai hắn.

“Bởi vì chó cái!”

Chó cái gì?

Doanh Vô Kỵ hứng thú, ánh mắt dừng ở thanh niên phía sau Viêm Vương.

Thanh niên nửa che mặt, nhưng Doanh Vô Kỵ nhận ra người này là ai.

Đại ca 3 hơi thở Cơ Túc!

Người anh em này cũng không tệ lắm.

Còn biết giải đáp nghi vấn.

Cơ Túc nghiêng đầu, tiếp tục truyền âm nói: “Doanh Vô Khuyết hiện tại rất cuồng, gặp ai cũng không để vào mắt, mới vừa uống rượu, cãi nhau với Nam Cung Vũ, không lựa lời mắng Nam Cung Yến là chó cái.

「……」

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, tuy rằng bi kịch của Nam Cung Yến, có một phần nguyên nhân có thể quy cho mẹ của Nam Cung Vũ. Nhưng người em gái này rốt cuộc cũng là sự áy náy cả đời của hắn. Thế mà lại đâm vào vết sẹo của người ta

Bất quá cái này cũng coi như bí mật, Doanh Vô Khuyết làm sao biết?

Hắn tiếp tục hỏi: “Sau đó thì sao?

Sau đó……

Sau đó Nam Cung Vũ cũng mắng Lâm Thanh là chó cái, sau đó hai người đánh nhau.

Doanh Vô Kỵ: "……

Khó trách vừa rồi hỏi không ai nói.

Nguyên nhân đánh nhau này thật thái quá.

Hai người cũng là người có thân phận, kết quả nguyên nhân đánh nhau không có gì trẻ con

Chương 1037: Cơ duyên kinh khủng

Không đúng!

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên cảm giác có chút không đúng, hai tên trẻ con này làm sao có thể hấp dẫn nhiều đại lão như vậy?

Hơn nữa Doanh Vô Khuyết cùng Nam Cung Vũ tuy rằng đều có chút hâm hâm nhưng cũng không đến mức như vậy chứ.

Cái này……

Sợ là thủ đoạn của Càn quốc và Chu vương thất để tỏa sáng cơ bắp.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, hai người tuy rằng đều không có động tác gì, nhưng quần áo trên người đã tổn hại đến dọa người, rõ ràng đã đánh một trận.

Hiện tại khí thế của hai người đều đang liên tiếp tăng lên, tăng lên tới mức cực kỳ khủng bố.

Cái này……

Tuyệt đối không phải trình độ mà Thai Thuế Cảnh bình thường có thể đạt tới!

Doanh Vô Kỵ đồng tử co rụt lại, hắn có thể rất rõ ràng cảm giác được Doanh Vô Khuyết tiến bộ, nếu là đổi lại Doanh Vô Khuyết hiện tại tham gia Đại hội Kiếm Tiên, chính mình sợ là đoạt không được Hàm Quang Kiếm, thậm chí còn có thể bị hắn đánh một trận.

Lúc này mới bao lâu thời gian, như thế nào bỗng nhiên tăng lên nhiều như vậy?

Hắn bây giờ còn nhớ rõ, một năm trước tại phụ cận yêu mạch, Doanh Vô Khuyết còn khúm núm đối với hắn, thực lực so với Đại hội Kiếm Tiên cơ bản không có tăng lên bao nhiêu

Một năm này, đến tột cùng đã trải qua cái gì?

Mà khí tức túc sát mênh mông quanh thân Doanh Vô Khuyết, cũng làm cho Doanh Vô Kỵ cảm giác vô cùng quen thuộc.

Lĩnh vực sát phạt……

Đã xuất hiện hình thức ban đầu.

Loại trình độ này, sau khi đột phá Binh Nhân Cảnh, mặc dù không có cách nào lập tức tăng lên tới Ngộ Thần Cảnh, nhưng cũng tuyệt đối có thể trở thành người nổi bật trong Binh Nhân Cảnh, đột phá Ngộ Thần Cảnh cũng sẽ thuận lợi không ít.

Triệu Kỵ bế quan tìm hiểu nhiều năm, đều tìm hiểu không thấu thần thông, Doanh Vô Khuyết cư nhiên chỉ tốn thời gian một năm cũng đã nắm giữ hơn phân nửa!

Chương 1037: Cơ duyên kinh khủng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía cha vợ mình, phát hiện ánh mắt của ông ta cũng vô cùng nghiêm túc, hiển nhiên là từ chuyện này cảm nhận được áp lực.

Đến tột cùng là cơ duyên kinh khủng cỡ nào, mới có thể làm được như vậy?

Thật kinh khủng!

Nếu như mình không có hack bên ngoài, tên này chỉ sợ đã đứng ở đỉnh kim tự tháp trong thế hệ trẻ tuổi.

Bất quá càng làm cho hắn kinh ngạc chính là Doanh Vô Khuyết đối diện Nam Cung Vũ.

Người này lại không hề thua kém.

Thể Thổ Đức tựa hồ đã bị hắn tu luyện thành cực hạn, rõ ràng chưa đột phá Binh Nhân Cảnh, lại làm cho người ta một loại cảm giác núi cao, cả người phảng phất hóa thành núi non đại địa.

Nguy nga hùng tráng.

Một cảm giác uy năng dời núi lấp biển không thể nhẹ nhàng lay động.

Dáng người cao ngất, cơ bắp cuồn cuộn, khắp nơi đều tràn ngập lực uy hiếp dã tính.

Hai người đứng đối diện nhau.

Một cái giống như làđế vương từ trong thi sơn huyết hải bò ra.

Người kia thì giống như Sơn thần bẩm sinh.

Binh Nhân Cảnh bình thường nhìn, cũng không dám khinh ngôn có thể tiếp hai người ba chiêu.

Doanh Vô Kỵ trong lòng đại khái có đánh giá, hai người này thực lực, so với thời điểm chính mình vừa mới thức tỉnh Huyết mạch Thiên Nhân tộc, tiến Đầu cuối Minh Đô đều mạnh hơn.

Thế đấy.

Hai người này có được cơ duyên, không thua gì Huyết mạch Thiên Nhân tộc.

Có nên nói hay không.

Cực kỳ khủng bố.

Ngay khi khí thế Doanh Vô Khuyết tăng lên tới đỉnh điểm, cả người lập tức hóa thành một đạo hư ảnh đánh tới Nam Cung Vũ.

Rõ ràng chỉ có một đạo tàn ảnh, lại giống như có ngàn vạn tử chiến chi sĩ đi theo.

Tiếng gầm ngập trời, rõ ràng chỉ có một người, lại đánh ra khí thế thiên quân vạn mã.

Kiếm trong tay, xọc thẳng đến cổ họng Nam Cung Vũ.

Nam Cung Vũ lại chỉ khẽ nhíu mày, trở tay liền vẩy ra một nắm đậu tương, hóa thành bốn mươi chín vệ sĩ, cũng không có vây giết Doanh Vô Khuyết, lại đem hư ảnh xung quanh hắn tất cả đều chém đi.

Hư ảnh cùng Khôi Lỗi chiến đấu, trong nháy mắt đè ép mảng lớn không gian.

Mà Nam Cung Vũ, cũng giơ Công Khuyết Kiếm ra, ngang nhiên không sợ xung sát với Doanh Vô Khuyết.

Hai người tiên thiên tư chất hùng hậu, kỹ xảo càng là không kém chút nào, trong lúc nhất thời chém giết bất phân thắng bại, dư ba cuộc chiến khiến mặt hồ nước đều chấn thành hơi nước, cấm chế bên trong hồ thậm chí đã thấy đáy.

Rõ ràng chỉ là hai Thai Thuế Cảnh giao thủ, lại có loại cảm giác trăm vạn đại quân công hùng thành.

Mọi người vây xem ở đây sắc mặt đều đại biến.

Ngay cả đại lão Ngộ Thần Cảnh quan chiến, ngoại trừ Doanh Việt cùng Nam Cung Lăng, cũng đều lộ ra vẻ mặt tim đập nhanh.

Uy hiếp lột xác.

Lại khủng bố như vậy.

Đợi đến khi bọn họ đột phá Binh Nhân Cảnh, thậm chí Ngộ Thần Cảnh, vậy còn đến mức độ nào?

Cũng không cần phải nói đột phá Binh Nhân Cảnh.

Cho dù hai người này hiện tại phóng tới chiến trường, cũng là dũng tướng nhất đẳng, thời điểm Sở Viêm giao chiến, một Cơ Túc thân mang Cửu Viêm tuyệt mạch, liền có thể làm cho quân Sở sứt đầu mẻ trán, hai người này lại càng thêm khủng bố.

Nếu không có trưởng bối hai nhà đều ở đây……

Hai tên này không biết còn chiến đấu kinh khủng đến mức nào

Cho dù là Doanh Việt cùng Nam Cung Lăng, ánh mắt cũng tràn ngập túc sát, không nghĩ tới cơ duyên nhà mình khủng bố như thế, đối phương cư nhiên còn có thể ngang hàng.

Trong cấm chế.

Sương trắng đã sớm lượn lờ.

Trong nháy mắt ngắn ngủi, hai người đã qua trăm chiêu, mỗi chiêu đều là cao thủ bình thường khó có thể đỡ được.

Hai bên lắc mạnh một cái, hai người đều bay ngược ra ngoài, thở hổn hển.

Vừa rồi hai người ngang tài ngang sức, nhìn như ai cũng không làm gì được ai, nhưng bọn họ đều biết tình huống vừa rồi hung hiểm cỡ nào, không cẩn thận liền có thể đem cả cái mạng nhỏ đều giao phó ở nơi đó.

Không sai!

Triệu Kỵ nhịn không được cảm khái: “Doanh huynh lúc còn trẻ, đã dựa vào lĩnh vực sát phạt, trở thành mãnh tướng, nhiều người trên chiến trường nghe tin đã sợ mất mật. Hiện tại

xem ra, ngộ tính của Vô Khuyết cũng không kém huynh, còn có thánh phẩm linh thai Chuyên Húc đế thân, chờ sau khi đột phá, không đề cập tới tuyệt hậu, nhất định có thể trở thành sát thần chưa từng có.

Những lời này của ông ta, ngược lại là tiếng lòng chân thật.

Mấy vị quân vương khác cũng gật đầu đồng ý.

Năm đó Doanh Việt, chỉ là nhị phẩm linh thai, bằng vào lĩnh vực sát phạt, liền thành dũng tướng kinh thế hãi tục.

Hiện tại Doanh Vô Khuyết, tiên thiên tư chất càng thêm cường hãn.

Mặc dù ở Đại tranh chi thế thiên tài xuất hiện lớp lớp này, lực thống trị nói vậy cũng sẽ so với Doanh Việt năm đó càng kinh khủng hơn.

Nhưng mặc dù người như vậy.

Nam Cung Vũ cũng có thể đánh ngang hàng.

Lĩnh vực sát phạt tuy mạnh, nhưng Nam Cung gia vãi đậu thành binh, cũng là tồn tại cực kỳ cường hãn.

Điều này khiến mọi người cảm thấy áp lực đè nặng như núi

Biểu hiện Càn quốc quật khởi đã hiển lộ không thể nghi ngờ, Chu vương thất muốn khôi phục địa vị e càng thêm khó. Chư quốc họ Cơ tuy rằng áp lực nhỏ một chút, dù sao Chu vương thất là dê đầu đàn liên minh họ Cơ, nhưng mấy quốc gia đem Chu thiên tử làm linh vật, cùng bị Chu thiên tử thống trị, vẫn là hai chuyện khác nhau.

Điền Hầu cùng Sở Vương khó xử nhất, dù sao Lê quốc thu được lợi ích từ biến pháp còn có thể dựa vào quốc lực chống lại.

Họ thì sao?

Tề quốc còn được, sau khi Điền thị thay Tề, ít nhất biến pháp không có trở ngại gì.

Nước Sở bây giờ trong nước vẫn là một đống hỗn độn, của cải có phong phú hơn nữa cũng không chịu nổi trì hoãn như vậy.

Doanh Việt cười ha ha: "Triệu huynh khen ngợi, Vô Khuyết tuy rằng tăng lên không nhỏ, nhưng lại nói tiếp vẫn là Nam Cung tiểu tử tiến bộ lớn hơn nữa, dù sao lúc đại hội Kiếm Tiên, Vô Khuyết còn dẫn đầu, hôm nay hai người lại có thể ngang hàng.

Chương 1038: Thần kỹ mang binh Chương 1038: Thần kỹ mang binh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ thản nhiên cười "Đúng là như thế, nhưng lĩnh vực sát phạt là một thần kỹ mang binh, ngày sau ở trên chiến trường, hiệu quả phát huy có thể lớn hơn một chút.

Tuy nói hai người cũng có không ít xung đột nhỏ.

Nhưng nói chung, trong nhiều năm tới, mối quan hệ Càn Lê sẽ vẫn tương đối thân thiện.

Bởi vì Lê Quốc hạ quyết tâm muốn phát triển quốc lực vài năm, đi qua một năm, cơ hồ mỗi một tòa thành trì đều xây thành tường đồng vách sắt, khối xương cứng này, Càn quốc không có khả năng gặm trước, huống chi Xưởng Ngọc xà còn giảm bớt áp lực tài chính cho bọn họ.

Càn quốc muốn đông xuất, vẫn phải tìm liên minh họ Cơ cùng Sở quốc gây phiền toái.

Hiện tại mặc dù ông ta có chút kiêng kỵ, nhưng vẫn nguyện ý giúp Càn quốc chống đỡ thể diện.

Cái này có chút phóng đại!

Nam Cung Lăng chỉ cười nhạt, cũng không nhìn ra kiêng kỵ đặc biệt: "Vô Khuyết mặc dù là nhân trung long phượng, chính là một hảo thủ dẫn binh đánh trận, nhưng cũng chỉ là uy một người, nếu không có bộ hạ cường hãn như vậy, chân chính đánh trận, chỉ sợ cũng giật gấu vá vai. Càn vương, ngoại trừ Vô Khuyết ra, Càn quốc các ngươi còn có người đạt được cơ duyên gì nữa sao?"

Nghe thấy thế.

Mọi người lông mày đều giật một cái.

Nghe ý tứ này của Nam Cung Lăng, ngoại trừ Nam Cung Vũ, Chu vương thất còn có những người khác có được cơ duyên!

Cái này…… không khỏi quá kinh khủng đi!

Doanh Vô Kỵ cũng là khẽ nhíu mày, hắn bỗng nhiên nhớ tới Cơ Động nói qua Thiên Nhân tộc cho tài nguyên, chẳng lẽ chính là những thứ này?

Nếu thật có thể đem một nhóm người tăng lên biên độ lớn như vậy.

Đó thật đúng là thiên đại tài nguyên.

Khó trách đem Cơ Động thèm ăn thành bộ dạng kia.

Nam Cung Lăng có chút tự đắc mà vuốt vuốt chòm râu, hướng Nam Cung Vũ vẫy vẫy tay: "Vũ nhi, hôm nay cũng không phải là thời điểm tốt phân ra thắng bại, ngươi xuống đi!"

Vâng!

Nam Cung Vũ nhàn nhạt đáp một tiếng, ánh mắt lạnh như băng quét Doanh Vô Khuyết, liền lắc mình bay trở về bờ đê.

Đứng ở phía sau Nam Cung Lăng, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Vừa rồi chấn kinh một mảng lớn Đại lão Ngộ Thần Cảnh, đối với hắn mà nói cũng không phải chuyện gì đáng phải tự hào.

Khí thế nguy nga như núi cao vừa rồi cũng chậm rãi thu liễm lại, thoạt nhìn cũng không khác gì trước kia.

Doanh Vô Khuyết cũng bay trở về, thấy Doanh Vô Kỵ cũng ở đây, trong ánh mắt nhất thời hiện lên một tia thô bạo.

Giờ phút này, trong ánh mắt hắn không còn chút sợ hãi nào.

Ngược lại tràn ngập chiến ý mãnh liệt.

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, con hàng này giống như khắc phục sợ hãi trong lòng?

Cái này mẹ nó.

Đến tột cùng là cơ duyên gì?

Hỏi nhất định là vô dụng.

Lão Lưu manh chắc chắn sẽ không nói, nhưng trong ấn tượng hình như đã nghe Bạch Nghi nói qua, Bạch gia hình như có một bí cảnh có liên quan đến Húc Đế, người Bạch gia tự mình không thể dùng, lúc ấy vì nâng đỡ Lão lưu manh lên ngôi, cho nên giao cho Lão lưu manh.

Cũng chính bởi vì bí cảnh này, Lão lưu manh lĩnh ngộ lĩnh vực sát phạt, bí cảnh này cũng lưu lại Càn vương thất, vốn nên truyền đến trên tay mình.

Nhưng xem ra, hẳn là bị Doanh Vô Khuyết sài rồi.

Nam Cung Lăng đứng lên, nhìn về phía Sở vương "Mễ huynh! Sở quốc tao ngộ, lão phu cảm giác sâu sắc đồng tình.

Ngày mai chính là Cửu Châu tế, Nam Cung gia chắc chắn tự tiến cử đi Sở quốc bình yêu. Ngày mai trở về, cáo từ!”

Dứt lời, liền mang theo Nam Cung Vũ rời đi.

Doanh Việt cũng không muốn dừng lại, tuy rằng lần này biểu hiện của Nam Cung Vũ ngoài dự liệu của hắn, nhưng để cho mục đích lập uy của Doanh Vô Khuyết cũng đạt được.

Quay đầu lại nhìn Doanh Vô Kỵ thật sâu, rồi cũng rời đi.

Nhân vật chính đi rồi.

Những người khác cũng không cần phải lưu lại.

Gạt đi phiền muộn trong lòng, nhao nhao dẫn người rời đi.

Lần Cửu Châu Tế này, mặc dù là lấy danh nghĩa Chu thiên tử, tế hoạt động cầu phúc nhưng trên thực tế chính là đại hội dằn mặt nhau.

Mọi người trong lòng biết rõ ràng.

Không có cơ duyên như Càn quốc cùng Nam Cung gia, cũng chỉ có thể nhìn nắm đấm của người mà âm thầm hâm mộ.

Người rất nhanh liền đi hết.

Trở lại đại sứ quán nước Sở.

Sở Vương thở ra một hơi thật dài, thần sắc thoạt nhìn cực kỳ phức tạp.

Hôm nay Nam Cung Vũ cùng Doanh Vô Khuyết biểu hiện, khiến trong lòng ông ta ba phần vui, bảy phần lo.

Vui chính là, hai nhà này nếu đã vung nắm đấm, đại khái hai nhà này sẽ gia nhập liên minh, yêu hoạn Sở quốc hẳn là bình ổn càng thêm thuận lợi.

Nhưng Sở quốc lần này tổn thương nguyên khí đã là sự thật không thể chối cãi, khoảng thời gian yêu hoạn vừa bình định

có thể sẽ an tĩnh một chút, nhưng không bao lâu nữa, tất nhiên sẽ trở thành dê béo trong mắt mọi người.

Nước Tề bọn họ ngược lại là không thích.

Càn quốc cùng Chu vương thất dẫn dắt liên minh họ Cơ lại khiến cho bọn họ thật sự có chút khó chống đỡ.

Ai!

Sở Vương thở dài một hơi.

Tinh Ly biết ông ta vì sao mà thở dài, suy nghĩ một lát nói: "Phụ vương, con có biện pháp giải nỗi lo của nước Sở!"

Hả?

Ánh mắt Sở vương sáng lên: "Nói mau!"

Tinh Ly hít sâu một hơi, liền đem tất cả những chuyện hắn biết về Doanh Vô Kỵ kể lại một lần.

Sở vương có chút ý động.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên gặp Doanh Vô Kỵ, nhưng ông ta đối với người trẻ tuổi này có chút tán thưởng, nếu có thể trói đến Sở quốc, cho dù không thể cam đoan nhất định có thể biến pháp thành công, cũng có thể tăng thêm phần thắng thật lớn.

Hơn nữa, tiểu tử này đại biểu cho lực lượng sản xuất.

Mặc dù dứt bỏ Bạch gia bản thân không nói, chỉ cần Sở quốc có thể biến pháp thành công, là có thể đi theo lộ trình Lê quốc, mặc dù sẽ gian khổ rất nhiều, nhưng chỉ cần vượt qua mấy đợt chiến tranh

Thì vẫn có khả năng chống đỡ, ít nhất so với hiện trạng tốt hơn không ít.

Càng khoa trương chính là, Doanh Vô Khuyết cùng Nam Cung Vũ hôm nay biểu hiện khoa trương như vậy.

Chương 1039: Con rể giờ là của ta Chương 1039: Con rể giờ là của ta

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tại Đại hội Kiếm Tiên, lại là bị Doanh Vô Kỵ ăn gỏi.

Tuy rằng không biết tu vi Doanh Vô Kỵ hơn một năm này có tinh tiến hay không.

Nhưng cho dù vững vàng phát triển, đột phá Binh Nhân Cảnh về sau cũng sẽ không thua kém hai vị trước quá nhiều.

Hôm nay Triệu Kỵ nói câu nói kia, hắn cũng rất hy vọng có một ngày có thể từ trong miệng mình nói ra.

"Con rể của huynh rất tốt nhưng bây giờ là của ta!"

Chỉ là……

Sở vương trầm giọng hỏi: "Con xác định Triệu Kỵ sẽ động thủ với Doanh Vô Kỵ sao?

Không xác định!

Mễ Tinh Ly lắc đầu: "Kỳ thật trong chuyện này có rất nhiều nội tình con cũng không rõ lắm, nhưng lấy hiểu biết của con đối với Doanh Vô Kỵ, con có thể nhìn ra trong lòng hắn cũng không nắm chắc. Bất quá Thiên Diễn thần thuật của con mặc dù chỉ là vừa mới nhập môn, nhưng cũng có thể bói ra một ít môn đạo.

Lần này trên người Doanh Vô Kỵ, vừa có đại cát cũng có đại hung.

Xác suất Triệu Kỵ động thủ với hắn lần này, ít nhất có năm thành!

Năm mươi phần trăm.

Nghe cũng giống như không nói.

Nhưng đây là miêu tả chính xác nhất của nàng về chuyện này.

Thần sắc Tinh Ly có chút vội vàng: "Phụ vương, nếu Triệu thị thật sự động thủ, chúng ta…"

Sở vương thở dài một hơi ngắt lời: "Lần này đã không phải là vấn đề chúng ta có nên ra tay hay không, mà là vấn đề chúng ta có thể ra tay hay không!Lấy nội tình Sở quốc chúng ta, nếu chỉ là mạnh mẽ cứu ra Doanh Vô Kỵ một người, có lẽ không có vấn đề quá lớn, nhưng bọn họ còn có gần ngàn người Bạch gia, còn có 3.500 Môn đồ Bạch thị."

"Con cảm thấy nhiều người như vậy, Doanh Vô Kỵ bỏ được bao nhiêu?

Nếu hắn thật sự cái gì cũng có thể bỏ qua, làm sao có cục diện cha vợ con rể nghi kỵ?

Tinh Ly có chút nóng vội, há miệng còn muốn nói cái gì.

Sở vương nghiêm nghị răn dạy: "Đây là quốc sự, há cho con làm càn? con khi nào cũng trở nên nhi nữ tình trường như thế?"

Hốc mắt Tinh Ly có chút đỏ lên, trong hai tròng mắt dường như có lệ quang chớp động.

Nàng hít sâu một hơi, rầu rĩ nói: "Cũng không phải nhi nữ tình trường, chỉ là nhi thần không đành lòng lương thần ngã xuống.

Lúc này thần sắc Sở vương mới hòa hoãn một chút: "Như thế là tốt rồi!"

……

Đại sứ quán Càn quốc.

Sau khi Triệu Kỵ trở về, liền trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Doanh Vô Kỵ trở lại biệt viện mình ở, nơi này ngoại trừ hắn ở, còn có một ít cao tầng Bạch gia, còn lại Tộc nhân Bạch thị cùng Môn đồ Bạch gia, thì là ở ngoài thành cùng quân đội cùng nhau đóng quân, dù sao thành liền lớn như vậy, chung quy không có khả năng tất cả mọi người vào ở.

Gần đây Bạch Nghi cảm xúc có chút không ổn định, bởi vì Sự tình Bạch gia, thường xuyên nằm mơ trộm mồ hôi.

Bởi vì chuyện tương tự đã trải qua một lần, cho dù Doanh Vô Kỵ cho bà uống bao nhiêu thuốc an thần, cũng không có khả năng hoàn toàn bỏ đi sầu lo của bà.

Hoa Triều vì giảm bớt lo âu của bà, mỗi ngày đều cùng nàng giảng nhạc cho bà.

Doanh Vô Kỵ cũng không biết nói như thế nào, liền trực tiếp trở lại trong phòng của mình.

Động tác đẩy cửa có chút thư giãn.

Nhưng động tác đóng cửa lại cực nhanh.

Bởi vì trong phòng có một người.

Cơ Động!

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng dán lên Cách Âm phù, lông mày nhíu lại "Đến đây cũng không thông báo một tiếng?"

Cơ Động cười nhạt: "Ngày mai chính là Cửu Châu tế, mọi người đi qua một cái sẽ lập tức tiến vào chính đề, ta nếu là nếu không đến, ai có thể giúp ngươi sắp xếp đường chạy trốn?"

Nói cũng đúng!

Doanh Vô Kỵ lúc này mới ngồi xuống, lẳng lặng nhìn hắn "Vậy ngươi nói đi!"

Cơ Động cười lắc đầu "Nói như thế nào ngươi ta cũng coi như bằng hữu, hiện tại mặt trời còn xuống núi, ngươi ngoại trừ

chính sự, chẳng lẽ ngay cả cùng ta nói vài câu nhàn thoại tâm tình đều không có?"

Doanh Vô Kỵ có chút phiền não "Có chuyện thì cứ nói thẳng, lề mề như đàn bà!"

Cơ Động cũng không tức giận, chậm rãi hỏi: "Doanh Vô Khuyết cùng Nam Cung Vũ thực lực bây giờ, ngươi thấy thế nào?Nếu như ta đoán không sai, thì còn mạnh hơn lúc ở đầu cuối Minh Đô"

"Chắc cũng tầm đó"

So với ngươi bây giờ thì sao?

"Nếu tin tức này không liên quan đến việc chúng ta chạy trốn , ta khuyên ngươi không nên ảnh hưởng đến tâm tình của ta.

「……」

Cơ Động cũng không nghĩ tới hắn cư nhiên sẽ táo bạo như vậy, liền cười khoát tay áo nói: "Ta chỉ là muốn nói cho ngươi biết, Nam Cung Vũ biến hóa, ở Chu vương thất cũng không phải là một ví dụ, Thiên Nhân tộc có thể lấy ra chỗ tốt tuyệt đối có thể ảnh hưởng cả bố cục Nhân tộc.

Bất quá chỗ tốt này, ngươi lấy không được, ta lấy không được.

Chỉ có ta và ngươi liên thủ, mới có thể lấy được!"

Hả?

Doanh Vô Kỵ biết mục đích chuyến này của hắn là gì, đơn giản chính là làm sâu thêm một chút quan hệ trói buộc.

Dù sao Nam Cung Vũ tăng lên, nếu như năng lượng sản xuất, là đủ để cho tất cả cường quốc thiên hạ thèm đến chảy nước miếng.

Bao gồm cả Doanh Vô Kỵ, cũng không dám dễ dàng bỏ qua.

Hắn như cười như không mà đánh giá Cơ Động "Kỳ thật ta vẫn luôn rất tò mò thân phận chân thật của ngươi là cái gì, ngươi cũng vẫn luôn không có tự báo gia môn, hiện tại ngươi vẽ bánh cho ta, cũng nên thẳng thắn thành khẩn nói đi!"

Giáo chủ Vi Nga phái.

Mặc gia Cự tử.

Chu Huề Vương Đại Chu.

Ba thân phận này, một cái so với một cái ly kỳ, đều ở trên người một người, có thể nói huyền huyễn.

Cơ Động than nhẹ một tiếng: "Nếu ta nói, ta đã ba trăm tuổi, không biết ngươi có tin hay không.

Doanh Vô Kỵ lông mày nhảy dựng, hiện tại hạn mức tuổi thọ nhân tộc cao nhất, chính là đột phá Thai Thuế Cảnh một trăm năm mươi tuổi, theo hắn hiểu biết có thể mạnh mẽ phá vỡ cái hạn chế này, giống như chỉ có Thanh Y Luân Hồi chi pháp.

Cơ Động này, hình như có thứ gì đó.

Chương 1040: Tập hợp 3 thân phận Chương 1040: Tập hợp 3 thân phận

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lời giải thích của hắn cũng khá hợp lý, bởi vì chỉ có người sống lâu như vậy, mới có thể đồng thời tập hợp đủ ba thân phận này.

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu "Ngươi đã nói, chính là vì để cho ta tin, cho dù ta không tin, cũng không thể làm gì ngươi, ngươi trực tiếp giải thích là được!"

Cơ Động cười nói: “Cái này có liên quan một cái bí thuật ta lĩnh ngộ, nếu cảm thấy hứng thú, về sau có cơ hội ta có thể dạy cho ngươi. Nói như vậy đi, ta xác thực họ Cơ, thân phận chân thật là hôm nay Chu thiên tử Huyền Tổ thân đệ, cách một đoạn thời gian, ta đều sẽ ở Chu vương thất đổi một cái thân phận mới.”

Bởi vì thân phận họ Cơ của ta, còn có các loại thế lực trong tay ta nắm giữ, Chu thiên tử lịch đại đối với ta đều có chút kính trọng.

Cho dù hôm nay Chu thiên tử biết quan niệm của ta và hắn khác biệt, cũng phải thành thật hợp tác với ta.

Chỉ tiếc, Thiên Nhân tộc chỉ có liên hệ trực tiếp với Chu thiên tử.

Ta nói bóng nói gió rất nhiều năm, rốt cục nhìn thấu huyền cơ bên trong, hơn nữa thông qua một loạt thủ đoạn lấy được tín nhiệm của Thiên Nhân tộc, nhưng tín nhiệm này không đủ để ta thay thế Chu Thiên tử.

Cho nên nói, ta cần có Bạch gia làm lợi thế.

Bạch gia các ngươi tại thời kỳ thượng cổ đã từng phản bội qua Thiên Nhân tộc, mặc dù đã ở ngoại vực lưu lạc nhiều năm nhận hết cực khổ, cũng cần thân phận của ta để chống lưng.

Sau đó tìm được một cơ hội thích hợp, hoàn toàn thay thế Chu thiên tử.

Ta không rõ lắm thực lực cụ thể của Yêu tộc, nhưng cũng biết không phải Nhân tộc hiện tại có khả năng đối địch.

Ngươi là người Bạch gia, hẳn là rõ ràng hơn ta một chút.

Nói cách khác, chỗ tốt của Thiên Nhân tộc, ta và ngươi phải lấy được.

Chỉ cần ngươi rời khỏi Lê quốc, ta và ngươi chính là một thể.

Có đủ rõ ràng hay không?

Doanh Vô Kỵ nhếch môi nở nụ cười "Ngươi hình như rất sợ ta làm kẻ phản đồ!"

Cơ Động cười khoát tay áo "Chỉ là muốn cho ngươi xem tiền đồ tốt đẹp của mình.

Doanh Vô Kỵ nhéo nhéo cằm "Cho nên nói Thiên Nhân tộc cho Chu vương thất chỗ tốt đến tột cùng là cái gì?"

Cơ Động ánh mắt hơi trầm xuống: "Cụ thể ta cũng nói không rõ ràng, chỉ có thể nói cho ngươi, đây hẳn là không gian sản vật bản thổ bị phong ấn của Thiên Nhân tộc. Hơn nữa Yêu tộc bên kia phát sinh biến cố, làm cho mấy ngàn năm qua Yêu tộc một mực trở nên mạnh mẽ, có quan hệ không tách rời với không gian này!

Nói cách khác.

Yêu tộc trở nên mạnh mẽ, cùng Nam Cung Vũ trở nên mạnh mẽ, là đồng nguyên!

Mẹ kiếp?

Doanh Vô Kỵ nheo mắt, bởi vì Bạch gia cũng không biết vì sao Yêu tộc một mực trở nên mạnh mẽ, không nghĩ tới vấn đề lại xuất hiện ở chỗ này.

Cơ Động chậm rãi gõ lên mặt bàn: "Nếu ta đoán không sai, hẳn là Chuyên Húc Đế vì phong ấn Thiên Nhân tộc, cơ duyên xảo hợp phát hiện thế giới này, hắn chỉ biết thế giới này rất hoang vu, thích hợp làm ngục giam, nhưng cũng không rõ ràng lắm nơi này cụ thể có cái gì."

Hắn mạnh mẽ mở ra phương thế giới này, đem Thiên Nhân tộc phong ấn vào đó, sau đó thi triển thần thông, lấy thân

phong ấn Thiên Nhân tộc mấy ngàn năm.

Nhưng kỳ thật, phong ấn này cũng không phải là kín kẽ, ngoại trừ khiến cho bọn họ cùng Chu thiên tử liên lạc được với nhau, một mực chậm rãi tiết lộ ra thứ gì đó, chính là cái vật bị lộ ra này khiến Yêu tộc không ngừng trở nên mạnh mẽ.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của ta, muốn chứng minh, phải bắt được Thiên Nhân tộc khảo vấn mới được.

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu, lại hỏi: "Ngươi cùng Lão lưu manh liên minh bắt đầu hãm hại ta, hôm nay Doanh Vô Khuyết lại dùng Nam Cung Yến kích thích Nam Cung Vũ một chút, chắc hẳn ngươi cùng Lão lưu manh thông đồng với nhau không ít đi! Nói cho ta biết, bí cảnh Lão lưu manh trong tay có liên quan đến Chuyên Húc Đế là thứ gì.

Cơ Động cười cười, cũng không kiêng dè, chậm rãi mở miệng nói: "Cụ thể ta không rõ lắm, ta chỉ biết bí cảnh kia có liên quan đến Chuyên Húc đế thi.

Chuyên Húc đế thi……

Doanh Vô Kỵ trong lòng nhảy dựng, bỗng nhiên nghĩ tới tiếng tim đập năm đó ở trong Mộ bàn nghe được, theo cách nói của Quyện Tử ca, Chuyên Húc Đế cũng không hoàn toàn chết, ít nhất trái tim còn sống.

Sau này phải hỏi lại xem sao

Cơ Động cười như không cười nói: "Ngươi đối với bí cảnh này cảm thấy hứng thú sao? nếu là cảm thấy hứng thú, ta có thể thử giúp ngươi một chút!"

Không cần!

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo, loại chuyện hợp tác này giống như yêu đương.

Nếu bạn phơi bày quá nhiều nhu cầu, bạn có thể sẽ được thuần hóa thành kẻ lụy tình.

Khi một mối quan hệ phải tồn tại

Ngươi càng giả bộ, ngược lại có thể đạt được càng nhiều quyền chủ động.

Hắn quơ hai chân bắt chéo "Hỏi một đống lớn vô dụng, ngươi vẫn là nói một chút, muốn như thế nào giúp chúng ta chạy trốn đi!"

Cơ Động trực tiếp từ trong ngực móc ra một quyển sách, còn có một vòng cổ trữ vật.

Doanh Vô Kỵ mở ra nhìn, phát hiện là một cái trận pháp bố trí thủ đoạn, hình như là một truyền tống pháp trận, trong vòng cổ thì là nhét đầy bố trí tài liệu pháp trận.

Cơ Động lạnh nhạt nói: "Đây là trận pháp duy nhất trong thiên hạ có thể truyền tống năm ngàn người, khuyết điểm duy nhất chính là khoảng cách có chút ngắn, nhiều nhất có thể truyền tống khoảng cách hai mươi dặm, nhưng đã đủ để người Bạch gia các ngươi thoát khỏi vòng vây của Triệu thị.

Doanh Vô Kỵ nheo nheo mắt: "Lạc Thành mặc dù ở địa bàn Ngụy Hàn, nhưng trước khi cắt tiệc xong, bọn họ cũng sẽ không đắc tội Triệu thị, chỉ cách hai mươi dặm, cũng không đủ chúng ta chạy trốn tới Viêm quốc."

Chương 1041: Ra khỏi cương vực Lê quốc Chương 1041: Ra khỏi cương vực Lê quốc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cơ Động cười xua tay: "Cái này không vội, chỉ cần ngươi truyền tống đến mục đích địa điểm, người của chúng ta sẽ cùng các ngươi hội hợp. Đến lúc đó hai bên liều mạng với

nhau, có đủ đưa các ngươi ra khỏi cương vực Lê quốc hay không?"

Bao nhiêu người?

"Tất cả lực lượng Vi Nga phái, cộng thêm ta một vạn tư quân tinh nhuệ, tuy nói chỉ có một vạn, nhưng là ta đã bỏ ra cái giá rất lớn bồi dưỡng ra, thực lực bình quân hẳn là cao hơn Triệu thị phái tới năm vạn tinh nhuệ không ít, đến lúc đó chắc chắn cho ngươi kinh hỉ."

Miễn cưỡng đủ nhìn.

Doanh Vô Kỵ xoa xoa lông mày "Ta không cho rằng chút lực lượng này đủ, nhưng nhìn ra được ngươi đã rất có thành ý. Đồ vật ta nhận lấy, chờ sau khi ta chạy thoát, sẽ nói cám ơn ngươi!"

Dứt lời, liền làm ra một cái thủ thế mời.

Cơ Động không lưu lại lâu, liền chậm rãi biến mất trong không khí.

Doanh Vô Kỵ thu dọn đồ đạc, lập tức xé Cách Âm phù xuống.

Hắn cũng không hoài nghi thành ý của Cơ Động.

Dù sao thế giới này vương triều vi tôn, một Chu Huề Vương có thể xuất ra nhiều của cải như vậy, đã rất không dễ dàng.

Nhưng chỉ những thứ này, có lẽ cũng không đủ.

Chỉ là lấy đối sách hắn cùng Triệu Kỵ thương lượng qua, chỉ là truyền tống pháp trận cùng tăng thêm một vạn tinh nhuệ, chỉ là miễn cưỡng để cho song phương dây dưa một lúc

Chạy trốn không phải là chuyện không thể.

Nhưng muốn chạy trốn, nhất định phải chết không ít.

Con người.

Bằng không Triệu Kỵ cũng sẽ không khoe khoang, muốn cùng Doanh Vô Kỵ nội ứng ngoại hợp, để Cơ Động mất một miếng thịt lớn. Và. Nếu cha vợ thật sự muốn động sát thủ với mình, tất nhiên có một số hậu thủ không tiết lộ với mình.

Chuyện này… khá rắc rối. Doanh Vô Kỵ mím môi, tâm tính ngược lại bình tĩnh.

Cho đến lúc này. Tất cả đường cờ, đều là dựa theo ván cờ mà đi.

Sắp tới sẽ đến "quả tất tay" của cha vợ mình rồi.

Nhưng bất kể kết quả như thế nào.

Nội tâm mình bị tra tấn nhiều ngày, đều sẽ nghênh đón giải thoát, đơn giản chính là phương thức giải thoát khác biệt mà thôi.

Cộc!

Cộc!

Cộc!

Tiếng gõ cửa vang lên.

Nhìn sắc trời, tuy rằng thời gian còn hơi sớm, nhưng hẳn là sắp ăn cơm tối rồi.

Hẳn là Triệu Ninh tới gọi mình.

Doanh Vô Kỵ cười cười, đẩy cửa ra.

Còn không có thấy rõ người tới là ai, liền cảm giác một cỗ thân thể nhào vào trong ngực, hai mảnh mềm mại đập ngay vào người hắn.

Cảm nhận dáng người.

Hình như không phải Triệu Ninh.

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc: “Mễ Tinh Ly, ngươi phát điên cái gì?”

Mễ Tinh Ly cười hì hì nói: “Sau lễ Cửu Châu Tế ta sẽ về nước? lần sau gặp mặt, còn không biết huynh là người sống, hay là bia mộ. ta liền suy nghĩ, nếu huynh chạy trốn tới nước Sở, ta đại khái sẽ dùng thân thể trói chặt huynh.”

Nếu huynh bình yên vô sự ở lại Lê quốc, lần sau gặp mặt rất có thể chính là hai nước giao chiến.

Nếu như…… huynh bất hạnh, đây chính là lần cuối cùng ta gặp huynh.

Nhìn kìa.

Nếu là cái trước, ta liền sớm thích ứng một chút.

Nếu là hai tình huống sau, đây chính là ngày cuối cùng chúng ta quan hệ gần gũi như vậy.

Ta còn chưa thưởng thức huynh, không thừa dịp cơ hội này thịt huynh thì quả thật ngốc.

Lại đây!

Ô kê ca!

Để ta hôn một cái

Hì hì!

Doanh Vô Kỵ “A……”

……

Quả bưởi!

Ngươi bình tĩnh!

Ta là đàn ông đã có vợ!

Doanh Vô Kỵ còn đang lắp bắp thì thì bị cái miệng ngọt mềm mút chặt trên môi mình, lại còn bị đầu lưỡi cạy mở răng

mình ra.

Hắn cảm nhận được lớn lao khuất nhục "Ngươi không nên quá phận a!"

Quá phận?

Tinh Ly hôn xong, mới cảm thấy mỹ mãn ngậm miệng lại.

Tuy rằng hai gò má có chút đỏ lên, nhưng trên mặt vẫn là cái nụ cười lưu manh mê người kia "Chê ta quá phận, thì huynh cứ đẩy ta ra đi!"

Doanh Vô Kỵ xấu hổ phẫn nộ nói: "Ta đẩy đấy!"

Đẩy á?

Cô gái cúi đầu nhìn xuống, "Hay là bóp?"

Ôi!

Là bóp!

Không sao đâu!

~~~

Doanh Vô Kỵ giật mình thu tay lại, vẻ mặt trấn tĩnh nói: "Ngươi cũng biết, người vừa khẩn trương, sẽ kìm lòng không đậu tóm lấy vài thứ. Ngươi đột nhiên như vậy, cái này ai chịu được?"

Tinh Ly bĩu môi.

Không chịu nổi?

Ta thấy huynh vừa rồi rất hưởng thụ !

Nhưng nàng không đem những lời này nói ra khỏi miệng.

Không phải những lời này nói không nên lời.

Mà là sau khi mút, trong lòng nàng có chút trống trải, mơ hồ có một cỗ chua xót tràn ngập trong mắt mũi.Doanh Vô Kỵ
~~~

nhìn nàng "Ngươi xông vào Càn quốc sứ quán, chính là vì định thịt của ta?"

Đương nhiên không phải, sắc mặt của ngươi còn không đáng để bổn công tử đi một chuyến!

Tinh Ly liếc hắn một cái, lập tức mở tay phải ra: "Cái này cho huynh!"

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía lòng bàn tay của nàng, chỉ cảm thấy trắng trẻo sạch sẽ, cũng không có dị trạng gì.

Đang chuẩn bị hỏi, bỗng nhiên nhìn thấy một luồng ý ửng đỏ, từ lòng bàn tay nàng tuôn ra, chợt ngưng tụ thành một khối ngọc trùng.

Hắn có chút tò mò: "Đây là cái quái gì?"

Tinh Ly nhếch miệng, "Trùng chuyển sinh!"

Mẹ kiếp!

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc: "Thứ này ngươi cũng cam lòng cho ta?

Cái gọi là trùng chuyển sinh, kỳ thật cũng không phải một loại trùng, mà là một loại Nam Man bí bảo.

Công hiệu của nó cũng không phải là chuyển sinh, nhưng không kém nhiều so với mạng thứ hai.

Khi ký chủ bị thương tổn trí mạng, nó sẽ thừa dịp thần hồn còn, tinh khí chưa xói mòn trên diện rộng, nhanh chóng thu nạp thần hồn ký chủ, hơn nữa tận khả năng đem huyết khí tạm thời chưa xói mòn hút đi.

Thi thể Ký chủ sẽ hóa thành xương khô, nhưng giữ lại phần huyết khí này, lại còn có cơ hội trọng luyện thân thể.

Trùng chuyển sinh phía trên khắc trận pháp, chỉ cần tay cầm thần hồn cùng huyết khí đạt tới thời điểm chuyển sinh

tiêu chuẩn, sẽ lập tức kích phát trận pháp, truyền tống đến vị trí chỉ định, hóa thành kén chuyển sinh, ở trong thiên tài địa bảo ôn dưỡng phá kén sống lại.

Ngày nay Nam Man bộ lạc đã biến mất, nói chính xác là đã bị Sở quốc chinh phục dung hợp.

Chương 1042: Trùng chuyển sinh Chương 1042: Trùng chuyển sinh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Quân chủ Sở quốc từ trước đến nay đều có truyền thống ngự giá thân chinh, lại không có pháp thuật thân ngoại hóa thân truyền của Triệu thị, cho nên nói tương đối nguy hiểm, nhưng bọn họ vẫn có can đảm ngự giá thân chinh, chính là bởi vì có loại côn trùng chuyển sinh này.

Bất quá trong lịch sử, trùng chuyển sinh này hình như chỉ có hiệu lực qua một lần.

Sở vương thất đến tột cùng còn có mấy cái, ai cũng không biết.

Cái này.

Rõ ràng là Sở vương để lại cho Mễ Tinh Ly dùng để bảo vệ tính mạng.

Trong lúc nhất thời, hắn cư nhiên có chút cảm động.

Mễ Tinh Ly bĩu môi: “Huynh cũng đừng hiểu lầm, chủ yếu là ta nhìn trúng chút giá trị này của huynh, dù sao ta đã không có gì nguy hiểm, dứt khoát bảo vệ mạng nhỏ của huynh một chút. Vạn nhất huynh chết thật, vừa vặn đến Sở quốc, làm công cho ta đến chết!”

Doanh Vô Kỵ bị chọc cười “Ngươi cứ như vậy chắc chắn chúng ta cha vợ rể phản bội nhau, ta ở Lê quốc không việc gì, ngươi có phải không yên không”

Không yên cái đầu huynh ý!

“Nếu thật sự như vậy, ta sẽ chờ Sở Lê khai chiến, ngày đầu tiên khai chiến ta sẽ phái người bắt cóc huynh làm việc cho ta”

Doanh Vô Kỵ khóe miệng giật giật “Ngươi thật đúng là ác!”

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng hắn vẫn đem trùng chuyển sinh nhận lấy.

Mễ Tinh Ly thở phào nhẹ nhõm: “Không còn việc gì nữa, ta đi trước đây, sau lễ Cửu Châu Tế, chúng ta sẽ lập tức trở về nước Sở, sau đó, sẽ còn gặp lại!”

Hẹn gặp lại!

Doanh Vô Kỵ gật đầu cười nói.

Tinh Ly hé miệng cười cười, liền xoay người rời đi.

Bước chân nàng vội vàng nói không nên lời.

“Phù!”

Doanh Vô Kỵ thở ra một hơi, chậm rãi duỗi lưng một cái thầm nghĩ

Cô nàng này ở Lê quốc mấy ngày nay, tuy rằng không có chiến tích ngạo nhân gì, nhưng mức độ khắc khổ làm cho người ta sởn gai ốc, chỉ là liếc mắt một cái là có thể nhìn ra ý chí biến pháp chấn hưng Sở quốc của nàng.

Chỉ là trùng chuyển sinh này……

Thật sự có chút coi trọng chính mình.

Nếu quả thật bị ép đến mức dùng côn trùng chuyển sinh để sống, một mình mình chạy đi, có thể cung cấp cho Sở quốc bao nhiêu giá trị?

Con trùng chuyển sinh này.

Doanh Vô Kỵ không muốn nhận.

Nhưng hắn phải nhận.

Bởi vì Tinh Ly không nên cho.

Nhưng nàng vẫn cho.

Thật phiền toái!

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, nhìn sắc trời một chút, liền trực tiếp rời khỏi sân.

Sau khi đến Lạc Thành, thức ăn vẫn luôn rất ngon.

Ăn cũng rất náo nhiệt.

Mỗi lần đều là vương thất, Triệu thị tộc lão cùng Bạch gia cao tầng đoàn tụ một nhà, thoạt nhìn thân mật khăng khít.

Ăn xong bữa tối, trời đã tối.

Sau khi Triệu Kỵ giải tán người ngoài, giữ Doanh Vô Kỵ lại, gọi hắn đến thư phòng.

Ánh nến sáng ngời, chiếu trên mặt hắn.

Mặc dù tóc hoa râm, nếp nhăn rõ ràng, nhưng lại là quý khí nói không nên lời.

Lão soái ca này……

Triệu Kỵ vừa ngồi xuống, liền phát hiện Doanh Vô Kỵ không lên tiếng liền xách một cái ghế ngồi ở đối diện, không khỏi ghét bỏ liếc hắn một cái.

Bất quá cũng không nói thêm gì, tự mình rót hai chén trà xanh, đem một chén trong đó đẩy trước mặt Doanh Vô Kỵ.

Ai! Cảm ơn cha!

Doanh Vô Kỵ cười hắc hắc, liền đem nước trà uống một hơi cạn sạch.

Triệu Kỵ cũng nhấp một ngụm, đem chén trà đặt trở lại trên bàn, hơi có chút cảm khái nhìn Doanh Vô Kỵ "Lập tức sẽ rời đi, có cảm giác được không nỡ?"

Oa!

Doanh Vô Kỵ có chút không nỡ "Chắc chắn rồi!"

Triệu Kỵ cười cười: "Kỳ thật nếu như ngươi không muốn đi ra ngoài, hiện tại đổi ý còn kịp, kỳ thật Lê quốc cũng rất tốt, có chỗ ở, có vợ bồi, còn có việc có thể làm. Bạch gia ngươi không cần lo lắng, ta có biện pháp để cho bọn họ thành thật, sẽ không động thủ với bọn họ.

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: "Đây chính là vấn đề Lão lưu manh còn chưa giải quyết, Phụ vương thật sự có lòng tin sao?"

Triệu Kỵ trầm mặc một lát, cũng không có khoe khoang, châm chước một hồi lâu, mới bảo thủ nói: "Chỉ cần ngươi kiên định cùng Ninh nhi đứng chung một chỗ, ta liền nắm chắc sáu thành".

"Còn lại bốn thành?"

Còn lại bốn thành, vậy phải xem ngươi có nguyện ý bỏ qua Bạch gia hay không.

Triệu Kỵ cười cười, nhìn ánh mắt Doanh Vô Kỵ "Ngươi nguyện ý bỏ qua sao?

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Nếu vương thất và Bạch gia nhất định phải bỏ qua một người, con nhiều nhất chỉ biết giãy dụa một đêm, sau đó kiên định bỏ qua Bạch gia. Bạch gia tuy rằng phần lớn đều là người tốt, nhưng mỗi người đều không an phận muốn chết, quả thật làm cho người ta đau đầu."

Tính tình con đặt ở trong gia tộc vương công quý tộc, có vẻ có chút cổ quái, nhưng con tốt xấu vẫn phân biệt được rõ ràng.

Làm con tin ở Lê quốc là chuyện của hai nước Lê Càn, con có thể sống thoải mái ở đây, phụ vương còn gả con gái… Ba người, ai thật lòng đối tốt với con, trong lòng con rất rõ ràng.

Cho dù không có Bạch gia, con cũng có thể ở Lê quốc thật tốt.

Cho nên thành thật mà nói, nhân quả Bạch gia này, con không muốn nhận.

Con ta thậm chí còn nghĩ đến việc đuổi họ về.

Nhưng không có biện pháp đuổi a.

Mẹ con là người Bạch gia, con lại là do mẹ sinh ra, ta còn từ Bạch gia nhận được nhiều chỗ tốt

Tuy rằng không có đặc biệt thân cận, nhưng Người trẻ tuổi Bạch gia cũng đều là thật sự đối tốt với con, biểu ca biểu đệ, kêu đến đều rất thân.

Nếu chỉ như vậy.

Ta hung hăng tâm, khẽ cắn môi, vi phạm lương tâm, thật đúng là có thể đem bọn họ bán.

Nhưng bọn họ lại cả ngày ở trước mặt ta phát điên, nói Yêu tộc mạnh cỡ nào, Nhân tộc hiện tại căn bản ngăn không được.

Ngay từ đầu con còn không tin, kết quả Sở quốc lại xảy ra chuyện lớn như vậy, phụ vương nói con tin hay là không tin?

Có lúc thật đúng là lo lắng Yêu tộc đánh tới, uy hiếp đến vợ con cái của con.

Giống như bị người ta đẩy đi.

Hiện tại Lê quốc rất tốt, không nên để Bạch gia hao tổn.

Nhưng chỉ là hòa bình tạm thời, đến lúc đó khai chiến cũng sẽ không thuận lợi như vậy, phụ vương cũng nhìn thấy Doanh Vô Khuyết cùng Nam Cung Vũ, nhìn bọn họ trâu bò.

Con không có tham vọng gì trong cuộc sống, nhưng vẫn có chút trách nhiệm với gia đình.

Đơn giản để cho bọn họ ở nhà trải qua vài năm tốt lành.

Con ở bên ngoài hảo hảo phát huy sức mạnh trâu bò, trải đường cho bọn họ.

Chương 1043: Vài phần bộ dáng làm cha Chương 1043: Vài phần bộ dáng làm cha

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ai……

Triệu Kỵ có chút cảm khái "Vẫn cảm thấy tiểu tử ngươi không biết điều, hiện tại thật đúng là có vài phần bộ dáng làm cha. Chỉ là bên ngoài hung hiểm dị thường, nếu ngươi khống chế không được Bạch gia, ở bên ngoài chỉ sợ cũng không dễ chịu.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Cũng không khó khống chế như vậy, người trẻ tuổi ngược lại còn tốt, chỉ cần nắm chắc mấy lão ngoan cố kia là được.

"Có tự tin là tốt rồi!"

Triệu Kỵ cười cười: "Hiện tại nói kế hoạch đi, Cơ Động bên kia, tính toán như thế nào sắp xếp các ngươi?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, thuật lại cuộc đối thoại vừa rồi của Cơ Động với mình.

Sau khi nghe xong.

Triệu Kỵ vẻ mặt có chút nghiêm túc.

Hắn đã sớm đoán được Cơ Động thân phận chân thật hẳn là lão yêu quái nào đó, không nghĩ tới thật đúng là, hơn nữa sức mạnh tiềm tàng của hắn, tuyệt đối mạnh hơn những gì thể hiện ra.

Ít nhất với ba thân phận trước mắt của Cơ Động, đều rất khó nuôi ra một vạn tinh nhuệ tư quân.

Huống chi Cơ Động còn tuyên bố, tu vi bình quân của một vạn tinh nhuệ này còn mạnh hơn so với quân đội Triệu thị phái tới.

Doanh Vô Kỵ cười hỏi "Phụ vương có nắm chắc không? Đừng để đến khi đó lực lượng của chúng quá mạnh lại phá được vòng vây của chúng ta!"

Bốp!

Một cái tát của Triệu Kỵ rơi trên đầu hắn: "Ngươi đây là khinh thường cha ngươi? Đến lúc đó sẽ cho ngươi xem hàm lượng vàng của Lê vương! Nếu hắn nói có thể tiêu diệt toàn bộ tinh nhuệ Triệu thị, ta ngược lại có thể tin tưởng vài phần. Mạnh mẽ phá vòng vây đi ra ngoài, quả thực người si nói mộng.

Lê vương thất chúng ta tuy rằng không thường xuyên ra tay, nhưng có thể trấn áp Ngụy Hàn nhiều năm như vậy, thật coi chúng ta ăn chay? Cũng chính là ta chưa từng ra tay, bằng không ngươi thật cảm thấy, Doanh Việt có thể trở thành thiên hạ chiến lực đệ nhất nhân?"

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc một chút: "Vậy ngài so với Thánh Nhân thì sao?

Triệu Kỵ cười cười "Cái khác không cam đoan, đánh trận đến, cái gọi là Thánh Nhân, bất quá gà đất chó ngói!"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Phụ vương thật đúng là có thể khoác lác".

Triệu Kỵ?

Hắn hổ mặt nhìn Doanh Vô Kỵ hồi lâu, mới bất đắc dĩ khoát tay áo: "Chủ yếu ngươi còn trẻ, chưa thấy qua những

trận chiến lớn, đến lúc đó ngươi sẽ biết, nội tình các thế lực lớn thật sự không có đơn giản như vậy. Mau đi bố trí pháp trận đi, miễn cho Cơ Động hoài nghi. Lần này sẽ làm tổn thương nguyên khí của Cơ Động, đến lúc đó ta sẽ tặng cho ngươi mấy lễ vật, đỡ cho ngươi phải chịu sự quản chế của hắn".

Ai!

Doanh Vô Kỵ cười đứng lên, lúc đi tới cửa, bỗng nhiên hỏi: "Cha, con vẫn còn có chút lo lắng, đến lúc đó phá vòng vây có thể gặp phải biến cố hay không?"

Triệu Kỵ xua tay: "Đều ở trong lòng bàn tay, không có biến cố!"

Doanh Vô Kỵ nhe răng cười "Được rồi!"

Nói rồi.

Trực tiếp rời khỏi thư phòng.

Triệu Kỵ xem xét

Cửa phòng vừa mới đóng lại, vẻ mặt có chút phức tạp.

Ngoài cửa.

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một hơi, hôm nay cha vợ con rể nói không ít lời thật lòng, nhưng cũng không nói đến quá nhiều nội dung thực chất.

Ví dụ như…… vấn đề con nối dõi Triệu Ninh và quyền thừa kế vương thất.

Tặng ta mấy lễ vật, để cân bằng với Cơ Động?

Hắn có chút nghĩ mãi mà không rõ sẽ là lễ vật gì?

Là túi quà gây dựng sự nghiệp, hay là túi quà tang lễ?

Nghe Triệu Kỵ nói, đột phá phong tỏa Triệu thị, giống như so với tiêu diệt toàn bộ tinh nhuệ của Triệu thị còn khó hơn.

Coi như là nhắc nhở mình!

Hắn lắc lắc đầu.

Trực tiếp ra khỏi thành, đi tới doanh địa của tộc nhân Bạch thị.

……

Ngày hôm sau.

Lạc Thành chiêng trống vang trời, trận thế to lớn, quả thực trước đây chưa từng thấy.

Thiên hạ quân vương tất tới, có thể nói ngàn năm khó gặp thịnh hội, ngay cả Chu Huề Vương trùng kiến cố đô thời điểm, cũng không lớn như trận chiến.

Nhưng nói vạn người chú ý, kỳ thật cũng không hẳn vậy.

Bởi vì trận Cửu Châu tế này, đại bộ phận nội dung kỳ thật đã sớm thương lượng xong, đơn giản chính là đi ngang qua sân khấu.

Cửu Châu tế lần này.

Do Chu thiên tử và Lê Vương liên thủ chủ trì, từ đầu tới cuối hai người đều ngồi ngang hàng, đơn giản là vấn đề ai ở bên trái, ai ở bên phải.

Trong lúc nhất thời, Triệu Kỵ ở trong chư hầu danh tiếng có một không hai.

Nhưng không có cách nào, chư quốc họ Cơ cần Ngụy Hàn mau chóng độc lập, Điền thị cũng muốn thừa dịp cỗ gió Đông này để lập quốc, Sở quốc lại vội vã mượn binh bình định yêu hoạn.

Những thứ này đều là Triệu Kỵ một tay thành toàn.

Ngoại trừ Càn quốc, không ai có thể phản đối.

Doanh Việt nhìn từng huynh đệ giả bộ, nhưng hiện tại đưa ra dị nghị, lại có vẻ có chút không quá hợp quần.

Cho nên nói chỉ có thể lẳng lặng nhìn.

Trong lòng có chút buồn bực.

Cửu Châu tế vẫn luôn dựa theo quy trình đi, Chu thiên tử tướng mạo có chút tiểu soái, dõng dạc, đại biểu khắp thiên hạ, hướng lên trời cầu phúc, cầu phúc Cửu Châu mưa thuận gió hòa.

Sau đó Lê Vương tình chân ý thiết tiến lên, dặn dòhai hảo huynh đệ, hai hảo thần tử, là như thế nào yêu dân như con, làm một chư hầu thần tử, rồi cuối cùng hy vọng Chu thiên tử cho bọn họ đất phong.

Chu thiên tử không nghĩ tới trong các nước chư hầu, lại có minh quân bậc này, ca công tụng đức Lê vương một trận, sau đó liền tuyên bố phong quốc cho Ngụy Hoàn và Hàn Quốc.

Từ nay về sau.

Ngụy quốc cùng Hàn Quốc chính thức sinh ra, bất quá còn cần Lê quốc triệt đi bố trí quan thự vốn có, cần thời gian một tháng.

Sau đó phụ thân Khương Nhạc Thanh Khương Ngự tiến lên trần thuật, nói họ Khương đã mất đi khống chế Tề Lỗ đại địa, thỉnh cầu cải phong đến Huy Thành.

Chu thiên tử phong cho Khương Tề đến Huy Thành, lấy một thành trở thành Khương quốc, nhưng đồng thời lại phong Điền hầu làm Tề vương.

Cuối cùng thống nhất làm nghi thức phong vương cho bốn vị huynh đệ này.

Chương 1044: Lão lệ tung hoành Chương 1044: Lão lệ tung hoành

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngụy Hoàn, Hàn Giả, Khương Ngự, Điền Lực, bốn tân vương thần sắc khác nhau, hai người trước có loại cảm giác lão lệ tung hoành, hai người sau ánh mắt đối diện, cừu hận đã không còn che giấu.

Ngược lại cha Khương Thái Uyên Khương Kham không dám ra mặt, chỉ phái một con cháu tôn thất đại biểu họ Khương tham dự, nhưng Triệu Kỵ ở đây, căn bản không cho hắn cơ hội đại biểu Khương Tề, chỉ có thể trơ mắt nhìn Khương Ngự tiếp tục trở thành chính thống họ Khương.

Tức giận đến đỏ cả mắt.

Chuyện phong vương, từ đó trần ai lạc định, cơ bản đặt ra kết cấu mới của Trung Nguyên sau này.

Sau đó liền nhắc tới yêu hoạn Sở quốc, Sở vương một phen trần thuật vô cùng đau đớn, nói yêu hoạn bảo Sở quốc đồ sát sinh linh như thế nào, thỉnh cầu Chu thiên tử xuất binh.

Chu thiên tử lúc này tỏ vẻ đây là đại sự của Nhân tộc, hắn làm cộng chủ thiên hạ, trừ yêu nghĩa bất dung từ, sau đó một trận động viên, hỏi các chư hầu vương ai muốn xuất binh.

Cuối cùng ngoại trừ Càn quốc tương đối hăng hái, nguyện ý ra 30.000 tinh nhuệ, những quốc gia khác cảm xúc cũng không phải đặc biệt ngẩng cao đầu.

Hai nhà Ngụy Hàn Tề bận rộn.

Chính trị, Ngô quốc biểu thị thực lực quá yếu, chỉ ra năm ngàn.

Lê quốc Yến quốc cách quá xa, chỉ ra một vạn.

Viêm quốc trước kia một đoạn thời gian bị Sở quốc đánh quá thảm, muốn khôi phục quốc lực, một binh cũng không muốn phái ra.

Vì vậy, cuối cùng.

Sau một vòng, ngoại trừ Chu thiên tử, tất cả chư hầu cộng lại chỉ ra bảy vạn.

Bất quá cũng may đều là tinh nhuệ.

Hơn nữa tuần trước bên vương thất, Nam Cung Lăng phái ra rõ ràng là muốn tranh sĩ diện, vẫn có thể giúp Sở quốc thở phào một hơi.

Chuyện bình yêu giải quyết xong.

Trạm thứ nhất Cửu Châu tế chính thức kết thúc, Chu thiên tử cũng không muốn ở lại địa bàn Lê quốc lâu, trực tiếp tỏ vẻ muốn đi trước một bước, để cho chư quốc bàn chuyện bình yêu, sau đó liền mang theo người rời đi.

Quân vương các quốc gia khác cũng lần lượt trở về nước.

Cửu Châu tế có long trọng hơn nữa, kỳ thật cũng chỉ là đi ngang qua sân khấu, phân đoạn cơ bắp trong cuộc chiến bình yêu phía sau mới là trọng điểm.

Để xem Chu vương thất và Càn quốc ai biểu diễn tốt hơn.

Cửu Châu Tế vốn náo nhiệt đến cực điểm.

Đảo mắt đã hạ màn.

Lạc Thành sau đó không có dư vị, chỉ có trống rỗng.

Nhưng Ngụy Hoàn và Hàn Giả rõ ràng không trống rỗng, hai người đều vui sướng, lôi kéo Triệu Kỵ bắt đầu nói chuyện nhà.

Quan hệ của ba người, ngược lại so với trước kia càng thêm thân thiết.

Bất quá cũng không có biện pháp.

Sau khi Ngụy Hàn lập quốc, tự nhiên có thể dùng nghiêm hình tuấn pháp, hoàn toàn ngăn chặn cục diện bị hút máu.

Nhưng thực lực của bọn họ cần gấp khôi phục, Càn quốc lại lộ ra một tay như vậy, bọn họ thật đúng là có chút hoảng, chỉ hy vọng Triệu thị không nên cho quá nhiều áp lực.

Triệu Kỵ khẳng khái bày tỏ, Triệu Ngụy Hàn phân ra đồng nguyên, tuyệt đối sẽ không động thủ với hai lão huynh đệ, thậm chí Càn quốc khi dễ Ngụy Hàn, Triệu thị còn có thể âm thầm cung cấp tiền lương trợ giúp.

Bọn họ đều biết đây là Triệu thị vì phòng ngừa Càn quốc đông ra quá nhanh, mà làm ra cân nhắc, Lê quốc tất nhiên không hy vọng Càn quốc cùng liên minh họ Cơ, không bên nào lớn mạnh, cho nên trợ giúp, ai yếu thế người đó có thể cầm.

Bất quá trong khoảng thời gian ngắn, đích thật là có lợi cho Ngụy Hàn.

Cho nên hai người vui vẻ tiếp nhận, cười nheo mắt nói một câu hy vọng Triệu thị rút khỏi hai nước Ngụy Hàn nhanh một chút, liền trực tiếp rời khỏi Lạc Thành.

Triệu huynh!

Doanh Việt mang theo Doanh Vô Khuyết cũng chạy tới, cười nheo mắt nhìn Triệu Kỵ: “Lê quốc vừa giải quyết đại sự, nói vậy huynh cũng có không ít chuyện phải bận, ta mang Vô Khuyết rời đi trước, nếu ngươi định tự mình mang binh đi Du Thành, nói không chừng chúng ta đến lúc đó còn có thể gặp lại.

Lúc nói đến “có không ít chuyện phải bận”, hắn như cười như không nhìn thoáng qua Doanh Vô Kỵ bên cạnh.

Có chút ý vị thâm trường.

Triệu Kỵ phảng phất như chưa phát giác, cười khoát tay áo nói: "Già rồi! như thế nào mới có thể mang binh đi Du Thành? Lần này Cửu Châu tế, huynh đệ ta uy phong đã xuất đủ rồi, Du Thành bình yêu liền để cho Càn quốc xử lý đi!"

Doanh Việt cười nheo mắt gật gật đầu, không nói gì, mang theo Doanh Vô Khuyết liền chuẩn bị rời đi.

Trước khi xoay người, nhìn thoáng qua Doanh Vô Kỵ bên cạnh Triệu Kỵ, trầm giọng nói: "Ngươi tự giải quyết cho tốt!

Doanh Vô Kỵ bĩu môi "Yên tâm! Ta làm sao thoải mái làm sao, ngược lại ngài, làm quá nhiều chuyện trái lương tâm, cẩn thận ra cửa vấp đá ngã chết.

Doanh Việt cười lạnh một tiếng, trực tiếp mang theo vẻ mặt lệ khí Doanh Vô Khuyết rời đi.

Chậc chậc!

Triệu Kỵ nhịn không được cười cười: "Xem ra cái gọi là đế thi Chuyên Húc này, đối với bọn họ mà nói cũng không phải thiện duyên a!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu "Chưa từng thấy người làm cha âm hiểm như vậy".

Những lời này, rơi vào trong lỗ tai Triệu Kỵ, phảng phất có một phen ý tứ khác.

Hắn vỗ vỗ bả vai Doanh Vô Kỵ, cười nói: "Theo ta lên tường thành"

Vâng!

Doanh Vô Kỵ vui vẻ đáp ứng, cùng Triệu Kỵ lên tường thành.

Binh mã các nước, đều đi về hướng nam.

Quá đông người.

Cho dù lấy thị lực của Doanh Vô Kỵ, cũng không có biện pháp nhìn rõ mặt ai đó

Triệu Kỵ vuốt mái tóc hoa râm rối bời, khẽ thở dài một hơi: "Đều là những người trẻ tuổi, hi vọng bọn họ đều có kết quả tốt.

Cho dù là từ cá nhân, hay là từ góc độ Lê quốc.

Hắn đều hy vọng Tinh Ly và Ngô Đan có thể sống tốt.

Tinh Ly thì không cần phải nói, ngộ tính cao còn khắc khổ, nữ công tử như vậy, Lê vương hắn đều thèm, hơn nữa hắn cũng hy vọng Sở quốc có thể dựa vào biến pháp trở nên mạnh mẽ, bằng không căn bản ngăn không được liên minh họ Cơ cùng Càn quốc trong đầu đều là đông xuất.

Chương 1044: Công tượng đại quốc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngô Đan……

Hắn trước kia đối với tiểu tử này thật sự chướng mắt, bất quá về sau tiểu tử này lên đường, mặc dù có hiềm nghi ôm đùi Doanh Vô Kỵ, quả nhiên được xưng là công tượng đại quốc.

Hơn nữa Lê Ngô có minh ước bí mật, hơn nữa tiểu tử này trọng tình trọng nghĩa, về sau nhất định có tác dụng lớn đối với Lê quốc.

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Người phái đi chặn đường Ngô Đan phụ vương chuẩn bị xong chưa?"

Sớm chuẩn bị xong rồi!

Triệu Kỵ vuốt râu mỉm cười "Phái Triệu Tín, tiểu tử này quen biết Ngô Đan thời gian dài, tính tình lại bướng bỉnh, hiệu quả hẳn là không tệ.

Doanh Vô Kỵ cười cười, phái hắn đi qua hiệu quả đích xác sẽ tốt, lần này Ngô Đan dưới sự ngầm đồng ý của hắn, "Trộm" rất nhiều công nghệ Lê quốc, xem như thuộc lòng Lê quốc, thay Ngô quốc làm kinh tế đồng thời còn có thể cung cấp một ít địa vị chính trị.

Cùng hành vi lần này của mình có kết quả giống nhau đến kỳ diệu…… Nếu như cha vợ dựa theo kỳ phổ mà chơi cờ.

Triệu Kỵ vỗ vỗ bả vai hắn: "Vô Kỵ, ngươi thật sự quyết định sao? truyền tống pháp trận vừa mở, liền giống như mũi tên rời khỏi cung, không quay đầu lại được'

Đương nhiên chuẩn bị xong rồi!

Doanh Vô Kỵ đưa ra một đáp án khẳng định, cười cười nói: "Đều đã làm đến đây, hiện tại muốn lâm trận rút về, không khỏi quá mức mất hứng. Phụ vương, đồ con để lại cho Lê quốc, đều ở phủ thái tử Tân Lê thành, chờ các người trở về, là có thể mở ra. Còn có phong thư con đưa cho người cũng để đó".

Uh!

Triệu Kỵ gật gật đầu, thần sắc có chút phức tạp.

Ông ta chắp tay sau lưng, nhìn thoáng qua mặt đất mênh mông này, khoát tay nói: "Đi đi, trên đường cẩn thận!"

Doanh Vô Kỵ cung kính thi lễ: "Phụ vương! Nhi thần cáo từ!"

Nói rồi.

Xoay người đi, lại do dự, thật lâu không thể di chuyển bước chân.

Cha vợ con rể cứ như vậy đưa lưng về phía đứng thẳng mấy hơi, Doanh Vô Kỵ mới phun ra trọc khí trong ngực, sải bước xuống tường thành.

Phong thư kia, hắn để cho Triệu Kỵ mở ra.

Hắn không xác định Triệu Kỵ có động sát tâm với hắn hay không.

Nhưng hắn biết, Triệu Kỵ không mở ra.

Chờ hắn đi xa.

Triệu Kỵ che miệng mũi, kịch liệt ho khan vài tiếng, hai gò má già nua nhất thời ửng hồng một mảnh.

Nhìn về phía bàn tay, máu tươi đỏ sẫm.

Nhiên Huyết Thuật đặc biệt của Lê vương thất, khiến ông ta có được đủ tu vi để rung động thiên hạ, nhưng cũng cũng vét sạch thân thể của ông ta.

Lịch đại Lê Vương, hiếm có ra tay, cả đời huyết nguyên, hao tổn thọ nguyên, cuối cùng phần lớn là chỉ có tác dụng uy hiếp.

Ông ta may mắn hơn.

Có thể lúc lâm chung, có thể phát huy thực lực triệt để của Lê Vương, thừa dịp chư quốc liên quân còn chưa đi xa, để cho bọn hắn nhìn xem Lê vương thất là cỡ nào cường đại!

Hắn nhìn phương hướng Doanh Vô Kỵ rời đi, trong lòng yên lặng nói một câu

Vô Kỵ!

Bởi vì cách dùng chân chính của Thiên tựu địa và Tuyệt Địa Thiên Thông, ta chỉ biểu diễn một lần.

Ngươi cẩn thận coi chừng!

……

Ngoài thành Lạc Thành.

Doanh trướng Triệu thị đóng quân san sát, thoạt nhìn có chút bình tĩnh.

Tộc nhân Bạch thị và môn đồ Bạch gia ở ngay trung tâm, bị con cháu Triệu thị vây kín.

Doanh Vô Kỵ vội vàng đi vào đại doanh trung tâm Bạch thị, cao tầng Bạch gia cũng đã hội tụ ở đây, một đám lo âu giống như kiến bò trên nồi nóng, nhìn thấy Doanh Vô Kỵ đến, nhất thời giống như uống thuốc an thần, nhanh chóng nghênh đón.

Âm thanh Bạch Nông có chút co quắp "Vô Kỵ! Trận pháp đã bố trí xong

Triệu thị phát hiện, chúng ta khi nào thì xuất phát?

Nửa canh giờ sau!

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Đợi lát nữa lúc nấu cơm, là lúc bọn họ phòng thủ lơi lỏng nhất, đều chuẩn bị tốt, tùy thời nghe hiệu lệnh của ta. Nhớ kỹ, Bạch gia hiện tại, một mình ta định đoạt, cũng chỉ có một mình ta có thể bảo vệ Bạch gia hoàn hảo không tổn hao gì."

Mặc kệ ai cãi lệnh, ta lập tức xóa người khỏi gia phả!

Có nghe thấy không!

Bạch Nông và Bạch Lĩnh liếc nhau, đều gật đầu "Được!

Doanh Vô Kỵ nhéo nhéo tay Hoa Triều, cười hì hì nói "Sắp liều mạng rồi, nàng có sợ không?"

Hoa Triều tươi cười dịu dàng: "Ở cùng một chỗ với chàng, còn có cái gì phải sợ? Ta…… chỉ là lo lắng cho chàng".

Cô ấy an toàn.

Đây không phải là một trò chơi chạy trốn.

Nàng tin Doanh Vô Kỵ nhất định có thể bình yên vô sự, mặc dù hắn thua cược.

Nhưng nàng vẫn không hy vọng Doanh Vô Kỵ thua cuộc.

Đánh bạc thua sẽ không mất mạng.

Nhưng lại vứt bỏ một trái tim son.

Nàng cảm thấy, đây mới là thứ quý giá nhất của Doanh Vô Kỵ, cũng là thứ hấp dẫn nàng nhất.

Doanh Vô Kỵ cũng hít sâu một hơi.

Bước ra khỏi bước này.

Liền đi tới điểm mấu chốt của ván cờ kia.

Hắn đến nay cũng không xác định, Triệu Kỵ có thể hay không rời khỏi kỳ phổ, đánh một ván cờ "Tất tay".

……

Mặt trời sắp lặn.

Khói bếp lượn lờ bốc lên.

Vốn là thời gian yên tĩnh tường hòa nhất trong quân doanh mỗi ngày.

Trong quân doanh Triệu thị lại truyền ra từng đợt âm thanh thê lương.

Bạch thị cử tộc phản bội!

Bạch thị cử tộc phản bội!

Khởi binh!

Đuổi theo! Tru sát quốc tặc!

Hai mươi dặm.

Trong sơn mạch.

Bốn ngàn năm trăm người bỗng nhiên xuất hiện.

Truyền tống pháp trận tuy rằng khoảng cách không xa, nhưng định vị rất tinh chuẩn.

Chỉ là liếc mắt một cái, Doanh Vô Kỵ liền xác định mình đã tới địa điểm dự định.

Hắn nhìn lướt qua khe núi thanh u, cũng không thấy có nửa bóng người.

hắng giọng.

Ta! Doanh Vô Kỵ! Đã đến! Kính xin chư vị hiện thân.

Âm thanh vang vọng nhiều lần.

Trong khe núi mới vang lên tiếng sột soạt.

Chương 1045: Đặc trưng điên cuồng Chương 1045: Đặc trưng điên cuồng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Rất nhanh, từng đạo thân ảnh trống rỗng từ trong vách núi giãy thoát ra, trong ánh mắt đều có một tia cuồng loạn, rõ ràng là bệnh trạng tinh thần do dùng quá nhiều Khuyển Nhung Quỷ Diện Hoa dẫn đến.

Liếc mắt một cái là có thể giám định ra là yêu nhân Vi Nga phái.

Lại ước chừng có một ngàn.

Những người này phóng tới chiến trường chính có lẽ bình thường, nhưng từng thủ đoạn quỷ dị, tuyệt đối có thể phát huy hiệu quả cực lớn.

Giống như bọn họ vừa rồi dung nhập vào trong vách đá, nếu không phải Doanh Vô Kỵ linh giác siêu cường, căn bản một chút cũng không chú ý tới.

Sau khi yêu nhân vi nga phái xuất hiện.

Trong khe núi lại vang lên tiếng bước chân hành quân chỉnh tề.

Từng đội binh lính mặc giáp trụ màu đen theo sát phía sau, rất nhanh sắp xếp hành quân chỉnh tề trên đường.

Trên người cũng mang theo khí chất điên cuồng đặc trưng của Minh Đô.

Tính kỷ luật cũng vô cùng tốt.

Doanh Vô Kỵ làm người tiếp xúc thân mật với Bản ngã quy tắc, liếc mắt một cái liền hiểu rõ huyền cơ của những người này.

Như là khôi lỗi!

Nhưng cũng không phải khôi lỗi!

Bởi vì mỗi người đều có linh hồn của mình, thuần túy đến mức tận cùng bản ngã.

Nhưng linh hồn của những binh sĩ giáp đen này, lại giống như sản phẩm dây chuyền sản xuất, một khuôn mẫu khắc ra.

Bản ngã của người bình thường, sẽ không giống nhau cao độ như vậy.

Những binh sĩ giáp đen này rất có thể từ thời thơ ấu đã bị Cơ Động nuôi ở Minh Đô, cho nên mới có tính chỉnh tề và kỷ luật như vậy.

Doanh Vô Kỵ rất xác định, thực lực bình quân của những người này, chỉ là cao hơn Tinh nhuệ Triệu thị một chút.

Nhưng loại linh hồn sản xuất hàng loạt này, tất nhiên có thể bộc phát ra sức chiến đấu cực kỳ khủng bố.

quân đội tương tự.

Cơ Động còn bao nhiêu người nữa?

“Đừng nhìn, ngươi học không được!”

Một người áo đen dáng người đẫy đà chậm rãi đi tới trước mặt Doanh Vô Kỵ.

Cởi áo choàng, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp yêu dị, trong hai mắt mang theo một tia ý cười lạnh thấu xương: “Phò mã gia, ngươi rốt cục vẫn đi tới một bước này.

Doanh Vô Kỵ nhướng mày “Cổ nương?

Hắn có thể gọi ra thân phận của mình.

Cổ nương cũng không kinh ngạc, dù sao lấy thân phận Phò mã gia Đại Lê, muốn điều tra lai lịch một người nhiều năm trước hoạt động thường xuyên vì Yêu nhân Vi Nga phái, cũng không phải là một chuyện đặc biệt khó khăn.

Ả hơi hất cằm: “Anh có thể nhận ra ta, ta rất vui, nhưng giọng điệu của ngươi với ta, ta rất không thích!”

Nói xong liền xoay người chỉ chỉ khắp núi đồi hắc giáp tướng sĩ: “Những thứ này đều là tâm huyết giáo chủ, ở trong mắt ta cực kỳ quý trọng, nếu giáo chủ không thưởng thức ngươi, ngươi ở Lê quốc không có nửa phần đường sống.”

Lần này chúng ta giúp các ngươi chạy trốn, là giáo chủ ban ân cho các ngươi.

Cho nên chớ có không biết tốt xấu, thu hồi ngạo khí kia của ngươi, buông tha cho ý niệm xa xỉ ngồi ngang hàng với Vương gia.

Luận thực lực, giáo chủ vượt xa ngươi.

Luận khí phách, ngươi lại càng kém xa.

Cho nên……

Doanh Vô Kỵ ngắt lời “Các ngươi giống như phường lừa đảo vậy, qua đường biên giới liền muốn lật mặt, ngươi làm bộ

như vậy là ý của ngươi hay là của Cơ Động”

Lúc nói chuyện, hắn như cười như không nhìn thoáng qua Bạch Nông.

Sắc mặt Bạch Nông có chút khó coi, lúc trước trao đổi, hắn vẫn kiên trì cho rằng hợp tác với Cơ Động mới là lựa chọn tốt.

Không nghĩ tới vừa thoát khỏi Lê quốc, bên này đã muốn ra oai phủ đầu.

Trong mắt Cổ Nương có lệ sắc chớp động: “Là ý của ta thì sao?”

Là ý của ngươi…… Quỳ xuống cho ta!

Doanh Vô Kỵ trực tiếp vung ra một cái tát, nhanh như tia chớp, cũng là thế đất lở núi lở.

Cổ Nương biến ảo ra thân người trong nháy mắt bị đánh tan, chỉ còn lại có một con sâu xấu xí mập mạp ngồi phịch trên mặt đất run lẩy bẩy, cả người đều chảy ra chất nhầy màu đỏ như máu.

Mười hai đôi mắt trên người con Cổ Trùng, tràn đầy vẻ kinh hãi.

Doanh Vô Kỵ từ trên cao nhìn xuống ả, “Ta đang là ông chủ của các ngươi, ai cho lá gan của ngươi nói năng lỗ mãng với ta?

Cổ Nương ánh mắt oán độc, nhưng cũng không nhiều lời nữa.

Mạnh mẽ chống đỡ yêu lực một lần nữa ngưng tụ trở về thân người, chỉ là không còn xinh đẹp yêu diễm vừa rồi, trên mặt vết máu trải rộng, thoạt nhìn hết sức thê thảm.

Ả nhẹ nhàng hừ một tiếng “Cũng liền ỷ vào giáo chủ coi trọng ngươi! chờ ta phá phong tỏa của Triệu thị, đến khu vực

an toàn, lại chơi với ngươi một lần nữa!

Nói rồi.

Vẫy vẫy tay.

Mang theo tâm phúc Vi Nga phái, đi tới phía trước.

Doanh Vô Kỵ chép miệng, Cơ Động này ngược lại có ý tứ, đi lên liền thăm dò thái độ của mình, còn cho thủ hạ ra oai.

Không hổ là làm ông chủ.

Hắn trầm giọng nói: "Theo sau!

Một hàng mười lăm ngàn người.

Bắt đầu dựa theo lộ tuyến đã quy hoạch trước đó, nhanh chóng lên đường.

Giống như chạy đua với thời gian.

Thủ đoạn yêu nhân Vi Nga phái liên tục xuất hiện, bất cứ địa hình chướng ngại nào cũng dễ dàng vượt qua.

Hành tung ẩn nấp, tốc độ càng là cực nhanh, vẻn vẹn nửa canh giờ, liền đuổi ra năm mươi dặm.

Khó trách Cơ Động tự tin có thể mang cả Bạch gia ra khỏi Lê quốc.

Nhưng vội vàng và vội vàng.

Tất cả mọi người phát hiện không đúng.

Dưới mệnh lệnh của Cổ Nương, đội ngũ nhanh chóng dừng lại.

Doanh Vô Kỵ sắc mặt lạnh lùng "Làm sao vậy?

Cổ Nương mở bản đồ ra, thần sắc vô cùng khủng hoảng: "Núi non, địa thế…… Tất cả đều thay đổi!

Mẹ kiếp?

Sắc mặt Doanh Vô Kỵ nhất thời trở nên cực kỳ khó khăn

Nhìn kìa.

Một cái gì đó ngoài kế hoạch.

Đã xảy ra.

…….

Chương 1046: Bị vây trong đại trận Chương 1046: Bị vây trong đại trận

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mẹ kiếp

Cái quái gì vậy?

Doanh Vô Kỵ nhắm mắt lại cảm thụ một chút, cảm giác da đầu có chút tê dại.

Hiện tại tu vi hắn còn dừng lại ở Thai Thuế Cảnh, tuy rằng vẫn không thể đem uy năng của Nhân Thiên Tựu Địa cùng Tuyệt Địa Thiên Thông hoàn toàn phát huy ra, nhưng lĩnh ngộ cũng không kém, có thể rõ ràng cảm nhận được, phương viên trăm dặm cũng đã bị bao phủ.

Địa thế ám biến, núi non đổi vị trí.

Khó trách dựa theo bản đồ càng đi càng không đúng.

Khó trách vừa rồi vẫn không nhận ra được dấu vết truy binh, bởi vì chặn đường mọi người, căn bản cũng không cần truy binh.

Doanh Vô Kỵ không khỏi thầm than, không nghĩ tới Nhân Thiên Tựu Địa cùng Tuyệt Địa Thiên Thông lại còn có phương pháp sử dụng cao thâm như thế, phạm vi trăm dặm đều có thể bao phủ, đây là kinh khủng cỡ nào? Làm sao làm được như thế.

Hiện giờ địa thế núi non đều thay đổi, tinh đấu trên trời cũng đã vặn vẹo, bất kỳ phương vị quẻ tượng nào cũng đã bị bóp méo.

Họ thậm chí không biết họ đang ở đâu.

Lúc trước đến tột cùng là thẳng tắp đi năm mươi dặm.

Hay là đi vòng tại chỗ năm mươi dặm?

Trừ phi đại sư trận pháp cùng đẳng cấp đến, hoặc là Doanh Vô Kỵ hiện tại lập tức đột phá tới Ngộ Thần Cảnh, nếu không rất khó phá đại trận này!

Ngay cả Bạch Nông cũng mở to hai mắt: "Triệu Kỵ cư nhiên…

Một đám Bạch gia cao tầng, trong mắt đều là khiếp sợ, mấy ngàn năm trước thời điểm Bạch gia rời khỏi Trung Nguyên, tuy rằng khái niệm trận pháp này còn ở vào vừa mới ở giai đoạn vỡ lòng, nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ không có truyền thừa, về sau trở lại Trung Nguyên, thậm chí không ít người đều trở thành đại sư trận pháp.

Nhưng bây giờ đối mặt với tình huống trước mắt, lại cảm thấy vô lực.

Hiện tại trận pháp Nhân tộc đã đạt tới hoàn cảnh khủng bố như thế sao?

Doanh Vô Kỵ hỏi Cô Nương "Giáo chủ các ngươi thần thông quảng đại, không thể không nhìn được kế hoạch Lê vương sẽ dùng thần thông Nhân Thiên tựu địa và Tuyệt địa Thiên Thông chứ?"

Cái này……

Sắc mặt Cổ Nương có chút khó coi: "Tuyệt địa Thiên Thông có thể bao phủ phạm vi trăm dặm, chuyện quan trọng

như vậy, sao trước đó ngươi không nói cho chúng ta biết, rốt cuộc ngươi có ý đồ gì?"

Doanh Vô Kỵ thiếu chút nữa bị chọc cười, cái này mẹ nó cũng có thể đổ lỗi.

Vẫn còn.

Cổ Nương đổ lỗi thì đổ lỗi, ả thật đúng là không hoài nghi đây là Doanh Vô Kỵ cố ý giở trò.

Yêu nhân kia lập tức dùng pháp lực phong bế hai mắt của mình, sau đó chỉ một phương hướng.

Cổ Nương lập tức hô: "Đi theo hắn, gặp núi khai sơn, gặp sông ngăn nước!"

Nghe được hiệu lệnh của nàng, ở đây một vạn hắc giáp tướng sĩ lập tức kết thành mở đường trận hình, thuận tiện bảo vệ yêu nhân chỉ đường quây vào chính giữa

Phương hướng thứ nhất, lại chính là ngọn núi bên cạnh.

Một vạn hắc giáp tướng sĩ, phảng phất tất cả mọi người chân khí đều nối liền thành một chỉnh thể, tướng sĩ đi đầu bổ một đao xuống, cương khí sắc bén rung động ở trên núi, phát ra tiếng kim thạch làm người ta nghiến răng run rẩy, ngọn núi nổi lên từng đợt bụi bặm, tốc độ mở đường cư nhiên thật đúng là không chậm.

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt khẽ rùng mình, đại khái đã hiểu được cách thức hành động của những người này.

Trận pháp phương hướng đổi vị trí, chung quy chỉ là biến hóa bên ngoài, nhưng giáo chúng Vi Nga Phái này, trước khi nhập trận liền đem phương hướng ban đầu nhớ kỹ, sau đó phong bế ngũ giác, không bị cho dù phương hướng gì xung quanh mê hoặc.

Những hắc giáp tướng sĩ này kết trận, hóa thành máy móc mở đường, chỉ cần dựa theo dẫn phương hướng đường đi, tốc độ có thể sẽ chậm một chút, nhưng nhất định có thể bảo đảm là đi về hướng Viêm quốc.

Tuyệt Địa Thiên Thông tuy rằng mãnh liệt, nhưng mở rộng đến phạm vi này, bên ngoài cường độ, khẳng định trước đó không biến thái như vậy, rất khó ngăn cản hắc giáp tướng sĩ.

Không thể không nói, Cơ Động át chủ bài quá ác, như vậy hắc giáp tướng sỹ, tuyệt đối là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, trực tiếp khai sơn ai có thể chống đỡ được?

Mặc dù đặt ở trên chiến trường, cũng là tuyệt đối đại sát khí, như vậy hắc giáp tướng sỹ, Cơ Động trong tay đến tột cùng có bao nhiêu?

Bất quá……

Bên này tìm được phương pháp phá cục, Lê Quốc bên kia cũng nên động thủ!

Doanh Vô Kỵ thấp giọng truyền âm, thanh âm truyền đến lỗ tai mỗi một người một nhà.

"Nghe ta chỉ huy điều chỉnh vị trí!"

Vừa dứt lời, thì có một đạo thanh âm xé gió sắc bén truyền đến.

Xoẹt!

Cơ hồ trong nháy mắt, thanh âm kim loại giao minh liền vang lên, ở giữa còn xen lẫn một bạo âm.

Mũi tên xé gió, trực tiếp bắn xuyên qua lồng ngực một tướng sĩ giáp đen, cả người lẫn tên cùng nhau nổ tung thành máu thịt đầy trời.

Mùi máu tanh trong nháy mắt tràn ngập trong miệng mũi mỗi người.

Xem vị trí, cái nỏ tiễn cỡ lớn kia vốn là bắn về phía yêu nhân chỉ đường, nhưng hắc giáp tướng sỹ nhưng giống như tiên tri được, trực tiếp nhảy dựng lên chặn lại.

Sở dĩ nổ tung, cũng không phải là bởi vì bản thân nỏ tiễn có chứa chân khí bạo liệt, mà là tướng sĩ giáp đen dùng bí pháp, đem lực đạo của nỏ tiễn vốn có tính xuyên thấu rất mạnh hóa giải phân tán đến trong mỗi một sợi da thịt của mình, thân bạo đồng thời, cũng triệt để hóa giải xu thế tất sát của nỏ tiễn.

Chỉ là huyết nhục nổ tung đầy trời, khiến không ít người xung quanh đều bị thương nhẹ.

Uy lực nỏ tiễn này, không ngờ đã khủng bố đến trình độ này.

Chỉ trong nháy mắt.

Song phương giao thủ cũng đã kịch liệt đến trình độ này.

Một bên là trận pháp cùng thế công cường hãn đến cực hạn, người chưa tới đã sát sinh.

Một bên là năng lực đoàn đội và đơn binh vô cùng thần kỳ, thế đi hung mãnh, phòng ngự kín không kẽ hở.

Doanh Vô Kỵ thấy vậy mí mắt cũng nhảy dựng lên.

Vẫn là xem thường anh hùng thiên hạ.

Giây tiếp theo.

Chương 1047: Xem thường anh hùng thiên hạ Chương VIP

Chương 1048: Con gái dại dột Chương 1048: Con gái dại dột

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nàng hít sâu một hơi, trịnh trọng hành lễ với Sở vương: "Phụ vương, niềm tin của nhi thần, từ đầu tới cuối vẫn luôn là phục hưng Sở quốc. Tư liệu biến pháp là nhi thần một tay thu thập, nhi thần chính là người hiểu rõ chúng nhất, cũng là người có khả năng kéo Sở quốc ra khỏi vũng bùn nhất. Đối với Doanh Vô Kỵ, nhi thần đích xác có tư tình khó có thể mở miệng.

Nhưng đây không phải là lý do nhi thần từ bỏ mẫu quốc!

Nhi thần đem trùng chuyển sinh giao cho hắn, đã là nhân chí nghĩa tẫn.

Sẽ không vì hắn mà từ bỏ tín niệm của mình".

Sở Vương lão an ủi: "Như thế là tốt rồi, vi phụ không có nhìn lầm… Cái gì, trùng chuyển sinh con cho hắn?"

Tinh Ly: "Vâng…"

Đúng là con gái dại dột!

Sở Vương đau lòng đến đấm ngực dậm chân, nhưng vẫn thở dài nói: "Bất quá một con trùng chuyển sinh đổi lấy một thanh niên tuấn kiệt như vậy, coi như là một vụ làm ăn lớn, con làm như vậy cũng không có gì sai. Chỉ là…"

Hắn xa xa nhìn về phía trận pháp: "Nội tình Triệu thị vẫn là có chút quá mức thâm hậu, một Nhân Thiên tựu địa, một cái là viễn cổ thần thông tàn thiên tuyệt địa thiên thông, trùng chuyển sinh có thể chạy thoát hay không đều là hai chuyện.

Trùng chuyển sinh đích thật là một bí bảo chạy trốn rất mạnh.

Nhưng tuyệt địa Thiên Thông cấm chế này vẫn là quá mạnh, nhất là Triệu Kỵ lần thi triển này, khủng bố thiên tượng, như vậy lại đều bị hắn trói buộc tại một mảnh khu vực nho nhỏ.

Vẫn là coi thường nội tình vương thất Triệu thị!

Trùng chuyển sinh nếu là trốn không trở về vị trí đã định, sẽ lập tức chui xuống đất, hơn nữa che dấu tất cả khí tức, trong khoảng thời gian ngắn hẳn là an toàn.

Nhưng nếu như tìm không thấy nó, trong vòng một tháng không cần thiên tài địa bảo ôn dưỡng, khí huyết thần hồn chuyển sinh bên trong kén sẽ chậm rãi héo rũ, triệt để chôn sâu dưới đất.

Đến lúc đó.

Ta e rằng khó lành

Nhìn thủ đoạn của Triệu Kỵ, chắc hẳn đã sinh ra tâm tất sát, trùng chuyển sinh của Doanh Vô Kỵ, chỉ sợ có chín thành tỷ lệ sẽ phát động.

Ai……

Tinh Ly cũng nhìn về hướng đó, hốc mắt có chút đỏ lên.

……

Doanh địa Ngô quốc.

Phụ vương! Con muốn dẫn người đi cứu Doanh……

Thanh âm Ngô Đan kích động mở miệng.

Nhưng vừa nói được một nửa, liền cảm giác cổ đau nhức.

Vừa đảo mắt, liền ngất đi.

Ngô Vương mắng một câu: “Con hàng này còn muốn cứu người, người đâu, đem hắn trói lại, không cô mệnh lệnh, không cho phép cởi trói, coi như buồn ị, cũng để cho hắn ị trong quần!”

Vâng!

Thị vệ lĩnh mệnh, trói Ngô Đan lại, trói như bánh chưng, áp giải xuống.

Ngô Vương nhìn về phương xa, vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Đây chính là đại quốc sao?

Một lúc.

Cổ họng và tim.

Tràn đầy chua xót.

Doanh địa Chu vương thất.

Chu thiên tử khoanh tay đứng, xa xa nhìn thiên tượng, vẻ mặt vô cùng cảm khái: "Khó trách hai nhà Ngụy Hàn muốn độc lập như thế, nhưng đều không muốn chính diện chống lại Triệu thị. Chuyên Húc chính thống, quả nhiên danh bất hư truyền.

Sở Phong khởi nguồn từ vùng đất Nam Man, tuy rằng cũng coi như là họ lớn, nhưng trong hậu duệ Chuyên Húc chỉ có thể tính là phụ chi, cha không thương mẹ không yêu, truyền thừa xuống đồ vật không tính là nhiều, hấp thu bí thuật Nam Man cũng không ít.

Doanh Triệu mới là truyền thừa chính thống.

Mặc dù Càn Doanh là đại tông, nhưng năm đó quan hệ hai nhà đặc biệt gần gũi, hơn nữa Càn Doanh dựa vào Lê Triệu rất nhiều năm, lúc ở riêng tự nhiên là Lê Triệu được chia nhiều hơn.

Lấy thực lực Triệu Kỵ bày ra, đích xác gánh vác được cường giả đứng đầu thiên hạ.

Nếu hắn dấn thân vào chiến trường tích cực như Doanh Việt, danh hiệu chiến lực đệ nhất nhân, thật đúng là chưa chắc có thể rơi vào trên người Doanh Việt. Chu thiên tử không rõ

lắm Triệu Kỵ cùng Doanh Vô Kỵ vì cái gì thù lớn như vậy, lại muốn vận dụng thủ pháp tàn nhẫn như vậy, đúng là giết gà dùng dao mổ trâu.

Nhưng hắn hiểu một điều.

Triệu Kỵ cũng đang tỏa sáng cơ bắp với các nước trong thiên hạ, truyền thừa này của Lê vương thất rơi vào trong tay Triệu Ninh, nhiều năm sau chưa chắc đã kém hơn Doanh Vô Khuyết và Nam Cung Vũ mấy ngày trước, dù sao Triệu Ninh cũng là nhất phẩm linh thai Chuyên Húc đế thân, chỉ cần chịu nhiên huyết, sẽ không e ngại bất kỳ cao thủ nào.

Hơn nữa Triệu thị còn có tổ truyền thân ngoại hóa thân, thật đúng là không kiêng kị cái gọi là ngự giá thân chinh.

Bất quá, so với Chu vương thất hiện giờ, vẫn còn khoảng cách không nhỏ.

Chu thiên tử cười cười, trong lòng cũng không có gì sợ hãi, Chu vương thất truyền thừa vốn là không yếu, chẳng qua là bị mấy trăm năm trước thế cục hạn chế mà thôi.

Hiện tại có Thiên Nhân tộc tương trợ, chỉ cần hoàn thành việc này.

là có thể hoàn toàn đạt được chỗ tốt của Thiên Nhân tộc.

Đến lúc đó nhất thống liên minh họ Cơ, Chu vương thất sẽ nhanh chóng quật khởi.

Hắn xoay người, nhìn về phía Cơ Động đang ngồi sóng vai: “Vương đệ, Bia Mục Dã thế nào rồi?

Cơ Động thản nhiên nói: “Giờ tý là được! Chỉ là huyết mạch quy tắc đã đến đáy cốc, hiệu dụng chưa chắc đã đủ.

Chu thiên tử cười nói: “Không sao! Chu vương thất có thể cho bọn họ quá nhiều, chỉ là bia Mục Dã, chỉ là cho bọn họ một lý do hướng tâm. Bất quá Vương đệ, ngươi ở Lê quốc

cũng có thế lực, ngươi có biết Triệu Kỵ vì sao phải hạ tay nặng như vậy với Doanh Vô Kỵ không?

Không biết.

Cơ Động trả lời lời ít ý nhiều, hắn cùng Doanh Vô Kỵ cùng Bạch gia liên hệ, ai cũng có thể biết, duy chỉ có Chu thiên tử không thể biết.

Chu thiên tử như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

Kỳ thật hắn đối với quan hệ ông tế này cũng suy đoán, biết Triệu Kỵ có thể sẽ đối với Doanh Vô Kỵ lòng mang khúc mắc, dù sao Doanh Vô Kỵ ở trong tân sinh Lê quốc có sức ảnh hưởng không nhỏ, hơn nữa Bạch gia hình như cùng Thiên Nhân tộc còn có một ít quan hệ.

Chương 1049: Ngăn cản đại quân Chương 1049: Ngăn cản đại quân

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng chi tiết cụ thể là gì, hắn thật đúng là không rõ lắm.

Hình như là mấy người Bạch gia làm chút chuyện thiên nộ nhân oán?

Hoặc là, Doanh Vô Kỵ trong tay có thứ khiến Lê quốc vô cùng kiêng kị?

Chu thiên tử không rõ ràng lắm, nhưng cũng không có đặc biệt hiếu kỳ, hắn chỉ là muốn xem kịch: "Vương đệ, ngươi nói Triệu thị cái này đại trận, có thể ngăn trở chúng ta bao nhiêu đại quân?"

Cơ Động vẻ mặt bình thản, đưa ra một cái đúng trọng tâm đáp án: "Với Đại Chu trực hệ vệ đội, 30.000!"

Ta đoán cũng không kém bao nhiêu.

Chu thiên tử cười nhạt, đại trận này tuy rằng khủng bố, nếu là quân đội bình thường, chỉ cần vô ý tiến vào bẫy, cho dù tới mười vạn cũng chỉ có bị toàn bộ giảo sát phần!

Nhưng hôm nay trực hệ vệ đội của Đại Chu giống như thiên thần hạ phàm, đại trận này nhiều nhất ngăn cản 30.000 Chu quân.

Trong vòng ba ngày phải phá trận.

Bất quá chính là vấn đề tử thương bao nhiêu.

Nhưng thi triển đại trận Lê vương thất cũng sẽ tổn thương thảm trọng.

"Hai anh em" cứ như vậy sóng vai nhìn phong cảnh xa xa, tâm tình thoạt nhìn có chút thoải mái.

Nhưng trong lòng Cơ Động lại dấy lên sóng to gió lớn.

Lúc trước hắn còn đối với Doanh Vô Kỵ giữ lại một ít hoài nghi cùng đề phòng, nhưng hiện tại đã triệt để tan thành mây khói.

Chính mình phái ra chút người kia, sợ là nguy hiểm.

Trừ phi đám người Bạch gia kia có thể phát huy chiến lực gấp ba lần chiến sĩ giáp đen, nếu không căn bản không có bất kỳ khả năng đột phá vòng vây nào.

Nhưng tố chất của đám chiến sĩ giáp đen này đã là đứng đầu Trung Nguyên, cho dù là vệ đội trực hệ Chu thất vô cùng tự tin của Chu thiên tử cũng chưa chắc có thể so sánh được.

Bạch gia bản tộc người phát huy gấp ba chiến lực cũng khó nói, những môn đồ kia… nghĩ cũng đừng nghĩ!

Một vạn tướng sĩ hắc giáp, đã là hắn lần này có thể gánh vác cực hạn.

Hiện tại tăng cường, một là luyến tiếc, hai là không có khả năng.

Nếu toàn quân bị diệt cũng không có biện pháp đem Doanh Vô Kỵ cứu ra, vậy thì thật là cái quần cộc cũng không còn.

Chỉ có thể gửi gắm hy vọng cho Bạch gia thật sự có nội tình đủ để sánh vai chư hầu thiên hạ.

Nhưng kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, cũng không có bi quan như vậy.

Hắn cho Cổ Nương át chủ bài, cũng đủ ngọc nát đá tan.

Mặc dù không đạt được hứa hẹn với Doanh Vô Kỵ, để cho tất cả người Bạch gia bình yên vô sự rút lui.

Cũng đủ để chạy ra khỏi cao tầng Bạch gia và Doanh Vô Kỵ.

……

Trong sơn mạch.

Đại doanh Triệu thị.

Ngoài doanh địa mưa gió xối xả, trong doanh địa lại một giọt mưa chưa rơi.

Cả vùng núi, liền một khối này không có bị mưa to thổi quét địa phương, nhiều nhất chỉ là có một chút ẩm ướt mà thôi.

Doanh địa chỉ có ba ngàn vệ đội vương thất đóng giữ, những thứ khác đều phân bố ở vùng núi các nơi, mượn thế trận pháp, tiễu trừ một vạn năm ngàn người bị bao vây với mức độ giảo sát lớn nhất.

Trong đại doanh quân cơ.

Triệu Kỵ còng lưng, lẳng lặng xem kỹ bản đồ.

Vương hậu Tuyền Cơ cùng thái tử Triệu Ninh đứng ở hai bên, không khí có chút nghiêm nghị.

Thật lâu sau!

Ánh mắt Triệu Kỵ rơi xuống một bồn địa nhỏ, bồn địa này cách doanh địa Triệu thị rất gần, đồng thời cũng là nơi thích hợp vây giết nhất trong trận pháp.

Chỉ cần tiến vào khu vực này, dù là quân đội tinh nhuệ, ở bên trong đều là cục diện phải chết.

Trừ phi bên trong có một đại sư trận pháp sánh vai với mình, còn có một thống soái vô địch cùng đẳng cấp với Doanh Việt, như vậy mới có thể kéo song phương đến một trình độ ngang nhau.

Mà hiện tại.

Căn cứ trận pháp hồi báo, đám người Doanh Vô Kỵ đã tiếp cận bồn địa này, hơn nữa còn đang cướp đường chạy như điên.

Núi non địa thế thay đổi, cùng với sấm sét đầy trời cùng bóng tối vô biên, đã làm cho bọn họ hoàn toàn mất đi năng lực phán đoán.

Ông ta không cho rằng phe Cơ Động có năng lực phân biệt nguy hiểm.

Duy nhất có khả năng ý thức được nguy cơ, chỉ có ông ta vị Lê Vương này tận tay dạy Nhân Thiên tựu địa Doanh Vô Kỵ.

Không sai!

Triệu Kỵ hài lòng vuốt chòm râu, cười nhạt nhìn về phía Triệu Ninh: “Thấy rõ chưa? Nhân Thiên tựu địa cùng Tuyệt Địa Thiên Thông, chính là dùng như vậy!

Nhi thần hiểu rồi!

Triệu Ninh trầm giọng nói, ngay từ đầu loại này siêu tuyệt cách dùng, quả thực phá vỡ nhận thức của nàng, nàng nằm mơ cũng thật không ngờ, lấy tinh nhuệ đại quân làm trận cơ, lại có thể phát huy như vậy khủng bố hiệu quả.

Ngoại trừ sốc.

Chỉ có sốc.

Sống hơn hai mươi năm, nàng lần đầu tiên cảm nhận được chỗ kinh khủng của truyền thừa chính thống của Chuyên Húc.

Triệu Kỵ khẽ cười nói: "Phương pháp khống trận như thế, trong một quyển sách cổ chỉ có quân vương Triệu thị mới có thể xem duyệt, là tồn tại nhiều đời Lê vương cần tìm hiểu cả đời."

Chỉ bất quá trăm ngàn năm qua, cơ hồ chưa từng dùng qua, trên giấy cảm nhận thì chỉ cảm thấy nông cạn, năm đó tiên vương truyền cho ta, ta một lần liên tục nhiều năm lòng tin tan tác.

Con tương đối may mắn, có thể tận mắt quan sát một lần.

Triệu Ninh gật đầu, nếu như chỉ là ở trên sách cổ quan sát văn tự tranh vẽ, nàng khả năng cũng sẽ nhiều năm tìm hiểu mà không chiếm được trọng điểm.

Lần này tận mắt quan sát, đích xác là vô cùng trân quý.

Nhưng……

Nàng mặt mang lo lắng: "Nhưng phụ vương! thi triển trận pháp lần này, tuổi thọ của phụ vương…"

Triệu Kỵ khóe miệng hơi giương lên, khô héo trên mặt, kéo ra một khe rãnh khiếp người: "Sống thêm vài ngày lại có ích lợi gì, tuổi thọ quân vương Triệu thị, nên dùng vào chỗ này!

Hốc mắt Triệu Ninh đỏ lên, gật đầu thật mạnh.

Chương 1050: Liên thủ giảo sát Chương 1050: Liên thủ giảo sát

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ nhìn nàng, lộ ra ánh mắt hài lòng.

Ánh mắt Triệu Ninh khẽ động, nhìn chằm chằm bồn địa nho nhỏ kia, trước đó thương lượng chính là Triệu thị cùng Bạch gia cùng nhau liên thủ, đem chủ lực của Cơ Động giảo sát hầu như không còn.

Nhưng hiện tại, lại là Triệu thị nghiêng về một phía tàn sát.

Tuy Doanh Vô Kỵ mang theo người Bạch gia, vẫn lấy trận hình truyền đạt tin tức, cơ hồ không có người tử trận, nhưng thương nhẹ trọng thương lại vô số kể, đây cố nhiên là thủ đoạn giúp bọn họ rửa sạch hiềm nghi, nhưng…

Có cần thiết không?

Chỉ cần hiện tại bên này phát ra hai mặt giáp công tín hiệu, Cơ Động những người này, chỉ sợ đã bị tàn sát sạch sẽ.

Cơ Động người rất mạnh, mạnh đến mức khiến cho người ta khiếp sợ, nhưng dù sao chỉ có một vạn người, cùng Triệu Bạch liên thủ đối mặt với Thông Thiên đại trận trước mặt… Cũng chỉ là một vạn người mà thôi.

Triệu thị…… Có cần phải biểu hiện cường thế như vậy không?

Hay là nói muốn tiêu diệt từng bộ phận, đợi đến sau khi tiến vào bồn địa, người của Cơ Động toàn quân bị diệt, Bạch gia cho dù suy nghĩ cẩn thận hết thảy, muốn dốc sức phản kháng cũng không làm nên chuyện gì, lại ra sức hạ sát thủ với Bạch gia?

Triệu Ninh không xác định.

Dù cho nàng sống hơn hai mươi năm, dù cho hiện tại Triệu Kỵ liền đứng ở bên cạnh nàng, nàng cũng không rõ ràng lắm ý tứ. Triệu Kỵ

Nàng gắt gao nhìn chằm chằm bồn địa, tâm loạn như ma, không rõ vì sao nhất định phải đem sự tình đẩy mạnh đến cục diện tất sát.

Chỉ là kỳ vọng Doanh Vô Kỵ không nên đi vào, không đi vào, còn có dựa vào thực lực chính mình chạy trốn.

Khả năng.

Nếu thật đi vào, sinh tử thật sự chỉ ở trong một ý niệm của Triệu Kỵ.

Đúng lúc này.

Báo!

Một thám báo người đầy bùn lầy xông vào đại doanh: "Bẩm bệ hạ, quân địch đã dừng lại ở lối vào bồn địa.

Trong lòng Triệu Ninh nhảy dựng, tiếng lòng nhất thời căng thẳng.

Triệu Kỵ nghe được tin tức này, lập tức vuốt râu cười to: "Hảo tiểu tử, Nhân Thiên Tựu Địa thật đúng là không uổng công học.

Thám báo hỏi: "Bệ hạ, hiện tại xử lý như thế nào?

"Cắt đứt đường lui của bọn họ, nhưng thế công cũng đừng quá mạnh!"

Khóe miệng Triệu Kỵ lộ ra một tia nụ cười khó hiểu: "Cùng bọn họ hao tổn trong chốc lát, xem bọn họ sẽ làm ra lựa chọn như thế nào!"

Vâng!

Thám báo nhanh chóng rời đi.

Đại doanh lâm vào yên tĩnh thật lâu.

Triệu Kỵ tuy rằng thoạt nhìn đã vô cùng già nua suy yếu, nhưng khóe miệng vẫn mang theo ý cười tự đắc.

Hai tay Triệu Ninh đan ở sau lưng, cũng đã không tự chủ mà run rẩy lên, lòng bàn tay đã sớm chảy ra mồ hôi, lúc này mới bao lâu, cũng đã có loại cảm giác tâm lực lao lực quá độ, sâu trong hai tròng mắt, từng tia vẻ giãy dụa thường xuyên toát ra.

Lại nửa canh giờ sau.

Trinh sát lại tiến vào: "Bẩm bệ hạ! Bọn họ đã vào bồn địa rồi.

Không tồi!

Triệu Kỵ vuốt vuốt chòm râu: "Không hổ là con rể tốt của cô, vẫn tín nhiệm nhạc phụ cô!

Thám báo cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Hiện tại chúng ta…"

Triệu Kỵ cười phất tay: "Bọn họ đã là thú khốn, không có nửa phần thắng, tận lực hạ thấp tổn thất của chúng ta, để các tướng sĩ chia làm hai nhóm, thay nhau nghỉ ngơi, dựa theo kế hoạch ban đầu chậm rãi giết!"

Dựa theo kế hoạch ban đầu.

Chính làưu tiên giết người của Cơ Động.

Thám báo cẩn thận hỏi: "Giết tới khi nào thì dừng lại?

Triệu Kỵ cười nhạt: "Cô bảo dừng thì dừng!

Vâng!

Thám báo đáp một tiếng, nhanh chóng rời đi.

Triệu Kỵ ngồi trở lại ghế, tinh thần tựa hồ thả lỏng rất nhiều.

Triệu Ninh cũng giống như thở phào nhẹ nhõm, chắp tay nói: "Phụ vương diệu sách, việc này đã trần ai kết thúc! trận chiến này nhi thần học được không ít, đã có đốn ngộ xu thế, chính là bế quan tìm hiểu thời cơ tốt, không bằng…"

Muốn giác ngộ?

Triệu Kỵ nhướng lông mày, tựa hồ có chút vui mừng.

Đúng!

Triệu Ninh gật đầu thật mạnh, ánh mắt bình tĩnh nhìn Triệu Kỵ, tiếng lòng cũng đã căng thẳng tới cực điểm.

Triệu Kỵ cười vuốt râu, khoát tay áo: "Chuyện tốt! Vậy ngươi về doanh trướng bế quan đi!"

Vâng, phụ vương!

Triệu Ninh hành lễ, sắc mặt bình tĩnh rời khỏi đại doanh quân cơ.

Trở lại doanh trướng của mình, nàng nhất thời cảm giác tay chân một mảnh lạnh lẽo.

Đến bây giờ, nàng vẫn không thể xác định suy nghĩ của Triệu Kỵ.

Nhưng tất cả mọi thứ dường như đang hướng tới tình huống xấu nhất.

Không thể tiếp tục như vậy nữa.

Nàng biết, chính mình dù như thế nào thăm dò Triệu Kỵ, cũng không có khả năng đạt được ý nghĩ chân thật của ông ta

Chờ mình có thể xác định thời điểm, Doanh Vô Kỵ khả năng đã đầu rơi xuống đất.

Kết quả này, nàng không chấp nhận được.

Nàng hít một hơi thật sâu.

Run rẩy lấy từ trong ngực ra một thanh Ngọc Chương.

Nín thở ngưng thần, dùng sức vung lên không trung.

Một khe nứt xuất hiện.

Tuyệt kỹ Doanh Thập Tam này, mấy tháng trước nàng vừa mới nhập môn, dùng còn chưa thuần thục, nhưng đủ để giúp nàng đi đến nơi mình muốn đi.

Chỉ là, khe nứt này vừa mới xuất hiện, đã bị một trận gió nhẹ trực tiếp thổi tan.

Cái gì?

Triệu Ninh đồng tử co rụt lại, còn cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua loại này khe hở có thể bị gió nhẹ thổi tán, cỗ gió nhẹ này từ đâu tới?

Nàng nhanh chóng quay đầu, nhìn thấy ngoài trướng có một bóng đen.

Xa xa bầu trời đêm một đạo lôi quang hiện lên.

Gương mặt Triệu Kỵ lạnh lẽo.

Triệu Ninh sợ hãi cả kinh, nhanh chóng giấu Ngọc Chương ở phía sau: "Phụ, phụ vương…

Triệu Kỵ chậm rãi mở miệng: "Ngươi mang theo Phá Trận Chương của cô, đây là muốn đi đâu?

Phá Trận Chương.

Chính là khắc tinh của tất cả cấm chế trận pháp trong thiên hạ, cũng là một trong những bảo bối cao cấp nhất của vương thất Triệu thị.

Triệu Ninh cắn môi, im lặng không lên tiếng.

Triệu Kỵ thanh âm bình tĩnh: “Ngươi đây là muốn đi cứu Doanh Vô Kỵ!

Vâng!

Ngươi cảm thấy cô muốn giết hắn!?

Vâng!

Tốt! Rất tốt!

Chương 1051: Thiên Y vô phùng Chương 1051: Thiên Y vô phùng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười, thanh âm nghe không ra là buồn hay giận: “Khó trách ngươi lén liên lạc Hàn Du, khó trách trước khi đi ngươi vào tư khố vương thất. Ngươi có phải hay không cảm thấy, chính mình làm hết thảy đều thiên y vô phùng?”

Triệu Ninh hít sâu một hơi, kinh hoàng sâu trong đôi mắt hoàn toàn biến mất.

Nàng ngẩng đầu, ngang nhiên không sợ nhìn thẳng Triệu Kỵ: “Phụ vương là vương của Đại Lê, Đại Lê không có chuyện gì có thể giấu được ánh mắt của phụ vương. Nhi thần chỉ cho rằng, sự tình không đến mức này!”

Triệu Kỵ hỏi ngược lại: “Chỉ là một Doanh Vô Kỵ, đáng giá ngươi khi quân vứt bỏ phụ thân?”

Không chỉ là Doanh Vô Kỵ!

Triệu Ninh ngẩng đầu: “Vô Kỵ ở Lê nhiều năm, chưa bao giờ làm chuyện trái với Lê Luật, ngược lại lại lập được công lao hãn mã cho Đại Lê! Về công, hắn là lương tướng trung thần của Đại Lê. Về tư, hắn là con rể thông gia Triệu gia ta. Về đại thế, hắn càng là khởi đầu của Đại Lê thịnh thế!

Lê quốc hôm nay đã thành trăm thánh địa, những người có kiến thức trong thiên hạ đều tìm nơi nương tựa.

Quan chức lại chức, đều có người đầy bụng tài tình.

Nếu chỉ là bởi vì một Bạch gia không an phận, chúng ta liền không chứa nổi Vô Kỵ!

Lê quốc này, còn khai sáng thịnh thế như thế nào?

Nhi thần không muốn khi quân, lại không thể không khi đố kỵ hiền tài!

Con gái không muốn bỏ cha, nhưng không thể không bỏ cha.

Được!

Được!

Hay cho một vị vua đố kỵ hiền tài, hay cho một người cha già ngây ngô!

Triệu Kỵ ngửa mặt lên trời cười to, râu tóc rối bời, bộ dạng như điên cuồng: "Trong lòng ngươi còn có nửa phần vị trí giang sơn Triệu thị sao? ngươi có từng nghĩ tới, thả Doanh Vô Kỵ đi, nếu hắn ngấp nghé giang sơn Triệu thị, ngươi một nữ tử làm sao bảo vệ?"

Triệu Ninh không chút sợ hãi: "Nếu thật sự là như thế, nhi thần nhất định để cho hắn có tới không có về!

Triệu Kỵ trừng mắt hổ.

Nhưng không tiếp tục răn dạy nàng.

Trầm mặc thật lâu.

"Ừm, ừm?"

Triệu Ninh giật mình, vẻ mặt tràn đầy khó hiểu và thất vọng: "Phụ vương…

……

Trong bồn địa.

Mưa to không ngừng.

Trong màn mưa, thỉnh thoảng vang lên những trận kêu thảm thiết.

Nơi này, cơ hồ không có ánh sáng, chỉ có thể dựa vào thần thức phân biệt vị trí.

Nhưng binh sĩ Triệu thị có đại trận dựa vào, lại như đặt mình trong ban ngày.

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, quần áo trên người dán sát vào da thịt, thần thức mở ra, yên lặng đếm binh lực còn lại.

Trước đó hơn một năm, Bạch gia có sung túc tài nguyên ủng hộ, nên đột phá Thai Thuế cảnh đều đã đột phá, từng cái đều có bảo mệnh pháp thuật bên người, cũng không có nguy hiểm tính mạng, một ít trẻ con chưa đột phá cũng có cao thủ trong tộc bảo hộ.

Tình huống môn đồ Bạch thị kém một chút, nhưng bọn họ từ đầu đến cuối đều duy trì trận hình phòng ngự tốt đẹp, hơn nữa có tín hiệu truyền đạt ra ngoài, cũng không bị quân đội Triệu thị nhắm vào.

Tuy rằng không ít người bị thương nhẹ trọng thương, nhưng trong thời gian ngắn không đến mức tổn thương đến tính mạng.

Chỉ là…

Yêu nhân Vi Nga phái và tướng sĩ giáp đen dưới tay Cơ Động vẫn giảm quân số.

Nếu như giảm xuống dưới tuyến nguy hiểm, chính mình lâm trận đột phá, chỉ sợ cũng khó có phần thắng.

Giảm quân số chưa bao giờ dừng lại.

Hắn cũng đang đếm.

Được rồi.

Thời điểm còn lâu mới đạt tới tuyến nguy hiểm, sát thế dường như đã đình chỉ.

Cổ Nương thở phào nhẹ nhõm, ngữ khí lại cực kỳ bất thiện: "Doanh Vô Kỵ, Bạch gia các ngươi là thực lực quá yếu, hay là căn bản không muốn xuất lực?"

Không muốn xuất lực?

Doanh Vô Kỵ cười lạnh một tiếng: "Mới vừa ngăn cản các ngươi tiến vào tử cục này, chẳng lẽ không phải là ta sao?"

Cổ Nương trầm mặc.

Doanh Vô Kỵ trầm giọng nói: "Bạch gia còn có biện pháp tử chiến đến cùng, chỉ là muốn phá trận, vẫn là không đủ, các ngươi còn có át chủ bài chưa ra?"

Có!

Thanh âm Cổ Nương có chút âm lệ: "Bất quá người của chúng ta đều phải chết, người của các ngươi, chỉ sợ cũng sống không quá một phần mười.

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi: "Nói cho ta biết, ta và ngươi thông suốt lẫn nhau!"

Nằm mơ!

Cổ Nương hiển nhiên đối với Doanh Vô Kỵ không có hoàn toàn buông xuống cảnh giác.

Cũng đúng lúc này.

Một thanh âm quanh quẩn trong núi.

Phò mã Doanh Vô Kỵ ở đâu? Bệ hạ mời phò mã gia gặp lại!

Gặp lại?

Doanh Vô Kỵ nâng mí mắt, hắn đến bây giờ cũng đoán không ra tâm tư Triệu Kỵ.

Lời mời này.

Tất cả mọi thứ, nói vậy cũng nên kết thúc rồi chứ?

Lần này.

…….

Đến tột cùng là hòa giải cuối cùng, hay là dụ sát nhằm vào mình?

Có thể người đến không tốt.

Nhưng Doanh Vô Kỵ có thủ đoạn giải quyết.

Hơn nữa đáp án này, hắn phải tự mình xác nhận.

Doanh Vô Kỵ ở đây!

Doanh Vô Kỵ đứng dậy.

Lại nghe thấy sau lưng "Khanh" một tiếng.

Mặc dù không nhìn về phía sau, nhưng hắn có thể nhận thấy rõ ràng, kiếm của Cổ Nương đang chỉ vào sau lưng hắn.

Thanh âm Cổ Nương oán độc băng hàn: "Không được đi!

~~~~

Không được đi!

Thanh âm Cổ Nương âm trầm mà oán độc, tuy rằng Cơ Động cơ bản đã xác định thành tâm của Doanh Vô Kỵ, nhưng ả chưa bao giờ tin tưởng cho dù kẻ nào bên người Cơ Động
~~~~

ngoại trừ mình ra, bao gồm Nam Cung Yến mà Cơ Động cực kỳ sủng ái.

Bởi vì thiên hạ này chỉ có mình là thật tâm đối với giáo chủ.

Nam Cung Yến biểu hiện dị thường gì cũng như thế, huống chi Doanh Vô Kỵ?

Cổ Nương chưa từng buông bỏ cảnh giác đối với Doanh Vô Kỵ, hơn nữa ả vẫn luôn quan sát tình huống trên chiến trường, hoàn cảnh hiện tại rất không thích hợp quan sát, nhưng cảm giác của ả tương đối nhạy bén, cho dù không có biện pháp nhìn thấy toàn cảnh, cũng có thể thăm dò đại khái tình huống.

Rất không thích hợp!

Chương 1052: Không muốn trao đổi át chủ bài Chương 1052: Không muốn trao đổi át chủ bài

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ xoay người, ánh mắt vô cùng bình tĩnh nhìn nàng: "Ngươi cũng không muốn trao đổi át chủ bài với ta, chúng ta cũng chỉ có đường chết, hiện tại có một cơ hội đàm phán đổi lấy mạng sống bày ra trước mặt, ta vì sao phải buông tha?"

Đàm phán?

Cổ Nương cười lạnh một tiếng: "Là đàm phán, hay là đầu hàng?

Trước khi bị giáo chủ các ngươi hãm hại, ta chính là phò mã Đại Lê, tế tửu học cung, tổng giáo đầu bốn ngàn tinh nhuệ Bạch thị, ta thành thật ở phủ phò mã không tốt, còn cần quy hàng Lê vương?"

Cổ Nương: "……

Tuy rằng rất hoài nghi động cơ của Doanh Vô Kỵ, nhưng những lời này hình như không có gì sai.

Chỉ là kiếm trên tay ả, cũng không có ý buông xuống.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Ngươi không tin ta?"

Ta làm sao tin ngươi?

Thanh âm Cổ Nương có chút lạnh lùng: "Chính ngươi nhìn xem dọc theo đường đi, người của chúng ta chết rồi lại chết, Bạch gia các ngươi mới chết mấy người?"

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu, trong nháy mắt hiểu được linh giác của Cổ Nương còn khủng bố như vậy, trong lúc nhất thời thậm chí có chút ngượng ngùng nói cho ả biết, kỳ thật một người cũng chưa chết.

Hắn hừ một tiếng: "Trước đó giáo chủ các ngươi hứa hẹn chúng ta chính là, không tiếc bất cứ giá nào đưa Bạch gia chúng ta hoàn hảo không tổn hao gì mà ra ngoài, ta dựa theo ước định tận khả năng giảm thiểu tổn thất Bạch gia chúng ta, có vấn đề sao?"

Hình như thật đúng là không thành vấn đề.

Nhưng Cổ Nương vẫn không chịu buông tha: "Ngươi dựa vào cái gì mà xác định, lần đàm phán này nhất định sẽ có kết quả?"

Nếu dựa vào át chủ bài của các ngươi, có thể đem Bạch gia toàn bộ chúng ta đưa ra ngoài, ta cần mạo hiểm lớn như vậy?"

Cổ Nương: "……

Giờ này.

Lê quốc bên kia gọi người có chút không kiên nhẫn: "Phò mã gia, đừng làm cho tiểu nhân khó xử! bệ hạ để cho ta đếm tới ba, ta vẫn kéo dài chưa đếm đếm, hiện tại ta chuẩn bị đếm!

“Biết rồi, lập tức đi qua! Vẫn thúc giục, có phiền hay không? Mẹ nó chứ!”

Doanh Vô Kỵ càng không kiên nhẫn mắng một câu, người gọi lập tức thức thời câm miệng.

“Vô Kỵ, chàng thật sự muốn đi?”

Hoa Triều vẻ mặt lo lắng nghênh đón: “Chúng ta hiện tại tình cảnh tuy rằng không ổn, nhưng chưa chắc không có lực đánh một trận. Lê vương hiện tại lừa chàng đi qua, nếu như chàng gặp bất trắc…”

Yên tâm!

Doanh Vô Kỵ an ủi ôm nàng một cái: “Thật sự là như thế, ta cũng có nắm chắc trốn trở về.

Nói xong, không dấu vết đem một Mộc nhân nhét vào trong ngực Hoa Triều.

Hoa Triều bất động thanh sắc thu hồi Mộc Nhân.

Trong giọng nói lo lắng chưa giảm, thậm chí có chút nức nở thanh âm: “Nhưng là ta sợ!”

Doanh Vô Kỵ cười vuốt vuốt khuôn mặt của nàng: “Không có việc gì, nơi này có mẫu thân bọn họ bảo vệ nàng!”

Uh……

Hoa Triều nhẹ nhàng lên tiếng, không nỡ lui về trận doanh Bạch gia.

Nếu ta thật sự trốn không trở lại, y theo lời hứa của các ngươi, bảo vệ tốt người nhà của ta, nếu không chỗ tốt của Thiên Nhân tộc, giáo chủ các ngươi một cọng lông cũng không chiếm được!”

Nói rồi.

Quay người rời đi.

Cổ Nương trong lòng còn có chút giãy dụa, nhưng cảm giác sự tình giống như cũng không có gì không đúng.

Dọc theo đường đi biểu hiện của Doanh Vô Kỵ ả đều thấy được, một mực bảo vệ người nhà của mình, người này có thể sẽ hãm hại giáo chủ, nhưng tuyệt đối sẽ không hãm hại người nhà của mình.

Hắn đi đàm phán chưa chắc đã ổn thỏa.

Nhưng người nhà của hắn đều ở trong tay của mình.

Người Bạch gia tuy rằng mạnh.

Nhưng chỉ có chính là không tới một ngàn người, về phần còn lại ba ngàn năm, lại đều là tân binh.

Cái này còn không bị mình tùy tiện thịt sao?

Cho nên ả không có ngăn Doanh Vô Kỵ.

Trên thực tế Doanh Vô Kỵ căn bản không có ý tứ để ý đến ả .

Trước khi đi xoay người nói một câu: "sau khi ta về sẽ trao đổi với ngươi, nhớ là đừng có lôi chuyện ta cùng Liên minh Cơ Động ra đùa giỡn"

Dứt lời, trực tiếp rời đi.

Cổ Nương sắc mặt âm trầm, nhưng cuối cùng cũng nghe lọt lời Doanh Vô Kỵ.

Đích xác không thể hao tổn nội bộ, những thứ này đều là lực lượng của giáo chủ.

Thừa dịp Doanh Vô Kỵ đi đàm phán, bên này rốt cục cũng có cơ hội thở dốc.

Những chiến sĩ giáp đen này tuy rằng không sợ, nhưng thể lực đích xác giảm xuống không ít.

Về phần người Vi Nga phái lại càng không chịu nổi, bởi vì cảm xúc nghẹn khuất cùng hoảng sợ, sĩ khí giảm xuống rất nhiều, phải đề cao sĩ khí.

Nếu Bạch gia thật sự có át chủ bài, không chừng còn có thể bảo toàn thực lực ở mức độ lớn nhất.

"Tiểu cổ yêu?"

Một thanh âm vang lên.

Sắc mặt Cổ Nương có chút không kiên nhẫn, xoay người nhìn lại, phát hiện là mẹ ruột của Doanh Vô Kỵ Bạch Nghi.

Không vui nói: "Chú ý cách dùng từ của ngươi!

Bạch Nghi nhàn nhạt cười cười: "Thiên hạ này có ngàn vạn loại yêu, có thể lấy thân cổ trùng tu luyện thành đại yêu đúng là không dễ, ít nhất trong kiến thức mấy ngàn năm của Bạch gia ta, có thể lấy cổ tu thành yêu không tới năm ngón tay. Cho nên ta cảm thấy, không nên bởi vì một ít hoài nghi khó hiểu mà đặt mình vào trong nguy hiểm.

Cổ Nương hừ lạnh: "Nếu Doanh Vô Kỵ lòng mang bất chính, thả hắn ra, chính là đặt giáo chủ vào trong nguy hiểm. So sánh hai thứ, nguy hiểm này vẫn là để ta gánh chịu!"

Bạch Nghi có chút sợ hãi than: "Không ngờ cổ yêu lại có thể có tình có nghĩa như ngươi!"

Cổ Nương không trả lời, tình nghĩa của nàng đối với giáo chủ, há người ngoài có thể hiểu được?

Bạch Nghi cười khẽ một tiếng: "Bất quá lần này đề phòng, kỳ thật cũng không cần, cổ yêu các ngươi từ trước đến nay am hiểu cảm giác cảm xúc, chẳng lẽ ngươi còn không phán đoán ra cái gì từ trong cảm xúc Bạch gia chúng ta sao?"

Chương 1053: Lá bài tẩy Bạch gia Chương 1053: Lá bài tẩy Bạch gia

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cổ Nương trầm mặc.

Đúng vậy.

Doanh Vô Kỵ biểu hiện vẫn có chút do dự, không biết có phải bởi vì lá bài tẩy của Bạch gia phải trả một cái giá lớn hay không.

Bạch Nghi cùng Hoa Triều hai người thân cận Doanh Vô Kỵ nhất, trong lòng đang lo lắng cực độ.

Tộc nhân Bạch thị trong lòng vừa phẫn nộ, vừa ngột ngạt, rõ ràng muốn cùng Triệu thị đánh một trận, nhưng bởi vì Doanh Vô Kỵ áp chế, chỉ có thể phòng thủ bị động.

Về phần những Bạch thị môn đồ kia, cả đám đều sợ hãi mờ mịt, hiển nhiên không rõ ràng lắm, vì cái gì bỗng nhiên phải chạy trốn, bỗng nhiên tựu bị người mẫu quốc truy sát.

Phản ứng của tất cả những điều này.

Đều bình thường vô cùng.

Liền ngay cả Doanh Vô Kỵ vừa rồi quyết định rời đi, đều có một loại cảm xúc bi tráng ở ngực.

Cổ Nương có chút hoài nghi, đề phòng của mình có phải thật sự phóng đại hay không.

Bạch Nghi than nhẹ một tiếng: "Kỳ thật nhất không nên trở thành địch nhân chính là chúng ta, Bạch gia muốn chạy đi, ngươi cũng muốn giúp chúng ta chạy đi, nhưng chúng ta hãm sâu hiểm cảnh, lại đề phòng lẫn nhau, đây không phải là hại người hại mình sao?"

Thực không giấu diếm, Bạch gia chúng ta vừa rồi chỉ là vội vàng tự bảo vệ mình, nếu là thật cùng Triệu thị cứng rắn, cho

dù đánh không thắng, cũng có thể tạo thành uy hiếp cực lớn cho bọn họ

Nếu ngươi thật sự có át chủ bài, chúng ta liên hệ một chút, ít nhất có thể có một tia thắng thế !"

Thần sắc Cổ Nương có chút giãy dụa.

Rốt cục vẫn là nói ra miệng: "Được! Nói cho ngươi cũng không sao!

Ngay sau đó, liền đem phương án của ả nói một chút.

Bạch Nghi nghe xong, khóe miệng không ngừng co quắp.

……

Phò mã gia xin đi theo ta!

Người triệu tập thấy Doanh Vô Kỵ tới, lập tức làm ra một cái thủ thế mời.

Thái độ rất cung kính.

Nhưng nhìn không ra thiện ý, cũng nhìn không ra ác cảm.

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu: "Làm phiền!"

Đi theo người triệu tập, Doanh Vô Kỵ một đường lên núi, rất nhanh đã đến trong doanh địa.

Cái này cùng vị trí hắn tưởng tượng khác biệt cũng không lớn, dù sao cũng là một tiểu lão đồng thời nắm giữ Nhân Thiên Tựu địa cùng Tuyệt Địa Thiên Thông.

Cho dù tạm thời không cách nào toàn bộ dùng ra, biết rõ ảo diệu trong trận pháp, đối với hắn mà nói cũng không phải là việc khó gì.

Hiện tại xem ra, cha vợ một tay này, bản thân cũng không vượt qua phạm trù kỹ năng bản thân, chỉ là ứng dụng liên động đối với hai kỹ năng đỉnh cấp.

Chỉ là như thế, liền có thể đạt tới hiệu quả khủng bố như vậy, thật sự là không dễ dàng.

Chỉ một chiêu này, cũng đủ học hỏi.

Xoạt!

Doanh Vô Kỵ rốt cục bước lên thổ địa khô ráo, cảm giác trên người ẩm ướt dính dính đấy, hình tượng hắn là không phải quá đẹp mắt, liền vận khởi chân khí, sấy khô tóc cùng quần áo.

Lúc này mới đi tới trước đại trướng, cao giọng nói: "Cha, con tới rồi.

Uh! Vào đi!

Trong trướng truyền ra thanh âm Triệu Kỵ, thanh âm có chút suy yếu, nghe không ra hỉ nộ.

Doanh Vô Kỵ vẫn chưa lập tức bước ra bước chân, bởi vì hắn giờ phút này, rất có loại cảm giác "xa cách".

Hắn cũng không biết vén màn trướng lên, Triệu Kỵ sẽ dùng loại ánh mắt gì nhìn hắn.

Bất quá chung quy phải cho ra một cái kết thúc.

Hắn hít sâu một hơi, đẩy màn trướng ra, sải bước đi vào.

Vừa vào trướng, hắn đụng ngay ánh mắt của Triệu Thị

Lại còn không đoán được cảm xúc của Triệu Kỵ.

Nhưng hắn rất nhanh liền phát hiện Bên cạnh Triệu Ninh người đầy vết máu, trọng thương ngất xỉu, còn bị treo lên.

Một cỗ tức giận nhất thời từ trong lòng lao ra, vọt đến huyệt Thái Dương.

Hắn nhanh chóng chạy đến Bên cạnh Triệu Ninh, chân khí thăm dò vào thân thể của nàng, xác định không có thương tổn đến căn bản, mới hơi hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hắn chính là đỉnh cấp đao phủ Càn ngục Cửu hình.

Làm sao có thể nhìn không ra Triệu Ninh đã phải chịu tra tấn như thế nào?

Vết thương này.

Ít nhất tra tấn hai lượt Càn Ngục cửu hình

Loại hình phạt này, sẽ không thương tổn đến căn bản, nhưng mang đến cực hạn thống khổ, cũng là rất nhiều Cao thủ Binh Nhân cảnh đều chịu không nổi.

Ý chí hơi yếu một chút, có thể một vòng chịu không nổi liền tinh thần sụp đổ.

Đây là phạm vào cái gì sai, phải chịu trừng phạt như vậy?

Hắn thôi phát khoảnh khắc hoa nở, hướng nàng đan điền độ một cỗ chân khí ôn dưỡng thể xác và tinh thần, mới tiến lên một bước.

Ngươi đây là ý gì?

Có ý gì? Chẳng lẽ ngươi không biết là có ý gì sao?

Triệu Kỵ ngữ khí rất bình thản, như cười như không nhìn Doanh Vô Kỵ: "Thời điểm ngươi xúi giục Ninh nhi thay ngươi liên lạc Hàn Du, lẻn vào Vương Khố trộm Phá Trận Chương, hẳn là đã có thể dự đoán kết quả hôm nay?"

Khóe mắt Doanh Vô Kỵ giật giật: "Ông nói đã liên lạc với Hàn Du, Hàn Du ở đâu? Còn có Phá Trận Chương đến tột cùng là cái quái gì, ta căn bản cũng không biết. Ông nói cái gì thế…

Triệu Kỵ phất tay cắt ngang: "Vậy ý của ngươi là, con bé chủ động vì ngươi làm chuyện khi quân phản quốc?

"Ta lấy thành tâm đối đãi Ninh nhi, Ninh nhi tự nhiên sẽ lấy thành tâm đối đãi ta, chuyện đơn giản như thế, dựa vào cái

gì phải ấn lên tội danh'khi quân phản quốc?'

Đừng nói ta không biết Phá Trận Chương này, cho dù thật sự là ta cầu xin nàng giúp ta thoát khốn, nàng nguyện giúp ta, đâu có gì sai?

Chẳng lẽ các ngươi mang thân phận vương thất, liền có thể tùy tiện phụ lòng người trong thiên hạ, cũng không để cho người trong thiên hạ phụ ngươi sao?"

Những lời này.

Làm cho Triệu Kỵ có chút cảm khái.

Nhưng ông ta vẫn cười nhạt nói: "Ngươi thật sự cho rằng, dưới vương quyền, là nơi kể lể nhân tình sao?"

Doanh Vô Kỵ không trả lời, hắn chỉ cảm thấy ngực khó chịu muốn nổ tung, khí tức toàn thân xao động, đã đến biên giới tùy thời đột phá.

Chương 1054: Oán ta hại người Chương 1054: Oán ta hại người

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ từ trên cao nhìn xuống hắn: "Ánh mắt của ngươi, ta không thích. Ngươi đây là oán ta có ý định hại ngươi, hay là oán ta động vào Ninh nhi?

Doanh Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng: "Quân tâm khó dò, ông có tâm hại ta, cũng chính là ta nhìn lầm người, không thể oán nổi, ân tình quá khứ xóa bỏ, sinh tử thành bại đều dựa vào bản lĩnh. Chuyện của Ninh nhi, ta là thật vì nàng không đáng giá, làm sao lại có một người làm cha như ông?"

Như thế nào?

Triệu Kỵ hừ một tiếng: "Nếu cô thật sự coi ngươi là cái đinh trong mắt, con bé là một thái tử phản quốc, ta giết con bé

cũng hợp tình hợp lý. Làm sai, ngay cả một chút trừng phạt cũng chịu không nổi sao?

Doanh Vô Kỵ trong lòng không cam lòng, đang chuẩn bị mắng, lại cảm giác những lời này giống như có nghĩa khác.

Nếu như Cô thật coi ngươi như cái đinh trong mắt, như cái gai trong thịt.

Nếu như?

Hắn nhịn không được do dự nói: "Ông…

Hừ!

Triệu Kỵ tức giận hừ một tiếng, tiện tay chiêu chiêu, một Ngọc chương liền từ trong lòng Triệu Ninh bay ra, rơi vào trong tay Doanh Vô Kỵ: "Đây là Phá Trận Chương, chính là khắc tinh của tất cả pháp trận cấm chế trong thiên hạ. Đây là Ninh nhi trộm ra cho ngươi, đợi lát nữa ngươi dùng cái này mang Bạch gia chạy trốn!

Doanh Vô Kỵ: "…!!!

Hắn cảm giác có chút phát mộng, nhưng xúc cảm ôn nhuận lại vô cùng chân thật.

Ngẩng đầu lên.

Thấy được Triệu Kỵ tràn đầy trách cứ, rồi lại không mất ánh mắt nhiệt tình.

Trong lúc nhất thời, giống như suy nghĩ cẩn thận rất nhiều thứ.

Hắn há miệng, trong lòng có không ít nghi vấn, rồi lại có chút không thể nào mở miệng.

Cơn giận vừa rồi đã biến mất vô hình, hóa thành cảm xúc phức tạp không biết xưng hô như thế nào tràn ngập trong ngực.

Thân thể Triệu Kỵ hơi nghiêng về phía trước: "Còn không rõ sao? Nếu cô thật sự có sát tâm với ngươi, Ninh nhi ngỗ nghịch như vậy, đưa giang sơn Triệu thị vào hiểm cảnh, thái tử đã sớm trở thành người chết. Cô đầu tiên là quân vương Triệu thị, sau đó mới là phụ thân của nàng, ngươi có hiểu không?

Hiểu rồi!

Doanh Vô Kỵ khe khẽ thở dài một hơi.

Ác nhân này, cha vợ làm.

Cho dù trong lòng Triệu Kỵ vốn nghĩ như thế nào, Triệu Ninh đều là vì mình mà tặng mạng, Phá Trận Chương này cũng sẽ trở thành nhân tình của cả Bạch gia, đồng dạng cũng sẽ trở thành lý do hợp lý để mình tránh được một kiếp.

Hắn nhìn thoáng qua Triệu Ninh đang hôn mê, mũi có chút chua xót.

Khóe miệng giật giật: "Đạo lý con đều hiểu, nhưng Phụ vương xuống tay có phải quá nặng hay không?"

Triệu Kỵ hừ một tiếng: "Ngươi cho rằng ta đánh con bé, chỉ là vì nhân tình của ngươi?"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Từ thân phận Lê Vương mà nói, đích xác làm cho người ta tức giận.

Nhưng hắn lại không thể không bội phục bút tích của cha vợ, bàn cờ lớn này đặt ở trong mắt chính khách khác có lẽ sẽ có vẻ hoang đường, nhưng thật sự khiến mình đắn đo gắt gao.

Chỉ là……

Hắn nhếch miệng: "Nhưng Phụ vương diễn giống như vậy, sẽ không sợ thật sự đem chúng ta bức nóng nảy…"

Triệu Kỵ phất tay cắt ngang: “Ngay cả ngươi cũng không vội, lấy cái gì làm cho Cơ Động tin tưởng?

Doanh Vô Kỵ: “……

Triệu Kỵ xoa xoa thái dương trắng bệch, vẫy vẫy tay với Doanh Vô Kỵ: “Khát! Tiểu tử ngươi đi lên rót cho ta chén rượu!”

Ai!

Doanh Vô Kỵ gật đầu, bước nhanh đến bên cạnh ông ta.

Lấy rượu đang ấm trên lò sưởi ra, rót đầy một chén, cung kính trình lên.

Dư quang đảo qua mặt bàn, phát hiện phía trên bày bàn cờ.

Chính là đêm đó cùng lão đạo hạ cờ, không có đánh một ván tất tay, khi vừa hạ cờ , Triệu Kỵ đã mất đi khống chế đối với thế trận.

Đây là toàn bộ nhượng bộ của Triệu Kỵ đối với mình trong cục tất sát.

Ít nhất trừ mình ra, trong mắt mọi người, đây đều là cục diện tất sát.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Doanh Vô Kỵ hoảng hốt một trận.

Thì ra…… đúng là như thế?

Triệu Kỵ nhận lấy rượu, uống một hơi cạn sạch.

Sau đó đột nhiên bắt lấy tay phải Doanh Vô Kỵ, bởi vì kích động, tay đều có chút run rẩy.

Cũng chính là lần này tiếp xúc, Doanh Vô Kỵ mới cảm nhận được, lúc này thân thể của ông ta, đã gần đến mức dầu cạn đèn tắt.

Trong đôi mắt đục ngầu của Triệu Kỵ có tơ máu trải rộng, gắt gao nhìn chằm chằm Doanh Vô Kỵ: "Vô Kỵ, quân vương đều cay nghiệt quả ân, nhưng cô chưa bao giờ phụ ngươi!

Ánh mắt này, làm cho người ta có chút không dám nhìn thẳng.

Doanh Vô Kỵ cố gắng chống đỡ đối diện với hắn, gằn từng chữ nói: "Vĩnh sinh không phụ!"

Được!

Được!

Coi như ta không nhìn lầm người!

Triệu Kỵ tươi cười thoạt nhìn có chút điên cuồng, hắn cắn răng: "Hôm nay Thông Thiên trận pháp này, ngươi học được mấy phần?"

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi "Nhận được sự tâm huyết của phụ vương giống như đất khô được mưa rào tưới, sau khi cố gắng học tập đã phá ngộ được thần cảnh, có thể nắm chắc toàn cục"

Triệu Kỵ gật đầu: "Hôm nay đại trận lấy người làm cơ sở, uy thế độc nhất vô nhị, làm kinh sợ tất cả chư hầu. Sau khi tru diệt kẻ xấu, ngươi phải cầm Phá Trận Chương trong tay, lấy thế bạo liệt phá chi, sau khi rời khỏi Lê, chắc chắn danh vọng tăng vọt".

Ngày khác bình yêu, ngươi phải toàn lực ứng phó, cho dù không cạnh tranh, cũng đừng rơi vào thế hạ phong.

Đến lúc đó, cho dù Ngô Viêm, hay là vào Sở, đều đủ để cho ngươi đứng vững gót chân!"

"Con hiểu rồi! Đa tạ phụ vương!

Hốc mắt Doanh Vô Kỵ nóng lên, rốt cục hiểu được dụng ý của Triệu Kỵ đại động can qua, thậm chí không tiếc nhiên huyết làm ra đại trận này.

Một mặt giúp mình tu hành, tự mình cảm thụ chỗ kinh khủng của đại trận này, về sau mới có thể tìm hiểu tốt hơn.

Mặt khác, lấy trận pháp tuyệt cường này, thay mình lập uy.

Bằng không cứ như vậy chạy ra Lê quốc, thật đúng là chưa chắc bị người khác để ý.

Chương 1055: Hai vấn đề Chương 1055: Hai vấn đề

Người dịch: PrimeK Tohabong

"Chỉ bằng ngươi những người này, sợ là không đủ!"

Triệu Kỵ run rẩy từ trong ngực lấy ra một phong thư: "Sau khi rời khỏi Lê quốc, ngươi tìm một phương pháp, đem thư này giao cho Thanh Hư lão đạo, hắn sẽ có phương pháp trợ giúp ngươi!"

Doanh Vô Kỵ tiếp nhận thư, cẩn thận cất vào trong ngực mình: "Vâng!"

Hô……

Triệu Kỵ dặn dò xong những lời này, thân thể căng thẳng rốt cục thả lỏng rất nhiều.

Tay kia chống bàn, nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Ngươi còn có cái gì muốn hỏi sao?"

Doanh Vô Kỵ thần sắc có chút phức tạp, khẽ thở dài: "Thật đúng là có hai vấn đề!"

Nói đi!

"Khi con đi có đưa cho phụ vương phong thư, còn có đồ vật giấu ở Tân Lê thành Thái tử phủ, phụ vương thật không có xem sao?"

Nhìn những thứ phiền lòng kia làm gì?

「……」

“Hỏi vấn đề thứ hai!”

Ân!

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi: “Từ đầu tới cuối, ngài từng động sát tâm với con sao?”

Triệu Kỵ già nua trên mặt lộ ra vẻ tươi cười: “Động qua một lần!

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Khi nào?”

Triệu Kỵ nhìn thoáng qua Triệu Ninh bị treo, nhịn không được lộ ra một tia đau lòng: “Trước khi đi, phát hiện Ninh nhi lén liên lạc với Hàn Du, hơn nữa còn lén phá trận chương.

Doanh Vô Kỵ trong lòng nhảy dựng: “Sau đó…

Triệu Kỵ ghét bỏ nhìn hắn một cái: “Sau đó Hàn Du không có động thủ, ngươi cũng thành thật tiến vào trong hũ, vì sao còn muốn động sát tâm?

Ta ở vị trí mười năm, tự nhận tinh thông thuật đoán lòng người

Đám người các ngươi, cho dù đuổi các ngươi ra khỏi Trung Nguyên, các ngươi cũng sẽ nhớ thương vợ con phải không.

Huống chi Đại Lê có điềm báo thịnh thế, chẳng lẽ ta thật sự có thể hôn mê đến mức vì nguy cơ giả dối hư ảo, tự tay mai táng thịnh thế sắp tới?

May mà mưu đồ tứ phương, tự nhận là có thể phá hỏng nền tảng thịnh thế của Lê quốc ta.

Theo ta, vị thánh nào, vị anh hùng nào? Tất cả đều là người vô năng!”

Một phen nói.

Xuất phát từ miệng một lão nhân gần đất xa trời.

Lại khiến Doanh Vô Kỵ người trẻ tuổi này tự ti mặc cảm.

Hạng người tầm thường vô năng.

Chính mình cũng tính là một trong số đó.

Triệu Kỵ nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Ngươi bây giờ, tạm thời không có tâm thánh nhân, nhưng kỳ thật ngươi đã sớm biết tâm thánh nhân của ngươi ở nơi nào, chẳng qua tâm tư lười biếng không muốn đi về phía trước.

Môi Doanh Vô Kỵ giật giật, không phản bác.

Bàn tay khô khan của Triệu Kỵ nắm chặt hơn một chút, ngữ khí không thể nghi ngờ: "Ngươi có nhi tử, cho nên ngươi có chút bộ dáng làm cha. Hôm nay ta khuynh quốc tương phó, ngươi nên có bộ dáng làm thánh nhân. Từ hôm nay trở đi, con đường này ngươi muốn đi, coi như ngươi nợ ta!"

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm thấy trong lòng giống như bị lỡ một nhịp, trọng điểm nói: "Vâng!"

Phù……

Triệu Kỵ chiếm được hứa hẹn của hắn, rốt cục buông xuống tất cả tâm sự.

Thở dài một hơi, tinh khí thần cả người dường như đã bị tháo đi hơn phân nửa.

Quân vương đã từng hăng hái, hiện tại giống như là lão hủ vừa mới xử lý xong hậu sự, trong lòng không vướng bận.

Ông ta buông lỏng tay Doanh Vô Kỵ ra, hai tay chống bàn, hô hấp có chút hỗn loạn: "Trước khi phá trận, bất cứ tin tức gì cũng không truyền ra bên ngoài, chuyện sau đó, ngươi có nắm chắc không?"

Doanh Vô Kỵ gật đầu: “Đã có sắp xếp!”

Triệu Kỵ hài lòng gật gật đầu, làm một cái xua đuổi thủ thế: ” lệnh bài ngươi cầm đi, tối nay Triệu thị hoàn toàn nghe ngươi hiệu lệnh, đi thôi!”

Doanh Vô Kỵ nhìn bộ dáng suy yếu của ông ta, ánh mắt cay cay.

Hít sâu một hơi, cầm lấy lệnh bài, cung kính hành lễ: “Vâng, phụ vương!”

Triệu Kỵ nâng mí mắt lên: “Cái xưng hô này, ta không thích!”

Khóe mắt Doanh Vô Kỵ đỏ lên: “Vâng, phụ thân đại nhân!”

Uh……

Cổ họng Triệu Kỵ phát ra âm thanh mơ hồ đáp lại, chỉ là khí đoản suy yếu, ngay cả một câu nguyên vẹn cũng không muốn phí sức nói ra.

Chỉ là giơ tay lên, ý bảo Doanh Vô Kỵ có thể đi.

Doanh Vô Kỵ đi tới cửa, cước bộ lại dừng lại, quay đầu nói: “Phụ thân đại nhân, đồ đạc phủ Thái tử, kỳ thật phụ thân có thể xem, sẽ không khiến phụ thân tức giận.”

Uh!

Triệu Kỵ uể oải tại chỗ ngồi, gian nan ngẩng đầu, già nua trên khuôn mặt lộ ra mỉm cười: “Chờ ta trở về, liền đi xem, cuộc chiến bình yêu, nhớ rõ viết thư trở về!”

Vâng!

Bước này.

Có lẽ chính là ly biệt, nguyện không phụ kỳ vọng, cuộc chiến bình yêu có thể lấy đại thắng.

Trong đại trướng.

Triệu Kỵ nằm trên bàn, đã có chút ngồi không vững.

Vương hậu Tuyền Cơ từ sau bình phong đi ra, quỳ xuống bên cạnh Triệu Kỵ, vừa lau nước mắt, vừa đút thuốc bổ khí cho ông ta.

Được linh dược tẩm bổ, Triệu Kỵ khí sắc đẹp mắt một chút, thở không ra hơi oán giận nói: "Ta lại không có chết, nàng khóc sướt mướt làm cái gì?"

Tuyền Cơ khẽ ừ một tiếng, mặt mày tràn đầy thê thương.

Triệu Kỵ than nhẹ một tiếng, ánh mắt dừng ở trên người Triệu Ninh: "Khổ nhục kế xong rồi, mau mang Ninh nhi đi dưỡng thương đi! Cô thật là chán, còn cần con bé đến xử lý.

Chuyện mình có thể làm đã làm xong, nhưng chuyện còn lâu mới kết thúc, những người trẻ tuổi này… gánh nặng mà đường xa a!"

Tuyền Cơ lau nước mắt nơi khóe mắt, tràn đầy đau lòng cùng không đành lòng: "Khổ nhục kế tựu khổ nhục kế, hà tất hạ nặng như vậy tay?"

Nếu không đủ khổ, vậy còn gọi là khổ nhục kế sao?

「……」

Kỳ thật có hai chuyện ta lừa tiểu tử kia.

Cái gì?

"Ta đối với hắn động qua sát tâm, không chỉ một lần!"

Còn một món nữa?

"Còn có một chuyện… ta căn bản không sống được đến ngày hắn gửi thư. Khoảng cách đại hạn còn có ba ngày, Ninh nhi sau khi đăng cơ, nhớ rõ bí mật không phát tang, chờ tiểu tử

kia gửi thư trở về sẽ công khai. Dọa hắn một cái, để hắn đỡ lười biếng không làm việc, ha ha ha… Khụ khụ khụ!”

Chương 1056: Cho hắn cảm thấy thiếu nợ Chương 1056: Cho hắn cảm thấy thiếu nợ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Kỵ có chút đắc ý, muốn đắn đo người như Doanh Vô Kỵ là dễ dàng nhất, chỉ cần để cho hắn cảm thấy thiếu nợ ngươi là được. Chỉ là có lúc lừa gạt đến cuối cùng, chính mình cũng có chút phân không rõ rốt cuộc mấy phần giả vờ mấy phần chân tình.

Còn chưa cười xong, ông ta đã ho đến thở không ra hơi.

Tuyền Cơ nhìn ông ta, trong mắt tràn đầy đau lòng cùng ôn nhu.

Hai người là vợ chồng, hoàn toàn có thể xưng là trai tài gái sắc.

Hôm nay nàng vẫn là hình tượng một phụ nữ xinh đẹp nhưn Triệu Kỵ đã lụ khụ rồi. Nhưng nàng nhìn trong vẻ già nua đó có khí chất phong tình của chàng thiếu niên năng nào

Bất giác miệng cười mà nước mắt như mưa

……

Trong bồn địa.

Không khí càng lúc càng yên lặng.

Bạch Nghi từ khi nghe Cổ Nương nói, trong lòng nhất thời giống như đè một tảng đá.

Không phải chứ!

Các ngươi thật đúng là tự bạo sao?

Nàng cũng không nghĩ tới, trong tay bọn họ át chủ bài, lại thật sự đơn giản thô bạo như thế.

Cũng không phải chân chính tự bạo.

Mà là ả ở trên người mỗi người đều gieo xuống cổ trùng, chỉ cần ra lệnh một tiếng, cổ trùng sẽ chiếm lấy toàn bộ tinh khí thần tiềm tàng của mọi người, bộc phát ra sức chiến đấu gấp mấy lần, cho đến khi dầu cạn đèn tắt mà chết.

Bọn họ không phá được trận pháp, lại có năng lực giết tinh nhuệ Triệu thị để không làm được trận cơ.

Lừa gạt chính là.

Vừa rồi cái cổ yêu này vẫn không buông tha làm chuyện xấu, lần này trước khi xuất phát, ả ngay tại trong máu của mình nuôi đầy loại cổ trùng này.

Chiến sĩ giáp đen tự nguyện bị gieo cổ .

Yêu nhân Vi Nga phái cũng bị lừa gieo cổ.

Hiện rốt cuộc bao nhiêu người bị ký sinh cổ trùng, Cổ Nương không nói.

Nhưng ả nói, Bạch gia phải chết bao nhiêu mới có thể phá vòng vây, phải xem Bản lĩnh Bạch gia.

Chắc chắn rồi.

Cách nói này có một điều kiện tiên quyết.

Chính là Bạch gia cần cùng ả đứng ở một bên, nếu như ả phát hiện Doanh Vô Kỵ bội ước, sẽ lập tức giết chết tất cả người bị cổ trùng ký sinh.

Bạch Nghi sắp hậm hực, chỉ hận kiến thức của mình không đủ rộng rãi, cư nhiên ngay cả một tay này cũng không phòng ngự được.

Đúng lúc đó.

Trong không khí trống rỗng xuất hiện một khe nứt.

Một đạo thân ảnh chật vật nhảy ra, nặng nề nện trên mặt đất.

Bạch Nghi nhất thời kinh hô một tiếng: "Vô Kỵ! Con……

Giờ phút này Doanh Vô Kỵ trên người tràn đầy vết máu, xương cốt không biết gãy bao nhiêu khối.

Thậm chí cũng không thèm nói chuyện với Bạch Nghi, liền cắn răng ra lệnh: "Chuẩn bị bày trận tử chiến!"

Cổ Nương cũng bị trận chiến này làm cho hoảng sợ, sau khi ra lệnh cho thủ hạ bày trận, vội vàng kiểm tra thương thế của hắn.

Xác định hắn trọng thương, thậm chí tổn thương nguyên khí, rốt cục hoàn toàn buông xuống đề phòng đối với hắn.

Ả trầm giọng hỏi: "Đàm phán sụp đổ?"

Đàm phán sụp đổ!

Doanh Vô Kỵ nhổ một ngụm nước bọt đẫm máu: "Chuẩn bị liều mạng đi! Cổ nương, ta bị trọng thương, muốn dùng át chủ bài, có thể cần ngươi hỗ trợ.

Lời còn chưa dứt.

Bốn phía tám phương tiện đồng thời vang lên thanh âm.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Tiếng bước chân đều nhịp, rõ ràng là bộ binh giáp nặng.

Nghe âm thanh, ít nhất có ba mươi ngàn.

Theo đó cùng nhau vang lên, là tiếng kéo dây cung khắp núi đồi.

Trong lúc nhất thời, trái tim mọi người đều treo lên cổ họng.

Cổ Nương da đầu đều tê dại: "Nói mau!"

Nàng theo bản năng đối diện Doanh Vô Kỵ.

Rõ ràng một mảnh tối đen, ả lại giống như nhìn thấy một tấm gương.

Nàng chợt cảm thấy không ổn, muốn bứt ra rời đi.

Làm cổ yêu, ả tương đối am hiểu khống chế tinh thần, thậm chí so với Hồng Trần còn mạnh hơn một bậc, trong lúc nhất thời Doanh Vô Kỵ lại có chút không làm gì được ả.

Tuy rằng ý niệm đang giằng co, nhưng thân thể của ả

Nhưng lại làm ra phản ứng, nhanh chóng thử liên lạc với Ngoại Cổ Trùng.

Nhưng ả làm sao cũng không nghĩ tới.

Cơ hồ cùng lúc đó, quanh thân mình đã bị hạ một cấm chế rất mạnh, ngay cả tín hiệu đối với Tử Cổ cũng không truyền ra được!

Tuyệt Địa Thiên Thông?

Hơn nữa cơ hồ cùng cấp bậc với Phong Ấn sơn mạch lần này.

Lấy người làm trận cơ?

Ả còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, liền cảm giác cổ chợt lạnh, đầu cứ như vậy bị gọt xuống.

Trong nháy mắt đầu rời khỏi cơ thể, lôi kéo truyền đến trong gương biến mất, tầm mắt theo đầu xoay tròn mà bay đi.

Sau đó.

Ả thấy được một Doanh Vô Kỵ khác, cùng với môn đồ Bạch thị liệt thành trận cơ.

Thân ngoại hóa thân?

Cấm chế cường hãn như thế, bên trong lại chỉ có ba người.

Một mình, hai Doanh Vô Kỵ.

Roẹt!

Doanh Vô Kỵ thu hồi Hàm Quang Kiếm.

Thân ngoại hóa thân trong nháy mắt dung hợp, thương thế tốt hơn phân nửa, chậm rãi đứng dậy.

Chẳng biết từ lúc nào, đã ở trên đầu cùng thân thể tàn phế của Cổ Nương, vẽ đầy hoa văn rậm rạp.

Cổ Nương đầu lơ lửng, miệng khẽ động, nhưng một âm tiết cũng không truyền ra được.

【 Nhắc nhở 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đạt tới 100, đạt được Bí thuật thiên cấp đỉnh cấp 《 sản cổ đại pháp 》.

【 nhắc nhở 】 kí chủ chưa có khí quan cổ yêu đẻ trứng, có thể tự mình lựa chọn có hay không phát dục này khí quan, để sinh cổ trùng.

Doanh Vô Kỵ: "……"

Liền mẹ nó thái quá!

Quyết đoán lựa chọn buông tha.

Cổ trùng?

đẻ trứng?

Ô Kê ca ta sau này ra ngoài làm sao dám nhìn ai?

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Sinh mệnh lực còn rất ngoan cường, không vội! Chờ ta chậm rãi đốt ngươi!

Không nhìn ánh mắt oán độc của Cổ Nương.

Hắn xoay người, ra hiệu với bên ngoài.

Chương 1057: Tru sát tặc nhân Chương 1057: Tru sát tặc nhân

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tin tức trong thủ thế rất ngắn gọn: Liên hợp Triệu thị, tru sát tặc nhân, một người cũng không để lại!

Thấy tín hiệu này.

Hai trưởng lão có chút kinh nghi, không biết đến tột cùng đã xảy ra tình huống gì.

Nhưng đã trải qua chuyện lúc trước, sẽ không bao giờ nghi ngờ quyết định của Doanh Vô Kỵ nữa.

Ra lệnh một tiếng.

Tiếng giết chóc rung trời!

…….

Ngoài trận tiếng giết chóc rung trời.

Doanh Vô Kỵ cũng không có ý nhúng tay, trước đó hắn đã nghe được bí pháp truyền âm của Bạch Chỉ, biết hậu thủ của Cơ Động là cổ trùng của Cổ Nương, hiện tại Cổ Nương phế bỏ, một vạn người kia cũng chỉ là tinh nhuệ bình thường mà thôi.

Quả thật, tu vi bình quân của bọn họ đích xác cao hơn Triệu thị một chút.

Nhưng trong lúc chạy giết lúc trước, chiến sĩ giáp đen tiêu hao rất lớn, yêu nhân Vi Nga phái thậm chí bị đánh không còn sĩ khí.

Trái lại Triệu thị dĩ dật đãi lao, đám người Bạch gia cũng bảo lưu thực lực ở mức độ lớn nhất, cộng thêm Bạch gia vốn tương đối mạnh, căn bản sẽ không xuất hiện bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn.

Đã như vậy.

Dứt khoát cho những tân binh kia một ít cơ hội rèn luyện.

Tử thương nhất định sẽ có, nhưng loại sinh tử đại chiến thật sự này, cũng đủ để cho bọn hắn sống lại từ trong máu lửa.

Tinh nhuệ mà mình dùng yêu mạch dưỡng thời gian dài như vậy, cũng nên mài một mài đao.

Mà trong trận pháp.

Doanh Vô Kỵ quay đầu lại, cười như không cườinhìn Cổ Nương, giờ phút này đầu thân ả chia lìa, nhưng còn chưa chết.

Thân thể đã hóa thành thân côn trùng không đầu, cái bụng cực lớn trên mặt đất vặn vẹo, các loại trứng ào ào lăn đầy đất.

Nhưng đầu vẫn mọc ra một khuôn mặt người.

Ánh mắt oán độc.

Miệng há ra khép lại.

Mặc dù bị phong ấn, không nghe được thanh âm.

Nhưng có thể xác định, cực kỳ khó nghe.

Doanh Vô Kỵ cũng không cùng ả beep beep, trực tiếp tế xuất một đám hỏa diễm.

Địa cấp.

Luyện đan dùng, được xưng ngoại trừ kim thạch, cái gì cũng có thể luyện, thật sự là sát thủ động thực vật.

Hắn cũng không nhớ rõ lúc nào từ trên người ai tuôn ra, dù sao thì lấy được vô số bí pháp, pháp thuật… hiện tại hắn đã

thành toàn năng tiểu thiên tài.

Ngọn hỏa diễm này

Không tính là cao cấp

Nhưng luyện một cái đầu đại yêu hẳn là không thành vấn đề chứ?

Chắc chắn rồi.

Đầu Cổ Nương vừa mới tiếp xúc với ngọn lửa, khuôn mặt liền nhanh chóng rối rắm, nhắm mắt kêu thảm, bộ mặt cực kỳ dữ tợn, rõ ràng đã nhận được thống khổ cực lớn.

Từng giọt dịch cơ thể sâu từ trong lỗ chân lông chảy ra, phát ra âm thanh xèo xèo.

Cứ như vậy luyện.

Trong nháy mắt.

Nửa canh giờ trôi qua.

Ngoài trận pháp, sớm đã là thi sơn huyết hải, khắp nơi đều là chiến sỹ hắc giáp cùng thi thể Vi Nga phái yêu nhân, đương nhiên thi thể Triệu thị cùng Bạch gia cũng không ít, nhưng so sánh, thật sự không đáng nhắc tới.

Nhưng trong trận, Cổ Nương còn đang gào thét.

Vừa rồi gào như thế nào, bây giờ còn gào như thế nào.

Ngoại trừ đầu côn trùng hóa thành nguyên hình đã nướng giòn tan, không có khác biệt quá lớn so với lúc trước.

Ô oa kêu to, tinh thần rất tốt.

Hỏa diễm rác rưởi!

Doanh Vô Kỵ trong miệng mắng, quay đầu nhìn thoáng qua chiến đấu đã kết thúc, dứt khoát buông ra cấm chế.

Cũng chưa từng nghĩ, mới vừa buông ra cấm chế, đầu côn trùng liền rơi xuống đất, một luồng khói trong toát ra, liền hướng chân trời bay đi.

Hả!

Một đạo hư ảnh từ trong thân kiếm Hàm Quang toát ra, bay lên trời, nhanh chóng kéo làn khói xanh trở về. Hàn Quyện nhìn trùng ảnh như có như không trong làn khói xanh: "Ả cũng muốn đi theo con đường linh tu, bất quá chỉ là một tử trùng cấp giáp (A), vẫn có cách".

Doanh Vô Kỵ cúi đầu nhìn thoáng qua đầu trùng quen thuộc đến không thể quen hơn, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, khó trách đã luyện thành bộ dáng này, ả còn có thể kêu gào, không ngờ tàn hồn thoát ly thân thể, chẳng qua là vừa rồi bị phong ấn cùng một chỗ không nhìn ra.

Tử trùng cấp giáp.

Cũng không phải là mẫu thể cổ trùng, nhưng đẳng cấp cực cao, thực lực tiếp cần gần như cùng mẫu trùng, nghe Vu Sương Tự nói, Đan Thanh lúc ấy giết chết hẳn là tử trùng cấp giáp, cho nên mới bị lừa gạt. Lửa này chỉ có thể luyện hóa hiện vật, đối với linh hồn không tạo thành thương tổn quá lớn.

Xem ra, bên trong tử trùng cấp giáp này ẩn chứa không ít bản hồn, nếu có thể tiêu diệt tuyệt đối có thể làm cho thực lực Cổ Nương tổn hại lớn.

Cơ Động thật đúng là vững vàng.

Cũng may có cha vợ đột phá Thiên thông tuyệt địa.

Thiên Thông, ngăn cản hết thảy tín hiệu truyền bá, bằng không hiện tại tình huống bên này đã cho Cơ Động biết được tin tức theo thời gian thực.

Bất quá cũng không hoảng. Chính mình chỉ cần trước khi trận pháp giải trừ, đem luồng tàn hồn này tiêu diệt là được.

Tàn hồn Cổ Nương ngưng tụ thành mặt người, nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, thanh âm vô cùng thê lương: "Hay cho Doanh Vô Kỵ ngươi, giáo chủ chúng ta vì ngươi dốc hết tâm huyết, ngươi cư nhiên phản bội giáo chủ, tên hai mặt như ngươi…"

Mau câm miệng!

Doanh Vô Kỵ giận quá hóa vui "Muốn ly gián quan hệ cha vợ con rể chúng ta sao, lại còn bảo dốc hết tâm huyết cho chúng ta, chả bằng bảo lừa chúng ta vợ con ly tán"

Cổ Nương á khẩu không trả lời được, rốt cuộc không có biện pháp phản bác.

Trong lòng thầm nghĩ, chính mình nếu là thần hồn tiêu vẫn, chuyện trong này liền truyền không đến giáo chủ bên kia đi.

Để những người này kết minh với giáo chủ, sẽ tạo thành bao nhiêu thương tổn đối với giáo chủ?

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, lại tìm không thấy biện pháp phá cục, chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi cho rằng chỉ bằng những người này các ngươi, cho dù lấy được tín nhiệm của giáo chủ, cũng đừng hòng phản chế giáo chủ. Cho dù có tính toán vậy cũng vô ích…"

Lời còn chưa dứt.

Liền thấy được một mặt gương. Chờ sau khi phục hồi tinh thần lại, đã bị nhốt trong không gian quỷ kính san sát.

Chương 1058: Lại có bạn tù mới Chương 1058: Lại có bạn tù mới

Người dịch: PrimeK Tohabong

Rất nhanh.

Trong đầu Doanh Vô Kỵ liền vang lên thanh âm Hồng Trần.

Hả!

Lại có bạn mới này!

"Mọi người hoan nghênh bạn tù mới!"

"Dừng dừng dừng, người này có chút quen mặt!"

"Ơ! Đây không phải là Cổ Nương sao? Mấy năm không gặp, sao lại bị kéo vào đây?"

Doanh Vô Kỵ truyền âm qua: "Con đàn bà này không có trứng dùng, Ngục trưởng Hồng Trần cứ việc điều trị ả cho ta!"

"Ta đã sớm ngứa mắt với con đàn bà này, anh em nhổ nước bọt vào nó cho ta. Bạch Kiếp, ngươi chớ có lười nhác đấy"

Nghe được tiếng kêu gào của Cổ Nương bị một mảnh nhục mạ hàm lượng cực cao bao phủ.

Doanh Vô Kỵ lúc này mới hài lòng rời khỏi không gian Kính Ngục, hắn nắm giữ không ít thủ đoạn công kích tinh thần, nhưng có thể mạnh mẽ nghiền nát linh hồn lại không có.

Bất quá Kính Ngục này, là dung hợp hồng trần giai ngã cùng quỷ kính đỉnh cấp thần thông, xem như không gian hồn nội của mình, đem Cổ Nương nhốt ở chỗ này, cho dù nó là một bộ phận của bản hồn, cũng không có khả năng liên hệ với bản hồn.

Thuần hóa, nói không chừng về sau còn có cơ hội, thao tác bản thể Cổ Nương.

Sau khi rời khỏi, hắn nhìn về phía trùng thi mập mạp của Cổ Nương, cùng trứng trùng đủ mọi màu sắc.

Ý niệm vừa động, từ trong vòng tay lấy ra một cái hộp ngọc, đem chúng nó cất vào cùng một chỗ.

Đây tuy rằng chỉ là thân thể của Tử trùng cấp giáp, nhưng là thực lực của đại yêu, lấy nó làm chất dinh dưỡng dưỡng cổ, nhất định có thể nuôi ra một cổ mới có tiềm chất đại yêu, vừa rồithông qua mộng cảnh truyền thụ qua, lại đập một ít tài nguyên yêu mạch, chưa chắc không thể nuôi ra một Cổ Vương mới. Doanh Vô Kỵ tuy rằng không thích cổ thuật, nhưng công năng của món đồ chơi này tương đối đầy đủ.

Sau khi lưu lại, vẫn tương đối hữu dụng.

Gia chủ!

Bạch Nông thấy trận pháp rút đi, nhanh chóng nghênh đón.

Thần sắc hắn có chút cổ quái, nhìn Doanh Vô Kỵ, lại nhìn người Bạch gia, lại nhìn người vây trong tầng trong tầng ngoài.

Tuy rằng chiến dịch đã kết thúc, nhưng thần kinh hắn vẫn căng thẳng, bọn họ hiện tại chỉ để ý nghe mệnh lệnh của Doanh Vô Kỵ, lại căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cho tới bây giờ, hắn đều cảm thấy Triệu thị sẽ động thủ với những người như mình.

Doanh Vô Kỵ cười cười, không nói chuyện, mà vẫy vẫy tay với tướng lĩnh Triệu thị.

Cự Lộc Bá Triệu Độ khoác trọng giáp đi tới, chắp tay nói: "Phò mã gia, còn có gì phân phó?"

Bạch Nông: "…!!!

Bạch Lĩnh: "…!!!

Mọi người Bạch gia: "……

Cung kính như vậy sao?

Cự Lộc bá vất vả rồi!

Doanh Vô Kỵ cười chắp tay đáp lễ, hỏi: "Hôm nay tham dự chuyện vây sát, có thể truyền ra bên ngoài không?"

Hành động lần này, tham dự đều là Tinh nhuệ Triệu thị, trước khi đi đều thề máu, sẽ không có cho dù kẻ nào truyền ra ngoài!"

Rất tốt!

Doanh Vô Kỵ gật đầu, trầm giọng nói: "Làm phiền Cự Lộc bá mang đến một ít thuốc trị thương, tốt nhất là loại có thể tiêu trừ vết sẹo nhanh nhất.

Không thành vấn đề!

Cự Lộc Bá đáp ứng xong, liền xoay người dẫn người đi lấy thuốc.

Doanh Vô Kỵ xoay người lại: "Đại trưởng lão, ngươi thống kê một chút chúng ta chiến tổn nhân số. Đợi lát nữa những người trọng thương toàn bộ lưu lại, đi theo Triệu thị về Lê quốc dưỡng thương, người bị thương nhẹ toàn bộ dùng thương dược, đem vết thương của Cơ Động lưu lại đều trừ khử toàn bộ, sau đó dùng Triệu thị đao kiếm làm ra một chút vết thương mới. Hiểu không!"

Vẻ mặt Bạch Nông rùng mình, biết đây là che giấu chân tướng trận chiến đấu này, làm cho ngoại giới cho rằng Bạch gia sau khi cùng Triệu thị nổi giận mới chạy đi.

Trở lại Lê quốc dưỡng thương nhóm kia, cũng có thể tự nhiên mà xem như chiến tổn nhân số.

Mối quan hệ bạn-thù đã rất rõ ràng.

Nhưng…… sự tình rốt cuộc như thế nào phát triển đến trình độ như bây giờ?

Hắn hít sâu một hơi hỏi: "Gia chủ, đây rốt cuộc là tình huống gì?"

Doanh Vô Kỵ nhớ tới bộ dáng Triệu Ninh mình đầy thương tích vừa rồi, trên đầu mày hiện lên một tia thống khổ: "Triệu thị cùng Bạch gia trong lúc đó cũng không có tử cừu, chẳng qua bị Cơ Động khiêu khích, xuất hiện một ít hiểu lầm. Đều là điện hạ tử gián, mới để cho chúng ta hóa chiến tranh thành tơ lụa, hiểu chưa?"

Bạch Nông: "……"

Thần sắc hắn có chút phức tạp.

Lúc trước tâm tình từ Lê quốc chạy trốn càng nóng bỏng.

Hiện tại lại càng cảm thấy nhụt chí dần

Mấy ngàn năm trước, Bạch gia bị Nhân tộc lưu đày.

Mấy ngàn năm sau, Bạch gia bị Càn quốc đâm sau lưng.

Cho nên bọn họ mới cảm thấy cho dù kẻ nào cũng không thể tin, thần hồn nát thần tính qua thời gian dài như vậy, thời thời khắc khắc nhớ thương chạy trốn.

Kết quả sau khi lâm vào tuyệt cảnh, Lê Quốc chuẩn bị thả mình đi.

Ở giữa mặc dù có khúc chiết.

Nhưng Bạch gia có thể đi rồi.

Hơn nữa lúc đi so với lúc tới nhiều hơn ba ngàn môn đồ có nền tảng vô cùng tốt.

Mặc dù có chút tổn thất, nhưng cũng không phải do Triệu thị tạo thành.

Bạch gia tự phụ, cho rằng mình mới là người dẫn đường của Nhân tộc, nhưng cũng không phải là người không biết tốt xấu.

Đến tình huống hôm nay, ai nấy đều cảm thấy trong lòng nặng trịch.

Một khắc sau.

Kiểm kê thương vong xong, Triệu Độ cũng sai người mang theo dược liệu chạy tới.

Chương 1059: Uy áp khủng bố

Dưới tác dụng kép của dược liệu và bí pháp bất kể giá nào, vết thương cũ nhanh chóng biến mất, sau đó dùng đao kiếm của Triệu thị thêm vết thương mới, băng bó đơn giản một chút, tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng.

Doanh Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm mưa giông đan xen, tay phải nắm chặt Phá Trận Chương.

Hít sâu một hơi, hét lớn:

Chuẩn bị xuất phát!

Ngoại trừ ba bốn trăm người bỏ mình và trọng thương Lưu tại Lê quốc, tất cả mọi người Bạch gia đều đứng thẳng người.

Chương 1059: Uy áp khủng bố

Người dịch: PrimeK Tohabong

Những tân binh kia trải qua trận chiến này, khí chất đều thay đổi rất nhiều.

Doanh Vô Kỵ có chút cảm khái, Cơ Động thủ hạ này một vạn tinh nhuệ thật đúng là có chút trâu bò, đều bị đánh thành như vậy, còn bị hai mặt giáp công, lại còn có thể tạo thành thương vong cho bên mình.

Phải biết rằng, chính mình bên này mặc dù là tân binh, nhưng toàn bộ đều là tứ phẩm Linh Thai trở lên, hơn nữa có một nửa đều nắm giữ Pháp thuật địa cấp.

Hơn nữa bên Triệu thị còn có pháp trận uy áp ủng hộ.

Cơ Động có thực lực như vậy, đều thèm nhỏ dãi tài nguyên của Thiên Nhân tộc.

Đợt tài nguyên này, nhất định phải nghĩ biện pháp ăn được miếng to.

Muốn ăn được nhiều điều kiện tiên quyết, chính là ở trên đại chiến bình yêu giả bộ một đợt lớn. Chỉ bằng vào thực lực hiện tại, chỉ sợ còn chưa đủ.

Hắn hít một hơi thật sâu.

Ra lệnh một tiếng.

Hơn bốn ngàn người chậm rãi xuất phát về phía nam.

……

Bất tri bất giác.

Đã gần giờ tý.

Bao phủ mảng lớn đỉnh núi là tiếng sấm nổ vang truyền khắp phương viên mấy trăm dặm, khiến vô số người đều không thể an tâm

Uy áp khủng bố, ngay cả cường giả Ngộ Thần Cảnh của các quốc gia cũng có cảm giác run rẩy.

Doanh địa nước Sở.

Tinh Ly xa xa nhìn bầu trời lôi vân trải rộng kia, mỗi khi nhìn thấy một trận lôi quang, đều có loại cảm giác tim đập nhanh.

Đại trận này, nếu Sở quốc có thể nắm giữ, làm sao bị yêu hoạn làm khó đến mức này?

Nhưng bây giờ.

chính là mấy ngàn người Doanh Vô Kỵ, lại đang gặp phải đại trận mấy vạn đại quân cũng chưa chắc chịu đựng được,

làm sao có thể có hy vọng sống sót?

Chỉ hy vọng hắn không đối mặt với cao thủ quá mạnh, ít nhất cho trùng chuyển sinh một cơ hội chạy trốn.

Nhưng Bạch Nghi cùng Hoa Triều cũng ở trong đội ngũ, cũng không biết đến lúc đó Doanh Vô Kỵ phát hiện mình mất đi hai người thân, sẽ là phản ứng như thế nào.

Cơn bão ở rất xa.

Doanh địa Sở quốc chớ nói mưa, ngay cả gió suốt đêm cũng không cảm nhận được.

Nhưng Tinh Ly vẫn cảm giác mưa băng lạnh lẽo đập lung tung trên mặt, giống như mình cũng đang ở trong sơn cốc mưa to xối xả kia.

Sở vương khoác áo khoác, từ trong doanh trướng đi ra, thấy nữ nhi còn đang nhìn xa, không khỏi thở dài một hơi.

"Nội tình Lê quốc thâm hậu, đại trận như vậy nếu là đặt ở trên chiến trường, sợ là quân đội tinh nhuệ Sở quốc chúng ta đều phải tổn thất thảm trọng, Bạch gia… chỉ có toàn bộ kết cục diệt vong!

Uh!

Tinh Ly gật đầu, tuy rằng chỉ quan sát không đến hai canh giờ, nàng cũng đã có loại cảm giác tâm lực lao lực quá độ.

Nàng gấp gáp

Nhưng gấp gáp cũng vô dụng.

Đại trận như thế, chính là quân đội tinh nhuệ nhất Sở quốc, không có gần mười vạn người cũng rất khó phá vỡ.

Có lẽ… điều duy nhất mình có thể làm, chính là chờ tất cả bụi bặm kết thúc, len lén lẻn vào mảnh địa phương kia, tìm kiếm tung tích của trùng chuyển sinh.

Nhưng ngay khi nàng xoay người chuẩn bị rời đi.

Ầm ầm!

Một tiếng vang thật lớn, giống như long trời lở đất.

Vùng núi ngoài trăm dặm, vốn giống như bát ngọc úp ngược, đem mưa giông đan xen ở phía dưới.

Hiện tại lại giống như có một kích kinh thiên, đem chén ngọc này hoàn toàn đập nát.

Uy năng mênh mông trong nháy mắt bộc phát, cuồng phong cuốn theo sấm chớp ầm ầm, thổi quét bốn phía.

Khoảng cách trăm dặm, thoáng qua đã tới.

Rầm rầm!

Mưa to tầm tã, đánh vào doanh trướng, phát ra tiếng "bốp bốp" dày đặc.

Không ít tướng sĩ trằn trọc khó ngủ từ trong trướng chui ra, kinh nghi bất định nhìn phương xa.

Đôi mắt đẹp của Tinh Ly trợn tròn, trong ánh mắt mang theo một tia khiếp sợ, cùng với kinh hỉ khó có thể tin, tuy rằng không biết bên trong đến tột cùng đã xảy ra tình huống gì, nhưng dù sao so với tệ nhất lặng lẽ không có tiếng động thì mạnh hơn một vạn lần.

Ít nhất, Doanh Vô Kỵ không có ở trong trận bị đè đến chết.

Cho dù hắn thật sự đã chết, trùng chuyển sinh cũng có thể chạy ra.

Hơn nữa nhìn tình huống này, Bạch gia thật sự không phải là loại mặc cho người ta đắn đo.

Vô Kỵ!

Vô Kỵ!

Hắc hắc, Vô Kỵ của ta……

Sở Vương cũng bối rối một chút, đại trận vừa rồi còn không gì phá nổi, cứ như vậy phá?

Doanh Vô Kỵ đến tột cùng có át chủ bài gì?

Hay là nói, nội tình Bạch gia đã thâm hậu đến mức này?

Không đúng!

Sở Vương nhướng mày, đây không phải là khổ nhục kế Triệu Kỵ vì lập uy cho Doanh Vô Kỵ, diễn cho chư quốc thiên hạ xem chứ?

Nhưng hãy nghĩ về điều này.

Cảm thấy không có khả năng.

Trận pháp này tuyệt đối nhỏ, hung binh ra khỏi vỏ, tất nhiên thấy máu.

Làm sao có thể vì lập uy cho một người có thể uy hiếp vương vị Lê quốc, trả giá lớn như vậy?

Thế cục thiên hạ này, càng ngày càng không hiểu.

Lại kết hợp với biểu hiện của Doanh Vô Khuyết và Nam Cung Vũ lúc trước……

Là người hay ma đều đang biểu diễn.

Chỉ có nước Sở bị đánh?

……

Các quốc gia khác phản ứng cũng không đồng nhất.

Lúc trước bọn họ đã bị trận pháp Lê quốc chấn động.

Khiếp đến, đều cho rằng Doanh Vô Kỵ hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Lại không nghĩ tới, đại trận này cư nhiên bị Doanh Vô Kỵ phá.

Không nghĩ tới, với nội tình Lê quốc, lại còn không áp chế được một Doanh Vô Kỵ.

Trong lúc nhất thời, bọn họ cư nhiên không biết có nên vui mừng hay không. May mắn hai ông tế này mỗi người đi một ngả, nếu không tiềm lực Lê quốc đến tột cùng lớn bao nhiêu, về sau nên đối mặt với bọn họ như thế nào?

Chỉ là Doanh Vô Kỵ này chỉ là phá trận pháp, còn không biết có thể chạy trốn hay không, nếu là có thể chạy trốn, sẽ tìm nơi thế lực nương tựa nào?

Họ muốn kéo

Nhưng cũng không dám tùy tiện động thủ.

Bởi vì sau Cửu Châu tế, Ngụy Hàn nhượng bộ Lê quốc rất lớn, vì để Lê quốc mau chóng rút lui, cho Lê quốc quyền hạn rất lớn.

Nếu như nhà mình hiện tại đi lôi kéo Doanh Vô Kỵ, bảo đảm không thể bằng Lê quốc, hiện tại quốc gia có tâm tư đọ sức với Lê quốc cũng không nhiều lắm.

……

Chương 1060: Lo được lo mất Chương 1060: Lo được lo mất

Người dịch: PrimeK Tohabong

Quốc gia có tâm tư chiến đấu với Lê quốc không nhiều lắm.

Nhưng không có nghĩa là không có.

Trại Càn quốc.

Doanh Vô Khuyết nhìn lôi vân cuốn tới, sắc mặt nhất thời trở nên âm trầm hơn cả bầu trời đêm: “Lại không chết? “

Tay phải hắn nắm chặt.

Sát khí ẩn hiện trong ánh mắt.

Sau khi lĩnh ngộ lĩnh vực sát phạt, địa vị của hắn ở Càn quốc tiến thêm một bước.

Sau khi Doanh Việt xác định hắn đã vượt qua sợ hãi đối với Doanh Vô Kỵ, cũng đem hết thảy chân tướng toàn bộ nói cho Càn vương tương lai này.

Biết được chân tướng Doanh Vô Khuyết, lại có chút lo được lo mất.

Yêu mạch, cộng thêm Bạch gia không an phận, cũng đủ Doanh Vô Kỵ chết một vạn lần.

Bạch gia mặc dù tộc nhân đều tính là thiên tài, nhưng dù sao đã suy sụp, ngay cả Càn quốc cũng trốn không thoát, lại làm sao có thể chạy ra khỏi nội tình thâm hậu của Lê quốc?

Hắn sảng khoái, bởi vì Doanh Vô Kỵ hắn phải chết.

Nhưng không hoàn toàn sảng khoái, bởi vì Doanh Vô Kỵ không chết ở trong tay mình.

Nhìn này.

Đám phế vật Lê quốc kia thất bại, cơ hội của mình đã tới.

Doanh Vô Khuyết lại lâm vào phân đoạn buồn bực hưng phấn.

Nhưng ngay lúc này.

Một thanh âm lãnh đạm vang lên: “Ngươi muốn đi giết người?”

Ngữ khí Doanh Vô Khuyết bức thiết: "Vâng! Lần này Doanh Vô Kỵ tuy rằng trốn thoát, nhưng vượt qua đại trận kia, trạng thái nhất định không tốt. Hiện tại Lê Vương nhất định muốn đuổi giết, chúng ta thuận nước đẩy thuyền, đối với song phương đều rất có lợi.

Doanh Việt thản nhiên nói: "Vậy ngươi cảm thấy, ngươi mang đến áp lực cho hắn so với đại trận thì thế nào?"

Doanh Vô Khuyết trầm mặc.

Cho dù áp lực có lớn hơn nữa, cũng không thể lớn hơn đại trận.

Đại trận đều bị Doanh Vô Kỵ dùng thế bạo liệt như thế phá vỡ, chính là tổn thất thảm trọng, chính mình đi qua liền nhất định có thể lưu lại sao?

Doanh Việt lại hỏi: "Cho dù ngươi giết hắn, tổn thất cũng khẳng định không nhỏ, đến lúc đó lập uy như thế nào trong đại chiến bình yêu?"

Doanh Vô Khuyết: "……"

Doanh Việt tiếp tục nói "Bên đó còn có Cơ Động tiếp ứng, nếu ngươi gặp phải Cơ Động, lẽ nào có thể đôi co với hắn"

Doanh Vô Khuyết: "……

Hừ!

Doanh Việt khẽ hừ một tiếng: "Tâm không sợ hãi là chuyện tốt, nhưng hiện giờ nhiệm vụ quan trọng nhất của ngươi, là thu nạp sát niệm trong lòng ngươi, chỉ cần sát niệm có thể tự khống chế, Binh Nhân Cảnh tất thành. Ngươi từ trên thân đế thi cảm ngộ rất nhiều, đợi một thời gian nữa, nhất định có thể đem nghiệt chướng kia bỏ lại phía sau, cần gì phải nóng lòng nhất thời?"

Doanh Vô Khuyết ngực phập phồng, cắn răng, chắp tay nói: “Tạ phụ vương dạy!

Rất tốt!

Doanh Việt khẽ gật đầu: “Kỳ thật bất kể văn võ, ngươi tư chất đều vô cùng tốt, nhưng trước lại bị tư chất mê hoặc, sau lại bị đánh thủng tâm trí. Chỉ cần ngươi chịu tỉnh lại, có Công Tôn Lệ phụ tá, chưa chắc không thể trở thành một đời hùng chủ!”

Vâng! Nhi thần nhất định không phụ kỳ vọng của phụ vương!

Doanh Vô Khuyết gật đầu thật mạnh.

Tuy rằng tạm thời còn không biết nội dung hợp tác giữa Doanh Việt cùng Cơ Động đến tột cùng là cái gì, nhưng đây cũng không phải chuyện hắn cần lo lắng.

Hắn hiện tại chỉ biết mình có ánh sáng

Tương lai.

Doanh Vô Kỵ cho dù mạnh hơn nữa, hiện tại thành chó nhà có tang, cũng không có khả năng chống đỡ được vương quyền trong tay mình.

……

Doanh địa Chu vương thất.

Chu thiên tử không che mưa, chỉ lẳng lặng đứng ở ngoài doanh trướng, mặc cho mưa to xối ướt hắn.

Sắc mặt hắn không buồn không vui.

Tối nay, biểu hiện của Lê Quốc và Bạch gia đều làm cho hắn rất kinh ngạc.

Mạnh!

Mạnh mẽ ngoài dự đoán.

Biểu hiện của bọn họ tối nay, đủ để cho rất nhiều nước chư hầu kinh hãi không thôi.

Nhưng khoảng cách đến giới hạn chịu đựng của hắn, còn kém không ít.

Chu Thiên Tử cũng không cảm thấy kinh hoảng, ngược lại có chút vui mừng, bởi vì hắn cảm nhận được giới hạn cao nhất của Nhân tộc Trung Nguyên, căn bản không có biện pháp tạo thành bất kỳ uy hiếp nào đối với Chu vương thất có Thiên Nhân tộc ủng hộ.

Kế tiếp Đại chiến bình yêu, sẽ hoàn toàn biến thành sân khấu riêng của Chu vương thất.

Trận chiến này kết thúc.

Tất nhiên thiên hạ quy tâm.

Để cho cả họ Cơ đều hiểu, đón tiếp Thiên Nhân tộc mới là con đường chính của Nhân tộc.

Đến lúc đó Chu vương thất ngưng tụ toàn bộ liên minh họ Cơ, nghênh đón Thiên Nhân tộc, nhất thống thiên hạ, lại san bằng Yêu tộc.

Khi đó Chu vương thất, sẽ trở thành tồn tại cao quý nhất dưới Thiên Nhân tộc, hơn nữa hắn tìm được phương pháp sinh con nối dõi với Thiên Nhân tộc, đến lúc đó hoàn toàn dung nhập… chẳng phải đẹp sao?

Hắn xoay người, hỏi hoạn quan bên cạnh: “Vương đệ đâu?

Hoạn quan vội vàng nói: “Bẩm thiên tử, Chu Huề vương không biết tung tích, nô tỳ đã phái người tìm kiếm.

Không cần!

Chu Thiên Tử thản nhiên cười, khoát khoát tay nói: "Vương đệ có tâm tư của chính hắn, liền để hắn đi làm đi, vô hại toàn cục!"

Đối với động tác nhỏ của Cơ Động, hắn mặc dù không có thế nào chú ý, nhưng cũng không phải là không biết gì cả.

Sở dĩ không có nghiên cứu kỹ, là bởi vì hắn cho rằng những động tác nhỏ này, ở trước tài nguyên Thiên Nhân tộc không quan trọng gì.

Hắn hiện tại.

Ngược lại càng để ý một chuyện khác.

Chuyện hợp cơ họ Cơ Hợp thế nào rồi?

Bẩm thiên tử!

Hoạn quan vội vàng nói: "Người của chúng ta đã kết nối với nội ứng do Chu Huề vương để lại, tài liệu tu bổ bia Mục Dã đã chuẩn bị xong, hẳn là rất nhanh sẽ thành công.

Từ đó về sau, Chu vương thất ta sẽ trở lại vị trí cộng chủ thiên hạ!

Hoạn quan cũng vô cùng kích động: "Họ Cơ Đời đời xanh tươi!"

……

Chương 1061: Toàn quân diệt vong Chương 1061: Toàn quân diệt vong

Người dịch: PrimeK Tohabong

Biên giới Lê Viêm.

Chính xác mà nói, đã từng là biên giới Lê Viêm.

Hiện tại mảnh đất này đã thuộc về Hàn Quốc, chỉ có điều Hàn Quốc cũng không đề phòng, mặc cho những người này

chơi trò chạy trốn ở biên giới.

Chỉ cần không ảnh hưởng đến dân chúng và đất canh tác của Hàn Quốc là được.

Không thể không nói.

Ngươi đuổi ta đuổi, chạy thật đúng là rất nhanh. Hơn nữa Lạc Thành vốn cách biên cảnh không xa, còn chưa tới giờ tý, Doanh Vô Kỵ dẫn theo nhóm Bạch gia xông vào biên giới Viêm quốc, lập tức bị một nhóm người mặc trang phục Viêm quốc bảo vệ.

Quân đội Triệu thị không dám đuổi theo, chỉ có thể thương lượng với Viêm Quốc ở bên kia biên giới.

Viêm Quốc đương nhiên sẽ không đem người trả lại, cãi cọ tới cãi cọ lui, song phương mắng mỏ nhau, biên giới quốc gia suýt nữa bị nước miếng bao phủ.

Cuối cùng Triệu thị chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi rời đi, còn nói về sau tất diệt toàn tộc Bạch gia.

Biên giới Viêm Quốc.

Trong doanh địa, tất cả mọi người đều mặc áo giáp Viêm Quốc.

Nhưng Doanh Vô Kỵ rất xác định, trong này có không ít đều là người của Cơ Động, những tướng sĩ này trong lúc lơ đãng phát ra khí tức, cùng chiến sĩ giáp đen vừa rồi giống nhau như đúc.

Ước tính sơ bộ.

Ít nhất là 20.000.

Cũng không biết còn giấu bao nhiêu không lấy ra.

Cơ Động này cẩu vật, của cải thật đúng là dày, tinh nhuệ bực này trong tinh nhuệ, mặc kệ quân chủ nước nào đều sẽ

thèm đến chảy nước miếng, lần này đại chiến bình yêu, biểu hiện của hắn khả năng sẽ không kém. Chỉ bất quá… Chu thiên tử có Thiên Nhân tộc ủng hộ, nhất định sẽ đem Đại chiến bình yêu trở thành sân khấu riêng, hắn sẽ

Cho Cơ Động cơ hội biểu hiện sao?

Doanh Vô Kỵ không rõ ràng lắm những thứ này, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có tâm tư tự hỏi vấn đề này.

Bởi vì tình cảnh hiện tại của hắn, cũng không phải đặc biệt an nhàn.

Trong đại trướng.

Ngoại trừ hắn, còn ngồi ba người.

Cơ Động vẻ mặt lạnh nhạt.

Cổ nương sắc mặt tái nhợt.

Cơ Túc như cười như không. Nhất là Cổ Nương vừa bị chính mình bắt được, bỗng nhiên một lần nữa xuất hiện ở trước mặt mình.

Doanh Vô Kỵ đều cảm giác có chút bất đắc dĩ.

Bởi vì Cổ Nương mặc dù thần sắc bất thiện, nhưng trong ánh mắt lại không có sát ý, hiển nhiên là tình huống trong trận đấu hoàn toàn không biết gì cả.

Ả trầm giọng nói: “Cho nên nói, người của các ngươi đều trốn thoát, người của chúng ta lại toàn quân diệt vong?”

Ngươi có mù hay không?

Doanh Vô Kỵ có chút không vui: “Không thấy chúng ta cũng tổn thất mấy trăm người?”

Doanh Vô Kỵ, ta ngược lại muốn hỏi ngươi, ngươi làm sao làm cho người của chúng ta không để lại một ai?Có phải là

liên kết với Triệu Thị hay không?”

Liên kết?

Doanh Vô Kỵ tức cười, lúc này chửi ầm lên: “Liên kết cái con mẹ ngươi! Liên kết cái gì mà phải làm trận lớn như vậy? Chỉ một vạn người các ngươi chết kia, đủ phí tổn của đại trận này không? Không nhìn thấy thương thế trên người lão tử, không nhìn thấy thủ hạ của lão tử thảm thế nào hả? Ánh mắt không cần liền nhét vào trong mông.

Cổ Nương giận dữ: “Ngươi… “

Trước đó hứa hẹn không tiếc bất cứ giá nào người là ngươi, lần này chúng ta mặc dù có tổn thất không nhỏ, nhưng cũng cơ bản coi như toàn bộ chạy ra, ta kính ngươi giữ chữ tín. Nhưng ngươi nếu muốn mượn cơ hội này ép giá, đại khái không cần!”

Cơ Động tuy có nghi ngờ, nhưng cũng không thể cho Doanh Vô Kỵ sắc mặt dưới tình huống này.

Có mấy lời, để Cổ Nương nói đã đủ rồi.

“Doanh tiểu huynh đệ là đồng minh của chúng ta, ngươi chớ bị cảm xúc chi phối, tổn thương hòa khí giữa đồng minh, ngươi vừa mất tử trùng, trước tĩnh tâm dưỡng thương đi!”

Nụ cười trên mặt Cơ Động ấm áp, chợt nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: “Doanh tiểu huynh đệ không nên hiểu lầm, chúng ta cũng không phải trách tội ngươi, chỉ là lần này tổn thất thật sự thảm trọng, nếu có thể, ta hy vọng ngươi có thể đem tình huống trong trận nói một chút.

Dứt lời, tay phải nhẹ nhàng nâng lên.

Liền có một bàn linh dược chữa thương bay ở trước mặt Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ không chút khách khí, một ngụm uống xuống, đối với vấn đề của hắn cũng không lảng tránh, trực tiếp

nói ra những gì mình đã nghĩ trước

Đại khái ý tứ chính là, Cổ nương tử trùng vẫn tàng tư, không muốn cùng mình thông suốt lẫn nhau, chính mình một lòng lo lắng an nguy Bạch gia, thực lực Bạch gia cũng nhiều lần bị cản trở.

Tóm lại chính là Cổ nương không có tâm hợp tác.

Cứ như vậy liên tiếp bại lui, vẫn bị ép đến tử lộ.

Sau đó Triệu Kỵ gọi mình ra, mình cảm thấy là cạm bẫy, cho nên không muốn đi qua, nhưng Triệu Kỵ lấy ra mệnh tướng của vợ con mình uy hiếp.

Chính mình bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp nhận truyền triệu, nhưng để lại một tâm nhãn, chỉ phái thân ngoại hóa thân đi qua.

Triệu Kỵ ra sức hạ sát thủ, hủy một thân ngoại hóa thân của mình.

Cảnh ngộ này, mới làm cho Cổ Nương tin tưởng Doanh Vô Kỵ là người một nhà.

Cuối cùng.

Cổ Nương dùng ra một chiêu cuối cùng.

Bạch gia cũng ra hết át chủ bài, phối hợp với của Doanh Vô Kỵ hao hết sức chín trâu hai hổ, rốt cục đánh xuyên qua đại trận Nhân Thiên Tựu địa cùng Tuyệt Địa Thiên Thông,.

Một chiêu Cổ Nương dùng kia, vốn sẽ đốt hết tất cả sinh mệnh lực, cho nên một người cũng không trốn ra cũng bình thường.

Cơ Động và Cổ Nương nhìn nhau.

Này!

Quá trình này, hình như thật đúng là không tìm ra tật xấu.

Ít nhất đối với người thiết lập của Cổ Nương, đem khống chế cực kỳ tinh chuẩn.

Chẳng lẽ sự thật thật là như thế?

Cơ Động nháy mắt với Cổ Nương.

Chương 1062: Cần ngươi giải thích Chương 1062: Cần ngươi giải thích

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cổ Nương trầm giọng nói: "Cũng hợp tình hợp lý! Bất quá ta còn có hai vấn đề cần ngươi giải thích.

Chỉ cần ngươi nói không thành vấn đề, ta lập tức hướng ngươi nhận lỗi!"

Doanh Vô Kỵ hừ một tiếng: "Ngươi nói!"

Cổ Nương nhíu mày: "Theo kế hoạch lúc trước của ta, cùng một loại cổ trùng, ta sẽ gây ra trên người một bộ phận tương đương môn đồ Bạch thị, nhưng ta xem số lượng người các ngươi thành công chạy ra…"

"Ngươi thật đúng là có mặt mũi nói!"

Sắc mặt Doanh Vô Kỵ có chút bất thiện: "Với kỹ xảo vi mạt của ngươi, chẳng lẽ chúng ta nhìn không ra phòng không được sao?

Cổ Nương sợ hãi cả kinh: "Đừng nói bậy! Đây chính là pháp thuật bổn mạng Cổ tộc đến đại yêu mới có thể lĩnh ngộ, Bạch gia các ngươi làm sao có thể……

Không tin!

Doanh Vô Kỵ phất tay cắt ngang, tiện tay ném cho nàng một cái thẻ ngọc: "Ngươi xem không phải sẽ biết sao?"

Cổ Nương tiếp nhận ngọc giản, ý thức chìm vào.

Sắc mặt nhất thời khiếp sợ vô cùng.

Bởi vì đây chính là "Đại Pháp đẻ trứng" mà nàng lĩnh ngộ khi đột phá tới đại yêu, rõ ràng không sai chút nào……

Nội tình Bạch gia.

Thật là khủng bố như vậy!

Doanh Vô Kỵ cười lạnh một tiếng: "Còn có một vấn đề, mau hỏi đi!"

Sắc mặt Cổ Nương có chút khó coi: "Ta đã có phương pháp linh tu, cho dù Tử Trùng chết đi, cũng sẽ bí ẩn chạy trốn, tình hình chiến đấu lúc ấy khẳng định vô cùng thảm thiết, rất khó có người nhìn chằm chằm ta làm việc, nhưng Tử Trùng của ta, ngay cả tàn hồn cũng không chạy ra, cái này ngươi giải thích thế nào?"

A, rất đơn giản!

Doanh Vô Kỵ nheo mắt, gằn từng chữ: "Bởi vì tử trùng của ngươi là ta giết!"

Cái gì!

Cổ Nương giận tím mặt, không nghĩ tới hắn lại kiêu ngạo như vậy, thanh âm cũng trở nên thê lương: "Ngươi động thủ, là bởi vì có tật giật mình, sợ chúng ta biết tình huống bên trong sao?"

Doanh Vô Kỵ lại chửi ầm lên: "Đúng là cái đồ chó má các ngươi.Đầu tiên là cùng ta hợp tác, gắt gao đè át át chủ bài không ra tay, dẫn đến chúng ta chết nhiều người như vậy." Còn muốn hạ cổ ám hại môn đồ Bạch thị chúng ta, nếu không là chúng ta kiến thức rộng rãi, đã sớm bị ngươi hại thảm rồi.

Mẹ nó!

Bạch gia chúng ta thật lòng hợp tác với các ngươi, kết quả là tất cả các ngươi đều là tính toán. Ta diệt ít sâu bọ ngươi liền ủy khuất?

Cũng chính là nể mặt Cơ Động, nể mặt đại đa số chúng ta đều trốn ra, ta không muốn so đo nhiều với ngươi.

Bằng không đừng nói một con trùng, bản tôn ngươi ta đều chiếu sát!Ta chiếu cố mặt mũi đồng minh không muốn chủ động nói với ngươi, kết quả ngươi còn ủy khuất trước".

Phù!

Cổ Nương: "……"

Cơ Động: "……"

Hợp lý!

Quá hợp lý!

Hoàn mỹ phù hợp với hình tượng Doanh Vô Kỵ có thù tất báo.

Hắn cười hoà giải: "Doanh tiểu huynh đệ chớ trách, nàng cũng là vì để cho các ngươi trốn thoát, chủ động hy sinh một bộ phận người cũng là không thể tránh khỏi…"

Doanh Vô Kỵ khoát tay: "Đừng mẹ nó giải thích với ta, phò mã gia ta đang yên đang lành, bị các ngươi liên tiếp hãm hại tới nơi này. Trải qua cửu tử nhất sinh trốn tới nơi này, kết quả bị các ngươi thẩm vấn như phạm nhân."

Cũng chỉ khi dễ ta hiện tại không có chỗ đi!

Chỗ tốt của Thiên Nhân tộc, chúng ta muốn một nửa!

Bằng không ta không ngại đánh cược toàn bộ gia sản Bạch gia, cùng các ngươi hao tổn một đợt!"

Nhìn ra được.

Đã tức giận đến có chút mất trí.

Cơ Động vội vàng đứng lên, cười ôm lấy Doanh Vô Kỵ bả vai, hướng ngoài trướng đi đến: "Mọi người mặc dù có hiểu lầm, nhưng đều là vì về sau có thể đạt thành mục tiêu chung, không cần thiết bởi vì những thứ này mà tức giận, doanh địa tĩnh dưỡng ta đã sớm chuẩn bị cho các ngươi, để ta đưa ngươi đi nghỉ ngơi!"

Tuy rằng Doanh Vô Kỵ xa xa không tính là người một nhà chân chính.

Nhưng cũng đã tính là đồng minh đủ tư cách.

Ít nhất Cơ Động đã xác định, Doanh Vô Kỵ đã hoàn toàn cùng Lê quốc cắt ghế thế nên

Phải dỗ cho tốt!

Ra khỏi doanh trướng.

Doanh Vô Kỵ một chút cũng không cho hắn mặt mũi tốt: "Bớt nói nhảm đi, chỗ tốt của Thiên Nhân tộc, chúng ta muốn một nửa!"

Cơ Động không cự tuyệt cũng không đáp ứng, chỉ là cười híp mắt mà chỉ vào xung quanh: "Không phải ta không muốn hứa hẹn ngươi, chỉ là ngươi cũng thấy được, thủ hạ của ta nhiều người như vậy. Mới vừa hy sinh một vạn, nơi này có hai vạn, địa phương khác còn có mấy vạn, mỗi người đều chờ tài nguyên. Những tài nguyên này, đều cần chúng ta lấy ra để so tài với Chu vương thất trong đại chiến bình yêu, nếu như phân cho các ngươi một nửa, coi như ta nguyện ý, bọn họ cũng không muốn!"

Hả……

Doanh Vô Kỵ trong lòng kinh hãi, con chó này cư nhiên còn có binh lực cất giấu.

Hắn hiểu, Cơ Động mặc dù đang cười, nhưng ngoại âm đã rất rõ ràng.

Hắn không tình nguyện gật đầu: "Đã hiểu, ngươi muốn dùng thực lực để chia phần đúng không?

Cơ Động cười híp mắt nói: "Đúng vậy!

Doanh Vô Kỵ sắc mặt có chút khó coi, nhưng cũng không có tiếp tục dây dưa: "Như thế cũng tốt, ta trước bế quan, hi vọng ngươi có thể nhớ kỹ những lời này, đỡ cho về sau ta đến thời điểm ta lấy hơn phân nửa tài nguyên, ngươi quỵt nợ!"

Nói rồi.

Trực tiếp xoay người vào doanh trướng.

Cổ Nương đi ra: "Giáo chủ, hắn…

Cơ Động ôn thanh cười nói: "Không sao! Hắn càng công danh lợi lộc, đối với chúng ta lại càng có lợi. Nếu cho Bạch gia có thêm mấy chục năm phát triển môn đồ, có lẽ thật có thể uy hiếp đến địa vị của chúng ta. Nhưng bọn họ bây giờ, chỉ có thể lấy chúng ta làm chủ đạo, ta chỉ sợ bọn họ không đủ mạnh! Doanh Vô Kỵ mặc dù là thiên tài hiếm thấy, nhưng hiện tại hắn…… Quá yếu!"

Cổ Nương nặng nề gật đầu: "Vâng!"

……

Chương 1063: Làn sóng tạo uy Chương 1063: Làn sóng tạo uy

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trong doanh địa.

Doanh Vô Kỵ xác định mọi người ở đều không thành vấn đề, liền về tới doanh trướng của mình.

Hắn hít sâu một hơi, nhắm mắt nhìn về phía trị số của mình.

Sau khi cha vợ đưa cho mình một làn sóng tạo uy.

Giá trị binh tế rốt cục cũng tới mười một con số.

Có thể mang theo Quyện tử ca cùng nhau đột phá.

Ngụy Thánh!

Hắn rút Hàm Quang Kiếm ra, gọi Quyện tử ca ra.

Hàn Quyện ngáp một cái: "Doanh huynh, trễ thế này làm gì vậy!

Doanh Vô Kỵ cười hắc hắc: [Ta chuẩn bị làm một chuyện khiến ngươi sảng khoái đến bốc khói.]

Hàn Quyện: "…???

「……」

「……」

Ánh mắt Hàn Quyện mang theo ba phần nghi hoặc, ba phần mê mang, bốn phần khiếp sợ.

Theo bản năng lui về phía sau một bước: "Doanh huynh, ta là kiếm linh, không phải vỏ kiếm linh.

Doanh Vô Kỵ: "…????

Khóe miệng hắn giật giật, bắt lấy Hàn Quyện: "Không có việc gì! Mặc kệ kiếm linh hay vỏ kiếm linh, dù sao cũng là số không.

Nói rồi

Trực tiếp khoanh chân ngồi xuống.

Hàn Quyện lúc này mới hiểu được, không ngờ Doanh huynh là muốn tu luyện!

Lúc này hắn mới nhẹ nhàng thở ra.

Tu luyện liền tu luyện, nói nhiều vậy làm cái gì?

Bần đạo còn tưởng rằng ngươi có cái gì ghê gớm……

Chờ đã!

Tu luyện vì sao muốn kéo cả ta vào?

Chẳng lẽ là đôi bạn cùng tiến…

Hàn Quyện sắc mặt có chút cổ quái, nhưng nghĩ nghĩ, loại phương thức tu luyện này, giống như rất bình thường, hơn nữa chính mình là một linh thể không có thân thể.

Liền ly kỳ.

Hắn cũng khoanh chân ngồi xuống, ngáp một cái hỏi: "Doanh huynh, huynh đây là chuẩn bị đột phá?

Tuy rằng hắn tuyệt đại đa số thời gian đều là ở trong thân kiếm ngây ngốc, nhưng hắn cũng có cảm giác, Tu vi Doanh Vô Kỵ sớm đã đạt tới Thai Thuế Cảnh cực hạn, nhưng chính là kẹt ở trên bình cảnh thời gian không ngắn.

Bất quá cũng bình thường.

Người nào đột phá Binh Nhân Cảnh mà không gặp phải bình cảnh?

Dù sao đây cũng là lạch trời thứ nhất trong hệ thống tu luyện của Nhân tộc, trước khi Thai Thuế Cảnh tích lũy và giác ngộ, đột phá Binh Nhân Cảnh là tu hành thực sự. Nếu là binh khí bình thường, liền cần người tu hành, đem cảm ngộ của mình giao cho binh khí, chỉ khi binh nhân tương khế, hơn nữa đạt tới độ cao nhất định, mới có thể đột phá Binh Nhân Cảnh.

Nếu là binh khí là cấp bậc thần vật, còn cần người tu hành vượt qua độ cao binh khí, hơn nữa dùng ý niệm bản thân ảnh hưởng binh khí, như vậy mới có thể viên dung làm một.

Hàm Quang, chính là cực hạn của cái sau.

Doanh Vô Kỵ có thể thời gian ngắn như vậy đạt tới bình cảnh, hơn nữa có thể sờ đến cơ hội đột phá, đã là tốc độ vô cùng kinh thế hãi tục.

Thật ra.

Bởi vì tốc độ thật sự quá nhanh, giống như là ăn tươi nuốt sống, cho dù nuốt nhanh cũng là một loại bản lĩnh, nhưng chung quy có tai họa ngầm.

Lấy lý giải của Hàn Quyện, Doanh Vô Kỵ đánh sâu vào Binh Nhân Cảnh, có thể cần ít nhất ba lần, mới có thể thành công.

Chuyện tốt khó khăn lắm!

Dù sao kiếm ý trong Hàm Quang Kiếm, liền thâm ảo cỡ nào, kiếm linh của hắn là rõ ràng nhất.

Hắn nâng má.

Mệt mỏi nhìn Doanh Vô Kỵ: "Doanh huynh, có thể hỏi huynh một vấn đề hay không?

Doanh Vô Kỵ hiển nhiên không có tiến vào trạng thái nhập định hoàn toàn, nhắm nửa mắt, còn có thể mở miệng nói chuyện: "Hỏi!"

Hàn Quyện có chút tò mò: "Tốc độ tu luyện của huynh cũng quá nhanh, làm sao làm được?"

Doanh Vô Kỵ ngừng thở một chút, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc: "Ta Doanh Vô Kỵ có thể đi tới bước hôm nay, hoàn toàn là dựa vào cố gắng của chính mình!"

Hàn Quyện: "……

Ta suy nghĩ ngươi cũng nên cố gắng!

Bất quá hắn mặc dù nghĩ như vậy, nhưng cũng không có nói ra miệng, bởi vì có chút đả thương người.

Dù sao Doanh Vô Kỵ đợi lát nữa có thể sẽ gặp phải suy sụp đầu tiên trên con đường tu luyện, phá hỏng đạo tâm của hắn sẽ không tốt.

Nhưng cũng đúng lúc này.

Hắn giống như nghe thấy trong cổ họng Doanh Vô Kỵ toát ra mấy âm tiết mơ hồ.

Không nghe rõ lắm, chỉ có thể mơ hồ phân biệt, hình như là: XXX, nữa đi mà!

Ý hắn là sao?

Hàn Quyện còn chưa kịp phản ứng, đã cảm giác Hàm Quang Kiếm trong nháy mắt bị điều động, kiếm ý liên miên bộc phát, mà khí huyết thần hồn Doanh Vô Kỵ cũng điều động tới cực điểm.

Oanh!

Tiếng nổ này cũng không có thật sự xuất hiện, lại phảng phất nổ tung trong đầu hắn.

Kiếm ý vô tận, giống như mưa to, lấy Doanh Vô Kỵ làm trung tâm.

Hướng bốn phía trút xuống.

Hàn Quyện: "……

Còn chưa kịp phản ứng.

Hắn liền cảm giác linh thể của mình cũng xuất hiện biến hóa thần diệu, không khỏi khiếp sợ không hiểu.

Bởi vì từ khi trở thành linh tu, hắn vẫn rất mê mang, cảnh giới tu luyện của Nhân tộc đã không thích hợp với hắn.

Đột phá đến Thai Thuế Cảnh, cũng chỉ có linh thể không có linh thai.

Mà làm linh tu chuyên tinh kiếm đạo, hắn gần như lúc nào tiếp xúc hòa hòa làm một thể với kiếm mà không có kiếm linh, từ trình độ nào đó mà nói, đây đã là Binh Nhân Cảnh.

Nghĩ mãi mà không rõ điểm ấy, hắn cũng chỉ có thể bế quan tìm hiểu kiếm ý, ý đồ tìm kiếm con đường tu luyện linh tu.

Hắn đứng ở cuối một con đường chết, không có kẻ nào cho hắn tham khảo, cho dù là dì Hàm Quang, dì Hàm Quang thực lực rất mạnh, cũng là bởi vì Hàm Quang Kiếm mạnh mà mạnh, thực lực đã cố định, căn bản trốn không thoát phạm trù kiếm linh.

Cho nên ở cuối đường, Hàn Quyện căn bản không biết bước tiếp theo sẽ đi về đâu.

Nhưng chính là hiện tại.

Hắn cảm giác linh giác của mình đã mạnh mẽ bị nâng lên đến chân trời.

Một bước này, chẳng biết lúc nào đã bước ra ngoài.

Thậm chí giẫm lên vô cùng kiên cố!

Chương 1064: Tìm được con đường Chương 1064: Tìm được con đường

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tiền cảnh vốn ảm đạm không ánh sáng, trong nháy mắt liền trở thành một con đường bằng phẳng, ít nhất có thể thông tới biên giới thành thánh.

Con đường này, không chỉ mở ra con đường linh tu, thậm chí đối với con đường tu luyện của Đạo gia cũng rất có giá trị

tham khảo.

Luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, luyện thần hoàn hư, cho đến dương thần xuất khiếu. Con đường này, trong ba mươi sáu pháp Thiên Cương, không ít pháp thuật kinh thiên đều có ám chỉ, hết thảy đều chỉ hướng luyện thần hoàn hư, nhưng nhiều đạo gia tiền bối như vậy, lại thủy chung không thể đi theo con đường này.

Không nghĩ tới, chính mình lại mơ mơ hồ hồ tìm được đường!

Trên đời vốn không có đường, ta bước ra bước cũng liền thành đường?

Hàn Quyện: "……

Chẳng lẽ……

Hắn nhìn về phía Doanh Vô Kỵ.

Cái này…… Doanh huynh cũng cho ta thêm điểm?

Đây là đại thế sao?

Doanh huynh, không giấu một chút sao? Quá cao siêu!

Giấu làm gì? Từ nay về sau, lấy lực phục người!

……

Doanh trướng của Cơ Động, không chỉ có một mình Cơ Động.

Cổ Nương đang ngồi xếp bằng, tu vi bản thân ả sớm đã đạt tới đỉnh cao của đại yêu, tiến thêm một bước chính là cảnh giới của Yêu Vương.

Dựa theo cảnh giới giữa Yêu tộc và Nhân tộc mà phân chia.

Đại yêu ước chừng ở giữa Binh Nhân Cảnh và Ngộ Thần Cảnh, Yêu Vương thì ở giữa Ngộ Thần Cảnh và Thánh Nhân Cảnh.

Không có quan hệ đối ứng nghiêm ngặt, cũng không có cách nào đối ứng, bởi vì hệ thống tu luyện hiện tại của Nhân tộc, chư vị thậm chí không thể bảo đảm một Thánh nhân có thể vượt qua Binh Nhân Cảnh.

Cho nên cũng không có biện pháp nói ai mạnh ai yếu, cũng không đảm bảo một đại yêu có thể phế một thánh nhân, một yêu vương lại bị một Binh Nhân Cảnh đè ép.

Bất quá Cổ Nương đối với mình lại biết rõ ràng.

Bản thân không phải đơn vị chiến đấu.

Nhiều nhất chỉ có thể làm một quân sư.

Cho nên hết thảy nhiệm vụ có thể gặp nguy hiểm, ả cũng sẽ không tự mình đi làm, bất quá là phái ra Tử Trùng mà thôi.

Ả là Đại yêu đỉnh phong, có ba cỗ tử trùng cấp giáp, mỗi một con đều có đại yêu cấp bậc thực lực, đương nhiên cũng dung một cỗ bản hồn ở bên trong, mỗi tổn thất một cỗ đều sẽ đối với ả tạo thành trọng thương.

Lần này ả bị thương không nhẹ, phải an dưỡng một thời gian rất dài, mới có thể khôi phục.

Bất quá cũng may Cơ Động đối với ả rất che chở, thiên tài địa bảo chả thiếu, cũng giảm đi rất nhiều chuyện phiền toái.

Chỉ là ả thủy chung có chút lo lắng.

Hơi ổn định thương thế.

ả ngẩng đầu nói: “Giáo chủ, thuộc hạ thủy chung cảm thấy chuyện này có mờ ám.

Cơ Động buông quyển sách trong tay xuống, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, biết ả còn canh cánh trong lòng Tử Trùng của mình.

Hắn cười nói: "Ngươi cảm thấy Doanh Vô Kỵ vẫn cấu kết với Lê quốc bên kia.

Cái này……

Thần sắc Cổ Nương có chút khó xử, cũng không muốn nghi ngờ Cơ Động, muốn nói lại thôi.

Thế giới này từ trước đến nay đều là thực lực nói chuyện, hiện tại hắn còn không có uy hiếp đến vốn liếng chúng ta, ta thậm chí lo lắng bọn hắn thực lực quá yếu, kéo chân sau của chúng ta!"

Cổ Nương há miệng, đang chuẩn bị nói gì đó, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Ngay cả Cơ Động đồng tử cũng co rụt lại.

Bởi vì ở cách đó không xa, một cỗ kiếm ý mạnh mẽ vô cùng bộc phát ra.

Bá đạo.

Tùy ý.

Nhưng lại vô cùng huyền diệu.

Bị kiếm ý này ảnh hưởng, toàn bộ binh khí trong doanh địa đều không ngừng run rẩy lên, đồng loạt phát ra đủ loại tiếng run rẩy.

Kịch biến thình lình xảy ra, làm cho không ít tướng sĩ đều kinh hãi không thôi, nhao nhao tuôn ra doanh trướng, kinh hãi không hiểu nhìn về một phương hướng nào đó.

Cái này……

Hàm Quang!

Binh lính!

Bọn họ tu luyện thời gian dài như vậy, còn chưa từng thấy qua loại cảnh tượng bách binh thần phục này. Cho dù là nghe, bọn họ cũng chỉ nghe qua sự tích của Chu thiên tử.

Có thể gây ra loại dị tượng này, chỉ có chủ nhân Thiên cấp thần binh đột phá Binh Nhân Cảnh mới có.

Nghe nói thời điểm Chu thiên tử đột phá, toàn bộ binh khí Hạo Kinh run rẩy ước chừng mười hơi thở.

Lần này là ai, đã không cần nói cũng biết.

Bọn họ có chút tê dại, người này không phải sau khi Bách gia thịnh hội kết thúc mới đột phá Thai Thuế Cảnh sao?

Lúc này mới chưa tới hai năm, trực tiếp đột phá Binh Nhân Cảnh?

Đây là tốc độ nghịch thiên gì thế.

Còn có kiếm ý này……

Mấy vạn tướng sĩ, hai cỗ chiến chiến, chỉ là cảm nhận được kiếm ý, liền phảng phất chính diện đối với trăm vạn hùng sư.

Loại cảm giác run rẩy này, làm cho bọn họ cực kỳ nghẹn khuất, lại khó có thể sinh ra chút lòng phản kháng.

Thậm chí có loại xúc động quỳ xuống đất thần phục.

Cũng không biết tại Hạo Kinh khi Chu thiên tử đột phá, có phải cũng là như thế hay không.

Cổ Nương vẻ mặt có chút kinh hoảng: “Giáo chủ, cái này…… chúng ta có thể dẫn sói vào nhà hay không?

Chính là một tên vừa đột phá Binh Nhân Cảnh.

Cư nhiên làm cho ả đều sinh ra ý sợ hãi.

Doanh Vô Kỵ này Binh Nhân Cảnh, chính là vừa mới đột phá, chân thật chiến lực chỉ sợ đã đè bẹp đồng cấp.

Vốn tưởng rằng hắn cùng nhà mình kế bè, là ăn nhờ ở đậu.

Hiện tại đã mơ hồ có loại cảm giác khách át chủ.

Không sao!

Cơ Động lại tươi cười lạnh nhạt: "Chỉ là một cái Binh Nhân Cảnh thôi, một người mạnh hơn nữa, lại có thể mạnh đến đâu?

Lúc này thần sắc Cổ Nương mới hòa hoãn.

Chương 1065: Vạn nhân chi địch Chương 1065: Vạn nhân chi địch

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đúng rồi!

Ngoại trừ Doanh Việt, Triệu Kỵ cùng với Nam Cung Lăng loại đại sát phôi này, hiếm có người có thể làm được vạn nhân chi địch.

Doanh Vô Kỵ mới Binh Nhân Cảnh, làm sao có thể làm được?

Nhưng nàng vẫn có chút lo lắng: "Nhưng ngộ tính Doanh Vô Kỵ khá cao, không ít thần thông đã nhập môn…"

Thân ngoại hóa thân, Nhân Thiên Tựu Địa……

Những thứ này đều là Doanh Vô Kỵ tự mình ngộ ra. Ngộ tính bực này, không thể nói là không nghịch thiên.

Cơ Động lại cười nhạt khoát tay áo: "Nhập môn cùng ngộ thấu, ở giữa chênh lệch đâu chỉ mười vạn tám ngàn dặm, không có Binh Nhân Cảnh làm nền tảng, thần thông nhập môn đã là cực hạn. Doanh Vô Kỵ cho dù ngộ tính cao hơn nữa,

muốn ngộ thông một món trong đó, cũng ít nhất cần năm năm.”

Năm năm này!

Hắn vẫn sẽ ở dưới sự khống chế của ta.

Ta ngược lại hy vọng hắn càng mạnh càng tốt, tốt nhất có thể trở thành đại sát khí của Doanh Thập Tam!

Hôm nay xem ra, hắn… so với dự đoán của ta còn tốt hơn!”

Hắn nhìn về phía doanh trướng của Doanh Vô Kỵ.

Vốn tưởng rằng Doanh Thập Tam đã chiến trận vô địch.

Không nghĩ tới có người so với hắn còn dũng mãnh hơn.

Hơn nữa người này……

Vẫn là bộ tướng của mình!

Rất tốt!

Rất tốt!

Phải nhân cơ hội vàng này. Trong vòng 5 năm phải sử dụng tất cả thủ đoạn để thu phục Doanh Vô Kỵ.

Nếu có thể quy tâm, chờ Doanh Vô Kỵ đột phá Ngộ Thần Cảnh, chính là trợ lực tuyệt đại của mình.

Nếu là không quy tâm được…… Vậy thì phế hắn trước khi hắn đột phá Ngộ Thần Cảnh.

Nếu không, vạn nhất bị hắn nắm giữ Nhân Thiên tựu địa, thần thông lĩnh vực sát phạt loại sát phôi này, chính mình liền nguy hiểm.

Bất quá những thứ này đều là nói sau.

Hiện tại việc cấp bách, là để Doanh Vô Kỵ tận khả năng phát huy giá trị của mình.

Phải dỗ cho tốt.

Cơ Động trầm giọng nói: “Cổ Nương! Ngươi đi Minh Đô một chuyến, đem vật kia tới.

Cổ Nương nhất thời cả kinh: “Giáo chủ, thứ kia chính là…

Cơ Động cười nhạt: “Doanh Vô Kỵ hiện tại, đáng giá!

……

Nơi đóng quân của Sở quốc.

Tinh Ly đi tới đi lui trong trướng, lo lắng chờ đợi thám tử được phái đi.

Tuy rằng đại trận đã bị phá, nhóm Doanh Vô Kỵ đại khái đã chạy đi, nhưng trước khi nàng nhận được tin tức xác định, vẫn có chút không yên lòng.

Trước khi thám tử quay lại.

Nàng hẳn là không ngủ được.

Chỉ là khoảng cách hai nơi thật sự không thể tiến tới, Doanh Vô Kỵ một đám phá trận rời đi, lại sẽ chạy về hướng nào, ai cũng không xác định.

Muốn đợi đến khi thám tử báo cáo, có thể còn cần thời gian rất lâu.

Nhưng mà…..

Không ngủ được !

Tinh Ly lớn như vậy, chưa bao giờ lo lắng như vậy.

Ngồi trên giường, đau đớn xoa đầu.

Lại không nghĩ tới.

Vừa ngồi xuống.

Nàng liền vọt một tiếng đứng dậy.

Vừa mừng vừa sợ nhìn về phía Nam.

Cỗ kiếm ý này, thật mạnh, thật quen thuộc!

Cảm nhận được khí tức từ Hàm Quang Kiếm giống hệt như Đại hội kiếm Tiên năm ngoái

Doanh Vô Kỵ còn sống?

Hắn đột phá rồi!

Hắn hiện tại có thể an tâm đột phá, tất nhiên đã rời khỏi Lê quốc, nhìn phương hướng hẳn là Viêm quốc, cái này cũng không chỉ trên trăm dặm.

Trận thế đột phá này, lại lớn hơn Chu thiên tử nhiều như vậy, phải biết rằng bội kiếm của Chu thiên tử chính là thần binh thiên cấp thật sự.

Tên hỗn tiểu tử này……

Sao lại mạnh như vậy?

Không đến hai năm đã đột phá Binh Nhân Cảnh.

Đây là yêu nghiệt gì?

Nhưng cái này đều không trọng yếu, hắn còn sống, hắn còn sống…

Tinh Ly thở ra một hơi thật dài, tiếng lòng căng thẳng hồi lâu rốt cục buông lỏng, một cỗ hạnh phúc khó tả từ trong lòng tuôn ra, chợt lại cảm giác được từng đợt mỏi mệt.

Phù……

Nàng thở phào nhẹ nhõm, trực tiếp nằm trên giường.

Mí mắt rơi xuống, cư nhiên nhanh như vậy đã buồn ngủ, binh khí trong ngoài trướng run rẩy, cư nhiên tuyệt không ảnh hưởng đến giấc ngủ của nàng.

Nhưng coi như chưa ngủ.

Bỗng nhiên cảm giác có người xông vào trong doanh trướng.

Còn kèm theo tiếng cười hào khí

Tinh Ly!

Tinh Ly!

Ánh mắt của ngươi quả nhiên không tệ, trùng chuyển sinh này đáng giá!

Con rể ta đột phá, con rể ta đột phá!

Tinh Ly dụi dụi mắt, nhìn Sở vương

Con rể?

Đương nhiên!

Sở vương vuốt râu cười to: "Nếu không là con rể của ai? Chẳng lẽ là Triệu Kỵ?

Tinh Ly: "…"

……

Doanh trại Càn quốc.

Đáng giận!

Đáng giận!

Đáng giận!

Doanh Vô Khuyết vốn đã ngủ, kết quả bị kiếm ý quấy nhiễu, bừng tỉnh tại chỗ, ngồi bật dậy.

Hàm Quang Kiếm!

Cỗ khí tức này hắn thật sự quá quen thuộc.

Năm đó hắn coi thanh thần kiếm này là vật trong túi của mình, cảm thấy mình chỉ cần cầm chuôi kiếm Hàm Quang Kiếm, là có thể mở ra một kỷ nguyên thuộc về hắn.

Chỉ là hào tâm tráng chí như vậy, lại bị Doanh Vô Kỵ từng quyền từng quyền đập nát.

Hôm nay.

Hắn thật vất vả vượt qua hết thảy sợ hãi, hơn nữa có được tiềm lực kinh người.

Doanh Vô Kỵ cũng đã đem tiềm lực hóa thành thực lực.

Hai năm.

Nhập Binh Nhân Cảnh?

Dựa vào cái gì?

Doanh Vô Khuyết cảm giác, Doanh Vô Kỵ thao tác lần này, chính là đang thị uy với hắn!

Một lúc.

Thật vất vả khống chế được sát khí, lại một lần nữa sôi trào lên, không ngừng kích thích đan điền của hắn, dẫn đến toàn thân chân khí đều giống như núi lửa tùy thời phun trào! Hắn cảm giác phảng phất về đoạn thời gian tới bên cạnh Đế Thi tu luyện kia, mỗi ngày đều là khống chế không được sát khí cùng sát khí.

Trong lúc mơ hồ, lại có loại cảm giác mất khống chế.

Hắn nhìn về thanh kiếm trong tay, nó cũng đang không ngừng kêu vù vù, nhưng không giống với những binh khí khác sợ hãi, nó tựa hồ rất hưng phấn.

Chương 1066: Áp lực đột phá Chương 1066: Áp lực đột phá

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đây không phải là Lộc Lư kiếm mô phỏng. Mà là Doanh Việt tốn một cái giá lớn, cứng rắn từ trong thân thể mình tách ra thần binh bản mệnh, so với Lộc Lư kiếm lúc trước, thậm chí

còn mang theo một bộ phận bổn mạng chân nguyên Doanh Việt. Tuy rằng chỉ là binh khí Địa cấp, nhưng là Đế Vương kiếm thật sự, cùng Thiên cấp vốn là cách nhau không xa.

Nhưng muốn đột phá Thiên cấp, phải để Kiếm Chủ nhất thống thiên hạ, nắm giữ quyền lực thiên hạ. Hàm quang như thế.

Kiếm của Chu Thiên Tử cũng vậy

Lộc Quang kiếm… còn thiếu chút nữa.

Cần phải thiết lập một trật tự mới.

Chỉ là Doanh Vô Kỵ đợt đột phá này, cho hắn áp lực thật sự quá lớn.

Sát khí lẫm liệt.

Chân khí kích động.

Doanh Vô Khuyết có chút không khống chế được.

Nhưng đúng lúc này.

Ngoài trướng truyền đến một thanh âm.

“Nếu không khống chế được sát ý, ngươi liền đi giết hắn!”

Thanh âm này là Doanh Việt.

Nghe thấy thế.

Doanh Vô Khuyết lập tức tỉnh táo lại, cảm giác mất khống chế vừa rồi cũng nguội lạnh.

Giết hắn?

Giết cái cứt gì chứ !

Đi nộp mạng thì có?

Khiến hắn tỉnh táo lại không phải tâm cảnh, mà là thực lực.

Hắn hít sâu một hơi "Doanh Vô Kỵ tuy rằng đột phá Binh Nhân Cảnh, nhưng cũng chỉ sớm vài năm mà thôi, muốn lĩnh ngộ loại thần thông đỉnh cao Nhân Thiên Tựu Địa này, ít nhất cũng cần thời gian năm năm.Nhi thần cũng đã hiểu rõ lĩnh vực sát phạt, chỉ cần đột phá Binh Nhân Cảnh là có thể áp đảo hắn. Cần gì phải vội vàng nhất thời".

Doanh Việt hài lòng gật gật đầu: "Rất tốt, mau ngủ đi!"

Doanh Vô Khuyết nặng nề gật đầu: "Vâng!"

Nằm xuống giường.

Doanh Vô Khuyết cảm giác mình đã trưởng thành.

Nhưng vẫn lăn qua lộn lại ngủ không yên.

Binh Nhân Cảnh này.

Chua đến mức cả người hắn phát run.

……

Nơi đóng quân của Chu vương thất.

Vô liêm sỉ!

Vô liêm sỉ!

Chu thiên tử không nhịn được, giống như lại nhớ tới thời điểm gặp ác mộng năm đó.

Đường đường là Chu thiên tử, lại bị Thương thiên tử một kiếm giết chết.

Hào quan tính ra, giấc mộng này rất có thể ứng với sấm.

Kết quả sau đó phát hiện, hào quan này là đệ tử của Dương Chu nhất mạch, rất có thể là chuyên môn phái tới hù dọa mình.

Vốn Chu thiên tử không làm gì được Lê quốc.

Chu thiên tử phát hiện huyền bí này, tâm tình lại thư giãn không ít.

Sau đó có Thiên Nhân tộc làm chỗ dựa, hắn đều nhanh quên chuyện này.

Nhưng hôm nay.

Doanh Vô Kỵ mang theo Hàm Quang Kiếm đột phá, lại khiến hắn hồi tưởng lại năm đó bị ác mộng chi phối sợ hãi.

Tuyệt đối.

Đúng không phải đột phá đơn thuần.

Mới chưa tới hai năm!

Tại sao?

Hào quan Dương Chu nhất mạch kia, rốt cuộc có phải đang dọa ta hay không?

Người đâu!

Thiên tử! Nô tỳ ở đây!

Hoạn quan nhanh chóng chạy tới.

Chu thiên tử hỏi: "Chuyện họ Cơ Hợp Tông thế nào rồi?"

Hoạn quan vội vàng nói: "Hẳn là sắp thành rồi, Xin thiên tử xem cái này!"

Dứt lời, trực tiếp kích hoạt một tấm truyền tấn phù.

An Ấp.

Cố đô Hạo Kinh.

Nơi này vốn phòng thủ tương đối nghiêm mật, sau đó ba nhà phân Lê thành kết cục đã định, nơi này tuy rằng vẫn là lãnh thổ Triệu thị, nhưng xung quanh gặp phải không ít uy hiếp, bởi vì nơi này phụ cận ngay cả An Ấp Minh Đô, lại có thể gián tiếp khống chế Khương quốc, cho nên ý nghĩa chiến lược khá lớn.

Binh lực Triệu thị, không ít đều điều đến thành trì xung quanh, ngược lại Hạo Kinh phòng ngự lỏng lẻo một chút.

Người của Cơ Động thoải mái dẫn các đại biểu lẻn vào xung quanh bia Mục Dã, hiện giờ đã tiếp cận tu bổ hoàn thành.

Chỉ đợi một lần nữa rót máu là được.

Hả?

Chu Thiên Tử phát hiện một chỗ khác: "Đám người kia có chút lạ mắt, bọn họ là ai?"

Hoạn quan cười giải thích: "Đó là người Tào gia, lần này Lê quốc và Doanh Vô Kỵ cắt ghế, bọn họ lập được công lao hãn mã!"

Hả……

Chu thiên tử như có điều suy nghĩ gật gật đầu, chuyện này hắn đích xác biết một ít, lúc ấy hắn cũng muốn đem song phương mở ra, phòng ngừa Lê quốc làm lớn, cho nên liền ngầm thừa nhận.

Người Tào gia này có thể xuất hiện ở đây cũng không phải rất kỳ quái.

Tào gia gia nhập, hắn cũng không cự tuyệt.

Dù sao Tào gia cũng không bảo hắn hứa hẹn cho đất phong, hơn nữa còn là một gia tộc không nhỏ, nếu có thể nhiều hơn một gia tộc phụ thuộc Chu vương thất, hắn cũng là cực kỳ vui vẻ.

Huống chi, bọn họ còn lập công.

Chu thiên tử cứ như vậy lẳng lặng nhìn, các nhà họ Cơ đã sớm chuẩn bị tốt tinh huyết.

Tất cả đều làm từng bước.

Ước chừng một khắc sau.

Việc tu sửa bia Mục Dã cuối cùng cũng hoàn thành.

Các nhà dâng lên tinh huyết của mình, quá trình cũng không có sơ hở gì.

Chu thiên tử chỉ cảm thấy cả người ấm áp, loại cảm giác thoải mái phát ra từ sâu trong huyết mạch này, làm cho hắn an tâm không ít.

Chính mình vừa rồi hoảng loạn, kỳ thật có chút buồn cười.

Chỉ là một Binh Nhân Cảnh, chẳng lẽ cũng có thể lay động vị trí Chu vương thất sao?

Thế giới này.

Chưa bao giờ là tồn tại một người lay động một quốc gia.

Hiện tại liên minh họ Cơ đã thành, tuy nói bia Mục Dã suy sụp, đối với huyết mạch các tộc họ Cơ tăng lên không tính là đặc biệt nhiều, nhưng đã đủ rồi.

Thực lực chỉnh thể trở nên mạnh mẽ, hơn nữa có thể thông qua đây làm một sợi dây ràng buộc, đem các nhà đều vặn cùng một chỗ.

Lê Quốc và Bạch Gia đều không thể lay động liên minh họ Cơ.

Huống chi tách ra?

Chính mình lo lắng những thứ kia, thật sự là lo sợ không đâu.

Chu Thiên Tử khóe miệng, không khỏi lộ ra vẻ tươi cười, hắn quay đầu: "Đều nghỉ ngơi đi, ngày mai liền chạy tới Sở quốc, bình yêu dĩ nhiếp thiên hạ!"

Nói rồi.

Xoay người chuẩn bị trở về.

Nhưng trong nháy mắt hắn vừa mới xoay người, bỗng nhiên cảm giác một cỗ cảm giác mát mẻ chạy tán loạn trong cơ thể.

Chương 1067: Rủi ro Chương VIP

Chương 1068: Nghênh đón vận mệnh Chương 1068: Nghênh đón vận mệnh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triệu Ninh buông lá bùa trong tay, lẳng lặng nhìn hắn: "Nhà khác chúng ta không xuống tay, cho nên chọn Tào gia các ngươi.

Tào công công: "……

Sắc mặt hắn trở nên trắng bệch, nhìn không ra một chút nhân sắc.

Bắp chân mềm nhũn, liền trực tiếp ngồi phịch xuống đất.

Sau đêm nay.

Tào gia sẽ nghênh đón vận mệnh như thế nào?

Triệu Ninh từ trên cao nhìn xuống hắn: "Như thế, công công còn nguyện vì phụ vương chôn cùng sao?"

Tào công công mất hết can đảm, cảm giác cả đời đều bị nát bấy.

Ngồi tại chỗ, giật mình hồi lâu.

Hắn khẽ thở dài một hơi, đổi lại là tư thế quỳ, nặng nề dập đầu với Triệu Ninh: "Chủ tớ mấy chục năm, bệ hạ đã nhân chí nghĩa tẫn với nô tỳ, hôm nay tai họa Tào thị, đều là nô tỳ gieo gió gặt bão, bệ hạ sớm biết ẩn tình sau lưng, nhưng vẫn không lưu lại tộc nhân Tào thị."

Ân tình như thế, nô tỳ đời này khó trả.

Nay nô tỳ đã là thân thể vô dụng, nguyện chôn cùng chuộc tội".

Rất tốt!

Triệu Ninh gật đầu, có chút cảm khái: "Khó được Tào công công có tâm, tai ách tộc nhân Tào thị là không thể tránh được, nhưng nếu Tào gia có người có thể trốn về Lê cảnh, Lê quốc không ngại cho bọn họ thân phận thứ dân. Nếu bọn họ báo quốc, lấy luật pháp Lê quốc, chưa chắc không thể làm quan làm tướng.

Tào công công cũng biết, có thể tránh được một kiếp, hơn nữa nguyện ý trốn về Lê quốc đã ít lại càng ít.

「……」

Ít nhất là một ý tưởng.

Ít nhất còn có một Lê quốc có thể làm chỗ dung thân của Tào thị.

Hắn quỳ xuống đất, nước mắt giàn giụa: "Đa tạ điện hạ!"

Triệu Ninh khẽ gật đầu: "Đi xuống nghỉ ngơi đi!"

Nô tỳ cáo lui!

Tào công công run rẩy đứng lên, giống như mất hồn, lắc lư ra khỏi doanh trướng.

Triệu Ninh nhìn bóng lưng hắn rời đi, thần sắc có chút phức tạp.

Ngươi vẫn mềm lòng!

Một giọng nói yếu ớt vang lên sau màn hình.

Triệu Ninh nhanh chóng đi tới sau bình phong, ngồi ở bên giường: "Phụ vương! Hành động này cũng không phải mềm lòng, chỉ là Vô Kỵ lần này đi xa, cho dù chính miệng hắn giải thích, cũng sẽ có người mượn chuyện này làm lớn chuyện,

khai quật căn cơ Lê quốc ta. Nhân nghĩa của Lê quốc, đương nhiên từ Tào gia bắt đầu.”

Triệu Kỵ gian nan trừng mắt nhìn, coi như gật đầu, thanh âm giống như khí rò rỉ: “Chỉ bằng chữ Nhân, còn kém quá nhiều. Vô Kỵ khéo đưa đẩy có thừa, lại cương mãnh không đủ, về sau……”

Đúng lúc đó.

Phía nam truyền đến một trận kiếm ý kinh người.

Hàm Quang!

Binh Nhân Cảnh!

Đôi mắt Triệu Kỵ sáng ngời, trong khoảnh khắc

Cũng đã khôi phục hào quang.

Tay phải khô khốc của ông ta, mạnh đến bắt được cổ tay Triệu Ninh, lại kích động đến nói không ra lời.

Tiểu tử này đột phá rồi!

Hắn rõ ràng có thể tiếp tục giấu diếm!

Hôm nay hành động như vậy, chính là chiêu cáo thiên hạ, Doanh Vô Kỵ muốn lấy lực thu phục người.

Thanh bảo kiếm này.

Rốt cục cam lòng ra khỏi vỏ.

Trước khi rỉ sét.

Ra khỏi vỏ rồi…

Tiểu tử này sợ ta không biết.

Cố ý dùng phương thức này nói cho cha vợ ta biết!

Triệu Ninh cũng có chút kích động, có thể cảm thụ được tay chỉ còn da bọc xương của phụ vương có chút run rẩy.

Triệu Kỵ thở hổn hển mấy hơi, rốt cục bình tĩnh một chút, cổ họng kích động, phát ra tiếng cười già nua nhưng vui sướng: “Thân thể già nua của ta, rốt cục có thể ngã xuống…”

Phụ vương……

Triệu Ninh có chút kinh ngạc, bởi vì xưng hô “già nua” này, là Doanh Vô Kỵ lén lút chửi bới mình.

Triệu Kỵ cười đến thở không ra hơi: “Con thật sự cho rằng lời nói bất kính của các ngươi có thể gạt được linh giác Ngộ Thần Cảnh?”

「……」

Triệu Ninh trầm mặc một hồi: “Phụ vương có biết nguyên văn lời hắn nói là gì không?”

Triệu Kỵ hỏi: “Cái gì? “

Triệu Ninh hít sâu một hơi: “Bên cạnh thuyền chìm có ngàn cánh buồm, trước thân cây già có vạn cây xuân.

Nghe thấy thế.

Triệu Kỵ ngây dại.

Chợt cười ha ha, cười đến ho không ngừng.

Trước thân cây già có vạn cây xanh, tiểu tử này, rốt cục có câu có thể đâm vào tâm khảm mình.

Ninh nhi!

Phụ vương!

Giúp ta đứng lên!

Hả……

Hồi Giáng Thành

Triệu Kỵ run rẩy đứng dậy: “Vô Kỵ lần này đi, tất vì Khốn Long thăng thiên. Ngươi mau chóng đăng cơ, Cô đã không

muốn đợi nữa”.

Nói xong câu đó.

Ông ta cố chống đỡ thân thể, nhìn về phía nam.

Núi non trùng điệp chặn tầm mắt của ông ta, lại không ngăn được kỳ vọng của ông ta.

Thân cây già nua

Thế đạo này

Vô Kỵ.

Đừng làm ta thất vọng!

……

Kiếm ý mênh mông kéo dài một canh giờ.

Càng lâu càng tốt.

Cơ Động lại càng cao hứng, bộ tướng của ta càng ngày càng dũng mãnh.

Vừa nghĩ tới Cuộc chiến bình yêu dưới trướng mình có mãnh tướng như thế, trong lòng hắn liền vô cùng phấn chấn, bởi vì quân đoàn Hắc Giáp đều là bồi dưỡng ở bên trong Minh Đô, bị thuần hóa sau đó tâm chí vô cùng kiên định. Đặt ở trong chiến trường, cho dù ở trong nghịch cảnh thế nào, bọn họ cũng không có khả năng bởi vì tâm tính ảnh hưởng sức chiến đấu.

Quân đội như vậy, vô cùng ưu tú.

Nhưng có một thiếu hụt trí mạng, đó chính là quá trung bình, bọn họ chính là số lượng lớn thuần hóa đi ra, không có khả năng xuất hiện quá mức cường giả xuất sắc.

Cơ Động là Chu Huề vương, Mặc gia cự tử, Giáo chủ Vi Nga phái.

Mạng lưới quan hệ của Chu Huề vương rộng rãi.

Trong tay Mặc gia cự tử chỉ có thợ thủ công và du hiệp.

Giáo chủ Vi Nga phái có một đống thủ hạ yêu nhân.

Chỉ có không có mãnh tướng giỏi chinh phạt.

Thời điểm Bách gia thịnh hội, Doanh Vô Kỵ có câu hắn ấn tượng cực kỳ sâu sắc, mãnh tướng sẽ kích phát ngũ tốt, mấy chục năm qua hắn đều không có cơ hội đánh trận, tự nhiên sẽ không có đất bồi dưỡng mãnh tướng. Mà những quân đoàn hắc giáp này lại bởi vì thuần hóa bị khóa chặt hạn mức cao nhất, Ngô Viêm hai nước tuy rằng hợp tác, nhưng cũng không có khả năng đem loại này tài nguyên hạch tâm nhường ra ngoài.

Cho nên Cơ Động rất đau đầu.

Nhưng bây giờ, hắn nhìn thấy hy vọng.

Chương 1069: Ngụy Thánh Chương 1069: Ngụy Thánh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ tuy rằng cũng không có kinh nghiệm hành quân đánh trận, nhưng thánh phẩm linh thai cộng thêm Chuyên Húc đế thân, hoàn toàn là vì đánh trận mà sinh, hơn nữa thân kiêm truyền thừa hai nhà Doanh Triệu, chỉ cần tính cách hắn không sợ, tùy tiện trải qua mấy trận chiến dịch là có thể trưởng thành. Người này nhất định phải lôi kéo.

Nhất định phải phát triển hắn thành người một nhà trước khi hắn đột phá Ngộ Thần Cảnh. Bằng không phế bỏ một cái thiên tài như vậy, liền thua thiệt nhiều lắm.

Ha ha ha!

Người chưa tới, mà tiếng cười đi trước.

Cơ Động cười to đi vào doanh trướng, vẻ mặt tươi cười nói: “Vô Kỵ, chúc mừng !

Doanh Vô Kỵ thu hồi kiếm, đứng lên, thản nhiên nói: "Cùng vui!"

Cơ Động tò mò đánh giá hắn.

Cảm giác sau khi đột phá, dung mạo của hắn tuy rằng không thế nào thay đổi, nhưng khí chất lại thay đổi rất nhiều.

Trước đây rất hung hăng.

Bây giờ cũng rất hung hăng.

Nhưng tính công kích lại không giống nhau.

Trước kia làm cho người ta có cảm giác, chính là một lời không hợp liền ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời ngươi, tính công kích âm dương quái khí làm cho ngươi khó chịu muốn chết.

Bây giờ lại là… không sao cả, ta sẽ xuất kiếm.

Trong lúc mơ hồ, tựa hồ có chút bá đạo.

Doanh Vô Kỵ không nói nhảm với hắn, nhẹ nhàng lật tay, kiếm khí nhỏ bé dày đặc vờn quanh đầu ngón tay, mỗi một đạo kiếm khí đều không thể tra, lại mang theo tính xâm lược rất mạnh, vòng quanh tay hắn không có bất kỳ âm thanh gì, lại làm cho người ta có loại cảm giác đối mặt cuồng phong.

Đồng tử Cơ Động co lại, không ngờ Doanh Vô Kỵ nhân binh hợp nhất lại cường hãn đến mức này.

Loại kiếm khí thật nhỏ này, cho hắn một loại cảm giác quen thuộc.

Chính là đao bổ không gian của Doanh Thập Tam, đây chẳng những là một cái năng lực không gian nhảy vọt, còn là một loại tuyệt cường sát chiêu, lại am hiểu phòng thủ cao thủ, đối mặt một chiêu này đều sẽ đau đầu không thôi, khuyết điểm

duy nhất chính là động tác quá lớn, ước chừng cần nửa tức thời gian, đầy đủ một cao thủ trốn tránh.

Mà Doanh Vô Kỵ, lại đối với sát chiêu này làm ra thay đổi, kiếm khí thật nhỏ lại tụ thành bầy.

Một cái tát này đập xuống, hoàn toàn chính là chạy đem thân thể nội tạng xoắn thành nhân thịt.

Không!

Ngay cả nhân thịt cũng không giữ được, đại khái sẽ bị loạn lưu không gian nuốt chửng.

Doanh Vô Kỵ này, có tài quỷ gì thế này?

Doanh Vô Kỵ khóe miệng hơi giương lên, hắn cũng không có tự nghĩ ra thiên phú võ kỹ, nhưng hắn biết kỹ năng thật sự nhiều lắm, ngoại trừ một ít cực kỳ thần thông cao thâm, hắn cơ bản sẽ không sử dụng.

Hắn thản nhiên cười nói: "Hiện tại ta có tư cách cùng ngươi chia thịt."

Phải không?

Cơ Động trên mặt ý cười không giảm: "Lời này của ngươi ta không thích nghe, ngươi từ Lê quốc ra một khắc kia, ngươi chính là minh hữu kiên định nhất của ta, tự nhiên là có thịt cùng nhau ăn, cần gì phải hỏi có phân chia hay không?"

Chậc!

Doanh Vô Kỵ không khỏi cảm thán: "Vẫn là Cơ giáo chủ nói chuyện dễ nghe, vậy như vậy đi, đồ vật ta muốn một nửa.

Cơ Động cười xua tay: "Kỳ thật vẫn là vừa rồi câu nói kia, nếu chúng ta là đồng minh, vậy tự nhiên muốn làm nhiều có nhiều, ngươi…"

Ta đương nhiên biết làm nhiều có nhiều!

Doanh Vô Kỵ trực tiếp cắt đứt lời hắn, cười như không cười nói: "Nhưng ta cần biết, người làm nhiều này là ai? Còn nữa, người Thiên Nhân tộc truyền tin cho ngươi, ta cần tiếp xúc trực tiếp. Bằng không tin tức bắt nguồn từ ngươi, tài nguyên cũng phải qua tay ngươi thì khác gì ta đây ăn xin ngươi?"

Cơ Động: "……

Ý cười trên mặt hắn không giảm, ánh mắt lại trở nên lạnh lùng.

Tuy rằng đối với tính công kích của Doanh Vô Kỵ sớm có dự liệu, nhưng thật gặp phải tình huống, vẫn là tương đối khó chịu.

Bất quá nếu Doanh Vô Kỵ nói ra như vậy, lấy tính cách của hắn, chỉ cần mình không đồng ý, cái liên minh này khẳng định duy trì không nổi.

Cho nên suy tư một lát, hắn cười gật đầu: "Không thành vấn đề, sau khi đến Du Thành, ta sẽ giật dây bắc cầu, giúp ngươi làm quen.

Cơ giáo chủ thoải mái!

Doanh Vô Kỵ cười gật gật đầu, thứ mấu chốt này, rốt cục đã tới.

Hắn lại hỏi: "Mặt khác, ta còn cần biết, chúng ta cái này liên minh bên trong còn có ai?"

Cơ Động đi tới thư án trước, chỉ vào trên bản đồ Viêm quốc bản đồ: "Đan Thanh cho Cơ Túc hội hồn, đều là ta ở giữa giật dây bắc cầu, hiện tại Đan Thanh tuy rằng đã chết, nhưng đồ vật giúp Cơ Túc kéo dài mạng còn ở trên tay ta."

Lúc trước Sở Viêm đại chiến, Cơ Túc mang binh gánh vác thế công Sở quốc mấy tháng, đã dọn sạch tất cả chướng ngại

đăng cơ, Viêm quốc hẳn là đồng minh kiên cố nhất của chúng ta.

Còn có Ngô quốc, Ngô Liệt Ngô Đan nhất mạch mặc dù có hoàn cảnh xấu, nhưng bọn họ tay cầm tài nguyên cùng kinh nghiệm xây dựng cơ sở, hơn nữa Mặc gia ta ủng hộ, đủ để đoạn tuyệt hy vọng Ngô Khúc nhất mạch.

Điểm ấy ngươi có thể yên tâm, hai nước Ngô Viêm tuy rằng đều có vết thương, nhưng hiện tại hai nhà Ngụy Hàn đều yếu, Sở quốc cũng lâm vào trong yêu hoạn.

Hai nước Ngô Viêm nối liền với nhau, ruộng vườn nhiều và trấn thủ quan cũng không thiếu, những thứ Lê quốc đã thành công, chúng ta hoàn toàn có thể chuyển tới.

“Hút máu ta?”

Doanh Vô Kỵ có chút khó chịu: “Bất quá cũng không sao cả, cơ sở hạ tầng cùng in ấn, Mặc giả các ngươi đều có tham dự, thẩm thấu đến trăm ngàn lỗ thủng, ta cũng ngăn không được. Nhưng có một phần tiền, hẳn là do ta tới kiếm!”

Cơ Động như cười như không nói: “Ý của ngươi là, mấy cách điều chế tương đối bí ẩn kia?

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Nếu không?”

Cơ Động cười nhạt nói: “Kỳ thật những này thô thiển việc, không cần ngươi đến vất vả, nếu đã làm minh hữu, sẽ không thiếu tiền cho các ngươi tiêu!”

Chương 1070: Làm sao yên tâm liên minh Chương 1070: Làm sao yên tâm liên minh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nhất thời nhíu chặt mày, sắc mặt không thiện nói: “Ngươi có ý gì? Cơ Động vẻ mặt thong dong: “Ý của ngươi là gì?”

Sắc mặt Doanh Vô Kỵ nhất thời trở nên khó coi đến cực điểm: "Ngô Đan đến tột cùng đã đem cái gì bán cho ngươi?"

Cơ Động cười nhạt: "Lê quốc các ngươi ngoại trừ ngọc xà cùng thủy tinh, hắn cái gì cũng bán cho ta. Bất quá ngươi cũng không cần trách tội hắn, Ngô quốc dù sao cũng là tiểu quốc, cực kỳ ỷ lại trợ giúp của ta, hắn muốn đăng cơ cần ta ủng hộ, tóm lại về sau đều là minh hữu, tiền này ai kiếm đều giống nhau."

Nhìn Doanh Vô Kỵ đen mặt, cắn chặt quai hàm trầm mặc.

Trong lòng Cơ Động nhất thời vui sướng không ít.

Người trẻ tuổi nhuệ khí quá mạnh mẽ không phải là chuyện tốt.

Cũng nên nếm thử rồi.

Nếu không phải tự tin có thể ở trên tài lực đắn đo Doanh Vô Kỵ, hắn làm sao có thể yên tâm cùng Doanh Vô Kỵ kết liên minh như thế?

Hiện tại Doanh Vô Kỵ đã hoàn toàn cắt ghế cùng Lê quốc, không có kinh tế chống đỡ, sẽ không có cách nào nuôi dưỡng thủ hạ, chỉ có thể bắt tay với chính mình, sẽ khắp nơi bị mình cản trở.

Thật đúng là hảo huynh đệ của ta!

Doanh Vô Kỵ nghiến răng nghiến lợi.

Cơ Động không chút hoài nghi, nếu Ngô Đan hiện tại xuất hiện

Ở trước mặt Doanh Vô Kỵ, nhất định sẽ bị hắn xé thành mảnh nhỏ.

Hắn cười nhạt nói: "Kỳ thật ngươi nếu muốn kiếm tiền, cũng không phải là một việc khó, kinh doanh ngọc xà cùng

thủy tinh là ngươi một tay sáng lập, có ta ủng hộ, đông sơn tái khởi cũng không khó.”

“Hiện tại bọn họ đang kiếm tiền, có thể không động đến bọn họ, nếu ta cướp tiền của bọn họ, vợ con ta làm sao bây giờ?”

Cơ Động khuyên nhủ: “Đại trượng phu sao cần phải để ý đến vợ?

Doanh Vô Kỵ: “Cút con mẹ nhà ngươi đi”

Cơ Động: “……

Bị mắng một câu, hắn tuyệt không tức giận.

Trong lòng có chút thoải mái.

Xem ra mình đoán đúng rồi.

Doanh Vô Kỵ mất đi tài nguyên này, cũng chỉ có thể dựa vào mình để sinh tồn, dù sao hơn bốn ngàn người, cho dù là tài nguyên tu luyện hay là ăn uống vệ sinh, đều là một khoản chi tiêu không nhỏ. Doanh Vô Kỵ cho dù mang theo linh mạch bên người, cũng không thể để cho thủ hạ đói bụng chứ?

Mặc dù có chút tiếc nuối không lừa được hai đại tài nguyên, nhưng chỉnh thể vẫn là lợi nhiều hơn hại.

Cơ Động cười nhạt: “Không sao! Sau khi đại chiến bình yêu, ta sẽ tìm một chỗ ở Viêm quốc cho các ngươi, những thứ nên có, sẽ không ủy khuất các ngươi.

Doanh Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng: “Vậy ta và cấp dưới của ngươi có gì khác nhau?”

Ngàn vạn lần đừng nói như vậy!

Cơ Động tươi cười ấm áp: “Đồng minh trong lúc đó theo lý nên giúp đỡ lẫn nhau hỗ trợ, nhưng Viêm quốc cũng đang biến pháp, rất khó cho đồng minh đất phong. Có thể có được một

mảnh đất, ta đã cố gắng hết sức, nếu ngươi thật sự không muốn ăn nhờ ở đậu, ta cũng sẽ không cưỡng lưu ngươi.”

Chỉ cần chúng ta có quan hệ đồng minh, ngươi vào Sở về Càn, ta cũng sẽ không ngăn cản, ngược lại sẽ đại lực ủng hộ, dù sao chúng ta cũng cần một đồng minh cường đại.”

Lời nói là lời thật lòng.

Bản thân Ngô Viêm, tuy rằng đã là tồn tại cấp bậc cường quốc, nhưng còn lâu mới đạt tới cấp bậc thống trị của liên minh họ Cơ.

Vốn họ Cơ Hợp Tông, đối với huyết mạch tăng lên là cái chỗ tốt không nhỏ, không nghĩ tới Tào thị huyết mạch sớm đã bị hạ độc, huyết mạch quy tắc đã yếu đến cực điểm, ước chừng chỉ có tăng lên một thành.

Mặc dù Quân đoàn hắc giáp là tinh nhuệ, nhưng sức chiến đấu của quân đội Viêm quốc cũng không thấp.

Nhưng kinh tế trong nước, vẫn đang trong trạng thái bách phế đãi hưng.

Hắn đích xác dựa vào Mặc giả từ Lê quốc trộm được hệ thống phân bón nông nghiệp, cùng tư liệu xây dựng cơ sở vô cùng vững vàng.

Nhưng những thứ này đều cần thời gian.

Hiện tại liên minh, hẳn là so với Càn Lê cùng liên minh họ Cơ bị chia cắt hơi yếu, so với Sở quốc đang bị yêu hoạn tàn sát bừa bãi sau mạnh hơn chút.

Thật đúng là cần một đồng minh cường đại.

Chỉ là……

Lời này cũng không thiếu thành phần trào phúng, giữa những hàng chữ đều nói cho Doanh Vô Ky, hắn đã không còn

đường để đi.

Lê quốc sinh tử cừu.

Nước Tề không có quan hệ.

Yến quốc cách quá xa.

Càn quốc không thể trở về.

Họ Cơ càng kiêng kỵ hắn không thôi.

Hắn sẽ không lựa chọn đi một nơi nội đấu tùm lum lại bị yêu họa làm cho nguyên khí đại thương như Sở quốc chứ?

Nếu hắn thật sự đi Sở quốc, khẳng định giống như rơi vào trong đầm lầy.

Giãy dụa vài cái.

Ngay cả bóng người cũng không còn.

Trừ phi hắn có thể dùng sức một mình chống đỡ quân lực Sở quốc.

Nhưng bằng chút người trong tay Doanh Vô Kỵ hiện tại, còn kém quá xa!

"Ngươi vừa mới đột phá, trước nghỉ ngơi cho tốt đi!"

Cơ Động cười nhạt, trực tiếp cáo từ rời khỏi doanh trướng.

Thanh kiếm này vừa mới ra khỏi vỏ, nhuệ khí có chút nặng.

Tự mình mài một chút, vừa vặn.

Thần binh như thế.

Nên được ta thuần hóa!

Chỉ là hắn không để ý thôi.

Hắn vừa rời khỏi doanh trại.

Lệ khí trên mặt Doanh Vô Kỵ tất cả đều biến mất không thấy gì nữa, thoải mái nhàn nhã nằm trở lại trên giường, cười nhạo một tiếng: "Đúng là đồ ngốc…"

Ô Kê ca chúng ta, không thiếu nhất chính là tài nguyên tu luyện cùng phương pháp kiếm tiền.

Sóng này xem như là yểm trợ cho Ngô Đan cơ sở hạ tầng và nông nghiệp.

Xác thực có thể tăng lên quốc lực của nước láng giềng, nhưng xu thế tiết lộ căn bản không ngăn được, hơn nữa không có bất kỳ một quốc gia nào, có thể có hoàn cảnh phát triển như Lê quốc, cũng không có khả năng có quyết đoán như Lê vương thất.

Đã như vậy, giúp Ngô Đan vừa vặn.

Còn lại, phải xem Ngô Đan phát huy.

Còn Cơ Động cái đồ chó này.

Thật giống như phường lừa gạt.

Đầu tiên là bánh vẽ

Sau khi lừa được thì dùng gậy gộc đối đãi.

Chậc!

Chương 1071: Tội ác tày trời Chương 1071: Tội ác tày trời

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bất quá đi ra ngoài, đích xác chuyện gì làm cũng không tiện.

Nếu như lần này Đại chiến bình yêu không thể hiện được giá trị con người, đừng nói dương danh lập nghiệp, muốn đặt chân ở bên ngoài cũng không phải là một chuyện đơn giản.

……

Doanh địa Ngô quốc sớm đã bị quân đội Triệu thị bao vây.

Triệu Tín ở trước trận mắng chửi cực kỳ khó nghe.

Một buổi nói chuyện.

Kể chuyện Ngô Đan ở Lê quốc nhận được chiếu cố, còn cả chuyện sau khi rời đi đã bội tín

Tội ác này đúng là tội ác tày trời.

Mắng cho quân đội Ngô quốc mắng đến không ngóc đầu lên được.

Bên kia mỗi câu chửi.

Trong trướng Ngô quốc vương đều muốn hỏi một câu.

"Ngươi thật sự trộm nhiều đồ như vậy trở về?"

Vâng!

"Cái này cũng là ngươi trộm?"

Vâng!

"Cái này cũng trộm?"

Đúng vậy!

"Không phải chứ, đồ vật phức tạp như vậy ngươi làm sao trộm?"

Có thấy những người trong đội hậu cần không?

Thấy rồi! Làm sao vậy?

Đều là cốt cán của thợ thủ công Mặc gia bị con xúi giục!

Tê……

Ngô Vương cảm giác da đầu đều có chút tê dại, vốn đứa con trai vô dụng trong mắt mình kia, hình tượng trong mắt hắn trong nháy mắt cao lớn lên.

Hiện tại hắn, rốt cục hiểu được vì cái gì mà khi Chu Huề vương Cơ Động cùng mình tiếp xúc, cam lòng trả giá cao như vậy.

Lê quốc sau khi biến pháp tốc độ phát triển rõ như ban ngày, nếu là tân liên minh cũng có như độ phát triển vậy tốc…

Ngô Vương nhìn Ngô Đan: "Ngươi thật đúng là hảo huynh đệ của Doanh Vô Kỵ!

Thanh âm của ông ta có chút kích động.

Trong ánh mắt tràn đầy khen ngợi Ngô Đan.

Nhưng ngữ khí cho dù tốt, lời nói ra, cũng không thiếu ý vị trào phúng đối với Ngô Đan.

Ngô Đan sắc mặt có chút khó coi, nhưng vẫn cắn răng nói: "Ngô quốc là mẫu quốc, vì quốc gia, con chuyện gì cũng làm được!"

Ngô Vương cười như không cười nhìn hắn: "Vậy vừa rồi biết Doanh Vô Kỵ bị nhốt, ngươi vì sao còn kích động như vậy?"

"Con nợ hắn, muốn dùng mạng trả!"

Ngô Đan vẻ mặt kích động.

Ai!

Ngô Vương thở dài, bàn tay ấm áp vỗ vỗ bả vai hắn: "Vẫn là có chút tâm tính thiếu niên, bất quá đã trưởng thành rất nhiều. Về sau ngươi phải nhớ kỹ, làm quân vương thì mặc định người khác nợ ngươi, còn ngươi không nợ người khác, nếu không thế thì quyền lực tài lực binh lực lấy ở đâu ra?"

Ngô Đan sửng sốt một chút: "A?"

Trước đây Ngô Vương chưa từng biểu lộ thái độ rõ ràng, nhưng lần này khi dạy mình, lại dùng "làm quân vương".

Hắn cũng nghe theo lời của Doanh Vô Kỵ, không có đào sâu vào đề tài này.

Chỉ là lo lắng nói: "Nhưng là bên ngoài nhiều như vậy Quân đội Lê quốc, chúng ta làm sao bây giờ ?"

Yên tâm!

Ngô Vương thản nhiên cười: "Cô có biện pháp!"

Nói rồi.

Liền ý bảo Ngô Đan ngồi xuống.

Sau đó liền sải bước rời khỏi doanh trướng.

Cơ Động dám làm như vậy, tự nhiên có hắn bố trí hậu thủ.

Ngô Vương ngay từ đầu còn không rõ lắm Cơ Động cho mình quyền điều binh hai vạn chiến sỹ hắc giáp là vì cái gì, hiện tại đã hiểu rõ.

Ngay khi hắn rời đi.

Trong doanh trướng chỉ còn lại một mình Ngô Đan.

Nhìn cái lều trống rỗng.

Ngô Đan thở ra một hơi thật dài, tuy nói những chuyện này đều là Doanh Vô Kỵ sắp xếp, nhưng hắn vẫn có một loại cảm giác phản bội huynh đệ.

Những thứ kia cùng kỹ thuật, đều là tâm huyết của Doanh Vô Kỵ.

Nếu như chỉ để lại cho Ngô quốc tự mình dùng, hắn còn có thể coi như là anh em tốt gửi bao lì xì gây dựng sự nghiệp cho mình.

Có thể cho Viêm Quốc cùng dùng……

Trong lòng Ngô Đan nghẹn khuất.

Bất quá Doanh Vô Kỵ nói không sai, hắn phải dựa vào cái này, mới có thể đứng vững gót chân trong liên minh Ngô Viêm, hoặc là liên minh họ Cơ.

Người anh em tốt!

Ngô Đan hiện tại vô cùng tò mò Doanh Vô Kỵ cùng Lê quốc đến tột cùng đã xảy ra tình huống gì, vì sao Lê quốc muốn dùng trận chiến lớn như vậy truy sát Doanh Vô Kỵ.

Nhưng hắn biết, lấy não heo của mình khẳng định nghĩ không rõ ngọn nguồn trong đó.

Chỉ cần biết Doanh Vô Kỵ an toàn là được!

Phù……

Hắn thở phào nhẹ nhõm, có chút hoài niệm thời gian trước đó ở Lê quốc, bằng hữu trước kia hiện tại đã mỗi người đi một ngả, khiến hắn có cảm giác mất mát.

Đúng lúc này, ngoài trướng truyền đến một thanh âm.

Công tử đan, bệ hạ bảo tiểu nhân đưa đồ ăn tới!

Mau vào!

Ngô Đan khóe miệng kéo ra một tia ý cười phức tạp, vừa rồi hắn bị trói thời gian rất lâu, cho đến khi Quân đội Triệu thị tới mới cởi trói, trong lúc đó mấy canh giờ, phụ vương cũng không có nghĩ tới chính mình đói bụng, hiện tại biết mình trộm đồ vật trở về, trong nháy mắt mới coi trọng hắn.

Thật thú vị.

Một binh sĩ cấp thấp vén màn trướng lên, mang theo một con thỏ nướng đi vào.

Còn bốc hơi nóng, thơm phức!

Ngô Đan liền đi lên nhận.

Nhưng không ngờ, tên lính kia trực tiếp cầm que sắt nướng đâm vào cổ họng hắn.

Hắn trong nháy mắt tóc gáy dựng thẳng, một cỗ khủng hoảng cực hạn thổi quét toàn thân mà đến, bản năng lui về phía sau, tránh thoát một chiêu này trong gang tất, theo bản năng sờ hỏa súng loại nhỏ tự nghiên cứu bên hông, lại sờ soạng không thấy đâu, lúc bị trói, vật kia đã bị Ngô Vương dỡ xuống, trong nháy mắt tâm tình rơi xuống đáy cốc.

Kêu cứu.

Nhưng binh lính kia đã sớm có hậu thủ, chẳng biết từ lúc nào đã dùng tới Cách Âm phù.

Đồng thời, trên mặt đất trào ra mấy dây leo, đem chân Ngô Đan trói thật chặt.

Trong nháy mắt tiếp theo, ba mũi phi tiêu hóa thành ba đường cong lạnh lẽo, bay về phía Ngô Đan, khóa chặt cổ họng và hai huyệt thái dương của Ngô Đan.

Liên tiếp động tác, liền mạch lưu loát, chỉ ngắn ngủi hai hơi thở.

Rõ ràng là sát thủ được huấn luyện đặc biệt.

Sắc mặt Ngô Đan trắng bệch, lập tức đầu óc trống rỗng, chỉ có thể đứng tại chỗ chờ chết.

Nhưng đúng lúc này.

Đinh!

Đinh!

Đinh!

Ba tiếng giòn vang, ba mũi phi tiêu hư không hóa thành bột mịn.

Chương 1072: Âm thầm bảo vệ Chương 1072: Âm thầm bảo vệ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Sát thủ sắc mặt đại biến, ánh mắt vô cùng kinh hãi, trong lều này còn có một người khác, hắn cư nhiên không có phát hiện.

Hắn rất xác định, tu vi của người này cao hơn mình rất nhiều.

thích khách, một kích không trúng, lập tức chạy xa.

Hắn nhấc chân và bỏ đi.

Nhưng không ngờ, một bóng đen trống rỗng xuất hiện, sau một khắc hắn phảng phất đã bị trấn áp ở dưới núi cao.

Một thanh Huyền Thiết trọng kiếm cực đại đập nát nửa người hắn.

Một nửa thân thể hoàn hảo, một nửa khác thành cốt nhục tương liên hãm ở trong bùn đất, không móc nổi ra.

Máu loãng tuôn bốn phía, hiển nhiên là đã chết

Sát thủ hai mắt trợn tròn, thần sắc sợ hãi dừng lại trên mặt.

Chậc! Vẫn là không khống chế tốt!

Nữ tử cầm kiếm chép chép miệng, tiện tay dùng tay áo lau máu loãng trên mặt kiếm, liền đem trọng kiếm giắt trở về trên lưng.

Thân kiếm cực đại, cùng dáng người yểu điệu của nàng phối hợp cùng một chỗ, thoạt nhìn rất có cảm giác không thích hợp.

Nữ tử xoay người lại, trêu chọc nhìn về phía Ngô Đan: “Chỉ có ngươi.

ngay cả một tên giang hồ cũng không đánh lại được, là làm sao dám tranh vị trí thái tử?

Lúc thấy rõ dung nhan nữ tử, Ngô Đan ngây người một chút.

Thải……

Hắn khôi phục thanh tỉnh, thần sắc nghiêm túc rất nhiều: "Lý Thải Đàm, ngươi như thế nào ở chỗ này?"

Lý Thái Đàm bĩu môi: "Ngươi cho rằng ta muốn ở chỗ này còn không phải Doanh Vô Kỵ lo lắng an nguy của ngươi, ra lệnh cho ta tới bảo vệ ngươi?"

Những lời này nửa thật nửa giả.

Đích thật là kết quả sau khi nàng thương lượng với Doanh Vô Kỵ.

Bất quá người chủ động đề xuất chuyện này chính là nàng.

Ngô Đan thần sắc có chút phức tạp, nhưng khách khí nói cám ơn: "Vậy đa tạ!

Phải cám ơn Doanh Vô Kỵ!

Lý Thải Đàm khoát tay áo, không biết vì cái gì, nàng tâm tình có chút không vui "Về sau cẩn thận một chút, tối thiểu động đầu óc, cha ngươi mới đi bao lâu, thì đã có thỏ vừa nướng cho ngươi?"

Tốc độ này, chỉ có chân khí Hỏa thuộc tính mới có thể làm được!

Ta khuyên ngươi đừng tranh giành, đầu óc này chết mười lần cũng không đủ dùng.

Cút đi!

Ngô Đan giận dữ: "Ta đây là xung quanh không ai bảo vệ, chờ ta trở về Ngô quốc, sẽ có cao thủ ở bên cạnh, làm sao có

thể…”

Lý Thải Đàm phất tay ngắt lời hắn: “Sau đó ngươi thế nào không liên quan đến ta, đưa ngươi về Ngô quốc, nhiệm vụ của ta liền hoàn thành.

Nói rồi.

Quay lại.

khoát tay với hắn. Thân hình một lần nữa ẩn nấp trong không khí.

Ngô Đan cảm giác ngực có chút buồn bực.

Không biết có phải lời nói chỉ nói một nửa khiến nghẹn khuất hay không

Đưa ta về Ngô quốc, ngươi liền đi sao?

Ngô Đan nhìn một nửa thi thể bị đập thành thịt vụn trên mặt đất, lại nhìn thịt nướng bên cạnh, sâu kín thở dài.

Hắn muốn trở về Lê quốc.

Mỗi ngày đều sống rất phong phú, tan việc còn có thể cùng nhân viên công nhân tán gẫu, nhàn rỗi còn có thể tìm Ô Kê ca nướng thịt nướng. Cuộc sống tuyệt vời bậc này, làm cho thần tiên cũng không bằng

Nhưng ngẫm lại, cuộc sống như vậy đối với thế giới bách tính hiện giờ không có khả năng trở lại bình thường, cuối cùng vẫn phải trở về chuyện chinh phạt, lừa gạt lẫn nhau. Ô Kê ca từng nói qua, muốn cho cuộc sống như vậy thành hiện thực

Thật là một lý tưởng tuyệt vời.

Nhưng nghĩ lại.

Mình hiện tại có phải cũng đang vì lý tưởng vĩ đại này mà cố gắng hay không?

Hoặc là nói, nhóm người của mình, tuy rằng phân công bất đồng, nhưng đều đang làm chuyện giống nhau.

Ngô Đan hít sâu một hơi, chắp tay về phía doanh trướng, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Đa tạ Thải Đàm cô nương đưa tiễn!"

Không trả lời.

Chỉ có một tiếng cười khẽ như có như không.

……

Nửa canh giờ sau.

Ngô Vương mệt mỏi nhưng không mất phấn chấn trở về, nhìn thấy thi thể trên mặt đất, nhất thời biến sắc, nhìn Ngô Đan đang bình yên vô sự ở trên giường hô hoán, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm, kéo Ngô Đan từ trên giường ra.

Phụ vương.

Ngô Đan dụi dụi đôi mắt còn nhập nhèm buồn ngủ: "Nói xong chưa?

Ngô vương không lập tức trả lời, mà là nhìn về phía thi thể trên mặt đất: "Đây là chuyện gì xảy ra?"

Ngô Đan buông tay: "Có người không hy vọng con trở về kế thừa đại thống!"

Hả……

Ngô Vương không nghĩ tới Ngô Đan nói trực tiếp như vậy, hiện tại ngoại trừ Triệu thị nhúng tay vào chuyện Ngô Khúc cùng Ngô Đan tranh đoạt vị trí thái tử ra, hình như cũng không có thế lực nào khác sẽ động thủ, Triệu thị tuy rằng khí thế hung hãn, nhưng thực lực bên ngoài nghiền ép, còn chưa đến mức làm ra động tác ám sát.

Hơn nữa muốn ngăn cản kỹ thuật hạch tâm, chỉ giết một cái Ngô Đan cũng không được.

Tiểu tử này phán đoán không sai.

Hắn nhìn về phía Ngô Đan trong thần sắc nhiều hơn một tia tán thưởng: "Vậy ngươi định làm gì bây giờ?

Ngô Đan chỉ chỉ thi thể trên mặt đất: "Cứ làm như vậy!"

Nghe thấy thế.

Ngô vương rốt cục lộ ra hài lòng.

Mỉm cười, nhưng vẫn trầm giọng nói: "Ngươi còn có rất nhiều chuyện phải học!"

Ngô Đan vẻ mặt nghiêm túc: "Con nhất định sẽ nghiêm túc học!

Lúc này mới giống như nói!

Ngô Vương cười gật đầu.

Ngô Đan hỏi: "Phụ vương, Triệu thị bên kia…

Ngô Vương cười xua tay: "Bọn họ coi như lại kiêu ngạo, nơi này cũng là Địa bàn Ngụy quốc, tinh nhuệ bọn họ chưa tới, chúng ta bên này lại cóhai vạn quân hắc giáp Cơ Động, bọn họ không dám động thủ."

Vừa rồi chúng ta ngồi cùng nhau nói chuyện, bọn họ biết đem kỹ thuật hoàn toàn lưu lại là người si nói mộng.

Dứt khoát đề nghị để nước Ngô dùng toàn bộ sản lượng mỏ tiêu thạch trong 5 năm, mua lại những người và kỹ thuật này.

Như vậy mọi người đều vừa ý

Chương 1073: 5 năm Chương 1073: 5 năm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Năm năm……

Ngô Đan chép đi chép miệng, trước mắt mỏ tiêu thạch lớn nhất ngay tại Ngô quốc, đối với Ngô quốc mà nói, sản lượng

đích xác có chút dư thừa, Lê quốc đưa ra cái này, hẳn là cũng dự định làm thuốc súng với số lượng lớn.

Năm năm, đối với Lê quốc tự nhiên là chuyện tốt, đối với Ngô quốc mà nói cũng không ảnh hưởng toàn cục, vừa vặn giải quyết vấn đề quặng thuốc súng ế ẩm.

Hiện tại Lê quốc và Ngô quốc không tiếp giáp, cũng không có biện pháp tạo thành uy hiếp quá lớn.

Hắn ta nghĩ về điều gì đó

"Vừa rồi con cũng cảm nhận được huyết mạch xảy ra vấn đề, con vẫn muốn hỏi phụ vương, nước Ngô chúng ta đến tột cùng là gia nhập liên minh họ Cơ, hay là đứng cùng Chu Huề vương?"

Ngô vương như cười như không đánh giá hắn, hỏi ngược lại: "Nhất định phải quyết định ngay bây giờ sao?'

Ngô Đan sửng sốt một chút: "Ý của Phụ vương là……

Ngô vương lại hỏi: "Ngươi muốn giúp ai?"

Ngô Đan nghĩ nghĩ, hắn muốn giúp Doanh Vô Kỵ, hoặc là giúp Lê Quốc, nhưng nghĩ nghĩ, câu trả lời này khẳng định không phù hợp với lợi ích của Ngô Vương, cho dù là nghĩ như vậy cũng không thể nói ra miệng.

Liên minh họ Cơ có lẽ cường đại hơn, nhưng một đám đại ca thêm một tiểu đệ, luôn có loại cảm giác nguy cơ bị ăn sạch sẽ.

Ngô Viêm gia nhập liên minh của Chu Huề vương, thợ thủ công du hiệp cũng không thiếu, hơn nữa lợi dụng Chu Huề vương hòa giải, không đến mức bị Viêm quốc một ngụm ăn tươi, nhưng liên minh như vậy thoạt nhìn cũng không phải đặc biệt mạnh.

Hắn bĩu môi: "Con không muốn giúp ai!"

Ngô Vương cười cười, ý vị thâm trường nói: “Cho nên… Ai mạnh chúng ta giúp người đó!”

Ngô Đan hiểu.

Dùng một câu nói của Ô Kê ca, sau khi thủy triều xuống mới có thể biết ai đang bơi khỏa thân.

Lần đại chiến Bình Yêu này, chính là một đợt nước rút sau thủy triều.

……

Sáng sớm hôm sau.

Các quốc gia nhổ trại chạy đi, đại đa số quân vương đều trở về quốc gia của mình, chỉ phái một đại tướng mang theo tinh nhuệ hứa hẹn tham dự đại chiến bình yêu chạy tới Du Thành.

Đầu kia.

Chủ lực Triệu thị nhanh chóng rút về Giáng Thành.

Trước thời hạn tiến hành nghi thức đăng cơ, Lê vương Triệu Kỵ ở thời điểm chưa băng hà, đem vương vị truyền cho Thái tử Triệu Ninh.

Bởi vì có Cửu Châu tế ở phía trước, Đại chiến bình yêu ở phía sau, cộng thêm vội vàng tới, cho nên đợt lễ đăng cơ này tới rất khiêm tốn.

Giống như Lê Quốc trong vài năm tới.

Nhưng không ai dám khinh thường Lê quốc.

Cũng không ai cảm thấy thời điểm Lê quốc phát triển quốc lực, có người có thể gặm được Lê quốc.

Lúc đến Du Thành.

Doanh Vô Kỵ nhìn thoáng qua Phương hướng Giáng Thành, hắn biết cha vợ đã dầu cạn đèn tắt, lần này vội vàng

như vậy, hoàn toàn chính là thừa dịp ý thức còn thanh tỉnh, nhanh chóng nâng đỡ Triệu Ninh ngồi lên vương vị, để miễn trừ lo lắng về sau.

Có thể sống thêm vài ngày, trong lòng hắn cũng không rõ ràng lắm.

Hẳn là có thể y theo ước định, sống đến khi tin chiến thắng của mình truyền về chứ?

Doanh Vô Kỵ đứng ở trên tường thành nhìn thoáng qua, Du Thành trong ngoài đều tràn ngập một cỗ khủng hoảng không khí, khắp nơi đều có đại yêu phá hư qua dấu vết.

Hắn hít một hơi thật sâu.

Một đám hài hước còn tưởng rằng ta chỉ là Binh Nhân Cảnh.

Đến lúc đó sẽ cho các ngươi xem hàm lượng vàng của Ngụy Thánh.

Đây là Bình Yêu.

Tất dương danh vạn kiếp!

……..

Ngoài thành hoang tàn khắp nơi.

Đất cũng giống như cày qua, quan đạo lát đá trước cửa Liên Thành đã bị lật đến hoàn toàn thay đổi, từng đường hầm đào đất nhô lên, từ các phương hướng thông tới chân tường thành.

Rõ ràng là những con yêu có chút am hiểu đào đất, mưu toan dùng cái này phá hủy tường thành.

Mà chân tường thành, mơ hồ bay lên mùi máu thịt thối rữa.

Về phần tường thành.

Khắp nơi đều là vết lõm làm cho da đầu người ta tê dại, cũng không biết có bao nhiêu trâu bò cấp bậc hung thú công thành.

Thậm chí khắp nơi đứng vững Tiễn Tháp, đều tràn đầy vết thiêu đốt, vốn gạch đámàu đen, sớm đã bị nướng đến đen sì.

Doanh Vô Kỵ giống như đặt mình trong đại chiến công thành tận thế.

Những Yêu tộc này, không khỏi cũng quá kiêu ngạo.

Hắn cũng rốt cục hiểu được, vì cái gì trước đó một đoạn thời gian rất dài, Mễ Tinh Ly đều lo âu đến ngủ không yên.

Mẹ nó, tháp bị tấn công thành như vậy.

Đổi lại là mình cũng không còn tâm tư nào mà đi diệt yêu!

Kể cũng lạ

Tự nhiên cảm xúc của cô nàng này ổn định lại.

Thậm chí còn có thể tĩnh tâm tìm hiểu thần thông.

Không thể không khâm phục cô nàng có một trái tim cường đại.

Thời điểm Doanh Vô Kỵ đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên nghe được phía sau truyền đến một thanh âm quen thuộc.

Doanh Vô Kỵ!

Vừa dứt lời, sau lưng hắn liền cảm giác được hai khối thịt mềm mại đè vào lưng.

Sau đó, thân thể của hắn đã bị một đôi cánh tay ôm chặt lấy.

Doanh Vô Kỵ: "……"

Xem ra, cô nàng Mễ Tinh Ly không chỉ có một trái tim mạnh mẽ.

Ngực bảo vệ trái tim…… Miệng cũng vô cùng cường đại.

Hiện tại đang là mùa hè, quần áo mặc cũng không dày, có thể rõ ràng cảm giác được xúc cảm dịu dàng kia.

Thiên triều Sở quốc, thậm chí còn có cảm giác nóng ẩm.

Doanh Vô Kỵ không nhịn được: "Nữ công tử, xin tự trọng, trên tường thành đều là binh Sở quốc, bọn họ đang nhìn kìa!"

Nói rồi.

Hắn nhìn sang hai bên.

Một hàng binh lính Sở quốc lập tức đứng thẳng tắp, nhìn không chớp mắt.

Cánh tay Tinh Ly lúc này mới buông lỏng, nhưng nàng bước nhanh vòng tới chính diện, ngược lại ôm càng chặt hơn.

Doanh Vô Kỵ: "……

Thân hình này.

Hắn quá kính nể

Mễ Tinh Ly cười như không cười nói: "Ý của huynh là, nếu như bọn họ không nhìn, muội có thể làm gì huynh cũng được phải không?"

Doanh Vô Kỵ: "Thế cũng được"

Tinh Ly xì một tiếng, khuôn mặt không khỏi đỏ lên, nhưng so với khuôn mặt càng đỏ hơn, là hốc mắt của nàng.

Chương 1074: Hỗn tiểu tử lợi hại Chương 1074: Hỗn tiểu tử lợi hại

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nàng nhanh chóng buông lỏng hai tay, đem ánh mắt chuyển đến dưới thành, một lát sau mới bình phục lại cảm xúc, quay đầu nhìn về phía sườn mặt của hắn: "Không nghĩ tới tên

hỗn tiểu tử huynh còn rất lợi hại, Lê Vương bày ra sát trận với huynh mà huynh còn trốn thoát được?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, còn không phải cha vợ bày trò sao?

Hắn hiện giờ đã là trạng thái ngụy thánh, rất rõ ràng uy năng thần thông của mình, nếu là triệt để lật mặt, hắn có lòng tin trốn ra, nhưng cũng khẳng định là kết cục lưỡng bại câu thương, Bạch gia không có khả năng bảo lưu được hoàn chỉnh như vậy.

Nhưng chuyện này, ngoại trừ mình và Triệu thị, không thể để cho cho dù kẻ nào biết.

Hắn nhe răng cười cười: "ta thế nhưng cũng là thiên tài!"

Tinh Ly thấy nụ cười của hắn có dị sắc, trong lòng cũng hiểu được, cho dù kết cục như thế nào, chuyện cha vợ con rể phản bội đối với Doanh Vô Kỵ đều là một đả kích rất lớn.

Đến Sở quốc chúng ta đi, muội đã cùng phụ vương thương lượng qua, chỉ cần huynh đến Sở quốc, lập tức bái làm thượng khanh, bổng lộc nơi đóng quân hết thảy dễ nói, lưu lại đi!"

Khi nói chuyện.

Tay của nàng đã nhẹ nhàng chụp lên mu bàn tay Doanh Vô Kỵ.

Tuy rằng lúc trước đã từng tiếp xúc qua tay chân, nhưng lần này ý định lưu người lại đã quá rõ ràng, Doanh Vô Kỵ lấy thân phận gì lưu lại, trong lòng hai người đều đã biết rõ ràng.

Có tâm tính bực này, thời điểm da thịt cận kề, vẫn có chút hơi run?

Nàng thậm chí cảm giác chạm vào mu bàn tay Doanh Vô Kỵ đầu ngón tay, đều có loại cảm giác ngứa ngáy, tim cũng không khỏi đập nhanh hơn vài phần.

Doanh Vô Kỵ mím môi, Sở quốc hiện giờ, đích xác cũng cần một cỗ lực lượng đi cân bằng ba nhà Khuất Cảnh Chiêu, đây chính là việc cực kỳ mệt mỏi.

Hắn há miệng, đang chuẩn bị nói cái gì.

Phía sau lại truyền đến một thanh âm.

"Nữ công tử muốn đem Doanh tiểu huynh đệ lưu lại là rất tốt, nhưng nữ công tử có thể dùng cái gì đem Doanh tiểu huynh đệ lưu lại?"

Hai người xoay người nhìn.

Phát hiện Cơ Động vẫn là một nụ cười ấm áp bình thản.

Vẫn là bộ dáng trung niên đẹp trai tao nhã lịch sự kia.

Nhưng bộ dáng này, thật sự làm cho người ta chán ghét.

Ánh mắt Tinh Ly trầm xuống, dùng cái gì giữ Doanh Vô Kỵ lại?

Đương nhiên là dụng tâm giữ hắn lại!

Bất quá sau khi nhìn thấy Cơ Động, nàng lập tức suy nghĩ cẩn thận rất nhiều chuyện trước kia không hiểu.

Cơ Động sao lại quen Doanh Vô Kỵ như vậy?

Hơn nữa hai nhà bọn họ một trước một sau, là từ cùng một phương hướng tới.

Quan hệ ông tế cấp tốc chuyển biến xấu, rất có thể có liên quan đến Cơ Động trước mắt……

Nàng nhất thời cảm giác có chút không ổn, có Cơ Động từ trong đó làm khó dễ, Sở quốc muốn lưu lại Doanh Vô Kỵ, độ khó chỉ sợ ít nhất phải tăng gấp mười lần.

Chân mày hơi nhíu lại, chợt cười nói: "Ta cho là ai, hóa ra là Chu Huề Cương, ta nhớ rõ là ở Cửu Châu tế, ngươi cũng

không có nói muốn tham gia đại chiến bình yêu.

Lời này rất có tính công kích, dù sao Chu thiên tử đem Chu Huề vương từ vương tước giáng xuống hầu tước, chính là chuyện chiêu cáo thiên hạ.

Cơ Động lại tuyệt không tức giận: "Nhân yêu hai tộc từ trước đến nay không xâm phạm lẫn nhau, hiện giờ Sở quốc gặp yêu hoạn, chí sĩ thiên hạ đều nên phấn khởi tương trợ. Chớ nói ta bây giờ là hầu tước, chính là áo vải bình dân, cũng coi trượng nghĩa ra tay, nữ công tử cảm thấy đúng hay không?"

Mễ Tinh Ly cười chắp tay: "Chu Huề Vương có khí độ như thế, quả thật khiến bản công tử bội phục. Trong lúc nguy nan, Chu Huề Vương có thể ra tay giúp đỡ, bản công tử ở đây cảm ơn. Nhưng Sở quốc có thể giữ Doanh huynh lại hay không, thì chưa chắc Chu Huề Vương có thể đoán chính xác!"

Ái tài chi tâm, nhân đều có, nữ công tử là nữ trung hào kiệt, đối với hiền thần lương tướng khát khao, bản hầu thể hội rất sâu.

Cơ Động cười nhạt nói, chợt chuyển đề tài: "Chỉ là chim chọn cây tốt mà đậu, hiện giờ Sở quốc chính là yêu hoạn, quốc lực suy yếu đã là xu thế tất nhiên. Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu thế lớn, ngay cả vương quyền cũng bị cản trở khắp nơi, cả vùng Sở quốc giống như vũng bùn, cần gì phải giành giật nhân tài như tiểu huynh đệ?

Tinh Ly vội vàng nói: "Ngươi…"

Tuy rằng tức giận, nhưng nàng thật sự không biết phản bác Cơ Động như thế nào.

Bởi vì hắn nói tất cả đều là sự thật, yêu hoạn trước sau giằng co hơn một năm, phía trước yêu sào coi như thu liễm, nhưng đã hao phí vương thất không ít tài lực.

Càng về sau đây chính là công thành chiến, đánh cho toàn bộ Sở quốc đều sứt đầu mẻ trán, hao phí không ít tài lực binh lực.

Hiện tại không chỉ có nội bộ quân đội lòng người hoảng sợ, ngay cả quốc khố cũng có xu thế căng thẳng, trong khoảng thời gian ngắn còn không lo, nhưng sau khi nước khác đến giúp, quân phí nhất định giật gấu vá vai.

Mà trận chiến này.

Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu tuy mất mặt, nhưng vương thất cũng mất mặt như vậy.

Toàn bộ Sở quốc cao tầng, quả thật giống như vũng bùn, muốn biến pháp khó lại càng khó.

Nàng muốn giữ lại Doanh Vô Kỵ.

Nhưng Sở quốc chưa chắc là lựa chọn tốt của Doanh Vô Kỵ, nước khác khó mà nói, nhưng Cơ Động này……

Trong lòng Tinh Ly hơi căng thẳng, cuống quít nhìn về phía Doanh Vô Kỵ.

Cơ Động lại căn bản không cho nàng cơ hội thở phào nhẹ nhõm, nhìn Doanh Vô Kỵ cười nói: "Doanh tiểu huynh đệ, đặc sứ đã đến, ta và ngươi cùng đi gặp mặt một lần?"

Đặc sứ?

Tất nhiên là đặc sứ Thiên Nhân tộc.

Doanh Vô Kỵ ánh mắt sáng lên, đây mới là mục đích lớn nhất Doanh Vô Kỵ tiếp cận Cơ Động, nếu là không có sóng của Thiên Nhân tộc này chỗ, hắn cũng không muốn làm những điều này.

Loại tài nguyên này, phải tự mình tiếp xúc.

Chương 1075: Đặc sứ Thiên Nhân tộc Chương 1075: Đặc sứ Thiên Nhân tộc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Vì thế hắn gật đầu: "Được! Đặc sứ ở đâu?"

Cơ Động cười nhạt: "Ở đâu cũng được!'

Nói rồi.

Lắc lắc ấn ký trong lòng bàn tay.

Doanh Vô Kỵ hiểu rõ: "Đã như vậy, vậy thì ở doanh trướng Bạch thị ta đi!"

Cơ Động chỉ cho rằng hắn là muốn dựa vào cái này tranh giành lại chút mặt mũi, liền cũng không cùng hắn ở chỗ tranh giành, gật đầu nói: "Có thể!"

……..

Vô Kỵ! Huynh……

Tinh Ly luống cuống, có loại cảm giác cọng rơm cứu mạng bị người khác kéo đứt.

Doanh Vô Kỵ mỉm cười với nàng: "Quả bưởi, lát nữa chúng ta lại ôn chuyện. Không bằng muội cũng tới doanh trướng Bạch gia, Hoa Triều và mẹ ta còn rất nhớ muội.

Tinh Ly có chút phẫn uất: "Huynh……

Doanh Vô Kỵ truyền âm nói: "Nghe lời!"

Tinh Ly cắn răng, hừ một tiếng.

Vì thế ba người trước sau xuống tường thành, đi về phía doanh trại.

Hiện tại dân chúng trong Du Thành đã dời đi không còn nhiều lắm, chỉ còn lại bộ phận hậu cần, còn lại tất cả đều là

quân đội, sau khi viện quân các nước gấp rút tiếp viện tới, lại càng náo nhiệt hơn.

Doanh địa Bạch thị không lớn, bất quá vị trí coi như không tệ, hoàn cảnh cũng coi như yên tĩnh.

Chỉ có thể nói Sở Vương đủ nghĩa khí.

Vào đại môn, dọc theo đường đi đều có người chào hỏi, trải qua lần đại sát kia, địa vị của Doanh Vô Kỵ ở Bạch gia có thể nói là có một không hai. Dù sao nếu không có hắn, thì đợt này, việc Bạch gia bị diệt tộc một nửa cơ hồ là ván đã đóng thuyền.

Doanh Vô Kỵ đến chính sảnh, phất tay gọi một người tới: "A Trân, gọi Đại trưởng lão lại đây.

"Vâng, biểu ca!"

Tiểu nha đầu tên Bạch Trân Trân kia rất vui vẻ giúp Doanh Vô Kỵ làm việc, sôi nổi đi tìm Đại trưởng lão.

Một lát sau.

Bạch Nông vội vàng chạy tới.

Thời điểm nhìn thấy Cơ Động, ông ta theo bản năng sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh liền hiểu được chuyện gì.

Gia chủ!

Ông ta hướng Doanh Vô Kỵ chắp tay.

Doanh Vô Kỵ làm ra một cái thủ thế mời: "Đại trưởng lão, Chu Huề Vương cùng chúng ta có đại sự thương lượng, mời vào bên trong!"

Sau đó lại nhìn về phía Mễ Tinh Ly: "Tinh Ly, Hoa Triều và mẹ ta đang ở sân bên cạnh, muội ở bên kia chờ ta một lát, chuyện nói xong ta sẽ tìm muội.

Doanh……

Ánh mắt Tinh Ly hơi tức giận.

Doanh Vô Kỵ như là nhớ tới cái gì, từ trong ngực móc ra một con ngọc trùng trong suốt: "Đúng rồi, vật này trả lại cho muội!"

Tinh Ly giật mình một chút, cầm Trùng chuyển sinh, nhìn Doanh Vô Kỵ, trong mắt là thất vọng không che giấu được.

Doanh Vô Kỵ như là cảm giác ánh mắt của nàng thiêu đốt người, nhanh chóng tiến vào chính sảnh.

Cơ Động như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua Trùng chuyển sinh, ý cười trên mặt càng thịnh, chắp tay với Tinh Ly, liền cùng nhau vào chính sảnh, thậm chí còn tri kỷ đóng cửa lại, dán lên phù cách âm.

Kịch!

Cửa đóng rồi.

Tinh Ly ở bên ngoài cắn môi, trầm mặc không nói.

Cái này…… Rõ ràng là muốn hợp tác với Cơ Động?

Nàng có chút tức giận, nếu không phải Doanh Vô Kỵ lúc đóng cửa, truyền âm một cái "Bà cô, tin tưởng nhân phẩm của ta có được hay không", chỉ sợ nàng sớm đã nổi điên đánh người"

Hừ!

Mễ Tinh Ly hừ một tiếng, hướng bên trong cách một cánh cửa trừng Doanh Vô Kỵ một cái, chỉ có thể thở phì phò đi về phía sân bên cạnh.

Trước tiên đi tìm Bạch Nghi cùng Hoa Triều tìm hiểu một chút tình hình.

……

Trong chính sảnh.

Doanh Vô Kỵ trực tiếp ngồi lên chủ vị, chỉ để lại phía dưới hai cái phó vị cho hai người ngồi.

Bạch Nông tự nhiên không cảm thấy gì, nhanh chóng ngồi xuống.

Cơ Động như cười như không liếc mắt nhìn Doanh Vô Kỵ một cái, càng cảm giác người trẻ tuổi này không gì hơn cái này, mất đi lòng tự trọng chỉ có thể dựa vào những động tác nhỏ này để bù đắp.

Ngẫm lại trùng chuyển sinh vừa rồi, hắn càng thêm xác định cái kết luận này.

Đây không thể nghi ngờ là tỏ thái độ, tỏ thái độ sẽ không ở lại Sở quốc.

Nhưng một bên ăn nhờ ở đậu, một bên còn không bỏ xuống được lòng tự trọng buồn cười này.

Bỏ đi, tùy hắn đi thôi!

Lắc đầu cười cười.

Hắn ngồi xuống một ghế phụ khác.

Doanh Vô Kỵ trực tiếp đi vào chính đề: [Cơ giáo chủ, có thể mời đặc sứ ra ngoài.]

Chờ một chút!

Cơ Động cười nhạt, liền mở tay phải ra, ấn ký trong lòng bàn tay lập tức sáng lên.

Bạch Nông nhìn thấy ấn ký này, theo bản năng ngừng thở, phải biết rằng Bạch gia lưu đày mấy ngàn năm, hơn nữa Yêu tộc mạnh mẽ vô cùng, không ít người đều có tâm tư nghênh đón Thiên Nhân tộc. Giờ phút này, ông ta rốt cục có được cơ hội tiếp xúc với Thiên Nhân tộc, nói trong lòng một chút dao động cũng không có, đó là giả.

Tuy rằng ông ta cảm giác Doanh Vô Kỵ đối với Thiên Nhân tộc thái độ cũng không giống mình.

Nhưng Doanh Vô Kỵ cũng nói, cũng sẽ không chỉ trích tư tưởng của bất kỳ kẻ nào trong tộc, hắn cũng không cho rằng ý nghĩ của Nghênh Thiên phái nhất định là sai, hắn chỉ cần tất cả mọi người cam đoan, quyết sách mấu chốt nhất định phải nghe lời hắn.

Giây tiếp theo.

Một đạo hư ảnh xuất hiện.

Chỉ là một đạo hư ảnh, mơ hồ có thể nhìn ra hình dáng con người còn cụ thể lại tuyệt không thấy rõ.

Nhưng mặc dù chỉ có một đạo hư ảnh, cũng có thể cảm giác được người xuất trần kia lại mang một chút khí chất điên điên.

Đặc sứ nhìn về phía Cơ Động: "Mọi người đã đến".

Đặc sứ khẽ gật đầu, ánh mắt đảo qua Doanh Vô Kỵ cùng Bạch Nông, cái loại cảm giác linh hồn đồng cảm mơ hồ truyền đến này, để cho hắn cuối cùng xác định thân phận hai người này.

Chương 1076: Đừng trách ta nói chuyện đốp chát Chương 1076: Đừng trách ta nói chuyện đốp chát

Người dịch: PrimeK Tohabong

Không tồi!

Một thuần huyết, một hỗn huyết.

"Chỉ là huyết mạch thuần huyết suy yếu có chút nghiêm trọng, huyết mạch Thiên Nhân tộc hỗn huyết, lại bị một nửa huyết mạch khác kích hoạt, nếu là sở liệu không sai, hắn là Đế huyết đi?"

Cơ Động không khỏi cười nói: “Đặc sứ có ánh mắt tốt, vị tiểu huynh đệ này chính là hậu duệ của Chuyên Húc, luận thiên tư không thua Chuyên Húc đế năm đó.

Chuyên Húc đế……

Đặc sứ dường như rơi vào hồi ức xa xôi, lệ khí trên người cũng nhiều hơn vài phần, dù sao Thiên Nhân tộc bị phong ấn mấy ngàn năm, đều là công lao của Chuyên Húc Đế.

Hắn nhìn Doanh Vô Kỵ, trong giọng nói không thiếu ý châm chọc: “Hậu nhân của Chuyên Húc đế, cũng trở thành người ủng hộ Thiên Nhân tộc trở về thế gian, chậc chậc!

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: “Ta không đáng để các ngươi tin tưởng, tại sao ngươi muốn gặp ta?

Hắn không quen với đặc sứ cổ lỗ sĩ này chút nào.

Theo Cơ Động nói, hiện giờ công pháp Thiên Nhân tộc và Nhân tộc vẫn giống nhau, ở bên kia ngây người thời gian dài như vậy, thực lực bình quân đã đột phá đến chân trời.

Linh thai nhị phẩm, là vô cùng nghịch thiên.

Có thể lên làm đặc sứ, phải có nhất phẩm linh thai làm nền tảng.

Chỉ là……

So với mình vẫn kém hơn.

Đế Thân vốn không yếu hơn huyết mạch Thiên Nhân tộc, huống chi mình đã sớm dung hợp làm một.

Hơn nữa Thiên Nhân tộc không có cách nào đích thân tới, chỉ có thể thông qua bí pháp nào đó để hình chiếu.

Bản tôn đến còn không sợ.

Còn sợ ngươi một cái hình chiếu?

Đặc sứ: "??"

Đứa hỗn huyết này, tính tình nóng nảy như vậy?

Cơ Động ở bên cười ha ha: "Đặc sứ chớ trách, Doanh tiểu huynh đệ tính tình từ trước đến nay bạo liệt, hắn mặc dù là hậu duệ của Chuyên Húc, lại trước sau bị Càn Lê hai nước ruồng bỏ, thê nhi lại bị Lê vương thất cưỡng ép. Trong ngực lửa giận, không chỗ phát tiết, cho nên nói chuyện vọt chút, bất quá cũng là thật sự người một nhà, trong lòng đang nhớ cùng Càn Lê báo thù đây!"

Nói như vậy, có lẽ có chút khoa trương.

Nhưng khoa trương thì khoa trương đi, dù sao hắn cũng muốn dỗ dành những Thiên Nhân tộc này.

Cũng không biết Doanh Vô Kỵ này có phải diễn ra hay không, hiệu quả còn rất tốt.

Doanh Vô Kỵ đánh giá đặc sứ từ trên xuống dưới: "Ngươi cũng đừng trách ta nói chuyện đốp chát, Bạch gia chúng ta vốn là một chi của Thiên Nhân tộc, hiện giờ bất quá là các ngươi cần chúng ta, chúng ta cũng cần các ngươi, đồng hương giúp đỡ lẫn nhau, không tồn tại quan hệ cấp trên cấp dưới, cho nên ngươi cũng đừng cho ta bày ra cái giá trưởng quan."

Lần này ta gặp ngươi, ý đồ chính là tiếp tộc nhân xuống, làm lớn làm mạnh, lại sáng tạo huy hoàng.

Không phải ngại cha không đủ nuôi, đón thêm mấy người cha xuống.

Đặc sứ: "……

Hắn trầm mặc một hồi, bỗng nhiên bật cười ra tiếng.

Đứa hỗn huyết này, thật đúng là một diệu nhân.

Tính tình thối tha này, khó trách Càn Lê không cho phép, cũng vô cùng phù hợp với những chuyện đã biết trước đó.

Hắn xoay người, đánh giá Bạch Nông từ trên xuống dưới một chút.

Mặc dù Bạch Nông đã nhập Ngộ Thần Cảnh, tu vi so với hắn còn mạnh hơn, nhưng Thiên Bên trong Nhân tộc đẳng cấp rõ ràng, huyết mạch thuần chính là có thể dễ dàng cảm giác được tâm tình của người có huyết mạch thấp hơn mình

Tùy tiện cảm nhận một chút.

Hắn dường như rất chờ mong.

Mùi vị này đúng rồi.

Đặc sứ cười ha ha nói:: Cũng đúng! Bạch gia năm đó tuy làm sai, nhưng dù sao cũng là tộc nhân chúng ta, người một nhà đích xác không cần phải đề phòng lẫn nhau. Lần này, cảm tạ Cơ huynh giật dây bắc cầu.

Nói xong, hướng Cơ Động làm ra một động tác chắp tay.

Nhưng nói như vậy, trong giọng nói vẫn có thể nghe ra một ít ý khinh mạn.

Cơ Động cười nhạt nói: "Đều là bổn phận, Chu vương thất có thể nhất thống thiên hạ, Thiên Nhân tộc bản thân công lao chí vĩ, Cơ mỗ tức là họ Cơ chính thống, tự nhiên cùng Thiên Nhân tộc là người một nhà. Bạch gia vốn chính là Thiên Nhân tộc, sớm muộn sẽ tự mình tìm tới cửa, Cơ mỗ chỉ là người bắc cầu mà thôi."

Bất quá……

Thiên Nhân tộc vốn là một nhà, bây giờ lại phân cách hai nơi.

Đại Chu đã lập quốc gần hai ngàn năm, khốn cục này vẫn buồn bực không giải được.

Cơ mỗ thấy vậy, thật sự đau lòng không thôi.

Nghe thấy thế.

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ không khỏi nhếch lên, có một nói một, Cơ Động này thật đúng là mẹ nó am hiểu châm ngòi vào lửa.

Hai ngàn năm khốn cục buồn bực không giải được?

Còn kém chỉ vào mũi Chu thiên tử mắng hắn là phế vật!

Sau đó lôi kéo Bạch gia, nói mình mới là người một nhà của Thiên Nhân tộc.

Đặc sứ lại không lập tức đưa ra đánh giá, chỉ sâu kín nói: "Khốn cục này đích xác kéo dài thời gian quá dài, trong tộc cũng đang cân nhắc, Chu thiên tử nhất mạch có phải hay không quá mức tầm thường vô vi. Bất quá Chu Lễ kéo dài hai năm trước, đích xác đem khe hở hai giới mở rộng không ít, không có công lao cũng có khổ lao."

Phái chúng ta mặc dù nhìn bọn họ không quen, muốn trực tiếp đá bọn họ ra, nhưng cũng không phải chuyện dễ dàng.

Cơ Động hỏi ngược lại "không có công lao cũng có khổ lao là do bọn họ không có cách để lập công lao hay là chỉ muốn dựa vào khổ lao để làm mọi chuyện rối bời lên"

Sứ giả: "Cái này……

Bọn họ cũng đang hoài nghi!

Chu thiên tử nhất mạch thật sự quá thái quá!

Vốn tiến độ còn có chút chậm chạp, nhưng từ khi Hạo Kinh cũ đều bị công hãm, liền triệt để dừng lại không tiến lên.

Bằng không cũng sẽ không binh hành nguy hiểm, cố ý bán thông tin về chuyện Chuyên húc ấn bị lỏng lẻo cho Yêu tộc rồi tìm cơ hội cho bọn họ lập uy.

Hiện tại Chu thiên tử cũng bị vây trong tình thế nguy hiểm, phần lớn người trong Thiên Nhân tộc đều tin tưởng lòng trung thành của Chu thiên tử.

Nhưng bọn họ, thật sự giống như lũ phản đồ

Bạch gia tuy rằng đã từng làm phản đồ, nhưng chịu khổ mấy ngàn năm, đầu óc hẳn là đã suy nghĩ lại.

Nhìn thái độ của Doanh Vô Kỵ và trưởng lão Bạch gia này, hẳn là sẽ không sai.

Chương 1077: Dựa vào tài nguyên Chương 1077: Dựa vào tài nguyên

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đặc sứ hít sâu một hơi: "Chúng ta dù sao cũng là phái thiểu số, Chu thiên tử đã lập quân lệnh trạng cho chúng ta, lần này nhất định họ Cơ quy tâm, chỉ cần bọn họ bình định yêu hoạn, đợt tài nguyên này nhất định là của bọn họ.

Cơ Động cười nói: "Cái này đặc sứ trước liền được thông báo rồi, chỉ có bọn hắn bình định không được, chúng ta bình định, mới có thể lấy được nhóm này tài nguyên đúng không?"

Đặc sứ trầm giọng nói: "Ta biết ngươi muốn gây trở ngại, nhưng chuyện này liên quan trọng đại, tốt nhất…"

Cơ Động cười cắt ngang nói: "Vậy phải xem Thiên Nhân tộc là muốn cho một phế vật mạnh mẽ nâng lên làm minh hữu, hay là cường giả chân chính làm minh hữu.

Sứ giả trầm mặc.

Bởi vì Chu vương thất bỗng nhiên quật khởi, đích thật là dựa vào một phần nhỏ khoản tài nguyên kia mới có thể thành công.

Hắn đại khái có thể đoán được ý nghĩ Cơ Động, có thể nói là tương đối cấp tiến, nhưng Chu thiên tử ăn nhiều tài nguyên như vậy, liền điểm phiền toái ấy đều không giải quyết được, nói rõ bọn họ thật sự là bùn nhão đỡ không lên tường, cho dù lấy được tất cả tài nguyên, cũng chưa chắc có thể nhất thống thiên hạ như hứa hẹn.

Thiên Nhân tộc cần, là cường giả có thể giúp bọn họ trở về.

Mà không phải loại vô tích sự.

……..

Nếu Cơ Động không dựa vào tài nguyên cũng có thể làm tốt hơn Chu thiên tử, vậy hắn chính là đối tượng hợp tác tốt nhất, dù sao… Hắn cũng là người đại tông của Chu vương thất.

Chỉ là thân phận này, ưu tiên cũng không kém Chu thiên tử quá nhiều.

Ông ta trầm tư một hồi lâu, trầm giọng nói: “Động tác bí mật một chút, nếu kết quả như ngươi nói, trong tộc cho dù có ý kiến, ta cũng có thể giúp các ngươi đè xuống. Nhưng nếu kết quả không giống nhau, cũng đừng trách ta bán ngươi”.

Yên tâm!

Cơ Động cười nhạt: “Nếu muốn lấy những chỗ tốt này, làm sao có thể một chút mạo hiểm này cũng không mạo hiểm?”

Đặc sứ gật đầu: “Không có chuyện gì khác, ta đi trước…”

Chờ một chút!

Doanh Vô Kỵ gọi hắn lại: “Còn chưa nói vấn đề phân phối tài nguyên đâu!”

Sứ giả quay lại, lẳng lặng nhìn hắn.

Doanh Vô Kỵ chỉ vào tay phải Cơ Động: “Ấn ký kia, ta cũng muốn một cái. Mặt khác, Bạch gia cùng Cơ Động chỉ là minh hữu, cũng không phải là thuộc hạ. Nếu là lấy được khoản tài nguyên này, ngươi là quản phân phối tài nguyên không?”

Đặc sứ tựa hồ đối với hắn cảm thấy rất hứng thú, trực tiếp tay bóp một đạo bạch quang, dung nhập vào lòng bàn tay Doanh Vô Kỵ.

Ngươi không tệ, có chút ngạo khí của Thiên Nhân tộc chúng ta, nhưng rốt cuộc có thể lấy bao nhiêu tài nguyên, vẫn phải xem bản lĩnh của ngươi, chỉ dựa vào bám thân thích là không được!”

Chậc chậc!

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay: [Yên tâm! Tất cả nắm đấm nói chuyện, ta cũng không phải là loại người chỉ ăn mà không biết làm]

Đặc sứ cười cười, trực tiếp hóa thành bạch quang, chuẩn bị chui vào ấn ký trong lòng bàn tay Doanh Vô Kỵ.

Nhưng không ngờ, Doanh Vô Kỵ trực tiếp nắm chặt tay.

Đặc sứ đụng vào nắm tay hắn một cái, một lần nữa hóa thành hình người.

Tuy rằng thấy không rõ biểu tình.

Nhưng Doanh Vô Kỵ có thể cảm giác được trên đầu hắn toát ra ba dấu chấm hỏi.

Doanh Vô Kỵ cười hắc hắc: “Đừng nóng vội, ngươi còn chưa nói cho ta biết tài nguyên của Thiên Nhân tộc là gì đâu!”

Đặc sứ bị hắn chỉnh đến tâm tình có chút không liền mạch, không vui nói: "Vật kia vô hình vô chất, chỉ có linh tuyền bên kia mới có thể ký thác, trưởng lão trong tộc cũng không nói rõ đó là vật gì, nhưng ông ta có thể đem lực lượng mạnh nhất trong cơ thể con người khai quật đến cực hạn."

Thì ra là thế!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu.

Sứ giả: "Mở tay ra!"

Doanh Vô Kỵ: "À!

Lúc này hắn mới mở bàn tay ra, để hắn chui vào trong ấn ký.

Thật thích!

Doanh Vô Kỵ sờ sờ ấn ký trong lòng bàn tay, cuối cùng cũng lấy được thứ hạch tâm này, bằng không vẫn bị Cơ Động quản chế, thật sự có chút khó chịu. Đoán chừng Cơ Động cũng là nghĩ c dùng cái này ổn định tâm tính của mình.

Hắn nhìn về phía Cơ Động: "Cơ giáo chủ, nói kế hoạch của ngươi đi, ngươi chuẩn bị như thế nào để chơi Chu thiên tử?"

Tất cả những thứ này, đều có một điều kiện tiên quyết.

Chính là Chu thiên tử không giải quyết được.

Nhưng Chu thiên tử hiển nhiên sẽ không đi làm chuyện không nắm chắc.

Cơ Động cười nhạt nói: "Rất đơn giản! bên trong Yêu sào có mấy trăm đại yêu, tiểu yêu vô số, nếu thật toàn bộ đi ra, cho dù Chu thiên tử chiếm được nhóm tài nguyên kia, cũng không có khả năng đánh thắng, thậm chí hôm nay liên quân Du Thành cộng lại, phần thắng cũng rất khó vượt qua ba thành.

Hả!

Nói thật

Hắn có chút kinh hãi.

Trước đó hắn cũng biết yêu vật bên trong yêu sào rất nhiều, nhưng cũng không biết có bao nhiêu, chỉ nghe Khương Thái Uyên nói đại khái.

Nhưng nghe Ý tứ Cơ Động, số lượng yêu vật bên trong, so với Khương Thái Uyên nói còn nhiều hơn.

Lần này liên quân có không ít tinh nhuệ, nhưng số lượng cũng chưa đủ, thú vị……

“Ba thành!”Doanh Vô Kỵ trầm giọng nói: “Con số này, ngươi có nắm chắc không? vạn nhất bị Chu thiên tử đánh thắng thì làm sao?”

“Chỉ thấp chứ không cao hơn!”

Cơ Động thần sắc nghiêm túc: “Yêu tộc so với tư liệu lịch sử ghi chép mạnh hơn rất nhiều, ta chưa xem toàn cảnh, liền cho ra đáp án ba thành này. Nếu Yêu tộc toàn lực thi triển, phần thắng của Chu thiên tử ngay cả ba phần cũng không tới.

Doanh Vô Kỵ lại hỏi: “Vậy ngươi xuất thủ, lại có bao nhiêu phần thắng?”

Nếu ngươi chịu xuất toàn lực hợp tác, chính là chỉ có không đến bốn ngàn binh lực, gia nhập trong trận tuyến của ta, cũng có thể nhiều phát huy năm thành chiến lực, phần thắng còn có thể lại thêm một thành!”

Doanh Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng: “Không nắm chắc mười phần, ngươi dám đem Yêu Sào thả ra, không sợ bọn họ thật sự công phá Chuyên Húc Ấn của Sở quốc?”

“Chu thiên tử cũng dám chủ động buông phong ấn Viêm quốc ra, tại sao ta không dám để Chuyên Húc ấn Sở quốc chịu dù chỉ một chút nguy hiểm?”

Chương 1078: Chuyên Ấn húc sụp đổ là chuyện sớm muộn
Chương 1078: Chuyên Ấn húc sụp đổ là chuyện sớm muộn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cơ Động cười ha ha: "Huống chi thế cục hôm nay, Chuyên Húc Ấn toàn bộ sụp đổ là chuyện sớm muộn, Yêu tộc tấn công vào là chuyện sớm muộn. Đã như vậy, không bằng thành toàn trật tự mới của ta và ngươi, đến lúc đó đối mặt Yêu tộc, còn có một chút phần thắng!"

Doanh Vô Kỵ: "……

Có một nói một.

Tự tin là tốt.

Nhưng Cơ Động đã tự tin đến mức tự phụ.

Giống như có chút bệnh nặng.

Doanh Vô Kỵ nhìn hắn: "Ngươi thật đúng là điên rồi!"

Cơ Động cũng không tức giận: "Người thành đại sự không câu nệ tiểu tiết!

Doanh Vô Kỵ lại hỏi: "Ta hiện tại nếu khuyên ngươi đừng gây chuyện, ngươi có phải sẽ không nghe ta?"

Cơ Động cười gật đầu: "Mưu đồ nhiều năm, há có thể vì lòng dạ đàn bà của ngươi mà bỏ mặc?

Doanh Vô Kỵ giơ ngón tay cái ra: "Trâu bò!"

Hắn tự nhiên không muốn mạo hiểm, nhưng hắn đối với tình huống Yêu Sào hoàn toàn không biết gì cả, cho dù muốn ngăn cũng ngăn không được.

Cơ Động cười vỗ vay hắn "Không phải lo, Ta và ngươi liên thủ sẽ chắc thắng, huốn hồ ta còn có một lễ vật muốn tặng cho ngươi, cho dù yêu tộc có cường hãn hơn nữa, thì ngươi có thể lấy thân thể mãnh tướng này địch lại được!"

A? Còn có lễ vật?

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, ánh mắt không khỏi sáng lên.

Cơ Động tươi cười, tay phải vung một cái, một bộ chiến giáp hắc kim chợt rơi xuống.

Uỳnh!

Doanh Vô Kỵ cảm giác cả tòa phòng ốc đều run lên một cái, bộ chiến giáp hắc kim này, ít nhất nặng mấy ngàn cân.

Hắn nhướng mày.

Hàng chất lượng thực sự

Bộ chiến giáp hắc kim này cho người ta một loại cảm giác chí dương chí cương, giống như là từ trong nham thạch dưới lòng đất luyện ra.

Hơn nữa có chút quen mắt……

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc: [Cái này có chút giống chiến giáp của quân đoàn Hắc Giáp.]

Cơ Động cười nhạt: "Những thứ này, hẳn là đặc sản duy nhất của Minh Đô, chính là nơi trung tâm sản xuất huyền thiết. Ngươi có bộ này, chính là vương giả của đội quân hắc giáp, người không có thể chất siêu phàm người không thể mặc nổi, thử một lần thử xem?"

Mấy ngàn cân, đại đa số Cao thủ Binh Nhân cảnh đều có thể chịu được.

Nhưng mặc nó, còn muốn tùy ý thi triển vũ kỹ, cái kia hoàn toàn chính là người si nói mộng.

Cho dù Cơ Động tự nhận thiên hạ ít có đối thủ, mặc vào chiến lực cũng giảm xuống một nửa.

Người hắn có thể nghĩ đến cũng chỉ có mấy người trẻ tuổi thức tỉnh Đế Thân, Những người đều chưa đột phá Binh Nhân

Cảnh thì khỏi tính.

Cho nên, chỉ có Doanh Vô Kỵ có thể mặc được áo giáp này

Hơn nữa Doanh Vô Kỵ hôm nay tự tuyệt đường lui đi Sở quốc.

Bộ chiến giáp hắc kim này, rất thích hợp với hắn.

Hừ……

Lúc này Vô Kỵ lên tiếng "Trưởng lão, giúp một tay"

Bạch Nông「……」

Bạch Nông nắm chặt nội giáp, rên rỉ một tiếng mới xách lên, đồ chơi này nặng hơn mình tưởng tượng một chút.

Tốn trọn vẹn một nén nhang thời gian, ông ta mới giúp Doanh Vô Kỵ mặc xong, lại hơi có chút thở dốc.

Cơ Động nhìn dáng vẻ khinh bạc của Doanh Vô Kỵ, không khỏi hài lòng nói: "Như thế nào?"

"Rất vừa vặn! So với mấy cái vỏ giấy kia mạnh hơn nhiều.

Doanh Vô Kỵ cười gật gật đầu, đồ chơi này chỉ sợ cũng chỉ có mình có thể khống chế đi, cho dù Doanh Vô Khuyết đột phá Binh Nhân Cảnh, mặc đồ chơi này cũng có chút cố hết sức.

Cho chính mình.

Không nhẹ không nặng, vừa vặn.

Tuy rằng tân giáp này quá mức cứng rắn, nhưng chỉ riêng trọng lượng cùng độ cứng này, giá trị cung cấp cũng đủ để so sánh với chiến giáp Thiên cấp.

Hắn nhìn về phía Cơ Động: "Vậy đa tạ Cơ giáo chủ bỏ đi những thứ yêu thích!'

Cơ Động cười nói "Có gì mà bỏ đi thứ yêu thích, thiên hạ này ngoài ngươi ra, còn có ai có thể mặc được chiến giáp này, chúng ta đã là đồng minh, còn lo gì được mất"

Ngươi và ta mưu đồ, chính là Nhân tộc thịnh thế, nếu thịnh thế có thể thành, chớ nói chiến giáp này, coi như tất cả tài nguyên Thiên Nhân tộc đều cho ngươi vậy thì có làm sao?

Do ngươi mặc chiến giáp, thống trị Bạch gia cùng Quân đoàn hắc giáp ta, nhất định đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi.

Ngươi lại tận tình phát huy, mặc kệ lấy bao nhiêu tài nguyên, đều là bản lĩnh của ngươi, ta bên này chỉ cần lấy được nên có, cho thủ hạ một cái công đạo là được!"

Doanh Vô Kỵ nghe được trong lòng vui vẻ.

xem như đã được Cơ Động hiểu rõ.

Ta đây không phải làm thủ hạ cho ngươi

Thế nên tài nguyên ngươi cũng không lấy được hơn 5 thành

Nhưng có một nói một.

Bộ dáng bất kể phí tổn lễ hiền đãi sĩ như vậy, thật đúng là rất dễ dàng thu nạp lòng người.

Hắn cười cười, không đáp lời, chỉ nói: "Chiến giáp này quả thật không tệ, ta đi ra ngoài trước!"

Nói xong, nhấc chân liền đi.

Chiến giáp Mấy ngàn cân mặc ở trên người, bước đi lại một chút tiếng bước chân cũng không có.

Gạch lát sàn bằng đá thông thường cũng không bị hư hại gì.

Cơ Động nhìn đến khóe mắt nhảy dựng, thể lực cùng lực khống chế bực này rất cường hãn, trong lòng vừa mừng vừa kinh, Thánh phẩm linh thai Chuyên Húc đế thân, quả nhiên kinh khủng như vậy.

Hắn càng kiên định tâm tư không chiếm được liền hủy diệt, bằng không lấy tư chất Doanh Vô Kỵ này, nếu lĩnh ngộ được Đại Thần Thông, chính mình sẽ không khống chế được nữa.

Đồng thời cũng càng cảm thấy may mắn vì quyết định đưa giáp của mình.

Lễ hiền đãi sĩ như thế, thiên hạ người nào không quy tâm?

Coi như là tảng đá, cũng nên bị chính mình làm tan chảy

Cọt kẹt!

Doanh Vô Kỵ đẩy cửa đi ra, mặc chiến giáp nhảy nhót, đắc ý đến khóe miệng đều nhếch đến lỗ tai.

Sau đó hướng sát vách hô: "Nương! Hoa Triều tỷ! Quả bưởi! Mau tới xem ta có đẹp trai hay không?

Đến đây!

Bên kia vách tường vang lên một thanh âm.

Rất nhanh ba nữ nhân đã tới chính sảnh.

Thấy Doanh Vô Kỵ một thân hắc kim chiến giáp, Bạch Nghi nhất thời hai mắt đều cười đến không mở ra được.

Chương 1079: Nhi tử của nương Chương 1079: Nhi tử của nương

Người dịch: PrimeK Tohabong

Con trai ta thật tuấn tú!

Thật không hổ là nhi tử của nương!

Đến, xoay một vòng để nương nhìn xem!

Không có một người làm mẹ nào nhìn con trai mình là không tuấn tú.

Huống chi Doanh Vô Kỵ tướng mạo vốn là tuấn dật, sau khi mặc vào chiến giáp này, lại tăng thêm vài phần vũ dũng, thoạt nhìn so với dĩ vãng lại anh tuấn hơn rất nhiều.

Hoa Triều cũng ở một bên cười ha ha, nụ cười càng thêm ôn nhu.

Quả bưởi đâu? Khen vài câu!

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Mễ Tinh Ly, bất mãn thúc giục.

Tinh Ly sâu kín nhìn hắn, vừa rồi đi hỏi Bạch Nghi Hoa Triều, kết quả hai người cũng không biết tính toán của Doanh Vô Kỵ.

Xem Doanh Vô Kỵ cùng đám người Cơ Động có ý liên minh.

Cái loại cảm giác thật lòng bực bội…..

Nàng nghẹn một bụng lửa!

Tên hỗn tiểu tử này còn đang hỏi nàng có đẹp trai hay không?

Ta đem chí bảo Trùng chuyển sinh của Sở Vương thất tặng cho ngươi.

Chẳng lẽ ngươi cảm thấy không cần sau đó đưa về, là có thể huề nhau?

Mắt thấy ánh mắt nàng vừa tức giận vừa ủy khuất.

Doanh Vô Kỵ cười hắc hắc: “Nhìn khí độ của ta, có phong thái của Bình Yêu đại nguyên soái Sở quốc không?”

Huynh…… Ai?

Lời mắng chửi người của Tinh Ly vừa mới ra khỏi miệng, đã bị Doanh Vô Kỵ chặn lại.

Chua xót còn chưa tràn ngập, đã bị mừng như điên vọt đến thất linh bát lạc.

Thanh âm kích động của nàng đều là run rẩy: "Huynh vừa rồi nói cái gì?

Cùng một vấn đề, cũng bị một người khác hỏi ra khỏi miệng.

Ngươi vừa rồi nói cái gì?

Trên mặt Cơ Động vĩnh viễn ấm áp, ý cười vĩnh viễn lạnh nhạt, rốt cục vào giờ khắc này cứng đờ trên mặt.

Nhìn Doanh Vô Kỵ, trong lòng từng tia lệ khí nảy sinh.

Người này là…… Điên rồi?

Bạch gia chúng ta ở Lê quốc kiêu xa ẩn dật đã quen rồi, không qua được cuộc sống khổ cực, không phải tìm chó nhà giàu nuôi sao?

"Làm được, làm được'

Đột nhiên phong hồi lộ chuyển, làm cho Tinh Ly có chút mơ hồ hồ, ngắn ngủi mất đi năng lực tự hỏi, nụ cười trên mặt khó có thể kiềm chế, vui tươi hớn hở cười, ánh mắt trong suốt giống như Bạch Chỉ.

Nụ cười sẽ không nhiều hơn, cũng không ít đi.

Nó chỉ chuyển từ khuôn mặt của một người sang khuôn mặt của người khác.

Trên mặt Cơ Động đã không còn ý cười, lẳng lặng nhìn Doanh Vô Kỵ: "Ngươi đây là có ý gì?

Doanh Vô Kỵ khoát tay "Sở quốc xuất tiền xuất quyền, Vui vẻ làm coi tiền như rác, chẳng lẽ ngươi còn không cho người

ta làm sao? Dù sao Viêm Quốc chỉ cung cấp ăn ở, keo kiệt, ta rất không thích! Cơ giáo chủ, nếu ta nhớ không lầm, lúc trước hình như ngươi rất ủng hộ ta đến Sở quốc?"

Cơ Động: "……

Nhớ không lầm, đích xác đã nói như vậy.

Nếu Doanh Vô Kỵ thật sự có thể đứng vững gót chân ở Sở quốc, tuy rằng bất lợi cho hắn, nhưng đối với toàn bộ liên minh mà nói cũng coi như một chuyện tốt.

Nhưng……

Hắn trầm giọng nói: "Sở quốc rơi vào vũng bùn, ngươi thật sự cảm thấy chỉ bằng vào Bạch gia này hơn bốn ngàn người bên ngoài tới, có thể áp chế Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu?"

Doanh Vô Kỵ buông tay nói: "Đây không phải còn có nữ công tử Đại Sở sao?

Khuôn mặt Cơ Động hơi lạnh: "Chớ lừa mình dối người, ngươi đây là tự hủy tiền đồ!

【 nhắc nhở 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đột phá 90, ngẫu nhiên thu được thần thông 《 điên đảo âm dương 》

Doanh Vô Kỵ: "……

Chết tiệt!

Đây chính là nhà giàu trong truyền thuyết sao?

Cảm xúc còn chưa tới 100, đã trực tiếp tòi ra thần thông?

Hắn cười ha ha nói: "Cơ giáo chủ vẫn là khinh thường ta, ta đã đột phá Binh Nhân Cảnh, liền sớm có thông thiên nhuệ ý, chớ nói vũng bùn, chính là hôm nay, ta cũng có lòng tin chọc một cái lỗ thủng!"

Huống chi ta và ngươi chính là đồng minh, ta há có thể không có chí tiến thủ?

Đại trượng phu sinh sống trong thiên địa, há có thể mãi ở dưới người khác?

Thế cục Sở quốc mặc dù phức tạp, nhưng cũng là thiên địa rộng rãi, dù sao cũng tốt hơn đi theo phía sau ngươi cản trở!

Huống chi ngươi và ta đồng minh, mưu đồ chính là Nhân tộc thịnh thế, nếu thịnh thế có thể thành, chớ nói để cho ta giãy dụa trong vũng bùn Sở quốc, chính là một mình xông yêu sào, thì có gì sợ?"

Cơ Động: "…????

Những lời này sao có chút quen tai?

Hắn nghĩ nghĩ, trong lòng tức giận hướng ra ngoài càng thêm lợi hại.

Đây đều là từ của ta!

Hắn nhìn chằm chằm chiến giáp hắc kim trên người Doanh Vô Kỵ, sắc mặt đã âm trầm tới cực điểm.

Doanh Vô Kỵ như bỗng hiểu ra cái gì, mặt bừng tỉnh "Hiểu rồi, Ta nói ngươi vì cái gì đối với ta hào phóng như vậy, hóa ra ngươi đã ngầm thừa nhận ta cho ngươi làm thủ hạ? ngươi nói xem, ngươi nghĩ như vậy liền chỉ cần trực tiếp nói với ta'Chỉ cần ngươi làm tiểu đệ cho ta, ta liền đem chiến giáp này tặng cho ngươi, thế không phải được sao? Để cho ta phí cả buổi sức lực mặc vào, kết quả là ý nghĩ của ngươi là như vậy.Thánh nhân như ngươi mà tâm tư hẹp hòi quá đáng".

Cơ Động: "…????

Ngực hắn có chút buồn bực, sống mấy trăm năm, hắn lần đầu không muốn nói chuyện như vậy.

Vậy ta cởi ra nhé?

Mễ Tinh Ly nhìn về phía Bạch Nông: “Đại trưởng lão, còn phải phiền toái ngươi một chút, chiếc áo giáp này ông quen thuộc!”

Bạch Nông xoa xoa đầu, cũng không biết có nên cười hay không, xụ mặt đi tới: “Vô Kỵ cánh tay ngươi nâng một chút!”

Ai!

Doanh Vô Kỵ nghe lời giơ cánh tay lên.

Bạch Nông thở dài một hơi, chiến giáp tốt như vậy trả lại, thật sự có chút luyến tiếc.

Khuỷu tay xoay qua đây!

Ai!

Ngẩng đầu lên!

Được!

Cánh tay dựng thẳng giơ lên.

Không phải giơ như thế?

Không được không được.

Ái chà! Thật phiền toái!

Doanh Vô Kỵ cởi áo giáp có chút phiền phưc xoay người nhìn Cơ Độngy: “Ngươi thật phiền phức?”

Cơ Động: “…????

Chương 1080: Xoay vần tạo hóa Chương 1080: Xoay vần tạo hóa

Người dịch: PrimeK Tohabong

【 nhắc nhở 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đạt tới 100, thu được mảnh vỡ thần thông đỉnh cấp 《Xoay Vần Tạo hóa • thứ nhất》.

Doanh Vô Kỵ: "……

Một Mặc gia cự tử, như thế nào học tất cả đều là đạo gia thần thông?

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, tên này không chỉ có là Mặc gia cự tử, còn là Giáo chủ Vi Nga phái, nói rộng ra cũng là chi nhánh đạo gia Dương Chu chi nhánh.

Thật sự là một tên nhà giàu!

Mảnh vỡ Xoay Vần Tạo hóa vừa đến, toàn bộ cũng chỉ cần bổ sung 1/3 thần thông còn lại.

Bạch Nông: "Vô Kỵ, vểnh mông lên!"

Doanh Vô Kỵ: "……

Không cần!

Ta và ngươi đã là minh hữu, liền nên hiệp lực đồng tâm, ngươi càng mạnh ta liền càng cao hứng, này chiến giáp chỉ có một mình ngươi có thể mặc, cho dù ngươi nhập Sở hay là hồi Càn, đều phải là đồ vật của ngươi, đưa ngươi!"

Doanh Vô Kỵ: "Cám ơn a, Cơ giáo chủ đại khí! Đại trưởng lão, ông lại giúp ta mặc lại"

Bạch Nông: "…????

Cơ Động: "……

Hắn càng cảm giác phương pháp tu luyện của Nhân tộc có vấn đề, chính mình đã tu luyện tới đỉnh cấp, nhưng vẫn không thoát khỏi trói buộc của nhân thân.

Thân người vẫn còn, còn có thể thể nghiệm được loại cảm giác tụ máu não này.

Hít sâu vào.

Cảm xúc miễn cưỡng bình định lại.

Hắn hờ hững liếc Doanh Vô Kỵ một cái: "Nhưng ta vẫn muốn khuyên ngươi, chớ hành động theo cảm tính, yêu tộc mạnh mẽ rợn cả người. Bạch gia các ngươi có mạnh hơn nữa, cũng chỉ có bốn ngàn binh lực, không có Quân đoàn hắc giáp của ta, chớ nói lập công trong cuộc chiến bình yêu, có thể ngay cả tính mạng tộc nhân cũng không giữ được."

Như vậy, chỉ vì một ý định nhất thời mà chôn vùi tính mạng tộc nhân, thậm chí đem Sở quốc Chuyên Húc Ấn đều đặt vào trong nguy hiểm.

Ngươi là đồng minh, làm cho ta rất thất vọng!"

Không cần ngươi thay ta thất vọng!

Doanh Vô Kỵ đứng thẳng người, cứ như vậy cười đối diện với hắn, nhuệ ý trong ánh mắt không hề che giấu: "Kiếm đã ra khỏi vỏ, nên uống máu mà về, không phải máu địch nhân, thì là máu của mình."

Nếu chỉ là yêu họa, liền sợ đầu sợ đuôi, còn nói cái gì Nhân tộc thịnh thế?

Ta và ngươi tuy là liên minh lớn, nhưng cũng phải có người dẫn đầu, nếu cái gì cũng lẫn lộn cùng một chỗ, như thế nào mới có thể thấy rõ cơ bắp của ai lớn hơn?

Lão đại này.

Chỉ có ta mới có thể làm!"

Cơ Động lại lộ ra một tia ý châm chọc: "Không có nhuệ khí, lại không tự biết, quả thật là đi vào con đường chết! Ngươi đã nguyện ý chịu chết, ta đây cũng không ngăn cản ngươi. Lời vọng ngôn này, ta ngược lại thật có thể hy vọng ngươi có thể thực hiện, nếu thật sự lâm vào tuyệt cảnh, cũng đừng ngượng ngùng cầu cứu ta, ta không hy vọng ngươi ngu xuẩn, chôn vùi tiền đồ tốt đẹp của liên minh.

Bốn ngàn.

Con người.

Liền muốn cùng ta Quân đoàn hắc giáp đoạt tài nguyên.

Thật sự là người si nói mộng!

Cơ Động liếc xéo Doanh Vô Kỵ một cái.

Thân hình trong nháy mắt biến mất ở trong sân.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Vì sao nói thật cũng không ai tin tưởng đâu? Mễ cô nương làm gì nhìn ta như vậy, muội không nên xằng bậy… Hắc chà! Muội cầm tinh con chó à? Cắn đau thế!"

~~~

Tinh Ly nắm chặt tay Doanh Vô Kỵ, cắn thật lâu mới buông ra.

Doanh Vô Kỵ vội vàng nhìn lại mu bàn tay, rõ ràng nhìn thấy một loạt dấu răng thật sâu.

Tê……

Cô nàng này thật ác độc a!

Nếu không là Hoa Triều ở bên này, nàng cắn cũng không chỉ là tay.

Nhưng có một nói một.

Răng rất nhọn.

Môi rất trơn.

Ngươi cầm tinh con chó!

Doanh Vô Kỵ lầu bầu mắng

Mễ Tinh Ly hừ hừ nhìn hắn: "Cho nên huynh vốn định vào nước Sở của ta, tại sao còn chọc giận ta?"
~~~

Ta đó là chọc giận muội sao?

Doanh Vô Kỵ buông tay, chỉ vào hắc kim chiến giáp của mình hỏi: "Nếu không là ta cơ trí, chiến giáp này có thể ăn không được không?"

Tinh Ly nhìn hắc kim chiến giáp, cảm giác Doanh Vô Kỵ hình như đích xác có mưu đồ.

Chương 1081: Cảm giác trộm đồ

Thao tác như vậy một chút, hình như cũng không có vấn đề gì.

Bất quá…… Chiến giáp này thoạt nhìn hẳn là có mấy ngàn cân?

Tên hỗn tiểu tử này mặc vào, cư nhiên có loại cảm giác rất nhẹ nhàng.

Khỏe thật…..

Nàng vô thức cắn môi.

Doanh Vô Kỵ: "……

Mễ Tinh Ly lập tức rời ánh mắt "Được rồi, bà cô ày không trách ngươi nữa, trùng chuyển sinh, huynh không cần sao?"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Thứ này là chí bảo của Sở Vương thất các ngươi, nếu ta muốn, cả đời bán mạng cho Sở Vương thất các ngươi cũng không đủ trả.

Mễ Tinh Ly liếc hắn một cái: "Vậy lần trước tại sao huynh lại cầm?"

Doanh Vô Kỵ buông tay: "Nếu lúc đó ta không cầm chẳng phải là tổn thương tình cảm?"

Tinh Ly: "…"

Ngẫm lại cũng đúng.

Nàng hồi tưởng lại thế lôi đình phá trận đêm đó của Doanh Vô Kỵ, chắc hẳn ngay từ đầu đích xác có nắm chắc chạy được

Trùng chuyển sinh kia, đối với loại người như hắn, đích thật là không cần.

Tên khốn này còn rất biết cách làm người.

Trả lại con trùng chuyển sinh cũng đúng.

Nhưng Tinh Ly vẫn có cảm giác mất mát khó hiểu.

Cảm giác Doanh Vô Kỵ chính là một tiểu nam nhân từng bị badgirl làm tổn thương, trở nên không ngây thơ nữa, đến cuối cùng lại để cho mình thừa nhận.

Cuộc đời thật cô đơn như tuyết.

Được rồi!

Mễ Tinh Ly thở dài một hơi, đem trùng chuyển sinh thu lại, sau đó nói: "Đúng rồi, tối nay giờ Dậu sẽ tổ chức bình yêu đại hội, trước đó phụ vương muội muốn mời huynh cùng ăn tối, đến lúc đó mang theo Bạch thiếu phu và Hoa Triều cùng đến!"

Nghe này.

Hoa Triều vội vàng nói: "Ta sẽ không đi, hiện tại Bạch gia đều là Vô Kỵ làm chủ, có chuyện gì các ngươi trực tiếp nói với chàng là được".

Sắc mặt Tinh Ly có chút xấu hổ, nàng biết trong bữa tiệc tối này muốn nói cái gì, Hoa Triều hẳn là cũng biết trong bữa tiệc tối của mình muốn nói cái gì.

Trong lúc nhất thời có chút ngượng ngùng.

Trong ánh mắt nhìn về phía Hoa Triều có một tia áy náy.

Chương 1081:Cảm giác trộm đồ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hai người trước kia quan hệ cũng rất gần gũi, như vậy thật đúng là có loại cảm giác trộm đồ của người khác.

Bạch Nghi cười gật gật đầu: "Ta cũng không đi, lần này dạ tiệc nhất định phải nói chuyện đại chiến, chúng ta những này nữ đạo nhân gia liền không tiện tham dự, chờ đại chiến bình yêu sau khi kết thúc, chúng ta lại tụ tập cũng được!"

Được, được rồi!

Mễ Tinh Ly gật đầu, nói với mọi người: "Đã như vậy, ta xin cáo từ trước!"

Dứt lời, liền thần sắc phức tạp rời đi.

Doanh Vô Kỵ xoay người nhìn về phía Bạch Nông: "Đại trưởng lão…

Bạch Nông: "……"

Thở dài một hơi, lần nữa cởi giáp cho Doanh Vô Kỵ.

Chiến giáp này có thể cướp được, thật sự là kiếm lời.

Ở trên chiến trường có thể phát huy ra chiến lực, sẽ không kém hơn Thiên cấp chiến giáp, chính là mặc vào tháo ra quá mức phiền toái.

Bất quá cũng không có biện pháp.

Đây là loại được chế từ huyền thiết, vật tầm thường thì không có cách nào lưu lại dấu vết trên nó, cho nên cũng rất khó khắc pháp trận hoa văn trên đó.

Hắn cười cười nói: "Vô Kỵ! Chờ sau khi Đại chiến bình yêu, giao chiến giáp này cho ta và Nhị trưởng lão, Bạch gia chúng ta có bí thuật cải tiến.

Vậy vất vả đại trưởng lão rồi!

Doanh Vô Kỵ cười gật đầu: "Đúng rồi đại trưởng lão, ông có ấn tượng thế nào đối với đặc sứ Thiên Nhân tộc?"

Bạch Nông suy nghĩ một chút, cười lắc đầu: "Rất ngạo khí, bất quá những chuyện này cũng nhìn không ra cái gì. Ta tự

nhiên vẫn có khuynh hướng nghênh đón Thiên Nhân tộc, bất quá Bạch gia hiện tại, Vô Kỵ ngươi làm chủ, chúng ta nghe lệnh là được rồi".

Doanh Vô Kỵ cười hắc hắc nói: "Cũng không vội hạ quyết định, không chừng Cuộc chiến bình yêu Yêu tộc biểu hiện quá mạnh, ta trực tiếp quỳ trước Thiên Nhân tộc".

Bạch Nông không nói gì, chỉ coi như hắn đang nói đùa.

Lại qua một nén nhang.

Giáp rốt cục dỡ xuống.

Doanh Vô Kỵ ở nhà bồi Bạch Nghi cùng Hoa Triều ăn cơm trưa, liền vội vàng rời khỏi doanh địa Bạch gia.

Giờ phút này Du Thành đã không còn dân chúng gì nữa.

Trên đường cái tất cả đều là binh lính đang khoác lác dưới tàng cây.

Thường thường đều là mấy cái binh lính nước khác cùng mấy cái binh lính nước Sở tụ lại cùng một chỗ, tán gẫu yêu họa nước Sở.

Tuy rằng lần này yêu hoạn khiến Sở quốc cơ hồ lưu lạc thành trò cười, nhưng Sở quốc dù sao cũng là đại quốc thật sự, Lê Sở tranh bá ngừng hơn trăm năm qua, còn chưa bao giờ xuất hiện cường quốc có sức thống trị như Lê Sở, hiện tại ngoài Lê quốc, Sở quốc chính là quốc gia có chiến tích lịch sử rực rỡ nhất.

Cho dù hiện tại nội đấu không ngừng.

Cũng tuyệt đối không phải bất kỳ một quốc gia nào dám khinh thường.

Nhưng một nước Sở như vậy, đối mặt với yêu hoạn vẫn sứt đầu mẻ trán, thậm chí gần như bị đánh bại.

Đặt ai cũng phải chột dạ !

Cho nên khi nói chuyện phiếm, binh lính Sở quốc thường xuyên vẻ mặt hoảng sợ, binh lính nước khác ngay từ đầu còn có thể cười nhạo vài câu, nhưng rất nhanh đã bị hơi thở sợ hãi cùng cảnh tượng khủng bố miêu tả trên người bọn họ lây nhiễm.

Hôm nay tuy rằng có mặt trời, nhưng cả con đường phảng phất đều bao phủ sắc thái xám xịt âm lãnh.

Nhưng hắn cũng không có biện pháp khuyên cái gì.

Không có điều tra thì không có quyền lên tiếng, ngươi không thể ngay cả đánh trận cũng không đánh, chỉ trỏ trỏ trỏ người đã tham gia chiến đấu.

Chỉ là bầu không khí này, thật sự không tốt lắm.

Đi ra ngoài cổng thành.

Doanh Vô Kỵ từ trong ngực móc ra một tờ phù giấy dùng chân khí thôi đốt, sau một khắc phù giấy liền hóa thành một đám tro bay, tro bay đầu tiên là hình thành sương khói lơ lửng trên không trung, một lát sau rốt cục chiếm được hưởng ứng, hóa thành một mũi tên chỉ về một phương hướng.

Khóe miệng hắn nhếch lên, lộ ra một nụ cười.

Lập tức trường kiếm vung lên, trực tiếp vạch ra một khe hở trong không gian, sải bước đi vào.

……

Du Thành cùng ba thành xung quanh đều là trọng trấn quân sự, tính là đạo phòng tuyến thứ hai của biên giới Sở Viêm Sở Tề.

Thành trì to lớn, nhưng không tính là rất phồn hoa, ngoại ô phần lớn đều là núi hoang đất hoang, thoạt nhìn có chút thê

lương hiu quạnh.

Bất quá ở trong hoang dã, một quán rượu thoạt nhìn có chút náo nhiệt.

Bắt đầu phiên giao dịch!

Thanh Hư lão nhi, nguyện đánh cuộc chịu thua, Doanh Vô Kỵ đã đến Du Thành.

“Lúc trước còn mạnh miệng, nói mình không cảm ứng được kiếm ý kia, hiện tại mọi người đang yên đang lành tới, ngươi đừng hòng quỵt nợ!”

“Bổn tọa đã nói, một trong hai thánh làm sao có thể chết dễ dàng như vậy?Ngươi cái mũi trâu này thật đúng là, liền Doanh Vô Kỵ hẳn phải chết cũng dám áp cược!”

Một đám người mặc đạo bào vô cùng náo nhiệt.

Thanh Hư đạo trưởng lộ ra có chút quẫn bách, nhưng vẫn là có chút không chịu thua, trong miệng tất cả đều là chút “Không ai hiểu đánh bạc hơn ta đâu” “Cái này gọi là liều ăn nhiều” “Nói với các ngươi những này các ngươi cũng không hiểu” càng khiến cho người ta không hiểu.

Trong tiệm nhất thời tràn ngập khoái hoạt tức giận.

Bất quá hắn vẫn nguyện đánh cuộc chịu thua, từ trong mộc giới lấy ra một túi bạc lớn, vẻ mặt đau lòng phân phát cho một đám đạo sĩ.

Một bên phát, một bên mắng chửi đĩnh đạc nói: “Ta liền nhìn không quen các ngươi Dương Chu nhất mạch mà nghèo túng, một chút cũng không biết cái gì gọi thứ nhất là hữu nghị, thứ nhì là đánh bạc, mọi người vui vẻ vui vẻ còn chưa tính, ta cho tiền các ngươi thật đúng là cũng cầm?”

Một bên.

Doanh Vô Kỵ: "……

Hắn lặng lẽ đi tới, vỗ vỗ bả vai Vu Sương Tự.

Chương 1082: Tụ tập đánh bạc Chương 1082: Tụ tập đánh bạc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Vu Sương Tự quay đầu, khẽ gật đầu ý bảo: "Đến rồi!"

Doanh Vô Kỵ chỉ vào đám đạo sĩ kia: "Dương Chu nhất mạch các ngươi cùng Thái Thượng Quan làm quan hệ hữu nghị ta hiểu, nhưng tụ tập đánh bạc có phải quá hạ giá hay không?"

Vu Sương Tự gật đầu tán thành: "Ta cũng cảm thấy hạ giá.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Ngươi không quản sao?

Vì sao phải quản?

Vu Sương Tự hỏi ngược lại, chợt lấy túi vải bên hông xuống lắc lư, bên trong truyền đến tiếng bạc va chạm.

Nàng chỉ chỉ bàn đánh bạc, lại chỉ chỉ mũi của mình: "Ta đặt!"

Doanh Vô Kỵ: "……

Chậc!

Một đám có chết cũng không chừa

Hắn hiện tại tu vi nhập đạt ngụy thánh, linh giác đã tương đối khủng bố, liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra tu vi những người này.

Hai Ngộ Thần Cảnh.

Mười bảy Binh Nhân Cảnh.

Tu vi kém cỏi nhất mấy thanh niên, cách đột phá Binh Nhân Cảnh cũng không xa, lại còn vì mấy chục lượng bạc làm

thành như vậy.

Vu Sương Tự thành khẩn nói: "Dương Chu nhất mạch chúng ta rất nghèo, Thanh Hư tiền bối rất có tiền, nơi này chỉ có một mình ông ta là thái thượng quan, sư huynh của ta vốn muốn làm trò lừa hắn, bị ta ngăn lại, nhưng không nghĩ tới ông ta quá am hiểu đánh cửa dưới

Doanh Vô Kỵ: "……

Được rồi!

Giờ này.

Thanh Hư đạo trưởng rốt cục chia tiền xong, xoay người nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "A! Tiểu tử ngươi thật còn sống trở về, tý nữa cùng lão đạo ôn chuyện.

Nói rồi.

Tay áo vung lên.

Doanh Vô Kỵ trong nháy mắt cảm giác thế giới xung quanh phảng phất bị bao bọc một tầng màng, hết thảy cảm quan đều trở nên mơ hồ.

Chỉ có thể mơ hồ nghe được tiếng mắng của những người khác.

Này! Lão tặc nghiện cờ bạc, sao lại mang Nhị Thánh đi hết rồi.

"Dừng tay, giữ người lại!"

Ăn mảnh một mình?

Thanh âm càng ngày càng mơ hồ, chỉ trong chốc lát đã hoàn toàn biến mất.

Doanh Vô Kỵ đánh giá hư không vô tận này, không khỏi khen ngợi: "Đạo trưởng có thủ đoạn tốt lắm!

Chỉ là mấy món đồ chơi nhỏ thôi, không đáng bàn!

Thanh Hư đạo trưởng cười khoát tay áo, vẻ mặt ngạc nhiên đánh giá Doanh Vô Kỵ từ trên xuống dưới: "Tiểu tử ngươi thật đúng là hoàn chỉnh trốn thoát rồi?

Chuyện vương triều, ông ta cũng không dám trực tiếp nhúng tay, sợ toàn bộ Thái Thượng Quan đều bị vương triều khí vận cắn trả.

Cho nên Lê Vương muốn vây giết Doanh Vô Kỵ, trong lòng ông ta cũng thầm hận lão tiểu nhị Lê Vương kia không nghe khuyên, lại đem sự tình làm đến một bước này.

Nhưng cũng chỉ có thể ở một bên nhìn, cả ngày lo lắng đề phòng, sợ xảy ra vấn đề.

May mà người đó đã thoát ra an toàn.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: [Kỳ thật phụ vương cũng không có ý định giết ta.]

Ân?

Thanh Hư đạo trưởng nhướng mày, ý thức được sự tình cũng không đơn giản, còn chuẩn bị hỏi thêm chút gì đó.

Doanh Vô Kỵ lại từ trong ngực lấy ra một phong thư: "Đây là thư phụ vương bảo ta chuyển giao cho đạo trưởng.

Hả?

Thanh Hư đạo trưởng mở thư tín ra, sau khi xem, lông mày nhất thời giãn ra rất nhiều, cười mắng nói: "Triệu Kỵ này tiểu lão nhị thật đúng là có thể diễn , lại lừa cả lão đạo ta, lòng dạ như thế xưng tụng một đời nhân kiệt. Ta đã nói, ta đánh bạc làm sao có thể sẽ thắng?"

Doanh Vô Kỵ tò mò hỏi: "Ông và và phụ vương ta có đánh cuộc?"

Chuyện này hắn mơ hồ có thể đoán được đại khái, nhưng đặt cược cụ thể là cái gì, hắn cũng không biết.

Tất nhiên!

Thanh Hư đạo trưởng vuốt râu mỉm cười, thần sắc có chút tự đắc, nghĩ thầm kết cục này mặc dù là tốt, nhưng cũng không ai biết Triệu Kỵ

Tiểu lão nhị này đã trải qua biết bao nhiêu thống khổ giãy dụa.

Nếu không có lão đạo một gậy đánh thức, không chừng hiện tại là như thế nào một đất hỗn độn.

Doanh Vô Kỵ càng cảm thấy hứng thú: [Vậy tiền đặt cược của hai ngươ là gì, ta trước tiên thay phụ vương nghiệm thu một chút.]

Đi qua một bên!

Thanh Hư đạo trưởng đẩy hắn qua một bên: "Ta cùng phụ vương ngươi đánh cuộc, tiền đặt cược tự nhiên muốn phụ vương ngươi nghiệm thu, phụ vương ngươi đã quyết định hướng đi của tiền đặt cược, cũng không cần tiểu tử ngươi hao tâm tổn trí.

Được rồi!

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, lộ ra có chút hứng thú.

Thanh Hư đạo trưởng cười hắc hắc nói: "Đêm đó mặc dù chúng ta cách khá xa, nhưng kiếm ý của ngươi chúng ta cũng cảm nhận được, trong này cũng không chỉ hàm quang, giống như còn có khí tức của đồ nhi ngoan của ta, mau thả đồ nhi ta ra xem một chút."

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo: "Quyện tử ca vừa mới đột phá, đúng là thời gian tốt để cảm ngộ con đường tu luyện mới, ông làm sư phụ, cũng đừng quấy rầy hắn.

Con đường tu luyện mới!

Thanh Hư đạo trưởng hai mắt đột nhiên sáng lên, người khác chỉ cho rằng tia khí tức kia là Doanh Vô Kỵ tản mát ra, nhưng ông ta làm sư phụ, làm sao có thể không rõ ràng lắm đồ đệ ngoan của mình đã xảy ra biến hóa gì?

Con đường tu luyện mới của đạo gia dẫn trước rất nhiều so với các nhà khác, một đường linh tu của Hàn Quyện, chính là con đường ông ta cùng Hàm Quang Kiếm Linh tìm kiếm.

Chẳng qua, đi tới đi lui vẫn gặp phải bình cảnh.

Hiện tại Hàn Quyện bước ra một bước này, tuy rằng chưa chắc thích hợp hoàn toàn, nhưng nhất định có thể giúp hệ thống tu luyện đạo gia phá vỡ một đạo gông cùm xiềng xích.

Doanh Vô Kỵ từ trong ngực lấy ra một quyển trục: "Nội dung đều ở bên trong, chờ hắn cảm ngộ xong, hẳn là còn có thể viết một quyển hoàn chỉnh.

Tốt! Tốt! Tốt!

Thanh Hư đạo trưởng kích động đến không thể kiềm chế, đem quyển trục cất vào trong ngực, đồng thời cảnh cáo nói: "Chuyện này, ngươi trước đừng nói cho những tên Dương Chu mũi trâu, ngươi xem bọn hắn vừa rồi nhiều kiêu ngạo thế nào!"

Chương 1083: Kỹ xảo yêu vực Chương 1083: Kỹ xảo yêu vực

Người dịch: PrimeK Tohabong

Không thành vấn đề!

Doanh Vô Kỵ cười gật đầu: "Lại nói Đạo gia các ông ở bên này có thu hoạch gì không?"

Thanh Hư đạo trưởng than nhẹ một tiếng: “Đương nhiên là có thu hoạch, kỹ xảo Quỷ vực Yên tộc rất nhiều, không phải vương triều cao thủ có thể dễ dàng ứng đối. Những ngày này, mấy lão đạo sĩ chúng ta đều làm thám báo, ngược lại tra được không ít thứ.”

Doanh Vô Kỵ thần sắc nghiêm túc không ít: ” là thứ gì?

Thanh Hư đạo thở dài nói: “Trong chốc lát cũng nói không rõ, hôm nay Sở vương triệu tập Bình Yêu đại hội, hẳn là đều sẽ nói cho các ngươi biết. Tóm lại thực lực yêu tộc rất mạnh, ngươi ngàn vạn lần không nên lơ là.

Ta đương nhiên sẽ không lơ là.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: “Bất quá ta vẫn phải nói cho ông một chuyện họa vô đơn chí.

Tiếp theo hắn liền đem kế hoạch của Thiên Nhân tộc, Chu thiên tử và Cơ Động nói cho Thanh Hư đạo trưởng một lần.

Thanh Hư đạo trưởng nghe được sắc mặt lúc xanh lúc trắng: “Loại bại hoại này, làm loạn thánh nhân!”

Hắn cảm giác có chút vô lực.

Lúc trước nhìn quân Sở bị đánh như cháu trai, mặc dù có chút đồng tình, nhưng cũng không cảm thấy có chuyện gì lớn.

Bởi vì lấy yêu tộc lúc trước biểu hiện ra thực lực, chỉ cần các quốc gia phái tới viện quân, vẫn là có lực đánh một trận.

Sở quốc tất nhiên sẽ vì vậy mà suy sụp, nhưng có thể đánh thức ý thức nguy cơ của Nhân tộc nhằm vào Yêu tộc, chỉnh thể mà nói cũng không phải là chuyện xấu, đến tột cùng nước nào suy sụp nước nào quật khởi, thuận theo tự nhiên là tốt rồi, dù sao cũng không liên quan đến đạo gia.

Ông làm sao cũng không nghĩ tới.

Lần này yêu hoạn, sau lưng lại là một trận cờ lớn.

Khắp nơi đánh cờ, đem Chuyên Húc ấn Sở quốc lộ ra cho Yêu tộc, chỉ là vì lập uy cho mình?

Thánh nhân bất nhân, lấy dân chúng làm quân cờ!

Doanh Vô Kỵ cũng có chút đau mề: "Đạo trưởng, có thể ngăn cản sao?"

Không ngăn cản được!

Thanh Hư đạo trưởng trầm mặt nói: "Chuẩn bị liều mạng".

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật: "Đều liều mạng đến mức khoa trương như vậy".

Nếu không thì sao!

Thanh Hư đạo trưởng hừ một tiếng: "Mỗi người đều tự cho mình là siêu phàm, nhưng ta ở trên người bọn họ, ta thật đúng là không thấy được khí chất tất thắng Yêu tộc.

Doanh Vô Kỵ: "……

Những lời này nếu là người khác nói, hắn có thể còn hoài nghi một chút.

Nhưng Đạo gia nổi danh kiến thức uyên bác, quanh năm trà trộn vào biên giới lãnh thổ quốc gia Nhân tộc và Yêu vực, hiểu biết về Yêu tộc vượt xa cái gọi là Thánh nhân.

Hơn nữa Thanh Hư đạo trưởng cũng là cao thủ chiến đấu ít thấy, ví dụ như Hàn Quyện, cho dù chính mình đột phá Ngụy Thánh, cũng chưa chắc có thể thắng chắc hắn

Thanh Hư đạo trưởng khoát tay áo: "Ngươi cũng về nghỉ ngơi trước đi, chuẩn bị cho tốt!"

Doanh Vô Kỵ chắp tay: "Ông cũng bảo trọng!"

Thanh Hư đạo trưởng phất phất tay, hư không xung quanh đều tản đi.

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm giác lung lay một chút, liền trực tiếp xuất hiện ở cửa thành Du Thành, một chút cũng không có cho mình cùng Dương Chu nhất mạch cơ hội đáp lời

Hắn không khỏi lắc đầu cười cười, đoán chừng Thanh Hư đạo trưởng cũng là thua bạc rồi, cũng không biết thua bao nhiêu tiền.

……

Mặt trời nghiêng về phía tây.

Doanh Vô Kỵ vội vàng giờ cơm đi tới phủ thành chủ.

Trong phủ cũng không có người khác, chỉ có một cái bàn ăn, tuy rằng bày đầy mỹ thực, nhưng không khí lại tuyệt không trang trọng, ngược lại giống như là trong nhà ăn bình thường, chỉ bất quá xa xỉ một chút.

Sở vương đang ở một bên thư án đọc sách, khí chất của người Sở quốc chỉnh thể so với người Lê quốc dã tính hơn một chút, hơn nữa dáng người Sở vương khôi ngô, còn có râu quai nón đầy mặt, cho nên thoạt nhìn cảm giác áp bách rất mạnh, rất uy nghiêm mà không mất đi văn nhã, tuy vậy vẫn có khác biệt lớn so với Triệu Kỵ.

Lúc này vẻ mặt Sở Vương lạnh nhạt.

Trên đầu lông mày lại luôn có vẻ ưu sầu như ẩn như hiện.

Phỏng chừng cũng là bị yêu hoạn này làm cho sứt đầu mẻ trán.

Vãn bối Doanh Vô Kỵ, bái kiến Sở vương bệ hạ!

Doanh Vô Kỵ đến ngoài cửa, có chút khách khí hành lễ.

Bỏ qua thân phận ông chủ tương lai của Sở Vương không nói, Sở Vương cũng là cha ruột của Tinh Ly, lễ tiết nên có vẫn phải có.

Sở vương nghe được thanh âm, lập tức cười híp mắt đứng dậy, tự mình ra cửa, cười híp mắt lôi kéo cổ tay Doanh Vô Kỵ: "Vô Kỵ không cần đa lễ! Mau vào ngồi, lần trước Cửu Châu tế sự rất nhiều, hai chúng ta không có cơ hội tâm sự, hôm nay ngươi nhất định phải cùng bá phụ uống vài chén".

Nói xong, liền đem Doanh Vô Kỵ kéo đến bên cạnh bàn ăn.

Thái độ thân thiết, cứ như đối với con ruột vậy.

Vừa ngồi xuống.

Sở Vương liền hướng phía sau bình phong hô: "Gấu Nhỏ, mang rượu lên đây.

Gấu Nhỏ?

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút, không biết Sở Vương đây là gọi ai.

Sau bình phong vang lên một thanh âm quen thuộc, rất nhanh Tinh Ly liền bưng một mâm rượu lên.

Hôm nay, Lý Tinh Ly không mặc pháp bào rộng rãi như thường ngày.

Mà là một bộ cung trang, trang phục công chúa nghiêm túc, thiếu vài phần khí chất nữ lưu manh, nhiều hơn vài phần quý khí cùng quyến rũ của vương nữ.

Loại trang phục này, căn bản không ngăn được dáng người cực lồi lõm của nàng.

Gấu Nhỏ?

Doanh Vô Kỵ càng nghi hoặc, cảm giác cũng không nhỏ tý nào!

Bất quá hắn rất nhanh phản ứng lại, vương thất Sở quốc Hùng thị (đồng âm với từ gấu). Đối với các tộc khác, lấy thân phận Hùng thị tự xưng chiêu cáo người sáng lập Sở quốc. Nhưng Hùng thị thế yếu, từng bị vương triều Trung Nguyên coi là man di, cho nên đối ngoại thì tự xưng họ Mễ

Sở Vương Mễ Đạc như thế, Mễ Tinh Ly cũng như thế.

Cho nên, Tinh Ly cũng có thể gọi là Hùng Tinh Ly.

Gọi Gấu Nhỏ cũng bình thường.

Nhưng dù gấu có nhỏ thì cũng không tính là nhỏ.

Tinh Ly tựa hồ cảm nhận được ánh mắt Doanh Vô Kỵ thoáng qua, cảm giác hai má có chút nóng lên.

Chương 1084: Thẹn thùng Chương 1084: Thẹn thùng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thật kỳ quái.

Lại có thể thẹn thùng?

Chắc chắn là do bộ đồ này không vừa.

Không liên quan gì đến Vô Kỵ

Nàng có chút ảo não, nhưng Mễ Đạc ngồi ở một bên, nàng cũng chỉ có thể thành thật rót rượu, đem một ly trong đó đẩy tới trước mặt Doanh Vô Kỵ.

Mễ Đạc bưng chén rượu lên cười ha ha: “Vô Kỵ một đường tàu xe mệt nhọc, không ngại ngàn dặm xa xôi tới Sở quốc gấp rút tiếp viện, đại nghĩa thiên nhân cộng giám, ta đây làm bá phụ vô cùng cảm kích, chén rượu này ta mời ngươi!”

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Là ta nên kính bá phụ mới đúng, từ khi rời khỏi Lê uốc, hôm nay vẫn là lần đầu tiên được ăn cơm nóng.

Cảm ơn tới cảm ơn lui cũng thật phiền toái, ta uống trước.

Mễ Tinh Ly mím môi, trực tiếp bưng bát rượu lên, chạm vào hai người một cái, liền uống một hơi cạn sạch.

Bị cô nàng cạch bát như vậy, không khí vốn có vẻ nghiêm túc nhất thời thoải mái không ít.

Mễ Đạc không đề cập công việc, giống như trưởng bối, hỏi han ân cần Doanh Vô Kỵ, sự hài lòng trong mắt không hề che giấu.

Rượu qua ba tuần, mới cười tủm tỉm hỏi: "Vô Kỵ à, sau này ngươi có tính toán gì không, nghe Tinh Ly nói ngươi có chút hướng về Sở quốc, mà Sở quốc chúng ta cũng rất cần ngươi, bá phụ không phải người làm ăn, cũng không thích bộ dạng ép giá kia, liền trực tiếp nói với ngươi."

Vị trí nguyên soái có chút cao, nhất thời không cho được, nhưng chỉ cần ngươi thể hiện một chút thực lực, bá phụ sẽ dốc sức đỡ ngươi thượng vị.

Chỉ là Sở quốc triều đường có chút bài ngoại, chỉ vì ngoại thần e rằng không ổn, phải xem ngươi lấy danh phận gì tiến vào Sở quốc triều đường.

Nói rồi.

Ánh mắt của hắn hữu ý vô ý liếc mắt nhìn Mễ Tinh Ly một cái.

Vẻ mặt Tinh Ly bình tĩnh, tim đập nhanh hơn không ít, tuy rằng đối với một màn này nàng đã sớm đoán trước, thậm chí là nàng một mực cực lực thúc đẩy, cũng thật đến thời điểm mấu

chốt này, nguồn gốc kích động trong lòng, vẫn là tư tâm lớn hơn công việc.

Dù sao Doanh Vô Kỵ vẫn khiến người ta thích.

Hơn nữa thân thể…… rất cường tráng.

Chỉ cần Doanh Vô Kỵ gật đầu, sợ rằng không bao lâu nữa, hai người sẽ ngủ cùng một cái chăn.

Cảm giác có chút là lạ, có chút xấu hổ.

Ánh mắt nàng chớp động, theo bản năng nhìn về phía Doanh Vô Kỵ.

Ánh mắt có chút động lòng người.

Doanh Vô Kỵ có chút chịu không nổi, liền hít sâu một hơi, bưng chén rượu lên đứng dậy: "Sở vương lễ hiền hạ sĩ, quả thật là đương thời anh hào. Vô Kỵ phiêu linh nửa đời, chỉ hận chưa gặp minh chủ, Sở vương nếu không bỏ…"

Tinh Ly: (*❦❦)

Tiếp theo sao?

Doanh Vô Kỵ dừng một chút: "Vô Kỵ nguyện bái làm nghĩa phụ!

Những lời này vừa nói ra, không khí trong phủ nhất thời yên lặng.

Mễ Đạc: "…"

Tinh Ly: "…"

Khóe miệng nàng run rẩy một chút, tiểu tử này…… có phải nói sai một chữ hay không?

Nụ cười trên mặt Mễ Đạc không giảm, ý vị thâm trường nhìn Doanh Vô Kỵ: "Chỉ là một nghĩa phụ, sợ là có chút không đủ! Ta nghe nói ngươi cùng Tinh Ly quan hệ rất thân,

Tinh Ly ngay cả ta ban cho con bé trùng chuyển sinh đều tặng cho ngươi, như thế nào?"

Doanh Vô Kỵ than nhẹ: "Nữ công tử dung mạo khuynh thành, thiên tư thông minh, lại tình thâm nghĩa trọng, thiên hạ nam tử nào không muốn cưới? Chỉ là"

Vô Kỵ tuy còn trẻ, nhưng đã trải qua rất nhiều chuyện, có thể đối với hai chữ "nhạc phụ, hai chữ này có bóng ma, nói ra chưa chắc có thể so với nghĩa phụ, cho nên…"

"Nói cũng đúng! Lê vương có mắt không tròng, ngược lại phá hỏng nhân duyên tốt của Sở quốc chúng ta.

Mễ Đạc cười ha ha, trong ánh mắt nhìn Doanh Vô Kỵ cũng không có ý trách cứ: "Chuyện của ngươi, ta cũng nghe Tinh Ly nói một ít, hiện giờ vợ con ngươi đều bị nhốt trong Lê vương cung. Cho dù ta phong ngươi làm phò mã Đại Sở, ngươi cũng chưa chắc sẽ thật sự an tâm."

Thời gian chính là liều thuốc, một thời gian sau, ngươi tự nhiên sẽ hiểu được Sở quốc mới là nơi ngươi thi triển hoài bão.

Nhưng mà……

Sở quốc bài ngoại ngươi cũng rõ ràng, muốn cầm quyền, cho dù không muốn làm phò mã, cũng phải làm ra tư thái làm phò mã.

Làm cho những đại tộc kia nhìn xem, ta ít nhất còn có thể giúp ngươi tạo uy.Vừa vặn tòa nhà bên cạnh Tinh Ly phủ đệ trống không, chờ ngươi chính thức vào Sở, ta liền tìm một cái cớ, đem phủ đệ ban cho ngươi, các ngươi ở gần một chút, ít nhất mấy năm đầu phát triển sẽ không bị hạn chế. Còn mấy năm sau, hãy tìm cách khác!"

Sở vương thoải mái như vậy.

Doanh Vô Kỵ cũng không thể khó chịu, lúc này cung kính hành lễ: "Tạ nghĩa phụ!"

Doanh Vô Kỵ bất đắc dĩ nói: "Phụ vương, con nhớ rõ bên cạnh phủ đệ của con là tòa nhà của Hạng Đỉnh!"

Doanh Vô Kỵ: "……

Hả? Vậy sao?

Mễ Đạc nhíu mày: "Bảo hắn đổi chỗ khác không phải tốt rồi sao?"

Tinh Ly: "…"

Doanh Vô Kỵ: "……

Hạng Định bị mình trộm nhà sao?

Bất quá Sở vương cũng là dụng tâm lương khổ, cái này " cũng là lấy lùi làm kế, chỗ ở gần như vậy, về sau cũng thuận tiện thao tác.

Trong lòng hắn sâu kín thở dài một hơi.

Thành thật mà nói, hắn cũng thèm thân thể Tinh Ly, hơn nữa phò mã đích thật là thân phận ổn định nhất.

Chỉ là hắn luôn cảm thấy là lạ.

Khoảng thời gian trước đây quá dày vò, hắn nhớ rất rõ ràng, cảnh tượng tương tự, hắn không muốn trải qua lần thứ hai.

Hơn nữa ân tình của Triệu Kỵ quá mức nặng nề, cho dù mình thật sự cưới Mễ Tinh Ly, khi Lê quốc cần, hắn cũng sẽ lập tức chạy về, hơn nữa loại chuyện này tất nhiên sẽ phát sinh, chẳng qua là vấn đề sớm muộn.

Cho dù đến lúc đó Sở Vương cũng trở thành cha vợ.

Vậy thì làm khó cho cha vợ hai này rồi!

Chương 1085: Lựa chọn đau mề Chương 1085: Lựa chọn đau mề

Người dịch: PrimeK Tohabong

Loại lựa chọn đau mề này, hoặc là mình không làm thất vọng Mễ gia, hoặc là Mễ gia không làm thất vọng mình.

Vẫn là sớm ngăn chặn khả năng đề tài lựa chọn này xuất hiện.

Huống hồ cha vợ còn đang chờ tin tức đại thắng của mình, cũng không thể tin tức đại thắng còn chưa truyền về lại nghe được chuyện con rể của mình tìm một cha vợ khác làm lốp dự phòng?

Trong tay hắn có quá nhiều tài nguyên, vương thất Sở quốc chỉ cần mình, hắn có một phương pháp hợp tác cùng có lợi.

Về phần con gái.

Doanh Vô Kỵ nhìn thoáng qua Mễ Tinh Ly, cảm giác hốc mắt của nàng có chút ửng đỏ, cũng không biết có phải là ảo giác hay không.

Không đề cập tới những thứ này!

Mễ Đạc cười ha ha: "Vô Kỵ, con mau ngồi xuống đây, vi phụ nói cho con biết tình hình Du Thành hiện giờ!"

Nói rồi.

Liền bắt đầu đem yêu hoạn Sở quốc hôm nay rủ rỉ nói ra.

Lúc trước Sở quốc một mực áp chế tin tức yêu hoạn, thẳng đến mấy tháng gần đây mới bạo tin ra ngoiaf, tin tức bên ngoài hiểu rõ cũng không tính là nhiều.

Cộng thêm đạo gia một đám siêu cấp thám tử thu thập được tin tức đều cho Sở quốc, cho nên đối với yêu hoạn hiểu biết, nội bộ ngoại giới căn bản không cùng một đẳng cấp.

Nghe Mễ Đạc nói.

Doanh Vô Kỵ sắc mặt càng ngày càng trầm trọng, không nghĩ tới Sở quốc yêu hoạn đã nghiêm trọng đến tình trạng này.

Trước mắt số lượng đại yêu thống kê trong sách đã gần trăm, mỗi người đều mang yêu thuật cực kỳ khó giải quyết.

Thậm chí còn có ba bốn yêu vương bên trong.

Yêu Triều công thành cũng không phải là Nhân tộc công thành chiến bình thường.

Quân đội Nhân tộc có năng lực phi hành, ít nhất phải có được tam phẩm linh thai, hơn nữa phải nắm giữ một ít bí pháp phi hành, căn bản không có biện pháp xây thành trì trên không.

Trong khi đó yêu tộc thì có vô số yêu thành có cánh, đủ để che khuất bầu trời. Nôn ra nọc độc, bắn xuống nọc độc, khiến binh sỹ nhân tộc đều gánh chịu áp lực cực lớn, bởi vì tử vong trọng thương hoặc tàn tật không ít.

Cung thủ cường hãn cố nhiên có thể bắn rơi vài con, nhưng cung thủ cường hãn nào có nhiều như vậy?

Biết đào hố đào động lại càng không ít, tuy rằng không có khả năng trong khoảnh khắc phá hủy tường thành, nhưng cũng tạo thành quấy nhiễu cực lớn, mỗi khi đến thời điểm đình chiến, thợ thủ công trong thành đều đi tu bổ chân tường, nhưng tu bổ làm sao có thể tốt hơn so với nguyên trạng?

Tu sửa vài lần, móng tường thành càng ngày càng mục nát.

Dù là khẩn cấp khắc một ít trận pháp trên tường thành, nhưng khi bị những hung thú hình thể khổng lồ kia đụng tường, tường thành cũng sẽ có loại cảm giác lung lay sắp đổ.

Còn có một ít yêu tộc giỏi biến hóa thuật, thường xuyên hóa thành tử trận sĩ thường lẻn vào trong thành gây sự, cũng

may mắn Sở quốc bên này xuất ra phương pháp ứng đối không tồi, bằng không hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Mễ Đạc thở dài: "Nếu không phải có Vạn Yêu Phổ của Bạch gia các ngươi, chỉ sợ chúng ta cũng không ngăn cản được đến bây giờ. Lại nói tiếp cũng buồn cười, ba nhà Khuất Cảnh Chiêu trước kia mọi chuyện đều phải tranh quyền, hiện tại biểu hiện tựa như lương thần, tuyệt không tham công liều lĩnh, vị trí nguyên soái để trống cho bọn họ làm, bọn họ đều không làm.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, mâu thuẫn bên ngoài vĩnh viễn là liều thuốc tốt để giải quyết mâu thuẫn bên trong, chỉ là ba nhà Khuất Cảnh Chiêu thật sự là có chút sợ hãi.

Hắn tò mò hỏi: "Vậy hiện tại Bình Yêu nguyên soái là ai?"

Mễ Đạc chỉ vào chính mình: "Ngoại trừ ta, còn có thể là ai?"

Doanh Vô Kỵ: "……

Quân vương nước Sở từ trước đến nay có lệ ngự giá thân chinh, vừa nhìn quả nhiên vẫn không thay đổi được.

Mễ Đạc hỏi: "Nếu cho ngươi dẫn quân, ngươi có mấy phần chắc chắn?"

Doanh Vô Kỵ thầm than trong lòng, nếu là nửa tháng trước, Mễ Đạc khẳng định không hỏi câu hỏi này

Cho dù mình thân mang truyền thừa hai nhà Doanh Triệu, cũng chung quy là người mới trên chiến trường, cho dù thực lực có mạnh hơn nữa cũng làm khó tướng lĩnh.

Bất quá lần trước.

Chỉ có thể nói, cha vợ hao phí đại giới để mình phá kinh thiên đại trận

Bằng không chính mình hiện tại chỉ biết vắt hết óc suy nghĩ như thế nào mới có thể lập công, tuyệt đối không có khả năng có quyền lên tiếng cao như vậy.

Hắn lắc đầu cười nói: "Nếu là ngày hôm qua, con nhất định sẽ trả lời chắc chắn bảy phần, nhưng hiện tại con cũng không biết có mấy phần.

Mễ Đạc gật đầu: "Ân!

Doanh Vô Kỵ hắng giọng, liền đem chuyện mình biết có liên quan đến Yêu Sào kể lại một lần.

Sau khi nghe xong, sắc mặt cha con họ Mễ đều trắng bệch.

Bọn họ không biết hiện tại Yêu Sào xuất động mấy thành, nhưng chỉ là những thứ này, bọn họ liền không thể không xin giúp đỡ thiên hạ chư quốc.

Chu thiên tử nắm chắc thắng lợi, tự nhiên có đạo lý của hắn.

Kết quả phía sau còn có một tên Cơ Động, nếu như thả ra toàn bộ yêu sào……

Hay cho một Chu thiên tử, hay cho một Chu Huề vương!

Bởi vì tức giận, thanh âm của Mễ Đạc đều hơi phát run, sát ý trong ánh mắt hiện ra.

Lúc trước hắn đã nghe Mễ Tinh Ly nói qua, yêu hoạn Sở quốc cùng yêu sào Viêm quốc có quan hệ, Chuyên Húc Ấn bên kia cũng là Chu thiên tử thay mặt trấn áp.

Nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới, trận yêu hoạn này đủ để kéo sụp toàn bộ Sở quốc, lại thật sự là Chu thiên tử một tay bày ra.

Để cho Chu thiên tử thu tay là không thể nào.

Để cho tên điên Cơ Động kia thu tay lại, càng không có khả năng.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được hỏi: "Đánh lâu như vậy, chẳng lẽ mấy người một chút cũng không tìm được chứng cớ yêu sào đến từ Viêm quốc sao?

Mễ Đạc vẻ mặt phức tạp lắc đầu: "Quả thật không biết, yêu triều chưa bao giờ từ mặt đất lướt đi. Mỗi mùng mười, hai mươi, giữa trưa đều có một hồi tiểu yêu sào, đêm trăng tròn mười lăm, lại sẽ có một lần đại yêu triều. Trước khi yêu triều xuất hiện, đều sẽ có một cự vật che khuất bầu trời, tiếp theo địa giới âm ảnh bao trùm, xuất hiện vô số yêu vật trên hư không.

Cự vật từ đâu mà đến?

Không biết!

Yêu triều lại tản đi như thế nào?

Cự vật tái hiện, yêu vật cho dù sống chết, đều sẽ biến mất.

Cự vật kia…… Đến tột cùng là vật gì?

Chương 1086: Áp bách Chương 1086: Áp bách

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ nghe được cũng có chút khiếp sợ, hắn tới nơi này thời gian không tính là dài, chỉ là gián tiếp nghe qua một ít tin đồn, ngay từ đầu còn cảm thấy không có gì, nghe Mễ Đạc tự thuật về sau, mới thiết thân cảm nhận được cảm giác áp bách.

Mễ Đạc đứng lên, đi ra ngoài phủ, lo lắng nhìn bầu trời: "Thanh Hư đạo trưởng nói, đó rất có thể là Viễn Cổ Yêu Thần, thi thể Côn Bằng!"

Doanh Vô Kỵ: "……

Yêu thần cũng không phải là một loại cảnh giới, mà là được vạn yêu tôn sùng là thần linh.

Theo cảnh giới tính toán, hẳn là đỉnh trong Yêu Vương, nhưng sức chiến đấu lại là tồn tại hủy thiên diệt địa.

Bất quá Côn Bằng từ trước đến nay độc lai độc vãng, trong nhân yêu đại chiến mấy ngàn năm trước, nó cũnghầu như không xuất hiện.

Lần này nếu Côn Bằng ra tay, phỏng chừng đã sớm nghiền ép.

Thi thể Côn Bằng này, giống như đảm đương vai trò hàng không mẫu hạm, cũng không biết Côn Bằng đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Doanh Vô Kỵ nhíu mày nói: "Nói như thế, yêu triều chẳng phải là đi lại tự do?"

Đúng!

Mễ Đạc vẻ mặt ngưng trọng: "Đây cũng là chuyện đau đầu nhất của chúng ta, đại yêu triều vào đêm khuya mười lăm, chúng ta đều chỉ có phần phòng thủ, nhưng tiểu yêu triều mùng mười cùng hai mươi, chúng ta thật đúng là có dư lực, nhưng cũng bởi vì thi thể Côn Bằng này, khiến chúng ta hoàn toàn đánh mất quyền chủ động.

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Không có cách nào dò xét tình huống bên trong sao?"

Cũng không biết Chu thiên tử và Cơ Động có đối sách gì.

Không đúng!

Bọn họ căn bản không cần đối sách.

Quan thân của Yêu Sào đều là bọn họ cho.

Sau khi lập uy, tìm cơ hội thu hồi quan thân sẽ không sao.

Hai tên họ Cơ này thật đúng là nhân cháy nhà đi trộm của!

Mễ Đạc trầm trọng nói "Thử qua, Ba cường giả Binh Nhân Cảnh đã nhảy vào, từng có một cường giả Ngộ Thần Cảnh lẻn vào, vừa tới đã bị Yêu Vương tọa trấn bên trong phát hiện, hiểm tử hoàn sinh mới miễn cưỡng trốn thoát.Ta bỏ ra một cái giá lớn, mời Tề quốc Nho Thánh tới, hắn chỉ nhìn thoáng qua liền bỏ, nói Côn Bằng mặc dù chết, thân thể lại chứa đựng quy tắc của Yêu Vương, thánh nhân căn bản không có khả năng lẻn vào, xông vào sẽ bị thi thể Côn Bằng bài xích.

Doanh Vô Kỵ: "……

Hắn bỗng nhiên sinh ra một dự cảm không ổn.

Chắc chắn rồi.

Ta nghe nói ngươi nắm giữ tuyệt kỹ của Doanh Thập Tam, hơn nữa am hiểu thuật ẩn nấp khí tức…"

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật: "Làm sao phụ vương biết con biết tuyệt kỹ của Thập Tam gia?"

Mễ Đạc buông tay: "Đương nhiên là Doanh Thập Tam nói cho ta biết, nếu không ngươi cho rằng Ngộ Thần Cảnh còn sống kia là ai?"

Doanh Vô Kỵ: "……

Hả!

Là Thập Tam gia!

Khó trách trước khi rời khỏi Lê quốc, hắn tìm Thập Tam gia nhiều lần cũng không tìm được.

Nhớ mang máng lúc Thập Tam gia kể chuyện cũ của mình, nhắc tới Hồ Thúy Hoa muốn động đến Chuyên Húc Ấn của Sở quốc, vẻ mặt cực kỳ áy náy.

Dù cho Sở quốc đã xem mặt mũi Càn quốc mà đặc xá cho ông ta, ông ta cũng lâm vào tự trách cả đời.

Hiện tại Chuyên Húc Sở quốc có khó khăn, ông ta tới hỗ trợ cũng là chuyện đương nhiên.

Chính là tốc độ bán đồng đội này cũng thật nhanh!

Ngày kia chính là mùng mười.

Cái này cùng vừa sống lại trở về khác gì với ngày thi tốt nghiệp và thi đại học?

Mễ Đạc hít sâu một hơi: "Nếu ngươi có thể thăm dò thực hư bên trong xác Côn Bằng, Sở quốc nhất định sẽ lấy quốc sĩ đối đãi. Vị trí nguyên soái tuy rằng tạm thời không cấp được, nhưng đêm trăng tròn mười lăm, 30.000 tinh nhuệ của vương thất tất cả đều giao cho ngươi thống lĩnh, trận chiến này kết thúc cho dù thành bại, đều bái ngươi làm thượng tướng quân Sở quốc!"

Nói rồi.

Ông ta trực tiếp đứng lên, hướng Doanh Vô Kỵ bái: "Vô Kỵ! chuyện trọng đại này áp đặt cho ngươi, ta thật sự xấu hổ vô cùng, chỉ là Sở quốc nguy nan…"

Doanh Vô Kỵ bất đắc dĩ nói: " Phụ vương!"

Tinh Ly cũng sắc mặt đại biến, không khỏi kinh hô "Nơi đó nguy hiểm lắm, Doanh huynh mới đột phá Binh Nhân Cảnh, cha bảo huynh ấy vào đó thì khác gì đi vào chỗ chết"

Vô Kỵ cũng cười cười đỡ Mễ Đạ "Ân, con đây vừa mới nhận phụ vương làm nghĩa phụ, liền để cho phụ vương bái con, làm thế sao được, thôi đi vào xác Côn Bằng này để con đi"

Mễ Tinh Ly ngây người một chút, còn muốn ngăn cản: "Doanh huynh,…

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay: "Yên tâm! Thủ đoạn bảo vệ tính mạng của ta cũng không ít!"

Lần này chính là đến dương danh lập công, làm sao có thể một chút nguy hiểm cũng không mạo hiểm?

Sở quốc là bị vây trong nguy nan, nhưng cũng không phải tùy tiện một người là có thể nhân lúc cháy nhà đi hôi của, không xuất ra công tích thật sự, ai có thể phục ngươi?

Chính mình cái này vừa nhận nghĩa phụ, mặc dù có ý tứ bảo mình làm nhân viên cứu hỏa

Nhưng quyền chỉ huy 30.000 vương sư, cho dù thành bại đều bái làm thượng tướng quân, cũng đủ để cho mình một trận chiến đứng vững gót chân ở Sở quốc.

Xác Côn Bằng này.

Đối với người khác có thể là Tử địa

Nhưng đối với mình thì chưa chắc.

Hiện tại hắn nắm giữ không dưới mấy ngàn thuật chạy trốn lớn nhỏ.

Lại có ẩn hình một trong Địa Sát Thất Thập Nhị Thuật, còn có Thiên Cương Tam Thập Lục Thuật Chính lập vô ảnh, cộng thêm tu vi Ngụy Thánh, nếu chút nguy hiểm này cũng không muốn mạo hiểm, cũng đừng nói dương danh lập uy, trực tiếp về nhà làm ruộng đi.

Được!

Mễ Đạc có chút cảm động: "Vô Kỵ đại nghĩa, thiên nhân chứng giám, nhiều thì không nói nữa, sau trận chiến này, ta và con lại nâng cốc tâm sự!

Dứt lời, liền một tay lôi kéo Doanh Vô Kỵ, một tay lôi kéo Mễ Tinh Ly, đi về phía trung tâm đại doanh quân cơ.

Giờ phút này quân cơ đại doanh, sớm đã ngồi đầy người, các quốc gia phái tới người lĩnh binh đều ở đây.

Nam Cung Lăng.

Cơ Động.

Ngô Liệt.

Triệu Độ.

Doanh Vô Khuyết……

Chương 1087: Đãi ngộ như con rể Chương 1087: Đãi ngộ như con rể

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngô Liệt bởi vì bí pháp khắc mệnh, chỉ có thể sống được ba năm, từ Đại hội kiếm tiên tính đến bây giờ, hắn là chỉ có chừng một năm tuổi thọ, nên dứt khoát lại thêm một thanh củi, trực tiếp đốt tới Binh Nhân Cảnh, lần này tới Bình Yêu trải một bậc thang cho Ngô Đan đăng cơ.

Doanh Vô Khuyết tuy rằng chưa đột phá, vì đăng cơ tạo thế, nên bị đặt tới vị trí chủ tướng, phó tướng của hắn lại là một cường giả Ngộ Thần Cảnh tông thất họ Doanh.

Lấy tu vi Thai Thuế Cảnh ngồi ở chỗ này, hắn thật đúng là tuyệt không thích hợp.

Chỉ là nhìn thấy Sở Vương kéo lấy tay Doanh Vô Kỵ lại đây.

Hắn mắt đều đỏ, này như thế nào mới tới một ngày, liền trực tiếp được đãi ngộ như là con rể?

Nhịn không được thấp giọng mắng: “Phi! Gia nô ba họ này lấy đâu ra diễm phúc?

Hắn ta chua xót và tức giận.

Chua chính là, tuy rằng xu hướng của hắn thay đổi, nhưng thẩm mỹ quan coi như vẫn còn, loại tuyệt sắc Mễ Tinh Ly này vẫn có thể giám định ra, cộng thêm địa vị của nữ công tử này, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là phối hợp tốt cỡ nào.

Tức giận chính là……

Đã nói nam nhân chân chính nên làm nam nhân.

Ta đã trở thành một người đàn ông thực thụ.

Còn ngươi?

Đồ phản bội!

Doanh Vô Khuyết trên lông mày hiện lên một tia táo bạo, theo bản năng xoay người nhìn về phía Bạch Kiếp ngồi ở bên cạnh.

Cảm nhận được ánh mắt của hắn.

Bạch Kiếp nhịn không được run rẩy một cái, ngồi ở trên ghế cái mông, bất an vặn vẹo hai cái.

…….

Quân cơ đại doanh, mọi người không khỏi xì xào bàn tán.

Bởi vì thái độ của Mễ Đạc đối với Doanh Vô Kỵ thật sự quá thân thiết, toàn bộ Sở quốc đáng giá như hắn tổng cộng có mấy người? Doanh Vô Kỵ mới tới nơi này không đến một ngày, cái này đại biểu thái độ gì.

Hơn nữa nghe nói nữ công tử Sở quốc từ trước đến nay tự cho mình rất cao, cho tới bây giờ đều coi mình là nam tử, không ít đại sự đều tự mình làm, cho nên chưa bao giờ mặc cung trang, cho dù là tộc hội vương thất, cũng sẽ mặc một thân pháp bào rộng rãi tham dự.

Hôm nay lại mặc cung trang.

Mà Sở Vương, một tay nữ công tử, một tay Doanh Vô Kỵ.

Nghĩ cái gì, cho dù là người mù cũng có thể nhìn ra.

Đại bộ phận người Bạch gia bị Lê quốc trục xuất sự tình không phải đặc biệt rõ ràng, nhưng bọn họ biết đêm đó đại trận khủng bố đến cực điểm, bị Bạch gia cường thế phá vỡ.

Tên Mễ Đạc này tính toán thật, một nữ nhi liền đổi chỗ tốt lớn như vậy.

Chỉ là Doanh Vô Kỵ…..Tên này hay quên thật! Mới vừa bị một cha vợ đuổi đi, liền lao vào vòng tay một cha vợ khác?

Hơn nữa Sở quốc cho dù hồi huyết, hồi cũng không nhiều lắm, dù sao Bạch gia mới hơn bốn ngàn người.

Không giống như là cường quyền liên hợp, ngược lại giống như là hai kẻ đáng thương sưởi ấm cho nhau.

Chư vị!

Thanh âm của Mễ Đạc hùng hậu mà trầm ổn, vừa mở miệng đã có một loại cảm giác làm cho người ta an tâm.

Mọi người tuy rằng tâm tư không đồng nhất, nhưng đều an tĩnh lại, dù sao ở địa giới nước Sở, vẫn phải nể mặt Sở vương.

Mễ Đạc trịnh trọng chắp tay với mọi người: “Hôm nay Du Thành yêu hoạn, Sở quốc chúng ta một cây khó chống đỡ, đa tạ chư vị vì đại nghĩa Nhân tộc mà dốc sức tương trợ, Chu Huề Vương cũng dẫn bốn vạn binh tới, nghĩa tử Vô Kỵ của ta còn mang theo Bạch gia cử tộc gấp rút tiếp viện. Bổn vương, xin cảm ơn!”

Doanh Vô Khuyết sắc mặt nhất thời khá hơn một chút, còn có chút vui sướng khi người gặp họa.

Thì ra chỉ là nghĩa tử?

Đoán chừng là dùng Mễ Tinh Ly dụ Doanh Vô Kỵ, lừa hắn làm việc.

Thật đáng thương……

Những người khác nhao nhao mở miệng.

Đây là đại sự nhân tộc, Sở vương không cần nói lời cảm ơn.

Yêu tộc chính là kẻ địch của Nhân tộc, chúng ta ra mặt đều là bổn phận.

Sở Vương quá khách khí rồi.

Một trận thổi phồng lẫn nhau, tuy rằng ngầm có so đo riêng, nhưng tình cảnh vẫn phải nói thật đẹp.

Mễ Đạc lại biểu đạt một chút cảm tạ, sau đó mới nói: "Ngày mốt chính là mùng mười, đợt tiểu yêu triều đầu tiên của tháng này khẳng định sẽ đến, có chư vị tương trợ, tất nhiên thủ thành không lo. Bất quá chỉ là ngăn trở sóng tiểu yêu triều này còn lâu mới đủ, Sở quốc ngăn cản yêu hoạn thời gian dài như vậy, vẫn luôn có quyết tâm tử chiến triệt để khu trừ Yêu tộc, nhưng ngay cả cơ hội tử chiến cũng không có, vấn đề mấu chốt, nói vậy mọi người cũng đều nghe nói một ít, chính là Xác Côn Bằng…"

Ngay sau đó, hắn liền đem tất cả tư liệu thu thập được về Xác Côn Bằng nói ra.

Mọi người nghe được không khỏi nhíu mày, tất cả mọi người đều từng trải trên chiến trường, đều biết ở trên chiến trường, cho dù là tiến hay là lui đều là cực kỳ có học vấn, có thể nói nghệ thuật tiến hay lui, có thể quyết định phần thắng năm thành trở lên.

Nhưng cái xác Côn Bằng này, lại để cho Yêu tộc qua lại tự nhiên.

Nếu là không giải quyết vấn đề này, muốn tiêu diệt Yêu Sào, Nhân tộc sợ rằng phải trả giá gấp mấy lần.

Mễ Đạc hít sâu một hơi: “Cho nên ý của bổn vương, là thừa dịp áp lực chiến trường chính diện của Tiểu Yêu Triều không lớn, phái cao thủ Nhân tộc vào Xác Côn Bằng tìm hiểu tình huống, nếu có thể thăm dò thực hư bên trong, hơn nữa tìm cơ hội đại quân xâm nhập, có thể nhất cử phá hủy ưu thế lớn nhất của Yêu Sào.”

Bọn họ……

Mễ Đạc ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Cơ Động và Nam Cung Lăng, chậm rãi nói: “Nghe nói yêu sào này đang bị trấn áp dưới Chuyên Húc Ấn, thi thể Côn Bằng có thể là công cụ duy nhất bọn chúng lui tới, chỉ cần chúng ta thành công, là có thể hoàn thành chiến dịch, chư vị cho rằng thế nào?”

Những người có tâm ở đây đều chú ý tới ánh mắt này của hắn.

Cả đám tâm tư đều trở nên sống động.

Chương 1088: Yêu sào quy mô lớn Chương 1088: Yêu sào quy mô lớn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Yêu sào xuất hiện trên quy mô lớn lần này quả thật có chút quỷ dị, dù sao vương triều Trung Nguyên có Chuyên Húc Ấn trấn thủ, mấy ngàn năm qua cũng chưa từng xuất hiện vấn đề gì lớn.

Nhưng lần này……

Ánh mắt nhìn Sở vương, chẳng lẽ có liên quan đến Chu vương thất?

Bọn họ đều có ý nghĩ này, nhưng cũng không thể biểu hiện ra ngoài, dù sao người bị hại Sở quốc cũng không nói rõ ràng, bọn họ một chút chứng cớ cũng không có, có thể làm cái gì đây?

Thần sắc Cơ Động và Nam Cung Lăng lại vô cùng bình tĩnh, giống như sự tình không liên quan gì đến bọn họ.

Mọi người càng không rõ thực hư bên trong, chỉ có thể đem lực chú ý đặt vào bản thân sự tình.

Ngô Liệt trầm giọng nói: "Sở vương bệ hạ, cũng không phải Ngô mỗ muốn nói lời ủ rũ, mà là tình huống Sở quốc chúng ta đều nghe nói qua, vì thăm dò thực hư của Xác Côn Bằng, vô số Cao thủ Binh Nhân cảnh bị gãy kích, lại một chút tin tức cũng không tìm hiểu ra."

Nếu là có vũ sĩ dũng cảm nguyện ý tiến vào, vậy tự nhiên là chuyện không thể tốt hơn.

Nhưng ta nghĩ rằng chúng ta vẫn phải tập trung vào chiến trường chính diện. "

Mọi người nhao nhao gật đầu.

Lời này có lý!

Đại Yêu Triều khủng bố cỡ nào, Sở quốc hiểu rõ nhất, nếu phân ra quá nhiều lực lượng tiến vào Xác Côn Bằng, chỉ sợ chính diện đều bị đánh tan.

Đúng! Nếu Chuyên Húc Ấn của Sở quốc bị phá, vậy mất nhiều hơn được.

"Vì kế này, vẫn là chúng ta tập trung lực lượng bao vây tiễu trừ yêu triều ổn thỏa hơn một chút, chúng ta nhiều quốc gia liên quân, chính là dùng phương pháp cổ điển nhất này để triệt để bình định yêu hoạn."

Tất cả mọi người đều không đặc biệt tán thành.

Khá lắm, Doanh Thập Tam đột phá Ngộ Thần Cảnh đều trọng thương, ngay cả lông chim bên trong Xác Côn Bằng cũng không thấy một cọng.

Thử hỏi thiên hạ này, có mấy người có thể đánh thắng được Doanh Thập Tam?

Lập công ai cũng muốn.

Nhưng mất mạng cần cân nhắc một chút.

Mạng sống của các tướng sĩ cũng là mạng sống!

Trước hôm nay, Sở quốc một mình gánh vác toàn bộ yêu hoạn, ngay từ đầu chỉ là thẩm thấu còn có thể thừa nhận, phía sau đổi lại yêu triều công thành đã hơn sáu tháng, mỗi một lần đại yêu triều đều thảm thiết vô cùng. tướng sĩ bình thường tổn thất mấy vạn, Cao thủ Binh Nhân cảnh cũng bỏ mình mười mấy người.

Nếu là không phá Xác Côn Bằng, chúng ta cũng chỉ có một con đường đổi mạng là có thể đi.

Nếu là có thể phá, liền có thể chết ít đi gấp trăm ngàn lần.

Tuy rằng độ khó không thấp, nhưng với đại cục, lại cực kỳ có lợi!

Các vị nghĩ thế nào?

Nghe thấy thế

Mọi người cũng trầm mặc một hồi.

Đúng vậy.

Nếu như có thể giải quyết vấn đề, Xác Côn Bằng hy sinh một hai cái cao thủ vẫn là rất đáng giá, vấn đề chính là sau khi hi sinh cao thủ, có thể đạt được kết quả mong muốn hay không.

Nhất là mấy quốc gia Ngô Yến Ngụy Hàn Tề, bọn họ đều không phái tinh nhuệ tới, nhưng cũng là tồn tại hạng hai, loại cao thủ cấp bậc này, đặt ở Sở quốc cũng chính là lực lượng trung kiên.

Lần này mẫu quốc phái bọn họ tới, tuy rằng chỉ là ý tứ một chút, nhưng thành bại tổn thất, lại đều phải lần này chủ tướng gánh chịu.

Trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ đều có chút ý động.

Nhưng phái cao thủ nào đi?

Cao thủ nào có thể so được với Doanh Thập Tam?

Khó nghĩ!

Mễ Đạc trầm giọng nói: "Nếu có thể thành, công lao như thế có thể bằng năm vạn đại quân, các vị có đồng ý không?"

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, nhao nhao gật đầu.

Nếu quả thật có thể thành, chống đỡ năm vạn tinh nhuệ có chút miễn cưỡng, nhưng chống đỡ năm vạn tướng sĩ bình thường một chút vấn đề đều không có.

Mễ Đạc thấy bọn họ trầm mặc, trong giọng nói không khỏi mang theo một tia tức giận: "Năm vạn đại công, chẳng lẽ các ngươi một chút cũng không muốn lập sao?"

Không khí có chút xấu hổ.

Ngươi như vậy…… có vẻ chúng ta rất sợ!

Ngược lại Càn quốc cùng Chu thất hai nhóm có chút bình tĩnh, bọn họ tới đây chính là vì lập uy, nếu đem Yêu tộc tất cả chặn trở về, uy này còn lập thế nào?

Giờ này.

Cơ Động mở miệng cười nói: "Sở Vương chớ trách, công lao này đích xác có thể bằng năm vạn đại quân, nhưng Xác Côn Bằng đối với Yêu tộc ý nghĩa rất lớn, phòng thủ định cực kỳ nghiêm mật. Ngươi vừa rồi cũng nói, bên trong có Yêu Vương tọa trấn, trong Yêu tộc không thiếu người có linh giác

cường hãn. Tùy tiện đi vào, chớ nói thăm dò tình huống bên trong, có thể sống sót trở về hay không đều là một vấn đề.

Mễ Đạc hừ một tiếng: "Các quốc gia tài ba dị sĩ không ít, am hiểu ẩn nấp khí tức cũng không phải là không có.

Cơ Động cười nhạt: "Ẩn nấp khí tức là một chuyện, làm sao tiến vào Xác Côn Bằng là một chuyện khác.

Vẻ mặt Mễ Tinh Ly hơi có chút ngưng trọng.

Xoay người nhìn về phía Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, trực tiếp rút ra Hàm Quang Kiếm, tiện tay bổ một cái, quân cơ đại doanh bên trong lập tức xuất hiện một khe nứt cao rộng 1 trượng, cao bằng đầu người.

Khe nứt này cũng không phải vừa hiện là không có, ổn định đến dọa người, cũng đủ rất nhiều người thông qua.

Hắn cười nhạt một tiếng: "Cái này có đủ hay không?"

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau,

Không nghĩ tới tuyệt học Doanh Thập Tam, cư nhiên được hắn dùng mượt mà như vậy, cái khác không nói, một kiếm này đủ để so với biểu hiện mạnh nhất trước khi Doanh Thập Tam đột phá.

Cơ Động nheo mắt lại, hắn hiểu, thế lực Doanh Vô Kỵ quá yếu, đánh chính diện lực chưa bắt được, nhưng lại muốn dương danh lập uy mở rộng sức ảnh hưởng, cho nên liền mưu toan dùng loại phương pháp này lập công, thật sự là muốn đoạt tài nguyên muốn điên rồi, mạng cũng không cần.

Chương 1089: Rất không hài lòng Chương 1089: Rất không hài lòng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Biểu hiện của Doanh Vô Kỵ lúc trước làm cho hắn rất không hài lòng, nghiễm nhiên đã có xu thế đắn đo không được, làm sao có thể mặc cho Doanh Vô Kỵ như vậy?

Hắn cao giọng cười nói: "Có Doanh tiểu huynh đệ một kiếm này, đích xác có cơ hội tiến vào Xác Côn Bằng, bất quá bản hầu vẫn là đề nghị, nếu tu vi không từ Binh Nhân Cảnh trở lên, cùng với bí pháp ẩn thân Địa cấp trở lên, vẫn là không nên nếm thử."

Dù sao sau khi đi vào, phải đối mặt chính là Yêu Vương cùng với một đám đại yêu, chính là đạt tới điều kiện này, có thể cũng phải mạo hiểm rất lớn.

Hơn nữa chư vị phải hiểu một việc, chúng ta tiến vào Xác Côn Bằng cần dựa vào Doanh tiểu huynh đệ, đi ra tự nhiên cũng phải dựa vào.

thời điểm Doanh tiểu huynh đệ quyết định đi ra, các ngươi cũng phải ở bên cạnh?"

Mọi người: "…!!!

Đúng rồi!

Nếu Doanh Vô Kỵ gặp phải nguy hiểm, khẳng định trước tiên liền bổ ra không gian.

Vậy người của mình làm sao?

Dù sao phá vỡ không gian loại kỹ xảo cao cấp này, không phải ai cũng có thể nắm giữ.

Đến lúc đó người của mình chết, công lao tất cả đều là Doanh Vô Kỵ.

Nếu quả thật là đến sinh tử tồn vong đại chiến, làm như vậy có lẽ còn có thể, nhưng chỉ là bình định một cái yêu hoạn, cũng không cần…

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, nghĩ thầm lão tiểu tử Cơ Động này thật đúng là am hiểu châm ngòi ly gián, hai ba câu nói liền đem hắn cô lập.

Bất quá Mễ Đạc đưa ra chuyện này, cũng đích thật là muốn giúp mình chia sẻ áp lực, nếu thật sự gặp phải tình huống không chạy sẽ chết, hắn cũng rất khó bận tâm đến người khác.

Chỉ là… không có chống lưng, có chút khó chịu, hắn mặc dù đối với thực lực của mình lại tự tin, nhưng cũng không cảm thấy sức một mình có thể đối kháng toàn bộ Yêu Sào.

Ý niệm của hắn vừa động.

Gương của Bạch Kiếp trong Không gian quỷ kính hiện lên một đạo ánh sáng.

Tuy rằng Bạch Kiếp có thể có tác dụng lớn hơn nữa, nhưng vẫn là an toàn của mình quan trọng hơn.

Trong đại doanh quân cơ.

Bạch Kiếp lập tức đứng lên: "Ta thân mang Thiên Cương Tam Thập Lục Thuật, cũng đã sớm đột phá Binh Nhân Cảnh, công lao này, ta muốn lấy một phần.

Bạch Kiếp! Ngồi xuống!

Doanh Vô Khuyết nhất thời sắc mặt đại biến: "Ngươi muốn làm gì?"

Bạch Kiếp: "……

Ta cũng không biết mình sẽ làm gì?

Chỉ là cảm thấy Doanh Vô Kỵ không thể chết.

Hắn há miệng: "Thái tử điện hạ, công lao này đủ bằng năm vạn đại quân, há có thể để Doanh Vô Kỵ một mình nuốt chửng?"

Doanh Vô Khuyết có chút phiền não, hạ giọng nói: "Ngươi đã quên thái độ của Bạch gia đối với ngươi sao? Không phải ta không tin Vô Kỵ, nhưng ta dám nói, ngươi đi vào nhất định không có khả năng còn sống đi ra.

Bạch Kiếp: [Nhưng mà……]

Doanh Vô Khuyết quát khẽ: "Thế nào? Ngươi muốn chuộc tội với Bạch gia?"

Chuộc tội với Bạch gia?"

Nhưng mà……

Đủ rồi!

Doanh Vô Khuyết cảm thấy hắn chính là muốn bảo vệ Doanh Vô Kỵ, thanh âm đều thê lương lên: "Ngươi ngay cả lời của ta cũng không nghe sao?"

Bạch Kiếp: "……

Mọi người: "……

Không biết vì sao, không khí dường như trở nên vô cùng lo lắng.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau,

Doanh Vô Kỵ cũng có chút không nói gì, gần đây lực chú ý của hắn bị phân tán rất nhiều, không thường xuyên chú ý không gian quỷ kính, ngẫu nhiên điều tra cũng là nhìn xem tình huống của Nam Cung Yến, Bạch Kiếp vẫn là trạng thái nuôi thả, nhưng hiện tại xem ra, giống như đã xảy ra chuyện gì ghê gớm.

Hắn lắc đầu: "Nếu như vậy, công lao này bằng năm vạn đại quân, ta sẽ độc chiếm.

Dứt lời, tay phải phất phất, khe nứt không gian dữ tợn liền tiêu tán.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía hắn có chút phức tạp, nửa là kính nể, nửa là thương hại, ánh mắt Cơ Động thậm chí có chút châm chọc.

Theo bọn hắn xem ra, Doanh Vô Kỵ vừa mới đột phá Binh Nhân Cảnh, tiến Xác Côn Bằng cùng chịu chết không có gì khác nhau.

Đây đích thật là đại công kinh thế.

Nhưng nếu như không ra được, đại công khẳng định là không có, bia mộ ngược lại có thể lớn một chút, hơn nữa chỉ có cái mộ không

Cơ Động cười nhạt: "Doanh tiểu huynh đệ đại nghĩa! nếu đã quyết định, vậy chúng ta liền bắt đầu thương thảo ngày mốt sắp xếp đi…"

Cuộc thảo luận kế tiếp, ngược lại giống như là đi ngang qua sân khấu.

Mùng mười chỉ là tiểu yêu triều, chính là thời khắc biểu diễn.

Chu vương thất cùng Càn quốc đều là muốn lập uy, không chút khách khí muốn đi vị trí chủ công, Cơ Động biểu hiện được rất khiêm tốn, chỉ điều ra ba ngàn quân hắc giáp hiệp công.

Những người khác cũng không muốn thừa nhận áp lực quá lớn, có người muốn biểu diễn, liền xem bọn họ biểu diễn, vừa vặn thừa dịp cơ hội này thấy rõ hư thực khắp nơi.

Đại hội Bình Yêu đã kết thúc, mùng mười Tiểu Yêu Triều đã quyết định sách lược ứng đối.

Doanh Vô Kỵ đi nộp mạng

Những người khác chủ phòng hoặc hiệp công, kiêm xem kịch.

Mọi người đều vui mừng.

……

Đêm đã khuya.

Người của đại doanh quân cơ lần lượt tản đi.

Sở Vương bảo Doanh Vô Kỵ đứng tại chỗ chờ không được đi lại, y đi lấy một thứ liền lập tức trở lại.

Vì thế trong đại doanh quân cơ, cũng chỉ còn lại Doanh Vô Kỵ và Mễ Tinh Ly.

Không khí có chút trầm mặc.

Mễ Tinh Ly siết chặt cổ áo cung trang, cười phá vỡ xấu hổ: "Từ khi được phong làm nữ công tử, đây là lần đầu tiên muội mặc loại quần áo này, mặc vào thật đúng là khó coi.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Không có, ta cảm thấy rất tốt, nhan sắc của muội, ít nhất bị pháp bào kia phong ấn ba phần.

Sau khi phá vỡ cục diện bế tắc, không khí dường như thoải mái hơn một chút.

Chương 1090: Vào xác Côn Bằng Chương 1090: Vào xác Côn Bằng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mễ Tinh Ly cắn cắn môi: "Muội vẫn không đề nghị huynh đi Xác Côn Bằng, quá nguy hiểm.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng cười nói: "Ta còn tưởng rằng chuyện đầu tiên muội làm, là hỏi ta vì sao không cưới muội?"

Phi!

Mễ Tinh Ly nhẹ nhàng nói: "Mễ Tinh Ly ta là loại người không thể sống được nếu không có đàn ông sao?Vốn muội chỉ suy nghĩ, huynh là người tốt, nếu có thể kéo qua đây, muội

không ngại hy sinh thân thể của mình một chút, dù sao huynh cũng rất tốt, muội không tính là thiệt thòi."

Hiện tại huynh đã đến, muội còn không bị thiệt thòi, cao hứng cũng không kịp, vì sao phải hỏi huynh cái này?

Lỡ như huynh đổi ý thì sao?

Chẳng lẽ ta còn phải đem thân thể bù vào nữa?

Nàng cười rất càn rỡ, chỉ là sâu trong đáy mắt, vẫn có loại mất mát như ẩn như hiện.

Nàng bĩu môi, lại bổ sung: "Huống chi huynh cùng Hoa Triều Đường Đường còn rất tốt, loại chuyện không chính đáng này, có thể không làm muội cũng không muốn làm. Còn có…"

Được rồi được rồi! Biết rồi!

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo, cắt đứt lời giải thích lải nhải của nàng.

Mễ Tinh Ly hừ một tiếng: "Muội nói thật, Xác Côn Bằng huynh đừng đi, thật sự rất nguy hiểm!"

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Muội biết đấy, Yêu Sào lần này không đơn giản như vậy, nếu như Xác Côn Bằng bắt không được, hậu quả có thể rất nghiêm trọng.

Muội biết!

Mễ Tinh Ly lộ vẻ lo lắng: "Nhưng đúng như lời Cơ Động nói, nơi đó nguy hiểm cỡ nào, làm sao một người Binh Nhân Cảnh như huynh có thể tùy tiện ra vào? Chuyện này quan trọng thế nào nữa thì phải giữ được mạng mới được. Hậu quả đích xác nghiêm trọng, nhưng chỉ cần có thể vượt qua, muội và huynh hợp tác, cũng chưa chắc không thể quật khởi được Sở quốc

Nhưng nếu như không có huynh thì một hơi tàn này của Sở quốc có thể sẽ không kéo dài được nữa.

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: "Muội thật sự nghĩ như vậy?'

Muội……

Tinh Ly trầm mặc.

Nếu như sau này quả thật cực kỳ nghiêm trọng, có thể vận mệnh quốc gia Sở quốc cứ như vậy đứt đoạn, nội đấu lại tuyệt không yếu bớt.

Mặc dù Doanh Vô Kỵ còn sống, không lập được đại công, cho dù Mễ Đạc cứng rắn nâng đỡ, cũng rất khó nâng hắn lên địa vị cao, biến pháp lại càng không thể nào nói đến.

Doanh Vô Kỵ là một diệu nhân.

Nhưng không phải là thần nhân.

Nếu không cũng không thể rời khỏi Lê quốc.

Trên thực tế thế giới này chưa từng có thực lực của một người có thể thay đổi đại thế, ngược lại là đại thế tạo nên không ít anh hùng.

Cho nên lời nàng vừa nói, là có lỗ hổng rất lớn.

Nàng chỉ là không muốn Doanh Vô Kỵ chết.

Chỉ là loại lời này, nếu hôn sự của hai người định ra, nàng mới có thể nói ra miệng, hiện tại…

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Ta đã nói ra khỏi miệng, nếu không đi, chẳng phải là sẽ bị thiên hạ anh hào nhạo báng?"

Ánh mắt Mễ Tinh Ly đột nhiên sáng lên: "Nếu không như vậy, dù sao cái khe huynh đã bổ kia không ai biết thông tới đâu! Đến lúc đó huynh hãy trốn ở một nơi an toàn trong chốc lát, chờ yêu sào kết thúc huynh trở về. Không có thu hoạch tuy

nói không tính là lập công lớn, nhưng cũng đủ để đạt được danh vọng trong nội bộ Sở quốc. Huynh…”

Doanh Vô Kỵ kinh hãi: “Đậu má! Loại lời này muội cũng có thể nói ra miệng?

Mễ Tinh Lygật đầu: “Ân!

Doanh Vô Kỵ: “……”

Thiếu chút nữa đã quên đây là Thiên hạ đệ nhất nữ lưu manh.

Chiêu thức không biết xấu hổ như vậy cũng có thể nghĩ ra được.

Hắn cười khoát tay nói: “Yên tâm đi, ta là người rất tiếc mạng, không có nhất định nắm chắc, ta làm sao có thể đi nơi đó?”

Ngươi……

Tinh Ly còn muốn nói gì, nhưng thấy Doanh Vô Kỵ kiên trì như vậy, cũng chỉ có thể gật đầu: “Được rồi!”

Nàng cũng rõ ràng.

Chỉ cần Doanh Vô Kỵ có thể lập công, thanh danh đối ngoại hiển lộ rõ ràng, đối nội cũng có thể trở thành đấng cứu thế.

Ở Sở quốc đứng vững gót chân một chút vấn đề cũng không có.

Lấy kinh nghiệm của Doanh Vô Kỵ, để cho hắn đến Sở quốc bắt đầu từ con số không, nhất định là không thể nào.

Đến, chính là chạy tới địa vị chân chính.

Cũng đúng lúc này.

Bên ngoài đại doanh vang lên thanh âm của Mễ Đạc.

“Vô Kỵ! Tinh Ly! Các ngươi mau ra đây!”

Đến ngay!

Hai người đồng loạt đứng dậy, nhanh chóng ra khỏi doanh trướng.

Vừa ra khỏi cửa.

Liền thấy Mễ Đạc đang dắt một con ngựa cao đầu màu đỏ thẫm.

Thân hình của Mễ Đạc đã đủ cao lớn, thân ngựa cư nhiên so với ông ta còn cao hơn nửa cái đầu, chứ đừng nói chi là đầu ngựa.

Con ngựa này toàn thân khí huyết tràn đầy tràn đầy, chỉ là liếc mắt một cái liền có thể xác định, đây ít nhất là đại yêu cấp bậc tọa kỵ, so với Vũ Linh Thần Tông đều mạnh hơn một bậc.

Ánh mắt Tinh Ly lập tức sáng lên: “Phụ vương dắt nó đến là…”

“Tất nhiên là đưa cho Vô Kỵ!”

Mễ Đạc cười ha ha: ” lão tiểu nhị Triệu Kỵ kia quá keo kiệt, bản thân cái Vũ Linh Thần Tông đã tặng cho ngươi, kết quả hắn đuổi ngươi đi, còn đem ngựa của con thu lại. nghĩa tử của Mễ Đạc ta, sao có thể chịu ủy khuất này, con ngựa này luận võ Linh Thần Tông mạnh hơn, hơn nữa còn có Nam Cương bí thuật, có thể tùy thời thu được ngọc bội lý, cái này cho con!”’

Nói xong, liền đem một khối ngọc bội ném qua.

Doanh Vô Kỵ cầm ngọc bội trong tay, cảm giác hòa làm một thể với tuấn mã.

Một ý niệm có thể đem nó thu vào trong ngọc bội, thậm chí có thể mượn huyết khí quanh thân nó.

Hay thật

Sảng khoái.

Doanh Vô Kỵ hết sức hài lòng, cười vỗ vỗ thân ngựa: "Nếu là nghĩa phụ tặng, vậy con liền nhận, đúng rồi nghĩa phụ, con ngựa này tên là gì?"

Phàm là tọa kỵ nổi danh, mỗi cái đều có tên riêng.

Nếu không nói ra cũng không có mặt mũi.

Doanh Vô Kỵ khẽ vuốt râu, có chút tự đắc cười nói: "Xích Thỏ!"

Doanh Vô Kỵ: "……

Chương 1091: Phá Thiên Kích Chương 1091: Phá Thiên Kích

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mễ Đạc tiếp tục chậm rãi mà nói: "Ta biết bội kiếm Hàm Quang của con là thiên cấp, bất quá trường kiếm dù sao cũng không thích hợp với mã chiến. Con nếu muốn đi một đường võ tướng, không thể chỉ có một thanh hàm quang, kho tàng Sở Quốc chúng ta có không ít thần binh, không bằng theo ta đi chọn một chút, nếu con thích, Phá Thiên Kích của trấn quốc Sở Quốc chúng ta đều có thể cho con dùng, chỉ cần con trăm năm

Không không!

Doanh Vô Kỵ vội vàng xua tay: "Dùng kích không may mắn, hơn nữa con cũng không am hiểu, phụ vương dẫn con chọn một cây thương là được rồi.

Mễ Đạc: "…"

Hắn cũng không biết vì sao dùng kích không may mắn.

Nhưng nếu Doanh Vô Kỵ đề xuất dùng thương, vậy thì dùng thương đi!

Vì thế liền mang theo hai vãn bối tới quân khố, chọn một cây thương nặng nhất, giao cho Doanh Vô Kỵ, dặn dò hắn đến lúc đó ra chiến trường nhất định phải loạn sát.

Đưa mắt nhìn Doanh Vô Kỵ cưỡi ngựa rời đi.

Mễ Đạc nhẹ nhàng thở dài, nhìn về phía Mễ Tinh Ly: "Lúc trước con nói Doanh Vô Kỵ trí kế có thừa, vũ dũng không đủ, lần này chịu một mình mạo hiểm, nói vậy tâm chí đã hoàn thành đột phá. Nếu hắn thật sự có thể lập công, ta tất toàn lực nâng đỡ hắn. Nhưng Tinh Ly à…"

Nhi thần ở đây!

Tinh Ly vội vàng chắp tay.

Mễ Đạc trầm giọng nói: "Dù sao hắn ở Lê quốc vợ con, nếu ở bên này không có gia đình, chung quy có chút không yên ổn. Ta biết trong lòng con rất có ngạo khí, hắn hôm nay cự hôn cũng tất nhiên ở trong lòng con lưu lại vướng mắc, nhưng hôn sự của các con , nhất định phải thành!

Mấy năm nay có thể không vội, dù sao cũng chỉ là chức hàm tướng quân, không đến mức quyền khuynh triều dã.

Nhưng qua chút ít năm biến pháp tất nhiên sẽ dẫn đến mâu thuẫn trở nên gay gắt, khi đó ta liền muốn nâng đỡ hắn để trấn các tộc, khi đó…

Hôn sự nhất định phải thành công!"

Mễ Tinh Ly cắn môi, nói: "Đúng vậy!"

Không ai để ý.

Lúc nàng cúi đầu, ánh mắt có chút đỏ lên.

……

doanh địa Chu Huề Vương.

Cơ Động đang ngồi ở trước bàn sách, nhàn nhã xem sách, vẫn là bộ dáng ông chú tuấn dật nho nhã.

Nam Cung Yến thì nửa quỳ dưới thư án, cảm giác quai hàm có chút chua xót.

Nàng ngẩng đầu: "Vương gia, ngày mốt Vương gia thật sự định để cho bọn họ làm náo động?"

Trong giọng nói không thiếu phẫn hận.

Đại Yêu Triều quá mức mãnh liệt, Tiểu Yêu Triều chính là lúc thể hiện thực lực tốt nhất.

Nhưng Cơ Động lại chỉ phái ra ba ngàn chiến sỹ hắc giáp hiệp công, đây không phải là đem lập uy cơ hội chắp tay tặng cho Nam Cung gia sao?

Cơ Động lại cười nhạt: "Chỉ là một món khai vị, tặng cho bọn họ thì thế nào? Ta còn lo lắng bọn họ làm không đủ nổi bật, Tiểu Yêu Triều bọn họ biểu hiện được càng tốt, lúc Đại Yêu Triều bất lực, người bên ngoài mới có thể càng tuyệt vọng. Bọn họ càng tuyệt vọng, chúng ta ngăn cơn sóng dữ hiệu quả lại càng tốt. Không ngại, tùy bọn họ đi!"

Nam Cung Yến không cam lòng: "Nhưng…"

Không có gì nhưng mà!

Cơ Động vuốt ve mái tóc Nam Cung Yến: "Vừa rồi đại hội Bình Yêu, nàng một câu cũng không nói, ta biết nàng không phải không muốn nói, mà là tâm tình rối loạn. Hết thảy đều không sao, nàng cũng không cần phải lấy miệng lưỡi lợi hại, chứng minh mình. Thời điểm đại yêu triều đến, nàng sẽ dùng thực lực làm cho phụ tử Nam Cung câm miệng, làm cho bọn họ hoàn toàn rơi vào trong bụi bậm".

Nhưng……

“Ngoan! Trước hết để cho ta cảm thụ một chút miệng lưỡi lợi hại của nàng đi.

Nam Cung Yến cảm giác bàn tay hắn đặt trên đầu mình dùng sức một chút: “A…

Cơ Động: “Tê…… Không cho nàng dùng răng……

Nam Cung Yến từ dưới bàn chui ra: “Vương gia không xứng đáng, ta hiện tại không có tâm tình.

Cơ Động xoa xoa hai má, cười nói: “Không có tâm tình thì nghỉ một lát, ta cũng sẽ không ép buộc nàng”.

Nam Cung Yến thoạt nhìn có chút tâm trạng không yên: “Ta rất không an tâm, cảm giác lần này khắp nơi đều là biến số. Vốn tưởng rằng Doanh Vô Kỵ kia đã không cách nào không thần phục, không nghĩ tới hắn cư nhiên phản bội vương gia, hiện tại lại muốn đoạt công…… Vương gia nói chúng ta có nên phái người cùng đi vào, sau đó hủy diệt hắn hay không!? Xâm nhập Xác Côn Bằng, chỉ cần gây ra động tĩnh, diệt hắn dễ dàng.

Ánh mắt ấm áp của Cơ Động rơi trên mặt nàng, tựa hồ đang đánh giá nàng.

Sau đó xua tay cười nói: “Không cần, người này tuy rằng không an phận, nhưng còn xa mới tạo thành uy hiếp. Nếu hắn có thể thăm dò rõ tình huống bên trong xác Côn Bằng, đích thật là một đại công, cũng đủ để hắn đặt chân ở Sở quốc, nhưng cũng không đến mức nắm giữ đại quyền, còn xa mới uy hiếp được chúng ta.”

Chúng ta còn là liên minh, hắn đứng vững, đối với chúng ta cũng có lợi.

Chờ sau khi hắn lộ ra uy hiếp, ta tự nhiên sẽ ra tay hủy diệt hắn!”

Nam Cung Yến nhịn không được hỏi: “Khi nào mới tính là uy hiếp?

Cơ Động cười nói: “Năm năm đi! Chờ hắn vừa mới đột phá Ngộ Thần Cảnh, nắm giữ thần thông còn không nhiều. Thánh nhân không thể lấy lực áp người, nơi này cũng không bao gồm Ngộ Thần Cảnh. Huống chi…… Hắn có thể sống sót đi ra hay không đều là hai chuyện, dù sao Xác Côn Bằng cũng không phải ai cũng có thể tùy tiện ra vào.

Được rồi……

Nam Cung Yến sâu kín thở dài một hơi, giống như có chút thất vọng.

Chương 1092: Viện quân đến Chương 1092: Viện quân đến

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thời gian trôi nhanh.

Trong nháy mắt cũng đã đến mùng mười.

Thời gian gần hai ngày nay, bầu không khí trong Du Thành thay đổi không ít, vốn binh lính Sở quốc đã có chút chán nản, nhưng có chiến hữu mới gia nhập, lại một lần nữa dấy lên hy vọng.

Một là viện quân quả thật không ít.

Phái tới ít nhất là đội quân cấp 2 của các quốc gia.

Hai là……

Đội vệ đội trực thuộc Chu vương thất biểu hiện quá nổi bật, hơn nữa từng luận bàn với người khác, mỗi một tướng sĩ biểu hiện đều mạnh đến đáng sợ.

Chỉ trong thời gian một ngày, đã có không ít binh sĩ Sở quốc tin tưởng bị đánh tàn phế, coi Chu vương thất là chúa cứu thế.

Mà cái này.

Chính là kết quả mà Chu vương thất muốn thấy.

Giờ Mùi ba khắc, tất cả quân đội đều đã tập kết xong.

Bộ binh kỵ binh đều đã bày trận ở ngoài thành, cung thủ thì tất cả đều ở trên tường thành xung quanh đều trang bị hộ vệ, tùy thời ứng đối lực lượng trên không trung của Yêu tộc.

Ngay cả trong thành cũng đều sẵn sàng đón địch, không cho Yêu tộc cơ hội tàn sát bừa bãi trong thành, mặc dù bởi vì Chuyên Húc Ấn, Yêu tộc không thể trống rỗng xuất hiện trong thành, nhưng vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.

Một đám tướng lĩnh cao tầng đứng ở trên tường thành sẵn sàng đón địch.

Nam Cung Lăng thần sắc ngược lại tương đối nhẹ nhàng, nhìn thủ hạ có chút bộ dáng hừng hực, trong lòng có chút hài lòng, bởi vì Chu thiên tử muốn chính là hiệu quả này.

Doanh Vô Khuyết sắc mặt lạnh lùng như trước, nhưng đánh giá Doanh Vô Kỵ, trong ánh mắt không khỏi có thêm vài phần nghiền ngẫm:

“Vô Kỵ, Xác Côn Bằng hung hiểm vô cùng, ngươi thật sự muốn đi chịu chết?

Kỳ thật ta có một kế có thể bảo vệ ngươi an toàn, ngươi đại khái có thể tách ra không gian, tìm một chỗ an toàn trốn trong chốc lát, đợi đến khi chúng ta bên này đánh xong ngươi lại trở về.”

Dù sao ngươi bổ ra không gian, cũng không ai biết khe nứt này thông hướng nơi nào.

Như vậy ngươi cũng giữ được thể diện, cũng có thể cho chúng ta mọi người ăn một viên thuốc an thần, cớ sao mà không làm?”

Doanh Vô Kỵ: "……

Con hàng này sao lại có suy nghĩ giống với Tinh Ly thế?

Chỉ là thanh âm này không thể nói là không lớn, tất cả mọi người nghe được.

Hắn đại khái hiểu được ý tứ của Doanh Vô Khuyết, con hàng này sợ mình mua danh chuộc tiếng, chuyện gì không làm, tự nhiên vớ được thanh danh tốt.

Bị nói như vậy, nếu như mình không có được kết quả, cho dù thật sự tiến vào Xác Côn Bằng, cũng sẽ bị coi là đi ra ngoài trốn, thậm chí có thể sẽ tạo thành tác dụng tiêu cực với thanh danh.

Thằng chó này đúng là chơi có chút xấu.

Cũng không biết hắn đến tột cùng trải qua huấn luyện gì, tự nhiên lại thay đổi như thế. Khống chế được nỗi sợ hãi đối với chính mình.

Nghe thấy thế.

Không ít người cũng lộ ra ý cười nghiền ngẫm.

Mễ Đạc tuy rằng không nói gì, sắc mặt cũng có chút không vui, Doanh Vô Khuyết nói rõ là tới phá đám.

Doanh Vô Kỵ lại bĩu môi: "Chậc, không có hai mươi năm kinh nghiệm sợ hãi, thật đúng là nghĩ không ra chiêu thức tổn hại như vậy, Càn Thái tử vì sao có thể quen thuộc như thế?"

Doanh Vô Khuyết nghẹn một chút, không nghĩ tới người này trước sau như một có thể vẫn đốp chát như vậy, lúc này trả lời lại một cách mỉa mai: "Sao vậy? Chuyện này có gì gấp?"

Doanh Vô Kỵ cắt một tiếng: "Đến lúc đó ta kể ra tình huống bên trong thi thể Côn Bằng thì phỏng đoán thấp hèn ác độc này tự nhiên tự sụp đổ. Quân tử hở trứng tiểu nhân thò vòi

(Vốn câu gốc trong luận ngữ là Quân tử vô tư, tiểu nhân ưu sầu), dù sao cũng tốt hơn có người trốn chui trốn lủi ở đây.Kỳ thật chỉ có một chút xíu như vậy, kỳ thật nhỏ đến căn bản không cần giấu".

Cơ mặt Doanh Vô Khuyết co rút: "Thân là quý tộc, lại miệng đầy lời thô bỉ, thật sự là nỗi sỉ nhục cho nhã nhặn!"

Doanh Vô Kỵ: "Ngươi cho rằng ta nói cái gì?"

Vừa rồi ngươi còn nói quân tử hở trứng……

Ở Lê quốc lâu rồi nên giọng khác đi một chút!

Mọi người: "……

Doanh Vô Khuyết mặt có chút cứng ngắc, nhưng cảm thấy tốt xấu cũng coi như khích tướng thành công, liền quay đầu đi: "Được rồi! Ngươi tốt nhất có thể kể lại được tình huống bên trong lấy ra.

Doanh Vô Kỵ cười vang: "Ta đương nhiên có thể! nam nhân chân chính nên làm thịt Côn Bằng, chỉ có tên vác vòi đi khắp nơi mới đứng sau lưng người khác"

Mọi người: "……

Bạch Kiếp: "???

Doanh Vô Khuyết: "…????

Hắn nghẹn nửa ngày, muốn nói cái gì đó.

Nhưng đúng lúc này, bầu trời trong xanh giống như bỗng nhiên ảm đạm một phần, ngay sau đó trong lòng mỗi người đều tăng thêm một phần áp lực khó hiểu.

Mọi người nhao nhao hướng lên trời nhìn lại, cũng không nhìn thấy đồ vật gì dị thường chỉ là cảm thấy bầu trời giống như phủ lên một tầng sa xám.

Thế thôi.

Nhưng trời trong xanh, lấy đâu ra sa bụi?

Tất cả mọi người vẻ mặt đều có chút ngưng trọng, nín thở ngưng thần, nhao nhao nhấc lên chân khí, đã tiến vào chuẩn bị chiến đấu trạng thái.

Đến giờ rồi.

Hơn nữa hiện tượng này giống y như trước kia Xác Côn Bằng xuất hiện điềm báo.

Phù……

Dường như có một trận yêu đất phongi qua, bầu trời "Sa mạc" lại nhiều hơn một tầng.

Doanh Vô Kỵ ngửa mặt lên trời nhìn lại, căn bản không nhìn thấy biên giới nhưng thần thức của hắn phô trương ra, có thể mơ hồ phân biệt hình dáng của nó như cá như chim.

Quả nhiên là Côn Bằng?

Sắc trời lại tối đi một phần, "Sa mạc" trên trời tựa hồ có hình dạng.

Cái này…… tựa hồ là đang vượt qua không gian, ở mảnh không gian này chậm rãi hiện ra.

Bí thuật vượt qua không gian bậc này có chút cao thâm, xem ra chính mình thật đúng là không thể muốn làm gì thì làm.

Toàn bộ Du Thành.

Như mưa to sắp tới.

Bầu trời rất nhanh liền tối, xu thế Côn Bằng áp thành trong nháy mắt liền che khuất bầu trời, trong ngoài tường thành nhanh chóng đốt đuốc, mới miễn cưỡng chiếu sáng chiến trường.

Mà trên bầu trời Xác Côn Bằng, cũng rốt cục ngưng tụ thành thực thể.

Chương 1093: Thực thể ngưng tụ Chương 1093: Thực thể ngưng tụ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngay khi thực thể ngưng tụ lại.

Áp lực phô thiên cái địa mà đến, vô số bóng ma, vô số thú rống chim hót vang lên, một đám thanh âm thê lương vô cùng.

Đàn chim trống rỗng xuất hiện trên bầu trời, một mảng lớn đông nghịt, như mưa rền gió dữ.

Ngoài thành cũng lang bạt, trong nháy mắt liền hình thành thú triều.

Loại cảnh tượng tận thế này.

Doanh Vô Kỵ nhìn cũng thấy ghê.

Đừng nói những con yêu này thực lực như thế nào, chỉ là trận chiến này, đã có thể làm cho vô số người sợ vỡ mật.

Nam Cung Lăng lại hưng phấn không thôi, trực tiếp mang theo Nam Cung Vũ nhảy xuống tường thành: “Chu thiên tử vệ đội, giết!”

Sau khi Doanh Vô Khuyết không cam lòng, cũng nhanh chóng nhảy xuống, theo hắn cùng nhảy xuống, còn có Bạch Kiếp cùng với vị cường giả Ngộ Thần Cảnh tông thất họ Doanh kia.

Trong nháy mắt.

Máu thịt tung bay.

Tiếng giết chóc rung trời.

Chỉ trong chốc lát, chiến đấu liền trực tiếp tiến vào giai đoạn gay cấn.

Mễ Đạc cau mày, ngẩng đầu nhìn lên, trầm giọng nói: "Vô Kỵ, chính là hiện tại!"

Uh!

Doanh Vô Kỵ gật đầu.

Vừa rồi thi thể Côn Bằng chưa hoàn toàn ngưng tụ, không gian trống rỗng, hắn căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bây giờ thời cơ cuối cùng đã đến.

Rút Hàm Quang Kiếm ra, tiện tay bổ ra một khe nứt.

Lắc mình tiến vào.

Cảm giác lại hoàn toàn bất đồng với trước kia.

Trước kia tùy tiện đạp một cái, trong nháy mắt là có thể tới nơi.

Hiện tại lại cảm giác giống như tiến vào một sơn động cực kỳ chật chội.

Ban đầu cực hẹp, chỉ đi lọt một người. Đi mấy chục bước mới rộng dần

Tuy rằng cũng không phải đặc biệt khó khăn, nhưng vẫn làm cho Doanh Vô Kỵ kinh hãi không thôi, cái này Xác Côn Bằng có thuyết pháp, trong nháy mắt liền muốn chạy trốn, căn bản là chuyện không có khả năng.

Giây tiếp theo.

Hắn vừa mới chui ra khe nứt, khe nứt đã bị lực xé rách không gian khổng lồ đóng lại.

Tiếng giết chóc vừa rồi còn rung trời, trong nháy mắt biến mất không thấy.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Doanh Vô Kỵ cảm giác như đi tới một thế giới khác.

Hắn rất cẩn thận, vừa mới tiến vào liền lập tức thúc giục hai đại thần kỹ bảo mệnh: Địa Sát 72 thuật – Tàng hình, cùng với Thiên Cương 36 pháp – Chính lập vô ảnh.

Cái sau có thể trốn vào hư không, hóa thành hư ảnh, vô hình vô chất, ngoại trừ tinh thần công kích, hết thảy thủ đoạn đều không làm gì được.

Cái trước đem hư ảnh đều giấu đi, cho dù hai bên đối mặt, thậm chí xuyên qua thân thể lẫn nhau, đối phương cũng không có khả năng phát hiện.

Đây cũng là sức mạnh lớn nhất Doanh Vô Kỵ dám tiến vào Xác Côn Bằng.

Yêu tộc cố nhiên mạnh, nhưng muốn dễ dàng phá vỡ hai loại pháp thuật này, căn bản không có khả năng.

Bên ngoài có hung dữ hơn nữa cũng không liên quan đến hắn.

Nhiệm vụ của mình, chính là thăm dò hư thực trong này.

Lúc này hắn mới cẩn thận đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Rất tối.

Nhưng cũng không phải đưa tay không thấy được năm ngón.

Vách tường Như là thịt, lại như đá, lại kiên cố không thể phá vỡ, tựa hồ mơ hồ hiện ra ánh sáng nhạt, để cho hắn có thể miễn cưỡng nhận rõ con đường.

Hắn đi theo.

Con đường quanh co khúc khuỷu, xoay quanh phía trước, ẩn ẩn có mùi hôi thối thê lương cổ xưa?

Doanh Vô Kỵ: "……

Sẽ không phải là ruột Côn Bằng chứ?

Hắn không rảnh suy nghĩ nhiều, một bên ghi chép bản đồ, một bên đi về phía trước, rất nhanh liền tìm được lối ra.

Chỉ là lối ra này bị một phong ấn rất mạnh phong ấn, hơn nữa hình như là thông ra ngoại giới……

Mẹ kiếp!

Đi ngược rồi!

Doanh Vô Kỵ mắng một câu, quay đầu trở về, sau chín khúc mười tám khúc, đi tới một chỗ khác.

Đi tới nơi này, hắn giống như đặt mình trong núi lửa.

Vách núi có đường đá chật hẹp, cúi đầu nhìn là vực sâu vạn trượng.

Đáy vực sâu có đầm, trong đầm tràn đầy đều là chất lỏng màu đỏ như máu, trong chất lỏng có cánh tay cụt chân cụt di động lên xuống, ở xung quanh trong đầm huyết thủy tẩy lễ cùng với pháp trận cực kỳ có tính phá hủy cọ rửa, dần dần mất đi hình thể vốn có, hóa thành huyết khí tinh thuần một lần nữa dung nhập vào trong đầm.

Xung quanh Huyết trì, có chín đại yêu chiếm cứ.

Từng đôi mắt trợn tròn, thần thức xúc tu đem huyết trì bao vây, cho dù kẻ nào xâm nhập đều khó có thể nhảy qua cảm giác của bọn chúng.

Hả?

Doanh Vô Kỵ xoa xoa cằm, tò mò quan sát huyết trì này.

Theo tiến độ, nơi này hẳn là dạ dày Côn Bằng?

Những cái chân gãy …

Cái gì?

Hắn hồi tưởng lại miêu tả của Mễ Đạc, Xác Côn Bằng lần đầu tiên xuất hiện, sẽ mang đến Yêu Sào, lần thứ hai xuất hiện, sẽ kết thúc cả trận chiến, mang đi tất cả Yêu tộc trên chiến trường, cho dù là tàn thân.

Đây là tái chế?

Nhưng những tàn thân kia ở giữa, giống như loáng thoáng có thể nhìn thấy cả tàn chi của Nhân tộc.

Mà trong thống kê của Sở quốc, hài cốt binh lính không còn hình như cũng không ít.

Chẳng lẽ bọn họ cũng bị luyện hóa theo?

Trong huyết trì yêu huyết mênh mông, đã đạt tới trạng thái tràn đầy, mênh mông đến mức Doanh Vô Kỵ đều có chút sợ hãi, cũng không biết huyết trì này dùng để làm gì.

Doanh Vô Kỵ trong lòng có chút sợ hãi, bởi vì trong huyết trì này, cũng không chỉ có yêu huyết, còn có một tia cảm giác quen thuộc như có như không.

Hắn đem thần thức thăm dò đan điền của mình, huyết khí Bia Mục Dã sau khi hòa tan đều ở chỗ này, hùng hậu mà quý khí.

Trong huyết trì này, không ngờ cũng có khí tức tương tự!

Mặc dù rất ít.

Nhưng có !

Hơn nữa từng tia từng tia đang tràn vào tế đàn trung tâm huyết trì.

Những thứ này…… Chẳng lẽ chính là từ trong chân tay gãy của Nhân tộc tinh luyện ra?

Yêu tộc muốn những thứ này làm gì?

Chương 1094: Đối mặt với Đại yêu Chương VIP

Chương 1095: Thượng cấp Hoàng nữ Chương 1095: Thượng cấp Hoàng nữ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tuy rằng Hoàng Nữ là thượng cấp của bọn chúng, nhưng Yêu tộc vốn không thể tính là một tộc quần, lại càng không có quan hệ cấp trên cấp dưới nghiêm khắc, cho dù ngươi là Yêu Vương, cũng không thể nói chơi !

Ta hiểu rồi!

Hoàng Nữ như là nghĩ tới cái gì: "Đây chính là pháp thuật Chính lập vô ảnh trong truyền thuyết của Nhân tộc, các ngươi chờ ta, xem ta dùng hỏa thiêu hắn!"

Dứt lời, trực tiếp một tay kết ấn.

Một luồng hỏa thiêu vô hình trực tiếp bị nó bóp ra, ngọn lửa này đều là trong suốt, không có bất kỳ độ ấm nào, nhưng lại làm cho người ta cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Thời điểm Doanh Vô Kỵ nhìn thấy đám lửa này, nhất thời da đầu đều tê dại.

Mẹ kiếp!

Hư Không Thần Hỏa?

Ngọn lửa nối thế giới hiện thực và hư không, có thể khiến vật của thế giới hiện thực cháy trong hư k hông, cũng có thể thiêu hủy đồ vật trong hư không

Thứ đồ chơi này là chân hỏa bổn mạng của Hư Không Thần Hoàng, loại yêu quái này vừa sinh ra đã đứng ở đỉnh cao

nhất của chuỗi thức ăn Yêu tộc, sinh trưởng ở khe hở giữa thế giới chân thật và hư không.

Khó trách liền tóm ngay được mình.

Chạy!

Doanh Vô Kỵ mặc kệ, tay phải trực tiếp từ trong hư không trốn ra, Hàm Quang Kiếm trong nháy mắt xuất hiện, lúc này bổ ra một đạo khe nứt, chém về phía tay phải Hoàng Nữ vừa mới nặn ra hỏa diễm.

Khí sắc bén khiến Hoàng Nữ biến sắc, không nghĩ tới nhân tộc này lại mạnh như vậy, cổ tay lúc này hư hóa, lại trực tiếp xuyên qua lưỡi kiếm.

Nhưng ả lại không có chú ý tới, Doanh Vô Kỵ một kích không trúng, chuôi kiếm cực nhanh nện xuống, trực tiếp nện trúng tay phải ả đang giữ cổ tay hắn.

Tê!

Hoàng Nữ bị đau, tay không khỏi buông lỏng nửa phần.

Doanh Vô Kỵ nhắm chuẩn thời cơ, lúc này thô bạo rút tay ra.

Sau đó co cẳng bỏ chạy, trong quá trình chạy trốn, thân thể trần trọc xê dịch, lại cảm giác sau lưng bị đốt đến đau rát.

Hoàng Nữ thấy Hư Không Thần Hỏa thất bại, không khỏi phun một ngụm: “Trượt như lươn!”

Nàng xoay người trừng mắt nhìn đám đại yêu: “Thất thần làm gì? Đuổi theo !

Đuổi theo?

Ngưu Yêu có chút bối rối:

Đuổi theo cái gì?”

Trư yêu thử dò xét nói: "Ta vừa rồi nhìn thấy một cánh tay bay qua, chúng ta đuổi theo cánh tay kia?"

Hoàng Nữ xoa xoa đầu, có chút sụp đổ: "Đó là người! người đấy! cánh tay cùng sau lưng hắn đã bị lửa của ta đốt đi ra, các ngươi mau đuổi theo!"

Được!

Bảy đại yêu gật đầu, đồng loạt đuổi theo ra ngoài.

Nơi này, chính là cấm địa của Nhân tộc, nếu thật sự bị tiểu tử này nhìn thấy thứ không nên nhìn, còn có thể chạy đi, chuyện này thật phiền phức.

Hoàng Nữ còn lơ lửng trên không trung, nhìn thấy bảy đại yêu đuổi theo, vẻ lo lắng trên mặt nhất thời biến mất không thấy.

Chân ngọc của ả khẽ động, mỉm cười đánh giá chùm sáng nơi này.

……

Chạy!

Nhất định phải chạy!

Doanh Vô Kỵ tê dại, hắn ngược lại không bị Hư Không Thần Hỏa thiêu ra thương thế quá nặng, cũng chính là chuyện lột một tầng da chết, khoét một tầng thịt nát, thương thế nặng hơn hắn đều chịu qua, chút thương thế này thật sự là không đáng nhắc tới.

Nhưng đau mề chính là, hắn bị Hoàng Nữ kia kéo ra khỏi trạng thái hư không.

Cánh tay và lưng đều lộ ra bên ngoài, mặc cho hắn sử dụng Chính lập vô ảnh thế nào, cũng không có cách nào rút về.

Hắn có thể cụt tay, trở thành Thần Điêu Đại Hiệp.

Cũng có khả năng bị người một kiếm đâm trúng sau lưng, nếu như cảm giác không sai, hẳn là có thể đâm vào trái tim mình một chút.

Không chết người.

Nhưng đủ để bị thương nặng.

Có thể nói, đây là tình huống tương đối đau mề.

Mà thời điểm hắn vừa rồi vung ra một kiếm kia cũng đã phát hiện, Xác Côn Bằng tự thành một mảnh không gian, vừa rồi thời điểm thả yêu đi ra, hắn còn có thể liên thông hai giới, hiện tại Xác Côn Bằng ở bên ngoài xem ra hẳn là đã biến mất, hắn cho dù sử dụng tất cả vốn liếng, cũng chỉ có thể ở Bên trong xác Côn Bằng xuyên qua.

Muốn đi ra ngoài, phải chờ mấy canh giờ sau, Xác Côn Bằng lần nữa hiện ra ở thế gian.

Theo ước tính, còn có hai canh giờ.

Mẹ nó, bây giờ là thời khắc bị truy nã.

Nếu thật sự bị đại yêu bao vây, chẳng lẽ thật sự phải tử chiến hai canh giờ?

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề, chỉ cần đại yêu cấp bậc Yêu Vương không ra tay, thật đúng là không phải không có hy vọng cứng rắn chống đỡ hai canh giờ, nhưng nơi này là có Yêu Vương, hơn nữa Yêu Vương Huyết Mẫu kia khắc chế chính mình.

Mẹ kiếp!

Hư Không Thần Hoàng!

Nếu không là hắn đọc thuộc làu làu Vạn Yêu Phổ, thật đúng là không biết có tồn tại như vậy.

Cái này cũng có thể gặp được, thật sự là xui xẻo.

Doanh Vô Kỵ không dám trì hoãn, chân đạp Thất Tinh bộ, nhanh chóng chạy trốn, thừa dịp tin tức còn chưa bung, liền trực tiếp cắt đuôi mấy tên kia.

Dù sao tốc độ của hắn cũng cực kỳ thái quá.

Hơn nữa khí tức có thể miễn cưỡng ẩn nấp, chỉ có chỗ bị Hư Không Thần Hỏa thiêu đốt phát ra mùi, nhưng tốc độ phát tán mùi này chậm hơn rất nhiều so với tốc độ hắn chạy trốn.

Hơn nữa thân thể Côn Bằng cũng đủ lớn.

Hẳn là không vấn đề gì……

ÔI!

Doanh Vô Kỵ mới vừa sinh ra ý niệm này, liền thấy được một nam tử toàn thân lân giáp màu đen đang chiếm cứ ở trên trần nhà, mắt tam giác ngược lạnh lẽo khiếp người, còn nhè nhẹ nhỏ dãi.

Vừa rồi lại hoàn toàn không có phát hiện!

Một người một rắn vừa mới đối mặt.

Xà yêu liền trực tiếp phóng ra khởi bước, răng nanh hóa thành hai tay kiếm hóa thành hai đạo lưu quang, hướng cổ tay cùng hậu tâm của Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ nhất thời tóc gáy dựng thẳng, tốc độ đánh lén của xà yêu thật sự nhanh đến thái quá, cơ hồ sẽ không có thời gian phản ứng, hắn cho dù tốc độ nhanh hơn nữa cũng khó tránh khỏi rớt lại phía sau nửa nhịp.

Bất quá tốc độ lạc hậu, đối với hắn mà nói căn bản không phải hoàn cảnh xấu.

Chương 1096: Trái với Nhân nộ Chương 1096: Trái với Nhân nộ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Một đạo thần quang từ trong mắt hắn bắn ra.

Xà yêu mạnh mẽ thu lại song kiếm.

Thần sắc phức tạp: "Ngươi đi đi!"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Nho gia tuyệt học, pháp thuật địa cấp, kỹ năng Nhân Nộ Chi Nghĩa

Trong quá trình thi pháp, cả người thi pháp và người bị thi pháp đều phải đội cái mũ tha thứ, không thể làm bất cứ chuyện gì trái với hai chữ Nhân Nộ

Thời gian duy trì liên tục, phải xem cường độ tinh thần hai bên.

Bởi vì song hiệu cưỡng chế, cho nên ở trong sinh tử chiến cơ bản không có chỗ dùng, cho nên chỉ đánh giá là Địa cấp, bằng không với hiệu quả cưỡng chế này, cũng đủ để lên trời rồi.

Hắn nhếch miệng: "Vậy ta đi đây!"

Xà yêu lắc đầu: "Thừa dịp ta còn có thể khống chế được tính tình của mình.

Doanh Vô Kỵ: "Được rồi! Tạm biệt!"

Xà yêu cũng rất lễ phép: "Tạm biệt!"

Cất kiếm đi. Tiếp tục chạy.

Ngưu yêu thở hồng hộc chạy tới, vẻ mặt khiếp sợ nhìn xà yêu: "Ngươi cứ như vậy thả hắn đi?"

Xà yêu có chút phiền muộn: "Nếu không thì sao?"

Ngưu yêu không nhịn được: "Hắn có thể đã xem hết tình huống bên trong, nếu bị hắn chạy đi, hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Ngươi nói cho ta biết, ngươi nên làm gì?"

Xà yêu đương nhiên nói: “Đương nhiên là tha thứ cho hắn…”

Nói được một nửa.

Hắn thần sắc đột nhiên kịch biến, sắc mặt khó thấy tới cực điểm: “Oa nha nha! Nhân tộc tiểu tặc, ta vả chết ngươi!”

……

Doanh Vô Kỵ hết sức ẩn nấp khí tức, một đường chạy trốn, trước đó hắn đã tương đối quen thuộc với địa hình và bố phòng này, biết rõ yêu trên con đường nào tương đối ít.

Nhưng hiện tại toàn bộ Xác Côn Bằng đều sôi trào, cho dù ít yêu hơn nữa cũng đều đang bổ đi tìm hắn, nào để cho hắn tùy ý chạy trốn?

Nếu không là Doanh Vô Kỵ tốc độ đủ nhanh, chỉ sợ đã sớm bị vây lại.

Nhưng tốc độ của hắn có nhanh hơn nữa, cũng tránh không được kết cục dẫn đầu kéo theo một đám chạy theo sau.

Shit!

Da đầu Doanh Vô Kỵ có chút tê dại, nếu trốn không thoát, sợ là gặp nguy.

Làm sao trốn?

Đúng rồi!

hậu môn Côn Bằng!

Hắn nghĩ tới nơi mình bước vào lúc ban đầu, nơi đó là nơi duy nhất trong tất cả các phương vị thi thể Côn Bằng không có đại yêu đóng giữ.

Mà hậu môn Côn Bằng, cũng là địa phương duy nhất thông ra ngoại giới.

Mặc dù có trận pháp phong ấn, nhưng tư duy nghịch hướng, có trận pháp phong ấn, liền đại biểu nơi này tương đối yếu ớt. Huống hồ trong tay hắn còn có Phá Trận Chương, chính là khắc tinh của tất cả cấm chế.

Tuy rằng không biết đột phá tầng phong ấn này sẽ thông tới nơi nào, nhưng dù sao cũng tốt hơn là bị vây đánh đến chết.

Suy nghĩ thế

Cước bộ Doanh Vô Kỵ càng lúc càng nhanh, mặc cho vô số đại yêu đánh tới phía mình, hắn giống như cá chạch xông về phía hệ thống tiêu hóa Côn Bằng trong lúc đó cũng đánh trọng thương vài con đại yêu.

Xoẹt!

Mắt thấy Doanh Vô Kỵ cắm đầu vọt vào, tất cả đại yêu đều không nhịn được.

Làm sao bây giờ? Nó muốn biến thành ba ba.

Chúng ta theo sao?

Không theo nữa phải không?

Một đám đại yêu thực lực mạnh mẽ đều dừng bước, rõ ràng là sợ.

Ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều dừng lại không tiến lên.

Chỉ có thể để mặc Doanh Vô Kỵ càng chạy càng xa, biến mất ở khúc cua của ruột.

Nếu không…… Giải tán đi?

Tiểu tử này tuy rằng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, chúng ta cũng phải nhìn hắn chết, quỷ mới biết hắn ở chỗ này đều thấy được thứ gì, nếu không may hắn trốn được thì chết dở?”

“Vừa rồi nhìn hắn chạy trốn, rõ ràng đối với chúng ta cái này rất quen thuộc a!”

Đúng! Cái mạng này của hắn, chỉ định không thể lưu lại!

Đem hắn chặn lại!

Chúng ta chặn ở đây, các ngươi tiếp tục tìm kiếm. Thủ đoạn của Nhân tộc rất nhiều, nếu tiểu tử này thuấn di như lão già, chúng ta sẽ chặn không công.

Được!

Vì thế một đám đại yêu khoanh chân ngồi xuống, một đám đại yêu tứ tán tìm kiếm.

Doanh Vô Kỵ quay đầu nhìn thoáng qua.

A!

Một đám ngốc lại cảm thấy ta sẽ đi ra ngoài…… Không đúng! Tên ngốc kia chính là mình?

Hắn cảm thấy

Cảm giác sinh cơ trên mu bàn tay cùng sau lưng đang chậm rãi xói mòn, tựa hồ đang bị những thạch bích như đá như thịt này hấp thu.

Đây là…… tác dụng tái hấp thu?

Hơn nữa còn là lực lượng quy tắc thật sự.

Thật mẹ nó toi rồi, vừa rồi toàn thân đều trốn ở trong hư không không có cảm giác, hiện tại cảm giác hoàn toàn không thể kháng cự.

Tốc độ không nhanh, nhưng cũng không tính là chậm.

Này nếu ngốc mấy canh giờ, cả cái cánh tay, cùng với sau lưng liền bị tiêu hóa mất.

Trốn?

Quả thật có thể trốn.

Chỉ là sau khi chạy loạn, những đại yêu kia tuy rằng không nhìn thấy mình, nhưng chúng mũi rất thính , mình chỉ cần chạy trốn, nhất định sẽ bị phát hiện, sau đó tránh không được một trận đuổi giết.

Về phần cái phong ấn kia, lúc trước hắn còn muốn đánh vỡ chạy trốn tới, nhưng nhìn tình huống bây giờ, hắn cũng không biết đánh vỡ phong ấn chạy đi sẽ là hậu quả gì.

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề.

Nhưng nhìn thấy làn da vốn căng thẳng của cánh tay phải mình, đã mơ hồ có xu thế ảm đạm héo rút, liền không dám kéo dài nữa.

Vậy.

Chạy đi đâu?

Trốn chỗ nào mới có thể kéo giờ lâu một chút?

Hắn nhắm mắt lại, kết cấu bên trong xác Côn Bằng trong đầu hắn chậm rãi hình thành.

Với Mặc gia thôi diễn thuật, phàm là hắn đã từng qua địa phương nào sẽ lên kế hoạch tính toán tỉ mỉ từng chi tiết.

Hắn nhớ rõ ràng, thời điểm mình kéo theo đám đại yêu, kỳ thật mỗi một chỗ đều có đại yêu chưa động, cho dù chạy trốn tới chỗ nào, thời gian bị phát hiện cũng sẽ không quá dài.

Xúc tu tinh thần nhanh chóng trải ra, lại cảm giác bị hạn chế cực lớn.

Nhưng dù vậy, hắn cũng nhận ra một hơi thở quen thuộc.

Không xa lắm đâu.

Hơn nữa cường độ khí tức rất đơn lẻ

Chương 1097: Con ngốc xuất hiện Chương 1097: Con ngốc xuất hiện

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mẹ kiếp! Doanh Vô Kỵ kinh ngạc: "Con ngốc sao lại ở đây? không phải đi tu luyện với lão trưởng lão sao?"

Hơi thở này không phải ai khác.

Chính là Bạch Chỉ biến mất một đoạn thời gian trước.

Vì sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Chẳng lẽ là bị bắt?

Khu vực Bạch Chỉ ở chỗ Doanh Vô Kỵ cũng chưa từng đi qua, cách vị trí hiện tại của hắn lại có chút gần, cái này…

Bàng quang?

Không phải chứ Bạch Chỉ?

Doanh Vô Kỵ rốt cục không do dự nữa, lưu lại tại chỗ một khôi lỗi nhiễm khí tức của mình, để hấp dẫn lực chú ý của những đại yêu kia, sau đó trực tiếp bổ ra một khe hở rời đi.

Rất nhanh.

Từ khe nứt bước ra, chính là một địa phương có chút ấm áp thoải mái.

Hình như có chất dinh dưỡng cuồn cuộn không ngừng để tẩm bổ.

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm giác cánh tay cùng sau lưng mình vừa rồi sinh cơ xói mòn, trong nháy mắt liền khôi phục sức sống.

Nơi này là……

Công tử?

Bạch Chỉ bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, thấy cánh tay và lưng lơ lửng, nhất thời luống cuống: “Sao công tử chỉ còn lại chút này? Công tử cũng bị nuốt? Ý của em là…… công tử chính là lợi hại, đầu cũng không còn mà có thể chạy trốn. Đầu cũng không làm sao chạy trốn?

Đúng là Bạch Chỉ rồi.

Mình chỉ còn lại một chút cũng có thể bị nàng nhận ra.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, trực tiếp từ trong hư không trốn ra, xụ mặt hỏi: “Ngươi không phải nói đi theo lão trưởng lão tu luyện sao?”

A! Đầu mọc ra rồi!

Bạch Chỉ mừng rỡ, vội vàng nhào vào trong ngực Doanh Vô Kỵ, tay sờ xuống dưới: “A! Cái này cũng mọc ra rồi”.

Doanh Vô Kỵ khóe miệng giật giật: “Đừng giả ngốc nữa, trả lời vấn đề của ta!”

Nha đầu này tuy rằng không học được Chính Lập Vô Ảnh, nhưng tuyệt đối là nghe nói qua.

Còn giả ngốc cái gì?

Bạch Chỉ có chút ngượng ngùng cúi đầu: “Còn không phải bởi vì em muốn cứu công tử…

Doanh Vô Kỵ ôm đầu nàng xoa một cái: “Nói rõ ràng!

Dưới sự ép buộc của hắn, Bạch Chỉ cuối cùng nói một lượt chuyện đi tới nói ra.

Nói ngắn gọn chính là, bởi vì những thứ Thiên Nhân tộc tiết lộ ở ngoại vực kia, chỉnh thể Yêu tộc trở nên mạnh hơn rất nhiều, nhưng hạn mức cao nhất vẫn chỉ như vậy, muốn đột phá chỉ có thể mở ra một con đường khác.

Bọn họ muốn đi con đường, chính là Nhân tộc lúc trước đi cái kia, chính là thai thuế+huyết mạch quy tắc.

Con đường thai thuế, chỉ có Bạch Chỉ là thông suốt.

Yêu tộc là dựa vào huyết mạch tu hành không sai, nhưng bọn họ không có cách nào hình thành tộc quần như Nhân tộc, cho nên cũng không có cách nào đi theo con đường phân phối tộc vận

Vừa khéo

Bạch Chỉ lại làm được

Không chỉ thông qua phương pháp tu luyện Thai Thuế, tăng lên phẩm giai yêu thai, còn dựa vào huyết tinh Bia Mục Dã Minh Đô đột phá đại yêu cảnh.

Nàng lúc trước không chịu tiết lộ thực lực, chính là bởi vì đã đến Đại Yêu cảnh, lo lắng Doanh Vô Kỵ biết phu cương không hưng, lúc ngủ với nhau biểu hiện không đủ dũng mãnh.

Tóm lại.

Bạch Chỉ có thể chất này, liền tương đương với nắm giữ con đường khiến tất cả Yêu tộc đều điên cuồng tăng lên phẩm chất

Trực tiếp trở thành đại yêu được cung phụng trong yêu tộc

Ở trong Yêu Sào, hưởng thụ đãi ngộ chỉ sau Yêu Vương.

Nếu như đêm đó mình ra chậm một canh giờ, phỏng chừng trực tiếp Yêu Sào công trận.

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc, không nghĩ tới con ngốc hỗn ăn hỗn uống của mình, lại trực tiếp hỗn thành đại lão, cái này giờ còn oách hơn mình, đưa nàng đưa tới Hồ Vương, đầu tư cũng là kiếm được một mớ, vớ va vớ vẩn có khi toàn thể Yêu tộc đều vùng lên

Kinh nghiệm này, thật đúng là ly kỳ.

Nói đến Yêu tộc tu luyện lạc hậu hai phiên bản lớn so với Nhân tộc, lối tắt khác chính là đi theo quy tắc huyết mạch.

Lấy lý giải thô thiển của Doanh Vô Kỵ đối với quy tắc huyết mạch, thứ này kỳ thật chính là "vận" của tộc quần, hệ thống xã hội Yêu tộc không đủ hoàn thiện, rất lệ thuộc vào cá thể, liên kết lẫn nhau tương đối ít, cho nên thường xuyên phân hóa.

Về phần Nhân tộc, thời kỳ Thiên Nhân tộc chính là cường giả mạnh, nhưng bộ phận cường giả kia muốn cùng Nhân tộc thoát ly, cho nên cũng không khác gì so với yêu tộc

Sau Viêm Hoàng, phân phối tộc vận cùng bộ lạc hưng suy có liên quan, bộ lạc suy yếu thì huyết mạch suy yếu, cuối cùng quốc gia dần dần hình thành, quý tộc tuy rằng lũng đoạn huyết mạch, nhưng cũng không dám làm loạn, để phòng ngừa quốc gia suy bại. Nhưng hiện tại, chế độ này cũng đi tới nút thắt.

Trong lúc mơ hồ.

Doanh Vô Kỵ giống như có chút hiểu ra, càng kiên định suy nghĩ trước kia của mình, con đường thánh nhân càng rõ ràng, chỉ là giống như còn mơ hồ thiếu vài thứ.

Hắn nhìn về phía Bạch Chỉ: "Cho nên em vẫn lừa dối bọn chúng, cũng không lấy được một chút chỗ tốt nào còn bọn chúng cũng nguyện ý cung phụng em?"

Bạch Chỉ ưỡn ngực: "Ai nói em một chút chỗ tốt nào cũng không lấy được

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Còn định lừa ta!

Huyết tinh của Bia Mục Dã đã bị nàng tiêu hóa hết, nàng có thể lấy ra cái gì?"

Bạch Chỉ không phục: “Em lấy không ra, nhưng công tử có thể lấy ra !”

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút: “Em bán ta?”

“Em bán ai cũng sẽ không bán công tử !”

Bạch Chỉ Tiếu híp mắt, trong đôi mắt như trăng lưỡi liềm có một loại quang mang giảo hoạt chớp động: “Em bất quá chỉ là lập một lời thề yêu, nhất định có thể giúp Yêu tộc bồi dưỡng vài nhân tài giống như em…… A không! Yêu tài! Sau đó bọn họ liền hầu hạ em, cho em ăn ngon uống ngon, em còn phải làm một việc…..

Doanh Vô Kỵ ánh mắt sáng lên: “Cho nên nơi này là…”

Bạch Chỉ buông tay: “Phòng nuôi con!”

Doanh Vô Kỵ: “……

Bạch Chỉ hì hì cười nói: “Công tử đi theo em!

Nói xong, liền hưng phấn lôi kéo Doanh Vô Kỵ đi về một phương hướng.

Chương 1098: Công tử đi theo em Chương 1098: Công tử đi theo em

Người dịch: PrimeK Tohabong

Sau đó Doanh Vô Kỵ liền nhìn thấy bảy tám quả trứng cực lớn cùng yêu thai nối liền, cứ như vậy treo ở trong không khí, ngoại trừ đủ để tẩm bổ chất dinh dưỡng vạn vật, còn có từng luồng khí tức quen thuộc tràn vào, chính là từ trong huyết trì.

Cảm ứng được khí tức.

Hẳn là từ trong tàn chi Nhân tộc lấy ra, rất giống khí tức Huyết Tinh Bia Mục Dã, nhưng phân chia đến cá nhân, phẩm chất cùng nồng độ rõ ràng thấp vài cấp bậc.

Yêu tộc vốn kế hoạch, hẳn là thông qua những thứ này bồi dưỡng Yêu Tiên, chỉ là như vậy hiệu suất quá thấp.

Bạch Chỉ hai tay ôm tay phải Doanh Vô Kỵ, tranh công nói: "Bọn nó đều cùng huyết mạch Yêu Vương cực kỳ nồng đậm, cho nên kế hoạch của em chính là, chế tạo một hồi hoặc là chờ một hồi náo động, đem những vật nhỏ này nuôi lớn, tập phương pháp Thai Thuế của Nhân tộc, công tử lại đem huyết khí còn lại cho bọn họ, chờ bọn họ tu luyện thành công, liền đem bọn họ thả về Yêu Vực.

Doanh Vô Kỵ: "…!!!

Như vậy Bạch Chỉ hoàn thành lời thề, chính mình cũng có mấy đứa nằm vùng.

Từ lúc sinh trưởng đến khi ở trong hoàn cảnh của Nhân tộc, lập trường của bọn họ hầu như không khác gì Bạch Chỉ.

Kế hoạch như vậy.

Là đầu Bạch Chỉ có thể nghĩ ra?

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Bạch Chỉ: Σ (⊙▽⊙「a

Bạch Chỉ: ～ (￣)￣～

Tay Doanh Vô Kỵ hơi run, cái này…… Chơi hơi lớn !

Hắn cẩn thận nhìn huyết mạch mấy Yêu Vương này, ngoại trừ được quy tắc bản thân Xác Côn Bằng bảo vệ, xung quanh còn có cấm chế khác, cường hãn đến mức cho dù cầm Phá Trận Chương trong tay cũng chưa chắc có thể dễ dàng phá vỡ.

Hắn hỏi: "Em có bao nhiêu nắm chắc?"

Bạch Chỉ không xác định nói: "Nếu như hiện tại, chỉ có một thành. Nếu như thật sự có thể loạn lên, những cấm chế này đều sẽ suy yếu, ba thành! Nếu như Xác Côn Bằng hoàn

toàn rơi vào tay giặc, bố trí cấm chế yêu toàn bộ bị hủy, vậy thì có năm thành.

Nàng có chút ngượng ngùng.

Vừa rồi miêu tả sinh động như thật.

Kết quả nói toạc ra cũng chỉ có năm thành.

Doanh Vô Kỵ móc Phá Trận Chương và một người gỗ ra đưa cho nàng: "Vậy thêm cái này nữa?"

Bạch Chỉ trước tiên đem đầu gỗ nhân nhét vào trong ngực, lại tiếp nhận Phá Trận Chương, cảm thụ được bên trong khí tức cực khủng, nhất thời ánh mắt sáng lên: "Còn có thể thêm hai thành!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu.

Nếu như tất cả điều kiện đều đạt thành, đó chính là tỷ lệ thành công bảy phần.

Nhưng muốn triệt để công hãm Xác Côn Bằng, độ khó hình như lớn hơn một chút.

Tuyệt kỹ của Thập Tam gia, em dùng quen không?

Quen! Công tử yên tâm!

Bạch Chỉ hưng phấn thưởng thức Phá Trận Chương một hồi, rồi hề hề cất đi.

Doanh Vô Kỵ vuốt vuốt khuôn mặt của nàng, thấp giọng hỏi: "Em lăn lộn ở đây lâu như vậy, hiểu rõ mấy phần kế hoạch của Yêu tộc?"

"Đương nhiên là rất nhiều rất nhiều!"

Bạch Chỉ có chút đắc ý, liền đem những gì nàng biết kể lại một lần.

Sương mù chiến tranh trên bản đồ trong đầu Doanh Vô Kỵ cũng bị xua tan rất nhiều.

Có thể xây yêu sào, Dưới Chuyên Húc Ấn Viêm quốc ngoại trừ đại yêu xé rách một lỗ hổng trên Chuyên Húc Ấn, tất cả công lao còn lại đều phải quy về không gian thi thể Côn Bằng sinh sôi nảy nở yêu sào dưới Chuyên Húc Ấn.

Thứ đồ chơi này tự thành không gian, quan hệ với hiện thế rất vi diệu.

Có thể nói nó không có tọa độ, hoặc là nói toàn bộ tọa độ.

Nó muốn xuất hiện ở đâu cũng được, cũng có thể nói nó đồng thời tồn tại ở khắp nơi trên thế giới.

Bất quá nó đại đa số thời gian, đều tồn tại dưới Chuyên Húc ấn Viêm quốc, chỉ có yêu triều công thành, mới có thể xuất hiện ở Thành trên không Du.

Các bộ phận trên thi thể nó đều có sự huyền diệu riêng.

Bất quá trọng yếu nhất chỉ có ba bộ phận, một cái chỗ Doanh Vô Kỵ gặp Hoàng Nữ, một cái là dạ dày, nơi có Huyết trì sâu không thấy đáy, còn chỗ nữa là nơi đang ấp trứng yêu.

Cái trước, Bạch Chỉ cũng không biết vì sao trọng yếu, chỉ biết nơi đó là cấm địa, trừ Hoàng Nữ ra, tất cả đại yêu đều là một tháng mới có thể đến phiên một lần.

Cái sau, vì Yêu tộc bồi dưỡng Yêu Tiên.

Dạ dày ở giữa, bên trong không chỉ có thu hồi yêu huyết, còn có máu bình thường Yêu tộc tự mình thả, tuy rằng trước đó Yêu tộc cũng bỏ mình không ít, nhưng cái này thấp hơn nhiều so với biểu hiện bề ngoài.

Nói cách khác, bọn họ hướng Chu Thiên Tử và Cơ Động

Thậm chí hướng ngoại giới biểu hiện đều là lực lượng sau khi yếu đi, chỉ cần bọn họ nguyện ý, chiến lực bộc phát trong thời gian ngắn thậm chí có thể vượt qua thời kỳ toàn thịnh.

Đây là lừa dối Cơ Động và Chu thiên tử?

Hơn nữa căn cứ vào biểu hiện lúc trước của hai người này khi câu thông cùng Yêu tộc, hai người này hẳn là thật sự tin tưởng, Bạch Chỉ nghe Hoàng Nữ nói qua, Cơ Động hứa hẹn ngày mười lăm tháng này, sẽ làm cho tám phần yêu bên trong yêu sào đều có được quan thân.

Yêu Sào đương nhiên là đối lập với tất cả Nhân tộc.

Nhưng Chu thiên tử tự nhận là có thể khống chế yêu sào, mượn việc này lập uy.

Cơ Động cũng tự nhận là có thể khống chế được Yêu Sào, cũng mượn việc này lập uy.

Yêu sào cũng cần cơ hội này.

Cho nên ba bên phối hợp nhịp nhàng với nhau.

Yêu tộc không biết chiến lực cao cấp của Nhân tộc như thế nào, Nhân tộc cũng không biết chiến lực cao cấp của Yêu tộc như thế nào, nhưng đều vô cùng tự tin với mình. Nhưng kết cục đến tột cùng sẽ như thế nào, ai cũng không biết.

Doanh Vô Kỵ cau mày: “Thật mẹ nó chán ghét !

Bạch Chỉ gật đầu, sắc mặt có chút lo lắng: “Công tử, các ngươi có thể đánh thắng sao?”

Doanh Vô Kỵ buông tay: “Ta cũng không biết, lại chưa từng đánh trận…”

Được rồi!

Công tử cứ ở đây, nơi này rất an toàn, ngoại trừ em và Hoàng Nữ sẽ không có ai tới, hơn nữa Hoàng Nữ bình thường

cũng không tới.

Uh!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu.

Chương 1099: Hoàng nữ tỷ tỷ Chương 1099: Hoàng nữ tỷ tỷ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Vừa mới chuẩn bị ngồi xuống, bên ngoài liền truyền đến một thanh âm.

Tiểu Bạch Chỉ, Hoàng Nữ tỷ tỷ muốn vào nha!

Được rồi!

Doanh Vô Kỵ: "……"

Hắn rất đau mề, nói nhanh: "Em ngăn ả ta lại, ta ở bên ngoài trốn trong chốc lát!"

Đại não cấp tốc vận chuyển, vạch ra lộ tuyến chạy trốn, không đợi Bạch Chỉ gật đầu.

Hắn liền vung kiếm, chui vào trong khe nứt.

Chỉ cần Hoàng Nữ không ở bên ngoài, chính mình sẽ không có đặc biệt nguy hiểm, hắn có lòng tin ở dưới đại yêu vây công kiên trì đến khi Xác Côn Bằng tái hiện.

Khe nứt mới nứt ra.

Hắn liền đối diện với một con giống như chuột yêu cơ bắp, nhìn cơ bắp này giống như Kangaroo yêu.

Bất quá vừa mới đột phá đại yêu.

Doanh Vô Kỵ tuyệt không khách khí, trực tiếp một kiếm tước mất đầu chuột yêu, sau đó thi triển chân hỏa đem hắn đốt cháy hầu như không còn.

Trước sự chênh lệch thực lực to lớn, chuột yêu thậm chí không phát ra tín hiệu cầu cứu.

Thai hóa dịch hình thúc giục.

Doanh Vô Kỵ trực tiếp biến thành bộ dáng chuột yêu, ngoại trừ sau lưng bị bỏng thoáng tản ra mùi tiêu hương, cũng không khác gì chuột yêu lúc trước.

Cũng đúng lúc này.

"Ngươi động tĩnh gì, có phát hiện gì không?"

Một đại yêu khác đi tới, thần sắc ngữ khí vô cùng bình thường.

Nhưng mà ở khoảng cách Doanh Vô Kỵ còn có nửa trượng, bỗng nhiên bạo khởi tập kích tới.

Doanh Vô Kỵ không chút kinh ngạc, trực tiếp một kiếm đánh về phía cổ họng của hắn, nhưng mà đại yêu này thực lực mạnh hơn không ít, tránh thoát trong gang tấc, nhưng cổ vẫn lưu lại một vết thương sâu bằng ngón cái.

Nhưng Doanh Vô Kỵ biến chiêu, gọn gàng cắt đầu hắn.

Bất quá vẫn chậm một bước, tiếng thét chói tai đã phát ra.

Doanh Vô Kỵ không dám chậm trễ, nhanh chóng bổ ra một khe nứt, tiếp tục chạy trốn.

Tiếp theo.

Sợ là một hồi huyết chiến.

……

Trên chiến trường vẫn tối tăm không ánh sáng.

Tuy rằng xác Côn Bằng che khuất bầu trời đã biến mất, nhưng cả bầu trời phảng phất đều bịt kín sương mù đỏ sậm.

Tình hình chiến đấu rất kịch liệt.

Nhưng không tính là thảm thiết.

Đại bộ phận binh lính phụ trách phòng thủ và hiệp công, đều thừa nhận áp lực không nhỏ, nhưng áp lực này tuyệt đối không khiến người ta tuyệt vọng như binh lính Sở quốc miêu tả lúc trước.

Bởi vì đại bộ phận áp lực, đều bị Nam Cung Lăng dẫn dắt Vệ đội trực thuộc Chu vương thất cùng Càn quân gánh vác, bọn họ chỉ cần ở trên tường thành cân bằng lại lực lượng Yêu Triều không trung, cộng thêm cung nỏ thủ tinh nhuệ Hàn Quốc phái tới gia nhập, cơ bản không tổn thất nhiều

Tình huống phòng thủ.

Bọn họ thậm chí có tinh lực thỉnh thoảng hướng dưới thành xem một chút tình hình chiến đấu

Mạnh quá!

Vệ đội trực thuộc Chu vương thất cùng Tinh nhuệ Càn quốc thật sự quá mãnh liệt!

Trước kia Tiểu Yêu Triều tuy rằng cũng không có phá thành, nhưng mỗi lần đều sẽ cho tường thành tạo thành tổn hại không nhỏ, do đó làm nền cho Đại Yêu Triều công thành.

Nhưng lần này, yêu quần chính diện trùng kích tường thành, thậm chí không có cơ hội tiếp xúc đến tường thành.

Từng đợt lại từng đợt, đều bị hai chi siêu cấp tinh nhuệ chặn lại.

Binh lính vệ đội trực thuộc Chu vương thất, tuy rằng cơ hồ chưa từng trải qua chiến tranh, phần lớn thời gian đều ở trong Chu vương và vùng lân cận, rất có ác danh thiếu gia binh.

Nhưng tu vi bình quân của bọn họ đã rõ ràng cao hơn tướng sĩ bình thường một mảng lớn, hơn nữa xuất phát từ huấn luyện của Nam Cung gia, tương đối quen thuộc phương pháp

chiến trận, loại sức chiến đấu này có thể nói là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, giống như máy xay thịt, yêu triều căn bản không thể đột phá.

Nếu như chỉ là như vậy, còn chưa đủ để so sánh với vệ đội trực thuộc Chu vương thất.

Nhưng Doanh Vô Khuyết hiện tại tựa hồ đã nắm giữ lĩnh vực sát phạt, cho dù bởi vì tu vi có hạn, không có cách nào phát huy khủng bố như Doanh Việt, đối với sức chiến đấu của quân đội cũng có tăng lên rõ rệt, hơn nữa Càn quân hiện tại, trên người mỗi người đều mang theo một cỗ lệ khí.

Lệ khí này, người Bạch gia đều có chút quen thuộc.

Trên tường thành.

Bạch Nông thần sắc âm trầm, Lĩnh vực sát phạt, còn có lệ khí này, rõ ràng đều có liên quan đến bí cảnh Bạch gia tặng cho vương thất họ Doanh, vốn là thuộc về Doanh Vô Kỵ, nhưng kết quả…

Tức giận a!

Chủ tướng các quốc gia khác cũng thần sắc phức tạp.

Không nghĩ tới Chu vương thất cùng Càn quốc đã mạnh thành cái dạng này.

Nhất là Mễ Đạc, cau mày áp lực như núi, sau khi trận chiến này kết thúc, Sở quốc hẳn là có một đoạn thời gian bảo hộ sau chiến tranh, nhưng nếu trong lúc đó các quốc gia khác bất chấp tiếng xấu tấn công thì cũng khó mà bảo vệ mình

Sở quốc đồng thời tiếp giáp với liên minh họ Cơ và Càn quốc, loại binh lực này, làm sao ngăn cản?

Cái này cũng quá khó khăn.

Ánh mắt Cơ Động vô cùng bình tĩnh, đang tinh tế suy tư điều gì đó.

Quân đoàn hắc giáp chỉ phái ra năm ngàn, mặc dù chỉ là hiệp công, nhưng thật sự cùng Yêu tộc giao thủ, cuối cùng thiết thực cảm nhận được sức chiến đấu của Yêu Triều.

Thành thật mà nói.

Yêu tộc rất mạnh.

Mạnh như hắn dự đoán, chính là loại mạnh không sai chút nào.

Điều này để cho hắn có chút cảnh giác.

Không khỏi có chút hoài nghi, Yêu tộc có phải cất giấu hậu thủ cường đại hơn hay không.

Chỉ là loại hoài nghi này, không thể nào nghiệm chứng.

Trên chiến trường. Có lẽ là ý thức được lần này lực lượng Nhân tộc quá mạnh mẽ.

Thế công của Yêu Triều cũng chậm lại, thậm chí lộ ra một tia khiếp ý, chuyển công thành thủ, giống như đang chờ đợi rút lui.

Nhưng muốn lập uy hai phương, thì lại cho bọn hắn cơ hội, mà trực tiếp phản công trở về.

Chương 1100: Sóng triều tiểu yêu Chương 1100: Sóng triều tiểu yêu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đến giờ cuối cùng.

Yêu Triều lại có xu thế chạy tứ tán, vốn lực lượng trên không trung, cũng quay đầu thành hỏa lực yểm hộ của bọn họ.

Cứ kéo dài như vậy.

Sóng Tiểu Yêu Triều này, yêu bị giết chỉ còn lại ba thành.

Cũng vừa lúc đó, bầu trời tối sầm lại, hư ảnh khổng lồ tái hiện.

Nhiều nhất qua một khắc đồng hồ, có thể ngưng tụ thành Xác Côn Bằng, sẽ thu tất cả Yêu tộc cùng với hài cốt trên sân.

Chúng yêu đồng loạt thở phào nhẹ nhõm, kiên trì thêm một khắc nữa, tất cả đều tốt. Nhưng lần này.

Tình huống hình như có chút không giống.

Nhìn thấy tình huống này.

Trong lòng Tinh Ly căng thẳng:

Nhanh chóng nhìn lên bầu trời.

Hư ảnh này xuất hiện, Doanh Vô Kỵ kia……

Hư ảnh trên trời vừa mới xuất hiện, cách đó không xa liền nứt ra một khe nứt cực nhỏ, một bóng người chật vật từ bên trong chui ra, làm cho Tinh Ly thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cơ hồ trong nháy mắt hắn chui ra, bầu trời liền truyền đến một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Chúng yêu nghe lệnh!

Không tiếc bất cứ giá nào.

Vây sát Doanh Vô Kỵ!

Trên mặt đất, cho dù là nhân yêu đều kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Xác Côn Bằng còn chưa hoàn toàn xuất hiện, Doanh Vô Kỵ cư nhiên có thể trực tiếp xé mở một đạo lỗ hổng, loại tình huống này, Yêu Vương bên trong cũng chưa chắc có thể mạnh mẽ xông ra.

Bị Yêu Vương truy nã truy sát, đây là phạm vào bao nhiêu chuyện?

Trong nháy mắt như vậy.

Giết!

Vốn là đám yêu gần như tan tác cũng không chạy trốn, phàm là có thể bay, từng cái bay lên trời, giống như điên hướng bầu trời giết tới, đông nghịt một mảnh, thoạt nhìn cực kỳ dọa người.

Doanh Vô Kỵ vốn đã cách rất xa, giống như một điểm đen, giờ phút này giống như chiếc thuyền con lập tức bị sóng lớn ngập trời bao phủ.

Sắc mặt Mễ Đạc nhất thời đại biến, ông ta có thể rõ ràng cảm giác được, chân khí trong cơ thể Doanh Vô Kỵ đã thấy đáy, tuyệt kỹ Doanh Thập Tam kia, sợ là đã không dùng được nữa.

Hắn lúc này lớn tiếng quát: "Ở đây phàm là có thể bay, bay lên không cứu viện!"

Đại chiến bình yêu, ông ta chính là tổng chỉ huy trên danh nghĩa.

Bất quá lúc trước đều là các nhà tự do phát huy, đây là lần đầu tiên ông ta thực hiện mệnh lệnh của tổng chỉ huy.

Nhưng mà hắn ông ta dứt lời, nghênh đón hắn không phải đồng tâm hiệp lực cứu viện.

Ngược lại là liên tiếp thanh âm đao kiếm hồi vỏ, trường cung thu nạp.

Cả đám không ngờ đều dừng tay bày trận tại chỗ.

Mễ Đạc: "??"

Sắc mặt ông ta nhất thời trở nên có chút khó coi.

Bên Cơ Động.

Phía Chu thiên tử.

Còn có phía Càn quốc.

Một chút cũng không có ý tứ ra tay.

Điểm ấy ông ta rất có thể lý giải, dù sao lập trường bất đồng, cứu Doanh Vô Kỵ chính là cho Sở quốc thêm một viên mãnh tướng.

Nhưng tướng sĩ ba nhà Khuất Cảnh Chiêu, cư nhiên cũng đều đồng thời tỏ vẻ không cứu viện.

Đạc giận không kềm được, ánh mắt lạnh lùng nhanh chóng quét về phía chỉ huy ba nhà Khuất Cảnh Chiêu.

Ba người không hẹn mà cùng dời tầm mắt đi.

Lấy thực lực hiện nay của Chu vương thất và Càn quốc biểu hiện ra, chính là đều nắm chắc thắng lợi Đại Yêu Triều, chỉ cần một trận chiến là có thể triệt để giải quyết yêu hoạn.

Để Mễ Đạc mượn sức Doanh Vô Kỵ chèn ép ba nhà, vậy thì phiền phức vô cùng.

Ba Yêu Sào vây công.

Ngay cả Ngộ Thần Cảnh cũng không dám toàn thân trở ra.

Đủ để Doanh Vô Kỵ chết ba lần!

Trong lòng Mễ Đạc băng hàn.

Những người này còn chưa đánh xong, cũng đã nghĩ đến nội đấu, thật sự cho rằng thao túng thắng lợi?

Được rồi!

Tốt lắm!

Mễ Đạc rất muốn giết người cho hả giận, nhưng hiện tại thế cục ngàn cân treo sợi tóc, căn bản không phải thời điểm

trừng trị bộ hạ, nếu đem thời gian dùng để phát hỏa, nghĩa tử tốt của mình phỏng chừng đã bị yêu quần gặm đến chỉ còn lại xương cốt.

Dù sao sóng này, ít nhất có mười bảy đại yêu, còn có vô số tiểu yêu thực lực cường hãn.

Doanh Vô Kỵ vừa mới đột phá Binh Nhân Cảnh, làm sao có thể chịu đựng được.

Mễ Đạc khẽ quát: "Vệ binh hoàng gia, theo cô cứu viện!"

Nói rồi.

Trực tiếp bay lên trời.

Có một đạo thân ảnh so với ông ta còn muốn nhanh hơn, đó chính là Mễ Tinh Ly.

Sau đó từng đạo thân ảnh bay lên không trung, đều là cao thủ Binh Nhân Cảnh Sở tông thất, tuy rằng không ít, nhưng so với yêu triều che khuất bầu trời, thật sự có chút không đủ nhìn.

Chậc!

Doanh Vô Khuyết nhìn lên bầu trời, thầm nghĩ cười to thành tiếng, tuy rằng cách thật xa, nhưng hắn tinh tường thấy được thảm trạng của Doanh Vô Kỵ.

Toàn thân đầy máu.

Chân khí tiêu hao hơn phân nửa.

Hắn ngược lại muốn nhìn xem Doanh Vô Kỵ làm sao có thể lao ra khỏi vòng vây.

Thật sự là tự gây nghiệt không thể sống, có thể lăn lộn đến loại tình trạng tứ cố vô thân này đã là phúc lắm rồi!

Cơ Động cũng ngẩng đầu.

Vẻ mặt có chút lạnh nhạt.

Từ góc độ lợi ích, cứu Doanh Vô Kỵ đối với hắn mà nói chỗ tốt chiếm đa số.

Bất quá hắn muốn mượn cơ hội này nhìn xem thực lực chân chính của Yêu Sào, dù sao xem trận thế, Doanh Vô Kỵ hẳn là thật sự thăm dò tình huống bên trong.

Vây giết Doanh Vô Kỵ, Yêu Sào nhất định sẽ không lưu thủ, những cao thủ Sở quốc kia tuy rằng không yếu, nhưng loại tình thế này xông lên, cơ hồ không có khả năng cung cấp tý trợ giúp nào cho Doanh Vô Kỵ.

Tuy rằng Doanh Vô Kỵ lâm vào nguy hiểm, cho dù có sống cũng không hơn phế vật, không xứng làm minh hữu của mình.

Hắn vừa mới sinh ra ý niệm này.

Bầu trời liền truyền đến một trận tiếng ngựa hí to rõ.

Yêu triều lập tức che khuất bầu trời, trong khe hở xuyên thấu qua kim quang chói mắt.

Chuyên Húc đế thân?

Thuật Nhiên Huyết?

Trong nháy mắt, toàn bộ chiến trường phảng phất đều yên tĩnh lại.

Chương 1101: Chiến thần thượng cổ Chương 1101: Chiến thần thượng cổ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trong bầu trời mênh mông huyết khí, để cho tất cả mọi người nhịn không được run lên một cái, nhìn về phía bầu trời hai mắt trở nên kinh hãi không hiểu.

Cảm giác này.

Giống như đang đối mặt với chiến thần thượng cổ.

Đây chính là hàm lượng vàng sau khi Thánh phẩm linh thai Chuyên Húc đế đột phá Binh Nhân Cảnh sao?

Xoẹt!

Người Sở quốc vừa mới bay lên giữa không trung nhao nhao dừng lại.

Bọn họ cảm thấy, Doanh Vô Kỵ giống như không cần những người như mình cứu.

Mễ Đạc quay đầu nhìn Mễ Tinh Ly hỏi: "Tinh Ly, con còn nhớ rõ một chiêu thương pháp từ trên trời giáng xuống không?"

Tinh Ly: "…"

Giống như nhớ lại.

Trong thương pháp gia truyền họ Mễ có một chiêu, phàm là người biết sử dụng thương đều đã học qua, hình thái cực đỉnh hình như chính là từ trên trời giáng xuống, cần thể phách Binh Nhân Cảnh cực kỳ cường hãn mới có thể thi triển ra, thi triển đến cực hạn, giống như sao băng rơi xuống đất, một người liền có thể phá hủy chiến trận.

Không tính thần thông.

Thậm chí cũng không tính là vũ kỹ cùng pháp thuật.

Đơn thuần chính là thể hiện sức mạnh cực hạn.

Truyền thừa này bắt nguồn từ Chuyên Húc Đế, Doanh Triệu hai nhà hẳn là cũng có, nhưng trong ghi chép, có thể tuôn ra một chiêu này, còn phải ngược dòng đến thời kỳ thượng cổ.

Vô Kỵ hắn……

Ý nghĩ này vừa mới dâng lên.

Phía chân trời giống như có một hỏa cầu ngang nhiên rơi xuống.

Giống như sao băng, cách thật xa có thể cảm nhận được uy áp cường hãn.

bẻ gãy hết thảy.

Trực tiếp đột phá phong tỏa của Yêu Triều.

Không có bất kỳ trở ngại nào, một người một kỵ, vững vàng hạ xuống.

Mấy ngàn cân chiến giáp, mấy ngàn cân chiến mã, cộng thêm trường thương hạng nặng cùng với trọng lượng bản thân Doanh Vô Kỵ.

Nệ mặt đất thành một cái hố sâu, tạo nên bụi mù cuồn cuộn.

Một cái đập này, giống như đập vào trong lòng mọi người, trái tim đồng loạt run lên.

Bụi mù tan hết.

Doanh Vô Kỵ cả người đầy bùn máu rốt cục hiển lộ ra.

Trên trường thương, thậm chí còn xuyên qua thi thể của hai đại yêu vài tiểu yêu.

Giống như xiên nướng vậy.

Mẹ nó!

Doanh Vô Kỵ bất đắc dĩ hỏi: "Ngươi có phải là yêu quái hay không?"

Nói xong, buông trường thương xuống.

Chân giẫm lên yêu thi dùng sức đạp một cái, đem thịt xiên tất cả đều vuốt xuống, trên cán thương, máu loãng hơn người.

Cảnh tượng hoàn toàn yên tĩnh.

Mọi người: "……

Cái này……

Cái này cái này.

Đây là cái gì tuyệt thế mãnh nam?

Ánh mắt Tinh Ly khẽ động, thân thể này, thật cường tráng……

Sắc mặt Nam Cung Lăng âm trầm, vừa rồi chính mình lĩnh binh, sử dụng tất cả vốn liếng lập uy, như thế nào cảm giác trong nháy mắt bị Doanh Vô Kỵ cướp đi một nửa.

Vẻ mặt Doanh Vô Khuyết càng là cực độ mất tự nhiên.

Hỏng rồi!

Cảm giác thế nào?

Cảm thấy ta ở trước mặt hắn giống như giá lầu xanh vậy.

Doanh Vô Khuyết ngẩng đầu nhìn thi thể Côn Bằng trên trời, lại nhìn Bạch Kiếp bên cạnh, cảm giác căn bản không phải cùng một cấp bậc, chẳng lẽ thật sự chỉ có từng chui vào Côn Bằng mới gọi là nam nhân chân chính?

Cơ Động đứng trên tường thành, như có điều suy nghĩ liếc Doanh Vô Kỵ một cái.

Một chiêu vừa rồi, không có bất kỳ kỹ xảo nào, hoàn toàn chính là lực lượng thuần túy.

Uy mãnh

Một yêu triều to như vậy, lại bị Doanh Vô Kỵ phá vòng vây.

Hắn lắc đầu, trực tiếp xoay người rời đi.

A!

Yêu tộc chẳng qua cũng chỉ là như thế thôi

……

Tường thành trên dưới, tàn tích chân tay gãy.

Ai cũng không nghĩ tới lần này quần yêu vây công, cư nhiên dễ dàng bị Doanh Vô Kỵ phá vỡ như vậy.

Nhất lực phá vạn pháp.

Khí lực khủng bố bực này, nghiễm nhiên đã đạt tới trình độ đương kim tất cả mọi người khó có thể nhìn thấy bóng lưng.

Chỉ sợ ngoại trừ một ít nắm giữ chủ sát phạt thần thông Ngộ Thần Cảnh cùng với Thánh Nhân, chỉ sợ đã không ai có thể làm gì được hắn.

Cái này……

Chỉ cần hắn lãnh binh không kém, danh tướng thiên hạ tất có một chỗ cho hắn.

Mà người này, đã rơi vào trong tay Sở Vương.

Chư quốc chủ tướng đều thần sắc ngưng trọng, bọn họ cũng không biết, tương lai nếu như có một ngày, mình ở trên chiến trường gặp được Doanh Vô Kỵ trạng thái toàn thịnh, đến tột cùng có mấy phần thắng.

Sắc mặt ba nhà Khuất Cảnh Chiêu nước Sở càng khó coi, người này sao còn trốn thoát được?

Trên chiến trường yên lặng trong chốc lát.

Quần yêu trên trời lập tức chạy tứ tán, hiện tại Doanh Vô Kỵ đã rơi xuống đất, bọn họ đã hoàn toàn mất đi cơ hội giết Doanh Vô Kỵ, chớ nói giết Doanh Vô Kỵ, dưới tình huống bị đuổi giết này, không bị Doanh Vô Kỵ xử lý cũng đã xem như may mắn.

Còn một khắc nữa.

Phải nhanh chóng chạy trốn.

Bất quá Doanh Vô Kỵ hình như cũng không có ý xử lý bọn chúng, tung người nhảy lên tường thành.

Nói vậy đã suy lực kiệt.

Quần yêu nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi một chiêu kia, mạnh đến bọn hắn có chút sợ hãi, tuy rằng chỉ là chốc lát, nhưng cũng là tư thái chiến thần.

Bất quá Doanh Vô Kỵ có mạnh hơn nữa, cũng là người bình thường. Chỉ cần là một người bình thường, sẽ có lúc suy yếu và nhượng bộ.

Bọn họ vừa mới sinh ra ý niệm này.

Liền thấy Doanh Vô Kỵ đem một thanh kiếm gác ở trên cổ một người.

Người đàn ông này.

Là Cơ Động.

Trạng thái Doanh Vô Kỵ tương đối không tốt, vết thương trên người trải rộng, vết cắt độc thương đều có, vết bỏng sau lưng thoạt nhìn càng làm cho người ta hết hồn hết vía, nếu đổi lại là một người khác, khẳng định đã trọng thương hôn mê.

Nhưng Doanh Vô Kỵ thân thể lại thẳng tắp, dưới trạng thái nhiên huyết, khí thế quanh thân không hề giảm.

Tay cầm kiếm rất vững, rất có tư thế tùy thời chém đứt đầu Cơ Động.

Thanh âm của hắn rất bình tĩnh: “Ta cho ngươi đi rồi sao?”

Mọi người: “…!!!

Cơ Động: “…????

Bên ngoài tường thành tiếng giết chóc rung trời, trên tường thành câm như hến.

Chương 1102: Can đảm xé mặt Chương 1102: Can đảm xé mặt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mọi người nín thở ngưng thần, trong tư liệu công khai với bên ngoài, Chu Huề Vương chính là cường giả Ngộ Thần Cảnh, càng có một ít lời đồn đãi bí ẩn, nói Cơ Động có thể đã thành tựu thánh vị, cho nên Chu thiên tử mới coi trọng hắn như vậy.

Doanh Vô Kỵ đây là lá gan ở đâu ra, lại dám lấy thân thể trọng thương, đem kiếm gác ở trên cổ Cơ Động?

Có can đảm xé rách mặt, rất dũng cảm!

Dám chọn quả hồng cứng bóp, càng dũng cảm!

Nhưng Ô Kê ca, ngươi đây có phải là chơi quá lớn hay không?

Ngay cả Mễ Đạc cũng bối rối một chút, không nghĩ tới nghĩa tử của mình cư nhiên gấu như vậy.

Nếu Cơ Động ra tay.

Vậy nên kết thúc như thế nào?

Cơ Động giật mình một lát, trên mặt lại hiện ra nụ cười ấm áp.

Hắn xoay người: "Hả? Doanh tiểu huynh đệ giữ ta lại có chuyện gì?

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Trước đó Bình Yêu đại hội, tuy rằng các ngươi cũng không dám phải ra người lẻn vào Xác Côn Bằng, nhưng cũng lên tiếng ủng hộ ta vài câu, hứa hẹn sẽ dùng hết sức lực cứu viện."

Hôm nay các ngươi hoặc là mang quỷ thai, hoặc là tham sống sợ chết, bội ước.

Hành động này thật vô sỉ, nếu không có đại nghĩa trên vai, ta tất giết ngươi cho thống khoái.

Bất quá hôm nay chúng chí thành thành công kháng yêu hoạn, các ngươi bất nhân, ta lại không thể bất nghĩa.

Ta không giết ngươi

Nhưng ít nhất ngươi cũng phải có lời giải thích mới được đi

Mọi người: "……

Ngữ khí Cơ Động lại có chút bình tĩnh: "Vậy Doanh tiểu huynh đệ cho rằng ta nên làm như thế nào?

Doanh Vô Kỵ cười ranh mãnh nói: "Bởi vì tư tâm chờ đợi của ngươi, ta gặp nguy hiểm đến tính mạng, ta muốn ngươi đi chịu chết, ngươi khẳng định cũng không muốn đi, hơn nữa tiêu hao thực lực của liên minh chúng ta. Như vậy đi, ngươi tìm một pháp bảo đủ giá trị một mạng của ngươi bồi thường cho ta, chúng ta coi như huề nhau. Nếu luyến tiếc, ngươi dập đầu một cái cho ta.

Tê……

Mọi người ở đây không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Lần này Chu Huề Vương phái ra năm ngàn quân đoàn hắc giáp mặc dù chỉ là hiệp công, nhưng biểu hiện ra ngoài cũng là cấp bậc tinh nhuệ, hiện tại thủ hạ của hắn tổng cộng có bốn vạn quân đoàn hắc giáp.

Ngươi ở trước mặt nhiều người như vậy, uy hiếp một đại lão như vậy, không thích hợp chứ?

Cho dù người ta thật sự có pháp bảo cho ngươi, ngươi có mạng để lấy sao?

Phải thừa nhận.

Vừa rồi Doanh Vô Kỵ biểu hiện tương đối cương mãnh, nhưng hiện tại lại có loại xu thế cứng quá dễ gãy.

Giữa hai lông mày Mễ Đạc cũng hiện lên một tia ưu sắc, muốn ngăn cản Doanh Vô Kỵ, nhưng suy nghĩ một chút vẫn bỏ đi ý niệm này.

Doanh Vô Kỵ rõ ràng chính là vì tranh giành

Nếu là mình làm người hòa giải liền có thể rốt cuộc làm đứt đoạn cuộc tranh giành này

Hơn nữa ông ta mơ hồ cảm giác, Doanh Vô Kỵ giống như còn muốn tranh thứ khác.

Chỉ là…… Cơ Động thật sự sẽ mặc cho ngươi đắn đo?

Nụ cười của Cơ Động dần dần trở nên nghiền ngẫm: "Ồ? Tướng sĩ dưới trướng bản hầu đều đang chiến đấu đẫm máu…

"Đẫm cái cứt"

Doanh Vô Kỵ trực tiếp chửi ầm lên: "Phàm là có mắt, đều biết quần yêu đều đi vây giết ta, ta đang thiếu đồ chùi đít đây. Ngươi nếu thật luyến tiếc pháp bảo hoặc là mặt mũi, thì bái ta vài cái!"

Mọi người: "……

Cơ Động: "……

Mọi người đều là quý tộc.

Miệng thối như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Bọn họ lúc này mới kịp phản ứng, Doanh Vô Kỵ miệng thối đã sớm nổi tiếng Trung Nguyên, người này nếu chịu được

ủy khuất, làm sao có thể rời khỏi Lê quốc?

Sóng này, thật sự là muốn ép Cơ Động đến cùng?

Đáy mắt Cơ Động hiện lên một tia u ám, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ lại thật sự muốn tranh giành đến cùng với mình trong chuyện không quan trọng này.

Cho dù ngươi có mạnh hơn nữa.

Cũng chỉ là một Binh Nhân Cảnh, dù là thân mang Chuyên Húc đế thân cùng thánh phẩm linh thai, cũng chỉ là Binh Nhân Cảnh mà thôi.

Phiêu?

Hắn hừ một tiếng: "Ngươi thật sự cảm thấy hiện tại ngươi có tư cách nói với ta điều này…"

Doanh Vô Kỵ truyền âm nói: "Còn giả bộ với ta, ta sẽ đem toàn bộ chuyện của ngươi và Chu thiên tử nói ra, lập uy trong bụng mẹ ngươi đi! Ta khuyên ngươi lý trí một chút, bởi vì ta hiện tại rất không lý trí.

Cơ Động quyết đoán cởi giày của mình ra: "Cho ngươi đi, giày đạp vân, có công hiệu co đất thành một tấc

Mọi người: "……

Mễ Đạc: "…"

Bọn họ đều bối rối một chút.

Không nghĩ tới Cơ Động lại thỏa hiệp dứt khoát như vậy, ngươi đây là ăn vụng bị Doanh Vô Kỵ nhìn thấy?

Đôi giày này bọn họ đã nghe nói qua, không có ý nghĩa chiến đấu gì, nhưng hiệu quả co mặt đất thành 1 tấc , đủ để đem tất cả pháp bảo chạy trốn thành cặn bã.

Cơ Động cười hỏi: "Như thế nào?"

Doanh Vô Kỵ thu hồi kiếm, cách không cầm giày lên không trung, vẻ mặt mang theo một tia ghét bỏ: “Lễ khinh tình ý trọng, ta liền nhận lấy, không biết có mùi hay không?”

Cơ Động: “……

Doanh Vô Kỵ tự mình nói “Thôi cứ về giặt giày đã rồi đi sau!”

Nói xong, liền thu hồi kiếm trở về.

Nhưng phương hướng không phải là đi về phía Tinh Ly

Doanh Vô Kỵ nhìn ba người bọn họ, hỏi: “Các ngươi thì sao?”

Khuất: “???

Cảnh: “????

Chiêu: “????

Mắt thấy bọn họ một đám tức giận doanh nhiên chuẩn bị há mồm mắng chửi người.

Doanh Vô Kỵ trực tiếp đem trường thương cắm trên mặt đất, phốc một cái phi lên trên tường thành

Hắn lắc Hàm Quang Kiếm: “Lão tử đến Sở quốc là giúp đám gà yếu các ngươi bình định yêu hoạn. Cơ Động là cao thủ Ngộ Thần Cảnh, thủ hạ binh cường mã tráng, hắn còn muốn cho ta một phần mặt mũi.”

Chỉ có mấy người các ngươi, còn chưa chắc mạnh hơn xâu thịt đại yêu vừa rồi của ta, thủ hạ cũng là tàn binh bại tướng.

Các ngươi lấy đâu ra dũng khí lườm nguýt ân nhân cứu mạng?”

Khuất: “……

Cảnh: “……

Chiêu: “……

Chương 1103: Một mực nhiên huyết Chương 1103: Một mực nhiên huyết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lời tuy rằng khó nghe, nhưng hình như là lý lẽ này.

Mặc dù không đến mức tàn binh bại tướng, nhưng sĩ khí cũng thấp.

Hơn nữa Doanh Vô Kỵ một mực nhiên huyết, khí thế dị thường dọa người, hắn dám động thủ với Cơ Động, đương nhiên cũng dám động thủ với chính mình.

Người này hiện tại đã không có lý trí, nếu động thủ, là thật muốn tai nạn chết người.

Nhiều người ở đây như vậy, bọn họ vừa không có lý, cũng không có nắm đấm. Người ta bây giờ chỉ là nghĩa tử của Sở vương, còn không phải thần dân Sở quốc, bọn họ ở trong nước cho dù địa vị cao hơn nữa, cũng không có đạo lý ức hiếp cường viện.

Trong lúc nhất thời, thật đúng là có chút nói không ra lời.

Nhìn bộ dạng nghèo khổ của các ngươi, phỏng chừng cũng không lấy ra được thứ gì tốt.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, chỉ vào chân trần của Cơ Động: “Không làm khó các ngươi nữa, ta đối xử bình đẳng, các ngươi cũng cởi giày ra, chúng ta coi như huề nhau.

Ba người liếc nhau, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, may mắn người này không làm quá phận.

Trầm mặc một lát.

Cởi giày ra.

Chỉ là lúc chân trần giẫm lên tường thành gạch đá, vẫn cảm giác có chút mất mặt.

Doanh Vô Kỵ vẫy vẫy tay với Hàn Du: "Lại đây, cởi giày ra!"

Hàn Du: "……

Phàm là trên tường thành, bị Doanh Vô Kỵ lần lượt tìm một bên, trong nháy mắt giày liền chồng thành núi nhỏ.

Từng cái chân trần đứng ở trên tường thành, hương vị cổ quái tràn ngập, Cảnh tượng vô cùng ngại ngùng.

Cũng không có biện pháp, thời điểm mấu chốt này, ai dám so đo với kẻ ngốc

Mà lúc này.

Xác Côn Bằng cũng thu đi quần yêu cùng với thi hài khắp nơi.

Sóng tiểu yêu triều này, xem như chính thức kết thúc.

Doanh Vô Kỵ một tay đem núi giày đốt, chờ Chu vương thất cùng Càn quân cao tầng trở lại tường thành sau đó, mới trầm giọng nói: "Họp!"

mọi người ngơ ngác nhìn nhau

Chỉ có thể một đám đi chần trần.

Một khắc sau.

Đại doanh quân cơ.

Đại doanh các quốc gia ngồi chật ních.

Doanh Vô Kỵ ngồi ở vị trí thứ hai, bình phong phía sau, đã treo lên một tấm bản vẽ nội dung phong phú, chính là cấu tạo và bố phòng bên trong thi thể Côn Bằng.

Nội dung phong phú và chính xác.

Làm cho người ta không chút hoài nghi tính chân thật của bản vẽ.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Doanh Vô Kỵ càng thêm kiêng kỵ, phòng thủ nghiêm ngặt bậc này mà hắn còn trốn thoát, người này đơn thể chiến lực chỉ sợ đã có chút kinh khủng.

Đánh dấu phía trên, càng làm cho da đầu người ta có chút tê dại.

Nhất là huyết trì trong dạ dày Côn Bằng.

Nếu như thu hồi yêu thi cùng yêu huyết đều có thể nuôi ngược yêu còn lại, lần sau Đại Yêu Triều đối mặt áp lực, khả năng so với dĩ vãng đều mạnh hơn.

Nam Cung Lăng lại khoát tay áo: "Ta xem Yêu tộc bất quá, chính là so với Đại Yêu Triều dĩ vãng mạnh hơn mấy phần thì như thế nào?

Mọi người: "……

Ánh mắt Doanh Vô Khuyết có chút âm trầm, nếu đúng như lời Nam Cung Lăng nói, chỉ dựa vào chính mình hiện tại, lần này muốn đoạt được danh tiếng của Chu vương thất, sợ là có chút khó khăn, thời kỳ toàn thịnh Doanh Việt thì còn có chút cơ hội.

Lần này hiệu quả kém không nhiều lắm, dù sao hắn chỉ là thay Càn quân tạo ra uy vọng, hiệu quả đã đạt được

Liền cười nói: "Nếu Nam Cung phu tử tự tin như vậy Đại Yêu Triều chủ công liền nhường cho các ông"

Nam Cung Lăng thản nhiên cười: "Đương nhiên có thể, thiên hạ này là thiên hạ của Chu thiên tử, có yêu họa tự nhiên phải do chúng ta làm gương cho binh sĩ!"

Thời điểm nói những lời này, trong lòng hắn vô cùng tự tin.

Bởi vì cường độ của Yêu Triều lần này hoàn toàn nằm trong dự tính, Đại Yêu Triều có thể hung mãnh đến mức nào, hoàn toàn phụ thuộc vào quan thân mà Chu thiên tử ban cho.

Cho dù thực lực bình quân tăng lên ba thành, cục diện cũng đều nằm trong tay hắn.

Thiếu một đội Càn quân, cớ sao mà không làm?

Hắn nhìn lướt qua mọi người ở đây, nhìn thấy những ánh mắt hoặc kiêng kỵ, hoặc kính sợ kia, trong lòng liền có chút vui sướng.

Duy chỉ có một đôi mắt, lúc nhìn mình, giống như là nhìn kẻ ngốc.

Hắn trầm giọng hỏi: "Doanh tiểu huynh đệ có ý kiến gì không?

Không có ý kiến gì!

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Nam Cung phu tử cao hứng là tốt rồi!

Thành thật mà nói, hắn không muốn đánh trận chiến này.

Một đám người trong đầu đều nghĩ đến biểu diễn, lôi kéo người khác điên cuồng đi dây thép trên vách núi.

Nhưng hết lần này tới lần khác những tên này còn rất có thực lực, khó tránh khỏi bọn họ sẽ làm ra cử chỉ chó cùng rứt giậu.

Thế nên nhịn bọn họ thêm chút nữa.

Cơ Động chân trần cười nhạt nói: "Nếu Nam Cung huynh có lòng tin như vậy, vậy tất cả dựa theo kế hoạch ban đầu tiến hành, chỉ là yêu họa còn không đến mức khuynh đảo toàn bộ liên quân, chư vị thấy thế nào?"

Một đám người đồng dạng chân trần nhìn nhau.

Cuối cùng đều gật đầu.

Bao gồm mấy lão tướng Sở quốc không rõ nội tình cũng nghĩ như vậy.

Bởi vì từ hôm nay Chu vương thất cùng Càn quân biểu hiện, đích xác đủ để chống đỡ toàn bộ Đại Yêu Triều.

Nam Cung Lăng kỳ quái nhìn thoáng qua Cơ Động, đáy mắt hiện lên một tia kinh nghi cùng tối tăm, bất quá người ta đều giúp mình nói chuyện, cũng không tiện bác bỏ mặt mũi của hắn.

Đang lúc hội nghị sắp kết thúc.

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên mở miệng nói: "Đánh như vậy, ta không có ý kiến gì, nhưng có một việc, chư vị phải làm được!"

Cũng không phải đưa ra yêu cầu.

Là phải làm được.

Tuy có người sinh lòng không cam lòng, nhưng cũng không có nói gì, dù sao Doanh Vô Kỵ hôm nay lập đại công, hơn nữa cũng chỉ là đốt giày của mọi người, đã tương đối rộng lượng.

Nam Cung Lăng nhíu mày: "Doanh tiểu huynh đệ xin nói!

Doanh Vô Kỵ nhìn chằm chằm mọi người: "Sau lần đại chiến này, cho dù kết quả như thế nào, chờ sau khi Xác Côn Bằng xuất hiện, tất cả lực lượng còn lại phải cùng ta xông vào giết."

Nghe thấy thế.

Nam Cung Lăng cùng Cơ Động đồng thời nhíu mày.

Chương 1104: Không muốn liều chết Chương 1104: Không muốn liều chết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bọn họ chỉ là muốn lập uy, cũng không muốn cùng Yêu tộc liều chết, Xác Côn Bằng nơi đó là gốc rễ của Yêu tộc ở Trung Nguyên, đi vào sẽ liều chết liều chết đến cùng.

Đối với bọn họ mà nói, muốn kết thúc đại chiến, chỉ cần hủy bỏ quan thân quần yêu là được, cũng chính là mất một ngày âm thầm tế tự.

Nhưng Doanh Vô Kỵ những lời này, lại trói bọn họ đánh một trận ác liệt.

Vẻ mặt Nam Cung Lăng hơi rùng mình, chuẩn bị mở miệng.

Doanh Vô Kỵ trực tiếp chặn hắn lại: "Bên trong xác Côn Bằng có huyết trì, nếu không hủy diệt, trận yêu hoạn này vĩnh viễn sẽ không kết thúc. Đương nhiên, nếu có người có phương pháp dừng chiến khác cũng có thể không cần mạo hiểm, chỉ cần có thể thuyết phục chư vị ở đây là được.

Nam Cung Lăng: "……

Cơ Động: "……

Cái chỉ định kia là không thể nói.

Cái này nếu là nói, khác gì so với tự bạo

Cơ Động gật đầu trước: "Ta cảm thấy Doanh tiểu huynh đệ nói có lý!

Nam Cung Lăng theo sát phía sau: "Cử chỉ sáng suốt, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên.

Hai người ngoài miệng khen rất chân thành.

Trong lòng có chút hậm hực.

Không nghĩ tới trực tiếp bị Doanh Vô Kỵ trói lại như vậy.

Hai đại lão lên tiếng.

Những người khác cũng đều nhao nhao gật đầu.

Dù sao cho dù nhìn từ phương diện nào, Doanh Vô Kỵ nói đều không có tật xấu gì.

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu: "Vậy là tốt rồi! Vậy chúng ta lập quân lệnh trạng, phàm là người đánh trận xong còn có thể đứng lên, đều phải theo ta xông vào giết, nếu có ai trước trận vi phạm, thì thiên hạ cùng tru diệt.

Nói rồi.

Trực tiếp lấy ra một quyển trục trải đều ra.

Chương 1105: Không phóng đại quá nhiều

Phía trên vẽ hoa văn tươi mát thanh nhã, mơ hồ có thể nhìn thấy một chữ "Tín".

Đây là do Thánh nhân nho gia vẽ, Ngũ thường Nho gia vẫn là Nhân Nghĩa Lễ Trí Tín, quyển trục này là chữ Tín một trong số đó

Sau khi ký tên, người bội tín, đều sẽ thừa nhận nội tâm khiển trách cực lớn.

Nhẹ thì ngày đêm buồn bực.

Nặng thì thánh tâm sụp đổ.

Cơ Động nhìn đến khóe mắt co rút, lấy chính mình Thánh Nhân chi cảnh, tiến vào Xác Côn Bằng tất nhiên sẽ bị Yêu Vương tập trung chiếu cố.

Doanh Vô Kỵ này.

Đã bắt thóp được mưu đồ cảu mình

Điên cuồng bắt cóc mình làm chuyện mình không muốn làm.

Từ một khắc Vô Kỵ đi ra đến bây giờ, hắn thật giống như một mực tự nói với mình: Cơ Động, ngươi cũng không hy vọng thân bại danh liệt đi?

Còn chưa kịp phản ứng, Doanh Vô Kỵ cũng đã ký xong, đẩy tới trước mặt hắn.

Doanh Vô Kỵ: "Ký đi!"

Cơ Động: "……

Doanh Vô Kỵ bất đắc dĩ hỏi: "Ngươi nói cái gì?"

Cơ Động: "……

Hắn thật sâu nhìn Doanh Vô Kỵ một cái, đề bút đem tên của mình ký lên.

Sau đó liền cảm giác một luồng khí mát dung nhập vào trái tim của hắn, đây là bút tích của Nho Thánh.

Tuy rằng hắn tự nhận là chiến lực nhất định phải mạnh hơn Nho Thánh, nhưng Thánh Nhân chi tâm không phân cao thấp, nếu là vi phạm tín nghĩa, hậu quả tuyệt đối không phải hắn có thể thừa nhận.

Lại bị Doanh Vô Kỵ bày một đường.

Rất nhanh.

Quyển trục liền xoay một vòng.

Tất cả đều ký tên.

Doanh Vô Kỵ lúc này mới đứng dậy duỗi lưng một cái, hướng Mễ Đạc chắp tay nói: "Nghĩa phụ! Con bị thương rất nặng, đi xuống điều dưỡng trước.

Mễ Đạc vỗ vỗ vai hắn: "Được! Lát nữa ta sẽ cho người đưa đan dược an dưỡng cho con

Sau đó hắn lại nói vài câu, liền giải tán hội nghị

……

Doanh địa của Bạch thị.

Doanh Vô Kỵ để trần thân trên, để Hoa Triều bôi linh dược đặc chế lên lưng mình.

Thành thật mà nói.

Kinh nghiệm hôm nay thật kinh khủng.

Nếu không phải Bạch Chỉ ngăn cản Hư Không Thần Hoàng kia, chính mình thật đúng là không nhất định có thể kiên trì đến khi Xác Côn Bằng tái hiện.

Bị hơn trăm con đại yêu vây công, căn bản không phải là việc con người có thể làm.

Làm cho hắn sau đó, thời điểm đối mặt với yêu triều, cảm giác tựa như học sinh cấp ba lạc vào nhà trẻ mẫu giáo, liền bạo khí tại chỗ, còn đâm chết hai đại yêu, miễn bàn có bao nhiêu thoải mái.

Nhiên huyết.

Vấn đề nhỏ.

Nhưng Hư Không Thần Hỏa này thật sự khó chống đỡ.

Nếu không là Bạch gia nội tình thâm hậu, nói không chừng chính mình thật muốn gánh vác cái lưng đầy thịt nát này cả đời

Bất quá hì hì.

Lừa tên Cơ Động này đối đầu với Hoàng Nữ, loại cảm giác này thật đúng là không tệ.

Doanh Vô Kỵ hắn xác định, chỉ cần mình và Hoàng Nữ động thủ, mặc kệ thắng thua chính mình đều sẽ đau đến không muốn sống.

Hiện tại, có Cơ Động cái tên coi tiền như Động này, vừa vặn có thể nhìn xem này hai đại lão có thực lực bao nhiêu.

Lại nói tiếp nghĩa phụ thật đúng là hào phóng.

Chính mình hỏi ông ta đồ vật để hạn chế thánh nhân, ông ta cư nhiên thật đúng là lấy ra.

Tiểu Bạch Chỉ sẽ không gặp nguy hiểm chứ?

Hoa Triều vừa bôi thuốc cho hắn, vừa lo lắng hỏi.

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo: “Sẽ không có nguy hiểm, trên người nàng mang theo mộc nhân của ta, nếu không ta cũng sẽ mang theo nàng từ xác Côn Bằng đào tẩu thử một lần”

Thử đi.”

Hoa Triều nhẹ nhàng nói rồi tiếp tục bôi thuốc cho hắn.

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Bạch Nông: “Đại trưởng lão, hôm nay ngươi toàn bộ quá trình quan chiến, cảm giác Chu vương thất cùng Càn quốc binh lực thế nào?”

Bởi vì có người muốn làm náo động, cho nên Bạch gia chỉ ở trên tường thành phòng thủ, hai cái trưởng lão toàn bộ quá trình đều đang quan sát thực lực khắp nơi.

Thần sắc Bạch Nông ngưng trọng: “Đều rất mạnh, biểu hiện lần này sàn như nhau. Nhưng sức mạnh của Càn quốc là dựa vào tài nguyên và sát ý chống đỡ, vẫn là đấu pháp của Hổ Lang chi sư lúc trước, vừa lên đã không có bất kỳ lưu thủ nào. So với Càn quân trước đây, tự nhiên là mạnh hơn không ít, nhưng đây là toàn bộ thực lực của bọn họ.

Chương 1105: Không phóng đại quá nhiều

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trái lại Chu vương thất bên kia dư lực rất nhiều, có Nam Cung Lăng lão thất phu huấn luyện chiến trận, cộng thêm tu vi trung bình cường hãn, đối mặt yêu triều trùng kích, trên cơ bản không có chiến tổn quá lớn.

Lão thất phu Nam Cung Lăng nói còn lưu lại năm thành dư lực, khả năng cũng không có phóng đại quá nhiều.

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu.

Tài nguyên Thiên nhân tộc thật sự mạnh vô địch, khó trách có thể làm cho Cơ Động thèm thành như vậy.

Bất quá tài nguyên của Thiên Nhân tộc cũng chỉ có một đợt này.

Trừ phi thật sự đem Thiên Nhân tộc nghênh đón.

Nếu không xét về lâu dài, thực lực Càn quân chỉ biết càng ngày càng mạnh, này lão Lưu manh dựa vào Bí cảnh Bạch gia cùng yêu mạch của mình, thật là ăn đến não đầy ruột béo.

Bất quá tài nguyên yêu mạch có hạn, cho nên loại mức độ quy mô tinh nhuệ này cũng sẽ không quá khoa trương.

Tổng thể mà nói, mặc dù có chênh lệch giá trị Bí cảnh Bạch gia, Lê quốc bên kia hẳn là cũng sẽ mạnh hơn một chút.

Hắn ngẩng đầu hỏi: "So với Quân Bạch gia chúng ta thì thế nào?"

Bạch Nông suy nghĩ: "Không tính nhân số, chúng ta mạnh hơn Càn quân, nhưng nếu vệ đội trực thuộc Chu vương thất không giữ lại thực lực, chúng ta hẳn là yếu hơn một chút."

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

Nền tảng của Quân Bạch gia này là do mình tạo ra, nhưng Bạch Nông cũng coi như là huấn luyện viên thứ hai, cực kỳ rõ ràng thực lực của Quân Bạch gia. Hơn nữa ánh mắt hắn tương đối chuẩn, phán đoán hẳn là không có vấn đề gì.

Vẫn còn.

Có một biến số mà hắn ta không rõ ràng.

Đó chính là lĩnh vực sát phạt của mình.

Trên chiến trường vừa mở ra, thực lực tất nhiên tăng vọt, nhưng đến tột cùng tăng tới trình độ nào, hắn cũng không rõ lắm.

Có thể bù đắp hoàn cảnh xấu về số lượng hay không, trong lòng hắn cũng không yên.

Mặc kệ!

Doanh Vô Kỵ lại hỏi: “Quân đoàn hắc giáp của Cơ Động đoàn”

Bạch Nông trầm giọng nói: “Biểu hiện của quân đoàn Hắc Giáp không khác gì lúc trước, thực lực đơn binh rất mạnh, hơn nữa nghe chỉ huy, chỉ là hiệp công, cảm giác tồn tại cũng không mạnh, ta cũng không dễ phán đoán thực lực.

Doanh Vô Kỵ chép miệng, hắn tự nhiên cảm thấy quân đoàn Hắc Giáp rất mạnh.

Huấn luyện nghiêm chỉnh, tâm tính trầm ổn.

Chẳng qua lần trước ra sân một vạn quân đoàn hắc giáp, toàn bộ quá trình bị vây trongThông Thiên đại trận, thường xuyên ngay cả bóng dáng Tinh nhuệ Triệu thị đều không nhìn thấy, đã bị đám tiễn cùng đại trận giết chết.

Đến cuối cùng, lại bị hai mặt giáp công, toàn quân bị diệt vô cùng nghẹn khuất.

Chỉ có thể nói đại trận của cha vợ thật sự quá biến thái, thật đúng là không dễ phán đoán thực lực chân thật của quân đoàn Hắc Giáp.

Đã hiểu!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu: “Đại trưởng lão vất vả!

Giờ này.

Ngoài cửa vang lên một thanh âm.

Bệ hạ giá lâm!

Cọt kẹt

Cửa bị đẩy ra.

Mọi người đứng dậy hành lễ: “Bái kiến bệ hạ!

Mễ Đạc vội vàng đỡ Doanh Vô Kỵ dậy: “Không cần đa lễ, Vô Kỵ mau ngồi xuống, thương thế của con thế nào?”

Doanh Vô Kỵ hoạt động bả vai một chút: “Không có gì đáng ngại, trước Đại Yêu Triều hắn là có thể khỏi hẳn.

Rất tốt!

Doanh Vô Kỵ gật đầu, suy nghĩ một lát, hỏi: “Hôm nay, trong lòng phụ vương có oán khí không?”

Doanh Vô Kỵ hiểu được, oán khí hắn nói, chính là ba nhà Khuất Cảnh Chiêu thờ ơ lạnh nhạt không muốn ra tay tương trợ.

Không chút nghĩ ngợi, liền khoát tay cười nói: “Oán khí ở đâu ra. Cục diện Sở quốc rối rắm, trước khi đến ta đã có dự liệu, sớm đã có chuẩn bị tâm lý, một chút cảm xúc dao động cũng không có.

“Bất quá nghĩa phụ, những người này cũng nên xử lý”.

Mễ Đạc than nhẹ một tiếng, ý tứ của Doanh Vô Kỵ, hắn làm sao không biết?

Trận này yêu hoạn, tinh khí thần quân đội Sở quốc đều sắp bị đánh không còn, ngay cả cuộc chiến hôm nay, cũng đã đến mức cần phải tĩnh dưỡng để chuẩn bị cho trận chiến kế tiếp

Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu thảm, tôn thất họ Mễ bên này cũng không khá hơn chút nào.

Muốn áp chế ba nhà Khuất Cảnh Chiêu, tôn thất nhất định phải cường thế.

Trận bình yêu chiến này, phải đánh thật đẹp mới được.

Hắn trầm giọng nói: “Tôn thất chỉ có chút của cải như vậy hay là 30.000 tinh nhuệ của tông thất, tất cả đều do con điều khiển!”

Doanh Vô Kỵ một chút cũng không có từ chối, trực tiếp gật đầu nói: "Được!"

Mễ Đạc thầm thở dài một hơi.

Ông ta cũng thật không ngờ, có một ngày tương lai Sở quốc, lại phải giao vào trong tay một người ngoài.

Trước khi yêu hoạn, Sở quốc vẫn là một cường quốc lâu đời.

Mặc dù nội đấu không ngừng, các nước khác cũng không dám khinh thường.

Kết quả một lần Sở Viêm đại chiến, một lần liên tục hơn năm yêu hoạn, triệt để đem vải che mặt Sở quốc kéo xuống.

Quý tộc ngoan cố không thôi, Sở quốc coi như gánh qua yêu hoạn lần này, cũng chỉ có một con đường bại vong

Đặt cược vậy

……

Nơi ở của Chu Huề Vương.

Ánh nến sáng ngời.

Cơ Động theo thường lệ đang đọc sách, vẻ mặt bình tĩnh, khóe miệng mỉm cười.

Nam Cung Yến đứng ở một bên, nhẹ giọng hỏi: "Đến lúc đó thật sự do ta dẫn binh?"

Cơ Động gật đầu "Nếu không thì sao Chẳng lẽ ngươi không muốn cho thiên hạ đều nhìn xem, Nam Cung phụ tử so với ngươi, căn bản chả là cái gì ?"

Mặt mày Nam Cung Yến hiện lên một tia lo lắng: "Nhưng ta chưa từng mang binh đánh trận, vạn nhất…"

Không có vạn nhất!

Cơ Động cười đứng lên, đi tới phía sau Nam Cung Yến, hai tay ôm lấy thắt lưng của nàng, dùng thân thể khôi ngô cao ngất bao nàng lại: "Nàng chỉ cần xuất hiện là được, đến lúc đó nàng sẽ phát hiện, nàng là lựa chọn lãnh binh tốt nhất của ta, đến lúc đó Nam Cung phụ tử ngã xuống trong bụi bậm, cũng không đơn thuần là thanh danh.

Nam Cung Yến hỏi: "Còn gì nữa?"

Thanh âm Cơ Động mang theo một tia lạnh lùng: "Còn có thi thể!

Nam Cung Yến: "…!!!"

Chương 1106: Tâm ma cởi bỏ Chương 1106: Tâm ma cởi bỏ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cơ Động khẽ mỉm cười: "Kỳ thật Doanh Vô Kỵ không muốn thuận theo ta cũng là một chuyện tốt, như thế đem lưỡi dao báo thù chỉ giao cho trong tay một mình nàng, chỉ cần Nam Cung Lăng cùng Nam Cung Vũ chết, tâm ma của nàng sẽ triệt để cởi bỏ, con đường tu hành từ đó bằng phẳng!"

Hả? Vậy sao?

Một thanh âm đột ngột từ một bên vang lên.

Mang theo vài phần trêu tức, vài phần đùa cợt.

Cơ Động cũng không quay đầu lại: "Không được phép xông vào nơi ở của người khác là một chuyện vô cùng thất lễ.

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Chuyện càng thất lễ ta đều đã làm, ta còn sợ cái này?"

Khi nói chuyện.

Hắn trực tiếp không khách khí ngồi xuống ghế.

Như cười như không đánh giá hai người: “Lại nói tới ngươi cũng là một tên biến thái, mỗi ngày xúi giục người khác giết cha giết huynh.

Cơ Động lúc này mới buông Nam Cung Yến ra, ngồi ở đối diện Doanh Vô Kỵ, cười nhạt nói: “Cái quan hệ này, bất quá là xiềng xích trói buộc người mà thôi. Mặc Tử từng nói kiêm tương ái, cái danh xưng phụ huynh, không quan trọng. Giết người đền tội, đả thương người chịu hình, chẳng lẽ những điều ác mà những người danh phụ huynh làm, liền không tính là nghiệt tội sao?

Doanh Vô Kỵ cười vỗ tay: “Bất quá hôm nay ngươi thiếu chút nữa đẩy ta vào chỗ chết, có phải cũng nên định vào tội chết không?”

Cơ Động: “……

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: “Cũng đúng, quy tắc ước thúc phàm nhân cỡ này, làm sao có thể dùng đến trên người Thánh nhân như ngươi? Từ ta trở lên, chúng sinh bình đẳng. Từ ta trở xuống, tôn ti khác biệt. Tiêu chuẩn kép xem như bị ngươi chơi đùa rõ nhất!”

Cơ Động cũng không tức giận, chỉ là từ từ thở dài: “Ta có tội, chờ sau khi trật tự mới được thành lập, tự nhiên sẽ lấy thân tuẫn pháp, điểm ấy không cần ngươi quan tâm. Ngươi có thể nghi ngờ ta như vậy, hay là bởi vì ngươi không hiểu lắm, “Thánh nhân, hai chữ này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Doanh Vô Kỵ: “Hả?”

Cơ Động thản nhiên nói: “Khi một khắc ngươi thành thánh, ngươi làm hết thảy, liền đều là vì để Con đường Thánh nhân trở thành đại đạo khang trang thiên hạ, đây là số mệnh! Thanh Y chính là Thánh Nhân, lại tự hủy thân thể hữu dụng, cũng là

bởi vì bà ta tự nhận là Con đường Thánh nhân của mình không cách nào đi thông, sinh mệnh liền mất đi ý nghĩa.

Doanh Vô Kỵ cắt một tiếng: "Thanh Y cũng không có mượn danh nghĩa con đường Thánh nhân làm ác, ngược lại ngươi chơi tương ăn người.

Cơ Động cười nói: "Đó là bởi vì con đường của Thanh Y Thánh Nhân là sai, mà của ta là đúng!"

Doanh Vô Kỵ: "……

Hắn xem như đã hiểu.

Thánh nhân sẽ bị điên.

Loại lão già tinh thần bốc lên đầu này, một trăm trâu bò cũng kéo không trở về.

Hắn ngón tay nhẹ nhàng gõ cái bàn: "Cho nên nói, cho dù ta khuyên như thế nào, ngươi đều sẽ đem bên trong yêu sào toàn bộ thả ra?"

Đúng!

Cơ Động trả lời không chút do dự.

Doanh Vô Kỵ lại hỏi: "Cho dù lật thuyền?"

Cơ Động gật đầu: "Lật thì lật đi, thiên hạ không có đi lên con đường thánh nhân của ta, không cứu được.

Doanh Vô Kỵ đứng lên, giơ ngón tay cái lên với hắn: "Ngươi thật trâu bò, hy vọng đến lúc đó ngươi đừng khóc".

Nói rồi.

Trực tiếp tách ra không gian rời đi.

Loại người này khuyên không nổi, thì cứ để tự chịu

……

Thời gian trôi nhanh.

Trong nháy mắt đã đến 15

Những ngày này.

Sĩ khí của liên quân khắp nơi Du Thành nhanh chóng ấm lại, khắp nơi đều tràn ngập ngôn luận vô địch của Chu thiên tử khi nói đến lo lắng bị Yêu tộc bao phủ trên bầu trời Du Thành lúc trước.

Chắc chắn rồi.

Loại ngôn luận này nhất định là do Nam Cung Lăng bày mưu đặt kế rải ra.

Bất quá mọi người rất phối hợp, ngay cả Mễ Đạc cũng dưới đề nghị của Doanh Vô Kỵ, bỏ mặc loại hành vi này của Nam Cung Lăng.

Bởi vì sĩ khí lúc trước quá suy sụp, đích xác cần dùng thứ này kích thích sĩ khí một chút.

Hiệu quả tự nhiên là tốt, Quân đội Sở quốc tuy rằng vẫn không có hoàn toàn thoát khỏi bóng ma, nhưng đã hoàn toàn khác một mảnh tĩnh mịch tuyệt vọng lúc trước.

Nam Cung Lăng đối với sóng này phản ứng có chút hài lòng, ngắn ngủn trong thời gian năm ngày, thường xuyên cùng các quốc gia họ Cơ đi lại, trong lời ngoài lời đều ở ám chỉ, Chu thiên tử hiện giờ đã chiếm được ông trời chiếu cố, chỉ cần mọi người đi theo Chu vương thất cùng nhau lăn lộn, về sau cũng sẽ đạt được quân đội tinh nhuệ ngang nhau.

Điều này nói đến mọi người rất là dao động.

Bởi vì ai cũng có thể nhìn ra vệ đội trực thuộc Chu vương thất cường đại, tuy rằng vẫn khó sửa thói quen thiếu kinh nghiệm chiến trường, nhưng sức chiến đấu cường hãn là rõ như ban ngày.

Nếu là nhà mình có tinh nhuệ như vậy, chiến lực khẳng định so với Vệ đội trực thuộc Chu vương thất còn mạnh hơn.

Huống chi hiện tại liên minh họ Cơ đã thành lập, mọi người cùng nhau ăn thịt có gì không tốt?

Ngay cả Viêm Quốc tỏ vẻ không tham chiến, cũng phái ra sứ giả chuyên môn, ở ngoài tầm mắt Cơ Động, vụng trộm tìm tới Chu vương thất.

Sắc trời dần tối.

Chẳng mấy chốc, ánh hoàng hôn cuối cùng đã biến mất ở chân trời.

Đêm trăng tròn mười lăm, đại bộ phận Yêu tộc đều sẽ trở nên hung tàn cường hãn vài phần, Đại Yêu Triều tự nhiên cũng sẽ càng thêm khủng bố.

Tường thành lên xuống.

Cao tầng các quốc gia sẵn sàng đón địch.

Mỗi một nhà đều được sắp xếp ở vị trí xứng đáng.

Vì bảo vệ Chuyên Húc Ấn, Du Thành ba mặt núi vây quanh, cộng thêm đại trận bảo vệ, sườn núi chịu áp lực cực nhỏ, đại bộ phận lực lượng đều ở chính diện Du Thành.

Kết cấu vẫn giống như lần trước, Chu quân và Càn quân cộng thêm năm ngàn quân đoàn hắc giáp dưới tay Cơ Động làm chủ công, những người còn lại hoặc là bổ sung toàn bộ trận hình, hoặc là ứng đối lực lượng không trung của Yêu tộc.

Chương 1107: Hết thảy như cũ Chương 1107: Hết thảy như cũ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Về phần Sở quân đội, bởi vì bị thương nguyên khí, sĩ khí cũng không có hoàn toàn khôi phục, ngoại trừ một ít tinh nhuệ

trạng thái còn tốt trấn giữ tại vị trí không trọng yếu, những người khác làm hậu cần, nói chung là bộ dạng rách nát. Các quốc gia cũng vui vẻ nhìn thấy tình cảnh như vậy, nói như vậy, trận chiến này cho dù đánh thắng, Sở quốc cũng phải thật lâu mới vực dậy được.

Hết thảy vẫn như cũ.

Chỉ có một thay đổi nhỏ.

Chính là quân đội các nhà họ Cơ, đều bị điều động một trăm tinh nhuệ nhập vào thủ hạ Nam Cung Lăng.

Mọi người cũng đều muốn nhìn xem, quyết định này của Chu Thiên Tử, đến tột cùng có đáng giá đi theo hay không.

Dù sao bọn họ cũng không phải kẻ ngốc, mặc dù Nam Cung Lăng không có nói rõ, bọn họ cũng nhìn ra phía sau này, tựa hồ có dấu hiệu tồn tại Thiên Nhân tộc.

Nam Cung Lăng nhàn nhạt cười nói: "Nếu tất cả mọi người không có ý kiến, chuyện kia liền quyết định như vậy!"

Dứt lời, trực tiếp mang theo Nam Cung Vũ nhảy xuống tường thành.

Một ngựa dẫn đầu, đi trước trận.

Hắn xoay người nhìn thoáng qua, cùng tinh nhuệ các quốc gia họ Cơ nhìn nhau.

Dưới chòm râu xám trắng, khóe miệng hơi nhếch lên.

Hít sâu một hơi, cao giọng hô lên: "Họ Cơ Đời đời xanh tươi!

Mọi người đồng loạt đáp ứng.

Họ Cơ Đời đời xanh tươi!

Họ Cơ Đời đời xanh tươi!

Họ Cơ Đời đời xanh tươi!

Thanh âm vang dội, xông thẳng lên trời.

Lần trước Bia Mục Dã tuy rằng xảy ra một ít vấn đề, nhưng tăng cường đối với huyết mạch vẫn tồn tại, liên minh họ Cơ trên cơ bản đã thành lập.

Đây là lần đầu tiên bọn họ trước mặt mọi người hô lên "Cơ họ Đời đời xanh tươi".

Trong lúc nhất thời, thật đúng là có loại cảm giác đồng tâm hiệp lực.

Tiếng rống này khiến các quốc gia khác cũng xanh cả mặt

Nhưng bọn họ lại hô rất sảng khoái, lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác tự hào của nước lớn.

Nam Cung Vũ vẻ mặt ưu sầu, xoay người nhìn tường thành: "Cha, Yến nhi…

Lúc này Nam Cung Yến đang đứng bên cạnh Cơ Động, một thân giáp trụ, rõ ràng là muốn ra chiến trường.

Nam Cung Lăng hừ lạnh một tiếng: "Cư nhiên thật đem mạng bán cho Cơ Động, thật sự là tự làm bậy không thể sống! Từ một khắc nó rời khỏi gia môn kia, muội muội của ngươi đã chết, nó hiện tại bất quá chỉ là một cái xác thôi. Nếu ngươi thật hoài niệm nó thì phát huy đến cực hạn cái thể Thổ Đức mà nó lưu lại, nó ở dưới suối có linh cũng sẽ vui mừng.

Nam Cung Vũ: "……

Lời này, thật sự có chút lừa mình dối người.

Hắn theo bản năng nhìn thoáng qua Doanh Vô Kỵ trên tường thành, mấy ngày nay hắn âm thầm tiếp xúc Doanh Vô Kỵ một lần.

Không nói nhiều.

Chỉ có vài câu ít ỏi.

Nhưng Doanh Vô Kỵ nói muội muội hắn hiện tại ở một địa phương rất vui vẻ, nơi đó mỗi người đều là nhân tài, nói chuyện còn dễ nghe, Nam Cung Yến ở nơi đó sống rất vui vẻ, thường thường còn có thể lộ ra nụ cười, sớm muộn có một ngày sẽ chữa khỏi tinh thần hao tổn quấy nhiễu nhiều năm.

Hy vọng vậy!

"Con nói không phải cái này, con chỉ là cảm giác Cơ Động biểu hiện quá mức khác thường, có phải là…"

Trên mặt Nam Cung Lăng hiện lên một tia tối tăm, truyền âm nói: "Thiên tử nói, hết thảy đều ở trong tay hắn, chúng ta chỉ cần nghe lệnh làm việc là được. Ngươi không cần nghĩ đến những thứ linh tinh kia, hảo hảo biểu hiện là được.

Ân!

Nam Cung Vũ nặng nề gật đầu.

Bầu trời đêm trong trẻo.

Trăng sáng sao thưa.

Nếu không phải không khí trên mặt đất quá mức xơ xác, đêm nay cực kỳ thích hợp cho tâm sự

Chiến ý của liên quân dâng cao, lân giáp trên người sáng loáng, thỉnh thoảng phản xạ ánh trăng một chút, sáng ngời chói mắt tựa như lưỡi dao.

Bỗng nhiên có một cái chớp mắt như vậy.

Bầu trời giống như bị phủ một tầng sa xám.

Hư ảnh che trời che trăng lại xuất hiện, mọi người nhất tề nghiêm túc.

Tới rồi!

Tất cả mọi người nín thở ngưng thần, cho dù sĩ khí lại tăng lên, bọn họ cũng không dám khinh thường đại yêu triều này chút nào, nghe nói đây chính là tồn tại hủy thiên diệt địa.

Một hơi thở.

Hai hơi thở.

Mười hơi thở.

Một khắc sau!

Trong một cái chớp mắt nào đó, Xác Côn Bằng hoàn toàn ngưng tụ thành thực thể, che khuất hết thảy ánh sáng trong bầu trời đêm.

Nơi bóng tối trống rỗng xuất hiện vô số chim thú gào rống khiến cho sống lưng mọi người phát lạnh.

Yêu khí ùn ùn kéo tới.

Ngay cả Nam Cung Lăng cũng không khỏi sắc mặt đại biến, cảm giác giống như có điểm nào đó không đúng, nhưng Yêu Triều quá mức khổng lồ, cơ hồ đã che đậy linh giác của hắn, trong khoảng thời gian ngắn thật đúng là không ý thức được có chỗ nào không đúng.

Nhưng chẳng mấy chốc hắn đã biết.

Ngay tại thời điểm con Thanh Diện Hổ đầu tiên cùng hắn cứng rắn rung chuyển cùng một chỗ.

Thực lực không đúng!

Đúng như lời Doanh Vô Kỵ nói.

Thực lực bỗng tăng lên một đoạn.

Nhưng… vẫn còn trong phạm vi chịu đựng.

Chỉ cần số lượng không chênh nhiều so với Đại Yêu Triều trước kia thì có thể vẫn thắng được, đơn giản chính là chết

được nhiều người một chút.

Nam Cung Lăng rầu rĩ rống một tiếng.

Ngay sau đó toàn thân chân khí bộc phát, lại một cái tát đem Thanh Diện Hổ đánh bay ra thật xa.

Chỗ cường hãn của binh thánh hậu nhân, bày ra vô cùng nhuần nhuyễn.

……

Chương 1108: Binh thánh hậu nhân Chương 1108: Binh thánh hậu nhân

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trên tường thành.

Cũng đã sớm là mũi tên độc châm đầy trời.

Tiếng kêu thảm thiết của người và tiếng kêu đau đớn của yêu đan xen vào nhau.

Từng người từng người ngã xuống.

Yêu một đám rơi xuống.

Chiến dịch vừa mới bắt đầu, tất cả mọi người đã bước lên ranh giới sinh tử. Liên quân Nhân tộc khí thế vẫn ngẩng cao, không biết từ lúc nào đã bịt kín một tầng âm u.

Bọn họ đều có thể cảm nhận được, lần này áp lực so với dự đoán rõ ràng cao hơn một đoạn.

Tường thành Kéo dài mấy dặm, khắp nơi đều là huyết thủy bốn phía, cùng thi thể bay tán loạn chồng chất lên nhau đã bị đá xuống tường thành, dọn sạch vị trí để binh lính mới đi lên.

Trên Tiễn Tháp.

Doanh Vô Kỵ thi triển lôi pháp bổ yêu, những yêu kia nhận ra hắn, cũng không dám tìm hắn xui xẻo, dù sao năm ngày

trước một trận chiến thành danh, hơn trăm đại yêu vây quanh đều không lấy được mạng của hắn, càng là có thể một mình lực phá vòng vây mà ra.

Loại mãnh nhân này, vây giết không được, không thể làm chuyện vô nghĩa.

Hơn nữa Doanh Vô Kỵ chỉ có một người, uy hiếp cũng không lớn, ở khắp núi đồi yêu triều bên trong, rất khó đối với đại yêu tạo thành uy hiếp.

Mục đích duy nhất của bọn chúng, chính là công phá Du Thành, phá vỡ Chuyên Húc ấn. Quá khó chống đỡ!

Lôi pháp trên tay Doanh Vô Kỵ không ngừng, tuy rằng bổ trúng đám yêu, nhưng vẫn cảm giác có chút vô lực.

Giống như đại chiến cương thi vô tận, đạn có nổ tung nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng.

Loại cảnh tượng tận thế này, khó trách lại tạo thành bóng ma cho quân đội Sở quốc.

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua.

Mễ Đạc gật gật đầu, trong lòng tương đối không yên, ông ta cũng không biết có thể ngăn trở trận yêu hoạn này hay không.

Hắn dõi mắt trông về phía xa, trong lòng hơi an tâm một chút: "Sau khi Nam Cung Lăng không hổ là Binh Thánh, học thức chiến trận xem như bị hắn nhìn thấu, yêu sào cường hãn như thế, lại không thể phá vỡ trận hình của bọn họ!"

Doanh Vô Kỵ gật đầu tán thành: "Tiểu lão nhân này đích xác có chút bản lĩnh".

Giờ phút này yêu triều giống như nước lũ, Nam Cung Lăng dẫn dắt quân đội giống như đê đập, mặc cho yêu triều trùng

kích như thế nào, đều lù lù bất động. 30.000 binh sỹ chủ lực tu vi trung bình tương đối cường hãn.

Cộng thêm Nam Cung Lăng vãi đậu thành binh, thêm ra một vạn giáp sĩ, cứng rắn bổ sung đầy đủ phòng tuyến, trong lúc nhất thời lại thật sự có chút cảm giác kín không kẽ hở.

Mạnh mẽ!

Ít nhất so với trong tưởng tượng của Doanh Vô Kỵ mạnh hơn.

Nhưng mạnh mẽ rất hạn chế.

Hắn lần trước không ở đây, nhưng nghe Mễ Đạc nói, lần trước Chu thất cùng Càn quân biểu hiện được tương đối cường thế, có thể xông vào yêu triều chém giết, nhìn bọn họ đánh trận quả thực chính là nghệ thuật, bằng không bọn họ cũng không có khả năng được tung hô như vậy.

Nhưng lần này.

Có vẻ không ngon lành như trước

Áp lực của Yêu Triều, thậm chí làm cho 30.000 tinh nhuệ này không thể động đậy, bức đến phía nam.

Cung Lăng 5 ngày trước còn chưa dùng đến vãi đậu thành binh thì giờ đây tung hết cả vốn liếng ra.

Không thể không nói.

Một vạn tướng sĩ khôi lỗi này tinh vi như một cỗ máy chiến trận, chấp hành chiến trận mạnh hơn thiếu gia binh một đoạn.

Nếu là đưa tới chiến trường bình thường, cũng tuyệt đối là nhất đẳng tinh nhuệ, nhưng bọn họ có một cái thiếu hụt, cực lớn chính là không thông pháp thuật, công kích cực kỳ đơn điệu, gặp phải quân đội Nhân tộc bình thường còn có thể tạo thành phiền toái, nhưng trước mắt chính là yêu sào, xung trận

phi thiên cái gì cũng có, các loại các dạng pháp thuật càng là bay loạn.

Vì thế Nam Cung Lăng thành lập phòng tuyến thì một vạn khôi lỗi đương nhiên thành nơi để chọc thủng

Đê đập nhìn như không thể phá vỡ này, sau khi kiên trì một nén nhang, chính thức tuyên cáo xả lũ.

Đê đập cường thế chặn lũ, trong nháy mắt liền biến thành đá cứng trong nước lũ.

Tuy rằng vẫn kiên cố như cũ.

Nhưng rốt cuộc cũng không có biện pháp làm gì được nước lũ.

Nhiều nhất là chặn mấy con yêu.

Trong nháy mắt, yêu quần trút xuống mà vào, Doanh Vô Khuyết vốn gánh vác áp lực không nhỏ, nhất thời cảm giác giống như trời sập.

Cách thật xa.

Doanh Vô Kỵ cũng có thể nhìn thấy Doanh Vô Khuyết mặt đều trắng bệch, một bên phát tín hiệu cầu cứu, một bên mang binh cứng rắn đối chọi Yêu Triều.

Tuy rằng tình huống đã có chút không khống chế được, nhưng tên này thật đúng là một chút không sợ, một chút cũng không có khiếp chiến, hết sức ngăn cản yêu triều đến tường thành.

Tường thành tường thể đã bị nọc độc trừ trên trời rơi xuống ăn mòn không ít, lần này công thành lại có không ít hung thú to lớn vạn cân, thật bị bọn họ đuổi tới dưới thành, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Với một tiếng kèn.

Trong thành lập tức tuôn ra mấy vạn kỵ binh, nhanh chóng hợp thành đạo phòng tuyến thứ hai.

Mà lúc này, Nam Cung Lăng gần như bị bao phủ trong dòng nước lũ, cũng từ bỏ tuyến phòng thủ vô nghĩa thứ nhất

Nhanh chóng quay đầu chạy tới phòng tuyến thứ hai

Hắn lúc này.

Tóc hoa râm bay loạn, thoạt nhìn vô cùng điên cuồng.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, lần này yêu triều lại tới nhanh như vậy.

Chính mình sử dụng tất cả vốn liếng, cư nhiên ngay cả thời gian một nén nhang cũng không kiên trì nổi, quy mô lớn như vậy, đây tuyệt đối không ở trong kế hoạch của Chu thiên tử.

Hắn rất muốn chửi thề.

Nhưng chửi thề không giúp được gì.

Nếu Chuyên Húc Ấn của Sở quốc bị phá trước mặt hắn, vậy mặt mũi Chu thiên tử sẽ hoàn toàn không còn.

Mất đi thời gian giảm xóc, Yêu tộc khuynh sào đánh tới, cho dù đem Thiên Nhân tộc nghênh đón cũng không có ý nghĩa.

Vừa nghĩ tới những thứ này da đầu hắn đều tê dại.

Hiện tại hắn mới hồi tưởng lại lời nói của Nam Cung Vũ, lại liên tưởng đến hành vi kỳ quái của Cơ Động, trong lòng hối hận không thôi.

Chương 1109: Tràng diện quá loạn Chương 1109: Tràng diện quá loạn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Giết cho ta!

Thanh âm Nam Cung Lăng thê lương vô cùng.

Nhưng mà ngay tại thời điểm quân đội quay đầu xảy ra sơ suất, một con đại yêu bộ dáng sơn tiêu, bỗng nhiên hóa thành một đạo hắc khí lẻn vào chiến trận, len lén chui vào thất khiếu của binh lính.

Bởi vì tràng diện quá loạn, Nam Cung Lăng cư nhiên không có chú ý tới những thứ này.

Chờ dẫn binh hồi viện được một nửa, bỗng nhiên cảm giác trận hình không thích hợp.

Quay đầu nhìn lại, bên trong trận hình lại chém giết lẫn nhau.

Từng cái đầu lăng không bay lên, nội chiến ngắn ngủi mấy hơi, tạo thành thương vong cư nhiên so với thời gian ngăn cản Yêu Sào một nén nhang còn nhiều hơn.

Chỗ gãy cổ, huyết tương phun trào như trút, hình thành từng suối phun màu đỏ tươi yêu dị.

Những thiếu gia binh kia, trong tình trạng yêu triều vượt xa dự liệu, vốn cũng đã khẩn trương đến cực hạn, bị một màn máu tanh như thế kích thích, vốn không tính là tiếng lòng cường hãn, rốt cục không kéo căng được.

Tiếng kêu hoảng sợ liên tiếp vang lên.

Mà loạn cục bên trong cũng càng ngày càng nghiêm trọng.

Nam Cung Lăng giận không kềm được, hắn kiến thức rộng rãi, sao có thể nhìn không ra ảo diệu trong đó?

Lúc này hư không nắm chặt, liền lập tức có mấy binh sĩ bị hắn lăng không túm lấy, tay phải vừa thu lại, mấy người sống liền trong khoảnh khắc biến thành khối thịt vụn.

Từng luồng bóng ma mất đi thân thể chống đỡ.

Bộ dáng, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Nam Cung Lăng.

Nam Cung Lăng không có chút lưu thủ, trực tiếp một kiếm chấm dứt tính mạng của những người này.

Sau đó mạnh mẽ trấn áp khủng hoảng nội bộ.

Các thiếu gia binh miễn cưỡng ổn định tâm thần.

Nhưng tất cả đã muộn.

Cho dù Nam Cung Lăng xử lý rất nhanh, trận hình cũng đã rối loạn.

Từng đợt yêu sào, làm rối tinh rối mù đại trận 30.000 người

Tiếng chém vào da thịt ầm ầm

Cuối cùng.

Những thiếu gia binh này rốt cuộc chịu không nổi, toàn bộ trận hình tan rã ngàn dặm.

Nam Cung Lăng sắc mặt khó coi đến cực điểm, kinh hãi vô cùng nhìn bầu trời, ở một nơi nào đó không nhìn thấy, Yêu tộc tồn tại một đại sư chiến thuật không thua gì mình.

Đây…… là đang khiêu khích!

Nhưng đối mặt với khiêu khích này, hắn lại không có biện pháp.

Một vạn khôi lỗi lúc trước, sớm đã bị tàn sát hầu như không còn.

Nam Cung Lăng cắn răng, lấy ra một viên đan dược trực tiếp nuốt vào trong bụng, vốn là mênh mông chân khí, trong nháy mắt bành trướng nhiều lần.

Một ngụm máu tươi phun ra, hóa thành màn máu đầy trời, tiếp theo vung tay phải lên, liền phun ra vô số đậu tương, mỗi

người bọc đầy máu tươi, lúc rơi xuống đất cũng đã hóa thành vô số khôi lỗi giáp sĩ mặc huyết y.

Hai mươi ngàn!

Trình độ hung hãn so với khôi lỗi lúc trước, cường đại hơn mấy lần, nhanh chóng bổ sung trận hình thiếu hụt, ngăn chặn xu thế tan tác.

Chỗ tháp tiễn, Doanh Vô Kỵ nhìn đến khóe mắt nhảy dựng, hình thái cuối cùng vung đậu thành binh, mỗi một khôi lỗi đều sẽ tiêu hao bản nguyên sinh mệnh của người thi pháp, lão thất phu Nam Cung Lăng này thật sự muốn liều mạng.

Giết cho ta!

Sắc mặt Nam Cung Lăng tái nhợt như tờ giấy, nhưng khí thế lại mênh mông tới cực điểm.

Chỉ cần dung nhập vào trong đạo phòng tuyến thứ hai, chưa chắc không thể làm.

Cũng đúng lúc này.

Trên chiến trường vang lên thanh âm của Cơ Động.

Ngữ khí trầm ổn, cũng không khàn cả giọng, nhưng ở trong tiếng giết chóc rung trời, vô cùng rõ ràng truyền tới trong lỗ tai mỗi người.

Quân đoàn hắc giáp, toàn quân xuất kích.

Giết!

Giết

Vốn là ở bên ngoài năm ngàn quân đoàn hắc giáp nhanh chóng co rút lại trận tuyến, mà trong thành 30.000 năm ngàn chiến sỹ hắc giáp cũng nhanh chóng tuôn ra.

Chỉ trong nháy mắt đã hoàn toàn dung nhập vào trận tuyến thứ hai.

Làm cho người ta chú ý nhất chính là một Nam Cung Yến cưỡi bạch mã.

Nàng mặc dù mặt mang nghi hoặc, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lùng.

Trong nháy mắt dung nhập chiến tuyến, liền thôi phát chân khí toàn thân.

Từng chân khí tinh thuần lại phân biệt rõ ràng, hóa thành mấy vạn sợi tơ nhỏ, xâu tất cả đan điền của bốn vạn chiến sĩ giáp đen lại.

Nàng cũng không biết mình làm như vậy ý nghĩa là cái gì, nàng chỉ biết là là Cơ Động để cho nàng làm như vậy.

Nhưng nàng nhanh chóng hiểu tại sao.

Khi sợi tơ nối thành đường khép kín, toàn bộ quân đoàn hắc giáp phảng phất đều nối thành một chỉnh thể.

Vạn sợi tơ này, giống như chỉnh thể kinh mạch tân sinh, chân khí tuôn trào bên trong cực kỳ mênh mông.

Hỗn Nguyên chân khí vừa mới thành, trong nháy mắt liền nhập đạt viên mãn, thậm chí có xu thế đột phá.

Bốn vạn phần chân khí chồng lên nhau.

Cái này phải kinh khủng cỡ nào?

Doanh Vô Kỵ: "……

Hắn thấy rõ, đây là Cơ Động nắm giữ phương thức sử dụng bộ phận Xoay Vần Tạo hóa cực đỉnh, môn thần thông này bản thân chính là thần thông sáng thế, trong đó tự nhiên liền bao gồm cả tạo người.

Mạnh vô địch.

Nam Cung Lăng nhìn thấy một màn như vậy, huyệt thái dương không khỏi điên cuồng nhảy dựng.

Chỉ là cái nhìn này, hắn liền

Biết rõ, lần này Chu vương thất tính toán hết thảy đồ vật, chỉ sợ đều phải rơi vào trong túi Cơ Động.

Người bỏ đồ vào túi Cơ Động chính là nữ nhi Nam Cung Yến mà mình vứt bỏ.

Một cảm giác bất lực tuôn ra từ trái tim.

Nhưng hắn đã không rảnh bận tâm.

Ngược lại hơi thở phào nhẹ nhõm.

Yêu triều này, hẳn là có thể ngăn cản.

Có một đạo phòng tuyến như vậy, mình cũng không đến mức toàn quân bị diệt.

Hắn hướng Cơ Động trên tường thành chắp tay: "Làm phiền! Cho chúng ta đi vào.

Cơ Động chỉ cười nhạt, cũng không có ý nói gì.

Nam Cung Yến Khanh một tiếng rút trường kiếm ra.

"Mặt trận đã thành!"

Toàn lực ngự yêu!

Bất cứ tình huống nào, không được tự mình mở trận tuyến.

Chiến hữu ngoài trận tuyến, tự cầu phúc!

Chương 1110: Quỷ yêu hung thú Chương 1110: Quỷ yêu hung thú

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nam Cung Lăng: "…???

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua.

Phía sau có vô số quỷ yêu hung thú.

Mà 30.000 tinh nhuệ dưới tay hắn, lẻ loi đứng ở bên ngoài trận tuyến.

Mà ngay cả Càn quân, cũng đã dung nhập vào trong trận tuyến.

Trong cơn giận dữ, hắn chỉ muốn diệt trừ Nam Cung Yến cho thống khoái.

Nhưng Nam Cung Yến lúc này, căn bản không phải hắn có thể lay động.

Mà lúc này.

Yêu triều chuẩn bị trùng kích bắt đầu đánh úp lại.

Nam Cung Lăng chỉ có thể mang theo trận hình tàn tạ không chịu nổi của thiếu gia binh, một lần nữa giết trở lại.

Tâm phòng tan tác.

Lúc này vệ đội trực thuộc Chu vương thất phảng phất thay đổi 30.000 người.

Các thiếu gia binh tuy rằng tu vi trác tuyệt như trước, nhưng sức chiến đấu cũng đã giảm xuống đáy cốc.

Vốn đội quân tinh nhuệ không ai bì nổi, dưới sự trùng kích của Yêu Triều, liền phảng phất như gà vịt đợi làm thịt, từng người ngã xuống mất đi sinh cơ.

Cường hoành dã man trùng kích xuống, thậm chí pháp thuật bay lên tường thành đều không thi triển nổi

Trái lại đạo trận tuyến thứ hai mà Quân đoàn hắc giáp dung nhập vô cùng kiên cố.

Tựa hồ hoàn toàn ổn định thế cục.

Nhưng cũng không lâu lắm.

Nụ cười của Cơ Động liền cứng lại trên mặt.

Cao thủ ở đây thình lình ngẩng đầu.

Cảm nhận được một cỗ lực lượng cực kỳ khủng bố.

…….

Cỗ khí tức khủng bố này, để cho tất cả mọi người trong lòng run sợ.

Ngay cả Doanh Vô Kỵ cũng nhịn không được run rẩy một cái.

Ít nhất cũng là yêu vương.

Và là hai.

Chỉ riêng thể lượng năng lượng, so với Hoàng Nữ nhìn thấy lúc trước còn khủng bố hơn rất nhiều lần.

Mễ Đạc mặt run rẩy một trận, cả người đều có chút không tốt, nhìn về phía Doanh Vô Kỵ nói: "Vô Kỵ, theo ta đến đây, chuẩn bị tử chiến!"

Vâng!

Doanh Vô Kỵ lập tức lên tiếng trả lời, lúc này thật sự không thể kéo dài.

Nếu lại xem những màn biểu diễn bức bách này, sớm muộn gì cũng phải xảy ra chuyện.

Lúc trước đã nghe nói lần này Yêu tộc lẻn vào Trung Nguyên tổng cộng có ba Yêu Vương, đi tới Xác Côn Bằng chỉ nhìn thấy một mình Hoàng Nữ, lần này rốt cục nhìn thấy hai con khác.

Không hề do dự.

Trực tiếp đi theo Mễ Đạc vào thành.

Bên ngoài thành phố.

Cục diện cũng đến lúc ngàn cân treo sợi tóc.

……..

Nam Cung Lăng nhìn bầu trời bên ngoài , kinh hãi muốn chết, cấp bậc Yêu Vương này, đối ứng chính là giữa Nhân tộc và Ngộ Thần Cảnh và Thánh Nhân, nhưng nhìn hiện tại, sức chiến đấu tuyệt đối mạnh hơn Ngộ Thần Cảnh bình thường rất nhiều.

Hai Yêu Vương, một tên khí tức sắc bén như đao, một tên huyết khí mênh mông như biển.

Nam Cung Lăng vẫn luôn cho rằng mình mặc dù đặt ở giữa Ngộ Thần Cảnh, chiến lực đều có thể xếp vào top 3, nhưng đối mặt hai yêu vương này, thật sự có chút kinh hồn bạt vía.

Kiên trì thì có.

Nhưng nắm chắc tất thắng, đó là một chút cũng không có.

Hơn nữa hiện tại hắn đang rơi vào khốn cảnh trước nay chưa từng có, thậm chí ngay cả tư cách chiến đấu với bọn họ cũng không có.

Hai vạn huyết giáp liều chết bảo vệ những thiếu gia binh kia, còn chưa tới một nén nhang thời gian liền hủy diệt một nửa, nổ tung đều là bản mạng tinh nguyên của hắn, chính là vì bảo trụ tương lai của Chu vương thất, nhưng mặc cho hắn liều mạng bảo vệ, thiếu gia binh cũng tử thương gần một nửa.

Ngay cả thi thể cũng không lưu lại được, trực tiếp bị yêu đi ngang qua nuốt bổ sung năng lượng.

Nam Cung Lăng tiện tay xuyên thủng một yêu thân, khóe mắt muốn nứt trừng Nam Cung Yến "Yêu vương đã tới, mau buông ra một lỗ hổng cho chúng ta đi vào, nếu không…"

Nếu không thì sao?

Nam Cung Yến cười rất thần kinh: "Nếu không các ngươi sẽ chết? Đó không phải là chuyện tốt sao?

Khi được Cơ Động trao quyền, 40 nghìn quân đoàn hắc giáp đều nghe theo hiệu lệnh của nàng, làm khung xương đạo thứ hai phòng tuyến, chỉ cần nàng không gật đầu, đạo phòng tuyến này liền kín không kẽ hở, mặc cho ai cũng không có khả năng xông vào một bước.

Nam Cung Lăng miệng đầy răng thép đều sắp cắn nát, lăng không vmotoj cái liền đem Nam Cung Vũ ở phía xa túm lại.

Vũ nhi, mau khuyên nhủ muội muội của con!

「……」

Nam Cung Vũ cùng Nam Cung Yến liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt nhanh chóng dời sang một bên, tuy rằng biết rõ đây là Kính Ảnh, nhưng cũng là ý thức chân thật của Nam Cung Yến.

Cỗ hận ý kia vô cùng chân thật.

Hắn không dám nhìn thẳng vào mắt Nam Cung Yến, chỉ cầm Công Khuyết kiếm đâm vào đám yêu, chỉ để lại một câu: "Phụ thân, hài nhi cảm thấy còn có thể tái chiến, Nhân tộc tồn vong, nên dốc sức cùng đi, chết thì chết đi, không cần cầu người!"

Vô liêm sỉ!

Nam Cung Lăng mắng to, bằng vào tu vi hai cha con, đương nhiên chắc chắn là chạy thoát được.

Nhưng mất đi những bảo bối này, hai cha con còn làm sao đặt chân ở Chu vương thất?

Lão phu đời trước đến tột cùng làm cái gì nghiệt, vậy mà sinh ra nữ nhi đê tiện cùng nhi tử hèn nhát bực này.

Phi!

Hắn phun một ngụm, thần sắc băng hàn trừng mắt nhìn Nam Cung Yến, cũng quay đầu giết về phía đám yêu.

Lần này binh lực tinh nhuệ của Chu vương thất chỉ sợ không giữ được bao nhiêu, ít nhất phải bảo vệ được thể Thổ Đức của Nam Cung gia.

Hừ!

Nam Cung Yến hừ lạnh một tiếng, cũng không đuổi theo.

Nàng hận Nam Cung gia, nhưng hiện tại không phải lúc ra sức hạ sát thủ.

Mất đi những tinh nhuệ này, địa vị Nam Cung gia nhất định tụt dốc không phanh, cái này so với giết Nam Cung Lăng còn khó chịu hơn.

Huống chi.

Một lát sau, nàng chưa chắc không có cơ hội giết Nam Cung Lăng.

Về phần hiện tại.

Nàng nhìn về phía chân trời xa xa, lần này là giúp Cơ Động lập uy.

Trải qua chiến dịch này.

Quân đoàn hắc giáp nhất định nổi tiếng hậu thế.

Chương 1111: Bí pháp liên thông Chương 1111: Bí pháp liên thông

Người dịch: PrimeK Tohabong

Loại bí pháp liên thông 40 nghìn cường giả này vô cùng cường hãn, sức chiến đấu tổng thể ít nhất tăng vọt gấp ba lần.

Mức độ Yêu triều vừa rồi.

Cho dù liên tục ba ngày ba đêm, nàng cũng có lòng tin ngăn trở.

Nhưng hai yêu vương này……

Lệ!

Một tiếng hạc thê lương từ xa truyền đến, rất có tiên vận, rồi lại giống như xương nhọn đâm vào đầu người đau nhức, phảng phất đồng thời đâm vào mấy vạn mũi châm.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một con bạch hạc sải cánh mấy trượng từ phương hướng Huyết Nguyệt xoay quanh mà đến.

Mỗi một lần vỗ cánh, đều sẽ nhấc lên một trận cuồng phong, làm cho người ta có một loại cảm giác ba mặt núi Du Thành đều sẽ bị lật tung.

Nhưng cũng may núi Du Thành không đổ.

Nhưng thứ mà hai hạc trảo kia nắm lại khiến vô số người run sợ.

Đó là một con bọ.

Nói chính xác là một con côn trùng hình thể khổng lồ như tòa nhà, hình thể cực đại, thậm chí có thể kích phát chứng sợ hãi cự vật của con người.

Huyết khí trong cơ thể con trùng cuồn cuộn, dưới ánh trăng, hoàn toàn chính là một túi máu.

hình thể Bạch Hạc cùng không nhỏ, nhưng ở túi máu phía trên, có vẻ hết sức tầm thường.

Cảnh tượng này.

Cơ Động thấy vậy mí mắt cũng giật giật.

Yêu Vương!

Trùng Hậu!

Cổ Nương chính là trùng tộc, mặc dù không cùng tộc với Trùng Hậu trước mắt, nhưng thủ pháp lại tương đối gần.

Trùng hậu còn có thể làm gì?

đẻ trứng !

Cơ Động nhìn chằm chằm trùng hậu đầy bụng huyết khí, cảm giác da đầu có chút tê dại, chẳng lẽ huyết khí trong dạ dày Côn Bằng, tất cả đều bị nó nuốt?

Sau khi Yêu Vương có huyết khí khủng bố như vậy, có thể bộc phát ra sức chiến đấu cỡ nào?

Hắn còn chưa kịp suy nghĩ nhiều.

Bạch Hạc cũng đã bắt được trùng rồi lơ lửng trên bầu trời.

Sau đó, đuôi côn trùng vung lên, bầu trời liền rơi xuống từng quả trứng cực lớn.

Còn kịp rơi xuống đất, liền trực tiếp nứt ra trên không trung, hóa thành côn trùng cả người khoác cánh bọ cánh cứng như đao, chợt kết thành bầy, che khuất bầu trời thổi quét mà đến.

Giống như mây đen áp thành.

Từng đạo tia lửa màu chàm nổi lên.

Trong nháy mắt, liền hóa thành lôi quang đầy trời cùng với liệt hỏa nện xuống.

Dưới uy thế khủng bố như thế.

Ngay cả Nam Cung Yến sắc mặt cũng trở nên có chút tái nhợt.

Bày trận!

Ra lệnh một tiếng.

Quân đoàn hắc giáp trong nháy mắt kết trận.

Bạo phát ra từng đợt kiếm khí sắc bén, trong nháy mắt liền chặt đứt vô số trùng thi, rầm rầm từ trên trời rơi xuống.

Nhưng Lôi Pháp cùng hỏa công, cũng làm cho bọn họ không ngừng kêu khổ.

Hơn nữa đầu kia.

Nửa bộ phận khác trứng trùng rơi xuống đất, cũng đã dung nhập vào bên trong yêu thi trên mặt đất, vừa rồi yêu thạch đã bỏ mình, cư nhiên hết con này đến con khác lại đứng lên, hung hãn không sợ chết vọt tới.

Áp lực đột nhiên bạo tăng!

Nàng bỗng nhiên cảm giác, vừa rồi còn cho rằng phòng tuyến không thể phá vỡ, giống như cũng không kiên cố như trong tưởng tượng của mình.

Mà Cơ Động, cũng ý thức được không ổn.

Ngẩng đầu nhìn lại, vừa vặn cùng Hạc Yêu bốn mắt nhìn nhau.

Vẻ mặt hắn âm tình bất định, trong lòng thiên nhân giao chiến, không biết lúc này có nên ra tay hay không.

Mà Yêu Vương Bạch Hạc cũng không để ý tới hắn, liền cùng mấy đại yêu khác lẳng lặng đứng ở bên cạnh Trùng Hậu, không cho người khác cơ hội xâm phạm.

……

Trong thành.

Doanh Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn lại, nhịn không được nói tục.

Đậu má! Đầy trời đều yêu thú?

Dày đặc khiến người ta đều tê dại.

Xoa xoa da đầu, xoay người nhảy lên đài điểm tướng.

Dưới đài, Quân Bạch gia cùng với ba người.

Tinh nhuệ tông thất họ Vạn đã sớm bày trận sẵn sàng.

Trên đài, cao tầng Sở quốc cũng đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hiện tại thế cục ngoài thành tương đối ác liệt, đã không cho phép bọn họ tĩnh dưỡng.

Mễ Đạc chờ Doanh Vô Kỵ tiến vào, lúc này cất cao giọng nói: "Không nói nhiều, một khắc sau, đại quân Sở quốc toàn bộ ra khỏi thành, dù có chết, cũng phải chết ra bên ngoài tường thành, Mễ Hoa nghe lệnh!"

"Ha ha ở đây!"

Một nam tử trung niên tướng mạo sáu phần tương tự Mễ Đạc đứng lên, hắn ngây người nửa cái mặt nạ, nửa khuôn mặt dưới mặt nạ đã bị nọc độc ăn mòn, dẫn đến cả khuôn mặt cũng không thể làm ra bất kỳ vẻ mặt gì, trên người cũng tràn đầy vết thương chưa khỏi hẳn, không ít chỗ đều chảy ra máu tươi màu đỏ sậm.

Nhưng âm thanh hắn vang dội, cả người đều là chiến ý.

"Lần này ra khỏi thành, Doanh Vô Kỵ làm chủ tướng, ngươi làm phó tướng, tôn thất 30.000 tinh nhuệ, tất cả đều nghe theo Doanh Vô Kỵ chỉ huy!"

"Ha ha, nghe lệnh!"

Mễ Hoa trả lời rất dứt khoát, hắn không biết thực lực Doanh Vô Kỵ như thế nào, nhưng nếu khiến hắn dẫn binh, hắn không có lòng tin.

Nhìn xuống phía dưới, 30.000 này đều là tinh nhuệ của tôn thất, nhưng bây giờ lại không nhìn ra bộ dáng tinh nhuệ.

Sắc bén.

Bị mài cùn rất nhiều.

Đại chiến lần này, liên quan đến an nguy của Sở quốc, nếu Chuyên Húc nước Sở phá ấn, toàn bộ Sở quốc đều sẽ sống

dưới bức xạ của yêu sào, vận mệnh quốc gia hoàn toàn bị chặt đứt.

Nên liều mạng!

Mệnh lệnh này của Mễ Đạc, hắn không có ý kiến.

chủ tướng 3 nhà Khuất Cảnh Chiêu đồng loạt biến sắc.

Doanh Vô Kỵ tuổi mới bao nhiêu, còn chưa đánh trận, đem tinh nhuệ Sở quốc chúng ta giao cho hắn, cùng đưa bọn họ đi chết có gì khác nhau?"

Hả?

"Thì ra trên chiến trường là lấy tuổi luận anh hùng, ở đây có thể ra chiến trường phải kể đến người tuổi lớn nhất là Khuất Nghi, nói như vậy Khuất ái khanh hẳn là đệ nhất mãnh tướng Đại Sở chúng ta?"

Khuất Nghi vội vàng nói: "Không dám, chỉ là Doanh Vô Kỵ này…

Hừ!

Mễ Đạc giận dữ quát một tiếng, một chưởng liền đem cái bàn đập thành bột mịn "Con ta Vô Kỵ thiên hạ vô địch! đám người tầm thường vô năng, chính mình đánh không thắng trận, còn dám mưu toan kéo sụp đệ nhất mãnh tướng Đại Sở chúng ta?

Chương 1112: Ngăn cản Chương 1112: Ngăn cản

Người dịch: PrimeK Tohabong

Khuất Nghi nhanh chóng im lặng, không dám nói gì nữa.

Còn nói nữa thì phải chịu chết.

Hai người kia cũng im lặng không nói.

Mễ Đạc hừ lạnh một tiếng, chợt nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Vô Kỵ! 30.000 tinh nhuệ này có đủ không?"

Doanh Vô Kỵ chắp tay nói: "Hồi nghĩa phụ, Vô Kỵ còn có thể mang thêm sáu ngàn!"

Đây là hắn tính toán đây là hạn mức cao nhất mà lĩnh vực sát phạt của mình có thể bao quát.

Được!

Mễ Đạc xoay người nhìn về phía dưới đài "Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu, đều tự điều động hai ngàn tinh nhuệ, nhập vào trong đội ngũ chủ công!"

Vừa dứt lời.

Bệ hạ, không thể!

Bệ hạ, không thể!

Bệ hạ, không thể!

Ba đạo âm thanh đồng loạt vang lên.

Ba chủ tướng Khuất Cảnh Chiêu cùng lên tiếng ngăn cản.

Bọn họ chưa bao giờ cho rằng mình bên này có thể đánh thắng, cho dù ra khỏi thành, cũng chỉ là vì có thể lừng lẫy chút ít, lấy chiến lực quân Sở hiện tại, căn bản không cách nào xông pha trên chiến trường, thắng bại thủ vẫn là muốn xem Cơ Động cùng Chu thiên tử bên kia.

Đánh thua, nước Sở sụp đổ.

Đánh thắng, ai về nhà nấy.

Bọn họ không cho rằng Doanh Vô Kỵ có thể nghịch thiên cải mệnh, hắn cho dù mạnh hơn nữa, cũng chỉ là một người, một Binh Nhân Cảnh làm sao mang binh sáng tạo kỳ tích?

Nhưng người này lại rất dũng cảm, chỉ là chiêu thương pháp từ trên trời giáng xuống kia đã cực kỳ nâng cao sỹ khí.

Vạn nhất bị hắn lăn lộn một cái thắng trận, chẳng phải là lập nên uy danh?

Khuất Nghi lúc này trực tiếp không nhìn ánh mắt sắc bén của Mễ Đạc, chắp tay nói: "Bệ hạ tin tưởng Doanh Vô Kỵ, nguyện tôn sùng hắn làm chủ tướng, chúng ta một chút ý kiến cũng không có. Nhưng quân đội ba nhà Khuất Cảnh Chiêu, đều là con cháu trong tộc của chúng ta.

Ngày xưa lúc phát binh, chúng ta đã từng hứa với tộc rằng sẽ gánh chịu tính mạng con cháu trong tộc.

Trách nhiệm, cho dù là chịu chết cũng coi như chúng ta mang theo cùng nhau chịu chết

Mạt tướng bất tài, nhưng vẫn giữ được tâm huyết tử chiến.

Mạt tướng tán thành!

Mạt tướng tán thành!

Chủ tướng hai nhà Cảnh Chiêu đồng loạt phụ họa.

Những lời này nghe có vẻ dõng dạc, chỉ là động cơ phía sau thật sự khiến người ta trơ trẽn.

Mễ Đạc nhìn dưới đài một chút, sĩ khí ba nhà Khuất Cảnh Chiêu cũng uể oải, cảm giác càng lúc càng lạnh răng.

Những người này.

Thật sự là tình nguyện chịu chết, cũng không chịu đem quyền lực trong tay mình giao vào trong tay người khác!

Ba vị tướng quân chịu trách nhiệm với tướng sĩ tộc nhân như thế, ta vô cùng bội phục, bất quá các ngươi nguyện ý chịu trách nhiệm cho tính mạng của bọn họ, lại không hỏi qua bọn

họ có nguyện ý tự mình chịu trách nhiệm cho tính mạng mình hay không.

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên cười cười, sải bước đi tới trước đài, âm thanh vô cùng vang dội: "Chư vị, tự giới thiệu, ta tên là Doanh Vô Kỵ, mặc dù mới tới Sở quốc, nhưng có hoài bão chấn hưng Nhân tộc, mọi người đối với ta không quen, nhưng hẳn là biết thực lực của ta rất mãnh mẽ."

Nhiều không dám cam đoan.

Nhưng ta dám nói, cùng ta ra khỏi thành, liền có hi vọng dương danh lập uy ngăn cơn sóng dữ.

Cho dù bại, Doanh mỗ cũng có thể cam đoan mọi người là thân tắm nhiệt huyết đứng chết!

Hôm nay là Yêu hoạn tại Sở quốc, tướng sĩ nước khác còn có thể dũng mãnh giết địch.

Tướng sĩ Đại Sở há có thể cam cư làm người đứng sau?

Lời hứa của ta đã bày ở chỗ này, nguyện ý đi theo ta, thỉnh tự mình xếp vào đội ngũ hàng chủ lực!"

Khuất Nghi nhất thời giận dữ "Doanh Vô Kỵ, nơi này khi nào có ngươi nói chuyện……

Khuất ái khanh!

Chính là đệ tử ba tộc Khuất Cảnh Chiêu, cũng là tướng sĩ Đại Sở chúng ta, chẳng lẽ bọn họ ngay cả quyền lực gia nhập trận doanh chủ lực cũng không có sao?"

Mạt tướng không dám!

Khuất Nghi trong lòng phẫn nộ, cũng không dám phản bác, chỉ lạnh lùng nhìn xuống dưới, "Đã như vậy, muốn gia nhập trận doanh chủ lực, liền đi đi!"

Ánh mắt hắn rất lạnh, tướng sĩ Khuất thị nhất tộc thấy vậy đều lạnh gáy

Sĩ khí của bọn họ vốn uể oải không phấn chấn, đối mặt với yêu triều như thế đã sớm chết lặng, đại đa số người chỉ có thể nước chảy bèo trôi.

Chiến ý vốn khó có thể đốt lại, bị ánh mắt Khuất Nghi đảo qua, liền yên lặng.

Ngoại trừ một ít bản thân tính cách liền tương đối cương liệt, tuyệt đại đa số người đều lựa chọn trầm mặc.

Trận doanh ba nhà Khuất Cảnh Chiêu chỉ thưa thớt kéo qua bốn năm trăm, ngay cả một phần mười sáu ngàn cũng không tới.

Tuy nói quyết định gia nhập

Nhưng sĩ khí chỉ có thể xem như bình thường.

Dù sao Yêu Triều hung mãnh cỡ nào, bọn họ không thể rõ ràng hơn.

Doanh Vô Kỵ có mạnh hơn nữa, cũng chỉ là một người, binh tướng còn chưa rèn luyện, lại có bao nhiêu sức chiến đấu mạnh?

Tuy nói trong tin đồn Bạch gia rất mạnh, nhưng ra chiến trường cũng không quá bốn ngàn, hơn nữa những cái gọi là Môn đồ Bạch thị một đám tướng mạo non nớt, vừa nhìn chính là tân binh, lại có thể có bao nhiêu mạnh sức chiến đấu?

Đi ra ngoài như vậy, vẫn là chịu chết.

Đơn giản chính là nhiều hơn một tia biến số.

Biến số này.

Rất nhỏ.

Nhưng lại là sự lãng mạn cuối cùng của những tàn binh bại tướng bọn họ.

Doanh Vô Kỵ cũng không tức giận.

Không ngờ ba nhà Khuất Cảnh Chiêu vẫn còn dũng sĩ, nếu như vậy, chúng ta cùng ra khỏi thành!"

Nói rồi.

Trực tiếp từ trên đài điểm tướng nhảy xuống, vững vàng rơi vào "Xích Thỏ".

Trường thương một ngón tay.

Ra khỏi thành!

Chương 1113: Mạnh mẽ giết mẫu trùng Chương 1113: Mạnh mẽ giết mẫu trùng

Người dịch: PrimeK Tohabong

……

Trên tường thành.

Lông mày Cơ Động đã khóa chặt.

Hắn đã nhìn thấu con đường phía sau con trùng kia, tổng cộng liền sinh ra hai loại trứng, một loại lôi hỏa bao trùm ở trên trời, uy thế cực kỳ cường hãn.

Một loại khác mang theo vô số huyết khí, mạnh mẽ dính chặt trên mặt đất yêu thi, tương đương với vô hạn sống lại.

Chỉ cần huyết khí trong bụng Mẫu Trùng không khô, yêu triều trên chiến trường sẽ không kết thúc

Hắn cảm thấy tình huống này, mình nên mạnh mẽ giết mẫu trùng.

Nhưng con hạc yêu kia cho hắn một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm, hạc này chiến lực sẽ không thấp, chính mình một

khi bay lên không sẽ lập tức đối mặt hai yêu vương giáp công.

Một khi thần thông không thể tiếp tục.

Nam Cung Yến dẫn dắt quân đoàn hắc giáp sẽ trong khoảnh khắc tan tác, một khi yêu triều đẩy ngã tường thành, nhất định có thể phá vỡ pháp trận trong thành, Chuyên Húc Ấn bị phá vậy thì cái gì cũng không có.

Nếu như tiếp tục duy trì thần thông ở đầu thành, Quân đoàn hắc giáp có lẽ còn có thể……

Hình như không giữ được!

Yêu triều trùng kích từng đợt lại từng đợt, mỗi đợt đều là thế công mạnh nhất, thời gian một nén nhang ngắn ngủi, liền phát động chín đợt trùng kích, hơn nữa không suy yếu chút nào

Nam Cung Yến dẫn dắt quân đoàn hắc giáp, tuy rằng nhìn như không gì phá nổi, nhưng dưới đợt trùng kích liên tiếp của đám yêu càng thêm uể oải.

Cơ Động tê dại.

Cách nhiều năm, rốt cục có một luồng cảm xúc tuyệt vọng, ở trong lòng nảy sinh lan tràn.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, dưới tác dụng của Huyết trì Côn Bằng, sóng yêu triều này lại hung hãn như vậy.

Hắn thậm chí hoài nghi, trong huyết trì này không chỉ có yêu huyết trong địa phận Trung Nguyên, rất có thể đại yêu Yêu vực đều đưa máu tới, chính là vì một trận chiến này phá vỡ Chuyên Húc ấn.

Nhưng chính mình, lại thả tất cả chúng ra.

Chuyên Húc Ấn vừa bị phá, nhiều nhất chỉ cần vài năm ít ỏi, Yêu tộc sẽ xâm chiếm Trung Nguyên với quy mô lớn,

Nhân tộc hiện giờ căn bản không thể chống cự.

Trong thời gian ngắn như vậy, trật tự mới của mình căn bản không thể nói đến.

Và tất cả những điều đó.

Đều là Doanh Vô Kỵ đã từng ngăn cản qua.

Hắn hiện tại hối hận

Hắn ngẩng đầu lên.

Cảm giác một trận buồn bực trong lòng, hắn biết rõ điểm phá cục ở nơi nào, nhưng loại thế cục cố đầu không để ý mông này, làm cho hắn căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhiều nhất qua thời gian một nén nhang.

Phòng tuyến thứ hai của Quân đoàn hắc giáp sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Cái này……

Sắc mặt Cơ Động đã khó coi tới cực điểm.

Nhưng mà vừa lúc đó, hắn nghe được một âm thanh quen thuộc.

Đồ thối tha, biết hối hận rồi sao?

Vừa dứt lời.

Cửa thành mở rộng.

Hơn 30.000 đại quân nhanh chóng tuôn ra bày trận.

Doanh Vô Kỵ ngồi ở Xích Thỏ lập tức, xoay người nhìn Cơ Động một cái, hướng hắn dựng thẳng một ngón giữa "Còn thất thần làm gì, đi xử lý con trùng hậu kia đi!"

Cơ Động thần sắc khó xử "Ta chỉ cần vừa đi, đạo phòng tuyến thứ hai cực dễ sụp đổ…"

“Có ta ở đây, sẽ không sụp đổ!”

Doanh Vô Kỵ âm thanh vô cùng tự tin.

Một tiếng này, để cho ánh mắt mọi người đều từ xa ném tới.

Chỉ là nhìn thấy Doanh Vô Kỵ phía sau ngoại trừ có mấy ngàn Quân Bạch gia ở ngoài, cũng chỉ còn lại có 30.000 Sở quốc tàn binh bại tướng, trong lúc nhất thời không khí có chút nặng nề.

Bọn họ ở trên chiến trường đánh quá thảm, đã sớm không còn tâm tình trào phúng.

Nhưng vẫn cảm giác vô cùng hoang đường.

Doanh Vô Khuyết cũng có chút nhịn không được, lau máu trên mặt một chút, xa xa hô “Vương đệ, thời điểm mấu chốt ngươi không chạy trốn, dám tới đây chịu chết, ta bội phục ngươi là một người đàn ông. Nhưng Bạch gia các ngươi, thật không đủ nhìn.

Hắn cũng quá rõ ràng thực lực Bạch gia, bị Doanh Việt không đánh mà thắng toàn bộ bắt được, tuy rằng trong này có nhân tố Bạch Kình thiết kế, nhưng thực lực trung bình của Bạch gia, nhiều nhất cũng chỉ kém vệ đội trực thuộc Chu vương thất không nhiều lắm, nhiều nhất thắng một chút về tâm tính cùng kinh nghiệm.

Nhưng bọn họ chỉ có thể ra chiến trường chưa tới một ngàn người.

Còn lại hơn ba ngàn quân Quân Bạch gia, tuy rằng đều xem như tinh nhuệ, nhưng người sáng suốt vừa nhìn liền biết là tân binh, đánh qua trận tuyệt đối không vượt qua hai.

Cộng lại, chỉ có hơn một phần mười số lượng vệ đội trực thuộc Chu thất.

Còn có 30.000 sĩ khí Sở quốc kia đều bị đánh không còn củi mục, cái này xác định không phải góp đủ số sao?

Những binh sĩ này thực sức chiến đấu thậm chí không bằng Ngô quốc mang đến năm ngàn tướng sĩ.

Các quốc gia khác xem ra, ánh mắt cũng đều là như thế.

Cơ Động vốn có chút lo âu, bị Doanh Vô Kỵ nói như thế, tính tình tốt hơn nữa cũng không khỏi châm chọc nói: "Nếu ngươi muốn tử chiến, vậy thì tử chiến, lấy mạng đọ sức có lẽ có một đường sinh cơ, nhưng chớ vì tự đại mà hủy diệt đạo phòng tuyến thứ hai của chúng ta, chỉ bằng vào những người như các ngươi, còn không đáng để ta tự đào mồ chôn mình.

Những người khác trầm mặc không nói.

Đối với những lời này của Cơ Động, đáy lòng đã đồng ý.

Cho dù người Bạch gia mạnh hơn nữa, chỉ có một chút người như vậy, chẳng lẽ cũng có thể nghịch thiên cải mệnh?

Trừ phi các ngươi có thể đem những phế vật Sở quốc bị đánh gãy chân này làm người Bạch gia dùng.

Bằng không ngươi Doanh Vô Kỵ coi như là Binh Nhân Cảnh mạnh nhất.

Cũng nhiều nhất chỉ có thể tính là một thanh đao nhọn.

Đao nhọn có thể chém địch, lại không phá được thiên quân vạn mã, càng không chém hết yêu sào này.

Nhưng……

Có can đảm chịu chết đã là dũng khí đáng khen.

Dưới tình cảnh như vậy, xem như đi ra chôn cùng chúng ta đi?

Tuy rằng bọn họ lần này tới Du Thành đều có tâm tư riêng, nhưng sự tình đến nước này, cũng chỉ có một con đường cùng

tồn vong với Du Thành.

Nếu là Yêu Sào trước mắt bắt làm tù binh, đây chính là sẽ bị thiên hạ chư quốc châm chọc cho cả đời.

Chương 1113: Trong cơn tuyệt vọng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trong tuyệt vọng.

Nghe được Doanh Vô Kỵ ở đây ăn nói lung tung.

Mọi người cảm thấy vừa vui mừng vừa hoang đường.

Phỏng chừng lần đầu đánh trận đã gặp phải yêu triều khiến người ta tuyệt vọng như thế, tâm trí đã sớm thất thường rồi?

Tuy nhiên.

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ thật là tỉnh táo, một chút cũng không có dấu hiệu tâm trí thất thường.

Chỉ là cười nhạt một tiếng.

Tay phải thò vào trong ngực.

Lấy ra một nắm đậu tương.

Mọi người: "……

Bọn họ sửng sốt một chút.

Sao?

Ngươi muốn biểu diễn một màn vãi đậu thành binh, mau đừng đùa……

Rào!

Đậu tương đầy trời, đến khi rơi xuống, đã là một vạn tinh nhuệ.

Dáng người cường tráng, khí hoàn thần túc, so với Nam Cung Lăng vừa rồi cũng không kém chút nào.

Mọi người: "……

Doanh Vô Khuyết "????

Cơ Động "???

Mễ Đạc: "…"

Ánh mắt hắn cũng sắp trừng ra.

Cái này cái này…… Cái này thấy thế nào cũng là một cái thần thông hoàn chỉnh!

Không phải nói nghĩa tử ta vừa mới đột phá Binh Nhân Cảnh sao?

Chuyện gì đã xảy ra với việc vãi đậu thành binh?

Tuyệt kỹ của Nam Cung Lăng.

Tại sao lại bị hắn nắm giữ toàn bộ?

Khóe mắt Cơ Động cũng kịch liệt run lên, không ít người trước khi đột phá Binh Nhân Cảnh đã có thể thần thông nhập môn, nhưng đột phá Binh Nhân Cảnh trực tiếp nhảy tới Ngộ Thần Cảnh lại cho tới bây giờ cũng không có, chính là bởi vì chỉ dựa vào thân thể Thai Thuế Cảnh uống cường độ linh hồn, căn bản là không đạt tới cường độ lĩnh ngộ thần thông hoàn toàn.

Nhưng Doanh Vô Kỵ này……

Ngộ Thần Cảnh!?

Trong lòng hắn nhất thời co rút.

Xong rồi.

đắn đo không được.

Nhưng động tác của Doanh Vô Kỵ vẫn chưa dừng lại.

Toàn thân hắn chân khí bộc phát, nhất thời tản mát ra mấy vạn sợi tơ, đem hơn 40 nghìn người đan điền liên đới khôi lỗi

hoàn toàn xâu chuỗi, sợi tơ ngưng tụ thành kinh mạch, trong nháy mắt hơn 40 nghìn người liền biến thành một chỉnh thể.

Cơ Động "???

Hắn còn lĩnh ngộ được bộ phận Xoay Vần Tạo hóa của Nam Cung Yến Sống hàng trăm năm.

Lần đầu tiên hắn muốn chửi thề.

Tất cả những thứ này là gì?

Chân khí của hơn 40 nghìn người nối liền với nhau, nhất thời trở nên mênh mông như đại dương mênh mông.

Cảm giác hoành tráng đột nhiên xuất hiện, làm cho hơn 30.000 binh sĩ Sở quốc sĩ khí uể oải trong nháy mắt liền giằng co, lo lắng yêu hoạn kinh niên, dĩ nhiên trong khoảnh khắc biến mất một nửa.

Nhưng sự việc

Chưa xong.

Doanh Vô Kỵ tiện tay ném ra một người gỗ, trong nháy mắt hóa thành một người giống nhau như đúc, trực tiếp nhảy lên tường thành.

Mọi người???

Thân ngoại hóa thân?

Đợi lát nữa……

Có gì đó không ổn, hãy để ta đếm.

Vãi đậu thành binh, Xoay Vần Tạo hóa, thân ngoại hóa thân……

Ba thần thông?

Cho nên đây cũng không phải là Binh Nhân Cảnh.

Ngụy, ngụy thánh?

Mọi người đã tê dại, ngơ ngác nhìn về phía thân ngoại hóa thân tường thành, chỉ thấy hắn xách dùi trống lên, nặng nề gõ vào trống trận.

Tiếng trống hùng hậu tản ra bốn phía, phàm là người nghe được tiếng trống, trong lòng nhất thời tuôn ra một cỗ ý sát phạt, đó là chân khí trong cơ thể đã sớm có dấu hiệu khô kiệt, lại như cũ bị thúc đẩy ý chí chiến đấu cực kỳ dâng trào.

Doanh Vô Khuyết run rẩy, âm thanh trở nên thê lương: "Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! Hắn không có bí cảnh, làm sao có thể lĩnh ngộ lĩnh vực sát phạt.

Năm đó Doanh Việt dùng lĩnh vực sát phạt trao đổi thân ngoại hóa thân, không có bí cảnh, lấy thiên tư Triệu Kỵ tìm hiểu nhiều năm đều không khám phá được.

Doanh Vô Kỵ làm sao……

Trưởng lão họ Doanh bên cạnh lại bổ sung một câu: "Không chỉ lĩnh vực sát phạt, Thái tử ngươi có cảm giác được… Lục Sinh Đồ Hồn hay không?"

Doanh Vô Khuyết: "……

Lục Sinh Đồ Hồn, họ Doanh tổ truyền thần thông, sát sinh diệt hồn, vật lý công kích cùng công kích tinh thần đều mạnh.

Chỉ là một đơn thể thần thông, lại ngoài ý muốn có thể cùng lĩnh vực sát phạt liên động.

Cái này……

Hai lĩnh vực nhục thân toàn bộ mở ra, đảo mắt liền bao trùm mười vạn người, vốn trầm mê sĩ khí, trong nháy mắt dâng trào lên.

Keng!

Doanh Vô Kỵ gõ mũi thương một cái, trường thương nhất thời phát ra tiếng run rẩy to rõ.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Cơ Động "Phía dưới ta tới xử lý, ngươi đi giết mẫu trùng, giết không được cũng đừng trở về, phế vật!"

Nói rồi.

Một cú đá vào mông ngựa.

Chiến mã hí vang, Nam Cung Yến chủ trì đạo phòng tuyến thứ hai, lập tức mở ra một lỗ hổng thật lớn.

Hắn mang theo gần năm vạn tinh nhuệ khuynh sào đánh giết.

Không phòng thủ.

Tất cả đều là tấn công.

Đại yêu triều đêm trăng tròn, lần đầu tiên xuất hiện tình cảnh phản thủ vi công.

Yêu triều vốn giống như thiên băng đá lăn, lại thật sự bị phá vỡ một lỗ hổng.

xen kẽ.

Chia ra.

Ăn thịt đồng loại.

Chiến trận nghiêm cẩn linh hoạt, cho dù phân binh cũng liền thành một thể.

30.000 quân Sở đều sắp sảng khoái tê dại.

Bọn họ bị Yêu Triều ấn đầu đánh cả năm, ngay từ đầu còn có thể đánh trả, càng về sau sức cùng lực kiệt, cũng chỉ có ôm đầu bị đánh.

Nhưng bây giờ.

Gần năm vạn người chân khí liền thông cùng một chỗ, bọn họ thậm chí có loại ảo giác giơ tay nhấc chân liền có thể hủy thiên diệt địa.

Có sự hỗ trợ của Lĩnh vực sát phạt cùng Lục Sinh Đồ Hồn, sức chiến đấu cá nhân của bọn họ, tăng lên mấy lần.

Hơn nữa Doanh Vô Kỵ truyền âm chỉ huy đâu vào đấy, căn bản không cần lo lắng tình huống trận hình bất ổn.

Điều làm họ rung động nhất trong một trăm năm.

Những quân nhân Bạch gia này thủ một pháp thuật địa cấp, ngay cả khôi lỗi Doanh Vô Kỵ vãi đậu thành binh đi ra, cũng là các loại tiểu pháp thuật không ngừng.

Sống nhiều năm như vậy

Bọn họ cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói qua chế thức khôi lỗi vãi đậu thành binh lại thi triển pháp thuật.

Những thứ này chồng lên nhau, thậm chí làm cho bọn họ cảm thấy Yêu Triều chính là đậu hũ……

Chương 1114: Gia nhập trận doanh Chương 1114: Gia nhập trận doanh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mà quân Sở vừa rồi vốn có cơ hội gia nhập trận doanh chủ lực, lại bị Khuất Nghi trừng trở về cũng tê dại.

Loại cảm giác chênh lệch cực lớn này, làm cho bọn họ gần như ngất xỉu.

Mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng đều đồng loạt mắng một câu!

Khuất Nghi!

Phù……

Phù……

Phù……

Trên dưới tường thành, tiếng hít thở không khí lạnh liên tiếp vang lên.

Cảnh tượng Ngụy Thánh dẫn đầu xung phong, đối với bọn họ mà nói vẫn là quá mức rung động.

Nhưng loại khiếp sợ này, chỉ kéo dài trong một cái chớp mắt ngắn ngủi.

Du Thành tuy rằng ba mặt núi vây quanh, nhưng mặt lộ ra kia, cũng là một mảnh đất trống cực kỳ rộng lớn, Doanh Vô Kỵ dùng trận thế xung sát, cố nhiên tạo thành hạn chế cực lớn cho Yêu Triều, nhưng vẫn sẽ có yêu lao về phía tường thành, Cơ Động đã đem thần thông của mình triệt tiêu Thiên Can Trùng, hiện tại bọn họ phải toàn lực phòng thủ.

Áp lực giảm đi không ít.

Nhưng cũng không phải giỡn chơi là có thể gánh vác được.

Bọn họ thậm chí không để ý tới nỗi khiếp sợ khi Ngụy Thánh Doanh Vô Kỵ liên tục dùng năm thần thông này.

Rồi lại một lần nữa nhập vào trong chiến đấu.

Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!

Nương theo từng cái đầu bị chặt bay, từng đạo huyết tiễn phun ra.

Doanh Vô Kỵ chuyên môn tìm Đại Yêu để giết, đây là lần đầu tiên hắn khai hỏa toàn bộ hỏa lực như vậy, loại trạng thái toàn thân tràn ngập lực lượng này, làm cho hắn có cảm giác thỏa mãn chưa từng có.

Có chiến trận ủng hộ, hắn cảm giác mình giống như là thanh đao cường hãn nhất thế gian.

Chuyên chọn đại yêu để giết!

Đại yêu thân thể cường hãn hơn nữa, dưới lực trùng kích đoạt mấy vạn cân mã giáp của người khác, đều là cặn bã.

Có đôi khi thậm chí cũng không cần thương, có thể đem bọn chúng đụng thành thịt vụn.

Nhưng……

Đây hết thảy đều là Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật đổi lấy.

Thân thể hắn vốn coi như lại hùng hậu, đồng thời chống đỡ năm cái thần thông, đều là thật sự quá tải.

Thời thời khắc khắc đều ở vào trạng thái khắc mệnh.

Liền vừa rồi xung sát một nén nhang thời gian, cũng đã tiêu hao hắn một tháng tuổi thọ.

Nhưng hắn lại có chút luyến tiếc loại khoái cảm này.

Khó trách Lê quốc quân vương đều đoản mệnh, tuy rằng khắc mệnh, nhưng đây là thật sự sảng khoái a…

Nhưng đây cũng không phải là kế lâu dài.

Ngay từ đầu hắn suy nghĩ, cắn răng khắc mệnh, trực tiếp đánh tan yêu triều chủ lực.

Nhưng đánh đánh hắn liền phát hiện không thích hợp, những con yêu này sao có thể vẫn sống lại!

Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua, phát hiện Cơ Động đã cùng Hạc Yêu kia giao thủ

Song phương ngươi tới ta đi, đều mạnh đến làm người ta giận sôi, nhưng chính là chẳng phân biệt được trên dưới.

Ít nhất.

Có hạc yêu ở đây, trong khoảng thời gian ngắn căn bản không thể uy hiếp được trùng hậu kia.

Mà trong bụng con trùng kia, vẫn có huyết khí vô cùng mênh mông, huyết khí này tuyệt đối là tích góp từng tí một nhiều năm, hơn nữa không thể nào chỉ đến từ yêu huyết của Yêu Sào Trung Nguyên.

Cái này nếu là cứng rắn tiêu hao.

Cho dù hiệu quả của Lục Sinh Đồ Hồn có thể mạnh mẽ tiêu diệt trùng yêu ký sinh ở yêu thi.

Trùng Hậu cũng có thể tiêu hao ba cái mạng của hắn.

Không được!

Không thể làm như vậy.

Doanh Vô Kỵ da đầu có chút tê dại, độ khó của chuyện này đã vượt qua tưởng tượng của hắn, Yêu tộc vì lần này công thành, cùng Chu thiên tử cùng Cơ Động Hư dây dưa lâu như vậy, làm sao có thể không có át chủ bài

Chỉ là hiện tại triển lộ ra.

Khiến cho hắn rất khó nhìn thấy phần thắng.

Cho nên mấu chốt của vấn đề vẫn là con trùng hậu kia.

Chỉ có đem bụng của nó mổ ra tản hết yêu huyết, mới có thể thành công.

Nhưng tình hình bây giờ thật đáng xấu hổ.

Cơ Động bị Bạch Hạc Yêu Vương cuốn lấy, Bạch Hạc Yêu một thân kỹ xảo diệu tới đỉnh điểm, một yêu liền đủ để cuốn lấy Cơ Động. Huống chi, xung quanh Trùng Hậu còn có mấy đại yêu.

Chính mình đi lên cường sát chưa hẳn không thể, nhưng chính mình chỉ cần vừa đi, bên này rất có thể toàn tuyến tan tác, nếu là cùng ngoại thân hóa thân song song thao tác… Sợ là chết nhanh hơn.

Thu hẹp trận tuyến!

Doanh Vô Kỵ cắn răng, trực tiếp dẫn người xông lên.

Trở về.

Trước tường thành tiếp cận nửa dặm địa giới, đã lâm vào địa ngục giống như hỗn chiến, tất cả mọi người đánh đến vô cùng gian nan.

Nơi này thậm chí sẽ cho người ta một loại ảo giác Binh Nhân Cảnh cùng đại yêu đều không đáng giá tiền.

Doanh Vô Khuyết tuy rằng chưa đột phá Binh Nhân Cảnh, nhưng một hàng bí cảnh, thực lực chân thật cho dù đặt ở trong Binh Nhân Cảnh cũng đã không yếu.

Nhưng bây giờ.

Vẫn là đánh cho ngực buồn bực thở ngắn, nếu không phải cường giả Ngộ Thần Cảnh họ Doanh che chở, hắn chỉ sợ đã sớm chết nhiều lần.

Dưới hiệu quả của Lục Sinh Đồ Hồn, khống thi trùng bị diệt trên quy mô lớn.

Sắp không chịu nổi rồi.

Đúng lúc này, một âm thanh vang lên.

Quét sạch yêu vật!

Tập kết trận tuyến!

Sau một khắc, liên tiếp tiếng vó ngựa truyền đến, ở trước tường thành nhanh chóng xen kẽ.

Mỗi lần xen kẽ, đều mang đi một mảnh yêu vật.

Chiến cuộc vừa rồi còn giằng co, trong nháy mắt liền rõ ràng ra một mảng lớn chân không khu vực.

Mọi người: "……

Liền…… Trống rỗng như vậy?

Doanh Vô Kỵ quơ quơ bàn tay tràn đầy huyết diễm của mình, đĩnh đạc nói: "Mẹ kiếp! Thất thần làm gì, lão tử nhiễm máu, còn không mau kết trận?

Mọi người lúc này mới như tỉnh mộng, nhanh chóng kết thành một đạo phòng tuyến.

Lần này Doanh Vô Kỵ xâu chuỗi toàn bộ mười mấy vạn đại quân dưới tường thành, liền nhanh chóng triệt tiêu những thần thông khác, hơn nữa hủy bỏ Nhiên Huyết Thuật của Chuyên Húc.

Hắn đã tê dại.

Thi triển 5 giây

Mất 2 giờ tuổi thọ

"Ngươi không chịu nổi nữa à?"

Thế thì sao?

Doanh Vô Khuyết sau khi thiếu sự hỗ trợ của Lục Sinh Đồ Hồn g rất khó chịu, nhịn không được châm chọc nói: "Ngươi tiếc mạng a?

Doanh Vô Kỵ "Tư Mã phế vật câm miệng!

Doanh Vô Khuyết: "……

Tất cả mọi người trong lòng trầm xuống, bởi vì bọn họ cũng đều nhìn ra quẫn cảnh của Doanh Vô Kỵ.

Chương 1115: Giết không có tác dụng Chương 1115: Giết không có tác dụng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Giết có thể giết được.

Nhưng giết không có tác dụng.

Nhiên Huyết lại một chút hy vọng cũng không có.

Nhưng bây giờ làm sao bây giờ?

Trưởng lão họ Doanh hắng giọng, xa xa hỏi: “Công tử…… Làm sao bây giờ?

Gì thế!

Còn nhận họ hàng.

Nếu là bình thường, Doanh Vô Kỵ khẳng định miệng thối bay ra.

Nhưng hiện tại thật sự không có tâm tình đó.

Sao thế?

Ta cũng không biết !

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, bỗng nhiên giống như hiểu được rối rắm vừa rồi của Cơ Động.

Duy nhất khác biệt chính là, hắn lần này kết trận người càng nhiều, không đến mức bị Yêu Triều nhanh chóng phá vỡ.

Nhưng lấy huyết khí dự trữ của trùng hậu, cũng là chuyện sớm muộn.

Chính mình chỉ cần vừa rời đi, tất nhiên nhanh chóng rơi vào hoàn cảnh xấu.

Nhưng Bạch Hạc Yêu Vương trên không trung thực lực quá mạnh, Cơ Động trong thời gian ngắn lại rất khó lập công.

Có lẽ……

Nhân Thiên Tựu Địa cộng thêm Tuyệt Địa Thiên Thông?

Trong đầu Doanh Vô Kỵ hiện lên một chiêu cuối cùng mà cha vợ dạy mình, bên mình nhiều người, nếu tìm một cơ hội lấy người làm cơ sở bày ra đại trận, vây khốn tất cả yêu sào, hơn nữa sau khi ngăn cách trùng, vẫn có thể hủy diệt toàn bộ.

Nhưng có ba vấn đề.

Một là tốn thời gian quá lâu.

Hai là khắc mệnh có chút nhiều, cái này miễn cưỡng có thể tiếp nhận.

Ba là trận pháp hắn cần người hoàn toàn tín nhiệm làm trận cơ, vạn nhất trà trộn vào một ít người có tâm tư xấu, sợ là thảm bại.

Trước mắt người có thể hoàn toàn tín nhiệm, còn chưa đủ để chống đỡ trận cơ quy mô này.

Nhưng nếu không sử dụng phương pháp này.

Thật đúng là hết cách.

Trừ phi lại xuất hiện một người chiến lực đủ để cường sát trùng hậu.

Nhưng nhìn bên cạnh Trùng Hậu, một đống đại yêu, cho dù Thanh Hư đạo trưởng tới chưa chắc ăn được.

Hình như là tử cục.

Doanh Vô Kỵ cũng khó tránh khỏi cảm thấy một trận tuyệt vọng.

Nhưng đúng lúc này.

Phương hướng trăng sáng, xuất hiện lốm đốm lốm đốm.

Giống như bóng tối, có phản xạ ánh sáng.

Chờ hơi gần một chút.

Miễn cưỡng có thể nhận ra, những người này đều là người tu luyện ngự kiếm phi hành.

Cả đám tay áo bồng bềnh, thoạt nhìn vô cùng xuất trần.

Sau đó.

Âm thanh trong trẻo của Thanh Hư đạo trưởng vang vọng cả bầu trời đêm.

“Bần đạo thanh hư, mang theo toàn thể đệ tử đời thứ ba Thái Thượng Quan đến đây trợ giúp Tân Thánh Bình Yêu!”

Doanh Vô Kỵ: “…!!

…….

“Bần đạo thanh hư, mang theo toàn thể đệ tử đời thứ ba Thái Thượng Quan đến đây trợ giúp Tân Thánh Bình Yêu!”

Âm thanh này qua đi, âm thanh phi kiếm xé gió từ xa tới gần, vang vọng cả bầu trời đêm.

Ngay cả tiếng rống của yêu thú đầy trời cũng không áp chế được.

Trên trăm bạch y đạo sĩ, ở dưới ánh trăng trắng đến chói mắt.

Tới gần, một đám tung người nhảy xuống

Cả đám vững vàng rơi xuống đất.

Phi kiếm trên trời lúc này mới động, tập thể quay đầu xuống phía dưới, mang theo hàn quang nhàn nhạt, giống như sao băng trăng đêm.

Keng!

Keng!

Keng!

Một thanh phi kiếm chuẩn xác cắm vào vỏ.

Thanh Hư đạo trưởng tiến lên một bước, cười nheo mắt nói: "Vô Kỵ tiểu hữu, có cần trợ giúp không?"

Những người khác cũng nhao nhao tiến lên một bước, một bộ nóng lòng muốn thử.

Cả đám đều trẻ tuổi đến mức làm người ta giận sôi, tính trẻ con trên mặt chưa hoàn toàn thoát hết, ánh mắt lại sáng ngời đến dọa người, nghiễm nhiên đã có tiên phong đạo cốt.

Chậc!

Luận về độ đẹp trai, vẫn phải có những đạo sĩ này!

Hơn nữa……

Doanh Vô Kỵ nhắm mắt cảm thụ.

Cảm giác tóc tê dại đều dựng thẳng lên.

Hơn một trăm người, toàn bộ mẹ nó là nhị phẩm linh thai?

Bằng cách nào?

Trong quân đội của mình, tứ phẩm linh thai là chủ lực, tam phẩm linh thai có thể làm tiểu hạch tâm trong chiến trận.

Bao gồm Người trẻ tuổi Bạch gia, cũng đều là tam phẩm linh thai làm chủ, nhị phẩm linh thai cũng không tính là ít, nhưng cũng tuyệt đối không tính là nhiều.

Một trăm người này……

"Cần cần!"

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ điên cuồng con mẹ nó giương lên, trận pháp lấy người làm cơ sở, nhưng cũng không thuần túy xem nhân số, chính là người cần tu vi đầy đủ, đảm đương trận cơ, như thế mới có thể liên thông toàn bộ đại trận, đảm đương trận cơ, phải hoàn toàn là người đáng giá tín nhiệm.

Vừa rồi hắn phát sầu, chính là bởi vì cao thủ đáng tin cậy không đủ nhiều.

Hiện tại bỗng nhiên tuôn ra một đám cao thủ lớn như vậy……

Thoải mái!

Doanh Vô Kỵ mặt cười đến cùng hoa cúc giống nhau "Đạo trưởng nghĩa, vãn bối tại đây tạ ơn!"

Vô Kỵ khách khí!

Thanh Hư đạo trưởng vuốt râu cười to: "Tu giả chúng ta, thịnh thế quy ẩn núi rừng, nếu gặp loạn thế, tất đạo sĩ xuống núi.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được tán thưởng "Tuyệt!

Thanh Hư đạo trưởng lại cười nheo mắt truyền âm nói: " hơn một trăm đệ tử đời thứ ba Thái Thượng Quan chúng ta về sau chi phiăn mặc, tài nguyên tu luyện, liền trông mong vào ngươi!"

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc một chút: "Đạo trưởng đây là ý gì?

"Lo ăn ở, tu luyện đây là kiểu thì?

Coi mình là ông chủ?

Cho dù Doanh Vô Kỵ đã quen chơi lớn, cũng nhịn không được xoa xoa tay.

Vừa ra tay chính là một trăm nhị phẩm linh thai, thật đúng là cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua.

Nhưng đồ chơi này……

Doanh Vô Kỵ không cho rằng mình có mị lực lớn như vậy, đáng giá toàn bộ Thái Thượng Quan trả giá, cho nên… sẽ

không tìm ta làm người nuôi dưỡng coi tiền như rác chứ? Hẳn là cũng sẽ không.

Thanh Hư đạo trưởng tiếp tục truyền âm: "Ngươi có biết ta cùng nhạc phụ ngươi định ra đánh cuộc gì không?"

Doanh Vô Kỵ: "……

Lại nghe Thanh Hư đạo trưởng nói dăm ba câu, hắn hoàn toàn biết rõ sự tình đã rẽ sang hướng khác.

Đánh cuộc, đánh cuộc chính là một trăm đệ tử Thái Thượng Quan này.

Thư tín, chính là để cho một trăm đệ tử Thái Thượng Quan này đi theo mình làm công.

Hốc mắt hắn có chút nóng lên, hướng các vị Thái Thượng Quan đệ tử chắp tay "Đa tạ chư vị trượng nghĩa tương trợ!"

Sau đó.

Âm thanh vang vọng trên dưới tường thành.

Kết trận!

Chương 1116: Xoay chuyển cục diện Chương 1116: Xoay chuyển cục diện

Người dịch: PrimeK Tohabong

Có hơn một trăm thanh niên thiên tài gia nhập, toàn bộ cục diện bế tắc đều xoay chuyển, Doanh Vô Kỵ mang theo mấy vạn thủ hạ nhanh chóng tách ra.

Trong đầu Mặc gia thôi diễn pháp điên cuồng thúc giục, từng đạo mệnh lệnh truyền ra đâu vào đấy.

Môn đồ Bạch thị đã sớm bị hắn ở huấn luyện trong mộng qua vô số lần.

Cho dù trận pháp này lần đầu tiên thi triển

Càng làm cho hắn kinh ngạc chính là, hơn một trăm vị đạo gia đệ tử này đều là tinh thông trận pháp, chỉ cần có mệnh lệnh là có thể làm được tốt nhất.

Chỉ trong mười hơi thở ngắn ngủi, khung xương trận pháp đã dựng xong.

Trận pháp rộng lớn mà thê lương.

Còn mang theo cảm giác quen thuộc nồng đậm.

Mọi người: "……

Cơ Động "???

Đây không phải là đại trận ngày đó Triệu Kỵ vây giết Doanh Vô Kỵ sao?

Nhân Thiên Tựu Địa?

Tuyệt Địa Thiên Thông?

Đây là thần thông thứ mấy?

Trên bầu trời, Cơ Động bởi vì ngắn ngủi thất thần, trực tiếp bị Bạch Hạc Yêu Vương đánh xuyên qua vai phải.

Hắn một cước đá về phía Bạch Hạc Yêu Vương, hai người nhanh chóng tách ra.

Trong mắt mơ hồ có lệ khí chớp động, bất quá không phải nhằm vào Bạch Hạc Yêu Vương, mà là nhằm vào Doanh Vô Kỵ.

Loại trận pháp này ngươi đều biết.

Sẽ không phải là Triệu Kỵ dạy ngươi chứ?

Cho nên lần này ngươi rời Lê quốc chỉ là một vở kịch?

Nếu vậy.

Vậy thì có vấn đề lớn rồi!

Bất quá Cơ Động nghĩ lại, không đúng……

Lê Vương dạy Doanh Vô Kỵ trận pháp bực này, có thể dùng nguyên nhân này giải thích.

Còn lĩnh vực sát phạt, Lục Sinh Đồ Hồn và Vãi đậu thành binh thì sao?

Sẽ không phải Doanh Việt cùng Nam Cung Lăng đều là người Doanh Vô Kỵ chứ?

Logic này không đúng..

Nhưng nhiều thần thông như vậy, hắn là như thế nào vừa mới đột phá Binh Nhân Cảnh liền toàn bộ nắm giữ?

Chẳng lẽ Chuyên Húc đế thân cùng Huyết mạch Thiên Nhân tộc gia tăng, đã đủ để hoàn toàn lĩnh ngộ thần thông sao?

Thiên hạ này.

Sao lại có yêu nghiệt bực này?

"Đánh với ta, ngươi vừa lưu thủ lại phân tâm, xem thường ta?"

Bạch Hạc Yêu Vương hơi nâng cằm lên, ánh mắt có chút không vui: "Ngươi đã trở thành ứng cử viên đại đạo Nhân tộc, chính là cái gọi là Thánh Nhân, nhưng ngươi từ đầu tới cuối chỉ dùng một thần thông, cộng thêm cái liên kết hắc binh, cũng chỉ có hai."

Ta hiểu, ngươi muốn tiểu tử phía dưới kia chết, cho nên một mực kéo dài.

Ngươi biết lão già râu bạc kia muốn tới, cho nên muốn đem hắn cùng nhau kéo chết.

Chậc!

Nhân tộc các ngươi, tâm tư đều bẩn!

Cơ Động nhẹ nhàng vuốt ve vết thương xuyên qua bả vai, trong nháy mắt đã tiêu trừ không vết tích.

Hắn tò mò đánh giá Bạch Hạc Yêu Vương: "Ngươi biết rất nhiều!"

Cho dù rất nhiều cao thủ Nhân tộc cũng không biết huyền bí chân chính của Ngộ Thần Cảnh và Thánh Nhân.

Binh Nhân Cảnh cùng Ngộ Thần Cảnh khác nhau lớn nhất chính là có hay không nắm giữ thần thông, thần thông chính làvận dụng thiên địa pháp tắc.Hiểu được thần thông càng nhiều, liền cùng pháp tắc càng gần sát.

Nắm giữ ba thần thông liền có thể gọi là ngụy thánh, cũng không phải nhất định phải nắm giữ ba cái thần thông, mà là ba cái thần thông tích lũy có thể đột phá một giới hạn, sau khi đạt tới giới hạn này, liền có phù hợp tiềm chất đại đạo Nhân tộc. Ba chưa bao giờ là tiêu chuẩn cứng nhắc, bởi vì thần thông cũng có khác biệt, nếu như một người nắm giữ hoàn chỉnh Xoay Vần Tạo hóa, căn bản không cần con số ba này.

Mà Thánh Nhân chi tâm, đối với những cao thủ thế tục kia, cũng chỉ là một khái niệm không rõ ràng, chỉ biết có vật này, mà không biết nó là cái gì.

Cái gọi là Thánh Nhân chi tâm cần đạt tới bốn tiêu chuẩn trật tự đủ mới, tính khả thi đủ lớn, tín niệm đủ kiên định, cung hành đủ thành khẩn.

Bốn tiêu chuẩn, thiếu một thứ cũng không được.

Đây cũng là thiên hạ quân vương, không có người nào có thể thành thánh, khi điều thứ nhất đã không đạt được.

Tắc tư biến, biến tắc thông, thông tắc đạt, đạt tắc kiêm tế thiên hạ.

Đây chính là đại đạo Nhân tộc.

Doanh Vô Kỵ nói mình là điên điên, nhưng thiên hạ Thánh Nhân ai không điên điên?

Niềm tin không đủ kiên định, căn bản không đủ để thành công.

Thánh Nhân.

Thanh Y tự sát, không phải là bởi vì tự mình hoài nghi, dẫn đến tín niệm sụp đổ sao?

Chỉ có đem bốn điều kiện này toàn bộ đạt thành, mới có thể trở thành hậu tuyển của đại đạo nhân tộc, lọt vào mắt xanh đại đạo, rồi lại bị đại đạo hạn chế, không thể xuống tay đối với Ngộ Thần Cảnh trở xuống.

Khi con đường Thánh Nhân hoàn toàn thông suốt, liền có thể đạt tới cảnh giới mới.

Đó là một thứ huyền diệu khó giải thích, ngoại trừ mấy vị Thánh Nhân ra, cũng chỉ có ít ỏi vài người biết.

Nhưng Bạch Hạc Yêu Vương trước mắt lại có thể thuận miệng nói ra khái niệm này.

Nhân tộc có đặc thù hơn nữa, cũng là một chi trong Yêu tộc, không có gì là không thể biết.

Bạch Hạc Yêu Vương thản nhiên cười: "Hoàng Nữ nói thực lực của ngươi không tệ, nhưng biểu hiện của ngươi bây giờ còn xa mới đạt tới tiêu chuẩn không tệ trong miệng Hoàng Nữ. Bất quá theo ta thấy, ngươi vẫn sẽ không toàn lực ra tay với ta, ngươi muốn đợi sau khi người phía dưới thắng thảm, lại cùng ngươi liên thủ, giải quyết mầm họa Trùng Hậu này, đúng không?"

Cơ Động cười nhạt: "Thông minh!

Lúc trước, hắn lo lắng không sai, thầm nghĩ mau chóng giải quyết yêu hoạn.

Nhưng sau khi Doanh Vô Kỵ bại lộ thực lực chân thật, hắn liền thay đổi ý nghĩ.

Mối đe dọa này không thể bỏ mặc.

Bằng không con đường Thánh Nhân của mình tất nhiên bị cản trở.

Trước khi Doanh Vô Kỵ nhiên huyết hết máu, chiến cuộc phía dưới tuyệt đối sẽ không sụp đổ.

Đã như vậy.

Vậy thì khiến hắn đốt nhiều một chút.

Tốt nhất là đốt đến khi chỉ còn một năm tuổi thọ, sau đó dùng sức nóng còn lại của sinh mệnh cùng mình giải quyết con trùng này.

Chỉ là không ngờ thôi.

Thanh Hư lão đạo lại ra sân.

Chương 1117: Trữ lượng yêu huyết Chương 1117: Trữ lượng yêu huyết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bạch Hạc Yêu Vương khẽ lắc đầu, trong giọng nói mang theo một tia châm chọc: "Đã như vậy, vậy chúng ta một bên đánh một bên xem, ta ngược lại muốn xem, hắn đến tột cùng có bao nhiêu cái mạng, có thể kéo chết Trùng Hậu!"

Ở trong lòng nó, có trùng hậu ủng hộ yêu quần chính là vô địch.

Yêu tộc hao tổn tâm cơ, dự trữ lượng huyết yêu khổng lồ, chẳng lẽ còn không bằng huyết khí dự trữ của một người?

Trừ phi bọn họ có biện pháp, giết toàn bộ yêu quần

Nhưng cái này……

Có thể sao?

Nhưng mà ngay trong nháy mắt tiếp theo.

Khung xương trận pháp nhanh chóng mở rộng, một người hung hãn không sợ chết, trong nháy mắt liền đem khung xương trận pháp bao lấy toàn bộ chiến trường, sau đó từng tướng sĩ Nhân tộc bổ sung vào, có khung xương ổn định ủng hộ, một đại trận kinh thiên chậm rãi thành hình.

Cơ Động nhìn Bạch Hạc Yêu Vương thần sắc âm tình bất định, trong lòng cười lạnh.

Người này, sợ là chưa từng thấy qua Nhân Thiên Tựu Địa cùng Tuyệt Địa Thiên Thông hình thành đại trận đến tột cùng khủng bố thế nào.

Tuy rằng bởi vì tin tức mấu chốt thất truyền, Tuyệt Địa Thiên Thông đã từ cấp bậc thần thông Xoay Vần Tạo hóa, thoái hóa thành Pháp thuật cấp thiên, nhưng cũng là cấm chế loại pháp thuật cường hãn đến cực điểm, lại phối hợp Nhân Thiên Tựu Địa, tuyệt đối là đại sát trận hủy thiên diệt địa.

Triệu Kỵ với thân thể gần đất xa trời, lấy mấy vạn tinh nhuệ Triệu thị, liền có thể làm ra đại trận khiến các quốc gia trong thiên hạ run lên.

Hiện giờ Doanh Vô Kỵ đang là thanh niên, quân đội tinh nhuệ nhất Nhân tộc toàn bộ thành trận cơ, a……

Hắn lại nhìn nhìn huyết diễm mênh mông trên người Doanh Vô Kỵ, nghiễm nhiên đã toàn bộ công suất nhiên huyết.

Chỉ hy vọng quá trình này không thuận lợi như vậy, tốt nhất có thể đốt cháy tuổi thọ mấy chục năm của Doanh Vô Kỵ.

Tuy nhiên.

Tiến trình tập kết đại trận thuận lợi khiến người ta giận sôi.

Rõ ràng đây là lần đầu tiên, lại làm cho người ta cảm giác như là tập luyện vô số lần, Doanh Vô Kỵ chỉ huy rõ ràng lại quả quyết.

Từ đầu tới đuôi, cái miệng nhỏ nhắn vẫn mở không ngừng, suy nghĩ vô cùng rõ ràng, một chút sai sót cũng không có.

Cơ Động sắc mặt có chút cứng đờ, loại lực tính toán khủng bố này, tại trong nhận thức của hắn giống như chỉ có một loại bí thuật có thể đạt tới.

Mặc, Mặc gia thôi diễn thuật?

Tên khốn kiếp này, đến tột cùng còn có cái gì?

Chỉ chớp mắt.

Trận pháp chỉ còn lại có một bước cuối cùng.

Bạch Hạc Yêu Vương cảm thụ được bên trong trận pháp lập tức muốn ngăn cách với thế giới bên ngoài, nhất thời cả người đều luống cuống: "Mấy người các ngươi ngăn cản người này, ta đi giết Doanh Vô Kỵ."

Nói rồi.

Điều chỉnh dáng người, trực tiếp lao xuống, tốc độ nhanh đến mức làm người ta giận sôi.

Nhưng chính là tốc độ nhanh như vậy, vẫn như cũ không cách nào tránh khỏi một đạo thân ảnh chắn ở trước mặt.

Mà mấy đại yêu vây công Cơ Động, thậm chí trong vòng một trượng cũng không tới gần được.

Cơ Động tươi cười ấm áp: "Ngươi không phải muốn nhìn xem thực lực chân thật của ta đến tột cùng như thế nào sao?

Uỳnh!

Một trận tiếng nổ vang kịch liệt, vang vọng trong ngoài Du Thành.

Hơn mười vạn tinh nhuệ nhân tộc tạo thành trận pháp, đã có xu thế hủy thiên diệt địa.

Chỉ là một đạo lôi pháp, liền bổ mấy trăm yêu vật tan thành mây khói.

Dư âm chưa tan.

Đạo lôi pháp tiếp theo cũng đã bổ ra.

Con ngươi Bạch Hạc Yêu Vương co rút lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, pháp trận này cho dù Yêu Vương đến, cũng phải tạm tránh mũi nhọn, tính hủy diệt như thế, cho dù Đại thánh Yêu tộc tự mình ra tay, chỉ sợ cũng không đạt tới trình độ này?

Yêu triều bị diệt, đã là chuyện ván đã đóng thuyền.

Tâm tư nó như điện chuyển.

Rút lui!

Một đạo mệnh lệnh đi xuống, mấy đại yêu nhanh chóng kết thành trận hình.

Yêu lực hình thành lưới lớn, phong tỏa tất cả đường đi của Cơ Động.

Mà Bạch Hạc Yêu Vương trực tiếp lắc mình rời đi, một lần nữa hóa thành yêu thân, trực tiếp bắt được thân thể trùng hậu chuẩn bị thoát đi.

Trùng Hậu lấy thân thể Yêu Vương, mặc dù không có sức chiến đấu thực tế, nhưng có ý nghĩa chiến lược rất mạnh, nếu đợi đại trận kết thúc, chỉ sợ mình cũng không bảo vệ được Trùng Hậu.

Tuy nhiên.

Lưới trận một khắc liền run lên một cái.

Chỉ là một kích

Mấy đại yêu đồng loạt hộc máu.

Nhưng cũng may còn có thể ngăn được.

Bạch Hạc Yêu Vương thở phào nhẹ nhõm, sau khi bắt được Trùng Hậu, bay nhanh về phía chân trời.

Tránh ra!

Tránh ra!

May mắn!

Tuy nhiên, chẳng mấy chốc nó phát hiện ra điều gì đó không ổn.

Nó rõ ràng cảm giác tốc độ của mình không có vấn đề, nhưng như thế nào bay đều cảm giác bất động tại chỗ.

Không gian.

Có vẻ như nó đã thay đổi.

Cơ Động lại là một nắm đấm nện vào trên lưới trận.

Nhìn về phía Bạch Hạc Yêu Vương, trêu tức nói: "Ngươi không phải tò mò ta thần thông khác là cái gì sao?

Chỉ Xích Thiên Nhai.

Đôi giày bị Doanh Vô Kỵ cướp đi mấy ngày trước, chính là hắn căn cứ vào thần thông này luyện chế.

Bạch Hạc Yêu Vương vẻ mặt kịch biến, nhìn về phía dưới, diệt sát nhằm vào Yêu Triều vẫn còn tiếp tục, sau khi bị ngăn cách, Trùng Hậu không còn bất cứ tác dụng gì.

Chiếu theo tiến độ này, tối đa lại có một nén nhang thời gian, phía dưới chiến đấu sẽ hoàn toàn chấm dứt.

Mà một đám đại yêu kết thành lưới trận, cũng kém không nhiều lắm chỉ có một nén nhang.

Nhưng nó……

Có thể ở thời gian một nén nhang tránh thoát trói buộc Chỉ Xích Thiên Nhai hay không?

Uỵch!

Lại là một trận trầm đục, kết trận đại yêu lại hộc máu.

Cơ Động cười nhạt nói: "Như thế nào? Thả trùng xuống, ta thả ngươi rời đi!

Cái này……

Bạch Hạc Yêu Vương chần chờ, thần sắc cũng có chút kinh nghi bất định.

Nếu như không thả trùng, đợi đến một hồi phía dưới đại trận kết thúc, chính mình rất có thể sẽ gặp phải cục diện giáp công.

Đến lúc đó, có thể chạy trốn hay không đều là một ẩn số.

Nhưng nếu chỉ có chính mình…

Chương 1118: Có nhiều thời gian chiến Chương 1118: Có nhiều thời gian chiến

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nó há miệng, đang chuẩn bị nói cái gì đó, nhưng đúng lúc này, trong đầu bỗng nhiên vang lên một âm thanh, là Hoàng Nữ. Vẻ suy nghĩ trên khuôn mặt bỗng hòa hoãn rất nhiều "Hả? Ngươi đã có năng lực vây chết ta, vì sao dẫn ta đi cùng giết, có phải cảm thấy tốc độ ngươi thoát khỏi lưới trận, có thể còn chậm hơn so với ta thoát khỏi Chỉ Xích Thiên Nhai?"

Cơ Động: "……

Bạch Hạc Yêu Vương cười ha ha.

"Phía dưới đại trận còn chưa xong, ta có rất nhiều thời gian cùng ngươi chiến!"

Nói rồi.

Dạ dày liền bắn ra chín đạo lông đuôi, điên cuồng cắt không gian, thử chính mình phá cục.

Trên mặt Cơ Động cuối cùng cũng xuất hiện một tia dữ tợn, từng quyền từng quyền nện vào lưới trận.

Đại yêu kết trận từng ngụm từng ngụm hộc máu, nhưng một bước cũng không lùi.

Mắt thấy hỏa lực đại trận phía dưới đều chậm rãi suy yếu, nghiễm nhiên đã gần kết thúc, trong lòng hắn càng ngày càng gấp.

Một cú đấm.

Một cú đấm nữa.

Loại trận này gần như hoàn toàn do yêu lực kết thành, cũng chỉ có thể dùng man lực phá.

Cuối cùng!

Uỳnh!

Dưới cơn thịnh nộ.

Cơ Động rốt cục đánh vỡ lưới trận, oanh thành bột mịn mấy đại yêu.

Bạch Hạc Yêu Vương nhất thời biến sắc, sau khi trực tiếp buông Trùng Hậu ra, nhanh chóng bay về phía chân trời, giờ phút này khí tức của nó hoàn toàn không còn, nghiễm nhiên đã trốn vào hư không, Chỉ Xích Thiên Nhai đã không còn hiệu quả gì với nó trực tiếp biến mất trong bầu trời đêm.

Cơ Động không rảnh bận tâm nó, lập tức bay về phía mẫu trùng.

Lần này Đại chiến bình yêu, Doanh Vô Kỵ dĩ nhiên lập đại công.

Nếu là mẫu trùng này lại thất thủ, ngày đó Tài nguyên nhân tộc, mình lại có thể được mấy phần?

Chỉ là mạnh mẽ chấn vỡ lưới trận, khiến chân khí trong cơ thể hắn c có chút không khống chế được, đầu choáng váng, thiếu chút nữa ngay cả bay cũng bay không vững.

Hắn cắn đầu lưỡi một cái.

Đầu óc nhất thời thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Nhưng trong nháy mắt thanh tỉnh.

Một đạo kiếm quang rực rỡ từ mặt đất sáng lên, trong nháy mắt liền vọt thẳng lên bầu trời.

Phốc xuy!

Mẫu trùng như tòa nhà trong nháy mắt bị kiếm quang xuyên thủng.

vỏ ngoài thoạt nhìn cực kỳ dẻo dai, ở trước mặt kiếm quang này, tựa như đậu hủ.

Rầm rầm!

Yêu huyết tung ra, huyết khí dự trữ trong bụng nó, trong nháy mắt liền hóa thành huyết thác chảy xuống.

Cùng với đó là từng quả trứng trùng chưa nở.

Khí tức nhanh chóng uể oải đi xuống.

Hoàn toàn là không sống nữa.

Mà đạo kiếm quang kia, rốt cục cũng chậm rãi tản đi.

Doanh Vô Kỵ cầm Hàm Quang Kiếm trong tay, cười nhạt nhìn về phía Cơ Động "Vất vả Chu Huề Vương giúp ta ngăn cản quần yêu, trùng hậu này ta nhận!"

Cơ Động: "……

Doanh Vô Kỵ truyền âm nói: “Mẹ kiếp, Đồ phế vật chết tiệt tiếp tục chơi ta à?

Cơ Động “???

【 nhắc nhở 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đột phá 90, ngẫu nhiên đạt được thần thông 《Chỉ Xích Thiên Nhai》.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi.

Hắn nghiêm trọng hoài nghi, trình độ các phương diện của Cơ Động đã đạt tới trình độ phản phác quy chân.

Ngoại trừ những thần thông phù hợp với thiên đạo này, đã quên hết tất cả chiêu thức.

Mẹ kiếp!

Giá trị mới 90 là có thể bạo thần thông?

Hơn nữa người này tính tình cũng thật tốt a, loại mức độ này mà thanh cảm xúc cũng mới 90?

Cơ Động như một xác chết, cứ như vậy lẳng lặng nhìn Doanh Vô Kỵ không nói lời nào, sát khí ẩn hiện trong ánh mắt.

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng, tuy rằng hắn cảm giác thực lực Cơ Động mạnh hơn mình, bởi vì hắn cũng cảm giác ngụy thánh cùng Thánh Nhân ở giữa có cái bình phong, đột phá đạo bình phong này, có lẽ sẽ không thu được trực tiếp chiến lực, nhưng cũng tuyệt đối không phải một cái danh hiệu đơn giản như vậy.

Nhưng cho dù mạnh.

Cũng mạnh đến có hạn.

Trên người mình có một đống thần thông dùng để solo và kéo bè kéo lũ đánh nhau.

Sợ ngươi sao?

Mà lúc này.

Thông Thiên đại trận trên mặt đất đã hoàn toàn tan rã.

Hơn mười vạn tinh nhuệ nhân tộc, đứng ở trên mặt đất đầy yêu thi chồng chất, lại bị thình lình xuất hiện thác huyết xối xuống đầu, trong lúc nhất thời tất cả đều giống như là từ trong phòng đồ tể đi ra, thoạt nhìn chật vật không chịu nổi.

Chỉ là bực tức này, thật sự không thốt nên lời.

Cả đám cứ như vậy nằm ở trong máu mủ thịt vụn, gào khóc thảm thiết.

Không, không thể nào.

Phát tiết cảm xúc trong lòng bọn họ.

Từ lúc bắt đầu tràn đầy lòng tin, về sau lâm vào tuyệt cảnh, rồi đến sau phong hồi lộ chuyển hoàn toàn tiêu diệt yêu triều.

Bọn họ cho dù thể lực hay là cảm xúc đều đã bị ép đến cực hạn.

Bây giờ chỉ muốn nằm trên mặt đất, cái gì cũng không nghĩ.

Không cần đầu óc, để cho cổ họng phát huy tự do.

Chậc chậc!

Doanh Vô Kỵ có chút cảm thán "Thật sự là đồng tâm hiệp lực!"

Những lời này, tràn đày ý trào phúng

Chỉ là nhìn chằm chằm vào tâm tình của Cơ Động, phát hiện khoảng bốn năm mươi dao động một chút.

Chậc!

Lão cẩu này da mặt thật đúng là dày!

Có một nói một.

Hắn rất tức giận.

Một buổi tối, hắn đốt năm năm tuổi thọ.

Đều là bởi vì Cơ Động này!

Vừa rồi hắn bớt chút thời gian hướng trên bầu trời nhìn vài lần, từ đầu tới cuối Cơ Động chỉ dùng một thần thông.

Hắn rất xác định, nếu như Cơ Động toàn bộ khai hỏa, ngay trước mặt Bạch Hạc Yêu Vương cường sát trùng hậu chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng phía dưới có mình ngăn cản, hắn còn làm như vậy, đó chính là người ghê tởm

Nếu như hắn toàn lực xuất thủ.

Mình có thể tiết kiệm ít nhất ba năm tuổi thọ.

Doanh Vô Kỵ tính tình này dù sao cũng là nhịn không được, trực tiếp cường khắc một tháng tuổi thọ, thúc giục thân ngoại hóa thân tiềm xuất đại trận, mạnh mẽ đoạt một cái đầu côn trùng.

Kết thúc rồi, Chu Huề Vương còn bay ở đây làm gì?

Uh!

Cơ Động trầm mặt gật gật đầu, liền cùng Doanh Vô Kỵ rơi xuống đất.

Chương 1119: Quân đoàn Hắc giáp Chương 1119: Quân đoàn Hắc giáp

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn nhẹ nhàng ho khan.

Quân đoàn hắc giáp trong nháy mắt tập hợp, tuy rằng trạng thái đều kém đến thái quá, nhưng loại này, không tồn tại hai

chữ lười biếng.

40 nghìn Quân đoàn hắc giáp, còn lại hơn 30.000.

Nam Cung Yến chống kiếm, mạnh mẽ liên thông Quân đoàn hắc giáp, tạo thành gánh nặng rất lớn cho thân thể của nàng, nhưng lần này liên thông, cũng làm cho nàng có cảm ngộ tương đối đối với bộ phận Xoay Vần Tạo hóa này.

Cơ Động quay đầu nhìn về phía nàng "Thế nào rồi?

Nam Cung Yến biết hắn nói cái gì, ánh mắt liền hướng về phía Nam Cung phụ tử đang trọng thương.

Vừa rồi tình huống quá nguy cấp, nàng căn bản không có cơ hội hạ sát thủ.

Nam Cung phụ tử xung phong ở tiền tuyến, bị thương không nhẹ.

Tuy rằng sống sót, nhưng đội vệ đội trực thuộc Chu thiên tử chỉ còn lại không tới hai ngàn người

Đừng nói Nam Cung gia sẽ thất thế trước mặt Chu thiên tử.

Chỉ sợ cả Chu vương thất đều mất mặt

Nam Cung gia.

Cơ bản đã bị phá hủy.

Nam Cung Yến chỉ cảm thấy cả người đều thông suốt ý niệm, hốc mắt nóng lên nói "Đa tạ Vương gia!"

Cơ Động cười nhạt nói: "Không cần! Đi thôi, nghỉ ngơi và hồi phục một đêm, ngày mai khởi hành rời đi!

Uh!

Nam Cung Yến gật gật đầu.

Nhưng mà ngay khi hai người chuẩn bị mang binh rời đi.

Một đạo thân ảnh chắn ở phía trước.

Doanh Vô Kỵ lắc lắc quyển sách cuộn trong tay: “Cơ Động, ngươi có phải đã quên cái gì hay không?

Cơ Động “???

Hắn nhớ ra rồi.

Lần trước Tiểu Yêu Triều qua đi, Doanh Vô Kỵ đã từng mượn tất cả mọi người uy hiếp chính mình, cho dù Đại Yêu Triều kết quả như thế nào, đều phải tiến vào xác Côn Bằng.

Đã đến lúc thực hiện lời hứa.

Nhưng cái xác Côn Bằng này, hắn thật sự không muốn đi.

Trận chiến vừa rồi, hắn tổn thất gần vạn quân đoàn Hắc Giáp, nhưng đại công đều bị Doanh Vô Kỵ cướp đi, nếu không có biến hóa khác, tài nguyên Thiên Nhân tộc, chính mình muốn tranh ba thành chỉ sợ cũng khó.

Quan trọng hơn.

Hoàng Nữ bên trong xác Côn Bằng kia, thật sự đáng sợ.

Nho thánh Sở Vương mời tới lúc trước, chính là bởi vì kiêng kỵ thần thức của Hoàng Nữ bên trong, cho nên mới không dám đi vào.

Thậm chí vừa rồi Bạch Hạc Yêu Vương có thể trốn vào hư không.

Thoát Chỉ Xích Thiên Nhai Nhai, chính là bởi vì Hoàng Nữ cách không ra tay. Phải biết rằng, Xác Côn Bằng:không gian này ngay cả tuyệt kỹ Doanh Thập Tam, cũng chỉ có ở thời điểm xuất hiện Xác Côn Bằng mới có thể xông vào.

Nhưng Hoàng Nữ lại có thể ở Xác Côn Bằng chưa hiện thế thời điểm, liền mạnh mẽ cứu đi Bạch Hạc, thủ đoạn này đã không thể chỉ dùng chữ cường miêu tả.

Cơ Động tự hỏi thực lực mạnh hơn Bạch Hạc Yêu Vương, Bạch Hạc cho dù ở trong Yêu Vương cũng tuyệt đối không phải kẻ tầm thường.

Nhưng đối mặt với Hoàng Nữ.

Hắn thật không cảm thấy mình có hơn năm phần thắng.

Hắn thậm chí cảm thấy Hoàng Nữ này đã có thực lực sánh vai với Đại thánh Yêu tộc.

Đại thánh Yêu tộc.

Cũng không phải một cảnh giới.

Mà là bảy Yêu Vương được công nhận là có thực lực mạnh nhất.

Cảnh giới Nhân tộc và Yêu tộc không thể nhất nhất đối ứng, nhưng coi như là có dấu vết để lần theo.

Từ một mức độ nào đó mà nói, Yêu Vương chính là cùng Thiên Địa pháp tắc phù hợp đạt tới trình độ nhất định, cùng Thánh nhân nhân tộc tương đối tiếp cận, chỉ là Yêu tộc đại đạo không cần đổi mới, cho nên tương đối mà nói dễ dàng hơn rất nhiều.

Mà Đại thánh Yêu tộc, trình độ phù hợp quy tắc thiên địa, tuyệt đối là cấp bậc Cực Hạn Thánh Nhân.

Cơ Động tự nhận Thánh nhân nhân tộc, không có ai là đối thủ của mình, nếu không phải trời sinh ngộ không thấu chủ sát phạt thần thông, chỉ sợ sớm tự lập cường quốc.

Nhưng có Thánh Nhân đến cực hạn hay không, hắn cũng không rõ ràng lắm.

Hắn ta khá chắc chắn.

Chỉ cần vừa tiến vào Xác Côn Bằng, muốn đối mặt Hoàng Nữ, nhất định là không chút giữ lại thực lực.

Nếu như có được Thiên Tài, vậy còn miễn cưỡng có thể tiếp nhận.

Nhưng hiện tại……

Hắn cảm thấy còn khó chịu hơn ăn phân.

Ta khuyên ngươi tốt nhất lý trí một chút, hiện tại khắp nơi đều là yêu huyết, nếu là toàn bộ bị Xác Côn Bằng thu đi, vậy chúng ta vẫn còn gặp rắc rối to, Chu Huề Vương hẳn không phải là người không biết đại thể như thế đi!"

Giọng nói của hắn rất lớn.

Cho dù chiến trường có lớn hơn nữa, cũng truyền tới trong lỗ tai mỗi người.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, chỉ cần là Binh Nhân Cảnh còn có thể đứng lên, tất cả đều đứng lên.

Trận đại chiến vừa rồi, nếu cuối cùng không thắng, tất nhiên sẽ trở thành bóng ma cả đời bọn họ

Loại tình huống Doanh Vô Kỵ nói, bọn họ thật sự không muốn nhìn thấy.

Cơ Động hiểu được.

Đừng nói khó chịu như ăn phân.

Cho dù vào Xác Côn Bằng thật sự phải ăn phân.

Chuyến đi này cũng phải qua.

Bằng không Thánh Tâm sụp đổ cũng là nhẹ, nếu như còn dám từ chối, tất cả những gì mình khổ tâm gây dựng đều phải đốt sạch.

Trên mặt hắn lại hiện lên nụ cười ấm áp của chiêu bài: "Doanh tiểu huynh đệ không cần lo được lo mất như vậy, lần này đi chính là vì đại nghĩa Nhân tộc, đến tột cùng là người không biết đại thể cỡ nào, mới có thể lâm trận đổi ý?"

Đúng vậy!

Nam Cung Yến một bộ phẫn nộ: "Vừa rồi nếu Hầu gia ngăn cản một đám đại yêu, ngươi có thể giết Trùng Hậu sao?"

Doanh Vô Kỵ không nói gì, chỉ cười cười, trực tiếp xoay người rời đi, âm thanh truyền khắp toàn bộ chiến trường.

Chư vị, còn một canh giờ nữa là Xác Côn Bằng xuất hiện!

Mọi người mau chóng tĩnh dưỡng.

Đến lúc đó theo ta cùng nhau giết đi!

Binh Nhân Cảnh trở xuống nhanh chóng trở về nghỉ ngơi, hôm nay các ngươi kết thúc.

Trên chiến trường, tiếng hưởng ứng liên tiếp vang lên.

Doanh Vô Kỵ hơi thở phào nhẹ nhõm, cũng không lo lắng Xác Côn Bằng không xuất hiện.

Chương 1120: Hàng không mẫu hạm Chương 1120: Hàng không mẫu hạm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thứ đồ chơi này tuy rằng tương tự với hàng không mẫu hạm, do Yêu tộc khống chế, nhưng khống chế hàng không mẫu hạm cấp bậc này cũng không dễ dàng, trong vòng một ngày muốn quay đầu về chính là người si nói mộng.

Con hàng Cơ Động khẳng định không muốn đi.

Dù sao chỉ cần hắn và Chu thiên tử không muốn yêu hoạn, yêu hoạn trong thời gian ngắn khẳng định không lật nổi bọt nước.

Nhưng Cơ Động không đi.

Ai giúp ta ngăn cản Hoàng Nữ?

Hắn lắc đầu cười cười.

Trực tiếp trở về trận doanh nhà mình.

Mễ Đạc cười ha ha nghênh đón, tự mình đỡ Doanh Vô Kỵ: "Vô Kỵ, thân thể còn có thể chịu đựng được sao?"

Bây giờ.

Quả thực đã muốn cười đến tê dại.

Trải qua chiến dịch này, Doanh Vô Kỵ xem như hoàn toàn đem uy cấp lập trụ.

Hiện tại tất cả mọi người đã kiệt sức, nhưng những người vừa rồi cùng Doanh Vô Kỵ ra trận xung phong lại hưng phấn hơn người trước, nghẹn khuất thời gian dài như vậy, sẽ không có đánh qua trận chiến sảng khoái như vậy.

Nhất là bốn năm trăm người nhà Khuất Chiêu Cảnh, giờ phút này đang hưởng thụ ánh mắt vạn chúng kính ngưỡng trong tộc quân của mình.

Những người sợ hãi rụt rè không gia nhập, cảm giác mình giống như một tên hề, vừa hối hận vừa chua xót.

Chỉ cần bọn họ trở về, nội bộ ba nhà Khuất Cảnh Chiêu nhất định sẽ nổi lên bọt sóng.

Lợi ích gia đình rất quan trọng.

Nhưng không phải ai cũng có thể chấp nhận nhà mình bị đánh như chó, lại còn miệng cứng rắn cắn một miếng lợi ích gia tộc.

Kế tiếp nhất định phải bảo vệ tốt bốn năm trăm người này, những người này là vũ khí tuyệt hảo để chèn ép ba nhà Khuất Cảnh Chiêu.

Thêm một chút nữa.

Doanh Vô Kỵ một trận thành danh, chỉ cần hắn ở lại Sở quốc, cho dù nguyên khí Sở quốc đại thương, ai muốn xâm

phạm cũng phải suy nghĩ một chút.

Loại mãnh tướng vô địch này, ai dám dễ dàng chống lại?

Những người khác không biết.

Nhưng hôm nay tướng lĩnh ở Du Thành, trong vòng ba năm chỉ sợ cũng không muốn gặp Doanh Vô Kỵ trên chiến trường.

Cho dù Doanh Vô Kỵ đốt cháy rất nhiều tuổi thọ.

Bọn họ cũng không có khả năng hy vọng Doanh Vô Kỵ lần sau nhiên huyết thì nắm đấm đánh vào mặt bọn họ.

Chuyện tốt!

Tai họa ngầm duy nhất, chính là Doanh Vô Kỵ về sau có thể sẽ công cao át chủ.

Nhưng tai họa ngầm này, so với vấn đề Sở quốc hiện tại, quả thực không đáng nhắc tới.

Về sau cho dù thật sự có dấu hiệu, cũng hoàn toàn có thể thông qua phương thức đánh cờ giải quyết.

Nghe Tinh Ly nói, tiểu tử này rất trọng tình cảm, phỏng chừng không quá am hiểu đánh cờ, chính mình lại không giống Lê Vương đoản mệnh như vậy, có rất nhiều thời gian cùng hắn chơi.

Đợi đến một ngày nào đó, Sở quốc vương thất cho hắn sinh một đống nhi nữ, vậy không phải triệt để trói buộc?

Triệu Kỵ cũng chính là quá đoản mệnh, không có tinh lực đánh cờ.

Đầu bị cháy trong những năm cuối đời.

Nếu không đâu tới phiên mình nhặt?

Nụ cười trên mặt Mễ Đạc sáng lạn, thậm chí tại chỗ liền thúc giục pháp thuật trị thương đặc biệt của Sở Vương thất, không ngừng chữa thương cho Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ cười thở dài: "Đốt mấy năm thọ mệnh, chờ chiến tranh kết thúc, nghĩa phụ nên làm cho con linh dược kéo dài tuổi thọ! Con cũng không muốn tráng niên mất sớm.

Được được!

Mễ Đạc cười ha ha, chợt vẫy vẫy tay với Mễ Tinh Ly: "Tinh Ly, mau tới đỡ nghĩa tử tốt của ta.

Mễ Tinh Ly…".

Nàng trầm mặc một hồi, thất tha thất thểu đi tới.

Thần sắc mệt mỏi.

Nhưng nhìn về phía Doanh Vô Kỵ trong ánh mắt, lại mang theo kinh hỉ cùng một chút oán giận "Đến đây đi đại lão, muội đỡ huynh!"

Nói xong, liền đi đỡ cánh tay Doanh Vô Kỵ, nặng nề rơi xuống.

Khí tức suy yếu mà hỗn loạn, rõ ràng bị thương không nhẹ.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, hạ giọng hỏi: "Đây là muội đỡ ta, hay là ta đỡ muội?"

Mễ Tinh Ly thấp giọng nói: "Doanh huynh nể mặt, vừa rồi ta một mực biểu diễn nữ võ thần.

Doanh Vô Kỵ: "……

Vừa rồi hắn liếc mắt một cái, Mễ Tinh Ly tuy rằng không có xung phong ở tiền tuyến, nhưng vẫn luôn mở AOE cộng thêm buff, gánh nặng cũng không ít.

Hắn nhếch miệng.

Từ trong ngực lấy ra một viên đan dược nhét vào trong miệng nàng.

Tinh Ly không cự tuyệt, thậm chí lúc nuốt vào đan dược, làm bộ không cẩn thận mút vào lòng bàn tay của hắn.

Doanh Vô Kỵ! “.

Nhìn hai người đỡ nhau, quan hệ có chút thân mật.

Chủ tướng 3 nhà Khuất Cảnh Chiêu cách đó không xa, sắc mặt âm trầm như đáy nồi.

Xem ý tứ này của Mễ Đạc, là thật muốn đem Doanh Vô Kỵ thu làm phò mã?

Vừa rồi đồ diệt Yêu Triều, bọn họ cũng có cảm giác hãnh diện.

Thậm chí hưng phấn đến toàn thân run rẩy.

Trận chiến thắng rồi!

Sở quốc cũng không đến mức vận mệnh quốc gia bị cắt đứt!

Nhưng mà.

Sau khi nhiệt huyết nguội lạnh, bọn họ lại phải đối mặt với hoàn cảnh cực kỳ xấu.

Giờ thì sao?

Mấy chục năm qua, Sở vương sử dụng tất cả vốn liếng chèn ép ba nhà Khuất Cảnh Chiêu, nhưng dưới sự liên thủ của ba nhà Khuất Cảnh Chiêu, ngược lại Sở vương từng bước lui về phía sau.

Nguyên nhân chính là bởi vì ba nhà cho dù ở trung ương hay là ở địa phương, thế lực đều đã thâm căn cố đế.

Thủ đoạn của Sở quốc cũng không tính là yếu, nhưng không đủ để động đến gốc rễ của ba nhà.

Nhưng lần này……

Chư gia đối mặt yêu hoạn liên tiếp bại lui, hơn nữa ăn vô số quân nhu cùng lương thảo, những lương thảo này đều là từ dân gian trưng tới, tất cả mọi người có thể cảm nhận được khủng hoảng tại tiền tuyến.

Nhưng……

Không có tin chiến thắng.

Khủng hoảng đã sớm bắt đầu chuyển biến thành phẫn nộ, ba nhà hoàng thất và Khuất Cảnh Chiêu, tất cả đều bị phun máu chó xối đầu.

Lần này……

Một lần xung phong chuyển bại thành thắng kia là Doanh Vô Kỵ dẫn dắt.

Mà hắn dẫn đầu chính là 30.000 tinh nhuệ của tông thất Hùng thị.

Về sau vương thất chẳng những sẽ bị mắng, ngược lại sẽ trở thành chúa cứu thế.

Chương 1121: Động gốc rễ ba nhà Chương 1121: Động gốc rễ ba nhà

Người dịch: PrimeK Tohabong

Một trận này, đã không phải là động gốc rễ ba nhà.

Mà là trực tiếp cầm xẻng đào!

Càng đau mề chính là, bốn năm trăm thằng nhãi con xung phong với họ Mễ kia, càng trở thành tai họa ngầm tuyệt đại.

Sau này……

Sợ là sẽ gặp tội cũ!

Vô Kỵ!

Mễ Đạc cao giọng cười to: "Lần này ba vị tướng quân Khuất Cảnh Chiêu cũng gánh vác không ít áp lực, ta thấy bọn họ bị thương tương đối nặng, những đan dược này ngươi thay vi phụ đưa cho bọn họ chữa thương.

Nói xong, liền không biết lấy gói hàng từ đâu ra, đưa cho Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ cười cười "Được rồi!

Nói rồi.

Liền đi về phía ba người Khuất Cảnh Chiêu.

Khuất: "……

Cảnh: "……

Chiêu: "……

xát muối vào vết thương phải không?

Nhưng hiện tại mới vừa dưới sự dẫn dắt của người ta lấy được đại thắng, bọn họ cho dù lại bị bức ép, cũng không dám sĩ diện với Doanh Vô Kỵ.

Chỉ có thể khách sáo nói cám ơn.

Cả đám quai hàm đều sắp bị chuột rút.

Lại quay đầu nhìn tộc quân nhà mình, một đám nhìn về phía Doanh Vô Kỵ lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

Cả đám cảm giác sau lưng đều lạnh lẽo.

Lần này…… Sợ gặp phiền phức!

Doanh Vô Kỵ cũng không quá khó xử bọn họ, an ủi xong, liền chuẩn bị tìm một chỗ ngồi trị thương.

Nghĩ đến vẻ mặt giống như mẹ đã chết của bọn họ, khóe miệng không khỏi giật giật.

Sảng khoái.

Nhưng cũng không sảng khoái đến mức bốc khói.

Bởi vì dù sao trước kia cũng không có thù hận gì với bọn họ.

Có thể làm cho hắn cảm giác được sảng khoái, phần lớn là bởi vì bọn họ đều tự bạo một cái Kỹ năng địa cấp không tệ.

Hả?

Doanh Vô Kỵ ngửi ngửi "Mùi khói ở đâu ra?"

Nghiêng người nhìn, phát hiện khuôn mặt hưng phấn của Mễ Tinh Ly đều đỏ lên, một bộ dáng nở mày nở mặt đại cừu phải báo.

Âm thanh của Tinh Ly đều có chút run rẩy: "Doanh huynh, huynh quá mạnh, muội sắp sảng khoái muốn chết!"

Doanh Vô Kỵ "????

Chết tiệt!

Đây là từ hổ sói gì?

Trước kia chưa từng nói trắng phớ ra như vậy.

……

Quân đội có thứ tự rút về trong thành.

Lần đại chiến này đối với mọi người tiêu hao rất lớn, cũng nên nghỉ ngơi cho tốt.

Ngoài thành chỉ còn lại có cường giả Binh Nhân Cảnh.

Cho dù là một ít thương thế khá nặng người, cũng không có trở về trị liệu.

Bọn họ nhất định phải tiến vào Xác Côn Bằng.

Mục đích Trọng yếu nhất, tất nhiên là ngăn cản thu hồi yêu huyết, phòng ngừa lại trải qua một hồi như thế làm cho người ta tuyệt vọng.

Ngoài mục đích này ra còn có mục đích khác.

Tin tức nội bộ Doanh Vô Kỵ tìm hiểu ra, đủ để chứng minh Xác Côn Bằng là tuyệt thế trân bảo, quy tắc ẩn chứa bên trong, có thể nói là tuyệt thế bảo tàng, cho dù không sánh bằng Đầu cuối Minh Đô, cũng tuyệt đối có thể làm cho các nhà được lợi không nhỏ.

Nếu như lần này không đi vào, về sau cũng không có bất kỳ lý do gì yêu cầu chia chỗ tốt.

Lần này, cho dù là liều mạng, cũng phải cướp một đợt.

Doanh Vô Kỵ nhìn bộ dáng xoa tay bọn họ, tự nhiên hiểu rõ bọn họ đang suy nghĩ gì.

Những quy tắc kia, đích xác làm cho người ta thèm nhỏ dãi, hơn nữa không có Quy tắc bản ngã kia ở bên cạnh gây chuyện.

Nếu là lợi dụng thích đáng, tất nhiên là tuyệt hảo lợi khí trợ Binh Nhân Cảnh cảm ngộ thần thông, có thể làm phong phú chiến lực cao tầng.

Bất quá hắn có một chuyện không nói với những người này.

Bảo tàng lớn nhất bên trong… kỳ thật là tám hậu duệ Yêu Vương kia.

Cũng không biết tình huống bên trong đến tột cùng như thế nào.

Hôm nay.

Hắn thấy được sức chiến đấu chân thật của Bạch Hạc Yêu Vương.

Mạnh mẽ!

Nếu như mình đánh với nó, ai thắng ai thua khó mà nói.

Nhưng Bạch Hạc Yêu Vương cho hắn cảm giác áp bách, còn xa mới bằng Hoàng Nữ kia.

Nếu là sở liệu không sai, kia Hoàng Nữ hẳn là người cầm lái Xác Côn Bằng, hơn nữa lúc trước ở bên trong nhìn thấy rất nhiều đại yêu, kỳ thật cũng không xuất hiện ở đại yêu triều bên trong.

Hơn nữa tên Bạch Hạc Yêu Vương kia còn chạy trốn.

Lần này vào xác Côn Bằng.

Áp lực gặp phải chỉ sợ không nhỏ.

Bất quá……

Áp lực chủ yếu không phải ở bản thân.

Doanh Vô Kỵ nhìn Cơ Động đang đứng với vẻ mặt vô cảm nói: "Cơ Động, đợi lát nữa dựa vào ngươi?"

Cơ Động "???

Cũng chính là trong nháy mắt này.

Bầu trời đêm treo trăng tròn bỗng nhiên tối sầm lại.

Trên bầu trời, lại xuất hiện một tầng sa mạc xám xịt.

Tới rồi.

……

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, nhịn không được nín thở ngưng thần.

Bóng xám càng ngày càng nặng, cuối cùng một lần nữa hóa thành thực thể che trời che trăng.

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi, chuẩn bị bổ không gian, khe nứt tuy nhỏ, nhưng một kiếm một kiếm bổ, luôn có thể đem toàn bộ người đưa vào, chính là như vậy từng bước từng bước tiến vào, gặp tổn thất lớn hơn mà thôi.

Chỉ là hắn còn chưa kịp xuất kiếm.

Thiên không khổng lồ liền xoay người, hướng mọi người mở ra cái miệng lớn như hố đen.

Bên trong truyền đến một tiếng cười khẽ.

Ai khi dễ lão đệ Bạch Hạc của ta? Mau lên đây chịu chết!

Cơ Động, gọi ngươi đấy!

Doanh Vô Kỵ đẩy đẩy Cơ Động.

Cơ Động "???

……..

Côn Bằng trên không, ngăn cách tinh nguyệt.

Trên dưới Du Thành, không khí vô cùng áp lực.

Tuy rằng đại quân đã rút về trong thành, nhưng để cho bọn họ ngủ là chuyện căn bản không có khả năng, giờ phút này Côn Bằng lại xuất hiện, bọn họ từng người đều thò đầu ra, thần sắc khẩn trương nhìn lên bầu trời.

Chiến dịch chưa kết thúc mà đã bước sang giai đoạn tiếp theo.

Chẳng qua bằng vào thực lực của bọn họ không được tham gia mà thôi.

Trận chiến dịch này đến tột cùng là đại thắng toàn thắng, hay là sắp thành công bại, phải xem chờ một lát.

Cơ Động, gọi ngươi đấy!

Doanh Vô Kỵ cười nhe răng nhếch miệng, lão đệ Bạch Hạc trong miệng Hoàng Nữ, không thể nghi ngờ là Bạch Hạc Yêu Vương vừa rồi.

Không nghĩ tới con hàng nầy

Đánh nhau không thắng, trực tiếp về nhà mách.

Da đầu Cơ Động cũng có chút tê dại.

Thù hận lớn như vậy sao?

Chương 1122: Gian lận bên trong Chương 1122: Gian lận bên trong

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn lắc đầu, chỉ vào miệng Côn Bằng nói với mọi người phía sau: "Chư vị! Thi thể Côn Bằng không tầm thường, bên trong sợ có gian lận, ta đi dò đường trước cho các vị, sau khi nhận được tín hiệu sẽ cùng nhau tiến vào.

Dứt lời, trực tiếp bay lên trời.

Một ngựa dẫn đầu bay về phía miệng Côn Bằng như hố đen.

Chu Huề Vương đại nghĩa!

Hầu gia đại nghĩa!

Đại nghĩa!

Phía dưới tiếng khen liên tiếp vang lên.

Cơ Động lại một chút cười không nổi, bị ép đến nước này, chỉ có thể bán một ít nhân tình không đáng giá.

……

Xác Côn Bằng.

Lão đại, ngươi nói như vậy, làm cho ta rất mất mặt.

Bạch Hạc Yêu Vương có chút oán giận.

Thân thể Hoàng Nữ vẫn lẳng lặng lơ lửng, vầng sáng màu hồng trên người như ẩn như hiện.

Nàng cười nhạt nói: "Chẳng lẽ không đúng sao? Chẳng lẽ ngươi không bị đánh?

nói bậy!

Bạch Hạc Yêu Vương không cam lòng nói: "Ta rõ ràng đánh ngang tay với hắn, không ít Nhân tộc đều thấy được, bị ngươi nói như vậy, tất cả mọi người cho rằng ta đánh thua.

Hoàng Nữ bĩu môi: "Bọn họ cảm thấy ngươi đánh thua, có thể làm ngươi rụng một cọng lông sao?

Bạch Hạc Yêu Vương: "Không nhưng!

Hoàng Nữ khoát tay nói: "Vậy ngươi đi sắp xếp đi.

Nhưng mà……

Bạch Hạc Yêu Vương có chút khó hiểu: "Uy hiếp lớn nhất, rõ ràng là tiểu tử Nhân tộc kia, ngươi tại sao phải bắt lấy Cơ Động này?"

Hoàng Nữ hừ một tiếng: "Ta thấy người này không vừa mắt, làm sao vậy?

Hoàng Nữ có chút không kiên nhẫn: "Sao ngươi có nhiều vấn đề như vậy?

Bạch Hạc Yêu Vương vẻ mặt lo lắng: "Nhưng chúng ta thua trận, Trùng Hậu lại bỏ mình, nếu lại thả Yêu Huyết trì ra, vậy lần này tới đây, chẳng phải là kẻ vô tích sự sao?

Hoàng Nữ không nói gì liếc hắn một cái: "Bảy lão súc sinh tạp mao, thực lực chưa chắc mạnh hơn ta, nhưng mỗi người

đều là đại ca diễn xuất, không phải khi dễ ta và ngươi ở Yêu tộc không có căn cơ sao?"

Chúng ta ở Trung Nguyên tứ cố vô thân nhiều năm như vậy, có thể phát triển đến nước này, đã là kết quả ta khổ tâm tính toán, bọn họ dựa vào cái gì khoa tay múa chân?

Nếu đổi lại là bọn hắn bất kỳ người nào đến, bằng vào đầu heo bọn hắn, căn bản là đi không đến công thành một bước này.

Cho dù bại hai bàn tay trắng, bọn họ cũng không có tư cách chỉ trích ta.

Bạch Hạc Yêu Vương rụt cổ.

Nhưng cổ quá dài.

Không rút lại được.

Lời này nói không sai, lần này đại động tác Yêu tộc, toàn trông cậy vào một người Hoàng Nữ.

Chuyên Húc Ấn của Viêm quốc là do Hoàng Nữ phá, xác Côn Bằng là do Hoàng Nữ tìm được và hàng phục, trùng hậu được Hoàng Nữ nuôi đến cảnh giới Yêu Vương, Yêu Huyết trì cũng là do Hoàng Nữ dùng đại thần thông kích hoạt, hai người Chu thiên tử và Cơ Động cũng bị Hoàng Nữ lừa dối.

Yêu tộc làm cái gì, đơn giản là……

Là phái một ít yêu quần, nửa là hiệp trợ nửa là giám thị, đích thật là lực lượng không thể bỏ qua, nhưng ngươi nói bọn họ trả giá rất nhiều? Cũng chưa chắc! Dù sao Yêu tộc vì phá vỡ Chuyên Húc ấn, trả giá binh lực cũng không chỉ gấp mười lần lần này.

Công thành lần này.

Vốn đã sắp thành công.

Bỗng nhiên xuất hiện tiểu tử Ngụy Thánh kia, thật sự là một nhân tố không thể kháng cự, với thần thông sát phạt đầy người kia, cho dù Yêu tộc hiện tại tấn công vào, hắn cũng sẽ là phiền toái không nhỏ.

Nhưng kỳ quái chính là, Hoàng Nữ không có ý định giết chết Ngụy Thánh tiểu tử này, ngược lại để mắt tới Thánh Nhân làm việc cực đoan kia.

Kỳ quái.

Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là thả Yêu Huyết trì còn sót lại, sau này trở lại Yêu Vực thì làm sao bây giờ?

Địa vị của mình và lão đại ở Yêu tộc vốn không cao.

Lần này……

Bạch Hạc Yêu Vương muốn xoa xoa đầu, nhưng yêu thân dưới trạng thái, cổ so với cánh còn dài hơn, xoa không tới.

Hoàng Nữ có chút không kiên nhẫn: "Yêu Huyết trì chỉ là thủ đoạn, không phải mục đích!

Cái này……

Bạch Hạc Yêu Vương giống như hiểu được cái gì, trong ánh mắt mang theo một tia kỳ vọng "Ngươi có biện pháp?"

Hoàng Nữ gật đầu: "Nếu không có biện pháp, ta sẽ thả Yêu Huyết trì?

Bạch Hạc Yêu Vương "Biện pháp gì?

Hoàng Nữ: "……

Nàng trầm mặc trong chốc lát, sâu kín hỏi: "Ngươi biết vì sao ngươi yếu không?"

Bạch Hạc Yêu Vương "Tại sao?

Hoàng Nữ: “Ngươi nói nhiều quá!

Bạch Hạc Yêu Vương: “Ta đi đây!

Sau đó.

Một tiếng hạc nát thần tính.

Trực tiếp bay vào sâu trong xác Côn Bằng.

Một lúc sau khi hắn rời đi.

Thân ảnh Cơ Động mới xuất hiện, Côn Bằng chi khẩu là hố đen thật sự, thôn phệ hết thảy pháp tắc kia, kích khởi vô số loạn lưu không gian, mặc dù hắn nắm giữ môn thần thông Chỉ Xích Thiên Nhai này, cũng tốn thời gian rất lâu mới đi vào.

Hoàng Nữ cười nhạt nói: “Thánh nhân nhân tộc, chúng ta rốt cục gặp mặt!”

Cơ Động đánh giá Hoàng Nữ, chỉ thấy đối phương là một tiểu cô nương dung mạo tuyệt mỹ nhưng quý khí vô cùng, chỉ nhìn dung mạo bất quá hai tám tuổi, nhưng hắn biết vị trước mắt này, chỉ sợ là yêu ít nhất ngàn năm.

Hắn thản nhiên cười: “Lúc trước thần niệm tiếp xúc qua vài lần, nhưng không tới chào hỏi, thật sự là thất lễ.

Hoàng Nữ khoát tay áo: “Lễ là đồ vật nhân tộc các ngươi phát minh, ta cũng không quan tâm cái này, ở chỗ chúng ta, thực lực nói chuyện!”

Vừa dứt lời.

Liền có một đạo linh vũ màu đỏ rực từ phía sau hiện lên.

Trong nháy mắt, liền biến thành một thanh trường kiếm tinh xảo như tác phẩm nghệ thuật.

Nhẹ nhàng kéo mấy cái kiếm hoa, đem mũi kiếm nhắm ngay Cơ Động, khẽ cười nói: “Vừa vặn cũng thử xem ta mới từ Nhân tộc các ngươi học kiếm thuật, ra chiêu đi!”

Chương 1123: Sử dụng tất cả vốn liếng Chương 1123: Sử dụng tất cả vốn liếng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bên ngoài.

Trong nháy mắt Cơ Động đi, huyết nhục thật dày trải ở trước thành liền bay lên, toàn bộ xông lên bầu trời, hướng thi thể Côn Bằng dung hợp.

Chương 1124: Hoàn toàn không hy vọng

Mọi người sử dụng tất cả vốn liếng ngăn cản, nhưng căn bản không làm gì được, chỉ có thể mặc cho huyết thủy lao nhanh mà đi.

Ngay cả độc dược sớm rải lên máu thịt, cũng bị tách ra không còn một mảnh.

Bất lực.

Đành phải lựa chọn buông tha.

Dù sao đợi lát nữa đi vào, mục tiêu lớn nhất của mọi người chính là Yêu Huyết trì.

Doanh Vô Kỵ nhìn lướt qua phía sau, Binh Nhân Cảnh xuất chiến lần này tổng cộng có hơn bảy mươi người, theo tính toán hẳn là nhiều hơn ba thành so với đại yêu bên trong Xác Côn Bằng, bởi vì đại yêu bên trong hắn đều đã gặp qua, hơn nữa còn nhớ kỹ, có một bộ phận đã chết trong đại yêu triều.

Lần này vấn đề hẳn là không lớn…… Đúng không?

Thành thật mà nói, hắn vẫn là lần đầu tiên thấy nhiều Binh Nhân Cảnh như vậy.

Những thứ này đều là ở mỗi quốc gia đều được phong tướng, hiện tại xem ra giống như rau cải trắng.

Bất quá ngẫm lại, Binh Nhân Cảnh sau này có thể chính là rau cải trắng.

Dù sao hiện tại ở Yêu tộc, chính là rau cải trắng, lần trước nghe Bạch Chỉ nói

Lần này ở Trung Nguyên, tổng cộng có hơn ba trăm đại yêu, nhưng đối với Yêu tộc mà nói chỉ có thể tính là một nắm nho nhỏ. - ebook truyện giá rẻ

Yêu tộc hiện tại, hạn mức thực lực cao nhất cũng không có tăng thêm.

Nhưng số lượng cao thủ đã đạt tới mức khiến Nhân tộc nghe tin đã sợ mất mật.

Muốn đánh thắng, nhất định phải mở ra hệ thống tu luyện sáng tạo, thực hiện bước nhảy vọt, để cao thủ cấp binh nhân biến thành rau cải trắng chân chính, mới có thể đánh thắng.

Tuy rằng còn chưa thực hiện được.

Nhưng Doanh Vô Kỵ hiện đem Binh Nhân Cảnh trở thành rau cải trắng dùng.

Đám ngục giam Hồng Trần có hai mươi mấy người, nhưng hiện tại đều làm bảo vệ

Hừ!

Một trận hừ lạnh truyền đến.

Doanh Vô Kỵ xoay người nhìn lại, thấy được Doanh Vô Khuyết vẻ mặt cực độ vặn vẹo, đang nhìn mình, vẻ mặt ghen tị chua xót.

Hắn nhíu mày: “A? Không phải nói Binh Nhân Cảnh trở xuống nhanh chóng trở về nghỉ ngơi sao? Như thế nào trà trộn vào một cái Thai Thuế Cảnh? Trưởng lão họ Doanh đâu, mau mời Thái tử nhà ngươi trở về!

Trưởng lão họ Doanh xấu hổ cười cười, không đáp lời.

Mâu thuẫn Hai công tử này hắn là biết, Càn vương thất cùng Bạch gia mâu thuẫn, hắn cũng là rõ ràng.

Đừng nói sặc lẫn nhau, cho dù đánh nhau cũng không ngạc nhiên.

Mời Doanh Vô Khuyết trở về tất nhiên là không có khả năng, công tử này mặc dù chưa đột phá Binh Nhân Cảnh, nhưng tuyệt đối có thực lực cường lực Binh Nhân Cảnh, lấy tính cách của hắn, mời hắn trở về chính là đang vũ nhục hắn.

Doanh Vô Kỵ bên kia, hắn cũng không có khả năng vung sắc mặt, tuy rằng đã tiếp cận trở mặt, nhưng dù sao cũng là công tử Càn quốc, vẫn là tận lực không nên trở mặt thành thù.

Hơn nữa người này sắp ở Sở quốc leo lên địa vị cao, thực lực cường hãn, ở trên chiến trường không người nào có thể vượt qua mặc dù không nhiên huyết, chỉ sợ cũng chỉ có Doanh Việt thời kỳ đỉnh cao có thể chống lại, nếu thật thay Sở quốc toàn lực gánh vác, vậy Càn quốc đông xuất chi lộ tất sẽ trở nên vô cùng gập ghềnh.

Ai……

Hắn cũng không rõ, vì cái gì Doanh Việt đem con của mình đắc tội thành như vậy.

Doanh Vô Khuyết bị châm chọc một trận, nhưng cũng không lập tức vặc lại.

Hắn bây giờ, đã không thèm để ý những thứ này miệng lưỡi này nữa

Nhất là lúc đánh không lại.

Hắn cau mày, mi tâm không có e ngại, bây giờ hắn đã mất đi năng lực e ngại, thay vào đó là tràn đầy lo âu.

Hiện tại hắn cảm giác, Doanh Vô Kỵ tựa như một ngọn núi lớn vắt ngang trước mặt mình.

Mình chỉ có thể vượt qua ngọn núi lớn này.

Mới có thể để cho thiên hạ hào cường nhìn thấy chuyện xưa của mình.

Nhưng hiện tại, ngọn núi lớn này, cao khiến hắn tuyệt vọng.

Doanh Vô Khuyết ngẩng đầu, nhìn Côn Bằng hình thể vô cùng to lớn.

Đương nhiên.

nam nhân chân chính là phải vào xác Côn Bằng sao?

Bạch Kiếp nhìn ánh mắt của hắn, cảm giác hắn có thể muốn làm chuyện rất nguy hiểm, hít sâu một hơi tiến lên chuẩn bị khuyên bảo "Thái tử…"

Câm miệng!

Doanh Vô Khuyết tham lam nhìn Côn Bằng, không kiên nhẫn nói: "Đừng chỉ huy ta!

Bạch Kiếp: "……

Đầu kia.

Nam Cung Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời, cổ vũ nói: "Cha! Thiên không tuyệt đường người, nếu chúng ta lập đại công ở Xác Côn Bằng, thậm chí trực tiếp thu phục Xác Côn Bằng, chuyện này chưa chắc không có chuyển cơ.

Nam Cung Lăng: "……

Ánh mắt hắn có chút tối tăm.

Hai cha con thương thế tương đối nghiêm trọng, nhưng Nam Cung Vũ vẫn không có ý lui bước, cũng không biết có phải bởi vì nguyên nhân vừa rồi chính mình mắng hắn phế vật hay không.

Về phần vì sao mắng, chính là bởi vì hai huynh muội rõ ràng không phải hoàn toàn đối lập, nếu như Nam Cung Vũ

hướng Nam Cung Yến cầu tình, thủ hạ chủ lực của mình chưa chắc không thể trở lại trong phòng tuyến, cũng sẽ không tạo thành kết cục vệ đội trực thuộc Chu thiên tử gần như diệt vong.

Mắng rất nặng.

Nam Cung Vũ một câu cũng không có phản bác, chỉ là xung sát ở địa phương nguy hiểm nhất, để giảm bớt tổn thất vệ đội trực thuộc.

Hắn làm cha, đương nhiên cũng không đành lòng để con trai mình mất mạng, cho nên vẫn luôn phải chịu áp lực cực lớn.

Nhưng hết thảy đều vô ích, giờ bị đánh cho cái quần cộc cũng không còn.

Nếu là có thể đoạt được Xác Côn Bằng loại thần vật này, tất nhiên là có thể mang tội lập công.

Nhưng mà……

Nam Cung Lăng nhìn cánh tay phải mình vừa mới nối xương dính da thịt, lại nhìn thân thể gần như rã rời của Nam Cung Vũ, lại nhìn Doanh Vô Kỵ tuy rằng đốt không ít tuổi thọ, nhưng vẫn bảo trì ở trạng thái toàn thịnh.

Cướp cái gì!

Dựa vào cái gì cùng người khác tranh đoạt?

Cướp đều là chuyện sau này.

Chương 1124: Hoàn toàn không hy vọng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nữ tử vừa rồi nói chuyện kia, ngay cả Doanh Vô Kỵ cùng Cơ Động đều kiêng kỵ vô cùng, ngươi đánh thắng được hay không chưa nói, chớ nói chi là phía sau đoạt.

Hoàn toàn chính là không có hi vọng, chỉ có cùng nhau xông vào để kiếm một chén canh, nhưng này một chén canh, rất khó cứu sống toàn bộ Nam Cung gia tộc.

Nam Cung Lăng rất hiểu con trai mình, từ nhỏ đến lớn đều rất nghe lời trưởng bối, cố gắng đem tất cả mọi chuyện trưởng bối giao phó làm tốt nhất. Điểm này từng làm cho Nam Cung Lăng vô cùng tự hào, nhưng về sau mới phát hiện, chỉ cần gặp phải chuyện làm không tốt, sẽ buồn bực cứng đầu làm.

Giống tự tra tấn hơn.

Loại phương thức gia giáo như tù nhân này, cơ hồ ma diệt tinh thần phản kháng của Nam Cung Vũ, làm cho trong lòng hắn cực kỳ hậm hực, nhất là sau khi luyện hóa xong tử thai kia, thành tựu thể Thổ Đức, hậm hực này đã đến đỉnh cao.

Nam Cung Lăng đã sớm ý thức được điểm ấy, nhưng hắn không cho rằng đây là một chuyện xấu, thậm chí cảm thấy đây là may mắn của Nam Cung gia.

Nhưng bây giờ.

Hắn cảm thấy rất không may mắn.

Bởi vì Nam Cung gia không có hy vọng, Nam Cung Vũ liền chỉ còn lại có tử chí, người trẻ tuổi này sẽ không tự sát, nhưng sẽ giống như trước kia, ngang ngạnh làm theo ý mình, trước kia thì không sao, nhưng lần này e rằng

Cha!

Nam Cung Vũ khẽ nhíu mày: "Sao thế? Chúng ta tất nhiên có thể thành công!"

Khuôn mặt Nam Cung Lăng đầy nếp nhăn, run rẩy kịch liệt, hắn nặn ra vẻ tươi cười: "Đúng! tất nhiên có thể thành công! Vũ nhi ngươi xem, nếu như vì phụ đoán không sai, phương vị kia chính là vị trí Yêu Huyết trì, đến lúc đó…"

Nam Cung Vũ nhìn theo hướng hắn chỉ, chuẩn bị nghe kế hoạch kế tiếp của phụ thân.

Chỉ là không nghĩ tới, tầm mắt vừa mới dời đi, chợt nghe được một trận tiếng xé gió, còn chưa kịp phản ứng, liền cảm giác sau gáy bị một kích nặng nề, sau đó trước mắt tối sầm liền ngất đi.

Lão Trương!

Nam Cung Lăng gọi phó tướng của mình tới.

Phó tướng tiến lên một bước: "Tướng quân!"

Nam Cung Lăng âm thanh tăng thêm một thành "Đại chiến bình yêu bên trong, con ta chiến công trác tuyệt, thân chịu trọng thương, nhưng chuyến này chỉ có Binh Nhân Cảnh có thể tham dự, hắn chưa đột phá, không có tư cách, ngươi đưa hắn đưa đến doanh địa hữu bang chữa thương, rồi nhanh chóng trở về, không được trái lệnh"

Vâng!

Phó tướng lĩnh mệnh, trực tiếp khiêng Nam Cung Vũ bay vào trong thành.

Doanh Vô Kỵ: "……

Nam Cung Lăng này, là sợ huyết mạch duy nhất của Nam Cung gia không lưu lại được

Ngay sau đó hắn liền nghe được Nam Cung Lăng truyền âm "Doanh nguyên soái".

Doanh Vô Kỵ: "……

Mình trở thành cảnh sát trưởng từ khi nào vậy?

Nam Cung phu tử này không hổ là người trong thể chế, quả nhiên biết nói.

Hắn truyền âm trở về: "Chuyện gì?

Âm thanh Nam Cung Lăng trầm thấp: “Giúp Vũ nhi tìm một nơi tốt, đi theo ngươi cũng được!”

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng “Lão ca, ông có phải hay không hiểu lầm cái gì, nếu như ta nhớ không lầm, ta hẳn là có cừu oán với Nam Cung gia các ông’.

Nam Cung Lăng nói: ” mọi chuyện Nam Cung gia đều do ta quyết định, Vũ nhi chỉ là người chấp hành, đương nhiên ta biết lý do này không có bất kỳ sức thuyết phục nào. Nhưng lần đó Đại hội Kiếm Tiên, ngươi không phải cũng từng hợp tác với Vũ nhi sao, hắn là Thể Thổ Đức, tương lai sau khi đột phá Binh Nhân Cảnh, chưa chắc sẽ kém ngươi quá nhiều.”

Ngươi từng bỏ qua cho Yến nhi, với tính cách của hắn tuyệt đối sẽ không phản bội ngươi.

Hắn, cũng cùng ngươi có chung một địch nhân, thêm một thuộc hạ, chẳng lẽ không tốt sao?”

Doanh Vô Kỵ: “……

Quả nhiên, động tác nhỏ này của Nam Cung Vũ, không có cách nào giấu diếm được cha ruột của hắn.

Hơn nữa quyết sách đích xác có chút đạo lý, gia đình Nam Cung không còn, cho dù Nam Cung Vũ trở lại Chu vương thất, cũng chỉ có bị Chu thiên tử gõ xương hút tủy, mà Chu thiên tử cũng đại khái sẽ mất đi sự ủng hộ của Thiên Nhân tộc.

Nam Cung gia mới vừa làm phá hủy một cái đại hạng mục, còn đứng ở bên trong một cái công ty phá sản sẽ chỉ bị ông chủ hút máu làm bia đỡ đạn, đích xác không phải lựa chọn sáng suốt gì. Chẳng bằng tìm cho con trai một ông chủ mới.

Mà hắn thay nhi tử ứng tuyển lý do thoái thác cũng có chút làm cho người ta tin phục, trung thành hay không trung thành lời nói trước không cần phải nói, Nam Cung Vũ loại người này, chỉ định là muốn bất lại Cơ Động.

“Ông nói cũng vô dụng! Doanh Vô Kỵ bĩu môi “Phải do hắn nói!”

Nam Cung Lăng thầm thở phào nhẹ nhõm: “Đa tạ!”

Cũng đúng lúc này.

Trong miệng Côn Bằng Cự cũng truyền đến âm thanh của Cơ Động.

Có thể vào rồi!

Nghe nói như thế, mọi người ở đây từng người bay lên trời, trực tiếp bay về phía miệng hố đen.

……

Không gian trong miệng Côn Bằng cực kỳ vặn vẹo.

Thường xuyên sẽ xuất hiện tình huống ngươi tiến lên phía trước một bước, lại lui về phía sau cực xa, bất quá Doanh Vô Kỵ hiện tại cũng là đại lão nắm giữ Chỉ Xích Thiên Nhai, dưới sự dẫn dắt của hắn, đoàn người vẫn tiến vào sâu trong miệng Côn Bằng.

Nơi này quy tắc tương đối cuồng bạo, giảo sát phân giải, để cho dù là Binh Nhân Cảnh đều cảm giác cả người đau nhức, căn bản không phải là nơi có thể ngây người.

Bọn họ nhìn lại, Hoàng Nữ bị Cơ Động ngăn cản, không có cách nào làm gì bọn họ.

Không dám dừng lại, trực tiếp vọt xuống.

Quả nhiên, trong nháy mắt liền đi tới Yêu Huyết trì.

Dưới vách đá dựng đứng, huyết trì đỏ tươi quỷ dị, nghiễm nhiên đã đem tất cả yêu huyết toàn bộ thu hồi, mênh mông huyết khí, khiến da đầu bọn họ tê dại.

Tình huống nơi này giống hệt như Doanh Vô Kỵ miêu tả, chứng minh đầy đủ Doanh Vô Kỵ thật đúng là không hù dọa

bọn họ.

Mọi người có thể rõ ràng cảm giác được lực phân giải khủng bố của Yêu Huyết trì, làm cho người ta không chút hoài nghi, cho dù là cường giả Binh Nhân Cảnh rơi vào, bò ra ngoài cũng rất khó lưu lại một khối da hoàn chỉnh.

Chương 1125: Trận đánh ác liệt Chương 1125: Trận đánh ác liệt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Gần như cùng lúc bọn họ đến, mấy đại yêu thủ huyết trì liền đồng loạt mở mắt.

Cùng lúc đó, toàn bộ Xác Côn Bằng đều chấn động, từng đạo khí tức cường hãn đến cực điểm nhanh chóng chạy tới.

Mà bản thân Xác Côn Bằng, cũng giống như xao động.

Tất cả mọi người đều hiểu, lập tức chính là một trận đánh ác liệt sắp xảy ra

Mảnh Yêu Huyết trì này, phải hủy diệt, hoặc là cướp đi.

Doanh Vô Kỵ cũng không hàm hồ, trực tiếp mở ra lĩnh vực sát phạt cùng Lục Sinh Đồ Hồn, sau đó đem một đám Binh Nhân Cảnh nối liền cùng một chỗ.

Người ít một chút, tiêu hao cũng sẽ ít.

Nhưng Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật vẫn phải khai thông, thời điểm phải giữ mạng một chút cũng không thể hàm hồ.

Đây là cứ điểm cuối cùng của Yêu tộc ở Trung Nguyên, giống như là cái gai đâm vào trong lòng vương triều Trung Nguyên, không rút ra tâm hắn khó an, Yêu tộc cũng tuyệt đối không thể dễ dàng buông ra.

Chỉ có tử chiến.

……

Bạch Chỉ nhìn thấy lơ lửng tám hậu duệ yêu vương, chán đến chết mà ngủ gật, nàng ở chỗ này nhiệm vụ là trợ giúp chúng trước khi Tiên Thiên khí chưa tan, giúp bọn chúng thức tỉnh thể chất yêu tiên. Nhưng nàng căn bản không có bất kỳ biện pháp nào, chỉ có thể chờ Doanh Vô Kỵ gây sự, hoàn toàn đuổi đại yêu làm trận cơ nơi này.

Như vậy, nàng mới có nắm chắc lớn nhất phá vỡ cấm chế nơi này.

Nghe được động tĩnh bên ngoài, nàng liền biết hành động đã bắt đầu.

Sờ Phá Trận Chương trong lòng, không khỏi hưng phấn lên.

Ở đây cũng lâu rồi.

thật nhàm chán.

Muốn về nhà.

Chờ công tử đuổi toàn bộ đại yêu duy trì trận pháp, mình có thể mang theo đồ rời đi.

Ngay lúc này.

「

Tiểu Bạch Chỉ!

Ngoài cửa vang lên một âm thanh.

Bạch Chỉ không khỏi cả kinh, nàng rõ ràng có thể cảm giác được Hoàng Nữ đang cùng một siêu cấp cường giả đang kịch chiến, tại sao lại đột nhiên xuất hiện đến nơi này?

Chẳng lẽ bại lộ?

Trong lòng nàng có chút căng thẳng, yêu lực trên người, nhanh chóng liên thông người gỗ trên người, chuẩn bị tùy thời kích hoạt thân ngoại hóa thân Doanh Vô Kỵ.

Loại tình huống khẩn cấp trong miệng Doanh Vô Kỵ này, không chấp nhận được nửa điểm qua loa.

Bất quá vẻ mặt của nàng thoạt nhìn không có bất kỳ cổ quái nào, cười đứng lên "Hoàng Nữ tỷ tỷ, tỷ đến rồi!"

Hoàng Nữ vẫn đi chân trần, vô cùng vững vàng bay tới, trên mặt mang theo một nụ cười không nói rõ.

Bạch Chỉ tò mò nói: "Ngươi không phải đang đánh nhau với Nhân tộc kia sao? Sao…

Hoàng Nữ mấp máy miệng: "Hoàng tộc chúng ta cũng có bí pháp hóa thân, cũng không phải bí thuật hiếm lạ gì. Nhân tộc kia rất mạnh, nhưng cũng không có biện pháp ép ta toàn lực ứng đối.

"Nhưng hình như có nhân tộc khác xông vào, ngươi không đi xử lý bọn họ sao?"

Bạch Chỉ trong lòng có chút khẩn trương, thời gian quan trọng như vậy, Hoàng Nữ ngay cả nội hoạn cũng không giải quyết, liền tới chỗ mình, chỉ sợ…

Nhưng thân phận của mình, người biết cũng không nhiều a!

Biết thân phận thật sự của tiểu thị nữ bên cạnh Doanh Vô Kỵ là hồ yêu, chỉ có ít ỏi mấy người.

Tuy rằng bởi vì Hoàng Nữ Thần Thông rất nhiều, nàng không dám sử dụng thai hóa dịch hình, ngay cả tên cũng không đổi.

Nhưng Chu vương thất nghiêm khắc hạn chế bọn họ cùng ngoại giới trao đổi, tuyệt đối không có khả năng biết thân phận của mình.

Thần sắc Hoàng Nữ cũng không có bất kỳ dị trạng gì, chỉ lười biếng khoát tay áo: "Không cần xử lý, đợt tấn công này ngăn không được, nhưng chỉ cần ta không gật đầu, bọn họ cũng không cướp được quyền khống chế thi thể Côn Bằng, cho dù làm như thế nào, đều có kết quả giống nhau, dứt khoát để cho bọn họ liều mạng với Yêu tộc giám thị ta, sau này cuộc sống của ta cũng có thể trôi qua thanh tĩnh một chút.

Như vậy……

Bạch Chỉ gật gật đầu, nàng cũng biết, Bên trong xác Côn Bằng đại yêu, đều là bảy vị Đại thánh Yêu tộc sắp xếp tới.

Đối với Hoàng Nữ, nửa là hiệp trợ, nửa là giám thị, thuận tiện còn dựa vào Xác Côn Bằng lĩnh ngộ yêu pháp.

Cường giả Nhân tộc đánh tới, chứng tỏ công thành chiến đã thất bại.

Giữ lại những đại yêu này đã vô dụng rồi.

Chỉ là không nghĩ tới, đối mặt nhiều Cường giả Nhân tộc như vậy, Hoàng Nữ cư nhiên vẫn tự tin, bọn họ cướp không nổi Xác Côn Bằng.

Hơn nữa nàng rất xác định Hoàng Nữ mặc dù không đối phó với bảy vị Đại thánh Yêu tộc, nhưng cũng là lập trường của Yêu tộc, hành động lần này của mình chỉ sợ…

Bất quá……

Hoàng Nữ chuyển đề tài: "Xác Côn Bằng bọn họ tuy rằng không cướp nổi, nhưng bên trong có rất nhiều thứ chỉ sợ ta cũng không giữ được. Cho nên Tiểu Bạch Chỉ, tỷ tỷ có chuyện rất trọng yếu giao cho ngươi.

Cái gì?

Bạch Chỉ sửng sốt một chút.

Hoàng Nữ hít sâu một hơi, nhìn huyết mạch tám Yêu Vương treo lơ lửng, tiện tay vung lên liền rút cấm chế quanh thân chúng nó.

Bạch Chỉ: "……

Ta Phá Trận Chương còn chưa dùng, ngươi liền trực tiếp rút lui?

Chuyên Nữ mím môi: "Lần này ta đến Nhân tộc Trung Nguyên, tổng cộng có hai nhiệm vụ, một là phá vỡ Húc Ấn, một là bồi dưỡng ra thể chất Yêu Tiên, hiện tại nhiệm vụ thứ nhất đã hoàn thành một nửa, nhiệm vụ thứ hai cũng thấy được hy vọng trên người ngươi."

Chỉ tiếc thời vận không tốt, công thành không thành công, lần này phòng nuôi con này có thể cũng không giữ được.

Tiểu Bạch Chỉ, nếu là tỷ tỷ phó thác ngươi chịu nhục chiếu cố bọn họ vài năm, bồi dưỡng thành Thể chất yêu tiên về sau, lại tìm một cái phương pháp đưa về Yêu Vực, ngươi sẽ đồng ý không?"

Bạch Chỉ: "……

Ta đồng ý!

Ta đồng ý!

Ngươi xem chuyện này thật trùng hợp, ngươi như thế nào lại trúng ý ta thế?

Chương 1126: Ta làm việc tỷ yên tâm Chương 1126: Ta làm việc tỷ yên tâm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bạch Chỉ mấp máy miệng: "Hoàng Nữ tỷ tỷ cho ta không ít thứ tốt, ta nhất định nghe lời tỷ! Đợi lát nữa, ta lập yêu thề, ta làm việc tỷ yên tâm.

Dứt lời, trực tiếp đem yêu cầu vừa rồi của Hoàng Nữ lập thành lời thề.

“Thật tốt, ta biết ngươi sẽ không từ chối ta.”

Hoàng Nữ thoạt nhìn rất kinh hỉ, nâng mặt Bạch Chỉ lên một trận.

Bạch Chỉ lại hỏi: “Vậy tỷ tỷ thì sao?

Hoàng Nữ buông tay: “Ta? Tiếp tục ở chỗ này, dù sao bọn họ cũng không cướp được thi thể Côn Bằng, ta tìm một cơ hội, sẽ đuổi tất cả bọn họ ra ngoài, sau đó mang theo thi thể Côn Bằng cùng nhau ẩn núp, cũng không tin bọn họ có thể tìm được.

Bạch Chỉ tò mò: “Không về Yêu Vực sao?’

Bảy lão tạp mao kia nhất định sẽ làm khó ta, chẳng bằng chờ thể chất Yêu Tiên của bọn họ đều thành rồi mới trở về, xem bọn họ nói như thế nào. Đúng rồi, những tiểu tử này đều có ký ức truyền thừa, bên trong rất có thể có tin tức bất lợi cho chúng ta, thứ này ngươi cầm, có thể che đậy tất cả ký ức của bọn họ ngoại trừ pháp thuật bổn mạng.

Ngươi đã nuôi chúng đủ vất vả rồi.

Cũng không thể để cho lão tạp mao kia giở trò xấu.

Nói xong, liền ném cho Bạch Chỉ một khối ngọc bội.

Bạch Chỉ: “……

Cảm giác sự tình thuận lợi đến có chút làm cho người ta mơ hồ, chính vấn đề mình lo lắng nhất, lại cứ như vậy giải quyết.

Thời điểm nàng thức tỉnh ký ức truyền thừa, có thể thu được không ít mệnh lệnh của Hồ Vương, nếu không phải

những mệnh lệnh này bản thân liền không xung đột với Doanh Vô Kỵ, nàng có thể phải khó xử thời gian rất lâu.

Được rồi được rồi, thời gian cũng không còn sớm.

Hoàng Nữ trên mặt mang theo một tia sầu lo, nhìn có chút lo lắng, trực tiếp vẽ ra một đạo Hư Không Môn "Ngươi đi mau đi!"

Ta……

Bạch Chỉ mím môi, cuối cùng vẫn không nói gì, thi triển pháp thuật đem một đám yêu thai khóa ở trên người mình.

Từ trong Cổng Hư Không bước ra.

Trực tiếp rời khỏi xác Côn Bằng.

Trong lòng mặc dù có không ít nghi ngờ, nhưng rõ ràng không thích hợp hỏi ra miệng.

Hơn nữa mình đã đạt được tất cả mục đích, tiếp tục trì hoãn sẽ chỉ tăng thêm biến số.

"Hô!"

Hoàng Nữ tiễn Bạch Chỉ đi, vẻ sầu lo trên mặt trong khoảnh khắc biến mất, ngược lại hiện lên ý cười nhàn nhạt.

Nàng duỗi lưng một cái, liền trực tiếp biến mất ở trong không khí.

Lại xuất hiện, liền đến đầu Côn Bằng.

Nàng đánh giá quang cầu bốn phía, hơi có chút hoài niệm.

Sau một thời gian.

Bạch Hạc Yêu Vương vội vàng chạy tới: "Lão đại, Yêu Huyết trì đã theo phân phó của ngươi thả ra rồi.

Uh!

Hoàng Nữ gật gật đầu: “Làm được, không có chuyện gì khác!

Bạch Hạc Yêu Vương vội vàng hỏi: “Vậy Yêu Tiên Đình của chúng ta đâu? Có muốn ta đi thủ không?

Đây là tên Hoàng Nữ đặt cho phòng nuôi yêu thai.

Hoàng Nữ khoát tay áo: “Không cần, ta đã xử lý qua rồi!

Hả, vậy là tốt rồi!

Bạch Hạc Yêu Vương thở phào nhẹ nhõm, vẫn tò mò hỏi: “Ngươi xử lý như thế nào?”

Hoàng Nữ cười dài nói: “Tất cả đều giao cho Tiểu Bạch Chỉ mang đi, ta có cơ trí hay không?

Bạch Hạc Yêu Vương “???

Hoàng Nữ cười hỏi: “Làm sao vậy?

Không phải, lão đại!

Bạch Hạc Yêu Vương bối rối: “Ta đã sớm nói với ngươi động cơ của hồ ly lông trắng kia không thuần khiết, ngươi lúc ấy cũng nói đúng đúng đúng rồi, như thế nào đều giao cho nó?

Hoàng Nữ mím môi: “Yên tâm, nó sẽ không.

Bạch Hạc Yêu Vương khó hiểu: “Tại sao không? Hồ ly lông trắng này rất khả nghi, rất có thể…

Hoàng Nữ cười nói: “Ta nói không, chính là không! Yên tâm, nó còn gấp gáp bồi dưỡng chúng thành Yêu Tiên hơn chúng ta”.

Bạch Hạc Yêu Vương phản bác: “Nhưng dù vậy, nó cũng không phải một lòng với chúng ta, những người kia cho dù thành Yêu Tiên, cũng rất có thể bất lợi đối với chúng ta!”

ý cười trong ánh mắt Hoàng Nữ không giảm: "Ít nhất trong thời gian ngắn, lợi ích của Tiểu Bạch Chỉ sẽ cùng chúng ta bảo trì nhất trí. Về sau nhất trí không nhất trí ta không xác định, nhưng cho dù không nhất trí, cũng sẽ chiếu theo phương hướng ta dự liệu. Như thế nào, ngươi không tin ta?"

Bạch Hạc Yêu Vương nhếch miệng "Đương nhiên tin tưởng!

Sau đó, liền không phản bác nữa.

Dù sao, Hoàng Nữ là sinh mệnh đầu tiên sinh ra bên trong xác Côn Bằng, đây cũng là nguyên nhân nó có thể nắm giữ xác Côn Bằng.

Ở chỗ này, cho dù là bảy vị Đại thánh Yêu tộc cũng không phải là đối thủ của nàng, lấy thực lực của Hoàng Nữ, nếu không phải bảy vị Đại Thánh bởi vì vấn đề quan niệm liên thủ chèn ép, ghế Đại Thánh chỉ sợ đã sớm thay đổi.

Cho nên Bạch Hạc Yêu Vương cảm thấy, chỉ cần Hoàng Nữ nguyện ý, chưa chắc không thể đem những nhân tộc này đều tru sát.

Cơ Động cùng Doanh Vô Kỵ tuy rằng mạnh, nhưng nếu thật sự quyết chiến sinh tử trong xác Côn Bằng này, chỉ sợ hai người liên thủ cũng không nhất định là đối thủ của Hoàng Nữ.

Ả có lựa chọn bất bại.

Nhưng vẫn chọn con đường này.

Vậy nói rõ, con đường này mới phù hợp với lợi ích của bọn họ hơn.

Hoàng Nữ cười cười: "Vậy là tốt rồi! Tình huống bên ngoài thế nào?

Đánh rất dữ dội!

Bạch Hạc cười nói: “Bảy đại yêu do Đại Thánh phái tới, đã bị nhân tộc diệt hết. Nhưng bọn họ còn mưu toan tiêu diệt bản vị yêu, cướp đoạt quyền sở hữu thi thể Côn Bằng, hiện tại đã động thủ.

Hoàng Nữ gật đầu: “Về sau ngươi đừng quản, nghỉ ngơi cho tốt, bọn họ chết mấy người, phỏng chừng sẽ hiểu chuyện.

Được!

Chương 1127: Huyết khí yêu huyết Chương 1127: Huyết khí yêu huyết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bên cạnh Yêu Huyết trì, rải rác mấy cao thủ Nhân tộc.

Yêu thi, một cái cũng không có.

Cũng không phải yêu thi không chết ai, mà là đã bị yêu huyết trì triệt để hấp thu, mà quy tắc yêu huyết trì cũng từ từ biến mất, chỉ còn lại huyết khí tinh thuần mà mênh mông.

Những huyết khí này tuy là yêu huyết, cũng không thể dùng cho người, nhưng cũng có thể bồi dưỡng không ít tọa kỵ cường hãn, thử nghĩ một chút, chiến mã, đều có tiếp cận Thực lực Binh Nhân Cảnh, đây là lực trùng kích khủng bố cỡ nào.

Có thể nói.

Huyết khí trong đầm, là bảo tàng mà mỗi quốc gia đều tha thiết ước mơ.

Mặc dù nhiều người chia sẻ như vậy, mang về cũng là một công lớn.

Nhưng ngay lúc này.

Nhưng không có cho dù kẻ nào có thần sắc vui sướng.

Ngược lại một đám sắc mặt tái nhợt, run lẩy bẩy.

Bao gồm Doanh Vô Kỵ, sắc mặt cũng có chút khó coi.

Bởi vì sau khi đánh hạ Yêu Huyết trì, mọi người liền bắt đầu tìm kiếm phương pháp tranh đoạt quyền chủ đạo thi thể Côn Bằng, dù sao hiện tại Cơ Động đã ngăn cản chiến lực mạnh nhất là Hoàng Nữ, chính là thời cơ tốt nhất để bọn họ lập công.

Ở đây đều là cao thủ, cho nên có không ít đại sư trận pháp.

Trải qua hợp tác suy tính, bọn họ đạt được một kết luận xác thực Côn Bằng này quả thật đã chết, nhưng ở một ý nghĩa nào đó, nó còn sống. Bởi vì các tạng phủ đều dung hợp bản vị thuộc tính đại yêu, khiến hết thảy quy tắc trong cơ thể Côn Bằng đều duy trì vận chuyển.

Muốn lấy được quyền khống chế thi thể Côn Bằng.

Nhất định phải đem những này bản vị đại yêu giết, sau đó từ đối ứng thuộc tính Nhân tộc lên.

Cho nên bọn họ động tâm sát ý.

Nhưng lại không dám lập tức ra tay.

Cuối cùng Nam Cung Lăng sốt ruột lập công ngang nhiên ra tay, tìm ra vị trí bản vị yêu trong Yêu Huyết trì, vừa ra tay chính là sát chiêu mạnh nhất.

Kết quả lại làm cho tất cả mọi người sởn gai ốc.

Ngay tại thời khắc Nam Cung Lăng ra tay với bản vị Yêu Huyết trì, toàn bộ thi thể Côn Bằng đều được điều động, một cỗ lực lượng khủng bố đến cực điểm từ trong miệng Yêu Huyết trì phun ra, chỉ một kích đã làm cho tất cả cao thủ ở đây kinh sợ.

Những bản vị yêu này tuy rằng vẫn duy trì ý thức bản thân, nhưng trên cơ bản đã cùng Xác Côn Bằng hòa làm một thể.

Bọn chúng có lẽ không cách nào tự do mượn sức mạnh thi thể Côn Bằng, nhưng một khi có người uy hiếp đến tính mạng của bọn chúng, sẽ gặp phải toàn bộ sức mạnh Côn Bằng.

Nam Cung Lăng đã chết.

Cứ như vậy lẳng lặng nằm trên mặt đất.

Không ít người đều cùng Nam Cung Lăng có thù oán, đã từng tưởng tượng qua đủ loại kiểu chết của ông ta, duy chỉ không nghĩ tới sẽ là loại này.

Tình huống này, trực tiếp khiến tất cả mọi người im lặng.

Giống như một thùng nước đá đổ xuống não họ, dập tắt tất cả dã tâm của bọn họ.

Cái này……

Tuyệt đối không phải nhân lực có khả năng địch.

Một kích vừa rồi, chỉ sợ chỉ có Thánh Nhân mới có thể chống đỡ được.

Cái này……

Kết thúc rồi!

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, vừa rồi một kích kia, cho dù hắn chống lại, cũng phải phế đi nửa cái mạng.

Ngụy Thánh rất mạnh.

Thánh Nhân mạnh hơn.

Nhưng cuối cùng không phải là quy tắc tự thân.

Không thể so với Côn Bằng –loại sinh vật tồn tại từ khi lập địa này, chỉ sợ có vượt qua con đường Thánh Nhân, mới có thể tới cấp bậc này?

Tay phải hắn nhẹ nhàng vung lên, trong huyết trìliền trống rỗng bay lên, một cỗ áp lực khủng bố xuất hiện, mấy ngàn lít

máu loãng liền bị nén thành mấy khối huyết tinh, sau đó bao trùm lên phong ấn, rơi vào trong tay cao thủ các quốc gia.

"Lần này thu hoạch cũng coi như xa xỉ, những huyết tinh này, tạm thời do các vị bảo quản, ngày mai tại Bình Yêu đại hội, lại lấy ra, theo công phân phối!"

Hành động này, mọi người có chút tin phục.

Cái Xác Côn Bằng này tạm thời không thể nghĩ, loại đỉnh cấp thần vật này, tuyệt đối là cùng một cấp bậc với Đầu cuối Minh Đô.

Độ phong phú của pháp tắc khẳng định không bằng.

Nhưng bản thân nó chính là một cực phẩm pháp khí.

Ngày sau.

Lại từ từ tìm hiểu.

Hơn nữa Bạch Chỉ đến bây giờ cũng không có kích hoạt Mộc Nhân, chắc là đã đắc thủ.

Đã như vậy, thật sự không cần thiết phải ở lại.

Đi thôi! Về rồi!

Hắn hít sâu một hơi, khiêng lên thi thể một cao thủ Sở quốc, liền dẫn đầu bay ra ngoài.

Lúc gần đi quay đầu lại nhìn một cái.

Nhìn phó tương khiêng thi thể Hướng Nam Cung Lăng, trong lòng không khỏi có chút thổn thức.

Mọi người nhìn nhau,

Tuy rằng chuyến đi này cơ bản coi như toàn thắng, nhưng thi thể Côn Bằng không tới tay, vẫn mơ hồ có loại cảm giác chênh lệch.

Nhưng không có cách nào, bọn họ chỉ có thể rời đi, những nơi khác bọn họ sớm đã thăm dò qua, mặc dù có không ít quy tắc, nhưng nếu kiên trì tìm hiểu thì không biết sẽ phát sinh chuyện kinh khủng gì nữa.

Hai bên liếc nhau một cái, liền theo Doanh Vô Kỵ cùng bay qua.

Tại miệng Côn Bằng, Cơ Động còn đang cùng Hoàng Nữ giao thủ.

Thoạt nhìn ngươi tới ta đi không rơi vào thế hạ phong, nhưng kỳ thật Cơ Động đã sử dụng tất cả vốn liếng, lại không cách nào đả thương được Hoàng Nữ nửa phần, ngoại trừ lúc ứng đối tất sát sẽ trốn vào hư không tránh né… càng giống như là luyện kiếm thuật.

Điều này làm cho Cơ Động lần đầu tiên sinh ra cảm giác hoảng sợ.

Cũng chính là mình thoạt nhìn không tính là chật vật.

Bằng không nhiều người như vậy bỗng nhiên xuất hiện, tâm tình của hắn đã sớm sụp đổ.

Cơ Động! Đi thôi!

Được rồi!

Cơ Động nhanh chóng lui về phía sau, hướng Hoàng Nữ chắp tay: “Các hạ quả nhiên là cao thủ, trên đời này có thể đánh ngang tay với bản hầu không có mấy người, xem ra Yêu tộc quả nhiên ngọa hổ tàng long. Hôm nay xong việc, bản hầu cáo từ, ngày khác hữu duyên lại cùng các hạ phân cao thấp!

Dứt lời trực tiếp xoay người, cùng Doanh Vô Kỵ sóng vai bay ra.

Chương 1128: Tinh thuần huyết khí Chương 1128: Tinh thuần huyết khí

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hoàng Nữ cũng không nói gì, lẳng lặng nhìn bọn họ rời đi.

Tay phải nhẹ nhàng kéo.

Trường kiếm ưu nhã liền một lần nữa biến trở về một nhánh lông vũ hỏa hồng mỹ lệ, một lần nữa cắm vào trong vũ y của mình.

Nhìn bóng lưng Doanh Vô Kỵ, khóe miệng ả không khỏi phác họa ra một tia tươi cười.

Ở chỗ đan điền Doanh Vô Kỵ.

Ả rõ ràng thấy được một cỗ tinh thuần huyết khí, loại khí tức này ả ngửi được qua ở trên người Bạch Chỉ.

Nếu phỏng đoán không sai, bên này là kết quả của quy tắc huyết mạch Nhân tộc, cùng bản nguyên huyết mạch Yêu tộc rất gần, nhưng lại có bản chất khác nhau.

Sự khác biệt này có thể gọi là phân phối tộc vận, cũng có thể gọi là tín ngưỡng.

Đây mới là việc Bạch Chỉ có thể thành tựu Yêu Tiên.

Mà cỗ đan điền Doanh Vô Kỵ kia, đã đủ tám tiểu yêu thành tựu thân thể Yêu Tiên, chỉ cần trưởng thành, nhất định có thể đạt tới cảnh giới mà tất cả Yêu tộc tha thiết ước mơ.

Nếu là Hoàng Nữ nguyện ý, cứng rắn làm thịt Doanh Vô Kỵ, từ đó mổ ra huyết khí luyện hóa, cũng không phải chuyện đặc biệt khó khăn.

Chỉ là……

Trong mắt ả.

Loại huyết khí này đã có chút lạc hậu.

ả không để ý.

Sau này có cái tốt hơn, liền không cần nóng lòng nhất thời.

“Trật tự mới…”

Hoàng Nữ chép chép miệng, cảm giác Doanh Vô Kỵ nhân tộc này, đều thuận mắt hơn bảy tạp mao đại thánh của Yêu tộc một chút.

……

Trên Thiên Không

Xác Côn Bằng đã lần nữa tiêu tán.

Sau này có thể rất lâu cũng sẽ không xuất hiện lần nữa.

Các đại cao thủ tan hết, ai về nhà nấy, ai tìm mẹ nấy.

Liên tục chiến đấu cường độ cao, đã để cho bọn họ bị không ít nội thương, tuy rằng các nhà đều tổn thất thảm trọng, nhưng ít nhất đã được hứa hẹnn hơn nữa phân phối đến huyết tinh, đủ để chế tạo ra một nhóm tinh hãn kỵ binh bù đắp tổn hại, cũng coi như không thua thiệt

Đương nhiên.

Ngoại trừ Chu vương thất.

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Cơ Động, trong ánh mắt mang theo một tia giễu cợt “Hài lòng?”

Từ quan điểm của Liên minh.

Cơ Động thắng rồi.

Nhưng từ quan điểm của chính mình.

Lại thua xịt máu mũi.

Cơ Động cười lạnh: “Ngươi ẩn giấu thật sâu!

Giống nhau thôi!

Doanh Vô Kỵ cười xua tay: "Ta giấu chính là thực lực, ngươi giấu chính là nhân tính âm u, hai chúng ta ai cũng đừng nói ai. Đương nhiên, nếu như ngươi muốn giết ta, ta không ngại luận bàn với ngươi'.

Cơ Động khẽ cười nói: "Nói cái gì vậy, đồng minh của ta?

Doanh Vô Kỵ tươi cười có chút hài lòng "Vậy… Tìm Thiên Nhân tộc lĩnh trang bị?"

Không thành vấn đề!

Cơ Động khẽ gật đầu.

Trực tiếp lấy ra ấn ký trong tay.

Doanh Vô Kỵ cũng không lo lắng hắn toan tính với mình, dù sao hai người cũng không sạch sẽ, nếu hắn toan tính với mình, vậy mình liền trực tiếp lật bàn không chơi nữa.

Cơ Động mặc dù điên cuồng

Nhưng lúc nên lý trí, vẫn rất lý trí.

Mở lòng bàn tay ra.

Ấn ký tỏa sáng.

Đã đến lúc rút tiền từ Thiên Nhân tộc.

Sóng này tuy rằng khắc một ít tuổi thọ, nhưng từ kết quả mà xem, mình chính là người thắng lớn nhất.

……

Yêu thi ngoài Du Thành, sau khi mất đi yêu huyết duy trì, đã sớm t thành bùn.

Thoạt nhìn, chính là một mảnh hoang nguyên xám xịt.

Trong cánh đồng hoang, hiện ra hai mảnh ánh sáng nhạt nhàn nhạt.

Chỉ là ánh sáng nhạt ngăn cách pháp trận, cũng không bị bất kỳ người ngoài nào phát hiện.

Hai cái ấn ký đồng thời sáng lên.

Cuối cùng đan xen thành một hư ảnh nhàn nhạt.

Hai người đều không phải người có kiến thức nông cạn, dù là cái này ấn ký trước cho tới bây giờ đều chưa từng thấy qua, hơi chút nghiên cứu liền có thể nhìn ra tác dụng của cái ấn ký này.

Tổng kết của Doanh Vô Kỵ chính là camera điểm ảnh thấp cùng với hình chiếu 3D.

Dưới tình huống vật chủ cho phép, có thể mở camera tiến hành truyền hình trực tiếp, cùng với chiếu ra một ảo ảnh mở hội nghị video.

Cho nên đại chiến vừa rồi, Thiên Nhân tộc bên kia đã cơ bản thấy được toàn cảnh.

Rất nhanh.

Hư ảnh thành hình.

Lần này giống như rõ ràng hơn một phần.

Đặc sứ quét hai người một chút, nhàn nhạt mở miệng nói: "Các ngươi làm rất không tệ."

Cơ Động không mở miệng.

Doanh Vô Kỵ đĩnh đạc nhếch miệng: "Nói nhảm! Chẳng lẽ ta không biết mình rất ưu tú ?"

Đặc sứ: "……"

Hắn thật sâu nhìn Doanh Vô Kỵ một hồi lâu, tò mò hỏi: "Ngươi là thế nào làm đến vừa đột phá Binh Nhân Cảnh liền nắm giữ nhiều thần thông như vậy."

Trong giọng nói.

Không thiếu hâm mộ và kiêng kị.

Dù sao hắn chỉ là một đặc sứ, đại biểu của Thiên Nhân tộc, bản thân cũng chỉ là tu vi Binh Nhân Cảnh.

Lấy hai người thực lực bây giờ, cho dù đặt ở Thiên Nhân tộc, cũng là cấp bậc trưởng lão.

Mà Doanh Vô Kỵ thiên phú, cũng gần như có thể có một không hai toàn bộ Thiên Nhân tộc

Doanh Vô Kỵ giang tay ra: "Ngươi biết hay không Đế Thân thêm hàm lượng vàng huyết mạch Thiên Nhân tộc?"

Đặc sứ trầm mặc.

Nếu như chỉ luận thiên phú, Đế Thân chí ít cũng có thể ngang với đỉnh cấp huyết mạch bên trong Thiên Nhân tộc

Hai cái cộng lại, đạt tới loại trình độ này, cũng là không phải không hợp lý.

Thái độ của hắn lặng yên chuyển biến, nếu là Bạch Gia thật một lần nữa dung nhập Thiên Nhân tộc, Doanh Vô Kỵ địa vị nhất định không thấp, nói không chừng liền trở thành cấp trên của mình.

Tự nhiên không có khả năng đối đãi như trước kia.

Đương nhiên.

Điều kiện tiên quyết là bọn họ có thể dung nhập

Bất quá từ biểu hiện trước mặt đến xem, bọn hắn sẽ không nghênh đón thiên nhân tộc.

Đặc sứ cười nhạt một tiếng: "Hai vị cảm thấy Thực lực Yêu tộc như thế nào?"

Nghe nói như thế.

Hai người không khỏi lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Thực lực Yêu tộc, không cần nhiều lời, tự nhiên là cường hãn đến không hợp thói thường, lần này mặc dù đánh thắng, nhưng đánh thắng chung quy là một cái tiền trạm tiểu phân đội Yêu tộc.

Chỉ là một cái tiểu phân đội, liền khiến bọn hắn cảm giác được sứt đầu mẻ trán.

Thực sự khó chơi.

Đặc sứ đối với phản ứng này rất hài lòng.

Chương 1129: Thân ở nhà tù Chương 1129: Thân ở nhà tù

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thiên Nhân tộc thân ở nhà tù đã lâu, cho nên đối với người nào đều không phải là 100% tín nhiệm.

Chu Thiên Tử như vậy.

Cơ Động cùng Doanh Vô Kỵ cũng là như vậy.

Nhưng bọn hắn dám cùng những người này hợp tác, cũng là bởi vì Yêu tộc đủ cường đại, cường đại đến những người này rời Thiên Nhân tộc liền đứng không dậy nổi.

Hai người kia mạnh hơn.

Cuối cùng cũng chỉ là hai người.

Thực lực bình quân hủ hạ, cùng Yêu tộc căn bản cũng không phải là một cấp bậc.

Đặc sứ cười híp mắt hỏi: “Cơ Hầu, vừa rồi ngươi cùng cái kia Hoàng Nữ giao thủ, cảm giác như thế nào? Chúng ta đối với Yêu tộc tình huống cũng có mấy phần hiểu rõ, thực lực Hoàng Nữ cũng đã tiếp cận bảy vị Đại Thánh Yêu tộc, ngươi có thể cùng với ả bất phân thắng bại, là thật là hào kiệt ít có của Nhân tộc.”

“Nàng rất mạnh!”

Cơ Động thần sắc kiêng kị bên trong mang theo một tia thất bại: “Ta đã toàn lực ứng phó, ả cũng không có động sát tâm, thậm chí còn đang tôi luyện kiếm thuật, nếu thật sinh tử tương bác, đến cuối cùng người chết nhất định là ta.”

Đặc sứ cười nhạt một tiếng: “Kỳ thật cũng không cần như vậy tự coi nhẹ mình, bây giờ Yêu tộc hoàn toàn chính xác đã xưa đâu bằng nay, căn bản không phải Nhân tộc có thể chống cự. Hai vị chỉ cần kiên định cùng Thiên Nhân tộc chúng ta đứng chung một chỗ, thì Yêu tộc căn bản không đáng giá nhắc tới.

thủ hạ thiếu gia binh của Chu Thiên Tử, tu vi tăng lên khổng lồ biết bao, hai vị chắc hẳn đã thấy, rất rõ ràng ta không có lừa gạt các ngươi.”

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu.

Đám phế vật kia thiếu gia binh đều có thể tăng lên tới như vậy trình độ.

Nếu là đặt ở nhà mình, sẽ chỉ phát huy hiệu quả lớn hơn.

Điểm này thật đúng là không có bốc phét.

Hắn nhếch miệng: “Trận chiến này, đã đủ để chứng minh Chu Thiên Tử là phế vật, tài nguyên cũng đã giúp chúng ta đoạt tới.”

Đặc sứ mỉm cười: “Tất nhiên.”

Doanh Vô Kỵ trầm giọng hỏi: “Ở đâu?”

Đặc sứ cười cười.

Liền trực tiếp bóp ra một cái thủ ấn.

Không gian bắt đầu chấn động, loại cảm giác này có chút vi diệu rất giống cảnh như năm đó tại đại hội kiếm tiên, Thanh

Hư lão đạo mạnh mẽ dùng Hàm Quang Kiếm cùng kiếm linh câu thông hiện thế cùng Minh Đô.

Bất quá lần này không có chiến trận lớn như vậy.

Cho dù cái này đặc sứ đã sử dụng tất cả vốn liếng, hàng rào lưỡng giới cũng chỉ là hơi có chút lắc lư.

Bất quá loại này lắc lư đã đủ rồi, trong không khí ngưng tụ rất nhiều giọt nước.

Sau khi các loại lắc lư kết thúc, đặc sứ liền đem giọt nước ngưng tụ thành hai nửa.

Chia ba bảy.

Phần nhỏ kia cho Cơ Động.

Lớn phần kia cho Doanh Vô Kỵ.

Cơ Động sắc mặt bình tĩnh, nhưng đáy mắt hay là hiện lên một tia u ám……

Tính toán tường tận để chơi Chu Thiên Tử.

Lại không nghĩ rằng Yêu tộc ác như vậy, suýt nữa đánh cho mình tan tác.

Còn Doanh Vô Kỵ lại đoạt đại công.

Thành là Doanh Vô Kỵ giữ vững, mẫu trùng cũng là Doanh Vô Kỵ giết.

Ba thành……

Điều này có cảm giác giống như tự vác đá ghè chân mình, thực sự khiến hắn buồn bực không thôi.

Nhưng sự tình đã thế rồi, hắn cũng không còn cái gì để nói.

Doanh Vô Kỵ nhìn thấy thủy cầu lơ lửng trên lòng bàn tay, nhẹ nhàng hít hà, cũng cảm giác toàn thân huyết khí…… Không! Là tinh thần đều xao động.

Hắn có chút ngạc nhiên: "Cuối cùng đây là thứ gì?"

"Ta cũng không biết!"

Đặc sứ trầm giọng nói: "Nói cho đúng toàn bộ Thiên Nhân tộc cũng không biết đây là vật gì, chỉ biết là nó có thể tăng cao tu vi, ngươi có thể đơn giản coi nó là thiên tài địa bảo, hiện tại trong tay ngươi một phần này, đầy đủ 15.000 người dùng."

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: "Làm sao mới 15,000? Chu Thiên Tử không phải đều 30.000 a?"

Đặc sứ chẹn họng một chút: "30.000 của bọn họ phải dựa vào bí pháp thôi động mới miễn cưỡng tăng lên công hiệu, hiệu lực chỉ có thể tiếp tục ba tháng, các ngươi đây chính là đủ lượng."

"A……"

Doanh Vô Kỵ đã hiểu, cái đồ chơi này có loại là dùng thể nghiệm, có loại là dùng vĩnh cứu

Nếu như nói lời như vậy, phần 15.000 của mình có thể nói khá hậu hĩnh.

Dù sao trước đó hắn đã cảm thấy không thích hợp.

Thiên Nhân tộc tiện tay đưa một cái, liền giúp Chu Thiên Tử xây dựng 30.000 đại quân tinh nhuệ.

Xuất thủ không khỏi quá xa hoa chút.

Nghĩ vậy, hắn liền tìm

Không chỗ xâu vị một cái bình ngọc đựng vào.

Hắn không phải là không hoài nghi cái đồ chơi này có tác dụng phụ, nhưng cho dù có tác dụng phụ, cũng mười phần có hạn, dù sao theo Thiên Nhân tộc nói, yêu vực bên kia đang đưa đến Yêu tộc càng ngày càng mạnh, nhưng theo Bạch Gia

quan sát, Yêu tộc trừ mạnh lên bên ngoài, cũng không có biến hóa gì lớn.

Bản chất vật này là cái gì, hắn rất ngạc nhiên.

Nhưng bây giờ không cóphương pháp dò xét, dứt khoát không đi nghĩ.

Dù sao có thể sử dụng là được.

Đặc sứ quét hai người một chút: "Nếu chúng ta đã xác định đối phương là đối tượng hợp tác, vậy chúng ta thảo luận một chút nội dung hợp tác đi! Trước đó Chu Thiên Tử, cho chúng ta lập quân lệnh, là thông qua bình yêu đại chiến ngăn cơn sóng dữ, lại chỉnh đốn toàn bộ liên minh họ Cơ, khiến bọn hắn đều ý thức được Thiên Nhân tộc mới là hi vọng duy nhất của Nhân tộc để đối kháng Yêu tộc.

Liên minh họ Cơ chỉ cần có thể quét ngang thiên hạ, liền có lực tập hợp thiên hạ nghênh đón Thiên Nhân tộc.

Bất quá……

Tình huống lần này biến động quá lớn, hai vị biểu hiện lại có chút chói sáng.

Nói thực ra, Thiên Nhân tộc cảm giác tồn tại cũng không cao, chính là về sau hai vị thật có thể lôi kéo khắp nơi, cũng là uy của các người không phải là uy của Thiên Nhân tộc.

Cho nên, sách lược nên thay đổi.

Phần này giản thư các ngươi có thể nhìn xem, mỗi một cái nhiệm vụ đều cóbảng giátương ứng.

Ai hoàn thành, thì người đó có thưởng."

Nói rồi.

Vung tay lên, trong không khí trực tiếp ngưng kết ra thanh nhiệm vụ.

Chương 1130: Xác định bảng giá

Chương 1130: Xác định bảng giá Chương 1130: Xác định bảng giá

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mỗi cái nhiệm vụ, đều đối ứng phần bảng giá xác định.

Đặc sứ làm xong đây hết thảy, trực tiếp hóa thành lưu quang, một lần nữa chui trở về trong tay hai người.

Hai người nhìn xem nhiệm vụ trong Giản Thư, không khỏi rơi vào trầm tư.

Diệt Tề Quốc: phần thưởng hai vạn người.

Diệt Khương Quốc: một ngàn người.

Diệt Ngụy Quốc: một vạn người…….

Tất cả bảng giá đều đã đánh dấu, không thể bảo là không phong phú, hôm nay lấy được, giống như chỉ là cái tiền đặt cọc, nội dung chính vẫn như cũ là thống nhất Trung Nguyên.

Bọn hắn đối với Tình huống Trung Nguyên khá hiểu, mà lại đã triệt để từ bỏ cái gọi là liên minh họ Cơ.

Trong đó cao nhất, hay là Càn quốc cùng Lê Quốc, đều là 30.000 người.

Tất cả đều gom góp, làm ra đại quân tinh nhuệ mười mấy vạn người đều không quá phận, bất quá so với Yêu tộc vẫn còn chút yếu.

Những này chỉ có thể coi là nhiệm vụ nhỏ

Nhiệm vụ lớn ngược lại có mấy cái khác

Hủy diệt Chuyên Húc đế tâm cũng: mười vạn người.

phát triển tín đồ Thiên Nhân tộc: chỉ cần quý tộc có quan chức, thân phận càng cao, giá trị càng cao.

Chuyên Húc đế tâm.

Doanh Vô Kỵ lông mày nhảy một cái, chuyện này hắn thật đúng là hỏi Quyện Tử Ca, Quyện Tử Ca nói hắn trên cơ bản có thể định vị đến vị tríChuyên Húc đế tâm, chỉ là hiện tại thời cơ còn chưa tới, hỏi hắn lúc nào thời cơ có thể tới, hắn nói đến thời điểm sẽ nói cho mình.

Thật là đánh đố

Bất quá coi như tìm được đế tâm cũng không có khả năng hủy diệt.

Hắn nhìn hướng Cơ Động, cảnh cáo nói: "Những nhiệm vụ sau, ngươi tốt nhất đừng có động ý đồ xấu."

Cơ Động thần sắc lạnh lùng: "Ta đi theo con đường Thánh Nhân, bên trong bao quát cả Thiên Nhân tộc."

Vẫn rất có cốt khí.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, đã hiểu Cơ Động là cái dạng gì

Không có thiện ác.

Không có đạo đức.

Không có tiết tháo.

Giống hệt như AI, cài đặt một mệnh lệnh cao nhất, đó chính là đi thông con đường Thánh Nhân của hắn

Mặc kệ đứng trước lựa chọn gì, hắn chọn cái kia, đều là trực chỉ hướng con đường Thánh Nhân của hắn.

cử chỉ Tinh khiết đến điên rồ.

Như vậy.

Cũng coi như thăm dò logic hắn làm việc, tâm tính cũng vững vàng rất nhiều.

Tổng không đến mức giống như đeo bom hẹn giờ, mỗi ngày lo lắng hắn bạo tạc.

“Như thế nào?”

Doanh Vô Kỵ hài hước nhìn xem hắn: “Về sau dự định sắp xếp thế nào, minh hữu của ta?”

Cơ Động ánh mắt yên tĩnh: “Ngươi ta đã là minh hữu, vậy liền hẳn là mặt trận thống nhất. Bây giờ Ngô Viêm hai nước nên quy tâm, Ngô Quốc Quốc Lực yếu, Viêm Quốc còn chưa khôi phục nguyên khí, Sở Quốc cũng bị thương căn bản, chính là thời điểm đưa than cho ta sưởi ấm.

Liên minh họ Cơ mặc dù bị tách rời, nhưng Chu Thiên Tử cũng không phải là người ngồi chờ chết.

Bây giờ Yến Quốc biến pháp Tiểu Thành, Ngụy Hàn hai nước đều đang thay biến pháp, có chút bài xích ta, nhưng cũng sẽ cùng chúng ta lá mặt lá trái, liền xem ai nuốt ai

Tề Quốc vốn cũng không yếu, bây giờ dọn sạch chướng ngại họ Khương, quốc lực nhất định phát triển không ngừng.

Càn Lê đều là cường quốc, không phải ngươi ta sức một mình có thể địch.

Ta cũng hi vọng ngươi có thể nhận rõ lợi ích, chớ có làm ra sự tình không lý trí.”

Doanh Vô Kỵ gật đầu cười, cái nhìn của hắn cùng Cơ Động có chút nhất trí.

Hôm nay thế lực thiên hạ cơ bản đã sáng tỏ, Lê Quốc mặc dù nghỉ ngơi lấy lại sức, nhưng vài tòa hùng thành còn tại đó, ai cũng sẽ không dễ dàng đi gặm.

Càn quốc hổ lang chi quốc, lần này bình yêu đại chiến mặc dù bị cướp trên giàn mướp, nhưng biểu hiện càng chói mắt hơn Chu Thiên Tử:hiện vệ đội trực thuộc cơ hồ như bằng 0.

quân đoàn Hắc giáp Cơ Động chỉ còn 30.000, cũng không có được đồ vật muốn. Chính mình biểu hiện được mãnh liệt, nhưng cũng là khắc mệnh đổi lấy, trận chiến cuối cùng cũng là tập hợp các quốc gia tinh nhuệ cùng đánh, thật muốn nói thực lực cũng không có khiến cho người ta kiêng kị như vậy.

Càn quốc, vẫn như cũ vẫn là một trong những quốc gia thực lực bên ngoài mạnh nhất.

Tề Quốc khó mà nói, nhưng cũng tuyệt đối tính cái cường quốc.

Sở Quốc có chính mình gia nhập liên minh, đích thật giống như được tiếp máu nhưng bị thương nguyên khí cũng là thật.

Liên minh họ Cơ tàn tạ nhất, trên thực chất đã phân liệt, trên bề mặt hẳn là sẽ không trở mặt, dù sao Ngụy Hàn cần nghỉ ngơi lấy lại sức, Ngô Viêm cũng giống như thế, Chu Thiên Tử vẫn cần phải giữ cái mặt của mình

Cho nên, Sở Quốc cùng Liên minh Ngô Viêm, hay là thành thật hợp tác, ít nhất phải có trên quân sự hợp tác.

Toàn lực ứng đối Càn quốc cùng Tề Quốc uy hiếp.

Dù sao hai quốc gia này, là có thể nhanh nhất phát động uy hiếp quân sự.

Áp lực rất lớn.

Doanh Vô Kỵ duỗi cái lưng mệt mỏi: "Không có chuyện khác ta liền đi về trước, hẹn gặp lại!"

Nói đi, trực tiếp trốn vào hư không, ẩn hình rời đi.

…….

Trở lại doanh địa Bạch Thị.

Tiếng kêu gào rung trời, lúc đánh nhau thì tên nào tên đó dũng mãnh, nhưng xong xuôi thì bắt đầu kêu đau.

Bất quá cũng đúng.

Lần trước mài đao trong đại trận, chỉ là liên hợp Triệu Thị đồ sát không cóquân hắc giáp Nam Cung Yến.

Lần này lại là thực sự sinh tử quyết chiến.

Mặc dù bọn chúng được hắn buff, nhưng cũng thời thời khắc khắc ở trong trạng thái trùng sát nguy hiểm nhất.

Tỉ lệ tử vong không cao.

Nhưng bị thương rất nặng.

Thương nặng như vậy, đêm nay hẳn là ngủ không yên ổn.

Doanh Vô Kỵ tùy tiện an ủi cổ vũ một câu, liền trở về phòng mình, vừa đẩy cửa ra liền thấy ba nữ nhân đang nhìn tám cái cái nôi ngẩn người.

“Công tử!”

Bạch Chỉ nhìn thấy Doanh Vô Kỵ, liền lập tức hưng phấn mà tới đón, bên trên ngó ngó nhìn xuống nhìn, xác định không có tổn thất linh kiện, lúc này mới thật dài thở ra một hơi.

Ngay sau đó liền đem Doanh Vô Kỵ kéo đến cái nôi bên cạnh, kể cho hắn biết chuyện mình gặp phải.

Chương 1131: Tám tên nhóc Yêu tộc Chương 1131: Tám tên nhóc Yêu tộc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhìn thấy cái này tám tên nhóc này.

Doanh Vô Kỵ khẽ buông lỏng thở ra một hơi, mục đích lớn nhất cuối cùng đã đạt được.

Mấy tiểu gia hỏa này, tuyệt đối là thẩm thấu Yêu tộc lợi khí.

Tình huống của chúng giống như Bạch Chỉ, dùng bí pháp cưỡng ép tạo thành nhân thai, chắc hẳn cũng là muốn đi theo con đường tu luyện thai thuế, hiện đã hấp thu không ít Huyết khí nhân tộc yêu huyết trì

Nhìn tình huống.

Hẳn là sẽ rất thuận lợi.

Chỉ là nghe xong Bạch Chỉ miêu tả, hắn lông mày không khỏi nhíu lại.

Cái này Hoàng Nữ…… Giống như có chút cổ quái.

Bởi vì những cử động này, nhìn như bất đắc dĩ giống như uỷ thác, Bạch Chỉ và Hoàng Nữ coi như lại hợp ý, cũng bất quá mới quen biết nhau có mấy tháng.

Bạch Chỉ cũng có cảm giác có chỗ nào đó không đúng, nhưng không nghĩ ra.

Đây là đang mưu đồ cái gì?

Hắn kiểm tra một hồi trong ngọc bội bộ, đích thật là dùng để phong ấn một bộ phận ký ức nào đó, cũng không có cái gì khác

Cho nên……

Đây là Hoàng Nữ chủ động đưa tới?

Doanh Vô Kỵ có chút không rõ ràng cho lắm, bởi vì đối với Yêu tộc thực sự biết rất ít, chỉ biết là Hoàng Nữ cùng bảy vị Đại Thánh Yêu tộc có chút khúc mắc, nhưng cũng không thể trực tiếp đảo chiều về phe mình?

Đây là tình huống gì?

Hắn suy tư, cảm thấy có uy hiếp.

Nhưng uy hiếp này, không đủ để để cho mình từ bỏ quyết định này.

Dù sao nuôi dưỡng những đứa bé này, nó sẽ chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh, cũng không phải là dăm ba câu liền có thể uốn nắn .

Huống chi, chính mình có không ít pháp thuật tảy não thích hợp.

"Vô Kỵ!"

Bạch Nghi vừa quan sát một đứa bé, vừa nói: "Chúng ta nuôi à?"

"Đương nhiên nuôi rồi!"

Doanh Vô Kỵ nhẹ gật đầu, trực tiếp đem huyết khí trong đan điền chuyển qua, bởi vì còn nhỏ, cho nên chỉ dùng một nửa, liền đã bão hòa.

Chờ bọn nhỏ tiêu hóa xong về sau, tư chất hẳn là sẽ tăng thêm một bước.

"Cũng tốt!"

Bạch Nghi gật đầu cười: "Tư chất của bọn chúng đều không kém, nếu như từ bỏ đáng tiếc. Bạch gia chúng ta có không ít công pháp thích hợp Yêu tộc, chúng ta liền……"

Doanh Vô Kỵ cười tiếp lời: "Con muốn mang về Lê Quốc nuôi!"

"A?"

Bạch Nghi sửng sốt một chút, nuôi dưỡng nhân tài tốt nhất là phải ở bên người mình

Bất quá nghĩ nghĩ, bà gật đầu nói: "Cũng được! Lê Quốc bên kia cũng không ít danh sư……"

Doanh Vô Kỵ lắc đầu: "Con chuẩn bị đem bọn chúng để ở gia đình bình dân!"

Bạch Nghi: "……"

Hoa Triều nhéo nhéo Bạch Nghi tay, cười nói: “Nương! Vô Kỵ muốn dạy người không dễ dàng đâu, huống chi chàng cần không phải thiên tài, mà là người ủng hộ tân chính, cường giả sống như thế nào, xưa nay không là lsy do của người yêu nước mà là cường giả sống như thế nào.”

Nàng khi còn bé mặc dù không có đói bụng đến thắt ruột.

Nhưng là thực sự xã hội tầng dưới chót, mà lại tại vùng đất mới, tiếp xúc với công nhân cũng đều là bình dân, cho nên rất hiểu suy nghĩ của Doanh Vô Kỵ.

Mà nàng cũng tin tưởng, bây giờ dân gian Lê Quốc, mười phần động lòng người.

Bạch Nghi suy tư một lát, gật đầu nói: “Vô Kỵ cứ tự sắp xếp là được.”

“Ừm!”

Doanh Vô Kỵ nhẹ gật đầu, liền vừa cười vừa nói: “Phụ vương nói bình yêu đại chiến kết thúc, liền bảo con tranh thủ thời gian viết thư thông báo tin vui, lúc này nói thế nào đều xem như đại thắng, hay là tự mình trở về báo tin tương, vừa vặn có thể mang những đứa trẻ này đến.”

“Ừm! Đi thôi!”

Doanh Vô Kỵ nhẹ gật đầu, liền đem tám cái cái nôi tất cả đều buộc chặt.

Tiện tay bổ một kiếm, liền chui vào trong cái khe, lần sau xuất hiện, cũng đã làhoang nguyên không người.

Nhất niệm Chỉ Xích

Nhất niệm thiên Nhai.

Bước ra một bước, chính là luân phiên thương hải tang điền.

Chỉ là một bước, liền từ Sở Quốc, đạp đến trên không Giáng Thành.

đêm Giáng Thành, dù sao cũng có cảm giác so với ban ngày, mặc dù mới rời đi không lâu, Doanh Vô Kỵ lại có loại dường như đã mấy đời.

Thời khắc này Giáng Thành, cùng vừa rồi Du Thành, đơn giản chính là hai thái cực.

Một cái, là cực hạn tường hòa.

Một cái, là cực hạn bất an.

Cũng không biết thiên hạ này lúc nào mới có thể nghênh đón chân chính thịnh thế.

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, liền mang theo tám cái cái nôi, đạp về phủ phò mã.

Chính mình sau khi rời đi, Lê Quốc tuyên bố hủy bỏ thân phận phò mã ủa mình, cũng không có tuyên bố muốn xử phạt

Phủ phò mã đã không phải là phủ phò mã, bất quá cũng không có ban cho người khác, ngược lại có người quét dọn, vẫn rất sạch sẽ.

Sắp xếp cẩn thận.

Bố trí xong pháp trận.

Doanh Vô Kỵ trực tiếp chạy tới vương cung, trên đường đi không người nào phát giác.

Dù sao pháp môn ẩn nấp thân hình của hắn, Thánh Nhân cũng chưa hẳn có thể phát giác, huống chi những cao thủ bình thường.

Trực tiếp chạy về Điện Trọng Lê.

Những ngày này hắn mặc dù đều đang lo lắng sự tình bình yêu đại chiến, nhưng cũng một mực tại chú ý tình huống Lê

Quốc, biết Triệu Ninh sau khi đăng cơ, mặc dù Triệu Kỵ đã lui khỏi vị trí Thái Thượng vương, nhưng vẫn là ở tại Điện Trọng Lê.

Nếu là đoán không lầm, hiện tại hiện đang hậu điện nghỉ ngơi.

Không qua đường chính điện, Doanh Vô Kỵ phát hiện bên trong chính là đèn đuốc sáng trưng, không khỏi sửng sốt một chút.

Hiện tại thời gian đã không còn sớm.

Tiếp qua hơn một canh giờ, gà trống đều muốn gáy.

Đây là vợ cả còn chưa kết thúc làm việc, hay là cha vợ tâm huyết dâng trào muốn nhìn một chút cung điện của mình?

Doanh Vô Kỵ bước chân dừng một chút, liền hướng chính điện tiến đến.

Khi đến gần

Hắn lại có loại khẩn trương.

Trong đầu một vài hình ảnh lần trước gặp mặt Triệu Kỵ còn thúc giục mình

Lần này đi Du Thành.

Dương danh lập công.

Hiện tại xem ra, chính mình hẳn là làm được.

Cho dù không phải 100 điểm, cũng chí ít 99 điểm.

Vốn phải là thời điểm cầm bài thi về nhà gặp phụ huynh, thời điểm tới cửa hắn lại có chút kinh hoảng.

May mà.

Bước vào cửa lớn, ngồi tại trên cao chính là Triệu Ninh.

Chương 1132: Ta đang chờ chàng Chương 1132: Ta đang chờ chàng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ thở dài một hơi, lại có một loại cảm giác khẩn trương mất mát.

Hắn đi về phía trước mấy bước, phát hiện Triệu Ninh một tay nâng má, đang chợp mắt.

Rõ ràng không có bất kỳ cái gì thanh âm cùng khí tức tiết ra ngoài.

Triệu Ninh lại phảng phất có sở cảm ứng ngẩng đầu, nhìn đại điện trống rỗng, thăm dò mà hỏi thăm: "Vô Kỵ?"

"Ừm!"

Doanh Vô Kỵ ở trước mặt nàng cười hiện thân, nhìn xem nàng đầy án tấu chương, còn cókhuôn mặt tiều tụy của nàng, nâng… mặt của nàng oán giận nói: "Làm sao muộn như vậy cũng không nghỉ ngơi??"

Triệu Ninh mím môi một cái: "hạng mục công việc Dời đô tương đối nhiều, mà lại…… Ta đang chờ chàng."

Doanh Vô Kỵ không khỏi mỉm cười.

Dời đô hoàn toàn chính xác đã lửa sém lông mày, Tân Lê Thành không hề nghi ngờ làtrung tâm kinh tế chính trị tương lai của Lê Quốc, cố đô Giáng Thành bởi vì cách Ngụy Hàn hai nước không xa, nhất định phải chuyển hướng thành trọng trấn quân sự.

Về phần chờ mình……

Tuy nói Du Thành bên kia tập kết quân đội không tính là quá nhiều, nhưng cũng là tiêu điểm chư quốc chú ý, Triệu Độ chắc hẳn đã đưa tin trở về.

Nàng ở chỗ này chờ chính mình, xem như……

Doanh Vô Kỵ cười hắc hắc: "May mắn không làm nhục mệnh, lần này đại thắng, phụ vương đâu? Ta đi gặp phụ vương báo tin vui!"

"Phụ vương……"

Ánh mắt Triệu Ninh tối đi một chút, nhưng chợt kéo ra vẻ tươi cười, đứng dậy nắm cổ tay hắn: "Phụ vương cũng đang chờ chàng, đi theo ta!"

Nói rồi.

Liền nắm Doanh Vô Kỵ, cùng đi đến Điện Trọng Lê hậu điện.

Mới vừa vào cửa.

Doanh Vô Kỵ trong lòng liền chìm một chút, đầy phòng đồ trắng……

Hắn cảm giác ngực phảng phất tức thở hô hấp đều có chút không thông: "Lúc nào?"

Triệu Ninh thanh âm nghe giống như rất bình tĩnh: "Đêm a đăng cơ đó."

Doanh Vô Kỵ tính toán, đã đã nhiều ngày, không hiểu hỏi: "Nhưng vì cái gì hiện tại cũng chưa làm……"

"Phụ vương đang chờ chàng!"

Triệu Ninh nhéo nhéo lòng bàn tay của hắn, khẽ mỉm cười nói: "Phụ vương nói, nếu không có tin chiến thắng liền đi không vui vẻ!"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Hắn cảm giác đầu có chút phát trướng, trong lúc nhất thời tựa hồ bị mất năng lực suy tư.

Liền mặc cho Triệu Ninh kéo vào trong.

Không biết qua bao lâu, mới dừng bước.

Trước Ngọc Quan, đèn đuốc sáng trưng.

Một người có mái tóc hoa râm phụ nhân, đang lẳng lặng túc trực bên linh cữu.

Chỉ là mấy ngày thời gian, Tuyền Cơ liền già đi rất nhiều, tóc đen nhánh đã bắt đầu có sợi bạc.

Nghe được tiếng bước chân.

Bà quay đầu nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, trên mặt lộ ra nụ cười hiền lành: "Vô Kỵ, tới!"

Doanh Vô Kỵ hốc mắt có chút phát nhiệt, vái thật sâu: "Bất hiếu tử Vô Kỵ, bái kiến mẫu hậu!"

"Nhanh lên nhanh lên!"

Tuyền Cơ mau đem đỡ hắn dậy, một bên cười một bên lau nước mắt: "Cái này còn bất tài gì nữa, ngươi cùng ngươi phụ vương một dạng đều là anh hùng, hôm nay ngươi trở về là vì báo tin vui, không thể khóc sướt mướt như vậy."

"Ừm!"

Doanh Vô Kỵ nặng nề mà nhẹ gật đầu, nhìn về phía trong ngọc quan, Triệu Kỵ đang lẳng lặng nằm.

Hôm nay ông ta đã không tiều tụy giống lần trước gặp mặt.

Lê Vương Thất có người chuyên môn nhập liệm, không đến mức để Lê Vương đi được quá không thể diện.

Thời khắc này Triệu Kỵ nhìn từ tường mà không mất đi uy nghiêm, lẳng lặng nằm tựa như ngủ thiếp đi, Doanh Vô Kỵ thậm chí cảm thấy ông ấy lúc nào cũng có thể ngồi dậy, đạp một cước vào mông mình.

Nhưng loại này tình huống.

Nên là sẽ không phát sinh.

Triệu Kỵ hai tay để ở trước ngực, trên ngực là lá thư của mình

Hiện tại xem ra, lúc lâm chung ông ấy mới mở ra xem.

Xung quanh ngọc quan, bày biện một viên nguyên thạch một khối ngọc giản.

Nguyên thạch phẩm chất rất cao, là khai thác được từ bên trong yêu mạch Ngọc Giản kia đều là ghi chép sở học

Triệu Kỵ lẳng lặng nằm.

Khóe miệng mang nụ cười.

Tuyền Cơ ở bên cười: "Phụ vương của ngươi nói ông ấy đời này tiếc nuối lớn nhất, chính là không có một đứa con trai, cho dù ông ấy có nhi tử nhưng Triệu Khế không xứng làm con của ông ấy, duyên cha vợ con rể mặt dù ngắn nhưng thế là đủ, cũng khiến ông ấy vơi đi mất mát này.

Doanh Vô Kỵ cảm giác mình con mắt bị người ta đấm hai quyền, nước mắt chảy dài.

Tuyền Cơ nhìn bộ dáng này của hắn, lau lau khóe mắt, mới bàn giao nói "Hai người ở lại với phụ vương đi, mẫu hậu mệt mỏi, về trước đi ngủ. Ninh Nhi ngươi cũng đừng quá muộn, ngày mai là đại tang của phụ vương con…."

Nói rồi liền rời đi

Doanh Vô Kỵ thở dài ra một hơi, lại cảm giác mắt mũi bên trong tràn ngập chua xót làm sao cũng tiêu tán không được.

Triệu Ninh cùng hắn sánh vai đứng đấy, hình dung có chút tiều tụy, lại cười chỉ vào Ngọc Quan: "Đừng đau lòng quá, chàng nhìn phía trên viết cái gì?"

Doanh Vô Kỵ định thần nhìn lại, chỉ thấy viết hai hàng chữ.

Chìm thuyền bên cạnh nghìn thuyền qua.

Cây bệnh phía trước Vạn Mộc Xuân.

Hắn cười cười: "Phụ vương cũng không phải cây bệnh."

Triệu Ninh gật đầu: "Ta cũng cảm thấy không phải!"

Hai người nhìn nhau cười một tiếng.

bầu không khí trước Ngọc Quan cũng dễ dàng rất nhiều.

Triệu Ninh cười nói: "Thời điểm phụ vương ra đi, nói nếu như chàng đại thắng gửi thư trở về, liền đem tin đốt trước quan tài, nếu là chàng tự mình trở về, liền đem sự tình kể cho phụ vương nghe."

"Uh!"

Doanh Vô Kỵ nhẹ gật đầu, liền đem bình yêu đại chiến sự tình hoàn hoàn chỉnh chỉnh nói một lần.

Kể đến thời điểm mình trâu bò sinh động như thật, giống như Triệu Kỵ đang nghe.

Cuối cùng quay người nhìn về phía Triệu Ninh, nói một chút tính toán của mình: "Tài nguyên Thiên Nhân tộc ta cầm 15.000 phần, trừ Cơ Động không ai biết nội tình, ta ở bên kia chỉ tính toán lưu 5000 phần, còn lại đều lưu tại Lê Quốc.

Chương 1133: Yêu huyết tinh Chương 1133: Yêu huyết tinh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Yêu huyết tinh theo công lao phân phối, đều là đồ vật bày ở ngoài sáng, ta không có cách nào mang về Lê Quốc. Bất quá thời điểm bố trí đại trận, ta để Lê quân làm chủ công, hẳn là có

thể phân phối không ít, đoán chừng có thể có thêm hơn vạn tinh nhuệ chiến mã.”

“Ừm”

Triệu Ninh cười cười: “Lê Quốc giàu lên tốc độ, so trong tưởng tượng của ta nhanh hơn.”

Xà phòng cùng kính thủy tinh hai cái đại sát khí.

Vùng đất mới rộng lớn vô ngần đất màu mỡ ruộng tốt.

Yêu mạch cung cấp liên tục tài nguyên tu luyện.

Hiện tại lại thêm yêu huyết tinh cùng tài nguyên tu luyện Thiên Nhân tộc.

Triệu Ninh cũng không dám tưởng tượng, thật qua mấy năm đánh nhau, Lê Quốc đến tột cùng sẽ bộc phát sức chiến đấu cỡ nào.

Nàng cười nhẹ nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: “8 cái yêu thai kia chàng yên tâm, tìm cho chúng phụ mẫu tại vùng đất mới không phải là việc khó, tóm lại ta không tin sẽ có bách tính không thích Lê Quốc.”

Doanh Vô Kỵ gật đầu: “Quyết định như thế đi!”

“Trời lập tức sắp sáng rồi!”

Triệu Ninh hướng ra ngoài quan sát sắc trời: “Ta đưa chàng trở về đi, nếu là bị Sở Quốc người phát hiện, khả năng liền muốn phiền toái.”

“Cũng đúng!”

Doanh Vô Kỵ nhẹ gật đầu, vái Triệu Kỵ ba bái, liền cùng nàng cùng đi ra cửa

…….

Chỉ là tại trước khi đi, lấy đi một giọt máu trong tim

Triệu Ninh thần sắc trở nên hoảng hốt, mặc dù không có nói thêm gì, nhưng trong con ngươi, tựa hồ nhiều hơn một chút chờ mong.

Trời còn chưa sáng.

Bất quá khoảng cách tảng sáng đã không xa.

Lúc ra cửa.

Triệu Ninh nhìn Doanh Vô Kỵ một chút, thần sắc có chút không nỡ

Doanh Vô Kỵ cười cười, hắn ôm Triệu Ninh vào lòng

Ôm nhau hồi lâu.

Triệu Ninh bỗng nhiên cười cười: "Ta có mấy lời muốn nói với chàng, vừa rồi tại bên trong sợ chàng có áp lực."

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Cái gì?"

Triệu Ninh mím môi một cái: "Lấy thế cục của chàng tại Sở Quốc, thông gia là lựa chọn tốt nhất. Ta cùng Thải My nói qua chuyện này, nhất trí cảm thấy chàng cùng Mễ Tinh Ly nên có một đính ước lộ diện, Ta nhận được tin Sở vương nhận chàng làm con nuôi. Vô Kỵ, ta không đề nghị chàng xử trí việc này theo cảm tính."

"Không có cái gì xử trí theo cảm tính."

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Lần này ta đi xa nhà, chính là vì kiến công lập nghiệp, nếu ta đường đường ngụy thánh, còn phải thông qua thông gia mới có thể bảo toàn chính mình, vậy ta còn lăn lộn cái lông gà củ tỏi gì nữa?"

"Thế nhưng……"

"Không có thế nhưng! Nhà của ta ngay ở chỗ này, bất luận thời điểm nào Lê Quốc cần ta, ta đều sẽ trở về, ta không muốn lừa gạt tình cảm của người khác. Nàng cũng không cần lo lắng

ta, một thời gian nữa ta cũng sẽ có một phương án để Sở quốc và ta đôi bên cùng có lợi.

Phụ vương từng để cho ta kiên định đi chính Con đường Thánh nhân của ta, lại há có thể nhất thời lợi và hại liền từ bỏ nguyên tắc?

Ngày khác nhất thống Trung Nguyên, ta nhất định có thể đứng thẳng người trước mộ phụ vương, kể cho phụ vương nghe tất cả quá trình"

"Ừm"

Triệu Ninh cười một tiếng, không có miễn cưỡng hắn.

Nàng nhẹ nhàng đấm đấm Doanh Vô Kỵ bả vai: "Thừa dịp trời còn chưa sáng, đi xem một chút Thải Mi cùng con đi!"

"Ừm"

Doanh Vô Kỵ nhẹ gật đầu, liền sau đó chém ra một vết nứt, mang theo Triệu Ninh cùng một chỗ đi vào.

Trong phòng.

Đường Đường ôm đứa bé ngủ say sưa.

Doanh Vô Kỵ nhẹ nhàng không tiếng động cứ như vậy cùng Triệu Ninh sánh vai ngồi bên giường, cẩn thận từng li từng tí dò xét hai người hồi lâu.

Ngoài cửa sổ có thể nhìn thấy trời hơi hửng sáng, hắn nâng mặt Triệu Ninh hôn khẽ một cái rồi vạch phá không gian rời đi…….

……..

Hôm sau.

phần lớn tướng sĩ Du Thành ngủ đến buổi chiều mới rời giường.

Tỉnh lại sau giấc ngủ, tuy có thương thế nhưng khí lực đầy đủ.

Nhìn hôm nay lãng khí rõ ràng, suy nghĩ lại hôm qua giống như ngày tận thế, có cảm giác như trải qua mấy đời.

Đợi mọi người đều nghỉ ngơi kha khá

Sở Quốc bên này sắp xếp một bữa tiệc linh đình ăn mừng, các quốc gia tướng sĩ tụ cùng một chỗ, cho dù là khác quốc gia vẫn chạy đến chạm cốc ăn mừng.

Thời khắc chếnh choáng

Các cao tầng quốc gia cũng tổ chức một lần cuối cùng hội nghị.

Hội nghị hết thảy có hai nội dung trọng yếu, một cái là trong vòng nửa năm các nước đều không cho phép xuất binh đối với Sở Quốc, ai xuất binh người đó là đồng đảng Yêu tộc.

Chuyện thứ hai chính là phân phối yêu huyết tinh, mặc dù tranh luận ngươi tới ta đi, nhưng người nào công lao lớn nhỏ mọi người trong lòng đều biết, dựa theo biểu hiện, Doanh Vô Kỵ làm công đầu, được phân cho ba thành.

Xem chừng, có thể làm ra hơn vạn con chiến mã tinh anh.

Sau bữa tiệc

Mọi người ai về nhà nấy.

Nếu như đoán không lầm, ngày mai liền sẽ tuần tự khởi hành, rời đi Du Thành trở lại quốc gia của mình.

“Phù……”

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: “Nửa năm…… Thật là có chút cấp bách a!”

“Doanh Huynh!”

Mễ Tinh Ly rõ ràng uống hơi nhiều, đi đường đều có chút lảo đảo, bất quá thần trí coi như thanh tỉnh, trừ ánh mắt có chút mê muội, cũng không có biểu hiện dị thường khác.

Doanh Vô Kỵ quay đầu: "Thế nào?"

Mễ Tinh Ly chỉ vào phương hướng phủ thành chủ: "Phụ vương cho mời!"

Doanh Vô Kỵ nhẹ gật đầu, liền đi về phía hướng phương hướng phủ thành chủ.

Phủ thành chủ đèn đuốc sáng trưng.

Hai người đến thời điểm, Mễ Đạc chính xem sổ sách trên bàn điên cuồng vò đầu, nhìn tương đối sầu lo.

Nhìn thấy Doanh Vô Kỵ đến.

Mễ Đạc tranh thủ thời gian đứng người lên, cười ha ha tiến lên đón: "Vô Kỵ tửu lượng không tệ a, vừa rồi uống nhiều như vậy liền, mặt không đỏ hơi thở không gấp."

Doanh Vô Kỵ cười ha hả cũng đáp lễ: "Tửu lượng của nghĩa phụ mới là như giang hải, vừa rồi con thấy nghĩa phụ, chí ít uống 3 vò rượu, thế mà vẫn tỉnh táo như thường."

Hai người tâng bốc lẫn nhau một hồi

Bầu không khí tương đối hòa hợp.

Chương 1134: Nghĩa phụ nhớ con nuôi Chương 1134: Nghĩa phụ nhớ con nuôi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lúc này Doanh Vô Kỵ mới hỏi: "Nghĩa phụ tới tìm con có chuyện gì?"

Mễ Đạc không trả lời ngay, mà là cười đem Doanh Vô Kỵ kéo đến án thư đối diện: "Vô Kỵ ! Lúc trước nghĩa phụ hứa hẹn cho con không ít thứ, con còn nhớ?"

“Tất nhiên nhớ!”Doanh Vô Kỵ cười đáp

Mễ Đạc cười ha hả nói: “Quân vô hí ngôn, con không cần lo lắng ta lật lọng. Hứa hẹn đưa cho con đồ vật, tất sẽ không kém. Vừa rồi ba nhà Khuất Cảnh Chiêu tìm ta, trình bày một hồi nhưng đều bị ta bác . Chờ lần này trở về, ta liền sẽ lập tức phong con làm Thượng tướng quân, cũng phải có một cái phủ trạch.Chỉ bất quá……”

Doanh Vô Kỵ nhếch nhếch miệng, mấu chốt này đồ vật đều cho cũng không có vấn đề lớn.

Hắn hỏi: “Nghĩa phụ nói thẳng!”

Mễ Đạc có chút xấu hổ: “Chính là bổng lộc này…… Ta liền không dối gạt con, Sở Quốc nội đấu không thể bảo là không nghiêm trọng,ba nhà Khuất Cảnh Chiêu thu thuế đất phong một mực là vấn đề lớn, kéo đến thời gian quá lâu, quốc khố đều có chút trống rỗng.

Chúng ta Sở Quốc lương thực tự nhiên là không thiếu, nhưng tiền bạc cùng tài nguyên tu luyện, hai tháng trước có thể sẽ tương đối khẩn trương, lại dùng để chữa thương cho đại quân cũng tiêu hao không ít, con xem có thể chậm chút….”

Doanh Vô Kỵ nhếch nhếch miệng: “Con còn có 2 thành thu nhập nhà máy ngọc xà, chờ hai tháng cũng được, bất quá đều thâm hụt đến nước này rồi sao?”

Cái này là thật là không nghĩ tới.

Bất quá cũng xác thực, Mễ Đạc đã hứa hẹn với mình cùng Bạch Gia không ít.

Tự nhiên lại phát sinh thêm khoản chi tiêu như vậy, thì sau chiến trận đúng là rất khó tuỳ tiện lấy ra.

Hắn cũng nhìn ra được, Mễ Đạc là thật muốn lưu lại nhân tài, nếu không phải thực sự tài nguyên khẩn trương, cũng sẽ

không không nể mặt nói ra những lời này.

"Ai!"

Mễ Đạc thở dài, sắc mặt tương đương ưu sầu.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Chúng ta muốn biến pháp cũng không thể không có tiền, nghĩa phụ nếu là thiếu tiền, kỳ thật con có thể cho nghĩ phụ mượn điểm."

Tài lực bị kẹt

Còn biến cái shit gì nữa.

Mễ Đạc ngây ngẩn cả người, khiếp sợ nhìn xem Doanh Vô Kỵ: "Ta khất nợ bổng lộc đã đủ không có ý tứ, con bỏ tiền ra làm gì?"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Hắn cười cười: "Đó là đương nhiên không phải, tóm lại con có biện pháp khả năng giúp đỡ nghĩa phụ giải quyết việc cần kíp trước mắt, bất quá còn chưa làm tốt kế hoạch. Nghĩa phụ những ngày này cứ việc buông lỏng, chờ về Dĩnh đô con sẽ có phương án cụ thể."

Mễ Đạc lập tức cực kỳ vui mừng: "Tuyệt!"

Mễ Tinh Ly trầm mặc một hồi cũng nói ra: "Phụ vương, tại sao ta cảm giác Doanh Huynh là đến cứu tế giúp đỡ người nghèo!"

Mễ Đạc: "……"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Đúng là nói hộ lòng mình

Như thế vậy càng thuận tiện nêu điều kiện hợp tác.

Lại một hồi tâng bốc lẫn nhau

Mễ Đạc liền để Mễ Tinh Ly đưa Doanh Vô Kỵ trở về.

Về đến nhà.

Nhìn thấy bên cạnh trong phòng đèn đã sáng lên.

Doanh Vô Kỵ dừng một chút rồi đẩy cửa ra.

Sau đó, liền thấy Nam Cung Vũ hai mắt trống rỗng.

……..

Trong phòng.

Nam Cung Vũ đầy người băng vải, Mộc Nhiên ngồi bên mép giường.

Trên người hắn khắp nơi đều là vết thương, trong đó không thiếu độc thương cùng vết đốt bị thương, rất nhiều chỗ da thịt đều bị ăn mòn thành tương, cũng hoặc bị đốt thành than cốc, toàn thân xương cốt cũng nát mấy khối.

Sở Quốc ngự y khi giúp hắn xử lý, từ đầu tới đuôi đều là cẩn thận từng li từng tí, sợ sơ ý một chút, đem làm xương cốt của hắn tan ra thành từng mảnh, hoặc là trực tiếp đem toàn thân da thịt từ trên xương cốt rụng ra.

So nấu nát đùi gà đều kinh khủng hơn.

Bất quá cũng không có cách nào, con hàng này từ khi vệ đội lệ thuộc trực tiếp muốn tiến vào trận tuyến bị cự tuyệt, vẫn xông vào nơi có áp lực lớn nhất.

Hắn mặc dù đã có sánh vai thực lực Binh Nhân Cảnh, nhưng dù sao cũng chưa chân chính đột phá Binh Nhân Cảnh, có thể còn sống sót đã là kỳ tích.

“Tỉnh!”

Doanh Vô Kỵ không biết từ chỗ nào lấy ra một cái bàn tính, lốp ba lốp bốp đánh nửa ngày: “Ngươi hết thảy dùng chúng ta Sở Quốc ba bình hoàn hồn dịch, bảy bình tục gân

đan, sáu bình…… Tổng cộng tương đương 13 vạn lượng bạc, nhớ kỹ nhé!”

Nam Cung Vũ đờ đẫn ánh mắt khôi phục một chút hào quang, khóe miệng giật giật: “Ta sẽ trả!”

Nói xong.

Liền cúi đầu xuống, thân thể run nhè nhẹ.

Trong căn phòng bầu không khí yên lặng một hồi.

Doanh Vô Kỵ đem bàn tính thu vào: “Ngươi liền không có cái gì muốn hỏi?”

Nam Cung Vũ trầm mặc một lát, từ trong ngực móc ra một khối ngọc bội, nhìn phối sức hẳn là khá cao cấp, nhưng phía trên đã vết rạn trải rộng, nhẹ nhàng đụng một cái liền có thể vỡ thành bột phấn loại kia.

Bên trong đường vân ẩn hiện.

Có chút quen thuộc.

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Mệnh bài?”

“Ừm”

Nam Cung Vũ nhẹ gật đầu, lại bổ sung: “Cha ta.”

Hắn lúc tỉnh, trước tiên chính là xem xét trên người mệnh bài, bởi vì sự tình Nam Cung Lăng đem hắn đánh ngất xỉu liền rất không bình thường.

thời điểm Nhìn thấy mệnh bài Nam Cung Lăng vỡ vụn, hắn cố dùng thần thức hướng ra phía ngoài quan sát một chút, lại là doanh địa Bạch Gia, điều này khiến hắn choáng váng.

Nhưng hắn cũng không phải người ngu.

Kết hợp tình cảnh hiện tại của Nam Cung gia, rất nhanh liền đoán được ý đồ Nam Cung Lăng.

Doanh Vô Kỵ giang tay ra: “Nam Cung huynh quả nhiên là người thông minh, đã ngươi đã đoán được, vậy ta liền bất quá không cần giải thích nhiều……”

Nam Cung Vũ thần sắc có chút giãy dụa, trầm giọng nói: “Ta vẫn là muốn nghe một chút toàn bộ quá trình!”

“Cũng được!”

Doanh Vô Kỵ chép miệng một cái, liền đem sự tình Nam Cung Lăng nói một lần, cuối cùng chốt một câu: “Cha ngươi hẳn là muốn cuối cùng thử lập công cho Chu Vương Thất, bất quá thất bại. Mặc dù ta không phải rất chào đón ông ta, nhưng cuối cùng ông ta cũng cố gắng hết sức làm tròn bổ phận của một người công thần, của một người cha.”

“Uh……”

Nam Cung Vũ thanh âm có chút trầm thấp, chuyện này cùng hắn tưởng tượng cũng không khác biệt nhiều.

Chương 1135: Không phù hợp với hình tượng Chương 1135: Không phù hợp với hình tượng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng Nam Cung Lăng thời khắc sống còn, còn nghĩ đến việc sắp xếp cho mình một chỗ tốt, hoàn toàn có chút không phù hợp hình tượng trong lòng hắn.

Trong lúc nhất thời.

Trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Ngực tích tụ nhiều năm buồn khổ cùng đột nhiên gặp đại biến mờ mịt hỗn hợp cùng một chỗ, khiến cõi lòng hắn tan nát

…….

Doanh Vô Kỵ sợ hắn nghĩ quẩn, liền khuyên nhủ: “Kỳ thật chuyện cũng đã qua, cha ngươi khi giáo dục con cái không coi

người là thật, khi lâm chung vì ngươi cân nhắc cũng là thật, không cần thiết bởi vì hành động cuối cùng của ông ta liền cho rằng những việc trước đó ông ta làm gì cũng đúng"

"Uh……"

Nam Cung Vũ trầm ngâm hồi lâu, cảm giác ngột ngạt trong ngực chưa giảm, nhưng cũng tìm được phương thức giải quyết.

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu: "Sự tình khác ngươi tạm thời không cần lo lắng, Trương phó tướng là tâm phúc của cha ngươi, hôm nay ta đi tìm hắn, hắn nói hắn sẽ mang theo tàn binh bộ hạ cũ về Chu Vương Kỳ, mưu đồ cứu mẹ ngươi ra, để phòng người khác dùng mẹ ngươi để khống chế ngươi."

Nói thật, hắn vẫn rất bội phục Nam Cung Lăng, phó tướng thế mà đối với ông ta vẫn một lòng.

Lần này phân chia chiến lợi phẩm, Vệ đội lệ thuộc trực tiếp Chu Vương Thất mặc dù đã chết gần hết, nhưng đợt thứ nhất yêu triều bị bọn họ ngăn trở thời gian dài như vậy, cũng coi là có công lớn, cho nên được chia không ít huyết tinh.

Trở lại Chu Vương Kỳ, có lẽ Chu Vương Thất sẽ cho phép hắn lập công chuộc tội, thậm chí cho hắn thăng quan, để hắn thay thế vị trí Nam Cung Lăng.

Nhưng trận chiến này qua đi, Chu Vương Thất ngoại trừ cho Yến Ngụy Hàn làm linh vật bên ngoài, cơ bản không có khả năng có con đường nào khác có thể đi, cơ bản xem như đồ bỏ.

Trương phó tướng dù sao cũng là cao thủ nửa bước Ngộ Thần Cảnh, nếu như mang theo tàn quân quy hàng Sở Vương, tương lai nhất định tốt hơn là quay về Chu Vương Kỳ.

Còn nếu là nguyện vì Nam Cung gia làm như vậy, nếu thật sự cùng Chu Vương Thất trở mặt, đừng nói thay thế Nam

Cung Lăng, khả năng ngay cả mệnh cũng khó bảo toàn.

"Đừng!"

Nam Cung Vũ thần sắc xiết chặt: "Để hắn đừng đi!"

Doanh Vô Kỵ giương lông mày lên: "Sao thế?"

Nam Cung Vũ hít sâu một hơi, từ trong ngực lấy ra một khối ngọc bội khác, cũng là vỡ vụn đến không còn hình dáng: "Đây là mẹ ta!"

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút, không khỏi hỏi: "Chuyện lúc nào?"

Nam Cung Vũ ánh mắt có chút bi thương: "Không biết, nhưng hẳn là ngay khi cha ta sau khi chết không lâu!"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Hai vợ chồng này.

Thật sự là ngoan nhân!

Hoàn toàn chính xác, Nam Cung Lăng bỏ mình, đã có thể nói rõ rất nhiều thứ.

Mặc dù đại yêu triều hung hiểm dị thường.

Nhưng hắn loại này cao thủ Ngộ Thần Cảnh chủ tu sát phạt, chỉ cần không cố ý tìm đường chết, tuyệt đối có thể sống đến một khắc cuối cùng diệt thành.

Nam Cung Lăng chết, tất nhiên đại biểu cho toàn bộ hi vọng của Nam Cung gia thất bại.

Mà lấy hắn tính cách, hẳn là cũng sẽ dốc hết toàn lực bảo hộ huyết mạch sau cùng của Nam Cung gia.

Bà vợ biết được tin hắn chết, liền biết chỉ cần Nam Cung Vũ còn sống, mình tại Chu Vương Thất chính là hắn gánh nặng, sau đó trực tiếp tự sát……

Ngoan nhân bực này.

Thời điểm Tự sát khẳng định thi cốt cũng sẽ không lưu, miễn cho Chu Vương Thất mang thi thể ra ép buộc.

Doanh Vô Kỵ cũng không biết nói cái gì, chỉ là khẽ thở dài: "Nén bi thương!"

"Ừm"

Nam Cung Vũ nhẹ gật đầu, ánh mắt vô hồn, có chút si ngốc ngây ngốc.

Doanh Vô Kỵ đứng người lên: "Vậy ngươi nghỉ ngơi thật tốt đi, đi với ta, ta sẽ không bạc đãi ngươi."

"Doanh Huynh!"

Nam Cung Vũ bỗng nhiên ngẩng đầu, gọi hắn lại.

Doanh Vô Kỵ quay người: "Còn có cái gì vậy?"

Nam Cung Vũ trầm giọng nói: "Ngươi về sau sẽ cùng Cơ Động trở mặt phải không?"

Doanh Vô Kỵ trên dưới dò xét hắn trong chốc lát, cười nói: "Chuyện sớm hay muộn, ngươi tốt nhất tu luyện, ngươi bây giờ, tu vi còn kém Cơ Động quá xa."

"Ừm"

Nam Cung Vũ trịnh trọng gật đầu.

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, liền rời đi gian phòng.

Có sao nói vậy, Nam Cung gia thảm như vậy, trừ bọn hắn bản thân có vấn đề, mặt khác tất cả đều do Cơ Động ban tặng.

Nam Cung Yến hoàn toàn chính là Cơ Động xúi giục.

Còn có lần này toàn tuyến tan tác, cũng là kết quả Cơ Động đâm sau lưng Chu Thiên Tử.

Cái trước rất phức tạp, kẻ đầu têu bi kịch Nam Cung Yến là vợ chồng Nam Cung, Doanh Vô Kỵ bởi vì có kính ảnh gia trì, mười phần lý giải ý nghĩ Nam Cung Yến, đơn giản chính là thông qua loại phương thức kia, triệt để cắt đứt một nửa thể Thổ Đức hoàn lại cho Nam Cung gia, hành động của Cơ Động hoàn toàn có thể giúp nàng giải thoát.

Nhưng Cơ Động người này, chính là vì đạt được mục bằng bất kỳ giá nào

Nói hắn muốn giúp giải thoát Nam Cung Yến, cũng chỉ là công cụ giúp hắn thực hiện cái gọi là Con đường Thánh Nhân mà thôi.

Nam Cung gia bại vong.

Bại vong đến cực kỳ không thể diện.

Nam Cung Vũ không thống hận Cơ Động, đó mới là kỳ quặc.

Động thủ Đối với Cơ Động, còn hơi có chút sớm.

Vừa vặn để Nam Cung Vũ tu luyện một đoạn thời gian, hắn cũng rất chờ mong cái thể Thổ Đức này sau khi đột phá, đến tột cùng có thể mang đến cho người ta bao nhiêu kinh hỉ.

Thiên Nhân tộc tài nguyên, vừa vặn cho hắn một phần.

Đối với những thiếu gia binh còn lại của Vệ đội lệ thuộc trực tiếp Chu Vương Thất hắn cũng không cảm thấy hứng thú.

Nhưng là Nam Cung Vũ cùng Trương phó tướng vẫn rất có giá trị.

Người trước cũng không cần nhiều lời.

Người sau cả ngày đi theo Nam Cung Lăng lăn lộn, cho dù là thần thông không có tu luyện được, cũng vô cùng tinh thông

chiến trận, nếu để cho hắn thống lĩnh huấn luyện tinh nhuệ nhất định có thể phát huy hiệu quả không tệ.

Trọng yếu nhất chính là, hắn rất trung thành đối với Nam Cung gia.

Chỉ cần Nam Cung Vũ ở lại chỗ mình hắn liền sẽ không làm phản…….

…….

Chương 1136: Nam nhân thật sự Chương 1136: Nam nhân thật sự

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hôm sau.

Các quốc gia binh mã rút ra Du Thành.

Thời điểm Sắp đi xa, Doanh Vô Khuyết không cam lòng hướng lên bầu trời nhìn một cái.

Đó là nơi Côn Bằng đã từng xuất hiện.

Nam nhân thật sự.

Liền phải làm Côn Bằng.

Nhưng lần này, có chút tiếc nuối.

Trước đó có làm bản vị yêu hay không, ý kiến một đám nội bộ cao thủ không đồng nhất, ngoại trừ Nam Cung Lăng, hắn chính là người nhất kiên trì làm bản vị yêu.

Về sau Nam Cung Lăng chết.

Nhưng là hắn cũng không sợ, chuẩn bị va vào bản vị yêu, cuối cùng vẫn là bị họ Doanh trưởng lão khuyên nhủ.

Khuyên đến có lý.

Nhưng vẫn là có chút tiếc nuối.

Cũng không biết đợi đến năm nào tháng nào, mới có cơ hội gặp lại Côn Bằng.

"Thái tử?"

Bạch Kiếp hỏi.

Doanh Vô Khuyết ghét bỏ nhìn hắn một chút: "Sao thế?"

"Không có gì!"

Bạch Kiếp thần sắc có chút tiều tụy, cũng không phải bởi vì hắn thụ thương quá nặng, mà là đoạn thời gian gần nhất, không biết vì sao, hắn luôn luôn không nhịn được, mỗi lúc trời tối đều muốn đi nhà xí nhiều lần. Bình thường vẫn còn tốt, mấy ngày nay khi dưỡng thương, thương thế đúng là khôi phục có chút chậm.

Hắn trầm giọng nói: "Thái tử, lần này chúng ta sắp xếp thế nào?"

Sắp xếp.

Tự nhiên là đánh trận sắp xếp.

Hiện tại thiên hạ chư quốc phần lớn đều vừa gặp đại biến, cần tĩnh dưỡng, chỉ có ba nhà có trong thời gian ngắn có năng lực xuất binh.

Tề!

Yến!

Càn!

Nước đầu tiên thoát khỏi sự trói buộc của họ Khương, lực chấp hành trong nước chắc chắn nâng cao trên diện rộng, bất quá vẫn là bị biến pháp liên lụy.

Yến Quốc biến pháp mặc dù sớm có thành quả, nhưng so với Càn quốc yếu đi không ít, hiện tại cùng Ngụy Hàn kết

thành đồng minh, có thể xuất binh quốc gia cũng chỉ còn lại có Lê Quốc cùng Tề Quốc, nước nào cũng đều là xương cứng.

Chỉ có Càn quốc!

Hai năm này ăn 4 thành lợi nhuận nhà máy ngọc xà, quốc khố tự nhiên là đầy đủ, mà lại có tài nguyên yêu mạch, hiện ra một nhóm lớn ưu tú thanh niên tướng lĩnh, đang đứng ở giai đoạn quân lực tăng vọt.

Gần nhất ba năm này, là thời kỳ lãi khủng.

Nếu như không xuất binh, đó chính là phung phí của trời.

Doanh Vô Khuyết hừ một tiếng: "Sắp xếp thế nào? Trở về tiếp tục luyện binh, mặc dù phụ vương nói họ Cơ trong liên minh đã phân liệt, nhưng dù sao trên danh nghĩa còn tại, trước cho bọn chúng thời gian tự hao tổn. Hiện tại tùy tiện tiến công, chỉ làm cho bọn chúng cơ hội dùng ngoại hoạn áp chế nội hoạn.

Huống chi……

Những năm gần đây yếu nhất, nhất định là Sở Quốc.

Nửa năm này, an tâm luyện binh, thời hạn nửa năm vừa đến, liền lập tức lấy thế dễ như trở bàn tay, phá hủy phòng tuyến Sở Quốc!"

"Cái này……"

Bạch Kiếp có chút chần chờ: "Thế nhưng là công tử Vô Kỵ……"

Doanh Vô Khuyết nhíu mày lại, tức giận mắng: "Ngươi là cảm thấy ta so với hắn không đủ nam nhân à?"

Bạch Kiếp nghẹn họng một chút, vội vàng nói: "Không phải! Thái tử điện hạ mới là nam nhân mạnh nhất thiên hạ!"

Doanh Vô Khuyết lúc này mới thần sắc hơi chậm, khe khẽ hừ một tiếng: "Doanh Vô Kỵ mặc dù may mắn nắm giữ không ít thần thông, nhưng thần thông sao có thể như vậy tùy tiện sử dụng, hắn đốt bao nhiêu máu ngươi không nhìn thấy sao? Ta chỉ cần đột phá Binh Nhân Cảnh, tất nhiên cũng là bay thẳng lên Ngộ Thần Cảnh, trong thời gian này lại lĩnh ngộ một cái Lục Sinh đồ hồn chắc hẳn cũng không khó."

Bạch Kiếp: "……"

Thật không khó sao?

Bệ hạ thế nhưng là lĩnh ngộ mấy chục năm đều không có ngộ ra !

Doanh Vô Khuyết phảng phất không nhìn thấy thần tình của hắn có chút lúng túng, tiếp tục nói: "Chỉ cần có Lĩnh vực sát phạt cùng Lục Sinh đồ hồn hai cái thần thông này, ta mang binh đánh giặc liền tuyệt đối sẽ không kém hơn Doanh Vô Kỵ, mà Càn quân chúng ta đều là tinh nhuệ.

Bạch Gia quân của chúng mặc dù mạnh, nhưng cũng chỉ như vậy, rất khó chân chính là người một nhà, ngươi coi Sở Vương hoàn toàn tín nhiệm bọn chúng?

Mà Sở Quốc hơn một năm yêu hoạn, cơ hồ tiêu hết quốc khố,ba nhà Khuất Cảnh Chiêu thu thuế một mực là vấn đề.

Nửa năm sau, quân lực tăng lên đến chỗ nào không nói, hậu cần đều có thể là vấn đề.

Mà lại…… Ngươi liền xác định chúng ta công Sở thì nhất định phải đối mặt với Doanh Vô Kỵ?

Ta ngược lại thật ra cảm thấy, đến lúc đó nghênh chiến với chúng ta, càng có thể là đám ô hợp ba nhà Khuất Cảnh Chiêu kia."

"Thái tử nói có lý!"

Bạch Kiếp rất tán thành gật gật đầu.

Lần này phân tích, hoàn toàn chính xác có mấy phần đạo lý.

Nội bộ Sở quốc đấu tranh quá kịch liệt, Doanh Vô Kỵ coi như mạnh hơn, cũng tất nhiên sẽ bị bọn chúng cản trở.

Doanh Vô Khuyết quay đầu nhìn một cái Du Thành, hừ lạnh một tiếng, liền hạ lệnh đội ngũ tăng tốc rời đi.

Hắn hiện tại.

Phải nhanh một chút đột phá Binh Nhân Cảnh.

Không tiếc bất cứ giá nào…….

……

Du Thành.

Đưa tiễn các quốc gia viện quân, Sở Quốc chủ lực cũng dự định dẹp đường trở về phủ, dù sao thời gian một ngày đủ để gia cố trận pháp, hiện tại yêu hoạn đã triệt để lắng lại, Chu Thiên Tử bên kia cũng là một bộ giận dữ không kiềm chế được, thề muốn tới chỗ Chuyên Húc Ấn bị lỏng kia, các quốc gia cũng đều phải phái ra trận pháp đại sư gia cố.

Trong thời gian ngắn, hẳn không có yêu hoạn.

Cho nên sau khi lưu lại trú quân, Đại quân Sở quốc liền trùng trùng điệp điệp chạy về Dĩnh Đô.

Doanh Vô Kỵ nằm trong xe ngựa, gối đầu lên đùi Hoa Triều chợp mắt, ý thức đắm chìm trong không gian quỷ kính.

“Đã lâu không gặp, hoan nghênh!”

“Bốp bốp bốp……”

“Bốp bốp bốp……”

“Bốp bốp bốp……”

Tiến không gian quỷ kính, Doanh Vô Kỵ liền nghe thấy tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

“Rất tốt!”

Doanh Vô Kỵ cũng cao hứng, lúc này liền thưởng cho Hồng Trần: “Giảm hình phạt mười năm!”

bầu không khí team này.

Vô địch.

Chương 1137: Cam tâm thay đổi tính nết Chương 1137: Cam tâm thay đổi tính nết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hồng Trần cũng không hỏi thời hạn thi hành án ban đầu là bao lâu, miễn cho tất cả mọi người xấu hổ.

Doanh Vô Kỵ cứ như vậy đảm nhiệm mọi người vỗ tay nửa ngày, lúc này mới chậm rãi đi tới trước mặt Bạch Kiếp.

Bạch Kiếp cảnh giới mà nhìn hắn: “Ngươi muốn như thế nào?”

So với bộ dáng chảng chọe trước đó

Hiện tại Bạch Kiếp đã trung thực rất nhiều, thậm chí có loại cảm giác sợ hãi rụt rè.

Dù sao trong trận chiến diệt Lý Gia bị Doanh Vô Kỵ điên cuồng giáo dục, hơn nữa còn chịu mấy vòng Càn ngục cửu hình, đến cuối cùng còn bị Hồng Trần bọn hắn điên cuồng bạo lực ngôn ngữ thời gian dài như vậy.

Trước đó Doanh Vô Kỵ hiếu kì, vì cái gì mà loại người như Bạch Kiếp cam tâm tình nguyện thay tính đổi nết, dù sao trong miệng người Bạch gia, người này cực kỳ tự ngạo.

Nhưng hiện tại xem ra.

Sau khi kiêu ngạo bị đổ sụp, đã có chút mất đi bản thân.

Doanh Vô Kỵ nhếch nhếch miệng: "Lại nói, ngươi có biết bên ngoài xảy ra chuyện gì hay không?"

Bạch Kiếp không vui nói: "Nói nhảm! Ngươi cho ta cơ hội ra bên ngoài sao?"

Hắn biết Doanh Vô Kỵ giữ lại mình vì mình còn tác dụng.

Mấu chốt là sẽ tuyệt đối không giết chính mình, cho nên nói chuyện cũng không có rất khách khí.

"Lớn mật!"

Hồng Trần nổi giận mắng: "Ngươi dám nói năng lỗ mãng với Doanh huynh đệ sao? Các huynh đệ, phun vào mặt hắn!"

Bạch Kiếp: "……"

Doanh Vô Kỵ bảo hắn dừng lại, nghiền ngẫm nhìn về phía Bạch Kiếp: "Vậy ngươi có muốn biết hay không ngoại giới xảy ra chuyện gì?"

Bạch Kiếp có chút do dự: "Ngươi……"

Hắn tự nhiên muốn biết ngoại giới xảy ra chuyện gì.

Muốn biết nhà mình thế nào.

Muốn biết sau khi nhiệm vụ của mình thất bại sẽ thành hình dáng ra sao.

Chỉ là nhìn bộ dáng này của Doanh Vô Kỵ, luôn luôn cảm giác có chút không có hảo ý.

Thế là dứt khoát giữ im lặng.

Doanh Vô Kỵ thấy hắn không nói lời nào, tò mò hỏi: "Ngươi liền không hiếu kỳ ngươi lăn lộn thành thế nào à?"

Bạch Kiếp hừ lạnh một tiếng: "thế nào?"

"Rất tốt!"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: “Đều lăn lộn thành Càn thái tử phi!”

Bạch Kiếp: “???”

Đám người: “!!!”

Bọn hắn đều có chút mê loạn, đây là kịch gì thế?

Doanh Vô Kỵ cười hắc hắc, trực tiếp mở ra kết nối cảm giác giữa hắn và kính ảnh

Kính ảnh là bản hồn bắn ra, bất quá dưới tình huống bình thường là đơn hướng bắn ra.

Doanh Vô Kỵ có thể xem xét những gì xảy ra trong kính ảnh, nhưng bản hồn tra không được.

Thời gian lâu dài.

Dễ dàng tạo thành sai lệch nhân cách.

Hồng Trần bọn hắn cũng có chút sai lệch nhân cách, bất quá ảnh hưởng không lớn, kết nối cảm giác mấy lần liền uốn nắn được, Hồng Trần cũng là khi đó biết đến sinh hoạt mỏ sinh hoạt thoải mái thế nào, cho nên mới thay đổi thái độ đối với mình.

Bất quá Bạch Kiếp……

Doanh Vô Kỵ nhếch nhếch miệng, trực tiếp cho hắn một đợt kết nối cảm giác.

Vô số ký ức tràn vào, Bạch Kiếp lập tức trở nên đặc sắc không gì sánh được.

Toàn bộ bản hồn đều phát run.

Ngồi liệt trên mặt đất, nghiễm nhiên đã hoài nghi nhân sinh.

Đám người nhìn hắn bộ dáng này, giống như hiểu được cái gì, từng gương mặt lộ ra vẻ buồn nôn lại hưng phấn.

Một bên Nam Cung Yến, nhịn cười không được cười.

Tựa hồ bị chọc cười, dù sao ả cũng không chào đón Bạch Kiếp.

Bất quá rất nhanh lại cố giấu nụ cười

Bởi vì ả nhìn thấy Doanh Vô Kỵ đi về phía mình.

ả ánh mắt có chút bất thiện: "Ngươi muốn làm cái gì?"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Không muốn làm cái gì, ngày hôm qua phát sinh một kiện đại sự trong đời ngươi."

"Ngươi!"

Nam Cung Yến sắc mặt đại biến: "Ngươi làm gì vương gia?"

ả ở chỗ này ở lâu như vậy, cũng đã sớm rõ ràng bí thuật quỷ kính của Doanh Vô Kỵ.

Lấy kính ảnh khống chế thân thể.

Theo tính cách Doanh Vô Kỵ, khẳng định là đem chính mình phái làm nội ứng bên người Cơ Động, sau đó tìm kiếm cơ hội một kích trí mạng.

Đại sự trong cuộc đời mình, chẳng lẽ vương gia……

Doanh Vô Kỵ nhìn mặt mũi ả tràn đầy kinh hoảng cùng bi thống, không nghĩ tới ả ta lại mê Cơ Động như vậy.

Liền khoát tay áo nói: "Ngươi vương gia thế nhưng là một cái Thánh Nhân, hiện tại thời gian còn sớm, còn chưa tới thời điểm giết hắn."

"A……"

Nam Cung Yến lúc này mới thở nhẹ nhõm một cái thật dài, hừ một tiếng nói: "Trừ vương gia, thế gian này liền không có khác có thể gọi đại sự nhân sinh của ta."

Doanh Vô Kỵ hỏi lại: "Nam Cung Lăng chết cũng không tính à?"

Nam Cung Yến: "!!!"

Doanh Vô Kỵ vung tay lên, liền cho ả kết nối một đợt ký ức ngoại giới.

Nam Cung Yến sửng sốt một hồi lâu, bỗng nhiên điên cuồng nở nụ cười: "Tốt! Chết tử tế! Chết tử tế! Cái này lão già, một khắc cuối cùng trước khi chết, còn tại nhớ con của hắn, thật sự là chết có ý nghĩa! Ha ha ha ha……"

ả cười đến điên cuồng.

Lại cười đến thê thảm.

Doanh Vô Kỵ cũng có chút không biết nói cái gì, Nam Cung Vũ từ nhỏ sống được cực kỳ kiềm chế, nhưng các loại tài nguyên tất cả đều kéo căng.

Nam Cung Yến chính là bi kịch, từ lúc sinh ra liền bị xem như gánh vác Nam Cung gia, ả bị xem như tên trộm tiên thiên, trộm đi một nửa thể Thổ Đức của nhi tử bảo bối Nam Cung gia. Từ nhỏ nhận hết ngược đãi, giam giữ rút máu, thẳng đến hai năm trước mới thoát khỏi được "Nợ"Nam Cung gia

Đối với loại đau hận này, Doanh Vô Kỵ hiểu, nhưng không tiện đánh giá.

Hắn trầm giọng nói: "Nam Cung Vũ cũng đã chết!"

Nam Cung Yến tiếng cười im bặt mà dừng, thần sắc cứng đờ: "Ngươi nói cái gì!"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: “Sau khi Nam Cung Lăng chết, vợ ông ta tự sát, Nam Cung Vũ biết được tin này, tự nhận trên đời lại không thân nhân chỉ còn cừu nhân, không còn lưu luyến, liền cũng tự sát.”

“Hắn, hắn làm sao lại……”

Đáy mắt Nam Cung Yến thần sắc cực độ thống khổ, vùng vẫy sau một thời gian ngắn, mới nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Chết cũng tốt, với hắn mà nói, còn sống quá thống khổ.”

Chương 1138: Còn sống quá thống khổ Chương 1138: Còn sống quá thống khổ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Đến bây giờ, ngươi cũng cảm thấy Cơ Động làm mọi chuyện đều là đúng sao?”

Nam Cung Yến hỏi lại: “Làm sao? Ngươi muốn khuyên ta?”

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: “kính ảnh ngươi mặc dù là chiếu ảnh bản hồn, nhưng quy tắc cao nhất chính là không thể lầm những chuyện vi phạm ý nguyện của ta, thuyết phục ngươi đối với ta cũng không có bất kỳ giá trị gì. Ta chỉ là rất khó chịu, dựa vào cái gì mà một tên cẩu vật không từ bất kể thủ đoạn nào lại có thể trở thành một tồn chí cao vô thượng trong mắt người khác.”

“Nói bậy!”

Nam Cung Yến thanh âm thê lương: “Vương gia đều là vì ta tốt!”

Doanh Vô Kỵ cười nói: “thủ đoạn hắn giúp ngươi thoát khỏi bóng ma có rất nhiều, lại vẫn cứ chọn thủ đoạn hủy đi Nam Cung gia, nếu là không có sự kiện kia, Nam Cung Vũ sẽ không tự sát.”

Nam Cung Yến á khẩu không trả lời được.

Bởi vì lúc được Cơ Động bảo hộ, nàng liền đã không muốn hồi ức lại những chuyện Nam Cung gia.

Có Chu Huề Vương bên người, Nam Cung Lăng kỳ thật không có khả năng làm gì mình

Nhưng Cơ Động hay là cổ vũ nàng dùng phương thức này giải quyết, chính là phương thức này, hủy đi Nam Cung Vũ.

Nàng tự nhiên hận Nam Cung Vũ.

Bởi vì không có Nam Cung Vũ, chính mình là hoàn chỉnh thể Thổ Đức, căn bản sẽ không sống bi thảm như vậy.

Nhưng nàng lại không hi vọng Nam Cung Vũ chết như vậy, bởi vì Nam Cung Vũ trừ không dám phản kháng phụ mẫu, đối với mình vẫn rất tốt.

Nam Cung Yến lắc đầu: "Bất luận như thế nào, vương gia đều là người đối với ta tốt nhất trên đời này, trên đời này không có bất kỳ người nào để ta đáng giá ta tín nhiệm. Không tín nhiệm vương gia, vậy ta hẳn là tín nhiệm ngươi, hay là tín nhiệm Nam Cung Vũ?"

Doanh Vô Kỵ trầm mặc.

Hoàn toàn chính xác.

Chính mình tự nhiên là không đáng để ả tín nhiệm.

Nam Cung Vũ tại trong đời của ả, cũng là thật sự hèn nhát.

Để ả ai cũng không dựa vào, gánh lấy vận mệnh của mình tự lập tự cường, thì càng là chuyện nói suông

Doanh Vô Kỵ giật giật khóe miệng: "Ngươi nói cũng đúng!"

Nói rồi.

Trực tiếp quay người rời đi.

Thời điểm sắp biến mất, bỗng nhiên dừng chân lại nói ra: "Đúng rồi! Nam Cung Vũ không chết, ta lừa gạt ngươi, về sau hắn sẽ ở dưới sự hiệp trợ của ta, đem vương gia của ngươi chặt xương cho chó ăn!"

Nam Cung Yến: "???"

Ngay sau đó, chính là một trận thê lương ác độc ân cần thăm hỏi.

Bất quá Doanh Vô Kỵ một câu cũng không có nghe, trực tiếp biến mất tại bên trong không gian quỷ kính.

Hồng Trần không kiềm được: "Tiểu cô nương này mắng chửi người cực kỳ khó nghe, các huynh đệ, phun vào mặt ả!"

Nam Cung Yến: "Vương gia nhà ta chính là giáo chủ nhà ngươi, ngươi phun ta?"

Hồng Trần: "……"

Hắn có chút đau đầu.

Không biết nên phun không nên phun.

Dù sao hắn trước kia là tín đồ cuồng nhiệt của Cơ Động.

Hắn vuốt vuốt đầu: "Tính toán! Chúng ta hay là phun Bạch Kiếp đi!"

Bạch Kiếp: "???"

Không gian quỷ kính lại náo nhiệt.

……

Trên xe ngựa.

Doanh Vô Kỵ mở to mắt, phát hiện Hoa Triều bưng mặt cười, không khỏi hỏi: "Nàng cười cái gì?"

Hoa Triều dáng tươi cười nhu nhu: “Ta đang cười chàng thích làm những chuyện thường ngày thế này.”

“Làm sao? Nàng không thích hả!”

“Ta cũng thích!”

Hoa Triều mím môi một cái, mặc dù trong mắt người ngoài, Doanh Vô Kỵ thay đổi rất nhiều, nhưng cái nàng để ý nhất một mực không có đổi.

Mọi thứ đều muốn tranh khẩu khí.

Tựa như lúc đó viết « Trát Mỹ Án ».

Bây giờ trở về nhớ tới, giống như cách rất lâu.

“Đúng rồi Hoa Triều tỷ!”

Doanh Vô Kỵ đột nhiên hỏi: “Luân hồi chi thuật nàng……”

Hoa Triều khẽ thở dài một cái: “Ta đang cố gắng lĩnh hội, chỉ là thứ này quá là huyền ảo, mà lại tựa như là bị thứ gì áp chế, ta cũng không rõ lắm, đang cố hết sức !”

Doanh Vô Kỵ chỉ có thể gật đầu: “Tốt!”……

……

Hạo Kinh.

Chu Vương Kỳ.

Cơ Động cưỡi trên ngựa cao to, mang theo mấy vạn quân đoàn Hắc giáp, đều nhịp chạy tới Chu Vương Cung, trên đường đi dẫn tới vô số người ngừng chân quan sát.

Bọn hắn tinh tường nhớ kỹ, một tháng trước Chu Vương Thất liền hiệu triệu thiên hạ, tổ chức bình yêu đại chiến.

Cũng không lâu lắm, Nam Cung Lăng liền dẫn 30.000 tinh nhuệ, cùng với Chu Thiên Tử cùng một chỗ tiến về Cửu Châu

tế.

Về sau Nam Cung Lăng mang binh lao tới chiến trường, Chu Thiên Tử liền trở về Hạo Kinh chờ đợi tin chiến thắng.

Lại về sau.

Du Thành đại thắng.

Nhưng trở về lại không phải Nam Cung Lăng dẫn đầu Vệ đội lệ thuộc trực tiếp Chu Vương Thất , ngược lại là Chu Huề Vương quân đoàn Hắc giáp.

Quân đoàn Hắc giáp bọn hắn nghe nói qua, là Chu Huề Vương Tự Phát mang theo tiến về tiếp viện, không biết cụ thể biểu hiện như thế nào, dù ao tin tức còn không có truyền đến lỗ tai bọn họ

Có thể cho dù không biết tình huống trên chiến trường, bọn họ cũng đều đã nhận ra một tia không ổn.

Vì cái gì trở về không phải Nam Cung Lăng mang đi Vệ đội lệ thuộc trực tiếp Chu Vương Thất .

Mà là quân đoàn Hắc giáp?

Tất cả mọi người trong lòng đều cảm giác có chút không ổn.

Nhưng không có bất kỳ một người nào có can đảm ngăn cản.

Cơ Động trên mặt vẫn như cũ mang theo một bộ dáng tươi cười ấm áp, cứ như vậy phóng ngựa thẳng tắp đi hướng Chu Vương Cung.

Đến sau cửa cung.

Hắn thẳng tắp nhảy xuống ngựa đến, hướng cửa cung chắp tay: “Vương Đệ Cơ Động, cầu kiến Thiên tử!”

Nói xong câu đó, đều không đợi bên trong có đáp lại, liền trực tiếp sải bước hướng trong cung đi đến.

“Cơ Động lớn mật!”

Thị vệ trưởng giận không kềm được tiến lên ngăn cản, nhưng bị Cơ Động nhìn thoáng qua, liền lập tức cảm giác toàn thân như rớt vào hầm băng, ngốc tại chỗ không nhúc nhích.

Cơ Động khách khí cười cười, liền một đường đi hướng vương cung.

Đã không còn bất luận thông báo nào, liền trực tiếp đi đến bên trong Thành Khang Điện.

……

Chương 1139: Cuộc chiến vương cung Chương VIP

Chương 1140: Sức chiến đấu dữ dội Chương 1140: Sức chiến đấu dữ dội

Người dịch: PrimeK Tohabong

Dĩnh Đô:Sở Quốc.

Sau khi đại quân khải hoàn, Mễ Đạc liền lập tức mở một lần đại triều hội.

Trên triều hội, văn võ bá quan kịch liệt tranh luận việc Doanh Vô Kỵ lên vị trí Thượng tướng quân, cùng quyền sở hữu 3 thành xung quanh Du Thành.

Khuất Cảnh Chiêu một đợt lại một đợt thế công.

Nhưng Đại Sở tiểu thư sau 2 năm ở bên ngoài , lần thứ nhất về nước, liền biểu hiện ra ngoài sức chiến đấu cực kỳ dữ dội.

Giận dữ mắng mỏ ba nhà Khuất Cảnh Chiêu, năm đó vì đất phong, khoe khoang khoác lác tùy tiện bình định yêu triều, kết quả dẫn đầu bị yêu triều công hãm, chính là sỉ nhục chưa bao giờ gặp qua kể từ khi Đại Sở Lập Quốc, thế mà còn muốn đem

ba thành lưu làm đất phong nhà mình, đơn giản chính là càng là vô sỉ.

Phía sau còn nói Doanh Vô Kỵ một người xoay chuyển tình thế, một đêm diệt đi yêu vật, diệt được còn nhiều hơn so ba nhà một năm cộng lại, được phong Thượng tướng quân chuyện đương nhiên.

Ngược lại là chủ tướng ba nhà các loại cản trở, đã xúc phạm quân pháp, nên chém đầu răn chúng.

Sau đó.

Chủ đề liền bị nàng dẫn tới có nên chém đầu hay không.

Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu chỉ có thể đem lực chú ý phóng tới trên phòng ngự, triệt để ném thế tiến công đến ngoài chín tầng mây.

Cuối cùng, gia chủ Khuất Nghi cầm đầu ba đã nhượng bộ. Vị trí Thượng tướng quân của Doanh Vô Kỵ đã vững vàng nắm được

Toàn bộ hành trình từ đầu tới đuôi, gặp Mễ Tinh Ly phun xong cái này phun cái kia, âm vang hữu lực, rõ ràng, cảm giác sảng khoái không gì sánh được.

Dù sao lấy trước tại Lê Quốc nữ lưu manh này cũng ăn không uống không tại nhà Vô Kỵ, trừ việc không chiếm đoạt ông chủ thì không thấy thể hiện lực sát thương gì.

Kết quả hôm nay mới phát hiện.

Nàng lại là pháp gia võ mồm.

Bất quá biểu hiện dữ dội như thế cũng là có điều kiện trước tiên, dù sao trước đó Sở Quốc đối mặt Yêu tộc đánh cho thực sự quá thảm, từ Lê Sở tranh bá trước đó, Sở Quốc liền người người đều lấy đại quốc tự cho mình là đúng, kết quả lần này trực tiếp bị đánh đến mức phải cầu viện chư quốc.

Cái này khiến mỗi người đều khuất nhục không thôi.

Có thể hết lần này tới lần khác, lúc này Sở Vương thu phục một siêu cấp mãnh tướng, trực tiếp dẫn đầu Nhân tộc mười mấy vạn tinh nhuệ, đánh tan được yêu triều.

Vương thất đúng là mở mày mở mặt ?

Một chút rác rưởi chiến bại, ở đâu ra dũng khí khoa tay múa chân?

Nắm đấm, từ trước đến nay đều là chân lý.

Mặc kệ đối ngoại hay là đối nội.

Doanh Vô Kỵ cảm giác mình chính là vũ khí hạt nhân, cho dù không cần cũng có được lực chấn nhiếp cực mạnh.

Trên thực tế cũng không thể thường xuyên dùng.

Sau khi kết thúc triều hội.

Mễ Tinh Ly liền mang theo hắn đi xem phòng ở mới.

Hạng Đỉnh cũng cùng theo một lúc, trên đường đi hưng phấn đến mặt đều tím: “Ha ha ha! Nhớ tới Khuất Nghi đám người kia một dạng giống như chết cha chết mẹ, ta liền cao hứng, một đám cẩu vật mang binh đi mà sợ sệt giống như chó, nhớ tới những người này đã từng làm qua thượng cấp của ta, ta liền phạm buồn nôn.

Trận chiến cuối cùng, các ngươi đánh thật là đẹp mắt

Đáng tiếc bệ hạ không để cho ta đi Du Thành, không phải vậy ta cũng có thể thoải mái một chút.”

Hắn một bộ dáng tiếc nuối.

Lúc đó ba thành bị đánh đến không còn hình dáng, Yêu tộc chỉ còn lại có trận cơ không có hủy đi, cho nên cho dù Du Thành thành đối tượng bị tổng tiến công, ba thành cũng nhất định phải lưu lại quân đội đóng giữ.

Mễ Đạc cho rằng Hạng Đỉnh là lợi khí của vương thất trong tương lai, vì bảo toàn hắn, không để cho hắn đi Du Thành, không nghĩ tới lại khiến hắn tiếc nuối như vậy.

Doanh Vô Kỵ tấm tắc lấy làm kỳ lạ: "Không nghĩ tới con hàng nhà ngươi cũng biết khen người, không bằng nhận ta làm lão đại, về sau đánh trận thời điểm ta đều mang ngươi."

Hạng Đỉnh cắt một tiếng: "Làm lão đại? Ta Hạng Đỉnh đời này chỉ có một cái lão đại, đó chính là tiểu thư! Trong quân đội bị ngươi đè ép, ta lúc nào mới có thể hành hung ngươi? Bất quá có sao nói vậy, ngươi thật sự mãnh liệt, đủ để Hạng Đỉnh ta coi là huynh đệ."

Một bên Mễ Tinh Ly đột nhiên hỏi: "Thế vì huynh đệ, ngươi nguyện ý làm cái gì?"

Hạng Đỉnh cười ha ha: "Trừ nữ nhân, huynh đệ muốn cái gì đều có thể lấy!"

Đang khi nói chuyện.

Ba người đã đến nơi.

Hạng Đỉnh có chút hưng phấn: "Ai, lão Doanh? Bệ hạ ban cho huynh mảnh này, cách chúng ta vẫn rất gần! Nói với huynh nhé, chúng ta bên này khu vực cũng không bình thường, nếu không phải thời điểm Sở Viêm đại chiến, chặn đánh tên Cơ Túc kia nhiều lần, lại thêm có quan hệ với tiểu thư, bệ hạ thật đúng là không nhất định đem tòa nhà này thưởng cho ta!"

"Uh……"

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Mễ Tinh Ly.

Mễ Tinh Ly im miệng không nói.

Hạng Đỉnh hưng phấn không giảm: "Về sau có rảnh, nhiều tới tìm ta uống rượu, đúng lúc nhà ta có cái lớn sa bàn, chúng

ta cũng có thể luận bàn một chút chiến thuật!”

Nói rồi

Liền sải bước chuẩn bị trở về nhà.

Đến cửa chính thời điểm, chợt thấy thật nhiều người chuyển vào chuyển ra.

Hắn tùy tiện nắm chặt tới một người, tò mò hỏi: “Nghiêm Quản Gia, trong nhà mua đồ dùng mới?”

Nghiêm Quản Gia khóe miệng giật một cái: “Không phải, phải dọn nhà.”

“Dọn nhà?”

Hạng Đỉnh lập tức nổi giận: “Tòa nhà này là bệ hạ ban cho ta, không có mệnh lệnh của ta, ai dám để bảo ta dọn nhà.”

“Chính là bệ hạ……”

Nghiêm Quản Gia vụng trộm nhìn một cái Doanh Vô Kỵ cùng Mễ Tinh Ly cách đó không xa, hạ giọng nói: “Đỉnh gia! Chẳng lẽ không biết bệ hạ cố ý thu Doanh Vô Kỵ làm phò mã?”

Hạng Đỉnh: “……”

Chương 1141: Ngủ với lão đại của ta Chương 1141: Ngủ với lão đại của ta

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nghiêm Quản Gia bất đắc dĩ, đành phải mất chỉ Mễ Đạc vài ngày trước truyền đến giao cho Hạng Đỉnh.

Hạng Đỉnh sau khi xem xong, có chút hậm hực, mới vừa rồi còn nói trừ nữ nhân, huynh đệ muốn cái gì đều có thể lấy đi

Dọn nhà không có vấn đề.

Dù sao Sở Vương thưởng một cái nhà tốt hơn

Nhưng Doanh Vô Kỵ……

Ta coi ngươi bằng hữu.

Ngươi trộm nhà ta còn chưa tính, còn muốn ngủ với lão đại của ta.

Sắc trời sắp muộn.

Dọn nhà đã chuyển đến gần xong xuôi

Doanh Vô Kỵ hứa hẹn cấp cho Hạng Đỉnh mấy vò rượu ngon mới dỗ được hắn, loại chuyện này cũng không có cách nào, hôn sự có thể không sắp xếp, nhưng loại này thân cận tư thái nhất định phải làm được, không phải vậy về sau sẽ thêm ra rất nhiều lực cản không cần thiết.

Vừa vặn tổ chức một yến tiệc thăng quan.

Không có mời quá nhiều người, chỉ có Hạng Đỉnh cùng Mễ Tinh Ly hai vị này l bằng hữu.

Qua ba lần rượu, đều là đã hơi say rượu.

Hạng Đỉnh lớn miệng hùng hùng hổ hổ nói "Loại này thăng quan yến đời ta đều không có nghĩ tới, lại là ăn ngay tại nhà ta, ngay cả đầu bếp cũng của ta."

Hoàn toàn chính xác có chút huyền ảo.

Doanh Vô Kỵ cười mời hắn một chén: "Đỉnh Tử Ca chớ trách, lúc đó bệ hạ cũng là nhìn ngươi trọng thương chưa lành, sợ ngươi nửa đường tức chết, cho nên mới kéo ngươi trở về."

"Không trách không trách!"

Hạng Đỉnh một bên mút lấy rượu trong ly, một bên khoát tay nói: "Nói thực ra, ngay từ đầu ta muốn giết chết ngươi, bất quá ngươi coi như hào phóng, rượu ngon cực phẩm thế mà đưa ta được mấy hũ lớn, thoáng! Nào, cạn ly!"

Doanh Vô Kỵ nhếch nhếch miệng: "Cạn!"

Lại rót mấy ngụm.

Hạng Đỉnh liền phân phó thủ hạ, mang theo mấy đại vò rượu ngon đắc ý về nhà mới.

Mẹ chồng nàng dâu ba người biết Mễ Tinh Ly muốn cùng Doanh Vô Kỵ bàn chính sự, liền tùy tiện tìm cái lý do tuần tự rời đi.

Không khí có chút an tĩnh.

Mễ Tinh Ly lắc rượu trong ly, dưới ánh nến lộ ra vẻ mát lạnh.

Nàng thuở nhỏ sinh trưởng trong cung đình, đối với rượu ngon vẫn luôn có năng lực phân biệt, nhưng đó là rượu nhẹ, còn uống rượu mạnh thế này là lần đầu. Liền ngay cả Hạng Đỉnh uống loại rượu này cũng quên cả hậm hực trước đó.

Nàng sờ lên mặt mình, uống đến mức mặt cũng nóng

Cười hì hì rồi chọc chọc eo của Doanh Vô Kỵ, nhỏ giọng nói: "Doanh Huynh! Huynh nói giúp vương thất chúng ta kiếm tiền, không phải chính là rượu ngon này chứ?"

Loại rượu mạnh này, chắc chắn trở thành đồ vật xa xỉ của quý tộc

Dựa vào nó kiếm tiền, lại cực kỳ đơn giản.

Đều khỏi cần phải nói quốc gia, chỉ là vặt lông cừu ba nhà Khuất Cảnh Chiêu, liền đầy đủ chi tiêu cho vương thất.

"Nếu không muốn thì muốn như thế nào?"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, cảm giác mình thật sự là bỏ tiền ra làm công.

"Doanh Huynh thật tốt mà……"

Mễ Tinh Ly cười hắc hắc: "Ngươi tốt như vậy, muốn ta báo đáp thế nào đây? Huynh lại không muốn làm phò mã Sở Quốc,

nếu không, muội để cho huynh vui vẻ mấy lần, không cần chịu trách nhiệm!"

Doanh Vô Kỵ tranh thủ thời gian ngăn cô nàng lại: "Nghĩ hay lắm, ta có điều kiện, nếu để muội nắm thóp thì đúng là được đằng chân lân đằng đầu?"

"Thế mà bị huynh bắt bài!"

Mễ Tinh Ly móp méo miệng, sửa sang lại chỉnh lý cổ áo, hướng về sau ngồi ngồi, vừa rồi mắt say lờ đờ bỗng trở nên tỉnh táo không gì sánh được.

Nàng cười khẽ một tiếng: "Lòng đề phòng thật là mạnh, vậy huynh nói đi, chúng ta Sở Quốc cũng là thực tình đối với huynh, chỉ cần huynh mở ra điều kiện không phải đặc biệt quá phận, chúng ta đều sẽ đồng ý."

"Các ngươi xuất lương, chúng ta xuất lực, tiền kiếm được phân chia 5: 5."

"Không có vấn đề!"

"Trong vòng ba năm, số lượng cùng địa vị chức quan Bạch Gia trên triều đình, không thấp hơn bình quân giá trị ba nhà Khuất Cảnh Chiêu."

"Không có vấn đề!"

"trụ sở Bạch Gia, ta chọn đỉnh núi ở ngoại ô, muốn xây đạo quán cùng học cung, là Sở Quốc bồi dưỡng văn thần võ tướng, nguyện dốc hết khả năng bồi dưỡng, nhưng ta có một yêu cầu, các ngươi nhất định phải toàn lực hiệp trợ ta giải quyết vấn đề danh ngạch, đồng thời tỉ lệ bình dân đạt được danh ngạch không thấp hơn năm thành."

"Doanh Huynh!"

Mễ Tinh Ly một phát bắt được tay Doanh Vô Kỵ, ôm trước ngực mình: "Huynh xem đây là ra điều kiện, hay là làm từ

thiện? Nếu không huynh hay là thừa dịp hôm nay hơi say rượu làm tới với muội đi, không phải vậy trong nội tâm muội thật băn khoăn."

Doanh Vô Kỵ: "……"

…….

Hợp tác của hai người cứ quyết định như vậy.

Kết quả cuối cùng, không làm cho Tinh Ly băn khoăn.

Mễ Tinh Ly nâng má, cười hì hì đánh giá Doanh Vô Kỵ: "Hiện tại cơ hội bày ra trước mặt huynh, huynh không biết quý trọng, chờ sau này muội trở thành nữ đế Đại Sở, ngàn vạn lần không nên hối hận không kịp a!"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi.

Nhìn ra được, lần này mình đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, là thật giúp Sở quốc trì hoãn một ngụm máu.

Cô nàng này là thật sự biết cách kích động lòng người.

Nhưng tiền của ta đã góp vào, làm sao có thể đem người còn góp vào nữa.

Nữ đế?

Cũng không phải chưa từng ngủ cùng……

Chương 1142: Chỉ biết bốc phét Chương 1142: Chỉ biết bốc phét

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn không kiên nhẫn khoát tay áo: "Chỉ biết bốc phét, các ngươi Sở Quốc thái tử còn không chết đâu!"

Mễ Tinh Ly xì một tiếng: "Thôi đi! Vương Huynh mặc dù là trưởng tử, nhưng đầy đầu chỉ có gìn giữ có hai chữ, cả đời tận sức tại cái gọi là "Trung dung", nhưng lại chưa bao giờ

biết hai chữ "Trung dung" chân chính hàm nghĩa là gì. Phụ vương ta một lòng biến pháp, có thể giúp ông ấy thực hiện nguyện vọng này, chỉ có một người là muội."

"Được chưa……"

Doanh Vô Kỵ buông tay: "Vậy ta liền đợi đến Nữ Đế bệ hạ mang ta cùng bay, triều đình Sở Quốc các ngươi rất loạn, ta cũng không muốn tham dự, bên kia muội đến xử lý, ta chỉ muốn lặng yên mà sống!"

khuôn mặt Mễ Tinh Ly đỏ lên, nhẹ nhàng gắt một cái.

Trộm vài hũ rượu ngon, nói muốn cho phụ vương nếm thử, sau đó liền chạy ra khỏi phủ tướng quân.

"Ợ!"

Doanh Vô Kỵ toát một ngụm rượu, duỗi lưng một cái.

Lần này thân phận của hắn cũng không phải người ở rể hèn mọn, mà là cường thế ngoại viện.

Cường viện, cũng phải có một cái dáng vẻ cường viện.

Vừa rồi những yêu cầu kia, kỳ thật thái độ bày ra cho thấy là vận dụng tài nguyên Bạch Gia giúp Sở Quốc bồi dưỡng văn thần võ tướng.

Dù sao với tố chất của binh lính Bạch Gia đã đầy đủ chứng minh năng lực bồi dưỡng cao thủ của Bạch Gia.

Mà chính mình thân là đã từng Đại Lê Học Cung tế tửu, ngay lúc đó nhân khí còn cao hơn so một bộ phận phu tử, mà lại cướp đi không ít bách gia học tử lúc đầu, lại thêm thân phận Lê Quốc biến pháp tiên phong này, Sở Vương không có khả năng không đáp ứng cái này.

Về phần Bạch Gia vào triều đường, thì là cung cấp cho Sở Vương một cái công cụ chèn ép Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu.

Thật nói Sở Vương bỏ ra cái gì.

So với Bạch Gia cũng kém đến xa.

Đương nhiên.

Phía bên mình cũng không tính được ăn thiệt thòi, thế cục trước đó, Lê Sở chính là hai quốc gia lớn nhất thiên hạ này, bất luận cương vực hay là nhân khẩu đều là tồn tại thê đội thứ nhất.

Quốc gia này biến pháp thành công, tuyệt đối là một kiện tốt.

Năm đó thời điểm Công Tôn Lệ thôi diễn, Càn Quốc nhất thống thiên hạ mấy lần, cũng đổ sụp nhanh,phần lớn nguyên nhân cũng là bởi vì quý tộc còn sót lại của chư quốc.

Sở Quốc biến pháp, tuyệt đối là một kiện tốt giải quyết hậu hoạn.

Mà lại chỉ có tại Sở Quốc, học cung của mình mới có thể hấp dẫn đại lượng nhân tài, đạt tới hiệu quả giống như Lê Quốc.

Mặt khác.

Mễ Tinh Ly từ Lê Quốc bên kia mang đến khá nhiều kinh nghiệm biến pháp, cho dù chế độ quan lại hay là bản vẽ công trình, cũng tuyệt đối là trợ lực cực lớn.

Mà lại thời điểm ở trên đường, Ô Vấn báo tin tới, trên thư nói ông ta không có cách nào ngăn cản Cơ Động mang năm thành công tượng rời đi Lê Quốc, bởi vì Cơ Động cho ra lý do thực sự không có cách nào phản bác: thiên hạ cần kiến thiết địa phương nhiều như vậy, các ngươi liền tình nguyện tại Lê Quốc hưởng lạc?

Thế là, năm thành công tượng dao động.

Trừ những cái kia đã có lại chức tại thân hoặc là việc nhà cần giải quyết, trên cơ bản đều đi.

Ô Vấn mắt thấy ngăn không được, trực tiếp cũng đi, bất quá nửa đường thuyết phục rất nhiều người, nói Sở Quốc vừa mới bị qua yêu hoạn, hiện tại đang đứng ở trong nước sôi lửa bỏng, cần có người trợ giúp, kết quả trực tiếp kích động một nửa công tượng, xuyên qua Viêm Quốc thẳng đến Sở Quốc mà đến.

Doanh Vô Kỵ trông thấy thư tín này xém chút cười ra tiếng.

Ô Vấn mặc dù tính là thủ Cơ Động hạ, nhưng cũng là lãnh đạo chân thật phân hội Lê Quốc mấy chục năm, uy vọng đã cao đến không hợp thói thường.

Chả bao lâu.

Hơn ngàn công tượng Mặc giả liền sẽ đuổi tới Sở Quốc.

Tương đương với đem toàn bộ hệ thống biến pháp Lê Quốc đều chuyển tới.

Đồ còn dư lại, liền nhìn Mễ Tinh Ly.

Khi thời điểm mình còn ở Lê quốc bận rộn rất nhiều chuyện linh tinh, nếu như không có hack, khả năng tu luyện cũng hạ xuống.

Lần này tại Sở Quốc, sẽ không làm những chuyện linh tinh nữa mà sẽ chuyên chú vào tu luyện cùng dạy đồ đệ.

Mặc dù ngụy thánh tu đến bình cảnh.

Nhưng kỳ thật sức chiến đấu còn có rất nhiều không gian tăng lên, trước đó chiến đấu mặc dù cảm giác hung ác, nhưng kỳ thật chính là dựa vào thân thể khủng bố đến cực điểm cộng thêm nện thần thông, cơ hồ chính là đốt mạng.

Doanh Vô Kỵ cảm thấy, chính mình hoàn toàn có thể dựa vào tu luyện, chiến thuật tư tưởng cùng kỹ xảo để đạt được hiệu quả như khi đốt mạng lúc trước.

“Vô Kỵ.”

Một bên vang lên một thanh âm ôn nhu.

Doanh Vô Kỵ ngẩng đầu, cười dắt tay Hoa Triều: “Thế nào Hoa Triều tỷ?”

Hoa Triều hé miệng cười nói: “Chàng thật không muốn cưới Tinh Ly và? Ta cảm thấy, nàng đã sớm đối với chàng động tâm.”

Doanh Vô Kỵ chắc chắn nói “Cái kia chắc chắn là nàng cảm giác sai rồi

Hoa Triều lại hỏi: “Thế cứ như vậy mà khai trừ đứa vú em à?”

Doanh Vô Kỵ: “……”

Hắn vuốt vuốt đầu.

Đến Sở Quốc trước đó còn có thể miệng ba hoa, đến Sở Quốc đằng sau giống như không thể không thận trọng.

Thật kỳ quái.

Bất quá loại trạng thái này tốt nhất, thuận theo tự nhiên đi.

Cho Sở Quốc một thời gian yên ổn trưởng thành.

Chương 1143: Rót đầy tiền tài Chương 1143: Rót đầy tiền tài

Người dịch: PrimeK Tohabong

Sở Vương cung.

Mễ Đạc có chút mừng rỡ: “Doanh Vô Kỵ coi là thật nói như vậy?”

Mễ Tinh Ly gật đầu: “Đúng !”

“Cái này…….”

Mễ Đạc cười ha ha, trút xuống một ngụm rượu mạnh, cao hứng toàn thân phát run.

Nhân tài.

Quân lực.

Tiền tài.

Nhưng phàm là Sở Quốc thiếu đồ vật, Doanh Vô Kỵ một đợt này đều bổ sung vào.

Loại này bỏ tiền ra làm công, hắn thật sự là đời này đều không có nhìn thấy qua.

Đối với yêu cầu Doanh Vô Kỵ, ông ta tự nhiên sẽ toàn bộ tiếp nhận.

Doanh Vô Kỵ đều minh xác biểu thị sẽ trọng điểm tập trung vào đạo quán cùng học cung, mình còn có cái gì lo lắng, dù là Doanh Vô Kỵ đạt được uy vọng trong đám học tư như ngày xưa tại Đại Lê Học Cung, đây không phải là còn có một nửa con em quý tộc học tử sao?

Bộ phận này học tử, thế tất sẽ trở thành trụ cột vững vàng của Sở Quốc, bộ phận này người coi như lại sùng bái Doanh Vô Kỵ, cũng không có khả năng phản bội quốc gia.

Huống chi Doanh Vô Kỵ biểu hiện bây giờ, cơ bản cũng là ngoan ngoãn sinh hoạt ở Sở Quốc.

Không dính vào chính sự, chỉ phụ trách đánh trận cùng dạy học

Xem ra Lê Quốc thật để lại bóng ma cho hắn.

Mễ Đạc cười bàn giao nói “Chỉ cần việc hôn nhân có thể thành, cái kia Vô Kỵ coi như triệt để an định lại.”

"……"

Mễ Tinh Ly dừng một chút, vừa cười vừa nói: "Hiện tại việc cấp bách hay là biến pháp, Doanh Huynh hắn từ trước đến nay trọng tình trọng nghĩa, chỉ cần chúng ta đối tốt với hắn, hắn liền nhất định sẽ không cô phụ chúng ta. Cho hắn một đoạn thời gian, thoát khỏi bóng tối của Lê Quốc, hôn sự kỳ thật cũng không cần gấp gáp như vậy."

Mễ Đạc lông mày dựng lên: "Hả? Cái con bé này này! Doanh Vô Kỵ còn không có thoát khốn thời điểm, con không phải đã nói chỉ cần hắn chạy trốn tới Sở Quốc, con liền nhất định có thể nắm chắc hắn? Làm sao đến Lê Quốc mấy năm, cái khác không có học được, liền học được thổi khoác lác?"

Mễ Tinh Ly thần sắc có chút xấu hổ, bờ môi giật giật, cũng không nói cái gì.

Mễ Đạc cũng không chế nhạo nàng, liền hỏi: "ba nhà Khuất Cảnh chiêu, còn có rượu, Con nghĩ đến giải quyết như thế nào rồi sao?"

Mễ Tinh Ly đã tính trước: "Đương nhiên!"

"tốt!"

Mễ Đạc thỏa mãn nhẹ gật đầu: "Cứ thoải mái mà đi làm, không cần lo lắng quá mức quá mức, trên triều đình ta để cho ngươi Vương Huynh giúp con chia sẻ một chút áp lực."

Mễ Tinh Ly nhẹ gật đầu: "Tốt!"

Mễ Đạc trầm mặc một hồi: "Ta đối con yêu cầu có thể có chút cao, loại rượu này…… Phải trong vòng nửa năm biến thành quân phí để giao chiến với cả Càn Tề!"

Lời này vừa nói ra.

Hai cha con thần sắc đều có chút ngưng trọng.

Có thể hay không lấy tốc độ nhanh như vậy xoay xở quân phí chỉ là thứ nhất.

Trọng yếu nhất chính là, Sở Quốc có thể hay không đồng thời chống lại được hai nước cùng lúc giáp công.

Dù sao hiện tại Sở Quốc, được công nhận là miếng thịt béo, đồng thời cùng Càn Tề hai cái này có thể tùy thời xuất binh giáp công.

Mặc dù nghe Doanh Vô Kỵ nói, liên minh họ Cơ trên cơ bản đã phân liệt, nhưng phát triển tiền kỳ, chưa hẳn sẽ không liên thủ kháng địch.

Kể từ đó.

Sở Quốc chẳng phải giống như một quả hồng mềm rồi sao?

Dù sao Doanh Vô Kỵ coi như mạnh hơn, cũng rất khó kéo lấy cả một cái vũng bùn đánh trận.

Hai cha con có thể làm, chính là tranh thủ thời gian giải quyết vấn đề quân phí…….

…….

Càn Quốc.

Đại quân trùng trùng điệp điệp chạy về.

So sánh Chu Vương thất, tổn thất của bọn họ không tính là thảm trọng, nhưng vẫn là hao tổn 5000 tinh nhuệ, bất quá cầm về huyết tinh cũng không ít, đủ để tạo ra 3000 con chiến mã tinh nhuệ.

Càn Quốc dưới sự hỗ trợ của tài nguyên, tân binh ngay tại bừng bừng phấn chấn, lại thêm 3000 con chiến mã, tuyệt đối có thể tạo ra một nhóm kỵ binh mũi nhọn

Cộng thêm lần này xác thực tạo dựng được uy phong, cơ bản xem như đại thắng.

Dù sao một nước muốn lập uy khác là Chu Vương thất, hiện tại đã cơ bản đổ sụp.

Tuy nói đại chiến công đầu bị Doanh Vô Kỵ cướp đi, nhưng bọn hắn cũng không có đặc biệt kiêng kị.

Chuyên Húc nhiên huyết thuật.

Loại này bí thuật đốt mệnh, có thể nhất thời để đạt được đỉnh cấp chiến lực.

Doanh Vô Kỵ hoàn toàn chính xác biểu hiện được như là Thần Tướng, nhưng cũng cần thể hiện trong hoàn cảnh tinh nhuệ chư quốc đều là nghe theo điều khiển

Huống chi hắn cùng Sở Quốc có tình cảm gì?

Cần gì phải liều mạng nhiên huyết vì bọn họ?

Doanh Việt ánh mắt yên tĩnh, lẳng lặng mà nhìn xem Doanh Vô Khuyết: "Đây cũng là phân tích của ngươi?"

Doanh Vô Khuyết không kiêu ngạo không tự ti gật gật đầu: "Vâng!"

"Không sai!"

Doanh Việt có chút hài lòng, bởi vì hắn thấy, tiến đánh Sở Quốc cũng là lựa chọn sáng suốt nhất.

Một quốc gia suy sụp.

Có thể tuyệt đối không phải chỉ là một Thần Tướng có thể vãn hồi.

Bất quá……

Doanh Việt hai đầu lông mày hiện lên một tia u ám: "Nghiệt chướng này, thế mà thật làm gia nô ba họ!"

Hắn tức giận!

Đêm đó thời điểm Doanh Vô Kỵ đột phá Binh Nhân Cảnh, liền đưa tới động tĩnh rất lớn, lúc đó ghen tuông trong lòng của hắn liền đã đột phá chân trời.

Không nghĩ tới, Doanh Vô Kỵ không chỉ đột phá Binh Nhân Cảnh, thậm chí còn đồng thời tu thành mấy loại thần thông, nhảy lên trở thành ngụy thánh thiên hạ ít có.

Chính là thời kỳ toàn thịnh chính mình, đều chưa hẳn có thể là đối thủ của hắn.

Đáng tiếc……

Doanh Việt rất chua, hắn cũng không hiểu, rõ ràng là họ Doanh Chuyên Húc đế thân, tại sao muốn thức tỉnh trên thân người Bạch gia, nếu không phải Doanh Vô Khuyết cũng tiền đồ vô lượng, chí ít về võ lực cũng sẽ không kém Doanh Vô Kỵ quá nhiều, không phải vậy hắn khẳng định đã sớm hoài nghi nhân sinh.

Chương 1144: Diễn xuất Chương 1144: Diễn xuất

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Phụ vương!”

Doanh Vô Khuyết thanh âm bỗng nhiên vang đến: “Nhi thần có một vấn đề muốn hỏi Phụ vương!”

Doanh Việt khẽ gật đầu: “Ngươi nói!”

Doanh Vô Khuyết hít sâu một hơi: “Thời điểm bình yêu đại chiến, Doanh Vô Kỵ đã từng sử xuất lĩnh vực sát phạt của Càn vương chúng ta cùng Lục Sinh đồ hồn, nhi thần muốn hỏi hai cái này thần thông, có phải hay không phụ vương……”

Doanh Việt hơi nhíu mày: “A? Ngươi là cảm thấy, cử động của Doanh Vô Kỵ tại Lê Quốc cùng Sở Quốc đều là do ta sai sử?”

Doanh Vô Khuyết hít sâu một hơi: “Phụ vương hùng tài vĩ lược, chính là hùng chủ thiên cổ khó tìm, làm quân phụ càng là sẽ để cho công tử thần phục, như những chuyện kia, đều là Vô Kỵ diễn xuất.”

“Diễn xuất ?”

Doanh Việt cau mày: “Cái suy luận này, là người nào nói cho ngươi? Chẳng lẽ Lý Gia cả tộc mất mạng, cũng là diễn xuất?”

Doanh Vô Khuyết vội vàng nói: “Đều là nhi thần nói nhảm, nhất thời nghĩ mãi mà không rõ hắn là từ đâu trộm ra hai cái thần thông……”

Ngươi nghĩ mãi mà không rõ.

Ta cũng muốn không rõ !

Doanh Việt trầm giọng nói: “Ngàn phòng vạn phòng, nhất không phòng được chính là người bên mình, Bạch Gia dụng ý đỡ cô thượng vị, mấy chục năm qua trộm đi thứ gì đều không hiếm lạ. Chớ nói Lĩnh vực sát phạt cùng Lục Sinh đồ hồn, liền ngay cả Nam Cung gia vãi đậu thành binh, không phải cũng bị hắn học được?

Nếu ngươi thật lo lắng không phải là đối thủ của hắn, đều có thể chủ động từ bỏ.

Trong tông thất cũng không ít người trẻ tuổi như Doanh Vô Kỵ, khiến bọn hắn thay thế ngươi

“Phụ vương bớt giận!”

Doanh Vô Khuyết vội vàng nói: “Nhi thần chỉ là nhất thời không nghĩ ra, nhưng chưa bao giờ có nửa điểm khiếp đảm. Sau đó thời gian nửa năm, tất nhiên tu luyện, nửa năm sau định trước quét Sở Quốc, lại diệt họ Cơ, cuối cùng chiếm đoạt Tề Lê, nhất thống thiên hạ!”

Doanh Việt khẽ gật đầu: “Ngươi có phần hùng tâm này, bất quá cũng không thể quá mức thiên vị, sau đó thời gian nửa năm, nhất định phải tự mình giám quốc, lấy dựng nên uy tín!”

“Thế nhưng là……”

Doanh Vô Khuyết có chút vội vàng: “Nếu nói như thế, tu vi của con khi nào mới có thể đột phá Binh Nhân Cảnh?”

Doanh Việt hừ một tiếng: “Làm sao? thời gian nửa năm đều không đột phá nổi Binh Nhân Cảnh? Ngươi muốn làm, là Càn quân vương, cũng không phải là một võ tướng dốt đặc cán mai chạy đi chạy lại trên chiến trường! Chính vụ, có Công Tôn Lệ cầm đầu một đám đại thần phụ tá ngươi.Ngươi cũng không thể lười biếng, cách mỗi bảy ngày, ta đều sẽ kiểm tra bài tập!

Đã hiểu ạ?”

Doanh Vô Khuyết cảm giác có chút áp lực lớn như núi, lại cũng chỉ gật đầu: “Đã hiểu!”

Từ nhỏ đến lớn, hắn vốn cho là Lâm Thanh đối với hắn đã đủ nghiêm khắc.

Nhưng từ khi sau đại hội kiếm tiên, Doanh Việt đối với hắn càng thêm nghiêm ngặt.

Nếu như chỉ là tu luyện cũng là tính toán.

Hắn tại chính vụ bên trên thiên phú thực sự không cao, thời điểm chân thực xử lý một vài sự vụ, cùng trước đó đàm binh trên giấy hoàn toàn không giống, mỗi ngày đều sẽ tiêu hao trí nhớ rất lớn.

Sau khi Tiêu hao, lúc tu luyện liền sẽ có chủng cảm giác lực bất tòng tâm.

Dù sao Doanh Việt cho hắn định tu luyện mục tiêu cũng cao đến không hợp thói thường, trong vòng nửa năm đột phá Binh Nhân Cảnh……

Bất quá may mắn.

Trong tu luyện Doanh Việt có thể cho hắn cung cấp trợ giúp thật lớn, đầu tiên là đem Lộc Lô Kiếm từ trong thân thể tước đoạt ra, mang theo một bộ phận tinh thuần huyết khí, dung nhập vào tự thân, lại phối hợp Chuyên Húc đế thi, nhất cử giúp hắn tu vi tăng lên một bậc thang.

Bởi vì tính chất Binh Nhân Cảnh Nhân Binh hợp nhất, thời điểm tước đoạt Lộc Lô Kiếm, còn tách ra một bộ phận thần thức Doanh Việt, liền giấu ở Lộc Lô Kiếm bên trong từ từ luyện hóa, sớm muộn có một ngày lại biến thành Lộc Lô Kiếm kiếm linh, đến lúc đó rất có thể nhất cử đột phá tới thần binh cấp thiên.

Mà Doanh Việt, cũng thông qua bí thuật đọc từ sách cổ bên trong, khai phát ra một bộ bí pháp tu luyện quán đỉnh. Cho hắn cùng một cao thủ nắm giữ Lục Sinh đồ trong Hồn Tông thất tiến hành quán đỉnh, thời điểm, đột phá Binh Nhân Cảnh rất có thể xuất hiện tình huống giống với Doanh Vô Kỵ một dạng tình huống.

Thân ngoại hóa thân, Lục Sinh đồ hồn, Lĩnh vực sát phạt.

Trực tiếp nhảy vọt đến ngụy thánh!

Mặc dù so với Doanh Vô Kỵ, thần thông giống như thiếu đi như vậy một chút, nhưng là chủ sát phạt trên cơ bản đã gom góp.

Đây cũng là Doanh Vô Khuyết cho dù nhìn thấy Doanh Vô Kỵ mạnh như vậy, cũng không chút nào e sợ.

Có thể nói.

Vì mình tu luyện, Doanh Việt bỏ ra rất nhiều.

Cho nên dù là Doanh Việt đưa ra yêu cầu cao hơn nữa, hắn cũng không có tư cách cự tuyệt.

Nếu thế thì chỉ còn cách ráng mà gánh vác!

Doanh Việt nhìn hắn thái độ thành khẩn, thần sắc cũng rốt cục làm chậm lại một chút: "Hôm nay tàu xe mệt mỏi, đi xuống trước nghỉ ngơi thật tốt, đến ngày mai, ngươi liền không còn bất luận tư cách gì dể lười biếng."

Doanh Vô Khuyết nhẹ gật đầu: "Vâng! Nhi thần cáo lui!"

Nói rồi

Liền cung kính đi một cái lễ, rời khỏi đại điện.

Sau khi hắn rời đi.

Sau tấm bình phong đi ra một người.

Doanh Việt vẫy vẫy tay, nàng liền ngồi ở bên cạnh hắn, nhẹ nhàng tựa ở trên vai.

Lâm Thanh thăm thẳm thở dài một hơi: "Vô Khuyết thuở nhỏ không ở bên người chàng, tính cách khó tránh khỏi có rất nhiều thiếu hụt, cũng may khắc khổ, không phải vậy thật đúng là không đạt được yêu cầu của chàng."

Doanh Việt cười cười: "Vô Khuyết đã làm được rất khá! Thanh nhi, ngươi sinh cho ta một đứa con trai tốt !"

"Chỉ là……"

Chương 1145: Quá nóng lòng cầu thành Chương 1145: Quá nóng lòng cầu thành

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lâm Thanh có chút lo nghĩ: "Như vậy một bên học tập xử lý quốc sự, một bên quán đỉnh tu luyện, có thể hay không quá nóng lòng cầu thành."

Doanh Việt khẽ thở dài một hơi: "Cũng nhất định phải nóng lòng cầu thành! Tương lai là thời đại của người tuổi trẻ, ta hôm nay mặc dù coi như một phương cường giả, lại bị giới

hạn nhị phẩm Linh Thai, cũng bị những thiên tài mới giẫm lên lòng bàn chân, không bằng thành toàn Vô Khuyết.

Lộc Lô Kiếm nhất luyện, tinh lực của ta đã có hơn phân nửa bị Vô Khuyết luyện hóa.

Còn sót lại mấy năm này tuổi thọ, nhất định phải nhìn thấy Vô Khuyết trưởng thành, thuận lợi đăng cơ!

Ai!

bên trong anh tài thiên hạ, chỉ có một Nam Cung Vũ, chúng ta cũng là không cần vội vã như vậy.

Chỉ tiếc…… Doanh Vô Kỵ thực sự quá mức cường thế, lại theo ta bọn chúng có tử thù với Càn vương thất.

Không phải vậy, hai vợ chồng ta còn có thể hỗ trợ Vô Khuyết trưởng thành lại an tâm tận hưởng thời gian mấy năm."

Lâm Thanh ánh mắt khẽ giật giật, ôm chặt cánh tay của hắn.

Doanh Việt đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, nữ tử Lý Gia thế nào?"

Lâm Thanh cười cười: "Đang muốn nói cho chàng đây! Đã dùng bí thuật đo, là cái bé trai, ẩn ẩn có hiện tượng đế thân. Vị trí bào thai rất chính, chỉ cần tài nguyên thuốc bổ cung ứng, nhất định có thể an ổn sinh hạ!"

"Tốt! Tốt! Tốt!"

Doanh Việt lập tức cười lên ha hả: "Hay là rõ ràng muội của nàng có biện pháp a, không phải vậy đừng nói đế thân, chúng ta vương thất khả năng ngay cả hậu đại đều không có!"

Hắn là thật cao hứng.

Hắn đã già, chính là sau khi giải lời nguyền Doanh Triệu huyết mạch, lại sinh hạ công tử khác cũng là chuyện không thể nào.

Cho nên cứu Doanh Vô Khuyết trở về, phát hiện hắn mất đi hứng thú đối với nữ tử, cảm giác trời cũng sắp sụp.

Trải qua uốn nắn.

Đều không có mảy may hiệu quả.

May mắn Lâm Thanh cơ trí, trực tiếp sắp xếp một Lý Gia nữ tử tinh thông biến hóa chi đạo, biến ảo thành bộ dáng Bạch Kiếp, lại rót chút rượu cho Doanh Vô Khuyết……

Bé trai.

Vị trí bào thai rất ổn.

Có đế thân chi tướng.

Ổn!

Trái tim Doanh Việt, rốt cục thả lỏng

Lại nói đến Bạch Kiếp, sau khi nhiệm vụ thất bại, hắn cũng có triệu chứng giống Doanh Vô Khuyết khi vừa tham gia xong đại hội kiếm tiên.

Cả người đều trở nên sợ hãi rụt rè, nếu là không có biện pháp tái tạo tâm chí, không có khả năng trở thành một tướng quân hợp cách.

Mà quá trình này, rất khó.

“phù……”

Doanh Vô Khuyết trở lại chính mình trong phủ, trực tiếp nằm ở trên giường, vừa nghĩ tới chính mình sau đó chỉ còn thời gian nửa năm, hắn cũng cảm giác áp lực lớn như núi.

Áp lực như núi.

Liền nghĩ phát tiết một chút.

Hắn trực tiếp đốt một đạo lá bùa, hóa thành tro tàn trống rỗng xuất hiện tại một địa phương khác, hóa thành một hàng chữ nhỏ: đến phòng ta, bí mật một chút.

Sau nửa canh giờ.

Một bóng người lách mình tiến đến.

Doanh Vô Khuyết không nhịn được nói: "Làm sao chậm như vậy?"

Bạch Kiếp thần sắc có chút mất tự nhiên: "Vài ngày trước phải nhờ một bằng hữu ở Tề Quốc mua một bình dầu cá voi, rất trơn……"

Một khắc đồng hồ sau.

Bạch Kiếp rốt cục cũng cảm thấy thoải văn mái.

Dầu cá voi này quả thật cũng hữu dụng, đỡ đau hẳn

Hắn trầm ngâm một lát: "Đúng rồi điện hạ, Lĩnh vực sát phạt cùng Lục Sinh đồ hồn sự tình, bệ hạ nói thế nào?"

Doanh Vô Khuyết nửa khép mắt chợp mắt, lung tung hồi đáp: "Bạch Gia trộm, rất bình thường……"

"Điện hạ!"

Bạch Kiếp thần sắc nghiêm lại: "Ngươi nói trắng ra nhà trộm Lục Sinh đồ hồn còn tốt, cái này Lĩnh vực sát phạt thế nhưng là chỉ có tại bí cảnh chỗ mới có thể lĩnh ngộ, Doanh Vô Kỵ còn chưa ra đời, bí cảnh này ngay tại trong tay bệ hạ, thiếu bí cảnh này, ngay cả Triệu Kỵ loại kia ngoan nhân đều tu không thành, ngươi xác định vật này có thể trộm đi qua a?"

Doanh Vô Khuyết không nói gì.

Nhưng lại mở mắt, thần sắc bắt đầu trở nên ngưng trọng.

Bạch Kiếp còn nói thêm: “Còn có Lý Gia, Doanh Vô Kỵ tại sao muốn diệt cả nhà Lý Gia? Tại Cửu Châu tế ngươi cũng thấy đấy, Lê Quốc lần này chủ động yêu cầu Chu Thiên Tử phong quốc cho hai nhà Ngụy Hàn, ngươi cảm thấy đây là đạt được ước định gì?”

Ước định gì?

Đương nhiên là báo đáp lần trước Ngụy Hàn liên thủ tiêu diệt Lý Gia a!

Triệu Thị đã kết thúc hút máu, để đạt được điều này cũng phải trả cái giá không nhỏ.

Chỉ là vì diệt đi một cái Lý Gia.

Đáng giá ?

Doanh Vô Khuyết nhíu mày: “Ngươi nói, đây là bởi vì cái gì?”

Bạch Kiếp thần sắc ngưng trọng: “Lý Gia bị diệt thì ai đến thay?”

Doanh Vô Khuyết khóe mặt giật một cái: “Ngươi nói là phụ vương đang mưu đồ đem Bạch Gia tiếp trở về?”

Bạch Kiếp hỏi lại: “Chỉ có Bạch Gia ?”

Doanh Vô Khuyết: “……”

Thanh âm hắn có từng tia từng tia lệ khí chảy ra: “Còn có Doanh Vô Kỵ? Ngươi đừng muốn châm ngòi ly gián, phụ vương sớm đã quyết liệt với Doanh Vô Kỵ cùng Bạch Gia……”

Bạch Kiếp đáp: “Trước khác nay khác, trước đó Doanh Vô Kỵ là Lê Quốc phò mã, được Lê Vương yêu thích, hiện tại thế nào? Điện hạ, ta hỏi điện hạ mấy vấn đề.”

“Ngươi nói!”

“Lê Vương cùng Doanh Vô Kỵ quyết liệt, là bởi vì ai?”

“Bạch Gia!”

“Bạch Gia kia là ai bảo ta đưa tới Lê Quốc?”

“……”

“Thay một vấn đề, nếu như điện hạ là Doanh Vô Kỵ, sau khi trốn khỏi Lê Quốc, điện hạ sẽ đi chỗ nào?”

“Khẳng định là cùng Cơ Động hợp tác ”

“Sở Quốc vũng bùn như vậy, vừa lúc là một trong những cửa đột phá của Càn Quốc ở phía Đông, Doanh Vô Kỵ đến tột cùng là mưu đồ gì, vậy mà đi Sở Quốc?”

“Khẳng định là Mễ Tinh Ly……”

“Sở Vương Mễ Đạc, hiện tại là Doanh Vô Kỵ nhạc phụ, hay là nghĩa phụ?”

“……”

Doanh Vô Khuyết sắc mặt càng ngày càng khó coi, hô hấp đều trở nên gấp gáp.

Hắn tưởng rằng đây chỉ là gió gối đầu.

Chính mình căn bản sẽ không thèm để ý.

Kết quả gió này thổi lên mưa rào cuồng phong.

Tất cả đều thổi vào trong lỗ tai của hắn, thổi đến đầu hắn bất tỉnh não trướng, toàn thân phát run.

Chương 1146: Áp chế lệ khí Chương 1146: Áp chế lệ khí

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bình yêu đại chiến, hắn vẫn luôn không nghĩ thông hai vấn đề.

Một là Doanh Vô Kỵ vì cái gì có thể sống từ trong trận pháp đi ra ngoài.

Hai là hắn dựa vào cái gì có thể học được thần thông nhiều như vậy.

Từ sau khi tu luyện bên cạnh đế thi trở về, Doanh Vô Khuyết vẫn có khả năng áp chế lệ khí trong lòng mình.

Nhưng lúc này, lệ khí

Rốt cuộc tán không đi.

Bạch Kiếp than nhẹ một tiếng: "Điện hạ không có cảm giác, cái vị trí thái tử này của mình tới quá thuận lợi sao?"

Doanh Vô Khuyết: "!!!"

Chương 1147: Tu vi đến bình cảnh

Hoàn toàn chính xác thuận lợi.

Cơ hồ chuyện gì đều không thành, toàn bộ nhờ Doanh Việt nâng đỡ.

Hẳn là.

Nửa năm sau này Càn Sở một trận chiến, mới là mấu chốt quyết định ai là thái tử Càn Quốc?

"Trừ phi!"

Doanh Vô Khuyết lắc đầu: "Cái này không đúng! Nếu thật là dạng này, phụ vương cần gì phải lấy tự thân thọ nguyên, giúp ta quán đỉnh tu luyện?"

Bạch Kiếp thở dài: "Tự nhiên là hi vọng điện hạ thắng !"

Hắn không nói thêm gì.

Nhưng Doanh Vô Khuyết đã hiểu hết thảy.

Bởi vì chính mình ngoan.

Bởi vì chính mình đăng cơ không có ngoại thích.

Dễ khống chế!

Có thể tiếp tục an ổn lèo lái Càn Quốc theo con đường cố định.

Nhưng bây giờ, dễ khống chế đã không phải là duy nhất tiêu chuẩn.

Đại tranh chi thế.

So không phải ai ổn.

Mà là so ai mạnh!

Doanh Vô Kỵ biểu hiện, thực sự mạnh hơn chính mình quá nhiều.

Mặc dù hắn phản nghịch.

Mặc dù bên cạnh hắn có Bạch Gia.

Nhưng hắn đồng thời cũng có được một đầu con đường mới.

Phụ vương tự nhiên hi vọng Càn Quốc đi đường xưa, nhưng nếu như đường xưa đi không thông, đương nhiên không hy vọng Càn Quốc xuống dốc như vậy.

Trận chiến này, chỉ cần mình thua.

Doanh Vô Kỵ liền rất có thể dẫn đầu toàn bộ Bạch Gia, cùng từ Hai nước Lê Sở cường thế hút máu trở về.

Đến lúc đó……

Trong lúc nhất thời.

Doanh Vô Khuyết sắc mặt đã âm trầm tới cực điểm.

Phụ vương!

Hóa ra ta cố gắng như vậy.

Cũng chỉ là một quân bài dự trữ thôi

Hắn nhìn về phía Bạch Kiếp: "Ý của ngươi là……"

Bạch Kiếp ánh mắt chớp động: "Ta nghe điện hạ nói, bệ hạ phụ trợ điện hạ tu luyện, tiêu hao chính là tự thân thọ nguyên?"

Doanh Vô Khuyết: "!!!"

Ý tứ này cũng quá rõ ràng.

Trận chiến này, Doanh Việt là trọng tài.

Chỉ cần Doanh Việt chết……

Tóm lại, Doanh Việt bỏ ra càng nhiều, chính mình liền càng mạnh.

Dù sao chính mình nhất định phải thắng, vị trí Càn vương cũng nhất định là chính mình.

Cho nên……

Vì cái gì còn muốn để ý Doanh Việt chết sống đâu?

Bất quá là cha ruột chỉ xuất hiện một nửa con đường mà thôi mà thôi!

Doanh Vô Khuyết không phải không hoài nghi tới động cơ Bạch Kiếp.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút.

Hắn lại có thể có động cơ gì đâu?

Người này trên tay, nhiễm máu tươi người Bạch gia.

Phụ thân Bạch Kình đối với Càn Quốc trung thành tuyệt đối.

Hai cha con, đều không có bất kỳ cái gì tiếp xúc với thế lực nước khác.

Đơn giản chính là bị ta chinh phục.

Toàn tâm toàn ý tốt với ta thôi!

Hắn làm hết thảy.

Trừ có thể tốt cho ta, còn có thể tốt cho ai?

Chớ nói một phen suy luận có lý có cứ, coi như thật đoán sai thì tính sao?

Chính mình chỉ cần đột phá, liền có thể bay thẳng cảnh giới ngụy thánh, thì cần lo gì cái vấn đề vương vị nữa

Ta.

Doanh Vô Khuyết.

Thuở nhỏ sinh hoạt tại trong sơn dã, chịu nhục nhiều năm như vậy tiến vào Càn vương cung, lại cẩn trọng tu luyện đồng thời học tập chính vụ.

Chính là dùng để được lựa chọn?

Đúng và sai đã không còn là trọng yếu.

Mà quan trọng là

Ta cần nó là đúng hay sai!

Những mạo hiểm này.

Ta không muốn tiếp nhận.

Bạch Kiếp thấy hắn hô hấp nặng nề, không khỏi hỏi: "Điện hạ……"

Doanh Vô Khuyết bỗng nhiên đứng dậy, mặc xong quần áo: "Ngươi tốt nhất nghỉ ngơi, ta đi ra ngoài một chuyến!"

Sau một lát.

Hắn xuất hiện ở bên ngoài thư phòng Doanh Việt.

"Phụ vương!"

"Nhi thần không muốn nghỉ ngơi!"

"Đêm nay liền muốn bắt đầu tu luyện, xin mời phụ vương giúp con!"

……..

Hai cha con lão lưu manh này đúng là có chút ý tứ!"

Doanh Vô Kỵ nằm ở trên ghế dựa chậm rãi lắc lư, cuộc sống trôi qua có chút thú vị.

Kỳ thật từ lúc Đại chiến bình yêu, hắn liền phát hiện biểu hiện của Doanh Vô Khuyết có chút không thích hợp.

Lạ thật.

Đại khái chính là, những cảm xúc khác đều rất tốt, lúc nên tăng tâm tình đều sẽ tăng bình thường.

Duy chỉ không có sợ hãi.

Lần này châm ngòi ly gián, lúc đầu hắn chỉ là thử một lần.

Không nghĩ tới thuận lợi đến rối tinh rối mù.

Trong này nguyên nhân chủ yếu, tự nhiên là Doanh Việt khắc mệnh cho Doanh Vô Khuyết tăng cao tu vi, đối với Doanh Vô Khuyết chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu, thậm chí càng sớm khắc mệnh chết sớm càng tốt, già chết sớm, nhỏ sớm đăng cơ.

Mặt khác hai cái nguyên nhân, hai cha con hoàn toàn chính xác không có cái gì thân tình có thể nói, mà lại cái này là lệ khí từ đế thi bên kia mang tới.

Bất quá……

Doanh Vô Kỵ có một vấn đề khác từ đầu đến cuối nghĩ mãi mà không rõ, đồng dạng là nhi tử, vì cái gì Lão Lưu manh đối với mình cực điểm nghiền ép, đối với Doanh Vô Khuyết lại hận không thể đem thịt cắt bỏ cho hắn ăn?

Tại trong ấn tượng của hắn, Lão Lưu manh hình tượng từ trước đến nay là cay nghiệt thiếu tình cảm, chính là đối với mình mấy lần tốt như thế cái kia, cũng đầy đầy đều là giả bộ, không có chút nào thành ý có thể nói.

Đối với hai đứa con trai thái độ khác biệt.

Chẳng lẽ vẻn vẹn bởi vì ngoại thích Bạch Gia này?

Chí ít Doanh Vô Kỵ cảm thấy, cái này không phù hợp với nhân vật Lão Lưu manh thiết lập, luôn cảm giác Lão Lưu manh còn có mưu đồ sự tình khác.

Nhưng mưu đồ đó là gì?

Nghĩ mãi mà không rõ.

Dứt khoát không nghĩ.

Chương 1147: Tu vi đến bình cảnh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ đứng người lên, duỗi cái lưng mệt mỏi liền tiến phòng luyện công, nhật trình của hắn sắp xếp rất vẹn toàn, trừ thường ngày tu luyện cùng lên lớp khóa học online cùng offline khóa, mỗi lúc trời tối đều sẽ đi Linh Võ Thần Vực cùng cao thủ luận bàn.

Bây giờ hắn tu vi trên cơ bản đã đạt tới bình cảnh, kỹ xảo chiến đấu ngược lại rơi xuống.

Đầy người đều là kỹ năng, thật đến đánh nhau thời điểm cơ bản không dùng được bao nhiêu, hay là thói quen dùng cái kia mấy thứ.

Tốt nhất tôi luyện một chút.

Tốt nhất có thể đạt tới trình độ như Cơ Động, đem tất cả võ kỹ cùng pháp thuật đều buông hết, chỉ để lại bản chất dung hội quán thông.

Nếu là có thể đạt tới như thế cấp bậc, thực lực tất nhiên có thể lại nhảy vọt một bậc, chí ít không kém gì Cơ Động.

Lão tiểu tử này, sống hơn mấy trăm năm, vẫn có chút bản lĩnh

Mà Đại thánh Yêu tộc, giống như so Cơ Động còn mạnh hơn một chút.

Thế giới này.

Nắm đấm mới là đạo lí quyết định.

Hắn luôn luôn cảm giác mình khoảng cách Thánh Nhân còn cách một lớp màng, thời gian ngắn hẳn là nghĩ mãi mà không rõ làm sao đột phá.

Vậy trước tiên để cho nắm đấm của mình biến lớn đi!……

Cuộc sống ngày ngày trôi qua.

Thiên hạ chư quốc cũng đều lâm vào yên tĩnh quỷ dị, trừ Tề Quốc mượn danh nghĩa tiêu diệt phản đảng thảo phạt Khương Quốc, mượn đường Ngô Quốc, kết quả bị Nam Cung Yến dẫn đầu hắc giáp quân đoàn chắn trở về bên ngoài, liền rốt cuộc không phát sinh chiến sự.

Xem ra.

Đều kìm nén sức lực muốn làm gỏi Sở Quốc.

Nội bộ Sở quốc cũng giống như buông lỏng giống như không có chiến sự sắp phát sinh.

Mễ Tinh Ly toàn lực biến pháp, mỗi một chiêu đều hướng đại quý tộc yếu hại bên trên đâm.

Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu toàn lực ngăn cản, đồng thời ý đồ liên hợp một đám tiểu quý tộc cùng một chỗ chống cự, nhưng là lần trước bình yêu đại chiến trực tiếp lưu lại bóng ma cho không ít người, lại thêm Sở Vương không ngừng tuyên truyền tẩy não, Mễ Tinh Ly: Doanh Vô Kỵ biến pháp phái, được không ít người ủng hộ

Dù sao ở Sở Quốc, bọn họ còn có thể được sống cuộc sống tốt.

Sở Quốc nếu là không còn, ngươi chiếm lại nhiều tài nguyên triều đình thì có ích lợi gì?

Mà khi thời điểm tiếp xúc với Mễ Tinh Ly, nàng ta ám chỉ sẽ không động thủ đối bọn họ.

Cộng thêm vốn là có một bộ phận tiểu quý tộc phụ thuộc Sở Vương, xem như đều có thể lôi kéo được những người ủng hộ Khuất Cảnh Chiêu trước kia

Ở một chừng mực nào đó, Hai nước Lê Sở vẫn có chút giống nhau, khác biệt duy nhất chính là Ngụy Hàn cùng Triệu không Đồng Tông, Sở Quốc lại tất cả đều là quý tộc họ Mễ

Mễ Tinh Ly ngây người tại Lê Quốc thời gian dài như vậy, nên cũng có kinh nghiệm lôi kéo những người này.

Thế nên ba nhà Khuất Cảnh Chiêu lựa chọn cách phản ứng ngược, phàm là việc Mễ Tinh Ly cần phải làm, bọn hắn kiên quyết phản đối, phàm là chuyện Mễ Tinh Ly không muốn làm, bọn hắn nhất định phải làm.

Mỗi ngày trên triều đình đều là cãi lộn.

Cũng may Mễ Tinh Ly đủ mãnh liệt, cơ hồ mỗi lần đều có thể giành được thắng lợi.

Một bên khác đẩy mạnh quảng cáo rượu, nói là mỗi ngày Doanh Vô Kỵ đều uống loại rượu này, cho nên trong cuộc chiến bình yêu mới mạnh như vậy.

Rượu trước hết nhất tiếp thị mạnh trong quân đội, sau đó từng bước một truyền đến giới quý tộc, trở thành hàng xa xỉ trong giới quý tộc, tình thế không thua kém ngọc xà trước đó.

Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu đương nhiên không muốn thấy quốc khố mạnh lên như vậy, nhưng giống như năm đó ngăn cản không nổi ngọc xà giống như in tiền cho Lê Quốc, lần này bọn họ cũng ngăn không được rượu.

Tóm lại.

Mễ Tinh Ly lần này biến pháp tương đương mãnh mẽ, đánh cho Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu liên tục bại lui.

Đương nhiên…… Tâm tình mâu thuẫn cũng càng ngày càng mạnh.

……..

Thần Tướng phủ.

Hai người ngồi đối diện nhau.

Doanh Vô Kỵ nhìn Mễ Tinh Ly, nhếch nhếch miệng nói "Sớm muộn sẽ đụng đáy bắn ngược, khiến bọn chúng làm tức giận, hậu quả khả năng rất nghiêm trọng."

Dù sao hắn thấy Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu sẽ rất nhanh tức giận.

Mễ Tinh Ly tiện tay nhấp một miếng rượu, hừ nhẹ một tiếng: "Tức giận liền tức giận thôi, thời hạn nửa năm chỉ còn lại có một tháng cuối cùng, chẳng lẽ bọn hắn còn dám phát động nội chiến phải không? Đụng đáy bắn ngược cái từ này không sai, muội muốn chính là bọn hắn đụng đáy bắn ngược."

"Chẹp!"

Doanh Vô Kỵ không khỏi chép miệng một cái: "Dùng ngoại hoạn ngăn chặn bọn hắn,muội thật đúng là quá xấu rồi. Bọn hắn dám ở thời điểm mấu chốt này phát động nội chiến, vậy nhưng thật sự là Họ Mễ từ bề gặp địch. Bất quá Quả bưởi này, chó cùng thì rứt giậu, mắt thấy bước kế tiếp chính là bị cướp đất phong, muội không sợ bọn hắn đầu hàng địch bán nước?"

"Không!"

Mễ Tinh Ly cười mỉm khoát tay áo: “Huynh sẽ không phải thật sự cho rằng muội là loại kia hùng hổ dọa người người chứ?”

Doanh Vô Kỵ hỏi lại: “Chẳng lẽ không phải ?”

Mễ Tinh Ly hừ hừ, không nói gì.

Chỉ là nhấp mấy ngụm rượu, giữa lông mày không khỏi hiện ra mấy phần thần sắc lo lắng: “Hay là trước tiên nghĩ ngoại hoạn đi! Doanh Huynh, cảm thấy một tháng sau, phần thắng của chúng ta có mấy phần?”

“Mấy phần……”

Doanh Vô Kỵ buông tay: “Cái này ai biết? Lần trước Tề Quốc mặc dù cũng phái tới viện quân, nhưng cơ bản cũng là trình độ chỉ là hàng loại hai, bọn hắn sau khi thoát khỏi họ Khương, cơ hồ hoàn thành biến pháp với tốc độ ánh sáng, hiện tại sức chiến đấu có bao nhiêu, ta cũng không biết. Về phần Càn Quốc, đoán chừng Bạch gia chúng ta cho bọn hắn bí cảnh đã bị khai phát nát, quân lực khẳng định cũng tăng lên không ít.

Chỉ cần quân phí đầy đủ, chỉ cần quân đội đầy đủ nghe ta nói.

Đơn độc đối mặt một nhà, ta đương nhiên nắm chắc.

Nhưng nếu như đồng thời đối mặt hai nhà, vậy cũng chỉ có thể nhìn Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu có hợp lực hay không.”

Phần thắng tự nhiên là có, nhưng chính là Càn Quốc binh lực quá đủ, có chút khó.

Người ta cả nước binh tốt, quân chế cải cách mấy năm, cũng không phải Sở Quốc có thể so sánh.

Chương 1148: Ảnh hưởng cực lớn Chương 1148: Ảnh hưởng cực lớn

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Đã hiểu!”

Mễ Tinh Ly gật đầu, gần đây nửa năm qua, Doanh Vô Kỵ trên triều đình cảm giác tồn tại nhìn như không mạnh, nhưng kỳ thật phát huy ảnh hưởng cực lớn tại Sở Quốc, văn thần liền không nói, biến pháp dưới tay mình, đều là từ nhờ vào hắn.

Còn về phương diện võ tướng

Doanh Vô Kỵ làm Thượng tướng quân cho Mễ Đạc, cầm trong tay hổ phù thống ngự mười vạn đại quân, tôn thất, trực tiếp tiến hành quân chế cải cách, đem dung dung chế độ hai nhà Doanh Triệu, lại căn cứ theo tình hình trong nước Sở Quốc để điều chỉnh, kích phát không ít sức sống nội bộ.

Đồng thời cơ hồ móc rỗng toàn bộ vốn liếng Bạch Gia, tạo một cái tụ linh pháp trận cực lớn, để tu luyện mười vạn đại quân đều tăng lên không ít.

Còn lấy Nam Cung Vũ cùng Trương phó tướng là thành viên tổ chức, xây một trường quân đội bên trong học cung, truyền thụ cho gần nghìn sỹ quan về chiến trận chi pháp của Nam Cung gia

Nội bộ quân diễn một lần lại một lần, năng lực chỉ huy tiến triển cực nhanh.

Thậm chí ngay cả Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu, đều có không ít thanh niên tướng lĩnh chạy tới huấn luyện, Doanh Vô Kỵ cũng không đuổi bọn hắn, thậm chí mở rộng cánh cửa.

Ngược lại là sau một thời gian lên lớp, Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu cấm chỉ trong tộc tướng lĩnh đến đây nghe giảng bài, sợ gây nên nội bộ hỗn loạn, một khi phát hiện trực tiếp miễn chức.

Bất quá Mễ Tinh Ly cũng không buông tha cho bọn hắn.

Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu rút ra bao nhiêu, vương thất bên này liền chiêu sinh thêm bấy nhiêu.

Vương thất đòi người, chẳng lẽ ngươi còn có thể phi pháp giam cầm phải không?

Thế là thí sinh dự thính biến thành học sinh chính thức.

Cũng may người không nhiều.

Phần lớn đều là tham gia qua bình yêu đại chiến, ảnh hưởng cũng không có khuếch tán quá nhiều.

Không phải vậy thì Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu thật sự tức giận.

Đối với Doanh Vô Kỵ mang ra binh, Mễ Tinh Ly thật đúng là rất có lòng tin, coi như so ra kém trực hệ Bạch Gia quân, cũng là trình độ tinh nhuệ vượt xa so với Sở Quốc trước đó.

Nhưng song quyền nan địch tứ thủ.

Chia binh tác chiến mặc cho ai đều không có lòng tin.

Thật đúng là phải xem Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu biểu hiện thế nào.

Tuy nói ba nhà này cảm giác được nguy cơ, một mực tại cố gắng luyện binh, nhưng đến tột cùng luyện được thế nào, mọi người trong lòng thật đúng là không nắm chắc.

Dù sao Càn Quốc là thật mạnh, chính là Doanh Vô Kỵ mang theo tinh nhuệ đi đánh, khả năng cũng sẽ bị hao tổn đến rất thảm.

Tình huống lý tưởng nhất.

Là để Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu cho Doanh Vô Kỵ làm pháo hôi.

Có thể lời như vậy, lại có chút không quá hiện thực.

Dù sao ba nhà này cũng không ngốc.

Doanh Vô Kỵ hài hước nhìn Mễ Tinh Ly: "Muội nghĩ đến đối sách rồi sao, tuổi thọ của ta đúng vậy trải qua hao tổn, đến Sở Quốc thời gian dài như vậy, đem vốn liếng Bạch Gia chúng ta đều móc rỗng, ngươi nếu là lại để cho ta nhiên huyết, ta cũng không chiều muội nữa đâu!"

"Vậy dĩ nhiên sẽ không!"

Mễ Tinh Ly đảo mắt, trên mặt vẻ u sầu lập tức quét sạch sành sanh, cười tủm tỉm nói: "Đến lúc huynh nhìn kế sách thần kỳ của muội làm thế nào đồng thời giải quyết nội ngoại hoạn."

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, không nghĩ tới nàng thế mà tự tin như vậy: "Vậy ta chờ thôi!"

Mễ Tinh Ly cắn môi một cái nhìn xem hắn: "Phần này mưu trí, xứng hay không làm nàng dâu nhà huynh?"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Nhìn ánh mắt Mễ Tinh Ly như làn xuân thủy, hắn có chút không biết nói cái gì.

Trong khoảng thời gian này, hắn cùng Mễ Tinh Ly cũng đã thật sự làm hàng xóm với nhau 5 tháng.

Tần suất Gặp mặt, so trước kia tại Lê Quốc đều nhiều hơn nhiều, Lúc rảnh rỗi, Tinh Ly thậm chí sẽ thay đổi thiếu nữ phục sức, bồi tiếp Bạch Nghi cùng đi ra dạo phố làm mọi người chấn kinh. Dù sao một tiểu thư mạnh mẽ trên triều đình, cùng với bộ dáng ngoan ngoãn trước mặt Bạch Nghi, khác biệt thực sự có chút lớn.

Cho nên ngoại giới đã sớm chắc chắn vụ hôn nhân này.

Chẳng qua là vấn đề sớm hay muộn thôi.

Hết lần này tới lần khác lúc cùng mình nói chuyện phiếm hoặc là chuyện thương lượng, quy củ hơn rất nhiều so với trước kia.

Mễ Tinh Ly thấy hắn chậm chạp không đáp lời, không khỏi phát ra một trận cười khẽ: "Thật đúng là câu hỏi khó, huynh sẽ không phải tưởng thật chứ? Nhìn muội thế này mà huynh lại nghĩ vậy hả, thật đúng là biến thái!"

Nói đi, liền nhảy người lên.

Tay chân cực kỳ không sạch sẽ, vơ hết cả đống rượu trên bàn.

Lại còn cười cười: "Muội mang về uống một mình!"

Tiếp lấy liền mang theo bình lớn bình nhỏ, hí ha hí hửng rời đi Thần Tướng phủ.

Doanh Vô Kỵ uống cạn rượu trong chén, liền bước nhanh ra phủ, nhảy lên con Xích Thỏ, liền trực tiếp chạy tới đỉnh núi Bạch Gia.

Đại chiến sắp bắt đầu.

Đợt này đến làm chút rượu dùng một chút.

Cũng không biết những tên kia nhìn thấy chính mình dùng độ rượu mạnh làm thuốc sát trùng, có thể hay không đau lòng đến rơi lệ hay không.

Bất quá cũng không có biện pháp, trên thế giới này linh dược trị thương ngàn ngàn vạn, phòng ngừa vết thương nhiễm trùng cũng không ít, nhưng rẻ tiền giống như cồn thì chưa có cái nào.

Sở Quốc rượu ngon cung không đủ cầu.

Không phải là bởi vì cung ứng theo không kịp.

Tương phản, cung ứng quá thừa.

Dư thừa bộ phận, tất cả đều bị Doanh Vô Kỵ làm thành cồn.

Dù sao.

dây chuyền sản xuất Một vạn người, sức sản xuất cũng không phải ít

Về phần vấn đề bí mật khó giữ nếu nhiều người biết dễ dàng bị lộ, thì căn bản không tồn tại.

Bởi vì……

“Cát lạp lạp lạp……”

Xích sắt kéo lên.

Cửa nhà máy rượu dưới mặt đất mở ra.

Một đám người hướng Doanh Vô Kỵ nhìn lại, trong ánh mắt rõ ràng không có tình cảm, nhưng Doanh Vô Kỵ luôn luôn có thể từ trong ánh mắt của bọn hắn cảm giác được một cỗ u oán.

Chương 1149: Thiên tuyển người làm công Chương 1149: Thiên tuyển người làm công

Người dịch: PrimeK Tohabong

Vãi đậu thành binh.

Hơn một vạn khôi lỗi, ngay tại nhà máy rượu mỗi ngày mỗi đêm làm công, đã năm tháng!

Doanh Vô Kỵ: “……”

Hắn cảm giác chính mình thật là thiên tuyển người làm công.

Một người gánh toàn bộ Tài chính Sở Quốc…….

Hôm sau.

Một tin tức từ phía tây truyền đến, chấn kinh toàn bộ Sở Quốc triều đình.

Doanh Vô Khuyết……

Đột phá!

tháng thứ năm sau bình yêu sau, đột phá tới Binh Nhân Cảnh, đồng thời nhất cử nắm giữ Lĩnh vực sát phạt cùng Lục Sinh đồ hồn hai cái siêu cấp sát phạt thần thông, thực lực trên giấy đã vượt xa Doanh Việt.

Thời gian tuyên cáo tin tức này chính là hôm qua, hôm qua đúng lúc là ngày tế tổ vương thất họ Doanh.

Càn Quốc chẳng những tuyên cáo tin tức này, thậm chí còn chuyên môn vì thế cử hành đại hội tuyên thệ trước khi xuất quân, mà lần này tuyên thệ trước khi xuất quân mục đích, chính là tâm nguyện của Càn Quốc mấy trăm năm qua.

Chiếm giữ phía Đông!

Một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng.

Càn Quốc tế tổ, thiên hạ chư quốc đều hưng phấn

Muốn đánh trận.

Mà lại muốn đánh ai, giống như đã rất rõ ràng.

Sở Quốc thời hạn nửa năm lập tức sắp đến, trừ Sở Quốc căn bản cũng không có quốc gia nào khác.

Thời điểm Tin tức truyền đến Sở Quốc, khiến vô số người thức trắng đêm.

Ngộ Thần cảnh!

Doanh Vô Khuyết thế mà đột phá đến nhanh như vậy, mà lại nắm giữ hai loại thần thông làm cho người đau đầu nhất

Năm đó Doanh Việt chỉ là bằng vào một tay Lĩnh vực sát phạt, cùng vừa mới nhập môn Lục Sinh đồ hồn, liền chấn nhiếp các quốc gia xung quanh không còn hình dáng, cái này……

Phải biết, Doanh Vô Khuyết so với ngay lúc đó Doanh Việt chỉ có hơn chứ không kém, Linh Thai hơn cộng thêm Chuyên Húc Đế thân thể.

Cái này cần có bao nhiêu dọa người.

Cái này không phải là phiên bản mới của Doanh Vô Kỵ sao?

Quá dọa người

Dù sao đặt ở ở trong chiến trận, hai thần thông này chính là thần thông mạnh nhất, so sánh, Vãi đậu thành binh cũng liền tương đương với 10.000 tinh nhuệ binh lực, mà Càn Quốc toàn dân binh tốt, giống như căn bản cũng không thiếu 10.000 binh lực a!

Trong khi đó, thời gian năm tháng quá ngắn, Tân binh Sở quốc đều còn chưa huấn luyện xong

Khoảng cách triều hội còn một canh giờ.

văn võ đại thần Sở Quốc liền đều hội tụ tại trước đại điện.

Một mảng lớn văn thần võ tướng, ánh mắt thỉnh thoảng quét về phía Doanh Vô Kỵ, một bộ bộ dáng thì cứ như đang muốn nói lại thôi.

Bất quá không ai mở miệng.

Doanh Vô Kỵ cũng lười phản ứng.

Tại Sở Quốc thời gian dài như vậy, hắn biểu hiện được một mực tương đối cao lạnh, có loại cảm giác cao siêu quá ít người hiểu.

Chỉ khi trong học cung đối học sinh của mình, mới có thể lộ ra vẻ hòa ái dễ gần một chút.

Cũng chính bởi vì cái này, Sở Vương mới có thể yên tâm đổ rất nhiều tài nguyên cho Bạch gia, ngắn ngủi năm tháng đứng vững gót chân ngay tại Sở Quốc.

Đương nhiên.

Trọng yếu nhất, hay là bởi vì chiến công bình yêu đại chiến.

Điểm ấy Doanh Vô Kỵ rõ ràng.

Ở đây quần thần cũng rõ ràng.

Bọn hắn cảm thấy, giống như lại đến thời điểm Doanh Vô Kỵ đánh trận.

Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu cực kỳ xoắn xuýt.

Đã sợ Doanh Vô Kỵ không đi đánh Doanh Vô Khuyết, để nhiệm vụ đối cứng với Càn Quốc rơi trên đầu mình, bọn hắn cũng không phải lo lắng mình đánh thua, dù sao từ năm tháng trước, giao giới Sở Càn đã bắt đầu dựng vài tòa tường thành bằng bê tông

Với lợi thế tường thành bọn họ không cho rằng chính mình không thủ nổi thành, nhưng khẳng định sẽ bị hao tổn rất thảm.

Nhưng lại sợ Doanh Vô Kỵ đánh Doanh Vô Khuyết, cuối cùng còn đánh thắng, uy danh lần nữa cất cao, thế thì ba nhà tại Sở Quốc càng khó sống

Nhiều lần đều có người muốn đi thăm dò thăm dò cách nhìn của Doanh Vô Kỵ.

Bất quá đến cuối cùng, đều kiềm lại cái ý định này

"Kẹt kẹt!"

Đại điện cửa bỗng nhiên mở ra.

thanh âm Đại thái giám lanh lảnh to rõ, tuyên bố tảo triều bắt đầu.

Bách quan chia hai hàng, không nhanh không chậm tiến vào đại điện.

Sở Quốc văn thần võ tướng phân chia cũng không đến nỗi quá nghiêm ngặt, bất quá đứng tại hai hàng phía trước nhất, tất nhiên là hai đại thần địa vị cao nhất.

Một là Kim Quân, chính là Khuất Lương, đương kim Tộc trưởng Khuất Thị.

Một là Trụ Quốc, chính là Hùng Vĩ-đệ đệ đời trước của Sở Vương, cũng là Vương Thúc của Mễ Đạc, đã từng Đại Sở đệ nhất dũng sĩ, bây giờ đã gần trăm tuổi, mặc dù đã có mấy năm không đánh trận, nhưng ở Sở Quốc vẫn là rất có uy nghiêm.

vị thứ Doanh Vô Kỵ, ngay sau Hùng Vĩ.

Theo Mễ Đạc nói, chỉ cần mình lập đủ đầy đủ chiến công, Hùng Vĩ liền sẽ chủ động nhường lại vị trí Trụ Quốc

"Bệ hạ giá lâm!"

Theo một tiếng này đại thái giám.

Mễ Đạc thân mang Vương Bào, long hành hổ bộ đi tới, vóc người khôi ngô ngồi tại trên vương vị, khiến cho trong lòng người áp lực mười phần.

Mà thái tử Mễ Lụa cùng tiểu thư Mễ Tinh Ly, thì ngoan ngoãn đứng ở sau lưng hắn, chỗ đứng này đã không phải thần vị, hoàn toàn là xem như người thừa kế để bồi dưỡng.

Mễ Đạc quét mắt quần thần một chút, chỉ là nhàn nhạt mở miệng, liền có một loại cảm giác rộng lớn.

"Chư Khanh có thể có sự tình muốn tấu?"

Vừa dứt lời.

Khuất Nghi mới ngày gần đây được phục nguyên chức sải bước tiến lên: "Khởi bẩm bệ hạ, hôm qua Càn vương thất tế tổ, tuyên thệ trước khi xuất quân đã tuyên cáo cho thấy dã tâm Đông xuất, nghe nói đại quân do Doanh Vô Khuyết, sắp tiến về phía Đông, hắn hiện đã đột phá tới ngộ Thần cảnh, nắm giữ hai loại thần thông là Lĩnh vực sát phạt cùng Lục Sinh đồ hồn.

Càn Quốc sớm không tuyên bố muộn không tuyên bố Đông xuất, hiện khi thời hạn bình yêu đại chiến qua được gần nữa năm thì tuyên bố rõ ràng chính là nhằm vào chúng ta Sở Quốc tới. Dã tâm như thế!Làm cho người ta cười chê!"

Mễ Đạc nhíu mày lại: "A? Lại có việc này? Khuất Ái Khanh, ngươi thấy thế nào?"

Chương 1150: Lừa mình dối người Chương 1150: Lừa mình dối người

Người dịch: PrimeK Tohabong

Khuất Nghi cất cao giọng nói: "Càn âm mưu tiến về phía Đông đã mấy trăm năm nay, nhưng có Lê Sở hùng cứ phía trước, đều là không công mà lui, lúc này mới cách xa nhau bao nhiêu năm, liền không đem Đại Sở chúng ta để vào mắt. Thần cho là, bệ hạ khi phái binh tây tiến, cho những mã phu đón đầu thống kích, để triệt để đánh tan ý định Đông xuất của chúng!"

Một phen, âm vang hữu lực.

Không biết rõ tình hình, thậm chí thật coi là Càn Quốc chỉ là một loại tôm tép nhãi nhép.

Nếu như chỉ nhìn lịch sử, thì lời này có chút chính xác

Lê Sở tranh bá mấy trăm năm, Càn Quốc một mực tại mưu cầu Đông xuất, hoặc là Liên Lê công Sở, hoặc là liên Sở Công Lê, còn cùng hai nước thông gia không ngừng, hai nhà đều hứa hẹn qua giúp Càn Đông xuất nhưng đều nuốt lời

Nhưng bây giờ……

Lại nói như vậy, có phải hay không liền có chút lừa mình dối người?

Nhưng rất nhiều người thật giống như cũng không cho rằng như vậy.

Từng người rời khỏi hàng

“Thần tán thành!”

“Thần tán thành!”

“Thần tán thành!”

“Đón đầu thống kích!”

Những người khác: “……”

Mễ Đạc nhưng thật giống như nghe được hết sức kích động, nặng nề mà vỗ vỗ đùi: “Tốt! Thế nhân đều nói Sở Quốc ta sau trận bình yêu bị đánh gãy cột sống, nhưng nhìn hiện tại, người người đều là thẳng thắn cương nghị!

Sở là đại quốc rộng lớn, há sao lại để cho loại hổ lang phạm biên cương của ta!

Chư Khanh cảm thấy……

Trận chiến này ai đi phù hợp?”

Khuất Nghi lúc này tiến lên một bước: “Bệ hạ! Doanh Vô Kỵ chính là ta Đại Sở Thần Tướng, lập công lớn trong bình yêu đại chiến, đương triều gần nửa năm, nhưng xưa nay không yêu cầu triều đình cái gì, khiến thần vô cùng cảm động.

Thần nghe nói, Doanh tướng quân vốn chính là tuyển chọn cho vị trí Càn thái tử, mẫu tộc lại bị gian nhân hãm hại, bị Càn Quốc giam cầm, gián tiếp phải lưu lạc đến Đại Sở định cư.Mà vị trí thái tử của Doanh tướng quân lại bị gian nhân đoạt được!Thù này, không đội trời chung! Hôm nay chính là cơ hội

trời cho để Doanh tướng quân báo thù, thần cảm thấy bệ hạ nên giúp người hoàn thành ước vọng, cho Doanh tướng quân một cơ hội để giải quyết tâm nguyện.

Mặc dù Cường Tề lúc nào cũng có thể sẽ xâm lấn, nhưng Doanh tướng quân đều có thể buông tay hành động!

Cường Tề cho dù động thủ.

Chúng ta cũng sẽ ra sức chống cự, tranh thủ cho Doanh tướng quân một đoạn thời gian!"

Mễ Đạc: "……"

Mễ Tinh Ly: "……"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Mọi người tại đây: "……"

Tất cả mọi người có chút bị Khuất Nghi làm trầm mặc.

Tất cả mọi người có thể đoán được, Càn Quốc vừa ra binh, Tề Quốc tất nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Nhưng khối xương cứng Doanh Vô Khuyết này ai cũng không muốn gặm, Khuất gia không muốn cùng Doanh Vô Khuyết đối tuyến ai cũng có thể nghĩ đến.

Nhưng bọn hắn vẫn thật không nghĩ tới, Khuất Nghi thế mà có thể nói ra một cách hay ho, vô sỉ như vậy.

Dăm ba câu, chẳng những đem xương cứng giao cho Doanh Vô Kỵ, còn đem xương cứng này hình dung thành một tảng mỡ dày.

Cục thịt béo này.

Hắn không muốn ăn.

Cố ý để lại cho Doanh Vô Kỵ.

Độ khó bị hắn giảm đi rất nhiều, coi như đánh thắng, giống như cũng không thể coi là đại công.

Ngược lại giống như chiến trường khác.

Cường Tề……

Uổng cho ngươi nói ra được!

Tề Quốc hoàn toàn chính xác không kém, nhưng biểu hiện tại bình yêu đại chiến, so với Càn Quốc chí ít kém một cấp bậc.

Doanh Vô Kỵ cũng bị lời nói này của hắn kinh diễm không nhẹ, không nghĩ tới Khuất Nghi thật đúng là tiểu thiên tài.

Khuất Nghi lời nói này vừa ra.

Đại thần Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu lại nhao nhao phụ họa.

"Thần tán thành!"

"Thần tán thành!"

"Thần tán thành!"

Bọn hắn đồng ý, vậy dĩ nhiên có người không đồng ý, trên triều đình lập tức nhao nhao.

Song phương dựa vào lí lẽ biện luận.

Nhưng cuối cùng, phái Khuất Nghi chiếm cứ thượng phong.

Một là tìm lý do thực sự hay ho.

Hai là trận này tranh luận, Mễ Tinh Ly trước kia sức chiến đấu mạnh nhất vẫn không ra mặt

Doanh Vô Kỵ tò mò xem xét Mễ Tinh Ly một chút, không biết nàng đến tột cùng tính toán gì.

Mễ Tinh Ly không nói gì, chỉ là thừa dịp sự chú ý của người khác đang tập trung vào tranh luận liền lén trừng mắt

với Doanh Vô Kỵ, trong tươi cười rất có ý vị giảo hoạt.

"Yên lặng!"

Mễ Đạc phất tay dừng lại, cười híp mắt nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Doanh tướng quân, trận chiến này ngươi có bằng lòng hay không mang binh nghênh địch?"

Lời này vừa nói ra.

Ánh mắt mọi người đều chuyển dời đến Trên thân Doanh Vô Kỵ.

Nhất là Khuất Nghi, ánh mắt cực kỳ nóng rực.

Lần trước hắn cảm thấy Doanh Vô Kỵ rất mạnh.

Nhưng cũng cho rằng, mạnh là do Bạch Gia quân mạnh.

Mà Càn Quốc lại là cả thế gian đều biết hổ lang chi quốc, hiện tại càng là không biết từ nơi nào thu được tài nguyên tu luyện, cơ hồ hoàn toàn bổ túc được thực lực trung tầng, toàn dân binh tốt bên dưới binh lực làm cho người ta sợ hãi.

Chính là Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu liên thủ ngăn cản, chỉ sợ không qiua được một trận

Hắn ngược lại là muốn nhìn, Doanh Vô Kỵ có tiếp cái gốc rạ này hay không.

Nếu là không dám, hắn liền cho thêm một mồi lửa.

Doanh Vô Kỵ lại chỉ là cười cười: "Mạt tướng nguyện ý lãnh binh!"

Nghe nói như thế.

Khuất Nghi đầu tiên là ngơ ngác một chút, sau đó nụ cười trên mặt càng xán lạn, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ thế mà tuổi trẻ khinh cuồng như vậy, nghe nói trước kia tại Lê Quốc biểu hiện được tương đương xảo trá, hẳn là tại Sở Quốc giả bộ thanh cao quá lâu, nên đầu óc rỉ sét?

“Tốt!”

Mễ Đạc cười ha ha: “Doanh tướng quân đến Sở Quốc đã hơn 5 tháng, khai giảng cung xây tửu phường, không ngừng bồi dưỡng nhân tài cho Sở quốc, lại cung cấp tài chính phong phú, cô lại chưa có ban thưởng.

Hôm nay Doanh tướng quân chủ động ôm lấy chiến sự, Cô rất tán thưởng dũng ý này

Bất quá……”

Nghe được chuyển hướng này.

Khuất Nghi trong lòng bỗng nhiên sinh ra một cỗ cảm giác không ổn.

Chương 1151: Phong ấp 5 thành Chương 1151: Phong ấp 5 thành

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mễ Đạc thanh âm vang dội, tiếp tục nói: “Bất quá Càn Quốc quả thật là hổ lang chi quốc, tuyệt không phải là hạng người dễ dàng, một trận chỉ sợ không phải trong thời gian ngắn có thể đánh xuống. Đại tranh chi thế, khi mưu tính sâu xa, bây giờ Sở Quốc Tây Bộ có 5 Thành cùng Càn Quốc giáp giới, chỉ sợ về sau mấy năm cũng sẽ không thái bình, chính là cấp bách cần thâm canh trọng trấn quân sự.

Doanh tướng quân chính là mãnh tướng thiên hạ.Chỉ cần một trận Doanh tướng quân không rơi vào thế hạ phong, cô liền phong ngươi làm Trấn Tây Hầu, Phong Ấp 5 thành!

Như thế nào?”

Lời này vừa nói ra.

Cử triều sợ hãi.

Nhất là Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu, càng là lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sở Quốc biến pháp đã kéo dài năm tháng, mặc dù còn không có đưa tay vào đất phong này, nhưng cũng đã có không nhỏ động tác.

Như 5 thành Tây Bộ vốn là đất phong mấy tiểu tộc họ Mễ, kết quả bọn hắn lo lắng cùng Càn Quốc cứng rắn, Mễ Đạc sớm muộn sẽ thò tay vào vùng đất phong này.

Nhưng bây giờ……

Ngang ngược phong cho Doanh Vô Kỵ.

5 thành này không tính là màu mỡ, nhưng lại là con đường thương mại trọng yếu của Sở Càn, Sở Viêm, tương đương béo bở

Như thế, nếu là giao cho Doanh Vô Kỵ, đến lúc đó chiến sự đánh xong, nhất định có thể kéo dài tiến độ biến pháp

"Bệ hạ không được!"

Khuất Nghi căn bản không cho Doanh Vô Kỵ trả lời cơ hội, trực tiếp tiến lên một bước, trên mặt thần sắc lo lắng nói "Bệ hạ! Đại Sở quốc phúc ngàn năm, còn chưa bao giờ xuất hiện qua tiền lệ phong đất cho họ khác, Doanh tướng quân mặc dù là đương đại Thần Tướng, nhưng thể chế tổ tông không thể phế, xin bệ hạ nghĩ lại!"

Lại là một đám phụ họa.

"Bệ hạ nghĩ lại!"

"Bệ hạ nghĩ lại!"

"Bệ hạ nghĩ lại!"

Thấy cảnh này, Doanh Vô Kỵ kém chút bị chọc cười.

Hắn mặc dù không thế nào tham dự triều sự, nhưng mỗi lần đại triều hội đều sẽ có mặt.

Đây cũng là tuyệt chiêu Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu.

Trong lúc mơ hồ, hắn cũng cơ bản xác định ý nghĩ Mễ Tinh Ly, cùng chính mình đoán mười phần tiếp cận.

"Tựa như là có chuyện như vậy!"

Mễ Đạc một bộ bừng tỉnh đại ngộ bộ dáng, chỉ là lông mày hơi vặn, còn giống như có chút ưu sầu: "Nhưng Càn Quốc tuyệt không phải sự tình xử lý dễ dàng, bất luận ai đánh một trận, đều phải có vị trí trấn Tây hầu này, không phải vậy cương vực Đại Sở bất ổn! Cũng không thể để Doanh tướng quân đánh lùi Càn Quốc, phong Trấn Tây Hầu cho người khác?"

Khuất Nghi: "……"

Mọi người khác: "!!!"

Doanh Vô Ky: ┐(￣ヮ￣)┌

Thật có ý tứ.

Loanh quanh một vòng như vậy, Sở Vương đây là lừa gạt chó tiến đến giết!

Trong lúc nhất thời.

Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, thần sắc đều tương đương xoắn xuýt.

Khuất Nghi đều nghiến đến trẹo quai hàm

Cuối cùng.

Hắn vừa ngoan tâm, giậm chân một cái, tiến lên một bước: "Như bệ hạ không bỏ, mạt tướng nguyện mang binh lực kháng cường Càn!"

Giờ thành cường Càn rồi

Bất quá……

Doanh Vô Kỵ nhếch nhếch miệng, các ngươi xác định chính mình có thể đỡ nổi Doanh Vô Khuyết không? yêu mạch của ta bị bọn chúng gặm được một miệng lớn ……

Hắn hướng Mễ Tinh Ly liếc nhìn.

Cô nàng này giúp mình tìm pháo hôi, thật đúng là nhọc lòng!

Trấn Tây Hầu-một con mồi mập như thế đều có thể lôi ra được?

Mễ Tinh Ly cảm nhận được ánh mắt Doanh Vô Kỵ, trừng mắt nhìn lại hắn, con mắt híp lại thành một khe nhỏ.

…….

Một hồi đại triều hội kết thúc viên mãn.

Cuối cùng quyết định ba nhà Khuất Cảnh Chiêu liên thủ chống đỡ cường hãn, do Khuất Nghi đảm nhiệm đại nguyên soái kháng chiến, dẫn dắt quân ba gia tộc cùng đi Tây Cương, Bình Yêu Thần Tướng Doanh Vô Kỵ dẫn dắt quân đội tôn thất tùy thời đề phòng Tề quốc xâm lược.

Sự sắp xếp này, nhất định phải giữ bí mật nghiêm ngặt với bên ngoài, khi hai đội quân xuất chinh, được giữ bí mật tại Sở quốc, không được bại lộ thân phận dưới bất kỳ hình thức nào, khiến quân địch không đoán được rốt cuộc là ai.

Hết thảy dường như đều vui vẻ.

Chỉ là, sắc mặt ba người Khuất Cảnh Chiêu đều có chút ngưng trọng.

Sau khi Đại Triều Hội kết thúc.

Doanh Vô Kỵ cười nhạt hướng Khuất Nghi chắp tay "Khuất tướng quân đại nghĩa, không nghĩ tới ta mới vào triều

làm quan được 5 tháng, Khuất tướng quân liền nguyện ý dẫn đại quân thay Doanh mỗ báo thù, thật sự làm cho Doanh mỗ không khỏi cảm động, chờ Khuất tướng quân khải hoàn, Doanh mỗ nhất định thiết yến khoản đãi chư vị!"

Khuất Nghi: "……

Nói thật.

Hắn cũng không nghĩ tới, hôm nay chính mình sẽ chủ động thỉnh chiến.

Mặc dù hắn không cho rằng Càn Quốc có thể nhất cử phá tan Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu liên quân.

Nhưng Càn Quốc quân đội quả nhiên là mãnh thú hồng thủy, chí ít biểu hiện tại bình yêu đại chiến, cao hơn ra Khuất Cảnh Chiêu một cái cấp bậc.

Dù là Tây Cương hùng cứ 5 thành, bọn hắn cũng không dám xem thường có thể giữ vững.

Dù sao……

Càn Quốc hổ lang chi quốc bực này, khí giới công thành có thể không có chút nào kém, mà lại những năm gần đây chiến tích quá mức chói lọi, mặc cho ai nhìn thấy đều sẽ có tâm lý chột dạ.

Trước kia Sở Quốc, có lẽ còn có thể có chút hào hùng, cho là Càn không đáng để lo.

Nhưng lần trước bình yêu đại chiến, tấm màn che vén bức màn thực lực của Càn Quốc

Lần này.

Không có cách nào.

Trấn Tây Hầu, đối với ba nhà thật sự là quá trọng yếu.

Trước đó bọn họ đã cực kỳ kiềm chế, Mễ Tinh Ly từng bước ép sát, cơ hồ khiến bọn hắn dồn đến bên vách núi.

Ba nhà tự mình khai tộc sẽ, thậm chí đã có người đưa ra muốn hay không lật đổ vương thất hiện tại, dù sao hiện tại biến pháp, hoàn toàn chính là làm theo phương hướng biến pháp Lê Quốc.

Ngụy Hàn còn có thể lập quốc.

Bọn hắn Khuất Cảnh Chiêu có thể lập quốc?

Mặc dù đề nghị này bị ba nhà gia chủ liên thủ đè xuống, nhưng đủ để thấy trong lòng bọn họ nén giận thế nào.

Chương 1152: Vị trí Tây Hầu Chương 1152: Vị trí Tây Hầu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hiện tại chỉ cần đánh thắng Càn Quốc, liền có thể lật về một thành, thậm chí nhờ vào đó triệt để xóa bỏ biến pháp, cớ sao mà không làm?

Cũng đỡ được nội chiến.

Dù sao nội chiến là phương thức cuối cùng

Chỉ là……

Giúp ngươi báo thù?

Khuất Nghi nhìn khuôn mặt tươi cười của Doanh Vô Kỵ, cơ bắp bộ mặt không khỏi có chút run rẩy, làm sao cảm giác có chút giận dữ

Nhưng hắn hay cười nói: “Ngươi ta là quan đồng liêu, hẳn là!”

Doanh Vô Kỵ gật đầu cười, lại hiếu kỳ mà hỏi thăm: “Đúng rồi! Nếu như các ngươi thật có thể đánh lui Càn quân, vị trí Trấn tây hầu của các ngươi ai ngồi?”

Khuất: "……"

Cảnh: "……"

Chiêu: "……"

Bây giờ liền bắt đầu châm ngòi ly gián?

Kỳ thật từ khi Khuất Nghi đưa ra ý muốn kháng càn, bọn hắn liền nghĩ đến cái vấn đề này.

Nhất định đây là kế sách của Mễ Đạc.

Một là bức bách ba nhà cứng với Càn Quốc.

Một phương diện khác cũng có thể châm ngòi quan hệ ba nhà.

Nhưng……

Ngươi nghĩ rằng chúng ta dễ châm ngòi như vậy à?

Khuất Nghi cười nhạt một tiếng: "Cho dù ai là Trấn Tây Hầu, vậy cũng đều là Trấn Tây Hầu Đại Sở chúng ta, vị trí hầu tước xưa nay không công danh lợi lộc, mà là chúng ta chính là tay chân của Đại Sở! Về phần đến tột cùng rơi vào ai trên thân, tự nhiên là giao cho bệ hạ, chọn lựa sau cuộc đại chiến."

"Tốt!"

Doanh Vô Kỵ vỗ tay: "Khuất tướng quân có đức độ, một lòng vì nước, Doanh Mỗ bội phục! Khỏi cần phải nói, Doanh Mỗ chờ in tốt của chư vị, Ngày khải hoàn kháng Càn, tất tặng mỗi vị một hũ lớn rượu mạnh!"

Nghe nói như thế, mọi người tại đây con mắt cũng không khỏi sáng lên.

Rượu Bạch Gia Sơn Trang ngon, bọn hắn đều là hưởng qua, đối với những rượu này, có loại cảm giác giống như thăng thiên.

Chỉ là một ngụm nhỏ, cũng đã bắt đầu nhớ thương.

Đáng tiếc có tiền mà không mua được, trên thị trường cực kỳ khan hiếm, có thậm chí bị nước khác mua với giá cao.

Mua được một hũ lớn.

Cơ bản nghĩ cùng đừng nghĩ.

Không nghĩ tới hôm nay còn có loại phúc lợi này.

Liền ngay cả người Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu, đều nghe được có chút ý động.

Bất quá cũng không cho Doanh Vô Kỵ cơ hội tiếp tục châm ngòi ly gián, lại hàn huyên vài câu, liền nhanh chóng rời đi đại điện.

"Vô Kỵ! Ngươi lưu lại một chút!"

Mễ Đạc cười vẫy vẫy tay

Đợi đến quần thần đi hết , mới mang theo thái tử cùng Mễ Tinh Ly còn có Doanh Vô Kỵ đi vào thiên điện.

"Nghĩa phụ!"

Doanh Vô Kỵ không khỏi cười nói: "Chiêu này của phụ vương cao thâm!"

Mễ Đạc cười khoát tay áo nói: "Hay là Tinh Ly nghĩ ra được, ngược lại là một biện pháp tốt, chính là có chút mạo hiểm."

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu: "Mạo hiểm đó đáng giá, không thả mồi to thì làm sao câu được 3 con cá lớn Khuất Cảnh Chiêu? Vị trí Hầu tước, hoàn toàn chính xác sẽ tạo thành phiền toái không nhỏ, nhưng cũng phải bọn hắn có bản lĩnh cầm mới được!"

Thái tử Mễ Lụa nhịn không được hỏi: "Vô Kỵ huynh, huynh cũng cảm thấy Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu thủ không

được Càn quân?”

Doanh Vô Kỵ hơi ngẫm nghĩ một chút: Đương nhiên.Ngươi cũng không biết bọn hắn ăn của ta bao nhiêu yêu mạch tài nguyên.Để cho ta đi cứng rắn, ta đều có chút rụt rè.Theo ta, hôm nay Càn quân sớm đã không phải hai năm trước có thể so sánh, mặc dù Tây Cương có năm tòa hùng thành, nhưng chỉ bằng bọn hắn muốn ngăn trở Doanh Vô Khuyết, vẫn còn có chút khó khăn. Cho dù có thể ngăn cản, sợ rằng cũng phải tiêu hao không ít binh lực.”

Mễ Duy nhẹ gật đầu: “Nếu bọn họ binh lực đại suy, ta ngược lại thật ra muốn nhìn, bọn hắn sao có thể ngăn trở biến pháp. Tinh Ly lần này, thật sự là mưu kế hay !”

“Vương Huynh quá khen!”

Mễ Tinh Ly cười nhạt trả lời.

Doanh Vô Kỵ thì là nhìn nhìn huynh muội biểu hiện, như có điều suy nghĩ.

Hai huynh muội ruột thịt cùng mẹ sinh ra, quan hệ tất nhiên là cực kỳ tốt, mà lại đoạn thời gian này Mễ Tinh Ly biến pháp, Mễ Lụa giúp nàng chia sẻ không ít hỏa lực.

Nhưng…… Vẫn còn có chút là lạ.

Mễ Đạc cười hỏi: “Vô Kỵ! Đối với trận đại chiến này, con có ý kiến gì không?”

Doanh Vô Kỵ suy nghĩ một lát: “Kỳ thật cũng không có ý kiến gì, tử chiến chính là, đây chính là một trận khảo nghiệm đối với Sở Quốc chúng ta, không cho phép mảy may đầu cơ trục lợi, chỉ cần chúng ta có thể gánh vác được, liền có thể triệt để tẩy đi hình tượng là miếng thịt béo trong lòng bọn họ. Duy nhất có vấn đề, chính là sự tình thay quân……”

Dựa theo Ý nghĩ của Mễ Tinh Ly.

Khẳng định là muốn cho Khuất Cảnh Chiêu thay mình tiêu hao một chút Càn quân, chờ bọn hắn không chống nổi, chính mình vào gánh vác

Đối với mình, đây nhất định là sách lược cực tốt.

Nhưng còn đầu bên kia còn có Tề Quốc, thay quân là cần có thời gian, trong này có nhiều chi tiết phải xử lý.

Mễ Đạc cười hỏi: "Con có thể xử lý không?"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Đương nhiên có thể!"

"Tốt!"

Mễ Đạc không khỏi cười to: "Sở Quốc có Vô Kỵ thay Cô phân ưu, thật là may mắn của Cô, là chuyện may mắn của quốc gia. Chỉ cần có thể đánh lui Càn Quốc, cái vị trí Trấn Tây Hầu liền cho con ngồi"

Doanh Vô Kỵ: "Nếu nghĩa phụ nguyện ban thưởng, Vô Kỵ cũng không chối từ"

Nghĩa phụ nghĩa tử liếc nhau.

Đều mỉm cười lộ ra vẻ hiểu ý.

Biến pháp căn bản, chính là vấn đề quyền sở hữu thổ địa.

Doanh Vô Kỵ là phái biến pháp kiên định biến không có khả năng làm những chuyện này.

Trên danh nghĩa năm tòa thành trì phong cho Doanh Vô Kỵ, đến lúc đó trở tay một đợt trả lại Vương Thổ, trực tiếp đem thủy triều biến pháp đẩy lên cao nhất.

Bức số có.

Ăn ý có.

Đây cũng là nguyên nhân Doanh Vô Kỵ xuôi chèo mát mái trong mấy tháng này.

Chương 1153: Thèm rượu ngon Chương 1153: Thèm rượu ngon

Người dịch: PrimeK Tohabong

“Rất tốt!”

Mễ Đạc cười xoa xoa tay: “Đúng rồi! rượu ngon của con lại cho ta thêm vài hũ, đang thèm!”

“Được ạ!”

Doanh Vô Kỵ cười gật đầu: “Nghĩa phụ, nếu là không có sự tình khác, vậy c on trước hết rút lui?”

Mễ Đạc gật đầu: “Nghỉ ngơi thật tốt, Quốc vận Sở quốc, phải xem dựa vào con!”

Doanh Vô Kỵ khách khí lễ một cái, liền rời khỏi thiên điện.

Còn chưa đi mấy bước

Mễ Tinh Ly liền đuổi tới: “Doanh Huynh chờ muội một chút!”

Doanh Vô Kỵ nhìn nàng một chút, nhịn không được cười nói: “một chiêu này của muội rất ác độc!”

Mễ Tinh Ly cười hì hì nói: “Đây không phải là không nỡ để huynh thụ thương, dù sao huynh cũng không có nhiều vốn liếng. Nếu huynh phá sản, muội sẽ đau lòng!”

Doanh Vô Kỵ: “……”

Mễ Tinh Ly nhếch miệng: “Xì! Có bốn cái cô vợ trẻ, thế mà không hiểu phong tình. Đúng rồi, kỳ thật muội còn có một cái lo lắng.”

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Cái gì lo lắng?”

Mễ Tinh Ly hít sâu một hơi: “Càn Tề coi chúng ta như quả hồng mềm, nhưng kỳ thật mục tiêu tiến công của bọn chúng,

cũng không chỉ có chúng ta. Nếu là Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu ngăn cản quá mức, lại hoặc là Doanh Vô Khuyết không có quyết tâm tử chiến đến cùng, chỉ sợ…… Doanh Huynh! Huynh học xong thần thông nhiều như vậy, nếu như ta đoán không lầm, pháp thuật của Khương Nhạc Thanh hẳn là huynh cũng học được, Càn Quốc bên kia người có thể thể lợi dụng được hay không?"

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười nói: "Muội biết nhiều bí mật của ta như vậy, không sợ bị ta diệt khẩu à?"

"Xì!"

Mễ Tinh Ly gắt một cái, cười tủm tỉm nói: "Huynh thật đúng là không phải người tốt, rõ ràng có phương thức tốt hơn chắn miệng của muội, huynh hết lần này tới lần khác lựa chọn diệt khẩu."

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Cái gì?"

"Cưới muội đi!"

Mễ Tinh Ly chỉ chỉ mũi mình, lại nhanh chóng đem ánh mắt chuyển dời đến một bên, khoát tay áo nói: "Thôi không trêu huynh nữa, tóm lại chúng ta phải nghĩ được một biện pháp để Doanh Vô Khuyết cùng Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu liều mạng!"

Doanh Vô Kỵ cười hắc hắc: "Nhất định rồi, bọn hắn không liều mạng, vậy chúng ta chẳng phải mất công?"

Mễ Tinh Ly duỗi cái lưng mệt mỏi: "Sắp đánh trận, hôm nay huynh tốt nhất nghỉ ngơi, nhớ kỹ bồi bổ thân thể, tốt nhất để Bạch Nương Nương nướng thịt dê cho huynh ăn."

Doanh Vô Kỵ có chút ngạc nhiên, cô nàng này trước đó mặc dù cũng quan tâm chính mình.

Thế nhưng không có quan tâm như thế .

Quan tâm đến cả thân thể mình?

Đang chuẩn bị nói cái gì.

Đã thấy nàng mím môi một cái, nói bổ sung: "Đêm nay muội cũng đi ăn!"

Doanh Vô Kỵ: "……"……

Dê nướng nguyên con ăn ngon thật.

Mễ Tinh Ly rất hài lòng.

Tiện tay ôm đi vài hũ rượu ngon, liền cười hì hì rời đi.

Doanh Vô Kỵ đứng dậy, đi tới phòng luyện công.

Trong phòng luyện công mặt có một cái khung sắt.

Khung sắt bên trên treo một bộ chiến giáp màu đen vàng, chừng nặng mấy ngàn cân.

"Chậc chậc!"

Thời điểm lau áo giáp, Doanh Vô Kỵ không khỏi hơi xúc động, lúc mà Cơ Động bảo giáp tặng anh hùng còn rõ mồn một trước mắt, không nghĩ tới đã qua thời gian dài như vậy.

"Cộc cộc cộc!"

Tiếng đập cửa vang lên.

Doanh Vô Kỵ cười nhạt một tiếng: "Vào đi!"

Một thanh niên râu ria xồm xoàm sải bước đến gần.

Không ai khác.

Chính là Nam Cung Vũ.

Khoảng cách bình yêu đại chiến mới qua 5 tháng, hình tượng của hắn và khí chất lại phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nếu như nói trước đó hắn là thiên chi kiêu tử quý khí mười phần.

Hiện tại thì không hề giống công tử ca trước kia.

Có chút nội vị hiệp khách u buồn.

Nam Cung Vũ vì thời gian dài không lộ vẻ vui vẻ nên khóe miệng kéo ra một tia miễn cưỡng được gọi là nụ cười: "Huynh tìm ta?"

Doanh Vô Kỵ xem xét hắn một chút: "Ta có một trận chiến cần ngươi đến đánh!"

Nam Cung Vũ nhãn tình sáng lên: "Đánh Cơ Động?"

Doanh Vô Kỵ khóe miệng co quắp một chút: "Còn chưa tới thời điểm đánh Cơ Động đánh thời điểm, qua một thời gian ngắn Tề Quốc có thể sẽ xuất binh, ta chỉ cấp ngươi 100.000 binh lực, ta đưa cho ngươi nhiệm vụ không phải phòng thủ, là bằng tốc độ nhanh nhất, đánh gãy chân Tề Quốc, ngươi có nắm chắc không?"

Nam Cung Vũ chăm chú suy tư một hồi, chắc chắn gật gật đầu: "Có thể!"

"Tốt!"

Doanh Vô Kỵ từ trong ngực móc ra một cái người gỗ giao cho trong tay hắn: "Đánh không lại dùng cái này!"

Nam Cung Vũ cũng không từ chối, nhẹ gật đầu liền đem đồ vật thu vào.

Doanh Vô Kỵ có chút im lặng: "Ngươi cũng không có lời khác muốn nói sao?"

"Không có!"

"Ngươi nói chuyện có thể hay không nhiều hơn ba chữ?"

"Không cần thiết."

“Vậy sao ngươi chỉ huy?”

“Dựa vào ánh mắt.”

“Ngươi cái này rất ảnh hưởng đến hiệu suất câu thông, đánh thua làm sao bây giờ?”

“Không quan hệ!”

Nam Cung Vũ bị hắn chỉnh có chút phiền, rốt cục nói một câu có dáng dấp: “Cái binh lực này, nếu ta còn không đánh lại, đưa đầu tới gặp!”

Doanh Vô Kỵ bất lực vuốt vuốt đầu: “Đi! Biết, ngươi về trước đi nghỉ ngơi đi, cụ thể hạng mục công việc tiệc tối ngươi cùng Trương phó tướng quyết định.”

“Được!”

Nam Cung Vũ trịnh trọng nhẹ gật đầu, liền ra khỏi phòng luyện công.

Lúc trước khi ra cửa, hắn quay đầu hỏi: “Vậy còn huynh?”

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Ta tự có sắp xếp.”

Nam Cung Vũ “A” một tiếng, cũng không quay đầu lại liền rời đi.

Doanh Vô Kỵ có chút nhức cả trứng, bất quá lại cũng không lo lắng, có tài nguyên Thiên Nhân tộc tài nguyên, cộng thêm chính mình điên cuồng nện nguyên thạch, Nam Cung Vũ đã đột phá Binh Nhân Cảnh, mặc dù không thể lập tức ngộ ra thần thông, nhưng Nam Cung gia binh pháp cùng chiến trận chi pháp, hắn đã sớm nắm giữ.

Hiện tại Sở quốc là miếng thịt mỡ hiếm thấy, hai nước Càn Tề trong giai đoạn đầu tiên sẽ xuất ra binh lực cực mạnh

Làn sóng này, cần phải ngăn chặn

Không chỉ ngăn chặn còn phải đánh cho chúng kinh hồn táng đảm

Đánh một đòn để đỡ phải hứng cả trăm đòn

Chương 1154: Hoàn cảnh biến pháp Chương 1154: Hoàn cảnh biến pháp

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tuy nhiên, hiện tại hoàn cảnh tiến hành biến pháp tại Sở quốc có chút đáng lo.

Sở Quốc coi Càn Quốc coi là mối họa lớn nhất, cho nên tài nguyên có hạn đều đi gia cố vào tường thành tại biên giới Càn Sở, biên cảnh Sở Tề lại không có động thái gì lớn.

Thủ ?

Thủ cái shit gì!

Co đầu rút cổ tại trên tường thành, làm sao phát huy ra ưu thế tinh nhuệ của mình

Chính là muốn đánh gãy chân của bọn hắn!

Chẳng những muốn đánh gãy chân Tề Quốc!

Còn muốn đánh gãy chân Càn Quốc!

Phòng thủ?

Từ rời đi Lê Quốc một khắc này, trong từ điển của ông mày không có chữ phòng thủ!

Thủ có thể giữ vững cái gì?

Phần lớn tinh nhuệ đều giao cho Nam Cung Vũ, lại thêm có Trương phó tướng, nếu là không giành được chiến thắng đoán chừng Nam Cung Vũ sẽ xấu hổ đến tự sát.

Mà chính mình…… Còn có nhiệm vụ trọng yếu hơn đi làm.

Doanh Vô Kỵ đối với hắn rất có lòng tin, chỉ là có chút lo lắng trạng thái tinh thần của tên này, có thể xin miễn hết những giao lưu không cần thiết.

Mỗi ngày đều là tu luyện cùng đọc binh pháp.

Tâm tâm niệm niệm vì trả thù Cơ Động.

Doanh Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn về phía địa đồ, như có điều suy nghĩ, như thế nào mới có thể để Doanh Vô Khuyết liều mạng với Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu?

Hoặc là cân nhắc nghịch hướng.

Khuất Cảnh Chiêu biết tìm phương thức gì, để Doanh Vô Khuyết không nguyện ý liều mạng chơi bọn họ?……

……..

Đêm đó ba nhà Khuất Cảnh Chiêu liền tổ chức Hội nghị kháng Càn lần thứ nhất.

Dù sao đây chính là cường địch ít có, đáng giá bọn họ sẵn sàng đón quân địch.

Mấy vị đại tướng thảo luận vô số sách lược ứng đối, cuối cùng ra được một kết luận: căn cứ theo tố chất quân của Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu cùng lợi thế thành trì, coi như Doanh Vô Khuyết mạnh hơn cũng rất khó tấn công được, trừ phi…… xe bắn đá của bọn chúng có thể đập sập tường thành.

Đây là vấn đề chi phí.

Nếu như Càn Quốc gánh được chi phí này, thì phải nghĩ biện pháp hủy khí giới công thành

Có thể hủy đi khí giới công thành, nhất định phải cùng Tinh nhuệ Càn quân cứng rắn, điểm ấy khiến người ta tương đối đau đầu.

Đám người thảo luận nửa ngày, đều không ra kết quả gì.

“Chỉ cần để Càn Quốc không nỡ chi ra nhiều chi phí, thành này của chúng ta liền có thể giữ được!”

Khuất Nghi đưa ra kết luận.

Chỉ là cái kết luận này giống như chả phải kết luận gì mà là thứ mọi người đều biết.

Nhưng vấn đề là, Doanh Vô Khuyết cũng không phải người nhà mình, ai có thể can thiệp vào quyết định của hắn, để hắn không bỏ ra quá nhiều chi phí như vậy?

Mắt thấy tình hình có chút xấu hổ.

Khuất Nghi mỉm cười: “Kỳ thật Càn Quốc quyết định công Sở, đơn giản cũng là bởi vì cảm thấy Sở Quốc chúng ta yếu hơn thôi, một khi phát hiện chúng ta không phải quả hồng mềm, rất có thể liền sẽ chuyển hướng quốc gia khác. Tỉ như……”

Tay của hắn rơi ầm ầm trên địa đồ.

Trầm giọng nói: “Hàn Quốc!”

Mắt đám người sáng lên, mặc dù Hàn Quốc cũng là một thành viên trong liên minh họ Cơ, nhưng Cơ Động cùng Chu Thiên Tử ngày đó náo ra động tĩnh cũng không nhỏ, liên minh họ Cơ đến tột cùng là tình huống như thế nào, mọi người trong lòng đều có chút suy đoán.

Mà Hàn Quốc sau khi lập pháp cũng bắt đầu biến pháp, nhưng nội dung biến pháp trọng yếu nhất chính là trung ương tập quyền, Hàn Vương Hàn Giả muốn gọt Hàn Du, Hàn Du không cho gọt.

Cho nên tiến trình chỉnh thể chính là hai thái cực so với Ngụy Quốc.

Biến pháp không thay đổi gì.

Chỉ toàn vội vàng nội đấu.

Chỉ cần Sở Quốc biểu hiện cường thế hơn, thì dẫn họa sang chỗ khác cũng không khó.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người có chút phấn chấn.“May mắn có tên xuẩn tài Hàn Du này!”

Nghe thấy thế Khuất Nghi cười cười, tiếp tục nói: “Nếu ta là Doanh Vô Khuyết, mục tiêu của ta khẳng định đầu tiên là lập công, nhưng muốn qua ải của chúng ta thì chúng ta sẽ xuất hết tinh nhuệ, cho bọn chúng nhìn xem con đường phía trước khó xơi thế nào”

Đám người nhìn về phía địa phương nơi mà ngón tay hắn chỉ, không khỏi cùng nhau nín thở, đây con đường công Sở mà Càn Quốc phải đi qua,.

Đây là không phải phòng thủ?

Ngược lại là chủ động xuất kích!

Nghe có chút hoang đường, nhưng nghĩ kỹ lại, hoàn toàn chính xác có thể thực hiện được Thừa dịp lúc này, trực tiếp dùng bộ phận tinh nhuệ nhất đánh với bọn chúng một trận .

Để cái đồ thái tử bỏ đi kia của Càn Quốc mở mang kiến thức một chút, người Sở chúng ta rất máu lửa

Chỉ cần Doanh Vô Khuyết thức thời, liền sẽ quay đầu đi đánh Hàn Quốc.

Dù là hắn thật cứng rắn đến cùng, Sở Quốc bên này coi như đánh không lại, cũng có thể liều chết hủy đi một nhóm khí giới công thành, giảm mạnh áp lực thủ thành.

Dù sao đều là phải chết

Đơn giản là chết sớm hay là chết muộn thì khác gì nhau.

Đánh như vậy.

Xác xuất thành công cao.

Còn đủ máu lửa!

Khuất Nghi ánh mắt lạnh thấu xương: "Chư vị tiếp đi?"

…….

Chủ tướng Cảnh gia cảnh lập ha ha cười nói: "Sau Bình yêu đại chiến, anh hùng thiên hạ đều nói Sở Quốc chỉ có Doanh Vô Kỵ là một mãnh tướng, những người khác đều là gà đất chó sành! Chúng ta đàn ông Cảnh gia không thể chịu nhục, lần này phải để những tên đó biết, không có cái gì gọi là vĩnh cửu! Không thể để người ta thấy Doanh Vô Khuyết đã mạnh đến mức có thể đánh tan tinh nhuệ 3 nhà chúng ta?"

Lời này vừa nói ra.

Mọi người nhất thời cười ha ha.

Trong lúc nhất thời, bọn hắn tâm tình đã thoải mái rất nhiều.

Khuất Nghi cũng là nhịn không được ngửa mặt lên trời cười to: "Tốt! Đã như vậy, vậy chúng ta quyết định như vậy đi! Ta cũng muốn nhìn xem, ba nhà chúng ta luyện binh phương pháp, xem có kém Doanh Vô Kỵ hay không!"

"Tốt!"

Quân cơ trong đại doanh, đám người phấn khởi…….

……..

Chương 1155: Gươm đao kiên quyết Chương 1155: Gươm đao kiên quyết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Càn Đô: bầu không khí lạnh thấu xương.

Khắp nơi đều là cảnh gươm đao kiên quyết.

Sau ngày tế tổ tuyên thệ trước khi xuất Đông, Càn tướng sĩ liền một mực mài đao xoèn xoẹt, tùy thời chuẩn bị công Sở.

Đêm dần khuya.

Càn vương cung.

Đèn cày sáng tỏ, Càn vương Doanh Việt ở trên cao vị, hình dáng gầy gò tiều tụy.

Đây là sự tình Đại thần Càn quốc lo lắng, không ai biết tại sao Càn vương già yếu đến nhanh như vậy, tựa như luyện Chuyên Húc nhiên huyết thuật.

Bất quá cũng không quá lo lắng.

Bởi vì thái tử Doanh Vô Khuyết đã quật khởi, thánh phẩm Linh Thai, Chuyên Húc đế thân, vừa mới đột phá Binh Nhân Cảnh, liền trực tiếp nắm giữ hai môn thần thông, nghe nói liền thân ngoại hóa thân đều đã nhập môn, khoảng cách ngụy thánh chỉ cách một bước.

Tuy nói Doanh Vô Kỵ càng thêm chói sáng, nhưng hắn thân ở Sở Quốc, thủ hạ cũng chỉ có 3.500 tinh nhuệ, nghe nói võ tướng được đào tạo từ học cung, nghe như chuyện tiếu lâm.

Trừ cái tên công tử phản quốc này, thiên hạ này liền không còn một ai có thể đánh đồng với Doanh Vô Khuyết.

"Không tồi!"

Doanh Việt nhìn một chút bộ dáng Doanh Vô Khuyết khoác kim giáp uy mãnh, trong lòng càng vừa ý, trong miệng không tiếc lời ca tụng: "Luận oai hùng, chính là số một lịch đại Càn vương!"

Nghe nói như thế.

Bạch Kiếp nhẹ gật đầu, rất tán thành.

Doanh Vô Khuyết cười nhạt một tiếng: "Phụ vương quá khen! dựa vào phụ vương cảm mến bồi dưỡng, không phải vậy nào có được như ngày hôm nay?"

Doanh Việt khẽ gật đầu: "những cử động này của chúng ta, tất nhiên đã khiến cho Sở Quốc phản ứng, bọn hắn đến tột cùng sẽ phái ra ai tới nghênh chiến vẫn không thể biết được. Như nghênh chiến chính là Vô Kỵ, ngươi có thể có lòng tin?"

"Đương nhiên là có!"

Doanh Vô Khuyết có chút phấn khởi: "Lần này nhất định là hắn! Đến lúc đó gặp được, con ngược lại thật ra muốn nhìn, rời đi các quốc gia tinh nhuệ, chỉ đem theo Sở Quốc tàn binh bại tướng, đến tột cùng có bao nhiêu cân lượng!"

Doanh Việt khoát tay: "Tin tức chưa có, không cần đoán bừa. Điền Thế chất, Tề Quốc các ngươi bên kia có thể đã nghe qua phong thanh gì?"

Đúng vậy.

Trong điện còn có một cái ngoại thần.

Chính là đã từng Điền Hầu con riêng Điền Văn Kính, bất quá Điền Hầu đã biến thành Tề Vương, Điền Văn Kính cũng chính thức trở thành một nước công tử.

Lần này đến đây.

Chính là thương lượng sự tình hai nước liên hợp phạt Sở.

Điền Văn Kính lắc đầu: "Về Càn vương, lần này Sở Quốc hành động có chút cơ mật, ta cũng không biết bọn hắn đến tột cùng như thế nào phái binh. Bất quá Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu bị từng bước ép sát, tất nhiên sẽ có cử động phản kháng mạnh chúng ta hai nhà, hoặc là đối mặt Doanh Vô Kỵ, hoặc là đối mặt Khuất Cảnh Chiêu, không có khác khả năng."

Nhìn như phân tích qua.

Kỳ thật là nói cũng như không

Bất quá cũng không có cách nào, đây là sự tình rõ ràng.

Hắn lần này tới, vốn là định hỏi thăm Càn Quốc xem có biết đối thủ của mình là ai hay không để đề ra chính sách, không nghĩ Càn Quốc bên này cũng không rõ ràng.

Cái này có chút khó chịu.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng Công Tôn Lệ.

"Bệ hạ, công tử Vô Kỵ gửi thư!"

"Hả?"

Doanh Việt không khỏi nhướng lông mày: "Trình lên!"

"Dạ!"

Công Tôn Lệ lên tiếng, liền bước nhanh đến, đem thư tín hiện lên cho Doanh Việt.

Tất cả mọi người tò mò nhìn sang.

Không nghĩ tới tại thời điểm mấu chốt này, Doanh Vô Kỵ vậy mà lại gửi thư.

Doanh Việt mở ra thư tín, trầm giọng thì thầm: "Biên Cảnh Sở Càn, có gan ta sẽ đập nát đầu chó của ngươi, nếu ngươi có thể nhìn thấy dáng dấp tường thành Sở Quốc ra sao, coi như ta thua……"

Đám người: "……"

Trong lúc nhất thời, bầu không khí có chút trầm mặc.

Cái này không giống như là tin, giống như là chiến thư.

Không phải chiến thư.

Giống như là trên lưu manh chửi nhau giữa đường giữa chợ.

Nhất là từ Doanh Việt trong miệng đọc lên, càng khiến cho Doanh Vô Khuyết lệ khí tràn đầy.

Điền Văn Kính nhịn không được cười nói: "Thế mà dùng cái kế khích tướng thấp kém này, chỉ e hắn cũng không ở bên trong chiến tuyền Càn Sở."

Doanh Vô Khuyết lại vụng trộm nhìn Doanh Việt một chút, lắc đầu nói: "Những kẻ dùng binh, hư hư thực thực, ta ngược lại cho là hắn nhất định ở bên trong chiến tuyến Càn Sở!"

Doanh Việt lông mày khẽ nhúc nhích: "Ngươi xác định?"

Doanh Vô Khuyết gật đầu: "Đương nhiên xác định! Phụ vương cũng biết, tên phản đồ họ Doanh này nổi danh miệng thối, mà lại có thù tất báo, có cơ hội báo này thù, làm sao có thể tuỳ tiện buông tha?

Lời này của hắn rõ ràng là muốn phái ra chủ lực, cưỡng ép chặn đánh chúng ta tại bên ngoài Biên cảnh Càn Sở bên ngoài, thậm chí trắng trợn phá hư đồ quân nhu khí giới, giảm bớt áp lực thủ thành của bọn chúng.

Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu biết binh lực chúng ta mạnh, dám cùng chúng ta cứng đối cứng sao?

Nhiều không nói, ai không biết Càn quân chúng ta mạnh hơn Tề Quân, Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu không có ngu như vậy, chọn xương cứng gặm!"

Điền Văn Kính: "Á? Ngươi dám nói?"

"Nhỡ mồm, ha ha ha……"

Doanh Việt vuốt râu cười to, có chút tán dương Doanh Vô Khuyết: "Không nghĩ tới thời gian ngắn như vậy, ngươi liền nhìn ra ý nghĩ của hắn, xem ra trong khoảng thời gian này cũng không bỏ mặc binh pháp"

Thật sự là hắn nghĩ như vậy.

Bởi vì cho dù từ động cơ Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu, hay là từ tính cách Doanh Vô Kỵ, cũng hoặc là từ thế hợp lý tiến công mà nói, Doanh Vô Khuyết phân tích đều không có vấn đề gì.

Doanh Vô Kỵ từ khi rời đi Lê Quốc, thật giống như bị cái gì kích thích một dạng, làm cái gì đều rất hoành tráng

Thương pháp từ trên trời giáng xuống

Học được vô số thần thông, nhiên huyết đánh yêu sào.

Hắn…… Giống như vô địch thiên hạ.

Hoàn toàn chính xác không cần thiết phải văn vẻ ở phương diện này

Doanh Việt có thể cảm nhận được, hắn chính là muốn làm mặt đập nát sọ não Doanh Vô Kỵ!

Chương 1156: Không thể khinh thường Chương 1156: Không thể khinh thường

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hợp lý!

Nghe được Doanh Việt khích lệ.

Doanh Vô Khuyết cười nhạt một tiếng: “Phụ vương quá khen, đều là một chút cơ sở suy luận!”

Doanh Việt ánh mắt có chút ngưng trọng: “Bất quá Vô Kỵ nghiệt chướng này không thể khinh thường, tuy nói hắn chỉ là huấn luyện võ tướng bằng phương thức học cung, nhưng Nam Cung Vũ cùng phó tướng Nam Cung Lăng đều ở dưới tay hắn cộng thêm với tinh nhuệ Sở Quốc. Ngươi có can đảm tiến đánh Sở Quốc, cô rất an ủi!Bất quá trận chiến này chính là trận đầu, để Càn quân lậpp uy, như phát hiện không thể đối đầu, liền lập tức quay đầu tiến đánh Hàn Quốc.

Chỉ cần có thể cầm xuống một tòa thành trì, chính là thành công.”

Lừa gạt!

Doanh Vô Khuyết âm thầm cười lạnh, nếu ta đánh Sở Quốc đều luống cuống, sợ không phải ngươi trực tiếp liền đem Doanh Vô Kỵ tiếp trở về làm thái tử! Bạch Kiếp đều đã phân tích cho ta, ngươi cho rằng ta sẽ còn mắc lừa?

Mà lại, ngươi dựa vào cái gì cho là ta đánh không lại Doanh Vô Kỵ?

Xem thường người đúng không?

Hắn cười nhạt một tiếng: “Phụ vương yên tâm, trận chiến này tất thắng!”

Doanh Việt thấy hắn không chút nào e sợ, thấy hắn đã có thể triệt để trừ tâm ma nên trong lòng có chút vui mừng kêu liên ba tiếng tốt.

Doanh Vô Khuyết nhếch miệng, xem ra, đúng là như thế.

Một bên.

Điền Văn Kính nhịn không được hỏi: “Càn vương bệ hạ đã xác định, phòng thủ Càn Quốc chính là Doanh Vô Kỵ?”

Doanh Vô Khuyết nhịn không được cười nói: “Điền Huynh, ngươi họ Doanh vẫn là chúng ta họ Doanh? Chẳng lẽ lại chúng ta còn không hiểu rõ Doanh Vô Kỵ? Còn nữa, ngươi không hiểu rõ Doanh Vô Kỵ, chẳng lẽ còn không hiểu rõ Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu, bọn hắn là loại kia chọn xương cứng gặm sao?”

Điền Văn Kính gật đầu.

Cũng đúng

Tề Sở đúng là đã quan hệ qua lại không ít, ba nhà này đều là kiểu người không có lợi thì không dậy sớm.

Muốn cho bọn hắn phòng ngự Càn Quốc, chí ít cũng phải phong hầu cho bọn hắn.

Phải biết hiện tại là thời kỳ mấu chốt Sở Quốc biến pháp, ai cũng có thể nhìn ra quyết tâm biến pháp của Sở Vương, phong hầu cho Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu, đơn giản chính là tự phế võ công.

Nghĩ vậy, Điền Văn Kính rốt cục thả lỏng, chắp tay với Doanh Việt: "Nếu vậy, vậy ta liền thông báo cho Đại tướng Tề quốc, toàn lực công Sở!"

"Phụ vương!"

Doanh Vô Khuyết cũng hướng Doanh Việt nói "Này trận đầu, nhi thần nhất định chính diện đánh tan Doanh Vô Kỵ!"

Doanh Việt có chút thỏa mãn gật nhẹ đầu: "Rất tốt!"

"Đúng rồi phụ vương! Còn có một chuyện!"

"A? Chuyện gì?"

"Phải tu luyện!"

Doanh Vô Khuyết ánh mắt sáng rực: "Lần này nhi thần tất lấy đầu Doanh Vô Kỵ về tế tổ, không muốn có bất kỳ sai lầm, xin phụ vương lại trợ nhi thần tu luyện một lần!"

Doanh Việt: "……"

Hắn có loại cảm giác huyết khí bị móc sạch.

……..

Trong nháy mắt, một tháng đã trôi qua.

Thời gian một tháng này không có chiến sự, nhưng tướng sĩ các nước hàng đêm thức đợi trời sáng.

Thời hạn nửa năm còn chưa tới, hai nước Càn Tề đã ngầm phái đại quân đến biên giới nước Sở.

Chỉ đợi ra lệnh một tiếng.

Rồi sẽ cử binh bước vào biên giới nước Sở.

Một ngày trước khi kỳ hạn nửa năm tới, tướng sĩ nước Tề đã sớm sẵn sàng ra trận, chờ đợi một khắc đến giờ tý kia.

Lúc này vừa mới đầu xuân, gió đêm còn lạnh thấu xương.

Cả đám Mặc giả áo giáp, đều có thể làm cho người ta mơ hồ cảm giác được rét lạnh.

Nhưng đối lập với rét đậm, là nội tâm nóng rực.

Sở quốc!

Đã từng cực thịnh một thời Sở Quốc, hiện tại tựa như hư nhược cọp cái thở hơi cuối cùng.

Hiện tại Sở Quốc suy yếu nhất, còn phải đồng thời ngăn cản hai cường quốc.

Một nước được công nhận là hổ lang chi quốc Càn Quốc.

Một cái là tự nhận là mạnh nhất Tề Quốc.

Sở Quốc lấy cái gì cản?

Hiện tại Tề Quốc, triệt để thoát khỏi họ Khương vương thất, hoàn thành biến pháp với tốc độ ánh sáng, chính là thời cơ tốt đại triển quyền cước, vừa lúc Sở Quốc nguyên khí đại thương.

"Đây là Thiên Hữu Tề Quốc nhất thống thiên hạ!"

đại Nguyên soái Tề Quốc Điền Bễ thốt lên, hắn là Điền Thị tôn thất lão nhân, cũng là mãnh tướng hiếm có Tề Quốc.

Lời này vừa nói ra.

Người chung quanh đều lộ ra rất tán thành thần sắc.

Điền Bễ cảm thấy Tề Quốc lần này cầm chắc kịch bản nhất thống thiên hạ, nhưng hắn lông mày vẫn còn không có hoàn toàn giãn ra, lần nữa nhìn về phía Điền Văn Kính bên cạnh: "Văn kính, ngươi xác định đối diện không phải Doanh Vô Kỵ?"

"Xác định xác định xác định!"

Điền Văn Kính bị hỏi đến hơi không kiên nhẫn: "Lúc này mới thời gian một tháng, bị hỏi mấy lần, có phiền hay không?"

Điền Bễ vuốt râu giới cười: "Đây không phải tin tức Sở Quốc quá bảo mật nên có chút lo lắng sao?"

Hắn mặc dù là mãnh tướng nhưng cũng nghe nói về thực lực của Doanh Vô Kỵ

Điền Bễ không cho rằng chính mình không sợ nhưng tương đối có áp lực. Sau khi Điền Văn Kính xác định chắc chắn, tâm tình của hắn lập tức vững vàng rất nhiều. Lần này bọn hắn vì công Sở, đã chuẩn bị cực kỳ đầy đủ. Khí giới công thành vô số, thậm chí có thể trực tiếp san bằng Thành trì Sở quân.Trừ phi Sở Quân có can đảm ra khỏi thành cứng đối cứng, hủy đi khí giới công thành nhà mình.

Điền Bễ cười to: "Tốt! Giờ Tý sắp đến, chúng ta liền tấn công thành Sở!"

Mười vạn đại quân cũng lẳng lặng chờ giờ Tý đến.

Khi giờ Tý sắp đến

Trong tầm mắt của bọn chúng bỗng nhiên xuất hiện một mảng lớn đen nghịt bóng dáng, thế như thủy triều, mãnh liệt đè tới

Tiếng vó ngựa rầm rập từ xa mà đến gần, từ xa xôi ồn ào, dần dần trở nên đinh tai nhức óc.

Phảng phất mỗi một vó đều đạp ở trong lòng của người ta.

Chương 1157: Chuẩn bị đối cứng Chương 1157: Chuẩn bị đối cứng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Điền Bễ trong lòng giật mình: “Cái này……”

Trong nháy mắt hắn có chút không nghĩ rõ ràng đây là tình huống như thế nào.

Nhưng rất rõ ràng Sở Quân đây là chuẩn bị cứng đối cứng.

Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu dũng mãnh như thế sao?

Điền Bễ cảm giác có chút không ổn: “Người đối diện đến tột cùng là ai?”

Đám người trầm mặc.

Bởi vì Sở Quân treo cờ xí đều đều là chữ ‘Sở’, căn bản không phân rõ đây là quân của ai, từ đầu tới đuôi đều rất nghiêm mật.

Điền Bễ bị hù, trong lòng có chút bất an, liền vừa nhìn về phía Điền Văn Kính: “Văn……”

“Ta nói không phải Doanh Vô Kỵ, vậy thì không phải là Doanh Vô Kỵ.”

Điền Văn Kính cảm thấy thật phiền: “Đây là Càn vương cùng Càn thái tử cho ra đáp án, hiểu rõ Doanh Vô Kỵ, vẫn là bọn hắn hiểu rõ?”

Điền Bễ: “……”

Nếu thật sự là như thế liền tốt!

“Cung tiễn thủ!”

Điền Bễ thanh âm cao vút, lộ ra thập phần hưng phấn.

Thừa dịp còn cách một đoạn, cung tiễn thủ cấp tốc ra khỏi hàng, tiếp theo một cái chớp mắt theo từng đợt thanh âm dây

băng, mưa tên liền phô thiên cái địa tràn đi.

Khóe miệng Điền Bễ không khỏi lộ ra mỉm cười, bọn hắn cứ như vậy xông trận, tất bị bao trùm trong làn mưa tên này.

Nhưng

Điền Bễ con ngươi đột nhiên co rụt lại, kỵ binh ở giữa phía trước nhanh chóng tế khởi một cái pháp trận phòng ngự, khí tức cường hoành không gì sánh được, thế mà ngăn được tuyệt đại bộ phận Mưa tên, mặc dù có không ít người trúng tên rơi, nhưng so với chỉnh thể, cơ bản không ảnh hưởng toàn cục.

Kinh khủng nhất là.

Tốc độ công kích của bọn chúng , thế mà một chút cũng không bị ảnh hưởng.

Hoắc!

tu vi bình quân quân đội Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu, đã đến mức kinh khủng như thế rồi sao?

Điền Bễ không kịp nghĩ nhiều, thanh âm đều trở nên thê thảm: "Cung tiễn thủ mau đi xuống dưới! Những người khác chuẩn bị cùng ta công kích!"

Sắc mặt hắn hơi trắng bệch.

Bởi vì tốc độ công kích phía đối diện thực sự quá nhanh, thậm chí cũng không kịp để tất cả cung tiễn thủ rút xuống phía dưới liền vội vàng mang binh nghênh đón, dẫn đến không ít cung tiễn thủ bị giẫm đạp dồn thương.

Điền Bễ không phải người ngu.

Chỉ là tốc độ này, là hắn có thể phán đoán đây tuyệt đối không phải tinh nhuệ phổ thông, mà lại từ đầu tới đuôi, chính mình phái đi ra trinh sát không có một chút phản ứng, rõ ràng chính là bị giết, mà lại là bị giết không hiểu thấu.

Những người trước mắt này, chiến mã tuyệt đối là được cho ăn huyết tinh, Huyết tinh Sở quốc, tuyệt đại bộ phận đều nắm giữ trong tay Doanh Vô Kỵ.

Khuất Cảnh Chiêu?

Khuất Cảnh Chiêu cái rắm!

Điền Bễ ánh mắt sắc bén trừng mắt nhìn Điền Văn Kính một chút, lại cũng chỉ có thể kiên trì xông lên.

Hiện tại hắn đã không có lựa chọn nào khác.

Bởi vì khoảng cách gần như thế, chỉ cần lựa chọn rút lui, đồ quân nhu đại quân tất nhiên sẽ bị những quân địch này hủy đi, cái gọi là kế hoạch công Sở liền triệt để chết từ trong trứng nước.

Thế nhưng là cứng đối cứng……

Sở Quốc đúng là điên, tinh nhuệ tất cả đều đặt ở xếp hợp lý trên chiến trường, thật sự không có chút nào cố kỵ Doanh Vô Khuyết sao?

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

Trên hoang nguyên, hai nước đại quân như hai cỗ triều dâng gặp nhau.

Dưới ánh trăng, sóng máu cuồn cuộn.

âm thanh Đao binh, tiếng kêu thảm thiết, hợp thành âm thanh cuồng bạo thủy triều.

Nhưng triều này dâng nhanh rút cũng nhanh.

Chỉ là thời gian một nén nhang, Nam Cung Vũ liền dẫn Sở Quốc tinh nhuệ nghênh ngang rời đi

Lưu lại ánh lửa nối thành một mảnh đồ quân nhu, cùng một mảnh Tề Quân hai mặt nhìn nhau.

Quá mạnh!

Điền Bễ giống như gặp ác mộng, hắn vừa rồi rõ ràng thấy được mặt Nam Cung Vũ, mà binh sỹ mũi nhọn kia mặc dù mặc Chiến giáp Sở quân, nhưng pháp thuật đầy trời, tất nhiên là thực sự Bạch Gia Quân.

Mà bọn hắn biểu hiện bây giờ, muốn so trước đó bình yêu đại chiến còn kinh khủng hơn.

Chí ít tu vi so ngay lúc đó Chu Vương thất lệ thuộc trực tiếp vệ đội cũng cao hơn một đoạn.

Lần này Tề Quân xuất động danh xưng 200.000 binh mã.

Lại bị bọn hắn dễ dàng xé mở trận hình, thậm chí còn tìm được vị trí đồ quân nhu.

Thật giống như đao nhọn đâm đậu hũ.

Mà Nam Cung Vũ không có ý tứ băm xé đậu hũ, sau khi xé mở trận hình, liền đi thẳng đến chỗ đồ quân nhu, tiếp theo chính là lá bùa phóng hỏa, lá bùa này làm ra hỏa diễm, cũng không phải hỏa diễm bình thường, căn bản không có người có thể dập được, chính là kiên trì đi dập lửa, cũng sẽ bị Sở Quân đánh trở về.

Đồ công thành Tề Quốc trong một trận chiến liền bị đốt rụi tám thành.

Nam Cung Vũ chơi với lửa xong liền xách đít rời đi

Điền Bễ: "……"

Hắn nhìn phương hướng quân Sở Quân rời đi, ngơ ngác trầm mặc hồi lâu.

Cuối cùng.

Một cỗ cảm giác bất lực tràn tới

Hắn choáng choáng ôm đầu nặng nề ngồi phịch xuống.

Chỉ cảm thấy hai tai màng nhĩ phồng lên.

Suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

phó tướng há miệng run rẩy hỏi: "Chúng ta còn đánh không?"

Điền Bễ mắng: "Còn đánh cái con mẹ ngươi! Nhanh đi cứu lương thảo!"

Khí giới công thành trên cơ bản đã hủy, đối diện lại là tinh binh hãn tướng, thế thì còn đánh như thế nào?

Phó tướng lập tức dẫn người, toàn lực cứu hỏa.

Điền Bễ thì há miệng run rẩy đứng lên, kéo đôi chân nặng nề đến trước mặt Văn Kính, một bàn tay hung hăng tát qua

Nhưng Điền Văn Kính cũng không phải ăn chay.

Một cái lắc mình liền tránh khỏi.

Điền Bễ giận không kềm được: "Ngươi còn dám tránh?"

Điền Văn Kính hỏi lại ngươi: "Ta vì ao không tránh?"

Điền Bễ bởi vì phẫn nộ, thanh âm đều có chút khàn khàn: "Báo cáo sai quân tình, không giết ngươi đều đã……"

"Báo cáo sai quân tình?"

Điền Văn Kính cứng cổ: "Ngươi liền nói Doanh Vô Kỵ có tới hay không!"

Điền Bễ trầm mặc.

Bởi vì Doanh Vô Kỵ thật đúng là con mẹ nó không đến!

Chương 1158: Rớt vào hầm băng Chương 1158: Rớt vào hầm băng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nếu như không có đoán sai, vừa rồi đám kia trừ Bạch Gia Quân, còn lại đều là Doanh Vô Kỵ huấn luyện dòng chính họ Mễ, cho dù đặt ở bên trong tinh nhuệ chư quốc, cũng đạt được thực lực hạng nhất.

Mặc dù chỉ có hơn 100.000, nhưng cũng là Doanh Vô Kỵ huấn luyện ra.

Có thể huấn luyện được một nhóm.

Liền có khả năng huấn luyện được nhóm thứ hai.

Loại đả kích này khiến hắn như rớt vào hầm băng, toàn bộ thân thể đều ngăn không được phát run, nếu quả thật đợi đến Sở Quốc huấn luyện được nhóm thứ hai, Tề Quốc……

Thật lâu.

Phó tướng chạy về, thấp giọng hỏi: "Tướng quân! Rút lui?"

Hiện tại tình huống này đánh vẫn có thể đánh.

Bởi vì nhìn từ mặt binh lực nhìn, tổn thất Tề Quân cũng không nhiều hơn quá nhiều so với Sở Quân.

Chỉ là khí giới công thành bị hủy nên muốn đánh hạ thành trì trong tay Nam Cung Vũ, đơn giản chính là si tâm vọng tưởng.

Có thể rút lui như vậy.

Lại quá đầu voi đuôi chuột.

Điền Bễ lại cắn răng lắc đầu: "Không rút lui!"

Phó tướng sửng sốt một chút: "Ngài……"

Điền Bễ ánh mắt âm lệ: "Toàn quân tiến lên, liền trú đóng cách Sở Thành ngoài mười dặm, không động thủ cũng không triệt binh, làm tốt tư thế phòng ngự, đề phòng Nam Cung Vũ

xuất binh quấy rối. Nam Cung Vũ hại ta như vậy sao ta để cho chúng yên? Thông báo cho Càn Quốc bên kia, Tề Sở đang tử chiến, đối chiến chính là là Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu.”

Phó tướng nhãn tình sáng lên, nhanh chóng chắp tay nói: “Vâng!”

Tề Quốc khó chịu.

Sở Quốc cùng Càn Quốc bên kia cũng đừng hòng tốt hơn.

Liền để cho bọn họ cứng rắn hao tổn, Sở Quốc không có khả năng buông lỏng tại biên giới phía Tây, chủ lực nhất định là Khuất Cảnh Chiêu!

Kích thích Doanh Vô Khuyết quyết đấu với Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu, hai bên tiêu hao lẫn nhau

Tốt nhất làm phá được thành.

Thế thì Nam Cung Vũ bắt buộc phải dẫn quân chủ lực chạy đi cứu viện, lúc đó thì cơ hội của mình!

……

“Tử chiến?”

Doanh Vô Khuyết còn muốn hỏi cái gì, nhưng phù truyền tin đã từ bên kia gián đoạn, tựa như là bị quân địch tập kích cắt đứt.

Bạch Kiếp sắc mặt có chút ngưng trọng: “Ta luôn cảm giác Tề Quốc bên kia phản ứng có vấn đề, coi như chiến sự lại gấp, cũng không có khả năng ngay cả giao chiến với đối thủ là ai cũng không kịp nói?”

Doanh Vô Khuyết hừ một tiếng: “Có thể cùng bọn hắn đánh cho lệ, trừ Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu còn có thể là ai? Ngươi làm sao trở nên đàn bà thế? Làm sao đến bây giờ bắt đầu hoài nghi người tới không phải Doanh Vô Kỵ?”

Bạch Kiếp: "……"

Ngươi chả đem ta làm đàn bà còn cái gì

Doanh Vô Khuyết thản nhiên nói: "Ta sớm đã làm ra sách lược vẹn toàn, bất kể có phải hay không là Doanh Vô Kỵ, ta cũng có thể có kế sách hoàn."

Nói rồi hắn liền đi ra doanh trướng, nhảy vọt lên ngựa trực tiếp chạy tới trước trận.

Mấy vạn Càn quân đã chờ xuất phát.

Quân kỷ nghiêm minh.

Khắp nơi đều là không khí tiêu sát.

Doanh Vô Khuyết rút ra Lộc Lô Kiếm: "Tiến quân!"

Thanh kiếm này.

Hấp thu Doanh Việt hơn phân nửa huyết khí.

Đã ý tứ ngưng tụ kiếm linh.

Mà tu vi của hắn từ lâu xưa đâu bằng nay, cho dù vẫn còn kém Doanh Vô Kỵ một chút, hắn cũng có biện pháp đền bù.

Luận khắc mệnh.

Chuyên Húc nhiên huyết thuật tự nhiên là ưu tú nhất.

Nhưng cũng không phải không có bất kỳ cái gì một cái bí thuật khác có thể so sánh.

Thật không may.

Doanh Vô Khuyết thông qua các loại lý do từ lừa gạt được Doanh Việt rất nhiều huyết khí.

Bây giờ đã cô đọng thành Đan Hoàn.

Chỉ cần xác định đối diện là Doanh Vô Kỵ.

Hắn liền sẽ gặm Đan Hoàn, triệt để làm tuyệt vọng hy vọng của Doanh Vô Kỵ!

Cái này.

Chuẩn bị để nhằm vào Doanh Vô Kỵ.

Càn quân vốn là ở phụ cận, biên cảnh trong nháy mắt liền chạy tới cửa ải của Sở quốc.

Nơi này hai bên địa thế có chút phức tạp, nhưng cũng không hiểm yếu.

Thích hợp mai phục.

Nhưng muốn dựa vào địa thế thu hoạch được ưu thế cũng không có dễ dàng như vậy.

Doanh Vô Khuyết quay người nhìn thoáng qua, cái kia có vẻ như đồ quân nhu xe cộ bên trong tiền bộ.

Hắn thoải mái nhàn nhã phóng ngựa tiến lên, nhắm mắt cảm thụ được khí tức chung quanh, cũng không có phát giác được bất luận cái gì gió thổi cỏ lay.

Nhưng chính là có hai đại khu vực, ngay cả không khí đều không lưu thông.

Rất tốt!

Doanh Vô Khuyết tiện tay nắm một cái cung tiễn, vung roi giật một cái mông ngựa.

"Hí!"

Tuấn mã hí vang một tiếng, chạy vội phi nhanh.

Doanh Vô Khuyết hông eo vặn một cái, gần trăm mũi tên tất cả đều ném mạnh ra ngoài.

Ngay sau đó, chính là từng đợt kêu thảm.

Nghe đến tiếng kêu thảm thiết.

Doanh Vô Khuyết không khỏi hừ lạnh một tiếng, khóe miệng điên cuồng giương lên.

“Tránh?”

“Ta nhìn các ngươi tránh chỗ nào?”

“bọn chuột nhắt Giấu đầu hở đuôi, còn không ra nhận lấy cái chết?”

Hắn quai hàm căng cứng, chuẩn bị tùy thời cắn nát dược hoàn giấu ở răng sau…….

……..

Chỗ tối.

Cảnh Duệ Dẫn đội tướng lĩnh mai phục sắc mặt đã khó coi tới cực điểm, Khuất Nghi vì mai phục, cố ý bỏ ra cái giá lớn để thay hắn làm một cái đại trận giấu kín khí tức.

Không nghĩ tới thế mà dễ dàng như vậy bị hắn phát hiện, mà lại tinh chuẩn tìm tới vị trí chính mình.

Chỉ là tay ném mũi tên, tự nhiên là đối với mình không tạo được bất cứ uy hiếp gì.

Nhưng cũng làm tử thương của hắn 20 cận vệ

Doanh Vô Khuyết này.

Thật sự là quá cuồng vọng!

“Giết!”

Vô số Sở Quân tướng sĩ, giống như là thuỷ triều từ hai bên trong rừng rậm giết ra.

thời điểm Xuất binh Khuất Nghi đã nói.

Lần này, chính là vì tử chiến!

đồ quân nhu Càn quân, có thể hủy đi bao nhiêu liền hủy đi bấy nhiêu.

Khiến bọn hắn nhìn xem, Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu đàn ông cũng là có huyết tính.

Đều nói Càn quân biết khó mà lui!

Cảnh Duệ lần này chủ động xin đi giết giặc, không có ý định còn sống trở về.

Doanh Vô Khuyết nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức đại hỉ.

Bất quá hắn hay là không vội vã cắn thuốc.

Vác lên Lộc Lô Kiếm liền dẫn binh xông tới.

Qua trong giây lát.

Tiếng hô 'Giết' rung trời.

Rất phù hợp Doanh Vô Khuyết dự phán.

Chương 1159: Thật sự là Chuyên Húc đế thân Chương 1159: Thật sự là Chuyên Húc đế thân

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Khuyết rống lớn hỏi: "Doanh Vô Kỵ! Cút ra đây cho ta! Hôm nay Vương Huynh để cho ngươi chứng kiến một chút cái gì mới thật sự là Chuyên Húc đế thân!"

Không ai trả lời.

Doanh Vô Khuyết có chút khó chịu: "Doanh Vô Kỵ, ngươi có lá gan mai phục, ngươi không có can đảm cùng ta cứng đối cứng? Mau ra đây!"

Hô nửa ngày, hay là không ai trả lời.

"Ngu xuẩn!"

Cảnh Duệ thầm mắng một tiếng, thừa dịp thời điểm hắn nổi điên, dẫn người liều mạng xé mở một lỗ hổng tại trận doanh tại Càn quân.

Yểm hộ chủ lực đột phá đằng sau.

Lập tức dẫn người vọt lên trở về, ngăn chặn Doanh Vô Khuyết tranh thủ thời gian để bọn họ phá hư đồ quân nhu.

Hắn cao giọng quát: "Nơi này không có Doanh Vô Kỵ! Doanh Vô Khuyết, ta Cảnh Duệ gặp ngươi một lần!"

"Cảnh Duệ?"

Doanh Vô Khuyết hơi nhướng mày, cảm giác có chút thất vọng.

quân đội dũng mãnh như thế, thật chẳng lẽ là Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu?

Lúc đầu căng cứng quai hàm không khỏi lỏng một chút, nếu là dạng này, cũng không cần phải cắn thuốc.

Thôi!

Bất kể là ai.

Trước tiên chém đã

Doanh Vô Khuyết hừ lạnh một tiếng, vung kiếm lên

Nhưng lại tại lúc này.

Một đạo khí tức quen thuộc ở trên chiến trường bỗng nhiên lóe lên, mà đạo khí tức kia nhằm vào, đúng là mình phía sau lưng.

Doanh Vô Kỵ!

Ngươi rốt cuộc đã đến!

Khó trách một mực không xuất hiện, hóa ra là đánh lén ta!

Thứ hèn nhát!

Doanh Vô Khuyết tóc gáy dựng đứng, lại không phải bởi vì hoảng sợ, mà là bởi vì hưng phấn.

Chỉ là giây lát.

Hắn liền cắn nát Đan Hoàn giấu ở bên trong răng.

Nhưng ngay lúc hắn cắn nát Đan Hoàn, cỗ khí tức kia……

Biến mất!

Biến mất?

Cơ mặt Doanh Vô Khuyết đều cứng, nắm lấy Bạch Kiếp bên cạnh: "Doanh Vô Kỵ đâu? Sao hắn lại biến mất!?"

Bạch Kiếp vẻ mặt vô cùng nghi hoặc: "Ta không có cảm giác có Doanh Vô Kỵ ?"

Doanh Vô Khuyết: "……"

Hắn hiện tại chỉ cảm thấy toàn thân khí huyết bành trướng.

Đan Hoàn có hiệu lực.

Chiến ý xông tới!

Cái này ít nhất phải tiêu hao năm năm thọ nguyên của chính mình cùng Doanh Việt.

Hắn rất muốn đuổi theo hỏi một chút Bạch Kiếp, nhưng Cảnh Duệ đã giết tới đây.

Doanh Vô Khuyết nổi giận, không cần dùng kiếm mà vọt lên, bay lên một cước liền đá vào mặt Cảnh Duệ.

"Mẹ ngươi chứ!"

Cảnh Duệ bay ngược mà ra, từ trên ngựa rơi xuống, khuôn mặt biến thành một cái mặt phẳng, máu tươi từ miệng mũi tuôn ra như suối.

Thực lực sai biệt quá lớn.

Hắn căn bản không phải đối thủ của Doanh Vô Khuyết.

Có thể chỉ cần có thể ngăn chặn hắn……

Cũng đúng lúc này.

Bên kia vang lên tiếng Sở Quân kinh hô.

“Trống không!”

“Lại là trống không!”

“Xong đời! Bị lừa rồi!”

Cảnh Duệ lập tức hãi nhiên, lúc này hét lớn: “Tự bạo! Nhanh tự bạo!”

Họ Mễ cũng là Chuyên Húc hậu nhân, mặc dù tính không được chính thống, nhưng cũng là có truyền thừa, Chuyên Húc nhiên huyết thuật chỉ truyền xuống tới một nửa, lúc đầu đã phế đi, nhưng Mễ Tinh Ly từ Chuyên Húc Nông lịch bên trong tìm được một ít gì đó cưỡng ép bù đắp, trực tiếp thành tự bạo thuật.

Vừa dứt lời.

Chính là từng đợt tiếng nổ

Huyết nhục văng tung tóe.

Những Sở Binh tự bạo này trước đó đều liều mạng chui vào trong trận hình Càn quân.

Mỗi người tự bạo, đều chí ít có thể trọng thương hai đến ba Tinh nhuệ Càn quốc.

Doanh Vô Khuyết: “???”

3.000 quân Sở không còn một mống, mưa máu vụn thịt đầy trời tung bay cũng kéo theo bộ phận chủ lực Càn quân thương vong.

Cảnh Duệ cũng không ham chiến, trong lúc Sở quân tự bạo, liền tung người lên ngựa dẫn đầu phá vây.

“Còn muốn đi!?”

Doanh Vô Khuyết giận không kềm được, thân hình bạo khởi, tốc độ không gì sánh được trực tiếp ngăn trước người.

Không tránh không né.

Trực tiếp đối cứng

Cảnh Duệ cả người lẫn ngựa bay rớt ra ngoài, sau đó nặng nề mà ném xuống đất.

Cảnh Duệ: "……"

Chuyên Húc đế thân.

Quả nhiên khủng bố như vậy!

Hắn cắn răng, lập tức thôi động tự bạo thuật.

Nhưng không ngờ Doanh Vô Khuyết tốc độ càng nhanh, xông lên một bàn tay liền đập nát đan điền của hắn, chân khí tan rã, tự bạo thuật liền không thể nào thực hiện, Cảnh Duệ nghiêng đầu một cái liền ngất đi…….

……

Càn quân doanh trướng!

"Bụp!"

Cảnh Duệ chỉ cảm thấy một thùng nước đá dội xuống, run một cái, cả người đều thanh tỉnh lại.

Toàn thân đau nhức kịch liệt.

Nhưng càng làm cho hắn khó chịu, là con ngươi Doanh Vô Khuyết vằn vện tia máu

Doanh Vô Khuyết tóm bả vai Cảnh Duệ: "Nói cho ta biết! Doanh Vô Kỵ ở đâu!"

"Cái gì Doanh Vô Kỵ!?"

Cảnh Duệ cười lạnh một tiếng: "Doanh Vô Khuyết, đánh lâu như vậy, chẳng lẽ ngươi còn không có nhìn ra, chúng ta là

dũng sỹ ba nhà Đại Sở?”

“Có cái rắm!”

Doanh Vô Khuyết thân thể đều là run, hiện tại dược hiệu Đan Hoàn của hắn còn chưa tán đi, đốt đều là hắn cùng Doanh Việt sinh mệnh bản nguyên

Hắn hiện tại mạnh vô địch.

Mạnh đến có mức lòng tin nện Doanh Vô Kỵ.

Nhưng hắn hiện tại, đừng nói nện Doanh Vô Kỵ, ngay cả bóng dáng Doanh Vô Kỵ đều không nhìn thấy.

Chỉ có thể vô duyên ô cớ tiêu hao khí huyết.

Loại cảm giác trọng quyền đánh vào không khí này khiến hắn buồn bực muốn chết!

Có thể đạo khí tức kia, rõ ràng chính là Doanh Vô Kỵ.

Hỏi Bạch Kiếp.

Bạch Kiếp lại nói đây là ảo giác của hắn, Doanh Vô Kỵ căn bản cũng không xuất hiện, cái này rất có thể là quân đội Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu.

A……

Doanh Vô Kỵ không có ở đó

Chẳng lẽ là ta bị điên sinh ra ảo giác?

Sở Quân bị lưu lại toàn tự bạo, trừ trước mắt cái này tự xưng Cảnh Duệ người, ai cũng không có khả năng xác định thân phận của bọn hắn.

“Nói! Chủ tướng ngươi là ai!”

Hai mắt Doanh Vô Khuyết hai mắt đỏ rực, hai tay càng dùng sức, cơ hồ muốn khảm bóp đến nát xương Cảnh Duệ.

Cảnh Duệ kêu đau đớn nghẹn ngào, nhưng như cũ nói: "chủ tướng Quân ta, chính là Khuất Nghi!"

"Còn mạnh miệng!"

Doanh Vô Khuyết tức giận nói: "Người tới! Càn ngục cửu hình hầu hạ!"

Chương 1160: Tiếp nhận Càn ngục hình Chương 1160: Tiếp nhận Càn ngục hình

Người dịch: PrimeK Tohabong

Sau nửa canh giờ.

Cảnh Duệ uể oải trên mặt đất, nhìn Doanh Vô Khuyết lại đi tới, ánh mắt cực kỳ hoảng sợ.

Hắn tự nhận là khối xương cứng.

Nhưng càn ngục cửu hình thật không phải là người có thể gánh vác được.

Hắn vô ý thức rúc về phía sau co lại: "Ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Doanh Vô Khuyết vỗ vỗ mặt của hắn: "Ngươi tin hay không, ta có biện pháp để cho ngươi tiếp nhận ba lần càn ngục cửu hình mà không chết?"

Cảnh Duệ: "!!!"

Doanh Vô Khuyết thấp giọng nói: "Có thể nói thật rồi chứ?"

Cảnh Duệ rốt cục không chống nổi: "Có thể, có thể có thể!"

Doanh Vô Khuyết thanh âm thê lương: "Nói cho ta biết! Ngươi quân chủ chính là ai?"

Cảnh Duệ: "Khuất Nghi!"

Doanh Vô Khuyết: “???”

Hắn đứng lên,: “Càn ngục cửu hình hầu hạ!”

Cảnh Duệ: “???”

Ta nói đều thật đó !

Ngươi không tin ta?

Doanh Vô Khuyết cho hắn rót một viên đan dược cưỡng ép duy trì sinh mệnh, trực tiếp quay người rời đi.

……..

Trong thân binh doanh.

Doanh Vô Kỵ quét mắt một vòng, có chút hài lòng gật gật đầu.

Có thể được Doanh Vô Khuyết biên vào thân binh doanh, cũng không có một kẻ tầm thường, bên trong có không ít cao thủ Binh Nhân Cảnh.

Bất quá bình thường Binh Nhân Cảnh, tinh thần cường độ so với Doanh Vô Kỵ thật sự kém không phải nửa điểm.

Vừa rồi hắn cắn thuốc hoàn toàn ở vào trạng thái siêu tiến hóa, nếu mình thật sự đối chọi cứng với hắn, thắng là nhất định có thể thắng, nhưng phỏng chừng phải trả giá không nhỏ.

Bất quá Bạch Kiếp người bên gối của là hắn nằm vùng của mình.

Thú vị!

……..

Trong doanh trướng.

Tiếng hét vẫn tiếp tục.

Cảnh Duệ còn đang thừa nhận thống khổ của Càn Ngục Cửu Hình, Doanh Vô Kỵ suy nghĩ một lát, vẫn là bắt giam

hắn, dùng Kính Ảnh thay thế, cũng có thể làm cho hắn bớt đau đớn một chút.

Người này tuy rằng tâm tính bị đánh vỡ, nhưng chỉnh thể mà nói tính là một dũng tướng khó lường, nếu là có thể bảo đảm nhất định là phải bảo đảm một chút.

Tiếp theo.

Chờ đã!

Quân Càn lần này binh lực hùng hậu, cho dù tinh nhuệ của nước Sở toàn bộ đều ở đây, cũng chưa chắc nhất định mạnh hơn quân Càn. Huống chi phần lớn tinh nhuệ đều ở biên giới Sở Tề.

Nắm đấm lớn, đích thật là chân lý.

Nhưng một ít thủ đoạn nhỏ, cũng là cực kỳ cần thiết.

……..

Nước Sở.

Đan Thành.

Nơi này là nơi Càn quân phải đi qua, cũng là địa phương quan trọng nhất trong năm thành biên cương, chỉ cần bảo vệ nơi này, Càn quân sẽ không được đi tới, nhưng nơi này một khi thất thủ, phòng tuyến năm thành biên cương sẽ lập tức suy yếu năm thành!

Giờ Thìn còn chưa tới, Càn quân cũng đã đến chiến trường, xa xa cùng trên tường thành Sở quân đối diện lẫn nhau.

Càn quân bên này cũng không khiêu khích, chửi bới mà không nói một lời dựng lên công thành khí giới.

200 nghìn đại quân.

Càn quốc ước chừng phái 200 nghìn đại quân.

Binh lực bực này, lấy ra thật sự làm cho người ta sợ hãi.

Mà từng tòa tháp ném đá đột ngột mọc lên, giống như thái cổ cự thú.

Phó tướng Khuất Nghi nuốt một ngụm nước miếng, nhịn không được hỏi: "Nguyên soái, ngươi nói chúng ta có thể bảo vệ sao?"

Hắn hoảng loạn

Bởi vì ba nhà Khuất Cảnh Chiêu tổng cộng phái ra 100 nghìn binh mã! Càn quốc này lấy đâu ra nhiều binh lực như vậy?

Khuất Nghi trên mặt cũng là khó có thể che giấu vẻ ưu sầu, nhưng vẫn là ra vẻ thoải mái nói "Không sao, chúng ta có Hùng thành có thể thủ!"

Phó tướng nhìn thoáng qua công thành khí giới Càn quân giống như mãnh thú hồng thủy, chỉ là xe ném đá đã cao mấy trượng, mặt trên thậm chí còn khắc lục pháp trận, mà ngay cả trên tảng đá cũng có hoa văn đơn sơ. Đây cũng là thủ đoạn quen dùng của Càn quân, loại hoa văn này không tính là quá mạnh mẽ, lại có thể làm cho tảng đá lớn vỡ ra trên không trung, hóa thành từng viên đá bén nhọn, đối với binh lính trên tường thành tạo thành uy hiếp cực lớn.

Bỗng chốc tiếng reo hò vang dậy

Trong lúc nhất thời, cả tòa tường thành phảng phất đều run rẩy.

Khuất Nghi biến sắc nhanh chóng ra khỏi thành lâu, phát hiện một chỗ tường thành đã tràn đầy đá vụn, xung quanh có mười mấy binh sĩ thủ thành nằm trên mặt đất kêu rên.

Công thành chiến đã khai hỏa.

Trong lúc chiến trận hỗn loạn trong đại doanh bỗng nhiên vang lên một âm thanh "Tường thành thế nhưng là bê tông ta đổ xây, không có khả năng dễ dàng bị đập sập, nỏ cơ cũng là ta từ Lê quốc mang đến bản vẽ, các ngươi chỉ cần bảo vệ nỏ không bị hủy, sớm muộn có thể đánh lui quân Càn!"

Giọng nói rất quen thuộc.

Nhưng không thuộc về trận doanh của mình.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, lại phát hiện một thân ảnh ở trong góc lẳng lặng uống trà.

Doanh Vô Kỵ!?

Khuất Nghi ánh mắt cực kỳ bất thiện "Ngươi không phải đang ngăn cản Tề quốc sao?

Doanh Vô Kỵ cười phất phất tay, ngắt lời nói: "Tự ý rời cương vị công tác tội danh này quá lớn, ta có thể đảm đương không nổi, Khuất tướng quân hiểu rõ ta, hẳn là rõ ràng có một thần thông gọi là thân ngoại hóa thân. Đêm qua bên ta tập kích Tề doanh 26 lần, hủy diệt tất cả khí giới công thành, vả lại giết mấy ngàn quân địch, chiến cuộc tốt đẹp, không đến mức để cho một hóa thân của ta cũng không thoát ra được.

Nghe thấy thế.

Mọi người nhìn nhau,

Nếu như Doanh Vô Kỵ không có khoác lác, chiến tích này đích xác có chút kinh khủng.

Chỉ là…

Quân Tề tuy rằng không mạnh, cũng không yếu đến mức này chứ?

Hay là nói hiện giờ tinh nhuệ của tôn thất đã cường đại thành như vậy?

Hừ!

Khuất Nghi hừ lạnh một tiếng, nói như vậy, đích xác không tính là hắn tự ý rời cương vị công tác, chỉ hờ hững hỏi: "Vậy Doanh nguyên soái đến đây vì chuyện gì?"

Không có chuyện gì!

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay áo: "Chỉ là tới kiểm tra kiểm tra chất lượng tường thành cùng liên nỏ, nhìn xem các thợ thủ công có hay không ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, dù sao ta giúp vương thất làm tài chính, đại bộ phận đều tiêu ở 5 thành biên cương này, nghiệm thu một chút thành quả vẫn là rất cần thiết."

Xem ra, hẳn là cũng không tệ lắm.

Nghe thấy thế.

Mọi người nhìn nhau,

Dù sao Doanh Vô Kỵ nói những lời này có chút đúng.

tường thành và cả nỏ cơ đều dựa vào hắn.

Chương 1161: Tiểu tốt đánh trống Chương 1161: Tiểu tốt đánh trống

Người dịch: PrimeK Tohabong

Khuất Nghi sắc mặt khó coi: "Nếu như Doanh nguyên soái chỉ là vì nghiệm thu, vậy hiện tại đã nghiệm thu xong, hiện tại có thể đi rồi!"

A? Khuất tướng quân không cần hỗ trợ sao?

Doanh Vô Kỵ thản nhiên cười nói: "Lần công thành chiến này, Doanh Vô Khuyết mặc dù không tự mình xuất mã, nhưng ở trước trận nổi trống trợ uy, lĩnh vực sát phạt của Càn vương thất và Lục Sinh Đồ Hồn, đều bị phát huy mười phần mười, bằng không chư vị cũng sẽ không đánh gian nan như thế."

Nếu chư vị cần hỗ trợ, Doanh mỗ có thể làm một tiểu tốt đánh trống.

Ít nhất có thể làm cho sĩ khí quân Sở chúng ta không rơi vào thế hạ phong!

Dù sao Càn quốc sau khi biến pháp toàn dân đều là binh, binh lực lần này quả thực nghiền ép chúng ta. Nghe xong lời này.

Không ít người trong lòng vui vẻ, bởi vì lần này đánh có chút gian nan.

Xe ném đá của Càn quốc đều sắp tạo bóng ma cho bọn họ. Lĩnh vực sát phạt cùng Lục Sinh Đồ Hồn đều là thần kỹ, nếu Doanh Vô Kỵ chịu ra tay.

Không cần!

Khuất Nghi lại quả quyết cự tuyệt: "Chúng ta còn dư sức bảo vệ Càn quân, không cần phiền toái Doanh nguyên soáira tay, bằng không sau khi đánh thắng, công lao tính cho ai?"

Doanh Vô Kỵ trực tiếp tiếp lời: "Bất quá nếu Khuất tướng quân có lòng tin, chuyện đoạt công ta cũng không làm, ở chỗ này yên lặng chờ tin tốt là được, chư vị lúc nào cần ta, tùy thời thông báo là được."

Liền từ trong vòng tay móc ra một cái ghế nằm, nằm xuống thoải mái nhàn nhã mà ngủ.

Thấy thế Phó tướng có chút khẩn trương "Chúng ta"

Khuất Nghi ngắt lời: "Ngươi là nguyên soái, ta là nguyên soái?

Phó tướng.

Thủ thành có thể thành hay không, chính là xem thực lực cùng ý chí của quân đội thủ thành, tường thành cùng nỏ cơ cho

dù tốt cũng chỉ là ngoại vật, Càn quân có bởi vì tường thành cùng nỏ cơ tránh công thành sao?”

Mọi người: “……

……

Uỳnh!

Mọi người lại cảm giác chấn động, rõ ràng là xe ném đá Càn quốc lại khởi động.

Lại chấn động vài lần, ngoài thành tiếng giết chóc rung trời, rất nhanh liền lại vang lên tiếng đánh trống của Doanh Vô Khuyết. Khuất Nghi nhìn sắc trời đen kịt, sắc mặt khó coi đến cực điểm, cắn răng nói “nghênh chiến!”

Mấy ngày kế tiếp.

Đại chiến không dứt.

Tiếng trống Càn quốc một khắc cũng không ngừng, hậu cần liên tục không ngừng vận chuyển đến chiến trường, những tảng đá sau khi khắc hoa văn đơn giản liền tinh chuẩn mà đập về phía tường thành.

Đội ngũ công thành người trước ngã xuống, người sau tiến lên, không cho quân phòng thủ Sở quốc nửa phần thời cơ thở dốc.

Hiển thị rõ bản sắc hổ lang chi quốc.

Trận chiến này.

Để vô số Sở quân nghe tin đã sợ mất mật, lúc trước chỉ nói Càn quốc chính là Hoang Man chi quốc, mặc dù một nước nhưng địch 3 nước Nhung Địch Viêm, cũng bị bọn họ cho rằng là ba quốc gia quá yếu.

Cho tới hôm nay, bọn họ mới hiểu được Càn quân khủng bố thế nào.

……..

Mấy ngày sau tình hình ngày càng không ổn.

Thủ tuyến Cung tiễn của Sở quốc chết, bị thương, cung thủ dự bị tuy rằng không ít, nhưng hỏa lực áp chế yếu đi rất nhiều, cho dù có ba máy liên nỏ.

Cũng chính là bắt đầu từ ngày này, Càn quân bắt đầu dựng từng thang mây.

Dưới sự áp chế của máy ném đá, độ khó tiếp cận tường thành của bọn họ cũng không lớn.

Sở quốc bên này xuất ra tất cả vốn liếng, cái gì dầu sôi lửa bỏng tất cả đều đổ xuống tạo thành thương tổn cực lớn cho Càn quân nhưng những Càn quân này dưới nhịp trống của Doanh Vô Khuyết giống như nổi điên, không sợ không lên tường thành.

Sau khi xông lên tường thành, năng lực đơn binh khủng bố trong nháy mắt thể hiện, giết chết quân Sở trên tường thành kêu khổ thấu trời.

Một lần suýt nữa thất thủ.

Càng về sau, thật sự chịu không nổi, Khuất Nghi chỉ có thể mời Doanh Vô Kỵ ra ngoài.

Dù sao chỉ là nổi trống, chỉ cần không cho hắn tự mình xuất thủ, Sở Vương cho dù có không gian chơi xấu cũng không thể nhiều.

Có khu vực Doanh Vô Kỵ bao phủ, sĩ khí của quân Sở vốn đã có chút trầm mê, rốt cục bị mạnh mẽ rút lên, ngăn chặn xu thế suy tàn, miễn cưỡng đuổi đánh quân Càn xuống tường thành.

Nhưng không ai nghĩ tới.

Doanh Vô Kỵ xuất hiện, ngược lại để cho Càn quân đối diện càng lúc càng điên cuồng.

Trước kia một đợt thế công sau khi kết thúc, Càn quân ít nhất sẽ cách ba canh giờ cho các tướng sĩ nghỉ ngơi một chút, kết quả lần này còn chưa tới hai canh giờ tiếng trống liền lại vang lên.

Doanh Vô Khuyết tựa như nổi điên, ngắn ngủn một canh giờ liền đánh vỡ vài mặt trống, mà Thế công Càn quân, lại để cho Sở quân sinh ra một cỗ cảm giác vô lực.

……

Đan Thành.

Đại doanh quân cơ.

Một đám tướng lĩnh sứt đầu mẻ trán, Khuất Nghi run rẩy gần như sắp không chịu nổi.

Ta nói này Khuất tướng quân!

Doanh Vô Kỵ hoạt động vì cánh tay hơi ê ẩm của mình: "Sở dĩ Càn quốc có thể đánh thuận lợi như vậy, chính là bởi vì xe ném đá của họ, xe ném đá mà người ta dùng toàn quân cung cấp, căn bản sẽ không dừng lại. Nếu chỉ một mực cố thủ, bị phá thành là chuyện sớm muộn.Mấy ngày nay người chủ động xin đi giết giặc phá hư đồ quân nhu cũng không ít.Vì sao ngươi không gật đầu đồng ý?"

Khuất Nghi hừ lạnh một tiếng, nếu là lúc trước Doanh Vô Kỵ nói những lời này, hắn sẽ trực tiếp cho người đem Doanh Vô Kỵ mời ra ngoài.

Nhưng hiện tại, Doanh Vô Kỵ nổi trống rồi, đã giúp đỡ rất nhiều, lại cấm lời nói của Doanh Vô Kỵ, thì quá đáng.

Bụng dạ hẹp hòi.

Hắn trầm giọng nói: “Binh lực Càn quân mạnh bao nhiêu, Doanh tướng quân chẳng lẽ không rõ ràng lắm? ở trên tường thành còn suýt nữa thất thủ, tùy tiện ra khỏi thành cùng chịu chết có cái gì khác nhau? lúc trước vốn chấp nhận thử qua một lần, tình hình chiến đấu như thế nào, Doanh tướng quân không phải không thấy được, nếu không phải ta hạ lệnh rút lui nhanh, chỉ sợ đã sớm toàn quân bị diệt.”

Chương 1162: Chủ động xin đi giết giặc Chương 1162: Chủ động xin đi giết giặc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ gật gật đầu, ánh mắt đảo qua tất cả tướng lĩnh ở đây, mỗi khi xẹt qua tướng lĩnh chủ động xin đi giết giặc, sẽ dừng lại một lát.

Khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một tia nụ cười trêu tức: “Thì ra sau khi Cảnh Duệ tướng quân thất thủ bị bắt, trong quân Sở chúng ta cư nhiên một nam nhi có tâm huyết cũng tìm không thấy?”

Mãnh tướng?

Doanh Vô Kỵ cười ha ha: “Ta ngược lại nhìn thấy mấy người giống như là mãnh tướng, đáng tiếc gặp Khuất tướng quân thống soái tầm thường vô năng như vậy! Bị vây khốn mà cứ chịu trận, rụt rè không dám tiến lên. Hay là các ngươi muốn giữ lực lượng của mình để ngăn cản biến pháp”

Khuất Nghi giận không kềm được “Doanh tướng quân, nơi này là chiến trường, không phải sân khấu để ngươi loay hoay chính kiến!“Từ giây phút Doanh Vô Kỵ xuất hiện, hắn đã biết mục đích của Doanh Vô Kỵ.

Nhưng cũng không có đặc biệt kháng cự, bởi vì 5 tháng trước Doanh Vô Kỵ khá âm thầm

Mặc dù có chính kiến, cũng chỉ là đứng ở phía sau Tinh Ly, tỏ vẻ ủng hộ xong liền không nói một lời.

Cho nên lần này, Khuất Nghi cũng không cảm thấy hắn sẽ có lực phá hoại quá mạnh.

Nhưng chưa từng nghĩ, lần này trực tiếp mắng chửi.

Hơn nữa từng chữ đâm vào tim.

Nếu như tập kết toàn bộ tinh nhuệ, ra khỏi thành phá hư xe ném đá của Càn quân, vậy lần này thủ thành không phải là không có cơ hội.

Nhưng cho dù thành công hay không, ba nhà Khuất Cảnh Chiêu đều sẽ bị thiệt hại nặng nề, tuyệt đối không ngăn được biến pháp.

Bỏ thành chạy trốn tuy rằng cũng sẽ uy vọng giảm mạnh, nhưng chỉ cần người còn, liền còn có ngăn trở biến pháp cơ hội.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được nở nụ cười, chỉ vào người phía sau cười nói: "Vậy Khuất tướng quân không ngại nhìn xem phản ứng của mọi người, hảo hảo ngẫm lại đến tột cùng là ai đang loay hoay chính kiến!"

Khuất Nghi nhìn về phía sau Doanh Vô Kỵ, thấy được một đôi mắt không cam lòng cùng bi phẫn.

Những người đó đều chủ động xin đi giết giặc.

Nhưng đều bị chính mình đè xuống.

Nhưng cảm xúc của bọn họ bây giờ, giống như không áp chế được!

Loại ánh mắt này, khiến Khuất Nghi bất an, thậm chí hoảng sợ.

Doanh Vô Kỵ xoay người nhìn về phía mọi người: "Ở trong mắt chư vị, Doanh mỗ hẳn là một người phái biến pháp, thời thời khắc khắc nhớ tới việc cướp gia sản của các ngươi. nhưng kỳ thật chư vị cẩn thận ngẫm lại hẳn là có thể hiểu được, cho dù thật sự cướp gia sản của các ngươi, cũng không có khả năng rơi vào trong túi của ta."

Phái biến pháp này của ta, cũng cho tới bây giờ không có lợi ích gì từ trong biến pháp, ngược lại đem lợi nhuận bán rượu cung cấp tài chính quốc gia.

Các ngươi cho rằng ta biến pháp là vì thực hiện hoài bão?

Hoài bão cái mứt gì chứ

Ta muốn biến pháp, lý do duy nhất chính là năm chữ "lạc hậu sẽ bị đánh!"

Khuất Nghi càng cảm giác không ổn, thấy Doanh Vô Kỵ còn muốn thao thao bất tuyệt nói cái gì, lúc này tiến lên một bước "Nơi này không phải chỗ ngươi phát biểu chính kiến, Doanh Vô Kỵ ngươi cút xuống cho ta."

Cút con mẹ mày!

Doanh Vô Kỵ tát một cái.

Khuất Nghi nhất thời hoảng hốt, vội vàng giơ hai tay lên ngăn cản, ngay sau đó liền cảm giác hai tay tê dại, lảo đảo lui về phía sau vài bước, một ngụm máu buồn bực liền phun ra, muốn nói cái gì lại cảm giác chấn động đầu váng mắt hoa mấy muốn nôn mửa.

Tiến lên vài bước.

Lại trực tiếp bị Tuyệt Địa Thiên Thông phong ấn.

Hắn kinh hãi không hiểu, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ cư nhiên mạnh mẽ như thế, phải biết rằng mình chính là Ngộ Thần Cảnh hiếm có của ba nhà Khuất Cảnh Chiêu.

Nhưng càng làm cho hắn tuyệt vọng, lại là lúc Doanh Vô Kỵ cùng chính mình động thủ, lại không một người đi lên ngăn cản! Bọn họ động tâm?

Doanh Vô Kỵ xoa xoa lòng bàn tay của mình, xoay người tiếp tục nói: "Chư vị để tay lên ngực tự hỏi, hai nước Càn Tề vì sao không đánh người khác, lại đánh Sở quốc chúng ta?

Lê quốc biến pháp về sau, cấp đất cho Ngụy Hàn, Càn quốc lại một chút cũng không có ý niệm động thủ, vì cái gì? Chính là bởi vì bọn họ mạnh!

Càn quốc nằm ở Tây Hoang chi địa, lấy nhất cằn cỗi thổ địa, nuôi dưỡng ra mấy chục vạn đại quân hổ lang, Đại Sở mênh mông lại lấy không ra binh lực tương đương, trận chiến này liền có thể thấy được rõ ràng!

Thủ thành chiến đánh so với công thành chiến còn nghèo túng hơn!

Nghèo túng như thế, chủ soái lại còn đang rối rắm được mất, nhớ thương công lao rơi vào nhà ai!

Các ngươi có thấy ức không ?

Con mẹ nó ta cũng nghẹn khuất!

Dù sao ta cũng nhìn không nổi nữa!

Mọi người!

Ta dự định vòng ra sau đập cho Doanh Vô Khuyết một trận, các ngươi ai dự định đi cùng ta?

Làm càn!

Người Khuất Nghi đều tê dại: "Trận chiến này ta mới là chủ soái, Doanh Vô Kỵ ngươi dựa vào cái gì chỉ huy?"

Hắn vừa sợ vừa giận.

Lần trước có loại tâm tình này, vẫn là đại chiến bình yêu, bốn năm trăm người Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu cùng Doanh Vô Kỵ xung phong.

Lần này tính chất giống nhau.

Nhưng trình độ ác liệt chính là cách biệt một trời một vực.

Nếu thật cùng Doanh Vô Kỵ xông lên, cho dù thắng thua, ba nhà Khuất Cảnh Chiêu đối kháng biến pháp đều sẽ triệt để tan vỡ ngàn dặm là chuyện sớm muộn.

Hắn luống cuống, lúc này nhìn về phía chư tướng lớn tiếng quát: "Doanh Vô Khuyết tay cầm 200 nghìn hùng binh, cho dù tinh nhuệ Sở quốc xuất hết, cũng chưa chắc có thể đánh thắng, các ngươi đừng nghe Doanh Vô Kỵ yêu ngôn hoặc chúng, ngay cả phòng ngự Càn quân cũng không phá được, liền rơi vào kết cục toàn quân bị diệt."

Ánh mắt mọi người chớp động, bọn họ muốn đánh, nhưng quân Sở hiện tại vấn đề lớn nhất, chính là cường độ tinh nhuệ không đủ.

Rất có thể ngay cả trận hình Càn quân cũng không xé được, thì càng miễn bàn hủy diệt đồ quân nhu!

Họ cần một con dao nhọn!

Chương 1163: Tinh nhuệ trợ trận Chương 1163: Tinh nhuệ trợ trận

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ lại cười lạnh một tiếng: "Toàn quân bị diệt, không thể sao?"

Cũng đúng lúc này, ngoài cửa vang lên một trận tiếng bước chân dồn dập.

Một thanh niên râu xồm xoàm phê giáp đến "Chinh Tề tiên phong Nam Cung Vũ, mang theo một vạn tinh nhuệ đến trợ trận".

Mọi người "!!!

Dao nhọn đang đến.

Doanh Vô Kỵ trầm giọng nói: "Chư vị, ai nguyện ý theo ta một trận chiến?"

Chỉ là trầm mặc trong chốc lát.

Liền có một người tiến lên.

Ta nguyện ý!

Một đoàn tuyết cầu rơi xuống, nháy mắt chính là tuyết lở, chỉ là trong nháy mắt liền có hơn phân nửa người ra khỏi hàng. Ta nguyện ý!

Ta nguyện s!

Khuất Nghi hai mắt trợn tròn, mặt không còn chút máu

……..

Quân cơ đại doanh, mười mấy tướng quân, hơn phân nửa người đều đứng sau Doanh Vô Kỵ.

Khuất Nghi nhìn thấy cảnh tượng này, ngũ tạng đều bị đốt cháy.

Tổ tiên ra sức mấy đời, mới dành dụm được những gia nghiệp này giao cho các ngươi, lại bị đám người mất trí các ngươi cầm thiêu thân lao đầu vào lửa, trận chiến này cho dù thành bại, ba nhà Khuất Cảnh Chiêu tất suy, lương tâm các ngươi an tâm thế nào?"

Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu?

Doanh Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng: "Nếu Sở quốc không còn, ai sẽ cho ba nhà Khuất Cảnh Chiêu đường sống? Chính là nhường năm thành này, có thể đổi lấy Khuất Cảnh Chiêu kéo dài hưng thịnh? Hôm nay cắt năm thành, ngày mai cắt mười thành, sau đó được một đêm an nghỉ. Đất Đại Sở có hạn, dục vọng của Càn thì không bao giờ chán.

Hắn quay đầu, hít sâu một hơi nói: "Chư vị đều là tinh nhuệ của Đại Sở, năm thành Tây Cương lại là hùng thành ít có của Đại Sở, nếu hôm nay không giữ được, còn nói gì đến sau này?

Nói đúng!

Phó tướng rốt cục nhịn không được, xoay người liếc Khuất Nghi một cái: "Khuất nguyên soái, Đại Sở chúng ta bắt đầu từ hoang dã, từ một bộ lạc nhỏ trở thành đại quốc mênh mông như bây giờ, dựa vào sự hiệp lực của các tộc họ Mễ đồng tâm mở mang bờ cõi, cũng không phải là sợ hãi rụt rè yêu quý lông vũ."

Tiền bối có thể hung hãn không sợ chết, chúng ta vì sao không thể?

So với thiêu thân lao đầu vào lửa, ta cảm thấy làm rùa đen rút đầu càng không xứng với tiền bối đi!"

"Ta cũng nghĩ như vậy!"

Trong doanh chư tướng nhao nhao phụ họa.

Khuất Nghi tức giận đến toàn thân phát run, chỉ vào Doanh Vô Kỵ run rẩy nói "Doanh Vô Kỵ, ẩn núp nhiều ngày chính là vì mê hoặc nhân tâm, vì biến pháp kích động chúng ta tự hủy cơ nghiệp, thật sự là thật ác độc dụng tâm a!"

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười lạnh: "Ta Doanh Vô Kỵ nhập Sở đến nay, chưa bao giờ tham dự qua biến pháp sự tình, nhưng ta hôm nay chính là muốn hỏi một chút chư vị,

ngày sau đến tột cùng là muốn biến pháp hay là nộp mạng cho Càn Quốc

Nói rồi

Trực tiếp quay người rời đi.

Biến pháp Sở Quốc hay nộp mạng cho Càn Quốc

Đây là một cái không cần lựa chọn.

Rất nhiều người đều dùng hành động làm ra biểu thị, nhanh chóng đi theo Doanh Vô Kỵ.

"Xuỵt……"

Nam Cung Vũ trong ánh mắt tràn đầy xem thường, sau đó bước nhanh đuổi theo.

Lần này hắn đánh mặc dù không phải Cơ Động, nhưng cũng giết sướng rồi, Quân đội Tề quốc đặt ở trước kia tuyệt đối không tính yếu, nhưng đối mặt với tinh nhuệ nhà mình căn bản chính là không đáng chú ý. Liên tục mười vài ngày, đều là đơn thuần hành hạ đánh Tề Quân tơi tả, tuy vậy vẫn chưa đã nghiền.

Cũng may Doanh Vô Kỵ hạ lệnh, để Trương phó tướng dẫn đại quân chủ lực tại biên cảnh Sở Tề tiếp tục hành hạ Tề quân còn mình dẫn 10.000 tinh nhuệ đến đây.

So với Càn quân.

10.000 không nhiều.

Nhưng ở trong mắt của hắn đã đã đủ dùng.

Khi Doanh Vô Kỵ nhảy lên ngựa, mấy vạn tướng sĩ đao kiếm cùng nhau rút ra khỏi vỏ.

Một phen tuyên thệ trước khi xuất quân, tinh thần có chút nâng cao

……..

Trường thương Doanh Vô Kỵ chỉ thiên, thanh âm hùng hậu truyền đến trong lỗ tai của mỗi người: "Rửa sạch nhục nhã, ngay hôm nay!"

Sở Quân thanh âm đinh tai nhức óc.

"Rửa sạch nhục nhã!"

"Giết sạch Càn quân!"

"Làm gỏi Doanh Vô Khuyết!"……

Nghe thấy thế Doanh Vô Khuyết tức hổn hển: "Bạch Kiếp ngươi vì sao cản ta? Doanh Vô Kỵ tại trên tường thành đánh trống mấy ngày này, nếu ta leo lên tường thành, nhất định có thể chém chết hắn, hắn vừa chết, Sở Quân tất bại!"

Hắn vừa hưng phấn lại phẫn nộ.

Doanh Vô Kỵ xuất hiện, vậy liền chỉ định là muốn cùng chính mình một trận chiến.

Nhưng hắn lại xuất hiện đến đặc biệt không hợp lý, chỉ là một tên tiểu tốt đánh trống cho Sở Quân!

Điều này nói rõ chính mình cùng Bạch Kiếp trước đó phán đoán đều là chính xác.

Bạch Kiếp không ngừng kêu khổ: "Điện hạ! Nơi này dù sao cũng là sân nhà Sở Quốc, thêm nữa đang có tiếp viện đổ đến, điện hạ ở nơi này giao thủ Doanh Vô Kỵ, chính là đặt mình vào địa vị bất lợi?Chỉ cần chúng ta nguyện ý chờ! sớm muộn cũng có thể đánh hạ thành này, đến lúc đó điện hạ muốn làm sao ngược sát Doanh Vô Kỵ, ta cũng sẽ không cản điện hạ!"

Doanh Vô Khuyết nghe được lông mày dựng thẳng: "Vạn nhất đến lúc Doanh Vô Kỵ chạy trốn làm sao bây giờ? Còn có,

ngươi cảm thấy Doanh Vô Kỵ thêm ra như vậy một chút tiếp viện, liền có thể đánh thắng được ta?”

Bạch Kiếp: “……”

Mặc dù hắn cảm thấy xác thực như vậy.

Nhưng là hắn không dám nói.

Bởi vì hiện tại Doanh Vô Khuyết không tiếp nhận bất luận kẻ nào chất vấn hắn

Doanh Vô Khuyết hừ lạnh một tiếng: “Lo trước lo sau, do dự, ngươi thật sự là càng ngày càng đàn bà!”

Bạch Kiếp sắc mặt trắng nhợt, lời này là có ý gì? Ta bị thất sủng?

Hắn mộc nghiêm mặt giải thích nói: “Điện hạ lời này, thực sự có chút thiên vị!”

Doanh Vô Khuyết hừ hừ, không nói gì, ánh mắt lại lặng yên nhìn về phía Đông Nam, nơi đó là cửa thành của Đan Thành.

Chương 1164: Chương 1164: Toàn đồ ăn hại Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngoài miệng mặc dù không đồng ý.

Nhưng xác thực Bạch Kiếp nói không sai, từ sau khi Cảnh Duệ bị bắt, Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu cũng chỉ còn lại toàn đồ ăn hại, chỉ thử một lần phá hư đồ quân nhu, sau khi bị mình đánh chạy cũng không dám thò đầu ra.

Loại này phòng thủ bị động, phá thành là chuyện sớm hay muộn.

Binh lực Sở Quân theo không kịp, còn hy vọng gì đến thắng lợi.

Đánh hạ tòa thành này, coi như Doanh Vô Kỵ có thực lực mạnh hơn, cũng không có khả năng uy hiếp địa vị của mình, thậm chí có khả năng bởi vì chiến bại lần này mà sinh ra tâm ma, triệt để kẹt trong bình cảnh

Cho nên

Hắn cũng liền nhịn xuống.

Nhưng vào lúc này.

"Ầm ầm!"

Thanh âm rất xa xôi, nhưng lại rất rõ ràng.

Đây là âm thành cửa thành mở ra thanh âm.

Doanh Vô Khuyết lông mày nhảy một cái: "Đây là có chuyện gì?"

Hắn nhanh chóng ra doanh trướng, nhìn về phía x

Phát hiện một mảng lớn Sở Quân đã nối đuôi nhau mà ra, mặc dù cách thật xa, nhưng hắn hay là thấy được uy mãnh đến cực điểm của con Xích Thỏ, trên lưng nó là Doanh Vô Kỵ khoác chiến giáp hắc kim cầm trong tay trường thương Thiên Quân.

Hắn lập tức đại hỉ: "Tốt! Mãng phu này lại dám đi tìm cái chết!"

Trong tiếng cười điên dại.

Lộc Lô Kiếm đã rút khỏi vỏ.

Bạch Kiếp lại ngăn cản hắn: "Điện hạ, có vấn đề!"

Doanh Vô Khuyết nhíu mày lại: "Có vấn đề gì!"

Bạch Kiếp chỉ hướng phương xa: "Điện hạ nhìn sau lưng Doanh Vô Kỵ, tất cả đều là Tinh nhuệ Bạch gia, ở hai bên

người hắn hai bên chính là hai vị trưởng lão Bạch Gia, ta nhận ra!"

Doanh Vô Khuyết con ngươi ngưng tụ, cảm giác trong chốc lát, lông mày hơi nhíu rất nhanh liền giãn ra: "Không sao! Cũng chỉ hơn 10.000 tinh nhuệ, so với 200.000 đại quân Đại Càn ta, 10.000 quân thì có tính là gì? Đừng cản ta, ta muốn tự tay làm thịt Doanh Vô Kỵ!"

"Điện hạ không thể!"

Bạch Kiếp càng lo lắng: "Mặc dù trận chiến này tất thắng, nhưng điện hạ là tổng chỉ huy trận đại chiến này, nào có lý tự mình mang binh đi sống mái, vạn nhất đại quân mất chỉ huy……"

Doanh Vô Khuyết không kiên nhẫn ngắt lời: "Lằng nhà lằng, thân binh doanh ở đâu?"

"Rầm rầm!"

Một đống lớn cao thủ thân binh doanh nhao nhao tụ tập tới.

Doanh Vô Kh quét mắt đám người một chút: "Đợi lát nữa ta liền muốn đi giết địch, hiện tại liền sắp xếp cho các ngươi chiến thuật, đợi lát nữa các ngươi nghiêm ngặt thi hành theo chiến thuật có hiểu không?"

Đám người nhao nhao gật đầu: "Nghe hiểu!"

Tiếp đến

Doanh Vô Khuyết liền nói một lần chiến thuật, thậm chí đem tất cả biến số cùng sách lược ứng đối đều phân tích cái rõ ràng.

Hắn cố gắng thời gian dài như vậy, trừ việc triều chính cùng tu luyện, huấn luyện nhiều nhất chính là binh pháp, đã tiếp cận cấp độ đại sư binh pháp, chỉ là ngắn gọn phân tích,

liền bao quát tất cả tình huống chiến cuộc có khả năng xuất hiện

Mà lại người thân binh này doanh, đều là bách chiến lão binh mà Doanh Việt phân phối cho hắn, có bọn họ, không có khả năng phạm sai lầm.

Đây là tinh nhuệ không gì sánh được của Càn quân

Chỉ cần Doanh Vô Kỵ dám đến, cũng chỉ có nước toàn quân bị diệt!

Doanh Vô Khuyết tay nắm chuôi kiếm bởi vì kích động mà run nhè nhẹ, liếc qua chiến trường, phát hiện Doanh Vô Kỵ đã mang binh vọt vào, đã cùng Càn quân giao thủ, mặc dù Càn quân cường độ rất cao, nhưng trận hình đã bị Doanh Vô Kỵ xé mở một cái lỗ hổng.

Tổn thất không tính là lớn.

Nhưng Doanh Vô Khuyết không tiếp nhận.

Nhìn thấy mọi người đối với hắn sắp xếp cũng không có ý kiến, liền một quất một roi vào mông ngựa.

"Giết!"

Doanh Vô Khuyết nhìn Doanh Vô Kỵ xông vào trận doanh Càn quân, hai mắt dần dần đỏ rực, tràn đầy đều là hưng phấn cùng lệ khí…….

Nơi xa.

Doanh Vô Kỵ nhìn thấy Doanh Vô Khuyết mang binh giết tới, khóe miệng rốt cục lộ ra mỉm cười, quay đầu nói: "Nam Cung Huynh, Doanh Vô Khuyết để ta chặn lại, ngươi dẫn người đi hủy đồ quân nhu!"

"Tốt!"

Nam Cung Vũ không chần chờ chút nào, trực tiếp mang theo chủ lực phân ra ngoài.

Phía bên kia

Doanh Vô Khuyết cũng hưng phấn tới cực điểm, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ thế mà muốn đánh với mình

Nếu dạng này, vậy cũng đừng trách ta lấy cái mạng của ngươi

Về phần Nam Cung Vũ, mặc kệ hắn, mình có phân tích chiến thuật vô địch , còn có thân binh doanh không gì sánh được, chỉ là mấy ngàn người, dựa vào cái gì lật kèo ?

Hắn nhìn về phía Doanh Vô Kỵ.

Như kiểu hắn giờ là vật trong tay mình

Trong nháy mắt.

Doanh Vô Kỵ dẫn đầu Sở Quân đã xông vào phía quân Càn, ngăn trở Càn quân gần một nửa chủ lực.

hai huynh đệ cùng cha khác mẹ, cũng rốt cục gặp mặt.

Không nói một lời

Hai thành binh khí dài giao nhau một kích, một tiếng va chạm lớn vang lên khiến người xung quanh xám mặt

Hai người ăn ý rất.

Đều từ bỏ trường kiếm bản mệnh.

Mà dùng vũ khí cho kỵ binh

Sau khi hai con ngựa lướt qua nhau, bất phân cao thấp.

Doanh Vô Kỵ có chút nhíu mày: “A? Không tồi, đủ coi là đối thủ của ta!”

Doanh Vô Khuyết tay cầm kích đem, cảm thụ được hổ khẩu hơi đau, trong hai mắt tràn đầy điên cuồng ý cười:

“Không chỉ đủ coi ngươi đối thủ, còn đủ lấy mạng chó của ngươi! Ta thấy tu vi ngươi không tồi, trong vòng nửa năm qua đã có tinh tiến. Bất quá đáng tiếc, con đường thánh nhân của ngươi , nên dừng bước nơi này!”

Doanh Vô Kỵ cười cười: “Đủ phách lối nhưng thực lực của ngươi , không tính là thực lực chân chính, tốt nhất ngươi phải dùng cho cẩn thận!”

“A!”

Doanh Vô Khuyết cười lạnh, trong lòng có chút khinh thường, nghĩ thầm thời gian của ông mày quý báu, đốt nguyên huyết cũng là đến từ cái lão già Doanh Việt máu lạnh, ta sợ cái gì?

Hắn cười nhạo một tiếng: “Kệ nó, giết được ngươi là được, ngươi cũng phải cảm thấy vinh hạnh chết dưới kích của ta!”

Nói đi, một cước đá vào trên mông ngựa.

Chương 1165: Khắc mệnh Chương 1165: Khắc mệnh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thiết kích vung mạnh, mang theo từng đợt xé gió rợn, lưỡi kích xọc thẳng vào cổ Doanh Vô Kỵ

Doanh Vô Kỵ lông mày nhíu lại, tên này sau khi dùng khắc mệnh, thực lực quả nhiên khủng bố, cũng không kém mình nhiều lắm, không biết hắn hút bao nhiêu máu của Lão Lưu manh!

Cũng được!

Chơi thì chơi!

Mặc dù nửa năm khổ tu, hắn có thể đạt được trạng thái phải nhiên huyết trong bình yêu đại chiến mới có thể đạt được

Nhưng bây giờ thực lực hai bên chênh lệch, cần phải chia cắt trận doanh Càn quân Nam Cung Vũ mới có cơ hội thế nên Chuyên Húc nhiên huyết thuật trong nháy mắt phát động.

“Oành!”

Lại là một lần cứng đối cứng.

Song phương vẫn như cũ vô hại, nhưng Trường thương Doanh Vô Kỵ lại xuất ra một vết nứt không gian, chém đứt đôi người hơn 10 kỵ binh Càn Quốc

mười kỵ binh ngã xuống đất, khiến trận hình Càn quân vốn vô cùng có trật tự có thêm một lỗ hổng, lúc đầu đủ để cho Sở Quân hít thở không thông thế cục, trong nháy mắt có thời cơ thở dốc.

Doanh Vô Khuyết sợ hãi cả kinh, mặc dù hắn không cho rằng Doanh Vô Kỵ đối với hắn có uy hiếp trí mạng, thế mà lúc giao đấu còn có dư lực tạo thành sát thươngMà lại Bên trong Sở quân cũng lẫn vào 10.000 khôi lỗi đậu tương, giống như lò xo, giúp Sở Quân làm dịu áp lực.

Khiến cho kế hoạch tiêu diệt của Càn quân gặp trở ngại cực lớn.

Một ý niệm trong đầu từ trong đầu hắn hiện ra: không có khả năng thắng thua cá nhân, nhất định phải bằng tốc độ nhanh nhất giết chết Doanh Vô Kỵ. Tự mình một người không đủ, phải tìm kiếm sự giúp đỡ.

Hắn phi tốc nhìn chung quanh một vòng, phát hiện họ Doanh tôn thất phái tới cao thủ, đều bị hai vị trưởng lão Bạch Gia cuốn lấy, một đám Cao thủ Binh Nhân cảnh cũng hợp thành trận hình diệt Sở, căn bản đằng không xuất thủ đến.

“Bạch Kiếp!”

“Điện hạ ta tới!”

“Giết Doanh Vô Kỵ!”

“Tốt!”

Sau một khắc, chính là hai người vây kín.

Lần này, Doanh Vô Kỵ thoạt nhìn không còn thoải mái như lúc trước

Nhưng vẫn là không rơi vào hạ phong, thường xuyên trộm được cơ hội chém chết mấy Cao thủ Càn quân.

Doanh Vô Khuyết tức trợn trừng mắt lên như sắp rách ra, nhưng hắn có thể cảm giác được, chỉ cần mình cùng Bạch Kiếp liên thủ, nhất định có thể đứng ở thế bất bại.

Lại một lần liều mạng

Hắn cười lạnh nhìn xem Doanh Vô Kỵ: “Ngươi muốn giằng co đúng không? Vậy ta tiếp ngươi, ta ngược lại thật ra muốn nhìn Nam Cung Vũ dựa vào cái gì phá tường đồng vách sắt của ta.”

Nói đi, cùng Bạch Kiếp liếc nhau một cái.

Lần nữa đánh về phía Doanh Vô Kỵ.

Bạch Kiếp biểu hiện dũng mãnh không gì sánh được.

Nhưng dũng mãnh đi nữa, hai người liên thủ giống như cũng nhiều nhất chỉ có thể khiến cho Doanh Vô Kỵ nhìn chật vật một chút.

Nên vẫn thỉnh thoảng thuận tay giết Càn quân.

Doanh Vô Khuyết lại tuyệt không gấp.

Hoặc là nói, hắn biết rõ mình không thể gấp, dù là ý chí muốn giết Doanh Vô Kỵ đã gần như không kiềm chế được.

Bởi vì từ vừa mới bắt đầu, hắn liền phát giác được Tu vi Doanh Vô Kỵ lại có tinh tiến

Muốn cứng đối cứng cường sát, cơ hồ thành chuyện không thể nào.

Cho nên hắn ngược lại bình tĩnh lại.

Bởi vì chỉ có chính mình tỉnh táo lại, mới có cơ hội để Doanh Vô Kỵ không tỉnh táo, từ đó lộ ra sơ hở.

"Doanh Vô Kỵ!"

Hắn bật cười một tiếng: "Ngươi sẽ không phải muốn kéo tới Nam Cung Vũ công thành, sau đó chạy trốn đi?"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Phải thì như thế nào?"

Doanh Vô Khuyết cười lạnh: "Bên kia đã sớm bị ta bố trí thành tường đồng vách sắt, chớ nói Nam Cung Vũ, coi như ngươi tự mình mang binh đi, cũng không có khả năng phá trận, chỉ là một Nam Cung Vũ dựa vào cái gì phá trận?!"

Đây là hắn vì cố ý chọc giận Doanh Vô Kỵ nên nói thế

Nhưng cũng là hắn phát ra từ nội tâm.

Hắn không rõ, Doanh Vô Kỵ lấy cái gì để thắng!

Chỉ cần hắn mang ra chủ lực, thì Doanh Vô Kỵ chỉ có một con đường bại trận!

Mang theo bọn tàn binh bại tướng Sở Quốc cũng nghĩ đối kháng toàn bộ Càn quân.

Ai cho ngươi dũng khí.

Để cho ngươi khinh thường như thế?

"A?"

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Ngươi có muốn nhìn về phía bên kia hay không?"

Doanh Vô Khuyết cười lạnh: "Giương đông kích tây đúng không? Ngây thơ như vậy trò xiếc ngươi cũng nghĩ……"

Bạch Kiếp lại sắc mặt cực kỳ khó coi ngắt lời: “Hỏng rồi điện hạ! Bên kia cháy!”

con ngươi Doanh Vô Khuyết co rụt lại, cuống quít nhìn đi qua, phát hiện đã có sóng nhiệt phóng lên tận trời.

Cả người hắn đều kinh ngạc.

Cái này, cái này cái này cái này……

Đây là có chuyện gì?

Lần này Càn Quốc công thành, lực lượng lớn nhất xe bắn đá vô địch cường hãn này, cho nên ngàn vạn không thể có bất kỳ sai lầm nào.

Cho nên cho dù muốn giết Doanh Vô Kỵ, hắn cũng là đem Chủ lực Càn quân đặt ở xung quanh xe bắn đá

Tuyệt đối không có khả năng xảy ra vấn đề!

Vì cái gì?

Doanh Vô Khuyết lúc này đằng không mà lên, nhìn thấy Càn quân bị phá tan trận hình, lập tức muốn rách cả mí mắt, cả người đều tê dại.

Đây là có chuyện gì!

Dựa vào cái gì!

Dựa vào cái gì chỉ là một cái Nam Cung Vũ có thể phá tan toàn bộ Trận hình Càn quân?

Hắn nghĩ mãi mà không rõ, Càn quân chưa bao giờ xuất ngoại vấn đề đại trận, tăng thêm chính mình Thần cấp chỉ huy, lại thêm hãn tướng thân binh doanh thân kinh bách chiến, vì cái gì ngay cả một cái Nam Cung Vũ đều gánh không được.

Nhưng bây giờ, hắn căn bản không có thời gian nghĩ rõ ràng.

Càn quân mang tới xe bắn đá hết thảy 26 cái, hiện tại đã có mười bốn cái cháy rồi, mà Nam Cung Vũ không có chút nào dừng tay, lá bùa đốt trên tay hừng hực liệt hỏa, đã ném về phía một xe khác.

"Ngăn lại hắn! Ngăn lại hắn!"

Doanh Vô Khuyết thanh âm thê lương, liền rốt cuộc không để ý tới Doanh Vô Kỵ, Trực tiếp phóng về hướng Nam Cung Vũ.

Chương 1166: Mơ giết Doanh Vô Kỵ Chương 1166: Mơ giết Doanh Vô Kỵ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn nằm mộng cũng mơ giết Doanh Vô Kỵ.

Nhưng bỏ ra nhiều tiền chế tạo xe bắn đá mới là phương tiện công thành cơ bản của Càn quân, phía trên khắc lục pháp trận mỗi một bộ đều đáng giá ngàn vàng.

Doanh Vô Kỵ chạy trốn còn có thể giết sau, xe bắn đá nếu là hủy sạch, chí ít trì hoãn mất nửa năm khai chiến hoàng kim của Càn quân.

Vì thế hắn lao như bay về phía Nam Cung Vũ.

Sát khí không che giấu chút nào

Mà hắn khẽ động.

Toàn bộ Trận hình Càn quân đều phát sinh biến hóa, giống như cối xay thịt, đánh giết về phía Nam Cung Vũ

Mà áp lực tại bên Doanh Vô Kỵ chợt giảm.

Doanh Vô Kỵ tối buông lỏng một hơi, rống to: "Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão, mang huynh đệ Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu phá vây!"

"Tuân lệnh!"

Bạch Nông Bạch Lĩnh cùng nhau ứng thanh, trong nháy mắt đem thần thông của mình thôi phát đến cực hạn.

Dòng nước xiết trên trời rơi xuống, như hồng thủy diệt thế, khiến quân Càn vừa xông lên thất linh bát lạc, sau đó toàn bộ Bạch Gia quân hóa thành một thanh lưỡi dao, chém ra một lỗ hổng trên trận hình Càn quân.

Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu quân đội không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng đi theo.

Chỉ là thời điểm đào tẩu, vẫn là không nhịn được nhìn về phía Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ không đi.

Ngược lại là bổ ra một vết nứt.

Bước vào.

Một cước liền đạp ở xa xa giữa không trung.

Ngay tại con đường Doanh Vô Khuyết lao xuống

Rõ ràng là đi cứu Nam Cung Vũ.

Tướng lĩnh 3 nhà đều trong lòng phức tạp, lần này hoàn toàn chính là cứng đối cứng, ba nhà tổn thất không nhỏ, nhưng tuyệt đối so với dự tính thấp nghìn lần vạn lần, chính mình như thế vừa đi, áp lực tất nhiên sẽ toàn bộ ép đến một nhóm Nam Cung Vũ.

Trong hoàn cảnh như thế, làm sao có thể không biết Doanh Vô Kỵ lựa chọn như vậy đại biểu cho cái gì?

Trong lúc nhất thời, mắt có chút cay cay

Nhưng đây là Doanh Vô Kỵ sắp xếp.

Bọn hắn phải nghe.

Hiện tại toàn trận Càn quân đều vây giết Nam Cung Vũ, bọn hắn phá vây thuận lợi làm cho người khác giận sôi, phi nước đại mãnh liệt đột xuất trùng vây, chạy về phía cửa thành…….

“Doanh Vô Kỵ ta giết ngươi!”

Doanh Vô Khuyết lao xuống, lúc đầu tất sát Nam Cung Vũ, nhưng khi kịp rơi xuống đất lại bị Doanh Vô Kỵ ngăn trở, nhát kích tất sát trong nháy mắt tịt ngòi, hắn bị đè nén đến ngực muốn bạo tạc.

“Vậy ngươi liền đến giết ta!”

Doanh Vô Kỵ bĩu môi cười một tiếng, Ngựa Xích thỏ lúc này phóng lên tận trời, nhảy đến dưới chân hắn.

Một thương đem Doanh Vô Khuyết đẩy lui, liền không chút nào ham chiến.

Sau đó Chuyên Húc nhiên huyết thuật kích hoạt đến công suất lớn nhất, toàn thân huyết khí lượn lờ, trực tiếp mang theo Nam Cung Vũ quay người phá vây.

26 máy bắn đá , chỉ còn mười hai cái

Đã không đủ để để Đan Thành có thể hoàn thủ

Trận chiến này đã đạt được mục đích

Không cần ham chiến!

Hắn giờ phút này, chính là đệ nhất Chiến Thần dưới Thánh Nhân, cho dù Càn quân có dũng mãnh hơn nữa cũng không ngăn được hắn.

Doanh Vô Khuyết hận đến phát cuồng, liều mạng mang binh chặn giết, hiệu quả tương đương cường thế, lại cũng chỉ là lưu lại hơn ngàn thi thể, còn lại bộ phận kia, rốt cuộc không có cách nào lưu lại.

Hắn muốn phát điên

“Đuổi!”

“Đuổi!”

“Đều đuổi theo cho ta!”

Càn quân ào ào truy kích.

Doanh Vô Khuyết muốn truy kích, lại bị Doanh Vô Kỵ ngăn lại, bởi vì một khi tiếp cận tường thành, Doanh Vô Kỵ dưới mưa tên yểm, là có khả năng trọng thương hắn.

Hắn tức giận đến toàn thân phát run, một tay tóm lấy một tướng lĩnh thân binh tới, thanh âm đều trở nên có chút thê lương: “Đến cùng chuyện gì xảy ra! Các ngươi làm thế nào mà để Nam Cung Vũ qua mặt?”

Giọng nói tướng lĩnh run rẩy: “Không biết a! Điện hạ, chúng ta đều theo chiếu yêu cầu của ngươi tới a, không biết khâu nào xảy ra vấn đề!”

Tiếp lấy, liền đem tình huống vừa rồi đại khái nói một lần.

Nói tóm lại một câu.

Trận hình sập, không biết là khâu nào vấn đề.

Đây đối với Càn quân thân kinh bách chiến, là một sai lầm cực kỳ đáng trách.

Chính sai lầm này, tạo thành tổn thương trí mạng đối với Càn quân.

26 xe bắn đá, còn lại không đủ một nửa, Đan Thành từ việc có thể chắc chắn đánh hạ giờ lại biến thành một mối lo.

“Phế vật! Tất cả đều là phế vật!”

Doanh Vô Khuyết chửi ầm lên, nhưng nghĩ lại, thần sắc lại trở nên âm lệ không gì sánh: “Không! Nhất định có phản đồ,

trong doanh thân binh có phản đồ!”

Thần sắc tướng lĩnh nghiêm trọng: “Ai vậy?”

Doanh Vô Khuyết nhìn lướt qua chiến trường, thân binh trong doanh trừ Bạch Kiếp trong mắt hắn ai cũng đáng nghi

Hắn cắn răng, trong kẽ răng rít ra một hàng chữ: “Trừ Bạch Kiếp, các ngươi ai cũng có thể là phản đồ!”

Tướng lĩnh: “……”

Đúng lúc này.

Chương 1167: Hãm hại đồng liêu

Thân binh doanh tướng lĩnh bỗng nhiên hô: "Điện hạ ngươi nhìn, cửa thành đóng!"

Doanh Vô Khuyết theo tiếng kêu nhìn lại.

mấy ngàn người do Doanh Vô Kỵ cùng Nam Cung Vũ dẫn đội thế mà……

Bị cửa thành nhốt ở bên ngoài!

Mà Càn Quốc đại quân, đã tới gần dưới thành…….

Dưới tường thành.

Doanh Vô Kỵ ánh mắt đã lạnh thấu xương tới cực điểm, ngẩng đầu không gì sánh được lạnh như băng nhìn về phía Khuất Nghi trên tường thành: "Là ngươi hạ lệnh đóng cửa thành?"

Khuất Nghi một bộ nghiêm nghị bộ dáng: "Doanh tướng quân chớ trách! Càn quân đã tiếp cận, nếu như không đóng cửa thành thì Đan Thành trong nháy mắt sẽ bị phá. Đại thế phía trước, còn xin Doanh tướng quân lấy đại cục làm trọng!"

Doanh Vô Kỵ: "???"

Hắn quay đầu nhìn một cái, ở đây tướng sĩ đều oán giận.

Mặc dù bọn hắn đều là tinh nhuệ, nhưng có thể bay lên tường thành thì trăm người chắc không có được một.

Khuất Nghi thần sắc nghiêm nghị: "Toàn quân nghe lệnh, bất luận kẻ nào không được tự tiện mở cửa thành, kẻ trái lệnh

giết không tha!”

Trong lúc nhất thời.

Sở Quân Dưới tường thành sắc mặt đều khó nhìn tới cực điểm.

Càn quân càng lúc càng gần.

Mà lúc đầu Doanh Vô Khuyết vốn đã bỏ đi lúc này cũng lộ vẻ điên cuồng xông vào phía trước nhất.

Chương 1167: Hãm hại đồng liêu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trên tường thành Khuất Nghi, nhìn Doanh Vô Kỵ trên mặt cũng lộ ra nụ cười biến thái

Hắn chợt nghe một cái tiếng mắng.

“Mẹ ngươi chứ!”

Sau đó, chỉ cảm thấy phía sau lưng đau nhói

Bay thẳng ra ngoài, rớt xuống tường thành.

Tiếp lấy liền có một chân giẫm tại phía sau lưng của hắn, nếu không phải chân khí hộ thể, ngũ tạng lục phủ đều sẽ bị hắn giẫm nứt.

Khuất Nghi quay đầu, phát hiện người đem hắn đá ra tường thành là phó tướng Chiêu Viễn của mình.

Hắn không kềm được rống giận: “Chiêu Viễn, ngươi điên rồi a?”

“Điên con mẹ ngươi!”

Chiêu Viễn chửi ầm lên: “Ngươi hãm hại đồng liêu, ông mày sao có thể làm phó tướng cho mày. Lần này tình thế nguy hiểm là do ngươi tạo nên, Doanh tướng quân nếu là không còn

sống trở về, ngươi cũng phải cùng chúng ta chết ở bên ngoài!Mẹ nhà ngươi!”

Một cục đờm đặc phun lên mặt Khuất Nghi.

Khuất Nghi: “???”

Sau đó.

Từng bóng người từ tường thành nhảy xuống.

Trừ Bạch Gia quân, Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu tinh nhuệ tất cả đều nhảy xuống tới.

Trong nháy mắt liền quyên góp đủ đại trận vạn người.

Mà trên tường thành, tất cả cung tiễn thủ tất cả đều chờ lệnh, nhao nhao kéo căng trường cung

Nơi xa.

Càn quân dừng bước.

Doanh Vô Khuyết: “……”

Cái này……

Tựa như là mưu kế dụ sát?

…….

Bị nhổ đờm lên mặt

Khuất Nghi hiển nhiên đã bối rối, không nghĩ tới Chiêu Viễn là phó tướng lại đối với mình hành động đại nghịch bất đạo như thế.

Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu tuy rằng cũng không phải đồng tộc, nhưng bởi vì đối kháng Sở Vương thất, rất nhiều chuyện đều là cùng tiến cùng lùi, chính mình là lão tiền bối, rất được mọi người kính trọng.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Người trẻ tuổi này chẳng những đạp mình xuống, thậm chí còn…

Khuất Nghi cảm nhận được khuất nhục lớn lao, nếu là trước kia hắn tất nhiên sẽ lớn tiếng quát lớn với đám hậu bối vô tri này, nhưng hiện tại nhìn đôi mắt phẫn nộ của Chiêu Viễn, hắn rất có loại cảm giác chột dạ.

Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, sao có thể để như vậy?

"Làm càn, thật sự là quá……"

Khuất Nghi đứng người lên, chuẩn bị răn dạy một trận, nhưng cảm thụ được ánh mắt lãnh ý của bọn họ, vô ý thức đem lời kế tiếp nuốt xuống.

Dùng ống tay áo lau sạch sẽ đờm trên mặt, ngữ khí thâm trầm nói "Chiêu Viễn, ngươi muốn lấy đại cục làm trọng, nghe mệnh lệnh của ta, mang người trở về!"

"Đại cục?"

Chiêu Viễn đều muốn tức giận cười: "Mẹ ngươi chứ đại cục, đến trước mắt này ngươi còn mưu toan lấy đại cục che giấu tư tâm? Khuất nguyên soái, ta kính ngươi là thượng cấp, hiện tại ta cho ngươi hai con đường, một đầu đi theo chúng ta cùng Càn quân liều mạng, hoặc ngươi tự sát, sau đó chúng ta cùng Càn quân liều mạng."

Khuất Nghi: "……"

các tướng lĩnh trên tường thành, không có ai ủng hộ hắn.

Hắn liền hiểu mình không còn cứu vãn được nữa.

Vừa rồi chiến cuộc cách thành tường quá xa, hắn cũng không biết đến tột cùng chuyện gì xảy ra.

Tự sát là không thể nào tự sát.

Đời này đều khó có khả năng tự sát.

Chỉ là……

Hắn nhìn một chút Càn quân đen nghịt bên ngoài, phía sau lưng không khỏi có chút phát lạnh, vô ý thức nuốt nước miếng một cái.

Từ khi thủ Đan Thành, hắn vẫn có loại cảm giác bị đè nén.

Mà bây giờ, loại cảm giác này tăng lên tới cực hạn, khiến hắn hít thở không thông.

cửa thành đã đóng lại.

Nếu như bây giờ mở ra, Càn quân tất nhiên sẽ nổi điên xông vào

Doanh Vô Kỵ lạnh lùng lườm Khuất Nghi một chút, sau đó chắp tay với mọi người : "Chư vị đại nghĩa, Doanh Mỗ khâm phục không thôi, hôm nay dưới tường thành tử chiến có chư vị sánh vai, cho dù toàn quân bị diệt, Doanh Mỗ cũng đã không tiếc. Chư vị! Theo Doanh Mỗ nghênh địch!"

Nói đi, trực tiếp quay đầu ngựa lại, thúc giục Ngựa Xích thỏ đi đến phía trước đại quân

Mà sau lưng, Sở Quân cấp tốc bày trận.

……

Đối diện.

Doanh Vô Khuyết sắc mặt đã xoắn xuýt đến cực hạn, hiện tại Doanh Vô Kỵ thủ hạ đều bị nhốt ở bên ngoài tường thành, theo lý thuyết là hắn báo thù thời cơ tốt nhất.

Bởi vì những người này một nửa là người Bạch gia, một nửa là tinh nhuệ mà Sở Vương thất giao cho Doanh Vô Kỵ.

Cường giả rất nhiều.

Nhưng cường giả nhiều, tuyệt đại bộ phận cũng không có khả năng bay lên tường thành.

Nếu là Càn quân toàn bộ đè tới, chí ít có thể diệt đi tám thành, nhưng cũng sẽ đứng trước hai vấn đề.

Coi như 10.000 tinh nhuệ Sở Vương thất toàn diệt, cũng rất khó tạo thành tổn thất gì đối với Doanh Vô Kỵ tạo thành tổn thất gì.

Hai là Bạch Gia thủ đoạn bảo mệnh rất nhiều, toàn diệt là không thể nào, thêm nữa dưới tường thành giết chết Doanh Vô Kỵ cũng khá khó khăn.

Ngược lại là Càn quân tất cả đều tiến nhập trong tầm bắn của cung thủ, thêm nữa đã mất đi lượng lớn xe bắn đá, cưỡng ép công thành nhận tổn thất rất có thể so Sở Quốc còn lớn hơn.

Đến cùng có đánh hay không?

Doanh Vô Khuyết lâm vào cực độ xoắn xuýt.

Hắn biết, một khi lần này không đánh, trận đại chiến này rất có thể dừng ở đây. 5 thành Tây Cương Sở Quốc, từng cái hùng vĩ đến mức ngoài dự liệu, trước đó còn có hi vọng xé mở một cái lỗ hổng, nhưng bây giờ Càn Quốc đã mất đi hơn phân nửa xe bắn đá, lại muốn đem lỗ hổng xé mở liền khó khăn.

Sở Quốc tổn thất mặc dù càng lớn, nhưng Doanh Vô Kỵ tổn thất không lớn, thậm chí còn chiếm ưu thế hơn mình, nên việc tranh vị trí kia

Lúc này đại não của Doanh Vô Khuyết trăm ngàn tính toán khiến đầu hắn đau nhức muốn nứt, lệ khí trên người càng mất khống chế, sát khí càng ngày càng mạnh thịnh.

Nhưng ngay lúc lúc này.

bên dưới trên tường thành Đan Thành tựa hồ trận văn chớp động khắp nơi, cái này trận văn hết sức quen thuộc.

Thiên Nhân tựu địa.

Tuyệt Địa Thiên Thông.

Mấy vạn người, chớp mắt liền tạo thành trận pháp.

Mặc dù quy mô và uy thế còn lâu mới bằng lúc bình yêu đại chiến nhưng cũng đủ làm cho không ít người trong lòng run sợ.

Chương 1168: Không cam tâm Chương 1168: Không cam tâm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Khuyết: "……"

Hắn nắm thật chặt trường kích, hổ khẩu run nhè nhẹ, trong lòng tràn đầy đều là không cam tâm: "Vô Kỵ biểu đệ, ngươi thân là Công tử Càn quốc, lại công nhiên trợ giúp địch quốc đối kháng mẫu quốc, thật sự là quên nguồn quên gốc, càng là vô sỉ! Chẳng lẽ ngươi thật sự một chút đường lui cũng không lưu lại cho chính mình?"

Lời này vừa nói ra.

Ánh mắt mọi người đều tụ tập tại Trên thân Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Khuyết ánh mắt cũng thanh minh chút, cau mày chờ đợi Doanh Vô Kỵ trả lời.

"Đường lui?"

Dưới sự chú ý của mọi người, Doanh Vô Kỵ nhịn không được bật cười một tiếng: "Ngươi nói đường lui là trở lại Càn Quốc cùng các ngươi đoạt phân ăn à? Ta khuyên các ngươi đầu óc tỉnh táo chút, đừng mưu toan dùng những cái thân tình không bằng cứt chó kia mà mưu cầu những vật khác. Dám đánh liền đánh, không dám đánh liền cút, chỉ đơn giản như vậy!"

Nhìn trận pháp như ẩn như hiện trước thành, thần sắc trên mặt tướng sĩ Càn Quốc khác nhau.

Vừa rồi trận chiến kia, lưu lại không ít bóng ma cho bọn hắn

Lần này công Sở, có không ít trước đó đều tham gia qua bình yêu đại chiến.

Lần trước, bọn hắn cùng Doanh Vô Kỵ kề vai chiến đấu, thi triển trận pháp cường đại đối phó với yêu triều vây quét khiến bọn hắn hưng phấn đến toàn thân phát run.

Lần này, đối lập với Doanh Vô Kỵ, bị Doanh Vô Kỵ trực tiếp mang binh xé rách trận hình, vốn bọn hắn coi là Càn quân vô địch thiên hạ, không nghĩ tới mới vừa xuất sơn liền gặp ngăn trở lớn như thế.

Hai lần, đều là Doanh Vô Kỵ mang tới.

nam nhi, từ trước đến nay sùng kính cường giả.

Người này đáng giá sùng kính, nhưng lại khiến bọn hắn vô cùng e dè.

Càng kỳ quái hơn chính là.

Doanh Vô Kỵ chính là công tử nhà mình, tuy nói trước trận không nói tình cảm, nhưng loại cảm giác chênh lệch này khiến trong lòng bọn họ sinh ra cảm giác chênh lệch không nhỏ

Hiện tại……

Đánh hay không?

Mỗi người đều nắm chặt binh khí, tùy thời chuẩn bị khai chiến.

Trong lòng muốn nói không khẩn trương đó là giả.

Trong lúc nhất thời.

Trên tường thành bên dưới yên tĩnh đáng sợ.

Doanh Vô Khuyết sắc mặt âm tình bất định, trong hai mắt lệ khí khi thì dâng lên khi thì thu liễm, nghiễm nhiên đã xoắn xuýt tới cực điểm.

“Bạch Kiếp!”

Hắn truyền âm quát khẽ.

Bạch Kiếp truyền âm trở về: “Điện hạ, Doanh Vô Kỵ giống như cũng không dự định trở về.”

Doanh Vô Khuyết hiểu, hắn nhìn cửa thành phía xa, không cam lòng cắn răng, rống to: “Doanh Vô Kỵ! Lần này tha cho ngươi một cái mạng, lần sau gặp lại, nhất định để ngươi biết biết thế nào là kết cục của kẻ phản bội! Triệt binh!”

Nói đi, quay đầu liền đi.

Càn quân cũng đều nhao nhao thở dài một hơi, cùng trở về.

Mà Đan Thành phía dưới.

Hơn một vạn Sở Quân lập tức cảm giác tảng đá lớn trong lòng được dỡ đi, lúc này từng ngụm thở phì phò, lúc này mới kịp phản ứng khi thấy sau lưng đã ướt đẫm mồ hôi.

Khuất Nghi xoa xoa trên trán mồ hôi, chuẩn bị mệnh lệnh tướng thủ thành mở cửa thành.

Lại bị Doanh Vô Kỵ mở miệng trước: “Mở cửa!”

Trên tường thành tướng lĩnh như ở trong mộng mới tỉnh, trực tiếp ra lệnh cho người mở cửa thành.

“Kẹt……”

“Kẹt……”

“Kẹt……”

Nghe móc xích mở cửa thành ra động tĩnh, Khuất Nghi sắc mặt trở nên hết sức khó coi, người này thế mà phớt lờ mình

Thật sự là lẽ nào lại như vậy!

Còn muốn nói điều gì, lại phát hiện người bên cạnh một cái đều không có để ý chính mình, tất cả đều đi theo Doanh Vô Kỵ trở về…….

Một khắc đồng hồ sau.

Quân cơ đại doanh.

Khuất Nghi cầm trong tay ấn soái, hướng về phía thủ hạ tướng lĩnh chửi ầm lên: "Lẽ nào lại như vậy! Các ngươi thật sự là quá bát nháo, thân là quân nhân không nghe quân lệnh, các ngươi nhảy xuống chính là mất mạng, người đâu! Quân pháp hầu hạ!"

Thanh sắc câu lệ.

Ánh mắt Băng Hàn.

Nhưng ……

Người chấp hành quân pháp chậm chạp không có động tĩnh, những tướng lĩnh bị chửi thần sắc cũng nghiền ngẫm.

Sau đó.

thần sắc nghiêm khắc của Khuất Nghi trở nên hòa hoãn.

ánh mắt Băng Hàn cũng nhu hòa

Hắn khoát tay áo, pha trò nói "Quân pháp rút lui! Bản soái còn không có nhỏ nhen như vậy, chỉ là các ngươi thực sự quá vọng động rồi, loại tình huống này sao có thể……"

"Khuất tướng quân muốn hay không nghỉ một chút?"

Doanh Vô Kỵ cười híp mắt ngắt lời nói: "Mọi người liều mạng rất mệt mỏi, không rảnh xem ngươi diễn."

Khuất Nghi: "……"

Sắc mặt hắn lập tức trở nên đặc sắc không gì sánh được.

Mặc dù loại chuyện này mọi người đều biết, nhưng ngươi nói thẳng ra có phải không quá hữu hảo hay không?

Khuất Nghi quét mắt một chút người ở chỗ này, tâm tình đã tồi tệ tới cực điểm, một thống soái có thể bị mất quyền lực đến nước này, cũng là có chút hiếm thấy.

Trong lúc nhất thời, Khuất Nghi cảm giác trời cũng sắp sụp.

Doanh Vô Kỵ đứng người lên, hướng mọi người chắp tay: "Chư vị Anh Võ, Doanh Mỗ cảm giác sâu sắc bội phục, nếu không có chư vị không màng sống chết, hôm nay cũng sẽ không chắc giữ được thành này, bất quá Càn quân chưa rút lui, chư vị không được lơi lỏng, Đan Thành an nguy còn trông cậy vào chư vị đồng tâm thủ hộ!"

"Vâng!"

"Vâng!"

"Vâng!"

Một đám tướng lĩnh cùng nhau lĩnh mệnh, thần sắc nhiệt thành.

Doanh Vô Kỵ mỉm cười, liền không nhìn biểu lộ của Khuất Nghi khó coi như ăn phải phân, mang theo Nam Cung Vũ đi.

Càn quân đại doanh.

"Hỗn trướng!"

Doanh Vô Khuyết giận không kềm được, chân khí cuồng bạo tàn phá bừa bãi, chín thành đồ vật trong doanh trướng đều bị hắn ép thành bột mịn.

Vừa nghĩ tới trên chiến trường phát sinh sự tình, hắn liền tức giận đến toàn thân phát run.

Sắc mặt đã âm trầm tới cực điểm, chỉ vào sa bàn nói "Nói cho ta biết! Đến tột cùng là ai xảy ra vấn đề."

Một đám tướng lĩnh hai mặt nhìn nhau.

Doanh Vô Khuyết ánh mắt âm lệ, lần này nhất định phải đem phản đồ cho bắt tới

Chương 1169: Không nhiều phản đồ Chương 1169: Không nhiều phản đồ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bất quá, làm sao có thể chứ?

Những này đều là người của Doanh Việt tự mình đưa cho mình, cho dù có phản đồ, cũng không có khả năng quá nhiều.

Hắn lặng lẽ suy nghĩ về một lỗ đột phá trong trận hình, mà đột phá khẩu này rất bí mật.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Doanh Vô Kỵ dẫn đầu chủ lực đánh bậy đánh bạ đều đánh đúng đột phá khẩu này

Cho nên phản đồ trong quân biết được đột phá khẩu này, sau đó thông qua phương thức nào đó nói cho Doanh Vô Kỵ.

Mà có khả năng nhất người này là……

Doanh Vô Khuyết nhanh chóng phân tích thế cục, đột nhiên hỏi: "Phàn Ngô đâu?"

Đám người hai mắt nhìn nhau một cái, trong doanh trướng lập tức rối loạn, bởi vì Phàn Ngô trong miệng Doanh Vô Khuyết…… Không có ở đâu

Cũng ngay vào lúc này.

"Báo……"

“Địch tướng Cảnh Duệ bị thả đi, Phàn Ngô tướng quân không biết tung tích.”

Doanh Vô Khuyết: “?”

Hắn nhíu mày với Bạch Kiếp, Bạch Kiếp âm trầm nhẹ gật đầu, liền lập tức rời đi doanh trướng.

Trong trướng bầu không khí cực kỳ kiềm chế, một mực tiếp tục đến sau nửa canh giờ sau khi Bạch Kiếp trở về.

“Bành!”

Bạch Kiếp vứt xuống một bộ thi thể: “Điện hạ! Phàn Ngô mang một chi tiểu đội mang theo Cảnh Duệ đi về phía Sở, thuộc hạ muốn đem hắn bắt sống, nhưng Phàn Ngô dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, thuộc hạ chỉ có thể đánh chết hắn. Mà Cảnh Duệ cũng dưới sự yểm trợ của Phàn Ngô đã chạy trốn, những vật này đều là tìm được trên người Phàn Ngô.”

Doanh Vô Khuyết trong ánh mắt lệ khí chớp động.

Nhanh chóng lật qua lật lại là thư tín trên người Phàn Ngô, quả nhiên là chứng cứ liên thông với Sở, nói cho đúng là liên thông với Doanh Vô Kỵ.

Phàn Ngô trước kia là phó tướng của Bạch Gia, cũng là một thành viên hiệp trợ Bạch Kình bán toàn bộ Bạch Gia, nhìn nội dung bức thư này, chắc do Phàn Ngô bởi vì phản bội mà hàng đêm gặp ác mộng, rốt cục chịu không nổi, liền liên hệ Doanh Vô Kỵ.

Một chút nội dung trọng yếu, đã bị Phàn Ngô đốt rụi, nhìn ngược lại càng thêm có thể tin tưởng.

Mà lại là bút tích hồi âm của Doanh Vô Kỵ.

Về phần Cảnh Duệ, thì là bọn hắn về phía Sở

“Thật sự là lẽ nào lại như vậy!”

Doanh Vô Khuyết giận không kềm được, trực tiếp vung tay lên liền đem thi thể Phàn Ngô đập thành thịt nát, Doanh Việt tin tưởng Phàn Ngô, cũng là bởi vì người này phản bội qua Bạch Gia, không nghĩ tới loại người này thế mà lại không chịu được lương tâm giày vò

Loại người này…… Thế mà lại có lương tâm!?

Hắn cảm giác hoang đường không gì sánh được, chỉ muốn ngửa mặt lên trời cười to.

Nhưng cùng lúc lại cảm thấy có chút may mắn, may mắn chỉ là một người, muốn thật sự nếu cả đám đều là tên khốn kiếp, hắn thật đúng là không biết xử lý như thế nào.

Bạch Kiếp Trầm tiếng nói: "Điện hạ, làm sao bây giờ? Tiếp tục công Sở hay là khải hoàn hồi triều?"

"Hồi triều?"

Doanh Vô Khuyết hừ lạnh một tiếng: "Hồi triều cái rắm!"

Bạch Kiếp cảm thụ được ánh mắt ngang ngược của hắn, cơ mông vô ý thức thít thật chặt: "Vậy chúng ta…… tấn công Hàn?"

Doanh Vô Khuyết cắn chặt răng, trầm giọng nói ra: "Công! Nhất định phải công! Trong vòng hai tháng, chúng ta ít nhất phải khai trương tòa thành trì!"

Bạch Kiếp giật nảy mình: "Điện hạ, đây có phải hay không là có chút quá khó khăn?"

"Khó?"

Doanh Vô Khuyết hừ lạnh một tiếng: "Bằng vào thực lực của ta hôm nay, chẳng lẽ cái này đều làm không được?"

Cơ đít Bạch Kiếp giãn ra chút, tranh thủ thời gian truyền âm nói: "Thế nhưng những thuốc kia……"

Doanh Vô Khuyết truyền âm âm thanh lạnh lùng nói: "Thời gian của ta quý báu, chẳng lẽ ngay cả mấy năm tuổi thọ đều đốt nổi à?"

Bạch Kiếp: "……"

Ánh mắt Doanh Vô Khuyết hung ác nham hiểm, thế nhưng lần này là muốn lập uy cho Càn Quốc.

Nếu là một tòa thành trì đều không công nổi, vậy vị trí thái tử thì còn mặt mũi nào mà ngồi?

Máy ném đá hỏng hơn phân nửa, nhưng đánh một Hàn Quốc đang nội đấu là không có vấn đề.

Nhất định phải đánh hạ vài toà thành trì, Càn Quốc mới có thể miễn cưỡng bảo trụ mặt mũi của mình.

Mà chính mình đăng cơ, cũng có một cái tốt cớ.

Thế nên đốt mấy năm tuổi thọ thì có làm sao?

"Toàn quân chỉnh đốn, sáng mai khởi hành công Hàn!"

Doanh Vô Khuyết cắn răng lại mệnh lệnh, liền sải bước rời đi đại doanh, thời điểm đi tới cửa, quay đầu trừng mắt liếc Bạch Kiếp: "Thất thần làm gì, còn không cùng ta trở về phòng?"

Bạch Kiếp: "……"

Nhìn ra được, Doanh Vô Khuyết hiện tại một bụng tà hỏa.

Hắn vô ý thức sờ về phía bình dầu cá voi treo.bên hông

Hôm nay…… Chỉ e lại thảm rồi…….

……

Càn quân rút lui rất nhanh.

Sở Quốc bên này quan sát mấy ngày, xác định sau khi bọn hắn rời đi, đại quân liền cũng khải hoàn hồi triều, trong lúc

nhất thời cả nước chúc mừng, ai cũng không nghĩ tới Sở Quốc đồng thời đối mặt Càn Quốc cùng Tề Quốc tiến công, chỉ không đến một tháng, liền đánh lui cả hai nước.

Trong lúc nhất thời, ngột ngạt hơn hai năm Sở Quốc, cho dù triều đình hay là dân gian đều chấn phấn.

Hai lộ đại quân trở về Dĩnh đô, Sở Vương hạ lệnh thiết yến ba ngày, giải trừ lệnh cấm đi lại ban đêm, toàn dân cuồng hoan.

Trên đại triều hội, trực tiếp phong Doanh Vô Kỵ làm Trấn Tây Hầu, trên triều đình tự nhiên vẫn là có người phản đối, nhưng đóng giữ Đan Thành những người kia, trừ Khuất Nghi không ai hát đệm, cuối cùng Trấn Tây Hầu rơi vào tay Doanh Vô Kỵ để hắn có thể tận tâm chống Càn quân.

Doanh Vô Kỵ chỉ là gật đầu cảm ơn, biểu hiện được không vui không buồn.

……

Chương 1170: Không thích tham gia náo nhiệt Chương 1170: Không thích tham gia náo nhiệt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Triều hội tản về sau liền về nhà.

Vừa mới chuẩn bị vào cửa, liền thấy sau lưng đi theo một chiếc xe ngựa.

“Doanh Huynh! Hôm nay tiệc ăn mừng huynh không đi sao?”

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay áo: “Không thích tham gia náo nhiệt, còn không bằng ở cùng người nhà.”

Mễ Tinh Ly mím môi một cái, biết hắn là không muốn kéo bè kết Sở quân, cơ hồ là lấy sức một mình ngăn trở hai quân

Càn Tề.

Khỏi cần phải nói.

Liền hôm nay trên đại triều hội, tướng lĩnh Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu, nhìn thấy Doanh Vô Kỵ cả đám đều khách khí vô cùng.

Trong ánh mắt thậm chí mang theo ngưỡng mộ.

Những người này đều là quý tộc xuất thân, lập trường gia tộc tự nhiên là đối với Doanh Vô Kỵ có chút kiêng kị.

Thế giới này tất cả mọi người điểm giống nhau đều là kính ngưỡng cường giả.

Mà Doanh Vô Kỵ, chính là cường giả.

Nhưng Doanh Vô Kỵ, chỉ là cười cùng bọn hắn khách sáo vài câu.

Trong nội tâm nàng trong lúc nhất thời có chút phức tạp, trên mặt lại là ý cười không giảm, lắc lắc bình rượu trong tay: "náo nhiệt kia không tham gia cũng được, bất quá hôm nay liền do ta bồi Doanh Huynh uống rượu ăn mừng đi!"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Muội có phải hay không lại nghe nói mẹ ta nói hôm nay nướng thịt cừu nên đến ăn ké, có ý tứ quá cơ."

"Da mặt dày miệng mới có thể ăn ké chứ phải không?"

Mễ Tinh Ly cười mỉm đi đi qua, ôm tay Doanh Vô Kỵ tiến vào Thần Tướng phủ.

Doanh Vô Kỵ cảm giác mình cánh tay mình bị một mảnh mềm mềm tỳ vào, vô ý thức muốn rút ra, lại bị Mễ Tinh Ly ôm rất quấn rồi.

Nghiêng mặt qua nhìn thoáng qua, vừa vặn nhìn thấy ánh mắt lấp lánh của Mễ Tinh Ly

Mễ Tinh Ly nghiêng đầu cười một tiếng: "Doanh Huynh! Lần này huynh có thể giúp muội một đại ân, huynh có muốn hay không ban thưởng gì, nhưng phàm là muội có thể lấy ra, muội khẳng định sẽ thỏa mãn huynh nha ~"

Trước đó biến pháp, Ba nhà Khuất Cảnh Chiêu tựa như là ba khối ngoan thạch.

Lần này tình thuống tiền tuyến, mặc dù không đến mức khiến bọn hắn nội bộ mâu thuẫn trở nên gay gắt đến sụp đổ, nhưng cũng sinh ra một vết nứt.

Đạo này biến pháp đang gặp bình cảnh bỗng có đột phá!

Nàng có lòng tin, trong vòng ba năm triệt để hoàn thành biến pháp.

Doanh Vô Kỵ nhìn nàng ánh sáng nhu hòa chớp động hai con ngươi, không khỏi nhếch nhếch miệng: "Không cần! Biến pháp cũng là lý tưởng ủa ta, muội muốn thật muốn báo đáp ta, liền ra tay hung ác một chút, để biến pháp thành công ngày tới càng nhanh một chút, ta cũng có thể sớm mấy ngày làm một tên nhà giàu."

Trong đáy mắt Mễ Tinh Ly hiện lên tia thất lạc, từ khi đi vào Sở Quốc, quan hệ của hai người mặc dù vẫn rất gần gũi, nhưng có cảm giác đang trở nên xa cách

Bất quá nụ cười trên mặt nàng càng tươi đẹp: "Muội nhớ tại thời điểm ở Lê Quốc huynh đã nói, biến pháp đối với huynh chỉ là nói mồm, vì sao bây giờ lại nhiệt tình như vậy? Còn có…… Kỳ thật muội vẫn muốn hỏi một chút, muội biến pháp là vì Sở Quốc mạnh lên, huynh biến pháp lại là vì cái gì?"

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ, hồi đáp: "Ta hi vọng thế giới này…… Chỉ cần bách tính chịu lao động, liền có thể khiến người người có đủ cơm ăn, trải qua vui vẻ, thế gian hết thảy cố

gắng đều nên có báo đáp, hết thảy gia thế ngồi không ăn bám người khác thì nên lăn đi đớp cứt.”

Hôm nay lần đầu tiên nghe được Doanh Vô Kỵ lời thật lòng, nàng có cảm giác mặc cảm. Mặc dù nàng cũng cho là hạch tâm biến pháp, là đả thông thông đạo từ tầng dưới chót đến thượng tầng, kích hoạt toàn bộ sức sống quốc gia.

Nhưng đây đối với nàng, chỉ là thủ đoạn.

Đối với Doanh Vô Kỵ, đây là mục đích.

Nàng không khỏi hé miệng cười nói: “Doanh Huynh có đức độ, tiểu muội cảm giác sâu sắc bội phục, hôm nay huynh cho muội cơ hội kính huynh 180 vò rượu cơ hội, nếu không thì muốn rất day dứt!”

Tiểu muội?

Đây là lần đầu tiên Doanh Vô Kỵ nghe được danh xưng này từ trong miệng nàng.

Thay đổi này tưởng như nhỏ nhưng không nhỏ……

……..

Mấy ngày kế tiếp, chư quốc thiên hạ có nhà vui, có nhà sầu.

Tề Quốc nghe Càn Quốc triệt binh cũng triệt binh với tốc độ ánh sáng, thời điểm biết được Càn Quốc chuẩn bị công Hàn, lập tức quay đầu về biên giới Tề Yến tại Trần Binh, chiến lược bọn họ liền rất đơn giản, Càn Quốc cho là cái nào là quả hồng mềm, bọn hắn liền cùng Càn Quốc bóp cùng một quả hồng.

Mà Càn Quốc bên kia, một chút võ đức đều không nói đi lên chính là một trận mãnh liệt

Hàn Quốc thành trì không có bê tông gia cố, so với Tây Cương 5 thành ở Sở Quốc kém quá xa.

Lại thêm Doanh Vô Khuyết mãnh liệt, ngắn ngủi gần hai tháng liền liên tiếp hạ bảy thành, đánh thẳng đến quốc đô Hàn Quốc

Hàn Quốc chưa bao giờ gặp tình cảnh này, triều đình văn võ đều choáng váng, nội đấu cũng không đoái hoài tới, lập tức cầu viện binh.

Nhưng Yến Quốc đang cùng Tề Quốc giao chiến.

Ngụy Quốc biến pháp mới bắt đầu thấy hiệu quả, Ngụy Võ Tốt mặc dù mãnh liệt, nhưng mới vừa vặn biến pháp, đối mặt giống như Sở Quốc là thiếu tài chính, cung cấp trợ giúp cũng có hạn.

Cơ Động thì càng khỏi phải nói, Ngô Viêm đều ở vào tình trạng đang khôi phục kinh tế.

Cuối cùng.

Ai cũng không nghĩ tới.

Lại là Lê Quốc vươn viện thủ, vay mượn cho Hàn Quốc một số tiền lớn giúp bọn hắn thuê Ngụy Võ Tốt, lại tốn gần hai tháng, đã ngừng lại thế công Càn Quốc, đồng thời cưỡng ép đoạt lại 5 tòa thành bị mất

Doanh Vô Khuyết cũng không phải đánh không thắng, mà là xâm nhập nội địa, lại đồng thời đối mặt binh chủng mạnh nhất Hai nhà Ngụy Hàn, không chỉ có tiền tuyến áp lực lớn, áp lực hậu cần cũng thiên cơ, lại thêm vừa cùng Sở Quốc một trận chiến, bất đắc dĩ chỉ phải lui binh.

Dù sao cũng lấy được hai tòa thành trì tiếp giáp với Càn Quốc.

Con ruồi lại nhỏ cũng là thịt, cuối cùng có bàn giao đối với trong nước.

Chương 1171: Du thuyết Chương 1171: Du thuyết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mà Lê Quốc.

Sau khi ngưng chiến lập tức phái ra La Minh làm sứ thần, đến Triều đình Hàn Quốc du thuyết, muốn nhận thầu xây dựng 7 tòa thành trì Hàn Quốc.

Giá là thế chấp một mỏ diêm tiêu cùng một mỏ huyền thiết tại Hàn Quốc.

Cho nên La Minh ngay từ đầu nhận lấy không ít chửi rủa cùng chỉ trích, nhưng lần này bị Càn Quốc xém chút đánh tới quốc đô, khiến bách quan Hàn Quốc lại lạnh mình không thôi, cảm thấy trừ binh lực không được, vấn đề lớn nhất chính là tường thành không đủ rắn chắc.

Thế là……

Trên triều đình cãi đi cãi lại, cuối cùng dưới sự ủng hộ của Hàn Du nhất mạch, Hàn Giả bị ép quyết định đơn đặt hàng này.

Một đầu khác.

Doanh Vô Khuyết khải hoàn hồi triều, mặc dù chỉ là lấy được hai tòa thành trì Hàn Quốc, lại được Doanh Việt trên triều đình cực điểm khích lệ, nói vương thất có con như thế, nhất định có thể nhất thống thiên hạ.

liền ban thưởng rất nhiều thiên tài địa bảo trợ giúp tu luyện.

Đồng thời để Doanh Vô Khuyết nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày, mấy ngày nữa liền bế quan giúp hắn tu thành thần thông thân ngoại hóa thân.

Cha hiền con thảo.

Cảm thiên động địa.

Mặc dù hiệu quả xuất binh không lý tưởng lắm nhưng triều chính trong ngoài vẫn phấn chấn như cũ

…..

Sở Quốc.

Thần Tướng phủ.

“Cái này Lão Lưu manh…… Có vấn đề a!”

Doanh Vô Kỵ vuốt vuốt quai hàm, cảm giác có chút ghê răng, những ngày này Bạch Kiếp đều mật thiết chú ý nhất cử nhất động Lão Lưu manh, đã không thể dùng từ dị thường để hình dung.

Tình huống này, hoàn toàn chính xác có thể sử dụng cha hiền con thảo để hình dung.

Nhưng Lão Lưu manh là loại kia khi từ phụ người?

Bên trong nhất định có ẩn tình.

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, nhẹ nhàng gõ cửa: “Hoa Triều tỷ?”

“Mau vào đi!”

Hoa Triều thanh âm dịu dàng.

Doanh Vô Kỵ đẩy cửa vào, phát hiện Hoa Triều đã ngừng bút vẽ, trên giấy vẽ là chân dung một người chết trận Bạch Gia, mặc dù được xưng tụng sinh động như thật, nhưng khoảng cách còn kém xa lắc Đan Thanh diệu thuật năm đó.

Hắn cười cười: “Không có việc gì, luyện từ từ, không vội.”

Hoa Triều nhưng không có cái gì là thần sắc thất bại, ngược lại có chút kích động nói: “Vô Kỵ! Những ngày này ta

rất có cảm ngộ đối với Đan Thanh diệu thuật, có lẽ…… Ta biết Càn vương muốn làm gì!”

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ sáng lên: “Cái gì?”

Hoa Triều hít sâu một hơi, gằn từng chữ một: “Đoạt xá!”

Doanh Vô Kỵ: “!!!”

Đoạt xá?

Nghe được cách nói này, Doanh Vô Kỵ trong nháy mắt liền hiểu, lấy tính cách cay nghiệt kia, con ruột ở trong mắt hắn cũng chỉ là trâu ngựa, làm sao có thể xả thân vì người, đem thọ nguyên của mình đều đốt cho Doanh Vô Khuyết?

Nhưng nếu là đoạt xá thì khác.

Dù sao cũng là thiêu cho thân thể tương lai chính mình.

Mặc kệ đốt bao nhiêu, đó cũng đều là của mình.

Chỉ là về pháp môn đoạt xá, thiên hạ này đã ít lại càng ít, tương đối nổi danh chính là Hồng Trần Giai Nga, chỉ là loại bí pháp đoạt xá này tiêu hao không nhỏ hơn nữa hạn chế cực lớn, muốn đoạt xá đồng cấp, phải hạn định ở bên cạnh, cho dù tu vi thấp hơn mình cũng không có khả năng vẫn đoạt xá.

Về phần những pháp môn đoạt xá khác, cũng đều có hạn chế cực kỳ tương tự.

Hắn ngồi xuống bên cạnh Hoa Triều, tò mò hỏi: “Làm sao làm được?

Hoa Triều nhẹ nhàng cười, tay phải vung lên, chân dung nhân vật trên bảng vẽ liền thay đổi.

Từ chân dung nhân vật trông rất sống động, biến thành từng nhân vật có hoa văn xảo diệu tổ hợp lại.

Từ tả thực phái biến thành trừu tượng phái.

Những ngày qua, nàng một mực tại nghiên cứu Đan Thanh diệu thuật, mặc dù tiến cảnh chậm chạp, nhưng có tư liệu của Doanh Vô Kỵ, cuối cùng vẫn là nhập môn.

Nàng chỉ hai nơi địa phương, cười hỏi: "Vô Kỵ, chàng có thể nhìn ra được không?"

"Để cho ta ngó ngó……"

Doanh Vô Kỵ tinh tế quan sát, lúc này mới phát hiện đường vân này nhưng thật ra là phân hai tầng, hai tầng hội họa logic có sự bất đồng rất lớn, nhưng lại xảo diệu nối liền với nhau, tầng dưới đường vân nhìn rất nhạt, ở cấp trên so sánh bên dưới cơ hồ không nhìn thấy, nhưng tầng dưới nhưng lại ẩn ẩn tầng hình.

Hắn thăm dò mà hỏi thăm: "Tầng trên là nhục thân, tầng dưới là linh hồn?"

Hoa Triều cười gật đầu: "Đúng! Trước đó ta vẫn tự hỏi vì cái gì nhục thân cùng linh hồn có thể dung hợp đến như vậy, về sau càng cảm giác là thể xác tạo nên bên trong. Hồng trần giai nga cùng quỷ kính bí thuật ta cũng đối so qua, sở dĩ hồng trần không có khả năng đoạt xá quy mô lớn lâu dài là hoàn toàn bởi vì hạt giống linh hồn thuộc về ký sinh, cùng thể xác cũng không phù hợp.

Ngược lại là quỷ kính chế tạo ra kính ảnh, hoàn toàn bản hồn chiếu ảnh, trừ phục tùng cao nhất ý chí, cùng thể xác không có bất kỳ xung đột gì.

Ngay từ đầu chàng hỏi ta sự tình Càn vương, ta cũng không nghĩ đến phương diện đoạt xá, bởi vì cho dù là hai cha con, linh hồn cũng là khác nhau một trời một vực.

Thẳng đến ta đoạn thời gian trước vẽ Hàn Quyện."

Hàn Quyện?

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, thời gian dài như vậy Hoa Triều cũng không nhàn rỗi, thường xuyên lấy tài liệu nếm thử Đan Thanh độ hồn chi thuật, Hàn Quyện từ trước tới nay kiếm linh đầu tiên, tự nhiên là đối tượng trọng điểm chú ý.

Hắn hiếu kỳ nói: "Hàn Quyện thế nào?"

Hoa Triều mím môi một cái, không nói gì, mà là từ trong giá sách lấy ra một chồng trang giấy thật dày, xếp thành một hàng trên thư án.

Mười mấy trang.

Tất cả đều là Hàn Quyện.

Doanh Vô Kỵ rất nhanh liền phát hiện vấn đề: "Đang thay đổi?"

Mặc dù biến hóa biên độ không lớn, nhưng mỗi một bức đều phát sinh biến hóa rất nhỏ.

Hoa Triều cười gật đầu: "Uh!"

Doanh Vô Kỵ lại hỏi: "nguyên nhân Biến hóa là gì?"

Hoa Triều không trả lời ngay, lại mở ra một bức tranh, cái này một tấm không phải Hàn Quyện, mà là Doanh Vô Kỵ, nàng mím môi một cái, ra hiệu Doanh Vô Kỵ quan sát.

Doanh Vô Kỵ xem xét một hồi, trầm mặc.

Chương 1172: Hai cha con thật có ý tứ Chương 1172: Hai cha con thật có ý tứ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bởi vì Hàn Quyện biến hóa, tìm được mấy chỗ tương tự trên đường vân của mình.

Hàn Quyện đoạn thời gian trước lúc tu luyện, giống như cũng đã nói để cho mình sửa một chút đạo, nên hắn dễ dàng bị lệ khí của mình ảnh hưởng.

Lệ khí……

Doanh Vô Kỵ đã hiểu: "Binh Nhân Cảnh vốn là nhân binh hợp nhất, bây giờ hàm quang kiếm có thể coi là một bộ phận của thân thể ta, Quyện Tử Ca làm thuê trở thành kiếm linh, liền sẽ dễ dàng chịu ảnh hưởng của ta.

Doanh Vô Khuyết hiện tại bản mệnh Lộc Lô Kiếm, là Lão Lưu manh cưỡng ép từ trong thân thể mình tháo rời ra, mang theo không ít tinh huyết của hắn cùng linh hồn, lần trước giao thủ thời điểm, ta thậm chí cảm thấy trong thân kiếm có kiếm linh tại nảy mầm.

Cho nên…… Lần này hành vi hoàn toàn chính là vì cải tạo linh hồn của mình, để chuẩn bị cho đoạt xá?"

Hoa Triều gật đầu cười: "Ta cảm thấy hẳn là như thế."

Doanh Vô Kỵ không khỏi chép miệng một cái: "Chậc chậc…… Hai cha con này hai thật là có ý tứ."

Bây giờ nhớ lại một chút, Lão Lưu manh người này chưa từng có tin tưởng qua bất luận kẻ nào, bất quá hẳn là cũng không phải từ ngay từ đầu liền định đoạt xá.

Bước ngoặt khả năng chính là khi Doanh Vô Khuyết thất bại tại đại hội kiếm tiên thất bại thời điểm, Doanh Vô Khuyết người này…… Nói như thế nào đây, không tính là tầm thường, tu vi võ kỹ khắc khổ đều là hàng đầu, phương diện quân sự cũng ít nhất là tướng lĩnh ưu tú, chính vụ không hiểu rõ lắm không đánh giá.

Nhưng tâm tính……

Thật sự là có chút không ổn.

Dù sao đặt chính mình là Doanh Việt, nhất định chướng mắt hắn.

Đoạt xá cơ hồ đã thành chuyện thuận lý thành chương.

Bất quá Doanh Việt lấy ở đâu ra bí pháp đoạt xá?

Doanh Triệu hai nhà đồng tông đồng nguyên, Càn vương thất có, không có đạo lý Lê Vương Thất không có, nhưng mình đã nhìn hết tàng thư Lê Vương Thất, nhưng xưa nay không tìm được bí pháp có quan hệ đoạt xá.

Mà lại loại bí thuật này có chút tà, rất không có khả năng xuất hiện tại bên trong Chuyên Húc hậu nhân.

Cho nên……

Thời điểm Đan Thanh độ hồn cho Doanh Vô Khuyết, Lão lưu manh có liên lạc với Đan Thanh hoặc là Cơ Động?

Khó trách hai người trước đó hợp tác có thể xưng thân mật vô gian, giải thích như vậy có lẽ hợp lý.

Bất quá truy tình đoạt xá cụ thể là cái gì, hắn thật không biết.

Doanh Vô Kỵ vuốt ve cằm của mình: "có phương pháp gì ngăn cản không?"

Hoa Triều suy tư thật lâu, không xác định nói: "Như hai cái linh hồn có cường độ tương cận, khẳng định là linh hồn nguyên bản có độ phù hợp cao hơn, cưỡng ép đoạt xá rất khó thành công, tính nguy hiểm cũng cực cao. Nếu như Càn vương thật muốn đoạt xá, khẳng định sẽ tìm một cái phương thức hủy đi linh hồn Doanh Vô mà không làm tổn thương đầu……"

Ngón tay của nàng rơi vào nơi giao nhau mật thiết giữa đường vân tầng trên cùng đường vân tầng dưới.

Tự nhiên là đầu.

Doanh Vô Kỵ nhếch nhếch miệng: "Độ khó là không phải có chút cao?"

Đem linh hồn hủy, lại không thương tổn đầu, cực kỳ khó khăn

Cho dù Doanh Vô Kỵ đồng thời nắm giữ Hồng Trần giai ngã cùng quỷ kính, cũng không có nắm chắc làm được đến điểm này.

Khó trách Hoa Triều hỏi một đằng, trả lời một nẻo, chưa hề nói phương pháp ngăn cản, hoàn toàn là bởi vì chuyện cũng không biết từ chỗ nào ngăn trở.

Hoa Triều suy tư chốc lát nói: "Nếu như muốn đoạt xá một người bình thường, hoàn toàn chính xác rất khó, nhưng Doanh Vô Khuyết sinh ra từ là Đan Thanh độ hồn, chỉ có bản ngã hoàn toàn dùng là máu trong tim của chính hắn.

Những bộ phận khác có máu trong tim của chính hắn, cũng có máu trong tim của người khác, nếu có bí pháp thôi động thì hoàn toàn có thể thông qua cộng hưởng hủy đi đường vân đối ứng.

Lại dựa vào những phương pháp khác phá hủy tâm chí Doanh Vô Khuyết, để linh hồn hắn tự hành sụp đổ, cũng không phải là việc khó gì.

Đan Thanh vẽ ra Doanh Vô Khuyết, tất cả tâm đầu huyết đều là Càn vương cung cấp, hắn hẳn là có không ít phương pháp.

Muốn ngăn cản chuyện này, phá hư bí pháp này là được rồi.

Bí pháp này là một bộ phận, Đan Thanh độ hồn nhưng ta không quen……"

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Không sao! Hoa Triều tỷ, nàng đem bộ phận này ghi chép lại, ta thử một chút có xem có phương pháp gì ứng đối hay không."

“Uh!”

Hoa Triều ôn nhu cười một tiếng, liền nâng bút lẳng lặng viết.

Doanh Vô Kỵ thì là như có điều suy nghĩ.

Từ góc độ cá nhân, hai người kia còn sống hoặc tử vong đối với mình tới nói đều không có ý nghĩa gì.

Nhưng phóng nhãn Càn Quốc, để Doanh Vô Khuyết tên thần trí không bình thường i lên làm Càn vương, thật ra là lợi nhiều hơn hại.

Mấu chốt này tiết điểm, nếu như liều một đợt, đồng thời hủy đi hai cha con này cũng không phải chuyện không thể nào.

Nhưng gặp phải hai vấn đề.

Một, hai người đều là cao thủ ngộ Thần cảnh, trả ra đại giới có thể sẽ rất lớn.

Hai, Càn Quốc khủng bố ở chỗ thể chế, mà không ở chỗ cao thủ cùng quân vương, chính là hai cha con này biến mất, tôn thất cũng sẽ tuyển ra một tân vương đến tiếp tục điều khiển cỗ máy chiến tranh này, ảnh hưởng cũng sẽ không rất lớn.

……..

Mấy ngày sau.

Càn vương cung.

“Như thế nào?”

Cơ Động mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt, ở trước mặt hắn là Doanh Việt tiều tụy.

Doanh Việt trừng lên mí mắt, mặc dù thanh âm có chút khí hư, nhưng vẫn mang theo khí độ quân vương cao cao tại thượng, hắn lạnh nhạt nói: “Rất tốt! Chuyên Húc đế thân

cường hãn để Cô mừng rỡ, chỉ là tên không biết đại cục này xúc động dễ giận thật sự là có chút lãng phí.”

Cơ Động cười cười.

Những ngày này, hắn một mực đợi tại Càn Quốc.

Nếu như nhớ không lầm, trước mấy ngày Doanh Vô Khuyết khải hoàn hồi triều thời điểm, Doanh Việt còn khen hắn tỉnh táo quả cảm, lấy đại cục làm trọng.

Cùng hôm nay đánh giá so sánh, hoàn toàn là một cực đoan khác.

Chương 1173: Thiếu ân tình của ta Chương 1173: Thiếu ân tình của ta

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cái này Càn vương, coi là thật có ý tứ.

Bất quá cũng là, Chuyên Húc đế thân là sản phẩm tạo hóa thiên địa, đặt ở bên trong Thiên Nhân tộc đều là tư chất tiên thiên đỉnh cấp, chính là hắn Thánh Nhân, cũng nhịn không được trong lòng tán thưởng.

Huống chi Doanh Việt là lão nhân sắp chết?

Cơ Động cười nhạt một tiếng: “Bí pháp đã giao cho ngươi, lần này tính ngươi thiếu ân tình của ta, mong rằng về sau nhớ kỹ ân tình minh hữu, ngươi ta dắt tay nhất thống thiên hạ. Năm đó thôi diễn, Càn thể chế dễ nhất thống thiên hạ, lại không thể kéo dài mấy đời, Con đường Thánh Nhân của ta chính là thuốc hay cho Càn Quốc.

Như liên minh cuối cùng thắng, chỉ cần ngươi đem Con đường Thánh nhân của ta tôn làm quốc sách, ta vẫn như cũ phụng ngươi vì thiên hạ cộng chủ cũng chưa hẳn không thể!”

Lông mày khô trắng Doanh Việt giật giật, thần sắc có chút kinh ngạc, trước đó hắn liền cùng Cơ Động nói qua sự tình liên minh, nhưng điều kiện bên trong tương đương cực hạn, bởi vì mỗi người đều có ích lợi của mình.

Nhưng nghe Cơ Động hiện tại thuyết pháp……

Hắn nguyện phụng mình vì thiên hạ cộng chủ?

"Làm sao? Không tin?"

Cơ Động cười nhạt một tiếng: "Xem ra ngươi hay là không hiểu Thánh Nhân, từ khi bắt đầu từ ngày nhập thánh, mục đích suốt đời Thánh Nhân, chính là để Con đường Thánh Nhân của mình trở thành trật tự mới. Như trật tự có thể thành, sinh tử đều không quan trọng gì."

Nói rồi

Hắn liền bày một cái pháp trận, lấy Thánh Nhân chi tâm phát thệ, đem lời mới rồi nói một lần.

Sau đó vừa nhìn về phía Doanh Việt: "Tới phiên ngươi!"

Doanh Việt vẫn còn có chút chấn kinh, không nghĩ tới hắn thế mà thật nghĩ như vậy, do dự một lát liền tế ra một giọt máu, lập xuống Chuyên Húc huyết thệ.

Hai người nhìn nhau một hồi.

Đều lộ ra nụ cười xán lạn.

"Khụ khụ khụ……"

Doanh Việt nhịn không được ho khan vài tiếng, hai gò má xám xịt nhiều hơn một tia ửng hồng, ánh mắt phức tạp khoát tay nói "Chỉ là không biết ta có thể hay không sống đến ngày đó!"

Bộ thân thể này quá hư nhược, tên đại hiếu tử Doanh Vô Khuyết kia vì tu vi cùng vương vị, tu luyện hấp thu huyết khí

của hắn mà không có chút nào tiết chế.

Loại này hư nhược cảm giác, khiến hắn có chút hoảng.

Cơ Động cười nói: "Yên tâm! Suy yếu chỉ là ngắn ngủi, năm đó Đan Thanh giúp các ngươi độ hồn, kỳ thật chính là đưa ngươi một nửa thọ nguyên độ cho Doanh Vô Khuyết, bây giờ ngươi bất quá là đem một nửa khác vứt vào đó, quá trình mặc dù có chút hao tổn, nhưng cũng không nhiều. Chỉ cần ngươi đoạt xá thành công, Doanh Vô Khuyết liền đều là của ngươi!"

"Rất tốt!"

Doanh Việt ngữ khí có chút bình thản, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy chờ mong.

Mặc dù đã cao tuổi, nhưng hùng tâm của hắn chưa bao giờ thay đổi.

Hắn sinh hai đứa con trai.

Đều là Chuyên Húc đế thân, đơn giản chính là sinh ra trong thời thế đại tranh chi thế.

Một đứa con trai tâm tư tản mạn, mặc dù có chút thông minh, lại không có đế vương chi tâm, lại thêm mẫu tộc khó dò.

Một cái khác nhi tử ngược lại là sát phạt quyết đoán, lại tâm tư lệch hẹp, dễ đi cực đoan.

Đế thân……

Giao cho những này tiểu súc sinh đơn giản chính là phung phí của trời.

Nếu như nhớ không lầm, năm đó Đan Thanh nói tuổi thọ của mình còn hai mươi năm, cộng thêm một nửa nữa chính là 40 năm.

40 năm thời gian.

Cô với thánh phẩm Linh Thai Chuyên Húc đế thân, lo gì không có khả năng nhất thống thiên hạ?

Đến lúc đó, ai có thể cản ta?

Nghĩ đến những thứ này, thân thể khô gầy của Doanh Việt liền kích động đến có chút phát run.

Vì về sau có thể thuận lợi, hắn đã đem hết thảy có thể cho Doanh Vô Khuyết đều cho

Chỉ đợi đoạt xá.

Chính mình liền có thể sống đời thứ hai!

Doanh Việt nhìn sắc trời một chút, chậm rãi đứng dậy, thần tình lạnh nhạt nói "Cô đi phụ trợ Doanh Vô Khuyết tu luyện, sẽ không tiễn quý khách!"

Nói xong, cứ như vậy lẳng lặng mà nhìn Cơ Động.

Cơ Động biết thời điểm then chốt này, hắn không muốn bất luận cái gì ngoài ý muốn nên đứng dậy: "Đã như vậy, cái kia Cơ Mỗ cáo từ!"

Cười nhạt một tiếng, xoay người sang chỗ khác, nhẹ nhàng hướng phía trước bước một bước, liền trực tiếp biến mất trong không khí.

…….

Một chỗ khác cung điện.

Doanh Vô Khuyết ngồi xếp bằng, vận công thật lâu mới chậm rãi mở mắt, tò mò nhìn Bạch Kiếp: "Bạch Kiếp! Cuối cùng là bí thuật gì, cảm giác cực kỳ thần kỳ."

Vài ngày trước, Bạch Kiếp nói hắn kiểm tra bí tịch Bạch Gia, chợt phát hiện một bí thuật có thể tu tâm dưỡng khí.

Vừa vặn hắn phát hiện chính mình gần nhất lệ khí hơi không khống chế được, cố ý hiến tới.

Bạch Kiếp hỏi: “Điện hạ cảm thấy thế nào?”

Doanh Vô Khuyết có chút hài lòng: “Không sai, không sai, cảm giác thật tốt! Lúc tu luyện cảm giác toàn bộ linh hồn đều trở nên yên lặng, mặc dù vẫn bảo lưu ký ức, nhưng không có cảm giác được sự tình trong trí nhớ, đích thật là thần thuật tu tâm!”

Những ngày qua, hắn đối với Bạch Kiếp càng hài lòng.

Trước kia hắn còn ghét bỏ Bạch Kiếp đàn bà, nhưng lúc giao thủ cùng Sở Quân Hàn quân, Bạch Kiếp biểu hiện dũng mãnh không gì sánh được.

Là cái đàn ông tinh khiết.

Xứng với chính mình-một nam nhân thật sự.

Trước kia đều là ảo giác, Bạch Kiếp chỉ là biến nhỏ tâm quan tâm, cùng nương môn không có quan hệ.

Bạch Kiếp mỉm cười không nói gì, bí thuật này là Doanh Vô Kỵ giao cho hắn, chỉ thích hợp dùng cho người bị Đan Thanh Độ Hồn, sẽ mất đi mức độ hưởng ứng đối với bên ngoài cực lớn, cảm xúc yên lặng chỉ là một công dụng phụ.

Bất quá……

Đến tột cùng có thể phát huy bao nhiêu hiệu quả, ai cũng không có khả năng cam đoan.

Dù sao bí pháp này là Doanh Vô Kỵ căn cứ Đan Thanh độ hồn chi thuật biên đi ra, hiện tại chỉ là xác định hữu hiệu mà thôi.

Cũng đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một âm thanh lanh lảnh to rõ.

“Đại vương giá lâm!”

“Phụ vương ta tới!”

Chương 1174: Truyền thụ thân ngoại hóa thân Chương 1174: Truyền thụ thân ngoại hóa thân

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Khuyết nhịn không được cười ha ha, lúc này Doanh Việt hứa hẹn giúp mình bế quan truyền thụ thân ngoại hóa thân.

Bạch Kiếp cũng có chút mừng rỡ: "Xem ra hành động của Công Tử Vô Kỵ, đã triệt để đoạn tuyệt tưởng niệm của bệ hạ."

Doanh Vô Khuyết khẽ gật đầu, biết trong miệng hắn tưởng niệm là việc truyền ngôi, cho nên là dù Doanh Vô Kỵ biểu hiện dũng mãnh và cho dù là chính mình chỉ cầm về hai thành Hàn Quốc, Doanh Việt cũng là cực độ biểu dương mình.

Hai người cùng nhau đi hướng cửa ra vào nghênh đón.

"Bái kiến phụ vương!"

"Bái kiến bệ hạ!"

"Ừm!"

Doanh Việt đánh giá hai người một chút, dáng tươi cười có chút hiền lành: "Không thiếu sót, mấy ngày nay nghỉ ngơi tốt rồi sao? Thương thế trên người tái phát nữa không?"

Doanh Vô Khuyết tranh thủ thời gian đáp: "Bẩm phụ vương, thương thế đã khỏi hẳn, tùy thời có thể lấy tu luyện."

"Rất tốt!"

Doanh Việt nhẹ gật đầu: "Đi thôi! Theo Cô cùng một chỗ tu luyện, bây giờ mấy đại thần thông, còn kém thân ngoại hóa thân ngươi không học được, hôm nay chỉ cần công thành, về sau trên chiến trường ngươi liền cũng không tiếp tục sợ nghiệt chướng Vô Kỵ kia!"

"Vâng!"

Doanh Vô Khuyết trùng điệp nhẹ gật đầu, lại có chút chần chờ nói "Thế nhưng là phụ vương, thân thể của phụ vương……"

Doanh Việt vuốt râu cười to: "Chỉ là một tấm thân già mà thôi, nếu trước khi xuống mồ thành toàn ngươi làm một quân vương, vậy cũng xem như cũng có chút hữu ích!"

Doanh Vô Khuyết có chút động dung: "Phụ vương!"

Hai cha con đối mắt nhìn nhau.

Hình ảnh cha từ con hiếu

Tiếp lấy, Doanh Việt liền dẫn Doanh Vô Khuyết đi vào mật thất tu luyện thần thông, chỉ lưu một cái Bạch Kiếp ở bên ngoài.

Mật thất này, bên ngoài không ít tôn thất cao thủ trông coi.

Liền xem như Cơ Động tới, cũng đừng hòng quấy nhiễu bọn hắn nửa phần.

Hai cha con không có quá nhiều ngôn ngữ, sau khi tới liền lập tức ngồi xếp bằng.

Doanh Việt vẫn như cũ cực kỳ hào phóng, không có chút nào tiếc rẻ tuổi thọ của mình.

Doanh Vô Khuyết có chút cảm động.

Lại thản nhiên thụ hưởng.

Một chút cũng không có ý tứ ngăn cản Doanh Việt.

Thời gian từ từ trôi qua.

Doanh Vô Khuyết thể nội huyết khí càng bành trướng, linh hồn cũng càng tràn đầy, liền ngay cả Lộc Lô Kiếm, đều ẩn ẩn có loại cảm giác kiếm linh nảy mầm.

Trái lại Doanh Việt, vốn là thân thể tiều tụy, càng giống bó củi khô cạn.

Hai mắt càng đục ngầu, không nhìn thấy mảy may hào quang.

Một hồi lâu sau.

Tu luyện rốt cục ngừng.

Doanh Việt hai tay miễn cưỡng chống đỡ sàn nhà, thanh âm suy yếu hỏi: "như thế nào?"

Doanh Vô Khuyết có chút kích động: "Bẩm phụ vương, rất tốt!"

"Rất tốt!"

Doanh Việt thỏa mãn nhẹ gật đầu, mặc dù đã có chút không thở ra hơi, nhưng tất cả tâm tư hay là đặt ở trên thân Doanh Vô Khuyết.

Hắn run run rẩy rẩy đứng người lên, kích động nói: "Nhanh! Nhanh để Cô nhìn một chút!"

"Vâng!"

Doanh Vô Khuyết nhanh chóng lấy ra một cái người gỗ, điều động lên chân khí ngưng kết thành tơ mỏng từ đó cấu thành kinh mạch, ngắn ngủi mấy hơi thời gian, liền phục khắc kinh lạc toàn bộ quanh thân.

Sau đó chân khí một rót, người gỗ liền nhanh chóng to ra, biến thành một cái nhục thân thực sự, nhìn giống Doanh Vô Khuyết như đúc.

"Tốt!"

"Tốt!"

"Tốt!"

Doanh Việt kích động đến luôn mồm khen hay, chỉ vào hai cái khôi lỗi Huyền Thiết cách đó không xa: "Nhanh! Để vi phụ nhìn xem ngươi đối với hóa thân lực khống chế, bên trái khôi lỗi chấn vỡ phía ngoài một tầng, bên trong chỉ có thể đánh gãy tứ chi, bên phải khôi lỗi, bên ngoài không thể có bất kỳ vết thương nào, bên trong toàn bộ chấn vỡ! Hai chưởng đồng thời đánh ra, không được có bất luận cái gì khoảng cách!"

"Vâng!"

Doanh Vô Khuyết phân thân có chút hưng phấn mà đi tới.

Hắn hoạt động hoạt động hai tay, Doanh Việt yêu cầu mặc dù không tính đơn giản, nhưng hắn cảm giác mình làm đến hoàn toàn không có vấn đề.

Thân ngoại hóa thân, coi là thật thần kỳ như vậy!

Bây giờ ta đã nắm giữ ba loại thần thông, khoảng cách Thánh Nhân đã chỉ có cách một bước!

Hắn nhìn thoáng qua Huyền Thiết khôi lỗi trước mắt, không biết vì cái gì cảm giác có chút là lạ, giống như từ trên người bọn họ cảm thấy một tia tâm tình sợ hãi.

Bất quá hắn cũng không nghĩ nhiều, chỉ coi là ảo giác của mình.

Dù sao Huyền Thiết khôi lỗi làm sao có thể có cảm xúc.

Hít sâu một hơi.

Hai chưởng cùng nhau vung ra.

Tiếp lấy.

"Cạch!"

"Cạch!"

Một giòn một im lìm hai tiếng kim loại đồng thời vang lên.

Bên phải khôi lỗi trầm đục một tiếng, xác ngoài một chút sự tình đều không có, bên trong lại truyền đến thanh âm kỳ quái, tựa hồ là huyết nhục đang lưu động.

Bên trái khôi lỗi Huyền Thiết xác ngoài trong nháy mắt nổ tung, lộ ra bóng người ở bên trong, bóng người mới vừa xuất hiện liền uể oải trên mặt đất, tứ chi mềm mại nghiễm nhiên đã bị đánh gãy, mà người này chính hoảng sợ thống khổ nhìn xem Doanh Vô Khuyết.

Doanh Vô Khuyết cũng choáng váng, vội vàng ngồi xổm người xuống đỡ lấy người kia: "…… Mẹ?"

Bên trong không phải người khác, chính là Lâm Thanh.

Lâm Thanh rõ ràng bị người phong bế huyệt đạo, bờ môi run rẩy nửa ngày đều không có nói ra lời, chỉ là nhìn về phía Huyền Thiết khôi lỗi khác, trong ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng cùng đau đớn.

Doanh Vô Khuyết kịch liệt nhảy dựng, nhanh chóng bổ ra một cái xác từ bên trong Huyền Thiết khôi lỗi khác

Ngay sau đó, một nam tử toàn thân mềm nát như bùn từ bên trong…… Chảy ra.

Làn da đều là hoàn chỉnh, nhưng bên trong xương cốt nội tạng đều đã vỡ thành cặn bã, máu tươi từ thất khiếu điên cuồng hướng ra ngoài bốc lên, từ trên khuôn mặt có thể rõ ràng nhận ra người này chính là…… Thiết Ngưu!

Giờ phút này Thiết Ngưu hai mắt trợn lên, tràn đầy bi thống, đã là chết không thể chết lại.

Huyết dịch tươi mới.

Rõ ràng là vừa mới chết.

Mà kẻ giết người……

Chương 1175: Mất xu thế khống chế Chương 1175: Mất xu thế khống chế

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Khuyết chỉ nghe trong đầu "Oanh" một tiếng, cả người đều đã mất đi năng lực suy tư.

Kiềm chế lệ khí thật lâu, lần nữa có xu thế mất khống chế.

Nhưng hắn hay là cưỡng ép đè ép xuống, nhanh chóng giải khai huyệt đạo bị phong ấn trên thân Lâm Thanh.

Há miệng run rẩy hỏi: "Mẹ, mẹ! Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Lâm Thanh lập tức nước chảy dài, quay đầu nhìn về phía Doanh Việt, thanh âm thê lương nói "Bệ hạ! Mẹ con chúng ta đến tột cùng có cái gì có lỗi với ông, vì sao muốn đối xử với chúng ta như thế?"

Nàng cũng không biết cuối cùng là chuyện gì xảy ra.

Nàng chỉ nhớ rõ, lúc mê mang cùng sợ hãi khi bị Doanh Việt phong bế huyệt đạo khảm vào bên trong Huyền Thiết khôi lỗi.

Khi nàng nhìn thấy Thiết Ngưu bị khảm vào một cái khác, sợ hãi lại tăng thêm gấp bội.

Nghe tới Doanh Việt cho Doanh Vô Khuyết thân ngoại hóa thân, loại sợ hãi này càng là biểu đến đỉnh điểm, mà nàng…… Chỉ có thể trơ mắt nhìn, chớ nói lên tiếng ngăn cản.

Nghe được lời nói Lâm Thanh.

Doanh Vô Khuyết cũng nhìn về phía Doanh Việt, không chút nào che giấu sự ngang ngược, Thiết Ngưu lần trước "Chết" là chính mình làm hại, bởi vậy gặp qua không ít ác mộng, hiện tại ác mộng tái hiện, Thiết Ngưu bị chính mình tự

tay đập thành thịt vụn, cứ như vậy tại bên cạnh mình co quắp thành một mảnh.

Liền mẹ ruột tứ chi cũng bị chính mình đập nát, chỉ có thể ở trên giường bệnh vượt qua quãng đời còn lại.

Sợ hãi, áy náy cùng phẫn nộ xen lẫn, khiến hắn muốn quỳ trên mặt đất để nôn.

Loại cảm giác mất khống chế linh hồn này, trước kia chỉ như gió nhẹ thoảng qua, lần này bởi vì các loại nhân tố lại bạo phát ra.

Doanh Việt lại cười đến rất bình tĩnh: "Ái phi giúp Cô sinh một đứa con trai, lại có cái gì xin lỗi Cô? Chỉ là trước mắt lại có một cái giúp Cô có cơ hội thành tựu đại nghiệp, Cô cần ái phi sẽ giúp Cô một chuyện mà thôi……"

Nói rồi.

Trong lòng bàn tay trôi nổi lên mấy giọt máu mới.

Dùng số lượng chân khí không nhiều nhẹ nhàng kích phát.

"Thịch!"

Phảng phất là tiếng tim đập.

Một bên khác, Doanh Vô Khuyết con ngươi đột nhiên một tan rã, thân ngoại hóa thân khoảnh khắc biến mất, bản tôn giống như là mất hồn, thống khổ ngã trên mặt đất.

"Thịch!"

"Thịch!"

"Thịch!"

Âm thanh giống như tiếng tim đập càng ngày càng gấp rút, mỗi một lần đều có thể mang đến thống khổ cực lớn cho Doanh Vô Khuyết, giống như là muốn từ trong linh hồn của hắn tước đoạt cái gì.

Lâm Thanh thấy muốn rách cả mí mắt, nhưng tứ chi tẫn phế, chỉ có thể ở một bên mắng chửi, khóc đến thê thảm.

Thanh âm này truyền đến trong lỗ tai Doanh Vô Khuyết, để nỗi thống khổ của hắn càng nhiều một phần.

Mà Doanh Việt, nụ cười trên mặt lại càng xán lạn.

Hắn nhìn ra được, Doanh Vô Khuyết đang chống cự, nhưng hết thảy chống cự đều là tốn công vô ích.

Loại bí pháp này, lấy từ Đan Thanh độ hồn, bất luận người nào sinh ra từ Đan Thanh độ hồn đều gánh không được.

Nhìn xem Doanh Vô Khuyết giãy dụa biên độ càng ngày càng nhỏ, tiếng hét thảm cũng không biết từ khi nào đình chỉ, trên mặt hắn rốt cục lộ ra một chút thương hại thần sắc.

Sau khi Doanh Vô Khuyết ngừng giãy dụa.

Doanh Việt rốt cục đứng lên, run run rẩy rẩy đi đến bên cạnh Lâm Thanh, bàn tay da bọc xương chậm rãi mơn trớn gương mặt Lâm Thanh: "Thanh nhi, Cô có lỗi với nàng……"

Hắn lời còn chưa nói hết, liền im bặt, chán nản ngã xuống đất, đã mất đi cuối cùng một tia sinh cơ.

Chỉ vì Lâm Thanh thân hình bạo khởi, dùng đầu đập vào cổ họng của hắn.

Nàng đầy mắt phẫn hận, hoàn toàn không biết hắn đang làm cái gì, chỉ biết là tên này hại chết con của mình.

Nàng muốn giết Doanh Việt.

Hiện tại rõ ràng đã thành công.

Nhưng sau khi thành công, nàng ngược lại mê mang.

Cuối cùng chuyện gì xảy ra, vì cái gì chỉ chớp mắt, phu quân cùng nhi tử đều đã chết?

Nhưng lại tại lúc này.

kiếm quang trên thân Doanh Vô Khuyết sáng rõ, Lộc Lô Kiếm như ẩn như hiện, thân thể lúc đầu đã tĩnh mịch, bỗng nhiên run rẩy kịch liệt.

hai mắt Lâm Thanh lập tức khôi phục một tia sáng, kích động: "Con không chết, con đừng dọa nương!"

Doanh Vô Khuyết không trả lời, trong miệng phát ra tiếng gào thét thống khổ, thân thể không ngừng run rẩy biên độ, run rẩy càng lúc càng lớn.

Bỗng nhiên có như vậy một cái chớp mắt.

Hắn không rung động, cả người đều khôi phục an tĩnh.

Sau đó…… Chậm rãi đứng dậy.

"Không sao cả……"

Lâm Thanh lập tức vui mừng, thế nhưng là nhìn thấy con mắt băng lãnh của Doanh Vô Khuyết có chút quen quen, cả người nàng phảng phất đều rơi vào trong hầm băng.

Cũng liền vào lúc này, nàng rốt cuộc hiểu rõ Doanh Việt muốn làm gì.

"Thành công……"

thanh âm Doanh Việt khàn giọng, xông đến phía Lâm Thanh đang khiếp sợ: "Thanh nhi, vất vả cho nàng, bộ thân thể này…… Rất tốt! Cô có thể sống lại đời thứ hai, đều là công lao của nàng!"

Lâm Thanh: "……"

Băng hàn thấu xương xông vào từng lỗ chân lông của nàng.

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới, nam nhân mà chính mình hao hết tâm cơ cả đời để lấy được, lại ma quỷ như vậy.

Doanh Việt nhắm mắt lại, tham lam cảm thụ được Chuyên Húc đế thân cùng thánh phẩm Linh Thai cường đại, cùng khí huyết dồi dào……

Chờ chút!

Sắc mặt hắn cứng đờ, trong nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi.

Huyết khí đâu?

Cô thông qua Đan Thanh độ hồn vượt qua hai mươi năm thọ nguyên đâu?

Cô dùng quán đỉnh chi thuật vượt qua huyết khí đâu?

trong bí thuật Đan Thanh có thọ nguyên chi thuật, hắn cũng là vừa mới nắm giữ, giờ phút này trong huyết khí cơ thể mình xác thực sinh động, nhưng kỳ thật sớm đã thấy đáy, chỉ còn lại có một tầng nhàn nhạt.

Chớ nói 40 năm, đoán chừng ngay cả mười năm đều không đến

Chương 1176: Thọ nguyên chạy mất Chương 1176: Thọ nguyên chạy mất

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Việt như gặp ác mộng, căn bản không biết cái này thọ nguyên chạy đi đâu rồi, hắn cưỡng ép tìm kiếm Doanh Vô Khuyết ký ức, sắc mặt càng khó coi.

“Nghịch tử!

“Nghịch tử!”

“Thế mà dùng tà thuật với Cô!”

Doanh Việt tức giận đến toàn thân phát run, muốn tìm kiếm đầu nguồn bí thuật hiến tế thọ nguyên.

Nhưng lần nữa tìm kiếm ký ức, lại gặp phải chống cự cực mạnh.

Một cỗ cảm xúc ngang ngược đến cực điểm từ sâu trong linh hồn dâng lên.

Tay phải không bị khống chế nâng lên, một quyền đập vào trên mặt của mình.

Mà trong miệng.

Cũng phát ra thanh âm ngoài ý liệu của hắn: "Từ trong thân thể của ta lăn ra ngoài! Lão Lưu manh!"

Doanh Việt: "???"

……..

Cút khỏi thân thể của ta! Lão lưu manh!

Sau tiếng rống giận tới điên cuồng của Doanh Vô Khuyết, Chuyên Húc đế thân trong nháy mắt sáng lên kim quang chói mắt.

Kim quang minh ám bất định, biến hóa kịch liệt.

Mà động tác tứ chi hỗn loạn kia, cùng khuôn mặt vặn vẹo cực độ, cũng đều tỏ rõ bên trong cỗ thân thể này, đang tiến hành tranh đoạt vô nhân đạo.

Súc sinh!

Súc sinh!

Doanh Việt giận không kềm được, hắn làm sao cũng không nghĩ tới, một Chuyên Húc đế thân đang yên đang lành thế nhưng đã bị nghịch tử này phá hoại thành như vậy, vốn bốn mươi năm thọ nguyên ở trong tay hắn, vốn có rất nhiều chuyện có thể làm, kết quả đến bây giờ chỉ còn lại có mười năm.

Vừa rồi lửa giận của hắn, làm cho ngực hắn ngột ngạt đều muốn nổ tung.

Bây giờ, rốt cục tìm ra nơi đổ xuống.

Đó là cái giá phải trả.

Doanh Việt càng muốn điên rồi, tên súc sinh này làm sao làm được?

Hay là nói Cơ Động cùng Đan Thanh lừa gạt cô, cái gọi là bí thuật cộng hưởng máu trong tim này, căn bản cũng không có hiệu quả thần kỳ như vậy!

Lừa gạt cô!

Đều đang lừa gạt cô!

Cảm thụ được một đạo linh hồn khác đang điên cuồng tranh đoạt quyền khống chế cỗ thân thể này, mấy chục năm qua Doanh Việt lần đầu tiên cảm giác được kinh hoảng, tuy rằng hắn đã thông qua Lộc Lư kiếm, tận lực tăng lên độ phù hợp giữa linh hồn mình và cỗ thân thể này.

Nhưng cho dù độ phù hợp cao hơn nữa, có thể so với độ phù hợp linh hồn vốn cao hơn sao?

Hắn đã không còn đường lui.

Bởi vì thân thể của hắn, đã bị Lâm Thanh đụng nát.

Một khi bị đẩy ra ngoài, trừ phi hắn lập tức đốn ngộ phương pháp tu hành linh tu, bằng không mất đi duy trì thân thể , linh hồn nhất định sẽ khô héo với tốc độ ánh sáng.

Ngoại trừ đoạt xá, hắn không có bất kỳ đường sống nào để đi.

Súc sinh?

Đừng tưởng rằng ta không biết, ngươi vẫn cho rằng mẹ ta cấu kết với nam nhân khác, hôm nay xác minh ta là con ruột của ngươi, chẳng lẽ không phải rất cao hứng sao?

Hắn cười đến điên cuồng, nhưng logic phát biểu lại dị thường rõ ràng.

Tình cảnh cha hiền con thảo hôm nay, hình như đã gặp qua trên người Doanh Vô Kỵ.

Hiện tại hắn, muốn làm giống như chuyện với Doanh Vô Kỵ.

Chính là đem Lão lưu manh Doanh Việt này giết chết.

Vừa rồi thời điểm cộng hưởng huyết dịch kỳ quái kia, hắn cũng cảm giác được không ổn, cái loại cảm giác linh hồn bị chiếm này, chỉ là một cái chớp mắt liền khiến hắn cảm giác được sinh tử nguy cơ.

Hắn không rõ đây là tình huống gì, nhưng phản xạ có điều kiện tựa như nghĩ tới Bạch Kiếp giúp hắn tìm Thanh Tâm bí thuật.

Không nghĩ tới vừa dùng, toàn bộ linh hồn đều yên lặng xuống, tuy rằng vẫn là bị phá hủy một phần, nhưng so với bị diệt hồn đoạt xá, cơ bản vô hại toàn cục.

Lấy lại!

Đem thân thể của mình đoạt lại.

Linh hồn bởi vì bị hủy một bộ phận, thời điểm hắn cướp đoạt cảm giác có chút mệt mỏi, nhưng tiến trình lại đang vững bước đẩy mạnh, chỉ cần lại qua một đoạn thời gian, liền chỉ định có thể cướp về.

Hắn càng quyết tâm.

Doanh Việt thì lại trong lòng càng không yên.

Những gì bắt đầu là cánh tay và cổ họng mất kiểm soát, bây giờ ngày càng có nhiều nơi mất kiểm soát.

Hắn nhịn không được, lớn tiếng trách cứ nói: “Chỉ bằng ngươi bây giờ, chính là leo lên đế vị, dựa vào cái gì có thể thống trị tốt Càn quốc!”

Doanh Vô Khuyết mắng: “Không phải ngươi ở triều đình khen ta nhất định có thể trở thành Càn quốc nhất thống chi quân sao?

Lấy tinh nhuệ của Càn quốc, ngay cả thành trì của đám ô hợp Sở quốc cũng không công hạ được, so với nghiệt chướng của Doanh Vô Kỵ, ngươi là cái thá gì? ngươi nói cô đem Càn quốc giao cho ngươi, không phải chỉ có diệt quốc, mà còn bị Vô Kỵ giẫm dưới chân mà thôi. Máu trên người ngươi chảy là Cô cho ngươi, nghe lời Cô, đem thân thể này trả lại cho Cô!

Cô chỉ có hai đứa con trai, ngươi là đứa kém cỏi nhất.

Nếu ngươi muốn báo thù nghiệt chướng của Vô Kỵ, hãy nhường thân thể cho Cô!

Đây là hy vọng duy nhất của ngươi!”

Câm miệng!

Câm miệng!

Doanh Vô Khuyết tức giận muốn nổi điên, từ khi tu luyện bên cạnh Đế Thi, hắn liền triệt để mất đi cảm xúc sợ hãi, nhưng Doanh Vô Kỵ như cũ giống như làn sương mù khiến hắn không thở nổi, may mắn có Doanh Việt trợ giúp, hắn mới có thể miễn cưỡng đứng dậy, chính là lại liên tiếp thất bại hai lần, hắn cũng không bị đè sụp.

Hắn tựa như một người què, dựa vào cây quải trượng Doanh Việt này mới có thể đứng thẳng người.

Nhưng bây giờ, cây gậy này đã tự gãy và đập mạnh vào cái chân lành của người què.

Bởi vì loại bỏ bộ phận sợ hãi kia, linh hồn của hắn sớm đã bị thương, lại bởi vì vừa rồi vì bí thuật của Doanh Việt bị thương không nhỏ, hiện tại toàn bộ linh hồn đều không ngừng chảy ra lệ khí, cả người đều phảng phất muốn bị lệ khí bao phủ.

Doanh Việt nhìn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi cười lạnh, con đường tu luyện của Doanh Vô Khuyết là do một tay hắn sắp xếp, lại là con đường hắn đã đi qua khi còn trẻ, hắn làm sao có thể không rõ nhược điểm của Doanh Vô Khuyết? Linh hồn không khống chế được, thế công cướp đoạt thân thể vô duyên vô cớ yếu đi rất nhiều.

Chương 1177: Vi phụ tiếp quản thân thể ngươi Chương 1177: Vi phụ tiếp quản thân thể ngươi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn rốt cục có xu thế ổn định, liền tiếp tục nói: "Vô Khuyết buông tha đi, thân thể này ngươi không xứng, để vi phụ tiếp quản. Vài năm sau, người chặt đầu Doanh Vô Kỵ sẽ là Doanh Vô Khuyết, quân vương nhất thống thiên hạ cũng sẽ là Doanh Vô Khuyết, thiên thu vạn đại vĩnh thế được người kính ngưỡng."

Chỉ cần nhắc tới tên của ngươi, sẽ không có cho dù kẻ nào dám khinh thị chửi bới.

Đây không phải vẫn luôn là điều ngươi muốn sao?

Theo lời hắn nói, linh hồn Doanh Vô Khuyết càng ngày càng hỗn loạn, càng ngày càng gần bờ vực sụp đổ. Nhưng đúng lúc này.

Lâm Thanh bỗng nhiên mở miệng nói: "Nhưng những chuyện này, ngươi chỉ là tên bị cắm sừng cùng Vô Khuyết có quan hệ gì?"

Doanh Việt???

Hắn đột nhiên xoay người, phát hiện Lâm Thanh không biết khi nào đã kéo tàn thân đi tới bên cạnh thi thể Thiết Ngưu, dán sát người vào hắn, cảnh tượng khó coi này thoạt nhìn quỷ dị.

Ha ha ha!

Lâm Thanh nhìn vẻ mặt vặn vẹo của hắn, không khỏi cười ha ha: "Doanh Việt a Doanh Việt! trước kia ngươi vẫn luôn nói tin tưởng ta, ta cũng đều tin, cho đến hôm nay ta nhìn thấy ngươi phong ấn hắn trong Huyền Thiết, ta mới hiểu được hóa ra ngươi cũng là kẻ đáng thương."

Nếu đã như vậy, ta đây cũng không giấu diếm ngươi.

Nếu không vì vương vị của ngươi, thì những đứa con mà ngươi đổ vỏ cũng không biết có bao nhiều rồi.

Ngươi từng cảm thấy thê tử vì ngươi thủ thân như ngọc hai mươi năm, nhưng ngươi có biết ta giao hoan ngầm với bao nhiêu nam nhân khác không.

Bây giờ đã biết sự thật, có vui không?"

Doanh Việt "????

Mặc dù biết đây là Lâm Thanh vì chọc giận hắn nói, nhưng hắn cũng có chút bị ảnh hưởng trong linh hồn Doanh Vô Khuyết, phối hợp với cảnh tượng hạ lưu dơ bẩn trước mắt, hắn vẫn có chút không nhịn được, tinh thần của hắn cũng có chút mất khống chế, chống đỡ đi tới, trực tiếp một cái tát rơi vào trên mặt Lâm Thanh.

"Con chó, câm miệng!"

Con chó?Còn ngươi còn chẳng bằng súc sinh?

Lâm Thanh thần sắc có chút điên cuồng, âm thanh thê lương kêu lên "Vô Khuyết! người này sẽ không mạnh hơn

ngươi, mau đem thân thể đoạt lại, bằng không bị hắn đoạt xá, nương tuyệt không có bất kỳ khả năng sống sót nào.”

Doanh Việt ”

Cảnh tượng ấm áp người một nhà tương thân tương ái như vậy, hoàn toàn kích thích ý chí chiến đấu của Doanh Vô Khuyết. Doanh Việt kinh hãi muốn chết, nhưng ở trước mặt Doanh Vô Khuyết, chỉ có thể liên tiếp bại lui.

Cuối cùng.

Hoàn toàn yên lặng, từ trong thân thể này biến mất.

Xì!

Xì!

Doanh Vô Khuyết hai mắt đỏ ngầu, hai tay chống đất:

Quỳ trên mặt đất thở hổn hển.

Qua thật lâu.

Mới hướng trên thi thể Doanh Việt phun ra một ngụm máu đờm, chậm rãi đứng dậy, đi tới bên cạnh Lâm Thanh, nhẹ nhàng thở ra một hơi “Nương…”

Thần sắc Lâm Thanh cũng vô cùng phức tạp: “Có thể trở về là tốt rồi, sau này vị trí Càn vương chính là của con!”

Uh!

Doanh Vô Khuyết gật đầu, nhìn Lâm Thanh phế bỏ tứ chi, cùng thi thể nát bấy của Thiết Ngưu.

Thở dài một hơi, chán nản ngồi dưới đất, thoạt nhìn có chút mờ mịt.

Rồi bỗng nhiên hai mắt trợn tròn.

Bởi vì hắn cảm giác được Lâm Thanh khí tức nhanh chóng uể oải đi xuống, đúng là chấn gãy tâm mạch tự sát. Lâm Thanh

sầu thảm cười, cố gắng chống đỡ một hơi cuối cùng nói: "Không nghĩ tới ta vì hắn thủ thân như ngọc nhiều năm như vậy, đến cuối cùng phải tự hủy trong sạch mới có thể cứu mạng con. Nương hối hận, tính toán cả đời mới thành chính cung của hắn, không nghĩ tới kết quả còn bị hắn nhục nhã như vậy."

Cũng may ngai vàng là của con. Từ cửa lớn này đi ra ngoài, con chính là Càn vương nắm đại quyền trong tay, con muốn làm cái gì thì làm cái đó, chớ có bất kỳ cố kỵ nào, kể cả hủy diện Càn quốc.Chờ con đi ra ngoài, đem nương cùng phụ vương máu lạnh này chôn cùng một chỗ, ta muốn cùng hắn xem một màn kỳ cảnh này! Ha ha ha!

Doanh Vô Khuyết."

Hiện tại đầu óc hắn ong ong, ngắn ngủi không đến một canh giờ đã xảy ra quá nhiều chuyện. Phụ vương vốn từ ái bỗng nhiên hắc hóa, trở nên cay nghiệt lại âm độc.

Thiết Ngưu cữu cữu vốn đã sớm chết bỗng nhiên xuất hiện, xuất hiện tức đưa tang, bị chính mình một chưởng đập chết.

Mẫu hậu vốn đã ngồi vững vàng trên vị trí vương hậu hưởng phúc, cũng bị nhục nhã một trận rồi tự sát. Một canh giờ này phát sinh biến cố, so với hắn cả đời đều nhiều hơn.

Hắn theo bản năng nhìn thoáng qua thi thể Thiết Ngưu: "Vậy Thiết Ngưu cữu cữu thì sao?

Lâm Thanh "Tìm một nơi thanh tịnh chôn đi, chôn xa một chút, chớ ảnh hưởng đến thanh danh của nương." Dứt lời.

Đầu nghiêng một cái.

Chết rồi.

Doanh Vô Khuyết."

Mật thất to như vậy.

Một người sống, ba cỗ thi thể, cực kỳ hoang đường.

Ban đêm

Cung Càn vương truyền ra một tin tức kinh thiên lay địa.

Thời điểm Càn vương Doanh Việt giúp Thái tử Doanh Vô Khuyết đã xảy ra sự cố, băng hà tại chỗ, vương hậu cùng phu thê tình thâm, sau khi biết được tin tức lựa chọn tự tử.

Tang lễ diễn ra ba ngày sau đó.

Đến lúc đó tân vương Doanh Vô Khuyết đăng cơ.

A, sắp xếp thật khéo léo.

Doanh Vô Khuyết cười lạnh một tiếng, hắn cũng không có chủ động sắp xếp những thứ này, nhưng vừa xuất quan liền có tôn thất trưởng lão bắt tay thúc đẩy, nói vậy cũng là Doanh Việt khi còn sống sắp xếp tốt, ngược lại tiết kiệm công phu của mình. Hắn nhớ kỹ bộ dáng của những trưởng lão tôn thất này, không bao lâu nữa sẽ xử lý bọn họ. Đến lúc đó, Càn quốc chính là của một mình.

Phù……

Doanh Vô Khuyết thở ra một hơi thật dài, nhưng vẫn cảm giác lệ khí chưa tiêu, trực tiếp đi tới cung điện của mình, trực tiếp dùng bí pháp triệu Bạch Kiếp bí mật đến đây.

Bạch Kiếp trong lòng thấp thỏm, dù sao hắn cũng không biết kết quả đến tột cùng như thế nào.

Nhưng chưa từng nghĩ vừa vào cửa, đèn trong phòng liền tắt hết.

Ngay sau đó đã bị một bàn tay như kìm thép bóp cổ sau lưng đè về phía giường, cả người vểnh mông quỳ rạp xuống.

Chương 1178: Điện hạ còn chưa tắm Chương 1178: Điện hạ còn chưa tắm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn kinh ngạc: "Điện hạ, ta còn chưa tắm.

Doanh Vô Khuyết "Khỏi cần tắm rửa"

Bạch Kiếp.

Hắn cảm giác trạng thái của Doanh Vô Khuyết rất không thích hợp, cảm giác linh hồn rất không ổn định, tùy thời tùy chỗ đều sẽ ngủ đông.

Nhưng động tác vẫn thô bạo như trước, như là đang phát tiết phiền muộn trong lòng.

Thật sự là rất nguy hiểm!

Trong Lộc Lư kiếm.

Trong lòng Doanh Việt vẫn còn sợ hãi, hắn cũng không nghĩ tới, sau khi nhất thể song hồn, trong linh hồn Doanh Vô Khuyết chảy ra lệ khí cư nhiên sẽ tạo ra ảnh hưởng lớn với mình như vậy, cộng thêm bị ngôn ngữ của Lâm Thanh kích thích, lại khiến cho mình trong lúc ngắn ngủi mất khống chế một trận.

Cũng chính là một trận này, khiến hắn hoàn toàn mất đi hi vọng chiếm cứ thân thể.

Nếu không phải phản ứng nhanh, thừa dịp loạn lạc đem linh hồn trốn vào Lộc Lư kiếm, chỉ sợ sớm đã bị hủy diệt. Nhưng sau này chỉ có thể làm kiếm linh?

Tâm tình hắn ủ dột.

Không ngờ kế hoạch của mình lại xảy ra biến cố bậc này.

Trước hôm nay, hắn vì Doanh Vô Khuyết hoặc là nói vì thân phận Doanh Vô Khuyết này mà trải tốt con đường, dọn sạch tất cả trở ngại để hắn đăng cơ, thậm chí vì cái chết của mình mà tìm ra lý do.

Chỉ cần chính mình đoạt xá thành công, liền có thể thuận lý thành chương đăng cơ, liền mạch tiếp tục thống trị Càn quốc. Nhưng chưa từng nghĩ, bước mấu chốt nhất đã xảy ra vấn đề.

Mà con đường trải cho mình, cũng thành con đường trải cho Doanh Vô Khuyết.

giao cho Doanh Vô Khuyết: tên bất tài quyền lực cao nhất Càn quốc , thế thì khác gì trực tiếp hủy diệt Càn quốc?

Doanh Việt không cam lòng.

Nhưng hiện tại hình như đã không còn phần thắng, thủ đoạn tương tự, rất khó kích thích Doanh Vô Khuyết lần thứ hai.

Hơn nữa lần này song phương công thủ đổi vị trí, trọng đoạt thân thể khó khăn, có thể so với bảo vệ thân thể khó khăn lớn hơn nhiều.

Không đúng…

Doanh Việt bỗng nhiên tinh thần rung lên, bởi vì hắn cảm giác được linh hồn của Doanh Vô Khuyết vô cùng không ổn định, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào ngủ đông, hẳn là nguyên nhân linh hồn bị tổn thương quá nghiêm trọng.

Chẳng lẽ chỉ cần đợi đến khi ngủ say, mình có thể

Hắn không có hành động thiếu suy nghĩ, mà là nín thở ngủ đông, cứ như vậy yên lặng chờ đợi.

Cuối cùng.

Không biết qua bao lâu.

Chính là hiện tại!

Trong nháy mắt Linh Hồn Doanh Vô Khuyết ngủ đông.

Doanh Việt phá kiếm mà ra, dễ dàng tạm thời lấy quyền khống chế thân thể, giờ phút này hắn chỉ muốn cất tiếng cười

to.

Nhưng còn chưa kịp cười ra tiếng, hắn cũng cảm giác bộ thân thể này tình huống có chút không đúng.

Sau đó.

Nghe được Bạch Kiếp âm thanh "Điện hạ sao lại ngừng lại thế?"

Doanh Việt???

Hắn chỉ cảm thấy ngực khó chịu dị thường, tức giận phun ra một ngụm máu.

Nghiệt chướng!

Nghiệt chướng này đến tột cùng đang làm gì?

Keng!

Hắn rút ra, trực tiếp rút Lộc Lư kiếm ra.

Khuất nhục như thế là cùng, hắn thật sự không chịu nổi.

Bạch Kiếp sợ tới mức vong hồn đều bốc lên, vội vàng né tránh, nhưng tu vi thật sự kém Doanh Việt nhiều, ba chiêu hai chiêu đã bị ép đến góc chết.

Hắn nắm giữ Chính lập vô ảnh, nhưng dưới tình huống như vậy cả người chân khí hỗn loạn, không thể tiện tay sử dụng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lộc Lư kiếm cách cổ họng của mình càng ngày càng gần.

Ngay khi hắn cảm giác mình sắp chết

Kiếm Lộc Lô dừng lại.

Chỉ thấy người trước mắt tay phải cầm kiếm, tay trái mạnh mẽ cầm thân kiếm dừng lại.

Hai mắt đỏ ngầu nói: "Không cho phép thương tổn Bạch ái phi của ta!"

Doanh Việt???

Bạch Kiếp "!!!

……..

Phủ Thần tướng Sở quốc.

Doanh Vô Kỵ.

Hắn xoa xoa đầu.

Trình độ phức tạp của hiện trạng Càn vương thất dường như vượt xa dự đoán của mình, nhưng kết quả lại nằm trong phạm vi kỳ vọng của mình.

Thông qua tin tức Bạch Kiếp có được, thân thể Lão lưu manh đã bị hủy, hiện tại chỉ có thể dùng phương thức tương tự như kiếm linh sống nhờ vào Lộc Lư kiếm.

Nếu như trình độ hư hao linh hồn của Doanh Vô Khuyết không cao như vậy, Lão lưu manh có thể cả đời chỉ có thể làm kiếm linh, còn phải lo lắng hãi hùng bị Doanh Vô Khuyết hủy diệt.

Chỉ tiếc.

Doanh Vô Khuyết lần này tuy rằng chặn được bí thuật kia, nhưng linh hồn bị hao tổn nghiêm trọng, trạng thái rất không ổn định, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào trạng thái ngủ đông, lúc này Lão lưu manh có thể tạm thời lấy được quyền sử dụng thân thể, nhưng đợi đến khi Doanh Vô Khuyết thức tỉnh, lại chỉ có thể lui về trong Lộc Lư kiếm.

Mà Doanh Vô Khuyết, muốn thoát khỏi tình huống này, cũng chỉ có thể mạnh mẽ tách Lộc Lư kiếm ra. Nhưng một khắc hắn nhập Binh Nhân Cảnh kia, cũng đã nhân binh hợp nhất, làm như vậy tất nhiên sẽ tạo thành thương tổn không nhỏ đối với thân thể và thần hồn của hắn.

Với hiện trạng linh hồn của hắn, căn bản không chịu nổi biến hóa như vậy.

Hoặc là.

Cực đoan một chút.

Tìm một ít tà thuật, triệt để đem linh hồn Lão lưu manh luyện hóa.

Thật không may.

Doanh Vô Kỵ thì có tà thuật như vậy, bất quá hắn đang rối rắm có nên cho Doanh Vô Khuyết hay không.

Hiện tại hai cha con tương thân tương ái nhất thể song hồn, ai cũng không làm gì được ai.

Hai bên kiềm chế lẫn nhau khiến nội bộ Càn quốc hao tổn

Như thế sao lại không làm

Nhìn chung thiên hạ, thứ duy nhất có thể khiến Doanh Vô Kỵ kiêng kị, chính là quân đoàn hắc giáp của Cơ Động, cùng với quốc gia hổ lang Càn quốc này.

Hai chính thể không giống nhau, nhưng đều rất cực đoan, đều có thể bộc phát sức chiến đấu rất mạnh trước khi sụp đổ. Một khi khai chiến, chính là hậu quả mang tính hủy diệt.

Hai nhà này nếu có thể thông qua hao tổn nội bộ mà sụp đổ, đó chính là kết quả lý tưởng nhất.

Bất quá trông cậy vào cả hai đều sụp đổ giống như không quá thực tế.

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu, hắn chỉ là muốn phế bỏ Lão lưu manh này Một cỗ máy chiến tranh lâu năm như Càn quốc lại không nghĩ tới lại rơi vào kết cục đau mề như vậy

Chương 1179: Niềm tin giống nhau Chương 1179: Niềm tin giống nhau

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thôi bỏ đi! Không nghĩ tới những thứ này nữa!

Doanh Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn bóng đêm nơi chân trời, lại nhìn quyển sách dày cộp trên bàn đọc sách, đó là tài liệu học cung hắn biên soạn.

Trên thế giới này ngoại trừ những thượng vị giả bị quyền dục khống chế, còn có không ít học tử trẻ tuổi đều đang hết sức có tâm huyết.

Họ có thể đứng ở phía đối lập với mình vì trung thành với tổ quốc, nhưng vẫn có thể có niềm tin giống nhau.

Có rất nhiều cách để thống nhất thiên hạ.

Không cần phải chọn loại ngọc nát đá tan.

Ngày mai tài liệu giảng dạy này sẽ được in với số lượng lớn, cũng không biết có bao nhiêu người có thể đọc

Doanh Vô Kỵ duỗi lưng một cái, liền tựa lưng vào ghế nhắm mắt lại, ý thức đắm chìm vào trong ngục giam Quỷ Kính.

Không có nghi lễ chào mừng dự kiến.

Ngược lại là cảnh loạn cào cào

Các loại tiếng mắng chửi không dứt bên tai.

Bất quá ngục trưởng Hồng Trần không có tham dự, ngược lại mang theo một đám tiểu đệ đang vui vẻ hóng chuyện

Cút đi với ái phi của ngươi!

Các ngươi mới là ái phi!

Cả nhà các ngươi đều là ái phi!

Ta là đàn ông!

Thuần khiết!

Doanh Vô Kỵ.

Hắn có chút không đành lòng cho Bạch Kiếp cùng hưởng tình báo ngoại giới.

Dù sao kết quả này, chính hắn cũng có chút không tiếp thu được.

Nghĩ đi nghĩ lại.

Doanh Vô Kỵ cuối cùng vẫn không để ý đến hắn.

Trực tiếp thông qua tấm gương giam giữ hắn, truyền lại một chuỗi tin tức cho hắn.

……

Cung điện Càn vương.

Trước linh cữu Doanh Việt.

Doanh Vô Khuyết hai mắt đỏ ngầu, đã buồn ngủ tới cực điểm, nhưng hắn chính là cứng rắn không ngủ. Bởi vì linh hồn hắn rất không ổn định, chỉ cần vừa ngủ, rất có thể Lão lưu manh sẽ chạy ra gây sóng gió.

Cho nên hắn hiện tại đang tu luyện một loại bí thuật.

Bí thuật có thể tu bổ linh hồn và liên tục không ngủ.

Chỉ bất quá vừa mới bắt đầu học, hiệu quả cũng không tệ lắm, chỉ là có chút gian nan.

Trong mắt người ngoài, đây chỉ là bởi vì phụ vương qua đời mà thống khổ mà thôi.

Vào đêm.

Người túc trực bên linh cữu, ngoại trừ Doanh Vô Khuyết, cũng chỉ còn lại có Bạch Kiếp

Hai người không nói gì, cứ như vậy lẳng lặng quỳ.

Đêm dài.

Rất nhanh, canh ba đã qua.

Trong linh đường, một đạo thân ảnh chậm rãi xuất hiện.

Doanh Vô Khuyết nhíu mày, có thể cảm giác rõ ràng người này chính là Cơ Động.

Đương nhiên.

Bạch ái phi suy đoán không có vấn đề, loại tà thuật đoạt xá của Lão lưu manh, quả nhiên là có người truyền thụ.

Chỉ là không nghĩ tới người này là Cơ Động.

Hắn đứng lên, cười ha ha nói: "Cơ huynh đến rồi, nhờ có ngươi, cô mới có thể sống lại đời thứ hai!"

Cử chỉ phóng khoáng.

Lại mang theo một tia khí thế liếc nhìn thiên hạ.

Nghiễm nhiên một bộ dáng của Doanh Việt.

Ánh mắt Cơ Động khẽ động, như có điều suy nghĩ đánh giá Doanh Vô Khuyết.

Một lát sau, cười chắp tay nói: "Đã như vậy, vậy chúc mừng Doanh huynh!

……

Đã như vậy, vậy chúc mừng Doanh huynh!

Nghe được Cơ Động nói.

Doanh Vô Khuyết chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng, quay lưng lại, nhìn thi thể trong linh cữu, hơi có chút cảm khái: "Nhìn thi thể của mình như vậy, cũng là thể nghiệm hiếm có trong thiên hạ.

Cơ Động bước lên vài bước "Doanh huynh đã sống cuộc đời thứ hai, vậy có nhất thống được thiên hạ không"

Ồ?

Chẳng lẽ nội dung hợp tác là hắn giúp Lão lưu manh nhất thống thiên hạ?

Doanh Vô Khuyết có chút kinh ngạc, hắn chỉ là mơ hồ biết Cơ Động cùng Doanh Việt có hợp tác, nhưng hợp tác cụ thể nội dung lại không rõ ràng lắm.

Thời điểm nghe được "Nhất thống thiên hạ" này, trong lòng hắn không khỏi có chút kinh ngạc, cảm giác Cơ Động không có hảo tâm như vậy.

Nhưng ngẫm lại, muốn lấy được tín nhiệm của Lão lưu manh cái loại người cay nghiệt thiếu ân tình này, khẳng định vẫn phải xuất ra một ít chân tài.

Trong lòng suy nghĩ rất nhiều.

Nhưng Doanh Vô Khuyết ngoài miệng lại một chút cũng không có dừng lại "Tất nhiên, có ta cùng Cơ huynh liên thủ, lo gì không thể nhất thống?"

Nói xong.

Liền yên lặng trở lại.

Cơ Động hơi nhíu mày: "Doanh huynh không có gì muốn nói sao?"

Nói gì?

Nói gì vậy?

Nói nhiều không lộ tẩy sao?

Doanh Vô Khuyết thống khổ xoa xoa lông mày: "Lần này đoạt xá, ta và ngươi mặc dù kế hoạch chu đáo chặt chẽ, chỉ là nghịch tử kia đã tiếp cận tu vi Thánh Nhân, cường độ linh hồn cũng không phải hời hợt, chính là đoạt xá thành công, vẫn có tàn hồn của hắn ngoan cố không thay đổi, trong khoảng thời gian này, bên trong hao tổn nghiêm trọng.

Thì ra là thế!

Cơ Động gật đầu, lập tức cười lấy ra một khối ngọc giản: "Đã là tàn hồn, không thể có đạo lý lưu hắn, đây là bí pháp luyện hóa linh hồn người khác, Doanh huynh không ngại nhận lấy.

Đa tạ!

Doanh Vô Khuyết thu vào trong ngực, xoa huyệt Thái Dương, làm ra vẻ thống khổ "Sau này Cơ huynh có tính toán gì không?" không biết nội dung hợp tác, dứt khoát mượn lý do trạng thái tinh thần không tốt, đem vấn đề ném trở về, xem có thể thăm dò một ít chi tiết hay không.

Cơ Động cười nhạt nói: "Ta cho rằng Càn quốc nên tiếp tục tấn công Hàn Quốc.

Tấn công Hàn quốc?

Sắc mặt Doanh Vô Khuyết hơi lạnh: "Hàn Quốc bây giờ, cũng không đơn thuần chỉ là Hàn Quốc, Lê quốc có quân phí ủng hộ, Ngụy quốc cũng sẽ xuất động Ngụy Vũ tốt, tương đương với một nước địch ba nước, tiếp tục tấn công, hao tổn quốc lực mà thôi, phải xem Cơ huynh xuất bao nhiêu binh.

Chương 1180: Sớm hữu danh vô thực Chương 1180: Sớm hữu danh vô thực

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cơ Động cười xua tay: "Cái gọi là tấn công Hàn Quốc, kỳ thật cũng không phải là thật tấn công Hàn Quốc, mà là thông qua tấn công Hàn Quốc để tách rời liên minh họ Cơ. Hiện giờ Lê quốc trên danh nghĩa cung cấp hỗ trợ cho Hàn Quốc, đơn giản chính là muốn vét sạch tài chính Hàn Quốc, một khi phát hiện lỗ vốn sẽ lập tức rút lui, Lê quốc rút lui, Ngụy quốc sẽ tự mình gánh vác quân phí, rút lui cũng là tình huống tất nhiên.

Liên minh họ Cơ hôm nay, loại bỏ hai nước Ngô Viêm, kỳ thật chỉ còn lại có Yến Ngụy Hàn, Chu thiên tử tên là tông chủ đại tông, kỳ thật đã sớm hữu danh vô thực.

Hiện tại Yến quốc còn đang cùng Tề quốc giao thủ, chỉ cần Càn quốc trên mặt trận Hàn Quốc kiềm chế Ngụy quốc, bọn họ liền bị vây trong thế cục hai mặt thụ địch.

Chỉ ba năm.

Hàn Quốc sẽ bị kéo sụp, đến lúc đó có vết xe đổ này, ta liền có lòng tin bức Chu thiên tử thoái vị, triệt để thôn tính ba nước Yến Ngụy Hàn.

Đến lúc đó ta và ngươi liên minh chiếm cứ hơn phân nửa Trung Nguyên, lo gì."

Nói cách khác!

Doanh Vô Khuyết nhíu mày cắt ngang nói: " Càn quốc tới đánh Hàn Quốc, Chu thiên tử ngươi tới làm, Yến Ngụy Hàn ngươi tới nuốt?": Cơ Động sắc mặt cứng đờ một chút, chợt cười nói "Cũng không phải là muốn như thế, mà là bây giờ liên minh họ Cơ còn tồn tại một cái xác rỗng, mượn tên Chu thiên tử, có thể lấy cái giá nhỏ nhất thôn tính Ba nước Yến Ngụy Hàn, đã như vậy, cớ sao mà không làm?"

Trả giá thì trả giá!

Ý cười trên mặt Doanh Vô Khuyết hơi lạnh: "Nhưng Cơ huynh cũng nên xuất ra thái độ liên minh, Đại Càn mưu cầu từ trước đến nay đều là đông xuất. Công Hàn có thể, nhưng sau khi công Hàn, Càn quốc nhất định phải mở cửa Đông xuất. Có thể khiến Doanh mỗ tin ngươi hay không, phải xem Cơ huynh chuẩn bị xuất ra thành ý cỡ nào.

Cơ Động hít sâu một hơi nói: "Hàn Quốc sụp đổ, Cơ mỗ liền lập tức chỉnh đốn liên minh họ Cơ, sau khi trở thành Chu thiên tử mới, chỉ cần Doanh huynh đồng ý Càn quốc chuyển

hướng đánh hai nước Ngô Viêm, Cơ mỗ sẽ lập tức nhường vị trí thiên tử cho Doanh huynh.

Cơ mỗ nhập thánh đã trăm năm, vị trí thiên tử không phải do Cơ mỗ cầu. Nguyện vọng của Cơ mỗ, từ trước đến nay đều là đi thông Con đường Thánh nhân.

Đến lúc đó ai làm thiên tử này, đối với Cơ mỗ thật đúng là không có gì khác nhau! Doanh huynh, ta và ngươi đã thề, chẳng lẽ Cơ mỗ còn có thể phản bội chuyện này hay sao?

Ồ!

Doanh Vô Khuyết như có điều suy nghĩ gật gật đầu, lời này làm cho hắn hiểu rõ hai điểm tri thức, một là nhập thánh, một là lập lời thề.

Mặc dù hắn còn có một chút nghi vấn.

Nhưng hỏi nhiều hơn nữa, chỉ định sẽ lộ tẩy.

Liền hổ thẹn cười: "Doanh mỗ chịu ảnh hưởng của nghiệt chướng tàn hồn, khó tránh khỏi có chút thô bạo đa nghi, Cơ huynh chớ trách! Cơ huynh có thành ý như thế, Doanh mỗ há lại không nhận đạo lý?

Cơ Động cười nhạt nói: "Quân phí này, Cơ mỗ xuất!

Như thế.

Hợp tác chính thức đạt được.

Hai người quyết định chi tiết hợp tác, Cơ Động liền cười rời đi.

Rất nhanh.

Trước lệnh đường cũng chỉ còn lại hai người Doanh Vô Khuyết và Bạch Kiếp.

Doanh Vô Khuyết cười lạnh một tiếng: "Khó trách đột nhiên xuất hiện biến cố lớn như vậy, hóa ra đều là Cơ Động

một tay thúc đẩy. Nếu không phải ta hiện tại linh hồn bất ổn, chắc chắn lãnh giáo hắn mấy chiêu."

Những ngày này, hắn cùng Bạch Kiếp thương thảo qua rất nhiều lần, bằng vào thông minh tài trí của hắn, kết hợp chuyện trước kia, dưới sự phụ tá của Bạch Kiếp, phát hiện Cơ Động đứng sau màn này cũng không khó.

Đều là cái này cái gọi là Thánh Nhân, mà tạo thành bi kịch cho mình ngày hôm nay.

Bạch Kiếp nhịn không được nói "Điện hạ"

Ngày mai sẽ đăng cơ!

Doanh Vô Khuyết nhíu mày nói: "Phải gọi bệ hạ!"

Nếu không có người này, Thái hậu cùng quốc cữu cũng không có khả năng chết thảm, bệ hạ cũng sẽ không bị tàn hồn tiên vương quấy nhiễu.

Doanh Vô Khuyết phất tay ngắt lời: "Liên minh này vẫn thành công, người chết đã chết, nếu Cô từ bỏ cục diện tốt đẹp này, mẫu hậu và cữu cữu của Cô chẳng phải chết không có giá trị sao?"

Bạch Kiếp.

Thật đúng là một đại hiếu tử!

Doanh Vô Khuyết cười nhạt "Đừng quan tâm! Chỉ cần đánh hạ Hàn Quốc, chúng ta liền nhanh chóng chiếm cứ các thành Hàn Quốc. Đến lúc đó nhìn Cơ Động làm Chu thiên tử, nếu hắn nguyện ý nhượng vị, tất cả mọi người đều vui mừng, nếu hắn không muốn, vậy đừng trách cô trở mặt không nhận người.

Bạch Kiếp nhịn không được nói "Chỉ là khi đó liên minh họ Cơ đã thành, chúng ta chính là trở mặt, lại làm sao có thể."

Doanh Vô Khuyết cười lạnh một tiếng: “Hiện giờ các nước trong thiên hạ đều đang phát triển quốc lực, chỉ cần tốc độ của chúng ta đủ nhanh, liên minh họ Cơ có thể xuất ra bao nhiêu binh lực?

Nói cách khác, chỉ cần chúng ta trong vòng một năm đánh bại Hàn Quốc, Cơ Động cũng chỉ có một con đường hợp tác với chúng ta.

Đến lúc đó cô làm thiên tử, đồng thời đối mặt với ba nước Lê Sở Tề thì thế nào?

Bạch Kiếp kích động nói: “Bệ hạ anh minh!

Doanh Vô Khuyết theo bản năng ưỡn ngực, thoạt nhìn rất có uy lực quân vương của ngươi.

Chỉ là tinh tế đánh giá Bạch Kiếp hồi lâu, hơi áy náy nói: “Hôm nay Cơ Động cùng một ít tôn thất trưởng lão đều cho rằng Cô là tiên vương, cho dù coi ngươi là người một nhà, Cô ở ngoài sáng cũng không thể quá gần gũi với ngươi. Ngày mai sau khi đăng cơ, Cô sẽ phong quan cho ngươi xa một chút, về sau ngươi đến tẩm cung của Cô cũng bí ẩn một chút.

Đợi đến khi cô trừ bỏ những dư nghiệt tiên vương kia, thành tựu vị trí thiên tử, liền chính thức tiếp ngươi đến bên người, độc sủng một mình ngươi.

Trong khoảng thời gian này, khổ cho ngươi rồi.”

Nói xong liền nhẹ nhàng vuốt ve mặt Bạch Kiếp.

Tạ ơn bệ hạ!

Bạch Kiếp cảm động đến sắp khóc.

…….

Chương 1181: Một đoạn nghiệt duyên Chương 1181: Một đoạn nghiệt duyên

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nước Sở.

Thần tướng phủ.

Doanh Vô Kỵ.

Thật sự là một đoạn nghiệt duyên!

Bất quá ngẫm lại lời của Cơ Động, nếu như đặt ở trên người người khác, Doanh Vô Kỵ không tin, dù sao thiên hạ này nào có người như vậy, hợp tác cùng nhau đánh hạ giang sơn, trực tiếp toàn bộ giao cho người khác. Nhưng đặt ở trên người Cơ Động, thật đúng là không phải không có khả năng.

Người này chính là một kẻ điên, vì đi thông con đường Thánh Nhân của hắn, đừng nói chắp tay dâng giang sơn của mình mà hiến tế chính mình hắn cũng làm được

Dù sao trong mắt Doanh Vô Kỵ, chỉ cần người này có thể thay thế Chu thiên tử, thống trị tất cả gia tộc họ Cơ.

Đến lúc đó, nếu như Doanh Vô Khuyết thật sự hạ quyết tâm thay đổi thể chế Càn quốc, đánh Ngô Viêm, Cơ Động ít nhất có bảy thành khả năng nhường lại vị trí thiên tử.

Doanh Vô Kỵ lúc này nhìn sắc trời đã là sau nửa đêm, liền rút Hàm Quang Kiếm ra tiện tay vạch một cái, trực tiếp bước tới dã ngoại hoang vu, sau đó lăng không, liền trực tiếp đi tới Tân Lê thành.

Qua thời gian dài như vậy, tân vương cung đã hoàn toàn xây dựng.

Không tráng lệ như Cung điện Kỳ, tuy rằng kiến trúc vẫn rộng lớn khí thế, nhưng có vẻ có chút bảo thủ nghiêm túc, bao gồm cả nơi ở của hào môn Tân Lê Thành cũng như thế, sợ nhà mình thoạt nhìn không đủ quy củ.

Lướt qua nơi này, hắn trực tiếp đi về phía Càn vương cung.

Tuy rằng đã đến nửa đêm, nhưng điện Tân Lê vẫn đèn đuốc sáng trưng, lúc Doanh Vô Kỵ đến, hai người đang lẳng lặng chờ đợi.

Hôm nay tới hơi muộn!

Lý Thải My lườm hắn một cái, giọng nói có chút u oán.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng "Chỉ lo xem kịch Càn quốc, để ta xem mẹ bỉm sữa gầy đi chưa.

Nói xong, liền tiến lên nâng mặt nàng, ở dưới ánh đèn tinh tế đánh giá.

Vẫn xinh đẹp như trước.

Gầy không?

Lý Thải My mỉm cười hỏi.

Doanh Vô Kỵ véo cằm nàng một cái "Gầy".

Lý Thải My mím môi: "Vậy chàng có mang tiền tiêu vặt cho thiếp không?

Triệu Ninh đặt tấu chương xuống, hơi nhíu mày nói: "Cho dù có tiền tiêu vặt cũng đừng cho nàng, Thải My sủng con cái vô độ, chúng ta làm cha phải sửa lại một chút, miễn cho nuôi ra Hỗn Thế Ma Vương.

Chúng ta làm cha.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, tuy rằng tiểu tử kia mới hơn một tuổi, nhưng có chút thông minh sớm, cơ bản đã có thể nhìn ra tính cách, nghịch ngợm cũng may có Triệu Ninh "Nghiêm phụ" này trông coi, bằng không chỉ để Đường Đường trông coi, đã sớm nghiêng trời.

Còn mình lo lắng tiểu tử kia nói lỡ miệng, nên cũng không tiếp xúc lúc đứa bé tỉnh chỉ len lén đến chơi khi đứa bé ngủ.

Cũng may có thiên hồ nhập mộng, mỗi buổi tối đều sẽ có chút thời gian chơi với con, kể chút chuyện cổ tích gì đó.

Lý Thải My bị phê bình một chút cũng không tức giận, cười tủm tỉm nói "Dù sao cũng phải cân bằng một chút " Doanh Vô Kỵ đi tới phía sau Triệu Ninh, đoạt lấy tấu chương trong tay nàng đặt sang một bên, ngón tay che ở huyệt Thái Dương của nàng, nhẹ nhàng xoa xoa "Ta trở về nàng trước hết nghỉ ngơi một chút, tấu chương lưu đến ngày mai rồi nói sau.

Uh!

Triệu Ninh nhẹ nhàng lên tiếng, để mặc Doanh Vô Kỵ khẽ ấn, lông mày mới chậm rãi giãn ra, nhắm mắt hỏi: "Càn quốc bên kia thế nào rồi?"

Doanh Vô Kỵ cười cười, liền kể tình huống bên kia Càn quốc nói một lần, từ khi cha vợ qua đời, Triệu Ninh vẫn rất lo âu, sợ mình thống trị không tốt quốc gia này, mỗi lần mình trở về, chuyện đầu tiên làm chính là liên hệ chính vụ.

Cái này……

Nghe được tình huống Càn quốc, sắc mặt Triệu Ninh và Lý Thải My đều có chút đặc sắc.

Ai cũng thật không ngờ, thanh niên kiệt ngạo Bạch Kiếp lại thành ái phi của Càn vương

Chuyện này… thật quá đáng.

Triệu Ninh suy tư một hồi, khẽ gật đầu nói: "Yên tâm, có Lê quốc ủng hộ, Hàn Quốc không có khả năng dễ dàng bị công phá như vậy, Càn quân cho dù lợi hại hơn nữa, cũng không có khả năng đánh sụp được tường thành bê tông."

Lê quốc một mực bí mật nghiên cứu pháo hoa, hiện tại đã mới thấy hình thức ban đầu, chỉ tiếc quá lạc hậu, uy lực không tính là lớn.

Theo Triệu Ninh đoán chừng, trong vòng mười năm muốn uy hiếp cao thủ Thai Thuế Cảnh tứ phẩm Linh Thai trở lên rất khó, nhiều nhất tiêu hao một ít hộ thể chân khí của bọn họ mà thôi.

Nhưng thứ đồ chơi này áp chế chiến lực cấp thấp rất mạnh.

Hết lần này tới lần khác, quân đội tinh nhuệ hơn nữa, chiến lực dưới tứ phẩm linh thai cũng chiếm phần lớn. Mà Lê quốc một mực nuốt thuốc súng, chỉ cần Lê quốc muốn thủ thành, thì quân địch rất khó thắng bằng phương thức thông thường

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Không cần chuyện gì cũng nghĩ đến chuyện xấu nhất, bên cạnh Doanh Vô Khuyết có một đống kẻ phản đồ do ta sắp xếp.

Cũng đúng!

Triệu Ninh bật cười, ưu sầu giữa hai đầu lông mày rốt cục biến mất không thấy.

Thành thật mà nói, nàng vẫn luôn cho rằng Doanh Vô Kỵ không giỏi chính vụ, bất quá luôn có chút phương thức giải quyết vấn đề kỳ lạ cổ quái nhưng rất hiệu quả. Nàng cười cười mở miệng nói: "Đúng rồi Vô Kỵ, còn có một việc!"

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Cái gì?

Triệu Ninh cười cười, một luồng khí thế sắc bén tản mát ra.

Chân mày Doanh Vô Kỵ nhảy dựng "Đột phá?

Cỗ khí tức này, không phải Binh Nhân Cảnh không thể phóng thích, tuy nói Triệu Ninh cũng là Chuyên Húc đế thân, cộng thêm chính mình từ Thiên Nhân tộc nơi đó lấy được tài nguyên, đột phá không có khả năng quá chậm.

Nhưng từ sau khi đăng cơ, phần lớn tinh lực của Triệu Ninh đều đặt ở triều chính.

Theo ước tính lạc quan của hắn, có thể đều cần khoảng ba năm.

Nhưng chưa từng nghĩ, cư nhiên nhanh như vậy.

Chương 1182: Bởi vì ta là Lê vương Chương 1182: Bởi vì ta là Lê vương

Người dịch: PrimeK Tohabong

Uh! Triệu Ninh gật đầu: "Từ sau khi lập pháp mới, ngoại trừ hệ thống quý tộc Triệu thị chưa hoàn toàn tan rã, những quý tộc khác đa số đều hủy bỏ. Không biết có phải là ảo giác hay không, ta cảm giác ảnh hưởng của quy tắc huyết mạch trên cơ bản đã biến mất.Con cháu Triệu thị tu luyện phổ biến chậm lại, con cháu bình dân tư chất bình thường nhưng chiến tích trác tuyệt, tốc độ tu luyện lại có tăng lên.Biên độ rất nhỏ, nhưng xác thực là tồn tại. Mấy ngày nay ta tu luyện không nhiều lắm, tu vi lại một chút cũng không hạ xuống, có lẽ… bởi vì nguyên nhân ta là Lê Vương?"

Tuyệt!

Doanh Vô Kỵ không khỏi hai mắt tỏa sáng, Sở quốc bên kia một đám đạo sĩ, mỗi ngày bắt Quyện Tử ca nghiên cứu hệ thống tu luyện đạo gia, Thái Thượng Quan thêm Dương Chu nhất mạch, cộng thêm Quyện Tử ca vị đệ nhất linh tu này, chung lực hợp tác đã có hiệu quả rõ rệt.

Chỉ là tu luyện của bọn họ lấy "Quý kỷ", "Vô vi" làm trung tâm, cho dù thật sự nghiên cứu ra hơn nữa giới hạn rất cao, cũng rất khó phổ cập, dù sao trên đời này phần lớn đều là phàm phu tục tử, sao có thể tất cả mọi người đều có tâm tính cao như vậy?

Doanh Vô Kỵ cũng đang rối rắm, vẫn nghĩ mãi không ra chỗ đột phá sáng tạo hệ thống tu luyện mới. Triệu Ninh phát hiện, rốt cục cho hắn uống một viên thuốc an thần.

Tu luyện quan vận?

Có lẽ……

Triệu Ninh có chút không xác định: "Tóm lại ngoại trừ ta biên độ đều quá nhỏ, ta còn không rất xác định. Một là không đủ rõ ràng, hai là Lê quốc chỉ là cố thủ phương Bắc, có thể thật sự đợi đến khi thống nhất Trung Nguyên, mới có thể chân chính rõ ràng!"

Doanh Vô Kỵ lại cười nói "Cũng không nhất định, hệ thống tu luyện đạo gia đã có hình thức ban đầu, chúng ta chưa chắc không thể lấy học cung làm cơ sở, mò mẫm ra một quy trình."

Có lý!

Triệu Ninh khẽ gật đầu: "Vừa lúc gần đây chính vụ không bận rộn, ngày mai ta sẽ đi học cung trao đổi với chư vị phu tử một phen.

Doanh Vô Kỵ cười hắc hắc "Không cần đợi đến ngày mai, tại hạ bất tài, tinh thông nho mặc pháp đạo, đêm nay liền vì Nữ Đế bệ hạ truyền đạo thụ nghiệp!"

Triệu Ninh: "…!

Doanh Vô Kỵ "Đường Đường cùng đi học".

Lý Thải My 「」

……..

Thời gian trôi nhanh.

Nước Sở biến pháp nhanh như vũ bão, từ sau lần giao chiến với Càn Tề lần trước, thế lực ngoan cố của ba nhà Khuất Cảnh Chiêu đã lộ rõ, thế hệ thanh niên tuy vẫn đứng về bên với lợi ích của gia tộc, nhưng phương thức đứng về một bên đã

thay đổi, dẫn đến bị Mễ Tinh Ly từng bước từng bước xâm chiếm.

Rốt cục có một ngày, Tinh Ly lần đầu tiên ở trên triều đình đưa ra chuyện thu hồi đất phong của ba nhà Khuất Cảnh Chiêu.

Hơn nữa còn thu hồi hoàn toàn đất phong có tranh luận xung quanh Du Thành, hơn nữa toàn bộ quận huyện, do triều đình trực tiếp quản hạt.

Biến pháp này, xem như chính thức tiến vào giai đoạn tiếp theo.

Mà Sở quốc cũng tiến vào một đoạn thời kỳ phát triển tương đối ổn định.

Bất quá những nơi khác liền náo nhiệt.

Nước Tề lần đầu tiên tấn công Yến quốc đã có chút ưu thế, thừa dịp Càn quốc tấn công Hàn Quốc, tổng cộng chiếm được ba tòa thành trì của Yến quốc, chỉ tiếc sau khi Càn quốc lui binh, liên quân của Yến Ngụy lại bị cướp về.

Không nghĩ tới Càn quốc tân vương sau khi đăng cơ, lại bắt đầu hưng binh phạt Hàn, liên minh họ Cơ lại gặp nguy cơ, Tề quốc lúc này dựng nắp quan tài mà dậy, muốn cùng Càn quốc cùng nhau nuốt sạch Ba nước Yến Ngụy Hàn.

Chỉ là ai cũng không nghĩ tới, trận chiến này đánh đến cực kỳ gian nan, tuy rằng cũng không phải công không được thành trì, nhưng chính là cái giá quá lớn

Nguyên nhân không có gì khác, chính là bởi vì Lê quốc một mực nhân lúc cháy nhà đi hôi của, để cho hai nước Yến Hàn lấy khoáng sản làm thế chấp, cung cấp cho bọn họ không ít lương thảo cùng quân giới trợ giúp.

Nước Tề đánh rất khó chịu, vốn đã định từ bỏ, kết quả Càn quốc phái sứ thần đi, điên cuồng khuyên bảo Tề vương, nói Yến Ngụy Hàn đã không chịu nổi nữa, chỉ cần tiếp tục đánh là nhất định có thể nhìn thấy ánh rạng đông. Vì thế Tề quốc cứ như vậy bị Càn quốc ép tiếp tục đánh.

Càn quốc một bên đánh, một bên trong nước thi hành "Phi công" bên ngoài Mặc học, trong nước từng đợt loạn cào cào.

Nhưng cũng may Công Tôn Lệ ra tay, không đến mức khiến nội loạn, đối với chiến lực của quân đội cũng cơ bản không có ảnh hưởng quá lớn.

Cứ như vậy

Hai năm trôi qua.

Trong thời gian hai năm, Hàn Quốc mất năm thành, Yến quốc mất ba thành, nhưng hai nước Càn Tề cũng có chút sức cùng lực kiệt.

……

Cung điện Càn vương.

Bệ hạ! Tiền tuyến chiến báo, công thành chưa thắng!

Biết rồi!

Doanh Vô Khuyết nhíu mày, lệ khí trong đầu lông mày tràn đầy, nếu là trong vòng một năm kết thúc chiến đấu, Càn quốc định tay cầm quyền chủ động cực lớn.

Nhưng hiện tại đã hai năm rồi!

Mắt thấy Sở quốc biến pháp trên cơ bản đã thành, hai nước Ngô Viêm cũng nghỉ ngơi lấy lại sức.

Nếu là lại kéo dài, Càn quốc thế cục liền không quá đẹp!

Hàn Quốc là đầu heo sao?

Khoáng sản Hàn Quốc sắp bị Lê Quốc vét sạch rồi, còn vẫn để người ta vét

Không biết quỳ xuống gọi một tiếng ba ba sao?

Doanh Vô Khuyết rất phiền não, hơn nữa quá trình luyện hóa tàn hồn Lão lưu manh từng bước gian nan, hắn lại càng phiền não.

Hai năm nay, ngoại trừ Vương phi giả danh Bạch Kiếp sinh cho mình một hậu duệ huyết mạch Đế Huyết không đủ nồng đậm, thì thật không có một việc nào là hài lòng.

Giờ thì sao?

Hắn đã suy nghĩ ngự giá thân chinh.

Dù sao hiện tại Hàn Quốc khẳng định cũng là đến cực hạn, mình hai năm nay tu vi rất có tinh tiến, rất có thể trở thành cọng rơm cuối cùng đè bẹp Hàn Quốc.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên thông báo của thái giám.

Bệ hạ! sứ thần Chu thiên tử cầu kiến!

Hả?

Doanh Vô Khuyết hai mắt sáng ngời "Rốt cục tới rồi, mau tuyên!

Chương 1183: Gặp cô, ngươi phải quỳ! Chương 1183:Gặp cô, ngươi phải quỳ!

Người dịch: PrimeK Tohabong

Một lát sau.

Một người trung niên mặc quan phục triều đình Chu vào điện chắp tay thở dài: "Chu Thần Cơ Mộ, bái kiến Càn vương bệ hạ!"

Doanh Vô Khuyết thản nhiên cười "Gặp cô, ngươi phải quỳ!"

Sứ thần "!!!

……..

Gặp cô, ngươi phải quỳ!

Mấy từ này

Làm cho không khí vốn có chút hài hòa trong nháy mắt hạ xuống điểm đóng băng.

Sắc mặt Cơ Mộ có chút khó coi, ngẩng đầu nhìn thần sắc Doanh Vô Khuyết, phát hiện vẻ mặt hắn hờ hững, ngay cả nhìn mình cũng dùng lỗ mũi nhìn, rõ ràng không phải nói đùa.

Thế là.

Sắc mặt càng khó coi hơn, chắp tay nói: "Càn vương! Ta chính là Sứ thần Chu Thiên Tử, cũng không phải là Càn thần, lại há có đạo lý quỳ xuống?"

"A……"

Doanh Vô Khuyết giễu giễu nói: "Không phải Càn thần a! Không phải Càn thần ngươi đến Càn quốc chúng ta làm cái gì? Trở về đi!"

Cơ Mộ: "???"

Hắn xem như đã biết, Doanh Vô Khuyết căn bản cũng không có ý định nói chuyện đàng hoàng.

Nhưng không có biện pháp, ai bảo quyền chủ động ở trong tay người ta nắm?

Nhưng dù vậy, hắn cũng cảm giác được sự phẫn nộ khi phải đi.

Hắn xem như biết, Doanh Vô Khuyết căn bản là không có dự định nói chuyện dễ dàn.

Hừ lạnh một tiếng nói: "Trong thiên hạ, đều là vương thổ, đất ở xung quanh, hẳn là Vương thần! Càn vương chính là một trong chư hầu. Chúng ta cùng là Chu Thần, ta vì sao không Phụng mệnh Thiên Tử đi vào đất Càn?"

Doanh Vô Khuyết dáng tươi cười càng trêu tức: "Nói như vậy Hàn Quốc cũng là thổ địa Chu Thiên Tử các ngươi? Đất đai của các ngươi bị người tiến đánh, làm sao không thấy Chu Thiên Tử phái binh thủ vệ đất đai của mình?"

Cơ Mộ: "……

Đây chính là đang đánh vào mặt.

Đất đai Hàn Quốc, Chu thiên tử có thể thủ, nhưng thủ được sao?

Vị Tân Càn vương này, chính là đang khoe cơ bắp, nhưng Cơ Mộ lại không có cách nào. Từ năm xưa Hạo Kinh bị Khuyển Nhung công phá, Chu vương thất cũng đã không còn uy nghiêm thực chất, sau khi chính tế nhị nguyên hóa miễn cưỡng bảo trụ mặt mũi.

Nhưng là tại Đại chiến bình yêu, sau khi đoạt lại quyền lên tiếng chính trị sau khi mà không thành, mọi người giống như còn chả thèm nể mặt

Cơ Mộ từ lúc nhận được nhiệm vụ của Chu thiên tử, đã cảm thấy nhiệm vụ này khó làm, nhà mình một chút năng lực uy hiếp quân sự cũng không có, làm sao mới có thể ngăn cản Càn quân tấn công Hàn Quốc?

Nhưng hắn chỉ cảm thấy khó xử, lại không nghĩ tới Doanh Vô Khuyết cư nhiên vô lễ như thế.

Hắn hít sâu một hơi, cao giọng nói: “Chu thất sớm đã không hỏi đến chính sự các quốc gia, lại nói gì đến xuất binh thủ Đất Hàn.”

Thì ra là như vậy!

Doanh Vô Khuyết trực tiếp ngắt lời: “Vậy ngươi đứng đó đi, bất quá ngươi tốt nhất tỉnh táo một chút, nếu đợi lát nữa ngươi đưa ra nửa câu đề nghị bảo Càn quân dừng tay, liền chính mình cút ra khỏi đại điện!”

Ngay từ đầu hắn còn có chút thấp thỏm.

Sợ Hàn Quốc dựa vào nơi hiểm yếu kháng cự, làm chậm trễ thời gian tốt nhất của Càn quốc.

Nhưng hiện tại sứ thần của Chu thiên tử đều đến, vậy chứng tỏ Hàn Quốc thật sự không chịu nổi. Hơn nữa sứ thần Hàn Quốc không tới, sứ thần Chu thất tới, càng nói rõ nguy cơ tín nhiệm của Yến Ngụy Hàn đối với Chu thiên tử. Đã như vậy.

Vậy còn không thể hiện uy thế một chút?

Sắc mặt Cơ Mộ càng khó coi.

Tâm tình Doanh Vô Khuyết lại càng vui sướng.

Cơ Mộ cũng là bị tức giận đến hô hấp phát run, không nghĩ tới Doanh Vô Khuyết cư nhiên lại láo thế, Chu thiên tử còn không làm cha hắn, hắn ngược lại là muốn làm cha Chu thiên tử.

Nói ra nửa câu đề nghị Càn quân dừng tay, liền đem ta ném ra ngoài?

Không nói cái này, ta nói cái gì?

Cơ Mộ trầm mặt hỏi: “Càn vương nhất định phải như thế?”

Doanh Vô Khuyết cười lạnh một tiếng hỏi ngược lại: "Ngươi nhất định phải nói chuyện Hàn Quốc?"

Cơ Mộ: "……

Hắn trầm mặc hồi lâu, gật đầu nói: "Nếu như ta nhất định phải nói thì sao?"

Doanh Vô Khuyết: "Vậy ngươi quỳ xuống!"

Cơ Mộ lại hỏi: "Nếu ta không quỳ

Thế nào?"

Doanh Vô Khuyết: "Vậy ngươi cút đi!"

Cơ Mộ: "……

Hắn rất muốn hỏi lại một câu, nếu như ta đứng, còn muốn nói thì sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn vẫn không nói ra miệng, bởi vì đó chính là tự rước lấy nhục.

Tình cảnh có chút xấu hổ.

Cơ Mộ đứng tại chỗ, vẻ mặt đã rối rắm tới cực điểm, hắn biết tôn nghiêm của Chu vương thất bây giờ giống như là một khối đồ sứ mỏng manh kém chất lượng, đang đặt ở trước chân mình, chỉ cần mình quỳ xuống, nó sẽ vỡ nát đầy đất, không thể dính lại được nữa.

Nhưng nếu như mình không quỳ, mình sẽ không công mà lui.

Không hoàn thành nhiệm vụ của Chu thiên tử, sẽ bị mắng một trận.

Sau đó

Hắn suy nghĩ cẩn thận.

Ngươi cho ta nhiệm vụ khó khăn như vậy, hoàn thành không được còn mắng ta, ta lưu lại cho ngươi tôn nghiêm cái cứt gì nữa?

Chu thiên tử có thể quỳ, Doanh Vô Khuyết liền quỳ không được sao?

Bùm!

Cơ Mộ trực tiếp quỳ xuống: "Chu Thần Cơ Mộ, bái kiến Càn vương bệ hạ!

Trên mặt Doanh Vô Khuyết nhất thời hiện ra nụ cười sáng lạn, khoát tay áo: "Bình thân đi, lần này tới làm, vì chuyện gì ?"

Cơ Mộ hít sâu một hơi, cao giọng nói: "Xin Càn vương bệ hạ thu binh.

Doanh Vô Khuyết trực tiếp phất tay ngắt lời: "Không được!"

Cơ Mộ: "…???

Cảm xúc của hắn đều không liền mạch.

Ngươi bắt ta quỳ xuống.

Ta quỳ xuống.

Sau đó ta còn chưa nói xong ngươi liền nói không được?

Doanh Vô Khuyết cười nhạo một tiếng: "Thời điểm hai nước Ngụy Hàn bao vây tiêu diệt một vạn tinh nhuệ Càn quốc ta, cũng không thấy các ngươi đi ra nói lời công đạo. Chu thiên tử không phải nói không can thiệp triều chính các quốc gia sao, như thế nào bây giờ lại ra mặt?"

Sắc mặt Cơ Mộ đã khó nhìn tới cực điểm, nhưng Doanh Vô Khuyết lại không coi như có vấn đề gì. Nhưng sắc mặt

ngang ngược kiêu ngạo này, thật sự làm cho hắn không biết đàm phán như thế nào.

Càn vương này, đầu óc hình như có chút không bình thường.

Chương 1184: Muốn Cô thu binh còn kém xa Chương 1184: Muốn Cô thu binh còn kém xa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn hít sâu một hơi, bày ra một bộ dáng tươi cười: "Ngày xưa Hàn gia, chỉ là triều thần Lê quốc, sự tình cũng là phát sinh ở Đất Lê, Càn Lê không hòa thuận, đó cũng là sự tình hai nước Càn Lê. Hiện giờ Hàn gia đã lập quốc, lại há có có đạo lý gây họa cho Hàn Quốc?"

Doanh Vô Khuyết cười nhạo một tiếng: "Chỉ bằng loại thủ pháp đơn sơ này, đã muốn cô thu binh, còn kém xa lắm!"

Cơ Mộ vô cùng buồn bực: "Vậy Càn vương bệ hạ làm sao mới có thể thu binh?

Rất đơn giản!

Doanh Vô Khuyết cười như không cười nói: "Thiên tử vô đạo, đã không xứng tại vị, nếu là Chu thiên tử nhường ngôi cho Cô, vậy Hàn Quốc chính là thổ địa của Cô, thiên hạ này nào có đạo lý xuất binh tấn công thổ địa chính mình?

Cơ Mộ: "…???

Càn vương, có phải ngươi đang đùa ta không?

Loại diễn xuất càn quấy này, căn bản cũng không phải dùng để đàm phán.

Doanh Vô Khuyết đợi một lát không đợi được hồi âm, không khỏi có chút khó chịu: "Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy sách lược Cô Chi vẹn toàn đôi bên sao?"

Cơ Mộ rốt cục nhịn không được: "Càn vương không nên khinh người quá đáng!

Cô liền khi dễ ngươi thì làm sao?

Doanh Vô Khuyết vẻ mặt lạnh lùng: "Thiên tử thất đức, chẳng lẽ không nên lập thiên tử khác? Tóm lại, có thể làm cho Cô dừng tấn công chỉ có một loại như vậy, có nguyện ý hay không liền xem Chu thiên tử có bao nhiêu yêu quý thần dân của mình. Người đâu, tiễn khách!"

Vừa dứt lời, liền có một thái giám bước từng bước đi tới, làm một cái thủ thế mời đối với Cơ Mộ: "Cơ đại nhân, đừng quỳ, mau mời đi!"

Cơ mặt Cơ Mộ có chút vặn vẹo, hung tợn trừng Doanh Vô Khuyết một cái, hừ một tiếng liền đứng lên, trực tiếp phất tay áo rời đi.

Một quân vương không hiểu lễ như vậy, cả đời này hắn vẫn là lần đầu tiên gặp.

Ha ha ha!

Doanh Vô Khuyết nhịn không được cười lớn đứng dậy, phiền muộn công Hàn hai năm mà không xong, rốt cục vào giờ phút này tan thành mây khói.

Về phần Chu Thần.

Thô lỗ?

Hắn chính là muốn vô lễ với Chu Thần!

Không chỉ có hắn, thiên hạ này ai để Chu vương thất vào mắt?

Nếu là bình yêu đại chiến bình yêu bọn họ thể hiện ra chiến tích thì không nói làm gì, hiện tại đã héo đến không thể héo thêm được nữa, còn đặt ở đó bày ra tư thế thiên tử gì đây?

Hắn đau đầu, là Hàn Quốc còn có thể kiên trì bao lâu.

Trong nháy mắt Chu Thần đến, liền cho hắn đáp án.

Bởi vì Cơ Mộ đến Càn, chính là vì hòa bình giải quyết.

Một giải pháp hòa bình?

Có thể giải quyết bằng vũ lực, tại sao tôi phải giải quyết trong hòa bình?

Cơ Mộ từ một khắc xuất hiện, đã định trước hắn phải chật vật lăn trở về.

Doanh Vô Khuyết rất sảng khoái, lúc này liền gọi người tới, quyết định ngự giá thân chinh, triệt để đánh bại Hàn Quốc vốn không nên tồn tại này.

Ngày xuất chinh.

Được ấn định vào ngày mai.

Sau đó liền hồi cung nghỉ ngơi.

Mới vừa vào phòng, liền thấy được một bộ người cơ bắp rắn chắc hữu lực, vô cùng thuận mắt. Bệ hạ! Người đã trở lại?

Bạch Kiếp trên người chỉ mặc một cái quần cộc lớn, thấy Doanh Vô Khuyết trở về, liền ngồi xổm xuống.

Đã trở lại.

Tâm tình Doanh Vô Khuyết rõ ràng rất tốt, vỗ vỗ cơ mông rắn chắc của hắn, tâm tình càng tốt hơn: "Không ngoài sở liệu của ngươi, người của Chu thiên tử đến trước người của Hàn Quốc, ngươi muốn cô thưởng cho ngươi như thế nào?"

Cơ mông Bạch Kiếp căng thẳng: "Vì bệ hạ phân ưu, là bổn phận của ta, cần gì khen thưởng? Hàn Quốc chịu không nổi, còn có thể cầu cứu Lê quốc hoặc là Cơ Động. Chu thần đến đây, nói rõ Hàn quốc đã đến cực hạn. Cho nên kế tiếp."

Doanh Vô Khuyết cười to nói: “Cô đã hạ lệnh, ngày mai liền ngự giá thân chinh, đến lúc đó phái thân ngoại hóa thân đi, ta và ngươi rốt cục có thể thanh tịnh một thời gian.

Bạch Kiếp tò mò nói: “Bệ hạ không bồi vương hậu cùng tiểu thái tử sao?”

Vương hậu, đương nhiên là nữ tử giả làm Bạch Kiếp sinh con nối dõi cho Doanh Vô Khuyết.

Mà hắn sinh được con cái, tuy rằng Đế Huyết không nồng đậm bằng Doanh Vô Khuyết, nhưng cũng vượt xa người bình thường, tự nhiên được lập làm Thái tử.

Doanh Vô Khuyết có chút không vui khoát tay: “Chẳng qua chỉ là công cụ sinh nở đời sau mà thôi, thật vất vả mới có thời gian rảnh rỗi này, ở cùng bọn họ làm gì?”

Bạch Kiếp cảm động: “Bệ hạ”

Doanh Vô Khuyết khoát tay áo: “Nếu là công hãm Hàn Quốc, chúng ta kế tiếp phải làm như thế nào?

Bạch Kiếp trầm tư: “Nghe Cơ Động lúc trước nói, giống như đã cùng tiên vương lập xuống lời thề, nếu là thật sự là như vậy, chúng ta không ngại tin tưởng hắn, Thánh Nhân trọng yếu nhất chính là Thánh Nhân chi tâm, vi phạm lời thề trả giá thật lớn, nói không chừng sau này đúng là nhượng vị cho bệ hạ. Chỉ là.”

Doanh Vô Khuyết nhíu mày: “Chỉ là cái gì?

Bạch Kiếp vuốt ve cằm: “Chỉ là… Bệ hạ cảm thấy, Cơ Động đến tột cùng có thể hay không nhìn ra thân phận thật sự của Bệ hạ?”

Doanh Vô Khuyết lâm vào trầm tư.

Những ngày này, hắn trải qua có chút thống khổ, đau đầu Càn Hàn chiến sự chỉ là một phương diện trong đó. Chủ yếu

chính là vội vàng luyện hóa linh hồn của Lão lưu manh, hơn nữa còn muốn ở trước mặt Cơ Động cùng với một bộ phận trưởng lão tôn thất làm ra bộ ra bộ dáng đã bị Lão lưu manh đoạt xá.

Nếu như Cơ Động cho rằng trong thể xác mình là linh hồn Lão lưu manh, vậy mình tin tưởng hắn cũng không phải không thể. Nếu là sớm đã nhìn thấu chân thân của mình, vậy hắn nói hết thảy đều có thể là nói dối. Hàn Quốc bị phá nếu là một năm trước, Doanh Vô Khuyết căn bản không thèm để ý đây có phải là lời nói dối hay không, bởi vì hai nước Ngô Viêm thủ hạ của Cơ Động đều đang phát triển.

Nhưng hiện tại đã là năm thứ ba Ngô Viêm biến pháp.

Cái khác không nói.

Thời gian ba năm, đã đủ để bọn họ trữ rất nhiều lương thực.

Hơn nữa biến pháp của Ngô Viêm là tiến hành dưới áp lực cao, mặc kệ có bao nhiêu tai họa ngầm, hiệu suất khẳng định cao hơn Sở quốc.

Sau khi Cơ Động trở thành Chu thiên tử, chưa chắc đã không có sức trở mặt.

Chương 1185: Lời thề có tồn tại hay không Chương 1185: Lời thề có tồn tại hay không

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bạch Kiếp thử thăm dò nói:

Hay là bệ hạ thử hỏi tiên vương xem lời thề này rốt cuộc có tồn tại hay không?”

Hỏi hắn?

Doanh Vô Khuyết nhíu chặt mày, hắn một mực thử nghiệm luyện hóa Lão lưu manh linh hồn, luyện hóa linh hồn bí pháp không có vấn đề, hai năm thời gian luyện hóa đi ra linh hồn lực, đối với hắn rất có ích lợi. Nhưng đây chính là cường giả Ngộ Thần Cảnh sừng sững nhiều năm.

Lão lưu manh ngay từ đầu đã động ác tâm, cơ hồ đem tất cả linh hồn đều rót vào trong Lộc Lư kiếm, hiện giờ lại co đầu rút cổ không ra, muốn mạnh mẽ luyện hóa, ít nhất cũng cần thời gian mười năm.

Doanh Vô Khuyết không phải là không có thử cùng hắn câu thông, nhưng mỗi lần câu thông, Lão lưu manh đều sẽ thử thông qua ngôn ngữ kích thích hắn, mưu toan một lần nữa cướp đi quyền khống chế thân thể.

Sau đó dứt khoát không nói chuyện với hắn nữa.

Doanh Vô Khuyết cũng muốn luyện hóa hắn để nâng cao tu vi, nhưng so sánh ra, hắn càng lo lắng thân thể mình bị đoạt. Nếu không phải mạnh mẽ tước bỏ thần binh bổn mạng, đối với hắn tạo thành tổn thương thật sự khó có thể tiếp nhận, chỉ sợ hắn đã sớm tước Lộc Lư kiếm rồi.

Đề nghị này của Bạch Kiếp, khiến trong lòng hắn có chút bất an.

Hắn suy nghĩ một lát, lắc đầu nói: “Hôm nay phụ tử chúng ta đã là cừu địch sinh tử, chính là ta hỏi hắn, hắn có thể nói cho ta biết đáp án có lợi cho ta sao? Hỏi hắn, còn không bằng tự mình đoán mò một đáp án! Trước đánh hạ Hàn Quốc rồi nói sau, đến lúc đó tiếp xúc với Cơ Động một chút, ta ngược lại muốn xem hắn muốn chơi trò gì.

Được!

Bạch Kiếp nặng nề gật đầu

…….

Hạo Kinh.

Buồn cười!

Buồn cười!

Chu thiên tử giận không kềm được, hắn biết đầu của Doanh Vô Khuyết không bình thường, nhưng không nghĩ tới đầu của hắn lại không bình thường như vậy.

Không!

Không phải đầu óc không bình thường

Người này chính là cuồng vọng!

Đem thiên tử vị tặng cho ngươi, vậy cô đi nơi nào?

Tay nắm Thiên Tử kiếm khẽ run rẩy, phẫn nộ của hắn đã đạt tới cực điểm.

Hết lần này tới lần khác một bầu lửa giận không chỗ phát tiết, ánh mắt liền nhìn xuống phía dưới Cơ Mộ đang run lẩy bẩy: "Cho nên nói… Ngươi quỳ?"

Cơ Mộ: "……

Chu thiên tử giận tím mặt: "Người đâu, đem cái tên tặc nhân giẫm đạp Chu Lễ kéo xuống chém! thần tử Đại Chu, khi nào phải quỳ hành lễ với chư hầu, thật sự là bại hoại!"

Vừa dứt lời, liền có hai đội thị vệ vây quanh.

Người Cơ Mộ đều bối rối, chợt lại không ngừng phẫn nộ: "Thiên tử, lần này làm sứ thần đến Càn, chính là bởi vì Thiên tử vô lực viện trợ Hàn Quốc, nếu thần không quỳ, toàn bộ Chu thất đều lâm vào trong vòng xoáy, cái lỗi này không nên do thần…"

Câm miệng!

Chu Thiên Tử sắc mặt tái nhợt: "Ngươi còn nói bậy bạ, liền đem tam tộc nhà ngươi đều chém!"

Cơ Mộ: "…?

Chu thiên tử lạnh lùng nói: "Kéo xuống! Chém!

Cơ Mộ: "…?

Hắn tức giận đến khóe mắt muốn nứt ra, trong lòng nghẹn khuất muốn chết, không biết kiếp trước mình làm nghiệt gì, cư nhiên đầu thai đến Hạo Kinh.

Làm việc dưới tay quân chủ không quyền không thế còn mạnh mẽ giữ thể diện này, so với việc hắn đưa chính thê làm sủng vật cho Chu thiên tử còn khó chịu hơn.

Hắn bây giờ, chỉ muốn liều mạng với Chu thiên tử.

Nhưng hắn biết, mình chỉ cần nói thêm một câu, Chu thiên tử thật sự sẽ diệt ba tộc của mình. Hắn cứ như vậy gắt gao trừng mắt nhìn Chu thiên tử, lại chỉ có thể mặc thị vệ kéo mình xuống.

Hừ!

Chu thiên tử hừ lạnh một tiếng, từ khi Đại Chu lập quốc bắt đầu, uy nghiêm của Chu thất vẫn là lần đầu tiên bị mạo phạm như vậy.

Quả thực chính là vô cùng nhục nhã.

Xử lý một Cơ Mộ, trong lòng hắn mới thoải mái hơn một chút.

Qua hồi lâu.

Hô hấp của hắn rốt cục bình ổn lại.

Lúc này, hoạn quan bên cạnh mới dám nói: "Bệ hạ, kỳ thật hiện giờ chính là lúc chúng ta dùng người, Cơ Mộ đại nhân."

Chu thiên tử gật đầu: “Cũng đúng! Người đâu, thả Cơ Mộ ra!

Thị vệ thống lĩnh nói: “Bẩm thiên tử! Thi thể Cơ Mộ đại nhân đã lạnh.

Chu Thiên Tử: “……

Hắn xoay người trừng mắt nhìn hoạn quan: “Sao ngươi không nói sớm?

Hoạn quan: “……

Sao ta không nói sớm?

Nếu ta nói sớm, hiện tại ta cùng Cơ Mộ có phải đều là cái xác rồi không?

Cũng may Chu thiên tử cũng không làm khó hắn, chiến sự hai nước Càn Hàn quanh quẩn trong đầu không xua đi được, làm sao còn có thời gian đi làm khó một hoạn quan.

Chu thiên tử khoát tay: “Quên đi, Cơ Mộ khi còn sống coi như là trung thần của Chu Thất, hắn đã đi rồi, cô không thể để cho thê nữ hắn chịu tội, các ngươi đem các nàng bố trí lại đây. Đều đi ra ngoài đi, cô muốn yên tĩnh một chút!”

Hoạn quan lên tiếng, liền cùng cung nữ thị vệ trong điện Thành Khang rút lui.

Điện Thành Khang to như vậy, cũng chỉ còn lại có một mình Chu thiên tử.

Sắc mặt Chu thiên tử tối tăm, cảm giác đầu óc ong ong, hiện tại Chu vương thất đã bị đẩy tới bên vách núi.

Từ lần trước Đại chiến bình yêu, hắn liền hoàn toàn mất đi thực lực thống ngự toàn bộ liên minh họ Cơ, cũng may mắn ba nhà Yến Ngụy Hàn cùng quan niệm của Cơ Động không phù

hợp, cho nên mình mới có tư cách đứng ra làm chủ. Nhưng bây giờ.

Yến quốc hãm sâu trong vũng bùn đại chiến Yến Tề không thể bứt ra.

Hàn Quốc lại bị Càn quốc đánh cho lên bờ xuống ruộng, mặc dù có Lê quốc tài chính ủng hộ, còn có Ngụy quốc Ngụy Vũ tốt hiệp trợ, cũng đã đến cực hạn. Bất kể là cực hạn tài chính, hay là cực hạn dân sinh. Hắn biết, Hàn Giả đã phái sứ thần đi tìm Triệu Ninh và Cơ Động, nhờ bọn họ giúp mình chống lưng.

Nếu không phải Triệu Ninh cùng Cơ Động đưa ra điều kiện làm cho bọn họ không thể tiếp nhận, hiện giờ Ba nước Yến Ngụy Hàn đã sớm giải tán.

Nhưng cái này không thể tiếp nhận, cũng không có nghĩa là hợp tác nhất định không thể thành.

Chương 1186: Thiên tử hoảng hốt Chương 1186: Thiên tử hoảng hốt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nếu ai lùi bước

Chu thiên tử rất hoảng, một khi Hàn Quốc cùng Lê quốc kết liên minh, hoặc là cùng Cơ Động kết liên minh, tư thái làm chủ của mình sẽ không cần thiết tồn tại. Hạo Kinh liền kề Hàn Quốc đất phong, cách hai nước Ngô Viêm cũng không xa. Đến lúc đó

Mình có chết hay không, vậy không phải hoàn toàn xem tâm tình người khác sao?

Chẳng lẽ

Thật sự muốn đi tới một bước kia?

Vẻ mặt Chu Thiên Tử vô cùng rối rắm, cơ mặt run rẩy.

Cuối cùng, hắn rốt cục hạ quyết tâm.

Không đi một bước kia, chính mình chính là đem mệnh giao cho chư hầu vương.

Đi đến một bước kia, chính là đem mệnh giao cho Thiên Nhân tộc.

Cái trước, chính mình sẽ không nhận được bất kỳ lợi ích gì.

Cái sau, chính mình nói không chừng còn có thể đi theo uống một ngụm canh.

Quyết định rồi!

Hắn cắn chặt răng, kích hoạt đường vân huyền dị đã lâu không kích hoạt trong lòng bàn tay.

Một lát sau.

Hoa văn hào quang đại thịnh, điểm sáng thấm ra ngưng tụ thành một thân ảnh mơ hồ.

Ngươi……

Quang Ảnh nhìn Chu thiên tử, ngữ khí tựa hồ có chút không vui: "Không phải bảo ngươi đem Quang Ảnh hủy diệt?

Hắn còn chưa nói xong, đã nghe thấy bùm một tiếng.

Chu thiên tử lại quỳ!

Hơn nữa còn hành một đại lễ cực kỳ long trọng.

Bái kiến đặc sứ!

Đặc sứ giật mình một chút, chợt khoát tay áo nói: "Đối với ta hành lễ vô dụng, lần trước sau khi Đại chiến bình yêu, Thiên Nhân tộc đã hoàn toàn thất vọng với ngươi. Tuy rằng ngươi thất bại, có một phần là do Cơ Động, nhưng ngươi thân là Chu thiên tử, ngay cả một Cơ Động cũng khống chế không

được, làm sao để cho Thiên Nhân tộc tín nhiệm ngươi?" Trong Thiên Nhân tộc chia làm hai phái, chính mình tuy rằng cố ý tiếp tục nâng đỡ Chu thiên tử.

Nhưng đại chiến bình yêu về sau, đại thế chu thất đã mất, cho nhiều chiến lực, tinh nhuệ như vậy mà kết quả là chết sạch, còn làm nền cho người khác

Chiến tích như vậy, làm sao mới có thể làm cho người ta tin tưởng hắn có thể nhất thống thiên hạ?

Hắn lần này mạnh mẽ bị triệu hoán lại đây, vốn muốn trực tiếp hủy diệt ấn ký này

Nhưng chưa từng nghĩ

Nếu không phải Chu thiên tử quỳ xuống, hắn thậm chí cũng sẽ không nói với Chu thiên tử một câu. Đặc sứ!

Chu Thiên Tử trầm giọng nói: "Ngươi thật sự cho rằng Cơ Động đáng tin sao?

Đặc sứ trầm mặc một lát, lắc đầu nói: "Thiên Nhân tộc muốn hạ giới, phải mang theo tín ngưỡng của vạn dân, có đáng tin hay không là một, có thể ảnh hưởng hay không?"

Dân cũng là một. Đừng nói là ta, cả Thiên Nhân tộc đều tin tưởng ngươi nhiều hơn một chút, nhưng có ích lợi gì? Ngươi còn có cơ hội thống trị vạn dân?"

Hắn nói không sai.

Đại Chu từ khi lập quốc bắt đầu, đều không thể thiếu bóng dáng Thiên Nhân tộc, Chu thiên tử hợp tác với Thiên Nhân tộc, cũng rất ít xảy ra vấn đề.

Vốn trong Chu Lễ bóp méo khái niệm "Thiên", đã phát triển theo hướng tốt, nhưng chưa từng nghĩ Hạo Kinh bị phá, Chu vương thất không gượng dậy nổi.

Thiên Nhân tộc tín nhiệm Chu thiên tử nhiều hơn một chút.

Nhưng muốn thống nhất thiên hạ, tựa hồ chỉ có Cơ Động và Doanh Vô Kỵ mới có thể làm được.

Hắn lắc đầu, chuẩn bị hủy ấn ký rời đi.

Chu Thiên Tử lại bỗng nhiên nói: "Nếu như ta có biện pháp, giúp đặc sứ hoàn toàn nô dịch Cơ Động thì sao?"

Ánh sáng trên người đặc sứ đột nhiên sáng ngời, ánh mắt cũng trở nên rực rỡ: "Ngươi nói cái gì?

Chu Thiên Tử hít sâu một hơi, gằn từng chữ lặp lại: "Nếu như ta có biện pháp, giúp đặc sứ hoàn toàn nô dịch Cơ Động thì sao?"

Đặc sứ cũng có chút mất bình tĩnh: "Nói tỉ mỉ!

Chu Thiên Tử đứng lên, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Việc này chính là bí mật của Nhân tộc, chỉ có ngồi ở vị trí cộng chủ thiên hạ mới có thể biết được huyền bí trong đó, từ Viêm Hoàng nhị đế đến Đại Hạ, lại từ Hạ Thương đến Đại Chu, đều là như thế!"

Đặc sứ vội vàng hỏi: "Bí ẩn gì?

Chu Thiên Tử ngữ khí trầm trọng: "Thiên hạ cộng chủ, cũng không phải một cái vị trí cụ thể, mà là một loại do tộc vận ngưng kết thành quy tắc, chỉ cần đứng ở trong quy tắc này, chính là thiên hạ cộng chủ."

Đương nhiên, hiện giờ vị trí cộng chủ của Chu thất đã tới biên giới sụp đổ, cũng giống như thời kỳ Thương Trụ.

Lần trước Hạo Kinh bị ép, cũng đã tiếp cận sụp đổ, chẳng qua bị Huề Vương cùng chư hầu mạnh mẽ đỡ trở về.

Nhưng lần này Hạo Kinh lại bị phá, cũng chỉ có thể chờ đợi quy tắc mới sinh ra.

Đặc sứ có chút không vui: “Nếu đã gần như tan vỡ, ngươi còn nói những lời này làm gì?”

Chu Thiên Tử lắc đầu: “Gần như phá nát là thật, nhưng có thể chân chính phá hư vị trí này, chỉ có thiên hạ đại thế. Chỉ cần Hạo Kinh không phá, vị trí này liền không người nào có thể hủy. Vị trí này tuy rằng huyền ảo, nhưng kỳ thật cùng trận pháp không khác mấy.

Đặc sứ! Thiên Nhân tộc cũng là kết quả phân phối của tộc vận, năm đó sau khi Thiên Nhân tộc và Nhân tộc tách nhau thì cách nhau một bức tường, từng dùng trận pháp tộc vận khống chế khôi lỗi tôi tớ, ngươi nói xem…”

Thiên sứ liền hưng phấn lên: “Ngươi là nói ngươi nguyện lấy thân phận thiên tử làm khôi lỗi, lại đem vị trí thiên tử nhường cho Cơ Động?”

Đúng!

Chu thiên tử chém đinh chặt sắt nói: “Hiện giờ vị trí này tuy rằng gần như phá nát, nhưng cũng tuyệt đối không phải lực một người có thể giãy thoát, Thánh Nhân cũng không được!

Đến lúc đó Cơ Động làm nô bộc Thiên Nhân tộc, dưới tay hắn có quân đoàn Hắc Giáp, lại thống trị liên minh họ Cơ, lo gì không thể thống nhất?

Vừa vặn Thiên Nhân tộc đối với hắn không đủ tín nhiệm, hành động này vừa vặn giải quyết tai họa ngầm lớn nhất của Thiên Nhân tộc!” Đặc sứ lâm vào trầm tư.

Đề nghị này, thật sự làm cho hắn động tâm không thôi.

Chương 1187: Khống chế Chu thiên tử Chương 1187: Khống chế Chu thiên tử

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn cũng không lo lắng Chu thiên tử đang lừa gạt hắn, bằng vào bí thuật của Thiên Nhân tộc, có thể khống chế được người khác làm con rối hay không, phán đoán căn bản không thể phạm sai lầm. Bọn họ nhất định sẽ khống chế được Chu thiên tử trước, sau khi xác định không sai, sẽ thông qua phương thức nhường ngôi khống chế Cơ Động.

Hợp tác này, không có đạo lý cự tuyệt.

Chỉ là……

Hắn nhìn về phía Chu thiên tử: "Cho nên vị trí thiên tử ngươi nhường ra ngoài, ngươi muốn cái gì?"

Ta nghe nói Thiên Nhân tộc có phương pháp đồng hóa, ta muốn cùng con trai độc nhất trở thành Thiên Nhân tộc!"

Luật đồng hóa

Đặc sứ nheo mắt, Thiên Nhân tộc cùng Nhân tộc đồng tông đồng nguyên, chẳng qua là phân phối tộc vận khác nhau, đích xác có cách nói đồng hóa.

Chỉ là phương pháp đồng hóa này phải trả giá rất lớn, cho dù là một số tôi tớ thời viễn cổ vì Thiên Nhân tộc lập được công lao hãn mã, cũng chưa chắc hưởng thụ được.

Nhưng lúc này lúc khác.

Thiên Nhân tộc bị giam cầm mấy ngàn năm, nơi đó mặc dù có lợi cho tu luyện, nhưng không khỏi quá mức đơn điệu.

。 Mấy ngàn năm, bọn họ làm sao cũng không bay vào thế giới hoa cỏ này.

Kế sách này của Chu thiên tử, có thể đem nhân tố không ổn định nhất trên người Cơ Động đều tiêu trừ hết, mà hắn cũng chỉ là muốn hưởng thụ đãi ngộ của bên thắng lợi mà thôi.

Sao lại không làm?

Hắn suy tư một lát, nặng nề gật đầu: "Được! Ngày mai, ta liền sắp xếp cho ngươi Thuật khôi lỗi cùng Đồng Hóa thuật, đương nhiên chúng ta cũng sẽ không cưỡng ép điều khiển ngươi. Việc nhường ngôi ngươi tới xử lý!"

Bí mật này từng là cấm kỵ của Chu vương thất.

Nhưng hiện tại trật tự cũ đã muốn sụp đổ, chính mình ôm khư khư bí mật, cũng chỉ có con đường chờ chết

Vừa vặn đổi lấy vinh hoa tương lai.

Con rối này để Cơ Động làm!

Quả nhiên là vẹn toàn đôi bên!

Ngoại trừ chôn vùi tất cả tích lũy của Chu vương thất, bị tổ tiên vứt bỏ, không có bất kỳ khuyết điểm nào. Chu thiên tử hiện tại có chút hận, hận mình lúc ấy vì sao còn ôm ảo tưởng, cảm thấy mình có thể dựa vào sức một mình củng cố ba nước Yến Ngụy Hàn, nếu không lúc ấy liền dùng phương thức này nhường ngôi, đây chẳng phải là đã sớm thành?

Cơ Động

Ngươi không phải muốn vị trí thiên tử sao?

Ta cho ngươi!

……

Viêm quốc có một tòa viện phong cách kiến trúc có chút mộc mạc, cũng là kiến trúc lớn nhất ngoại trừ Viêm vương cung.

Trong thư phòng.

Cơ Động đang lẳng lặng đọc sách, khóe miệng nhếch lên ý cười như có như không.

Hắn cùng sứ giả Hàn Quốc tiếp xúc qua rất nhiều lần, ý đồ Hàn Quốc muốn dung nhập Liên minh Ngô Viêm đã rất rõ

ràng, chính là còn muốn bảo lưu một ít tôn nghiêm đáng thương, Hàn Quốc không muốn hèn mọn như hai nước Ngô Viêm mà là muốn lấy phương thức đồng minh cùng mình ngồi ngang hàng.

Một Hàn quốc bạc nhược, cũng xứng nói những điều kiện này?

Cơ Động cự tuyệt rất dứt khoát, bởi vì hắn biết Lê quốc đưa ra điều kiện càng quá đáng.

Dù sao hắn cũng không vội.

Bởi vì Càn Phá Hàn là chuyện sớm muộn, Càn vương không biết đến tột cùng là Doanh Việt hay là Doanh Vô Khuyết đã ngự giá thân chinh, đợi đến khi Hàn Quốc gần như diệt quốc, hắn có rất nhiều phương pháp thôn tính Hàn Quốc, cũng mượn cơ hội này ăn mòn hai nước Yến Ngụy.

Nếu như Càn vương bây giờ là Doanh Việt, vậy càng tốt.

Nếu như là Doanh Vô Khuyết, cũng không có vấn đề gì, dù sao tặng không giang sơn, không ai có thể cự tuyệt.

Hơn nữa nhìn động tác của Công Tôn Lệ ở Càn quốc, đích xác làm nền rất tốt.

Chuyện duy nhất không đẹp, chính là Càn quốc tấn công Hàn Quốc hai năm, thực lực Lê quốc tăng trưởng nhanh chóng, Sở quốc cũng có xu thế hùng khởi, đến lúc đó liên minh mới đối mặt với áp lực có thể lớn hơn không ít. Không vội, cứ từ từ.

Đúng lúc đó.

Nam Cung Yến đẩy cửa bước vào: "Vương gia! Hạo Kinh truyền đến tin tức.

Cơ Động cười nhạt nói: "Ồ? Chu thiên tử rốt cục chịu không nổi?

Uh!

Nói đi, tin tức gì.

Chu thiên tử hắn.

Nam Cung Yến thần sắc có chút cổ quái: "Chu thiên tử muốn làm lại Cửu Châu tế, cùng chư vương thiên hạ trao đổi nhường ngôi chuyện!"

Cơ Động: "…!!!

……

Cửu Châu tế?

Nhường vương vị?

Nghe được tin tức này, tay Cơ Động run lên.

Nhường ngôi?

Nhường cho ai?

Trong khoảng thời gian này, Cơ Động vẫn mật thiết theo dõi tình huống liên minh họ Cơ, Yến quốc cùng Hàn Quốc trôi qua càng khó chịu, hắn lại càng vui vẻ, bởi vì như vậy chính là đẩy ba nước Yến Ngụy Hàn về phía mình. Chỉ cần ba quốc gia này chịu không nổi, chính mình liền có khả năng một lần nữa ký kết một cái liên minh siêu lớn, không chỉ bao gồm liên minh họ Cơ trước kia, còn bao gồm Càn quốc cái hổ lang chi quốc này.

Trước mặt một miếng thịt béo như vậy.

Càn quốc có xu hướng thúc đẩy biến pháp nội bộ

Mà trong quá trình này, chuyện quan trọng nhất chính là tiếp nhận vị trí Chu thiên tử, như vậy mới có thể chiếm cứ điểm cao của pháp lễ, để Yến Ngụy Hàn có một tấm vải che mặt quy thuận, tấn công nước khác cũng có thể có lý do tốt hơn.

Chỉ là khiến Cơ Động đau đầu chính là, hiện tại Chu thiên tử thật sự có chút thực cổ bất biến, cả ngày tự cho mình là cộng chủ thiên hạ, bảo hắn tự mình đem cơ nghiệp Chu thất chắp tay nhường lại, thật sự là có chút khó khăn.

Vạn nhất hắn chịu không nổi có người bức hắn nhường ngôi, ngọc nát đá tan thì làm sao bây giờ?

Đây vẫn luôn là điểm Cơ Động lo lắng.

Dù sao Chu vương thất tuy rằng xuống dốc nhiều năm, nhưng vẫn tích lũy được không ít thứ tốt.

Hơn nữa chuyện "cơ nghiệp tổ tông" này, trong mắt những người dung tục này có chút trọng yếu.

Nhưng làm sao cũng không nghĩ tới.

Chu thiên tử lại chủ động nhường ngôi thiên tử.

Chương 1188: Chủ động nhường ngôi Chương 1188: Chủ động nhường ngôi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Không thích hợp!

Đây là phản ứng đầu tiên của Cơ Động.

Hắn ngẩng đầu, nhìn Nam Cung Yến, khẽ cười nói: "Còn có tin tức gì khác không?"

Nam Cung Yến lắc đầu nói: "Không có!

Ồ.

Cơ Động như có điều suy nghĩ gật gật đầu, liền cười khoát tay: "Trước không xoắn xuýt vấn đề này, thời gian gần đây tu vi của nàng như thế nào?

Nam Cung Yến không quá xác định gật đầu: " Tu vi tăng lên rất nhanh, nhưng so với trước kia, cũng không phải rõ ràng

lắm, Cơ Túc cũng có loại cảm giác này. Vương gia, đây rốt cuộc là bởi vì cái gì?

Cơ Động suy nghĩ một lát: "Có lẽ là sau khi tách rời quy tắc huyết mạch, nên phải có không gian cho uy tắc mới, nàng tiếp tục quan sát, không cần bởi vì một chút biến hóa mà lười biếng. Nếu như vừa rồi ta kết luận không sai, cho dù biến pháp tách rời quy tắc huyết mạch nước chư hầu, đều sẽ xuất hiện tình huống gần giống như vậy, chỉ bất quá mức độ không đồng nhất mà thôi."

Biên độ biến hóa của Lê quốc, chưa chắc sẽ nhỏ hơn chúng ta.

Những quốc gia khác mặc dù sẽ không quá rõ ràng, nhưng cũng chưa chắc rơi vào thế hạ phong.

Vâng!

Nam Cung Yến thành kính gật đầu.

Cơ Động ôn thanh cười nói: "Kỳ thật những lời này không phải nói nàng vì nàng chưa bao giờ lười biếng, những ngày này nàng mang Quân đoàn hắc giáp vất vả, trước đi về nghỉ ngơi đi!"

Uh!

Nam Cung Yến gật gật đầu, bước chân nhẹ nhàng rời đi, chỉ là lúc đi tới cửa, lại quay đầu, đầy cõi lòng chờ mong nói: "Vương gia, ta làm một cái roi da nhỏ mới."

Cơ Động bật cười: "Buổi tối ta đến chỗ nàng

Uh!

Nam Cung Yến kích động đáp một tiếng, liền ngâm nga rời đi.

Trong phòng.

Cơ Động cau mày, thì thào lẩm bẩm: "Tại sao lại chủ động lựa chọn nhường ngôi?

Điều này không phù hợp với hiểu biết của hắn về Chu Thiên Tử.

Người này nếu quả thật có cốt khí như vậy, ngày đó mình mang Quân đoàn hắc giáp trở về Hạo Kinh, hắn hẳn là đã nhường ngôi cho ta

Cần gì phải đợi đến hôm nay?

Lúc ấy mình còn tưởng rằng hắn có át chủ bài, có thể làm cho ba nước Yến Ngụy Hàn quật khởi, nhưng gần ba năm nay hoàn toàn không thấy binh lực ba nước tăng lên rõ ràng.

Trong lúc mơ hồ.

Cơ Động cảm thấy rất không hợp lý.

Chẳng lẽ hắn muốn để trống vị trí thiên tử này, dẫn tới chư hầu thiên hạ tranh đoạt?

Nhất định có tin tức gì mình không hiểu.

Ngay lúc này.

Hắn cảm giác được ngực truyền đến một cỗ cảm giác ấm áp như có như không, sờ soạng một chút lấy ra một tấm truyền tấn phù.

Hả?

Cơ Động nhướng mày, truyền tấn phù này là hắn để lại cho Chu thiên tử, chỉ có thể cung cấp cho hai người định hướng sử dụng.

Lúc ấy Chu thiên tử biểu hiện giận không kềm được, hắn đều cho rằng Chu thiên tử sau khi mình đi sẽ trực tiếp đốt truyền tấn phù này.

Lại không nghĩ tới, cư nhiên lưu tới hiện tại.

Hắn nhẹ nhàng điểm một chút, hướng bên trong quán thâu một tia chân khí, truyền tấn phù trong nháy mắt kích phát ra một mặt màn sáng, phía trên màn sáng là khuôn mặt thoáng có chút cứng ngắc của Chu thiên tử.

Cơ Động mỉm cười: "Vương huynh, vẫn khỏe chứ!

Vẫn khỏe chứ!

Chu thiên tử khẽ hừ một tiếng, trầm mặc hồi lâu sau, mới chán nản thở ra một hơi: "Ngươi thắng!"

Cơ Động cười mà không nói.

Chu Thiên Tử nhíu mày: "Ngươi không muốn hỏi ta muốn nhường ngôi cho ai?"

Cơ Động cười nhạt nói: "Huynh đã một mình tìm tới ta, tất nhiên là muốn nhường ngôi cho ta.

Hừ! Vương đệ quả nhiên thông minh!

Chu Thiên Tử hừ lạnh một tiếng, sau lưng hòa hoãn một hồi lâu tâm tình, mới mở miệng nói: "Nhưng ta cần ngươi đáp ứng ta một điều kiện!"

Cơ Động hỏi: "Điều kiện gì?

Chu Thiên Tử không trả lời ngay mà hỏi: "Nếu tư liệu của ta không sai, Vương đệ ba trăm năm qua hẳn là không có con nối dõi.

Lời tuy nói như vậy, nhưng Cơ Động nhìn xem ánh mắt của hắn, vẫn có một tia lạnh buốt.

Ai……

Chu Thiên Tử thở dài một hơi: "Cũng không biết Nhân tộc có thể kiên trì đến ngày đó hay không. Vương đệ, cho đến hôm nay ta vẫn tin tưởng vững chắc Thiên Nhân tộc là hy vọng duy nhất để chúng ta đối kháng với Yêu tộc, cũng biết

ngươi muốn đi một con đường khác, chỉ là với năng lực hiện tại của ta, sớm đã không thể thần phục thiên hạ. Ngươi… Thật sự nắm chắc sao?"

Cơ Động thần thức phô triển khai, cũng không phát hiện dấu hiệu hoa văn Thiên Nhân tộc ban cho bị kích hoạt. Ánh mắt lạnh lẽo lúc này mới tiêu tán, nhàn nhạt cười nói: "Mặc kệ có nắm chắc hay không, ta đều sẽ thử, những thứ này cũng không phải là chuyện Vương huynh lo lắng.

Được rồi.

Chu thiên tử chán nản nhận mệnh: "Đã như vậy, ngươi lấy Thánh Nhân chi tâm lập lời thề đi, như vậy thời điểm Cửu Châu tế, ta mới yên tâm đem ngôi vị thiên tử nhường cho ngươi!"

Cơ Động cười nhạt, liền lấy Thánh Nhân chi tâm lập một lời thề.

Hai người lại hàn huyên vài câu, Chu thiên tử liền vung tay lên, trực tiếp xua tan truyền tấn phù quang ảnh. Khóe miệng Cơ Động lộ vẻ tươi cười, thoạt nhìn có chút chua xót.

Hắn đã dùng Thánh Nhân chi tâm này lập lời thề rất nhiều lần.

Hiện nay chưa có chỗ nào vi phạm.

Bất quá nhìn tình huống hiện tại, là nhất định phải vi phạm một lần.

Vị trí của Thiên tử này, nhất định phải dành cho Càn quốc, chứ không phải hậu nhân của Chu Thiên tử.

Chính mình nhất định phải Thánh Tâm sụp đổ.

Bất quá cũng không sao, chỉ cần con đường Thánh Nhân của mình có thể đi thông, Thánh Nhân chi tâm sụp đổ thì sao?

Triêu văn đạo, tịch tử đều có thể, huống chi chính mình đắc đạo?

Đợi đến Càn quốc làm nền tốt hết thảy con đường biến pháp, chính mình liền có thể đi.

Về phần Chu thiên tử.

Lựa chọn này, phù hợp nhất với lợi ích hiện tại của hắn, duy nhất cần mạo hiểm, chính là tin tưởng mình có thể thật sự không dựa vào Thiên Nhân tộc mà chống đỡ được công kích của Yêu tộc.

Thành công rồi!

……..

Chương 1189: Quá mức đột ngột Chương 1189: Quá mức đột ngột

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nước Sở.

Thần tướng phủ.

Nhường ngôi thiên tử?

Nhường ngôi thiên tử?

Doanh Vô Kỵ và Mễ Tinh Ly đồng loạt sửng sốt một chút, tin tức này tới quá mức đột ngột.

Tinh Ly nghe được đùi gà đều rơi xuống đất.

Nhường ngôi thiên tử

Cho dù nhường ngôi cho ai, cũng không thể nhường cho nước Sở.

Cho ai.

Cơ Động?

Ngụy Hoàn?

Hay Càn?

Nghĩ tới nghĩ lui, dường như nhường ngôi cho Cơ Động khả năng lớn nhất

Nhưng bất kể thiền nhường cho ai, cũng không phải là hiện tượng tốt đẹp gì.

Nếu vị trí thiên tử này thật sự rơi vào trong tay người họ Cơ, tất nhiên sẽ tạo thành ảnh hưởng cực kỳ bất lợi.

Nhất là Cơ Động.

Mối đe dọa lớn nhất

Sắc mặt Mễ Tinh Ly có chút trầm trọng: "Doanh huynh, chuyện này chúng ta cũng không thể ngồi yên mặc kệ a!" hai năm nay, nội bộ Sở quốc tuy rằng một mực tranh đấu gay gắt, nhưng tổng thể mà nói, vẫn luôn thuận buồm xuôi gió.

Hiện tại lực lượng phản đối biến pháp cơ bản đã bị tan rã, không ít thanh niên tinh nhuệ của ba nhà Khuất Cảnh Chiêu đều vào học cung, tiếp nhận hệ thống quan liêu mới của Sở quốc. Sau cải cách ruộng đất, ruộng đất dân gian cũng kích thích sức sống rất lớn.

Sở quốc hiện giờ, người ta gọi là Tiểu Lê quốc.

Tinh Ly có lòng tin, về sau để Lê quốc biến thành Tiểu Sở quốc.

Chỉ là không nghĩ tới, Cơ Động bên kia so với mình bên này còn thuận lợi hơn.

Mặc dù Càn quốc công Hàn lâm vào giằng co, nhưng không nghĩ tới Chu thiên tử cư nhiên quỳ nhanh như vậy.

Sở quốc hiện tại vừa mới ăn được một chút ngon ngọt biến pháp, sẽ phải đối mặt với loại quái vật khổng lồ này, thật sự áp

lực có chút lớn.

"Tự nhiên phải ngăn cản!"

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, nhìn nàng hơi lo âu thần sắc, không khỏi cười nói: "Cũng không cần lo lắng như vậy, không muốn nhìn thấy một màn như vậy cũng không chỉ có một nhà chúng ta. Tề Sở Lê, người nào nguyện ý để họ Cơ làm lớn?"

Cũng đúng……

Vẻ u sầu trên mặt Mễ Tinh Ly hơi chậm lại: "Chỉ bằng Tề Sở Lê, chỉ sợ còn không được tốt lắm, vấn đề mấu chốt vẫn là Doanh Vô Khuyết!"

Lời này nói không sai.

Hiện tại các quốc gia họ Cơ tuy rằng biểu hiện đơn thể hơi yếu thế, nhưng bên trong bao hàm năm nước Yến Ngụy Hàn Ngô Viêm, bên trong còn có binh chủng như quân đoàn Hắc Giáp.

Nếu như lại trói buộc một Càn quốc, chính là Tề Sở Lê ba nhà hình liên thành minh, chỉ sợ cũng có chút khó chịu. Đương nhiên Doanh Vô Kỵ cũng không lo lắng bọn họ quá mãnh liệt đánh không lại, bởi vì cái này liên minh thành lập ban đầu hẳn là tương đối rời rạc, nhất là Yến Ngụy Hàn mỗi nhà đều biến pháp đều không hiệu quả lắm, nhất định sẽ có rất nhiều tiêu hao nội bộ, bao gồm Càn quốc cũng là như thế.

Lực ngưng tụ của liên minh này, ngay từ ban đầu đã không ổn

Cơ Động đối với sự tự tin về con đường Thánh Nhân của mình đã đạt tới mức độ điên cuồng rất có thể sụp đổ từ bên trong.

Nhưng rất khó chịu một điểm, Thiên Nhân tộc lúc trước cho bọn họ ra giá, diệt một quốc sẽ cho phần tài nguyên đào

tạo mấy ngàn mấy vạn người.

Loại tài nguyên này, sẽ giúp tăng lên tu vi thật lớn, nếu rơi vào tay quân địch thì bất kể có thể đánh thắng hay không, đều phải trả một cái giá không nhỏ.

Doanh Vô Kỵ cười an ủi: "Không vội! Doanh Vô Khuyết ta tới xử lý, nếu thật sự không được, chúng ta vẫn còn một con đường có thể đi. Chí ít quân đội hai nước Sở Lê, cũng không sợ chiến tranh."

Tinh Ly xoa đầu, cũng may có Doanh Vô Kỵ ở bên người, giống như là Định Hải Thần Châm, cho dù là trong nước biến pháp, hay là đối mặt cảnh tượng hiện tại như vậy, đều tiếp thêm sức mạnh cho nàng

Người đàn ông này.

Ngoại trừ không phải nam nhân của mình ra, trên cơ bản không có khuyết điểm gì.

Nàng đứng lên: "Chuyện này muội đi thương nghị với phụ vương một chút, buổi tối sẽ tới tìm huynh!"Dứt lời, liền vội vàng rời khỏi phủ Thần tướng.

……

Càn vương cung.

Doanh Vô Khuyết mặc áo ngủ rộng thùng thình, đang nằm ở trên thư án phê duyệt tấu chương, chỉ là vừa phê đã thấy phiền, tiện tay ném xuống đất, mắng chửi đĩnh đạc nói: "Cái đồ loạn bát nháo, biết rõ Cô đã ngự giá thân chinh, như thế nào vẫn là từng nhóm đưa đến chỗ Cô?

Hắn ta đang bực mình.

Rõ ràng đã nói ngự giá thân chinh.

Kết quả những người này, vẫn đem tấu chương đưa vào tẩm cung của mình.

Vốn một chút cũng không muốn phê chuẩn.

Nhưng thật sự là chất đống quá nhiều.

Kết quả vừa phê một hồi, cũng không muốn động.

Tiên vương lưu Công Tôn Lệ ở bên cạnh ngài, không phải là vì giúp ngài xử lý công vụ sao?"

Nghe thấy thế.

Doanh Vô Khuyết thần sắc thư giãn không ít

Vẫn là Bạch Ái phi nói chuyện dễ nghe.

Cô thích nhất là nghe Bạch ái phi nói chuyện!

Hắn nghĩ nghĩ, cười nói: "Đúng rồi! dầu cá voi sắp dùng hết rồi, mau mua sắm thêm đi"

Giờ này.

Lông mày Doanh Vô Khuyết đột nhiên nhíu lại.

Bạch Kiếp ân cần hỏi: "Điện hạ, làm sao vậy?"

Vẻ mặt Doanh Vô Khuyết có chút âm tình bất định: "Chu thiên tử muốn tổ chức Cửu Châu tế, cử hành đại điển nhường ngôi!" Bạch Kiếp nhất thời mừng rỡ: "Coi như hắn thức thời!"

Doanh Vô Khuyết có chút hồ nghi: "Thật sự đơn giản như vậy?"

Cái này……

Bạch Kiếp giống như cũng từ ngắn ngủi mừng như điên bên trong tỉnh táo lại, trầm tư một lát hỏi: "Bệ hạ! Chu Thiên tử phái sứ thần liên hệ bệ hạ?"

Doanh Vô Khuyết lắc đầu: "Không có!"

Bạch Kiếp lông mày cũng nhíu lại: “Vậy thì kỳ quái, Cơ Mộ kia đâu?”

Doanh Vô Khuyết trầm giọng nói: “Đợi lát nữa! Ta hỏi một chút!”

Hắn thân ngoại hóa thân đã đại thành, hai thân cách xa nhau, ý thức liên hệ.

Rất nhanh, bên kia liền hỏi ra kết quả.

Sắc mặt hắn có chút khó coi: “Cơ Mộ đã bị giết, thê nữ của hắn cũng bị thu vào chỗ Chu thiên tử. Chu thiên tử này, thật sự là quá biến thái!

Chương 1190: Chẳng phải giống nhau sao Chương 1190: Chẳng phải giống nhau sao

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bạch Kiếp nhìn một chút bình dầu cá voi đã trống không ở bên giường, muốn nói lại thôi, bất quá vẫn là quyết định đem đề tài dẫn tới chính đề cười an ủi nói: “Cũng không cần lo lắng, Chu thiên tử mặc dù không nhường ngôi cho bệ hạ, cũng sẽ nhường cho Cơ Động, đến lúc đó Cơ Động lại nhường cho bệ hạ, không phải giống nhau sao? Chỉ là”

Thần sắc Doanh Vô Khuyết vốn đã chậm lại, nghe thấy hắn chuyển đề tài, nhất thời trong lòng thắt lại: “Chỉ là cái gì?”

Bạch Kiếp trầm giọng nói: “Ta cảm giác có chút không thích hợp, nhưng trong khoảng thời gian ngắn còn nghĩ mãi mà không rõ, còn cần bệ hạ giúp ta! Bệ hạ chúng ta tưởng tượng một chút, giả thiết bệ hạ là Chu thiên tử, như thế nào mới có thể bảo toàn lợi ích của mình ở mức độ lớn nhất.

“Nếu ta là Chu Thiên tử…”

Ánh mắt Doanh Vô Khuyết có chút mê ly, Bạch ái phi rất ít khi giúp mình bày mưu tính kế, nhưng thường xuyên có thể

giúp mình tìm được suy nghĩ chính xác, phát huy đầy đủ thông minh tài trí của mình. Bạch ái phi như vậy, ai có thể không yêu?

Hắn suy tư một lát nói: "Nhường ngôi chỉ định đối với Chu thiên tử không có lợi, ở vị trí này, mọi người giết hắn đều còn có chút áp lực, nếu không ở vị trí này, hắn liền thật không có ô dù. Nhưng hắn vẫn là nhường ngôi cho Cơ Động, khẳng định là Cơ Động cho hắn hứa hẹn một ít chỗ tốt."

Chương 1191: Tòa thành phồn hoa

Bạch Kiếp: “Chỗ tốt gì?

Doanh Vô Khuyết trầm tư suy nghĩ, qua một hồi lâu mới nói: “Chu thiên tử có con nối dõi, nhưng Cơ Động Minh trên mặt không có, nếu như ta là Chu thiên tử, có thể sẽ khiến Cơ Động thề, trước khi lâm chung truyền ngôi cho hậu nhân của mình.

Bệ hạ anh minh!

Bạch Kiếp một chút cũng không tiếc rẻ khích lệ, tiếp tục hỏi: “Vậy nếu như bệ hạ là Chu thiên tử, như thế nào mới có thể bảo đảm Cơ Động thủ tín đây?”

Sắc mặt Doanh Vô Khuyết trở nên có chút khó coi: “Đương nhiên là lấy tâm Thánh Nhân của hắn!”

Lời này vừa nói ra.

Hai người đều trầm mặc.

Bạch Kiếp thần sắc có chút ngưng trọng: “Một Thánh Nhân chi tâm, làm sao có thể đồng thời hứa hẹn hứa hẹn nhường ngôi cho hai người?”

Doanh Vô Khuyết cực kỳ giận dữ: “Cơ Động này, quả nhiên đang gạt ta!

Bạch Kiếp có chút do dự: “Cũng không nhất định.

Doanh Vô Khuyết hừ một tiếng: “Sao lại không nhất định?

Bạch Kiếp than nhẹ một tiếng: “Tuy nói bệ hạ suy đoán rất hợp lý, nhưng tiên vương cùng Cơ Động hợp tác, khẳng định cũng chiếm được hứa hẹn, người Cơ Động hứa hẹn nhường ngôi, thật đúng là chưa chắc là Chu thiên tử. Bệ hạ…… Ta có một câu không biết có nên nói hay không.

Doanh Vô Khuyết cười nói: “Có chuyện gì ngươi cứ nói thẳng đi!

Bạch Kiếp cẩn thận từng li từng tí nói: “Bệ hạ cùng tiên vương mặc dù rất có mâu thuẫn, nhưng dù sao cũng là hai cha con, hơn nữa tiên vương một lòng làm việc. Lần này bệ hạ không ngại buông xuống thành kiến, hỏi rõ Tiên vương hợp tác với Cơ Động đến tột cùng là cái gì.”

Doanh Vô Khuyết lập tức như bị giẫm phải đuôi, âm thanh đều trở nên thê lương: “Ngươi bảo ta hỏi lão Lưu manh kia? ngươi cũng biết hắn hại chết mẫu hậu của ta? ngươi có biết hắn làm nhục ta như thế nào không? ngươi có biết hắn lừa ta tự tay giết cữu cữu của ta không? hiện tại… ngươi để cho ta cầu xin hắn?”

Doanh Vô Khuyết giận không kềm được: “Hôm nay ta tạm thời tha cho ngươi một lần, lần sau nếu lại hồ ngôn loạn ngữ, sau này, ngươi cũng đừng đến tẩm cung của Cô nữa!”

Bạch Kiếp cực kỳ khủng hoảng, vội vàng nói: “Bệ hạ! Sau này ta không bao giờ đề cập tới nữa!”

Doanh Vô Khuyết lúc này thần sắc hơi hòa hoãn, thở hổn hển vài hơi, mới tản đi tức giận trong ngực, Bạch Kiếp than nhẹ: “Là ta nói không lựa lời, kỳ thật chuyện này nếu không hỏi Tiên vương thì có thể hỏi Cơ Động. Chỉ là sợ Cơ Động đã sớm nhìn thấu thân phận bệ hạ

Nếu điện hạ không sợ bại lộ, lại lấy thân phận của mình ép Cơ Động lập lời thề cũng không hẳn không thể. Chính là sợ

Cơ Động không có nhìn thấu, biết được tin tức này, lại giúp tiên vương mạnh mẽ đoạt xá một lần. Bất quá ở trước mặt đại cục.

Nguy hiểm này cũng chưa chắc không thể mạo hiểm.

Doanh Vô Khuyết thần sắc có chút do dự, Bạch Kiếp đã đem tình huống của hắn phân tích được rất thấu triệt, bất quá cũng không có dụ dỗ hắn làm ra lựa chọn nào đó.

Dụ dỗ duy nhất chính là bảo hắn hỏi Lão lưu manh.

Nhưng lựa chọn này, ngoại trừ làm cho hắn cực kỳ khó chịu ra, đối với mình đối với Càn quốc thật đúng là không có chỗ xấu. Nhưng đến tột cùng phải làm như thế nào?

Doanh Vô Khuyết có chút phiền não, khoát tay áo nói: "Ngươi về nghỉ ngơi trước đi, ta ngẫm lại." Bạch Kiếp cẩn thận hỏi: "Bệ hạ thật không giận ta?

Trên mặt Doanh Vô Khuyết tràn đầy sầu lo nặn ra nụ cười: "Không giận, mau đi nghỉ ngơi đi."

Bạch Kiếp lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: [Bệ hạ cũng đừng quá mức sầu lo, lo lắng tổn thương thân thể.]

Dứt lời, liền cáo từ rời đi.

Doanh Vô Khuyết nằm ở trên giường, ánh mắt âm tình bất định, một bên áp chế Lão lưu manh trong Lộc Lư kiếm, một bên tự hỏi vấn đề, quả thực cảm giác có chút mỏi mệt.

Chỉ chốc lát sau, liền cảm giác mí mắt dần dần trở nên nặng nề.

Nhưng trong nháy mắt trước khi hắn đi ngủ.

Hắn bỗng nhiên nhìn thấy một con mắt.

Con mắt này rất linh động, lại có chút giảo hoạt.

Như mắt cáo ấy.

Cái này……

Doanh Vô Khuyết lập tức cảnh giác, kiến thức của hắn không hề cạn, tuy rằng không biết người hạ thủ với mình là ai, nhưng có thể phán đoán rất rõ ràng đây là một giấc mộng.

Đến tột cùng là ai?

Có thể kéo mình vào giấc mộng mà mình không hề hay biết?

Lấy tu vi của hắn, nếu như mạnh mẽ giãy dụa, mộng gì cũng không có khả năng mạnh mẽ kéo hắn vào. Nhưng hắn cũng không có ý kháng cự, bởi vì hắn cảm thấy bằng vào tu vi của mình, không có khả năng có người ở trong mộng đả thương hắn.

Chương 1191: Tòa thành phồn hoa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đã như vậy.

Nhìn cũng không có vấn đề.

Cảnh tượng trong mộng là một tòa thành phồn hoa.

Tòa thành này có chút quen thuộc, thậm chí có thể gợi lên hồi ức đau đớn của hắn.

Giáng Thành!

Chết tiệt!

Tại sao mình lại mơ thấy Giáng Thành?

Tâm tình Doanh Vô Khuyết có chút không đẹp, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Đường phố vắng vẻ.

Vật sống duy nhất, là một con thỏ thỉnh thoảng bỗng nhiên xuất hiện.

Hắn rõ ràng, con thỏ này chính là chủ nhân mộng cảnh bảo ra dẫn đường, liền một đường đi theo. Rất nhanh.

Hắn đi tới Phủ Phò mã.

Sau đó thấy trước cửa Phủ Phò mã có hai người.

Triệu Ninh vẻ mặt có chút thê thảm: "Vô Kỵ, trở về đi!"

Bạch gia chúng ta từ trên xuống dưới mấy trăm người, đều thiếu chút nữa chết dưới tay phụ vương, ngươi bảo ta làm sao mới có thể trở về."

Triệu Ninh: "Nhưng…

"Đừng quên, đại trận kia, ngươi cũng có xuất thủ, nếu không phải ta học trộm Nhân Thiên Địa và Tuyệt Địa Thiên Thông, có thể đêm đó đã bị ngươi đâm."

Triệu Ninh cúi đầu, thoạt nhìn vô cùng hối hận.

Doanh Vô Kỵ hừ một tiếng: "Hôm nay ta đã đứng vững gót chân ở Sở quốc, ngày khác gặp nhau trên chiến trường, ta và ngươi chính là địch nhân. cho dù thật sự hồi Lê, ta cũng sẽ nghiền ép!"

Triệu Ninh có chút không cam lòng: "Đã như vậy, ngươi vì sao còn muốn gặp ta trong mộng?"

Doanh Vô Kỵ thần sắc có chút dữ tợn: "Không nên hiểu lầm, ta chỉ là mời ngươi thương nghị đại sự thôi!"

Quay đầu nhìn về phía Doanh Vô Khuyết: "Doanh Vô Khuyết, Tề vương, các ngươi đã đến, cần gì phải trốn tránh?"

Ha ha ha!

Doanh Vô Khuyết một bên vỗ tay, một bên cười ha ha nói: "Thật đúng là một vở kịch hay!

Tề Vương Điền Lực cũng từ một ngõ nhỏ khác đi ra, như có điều suy nghĩ đánh giá hai người.

Doanh Vô Kỵ sắc mặt có chút bất thiện, bất động thanh sắc đứng cách xa Triệu Ninh: "Hôm nay mời các ngươi nhập mộng, là vì trao đổi đại sự, những lời dư thừa đừng có nói!"

Doanh Vô Khuyết cười nhạo một tiếng.

Không nói gì.

Bởi vì hắn cũng không có hứng thú gì với cừu hận của Doanh Vô Kỵ và Triệu thị.

Vẫn là chính sự quan trọng hơn.

Điền Lực cười đáp "Doanh Vô Kỵ mời chúng ta đến có phải nói chuyện Chu Thiên tử nhường ngôi không?"

Doanh Vô Kỵ gật đầu nói: "Đương nhiên, hôm nay Chu Thiên tử đã bị ép đến tuyệt cảnh, không ngờ lại trực tiếp ngã về phía Cơ Động. Nếu thật sự là nhường ngôi, Càn Lê Sở Tề người người đều cảm thấy bất an, cho nên lần này mời chư vị đến đây chính là thương lượng kế sách ứng đối!"

Hỏi rằng: Thế nào là khổ, thế nào là khổ?

Điền Lực cười hỏi: "Thế ý Vô Kỵ thế nào, có phải là lôi kéo Yến Ngụy Hàn hay là?"

Đích xác có không gian lôi kéo.

Chỉ là không gian cũng không lớn, bởi vì trước đó mấy trận đại chiến, đã

Khiến cho bọn họ ý thức được rằng, Càn Tề chỉ cần có phần thắng, liền tuyệt đối sẽ không lưu thủ đối với bọn họ.

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt khẽ rùng mình: " liên minh họ Cơ, giống như con gián, đánh cũng không chết, thời điểm ta ở Lê quốc, liền sử dụng không ít thủ đoạn, ngay cả Bia Mục Dã đều hủy, kết quả bọn họ vẫn là xu thế có tro tàn lại cháy, cho nên ý nghĩ của ta là lật bàn!"

Lật bàn!

Ánh mắt mọi người đều sáng ngời.

Bao gồm cả Doanh Vô Khuyết cũng thế, bất quá hắn vẫn là có chút do dự, bởi vì con đường của Cơ Động kia, hắn còn hoàn toàn không vứt bỏ.

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Triệu Ninh: "Nếu như lần này không ngăn cản nhường ngôi, liên minh họ Cơ tất thành họa lớn. Lê quốc các ngươi ăn không ít chỗ tốt của ta, mấy năm nay cũng phát triển rất thuận lợi, hôm nay ta cho ngươi một lời khuyên, chớ vì chút khoáng sản Hàn Quốc kia mà làm hỏng đại cục."

Hỗ trợ tài chính cho Hàn Quốc, các ngươi phải rút lui!"

Triệu Ninh run lên, nhìn chằm chằm vào mắt Doanh Vô Kỵ một hồi lâu, rốt cục gật đầu. Khóe miệng Doanh Vô Khuyết lộ ra một nụ cười nghiền ngẫm.

Xem ra tin đồn của Doanh Vô Kỵ và Triệu Ninh không sai.

Bất quá Triệu Ninh này đến tột cùng là nam hay nữ, còn chưa có một đáp án xác thực.

Nếu là đàn ông

Coi như Doanh Vô Kỵ có vài phần ánh mắt.

Hơn nữa đề nghị này làm cho hắn tương đối động tâm.

Hàn Quốc chỉ cần mất đi sự ủng hộ tài chính của Lê quốc, Càn quốc bên này coi như không cùng Cơ Động hợp tác, cũng có thể dễ dàng mở cánh cửa xuất Đông, dù sao Ngụy Hàn cũng liền như vậy.

Doanh Vô Kỵ lạnh lùng liếc hắn một cái, trầm giọng nói: "Ta không biết các ngươi nghĩ như thế nào, nhưng theo ta thấy, nam nhân chân chính , phải làm Chu thiên tử!"

Doanh Vô Khuyết: “!!”

……

Nam nhân chân chính, phải làm Chu thiên tử!

Ngay khi những lời này ra khỏi miệng.

Doanh Vô Khuyết phảng phất cảm giác một thứ đến từ sâu trong huyết mạch thức tỉnh.

Côn Bằng lần trước, trong sinh mệnh của hắn chợt lóe rồi biến mất.

Mỗi đêm khuya nhớ lại, hắn đều suy nghĩ, đó có phải là cơ hội duy nhất kiếp này hắn nhìn thấy Côn Bằng hay không.

Dù cho hiện tại, thực lực của hắn đã đạt tới Ngộ Thần Cảnh đỉnh phong, thiên hạ ít có người có thể địch nổi hắn.

Hắn cũng thường xuyên nửa đêm mộng hồi, lấy tay vỗ về ngồi thở dài.

Côn Bằng này.

Sao lại không xuất hiện nữa?

Không nghĩ tới, một Côn Bằng đi rồi, lại tới một Chu thiên tử.

Không đúng!

Doanh Vô Kỵ có phải là đang kích thích ta hay không?

Doanh Vô Khuyết sinh ra bản năng cảnh giác, hắn cảm giác lần này đi nhập mộng cảnh, Doanh Vô Kỵ chính là muốn sử dụng kế khích tướng, lừa gạt mình mấy người này cùng nhau giết Chu thiên tử.

Ta cùng Cơ Động còn có hợp tác sao?

Có thể trúng loại kế khích tướng thô bỉ này của ngươi sao?

Hắn hít sâu một hơi, chậm rãi phun ra một câu.

Ta cảm thấy đúng!

Chương 1192: Kế khích tướng thô bỉ Chương 1192: Kế khích tướng thô bỉ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hả?

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc: "Rõ ràng như vậy?

Doanh Vô Khuyết hừ lạnh một tiếng: "Thiên tử vô đạo, người người phải giết! Như thế nào? Chuyện này là ngươi nói ra, chẳng lẽ một mình ngươi không dám?

Doanh Vô Kỵ: "……

Lông mày của hắn nhíu rất chặt.

Giống như có chút thở hổn hển đối với trào phúng của Doanh Vô Khuyết.

Doanh Vô Khuyết cười lạnh một tiếng, a, xem ra hắn quả thật không dám, bằng không cũng sẽ không mạnh mẽ kéo một hội nghị trong mộng, đem Tề Vương không quá quen thuộc, chính mình có thù oán với hắn, còn có Triệu Ninh đã phản bội kéo cùng một chỗ.

Đã như vậy, còn vọng xưng nam nhân chân chính cái gì?

Đương nhiên.

Nguyên nhân thực sự khiến Doanh Vô Khuyết đáp ứng, cũng không phải bởi vì cái gọi là "nam nhân chân chính", ít nhất hắn tự nhận là không phải, dù sao hắn không có khả năng trúng kế khích tướng.

Chân chính làm cho hắn động tâm, là Doanh Vô Kỵ nói câu kia, làm cho Lê quốc rút vốn khỏi Hàn Quốc, bốn nước cùng nhau đối phó liên minh họ Cơ.

Tại sao lúc trước hắn lại muốn động tâm tư cùng Liên minh Cơ Động.

Còn không phải bởi vì Hàn Quốc dưới sự ủng hộ của Lê quốc Ngụy quốc cực kỳ khó chơi.

Chỉ cần Lê quốc không viện trợ Hàn Quốc, hắn liền có lòng tin đánh hạ Hàn Ngụy, chính mình nắm đất đai trong tay, vì sao còn muốn trông cậy vào Cơ Động?

Nếu như Cơ Động trăm phần trăm làm cho người ta tin tưởng cũng thì thôi.

Nhưng hiện tại, Cơ Động rõ ràng cùng Chu thiên tử có giao dịch không thể cho ai biết.

Liên Minh?

A!

Mãnh thú luôn một mình, chỉ có dê bò mới kết đàn!

Doanh Vô Khuyết nhìn về phía Triệu Ninh: "Càn quốc chúng ta không thành vấn đề, các ngươi nếu là cũng không có vấn đề, ngày mai liền bí mật trao đổi quốc thư, đỡ cho các ngươi lật lọng!"

Triệu Ninh sắc mặt hơi lạnh: "Quân vô hí ngôn, chẳng lẽ ta còn có thể lừa gạt các ngươi hay sao?"

Mâu thuẫn của Càn Lê, hình như được giải quyết đặc biệt sảng khoái.

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Điền Lực: "Ý Tề vương thế nào?

Điền mỗ cầu còn không được!

Điền Lực vuốt râu, cười ha ha, tuy nói trước hai năm, Tề quốc vẫn luôn là chủ động tấn công người khác một phương, nhưng chiến tích thật sự có chút thê thảm không nỡ nhìn.

Gần đây tấn công Sở, tấn công lâu mà không được.

Lúc trước công Sở, lại bị Nam Cung Vũ rắn chắc giáo huấn vài ngày. Ngay từ đầu là Nam Cung Vũ mang binh vọt vào doanh địa bên mình, xé lều đốt lương thảo, khiến cho quân Tề đánh trận phải nhịn đói chịu lạnh. Phía sau ngược lại là không đánh, Sở quân thủ thành không ra, kết quả qua một đoạn thời gian thật dài, bọn họ mới biết được Nam Cung Vũ đã sớm mang theo tinh nhuệ đánh Càn quốc.

Một hồi đại chiến, thiếu chút nữa lưu lại bóng ma tâm lý cho quân Tề

Về sau mặc dù tìm lại được một ít tự tin trên chiến trường Yến, nhưng Điền Lực rõ ràng nhận thức được, Tề quân hiện tại cùng tinh nhuệ của đội thứ nhất có chênh lệch rõ ràng.

Càng nguy hiểm hơn chính là, chênh lệch này hắn không biết bù đắp như thế nào.

Mà trước mắt.

Quân đội của Càn Sở, chính là cường đại mắt thường có thể thấy được, Lê quốc tuy rằng giấu tài chưa lộ thực lực, nhưng nghe nói một bộ phận quân đội tương đối lớn cũng là Doanh Vô Kỵ cùng Bạch gia huấn luyện ra.

Dưới tình huống bình thường, cùng ba nhà này hợp tác, không khác gì cùng hổ lột da, hắn thế nào cũng sẽ không đáp ứng.

Nhưng hết lần này tới lần khác.

Nếu Cơ Động thật sự thống trị toàn bộ liên minh họ Cơ, lại chế tạo ra số lượng lớn Quân đoàn hắc giáp, vậy phải làm sao bây giờ?

Không làm sụp đổ liên minh họ Cơ, thiên hạ này toàn là cường quốc.

Phá hủy liên minh họ Cơ, ít nhất ba nhà Yến Ngụy Hàn sẽ không còn mạnh.

Điền Lực suy nghĩ một lát, vuốt râu cười nói: "Bất quá… như thế nào lật bàn, lật bàn sau chúng ta lại làm cái gì, còn cần thương thảo tiếp!"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Sau khi lật bàn, Tề quốc các ngươi tiếp tục tấn công Yến, Càn quốc tiếp tục tấn công Hàn Quốc, Lê quốc rút tiền, Sở quốc tĩnh dưỡng, chỉ đơn giản như vậy. Lời hứa khác nhiều hơn nữa, phỏng chừng mọi người cũng không tin, ta chỉ có thể bảo đảm Sở quốc trong vòng hai năm sẽ không dụng binh với Tề quốc!"

Được!

Điền Lực cười to: "Sở quốc đệ nhất thần tướng quả nhiên rộng rãi, chỉ tiếc bị đuổi tới Sở quốc, bằng không Sở quốc sớm đã quốc thổ Tề quốc!"

Nghe thấy thế.

Sắc mặt Triệu Ninh có chút bất thiện: "Tề vương đây là có ý gì?

Điền Lực cười xua tay: "Chỉ là vọng ngôn, chỉ là vọng ngôn! bất quá ba vị, thời điểm Cửu Châu tế, thiên hạ chư vương tất tới, chúng ta nên như thế nào lật bàn?"

Lời này vừa nói ra.

Triệu Ninh cùng Doanh Vô Khuyết đều lộ ra thần sắc do dự.

Dù sao hiện tại Chu thiên tử vẫn là trên danh nghĩa thiên hạ cộng chủ, nếu như xuất sư mà không có danh nghĩa, rất có thể để cho mình lâm vào hoàn cảnh xấu.

Chư vị này không cần lo lắng!

Doanh Vô Kỵ cười cười: “Chư vị còn nhớ rõ, sau khi Đại chiến bình yêu, các quốc gia chúng ta đều phái đại sư trận pháp tìm Chuyên Húc Ấn thất thủ.

Tất nhiên là nhớ!

Mắt Điền Lực sáng lên, giống như hiểu Doanh Vô Kỵ muốn làm gì.

Chuyên Húc Ấn bọn họ tìm được Viêm quốc, thi thể Côn Bằng tuy rằng biến mất, nhưng dưới Chuyên Húc Ấn tại Viêm quốc còn có tồn tại yêu sào, bên trong có không ít dấu vết nghi ngờ Chu vương thất gia cố trận pháp, mặc dù là gia cố, nhưng cũng bại lộ chuyện Chu thiên tử đã sớm biết rõ ràng yêu hoạn.

dụng tâm hiểm ác này đã không cần nói cũng biết.

Chỉ là loại dấu vết này không lấy ra được, cũng không ai dám phá hư, cho nên mọi người cũng chỉ có thể lựa chọn trầm mặc.

Nhưng nếu.

Bên trong có giấu chứng cứ vạch trần lai lịch Chu thiên tử, vậy thì……

Chương 1193: Đơn giản thô bạo Chương 1193: Đơn giản thô bạo

Người dịch: PrimeK Tohabong

Điền Lực có chút tò mò: “Vô Kỵ, ngươi nắm giữ chứng cớ gì?”

Tóm lại, đến lúc đó thả ra chứng cớ, ta sẽ lập tức bạo khởi giết Chu thiên tử, chư vị chỉ cần giúp ta ngăn cản Cơ Động là được!”

Lời này nếu là phóng ra bên ngoài, nhất định sẽ khiến cho một trận cười nhạo.

Cũng quá đơn giản thô bạo.

Trong kịch bản tốt xấu gì còn mai phục tám trăm cung phủ thủ ở bên ngoài, lấy ném chén làm hiệu!

Kết quả……

Ngươi trực tiếp bạo khởi giết Chu thiên tử?

Bất quá đây cũng đích thật là phương pháp duy nhất khả thi, bởi vì Chu thiên tử đại khái xác suất là cùng Cơ Động có liên hệ, chỉ cần là như vậy, việc nhường ngôi kia trước sau đều sẽ bị Cơ Động bảo hộ, cơ bản không có khả năng ra tay.

Cơ hội xuất thủ duy nhất, chính là đại điển Nhường ngôi, khi đó là thời điểm chư vương thiên hạ cùng Chu thiên tử gần nhất.

Loại phương thức ra tay này tuy rằng hoang đường.

Nhưng người ra tay là Doanh Vô Kỵ.

tuyệt thế mãnh nam tại Đại chiến bình yêu!

Bạo sát Chu thiên tử tại chỗ cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Nhưng hiển nhiên có người không đồng ý.

Dựa vào cái gì là ngươi ra tay giết Chu thiên tử?

Doanh Vô Khuyết nhíu mày, có vẻ cực kỳ không vui.

Trọng điểm là, nếu như Chu thiên tử có chứng cứ thông đồng với yêu chiêu cáo thiên hạ, vậy tru thiên tử chính là anh hùng, thậm chí có thể thử một chút trở thành tân thiên tử!

Cơ hội này, nếu là tặng cho Doanh Vô Kỵ, chẳng phải là khiến hắn lại được hời?

Dựa vào cái gì hả?

Doanh Vô Kỵ hừ một tiếng: "Dựa vào thực lực ta mạnh được chưa, chỉ có ta có được chứng cứ phạm tội của Chu thiên tử, thế đã đủ chưa?"

Điền Lực cười ha ha giảng hòa: "Hôm nay hợp tác, là Vô Kỵ một tay tạo nên, hơn nữa thực lực bốn người chúng ta, lấy Vô Kỵ mạnh nhất, giao cho hắn đích xác muốn ổn thỏa chút."

Kỳ thật chúng ta căn bản không cần rối rắm vấn đề này, thiên tử vô đạo, người người phải giết, cho dù ai giết đối với thiên hạ thương sinh đều là một chuyện tốt.

Huống chi chúng ta cùng nhau ra tay, cần gì phải tranh giành ai trước ai sau chứ?

Tư cách ra tay này.

Đối với thực lực yêu cầu cao nhất.

Trách nhiệm cần gánh vác cũng nặng nề nhất.

Hắn dù sao cũng không có ý định xuất thủ, nếu như xảy ra sự cố, chính mình cũng là nhất thời hồ đồ bị Doanh Vô Kỵ mê hoặc.

Hừ!

Doanh Vô Khuyết hừ lạnh, bất quá cảm thấy loại chuyện này, chỉ từ trên đạo lý tranh cãi không lại, chỉ có thể âm thầm mưu đồ, cho nên cũng không cần phải tranh cái ai thua ai thắng.

Đến lúc đó mình thật đem đầu Chu thiên tử chặt xuống, ngươi còn có thể trước mặt mọi người giơ chân mắng ta sao?

Nếu không có ai phản đối, chuyện này cứ quyết định như vậy, ngày mai Càn Lê trao đổi quốc thư, Sở Tề trao đổi quốc thư, đỡ phải có lo lắng về sau!

Nói rồi.

Vung tay lên.

Mọi người liền cảm giác hoảng hốt, mơ hồ có loại cảm giác thanh tỉnh từ trong mộng.

Triệu Ninh có chút nóng nảy: "Vô Kỵ! Lưu lại một lát!

Lưu ngươi lại làm chi!

Doanh Vô Kỵ quát to một tiếng, sau một khắc thân hình Triệu Ninh liền biến mất ở trong mộng cảnh.

Thấy cảnh này.

Doanh Vô Khuyết và Điền Lực đều hiểu ý cười một tiếng, mặc cho Doanh Vô Kỵ mời bọn họ ra khỏi mộng cảnh.

Phù……

Doanh Vô Kỵ duỗi lưng một cái, tiện tay biến ra một cái ghế đu, nằm ở phía trên lắc lư dị thường thích ý.

Lắc lư lắc lư.

Ánh sáng mặt trời dường như bị che khuất bởi một cái gì đó.

Mở mắt ra, thấy Triệu Ninh đang cười tủm tỉm đánh giá mình.

Giờ phút này, nàng đã đổi thành nữ tử hóa trang.

Mặc dù một bộ cung trang, trên mặt vẫn có anh khí ẩn hiện, thoạt nhìn lãnh diễm cao quý.

Doanh Vô Kỵ vươn tay, một tay kéo nàng vào trong ngực, mộng cảnh hắn tạo ra rất chân thật, xúc cảm hô hấp cũng giống như trong hiện thực.

Nhìn Triệu Ninh hơi nhếch khóe miệng, cười khen ngợi: "Bệ hạ diễn xuất cũng thật tốt , vừa rồi ta đều cho là thật, ta cảm thấy về sau về hưu, hai người chúng ta có thể đi gánh hát

của Hoa Triều tỷ làm công, cũng có thể trở thành diễn viên nổi tiếng.

Triệu Ninh cười lắc đầu: "Đại Sở thần tướng đi làm nhạc sĩ không thích hợp lắm sao? Loại diễn này hát một lần là tốt rồi, hát thêm vài lần ta sẽ không diễn được.

Hầu hết các vị vua đều giỏi diễn xuất.

Chỉ là thời điểm diễn xuất vừa rồi nàng nhập vai quá mạnh mẽ, giống như thật sự phản bội Doanh Vô Kỵ.

Triệu Ninh từ ngực hắn chống lên, tò mò đánh giá hắn: "Chàng thật sự nắm giữ chứng cứ phạm tội của Chu thiên tử?"

Nàng thật sự có chút tò mò.

Lần đó đi Chuyên Húc Ấn tại Viêm Quốc dò xét, nàng phái ra một trưởng lão trong tôn thất sắp tu thành Nhân Thiên Tựu Địa, không thể nói là không hiểu trận pháp.

Chỉ là sau khi đến nơi đó, ngoại trừ phát hiện một ít dấu vết nghi ngờ Chu vương thất gia cố trận pháp, thì không còn phát hiện bất cứ thứ gì.

Nói cách khác, Yêu Sào kia…… là trống không.

Thật sự phải có chứng cứ.

Sẽ đến phiên Doanh Vô Kỵ phát hiện sao?

Dù sao người Sở quốc phái đi cũng chỉ như vậy.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Đại chiến bình yêu không phải bắt tù binh không ít tiểu yêu sao? cuối cùng chỉ giết chín thành, còn lại đều bị giam trong ngục giam nước Sở!"

Triệu Ninh ánh mắt sáng ngời: "Ý của chàng là, bên trong có tiểu yêu tận mắt chứng kiến qua Chu thiên tử cùng Yêu tộc cấu kết, chỉ cần trước mặt mọi người sưu hồn…"

Không có!

Doanh Vô Kỵ xua tay cắt ngang: “Bí mật quan trọng như vậy, bọn họ làm sao có thể để cho một tiểu yêu biết?”

Triệu Ninh nghẹn một chút: “Vậy…

Doanh Vô Kỵ cười cười: “Tiểu Yêu đương nhiên không có khả năng tham gia hội nghị cơ mật đó, nhưng cũng không có nghĩa là hắn không thể có ký ức liên quan.”

Triệu Ninh có chút nghi hoặc: “Đây là ý gì?”

Chương 1194: Phủ phò mã trong mộng cảnh Chương 1194: Phủ phò mã trong mộng cảnh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ chỉ xung quanh: “Nàng nhìn xem chúng ta hiện tại đang ở đâu?”

Triệu Ninh nhìn xung quanh một cái.

Giáng Thành.

Phủ Phò mã a……

Không đúng!

Là Giáng Thành phủ Phò mã trong mộng cảnh, Doanh Vô Kỵ có năng lực khống chế mộng, hoàn toàn có thể đem cảnh tượng hư cấu ở trong trí nhớ người khác không ngừng sâu sắc, loại này vốn chính là một bộ phận trong trí nhớ, đương nhiên sẽ bị sưu hồn tìm ra.

Cái này……

Triệu Ninh liếc hắn một cái, cảm giác có chút buồn cười.

Bất quá vẫn lo lắng nói: “Có thể quá giả hay không? Dù sao cảnh tượng kia là chàng bịa ra, Chu thiên tử không có khả năng không phát hiện ra manh mối.

Doanh Vô Kỵ cười lắc đầu: “Dù sao chuyện này hắn làm rất bí ẩn, hắn cũng không có ai chứng minh đây là giả. đầu mối nhất định sẽ có, nhưng muốn chứng minh ai đúng ai sai, nhất định là một quá trình không ngắn.”

Chúng ta muốn xuất sư, sau khi sưu hồn lập tức động thủ, động tác nhất định phải nhanh.

Triệu Ninh: “……

Nàng cảm giác kế sách này của Doanh Vô Kỵ cũng có chút khả thi.

Thế cục hiện tại, không cùng họ Cơ vung đao, tất nhiên sẽ lưu lại hậu họa vô cùng

Nàng mím môi: “Chu thiên tử cầm Thiên tử kiếm trong tay, cũng không phải tay tầm thường, có nắm chắc không?

Doanh Vô Kỵ buông tay: “Cố hết sức? Trận chiến lớn như vậy, nàng cũng không thể trông cậy vào ta một kích tất giết chứ? Xem Doanh Vô Khuyết phối hợp hay không phối hợp! Thật sự xảy ra sự cố, vậy chuẩn bị đánh trận ác liệt, không cần phải sợ hãi.

Trên đời này, chưa bao giờ tồn tại tỷ lệ thắng 100%.

Mấu chốt vẫn phải xem đồng đội.

Làm hết sức mình, nghe thiên mệnh đi.

Triệu Ninh sẽ cắn cắn môi, làm ra một bộ bình tĩnh thần sắc: “Nếu không đêm nay liền tạm về một đêm đi, chớ nên nói cho Thải My, ta ở thư phòng chờ chàng, mặc vương bào…”

Doanh Vô Kỵ: “!!!

Thời hạn ba năm đã đến.

Hình như có thể sinh con rồi

……

Sáng sớm hôm sau.

Bạch Kiếp len lén lẻn vào tẩm cung Càn vương, hầu hạ Càn vương tập thể dục buổi sáng.

Phù

Cả người thông suốt.

Bạch Kiếp có chút kinh nghi: "Bệ hạ lời này là thật?

Cô còn có thể lừa ngươi sao?

Doanh Vô Khuyết có chút hưng phấn: "Xem biểu hiện của Doanh Vô Kỵ, là thật sự có chút chó cùng rứt giậu, ngươi nói cô nên chọn Doanh Vô Kỵ, hay là nên chọn Cơ Động?"

Bạch Kiếp nhíu mày, trầm tư một lát sau nói: "Trong mộng cảnh, Doanh Vô Kỵ chỉ là mời bệ hạ liên thủ, cũng không có ngôn ngữ quá nhiều, chắc là không biết Cơ Động cùng bệ hạ có liên hệ âm thầm. Nói như vậy, quyền lựa chọn hoàn toàn ở trong tay chúng ta.

Tất nhiên!

Doanh Vô Khuyết vẻ mặt tự đắc, hiện tại người có quyền lựa chọn là mình, làm sao cũng không để thua.

Bạch Kiếp không khỏi hỏi: "Bệ hạ nghiêng về hợp tác với ai?"

Doanh Vô Khuyết nằm nghiêng, ngón trỏ nhàn nhã gõ vào đùi: "Nếu Cơ Động thật sự lấy Thánh Nhân chi tâm lập lời thề, ngược lại có thể cân nhắc hợp tác với hắn, nhưng Chu thiên tử cũng không phải hạng người dễ dàng bỏ cuộc, làm sao có thể khiến hắn thoải mái thoát thân như vậy?

Lê quốc triệt đi vật tư trợ giúp, thì phá Hàn Ngụy là chuyện sớm muộn.

Một lời hứa hư vô mờ mịt làm sao sánh được với lãnh thổ thật

Bất quá…… Ta vẫn muốn nghe ý kiến của ngươi.

Bạch Kiếp than nhẹ một hơi: "bệ hạ lựa chọn thế nào cũng không có vấn đề gì, cho dù Cơ Động thật sự có tâm tư, chúng ta cũng sẽ gặp phải rất nhiều vấn đề, bất kể là biến pháp trong nội bộ Càn, hay là chinh phục đối với Ba nước Yến Ngụy Hàn, hoặc là Chu thiên tử đối với Cơ Động gây ra hạn chế.

Đại Càn ta có hùng sư trăm vạn, rõ ràng có thể dựa vào nắm đấm thật sự lấy được những thổ địa kia, cần gì phải cùng Cơ Động cái loại chuột nhắt hợp tác?Bệ hạ! Cho dù bệ hạ có quyết định gì, ta cũng ủng hộ bệ hạ!"

Được!

Doanh Vô Khuyết cười ha ha, trong lòng lại thầm than, Bạch ái phi nói chuyện thật dễ nghe.

Bạch Kiếp cười nói: "Dù sao Doanh Vô Kỵ muốn đi cường trảm Chu thiên tử, cho dù thất bại, chúng ta cũng chỉ là bị Doanh Vô Kỵ mê hoặc. dù sao chúng ta không cần gánh quá nhiều trách nhiệm.

Nghe thấy thế.

Lông mày Doanh Vô Khuyết cũng không khỏi nhíu nhíu.

Hắn nhìn Bạch Kiếp.

Lại nghĩ đến vị trí của Chu Thiên Tử.

Cảm giác giống như Càn thiên tử uy phong hơn một chút.

Thật muốn đem danh tiếng này đều nhường cho Doanh Vô Kỵ sao?

……

Mấy ngày sau.

Hạo Kinh.

Chu vương và chư vương vùng lân cận đều tới.

Mấy năm qua chiến hỏa lớn nhỏ không ngừng, ngay cả Bách gia thịnh hội cũng bởi vậy mà hủy bỏ, chỉ có hai học cung Lê Sở từng có vài lần mở thịnh hội

Bách gia thịnh hội còn như thế.

Chứ đừng nói đến các thịnh hội khác.

Cửu Châu tế lần này náo nhiệt chưa từng có, không ít dân chúng đều chờ mong Cửu Châu tế lần này có thể mang đến hòa bình cho Trung Nguyên.

Chỉ tiếc, một đám chư hầu vương chưa từng có giấc mộng như vậy.

Thiên hạ này chư quốc, thực lực đã tương đối không cân bằng, loại tình huống này tuyệt đối không phải ai đơn giản một câu nói liền có thể ngừng chiến, hiện giờ chín cái quốc gia, ít nhất phải tiêu diệt gần một nửa, chiến sự mới có thể ngừng.

Bên cạnh Chu vương cung, có một phủ đệ tương đối lớn.

Tuy rằng thoạt nhìn vô cùng mộc mạc, nhưng có thể ở bên cạnh vương cung có phủ đệ lớn như vậy, đã đủ nói rõ thân phận chủ nhân phủ đệ cao bao nhiêu rồi.

Đây chính là Chu Huề Vương phủ.

Đương nhiên.

Bây giờ là phủ Chu Huề Vương.

Tuy rằng bỏ hoang một đoạn thời gian, nhưng hôm nay Cơ Động lại ở trở về, Chu thiên tử cũng không nói gì.

Phủ đệ nhiều năm không có người quét dọn, không ít nơi đã tích thật dày tro bụi.

Chương 1195: Ai có thể làm vương phi của ta Chương 1195: Ai có thể làm vương phi của ta

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nam Cung Yến xắn tay áo, cười lau đi bụi bặm trên mặt đất.

Cơ Động khép sách lại, ấm áp cười nói: "Yến nhi vất vả rồi!

Nam Cung Yến hé miệng cười nói: "Làm việc cho Vương gia, ta không vất vả!

Cơ Động vỗ nhẹ mu bàn tay của nàng: "Ngày mai Cửu Châu tế, nàng trước nghỉ ngơi cho tốt một chút đi, cho dù ngày mai tình thế như thế nào, đều sẽ xuất hiện kết cấu mới, chúng ta phải chuẩn bị cho tốt"

Uh!

Nam Cung Yến gật gật đầu, liền cười chuẩn bị rời đi.

Cơ Động lại đột nhiên gọi nàng lại: "Yến nhi, nàng muốn làm vương phi không?

A!

Nam Cung Yến kinh hô một tiếng, xoay người lại, kích động đến không thể kiềm chế: "Vương gia, ta, ta có thể sao?"

Trong thiên hạ, trừ nàng ra, còn có ai có thể làm vương phi của ta?"

Nhưng ta……

Sắc mặt Nam Cung Yến có chút khó xử, mười ngón tay thon dài bất an khuấy động.

Đoạn quá khứ không chịu nổi kia, làm cho nàng cảm giác mình có chút không xứng với thân phận Vương phi này.

Cơ Động lại đứng dậy, cười ôm lấy thân thể của nàng, âm thanh rất ấm áp: “Nàng biết ta chưa bao giờ để ý cái này, cái danh phận này… Ta muốn cho, trừ phi nàng không muốn!”

Nam Cung Yến run rẩy một cái, chẳng biết từ lúc nào đã lệ rơi đầy mặt, vội vàng gật đầu nói: “Ta muốn! ta muốn! ta làm sao có thể cự tuyệt trở thành thê tử của Vương gia đây?”

Cơ Động khẽ hôn trán nàng một cái, khẽ cười nói: “Tốt lắm! Sau Cửu Châu tế, ta liền chọn ngày lành, cưới nàng! Nàng mau nghỉ ngơi đi, mấy ngày nay nhất định phải dưỡng sắc cho tốt

Uh!

Nam Cung Yến kích động gật gật đầu, liền rời khỏi thư phòng.

Bởi vì vui vẻ, bước đi đều có chút sôi nổi.

Cơ Động nhìn bóng lưng của nàng, khóe miệng lộ vẻ tươi cười.

Giờ này.

Trong phòng xuất hiện một cái bóng đen: “Giáo chủ vì sao bỗng nhiên đề xuất muốn cưới nàng?”

Bóng đen này không phải ai khác, chính là Cổ Nương.

Cơ Động cười nhạt: “Nếu hết thảy thuận lợi, ta liền muốn bắt tay vào việc nhường ngôi Doanh Việt, Doanh Việt toàn bộ đáp ứng điều kiện của ta, chính là ngày nhường ngôi của ta. Đến lúc đó Thánh Nhân chi tâm sụp đổ, ta còn có thể sống mấy ngày còn không biết, cũng không thể…… Để cho nàng cả đời vô danh vô phận.

Cổ Nương có chút khó hiểu: “Ngài thật sự nguyện ý đối đãi với nàng như thê tử?

Cơ Động mỉm cười: “Đây là khát khao cả đời của nàng, ta vì cái gì không thể thỏa mãn nguyện vọng của nàng?

Cổ Nương trầm mặc trong chốc lát: “Ngài đã tín nhiệm nàng như thế, nhưng vì sao rất nhiều chuyện đều gạt nàng?”

Cơ Động không trả lời, chỉ cười cười: “Sau này ngươi sẽ biết!

Được rồi!

Đúng lúc đó Cơ Động cảm giác ngực có chút nóng lên, liền lệnh Cổ Nương đóng cửa sổ lại, kích hoạt truyền tấn phù.

Hư ảnh của Chu Thiên Tử rất nhanh liền xuất hiện ở giữa không trung.

Hắn cau mày, thoạt nhìn có chút lo âu: “Lại phái tới một ít cao thủ!”

Cơ Động nhướng mày: “Bên cạnh ta cơ hồ tất cả cao thủ đều đã phái đến bên cạnh ngươi, còn chưa đủ?”

Không đủ!

Chu Thiên Tử trầm giọng nói: “Đem Cổ Nương cũng phái tới, tốt nhất ngươi cũng ở bên cạnh tẩm cung ta.

Cơ Động: “……

Hắn cũng có chút mơ hồ, chuyện này…… không đến mức đó chứ?

Chu Thiên Tử có chút phiền não: “Doanh Vô Kỵ cùng Triệu Ninh đều đã tiến vào Hạo Kinh!

Cơ Động bừng tỉnh đại ngộ.

Hắn cũng không nghĩ tới, giấc mộng kia cư nhiên để lại cho Chu thiên tử bóng ma lớn như vậy.

Thật sự là sợ mình bị Triệu Ninh cùng Doanh Vô Kỵ đâm chết!

Bất quá cũng đúng, thời điểm, hắn nằm mơ đã là cường giả Ngộ Thần Cảnh, cường giả như thế mộng cảnh làm sao có thể tràn lan như vậy?

Mặc kệ giấc mộng có thật hay không thì bản thân đều là mang theo ý nghĩa cảnh báo.

Trong mộng cảnh, lúc Chu thiên tử bị đâm, trên người còn mặc trang phục thiên tử.

Mà ngày mai.

Chính là ngày cuối cùng hắn làm Chu thiên tử.

Hơn nữa Triệu Ninh cùng Doanh Vô Kỵ cũng đích xác có động cơ ám sát hắn, tuy rằng Cơ Động không cảm thấy hai người này có động cơ, dù sao trước mặt chư vương thiên hạ cường sát Chu thiên tử thật sự quá mức thái quá.

Nhưng…… Cẩn thận vẫn hơn

Cơ Động cười đứng lên: "Cũng tốt, ta vào cung ngay".

Rất tốt!

Chu thiên tử hơi thở phào nhẹ nhõm một hơi: "Ngày mai ta đem ngươi cùng Doanh Vô Kỵ Triệu Ninh sắp xếp đến gần một chút, nếu bọn họ có dị động, ngươi cần phải ngăn cản bọn họ, nhất là Doanh Vô Kỵ!"

Không thành vấn đề!

Cơ Động lắc đầu, trực tiếp xua tan hư ảnh, sau đó bảo Cổ Nương chạy về phía vương cung.

……

Nơi đặt chân sứ đoàn Càn quốc.

Thật sao?

Doanh Vô Khuyết nhìn thám tử hỏi.

Thám tử nhanh chóng trả lời: "Xác thực, Triệu Ninh cùng Doanh Vô Kỵ vừa tới, Chu Huề Vương đã vào vương cung, trời sắp tối rồi, còn chưa ra.

Được!

Doanh Vô Khuyết lộ ra nụ cười hài lòng.

Bạch Kiếp có chút nghi hoặc: "Bệ hạ, sao thế?

Doanh Vô Khuyết cười lắc đầu: "Không có gì!

Hắn dù sao sẽ không nói, hắn phái rất nhiều người, cố ý ở Hạo Kinh đánh trống reo hò có liên quan đến tin tức Giấc mộng Chu Thiên tử.

Hiện tại người người Hạo Kinh đều đang đàm luận cái này, cũng không tin Chu thiên tử không lo âu.

Nhìn tình huống này xem.

Hẳn là thành công rồi.

Hy vọng ngày mai Cơ Động có thể biểu hiện khá hơn một chút, gắt gao ngăn cản Triệu Ninh cùng Doanh Vô Kỵ.

Ai cũng đừng nghĩ ngăn cản ta là nam nhân thật sự!

Chương 1196: Tập hợp toàn bộ quyền thế thiên hạ Chương 1196: Tập hợp toàn bộ quyền thế thiên hạ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hạo Kinh, quần vương tất tới.

Nơi này có thể nói là tập hợp toàn bộ quyền thế thiên hạ.

Mặc kệ ngày mai phát sinh chuyện gì, đều sẽ tạo thành ảnh hưởng cực lớn đối với kết cấu thiên hạ.

Chỉ là sau khi tới Hạo Kinh, chư vương trong thiên hạ đều ăn ý đóng cửa không ra, giống như không muốn trước Cửu Châu tế có bất kỳ trao đổi riêng tư nào.

Nhưng kỳ thật chuyện nên thương lượng đã sớm thương lượng qua.

Chuyện nên tra xét cũng đã tra xét qua.

Không lén gặp mặt, cũng bất quá là vì tỏ rõ lập trường mà thôi.

Tất cả mọi người mừng rỡ thanh nhàn.

Doanh Vô Kỵ cũng vậy.

Bản tôn hắn ở lại sứ quán Sở quốc, hóa thân lắc lư khắp nơi, dù sao cũng có vô ảnh và ẩn hình, ngoại trừ mấy Thánh Nhân và vài cường giả Ngộ Thần Cảnh đứng đầu, cơ bản sẽ không có ai sinh ra cảm giác gì với hắn.

Cho dù là mấy vị cao nhân kia, cũng phải ở vào tình huống toàn thần đề phòng, mới có thể phát hiện mình.

Bất quá……

Trong Thánh Nhân ngoại trừ Cơ Động điên cuồng, những người khác đều không thế nào rời núi.

Mà Cơ Động, hiện tại lại ở Chu vương cung không ra khỏi cửa.

Doanh Vô Khuyết cũng là cấp bậc này, bất quá bên người hắn có tai mắt của hắn là Bạch Kiếp, cũng không cần lăn tăn.

Lão lưu manh Doanh Việt cũng ở trong Lộc Lư kiếm phong kín.

Nói cách khác, ngoại trừ Chu vương cung, Doanh Vô Kỵ muốn đi đâu thì đi.

Hắn cũng là tịnh tâm tu luyện quá lâu có chút phiền, dứt khoát liền nhìn trộm xung quanh.

Tu vi cao.

Tùy hứng!

Ngày hôm nay đi dạo, thật đúng là thấy không ít trò hay.

Ví như Hàn Giả, Hàn Du, hai anh em trong giờ thời điểm mấu chốt này đều rơi vào nội đấu

Hàn Giả thì cho rằng nên quy thuận Cơ Động, bởi vì nếu không thì sớm muộn cũng bị Lê quốc hút khô máu

Hàn Du cho rằng nên làm tiểu đệ cho Lê quốc, bởi vì với thực lực hiện tại của Hàn Quốc, căn bản không thể lấy thân phận đồng minh ngồi ngang hàng với Cơ Động, nhất định sẽ làm cấp dưới cho Cơ Động giống như hai nước Ngô Viêm.

Quy thuận Lê quốc có thể sẽ làm bình dân, nhưng ít nhất gia thế còn, còn có thể bồi dưỡng ra nhân tài, có thể hưởng thụ cuộc sống.

Làm tiểu đệ Cơ Động, cho dù hắn cho ngươi giữ lại một ít đặc quyền, vẫn giống như bình dân, còn không bằng đi Lê quốc!

Hai anh em cãi nhau ầm ĩ.

Mặc dù cãi nhau dữ dội, nhưng hai anh em hắn là đều nhận thức được một việc, đó chính là… Hàn Quốc đã không còn năng lực làm một quốc gia độc lập hoàn toàn có ý nghĩa.

Hết cách, Hàn Quốc quá thảm.

Ngụy Quốc ngược lại khá hơn một chút.

Chỉ là Ngụy Hoàn tóc bạc đi không ít, sau khi tách ra, hắn có em rể La Yển lưu lại sổ tay biến pháp, Ngụy quốc biến

pháp cực kỳ nhanh chóng, cơ hồ không đi đường vòng, quốc lực một mực đang tăng lên.

Có thể nói, Ngụy quốc hiện tại là mạnh nhất trong ba nước Yến Ngụy Hàn.

Thực lực tổng hợp mạnh hơn trước khi thoát ly Lê quốc không ít.

Nhưng thời gian phát triển dù sao vẫn là quá ngắn, tiền tuyến đấu với Hổ Lang chi quốc không ngừng thiệt binh, trong nước không ngừng trưng binh, vẫn có áp lực không nhỏ.

Về phần Yến quốc, tương đương với phiên bản giảm áp của Hàn Quốc, bởi vì thực lực bản thân tương đối mạnh, đối thủ đối mặt cũng tương đối yếu, nhưng dưới thế cục lớn, thì việc Yến quốc có sống sót được hay không còn chưa biết

Toàn bộ Yến quốc sứ quán, đều đang thảo luận như thế nào mới có thể cùng Cơ Động kết liên minh một cách ngang hàng, hơn nữa bảo lưu chính mình thể chế quốc gia, dù sao bọn họ biến pháp đã có một đoạn thời gian, hiệu quả cũng tạm được, cũng không cần thiết đi theo con đường như Ngô Viêm.

Nghe được Doanh Vô Kỵ ở chỗ tối cười không ngừng.

Cơ Động dã tâm bừng bừng thu các ngươi vào liên minh, chính là vì con đường Thánh Nhân dị dạng của hắn, các ngươi vào liên minh còn muốn bảo trì thể chế của mình?

Cái này khác gì chơi gái không mất tiền?

Cười ẻ.

Các quốc gia khác lại dạo qua một vòng, hắn cuối cùng đi tới sứ quán Ngô quốc, chuẩn bị cùng Ngô Đan ôn chuyện, ngay trước 1 ngày thọ nguyên của Ngô Liệt hao hết, Ngô quốc dưới sự lo liệu của Cơ Động cùng Ngô Liệt, mời lão Ngô

vương làm thái thượng vương, Ngô Đan cứ như vậy được nâng lên vị trí Ngô vương.

Lão Ngô Vương tuy rằng không phải rất tình nguyện, nhưng cũng không có quá mức kháng cự, bởi vì sản nghiệp hạch tâm của Ngô quốc đều ở trong tay Ngô Đan, vị trí Ngô vương cũng đã nhất định phải thấp hơn nửa cấp Cơ Động, Ngô vương này ở trước mặt thật đúng là không có ý nghĩa gì.

Sau khi Ngô Đan kế nhiệm vị trí Ngô Vương, lập tức thay đổi phương hướng, rất nhanh trở thành trung tâm công trình của liên minh Ngô Viêm, ngoại trừ nông nghiệp và quân đội, tất cả lực chú ý đều đặt vào công trình, ngay cả triều thần cũng cắt xén hơn phân nửa, do thợ thủ công đứng đầu đảm nhiệm.

Điều này cũng dẫn đến đại bộ phận thợ thủ công Liên minh Ngô Viêm đều đi theo Cơ Động tới, nhưng nguyện ý đi Viêm quốc nhậm chức cơ bản không có mấy người, bởi vì chỉ có ở Ngô quốc mới có thể đạt được địa vị cao hơn.

Cho nên nói, Viêm Quốc muốn xây dựng công trình, không có Ngô Quốc gật đầu đồng ý, sẽ tiến hành vô cùng không thuận lợi.

Đối với loại tình cảnh này, Viêm Quốc vẫn cực kỳ khó chịu.

Nhưng Ngô quốc vẫn biểu hiện rất phối hợp, cho nên Viêm quốc cũng không có gì để nói, tìm Cơ Động phản ứng vài lần, không có được hồi âm tử tế nên liền để kệ.

Doanh Vô Kỵ nhìn Ngô Đan một cái, không khỏi có chút cảm khái.

Giờ phút này Ngô Đan thân mặc vương bào, tuy rằng vẫn là hình tượng hắc tráng chắc chắn kia, nhưng đã không còn bộ dáng ngây ngô lúc trước, khí độ cả người đều trầm ổn hơn rất nhiều.

Chậc!

Ngô Đan trưởng thành thật đúng là nhanh.

Bất quá Doanh Vô Kỵ cũng không lập tức hiện thân.

Bởi vì trong phòng còn có một thanh niên khác.

Chương 1197: Cam tâm trở thành kiếm linh Chương 1197: Cam tâm trở thành kiếm linh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Người nọ một thân hỏa hồng sắc vương bào, cũng là một người quen cũ.

Cơ Túc.

Tên chơi gái ba hơi thở hôm nay cũng đã kế nhiệm Viêm Vương, trên chiến trường ma luyện vài năm, khí chất trên người hắn hung hãn không ít.

Hắn dựa vào tài nguyên của Cơ Động, đã mạnh mẽ đột phá Binh Nhân Cảnh, nhưng Chúc Dung Kiếm cũng chưa dung nhập vào trong thân thể, ngược lại là treo ở bên hông, thân kiếm bạo liệt mà linh động, nghiễm nhiên đã có điềm báo sinh ra kiếm linh.

Chậc!

Doanh Vô Kỵ nhướng mày, lão Viêm Vương truyền ngôi chưa được mấy ngày đã chết bệnh, kết hợp với những gì Cơ Túc đã trải qua……

Chỉ sợ đi theo con đường giống Doanh Vô Khuyết, chỉ bất quá lão Viêm Vương hẳn là cam tâm tình nguyện trở thành kiếm linh.

Là thật cam lòng!

Bất quá Cơ Túc đeo kiếm bên hông, thái độ này cũng không tính là hữu hảo.

Cơ Túc vẻ mặt có chút nghiêm túc: “Sau ngày mai, họ Cơ có hi vọng chính thức hợp tông, tông chủ mang đến nhiều công tượng như vậy, ngươi không thể tất cả đều lưu lại Ngô quốc. Ngô Viêm hai nước là thành viên kiên cố nhất của tông chủ, Viêm quốc sẽ không làm gì Ngô quốc.”

Nhưng Yến Ngụy Hàn sẽ cam tâm để các ngươi nắm giữ mạch máu sao?

Đến lúc đó nếu xảy ra mâu thuẫn nội bộ, Ngô quốc ngươi cũng không nhất định có thể chịu đựng được.

Cho nên nói…… Chia cho chúng ta một chút, sau này xảy ra vấn đề, ta còn có thể đứng ở một bên với ngươi.

Ta ngược lại muốn chia cho ngươi một ít.

Ở Ngô quốc chúng ta, thợ thủ công có thể vào triều làm quan, hưởng thụ đãi ngộ cao nhất, hơn nữa còn có vô số đồ đệ nguyện ý học, ai nguyện ý đi Viêm quốc các ngươi làm hạ nhân?”

Cơ Túc có chút bực bội: “Cho nên ngươi nhanh chóng sửa lại quan chế dị dạng của các ngươi, một triều đình to như vậy, tràn đầy đều là thợ thủ công, cái này thành thể thống gì!?”

Sao?

Ngô quốc chúng ta tiểu môn tiểu hộ, nếu không nhiều văn nhân làm quan như vậy, quan chế này cũng là tông chủ cho phép, ngươi nếu là bất mãn, đại khái có thể đi tìm tông chủ!”

Sắc mặt Cơ Túc có chút khó coi, hắn tìm Cơ Động không chỉ một lần, nhưng vô dụng!

Cơ Túc hừ một tiếng: “Nói như vậy! Sau này ngươi hạ quyết tâm đồng thời đối mặt với Viêm Yến Ngụy Hàn?

Đừng uy hiếp ta!

Ngô Đan cũng toát ra vài phần tức giận: “Có bản lĩnh thì các ngươi trực tiếp động thủ với chúng ta? Uy hiếp nếu hữu dụng, còn muốn đao kiếm làm gì? Ngô quốc chúng ta suy yếu trăm năm, còn có thể dựa vào ý chí sống đến bây giờ. Như thế nào, hiện tại liên minh ngược lại còn phải quỳ trước Viêm quốc các ngươi?

Ngươi không phải thích phái người ám sát ta sao, lần này ta ngồi ở trước mặt ngươi, cho ngươi cơ hội tự tay giết ta.”

Lại đây!

Giết ta đi!

Cơ Túc đương nhiên không dám giết hắn, người biết hắn đến sứ quán Ngô quốc người cũng không ít, ngày mai đối với Cơ Động lại là một ngày cực kỳ trọng yếu, hiện tại động thủ thật có chút manh động. Liền lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái, liền trực tiếp đứng dậy.

A…… Vậy đến lúc đó ngươi đừng hối hận!

Nói rồi.

Trực tiếp phất tay áo rời đi.

Mẹ nó!

Ngô Đan mắng một câu, hơi có chút ảo não xoa xoa đầu.

Lo cái gì chứ?

Trong không khí vang lên một âm thanh.

Ngô Đan theo bản năng hồi đáp: “Yến Ngụy Hàn thật muốn gia nhập liên minh, chỉ sợ cuộc sống của ta thật khổ sở…… Ai?

Hắn sửng sốt một chút.

Đằng hắng một tiếng rồi đứng lên, kích động tìm kiếm xung quanh: “Ô Kê ca?

Doanh Vô Kỵ lúc này mới hiện thân, nhàn nhã ngồi xuống cười hì hì đánh giá hắn: "Ngô quốc hiện tại mạnh, năng lực công nghiệp cũng sắp vượt qua Lê quốc rồi."

Ngô Đan vui mừng vô cùng, hưng phấn rót cho hắn một chén rượu, có chút tự đắc nói: "Còn không phải từ chỗ huynh mang theo nhiều đồ đi sao?

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Cơ Động liền thuận theo ngươi?

Hắn không theo cũng không được!

Ngô Đan bĩu môi: "Công tượng sùng bái hắn tuy rằng nhiều, nhưng công tượng uyên bác nhất trâu bò nhất là của bản thân ta, không ít thứ cốt lõi đều ở trong tay ta, hắn cũng không dám ép ta làm cái gì. Hơn nữa ta đã đủ phối hợp, hắn còn muốn ta thế nào?

Chỉ là…… nếu như Yến Ngụy Hàn thật sự dung hợp vào, lực lượng thủ hạ của Cơ Động đủ mạnh, có thể sẽ không cần ba quả táo này nữa.

Nhìn bộ dạng này của hắn.

Doanh Vô Kỵ cười an ủi: "Yên tâm, sẽ không dễ dàng như vậy. Tóm lại, hạch tâm công nghiệp này ngươi vẫn phải nắm chắc, đây mới là gốc rễ Ngô quốc các ngươi đặt chân. Về sau ta còn trông cậy vào huynh đệ đồng lòng, cùng sáng lập thịnh thế!

Có những lời này của ngươi ta liền yên tâm. Bất quá……

Ngô Đan có chút nghi ngờ: "Ta đây về sau rốt cuộc là cùng Lê quốc hợp tác, hay là cùng Sở quốc hợp tác? Ô Kê ca ngươi cùng Lê quốc rốt cuộc là tình huống như thế nào…… Chuyện kia phát sinh thời điểm, ta mẹ nó người đều choáng váng, hiện tại đều mơ mơ màng màng."

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: “Cái này ngươi trước không cần lo, dù sao ngươi nghe ta chỉ huy là được, ta nhất định sẽ không để cho ngươi chịu thiệt. Đúng rồi, cái chuyện ám sát kia là thế nào?”

Ngô Đan a một tiếng: “Cũng chỉ có vậy thôi! Cơ Túc muốn phá hư quan chế Ngô quốc chúng ta, Cơ Động giúp ta đánh bại Ngô Khúc nhưng không giết hắn, phỏng chừng cũng là vì để cảnh cáo ta, người ám sát ta không ít, phỏng chừng đều là Cơ Túc cùng Ngô Khúc phái tới, bất quá đều là gà đất chó sành. Cao thủ Ngô quốc đều ở bên cạnh ta, căn bản không đáng lo……

Vậy là tốt rồi!

Doanh Vô Kỵ hài lòng đứng lên: “Ngươi an tâm phát dục là được, chuyện khác ta giúp ngươi xử lý.

Ngô Đan có chút không nỡ: “Đi rồi sao? Rượu còn chưa uống hết!

Chờ sau này đoàn tụ, có rất nhiều thời gian uống rượu.

Doanh Vô Kỵ cười cười, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, thuận tiện đem chén lưu ly cất vào trong ngực: “Ly rượu không tệ, ta cất giữ!”

Dứt lời, liền trực tiếp biến mất ở trong không khí.

Chương 1198: Một tên vô tình Chương 1198: Một tên vô tình

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngô Đan mắng chửi đĩnh đạc nói: “Mẹ nó! Uống rượu xong liền đi, thật sự là tên vô tình a!

Nhưng kỳ thật Doanh Vô Kỵ cũng không đi.

Mà là đi tới góc phòng.

Nơi này ở bên ngoài xem ra một bóng người cũng không có, nhưng kỳ thật có một siêu cấp cao thủ đang đứng.

Chị vợ?

Doanh Vô Kỵ truyền âm nói.

Có!

Tình hình nước Ngô thế nào?

"Ám sát Ngô Đan cao thủ cũng không ít, chân chính có uy hiếp đều bị ta giải quyết, bỏ qua đều là tạp ngư, hắn còn tưởng rằng Ngô quốc cao thủ toàn bộ giúp hắn ngăn lại, ngây thơ!"

Ngươi không bị phát hiện chứ?

Ngô vương thất bí mật giải quyết sát thủ, ta cũng vậy, người ngoài không biết ai bị ai giết.

Được!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, trầm tư một hồi nói: "Ngày mai theo ta giết một người!"

Ai?

Chu thiên tử!

Không thành vấn đề!

Ngày mai gặp lại!

Được!

Nhận được câu trả lời khẳng định.

Doanh Vô Kỵ lần này thật sự rời khỏi Ngô quốc sứ quán.

Lý Thải Đàm tuy rằng còn chưa đột phá Ngộ Thần Cảnh, nhưng tu vi đột nhiên tiến mạnh, Hỗn Nguyên chân khí hùng hậu, ngay cả chính hắn cũng cảm thán.

Loại đại sát khí này chỉ cần vừa xuất hiện, tuyệt đối có thể khởi tác dụng cực lớn.

……

Ngày hôm sau.

Cửu Châu tế đúng hạn cử hành.

Chư vương trong thiên hạ ngồi xuống, số ghế cũng đã cho thấy thực lực của các quốc gia, chỉ là Chu thiên tử có chút muốn gây sự, sắp xếp cho Doanh Vô Kỵ một chỗ ngồi, cố ý chơi Sở Vương, bất quá bị Doanh Vô Kỵ một cước đá.

Cứ như vậy đứng ở phía sau Mễ Đạc.

Cơ Động quay đầu lại nhìn Doanh Vô Kỵ một cái, lại nhìn Triệu Ninh cách đó không xa, khóe miệng lộ ra ý cười nhè nhẹ, sân bãi là hắn tự tay bố trí, chuyên môn dùng để phòng Doanh Vô Kỵ, bố trí trận pháp có thể tương tác với hư không, triệt để loại trừ khả năng Doanh Vô Kỵ hóa thân ẩn núp hư không tiếp cận Chu thiên tử.

Cho nên nói, Doanh Vô Kỵ mặc dù thật sự muốn động thủ, cũng chỉ có một con đường cường sát trước mặt mọi người.

Cường sát?

Nghĩ nhiều quá.

Cơ Động đã nghiên cứu Doanh Vô Kỵ rất lâu, đối với thực lực của đồng minh kiêm đối thủ này có nhận thức rất rõ ràng.

Mạnh đến thái quá.

Nhưng chỉ cần không tới Thánh Nhân cảnh, liền tất nhiên sẽ yếu hơn mình.

Đánh chết Doanh Vô Kỵ là vọng ngôn, bất quá ngăn cản hắn một chút cũng không khó.

Nhìn ta làm gì?

Doanh Vô Kỵ có chút khó chịu.

Cơ Động cười ấm áp: "Chỉ là đã lâu không gặp, sau hôm nay muốn mời Doanh huynh đệ nâng cốc ngôn hoan.

Dù sao Cửu Châu tế sau nhất định phải ăn tiệc, đến lúc đó ta quản rượu, không đến chính là chó!"

Cơ Động: "……

Nhất định phải ăn tiệc?

Tự tin như vậy?

Hắn nhìn lướt qua phía sau Doanh Vô Kỵ, thời điểm nhìn thấy Doanh Thập Tam, đồng tử hơi ngưng tụ, bất quá cũng không có cái gì lo âu.

Cường giả thiên hạ, có thể lọt vào mắt hắn căn bản không có bao nhiêu, phần lớn đều họ Doanh, nếu thật sự cùng nhau ra tay, hắn thật đúng là có chút ngăn không được.

Chỉ tiếc……

Doanh Vô Khuyết là người của ta!

Hôm nay ổn rồi!

Cho dù Lê Sở Tề cùng ra tay, Cơ Động cũng có bảy phần nắm chắc đem bọn họ trấn áp xuống, hiện giờ Nhân tộc vũ lực đệ nhất nhân, cũng không phải là nói mà thôi.

Bất quá……

Dúng lúc này.

Keng!

Một hồi chuông vang lên, Cửu Châu tế chính thức bắt đầu.

Giống như Cửu Châu tế ngày xưa, Chu thiên tử dẫn chư vương cầu phúc Cửu Châu đại địa mưa thuận gió hòa.

Bên trong có rất nhiều lễ nghi phiền phức, bất quá vị trí đứng sắp xếp rất có dụng ý, vị trí của Cơ Động vẫn luôn cách Doanh Vô Kỵ cùng Triệu Ninh cực gần.

Lễ xong.

Đã tới giờ Thân.

Theo 9 tiếng chuông vang lên, phân đoạn Cửu Châu Tế thông thường đã hạ màn.

Chu thiên tử cùng Cơ Động đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra vẫn là lo lắng nhiều, nghi thức nhường ngôi kế tiếp, Cơ Động ngay tại bên cạnh Chu thiên tử, này ai còn có thể động thủ?

Chư vị!

Chu thiên tử rốt cục mở miệng nói: "Hôm nay Cửu Châu đại địa ca múa mừng cảnh thái bình, các quốc gia Trung Nguyên phồn vinh, ngay cả hai nước Ngô Viêm luôn luôn tích bần tích nhược cũng thành một mảnh đất màu mỡ. Cô là thiên tử, biết điều này rất an ủi, rồi lại cảm giác áy náy sâu sắc, công trạng thái bình thịnh thế không cô đơn này, mỗi lần nghĩ đến, trằn trọc xoay người, đêm không ngủ được.

Cô, không phụ danh thiên tử.

Cho nên hôm nay muốn chọn hiền lương lấy thiện……

Chờ một chút!

Một âm thanh vang dội cắt đứt lời Chu Thiên Tử nói.

Mọi người ở đây đồng loạt cả kinh, trái tim dường như cũng nhảy nhót nửa nhịp.

Đồng tử Cơ Động co rụt lại, chỉ là trong nháy mắt liền tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, hắn làm sao cũng không nghĩ tới, Doanh Vô Kỵ cư nhiên thật đúng là dám ra tay.

Hắn trầm giọng nói: “Doanh Vô Kỵ! Hôm nay là đại điển thiên tử nhường ngôi, có lời gì, ngươi giữ lại rồi nói!

Đại điển nhường ngôi?

Doanh Vô Kỵ cười đứng dậy: “Chẳng lẽ nhường ngôi, loạn thế thiên tử này có thể thoát tội mà chạy sao?”

Loạn thế thiên tử?

Thoát tội mà chạy?

Hiện trường nhất thời xôn xao, trở nên vô cùng rối loạn, manh mối của Chuyên Húc Ấn Viêm Quốc không ít người đều phát hiện, nhưng ai cũng không nghĩ tới thật đúng là dám có người chủ động nhắc tới chuyện này.

Đây là…… Tìm được chứng cứ thật?

Chu thiên tử cũng hoảng sợ, theo bản năng lui về phía sau một bước, nếu thật sự trước mặt mọi người lấy ra chứng cứ thực, mình sợ rằng phải chịu không nổi.

“Ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không, nói xấu đương kim thiên tử, ngươi có biết hậu quả của chuyện này không?”

Đương nhiên biết!

Doanh Vô Kỵ cười đáp “Chuyện liên quan đến danh dự cộng chủ, Doanh Mỗ làm sao dám nói bừa, mang chứng cứ Thiên tử thông đồng với yêu quái ra đây”

Vừa dứt lời.

Xa xa có một đội thị vệ nước Sở áp giải một xà yêu đến.

Chương 1199: Sát khí ẩn hiện Chương 1199: Sát khí ẩn hiện

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng cùng lúc đó, âm thanh đao kiếm ra khỏi vỏ ở hiện trường nổi lên bốn phía.

Bội kiếm bên hông Hàn Giả đã ra khỏi vỏ, cùng rút kiếm còn có một đám tinh nhuệ Hàn Quốc đi theo.

Thiên tử chính là cộng chủ thiên hạ, làm sao có thể làm ra chuyện thông yêu! Kẻ trộm dám bịa đặt chứng cớ nói xấu Thiên tử, đáng giết!

Lời này vừa nói ra.

Trên sân lập tức sát khí ẩn hiện.

Các quốc gia họ Cơ mỗi người đều vẻ mặt nghiêm nghị, nếu chứng cứ thông yêu này thật sự lấy ra, đối với bọn họ mà nói chính là thiên đại bất lợi.

Vô số binh khí nhắm ngay vệ đội áp giải xà yêu của Sở quốc, chỉ cần bọn họ dám tiến lên, liền xông vào bầm thây bọn họ

Ta xem ai dám ra tay!

Doanh Vô Kỵ tung người nhảy lên, trực tiếp rơi vào trước người mọi người, lúc rơi xuống đất trên người đã xuất hiện trọng giáp cùng trường thương, trong mắt có thể nhìn thấy, tất cả mọi người nhịn không được thân hình run lên, nhớ lại cảnh tượng đêm Đại chiến bình yêu, đều có chút bắp chân run rẩy, ai dám khinh ngôn cùng Doanh Vô Kỵ đối địch?

Cơ Động và Chu Thiên Tử liếc nhau, đều thấy được sự kinh nghi trong mắt đối phương.

Bọn họ cùng Yêu tộc tiếp xúc cực kỳ bí ẩn, làm sao có thể……

Nhất định là lôi ra một xà yêu, để nó hồ ngôn loạn ngữ làm nhân chứng!

Cơ Động cười hai tiếng, đứng lên: "Doanh tướng quân chớ nên kích động, nói vậy ngươi cũng là bị yêu nhân mê hoặc, chuyện này nhất định có gì đó hiểu lầm…"

Doanh Vô Kỵ trực tiếp ngắt lời: "Có hiểu lầm hay không, chẳng lẽ không nên đợi đến khi xem qua chứng cứ trước mới có thể cho ra kết luận sao?

Đúng vậy!

Lúc này có người đáp ứng.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, phát hiện quân vương ba nhà Lê Sở Tề đều đứng lên.

Triệu Ninh chậm rãi nói: "Có phải hiểu lầm hay không, phải xem qua chứng cứ mới biết được.

Cơ Động sắc mặt cứng đờ một chút, quả nhiên là dự mưu tốt, hắn tuy rằng như trước không cảm thấy Doanh Vô Kỵ có chứng cớ

Chỉ là

Nơi này cũng không phải có lời của hắn.

Ba nhà Lê Sở Tề cũng không phải là tiểu quốc, mặt mũi của hắn cũng không lớn đến mức đem quân vương ba nước đều trở thành cấp dưới quát lớn.

Chỉ là chính là tiểu yêu, bụng dạ khó lường, loại yêu ngôn này làm sao có thể làm cho người ta tin tưởng?"

"Ai nói ta muốn cho hắn làm nhân chứng?"

Doanh Vô Kỵ cười to một tiếng, trực tiếp rút Hàm Quang Kiếm chém xuống đầu xà yêu kia.

Tất cả mọi người đều bị hắn làm cho sợ ngây người.

Sau một khắc, trận pháp màu đen trong nháy mắt thành hình, trong nháy mắt liền đem đầu rắn nghiền thành bột mịn,

hiện ra một luồng xà hồn ngưng thực.

Xà Hồn liều mạng giãy dụa, thoạt nhìn vô cùng thống khổ.

Người biết hàng không khỏi kinh hô: “Sưu hồn đại trận!

trí nhớ trong sưu hồn đại trận này không chấp nhận được nửa điểm bóp méo, cái này cũng không thể nói dối?”

Cơ Động: “……

Mọi người họ Cơ hai mặt nhìn nhau, vừa rồi bọn họ động thủ còn có thể tìm được lý do.

Hiện tại động thủ, vậy thật đúng là có tật giật mình.

Bọn họ có chút mê mang, không khỏi nhìn về phía Chu thiên tử, lại phát hiện Chu thiên tử còn mê mang.

Liền chỉ có thể nhìn về phía Xà Hồn.

Mà lúc này, xà hồn đang từng tia từng tia bị rút ra.

Rất nhanh đã hình thành một hình ảnh.

Vô cùng rõ ràng.

Vô cùng cụ thể.

Trên sân nhất thời vang lên từng đợt kinh hô.

Xác Côn Bằng!

Cảnh tượng trong hình, chính là thi thể Côn Bằng mà cao thủ Nhân tộc đã từng đi qua, mà chủ nhân của tầm mắt, cũng chính là xà yêu này, giống như đang mượn yêu huyết trì tu luyện.

Sau đó một con giao yêu tìm được xà yêu, nói có một nhiệm vụ trọng yếu cần trực thủ, nhưng hắn lập tức muốn đột phá, cần xà yêu thay hắn trực thủ.

Trên sân lúc này có người nhắc tới.

Con Giao Yêu này từng xuất hiện trong Đại Yêu Triều, bị ba cường giả Binh Nhân Cảnh bọn họ giết chết.

Cái thuyết pháp này lúc này liền chiếm được xác minh, cộng thêm trong hình ảnh vô cùng chân thật tình huống, đã không có người hoài nghi tính chân thật của hình ảnh này.

Ngay cả Chu thiên tử cũng có chút tin tưởng.

Bất quá hắn không có khẩn trương, ngược lại yên lòng.

Bởi vì hắn cùng Yêu tộc tiếp xúc là một chọi một, căn bản không có cùng yêu khác có bất kỳ tiếp xúc, mặc dù xà yêu này thật sự nói ra ít tin vỉa hè, hắn cũng có thể phản bác: xà yêu này chính là Yêu tộc cố ý đưa tới cho Nhân tộc sưu hồn, vì chính là khơi mào Nhân tộc nội loạn.

Vạn chúng chú mục.

Xà yêu theo đường, một đường hướng đầu Côn Bằng chạy tới, trong lúc đi ngang qua không ít địa phương, đều làm cho người đi qua Xác Côn Bằng cảm giác được vô cùng chân thật.

Thậm chí sẽ phát ra cảm khái, hóa ra nơi đó là thế này!

Khóe miệng Chu Thiên Tử không khỏi lộ ra vẻ tươi cười……

Xem ra quả nhiên là tin đồn thất thiệt.

Ta cùng Yêu tộc tiếp xúc, căn bản cũng không phải là ở não bộ Côn Bằng.

Nhưng ngay sau đó.

Một màn làm cho hắn mở rộng tầm mắt liền xuất hiện.

Xà yêu này vốn nên trực thủ, nhưng hắn sinh lòng hiếu kỳ lẻn vào bên trong, hơn nữa còn thật thấy được một người đang cùng Hoàng Nữ mưu đồ bí mật cái gì.

Thiên tử!

Người kia là thiên tử!

Thì ra thiên tử thật sự thông yêu!

Đối diện hắn chính là Hoàng Nữ!

Hiện trường kinh hô liên tục, mọi người họ Cơ nhất thời một trận khủng hoảng.

Chu thiên tử người choáng váng, chỉ muốn hô to một tiếng: Đây hoàn toàn là bịa đặt! Nơi ta nói chuyện không ở trong đầu Côn Bằng! Cùng ta nói chuyện cũng không phải Hoàng Nữ, mà là Bạch Hạc Yêu Vương!

Nhưng loại lời này, làm sao mới có thể nói ra miệng?

Hoang đường!

Quả thực hoang đường!

Chương 1200: Bịa đặt trí nhớ Chương 1200: Bịa đặt trí nhớ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chu Thiên Tử tức giận: "Ký ức này quả thực là bịa đặt lung tung!

Doanh Vô Kỵ quát lớn một tiếng: "Ngươi mới hoang đường! Trí nhớ như thế nào mới có thể bịa đặt lung tung? Thi thể Côn Bằng này, tinh nhuệ các quốc gia đều tự mình đi qua. Hoàng Nữ Yêu Vương kia, chư vị cũng đều tận mắt thấy! Chu Huề Vương vì đại nghĩa Nhân tộc, thậm chí còn đấu với Hoàng Nữ mấy canh giờ, chúng ta làm sao có thể nhận lầm, có đúng hay không Chu Huề Vương?

Cơ Động: "……

Trong lúc nhất thời, hắn cũng không kịp phản ứng đây đến tột cùng là tình huống gì.

Nhưng Doanh Vô Kỵ rõ ràng không có ý định cho hắn thời gian phản ứng: "Chư vị! thiên tử vô đạo, Chu vương thất càng

là đã nát đến tận xương tủy, loạn thế thiên tử như thế, Họa tộc vương triều, còn có ý nghĩa gì tồn?

Hắn biết, Chu thiên tử nhất định là mộng bức.

Nhìn bộ dáng hết đường chối cãi của Chu thiên tử, hắn cảm giác bịa đặt chứng cứ vu hãm người thật đáng sợ.

Cũng may mình là người vu cáo hãm hại người khác.

Giết!

Ba nhà Lê Sở Tề đã sớm chuẩn bị xong, vô số cao thủ trong nháy mắt phóng về phía Chu thiên tử.

Vừa nhìn chính là dự mưu qua.

Nhưng hiện tại bọn họ cũng mặc kệ dự mưu hay không dự mưu.

Chính là giết!

Các quốc gia họ Cơ mặc dù có chút bối rối, không nghĩ tới hôm nay cư nhiên sẽ phát sinh chuyện như vậy, nhưng phản ứng của bọn họ cực nhanh, trong nháy mắt liền ngăn lại, phối hợp với vệ đội trực thuộc Chu vương thất Hạo Kinh, thanh thế to lớn đến mức làm cho người ta hít thở không thông.

Nhưng trong nháy mắt này.

Uỳnh!

Hỗn Nguyên chân khí mênh mông như tuyết lở, từ trên trời giáng xuống ép mọi người cơ hồ không thẳng nổi thắt lưng, thanh thế vốn to lớn của vệ đội trực thuộc trong nháy mắt bị tuyết lở bao phủ.

Nhưng dù vậy, bọn họ vẫn ngăn cản cao thủ ba nhà Lê Sở Tề ở bên ngoài.

Mà trước đó.

Cơ Động đã vững vàng phong tỏa Doanh Vô Kỵ, Triệu Ninh và Doanh Thập Tam cường sát Chu thiên tử.

Binh lính giáp đen đã sớm bày trận, cho dù Doanh Vô Kỵ có bản lĩnh to lớn, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có khả năng vượt qua.

Hắn quát to một tiếng: "Đều dừng tay cho ta, trí nhớ yêu xà nhớ có vấn đề, các ngươi là muốn tạo phản sao?"

A!

Doanh Vô Kỵ lập tức ngăn một kiếm của Cơ Động, cười lạnh một tiếng: "Ngay từ đầu không có ai phát hiện vấn đề, sau khi xuất hiện chứng cứ phạm tội Chu thiên tử mới có vấn đề. Chẳng lẽ có vấn đề hay không, là căn cứ quyết định lợi hại đối với Chu thiên tử? Chư vị, giết loạn thế thiên tử!"

Tiếng giết chóc càng lúc càng mãnh liệt.

Cơ Động lại căn bản không hoảng hốt, dù sao bọn họ có ưu thế sân nhà, lại có Doanh Vô Khuyết hỗ trợ, làm sao có thể……

Chờ đã!

Cơ Động đột nhiên phát hiện không ổn.

Bởi vì đám súc sinh họ Doanh ở Càn quốc lại… đang tàn sát cao thủ họ Cơ.

Hắn muốn điên rồi: "Doanh Vô Khuyết! Rốt cuộc ngươi đang làm gì?

làm gì?

Doanh Vô Khuyết cười ha ha, kình kiếm dựng lên: "Đương nhiên là nam nhân thật sự rồi!

Nói rồi.

Trực tiếp bạo khởi nhằm phía Chu thiên tử muốn chạy trốn.

Cơ Động: “???

Hắn muốn tức đến choáng váng.

Nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, tiếng cười có chút thê lương: “Tốt lắm! không nghĩ tới Doanh Vô Khuyết đều bị ngươi xúi giục, nhưng ngươi cảm thấy Doanh Vô Khuyết có thể phá vỡ pháp trận bên cạnh thiên tử…”

Rầm rầm……

Doanh Vô Khuyết không biết từ nơi nào lấy ra chí bảo Lê quốc Phá Trận Chương, đem pháp trận xung quanh Chu thiên tử gõ vỡ vụn.

Chu thiên tử cả người đều tê dại, cực độ sợ hãi, giơ kiếm thiên tử đâm Doanh Vô Khuyết.

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Thân ngoại hóa thân Doanh Vô Khuyết chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện ở phía sau hắn.

Trực tiếp từ hậu đình đâm xuyên qua bụng dưới.

Mà Doanh Vô Khuyết, nhìn ánh mắt khiếp sợ của vô số cao thủ tại hiện trường, cảm giác được một cỗ mãnh liệt thỏa mãn đến mức khiến cả người hắn phát run.

Một giây sau.

Hắn giống như hiểu được ảo diệu của câu nói kia của Doanh Vô Kỵ.

Tư vị Càn thiên tử, so với nam nhân bình thường mạnh hơn gấp trăm lần!

Ha ha ha!

Càn thiên tử ta, quản ngươi cái gì Cơ Động, quản ngươi cái gì Doanh Vô Kỵ?

Không phải đều chỉ có thể ở bên cạnh trợn mắt há hốc mồm?

Hiện tại ai mới là thiên hạ đệ nhất nam nhân chân chính?

Phù phù!

Chu Thiên Tử ngã xuống đất.

Đây là vị Chu thiên tử thứ hai bị giết sau Chu U Vương.

Nhưng……

Doanh Vô Khuyết cảm giác có chút không đúng, Chu thiên tử này hình như có chút yếu, Ngộ Thần Cảnh đâu?

Chết tiệt!

Hàng giả!

Cơ Động sắc mặt khó coi: "Phế vật! Cư nhiên là thế thân!

Chu thiên tử đã bị giết ngay trước mặt mọi người, cho dù là thế thân, mọi người cũng sẽ cảm thấy đây là bản tôn của hắn, người chạy trốn mới là thế thân. Chu vương triều… không còn!"

Cơ Động: "???

Doanh Vô Kỵ thu hồi kiếm, cười vỗ vỗ bả vai hắn: "Ngươi không đi tìm sao?"

Cơ Động hừ lạnh một tiếng, không nói gì, vừa rồi hắn đã truyền âm cho Cổ Nương.

Việc khẩn cấp.

Là để cho mọi người ở đây tin tưởng đây là một thế thân.

Đến lúc đó đem chân thân Chu thiên tử đưa tới, hết thảy đều có hi vọng.

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Ngươi chẳng lẽ không tò mò thân ngoại hóa thân của ta đi đâu sao?"

Đồng tử Cơ Động co rụt lại: “Đi đâu rồi?

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: “Đi giết thế thân!

Cơ Động: “……

Doanh Vô Kỵ cười đánh giá hắn: “Ngươi có phải hay không đã sớm biết đây là khôi lỗi thế thân?

Đồng tử Cơ Động giật giật”!!!

…….

Chương 1201: Khôi lỗi thế thân Chương 1201: Khôi lỗi thế thân

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngươi có phải đã sớm biết đây là khôi lỗi thế thân hay không?

Một câu này, trực tiếp làm cho Cơ Động đều trầm mặc.

Hôm nay là ngày cuối cùng Chu thiên tử ứng sấm, hắn đương nhiên biết Chu thiên tử sợ hãi cỡ nào, ngay từ đầu khi Chu thiên tử quyết định ngưng xuất hóa thân, hắn thiếu chút nữa trở mặt với Chu thiên tử, càng về sau Chu thiên tử chứng minh đây là khôi lỗi máu thịt ngưng tụ ra, cũng thừa vận mệnh của Thiên tử, có thể tiến hành nghi thức nhường ngôi, hắn mới miễn cưỡng đồng ý.

Nhưng chuyện này… lại bị Doanh Vô Kỵ phát hiện, cũng khó trách, phương pháp khôi lỗi huyết nhục của Chu thiên tử đến từ Thiên Nhân tộc, tiểu tử này là người Bạch gia lại nắm giữ thần thông hóa thân đỉnh cao này, bị hắn phát hiện ra cũng không có gì lạ.

Ngay bây giờ.

Trước khi thiên tử phơi thây chư vương, vô số binh sĩ đều lâm vào yên tĩnh ngắn ngủi.

Một màn Chu Thiên Tử không muốn nhìn thấy nhất, thật đúng là đã xảy ra.

Đi ra!

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Giải thích với thiên hạ chư vương, vì cái gì thiên tử trong lòng lại nhột, không tự mình tới tham gia đại điển nhường ngôi!"

Cơ Động: "……

Sắc mặt của hắn đã khó nhìn đến cực điểm, làm sao cũng không nghĩ tới, chuyện này cư nhiên lại kết thúc theo cái cách này.

Giải thích thế nào?

Hiện tại cho dù nói cái gì, đều giống như là đang ngụy biện, ngược lại sẽ đem họa thủy dẫn tới trên người mình.

Nhưng cơ hội đạt được vị trí thiên tử ngay trước mắt, có vị trí thiên tử, có thể lấy cái giá nhỏ hơn chiếm được ba nước Yến Ngụy Hàn, cứ như vậy dễ dàng buông tha, cam tâm sao?

Cơ Động cắn răng, chuẩn bị tiến lên một bước.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Ngươi nghĩ cho rõ ràng, nếu ngươi không giải thích cho Chu thiên tử, ngươi còn có thể bo bo giữ mình. Nếu ngươi giải thích thông, chưa chắc có thể đón về một Chu thiên tử sống. Nhưng chỉ cần ngươi giải thích không thông, ngươi sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, không chỉ Càn Lê Sở Tề sẽ vây công ngươi, ngay cả Yến Ngụy Hàn cũng không nhất định đứng cùng một chỗ với ngươi. Một vị trí thiên tử, đáng giá ngươi làm như vậy sao?"

Cơ Động cười lạnh: "Ngươi đang uy hiếp ta?

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Chỉ là cho ngươi phân tích một chút thế cục, ngươi không phải muốn giải thích sao?

Đã như vậy, ta đây liền chứng thực ngươi giết thiên tử, ngươi thật cho rằng, ngươi vừa rồi sưu hồn thuật liền một chút sơ hở đều không có sao?"

Doanh Vô Kỵ buông tay: "Có sơ hở là một chuyện, mọi người có nguyện ý tin hay không là một chuyện khác, sưu hồn thuật là giả, nhưng Chu thiên tử thông yêu là giả sao?

Sắc mặt Cơ Động cứng đờ, chợt cười lạnh nói: "Thật sự cho rằng có thể giết Chu thiên tử thật sao?

Hắn hít sâu một hơi, tiến lên một bước nói: "Chư vị, Tội của Thiên tử chưa quyết định liền đã gặp sát thủ, tất cả mọi người đứng tại chỗ không nên đi lại, các quốc gia phái ra người thực quyền, theo bản hầu cùng nhau điều tra sự tình đợi hết thảy tra ra manh mối sau đó mới có thể rời đi!"

Doanh Vô Khuyết cười nhạo một tiếng: "Cái này còn chưa đủ tra ra manh mối sao!

Cơ Động nhìn Doanh Vô Khuyết tức đến nỗi mặt có chút vặn vẹo "Sao nào, Càn Vương không hỏi chân tướng sự việc liền thích sát Thiên Tử, chả lẽ trong lòng có quỷ"

Xì

Doanh Vô Khuyết xì một cái, cũng không tiếp đôi co

Cơ Động cũng biết tiếp tục cũng chỉ là cãi cọ, liền không tiếp tục, các quốc gia đều phái ra người uy vọng khá cao, thành lập đội điều tra, bắt đầu lục soát trong Chu vương cung, giả vờ giả dạng cố gắng chứng thực Chu thiên tử đến tột cùng có thông yêu hay không.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, cái này chứng thực bằng mắt!

Chuyện bí ẩn như vậy, làm sao có thể chứng thực được, Chu thiên tử ngu xuẩn đến mức đem chứng cớ giấu ở trong

nhà mình?

Chỉ là tất cả mọi người biết không thể gấp được.

Quá trình sưu hồn vừa rồi, bọn họ không nhìn ra quá nhiều mờ ám, nhưng Chu thiên tử bị Doanh Vô Khuyết nhẹ nhàng đâm chết như vậy, thật sự có chút thái quá, cường giả Ngộ Thần Cảnh sao có thể một chút lực đánh trả cũng không có?

Bọn họ cần chờ, chờ một Thiên Tử mới giúp bọn họ vững chắc địa vị.

Chỉ cần Chu thiên tử có thể trở về, bọn họ có thể nói Chu thiên tử chân chính đã bị nhốt, chuyện thông yêu đều là thiên tử giả làm, Thiên tử thật thật đáng thương.

Càn Lê Sở Tề cũng không gấp được, dù sao nếu như cứng rắn muốn luận chứng, vừa rồi sưu hồn thuật khẳng định có thể tìm được mờ ám, nếu như Chu thiên tử trở về, bọn họ đã nói đã sớm nhìn thấu đó là một thiên tử giả, cho nên mới giết hắn, về phần nhường ngôi… Thiên tử giả đưa ra nhường ngôi, liên quan gì đến ngươi?

Nếu như Chu thiên tử còn dám nhắc tới, vậy lại cường sát một lần nữa

Nhưng còn cần chờ đáp án của một vấn đề, đó chính là… Chu thiên tử chân chính, còn có thể sống sót trở về hay không.

Vẻ mặt Doanh Vô Khuyết tuy rằng coi như bình tĩnh, nhưng trong lòng đã sớm mắng vô số lần.

Phí tâm cơ, cuối cùng mới chém được thiên tử.

Kết quả……

Chém thiên tử giả!

Cơ Động cũng sắp tức đến choáng váng, hiện tại hắn mới xác định, Càn vương bại não này chính là Doanh Vô Khuyết,

chính mình chỉ cần kế vị thành công, sớm muộn sẽ đem vị trí thiên tử nhường lại cho hắn, kết quả nghé con này chém Chu thiên tử.

Cái này tìm ai nói lý lẽ đi?

Đợi đã!

Hắn tin tưởng Cổ Nương, không đến mức ngay cả một Chu thiên tử cũng không giữ được.

Huống chi…… còn có át chủ bài mình đưa.

……

Chương 1202: Mê cung cũng khó thoát Chương 1202: Mê cung cũng khó thoát

Người dịch: PrimeK Tohabong

Địa cung Chu vương thất.

Đáng chết!

Đáng chết!

Cổ Nương mang theo Chu thiên tử chạy như điên trong mật đạo, tên nhát gan này cũng quá nhát gan, loại thuật khôi lỗi huyết nhục này, bản tôn không thể cách quá xa, hắn lại sợ bị phát hiện, liền đem bản tôn giấu ở trong địa cung.

Địa cung này, là mượn thế trời đất tạo nên mê cung.

Trong mê cung quẻ tượng đổi vị trí, không lúc nào là không phát sinh biến hóa, mỗi một giáp một vòng luân hồi.

Chu thiên tử tự xưng mỗi thời mỗi khắc đối ứng cung đồ hắn đều thuộc lòng, ngoại trừ hắn không có cho dù kẻ nào ở trong địa cung không lạc đường, chính là chỗ tránh né tuyệt hảo.

Kết quả chạy lâu như vậy, Chu thiên tử lạc đường……

Cổ Nương tức giận nghiến răng nghiến lợi: "Ngươi rốt cuộc có biết đường hay không, thiên tử?

Chu thiên tử cũng sốt ruột đến đầu đầy mồ hôi, hắn cũng không có vọng ngôn, hắn đích xác đối với mỗi thời mỗi khắc đối ứng cung đồ đều thuộc lòng, nhưng hiện tại… Thiên thời bị bóp méo, nhưng hắn lại không biết biến thành canh giờ nào.

Loại hiệu quả bóp méo thiên thời này, chỉ có Nhân Thiên của Triệu thị mới có thể làm được, ngoại trừ thần thông thoát thai từ Chuyên Húc cổ lịch, không có thần thông nào có thể đạt tới hiệu quả này.

Không ra được!

Hiện tại địa cung…… Rất yên tĩnh!

Nhưng Chu thiên tử cảm giác có một người thời thời khắc khắc đều đi theo hắn, người kia cầm kiếm, vẻ mặt dữ tợn, còn phát ra nụ cười quái dị biến thái

Hắn không chút hoài nghi, chỉ cần bị tên biến thái này đuổi kịp, chính mình tuyệt đối sẽ cùng huyết nhục khôi lỗi kia giống nhau, bị một cây trường thương đâm xuyên qua.

Nhưng làm sao trốn a?

Lạc đường rồi.

Chu thiên tử hoàn toàn luống cuống, hiện tại thiên thời hoàn toàn là hỗn loạn, bọn họ bôn tẩu thời gian dài như vậy, đã hoàn toàn không biết mình ở địa phương nào.

Hắn liều mạng an ủi chính mình, Doanh Vô Kỵ tuy rằng có thể tùy ý bóp méo thiên thời, nhưng đối với bản thân mê cung cũng không hiểu rõ lắm.

Chính mình bị vây trong trạng thái lạc đường, Doanh Vô Kỵ cũng như thế.

Bình tĩnh nào.

Vẫn có thể tìm được cơ hội chạy trốn.

Nhưng mà đúng lúc này……

Hai người dừng bước, bởi vì bọn họ nhìn thấy phía trước xuất hiện một bóng người.

Bóng người này không phải Doanh Vô Kỵ.

Mà là một người lính mặt không biểu cảm.

Khí tức của người lính này rất cổ quái, lại có chút quen thuộc.

Hạt đậu hóa thành khôi lỗi!

Con rối này cứ lẳng lặng nhìn hai người, sau đó khóe miệng nhếch lên một độ cong quỷ dị.

Âm thanh trúc trắc, lại làm cho hai người như rơi xuống hầm băng: "Ta tìm được các ngươi nha!"

Chu Thiên Tử: "!!!

Cổ Nương: "????

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ Doanh Vô Kỵ lại dùng chiến thuật biển người phá giải mê cung.

Ngay sau đó, tiếng bước chân dày đặc từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Trong nháy mắt hai người đã bị vây chật như nêm cối.

Sau đó một bóng người từ trong đám người chen vào, leng keng rút ra trường kiếm vô hình vô chất.

Doanh Vô Kỵ!

Âm thanh Cổ Nương thê lương: "Đã sớm có minh ước với giáo chủ ta, ngươi làm sao có thể……

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Mau thôi đi, minh ước kia lừa gạt tiểu con nít còn được, Cơ Động kia, ta còn tin hắn?

Cổ Nương hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Doanh Vô Kỵ biết được đây chính là đáp án của nàng, liền không nói nhảm nữa, trực tiếp hóa thành một đạo hư ảnh, hướng Chu Thiên Tử đâm tới.

Hai người nhất thời hoảng hốt, nhanh chóng giơ kiếm ứng đối, một người ngăn cản, một người đâm vào trái tim Doanh Vô Kỵ.

Nhưng chưa từng nghĩ, Hàm Quang Vô Ảnh lướt đến chỉ nghe "Xì" một tiếng, tay cầm kiếm của Cổ Nương cũng bị chém xuống, trường kiếm ầm một tiếng rơi trên mặt đất.

Chiêu thức Doanh Vô Kỵ không ngừng, không cho bọn họ thời gian phản ứng, một kiếm đâm thẳng vào cổ họng Chu Thiên Tử.

Chu thiên tử sợ tới mức vong hồn đều bốc lên, nhưng đúng lúc này, một cỗ bạch quang chợt hiện, hắn lại ma xui quỷ khiến nghênh đón.

Chỉ nghe một tiếng "Đinh".

Hai thanh Thiên cấp thần binh chạm nhau, lực đạo hùng hồn khiến hai người đồng loạt lui về phía sau một bước.

Doanh Vô Kỵ nhìn hai mắt tràn ngập chiến ý của hắn, không khỏi lâm vào trầm tư.

Một kiếm này Chu Thiên Tử biểu hiện ra thực lực, bất kể là sức mạnh hay là đối với quỹ tích xuất kiếm của mình, cũng không phải tầm thường chỉ có Ngộ Thần Cảnh có thể làm được.

Vừa rồi còn sợ muốn chết

Trong nháy mắt liền tràn ngập chiến ý.

Không đúng!

Hắn nhìn chằm chằm vầng sáng màu trắng như có như không này, lộ ra thần sắc giật mình: "Thiên Khôi Đại Pháp? Vị nào của Thiên Nhân tộc vậy"

Chu Thiên Tử cười nhạt: "Không thể tưởng được Bạch gia lưu lạc Yêu Vực mấy ngàn năm, truyền thừa rõ ràng một chút cũng không đứt, thật sự là nhãn lực tốt! Thân phận của ta nói ra ngươi cũng không biết, chỉ cần biết ta là đệ nhất nhân thế hệ trẻ tuổi của Thiên Nhân tộc"

Ồ……

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Trình độ không tệ, nhưng đây chính là đệ nhất nhân thế hệ trẻ, chỉ có thể nói Thiên Nhân tộc cũng liền như vậy!"

Chu thiên tử cười lạnh một tiếng: "Cái miệng này quả nhiên cùng trong truyền thuyết mạnh miệng giống nhau! Cơ Động ngươi cũng đừng giấu bài, theo ta cùng nhau giết hắn!"

Vừa dứt lời.

Vết thương cụt tay của Cổ Nương ở một bên liền nhúc nhích một trận, chất nhầy phun ra, trong nháy mắt liền mọc ra một cánh tay mới.

Lăng Không vừa nhiếp, liền đem trường kiếm nắm ở trong tay.

Mà ánh mắt của nàng, cũng đã sớm không phải là ánh mắt của Cổ Nương.

Cổ Nương am hiểu khống chế người, đồng dạng có thể đem mẫu trùng hiến tế cho người khác, bên này là át chủ bài của Cơ Động, đồng dạng một bộ thân thể, dùng Thánh Nhân

chi hồn khống chế, tuyệt đối có thể phát huy ra chiến lực cao hơn.

Doanh Vô Kỵ: "……

Hơn nữa này hai tên này không nói võ đức, một Thánh Nhân, một tên đệ nhất nhân trẻ tuổi Thiên Nhân tộc, lại một chút khí tiết cũng không cần, trực tiếp lựa chọn vây công.

Một trái một phải kình kiếm mà lên, chỉ là trong nháy mắt không gian vặn vẹo, áp bách Doanh Vô Kỵ.

Chương 1203: Không thể khinh thường Thiên Nhân tộc Chương 1203: Không thể khinh thường Thiên Nhân tộc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ khẽ nhíu mày, cảm giác đường cong không gian đều vặn vẹo về phía mình, bất kỳ một chiêu nào dưới tác dụng của thế, đều sẽ trở nên vô cùng sắc bén.

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng vung kiếm ngăn cản, có chút tinh chuẩn ngăn chặn thế công của Cơ Động, nhưng kiếm của Chu thiên tử lại lọt qua, cánh tay phải bị cắt một lỗ hổng thật sâu, da thịt cuộn lại, máu chảy như trút, thoạt nhìn có chút dữ tợn.

Chu thiên tử cười nhạt: "Nếu chân thân của ta tới, cánh tay của ngươi hẳn là đã gãy. Cái gọi là Chuyên Húc đế thân, ta không nhìn thấy gì hơn cái này.

Doanh Vô Kỵ căng phồng cơ bắp, trực tiếp đem miệng vết thương phong bế, bĩu môi nói: "Lớn như vậy, lần đầu tiên thấy có người so với ta còn có thể khoác lác hơn!"

Mặc dù nói như vậy.

Hắn kỳ thật có chút kinh hãi.

cường độ thân thể Chu thiên tử rất mạnh mẽ, thời điểm hắn vừa rồi ra chiêu thứ nhất liền có thể cảm thụ được, chiến lực chân thật của tên này đích xác có khả năng ở trên mình.

Thiên Nhân tộc, không thể khinh thường.

Hai người này liên thủ chính mình chỉ sợ khó địch, muốn ngăn cản bọn họ chạy ra địa cung khó khăn lại càng lớn.

Cơ Động cười mở miệng nói: "Doanh Vô Kỵ! Hôm nay ngươi không thắng được chúng ta, buông tha đi! Lần này thôn tính ba nước Yến Ngụy Hàn, tài nguyên lấy được từ Thiên Nhân tộc, ta có thể chia cho ngươi một phần mười.

Thiên Nhân tộc coi như coi tiền như rác sao?

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Chu Thiên Tử: "Vị đặc sứ Thiên Nhân tộc này, ngươi tin tưởng Cơ Động sẽ cam tâm tình nguyện làm chó cho các ngươi sao? lúc trước hắn cùng ta mưu đồ bí mật tới, nói lừa các ngươi tài nguyên liền xách quần chạy trốn, ta bên này có chứng cớ ngươi có nhìn hay không?"

Nghe nói như thế, da đầu Cơ Động đều tức đến tê dại.

Không phải!

Chúng ta không phải nói hợp tác lừa gạt tài nguyên Thiên Nhân tộc, ai lừa nhiều chính là bản lĩnh của ai sao?

Chuyện hại người không lợi mình như vậy ngươi đều làm?

Cơ Động đang muốn giải thích.

Chu Thiên Tử lại mở miệng nói: "Không tin! Cũng không nhìn!

Doanh Vô Kỵ: "……

Cơ Động: "……

Cơ Động, ngươi cùng Thiên Nhân tộc chúng ta hợp tác như cũ, chúng ta trước giết người này nói sau!"

Doanh Vô Kỵ: "???

Hắn muốn châm ngòi ly gián, nhưng kịch bản này không đúng lắm.

Còn chưa biết rõ là tình huống gì, thế công mưa rền gió dữ đã áp tới.

Hai người này, đều hy vọng mình chết.

Nhìn nụ cười nhe răng của bọn họ.

Giống như mình đã sớm là thi thể trong quan tài.

Hắn chặn liền hơn mười chiêu, trên người cũng thêm mấy chỗ vết thương mới, nhưng cũng may rốt cục suy nghĩ cẩn thận cái gì, nhanh chóng cho Cơ Động truyền âm nói: "Ngươi không cảm thấy lần này nhường ngôi là cái bẫy sao?"

Cơ Động cười lạnh: "A! Ta cũng không ngốc!"

Doanh Vô Kỵ vui vẻ: "Vậy ngươi……"

Cơ Động trong ánh mắt sát khí lẫm liệt: "Bất quá cái này cũng không trở ngại ta trước giết chết ngươi, con đường của ta, ngươi cản quá nhiều lần!"

Doanh Vô Kỵ: "……

Hắn nhìn Chu thiên tử một cái, phát hiện ánh mắt người này cũng trêu tức.

Hai người này đều phát hiện đối phương đều có quỷ thai, nhưng vẫn lựa chọn liên thủ.

Hơn nữa không hẹn mà cùng lựa chọn bí pháp khắc mệnh, Thọ Nguyên Cổ Nương Cơ Động không quan tâm, Chu thiên tử Thọ Nguyên thanh niên Nhân tộc cũng không quan tâm, hoàn toàn xuống tay

……

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Nằm xuống đất.

Điện Thành Khang đất rung núi chuyển.

Tất cả mọi người mặt lộ vẻ kinh hãi, mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong lòng rõ ràng đây nhất định là bởi vì Chu thiên tử gây ra

Nhưng song phương giao thủ là ai?

Vì sao một chút khí tức cũng truyền không ra, lại tạo thành động tĩnh khủng bố như thế?

Phải biết rằng Chu vương cung đều có nền móng cực kỳ vững chắc, mặt trên khắc trận văn dày đặc, so với Thái Sơn đều vững chắc hơn, dưới sự giao thủ của song phương lại lay động thành như vậy.

Nếu không phải trận văn kia, có thể đem tất cả dao động đều phân tán ở mỗi một chỗ trong Chu vương cung.

Chỉ sợ…… Nơi này đã sớm sụp đổ rồi!

Đến tột cùng là cao thủ đẳng cấp gì.

Triệu Ninh hơi có chút kinh hãi, nhịn không được nhìn thoáng qua Doanh Vô Kỵ.

Cơ Động cũng nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, ánh mắt mang theo một tia trêu tức, nhưng càng nhiều chính là tàn nhẫn.

Vốn hắn chỉ muốn mượn thân Cổ Nương, cứu Chu thiên tử ra.

Không nghĩ tới, cao thủ Thiên Nhân tộc trực tiếp lên người Chu Thiên Tử.

Hắn hiện tại.

Muốn giết Doanh Vô Kỵ.

Triệu thị thân ngoại hóa thân, mặc dù cùng bản thể thực lực kém không xa, nhưng bên trong đồng dạng ẩn chứa một nửa bản nguyên.

Cứ hủy đi.

Doanh Vô Kỵ không khác gì mất nửa cái mạng.

Đây…… Là Doanh Vô Kỵ tự gây tự chịu!

……

Thế công càng lúc càng mãnh liệt.

Thương thế trên người Doanh Vô Kỵ cũng càng ngày càng nhiều.

Chu Thiên Tử cười lạnh một tiếng: "Thực lực của ngươi không tệ, so với bản tôn của ta hẳn là không kém quá xa, nhưng…… thực lực của ngươi bây giờ, không xứng với dã tâm của ngươi. Chỉ dựa vào hiện tại ngươi liền mưu toan thay đổi đại thế, khác gì châu chấu đá xe Chỉ sợ sẽ chết rất sớm.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Chỉ sợ thực lực của ngươi, cũng không xứng với lời bức bách của ngươi, đều bị giam mấy ngàn năm, còn chưa nhận rõ thân phận tù phạm của mình?

Chu Thiên Tử: "???

Những lời này, thật sự có chút đâm vào tim.

Hắn ánh mắt âm lãnh: "Không cùng ngươi tranh cãi nữa, hôm nay ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Tuy rằng chỉ là hóa thân, nhưng hóa thân vừa hủy, tu vi thần hồn đều là tổn hại lớn! Đến lúc đó ta ngược lại muốn xem, ngươi còn có thể cuồng vọng như thế hay không!

Ánh mắt Cơ Động tàn nhẫn mà hưng phấn, rõ ràng không có ý lưu thủ.

Nhưng ở trong ánh mắt hai người, Doanh Vô Kỵ ngược lại nở nụ cười.

Bọn họ bỗng nhiên cảm giác được không thích hợp, thần thức nhanh chóng tản ra, lại phát hiện xung quanh đã che kín cấm chế.

Chương 1204: Sợ hãi từ nội tâm Chương 1204: Sợ hãi từ nội tâm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tuyệt Địa Thiên Thông!

Chu Thiên Tử sợ hãi cả kinh, loại cấm chế quen thuộc này, làm cho hắn sinh ra sợ hãi phát ra từ nội tâm.

Đây là lồng giam.

Lồng giam Thiên Nhân tộc ngàn năm.

Người này, lúc hốt hoảng tiếp chiêu, lại còn bày ra cấm chế này!

Trong nháy mắt cấm chế thành hình, hắn liền hoàn toàn cắt đứt liên lạc với ngoại giới, ngay cả bản thể cũng không cảm nhận được.

Giống như phản xạ có điều kiện, hắn có chút phát run.

Cơ Động trầm giọng nói: “Đặc sứ chớ lo, Tuyệt Địa Thiên Thông này tàn khuyết, giết hắn , cấm chế tự khắc giải”

Chu thiên tử lúc này mới trấn định chút ít, nhịn không được cười nói: “Đúng vậy, ngu xuẩn như thế, , lập trận này, không phải để cho chúng ta đóng cửa đánh chó?”

Xì……

Doanh Vô Kỵ phun một ngụm máu loãng, cười nhạo một tiếng nói: "Óc heo, ta tốn công lập trận để nhận ăn đòn sao"

Chu Thiên tử cười nhạt: Ngươi sẽ không phải muốn nói, ngươi vừa rồi không có sử dụng toàn lực, cố ý yếu thế gạt chúng ta tiến vào giết?"

Đây chỉ là lời nói vô căn cứ, vừa rồi Doanh Vô Kỵ biểu hiện ra thực lực, đã vượt xa Ngộ Thần Cảnh bình thường, ngay cả Thánh Nhân cũng chưa chắc mạnh hơn hắn, đặt ở Yêu tộc thậm chí đã tiếp cận sức mạnh Đại thánh Yêu tộc

Thế nào?

Nếu thật sự có thực lực này, cần gì……

Nhưng mà ngay sau đó cả người liền choáng váng.

Bởi vì một luồng hư ảnh từ trong Hàm Quang Kiếm toát ra, sau đó hắn liền cảm giác được kiếm ý sắc bén nhất.

Không biết có phải là ảo giác hay không.

Hắn cảm giác luồng kiếm ý này, thậm chí có thể chặt đứt quy tắc.

Cơ Động cũng kinh ngạc: "Đây, đây là……

Hàm Quang Kiếm Linh?

Hàn Quyện?

Hắn nhớ rõ linh tu này cũng từng xuất hiện trong đại hội Kiếm Tiên.

Nhưng khi đó cũng bất quá là Thai Thuế Cảnh, lúc này mới ngắn ngủi vài năm thời gian làm sao lại……

Tốc độ tiến bộ này, như thế nào so với Doanh Vô Kỵ còn khủng bố hơn?

Cái này……

Doanh Vô Kỵ khóe miệng nhịn không được hơi hơi giương lên, Quyện Tử ca chính là vì chặt đứt quy tắc cũ mà sinh, dưỡng ba năm kiếm ý, rốt cục có đất dụng võ.

Hắn cười nhìn về phía hai người: "Không thể không nói, hai người các ngươi thật đúng là cam lòng, rót xuống thần hồn hai cái thân xác này, nếu bản tôn của các ngươi đến ta chỉ có nước chạy nhưng ,….

Cơ Động: "!!!

Chu Thiên Tử: "!!!

Hắn theo bản năng có chút run rẩy, bất quá lần này không phải bởi vì Tuyệt Địa Thiên Thông.

Mà là bởi vì bộ thân thể này sinh ra bản năng sợ hãi, trong thoáng chốc hắn giống như thấy được một màn cảnh tượng.

Cảnh tượng mơ hồ, như là mộng cảnh.

Một thanh niên cầm Thương Vương kiếm trong tay, một kiếm chém rụng đầu của hắn.

Mà cảnh tượng trước mắt, cùng mộng cảnh hoàn toàn trùng hợp.

Hắn trơ mắt nhìn Doanh Vô Kỵ vung kiếm mà đến, lại cảm giác không cách nào tránh né.

……

Uỳnh!

Lại là một trận đất rung núi chuyển.

Chu vương cung rốt cục chịu không nổi, từng mảng kiến trúc liên tiếp sụp đổ, chỉ chớp mắt liền lan tràn tới toàn bộ Hạo Kinh, toàn bộ Chu vương và vùng lân cận đều hóa thành gạch ngói vụn.

Mọi người kinh nghi bất định nhìn xung quanh, bọn họ không biết lần trước Hạo Kinh bị phá bộ dáng, nhưng bọn họ xác định, lần này tràng cảnh tuyệt đối so với lần trước đều thê thảm hơn.

Lần này ngoại trừ lắc lư, bọn họ rốt cục cảm nhận được hơi thở khác.

Đó là kiếm ý!

Kiếm ý sắc bén đến mức khiến tất cả mọi người sởn gai ốc.

Cỗ kiếm ý này, có chút quen thuộc, lại làm cho bọn họ cũng không dám nhận nhau, chỉ dám len lén nhìn về phía Doanh Vô Kỵ.

Hàm, hàm quang?

Phốc!

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Cơ Động phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi to như hạt đậu ào ạt từ khuôn mặt chảy xuống.

Mọi người: "……

Cái này……

Nói rồi.

Cơ Động không phải Thánh Nhân sao?

Đối địch với Hoàng Nữ Yêu Vương mấy canh giờ cũng không bị thương.

Như thế nào……

Doanh Vô Kỵ không dấu vết lau đi khóe miệng tràn ra máu tươi, cười nheo mắt đỡ lấy Cơ Động: "Chu Huề Vương ngươi đây là làm sao vậy? như thế nào cảm giác thần hồn của ngươi như là bỗng nhiên nổ một nửa, đây là chuyện gì xảy ra, rốt cuộc là ai ám toán ngươi, cần ta giúp ngươi chữa thương sao?"

Cơ Động: “???

【 nhắc nhở 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đạt tới 100, đỉnh cách đạt được thần thông 《 di tinh hoán đấu 》 .

Cái này!

Doanh Vô Kỵ trong lòng cả kinh, không nghĩ tới lại tuôn ra một thần thông như vậy.

Trả giá thật lớn, có thể thay đổi tinh tượng, bóp méo thiên cơ, đồn đãi thậm chí ngay cả cái gọi là đại thế đều có thể bóp méo.

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề, khó trách Cơ Động đối với con đường dị dạng của mình tự tin như vậy, hóa ra còn cất giấu một chiêu này.

Bất quá cũng may, thần thông này thuộc về ta!

Không cần!

Cơ Động đẩy tay Doanh Vô Kỵ qua một bên, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, lần này chẳng những không cứu Chu thiên tử trở về, ngay cả chính mình cũng bị thương nặng, còn có Cổ Nương làm bạn với mình mấy chục năm, cũng là chết đến không thể chết nữa.

Hơn nữa cùng Thiên Nhân tộc sinh ra hiềm khích, chỉ sợ cùng Thiên Nhân tộc hợp tác cũng chính thức thất bại.

Thua đến tê dại.

Hắn nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, nghiến răng nghiến lợi nói: “Ngươi giỏi lắm!

Doanh Vô Kỵ cười hắc hắc vỗ vỗ lưng hắn: “Ta muốn nói kỳ thật ngươi cũng rất tốt, chính ngươi lại không biết.

Cơ Động: “???

Doanh Vô Kỵ nhìn mọi người mắng "Các ngươi còn ngây ra đó làm gì, Hạo Kinh đều bị sập rồi, còn không đi cứu nạn, ruột Châu Thiên tử tuôn ra đầy đất các ngươi còn không đi nhặt về"

Mọi người: "……

Chương 1205: Chu Thiên Tử bị giết Chương 1205: Chu Thiên Tử bị giết

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Khuyết thở ra một hơi, cảm giác có chút mất mát.

Vừa rồi hắn liền lén phái ngoại hóa thân đi tìm, kết quả bây giờ còn đang lạc đường trong địa cung, nhìn tình huống bây giờ, Chu thiên tử hẳn là đã không còn.

Chết tiệt.

Giết một Chu thiên tử giả.

Còn Chu Thiên tử thật thì Doanh Vô Kỵ thịt.

Hừ!

Điền Lực cũng cười cười: "Không nghĩ tới hôm nay lại xảy ra loại chuyện này, Chu thiên tử lại vì hủy diệt chứng cứ phạm tội, đem toàn bộ Hạo Kinh đều cho hủy. Chư vị, chúng ta Tề quốc cũng không lưu lại!"

Sau đó, Càn Sở hai nước cũng nhao nhao rút lui, ngoại trừ để lại một ít tiền cứu trợ thiên tai, một chút cũng không có ý tứ khắc phục hậu quả.

Chỉ để lại một thành gạch ngói vụn, cùng thi thể vô cùng thê thảm của Chu Thiên Tử.

Đương nhiên.

Còn có một Cơ Động sắc mặt khó coi thấy giống như mẹ chết.

Quân vương ba nước Yến Ngụy Hàn cũng là một người đau mề hơn một người, ai cũng không nghĩ tới Cửu Châu tế lại kết thúc theo một phương thức hoang đường như thế.

Chu thiên tử này xem như hoàn toàn không còn.

Trung Nguyên đại địa không có Chu thiên tử, sẽ hoàn toàn lâm vào cục diện chư hầu loạn chiến.

Bọn họ coi như muốn tiếp tục cùng Cơ Động kết liên minh, cái này liên minh cũng không có khả năng có tính chính nghĩa về mặt pháp lý.

Hơn nữa, còn phải thời thời khắc khắc lo lắng bị Cơ Động dùng các loại phương thức thôn tính.

Thế đạo này…… Sợ là phải đại biến.

……

Đêm!

đi về phía Nam Hạo Kinh mấy chục dặm.

Nơi đóng quân của sứ đoàn Sở quốc.

Doanh Vô Kỵ đau đến nhe răng nhếch miệng, lần này thân ngoại hóa thân gặp phải vết thương cực kỳ nghiêm trọng, hiện tại thương thế tất cả đều dung trở về bản thể.

Thành thật mà nói.

Lần này sở dĩ có thể thắng, là bởi vì Cơ Động cùng Thiên Tài Nhân tộc không có bản tôn giáng lâm.

Bằng không lần này mình thật sự không chịu nổi.

Hai người này bản tôn thực lực đều rất mạnh, một mình đối mặt, mặc dù có Quyện Tử ca tương trợ, phỏng chừng cũng

nhiều nhất là ngang tay với một người, thậm chí có khả năng bại bởi Thiên Tài Nhân tộc đó, thậm chí hôm nay có thể thắng, đều rất lớn một phần nguyên nhân là sự sợ hãi cắm rễ trong ý thức Chu Thiên Tử

Vốn tưởng rằng vũ lực của mình đã đủ mạnh rồi.

Bây giờ có vẻ như vậy.

Vẫn phải nhập thánh, mới có thể bảo đảm vũ lực bất bại.

Một bên.

Sở Vương cười ha ha

Vốn cho rằng hành động lần này rất mạo hiểm, không nghĩ tới cư nhiên thật đúng là dùng phương thức thô bạo đơn giản như thế hoàn thành.

Mà chính mình, giống như chỉ là ra mặt đi ngang qua sân khấu.

Tất cả những thứ này……

Đều là bởi vì nghĩa tử tốt của mình.

Ông ta đang chuẩn bị nói vài câu.

Lại nghe được ngoài trướng truyền đến một âm thanh.

Bệ hạ! Chu Huề Vương gửi thư!

Ồ? Hắn gửi thư làm gì? Chẳng lẽ là muốn khai chiến?

Không phải! Chu Huề Vương gửi thư, mời bệ hạ cùng Doanh tướng quân tham gia đại hôn của hắn cùng Nam Cung Yến.

Đại hôn?

Mễ Đạc khoát tay: “Đại hôn của bọn họ có gì hay để tham gia? Ngươi đi xuống đi, hồi âm từ chối là được.

Đuổi mọi người đi.

Hắn hài lòng đánh giá Doanh Vô Kỵ, lại nhìn Mễ Tinh Ly đang bôi thuốc cho Doanh Vô Kỵ.

Lần này con lại lập đại công, nhắc tới cũng đến Sở quốc ba năm, đều là con đang giúp nghĩa phụ, nghĩa phụ nhưng không có thế nào giúp con. nghĩa phụ nơi này cũng không có bảo bối gì, bảo bối nhất chính là cô nương này, lần này về Sở quốc, con cùng Tinh Ly liền nhanh chóng thành hôn đi!"

Doanh Vô Kỵ: "……

Tinh Ly: "!!"

…….

Nhanh chóng thành hôn đi?

Rốt cục lại đến phân đoạn này sao?

Khóe mắt Doanh Vô Kỵ run rẩy, nghĩ đến mình cuối cùng vẫn sẽ rời khỏi Sở quốc, liền cảm thấy cuộc hôn nhân này không nên thành.

Tinh Ly nghe thấy nhẹ giọng gắt: "Loại chuyện này chẳng lẽ không nên đợi đến khi Vô Kỵ dưỡng thương xong, chuẩn bị tốt rượu ngon món ngon ngồi xuống từ từ nói chuyện sao? Hiện tại huynh ấy thân mang trọng thương, chúng ta nói chuyện này, không phải giống như bức hôn sao?"

Mễ Đạc sửng sốt một chút, cười vuốt râu nói: "Cũng đúng! Đều tại ta quá nóng vội, trước hết để Vô Kỵ dưỡng thương, chờ dưỡng tốt lại nói chuyện này. Thời gian cũng không còn sớm, Tinh Ly! Ngươi đỡ Vô Kỵ xuống nghỉ ngơi đi!

Vâng!

Tinh Ly gật gật đầu, liền đỡ cánh tay Doanh Vô Kỵ đỡ hắn dậy.

Giữ chặt.

Doanh Vô Kỵ rất có loại cảm giác hãm sâu trong đó không thể tự thoát ra được, trên ý nghĩa vật lý.

Đi rồi!

Mễ Tinh Ly nắm chặt tay hắn, xoay người nhìn về phía Mễ Đạc: "Phụ vương, nhi thần cáo lui!"

Doanh Vô Kỵ nói theo: "Nghĩa phụ! Hài nhi cáo lui!

Nói rồi.

Hai người liền nắm tay rời khỏi doanh trướng của Mễ Đạc.

Mễ Đạc nhìn bóng lưng hai người, lộ ra vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

……

Phù……

Doanh Vô Kỵ ngồi ở trên giường, hơi thở hổn hển mấy hơi, lần này bị thương thật sự không phải nặng bình thường.

Khá hơn chút nào chưa?

Tinh Ly ngồi bên cạnh hắn, nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, ân cần hỏi.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Cũng tạm ổn!"

Mễ Tinh Ly lườm hắn một cái: "Muội nói huynh mang muội đi cùng, huynh cũng không mang, cơ hội kề vai chiến đấu cũng không cho muội, giờ thì hay chưa?"

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Đó là Thánh Nhân cấp bậc đối chiến, muội còn chưa đột phá Binh Nhân Cảnh đi qua chịu chết f!"

Mễ Tinh Ly khẽ hừ một tiếng: "Thế là ghét bỏ muội rồi phải không, đau lòng quá?"

Nói nhảm!

Thật sao? Muội không tin!

Tùy muội!

Hừ……

Tinh Ly chán đến chết nằm trên giường, trong doanh trướng yên tĩnh một hồi.

Doanh Vô Kỵ vỗ vỗ nàng: “Muội còn không đi?

Mễ Tinh Ly hỏi một vấn đề khác: “Huynh còn chưa cưới muội sao?”

Doanh Vô Kỵ: “……

Tinh Ly: “……

Bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt của nàng như là một vũng nước thu, làm cho hắn có chút không dám nhìn thẳng.

Chương 1206: Vũng nước thiên thu Chương 1206: Vũng nước thiên thu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tinh Ly cứ ôn nhu nhìn hắn như vậy, không còn khiêu khích như nữ lưu manh trước kia nữa, ngược lại mang theo một tia đau khổ.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: “Ta chỉ cảm thấy chúng ta như vậy là tốt rồi, không cần lấy hôn sự…”

Huynh muốn về Lê quốc đúng không?

Tinh Ly mở miệng ngắt lời.

Doanh Vô Kỵ đồng tử ngưng tụ: “!!!

Được rồi!

Khóe miệng Mễ Tinh Ly hơi nhếch lên: "Quả nhiên bị muội đoán trúng.

Doanh Vô Kỵ muốn giải thích: "Không phải…

Mễ Tinh Ly nhìn chằm chằm vào mắt hắn: "Huynh nói tiếp đi, muội xem ngươi có chớp mắt hay không!"

Doanh Vô Kỵ trầm mặc một hồi, bất đắc dĩ cười: "Muội làm sao nhìn ra?

Mễ Tinh Ly có chút mất mát thở dài, rồi lại cười nói: "Huynh có biết hay không huynh có một vấn đề rất lớn, chính là huynh căn bản sẽ không lừa gạt nữ nhân, hoặc là nói huynh chỉ có thể lừa gạt nữ nhân ngốc. Lúc trước khi huynh lừa gạt Hoa Triều, liền biểu hiện rất mất tự nhiên.

Sau khi đến Sở quốc, huynh ở trước mặt phụ vương còn có thể nói năng lưu loát.

Nhưng ở trước mặt muội lại thường xuyên mất tự nhiên.

Muội cũng không phải nữ nhân ngốc, vì sao không phát hiện ra?

Muội à……

Còn nhớ Triệu Ninh, nhớ thê tử đúng không?

Huynh không cưới muội, chính là không muốn về sau lúc đi cảm thấy tội lỗi, có vướng bận đúng không?"

Doanh Vô Kỵ: "……

Cô nàng này, vẫn là yêu nghiệt trước sau như một.

Chân tướng đã bị nàng đoán được tám chín phần mười.

Ngay từ đầu còn có chút hoảng.

Sợ nàng ném chén ra hiệu, trong nháy mắt tám trăm cung phủ thủ xông vào trong trướng.

Nhưng ngẫm lại, nàng hẳn là đã sớm nhận ra, nếu như muốn động thủ đã sớm động thủ, nhưng trên thực tế lại một chút động tác phòng bị mình cũng không có.

Mễ Tinh Ly ngẩng mặt lên: "Lúc huynh gạt muội tại sao lại bó tay bó chân?

Ánh mắt của nàng có chút đau khổ, rồi lại mang theo tia chờ đợi.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, ở trước mặt Mễ Tinh Ly, giống như hết thảy đều không cần phải che giấu.

Liền gật đầu nói: "Dù sao bạn tốt nhiều năm…… Sao có thể không quan tâm một chút?

Mễ Tinh Ly giật mình một chút, hốc mắt có chút đỏ lên, trên mặt lại nở rộ ra ý cười động lòng người: "muội nhớ ra rồi, lúc trước huynh đã nói qua kế hoạch của mình, để Sở quốc nhanh chóng biến pháp, chỉnh đốn lại những quý tộc trong nước, như vậy thời điểm Lê quốc thôn tính dễ nuốt một chút. cái tên lừa đảo huynh, sẽ không phải thời điểm Lê Sở giao chiến, phản bội chứ?"

Doanh Vô Kỵ có chút không đành lòng nhìn ánh mắt nàng: "Loại chuyện đó quá xấu lương tâm, ta làm không được.

Vậy huynh……

Trước khi giải quyết xong kẻ thù bên ngoài, Lê Sở sẽ không động thủ. Đợi đến trước khi Lê Sở khai chiến, ta sẽ tìm một biện pháp mang một bộ phận người đi!

Mang theo bọn họ, tấn công Sở quốc chúng ta?

Đương nhiên không phải! Ta chỉ nghĩ Nhân tộc có thể bớt hao tổn một chút, không cần thiết……

Vậy huynh có xuất thủ với Sở quốc hay không?

Có! Nhưng tôi sẽ tránh những học tử cũ.

Rất tốt! Đến lúc đó ta đánh Triệu Ninh, huynh cũng không nên nhúng tay!

Hả?

Hừ hừ……

Mễ Tinh Ly ôm lấy cánh tay hắn, nhẹ nhàng tựa vào vai anh: Muội đoán không sai, huynh quả nhiên nghĩ như vậy.

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc: "Muội không tức giận?

Mễ Tinh Ly hừ một tiếng: "Quốc lực Sở quốc bởi vì huynh mà mạnh, nếu không có huynh, hiện tại Sở quốc đều ở trong vũng bùn. Hoặc là diệt bởi yêu họa, hoặc là diệt bởi Càn Tề giáp công!"

Huynh mang theo một bộ phận người đi, cũng không làm chúng ta oán hận.

Chúng ta cùng có lợi, phải không?

Muội còn chưa trở thành quân vương, còn chưa tự phụ đến mức cho rằng tất cả cảnh đẹp thịnh thế của nước Sở đều xứng đáng với muội.

Doanh Vô Kỵ: "……

Không tin à?

Mễ Tinh Ly có chút bất mãn: "Nếu không huynh cho rằng năm thành Tây Cương vì sao có thể trở thành lãnh địa trên danh nghĩa của huynh?Hiện tại Lê Sở tuy rằng không giáp ranh, nhưng nơi đó là địa phương gần Càn quốc nhất, từ nơi đó cắm chéo vào đất phong Hàn Quốc, là có thể đến Lê quốc với tốc độ nhanh nhất.

Đương nhiên…… Đến lúc đó còn có Hàn Quốc hay không cũng không biết, có thể ra khỏi thành chính là Lê quốc.

Bất quá huynh dẫn người đi cũng được, thành phải lưu lại cho muội, nếu không muội không tiện ăn nói.

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc một chút, cái này thật đúng là giống như suy nghĩ của hắn.

Lần trước Sở Càn đại chiến qua đi, 5 thành Tây Cương mặc dù không tính là đất phong thực chất của mình, nhưng cũng tuyệt đối có thể làm đại bản doanh của mình, thành chủ mặc dù cũng không phải người của mình, phàm là sản nghiệp của mình, ở nơi đó đều có thể hưởng thụ giảm thuế đãi ngộ.

Hơn nữa nơi đó là biên giới Sở Càn, đồ đệ mình dạy ở Học cung, cũng đều mang theo rất nhiều người nhà chuyển đến tiền tuyến.

Lúc trước chỉ là cho rằng đây là hành động vô tình của Sở vương vì an toàn biên giới.

Nhưng không ngờ, đều là sắp xếp của Tinh Ly.

Mễ Tinh Ly đặt cằm lên vai hắn: "Muội cũng không muốn nợ huynh! Huynh giúp chúng ta nhiều như vậy, không có lý do gì ngay cả một số người cũng không cho huynh mang đi. Cho nên những gì huynh nghĩ muội đều hiểu, những lo lắng của huynh căn bản không tính là băn khoăn, cho nên… huynh có thể cưới muội không?"

Doanh Vô Kỵ khó hiểu: "Muội đã biết rõ ta phải đi, tại sao còn chấp nhất với hôn sự này?"

Mễ Tinh Ly thở dài một hơi: "Không có hôn sự này, huynh bảo muội làm sao tranh giành vương vị với Vương huynh đây? lần này biến pháp từ đầu tới cuối đều là muội làm, phụ vương lại thường xuyên ở những nơi không quan trọng, để Vương huynh ra ngoài làm người tốt, ý tứ này còn không rõ ràng sao?

Hiểu rồi, muội cần một cuộc hôn nhân giả! Một cuộc hôn nhân giả, cho Sở Vương uống một viên thuốc an thần cuối

cùng.

Cho nên

Loại tâm tình này, Doanh Vô Kỵ hiểu.

Không!

Mễ Tinh Ly có chút kích động: "Không phải kết hôn giả!"

Doanh Vô Kỵ nghẹn một cái: "Ta đây về sau chẳng phải là xách quần chạy trốn?

Chương 1207: Đêm tình rực lửa Chương 1207: Đêm tình rực lửa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mễ Tinh Ly nhìn chằm chằm vào mắt hắn, có chút nghiến răng nghiến lợi nói: "Doanh Vô Kỵ, muội biểu hiện có chút công danh lợi lộc, nhưng huynh đừng đem muội trở thành người công cụ của Sở quốc hay không?

Tổng cộng thời gian mấy năm nay, yêu một người khác rất khó, huynh có cần keo kiệt như vậy hay không!

Không được! Đêm nay muội sẽ xử huynh!"

Nói rồi.

Trực tiếp đem Doanh Vô Kỵ đặt ở trên giường.

Hung tợn nhào tới.

Doanh Vô Kỵ: "Ta……

Hắn phát hiện nàng chỉ là thoạt nhìn hung dữ, nhưng nụ cười này của nàng rất nhanh tắt lịm biến thành hơi thở hổn hển bởi nụ hôn của hắn. Thời điểm khi hai bờ môi tiếp xúc, cả thân thể nàng đều căng thẳng, giống như tân binh lần đầu tiên ra chiến trường, lúc huấn luyện hung ác như thế nào, thực chiến cũng chỉ có tay chân luống cuống run lẩy bẩy.

Doanh Vô Kỵ cảm thấy có chút buồn cười.

Nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, căng thẳng của nàng mới tiêu tán một chút, vụng về lại nhiệt tình đáp lại.

Cái dáng người hừng hực này, thật sự không đỡ nổi.

Hắn đi tới cài cửa lại kéo rèm thật chặt dán lên cách âm phù.

Cuối cùng thổi tắt đèn.

Bóng đêm dịu dàng trong phòng tràn ra, nàng bị hắn hôn đến mềm nhũn cả người, không có cách nào khác, hắn như thể trời sinh đã khắc nàng, hắn vừa đến gần, thân thể nàng sẽ như nhũn ra, thậm chí làm cho tai nàng đỏ bừng.

Tinh Ly chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy bên hông tê dại: Hắn vùi đầu vào nơi eo nàng, tinh tế hôn lên đó, mỗi lúc một nhanh một mạnh hơn. Rốt cuộc từng món đồ trên hai người được cởi ra

Thân thể hai người dính chặt với nhau đến mức gần như không có khe hở, mồ hôi từ tấm lưng rắn chắc của hắn lăn xuống đến vòng eo mềm mại của nàng, rồi hòa vào làm một. Mọi âm thanh bật ra từ cổ họng đều bị nụ hôn của hắn chặn lại, len qua môi lưỡi quấn lấy nhau, âm thanh không ngừng dội vào tâm trí, cảnh trước mắt nhòe đi, thế giới kỳ dị xa lạ, nhưng dần dần cảm giác căng tràn lấp đầy trong cơ thể làm cho nàng quên hết mọi thứ. thời khắc cuối cùng, hắn rốt cục không nhịn được, cúi đầu bít chặt môi nàng, một tay nắm lấy eo nàng, thân thể hung hăng đẩy đến nơi sâu nhất.

Thật lâu sau.

Thật lâu sau.

Tinh Ly đẩy hắn ra, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm, giống như nghẹn đến không nhẹ.

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ hơi nhếch lên: “Vẫn còn non lắm”

Tinh Ly liếc mắt một cái: “Vậy chàng dạy ta đi”

Doanh Vô Kỵ: “!!!

Trong doanh trướng.

Tối đen như mực.

Sạt xoạt.

Lăn qua lăn lại đến tờ mờ sáng, Tinh Ly mới tựa vào trong lòng Doanh Vô Kỵ chậm rãi ngủ.

Lông mày hơi nhíu lại, giống như mang theo một chút đau đớn.

Chỉ là khóe miệng hơi nhếch lên, an tâm nói không nên lời cùng…… đắc ý.

Phù……

Doanh Vô Kỵ thở phào nhẹ nhõm, chính mình chỉ biểu diễn một lần, nàng lại luyện tập sáu lần, học tử này có chút có chút hoang dã.

Hắn siết chặt cánh tay, làm cho thân thể đẫy đà ấm áp trong ngực càng gần hơn.

Nhẹ nhàng hôn lên trán nàng một cái, rồi cũng nhắm mắt lại.

……

Ngày hôm sau.

Mặt trời lên cao.

Sứ đoàn nước Sở không khởi hành, bọn họ cũng không biết vì sao, Sở vương sẽ hạ lệnh tu sửa tại chỗ một ngày.

Lại cách mấy ngày.

Sứ đoàn trở về Dĩnh Đô.

Đại hôn của nữ công tử Sở quốc.

Cả nước hân hoan.

Ngày đại hôn.

Không có nhà mới.

Nữ công tử dũng mãnh vô cùng, một cước đá sập tường viện giữa hai tòa nhà.

Một cước uy, trực tiếp sát nhập Thần Tướng phủ cùng Nữ Công Tử phủ.

Đêm tân hôn cũng không vội động phòng, ngược lại để Doanh Vô Kỵ một mình trông coi phòng trống, tự mình đi nói chuyện riêng với Hoa Triều Bạch Chỉ và Bạch Nghi.

Doanh Vô Kỵ nằm ở trên giường cưới, nhìn chằm chằm nóc nhà có chút ngủ không yên.

Cũng không phải bởi vì quá kích động.

Mà là……

Hắn cảm giác ý thức của mình giống như bị người ta đánh xuyên qua một cái lỗ nhỏ.

Cái lỗ này, không làm cho tinh thần của mình xói mòn.

Nhưng lại mơ hồ có loại tin tức tương tác, cũng chính là một bộ phận nào đó giống như bị một thứ gì đó bên ngoài mạnh mẽ liên kết.

Đây…… là tình huống gì?

Tình huống này, khiến Doanh Vô Kỵ sinh ra tâm lý cảnh giới.

Nghĩ tới nghĩ lui, giống như đoán được một loại khả năng.

Thử xem!

Ý niệm của hắn vừa động, liền xuất hiện trong ngục giam Quỷ Kính.

Vừa vặn Hồng Trần đang dạy học cho các bạn tù.

Đang nói "Nền tảng dân gian quyết định kiến trúc triều đình".

Thấy Doanh Vô Kỵ đến.

Hồng Trần lập tức ngừng giảng bài, đứng lên dẫn đầu vỗ tay: "Hoan nghênh phu tử!

Bốp bốp bốp…….

Bốp bốp bốp…….

Bốp bốp bốp…….

Mọi người dừng lại.

Cái khác không nói, từ khi Hồng Trần đạt tiêu chuẩn, lên làm phu tử dạy thay, hơn nữa nắm giữ quyền lợi làm cho bạn tù thống khổ hoặc là thoải mái, kỷ luật cùng bầu không khí học tập ở đây tốt hơn không ít.

Doanh Vô Kỵ làm một thủ thế dừng lại, trong ngục giam lập tức liền an tĩnh.

Hồng Trần thân thiết hỏi thăm: "Doanh phu tử, hôm nay tự mình giảng bài à?"

Không giảng bài, không giảng bài!

Doanh Vô Kỵ tiện tay vung lên, trong mỗi gương đều xuất hiện một vò rượu ngon.

Hắn khẽ cười nói: "Hôm nay đại hôn, mời chư vị uống rượu.

Chúc mừng, chúc mừng!

Hồng Trần ánh mắt sáng lên, trực tiếp mở nút rượu, uống ừng ực một ngụm, nhất thời cả người đều có chút phiêu phiêu dục tiên.

Những người khác cũng không nghĩ tới, ở chỗ này giam giữ, còn có thể có rượu uống.

Đều rót một ly rượu mừng uống.

Vị thơm thuần khiết kia, làm cho tất cả bọn họ đều kinh ngạc một chút.

Ngay cả Nam Cung Yến cũng có chút kinh ngạc, theo bản năng uống nhiều một chén.

Sau một thời gian.

Hồng Trần mới kịp phản ứng: "Phu tử! Rượu này ngon, để bên ngoài đắt lắm phải không?"

Ngục giam quỷ kính không có hiện vật, hết thảy đều bắt nguồn từ ý thức của Doanh Vô Kỵ, nhưng cũng phải là thứ mà ý thức của hắn cảm thụ qua.

Chương 1208: Giáo dục học tử Chương 1208: Giáo dục học tử

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ khoát tay: "Tự mình ủ! Hiện tại rất đắt, về sau phỏng chừng sẽ rẻ hơn, hiện tại lương thực hai nước Lê Sở cũng không ít.

Ồ……

Hồng Trần phu tử mượn cơ hội giáo dục học tử: "Nghe một chút, đều nghe một chút, chỉ có dân chúng trải qua ngày lành, thiên hạ mới có thể phồn vinh giàu mạnh, nghe hiểu vỗ tay!"

Bốp bốp bốp……

Nghe tiếng vỗ tay nhiệt liệt này, Hồng Trần cảm thấy thỏa mãn trước nay chưa từng có.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, nghĩ thầm Hồng Trần này thật đúng là mẹ nó là một nhân tài!

Hắn lại cùng người hàn huyên vài câu, liền đi tới Nam Cung Yến trước gương, lại cho nàng một vò rượu mới, thấp giọng nói: "Uống nhiều một chút, hôm nay cũng là ngày ngươi đại hôn!"

Hả?

Sắc mặt Nam Cung Yến tái nhợt, kinh hãi nói: "Ngươi cưới ta?"

Doanh Vô Kỵ: "???"

Hắn kinh ngạc: "Ngươi nghĩ hay lắm! Người cưới ngươi chính là Cơ Động.

Cái gì!

Nam Cung Yến ngây người một chút, khó có thể tin nói: "Vương gia hắn……

Hắn cùng ngươi cũng là hôm nay đại hôn, làm rất long trọng, Ngô Viêm quyền quý hai nước đều trình diện, tuy rằng không phải bản hồn ngươi thân tới, nhưng cũng là thân thể của ngươi gương ảnh của ngươi."

Nam Cung Yến trầm mặc, vẻ mặt phức tạp nói không nên lời.

Doanh Vô Kỵ cười như không cười nói: "Ta có thể cho phép ngươi đọc ký ức ngày hôm nay, dù sao ngày này đối với ngươi mà nói còn rất trọng yếu.

Nam Cung Yến có chút kinh ngạc: "Ngươi vì cái gì nguyện ý thành toàn cho ta?

Rất đơn giản!

Hắn nói hôm nay đối với ngươi mà nói, có thể là thời gian vui vẻ nhất cả đời, cho nên không đành lòng ngươi bỏ qua, cầu ta hồi lâu, cho nên ta miễn cưỡng đồng ý."

Âm thanh Nam Cung Yến có chút run rẩy: "Thật sự có thể sao?"

Đương nhiên có thể!

Doanh Vô Kỵ chuyển đề tài: "Bất quá chỉ có một lựa chọn này quá đơn điệu, ta cho ngươi thêm một lựa chọn.

Dứt lời, tay phải nhẹ nhàng vạch một cái.

Trong gương chợt xuất hiện một quang cầu, bên trong tựa hồ có một bóng người.

Nam Cung Yến nghi hoặc nói: "Đây là……

Doanh Vô Kỵ bĩu môi nói: "Đây là mộng cảnh của Nam Cung Vũ, từ sau khi đại chiến bình yêu, hắn tu luyện rất khắc khổ, chỉ là say rượu thành tính, mỗi ngày đều có một nửa thời gian đầu óc không tỉnh táo, uống rượu như thế, sớm muộn có một ngày cũng hỏng người. Ta khuyên không được hắn, ngươi xem ngươi có muốn thử khuyên một chút hay không."

Nam Cung Yến nhịn không được nói: "Vậy nếu ta chọn cái này, có phải là…

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Hai chọn một!

Nam Cung Yến lâm vào rối rắm cực độ.

Cuối cùng.

Hai tay của nàng vẫn là nhẹ chạm quang cầu, tiến vào trong mộng cảnh.

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ hơi nhếch lên, rốt cục tìm được lỗ hổng ý thức của mình ở nơi nào.

Nam Cung Yến này, ngay từ đầu biểu hiện liền xảy ra vấn đề, "Ngươi cưới ta", cái ý nghĩ thối nát này căn bản không phải là thứ mà mạch não của nàng có thể nghĩ ra.

Hơn nữa bỏ đọc một ngày ký ức, bản thân cũng không phải là nàng có thể làm ra lựa chọn.

Trừ phi… nàng đã biết tin tức mình cùng Cơ Động thành hôn, thậm chí đọc một ít nội dung.

Cơ Động thủ đoạn tốt!

Ngay từ đầu biết được hắn muốn cưới Nam Cung Yến thời điểm, Doanh Vô Kỵ còn chấn kinh một hồi lâu, không rõ vì cái gì muốn đại động can qua cho Nam Cung Yến một cái hư danh.

Hiện tại xem ra, nhất định là mượn hôn sự này, hoàn thành một bí thuật không biết là cái gì, xé mở một lỗ hổng nhỏ trên quỷ kính bí thuật.

Cẩu vật này vẫn là có chút âm hiểm, không chỉ có bị hắn phát hiện manh mối, còn tìm được phương pháp phá giải.

Nếu như không phải mình linh giác nhạy bén, hơn nữa vận khí tốt, thật đúng là không nhất định có thể phát hiện lỗ hổng ở nơi nào.

Nhưng cũng may……

Nam Cung Yến cũng không phải là không có thuốc có thể cứu, ít nhất hôm nay lựa chọn không sai.

Bất quá……

Làm gì bây giờ?

Là trực tiếp tiêu diệt Nam Cung Yến, buông tha kế hoạch gài gián điệp?

Hay là bắt nàng ra ngoài chuyển linh tu?

Hay là…… Tin tưởng kế hoạch cải tạo của mình?

Doanh Vô Kỵ trầm tư một lát, quay đầu tiến nhập mộng cảnh.

Trước mặc kệ Nam Cung Yến.

Nam Cung Vũ quả thật có chút chán chường, tuy rằng hiện tại đã thành người nổi bật trong Binh Nhân Cảnh, nhưng tiếp tục say rượu, chỉ sợ cả đời cũng không đột phá được Ngộ Thần Cảnh, trước nhìn xem có thể cứu rỗi được hắn hay không rồi nói sau.

……

Cung điện Càn vương.

Rượu mừng?

Doanh Vô Khuyết nhíu mày, bất quá nghĩ nghĩ, vẫn thu lại.

Dù sao rượu ngon nước Sở nổi tiếng là mát lạnh.

So sánh mà nói, rượu Càn quốc đúng là kém xa.

Hắn hừ một tiếng: “Lão Doanh gia ta, sao lại ra một tên bại hoại như vậy.

Bạch Kiếp ở bên phụ họa: “Thật là, một chút tôn nghiêm cũng không có!

Doanh Vô Khuyết khinh miệt nói: “Đúng vậy, cư nhiên vì quyền thế cùng địa vị, ngay cả nữ nhân cũng cưới!”

Bạch Kiếp: “……

Đúng lúc này.

Ngoài cửa truyền đến một âm thanh lanh lảnh.

Bệ hạ! Chu Huề Vương Cơ Động lại gửi thư!

Không xem!

Doanh Vô Khuyết phiền não khoát tay áo, nhìn về phía Bạch Kiếp nói: "Ngươi nói người này có phải có bệnh hay không, một ngày viết tám phong thư mắng ta!"

Mấy ngày nay, hắn không chịu nổi phiền phức.

Hắn cũng không biết Cơ Động vì cái gì bực tức như thế.

Liên tục mấy ngày thư từ cũng không đứt đoạn, đại khái ý tứ chính là: Không phải ngươi thao tác lẳng lơ, ngươi ổn định tiếp nhận vị trí thiên tử, ngươi vì sao ngu xuẩn như vậy?

Không có bức thư nào có ý nghĩa.

Nhưng phương pháp biểu đạt lại là đủ loại, ngay cả mấy chục phong thư tín cũng không có trùng lặp.

Bạch Kiếp than nhẹ một hơi nói: "Chỉ là không nghĩ tới, hắn lại là thật tâm muốn nhường ngôi cho bệ hạ, vẫn là có chút đáng tiếc, đều tại ta…"

Không trách ngươi! Ngươi không cần tự trách!

Chương 1209: Lo gì đông xuất Chương 1209: Lo gì đông xuất

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Khuyết nói chắc như đinh đóng cột: "Công Tôn Lệ đã nói rồi, Càn quốc chúng ta muốn biến thành thể chế hai nước Ngô Viêm tuyệt đối không phải chuyện dễ, muốn ăn bánh từ trên trời rơi xuống, trước tiên ngươi phải suy nghĩ xem mình có bị đập chết hay không."

Hiện tại Lê quốc không cung cấp tài chính ủng hộ, Ngụy quốc lại xuất binh sẽ không có khả năng xuất toàn lực.

Chỉ cần chúng ta đánh hạ Ngụy quốc Hàn Quốc, còn lo cái gì đông xuất?

Càn quốc chúng ta có thể bị những kẻ nhát gan kia gọi là Hổ Lang chi quốc, dựa vào chính là nắm đấm!!"

Được!

Bạch Kiếp nghe được bơm thêm một câu: "Bệ hạ quả thật là nam nhân chân chính!

Doanh Vô Khuyết nhịn không được cười to, vẫn là Bạch ái phi nói chuyện dễ nghe.

Giờ này.

Ngoài điện truyền đến một âm thanh.

Bệ hạ! Công Tôn Lệ cầu kiến!

Vào đi!

Doanh Vô Khuyết nhìn vẻ mặt cau mày của Công Tôn Lệ, có chút không vui: "Lại xảy ra chuyện gì?

Công Tôn Lệ chắp tay nói: "Bẩm bệ hạ! Xưởng Ngọc xà…… Đã xảy ra chuyện!

Cái gì!

Doanh Vô Khuyết kinh hãi, xưởng ngọc xà ở biên giới Càn Lê, lợi nhuận tương đối khổng lồ, gần như chiếm gần một nửa thu nhập phi nông nghiệp của Càn quốc.

Cái này xưởng Ngọc xà nếu là sụp đổ, Càn quốc vốn là ngọn nguồn tài chính, chỉ sợ phải chịu đại thương.

Hắn cau mày: "Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Công Tôn Lệ trầm giọng nói: "Bây giờ còn chưa rõ lắm, thần chỉ biết là Lê quân của xưởng sản xuất ngọc xà đột nhiên bạo động, phá hủy tất cả thiết bị trong xưởng.

Doanh Vô Khuyết: "???

Công nhân của xưởng ngọc xà đều đến từ hai nước Càn Lê, do quân đội hai nước giám sát, mỗi nước nắm giữ một nửa công nghệ ngọc xà, thiếu ai cũng không thể vận hành.

Có thể một mình xây dựng lại công nghệ ngọc xà, chỉ có một mình Doanh Vô Kỵ, nhưng Doanh Vô Kỵ bị quản chế bởi hai nước Càn Lê, không dám mở lại xưởng ngọc xà ở nước Sở.

Lê Quốc hiện tại làm ra…… Chẳng lẽ là đã nắm giữ toàn bộ công nghệ?

Doanh Vô Khuyết có chút không nhịn được: "Thật sự là phế vật! Một nửa công nghệ của chúng ta, là tiết lộ như thế nào?

Bệ hạ!

Bạch Kiếp nhịn không được nói: "Cái này chỉ sợ không phải chúng ta tiết lộ, mà là… Lê Vương lấy vợ con Doanh Vô Kỵ uy hiếp!"

Doanh Vô Khuyết nhướng mày, Triệu Ninh đến tột cùng là nam hay nữ hắn không phải đặc biệt xác định, nhưng chỉ cần là nữ tử, vương hậu cùng thái tử Lê quốc, liền cùng Doanh Vô Kỵ không thoát khỏi liên quan, nếu là giải thích như vậy, Lê quốc đích xác có thể bức bách hắn giao ra toàn bộ công nghệ.

Hắn không khỏi cả giận nói: "Thật sự là buồn cười, Doanh Vô Kỵ làm như vậy, không sợ ta giết người Bạch gia bọn họ sao?"

Hiện tại, còn có một bộ phận nhỏ người Bạch gia bị Càn quốc giam giữ.

Lợi nhuận của xưởng ngọc xà cứ như vậy bị cướp.

Cái này so với giết hắn còn khó chịu hơn!

Lúc này Doanh Vô Khuyết thật sự động sát tâm.

Công Tôn Lệ thở dài: “Bệ hạ, nguyên thạch của chúng ta, còn phải dựa vào những người Bạch gia này!”

Doanh Vô Khuyết: “……

Ai nha nha!

Sau một phen vô năng cuồng nộ.

Trong điện một mảnh hỗn độn.

Sau khi ném vô số chén, Doanh Vô Khuyết vẫn khó có thể bình tĩnh lại.

Thiếu đi phần này tài chính ủng hộ, về sau Càn quốc đánh giặc, cần phải tính sổ.

Công Tôn Lệ khuyên nhủ an ủi: “Bệ hạ chớ lo, hôm nay quốc khố Đại Càn của ta tràn đầy, cho dù tiếp tục toàn lực đánh trận, cũng có thể duy trì một năm hai năm, cũng đủ để chúng ta đánh hạ Hàn Quốc rồi.”

Bạch Kiếp cười giải thích : “Chúng ta đại hôn có thể trì hoãn một chút, tiết kiệm tiền trước đánh trận, chờ đánh hạ Hàn Quốc về tổ chức cũng không muộn !”

Doanh Vô Khuyết không khỏi cảm thán: “Vẫn là ngươi biết đại thể !”

Công Tôn Lệ: “???’

Đùa à?

Hai người thật sự muốn đại hôn sao?

Ta tưởng các ngươi đang đùa!

Công Tôn Lệ đầu có chút đau, chuyện này nếu tuyên bố trên triều đình, vậy có thể nói là tương đối nổ tung, quý tộc thiên hạ, yêu thích nam tử cũng không ngạc nhiên, muốn tổ chức đại hôn thì lại chưa có ai.

Nếu tin tức này truyền ra ngoài, toàn bộ đại thần triều đình đều phát điên.

Nhưng cũng may.

Cái họa quốc "Yêu phi" này không có không biết tốt xấu.

Ít nhất phải biết ưu tiên chiến tranh.

Công Tôn Lệ tâm rất mệt mỏi, không muốn quản loại chuyện này, hắn chỉ muốn ổn định thế cục nội bộ Càn quốc, toàn lực ủng hộ chiến tranh, chuyện khác thích làm gì thì làm đi.

Doanh Vô Khuyết nhíu mày hỏi: "Công Tôn ái khanh, một nhóm lương thảo mới đã chuẩn bị xong chưa?

Công Tôn Lệ trịnh trọng nói: "Bẩm bệ hạ! Đã chuẩn bị xong rồi! Bất cứ lúc nào cũng có thể xuất chinh!

Được!

Doanh Vô Khuyết đứng dậy: "Cô ngày mai liền lần nữa ngự giá thân chinh, đến lúc đó đem toàn bộ Hàn Quốc đều đánh xuống, chính là Xưởng Ngọc xà kinh doanh, cô thật đúng là không thèm để trong mắt. Lê quốc ký quốc thư không viện Hàn Quốc, chính là tự hủy sinh lộ, độc chiếm Xưởng Ngọc xà, bất quá là chó cùng rứt giậu thôi!"

Đúng vậy!

Công Tôn Lệ cùng Bạch Kiếp đồng loạt gật đầu.

Bọn họ quả thật cảm giác sách lược Lê quốc có chút vấn đề.

Càn quốc giống như hung thú, chỉ cần đông xuất, tất nhiên sẽ càng lúc càng lớn mạnh.

Lần này vì hủy diệt liên minh họ Cơ, Lê quốc nhường ra tiên cơ, cái giá phải trả không thể nói là không lớn.

Nhưng mà vừa lúc này.

Báo……

Một thám báo cầm trong tay lệnh cấp bách, vội vội vàng vàng chạy vào.

“Bẩm bệ hạ, tiền tuyến đến báo, Hàn quốc nội chiến, Hàn Du hướng Lê quốc hiến thành mười ba tòa, trong một đêm, các thành của Hàn quốc mà trước đó chúng ta công đánh Hàn, tất cả đều biến thành Lê Thành!”

Cái gì!?

Doanh Vô Khuyết bỗng nhiên đứng dậy, sắc mặt đã khó thấy tới cực điểm.

Lê Quốc nói không viện trợ Hàn Quốc.

Kết quả là ngươi nuốt hết lãnh thổ Hàn Quốc?

Doanh Vô Khuyết bối rối.

Sau đó chính là một cỗ phẫn nộ khó tả, khiến cơ bắp trên mặt hắn kịch liệt run rẩy lên, ngay cả hô hấp đều có chút bất ổn.

Công Tôn Lệ cũng có chút tê dại.

Chương 1210: Nội đấu dữ dội Chương 1210: Nội đấu dữ dội

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn đã sớm biết, Lê quốc thâm nhập Hàn quốc rất sâu, nếu không Hàn Quốc sẽ không nội đấu dữ dội như vậy.

Nhưng hắn làm sao cũng không nghĩ tới, trà trộn vào này cư nhiên sâu đến mức khiến cho Hàn Du trực tiếp đi theo địch.

Nhưng bây giờ cẩn thận ngẫm lại, hình như đúng là đạo lý này.

Hai năm qua, Lê Quốc luôn viện trợ Hàn Quốc, khoáng sản của Hàn Quốc là thông qua tay Hàn Quốc thế chấp cho Lê Quốc

Hắn từng đề cập với Doanh Vô Khuyết chuyện này, bất quá không khiến hắn coi trọng.

Hơn nữa Công Tôn Lệ cũng không cho rằng đây là một vấn đề lớn, cho nên cũng không nhắc lại.

Nhưng……

Mẹ kiếp!

Trực tiếp phản bội!

Hàn Du này chơi cũng quá lớn đi!

Công Tôn Lệ có chút không nhịn được: "Bệ hạ… chúng ta trận này, còn đánh sao?"

Đánh! Nhất định phải đánh!

Doanh Vô Khuyết giận không kềm được: "Hay cho một Lê quốc, lại dám cùng cô chơi loại tiểu xảo này! ta muốn nhìn xem, bọn họ mấy năm nay giấu tài dưỡng ra cái gì!"

……..

Thời gian sau đó, chiến sự các quốc gia vẫn như cũ.

Ngược lại Sở quốc bên này thanh tĩnh lại.

Doanh Vô Kỵ mỗi ngày chính là lên lớp, tu luyện tu luyện, sau đó liền về nhà bồi mẹ già và vợ.

Tinh Ly trước sau như một bận rộn, từ sau đại hôn, Tinh Ly liền được giao rất nhiều chính vụ, mỗi ngày đều bận đến chân không chạm đất.

Khiến cho thái tử đảng cực kỳ không vui, mỗi ngày triều hội đều đề cập nữ tử chấp chính không hợp quy củ, biến pháp

đã cơ bản hoàn thành, nữ công tử có thể công thành lui thân.

Nhưng Mễ Đạc căn bản không phải là loại hiền lành gì.

Trong lúc nhất thời khiến cho thái tử đảng đều có chút sợ hãi, trong bóng tối ngược lại nhấc lên sóng gió âm thầm

Bất quá những thứ này cũng không ảnh hưởng đến Tinh Ly, mỗi lần xử lý xong chính vụ, đều sẽ trực tiếp về nhà, một bộ hưởng thụ gia đình.

"Mình thực sự đang tận hưởng gia đình!"

phòng ngủ Thần tướng phủ.

Mễ Tinh Ly tựa vào người Doanh Vô Kỵ, chán đến chết nói: "Nhưng hết lần này tới lần khác có vài người nói ta lấy sắc tướng làm thần tướng, vì tranh đoạt vị trí thái tử mà dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, chàng nói tức không cơ chứ?Giờ chúng ta là vợ chồng rồi, làm thêm lần nữa nào?"

Đừng sờ lung tung!

Doanh Vô Kỵ nghiêm trang lên tiếng ngăn cản, bất quá lại không có động tác ngăn cản.

Mễ Tinh Ly cười dài nói: "Chàng nói ta mỗi tối đều chiếm đoạt chàng, Hoa Triều và Bạch Chỉ có tức giận không?"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Trong thời gian ngắn khẳng định sẽ không, các nàng đều biết nàng vừa mới tân hôn nên bị nghiện món đó!"

Hì hì!

Tinh Ly khẽ gắt, khuôn mặt đỏ bừng, nghĩ thầm khó trách trước kia ở phủ phò mã Lê quốc buổi tối thường xuyên nghe được động tĩnh, thì ra…

Nàng đảo mắt: "Trong thời gian ngắn thì không, vậy sau này thì sao?

Sau này à, thế nàng có nhường không ?

Ta không! Ta nghiện rồi!

“……”

Dù sao thân thể tướng công cũng tốt như vậy, cùng lắm thì mời các nàng cùng lên…

Đây chính là nàng nói đấy nhé, không được đổi ý!

“……”

Tinh Ly lườm hắn một cái, cảm thấy cả ngày nói những chuyện phòng the này cũng có chút e ngại, liền thu hai tay, thuận tiện giúp Doanh Vô Kỵ thắt đai lưng lại.

Đẩy cửa sổ ra, gió đêm hơi lạnh phả vào mặt, mới hơi tỉnh táo một chút nhưng trông mặt vẫn bần thần.

Doanh Vô Kỵ nhìn bộ dáng này của nàng, cười an ủi nói: “Nàng lo lắng cái gì, trời cho dù sập xuống, còn có nam nhân của nàng chống đỡ, Cơ Động cho dù mạnh hơn nữa, ta cùng Quyện Tử ca liên thủ cũng có thể chơi được hắn! Hơn nữa nàng đã quên, bên người Cơ Động cùng Doanh Vô Khuyết, đều có người của ta.

Cũng đúng!

Mễ Tinh Ly hé miệng cười nói: “Bất quá sự tình đều để cho chàng làm, ta làm gì?”

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ, chỉ vào mũi mình thử hỏi: “Làm ta này”

Tinh Ly: “Ý kiến hay!”

Ngay sau đó, lại một hồi vật lộn.

……

Thời gian kế tiếp, chiến hỏa bay tán loạn.

Lê quốc chủ động bỏ thành hai tòa, buông ra một cái lỗ hổng để công Ngụy khiến Càn quốc do dự không tiến lên thật lâu, thăm dò nhiều lần mới rốt cục xác định, Lê quốc thật sự chỉ muốn phòng thủ, thật đúng là không muốn cùng Càn quốc liều chết.

Vì thế Doanh Vô Khuyết hạ quân lệnh, tiếp tục tiến quân về phía Đông.

Càn quốc đánh hạ gần một nửa thành trì Hàn Quốc, Hàn Quốc bị đánh đến da đầu đều sắp tê dại, chỉ có thể co rút phòng tuyến mạnh mẽ phòng thủ.

Càn quốc đánh hạ không ít thành trì, vốn là chuyện hết sức phấn chấn, nhưng sau khi bọn họ đánh xuống mới phát hiện, mấy tòa Hàn thành này sớm đã bị vét sạch, ngay cả dân chúng bản thổ cũng khó có cái ăn, căn bản ép không ra dầu mỡ gì.

mấy tòa thành trì Hàn Quốc Còn lại, phỏng chừng cũng là bộ dạng này.

Đánh không công mấy tòa thành trì, không chỉ không lấy lại được máu, thậm chí còn thành gánh nặng.

Doanh Vô Khuyết giận tím mặt, văn võ trong triều thảo luận thời gian rất lâu, cuối cùng quyết định thả Hàn Quốc, quay đầu công Ngụy.

Ngụy quốc cứ như vậy mạnh mẽ bị kéo vào chiến trường, nhưng cũng may có một ít nền tảng, cho dù quân lực hơi kém Càn quân, nhưng cũng không đến mức giống Hàn Quốc không hề có lực đánh trả như vậy.

Hai nước Càn Nguyẹ đánh nhau rất nhiệt tình.

Nhưng nếu như chỉ nhìn kết quả mà nói, hoàn toàn chính là lưỡng bại câu thương cục diện, biên cảnh mấy tòa thành, ngươi đoạt chiếm vài ngày, ta đoạt về chiếm vài ngày.

Chương 1211: Trận chiến kiệt sức Chương 1211: Trận chiến kiệt sức

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cứ như thế

Ba năm đã trôi qua.

Càn quốc đánh không nổi, cũng không phải gặm không nổi Ngụy quốc, mà là Ngụy quốc mỗi lần đến cực hạn thời điểm, đều sẽ có vật tư đổ đến ủng hộ.

Không phải bắt nguồn từ Lê quốc, thì cũng là bắt nguồn từ Sở quốc.

Cả hai quốc gia đều có cảm giác kiệt sức.

Của cải Ngụy quốc biến pháp để dành được, tất cả đều lấy ra đánh trận.

Càn quốc lại càng bị mấy tòa thành trì cằn cỗi cướp được từ Hàn Quốc làm liên lụy đến khổ không thể tả, nhưng thật không dễ dàng đoạt được Đông xuất, lại không nỡ cứ buông tha dễ dàng như vậy, cho nên cũng chỉ có thể gồng.

Đương nhiên.

Để cho bọn họ kiêng kị nhất, vẫn là Cơ Động ở một bên.

Thời gian ba năm này, liên quân hai nước Ngô Viêm đánh cho Tề quốc gào khóc, nhiều lần xin Sở giúp đỡ.

Tinh Ly chẳng những không phản ứng, ngược lại còn khai hoang mấy tòa thành gần Tề quốc, hứa hẹn người Tề vào đó đều là dân chúng Sở quốc, khiến từng đoàn người Tề lũ lượt kéo đến.

Sau đó thậm chí còn âm thầm uy bức dụ dỗ mấy tướng lĩnh thủ thành của Tề quốc

Liên tiếp có vài tòa Tề Thành, đều thay hình đổi dạng vào Sở.

Sau khi Tinh Ly tiếp nhận mấy tòa thành trì này, lập tức điều động thợ thủ công cả nước đến đổ bê tông, trữ binh.

Nhìn chung Trung Nguyên.

Lê Sở một bên phát trên một bên nhân lúc cháy nhà đi hôi của, quốc lực càng ngày càng mạnh.

Liên minh thủ hạ của Cơ Động không ngừng khuếch trương, đánh cho Tề quốc kéo dài hơi tàn không khá hơn Hàn Quốc chút nào, ý tứ Yến quốc đầu hàng cũng càng ngày càng rõ ràng.

Cuối cùng, dưới sự dẫn đầu của Lê quốc, Càn Ngụy Hàn ký hiệp nghị đình chiến, đều tự nghỉ ngơi.

……

Những ngày tiếp theo.

Càn quốc thu hẹp phòng tuyến, đình binh dừng chiến, khôi phục quốc lực.

Thành trì Hàn Quốc vứt bỏ không có ý định thu hồi, bởi vì thật sự không chấm mụt được gì, ngược lại sẽ trở liên thành lụy, dù sao Hàn Quốc hiện tại khẳng định cũng không gánh được

Ngoại trừ có mấy tòa hơi mập một chút bị Ngụy quốc nhặt những thứ khác đều thành bị vứt bỏ.

Hơn nữa dân chúng xói mòn không ít, thoạt nhìn càng thêm hoang vu.

Đại bộ phận lãnh thổ quốc gia Trung Nguyên đều đã dừng chiến.

Nhưng chiến hỏa trong quốc thổ Tề quốc lại càng đốt càng vượng, Nam Cung Yến giống như là một nữ sát thần, đi đến đâu đất sụp núi đổ, Tề quốc bên này ngoại trừ tinh nhuệ trong tinh nhuệ có thể cùng nàng đụng một chút những người khác chỉ có nước ném mũ bỏ giáp.

Giống như là một viên sao Hỏa xâm nhập một dãy nhà củi, đốt hết gian này đến gian khác

Cuối cùng cũng có một ngày.

Tề vương cung thất hãm, Tề vương Điền Lực bị giết, vương thất bị tàn sát không còn, chỉ còn lại Điền Văn Kính ở bên ngoài may mắn thoát khỏi khó khăn, cuối cùng dưới sự ủng hộ của Sở quốc, dựa vào năm thành còn lại của Tề quốc thành lập chính quyền mới.

Ai cũng không nghĩ tới, Điền thị Đại Tề còn không có mấy năm, liền trực tiếp bị Cơ Động diệt.

Chính quyền mới vẫn tự xưng là Tề.

Nhưng người khác có nhận ra hay không lại là một chuyện khác.

Dù sao Cơ Động hẳn là không nhận.

Đối với chính quyền Ngụy Tề này, hắn không có tâm tư đuổi tận giết tuyệt, bởi vì Ngụy Tề dựa lưng vào Sở quốc, hắn còn không muốn nhanh như vậy cùng Doanh Vô Kỵ cứng đối cứng, dù sao người này cũng có một đống thần thông, lại phối hợp với kiếm linh thái quá kia, ai tới đều chịu không nổi.

Theo dự định của Cơ Động, đợi sau khi tiêu diệt Càn Lê, lại cùng Doanh Vô Kỵ quyết chiến Thiên Vương Sơn.

Sau khi nước Tề không còn.

Yến quốc lập tức đầu hàng.

Liên minh thịnh cực nhất thời, lập tức đem đồ đao chỉ hướng phương Bắc.

Ngụy quốc vốn còn muốn thủ một chút thành trì mới vừa lấy được, kết quả Nam Cung Yến cùng Cơ Túc liên thủ thật sự quá mãnh liệt, mới ba ngày quân đội Ngụy quốc liền thủ không được, trực tiếp rút quân rời đi, vì thế mấy tòa từng là của Hàn quốc dễ dàng bị Cơ Túc cùng Nam Cung Yến thu được.

Trong nháy mắt.

Đại quân liên minh đi tới dưới thành trì biên giới Lê quốc.

Nhưng lại không lập tức tiến công, bởi vì tài nguyên Thiên Nhân tộc mới còn chưa hoàn toàn tiêu hóa.

Chỉ ba ngày sau

Bọn họ có thể tạo ra một nhóm siêu cấp tinh nhuệ mới.

Đêm.

Cơ Túc đề phòng nhìn Nam Cung Yến: "Chúng ta đã thương lượng trước rồi, lần này ta là chủ công.

Không tranh với ngươi!

Nam Cung Yến có chút phiền não khoát tay áo, xa xa nhìn về phía tường thành: "Ta chỉ là rất tò mò, trên tường thành cái kia một loạt ống tròn kim loại vừa lớn vừa thô kia là cái gì!"

……

Ta chỉ là rất tò mò, trên tường thành cái kia một loạt ống tròn kim loại vừa lớn vừa thô kia là cái gì!"

Nghe được câu này, Cơ Túc cũng không nhịn được nhìn về phía tường thành.

Tường thành rất xa.

Nhưng sau Thai Thuế, ngũ giác đều sẽ rõ ràng mấy lần.

Hắn là nhất phẩm linh thai, chỉ cần có một tia ánh sáng, đều có thể nhìn thấy đồ vật rõ ràng.

Xa xa nhìn lại, hắn thấy được trên tường thành, cách mỗi không đến một trượng, liền dựng một ống tròn kim loại.

Ống tròn có lỗ tối om.

Thân ống có chút ảm đạm giản dị, không nhìn kỹ thậm chí không phát giác được kim loại sáng bóng.

Cái gì đây?

Cái nỏ?

Không giống lắm!

Nào có nỏ tiễn thô như vậy?

Mặc dù thật sự có nỏ tiễn thô như vậy, ống tên này có phải ngắn một chút hay không?

Không nhận ra.

Không hiểu.

Không đủ để sợ hãi.

Chương 1212: Uy hiếp không nhỏ

Cơ Túc khoát tay áo: "Một chút dao động cũng không có, một cây kim loại ngay cả trận văn cũng không khắc, ngươi cần gì lo lắng như vậy?"

Cũng đúng!

Nam Cung Yến hờ hững lắc đầu: "Lần này người chủ công là ngươi, cho dù chịu thiệt cũng không tới phiên ta chịu thiệt, ta lo lắng như vậy làm cái gì?"

Nói rồi.

Liền xoay người về doanh trại nghỉ ngơi.

Chương 1212: Uy hiếp không nhỏ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cơ Túc nhíu mày, đối với những lời này của nàng có chút không vui.

Bất quá cũng không nói thêm gì.

Liên minh hiện tại, quan hệ giữa các thành viên có chút vi diệu.

Viêm Quốc là quân chủ lực đánh trận, cũng nuốt hết tài nguyên nhiều nhất trong liên minh, Viêm Vương hắn và Cơ Động hợp tác có thể nói là thân mật khăng khít.

Đối với Cơ Động, hắn có chút tín nhiệm.

Nhưng quan hệ với thủ hạ trực thuộc Cơ Động lại không tốt như vậy.

Nhất là Nam Cung Yến này, bình thường nàng chỉ cần cho rằng đối với Cơ Động tốt là được còn đối với những minh hữu này một chút sắc mặt tốt cũng không cho.

Mặc dù dưới sự quản lý của Cơ Động, giữa hai bên không có xung đột lớn, nhưng Nam Cung Yến luôn có thể làm cho hắn cảm giác được uy hiếp không nhỏ.

Quên đi!

Đánh xong trận này rồi nói sau!

Cơ Túc nhìn tường thành Lê quốc, trong lòng tràn ngập chiến ý.

Lần này hắn chủ động ngự giá thân chinh, cũng không phải vì cái gọi là chiến công, dù sao hắn cũng đã làm Viêm Vương, trên danh nghĩa thuộc về địa vị cao nhất trong liên minh, địa vị thực chất, cũng chỉ có Cơ Động cao hơn hắn một chút.

Cái gọi là chiến công này, đối với hắn một chút tác dụng cũng không có.

Cho nên lần này chủ động tới đây, hắn chỉ có mục đích là để chứng minh chủ trương tranh bá của mình, bởi vì Cơ Động vẫn coi Lê quốc là đại địch, cho nên toàn bộ chiến lược, đều sẽ lựa chọn tránh sinh ra xung đột với Lê quốc. Chính mình lại cho rằng không phải.

Lần này mấy tòa Hàn Thành treo lơ lửng, liên minh không lấy thì phí, rốt cục tiện đường thăm dò Lê quốc.

Vậy là Hắn ta ở đây.

Hắn muốn nhất cử đánh bại thành trì Lê quốc, chứng minh Lê quốc bất quá là một con hổ giấy.

Như vậy, có thể thay đổi chiến lược sau này của liên minh trên diện rộng.

Mà hắn, cũng có thể bởi vậy mà lấy được quyền lên tiếng cao hơn.

Ngày mai gặp lại!

Hắn nhìn tường thành, cười nhạt một tiếng, sau đó quay đầu về doanh trướng nghỉ ngơi.

……

Sáng sớm hôm sau.

Khói bếp trong doanh trại vừa tắt, hơn mười vạn binh sỹ liên minh, chỉnh tề trưng bày ở ngoài tường thành hơn một dặm.

Quân kỷ nghiêm minh, khí chất lạnh thấu xương.

Bên này là tinh nhuệ chi sư chỉ mất vài năm liền đánh bại Tề quốc, chính là Quân đoàn hắc giáp, cũng điều đi ra một bộ phận do Cơ Túc chỉ huy.

Khí giới công thành hoàn mỹ nhanh chóng lắp ráp, trong nháy mắt liền dựng lên thật cao.

Cơ Túc quay đầu nhìn thoáng qua, khóe miệng không khỏi lộ ra một tia mỉm cười.

Mấy năm trước tin chiến thắng Tề Thổ liên tiếp, trong đó Nam Cung Yến dẫn dắt quân đội biểu hiện chói mắt nhất, cơ hồ che giấu hào quang của mọi người khác.

Bất quá, một người xâu chuỗi toàn bộ sức chiến đấu Quân đoàn hắc giáp tuy rằng không tầm thường, nhưng cũng không có nghĩa là liên minh chỉ có này một chi quân đội có thể đánh, Quân đội Viêm quốc bọn họ cũng rất cường thế.

Đối với lần công thành này.

Cơ Túc tràn đầy tự tin.

Hắn nhìn sắc trời, âm thanh hùng hậu truyền tới trong tai mỗi người.

Toàn quân xuất kích!

Vừa dứt lời, chính là tiếng giết chóc rung trời.

Toàn bộ quân đội vững vàng đẩy mạnh về phía trước, quân giới ở phía sau, thời điểm đến dưới thành, binh lính tiên phong cũng đã khiêng thang mây cùng cây cột đụng cửa thành vọt tới.

Khí thế nghiêng trời lệch đâchs!

Bọn họ có giáp trụ cứng nhất, cùng kinh nghiệm công thành phong phú nhất.

Cho dù cung nỏ thủ tường thành có mạnh hơn nữa.

Cũng tuyệt đối không có khả năng ngăn cản……

Uỳnh!

Một đám mây lửa bùng lên trong đám đông.

Chất liệu thang mây cứng rắn còn có thể chịu đựng được, nhưng binh sỹ đại đầu binh khiêng thang mây thì không may mắn như vậy, trong công thành chiến có thể được coi là đại đầu binh, bình thường đều dưới ngũ phẩm linh thai, sao có thể chịu đựng được loại oanh tạc này?

Hàng loạt người đổ rạp trên mặt đất, nổ tung thiệt mạng hoặc là lộ ở áo giáp bên ngoài bộ vị bị mảnh sắt khảm thật sâu, kêu thảm lăn lộn trên mặt đất.

Ha ha!

Cơ Túc kinh ngạc một chút, loại trình độ công kích này, mặc dù đối với đại đầu binh thương tổn thật lớn, nhưng đối với cao thủ tam tứ phẩm Linh Thai không có ảnh hưởng quá lớn.

Nhưng……

Bằng cách nào?

Cái mảnh kim loại dựa vào cái gì có thể tạo thành như vậy thương tổn?

Hắn còn chưa kịp phản ứng, liền lại là từng đóa hỏa vân ở trong đám cột kim loại rộ ra.

Chỉ nghe tiếng nổ không dứt bên tai.

Liền có một mảnh đại đầu binh bỏ lại thang mây cùng thiết bị công thành ngã trên mặt đất, sau đó lại bị đại đầu binh cách đó không xa một lần nữa khiêng lên, sau đó cứ thế bị hỏa lực oanh tạc

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Từng đợt tiếng nổ mạnh, trực tiếp làm da đầu Cơ Túc tê dại.

Hắn làm sao đều nghĩ không ra, Lê quốc dựa vào cái gì có thể đánh ra công kích như vậy, cũng không cảm giác được chân khí hoặc là pháp lực dao động!

Có chuyện gì vậy?

Nhưng hắn hiện tại đã không có thời gian suy nghĩ nhiều, hắn thê lương gào thét: ” xe ném đá, đánh nát những ống kim loại kia cho ta!”

Vừa dứt lời, từng chiếc xe ném đá liền khởi động.

Mỗi một chiếc đều tốn rất nhiều tiền, phía trên khắc trận văn, thậm chí có thể trực tiếp đập sập tường thành.

Vèo!

Vèo!

Vèo!

Từng tảng đá lớn bay về phía ống kim loại trên tường thành.

Vẻ mặt Cơ Túc ngưng trọng, những ống kim loại này nhất định phải hủy diệt, loại mức độ nổ tung này, đối với cao thủ chân chính ảnh hưởng cực kỳ bé nhỏ, nhưng chủ lực công thành chính là những đại đầu binh tu vi bình thường này.

Thế nào?

Chẳng lẽ để cho tam phẩm linh thai cao thủ đi khiêng thang mây?

Hai bên tóc mai chẳng biết lúc nào đã thấm ra mồ hôi lạnh, chỉ có hủy diệt những kim loại này đồng, công thành chiến mới có một tia hi vọng.

Ánh mắt của hắn theo cự thạch bay nhanh về phía tường thành.

Sau đó……

Hắn thấy được một màn khiến hắn vô cùng tuyệt vọng.

Chương 1213: Cường độ tường thành Chương 1213: Cường độ tường thành

Người dịch: PrimeK Tohabong

Thế cục bạo liệt từng thường xuyên có thể oanh nát tường thành, hiện giờ đập vào trên thành trì Lê quốc giống như kiến càng lay cây, đừng nói phá tường thành, ngay cả đập ra vết rách trên thành hình như cũng là hy vọng xa vời, mà những ống kim loại kia lại càng có tháp canh chuyên môn bảo vệ.

Mí mắt Cơ Túc kịch liệt nhảy lên vài cái, Viêm Quốc cũng có tường thành bê tông gia cố, tuy rằng Viêm Quốc chủ yếu

tinh lực khuếch trương, tiến trình gia cố tường thành tương đối chậm chạp, chỉ có mấy tòa tường thành mấu chốt dùng bê tông gia cố qua, nhưng Cơ Túc rất hiểu rõ cường độ tường thành bê tông.

Rất mạnh.

Cũng không đến mức mạnh như vậy chứ?

Cơ Túc chăm chú nhìn lại, phát hiện mỗi lần tường thành bị oanh kích, đều có hoa văn nhàn nhạt như ẩn như hiện trên tường thành.

Nhất thời, môi Cơ Túc run rẩy.

Trận pháp phòng ngự!

Hơn nữa còn là trận pháp phòng ngự có nguyên thạch làm cơ sở!

Dưới sự bảo vệ của trận pháp, cả tòa tường thành đều trở thành một chỉnh thể không thể tách rời, lực trùng kích mạnh hơn nữa cũng sẽ phân chia đến các nơi tường thành.

Trận pháp mạnh mẽ như thế, ít nhất cần một khối nguyên thạch trăm cân làm động lực.

Cái này……

Cơ Túc muốn điên rồi, hắn cũng không biết vì cái gì Lê quốc giàu có như vậy, lại dùng như vậy nguyên thạch thủ một tòa thành!

Thật sự là có bệnh!

Có phải chơi không nổi hay không?

Sắc mặt của hắn đã khó nhìn tới cực điểm.

Phó tướng cũng nhìn ra tính nghiêm trọng của tình thế: “Bệ hạ! Làm sao bây giờ? Còn tiếp tục tấn công không?

Công! Sao lại không tấn công?

Cơ Túc xa xa nhìn ống kim loại, ánh mắt có chút thô bạo: "Ta không rõ ràng lắm vật kia đến tột cùng là gì, nhưng khẳng định giá trị xa xỉ, Lê quốc có tiền cũng không thể tiêu mãi không hết, ta cũng không tin bọn họ có thể oanh tạc mãi được!"

Phó tướng cắn răng nói: "Được!

Vì vậy.

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Hỏa lực không ngừng, giằng co nửa canh giờ.

Mấy ngàn đại đầu binh Viêm quốc đã ngã xuống, nhưng chưa một chiếc thang mây nào bắc lên được tường thành.

Âm thanh phó tướng đều run rẩy: "Bệ hạ! Còn tiếp tục không?

Cơ Túc: " tiếp tục đi……

Sau đó lại là một trận cuồng oanh lạm tạc.

Cơ Túc không nhịn được, những thứ nổ tung này chẳng lẽ không cần tiền sao?

Hắn chỉ có thể kình kiếm gào thét một tiếng: "Có thể bay! Cùng Cô lên hủy nhưng trụ kim loại đồng kia!

Nói rồi.

Gần trăm cao thủ bay lên trời, bay về phía tường thành.

Sau đó……

Kẹt kẹt!

Kẹt kẹt!

Kẹt kẹt!

Liên tiếp tiếng lên dây cung tiễn vang lên.

Chỉ cảm thụ dao động liền biết, đây tuyệt đối không phải cung tiễn bình thường, mà là thần binh bổn mạng lấy thân thể uẩn dưỡng ra.

Trong đó gần một nửa đều là dao động Binh Nhân Cảnh trở lên.

Ở đâu ra nhiều Cao thủ Binh Nhân cảnh như vậy?

Coi cung tiễn là thần binh bản mệnh, điều kiện gia đình gì mà xa xỉ như vậy?

Cơ Túc có loại xúc động chửi má nó, phàm là người có chút tiềm lực, cũng sẽ không coi cung tiễn là thần binh bản mệnh, bởi vì loại vũ khí này tuy mạnh, lại quá mức hạn chế, mà người có tiềm lực đột phá Binh Nhân Cảnh lại quá ít, dù sao tài nguyên chỉ có một chút.

Hắn cảm giác người Lê quốc điên rồi.

Nhưng người Lê quốc có điên hay không, đều không thay đổi được kết quả hiện tại hắn bị một đống cường cung khóa chặt.

Mỗi lỗ chân lông sau lưng hắn, đều giống như hóa thành suối phun, phốc xuy phốc hướng ra ngoài đổ mồ hôi.

Hắn hoảng hốt.

“Hạ cánh!”

“Hạ cánh!”

Vì thế Cao thủ Viêm quốc binh đoàn, vừa mới cất cánh, cũng đã hạ cánh.

Sắc mặt Cơ Túc khó coi như ăn phân, cho dù không cam lòng, cũng chỉ có thể hô lên một câu: “Thu binh!

Không thu binh không được.

Có những ống kim loại kia ở đây, thang mây liền không dựng lên được.

Không bổ sung thêm thang mây, quân đoàn chủ lực sẽ không xông lên được.

Nhưng hết lần này tới lần khác còn có cung ngoan nhân tiễn thủ chuyên môn bảo vệ ống kim loại.

Tòa thành trì Lê quốc này giống như tường đồng vách sắt, khiến Cơ Túc có cảm giác hít thở không thông.

Ngoại trừ rút quân, không còn lựa chọn nào khác.

Rầm rầm……

Quân đội Viêm quốc nhanh chóng thu nạp, cũng may người Lê quốc trên tường thành tương đối dễ nói chuyện, sau khi thương lượng cho phép quân đội Viêm quốc nhặt xác chiến hữu.

Lần thứ nhất công thành chiến, ngay cả một canh giờ cũng chưa tới liền kết thúc.

Cơ Túc xoa đầu, cảm giác da đầu của mình giống như bị Doanh Vô Kỵ dùng lôi pháp bổ một canh giờ.

Quá tê dại!

Đây là chiến lược thủ thành gì?

Lão tử cả đời này cũng chưa từng nghe nói qua!

Hắn cẩn thận suy nghĩ thật lâu, đối với loại này thủ thành chiến đánh giá chỉ có năm chữ: Không chê vào đâu được!

Ngươi định từ bỏ như vậy sao?

Âm thanh Nam Cung Yến có chút khinh thường.

Cơ Túc nhíu mày: "Thế nào? Giao quyền chủ công cho ngươi, ngươi có thể đánh hạ tòa thành trì này?

Nam Cung Yến trầm mặc: "……

Quân đoàn Hắc Giáp do nàng xâu chuỗi tuy rằng rất mạnh, nhưng cũng không tới trình độ có thể hoàn toàn bỏ qua hỏa lực, cứng rắn chống đỡ có lẽ có thể thành công, nhưng tổn thất phải chịu tuyệt đối không phải nàng có thể gánh được.

Trong đại doanh quân cơ.

Tất cả tướng sĩ đều trầm mặc không nói.

Tất cả đều bối rối bởi trận chiến này.

Loại chiến dịch này, cả đời bọn họ cũng chưa từng thấy qua.

Thật lâu sau.

Phó tướng mở miệng hỏi: "Bệ hạ! Hiện tại chúng ta làm sao bây giờ? Rút quân sao?

Hắn đã có ý thoái lui.

Rút quân? Rút quân gì?

Cơ Túc hai mắt đỏ ngầu: "Vũ khí này cực kỳ hoàn mỹ, nhưng Lê quốc nhiều thành trì như vậy, làm sao có thể mỗi tòa thành trì đều có loại vũ khí này?

Chỉ cần những tên bắn tên này không có ở đây, chúng ta có thể hủy diệt ống kim loại kia!

Đều phấn chấn lên cho cô, đổi một tòa thành khác tấn công!

Tối nay không nghỉ ngơi!

Rút lui!

Chương 1214: Ống bắn kim loại Chương 1214: Ống bắn kim loại

Người dịch: PrimeK Tohabong

Vì thế, dưới sự dẫn dắt của Cơ Túc, Viêm Quân nhanh chóng thay đổi trận địa.

Mà Nam Cung Yến, lúc hoàng hôn nhận được lệnh cấp cứu, mang theo Quân đoàn hắc giáp rút lui.

Hai ngày sau.

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Cất cánh!

Bốp

Bốp

Bốp

"Hạ cánh!"

Cơ Túc tê dại, Lê quốc bên này rõ ràng mỗi một tòa tường thành đều trang bị ống kim loại cộng thêm đều có một số lượng Cao thủ cung tiễn trấn giữ

Cái này ai chịu nổi?

Dù sao Cơ Túc cũng chịu không nổi, mặt đen như đít nồi

Đại doanh Quân cơ, một đêm không ngủ.

Cơ Túc trầm tư một đêm, rốt cục hạ một mệnh lệnh thống khổ.

Rút quân!

……

Nước Sở.

Thần tướng phủ.

Mễ Tinh Ly trong tay nắm chặt chiến báo, ánh mắt đều có chút tỏa sáng: "Đây chính là đại pháo mà chàng nói?"

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Ừ!

Mễ Tinh Ly mấp máy môi, trong ánh mắt mang theo một tia chờ đợi: "Vô Kỵ, nếu ta nhớ không lầm, thứ này hẳn là cùng một loại nguyên lý với pháo hoa, nói cách khác… Đây là đồ của chàng?"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng cười nói: "Có lời gì, nàng cứ nói thẳng đi!

Mễ Tinh Ly hít sâu một hơi: "Loại pháo này, ta cũng muốn!"

Hả?

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: "Nàng muốn mấy pháo?"

Tinh Ly nhìn vẻ mặt gian xảo của hắn, liền cảm giác hắn nhất định là nghĩ sai rồi, khuôn mặt xinh đẹp không khỏi đỏ lên.

Nhưng bây giờ.

Rõ ràng là chính sự quan trọng hơn.

Nàng hừ nhẹ một tiếng: "Đó đương nhiên là toàn bộ công nghệ của đại pháo ta đều muốn!"

Tuy rằng nàng cơ hồ chưa từng đánh trận ở tuyến đầu, nhưng cũng không có nghĩa là nàng không mẫn cảm với chiến sự, loại vũ khí có thể tạo thành thương tổn cực lớn đối với chiến lực cấp thấp này, có thể có tác dụng cực lớn trên chiến trường.

Nếu Du Thành lúc trước có như vậy, đối mặt với Yêu Triều cũng có thể phát huy tác dụng cực lớn.

Nếu như Sở quốc cũng có thể làm được như Lê quốc, trang bị cho mỗi một tòa thành trì mấu chốt, vậy Sở quốc cũng có thể trở thành thành lũy sắt thép.

Nàng sao có thể không thèm?

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một hơi: "Cái này sợ là có chút khó!"

Mễ Tinh Ly ngồi bên cạnh hắn, ôm lấy cánh tay hắn lắc lắc, bộ dáng thống khổ: "Không phải chàng nói mấy năm nay ở nước Sở, đều coi ta là vợ thật sao?Vì sao Triệu Ninh có thể có, ta lại không có, là ta không xinh bằng nàng ấy hay là chàng yêu nàng ấy hơn…"

Này!

Doanh Vô Kỵ có chút tê dại: "Đừng làm nũng nữa, kỹ thuật ủ rượu làm đường ta đều giao cho nàng rồi".

Hắn có chút đau mề, sau này hắn mới hiểu được, vợ chồng căn bản không có khả năng tồn tại quan hệ hợp tác đơn thuần.

Cả ngày không biết xấu hổ ngủ chung một cái chăn, làm sao có thể một chút tư tâm cũng không sinh ra được?

Dù sao hiện tại kỹ thuật ủ rượu cùng công nghệ làm đường đang từng bước giao vào trong tay Tinh Ly, trở thành hai đại tài nguyên của Sở quốc

Mễ Tinh Ly tuy vẫn là loại lưu manh này nhưng cũng không có nghĩa là nàng học không được thủ đoạn làm nũng, ngược lại dùng đến quen thuộc.

"Ta biết ngay, làm vợ cả có đặc quyền!"

Ánh mắt Tinh Ly mờ mịt, thoạt nhìn vô cùng đau khổ.

Nửa là biểu lộ chân tình.

Nửa là diễn xuất

Điểm chết người chính là cô sửa sang lại quần áo một chút, từ đơn giản mà không đơn giản, biến thành nửa lộ không lộ.

Cái này không phải ta không cho nàng, ta là thật sự không am hiểu cái này, chỉ là biết chút nguyên lý, ngay cả pháo hoa đều là Ngô Đan giúp ta tạo ra, nàng nói ta có thể tạo ra cái đại pháo này?"

"Nhưng chàng thậm chí còn không nói cho người ta biết nguyên tắc mà."

Nàng biết Lê quốc vì làm ra cái này, đập vào cho đám thợ thủ công học cung biết bao tiền không?

Được rồi……

Mễ Tinh Ly chỉ có thể gật đầu, nước Sở đích xác gánh không nổi, nhưng chuyển đề tài: "Chàng ky với ta nhé"

Doanh Vô Kỵ: "Ta……"

Nhưng khẩu đại bác này, người ta thật sự muốn, chàng có thể giúp người ta nghĩ cách được không?"

Doanh Vô Kỵ chép miệng: "Mấy ngày nữa ta làm một cái mộng cảnh, nàng nói chuyện với vợ cả".

Hả?

Tinh Ly có chút khẩn trương, loại đơn đặt hàng lớn này, đích xác nên xử lý theo kiểu quan hệ quốc gia

Chỉ là nàng từ khi làm vợ Doanh Vô Kỵ, nàng còn không có cùng Triệu Ninh gặp mặt, thật đúng là có chút chột dạ.

Bất quá cuộc mặt này, cuối cùng vẫn phải gặp.

Do dự một lát, nàng vẫn gật đầu: “Được! Nhưng người ta muốn pháo to đấy nhé!’

Nói rồi.

Một đôi tay liền bắt đầu không thành thật.

Doanh Vô Kỵ nhanh chóng ngăn cản nàng: “Đừng đừng đừng, sắp hoàng hôn rồi, ta đi làm việc chính trước, trở về rồi nói sau!”

Tinh Ly cắn cắn môi, dừng hai tay càn rỡ lại, sửa sang lại quần áo cho hắn.

Ôm hắn một cái, nhẹ giọng nói: “Chàng phải cẩn thận đấy!Giữ sức để đến tối”

Uh!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, từ trong ngực lấy ra một mặt gương.

……

Viêm Quốc.

Cơ Động nhận được truyền tấn phù, sắc mặt trở nên tương đối âm trầm.

Hắn nhìn Nam Cung Yến trong hư ảnh, trầm giọng hỏi: “Ống kim loại kia, thật sự đúng như lời nàng nói?

Nam Cung Yến gật đầu: “Vâng!

A……

Cơ Động cười nhạt một tiếng: “Biết rồi, ngươi lập tức mang binh trở về, chuẩn bị động thủ với Ngô quốc.

Nam Cung Yến sửng sốt một chút: “Đột nhiên như vậy sao?”

Cơ Động gật đầu: “Pháo hoa nở rộ trên bầu trời Giáng Thành mấy năm trước, ta còn nhớ rõ! Ngô Đan này, đến tột cùng còn cất giấu bao nhiêu thứ tốt là ta không biết? Có thể kết thúc, người này không cùng một lòng với chúng ta.

Vâng!

Nam Cung Yến gật gật đầu, liền trực tiếp hủy bỏ truyền tấn phù, liền nhanh chóng mang theo Quân đoàn hắc giáp trở về.

Cơ Động nhìn về phía vương cung Ngô quốc, khẽ mỉm cười.

Bay lên trời.

Một bước bước ra.

Thân hình liền hoàn toàn biến mất khỏi bầu trời Viêm Quốc, xuất hiện trên bầu trời Ngô vương cung.

Chương 1215: Có chút thèm thuồng Chương 1215: Có chút thèm thuồng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Keng!

Keng!

Keng!

Phát hiện có khách không mời mà đến gần, thị vệ trong vương cung lập tức cảnh giác.

Bất quá sau khi xác định là Cơ Động, liền nhao nhao thu hồi binh khí, cung kính hành lễ.

Bái kiến Chu Huề Vương!

Miễn lễ!

Cơ Động cười nhạt, rồi rơi xuống mặt đất.

Không đợi thái giám thông báo, liền trực tiếp đi vào trong vương cung.

Đương nhiên.

Thái giám cũng không dám ngăn cản hắn.

Trong liên minh, Chu Huề Vương và Ngô Vương trên danh nghĩa là ngang cấp, thực chất còn cao hơn nửa cấp, Cơ Động muốn gặp Ngô Đan, bọn họ căn bản không có tư cách ngăn cản.

Bước nhanh vào hoàng cung.

Ngay lúc này.

Ngô Đan đang mặc thường phục, dựa vào sách án đọc sách.

Là luận điểm trị quốc của các đời tiên triết.

Hắn đối với mấy thứ này tựa như cũng không có hứng thú, thường xuyên nhìn nhìn liền thất thần, ánh mắt luôn lơ đãng liếc về phía giá sách, mặt trên chỉnh tề xếp sách do thợ thủ công tiên hiền biên soạn.

Có chút thèm thuồng, nhưng trông mong nhìn trong chốc lát, chỉ có thể thở dài một hơi, đem ánh mắt thu về luận điểm trị quốc.

Ở bên cạnh hắn, ngồi một nữ tử diện mạo ôn nhu.

Nhìn thấy bộ dáng này của Ngô Đan, không khỏi vui mừng gật gật đầu.

Nàng là vương hậu của Ngô Đan, là lương phối mà tiên vương đã cố ý chọn cho Ngô Đan khi thoái vị.

Từ sau khi Ngô Đan đăng cơ, nàng sinh cho Ngô Đan ba đứa con trai, quan hệ vợ chồng có chút hòa thuận, ngày ngày đốc thúc Ngô Đan học tập luận điểm trị quốc.

Đúng lúc này.

Nhóc tỳ, sôi nổi đi vào, giọng trẻ con nói: “Phụ vương, con muốn ăn kẹo hồ lô.

Trên mặt Ngô Đan nhất thời lộ ra nụ cười từ ái, đang chuẩn bị ôm đứa nhỏ nói vài câu.

Vương hậu lại khoát tay: “Đi đi, đừng làm chậm trễ việc học của phụ vương ngươi.

Ai!

Ngô Đan có chút không vui: “Đối với đứa nhỏ hung dữ như vậy làm gì? Ta đọc sách quan trọng, đứa nhỏ ăn kẹo hồ lô không quan trọng? Dao Cơ, ngươi mang theo đứa nhỏ đi ăn, một mình đọc sách.

Dao Cơ có chút chần chờ: “Bệ hạ……

Ngô Đan bĩu môi: “Cô cũng không phải trẻ con! Hôm nay thời gian tập trị quốc chắc chắn sẽ không ăn bớt ăn xén.

Nói rồi.

Liền buông sách vở ôm lấy đứa nhỏ, trêu đùa một phen nói: “Đi theo mẫu hậu đi ăn kẹo hồ lô, đến tối phụ vương lại ôm ngươi!”

Đứa nhỏ sữa chua nói một tiếng tốt, liền bị nhét vào trong ngực hoàng hậu.

Hoàng hậu nhẹ giọng dặn dò vài câu rồi rời đi.

Ngô Đan cười cười, liền khép lại luận điểm trị quốc, cười hắc hắc từ trên giá sách lấy ra một xấp bản vẽ thật dày.

Tiếp tục hí hoáy

Lúc cầm bút, hắn theo bản năng hướng góc nhìn thoáng qua, bên kia vẫn không có người, nhưng hắn luôn cảm giác có người dáng vẻ.

Ảo giác này kéo dài nhiều năm.

Quên chuyện đó đi.

Mặc kệ.

Thoải mái một chút rồi nói sau.

Tiếp theo liền cúi đầu viết viết vẽ vẽ, phát ra âm thanh lả tả.

Khi đang hứng thú

Ngoài điện liền truyền đến một âm thanh.

Chu Huề Vương đến!

Hả?

Ngô Đan nhíu mày, vẻ mặt trầm trọng vài phần, nhanh chóng thu hồi bản vẽ.

Bước nhanh về phía trước, cười ha hả mà chắp tay: "Chu Huề Vương, đã lâu không gặp, mau mời mau mời!"

Cơ Động cười ha hả đi vào: "Ngô Vương cũng mời!

Hai người thoạt nhìn có chút thân thiện.

Rất nhanh liền mặt đối mặt ngồi xuống, giống như là bạn cũ nhiều ngày không gặp.

Ngô Đan cười rót cho hắn một chén rượu: "Nếu như ta nhớ không sai, tiền tuyến đang đánh trận, Hầu gia làm sao có rảnh đến địa phương nhỏ bé này của chúng ta a?"

Đây không phải là nhớ Ngô vương sao?

Cơ Động tiếp nhận rượu uống một hơi cạn sạch, bổ sung nửa câu sau: "Cố ý đến xem Ngô Vương khỏe mạnh hay không!

Ngô Đan cười như không cười nói: "Nơi này không phải có rất nhiều người của Hầu gia sao, muốn biết hiện trạng của ta, cần gì tự mình đến?"

Lời này có chút không thân thiện.

Nhưng trên thực tế đúng là như vậy.

Trong liên minh, hai nước Ngô Viêm là thành viên lớn tuổi nhất, Ngô quốc tuy rằng thực lực nhỏ yếu, hưởng thụ đãi ngộ giống như Viêm quốc, hai nước ngồi ngang hàng, nhìn như Ngô quốc chiếm hết tiện nghi, nhưng kỳ thật không phải.

Trên người Ngô quốc, có một gông xiềng Viêm quốc chưa từng có.

Cũng tỷ như Ngô vương cung hiện tại, bên trong có không ít cao thủ Cơ Động xen vào, thời thời khắc khắc giám thị nhất cử nhất động của Ngô Đan.

Dù sao người này là từ Lê quốc đi ra, hơn nữa còn là chí giao hảo hữu của Doanh Vô Kỵ, tuy rằng lúc đi có hành động phản bội, nhưng Cơ Động vẫn không có cách nào hoàn toàn tín nhiệm hắn.

Bất quá mấy năm nay, Ngô Đan ngoại trừ kỹ thuật hạch tâm tàng hình, biểu hiện hết thảy bình thường.

Cho nên ngoại trừ cao thủ giám thị, Cơ Động cho Ngô Đan đãi ngộ tương đối tốt, nếu không Cơ Túc cũng không có khả năng nhiều lần cướp đoạt thợ thủ công không có kết quả.

Nhưng hiện tại……

Cơ Động không tin Ngô Đan cùng Lê quốc đại pháo một chút quan hệ cũng không có, lợi khí như thế Ngô Đan lại giấu lâu như vậy, dị tâm bực này đã vượt qua phạm vi nhẫn nại của hắn.

Nếu đã đến nơi này.

Cơ Động liền không hề quanh co lòng vòng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, cười nhạt nhìn xem Ngô Đan: “Đương nhiên! lần này đến đây, ta chủ yếu là muốn hỏi một chút Ngô

Vương, cùng Cơ mỗ hợp tác là có điểm nào không hài lòng sao?”

Ngô Đan con ngươi co lại, hắn đã sớm dự đoán được có ngày này, nhưng không nghĩ tới Cơ Động quyết tuyệt như vậy, buổi sáng mới nghe thấy đại pháo vang, buổi chiều liền trực tiếp tới.

Bất quá hắn cũng không kinh hoảng, bất động thanh sắc nhìn thoáng qua sắc trời, cười ha ha: “Ngoại trừ ngươi phái người giám thị ta, cùng với chế độ của ngươi như đống phân ở ngoài, cũng không có cái gì không hài lòng.”

Nghe thấy thế.

Cơ Động nhịn không được sinh ra một tia tức giận.

Hắn ta có thể chấp nhận mọi nghi vấn.

Duy chỉ có không vui bị người nghi ngờ con đường Thánh Nhân của mình.

Ngô Đan này…… Thật là to gan.

Chương 1216: Dự mưu Chương 1216: Dự mưu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cơ Động cười lạnh một tiếng: “Cho nên hết thảy đều là các ngươi dự mưu đúng không?

Ngô Đan giả vờ nghe không hiểu: “Dự mưu gì?

Cơ Động nheo nheo mắt: “Ngươi mang theo một bộ phận kỹ thuật hạch tâm hướng ta quy hàng, Thợ thủ công Mặc giả một bộ phận bị Ô Vấn mang tới Sở quốc, một bộ phận đi theo ta kia, cũng bị ngươi lôi kéo ăn mòn tâm trí.”

Hôm nay Nam Cung Yến cùng Cơ Túc cùng nhau tấn công Lê, chủ lực Quân đoàn hắc giáp đi xa.

Sau đó các ngươi liền muốn nhân cơ hội này chạy trốn?

Ngô Đan có chút kinh ngạc: “Thật đúng là bị ngươi đoán được!

Cơ Động hừ lạnh một tiếng: “Vậy ngươi cảm giác các ngươi có thể chạy thoát sao?

Ngô Đan có chút kinh hãi, cái này Cơ Động tốc độ phản ứng thật sự có chút quá nhanh, cười nói: “Không thử một chút làm sao biết?”

Thử tốt lắm!

Cơ Động nắm chặt ly, theo một tiếng vang nhỏ, ly lưu ly trân quý bên ngoài đã vỡ thành mảnh thủy tinh.

Nếu như ta dự đoán không sai, người của ngươi hiện tại đã mỗi người một mặt gương rồi phải không?Doanh Vô Kỵ chắc hẳn cũng đã ở biên giới Sở quốc, tùy thời chuẩn bị tiến vào Minh Đô đón ngươi!

Về phần các ngươi sẽ đi đâu……

An Ấp của Minh Đô đúng không?

Thật tốt!

Các ngươi cùng Lê quốc phản bội cũng là giả, tối nay Minh Đô, chỉ sợ Lê quốc cũng sẽ phái ra không ít quân đội!

Các ngươi thật đúng là tốt a!

Cơ Động càng nói càng giận, hắn nhìn thoáng qua bên ngoài, sắc trời đã gần hoàng hôn, nhiều nhất lại có một khắc đồng hồ thời gian, cửa ra vào Minh Đô sẽ mở ra, mở ra không đến một canh giờ, sẽ đóng lại, thẳng đến hoàng hôn ngày hôm sau lại mở ra.

Ngô Đan có chút kinh hãi, không nghĩ tới Cơ Động không chỉ có phản ứng nhanh, còn ở trong thời gian ngắn như vậy,

đem đường lui Doanh Vô Kỵ sắp xếp cho hắn sờ soạng tám chín phần mười.

Tôn thất Ngô quốc nhiều người như vậy, còn có Tân Tân khổ sở lôi kéo nhiều thợ thủ công như vậy, muốn từ hiện thế chạy trốn căn bản không thực tế.

Cho nên chỉ có thể tiến vào Minh Đô.

Tuy rằng tiến vào Minh Đô có thể đi ra được

Nhưng chỉ cần một mực ở Bên trong Minh Đô ngây ngốc liền không thành vấn đề, an tâm ở bên trong sinh hoạt là được, dù sao An Ấp Minh Đô là Lê quốc, bọn họ những thợ thủ công này cho dù ở bên trong, cũng có thể tạo thành một Học cung thợ thủ công, thậm chí có thể giao lưu với bộ phận người của Học cung Đại Lê.

Chỉ cần Cơ Động không phản ứng kịp trước hoàng hôn, thời gian một ngày cũng đủ khiến bọn hắn mở ra một con đường máu tiến vào An Ấp Minh Đô.

Nhưng không nghĩ tới, Cơ Động vẫn kịp phản ứng.

Bất quá, phản ứng lại thì có thể như thế nào?

Ngô Đan thản nhiên cười: "Ngươi phản ứng rất nhanh, tôi rất bội phục, nhưng chúng ta đã thành công.

Người này đã kịp phản ứng.

Nhưng nhóm chủ lực Quân đoàn hắc giáp Nam Cung Yến kia, không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy mỗi người một mặt gương.

Chỉ cần tiến vào Minh Đô, áp lực sẽ đột nhiên giảm xuống.

Cơ Động sắc mặt lạnh lùng, trong ánh mắt sát ý không chút che giấu: "Lần này ta bại, nhưng ngươi phải chết!"

Hắn cũng không nghĩ tới mình sẽ sớm như vậy cùng Ngô Đan động thủ, cho nên tự nhiên không có khả năng có quá nhiều bố trí.

Lấy tu vi của hắn, muốn bắt ai cũng được.

Tuyệt đối không thể bắt hết được.

Lần này thất bại.

Nhưng không ảnh hưởng hắn tới giết Ngô Đan.

Ngô Đan tươi cười thản nhiên: "Chết thì chết, dù sao ta đã sống đủ rồi. Ngô quốc ta chống đỡ không nổi, nhất định không làm thất vọng liệt tổ liệt tông. Nhưng thợ thủ công Mặc giả có thể bảo toàn, Ngô thị cũng có thể kéo dài, không đến mức ta đến dưới cửu tuyền ngay cả mặt tổ tông cũng không dám gặp. Huống chi, trên đời này vốn không có cửu tuyền.

Vô liêm sỉ!

Cơ Động giận không kềm được: "Ta rốt cuộc bạc đãi ngươi ở điểm nào, mà ngươi phản bội như thế?"

Ngô Đan cười ha ha, hỏi ngược lại: "Ngươi đến tột cùng điểm nào không phụ lòng ta, đáng giá ta đối với ngươi cúi đầu xưng thần?"

Những thợ thủ công kia chẳng lẽ không phải……

Thợ thủ công Mặc giả đều là Mặc gia, ngươi là một tên bại hoại của Công hội Mặc giả, lấy đâu ra tư cách đem bọn họ trở thành tài sản tư hữu?Ngô quốc cùng ngươi kết liên minh, đổi được vài năm an bình, nhưng cũng cung cấp không ít trợ giúp cho ngươi, ta không nợ ngươi!"

Ha ha ha! Có cốt khí!

Cơ Động gần như bị phẫn nộ làm cho choáng váng đầu óc, hắn không rõ vì sao Con đường Thánh nhân của mình vĩ đại

như thế, ngay cả một Ngô Đan cũng không muốn đi theo mình.

Khóe mắt hắn điên cuồng run rẩy: "Hôm nay thật sự là giết ngươi cũng khó tiết mối hận trong lòng ta, Ngô Đan!

Nói rồi.

Tay phải một chiêu, từ trong không khí rút ra một thanh kiếm.

Thiên tử kiếm!

Sau khi chu thất sụp đổ, hắn vẫn mang theo bên người.

Cơ Động thần sắc lạnh lùng: "Hôm nay ta dùng thanh kiếm này giết ngươi, xem như ta tôn trọng ngươi!"

Vậy đến đây đi!

Ngô Đan khe khẽ thở dài một hơi, nghiễm nhiên đã buông tha chống cự.

Giờ phút này trên người hắn, có bảo vật Doanh Vô Kỵ tặng, có thể ngăn cản Thánh Nhân một chiêu.

Nhưng cũng chỉ có thể ngăn cản một chiêu mà thôi.

Hôm nay.

Hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Bất quá vợ con hắn là có thể trốn thoát.

Vừa rồi lúc tạm biệt, Dao Cơ nghe được ám hiệu cuối cùng của hắn.

Chỉ tiếc……

Ngô Đan nhìn thoáng qua góc đại điện.

Chỉ tiếc… đến lúc sắp chết, cũng không thể gặp lại nàng một lần.

Bất quá cả đời này.

Đáng giá!

Ngô Đan ta không có không xứng với huynh đệ.

Cũng không có gì không xứng đáng với Công hội Mặc giả.

Càng không có gì không xứng đáng với gia tộc mẫu quốc.

Còn để lại ba đứa con ruột.

Chết rồi thì sao?

Nhưng đúng lúc này.

Một đạo thân ảnh chậm rãi từ trong hư không đi ra.

Chương 1217: Giết huynh đệ của ta Chương 1217: Giết huynh đệ của ta

Người dịch: PrimeK Tohabong

Giết huynh đệ của ta, lời này có phải nói quá sớm không?

Doanh Vô Kỵ cầm Hàm Quang Kiếm trong tay, như cười như không nhìn Cơ Động: "Đại Thánh Nhân, ngươi cảm thấy bằng tu vi hiện tại của ta, có thể đưa được Ngô Đan tiến vào Minh Đô không?"

Cơ Động: "!!!

Trong điện.

Hai người giơ kiếm mà đứng.

Cơ Động nhìn vẻ mặt như cười như không của Doanh Vô Kỵ, sắc mặt đã kém tới cực điểm.

Tuy rằng hắn vẫn luôn ở phòng bị Ngô Đan, cũng tùy thời chuẩn bị giải quyết Ngô Đan, nhưng hắn làm sao cũng không nghĩ tới, Doanh Vô Kỵ mở ra phương án cho Ngô Đan lại là từ đại bản doanh của mình ở Minh Đô, trực tiếp xuyên qua đến An Ấp Minh Đô.

Sự việc diễn biến quá nhanh

Lực chú ý của hắn cũng chủ yếu đặt ở chiến trường, hoàn toàn không có chú ý tới biên cảnh Sở quốc đã lặng lẽ đóng quân hơn mười vạn.

Lần này.

Hoàn toàn bại!

Thậm chí ngay cả lúc mình muốn giết Ngô Đan, Doanh Vô Kỵ cũng có thể ngăn cản.

Ô Kê ca!

Ngô Đan thấy Doanh Vô Kỵ xuất hiện, lập tức một trận kinh hỉ, tựa như bỗng nhiên biến trở về thiếu niên thật thà lúc trước, không còn bộ dáng bi tráng vừa rồi.

Chết tiệt!

Nếu như có thể không chết, ai nguyện ý bi tráng a!

Hắn vốn tưởng rằng Doanh Vô Kỵ để lại át chủ bài cho hắn, chỉ có bảo vật hộ thân có thể ngăn cản một kích của Thánh Nhân, không nghĩ tới bản thân hắn cũng tới.

Còn muốn hỏi gì nữa.

Doanh Vô Kỵ lại bĩu môi: ” gương chuẩn bị cho tốt!

Hả?

Ngô Đan cuống quít lấy gương từ trong ngực ra, bày xong tư thế chuẩn bị chiến đấu, nhìn thoáng qua ngoài điện, cách hoàng hôn còn nửa khắc đồng hồ.

Cơ Động nhìn Doanh Vô Kỵ, nụ cười lạnh lùng: “Ngươi cho rằng đến Ngô vương cung, muốn đối mặt chỉ có một mình ta sao?”

Vừa dứt lời, liền có vài đạo nhân ảnh vù vù toát ra.

Khí tức sắc bén, tất cả đều là Binh Nhân Cảnh, chạy nhanh về phía Ngô Đan.

Doanh Vô Kỵ không chút hoảng hốt một nắm đậu tương rải qua, nhất thời hóa thành vô số khôi lỗi đậu tương bảo vệ ở bên người Ngô Đan, mặc cho những binh nhân kia cường hãn hơn nữa, cũng bị ngăn cản Nhiệm vụ của hắn không phải là tiêu diệt những người này.

Chỉ cần kéo qua nửa khắc này, hắn liền thắng.

Ngươi cho rằng chỉ là mấy khôi lỗi, có thể ngăn cản bọn họ sao?

Cơ Động cười nhạt, trong tiếng cười không thiếu ý châm chọc.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Kéo không được bọn họ, ta đây giết bọn họ không được sao?

Lời còn chưa dứt, thân hình liền hư không tiêu thất, đánh tới mấy binh nhân kia.

Trì Xích Thiên Nhai đã được hắn dùng đến xuất thần nhập hóa.

Nhưng mặc dù như vậy, hắn chỉ là ngắn ngủn lao ra không đến ba thước, thân hình liền bị ngăn cản trong hư không.

Chỉ nghe leng keng một tiếng, hai đạo thân ảnh đều lảo đảo lui về phía sau vài bước.

Tay cầm kiếm của Cơ Động khẽ run, khóe miệng lại ý cười không giảm, hắn nhìn về phía sau một cái, Đậu Binh Khôi Lỗi tuy rằng đã hình thành chiến trận, thậm chí còn có thể phóng thích pháp thuật, nhưng mấy Binh Nhân Cảnh này tất cả đều là thủ hạ đắc lực của hắn, vẫn có thể tàn sát Đậu Binh.

Trước khi Minh Đô mở ra, liền chế trụ Ngô Đan cũng không phải là việc khó gì.

Hắn mặt mang chế giễu: "Ở trước mặt ta đã muốn ra tay, có phải hay không có chút quá mức coi thường ta rồi?

A!

Doanh Vô Kỵ cười lạnh một tiếng, lúc này kình kiếm giết tới.

Hàm Quang Kiếm chém một cái, động tác quá nhanh thậm chí không phân biệt được chiêu nào ở trước chiêu nào ở sau.

Cơ Động nhanh chóng giơ kiếm ngăn cản, ngăn cản hai chiêu này, nhưng hắn mơ hồ cảm giác giống như rơi vào bẫy Doanh Vô Kỵ.

Rất nhanh, hắn liền hiểu được cái bẫy là cái gì.

Doanh Vô Kỵ một kích chưa lập công, lại không có chút ý tứ kéo ra khoảng cách sử dụng pháp thuật, cả người đều dán tới, thân kiếm chạy tới trước người, một bộ tư thế cận chiến, kiếm chiêu lại càng ra càng nhanh, không có bất kỳ văn vẻ gì, tất cả đều là kiếm chiêu cơ sở, nhưng kiếm chiêu cơ sở này, lại giống như ẩn chứa biến chiêu của tất cả kiếm pháp thiên hạ.

Một cao thủ tập được vô số thần thông, cư nhiên buông tha tất cả thần thông cùng pháp thuật, lựa chọn loại đấu pháp nguyên thủy nhất này.

Từng chiêu từng thức, hung hiểm đến cực điểm.

Cơ Động cảm giác mình giống như rơi vào trong lưới kiếm, bất kỳ chiêu thức nào ngoại trừ vật lộn đều không có chút đất dụng võ nào, mặc dù trước kia đã từng hạ bút thành văn.

Cận chiến, làm cho Thánh Nhân của mình cùng mức phù hợp với thiên đạo không hề có đất dụng võ.

Đây chính là cái bẫy của Doanh Vô Kỵ.

Hết lần này tới lần khác hắn ngay từ đầu cho Doanh Vô Kỵ cơ hội cận thân.

Doanh Vô Kỵ công kích càng nhanh.

Phòng thủ của hắn lại càng giật gấu vá vai.

Ngắn ngủn mười hơi thở, hai người liền công phòng trên trăm chiêu, mà trên người của hắn cũng lưu lại hơn mười vết kiếm tinh tế, nhập thánh hơn trăm năm, hắn vẫn là lần đầu tiên chật vật như vậy.

Hàm Quang Kiếm uẩn dưỡng kiếm ý thật sự quá mạnh mẽ, hắn bị rơi vào thế hạ phong.

Muốn bứt ra, Doanh Vô Kỵ lại căn bản không cho cơ hội.

Hắn cũng từng là cao thủ kiếm đạo kiếm chiêu phản phác quy chân.

Nhưng lại bị Doanh Vô Kỵ đánh cho chật vật không chịu nổi.

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Có được hay không?

Cơ Động sắc mặt khó coi, không có trả lời, gian nan phòng thủ thế công của Doanh Vô Kỵ, hắn cũng không nghĩ tới, mình lại rơi vào khốn cục như thế, Doanh Vô Kỵ chiêu chiêu chạy tới chỗ yếu hại, nhất thời không tổn thương được tính mạng của mình, nhưng phải toàn lực chống đỡ, bằng không bị tước mất đầu, mặc dù Thánh Nhân khó chết, nhưng cũng chỉ còn lại một con đường linh tu có thể chọn.

Chiêu thức trên tay Doanh Vô Kỵ không ngừng, ngoài miệng cũng không có ý dừng lại: "Kiếm của ngươi chính là ở vào địa vị cao quá lâu, quên mất ý nghĩa vốn nên có của kiếm đạo, con đường Thánh Nhân của ngươi cũng vậy!"

Cơ Động hừ lạnh một tiếng, cũng không đồng ý.

Chương 1218: Bị vây trong hạ phong Chương 1218: Bị vây trong hạ phong

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bị vây hạ phong hắn mơ hồ có loại cảm giác thất bại, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng thủ hạ của mình giết Ngô Đan, dưới thế công như vậy, mình không dễ bứt ra, Doanh Vô Kỵ cũng vậy.

Mà tất cả những lời Doanh Vô Kỵ nói, cũng bị hắn coi là thủ đoạn loạn nhân tâm chí.

Doanh Vô Kỵ mỉm cười: "Ta rất tò mò, chân chính đối với ngươi có uy hiếp, là thợ thủ công thâm niên chạy trốn, Ngô Đan có chạy trốn hay không, đối với ngươi ảnh hưởng cũng không phải đặc biệt lớn, nhưng ngươi vẫn là ruồng bỏ nguyên tắc 'Thánh không áp bức người", có phải hay không phá tuyến phòng thủ cảm xúc, muốn giết người để hạ họa?"

Cơ Động tiếp tục trầm mặc, Chu thiên tử kiếm ngăn cản sát chiêu Doanh Vô Kỵ trì độn một lát, lại bị một kiếm chém ở trên cổ, tuy rằng chỉ là cắt da thịt, nhưng vẫn làm cho hắn nổi giận không thôi.

Bởi vì bị Doanh Vô Kỵ nói trúng, Ngô Đan chỉ cần ra khỏi Ngô sẽ không còn là Ngô Vương, giết một thủ lĩnh thợ thủ công, ảnh hưởng đối với đại cục cũng không lớn.

Hắn sở dĩ động thủ.

Chính là bởi vì sinh ra tư phẫn mà Thánh Nhân không nên có.

Lần này ra tay, Thánh Nhân chi tâm của hắn đều có chút dao động.

Thánh Nhân không áp bức người, đây cũng không chỉ là ước định miệng giữa các Thánh Nhân.

Bởi vì bản thân con đường Thánh Nhân nên để cho tâm chúng sinh trong thiên hạ hướng tới

Nhưng hắn vẫn ra tay.

Bởi vì Ngô Đan cầm đầu thợ thủ công phản bội, làm cho hắn cảm giác được nhục nhã.

Ngô Đan không chết, tâm niệm hắn không thông đạt!

Doanh Vô Kỵ cười lạnh: "Thánh Nhân bị ngươi làm đến mức này, đối với mấy vị Thánh Nhân khác thật sự là nhục nhã!"

Cơ Động vẫn không nói lời nào.

Hắn không muốn tranh cãi.

Hắn chỉ muốn thắng!

Hiện tại Doanh Vô Kỵ không cách nào bứt ra, cho nên Đậu Binh Khôi Lỗi chỉ có ngay từ đầu xuất hiện mấy cái, hẳn là đã bị thủ hạ của mình tiêu diệt xong rồi đi?

Trên thực tế, phán đoán của hắn không sai.

Hắn không sử dụng pháp thuật thần thông công phu.

Doanh Vô Kỵ cũng không có.

Mà những Khôi Lỗi Đậu Binh kia chỉ là Thai Thuế Cảnh, căn bản ngăn không được Binh Nhân Cảnh ra sức tập sát, hiện tại bên người Ngô Đan, chỉ còn lại có một đống bột đậu.

Mặc cho pháp bảo hộ thân của Ngô Đan nhiều hơn nữa, nhiều cao thủ như vậy, không đến mức ngay cả một mặt gương cũng đánh không vỡ.

Nhưng đúng lúc này.

Uỳnh!

Một trận chân khí mênh mông làm cho Cơ Động đều chua xót chợt xuất hiện, giống như sóng biển ngập trời đánh vào trong đại điện.

Theo từng tiếng kêu thảm thiết, Cao thủ Binh Nhân cảnh tất cả đều bay ngược ra ngoài, nặng nề khảm ở trên tường, móc cũng móc không ra.

Cơ Động: "???

Chân khí này!

Hắn cảm nhận qua.

Lần trước Cửu Châu Tế, chính là luồng chân khí này áp chế đại quân của hắn không nhẹ.

Hỗn Nguyên chân khí đầy đủ!

Hắn nhìn trống rỗng xuất hiện Lý Thải Đàm, sắc mặt đã ngưng trọng tới cực điểm, thần thông là một bộ phận quy tắc thiên địa, nhưng cái này cũng không có nghĩa là mỗi cái thần thông đều có sức chiến đấu, thường thường Binh Nhân cảnh nắm giữ Công pháp thiên cấp hoặc pháp thuật, có thể áp đảo Ngộ Thần Cảnh.

Mà Hỗn Nguyên chân khí viên mãn, chính là người thái quá nhất trong công pháp Thiên cấp.

Ánh mắt Cơ Động hơi lạnh: "Ngươi trà trộn vào lúc nào?

Có một loại khả năng như vậy……

Lý Thải Đàm quơ quơ trọng kiếm trong tay, chỉ vào cái mũi của mình nói: "Ta cho tới bây giờ đều không có rời đi qua?"

Cơ Động: "???

Ngô Đan: "…!

！"

Hắn vốn đã sợ tới mức chân mềm nhũn, nhưng vẫn nhịn không được tiến lên vài bước: "Thải, Thải Đàm cô nương, sao lại ở đây?"

Ngay lúc này.

Trong lòng hắn kích động không thôi.

Từ khi trở về Ngô quốc, Lý Thải Đàm ra tay cứu giúp, hắn liền luôn có loại ảo giác, Lý Thải Đàm có phải hay không một mực tại âm thầm bảo hộ hắn.

Nhưng là vài năm trôi qua, hắn một chút cũng không phát hiện tung tích Lý Thải Đàm.

Lý Thải Đàm bĩu môi: "Ta cũng không muốn ở đây, đều là nhiệm vụ huynh đệ ngươi phái cho ta.

Hả……

Doanh Vô Kỵ chuẩn bị phản bác.

Lý Thải Đàm lại trực tiếp cắt đứt nói: "Muội phu! canh giờ đã đến, ta dẫn hắn đi trước!"

Dứt lời, trực tiếp lấy ra hai cái gương, nắm lấy cánh tay Ngô Đan, nhanh chóng niệm chú ngữ.

Sau một khắc, hai người liền đồng loạt biến mất ở trong đại điện.

Không tới một canh giờ nữa.

Cửa vào của Minh Đô sẽ bị phong bế.

Hết thảy liền đều trần ai lạc định.

Doanh Vô Kỵ cười nhạt một tiếng, trực tiếp một kiếm đánh lui Cơ Động, sau đó Tuyệt Địa Thiên Thông lập tức thành hình, phong tỏa toàn bộ vương cung.

Nghiễm nhiên không muốn cho Cơ Động bất kỳ cơ hội rời đi nào.

Được lắm

Cơ Động ánh mắt âm trầm, không biết là đang khích lệ hay là đang trào phúng, hắn mặc kệ trên thân thể chảy máu vết thương không xử lý, chỉ là lẳng lặng mà nhìn Doanh Vô Kỵ: "Ngươi đem chúng ta phong cùng một chỗ,… Ngươi không sợ chết sao?"

Hắn nói xong, những Cao thủ Binh Nhân cảnh vừa rồi bị Lý Thải Đàm chấn lui, liền nhao nhao vây quanh.

Mà không gian bên cạnh Cơ Động cũng vặn vẹo, hiển nhiên không thể cho Doanh Vô Kỵ cơ hội tiếp cận lần thứ hai.

Cùng một chiêu số, không có khả năng thành công hai lần trên người Cơ Động

Doanh Vô Kỵ cười cười, hắc kim chiến giáp trên người lập tức hiện lên, tay trái cũng nhiều ra một thanh trường thương.

Sau đó đem Hàm Quang Kiếm ném qua một bên: "Quyện Tử ca, ta chịu không nổi, ngươi tự mình động!

Hàm Quang Kiếm lơ lửng trên không, thân kiếm tuôn ra một đạo hư ảnh.

Hàn Quyện ngáp một cái, cầm chuôi kiếm Hàm Quang, lười biếng nhìn lướt qua Binh Nhân Cảnh bên cạnh.

Vừa rồi Doanh Vô Kỵ có thể áp chế Cơ Động, kiếm ý của Hàm Quang Kiếm phát huy tác dụng cực lớn, trong khi hắn lấy lợi thế trường thương chiến giáp, chưa chắc sẽ rơi vào hạ phong.

Mà Quyện Tử ca, cũng sẽ lấy linh tu thân thể, cứng rắn lay động mấy cái cường giả Binh Nhân Cảnh.

Đây là tư thế muốn liều mạng.

Chương 1219: Không có ý nghĩa Chương 1219: Không có ý nghĩa

Người dịch: PrimeK Tohabong

Quên đi, không có ý nghĩa!

Cơ Động lắc đầu, đem Thiên Tử kiếm cắm trở lại trong vỏ kiếm.

Dưới ánh mắt ý bảo của hắn, mấy cao thủ Binh Nhân Cảnh cũng thu hồi tư thế tiến công.

Hiện tại nghiễm nhiên đã không ai làm gì được ai.

Doanh Vô Kỵ cười ha ha: "Động Tử ca thoải mái, hôm nay coi như ta thắng một ván, thời gian còn sớm, hai người chúng ta uống chút rượu tâm sự?"

Nói rồi.

Liền trực tiếp lấy ra một bầu rượu.

Thoải mái ngồi trên ghế, ra dấu mời Cơ Động.

Cơ Động trầm mặc một lát, trên mặt một lần nữa hiện ra ý cười, thản nhiên ngồi xuống, tiếp nhận chén rượu Doanh Vô Kỵ đưa tới.

Chạm nhẹ một cái.

Hai người uống một hơi cạn sạch.

Cơ Động dùng ống tay áo lau vết rượu trên khóe miệng, nhìn Doanh Vô Kỵ thật sâu: "Nhóm thợ thủ công này, hai nước Lê Sở chia thế nào?"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Ngươi Thánh Nhân này, làm sao nhúng tay vào nội chính nước khác a?"

Cơ Động hừ nhẹ một tiếng: "Ngươi đối với Ngô Đan ngược lại là tình thâm nghĩa trọng, nếu ta hôm nay thật cùng ngươi liều mạng, ngươi bộ phân thân này tất nhiên sẽ công đạo ở chỗ này. Trả giá bằng một cái phân thân, đổi lấy một mạng Ngô Đan, ngươi thật đúng là cam lòng !"

Doanh Vô Kỵ cười nhạo: "Ngươi dựa vào cái gì xác định, ngươi nhất định có thể tiêu diệt phân thân của ta?"

Cơ Động hỏi ngược lại: "Vậy ngươi dựa vào cái gì xác định, Ngô Đan vào Minh Đô sau đó liền nhất định có thể chạy trốn?"

Nghe thấy thế.

Doanh Vô Kỵ nhất thời nhíu mày, trước khi hắn tới nơi này, cũng đã trữ binh biên cảnh Sở quốc, trong vòng nửa ngày có thể chạy tới bên cạnh đại đội Ngô quốc.

Thậm chí trước đó, Hai nước Lê Sở đều đã phái cao thủ tiềm hành đến phụ cận Ngô vương cung, hơn nữa Tôn thất Ngô quốc vốn là có không ít cao thủ, muốn chạy trốn cũng không phải việc khó.

Trong lòng hắn mơ hồ có chút bất an, nhíu mày: "Sao? Ngươi có thể điều binh qua?

Lần này Cơ Động có thể phản ứng nhanh như vậy, đích xác khiến hắn có chút kinh ngạc, nhưng cũng không ngoài kế hoạch của hắn, Cơ Động trên tay mạnh nhất chiến lực chính là Quân đoàn hắc giáp, nhưng Quân đoàn hắc giáp đại bộ phận đều ở chiến trường, trong khoảng thời gian ngắn căn bản không có khả năng tìm được vô số gương.

Lui một vạn bước mà nói, cho dù mỗi người bọn họ mang theo bên người đều có gương, cách xa như vậy, cũng không có khả năng trong vòng một ngày đuổi được người Ngô quốc.

Chỉ lấy tán nhân bên trong Minh Đô Vi Nga phái, cùng những quân đoàn hắc giáp thường trú Minh Đô kia, chỉ sợ sẽ cực kỳ vô lực.

Nhưng Cơ Động nói như vậy, hình như cũng không phải là tin đồn vô căn cứ.

Cơ Động Cười nhạt: "Ta tự nhiên không có năng lực điều binh qua đó, những công tượng kia thả liền thả, nếu chúng ta ngăn được, vừa rồi cũng sẽ không nhận thua. Nhưng… Ngươi dựa vào cái gì cho rằng Ngô Đan tiến vào Minh Đô sau đó, cũng là ở trong phạm vi Ngô quốc?"

Ngươi có ý gì?

Doanh Vô Kỵ nhíu chặt mày.

Cơ Động rót cho hắn một chén rượu: "Ngươi còn nhớ rõ, Quy tắc bản ngã ở Đầu cuối Minh Đô không?Trước khi ta đến Ngô vương cung, ta đã nhờ hắn làm một chuyện"

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ nhất thời trở nên băng hàn: "Cho nên Ngô Đan sẽ bị truyền tống tới nơi nào?

Cơ Động đứng lên, ấn cái bàn, thân thể hơi nghiêng về phía trước, ánh mắt đều trở nên có chút điên cuồng: "Ta nhưng đã trả một cái giá không nhỏ, lại nói cho ngươi sao?Doanh Vô Kỵ, ta vì cùng ngươi hợp tác, xuất ra không ít thành ý, ngươi lại nhiều lần ba phen làm hỏng đại sự của ta."

Ta coi con đường Thánh Nhân là trân bảo, ngươi lại ô nhục.

Vì ngươi coi trọng Ngô Đan.

Vậy ta sẽ giết hắn!

Ngươi lại làm như thế nào?

Lý Thải Đàm là thê tỷ của ngươi đúng không, ngươi cảm thấy ả có thể ngăn trở mấy Ngộ Thần Cảnh?”

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ càng hờ hững, hắn mơ hồ cảm thấy, Cơ Động bị mình khiêu khích mấy lần, đã mơ hồ có xu thế biến thành chó điên.

Ngàn tính vạn tính, vẫn là không tính đến Quy tắc bản ngã lần này cũng nhúng tay, người này không phải chủ nhân Minh Đô, nhưng cũng coi như là quản gia Minh Đô.

Lần này……

Chỉ sợ thật sự có chút phiền toái!

Doanh Vô Kỵ đứng lên, trực tiếp đem Hàm Quang Kiếm thu vào trong cơ thể: “Quyện Tử ca, đi Minh Đô đi, ta hôm nay muốn thử một lần, xem trong vòng một canh giờ có thể hay không giết chết một Thánh Nhân!”

Cơ Động cũng cười lạnh đứng dậy: “Vậy thử một lần đi, ta cũng muốn nhìn xem, ngươi sau hủy diệt một hóa thân tu vi sẽ tụt bao nhiêu!”

……

Minh Đô!

Doanh Vô Kỵ sau khi thông qua gương đi vào, liền sử dụng Súc Địa Thành Thốn, một bước liền từ phủ thần tướng nước Sở bước tới Ngô Vương Đô.

Lúc này tông thất Ngô quốc và các thợ thủ công đều đã rút lui vào, nhanh chóng hợp thành trận hình, mà cao thủ hai nước Lê Sở ẩn núp tới cũng tất cả đều hiện thân, bảo vệ bọn họ cùng một chỗ, mỗi người đều mang theo dược liệu Thanh Tâm Minh mục bên người, để chống lại ảnh hưởng của Minh Đô đối với tâm trí.

Cỗ lực lượng này cũng không nhỏ, phá vòng vây vấn đề cũng không lớn, chỉ cần có thể cùng đại đội Hai nước Lê Sở hội hợp, cơ bản là có thể xác định chạy trốn tới An Ấp.

Chỉ là……

Doanh Vô Kỵ tìm một vòng, cũng không có tìm được Lý Thải Đàm cùng Ngô Đan.

Không chỉ hai người này.

Vợ con Ngô Đan, một người cũng không tìm được.

Chính xác mà nói, tất cả những người từ Ngô vương cung tiến vào Minh Đô đều không biết tung tích.

Quỷ mới biết Cơ Động và Quy tắc bản ngã dùng thủ đoạn gì, vặn vẹo không gian Ngô vương cung, đưa người đến địa phương nào.

Shit!

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, nhanh chóng dấy lên một tờ truyền tấn phù, lại một chút hồi âm cũng không có.

Xong rồi.

Sự tình có chút lớn!

Chương 1220: Chó cùng rứt giậu Chương 1220: Chó cùng rứt giậu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hắn hít sâu một hơi, lấy ra một nắm đậu giao cho Thủ lĩnh Sở quốc: “Các ngươi đi trước, ta đi tìm Ngô Đan!”

Vâng!

Mọi người lên tiếng, lập tức rời đi.

Người của tông thất Ngô quốc tuy rằng lo lắng cho Ngô Đan, nhưng hiện tại giữ được hương hỏa mới là quan trọng

nhất.

Vèo!

Doanh Vô Kỵ trực tiếp từ trong cơ thể rút ra Hàm Quang Kiếm, thân ngoại hóa thân của hắn có chút biến dị, mặc dù tiến vào Minh Đô, bản thể cùng hóa thân trong lúc đó cũng sẽ có liên hệ, mà Hàm Quang Kiếm đã sớm cùng hắn hợp làm một.

Hàn Quyện hỏi: "Tìm không thấy?

Uh!

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Hoàn toàn không cảm nhận được ở đâu!

Hàn Quyện nhìn lên bầu trời: "Ngoại trừ Minh Đô có thể làm được, hình như cũng không có nơi nào khác.

Doanh Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng: "Cơ Động chó cùng rứt giậu, Quy tắc bản ngã cũng chó cùng rứt giậu, thật là khó chơi!"

Cơ Động hiện tại lại quyết tâm muốn giết Ngô Đan.

Thậm chí không tiếc hợp tác với Quy tắc bản ngã.

Xem ra là thật sự bị mình bức nóng nảy, đầu tiên là cha vợ con rể liên thủ lừa gạt, sau đó là đại chiến bình yêu đoạt công lao lớn nhất, sau đó lại phá hư nhường ngôi Chu thiên tử.

Đổi lại ai cũng bị phá tuyến phòng thủ cảm xúc.

Chỉ là…… hợp tác với Quy tắc bản ngã.

Đầu cuối Minh Đô mạnh mẽ mở ra, tất nhiên sẽ bị đại thế giới chú ý tới, tùy thời đều có thể sụp đổ.

Có thể làm cho Quy tắc bản ngã được ăn cả ngã về không như vậy, Cơ Động tất nhiên phải trả một cái giá lớn.

Nhưng vấn đề là… bây giờ

Như thế nào mới có thể tìm được Đầu cuối Minh Đô?

Nói rồi.

Doanh Vô Kỵ ngược lại là có một biện pháp, thời điểm thân thể Đan Thanh sụp co thành bức tranh, bức tranh này mạnh mẽ chiếm cứ đường hầm Đầu cuối Minh Đô.

Nhưng cái trục vẽ này, ở trong tay Hoa Triều.

Minh Đô mỗi ngày chỉ có thể vào một lần, hoặc là ra một lần, Người Minh Đô tiến vào, đều không có cách nào trong vòng một ngày trở về, hoặc là truyền tin ra bên ngoài.

Mình là một ngoại lệ, có thể thông qua thân ngoại hóa thân truyền tin.

Nhưng giờ phút này, thân ngoại hóa thân đang cùng Cơ Động kịch chiến, hơn nữa tại thời điểm trước khicửa ra vào đóng lại, tuyệt đối không thể hủy bỏ Tuyệt Địa Thiên Thông.

Bằng không hậu quả sẽ tương đối nghiêm trọng, dù sao Minh Đô đang là chiến trường chính.

Nhưng đợi đến khi cửa ra vào đóng lại, quyển trục phải làm sao mới có thể đưa vào? Cơ Động làm sao có thể thả hóa thân của mình rời đi?

Không đúng!

Còn cách khác!

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Quyện Tử ca, lần trước dì Kiếm Linh mạnh mẽ đả thông hai giới, huynh có thể làm được không?”

Hàn Quyện trầm tư một lát: “Có thể thử! Nhưng ngươi phải đưa Hàm Quang Kiếm về, hơn nữa một canh giờ sau, hóa thân của ngươi có thể thoát thân.

Kiếm linh cùng kiếm thân, mạnh mẽ phá vỡ hàng rào hai giới.

Giống như đại hội Kiếm Tiên lần đó.

Đây là biện pháp duy nhất của Doanh Vô Kỵ.

Chỉ là…… Lý Thải Đàm có thể đứng vững một canh giờ không?

Hắn đối với Thực lực Lý Thải Đàm có lòng tin, mặc dù không thức tỉnh thần thông, nhưng nhiều năm như vậy đã tập được không ít tuyệt chiêu sát nhân.

Dù cho mấy cường giả Ngộ Thần Cảnh liên thủ cũng chưa chắc có thể đánh bại nàng trong vòng một canh giờ.

Chỉ là…

Nơi đó chính là Đầu cuối Minh Đô, mà Lý Thải Đàm đã từng bị ma chủng tra tấn, chiến lực của nàng lại có thể phát huy mấy phần?

Thậm chí…… nàng có thể lại bị bản ngã thao túng, làm một ít chuyện không lý trí hay không?

Cơ Động đến tột cùng đã tính đến biến số Lý Thải Đàm chưa.

Nếu tính được.

Vậy hắn thật sự đúng là dụng tâm ác độc!

……

Đầu cuối Minh Đô.

Bốp!

Bốp!

Bốp!

Mấy đạo thân ảnh liên tiếp ẩn hiện.

Ngô Đan nhìn Lý Thải Đàm nắm chặt cánh tay mình, nhịn không được hỏi: “Thái Đàm cô nương, ngươi……

Phụ vương!

Một âm thanh trẻ con vang lên.

Ngay sau đó liền có một đứa nhỏ thất tha thất thểu nhào tới.

Ngô Đan ngừng nói, vẻ mặt từ ái ôm đứa nhỏ lên, có chút xấu hổ liếc mắt nhìn Lý Thải Đàm một cái.

Lý Thải Đàm nhìn Dao Cơ ôm hai đứa trẻ nhỏ hơn, mang theo một đội cấm vệ quân tới, một tia buồn bã ở đáy mắt chợt lóe rồi biến mất.

Nàng nhìn xung quanh, nhìn về phía Ngô Đan trầm giọng nói: "Bây giờ không phải lúc ôn chuyện.

Uh!

Ngô Đan gật đầu, đành phải đè xuống lời vốn đã muốn nói ra, đem vợ con bảo vệ ở phía sau.

Hắn phát hiện ra ngay khi vừa bước vào.

Đây không phải là Ngô vương cung.

Mà là một địa phương chưa từng thấy qua, trên trời hình như có màn sáng màu sắc rực rỡ, nhưng cực kỳ ảm đạm.

Hắn chân giẫm lên, phảng phất là trong hư không xẹt qua, ngoại trừ một gian nhà gỗ ở ngoài, liền không còn có vật gì khác.

Đó là một tín hiệu khá nguy hiểm.

Đứa nhỏ nhất kia tựa hồ cảm nhận được nguy hiểm, không khỏi gào khóc lớn.

Dao Cơ cũng lo lắng: "Bệ hạ, nơi này là……

Ngô Đan vỗ vỗ mu bàn tay nàng, trầm giọng nói: "Đừng lo lắng, chỉ cần ta còn sống, nàng và đứa nhỏ sẽ không có việc gì.

nghe giọng nói đó.

Lý Thải Đàm ánh mắt có chút phức tạp, hiện tại Ngô Đan, không thể nghi ngờ so với trước kia trầm ổn rất nhiều, ít nhất làm quân vương làm phu quân làm phụ thân, đều là tương đối đáng tin cậy.

Chỉ là phần đáng tin cậy này, không thuộc về mình.

Nàng cười khẽ hai tiếng: "Vương hậu yên tâm, cho dù thật sự có người muốn gây bất lợi cho các ngươi, cũng phải hỏi xem kiếm trong tay ta có đáp ứng hay không!"

Dao Cơ lúc này mới định thần, nàng tuy rằng tu vi không cao, nhưng cũng có thể cảm nhận được chân khí mênh mông trên người Lý Thải Đàm.

Đây tuyệt đối là một siêu cấp cao thủ, toàn bộ Ngô quốc đều khó có người địch được

Nàng hít sâu một hơi, trịnh trọng hành lễ: "Cô nương đại nghĩa! Dao Cơ ở đây tạ ơn!

Nói rồi.

Vỗ vỗ đầu đứa con lớn: "Mau cám ơn dì!

Đứa nhỏ nắm chặt ống quần Ngô Đan Âm thanh có chút run rẩy: "Cám ơn dì!'

Lý Thải Đàm: "……

Nàng không nói gì, chỉ nhìn về phía trước.

Cuối cùng.

Cục

Cục

Không biết từ đâu truyền đến tiếng bước chân.Lòng Lý Thải Đàm căng thẳng, đề phòng nhìn về phía trước.

Chương 1221: Nhất trí kinh người Chương 1221: Nhất trí kinh người

Người dịch: PrimeK Tohabong

Trong hắc vụ.

Ba đạo thân ảnh chậm rãi đi ra.

Cao thấp mập gầy không đồng nhất, nhưng khí chất lại nhất trí kinh người.

Lạnh lùng.

Đạm Mạc.

Nhưng…… lại tựa hồ mang theo một chút cuồng nhiệt.

Chân khí trong cơ thể sắc bén, vừa nhìn đã biết là kiếm tu cực kỳ mạnh mẽ.

Ba người đứng ẩn ẩn thành trận, khiến cho Lý Thải Đàm cảm nhận được uy hiếp thật lớn.

Cái này……

Sợ là đánh không lại.

Ba người sau khi đứng lại, phía sau đi theo mười Cao thủ Binh Nhân cảnh, bằng mười người này, tiêu diệt Ngô vương thất cấm vệ chỉ sợ không phải rất khó, dù sao lần này cùng Ngô Đan cùng nhau chạy trốn, chỉ có chân chính người một nhà

Người cầm đầu gầy tiến lên một bước: "Lý Thải Đàm, việc này cùng ngươi không quan hệ, chỉ cần ngươi không nhúng tay, chúng ta cũng sẽ không tổn thương tính mạng của ngươi!"

Hả?

Lý Thải Đàm không có tiếp lời này tra hỏi, ngược lại cười hỏi: "Ba người các ngươi là lai lịch gì, ta ở Vi Nga Phái làm

sao chưa từng nghe nói qua?”

Người gầy khoát tay: “Ba người chúng ta là đệ tử thân truyền của phu tử, không phải là người trong Vi Nga phái!”

Phu tử?

Lý Thải Đàm cười lạnh một tiếng: “Cơ Động đám bại hoại, cũng dám vọng xưng phu tử?

Người gầy nhíu mày, nhìn thái độ ác liệt của Lý Thải Đàm, còn có trọng kiếm không có chút ý tứ buông xuống, hắn cũng biết khuyên Lý Thải Đàm buông tha chỉ sợ là đàn gảy tai trâu.

Lên!

Hắn nhẹ nhàng vẫy vẫy tay.

Ba vị Ngộ Thần Cảnh cùng mười Binh Nhân Cảnh đồng loạt tiến lên.

Ba người thành trận, hướng Lý Thải Đàm tập sát

Mười người khác thì vòng qua Lý Thải Đàm, hướng Ngô Đan giết tới.

Phân công nghiêm minh, không dây dưa dài dòng

Mặc cho ai cũng cảm thấy, những người này không có lực phản kháng gì.

Nhưng không ai nghĩ tới.

Đều cút cho ta!

Lý Thải Đàm quát to một tiếng, trọng kiếm vung ra, chân khí hùng hồn giống như sóng thần.

Mười ba cao thủ nhìn thế công hung mãnh, nhưng ở trong sóng thần này, tất cả đều giống như từng con thuyền đánh cá nhỏ, liên tục lui về phía sau.

Ngộ Thần Cảnh không sao.

Mười Binh Nhân Cảnh, đồng loạt phun ra một ngụm máu tươi.

Mười ba cặp mắt nhìn về phía Lý Thải Đàm, đều lộ ra ánh mắt kinh hãi.

Lý Thải Đàm hoành kiếm đứng thẳng, cười lạnh một tiếng: "Đồ đệ Cơ Động? Ta xem cũng không hơn gì"

Những năm qua.

Nàng khổ tâm tu luyện, từ Doanh Vô Kỵ chỗ đó chiếm được lượng lớn tài nguyên, không chỉ có tài nguyên của Thiên nhân tộc, thậm chí còn lấy một tia bổn nguyên chân khí của vương thất họ Mễ, đem Hỗn Nguyên chân khí của nàng thôi phát tới đỉnh phong.

Về phần pháp thuật chiến kỹ phẩm cấp cao, lại càng cung ứng không giới hạn.

Nàng bây giờ, ngoại trừ Thánh Nhân cùng với số ít Ngộ Thần Cảnh cực kỳ biến thái, cơ hồ không có ai là đối thủ của nàng.

Nhưng 13 người trước mắt này, mỗi người đều là cao thủ rất mạnh. nàng cũng cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

Nhưng muốn làm bị thương cả nhà Ngô Đan trước khi nàng ngã xuống, quả thực chính là người si nói mộng.

Người gầy phun ra một ngụm hờn dỗi, ánh mắt nhìn về phía Lý Thải Đàm tràn ngập kiêng kỵ.

Lý Thải Đàm này…… Tu vi không khỏi cũng quá cao một chút.

Cho dù là ba người đều tu thành thần thông chủ chiến, cũng chưa chắc có thể dễ dàng chế trụ.

Nhưng cũng may.

Đây là Lý Thải Đàm!

Doanh Vô Kỵ nói vậy cũng không tính đến, một chiêu cuối cùng của phu tử là đầu cuối Minh Đô, phái tới bảo vệ Ngô Đan, lại là……..

Hắn ngẩng đầu: "Bản ngã? Đến lượt ngươi!"

Vì vậy.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, một đạo hư ảnh nhảy xuống.

Con mắt Lý Thải Đàm ngưng tụ, đạo hư ảnh này chỉ có một hình dạng, thậm chí cũng không thể gọi là người.

Nhưng chỉ cần liếc mắt một cái, tóc gáy của nàng liền nổ tung.

Giống như trở lại thời gian bị ma chủng chi phối lúc trước.

Vốn hư ảnh bản ngã nghiêng đầu, ánh mắt vòng qua Lý Thải Đàm, nhìn về phía một nhà Ngô Đan phía sau nàng.

Sau đó lại bày ra thân thể, như cười như không mà nhìn Lý Thải Đàm, chậm rãi hỏi ra bốn chữ: "Ngươi… cam tâm sao?"

Lý Thải Đàm sắc mặt cứng đờ, âm thanh hàm giận: "Sao thế? Tâm lý chiến?

Hư ảnh bản ngã cười xua tay: "Không phải tâm lý chiến! Ta chính là ngươi, trên đời này nào có người sẽ cùng mình đánh tâm lý chiến? Ta chỉ là muốn trợ giúp ngươi, chân chính nhận thức nội tâm của mình mà thôi.

Lý Thải Đàm hừ lạnh một tiếng, trực tiếp bổ tới hư ảnh bản ngã.

Nhưng đối diện chỉ là một đạo quy tắc ngưng tụ thành hư ảnh, trong tay nàng cũng không phải Hàm Quang Kiếm có thể chặt đứt quy tắc.

Trọng kiếm lướt qua, không tạo thành chút ảnh hưởng nào.

Hư ảnh bản ngã cười nói: “Ngươi mới vào giang hồ liền gặp Khương Thái Uyên, hắn từng hứa cho ngươi cuộc sống mơ ước, chỉ tiếc hắn phản bội ngươi. ngươi tự cho là thoát khỏi bản ngã trói buộc, nhưng sự tình thật sự như thế sao?”

Lý Thải Đàm: “……

Ánh mắt của nàng đã có chút hỗn loạn, trán chảy ra một giọt lại một giọt mồ hôi lạnh.

Hồi ức bi thảm trong quá khứ, không ngừng từ trong lòng toát ra.

Hư ảnh bản ngã chỉ vào Ngô Đan: “Người này cũng từng hứa hẹn với ngươi, ngươi tuy rằng lừa gạt hắn, ngươi đã cứu hắn,

Nhưng hắn… hình như không có chút ý cứu ngươi.

Mấy năm nay, ngươi nhìn hắn thành hôn sinh con, đem hết thảy thứ ngươi muốn, đều cho một nữ nhân trưởng bối sắp xếp.

Nhưng ngươi cái gì cũng không có được!

Ngươi cam tâm sao?

Lý Thải Đàm chỉ cảm thấy trong lòng quặn đau, thân thể khẽ run rẩy: “Ngươi đừng nói……

Hư ảnh bản ngã ngắt lời: “Ta biết, ngươi vụng trộm học được ít bí thuật tiêu trừ ký ức từ chỗ Doanh Vô Kỵ, ngươi muốn giết vợ con hắn, tiêu trừ ký ức của hắn, sau đó cùng hắn chung sống quãng đời còn lại, chỉ là vẫn không dám xuống tay mà thôi.”

Bất quá, hiện tại cơ hội liền bày ra trước mặt ngươi !

Giết chúng đi.

Ngươi sẽ có mọi thứ ngươi muốn.

Doanh Vô Kỵ coi Ngô Đan là huynh đệ, nhưng không cần để ý đến vợ con hắn.

Ngươi là tỷ tỷ của thê tử Doanh Vô Kỵ, cho dù ngươi làm sai, hắn cũng sẽ thành toàn cho ngươi.

Cho nên……

Chương 1222: Mộng ma Chương 1222: Mộng ma

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hư ảnh bản ngã âm thanh nhất thời trở nên thê lương rất nhiều: "Ngươi vì cái gì còn không động thủ!

Lý Thải Đàm run lên một cái, đồng tử phảng phất mất đi tiêu cự.

Ánh mắt trống rỗng xoay người đi.

Trong tay cầm trường kiếm.

Theo bản năng đi về phía trước một bước.

Ngô Đan: "…!

！"

Trong lòng hắn căng thẳng, vội vàng hoành kiếm chắn ở trước người vợ con, nhìn Lý Thải Đàm, vẻ mặt vô cùng thống khổ, tay phải cầm kiếm gân xanh nổi lên.

Dao Cơ cũng hoảng sợ muốn chết, không nghĩ tới lần này cao thủ vốn nên bảo vệ nhà mình, lại có quan hệ kinh khủng như thế với trượng phu của mình.

Nàng sợ.

Nàng đang run rẩy.

Lời nói của hư ảnh kia, phảng phất thành mộng ma của nàng.

Mắt thấy Lý Thải Đàm từng bước từng bước đến gần, nàng có loại cảm giác hít thở không thông.

Hư ảnh bản ngã cười nhạt, hướng phía sau khoát tay áo.

Mười ba vị cao thủ hiểu ý.

Nhẹ tay nhẹ chân đi theo.

…….

Thịch!

Thịch!

Thịch!

Tiếng bước chân của Lý Thải Đàm rất nặng, từng bước từng bước đi về phía Ngô Đan.

Ở phía sau nàng, mười ba cao thủ cẩn thận từng li từng tí, chỉ dám đi theo từ xa, sợ dựa vào quá gần, Lý Thải Đàm bị sát khí kích thích mà tỉnh táo lại.

Dù sao, biểu hiện vừa rồi của Lý Thải Đàm thật sự dọa người.

Nếu mười ba người dốc sức ra tay, nhất định có thể giết, nhưng bên mình cũng sẽ tổn thất thảm trọng.

Cho nên tốt nhất chính là để cho Quy tắc bản ngã đem Lý Thải Đàm thúc giục nhập ma đạo, nếu Lý Thải Đàm có thể tự tay giết người nhà Ngô Đan, mặc dù tỉnh táo lại, cũng khó thoát khỏi tâm ma sai khiến, đến lúc đó giết dễ như trở bàn tay.

May mắn!

May mắn!

May mắn phu tử tính toán đâu ra đấy, Đầu cuối Minh Đô, chính là thiên la địa võng bắt giết Lý Thải Đàm.

Thịch!

Thịch!

Thịch!

Lý Thải Đàm càng ngày càng gần.

Ngô Đan nhìn đôi mắt trống rỗng của nàng, khuôn mặt vặn vẹo, vẻ thống khổ trên mặt càng lúc càng sâu.

Hắn nắm chặt trường kiếm, âm thanh run rẩy nói: "Thải Đàm cô nương, ngươi không nên tiếp cận nữa!

Tiếp cận?

Lý Thải Đàm bước chân dừng một chút, vốn trống rỗng trong ánh mắt, giống như nhiều ra một tia sắc thái hoang đường, âm thanh của nàng có chút thê thảm: "Nhưng là những năm này, ta vẫn luôn cách ngươi rất gần bảo vệ ngươi. ngươi cảm giác được ta, vì cái gì khi đó ngươi không có đuổi ta, ngược lại lúc này đuổi ta?"

Ta……

Ngô Đan có chút nghẹn lời: "Ta không có đuổi nàng!

Ồ……

Lý Thải Đàm thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh đã cách Ngô Đan không tới ba thước.

Đến gần như vậy, hai bên có thể nhìn thấy rõ nét nét mặt của đối phương, thậm chí có thể cảm nhận được sự thay đổi yếu ớt của luồng khí do hơi thở của đối phương mang đến.

Ngô Đan hoành kiếm ở phía trước, toàn thân căng thẳng, thống khổ nói: "Cái kia hư ảnh tại mê hoặc nàng, nàng đừng tới nữa!"

Lý Thải Đàm lắc đầu: "Ngươi đang giúp ta đối mặt với nội tâm chưa bao giờ dám đối mặt!"

Nội tâm chưa bao giờ dám đối mặt?

Ngô Đan giật mình một chút, hóa ra đạo hư ảnh vừa rồi nói là thật.

Nàng canh giữ ở bên cạnh mình, cũng không đơn thuần là mệnh lệnh của Doanh Vô Kỵ.

Nàng…… Thật sự muốn cùng ta chung sống quãng đời còn lại?

Nhưng nếu là như vậy, vì sao nàng không chịu xuất hiện?

Vấn đề hỗn loạn ở trong đầu hắn rối rắm.

Nhưng hắn cắn chặt răng, toàn bộ chặt đứt những vấn đề này, bởi vì hiện tại phía sau hắn là vợ con của hắn.

Hắn hít sâu một hơi: "Thải Đàm cô nương, ta… có thể không rõ lắm nội tâm của nàng là cái dạng gì. Nhưng hiện tại bọn họ mới là địch nhân của chúng ta, bất kể như thế nào, trước tiên đem bọn họ giải quyết mới là chính sự! Ngô Đan ta có cái gì không xứng đáng với nàng, chuyện này kết thúc cho là róc thịt ta cũng được, không nên làm khó vợ con của ta!"

Đó là địch nhân của ngươi!

Lý Thải Đàm ngữ khí lạnh thấu xương: "Giết bọn họ, đối với ta không có bất kỳ chỗ tốt nào.

Nói rồi.

Tiến lên một bước.

Đầu hơi nghiêng một chút, nhìn thoáng qua vợ con phía sau Ngô Đan.

Ánh mắt của nàng phảng phất có thể thiêu đốt người, Dao Cơ nhịn không được kinh hô một tiếng, ba đứa nhỏ cũng nhịn không được oa oa khóc lớn.

Ngô Đan trong lòng không khỏi căng thẳng, theo bản năng hai tay nắm kiếm: "Ngươi đừng tới đây!"

Hả?

Lý Thải Đàm ánh mắt thống khổ: "Cho dù ta bảo vệ ngươi nhiều năm như vậy, ngươi cũng muốn động thủ đối với ta sao?"

Ngô Đan nghẹn lời: "Ta…

Lý Thải Đàm lắc đầu cười cười, lại tiến lên một bước, lấn gần Ngô Đan trước người, hai người khoảng cách không đủ một tấc, thậm chí có thể cảm giác được hô hấp đối phương phả trên mặt.

Mà kiếm của Ngô Đan, ở ngay bên cạnh ngực bụng của nàng, giống như chỉ cần nhẹ nhàng dùng sức, là có thể bổ trúng chỗ yếu hại của nàng.

Lý Thải Đàm hỏi: "Ngươi muốn giết ta sao?"

Ngô Đan cắn răng: "Ta…… Ngươi chớ làm tổn thương người nhà ta, ta sẽ không làm tổn thương ngươi!

Lý Thải Đàm nâng cánh tay lên, trọng kiếm giơ lên, chỉ hướng vợ con của hắn, tuy rằng còn có một đoạn khoảng cách, nhưng đối với loại cao thủ đặc biệt am hiểu chân khí mà nói, giết người chỉ là trong nháy mắt.

Nàng nhẹ nhàng mở miệng: "Nhưng là ta tùy thời có thể giết chết bọn họ, ngươi chẳng lẽ không muốn tiên hạ thủ vi cường sao?"

Ngô Đan run một cái, cắn môi nói: "Ngươi sẽ không!

Lý Thải Đàm âm thanh lãnh liệt: "Vừa rồi cái kia hư ảnh nói, ta tập được bí thuật tảy đi trí nhớ, đó là chuẩn bị cho ngươi, ngươi còn tưởng rằng ta sẽ không sao?"

Ngô Đan vô cùng thống khổ: "Ngươi không nên ép ta……

Lý Thải Đàm không nói gì, chân khí trong cơ thể lại vô cùng hỗn loạn, thân thể cũng khẽ run rẩy, tựa hồ cũng lâm vào giãy dụa cực kỳ thống khổ.

Chỉ cần giết vợ con Ngô Đan.

Rửa sạch ký ức của Ngô Đan.

Nàng có thể có được những gì nàng muốn.

Chuyện này, nàng đã nghĩ tới không chỉ một lần.

Chỉ là thật lâu sau.

Ngô Đan không xuất kiếm.

Lý Thải Đàm cũng không có xuất kiếm.

Nhưng một đám cao thủ nóng nảy.

Chương 1223: Quy tắc bản ngã Chương 1223: Quy tắc bản ngã

Người dịch: PrimeK Tohabong

Bọn họ vốn thật cẩn thận, từng bước từng bước tiếp cận, Lý Thải Đàm dừng bước thời điểm, bọn họ cũng không dám bước về phía trước.

Sợ kinh động Lý Thải Đàm, khiến nàng tỉnh táo lại.

Nhưng hiện tại……

Đôi nam nữ này thật sự rất lề mề!

Hơn nữa Lý Thải Đàm chậm chạp không động thủ, Quy tắc bản ngã rốt cuộc có được hay không?

Người gầy cầm đầu nhìn về phía hư ảnh bản ngã.

Hư ảnh bản ngã vẻ mặt ngưng trọng, khẽ gật đầu.

Khiến cho Lý Thải Đàm tự tay giết vợ con Ngô Đan, sau đó tự mình sụp đổ đích thật là kết cục tốt nhất.

Nhưng hiện tại, cũng là cơ hội hiếm có, Lý Thải Đàm bị bản ngã kiềm chế, nàng cho dù mạnh hơn nữa, cũng không có khả năng địch được nhiều cao thủ như vậy.

Lấy được ám hiệu của Hư ảnh bản ngã.

Mười ba cao thủ đồng loạt xông đến, mục tiêu của bọn họ cũng không phải là Lý Thải Đàm, mà là Ngô Đan.

Giết Ngô Đan, mới là mệnh lệnh cuối cùng của Cơ Động đối với bọn họ.

Chỉ có giết Ngô Đan, mới có thể tiết phẫn nộ của Cơ Động, hơn nữa còn làm Doanh Vô Kỵ bị tổn thương.

Cao thủ ra chiêu vô thanh vô tức, rồi lại tàn nhẫn dị thường.

Đồng tử Ngô Đan co rụt lại, kinh hãi nhìn bọn họ đánh tới.

Lý Thải Đàm lại giống như còn lâm vào trong giãy dụa, không tỉnh táo lại.

Nhưng ngay khi chúng cao thủ tiếp cận, trọng kiếm treo trên không của nàng không hề báo trước mà động thủ, bất quá không động thủ với vợ con Ngô Đan, ngược lại vung về phía sau.

Kiếm thế như Thái Sơn đổ xuống.

Chân khí rít gào như sóng dữ.

Tất cả mọi người kinh ngạc một chút, nhưng đã không thể nào phản ứng.

Bất ngờ không kịp đề phòng.

Chỉ nghe "Phốc phốc" vài tiếng.

Bốn cao thủ Binh Nhân Cảnh cách nàng gần nhất bị chặt đứt người, máu tươi cuồn cuộn, giống như diều đứt dây bay về phía sau.

Ba cao thủ Ngộ Thần Cảnh cách nhau gần nhất, cũng chỉ là thoát chết trong gang tấc.

Cho dù là người sống hay là thân thể bị chém, đều bị sóng triều chân khí này chấn lui hơn hai trượng.

Mọi người: "???

Ngô Đan cũng kinh ngạc: "Ngươi……

Lý Thải Đàm cười cười: "Ngươi không nỡ giết ta?"

Ngô Đan: "Ta…… Ta biết nàng không động sát tâm!

Nói bậy!

Lý Thải Đàm cười khẽ: "Tỷ tỷ sát tâm rất mạnh, hư ảnh kia không có một câu là nói dối, bất quá tỷ tỷ câu giờ mà thôi.

Ngô Đan vội vàng nói: "Vậy tại sao nàng còn……

Lý Thải Đàm cắt ngang: "Ta không như vậy, như thế nào mới có thể dụ giết bọn họ? Huống chi…… Không có nó trợ giúp, có mấy lời ta thật đúng là không có biện pháp nói ra miệng.

Ngô Đan giật mình một chút, phát hiện ánh mắt của nàng vẫn có chút hỗn loạn, giống như cũng không thanh tỉnh như thần trí như nàng biểu hiện.

Cứ ngây người một lát, hắn cảm giác cằm mình bị một bàn tay nắm chặt.

Sau đó là một nụ hôn.

Nhẹ nhàng.

Ngọt ngào.

Hắn mở to hai mắt, trái tim đập thình thịch, giống như trở lại Giáng Thành nhiều năm trước.

Nhưng rất nhanh, hắn liền cảm giác toàn thân kinh mạch đều bị phong bế.

Lý Thải Đàm tiện tay ném, liền đem hắn ném vào trong đám thị vệ: "Bảo vệ tốt Đại Vương các ngươi, tu vi thấp như vậy, cũng đừng khiến nổi máu anh hùng!

Ngô Đan: "……

Hắn muốn nói chuyện, nhưng một câu cũng không nói ra được.

Một đám thị vệ hai mặt nhìn nhau, có chút xấu hổ, vừa rồi bọn họ ở dưới sát ý cùng khí thế của Lý Thải Đàm, lá gan đều sắp bị dọa vỡ, dĩ nhiên một bước cũng không thể bước về phía trước.

Đành phải nghe lời làm theo.

Dao Cơ há miệng, muốn nói gì đó với Lý Thải Đàm.

Lý Thải Đàm lại một chút ý tứ đáp lời trực tiếp cầm kiếm xoay người, nhìn về phía người gầy cầm đầu kia, cười khẽ một tiếng: "Cơ Động vẫn là trước sau như một yêu quý lông vũ, hiện tại các ngươi thiếu bốn Binh Nhân Cảnh, lại muốn hơn ta, không liều mạng là không được!"

Một đám cao thủ vẻ mặt ngưng trọng.

Người gầy ánh mắt lành lạnh, nhìn thoáng qua hư ảnh bản ngã.

Hư ảnh bản ngã vẻ mặt khiếp sợ, không nghĩ tới Lý Thải Đàm lại tránh thoát khống chế của mình.

Đây, đây là chuyện gì xảy ra?

Một người đã từng bị ma chủng khống chế, có thể có ý chí cứng cỏi đến mức nào?

Huống chi Ma Chủng chỉ là sản phẩm hạ lưu của nó, hôm nay hắn tự mình xuất thủ, lại không cách nào điều khiển bản ngã của Lý Thải Đàm?

Sắc mặt nó khó coi, trầm giọng nói: "Nàng không dễ khống chế như vậy, nhưng ý chí vẫn chịu ảnh hưởng của ta, động thủ đi, giết nàng!"

Người gầy hừ một tiếng, gật đầu nói: "Liều mạng!

Nói rồi.

Từng tên cắn nát túi thuốc giấu kín trong răng.

Cổ nương đã chết.

Nhưng vẫn còn di vật ở lại.

Một loại nọc độc khắc mệnh cực kỳ bá đạo, là từ trên người một loại cổ trùng lấy ra.

Loại cổ trùng này, Cổ Nương đã từng dùng qua quân đoàn hắc giáp hộ tống Doanh Vô Kỵ rời khỏi Lê quốc, chỉ cần bắt đầu, sẽ tiêu hao đến khi dầu cạn đèn tắt.

Bất quá Cơ Động luyến tiếc bọn họ chết, lấy ra nọc độc rồi cải tiến, còn có thể lưu lại chừng mười năm thọ nguyên.

Chỉ trong chốc lát.

Tu vi của bọn họ đã được nâng cao một đoạn.

Giết!

Chín người còn lại đồng loạt giết qua.

Lý Thải Đàm kình kiếm nghênh đón, chân khí lại mênh mông một phần, pháp thuật đốt mạng, Lý gia bọn họ cũng có.

Mục đích của nàng rất đơn giản, đó chính là đem những người này toàn bộ giết.

Về phần đám Ngô Đan có thể thoát khỏi cái địa phương quỷ quái này hay không, phải xem bản lĩnh của Doanh Vô Kỵ.

Keng!

Keng!

Keng!

Âm thanh đao kiếm giao minh rõ ràng dữ tợn, khiến da đầu người ta tê dại.

Chương 1224: Không xứng xách giày Chương 1224: Không xứng xách giày

Người dịch: PrimeK Tohabong

Mấy Thị vệ Ngô quốc đều nhìn bối rối, trong bọn họ cũng có một hai cái Binh Nhân Cảnh, ở Ngô quốc coi như là cao thủ hiếm có, nhưng ở trước mặt những người này, lại cảm giác mình ngay cả xách giày cũng không xứng.

Đừng nói những Ngộ Thần Cảnh kia, cho dù là mấy cao thủ Binh Nhân Cảnh này, đều là tồn tại mà bọn họ khó có thể nhìn theo bóng lưng.

Chỉ có thể nói, Cơ Động thật sự là quá vững vàng.

May mắn lúc trước không động thủ với người Chu Huề Vương, nếu không chết cũng không biết chết như thế nào.

Nhưng cho dù là cao thủ như vậy.

Bị Lý Thải Đàm dễ dàng chém bốn người, những người còn lại đều phải dốc hết toàn lực, cũng mới có thể ngăn chặn Lý Thải Đàm, chính là dù nàng dính không ít vết thương nhưng vẫn chưa dính phải vết thương nào yếu hại, ngược lại một cái không cẩn thận, sẽ bị chân khí hùng hậu của nàng chấn đến nội thương.

Khó trách Lý Thải Đàm không cho bọn họ nhúng tay.

Chỉ là chân khí này tản ra, cũng đủ phế bỏ bọn họ.

chênh lệch giữa Binh Nhân Cảnh và Binh Nhân Cảnh, thật sự lớn.

Song phương đều là đấu pháp liều mạng.

Người nhìn thấy một trận hết hồn hết vía.

Ngô Đan hai mắt trợn tròn, nhìn đến lòng nóng như lửa đốt, hắn biết rõ, trận chiến này, Lý Thải Đàm có thể phải chết.

Nhưng kinh mạch của hắn đều bị phong bế, chỉ có thể ở chỗ này lo lắng suông.

Mười lăm phút trôi qua.

Lại một Binh Nhân Cảnh bị Lý Thải Đàm chấn đến cả người kinh mạch tẫn đoạn mà chết, nhưng xương bả vai trái của Lý Thải Đàm lại bị một Ngộ Thần Cảnh đánh gãy.

Nửa canh giờ.

Binh Nhân Cảnh tử thương hầu như không còn, chỉ còn ba Ngộ Thần Cảnh vây công, nhưng ngực phải Lý Thải Đàm bị xuyên thủng, phong bế hơn phân nửa phế kinh mới ngăn chặn thương thế, tuy rằng chân khí vẫn mênh mông như cũ, nhưng phế bỏ hơn phân nửa phế kinh, chân khí vận chuyển khó mượt mà như ý.

Lại qua một nén nhang.

Ngộ Thần Cảnh ba đi hai, ai cũng thật không ngờ, Hỗn Nguyên chân khílại mạnh mẽ như thế.

Còn lại tên kia tự biết khó có thể sống sót, liền lại lấy ra một phần nọc độc khẩn cấp, dự định tiêu diệt Lý Thải Đàm, giết chết Ngô Đan.

Giờ phút này Lý Thải Đàm đã bởi vì mạnh mẽ áp chế thương thế vận chuyển chân khí mà tạng phủ đều nát, đã là nỏ

mạnh hết đà.

Nhưng chính là bởi vì tên gầy nóng lòng, bị nàng tìm đúng cơ hội một kích mất mạng.

Cạch cạch!

Lý Thải Đàm rốt cuộc không nắm được trọng kiếm trong tay, sau khi trọng kiếm rơi xuống đất, cũng vô lực ngồi dưới đất.

Phù……

Nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, cảm nhận được thân thể vỡ nát của mình, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Kết thúc rồi.

Không ai ở đây có thể làm tổn thương Ngô Đan.

Lấy thủ đoạn của Doanh Vô Kỵ, hẳn là có thể tìm được nơi này trước khi Ngô Đan chết đói.

Mình giống như có thể chết rồi.

Nàng cảm giác mí mắt mình càng ngày càng nặng.

Rất muốn ngủ.

Nhưng nàng ngủ ở chỗ này, hình như có chút thê lương.

Nàng cắn chặt răng, đầu lưỡi truyền đến đau nhức khiến nàng tỉnh táo không ít.

Mạnh mẽ chống đỡ thân thể tàn tạ, lắc lư đi về phía Ngô Đan.

Ngươi……

Vẻ mặt Dao Cơ phức tạp.

Lý Thải Đàm nhìn nàng, trong ánh mắt hiện lên một tia cực kỳ hâm mộ, khẽ cười nói: “Mượn phu quân ngươi dùng một chút, ta sắp chết.

Dao Cơ: "……

Ánh mắt nàng có chút đỏ lên, yên lặng lui về phía sau.

Nàng là chính thê của Ngô Đan, cũng là vương hậu của Ngô quốc, thành hôn mấy năm hai vợ chồng hài hòa, chưa bao giờ đỏ mặt.

Nhưng nàng biết, trong lúc Ngô Đan đang ngủ, thường xuyên gọi nhẹ "Thải Đàm cô nương".

Đó là Ngô Đan đã ngồi lên vị trí Ngô Vương, ngôn hành cử chỉ càng lúc càng thành thục, mỗi lần gọi Thải Đàm cô nương, lại khẩn trương như một thiếu niên ngây ngô.

Nhưng nghe những thợ thủ công Mặc gia kia nói, lúc hắn ở Lê quốc không phải là một khách làng chơi lâu năm sao?

Thì ra Thải Đàm cô nương trong miệng hắn chính là người trước mắt này, nàng canh giữ Ngô vương cung lâu như vậy, tại sao chưa từng hiện thân?

Thấy Dao Cơ rời khỏi vị trí.

Lý Thải Đàm miễn cưỡng cười nói: "Đa tạ!

Dứt lời, liền thất tha thất thểu đi về phía trước.

Đi tới trước mặt Ngô Đan, hai chân mềm nhũn liền ngã xuống.

Nàng gian nan trở mình, nằm trên đùi Ngô Đan, kéo cánh tay hắn, khoác lên người mình.

Cảm nhận được nhiệt độ đã lâu không gặp, nàng cảm giác được vô cùng thỏa mãn.

Nơi này tốt.

Không cô đơn khi chết.

Nàng cố gắng chống mí mắt, mở miệng nhưng lại một câu cũng không phát ra được, chỉ có thể nhìn Ngô Đan lo lắng rơi lệ.

Không khỏi cười cười: "Ta biết ngươi muốn nói chuyện, nhưng ta sắp không có thời gian, để ta nói trước.

Ngô Đan giật mình, nước mắt tuôn rơi.

Ngậm cái miệng không phát ra âm thanh lại chỉ gật đầu.

Khóe miệng Lý Thải Đàm không ngừng chảy máu, đây là biểu hiện tạng phủ vỡ tan, đã hết cách xoay chuyển.

Nàng cười rất bình tĩnh: "Sau khi ta đi, chàng đừng quá lo lắng, trong mộng chàng từng gọi tên ta, ta đều biết. Nhưng… người mà chàng nhớ, cũng không phải là ta thật, đó là ta diễn."

Cho nên, chàng không cần vì một hình tượng giả mà tra tấn chính mình.

Ngô Đan há miệng, muốn giải thích cái gì.

Lý Thải Đàm âm thanh suy yếu hỏi: "Chàng là muốn nói, ta chân thật cũng có thể làm cho chàng động tâm?"

Ngô Đan "Ừ" một tiếng.

Nụ cười của Lý Thải Đàm tựa hồ tươi sáng một chút, nàng nghĩ tới Loạn tặc mộ bàn, chính mình bị dâm phụ Khương Thái Uyên nhục nhã, Ngô Đan lúc ấy ngay cả thai lột cảnh cũng chưa đột phá, đều phẫn nộ muốn liều mạng với Khương Thái Uyên.

Còn có ngày Khương Thái Uyên chết, Ngô Đan còn trẻ tuổi, cũng tìm mọi cách bảo vệ mình.

Có lẽ…… Hắn thật sự quan tâm mình?

Nàng lắc đầu, cười thảm một tiếng: "Cảm ơn chàng, nhưng đó chỉ là đồng tình thôi mà?"

Ngô Đan trong miệng ô ô, tựa hồ đang phản bác.

Lý Thái Đàm: “Để ta nói!

Ngô Đan: “……

Sinh cơ quanh người Lý Thải Đàm dần dần tiêu tán, dùng một hơi cuối cùng chống đỡ, cũng không biết có thể chống đỡ tới khi nào.

Chương 1225: Ném vào cạm bẫy Chương 1225: Ném vào cạm bẫy

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nàng cười cười: “Ta sống nhiều năm như vậy, ngoại trừ mẫu thân cùng muội muội quan tâm ta, giống như chỉ còn lại có một mình chàng. lại nói tiếp cũng buồn cười, ta từ nhỏ đều ở phản kháng Lý gia, ý đồ đi truy tìm chân ái.”

Kết quả là lại bị người lừa thân thể, ném vào cạm bẫy.

Bị hắn ăn sạch sẽ, lại ngay cả bộ dáng chân ái cũng chưa từng thấy qua.

Muội muội ta bởi vì ta tiến vào thâm cung, ta lại vì báo thù tự cam đọa lạc, ở trong đám nam nhân chọc phải một thân dơ bẩn.

Ta biết chàng đau lòng cho ta.

Nhưng quá khứ đã từng sa đọa kia, là giả sao?

Ta có thể quên được không?

Chàng có thể quên sao?

Nếu ta có thể quên, Khương Thái Uyên sau khi chết, ta hẳn là sẽ vứt bỏ mặt mũi quấn ở bên cạnh chàng.

Nếu chàng có thể quên, khi đó có thể chàng cũng chủ động bước ra một bước kia.

Lúc chàng ở thư phòng, thường thường nhìn về phía góc phòng, kỳ thật ta đang ở nơi đó.

Nhưng ta không dám xuất hiện.

Bởi vì ta biết sau khi ta xuất hiện, nghênh đón chỉ là vui thích nhất thời, cùng với hắc ám cả đời.

Ta không dám!

Không bằng để cho chàng nhớ, ít nhất trên đời này có người nhớ ta.

Sau khi bị Khương Thái Uyên vứt bỏ, ta thật sự rất mê mang, giống như một cái xác không hồn, không biết vì sao mình còn sống.

Ta muốn trả thù.

Ta cũng muốn có một người đàn ông thực sự yêu ta.

Nhưng người đàn ông kia…… đến tột cùng là bộ dáng gì?

Chàng từng có chân tình với ta, nhưng khi đó, chàng thật không phải là bộ dáng ta thích.

Về sau chàng, chậm rãi trở nên thành thục, đoàn thân ảnh mơ hồ kia, ở trong lòng ta dần dần có bộ dáng.

Ta nhìn chàng, trong lòng vui mừng.

Chàng trở thành thợ thủ công ưu tú, chàng trở thành quân vương đủ tư cách, chàng trở thành trượng phu vĩ ngạn, chàng trở thành phụ thân hiền lành.

Mặc dù không phải với ta.

Nhưng trong lòng ta vẫn vui mừng như cũ, ít nhất ta biết nam nhân như thế nào đáng giá để ta yêu.

Trong một thời gian dài, ta phát điên.

Ta tự hỏi tại sao người đàn ông này không thuộc về ta.

Ta muốn giết vợ con chàng, xóa sạch ký ức của chàng và chiếm hữu chàng.

Nhưng ta lại sợ, sợ chàng như vậy ta sẽ không thích.

Ta chưa bao giờ là một người phụ nữ tốt.

Trước đây thì không.

Bây giờ cũng không.

Cho dù vừa rồi, sát tâm của ta đối với vợ con chàng cũng không phải giả.

Cũng may ta sắp chết.

Nó không hủy hoại chàng, cũng không hủy hoại ta.

Chàng nói……

Lý Thải Đàm bỗng nhiên kịch liệt ho khan, máu đỏ tươi mang theo mảnh vụn tạng phủ từng ngụm từng ngụm từ trong cổ họng tuôn ra.

Hai má bị sặc đến đỏ bừng, ánh mắt cũng bị sặc ra nước mắt, nhưng trên mặt của nàng lại mang theo một tia ý cười giảo hoạt: “Chàng nói, ta cứ như vậy chết ở trong ngực của chàng, có thể hay không khiến cho chàng cả đời đều không quên được ta?”

Ngô Đan: “……

Lý Thải Đàm cười nói: “Quên mất, chàng không nói được.

Nàng run rẩy vươn cánh tay phải, ý đồ dỡ bỏ kinh mạch bị niêm phong tại cổ họng Ngô Đan.

Chỉ là nàng đã sớm thoát lực, cánh tay lay động hai cái liền buông xuống.

Thôi vậy, ta biết đáp án.

Khóe miệng nàng mỉm cười, nhắm mắt lại, cọ cọ vào lòng Ngô Đan, âm thanh càng suy yếu: "Trong lòng ta có một thứ, để lại cho chàng.

Nước mắt Ngô Đan tuôn rơi.

Hắn không thể cử động.

Dao Cơ vội vàng chạy tới, từ trong ngực Lý Thải Đàm lấy ra một thứ.

Là một mảnh giấy cắt màu sắc.

Ngô Đan nhận ra, đây là từ trên hoa đăng mình làm tháo xuống.

Khí tức Lý Thải Đàm càng ngày càng yếu.

Thỏa mãn nằm trong lòng hắn, nói ra câu cuối cùng.

Sau này ngày giỗ của ta, đốt pháo hoa trước mộ ta đi.

Rất đẹp.

"Ta thích xem!"

……

Ngô vương cung.

Hai người đều liều mạng, rồi đều tự lui về phía sau vài bước.

Doanh Vô Kỵ đã đầy mình thương tích, thân thể hóa thân gần như muốn sụp đổ.

Cơ Động cũng không khá hơn chút nào, khóe miệng không ngừng chảy máu, đã là tổn thương bản nguyên, mà mấy thủ hạ của hắn, sớm đã bị Doanh Vô Kỵ thuận tay giải quyết.

Hai mắt hắn trợn tròn, làm sao cũng không nghĩ tới, mới vài năm thời gian, Doanh Vô Kỵ đã mạnh đến mức này.

Đánh tiếp đi.

Doanh Vô Kỵ hóa thân sẽ sụp đổ, chính mình cũng sẽ bị thương nặng hơn.

Keng!

Cơ Động thiên tử kiếm hồi vỏ: "Không đánh, lấy mạng đổi mạng, không có ý nghĩa!"

Doanh Vô Kỵ lau máu khóe miệng, trong ánh mắt lệ sắc không giảm, nhưng cũng thu hồi binh khí.

Hắn thật sự muốn giết Cơ Động

Chỉ tiếc.

Không giết được.

Hắn cười lạnh một tiếng: "Ngươi thật sự cho rằng bản ngã chính là 'ta'?

Cơ Động gật đầu: "Thiên hạ không ai có thể chạy thoát bản ngã, ngay lúc đó ngươi cũng dùng phương thức đầu cơ trục lợi áp chế ảnh hưởng bản ngã.

Doanh Vô Kỵ hừ một tiếng: "Vậy ngươi chắc chắn, Lý Thải Đàm thật sẽ giết một nhà Ngô Đan?

Tất nhiên!

Cơ Động mỉm cười: "Ngày mai khi Minh Đô mở ra, ta và ngươi có thể chứng kiến đáp án.

Lúc này, mặt trời lặn đã xuống núi.

Cánh cửa Minh Đô đóng lại.

Doanh Vô Kỵ cười lạnh một tiếng, trực tiếp hủy bỏ Tuyệt Địa Thiên Thông: "Chính ngươi chờ ngày mai đi, không rảnh cùng ngươi!"

Dứt lời, trực tiếp giơ Hàm Quang Kiếm lên.

Kiếm thân cùng kiếm linh đồng thời kích phát kiếm ý, mạnh mẽ đánh vỡ hàng rào hai giới.

Doanh Vô Kỵ phóng lên trời, lo lắng chạy về phía lỗ hổng chân trời.

Cơ Động sợ hãi cả kinh, muốn đuổi theo, lại bị Doanh Vô Kỵ bổ ra đầy trời khe nứt không gian chặn đường đi.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể Doanh Vô Kỵ đi vào lỗ hổng.

Hắn có cách trực tiếp đi Minh Đô.

Nhưng trước đó đã liên hệ Quy tắc bản ngã một lần, lại mạnh mẽ xâm nhập, cái giá phải trả có thể sẽ có chút lớn.

……

Chương 1226: Cam lòng Chương 1226: Cam lòng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Phanh!

Doanh Vô Kỵ bước vào đầu cuối Minh Đô.

Nhìn thấy một màn trước mắt, mí mắt kịch liệt nhảy lên vài cái.

Rất nhiều cao thủ!

Cơ Động thật đúng là cam lòng a!

Hắn bước nhanh tới, dò xét mũi Lý Thải Đàm, đã không còn hơi thở.

Nhanh chóng cởi bỏ kinh mạch bị phong bế của Ngô Đan, liền cảm giác đùi mình bị ôm lấy, sau đó nghe được một trận gào khóc khóc rống.

Doanh Vô Kỵ có chút phiền não, nhanh chóng lấy ra bình thuốc lấy máu trong tim của Lý Thải Đàm ra, một cước đá

Ngô Đan qua một bên: “Đừng con mẹ nó khóc, Hoa Triều Đan Thanh độ hồn lập tức liền muốn tu thành, hết thảy còn không muộn!”

Hắn không nói dối.

Mấy năm nay Hoa Triều ngày ngày đêm đều khổ tu, đã đột phá Binh Nhân Cảnh, khoảng cách Ngộ Thông Đan Thanh độ hồn chỉ có một bước.

Ít thì năm năm, nhiều thì mười năm, nhất định có thể tập được thần thông.

Hơn nữa muốn vượt xa Đan Thanh

Con người.

Nhất định có thể sống lại.

Nhưng có thể phải đối mặt với một cái gì đó khó khăn hơn.

Cơ Động của Kiền Đặc Nương.

Thật sao?

Ngô Đan lau nước mắt nước mũi, vẻ mặt kỳ vọng nói.

Doanh Vô Kỵ gật đầu: “Thật! Nói tình huống vừa rồi cho ta nghe một lần!

Uh……

Ngô Đan vẻ mặt bi thương, đem tình huống vừa rồi một năm một mười tất cả đều nói một lần, lại nhịn không được hỏi một câu: “Ô Kê ca! nàng… thật sự có thể sống lại sao?”

Âm thanh Doanh Vô Kỵ có chút trầm thấp: “Ta lừa ngươi lúc nào?Ta nói có thể sống lại, chính là có thể sống lại!”

Hắn nhìn người phía sau Ngô Đan một cái: “Mau chuẩn bị đi, chúng ta còn phải chạy tới An Ấp.

Uh!

Ngô Đan nặng nề gật đầu, liền đứng dậy ôm lấy thi thể Lý Thải Đàm.

Hiện tại không phải đắm chìm quá khứ thời điểm, thời gian một ngày cũng đủ Quân đoàn hắc giáp chủ lực tìm được rất nhiều gương.

Chỉ là ôm thi thể này, trong mắt hắn vẫn không nhịn được cay cay.

Doanh Vô Kỵ quay đầu nhìn thoáng qua.

Quy tắc bản ngã trên bầu trời vội vàng rụt lại, nó biết Doanh Vô Kỵ lập tức sẽ làm ra một chuyện vô cùng khủng bố với hắn, nhưng nó một câu cũng không dám nói.

Doanh Vô Kỵ không để ý tới hắn, trực tiếp dùng bí pháp tìm ra bức tranh Đan Thanh, mạnh mẽ chống vết nứt, để cho tất cả mọi người đều rời đi.

Ầm ầm ầm……

Khe nứt khuếch trương, làm cho mảnh không gian này rung động kịch liệt.

Hư ảnh bản ngã nhất thời hoảng sợ, vết nứt lần này bị Doanh Vô Kỵ mạnh mẽ khuếch trương gấp mười lần.

Nó…… đã bị đại thế giới phát hiện.

Ngay sau đó chính là Đại Thế Giới đđấu đá với nó, chính là Cơ Động cũng khó có phương pháp cứu nó trở về.

Doanh Vô Kỵ cười lạnh một tiếng: “Bản ngã?

Đến đây……

Hư ảnh bản ngã hoảng hốt chạy xuống.

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt hờ hững: “Lần này ngươi cùng Cơ Động hợp tác, hắn đáp ứng ngươi cái gì?”

Hư ảnh bản ngã: "……

Doanh Vô Kỵ đem trường kiếm gác ở trên cổ nó: "Ngươi tuy rằng hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng còn có vài năm có thể sống, nhưng nếu như không phối hợp, ta hiện tại liền giết chết ngươi."

Vốn ta hư ảnh biết hắn sẽ không lập tức giết chết chính mình, bởi vì chỉ cần tất cả quy tắc bị chặt đứt, Minh Đô liền triệt để đoạn tuyệt liên hệ với đại thế giới, An Ấp Minh Đô đối với hắn rất trọng yếu, An Ấp nếu là không có, Ngô Đan đào tẩu cũng sẽ không có ý nghĩa.

Nhưng hắn vẫn run rẩy nói: "Ta bây giờ, là một phần con đường Thánh Nhân của hắn.

Ồ……

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu, Cơ Động càng lúc càng cực đoan hóa, đích xác cùng Quy tắc bản ngã không mưu mà hợp.

Bất quá Minh Đô sụp đổ là không thể nghịch, Minh Đô chỉ cần sụp đổ, Cơ Động tất bị thương nặng, cũng không có mấy năm.

Mình chỉ cần trước khi Minh Đô sụp đổ, đem người của An Ấp rút ra ngoài là được.

Bốp!

Doanh Vô Kỵ vỗ vỗ mặt hắn: "Lần sau gặp Cơ Động, đem chuyện vừa rồi phát sinh đều nói một lần, thuận tiện nói cho hắn biết… Con đường Thánh Nhân của hắn chính là một đống cứt!"

Dứt lời, trực tiếp từ trong bức tranh rời khỏi đầu cuối Minh Đô.

Hư ảnh bản ngã thần sắc phức tạp, nghe không cách nào nghịch chuyển âm thanh ầm ầm, không khỏi khẽ run lên.

……

Một ngày sau.

Đầu cuối Minh Đô lại xuất hiện hai bóng người.

Là Cơ Động và Nam Cung Yến.

Hôm qua Nam Cung Yến thu thập được hơn ba ngàn tấm gương, mang theo bộ phận tinh nhuệ nhất của quân đoàn Hắc Giáp, phối hợp với dư đảng Vi Nga phái mạnh mẽ chặn giết người Ngô quốc, nhưng vẫn bị phá vòng vây, sau khi quân đội hai nước Lê Sở chạy tới, liền hoàn toàn mất đi hy vọng chặn giết.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn những người Ngô quốc kia chạy tới An Ấp Minh Đô.

Nàng ở Minh Đô đợi một ngày, rốt cục đợi được Cơ Động, hai người liền cùng đi đến đầu cuối Minh Đô.

Nhìn thấy thi hài đầy đất này.

Nghe tiếng ầm ầm đầu cuối Minh Đô.

Sắc mặt Cơ Động đã khó thấy tới cực điểm, "Phốc" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Lần này……

Trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Không chỉ không có giết chết Ngô Đan, ngược lại bại lộ chuyện mình cường dung quy tắc của mình.

Lần này……

Đại bại!

Nhất định phải nghĩ một biện pháp ngăn cản Minh Đô sụp đổ.

Bằng không chính mình tất bị trọng thương.

Nhưng hắn không biết, vì sao sự tình lại phát triển đến nước này.

Lý Thải Đàm……

Tiện nữ nhân kia, lại có thể ngăn cản được Quy tắc bản ngã?

Hắn giận dữ mắng một tiếng: "Bản ngã, xuống đây!

Hư ảnh bản ngã nhanh chóng rơi xuống.

Cơ Động cắn răng nói: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hư ảnh bản ngã không nói gì, chỉ phất tay áo, cảnh tượng hôm qua liền xuất hiện trong màn sáng.

Sau khi xem xong.

Vẻ mặt Cơ Động tối tăm tới cực điểm.

Hắn ta không hiểu tại sao.

Chẳng lẽ đúng như Doanh Vô Kỵ nói, "Bản ngã" cũng không phải là "ta"?

Hôm qua thân thể bị thương, trong lòng hắn cũng không có dao động quá lớn.

Nhưng hôm nay, tâm tình như bàn thạch của hắn, tựa hồ đều xuất hiện một tia vết rách.

Chương 1227: Ngoài ý muốn Chương 1227: Ngoài ý muốn

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nam Cung Yến có chút cảm động, vẻ mặt mê mang hồi lâu.

Cơ Động thần sắc chậm rãi khôi phục bình tĩnh: "Yến nhi, nàng thấy chuyện này thế nào?

Nam Cung Yến không xác định nói: "Cái này…… Có lẽ là ngoài ý muốn?

Cơ Động không trả lời, chỉ vung ống tay áo lên, tạm thời phong bế tất cả khe hở đầu cuối Minh Đô, hoàn toàn ngăn cách liên hệ giữa Kính Ảnh và bản hồn.

Hắn trầm giọng hỏi: "Doanh Vô Kỵ có phát hiện hay không, bản hồn của nàng cùng Kính Ảnh đã đổi?"

Hẳn là không!

Nam Cung Yến hơi xác định: "Bí pháp kiểm tra Kính Ảnh, hắn chưa bao giờ sử dụng qua với ta.

Rất tốt!

Cơ Động khẽ thở phào nhẹ nhõm, cắn răng nói: "Chờ Cơ Túc trở về, tĩnh dưỡng một năm, toàn lực công Sở!

Nam Cung Yến hoảng sợ: "Vương gia! Có phải quá vội không?

Không vội!

Cơ Động cười lạnh: "Tiểu tử này bộc phát cuồng vọng, thừa dịp hắn còn chưa nhập thánh, mau chóng diệt hắn!!"

Nam Cung Yến trầm ngâm một lát, gật mạnh đầu: "Vâng!

……

An Ấp.

Minh Đô.

Sở Lê hai nước tổng cộng năm vạn quân trùng trùng điệp điệp mà chạy tới, mang theo Tôn thất Ngô quốc, còn có toàn bộ Công tượng Ngô quốc.

Dọc theo đường đi ngược lại gặp phải không ít ngăn chặn, nhưng cơ bản đều là nghiền ép tới, bởi vì Bên trong Minh Đô căn bản không có chế độ xây dựng quân đội

Hữu kinh vô hiểm.

Trong An Ấp của Minh Đô đều là thần dân họ Khương, theo lý thuyết cho dù bị Lê quốc khống chế, cũng có thể thuộc về Khương quốc.

Chỉ là chinh chiến mấy năm nay, Khương Quốc đã sớm nhận rõ hiện thực.

Hậu phương lớn của bọn họ là An Ấp Minh Đô, quyền chủ đạo đều ở trong tay Lê quốc, tiền tuyến chỉ có một tòa thành trì, là ở trung tâm Liên minh Ngô Viêm, không có Lê quốc trợ giúp tường đồng vách sắt căn bản là thủ không được.

Sau đó, dứt khoát hoàn toàn phụ thuộc vào Lê quốc.

Cha ruột của Khương Thái Uyên là Khương Kham, từng cố gắng dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, nhưng Khương Nhạc Thanh kinh doanh ở An Ấp Minh Đô nhiều năm, sớm đã đạt được lòng dân, rốt cục trong một lần chính biến đuổi Khương Kham xuống đài, trở thành nữ đế Khương quốc danh xứng với thực.

Bọn họ tới rồi! Mở cửa thành!

Khương Nhạc Thanh nhìn thấy người trùng trùng điệp điệp chạy tới, rốt cục thở phào nhẹ nhõm, liền lập tức dẫn người ra cửa thành nghênh đón.

Chỉ là nhìn một vòng, cũng không tìm được Doanh Vô Kỵ.

Nàng nắm chặt một tướng lĩnh Sở quốc, lo lắng hỏi: “Trấn Tây Hầu các ngươi đâu?

Hắn……

Tướng lĩnh Sở quốc đang chuẩn bị nói gì đó, hướng đông nam liền truyền đến một cỗ dao động rất mạnh.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, phát hiện Doanh Vô Kỵ mang theo Vương thất Ngô quốc chạy tới.

Khương Nhạc Thanh nhất thời vui vẻ, xa xa vẫy tay: “Doanh Vô Kỵ!

Đoàn người chạy rất nhanh.

Trong nháy mắt đã đi tới trước thành.

Doanh Vô Kỵ cả người nhuốm máu, vừa nhìn dọc theo đường đi liền giết không ít người, khuôn mặt hắn có chút yên lặng, chỉ là lịch sự gật đầu với Khương Nhạc, liền ngay cả xếp hàng ở cửa thành cũng không đợi, trực tiếp thi triển Nhân Thiên Tựu Địa trải ra một con đường đá, thông tới tường thành, mang theo một đám người vội vã chạy tới.

Khương Nhạc Thanh: “……

Ai……

Khương Ngự ở một bên khẽ thở dài một hơi.

Khương Nhạc Thanh biết hắn thở dài là có ý gì, vội vàng nói: “Vừa rồi ta thấy, trong lòng Ngô Vương hình như có một người hôn mê, chắc là bọn họ có việc gấp.

Khương Ngự gật đầu, không nói gì thêm.

Đã gần mười năm rồi, con gái mình cũng sắp ba mươi tuổi, đã sớm đến tuổi lập gia đình rồi.

Trong lúc đó Triệu Ninh từng mấy lần ý đồ sắp xếp hôn sự cho Khương Nhạc Thanh, muốn từ trong tôn thất Triệu thị chọn một người trẻ tuổi đầy hứa hẹn cùng nàng thông gia, để chính quyền Khương quốc thuận lợi giao đến trong tay Lê quốc, đây vốn là chuyện tất cả đều vui mừng, dù sao Khương quốc hiện giờ đã không còn căn cơ đặt chân.

Ngay cả đại cừu Điền thị cũng đã diệt gần hết, thật sự không có ý kiên trì gì.

Một cuộc hôn nhân, hai nhà an tâm.

Nhưng đều bị Khương Nhạc Thanh cự tuyệt.

Ngay cả Triệu Ninh tự mình cầu hôn, Khương Nhạc Thanh cũng cự tuyệt.

Đây chính là vị trí quý phi của Cường Lê!

Cái này ai còn không rõ tâm tư của nàng?

Sau khi Triệu Ninh bị cự tuyệt, đấm ngực dậm chân một trận, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Khương Nhạc Thanh hồi lâu.

Đêm hôm đó, Khương Ngự gặp ác mộng, mơ thấy họ Khương bị Triệu thị dùng thủ đoạn máu tanh thanh tẩy.

Nhưng cũng may Triệu Ninh không vì vậy thẹn quá hóa giận mà động thủ.

Giờ thì ổn rồi.

Cách nhiều năm Doanh Vô Kỵ rốt cục trở lại một lần.

Bất quá xem ra, Khương Nhạc Thanh hẳn là chờ không phải vô ích

Ít nhất người ta còn chủ động hướng bên này gật đầu.

Khương Ngự trầm giọng nói: “Đi thôi?

Khương Nhạc Thanh mi mắt rũ xuống: “Được…

……

phủ thành chủ An Ấp Minh Đô.

Khi nhóm Doanh Vô Kỵ đến, Triệu Ninh và Mễ Tinh Ly đang bàn bạc công việc mua pháo đồng loạt đứng dậy.

Vốn nói để Doanh Vô Kỵ kéo nhập mộng cảnh trao đổi.

Nhưng sau đó ngẫm lại, cảm giác thành ý không đủ lắm, hơn nữa mấy tòa thành trì mấu chốt của Sở quốc, bức thiết cần

hỏa pháo áp chế, cho nên do dự một lát, lập tức viết quốc thư cho Triệu Ninh, hẹn Triệu Ninh đến An Ấp Minh Đô một lần.

Bất quá nói tới thời điểm hưng khởi nhất, Doanh Vô Kỵ tới, mang theo thi thể một người.

Tỷ tỷ!

Lý Thải My ngồi ở bên cạnh Triệu Ninh sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch.

Toàn bộ không khí trong đại sảnh đều yên lặng.

Đường……

Cổ họng Doanh Vô Kỵ giống như nuốt mảnh thủy tinh, phát ra vô cùng gian nan, nhưng vẫn nói: "Đường Đường trước không nên gấp, sự tình cũng không phải là không có chuyển biến, chuyện này nàng nghe ta nói trước.

Nói rồi.

Trực tiếp kéo qua tay của nàng, mang theo thi thể Lý Thải Đàm, hướng hậu sảnh đi đến.

Sau đó quay lại: "Hai người tiếp tục nói chuyện!"

Triệu Ninh: "……

Tinh Ly: "……

Chương 1228: Bi thống vạn phần Chương 1228: Bi thống vạn phần

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cái này còn làm sao tiếp tục nói chuyện?

Hai người liếc mắt nhìn nhau, vẫn không đi theo.

Phòng sau.

Lý Thải My bi thống vạn phần, nghe Doanh Vô Kỵ thuật lại, cảm xúc mới chậm rãi ổn định lại.

Dựa vào bả vai Doanh Vô Kỵ một hồi lâu, nàng mới lau nước mắt, thấp giọng nói: “Có thể khoảng thời gian đó là thời khắc hạnh phúc nhất của tỷ tỷ đi?”

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu: “Uh!

Kỳ thật con người sống càng lâu, lại càng sợ chết, nhưng đồng thời lại càng không sợ chết.

Chính chị vợ này của mình, từ nhỏ sinh hoạt liền đặc biệt áp lực, nửa đời trước lại trải qua khúc chiết, tuyệt đại bộ phận thời gian đều sống trong nước mắt.

Thời gian nàng vui vẻ nhất, hẳn là chỉ có đoạn vừa chạy ra khỏi Lý gia, còn có đoạn cuối cùng của cuộc đời.

Nhưng chân chính thỏa mãn phát ra từ nội tâm, chỉ có ở trong lòng Ngô Đan……

Doanh Vô Kỵ không dám phán đoán như vậy, bởi vì không có bất kỳ người nào có thể đại biểu cho người khác.

Lý Thái My ngẩng mặt lên: “Hoa Triều tỷ thật sự có thể tu thành Đan Thanh độ hồn thuật sao?

Nhất định có thể!

Doanh Vô Kỵ gật đầu: “Nàng ấy rất cố gắng”.

Lý Thải My cắn cắn môi: “Nhưng tỷ tỷ…… thật sự nguyện ý sống lại sao?

Doanh Vô Kỵ: “……

Vấn đề này, hắn thật đúng là không xác định.

Chuyện của chị dâu cùng Ngô Đan, hắn cơ hồ là bàng quan toàn bộ quá trình, không có cố ý nhúng tay qua, nhưng hắn mơ hồ có thể đoán được, Ngô Đan cũng không ghét bỏ chị dâu, vấn đề mấu chốt là chị dâu không qua được cửa ải của mình.

Nàng có thể càng nghiêng về sau khi mình chết, vĩnh viễn trở thành niệm tưởng Ngô Đan vung không đi.

Nhưng điểm này…… để sau nói.

Còn có……

Lý Thải My nhìn hắn, sâu kín nói: "Con đường Thánh Nhân của chàng.

Doanh Vô Kỵ cười vuốt ve gương mặt của nàng: "Yên tâm! Những chuyện này tự ta giải quyết là được!

Uh……

Lý Thải My nhẹ gật đầu, mi mắt lại rủ xuống, nhìn thi thể tỷ tỷ bảo tồn còn hoàn hảo, vẻ mặt ưu sầu.

Doanh Vô Kỵ ở một bên hồi lâu, chờ nàng khóc mệt mỏi, mới đem nàng đỡ ở trên giường dỗ ngủ.

Nhìn sắc trời một chút.

Cũng gần đến lúc Minh Đô mở ra.

Hắn sải bước đi tới chính sảnh.

Thế nào rồi?

Triệu Ninh đứng dậy, vẻ mặt lo lắng.

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo: "Không có gì đáng ngại! Còn các nàng, nói chuyện thế nào?

Nhờ phúc của chàng!

Mễ Tinh Ly không nhịn được cười nói: "Lê vương bệ hạ rất hào phóng, hứa cho ta không ít pháo.

Triệu Ninh thần sắc có chút ngưng trọng: "Vô Kỵ, chàng theo ta vào nhà, ta có chuyện muốn nói với chàng.

Tinh Ly: "……

Nụ cười sáng lạn trên mặt nàng bỗng nhiên trở nên có chút cổ quái.

Ngay từ đầu chỉ là thuần thuần bàn chuyện làm ăn, này đảo mắt Doanh Vô Kỵ lại bị Triệu Ninh mang vào phòng.

Cái gì đây?

Tinh Ly lâm vào trầm tư, nàng cảm giác mình giống như là vì công danh lợi lộc, đem nam nhân của mình đưa cho nữ tử khác thưởng thức.

Tuy nói Triệu Ninh mới là vợ cả của Doanh Vô Kỵ.

Nhưng cũng cảm giác rất quái lạ.

Vừa rồi còn bởi vì kỹ xảo đàm phán cao siêu của mình mà đắc chí.

Hiện tại lại cảm giác trên đầu giống như đang mọc sừng.

Uh!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, liền cùng Triệu Ninh rời đi.

Triệu Ninh xoay người, hướng về phía Tinh Ly khẽ gật đầu.

Vì vậy.

Sắc mặt Tinh Ly càng kỳ quái.

Ai……

Nàng ngồi trên ghế, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Triệu Ninh thần sắc có chút ngưng trọng: “Vô Kỵ, Thải My nàng……

Hẳn là không có việc gì chứ!

Doanh Vô Kỵ miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng: “Thuật Đan Thanh Độ hồn……

Triệu Ninh lắc đầu: "Đừng nhắc tới Đan Thanh độ hồn thuật, chàng biết thần thông này hạn chế rất lớn!"

Doanh Vô Kỵ trầm mặc.

Thần thông này đích xác hạn chế rất lớn, cũng không phải chỉ vẽ ra đến tột cùng có phải là bản thân hay không, bởi vì Thanh Y nắm giữ, chính là thuật luân hồi chính tông.

Mà là con đường của Thánh Nhân.

Khoảng cách rời khỏi Lê, đã gần mười năm, thời gian mười năm này, Doanh Vô Kỵ cảm giác mình cách Thánh Nhân cảnh càng ngày càng gần, nhưng thủy chung không cách nào đột phá tầng ngăn cách kia, cho nên cố ý cầu kiến mấy vị Thánh Nhân.

Có Nho thánh bế quan ở Tề quốc.

Cũng có Đạo Thánh đứng ở Thái Thượng Quan không có ý rời núi.

Cuối cùng hắn kết luận, Thánh Nhân chân chính nhất định phải đối với con đường của mình vô cùng hết lòng tin tưởng, sau khi bước lên nhất định phải đi tiếp.

Nói cách khác, Thánh Nhân không được có tư tâm.

Thánh Nhân sở dĩ có thể phù hợp với Thiên Đạo, cũng là bởi vì bọn họ đã không phải là một người cụ thể.

Nếu bọn họ đã theo Đạo bản thân, liền không làm ra chuyện vi phạm Đạo.

Tri hành không thể hợp nhất, liền không thể thành thánh.

Cơ Động là Thánh Nhân xem như đặc thù nhất, nhưng kỳ thật cũng không tính đặc thù, bởi vì Con đường Thánh nhân của hắn cũng rất cực đoan, chính hắn cũng có thể vì cái này Con đường Thánh nhân hy sinh, huống chi người khác?

Cho nên, hắn thường xuyên vi phạm giáo lý mình đề xuất, nhưng không có Thánh Tâm sụp đổ, là bởi vì vi phạm vì đạt thành mục tiêu cuối cùng, bản thân chính là một phần giáo lý của hắn.

Con đường của mình……

Thành thật mà nói, rất đau mề.

Bởi vì có chút chủ nghĩa lý tưởng

Hết lần này tới lần khác Doanh Vô Kỵ là một người theo chủ nghĩa hiện thực, mấy năm nay hắn đối với mình làm ra rất nhiều quy huấn, khắc chế không đi thực hiện đặc quyền ngoài đạo.

Nhưng…… Tư tâm khó sửa.

Triệu Ninh cười cầm tay hắn: "Đừng suy sụp, Đan Thanh thuật chưa chắc sẽ cùng Con đường Thánh nhân của chàng bài xích. Thanh Y Thuật Luân Hồi tuy rằng thâm ảo, Hoa Triều chưa chắc không thể có đột phá, chàng chỉ cần tin tưởng nàng là được!"

Uh!

Doanh Vô Kỵ trịnh trọng gật đầu, tựa như an tâm không ít.

Nàng nhìn sắc trời ngoài cửa sổ: "Đã hoàng hôn rồi, chàng mau trở về đi, Thải My bên kia để ta chăm sóc.

Được!

Doanh Vô Kỵ khẽ hôn nàng một cái, liền từ trong ngực lấy ra một cái gương.

Chương 1229: Trong đầu toàn chiến đấu Chương 1229: Trong đầu toàn chiến đấu

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đợi sau khi hắn biến mất.

Triệu Ninh liền ra cửa, lần này tông thất Ngô thị cùng một đám thợ thủ công đến, còn cần bố trí thích đáng.

Nhưng chưa từng nghĩ, lúc ra cửa, nhìn thấy một nữ tử, đang thất hồn lạc phách đứng ở cửa.

Triệu Ninh liếc mắt hỏi: "Nhạc Thanh có việc gì không?"

Khương Nhạc Thanh vội vàng nói: "Bệ hạ, Doanh tướng quân……

Triệu Ninh như có điều suy nghĩ: "Hắn đã đi rồi, ngươi là tới tìm hắn?"

Ta…… Ta không phải!

Khương Nhạc Thanh con ngươi tối sầm một chút, sau đó hít sâu một hơi nói: "Bệ hạ, vị trí quý phi có bị bỏ trống không? hiện giờ Khương quốc đã không cần thiết tồn tại, nếu có thể nhập vào Lê quốc, đối với thần dân họ Khương càng tốt!"

Ồ……

Triệu Ninh lộ ra ý vị thâm trường ý cười, liền tiến lên một bước cầm tay của nàng: "Đã như vậy, đợi lát nữa chúng ta từ Minh Đô đi ra ngoài, liền mời lễ quan làm việc này!"

……

Phủ Thần tướng Sở quốc.

Mễ Tinh Ly vừa trở về, liền thấy Doanh Vô Kỵ đang nằm trên giường, không khỏi hỏi: "Ồ, sao chàng về sớm như vậy?

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Sao trong đầu nàng toàn là chiến đấu thế?

"Hiện tại có thật nhiều pháo, đương nhiên phải nghĩ đến chiến đấu, để cho ta kiểm tra xem thuốc súng còn không nào!"

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật: "Buổi tối hãy nói! Còn có chính sự phải làm!

Được rồi!

Mễ Tinh Ly xoa bóp hắn một hồi, cười nói: "Vừa vặn ta cũng có chính sự phải làm, ta đi báo cáo với phụ vương chuyện pháo binh một chút, buổi tối chàng tắm rửa chờ ta.

Nói rồi.

Liền ngâm nga khúc nhạc rời đi.

Mấy năm nay, nàng tuy rằng vẫn là nữ công tử thân phận, nhưng cơ hồ tất cả đại sự đều do nàng qua tay.

Thái tử nhiều lần cố gắng nhúng tay, đều không tìm được cơ hội.

Biến pháp đã khánh thành, đến lúc hưởng thụ lợi nhuận, khát vọng quyền lực của Thái tử này cũng dần dần hiển lộ ra.

Như thế, hai huynh muội trước kia có chút thân cận, quan hệ cũng là không thể tránh khỏi càng lúc càng xa.

Kỳ quái chính là, Mễ Đạc cũng không có ngăn lại, cũng không có ý tứ phù chính Mễ Tinh Ly, chỉ là nghiêm lệnh cấm giữa hai người xuất hiện thủ đoạn cực kỳ không thể diện.

Hiện tượng này không thân thiện lắm.

Cho nên Tinh Ly một mực tăng giá, lại không lên làm Sở vương, kết cục là cứ dây dưa.

Tất cả đều là cuồng công việc!

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, liền trực tiếp nằm ở trên giường nhắm mắt lại.

Sau một khắc, ý thức liền xuất hiện tới Ngục giam Hồng Trần……

Ôi không!

Là trong Hồng Trần Học Cung.

Vừa mới tiến vào, chợt nghe thấy tiếng kêu la của Hồng Trần.

Mấy người các ngươi, không nên châu đầu ghé tai, tự mình trả lời đề của mình!

Lại có ý đồ gian lận, lão tử…… Bổn phu tử sẽ cho 0 điểm

Một lời buông xuống.

Trong học cung câm như hến.

Tấm gương phong ấn Hồng Trần không ngừng chạy đi, thoạt nhìn có chút uy phong.

Sau khi nhìn thấy Doanh Vô Kỵ, hắn cũng không để cho vỗ tay như trước, chỉ im lặng vẫy vẫy tay với Doanh Vô Kỵ.

Không nói gì.

Nhưng Doanh Vô Kỵ biết ý của hắn là: Chào đồng chí.

Doanh Vô Kỵ vẫy vẫy tay với hắn: "Hồng Trần phu tử, lại đây một chút!

Uh!

Hồng Trần gật đầu, cảnh cáo chư vị thí sinh không nên mưu toan gian lận, liền đi tới Doanh Vô Kỵ bên này.

Doanh phu tử đã lâu không gặp!

Trong khoảng thời gian này Hồng Trần phu tử vất vả rồi.

Ai? Nói ở đâu, phải làm, lần này Doanh phu tử có gì dặn dò?

Không có gì, chỉ là đã lâu không tới, muốn hỏi thăm tình hình thi cử của các học viên.

Hồng Trần có chút mặt mày hớn hở: "Những người Vi Nga Phái rất được chỉ là Bạch Kiếp thường xuyên gặp ác mộng, học tập trạng thái không tốt lắm. Bất quá không sao, ta thành lập một tiểu tổ hỗ trợ, để cho học tử ưu tú nhất trợ giúp hắn."

Một đám một nhóm hỗ trợ đều tới?

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật, nhịn không được khen: "Hồng Trần phu tử đại tài!

Hồng Trần vuốt vuốt chòm râu không hề tồn tại của hắn: "Đâu có!"

Doanh Vô Kỵ tò mò hỏi: "Vậy học tử ưu tú nhất này là ai?"

Hồng Trần chậc chậc lấy làm lạ: "Nam Cung Yến! Nói ra cũng kỳ quái, cô gái này bình thường rất hướng nội, nhưng học tập rất được.

Ồ……

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ, liền chuyển sang đề tài khác, cùng Hồng Trần câu được câu không trò chuyện.

Đợi đến khi thi xong, thu bài thi.

Hắn mới đi tới trước mặt Nam Cung Yến, cười nheo mắt nói: "Ngươi muốn biết tình huống bên ngoài sao?"

Hả?

Nam Cung Yến ngẩng đầu, có chút nghi hoặc nhìn Doanh Vô Kỵ: "Đương nhiên muốn, chỉ là vô duyên vô cớ tại sao muốn…"

Doanh Vô Kỵ chỉ chỉ Hồng Trần: "Hồng Trần phu tử nói ngươi học tập rất tốt, nên thưởng một chút.

Thì ra là thế!

Nam Cung Yến có vẻ có chút kinh hỉ: "Vậy đa tạ!"

Nàng đương nhiên sẽ không nói cho Doanh Vô Kỵ, Cơ Động đã trả một cái giá lớn đem bản hồn của nàng cùng Kính Ảnh hoán đổi mất.

Tuy rằng quỷ kính bí thuật Doanh Vô Kỵ này rất mạnh, nhưng cũng không phải không hề sơ hở, bởi vì quỷ kính vốn chỉ là mảnh nhỏ thần thông, khuyết điểm rất lớn, mà Hồng Trần Giai Nga…… Cơ Động tuy rằng không có tu thành, lại cực kỳ hiểu rõ.

Lại phụ thêm hôn sự, lợi dụng mệnh cách hai người ràng buộc, mạnh mẽ thay thế.

Vì thế một quân cờ bố trí bên cạnh Cơ Động biến thành quân cờ bên cạnh Doanh Vô Kỵ.

Chẳng qua không có tác dụng gì.

Cả ngày ở bên này đi học, Cơ Động hỏi thăm vài lần liền không muốn nghe.

Đồng bộ hóa thông tin là không cần thiết.

Bất quá Doanh Vô Kỵ đưa ra, khẳng định không thể cự tuyệt.

Một khắc sau.

Doanh Vô Kỵ mở miệng hỏi: “Cảm giác như thế nào?

Rất tốt!

Nam Cung Yến tươi cười có chút hạnh phúc, rồi lại có chút ưu sầu: “Chỉ tiếc, Kính Ảnh kia cuối cùng sẽ phản bội Vương gia.

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Bản thân Kính Ảnh chỉ là kết quả thần thông của ta, căn bản chưa nói tới phản bội, ngươi không cần có áp lực tâm lý lớn như vậy. Bất quá… Ta muốn hỏi ngươi một vấn đề.”

Nam Cung Yến thở dài: “Hỏi đi!”

Chương 1230: Hưởng thụ một chút đi Chương 1230: Hưởng thụ một chút đi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Ngươi cảm thấy…… Chuyện Cơ Động làm với ngươi là đúng sao?

Tất nhiên là đúng!

Nam Cung Yến có chút kích động: “Vương gia thành toàn cho ta!

Doanh Vô Kỵ lại hỏi: “Ngươi rất khát vọng thành toàn như vậy sao?”

Nam Cung Yến chắc chắn nói: “Đương nhiên!”

Doanh Vô Kỵ tiếp tục hỏi: “Vậy ngươi cảm thấy, tại Đầu cuối Minh Đô lúc, Lý Thải Đàm vì cái gì không có thành toàn chính mình?”

Nam Cung Yến chần chờ: “Cái này……

Trên mặt nàng, xuất hiện thần sắc giãy dụa.

Bởi vì nàng thật sự không rõ, Lý Thải Đàm rõ ràng có thể giết chết Ngô Đan thê nhi, tẩy đi trí nhớ Ngô Đan, vì cái gì còn muốn làm ra lựa chọn như vậy.

Ngu xuẩn sao?

Nàng cảm thấy Lý Thải Đàm rất ngu xuẩn.

Nhưng không biết tại sao, lại cảm thấy làm như vậy không có gì sai.

Loại cảm giác cắt đứt này, làm cho nàng có chút phiền não.

Doanh Vô Kỵ lại hỏi nàng: “Ngươi cảm thấy bản ngã là của mình sao?

Tim Nam Cung Yến nhảy dựng, không khỏi sinh ra một tia đề phòng, vẻ mặt cũng không có lộ ra manh mối, chỉ là nghi hoặc nói: "Ngươi hỏi ta cái này làm cái gì?

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay: "Đối với ta đương nhiên không quan trọng, bất quá đối với ngươi rất quan trọng, mà ngươi…… Đối với Nam Cung Vũ rất quan trọng.

Nam Cung Yến hoảng hốt một hồi, lắc đầu nói: "Vấn đề này…… Không biết!

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Người dù sao cũng phải tự mình suy nghĩ một chút, cảm giác cùng hưởng này trước hết ta chưa đóng. Vương gia thân ái của ngươi sớm muộn có một ngày sẽ bị ta nghiền nát, thời gian ở bên cạnh hắn không nhiều lắm, ngươi hưởng thụ một chút đi."

Bất quá ngươi cũng có thể ngẫm lại chuyện của Lý Thải Đàm.

Còn nữa…… Vương gia ngươi có thể sẽ làm một chuyện khiến ngươi không vui, ngươi phải chuẩn bị tâm lý.

Nói rồi.

khoát tay, xoay người rời đi.

Nam Cung Yến nghi hoặc nhìn nơi hắn biến mất, thần sắc có chút phức tạp.

……

Viêm Vương cung.

Cơ Động cầm roi da, nhìn Nam Cung Yến trong gương, không khỏi có chút kỳ quái.

Tại sao lúc làm loại chuyện này, nàng lại lộ ra vẻ mặt phức tạp như vậy?

Tình cảm không còn nữa.

Hắn dừng động tác hạ thân.

Mặc quần áo vào cho Nam Cung Yến.

Mở miệng hỏi: "Làm sao vậy?

Ách……

Sắc mặt Nam Cung Yến có chút cổ quái: "Vừa rồi Doanh Vô Kỵ cho ta cảm giác đồng bộ một chút.

Hả?

Cơ Động có chút kỳ quái: "Vì sao?

Nam Cung Yến hé miệng cười nói: "Bởi vì biểu hiện thi cử của ta rất khá.

Cơ Động hài lòng cười nói: "Rất tốt! Tiếp tục biểu hiện cho tốt, chớ để hắn phát hiện manh mối!

Uh!

Ngoại trừ những thứ này, hắn còn nói với ngươi chuyện khác sao?

Chỉ là đồng bộ một chút cảm giác, không làm gì tiếp, hắn vẫn là rất keo kiệt, chỉ là vì tẩy não, cũng không có thực chất khen thưởng."

Nam Cung Yến cũng không biết tại sao mình không nói chuyện sau.

Cơ Động cười khoát tay áo: "Mặc kệ hắn, hắn sớm muộn gì cũng phải trả giá đắt vì sự ngạo mạn của hắn.

Nam Cung Yến nặng nề gật đầu: "Ừ!"

Nhưng suy nghĩ một chút, nàng hỏi một vấn đề khác: "Đúng rồi Vương gia, Quân đoàn hắc giáp ta đã toàn bộ rút khỏi Minh Đô, Cơ Túc vấp phải trắc trở sau đó cũng chạy trở về, chúng ta…"

Cơ Động cười cười: “Tĩnh dưỡng một đoạn thời gian đi, Lê quốc chuẩn bị rất đủ về chuyện phòng thủ, chúng ta không cần thiết cùng bọn hắn liều chết. Một năm sau, Công Sở!”

Lần này Lê Sở hợp tác cứu viện thợ thủ công Ngô quốc, Sở quốc rất có thể mượn cơ hội mua pháo của Lê quốc.

Nhưng Cơ Động cũng không sợ, bởi vì Lê Viêm ở giữa có Ngụy Hàn giảm xóc, chân chính có thể công chỉ có mấy tòa thành kia, che kín pháo cũng không khó.

Viêm Sở lại có diện tích lớn tiếp giáp, trong vòng 1 năm, không có khả năng đều trang bị pháo cho tất cả thành trì.

Hắn cùng Doanh Vô Kỵ, cũng nên có một kết thúc.

Thánh Nhân không lấy lực áp người, nhưng Doanh Vô Kỵ loại ngụy thánh này không ở trong danh sách này.

Chính mình ở phía sau nhìn chằm chằm, Doanh Vô Kỵ hẳn là sẽ không tự mình xuất thủ, mà là lợi dụng Nam Cung Yến.

Khi hắn quyết định trông cậy vào Nam Cung Yến để đánh thắng trận, vậy hắn liền cách diệt vong không xa.

Doanh Vô Kỵ ngã xuống, Sở quốc liền không chịu nổi một kích.

Sau khi thôn tính Sở quốc, thực lực của mình tăng nhiều, lại cường công Càn Lê, liền một chút vấn đề cũng không có.

Đúng rồi!

Cơ Động bỗng nhiên hỏi: “Ta bảo nàng thống kê danh sách trẻ em 10 tuổi đã có chưa?”

Nam Cung Yến vội vàng nói: “Đi ra! Ngay trong thư phòng của vương gia, tổng cộng 90 nghìn, tư chất thượng phẩm.

Uh! Biết rồi!

Cơ Động mặc quần áo vào: “Ta đi xem một chút, trong khoảng thời gian này nàng chuẩn bị 90.000 tấm gương.

Nam Cung Yến hỏi: “Là đưa bọn họ đến Minh Đô quy huấn sao?”

Cơ Động tươi cười ôn hòa: “Tất nhiên! Quân đoàn hắc giáp cần bọn họ.

Nam Cung Yến cắn cắn môi: “Bồi dưỡng ra Quân đoàn hắc giáp, nhất định phải khắc ra bản ngã của bọn nhỏ sao?”

Ngươi không đành lòng?

Có chút, luôn cảm giác bị tước đoạt không phải là chuyện vui vẻ.

Yến nhi!

Cơ Động có chút nghiêm túc: “Những thứ này đều là đáng giá! Vì Thịnh Thế, ta và nàng đều có thể hy sinh, bọn họ cũng thế. hơn nữa… Bọn họ cũng không cần những thứ kia!”

Nam Cung Yến hít sâu một hơi, nặng nề gật đầu: “Ừ!

Cơ Động đi rồi.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Nam Cung Yến.

Nàng ngồi trên ghế, cảm giác tay chân có chút lạnh cả người.

Vừa rồi trong nháy mắt như vậy, nàng hồi tưởng chính mình lúc nhỏ Nam Cung Lăng đã từng nói.

“Yến nhi! Vì Nam Cung gia, tất cả chúng ta đều có thể hy sinh, con cũng có thể!

Một nửa thể Thổ Đức này, con cũng không cần.

“Tất cả đều đáng giá!”

Tại sao con không thông suốt chút nào?

“Con người không thể quá ích kỷ!”

Con đã chấp mê bất ngộ như thế, vậy thì vào trong lao ở đi!

Nhà giam đó, tối tăm không có ánh mặt trời.

Nàng không thể nhớ được cảnh tượng nào ở đó, bởi vì ngoài bóng tối thì chỉ có bóng tối.

Duy nhất có ấn tượng, chỉ có kia lại có như không mùi mốc, còn có hính mình gào thét tựa như dã thú.

Nàng xoa xoa cánh tay.

Trong phòng có lò sưởi, ánh đèn sáng ngời, trang trí phong phú.

Nhưng còn không ấm áp bằng Ngục giam quỷ kính.

…….

Chương 1231: Liên minh không vững chắc Chương 1231: Liên minh không vững chắc

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lại một năm nữa.

Năm nay, liên minh không tiếp tục mở rộng, chỉ ổn định điều hành lãnh thổ mà họ chiếm giữ.

Hệ thống thợ thủ công bên ngoài Ngô thị tông thất vốn rút lui, đối với liên minh chẳng khác gì rút củi dưới đáy nồi, nhưng kỳ thật trong khoảng thời gian ngắn đối với liên minh tạo không thành ảnh hưởng quá lớn, bởi vì công nghiệp cho tới bây giờ cũng không phải trụ cột của liên minh, ít nhất mười năm gần đây.

Yến quốc thì đã bị triệt để thôn tính, phương thức tương đối hòa bình, nhưng kết cục cũng chả khác mấy Tề quốc, đều trở liên thành minh phụ thuộc, những quý tộc lựa chọn quy thuận, hưởng thụ một đoạn thời gian rồi vinh hoa phú quý

cũng trượt dốc khôgn phanh, địa vị cũng chả khác mấy so với bình dân.

Chỉ tiếc, liên minh cũng không vững chắc.

Yến quốc kế bên Lê quốc, Tề thổ kế bên Sở quốc cùng Ngụy Tề.

Quý tộc trước không cam lòng mất đi địa vị, còn chưa có ngày lành, vì thế diện tích lớn bị Lê quốc thôn tính.

Dân chúng Tề thổ cũ, thì thời thời khắc khắc chịu ảnh hưởng của chính quyền Điền Văn Kính, cũng bị tuyên truyền của Sở quốc trà trộn vào, dân chúng xói mòn rất nhiều.

Liên minh quả thật trở thành chủ nhân của thổ địa, nhưng Lê Sở cũng chiếm được vô số nhân khẩu, hết lần này tới lần khác bọn họ còn nuôi nổi nhiều người như vậy.

Năm nay.

Chương 1232: Sao có thể buông tha

Trong khi đó, Cơ Động đã nếm được nỗi đau năm đó của hai nhà Ngụy Hàn.

Loại tình huống bị hút máu này tuyệt đối không thể duy trì liên tục quá lâu, cho nên tiến trình chiêu binh của Cơ Động một mực gia tốc, không chỉ có chín vạn đứa nhỏ bị mạnh mẽ sắp xếp vào Minh Đô để huấn luyện

Cái loại cảm giác tình cảm cùng dục vọng bị tước đoạt này, khiến cho trong quân từng đợt khủng hoảng.

Bọn họ tự nhiên không muốn tiếp tục, nhưng trước khi tiến vào Minh Đô, bọn họ đã bị vây trong trạng thái bị Cơ Động nửa khống chế.

Chỉ là thiên hạ nào có tường không lọt gió?

Tin tức vẫn truyền ra ngoài, một dòng nước ngầm cực kỳ mãnh liệt lặng lẽ lan tràn trong dân gian.

Chín vạn đứa nhỏ mười tuổi, vốn chính là Cơ Động vừa dỗ vừa lừa sắp xếp tiến Minh Đô, chỉ biết là con cái có thể trở thành quân đoàn hắc giáp bách chiến bách thắng, lại không rõ ràng lắm nội tình.

Cơn hoảng loạn lan nhanh.

……

Qua một đoạn thời gian nữa

Chiến hỏa yên lặng một năm bỗng nhiên một lần nữa cháy lên.

Liên minh quy mô tấn công Sở, hơn phân nửa tuyến Bắc của Sở quốc đều nổi lên khói báo động bốn phía, trong liên minh ngoại trừ binh lực Yến quốc ở lại kiềm chế Lê quốc, những binh lực khác gần như tám phần đều được điều động.

Biên giới Sở Viêm, Sở Ngô, Sở Tề, khắp nơi đều là tiếng đao binh run rẩy.

Trong lúc nhất thời, làm cho Sở quốc tương đối khó giải quyết.

Mặc dù biên cảnh thành trì trên cơ bản đều gia cố, nhưng vẫn có chút khó có thể ngăn cản loại nước lớn này tràn ngập.

Tình huống Sở quốc không thể so với Lê quốc, Lê quốc có Ngụy Hàn làm giảm xóc, cho dù khai chiến với liên minh, cũng chỉ cần cố thủ mấy tòa thành trì kia là được, cho nên bọn họ có thể vũ trang mấy tòa thành trì kia đến tận răng.

Trái lại Sở quốc, căn bản không có khả năng cho tất cả thành trì đều phối hợp đủ lượng pháo.

Hơn nữa Quân đoàn hắc giáp ngụy trang, mơ hồ bất định tại chiến tuyến các địa phương, Sở quốc bên này rất khó thăm dò liên minh chủ lực ở nơi nào.

Cho nên mặc dù quân lực trở nên mạnh hơn rất nhiều, cũng thường xuyên sẽ có loại cảm giác giật gấu vá vai.

Hùng Thành chân chính không sợ.

Một ít thành trì không trọng yếu, đối mặt áp lực thật sự quá lớn.

Không bị Nam Cung Yến đánh lén còn tốt, một khi bị Nam Cung Yến đánh lén, đây chính là thật chịu tội.

Toàn bộ biên giới phía Bắc Sở quốc phảng phất đều giội dầu, một hỏa tinh rơi xuống liền lan tràn hơn một ngàn dặm,

đốt đến hai bên đều kêu trời kêu đất, dù sao Quân đội Sở quốc không yếu, hơn nữa còn có pháo

Tuy nhiên trong thời gian cực ngắn, Sở quốc bên này vẫn là chịu áp lực cực lớn, ngắn ngủn một tháng thời gian, bọn họ liền vứt bỏ ba tòa thành trì.

Cho nên Đại triều hội lần này, toàn bộ Sở Đình đều giương cung bạt kiếm.

Nhưng cũng may Doanh Vô Kỵ chủ động xin đi giết giặc, làm đại nguyên soái hộ quốc Sở quốc, lúc này mới làm cho lòng người hơi an định.

Dù sao Doanh Vô Kỵ mang theo quân đội nước Sở, đánh thắng ba trận đại chiến, Sở Tề, Sở Càn còn có Đại chiến bình yêu.

Sau khi Đại Triều Hội kết thúc.

Văn võ bá quan tản đi, Mễ Đạc lại giữ nữ công tử và đại nguyên soái hộ quốc lần này lại.

Vô Kỵ!

Mễ Đạc xoa xoa đầu: "Lần này chúng ta thật sự không thể kêu gọi Lê quốc hỗ trợ?"

Mễ Tinh Ly tiếp lời: "Phụ vương, quan hệ giữa Vô Kỵ và Lê quốc, phụ vương cũng không phải không biết, lần này bọn họ nguyện ý kiềm chế ở Huy Thành, đã là nể mặt Vô Kỵ rồi."

Hiện giờ phía Nam Lê quốc còn có Ngụy Hàn, xuất binh tất nhiên sẽ bị kiềm chế không nhỏ.

Nếu tình huống này bọn họ đều nguyện ý phái đại quân trợ giúp, vậy phụ vương sợ rằng nên lo lắng, Vô Kỵ đến tột cùng là phò mã Sở quốc, hay là phò mã Lê quốc.

Nàng biết quan hệ Doanh Vô Kỵ với Lê Quốc.

Thời điểm mấu chốt này nhất định phải giúp Doanh Vô Kỵ giải thích.

Bằng không không chỉ không tốt đối với Doanh Vô Kỵ, đối với mình cũng không tốt, nếu lại để cho nội bộ Sở quốc nghi kỵ lẫn nhau, hậu quả lại càng không thể tưởng tượng nổi.

Ai……

Mễ Đạc nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Chương 1232: Sao có thể buông tha

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Phụ vương không cần lo lắng, Đại Sở ta lương thảo sung túc binh mã cường tráng, trái lại địch quân thế tới tuy rằng hung mãnh, nhưng nội bộ sớm có lục đục. Mặc dù chúng ta đánh không thắng, chỉ cần kéo dài một năm rưỡi, bọn họ sẽ tự mình sụp đổ, huống chi…"

Cái này……

Mễ Đạc biết Doanh Vô Kỵ đang nói cái gì, nhưng vẫn có chút do dự, hạ giọng hỏi: "Kính Ảnh kia thật sự có thể làm được? Cơ Động liền không phát hiện được đó là Kính Ảnh?"

Doanh Vô Kỵ không khỏi cười, Cơ Động thật đúng là phát hiện, vị Thánh Nhân này từ trước đến nay có chứng vọng tưởng bị hãm hại, đối với người bên gối đặc biệt mẫn cảm, Nam Cung Yến ở ngục giam ngốc thời gian quá dài, tính cách phát sinh biến hóa rất nhỏ vẫn là bị hắn cảm giác được.Bất quá chuyện này người biết càng ít càng tốt, tự nhiên không thể nói với Mễ Đạc.

Hắn cười giải thích: "Yên tâm đi! Giám định quỷ kính bí thuật chỉ có một loại, chỉ có Lê Sở vương thất có nắm giữ, Cơ Động hắn là phát hiện không được. Huống chi, lần này do con mang binh, coi như thật sự xảy ra biến cố, cũng hoàn toàn có

thể dẫn người chạy trốn. Cùng lắm thì đánh lâu dài, chúng ta đánh nổi!”

Uh!

Lúc này Mễ Đạc mới gật đầu: “Vậy lần này nhờ con!”

Doanh Vô Kỵ có chút trịnh trọng nói: “Hiện giờ Đại Sở đã có quang cảnh thịnh thế, lại là nhà của Tinh Ly, bảo vệ Đại Sở là sứ mệnh của con, lời khách sáo bực này, phụ vương sau này đừng nói nữa!”

Rất tốt!

Mễ Đạc vẻ mặt nghiêm túc: “Vậy ngày mai, cô chuẩn bị cho con một hồi nghi thức xuất chinh long trọng!

Doanh Vô Kỵ lên tiếng cảm tạ, liền cùng Mễ Tinh Ly rời đi.

……

Thần tướng phủ.。

“Vô Kỵ! Thật muốn đánh như vậy?”

Tinh Ly có chút lo lắng.

Kế hoạch lâu như vậy, chuyện đến nơi làm sao có thể buông tha?”

Nhưng, nhưng……

Tinh Ly nhịn không được nói: “Đem bảo bối đặt ở trên người Nam Cung Yến, có phải quá mức mạo hiểm hay không?”

Ta có biến chiêu, hơn nữa chuyện đã từng hứa hẹn với Nam Cung Vũ, ta phải thực hiện!

Mễ Tinh Ly nhíu mày trầm tư hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định nghe theo ý của hắn, ôm chặt lấy hắn: “Được, tất cả phải

cẩn thận!”

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ hơi nhếch lên.

Thành thật mà nói.

Thái độ của Nam Cung Yến có chút vi diệu.

Ở chỗ Cơ Động bên kia, nàng không có bất kỳ cái gì che chắn, hoàn toàn phản chiếu đến trận nhãn, từ Đầu cuối Minh Đô về sau, camera giám sát không có bất kỳ đứt gãy.

Đối với mình nơi này, nàng Kính Ảnh biểu hiện được giống như chính là bản hồn, bất quá đối với Cơ Động thái độ giống như cực kỳ thay đổi, nhất là thời điểm những đứa nhỏ mười tuổi từng nhóm từng nhóm đưa đến Minh Đô.

Nhưng mà…… Thái độ chân thật của Nam Cung Yến ai cũng không biết.

Hiện tại quyền chủ động ở trong tay Nam Cung Yến.

Đây là một trò chơi vô cùng thú vị.

Bởi vì kết quả không biết, đủ kích thích!

Hơn nữa phần thưởng của trò chơi không chỉ có một Nam Cung Yến.

……

Ngày hôm sau.

Hộ quốc quân của Sở quốc chính thức xuất chinh.

Doanh Vô Kỵ dẫn theo Nam Cung Vũ cùng với một đám mãnh tướng Sở quốc, nhanh chóng tiếp viện biên cương phía Bắc Sở quốc, ở tiền tuyến cùng quân đội liên minh đánh thành một đoàn.

Chủ lực do Doanh Vô Kỵ đánh trống trợ trận tất nhiên là đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, nhưng chiến tuyến kéo

dài như vậy, chỉ cần Doanh Vô Kỵ không bắt được chủ lực do Nam Cung Yến dẫn dắt, tất nhiên là có thắng có bại.

Mà Nam Cung Vũ lại đấu với Cơ Túc.

Người trước ăn hết tài nguyên của Doanh Vô Kỵ, người sau ăn hết tài nguyên của Cơ Động.

Một Cửu Viêm Tuyệt Mạch.

Một thể Thổ Đức.

Hai người đều là nhất phẩm linh thai nhập Binh Nhân Cảnh, hiện tại lại đều nắm giữ các thần thông đột phá Ngộ Thần Cảnh.

Trên chiến trường đó là đánh khô máu.

Song phương……

Hình như cứ cứng rắn như vậy.

Bất quá Cơ Động lại biết, sự tình tuyệt đối không có đơn giản như vậy.

……

Ba ngày sau.

Tại khe núi hẹp giao giới với Sở Viêm, địa thế núi lớn này biến hóa kỳ lạ, đối với hành quân cực kỳ khó khăn.

Nhưng đối với tinh nhuệ trong tinh nhuệ, nơi này là nơi tiềm độ tuyệt hảo, lần trước Sở Viêm đại chiến, Hạng Đỉnh đã từng mang theo tinh nhuệ, ý đồ từ nơi này trực tiếp tập kích Vương đô Viêm quốc.

Chỉ tiếc, bị Cơ Túc kịp thời phát hiện, hai bên sống mái một trận.

Sau đó, nơi này liền trở thành một tồn tại cổ quái.

Dám ở chỗ này khai chiến, thì đừng nghĩ toàn thân trở ra.

Sau khi vào đêm.

Trong bóng tối núi rừng, ai cũng rất khó nghĩ tới, nơi này lại có 30.000 chiến sĩ tinh nhuệ của Sở quốc đang ẩn mình.

Giờ phút này, 30.000 chiến sĩ tinh nhuệ này, đang che giấu hết thảy khí tức, lặng lẽ chạy tới khe núi hẹp

Đỉnh vách đá.

Hai vạn quân đoàn hắc giáp lẳng lặng đứng thẳng.

Vẻ mặt Nam Cung Yến có chút lạnh lùng: "Vương gia, bọn họ thật sự đã tới?

Lần này toàn bộ biên cảnh đều loạn cào cào

Ở chiến trường chính diện quân đoàn hắc xuất quỷ nhập thần giáp tổng cộng có 40 nghìn, nhưng kỳ thật có một nửa đều là Viêm quốc tinh nhuệ phủ thêm hắc giáp giả trang, hai vạn đó chạy thẳng đến Khe núi hẹp.

Mà Cơ Động mỗi ngày đều tiềm tàng ở Khe núi hẹp quan sát động tĩnh phụ cận, thời điểm khi phát hiện quân Sở, sẽ quay trở lại với tốc độ ánh sáng, tốn hao một ít đại giới để trở lại

Tối nay.

Đánh hơi được quân Sở

Cơ Động cười nhạt: "Doanh Vô Kỵ thật ra giảo hoạt, lại để cho những người này tất cả đều tu luyện ẩn nấp khí tức thuật, chỉ tiếc nhân số quá nhiều, cho dù tu luyện được cố gắng hơn nữa, cũng chung quy sẽ có người tiết lộ khí tức. Ngươi luyện khí cũng đủ mạnh, nhưng thần thức vẫn hơi yếu, không phát hiện được cũng coi như bình thường.

Ân……

Nam Cung Yến khẽ gật đầu.

Chương 1233: Giật gấu vá vai Chương 1233: Giật gấu vá vai

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lần chiến tranh này toàn diện, Sở quốc có mạnh hơn nữa đối mặt với liên quân tập hợp Ngô Viêm Yến Tề, chung quy có chút giật gấu vá vai.

Bất quá đem ánh mắt phóng tới Khe núi hẹp, đây chính là một trò chơi mèo vờn chuột.

Song phương đều biết Khe núi hẹp cực kỳ trọng yếu, cho dù nước nào xuất binh, muốn thắng nhất định phải phái ra tinh nhuệ trong tinh nhuệ, đối với thời gian cùng nhân lực tiêu hao cực lớn.

Cho dù là Cơ Động, đều có chút lo lắng Doanh Vô Kỵ không đến, bởi vì hai vạn quân đoàn hắc giáp vắng mặt, đối với liên minh chiến trường là tổn thất cực lớn.

Nhưng

đến rồi!

Ánh mắt Nam Cung Yến lập tức sáng lên.

Ở cuối tầm nhìn của nàng, trong Khe núi hẹp rốt cục toát ra từng đoàn bóng đen.

Tinh nhuệ của nước Sở đến rồi!

Bất quá tinh nhuệ Sở quốc cũng không lập tức đi qua, mới vừa tiến vào khu vực Khe núi hẹp liền ngừng lại, tất cả binh sỹ dừng chân không tiến lên, nhưng Nam Cung Yến có thể phát hiện ra trong bóng đen thiếu đi mấy cái.

Thám báo!

Hơn nữa còn là trinh sát tập được thuật tàng hình.

Nếu như sở liệu không sai, rất có thể đã đạt tới Binh Nhân Cảnh, đây rõ ràng là tới đỉnh núi dò xét.

Cũng may bên này sớm có kế sách ứng đối.

Tất cả quân đoàn hắc giáp đều đã hóa thành đá cứng, nhìn không ra chút sơ hở nào, Địa Sát 72 thuật – giả hình.

quân Sở hao phí tinh lực rất lớn, để cho những lính tiên phong này tu luyện thuật liễm tức, quân đoàn Hắc Giáp cũng đặc biệt tu tập qua loại pháp thuật xuất kỳ chế thắng này, cộng thêm bản thân quân đoàn Hắc Giáp tâm không tạp niệm, cùng với trận pháp Cơ Động bố trí, Doanh Vô Kỵ tự mình tới, cũng chưa chắc có thể phát hiện.

Nhưng thật ra.

Đây chính là màn biểu diễn mà hai bên trong lòng biết rõ ràng.

Cơ Động biết Doanh Vô Kỵ đang thông qua quỷ kính quan sát nhất cử nhất động nơi này.

Doanh Vô Kỵ cũng đang làm bộ chính mình không thông qua quỷ kính.

Loại trò chơi diễn tới diễn lui này, thật sự làm cho người ta đau mề.

Thám báo hành tung rất bí ẩn.

Ngay cả Cơ Động cũng không nhận ra sự tồn tại của thám báo này.

Thậm chí…… thám báo này căn bản là không tồn tại.

Sau đó qua một đoạn thời gian, quân đội nước Sở quay đầu bước đi, bộ dáng phát hiện trên đỉnh núi có người.

Cơ Động thiếu chút nữa không nhịn được cười, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ diễn kịch như vậy.

Bất quá đây cũng là muốn cho mình buông tha ưu thế của địa hình vách núi

Hắn phất phất tay: "Đuổi theo!

Hai vạn Quân đoàn hắc giáp, vốn chính là chiến lực thiên hạ đứng đầu, hơn nữa toàn bộ dùng Tài nguyên Thiên nhân tộc, cùng với tài nguyên chư quốc tu luyện, tố chất binh binh đã có thể ngạo thị toàn bộ Trung Nguyên.

Hơn nữa đại sát khí của Nam Cung Yến có thể xâu chuỗi toàn quân, phần lớn trong tình huống đối kháng đều nghiền ép.

Trong nháy mắt hắn hạ lệnh, Nam Cung Yến lập tức xâu chuỗi toàn bộ quân đoàn hắc giáp, dùng tốc độ cực kỳ khủng bố áp tới quân Sở.

Tuy rằng đại bộ phận người không biết bay, nhưng thời điểm thân thể cường hãn đến trình độ nhất định, cũng không khác gì bay.

Trong đêm tối.

Ai đó chạy đi.

Có người đuổi theo.

Quân Sở giống như chắp cánh khó bay.

Sau khi ngươi đuổi ta nửa canh giờ, song phương rốt cục dừng bước ở một mảnh địa hình tương đối bằng phẳng.

Hai mươi ngàn so với ba mươi ngàn.

Nhưng hai vạn này, chiến lực mạnh hơn rất nhiều.

Song phương giằng co.

Giương cung bạt kiếm.

Nhưng cũng không lập tức đánh nhau.

Bắt được ngươi rồi!

Cơ Động cười nhạt: “Doanh Vô Kỵ ra ngoài một chút!

Ái chà!

Doanh Vô Kỵ mắng một câu, không kiên nhẫn xốc áo choàng lên, sải bước đi tới trước trận: “Có chuyện thì nói!”

Cơ Động như cười như không đánh giá hắn: “Lần này hai quân đối chọi, ngươi cảm thấy hai người chúng ta có nên ra tay hay không?”

Như thế nào?

Doanh Vô Kỵ châm chọc nói: “Ngươi như thế nào giống như không có trước kia kiêu ngạo, là bởi vì bị mấy vị Thánh Nhân khác liên hợp thẩm vấn sao?”

Cơ Động hừ một tiếng, lần trước đối với Ngô Đan động thủ, xác thực hỏng quy củ, mấy Thánh Nhân khác lập tức cùng nhau rời núi, tiến hành chế tài đối với hắn, tuy rằng chế tài không tính nghiêm trọng, nhưng cũng khiến hắn bị củ hành không ít

Hắn hờ hững nói: “Đã như vậy, ta và ngươi đều không tham chiến!”

Doanh Vô Kỵ nhìn hắn nghiền ngẫm “Không bằng như vậy, hạn chế của chư thánh đối với hai người chúng ta, đơn giản chính là nhằm vào thần thông, còn có độ phù hợp giữa ngươi và quy tắc, chỉ cần ta và ngươi đều không dùng thần thông, vậy không phải lẩn tránh quy tắc này sao?”

Nói rồi.

Hắn quơ quơ trường thương trong tay.

Hướng Cơ Động ngoắc ngoắc tay: “Binh khí chiến, không cho phép bay, không cho phép dùng thần thông, có dám hay không?”

Cơ Động nheo nheo mắt, chỉ coi Doanh Vô Kỵ đang khiêu khích, dù sao lần trước binh khí chiến, chính mình ở dưới tay hắn ăn thiệt thòi lớn.

Nhưng Trận đại chiến này, mấu chốt thắng bại là Nam Cung Yến.

Cuộc chiến tay đôi của hai người chỉ là thêm mắm thêm muối.

Có thể đáp ứng.

Cơ Động nhìn Nam Cung Yến, lại nhìn Nam Cung Vũ vẻ mặt phức tạp bên cạnh Doanh Vô Kỵ.

Thấp giọng nói: "Chớ có một tia hạ thủ lưu tình!

Nam Cung Yến cắn răng, nặng nề nói: "Được!

Nghe thấy thế.

Cơ Động rốt cục lộ ra nụ cười hài lòng, nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Có gì không thể?

Vừa dứt lời.

Tiếng kèn hai bên đồng loạt vang lên.

Trong một mảnh núi thấp lập tức tiếng "Giết" rung trời.

Hai nhóm quân đội như thủy triều ập vào nhau.

Cơ Động cảm thụ được khí tức mênh mông phía sau, khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười.

Hắn xuất hiện chính là vì hạn chế Doanh Vô Kỵ.

Chỉ cần Doanh Vô Kỵ không có biện pháp lập công.

Hai vạn Quân đoàn hắc giáp dưới sự dẫn dắt của Nam Cung Yến chính là xu thế bẻ gãy nghiền nát.

Đại cục đã định!

Lần này hắn không dùng Thiên Tử kiếm, cũng không dùng thần binh bổn mạng của mình.

Mà là một cây trường thương.

Chương 1234: Sỉ nhục đến cực điểm Chương 1234: Sỉ nhục đến cực điểm

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lần trước vuột mất Ngô Vương Cung, đối với hắn mà nói là nhục nhã khó tả, bị Doanh Vô Kỵ lấy binh khí áp chế lâu như vậy, càng là sỉ nhục đến cực điểm.

Hôm nay.

Liền dùng binh khí giống nhau, hung hăng giáo huấn hậu sinh này một chút.

Sống mấy trăm năm này, cũng không phải sống uổng phí.

Keng!

Hai thanh trường thương cứng rắn chạm nhau

Nhưng kết quả lại làm cho Cơ Động sửng sốt một chút.

Không có thế lực ngang nhau như trong tưởng tượng.

Doanh Vô Kỵ… lại trực tiếp bay ngược ra ngoài, thân hình chưa rơi xuống đất, đã hóa thành bột mịn, trong không khí khắp nơi tràn ngập mùi đậu.

Mẹ kiếp!

Cơ Động kinh ngạc một chút, tại sao lại là khôi lỗi?

Chẳng lẽ Doanh Vô Kỵ căn bản là không xuất hiện ở chỗ này, vậy người khác ở đâu?

Chẳng lẽ bản tôn cùng phân thân đều ở chiến trường chính?

Hắn muốn làm gì?

Chẳng lẽ để mặc Nam Cung Vũ bị mình tàn sát?

Trong đầu hắn xuất hiện vô số vấn đề, nhưng một vấn đề cũng chưa kịp nghĩ thông suốt, sau lưng mênh mông khí tức liền đột nhiên uể oải hơn phân nửa.

Ngay sau đó.

Một thanh trường kiếm liền xuyên qua trái tim của hắn.

Hai mắt Cơ Động đột nhiên mở to, xoay người nhìn lại, trong ánh mắt tràn đầy khiếp sợ: "Yến nhi?"

Hắn nghĩ mãi mà không ra.

Nam Cung Yến này rõ ràng là bản hồn!

Vì sao bản hồn đều muốn phản bội ta?

Nam Cung Yến đã lệ rơi đầy mặt, vẻ mặt tuy rằng thống khổ, nhưng tràn đầy quyết tuyệt: "Không làm thất vọng Vương gia!"

Cơ Động không hiểu: "Ta rõ ràng đối với nàng tốt như vậy, tất cả sự tình nàng muốn làm, ta đều thành toàn, vì cái gì nàng…"

Nhưng mục đích, thủ đoạn của ngươi, thật sự là thứ ta muốn sao? ta chỉ là muốn ở bên cạnh ngươi, ủng hộ sự nghiệp của ngươi, ta rõ ràng đã làm được! Ta không quan tâm có báo thù Nam Cung gia hay không!Nhưng ngươi nói, không hủy diệt Nam Cung gia, không trả lại thể Thổ Đức, tâm niệm của ta sẽ không thông đạt.

Ta ghen tị ca ca ta, ghen tị thật nhiều năm, nhưng có ngươi ở bên cạnh, ta đã không muốn ghen tị, ta thật sự không muốn tranh giành những thứ kia!

Tại sao nhất định phải hủy diệt ca ca của ta?Ngươi nói tín niệm của ngươi, là để cho tất cả mọi người thành tựu bản

ngã!Vậy bản ngã trong miệng ngươi, là bản ngã mà bọn họ muốn sao? Những đứa nhỏ kia, khác gì khi ta còn nhỏ?

Chúng sống theo cách ngươi cho chúng!

Ta cũng muốn dựa theo phương thức Nam Cung Lăng cho mà sống!

Ngươi ngoại trừ có danh Thánh Nhân.

Làm hết thảy mọi chuyện khác gì với Nam Cung Lăng? Đơn giản chính là hắn lấy cường quyề áp bức người khác.

Ngươi lấy ngụy biện cường quyền trấn thiên hạ mà thôi!

Vương gia!

Ngươi thật sự yêu ta sao?

Ngươi là phát ra từ nội tâm thành toàn cho ta sao?

Thánh Nhân chi tâm của ngươi, thật là thành toàn cho người trong thiên hạ sao?

Sự mê mang trong ánh mắt Cơ Động lặng lẽ tản đi, chỉ còn lại nụ cười lạnh lẽo, hắn chậm rãi mở miệng, hỏi một vấn đề: "Nàng.. nhất định phải tỉnh táo như vậy sao?"

Nam Cung Yến nhìn nụ cười vô cùng quen thuộc này, cảm giác tóc gáy dựng thẳng sau lưng.

Theo bản năng, nàng lảo đảo lui về phía sau.

Giờ phút này Quân đoàn hắc giáp đã cùng Sở quân giết cùng một chỗ, không có nàng chống đỡ, liền không nghiền nát như trong dự kiến, đánh đến cực kỳ chật vật

Cơ Động đột nhiên phá lên cười, cười đến rất thảm thiết.

Tay phải hắn khẽ nắm.

Toàn thân Nam Cung Yến liền run lên một cái, mỗi lỗ chân lông đều là đau đớn thấu tim.

Nàng phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp xụi lơ trên mặt đất, kinh hãi nhìn về phía Cơ Động.

Chân khí pha tạp nhưng tinh thuần đột nhiên mất khống chế, từng tia từng tia đấu đá lung tung trong cơ thể nàng.

Làm nàng đau đến tận xương tủy.

Rõ ràng là thân thể bị Cơ Động làm đại thủ cước.

Cơ Động trực tiếp rút ra cắm ở hậu tâm trường kiếm, nhưng không có một giọt máu chảy ra, ánh mắt hắn lạnh như băng nhìn Nam Cung Yến, âm thanh có chút điên cuồng: "Ngươi là thật cảm thấy Thánh Nhân dễ giết như vậy, hay là thật cảm thấy ta hoàn toàn tin tưởng ngươi?

Hai tròng mắt Nam Cung Yến không khỏi mở to: "!!!

Lòng nàng như tro tàn, vừa rồi nhiều vấn đề như vậy, rốt cục đã được xác minh triệt để.

Đồ giả!

Tất cả đều là giả!

Mình không phải là phản bội.

Cơ Động dù là đối với mình:người đầu ấp tay gối, cũng không có tín nhiệm dù là một tia phát từ nội tâm.

Mặc dù đã sớm biết đáp án.

Nhưng trong lòng nàng vẫn là đau nhức kịch liệt, so với thân thể đau đớn càng sâu vài phần.

Cũng đúng lúc này.

Một đạo thân ảnh đi ra, cõng Nam Cung Yến ở phía sau, không ngừng dùng chân khí ấm áp giúp nàng ổn định thương thế trong cơ thể.

Nam Cung Yến rơi lệ thất thanh: "Ca! Muội đau……

Trong lòng Nam Cung Vũ thắt lại, câu tố khổ này, lúc còn nhỏ hắn thường xuyên nghe được Nam Cung Yến nói.

Sau đó Nam Cung Yến không nói nữa.

Sắc mặt hắn băng hàn, rút kiếm chỉ về phía Cơ Động, một câu cũng không nói.

Doanh Vô Kỵ thật sự là thủ đoạn tốt, lại có thể để cho hai huynh muội các ngươi đều cam tâm tình nguyện chịu chết!"

Hiện tại hắn rất xác định, Doanh Vô Kỵ không có ở đây.

Bởi vì nếu hắn ở đây, sẽ không có bất kỳ lý do gì để chuẩn bị một khôi lỗi.

Hiện tại nơi này chỉ có mình một Thánh Nhân.

Giết những người này không khó.

Đơn giản chính là Nam Cung Vũ không yếu, giết chết cần hao phí một ít thời gian mà thôi.

Nam Cung Vũ vững vàng chắn ở trước người Nam Cung Yến, trên mặt không khỏi có tia khiêu khích "Vậy ngươi cũng không tò mò, Doanh Vô Kỵ mang theo 30.000 binh lính mũi nhọn kia đi đâu sao?"

Đồng tử Cơ Động co rụt lại: "!!!

Doanh Vô Kỵ…… cùng binh lính mũi nhọn?

Vậy những người trước mắt này là cái gì?

Trong đầu hắn vừa toát ra ý niệm này, liền nghe thấy từng đợt tiếng nổ mạnh.

Chương 1235: Trận pháp cực kỳ mạnh mẽ Chương 1235: Trận pháp cực kỳ mạnh mẽ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nam Cung Vũ mang đến 30.000 Sở quân, trong nháy mắt liền tự bạo 25.000, mênh mông vô cùng năng lượng lan đến toàn bộ Quân đoàn hắc giáp, đồng thời hình thành một trận pháp cực kỳ mạnh mẽ, bao phủ về phía Cơ Động

Cơ Động: "???

Trên trán hắn chảy ra mồ hôi lạnh ròng ròng.

Những "quân Sở" này, cư nhiên đều là kết quả của việc vãi đậu thành binh?

Doanh Vô Kỵ một đợt, Nam Cung Vũ một đợt, cộng thêm dòng chính năm ngàn Nam Cung Vũ, thật sự ngụy trang ra 30.000 binh lính mũi nhọn?

Trận pháp hình thành sau khi tự bạo, rõ ràng chính là Tuyệt Địa Thiên Thông, trong vòng ba canh giờ, chỉ sợ mình không phá được!

Vậy…… Doanh Vô Kỵ đến tột cùng có mưu đồ gì?

Cơ Động lần này là thật sự luống cuống, hắn suy đoán ra 30.000 binh lính tinh nhuệ không ở Khe núi hẹp, ngay cả Doanh Vô Kỵ cũng không ở đây.

Cỗ lực lượng này, đủ để trong vòng một canh giờ có thể đánh chiếm bất kỳ tòa thành trì nào!

Hắn sẽ tấn công tòa nào?

Rầm rầm……

Ngoài trận pháp.

Quân đoàn hắc giáp mặc dù bị tự bạo lan đến, nhưng những khôi lỗi này tự bạo chủ yếu là để hình thành pháp trận, cũng không tạo thành thương tổn quá lớn đối với bọn họ, cũng không cần Cơ Động ra hiệu, liền bao vây 5.000 dòng chính của Nam Cung gia

Cơ Động sắc mặt lạnh lùng: “Giết sạch bọn chúng!

Tuy rằng hắn bị giam cầm, nhưng Quân đoàn hắc giáp lại không bị vây.

Hai vạn Quân đoàn hắc giáp, đối mặt chính là năm ngàn Dòng chính Nam Cung gia, mặc dù Nam Cung Vũ có chút khó giải quyết, cũng tuyệt đối có thể dùng chiến thuật biển nhấn chết bọn họ.

Trừ phi Nam Cung Vũ bỏ qua gia thần trung thành của hắn, mang theo Nam Cung Yến chạy trốn.

Cơ Động đã thực sự phát điên.

Cho dù hắn đã sớm phòng bị Nam Cung Yến, sự phản bội của nàng cũng tạo thành đả kích cực lớn đối với hắn.

Chẳng lẽ con đường Thánh Nhân của ta thật sự là sai, như thế nào mỗi người đều không muốn đi cùng ta?

Giết xong!

Những người này, một người cũng không thể giữ lại.

Những quân đoàn hắc giáp này, mặc dù còn giữ lại một bộ phận bản năng tư tưởng, nhưng kỳ thật chính là ý thức kéo dài của mình.

Từ một khắc Nam Cung Yến phản bội mình, bọn họ liền phải cùng tất cả người có quan hệ với Nam Cung không chết không thôi!

Hắn tin tưởng Nam Cung Vũ cổ hủ, hắn sẽ không bỏ lại những người này tự mình chạy trốn.

Đương nhiên.

Nam Cung Vũ không đi.

Hắn nhìn lướt qua quân đoàn hắc giáp xung quanh, cùng gia thần đầy giận dữ, vẻ mặt hơi có chút cảm động.

Nhìn về phía Cơ Động, gằn từng chữ nói: “Không phải chúng ta cam tâm tình nguyện vì Doanh Vô Kỵ chịu chết, mà là thù của Nam Cung gia chúng ta, nên do ta tự tay chấm dứt. Cơ Động, hiện tại ta giết không được ngươi, nhưng có thể cho ngươi tận mắt nhìn, ta như thế nào hủy diệt Quân đoàn hắc giáp của ngươi!”

Cơ Động chế giễu: “Cho nên kế hoạch Doanh Vô Kỵ, là để tiện nhân này phản chiến, sau đó liên thông Sở quân nghiền ép hắc giáp?

Nam Cung Vũ nhận ra Nam Cung Yến sau lưng run lên một cái.

Trong ánh mắt sát ý càng sâu, thậm chí đã bắt đầu sinh tử chí, lạnh lùng nói: “Ta là Nam Cung gia chủ, vinh nhục tồn vong Nam Cung gia đều trên thân ta, có chết cũng không hối!”

……

Vẻ mặt Nam Cung Vũ lạnh lùng, vô cùng nghiêm túc.

Hắn biết, đây là thời điểm sinh tử của hắn.

Quân đoàn hắc giáp cực kỳ tàn nhẫn, bên trong cũng không thiếu cao thủ Binh Nhân Cảnh, chỉ dựa vào năm ngàn dòng chính Nam Cung gia, cơ bản không có khả năng địch nổi, nếu cộng thêm chính mình thời kỳ toàn thịnh, còn có vài phần thắng, nhưng ngay trong lúc khôi lỗi tự bạo vừa rồi, có một vạn khôi lỗi giáp sĩ đều là tự mình rải đậu ra, dĩ nhiên là tổn thương nguyên khí.

Lần này.

Sợ là sẽ là lành ít dữ nhiều

Nhưng Nam Cung Vũ cũng không có cảm xúc tiêu cực gì, bởi vì hắn đã sớm chuẩn bị tư tưởng tử chiến.

Ân oán cần kết thúc.

Nam Cung gia bị diệt, là bởi vì Cơ Động vì cướp đoạt tài nguyên Thiên Nhân tộc mà đâm sau lưng Chu vương thất.

Bi kịch của hai huynh muội mình, cũng là bởi vì Cơ Động thúc đẩy.

Lần này.

Đây là lần đầu tiên hắn có cơ hội chính diện giao phong với Cơ Động.

Cũng có thể chứng kiến Nam Cung Yến làm ra lựa chọn ảnh hưởng cả đời.

Trận chiến này, người thắng bại là Nam Cung Yến.

Nếu như Nam Cung Yến vẫn lựa chọn giúp Cơ Động, hai vạn năm khôi lỗi tự bạo hình thành trận pháp, sẽ mạnh mẽ vây khốn Quân đoàn hắc giáp, vì dòng chính Nam Cung gia để tranh thủ cơ hội chạy trốn.

Chỉ cần Nam Cung Yến quay đầu là bờ, năm ngàn dòng chính Nam Cung gia, là có thể tiêu diệt Quân hắc giáp.

Đáng tiếc.

Cơ Động quá tàn nhẫn.

Nam Cung Yến chân khí bị động tay động chân, nàng tu luyện Hỗn Nguyên chân khí hấp thu các loại bổn nguyên chân khí đến từ Cơ Động, hiện tại bị vây trong trạng thái hoàn toàn bị xúi giục.

Vừa rồi Cơ Động nói không sai, Nam Cung Yến đã bị phế.

Lần này, cơ hồ lâm vào tử cục.

Nhưng Nam Cung Vũ không sợ, nếu là trước khi chết, có thể ở trước mặt Cơ Động, tiêu diệt hơn phân nửa Quân đoàn hắc giáp thì chết cũng không uổng phí

Chỉ cần Doanh Vô Kỵ mang theo 30.000 mũi nhọn lập công, chính mình coi như đủ vốn

Ca ca……

Nam Cung Yến thấp giọng nói: “Ca buông muội xuống, ta không thể liên lụy ca!”

Vẻ mặt Nam Cung Vũ rùng mình: “Thương thế của muội…

Nam Cung Yến cắn răng: “Muội đem chân khí trong cơ thể toàn bộ tản ra ngoài là được, chúng ta nhất định phải chết ở chỗ này, ca tiết kiệm một ít chân khí, còn có thể giết thêm mấy tên!”

Nam Cung Vũ trầm tư thật lâu, cuối cùng gật đầu, thả nàng xuống.

Chương 1236: Thân tình ruột thịt Chương 1236: Thân tình ruột thịt

Người dịch: PrimeK Tohabong

Tán hết chân khí, đích thật là một phương pháp khả thi.

Mặc dù đối với Nam Cung Yến hoàn toàn dựa vào bổn nguyên chân khí mà nói, sẽ phế bỏ bảy thành tu vi, nhưng tối thiểu có thể sống sót.

Thậm chí sau khi tan hết, còn có thể đứng lên giết vài người.

Hắn từ trong ngực lấy ra một cái bình: “Đây là Doanh Vô Kỵ cho muội!”

Nam Cung Yến hỏi: “Cái gì?

Nam Cung Vũ lắc đầu: “Không biết, hắn nói muội mở ra liền biết!”

Hắn không nói chuyện, lập tức đốt một tấm phù chú, phát ra kim quang hình thành một đạo màn sáng, đem Nam Cung Yến bao phủ.

Đây là bùa bình an Doanh Vô Kỵ vẽ.

Người ra tay thực lực chỉ cần không vượt qua Doanh Vô Kỵ, bùa bình an này có thể hộ Nam Cung Yến hai canh giờ.

Ta đi đây!

Nam Cung Vũ giơ trường thương trong tay lên, trực tiếp xông vào đám địch.

Trường thương vừa đưa, liền có một tử sĩ giáp đen bị xuyên thủng ngực.

Quân đoàn hắc giáp thực lực mạnh hơn nữa, cường độ đơn binh cũng không có khả năng so sánh với Nam Cung Vũ, hậu nhân binh thánh người đã đột phá Ngộ Thần Cảnh.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra.

Nam Cung Vũ sẽ trở thành người cuối cùng Nam Cung gia chết trận.

"……"

Nam Cung Yến cắn môi, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

Trước đây, nàng vô cùng thống hận Nam Cung Vũ nhu nhược.

Nhưng đến cuối cùng mới phát hiện, người anh song sinh này là người duy nhất trên đời này quan tâm đến mình

Một bên.

Trong khốn trận.

Cơ Động tay trái thần binh bổn mạng, tay phải Chu Thiên Tử kiếm, một kiếm một kiếm bổ chém trận pháp.

Là lão quái vật sống mấy trăm năm lão, hắn đối với trận pháp rất có hiểu biết, nhưng trận pháp trình độ có mạnh hơn nữa, đối mặt Tuyệt Địa Thiên Thông cũng chỉ có cách dùng sức mạnh chém dần dần.

Dù sao, đây là cổ kim đệ nhất khốn trận.

Dù là không trọn vẹn hơn phân nửa, thoái hóa thành Pháp thuật cấp thiên, cũng không phải có thể dễ dàng phá giải.

Nếu không Thiên Nhân tộc cũng không thể bị nhốt lâu như vậy.

Cho nên hắn chỉ có thể dựa vào man lực, triệt tiêu dần năng lượng của từng khôi lỗi kết thành trận pháp thì mới có thể thoát ra từ trong khốn trận.

Nhưng rất rõ ràng, Doanh Vô Kỵ cùng Nam Cung Vũ đã chuẩn bị rất kỹ càng cho ngày hôm nay, năng lượng trận pháp hùng hậu vô cùng, muốn công thành ít nhất phải hai canh giờ!

Loại tình huống này làm cho Cơ Động phiền não không thôi.

Nhìn về phía Nam Cung Yến ở một bên, tự nhiên sẽ không có sắc mặt tốt, không bao giờ còn hình tượng tao nhã lịch sự lúc trước nữa, các loại lời nói ác độc đâm thẳng vào miệng vết thương trong lòng Nam Cung Yến.

Không tính là ngôn ngữ thô bỉ.

Nhưng đối với Nam Cung Yến thương tổn lại rất lớn.

Nam Cung Yến không nói gì, chỉ cúi đầu, nắm chặt cái chai Nam Cung Vũ đưa cho nàng.

Thật lâu sau.

Thật lâu sau.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Sau đó ngẩng mặt lên, nhìn về phía Cơ Động: "Cám ơn ngươi Vương gia, ngươi hiện tại nói mỗi một câu, đều làm cho ta càng tin tưởng vững chắc chính mình làm không sai."

Cơ Động ngẩn ra, vẻ mặt u ám hừ một tiếng: "Không sai thì sao, nếu ngươi nghe lời ta, còn có khả năng lưu Nam Cung Vũ một mạng, hiện tại thì sao?"

Hiện tại……

Nam Cung Yến sầu thảm cười: "Hiện tại ta cảm thấy nếu phải chết cũng phải hạnh phúc một chút!"

Nói rồi.

Liền mạnh mẽ mở ra kinh mạch của mình, chân khí hỗn loạn ngang ngược tìm được lỗ hổng phát tiết, lúc này lao nhanh mà ra.

Ngay cả bổn nguyên chân khí nàng tu luyện nhiều năm, cũng không hề giữ lại mà chen ra ngoài.

Cơ Động giận dữ: "Thật sự là hết thuốc chữa!

Nam Cung Yến sở dĩ mạnh cũng là hỗn tạp chân khí đều có thể bị nàng tinh luyện được tinh thuần, lại đạt được Hỗn Nguyên chân khí gần như là công pháp hoàn toàn tương phản khiến khống chế chân khí của nàng tăng lên đến trình độ khủng bố.

Lại phụ thêm mảnh vỡ thần thông hắn truyền cho nàng, mới có thể đạt tới trình độ xâu chuỗi chân khí toàn bộ quân đội.

Loại này khủng bố đại sát khí, Cơ Động đương nhiên muốn nắm giữ ở trong tay mình, chỉ cần Nam Cung Yến phản loạn, hắn liền có thể dễ dàng hủy diệt.

Nam Cung Yến thể chất đặc thù, cho dù tản hết bản nguyên chân khí, cũng có thể tu ra chân khí mới, nhưng phẩm cấp Hỗn

Nguyên chân khí lại phải bắt đầu từ 0, huống chi… một lần nữa tu luyện chân khí, bản thân chính là một quá trình hết sức gian nan.

Hiện tại tan hết, Nam Cung Yến đơn giản chỉ là đổi được mấy cái mạng của binh sỹ hắc giáp mà thôi.

Nhưng hết lần này tới lần khác chính là như vậy, hành động chấp mê bất ngộ của Nam Cung Yến làm cho Cơ Động càng thêm vô danh nổi giận.

Tại sao?

Tại sao mọi người nghĩ ta sai?

Nhưng cũng may……

Hắn nhìn về phía tử sĩ giáp đen dần dần chiếm cứ thế thắng.

Cũng may còn có người thuận mắt như vậy.

Hơn nữa chỉ cần mình thành người thắng cuối cùng, loại người thuận mắt này sẽ càng ngày càng nhiều.

Nhưng mà đúng lúc này.

Bốp!

Tiếng nút chai bị mở vang lên.

Một cỗ khí tức thuần hậu mờ mịt từ trong bình toát ra.

Cơ Động: “???

Nam Cung Yến: “!!!

Cỗ khí tức này quá quen thuộc.

Hỗn Nguyên chân khí!

Thiên cấp viên mãn!

Hơn nữa còn là bổn nguyên!

Đồng tử Cơ Động tan rã, cả người đều choáng váng, hắn nghĩ tới một việc, cả khuôn mặt đều biến thành màu gan heo.

Lý Thải Đàm đã chết.

Theo lý thuyết, bổn nguyên chân khí sẽ tiêu tán.

Trừ phi, có một người khác cực kỳ am hiểu Hỗn Nguyên chân khí, đem bổn nguyên chân khí của nàng hấp thu hoặc là ẩn chứa ở bên trong đan điền.

Doanh Vô Kỵ hình như chính là người này…

Chương 1237: Nảy sinh tử khí Chương 1237: Nảy sinh tử khí

Người dịch: PrimeK Tohabong

Hỏng rồi!

Hai mắt Cơ Động đều đỏ lên.

Nam Cung Yến bị trạng thái giật mình của hắn mà bừng tỉnh, cảm giác toàn bộ thế giới đều có chút mộng ảo.

Trước đó tiến vào Ngục giam Hồng Trần, nàng còn chưa đột phá Binh Nhân Cản, chân khí tuy mạnh, nhưng lại tra tấn nàng đến độ người không ra người quỷ không ra quỷ!

Sau khi bị Cơ Động đổi ra ngoài, phát hiện đã nắm giữ Hỗn Nguyên chân khí tha thiết ước mơ, tuy rằng không đạt tới độ cao của Lý Thải Đàm, cũng đã có thể đạt tới tiêu chuẩn Thiên cấp, lại cộng thêm mảnh vỡ thần thông, thành chiến lực siêu cường.

Lần này bị Cơ Động phế bỏ chân khí, nàng đã nảy sinh tử chí.

Nhưng chưa từng nghĩ, bổn nguyên chân khí của Lý Thải Đàm……

Chỉ cần hấp thu, chính mình đảo mắt liền có thể khôi phục đỉnh phong, thậm chí còn đột phá.

Khóe miệng hơi nhếch lên.

Không có chút do dự, nàng trực tiếp đem sợi này bổn nguyên chân khí dẫn vào bên trong đan điền.

Uỳnh!

Trận pháp thủ hộ do Bùa bình an hình thành vỡ vụn.

Nam Cung Yến đứng lên, cúi đầu với Cơ Động: "Vương gia, xin lỗi!

Giây tiếp theo.

Thiên ti vạn lũ chân khí ngưng tụ thành sợi nhỏ từ thân thể nàng trào ra, trong nháy mắt liền xâu chuỗi bốn ngàn Dòng chính Nam Cung gia.

Vốn dòng chính Nam Cung gia đã có xu thế tan vỡ ngàn dặm, bị xâu chuỗi như vậy, lập tức ngừng xu hướng suy tàn.

Cơ Động: "!!!

Da đầu hắn có chút tê dại.

Nam Cung Vũ: "!!!

Ngược lại có chút quá mức khoa trương.

Nhưng hiện tại rõ ràng không phải lúc ngây người.

Hắn vô cùng phấn chấn.

Một cán thương đập nát đầu một Binh Nhân Cảnh.

Âm thanh vang vọng cả sơn cốc: "Giết! Một người cũng không để lại!

Cơ Động: "???

Vì thế nửa canh giờ kế tiếp.

Một đám hắc giáp tử sĩ ở trước mặt Cơ Động bị tàn sát.

Mà hắn, chỉ có thể ở trong khốn trận vô năng cuồng nộ.

Phốc!

Sau khi tử sĩ giáp đen cuối cùng bị đâm xuyên tim, trận chiến này hoàn toàn tuyên cáo kết thúc.

Nam Cung Yến trường kiếm nhỏ máu, tay phải cầm kiếm không ngừng run rẩy.

Thần sắc nhìn về phía Cơ Động vô cùng phức tạp.

Căm ghét.

Lưu luyến.

Vui sướng.

Ngoài nàng ra, không ai hiểu được cảm xúc phức tạp này.

Nhưng nàng chung quy không nói gì, chỉ là chuyển hướng Nam Cung Vũ, trong ánh mắt có chút né tránh, lại có chút chờ đợi nói: "Ca… muội, muội còn có thể về nhà không?"

Nàng vẫn nhớ.

Lúc Đại chiến bình yêu, là chính miệng nàng hạ lệnh chặn quân đội Nam Cung gia ở bên ngoài trận hình.

Nam Cung Vũ giật mình, cuối cùng cũng nở nụ cười.

Cười rất không có kỹ năng.

Hốc mắt đều đỏ bừng.

Hắn gật đầu: "Ừ!"

Nam Cung Yến rơi lệ, lau nước mắt, thấp giọng nói: "Chúng ta rút lui đi, hắn…… sắp thoát được rồi!"

"hắn" này tự nhiên chỉ Cơ Động.

Trận chiến vừa rồi, Nam Cung gia tổn thương thảm trọng, nếu thật sự chờ Cơ Động đi ra, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nam Cung Vũ gật đầu, lập tức dẫn người rời đi.

Không đi về phía Viêm Quốc.

Bởi vì chỉ cần đi về hướng Viêm Quốc, Cơ Động nhất định sẽ đuổi giết.

Chạy về hướng Sở quốc, Cơ Động cũng có thể đuổi giết.

Nhưng tỷ lệ sống sót sẽ cao.

Vô liêm sỉ!

Vô liêm sỉ!

Trong khốn trận, khóe mắt Cơ Động muốn nứt ra, hắn không ngờ lại có kết quả như vậy.

Hai vạn Quân đoàn hắc giáp này, là bao nhiêu năm tích lũy của hắn, lại cứ như vậy bị người ta tàn sát hầu như không còn!

Mà kẻ gây tội, sau khi giết người xong lại còn có thể nghênh ngang rời đi.

Mà vừa rồi không lâu, khôi lỗi của hắn cũng nhận được một tin tức.

Doanh Vô Kỵ mang theo 30.000 tinh nhuệ, bỗng nhiên xuất hiện ở trong Lương thành, vẻn vẹn một canh giờ, quân phòng thủ trong thành đã bị hắn tàn sát hầu như không còn.

Lương Thành!

Đổi chủ rồi!

Sau khi công hãm thành trì, chủ lực Sở quốc lập tức chạy tới tiếp quản, vì tiếp quản, thậm chí có tư thế buông tha cho mấy tòa thành nhỏ.

Mà Doanh Vô Kỵ, lập tức mang binh chạy tới Sâm Thành.

Cơ Động hoàn toàn hiểu được ý đồ của Doanh Vô Kỵ.

Hai tòa thành trì này, bản thân cũng không phải rất trọng yếu.

Nhưng chỉ cần kéo dài hai thành, nối liền với thành của họ Khương, một tuyến trực tiếp xuyên qua Ngô Thổ, từ Sở quốc nối liền đến Ngụy quốc Lê quốc, đem lãnh thổ liên minh chia làm hai.

Trung tâm liên minh vẫn luôn là Viêm Quốc.

Lực khống chế đối với Yến Thổ và Tề Thổ vốn không mạnh như vậy.

Nếu bị chia cắt như vậy, thì bao công lao vất vả của mình đổ xuống sông xuống biển.

Chính vì thế Khôi lỗi Thánh Nhân Cảnh lập tức tiến đến, chuẩn bị hạn chế Doanh Vô Kỵ.

Cũng chưa từng nghĩ, vừa tới Sâm Thành, đã trực tiếp bị thân ngoại hóa thân Doanh Vô Kỵ cuốn lấy.

Mà bản tôn Doanh Vô Kỵ, tiếp tục tiến hành tàn sát quân phòng thủ Sâm Thành, sau khi chiếm được tiếp tục đánh hạ một tòa thành.

Chiến lực cấp bậc Thánh Nhân.

Cộng thêm hội tụ 30.000 cao thủ đứng đầu trong quân Sở quốc.

Lại phối hợp với các loại thần thông.

Quả thực chính là một thanh đao nhọn xuất quỷ vô kiên.

Khí tức sắc bén khiến Cơ Động phát run.

Mà hắn, khôi lỗi bị phân thân Doanh Vô Kỵ cuốn lấy.

Bản tôn chỉ có thể ở trong khốn trận vô năng cuồng nộ.

Hắn sắp điên rồi!

Song kiếm cuồng vũ, điên cuồng bổ chém khốn trận.

Cuối cùng.

Một canh giờ sau, khốn trận lên tiếng vỡ vụn.

Cơ Động bước ra, nhìn hài cốt tướng sĩ giáp đen đầy đất, tức giận đến huyệt Thái Dương nhảy thình thịch.

Nhìn thoáng qua phương hướng Nam Cung gia chạy trốn, hắn hận đến cả người phát run, nhưng không có ý truy kích.

Muốn tiêu diệt bọn họ, chỉ sợ phải tốn không ít thời gian.

Nhưng hiện tại, hắn rõ ràng chậm trễ không nổi thời gian này.

Nhiều thành trì!

Cần hắn tới thủ!

Doanh Vô Kỵ! Ngươi lại ngạo mạn như thế!

Thật sự cho rằng có thể nhốt ta đến khi các ngươi phá liên tục được bốn thành sao?

Hừ!

Lăng không bay lên, một cước bước ra.

Thẳng đến chỗ Doanh Vô Kỵ.

Dưới cơn thịnh nộ.

Hắn đương nhiên sẽ không để ý.

Lại một canh giờ qua đi.

Chỉ còn lại ba ngàn dòng chính Nam Cung gia

Theo Khe núi hẹp, phóng nhanh về phía Viêm Quốc.

……

Chương 1238: Không rét mà run Chương 1238: Không rét mà run

Người dịch: PrimeK Tohabong

Lương Thành, Sâm Thành.

Trong vòng ba canh giờ, hai thành trì lần lượt trở thành thành trì Sở quốc.

Doanh Vô Kỵ dẫn theo 30.000 binh lính mũi nhọn giống như quỷ, liên quân đồng minh không rét mà run.

Cũng may quân đóng của Cơ Túc cách cũng không xa, sau khi biết được tin tức lập tức khởi hành, hắn thậm chí cũng không có ý đồ đi cứu tòa thành thứ ba, trực tiếp mang theo kỵ binh nhanh chóng chạy tới tòa thành trì cuối cùng nối với Huy Thành.

Khánh Thành cũng bởi vì vẫn gặp phải sự quấy rầy của họ Khương ở Huy Thành, phòng thủ của thành này vẫn không yếu.

Đây là tòa thành mà hắn nắm chắc nhất!

Quân đội chậm chạp không cần.

Chỉ cần kỵ binh!

Doanh Vô Kỵ tốc độ nhanh đến dọa người.

Nhưng loại nhanh này, tất nhiên sẽ phải trả giá đắt.

Không có chế độ quân đội hoàn chỉnh, chỉ cần Khánh Thành phòng ngự không yếu, bỏ qua thực lực bản thân Doanh Vô Kỵ, địch quân cơ hồ không có bất kỳ cơ hội phá thành nào.

Việc Cơ Túc phải làm, chính là dùng tốc độ nhanh nhất, điều động càng nhiều binh lực hiệp phòng, ngăn cản sự hình thành của chuỗi thành này, nếu không ba nước Lê Sở Ngụy

chắc chắn sẽ hiệp lực bảo vệ chuỗi thành này, đến lúc đó hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Cũng may.

Tới rồi!

Tốc độ của Doanh Vô Kỵ quả nhiên không nhanh như vậy, người của Cơ Túc thuận lợi tiến vào trong thành trì.

Bởi vì nằm ở vị trí trọng yếu, Khánh Thành phòng ngự rất mạnh, xem như hùng thành hiếm có, sau khi mang theo đại quân điều tra xong tất cả tai họa ngầm có thể tồn tại, Cơ Túc rốt cục yên lòng.

Ít nhất, có thể cùng Doanh Vô Kỵ đánh một hồi công thủ chiến nghiêm túc.

Chỉ cần kéo tới Cơ Động trở về, hạn chế tên đại sát phôi Doanh Vô Kỵ, vậy hết thảy liền không có vấn đề.

Cũng đúng lúc này.

Bệ hạ! Sở quân tới cửa phía Nam rồi!

Bệ hạ! Lê quân tới cửa phía Bắc rồi!

Cơ Túc lau mồ hôi trên trán, lau mồ hôi trên trán: "Tử chiến!"

Hắn cũng không biết khi nào Cơ Động có thể trở về.

Cắn chặt răng.

Từ trong ngực lấy ra một bình ngọc màu đỏ rực.

Trong bình ngọc, phảng phất chứa nham tương.

Hỏa thuộc tính linh khí vô cùng cuồng bạo.

Đây là hỏa độc, lúc đại hội Kiếm Tiên Chu vương thất tặng cho, muốn hắn dùng thứ này liều mạng với Doanh Vô Kỵ.

Chỉ cần dùng cái này, chân khí hỏa thuộc tính trong cơ thể sẽ bị kích phát mấy lần, đồng thời cả đời gặp hỏa độc quấy nhiễu, không tính là doping, nhưng cũng không khác doping là mấy, trả giá là hao tổn thọ nguyên

Bất quá hiệu quả vẫn là rất mạnh, phối hợp Cửu Viêm tuyệt mạch, chỉ luận thực lực cá nhân, hắn thậm chí dám cùng Doanh Vô Kỵ chiến một trận.

Nhưng Doanh Vô Kỵ có quá nhiều thần thông tăng sức mạnh quần thể, không có khả năng cho hắn kéo dài cơ hội.

Lần này thủ thành.

Phải toàn lực ứng phó!

Quân Sở có ý tứ một mình xâm nhập.

Nhưng Huy Thành chính là khối u ác tính, thần dân họ Khương tuy rằng đều ở An Ấp Minh Đô, nhưng địa phương bọn họ tiến vào Minh Đô đều ở Huy Thành, Huy Thành không có đồng ruộng, lại có thể tùy thời tuôn ra số lượng khủng bố quân đội họ Khương.

Lương thực không có bao nhiêu.

Nhưng có một đống khí giới công thành.

Hai bên giáp công, Cơ Túc không liều mạng không được.

Hắn cắn chặt răng, trong lòng hung ác.

Trực tiếp đem hỏa độc đổ xuống.

Sau đó liền mang theo tinh nhuệ hướng phía Nam thành chạy tới.

Phía Bắc đối mặt với quân đội của Huy Thành, phải phòng chính là xe ném đá, không gian phát huy của tinh nhuệ có hạn.

Phía Nam đối mặt chính là Doanh Vô Kỵ dẫn đầu tinh nhuệ, người biết bay một đống lớn, nhất định phải tinh nhuệ

phòng thủ.

Nhưng thời điểm hắn chạy tới phía Nam tường thành.

Lại phát hiện Doanh Vô Kỵ dẫn theo 30.000 đại quân, căn bản cũng không có ý tứ ra tay.

Cơ Túc: "……

Hắn có chút mê muội.

Nhưng bên chủ công đều không động thủ.

Bên phòng thủ quả quyết không có ý ra tay.

Nhưng đây là ý gì?

Song phương cứ như vậy xa xa nhìn nhau.

Cơ Túc có chút khó chịu.

Lúc này, một truyền tin binh vội vã chạy tới: "Bệ hạ! Đại quân Huy Thành ở phía sau, cũng là sắp xếp trận hình không có tiến công.

Phó tướng Cơ Túc nhịn không được nói: "Bọn họ có phải khinh thường chúng ta hay không, sẽ không sợ chúng ta phái ra tinh nhuệ, trực tiếp đập xe ném đá của bọn họ sao?"

Ngu xuẩn!

Cơ Túc mắng: "Bọn họ chính là muốn dụ dỗ chúng ta đi qua, sau đó Doanh Vô Kỵ mạnh mẽ dẫn người lên tường thành!

Phó tướng chỉ có thể im lặng gật đầu.

Bởi vì sự thật là như vậy.

Người vội vàng, là Doanh Vô Kỵ.

Chỉ là hắn còn có chút khó hiểu, nhìn bộ dáng Doanh Vô Kỵ, như thế nào cảm giác hắn không vội?

Cơ Túc cũng có chút khó hiểu, trong lòng cực kỳ phiền não.

Ta cũng đã cắn thuốc rồi.

Sao ngươi còn không đánh?

Cảm thụ được hỏa độc một mặt thôi phát chân khí, một mặt ăn mòn thân thể, trong lòng hắn trở nên phức tạp.

Nhưng lại có chút tàn nhẫn!

Chơi hả?

Nếu ngươi muốn chơi!

Vậy ta sẽ cùng chơi với ngươi.

Trên một bức tường thành.

Dưới một bức tường thành.

Hai tên trẻ tuổi lúc còn trẻ cùng làm con tin tại Lê quốc, cứ như vậy bốn mắt nhìn nhau.

Không khí yên tĩnh có chút quỷ dị.

Vì vậy.

Một khắc sau.

Cơ Động xuất hiện.

Hầu gia!

Cơ Túc cuối cùng cũng thả lỏng. Cơ Động tới, an toàn rồi.

Hắn tiến lên một bước: "Hầu gia sao giờ mới đến? Tình huống Khe núi hẹp như thế nào? Nam Cung Yến đâu?"

Cơ mặt Cơ Động cực kỳ vặn vẹo.

Trước kia, hắn cực kỳ thích cùng Cơ Túc trao đổi.

Nhưng hiện tại hắn cảm thấy, một người không nên tọc mạch như vậy.

Hắn hừ một tiếng: "Việc này nói sau đi, hiện tại tình huống Khánh Thành như thế nào?"

Cơ Túc chỉ chỉ dưới thành: "Như hầu gia cũng thấy, vây mà không công!

Vẻ mặt của hắn nhẹ nhõm không ít.

Thậm chí nhịn không được hiện ra ý cười.

Chương 1239: Chia cắt liên minh Chương 1239: Chia cắt liên minh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Còn tưởng rằng Doanh Vô Kỵ mạnh bao nhiêu, hiện tại Cơ Động đã trở lại, bọn họ dựa vào cái gì phá thành?

Người này vẫn cuồng vọng như trước.

Chỉ cần viện quân của mình đến, bọn họ không chỉ không công được Khánh Thành, ba tòa thành trì phía trước công cũng phải trả lại!

Hừ!

Cơ Động hừ lạnh một tiếng: "Chỉ là 30.000 người, cũng muốn vây thành của chúng ta?"

Mặc dù nói như vậy.

Hắn vẫn có chút do dự.

Bởi vì hắn cũng giống Cơ Túc, cũng có chút đắn đo không biết Doanh Vô Kỵ rốt cuộc muốn làm gì.

Khánh Thành là Hùng Thành hiếm có trong liên minh, cho dù mình không ở đây, Cơ Túc cũng có thể thủ một đoạn thời gian.

Chính mình hiện tại đến, Doanh Vô Kỵ liền không có nửa phần hi vọng công thành thành công.

Dụng tâm của Doanh Vô Kỵ là hình thành chuỗi thành, chia cắt liên minh tuy rằng ác độc, nhưng vẫn là quá coi thường chiến lực của quân đội liên minh.

Cơ Động như có điều suy nghĩ, Doanh Vô Kỵ tuy rằng liên tiếp hạ ba thành, nhưng chỉ cần liên thành chưa hình thành, 30.000 tinh nhuệ này chả khác gì đơn quân xâm nhập, liên minh chủ lực tới, xác thực có thể tiêu diệt.

Nếu Doanh Vô Kỵ lý trí một chút, tất nhiên sẽ lui binh.

Hắn thấp giọng nói: "Rất tốt! Vậy chúng ta liền chờ đi!"

Cơ Túc gật đầu: "Được!"

Cơ Động nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, cao giọng nói: "Ngươi rất tốt, nhưng ta rất tiếc, trận pháp của ngươi không vây khốn được ta quá lâu.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Không có việc gì! Ta có thể vây khốn ngươi là được!"

Hả?

Cơ Động nhíu nhíu mày, cảm giác giống như có gì đó không tốt lắm.

Lại hỏi, Doanh Vô Kỵ sẽ không trả lời.

Không trả lời.

Không tấn công.

Cũng không rút lui.

Cứ như vậy lẳng lặng đứng ở dưới tường thành, đại quân Huy Thành ở đầu kia cũng là như thế.

Hình như họ đang co kéo?

Quân liên minh ở đây đều không hiểu, chẳng lẽ bọn họ dự định tự bạo, đợi đến khi chủ lực nhà mình tới, toàn bộ nổ chết?

Thật lố bịch.

Song phương cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, giằng co suốt mấy canh giờ.

Chân trời đã tờ mờ sáng.

Tường thành trên dưới vẫn còn giằng co.

Đột nhiên!

Cơ Túc phát ra âm thanh kinh nghi.

Sau đó liền nhanh chóng lấy ra một tấm truyền tấn phù, nhanh chóng kích hoạt.

Kích hoạt truyền tấn phù chính là tướng trấn thủ Vương thành Viêm quốc.

Tướng trấn thủ thần sắc có chút khủng hoảng: "Bệ hạ, bệ hạ, có một chi ba ngàn người Sở quân, dưới sự dẫn dắt của Nam Cung Yến, liên tục phá ba quan, cướp ngựa, đang hướng vương cung giết tới!"

Cơ Túc: "!!!

Da đầu hắn đều tê dại, sắc mặt không thiện nói: "Hầu gia! Đây là chuyện gì xảy ra? Nam Cung Yến không phải người của Hầu vương sao?

Cơ Động cũng tê dại.

Hắn giống như hiểu được dự định của Doanh Vô Kỵ, hiện tại xung quanh Viêm Vương đô trú phòng ít ỏi, viện quân muốn chạy tới cũng cần thời gian, hiện tại Nam Cung Yến cường hãn đến kỳ cục, mặc dù mang quân đội không phải tinh nhuệ đứng đầu, cũng đủ để cho Viêm Vương đô bị thương nặng.

Trong thời gian ngắn, có thể trợ giúp, chỉ có chính mình.

Cơ Túc nóng nảy: “Hầu gia! Xin ngươi lập tức hồi viện Vương Đô!

Hồi viện vương đô?

Cơ Động sắc mặt khó coi: “Vậy thành bị phá thì làm sao bây giờ?

Hắn hiểu, Doanh Vô Kỵ ở chỗ này giằng co một đêm, chính là muốn hao tổn chính mình, chỉ cần chính mình dám đi, hắn liền dám công thành.

Đây chính là cá cược.

Đánh cược mình tiêu diệt quân đội Nam Cung nhanh.

Vẫn là bọn họ công phá Khánh Thành nhanh.

Tiêu diệt quân đội Nam Cung, Viêm Vương đều có thể bảo toàn.

Khánh thành phá, liên thành hình thành.

Nhưng Viêm Vương đô cho dù bị hủy, cũng chỉ là Viêm Tông thất gặp một ít tổn thất, ảnh hưởng đối với đại cục cũng không lớn.

Nếu liên thành hình thành, vậy phải đối mặt với sự ăn mòn của ba nhà Lê Sở Ngụy.

Hơn nữa Nam Cung Yến tu vi đại trướng, so với thời kỳ toàn thịnh Lý Thải Đàm đều mạnh hơn một đoạn, hơn nữa Nam Cung Vũ cùng dòng chính Nam Cung bị nàng xâu chuỗi lại, đã không thể dùng khái niệm quân đội thông thường cân nhắc bọn họ, xưng là chiến xa sắt thép cũng không quá đáng!

Nếu là tử chiến.

Chính mình muốn tiêu diệt bọn họ, ít nhất cũng là một ngày một đêm.

Một ngày một đêm.

Thời gian rất ngắn, ngắn đến chủ lực liên minh không tới được bao nhiêu.

Nhưng thời gian này lại rất dài, dài đến mức Cơ Túc khó có thể bảo vệ Khánh thành!

"Thành sẽ không phá!"

Cơ Túc hai mắt đỏ ngầu, không biết từ lúc nào đã lan tràn ra không ít tơ máu: "Ta có thể cầm cự với Doanh Vô Kỵ, chỉ là tiêu diệt ba ngàn quân Sở, cần tiêu hao thời gian của Hầu gia bao lâu?

Ngực Cơ Động buồn bực: "Ngươi căn bản không biết tình huống thế nào!

Tiếp tục.

Nhanh chóng kể lại chuyện đêm qua.

Sau khi nghe xong.

Sắc mặt Cơ Túc âm trầm đến muốn nhỏ ra nước: "Nam Cung Yến là người của Hầu vương, đều có thể bị Doanh Vô Kỵ xúi giục?

Câu này.

Không thiếu ý tứ chất vấn.

Cơ Động nhíu mày, đây là lần đầu tiên hai bên hợp tác tới nay, Cơ Túc dùng ngữ khí chất vấn nói chuyện với hắn, liền càng cảm giác Doanh Vô Kỵ dụng tâm hiểm ác.

Nhưng tất cả chuyện này.

Xét đến cùng đều là bởi vì Nam Cung Yến phản bội, liền càng làm cho ngực hắn buồn bực muốn hộc máu.

Nếu như Nam Cung Yến không phản bội, bị diệt cũng không phải chính mình hai vạn hắc giáp tử sĩ, Nam Cung gia

vừa diệt, liền không có kẻ nào có năng lực tập kích Viêm Vương Đô.

Thông thường binh sỹ điều động quá chậm, mặc kệ vây quét Doanh Vô Kỵ, hay là vây quét Dòng chính Nam Cung gia, đều cần ít nhất ba ngày để điều binh.

Nhưng hết lần này tới lần khác.

Doanh Vô Kỵ sau khi thắng, hai bên đều là chiến thuật đao nhọn, trong vòng một ngày có thể lập công.

Làm cho hắn có loại cảm giác cố đầu không để ý được đến mông.

Nhìn ánh mắt đỏ ngầu của Cơ Túc, hắn biết Viêm Vương phải chịu trách nhiệm cho Viêm Vương Đô.

Chương 1240: Tất cả khổ tâm đều uổng phí Chương 1240: Tất cả khổ tâm đều uổng phí

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nhưng……

Cơ Động nghiến chặt răng, lắc đầu nói : "Khánh Thành không thể để bị mất, Nếu Khánh Thành bị Sở lấy thì liên thành hình thành, tất cả khổ tâm trước đây của chúng ta đều uổng phí"

Khốn kiếp!

Cơ Túc giận không kềm được: "Nam nữ già trẻ Viêm tôn thất ta đều ở Viêm vương đô, nam nhi Viêm quốc ta chiến đấu đẫm máu hăng hái, chẳng lẽ chính là vì thành tựu bá nghiệp của ngươi?"

Cơ Động nhíu mày, tức giận hừ một tiếng: "Nếu liên minh bị cắt, Viêm quốc bị nước khác thôn tính, Viêm tôn thất đều có thể tốt đến đâu?"

Cơ Túc: “????

Hắn cho rằng Cơ Động nói không sai, nếu liên thành hoàn thành, chặt đứt cung cấp lương thực cho hai nơi Yến Tề, sự phát triển của Viêm quố tất khắp nơi bị người ta cản trở, dưới sự liên thủ của Lê Sở thậm chí Ngụy quốc, rất khó không suy sụp, đến lúc đó đích xác không khá hơn chút nào.

Nhưng…… Viêm tông thất bị giảo sát kết cục này có thể tiếp nhận?

Từ khi sống lại dưới ngòi bút của Đan Thanh, hắn vẫn luôn tu luyện tâm tính của mình, như thế mới khống chế được Cửu Viêm Tuyệt Mạch mượt mà tự nhiên.

Nhưng bây giờ, hắn rốt cuộc không khống chế được tức giận trong lòng.

Viêm tôn thất già yếu phụ nữ trẻ em làm sao bây giờ?

Con trai độc nhất của mình làm sao bây giờ?

Cạch “một tiếng.

Chúc Dung Kiếm ra khỏi vỏ.

Hắn chỉ vào Cơ Động: “Hiện tại, ngươi trở về vương đô cho ta!”

Cơ Động thần sắc bộc phát nghiêm túc: “Ngươi phải suy nghĩ rõ ràng, tôn thất thanh niên trai tráng đều ở trong quân, chính là già yếu phụ nữ trẻ em chết hết, cũng như cũ có thể đông sơn tái khởi. Nếu Khánh thành thất thủ, lúc trước tích lũy liền đều có thể chắp tay nhường người! Ngươi cân nhắc cho kỹ, đến tột cùng bên nào nhẹ bên nào nặng!”

Sắc mặt Cơ Túc khó coi đến cực điểm.

Cơ Động này, suy nghĩ vấn đề quá lý trí.

Nhưng Cơ Động càng lý trí, hắn lại càng phẫn nộ.

Chúc Dung Kiếm khẽ run rẩy, có vài lần thiếu chút nữa đâm tới Cơ Động.

Giờ này.

Cơ Động trầm giọng nói: Bên cạnh Hồng nhi có cao thủ ta sắp xếp, cực kỳ am hiểu ẩn nấp bỏ trốn.

Hồng nhi trong miệng hắn, chính là Cơ Hoành, con trai độc nhất của Cơ Túc.

Nghe thấy thế.

Cơ Túc thiếu chút nữa không kiềm chế được cảm xúc, rốt cục ổn định hơn một chút.

Hắn nhìn về phía Viêm Vương Đô, sắc mặt âm tình bất định.

Cuối cùng.

Keng!

Trường kiếm trở về vỏ.

Cơ mặt hắn không ngừng run rẩy, cắn răng nói: "Thủ thành!"

Tường thành trên xuống.

Không khí yên tĩnh đến âm u.

Khánh Thành một mặt là đại quân Huy Thành thanh thế to lớn, một mặt là đao nhọn vô cùng sắc bén của Sở quốc, ai cũng không rút lui, nhưng cũng không có ý tiến công, cứ như vậy giằng co.

Từ sáng sớm, đến chạng vạng tối.

Mà lúc này, truyền tấn phù của Cơ Túc lại kích hoạt.

Thế nào rồi!!

Nam Cung Yến dẫn người trực tiếp phá tan tường thành vương đô, tôn thất già yếu phụ nữ trẻ em bị bắt bảy ngàn, bị buộc tiến vào Minh Đô…”

Minh Đô!?

Sắc mặt Cơ Túc khó coi đến cực điểm, tàn sát hắn cũng có thể hiểu được, nhưng bị buộc tiến vào Minh Đô.

Minh Đô ngoại trừ Vi Nga phái tạp ngư còn có ai?

Những người Lê ở An Ấp!

Hỏng rồi!

Tất cả đều là tù binh!

Hết thảy đều khó có thể vãn hồi.

Hắn trầm giọng nói: “Sau đó thì sao? Thái tử thì sao?

Thị vệ mang theo Thái tử thoát khỏi vương đô! Nam Cung gia tìm không thấy, liền trực tiếp rút lui!

Uh……

Cơ Túc nhẹ nhàng thở ra, Hồng nhi không có việc gì là tốt rồi, già yếu phụ nữ trẻ em bị bắt bảy ngàn, còn chưa tính tai ương ngập đầu.

Về phần bên này.

Chỉ cần viện quân vừa đến, liền……

Đúng lúc này.

Dưới tường thành vang lên âm thanh Doanh Vô Kỵ.

“Chư vị Viêm quốc tướng sĩ, Viêm Vương đều đã bị phá, bảy ngàn phụ nữ và trẻ em đã chạy tới An Ấp Minh Đô hưởng thụ cuộc sống, trong chuyện này hẳn là có không ít là ở đây các vị cha mẹ vợ con!

Cơ Động rõ ràng có thể cứu, nhưng hắn cũng không lựa chọn cứu, ngay cả Viêm Vương của các ngươi cũng ngầm thừa nhận hành động này!

Các ngươi không ngại ngẫm lại, chính mình tiết dụng tiết táng, liều mạng chiến tranh, thậm chí không tiếc đem đứa nhỏ mười tuổi nhà mình huấn luyện người không ra người, quỷ không ra quỷ, đến tột cùng là vì cái gì!

Quân đội liên minh, vô tình vô nghĩa, táng tận lương tâm!

Ta Doanh Vô Kỵ, xin thua!

Quân Sở nghe lệnh!

Rút quân!

Trả lại cho nước láng giềng tất cả thành trì chiếm được

Lực lượng sắt thép mạnh như thế, nước Sở ta khó thắng!

Ha ha ha ha……

Theo tiếng cười sang sảng của hắn, 30.000 quân tinh nhuệ Sở lập tức thay đổi phương hướng, nhanh chóng chạy về phía Sở quốc.

Mà một đầu khác của Khánh Thành, đại quân của Huy Thành cũng nhanh chóng rút lui, xe ném đá dựng lên, một tảng đá cũng không ném ra, liền trực tiếp thu binh.

Trên tường thành xôn xao, đệ tử Viêm tôn thất vừa phẫn nộ vừa kích động, không khí áp lực đến dọa người.

Sắc mặt Cơ Động và Cơ Túc đều đen thui.

Họ hiểu rồi.

Mục đích của Doanh Vô Kỵ cho tới bây giờ cũng không phải công thành, liên minh không yếu đến mức để cho bọn họ thoải mái hình thành chuỗi thành.

Mục đích của hắn.

Vẫn luôn là tru tâm!

Sau hôm nay, lòng quân liên minh tất nhiên gặp phải khảo nghiệm cực kỳ nghiêm trọng.

Mà cử chỉ Tru Tâm này sở dĩ có thể thành, tất cả đều bởi vì một người.

Nam Cung Yến!

Cơ Túc cả giận nói: "Nhìn ái thê của ngươi xem!"

Phốc!

Cơ Động phun một ngụm máu, lảo đảo lui về phía sau vài bước, trước mắt từng đợt biến thành màu đen, suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

Cơ Túc nhìn lướt qua chúng tướng Viêm tôn thất phía sau, nhìn ánh mắt hoặc nghi ngờ hoặc phẫn uất của bọn họ, nghe lửa giận khó có thể đè nén xì xào bàn tán.

Chống Chúc Dung kiếm, bỗng nhiên có loại cảm giác toàn thân thoát lực.

Hắn có chút muốn cười.

Giết người?

Còn muốn tru tâm?

Não hắn có chút choáng váng.

Nghe được Cơ Động ở bên tai nói: "Không thể kéo dài, lập tức lôi Càn quốc vào, bằng không liên minh… Sợ là muốn sụp đổ!"

……

Chương 1241: Hai mặt thụ địch Chương 1241: Hai mặt thụ địch

Người dịch: PrimeK Tohabong

Chiến sự tiền tuyến kết thúc rất nhanh, đại quân Huy Thành phảng phất chỉ đẩy xe ném đá ra ngoại ô dạo chơi một vòng, một tảng đá cũng không ném, liền trực tiếp trở về Huy Thành.

Sau khi Doanh Vô Kỵ rút lui, ba thành đã đánh xuống tất cả đều trả lại, bởi vì chuỗi thành không hình thành, tiếp tục thủ thành hoàn toàn chính là hai mặt thụ địch.

Cho nên, tập kích bất ngờ có được thành, một chút cũng không lưu luyến, ngoại trừ cả thành hỗn độn, cái gì cũng không lưu lại.

Bất quá quân đội Viêm Quốc đã không còn ý tứ tiếp tục đánh nữa.

Trong quân doanh tiếng bất mãn đối với Cơ Động đã bắt đầu nổi lên, hơn nữa Lê Sở phái sứ giả tới, lấy con tin tôn thất đổi liên minh trong vòng ba năm không khai chiến với Lê Sở.

Cơ Động không cam lòng.

Nhưng chỉ có thể đồng ý.

Trong liên minh hoạn nạn cũng không ít, Lê Sở ngoại trừ đình chiến ba năm, cũng không đề cập yêu cầu quá phận gì, nếu như cái này đều phải kiên trì đánh tiếp, tông thất Viêm Quốc kiên định nhất trong liên minh đều sẽ sinh ra dị tâm, vậy thật đúng là chờ sụp đổ !

Thời gian ba năm, Lê Sở lục tục trả lại con tin, ký phần hiệp nghị này, ít nhất có thể ổn định nội bộ liên minh.

Vì vậy.

Đình chiến tới bất ngờ không kịp đề phòng.

Thanh thế to lớn toàn tuyến khai chiến, cứ như vậy bỗng nhiên hành quân lặng lẽ.

……

Nước Sở.

Sau khi đại quân hộ quốc trở về, Mễ Đạc mở tiệc lớn.

Sau khi yến tiệc kết thúc.

Thần tướng phủ lại bày một bữa tiệc mừng công nhỏ.

Trên tiệc rượu.

Mễ Tinh Ly hớp một ngụm rượu, có chút tiếc nuối: "Ta cảm thấy chúng ta còn có thể đưa ra điều kiện quá đáng hơn".

Không cần thiết!

Doanh Vô Kỵ làm ra bộ dáng ghét bỏ: "Cũng không cần thiết, lần này đối mặt với đại quân tập hợp khắp nơi của Ngô Viêm Yến, có thể ngăn cản đã là một kỳ tích".

Nam Cung tướng quân! Chén này kính ngươi cùng lệnh muội!

Tinh Ly cười rót đầy rượu cho Nam Cung huynh muội, có chút trang trọng chạm vào chén, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Lần này là thật sự cảm kích.

Nàng từ đầu tới cuối đều biết kế hoạch của Doanh Vô Kỵ, biết đây chính là một cuộc đánh bạc, thắng bại thủ ngay tại trên người Nam Cung Yến, nếu như không đánh bạc thắng, hết thảy sắp xếp tất cả đều uổng phí, chỉ có thể cùng liên minh cứng đối cứng, nếu không liền trả đại giới, mời Lê Ngụy hai nước ra tay.

Cũng may đánh cuộc thắng.

Hai huynh muội dẫn ba ngàn binh sỹ dòng chính Nam Cung gia thẳng tới Viêm Vương Đô.

Lý Thải Đàm ngày đó đầy đủ Hỗn Nguyên chân khí, bên trong luyện hóa bổn nguyên chân khí của vương thất các quốc gia, Triệu Ninh lấy ra một tia, mình cùng Doanh Vô Kỵ cũng lấy ra một tia, Đại hội Kiếm Tiên Doanh Vô Khuyết sau khi bị đánh nát, tất cả đều lấy ra.

Loại hỗn nguyên chân khí này, ngay cả Doanh Vô Kỵ cũng không dám dễ dàng đối mặt.

Lại phối hợp với thể chất đặc thù của Nam Cung Yến, có thể làm cho lực phá hoại của quân đội vô cùng kinh người.

Đối với Nam Cung Yến, Tinh Ly vô cùng coi trọng.

Bỏ qua thực lực cá nhân không nói, hiện tại Nam Cung Yến đặt ở trên chiến trường chính là một đại sát khíkhông thua kém Doanh Vô Kỵ quá nhiều.

Bất quá tại tiệc mừng công toàn quân, Mễ Đạc phong thưởng cho Nam Cung Yến, lại bị Nam Cung Yến cự tuyệt, nàng nói nếu có quân đội tiến công Sở quốc, nàng có thể ra tay hỗ trợ, thời gian khác nàng chỉ muốn ở nhà tinh tu, tước vị tiền tài nàng một mực không muốn.

Đa tạ nữ công tử!

Sau khi hai huynh muội Nam Cung chạm cốc, cũng uống cạn rượu trong ly.

Sau khi từ chiến trường trở về, hai huynh muội đều có chút không nói gì, có thể chuyện đã qua nhiều năm, để lại cho hai người quá nhiều bóng ma.

Bất quá trạng thái tinh thần đều tốt hơn rất nhiều, chỉ cần người còn sống, sẽ không có chuyện gì là không qua được.

Trong khi đó, Doanh Vô Kỵ đánh giá hai huynh muội một cái, cười nói: "Dù sao trong khoảng thời gian này cũng không có trận chiến gì, các ngươi điều dưỡng cho tốt một chút, Sở quốc bên này cũng coi như phồn vinh, muốn chơi cái gì cũng có thể chơi được.

Uh……

Nam Cung Yến nhẹ nhàng lên tiếng, do dự một lát hỏi: "Hồng Trần bọn họ đâu, bọn họ khi nào thì có thể đi ra?"

Sao?

Có tình cảm với bạn tù?

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, nghe Nam Cung Vũ nói qua, Nam Cung Yến sợ nhất chính là một người bị nhốt trong ngục giam tối tăm không có ánh mặt trời, cái loại cảm giác tuyệt vọng tĩnh mịch này, làm cho nàng mê luyến tự mình hại mình.

Như vậy xem ra, Hồng Trần bọn họ đối với Nam Cung Yến hoàn toàn chính là tiểu thiên sứ.

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Yên tâm! Bọn họ cũng sắp rồi, chờ bọn họ đi ra, ta sắp xếp mọi người tụ tập một chút.

Uh!

Nam Cung Yến gật đầu, tựa hồ rất chờ mong ngày đó đến.

Ăn uống linh đình.

Nửa canh giờ sau, Nam Cung huynh muội cáo từ, sóng vai rời đi thời điểm, vẫn là trầm mặc không nói.

Doanh Vô Kỵ có chút thổn thức, chọc chọc cánh tay Tinh Ly: "Nhìn thấy chưa, đây là cách giáo dục của quý tộc.

Hứ……

Tinh Ly xì một tiếng, trong ánh mắt lại không có ý khinh miệt, cùng giường chung gối thời gian dài như vậy, nàng biết

Doanh Vô Kỵ đang nói gì.

Trên thực tế, hầu như mọi quý tộc đều đối mặt với cùng một vấn đề.

Đơn giản lựa chọn của mỗi người không giống nhau.

Doanh Vô Kỵ từ nhỏ đã là con tin, nhưng tiếp nhận giáo dục cũng tất nhiên là vì quốc gia vì tôn thất. Bản thân… hình như cũng gặp phải vấn đề tương tự.

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: "Thái tử gần đây thành thật sao?"

Mễ Tinh Ly khẽ thở dài một hơi, lắc đầu nói: "Hôm qua lại tiếp xúc với người của Cơ Động một lần, nếu không phải linh giác của ta nhạy bén, thật đúng là bị hắn gạt qua. Không biết bọn họ nói gì, bất quá đối với chúng ta hẳn là tương đối bất lợi.

Chương 1242: Hồng trần học cung Chương 1242: Hồng trần học cung

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Vô Kỵ cũng biết bất lợi.

Bởi vì lần này rất nhiều chuyện, đều cùng Lê Quốc có quan hệ, thậm chí Viêm Quốc con tin đều áp giải đến An Ấp Minh Đô.

Loại chuyện này, phải báo cáo rõ ràng.

Nhưng khi mình báo cáo, Mễ Đạc lại tỏ vẻ không cần nghe, cho rằng mình thấy thích hợp làm việc là được.

Ai……

Mễ Tinh Ly khẽ thở dài một hơi, nâng mặt Doanh Vô Kỵ mút một cái: "Thôi ta đi vương cung một chuyến. Chàng yên tâm, không việc gì!

Nói xong.

Liền bước nhanh rời khỏi phủ Thần Tướng.

Doanh Vô Kỵ cũng cười cười rồi nhắm mắt lại tiến vào Ngục giam quỷ kính… A không, là Hồng Trần Học Cung!

Doanh phu tử! Doanh phu tử!

Vừa xuất hiện, liền nghe thấy âm thanh lo lắng của Hồng Trần.

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Làm sao vậy?

Hồng Trần chỉ vào một tấm gương trống: "Nam Cung Yến đâu? Nha đầu này vượt ngục rồi?

Không phải!

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay áo: "Tình huống bên ngoài có biến, ta sắp xếp cho nàng một cuộc thi tốt nghiệp, thành tích thi không tệ, đã tốt nghiệp.

Hồng Trần: "……

Hắn trầm mặc trong chốc lát, lộ ra có chút u oán: "Vậy chúng ta khi nào thì có thể tốt nghiệp?"

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt nghi hoặc: "Ngươi là phu tử, tốt nghiệp gì?

Hồng Trần: "???

Doanh Vô Kỵ cười ha ha nói: "Học cung về sau còn muốn mở ở bên ngoài, ngươi thành thật làm phu tử là được, qua không bao lâu liền dọn ra bên ngoài, đến lúc đó ngươi cũng đừng chạy trốn !"

Nghe nói như thế, Hồng Trần nhất thời thở phào nhẹ nhõm, trên mặt rốt cục hiện ra nụ cười.

Doanh Vô Kỵ gõ mặt kính của hắn, liền sải bước đi về phía mấy người.

Công tử!

Mấy người trong gương nhao nhao đứng dậy, hướng Doanh Vô Kỵ chắp tay.

Những thứ này đều là Càn quốc lão thần, là thành viên tổ chức Lão lưu manh lưu cho Doanh Vô Khuyết, có bình dân quật khởi, cũng có nhân tài Tôn thất kiệt xuất.

Chư vị hữu lễ!

Doanh Vô Kỵ có chút khách khí, những người này lúc trước mới vừa tiến vào, đều gọi mình gia nô ba họ, chính mình cũng không cho bọn họ sắc mặt tốt.

Bất quá hiện tại bọn họ lễ phép hơn, Doanh Vô Kỵ cũng đối với bọn họ khách khí không ít, đương nhiên chủ yếu nhất là biểu hiện mấy lần thi gần đây của bọn họ càng ngày càng tốt, thày giáo luôn sẽ có cảm tình đối với học trò ưu tú.

Hắn cười nhìn về phía mấy người: "Mấy vị, có muốn biết một chút tình huống gần đây không?"

Mấy người nhịn không được liếc mắt nhìn nhau, cảm giác có thể có đại sự gì phát sinh.

Bất quá Doanh Vô Kỵ đều nói ra, bọn họ nào có đạo lý cự tuyệt?

Vì thế nhao nhao chắp tay, để Doanh Vô Kỵ giúp bọn họ đồng bộ trí nhớ.

Ha ha!

Ha ha!

Ha ha!

Mấy người đồng thời phát ra một trận kinh hô.

Một người trong đó nhịn không được nhìn về phía Bạch Kiếp, hơi áy náy nói: "Tên yêu phi nhà ngươi cũng không phải

cái gì đại gian đại ác!”

Bạch Kiếp: “????

Hắn vốn có chút tinh thần suy yếu, trở nên càng thêm uể oải.

Vẻ mặt mấy người đều có chút lo âu, không nghĩ tới những năm gần đây, Càn quốc lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Cũng không tính là ác liệt.

Thậm chí có thể gọi là ổn trọng.

Bạch Kiếp mặc dù là yêu phi, nhưng kỳ thật cũng không làm cái gì họa loạn triều cương, bất quá cũng chính là thỏ thẻ ít lời bên tai Doanh Vô Khuyết để loại bỏ đối thủ mà thôi.

Không ai nghĩ tới

Một Ngục giam Hồng Trần nho nhỏ, lại hội tụ nhiều Ngọa Hổ Tàng Long như vậy.

Tính kỹ lại, hẳn là đã khống chế được một nửa giang sơn Càn quốc rồi.

Doanh Quân cầm đầu nhịn không được hỏi: “Cho nên công tử, ý của ngài là……

Doanh Vô Kỵ mỉm cười, có chút nghiêm túc hỏi: “Tộc thúc cảm thấy, ta cùng Doanh Vô Khuyết, ai thích hợp làm Càn vương hơn.

Mọi người: “……

Doanh Quân: “……

Ý tứ này quá rõ ràng.

Doanh Quân quét mắt nhìn xung quanh một cái, phát hiện nhóm Ngọa Hổ Tàng Long đều đang nhìn mình, hắn ở chỗ này

uy vọng khá cao, tất cả mọi người đang chờ đợi đáp án của hắn.

Hắn trầm mặc trong chốc lát, cười khổ một tiếng nói: "Ai làm Càn vương, đều so với Công tử Vô Khuyết làm Càn vương tốt hơn, huống chi Công tử…?"

Hắn ta không hiểu.

Vì sao Doanh Vô Kỵ phải so với một đống phân.

Từ khi tham gia xong Đại hội Kiếm Tiên về nước, Doanh Vô Khuyết giống như bị ấm đầu.

Sau khi đăng cơ, cơ bản là tên độc miệng, Công Tôn Lệ làm việc tướt bơ, còn thường xuyên khoa tay múa chân với Công Tôn Lệ.

Ngoại trừ đánh mấy trận chiến cũng không tính thành công cũng không tính thất bại những thứ khác tất cả thời gian đều ở ôm dịt lấy Bạch Kiếp.

Thỉnh thoảng.

Còn tìm kiếm mãnh nam trong thế gia.

Tuy rằng không nhiều lắm, nhưng vẫn khiến cho mọi người thần hồn nát thần tính.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười cười, lại hỏi: "Vậy ngươi cảm thấy, ta thích hợp làm Càn vương sao?"

Doanh Quân có chút cảm khái: "Nếu là mười năm trước, ta đương nhiên không cảm thấy công tử thích hợp làm Càn vương. Hiện tại… công tử đã dẫn dắt hai nước Lê Sở thịnh thế, bằng chứng bày ra trước mắt, ta phủ nhận không có bất kỳ ý nghĩa gì."

Doanh Vô Kỵ lắc đầu: "Mấu chốt không phải là tộc thúc phủ nhận có ý nghĩa hay không, mà là tộc thúc có phủ nhận

hay không! Hay nói cách khác tộc thúc cho rằng, nếu như ta không làm Càn vương này, Càn quốc còn có thể kiên trì bao lâu?"

Cái này……

Doanh Quân sắc mặt có chút xấu hổ: "Hẳn là kiên trì không được bao lâu!

Đây là ăn ngay nói thật.

Doanh Vô Kỵ buông tay: "Càn quốc giờ cũng không có tiền đồ gì, chẳng bằng thử một lần trên người ta, huống hồ con người ta từ trước đến nay ân oán rõ ràng, bi kịch lúc ta còn trẻ là Doanh Việt tạo thành, không liên quan đến tôn thất, ngược lại ta còn nhận được không ít sự chiếu cố của Thập Tam gia."

Chỉ cần tôn thất nguyện ý trả giá cho ta, mặc kệ Càn quốc về sau có ở hay không, ta đều có thể để cho con cháu họ Doanh hưởng thụ quang cảnh thịnh thế.

Vẻ mặt Doanh Quân có chút khó xử, nếu quả thật có thể làm được, vậy đương nhiên không tệ.

Nhưng hắn nghĩ mãi mà không rõ Doanh Vô Kỵ đến tột cùng như thế nào mới có thể đạt thành hứa hẹn như vậy.

Doanh Vô Kỵ nhìn thấu nghi ngờ của hắn, liền cười nói: "Tộc thúc, xem ta sắp xếp như thế nào.

Tiếp tục.

Liền đem cái nhìn của mình nói rõ ràng với bọn họ một lần.

Chương 1243: Giằng co tột độ Chương 1243: Giằng co tột độ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Những người Càn ở đây, ban đầu có ý định cự tuyệt liền lâm vào sự giằng co tột độ

Doanh Quân cũng có chút khó xử: "Cái này……

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: "Vậy tộc thúc cũng không hy vọng Càn quốc rơi vào tay Doanh Lệ rồi gia nhập vào Liên minh Cơ Động đi?"

Doanh Quân thần sắc cứng đờ.

Vừa rồi đồng bộ xong trí nhớ, hắn lập tức hiểu vì sao Doanh Vô Kỵ tìm tới mấy người mình.

Chính là bởi vì người Cơ Động liên hệ

Mục đích chính là để cho những người mình sau khi Doanh Vô Khuyết băng hà, nâng đỡ Doanh Lệ thượng vị, sau đó nhập vào liên minh của Cơ Động.

Liên minh của Cơ Động……

Rác rưởi gì?

Doanh Quân trầm giọng nói: "Đương nhiên là không muốn, bất quá công tử khống chế kính ảnh chúng ta, muốn làm chuyện gì, đại khái có thể trực tiếp làm, cần gì…"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Ta cần tộc thúc tự mình làm, về phần nguyên nhân…… Đến lúc đó tộc thúc sẽ biết.

Doanh Quân không tiếp tục hỏi, ngược lại hiếu kỳ nói: "Công tử không sợ sau khi chúng ta đi ra ngoài không nghe công tử chỉ huy sao?

Hắc……

Doanh Vô Kỵ chỉ vào cái gương khác: "Cái này không phải còn có nhiều đồng liêu như vậy sao?"

Doanh Quân: "……

Mặc dù có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể nói là phản cảm, liền chắp tay với Doanh Vô Kỵ: "Nhất định không làm nhục sứ mệnh!"

……

Viêm Vương cung.

Viêm Quốc.

Cách mười bảy ngày, Viêm thái tử Cơ Hoành rốt cục được đưa về.

Nhưng Cơ Túc nhìn danh sách con tin, vẫn tức giận đến huyệt Thái Dương nhảy dựng, tuy rằng đều được thả ra, nhưng lần này đối với sĩ khí không thể nghi ngờ là một đả kích cực kỳ trầm trọng.

Quan niệm thống trị của Cơ Động đã bị nghi ngờ.

Tôn thất gia môn ở bên ngoài đánh chết cha chết mẹ, Cơ Động lại ngay cả già trẻ phụ nữ trẻ em bọn họ đều không muốn bảo vệ.

Hơn nữa đứa nhỏ tòng quân, còn có dân chúng hai nơi Yến Tề xói mòn, thật sự là quá khó chịu.

Bất quá Cơ Túc biết, Cơ Động bị đả kích không nhỏ, Nam Cung Yến phản bội, làm cho hắn có chút hoài nghi con đường Thánh Nhân của mình, gần đây khí tức đều có chút bất ổn, thánh lộ sụp đổ sẽ khiến vị trí Thánh Nhân sụp đổ, tuy rằng trong lịch sử cũng không xuất hiện qua loại tình huống này, nhưng không có nghĩa là không thể phát sinh.

Liên minh hiện tại, rất cần một hồi thắng lợi ổn định lòng dân.

Nhưng đánh ai?

Lê Sở cũng không cần nghĩ, Ngụy quốc tuy rằng bị vị trí địa lý hạn chế đến rất khó chịu, nhưng tuyệt đối là một nước cứng rắn, huống hồ nếu công Ngụy, Lê quốc nhất định sẽ cung cấp trợ giúp.

Cho nên, chỉ có một con đường mạnh mẽ và Càn quốc là có thể chọn.

Cơ Túc nhịn không được hỏi: "Mấy người của Hầu gia tìm có đáng tin không?

Cơ Động nhíu mày: "Có thể tin, cũng không thể tin!

Cơ Túc biến sắc: "Có ý gì?"

Cơ Động hít một hơi thật sâu nói: "Càn quốc tình cảnh cũng không tốt, đích xác cần liên minh, ta hứa cho Tân Càn vương cùng ta địa vị ngang hàng, bọn họ không có lý do cự tuyệt. Doanh Vô Khuyết phi minh quân phi hùng chủ, trong triều dã có rất nhiều người bất mãn với hắn, ta liên hệ mấy người, đã hứa trọng lợi, không có đạo lý xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng……

Hắn dừng một chút, vẻ mặt có chút tối tăm: "Nhưng nếu bọn họ là Kính Ảnh của Doanh Vô Kỵ, vậy xảy ra vấn đề lớn.

Vẻ mặt Cơ Túc có chút ngưng trọng.

Kính Ảnh kia, đích xác có chút quá biến thái.

Hắn xoa xoa huyệt thái dương: "Cho nên Hầu gia định làm gì bây giờ?

Cơ Động cười cười: "Người của ta đã liên lạc với Mễ Duy, hắn nói Doanh Vô Kỵ đem bí pháp kiểm tra kính ảnh giao cho hắn.

Ánh mắt Cơ Túc sáng lên: "Hầu gia nói là, bí pháp này hiện tại đã đến tay hầu gia?

Tất nhiên!

Cơ Động gật đầu: "Đến lúc đó ta tự mình bàn bạc với bọn họ, chỉ cần bọn họ không phải Kính Ảnh, chuyện này cơ bản

đã thành.

Cơ Túc nhếch miệng: "Vậy vạn nhất bọn họ giống như Nam Cung Yến……

Vừa nhắc tới Nam Cung Yến.

Khóe mắt Cơ Động liền kịch liệt co quắp vài cái.

Ai phản bội hắn đều có thể hiểu, duy chỉ có Nam Cung Yến là không được.

Chính mình rõ ràng đã giúp nàng đạt được tất cả những thứ nàng muốn đạt được, mục đích cũng đã đạt được, tại sao phải để ý đến mục đích và thủ đoạn của mình như vậy?

Thật sự là vô liêm sỉ!

Thần sắc của hắn có chút âm u: "Yên tâm, Doanh Vô Kỵ luôn nói ta làm việc cực đoan, nhưng kỳ thật hắn mới là người ngây thơ nhất. Những người này có thể được Doanh Việt chọn trúng, cũng đủ để chứng minh lòng trung thành của bọn họ, trừ phi Doanh Vô Kỵ nguyện ý dẫn dắt Càn quốc nhất thống thiên hạ, nếu không bọn họ không có khả năng giúp Doanh Vô Kỵ làm bất cứ chuyện gì.

Càn quốc hiện tại

Hoặc là hợp tác với chúng ta.

Hoặc là bị diệt quốc.

Hoặc là bị Doanh Vô Kỵ đánh cắp.

Ngươi nói bọn họ sẽ chọn cái nào?"

Cơ Túc như có điều ngộ ra: "Cho nên chỉ cần bọn họ không phải Kính Ảnh, chuyện này trên cơ bản liền ổn?"

Cơ Động vuốt ve mí mắt nhảy dựng, hỏi ngược lại: "Nếu không thì sao? Kiểm chứng kính ảnh chỉ là thứ nhất, ta còn có át chủ bài khác!"

Trong lúc nói chuyện.

Hắn đã đứng lên.

Cơ Túc không hỏi át chủ bài là cái gì, dù sao át chủ bài của Cơ Động nhiều lắm.

Bất quá hắn vẫn nhịn không được hỏi: "Hầu gia hiện tại liền đi?"

Ta đây liền đi gặp bọn hắn một lần, xác định không thành vấn đề, vương vị Doanh Vô Khuyết cũng nên nhả ra!"

Nói rồi.

Lăng không nhảy lên.

Một bước bước ra, liền biến mất ở trên bầu trời.

Bây giờ hắn đang vội.

Pháo đài sắt thép từng không thể phá vỡ trong lòng hắn, hiện tại giống như chỉ là phòng nhỏ bằng gỗ xếp chồng lên nhau.

Không có kết cấu mộng, thậm chí không có đinh.

Chính là loại chồng lên nhau.

Và rồi… bây giờ động đất đang đến.

Hắn có loại cảm giác run rẩy.

Chương 1244: Trận pháp nhằm vào kính ảnh Chương 1244: Trận pháp nhằm vào kính ảnh

Người dịch: PrimeK Tohabong

Đêm!

Càn vương Đô.

Phủ Bá tước.

Doanh Quân cau mày: “Chu Huề Vương, vừa rồi ngươi làm gì với chúng ta?

Cơ Động thu hồi vật hình thành trận pháp trên mặt đất, trên mặt lộ vẻ tươi cười: “Sự tình trọng đại, Cơ mỗ tiên tiểu nhân hậu quân tử, kính xin chư vị thứ lỗi. Trận pháp này nhằm vào chính là Kính Ảnh!”

Kính Ảnh!?

Doanh Quân có chút nghi hoặc, bất quá trầm tư một lát, tựa hồ nghĩ tới cái gì: “Chu Huề Vương nói chính là, kính ảnh Khương Nhạc Thanh?

Đúng đúng đúng đúng!

Cơ Động cười gật đầu.

Nội tình của Khương Nhạc Thanh, người biết cũng không phải rất nhiều.

Nhưng cũng không đến mức trở thành một bí mật.

Đại hội Kiếm Tiên mười năm trước, người bại trong tay Khương Nhạc Thanh cũng không ít.

Doanh Quân có chút không vui “Sao thế, trong mắt Chu Huề Vương, thực lực của Lê quốc đã mạnh đến mức này, tay đã thò được vào Sở quốc”

Chu Huề vương vội đáp “Tất nhiên, không phải thế, Bất quá mấy năm gần đây, Hai nước Lê Sở tự cho mình là cường quốc, đem các nước khác coi làcừu non đợi làm thịt, rất khó cam đoan bọn họ đối với nước khác không có ý xấu.”

Doanh Quân “A” một tiếng: “Chúng ta còn không có phế vật như vậy, Chu Huề Vương yên tâm!”

Hắt xì!

Một người bên cạnh hắt xì một cái.

Một người khác xoa xoa cái mũi, nhịn xuống, Doanh Quân nên đổi hương khác, cái này quá gay mũi.

Doanh Quân lắc đầu: "Nếu Chu Huề Vương đã xác định qua, vậy thì rời đi! Nếu ngươi nói không sai, bệ hạ hẳn là còn chưa tới một năm thọ nguyên, đợi đến khi bệ hạ băng hà, chúng ta sẽ mưu đồ giúp tân quân đăng cơ.

Cơ Động cũng không có ý rời đi.

Doanh Quân nhíu mày: "Như thế nào? Chu Huề Vương ngay cả một năm này cũng chờ không kịp sao?

Cơ Động không kiêng dè chút nào: "Đại tranh chi thế, thời cơ chiến trận trôi qua tức thì, Lê Sở một năm mạnh hơn một năm, Càn quốc nằm trong tay hôn quân đang ngày càng xói mòn, chớ nói Cơ mỗ không chờ được, Càn quốc có thể chờ được sao?"

Doanh Quân: "……

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, đang muốn nói gì đó.

Ngoài cửa bỗng nhiên nghĩ tới một âm thanh.

Ta không thể chờ được!

Mọi người hoảng sợ, mật hội lần này của bọn họ có sự tình trọng đại, đã làm hết công tác bảo mật.

Ai đấy?

Kẹt kẹt!

Cửa mở.

Một thanh niên đẩy cửa bước vào.

Doanh Quân kinh nghi: "Doanh Lệ?"

Tộc thúc, là ta!

Doanh Lệ cười nói: “Đại thúc, đại tranh chi thế, thời gian không đợi ta, Càn quốc chúng ta chờ không nổi!”

……

Càn quốc chúng ta chờ không nổi!

Lúc Doanh Lệ nói những lời này, ít nhiều có chút ý tứ vô cùng đau đớn ở bên trong.

Ánh mắt mọi người ở đây đều chuyển qua trên người hắn.

Người này, chính là tân vương mà bọn họ muốn ủng hộ.

Doanh Lệ tuổi tác cùng Doanh Vô Khuyết không kém nhiều lắm, 33,34 tuổi, chính là thể lực hùng tráng nhất, tinh lực tràn đầy nhất, hơn nữa vừa vặn hoàn toàn thoát đi tuổi trẻ con của thiếu niên.

Mặc dù hắn không có Chuyên Húc đế thân, cũng không đột phá thánh phẩm linh thai, nhưng sau đại hội Kiếm Tiên, hắn cũng thừa dịp ngưng kết nhất phẩm linh thai, hiện giờ đã trở thành Binh Nhân Cảnh, công Sở và công Hàn đều có biểu hiện không tệ.

Thậm chí trong tôn thất có người nói, nếu như hai trận chiến này không phải Doanh Vô Khuyết ngự giá thân chinh, đưa ra không ít mệnh lệnh sai lầm, toàn bộ giao cho Doanh Lệ chỉ huy, nói không chừng thật sự sẽ thắng.

Người cho rằng cách nói này đúng thì có, bất quá cũng không có nhiều như vậy.

Nhưng cách nói này lại âm thầm đại hành kỳ đạo.

Mọi người đều biết tại sao.

Bởi vì Doanh Lệ có một gia gia tốt.

Gia gia của hắn là Quan Nội Hầu bây giờ, là anh em song sinh của Tiên Tiên Vương, vì Càn quốc lập hạ biết bao công

lao hãn mã, đã từng có địa vị cực cao ở trong tôn thất, thời kỳ đỉnh cao ngay cả quân vương cũng sợ gia gia hắn ba phần. Bất quá về sau nhi tử một người không bằng một người, uy vọng giảm xuống rất nhiều, hiện tại thật vất vả mới có một đứa cháu trai đứng lên, khẳng định phải hết sức nâng đỡ.

Bởi vì lai lịch của hắn nên mọi người đều cho hắn vài phần mặt mũi

Doanh Vô Khuyết cũng lười so đo với hắn, dù sao Quan Nội Hầu đã gần đất xa trời, trái lại mình trẻ trung khỏe mạnh, chịu đựng Quan Nội Hầu chịu đựng đi, thu thập một Doanh Lệ chả phải tốt hơn sao?

Nhưng trong mắt những người này.

Doanh Lệ chính là một người muốn bối cảnh có bối cảnh, muốn tu vi có tu vi, năng lực xử lý chính vụ cũng còn có thể.

Làm vua, thế là đủ rồi.

Chỉ cần nghe lời khuyên.

Cái gì cũng không thành vấn đề.

Cái này……

Mọi người nhìn nhau,

Nếu Doanh Vô Khuyết thật sự trẻ trung khỏe mạnh, mọi người còn cần Chuyên Húc đế thân thể hữu dụng, ít nhất ở trên chiến trường có thể cùng Doanh Vô Kỵ thậm chí Cơ Động địa vị ngang nhau.

Mặc kệ ngự giá thân chinh có tai họa ngầm gì.

Nhưng hiện tại…… Cơ Động đã chứng minh, Doanh Vô Khuyết chính là Người Đan Thanh, hơn nữa thọ nguyên đã không còn lại bao nhiêu.

Thế nào?

Chẳng lẽ Doanh Vô Khuyết trong vòng một năm có thể đánh bại Lê Sở cùng liên minh?

Làm không được, còn không bằng sớm thoái vị nhường ngôi.

Chỉ là……

Doanh Quân cau mày: "Các ngươi muốn giết vua?"

Ý của hắn rất rõ ràng, cho dù mọi người ở đây ủng hộ Doanh Lệ như thế nào, cũng chỉ là bí mật cuồng hoan bên trong. Chỉ cần Doanh Vô Khuyết ngồi trên ngai vàng một ngày, hắn vẫn là Càn vương quốc.

Giết hắn!

Danh bất chính ngôn bất thuận, tất nhiên sẽ mang tiếng xấu giết vua.

Doanh Quân khẽ hừ một tiếng: "Tiên vương đi vội vàng, mặc dù không có lập di chiếu dặn dò chúng ta, chúng ta thừa hưởng Phúc Trạch của tiên vương, trước khi bệ hạ đăng cơ đã phụ tá bệ hạ vài năm. Địa vị của chúng ta hôm nay, tất cả đều được tiên vương ban tặng, hiện tại…… Ngươi bảo chúng ta giết vua?

Giết vua soán vị.

Cùng quân vong kế vị.

Là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Cái trước là trọng tội mất đầu!

Chương 1245: Giết vua cướp ngôi Chương 1245: Giết vua cướp ngôi

Người dịch: PrimeK Tohabong

Nghe thấy thế.

Doanh Lệ sắc mặt lạnh một chút.

Cơ Động cũng là nhíu mày, từ khi cùng Nam Cung Yến ly hôn, hắn đã không thể giống trước kia như vậy tùy thời tùy chỗ bảo trì mỉm cười.

Doanh Quân này cũng cổ hủ như hắn tưởng tượng.

Bất quá đây cũng không phải tất cả đều là chuyện xấu, người này vẫn như cũ bảo trì cổ hủ, chắc hẳn là không gặp độc thủ quỷ kính của Doanh Vô Kỵ.

Giết vua đích thật là một vấn đề khó giải quyết.

Bất quá hắn có phương pháp giải quyết.

Cảm thụ ánh mắt nghi ngờ của mọi người.

Cơ Động mỉm cười, hỏi ra một vấn đề

"Nếu như nói…… nếu như ngôi vị Càn vương là do bất chính có được hay nói cách khác là giết vua cướp ngôi?

Cái gì!

Doanh Quân cầm đầu mọi người nhất tề cả kinh.

Doanh Lệ nhịn không được hai mắt tỏa sáng, trước đó hắn liền mơ hồ nghe được cách nói này, lúc tiên vương băng hà, còn có ba vị tâm phúc còn sống, chẳng qua còn chưa qua vài năm, ba người tâm phúc này đã chết hai người, người còn lại mất tích.

Từ đó về sau, Doanh Vô Khuyết liền làm trầm trọng thêm.

Trước ngày hôm nay, hắn liền lo lắng Doanh Quân không chịu đi vào khuôn khổ, bất quá Cơ Động nói hắn có phương pháp sắp xếp Doanh Quân, hiện tại xem ra hắn là nơi này.

Bất quá…… Trong này đến tột cùng là tình huống gì.

Doanh Quân thần sắc khẽ rùng mình: “Chu Huề Vương, cũng không thể nói lung tung!

Loại lời này Cơ mỗ cũng không dám nói lung tung!

Cơ Động mỉm cười, liền trực tiếp lấy ra một viên ngọc bội.

Đồng tử mọi người co rụt lại.

Ngọc Bội sống!

Pháp khí duy nhất có thể lưu trữ vật sống trong thiên hạ này, pháp khí trong thời gian bất động, đa số dùng cho tình huống thương thế quá mức nghiêm trọng sắp chết, có thể thu nhận người sắp chết, sau đó chờ tìm được phương pháp cứu chữa mới thả ra.

Chỉ thấy Cơ Động vung tay lên.

Trong ngọc bội liền xuất hiện một bóng người.

Doanh Liên!

Mọi người kinh hô lên, người này chính là một trong ba vị tâm phúc của tiên vương, chính là người cuối cùng mất tích.

Giờ phút này Doanh Liên, bụng đã nát thành máu, cơ quan nội tạng cơ bản đã bị hủy hoại, cũng may ngực còn hoàn hảo, tim phổi còn có thể chống đỡ một thời gian ngắn, nhưng cũng là vết thương trí mạng thật sự, thần tiên khó cứu.

Doanh, Doanh Quân…… Hai người sao lại già như vậy……

Doanh Liên âm thanh suy yếu, trong thần sắc thống khổ mang theo một tia kinh hỉ.

Cơ Động nói: “Chuyện thế nào, ngươi nói cho bọn hắn biết, Doanh Vô Khuyết có phải là giết vua không?”

Đúng, đúng!

Doanh Liên liên tục gật đầu, bởi vì liên lụy đến miệng vết thương, vẻ mặt vô cùng thống khổ, âm thanh lại vẫn phẫn hận như cũ: “Doanh Vô Khuyết chính là kẻ giết vua đoạt vị!

Doanh Quân vội vàng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện thế nào…… Chu Huề Vương, ngươi đem hắn thu lại làm cái gì?”

Cơ Động mỉm cười nói “ Thời gian của hắn không nhiều, để lên công đình rồi nói, Chuyện hôm nay để cơ mỗ truyền đạt, năm đó Cơ Mỗ cùng lão Càn vương ký kết liên minh, muốn đoạt vị trí thiên tử, sau đó nhường lại ngôi cho lão Càn vương, nhưng chưa từng nghĩ lão Càn Vương đi quá sớm, Doanh Vô Khuyết lại bội tín. Lúc ấy Cơ mỗ cũng cảm giác không đúng, liền nhanh chóng liên hệ với 3 vị Càn Thần có mặt trong lễ ký kết đồng minh. Kết quả không nghĩ tới, cuối cùng chỉ tìm được Doanh Liên sắp chết.Những việc này, Doanh Liên đều có thể làm chứng. Đến lúc đó ở trước mặt mọi người, nhất định Doanh Vô Khuyết thân bại danh liệt.

Vậy ngươi định làm thế nào? Ám sát?

Với thực lực của Doanh Vô Khuyết, ai có thể ám sát?

Vậy ngươi……

“Một tháng sau, họ Doanh tế tổ, Càn vương phải trở về Ung Thành, đường đi ua núi lớn!”

Doanh Quân khẽ gật đầu, giết vua, chỉ cần phương thức mộc mạc nhất.

Mạnh mẽ kéo Doanh Vô Khuyết xuống vương vị cơ bản không có khả năng, chỉ có nhân một đêm không trăng không sao, bốn phía không người.

Chỉ là……

Hắn có chút chần chờ: “Chỉ là Doanh Liên chỉ là một người sắp chết, mặc dù mọi người đều biết hắn là tâm phúc

của tiên vương, miệng rỗng răng trắng cũng rất khó chứng minh…”

Cơ Động cười cắt ngang: “Không cần chứng minh, chỉ cần có người nguyện ý tin tưởng, đây là sự thật, huống chi đây vốn là sự thật.

Doanh Quân trầm mặc, bởi vì Cơ Động nói không sai, chỉ cần tất cả mọi người tin tưởng đây là thật, nó coi như là giả cũng là thật.

Sau tất cả.

Trên triều đình không ít người bất mãn với Doanh Vô Khuyết.

Ngay cả loại người được Doanh Vô Khuyết đề bạt như mình, cũng tương đối bất mãn với hắn.

Cỗ chiến xa Càn quốc này, tại thời điểm Thần chắn Sát Thần, Phật chắn Sát Phật, ai ngồi Càn vương vị trí đều giống nhau, chỉ cần theo phương hướng chiến xa tiếp tục chạy là được, nhưng hiện tại chiến xa Càn quốc rõ ràng không có đến nước này. Doanh Vô Khuyết chỉ cần nghe theo Công Tôn Lệ là được, lại hết lần này tới lần khác tự làm những điều ngang ngược

Chỉ là……

Doanh Quân nhíu mày: “Nhưng trên triều đình, còn có Công Tôn Lệ và Bạch Kiếp.

Cơ Động cười nói: “Hai thế lực này, để ta sắp xếp.

Doanh Quân sắc mặt hơi trầm xuống: “Lúc ra tay, chúng ta sẽ không động thủ”.

……

Cơ Động trong lòng sinh ra một tia tức giận, không nghĩ tới Doanh Quân lại bo bo giữ mình như thế, bất quá trên mặt hắn cũng không có biểu hiện ra ngoài: "Đến lúc đó, chư vị chỉ cần không ngăn cản Cơ mỗ ra tay là được! Đến lúc tế tổ trước khi đi, Tề Lực tiến cử Công Tôn Lệ lưu thủ quốc đô là được.

Không thành vấn đề!

Đã như vậy, Cơ mỗ cáo từ!

Hầu gia mời!

Cơ Động cùng Doanh Lệ cùng nhau rời đi, tiện tay vẽ một cái cấm chế âm thanh cùng thân hình, không có cho dù kẻ nào có thể phát hiện hai người.

Doanh Lệ hừ lạnh một tiếng, sắc mặt có chút không tốt: "Những người này, dĩ nhiên không biết tốt xấu như thế, lúc này còn đang nghĩ bo bo giữ mình. Ngày khác ta đăng cơ, tất nghiêm trị!"

Chương 1246: Ngoại thích Chương 1246: Ngoại thích

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cơ Động ôn thanh cười nói: "Không cần nóng lòng nhất thời! Đám người này thành sự không đủ, bại sự có thừa, mặc dù chúng ta không ra tay, cũng sớm muộn sẽ bị ngoại thích bài trừ ra ngoài triều đình, thật sự không đáng lo.

Ngoại thích?

Doanh Lệ có chút tò mò: "Càn quốc chúng ta còn có ngoại thích sao?

Hắn đã lâu không nghe qua từ ngoại thích này, sau khi Doanh Việt đuổi ngoại thích họ Bạch xuống đài, chính là Lâm Thanh chậm rãi phát triển, vừa mới nhen nhúm một chút thì Lâm Thanh đã không còn.

Vương hậu hiện tại, bất quá chỉ là công cụ sinh sản cho Doanh Vô Khuyết, còn có ngoại thích ở đâu ra?

Cơ Động cười nhạt: "Bạch Kình không tính là ngoại thích sao?"

Doanh Lệ: "……

Chậc!

Cái này Chu Huề Vương.

Thật hài hước!

……

Hắt xì!

Bạch Kiếp đánh một cái hắt xì, hắn nằm mơ cũng thật không ngờ, từ khi Bạch Nghi bị đuổi đi, Bạch gia một ngày còn có thể làm ngoại thích.

Thế giới này thật tuyệt vời.

Hắn nhìn về phía Doanh Vô Khuyết: "Bệ hạ! Cái tên ngoại thích này, vẫn là thu hồi đi thôi!

Ai!

Doanh Vô Khuyết cười nói: "Chỉ là lén lút trêu chọc, Bạch gia phát triển hoàn toàn dựa vào quân công, sẽ không phải thật sự có người cảm thấy là dựa vào quan hệ của hai người chúng ta chứ?"

Nếu là cha ta không thể đánh trận, bệ hạ chỉ sợ đã sớm người mới đổi người cũ!"

Doanh Vô Khuyết có chút xấu hổ: "Cô lúc ấy chỉ là muốn nếm thử, những người trẻ tuổi kia làm sao có thể so với ngươi đây?

Bạch Kiếp nghĩ nghĩ, hình như cũng vậy.

Bất quá bây giờ vẫn là chính sự quan trọng hơn.

Hắn trầm giọng nói: "Bệ hạ! Người luyện hóa tiên vương thế nào rồi?

A……

Doanh Vô Khuyết có chút đắc ý cười khẽ một tiếng, sau đó trong cơ thể liền dung ra Lộc Lư kiếm: "Cơ bản đã bị vây ở trong kiếm không ra được, chỉ cần Cô không mất đi ý thức, hắn sẽ không còn khả năng thay thế Cô.

Vậy thì tốt quá!

Bạch Kiếp cười tán thưởng, trong lòng lại có chút đau mề, bởi vì Doanh Vô Kỵ cùng Cơ Động cho phương thức luyện hóa hồn phách, Doanh Vô Khuyết cuối cùng đều buông tha.

Bởi vì hắn cảm thấy Doanh Việt quá không phải thứ gì đó, không xứng dung nhập vào trong linh hồn của hắn.

Cho nên liền tìm một tà pháp luyện hóa Kiếm Linh khác, muốn triệt để luyện hóa Doanh Việt.

Vốn có cơ hội định hình một tâm thần phân liệt.

Hiện tại xem ra, hẳn là không có cơ hội, Doanh Việt này, chung quy là một biến số không thể khống chế.

Bất quá Bạch Kiếp vẫn là cười nói: "Hôm nay Lộc Lư kiếm, đã có thể so sánh với Thiên cấp thần binh, mặc dù cùng Hàm Quang Kiếm so sánh, cũng không kém bao nhiêu!"

Uh!

Doanh Vô Khuyết gật đầu, vẻ mặt cũng có chút tối tăm: "Chỉ tiếc, so với Doanh Vô Kỵ vẫn kém một chút!

Hắn rất kiêu ngạo.

Nhưng không có nghĩa là hắn không biết điều

Mấy lần giao thủ, hắn đã rõ ràng chênh lệch giữa hắn và Doanh Vô Kỵ.

Tuy rằng nhiều năm, tu vi của hắn lại có tinh tiến, nhưng kỳ thật cực kỳ có hạn, nếu như hiện tại khiến hắn cùng Doanh Vô Kỵ lần nữa giao thủ, chỉ sợ vẫn là sẽ hơi kém một chút.

Hơn nữa quân Sở bây giờ, đã sớm không phải là quân Sở mười năm trước.

Quân Sở bây giờ, cứng rắn chống đỡ binh lực bốn phía của Ngô Viêm Yến mà không lùi, đã không còn là bộ dáng của cuộc chiến Càn Sở năm đó nữa.

Khó chịu.

Rõ ràng hắn đã rất cố gắng thay đổi.

Tuy nhiên, có một Công Tôn Lệ cảm thấy bản thân tài giỏi, thường xuyên đưa ra sách lược hoàn toàn trái ngược với hắn, dẫn đến phương pháp cưỡng bức của mình từng bước khó khăn.

Hắn đã sớm nhìn Công Tôn Lệ không vừa mắt, thậm chí từng động sát tâm.

Hết lần này tới lần khác bị ái phi lấy lý do "Công Tôn Lệ là trung thần thật sự" khuyên nhủ.

Than ôi!

Cô có một ái phi như vậy, thật không biết là may mắn hay là bất hạnh.

Tóm lại.

Doanh Vô Khuyết rất thất bại.

Bây giờ lại đối mặt với Doanh Vô Kỵ.

Đó là đơn đấu đơn đấu không lại.

Quần chiến đánh không lại.

Cũng không biết làm sao thắng.

Loại cảm giác nghẹn khuất này, làm cho hắn vô cùng phẫn uất.

Bệ hạ!

Bạch Kiếp bỗng nhiên nói: "Kỳ thật chưa chắc!

Doanh Vô Khuyết sửng sốt một chút: "Hả? Ngươi có ý kiến gì?

Bạch Kiếp thần bí cười, sau đó liền từ trong ngực lấy ra một khối ngọc giản: "Bệ hạ ngươi xem cái này!"

Doanh Vô Khuyết vội vàng tiếp nhận ngọc giản, đem ý thức chìm vào, sau khi nhìn thấy nội dung bên trong, cả người hắn đều hưng phấn lên.

Ánh mắt hắn sáng ngời: "Chuyên, Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật?

Cái này rất trâu bò.

Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật là Nhiên Huyết Thuật mạnh nhất trên đời này, đan dược tiêu hao thọ nguyên của mình mặc dù có thể đạt được hiệu quả tương tự, nhưng tiêu hao lớn hơn một chút.

Quan trọng nhất, chính là hai cái có thể chồng lên nhau!

Doanh Vô Kỵ trước kia có thể cùng mình địa vị ngang nhau, thậm chí thắng một bậc, cũng là bởi vì Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật này.

Nhưng hiện tại, trên tay mình có hai loại.

Hắn Doanh Vô Kỵ cho dù mạnh hơn nữa, chỉ sợ cũng chỉ có thể trở thành bại tướng dưới tay mình, quân Sở bây giờ là

mạnh, nhưng bắn người bắn ngựa trước, bắt giặc bắt vua trước.

Chỉ cần trên chiến trường giết chết Doanh Vô Kỵ, quân Sở mất đi tất cả lợi ích quần thể của Doanh Vô Kỵ, ở trước mặt mình cũng sẽ tan rã!

Có hy vọng rồi!

Doanh Vô Khuyết hưng phấn không thôi: "Cái này, pháp môn này ngươi lấy từ đâu ra?

Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật, chính là bí mật bất truyền của Lê vương thất, các đời Lê vương dựa vào nó, mạnh mẽ áp chế hai nhà Ngụy Hàn mấy trăm năm.

Đây chính là truyền thừa cổ xưa nhất của họ Doanh, lúc ở riêng, hai nhà Doanh Triệu thiếu chút nữa vì chuyện này mà đánh nhau, sau đó lại càng trở thành nỗi đau trong lòng Càn vương thất, đã từng thử vô số lần, dùng hết các loại phương pháp đều không trộm… được"

Chương 1247: Phúc tinh của cô Chương 1247: Phúc tinh của cô

Người dịch: PrimeK Tohabong

Duy nhất một lần tiết lộ, béo bở nhất vẫn là Doanh Vô Kỵ.

Hiện tại Nhiên Huyết Thuật này, là một trong những át chủ bài lớn nhất trên chiến trường Doanh Vô Kỵ, không có nó, căn bản không thể đồng thời thúc giục nhiều thần thông như vậy.

Cho nên, khẳng định không phải lấy từ chỗ Doanh Vô Kỵ.

Chẳng lẽ, Bạch Kiếp từ Lê vương thất bên kia trộm được cái này?

Bệ hạ!

Bạch Kiếp khóe miệng lộ ra nụ cười: “Bệ hạ còn nhớ rõ, chuyện Doanh Vô Kỵ bị Triệu Kỵ trục xuất khỏi Lê quốc?”

Doanh Vô Khuyết gật đầu: “Nhớ! Làm sao vậy?

Bạch Kiếp khẽ mỉm cười nói: “Khi đó Doanh Vô Kỵ chỉ lo mang theo đại đội chạy trốn, nhưng có một bộ phận tương đối người bởi vì trọng thương mà tụt lại phía sau, bị Lê quốc giam giữ, bất quá có một bộ phận nhận sai thái độ tốt, được Lê vương đặc xá, trong đó có một người là đường muội cùng ta quan hệ rất tốt.”

Đường muội của ta dung mạo xinh đẹp, được Triệu Khoát ưu ái, gả cho Triệu Khoát.

Chính là ấu tử của Triệu Dĩnh, mười năm trước sau khi Triệu Dĩnh chết, chính là hắn kế thừa tước vị Trương Bình Hầu.

Triệu Khoát là một con chó tốt của Lê vương, vừa vặn Doanh Vô Kỵ trốn đi, lại thể hiện thực lực cực kỳ cường đại, Lê vương cảm giác sâu sắc chiến lực mũi nhọn Lê quốc thiếu hụt, liền chọn ra người có đủ thực lực hơn nữa cũng đủ đáng tin cậy trong tôn thất, truyền thụ Nhiên Huyết Thuật.

Mà Triệu Khoát kia, lại vô cùng sủng ái em họ của ta……

Ha ha ha ha! Được!

Doanh Vô Khuyết nhịn không được cười to: “Ái phi, ngươi thật đúng là phúc tinh của cô a! Chờ sau lần tế tổ này, cô liền lập tức phát binh!

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới.

Bí pháp Lê quốc tuyệt mật như vậy, đều có thể bị Bạch Kiếp lấy được.

Đan dược+Nhiên Huyết Thuật, cái này không phải có thể treo Cơ Động cùng Doanh Vô Kỵ lên đánh?

Bạch Kiếp có chút lo lắng: “Chỉ là bệ hạ, Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật đích thật là thứ tốt, nhưng phối hợp với đan dược kia, tiêu hao sẽ tăng gấp bội, thọ nguyên của bệ hạ…”

Doanh Vô Khuyết cười xua tay “Không ngại, Cô lực cường phúc lớn, mất ít tuổi thọ cũng không sao, ngày nay đang đại tranh chi thế, nếu lo cho thiên thu Đài Càn thì mấy năm thọ nguyên có là gì”

Nhưng ta vẫn lo lắng cho bệ hạ!

Bạch Kiếp lại từ trong ngực lấy ra hai viên ngọc giản.

Doanh Vô Khuyết cười hỏi: “Hai cái này lại là cái gì?

Bạch Kiếp vội vàng nói: “Đây là thuật Nhiên Hồn, lúc cần thiết, bệ hạ có thể thiêu đốt Lộc Lư kiếm linh. Đây là thuật Tụy Huyết, có thể trích xuất huyết mạch đồng nguyên, có thể chống đỡ một bộ phận tiêu hao Nhiên Huyết Thuật của Chuyên Húc.

Doanh Vô Khuyết nhất thời mừng rỡ, thật sự là cô thiếu cái gì, ái phi có thể tìm được cái gì cho cô.

Tuy rằng hắn vẫn là càng muốn tra tấn Lão lưu manh vài năm, nhưng nếu quả thật cần thiết, đốt một chút hắn cũng không có vấn đề gì.

Tụy huyết chi thuật cũng tương đối khá.

Đều có thể giảm bớt tiêu hao của mình trên diện rộng.

Vẫn là Bạch ái phi đau lòng cô, sợ cô hao tổn thọ nguyên.

Hắn thật sự rất ấm áp.

Hắn nhịn không được hỏi: “Ồ? Vậy Tụy Huyết gồm những ai?

Bạch Kiếp trầm mặc chốc lát, từ trong ngực lấy ra một cái danh sách: "Bệ hạ, ta đã vì bệ hạ chuẩn bị tốt.

Doanh Vô Khuyết sau khi xem xong danh sách, không khỏi nhíu mày: "Những thứ này…… đều là người của Quan Nội Hầu nhất mạch! A! Quan Nội Hầu cũng ở đây a!

Bạch Kiếp gật đầu: "Quan nội hầu thật sự là càng ngày càng càn rỡ, thủ hạ của hắn không chỉ một lần ám chỉ bệ hạ không bằng Doanh Lệ, không biết còn tưởng rằng bọn họ muốn soán vị đăng cơ đây! loại u ác tính này, nơi tốt nhất chính là hóa thành bùn xuân càng hộ hoa, lấy thân thể vô dụng của bọn họ, đổi lấy bệ hạ vài năm tuổi thọ!"

Doanh Vô Khuyết có chút khó xử: "Chỉ là…… cái này có phải hơi mạo hiểm không?

Quan Nội hầu tuổi tác đã lớn, không thích hợp lặn lội đường xa, thời điểm tế tổ, sẽ lưu lại tả hữu vương đô hầu hạ, vừa vặn làm một ổ, bệ hạ chỉ cần lưu lại hóa thân, liền có thể giết toàn bộ!

Quan Nội Hầu nhất mạch này từ trước đến nay là u ác tính, bệ hạ ôn hậu, không muốn ra tay với bọn họ, nhưng đại tranh chi thế, thời gian không đợi ta!

Bệ hạ có lẽ chờ được!

Nhưng Càn quốc chờ không nổi!

Hắn cũng không biết Doanh Vô Kỵ chép lại lời thoại từ đâu.

Thật đúng là rất hăng hái!

Đương nhiên.

Doanh Vô Khuyết dao động, có chút ý động nói: "Đích thật là một chủ ý hay, bất quá khắc phục hậu quả phải cẩn thận, không thể bị người phát hiện là chúng ta động thủ.

Bạch Kiếp gật đầu: “Bệ hạ yên tâm, cái này ta quen!”

Doanh Vô Khuyết: “Được! Ngươi vểnh lên đi!”

Bạch Kiếp: “Để ta cởi ra đã!”

Doanh Vô Khuyết: “Không cần, cái này ta quen!”

……

Thời gian bất tri bất giác đã qua một tháng.

Thời gian một tháng này, các quốc gia đều cực kỳ yên tĩnh.

Sau khi liên minh và Sở quốc đình chiến, dường như không còn ham muốn chiến tranh, mỗi người đều ổn định lãnh thổ nhà mình.

Ở phương diện này, liên minh rõ ràng phải cố hết sức.

Nước Sở thuận lợi hơn nhiều, bởi vì thời gian đình chiến là thời kỳ bọn họ trưởng thành, chiến dịch lúc trước tuy rằng dẫn tới một trận khủng hoảng, nhưng trấn an một chút liền bình ổn lại.

Lê Quốc cũng là một bộ dáng an tâm phát triển.

Nơi náo nhiệt duy nhất, hẳn là Càn quốc.

Bởi vì Càn quốc sắp tế tổ rồi, ngày Càn quốc tế tổ chính là ngày tổ tiên thoát ly Triệu thị, tự lập Càn quốc.

Các nước khác thì đều tế tổ tại Vương đô nhưng Càn quốc khác một chút, Vương đô mới của Càn quốc vừa mới dời đi không tới 100 năm, cho nên bình thường các hoạt động của tôn thất đều tổ chức tại cố đô Ung thành tổ, thậm chí tân quân vương đăng cơ, cũng đi Ung thành bái một chút tổ tông.

Giữa Vương Đô và Ung Thành một nửa bình nguyên một nửa vùng núi, lộ trình tuy rằng không xa, nhưng cũng cần tốn không ít công phu.

Nhưng tất cả mọi người không có gì oán hận, dù sao như vậy cũng có thể biểu hiện ra tâm thành.

Chương 1248: Ác mộng Chương 1248: Ác mộng

Người dịch: PrimeK Tohabong

Ngay hôm qua, đại đội Tế Tổ rời khỏi vương đô, trùng trùng điệp điệp hướng tới Ung Thành.

Dưới đề nghị của chúng thần, Công Tôn Lệ là cánh tay đắc lực của triều đình lưu thủ vương đô, xử lý các công việc của vương đô.

Quan Nội Hầu cũng bởi vì tuổi già bất tiện, chỉ phái ra con trai cả cùng cháu ruột Doanh Lệ dẫn đội đi theo.

Những thứ khác, phần lớn đều là tâm phúc của Doanh Vô Khuyết.

Doanh Quân nhóm người này, đều là hắn một tay đề bạt lên.

Tôn thất tới, cũng phần lớn đều là người ôn hòa đã sớm bị thuần phục.

Còn có Bạch Kiếp mang theo một đội tinh nhuệ làm đội danh dự.

Đều là người một nhà.

Trên xe ngựa.

Doanh Vô Khuyết cười nói: “Lần này đi cũng đều là người một nhà, ta không rõ ngươi vì cái gì mà gặp ác mộng về việc này.”

Bạch Kiếp xoa xoa đầu: “Có thể là ta quá lo lắng cho bệ hạ!”

Doanh Vô Khuyết có chút cảm động: “Vẫn là thân thể quan trọng hơn, chờ tế tổ xong, cô liền lập tức ngự giá thân chinh,

chờ đánh thắng trận liền cùng ngươi đi khắp nơi.

Được!

Bạch Kiếp gật gật đầu, vén rèm cửa sổ nhìn một chút, sắc trời đã tối xuống.

Theo canh giờ mà tính, hiện tại vừa mới đến hoàng hôn, chỉ bất quá mọi người đã vào trong núi, cho nên thoạt nhìn đã tối.

Bất quá vừa vặn cũng tới sườn núi một chỗ bằng phẳng đất trống, kiến tạo dịch quán, đại đội mấy ngàn người đóng quân.

Chờ doanh trướng đóng quân xong, sắc trời đã hoàn toàn tối đen.

Đốt lửa trại.

Đã bắt đầu nấu cơm tối.

Càn quốc quan đạo kỳ thật có chút phát đạt, bất quá vẫn là khó tránh khỏi cóđoạn đường hẻo lánh, nơi này chính là nơi hẻo lánh nhất trong toàn bộ hành trình.

Nhưng mặc dù như vậy, vẫn kiến tạo dịch quán rất có quy mô, bình thường cung cấp cho binh tốt hành thương lui tới nghỉ chân hoàn toàn không có vấn đề, bất quá hôm nay bởi vì tế tổ, dịch quán đã sớm tuyên bố thông báo, không tiếp đãi người ngoài nữa.

Dịch quán lúc này vô cùng náo nhiệt.

Đặt ở bình thường, quy mô hoàn toàn đủ dùng, nhưng hôm nay liền có vẻ có chút chật chội.

Ngoại trừ Càn vương và một số trọng thần có thể ở trong nhà, những người khác đều phải đóng quân ở bên ngoài.

Bất quá đại nhân vật cũng không cần quản bọn họ.

Vào đêm, dịch quán đại sảnh bày đầy các loại thức ăn chất lượng coi như không tệ, tuy rằng không tính sơn hào hải vị, cũng không có rượu ngon làm bạn, nhưng ở trên đường núi này còn có thể ăn được những thứ này, mọi người cũng có chút hài lòng.

Trong bữa tiệc, mọi người ba hoa khoác lác, không khí tương đối náo nhiệt.

Đàm luận nhiều nhất, đơn giản chính là đạo hưng quốc.

Tuy rằng tình cảnh Càn quốc không tốt lắm, nhưng nam nhi Càn quốc đều rất có lòng tin, dù sao nam nhi Càn quốc không hèn nhát, mặc kệ có đầu óc hay không, đều là một thân can đảm.

Mặc dù những năm gần đây chiến tích ngoại chiến không tốt, cũng đều không sợ hãi.

Những năm này phát triển xác thực không tốt lắm, thiếu thu nhập của xưởng ngọc xà, tài chính phi nông nghiệp của Càn quốc giảm đi một nửa.

Nhưng không sao.

Lương thực dự trữ đủ rồi.

Đã đạt tới trình độ khai chiến lần nữa.

Một đám đại lão gia ma, chiến ý mười phần.

Trong đầu chỉ có một câu: Phải làm sao cho Càn quốc một lần nữa cường đại.

Dù sao không khí cũng rất tốt.

Doanh Vô Khuyết nhìn thần tử trước mắt, tâm tình cũng không khỏi tốt hơn một chút.

Chờ sau khi tế tổ, liền ngự giá thân chinh, mang theo những thủ hạ này cùng nhau, làm thịt Cơ Động cùng Doanh

Vô Kỵ.

Đương nhiên.

Thủ hạ hắn dẫn theo, cũng bao gồm Doanh Lệ!

Sờ soạng trong ngực, sờ thấy một bình ngọc ấm áp, bên trong chứa tinh huyết hậu duệ Chuyên Húc, giết mười ba người mới lấy ra.

Nhờ có Bạch ái phi, giải quyết hậu quả cực kỳ gọn ghẽ, thậm chí tìm không thấy một tia vết máu.

Tin tức kinh thiên này, có thể phải đợi Tế Tổ về sau mới có thể tiết lộ ra.

Chỉ tiếc……

Hãy tưởng tượng tương lai đất nước sẽ hùng mạnh như thế nào.

Bỗng nhiên có người thở dài một hơi.

Mọi người theo tiếng nhìn lại.

Thì ra là Doanh Quân.

Doanh Vô Khuyết hỏi: "Tộc thúc, đáng tiếc cái gì?

Doanh Quân vẻ mặt có chút bi thương: "Bẩm bệ hạ, chỉ là lão thần quá nhớ người cũ. Ngày xưa lão thần lần đầu tiên ra chiến trường, chính là đi theo tiên vương. Khi đó tiên vương còn chưa kế thừa vương vị, thậm chí còn không có danh tiếng, nhưng đã là thần tướng cực kỳ dũng mãnh, nếu không có tiên vương dìu dắt, lão thần cũng không có hôm nay.

Nếu là có cơ hội, lão thần thật muốn có thể lại cùng tiên vương sóng vai chiến đấu một lần.

Chỉ tiếc…… Tiên vương đi quá sớm, lão thần không có cơ hội này!

Tâm tình lão ta diễn sâu đến mức thậm chí còn lau nước mắt.

Mọi người đều biết, Doanh Quân rất được Doanh Việt coi trọng, cũng là thành viên tổ chức Doanh Việt lưu lại cho Doanh Vô Khuyết.

Khóe mắt Doanh Vô Khuyết giật giật một cái, cũng cảm động lau nước mắt không tồn tại nơi khóe mắt: "Ai! Tiên vương đích xác đi quá bất ngờ không kịp đề phòng, nếu là……

Giờ này.

Đột nhiên có một âm thanh cắt ngang.

Chưa chắc đâu!

Doanh Lệ âm điệu khá cao, cười như không cười nói: "Người khác cảm thấy bất ngờ không kịp đề phòng thì thôi, bệ hạ nếu cũng cảm thấy bất ngờ không kịp đề phòng, vậy thật đúng là quá kỳ quái.

To gan!

Bạch Kiếp giận không kềm được: "Doanh Lệ! Lời này của ngươi là có ý gì?

Mọi người ở đây đều cả kinh.

Nhìn vẻ mặt, giống như cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Doanh Quân nhỏ giọng khuyên nhủ: "Doanh Lệ, ngươi muốn làm gì? Mau ngồi xuống!

Ta phải làm gì?

Ông không biết à?

Lão cẩu này, thật sự còn giả vờ giả vịt

Bất quá cũng may, lão cẩu này đã thành công đem đề tài mở ra.

Chương 1249: Buộc tội bệ hạ Chương 1249: Buộc tội bệ hạ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Lệ bỗng nhiên đứng dậy, cao giọng nói: "Chư vị! Hôm nay ta muốn buộc tội đương kim bệ hạ giết vua soán vị!

Vừa dứt lời.

Chỉ nghe "leng keng" vài tiếng đao kiếm ra khỏi vỏ.

Khí tức những hỗ trợ hắn đã leo tới đỉnh phong, tất cả đều là cao thủ Binh Nhân Cảnh.

…….

Giết vua soán vị!

Những lời này, giống như châm ngòi thuốc súng đầy đại sảnh.

Từng đợt âm thanh đao kiếm ù ù vang lên, mặc dù không có chính thức giao phong, nhưng khí tức nguy hiểm khủng bố đã bao vây tất cả mọi người ở đây.

Vẻ mặt Doanh Vô Khuyết có chút bình tĩnh.

Hắn nhìn lướt qua, cao thủ phía sau Doanh Lệ một chút cũng không ít, đã chiếm một phần ba đoàn tùy tùng.

Bất quá hắn một chút cũng không hoảng hốt.

Bởi vì Bạch Kình là người một nhà, cũng chiếm ít nhất một phần ba, độ tinh nhuệ không kém chút nào, thậm chí còn hơn một bậc.

Một phần ba khác, cũng là Doanh Quân dẫn dắt tông thất trung thần.

Hơn nữa đều là siêu cấp cao thủ.

Chỉ là Doanh Lệ, căn bản không tạo thành bất kỳ uy hiếp nào.

Nếu không có uy hiếp, vậy thì nói rõ phải trái đi!

Doanh Vô Khuyết cười nhạt một tiếng: "Doanh Lệ, gán họa cho quân vương thế nhưng là tử tội, ngươi nói cô giết vua soán vị, có chứng cớ sao?"

Chứng cứ?

Doanh Lệ cười lạnh một tiếng: "Tiên vương chính trực tráng niên, lại đi đột ngột, chẳng lẽ bệ hạ không nên giải thích sao?"

Doanh Vô Khuyết cười nhạo một tiếng: "Thiên hạ này ai quy định chính trực tráng niên người không thể đi được đột ngột, trời có bất trắc phong vân, người có sớm chiều họa phúc, chính là cô cường giả như vậy cũng có thể nói đi là đi, kỳ quái sao?"

Doanh Lệ phản bác: "Nhưng tiên vương……

Doanh Vô Khuyết phất tay cắt ngang, sát khí dần dần tràn ngập: "Bôi nhọ quân vương, chẳng lẽ ngươi chỉ dựa vào một cái miệng sao? nếu ngươi không lấy ra chứng cớ thật sự, cô cảm thấy ngươi vẫn là tự sát tạ tội đi, miễn cho liên lụy người nhà của ngươi!"

Doanh Lệ trầm mặc, hắn biết cục diện hiện tại, chỉ dựa vào ngôn ngữ là không thể nào.

Dù sao nhất định sẽ đánh nhau.

Cái hắn muốn cũng chỉ là đánh chiếm lý.

Không cần thiết cũng không cần phải đắp nặn cho mình thành chính nghĩa

Đã như vậy……

Hắn trực tiếp từ trong ngực lấy ra một ngọc ngọc bội người sống.

Doanh Vô Khuyết liếc mắt một cái, có chút khinh thường, liền mặc cho hắn đem đồ vật bên trong ngọc bội người sống thả ra.

Nhưng mà khi nhìn thấy người tới, đồng tử của hắn nhất thời co rụt lại, một cỗ cảm giác cực kỳ không ổn từ trong lòng sinh ra.

Doanh Liên!

Ha ha ha!

Trong cổ họng Doanh Liên còn đang chảy máu ùng ục, lại nhịn không được cười to nói: "Công tử Vô Khuyết, ngươi không nghĩ tới ta sẽ xuất hiện ở chỗ này chứ! ngươi xé bỏ minh ước của bệ hạ và Chu Huề Vương, giết vua soán vị, còn tẩy trừ những lão thần biết chuyện như chúng ta, chẳng lẽ thật sự cảm thấy mình làm được thiên y không kẽ hở sao?"

Doanh Quân sắc mặt rùng mình: "Doanh Liên, đây đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Doanh Liên lớn tiếng nói: "Năm đó bệ hạ cùng Chu Huề Vương ký kết liên minh ước, do Chu Huề Vương tiếp nhận vị trí Chu thiên tử, lại nhường cho bệ hạ, nhưng Doanh Vô Khuyết vì ham muốn cá nhân, rõ ràng giết quân giết cha…"

Câm miệng!

Doanh Vô Khuyết giận không kềm được, hắn đã hiểu, nhóm người Doanh Lệ này đã sớm làm tốt chuẩn bị đánh trận ác liệt, đã như vậy, vậy sớm kết liễu Doanh Liên này, miễn cho hắn nói ra càng nhiều thứ.

Kiếm Lộc Lô ngang nhiên xuất thủ, hóa thành một đạo kiếm khí sắc bén không thể chống đỡ, bổ về phía Doanh Liên.

Một kích toàn lực tiếp cận Thánh Nhân Cảnh khiến mọi người ở đây đều đại biến sắc mặt.

Doanh Liên càng kinh hãi không thôi, hắn ở ngọc bội sống gần mười năm, không nghĩ tới Doanh Vô Khuyết đã cường hãn đến loại trình độ này.

Uy áp khủng bố, làm cho hắn ngay cả dũng khí trốn cũng không có.

Cũng may có người nhanh tay lẹ mắt.

Trực tiếp kích hoạt một tấm bùa bình an.

Kim quang bao phủ, mạnh mẽ ngăn cản một kích này.

Doanh Vô Khuyết biến sắc, lớn tiếng quát: "Cơ Động! Cút ra đây cho ta!

Công tử Vô Khuyết, đã lâu không gặp a!

Thân ảnh Cơ Động chậm rãi hiện ra trong đại sảnh, hắn nhìn thoáng qua Doanh Liên chưa hoàn hồn, lại như cười như không nhìn về phía Doanh Vô Khuyết: "Giết người diệt khẩu sao? Công tử Vô Khuyết không khỏi quá vội vàng.

Đang khi nói chuyện, Doanh Lệ đã dùng ngọc bội người sống một lần nữa thu Doanh Liên lại.

Sau khi giết chết Doanh Vô Khuyết, Doanh Liên này chính là chứng cứ lớn nhất chứng minh Doanh Vô Khuyết vương vị không hợp pháp, cần xuất hiện một lần nữa.

Chỉ cần chứng minh Doanh Vô Khuyết vương vị không hợp pháp, cũng không thể ngăn cản tiểu thái tử lên ngôi.

Nếu không bình thường đi thuận vị thừa kế, vẫn có một chút phiền toái.

Giỏi lắm!

Doanh Vô Khuyết cười lạnh một tiếng: “Nội ứng ngoại hợp đúng không? Doanh Lệ, ngươi cấu kết người ngoài hành thích quân vương nhà mình, thật sự là to gan.

Doanh Lệ ánh mắt lạnh lùng: “Nhiều lời vô ích, Chịu chết đi!”

Doanh Vô Khuyết có chút khinh thường: “Ngươi thật dám sao? Bạch Kình, Doanh Quân, diệt bọn họ!”

Cẩn tuân vương mệnh!

Bạch Kình chắp tay, lập tức dẫn người giết ra, hai nhóm người xung phong giết nhau.

Đám người Doanh Quân lại đồng loạt lui về phía sau một bước, một bộ sẽ không nhúng tay.

Khóe mắt Doanh Vô Khuyết giật giật: “Doanh Quân! Ngươi đây là có ý gì?

Bệ hạ!

Doanh Quân chắp tay “Sự việc chưa rõ ràng, ta đợi Doanh Liên được thả ra, nói ra chân tướng sau đó sẽ tận trung với Càn Quốc cũng chưa muộn”

Được rồi!

Tốt!

Tốt lắm!

Trong ánh mắt Doanh Vô Khuyết hiện lên một tia oán độc, không nghĩ tới người mình tự tay đề bạt, cư nhiên cũng sẽ phản bội mình.

Bạch Kiếp giận không kềm được: “Bệ hạ chớ tức giận, chuyện này sau khi kết thúc, ta thay Bệ hạ xử lý bọn họ!”

Chương 1250: Đừng trách Cô vô tình Chương 1250: Đừng trách Cô vô tình

Người dịch: PrimeK Tohabong

Uh!

Doanh Vô Khuyết gật đầu, vẫn là một nhà Bạch ái phi trung thành với cô!

Hắn biết, chuyện này đã không có khả năng tốt đẹp.

Bất quá……

Cơ Động ngốc nghếch này, thật sự cảm thấy là đối thủ của cô?

Hắn nhìn Cơ Động: "Vốn còn muốn đợi thêm một đoạn thời gian nữa đi xử lý ngươi, nhưng nếu chính ngươi đưa lên, vậy cũng đừng trách ta vô tình!"

Lúc nói những lời này, khóe miệng hắn không tự chủ mà điên cuồng giương lên.

Nếu là trên chiến trường gặp phải Cơ Động, tất còn có mấy vạn Quân đoàn hắc giáp, chính mình còn lăn tăn.

Nhưng hôm nay.

nam nhân đại chiến một chọi một.

Cơ Động này không phải tặng đầu người sao?

Cơ Động cười nhạt: "A! Xem ý của ngươi, tu vi ngươi bây giờ đã có thể chém được Thánh Nhân?

Doanh Vô Khuyết cười nhạo: "Sao lại không thể chứ?"

Nói rồi.

Trực tiếp nuốt vào một viên đan dược, trong vòng năm canh giờ tiêu hao năm năm thọ nguyên, một năm thọ nguyên một canh giờ.

Đồng thời rót xuống một bình Đồng Nguyên tinh huyết, cái này cũng có thể duy trì nửa canh giờ toàn bộ công suất

Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật.

Chỉ một lát sau.

Chiến lực của hắn liền tăng vọt đến trạng thái cực kỳ khủng bố.

Ha ha!

Cho dù Cơ Động đã trải qua bao nhiêu việc đời, giờ phút này cũng không nhịn được bối rối.

Lúc Doanh Vô Kỵ đánh với ta, cũng không dám thúc giục Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật đến nước này.

Ngươi vừa cắn thuốc vừa nhiên huyết.

Có gì khác với nổ tại chỗ?

Hắn há miệng, muốn khuyên bảo cái gì.

Nhưng Doanh Vô Khuyết đã vung kiếm vọt tới, thế tới hung mãnh, trước đó chưa từng thấy.

Cơ Động không ngừng kêu khổ, cuống quít giơ kiếm ngăn cản.

Ong……

Tiếng kiếm minh chói tai làm cho tất cả mọi người ở đây đau đầu muốn nứt ra.

Tu vi thấp hôn mê tại chỗ, tu vi cao cũng nhất tề phun ra một ngụm máu tươi.

Ngay cả Cơ Động cũng lảo đảo lui về phía sau vài bước, sắc mặt trở nên hơi tái nhợt.

Vẻ mặt hắn khó hiểu nhìn Doanh Vô Khuyết.

Loại trình độ này, đích xác có thể áp chế chính mình.

Chỉ vì áp chế ta nửa canh giờ.

Ngươi đến mức đó sao?

Ngươi……

Thấy hắn muốn nói chuyện.

Nhất định là muốn cầu xin tha thứ.

Doanh Vô Khuyết một chút cũng không nuông chiều hắn, tuy rằng hắn trẻ trung khỏe mạnh, nhưng Thọ Nguyên cũng không phải củ cải trắng, hắn cũng không muốn cùng Cơ Động lãng phí thời gian, liền hét lớn một tiếng: "Lão tử Nhiên Mệnh là để đập chết ngươi"

Sau đó.

Lại là một kiếm chém ra.

Chỉ là kiếm chiêu cơ bản, không có bất kỳ vẽ vời gì nào.

Nhưng với trạng thái của hắn lúc này, bất kỳ kiếm chiêu cơ sở nào cũng có thể so sánh với chiến kỹ Thiên cấp.

Cơ Động có chút mơ hồ, nhưng vẫn nhanh chóng tế xuất thần thông, mạnh mẽ vặn vẹo không gian, nhưng hắn kinh hãi phát hiện, trong không gian vặn vẹo, Doanh Vô Khuyết tựa hồ không bị bất kỳ ảnh hưởng nào.

Một kiếm kia, vẫn như cũ lấy tốc độ vô cùng khủng bố, hướng cổ mình bổ tới.

Cơ Động: "????

Lại là một kiếm mạnh mẽ ngăn cản.

Song phương lảo đảo lui về phía sau, trong lòng Cơ Động đã nhấc lên sóng to gió lớn.

Đế thân!

Chuyên Húc đế thân!

Đây chính là hình thái cực đỉnh của Chuyên Húc đế thân sao?

Trong thoáng chốc, hắn giống như nhìn thấy Chuyên Húc Đế năm đó dùng sức một mình cường phong Thiên Nhân tộc.

Hiện giờ Doanh Vô Khuyết còn chưa nhập thánh, Linh Thai phẩm cấp cũng yếu Doanh Vô Kỵ vài phần.

Nếu Doanh Vô Kỵ cũng tiến vào trạng thái khủng bố như vậy, mình có thể địch nổi sao?

Thời gian không cho hắn cơ hội suy nghĩ những vấn đề này.

Bởi vì Doanh Vô Khuyết lại cuồng tiếu giết tới.

Một bên ra chiêu.

Vừa hô to "Thống khoái"!

Cơ Động cũng không biết hắn thống khoái cái gì, chết tại chỗ thật sự rất thống khoái sao?

Nhưng dưới kiếm chiêu sắc bén, một chút tinh lực nói chuyện cũng không vọt ra được, chỉ có thể hết sức chăm chú ứng đối.

Keng!

Keng!

Keng!

Hai đại kiếm thuật cao thủ ngươi tới ta đi.

Doanh Vô Khuyết nhẹ nhàng vui vẻ!

Trong khi Cơ Động không ngừng kêu khổ, tựa như trở lại chính mình lúc còn trẻ, kiếm thuật vừa mới đại thành tựu đi tìm sư phụ luận bàn, kết quả bị sư phụ dựa vào lực lượng tuyệt đối mạnh mẽ áp chế.

Loại cảm giác quẫn bách này, làm cho hắn phiền muộn không thôi.

Cũng may.

Loại nhiên huyết này là có giới hạn.

Chống đỡ một thời gian!

Hai thanh Thiên cấp thần binh tiếp tục giao minh.

Doanh Vô Khuyết như trước đánh rất sảng khoái, nhưng hắn dần dần cảm giác được không đúng, bởi vì hắn hiện tại, chỉ có thể làm được áp chế Cơ Động, nhiều nhất tạo ra vài miệng vết thương không đau không ngứa, muốn tổn thương đến chỗ yếu hại cực kỳ khó khăn.

Nhiên Mệnh ta chẳng lẽ là cùng ngươi luận bàn kiếm kỹ?

Hắn nghĩ tới Bạch Kiếp chuẩn bị cho mình mấy đại át chủ bài.

Nhiên Hồn bí thuật trong nháy mắt phát động.

Đốt đi!

Cha ruột của ta!

……

Hẳn là sắp bị luyện hóa rồi!

Trong Lộc Lư kiếm.

Doanh Việt bị giam cầm mười năm tinh thần càng lúc càng sa sút.

Hắn có thể cảm giác được, cảm tình thuộc về sinh linh đang từng tia bị tách rời.

Mà hắn, không có bất kỳ biện pháp nào.

Hiện tại Doanh Vô Khuyết tu vi đã cao hơn hắn một cấp bậc, chọn lựa cũng là tà thuật ác độc nhất, ở dưới tà thuật này,

chính mình cuối cùng có một ngày sẽ bị hoàn toàn luyện hóa, trở thành một kiếm linh không có cảm tình.

Loại kiếm linh này, có lẽ không linh động như Hàm Quang Kiếm linh.

Nhưng lực sát thương, tuyệt đối sẽ không thua kém quá nhiều.

Oài!

Ta có hai đứa con trai.

Một đứa là đại báo nhà.

Đứa kia cũng là đại báo

Doanh Việt không thể làm gì, hắn bây giờ, thậm chí ngay cả cảm xúc phẫn nộ cũng càng ngày càng nhạt, cũng không phải bởi vì hắn đã buông xuống cừu hận, mà là tất cả cảm xúc của cậu đều trở nên càng ngày càng mỏng manh.

Hắn hiện tại, là một cái đang chậm rãi mất đi ý thức sinh linh.

Cạch!

Cạch!

Cạch!

Hồn phách không ngừng lay động.

Chương 1251: Mạnh hơn tất cả các đối thủ Chương 1251: Mạnh hơn tất cả các đối thủ

Người dịch: PrimeK Tohabong

Doanh Việt biết, hắn là Doanh Vô Khuyết lại đánh nhau với người khác.

Mỗi khi như vậy, kiếm ý trong hồn phách của mình sẽ mài càng thêm sắc bén.

Lần này gặp phải đối thủ, hẳn là mạnh hơn tất cả đối thủ lúc trước.

Nghe âm thanh là biết.

Nhưng Doanh Việt không nhấc nổi chút hứng thú nào, bởi vì ý thức chủ quan của hắn sắp tiêu tán, bất kể là hưng phấn hay khẩn trương, hoặc là phẫn nộ, đều đã gần như không cảm nhận được.

Không đúng!

Doanh Việt bỗng nhiên cảm giác không đúng lắm, bởi vì hắn mơ hồ cảm giác được cảm giác hưng phấn.

Và ngày càng phấn khích.

Cái loại này thuộc về cảm xúc sinh linh bình thường, giống như đã khôi phục.

Cảm giác hưng phấn càng ngày càng mạnh.

Trong nháy mắt đã đạt tới trình độ bình thường.

Và nó vẫn chưa dừng lại.

Tiếp tục leo lên, nhiều lần lập đỉnh cao.

Lại đảo mắt.

Đã đến người bình thường khó có thể với tới độ cao, hắn hưng phấn đến muốn hô to ra tiếng.

Này!

Cháy lên rồi!

……

Keng keng keng!

Doanh Vô Khuyết xuất kiếm tốc độ càng lúc càng nhanh, kiếm ý cũng càng ngày càng mạnh, mỗi một kiếm đều sẽ kéo theo tiếng sấm gió.

Chương 1252: Linh hồn không ngừng thiêu đốt

Hắn chưa bao giờ cố ý kiến tạo kiếm khí, nhưng mỗi lần trường kiếm cắt qua không gian, đều có uy năng cướp núi vượt biển.

Nhất Kiếm cắt Sơn Phong.

Một kiếm chia sông biển.

Giờ phút này, thủ hạ của hai bên đều đã dừng tay, đều chạy trốn rất xa, bởi vì một khi bị ảnh hưởng, chính là kết cục bầm thây vạn đoạn.

Có thể chạy trốn đều chạy trốn.

Không thể trốn đã sớm bị quấy thành bột mịn.

Dịch quán đã sớm chia năm xẻ bảy, còn lại vách tường đổ nát bôi đầy máu thịt đỏ tươi.

Mà Cơ Động.

Cũng đã sớm là mình đầy thương tích. - ebook truyện dịch giá rẻ

Thật biến thái.

Thật là biến thái!

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính mình nhập thánh sau còn có thể bị người khác cho ăn hành như vậy, coi như chư thánh liên thủ bức mình ký kết khế ước "Thánh Nhân không lấy lực áp người" chính mình cũng không chật vật như vậy!

Phù hợp thiên đạo?

Phù hợp thiên đạo có cái rắm!

Sức mạnh chính là lớn nhất trong "Thiên đạo"!

Cái này hoàn toàn chịu không nổi!

Trên đường hắn thậm chí nghĩ tới chạy trốn, không dây dưa với Doanh Vô Khuyết tên điên sắp chết này, nhưng vừa mới chuẩn bị thi triển Chỉ Xích Thiên Nhai, không gian vặn vẹo kia đã bị Doanh Vô Khuyết một kiếm phá hủy.

Hắn chật vật chống đỡ.

Phòng ngự kín không kẽ hở lúc trước đã xuất hiện lỗ hổng.

Đành phải phá tường đông bổ tường tây.

Cuối cùng.

Một cái không cẩn thận.

Phốc!

Một kiếm xuyên qua vai phải Cơ Động, ngay cả mảng lớn xương cốt cơ bắp đều hóa thành bột phấn.

Cánh tay phải liền mang theo non nửa ngực phải, tại chỗ liền không còn.

Sắc mặt Cơ Động tái nhợt, hoảng sợ nhìn Doanh Vô Khuyết.

Hắn đã tính toán mọi thứ.

Chính là không có tính đến Doanh Vô Khuyết cư nhiên mạnh như vậy.

Song trọng đốt mệnh, cộng thêm thân phụ tế thiên.

Ai có thể chịu đựng được?

Hắn bỗng nhiên cảm thấy có chút may mắn, nếu như Doanh Vô Kỵ trước đó cũng hai lần đốt mạng, sau đó Hàn Quyện tế thiên, chính mình chỉ sợ đã sớm bị hắn chém?

Ha ha ha!

Sợ chưa con

Khí tức quanh thân hắn đại thịnh.

Lại hướng Cơ Động vọt tới.

Cơ Động chật vật lui về phía sau, nhưng làm thế nào cũng trốn không thoát kiếm ý phong tỏa của hắn, trong lúc nhất thời mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng.

Trơ mắt nhìn Doanh Vô Khuyết từng bước ép sát, trong lòng hắn ác độc, chuẩn bị xuất ra thần kỹ cực đỉnh của mình.

Không phải là lưỡng bại câu thương sao?

Đến đây…

Uỵch!

Doanh Vô Khuyết quỳ rạp trên mặt đất, hắn ngẩng đầu, trong ánh mắt có chút khó hiểu.

Vừa rồi, tinh huyết Đồng Nguyên hắn lấy từ trên Nhân tộc nhân đã cháy hết, Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật ngược lại nhiên huyết của chính hắn.

Đây là tình huống bình thường!

Vì sao trong cơ thể bỗng nhiên sinh ra một trận báo động, lại trực tiếp dừng Nhiên Huyết Thuật của Chuyên Húc, đây không phải là thời điểm thọ nguyên chỉ còn chưa tới một năm mới có thể tự động dừng lại sao?

Có chuyện gì vậy?

Hắn đã không rảnh suy nghĩ vấn đề này, cảm giác,thân thể tiêu hao làm cho hắn thần hồn đều mệt mỏi, đầu nghiêng một cái liền ngất đi.

Cơ Động: “……

Xa xa mọi người vây xem: "……

Đây là tình huống gì?

Cơ Động thở hổn hển, lại có cảm giác sống sót sau tai nạn.

Doanh Vô Khuyết này, rốt cục chịu không nổi.

Hắn nhấc kiếm lên.

Chậm rãi đi về phía Doanh Vô Khuyết.

Giết hắn đi!

Giết người này là kết thúc.

Cảnh tượng vừa rồi, giống như ác mộng, ác mộng nên kết thúc.

Cơ Động đi tới trước mặt Doanh Vô Khuyết, nhắm vào cổ hắn.

Nâng kiếm lên.

Chém thật mạnh xuống.

Lại nghe được một tiếng "leng keng".

Cơ Động: "???

Mọi người: "!!!

Kiếm Lộc Lô lại bay lên, vững vàng chặn được sát chiêu này.

Người xuất kiếm, không phải là Doanh Vô Khuyết.

Cầm chuôi kiếm, là một bàn tay hư ảo.

Kiếm linh!?

Kiếm linh này là……

Tham kiến bệ hạ!

Càn thần xa xa nhanh chóng chạy tới, như thủy triều ào ào quỳ xuống.

Hư ảnh cầm chuôi kiếm này, chính là Doanh Việt.

Bạch Kiếp cũng ở trong đám người quỳ rạp, trong lòng hắn hơi căng thẳng, loại tình huống này vẫn đã xảy ra, Doanh Vô Khuyết hình thái cực đỉnh mạnh bao nhiêu bị Doanh Vô Kỵ dự liệu được, thuật Nhiên Hồn cường diệt Lão lưu manh cũng ở trong dự liệu.

Nhưng thời gian quá gấp gáp.

Hắn luyện chế tinh huyết Đồng Nguyên họ Doanh thật sự quá ít.

Rõ ràng nhiều hơn một chút, Doanh Vô Khuyết liền có thể giết chết Cơ Động, cũng chưa từng nghĩ trực tiếp ngất đi, ngược lại bởi vì Nhiên Hồn Thuật, để cho Lão lưu manh hồn phách ngắn ngủi kích hoạt.

Bất quá cũng chính là Lão lưu manh bỗng nhiên xuất hiện cứu Doanh Vô Khuyết một mạng.

Không hoảng hốt, Doanh Vô Khuyết chỉ ngất đi, còn có thể phát huy tác dụng lớn.

Vì thế, hắn lặng lẽ bóp nát một tấm phù chú.

Doanh Vô Khuyết ngất xỉu gãi mông, giống như sắp thức tỉnh.

Người dịch: PrimeK Tohabong

Cái này……

Doanh Việt nắm chuôi kiếm, linh hồn không ngừng thiêu đốt, giờ phút này hắn cảm giác mình trở lại trạng thái toàn thịnh, ý thức vô cùng thanh tỉnh, nhưng nhìn thấy một màn trước mắt này, vẫn nhịn không được lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Doanh huynh! Biệt lai vô dạng!

Cơ Động phản ứng rất nhanh, lập tức thu hồi trường kiếm.

Doanh Việt nhíu mày, nhìn lướt qua thi thể trên mặt đất, vẻn vẹn trong nháy mắt liền đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Hết lần này tới lần khác, Doanh Vô Khuyết giãy dụa đứng dậy, hơi thở suy yếu ngồi dưới đất.

Vẻ mặt Doanh Việt căng thẳng, sợ Doanh Vô Khuyết lại phong hắn vào trong thân kiếm, bất quá nhìn thấy trạng thái Doanh Vô Khuyết cực kỳ suy yếu, căn bản không có thực lực này, mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nhìn về phía Cơ Động, sắc mặt có chút bất thiện: "Cơ huynh, ngươi đây là ý gì?

Cái này…… Ha ha, ha ha!

Cơ Động lúng túng cười vài tiếng: "Doanh huynh chẳng lẽ đã quên, hai người chúng ta đã từng định ra minh ước, do ta tiếp nhận vị trí Chu thiên tử, sau khi chuyện thành lập lập tức nhường ngôi cho ngươi! cũng chưa từng nghĩ, công tử Vô Khuyết sinh lòng ác ý, giết vua giết cha, phá hủy minh ước của hai người chúng ta, dẫn đến liên minh cùng Càn quốc từ từ suy sụp…"

Nhớ không?

Sao lại không nhớ?

Doanh Việt hung tợn nhìn thoáng qua Doanh Vô Khuyết ngồi dưới đất ngẩn người, hận không thể một kiếm chém nghịch tử này, nếu như lúc trước mình thành công trở thành thiên tử, trong tay nắm giữ lực lượng đủ để diệt thế, có thể hiện tại đã nhất thống thiên hạ đi?

Nhưng lúc này

Đã bao nhiêu năm trôi qua, Cơ Động cũng bị ép ra tay như vậy, chứng tỏ liên minh của hắn lăn lộn cũng không được tốt.

Hiện tại cho dùliên minh lại, còn có hiệu quả như dự đoán sao?

Hắn có chút chần chờ.

Cơ Động cười nói: "Như thế nào? Doanh huynh không nhớ rõ? Vậy ta sẽ giúp Doanh huynh nhớ lại!

Nói xong, hắn làm một thủ thế cho Doanh Lệ.

Doanh Lệ cắn răng, vẫn kích hoạt ngọc bội người sống, hiện tại người sáng suốt đều có thể nhìn ra, Doanh Vô Khuyết kém không nhiều lắm đã phế đi, hiện tại quyền quyết định chiến trường, đều ở trong tay Cơ Động trọng thương cùng Doanh Việt trạng thái kiếm linh.

Mình cùng Cơ Động trói buộc sâu nhất, tin tưởng Cơ Động!

Hắn không chút do dự, trực tiếp kích hoạt một truyền tấn phù, liên lạc trọng thần tại quốc đô

Không cần một lát.

Trên bầu trời hư ảnh bên trong, đều xuất hiện từng hình ảnh trọng thần bọn họ nhìn thấy trước mắt một màn này, đã khiếp sợ đến á khẩu

Sóng này…… Truyền hình trực tiếp toàn triều.

Bạch Kiếp sắc mặt có chút khó coi, cuối cùng vẫn là đến một bước này, có thể hay không chuyển bại thành thắng, cũng chỉ có thể xem Doanh Vô Khuyết.

Doanh Liên trọng thương sắp lâm nguy lần nữa được thả ra, sau khi nhìn thấy Doanh Việt, cậu nhất thời lệ nóng doanh tròng.

Bệ hạ, bệ hạ!

Doanh Liên!

Doanh Việt giật mình: "Cậu làm sao vậy?

Doanh Liên khóc rống thất thanh, huyết lệ chảy ròng: "Bệ hạ! chúng ta nghe nói công tử Vô Khuyết giết vua sau đó, cực lực tìm kiếm chứng cớ, cũng chưa từng nghĩ còn không có tìm được, liền lần lượt gặp phải công tử Vô Khuyết độc thủ. Khi đó công tử Vô Khuyết đã soán vị thành công, chúng ta thật sự không có cách nào!"

Doanh Việt: "……

Ánh mắt mọi người tập trung đến trên người Doanh Việt.

Chỉ cần hắn gật đầu, liền hoàn toàn chứng thực chuyện Doanh Vô Khuyết giết vua.

Doanh Việt trầm mặc, bị giam cầm mười năm, nửa đoạn sau thậm chí đã quên suy nghĩ, bỗng nhiên tỉnh táo lại, liền vọt tới nhiều tin tức như vậy, mặc cho hắn trải qua nhiều sóng gió hơn nữa, cũng nhịn không được có chút đầu óc choáng váng.

Tình huống bây giờ chính là, Cơ Động còn muốn cùng Càn quốc kết đồng minh, nhưng điều kiện song phương sớm đã không thể so với năm đó.

Nhưng chỉ dựa vào Càn quốc, chỉ sợ cũng chết già.

Tự mình gậy đầu, Doanh Vô Khuyết sẽ chính là tội nhân giết vua soán vị, không còn có lý do nào tiếp tục làm Càn vương, lập cháu của mình làm vua, Cơ Động và Doanh Lệ nhất mạch cũng không đồng ý, ngay cả hắn cũng sẽ không đồng ý đưa một đứa bé vắt mũi chưa sạch giao cho Cơ Động, đây không phải là làm khôi lỗi sao?

Chính mình lắc đầu, Càn vương chính là Doanh Vô Khuyết, chính mình chỉ là một tiên vương, cho dù chính mình

muốn làm cái gì, quyền uy tính cũng sẽ giảm mạnh.

Đơn giản, chính là đem quyền chủ đạo giao cho Cơ Động cùng giao cho Doanh Vô Khuyết.

Nhưng

Doanh Lệ làm Càn vương, tất nhiên sẽ cùng Cơ Động hợp tác, bất quá người trẻ tuổi này không tệ, sau lưng còn có quan hệ nội hầu nhất mạch làm chỗ dựa, tiền đồ liên minh như thế nào, ít nhất sẽ không rơi vào thế bị động trong liên minh.

Doanh Vô Khuyết tiếp tục làm đế, đại khái sống không quá vài ngày, sau đó liền truyền ngôi cho cháu mình, tiếp tục do Công Tôn Lệ phụ tá, trong hư ảnh trên bầu trời, phục sức trên người Công Tôn Lệ là giám quốc dùng, đủ để chứng minh tài hoa của hắn, do hắn phụ tá cháu mình, chưa chắc không thể thành.

Nhưng thiên hạ này đã sớm đại biến, nếu như không bị ép đến trình độ nhất định, đại họa hôm nay nhất định sẽ không xuất hiện.

Hắn quá hiểu Doanh Vô Khuyết, lúc lâm chung cũng đã sớm thấy rõ biến pháp của Lê Sở, khốn cảnh Càn quốc hôm nay, tuyệt đối không phải một Công Tôn Lệ có thể xoay chuyển.

Hay nói cách khác.

Nói thẳng chủ ý lúc lâm chung của mình là muốn truyền ngôi cho Doanh Vô Kỵ?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, đã bị hắn bác bỏ.

Nếu giao cho Doanh Vô Kỵ, phỏng chừng qua không được vài năm, cái nghịch tử này liền mang theo sức mạnh cả nước nhập vào Lê hoặc Sở.

Vậy chọn ai

Cảm nhận linh hồn cháy bỏng của chính mình.

Doanh Việt lòng nóng như lửa đốt, hắn làm sao cũng không nghĩ tới, chính mình trước khi lâm chung chỉ còn một chút thời gian như vậy, vậy mà còn muốn bị đẩy tới loại hoàn cảnh gian nan này.

Chương 1253: Trục lộc thiên hạ

Hắn nghĩ về nó.

Vẫn là Doanh Lệ đáng tin cậy một chút.

Ít nhất sau khi liên hợp, có năng lực trục lộc thiên hạ, tuy rằng vương vị không có giao cho huyết mạch của mình, nhưng với Càn quốc với tôn thất họ Doanh, đều hoàn toàn có thể tiếp nhận.

Trong lúc do dự.

Hắn muốn mở miệng.

Lại đột nhiên nghe được một truyền âm.

Doanh Vô Khuyết truyền âm rất suy yếu, lại mang theo ý châm chọc nồng đậm: "Phụ vương, người có nghĩ tới, nếu Doanh Lệ đăng cơ, tôn nhi thức tỉnh Chuyên Húc đế của người còn có đường sống không?"

Doanh Việt: "!!!

Doanh Vô Khuyết ngồi trên đất, khí tức đã suy yếu đến mức hổn hển "

Doanh Việt hừ lạnh: "Phía sau Doanh Lệ ít nhất còn có Quan Nội Hầu nhất mạch, phía sau Kiếm nhi chỉ có Công Tôn Lệ, thế nào? Chẳng lẽ trông cậy vào 'nhạc phụ' Bạch Kình của ngươi?

Thật lố bịch.

Bạch Kình sở dĩ phản bội Bạch gia, hoàn toàn là bởi vì cho rằng mình mới là nhất thống chi quân.

Trung thành với Doanh Vô Khuyết, cũng là bởi vì nhi tử duy nhất của mình bị Doanh Vô Khuyết bắt được.

"Phụ vương còn nhớ còn truyền thừa tại Chuyên húc đế thi không?Thiên tư của ta không tốt như vậy, cho nên lần trước thất bại, nhưng phụ vương hẳn là rõ ràng, ngoại trừ Chuyên Húc đế thân, không có bất kỳ người nào có thể truyền thừa thành công. Bia Mục Dã đã bị phá hủy.Tôn nhi của người… chính là Chuyên húc đế thân cuối cùng! Con biết phụ vương vẫn khinh thường ta, ta làm phế hết chuyện này đến chuyện khác, nhưng phụ vương vẫn tạo điều kiện, bảo vệ vị trí Thái tử của con, thậm chí còn muốn đoạt xá.Không phải là nguyên nhân này sao? Phụ vương không phải vì muốn tốt cho Càn quốc sao?

Truyền vị cho Doanh Lệ, phụ vương có thể nhìn xem, hắn có bản lĩnh sinh ra Chuyên Húc đế thân hay không!

Ha ha ha ha ha ha ha!"

Nghe câu này.

Doanh Việt rốt cục dao động.

Biết rõ tính cách Doanh Vô Khuyết có khuyết điểm lớn, nhưng vẫn tạo điều kiện cho hắn, thậm chí không tiếc đắc tội với Doanh Vô Kỵ đến chết.

Sau đó, Doanh Vô Kỵ hậu thiên thức tỉnh đế thân, hắn hối hận muốn đấm tường, bởi vì khi đó hắn đã triệt để đem Doanh Vô Kỵ đắc tội, mặc kệ là chuyện làm đối với Doanh Vô Kỵ, hay là đối với Bạch gia, lấy Tính cách Doanh Vô Kỵ cũng không có khả năng tha thứ.

Nhưng Doanh Vô Khuyết lại quá phế.

Cho nên hắn động ý niệm đoạt xá, chỉ cần mình biến thành Chuyên Húc đế thân, hết thảy rất có triển vọng.

Chỉ là thất bại.

Hắn cảm thấy như vừa ăn phân.

Phù……

Doanh Việt nhắm mắt lại, thở ra một hơi thật dài.

Doanh Liên có chút vội vàng: "Bệ hạ! Ngài còn chưa nhớ ra sao?"

Cơ Động cũng nhìn chăm chú Doanh Việt, chuyện cho tới bây giờ, hẳn là sẽ không xảy ra biến cố gì nữa chứ?

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người.

Doanh Việt liếc xéo Doanh Liên, chậm rãi mở miệng nói: "A? Trí nhớ của Cô vô cùng rõ ràng, như thế nào chưa bao giờ nhớ rõ có những lời ngươi nói?!

Mọi người: "!!!

Cơ Động: "???

Doanh Liên bối rối: "Bệ hạ!?"

Vô liêm sỉ!

Doanh Việt giận không kềm được: "Cô chỉ có một đứa con trai này, hơn nữa còn là Chuyên Húc đế thân, nếu cô không truyền ngôi cho hắn, tại sao phải lập hắn làm thái tử?"

Doanh Liên nhịn không được nói: "Nhưng bệ hạ già yếu nhanh như vậy, chẳng lẽ không phải Doanh Vô Khuyết hút…"

Ngươi đang nói cái gì cuồng ngôn?

Doanh Việt trầm giọng nói: "Hiện giờ cường giả trong thiên hạ liên tục xuất hiện, nếu Cô không trợ giúp hắn như vậy, làm sao đối kháng với cường giả trong thiên hạ?

Ha ha!

Mọi người đồng loạt kinh hô, đích xác như thế, ai mặt to như vậy, có thể đem Doanh Việt mạnh mẽ luyện hóa thành kiếm linh?

Rõ ràng là tự nguyện!

Doanh Việt ngực buồn bực muốn chết, trong lòng đối với Cơ Động càng thêm phẫn hận, đã nói trăm phần trăm đoạt xá, đúng là đồ lừa người.

Vẻ mặt Cơ Động cũng hoảng hốt, đây là vì sao ?

Nhưng hoảng hốt thì hoảng hốt.

Tình hình không ổn.

Mau rút lui!

Cường kéo thân thể trọng thương, hắn lăng không đạp, trực tiếp biến mất ở trong bầu trời đêm.

Doanh Lệ: “Mẹ nó……

Toàn trường xôn xao.

Doanh Việt thở dài một hơi, xoay người nhìn về phía Doanh Vô Khuyết, hắn là thời gian không còn nhiều.

Hắn than nhẹ một tiếng: “Vô Khuyết, chờ sau khi ngươi mất, liền…”

Vừa mới nói được một nửa.

Hắn cũng cảm giác được lực hút cường đại.

Trực tiếp bị phong ấn trong Lộc Lư kiếm.

Doanh Vô Khuyết cười lạnh một tiếng, trong lòng nhớ tới Bạch Kiếp dặn dò: Bệ hạ! Ta cho bệ hạ mấy bí thuật nhất định phải dùng cẩn thận, nếu là không cẩn thận thả ra tiên vương, nhất định không nên cho ông ta cơ hội căn dặn trước mặt mọi

người, dù sao Doanh Vô Kỵ cũng là con của ông ta, hơn nữa đã nắm đại quyền ở nước khác, tiên vương rất có thể động tâm tư lệch lạc.

Hắn rất đồng ý.

Lần này Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật xảy ra vấn đề, hắn cũng rất mơ hồ, nhưng cũng phải nhận mệnh.

Lần này, hắn muốn chính miệng tuyên bố, chính mình sau khi chết muốn cho con trai của mình đăng cơ.

Tuy rằng thọ nguyên sắp hết, nhưng trước mặt mọi người gào một tiếng vẫn không có vấn đề.

Vì vậy.

Hắn mạnh mẽ phong bế Doanh Việt, không cho Doanh Vô Kỵ lưu nửa phần cơ hội.

Chống Lộc Lư kiếm, hắn quét mắt nhìn mọi người cùng với hư ảnh quần thần.

Chậm rãi mở miệng nói: "Doanh Lệ phản loạn, cha mẹ vợ con tất cả đều xử tử! Mặt khác, sau khi cô băng hà, do……

Lời nói của hắn bỗng nhiên dừng lại.

Trái tim co quắp một chút, trước mắt tối sầm lại ngã vào một cái ôm ấm áp.

Sau đó hắn liền nghe được âm thanh của Bạch Kiếp.

Ngự y!

Mau truyền ngự y!

Cần phải cứu mạng bệ hạ, để xem bệ hạ tự mình tuyên bố truyền ngôi cho người phương nào!

Mấy người các ngươi thất thần làm gì, mau chém Doanh Lệ a!

Vừa nói.

Một bên nhét cho hắn một viên đan dược kéo dài tính mạng.

Chương 1254: Cốt nhục của mình Chương 1254: Cốt nhục của mình

Doanh Vô Khuyết vô cùng cảm động, đúng là Bạch ái phi của ta!

Có Bạch ái phi giúp cô, cô nhất định có thể tự mình tuyên bố truyền ngôi cho con mình!

Đứa con trai kia, hắn mặc dù không thích như vậy, nhưng ít nhất là chính cốt nhục của mình.

Vì vậy.

Hắn cắn đầu lưỡi, cố gắng không mất ý thức.

Bạch Kiếp nhếch miệng, nghĩ thầm ngươi cảm động cái gì, ngươi kéo dài mạng đan dược là ta đút, vừa rồi trái tim rút một cái kia, cũng là ta làm!

Hắn thở phào nhẹ nhõm, mặc dù một phen khúc chiết, nhưng kết quả tạm được, rốt cục đạt tới tình huống mà Doanh Vô Kỵ mong muốn

Tình hình Càn quốc có chút hỏng bét, đã chịu không nổi tiêu hao nội bộ.

Đây chẳng phải là nhân sinh sao?

Mọi người: "……

Vừa rồi bệ hạ giống như còn nói "Cho dù là cô cường giả như vậy cũng có thể nói đi là đi".

Có thật là thế không

…….

Càn quốc.

Vương Đô nhất định phải đi tiếp để đến Ung Thành.

Dịch quán đã sớm đổ nát không chịu nổi, ngoại trừ tường đổ nát, chỉ còn lại máu thịt hỗn độn.

Cấp bậc Thánh Nhân giao chiến, dù chỉ là dư âm, cũng đã không phải người tu luyện tầm thường có thể chịu được.

Vừa rồi có tư cách ngồi ở dịch quán chỉ có Binh Nhân Cảnh, đương nhiên cũng bao gồm một ít đứng.

Phàm là Binh Nhân Cảnh trở xuống.

Hầu như toàn bộ đều chết.

Hóa thành thịt băm.

Ngay cả đoàn người Doanh Lệ, cũng bị mọi người đồng loạt xông lên chém đầu, vung đao chính là Doanh Quân danh vọng cùng tôn thất địa vị khá cao trong triều.

Một đao đi xuống, đầu lăn loạn.

Cuối cùng lăn đến dưới chân Bạch Kiếp, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Doanh Quân, một bộ thống hận cùng không cam lòng.

Bất quá hiện tại, căn bản không ai quan tâm những thi thể này.

Doanh Vô Khuyết sắp chết.

Càn vương đều không còn, đây đối với Càn quốc mà nói, là đại sự như trời sập.

Trong hư ảnh bầu trời đêm, đại thần trong triều đều lo lắng.

Lo lắng Bạch Kiếp nhân cơ hội gây chuyện.

Sau tất cả.

Đây chính là Yêu phi!

Mặc dù không có hại nước hại dân như Đắc Kỷ, giết hại trung thần.

Nhưng chèn ép đối lập, chuyện đề bạt thân tín hắn cũng làm không ít.

Lần này…… hắn sẽ không lại gây chuyện chứ?

Tỷ như truyền vương mệnh giả, tự mình sắp xếp cho tiểu thái tử mấy cố mệnh đại thần.

Bất quá nghi ngờ của bọn họ rất nhanh liền xua tan.

Bởi vì Bạch Kiếp khiêng Doanh Vô Khuyết tiến vào đại trướng trước, rồi gọi tất cả thượng hào đại thần qua.

Những người đó đều là những người mà Doanh Vô Khuyết coi trọng nhất, Bạch Kiếp nho nhỏ có thể lật lên sóng gió gì.

Chuyện này có thể xảy ra vấn đề gì chứ?

Lúc ngự y tiến vào trong doanh trướng cứu chữa, tất cả mọi người đều ở bên ngoài chờ.

Bạch Kình nhìn vào trong doanh trướng, không nhìn thấy gì, không khỏi có chút lo lắng.

Từ khi làm Bạch gia sụp đổ, bọn họ những này quy thuận Càn vương thất người lăn lộn càng ngày càng tốt, hắn tuy rằng hiện tại đều không phải là nhân vật số một trong quân đội nhưng cũng là phong sinh thủy khởi.

Nguyên nhân không có gì khác, chính là bởi vì hai đời Càn vương coi trọng.

Doanh Việt coi trọng, là bởi vì năng lực.

Doanh Vô Khuyết coi trọng hắn, là bởi vì……

Hắn đang đau khổ.

Nhưng hiện tại, Càn vương cũ không còn, Càn vương mới cũng sắp không còn.

Chỉ còn lại một tiểu thái tử có thể lên ngôi, mà mẫu hậu của tiểu thái tử, chính là bởi vì Bạch Kiếp được độc đắc ân sủng, màLý vương hậu bị lạnh nhạt.

Sau này, Bạch gia có thể sẽ khó khăn hơn không ít.

Ai!

Bạch Kình mặt ủ mày chau: "Bệ hạ vẫn khỏe, sao lại…"

Bạch Kiếp hạ giọng nói: "Cha, chớ lo lắng, chúng ta chính là Càn quốc trung thần mãnh tướng, Đại Càn lại chính trực dùng người thời điểm, tân quân cho dù đối với chúng ta có ý kiến, cũng sẽ không động đến chúng ta!"

Cũng đúng……

Nghe nói như thế, lông mày Bạch Kình giãn ra một chút.

Bởi vì Bạch Kiếp nói không sai.

Với tình hình hiện tại của Càn quốc, tân quân không thể làm bất cứ chuyện gì với mình.

Trừ phi người đăng cơ là Doanh Vô Kỵ.

Nghĩ đến loại khả năng này.

Bản thân Bạch Kình cũng bị chọc cười , Doanh Vô Khuyết cũng sắp hận chết Doanh Vô Kỵ, hắn cho dù đoạn tử tuyệt tôn, trời sập xuống, cũng không có khả năng mời Doanh Vô Kỵ trở về, huống chi hắn còn có một đứa con trai mười tuổi?

Giờ này.

Trong doanh trướng truyền đến âm thanh ngự y.

Chư vị, bệ hạ tỉnh rồi, đang gọi các vị!

Đến rồi!

Mọi người vội vàng vào nhà.

Bạch Kình cũng muốn đi theo.

Lại bị Bạch Kiếp ngăn lại: "Cha! Con đi vào là được, cha dẫn người bảo vệ doanh trướng, chớ để cho bất kỳ người nào không có hảo ý tiếp cận.

Ai có thể không hảo ý?

Bạch Kình có chút nghi hoặc, bất quá cũng không nghĩ nhiều, dù sao Bạch Kiếp là con ruột của mình, hắn đi vào liền tương đương với chính mình đi vào.

Cho nên cũng không nghĩ nhiều.

Bạch Kiếp tiến vào doanh trướng, sau đó dán một tấm cách âm phù, liền đi tới bên người Doanh Vô Khuyết.

Doanh Vô Khuyết đã hấp hối, đan dược thêm nhiên huyết song trọng khắc mệnh, hắn đã hoàn toàn dầu cạn đèn tắt, hiện tại hoàn toàn là dựa vào ngự y giúp hắn treo một hơi nói chuyện.

Đôi môi tái nhợt mấp máy: "Chư, chư vị…… Khụ khụ khụ!

Lời còn chưa nói xong, đã kịch liệt ho khan, hơi thở yếu ớt nói: "Cô đại nạn sắp tới, nên nghĩ chỉ truyền cho Thái tử Doanh Kiếm.

Ở đây, ở đây!

Bạch Kiếp nhanh chóng lấy ra thánh chỉ trống rỗng, doanh trướng này hắn quá quen thuộc.

Đem thánh chỉ trống trải trên bàn, nhìn thoáng qua Doanh Vô Khuyết run rẩy muốn ngồi dậy, vội vàng nói: "Bệ hạ! nếu Bệ hạ tin ta, Bệ hạ nói, ta sẽ thay Bệ hạ lập thánh chỉ!"

Ngươi?

Doanh Vô Khuyết có chút hồ nghi, hắn rất sủng ái Bạch Kiếp không giả, nhưng tại thời điểm đại hạn này sắp tới, hắn vẫn là từ trong yêu đương ngắn ngủi thanh tỉnh một lát.

Dù sao sau khi mình chết, con cái mới là tất cả.

Vương hậu và thái tử không được sủng ái, vẫn luôn là nhân vật bên lề, cũng chính vì vậy không có bất kỳ xung đột nào với triều thần.

Cứng rắn nói xung đột, cũng chỉ có cùng Bạch Kiếp.

Chương 1255: Không có vạn nhất Chương 1255: Không có vạn nhất

Vạn nhất……

Bất quá ngẫm lại, không có vạn nhất, dù sao mình cũng là miệng nói, ở đây nhiều đại thần như vậy.

Trừ phi bọn họ đều là phản đồ.

Nếu không không có khả năng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vì thế hắn gật đầu.

Trong huyết nhục dung ra một khối Vương Tỉ, giao cho Bạch Kiếp.

Vương tỷ này, có thể nói là bản mệnh pháp bảo của các đời Càn vương, chỉ có thân tử mới có thể từ trong cơ thể dung ra, sau đó thông qua đăng cơ đại điển, dung nhập vào trong cơ thể Càn vương mới.

Thấy Bạch Kiếp bày xong giấy bút mực nghiên mực.

Sắc mặt mọi người ở đây có chút cổ quái.

Theo bản năng nhìn về phía Bạch Kiếp.

Bọn họ cảm thấy Doanh Vô Khuyết tại vị mười năm, đáng giá hắn ngày đêm vất vả, hết lòng lo lắng không phải chính vụ, mà là Bạch Kiếp.

Cái mông Bạch Kiếp ngồi trên giường theo bản năng vặn vẹo, trong lòng có chút phiền muộn, loại ngày đó, đúng là vẫn là một đi không trở lại.

Doanh Vô Khuyết lại khoác lác một chút công tích của mình, nhưng cũng không dám khoác lác quá nhiều.

Không phải hắn xấu hổ.

Mà là bởi vì thời gian không nhiều.

Hắn nhanh chóng tiến vào chính đề: "Hiện giờ cô lấy tư thái cường tuyệt, trọng thương Thánh Nhân lòng dạ hiểm độc, nên là đệ nhất nam nhân chân chính trên trời dưới đất. Chỉ tiếc thọ nguyên có hạn, trước khi qua đời truyền vào Thái tử Doanh Kiếm, thiết lập phụ chính đại thần…"

Doanh Quân và Công Tôn Lệ rõ ràng ở trong hàng, còn có mấy đại thần khác.

Sau khi đọc xong.

Doanh Vô Khuyết hơi thở dài, thấy Bạch Kiếp ngừng bút đóng dấu, thở hổn hển nói: "Đến, để cô nhìn xem!

Vâng!

Bạch Kiếp cười đem di chiếu cầm lên, nâng tới Doanh Vô Khuyết trước mặt.

Doanh Vô Khuyết nhìn thoáng qua mở đầu, khẽ gật đầu, là dựa theo hắn đọc mà viết.

Nhưng……

Doanh…… Vô Kỵ?

Không đúng!

Doanh Vô Khuyết mặt cơ bắp run rẩy, nhất thời cảm giác cực kỳ không ổn, hoảng sợ lại đề phòng nhìn Bạch Kiếp: "Ngươi đây là có ý gì?"

Bạch Kiếp vẻ mặt nghi hoặc: "Bệ hạ! Có ý gì?

Doanh Vô Khuyết run rẩy chỉ vào di chiếu, hung tợn nói: "Ngươi viết vì sao là Doanh Vô Kỵ?

Bạch Kiếp khó hiểu: " Bệ hạ nói chính là truyền cho công tử Doanh Vô Kỵ!

Doanh Vô Khuyết: "???

Trước mắt hắn tối sầm lại.

Cô sinh ra là một kẻ phản bội?

Hắn ta không hiểu.

Bạch Kiếp loại người này vì sao cũng sẽ làm nằm vùng?

Hắn không phải bị cô chinh phục sao?

Hắn không phải là con trai của Bạch Kình sao?

Tại sao?

Đầu óc có vấn đề sao?

Nhìn bộ dáng Bạch Kiếp làm bộ khó hiểu.

Doanh Vô Khuyết đau thấu nội tâm, hận không thể ăn thịt.

Nhưng hắn biết, hiện tại không phải lúc buông lời tàn nhẫn.

Hắn đằng một tiếng ngồi dậy, nhìn về phía đám người Doanh Quân, âm thanh thê lương nói: "Người đâu! Đem kẻ xấu ý muốn soán vị này bắt lại cho ta, cô muốn lập chính là Thái tử Doanh Kiếm, nghe rõ ràng, là Thái tử Doanh Kiếm!

Tiếng nói rớt lại phía sau.

Trái tim hắn lạnh đi một nửa.

Bởi vì đám người Doanh Quân, vậy mà một chút ý tứ động thủ cũng không có.

Doanh Vô Khuyết: "???"

Hắn tê dại.

Một cỗ cảm giác mát mẻ từ lòng bàn chân nhảy ra, xông thẳng lên trời.

Hắn há miệng: "Các ngươi…

Doanh Quân cướp đáp: "Đúng! Chúng ta đều nằm vùng!

Doanh Vô Khuyết: "???

Hắn bối rối một chút, chợt một cỗ lửa giận khó có thể ức chế từ trong lòng nhảy ra.

Rút Lộc Lư kiếm ra.

Lại tuyệt vọng phát hiện mình ngay cả chuôi kiếm cũng cầm không được, trường kiếm ầm một tiếng rơi trên mặt đất.

Doanh Vô Khuyết ngã vật trên giường chỉ vào đám người, phẫn nộ cực điểm, nói không ra hơi "Các ngươi, các ngươi……."

Bạch Kiếp sắc mặt có chút bi thương, đem di chiếu ném cho đám người Doanh Quân: "Chư vị đại nhân trước rời đi đi, ta muốn bồi bệ hạ đoạn đường cuối cùng!"

Doanh Quân: "……

Yêu phi này.

……

Ở trong gương biểu hiện căm thù Doanh Vô Khuyết đến tận xương tuỷ.

Như thế nào……

Nghe Doanh Vô Kỵ nói, Kính Ảnh là bản hồn phóng chiếu, Kính Ảnh cho dù phục tùng Kính Chủ, cũng không có khả năng hoàn toàn biến thành một người khác.

Cho nên nói chỉ có một loại giải thích, đó chính là Bạch Kiếp đồng bộ trí nhớ về sau, biến thành hình dạng Doanh Vô Khuyết.

Chẳng lẽ Doanh Vô Kỵ thật sự không khoác lác.

Một người đàn ông, trước khi gặp được người đàn ông mình thích, đều sẽ lầm tưởng mình thích phụ nữ?

Bệ hạ! Chúng thần cáo lui!

Dứt lời, liền rầm rầm rời khỏi doanh trướng.

Doanh Vô Khuyết trừng mắt nhìn Bạch Kiếp, nhưng hắn dầu cạn đèn tắt, đã không có bất kỳ cơ hội lật ngược tình thế.

Hắn nhìn hắn.

Khó hiểu.

Giận dữ.

Hắn muốn chửi thề.

Nhưng cảm giác thô tục dự trữ có chút không đủ.

Chỉ có thể buồn bã cười: “Cho nên tình yêu sẽ biến mất đúng không?

Bạch Kiếp lắc đầu: “Không có!

Doanh Vô Khuyết: “Vậy ngươi……

Bạch Kiếp: “Ta chôn cùng!

Doanh Vô Khuyết: “……

Hắn ngồi ở trên giường, lâm vào mê mang.

Giai đẹp làm bạn nhiều năm, hắn rõ ràng Bạch Kiếp có muôn vàn cạm bẫy.

Nhưng thẳng đến lúc hấp hối, hắn mới hiểu được, hóa ra chính mình cũng lâm vào cạm bẫy của Bạch Kiếp.

Giận dữ chắc chắn có.

Nhưng hiện tại, phẫn nộ của hắn bị một câu "Ta chôn cùng" làm cho biến mất không thấy.

Hắn cảm thấy, chỉ cần là đi cùng trên một con đường Bạch Kiếp, đã là một loại hạnh phúc

Nhìn nhau thật lâu.

Hắn thở dài một hơi, cười thảm một tiếng nói: "Rất tốt!"

……

Một canh giờ sau.

Thái giám thấy trong trướng thật lâu không có động tĩnh.

Liền kiên trì tiến vào doanh trướng.

Sau đó trong trướng liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Bệ hạ chết rồi!

Bệ hạ chết rồi!

Bạch Kiếp tướng quân tự tử!

Bạch Kiếp tướng quân tự tử!

Chương 1256: Di chiếu bệ hạ Chương 1256: Di chiếu bệ hạ

Bạch Kình: "…???

Hắn vừa rồi hỏi Doanh Quân di chiếu của bệ hạ bọn họ là cái gì, Doanh Quân lại nói tế tổ xong trở lại vương đô rồi nói sau, khiến hắn phiền não, chờ Bạch Kiếp đi ra hỏi.

Không nghĩ tới, chờ tới chờ lui, đợi được một cái này.

Đầu hắn mơ hồ một chút, xông vào doanh trướng.

Sau đó thấy được hai thân thể cường tráng ở trên giường lẳng lặng quấn lấy nhau

Cay mắt!

Bạch Kình ngồi phịch xuống đất.

……

Nước Sở.

Thần tướng phủ.

Mẹ kiếp!

Doanh Vô Kỵ không đứng vững, đặt mông ngồi ở trên ghế.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới.

Bạch Kiếp đến cuối cùng sau khi hoàn thành nhiệm vụ, lại lựa chọn chết tại chỗ.

Hắn tê dại.

Hắn ta không hiểu.

Nhưng cực kỳ chấn động.

Rất khó hiểu!

Công tử công tử, làm sao vậy?

Bạch Chỉ tỏ vẻ tò mò.

Nàng thích nghe kể chuyện nhất.

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật, liền đem chuyện của đôi tình nhân kia nói ra.

Bạch Chỉ kinh ngạc, há cái miệng nhỏ nhắn, thế nào cũng không khép lại được.

Nàng không hiểu.

Vì sao hai người đàn ông đều có thể có tình cảm đam mỹ bất luân như thế.

Không hổ là Nhân tộc !

Hoa Triều ở bên hỏi: "Vô Kỵ, cho nên chàng thật muốn trở về làm Càn vương?"

Uh!

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Chỉ có ta trở về làm Càn vương, mới có thể giảm thiểu hao tổn trong Nhân tộc.

Hắn tốn rất nhiều công sức, thiết lập một cục diện như vậy, chính là vì cái này.

Tuy rằng Càn vương thất xuất hiện một đôi phụ tử lưu manh, nhưng các lão gia chỉnh thể vẫn được.

Bất cứ ai làm Càn vương, họ chỉ có một niềm tin: hoặc là chiến đấu đến khi Càn quốc thống nhất, hoặc là chiến đấu đến khi Càn quốc diệt vong.

với sức mạnh hủy diệt của chúng.

Mặc dù Lê Quốc muốn ăn hết bọn họ, cũng phải trả một cái giá không nhỏ.

Hai mặt tổn thất đều là tinh binh mãnh tướng.

Đã như vậy.

Doanh Vô Kỵ cảm thấy mình có thể làm người vi phạm tổ tông kia.

Kế hoạch này, mấu chốt nhất chính là Doanh Vô Khuyết dưới sự chú ý của mọi người suy sụp, sau đó hôn mê ở trước mặt người của mình công bố di chiếu.

Tổng thể mà nói, tương đối thuận lợi.

Biến số duy nhất, chính là Doanh Vô Khuyết nhiên huyết quá nhanh, thời điểm từ tinh huyết Đồng Nguyên đốt đến tinh huyết Bản Nguyên, trực tiếp đốt đến hôn mê.

Không giết chết Cơ Động.

Ngược lại ngắn ngủi thả ra Lão lưu manh. Cũng may mọi việc cũng ổn

Doanh Vô Kỵ lấy Hàm Quang Kiếm ra, gõ gõ thân kiếm: "Quyện Tử ca, ra đây!

Hư ảnh Hàn Quyện từ trong Hàm Quang Kiếm toát ra, vẫn là bộ dáng mệt mỏi như cũ: "Làm sao vậy?

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Vương vị hẳn là tới tay, mười lăm ngày sau sẽ công bố.

Ồ? Rất tốt!

Ánh mắt Hàn Quyện sáng lên, từ mười năm trước tìm được mảnh ngọc trong Loạn tặc mộ bàn, hắn vẫn luôn tìm kiếm bóng tung Chuyên Húc đế.

Những mảnh ngọc kia tổ hợp lại, hóa thành một cái mâm ngọc, hẳn là có liên quan lớn đến chuyện Tuyệt Địa Thiên Thông thời thượng cổ có liên quan.Sau khi vỡ vụn, đã bị hậu nhân thu lại, trở thành thiên hạ cộng chủ sưu tầm.

Nhưng bởi vì trận văn hư hao, linh khí tiêu tán, tất cả mọi người không biết nó có tác dụng gì.

Vừa vặn lão tử làm nhân viên quản lý sách ở Hạo Kinh, trong lúc ngẫu nhiên chiếm được một mảnh ngọc trong đó, sau khi thành lập Thái Thượng Quan tìm hiểu hồi lâu, phát hiện có thể thông qua trận văn còn sót lại nghe được tiếng tim đập của Chuyên Húc Đế, càng về sau truyền tới trong tay mình, rốt cục tìm được mảnh ngọc khác trong Loạn tặc mộ bàn.

Sau khi gom thành mâm ngọc, các chức năng khác vẫn là bởi vì hư hao không hiện ra được.

Nhưng lại có thể định vị được vị trí của Chuyên Húc Đế.

Trong một tiểu thế giới ở phía bên kia.

Nhưng không qua đó được.

Cho đến khi bọn họ nghe được bí cảnh.

Bí mật nằm trong tay Càn vương.

Nếu như sở liệu không sai, bí cảnh này rất có thể chính là tiểu thế giới mà đám người mình tìm kiếm.

Đế Tâm đập lên.

Cùng đế thi truyền thừa lĩnh vực sát phạt.

Rất có thể ở cùng một chỗ, cho dù không ở đó, cũng có thể tìm được không ít manh mối.

Tìm kiếm chúng.

Rất quan trọng.

Chỉ cần tìm được, cũng rất có khả năng phục hồi hoàn chỉnh Tuyệt Địa Thiên Thông.

Hôm nay Tuyệt Địa Thiên Thông, mặc dù là Thiên cấp cấm chế pháp thuật, cũng đã mất đi bộ phận quy tắc bổn nguyên, so với bản gốc ít nhất có thể xếp vào top 3 thần thông, thật sự kém quá xa.

Phải biết rằng, hiện giờ Thiên Nhân tộc sở dĩ bị phong ấn, Yêu tộc sợ hãi rụt rè không dám dễ dàng tiến vào Trung Nguyên, đều là công lao của thần thông này.

Nếu như có thể hoàn nguyên thần thông này, hơn nữa tu luyện thành công, thậm chí có thể tránh được đại chiến giữa Nhân tộc và Yêu tộc.

Ta hưởng thịnh thế nhân tộc của ta.

Ngươi chơi thiên địa tiêu dao của ngươi.

Thiên Nhân tộc tiếp tục ăn cơm tù.

Ba thắng!

Chẳng phải đẹp sao?

Hàn Quyện cũng cảm thấy chuyện này đáng tin cậy, dù sao ở trong lòng hắn, chuyện hạnh phúc nhất trên đời, chính là mình tìm một góc ngộ đạo không ai tìm thấy.

Đại thế?

Cũng không vui lắm!

Hắn ngáp một cái: "Đến lúc đó gọi ta là được, hiện tại đem ta kéo ra, không phải chậm trễ ta tu luyện sao?"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Đương nhiên, còn có một chuyện khác.

Hàn Quyện nghi hoặc: "Chuyện gì?

Doanh Vô Kỵ cười hắc hắc: "Doanh Vô Khuyết đánh Cơ Động trọng thương!

Cái gì?

Hai mắt Hàn Quyện đột nhiên mở to, vành mắt thâm quầng run rẩy.

Thực lực của Cơ Động hắn thật sự hiểu rất rõ, thật sự là Thánh Nhân Cảnh.

Một chọi một, Doanh Vô Kỵ sẽ không rơi vào hoàn cảnh xấu, nhưng tuyệt đối không thể chiếm thượng phong.

Mình làm Kiếm Linh ra sân, hai người có thể áp chế Cơ Động một bậc, nhưng cũng chỉ có thể áp chế, thêm chút vết

thương nhỏ còn được, bị thương nặng tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng Doanh Vô Khuyết……

Hắn kinh ngạc hỏi: "Làm sao làm được?

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, liền đem toàn bộ quá trình kể lại cho hắn một lần.

Chương 1257: Có thể làm thịt Chương 1257: Có thể làm thịt

Sau khi nghe xong.

Hàn Quyện rùng mình một cái.

Cảm giác Doanh Vô Khuyết có chút điên cuồng.

Cũng cảm giác ánh mắt Doanh Vô Kỵ nhìn mình có chút không đúng lắm.

Doanh Vô Kỵ nhìn thoáng qua phương hướng Viêm Quốc, như cười như không nói: "Vết thương của Cơ Động, nhất thời không khỏi, chúng ta đi làm thịt hắn?"

Hàn Quyện suy tư một lát, gật đầu nói: "Có thể làm thịt!

……

Ba ngày sau.

Địa cung Viêm Quốc.

Cơ Túc nhân đều tê dại: "Hầu gia, Viêm quốc đều sắp loạn chết rồi, ngươi khi nào mới có thể xuất quan?"

Xuất quan?

Xuất cái shit gì chứ!

Cơ Động nhìn cánh tay phải mình vừa mới mọc ra, còn tương đối gầy yếu, lúc này xuất quan, chắc bị Doanh Vô Kỵ thịt mất

Hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Làm sao cũng không nghĩ tới, đôi phụ tử này lại mạnh như vậy, ngay cả thân thể Thánh Nhân của mình cũng bị thương nặng như vậy.

Không nghi ngờ gì cả.

Cho Doanh Vô Khuyết thêm một canh giờ nữa, mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Chỉ tiếc.

Loại công suất tiêu hao này, không có kẻ nào có thể dễ dàng chống đỡ.

Doanh Vô Khuyết vốn đốt mạng là dựa vào đan dược, một năm tuổi thọ chỉ có thể đốt một canh giờ, mà Chuyên Húc Nhiên Nhiên Huyết Thuật thúc giục đến cực hạn, một canh giờ ít nhất có thể đốt ba năm, nếu như không phải có không biết lấy từ đâu tinh luyện Đồng Nguyên tinh huyết, Doanh Vô Khuyết nhiều nhất kiên trì một nén nhang thời gian.

Lần này sống sót khiến hắn nghi ngờ sự bá đạo của mình

Bởi vì chuyện Doanh Vô Khuyết có thể làm được, Doanh Vô Kỵ rất có thể cũng có thể làm được, hắn có Chuyên Húc Nhiên Nhiên Huyết Thuật, cũng có Kiếm Linh, loại đan dược tiêu hao thọ nguyên này không biết hắn có thể làm được hay không, nhưng cho dù không làm được, lấy nội tình của hắn tìm một bí pháp tương tự khẳng định cũng không khó.

Cơ Động có chút phát run, Doanh Vô Kỵ có năng lực giết mình, chỉ là không muốn trả giá lớn đại giới như vậy.

Vì vậy.

Hắn thừa dịp mình trọng thương, nhảy tới địa giới Viêm quốc, nếu không là trận pháp trong địa cung này có khí tức ẩn

nấp mười mấy năm của mình, chỉ sợ đã sớm bị Doanh Vô Kỵ tìm được.

Mệt quá.

Rất sợ.

Lần trước Nam Cung Yến phản bội, dẫn đến hắn kiên định Thánh Nhân chi tâm xuất hiện một vết rách, mà hôm nay sợ hãi cùng phiền muộn, để vết rách này càng lan tràn.

Hắn ngẩng đầu: "Lại một tháng nữa, thương thế của ta mới có thể khỏi hẳn, chống đỡ một chút đi!"

Cơ Túc: "……

Cơ Động trầm giọng hỏi: Hiện tại thế cục Viêm quốc thế nào?

Cơ Túc cắn răng nói: "Doanh Vô Kỵ giơ kiếm bay tới bay lui trên bầu trời Viêm quốc, nói ngươi giết phụ vương và Vương huynh của hắn, nhất định phải giết ngươi báo thù cho bọn họ.

Cơ Động: "???

Vớ vẩn?

Ngươi so với ta còn thống hận hai cha con này hơn.

Khóe miệng hắn co giật một chút: "Sau đó thì sao?

Cơ Túc khóe mắt không ngừng run rẩy: "Hắn đương nhiên tìm không thấy, sau đó liền trách Viêm quốc chúng ta bao che, đi đến một chỗ liền bắt một nhóm người, vừa đến chạng vạng liền đưa đến Minh Đô, do hắn hóa thân áp đến An Ấp. Thời gian ba ngày, đã bắt một số gia quyến nhân vật trọng yếu Viêm quốc "

Cơ Động: "……

Đây chính là chỗ chiến lực cấp bậc Thánh Nhân khủng bố.

Hết lần này tới lần khác tên đê tiện này chưa tới cảnh giới Thánh Nhân, mấy vị Thánh Nhân khác liền mượn lý do này, mặc kệ Doanh Vô Kỵ làm xằng làm bậy.

Mà chính mình, chỉ có ở thời điểm hắn ra tay, mới có thể ra tay cân bằng.

Nhưng hết lần này tới lần khác.

Chính mình bị Doanh Vô Khuyết trọng thương.

Mà Doanh Vô Kỵ nắm giữ pháp thuật vô số, tinh thông các loại phương pháp buôn bán nhân khẩu.

Gia quyến của những người này bị bắt đi, sau này khi đánh trận……

Suy nghĩ về hậu quả

Cơ Động nhức đầu: "Còn gì nữa?

Cơ Túc thần sắc phức tạp: "Hắn còn nói hầu vương là tên mất dạy, lúc lừa gạt nam nhi Viêm quốc đánh giặc, cái miệng nhỏ nhắn liếng thoắng, khi gia quyến Viêm quân bị uy hiếp, hầu vương lại rụt đầu vào trong mai rùa, rắm cũng không dám phóng một cái.

Sắc mặt Cơ Động đã khó nhìn tới cực điểm.

Tru Tâm!

Thật sự tru tâm a!

Hắn nhìn về phía Cơ Túc: "Ngươi không ngăn cản?"

Cơ Túc lắc đầu: "Không!"

Cơ Động hơi giận: "Vì sao?"

Cơ Túc: "Ta cảm thấy hắn nói đúng!"

Cơ Động: "???

Cơ Túc bỗng nhiên đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống hắn: ” Chu Huề Vương, cũng nên xuất ra một phần lực! Viêm Quốc là minh hữu của ngươi, không phải thuộc hạ của ngươi, hạn ngươi trong vòng ba ngày ra tay ngăn cản Doanh Vô Kỵ, bằng không ta đối với ngươi không khách khí!”

Âm thanh lạnh lùng.

Không phải thương lượng.

Thay vào đó là thông báo.

Cơ Động: “???

Hắn cắn răng, cuối cùng gật đầu.

Cũng không phải bị Cơ Túc uy hiếp.

Mà là đổi vị trí suy nghĩ, nếu như mình là Cơ Túc, cũng tuyệt đối không có khả năng dễ dàng tha thứ một đồng minh như vậy.

Cũng không phải là mình trả giá không đủ nhiều.

Mà là……

Mọi vấn đề đều có thể được che đậy khi liên minh đang ở thế yếu.

Nhưng hiện giờ liên minh liên tục thất bại, giang hà nhật hạ, vấn đề nhỏ hơn nữa cũng sẽ bị phóng đại vô hạn.

Nếu là trước kia.

Cơ Động có thể sẽ nghĩ biện pháp phế bỏ Cơ Túc, cho dù là địa vị hay là tu vi.

Nhưng bây giờ.

Hắn không thể.

Bởi vì Cơ Túc là cọng rơm cứu mạng cuối cùng để thực hiện con đường Thánh Nhân của hắn.

Quân đoàn hắc giáp tổn thất nặng nề.

Đại sát khí Nam Cung Yến đâm sau lưng phản bội.

Hắn chỉ có Viêm Quốc.

Cho dù Viêm Quốc phần thắng cũng không lớn, hắn cũng tuyệt đối không thể buông tay.

Nếu Viêm quốc có thể thắng, hơn nữa thực hiện con đường Thánh Nhân của mình.

Hắn nguyện ý trả giá bằng tính mạng.

Phù……

Cơ Động thở ra một hơi: "Sở quốc bên kia đã bắt đầu phát lực, nếu như ba ngày sau Doanh Vô Kỵ còn không thu tay, ta sẽ ra tay.

Cơ Túc khẽ gật đầu: "Ngươi tốt nhất nên biết điều!

Hai người liếc mắt nhìn nhau.

Không khí có chút áp lực.

Chương 1258: Thánh tâm sụp đổ Chương 1258: Thánh tâm sụp đổ

Trước khi Nam Cung Yến đâm sau lưng, liên minh có thể nói thế như chẻ tre, Ngô Đan phản bội ngoại trừ ảnh hưởng đến tâm tính của Cơ Động, mang đi thợ thủ công phẩm cấp cao không có tác dụng lớn trong thời gian ngắn, cũng không có tạo thành ảnh hưởng khác.

Nhưng từ khi Nam Cung Yến đâm sau lưng, tình huống liên minh liền chuyển biến đột ngột.

Khống chế hai vùng Yến Tề càng lúc càng không đủ.

Sĩ khí nội bộ Viêm Quốc bị đại thất bại.

Quan trọng nhất.

Tâm tính Thánh Nhân Cơ Động sụp đổ.

Nếu Thánh Nhân chi tâm sụp đổ, thực lực cũng sẽ giảm mạnh.

Liên minh ngày nay.

Tuy rằng vẫn chiếm cứ bốn phía Ngô Viêm Yến Tề, nhưng chính là một tòa tháp lung lay sắp đổ.

Chịu không nổi nữa rồi.

Hy vọng duy nhất, chính là kích động Sở quốc hoặc Càn quốc nội loạn.

Đó là cách cuối cùng.

……

Cơ Động trọng thương.

Càn vương băng hà.

Hai tin tức này trước sau truyền ra, làm cho Sở quốc trong ngoài cực kỳ phấn chấn, nhất là hành vi kiêu ngạo cùng ngôn luận tru tâm của Doanh Vô Kỵ ở Viêm quốc, càng làm cho triều dã trên dưới xoa tay.

Hai đỉnh cấp chiến lực thiếu hụt.

Đây chẳng phải là cơ hội để nước Sở quật khởi sao.

Vừa vặn Doanh Vô Kỵ ở Viêm Quốc ba ngày đã trở lại, lúc này chủ động xin đi giết giặc, mang binh tấn công Càn quốc, thiếu Càn quân của Doanh Vô Khuyết, căn bản không phải là địch nhân của hắn.

Thậm chí còn muốn song tuyến tác chiến.

Tinh Ly vừa mới đột phá Ngộ Thần Cảnh, ngộ ra gần một nửa Xoay Vần Tạo hóa, cộng thêm cảm ngộ từ trong Chuyên

Húc cổ lịch, đã trở thành siêu cấp cao thủ, sẽ cùng Nam Cung Vũ xuất chinh Viêm Quốc.

Bỏ đá xuống giếng là đức tính tốt đẹp của các nước trong thiên hạ.

Cùng lúc đó.

Quốc quân hai nước Lê quốc và Ngụy quốc kích hoạt truyền tấn phù.

Hai nhà cũng sẽ phát động giảo sát đối với liên minh, Ngụy công Ngô, Lê công Viêm Yến.

Rất có tư thế đem liên minh chia chác.

Sau khi triều đình Sở quốc thảo luận kịch liệt, cho rằng đây là cơ hội hiếm có.

Cộng thêm trong nước thời thời khắc khắc đều đang chuẩn bị chuẩn bị chiến đấu.

Ngày hôm sau có thể xuất chinh.

Một lúc.

Triều dã trên dưới, vô cùng phấn chấn.

Chỉ là xuống đại triều hội.

Thái tử Mễ Duyy một mình tìm được Mễ Đạc.

Sau khi hai cha con nói chuyện một phen, cuối cùng cũng nói ra suy nghĩ của mình.

Mễ Đạc cau mày: “Ngươi nói là, lần này Doanh Vô Kỵ rất có thể đào rỗng góc tường nước Sở chúng ta, mang binh về Lê?”

Vâng!

Ngươi từ đâu lấy được tin tức?

Hành động mập mờ của Doanh Vô Kỵ cùng Lê quốc, chẳng lẽ phụ vương còn không có nhìn ra sao? mấy năm trước, ngay cả nữ quyến trong nhà đều sắp xếp ở quân đội, hiện tại xem ra, ý đồ còn không rõ ràng sao?"

Nếu hắn muốn đi, vì sao không mang theo Nam Cung Vũ?

Cái này……

Mễ Đạc chần chừ.

Mễ Đạc hỏi: "Cho nên… Nếu hắn thật sự muốn về Lê, ngươi muốn làm gì?"

Vấn đề này, đem Mễ Duyy hỏi lại.

Tình cảnh quân đội Sở quốc rất kỳ diệu, quý tộc họ Mễ nhất định là phục tùng vương thất, mặc dù có không ít học tử Doanh Vô Kỵ, cũng cơ bản không có khả năng phản bội.

Chỉ là, để cho bọn họ đi vây giết Doanh Vô Kỵ, không khỏi quá thái quá.

Hắn cắn răng: "Gia quốc đại sự, không chấp nhận được nửa điểm qua loa. nhi thần cho rằng, thời điểm Doanh Vô Kỵ xuất chinh, nữ quyến trong nhà, phải toàn bộ lưu lại!

…….

Lời này vừa nói ra.

Không khí yên tĩnh không ít.

Mễ Đạc không nói gì, cứ lẳng lặng nhìn chằm chằm Mễ Duyy như vậy.

Thật lâu sau.

Mễ Duy bị nhìn chằm chằm đến cả người nhức nhối, rốt cục nhịn không được mở miệng nói: "Phụ vương,… có ý kiến gì không?"

Mễ Đạc lắc đầu: “Cô không có ý kiến, rất tốt!”

Mễ Duy sửng sốt một chút: “Hả?

Mễ Đạc xua tay nói: “Ngươi đã nghĩ như vậy, vậy ngươi liền đi làm đi!”

Mễ Duy: “Hả?”

Tràng diện lại lạnh xuống.

Mễ Duy đứng tại chỗ, có chút luống cuống tay chân.

Làm đi?

Đi trước mặt Doanh Vô Kỵ, đi đòi gia quyển của hắn?

Hắn ta hiểu rồi.

Phụ vương đây là không muốn hao tổn nội bộ, lại càng không muốn ở dưới điều kiện hao tổn nội bộ đắc tội Doanh Vô Kỵ.

Mễ Đạc cười như không nhìn hắn: “Sao? Không dám?”

Ngữ khí của Mễ Đạc dường như trầm thấp hơn một chút: “Nếu ngươi không dám, ngươi vì sao phải nhắc tới?

Mễ Duy há miệng, lại trầm mặc một hồi lâu không nói gì.

Thật lâu sau, mới thở dài một tiếng: “Phụ vương, nhi thần biết phụ vương nhân hậu, chỉ là… con thật sự nhìn không nổi bộ dáng bọn họ yên tâm thoải mái đào góc tường Đại Sở!”

Lần này Doanh Vô Kỵ xuất chinh, tất sẽ xuất phát từ năm thành Tây Cương, lộ tuyến của Tinh Ly đối với Viêm quốc có uy hiếp nhất, chủ lực quân đội Viêm quốc bị hấp dẫn, Doanh Vô Kỵ có thể thuận lợi xuyên Viêm nhập Lê.

Phụ vương!

Tinh Ly cùng Doanh Vô Kỵ thành hôn nhiều năm, rõ ràng có rất nhiều cơ hội hạn chế Doanh Vô Kỵ phát triển, đem

quyền thế hiện giờ thuộc về Doanh Vô Kỵ chặt chẽ nắm ở trong tay mình.

Nhưng muội không làm vậy!

Muội chẳng những không có, thậm chí còn đem 5 thành Tây Cương tặng cho Doanh Vô Kỵ.

Chỉ cần chúng ta thả Doanh Vô Kỵ ra ngoài, nhân khẩu thật sự bị xói mòn ra ngoài.

Những thứ này, đều là dân cư Sở quốc chúng ta nuôi dưỡng ra.

Bọn họ ở chính là nhà của Đại Sở.

Họ làm ruộng ở Đại Sở.

Ngay cả bọn họ tu luyện, cũng là dùng tài nguyên của Đại Sở.

Doanh Vô Kỵ.

Một thần tử!

Dựa vào cái gì mà vô lễ như vậy?

Dựa vào cái gì cướp đoạt không kiêng nể gì như vậy?

Tinh Ly cũng là kỳ cục, thân là nữ công tử Đại Sở, lại tuyệt không đem tôn thất vương thất để ở trong lòng, trộm đồ nhà mình, nuôi một Doanh Vô Kỵ một thân phản tặc.

Nhi thần cũng cảm thấy ra tay với Doanh Vô Kỵ quả thật là hành động không khôn ngoan, chỉ là nuốt không trôi cơn tức này mà thôi!

Chương 1259: Khả năng tấn công chủ cũ Chương 1259: Khả năng tấn công chủ cũ

Nghe xong lời này.

Mễ Đạc bất đắc dĩ nói: “Uh, ngươi thật đúng là tốt a!”

Mễ Duy với tốc độ ánh sáng lập tức xin lỗi: “Nhi thần biết sai!”

Mễ Đạc hừ một tiếng, trầm giọng nói: “Chuyện này đến tột cùng làm như thế nào, tất cả đều giao cho ngươi chỉ huy, ngươi nói đi, định làm như thế nào!”

Nhi thần cho rằng, ngày mai xuất chinh, hai cha con chúng ta nên đích thân tiễn Doanh Vô Kỵ, cần phải để Doanh Vô Kỵ nhớ ân tình của chúng ta, suốt đời không muốn trở mặt với Sở, cũng vừa lúc để khối u ác tính này hoàn toàn cắt sạch sẽ.”

Uh……

Mễ Đạc khẽ gật đầu, răn dạy: “Ngươi đã biết như thế nào mới là phương pháp giải quyết chính xác, liền không có đạo lý hành động theo cảm tính. Quân vương làm việc, không có ý tứ, chỉ làm đúng, hiểu không?”

Đã hiểu!

Mễ Duy mừng rỡ: “Đa tạ phụ vương chỉ điểm!”

Mễ Đạc vẫy tay: “Xuống đi!”

Vâng!

Mễ Duy cung kính hành lễ một cái, liền sải bước rời đi.

Hắn chưa bao giờ cho rằng mình động được Doanh Vô Kỵ.

Cũng chưa bao giờ cho rằng có thể thuyết phục Mễ Đạc đi động Doanh Vô Kỵ.

Mục tiêu của hắn, vẫn luôn là Tinh Ly.

Doanh Vô Kỵ người này, là một đại uy hiếp, hắn muốn rời khỏi Sở quốc, không ai có thể ngăn cản được, nếu hắn xuất thủ với Sở quốc, chỉ ngăn trở hắn, sẽ phải trả một cái giá rất lớn.

Cho nên, phương pháp sáng suốt và duy nhất có thể thực hiện, chính là cùng hắn đánh bài tình cảm.

Doanh Vô Kỵ cố nhiên khủng bố, nhưng một người có khủng bố hơn nữa thì có ích lợi gì?

Nhất là loại tuyển thủ đốt cháy tính mạng này, hắn có thể sống bao lâu?

Chỉ cần Doanh Vô Kỵ sinh thời không động thủ với Sở quốc, hắn trốn đi cùng những tinh binh mãnh tướng mang đi, đối với Sở quốc mà nói cũng chỉ là tổn thất nhân khẩu vô cùng đơn giản.

Đặt ở trên người người khác, có lẽ có khả năng tấn công chủ cũ.

Nhưng Doanh Vô Kỵ không phải là người như vậy.

Mặc dù Lê Sở khai chiến, hắn cũng sẽ không phải là người xuất binh.

Thời điểm trịnh trọng cân nhắc chuyện này, cũng đồng dạng chỉ rối rắm một hồi, liền hoàn toàn buông tha động thủ với Doanh Vô Kỵ.

Nhưng hắn vẫn nói những lời vừa rồi.

Không có lý do nào khác.

Chính là nhằm vào Mễ Tinh Ly, chứng minh nữ công tử này bị tình sự chi phối, cũng không phải là lựa chọn tốt của Sở vương kế tiếp. Dù sao biến pháp đã cơ bản hoàn thành, Sở quốc hiện tại cần chính là người một lòng vì Sở.

Hắn lúc trước, khắp nơi bị Mễ Tinh Ly áp chế, chỉ cần Doanh Vô Kỵ vừa đi, uy vọng của vị nữ công tử Đại Sở này sẽ giảm mạnh.

Được rồi!

Xem phản ứng của Mễ Đạc, cũng vừa vặn nói rõ sách lược của mình thành công.

Cho nên bước chân rất nhẹ nhàng.

Sau khi hắn rời đi.

Trên đại điện chỉ còn lại một mình Mễ Đạc.

Sắc mặt u ám.

Không biết đang suy nghĩ cái gì.

……

Thần tướng phủ.

Men rượu làm cho người ta hơi chếnh choáng.

Cả nhà đều biết lập tức phải đi, cho nên để lại không gian riêng tư cho Mễ Tinh Ly cùng Doanh Vô Kỵ.

Mới ba chén hai chén xuống bụng, Mễ Tinh Ly cũng đã hơi say, ghé vào trên vai Doanh Vô Kỵ hắc hắc cười không ngừng.

Doanh Vô Kỵ nâng cằm nàng: "Ngày mai ta phải đi, chẳng lẽ nàng cao hứng như vậy? Chẳng lẽ chán cuộc sống này rồi hả?"

Vớ vẩn!

Tinh Ly lườm hắn một cái, vỗ bàn tay đang nắm cằm mình của hắn qua một bên, ghé vào bên tai hắn, hà hơi nóng của mùi rượu: "Tướng công ta xương cốt cường tráng như vậy, nhiều chiêu thức như vậy, ta làm sao có thể chán sống đây?

Đi thì đi, dù sao chàng chạy cũng rất nhanh, trước kia thường xuyên chạy tới Tân Lê, về sau cũng có thể thường xuyên chạy về Dĩnh Đô.

Trước đó vài ngày, ta thuận tay học một ít tay nghề thợ may, làm vài bộ xiêm y chàng thích, kiểu dáng tả tơi.

Nhớ phải về nước Sở nhiều hơn!

Doanh Vô Kỵ: "!"

Mễ Tinh Ly vỗ mu bàn tay hắn theo bản năng cởi áo cho mình, giận dữ nói: “Gấp gáp như vậy làm gì?ngày mai còn phải xuất chinh, thân thể ta cũng không dã man như chàng, lưu lại cho ta chút mặt mũi.

Doanh Vô Kỵ “Hắc sát” một tiếng, cảm giác vô ích hưng phấn, liền vật nàng ra giường.

Mễ Tinh Ly hé miệng cười, liền nằm ở trong lòng hắn: “Lúc ấy đoán được chàng muốn đi, ta kỳ thật rất không vui, cũng cảm giác chàng bất đắc dĩ phải cắm rễ tại Sở quốc. Tỉ mỉ tính toán một chút ta so với Triệu Ninh và các vợ trước của chàng như còn kiếm lời, dù sao thế gian cũng biết chúng ta là vợ chồng, có thể quang minh chính đại ở chung một mái hiên, ta cảm giác ta nhặt hết chỗ hời.”

Doanh Vô Kỵ rất đồng tình: “Ừ! Người con gái dáng người đẹp, vận khí cũng sẽ không quá kém.

Đã ba mươi rồi, còn con gái nữa!

Tinh Ly bật cười, kỳ thật nàng chỉ có ở bên cạnh Doanh Vô Kỵ, mới có thể cảm giác mình còn đang ở thời niên thiếu.

Mười năm này nhìn như chớp mắt

Nhưng kỳ thật chuyện nàng đã trải qua cũng không ít, trong quá trình biến pháp giết không ít người, không ít quyền quý từng bởi vì nàng mà cửa nát nhà tan, cũng có vô số bình dân tinh anh dưới sự trợ giúp của nàng một bước lên mây.

Có người coi nàng là quý nhân, có người coi nàng là nữ ma đầu.

Chỉ có ở nhà, mới có thể cảm thấy thoải mái một chút.

Nhưng đem loại xưng hô ” gái” này đặt ở trên người mình, vẫn cảm giác có chút hoang đường, nếu như bị người ngoài nghe được, nhất định cảm thấy Doanh Vô Kỵ đầu có vấn đề.

Doanh Vô Kỵ lại bĩu môi: “Tâm nếu không già, trên 80 tuổi đều có thể gọi là ngoan đồng, chí hướng của nàng không thay đổi so với lúc thiếu niên, vì sao không thể gọi là con gái?”

Ơ! Cái miệng sao mà ngọt thế!

Không nếm làm sao biết được ngọt?

A……

Một nụ hôn thật lâu

Chương 1260: Đại Nhất thống mới là đường về Chương 1260: Đại Nhất thống mới là đường về

Nàng khẽ thở dài: “Hy vọng ngày mai chàng có thể đi thuận lợi

Doanh Vô Kỵ không khỏi cười: “Nàng cũng không phải không biết, lần này rời đi, trọng điểm chưa bao giờ ở trên người ta.

Tinh Ly trầm mặc, nàng rất rõ ràng, Doanh Vô Kỵ chỉ cần vừa đi, buộc tội mình trên công đường sẽ ùn ùn kéo đến, mà mình mất đi sức mạnh lớn nhất, thế cục có thể sẽ không tốt.

Dù sao…… Người vì biến pháp mà thống hận mình cũng không ít.

Chỉ cần thực lực của mình và Thái tử không chênh lệch như vậy, quyền quyết định sẽ rơi vào trong tay phụ vương.

Đó là một tình huống chết người.

Doanh Vô Kỵ cười cười: “Ta quyết định, lúc đi, ta chỉ mang người Bạch gia đi, cùng một ít môn đồ tương đối thân cận, những thứ khác đều để lại cho nàng.”

Hả?

Mễ Tinh Ly sửng sốt: “Vậy chàng ở Càn quốc…”

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Bên kia cũng có không ít người của ta, những lão gia hỏa họ Doanh tôn thất kia, kỳ thật cũng không có khó đối phó như vậy, huống chi ta còn nắm giữ quỷ kính bí thuật, cùng lắm thì ta sẽ dùng chút thủ đoạn cứng rắn, không phải là làm bạo quân sao?

Mấu chốt của vấn đề bây giờ, là nàng phải ngồi lên vương tọa của Sở quốc, trở thành người nói một không nói hai của Sở quốc.

Hiện giờ biến pháp mới có hiệu quả, chỉ cần không làm loạn, cũng đủ ngồi vững một phương hào cường rất nhiều năm.

Nhưng…… Đại nhất thống mới là đường về.

Muốn thống nhất, hoặc là thôn tính quốc gia khác, hoặc là dung hợp hai bên.

Cái trước bên trong hao tổn nghiêm trọng, lại có Yêu tộc đại họa ở phía trước, cho dù ngươi ta cũng không muốn nhìn thấy những thứ này.

Nhưng phụ vương và Mễ Duy, bọn họ có lẽ tính là, hoặc là có thể trở thành một quân vương tốt, nhưng nhiều nhất cũng chỉ bảo vệ được một phần đất này.

Còn muốn cao hơn nữa……

Không!

Thứ trong đầu bọn họ còn chưa đồng bộ với pháp chế Sở quốc, đơn giản chỉ là thay đổi phương thức thống trị mà thôi.

Tinh Ly gật đầu đồng ý, nàng thậm chí có thể tưởng tượng được hai cha con đánh giá mình như thế nào, nếu phụ vương thật sự hài lòng với mình như vậy, nhìn mình biến pháp từng bước từng bước đi về phía thành công, khẳng định đã sớm phế thái tử.

Nhưng Mễ Đạc chẳng những không phế thái tử, ngược lại mỗi lần thấy mình mạnh hơn một phần, liền cho Mễ Duy một phần quyền lực dùng làm cân bằng, rõ ràng thái tử này chỉ là xử lý một ít sự vật không đến nơi đến chốn.

Sở quốc hiện nay, nông nghiệp áp dụng chính là phân bón và phương thức canh tác Doanh Vô Kỵ mang đến từ Lê quốc, nguồn tài chính phi nông nghiệp lớn, cũng là ủ rượu và làm đường.

Có thể nói, tất cả đều là Doanh Vô Kỵ mang đến.

Nhưng bọn họ vẫn khăng khăng cho rằng, đây là đồ của Sở quốc.

Nàng cảm thấy Doanh Vô Kỵ nói không sai, phụ vương đặt ở dĩ vãng, có thể trở thành hùng chủ, Vương huynh cũng có cơ hội trở thành một thủ thành chi quân.

Nhưng đặt ở hiện tại.

Họ không thể.

Chỉ là……

Mình làm được sao?

Tinh Ly than nhẹ một hơi "Vô Kỵ, chàng có nghĩ tới, khả năng hai cái dung hợp cũng không đơn giản như vậy, không nói cái khác, chỉ nói Lê Sở, chàng cảm thấy Triệu Ninh sẽ buông tha tất cả quyền lợi nhập vào Sở quốc, hay là ta sẽ buông tha tất cả quyền lợi nhập vào Lê quốc?

Mặc dù hai người chúng ta đều có ý định đo, vậy tôn thất Triệu thị thì sao, tôn thất họ Mễ thì sao?

Đừng thấy hai người chúng ta địa vị đều khá cao, nhưng chỉ cần chúng ta dám đưa ra loại chuyện này, tất nhiên trước tiên liền bị cắn trả.

Lê Sở còn như thế, cộng thêm một Càn quốc……

Vậy nàng xem phương án này của ta có được hay không!

Doanh Vô Kỵ cười cười, ghé tai qua, nhẹ giọng nói một trận.

Mễ Tinh Ly hai mắt sáng ngời: "Hình như thật sự có thể được, tuy rằng còn có thể có một chút phiền toái, nhưng… không phải là không thể giải quyết!"

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: "Vậy quyết định như vậy?

Tinh Ly suy tư thật lâu, gật đầu thật mạnh.

Doanh Vô Kỵ vuốt ve nàng hai cái: "Cho nên, mấu chốt của tất cả, chính là nàng phải ngồi lên vị trí Sở Vương. Nếu thật sự để Mễ Duy ngồi, hắn nhất định sẽ trở thành chướng ngại vật lớn nhất trên đường chúng ta.

Được!

Tinh Ly rất đồng ý, chỉ sợ mình cũng phải đồng thời đối mặt với phụ huynh.

Áp lực thật đúng là không lớn bình thường.

Mà Doanh Vô Kỵ để lại cho mình những thứ kia, quả thực chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Nàng nhìn Doanh Vô Kỵ một cái, bật cười: "Con rể như chàng đúng là bán mạng lấy công, đều làm giàu cho nhà người ta, kết quả đến cuối cùng chàng vẫn phải mang theo ít người của Bạch gia kia."

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Phát gia, trí phú, cũng đều là vợ của ta chưởng quản, có cái gì khác nhau?"

Phì!

Mễ Tinh Ly khẽ gắt một cái: "Không mau sinh con trai, là vợ của chàng, cũng phải bị người khác ép đi. Chàng rốt cuộc

có được hay không hả, đại mãnh nam?”

Doanh Vô Kỵ sắc mặt cứng đờ, cảm giác vô cùng đau mề.

Theo lý thuyết, thuật cầu phúc của kẻ phản đồ Bạch gia có thời hạn 3 năm, nhưng bụng mấy vợ đều không có động tĩnh.

Sau đó thật sự không được, hắn liền tìm được Thanh Hư đạo trưởng giúp mình kiểm tra thân thể.

Cuối cùng đưa ra một kết luận: Thân thể không có tật xấu, chính là nhiên huyết quá mức, cần chậm lại một chút.

Cẩn thận hồi tưởng một chút, mình nhiên huyết quy mô lớn đích xác có hai lần, một lần là đại chiến bình yêu, một lần là ngăn chặn Doanh Vô Khuyết, cái sau còn tốt, cái trước là thật sự lớn.

Các đời Lê Vương đều không đốt nhiều như vậy.

Nhưng thời gian dài như vậy trôi qua, cũng phải khôi phục chứ.

Tinh Ly cắn cắn môi: “Nguyên soái đêm nay có chiều ta tý không?”

Ngày mai không phải nàng phải xuất chinh sao?

Ngày mai ta ngồi xe ngựa, chỉ sợ nguyên soái làm không làm cho ta thoải mái ta ngồi không yên!”

“……”

Thế thì chiều

……

Chương 1261: Đại quân tề tựu Chương 1261: Đại quân tề tựu

Ngày hôm sau.

Đại quân nước Sở tề tụ.

Trong đại hội xuất chinh, Sở Vương khảng khái trần thuật, đem sĩ khí tăng lên tới đỉnh điểm.

Mọi quá trình đều hoàn hảo.

Cũng rất thông thường.

Cũng không có gì khác biệt.

Đối với tướng sĩ xuất chinh số lần còn ít, điều này không thể nghi ngờ cực kỳ khiến người ta phấn chấn.

Bất quá Doanh Vô Kỵ…… Thật sự hưng phấn không nổi.

Duy nhất có thể xúc động hắn chính là, rạng sáng lúc ra khỏi thành, Mễ Đạc gọi hắn vào trong vương cung, giống như phụ thân dặn dò hắn ở bên ngoài đánh giặc nhất định phải chú ý an toàn, trận chiến không nhất định phải đánh thắng, nhưng nhất định phải bảo vệ tốt tính mạng của mình.

Mặc dù Càn quốc bỗng nhiên bạo chủng, cũng nhất định phải đem bảo toàn chính mình đặt lên vị trí thứ nhất, Sở quốc vĩnh viễn là hậu thuẫn kiên cường của hắn.

Mặc kệ có mấy phần chân tình, mấy phần giả ý.

Ít nhất biểu hiện của bọn họ, khiến Doanh Vô Kỵ có chút cảm động, dù sao ở chung thời gian dài như vậy, nói một chút cũng không có cảm tình đó là giả.

Đời tan tan hợp hợp, cũng không mất là một chuyện tốt.

Mấy năm nay ở chung, dứt bỏ chính sự không nói, Mễ Đạc có thể xưng là một cha vợ ưu tú, đã từng vô số lần ý đồ đem mình hoàn toàn trói buộc với Sở quốc.

Chỉ là……

Doanh Vô Kỵ có chuyện của mình phải làm.

Chuyện này cũng là mong đợi của một cha vợ khác đối với hắn.

Cho nên, vẫn là phải đi thôi!

Xa xa cùng Mễ Tinh Ly liếc mắt nhìn nhau, đại quân Sở quốc chia làm hai đường, trùng trùng điệp điệp phân biệt hướng Càn Viêm hai nước xuất phát.

Đại chiến bao vây tiêu diệt Cơ Động chính thức mở màn.

Về phần Sở Càn đại chiến… Không khí có chút kỳ quái.

Vài ngày sau.

Quân Sở chính thức đến biên cương năm thành, nơi này là Đại bản doanh Doanh Vô Kỵ, Bạch gia gia quyển đều ở chỗ này định cư.

Mà nơi này thường trú binh lực, cũng phần lớn đều là bình dân tinh anh, người nhà của bọn họ cũng ở nơi này mười mấy năm.

Mặc dù lần này trong binh lực mang tới có không ít tinh nhuệ của các tộc họ Mễ, cũng phần lớn đều xuất phát từ trong học cung, hơn nữa còn là ngoan nhân Doanh Vô Kỵ cùng Nam Cung Vũ tự mình thao luyện ra.

Một ngày trước khi xuất chinh.

Doanh Vô Kỵ tự bỏ tiền túi, ở trong thành mở tiệc lớn, ăn uống linh đình nói không ít chuyện cũ của học cung, mọi người có chút thổn thức.

Đại chiến sắp tới, tự nhiên sẽ không uống quá nhiều.

Nhưng đại bộ phận mọi người đều uống đến hơi say, sau khi trở về doanh trướng, rất nhanh liền ngủ say, dù sao hệ thống cảnh giới đang trực rất hoàn thiện, năm thành Tây Cương lại là hùng thành khó lường, cho nên căn bản không cần lo lắng ban đêm có địch tập kích.

Chỉ là……

Các tướng sĩ bởi vì thể lực tiêu hao quá lớn mà ngủ say, ít có mộng cảnh, đêm nay lại không hẹn mà cùng làm một giấc mộng.

Trong mộng, bọn họ gặp được Yêu tộc đồ độc thế gian.

Thấy được lúc Đại chiến bình yêu, Sở quốc chưa biến pháp đã bị Yêu tộc đánh cho gần như sụp đổ.

Cũng thấy được Sở quốc sau khi biến pháp là phồn vinh cỡ nào.

Cuối cùng.

Bọn họ gặp được Doanh Vô Kỵ.

Phu tử chưởng cung học cung nước Sở, gần như là thày giáo của tất cả tướng lĩnh mới.

Doanh Vô Kỵ cũng không làm những thứ vẽ vời gì kia, chỉ là bình tĩnh giảng giải quan niệm biến pháp của mình, cùng với nguyện vọng đối với nhân tộc tương lai, hy vọng bọn họ có thể để cho Sở quốc tiếp tục hưng thịnh, mà không phải trở lại bộ dáng gầy yếu như trước kia.

Hắn không nói rõ, nhưng tất cả mọi người đều biết hắn hy vọng mọi người tiếp tục ủng hộ Mễ Tinh Ly.

Những bình dân tinh nhuệ đi ra, tự nhiên là một chút dị nghị cũng không có, bởi vì con đường quật khởi của bọn họ, Mễ Tinh Ly cung cấp trợ giúp thậm chí còn cao hơn Doanh Vô Kỵ, huống chi hai người này còn là vợ chồng?

Tinh nhuệ của các tộc họ Mễ có chút rối rắm, bởi vì từ nhỏ tiếp nhận giáo dục, ở trong lòng bọn họ, vẫn luôn là gia tộc lớn hơn vương thất, vương thất lớn hơn hết thảy những thứ khác.

Sau khi biến pháp, lợi ích gia tộc bị mạnh mẽ đánh nát.

Tuy rằng bọn họ cũng rất có khuynh hướng làm cho Sở quốc trở nên mạnh mẽ, nhưng nếu như Mễ Đạc có ý kiến ngược lại, bọn họ thật đúng là có chút khó xử.

Trong mộng cảnh.

Khả năng suy nghĩ giảm đi rất nhiều.

Bọn họ cũng là nghe đến cuối cùng mới phản ứng lại, Doanh Vô Kỵ giống như muốn đi.

Doanh Vô Kỵ cuối cùng cũng nói rõ mục đích, mẫu quốc khó khăn, hắn phải trở về gánh vác trách nhiệm.

Trước mặt quốc gia, theo lý không nên nói đến tình cảm thầy trò nữa.

Nhưng hắn vẫn là hi vọng, khi Nhân tộc khốn cục, mọi người không nên câu nệ với "Quốc gia".

Ngày hôm sau.

Tỉnh mộng.

Không ít người trong lòng đều có chút phức tạp, trong khoảng thời gian ngắn không biết xử lý chuyện sắp tới như thế nào.

Hỏi thăm một chút, Doanh Vô Kỵ quả nhiên đã mang theo Tinh nhuệ Bạch gia rời đi về hướng Càn quốc, cơ bản không có mang theo binh lực Sở quốc trung thành với hắn, thậm chí ngay cả đồ quân nhu cũng không mang đi, chỉ là mang theo một ít lương khô lên đường.

Trước khi đi.

Lấy thân phận nguyên soái hạ mệnh lệnh cuối cùng, đại quân án binh bất động, không có mệnh lệnh của hắn không cho phép phát binh Càn quốc, nhưng có thể tùy thời xuất binh

đối với Viêm quốc, để kiềm chế binh lực Viêm quốc, tùy thời cách không trợ giúp nữ công tử.

Sao cũng được.

Hắn đều là thống soái quân Sở.

Chỉ cần Mễ Đạc không hạ lệnh trục xuất, thay thế thống soái mới, mệnh lệnh này sẽ tiếp tục có hiệu lực.

Hơn nữa mọi người cảm thấy, Mễ Đạc hẳn là sẽ không hạ lệnh.

Phù……

Mọi người nhìn về phía Càn quốc phương hướng, lại hồi tưởng lại mộng cảnh lúc đó.

……

Chương 1262: Tinh nhuệ trong tinh nhuệ Chương 1262: Tinh nhuệ trong tinh nhuệ

Trại Càn quốc.

Cái gì?

Bạch Kình vỗ vỗ đứng lên: "Doanh Vô Kỵ dẫn theo một tiểu đội năm ngàn người muốn tập kích bất ngờ chúng ta?"

Sắc mặt hắn hưng phấn đến có chút dữ tợn.

Lần này Sở quốc phát binh, Càn quốc biết rất rõ.

Càn vương vừa mới băng hà, tế tổ vừa mới kết thúc, di chiếu ai kế thừa vương vị phải qua vài ngày mới có thể công bố cho mọi người.

Cho nên Đại thần Càn quốc lập tức triệu tập hội nghị khẩn cấp, cuối cùng nhất trí quyết định để Bạch Kình mang binh ngăn chặn, bỏ lại tất cả đồ quân nhu, lấy tốc độ nhanh nhất

ngăn cản Doanh Vô Kỵ, đại quân mang theo đồ quân nhu mau chóng tiếp viện.

Dù sao Bạch Kình cũng là mãnh tướng hiếm có.

Chỉ luận tu vi, chỉ sợ ít có người có thể thắng được hắn.

Bảo lưu bộ phận Bạch gia kia, cũng là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Nếu là ngăn chặn thành công, đó chính là đại công.

Bạch Kình vốn là tương đối hoảng, bởi vì Bạch Kình chọc đến người cũng không ít, trong triều có không ít người đều phản đối hắn.

Bạch Kình vốn là tương đối hoảng, bởi vì Bạch Kình chọc người cũng không ít, trong triều có không ít người đối với hắn cực kỳ không cam lòng, chỉ là có Doanh Vô Khuyết cưỡng chế, không ai dám động thủ với bọn họ, hiện tại Doanh Vô Khuyết đã chết, Bạch Kiếp cũng đã chết.

Bạch gia bọn họ là thật sự có thể nguy hiểm.

Cơ hội này, phải nắm lấy.

Chỉ có lập được đại công này, mới có thể ổn định địa vị Bạch gia.

Nhưng……

Lần trước quân liên minh tấn công nước Sở, sức chiến đấu mà quân Sở thể hiện ra thật sự có chút tàn nhẫn, mạnh mẽ đứng vững trước quân liên minh thời kỳ cường thịnh lâu như vậy.

Hiện tại tới, lại là Doanh Vô Kỵ tự mình mang binh, không ngoài dự liệu, Bạch gia đại tông tinh nhuệ đều ở bên trong.

Cái này……

Đánh thế nào?

Bạch Kình đầu óc đều trướng, Bạch gia đại tông tinh nhuệ, cộng thêm đại quân Sở quốc cường hãn vô cùng.

Rõ ràng đánh không thắng!

Nhưng hắn nghe nói Doanh Vô Kỵ chỉ dẫn theo năm ngàn tiểu đội liền hướng nơi này chạy tới, tảng đá lớn đè ở ngực rốt cục rơi xuống đất.

Bất quá vẫn có chút do dự.

Doanh Vô Kỵ đến tột cùng đang tính toán cái gì?

Giờ này.

Ngoài trướng vang lên âm thanh của phó tướng.

"Tướng quân, có thư!"

Mau tiến vào!

Phó tướng nhanh chóng vào sổ.

Bạch Kình mở thư ra xem, chỉ thấy một câu ngắn ngủi:

Bạch gia tộc tới, mau tới lĩnh tử!

Hừ!

Bạch Kình hừ lạnh một tiếng, đã là lúc nào rồi, còn muốn lấy thân phận Bạch gia tộc đến phán xét ta?

Ngươi đã thế, cũng đừng trách ta.

Hắn biết Doanh Vô Kỵ mạnh.

Cũng biết Tinh nhuệ Bạch gia mạnh.

Nhưng rốt cuộc bọn họ chỉ có năm ngàn người.

Lần này hắn thế nhưng là dẫn theo năm vạn Kỵ binh Càn quốc, cơ hồ làtất cả của cải Càn quốc, Cao thủ Binh Nhân cảnh có mấy chục người, mặc dù gặp phải toàn bộ Quân hắc giáp Cơ Động cũng chưa chắc sẽ thua.

Cho dù Doanh Vô Kỵ có mạnh hơn nữa, cũng không có khả năng lấy mấy ngàn người này, đánh bại Tinh nhuệ Càn quốc?

Bạch Kình mở miệng hỏi: "Quân đội chủ lực Sở quốc đâu?"

Phó tướng vội vàng nói: "Đều ở trong thành, án binh bất động?"

Bạch Kình lại hỏi: "Xác định?'

Phó tướng chắc chắn nói: "Chắc chắn!

Bạch Kình trầm tư một lát, trực tiếp gỡ trường kích xuống: "Đi! Chúng ta đi gặp bọn họ!

Thứ này.

Hắn mơ hồ cảm giác giống như có chỗ nào đó có chút kỳ quặc.

Nhưng hiện tại, hắn đã không còn đường sống để suy nghĩ.

Tình cảnh của hắn, khiến hắn phải lập công này.

Mặc kệ Doanh Vô Kỵ có âm mưu gì, hành động này đều là đem sơ hở lớn nhất lộ ra.

Nếu như chính mình không bắt được, đợi đến Sở quốc chủ lực ra khỏi thành, vậy thì quá khó chịu.

Vì vậy.

Năm vạn tinh nhuệ dốc sào mà ra.

Vẫn là cửa ải kia.

Vài năm trước, Càn quốc đã thắng lớn ở đó.

Lần này, hắn cũng muốn ngăn chặn Doanh Vô Kỵ ở nơi đó.

Tạch!

Tạch!

Tạch!

Tiếng vó ngựa vô cùng vang dội, cuồn cuộn nổi lên cát vàng đầy trời.

Năm vạn thiết kỵ, thanh thế vô cùng khủng bố, chạy tới cửa ải với tốc độ cực nhanh.

Đây mới là chiến lực kinh khủng nhất của Càn quân, lúc trước sở dĩ không thể hiện ra, hoàn toàn là bởi vì cho dù Sở Hàn, đều chọn dùng chiến thuật mai rùa, không gian phát huy của kỵ binh Càn quốc thực sự không lớn.

Duy nhất một lần có thể phát huy, là Nam Cung Vũ đột kích xe ném đá, lần đó trận hình tự dưng xảy ra sai lầm trí mạng, dẫn đến chiến lực giảm mạnh.

Nhưng lần này.

Bạch Kình không cho phép bất cứ tình huống ngoài ý muốn nào xảy ra.

Năm vạn kỵ binh, tiêu diệt Doanh Vô Kỵ năm ngàn binh lực, vậy không phải là đơn giản sao?

Kỵ mã phi nhanh

Nhưng Bạch Kình đã có chút khẩn cấp, tốc độ có nhanh hơn nữa trong mắt hắn cũng chậm như rùa.

Dọc theo đường đi đều mắng chửi đĩnh đạc.

Bất quá cũng may.

Lộ trình chỉ xa như vậy.

Rốt cuộc đã nhìn thấy đối phương.

Xa xa nhìn nhau, song phương đều không lập tức ra tay.

Bạch Kình!

Doanh Vô Kỵ khẽ nhíu mày: “Bảo ngươi tới đây lĩnh chết, ngươi mang nhiều Càn Binh như vậy làm gì?”

Hôm nay, Hàm Quang Kiếm của hắn chưa kề lên cổ ông cậu.

Bất quá dùng để chém ông cậu này, vẫn là không thành vấn đề.

Hừ!

Bạch Kình hừ lạnh một tiếng, không đáp lời, hai mắt không ngừng quét qua đối diện, sắc mặt âm tình bất định.

Hắn ta thấy rõ.

Đối phương hàng đầu, tất cả đều là cao thủ Bạch gia.

Hai đại trưởng lão Bạch Nông Bạch Lĩnh trợn mắt nhìn hắn.

Thế nào?

Cách nhiều năm, trận chiến Càn Sở đầu tiên, lại là toàn người nhà?

Bạch Nông Tóc hoa râm trợn mắt nhìn hắn: “Bạch Kình, ngươi vì vinh hoa phú quý, bán đứng toàn bộ Bạch gia, hôm nay món nợ này cũng nên quên đi!”

Chê cười!

Bạch Kình ngửa mặt lên trời cười to: “Người thức thời là tuấn kiệt, Bạch gia tự bế mình, quả thực chính là tự chịu diệt vong. Ít ỏi vài năm, Bạch gia liền trở thành gia nô ba họ, kết cục nghèo túng như thế, chẳng lẽ đại trưởng lão không biết vấn đề ở chỗ nào sao?

Quả thực vô liêm sỉ!

Chương 1263: Cơn giận khó tả Chương 1263: Cơn giận khó tả

Bạch Nông giận không kềm được, cực khổ của Bạch gia đều là do Bạch Kình gây ra, thậm chí còn có một bộ phận tộc nhân đến nay vẫn còn bị Càn vương thất giam cầm, không nghĩ tới Bạch Kình lại không một chút áy náy.

Bạch Kình cũng lười nói nhảm với những người này.

Nhiều lời vô ích!

Thiên hạ này ngoại trừ nắm đấm, không có bất kỳ vật gì có thể chứng minh hắn nói đúng.

Hắn gật đầu với phó tướng, ý bảo hắn có thể thổi kèn.

Nhưng mà đúng lúc này, một âm thanh truyền đến.

Chậm đã!

Bạch tướng quân!

Bệ hạ có thánh chỉ truyền đến!

Mọi người ở đây đều cả kinh.

Thánh chỉ?

Sao lại truyền đến vào lúc này?

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy từng đạo thân ảnh từ chân trời mà đến.

Trọn vẹn hai mươi đạo thân ảnh, tất cả đều là Binh Nhân Cảnh!

Rào!

Rào!

Rào!

Từng đạo nhân ảnh rơi xuống đất.

Không ngờ đều mặc hoa phục trang nghiêm, rõ ràng là quy cách tham gia nghi thức long trọng.

Bạch Kình giật mình, lúc hắn xuất chinh, Tân Càn vương còn chưa đăng cơ, hôm nay hình như chính là đại điển đăng cơ.

Tên Doanh Kiếm kia, vừa mới kế vị liền hạ thánh chỉ với mình ở tiền tuyến xa xôi.

Hơn nữa còn là thời điểm hai quân sắp giao chiến.

Rốt cuộc là có ý gì?

Trong lòng hắn có chút phiền não.

Nhưng hiện giờ tình cảnh đáng lo ngại.

Chỉ có thể thành thật xuống ngựa: "Thần Bạch Kình tiếp chỉ!"

Doanh Quân nhìn Công Tôn Lệ cười cười.

Công Tôn Lệ liền tiến lên một bước, mở thánh chỉ ra, nhìn thoáng qua nội dung bên trong, sắc mặt hơi có chút cổ quái, bất quá vẫn hắng giọng: "Tội tướng Bạch Kình, hãm hại thân tộc, ly gián tôn thất cùng Bạch gia, dẫn đến hao tổn bên trong Đại Càn tăng lên, lâm vào quẫn cảnh hiện giờ. Nhưng niệm kỳ chiến trường có công, cố ý ban thưởng một ly rượu độc.

Nói rồi.

Từ trong ngực lấy ra một bầu rượu, rót một chén rượu độc.

Đi tới trước mặt Bạch Kình.

Bạch tướng quân, uống rượu đi!

Bạch Kình: "…???

…….

Bạch tướng quân, uống rượu đi!

Nghe thấy thế.

Ánh mắt Bạch Kình đột nhiên mở to, vẻ mặt khó hiểu nhìn Công Tôn Lệ.

Ngày đầu tiên vua mới lên ngôi, trực tiếp ban rượu độc cho ta?

Doanh Kiếm kia đến tột cùng lấy dũng khí ở đâu ra?

Chẳng lẽ con ta Bạch Kiếp để lại cho hai mẹ con bọn họ bóng ma sâu như vậy?

Không đúng!

Mấu chốt của vấn đề, không phải ở chỗ Doanh Kiếm lấy dũng khí ở đâu ra.

Mà là quyết định hoang đường như vậy, Công Tôn Lệ và Doanh Quân lại đồng ý.

Chẳng những đồng ý, còn khẩn cấp bay lên chiến trường.

Lý do này lại càng hoang đường.

Gây xích mích quan hệ giữa hoàng thất và Bạch gia?

Ngươi Doanh Kiếm là thân phận gì dám tinh tướng với Bạch gia?

Bạch Kình dù sao cũng lăn lộn trong quan trường Càn quốc lâu như vậy, sao có thể không hiểu chuyện mờ ám trong này?

Vì thế không hề có ý tiếp rượu: "Công Tôn đại nhân, đây là ý của bệ hạ, hay là ý của ngài?"

Đương nhiên là ý tứ của bệ hạ!

Công Tôn Lệ thần sắc có chút cổ quái, nhịn không được lắc đầu nói: "Bạch tướng quân, chúng ta nếu đã đến, đã nói rõ bệ hạ rất kiên định, chén rượu độc này hợp tình hợp lý hợp pháp!"

Bạch Kình ngửa mặt lên trời cười to: "Bạch gia ta vì Càn quốc đổ máu, con ta Bạch Kiếp càng là vì tiên vương đổ máu, còn chủ động vì tiên vương tuẫn táng, bệ hạ làm sao có thể đối xử như thế với chúng ta?

Công Tôn Lệ khẽ nhíu mày: "Nói như vậy, Bạch tướng quân muốn kháng chỉ?

Bạch Kình cười lạnh một tiếng: "Ta muốn gặp bệ hạ, nghe bệ hạ chính miệng giáng tội trước, ta là không có khả năng tin các ngươi!"

Hắn liền đứng ở nơi đó, không hề lùi bước.

Thân dài tám thước thoạt nhìn vô cùng cao ngất.

Quả thật là một nam nhân dũng mãnh.

Ngoại trừ bệ hạ!

Không ai có thể phán xét ta!

Chỉ cần ta đứng trước mặt tiểu nhi kia, ta xem hắn có dũng khí gì dám giết ta?

Công Tôn Lệ như có điều suy nghĩ: "Nếu ngươi gặp bệ hạ, bệ hạ ban cho ngươi cái chết, chén rượu độc này ngươi liền uống?"

Được!

Bạch Kình gật đầu, chợt cười lạnh: "Chỉ sợ có người trong lòng có quỷ, không dám để cho ta gặp bệ hạ!"

Công Tôn Lệ bĩu môi, lúc này tránh ra một bước.

Vậy ngươi gặp đi!

Vừa dứt lời, đoàn quan lớn bay từ xa đồng loạt dịch sang bên cạnh một bước, nhường cho Bạch Kình một con đường chỉnh tề.

Và cuối con đường.

Là Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ: "Hiện tại ngươi gặp được rồi, uống đi!"

Mọi người: "……"

Bạch Kình: "…???"

Thành thật mà nói.

Đầu óc hắn trống rỗng một lúc.

Sau đó chính là một trận nổi giận khó tả.

Tân vương là Doanh Vô Kỵ?

Có phải có bệnh hay không?

Doanh Vô Khuyết có phải có bệnh hay không, không đem vương vị truyền cho con mình, mà là truyền cho Doanh Vô Kỵ?

Những người này……

Lừa kẻ ngốc chơi hay sao?

Vốn tưởng rằng các ngươi chỉ là giả truyền thánh chỉ muốn giết ta, không nghĩ tới các ngươi dụng tâm rõ ràng ác độc như thế, ngay cả vương vị cũng dám mưu soán!

Lời này vừa nói ra.

Mọi người nhìn nhau,

Tình huống này, đặt ai cũng mơ hồ.

Tự mình tới đánh quân Sở.

Kết quả quay đầu có người tự nói với mình, thủ lĩnh quân Sở lại là tân vương của mình.

Mà tướng quân nhà mình, lại muốn mang theo mình thảo phạt tân vương!

Vua mới là giả.

Hay tướng quân là phản tặc?

Có chút loạn!

Bất quá thủ hạ dòng chính của Bạch Kình không chút do dự, nhao nhao lên ngựa nhấc trường thương lên.

Nhưng cũng đúng lúc này.

Công Tôn Lệ lắc đầu, từ trong ngực lấy ra một quyển trục khác, trực tiếp ném lên bầu trời.

Trong chốc lát.

Quyển trục kim quang lượn lờ, chữ viết vô cùng rõ ràng hiện ra trước mặt mọi người.

Nổi bật nhất là con dấu lạc khoản.

Vương Tỉ!

Âm thanh Bạch Kình thê lương: "Đều là giả! Các ngươi ngay cả di chiếu của tiên vương cũng dám bóp méo! Ngươi cho rằng ta sẽ xem sao?"

Công Tôn Lệ: "Bạch tướng quân không ngại nhìn xem, đây là chữ viết của ai!"

Bạch Kình: "……"

Hắn cảm giác tay chân có chút phát lạnh, vẫn là nhịn không được hướng bầu trời nhìn lại.

Chữ viết này…… Thật sự quá quen thuộc.

Chương 1264: Rơi xuống hầm băng Chương 1264: Rơi xuống hầm băng

Một lúc.

Hắn như rơi xuống hầm băng.

Chữ viết tay của con trai ta!

Đây là ghi chép của con ta!

Đây đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Phía sau hắn cũng là một mảnh xôn xao, phàm là lên ngựa, đều cảm giác tâm lạnh một nửa, không lên ngựa đều đang âm thầm may mắn.

Xì, xì……

Hai mắt Bạch Kình đỏ ngầu, thở hổn hển.

Hắn cảm giác dưới háng cưỡi không phải chiến mã, mà làlạc thiết nung đỏ, nóng đến hắn thầm nghĩ nhanh chóng nhảy xuống, nhưng đũng quần đã bị lạc thiết rang chín.

Không xuống được.

Căn bản không xuống được!

Hắn xa xa nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Doanh Vô Kỵ, ngươi thật muốn đuổi tận giết tuyệt sao?"

Lần này Doanh Vô Kỵ còn chưa lên tiếng.

Bạch Nông liền nhịn không được mở miệng nói: "A… Bạch đại tướng quân, nếu là lão phu nhớ không lầm, năm đóthời điểm Bạch gia bị ngươi hãm hãi, những lời này lão phu cũng đã nói qua!"

Bạch Kình: "……

Sắc mặt của hắn đã khó nhìn tới cực điểm.

Năm đó hắn xuân phong đắc ý, tuy rằng thời điểm Bạch gia đều vào tù trong lòng hắn có chút không đành lòng, nhưng vừa nghĩ tới tiền đồ của mình quang minh, hết thảy tiêu cực cảm xúc đều có thể đè xuống.

Dù sao, Bạch gia không chết, ở Càn quốc sớm muộn cũng phải mang theo mình cùng nhau nhảy vào hố lửa.

Hắn đang suy nghĩ đây có phải là báo ứng hay không.

Nhưng hắn làm sao cũng không nghĩ tới, tất cả nhân quả này lại là Doanh Vô Kỵ mang theo toàn bộ Bạch gia một lần nữa nhập vào Càn quốc mà chấm dứt.

Thật giả tạo.

Thật là giả dối!

Hắn nhìn về phía Công Tôn Lệ: "Công Tôn đại nhân, ngươi cũng cảm thấy di chiếu này không giả sao?"

Công Tôn Lệ suy tư một lát: "Thiên hạ này, không ai có thể chứng minh di chiếu này là giả, cho nên nó phải là thật!"

Không giả?

Làm sao có thể không giả?

Công Tôn Lệ cũng không phải con lừa ngu xuẩn, hắn thật sự hiểu rõ Doanh Vô Khuyết, lấy tính cách Doanh Vô Khuyết, cho dù đem vương vị truyền cho một con heo, cũng không có khả năng truyền cho Doanh Vô Kỵ.

Chuyện này, nhất định có vấn đề.

Chính như Bạch Kiếp nguyện ý "tuẫn tiết" cũng có vấn đề.

Thậm chí Công Tôn Lệ dám cam đoan, đây nhất định là đám người Doanh Quân thương lượng soán quyền.

Nhưng rồi sao?

Nếu để Công Tôn Lệ tự mình làm một chuyện như vậy, Công Tôn Lệ khẳng định không muốn làm.

Nhưng nếu đã có người làm qua, Công Tôn Lệ cũng tuyệt đối sẽ không vạch trần.

Một là không ai có thể chứng minh đây là giả.

Hai là… Hắn cũng cảm thấy Doanh Vô Kỵ mới là quân vương thích hợp nhất Càn quốc.

Làm đại thần Doanh Việt giữ lại cho Doanh Vô Khuyết.

Mười năm!

Hắn trọn vẹn phụ tả Doanh Vô Khuyết mười năm.

Ai cũng không biết mười năm này hắn sống như thế nào!

Thật là, hắn tình nguyện phụ tá một con heo, cũng không muốn phụ tá Doanh Vô Khuyết.

Doanh Vô Khuyết cũng không giáng chức vị của hắn.

Nhưng chỉ cần là chuyện hắn nói ra, Doanh Vô Khuyết nhất định phải chỉ trỏ một phen.

Hiện tại Doanh Vô Kỵ đã trở lại, hắn cảm giác như đã đến thiên đường.

Bạch Kình: "……"

Hắn ta đang tức giận.

Mặt trắng bệch.

Nhưng mặt trắng bệch cũng không hoàn toàn là vì tức giận, mà là sợ hãi nhiều hơn.

Hắn biết, lần này chính mình từ trên danh nghĩa, là thế nào đều không thể lật ngược tình thế.

Doanh Vô Kỵ chính là Càn vương thật sự.

Chén rượu độc này, chính là Càn vương thật sự ban cho hắn.

Mà lúc này.

Doanh Vô Kỵ đã mang theo người, trùng trùng điệp điệp đi tới.

Trong nháy mắt đã đi tới trước mặt Bạch Kình: "Bạch Kình, ngươi nhìn phía sau xem.

Bạch Kình xoay người nhìn thoáng qua, phát hiện lên ngựa đều là thân tín của mình, có người Bạch gia cùng mình phản bội Bạch gia, cũng có tâm phúc một đường mang theo.

Hắn biết ý của Doanh Vô Kỵ.

Nếu như mình kiên trì muốn động thủ.

Không ai trong số họ có thể sống sót.

Kể cả con trai út của mình ở Càn vương Đô.

Vì thế hắn hiểu.

Bành!

Bạch Kình nhảy xuống ngựa, nhận lấy rượu độc từ trong tay Công Tôn Lệ, bùm một tiếng quỳ xuống với mọi người Bạch gia.

Hai mắt đỏ ngầu, trịnh trọng kính rượu mọi người: "Chư vị thúc bá con cháu! là Bạch Kình ta có lỗi với các ngươi, ở chỗ này bồi tội cho các ngươi, kính xin lưu thủ hạ của ta cùng ấu tử, bọn họ là vô tội!"

Phi!

Bạch Nông một chút cũng không muốn tiếp nhận hắn bồi tội, một ngụm đờm liền nhổ lên mặt hắn.

Bạch Kình chỉ giả vờ không có chuyện như vậy, ngửa cổ, uống sạch ly rượu độc.

Rượu độc rất mạnh.

Không lâu sau, Bạch Kình ngã trên mặt đất run rẩy kịch liệt, ước chừng qua mười hơi thở, liền hoàn toàn bất động.

Doanh Vô Kỵ nhìn đờm trên mặt Bạch Kình, xoay người nhìn về phía Bạch Nông: "Đại trưởng lão, ông có chút bốc hỏa, xem đờm ủa ông đều ố vàng.

Khóe miệng Bạch Nông giật giật, tức giận nhìn Bạch Kình như chó chết: "Hừ! Chết như vậy thật là tiện nghi cho hắn!

Doanh Vô Kỵ cười cười không nói gì, xoay người nhìn về phía Công Tôn Lệ ngươi: "Công Tôn lão ca, đã lâu không gặp !"

Nhìn thấy khuôn mặt Doanh Vô Kỵ vẫn như trước.

Công Tôn Lệ nhịn không được lộ ra nụ cười, sau đó mang theo một đám quan viên lui về phía sau một bước: "Thần, Công Tôn Lệ, cung nghênh bệ hạ trở về!"

Thần, Doanh Quân, cung nghênh bệ hạ trở về!

Thần……

Một cơn sóng thần.

Doanh Vô Kỵ nghe được những lời này, khóe miệng kìm lòng không đậu cong thành một cái √.

Hắn có chút cảm khái, ngoại trừ thời gian tuổi thơ không nhớ chuyện, đây là lần đầu tiên hắn đặt chân lên đất Càn quốc.

Ngoài ý muốn, thật đúng là cảm giác có chút không tệ.

Người ở đây đều là nhân tài, nói chuyện lại dễ nghe.

Trở về nơi này cũng giống như về nhà.

Lấy thân phận quân vương hàn huyên vài câu, hắn liền mang theo người khởi hành trở về vương đô.

Về phần Bạch Kình.

Thi thể cứ như vậy lẳng lặng nằm tại chỗ.

Bạch Kình là Càn thần, kỳ thật cũng không có phạm sai lầm quá lớn.

Nhưng làm người, hắn chính là súc sinh đỉnh cấp.

Lúc người Bạch gia đi ngang qua, đều là đi vòng quanh hắn, một chút cũng không có ý nâng hắn trở về nhập thổ.

Một người như thế.

Căn bản không xứng vào phần mộ tổ tiên.

Mọi người thậm chí đều không có hứng thú liếc hắn một cái, thỉnh thoảng có mấy ánh mắt rơi xuống, cũng là đứa nhỏ Bạch gia sainh ra sau khi rời khỏi Càn quốc.

……

Chương 1265: Đăng cơ đại điển Chương 1265: Đăng cơ đại điển

Sau khi trở về vương đô.

Đăng cơ đại điển chính thức hoàn thành.

Doanh Vô Kỵ đối với triều thần ban đầu cũng không thay đổi quá lớn, cơ bản đều là duy trì chức vị ban đầu, người vốn còn lo sợ trong lòng tân vương, nhất thời yên tâm.

Bất quá Doanh Vô Kỵ vẫn đưa ra một điểm.

Từ ngày đầu tiên lên ngôi, Càn quốc sẽ theo mô hình Lê Sở thi hành chính sách mới.

Điều này làm cho trong triều đình có chút rối loạn.

Hiện giờ thực lực hai nước Lê Sở bày ra trước mắt, không có cho dù kẻ nào dám nghi ngờ tính chính xác của hình thức Lê Sở, nhưng như vậy khẳng định vẫn sẽ làm cho lợi ích của

một bộ phận người bị hao tổn, tôn thất liền chiếm phần lớn trong đó.

Bất quá Doanh Vô Kỵ cũng không cho bọn họ thời gian beep beep.

Nói đây là cơ hội duy nhất để Càn quốc ổn định cục diện.

Biến pháp, nhất định phải đẩy mạnh.

Mà hắn làm quân vương, có nắm chắc cho Càn quốc mang đến tài nguyên mới, đồng thời làm cho hai nhà trong vòng ba năm không dụng binh với Càn quốc.

Nếu như còn có người đối với luật mới không hài lòng, trực tiếp chỉ ra chỗ không tốt là được, không chỉ được thì ăn gậy.

Vì thế một cây gậy, một cây cà rốt, tôn thất lập tức an sinh.

Cuối cùng tuyên bố phóng thích người Bạch gia bên cạnh yêu mạch, hơn nữa nhốt người nhà Bạch Kình qua mười năm, triều hội kèm theo đại điển đăng cơ chính thức kết thúc.

Doanh Vô Kỵ không có hứng thú hưởng thụ uy nghiêm của quân vương, liền trực tiếp trở về vương cung.

Hôm nay.

Chủ yếu là di chuyển.

Chỗ ở của Bạch Kình trước kia là địa bàn của Bạch gia, bây giờ đã trở lại, cũng đỡ phải sắp xếp chỗ ở mới.

Doanh Vô Kỵ đến vương cung, cảm giác giường đệm Doanh Vô Khuyết cùng Bạch Kình ngủ qua quá bẩn thỉu, liền trực tiếp sai người đốt, sau đó chuẩn bị giường mới.

Mình thì ở thiên điện mời tâm phúc uống rượu.

Hắn liếc mắt nhìn Công Tôn Lệ.

Phát hiện tiểu tử này mới ngoài ba mươi, tóc cũng đã hoa râm, khí chất trầm ổn rất nhiều. Trên mặt mặc dù mang theo vài phần ý cười, giữa hai lông mày lại là vẻ u sầu không xua đi được, cũng không biết mười năm qua bị Doanh Vô Khuyết tra tấn thành bộ dáng gì.

Không dễ dàng!

Doanh Vô Kỵ cười cười, rót cho hắn một chén rượu: "Biến pháp lại phải vất vả ngươi rồi!"

Công Tôn Lệ có chút cảm khái: "Không sao, nền tảng Càn quốc tốt, chỉ cần có thể đi đến con đường chính xác, sẽ không có gì phải vất vả."

Nền tảng Càn quốc đích xác tốt hơn rất nhiều.

Dù sao chế độ quân công tước thực hiện lâu như vậy.

Khái niệm phong quan theo công đã ăn sâu vào lòng người

Công Tôn Lệ nhìn Doanh Vô Kỵ: "Bệ hạ……

Doanh Vô Kỵ cười xua tay: "Không cần gọi bệ hạ, trước kia gọi như thế nào, hiện tại gọi như thế nào là được.

Công Tôn Lệ nhếch miệng: "Ngài còn con đường làm giàu nào không?"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người nhịn không được nhìn về phía Doanh Vô Kỵ.

Đây mới là vấn đề bọn họ quan tâm nhất.

Càn quốc hôm nay, so với mười năm trước, quốc lực chỉ là hơi có chút lạc hậu, binh lực thậm chí còn mạnh hơn chút ít.

Chỉ là Lê Sở quật khởi quá nhanh, so sánh mà nói, không thể nói Càn quốc không yếu.

Tiền.

Sức mạnh.

Đó là những điều họ rất cần.

Nếu Doanh Vô Kỵ có thể lại lấy ra một loại đồ vật như xà bông, đường trắng, rượu mạnh tuyệt đối có thể làm cho Lê Quốc hòa hoãn một hơi thở lớn.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Cái này còn không đơn giản? Bán mỏ a!

"Bán mỏ?"

Mọi người sửng sốt một chút.

Doanh Vô Kỵ chỉ chỉ phương Bắc: "Yêu mạch phía Bắc, của ta!"

Mọi người: "……

Chuyện này thật đúng là không phải tất cả mọi người đều biết.

Nhưng Doanh Vô Kỵ nói như vậy, tất cả mọi người đều hiểu.

Canh giữ một mỏ như vậy, nếu như chỉ là tăng cường quốc lực, đích xác không cần phải mở thêm sản nghiệp mới.

Hơn nữa sản nghiệp hai nước Lê Sở cũng gặp phải quẫn cảnh.

Đó chính là liên minh của Cơ Động, đặc điểm lớn nhất trong giới kinh doanh chính là "tiết kiệm", có thể nói là xa xỉ phẩm, cao tầng của hai nơi Ngô Viêm căn bản không dám mua những thứ này, khiến cho xuất khẩu của hai nước Lê Sở bị hạn chế khắp nơi.

Ngay cả hai nơi Yến Tề, cũng đều bởi vì náo động thị trường có chút uể oải.

Nhưng mỏ thì khác.

Đây chính là tài nguyên thực sự có thể chuyển hóa thành chiến lực.

Doanh Vô Kỵ nhấp một ngụm rượu, sâu kín nói: "Tóm lại, có ta ở đây sẽ không thiếu tiền, Lê Sở cũng sẽ không dễ dàng động binh Càn quốc, mọi người phát triển là được, các ngươi hiểu ta!"

Công Tôn Lệ nghe được có chút kỳ quái, hắn ngược lại hiểu Doanh Vô Kỵ, bất quá những người khác đâu…

Doanh Quân biết Doanh Vô Kỵ nói cái gì, dù sao các vị đang ngồi cơ bản đều là học viên ưu tú của Hồng Trần Học Cung.

Bọn họ cũng quá rõ ràng Doanh Vô Kỵ muốn làm cái gì.

Thời gian kế tiếp, cho dù Doanh Vô Kỵ ba năm không lên triều, bọn họ cũng có thể đem sự tình làm thỏa đáng.

Ăn uống linh đình, rất nhanh tất cả mọi người đã hơi say.

Doanh Quân mượn ý rượu, rốt cục mở miệng nói: "Bệ hạ, thần cả gan hỏi ngài một vấn đề.

Tộc thúc mời nói!

Doanh Vô Kỵ làm ra một cái thủ thế mời.

Doanh Quân có chút rối rắm: " Thái tử dưới gối Tiên vương…… Bệ hạ định xử trí như thế nào?

Doanh Kiếm hả!

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ, cũng không biết ai đặt tên xui xẻo cho đứa bé này.

Mặc dù là nhi tử Doanh Vô Khuyết, nhưng hắn đối với Doanh Kiếm cũng không có ác ý gì.

Thông qua gương quỷ, hắn hiểu khá rõ tình hình đất nước Càn.

Doanh Kiếm này cũng là một tiểu tử đáng thương, tuy rằng từ nhỏ đã ngồi vững trên vị trí Thái tử, thậm chí còn thức tỉnh Chuyên Húc đế thân, nhưng hắn giống như vẫn sống rất biệt khuất.

Mẫu hậu tranh sủng không lại được một nam nhân.

Cha ruột cũng không thèm để ý tới hắn.

Tôn thất ngược lại muốn sủng hắn, nhưng Doanh Vô Khuyết lại sợ hắn bị tôn thất dạy hư.

Cho nên vẫn bị nhốt trong thâm cung.

Bị khóa gần 10 năm.

Sau đó cha mất.

Thật xui xẻo.

Hình như thiếu tình yêu.

Chương 1266: Thánh tâm mẫu Chương 1266: Thánh tâm mẫu

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ, cười nói: “Giữ lại thân phận công tử, trước tiên dẫn hắn ăn một bữa ngon, ngày mai đưa đến chỗ ta, ta muốn thu làm đồ đệ!Sau này nó có được thành tựu gì thì phải dựa vào nỗ lực của nó”

Doanh Quân nhất thời ánh mắt sáng ngời, vừa rồi hắn sợ Doanh Vô Kỵ động sát tâm, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ lại trạch tâm nhân hậu như thế.

Chuyên Húc đế thân.

Giết thật đáng tiếc.

Doanh Vô Kỵ cũng nghĩ như vậy, cũng không phải thánh mẫu tâm tràn lan, dù sao hắn hiện tại thuật nhập mộng đã xuất thần nhập hóa, chỉ cần cảnh giới thấp hơn hắn, hắn liền có nắm

chắc thông qua mộng cảnh đào móc ra ý nghĩ sâu nhất trong nội tâm con người.

Mười mấy năm trước, hắn có thể thông qua mộng cảnh sàng lọc ra người trẻ tuổi đáng tin cậy ở hai nơi Ngụy Hàn.

Mười mấy năm sau, hắn có thể đem nhân cách của một người từ trong ra ngoài phân tích ra.

Doanh Kiếm mới mười tuổi.

Không gian tạo hình còn rất lớn.

Tố chất có thể thành chính là một thành mãnh tướng, vẫn là cháu trai tốt của mình, dù sao đứa nhỏ này đối với Doanh Vô Khuyết cũng không có cảm tình gì.

Sau này ta thống trị Càn quốc, liền dựa vào chư vị!

Doanh Vô Kỵ thấy uống cũng đủ, liền đứng dậy tiễn khách.

Mọi người nhao nhao đứng dậy.

Không làm phiền nữa.

Rốt cục đi rồi!

Doanh Vô Kỵ đứng dậy duỗi lưng một cái.

Sau đó ý niệm vừa động, Càn quốc vương tỷ liền từ trong thân thể dung ra.

Cái này Đồng thời cũng có chức năng trữ vật nhất định, dùng để dự trữ những vật quan trọng của Càn vương.

Kỳ thật vương tỷ các quốc gia đều có công năng gần giống nhau, ví dụ như trong Lê Vương Tỳ có tâm đắc tu luyện Nhân Thiên Tựu Địa và Tuyệt Địa Thiên Thông, còn có bội kiếm của các đời Lê Vương, lúc ấy Triệu Kỵ muốn ban thưởng Võ Linh Vương Kiếm cho hắn chính là lấy ra từ trong Vương Tỳ.

Ý niệm Doanh Vô Kỵ chìm vào, rất nhanh đã tìm được hai thứ hắn cảm thấy hứng thú nhất.

Lộc Lư kiếm.

Bí cảnh!

Quyện Tử ca! Có thể sống lại rồi!

Doanh Vô Kỵ móc Hàm Quang Kiếm ra gõ cửa một trận.

Lần này Hàn Quyện đi ra rất lưu loát, không hề có bộ dáng thiếu kiên nhẫn như trước.

Hàn Quyện nhìn Lộc Lư kiếm, cảm giác có chút ngạc nhiên: "Đây chính là kiếm thân phụ mà ngươi nói?

Cũng không sao!

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Thiên cấp thần binh, trâu bò quá đi!

Hàn Quyện khẽ gật đầu: "Đúng là có khí tức của Thiên cấp thần binh, nhưng linh hồn hắn tiêu hao quá nghiêm trọng, đặt trong kiếm linh chỉ có thể coi là bình thường. Hắn là còn có thể giữ lại một tia ý thức, nếu ngươi nhớ cha, có thể tìm một ít linh dược dưỡng hắn.

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Ngươi còn beep với ta nữa, ta sẽ đưa ngươi đi gặp Hàn Giả.

Hàn Quyện: "……

Đừng làm tổn thương nhau thì tốt hơn.

Sau đó ánh mắt liền dừng ở trên viên cầu kia.

Viên cầu là chất ngọc, toàn thân trong suốt long lanh, bên trong tựa hồ ẩn dưỡng một mảnh tinh không.

Khí tức lạnh thấu xương mà mênh mông, chỉ là nhìn từ xa, là có thể cảm nhận được khí tức tiêu điều giết chóc bên trong.

Quan trọng nhất.

Loại khí tức này có chút quen thuộc.

Bàn ngọc hợp lại với miếng ngọc cực kỳ khớp nhau, thậm chí một bộ phận hoa văn phía trên, cùng hoa văn tàn tạ trên bàn ngọc đều rất gần nhau.

Đúng rồi!

Chính xác!

Vẻ mặt Hàn Quyện có chút nghiêm túc: "Bây giờ chúng ta đi gặp Chuyên Húc Đế?

Nếu không ta bảo ngươi ra ngoài làm gì?

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, hỗn loạn mấy ngàn năm trước kết thúc ở Tuyệt Địa Thiên Thông, mấy ngàn năm sau tùy thời có thể bắt đầu động loạn mới, đồng dạng đến từ Tuyệt Địa Thiên Thông.

Vị Chuyên Húc đế này.

nhất định phải gặp mặt.

Liếc mắt nhìn nhau, nhất tề đem bàn tay che ở trên viên cầu.

Niệm Động lấy được khẩu quyết từ hai vị trưởng lão Bạch Nông và Bạch Lĩnh.

Sau một khắc, hai người liền cảm giác trời đất quay cuồng, thân thể cùng ý thức hết sức vặn vẹo, cho dù lấy tu vi bọn họ bây giờ, đều có loại cảm giác mê muội nôn mửa.

Cũng may loại cảm giác này tới nhanh, đi cũng nhanh.

Rất nhanh hai người liền tỉnh táo lại.

Phát hiện giờ phút này đã tiến vào một mảnh lục địa hoang vu.

Đất đai xám xịt.

Khắp nơi đều là bị gió khô chân tay cụt, có người cũng có yêu, nhẹ nhàng chạm vào sẽ hóa thành bột phấn.

Có, thậm chí dứt khoát chính là một đoàn bột phấn.

Nghe đồn Chuyên Húc Đế thi triển Tuyệt Địa Thiên Thông đã bị chư vị Đại Thánh Yêu tộc và cao tầng Thiên Nhân tộc toàn lực ngăn cản.

Ngày đó giết cả núi xác biển máu.

Nơi này, chắc hẳn chính là chiến trường.

Toàn bộ chiến trường đều là lĩnh vực sát phạt của Chuyên Húc Đế.

Quả nhiên là một mảnh không gian độc lập!

Doanh Vô Kỵ đưa ra một cái kết luận, khí tức bên ngoài, hắn hiện tại là một chút cũng không cảm giác được.

Loại cảm giác này, cùng Minh Đô cho hắn cảm giác cực kỳ gần gũi.

Thậm chí còn nồng đậm hơn Minh Đô.

Vì trước khi hắn vào, Nếu như ở Minh Đô, hắn có thể thông qua Hàm Quang Kiếm cảm ứng được sự tồn tại của sợi tơ hồng nối với hiện thế

Nhưng ở chỗ này, lại một chút cũng không cảm ứng được.

Nhưng so với Minh Đô

Nơi này lại cực kỳ nhỏ.

Minh Đô ít nhất còn khắc họa lại toàn bộ Trung Nguyên.

Nơi này thậm chí không lớn bằng cung điện Càn vương.

Hàn Quyện mỉm cười: “Doanh huynh, ngươi có phát hiện vấn đề gì không?

Phát hiện!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, đây hoàn toàn là một cấm chế không gian, khí tức quen thuộc đến khiến hắn phát run.

Tuyệt Địa Thiên Thông.

Hơn nữa tuyệt đối không phải là Pháp thuật cấp thiên Tuyệt Địa Thiên Thông bị thiếu hụt.

Mà là Tuyệt Địa Thiên Thông, một trong những thần thông đỉnh cực hoàn chỉnh.

Hơn nữa là hai phần.

Xếp chồng lên nhau.

Doanh Vô Kỵ y theo lý giải đối với Tuyệt Địa Thiên Thông, bước nhanh về một phương hướng, nơi đó chính là mắt trận.

Rất nhanh.

Hai người liền nhìn thấy một cổ thi khoanh chân đả tọa.

Chương 1267: Đế huyết Chương 1267: Đế huyết

Cổ thi dáng người cao ngất, mặc dù đã không còn bộ dáng người sống lại, nhưng vẫn mang theo vẻ uy nghiêm làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Doanh Vô Kỵ nhìn hắn, cảm giác máu chảy trong cơ thể đều tăng nhanh vài phần.

Đế Huyết!

Đế huyết sinh ra cộng minh.

Không hề nghi ngờ, cổ thi trước mắt chính là Chuyên Húc Đế trong truyền thuyết.

Cũng là ngọn nguồn truyền thừa của Chuyên Húc đế thân.

Giờ phút này hắn khoanh chân nhắm mắt, bên ngoài hiện ra hào quang óng ánh, mặt trên trận văn ẩn hiện, chính là trận văn Tuyệt Địa Thiên Thông, tiết điểm trận cơ tản ra từng tia sáng, cùng tinh tử trên trời nhất nhất đối ứng, hình thành một đại trận hoàn chỉnh.

Mà trung tâm đại trận, là một ngôi sao tối tăm vô cùng.

Doanh Vô Kỵ không biết ngôi sao kia là thứ gì, nhưng xác suất rất lớn chính là nơi Thiên Nhân tộc bị giam cầm.

Mà Đế Thi mặc dù đã héo rũ, kinh mạch bên trong vẫn tản ra hào quang đạm đạm.

Từng sợi từng sợi, thấm vào lòng đất, đồng dạng cấu thành đại trận tiết điểm, mà lòng bàn tay lòng bàn chân của hắn, khắc hoa văn gần như giống nhau, những hoa văn này, Doanh Vô Kỵ cực kỳ quen thuộc.

Chuyên Húc Ấn!

Sau khi Đại chiến bình yêu, Chu vương thất bị các quốc uy hiếp, cùng nhau kiểm tra tất cả Chuyên Húc Ấn một lần.

Viêm quốc một, Sở quốc một, Lê quốc một, Tề quốc một.

Cùng Đế Thi lòng bàn tay lòng bàn chân khắc lục giống nhau như đúc.

Thật là một người ngoan độc.

Lấy thân thể mình làm mắt trận, một bên phong ấn Thiên Nhân tộc, một bên ngăn cách Trung Nguyên.

Chỉ là……

Đây rõ ràng là Tuyệt Địa Thiên Thông đại trận hoàn mỹ, nhưng Doanh Vô Kỵ lại chỉ thấy được bộ phận hắn hiểu rõ.

Nói cách khác… có một phần về quy tắc mà hắn không cảm nhận được chút nào.

Cho nên thiếu ở chỗ nào?

Doanh Vô Kỵ thoáng suy tư một chút: "Quyện Tử ca, ngươi có phát hiện một vấn đề hay không.

Hàn Quyện gật đầu: "Không nghe thấy tiếng tim đập!

Không nghe thấy tiếng tim đập.

Nhưng kinh mạch trong thi thể Đế tản mát ra quang mang, độ sáng lại hiện lên chu kỳ phập phồng.

Có nhịp tim.

Nhưng lại không nghe thấy.

Hàn Quyện thoáng suy tư: "Lấy cái mâm ngọc kia ra thử xem?

Doanh Vô Kỵ gật đầu, liền theo bản năng muốn từ trong vòng ngọc lấy ra mâm ngọc.

Bất quá lúc này, khóe mắt hắn bỗng nhiên nhảy dựng.

Sau đó, khóe miệng lộ ra một nụ cười cổ quái.

Cuối cùng.

Lật tay phải.

Một gói giấy xuất hiện.

Cơ hồ trong nháy mắt túi giấy xuất hiện, thì có hai đạo hư ảnh nhanh đến cực hạn xẹt qua, túi giấy liền theo đó biến mất vô tung.

Hắn là bị đạo hư ảnh thứ nhất cướp đi.

Một đạo hư ảnh khác thì rơi vào không trung.

Hai người hoảng sợ.

Theo dõi.

Thấy được một thân ảnh quen thuộc.

Hoàng Nữ!

Đã lâu không gặp a!

Hoàng Nữ vẫn xinh đẹp như mười năm trước, đắc ý nắm chặt túi giấy quơ quơ với hai người.

Ả ta tỏa ra ánh sáng vàng khắp cơ thể và trông khá tuyệt vời.

Mà đầu kia.

Đáng chết!

Một đạo hư ảnh màu trắng tức giận mắng một tiếng.

Hư ảnh này rất mơ hồ, gần như không nhìn thấy ngũ quan.

Nhưng đồng dạng cho Doanh Vô Kỵ một loại cảm giác cực kỳ quen thuộc.

Năm đó Hạo Kinh tru sát Chu thiên tử, trong cơ thể Chu thiên tử truyền đến chính là khí tức này.

Thiên tài đầu tiên của thế hệ thanh niên Thiên Nhân tộc.

Hàn Quyện duỗi lưng một cái: "Hôm nay thật là náo nhiệt, ta còn tưởng rằng chỉ có hai người chúng ta chứ!

Doanh Vô Kỵ có chút không vui: "Hoàng Nữ, cướp đồ của người khác cũng không phải là một thói quen tốt, vật kia đối với ta có chút trọng yếu, xin ngươi mau trả lại cho ta."

Hoàng Nữ cười hừ một tiếng: "Ta bằng bản lĩnh cướp được đồ vật chính là của ta, ta ở chỗ này ngồi canh giữ nhiều năm như vậy, thật vất vả lấy được vật phá giải đại trận, làm sao có thể dễ dàng trả lại cho ngươi?"

Hả?

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Vật phá giải đại trận? Ngươi có lầm hay không?

Hoàng Nữ như cười như không: "Ngươi sẽ không cảm thấy như vậy có thể lừa ta, để ta trả lại cho ngươi chứ?

Ngươi xem không phải sẽ biết sao?

Để ta xem…… A!

Hoàng Nữ mở gói giấy ra, nhìn thấy khối vật màu đen khô quắt bên trong, cảm giác vô cùng quen thuộc.

Quen thuộc……

Vậy khẳng định không phải là thứ phá vỡ Tuyệt Địa Thiên Thông.

Ả có chút mơ hồ: "Đây là cái gì?

Doanh Vô Kỵ buông tay: "Cục phân trâu bò, ta cũng không biết ngươi cướp thứ này làm gì.

Hoàng Nữ: "????"

Cảm xúc của ả đều không liền mạch.

Mà vị thiên tài Thiên Nhân tộc kia cũng nhịn không được bật cười ra tiếng: "Hoàng Nữ, ngươi cướp thứ này làm gì!"

Hoàng Nữ tức giận, giận dữ nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Phân trâu mà ngươi giữ như bảo bối như vậy làm gì? Có phải có bệnh hay không?

Doanh Vô Kỵ buông tay: "Đây chính là phân bón ruộng đệ nhất thiên hạ, ta là một đời minh quân, không phải nghiên cứu một chút thành phần hay sao?"

Hoàng Nữ: "……

Mẹ kiếp

Ngồi xổm canh giữ nhiều năm.

Chỉ vì cướp cục phân này?

Hoàng Nữ nghiến răng, nắm chặt túi giấy ném về phía Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ phản ứng rất nhanh, lắc mình tránh đi, sau đó cái cọc phân trâu bò "Bang" một cái đập trúng đầu thiên tài Thiên Nhân tộc.

Thiên tài Thiên Nhân tộc: "???

Trẻ con hay không?

Cao thủ cấp Thánh Nhân, cầm phân đập người?

Doanh Vô Kỵ cười cười, quét mắt nhìn hai người một cái.

Bây giờ đến lượt ta hỏi các ngươi, nơi này…… Các ngươi vào bằng cách nào?

…….

Chương 1268: Bí cảnh Chương 1268: Bí cảnh

Làm sao hai người này vào được.

Đây mới là vấn đề Doanh Vô Kỵ quan tâm nhất.

Theo lý thuyết, cửa vào bí cảnh này là do tổ tiên Bạch gia lưu lại, cha con Lão lưu manh tiến vào cũng không ít lần, cũng không phát hiện có gì dị thường, hẳn là không có người ngoài, nhưng sự xuất hiện của hai người này lại là thật sự nói rõ có vấn đề.

Cho nên nói, bí cảnh này khẳng định có cửa vào khác.

Hai lối vào này ở đâu?

Hai người này rõ ràng có thể xuất hiện, lại vì sao không động đến cha con Lão lưu manh?

Hai người này rõ ràng có thể xuất hiện, lại vì sao không động thủ với cha con Lão lưu manh?

Còn có lĩnh vực sát phạt kia hai người kia học được chưa?

Hiện tại Doanh Vô Kỵ trong đầu có rất nhiều vấn đề, chỉ dựa vào chính mình rõ ràng nghĩ không ra.

Nói cho ngươi biết cũng được!

Hoàng Nữ cười như không cười nói: "Chỉ cần ngươi đem thứ đánh thức trái tim Đế Thi giao cho ta là được!

Doanh Vô Kỵ bị chọc cười: "Ngươi đang mơ hão à!

Xa xa.

Âm thanh thiên tài Thiên Nhân tộc vang lên: "Hoàng Nữ! nhiều lời vô ích, ta và ngươi liên thủ giết hắn, phá nát pháp bảo không gian của hắn, trực tiếp lấy được là được!"

Hả?

Hoàng Nữ mỉm cười: "Đúng là một ý kiến hay!

Doanh Vô Kỵ không sợ chút nào, trực tiếp đem Quyện Tử ca thu vào Hàm Quang Kiếm, trong tay cài một viên thuốc, Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật cũng tùy thời thôi phát.

Mười năm không gặp, tu vi của hắn tăng lên rất nhiều.

Cho dù không đột phá thánh cảnh, trạng thái bình thường đối với Cơ Động cũng có thể đứng ở thế bất bại, nếu là khắc mệnh giống Doanh Vô Khuyết, tiêu diệt Cơ Động cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Hai người trước mắt.

Chiến lực của Hoàng Nữ nhất định cao hơn Cơ Động.

Cái này cái gọi là Thiên Nhân tộc thiên tài, cũng liền so với giết Chu Thiên Tử lúc chính mình mạnh hơn một ít.

Thật muốn liều mạng.

Ai chết còn không nhất định.

Hoàng Nữ lại không có ý động thủ, ghét bỏ nói: “Ai muốn liên thủ với tù phạm như ngươi? thật muốn cướp đồ thì tính là ai? Chuyên Húc Ấn đã buông lỏng, Yêu tộc chúng ta đánh vào Trung Nguyên chỉ là chuyện sớm muộn, tại sao phải hợp tác với các ngươi?”

Thiên tài Thiên Nhân tộc hừ một tiếng, không tiếp tục lên tiếng nữa

Đúng vậy.

Yêu tộc và Thiên Nhân tộc đều muốn đột phá phong Chuyên Húc Ấn Đế, nhưng lập trường thật sự không giống nhau.

Bọn họ đều muốn thống trị Trung Nguyên, là đối thủ cạnh tranh với nhau.

Yêu tộc đã lấy được một ít đột phá, đơn giản chính là vấn đề thời gian, theo trong tộc ghi lại, Hoàng Nữ này đã sống sót ngàn năm, tuổi thọ không phải dài bình thường, hoàn toàn chờ được, kể từ đó làm sao có thể còn cùng Thiên Nhân tộc hợp tác?

Hoàng Nữ nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: ” tâm sự chút đi, nếu chúng ta động thủ, ta chưa chắc có thể cướp được đồ từ trên tay ngươi, nhưng ta một mực ở chỗ này, ngươi cũng không có khả năng làm được chuyện ngươi muốn làm, đúng không?”

Doanh Vô Kỵ suy nghĩ một lát, cảm giác ả nói có lý.

Thánh Nhân có mạnh có yếu, nhưng Thánh Nhân cấp bậc chiến đấu, ai cũng rất khó làm gì được ai.

Dưới sự quấy nhiễu của ả, mình rất khó làm được chuyện mình muốn làm.

Hơn nữa xem ra, ả đã ở chỗ này ngây người hồi lâu, hơn nữa sẽ vẫn ngây người, đích xác hẳn là phải nói chuyện.

Vì thế hắn vung tay phải lên, từ trong vòng tay lấy ra một bàn hai ghế.

"Mời!"

Đa tạ!

Hoàng Nữ thản nhiên cười, liền trực tiếp ngồi xuống.

Doanh Vô Kỵ thì ngồi ở đối diện.

Thiên tài Thiên Nhân tộc đi tới, trái tìm phải tìm, tuy rằng thấy không rõ khuôn mặt, nhưng có thể cảm giác được thần sắc của hắn có chút bất thiện.

Thế của ta đâu?

Của ngươi?

Doanh Vô Kỵ liếc hắn một cái: "tù phạm có thể ngồi cùng bàn à?"

Thiên tài Thiên Nhân tộc: "A… nhà ta đều là tù phạm!"

Hắn cũng không tức giận.

Dù sao cũng từng tiếp xúc với Doanh Vô Kỵ mấy lần, biết người này miệng thối, đối với địch nhân từ trước đến nay không làm văn vẻ bề ngoài.

Vì thế dứt khoát bước chân một bước, ngồi xổm xuống, nhìn giống như ngồi xuống.

Doanh Vô Kỵ: "Hử!

Thiên tài Thiên Nhân tộc này có tố chất tâm lý rất tốt.

Tiếp tục nhục mạ hắn hình như cũng không cần thiết.

Liền lại móc ra một cái ghế đưa tới: "Gọi như thế nào?"

Thiên tài Thiên Nhân tộc chắp tay nói: “Thanh Thủy Giám!

Doanh Vô Kỵ: “……

Hắn nhịn không được có chút nghiêm nghị kính nể.

Nhưng cảm giác lại có chút khó hiểu: “Họ của ngươi sao lại kỳ quái như vậy?

Thanh Thủy Giám nhịn không được lộ ra một tia tức giận: “Ta không có họ, họ là cận cổ mới có?”

Vậy Bạch gia chúng ta……

Bạch gia các ngươi chẳng qua là vì nịnh nọt Viêm Hoàng, cho thấy cùng tiến cùng lùi với Nhân tộc, cho nên mới cưỡng lấy một họ.

Được rồi!

Doanh Vô Kỵ cảm thấy người này có chút chó ưu việt, nhưng làm nam nhân, ai có thể ngăn cản một người tên là Thanh Thủy Giám ưu việt đây?

Hắn ta muốn bàn công việc.

Nhưng vẫn tò mò hỏi: “Thanh Thủy huynh, ngươi ở trong tộc có bao nhiêu vợ?”

Thanh Thủy Giám có chút khiêm tốn: “Mười mấy người, không tính là nhiều, lấy thiên tài thế hệ trẻ Thiên Nhân tộc ta còn có thể cưới thêm mười mấy vợ.”

Doanh Vô Kỵ: “Trâu bò!

Hoàng Nữ nghe nửa ngày, có chút như lọt vào sương mù, có chút không vui nói: “Có thể bàn chính sự chưa?

Đương nhiên có thể!

Doanh Vô Kỵ thản nhiên cười: “Bất quá nói như thế nào, ta định đoạt.

Hoàng Nữ khẽ nhướng mày: “Cũng bởi vì trong tay ngươi có thứ chúng ta muốn?

Doanh Vô Kỵ gật đầu: “Ừ!”

Hoàng Nữ lại cười cười: “Thực không giấu diếm, bản thể của ta chính là Hư Không Thần Hoàng, hiện giờ đã sống hai ngàn năm, đổi lại là thọ nguyên của Nhân tộc các ngươi, ta mới hơn hai mươi tuổi, còn có rất nhiều thời gian có thể chờ. Ta không muốn hủy diệt trái tim Đế Thi, bởi vì Chuyên Húc Ấn sẽ tự mình sụp đổ, ta chỉ cần ngăn cản ngươi tìm hiểu Tuyệt Địa Thiên Thông là được rồi, không nhất định phải lấy thứ trong tay ngươi.”

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng: “Đã như vậy, vậy tại sao ngươi còn cướp?”

Đôi mắt đẹp của Hoàng Nữ hạ xuống: “Tranh nhau chơi không được sao?

Ả này.

Tính tình thật đúng là hăng hái.

Chương 1269: 3 phương thế lực Chương 1269: 3 phương thế lực

Doanh Vô Kỵ có chút đau mề, loại cục diện này thật đúng là có chút không dễ xử lý, ba người đại biểu cho ba phương thế lực, chính mình không khắc mệnh mà nói thì cũng chả ai nghe.

Có chút khó khăn.

Hoàng Nữ đảo mắt: “Kỳ thật chúng ta cũng không cần nhiều lời, nếu như ta đoán không sai, ngươi tìm trái tim Chuyên Húc Đế, là vì muốn học được Tuyệt Địa Thiên Thông hoàn chỉnh, sau đó tiếp tục ngăn cách Nhân tộc, Yêu tộc, Thiên Nhân tộc phải không?”

Doanh Vô Kỵ mỉm cười: “Trước khi ta trả lời vấn đề, ngươi có nên nói cho ta biết ngươi đến đây như thế nào không?”

Hoàng Nữ như cười như không: “Nói cho ngươi biết kỳ thật cũng không sao, ngươi còn nhớ rõ, ngươi lần đầu tiên tiến vào Trong cơ thể Côn Bằng, tìm được thông đạo thông ngoại giới?”

Hả?

Doanh Vô Kỵ hồi tưởng một chút, chính mình lần đầu tiên tiến vào Trong cơ thể Côn Bằng, tựa hồ là ruột, sau đó đi ngược, thiếu chút nữa từ hậu môn đi ra.

Nếu như nhớ không lầm, nơi đó có một cái pháp trận, pháp trận rất phức tạp, mặc dù hắn cái này đại sư trận pháp cũng chưa từng thấy qua.

Cho nên……

Doanh Vô Kỵ sắc mặt có chút cổ quái: “Ngươi là từ cái lối kia ra đi tới nơi này, nơi này là…… hậu môn Côn Bằng?”

Hoàng Nữ khoát tay: “Dựa theo khái niệm nhân tộc, nói như vậy cũng không sai, bất quá lại có chút không giống với tưởng tượng của ngươi. Các ngươi gọi Côn Bằng là Xác Côn Bằng, nhưng kỳ thật cách gọi này là sai lầm, bởi vì Côn Bằng cho tới bây giờ chưa từng’sống’qua, nó vẫn luôn là như vậy.”

Côn Bằng, cũng không phải là sinh linh có ý nghĩa thông thường.

Nó… là sản phẩm của quy tắc, mọi thứ của nó đều là ánh xạ của quy tắc.

Cho dù là thức ăn của nó, cũng là quy tắc cũ sụp đổ.

Doanh Vô Kỵ: “……

Hắn theo bản năng hướng một cái phương hướng nhìn lại, vừa rồi thời điểm hắn đi vào, cũng cảm giác có chút cảm giác quen thuộc.

Bây giờ nhớ lại, hình như rất giống với hơi thở nào đó trên bia Mục Dã.

Quy tắc huyết thống?

Hắn có chút khó hiểu: "Chuyên Húc đế phong ấn Thiên Nhân tộc địa phương, tại sao lại ở hậu môn Côn Bằng?"

Hoàng Nữ cười nhạt: "Bởi vì Chuyên Húc Đế cho rằng, Thiên Nhân tộc nên bị quy tắc vứt bỏ, kết cục của bọn họ hẳn là nơi đó!

Nói rồi.

Ả chỉ chỉ bầu trời kia vì sao tối kia: "Chúng ta chỗ ở, chỉ là một cái trạm dịch, nơi đó mới là thế giới cuối cùng, cũng là hiện thế chân chính, là lao tù giam cầm Thiên Nhân tộc mấy ngàn năm "

Thanh Thủy Giám hừ lạnh một tiếng: "Đáng tiếc Chuyên Húc quá mức tự đại, năng lực hòa tan của Côn Bằng chỉ nhằm vào quy tắc, đối với sinh linh căn bản không có tác dụng. Chuyên Húc cho rằng lồng giam đích xác có thể xưng là địa ngục, ngoại trừ u ám cái gì cũng không có.

Chỉ tiếc hắn bỏ sót một điểm, những quy tắc hòa tan kia, hoàn toàn có thể cho chúng ta mạng sống.

Có thể Chuyên Húc cũng không nghĩ tới, hành động ruồng bỏ của mình rốt cuộc đã tạo nên chủng tộc cường đại cỡ nào.

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ, rốt cục làm rõ lai lịch tài nguyên Thiên Nhân tộc.

Quy tắc cũ sau khi hòa tan, tuy rằng đã bị dung thành chất lỏng, nhưng ngọn nguồn dù sao cũng là quy tắc.

Đại loại thế.

Hắn cũng dùng qua, sau khi dùng tu vi bản thân cũng không tăng lên, nhưng thi triển thần thông càng thêm mượt mà như ý.

Những thủ hạ phục dụng qua, tu vi bản thân cũng không trực tiếp tăng lên, nhưng ngộ tính mạnh hơn không chỉ một phần, tương đương với phá vỡ một bình cảnh nhỏ.

Khó trách Thanh Thủy Giám này, chỉ dựa vào bản thân tu luyện, là có thể ngang hàng với chính mình.

Hôm nay Thiên Nhân tộc đích xác cường đại.

Bất quá người như vậy, có thể xưng Thiên Nhân tộc hoàn toàn xứng đáng đệ nhất thiên tài, nói rõ cũng không có mạnh đến mức độ biến thái.

Đích xác cường đại!

Hoàng Nữ đối với kết quả này có chút tán thành, rồi lại khoát tay cười nói: "Bất quá cũng cứ như vậy, các ngươi lấy dòng chảy quy tắc làm thức ăn, uống một chút ít một chút, nhưng quy tắc đổi mới nào có nhanh như vậy?

Hơn nữa sau khi các ngươi đả thông thông đạo hai giới, Dòng chảy quy tắc vẫn luôn chảy về phía Yêu Vực.

Hơn nữa sau khi các ngươi đả thông thông đạo hai giới, Dòng chảy quy tắc một mực xói mòn tới Yêu Vực.

Nếu ta dự đoán không sai, dự trữ của các ngươi đã tiêu hao cũng gần hết phải không?

Vốn sau khi Côn Bằng tiêu hóa quy tắc huyết mạch, còn có một nhóm dòng chảy quy tắc có thể giúp các ngươi kéo dài tính mạng.

Kết quả, quy tắc huyết mạch bị người ta cắt bỏ bốn thành.

Nếu không…… cũng sẽ không hợp tác với tên điên Cơ Động kia!

Khi nói những lời này.

Hoàng Nữ cười tủm tỉm nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, nàng là sinh linh đầu tiên Côn Bằng thai nghén, chiếm được gần như tất cả ký ức truyền thừa của Côn Bằng, tự nhiên có thể nhìn ra mờ ám trên người Doanh Vô Kỵ.

Nghe thấy thế.

Thanh Thủy Giám sắc mặt có chút khó coi, không nghĩ tới Hoàng Nữ này cái gì cũng biết.

Hắn hừ lạnh một tiếng: "Yên tâm, chúng ta có rất nhiều biện pháp đi ra ngoài".

Mạnh miệng!

Hoàng Nữ cười cười: "Át chủ bài của các ngươi đã ra xong rồi, thời điểm năm đó các ngươi bị phong ấn, Thiên Nhân tộc có một trưởng lão trốn đi, hắn vì giúp các ngươi đào thoát lao tù, làm vô số thử nghiệm, chỉ có hai cái tiếp cận thành công."

Chương 1270: Sao ngươi cái gì cũng biết Chương 1270: Sao ngươi cái gì cũng biết

Một là mạnh mẽ mở Minh Đô, ý đồ tập được phương pháp sáng thế, để cho nhà giam của các ngươi hóa thành thế ngoại đào nguyên.

Đáng tiếc, thẳng đến hắn chết, Minh Đô đều chỉ là một cái dây điều khiển rối gỗ, căn bản thoát không được hiện thế.

Một cái khác chính là đem Tín ngưỡng Thiên Nhân lưu giấu ở bộ lạc Chu Thất, rốt cục sau khi Đại Chu lập quốc, dựa vào quốc vận tại Tuyệt Địa Thiên Thông mở ra một cái thông đạo, vốn dựa vào tín ngưỡng cử tộc, có thể mời các ngươi trở về.

Nhưng càng đáng tiếc, Chu Văn Vương Chu Vũ Vương cũng là nhân kiệt, phàm là Chu Vương- người có thành tựu, cũng sẽ không cúi đầu xưng thần trước các ngươi, chờ bọn họ nghèo túng đến mức muốn cúi đầu xưng thần với các ngươi thì đã mất đi khống chế đối với Trung Nguyên.

Chương 1271: Lập trường yêu tộc

Mấy đối tượng hợp tác cuối cùng, đều quỷ đội lốt người.

Chu thiên tử nguyện ý quỳ xuống cũng chết oan chết uổng tại Cửu Châu tế.

Thanh Thủy Giám sắc mặt đại biến: "Sao ngươi cái gì cũng biết?

Doanh Vô Kỵ cũng kinh ngạc một chút: "Khá lắm, ngươi biết nhiều thật.

Liền ngay cả hắn cũng là căn cứ các loại dấu hiệu suy đoán ra, Chu thiên tử quỳ trước Thiên Nhân tộc, hợp tác hãm hại Cơ Động, nhưng loại chuyện này tương đối bí ẩn, Hoàng Nữ làm sao có thể biết?

Hoàng Nữ cười nhạt: "Rất đơn giản, Cơ Động thông qua ta liên lạc với Yêu tộc, tự nhiên nói cho ta biết một ít chuyện.

Doanh Vô Kỵ khóe mắt giật giật: "Tên điên kia liên hệ Yêu tộc làm gì?"

Hoàng Nữ cười hỏi ngược lại: "Cho tới bây giờ, ngươi một chút đồ vật hữu dụng cũng không nói với ta, ta tại sao phải nói cho ngươi biết?"

Doanh Vô Kỵ: "……

Có một nói một, Hoàng Nữ đã nói đủ rồi.

Hắn thậm chí cảm giác cái này Hoàng Nữ có vấn đề, rõ ràng rất nhiều thứ không cần cùng mình nói, nhưng cái miệng

nhỏ nhắn kia vẫn bắn như liên thanh chẳng khác gì bình luận viên tiết lộ cho mình rất nhiều chuyện bí ẩn.

Liền giống như Bí mật Minh Đô, còn có dòng chảy quy tắc Thiên Nhân tộc, ả ta căn bản không cần thiết kể cho mình những thứ này.

Vị trí của ả ta.

Tuyệt đối không phải lập trường Yêu tộc đơn thuần.

Con yêu này, hình như đang lấy lòng mình?

Thanh Thủy Giám giống như đột nhiên suy nghĩ cẩn thận cái gì, ngữ khí lạnh lẽo vô cùng: "Ta hiểu rồi, ngươi là lo lắng Doanh Vô Kỵ đem Thiên Nhân tộc nghênh đón hạ giới, đối nghịch với Yêu tộc các ngươi, cho nên mới nói với hắn nhiều như vậy, đúng không?"

Đương nhiên!

Hoàng Nữ không chút che giấu, nhàn nhạt nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Chỉ cần Chủ tương lai của Trung Nguyên không thỏa hiệp với Thiên Nhân tộc, thì cử tộc sẽ bị vây ở trong lao ngục, dòng chảy quy tắc tiêu hao xong, bọn họ sẽ lập tức diệt tộc, thời gian sẽ không vượt qua năm mươi năm."

Tiện nhân!

Thanh Thủy Giám không khắc chế như vừa rồi nữa, quanh thân nhất thời tuôn ra lệ khí khiến người ta tóc gáy dựng thẳng, trống rỗng ngưng tụ ra một thanh quang kiếm, chém lên đầu Hoàng Nữ.

Chỉ tiếc.

Chém vào khoảng không.

Hoàng Nữ sinh ở trong khe hở giữa hiện thế và hư không, nếu ả không muốn bị thương, vậy thiên hạ ít có người có thể

làm bị thương được ả, Thanh Thủy Giám rõ ràng không nằm trong danh sách này.

Bất quá một kiếm này, làm cho Hoàng Nữ có chút không vui, nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Ta cảm thấy tên tù nhân này chỉ có thể được coi là một cái lợi thế, không cần thiết cùng chúng ta ngồi cùng một chỗ trò chuyện, ngươi cho rằng thế nào?"

Doanh Vô Kỵ rút Hàm Quang Kiếm ra mỉm cười: "Ta cảm thấy có lý!

Hắn có thể cảm giác được, Hoàng Nữ còn muốn nói với mình nhiều chuyện hơn.

Có Thanh Thủy Giám này ở một bên, đích xác không phải đặc biệt dễ phát huy.

Hơn nữa nàng nói không sai.

Hôm nay Thiên Nhân tộc, chỉ xứng làm lợi thế, sau khi bọn họ thất bại vài lần, tác dụng duy nhất, chính là sau khi Nhân tộc rơi vào tuyệt cảnh, coi nghênh đón Thiên Nhân tộc là con đường lui cuối cùng.

Thanh Thủy thấy Doanh Vô Kỵ như vậy, không khỏi cả giận nói: "Doanh Vô Kỵ, trên người ngươi cũng có Huyết mạch Thiên Nhân tộc, vì sao bài xích hạ giới chúng ta như vậy?

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Vương công quý tộc không phải hiện tượng tốt, bất quá các ngươi còn súc sinh hơn

Thanh Thủy Giám tức giận nói: "Ngươi chẳng phải là dựa vào hai đời tộc vận mới quật khởi đấy sao? một nửa huyết mạch Nhân tộc, một nửa huyết mạch Càn vương thất, dựa vào cái gì ra vẻ đạo mạo…"

Doanh Vô Kỵ cười mỉa“Phân phối tộc vận cho các ngươi, là muốn các ngươi dẫn dắ nhân tộc quật khởi, đời trước dẫn dắt đời sau thịnh vượng hiểu không, còn các ngươi phú quý rồi lại muốn tất cả làm chó cho các ngươi, lại còn đòi lấy ra so với ta”

Ngươi mắng chửi người sao khó nghe như vậy?

Nói rồi.

Trực tiếp vung kiếm chém tới.

Hoàng Nữ thản nhiên cười, trực tiếp ném ra một nhánh Phượng Hoàng Linh.

Thanh Thủy Giám sắc mặt đại biến, liên tục né tránh về phía sau, nhưng căn bản trốn không thoát sự phong tỏa của hai đại cao thủ, chật vật tránh thoát lưỡi kiếm của Doanh Vô Kỵ, lại bị Phượng Hoàng Linh chém mất một cánh tay.

Đồng thời Hư Không Thần Hỏa dấy lên, không ngừng thiêu đốt thân thể hắn.

Hả?

Doanh Vô Kỵ có chút tò mò: “Người này hình như yếu đi.

Hoàng Nữ cười nhạt một tiếng: “Hắn cũng không có biện pháp từ trong lao ngục trốn ra, đơn giản chính là mượn một thân xác nơi này chắp vá ra một vật dẫn mà thôi, căn bản không phải đối thủ của chúng ta. Đương nhiên, nếu ý thức của hắn hoàn toàn dốc xuống, đích xác có chút khó xử lý, nhưng nói như vậy, hắn cũng không dám cùng ta sinh tử đọ sức.

Đương nhiên.

Thanh Thủy Giám cũng không có cảm giác thống khổ gì.

Chỉ là để mặt kệ Thần Hỏa chậm rãi lan tràn trên người mình.

Hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm Doanh Vô Kỵ: "Nhân tộc bây giờ, căn bản cũng không phải là đối thủ của Yêu tộc, ta chờ ngươi quỳ cầu ta! Chớ tưởng rằng Hoàng Nữ là người tốt, có ả ở chỗ này, ngươi không có khả năng học được Tuyệt Địa Thiên Thông.

Nói rồi.

Trực tiếp vươn bàn tay còn sót lại, đem Hư Không Thần Hỏa lau khắp toàn thân, trực tiếp biến mất không thấy nữa.

Chương 1271: Lập trường yêu tộc

Doanh Vô Kỵ chép miệng.

Lấy lập trường của Yêu tộc, tự nhiên không có khả năng cho phép mình học được Tuyệt Địa Thiên Thông.

Lập trường Hoàng Nữ có chút cổ quái.

Nhưng tất nhiên cũng là một loại lập trường của Yêu tộc.

Hắn cũng sẽ không tự kỷ đến cho rằng, chính mình chỉ cần Vương Bá Khí lộ ra là có thể thu phục Hoàng Nữ.

Hoàng Nữ đại tỷ, nói đi, ngươi đuổi hắn đi, muốn nói gì với ta!

Đại…… tỷ?

Hoàng Nữ nhíu mày, khuôn mặt xinh đẹp đến cực hạn lộ ra một tia tức giận.

Bất quá nàng vẫn đè nén loại cảm xúc này xuống.

Hừ nhẹ một tiếng, hỏi: "Mấy hậu nhân Yêu Vương kia, bị ngươi đưa về Yêu Vực sao?

Nghe câu hỏi này.

Doanh Vô Kỵ không nhịn được mí mắt giật giật: "Những đứa nhỏ kia, quả nhiên là ngươi chủ động đưa cho Bạch Chỉ

đúng không?”

Lần trước trộm con.

Đích xác có chút quá mức thuận lợi.

Hắn vẫn luôn ôm nghi ngờ này, bất quá hắn đối với thuật tẩy não của mình có tự tin, cho nên dứt khoát thuận nước đẩy thuyền.

Chuyện trong lòng biết rõ ràng, hỏi rõ ràng sẽ không có ý nghĩa!

Hoàng Nữ duỗi lưng một cái, lười biếng tựa vào lưng ghế, không còn bộ dáng ngồi nghiêm chỉnh vừa rồi, thoạt nhìn tựa như đến nhà bằng hữu, đối với Doanh Vô Kỵ không hề phòng bị.

Nàng cười như không cười nhìn Doanh Vô Kỵ: “Kỳ thật ta có thể đoán ra ngươi muốn làm gì, đơn giản là để cho bọn họ lấy thân phận Nhân tộc lớn lên ở Trung Nguyên, sau đó ẩn núp trở về thống trị toàn bộ Yêu giới, đánh tan địch ý của Yêu tộc đối với Nhân tộc.”

Còn về cách tiếp cận cụ thể… hãy để ta suy nghĩ.

Nếu ta là ngươi, khẳng định sẽ sắp xếp bọn chúng đến nhà bình dân, nhưng dựa vào cố gắng của mình để cho cuộc sống càng ngày càng tốt, để cho bọn họ trở thành tử trung của tân vương triều.

Đúng không?”

Doanh Vô Kỵ nhìn ánh mắt có chút giảo hoạt của nàng, thần sắc rùng mình: “Ngươi đã biết, vì sao còn muốn mặc cho ta làm?”

Đường cong trưởng thành của mấy tiểu yêu vương này rất khỏe mạnh.

Bọn chúng không giống Bạch Chỉ bẩm sinh không đủ, từ nhỏ đã tương đối thông minh, hình thức giáo dục của bọn họ, do Triệu Ninh thống nhất định chế, mỗi người đều có cao nhân chuyên môn âm thầm theo dõi, đều tương đối trưởng thành sớm thông minh sớm.

Mấy tháng trước, sau khi bọn họ dùng phương pháp Nhân tộc đột phá Thai Thuế Cảnh, đã bị bí mật đưa về Yêu Vực.

Nhưng……

Hoàng Nữ trước mắt vì sao phải làm như vậy?

hình thức Lê quốc, ta rất thích, ta cũng cho rằng đây là trật tự thịnh thế chân chính, cho nên ta không ngại giúp ngươi một chút!"

Hả?

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ sáng ngời: "Đã như vậy, vậy ngươi không cần ngăn cản ta, để cho ta hiểu thấu Tuyệt Địa Thiên Thông thần thông, trật tự thịnh thế Nhân tộc tất thành!"

Hoàng Nữ cười khoát tay: "Ngươi hiểu lầm rồi! Ta nói không phải trật tự thịnh thế của Nhân tộc, mà là trật tự thịnh thế của Nhân tộc và Yêu tộc. Ta sẽ giúp ngươi, nhưng điều kiện tiên quyết là Nhân tộc và Yêu tộc, phải sống cùng một mảnh thiên địa.

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật: "Nhân tộc sinh hoạt với Nhân tộc, Yêu tộc sinh hoạt với Yêu tộc, cái này có gì không thể?"

Hoàng Nữ lắc đầu: "Thiên hạ sinh linh ngàn vạn, Nhân tộc thật sự đặc thù như thế? Nếu ngươi thật cảm thấy, Nhân tộc Yêu tộc hẳn là tách ra sinh hoạt, vậy không ngại đem ngũ cốc lục súc toàn bộ đưa đến Yêu vực, bọn họ cũng là sinh linh, ở ngoại vực đồng dạng có tiềm chất tu luyện thành yêu.

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút: “Đậu má! Ta cảm giác ngươi nói rất có đạo lý.

Hoàng Nữ tươi cười tươi sáng: “Đúng không! Ta cũng cảm thấy như vậy!

Vậy nhân tộc chúng ta ăn cái gì?

Ngươi nhất định khư khư cố chấp, ta cần gì biết các ngươi ăn cái gì?

“……”

Hừ hừ!

Hoàng Nữ tươi cười có chút đắc ý: “Ngươi thừa nhận đi, thiên hạ này chưa bao giờ phân chia Nhân tộc Yêu tộc, bởi vì Nhân tộc vốn là một bộ phận của Yêu tộc.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: “Đây không phải là đánh rắm sao? Nhân tộc từ khi hình thành bộ lạc, cũng đã thoát ly Yêu tộc…”

Hoàng Nữ ngắt lời: “Nhân tộc các ngươi có, Yêu tộc vẫn luôn đang học, hơn nữa học được không ít, đơn giản chính là các ngươi tương đối thông minh sớm, Yêu tộc chỉ là đang học theo các ngươi mà thôi”

Tộc quần vốn không phải là đặc hữu của Nhân tộc.

Nhân tộc bắt đầu đứng thẳng đi lại, khai thác pháp môn tu luyện, Yêu tộc cũng thay đổi phương thức tu luyện, hóa hình để tăng cường tiềm lực.

Nhân tộc có bộ lạc phát triển thành quốc gia, Yêu tộc đồng dạng hình thành Yêu Minh.

Vậy nói đi.

Nhân tộc có gì đặc biệt đâu?

Chuyện ngươi làm với Yêu tộc, cùng chuyện Thiên Nhân tộc ngày xưa làm, có gì khác nhau đâu?

Thiên Nhân tộc nô dịch Nhân tộc.

Nhân tộc cũng nô dịch ngũ cốc lục súc.

Thiên Nhân tộc xây lên tường thành, Nhân tộc chỉ có thể lấy thân phận tôi tớ tiến vào.

Nhân tộc cũng dùng Chuyên Húc ấn khoanh tròn toàn bộ Trung Nguyên, chỉ cho phép ngũ cốc lục súc tiến vào.

Thôi.

Doanh Vô Kỵ bị ả ta lải nhải đến có chút phiền não: "Thiên Nhân tộc vốn chính là Nhân tộc, đơn giản là dựa vào tộc vận mới…"

Hoàng Nữ không thuận theo: "Tộc vận? Chẳng qua là vận mệnh của bộ tộc, khác với vận mệnh của vạn tộc mà thôi. Hiện giờ ngươi cho rằng Nhân tộc khác với Yêu tộc, Thiên Nhân tộc cho rằng mình khác với Nhân tộc thì có gì sai?

Trên người ngươi chảy huyết mạch Bạch gia, đương nhiên rõ ràng ngày xưa Tổ tiên Bạch gia, đánh vỡ ngăn cách ở giữa 'Hai tộc' để làm gì.

Mà ta hôm nay, chẳng qua là đang làm chuyện giống như tổ tiên Bạch gia mà thôi.

Chương 1272: Kéo vạn tộc lại với nhau Chương 1272: Kéo vạn tộc lại với nhau

Doanh Vô Kỵ: "……

Hắn muốn nói, Bạch gia chẳng qua là muốn đem hai huynh đệ phân gia kéo lại với nhau.

Nhưng hắn biết, nếu như mình nói như vậy, Hoàng Nữ nhất định sẽ nói nàng chẳng qua là muốn đem phân gia vạn tộc kéo lại với nhau

Trong mắt Nhân tộc, Thiên Nhân tộc là người giàu nhất.

Trong mắt Hoàng Nữ, Nhân tộc cũng là người giàu nhất.

Càng đau mề chính là.

Nếu nhìn từ góc độ "con người và tự nhiên chung sống hài hòa", suy nghĩ này của Hoàng Nữ không có vấn đề gì.

Kiếp trước còn có khu bảo tồn thiên nhiên gấu trúc.

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu: "Không nghĩ tới ngươi còn là một trí giả".

Hoàng Nữ không khỏi lâm vào trầm tư, hơn hai ngàn năm nàng từ trước đến nay cô đơn, Đại thánh Yêu tộc không tán thành quan niệm của ả, cho nên xa lánh ả, Nhân tộc càng là đối với Yêu tộc vô cùng bài xích.

Nhưng hiện tại, Doanh Vô Kỵ dùng từ ngữ "Trí giả" nhân tộc này để hình dung ả.

Ả thật cao hứng, trên mặt lộ ra nụ cười vô cùng sáng lạn: "Đa tạ khích lệ, ta có phải hay không có thể cho rằng, ngươi mặc dù không muốn thuận theo cách làm của ta, nhưng cảm thấy ý nghĩ của ta không có vấn đề?"

Có thể nói như vậy!

Vô Kỵ không phủ nhận, nhưng buồn đến đầu óc choáng váng: "Cho nên ngươi rốt cuộc muốn làm gì?Phá vỡ Húc Ấn, để Yêu tộc tiến vào Trung Nguyên, mạnh mẽ để Nhân tộc trở về vòng tay vạn tộc?

Lúc trước Yêu tộc không phải là đối thủ của Nhân tộc.

Nhưng dòng chảy quy tắc của Ngục Giam Thiên Nhân bị rò rỉ, bọn họ chiếm được sự thăng tiến trác tuyệt.

Lần nữa đánh nhau, ngươi cảm thấy bọn họ sẽ không diệt được Nhân tộc thì không bỏ qua hay không"

Chắc thế!

Hoàng Nữ gật đầu tán thành: “Cho nên ta mượn tay ngươi bồi dưỡng mấy tiểu Yêu Vương, nếu ta đoán không sai, với tiến độ của Yêu tộc, Chuyên Húc Ấn còn có hai mươi năm có thể phá, thời gian hai mươi năm này, đủ để cho bọn chúng trở thành bá chủ trong tộc.”

Thời gian dài như vậy, chỉ cần ngươi đủ cố gắng, cũng có thể thống nhất Trung Nguyên, nếu ngươi có thể lấy thân phận cộng chủ thiên hạ thành thánh, sẽ trong khoảnh khắc đem thực lực Nhân tộc tăng lên một đoạn.

Mấy năm đầu có lẽ sẽ yếu hơn Yêu tộc, nhưng cấm chế vừa phá, dòng chảy quy tắc bay hơi lan tràn đến Trung Nguyên, chỉ cần chống đỡ qua mấy năm này sẽ từ từ mạnh lên.

Bất quá ngươi cũng đừng nghĩ đồ diệt Yêu tộc, ngươi bồi dưỡng Tiểu Yêu Vương xem như môn đồ của ngươi, sẽ không đối địch với ngươi, nhưng dù sao bản thể bọn họ không phải Nhân tộc, cho nên cũng sẽ không cam tâm tình nguyện bị ngươi bài xích.

Bọn họ…… sẽ trở thành trụ cột vững vàng của vạn tộc nhất thống.

Coi như là trợ giúp ta và ngươi thực hiện lý tưởng chung.

Doanh Vô Kỵ mắng chửi đĩnh đạc nói: “Xin ngươi, lý tưởng của ta với ngươi không giống nhau.

Hoàng Nữ không khỏi cười khẽ: “Không cần hẹp hòi như vậy, bố cục có thể lớn hơn một chút không?

Doanh Vô Kỵ: “……

Hoàng Nữ hừ nhẹ một tiếng: “Yên tâm! Hết thảy đều ở trong dự liệu của ta, nếu đến lúc đó Nhân tộc thật sự hoàn cảnh xấu, ta tất cùng ngươi sóng vai chiến đấu. Hiện tại vấn đề duy nhất, chính là ngươi khi nào mới có thể đem tín niệm ngươi trộm được, đi thành con đường Thánh Nhân chân chính.

“Tín niệm trộm được?”

Doanh Vô Kỵ nhíu mày.

Hoàng Nữ gật đầu: “Đúng! tín niệm của ngươi, bao gồm trật tự ngươi đưa ra, đều vô cùng kinh diễm. Chỉ là ngươi tư tâm quá nhiều, Thuật Luân Hồi trong tay nắm, tư tâm của ngươi căn bản không thu liễm được, tự nhiên cũng không có khả năng ngưng tụ Thánh Nhân chi tâm.”

Kỳ thật ta vẫn rất tò mò, một tên tự tư tự lợi như ngươi, đến tột cùng là từ đâu tới, thật giống như…… ngươi đã gặp qua thế giới như vậy.

Doanh Vô Kỵ: “……

Hoàng Nữ cười đứng lên: “Dù sao ngươi suy nghĩ kỹ một chút đi, kế tiếp hai mươi năm thời gian, ngươi không nên mưu toan ở trước mặt ta học được hoàn chỉnh Tuyệt Địa Thiên Thông. Tuyệt Địa Thiên Thông làđại thần thông đương thời ít có, cho dù ngươi thiên tư trác tuyệt, cũng tuyệt đối không phải một sớm một chiều có thể ngộ ra.”

Thời gian của ngươi cực kỳ quý giá, không nên lãng phí ở tìm hiểu Tuyệt Địa Thiên Thông, suy nghĩ như thế nào vứt bỏ tư niệm từ đó thành thánh là được.

Đây mới là con đường chính.

Vứt bỏ ý nghĩ hẹp hòi của ngươi, ta chính là trợ lực tuyệt hảo của ngươi, nếu có thể trở thành thánh của vạn tộc, cần gì phải mang theo Nhân tộc an phận một góc?

Ta ở Bên trong Côn Bằng, tùy thời đều có thể xuất hiện ở Yêu Vực, sẽ chiếu cố con cái của chúng ta!”

Doanh Vô Kỵ: “Phốc!

Nửa câu đầu còn rất tốt, tuy rằng quan niệm của nàng cùng chính mình có xung đột, nhưng hoàn toàn không tính là địch

nhân.

Nhưng nửa câu sau là cái quỷ gì?

Khóe miệng hắn co rút: "Ngươi chớ nói xấu, ta với ngươi ở đâu ra con cái?

Hoàng Nữ đứng dậy duỗi lưng một cái, khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo một tia ý vị thâm trường ý cười: "Những tiểu yêu vương kia, gánh vác chính là tín niệm của ta và ngươi, như thế nào không tính là con cái của chúng ta?"

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Bớt thiếp vàng lên mặt mình đi, loại nữ nhân như ngươi ta thấy nhiều, chỉ định là thèm thân thể ta. Ta khuyên ngươi một câu, trí giả không nhập bể tình, về sau vẫn là không nên si tâm vọng tưởng với ta!

Ngươi!

Hoàng Nữ nghẹn họng, quay đầu, cũng không muốn giải thích nhiều như vậy.

Duỗi người một cái, thân thể liền bắt đầu dần dần hư hóa: "Ta phải về nghỉ ngơi, ngươi cũng mau về đi, đừng ở chỗ này chậm trễ thời gian.

Doanh Vô Kỵ hừ một tiếng, cảm giác có chút buồn bực.

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới.

Chính mình lại bị một nữ xà tinh dừng lại bước chân.

Càng buồn bực chính là.

Thời điểm hắn đối mặt với Hoàng Nữ, hoàn toàn không thể chống lại!

Thậm chí có nhiều lần đều thiếu chút nữa bị Hoàng Nữ thuyết phục.

Hơn nữa nếu quả thật đạt thành kết quả Hoàng Nữ mong đợi.

Chính mình tất nhiên có thể từ Thánh nhân nhân tộc, biến thành Vạn tộc Thánh Nhân, địa vị không biết cao bao nhiêu.

Chương 1273: Cần đột phá Thánh Nhân Chương 1273: Cần đột phá Thánh Nhân

Chỉ là…… Muốn cho tất cả Yêu tộc đều phục tùng trật tự của mình gian nan cỡ nào.

Con mẹ nó ta ngay cả Thánh Nhân chi tâm cũng còn chưa hiểu rõ.

Ngươi để cho ta hoàn thành loại nhiệm vụ khó khăn địa ngục này?

Doanh Vô Kỵ rất đau mề, nhưng tựa hồ cũng không thể làm cái gì, thật muốn đánh nhau, ở bên ngoài cơ thể Côn Bằng, hắn chưa chắc sẽ thua Hoàng Nữ, nhưng ở trước mặt ả tìm hiểu Tuyệt Địa Thiên Thông là thật nằm mơ.

Thế thì cần phải đột phá Thánh Nhân trước.

Hết lần này tới lần khác tâm tính mình không có cao thượng như vậy, ngưng tụ không được Thánh Nhân chi tâm.

làm sao bây giờ?

Chỉ có thể tự trách mình.

Mắt thấy thân hình Hoàng Nữ càng ngày càng nhạt, lập tức muốn rời đi.

Nhưng đúng lúc này.

Ông……

Đế thi bỗng nhiên rung động, kinh mạch cánh tay phải bỗng nhiên phát ra ánh sáng cực kỳ chói mắt, hoa văn nối liền Chuyên Húc ấn trong lòng bàn tay phải trở nên sáng ngời lại tan rã.

Rung động kịch liệt vài cái, ánh sáng bỗng nhiên ảm đạm xuống.

Giống như là ánh đèn tắt điện, ngay cả kinh mạch cánh tay phải Đế Thi cũng mất đi hào quang.

Doanh Vô Kỵ: "???

Hoàng Nữ: "????

Doanh Vô Kỵ nuốt một ngụm nước bọt: "Chuyên Húc của Viêm quốc không còn dấu ấn, cấm chế của Trung Nguyên còn có thể ngăn cản Yêu tộc mấy năm?"

Sắc mặt Hoàng Nữ có chút khó coi: "Có thể…… năm năm?

Con mẹ nó Cơ Động!

Con chó này.

Là thật ghê tởm a!

Hắn cắn răng, ném ra một người gỗ.

Chính mình thì là nhấc kiếm lên hướng ra ngoài: "Ta đi đem đầu chó Cơ Động chặt xuống! nếu như ngươi vừa rồi nói là thật, nếu như ngươi thật đem chính mình làm mẹ mấy đứa nhỏ thì đi hộ pháp cho ta để cho ta tìm hiểu Tuyệt Địa Thiên Thông!"

Hoàng Nữ thần sắc rối rắm, chỉ có thể gật đầu: "Được……

Doanh Vô Kỵ hơi thở phào nhẹ nhõm.

Trực tiếp rời khỏi bí cảnh.

Mà người gỗ kia, cũng đã hóa thành thân người, chính tay nâng mâm ngọc, trước mặt Hoàng Nữ, trực tiếp bắt đầu tiếp dẫn Đế Tâm, Đế Tâm vừa hiển lộ, Tuyệt Địa Thiên Thông hoàn chỉnh sẽ xuất hiện ở trước mắt.

Hoàng Nữ: "……

Nàng cũng không nghĩ tới, vừa rồi cùng Doanh Vô Kỵ nói nhiều như vậy, chính là vì ngăn cản hắn tìm hiểu Tuyệt Địa Thiên Thông.

Không nghĩ tới, Cơ Động lại làm ra chuyện như vậy.

Không cho Doanh Vô Kỵ tìm hiểu một chút, một lần nữa kích hoạt Chuyên Húc Ấn của Viêm quốc, Nhân tộc thật chịu không nổi.

Cho nên……

Ta nửa ngày nay bận rộn cái gì?

Ả muốn chửi thề.

Con chó Cơ Động này.

Thật sự là một cái gậy quấy phân!

Từ khoảnh khắc hóa thân tìm hiểu đến Tuyệt Địa Thiên Thông, Doanh Vô Kỵ liền xác định, lời Hoàng Nữ vừa nói với mình đều là sự thật.

Con điểu yêu thật đúng là không phải nói mạnh miệng, ả là thật muốn xúc tiến dung hợp vạn tộc, hơn nữa là dựa theo trật tự dung hợp của mình.

Bằng không cũng sẽ không hộ pháp cho mình.

Lại nói tiếp cũng là đau mề.

Thiên hạ này sở hữu thần thông, chỉ cần có người sống thì có thể tòi ra cho mình.

Chỉ tiếc, loại siêu cấp thần thông như Tuyệt Địa Thiên Thông cùng Xoay Vần Tạo hóa này, thế gian không ai học được chỉ có thể thành thật tự mình tìm hiểu.

Hắn bây giờ, là lấy Tụ Thần tầng mười ba ngưng kết linh thai, lại thức tỉnh Huyết mạch Thiên Nhân tộc, năng lực tính toán đại não đã đột phá phía chân trời.

Nhưng dù vậy, tìm hiểu thần thông cao thâm bậc này, cũng không phải một sớm một chiều.

Nhanh cũng phải ba năm năm.

Chậm có thể cả đời cũng tìm hiểu không ra.

Bất quá có tích lũy lúc trước làm nền tảng, hẳn là sẽ không thảm như vậy.

Chỉ là muốn giải quyết những thứ này trước khi Trung Nguyên bị xâm nhập, hình như độ khó có chút cao.

Cơ Động của mẹ nó!

Ngươi cũng thật không phải đồ vật a!

……

Trong cung Càn vương.

Tất cả mọi người đều ngây dại.

Một tôn thất trưởng lão hỏi: "Bệ hạ đây là đi làm gì?

Công Tôn Lệ có dự cảm xấu: "Nghe bệ hạ nói, hẳn là đi tìm Cơ Động, nơi đó là hướng Viêm Vương cung.

Doanh Quân khóe mắt giật giật: "Lấy hiểu biết của ta đối với bệ hạ, hẳn là đi đánh nhau!"

Mọi người: "……

Bọn họ đều có chút tê dại.

Đều là vua của một quốc gia.

Sao còn một mình vào ổ địch để đánh nhau!

Lúc trước không phải còn nói ba năm này vững vàng phát triển sao?

Kết quả……

Thì ra là chúng ta vững vàng phát triển.

Ông đi khắp nơi gây chuyện à?

Một đám Càn thần đều có chút ưu sầu, trước đó bọn họ còn không phải rất xác định, Doanh Vô Kỵ lấy cái gì bảo đảm Càn quốc an ổn phát triển ba năm.

Giờ thì họ hiểu rồi.

Là dựa vào nắm đấm của Doanh Vô Kỵ.

Ngay cả Chu Huề Vương là Thánh Nhân cảnh, đều tùy thời gặp phải nguy hiểm bị Doanh Vô Kỵ đè đầu đấm.

Vậy quân chủ của các quốc gia khác, không thể bị Doanh Vô Kỵ cưỡi đầu tấn công sao?

Thế giới này, quá hoang đường!

Trong các đời Càn vương.

Doanh Vô Kỵ là mãnh nam hung dữ nhất

Tiên vương chung quy có chỗ không kịp.

……

Trên bầu trời Viêm Vương cung, Doanh Vô Kỵ lẳng lặng trôi nổi, lông mày đã nhíu thành bánh quai chèo.

Tuy rằng dùng Xích Chỉ Thiên Nhai đối với hắn chỉ là một đoạn ngắn, nhưng lấy thần niệm của hắn, đã thấy tất cả tình huống dọc theo đường đi.

Khủng bố!

Chỉ có thể dùng từ khủng bố để hình dung.

Viêm Quốc hôm nay, Viêm Quốc mấy ngày trước hoàn toàn là hai loại tình huống.

Viêm Quốc Dân mấy ngày trước tâm hoảng sợ.

Hôm nay Viêm Quốc lại có vẻ tiêu điều túc sát.

Dân chúng đầy đường, giống như rối gỗ chạy như con thoi trên đường.

Động tác vô cùng cứng ngắc nhưng đều nhịp.

Loại tình huống này, hắn chỉ thấy trên người Quân đoàn hắc giáp.

Trong lúc nhất thời, sống lưng phát lạnh.

Hắn lơ lửng trên bầu trời, âm thanh như chuông vang: "Cơ Động, cút ra đây cho ta!"

Tiếng nói truyền đến trong ngoài vương cung, vô số người ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt chất phác mà lạnh như băng.

Trong nháy mắt, liền có mấy chục đạo thân ảnh bay lên trời.

Những thứ này đều là Binh Nhân Cảnh trong vương thành.

Chương 1274: Chặn dòng chảy tộc vận Chương 1274: Chặn dòng chảy tộc vận

Cút xuống dưới!

Doanh Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, lúc này một chưởng đánh ra, Tu vi Binh Nhân Cảnh cường tuyệt trong đám người bình thường, cứ như vậy ào ào từ bầu trời rơi xuống, mặc dù không đến mức trọng thương, nhưng cũng đều đồng loạt phun ra một ngụm máu, vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía bầu trời.

Đây là từ sau Càn Sở đại chiến, Doanh Vô Kỵ lần đầu tiên công khai ra tay.

Chỉ là một cái tát, lại có thể đánh lui mấy chục cao thủ Binh Nhân Cảnh?

Cái này cho dù so với Chu Huề Vương, cũng không kém bao nhiêu!

Doanh Vô Kỵ lại sắc mặt lạnh dần, không thấy bất kỳ hỉ ý nào, bởi vì hắn chỉ cảm giác được những người này đang kinh hãi, nhưng không có cảm nhận được chút khí tức sợ hãi nào.

Bản chất của những người này, nhất định là bị thao túng

Bọn họ phần lớn đều là Cao thủ Viêm quốc, cùng Cơ Động chỉ là hợp tác quan hệ, theo lý thuyết như thế nào cũng không có khả năng đồng ý bị như vậy cải tạo.

Cơ Động đã làm thế nào?

Biến cố này có liên quan gì đến Chuyên Húc Ấn?

Ha ha ha!

Đâm chết ngươi nhất định là không thành vấn đề!

Doanh Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng: "Nói đi! Ngươi đến tột cùng đã làm chuyện gì?

Cơ Động cười nhạt: "Ngươi không thấy hết sao? Cần gì phải để ta giải thích?

Sát ý trong mắt Doanh Vô Kỵ như ẩn như hiện: "Làm sao làm được? Tại sao phải làm như vậy?"

Phương pháp thật đơn giản!

Nụ cười trên mặt Cơ Động càng lúc càng sáng lạn, cơ bắp vặn vẹo, có loại cảm giác quỷ dị nói không nên lời.

Hắn âm hiểm truyền âm nói: "Đại trận Tuyệt Địa Thiên Thông của Trung Nguyên khổng lồ vô cùng, đơn giản chỉ dựa vào chuyên Húc ấn hội tụ tộc vận, từ đó chống đỡ trận pháp,

nói cách khác Chuyên Húc ấn cùng dân chúng xung quanh thông qua tộc vận tương liên.

Trước đó không lâu, ta liên lạc với U Minh Hổ Thánh, xi hắn phương pháp U Minh Lộ Quỷ.

Lại hướng Thiên Nhân tộc đòi hỏi phương pháp chặn dòng chảy tộc vận năm đó của bọn họ.

Từ đó chặn dòng chảy tộc vận, lại lấy Tranh Quỷ (Hồn ma người bị hổ ăn thịt hoặc bị chết đuối) Chi Pháp, câu hồn trăm vạn, lại lấy Quy tắc bản ngã hơi sửa bản ngã của bọn họ.

Như thế…… liền thành!

Cho ta thêm một ít thời gian, liên minh chỗ nào đều đại trị! Chỉ cần ta nhất thống thiên hạ, thực lực Nhân tộc liền có thể tăng lên gấp bội

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ co quắp một trận: "Trâu bò! Địch ngươi cũng chơi không sót người nào! Nhân tộc bất diệt, ngươi không cam lòng đúng không?"

Hắn thật sự là bị Cơ Động làm cho tức giận đến trước mắt tối sầm.

Không biết cái này Cơ Động đến tột cùng từ đâu tới tự tin, lại cảm thấy mình có thể nhất thống thiên hạ, hơn nữa còn cho rằng mình nhất thống thiên hạ là có thể nâng thực lực cho Nhân tộc.

Năm năm?

Chính mình không được, liền lôi kéo cả Nhân tộc chôn cùng đúng không?

Nhưng cẩu vật này có thể làm ra loại chuyện này một chút cũng không kỳ quái, hắn chỉ biết lựa chọn tốt nhất đối với con đường Thánh Nhân của mình, còn hậu quả người khác thế nào hắn cũng không thèm để ý.

Doanh Vô Kỵ cũng hiểu được ý định của Thiên Nhân tộc.

Ba phương hợp tác này trực tiếp đẩy Nhân tộc tới trình độ ác liệt nhất.

Đến lúc đó Nhân tộc rất có thể bị Yêu tộc đánh cho liên tiếp bại lui, thế cho nên không thể không xin Thiên Nhân tộc giúp đỡ.

Cơ Động: "???

Sống mấy trăm năm này, hắn tự cho là tu dưỡng đã rất tốt, lại không nghĩ tới những năm gần đây cư nhiên nhiều lần phá tuyến phòng thủ cảm xúc.

Và tất cả là vì cùng một người.

【 nhắc nhở 】 mục tiêu cảm xúc dao động giá trị đạt tới 100, thu được thần thông mảnh vỡ 《 Xoay Vần Tạo hóa • thứ nhất 》.

Doanh Vô Kỵ: "……

Hắn thật không ngờ Cơ Động còn có một mảnh nhỏ Xoay Vần Tạo hóa.

Lần này là thật sự bổ sung.

Nhưng điều kiện tiên quyết để sử dụng lại là Tổ Cảnh!

Doanh Vô Kỵ gần như tiềm tu mười năm, đối với tổ cảnh trong truyền thuyết càng ngày càng có lý giải.

Cái gọi là tổ cảnh, cần đạt thành hai điều kiện, một là thành thánh có được trật tự mới của mình, một cái khác chính là trở thành thiên hạ cộng chủ hoặc là người tín ngưỡng của cử tộc

Bất kể điều nào, đều là chuyện cực kỳ khó khăn.

Bất quá Doanh Vô Kỵ đã sớm cảm nhận được chỗ tốt của tổ cảnh, chính là phân phối tộc vận hai nước Lê Sở xuất hiện biến động, phàm là người có công tích trong người, tốc độ tu

luyện chỉnh thể đều có tăng lên, tuy rằng không rõ ràng, nhưng thật sự là có.

Nếu như mình thành thánh, hơn nữa nhất thống Trung Nguyên, vậy sau khi đột phá Tổ Cảnh, tu vi tăng lên tất nhiên cực kỳ khủng bố.

Cũng chỉ có Tổ Cảnh mới có thể thi triển loại siêu cấp thần thông Xoay Vần Tạo hóa này.

Nhưng thành thánh khó khăn biết bao.

Không dính chút bệnh thần kinh căn bản không thành thánh.

Bất kể là Thanh Y tuẫn đạo tự sát.

Vẫn là Cơ Động vì nhập đạo mà điên cuồng.

Hoặc là mấy vị Bách gia Thánh Nhân bế quan, đều đã thoát ly phạm trù người thường.

Thánh thần.

Là một loại tâm tình trục đạo.

Mà không phải tu vi diệt thế.

Doanh Vô Kỵ tự nhận là một tục nhân, đến nay đều thèm nhỏ dãi thuật luân hồi trường sinh.

Cho nên sẽ rất khó làm.

Này!

Một âm thanh đánh thức Doanh Vô Kỵ.

Hắn ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt phiền não của Cơ Động.

Cơ Động tức giận: "Ngươi không nghe được ta vừa nói cái gì?

Doanh Vô Kỵ có chút thất thần, xác thực không nghe thấy, bất quá hắn có thể đoán được cái gì, dù sao Cơ Động ghét

nhất, chính là người khác nghi ngờ con đường Thánh Nhân của hắn.

Chính mình đem Con đường Thánh nhân của hắn trở thành một đống phân, hắn nhất định bị tức giận đến tối tăm mặt mũi.

Vì thế hắn hắng giọng một cái: "Không nghe, lỗ tai của ta không nghe lời cứt thối!

Chương 1275: Trăm vạn Tranh Quỷ Chương 1275: Trăm vạn Tranh Quỷ

Vô liêm sỉ!

Cơ Động tức giận: " một tên còn không ngưng tụ được Thánh Nhân chi tâm còn tìm mọi cách cản trở Con đường Thánh nhân của ta, ân oán giữa ngươi ta cũng nên chấm dứt!"

Doanh Vô Kỵ nheo nheo mắt, hắn có thể tinh tường cảm giác được Tu vi Cơ Động có chỗ tăng lên, không biết có phải trăm vạn Tranh Quỷ này cung cấp tín ngưỡng cho hắn.

Phía dưới Tranh Quỷ, như hổ rình mồi.

Hoặc là liều mạng.

Hoặc là chạy trốn.

Doanh Vô Kỵ tính liều mạng thử một lần, bởi vì chỉ cần chém chết con chó Cơ Động này, liền có thể hết thảy đều ngừng.

Hắn tiện tay vung một cái.

Hàm Quang Kiếm liền bay xuống.

Quyện Tử ca, ngươi ngăn bọn họ lại!

Vậy còn ngươi?

Thân kiếm truyền đến âm thanh của Hàn Quyện.

Doanh Vô Kỵ rút kiếm Lộc Lư kiếm còn sót lại của kiếm linh ra: "Không sao, ta có cha ruột trong tay!"

Hàn Quyện: "……"

Kiếm khí kích động, mặt đất gào thảm không ngừng.

Hàn Quyện cũng sớm đã đạt tới bình cảnh cảnh giới linh tu mới, đối với Tiêu Ngộ Thần Cảnh đỉnh phong, khoảng cách Thánh Cảnh đồng dạng chỉ còn một bước, chỉ là hệ thống tu luyện mới, còn chưa tìm được cảnh giới mới.

Không nói có thể trấn áp Viêm Vương Đô toàn bộ cao thủ, ngăn cản bọn họ không ảnh hưởng Doanh Vô Kỵ vẫn là không có vấn đề.

Keng!

Doanh Vô Kỵ rút Lộc Lư kiếm ra, không chút do dự bắt đầu thiêu đốt cha ruột của hắn.

Sau đó nhét vào trong miệng một viên thuốc màu xanh biếc, bóp nổ một bình máu, Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật trong khoảnh khắc kích hoạt.

Cơ Động thấy khóe mắt co quắp, khi Doanh Vô Khuyết qua đời, hắn hiểu rất rõ.

Nhưng hắn vẫn cười nói: "Tốt lắm, cho ta xem thực lực của ngươi!

Nói rồi.

Hai tay cầm kiếm trực tiếp hướng Doanh Vô Kỵ đánh tới, tay trái Chu Thiên Tử kiếm cũng tiến vào trạng thái Nhiên Hồn.

Doanh Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng, trực tiếp kình kiếm cứng rắn giao phong.

Chỉ nghe một tiếng "Keng".

Hai người bay ngược mà đi.

Bất quá Doanh Vô Kỵ chỉ lui một trượng, Cơ Động lại lui ba trượng.

Cơ Động: "???

Vừa rồi hắn vẽ được trăm vạn Tranh Quỷ, rõ ràng đã cảm giác chiến lực của mình tăng vọt!

Cho dù đối mặt với Doanh Vô Khuyết trước khi qua đời, cũng có thể dễ dàng lật ngược.

Như thế nào……

Hắn không hiểu: "Sao ngươi làm được?

Doanh Vô Kỵ: "Ngươi ngày đầu tiên biết ta sao?"

Cơ Động: "……

Doanh Vô Kỵ cười lạnh một tiếng, lần nữa giết tới, ngoại trừ Ngô Vương Cung lần đó cùng Cơ Động liều mạng, hắn còn chưa từng khắc mệnh như vậy.

Cơ Động dựa vào tín ngưỡng gia trì, đích xác tăng lên không ít.

Nhưng trật tự của mình đã cắm rễ ở hai nơi Lê Sở, còn là thành Càn vương, đạt được tín ngưỡng gia trì, sẽ không yếu hơn quá nhiều so với Cơ Động.

Cơ Động có chút ưu thế nhỏ, mặc dù thêm vào quy tắc Thánh Nhân Cảnh áp chế.

Cũng không đủ để triệt tiêu trạng thái Ngụy Thánh của mình.

Thánh phẩm linh thai cũng có chênh lệch.

Cường độ khắc mệnh của hắn, cũng không phải Doanh Vô Khuyết có thể so sánh.

Hôm nay!

Tất trảm Cơ Động!

Chứng hay không chứng đạo không quan trọng, trước đem tên Thánh Nhân chó này chém rồi nói sau.

Vốn nghĩ mấy nước công Viêm, để Cơ Động tự mình sụp đổ, nhưng hiện tại xem ra, không khắc mệnh không được.

Ha ha!

Cơ Động như thế nào cũng không nghĩ tới, Doanh Vô Kỵ hiện giờ liều mạng lại kinh khủng như vậy.

Lúc này lui về phía sau.

Nhưng mũi kiếm Doanh Vô Kỵ, lại giống như là khóa chặt cổ họng của hắn.

Vội vàng giật kiếm ngăn cản.

Lại cứng rắn đỡ một cái, sắc mặt đã có chút trắng bệch.

Dựa vào trăm vạn Tranh Quỷ để đột phá, hắn vẫn bị Doanh Vô Kỵ áp chế.

Vậy…… Không phải là đột phá vô ích sao?

Cơ Động sau lưng có chút phát lạnh, hắn rất xác định, lấy Doanh Vô Kỵ thực lực hiện tại, đối với hắn chỉ có thể tạo thành áp chế, trong vòng nửa canh giờ giết không được chính mình.

Nhưng Doanh Vô Kỵ không phải quỷ đoản mệnh Doanh Vô Khuyết kia, người này nếu liều chết với mình, vậy tuyệt đối sẽ không chỉ liều nửa canh giờ a!

Hắn hoảng hốt.

Lệ quát một tiếng: “Hổ Thánh! Thanh Thủy Giám! Các ngươi còn muốn đợi tới khi nào?

Vừa dứt lời.

Hai đạo thân ảnh liền trống rỗng toát ra.

Một người là tráng hán toàn thân da lông màu xanh đậm.

Một người khác là khôi lỗi tướng mạo giống Cơ Động như đúc, quanh thân tản ra vầng sáng quen thuộc, rõ ràng đã bị Thanh Thủy Giám mượn thân.

Ha ha!

Doanh Vô Kỵ lông mày nhảy dựng, vừa rồi hắn cũng cảm giác giống như có hai cái khí tức rất mạnh đang ẩn núp, không nghĩ tới lại là hai con hàng này.

Hắn nhìn về phía tráng hán kia: "Hổ Thánh?

Hổ Thánh cười lạnh một tiếng: "Nghe nói ngươi chính là Nhân tộc đệ nhị cường giả? A không, Cơ Động có chút phế, ngươi hẳn là đệ nhất.

Cơ Động: "???

Cảm thụ sắc mặt Cơ Động có chút bất thiện.

Chúng ta liên thủ giết hắn, ngươi không phải là Nhân tộc đệ nhất cường giả sao?"

Cơ Động: "……

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Nhìn thấy chưa? Người ta coi ngươi là phế vật đấy!"

Cơ Động: "???

Hắn cắn chặt răng.

Cảm thấy mình không nên quan tâm đến những lời châm biếm này.

Bởi vì mặc kệ người khác thấy thế nào, con đường mình lựa chọn, đều là con đường dễ dàng nhất để đi thông Con

đường Thánh nhân.

Âm thanh hắn trầm thấp: “Giết hắn!

Thanh Thủy Giám một chút cũng không nói nhảm, trực tiếp hướng Doanh Vô Kỵ phóng đi, rõ ràng đối với chuyện vừa rồi cực kỳ bất mãn, hiện tại hắn dùng thân thể, là Cơ Động dùng tài liệu trân quý nhất luyện chế ra, có thể phát huy ra 9,5 thành thực lực của hắn.

Hắn đối với Doanh Vô Kỵ đã bất mãn rất lâu, cũng nên cho hắn một bài học

Chỉ trong nháy mắt, ba người đã hình thành thế giáp công với Doanh Vô Kỵ.

Mỗi người tế ra sát chiêu mạnh nhất.

Lại bị một lực lượng bàng bạc toàn bộ chấn lui.

Chương 1276: Mạnh đến chân trời Chương 1276: Mạnh đến chân trời

Doanh Vô Kỵ cầm kiếm đứng thẳng, tuy trên người có thêm vài vết thương dữ tợn, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ.

Có thế thôi sao?

Hắn Khắc mệnh, cảm giác mình đã mạnh đến chân trời.

Thực lực của Thanh Thủy Giám nhiều nhất ngang hàng với Cơ Động.

Hổ Thánh còn yếu nữa, không phải nói bảy vị Đại thánh Yêu tộc, thực lực đều ít nhất là Hoàng Nữ cấp bậc sao?

Như thế nào……

Ba người liên thủ khẳng định sẽ không thua, nhưng thậm chí cũng không thể áp chế chính mình.

Nếu tu vi của mình lại đột phá, vậy dưới trạng thái khắc mệnh, thật có thể một người chém bảy thánh?

Thanh Thủy Giám: "……

Hổ Thánh: "……

Cơ Động: "……

Tình cảnh có chút xấu hổ.

Cơ Động lạnh giọng nói: "Chư vị đừng hoảng hốt, hắn hiện tại đang đốt mệnh, chỉ cần chúng ta có thể hao tổn hắn một ngày một đêm, hắn có nhiều thọ nguyên hơn nữa, cũng tất nhiên dầu cạn đèn tắt."

Ba người ăn ý, trong nháy mắt hình thành trận hình khốn sát.

Doanh Vô Kỵ nhíu mày, chính mình nếu muốn cùng ba người cứng rắn, toàn bộ công suất khắc mệnh là không thể tránh khỏi, chỉ cần thoát ly trạng thái khắc mệnh, đối mặt chiến lực của ba người cấp bậc Thánh Nhân, chỉ sợ chỉ có thể mất mạng tại chỗ.

Nhưng cùng bọn họ hao tổn tính mạng, cũng không phải là quyết định sáng suốt gì.

Nụ cười trên mặt Hổ Thánh có chút dữ tợn: "Hậu nhân Chuyên Húc đích xác cường hãn, chỉ tiếc phải chết ở đây!"

Doanh Vô Kỵ hỏi ngược lại: "Hả? Ngươi có lòng tin giết ta như vậy?

Hổ Thánh đương nhiên gật đầu: "Tam Thánh vây công, ngươi không có phần thắng!

Ý của ngươi là……

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Chỉ có ngươi mới có thể có đồng bọn?

Hổ Thánh biến sắc: “Ngươi có ý gì?”

Doanh Vô Kỵ cao giọng gọi: “Mẹ trẻ con đâu, ngươi còn muốn đợi tới khi nào?”

Giây tiếp theo.

Một đạo thân ảnh ánh vàng rực rỡ chợt xuất hiện.

Không phải ai khác.

Chính là Hoàng Nữ.

Từ lúc Doanh Vô Kỵ cảm nhận được hai cường giả tiềm tàng, liền ngừng cảm ngộ, hóa thân trông coi đế thi, để Hoàng Nữ mau chóng chạy tới.

Hỏa diễm quấn quanh người Hoàng Nữ, mặt lạnh như sương: “Hổ Thánh, ngươi cuối cùng vẫn vi phạm lời hứa!”

Hổ Thánh híp mắt, cười lạnh đáp “Thế thì sao? Chả lẽ lại là nghe ngươi, cùng Nhân tộc phục tùng trật tự, Nhân tộc ác cỡ nào ngươi không rõ ràng đâu, đây không phải là bàn bạc với người đâu?”

Doanh Vô Kỵ: “……”

“Bàn bạc với người” bốn chữ này từ trong miệng Hổ Thánh nói ra, thật sự là tràn ngập cảm giác vui mừng.

Hắn xoay người nhìn về phía Hoàng Nữ, thấp giọng nói: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Hoàng Nữ than nhẹ một tiếng: “Nói ra thì dài dòng, là sơ sẩy của ta.

Doanh Vô Kỵ không có ý trách cứ nàng, dù sao nàng có thể y theo lời hứa đứng về phía mình, đã cực kỳ cho người ta kinh hỉ.

Có một nói một, lập trường này của Hoàng Nữ, nếu Doanh Vô Kỵ chiếm ưu thế tuyệt đối, nhất định sẽ đánh cho nàng một

trận.

Hiện tại trước, Nhân tộc rõ ràng chiếm cứ hoàn cảnh xấu, Hoàng Nữ kia chính là hảo đại tỷ của hắn.

Hắn thấp giọng truyền âm nói: "Không có việc gì! Hổ Thánh so với trong tưởng tượng của ta yếu hơn, ngươi ngăn hắn cùng Thanh Thủy Giám, ta giết chết Cơ Động.

Hoàng Nữ mấp máy miệng, truyền âm trở về: "Đây không phải bản thể Hổ Thánh, mà là hắn dùng bào đệ luyện thành Tranh Quỷ.Thực lực chân thật của Hổ Thánh cũng mạnh hơn Cơ Động bây giờ, xếp thứ sáu trong bảy đại thánh.

A…… Nhưng ta cảm giác cũng đánh không lại ngươi.

Dưới tình huống bình thường, đích xác đánh không lại! Nhưng hiện tại…… Ta đánh không lại hắn!

Tại sao?

Bởi vì……

Hoàng Nữ sắc mặt có chút ngại ngùng: "Bởi vì hắn có Cơ Động cấp quan thân, không bị Chuyên Húc ấn áp chế, ngươi mau phong ta làm quan đi tên hỗn đản! trực tiếp phong đến lớn nhất, bằng không sẽ có hạn chế đối với thực lực. đúng! vương hậu, ta muốn làm vương hậu!"

Doanh Vô Kỵ: "……'

Khóe miệng hắn điên cuồng co giật: "Cái này phong như thế nào? Còn kịp không?

Ngươi chiêu cáo thiên hạ là được, đừng nói cho ta biết ngươi không biết công pháp truyền âm.

"Kết hôn tại chỗ?"

Dù sao kết hôn giả!

"……"

Hai người thì thà thì thào.

Thanh Thủy Giám có chút khó hiểu: “Bọn họ đang nói thì thào cái gì vậy?

Không biết!

Cơ Động có chút kiêng kỵ, hắn từng giao thủ với Hoàng Nữ, biết rõ thực lực của nàng không yếu.

Hắn bây giờ, thật đúng là không dám tùy tiện động thủ.

Bất quá……

Lần này hẳn là đánh không nổi đi?

Dù sao song phương thế lực ngang nhau, thật muốn liều mạng đối với ai cũng không tốt.

Sau đó……

Cả bầu trời Trung Nguyên đều vang lên âm thanh Doanh Vô Kỵ.

Im lặng.

Vẫn là yên lặng.

Sau đó……

Cơ Động: “Ồ!”

Hổ Thánh: “Ồ!”

Thanh Thủy Giám: ““Ồ!”

Triệu Ninh: “Ồ!”

Tinh Ly: “Ồ!”

Chẳng qua, tất cả mọi người không có quá nhiều thời gian khiếp sợ.

Bởi vì ngay sau đó, liền có một tiếng phượng minh vang vọng khắp Cửu Châu đại địa.

Chỉ một lát sau.

Trung Nguyên mấy vạn vạn người, phàm là Binh Nhân Cảnh trở xuống, đồng loạt run rẩy một cái, Binh Nhân Cảnh trở lên cũng đều hoảng sợ nhìn bầu trời Viêm Vương cung.

Súc vật chiến mã, đều giật mình ngã xuống đất, cả người run rẩy.

Phi điểu hung cầm đều đáp xuống mặt đất, cúi đầu bái lạy Viêm Vương cung.

Đây không phải uy áp của nàng quá mức cường đại.

Đây là đến từ đẳng cấp áp chế với sinh linh, Hoàng Nữ sinh ra ở Trong cơ thể Côn Bằng, vốn chính là kết quả, tiếp cận quy tắc so với sinh linh bình thường nhiều hơn một tia thần tính.

Doanh Vô Kỵ nhìn Thần Diễm biến thân thành Hoàng Nữ, không khỏi lâm vào trầm tư: "Ách……

Đây chính là hàm lượng vàng của Đại thánh Yêu tộc sao?

Hổ Thánh đột nhiên biến sắc: "Hoàng Nữ, ngươi đây là muốn hạ tử thủ?

Hoàng Nữ hừ nhẹ một tiếng: "Bảy tên hề các ngươi vi phạm lời hứa ở trước, ta hủy một tên Tránh Quỷ ngươi cũng không được?"

Hỏng rồi!

Hổ Thánh sợ hãi không thôi, bản thân hắn yếu hơn Hoàng Nữ, càng miễn bàn đến đường chạy của mình.

Cho dù con yêu này dùng bào đệ có huyết mạch U Minh Bạch Hổ luyện hóa mà thành, cho dù nó đã có thực lực tiếp cận Đại thánh Yêu tộc.

Cái này nếu là hủy diệt, chỉ sợ mình phải ngã xuống khỏi Đại Thánh vị.

Chương 1277: Triệt để phản bội Yêu tộc Chương 1276: Triệt để phản bội Yêu tộc

Hắn chỉ vào Hoàng Nữ: "Ngươi ngươi ngươi, ngươi có biết mình đang làm gì không? Nếu ngươi làm như vậy, đó chính là triệt để phản bội Yêu tộc!

A…… Thằng hề nhảy nhót, cũng xứng định nghĩa Yêu tộc!

Mười ngón tay trắng nõn thon dài của Hoàng Nữ tung bay, trong nháy mắt liền nhặt lấy mười chi Phượng Hoàng Linh, truyền âm với Doanh Vô Kỵ: "Ngươi đi giết Cơ Động, ta làm thịt lão tạp mao và tên ngồi tù!

Nói rồi.

Liền trực tiếp lướt đi.

Mười chi Phượng Hoàng Linh chẳng biết từ lúc nào đã hóa thành phi đao sắc bén nóng rực, vẽ ra từng đạo đường cong hung hiểm mà tinh diệu.

Phi đao làm lao, trong nháy mắt đã phong tỏa tất cả đường đi của Hổ Thánh và Thanh Thủy Giám.

Hai người chỉ có thể cắn răng liều mạng.

Doanh Vô Kỵ cũng không để lại dấu vết, trực tiếp kình kiếm hướng Cơ Động phóng tới: "Đến đây đi! Bùn nhão đỡ không nổi tường, ta cho ngươi kiến thức cái gì gọi là tàn nhẫn!

Cơ Động: "!!!

Chẳng biết khi nào đã vào đêm.

Bầu trời đêm của Viêm Vương Đô.

Thần hỏa đầy trời.

Không thấy mặt trăng sao.

Âm thanh đao kiếm run rẩy không dứt bên tai.

Khí thế khủng bố như sóng dữ, lấy Viêm Vương Đô làm trung tâm, lan tràn tới toàn bộ Trung Nguyên.

Cách mấy ngàn năm, Trung Nguyên rốt cục lại xuất hiện hỗn chiến cấp bậc Thánh Nhân.

xuất hiện lần cuối.

Vẫn là đêm trước Chuyên Húc Đế quyết định Tuyệt Địa Thiên Thông.

Nhưng không ai biết lần đó là cảnh tượng như thế nào.

Bọn họ chỉ biết lần này…… phảng phất như hủy thiên diệt địa.

Cũng may.

Lần hỗn chiến này chỉ kéo dài một canh giờ.

Khi khôi lỗi tán loạn, hổ thi rơi xuống đất, trái tim Cơ Động bị Lộc Lư kiếm quấy nát, cuộc chiến Thánh Nhân bất thình lình này rốt cục kết thúc!

Hoàng Nữ thu hồi Phượng Hoàng Linh, sắc mặt có chút tái nhợt, thu liễm thần hỏa, ngay cả vũ y trên người cũng ảm đạm vài phần.

Tam Thánh diệt vong.

Cao thủ Viêm quốc trên mặt đất cũng mất đi ý nghĩa tiếp tục tác chiến.

Hàn Quyện cũng lười làm khó bọn họ, trực tiếp bay lên bầu trời, nhìn Lộc Lư kiếm trên ngực Cơ Động bị phá hủy từng tấc, nhịn không được nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: “Doanh huynh, cha ngươi mất rồi!”

Doanh Vô Kỵ ho khan, sắc mặt tái nhợt đến dọa người.

Dược lực đã qua, cảm giác thân thể cạn kiệt, thật sự có chút mệt mỏi

Hắn khoát tay áo: "Không có việc gì, xem như ông ta cùng Cơ Động đồng quy vu tận, trở về liền phong thụy hào cho ông ta, từ xưa đến nay đệ nhất Đồ Thánh."

Hàn Quyện: "……

Doanh Vô Kỵ bay đến trước mặt Cơ Động, nhìn hai mắt mê mang của hắn, cùng hai mắt không cam lòng mấp máy.

Nhổ cho hắn một ngụm đờm "Yêu tộc Thiên Nhân tộc liên thủ đều đỡ không nổi tường bùn nhão, có phục hay không?"

Ngay lúc này.

Cơ Động còn chưa chết.

Nhưng cũng chỉ có mấy hơi thở thời gian.

Hắn không cam lòng nhìn Doanh Vô Kỵ: "Ngươi bất quá chỉ là may mắn thắng được ở trên vũ lực, như thế nào mới có thể chứng minh Con đường Thánh nhân của ta là sai? Người mà Thánh Nhân chi tâm đều ngưng tụ không ra, cho dù thực lực có mạnh hơn nữa, cũng chỉ có thể xưng là Ngụy Thánh, cả đời cũng không cách nào đột phá tổ cảnh."

Doanh Vô Kỵ a một tiếng, nhưng không tiếp tục cãi lại hắn.

Tên điên này chết đến trước mắt còn mạnh miệng, muốn lại bạo kích hắn một lần, thật sự là quá khó khăn.

Giờ này.

Hoàng Nữ lại bỗng nhiên nở nụ cười: "Ta xem ngươi Con đường Thánh nhân cũng không gì hơn cái này, đã sớm xác minh là thất bại!"

Cơ Động giật mình một chút, nhất thời giận không kềm được: “Hỗn trướng! Ngươi bất quá chính là một yêu quái không khai hóa, cũng xứng nghi ngờ thánh của ta……

Ngươi lấy đâu ra tự tin khinh thường yêu?

Hoàng Nữ giống như nghe được chuyện cực kỳ hoang đường: “Con đường Thánh Nhân ngươi tự cho là thâm ảo đến không thể thực hiện được, kỳ thật chính là con đường của các tộc (Phong Nghĩ Cổ) Kiến, ong, trùng. Nhìn như tinh giản hiệu suất cao, kì thực vứt bỏ tình cảm và trí tuệ ưu việt nhất của Nhân tộc.

Ngươi không nghĩ tới, tại sao mình lại đi lên con đường này?

Là ngươi dung hợp Mặc học cùng Dương Chu Chi Học?

Hay là nói ngươi đã sớm bị Cổ Nương vô tri vô giác ảnh hưởng, từ một người… biến thành Cổ hình người?

Lấy thân thể người, hành cổ đạo.

Đám tộc Kiến, ong, trùng bởi vì đi tới ngã rẽ, dần dần lưu lạc hạ thừa trong Yêu tộc.

Những gì chúng vứt bỏ, lại được một tộc người ngươi đắc chí ủng hộ làm con đường thánh.

Ngươi đúng là Thánh Nhân tồi tệ nhất mà ta từng gặp!

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ sáng ngời, có loại cảm giác rộng mở.

Lúc trước hắn đã cảm thấy vấn đề của Cơ Động rất lớn, nhưng cũng chỉ là cho rằng hắn cố gắng dung hợp một cách biến thái Mặc học cùng Dương Chu chi học.

Kết quả bị Hoàng Nữ nói như vậy, thật sự quá mức tinh chuẩn.

Ngươi, ngươi……

Cơ Động giống như bị nhục nhã cực lớn, sắc mặt một trận ửng hồng, máu tươi Ulala từ trong miệng tuôn ra, nhưng vẫn hổn hển nhục mạ: "Ngươi có cái rắm! Ngươi có cái rắm!"

Hoàng Nữ cười nhạt một tiếng, tiếp tục bổ đao: "Con đường Thánh Nhân của ngươi chính là rác rưởi, ngươi cũng vậy!"

Cơ Động: "Ngươi……

Cả người hắn buông lỏng.

Sinh cơ hoàn toàn tiêu tán.

Đầu nghẹo xuống đất.

Con người đã chết rồi.

Môi vẫn còn động đậy.

Khí lưu lay động, mơ hồ còn có thể phân biệt là hai chữ "cái rắm".

Chỉ là giây tiếp theo.

Một ánh mắt trống rỗng từ thi thể Cơ Động tuôn ra, lăng không trực tiếp bay lên trời, hóa thành một ngôi sao màu sắc âm lãnh.

Sau đó Doanh Vô Kỵ nghe được một câu cuối cùng của Cơ Động: "Ta có lẽ đã bại, nhưng ngươi cũng nhất định không thắng được!

Ngươi lại đốt mạng, cho dù con nối dõi Lê Sở đều xa xa không hẹn, ta rất tò mò ngươi làm sao thành!

Ta đã chết, nhưng ta vẫn sẽ theo dõi, theo dõi ngươi cho đến ngày ngươi thất bại!

Ha ha ha ha ha ha……

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, nhìn thoáng qua ngôi sao âm lãnh trên bầu trời.

Người này đã chết, nhưng vẫn có thể làm cho mình đau mề.

Bởi vì hắn nói, thật sự không phải không có lý.

Chương 1278: Trói vào thuyền nhân tộc Chương 1277:Trói vào thuyền nhân tộc

Hoàng Nữ thấp giọng hỏi: "Lần này đốt mấy năm?"

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật: "Mười năm đi……

May mắn Triệu thị tôn thất tổ chức một đợt hiến máu, hơn nữa lấy được một ít tại nhà Càn Nội Hầu Bạch Kình.

Bằng không lần này, ít nhất hai mươi năm.

Hoàng Nữ xoa xoa đầu: "Lần này, ta xem như hoàn toàn bị trói vào con thuyền Nhân tộc.

Lần này, nàng thật sự bị ép buộc bất đắc dĩ.

Chuyện Chuyên Húc Ấn nàng không giúp được gì, cũng chỉ có thể làm rớt cây côn quấy phân Cơ Động.

Nói nhảm!

Doanh Vô Kỵ cũng không biết nên khóc hay nên cười: "Nói cái gì vậy, vương hậu của ta.

Hoàng Nữ thần sắc như thường, nàng là kết quả của quy tắc, kỳ thật cũng không phải rất lý giải kết bạn cùng giao phối với sinh linh bình thường, đối với từ "Vương hậu" này không có cảm giác, cho nên vừa rồi mới có thể yêu cầu không hề ngại ngùng.

Nàng khẽ nghĩ: "Nhưng câu cuối cùng của Cơ Động không sai, con nối dõi của ngươi đúng là một vấn đề lớn.

Doanh Vô Kỵ thần sắc hơi trầm xuống: “Cái này, ta tới giải quyết!

Hắn nhìn xuống.

Trăm vạn Tranh quỷ còn không có khôi phục nguyên trạng.

Viêm vương cung to như vậy, lại không thấy bóng dáng Viêm vương và Viêm thái tử, rõ ràng là định liều chết.

Muốn tiêu diệt bọn họ, chỉ dựa vào chính mình đốt mạng là không được.

Thiên hạ quý tộc biết bao nhiêu, để cho bọn họ quy tâm quả thực người si nói mộng.

Chỉ có thể dùng vũ lực hành động.

Hết lần này tới lần khác…… Tự mình nhiên huyết dẫn đến vấn đề lớn.

Đi!

Doanh Vô Kỵ nắm chặt cánh tay Hoàng Nữ, một bước liền bước đến bầu trời Càn vương cung.

Sau đó, cũng không quay đầu lại liền chui vào tẩm cung, bỏ xuống một câu mệnh lệnh.

Đều giữ vững tinh thần cho ta!

Chúng thị vệ: “……

Một canh giờ trước vừa mới thành hôn tại chỗ.

Một canh giờ sau liền trực tiếp viên phòng?

Hoàng Nữ nhìn Doanh Vô Kỵ xốc chăn lên, có chút không biết làm sao: “Ai! ta làm vương hậu, chỉ là vì một cái quan thân, cũng không có…”

Doanh Vô Kỵ lườm nàng một cái: “Nằm mơ!

Hoàng Nữ kinh ngạc: "Động phòng cần phải cường thế như vậy sao?

Doanh Vô Kỵ cảm thụ được thân thể thiếu hụt của mình, vẻ mặt không nói gì nói: "Ta là nói, hội nghị nhập mộng, thuận tiện cho ngươi gặp mặt mấy vợ khác của. Nhớ kỹ, bọn họ đều là vợ thật, mà ngươi cùng ta là giả kết hôn!"

Hoàng Nữ: "……"

……

Đêm.

Cung điện Càn vương.

Doanh Vô Kỵ nằm nghiêng trên giường, nhìn Hoàng Nữ ngồi ở mép giường, thân hình hơi có chút cứng ngắc, cảm giác có chút đau mề.

Hoàng hậu này, tới có chút bất ngờ không kịp đề phòng.

Hơn nữa kết hôn giả này, ít nhất cũng phải kéo dài đến khi Chuyên Húc Ấn ở Trung Nguyên hoàn toàn bị phá vỡ.

Mới gặp mặt bao nhiêu lần a, thật qua loa!

Bất quá một thao tác lẳng lơ của Yêu tộc, xem như hoàn toàn đem vị đại lão này đẩy tới chỗ mình.

Chiến đấu vừa rồi, Doanh Vô Kỵ thấy rõ ràng nhất, rất rõ ràng thực lực Hoàng Nữ, so với toàn bộ công suất khắc mệnh chính mình đều mạnh hơn một bậc.

Đại thánh Yêu tộc hàm lượng vàng, đích xác không phải mình có thể tùy tiện chướng mắt.

Nhưng mặc dù Hoàng Nữ mạnh như vậy, cũng chỉ tương đương với trung thượng du của bảy đại thánh Yêu tộc.

Có thể thấy được mấy người xếp ở phía trước, đến tột cùng mạnh tới trình độ nào.

Muốn một kiếm lực trảm thất đại thánh, chỉ bằng thực lực hiện tại chỉ định là không thể nào.

Ít nhất cũng phải Tổ Cảnh mới có một chút khả năng.

Ngươi……

Hoàng Nữ do dự một chút hỏi: "Sao còn chưa ngủ?"

Doanh Vô Kỵ thở dài một hơi: "Vừa rồi tiêu hao hơi quá, trạng thái tinh thần không ổn định, không bình tĩnh được.

Hoàng Nữ nhịn không được lắc đầu: "Tiêu hao thọ nguyên chung quy không phải con đường chính, nếu ngươi không thể lập tức thành tựu tổ cảnh, đại chiến giữa Nhân tộc và Yêu tộc, cũng không phải sớm chiều, thọ nguyên Nhân tộc vốn không nhiều, nếu ngươi tiếp tục như vậy, chỉ sợ cũng không kiên trì được đến ngày thành thánh.

"Nếu như không tiêu hao có thể làm được chuyện muốn làm, ai nguyện ý tiêu hao thọ nguyên a?"

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng cười: "Tình huống hôm nay, không giết chết Cơ Động, nhất định hậu hoạn vô cùng, ta không có lựa chọn.

Các đời quân vương Lê quốc đều chạy không thoát mạng.

Hắn cũng rất khó thoát khỏi.

Khắc mệnh nhất thời sảng khoái, vẫn khắc mệnh nhất thời sảng khoái.

Có đôi khi ngươi không khắc mệnh, muốn đạt tới hiệu quả như thế, có thể phải trả giá thời gian gấp mấy lần.

Hoàng Nữ gật đầu, vẫn khuyên nhủ: "Bất quá về sau đừng làm như vậy, toàn lực tìm hiểu Tuyệt Địa Thiên Thông, có thể hữu dụng hơn ngươi đích thân tới chiến trường.

Doanh Vô Kỵ trầm tư một lát, cảm thấy nàng nói có lý.

Hiện tại Chuyên Húc Ấn của Viêm quốc đã hoàn toàn bị Cơ Động vét sạch, nếu không can thiệp, trong vòng năm năm cấm chế Trung Nguyên tất phá.

Vậy.

Cơ bản chính là chạy đua nhất thống cùng Phá Ấn.

Mình vẫn là nghĩ biện pháp bổ sung Chuyên Húc Ấn!

Hắn cũng không biết nói cái gì, dứt khoát nằm thẳng trên giường nhắm mắt lại.

Tuy rằng trạng thái tinh thần không ổn định lắm, nhưng tiêu hao mang đến mệt mỏi, vẫn làm cho hắn chậm rãi tiến nhập mộng đẹp.

Cảnh tượng trong mộng vẫn chân thật như vậy.

Trên cánh đồng có rất nhiều ngôi sao.

Không sai!

Hoàng Nữ ngẩng đầu, liên tục cảm thán: "Thiên Hồ nhập mộng ta đã thấy qua rất nhiều lần, nhưng chân thật như thế vẫn là lần đầu tiên gặp, nha đầu Bạch Chỉ kia đâu?"

Hoàng Nữ không khỏi cười khẽ, tuy nói lúc ấy mình đích xác đối với Bạch Chỉ không tệ, nhưng xét cho cùng kỳ thật chính là quan hệ lợi dụng lẫn nhau, cũng không cần áy náy.

Tiểu hồ ly này quả nhiên là lớn lên ở thế giới Nhân tộc, phương thức suy nghĩ vấn đề, cùng Yêu tộc đích xác có chút khác nhau.

Ngày mai gặp nàng, nhất định phải đùa một chút.

Hoàng Nữ không nói thêm gì, cứ lẳng lặng nhìn Doanh Vô Kỵ dẫn các vì sao từ trên trời xuống.

Ngôi sao thứ nhất rơi xuống mặt đất, chậm rãi hóa thành hình người.

Chương 1279: Kéo vào mộng cảnh Chương 1278: Kéo vào mộng cảnh

Doanh Vô Kỵ!?

Ánh mắt Cơ Túc nhìn về phía Doanh Vô Kỵ tràn ngập đề phòng.

Lại nhìn Hoàng Nữ một cái, vẻ kiêng kỵ càng sâu.

Doanh Vô Kỵ ngồi trên cỏ, chỉ chỉ tảng đá cách đó không xa: "Tam Tức ca mời ngồi!"

Sắc mặt Cơ Túc âm tình bất định, hắn rõ ràng đây là mộng cảnh, chỉ là tu vi của mình đã sớm đột phá Ngộ Thần Cảnh, lại bị người ta dễ dàng kéo vào trong mộng như vậy.

Thủ đoạn này, làm cho hắn tương đối bất an.

Nhưng ngẫm lại, chính mình cũng là Ngộ Thần Cảnh, hơn nữa dùng hỏa độc, chỉ luận chiến lực cũng không kém quá nhiều, Doanh Vô Kỵ cho dù thật sự muốn giết người trong mộng, cũng sẽ không dễ dàng như vậy.

Liền trực tiếp ngồi ở trên tảng đá: "Nói đi, có chuyện gì?"

Doanh Vô Kỵ nhìn hắn một cái, trong lòng hơi có chút thổn thức.

Cơ Túc trong ấn tượng, vẫn là một công tử Viêm Quốc táo bạo.

Không nghĩ tới hiện tại đã thành một trung niên mang khuôn mặt tang thương.

Kỳ thật chính mình cũng vậy.

Chẳng qua mười năm này đại đa số thời gian đều thanh tu, lão hóa chậm một chút mà thôi.

Hắn cười cười: "Kỳ thật cũng không có chuyện gì, chính là muốn khuyên ngươi nhanh chóng tước vũ khí đầu hàng. Trận

chiến Viêm Vương Đô vừa rồi, ngươi tuy rằng không có ra mặt, nhưng khẳng định rõ ràng hơn ai hết, Cơ Động đã chết, Nam Cung Yến hiện tại cũng không phải người của các ngươi, cho nên ta đề nghị ngươi không nên dựa vào nơi hiểm yếu mà chống cự.

Cơ Túc hừ lạnh một tiếng: "Dựa vào nơi hiểm yếu kháng cự? Cơ Động chết không sai, nhưng ngươi có thể tốt đến đâu? Chẳng lẽ Doanh Đại Thánh Nhân cảm thấy có thể dùng sức một mình diệt hết đại quân Viêm quốc ta?

Doanh Vô Kỵ hỏi ngược lại: "Càn Lê Sở Ngụy bao vây, cần ta ra tay?"

Cơ Túc cười lạnh: "Vậy thì cứ thể hiện đi, để cho ta tước vũ khí đầu hàng, không khỏi cũng quá khinh thường người!"

Doanh Vô Kỵ cũng không tức giận, chỉ thản nhiên hỏi: "Chuyên Húc Ấn của Viêm quốc bị phá, ngươi biết không?"

Sắc mặt Cơ Túc có chút khó coi: "Biết một chút!

Không có nửa phần áy náy?

"……"

Cơ Túc trầm mặc, dời ánh mắt đi nơi khác, không đối diện Doanh Vô Kỵ.

Lúc trước không nỡ bỏ tiền ra, khiến Chuyên Húc Ấn tiết lộ, sau đó bán cho Yêu tộc; lần này vì binh lực, trực tiếp hiến tế Chuyên Húc Ấn?"

Sắc mặt Cơ Túc có chút xấu hổ: "Lúc trước tiết lộ chỉ là sơ suất, Chu thiên tử chủ động tới tiếp quản, ai, ai biết bọn họ làm những chuyện thất đức kia?"

Doanh Vô Kỵ truy vấn: "Vậy lần này thì sao?

Cơ Túc trầm mặc trong chốc lát, thở dài một hơi: “Ta không có đường lui! Ngươi…… Xem ta bây giờ là cái gì?

Doanh Vô Kỵ nhíu mày.

Kỳ thật ngay từ đầu hắn đã phát hiện.

Cơ Túc trước mắt…… cũng là một trong những Tranh Quỷ.

Hắn không rõ, người như Cơ Túc, vì cái gì tự cam đọa lạc đến nước này.

Thần sắc Cơ Túc có chút phức tạp: “Doanh Vô Kỵ, ta với ngươi không giống nhau, từ khi ta sống lại dưới ngòi bút Đan Thanh, ta sẽ không còn là chính mình nữa, phụ vương ta đem tất cả máu trong tim đều rót cho ta, trên người ta gánh vác chính là hưng suy của tông thất Viêm quốc.”

Nhiệm vụ duy nhất trong quãng đời còn lại của ta, chính là để cho tông thất Viêm quốc vương thất truyền thừa xuống.

Đại nghĩa?

Ta đã từng nghĩ về nó.

Nhưng nếu cái gọi là đại nghĩa, cần ta trả bằng cái giá hy sinh Viêm quốc tông thất, vậy thứ cho ta không có quyền phụng bồi!

Thành ý này chính là…… động binh Viêm quốc cố gắng làm Tranh Quỷ, thì tất bình được nội loạn.

Nhưng chủ nhân của Tranh Quỷ, cũng không phải Cơ Động.

Doanh Vô Kỵ trầm tư một lát: “Là nhi tử của ngươi, đúng không? Cơ Động đối với nhi tử ngươi rất tốt, khó trách sau khi hắn chết, binh lính Viêm Vương Đô không bị ảnh hưởng

Cơ Túc gật đầu: "Cơ Động là cái người điên, hắn có thể vì con đường Thánh Nhân của mình làm ra bất cứ chuyện gì, ngay ngày đầu tiên Viêm quốc chúng ta hợp tác với hắn, cũng đã không có khả năng xuống thuyền."

Hiện giờ thẻ đánh bạc của Viêm Quốc đã hết, ta cũng không có tư cách xuống thuyền.

Vương triều Đại Viêm truyền thừa mấy trăm năm, để cho chúng ta buông xuống vinh quang quý tộc, sống như bình dân, vậy còn không bằng Nhân tộc cùng hủy diệt.

Huống chi!

Điều gì khiến ngươi nghĩ rằng ngươi là người duy nhất đúng?

Nếu Trung Nguyên thống nhất theo phương thức của Cơ Động, chưa chắc đã thua Yêu tộc rồi.

Doanh Vô Kỵ không muốn cùng hắn tranh luận vấn đề, này nhưng vẫn là cảm giác có chút hoang đường: "Cơ Động làm những tiết dụng lễ táng kia, mặc dù ngươi là quý tộc, lại có thể quá thoải mái?"

"Đó cũng là quý tộc, ngươi không hiểu!"

"……"

Doanh Vô Kỵ có chút im lặng, kỳ thật hắn cũng không phải không hiểu, hai nước Lê Sở biến pháp, hắn đã gặp qua quá nhiều ví dụ thực tế.

Huyết thống luận kéo dài mấy ngàn năm, bia Mục Dã mới sụp đổ vài năm, đâu phải nói sửa là có thể sửa?

Nói Cơ Túc có huyết thống ưu việt thuần khiết.

Có thể cũng không hẳn vậy.

Chỉ là phương thức trói buộc này của Cơ Động đích xác có chút tàn nhẫn, Thái tử Viêm quốc là một tay hắn bồi dưỡng ra, lại dùng phương thức trăm vạn Tránh Quỷ mạnh mẽ giải quyết rối loạn nội bộ Viêm quốc, mặc dù hắn chết, Viêm quốc cũng chỉ có thể ở trên con đường Thánh Nhân của hắn đi tới trời tối.

Cho nên……

Doanh Vô Kỵ chép đi chép lại miệng: "Cho nên ta chỉ có thể lựa chọn dìm chết các ngươi?"

Cơ Túc gật đầu: "Hoặc là các ngươi bị ta dìm chết!

Được rồi!

Doanh Vô Kỵ không tiếp tục khuyên bảo, lúc trước ở Viêm Vương Đô hắn đã nhận ra, trong phạm vi phóng xạ cơ bản đều là chiến sĩ, binh lực bực này cung cấp chiến lực mạnh mẽ cho Cơ Túc.

Cơ Túc đứng dậy, trên người đã dấy lên ngọn lửa nóng rực: "Vậy động thủ đi!

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Ngươi mệnh không còn bao lâu, ta không muốn cùng ngươi hao tổn, trở về đi!

Nếu đặt ở trước kia, hắn thật sẽ cân nhắc bắt giặc bắt vua trước.

Bất quá hiện tại, Viêm thái tử chưởng quản trăm vạn Tránh Quỷ mới thật sự là hạch tâm.

Giết Cơ Túc.

Ý nghĩa cũng không lớn.

Muốn trong mộng giết chết một cao thủ Ngộ Thần Cảnh, chỉ sợ phải chịu cắn trả không nhỏ.

Không đáng.

Chương 1280: Gặp nhau trên chiến trường Chương 1280: Gặp nhau trên chiến trường

Ồ!

Cơ Túc cười nhạo một tiếng, khoát tay áo với Doanh Vô Kỵ: "Đã như vậy, gặp trên chiến trường. Ta là nói…… Nếu như ngươi còn cam lòng tiêu hao thọ nguyên, có thể tới chiến trường giết ta!

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo, Cơ Túc sau khi dùng hỏa độc, phối hợp Cửu Viêm tuyệt mạch, chiến lực cho dù phóng tới Ngộ Thần Cảnh cũng là cao.

Nam Cung Yến mang theo kỵ binh xung phong có thể giải quyết được

Không cần tự mình động thủ.

Cho nên dứt khoát thả hắn rời đi.

Sau khi Cơ Túc biến mất.

Doanh Vô Kỵ cao giọng nói: "Chư vị! Đều ra đây đi!"

Vì thế, trên cánh đồng, một đạo đạo nhân ảnh xuất hiện.

Triệu Ninh cùng Lý Thải My tay trong tay tiến đến, ánh mắt theo bản năng dừng lại trên người Hoàng Nữ bên cạnh Doanh Vô Kỵ trong chốc lát, cũng may có người khác ở đây, các nàng không có nhìn quá lâu.

Ngụy quốc tới chính là Ngụy vương Ngụy Hoàn, cùng với Thừa tướng Ngụy quốc, đồng thời cũng là La Văn trưởng tử của La Yển.

Nước Sở là Mễ Đạc và Mễ Tinh Ly.

Nhân vật thực quyền của các quốc gia có thể đánh bại ngày nay đều đến.

Chư vị mời ngồi!

Doanh Vô Kỵ phất tay áo biến ảo ra một cái bàn tròn, đối với mọi người làm ra một cái thủ thế mời.

Mọi người thần sắc đều có chút ngưng trọng, bởi vì Doanh Vô Kỵ cùng Cơ Túc đối thoại, bọn họ vừa rồi nghe được rõ ràng.

Chuyên Húc của Viêm quốc đã bị phá!

Tin tức này, làm cho mọi người có chút muốn phát run.

Cơ Túc này thật đúng là vô liêm sỉ!

Mễ Đạc tức giận nói: "Chuyên Húc Ấn hai lần đại biến, đều là bởi vì Viêm vương thất dung túng. Cho hắn một cơ hội đầu hàng, là cho hắn mặt mũi. Đại nghĩa trước mắt, hắn cư nhiên còn đang nhớ thương hắn một mẫu ba phần đất kia!"

"Oa! Nói chuẩn!

Doanh Vô Kỵ giận dữ vỗ đùi, tâng bốc đúng lúc.

Mọi người không khỏi mỉm cười, không khí nghiêm túc thoải mái hơn một chút.

Khi nghe câu này.

Mí mắt Ngụy Hoàn và Mễ Đạc đồng loạt giật giật.

Đây…… Thật sự là có chút nghi ngờ tỏa sáng cơ bắp.

Dao động vừa rồi bọn họ đều cảm ứng được, trong lòng lo sợ đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Không nghĩ tới Cơ Động cái này đã từng làm cho chư quốc run lẩy bẩy lại thật sự đã chết ở trong tay Doanh Vô Kỵ.

Vậy……

Hiện tại Doanh Vô Kỵ đến tột cùng mạnh bao nhiêu?

Mễ Đạc vuốt râu cười to: "Cơ Động chết là chuyện tốt, đang ngồi đều không phải người ngoài, Vô Kỵ con có lời gì cứ

nói thẳng đi!”

Trong lúc nói chuyện, có chút ấm áp, vẫn là thái độ của nhạc phụ đối với con rể.

Giống như Doanh Vô Kỵ căn bản không mang người rời khỏi Sở quốc.

Mọi người theo bản năng liếc mắt nhìn nhau, kỳ thật biết thời điểm Chuyên Húc ấn bị phá, bọn họ cũng đã mơ hồ đoán được ý nghĩ Doanh Vô Kỵ.

Kết liên minh, đích thật là phù hợp nhất với lợi ích của các quốc gia.

Ngụy Hoàn đầu đầy tóc bạc mở miệng nói: “Viêm quốc quả thật là khối u ác tính, kết liên minh diệt Viêm là chiều hướng phát triển, bản vương không có ý kiến gì, nhưng… phải xem kết liên minh bằng phương thức gì!”

Hiện nay nước Ngụy so với nước Càn Lê Sở thì thực lực kém hơn một chút.

Nhưng chắc chắn không phải là xương mềm.

Doanh Vô Kỵ lại không lập tức trả lời, mà là cười nói: “Kết liên minh như thế nào, tự nhiên phải xem tình huống hiện thực mà định, một số việc chư vị không biết, trước nghe ta giảng giải một phen, lại thương lượng chi tiết kết liên minh cũng không muộn.”

Trước khi kể, ta xin giới thiệu với mọi người một người.

Vị này chính là vương hậu Càn quốc chúng ta mới lập, đồng thời cũng là Đại thánh Yêu tộc… Hoàng Nữ!”

Bá!

Một giây sau.

Ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Hoàng Nữ.

Hoàng Nữ nhất thời cảm thấy không được tự nhiên, nàng vừa rồi cũng cảm giác mấy người ở đây hữu ý vô ý quan sát nàng.

Mễ Đạc và Ngụy quốc quân đối nhau còn tốt, ánh mắt chỉ là kiêng kỵ mà thôi, ánh mắt kiêng kỵ nàng cảm thụ qua quá nhiều lần, cũng coi như thói quen.

Mà ba người vợ của Doanh Vô Kỵ, hận không thể đánh giá từ trên xuống dưới, dùng ánh mắt đem tất cả bộ vị lớn nhỏ trên người mình đều đo ra, vừa rồi còn không dám buông ra nhìn, hiện tại ánh mắt cũng sắp mọc trên người mình rồi.

Doanh Vô Kỵ không nhìn nàng xem thường, thản nhiên cười nói: "Sự tình là như vậy……

Tiếp theo, hắn liền đem tình huống vừa rồi kể lại một lần, bao gồm tình huống Đế Thi, lập trường của Hoàng Nữ, còn có tình huống của Yêu tộc và Thiên Nhân tộc.

Lúc nói chuyện, hắn len lén quan sát một chút mấy vợ, phát hiện các nàng hình như đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng bổ sung: "Vừa rồi trước khi chư vị nhập mộng, ta đã hỏi Hoàng Nữ, thực lực Yêu tộc bao nhiêu, nàng nói từ khi Dòng chảy quy tắc tiết lộ, tu vi bình quân Yêu tộc ít nhất tăng lên nửa đại phẩm cấp."

Nếu chỉ là một ví dụ, cũng không đủ để sợ hãi.

Nhưng yêu vực vạn tộc, số lượng đâu chỉ vạn vạn, lực lượng song phương thật sự cách xa.

Nếu không thay đổi suy nghĩ, thực sự không thể địch được

May mà các quốc gia đều đã hoàn thành biến pháp, Càn Lê Sở Ngụy tứ quốc chi pháp mặc dù không nói giống nhau như đúc, nhưng cũng thuộc đồng nguyên.

Liên minh như thế, chướng ngại cũng không lớn.

Sau khi diệt Viêm, Trung Nguyên thống nhất, Nhân tộc tộc vận về một mối, liền có thể giúp ta thành tựu Thánh Lộ, đột phá tổ cảnh, thì trận chiến này có thể thắng.

Ánh mắt Mễ Đạc có chút chớp động, nhưng vẫn trịnh trọng gật đầu nói: "Lời này có lý! Vô Kỵ ngươi từ trước đến nay có chủ kiến, lần này mời chúng ta nhập mộng, chắc hẳn đã có đối sách tốt kết liên minh, dứt khoát nói thẳng đi!"

Doanh Vô Kỵ từ trong ngực lấy ra mấy quyển sách, phân cho mọi người.

Mọi người nhao nhao mở ra, chăm chú nhìn xuống, trong lòng mặc niệm.

Sau khi diệt Viêm, thư đồng văn, xe đồng quỹ, độ đồng chế, hành đồng luân, địa đồng vực……

Chương 1280: Trả giá nhân lực cực lớn

Ánh mắt bọn họ sáng ngời, tất cả mọi người đều là người có kiến thức, làm sao có thể không rõ ràng mấy câu nói ngắn ngủi này đại biểu cho sức mạnh cỡ nào.

Nếu là có thể làm được, chướng ngại bên trong Nhân tộc chắc chắn sụp đổ, hiệu suất tăng lên.

thời kỳ Hoang Man Nhân tộc sở dĩ có thể đặt chân ở loạn thế chúng yêu san sát, không phải dựa vào hiệu suất cao tộc quần sao.

Đương nhiên, điều này cũng cần phải trả giá nhân lực cực lớn.

Dù sao truyền tấn phù là vật cực kỳ quý hiếm, muốn quy huấn tất cả mọi người, thật sự khó lên trời.

Bất quá có mộng cảnh cỡ lớn Doanh Vô Kỵ này, hiệu suất hẳn là sẽ tăng lên rất nhiều.

Rất tốt!

Rất tốt!

Tiếng tán thưởng không dứt bên tai.

Bao gồm Mễ Đạc và Ngụy Hoàn đều liên tục gật đầu, nếu chuyện này xảy ra bình thường, bọn họ tất nhiên sẽ cực độ khó chịu, bởi vì đây hoàn toàn là bị nhúng tay vào nội chính.

Nhưng Yêu tộc trước mắt, nếu so đo những thứ này, thật đúng là quá không có kết cấu!

Bọn họ cũng không có ý kiến, thậm chí còn muốn khen Doanh Vô Kỵ nhanh nhậy.

Đây tuyệt đối Huệ Trạch của Nhân tộc.

Những thay đổi này, bọn họ giơ hai tay tán thành.

Nhưng nhìn đến cuối cùng, sắc mặt bọn họ chậm rãi trở nên khó coi.

Bởi vì Doanh Vô Kỵ muốn thành lập một tổ chức tập trung quyền lực cao, tổ chức này cần có quyền quản lý cao đối với mỗi tấc đất của Trung Nguyên, để nâng cao hiệu quả hơn nữa.

Nói rất mờ mịt, nhưng tất cả mọi người đều nhìn ra.

Tuy rằng vương thất bốn nước vẫn nắm giữ quyền lực gần như cao nhất, nhưng vẫn có một bộ phận quyền lực rất lớn nhường ra ngoài.

Đúng!

Tổ chức tập trung cao độ này vẫn do các vị vua của bốn quốc gia đứng đầu.

Nhưng quân vương mất đi quyền trực tiếp quản hạt đối với thổ địa nhà mình, còn có thể tính là quân vương sao?

Ngụy Hoàn ánh mắt lạnh thấu xương: "Càn vương, cái này không thích hợp đi!"

Doanh Vô Kỵ thần sắc nghiêm túc: "Yêu tộc ở phía trước, đây là giải pháp tốt nhất!"

Nếu hết thảy đều như ngươi vừa nói, làm như vậy đối với chiến lực Nhân tộc đích xác có chút tăng lên. Nhưng……

Ngụy Hoàn tươi cười lạnh lẽo, chuyển đề tài, ngữ khí cũng trở nên sắc bén vài phần: "Nhưng thực lực Yêu tộc như thế nào, cấm chế Trung Nguyên có thể kiên trì bao lâu, thậm chí ngươi có thể thông qua tìm hiểu Tuyệt Địa Thiên Thông trì hoãn bao lâu, ngoại trừ miệng lưỡi của ngươi, chúng ta cũng không có bất kỳ phương pháp nghiệm chứng nào."

Chỉ sợ……

Kết liên minh kháng yêu là giả.

"Chiếm đoạt đất đai của các nước khác là có thật!"

Nghe thấy thế.

Doanh Vô Kỵ không khỏi khẽ nhíu mày.

Tinh Ly có chút không vui: "Ngụy vương! Yêu hoạn trước mắt, ngươi lại……

Tinh Ly câm miệng!

Mễ Đạc trầm giọng ngắt lời: "Quân vương nghị sự, nào có ngươi xen vào phần?"

Tinh Ly: "?"

Trong lòng nàng mơ hồ hiểu ra một vài thứ, liền không tiếp tục nói nữa, chỉ lẳng lặng ngồi.

Doanh Vô Kỵ thản nhiên cười: "Nếu Ngụy vương muốn chứng thực, ta đây liền cho Ngụy vương cơ hội chứng thực, Ngụy vương không biết thực lực Yêu tộc bao nhiêu, Yêu vực

bày ở nơi đó, bốn nước chúng ta liền từng người phái ra cao thủ, tạo thành tiểu đội trinh sát, âm thầm điều tra Yêu vực."

Ngụy vương không biết Cấm chế Trung Nguyêncó thể chống đỡ bao lâu, cũng không biết ta có thể trì hoãn bao lâu, vậy các quốc gia liền phái ra thiên tài, theo ta cùng nhau tìm hiểu Tuyệt Địa Thiên Thông.

Dù sao diệt Viêm cần thời gian không ngắn.

Chúng ta có rất nhiều thời gian để kiểm chứng.

Như vậy…… Ngụy vương có hài lòng không?

Ngụy Hoàn thần sắc hơi chậm lại, nhưng vẫn nói: "Tuyệt Địa Thiên Thông chính là kinh thế đại thần thông, người không có cơ sở, ba năm năm cũng chưa chắc có thể nhập môn, kéo dài bao lâu thời gian, vẫn là Càn vương định đoạt."

Theo thiển kiến của ta, thư đồng văn, xe đồng quỹ, độ đồng chế, hành đồng luân, địa đồng vực, đều là thượng sách kết liên minh.

Về phần tứ quốc hợp nhất…… đúng là không cần thiết.

Nói đến đây là hết!

Dứt lời, trực tiếp mang theo La Văn đứng dậy.

Thân hình vặn vẹo, liền biến mất trước mắt mọi người, nghiễm nhiên chủ động rời khỏi mộng cảnh.

Mễ Đạc cười nói: "Vô Kỵ! Tốt quá hóa dở a! Nếu chỉ là nửa phần đầu, Sở quốc cũng có thể lập tức ký tên, tứ quốc hợp nhất quả thật có chút quá đáng.

Quá đáng sao?

Doanh Vô Kỵ lắc đầu: "Từ khi Huề Vương đăng cơ, chư hầu trong thiên hạ công phạt không ngừng, bởi vì lợi ích mà chuyện đâm sau lưng nhìn mãi cũng quen mắt. Yêu tộc trí tuệ

không thấp, có lúc thậm chí so với Nhân tộc còn hiểu rõ chính mình hơn.“Đại chiến bình yêu mới qua bao lâu?Chu thiên tử cùng Cơ Động tính kế lẫn nhau, thiếu chút nữa làm cho Đông Bắc Sở quốc đều rơi vào tay giặc. Đây đều là chuyện thật sự xảy ra trên lãnh thổ Sở quốc.Chẳng lẽ Sở vương đã quên rồi sao?”

Nụ cười trên mặt Mễ Đạc cứng đờ, chuyện này hắn thật đúng là không dễ phản bác, nhưng vẫn nói: “Hiện giờ tứ quốc Sở Lê Càn Ngụy, nào có người không biết đại thể như thế?”

Doanh Vô Kỵ lắc đầu “Hôm nay không có, ngày mai không có sao, có ai dám mạnh miệng tuyên bố kết thúc đại chiến thì đại chiến liền thật sự kết thúc, Yêu tộc mới chỉ bị bại chứ chưa bị diệt, nếu một ngày Yêu tộc nhìn như vô hại bảo cung cấp cho một quân chủ nào đó chỗ tốt để nhất thống thiên hạ thì Sở Vương bảo người đó có động tâm không?”

Mễ Đạc: “……

Mễ Tinh Ly gật đầu, nói: “Phụ thân, Vô Kỵ nói có lý, đại nghĩa trước mắt, không nên có tư tâm.”

Tư tâm?

Chương 1281: Chắp tay nhường giang sơn Chương 1281: Chắp tay nhường giang sơn

Mễ Đạc bị Lý Tinh Ly khuyên như vậy, rốt cuộc không kiềm chế được lửa giận trong lòng hắn: “Thiên hạ này, có tư tâm nhất chính là hắn! Rời Lê vào Sở chính là một nội tình trong đó, hắn vào Sở nhiều năm như vậy vẫn đầu mày cuối mắt với Lê quốc ngươi còn không rõ sao? Rời Lê vào Sở vốn chính là một âm mưu kinh thế! Ngươi cùng hắn thành hôn gần mười năm, lại một trai một gái đều không có sinh hạ, hắn trăm phương ngàn kế muốn đỡ ngươi đi lên vị trí Nữ Đế, không phải là vì từ trong tay ngươi tiếp quản Sở quốc sao?”

Mễ Tinh Ly tức giận thở hổn hển "Lúc Vô Kỵ vào Sở, Sở quốc rối rắm như thế nào phụ vương không thấy sao, chàng vào Sở nhiều năm như vậy, cống hiến cho Sở quốc phụ vương chẳng lẽ không nhìn thấy trong mắt?

Mễ Đạc bác lại "A…… Nếu hắn đang ở Lê quốc, cho dù nước Sở thật sự sụp đổ, cũng không tới phiên hắn nuốt".

Hắn nhìn về phía Triệu Ninh: "Lê vương! ngươi đăng cơ nhiều năm, có một đứa có con trai độc nhất, lại trì hoãn chưa lập thái tử, trong đó huyền cơ không cần ta nhiều lời. bổn vương chỉ có thể khuyên ngươi, mười năm không có con nối dõi, nhất định phải cẩn thận tiểu nhân, chớ để bị tuyệt hộ!"

Triệu Ninh đứng dậy, không hề che giấu, mặc dù vẫn một thân vương bào như trước, cũng đã khôi phục bộ dáng nữ tử, giữa mặt mày anh khí bức người.

Nàng thản nhiên cười: "Sở vương đây là muốn ta cám ơn ông nhắc nhở?"

Mễ Đạc nhíu chặt mày: "Sao vậy? Lê vương đây là chuẩn bị chắp tay nhường giang sơn Triệu thị?"

Lời này vừa nói ra.

Không khí trên sân có chút yên lặng.

Doanh Vô Kỵ cũng ngồi ở chỗ đó, lông mày có chút giãn không ra.

Triệu Ninh lại ngồi ở bên cạnh hắn, nhẹ nhàng cầm tay hắn: "Nhân tộc không tồn tại, vọng đàm vương vị! Thời kỳ thượng cổ, tổ tiên Nhân tộc đều biết cử hiền giả làm thủ lĩnh, lúc này mới sinh tồn trong hoang dã vạn yêu san sát. Như thế nào truyền thừa mấy ngàn năm, chỉ truyền thừa quan niệm quý tộc, nhưng lại đánh mất đầu óc?"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Hắn nhìn về phía Triệu Ninh.

Triệu Ninh cũng đang nhìn hắn, mặt mang ý cười, đầu ngón tay còn ở trong lòng bàn tay hắn nhẹ nhàng gãi một cái.

Từng dòng nước ấm dâng lên trong lòng hắn, triệt để xua tan ưu tư âm thầm bao phủ đã lâu.

Vợ cả mạnh mẽ !

Cái này cùng chỉ vào mặt mắng cũng không có gì khác nhau.

Mễ Đạc giận dữ: "Ngươi…"

Triệu Ninh nhàn nhạt đáp "Ngày mai Lê quốc sẽ tuyên chiếu lập thái tử, đương nhiên cái này chả liên quan gì đến Sở quốc, Sở vương chỉ cần ký kết liên minh là được, còn chuyện nội bộ nước khác Càn Lê không có hứng thú tham gia"

Tốt, rất tốt!

Mễ Đạc đè nén tức giận nói: "Ngày mai ký kết thư đồng minh, Vô Kỵ có ơn với Sở quốc, đại nghĩa trước mắt thì vẫn phải cho mặt mũi, Tinh Ly, mai con trở về, việc thay đổi lại văn tự và trục xe do con làm, con và Vô Kỵ làm cộng sự nhiều năm như vậy, thích hợp làm việc này"

Mễ Tinh Ly kinh hãi: "Phụ vương, con đang ở tiền tuyến, vừa mới đánh hạ một tòa thành trì, trận này không đánh nữa sao?"

Đương nhiên phải đánh!

Nói rồi.

Thân hình tan rã, trực tiếp biến mất trong mộng cảnh.

Chỉ để lại một Tinh Ly sắc mặt bi thương.

cải chế Thư xa đích thật là một đại sự, nhưng đại tranh chi thế, quân quyền mới là chân chính quyền lên tiếng.

Quân quyền Sở quốc không cho mình, còn có thể cho ai?

Phù……

Nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, thần sắc có chút bất đắc dĩ.

Lý Thải My cười hỏi: "Nữ công tử, đây là dự định buông tha sao?

Tinh Ly xoa xoa hai gò má, nhướng mày nói: "Em gái Đường Đường có phải quá khinh thường người khác không?

Triệu Ninh than nhẹ: "Sở vương mặc dù không mất làm một đời minh chủ, nhưng chung quy không phải là người tự mình biến pháp, chỉ là người được hưởng lợi từ biến pháp mà không hiểu ý nghĩa trong đó

Mễ Tinh Ly nhìn Triệu Ninh không nhịn được hỏi: "Kỳ thật vừa rồi ta vẫn muốn hỏi ngươi một vấn đề!"

Mời nói!

Ngươi thật sự không quan tâm đem giang sơn Triệu thị phó thác cho một người không có quan hệ gì với ngươi sao?

Triệu Ninh cười khẽ một tiếng: "Tiên vương trước khi qua đời, cũng là do dự mấy năm, mới hoàn toàn buông xuống tư dục quân vương hẹp hòi. Triệu thị ở trong tay ta, ta tự nhiên không thể không làm thất vọng Triệu thị, chỉ là tiên vương đối với con rể của mình có quyết đoán bực này, ta đối với phu quân của mình vì sao không được?"

Tinh Ly trầm mặc, nhịn không được nhìn về phía Doanh Vô Kỵ.

Nàng giống như hiểu được, vì sao Doanh Vô Kỵ vào Sở mười năm vẫn còn tâm tâm niệm niệm với Lê quốc.

Trước kia nàng không rõ vì cái gì ở trong miệng hắn Triệu Kỵ là "Nhị tinh cha vợ", hiện tại hình như đã hiểu.

Nàng ngồi sang bên kia Doanh Vô Kỵ: ” ta về Dĩnh Đô rồi?

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: “Về thế nào?

Tinh Ly nhướng mày: “Đương nhiên là mang binh về!”

Dĩnh Đô Vệ đều là người của các tộc họ Mễ!

Khinh thường người khác phải không?

Mễ Tinh Ly hừ nhẹ một tiếng: “Biến pháp mấy năm, ta làm sao có thể một chút hậu thủ cũng không để lại?Ngươi cũng đừng giấu, để lại cho ta át chủ bài đâu, mau đưa cho ta đi, chàng cũng không hy vọng trung niên mà mất vợ chứ?”

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ co giật một trận: “Ta vẫn là thiếu niên trước kia được không?Ngươi yên tâm trở về đi, toàn lực thi hành là tốt rồi, ta sẽ không rớt xích đâu!”

Uh!

Tinh Ly gật đầu, chuẩn bị rời đi.

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên hỏi: “Đúng rồi Tinh Ly! Cái tên Bắc môn Sở vương cung tên không dễ nghe, đổi tên thành Huyền Vũ môn đi!

Mễ Tinh Ly thường xuyên nghe không hiểu những lời khó hiểu kia của hắn, bất quá vẫn gật đầu: “Biết rồi biết rồi!”

Chương 1282: Khối xương khó gặm Chương 1282: Khối xương khó gặm

Sau khi rời đi.

Triệu Ninh có chút cảm khái: “Vẫn là đi đến bước này.

Doanh Vô Kỵ gật đầu: “Sở vương đồng ý cải chế thư xa, đã có chút không dễ, chỉ tiếc vẫn là không có rộng rãi như vậy. Sở quốc bên kia tuy rằng hung hiểm, nhưng cũng không cần quá mức lo lắng, ngược lại là Ngụy quốc bên kia…”

Không thể không nói, thủ đoạn của Ngụy Hoàn thật sự không yếu.

Hàn Quốc cũng tách ra khỏi Lê quốc đã gần như sụp đổ.

Ngụy Quốc vẫn kiên định như cũ.

Mặc dù dưới sự hạn chế của Lê quốc, tài chính vẫn là một vấn đề, nhưng Ngụy Vũ tốt nơi tay, tuyệt đối là một khối xương khó gặm.

Triệu Ninh lại cười cười: "Vô Kỵ, chàng đại khái là quá mệt mỏi, lại không ý thức được có một người chưa rời khỏi mộng cảnh."

Hả?

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút.

Giây tiếp theo.

Một người đi mà quay lại, cười hướng mọi người chắp tay.

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ sáng ngời, nhiệt tình nghênh đón: "A! Tiểu cữu, ngươi tới rồi!

Người đến không phải ai khác.

Đúng là thừa tướng Ngụy quốc…… La Văn!

Hai huynh đệ La Văn La Vũ, là vũ khí biến pháp lợi khí La Yển để lại cho đại cữu ca Ngụy Hoàn, dù sao cũng có quan hệ huyết thống, hai huynh đệ rất được trọng dụng.

Sau khi biến pháp, La Văn ổn định ở tướng vị, La Vũ cũng giữ chức vị quan trọng, rất có quyền lên tiếng ở Ngụy Đình.Nếu có bọn họ hỗ trợ, cơ hội xoay chuyển cục diện sẽ có.

Nhưng hai người này……

Đừng kêu thân thiết như vậy!

La Văn đẩy Doanh Vô Kỵ ra: “Ta cũng chưa nhận Hoa Triều muội muội này.

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ, hình như cũng đúng, quan hệ của hai huynh đệ này với Hoa Triều và La Minh cũng không thể nói là tốt.

Hắn nhếch miệng: “Vậy ta

La Văn nhìn về nơi xa, than nhẹ một hơi : “Từ sau khi hai anh em chúng ta vào Cung Ngụy, Ngụy quốc hùng mạnh coi như cũng trả được ơn của Phụ thân, nhưngn cục diện ngày nay đúng là không chỉ của riêng một nước nào”

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: “Ngươi sẽ không lo lắng, ta thật sự là giả truyền tin tức, muốn ngầm chiếm chư quốc?”

La Văn thẳng thắn: “Loại chuyện âm hiểm này, ngươi có thể làm ra được!

Doanh Vô Kỵ: “……

La Văn chuyển đề tài: “Nhưng ta lựa chọn, tin tưởng ánh mắt của phụ thân!

Doanh Vô Kỵ: “!!!

……..

Biểu hiện của La Văn, thật sự khiến Doanh Vô Kỵ có chút ngoài ý muốn.

Bởi vì trước đó hắn cùng La Văn tiếp xúc được rất ít, hơn nữa hai huynh đệ La Văn La Vũ, bởi vìquan hệ Hoa Uyển Thu, hai huynh đệ này cùng Hoa Triều quan hệ vẫn luôn không phải rất tốt.

Bất quá về sau ngẫm lại cũng đúng, nương của bọn họ cũng là thê tử tốt hiếm có trong thiên hạ, lại cả đời sống dưới bóng ma của Hoa Uyển Thu.

Đổi lại là bất kỳ một đứa con hiếu thuận nào, đều không thể không có cảm xúc với Hoa Triều.

Bất quá cha bọn họ là nam nhân chân chính, nương lại là mê muội của cha.

Bản thân bọn họ làm sao có thể cổ hủ?

Doanh Vô Kỵ ngay từ đầu không muốn đem La Văn kéo vào nhóm trò chuyện, dù sao hai huynh đệ này dĩ vãng cùng mình cùng Lê quốc tương tác cũng không nhiều, chỉ là bởi vì hắn ở Ngụy quốc nắm giữ thực quyền, nếu như có thể đem hắn thuyết phục, ít nhất có thể đối với Ngụy Hoàn tạo thành ảnh hưởng nhất định.

Không nghĩ tới, hắn lại có mạnh như vậy.

Bất quá ta vẫn muốn xác định một chút!

La Văn như có điều suy nghĩ nhìn Doanh Vô Kỵ: "Ngươi vừa rồi nói đều là sự thật sao? nếu ngươi thật chỉ là vì ngầm chiếm chính quyền các quốc gia, ta đây sau khi đi xuống, có thể thật không có mặt mũi đối với cha mẹ ta!"

Doanh Vô Kỵ chép chép miệng, chuẩn bị nói chuyện.

Hoàng Nữ bên cạnh dẫn đầu giải thích: Giữa Thánh Nhân, dễ phân thắng bại, khó phân sinh tử. Thực lực của Cơ Động bao nhiêu, Ngụy quốc các ngươi không có khả năng không rõ ràng lắm, cộng thêm tu vi hắn có đột phá, nếu không phải Doanh Vô Kỵ đốt thọ nguyên mười năm, căn bản không có khả năng giết hắn. Ngươi đoán, Doanh Vô Kỵ vì sao phải đốt mười năm?

Nghe nói như thế, trong lòng Triệu Ninh cùng Lý Thải My đồng loạt căng thẳng.

La Văn trầm mặc trong chốc lát, trịnh trọng chắp tay với Doanh Vô Kỵ: "Ta mạo muội, thứ lỗi!

Không sao!

La Văn cười nhạt: "Ngụy quốc mặc dù không yếu, nội bộ cũng ổn định hơn Hàn Quốc, nhưng cũng không phải hoàn toàn vô họa. Mấy năm nay bị kẹp giữa Lê quốc và liên minh, thủy chung không thể khuếch trương, một thân khí lực không có địa phương sử dụng, biến pháp mặc dù thành, liêm chính cũng rất yếu, cuộc sống cao tầng vẫn xa hoa như trước, tài chính bị Lê Sở hút đi không ít.

Nghe đến đó, Doanh Vô Kỵ lộ ra nụ cười hiểu ý.

Sự thật tình huống đích xác như thế, bởi vì quan niệm tiết kiệm của Cơ Động, đối với cao tầng liên minh hạn chế rất nhiều, dẫn đến việc làm ăn của hai nước Lê Sở cũng không tốt như trong tưởng tượng.

Nhưng cũng tuyệt đối không kém đi đâu, tiêu phí lớn nhất chính là Càn Ngụy hai nước.

Ngụy Hoàn năm đó biến pháp để không gây ra phản kích, chỉ là cắt giảm đất phong và quyền lực của quý tộc, không hạn chế bọn họ quá nhiều, nếu không ngay cả tiêu phí cũng hạn chế, rất khó không sinh ra rối loạn.

Cho nên nước Ngụy luôn là nước tiêu dùng lớn nhất của kính thủy tinh, xà phòng, đường mía và rượu mạnh.

Tài chính không đến mức sụp đổ, nhưng cũng tuyệt đối cũng không vững vàng.

Chương 1283: Dưỡng ra sĩ khí Chương 1283: Dưỡng ra sĩ khí

La Văn trầm giọng nói: "Lúc trước thời điểm liên minh xuất thủ đối với hai nước Yến Tề, Ngụy quốc từng nhân cơ hội đối với liên minh phát động qua vài lần chiến dịch loại nhỏ, Cơ Động vì cảnh tỉnh Ngụy quốc, trực tiếp phái ra một chi quân đoàn hắc giáp đem bọn họ đánh trở về."

Sĩ khí, là cần dùng chiến tích dưỡng ra.

Binh lực Ngụy quốc không yếu, nhưng mười năm hiếm khi thắng trận, sĩ khí trong nước thật sự không cao hơn bao nhiêu.

Nói là chế độ quân công tước cộng thêm chế độ khảo hạch học cung, nhưng Ngụy quốc phát triển thành như vậy, người có thể dựa vào quân công cùng chiến tích thăng quan lại có bao nhiêu?

Càn vương, vừa rồi ngươi trong sách viết, Nhân tộc Thiên triều nếu thành, bách quan đều trên cơ sở luận công hành thưởng, cái này hứa hẹn ngươi có thể làm được sao?"

Trong bốn nước, quốc lực Lê Sở mạnh nhất, cũng không phải là một mình ta nói!"

Doanh Vô Kỵ cười gật đầu, hắn đại khái hiểu ý La Văn, Ngụy quốc nếu như không đồng ý tứ quốc hợp nhất, phát triển nhất định tiếp tục bị hạn chế.

Làm công cho Ngụy quốc, làm sao so được với hạn mức làm công cho Thiên triều?

Những binh tướng cùng sĩ tử một lòng cầu tiến kia, vốn là có giá trị thống nhất chiến tuyến.

Thao tác thích đáng, chưa chắc không thể thành.

Vậy là tốt rồi!

La Văn nhẹ gật đầu: "Ngụy quốc trong triều đình, có không ít học tử đi ra từ Học cung Đại Lê, hẳn là có thể giúp đỡ đại ân, bất quá chỉ có những thứ này còn chưa đủ. Biến pháp sau vương quyền cực thịnh, chỉ dựa vào nội lực căn bản không có khả năng nắm giữ vương quyền, chỉ nhìn nữ công tử ở Sở quốc có thể thành hay không, nàng chỉ muốn có thể thành, ta liền có bảy thành nắm chắc!"

Có gì thì cứ liên lạch ngày mai ta liền đi đưa cho ngươi mấy cái truyền tấn phùCàn Lê Sở!”

Khách khí!

La Văn nhàn nhạt cười, thân hình liền mơ hồ, triệt để rời khỏi mộng cảnh.

Doanh Vô Kỵ thầm thở phào nhẹ nhõm, hội nghị này, so với tưởng tượng của mình thuận lợi hơn một chút.

Phản ứng của Mễ Đạc và Ngụy Hoàn, cơ bản nằm trong dự đoán của hắn, hai người đều tuyệt đối không tính là kẻ tầm thường, nhưng dù sao cũng là người được quyền quý cao cấp nuôi dưỡng, lại ngâm mình trong lịch sử chư hầu ngàn năm, trông cậy vào bọn họ buông tha vương quyền tiếp nhận đại nhất thống, vốn đã tương đối khó khăn.

Không thể đổ lỗi cho họ.

Chỉ là trước đó Mễ Đạc để lại cho Doanh Vô Kỵ không ít ấn tượng tốt, vẫn ôm qua một tia hy vọng.

Nhưng hiện tại xem ra, vẫn là một đại gia trưởng bị chế độ nô lệ vương quyền bắt cóc.

Triệu Ninh nói không sai, hắn chỉ là ăn được lợi nhuận của biến pháp, lại cũng không hiểu ý nghĩa chân chính của biến pháp.

Điều duy nhất khiến hắn ngạc nhiên chính là…

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Triệu Ninh, ngượng ngùng nói: “Nàng thật sự định lập Thái tử?” rồi hắn gãi đầu nói tiếp: “Thôi nàng cứ nghỉ ngơi một chút, nếu nàng mang thai, nhận làm thái tử Càn quốc cũng không phải không được”.

Triệu Ninh: “……

Thái tử còn có thể đón tới đón lui sao?

Lê quốc nữ đế sinh ra Càn quốc thái tử.

Cái này cũng nói ra được sao?

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, nếu thật như vậy, con cái đích xác có huyết mạch Càn vương.

Chỉ là……Lúc này Lý Thải My lên tiếng

"Thôi chàng dưỡng thân thể đi, luôn nhiên huyết như vậy, lúc nào mới có thể lại thêm một con nối dõi?"

Lý Thải My có chút lo lắng nhìn hắn, ánh mắt lại không tự chủ rơi vào trên người Hoàng Nữ, theo bản năng bổ sung một câu: "Huống chi chàng lập Thái tử Càn quốc, không cần được Vương hậu đồng ý sao?"

Hoàng Nữ vốn đang xem náo nhiệt, nghe vậy sắc mặt không khỏi cứng đờ.

Nàng vội vàng xua tay: "Cái gọi là vị trí vương hậu, bất quá là giúp ta triệt tiêu cấm chế Trung Nguyên mà thôi. Loại thủ đoạn lấy nam sắc thống trị chư quốc này, dùng ở lãnh thổ nhân tộc cũng được, bản thể ta là Hư Không Thần Hoàng, không có loại dục vọng giao phối sinh sôi nảy nở này.

Doanh Vô Kỵ: "……

Lấy nam sắc thống trị chư quốc?

Hoàng Nữ xoa xoa đầu, nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, dùng giọng điệu mang mệnh lệnh nói: "Tà đạo ngươi đi nhiều lắm, sau khi Nhân tộc nội chiến cũng không cần nhúng tay. Ta thấy ngươi thân mang hai loại đế thân, lại có mạch tượng Cửu Viêm tuyệt mạch, thể chất thật sự có chút thần kỳ, chính là không nhập thánh, thực lực cũng có không ít không gian tăng lên.

Thời gian kế tiếp, bản thể tu dưỡng không nên động võ, hóa thân tìm hiểu Tuyệt Địa Thiên Thông, sau khi tìm được

pháp môn trì hoãn cấm chế Trung Nguyên sụp đổ, liền theo ta tiềm tu.

Hoàng huyết có thể khiến Cửu Viêm tuyệt mạch đại thành.

Nếu tứ quốc nhất thống, có thể khiến Hỗn Nguyên chân khí nhập đạt đầy đủ.

Khai phá đến cực hạn, mặc dù không tiêu hao thọ nguyên, cũng có thể chen chân vào trong thất đại thánh.

Doanh Vô Kỵ: "……

Lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên có người đốc thúc mình tu luyện.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, ánh mắt của hắn mấy năm nay đích xác có chút hạn chế, trọng điểm đặt ở mài giũa kỹ xảo cùng tôi luyện tâm tính, cái trước còn có đột phá, cái sau… không đề cập tới cũng được, có chút quên lãng chuyện "Nhất lực hàng thập hội" này.

Mà bổn nguyên chân khí của em vợ, vốn là hắn muốn luyện hóa, nhưng trong lòng vẫn có vướng mắc, hơn nữa hắn cảm thấy đây là thành quả cứu rỗi của em vợ, nên đi cứu rỗi một người khác, cho nên cho Nam Cung Yến.

Bất quá cũng may có thể sửa chữa.

Về phần Hoàng Huyết đối với việc Cửu Viêm Tuyệt Mạch tăng lên càng là niềm vui ngoài ý muốn.

Hoàng Nữ người này có thể xử lý giúp hắn

Chính là hơi có mùi vị của bà mẹ.

Lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên có người quản mình như vậy.

Hoàng Nữ thấy hắn không nói lời nào, có chút giận dữ: "Sao? Ngươi ngay cả lời vương hậu cũng không nghe sao?

Doanh Vô Kỵ: "……

Chương 1284: Già nua Viêm Quốc.

Cung điện ngầm nào đó.

Cơ Túc lăn qua lộn lại trên giường, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, một cỗ hỏa diễm vô danh tán loạn trong cơ thể hắn.

Trong lỗ chân lông toát ra từng giọt mồ hôi.

Lại đảo mắt bị nhiệt độ cơ thể hấp khô.

Nửa đêm trôi qua, toàn thân đều hôi thối.

Đệt!

Cơ Túc nói tục một cái, từ trên giường ngồi dậy.

Ra khỏi giường.

Bật đèn.

Đứng trước gương.

Dáng người nam tử trong gương cũng không khôi ngô, lại mang theo mùi vị hung hãn.

Hắn đã từng cùng Doanh Vô Kỵ Ngô Đan cùng tồn tại ở Lê quốc làm con tin, vốn là tuổi xấp xỉ, chỉ là nhiều năm như vậy trôi qua, địa vị Doanh Vô Kỵ liên tục tăng lên, vẫn có loại cảm giác thiếu niên như cũ, Ngô Đan say mê bản vẽ, vài năm qua lại nhiều hơn vài phần phong thái của người trí thức.

Chỉ có mình……

Không ngờ già nua nhiều như vậy.

Cứ già đi.

Điểm ấy Cơ Túc chấp nhận.

Nhưng có một điểm hắn không thể chấp nhận.

Hắn…… cư nhiên lại nổi mụn.

Nhìn mấy cái mụn đỏ rực trên mặt mình, hắn liền một trận phiền não.

Từ khi chết qua một lần, hắn tự cho là đã rất có thể khống chế tâm tình của mình.

Hắn không muốn thừa nhận tâm tình mình nổ tung.

Nhưng mụn trên mặt nói cho hắn biết, tâm tình hắn chính là bùng nổ.

Cơ Động!

Cơ Túc cắn răng: "Đồ phế vật!

Đã nói xuất quan trấn áp hết thảy.

Kết quả xuất quan tức đưa tang.

Trăm vạn Tranh Quỷ là trợ liên minh nhất thống, kết quả Cơ Động vừa chết, Viêm Quốc hoàn toàn đi lên con đường không lối về.

Tất cả các cược đã được đặt, làm thế nào để quay trở lại.

Phù……

Cơ Túc thở ra một hơi thật dài.

Đẩy cửa phòng ra.

Địa cung yên tĩnh.

Âm thanh quanh quẩn.

Tiếng bước chân của hắn phảng phất như thi quỷ lang thang không mục đích trong địa phủ.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Hắn gõ cửa.

Kẹt kẹt……

Cửa mở rất nhanh.

Một tiểu tử nắm chặt khung cửa.

Phụ vương?

Cơ Hoành nhìn Cơ Túc, trong ánh mắt mang theo một tia nghi hoặc.

Vị Viêm thái tử này tướng mạo có chút tuấn tú.

Đương nhiên.

Cơ Túc và Viêm vương hậu cũng không có tình cảm gì, chỉ là một công cụ sinh sản mà thôi.

Nhưng hắn đối với vị thái tử này tương đối sủng ái, bởi vì thời điểm khi hắn lần đầu tiên bị giết, làm sao cũng không nghĩ tới, chính mình cư nhiên còn có thể có một đứa con trai.

Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của Cơ Hoành.

Khóe miệng hắn giật giật, nở nụ cười nói: "Thày giáo ngươi tuy đã chết, nhưng vi phụ cho dù liều mạng, cũng phải trợ giúp liên minh thống nhất.

Tất nhiên!

Cơ Hoành tràn đầy lòng tin: "Con đường Thánh Nhân của thày giáo kinh diễm tuyệt luân, vô tiền khoáng hậu, đương nhiên có thể thống nhất.

Cơ Túc nghẹn họng: "Ý của vi phụ là…… con sẽ liều mạng!

Cơ Hoành giật mình một lát, cười bổ sung: "Nhi thần cũng sẽ liều mạng!

Cơ Túc: "……

Nhìn ánh mắt cuồng nhiệt của đứa con trai mười tuổi của mình, sau lưng Cơ Túc có chút phát lạnh.

Hắn bỗng nhiên suy nghĩ, Viêm Tông thất hiện giờ thậm chí trăm vạn tử sĩ, đến tột cùng cùng bầy ong không hề có linh trí kia có cái gì khác nhau.

Nhưng hiện tại suy nghĩ vấn đề này, hình như đã có chút muộn.

Hắn thở dài một hơi, trịnh trọng dặn dò: "Thời gian kế tiếp, ngươi cứ trốn ở đây, bên ngoài nhất định sẽ tận hết sức lực ám sát ngươi, chỉ cần ngươi còn sống, quân đội Viêm quốc có thể chiến đấu tới thời khắc cuối cùng.

Hắn thở dài một hơi, trịnh trọng dặn dò: "Thời gian kế tiếp, ngươi cứ trốn ở đây cho tốt, bên ngoài nhất định có người sẽ dốc hết sức ám sát ngươi, chỉ cần ngươi còn sống, quân đội Viêm quốc có thể chiến đấu tới thời khắc cuối cùng. Các quốc gia khác tự xưng là chính nghĩa, nhưng kỳ thật chỉ cần ăn vài lần bại trận, sẽ tự mình sụp đổ.

Cơ Hoành thản nhiên cười: "Nhi thần hiểu được! Doanh Vô Kỵ chỉ có một con trai, Lê Sở tất nhiên đối với hắn đề phòng vạn phần. Hắn tự cho là có thể khống chế toàn cục, nhưng kỳ thật giống như là một con hổ giấy…"

Một đứa trẻ mới 10 tuổi ăn nói thành thục không giống trẻ con, thường thường sẽ lộ ra một bộ ấm áp nụ cười.

Nếu đặt ở trên người thái tử nhà khác, tất nhiên sẽ đạt được niềm vui vô hạn.

Có thể đặt ở trên người Cơ Hoành.

Tay chân Cơ Túc có chút lạnh lẽo, đây là con của mình, lại biến thành hình dạng của Cơ Động.

Rõ ràng là một người sống.

Lại giống như một con rối .

Một khối ngọc thô, được Cơ Động điêu khắc thành con dấu giống y như đúc.

Cơ Túc có chút muốn phát run, trong lúc nhất thời hắn có chút phân không rõ.

Cái gọi là truyền thừa, đến tột cùng là huyết mạch hay là tư tưởng.

Phụ vương? Người làm sao vậy?

Âm thanh này làm cho hắn như vừa tỉnh mộng.

Cơ Túc xoa xoa nổi da gà trên cánh tay, cười nói: "Không có gì! Ngươi nói không sai, ở lại đây đi, vi phụ đi đánh trận.

Uh!

Cơ Hoành trên mặt lộ ra nụ cười ấm áp: "Phụ vương! Nhất định phải bảo trọng, con chỉ có người!

Cơ Túc: "……

Hắn nghĩ tới trước kia Cơ Động nhắc nhở Nam Cung Yến bảo trọng, cũng là nụ cười ấm áp này.

Bảo Cơ Hoành trở về ngủ.

Hắn rời khỏi địa cung.

Hiện giờ đang là giữa hè, cho dù đã canh bốn, gió đêm cũng không thể nói là mát mẻ.

Nhưng chính là gió như vậy thổi ở trên người.

Cơ Túc vẫn rùng mình một cái.

Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua, trên bầu trời ngôi sao bên trong, có một ngôi sao lộ ra cực kỳ quỷ dị.

Hắn nhận ra nó.

Đó là pháp khí mà Cơ Động đã luyện thành con ngươi của mình trước khi lâm chung.

Ngoại trừ có thể nhìn thấy thế cục thiên hạ ra, cũng không có tác dụng gì.

Nhìn nhìn cái cứt

Cơ Túc mắng một tiếng, ý niệm khẽ động, binh giáp trên người một lần nữa xuất hiện, đạp lên Chỉ Xích Thiên Nhai vừa mới nhập môn, chạy tới biên giới Viêm Lê.

Chương 1285: Không dễ dàng đốt mạng Chương 1285: Không dễ dàng đốt mạng

Bốn nước uy hiếp đều không nhỏ, bất quá thực lực Càn quốc còn chờ khôi phục, Doanh Vô Kỵ cũng sẽ không dễ dàng đốt mạng, Sở quốc tất còn có một hồi nội đấu.

Cho nên áp lực lớn nhất mà hắn phải đối mặt, tất nhiên đến từ Lê Ngụy.

Áp lực này.

Đã đến đỉnh

Da đầu hắn có chút tê dại, nhưng tuyệt không có đường lui.

……

Sau khi Cơ Động chết.

Chiến sự Viêm Quốc vẫn như cũ, bất quá áp lực giảm đi không ít.

Lúc trước Sở quốc hai đường tấn công Càn Viêm, Doanh Vô Kỵ ở Càn quốc đăng cơ, tấn công Càn quốc kia sẽ ngừng lại, ngược lại đối với Viêm quốc như hổ rình mồi, khiến Viêm quốc chịu áp lực không phải lớn bình thường.

Nhưng tất cả mọi người không nghĩ tới, trong một đêm, Sở quốc song tuyến đình binh.

Tinh Ly và Nam Cung Vũ trực tiếp được triệu kiến trở về Dĩnh Đô.

Thế đi đột ngột, khiến không ít người nghẹn họng nhìn trân trối.

Mà những binh sĩ Sở quốc được lệnh đóng quân tại chỗ, trong lòng đều có chút mờ mịt và sợ hãi, mơ hồ có loại dự cảm, Sở quốc có thể sắp phát sinh đại sự.

Lần này trở về Dĩnh Đô, bọn họ chỉ được phép mang theo dòng chính Nam Cung, những tướng sĩ khác tất cả đều đợi lệnh tại chỗ, không có vương mệnh, không được tiến công, cũng không được quy Sở, chỉ có lúc phòng thủ mới có quyền tự chủ.

Ý định của Sở Vương phế bỏ nữ công tử, cho dù là ai cũng có thể nhìn ra được!

Một lúc.

Lòng người hoảng sợ.

Nhất là những tướng lĩnh sắc bén mới dựa vào biến pháp cải chế mới nổi lên, ai ai cũng lo lắng, dù sao biến pháp đều là do Mễ Tinh Ly lo liệu, tố chất quân sự của bọn họ, cũng là ở trong học cung, do Doanh Vô Kỵ cùng Nam Cung Vũ đào tạo.

Hiện tại Tinh Ly sắp bị phế, bọn họ làm sao có thể yên tâm?

Chỉ là vương mệnh như núi, cộng thêm Mễ Tinh Ly trước khi đi thời điểm lưu lại mệnh lệnh, tất cả mọi người không thể hành động thiếu suy nghĩ, bọn họ cũng chỉ có thể ở chỗ này lo lắng suông.

……..

Vài ngày sau.

Trời vừa rạng sáng.

Dĩnh Đô.

Sở vương cung.

Mễ Đạc đã thay vương bào của đại triều, hình tượng trang nghiêm mà trang nghiêm.

Thái tử im lặng chờ ở một bên, hơi cúi đầu, thái độ vô cùng cung kính, chỉ là khóe miệng hơi nhếch lên, vẫn bại lộ nội tâm của hắn.

Như thế nào?

Mễ Đạc vẻ mặt lạnh nhạt: "Thật cao hứng, rốt cục lật đổ bào muội của ngươi?"

Thân thể Mễ Duy cứng đờ một chút, sau đó cao giọng nói: "Bẩm phụ vương! Nhi thần đích xác rất cao hứng, nhưng cũng không phải bởi vì lật đổ Tinh Ly. Sở quốc chính là Sở quốc của phụ vương, cho dù phụ vương muốn ai, đó đều là vì muốn tốt cho Sở quốc, nhi thần đều vui vẻ tiếp nhận.

Mễ Đạc khẽ hừ một tiếng: "Vậy ngươi vì cái gì mà cao hứng?

Mễ Duy vẻ mặt nghiêm túc mục: "Nhi thần cao hứng, là bởi vì bớt đi một người can thiệp nội chính Sở quốc. Lúc Doanh Vô Kỵ nghèo túng, chỉ có Sở quốc chúng ta thu lưu, hắn lại bụng dạ khó lường, thu mua lòng người, thậm chí còn mưu toan để cho chúng ta giao ra vương quyền.

Hôm nay Tinh Ly giao quyền, lại bãi miễn vị trí nguyên soái của Nam Cung Vũ.

Từ nay về sau, sẽ không còn người ngoài nào có thể hạn chế Sở quốc chúng ta.

Uh……

Mễ Đạc thản nhiên lên tiếng, trong lòng cũng có chút do dự, nữ công tử Mễ Đạc Tinh Ly này biểu hiện đích xác có chút quá cường thế, binh tướng quan viên được đề bạt lên tầng lớp bình dân đều nhớ kỹ ưu điểm của nàng, con cháu quý tộc cũng chỉ phê bình kín đáo với nàng.

Uy vọng cũng sắp vượt qua vị quân vương này rồi.

Nếu mình đã già đi, nếu Tinh Ly một lòng vì Sở, Tinh Ly thật đúng là không ngại đem vương vị truyền cho nàng.

Chỉ là…

Chính mình còn có mấy chục năm có thể sống, Mễ Tinh Ly cũng đã khẩn cấp muốn khống chế toàn cục.

Đúng!

Sở quốc có thể phú quốc cường binh, Doanh Vô Kỵ chiếm công lao rất lớn, nhưng lúc đó hắn làm thần tử Sở quốc, ăn lộc của vua thay quân phân ưu chẳng lẽ không phải sao?

Những thứ này là hắn vì Sở quốc làm ra chiến tích, đó chính là nên thuộc về Sở quốc.

Lúc hắn rời đi, cô không có ngăn cản hắn, thậm chí còn long trọng tiễn biệt, đã là nhân chí nghĩa tẫn.

Thế nào?

Còn muốn đoạt thực quyền Sở quốc ?

Có phải có chút quá đạp mũi lên mặt hay không?

Từ lúc Doanh Vô Kỵ cùng Lê Quốc hợp tác, Mễ Đạc cũng cảm giác có gì đó không đúng, cảm giác Doanh Vô Kỵ rời khỏi Lê quốc rất có thể là thông đồng tốt với Triệu Kỵ

Một lúc.

Giận không kềm được.

Không biết Doanh Vô Kỵ dựa vào cái gì cho rằng mình có thể đồng thời đạt được vương quyền tam quốc.

Ân oán dây dưa mười năm.

Cũng nên có một kết thúc.

Vào triều đi!

Mễ Đạc nhàn nhạt lên tiếng, liền sải bước đi về phía Tử Dĩnh Điện, Mễ Duy theo sát phía sau.

Một lát sau, cũng đã ngồi vào chỗ của mình trên vương tọa.

Bá quan trong điện vốn xì xào bàn tán nhất thời câm như hến, ai cũng không dám nói lời nào.

Bởi vì mới hôm qua, Mễ Đạc đã công bố quốc thư Càn quốc tới với văn võ bá quan.

Chính xác mà nói… là hịch thảo yêu do Càn quốc viết và minh ước bốn nước.

Giao ước được chia thành hai cuốn sách trên và dưới.

Các nước sử dụng cùng một loại chữ viết, xe cùng một trục, quần thần nhìn thấy kích động không thôi, lúc bọn họ nhìn thấy, minh ước trên đã đóng lên vương tỷ Sở quốc.

Hạ sách không có đóng vương tỷ.

Đem tất cả mọi người nhìn đến tê dại.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều hiểu vì sao Mễ Đạc lại triệu hồi Mễ Tinh Ly về vào lúc này.

Thật sự là Doanh Vô Kỵ rất có thể gây chuyện.

Hai vợ chồng này.

Chơi hơi lớn.

Chương 1286: Anh khí và uy nghiêm Chương 1286: Anh khí và uy nghiêm

Ngay từ đầu Sở Vương cũng không so đo Doanh Vô Kỵ rời đi, bọn họ làm sao còn dám như vậy…

Mễ Đạc liếc mắt nhìn mọi người một cái: "Mễ Tinh Ly và Nam Cung Vũ ở đâu?

Khởi tấu bệ hạ!

Thị vệ cung đình nhanh chóng tiến lên một bước: "Nữ công tử cùng Nam Cung nguyên soái đang mang theo ba ngàn cận vệ chờ ở ngoài cung.

Hắn không nói rõ ba ngàn cận vệ là ai.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, đây là dòng chính Nam Cung.

Mễ Đạc khoát tay áo: "Tuyên Mễ Tinh Ly Nam Cung Vũ vào điện!

Thị vệ cung đình khom người hành lễ, liền sải bước đi tới bên ngoài Tử Dĩnh điện, âm thanh vô cùng vang dội, truyền khắp vương cung.

Truyền!

Mễ Tinh Ly Nam Cung Vũ vào điện!

Âm thanh quanh quẩn trong Sở vương cung thật lâu.

Theo âm thanh từng cánh cửa cung mở ra, hai đạo thân ảnh xuyên qua mà đến.

Tinh Ly không mặc cung trang, mà là một bộ trang phục mạnh mẽ, dung mạo không kém thời niên thiếu, lại có thêm không ít anh khí cùng uy nghiêm.

Nam Cung Vũ râu ria xồm xoàm, vẫn mặt mộc như cũ nhưng lại có thể làm cho người ta cảm giác được khí sát phạt vô cùng mãnh liệt.

Hai người nhìn không chớp mắt.

Cứ như vậy trực tiếp đi về phía đại điện

Nhi thần mi Tinh Ly, bái kiến phụ vương!

Mạt tướng Nam Cung Vũ, bái kiến bệ hạ!

Miễn lễ!

Mễ Đạc thần sắc không buồn không vui, nhìn hai người ngữ khí vững vàng, âm thanh lại vô cùng vang dội: "Khai chiến không tới mười ngày, các ngươi liền đánh hạ một thành Viêm quốc, trận chiến này làm quân sĩ ta khí đại chấn, quả thật là đại công, các ngươi muốn phong thưởng gì ?"

Tinh Ly chắp tay: "Bẩm phụ vương! Viêm quốc màu mỡ ngàn dặm, Sở ta rất có triển vọng, chỉ là một thành, không cần vội lĩnh thưởng.

Lời ấy sai rồi! Đánh hạ một thành, chính là công lao của một thành!

Mễ Đạc nhướng lông mày: "Bằng không chờ sau khi tân soái diệt Viêm, công lao này không có cách nào phân phối!"

Tinh Ly: "??"

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Mễ Đạc tràn ngập thất vọng.

Triều đường bá quan cũng nhịn không được xì xào bàn tán, không nghĩ tới Mễ Đạc cư nhiên trực tiếp như vậy.

Lâm trận đổi soái chính là tối kỵ của binh giả, xin phụ vương thu hồi mệnh lệnh!"

Mọi người: "……

cha con nhà này trực tiếp như vậy sao?

Một người trực tiếp thu binh quyền.

Một người trực tiếp cự tuyệt giao binh quyền.

Không có bất kỳ vẽ vời gì.

Bọn họ nghĩ tới hai cha con lần nữa gặp mặt bầu không khí không hòa thuận, lại không nghĩ tới đối chọi gay gắt như thế.

Trước tiên, bọn họ có chút không hiểu vì sao.

Nhưng hơi chút phản ứng một chút, bọn họ liền mơ hồ đoán được, rất có thể có liên quan đến quyển minh ước thứ ha.

Nếu không, Mễ Đạc cũng sẽ không ra tay tàn nhẫn thế với nàng.

Nhưng nữ công tử có phải hơi cương quárồi không?

Ngươi……

Mễ Đạc vẻ mặt dần lạnh lùng: "Ngươi là đang chỉ trích cô tuổi già ngây ngô, loạn hạ quân lệnh hay là nói, ngươi cho rằng quân quyền này vốn là của ngươi?"

Ý nghĩa của quân đội đối với quốc gia là gì? đơn giản chỉ là lúc nguy nan bảo vệ quốc gia, lúc hưng thịnh mở mang bờ cõi, nếu quân đội ngay cả hai chuyện này cũng không làm được, thậm chí không muốn làm nữa, vậy quân đội còn có ý nghĩa tiếp tục tồn tại sao?

Làm càn!

Mễ Đạc giận không kềm được: "Quân đội dùng để làm gì, lẽ nào cần ngươi đến dạy cô?"

Keng!

Keng!

Keng!

Vừa dứt lời, trên đại điện liền vang lên từng đợt thanh kiếm ra khỏi vỏ.

Thị vệ cung đình đã sớm đứng ở các nơi trong điện, trong nháy mắt hình thành chiến trận, mặc dù không trực tiếp tiến lên bắt người, nhưng cũng phong kín tất cả đường đi của Mễ Tinh Ly và Nam Cung Vũ.

Giương cung bạt kiếm, mọi người ở đây đều kinh hãi.

Mễ Đạc đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Mễ Tinh Ly, giọng nói trầm thấp như tiếng trống, tựa như đập mạnh vào màng nhĩ của mỗi người: "Tinh Ly, ngươi thật sự cho rằng chủ trì quá trình biến pháp, liền có thể kể công tự ngạo?"

Hôm nay ngươi cự tuyệt không trả binh quyền, ngày mai có phải còn muốn y theo minh thư vô liêm sỉ này, chắp tay nhường lại vương quyền Sở quốc hay không?

Cơ nghiệp tổ tông!

Quân vương chi uy!

Ở trong mắt ngươi liền như thế trò đùa?

Hổ Phù ở trong tay ngươi.

Ta cho ngươi hai lựa chọn!

Hoặc là, ngươi chủ động trình lên cho cô.

Hoặc là, ngươi……

Hắn không tiếp tục nói xuống.

Nhưng sát ý nghiêm nghị, lại làm cho tất cả mọi người rõ ràng ý nghĩ của hắn.

Hoặc là, Tinh Ly thân vẫn tại chỗ, hổ phù tự nhiên thành vật vô chủ.

Ai cũng không nghĩ tới, sát tâm của Mễ Đạc lại mạnh như vậy.

Nhưng đúng lúc này.

Nam Cung Vũ một mực trầm mặc không nói mở miệng nói: “Bệ hạ! Mạt tướng cũng muốn cùng tội xử tử phải không?

Giọng điệu bình thản, giống như hỏi tối nay ăn gì vậy.

Mễ Đạc: “……

Mọi người: “……

Quân vương muốn xử tử các ngươi là một chuyện, mở miệng đòi xử tử là một chuyện khác, bệ hạ cũng không nói thẳng hai chữ kia, ngươi như thế nào liền tự chọc vào!

Khóe mắt Mễ Đạc co quắp một chút, hắn đương nhiên cũng muốn phế bỏ Nam Cung Vũ.

Toàn bộ nước Sở.

Ai không biết Nam Cung Vũ chỉ phục tùng Doanh Vô Kỵ, ở lại Sở quốc rất có thể chính là vì hộ giá hộ tống cho Mễ Tinh Ly.

Nhưng loại chuyện này không thể nói rõ ràng.

Một là Doanh Vô Kỵ đi rồi, không mang theo Nam Cung Vũ.

Hai là ở quân đội, địa vị của Nam Cung Vũ chưa chắc thấp hơn Doanh Vô Kỵ, tân binh mới trong quân có ai chưa từng được hắn huấn luyện?

Ở thời điểm Nam Cung Vũ không có bất kỳ hành động phản quốc nào xử tử hắn.

Là ngại quân đội Sở quốc quá ổn định sao?

Chương 1287: Ai dám tiếp nhận ấn soái Chương 1287: Ai dám tiếp nhận ấn soái

Mễ Đạc ho nhẹ hai tiếng: ” Nam Cung Khanh sao lại nói như vậy? Khanh gia vào Sở mười năm, cẩn trọng, vì nước Sở lập được công lao, tại sao lại muốn được xử tử?”

Nam Cung Vũ khẽ gật đầu: "Vậy bệ hạ gọi mạt tướng hồi đô, là vì để cho nữ công tử đem hổ phù giao cho mạt tướng sao? hay là nói… cần mạt tướng chứng kiến một chút, đem hổ phù giao cho tướng lĩnh khác?"

Trong lúc nói chuyện, hắn xoay người nhìn lướt qua triều đình.

Phàm là võ tướng đối đầu với hắn, ai nấy đều cúi đầu theo bản năng.

Bao gồm Cảnh Duệ vốn có kế hoạch tiếp nhận ấn soái.

Đùa chứ!

Ai có tư cách cùng Nam Cung Vũ đoạt cái này?

Cảnh Duệ tuy rằng chiến công không nhỏ, tư lịch cũng già hơn Nam Cung Vũ, nhưng bình thường cũng không ít mặt dày đi học tập Nam Cung Vũ.

Hắn không cảm thấy năng lực lãnh binh của mình kém Nam Cung Vũ rất nhiều, nhiều nhất chính là tu vi cá nhân yếu một chút, thiếu thần thông Vãi đậu thành binh.

Nhưng đối mặt Nam Cung Vũ, hắn chính là cảm giác mình thấp nửa cái đầu.

Mễ Tinh Ly cười khẽ một tiếng: "Nam Cung tướng quân không cần kinh hoảng, ngươi không có hành động khác người, bệ hạ cố ý lưu ngươi để mở mang bờ cõi, sao có thể dễ dàng chèn ép?

Nàng từ trong ngực lấy ra hổ phù.

Ánh mắt nóng rực nhìn Mễ Đạc "Phụ vương, hổ phù ở đây, đã là đại tranh chi thế, Trung Nguyên chưa định, đại yêu nhòm ngó, nhi thần cho rằng, hổ phù này chỉ có một mình nhi thần gánh vác được"

Quốc hữu quốc pháp, người chuyên ôm quân quyền đáng tội chết!

Nhưng mỗi người đều có chí riêng, nếu vì đại nghĩa, cho dù liều mạng, thìcó làm sao?

Hổ phù này, xin thứ lỗi nhi thần không thể trả lại!

Sở pháp hôm nay, là nhi thần lập.

Xin phụ vương ban chết!

Mễ Đạc: "!!"

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, Mễ Tinh Ly cư nhiên vừa như vậy, lại trực tiếp lấy cái chết ép buộc.

Nghe trên triều đình xôn xao nghị luận, hắn rất rõ ràng, đây là Tinh Ly lấy lùi làm tiến.

Liền không khỏi trong lòng càng tức giận.

Đại yêu vây quanh?

Mễ Đạc tức giận cười ra tiếng: "Hay cho một đại yêu vây quanh, Doanh Vô Kỵ lòng lang dạ sói, ý muốn ngầm chiếm chư quốc, tùy tiện bịa ra một lý do thoái thác, ngươi liền tin là thật, có ngươi ở Sở quốc khống chế đại quyền, Sở quốc lo gì bất diệt?

Trên đại điện.

Mọi người câm như hến, ai cũng rõ ràng, hôm nay mâu thuẫn chủ yếu nguồn gốc, chính là Càn quốc đưa tới minh thư.

Trong Minh thư, Doanh Vô Kỵ đối với tình thế Yêu Vực miêu tả hết sức nghiêm trọng.

Nhưng tất cả mọi người đều không biết thật giả.

Mễ Tinh Ly lại ngẩng đầu lên: "Mười năm trước, quân Sở của ta ở Du Thành bị đánh thê thảm cỡ nào, chẳng lẽ phụ

vương đã quên rồi sao?”

Không đề cập tới cái này cũng tốt.

Nhắc tới Mễ Đạc càng nổi giận, sao vậy? Đây là đang nói Sở quốc có thể chống đỡ đến bây giờ, hoàn toàn dựa vào Doanh Vô Kỵ?

“Mười năm trước, Sở quốc suy yếu, lúc này đã sớm không giống ngày xưa. Cho dù yêu hoạn thật sự nghiêm trọng thì như thế nào? Liên minh các quốc gia, chân thành hợp tác, có gì khó khăn? Chẳng lẽ tình thế thật sự đã nghiêm trọng đến mức khiến ngươi không thể không bán nước? Cơ nghiệp tổ tông, trong mắt ngươi tính là cái gì?”

Lời này vừa nói ra.

Mọi người ở đây nghị luận sôi nổi, những ngày này tranh luận, cũng đích xác tồn tại ở quyển minh thư thứ hai.

Có cần thiết bốn nước hợp nhất hay không, trong lòng mỗi người đều có đáp án của mình.

Mễ Tinh Ly lại cười nhạt một tiếng: “Yêu hoạn mười năm trước, quý tộc nội bộ Đại Sở ta mỗi người tự chiến đấu, chỉ trong một năm thiếu chút nữa kéo sụp toàn bộ Sở quốc! sau đó đến Đại chiến bình yêu, Chu thiên tử cùng Cơ Động mỗi người mang quỷ thai, nếu không có Doanh Vô Kỵ ngăn cơn sóng dữ, Trung Nguyên đều có nguy cơ lật đổ!

Điều hành không thống nhất, sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng bao nhiêu, mọi người đã sớm nhìn thấy.

Sau khi bình yêu, phụ vương rút kinh nghiệm xương máu, lệnh nhi thần chủ trì biến pháp, chính là vì thay đổi cục diện năm bè bảy mảng này.

Mười năm biến pháp, các tộc vì cường quốc, đều tự dâng ra đất phong, đem lực lượng các tộc vặn thành một sợi dây

thừng, đồng tâm hiệp lực, mới có cục diện quốc phú dân cường hôm nay.

Vì chính là phòng ngừa ngày nào đó đại địch đột kích, dẫm vào vết xe đổ mười năm trước.

Mấy năm nay, không ai quan tâm tổ tông cơ nghiệp, mọi người chỉ sợ mình vì Đại Sở làm không đủ nhiều!

Ngược lại là phụ vương!

Quý tộc chi pháp vốn nên loại bỏ, lại duy chỉ nắm ở trong tay phụ vương, Đại kiếp nạn ở phía trước, lại còn coi như không thấy, do dự!

Bốn nước bên trong minh thư, chưa bao giờ đề cập qua do ai chủ đạo, phụ vương cũng đã ngầm thừa nhận sẽ bị Càn quốc ngầm nuốt!

Chẳng lẽ phụ vương đang sợ hãi, sợ mình thua kém Càn vương sao?

Làm càn!

Mễ Đạc nổi giận vô cùng, bị nàng làm cho tức giận đến hô hấp đều có chút không thông thuận: "Ngươi thật sự không sợ chết sao?"

Tinh Ly ngang nhiên không sợ: "Ta vì Sở thần, quân muốn thần chết, thần không thể không chết!"

Được!

Được!

Được!

Sắc mặt Mễ Đạc tái mét, liên tục nói ba chữ "Được", Tinh Ly khăng khăng một mực như thế, thật sự là hắn không ngờ tới.

Hắn vung tay lên: “Người đâu! Mễ Tinh Ly muốn phản quốc, lôi ra chém!

Mọi người: “!!!”

Mễ Duy: “!!!”

Mặt hắn đều bị dọa trắng bệch, hôm nay hắn cũng chỉ muốn vô cùng đơn giản dỡ bỏ binh quyền của Mễ Tinh Ly, lại không nghĩ tới hai cha con người sau so với người trước, cư nhiên trực tiếp dẫn đến chuyện chém đầu.

Hai huynh muội tuy rằng tranh quyền, nhưng dù sao cũng là anh em sinh đôi, loại tình huống này, hắn thật sự không đành lòng nhìn thấy.

Nhưng là há miệng, lại đem lời nuốt trở lại.

Chương 1288: Ngươi muốn phản quốc sao Chương 1288: Ngươi muốn phản quốc sao

Em gái mình ở Sở quốc sức ảnh hưởng quá lớn, phụ vương gần hai mươi năm lại không có khả năng ủy quyền, nếu nàng sống sót, về sau vẫn có khả năng uy hiếp đến địa vị của mình, khả năng chỉ có nàng chết…

Rầm rầm!

Thị vệ cung đình đao kiếm đã sớm rút ra khỏi vỏ nhanh chóng vây quanh.

Nam Cung Vũ trực tiếp rút Công Khuyết Kiếm ra khỏi vỏ, một câu cũng không nói, lại gắt gao ngăn ở trước người Mễ Tinh Ly.

Một lúc.

Không ai dám tiến lên.

Sắc mặt Mễ Đạc đã khó thấy tới cực điểm: “Nam Cung khanh gia! ngươi cũng muốn phản quốc sao?”

Nam Cung Vũ thản nhiên nói: “Kẻ sỹ nguyện chết vì tri kỷ của mình”

Đùa ả!

Doanh huynh cứu rỗi cả nhà ta.

Tacó thể để các ngươi giết vợ hắn ngay trước mặt ta?

Mễ Đạc hừ lạnh một tiếng, khoát tay nói: “Cùng nhau bắt luôn!”

Nhưng đúng lúc này.

Chuyện khiến Mễ Đạc kinh ngạc rớt cằm xuất hiện.

Rầm rầm!

Bách quan trong triều bái xuống như sóng lúa: “Bệ hạ! Nữ công tử có công lớn , kính xin thu hồi thành mệnh!

Mễ Đạc: “??”

Hắn bối rối.

Phương diện này, có không ít văn thần võ tướng xuất thân bình dân, bọn họ cầu tình còn có thể lý giải.

Nhưng người của ba nhà Khuất Cảnh Chiêu là có ý gì?

Một lúc.

Loại này cảm giác thoát khỏi khống chế, khiến hắn sinh ra bản năng hoảng hốt.

Vẻ mặt Tinh Ly bình tĩnh, nàng đương nhiên biết những người này vì sao cầu tình cho mình, công nghệ ủ rượu và đường mía cốt lõi tất cả đều nằm trong tay mình, nhưng đi theo con đường quan thương, chức vụ quan trọng lại theo thời gian giải nghệ, chậm rãi phân cho những quý tộc này, nơi này vô cùng béo bở, nếu không Sở quốc không có khả năng thuận lợi như vậy.

Chính mình chỉ cần chết.

Mọi người đều không có cơ hội tiền kiếm.

Sau khi biến pháp, bọn họ mất đi đất phong vốn cũng đã đủ thảm, làm sao có thể còn bỏ được một miếng thịt như vậy?

Huống hồ chính mình vừa rồi lời nói đã đủ rõ ràng, biến pháp tổn hại chính là lợi ích quý tộc, vương quyền nhưng một chút cũng không có tổn hại, cho dù là thật tứ quốc hợp nhất, đao nhỏ cũng không động tới trên người bọn họ, dù sao quyền quản lý thổ địa cũng không ở trong tay bọn họ.

Để cho bọn họ phản đối Mễ Đạc, bọn họ tự nhiên không muốn.

Nhưng để cho bọn họ vì ủng hộ Mễ Đạc mà mất đi hai vụ làm ăn lớn…… Không nỡ!

Hỗn hào! Tất cả đều hỗn hào!

Mễ Đạc tức giận đến trước mắt biến thành màu đen, loại cảm giác bị khiêu khích này, đã khiến hắn hoàn toàn mất đi lý do giữ lại mạng Mễ Tinh Ly

Những thứ này, tất cả đều là tâm phúc sức mạnh của hắn.

Không ai có thể động vào.

Nhưng thị vệ cung đình vừa định xông tới, những văn võ bá quan kia liền dùng thân thể ngăn cản.

Không được, không được!

Một đám thị vệ cung đình trợn tròn mắt, những quan viên này một chút cũng không có tư thế tiến công, nhưng cứ như vậy ngăn cản, bọn họ cũng không dám chém loạn!

Mễ Đạc đầu óc căng thẳng: "Điều binh lại đây, đè hết những quan thần này xuống!"

Lực lượng bảo vệ vương cung quá nhiều.

Thị vệ cung đình ở trên điện chỉ có chưa tới một phần mười, ngoại trừ thị vệ cung đình, còn có đệ tử quý tộc dẫn dắt cấm vệ quân.

Khống chế những thần tử này cũng không phải chuyện lớn gì

Dù sao tu vi cao thâm đều đi ra ngoài đánh trận, có thể ở chỗ này, chỉ có mấy được xưng là cao thủ tôn thất.

Vâng!

Một thị vệ vội vàng rời khỏi Tử Dĩnh Điện.

Nhưng vừa đi ra ngoài chưa được bao lâu, liền hoảng hốt thất sắc chạy trở về: "Bệ hạ! bệ hạ không tốt rồi! Hạng Đỉnh tướng quân đem dòng chính Nam Cung ngoài cung thả vào, dòng chính Nam Cung rải hơn hai vạn hạt đậu, đang hướng vương cung chạy tới, thị vệ cung đình ngăn không được!"

Vô liêm sỉ!

Da đầu Mễ Đạc đều tê dại, hơn hai vạn hạt đậu?

Nếu như chỉ là như vậy còn chưa tính.

Hạng Đỉnh tuy rằng địa vị không thấp, nhưng cấm vệ quân tuyệt đối không phải có lời của hắn, không nhận được vương mệnh, liền đem ba ngàn dòng chính Nam Cung thả vào, mấy nhà khác khẳng định cũng có tham dự.

Hắn kinh hãi nhìn về phía Mễ Tinh Ly, chẳng lẽ nữ nhi này của mình, đối với triều đình nắm giữ đã đến nước này?

Mau điều cấm vệ quân tới đây!

Vâng!

Thị vệ vội vàng chạy ra ngoài, còn chưa tới ba hơi đã chạy trở về.

Hắn còn chưa kịp mở miệng, ngoài điện đã vang lên âm thanh vang dội của Trương phó tướng.

Mạt tướng nghe nói trong triều có kẻ xấu trước mặt mọi người hành thích nữ công tử, đối với bệ hạ tạo thành kinh hách, đặc biệt đến đây hộ giá!"

"……"

Trong triều đình, lâm vào yên tĩnh như chết.

Ngay cả những thị vệ cung đình kia, cũng bởi vì khẩn trương mà căng thẳng.

Mễ Tinh Ly nâng hổ phù chậm rãi đứng lên, cao giọng nói: "Đều thu hồi binh khí đi, Sở vương đô huy hoàng, kẻ xấu từ đâu tới?"

Nàng cất_tiếng lớn, không biết nói cho người ngoài hay cho người trong điện.

Nhưng dưới ánh mắt chăm chú của nàng, thị vệ cung đình cuối cùng vẫn giãy dụa thu hồi đao kiếm vào trong vỏ.

Mà Nam Cung Vũ cũng thu hồi Công Khuyết kiếm của mình.

Tinh Ly đem hổ phù thu vào trong ngực, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, mình không đánh cược sai, quý tộc bởi vì lợi ích bảo vệ mình, Doanh Vô Kỵ cũng thông qua thuật nhập mộng, cùng Hạng Đỉnh trong ứng ngoài hợp, thuyết phục những cấm vệ quân kia.

Về phần thị vệ cung đình, tuy rằng mạnh mẽ, nhưng cũng đã một cây khó chống.

Dù sao…… Không ai có thể địch nổi những tinh nhuệ chân chính này!

Mọi thứ đã vào vị trí.

Nàng nhìn về phía Mễ Đạc và Mễ Duy, nụ cười bình tĩnh, làm ra một cái thủ thế mời: "Phụ vương!"

Dứt lời, liền tự mình đi về phía thiên điện.

Sắc mặt Mễ Đạc đã khó thấy tới cực điểm, giãy dụa hồi lâu, vẫn đi theo.

Sắc mặt Đỗ Duy trắng bệch, vội vàng đuổi theo, nhưng bởi vì bắp chân như nhũn ra, thiếu chút nữa tê liệt ngã xuống đất, liều mạng cắn răng, mới tập tễnh đi theo.

Chương 1289: Đúng là con gái ngoan của cô Chương 1289: Đúng là con gái ngoan của cô

Trong thiên điện.

Chỉ có ba cha con.

Sắc mặt Mễ Đạc xanh mét: "Được! Được! Tinh Ly, ngươi đúng là con gái ngoan của cô!

Phụ vương cũng là phụ thân tốt của nhi thần!

Ngữ khí của Tinh Ly lại đặc biệt chân thành, nghe không ra nửa phần ý tứ trào phúng.

Mễ Đạc trực tiếp im lặng.

Sức mạnh đã trở thành sự thật.

Nửa điểm không nghi ngờ

Hắn thở dài một hơi, cả người dường như già đi rất nhiều: "Nói đi, ngươi muốn làm gì!"

Mễ Tinh Ly hít sâu một hơi: "Phụ vương vất vả nửa đời, nước Sở vì phụ vương mà hưng thịnh, chỉ là phụ vương già rồi, đã không hiểu nước Sở bây giờ nữa. Nhi thần không đành lòng phụ vương tiếp tục lao tâm lao lực, cho nên…"

Nàng dừng một chút.

Không chút né tránh mà đối diện Mễ Đạc: “Cho nên nhi thần thỉnh phụ vương nghỉ ngơi một chút, dời đến vị trí Thái thượng vương, nhi thần nguyện vì nữ đế, vì phụ vương phân ưu!”

Mễ Đạc: “!!”

Tuy rằng đã sớm đoán trước, nhưng nghe Tinh Ly tự mình nói ra miệng, hắn vẫn cảm nhận được sự rung động suy sụp.

Mễ Duy há miệng.

Mễ Tinh Ly nghiêng mặt sang: “Vương huynh có ý kiến gì không?”

Mễ Duy trầm mặc một lúc, nói như đinh đóng cột: “Phụ vương, Tinh Ly nói đúng!”

Mễ Đạc: “??”

…….

Tinh Ly nói đúng!

Một câu nói, trực tiếp khiến cho Mễ Đạc trầm mặc

Ánh mắt hắn không khỏi mở to, vẻ mặt khó hiểu nhìn nhi tử của mình.

Khó hiểu.

Không phải bởi vì thỏa hiệp, dù sao loại hoàn cảnh này đổi lại là ai cũng phải thỏa hiệp.

Mà là bởi vì thỏa hiệp quá nhanh, thật sự một chút không gian hòa hoãn cũng không cần ?

Một lúc.

Mễ Đạc có chút tức giận.

Nhưng ngẫm lại cũng không quá tức giận.

Phù……

Mễ Đạc thở ra một hơi, có loại cảm giác vô lực thật sâu.

Có thể.

Mình thật sự không hiểu Sở quốc hiện tại sao?

Cái khác hắn đều có thể hiểu được, phản ứng của một đám quý tộc, quả thực có chút ngoài dự liệu của hắn.

Bình dân bởi vì biến pháp mà ủng hộ Tinh Ly.

Người trẻ tuổi trong quý tộc, bởi vì tâm khí bị Doanh Vô Kỵ bắt cóc, ngay cả lão nhân trong quý tộc, cũng bởi vì lợi ích mà bị trói vào thuyền của Mễ Tinh Ly.

Mình còn nắm giữ cái gì?

Hắn ngồi ở vị trí chủ vị, co quắp xoa xoa đầu gối của mình, ngẩng đầu nhìn về phía Mễ Tinh Ly: "Già rồi cũng nên lui xuống nghỉ ngơi!"

Thấy cảnh này.

Tinh Ly rốt cục thả lỏng một chút, dù sao cũng là cha con ruột thịt, nàng cũng không muốn cá chết lưới rách với Mễ Đạc.

Nàng mấp máy miệng: "Nhi thần dự định dời Học cung tới nơi phồn hoa nhất vương đô, địa chỉ cũ của Học cung ở trên núi, phòng xá san sát, phong cảnh hợp lòng người, rất thích hợp cho phụ vương tĩnh dưỡng, đến lúc đó phụ vương ở lại đó đi!"

Mễ Đạc bất lực nói: "Vậy thì ở chỗ cũ của học cung!"

Hắn hiểu rõ, địa chỉ cũ của Học cung thích hợp giam lỏng nhất, chỉ cần mình ở lại, quyền lực Sở quốc liền không có bất cứ quan hệ gì với mình.

Tinh Ly hài lòng gật đầu, xoay người nhìn về phía Mễ Đạc.

Mễ Duy lập tức nói: "Vi huynh theo chính trị nhiều năm, lại cao không được thấp không xong, hiện tại ngẫm lại, chiến tích không làm được bao nhiêu, lại thiếu đi người nhà làm bạn. Phụ vương lần này đi tĩnh dưỡng, bên người thiếu người chiếu cố, vừa vặn vi huynh cũng có thể ở bên người, tận hiếu đạo.

Rất tốt!

Tinh Ly cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều: "Vậy thì vất vả cho Vương huynh rồi!"

Hừ!

Mễ Đạc hừ một tiếng, dường như rất không hài lòng với chuyện Mễ Duy muốn hầu hạ mình, thật sự là không muốn nhìn thấy thứ xui xẻo này.

Vừa rồi tự tổng kết thật đúng chỗ.

Làm chính trị nhiều năm, cao không được thấp không xong.

Ngoại trừ động mồm động miệng, thật sự một chút chiến tích thực chất cũng không làm được.

Chờ chuyển nhà, nhất định phải ở cách xa hắn một chút, dù sao địa chỉ cũ của học cung rất lớn.

Nhìn thấy sắc mặt của Mễ Đạc vô cùng khó coi, nàng suy nghĩ một lát rồi nói: "Vương huynh, Tinh Ly chính là thân nữ nhi, nếu vẫn không thể sinh con nối dõi, nhất định phải…"

Nàng không tiếp tục nói: "Kính xin Vương huynh cố gắng, vì vương thất khai chi tán diệp!"

Hả?

Nghe được câu này, phụ tử hai người đều giật mình một chút, đây lày tứ muốn trả lại quyền lực?

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, Doanh Vô Kỵ bởi vì nhiên huyết quá mức, có thể có nhiều con nối dõi hơn hay không vẫn là một ẩn số, lấy tình cảm của Tinh Ly đối với hắn, cũng không có khả năng cùng nam nhân khác sinh con, nói như thế…

Thần sắc hai người đều có hòa hoãn, tuy rằng Tinh Ly tuyệt đối không có khả năng để cho bọn họ chăm con, nhưng dù sao cũng là huyết mạch của nhà mình.

Mễ Duy có chút kích động: "Ta…"

Câm miệng!

Thần sắc Mễ Đạc lại nghiêm khắc cắt ngang.

Mễ Duy hoảng sợ, nhịn không được run rẩy một cái, vội vàng im lặng.

Tinh Ly cũng nhíu mày: "Phụ vương……

Không cần cái tên không ra gì này!

Mễ Đạc hít sâu một hơi: "Để phụ vương tự làm!"

Tinh Ly: "……

Mễ Đạc tựa lưng vào ghế: "Tinh Ly, ngươi sẽ không cấm Thái thượng vương Nạp phi chứ?"

Tinh Ly: "……"

Mễ Đạc cả giận nói: "Ta làm vua cả đời, không thể hưởng thụ sao?"

Mễ Tinh Ly lại cười cười: "Thái thượng vương nạp phi, đối với nước Sở là một chuyện tốt, nhi thần đây là vì phụ vương thu xếp, không biết phụ vương đối với phi tần có yêu cầu gì?"

"Uh, đúng vậy."

Tinh Ly: "……

Tràng diện một lần cực kỳ yên tĩnh.

Cuối cùng.

Tinh Ly vui vẻ đáp ứng, làm ra một cái thủ thế mời: "Đã như vậy, phụ vương chuẩn bị tuyên bố đi!"

Uh!

Đạc hít sâu một hơi, đứng lên, sải bước đi về phía chủ điện.

Tuy rằng bước đi vẫn vững vàng như trước, nhưng lại có thêm một chút cảm giác thất hồn lạc phách.

Từ sau khi ba người rời đi, chủ điện liền giống như nổ tung nồi, mặc cho ai cũng biết, Sở quốc muốn thay đổi, chuyện này kết thúc như thế nào, ai cũng không biết.

Chương 1290: Lưu luyến ngai vàng Chương 1290: Lưu luyến ngai vàng

Khi Mễ Đạc xuất hiện, âm thanh ồn ào trong nháy mắt biến mất không thấy, tất cả mọi người câm như hến, nhìn chăm chú vào Mễ Đạc mang theo hai đứa con của mình chậm rãi đi tới.

Cuối cùng.

Mễ Đạc đứng lại trước ngai vàng, liếc mắt nhìn quần thần một cái, lưu luyến cảm thụ nơi này một chút.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, tuy rằng rất nhiều người đã đoán được kết quả này, nhưng do chính miệng Mễ Đạc tuyên bố, vẫn khiến cho bọn họ chấn động không nhỏ.

Sau tất cả.

Đây là nữ đế đầu tiên trong lịch sử.

Lê quốc Triệu Ninh tuy rằng giới tính có nghi vấn, nhưng cũng là lấy thân phận nam tử đăng cơ.

Khương Nhạc Thanh của Khương quốc tuy rằng cũng coi như là nữ đế, nhưng kỳ thật chỉ là phụ thuộc, chỉ dựa vào một thành của Huy Thành, nhiều nhất tính là thành chủ.

Mà Tinh Ly, cũng là nữ đế Đại Sở thật sự!

Chấn động.

Phản ứng của bọn họ không hề chậm.

Lập tức rầm rầm bái xuống: "Bệ hạ anh minh! Chúng thần bái kiến tân vương!

"Bệ hạ anh minh! Chúng thần bái kiến tân vương!

Bệ hạ anh minh! Chúng thần bái kiến tân vương!

Âm thanh chỉnh tề mà vang dội, không ngừng quanh quẩn trong Tử Dĩnh Điện.

Không có chút không tình nguyện nào.

Trong lòng Mễ Đạc thầm than, những người này cư nhiên đối với Cô không có chút lưu luyến nào.

Cũng được.

Trở về hảo hảo khai chi tán diệp, vương vị vẫn là con mình……

"Ọe……"

Tinh Ly bỗng nhiên nôn khan.

Sau một hồi bối rối.

Giọng nói ngạc nhiên của vị ngự y truyền đến tai mọi người.

Bệ hạ có hỉ, bệ hạ có hỉ!

Mễ Đạc: "??"

……

Đêm!

Càn quốc.

Ngự thư phòng.

“Tiền lì xì? Tiền lì xì chuẩn bị cho ta, người đâu! Đưa một nguyên thạch cho một vạn người phần đến Sở quốc!

Doanh Vô Kỵ khóe miệng nhếch đến mặt đều muốn biến hình, không nghĩ tới chính mình trước khi liều mạng khắc mệnh, nỗ lực một lần cư nhiên may mắn trúng mục tiêu.

Cũng may nhờ có Tinh Ly cố gắng, quấn chặt lấy mình.

Vừa có tin tức mang thai, liền trực tiếp tới báo tin vui muốn tiền lì xì.

Thật đúng là không tệ.

Phương án điều kiện tiên quyết của nàng đích xác không sai, mặc kệ là con trai của ai, chỉ cần tự mình dạy dỗ, tư tưởng không lệch lạc, trong nước cũng sẽ không xảy ra đại loạn.

Doanh Vô Kỵ thầm thở phào nhẹ nhõm, vấn đề Sở quốc rốt cục đã được giải quyết.

Kỳ thật hắn vẫn rất có lòng tin, dù sao sức ảnh hưởng của phe mình cũng không nhỏ, dù sao cũng có thể dựa vào vũ lực giải quyết.

Chỉ là thuần túy dựa vào vũ lực giải quyết, tất sẽ tạo thành thế cục trong nước Sở quốc rung chuyển, cho dù đối với Sở quốc hay là đối với Trung Nguyên, cũng không phải là một chuyện tốt.

Cũng may người trẻ tuổi quý tộc gia tương đối có lực, sau khi bị mình thuyết phục, cư nhiên thật sự đem Dòng chính Nam Cung gia thả vào.

Nếu không chỉ có thể tấn công hoàng cung.

Đến mức đó, sự tình liền lớn.

Cơ Động tuy rằng đã chết, nhưng khẳng định lưu được hậu thủ, đến lúc đó Sở quốc loạn lên, không thể thiếu vài năm sứt đầu mẻ trán, tiến độ diệt Viêm quốc cũng sẽ kéo dài.

Giải quyết hòa bình là tốt rồi!

Hiện tại Càn Lê Sở tam quốc đều đã đối minh ước không có nghi vấn, La Văn La Vũ hai huynh đệ ở Ngụy quốc hẳn là sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Dù sao, hiện giờ Trung Nguyên, bốn nước trừ Viêm ra, quốc lực yếu nhất chính là Ngụy quốc.

Nếu Ngụy Hoàn cố ý đối nghịch với ba nước khác, bảo đảm không chừng lúc nào đó sẽ bị coi là đồng minh của Viêm quốc cùng nhau bị diệt.

Đương nhiên.

Ngụy Hoàn người này rất cố chấp, không có khả năng dễ dàng thỏa hiệp, vậy phải xem bản lĩnh của hai huynh đệ Văn Võ.

Mông Việt!

Mạt tướng ở đây!

Đại tướng quân Mông Việt tiến lên một bước.

Vô Kỵ cười nói: “Nếu như ngày nay chủ lực Viêm Quốc phòng Lê Ngụy, thời cơ này không thể để tuột mất, ta phong ngươi làm nguyên soái đi thảo phạt, ngày mai khởi hành đi phạt Viêm, toàn bộ quốc khố đều giao cho ngươi điều động”

Mông Việt trong lòng cả kinh: “Bệ hạ! Lương thực đều giao cho mạt tướng, vậy trong nước…

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay áo: “Trong nước nếu là không đủ, ta liền đi Hai nước Lê Sở đòi, tới cửa làm con rể làm nhiều

năm như vậy, không đến mức chút mặt mũi này cũng không có!”

Mông Việt: “!!!

Càn vương lần này, hình như có chút khác thường.

Hắn cảm thấy phấn chấn, chắp tay nói: “Mạt tướng nhất định không làm nhục sứ mệnh!

Lại thương lượng một ít chi tiết, Mông Việt liền cáo lui.

Doanh Vô Kỵ đối với hắn có chút yên tâm, dù sao Càn quốc không thiếu nhất chính là mãnh tướng, lần này bốn nước hợp nhất, hắn cũng không muốn làm độc tài, bất kể là hút máu Càn quốc, hay là nghiêng về Càn quốc, đều sẽ khiến gây ra bất mãn.

Cho nên mặc kệ nước nào, hết thảy chiến tích cùng chiến tích nói chuyện.

Dù sao bây giờ còn có một Viêm quốc, còn có hai nước Nhung Địch nguyên khí đại thương.

Trong quá trình thống nhất Nhân tộc, có rất nhiều cơ hội bọn họ lập công, lập bao nhiêu công coi như quan lớn bấy nhiêu, nhân tài tuyệt đối sẽ không bị mai một, rất công bằng.

Mặc dù sau khi nhất thống, đối với cuộc chiến Yêu tộc còn phải đánh thật lâu

Chỉ cần tiêu chuẩn bình phán công trạng thống nhất, Nhân tộc nội bộ cũng sẽ không xảy ra vấn đề lớn.

Chương 1291: Chuyên Húc đế thi

Không phải lúc mình dùng sức.

Cần tự mình làm, chỉ có ba chuyện.

Một, dưỡng tốt thân thể.

Hai, đem tu vi nâng lên giới hạn cao nhất, tu bổ Chuyên Húc Ấn.

Ba, mài tâm tình, tìm kiếm cơ hội thành thánh.

Hai cái trước thì không sao, có Hoàng Nữ tương trợ, đánh chắc đánh chắc là được.

Mấu chốt nhất vẫn là vấn đề thứ ba.

Thật khó để thành thánh.

Trong bí cảnh.

Hóa thân Doanh Vô Kỵ mở mắt.

Hoàng Nữ trầm giọng nói: “Tìm hiểu thế nào rồi?

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu: “Chuyên Húc ấn tu bổ cũng không phải việc gì khó, chỉ là trận cơ đã hư hao, cho dù bổ sung cũng chỉ có thể thành hình, có lẽ… có thể kéo dài thêm hai năm?

Hắn bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Đế Thi.

Chương 1291: Chuyên Húc đế thi

Chuyên Húc Đế thi thoạt nhìn cùng xác khô bình thường khác biệt cũng không lớn, nhưng vẫn vững vàng trấn áp hai

thần thông Tuyệt Địa Thiên Thông.

Không hề nghi ngờ, Chuyên Húc Đế đã vượt xa Thánh Nhân bình thường, đến tột cùng có đạt tới tổ cảnh hay không khó mà nói, nhưng cũng nhất định là cường giả tuyệt thế.

Nhưng cho dù người như vậy, sau khi thi triển Tuyệt Địa Thiên Thông hoàn chỉnh, cũng rơi vào kết cục như thế.

Doanh Vô Kỵ có chút thổn thức, hắn nắm giữ không ít thần thông, đối với quy tắc đã tương đối hiểu rõ, lại phối hợp cảm giác siêu cường cùng lực tính toán, ngộ thấu Tuyệt Địa Thiên Thông chỉ là vấn đề thời gian, chân chính hạn chế là cảnh giới.

Hoàng Nữ, như thế nào mới có thể thành thánh?

Cái này…… Ta cũng không quá xác định?

Hoàng Nữ lắc đầu nói: "Thánh Nhân là cảnh giới dành riêng cho Nhân tộc các ngươi, ngay cả Thiên Nhân tộc cũng không có. Đối với chúng ta mà nói, có thể hoàn toàn phát huy bản mệnh yêu pháp liền được xưng là đại yêu, lấy bản mệnh yêu pháp làm điểm bắt đầu, khống chế quy tắc tương ứng liền là yêu vương, bảy đại chí cường yêu vương chính là Đại thánh Yêu tộc.

Thời kỳ Viêm Hoàng nhị đế, Nhân tộc lần đầu tiên xuất hiện Thánh Nhân, trong khoảng thời gian này chính là bước ngoặt biến hóa thế cục giữa Nhân tộc và Thiên Nhân tộc.

Bọn họ cùng quy tắc càng thêm phù hợp, chiến lực tự nhiên cũng càng tăng cường hoành.

Hiện tại Thánh nhân nhân tộc đồng dạng phù hợp, chỉ bất quá tu ra không phải sức chiến đấu thuần túy.

Lúc đầu ta rất khó hiểu.

Nhưng sau đó suy nghĩ một chút, Thánh Nhân nếu là Nhân tộc độc hữu, tự nhiên không thể tách rời khỏi đặc thù Tộc quần

nhân tộc.

Hôm nay ngươi hỏi ta, ta cũng chỉ có thể cho ra một câu trả lời, đó chính là trật tự!

Viêm Hoàng nhị đế viết chính là trật tự huyết mạch, thiên hạ không ai không tuân thủ.

Ta đã đọc bản giao ước ngươi viết.

Mặc dù có khuyết điểm, nhưng có thể tự mình không ngừng hoàn thiện.

Trật tự mới có nghĩa là không khí, chỉ để được thành Thánh, ngươi cần phải hòa nhập vào chính trật tự.

Lúc trước ngươi nói ngươi có tư tâm, kỳ thật cũng không sai.

Ngươi đã tạo ra trật tự này.

Nhưng trật tự này vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận ngươi!

Kỳ thật ta muốn hỏi một chút, tư tâm của ngươi đến tột cùng ở nơi nào?

Nói thật với ngươi, nếu như ta đem chuyện ta đang cố gắng trở thành Thánh Nhân này, nói cho ta mười hai năm trước, hắn chỉ định sẽ cười đến méo mặt.

Ta đã từng làm con tin ở Lê quốc, trong đầu đều nghĩ, tìm một cơ hội mang theo vợ chạy, không để ý tới những chuyện phiền lòng này.

Sau lại lại nghe nói Thuật Luân Hồi, liền nghĩ lúc nào học được thứ này, để cho người một nhà mình đều trường sinh bất tử.

Nhân tộc hồng thủy ngập trời, liên quan gì đến ta?

Thậm chí sau đó biến pháp, ta cũng chỉ là cảm thấy chuyện này không tệ

Sau đó đầu nhập vào, càng nhiều cũng chỉ là hy vọng Lê quốc có thể trở nên mạnh mẽ, Sở quốc có thể trở nên mạnh mẽ, từ đó để cho mình có hoàn cảnh ổn định hơn.

Thánh?

Tôi chưa bao giờ nghĩ mình xứng đáng với cái tên đó.

Lời này nói ra, có thể sẽ làm ngươi có chút thất vọng.

Ta cũng không muốn chống đỡ đại thế.

Ta chỉ là một tên trộm, trộm được một trật tự khiến ta tán thưởng.

Trộm?

Hoàng Nữ cũng không hiểu lắm chữ "trộm" này, bất quá nàng cũng không muốn hỏi Doanh Vô Kỵ trộm từ đâu tới.

Mà là hiếu kỳ nói: "Lấy tu vi hiện tại của ngươi, kỳ thật có thể làm được chuyện ngươi vẫn luôn muốn làm được, chỉ cần ngươi nguyện ý, tu vi liền có thể không thua kém bảy đại Yêu Thánh, mấy tên kia có chút tiếc mạng, sẽ không chủ tìm ngươi phiền toái."

Chờ thê tử Hoa Triều của ngươi ngộ ra thuật luân hồi, người một nhà vĩnh viễn tiêu dao, cũng không có vấn đề gì.

Đến lúc đó Nhân tộc mặc dù diệt, ngươi phải trường sinh, thậm chí cũng không cần lo lắng chuyện sinh con đẻ cái.

Ngươi có điều kiện này, vì sao không đi làm?

Doanh Vô Kỵ chép miệng chép miệng, hắn đích xác có điều kiện này, ở Sở quốc mười năm, địa vị của hắn tương đối cao, thủ pháp nâng cao tu vi nhiều lắm, chỉ là hắn vô dụng mà thôi.

Hắn cười nói: "Nếu như vậy, các vợ của ta sẽ khinh thường ta.

Hoàng Nữ lắc đầu: “Có nguyên nhân này, nhưng không phải nguyên nhân chủ yếu, ta có thể nhìn ra được, ngươi là phát ra từ nội tâm muốn thành thánh, đây là bởi vì cái gì?”

Doanh Vô Kỵ giật mình một chút, ánh mắt bỗng nhiên có chút mê mẩn: “Bởi vì… có người hi vọng ta làm như vậy, ta đã hứa hẹn với một người nhất định phải đưa Nhân tộc thịnh thế, nếu đã hứa hẹn, nhất định phải làm được.”

Người này ở đâu?

Hắn đã qua đời.

Doanh Vô Kỵ cười cười, chỉ vào chính mình: “Cho nên ta không có cơ hội bội ước!”

Hoàng Nữ không khỏi mỉm cười: “Ngươi muốn hắn sống lại sao?

Doanh Vô Kỵ gật đầu: “Muốn!

Dĩ nhiên là muốn.

Vị cha vợ này, là người duy nhất trên thế giới này có thể khiến hắn cam tâm tình nguyện gọi “Cha”.

Hoàng Nữ than nhẹ: “Chỉ tiếc, sống lại hắn sẽ vi phạm trật tự trong lòng ngươi, Nhân tộc thịnh thế cũng không nói đến.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: “Ai nói không phải chứ, đúng là lựa chọn đau mề.

Hoàng Nữ như có điều suy nghĩ: “Cho nên nói, tư tâm chưa bao giờ là mấu chốt để ngươi không thành thánh, mấu chốt là trật tự! thiên hạ này tất cả mọi người có tư tâm, tư tâm của ta là thành tựu trật tự vạn tộc chân chính, Cơ Động muốn thành tựu chính làtrật tự Phong Nhân của hắn, chúng ta đều vì cái này trật tự, làm ra không ít sự tình bao hàm tư tâm.”

Chương 1292: Thánh tâm sụp đổ Chương 1291: Thánh tâm sụp đổ

Nhưng Cơ Động cũng không vì vậy mà Thánh Tâm sụp đổ.

Thánh Nhân chi tâm của hắn xuất hiện vết nứt, ngược lại là Nam Cung Yến phản bội, ảnh hưởng lòng tin của hắn đối với con đường Thánh Nhân của mình lòng tin.

Tư tâm của ngươi, đơn giản chính là muốn cùng người nhà xum vầy bên nhau lâu dài, nếu thật có thể đem Thuật Luân Hồi dung nhập…"

Khó!

Doanh Vô Kỵ cười khổ lắc đầu.

Mẹ kiếp!

Hắn mắng một câu.

Hoàng Nữ không khỏi cười nói: "Vậy ngươi chỉ có thể thử vượt qua tư tâm, thời gian còn dài, không vội! Huống hồ, chưa chắc thật sự không tìm được phương pháp vẹn toàn đôi bên".

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, trong lòng cũng không có báo hy vọng quá lớn.

Hoàng Nữ không có ý tiếp tục thảo luận đề tài này, mà là hư không huyễn hóa ra một nhánh Phượng Hoàng Linh, ở lòng bàn tay trắng nõn ngăn cách một đạo vết thương, thấm ra máu đỏ tươi.

Đến đây!

Há miệng ngậm lại!

Chuẩn bị tu luyện!

Doanh Vô Kỵ: "……

……

Vì vậy.

Thời gian kế tiếp, Doanh Vô Kỵ ngoại trừ tu luyện, chính làlịch lãm xung quanh.

Dù sao có Chỉ Xích Thiên Nhai, hắn tùy thời đều có thể ở thượng triều.

Về phần công việc cụ thể, giao cho Công Tôn Lệ là được, việc Càn quốc biến pháp, người anh em này làm rất quen thuộc.

Tiền tuyến cũng rất nóng.

Sau khi Càn Sở xuất binh, nội bộ Viêm quốc tương đối khủng hoảng, tuy rằng trăm vạn đại quân đều biến thành Tranh Quỷ, mặc cho thế cục bất lợi, chiến lực cũng sẽ không trượt dốc.

Nhưng bọn họ không trượt, không có nghĩa là hậu cần sẽ không trượt, đừng nói hai vùng Yến Tề, ngay cả dân chúng bản địa Viêm quốc cũng bắt đầu mất đi mảng lớn.

Cố thổ Yến Tề, lại càng rơi vào tay đối phương.

Trong chuyện này, không ít quý tộc Yến Tề muốn lập lại chính quyền Yến Tề, nhưng đều bị ba nước Lê Sở Ngụy đập nát hy vọng.

Có tính đại biểu nhất chính là chính quyền Ngụy Tề của Điền Văn Kính, lúc trước dựa vào Sở quốc, dưới sự áp bức của liên minh chó sống sót, sau đó muốn thu về cố thổ Tề quốc, kết quả trực tiếp bị Nam Cung Yến dẫn người nghiền ép.

Cơ Túc mang theo quân đội tinh nhuệ, giống như đội viên cứu hỏa, nơi nào cứu nơi đó, nhưng song quyền khó địch bát thủ, chỉ có thể liên tiếp bại lui.

Bốn nước liên thủ, Viêm Quốc không thể nào là đối thủ.

Hắn lúc trước sở dĩ dám chiến, hoàn toàn là đem hi vọng đặt ở nội loạn Sở quốc.

Nhưng không ngờ.

Tinh Ly cư nhiên tốc độ ánh sáng giải quyết tai họa ngầm của Sở quốc.

Cho nên Cơ Túc hiện tại chỉ còn lại có hai con đường.

Hoặc là bó tay chịu trói.

Hoặc là dựa vào nơi hiểm yếu chống lại.

Hắn rất có dũng khí, lựa chọn điều thứ hai.

Doanh Vô Kỵ đối với chuyện này cũng không quan tâm, bởi vì Viêm Quốc diệt vong là chuyện sớm muộn.

Càn vương này, sau khi mở xong đại triều hội, liền lập tức thay một bộ thường phục, một chân bước ra liền đi tới Tân Lê thành.

Đây là năm thứ mười một Tân Lê Thành trở thành Lê quốc vương đô, đã sớm không còn hoang vu như trước, phòng xá trong thành san sát, đường phố rộng rãi sạch sẽ, cả tòa thành thoạt nhìn không tính phồn hoa, lại tràn ngập mỹ cảm trật tự.

Đại triều đại Lê quốc cũng vừa mới kết thúc.

Triệu Ninh đang ở ngự thư phòng nghỉ ngơi.

Lại là vị trí quen thuộc.

Thở ra đều đặn.

Hơi có vẻ mệt mỏi.

Rồi lại bỗng nhiên ngồi dậy mở to mắt, hướng trong góc nhìn lại, nhịn không được cười nói: "Đều là làm người quân vương, như thế nào vẫn lén lút như vậy?"

Hả?

Doanh Vô Kỵ hiện ra thân hình, kỳ quái nói: "Ta đây là tu vi giảm xuống, lại có thể bị nàng phát hiện?"

Triệu Ninh đứng dậy đóng cửa lại, khẽ cười nói: "Cũng không phải ta phát hiện chàng, chỉ là mơ hồ có cảm giác.

Ồ……

Là tâm linh cảm ứng a!

Doanh Vô Kỵ cười cười, tiến lên ôm eo của nàng.

Triệu Ninh cũng rất phối hợp mà biến trở về bộ dáng nữ tử, đánh giá hắn từ trên xuống dưới: "Có muốn ta chúc mừng chàng có thêm một đứa con hay không?"

Doanh Vô Kỵ ngượng ngùng cười: "Tính ngẫu nhiên này quá lớn, ta cũng không nghĩ tới…"

"Ta không ghen, chàng căng thẳng cái gì?"

Triệu Ninh bật cười: "Về sau còn có vị trí quân vương hay không đều là hai chuyện, ta thật đúng là không đặc biệt muốn sinh con. Hơn nữa ta thấy Thải My sinh con thảm như vậy, chuyện gì cũng không làm được, ta cũng không muốn!"

Thật không muốn?

Thật không muốn!

Doanh Vô Kỵ nhìn trái nhìn phải, phát hiện nàng thật đúng là không có ghen.

Hắn bĩu môi: "Ta liền cảm thấy phụ vương mẫu hậu đối với giáo dục của nàng có vấn đề, như vậy sẽ thiếu rất nhiều lạc thú!"

Ồ? Thế sao?

Đáy mắt Triệu Ninh bỗng nhiên hiện lên một tia giảo hoạt, cởi bỏ vương bào trên người mình: "Cái này không tính là lạc thú sao?"

Doanh Vô Kỵ chăm chú nhìn.

Này!

Vương bào này đúng là kiểu dáng đứng đắn, nhưng tiết y bên trong thì khác

Hắn kinh ngạc một chút: "Nàng vừa rồi sẽ không phải là mặc cái này vào triều chứ?

Phi!

Triệu Ninh sắc mặt đỏ bừng, khẽ gắt một cái: "Chàng làm như ta là ai chứ?Đây là ta biết chàng tới, mới vừa đổi!"

Doanh Vô Kỵ: "Được!

Triệu Ninh: "Vương bào Lê quốc, vương bào Sở quốc, cái nào tốt hơn?"

Doanh Vô Kỵ: "Tinh Ly vừa đăng cơ liền hiển lộ hỉ mạch, không dám thử……

Triệu Ninh: "Vừa vặn, ta sai người làm một món như của Sở quốc".

Doanh Vô Kỵ: "!!!

Sau khi hai người lăn lộn hơn một canh giờ.

Doanh Vô Kỵ rốt cục nhớ tới mục đích mình tới đây: "Đúng rồi, nàng gọi ta tới đây làm gì?"

Triệu Ninh sửa sang lại quần áo, đem vương bào kiểu Sở bị xé rách tả tơi giấu kỹ, miễn cho bị người khác nhìn thấy gây phiền toái.

Khóe miệng nàng hiện ra nụ cười: "Cơ Hoành tìm chàng!"

Cơ Hoành?

Chương 1293: Trở thành Tránh quỷ Chương 1292: Trở thành Tránh quỷ

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút, hắn đương nhiên biết, hôm nay trung tâm chân chính của Viêm quốc, là Cơ Hoành nắm giữ trăm vạn Tránh Quỷ.

Mặc dù Viêm Vương vẫn là Cơ Túc, cũng trở thành Tránh Quỷ.

Cho nên Càn Lê Sở Ngụy tứ quốc, đều phái ra cao thủ tìm kiếm tung tích của Cơ Hoành, chỉ cần giết chết hắn, trăm vạn Tránh Quỷ liền tự sụp đổ.

Thời gian dài như vậy, tiểu quỷ Cơ Hoành vẫn luôn trốn không ra.

Lần này chủ động liên lạc.

Hẳn là chịu không nổi.

Hắn cười cười: "Tiểu quỷ kia làm sao liên lạc được?

Triệu Ninh đáp: "Dùng truyền tấn phù có định vị nguy hiểm, hắn không dám dùng, cho nên hắn dùng khôi lỗi truyền tấn. Dùng thủ pháp giống như Cơ Động, ước chừng thân ngoại hóa thân.

Coi như hắn cẩn thận!

Doanh Vô Kỵ duỗi lưng một cái: "Cho nên hiện tại hắn đang ở đâu?

Triệu Ninh bật cười: "Bị Tranh nhi đánh một trận, buộc dây chó dắt ra ngoài thành gặp người liền nói cuộc chiến diệt Viêm, hắn có công đầu.

Doanh Vô Kỵ: "……"

Triệu Ninh cười lắc đầu: "Tiểu tử này cá tính ngông cuồng, bất quá tâm sự nghiệp so với chàng mạnh hơn nhiều, nếu không phải ta đè ép, chỉ sợ đã sớm đi chiến tranh. Bất quá nói

đi cũng phải nói lại, chàng làm thày giáo trong mộng cảnh đã lâu, khi nào thì lấy thân phận phụ thân gặp thằng bé?”

Doanh Vô Kỵ có chút muốn cười, tính tình tiểu tử này, biết Cơ Hoành không có lợi thế còn muốn giảng hòa, dù sao cũng không giết, dứt khoát còn muốn nhục nhã.

Thủ đoạn so với mình còn bỉ ổi hơn.

Ngẫm lại cũng đúng.

Mình xuất thân từ con tin, có ngông cuồng hơn nữa cũng phải cân nhắc hậu quả.

Tiểu tử này từ nhỏ đã là công tử duy nhất của Cường Lê, lo lắng những thứ kia làm gì?

Nhưng nghe được phụ tử nhận nhau, lại có chút chân tay luống cuống, trước kia là sợ đứa nhỏ lỡ lời cho nên mới không công khai thân phận.

Hiện tại Triệu Tranh tuy mới mười hai tuổi, nhưng rất nhiều chuyện cũng biết chừng mực.

Theo lý thuyết.

Có thể nhận ra nhau.

Hắn lại có chút sợ hãi.

Bây giờ ta là quân vương, chàng cũng là quân vương, ta là Ngộ Thần Cảnh, chàng cũng là Ngộ Thần Cảnh, muốn cho nó tâm phục khẩu phục nhận cha!”

Cũng được!

Triệu Ninh suy nghĩ một chút: “Chờ nó buổi tối trở về, ta bắt lấy khôi lỗi của Cơ Hoàn thì chàng trở về.

Được!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu: “Ta vừa lúc đi thăm Thập Tam gia!

Nói rồi.

Rồi một lần nữa tiến vào trạng thái tàng hình.

Công khai đi ra khỏi vương cung.

……

Ngoại ô Tân Lê Thành.

Ruộng tốt ngàn mẫu.

Lúa mạch vàng óng ánh, đã gần đến mùa thu hoạch.

Dân chúng nhãn rồi tự nhiên ở trong cốc trường dựng một lôi đài, từ đó đấu võ tìm niềm vui.

Dù sao nhi tử đều ở tiền tuyến kiến công lập nghiệp, bọn họ cũng cảm giác có chút ngứa tay, muốn thử một lần.

Bất quá……

Quy cách hôm nay cũng không nhỏ!

Lúc Doanh Vô Kỵ đến mọi người đều kinh hãi

Trong lôi đài, một kiếm khách tóc hoa râm, khí tức lại sắc bén vô cùng.

Ở đối diện hắn, một đại hán mình trần toàn thân da xanh, cơ bắp cầu kết, rõ ràng không phải Nhân tộc.

Nhưng mọi người ở đây không hề kinh hoảng, ngược lại nhiệt tình gào lên “Thần Ngưu”.

Hai người trên lôi đài, chính là Doanh Thập Tam đột phá Ngộ Thần Cảnh, còn có con Ngưu yêu bị trói vào Lê quốc để cày.

Thập Tam gia sau khi đại chiến bình yêu, liền về tới Lê quốc, đưa ra lý do là không muốn làm công cho Doanh Vô Kỵ,

cũng không muốn nhìn mặt của những trưởng lão họ Doanh. Nhưng kỳ thật chính là bởi vì nhớ chuyện cũ, mộ của Hồ Thúy Hoa ngay tại Lê quốc.

Về phần Ngưu yêu, ngay từ đầu là thân phận tù nhân, bất quá sau đó bởi vì hắn làm công cày kéo đủ mạnh, vạn dân xin lệnh làm cho hắn một biên chế quan phủ, ai nhắc tới đều phải khen ngợi một tiếng "Thần ngưu".

Hai người này ngược lại có nhàn hạ thoải mái.

Thập Tam gia thậm chí cố ý mặc một cái quần cộc đỏ, khiến cho nhiệt huyết sôi trào.

Trận chiến này.

Kinh thiên động địa.

Kiếm thuật của Thập Tam gia đã nhập đạt đầy đủ, thuộc tính cắt đứt không gian đã dung nhập vào mỗi chiêu mỗi thức, kiếm chiêu lại càng nhanh, khiến cho Ngưu yêu không chịu nổi phiền phức.

Nhưng kiếm chiêu sắc bén như thế, lại chỉ có thể lưu lại vết thương nhỏ gì cho Ngưu yêu.

Nhiều nhất chỉ sâu một ngón tay, so với hình thể của hắn, tự nhiên không tính là trí mạng, bất quá là bộ dáng cơ bắp cuộn tròn thoạt nhìn tương đối dữ tợn mà thôi.

Nếu vết thương ở cổ họng, khẳng định sẽ trí mạng, bất quá đây chỉ là luận bàn, Thập Tam gia sẽ không vận dụng sát chiêu, hơn nữa Ngưu yêu cũng không đến mức lộ ra cổ họng cho Thập Tam gia đâm.

Cho nên cảnh tượng rất hấp dẫn.

Kiếm chiêu của Thập Tam gia sắc bén, lại chiêu chiêu như chém vào tảng đá.

Ngưu yêu phòng ngự nghịch thiên, cũng rất khó tạo thành thương tổn đối với Thập Tam gia.

Hắn tức giận, chửi ầm lên nói: "Ngươi có dám hay không cùng ta cứng đối cứng, xem ta đánh nát mông của ngươi!"

A……

Thập Tam gia vẻ mặt lạnh lùng nhấc lên quần cộc đỏ của mình: "Ta cứng rắn nhất chính là kiếm, không phải mông!"

Đáng giận!

Ngưu yêu lắc lắc mồ hôi trên đầu: "Không đánh nữa! Không có ý nghĩa!

Nói xong, liền đi ra ngoài sân.

Mọi người đều hò hét đòi đánh tiếp

"Nhà ta mới vừa có đám cỏ, béo tốt nhiều nước, ngọt ngào ngon miệng, qua vài ngày trước thu hoạch!"

Ngưu gia, tiểu ngưu cái nhà ta vừa mới lớn, vô cùng ngọt nước, thưởng cho ngươi đấy, đánh tiếp đi!"

Ngưu yêu vốn có chút sắc mặt dữ tợn, nghe thấy thế rất bùi tai.

Doanh Vô Kỵ: "……

Ngưu yêu này, lăn lộn thật đúng là không tệ.

Vài năm không gặp, sức mạnh đã tăng vọt.

Chương 1294: Chiến lực của thập tam gia Chương 1293: Chiến lực của thập tam gia

Chiến lực của Thập Tam gia, được xưng là đứng đầu Ngộ Thần Cảnh, nhất là nổi tiếng với công kích sắc bén, trên chiến trường có lẽ so ra kém loại đại sát khí như Nam Cung Yến,

nhưng một chọi một Nam Cung Yến phần thắng không vượt qua ba thành.

Nhưng dù vậy, Thập Tam gia cũng suýt nữa phá được phòng ngự của Ngưu yêu, thậm chí còn có vài lần, thiếu chút nữa Ngưu yêu dùng sừng trâu đánh gãy kiếm của Thập Tam gia, nếu không phải Thập Tam gia chân khí mạnh mẽ, chỉ sợ đã bại trận.

Hiện tại Ngưu yêu, phỏng chừng ở trong Yêu Vương đều tính là hảo thủ.

Sức phòng thủ và độ cứng của sừng bò mạnh đến mức bất thường.

Chẳng lẽ…… Đây chính là quan vận?

Như thế nào cảm giác hắn so với lương thần mãnh tướng tăng lên biên độ đều lớn hơn?

Chẳng lẽ là kéo cày quá nhiều, chiến tích quá đủ?

Xa xa trên một cây đại thụ, Hồ yêu cười nhạo một tiếng, từ trên cây nhảy xuống, sôi nổi mà nghênh đón.

Cây đại thụ cũng hóa thành bộ dáng Kim Cẩm Kinh, chậm rãi đuổi theo.

Doanh Thập Tam!

Hồ yêu cười tủm tỉm nghênh đón: “Đa tạ, nếu không phải ngươi, tên ngốc này không biết bành trướng thành cái dạng gì!”

Thập Tam gia thu hồi kiếm, nhàn nhạt lên tiếng: “Kiếm của ta thích hợp giết người, không thích hợp giáo huấn người. nể mặt tỷ tỷ ngươi, ta giúp ngươi một lần, nhưng sau này tìm ta, tốt nhất không phải bởi vì loại chuyện nhàm chán này.

Nói rồi.

Lăng không bổ một cái, trực tiếp chui vào trong khe nứt.

Ai! Ngươi……

Hồ yêu muốn giữ chặt hắn đã không còn kịp, nhìn khe nứt biến mất có chút buồn bã, bất mãn hừ một tiếng: "Một nắm xương già, ai nguyện ý tìm ngươi!"

Trong bóng tối.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng.

Sau đó tập trung khí tức của Thập Tam gia, một bước bước ra.

Sườn núi thấp.

Một ngôi mộ cô đơn.

Một gian thảo xá.

Thập Tam gia lau mồ hôi trên trán, ném thùng gỗ vào trong giếng, chờ sau khi rót đầy nước xách lên tưới lên người mình, lúc này mới cảm giác mùa hè nóng bức bị hòa tan rất nhiều.

Thay quần cộc đỏ lẳng lơ, ông ta không quên liếc mắt nhìn mộ vợ một cái.

Khóe miệng Thập Tam gia lộ ra nụ cười, đi tới trước mộ phần, nằm xuống ghế mềm, nhắm mắt dưỡng thần.

Bỗng nhiên

Tiểu tử ngươi!

Thập Tam gia cười mắng một câu: "Không hẹn mà thăm, muốn ăn đánh!

Doanh Vô Kỵ cười hiện thân, nơi này hắn mười năm trước đây, chỉ có một gốc cây nửa chết nửa sống che bóng, thoạt nhìn tương đối hoang vu.Giờ đã một mảnh bóng mát xanh tươi.

Thập Tam gia mở mắt hỏi: “Nói đi! Lần này tới, là vì cái gì?

Ân……

Doanh Vô Kỵ trầm ngâm một lát: “Hoa Triều Đan Thanh diệu thuật lại có tiến bộ, nhưng chưa khám phá luân hồi, chỉ dùng một giọt máu trong tim của Tam gai, vẽ một bức họa.”

Nói xong, liền từ trong vòng tay lấy ra một bộ họa trục.

Thập Tam gia vội vàng ngồi dậy, hai tay có chút run rẩy mở họa trục ra.

Nữ tử trong tranh trông rất sống động, ánh mắt ôn nhu lại không mất đi dí dỏm, nhẹ nhàng ngóng nhìn Doanh Thập Tam, môi đỏ mọng giống như đang khẽ động, muốn nói lại thôi.

Giống như sống.

Chỉ một giây sau.

Hốc mắt Thập Tam gia liền đỏ lên, hô hấp đều có chút hỗn loạn.

Thật lâu sau, mới âm thanh khàn khàn nói: “Rất tốt!

Doanh Vô Kỵ áy náy: “Đáng tiếc Hoa Triều tu vi còn cạn, còn chưa đột phá đến Ngộ Thần Cảnh, người trong tranh đúng là vẫn không có sống lại!”

Khóe miệng Thập Tam gia nhếch lên một nụ cười miễn cưỡng: “Không sao! Cuối cùng ta cũng có tư cách thấy họa nhớ người, thọ nguyên của ta đại khái còn có mười năm, nói không chừng còn có cơ hội gặp lại nàng lần cuối.

Cái này…..

Doanh Vô Kỵ sắc mặt có chút khó xử.

Thập Tam gia ngẩng đầu: “Ngươi nếu có khó xử, nói thẳng đi!

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi, liền đem chuyện Thuật Luân Hồi kể lại một lần.

Cuối cùng do dự thật lâu, mới bổ sung một câu: "Thập Tam gia, tiểu tử có thể muốn nuốt lời!"

Hôm nay, lại làm sao có thể bởi vì một người sống lại, hủy diệt trật tự?

Bức tranh này… rất đẹp, quãng đời còn lại có nó làm bạn, đủ rồi!

Doanh Vô Kỵ nhịn không được hỏi: "Cam tâm sao?"

Tự nhiên không cam lòng!

Doanh Vô Kỵ: "……

Trong lòng hắn dường như có tia sáng lóe lên, muốn bắt lại có chút không bắt được.

Thập Tam gia lại cười ha ha lấy ra một bình rượu cùng ba cái chén rượu: "Đến đây liền bồi ta thêm một lát!Này, đem rượu rót đầy, kính Thập Tam nãi của ngươi một chén, ta giới thiệu các ngươi làm quen một chút!"

Doanh Vô Kỵ không khỏi lộ ra nụ cười: "Uh!

Đẩy ly cạn chén.

Dưới tàng cây gió lạnh từng trận.

Bất tri bất giác đã đến chạng vạng tối.

Doanh Vô Kỵ đỡ Thập Tam gia say rượu vào chuồng cỏ, treo tranh Thập Tam nãi lên tường.

Cẩn thận đóng cửa lại rồi rời khỏi đỉnh núi.

Một bước bước ra.

Liền về tới Lê vương cung.

Triệu Ninh cười hỏi: "Đã trở lại?"

Uh!

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Cơ Hoành đâu?"

Triệu Ninh đứng lên: "Đang ở Địa cung bế quan, đi theo ta!

Nói xong, hai người liền sóng vai đi tới địa cung.

Khôi lỗi của Cơ Hoành đã sớm đầy mình thương tích, nói là khôi lỗi, nhưng kỳ thật đều là vật liệu sống trân quý hợp lại mà thành, ngay cả cảm giác đau đớn cũng có thể truyền tới bản thể.

Không khác gì thân ngoại hóa thân.

Thấy Doanh Vô Kỵ lại đây.

Trên mặt Cơ Hoành lộ ra nụ cười ấm áp: "Càn vương rốt cục đã tới……

Bốp!

Doanh Vô Kỵ một tai bạt tai rơi vào trên mặt hắn, trực tiếp đem hắn quạt đến trên tường.

Cơ Hoành đau đến liên tục nôn khan, vừa hoảng sợ vừa khó hiểu nhìn Doanh Vô Kỵ, không rõ hắn vì sao đối với một người bạn nhỏ tuổi xấp xỉ con trai hắn đều thô lỗ như vậy.

Hai cha con này.

Thật sự là khắc ra từ một khuôn mẫu.

Doanh Vô Kỵ liếc hắn một cái: "Nụ cười này, rất giống một tên liệt não mà ta quen biết, về sau không nên học, bằng không còn đánh ngươi!"

Cơ Hoành: "……

Tuy rằng không lên tiếng, nhưng nụ cười trên mặt đã thu lại.

Chương 1295: Cho ngươi nói 3 câu Chương 1295: Cho ngươi nói 3 câu

Doanh Vô Kỵ vươn ba ngón tay: "Cho ngươi nói ba câu, nói thẳng chính sự, chớ lãng phí cơ hội nói chuyện!"

"Ta, ta cần các ngươi lui binh!

Không có khả năng!

Ta và ngươi chưa chắc không thể cùng tồn tại, nếu cấm chế Trung Nguyên tiêu tán, tử sĩ Viêm quốc chúng ta có thể làm hộ vệ phía trước.

Miễn bàn!

Doanh Vô Kỵ không chút do dự cự tuyệt, người có quan niệm khác biệt rất khó hợp tác, nhất là con nghé con rút cạn Chuyên Húc Ấn của Viêm quốc này.

Hộ vệ phía trước

Bất cứ lúc nào cũng có thể đâm sau lưng, ai dám dùng?

Sắc mặt Cơ Hoành có chút khó coi: "Bọn họ muốn tìm ngươi nói chuyện!

Bọn họ?

Doanh Vô Kỵ còn chưa kịp nghi vấn, liền nhìn thấy một luồng bạch quang quen thuộc từ trong cơ thể Cơ Hoành tản mát ra: "A… Là Thiên Nhân tộc !"

Hắn trực tiếp bóp cổ Cơ Hoành, chuẩn bị bóp nổ khôi lỗi này.

Cùng Thiên Nhân tộc câu thông, hoàn toàn không cần thiết.

Ở bên cạnh Đế Thi ngây ngốc mấy ngày nay, Thiên Nhân tộc phóng ra không ít ý thức hình chiếu muốn cùng mình câu thông, nhưng vừa xuất hiện đã bị Hoàng Nữ đập tan, tuy rằng không được hắn đồng ý, nhưng hắn cũng ngầm đồng ý.

Thủ đoạn ảnh hưởng hiện thế của Thiên Nhân tộc cũng không nhiều, Cơ Hoành vừa vặn là một trong số đó.

Đừng đừng đừng đừng!

Cơ Hoành liên tục khoát tay, địa vực Doanh Vô Kỵ đối với cổ họng hắn áp bách, gian nan nói: "Doanh Vô Kỵ, chúng ta muốn cùng ngươi làm ăn lớn!"

Hắn bây giờ, rõ ràng đã bị Thiên Nhân tộc nhập vào.

Hả?

Doanh Vô Kỵ buông cổ hắn ra, như cười như không nói: "Làm ăn lớn gì?"

Cơ Hoành lộ ra một nụ cười thần bí khó lường: "Chúng ta……

Doanh Vô Kỵ không kiên nhẫn phất tay ngắt lời: "Quỳ nói!

Cơ Hoành: "???

Trên mặt hắn lộ ra thần sắc khuất nhục, cắn răng nói: "Ngươi không nên khinh người quá đáng!

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Đây là thái độ cầu người của các ngươi?

Nói rồi.

Mở lòng bàn tay ra.

Một cỗ chân khí hùng hậu ngưng tụ trong lòng bàn tay, cứ như vậy hiện trên trán Cơ Hoành.

Chỉ cần ý niệm của hắn vừa động, khôi lỗi sẽ trong khoảnh khắc hóa thành bột mịn.

Cơ Hoành sắc mặt khó coi, cắn răng, cuối cùng vẫn quỳ xuống.

Doanh Vô Kỵ lúc này mới thu hồi tay phải, chậm rãi ngồi trở lại ghế: "Nói đi!

Cơ Hoành hít sâu một hơi: "Ngươi thả chúng ta xuống, chúng ta nghe theo ngươi như thiên sai đâu đánh đó, con đường Thánh Nhân của ngươi có thể vì vậy mà sụp đổ, nhưng có Thiên Nhân tộc chúng ta hiệp trợ, nhất định có thể cự tuyệt Yêu tộc ở bên ngoài Trung Nguyên."

Đến lúc đó, ngươi tìm hiểu Thuật Luân Hồi, thọ nguyên vô tận, vĩnh sinh là Nhân tộc chí cường giả.

Có ngươi trấn áp chúng ta, chúng ta cũng không có khả năng gây ra loạn quá lớn.

Tin ta đi!

Thay vì làm một Thánh Nhân đoản mệnh.

Còn không bằng trở thành quân vương chí cao vô song bất diệt!

Ngươi nói…… đúng không?

Âm thanh của hắn, tràn ngập mê hoặc.

Điều kiện cũng đích xác mê người.

Khiến cho tim Doanh Vô Kỵ kịch liệt nhảy lên một cái.

Cơ Hoành thấy thế, nhất thời hưng phấn không thôi: "Lấy hiểu biết của ngươi đối với Tuyệt Địa Thiên Thông, thi triển thần thông có lẽ khó khăn, nhưng mở ra cấm chế nhất định có thể được, đến lúc đó chỉ cần dẫn dắt Hoàng Nữ…"

Doanh Vô Kỵ lại cắt đứt hắn: "Thả các ngươi xuống, cũng không phải không được!"

Trên mặt Cơ Hoành lộ ra thần sắc mừng như điên: "Nói điều kiện đi! Điều kiện gì chúng ta đều có thể chấp nhận!

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ hiện lên một tia nụ cười tà ác: "Tránh quỷ đại pháp của U Minh Hổ Thánh ở chỗ Cơ Hoành nơi đó, ngươi đem nó giao cho ta, chỉ cần các ngươi đều nguyện ý làm Tránh Quỷ cho ta, Thiên Nhân tộc có bao nhiêu người, ta liền thả bao nhiêu người!"

Cơ Hoành: "???

Làm Tránh Quỷ? Chẳng phải là sinh tử đều ở trong một ý niệm Doanh Vô Kỵ?

Sắc mặt của hắn trong nháy mắt âm trầm tới cực điểm: "Đây là muốn cho chúng ta quỳ xuống phục tùng ngươi?"

Chỉ có phần Nhân tộc quỳ Thiên Nhân tộc, Thiên Nhân tộc các ngươi không quỳ được sao?"

Cơ Hoành tức giận : "Ta Thiên Nhân tộc được trời ưu ái, chính là chí tôn của vạn tộc, quỳ thế nào?"

Doanh Vô Kỵ lại hỏi: "Vậy ngươi bây giờ là tư thế gì?"

Cơ Hoành: "……"

Hắn nhìn đầu gối vững vàng của mình trên mặt đất, lâm vào trầm tư.

Doanh Vô Kỵ từ trên cao nhìn xuống hắn: "Nghĩ ra rồi chứ, có thể, quỳ!"

……..

Nghe nói như thế, sắc mặt Cơ Hoành xanh mét, âm trầm đến gần như muốn nhỏ ra nước.

Hắn không rõ, Thiên Nhân tộc rõ ràng đã muốn đem thiên đại chỗ tốt nhét vào trong tay Doanh Vô Kỵ, hắn lại vẫn là như vậy.

Thánh Nhân chỉ là khái niệm nhân tộc ngu xuẩn làm ra, mạnh như Chuyên Húc đế, không phải là hao hết thọ nguyên,

hóa thành đế thi?

Doanh Vô Kỵ hạng người dung tục như vậy, nếu thật sự có tâm Thánh Nhân, khẳng định đã sớm thành thánh, chậm chạp không thành thánh, không phải là vì động lòng vì thuật luân hồi có thể vĩnh sinh bất tử kia sao?

Cường giả vĩnh sinh, cùng Thánh Nhân phù dung sớm nở tối tàn, cái nào có lực hấp dẫn hơn, là cá nhân đều có thể nhìn ra đi?

Thiên Nhân tộc lần này tới đây, trong lòng tràn ngập lòng tin, bởi vì đây hoàn toàn là cục diện đôi bên cùng có lợi, Doanh Vô Kỵ không thể không tiếp nhận.

Kết quả.

Doanh Vô Kỵ tiếp nhận.

Nhưng đưa ra giá cả, làm cho bọn họ không thể tiếp nhận.

Đường này?

So với làm nô lệ còn ác hơn!

Đây cũng không phải là để Doanh Vô Kỵ sai đâu đánh đó.

Mà là đem quyền lực đều giao cho Doanh Vô Kỵ.

Đây đâu phải quỳ?

Đây là quỳ liếm chân!

Vẻ mặt Cơ Hoành dữ tợn: "Ngươi nghiêm túc?"

Doanh Vô Kỵ cười như không cười: "Ngươi cảm thấy ta đang nói đùa với ngươi?

Chương 1296: Tình nguyện chết cùng Nhân tộc Chương 1296: Tình nguyện chết cùng Nhân tộc

A……

Cơ Hoành cười lạnh một tiếng: “Ngươi hẳn là rất rõ ràng, Nhân tộc bây giờ tuyệt đối không phải là đối thủ của Yêu tộc.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: “Ngươi hẳn là cũng rõ ràng, các ngươi khuyến khích Chu thiên tử cùng Cơ Động đã làm chuyện gì, các ngươi không quỳ, sớm muộn sẽ đâm chúng ta một đao. Tất cả mọi người trưởng thành, không đến mức ngay cả chút đạo lý này cũng không rõ ràng, lấy Yêu tộc uy hiếp ta, các ngươi sợ đã không phải ngồi tù!”

Doanh Vô Kỵ!

Cơ Hoành có chút kích động: “Cho nên ngươi tình nguyện cùng chết với Nhân tộc, cũng không muốn trở thành lãnh tụ Thiên Nhân tộc chúng ta cùng hưởng phồn hoa?

Doanh Vô Kỵ cười hỏi ngược lại: “Cho nên các ngươi tình nguyện ngồi tù, cũng không nguyện ý làm chó cho ta?

Cơ Hoành: “???

Xì……

Xì……

Hắn kịch liệt thở hổn hển, rõ ràng là bị Doanh Vô Kỵ tức giận không nhẹ!

Nhưng hắn không thể không thừa nhận, Doanh Vô Kỵ nắm được tử huyệt Thiên Nhân tộc, hiện tại dòng chảy quy tắc đã tiếp cận khô kiệt, bọn họ kiên trì không được bao lâu.

Đàm phán, đích thật là Doanh Vô Kỵ chiếm thế chủ động.

Nếu Doanh Vô Kỵ không muốn đôi bên cùng có lợi, cục diện hai bên thua cũng tuyệt đối là Thiên Nhân tộc thua thảm hại hơn.

Người này thật sự là có bệnh, hai bên cùng có lợi không chọn, hết lần này tới lần khác muốn lấy ai thua thảm hại hơn

đến uy hiếp người!

Cơ Hoành thở hổn hển một hồi lâu, cũng không thấy Doanh Vô Kỵ nhả ra, thần sắc cũng trở nên dữ tợn: "Ngươi phải rõ ràng, chỗ chúng ta cùng Yêu Vực cũng có thông đạo!"

Hả?

Doanh Vô Kỵ tươi cười có chút nghiền ngẫm: "Ý của ngươi là, cái thông đạo này các ngươi đã tìm được?"

Cơ Hoành nhe răng cười gật đầu: "Đương nhiên, nếu ngươi không biết tốt xấu, chúng ta sẽ……

Doanh Vô Kỵ nhịn không được nở nụ cười: "Ngươi sẽ không phải muốn nói, Yêu tộc vì tiêu diệt Nhân tộc, mời ra từng tên nô dịch các ngươi rời núi chứ?"

Cơ Hoành: "……

Hắn đích xác là muốn nói như vậy.

Nhưng nói ra lại quá nhảm nhí.

Nhân tộc cùng Thực lực Yêu tộc cách xa, Nhân tộc suy yếu còn không muốn cùng bọn họ hợp tác, huống chi Yêu tộc chiếm cứ chủ động?

Hơn nữa mặc dù Yêu tộc đồng ý, cũng khó thả ra mấy người.

Bởi vì Thiên Nhân tộc muốn đi ra, chỉ có thể thông qua hai loại phương pháp, một là tộc quần tín ngưỡng mở ra khe nứt, một là trực tiếp phá giải Tuyệt Địa Thiên Thông trận pháp.

Cái sau, chỉ có Doanh Vô Kỵ mới có thể làm được.

Chu thiên tử và Cơ Động có thể làm được việc trước, cũng đều chết.

Cơ mặt hắn có chút cứng ngắc, không biết có thể nói gì.

Đang lúc hắn rối rắm.

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên mở miệng nói: "Nếu không như vậy, ta lại cho ngươi một lựa chọn!"

Cơ Hoành vội vàng nói: "Ngươi nói đi!

Doanh Vô Kỵ hỏi: "Tộc nhân hiện tại của các ngươi có bao nhiêu?

Một ngàn chín trăm bảy mươi hai!

Cơ Hoành mừng rỡ, hỏi nhân số không phải là vì hợp nhất sao, Doanh Vô Kỵ ngoài miệng nói không cần, thân thể ngược lại rất thành thật.

Hắn bổ sung nói: "Ít nhất có năm trăm Ngộ Thần Cảnh, còn có hơn một ngàn Binh Nhân Cảnh, hơn nữa tùy thời có thể đột phá, dù sao có Dòng chảy quy tắc…"

Này!

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc một chút, đem Dòng chảy quy tắc làm cơm ăn, hiệu quả quả nhiên kinh khủng như vậy!

Tác dụng của Dòng chảy quy tắc hắn lĩnh hội qua, đối với người đạt tới bình cảnh hiệu quả vô cùng tốt, không ít người đều dựa vào cái này lĩnh ngộ pháp thuật cao thâm, một ít tướng lĩnh Binh Nhân Cảnh thậm chí dựa vào cái này lĩnh ngộ thần thông.

thời điểm Nam Cung Vũ tìm hiểu vãi đậu thành binh, chính là dựa vào này Dòng chảy quy tắc, một lần bế quan trực tiếp công thành.

Hiệu quả cường hãn như thế.

Cũng khó trách Cơ Động giống như chó thấy cứt, thế nào cũng phải hợp tác với Thiên Nhân tộc.

Một ngàn năm trăm cao thủ này, thật muốn thả ra, cũng quá khó khống chế.

Cũng chính là Thiên Nhân tộc chưa đột phá tuổi thọ cực hạn.

Nếu thật sự vĩnh sinh bất tử, mấy ngàn năm tích lũy này, nói bọn họ có thể hủy diệt vũ trụ Doanh Vô Kỵ đều tin.

Bất quá cũng không khoa học, dù sao thật muốn trường sinh bất tử, điểm này Dòng chảy quy tắc, đã sớm bị tiêu hao hết rồi.

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo: "Không cần gấp gáp báo cáo nhân số như vậy. Các ngươi tuy rằng ăn cơm tù cả đời, nhưng tổ tiên các ngươi đều làm hơn người, để cho các ngươi vượt ngục sau khi toàn bộ làm Tránh Quỷ cũng không thực tế, thế nhưng đi… Không làm Tránh Quỷ ta lại không yên lòng!"

Cơ Hoành nhíu mày: "Ngươi có ý gì?

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ lộ ra nụ cười nghiền ngẫm: "Thành viên trong tộc các ngươi sẽ phát sinh mâu thuẫn không?"

Cơ Hoành không hiểu: "Ngươi hỏi cái này làm gì?

Ngươi đừng quản cái này, ngươi cứ nói có hay không.

Có, thế nào?

"Nói cách khác, một ngàn chín trăm bảy mươi hai người này, cũng là thân sơ có khác biệt đúng không?"

Nói nhảm!

Vậy……

Trong âm thanh Doanh Vô Kỵ mang theo một tia mê hoặc: "Vậy nói cách khác, ngươi chân chính quan tâm, kỳ thật cũng chỉ có mấy người như vậy. Nếu như ta có thể hứa hẹn ngươi,

đem mấy người này thả ra, không cần làm Tránh Quỷ, thậm chí còn không cần làm công cho chúng ta, chỉ cần tuân thủ pháp luật Nhân tộc chúng ta, ta liền phú cho các ngươi địa vị công dân hợp pháp, ngươi có thể coi ta là người tốt hay không?"

Cơ Hoành giật mình một cái: "Ngươi có ý gì?"

Doanh Vô Kỵ cười nhạt: "Ngươi biết ta có ý gì!"

Cơ Hoành hô hấp có chút dồn dập, trầm giọng hỏi: "Điều kiện đâu?

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Ta đối với Dòng chảy quy tắc cảm thấy rất hứng thú, chỉ cần ngươi có thể đem Dòng chảy quy tắc tất cả đều cho ta trộm xuống, ta có thể dựa theo Luật pháp nhân tộc, lấy phương thức quân công phong thưởng cho ngươi, ban thưởng địa vị cùng tiền tài, cũng đủ người một nhà tiêu dao khoái hoạt mấy đời."

Cơ Hoành: "!!!

Chương 1296: Thu Thiên nhân tộc làm tiểu đệ

Hắn hiểu được ý tứ của Doanh Vô Kỵ.

So với lòng trung thành của Thiên Nhân tộc.

Doanh Vô Kỵ càng thích Dòng chảy quy tắc, thu Thiên Nhân tộc làm tiểu đệ hắn không yên lòng, tất cả đều thu làm Tránh Quỷ, Thiên Nhân tộc lại không vui.

Nhưng nếu như, một bộ phận Thiên Nhân tộc trộm được vô số Dòng chảy quy tắc, lấy quân công đổi lấy tự do thân, vậy…

Cơ Hoành động tâm.

Cổ họng hắn giật giật, lại phát hiện mình đã sớm miệng khô lưỡi khô, ngay cả nước bọt cũng nuốt không trôi một giọt.

Đúng vậy, hắn động tâm.

Ta, thân tộc của ta tổng cộng có hơn một trăm người.

Đừng đánh rắm, hơn một trăm người cũng đủ Thiên Nhân tộc sinh sôi nảy nở rồi.

"……"

Sắc mặt Cơ Hoành có chút khó coi, hắn phát hiện Doanh Vô Kỵ so với trong tưởng tượng của hắn còn ác độc hơn, bởi vì năm đó sau khi Thiên Nhân tộc bị đánh sụp, phàm là có thể cùng Nhân tộc sinh hạ con nối dõi, tất cả đều bị Nhân tộc nuốt, phong ấn lên, đều là không có biện pháp sinh hạ con nối dõi.

Ngay cả loại công thần Bạch gia, cũng bởi vì không cách nào cùng Nhân tộc dung hợp, bị ép lưu đày Yêu Vực.

Lại một ngàn năm trôi qua.

Thiên Nhân tộc cho dù ra tù, cùng Nhân tộc cũng là hai tộc quần.

Chính mình mang theo thân tộc hạ giới, chỉ cần không thể tự mình sinh sôi nảy nở khuếch tán tộc quần, liền chạy không thoát được vận mệnh tộc quần tiêu vong.

Hắn trừng Doanh Vô Kỵ: "Ngươi thật sự là tâm độc ác, chẳng những muốn xúi giục ta, còn muốn ăn tuyệt hộ của ta?"

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Nhưng ngươi nghĩ a, nhân sinh trên đời ngắn ngủi hơn trăm năm, không phải là vì hưởng thụ sao?

Ít nhất ngươi có thể sinh con cái, con cái cũng có thể sinh tôn tử, tôn tử còn có thể có hậu đại hay không không biết, nhưng ngươi cũng không cần biết! Khi đó ngươi đã hưởng thụ hết niềm vui gia đình rồi, suy nghĩ cái này làm gì?

Quân công của chúng ta đổi lấy tài phú cũng không ít, tiền phong thưởng, cũng đủ cho ngươi thuê nha hoàn gấp ba lần."

Hơn nữa còn là quân công nghiêm túc, nói ra người khác còn có thể coi ngươi là anh hùng.

Lại nói tiếp ngươi cũng ngồi tù mấy chục năm, ngay cả đạo lý tận hưởng lạc thú trước mắt cũng không hiểu sao?

Vậy, vậy……

Cơ Hoành dao động: "Vậy ngươi có thể thả bao nhiêu người?

Doanh Vô Kỵ cười cười: "Ta thả bao nhiêu người, quyết định bởi ngươi có bao nhiêu bản lĩnh!"

Cơ Hoành vội vàng hỏi: "Nói như thế nào?

Doanh Vô Kỵ tươi cười đầy mặt, từ trên giá sách lấy ra một cái sách: "Ngươi đã muốn làm công dân Vương triều nhân tộc chúng ta, ta liền dựa theo Luật pháp nhân tộc nói cho ngươi. Tình huống của các ngươi đâu nhỉ, tổ tiên mười tám đời đều là tội phạm, hơn nữa là đại tội phản tộc, trên lý thuyết là không tồn tại lấy công chuộc tội cơ hội."Nhưng mà!Hiện tại thời kỳ đặc thù, hơn nữa năm đó phạm tội cũng không phải là các ngươi, cho nên ta liền dựa theo các ngươi có thể đoái công chuộc tội.Chúng ta nơi này dùng chiến tích để nói chuyện, chỉ cần chiến tích đủ, là có thể được phong quan hoặc là phong thưởng. Tuy rằng hiện tại quý tộc không hưng, nhưng tước vị vẫn có thể có.Các ngươi thật vất vả đi ra, khẳng định không muốn tước vị quá thấp, hơn nữa di sản thuế của chúng ta tương đối cao, muốn dư ấm ba bốn đời, ít nhất cũng phải là hầu tước.Công lao của các ngươi là khai thác dòng chảy quy tắc, theo quy củ của chúng ta, hẳn là khai thác mỏ hoang, ta cho ngươi tính toán …"

Doanh Vô Kỵ nói xong, liền nhấc bút lông lên tính toán.

Cuối cùng, đưa ra một cái xác thực đáp án: "Khai thác dòng chảy quy tắc cho 11.0731.000 người, liền có thể lấy công

chuộc tội, hơn nữa đạt được vinh dự hầu tước phong thưởng, làm sao?"

Cốc cốc!

Cơ Hoành nuốt một ngụm nước miếng: "Nói cách khác, hơn một vạn phần mới có thể thả ra một người?"

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Đúng!"

Cơ Hoành: "Ta không cần tước vị được không? Hạ giá một chút!"

Doanh Vô Kỵ hỏi ngược lại: "Ngươi cũng không phải hầu tước của chúng ta, tại sao ta phải thả ngươi ra?"

Cơ Hoành: "Vậy không cần hầu tước, nam tước là được, hạ chút giá!"

Vô Kỵ đáp "Không được, Hơn nữa có thể dựa vào mỏ hoang khai thác được vinh dự tước vị chỉ có bốn mươi suất, mau tranh thủ mua đi"

Cơ Hoành: "???

Hắn xem như hiểu rõ, Doanh Vô Kỵ là quyết tâm muốn ăn sạch .

Dòng chảy quy tắc của hơn một vạn người, có thể làm cho một vạn quân đội tăng lên một cấp bậc.

Chính mình muốn cứu người, ít nhất hai con số, hơn nữa hắn đã thèm nhỏ dãi hồi lâu nhóm đại mỹ nữ

Nhưng việc mua bán này…… cũng phải tính toán!

Nhưng hết lần này tới lần khác coi như hắn rất động tâm.

Âm thanh Cơ Hoành có chút run rẩy: "Nhưng là, ngươi muốn thật sự là nhiều lắm, bị phát hiện thì làm sao bây giờ!"

Doanh Vô Kỵ nghi hoặc: “Ngươi là hầu tước, sợ những tù phạm kia làm cái gì?Đây là Chính lập vô ảnh, tuy rằng chỉ có một nửa, nhưng dùng để chạy trốn đã đủ rồi!”

Cơ Hoành: “……

Doanh Vô Kỵ tay phải chỉ lên trời, lúc này lập xuống một lời thề máu của Chuyên Húc: “Ta Doanh Vô Kỵ thề, hôm nay bàn chuyện làm ăn già trẻ không lừa gạt, chỉ cần hầu tước của ta tuân thủ luật pháp Nhân tộc, ta sẽ không dùng bất kỳ phương thức nào tổn hại lợi ích bọn họ nên có, nếu trái lời thề này, ta%%%%%%%%.”

Lời thề này thật ác độc.

Cơ Hoành rốt cục hạ quyết tâm: “Được! Ta làm!”

Doanh Vô Kỵ tươi cười sáng lạn, nhiệt tình nâng hắn dậy: “Mau mau đứng dậy, hầu tước ái khanh của ta!”

Cơ Hoành: “Đa tạ bệ hạ!”

Doanh Vô Kỵ: “……Ái khanh ngươi trở về đi, nhất định phải cẩn thận bảo trọng, trước tiên nhớ kỹ một đoạn khẩu quyết, có nó ngươi có thể trực tiếp xuyên qua khe hở Tuyệt Địa Thiên Thông truyền âm cho ta.

“Bệ hạ! Vi thần cáo lui!”

Cơ Hoành gật mạnh đầu, bạch quang ngưng tụ trên người chậm rãi tiêu tán, người chân chính có thể được hắn coi là thân nhân cũng chỉ có mười mấy người, còn có thể được thịt mấy mỹ nữ mà mình thèm muốn.

Tộc trưởng!

Tôi không còn là người ngày hôm đó nữa!

Chương 1297: Tài phú cỡ nào Chương 1297: Tài phú cỡ nào

Phù……

Doanh Vô Kỵ mỉm cười, dòng chảy quy tắc cho hơn một vạn người đại biểu cho tài phú cỡ nào, căn bản không phải một cái vinh dự hầu tước vị có thể so sánh. Những người này nếu là thành thật thật hưởng thụ cuộc sống phú quý, hắn cũng lười làm khó bọn họ, dù sao cũng là mạo hiểm tính mạng trộm đồ xuống, theo công phong tước theo lý thường phải làm.

Mấy đời sau, tộc quần diệt chủng, nhưng cũng có thể chói mắt mấy trang trong sử sách.

Nhưng nếu là trái với Luật pháp nhân tộc, Doanh Vô Kỵ có rất nhiều biện pháp sửa trị bọn họ.

Cho dù là bốn mươi Ngộ Thần Cảnh, cũng tuyệt đối không thể lay động trật tự Nhân tộc.

Ngược lại lấy được hơn 400 nghìn phần dòng chảy quy tắc chính là hơn 400 nghìn Tinh nhuệ nhân tộc, thật đúng là quả bom đối với Yêu tộc. Chính mình cho dù không thành thánh, Nhân tộc cũng chưa chắc sẽ thua.

Đương nhiên, không thể đặt hết hy vọng vào chuyện này.

Mà lúc này, Cơ Hoành chân chính cũng rốt cục mở mắt.

Ánh mắt hắn cẩn thận nhìn Doanh Vô Kỵ: "Các ngươi nói chuyện thế nào rồi?

Doanh Vô Kỵ cười đánh giá hắn: "Cho nên ngươi hi vọng ta có thể cùng Thiên Nhân tộc hợp tác, phá hủy con đường Thánh Nhân của ta, mà ngươi cũng giống như Thiên Nhân tộc thuận theo ta, mưu cầu sinh tồn, sau đó truyền xuống tư tưởng, đợi đến khi thời cơ chín muồi, lại mọc rễ nảy mầm, đúng không?"

Cơ Hoành rùng mình, bởi vì Doanh Vô Kỵ nói giống như hắn nghĩ.

Hắn vẻ mặt lo âu nhìn Doanh Vô Kỵ: “Cho nên ngươi thấy thế nào?”

Không thấy thế nào!

Doanh Vô Kỵ thản nhiên cười: “Ta chuẩn bị hợp tác với các ngươi, ngươi mang theo đám Tranh Quỷ của ngươi đầu hàng đi!”

Vẻ mặt Cơ Hoành rùng mình: “Thật sao?

Doanh Vô Kỵ gật đầu: “Thật, ngươi trở về đi!

Nói xong, liền mở cửa địa cung.

Trong lòng Cơ Hoành căng thẳng: “Ngươi nhất định động tay động chân trên người ta, thả ta trở về, là vì tìm được vị trí bản thể của ta.

Doanh Vô Kỵ lắc đầu: “Đương nhiên không phải!

Cơ Hoành trầm mặc, rõ ràng không tin.

Doanh Vô Kỵ cười nhạo: “Không về thì không về đi, đứa nhỏ xui xẻo này, học cái gì không tốt, toàn học thói xấu của Cơ Động, còn học Cơ Động cùng Thiên Nhân tộc hợp tác. Sau khi hợp tác, lại sợ người khác phản bội. Tiếp tục ở đây đi, ngày mai tiểu đồng bọn của ngươi còn có thể cùng ngươi chơi.

Nói xong, cười nhạt nhìn thoáng qua dây xích chó trên cổ Cơ Hoành, liền rời khỏi địa cung, thuận tiện đóng cửa lại.

Cơ Hoành nhớ lại một chút mình bị làm chó hoang nhục nhã, không khỏi run rẩy một cái.

Tự sát.

Hay không tự sát.

Đó là một câu hỏi.

……

Trong thư phòng

Đàm phán xong chưa?

Triệu Ninh hỏi.

Đàm phán xong rồi!

Doanh Vô Kỵ cười cười, liền đem chuyện vừa rồi đều thuật lại một lần.

Triệu Ninh như có điều suy nghĩ, cái kia 400 nghìn phần Dòng chảy quy tắc, đích xác có chút làm cho người ta động tâm.

Bởi vì Nhân tộc, Yêu tộc thậm chí Thiên Nhân tộc, tu vi hạn mức cao nhất kỳ thật không có khác biệt quá lớn, chủ yếu chính là số lượng chủ lực cùng tu vi trung bình, cùng với số lượng chiến lực cao cấp.

Cao thủ Thiên Nhân tộc quá nhiều, tuyệt đối không thể bỏ xuống.

Cao thủ yên tộc không ít, nhưng kỳ thật cũng có hạn, bọn họ chỗ khủng bố ở chỗ lực lượng trung kiên thật sự quá khổng lồ.

Nếu như Dòng chảy quy tắc cho 400 nghìn người thật đúng chỗ, tuyệt đối có thể bù đắp hoàn cảnh xấu của Nhân tộc trên diện rộng, nếu Doanh Vô Kỵ có thể đột phá Tổ Cảnh, phần thắng thật sự không nhỏ.

Bất quá cũng không thể cưỡng cầu.

Làm hết sức mình, nghe thiên mệnh đi!

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: “Ngụy quốc hiện tại như thế nào?

Triệu Ninh đưa tới một xấp tình báo: “Sau khi ba nước Càn Lê Sở ký kết liên minh ước trong nước bọn họ liền xảy ra vấn

đề. Lúc trước Ngụy quốc chia làm hai phái, một phái ủng hộ bốn nước hợp nhất, một phái không ủng hộ.”

Nhưng hiện tại, phái không ủng hộ kia đã phân liệt, bọn họ không nói chuyện triều chính, chỉ buồn bực đi đánh trận, tích lũy quân công như điên. Sau khi bọn họ rút lui, Ngụy Hoàn cũng khó chống đỡ.

Rất tốt.

Dù sao trong liên minh 4 nước, Ngụy quốc là yếu nhất.

Nếu Ngụy quốc không ký kết, sau khi mọi việc thành công thì nhất định sẽ bị xa lánh, Sau khi Càn Lê Sở dung hợp, càng trở thành một cái quái vật khổng lồ.

Nếu Ngụy quốc ký kết, mọi người còn có thể dựa vào công tích, hưởng thụ đãi ngộ không thấp hơn Ngụy quốc bảo trì độc lập.

Phái phân liệt kia, mặc dù không có công khai phản đối Ngụy Hoàn, nhưng đã ngóc lên chuẩn bị cho việc dung hợp.

Đây là kết quả tất yếu của việc Càn Lê Sở ký kết bản giao ước thứ hai.

Bất quá tiến hành so với tưởng tượng còn nhanh hơn.

Hai anh em La Văn La Vũ, năng lực nghiệp vụ thật đúng là mạnh.

Kể từ đó.

An tâm hơn nhiều.

Ninh nhi!

Có chuyện gì vậy?

Vương bào kiểu Sở, nàng định chế mấy bộ?

“……”

Triệu Ninh hai má hiện lên một tia đỏ ửng, lại hỏi ngược lại: “Như thế nào? vương bào kiểu Lê, chàng dùng số lần quá nhiều, đã không có tác dụng?”

Doanh Vô Kỵ nghẹn một cái: “Không phải, ta……

Triệu Ninh ngắt lời: “Thải My chuẩn bị một bộ Thần Hoàng Vũ Y, chàng……

Doanh Vô Kỵ: “!!!

Triệu Ninh như cười như không nhìn hắn: ” sắc phong Càn vương hậu cũng có một đoạn thời gian, chàng thật sự không động đến Hoàng Nữ?”

Doanh Vô Kỵ vội vàng tay phải chỉ lên trời: “Chúng ta là vợ chồng giả, chiến hữu thật, ta có các nàng đã đủ rồi!”

Vậy chàng không có ý nghĩ không an phận với cô ấy?

Không có!

Thật sự không có?

Thật không có!

Tốt! Vậy ta bảo Thải My đốt Thần Hoàng Vũ Y!

Đừng!

“……”

“……”

Doanh Vô Kỵ cười ha ha: “Thải My còn chưa ngủ sao? Ta đi tìm nàng trước…

Triệu Ninh: “Chàng thật biến thái!”

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị rời đi.

Trước ngực bỗng nhiên có chút nóng rực.

Chương 1298: Yêu tộc có động tĩnh Chương 1298: Yêu tộc có động tĩnh

Lấy ra xem, truyền tín phù lập tức cháy thành tro bụi, ngưng tụ thành một hàng chữ.

Yêu tộc có động tĩnh, mau tới!

Là đến từ Thập Tam gia.

Doanh Vô Kỵ đấm ngực dậm chân: "Yêu tộc! Các ngươi thật đáng chết !

Hắn cắn chặt răng, nhịn đau bước ra một bước, giây lát sau liền đi tới chỗ ở của Thập Tam gia.

……

Trăng sao đầy trời.

Đêm núi yên tĩnh.

Không có tiếng đánh đánh giết giết, lại có hai nhóm người lẳng lặng giằng co.

Doanh Thập Tam giơ kiếm, hơi thở bình tĩnh đứng đó, ở phía sau hắn, Kim Cẩm Kinh và Hồ yêu đã bị trọng thương, mắt đầy sợ hãi nhìn hư ảnh đối diện.

Đối diện.

Đứng đó ba đạo hư ảnh.

Ngưu yêu khí tức mênh mông, ma khí trùng thiên.

Thụ yêu sinh cơ mênh mông, dã tính mười phần.

Hồ yêu xinh đẹp mị hoặc, khuynh quốc khuynh thành.

Đây là……

Ấn ký Yêu Vương.

Là thủ đoạn khống chế tộc nhân của thủ lĩnh tộc Yêu tộc.

Chỉ có yêu quái chấp hành nhiệm vụ trọng yếu mới có thể bị gieo xuống.

Nếu là phản tộc, sẽ phải chịu hình phạt cực kỳ khủng bố.

Doanh Thập Tam gặp qua loại ấn ký này, ở trên người thê tử hắn, bất quá ấn ký của Hồ Thúy Hoa không kích hoạt, bởi vì Hồ Thúy Hoa đến chết không có phản bội tộc quần, nàng chỉ lấy cái chết của mình tạ tội với Nhân tộc cùng Yêu tộc.

Không ngờ.

Hôm nay lại nhìn thấy ấn ký Yêu Vương kích hoạt.

Hư ảnh ba đạo Yêu Vương đứng bất động, không dám tùy tiện ra tay.

Ấn ký là hình phạt bắt nguồn từ sâu trong huyết mạch, nhưng ba Yêu tộc phản tộc này lại học trộm bí thuật tách rời huyết mạch, dẫn đến ý chí của Yêu Vương bị gạt ra ngoài cơ thể.

Đương nhiên.

Áp chế trong chủng tộc này mặc dù bị tách ra, bọn họ cũng có thể dễ dàng thu thập những hậu bối bất tài này.

Nhưng có Doanh Thập Tam ở đây thì khác.

Chuyên Húc Ấn áp chế bọn họ, giáo huấn hậu bối không tính là việc gì, nhưng động thủ với Doanh Thập Tam, có thể phạm đến kiêng kị.

kiêng kỵ!

Nhưng không hẳn là kiêng kỵ như vậy!

Chỉ là một Nhân tộc Ngộ Thần Cảnh, bọn họ mặc dù chỉ tới hư ảnh, nhưng hư ảnh sau lưng Yêu Vương, thực lực không thấp.

Nhất là tộc trưởng phụ thân của Ngưu yêu, hoàn toàn xứng đáng là Đại thánh Yêu tộc, đứng hàng thứ ba trong bảy đại thánh.

Doanh Thập Tam đúng không?

Hư ảnh hồ yêu mở miệng hỏi, âm thanh mềm mại thấu xương.

Đúng!

Doanh Thập Tam lời ít ý nhiều.

Hồ hậu thản nhiên cười: "Nếu có thân thích, ngươi nên gọi ta một tiếng nhạc mẫu.

Doanh Thập Tam trầm mặc trong chốc lát: "Hồ hậu sinh con hơn trăm mà không để ý để con chết không được tử tế, cái xưng danh nhạc mẫu này ngươi gánh không nổi, kính xin thu hồi!"

Ồ……

Hồ hậu cười lạnh một tiếng, chỉ vào trong phòng: "Bởi vì ngươi chiếm hữu, đã hại chết một nữ nhi của ta, bây giờ ngươi còn muốn chiếm hữu một nữ nhi khác của ta?"

Doanh Thập Tam một chút cũng không ăn năn: "Miệng lưỡi lợi hại nhưng tranh cãi vô ích. Hôm nay ba người bọn họ là quan lại vương triều Nhân tộc, mặc dù muốn đi, cũng là bọn họ tự mình từ quan rời đi, còn chưa tới phiên Yêu tộc ở chỗ này chỉ trỏ.

Được!

Hồ Hậu nhìn Hồ yêu ở phía sau ả: "Hôm nay ta muốn ngươi từ quan rời đi, ngươi còn nghe lời không?"

Hồ yêu lộ ra một tia kinh hoảng, nhìn thoáng qua bóng lưng Doanh Thập Tam, gắt gao cắn môi không nói gì.

Hừ!

Hồ hậu hừ lạnh một tiếng: “Ta phái ngươi tới Vương vực Nhân tộc, bố trí nhiệm vụ, ngươi không hoàn thành, ta không trách ngươi!

Nhưng ngươi đã sớm khôi phục thân tự do, lại chậm chạp không chịu về tộc phục mệnh, còn trốn ở Phía sau Nhân tộc này!Ba người các ngươi, có phải hay không quên thân phận của mình là cái gì?’

Trên mặt Hồ hậu lộ ra một tia xấu hổ.

Lần trước mượn Địch quốc công Lê ý nghĩa không nhỏ, chỉ có con cái tộc trưởng đại tộc mới có thể tới.

Nói như thế, đích xác có chút quên gốc gác.

Đại Ngưu yêu đứng một bên cười cười: “Bất quá là từ nhỏ cha mẹ chỉ biết sinh mà không quản, cho sống hoang dã, ông mày cũng là kỳ quái, các ngươi không giống Nhân tộc, làm cha mẹ lại không làm gì cho con cái nhưng lại muốn quản con cái nghiêm hơn cả nhân tộc, nào có cái lý đó?”

Lời này vừa nói ra.

Ngưu Ma Thánh sắc mặt lập tức trầm xuống: “Hỗn hào! huyết mạch viễn cổ trên người ngươi, là hư không biến ra chắc? nếu không có những huyết mạch này, ngươi ở Trung Nguyên ngoại trừ cày còn có thể làm gì?”

“Có cứt!”

Ngưu yêu chửi ầm lên: ” viễn cổ huyết mạch của ta, là từ người ông đây, viễn cổ huyết mạch của ông lấy từ người của cha ông, khi ông chém cha ông để được Yêu vương chi thân thì ông có để ý đến việc cha ông phản đối không.”

Sao?

Ngưu Ma Thánh: “???

Tiểu Ngưu yêu đấm ngực bình bịch: “Các ngươi hoặc là đừng học Nhân tộc bộ kia, tất cả mọi người trời sinh địa dưỡng, hảo sinh khoái hoạt! hoặc là học toàn bộ mọi thứ của Nhân tộc đừng có dùng tộc quần hạn chế chúng ta!

Lão tử một đầu đụng ở trên tường thành, còn bị Nhân tộc giam cầm, các ngươi cũng không có ý định cứu chúng ta, ta hẳn phải chết nên huyết mạch Ngưu yêu tôi đã sớm trả ông rồi”.

Ta cày ruộng mười hai năm mới đổi lấy tự do cùng quan thân, ngươi bảo ta buông bỏ ta buông bỏ sao?

Buổi nói chuyện trong không khí gượng gạo

Giống như là bầu trời âm u, khiến màng nhĩ Ngưu Ma Thánh sung huyết.

Tốt! Rất tốt! Nếu đã như vậy, vậy ngươi liền đi chết đi!

Ngay sau đó, chính là một tiếng trâu gầm hùng hậu

Âm thanh này, giống như búa gõ vào trái tim

Sắc mặt 3 đại Yêu trắng bệch, đồng loạt phun ra một ngụm máu tươi.

Doanh Thập Tam vẻ mặt ngưng trọng, nhanh chóng dùng chân khí bảo vệ tâm mạch của mình, mắt thấy thực vật xung quanh cuồng dã sinh trưởng, bao phủ 3 con đại yêu, ông ta lập tức bổ ra vô số khe hở không gian bao phủ 3 đại yêu.

Chân trời lưu quang chớp động, Cấm chế Trung Nguyên tuy rằng không trọn vẹn, nhưng cũng trong thời gian ngắn hội tụ quang ảnh rất mạnh, bắn về phía ba đạo hư ảnh Yêu Vương.

Chương 1299: Cấp bậc đại thánh Chương 1299: Cấp bậc đại thánh

Chỉ là một cái chớp mắt, ba đạo Hư ảnh Yêu vương liền bị thương không nhẹ, nhưng bọn họ rất kiên quyết, không hề buông tha xuất thủ.

Ngưu Ma Thánh mỗi một cước bước ra đều là đất rung núi chuyển, một đôi sừng trâu đã sớm bị hắn tế luyện đủ để so sánh với pháp khí Thiên cấp, trực tiếp hướng cổ họng Doanh Thập Tam phóng đi.

Doanh Thập Tam ánh mắt nghiêm nghị, đang chuẩn bị xuất kiếm cùng hắn cứng rắn.

Bỗng nhiên có một bóng người xuất hiện.

Đưa hai tay ra, nắm chặt sừng trâu.

Ha ha! Thật cứng rắn!

"……"

Tràng diện nhất thời yên tĩnh lại.

Doanh Vô Kỵ thản nhiên cười, trực tiếp phất tay xua tan cỏ cây gần như hóa thành lồng giam.

Thuận tiện vỗ vỗ đầu trâu: "Ngồi xuống nói chuyện đi!

Ngưu Ma Thánh trong lòng kinh hãi, lần trước chỉ nghe Hổ Thánh nói Nhân tộc có Thánh Nhân, tiêu hao thọ nguyên thì chiến lực cùng Đại thánh Yêu tộc không khác biệt.

Nhưng người trước mắt, rõ ràng không có tiêu hao, biểu hiện ra thực lực, cũng đã là cấp bậc Đại Thánh.

Doanh Vô Kỵ?

Là ta!

Doanh Vô Kỵ buông sừng trâu ra: "Thực lực không tệ, bất quá chỉ là hư ảnh, ta diệt các ngươi một chút cũng không khó.

Ngưu Ma Thánh hừ một tiếng, cũng không có phản bác, dứt khoát theo lời ngồi xuống.

Trầm mặc một lát nói: "Thực lực của ngươi mạnh hơn ta tưởng tượng một chút, nhưng nếu chỉ như vậy, cơ bản không thể ngăn được Yêu tộc!"

Doanh Vô Kỵ trả lời lời ít ý nhiều: "Mắc mớ gì tới ngươi!?

Ngưu Ma Thánh: "???

Doanh Vô Kỵ như cười như không đánh giá mấy người: "Nói đi! tại sao muốn bắt cóc quan viên của chúng ta?"

Hồ Hậu cười khanh khách: "Bọn họ đều là người trong Yêu tộc ta, chúng ta mang bọn họ đi, không phải rất bình thường sao?"

Ngươi còn nói những chuyện vô dụng với tôi nữa, vậy chúng ta đừng nói nữa!

Lòng bàn tay Doanh Vô Kỵ toát ra một đoàn chân khí hùng hậu, đủ để đem ấn ký Yêu Vương của bọn họ tất cả đều vỡ nát.

Tràng diện lại lâm vào an tĩnh.

Doanh Vô Kỵ nhìn lướt qua đám người Ngưu yêu, sau đó nhìn kỹ bọn họ: "Yêu tộc các ngươi không thiếu đại yêu, nhưng vẫn mang cấm chế tới Trung Nguyên, nếu là ta đoán không sai, hẳn là bởi vì cái gọi là yêu tiên?"

Yêu Tiên!

Ngưu Ma Thánh đồng tử co rụt lại, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại, Hoàng Nữ bị Chuyên Húc Ấn của Viêm quốc ép lật ngược tình thế Yêu tộc, khẳng định đã nói cho Doanh Vô Kỵ một số chuyện.

Bọn họ mưu đồ Trung Nguyên, cũng không phải mưu đồ mảnh đất này, mà là mưu đồ trật tự của bọn họ.

Mà nguyên nhân vì trật tự, chính là cái gọi là thể chất Yêu Tiên.

Đây là phương pháp duy nhất để đột phá giới hạn tu vi Yêu tộc.

Nhân tộc trước kia, chỉ có thể nói là tộc quần khá lớn trong Yêu tộc.

Chân chính quật khởi, còn phải bắt đầu từ lần phân phối tộc vận đầu tiên.

Thiên Nhân tộc là ác mộng của bọn họ, cũng là bọn họ theo đuổi, chỉ là thủ đoạn phân phối tộc vận của Thiên Nhân tộc là cơ mật, cũng cần toàn tộc tự nguyện tham dự, cho nên cơ bản không thể được.

Có lúc họ tuyệt vọng.

Thẳng đến khi bọn họ phát hiện, Nhân tộc cư nhiên dựa vào phân phối tộc vận lần thứ hai, trực tiếp đánh đổ Thiên Nhân tộc cường đại

Cho nên liền cực độ khát vọng phương thức tu luyện Nhân tộc, cùng với phương pháp chặn dòng chảy tộc vận.

Nhiều lần trà trộn vào không có kết quả, chỉ có thể tiêu hao.

Về sau dòng chảy quy tắc tiết lộ, thực lực Yêu tộc chỉnh thể tăng lên, tu thành đại yêu cùng yêu vương cùng độ khó giảm xuống không ít, yêu vương chỉnh thể thực lực cũng trên diện rộng tăng lên, nhưng bọn họ thủy chung không cách nào nâng cao một bước.

Thậm chí không có cách nào giống Thai Thuế cảnh của Nhân tộc tăng lên thọ nguyên, ngoại trừ Hoàng Nữ loại Trường Sinh Chủng này, phần lớn sống không quá trăm năm sẽ phải chết.

Cho đến cuộc chiến Thương Chu, mấy Yêu tộc lẻn vào Trung Nguyên, thành tựu một bộ phận thể chất Yêu Tiên, sau khi Đại Chu thống nhất, bọn họ thừa dịp Võ Vương còn chưa đuổi bọn họ, liền tự mình chạy về nhà.

Sau khi trở về, Yêu Vực gió tanh mưa máu, mấy Yêu Vương này thống trị Yêu tộc hai trăm năm thời gian mới chết đi, thậm chí có một con còn đạt tới cảnh giới cao hơn .

Vị trí của Thất Đại Thánh, cũng là từ lúc đó mới định ra.

Hai trăm năm thọ nguyên.

Tu vi đỉnh cấp.

Thậm chí cơ hội đột phá tới cảnh giới mới.

Thân thể yêu vương này, ai mà không muốn chứ!

Cho nên… Nô dịch Nhân tộc, bỏ đi bóng ma bao phủ Yêu tộc mấy ngàn năm, sau đó lợi dụng Nhân tộc cung phụng thành tựu Yêu Tiên chi thể, đây mới là nguyên động lực của bọn họ.

Bắt ba tên đại yêu này về cũng chả có tích sự gì.

Nhưng chúng vẫn làm.

Chính là bởi vì ba con yêu này, còn chưa đột phá Yêu Vương cảnh, thực lực cũng đã đạt tới tiêu chẩun bình quân của Yêu Vương cảnh.

Bọn họ, có tư chất thành tựu thân thể Yêu Tiên hoàn chỉnh.

Yêu tộc cần bí mật này.

Doanh Vô Kỵ như cười như không nhìn bọn họ, tình huống của ba người này, Hoàng Nữ đã sớm phân tích qua, chính như Bạch Chỉ cùng mấy con yêu nhãi con chính là đạt được đợt lợi nhuận cuối cùng của quy tắc huyết mạch, bọn Ngưu yêu ăn chính là đợt lợi nhuận đầu tiên của trật tự mới.

Mấy yêu vương này, không thể không biết.

Hắn chép chép miệng: "Các ngươi muốn làm gì ta đều hiểu, không phải là muốn làm Yêu Tiên sao? các ngươi làm Yêu Vương, nếu thật muốn lại tìm đột phá, không bằng liền đến Vương triều Nhân tộc chúng ta làm công."

Không khoác lác với các ngươi.

Ngưu yêu sau này là nông dân lớn của chúng ta.

Kim Cẩm Kinh, sĩ quan phụ tá của Đại Tư Nông tương lai.

Hồ yêu là thày thuốc đại Lê, điều trị chứng vô sinh và mất ngủ

Chắc chắn thành Yêu Tiên.

Chương 1300: Song phương không xâm phạm lẫn nhau Chương 1300: Song phương không xâm phạm lẫn nhau

Yêu Vương các ngươi tới nơi này là mạ vàng, trở về lại quản tộc nhân các ngươi, song phương không xâm phạm lẫn nhau, chẳng phải là đôi bên cùng có lợi?"

Ngưu Ma Thánh hừ lạnh một tiếng: "Cái này khác với với việc quỳ xuống xin cơm?Sau khi Tuyệt Địa Thiên Thông, Yêu tộc chưa thoát khỏi Trung Nguyên tất cả đều mất đi linh tính, hoặc là người người hô đánh, hoặc là thành ngũ cầm lục súc."

Như thế nào, Thánh Nhân cảm thấy Yêu Vương cũng sẽ bị ngươi dễ dàng thuần hóa?

Đường đường là Yêu Vương, cũng muốn giống như gia súc, cày ruộng cho các ngươi mà sống?

Lúc nói những lời này, hắn liếc xéo Ngưu Yêu một cái.

Ngưu yêu lúc này liền không phục nói: "Sao, những con trâu khác có thể cày ruộng, ông liền không thể cày ruộng?

Ngưu Ma Thánh trán gân xanh nhảy dựng, thật sự không biết cãi lại thằng nghịch tử này như thế nào.

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: "Nhất định phải dùng vũ lực giải quyết?'

Ngưu Ma Thánh hừ lạnh: "Nếu ngươi đầu hàng, đương nhiên cũng không phải nhất định dùng vũ lực giải quyết! trong Yêu Vực có mấy trăm Yêu Vương, Nhân tộc lại có mấy trăm vạn người, chính là chia đều, một Yêu Vương cũng có thể phân phối trăm vạn nhân khẩu, chỉ cần Nhân tộc đem Yêu Vương làm Thần cung phụng, Yêu Vương cũng sẽ không để cho bọn họ chết đói, như thế khác gì với Vương triều Nhân tộc?"

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: " Yêu Vương, có thích ăn thịt người không?"

Ngưu Ma Thánh nghẹn một cái: "Có……

Có dâm tà thành tính không?

Có……

Có ngược đãi thô bạo không?

Có……

Vậy còn không khác gì vương triều?

Chẳng lẽ có khác nhau sao?

Ngưu Ma Thánh buồn bực nói: "Vương triều nhân tộc sẽ không có đồng loại chinh phạt? Vương triều nhân tộc sẽ không có bắt cóc phụ nữ? Vương triều nhân tộc sẽ không cótế người sống? chúng ta cũng là từ thời kỳ bộ lạc tới, chẳng lẽ không rõ ràng lắm những này?"

Doanh Vô Kỵ: "……"

Hắn cười khoát tay: “Lời này ngươi đừng hỏi ta, ngươi hỏi Ngưu yêu. Ngưu ca, hiện tại Lê quốc có những thứ này không?”

Trâu bò: “Không có!”

Ngưu Ma Thánh: “Đều là biểu hiện giả dối!”

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, có loại cảm giác gặp phải tên mù dở

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, giống như xác thực không cần phải tranh luận.

Bởi vì lập trường của mọi người không giống nhau.

Có thể dựa vào thống trị để đạt được mục đích, tại sao phải làm công cho tộc khác!

Yêu tộc không muốn làm ngũ cầm lục súc.

Chính mình cũng muốn đánh bại Yêu tộc.

Hiện tại xem ra, ngược lại cái nhìn của Hoàng Nữ càng thêm khách quan, nhưng cũng rất khó thực hiện.

Doanh Vô Kỵ đứng lên: “Đã như vậy, vậy thì động thủ đi!

Ngưu Ma Thánh có chút kinh ngạc: “Ngươi động thủ với chúng ta?

“Chỉ là diệt một cái hư ảnh, sớm muộn sẽ khôi phục, có cái gì mà phải động thủ?”

Doanh Vô Kỵ cười cười: “Ta càng hy vọng sau khi cấm chế Trung Nguyên biến mất, có thể chém bản tôn của các ngươi!”

Hồ Hậu lại cười khanh khách không ngừng: “Có thể ngươi đều không có cơ hội nhìn thấy bản tôn chúng ta!Nhân tộc suy yếu, Yêu hoạn tại Sở quốc đều thiếu chút nữa giải quyết không được, Cấm chế Trung Nguyên sau khi tiêu tán, tất không phải là đối thủ của Yêu tộc, Doanh tiểu bằng hữu…”

Nàng chỉ vào bức tranh Hồ Thúy Hoa trong phòng: "Đối với ngươi mà nói, trường sinh cường giả mới là con đường tốt nhất, đến lúc đó các đại Yêu Vương đều cần ngươi, đủ để bảo vệ Bạch gia chu toàn.

Đương nhiên, ngươi có thể không cần vội vàng lựa chọn.

Bởi vì sau khi Nhân tộc diệt vong, cho ngươi lựa chọn, chỉ có đáp án này.

Nếu ngươi vẫn không muốn chọn như vậy, chúng ta sẽ để cô nương tên Hoa Triều kia giúp ngươi chọn!

Nghe được tên của Hoa Triều.

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ lập tức trở nên băng hàn, vốn còn muốn thả bọn họ, hiện tại rốt cuộc không kiềm chế được sát khí.

Cho mặt mũi không biết xấu hổ!

Chân khí mênh mông trong phút chốc từ lòng bàn tay phun ra, hùng hậu thô lệ, đủ để nghiền nát hết thảy.

Hư ảnh ba đạo Yêu Vương thần sắc căng thẳng, ấn ký Yêu Vương sáng ngời, bắn ra một đạo lưu quang.

Thần niệm kim thiền thoát xác, muốn chạy trốn.

Trên đường đi lại bỗng nhiên xuất hiện một thanh niên mặc đạo bào, chú ngữ niệm động, hư không huyễn hóa ra một dây thừng, liền đem bọn họ quấn chặt bọn họ.

A!

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Ở trước mặt Quyện Tử ca ta, chơi chiêu Kim Thiền Thoát Xác này? Khinh thường người đúng không!

Hai tay hắn nắm chặt, trong từng đợt tiếng kêu thảm thiết, yêu lực của ba Yêu Vương dễ dàng bị cắt đứt.

Thần niệm cũng vỡ thành vô số phần, biến thành bộ dáng từng tiểu Ngưu tiểu hồ cùng tiểu thụ mini

Những thứ này nhất thời biến thành thuốc bổ thiên đại.

Cường độ ấn ký Yêu Vương tuy không bằng thân ngoại hóa thân, nhưng cũng dung nhập vào năng lượng bản nguyên.

Đại Bổ!

Ngưu yêu ngẩng đầu lên: "Đây là……

Doanh Vô Kỵ trầm giọng nói: "Toàn đồ bổ, mau ăn đi!"

Trâu bò: "……

Kim Cẩm Kinh: "……

Hồ yêu: "……

Doanh Vô Kỵ than nhẹ một hơi, nhìn về phía Yêu Vực xa xa.

Hắn thừa nhận, tình huống Hoàng Nữ chờ đợi càng thêm lý tưởng.

Nhưng tranh chấp tộc quần, không tồn tại tình huống chung sống hòa bình.

Hai bên vẫn là không chết không thôi!

Chỉ là con đường thành thánh của hắn, vẫn không bước qua ngưỡng cửa kia.

Buồn nẫu người!

…….

Chương 1301: Luyện hóa ấn ký yêu vương Chương 1301: Luyện hóa ấn ký yêu vương

Sau khi luyện hóa Ấn ký yêu vương.

Ngưu Yêu vẻ mặt hạnh phúc vỗ vỗ cái bụng: "Sảng khoái! cảm giác giống như sờ tới biên cảnh Yêu vương, Doanh…… Càn vương, đa tạ!"

Doanh Vô Kỵ xụ mặt: "Ngươi thậm chí cũng không muốn gọi ta một tiếng bệ hạ!"

Ngưu Yêu ngạnh cổ: "Ta là Lê quốc ngưu, không bái Càn quốc vương".

Mẹ nó, sau này có lúc ngươi bái lạy!

Doanh Vô Kỵ mắng chửi đĩnh đạc, đáy mắt lại hiện lên vẻ tươi cười.

Cùng Hoàng Nữ lăn lộn một đoạn thời gian, hắn cũng rõ ràng một ít tình huống của Yêu tộc, đối với Yêu tộc mà nói, Yêu Vương cũng không chỉ là một loại cảnh giới.

Nói ngắn gọn, ngay cả Yêu tộc cũng có phân phối giống như tộc vận, chẳng qua chỉ giới hạn trong thủ lĩnh tộc quần.

Ví dụ như một loài cá đực, bình thường chỉ có một con cá giống đực, sau khi cá đực chết, cá cái mạnh nhất sẽ biến thành cá đực, trở thành lãnh tụ mới.

Mà phản ánh đến trong đại tộc quần, khi một tộc quần có yêu vương, tân yêu vương sinh ra sẽ bị hạn chế, nếu như xuất hiện tân yêu vương, sẽ cùng lão yêu vương tranh đoạt vị trí thủ lĩnh, người thua rời khỏi tộc quần.

Cũng tỷ như Ngưu Ma Thánh hôm nay, năm đó đột phá Yêu Vương bị hạn chế, dùng mưu kế hại chết cha ruột, lúc này đột phá tại chỗ.

Lại ví dụ như Hồ Hậu vừa rồi, chính là sau khi đột phá, lật tung trượng phu Hồ Vương của mình. Trượng phu Hồ Vương này, trước khi bại vong đã giao hậu duệ của mình và một con cáo cái khác cho Bạch gia, trở thành Bạch Chỉ hiện tại.

Cho nên nói cách khác, Hồ yêu và Bạch Chỉ cũng coi như là chị em ruột cùng cha khác mẹ.

Nói cách khác, mình và Thập Tam gia cũng là đồng minh.

Nói tóm lại, Yêu tộc chính thống số lượng Yêu Vương có hạn, đây cũng là nhân tố chủ yếu mấy ngàn năm trước hạn chế Yêu tộc phát triển. Tuy nói mỗi chủng tộc đều không chỉ có một tộc quần, chỉ riêng Ngưu tộc đã có sáu Yêu Vương chính thống, nhưng không gian Yêu Vực lớn như vậy, số lượng Yêu Vương vẫn không lên được.

Nhưng sau khi dòng chảy quy tắc tiết lộ, lão Yêu Vương áp chế tân Yêu Vương càng ngày càng nhiều, cuộc chiến già trẻ cho dù ai chiến bại, đều sẽ có người sống sót, thêm nữa quy mô của Yêu Vương hoang dã cũng tăng lên tương đối, nên số lượng Yêu vương cũng tăng lên không chỉ gấp đôi, đại yêu lại càng nhiều vô số kể.

Hiện tại yêu vương chính thống bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải khiêu chiến của yêu vương hoang dã, dưới nội quyển, thực lực chỉnh thể tăng lên, cho nên bọn họ mới coi trọng thể chất yêu tiên như thế, nếu có thể trở thành "Thần" trong tộc quần, cũng không cần làm vương trong tộc quần.

Nếu như ba người trước mắt này có thể đột phá tới Yêu Vương, cộng thêm thể chất Yêu Tiên, rất có thể đoạt vị thành công.

Chính mình bồi dưỡng những tiểu yêu tể kia, cũng có thể đạt tới hiệu quả tương tự, chỉ là hoàn cảnh trong tộc tương đối hung tàn, thật đúng là không nhất định có thể bảo đảm đoạt được vị trí Yêu Vương, nhưng tu vi bọn chúng đột nhiên tăng mạnh, thời điểm đưa đến Yêu Vực đã là đại yêu, cũng không cần quá mức lo lắng sự an toàn của bọn chúng

Ngưu yêu!

Doanh Vô Kỵ cười như không cười nói: “Muốn làm Yêu Vương không? Một bên làm Yêu Vương, một bên tiếp tục làm quan ở Lê quốc.

Ngưu yêu phấn chấn “Đương nhiên. Chờ ta đột phá Yêu Vương cảnh, liền hồi tộc sẽ đánh nát mông của hắn!”

Kim Cẩm Kinh bên cạnh vẫn trầm mặc không nói.

Tình cảm thụ yêu từ trước đến nay không phong phú, mặc dù thành đại yêu, cũng phần lớn là lấy bản năng làm việc, nàng ở Lê quốc thời gian dài như vậy, tác dụng chỉ là cầu cho cây xanh lúa tốt, bất quá có thể nhìn ra được, nàng rất thích công việc này, bằng không cũng sẽ không cùng bọn họ xin Thập Tam gia giúp đỡ.

Chỉ là xử ở nơi đó, thi triển bản mệnh pháp thuật đối với những hoa màu kia, liền có thể đạt được lượng lớn công tích, còn có bách tính tín ngưỡng, giúp nàng tưới nước làm tươi xốp đất bón phân.

Hồ yêu lại vẻ mặt có chút phức tạp: “Ta, ta có chút muốn trở về.

Tại sao?

Doanh Vô Kỵ có chút kinh ngạc.

Hồ yêu khống chế bản thân không nhìn về phía Doanh Thập Tam: “Ở chỗ này ta không chiếm được thứ mình muốn.”

Doanh Vô Kỵ nhìn thoáng qua Thập Tam gia, phát hiện ông ta đã vào nhà, sửa sang lại bức họa bị động tĩnh vừa rồi làm loạn

Hắn cười hỏi: “Vậy ngươi rời khỏi nơi này là có thể tìm được sao?

Cái này……

Hồ yêu có chút chần chừ.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Ở lại trước đi, ở chỗ này ngươi còn có quyền lựa chọn đi hay không, đi rồi không nhất định trở về được.

Hồ yêu do dự một chút, khẽ gật đầu: "Doanh Vô Kỵ, ngươi khi nào mới có thể đem tỷ tỷ của ta sống lại?"

Ngươi hỏi cái này làm gì?

Nàng sống, cũng coi như giải quyết xong một chuyện tâm sự của ta.

Thiên hạ này không thể thoát khỏi sinh ly tử biệt, ta sẽ hết sức hỗ trợ, nhưng ngươi không cần lấy sinh tử của nàng tra tấn chính mình.

Không phải tra tấn…

Hồ yêu Hồ than nhẹ, trong lòng bổ sung một câu, nàng sống, ta có thể bớt đi vài phần si tâm vọng tưởng.

Nhưng cuối cùng nàng vẫn không nói ra miệng.

Nàng cảm giác, làm một hồ yêu, mỗi ngày ở chỗ này lôi kéo nhân duyên, trị liệu ẩn tật,gia đình vẫn luôn rất vui vẻ.

Nhưng cuối cùng lại thiếu đi thứ nàng muốn nhất.

Chậc!

Doanh Vô Kỵ chép chép miệng, cũng không có ý định đem đề tài này tiếp tục.

Cùng Thập Tam gia hàn huyên vài câu, liền trực tiếp rời đi.

Sau tất cả.

Đường Đường còn mặc Thần Hoàng Vũ Y đang đợi mình trong cung.

Những nương tử này càng ngày càng biến thái.

Bây giờ tất cả diễn cho nhau rồi

Rõ ràng mình đối với Hoàng Nữ không có ý nghĩ không an phận.

Làm như thế này thì không có cũng phải có

……

Chương 1302: Đánh nhau nhiệt tình Chương 1302: Đánh nhau nhiệt tình

Thời gian tới.

Trung Nguyên vẫn đánh nhau nhiệt tình như trước.

Viêm quốc tuy rằng lâm vào hoàn cảnh tứ bề nan thọ địch, nhưng dù sao thôn tính hai nơi Yến Tề đã một đoạn thời gian, hơn nữa nền tảng quân giới không tệ, trăm vạn Tránh Quỷ biểu hiện tương đối được, mặc dù nhiều lần chiến nhiều lần bại, cũng chưa bao giờ thấy dấu hiệu tan rã ngàn dặm.

Nguyên nhân là do Ngụy quốc hao tổn có chút nghiêm trọng, hai nước Lê Ngụy không đạt thành chân thành hợp tác, dẫn đến chủ lực hai nước bị chủ lực Viêm quốc do Cơ Túc dẫn dắt ngăn cản.

Mà tranh đấu trong nội bộ Ngụy quốc cũng đã đến hồi gay cấn.

La Văn La Vũ vốn chiếm thượng phong, hiện tại trên chiến trường hai nước Lê Ngụy ràng buộc lẫn nhau, lại vừa vặn phản ứng ra loại tình huống Doanh Vô Kỵ nói rõ, cho nên người ủng hộ La Văn La Vũ chính kiến càng ngày càng nhiều.

Nhưng Ngụy Hoàn là một người rất cố chấp, cho dù hai huynh đệ này nói nhiều hơn nữa, cũng kiên trì đây chỉ là Doanh Vô Kỵ muốn ngầm chiếm đất đai Ngụy quốc, Yêu tộc tuyệt đối không có khả năng tấn công nhanh như vậy, hơn nữa

cuộc chiến bình yêu mọi người rõ ràng đã thắng qua một lần, Yêu tộc căn bản không có gì phải sợ.

Vẫn gắt gao nắm lấy quyền khống chế trực tiếp Ngụy vương đối với Đất Ngụy.

Một bước cũng không muốn lui.

Điều này khiến La Văn La Vũ rất căm tức, vì thế gia tăng cường độ dò xét Yêu Vực.

Thẳng đến nửa năm sau, bốn nước liên hợp phái ra dò xét đội ngũ Yêu Vực, trả giá vài chục mạng cao thủ, rốt cục mang về một bản báo cáo tương đối đầy đủ.

Đại yêu bao nhiêu.

Yêu vương bao nhiêu.

Sau khi bản báo cáo này xuất hiện trên triều đình Ngụy Quốc, trong nháy mắt khiến cho một mảnh xôn xao, bởi vì số lượng đại yêu cùng yêu vương này, đã đạt tới trình độ vô cùng kinh hãi, so sánh ra, số lượng yêu trong Đại chiến bình yêu, hoàn toàn chỉ là số lẻ

Bằng chứng bày ra trước mặt, Ngụy Hoàn rốt cục cúi đầu, dưới sự chứng kiến của quần thần, ký kết quyển liên minh thứ hai.

Sau đó, liên minh Tứ vương chính thức được hình thành và với tư cách là Ngụy vương, Ngụy Hoàn đã mang theo một số văn thần và võ tướng đang nắm quyền của Ngụy quốc, tham gia Hội nghị Tứ vương.

Từ đó quyền quản lý đất đai bốn nước cùng với điều hành quân đội, chính thức thống nhất lại, Doanh Vô Kỵ được bầu làm tổng chỉ huy đầu tiên.

Sau khi quyền chỉ huy thống nhất, trói buộc lẫn nhau giữa hai nước Lê Ngụy trong nháy mắt biến mất không còn, điều

hành hậu cần cũng dung thành một thể, cường độ tiến công trong nháy mắt tăng lên một cấp bậc.

Mà Cơ Túc dẫn chủ lực Viêm quốc cấu thành phòng tuyến, rốt cục cũng xuất hiện xu thế tan tác.

Chiến tranh đánh tới bây giờ.

Đã sớm không phải là thời gian danh tướng cùng chiến thuật có thể quyết định thắng thua.

Quốc lực.

Sức mạnh.

Vũ khí.

Hậu cần.

Khi những thứ này đều có thể trở thành nghiền ép, cho dù cái gì danh tướng cùng chiến thuật đều là hư vọng.

Trừ phi xuất hiện một thảm họa dẫn tới sao băng từ trên trời giáng xuống, nếu không căn bản không có khả năng lật ngược tình thế.

Phòng tuyến Viêm Quốc rất nhanh đã sụp đổ.

Cơ Túc cũng hết sức quyết đoán, trực tiếp buông tha cho đất cũ Viêm quốc, mang theo bảy mươi vạn đại quân Tránh Quỷ, nhanh chóng rút về Tề thổ.

Nơi này còn ở trong tay hắn, hơn nữa một mặt gần biển, ít nhất có thể giảm bớt ba bốn thành áp lực phòng thủ, hơn nữa Tề quốc cũng là cường quốc lâu đời, nông nghiệp vẫn luôn không tính là lạc hậu.

Đã từng trục lộc thiên hạ, biến thành một góc an toàn hiện tại.

Áp lực giảm đi mấy lần.

Đất đai bọn họ buông tha, rất nhanh bị liên minh bốn nước thôn tính, bởi vì Doanh Vô Kỵ mộng cảnh tuyên truyền, dân chúng địa phương chẳng những không có mâu thuẫn, thậm chí cực kỳ hoan nghênh liên minh bốn nước tiến vào chiếm giữ, dù sao có thể nâng cao chất lượng cuộc sống, ai sẽ nguyện ý cự tuyệt!

Vì thế bản đồ Trung Nguyên thay đổi nhanh chóng.

Chỉ là thời điểm lan tràn đến Tề Thổ, lại một lần nữa lâm vào trong đầm lầy.

Huy Thành

Từng là Viêm Thành, sau này là Khương Quốc.

Hiện tại nó bởi vì có thể tiếp nhận hai vùng Ngô Viêm, cách đất cũ của bốn nước vừa phải, khoảng cách Tề thổ cũng không xa, cho nên liền thành nơi đóng quân của Tứ Vương hội.

Tiểu tử Cơ Túc này được lắm!

Doanh Vô Kỵ xem xét bản đồ, cảm giác có chút đau mề: "Tên Vương bát này thật cứng!"

Tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý.

Trong đại sảnh, hội tụ tám phần danh tướng Trung Nguyên.

Nam Cung huynh muội.

Triệu Khoát.

Mông Việt.

Cảnh Duệ……

Tất cả đều ở trong đó.

Đều đối với Tề Thổ Viêm Quốc hiện giờ có chút đau đầu.

Trăm vạn Tránh Quỷ đại quân, nếu như muốn bảo vệ mảng lớn quốc thổ, chỉ có liên tiếp bại lui phân.

Nhưng bọn họ hiện tại chỉ muốn cố thủ một góc, mảnh đất này thậm chí không còn bằng cả một nửa nước Tề trước kia, với mật độ binh lực này, thật đúng là giống như tảng đá cứng trong nhà xí.

Làm cho người ta đau đầu.

Bọn họ đều biết, nhìn lâu dài, thổ địa nhỏ như vậy, nuôi quân đội khổng lồ như vậy, nhất định giật gấu vá vai, nhất định sẽ điên cuồng áp bức bách tính.

Cũng không cần tấn công.

Qua mấy chục năm, Viêm Quốc sẽ tự mình sụp đổ.

Nhưng bọn họ đợi không được mấy chục năm, nhưng nếu cứng rắn gặm, lại phải trả một cái giá không nhỏ.

Dù sao Tránh Quỷ chỉ biết tuân theo ý chí của chủ nhân, hơn nữa bản ngã của chúng nó đều bị Cơ Động định chế cắt xén qua, mặc dù thế cục bất lợi hơn nữa, cũng sẽ không bởi vì tâm tính ảnh hưởng sức chiến đấu.

Cũng rất phiền.

Chương 1303: Đại sát khí trong liên minh Chương 1303: Đại sát khí trong liên minh

Lúc này Nam Cung Yến tiến lên một bước: “Thời gian ta cùng Cơ Túc làm việc không ngắn, trăm vạn đại quân Tránh Quỷ này kỳ thật chính là quân đoàn Hắc Giáp phiên bản yếu đi, lấy hiểu biết của ta đối với thói quen chỉ huy của Cơ Túc, chỉ cần mang đủ tinh nhuệ, nhất định có thể giải quyết chiến đấu trong thời gian nhanh nhất.

Mọi người theo bản năng gật gật đầu.

Nam Cung Yến hiện tại đã đại sát khí số một số hai trong liên minh 4 nước, lấy Hỗn Nguyên chân khíThiên cấp viên mãn xâu chuỗi toàn bộ đại quân, quả thực giống như là vô địch chiến xa.

Hơn nữa trong thiên hạ này, người hiểu rõ Cơ Túc và Cơ Hoành nhất chỉ sợ chính là nàng.

Nếu như cứng đối cứng, nàng tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất.

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: "Nếu như toàn quân tinh nhuệ đều giao cho ngươi, nghiền nát Viêm Quốc ngươi cần hao phí bao nhiêu binh lực?"

200 nghìn?

Nam Cung Yến đưa ra một cái tính toán.

Doanh Vô Kỵ có chút đau đầu, thành thật mà nói cái chiến tổn này có thể tiếp nhận, nhưng hắn không muốn tiếp nhận.

Những thứ này đều là thịt trong lòng hắn!

Minh Đô trà trộn vào thế nào?

Triệu Ninh bỗng nhiên mở miệng đưa ra một đề nghị.

Mọi người không khỏi trầm tư, từ sau khi Cơ Động chết, Quy tắc bản ngã theo đó diệt, Minh Đô bị Đại Thế Giới phát hiện về sau, liền một mực bị Đại Thế Giới thôn tính, chậm rãi biến thành vật phẩm phụ thuộc Đại Thế Giới, hạn mức trao đổi vật chất cao nhất tăng lên rất nhiều.

Bất quá, thời gian nó mở ra, vẫn là luân phiên ngày đêm.

Hơn nữa quy tắc truyền tống vẫn bảo trì không thay đổi, mặc kệ ngươi tiến vào Minh Đô đi được bao xa, phương vị truyền tống trở về vẫn là điểm ngươi tiến vào Minh Đô.

Triệu Ninh tiếp tục nói: "Tràng Quỷ đại quân rất mạnh, sĩ khí cơ hồ sẽ không bị ma diệt, nhưng bọn hắn cái giá phải trả

là bản ngã bị cắt, bản ngã là linh hồn trọng yếu một bộ phận, nói cách khác linh hồn bọn chúng tất nhiên có chỗ thiếu hụt.”

Trường hợp trước đó cũng chứng minh kết luận này, linh hồn bọn chúng không trọn vẹn, nhưng sẽ không bị ảnh hưởng bởi pháp thuật tinh thần.

Nhưng dùng để trao đổi, thần thức bọn chúng rất yếu.

Trong toàn bộ Viêm quân, chủ lực là Tranh Quỷ, phụ trách cảnh giới thì lại không có ai. Bọn chúng cố ý bù đắp khuyết điểm này, nhưng khuyết điểm này không bù đắp được. Cho nên chúng ta vẫn có thể tiếp tục sử dụng chiến thuật lúc trước, phái người lén lút lẻn vào, chỉ cần tới nơi, liền lập tức lẻn vào Minh Đô, đợi đến khi binh lực tích góp đến trình độ nhất định, liền đồng thời gây khó dễ, hẳn là có thể giảm xuống không ít tổn thất.

Dù sao khống chế của Cơ Túc đối với Minh Đô không mạnh, thậm chí lo lắng dân chúng thông qua Minh Đô chạy trốn, gương dân gian đều thành cấm vật.Vấn đề duy nhất chính là, cần thời gian rất dài, tướng sĩ am hiểu ẩn nấp khí tức lại không nhiều như vậy.

Phù giấy ẩn nấp hơi thở có thể cân nhắc, nhưng sản lượng có thể không theo kịp.

Trong đại sảnh nghị luận sôi nổi.

Đây đích xác là một phương pháp khả thi.

Nhưng khuyết điểm cũng có chút rõ ràng.

Trong lúc nhất thời, lại lâm vào rối rắm.

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ sáng ngời: “Lặn vào Minh Đô đích xác có thể, bất quá ta không định phái chiến sĩ tinh nhuệ đi qua.

Vậy phái cái gì?

Ngụy Hoàn hỏi.

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Thợ thủ công!

Thợ thủ công?

Mọi người nghi hoặc: “Cần thợ thủ công làm gì?

Doanh Vô Kỵ trầm ngâm một lát, vừa cười vừa nói: “Đóng thuyền!

Đóng thuyền?

Mọi người nhìn nhau,

Tinh Ly lại trừng lớn hai mắt: “Chẳng lẽ……

Doanh Vô Kỵ: “Đúng! Chính là như ngươi nghĩ!”

Mọi người: “???

Đừng nói một nửa được không?

Cũng may Doanh Vô Kỵ không có thừa nước đục thả câu, đem kế hoạch của mình đại khái nói một lần.

Giống như long trời lở đất.

Âm thanh hít sâu không khí liên tiếp vang lên.

Thật sự có thể sao?

Mông Việt nhịn không được hỏi.

Loại chiến thuật này, thật sự là quá mức ly kỳ, thậm chí đã đạt tới trình độ nghe rợn cả người.

Trong lịch sử, chưa từng có ghi chép qua !

Doanh Vô Kỵ nắm chặt năm ngón tay: “Bảy thành nắm chắc! Còn lại ba thành, ta không thể quyết định, liền xem Ngô Đan thế nào. Ngô Đan, loại thuyền này có thể thiết kế ra sao?

Ngô Đan là kỹ sư trưởng của bốn nước, là người gánh vác thiết kế quân giới, đương nhiên có tư cách tham gia hội nghị.

Hắn ngồi tại chỗ trầm tư thật lâu, cuối cùng gật đầu: "Không thành vấn đề!

Lúc nói kết luận này, hai mắt hắn tỏa sáng, kế hoạch lần này thật sự quá mức cuồng dã.

Một khi thành công.

Kế hoạch dựa vào biển co đầu rút cổ của Cơ Túc, sẽ ngược lại biến thành một trong những nhát kích trí mạng với bọn họ.

Có chút kích thích.

Hắn đã bắt đầu hưng phấn rồi.

……

Tề Thổ Viêm Quốc.

Doanh Lăng thành.

Nơi này đã từng là vương đô của Tề quốc, từ họ Khương nhường độ đến trong tay Điền thị, nhưng Điền thị còn chưa kịp ủ ấm, đã bị quân liên minh do Nam Cung Yến suất lĩnh đuổi ra ngoài.

Ngay bây giờ.

Doanh Lăng đã trở thành tân đô của Viêm quốc.

Từng là Tề vương cung, cũng biến thành Viêm vương cung.

Mà cung điện ẩn thân Cơ Túc kiến tạo cho Cơ Hoành cũng tọa lạc trên mảnh đất này.

Không thể không nói.

Mặc dù Cơ Động đã làm rất nhiều chuyện ghê tởm.

Nhưng chuyện làn trốn ẩn thân này, thật sự làm được tương đối hoàn mỹ.

Từ lúc xu thế suy tàn vừa lộ ra, cũng đã vì bọn họ nghĩ kỹ đường lui để ẩn thân nên kiến tạo một địa cung có thể vững vàng bảo vệ tốt Cơ Hoành.

Đảm bảo bọn họ cho dù thất bại, cũng có thể chiến đấu tới chỉ còn lại một binh một tốt.

Phụ vương! Nhi thần kính ngài!

Trên mặt Cơ Hoành lộ ra nụ cười ấm áp không phù hợp với tuổi tác của hắn.

Chương 1304: Tâm tình phức tạp Chương 1304: Tâm tình phức tạp

Tâm tình Cơ Túc có chút phức tạp, râu ria xồm xoàm mang theo nụ cười chua xót.

Hắn hiểu được, hiện tại Viêm Quốc đã không có hi vọng thực hiện hoành đồ bá nghiệp, một chút hy vọng thống nhất Viêm Quốc cương vực hi vọng cũng không có.

Nếu tiếp tục như vậy, với thủ đoạn hút máu thành thạo của Doanh Vô Kỵ, Viêm Quốc nhất định sẽ phải đối mặt với cục diện thường dân xói mòn lâu dài, bị hút khô là chuyện sớm muộn.

Hắn chỉ hy vọng Cơ Động suy đoán không sai.

Trong vòng năm năm cấm chế Trung Nguyên sụp đổ, Doanh Vô Kỵ ở tiền tuyến chơi nhau với Yêu tộc, chính mình dựa vào biển một bên hấp thu nhân khẩu một bên phát triển.

Tuy nói có hải yêu.

Nhưng hải yêu không có hứng thú đối với lục địa.

Ở tiền tuyến chống đỡ Doanh Vô Kỵ một hai mươi năm vẫn không có vấn đề.

Thời gian dài như vậy, cũng đủ để cho Cơ Hoành đột phá Ngộ Thần Cảnh, thậm chí kế thừa Con đường Thánh nhân của Cơ Động, phát triển ra mấy chục triệu Tránh Quỷ cũng không có vấn đề gì.

Viêm quốc như vậy, hoàn toàn tách rời với "Thể chất yêu tiên", Yêu tộc ít nhất sẽ mất đi chín thành hứng thú, Tránh Quỷ đại quốc tiếp tục phát triển, chỉ cần nhân khẩu chậm rãi khôi phục, thành tựu tổ cảnh chưa hẳn không thể.

Với họ.

Thời kỳ khó khăn nhất chính là hiện tại.

Chỉ cần có thể chịu được sự tiến công của liên minh bốn nước, gánh vác đến khi cấm chế Trung Nguyên sụp đổ, bọn họ có thể trở thành người thắng cuối cùng.

Tiếc nuối duy nhất.

Con người không còn là con người nữa.

Cơ Túc nhìn hai tay của mình, rõ ràng không có gì khác với trước kia, lại giống như mỗi huyệt vị đều buộc từng sợi chỉ nhỏ.

Sợi dây nhỏ hội tụ trong tay Cơ Hoành, tất cả Tránh Quỷ đều là rối gỗ của hắn.

Chính mình cũng vậy.

Bất quá Cơ Hoành nể mặt phụ vương, không cố ý điều khiển mà thôi.

Viêm Quốc sau này.

Chỉ có Cơ Hoành là người duy nhất mộc mạc.

Nhưng Cơ Túc nhìn nhi tử của mình, cũng chỉ cảm giác là một loại rối gỗ khác.

Cơ Hoành không bị đoạt xá.

Cũng không bị điều khiển tư tưởng.

Nhưng tình huống so với hai cái này đều làm cho Cơ Túc không rét mà run.

Con trai của mình, đang đi theo con đường Thánh Nhân dị dạng kia.

Phụ vương?

Cơ Hoành cười, kéo Cơ Túc ra khỏi hoảng hốt.

Cơ Túc như tỉnh mộng: "Cạn ly!'

Hai cha con cạn một ly.

Cơ Hoành ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhìn về phía ngôi sao đặc biệt quỷ dị kia, chính là hoàng hôn mặt trời lặn, chỉ có ánh trăng hình như có bóng nhạt, đầy trời ngôi sao không một ai dám sáng, chỉ có ngôi sao này không biết sống chết treo ở đó.

Hắn cười nhạt nói, "Tuy rằng bốn nước vẫn là liên minh, nhưng con nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện của thày giáo!"

Viên tinh tử kia tựa hồ là vì hưởng ứng Cơ Hoành, sáng tối chớp động vài cái.

Cơ Túc đặt chén rượu xuống, trong lòng có chút khó chịu.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng báo cáo có vẻ kinh hoàng.

Báo!

Vào đi!

Bệ hạ! Minh Đô tràn vào rất nhiều quân địch!

Cái gì?

Cơ Túc kinh ngạc một chút: "Bọn họ tiến vào từ đâu?

Trong lòng hắn căng thẳng, vì phòng ngừa đến từ Minh Đô trà trộn vào, bọn họ đã cơ bản từ Minh Đô rút lui ra, càng là hủy diệt gương.

Nhưng cũng không có nghĩa là hắn hoàn toàn buông lỏng đề phòng.

Trong Minh Đô có không ít thám báo Viêm quốc.

Thám báo đáp: "Bọn họ trực tiếp từ thổ địa Minh Đô đi ngang qua, địa điểm tiến vào Minh Đô không ở cương thổ Đại Viêm.

Ồ……

Cơ Túc thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải từ Viêm quốc tiến vào là tốt rồi, cũng không đến mức "Thần binh trời giáng".

Nhưng hắn vẫn có chút nghi ngờ, truyền tống đi ra ngoài lại không có khả năng xuất hiện ở bên trong Viêm Quốc cương thổ, bọn họ làm như vậy là có ý gì?

Hắn lại hỏi: "Bọn họ đang làm gì?

"Không dám dựa quá gần, nhưng bọn họ tại Minh Đô chặt rất nhiều gỗ, ngẫu nhiên nghe được một hai tiếng, hẳn là… đóng thuyền!"

Đóng thuyền?

Sắc mặt Cơ Túc nhất thời đại biến: "Hỏng rồi!"

Cơ Hoành hỏi: "Phụ vương! Làm sao vậy?"

Cơ Túc trầm mặt giải thích: "Bọn họ nhất định là muốn đi đường biển hình thành thế bao vây, những vật liệu đóng thuyền này bản thân chính là Minh Đô, không tồn tại khả năng truyền tống về chỗ cũ, có thể trực tiếp thả xuống biển rộng.

Vậy làm sao bây giờ?

Cơ Hoành cũng kinh ngạc một chút, trong lịch sử lục chiến nhiều không kể xiết, thủy chiến lại lác đác không có mấy, hải chiến lại càng không có.

Gần biển cũng chỉ có ba nước Yến Tề Sở, tác dụng duy nhất của biển rộng đối với mọi người chính là hải sản, ai nghĩ tới đổ bộ trên biển chứ?

Hiện tại Viêm Quốc tuy rằng chiếm đủ đất, nhưng thợ thủ công am hiểu đóng thuyền, đã sớm bị bảng giá các quốc gia đưa ra hấp dẫn mà rời đi, trong nước chỉ còn trồng trọt.

Cơ Túc trầm ngâm "Mặc dù bọn họ thật sự có thể đổ bộ trên biển, hậu cần cũng là một vấn đề lớn, nhóm đổ bộ này, không có nhiều sức chiến đấu, chúng ta án binh bất động trước, quan sát hướng đi của bọn họ, chỉ cần bọn họ điều binh, chúng ta liền điều binh theo!"

"Bệ hạ anh minh!"

Thám báo cũng hơi an tâm, hiện tại chủ lực Viêm quốc đều là Tranh Quỷ, chỉ có bọn họ tuyệt đối trung thành với tôn thất, hơn nữa tinh anh am hiểu cảm giác mới có thể may mắn thoát nạn.

Trong Viêm Quốc, bọn họ không thể nghi ngờ là sống thoải mái nhất.

Nhưng áp lực không lớn như bình thường.

Nghe Cơ Túc phân tích xong, áp lực mới giảm đi một chút.

Lại chờ Cơ Túc hạ vài mệnh lệnh, hắn mới vội vàng rời khỏi vương cung.

Cơ Túc hừ lạnh một tiếng: "Từ trên biển đổ bộ, a……

……

Chương 1305: Giương cung bạt kiếm Chương 1305: Giương cung bạt kiếm

Vài tháng sau.

Minh Đô giương cung bạt kiếm trong ngoài.

Vật liệu không ngừng vận chuyển đến Minh Đô Tề Thổ, chỉ là căn cứ đóng thuyền liền có thêm mười lăm mười sáu tòa, hơn nữa tất cả đều có đại quân thủ vệ.

Viêm Quốc đương nhiên không quản được, lằn ranh đỏ an toàn hiện tại của bọn họ chính là mật độ binh lực, pha loãng đến Minh Đô chính là tự chịu diệt vong, chỉ có thể lẳng lặng quan sát hướng đi của bọn họ.

Cuối cùng.

Vài tháng sau.

Bọn họ quan sát thấy một lượng lớn quân địch xông tới vị trí gần biển Yến Địa Sở, số lượng khổng lồ khiến tất cả mọi người run sợ.

Cơ Túc phản ứng cực nhanh, nhanh chóng điều động gần sáu thành chủ lực Viêm quốc tới bờ biển.

Hơn nữa còn chú ý chặt chẽ động tác của căn cứ đóng tàu Minh Đô.

Nhưng khiến hắn kỳ quái chính là, những này đóng thuyền căn cứ phân bố được rất tán, cách bờ biển khoảng cách không tính là quá gần, căn bản không hiểu bọn họ đang làm gì.

Có thể là lo lắng nhà mình hủy thuyền, cho nên mới tự mình buông tha ưu thế, giảm bớt tính uy hiếp?

Cũng không đúng lắm!

Dù sao hành động này khiến Cơ Túc có chút mê hoặc.

Nhưng hắn cũng không có quá mức lo lắng, bởi vì hắn trả giá bằng tính mạng vài cao thủ, tiến vào căn cứ dò xét một chút, xác định bọn họ chính là đóng thuyền.

Hơn nữa còn là chế thức, tạo hình thuyền rất kỳ quái.

Giống như chỉ vì giả vờ mà thiết kế, ngay cả đồ quân nhu cũng không chứa được bao nhiêu.

Số lượng lớn thuyền như vậy, ngoại trừ có thể dùng ở trên mặt biển, chỗ nào cũng không dùng được.

Chính mình chỉ cần bày binh trên bờ biển, chú trọng hai nơi Yến Sở, là có thể lấy bất biến ứng vạn biến, ngược lại là Doanh Vô Kỵ bên kia, còn phải tốn nhiều công phu đi thuyền đến bờ biển, quả thực tựa như chơi đùa.

Địch bất động.

Tôi không đi đâu hết!

Sau khi song phương điều binh quy mô lớn, lại đột nhiên lâm vào yên lặng quỷ dị.

Ngoại trừ căn cứ đóng thuyền ở Minh Đô còn đang hừng hực khí thế làm việc, liền không còn bất kỳ động tĩnh nào khác.

Trình độ cảnh giới bên trong Viêm quốc rất cao, tuy rằng cử binh Tranh Quỷ, làm cho phòng tuyến cảnh giới suy yếu không ít, nhưng tuyệt đối không đến mức bị trà trộn vào quy mô lớn.

Sự yên tĩnh này.

Nó kéo dài đến tận mùa đông.

Mười lăm tháng chạp.

Trăng sáng treo cao.

Cơ Túc nhìn trăng sáng, ngực truyền đến từng đợt cảm giác tim đập nhanh, đây là từ hôm nay mặt trời lặn liền bắt đầu có, đêm càng sâu càng mạnh

Hắn tung hoành sa trường không ít, đối với loại cảm giác tim đập nhanh này thật sự quá quen thuộc.

Sợ là sắp có đại sự!

Đang lúc tâm thần hắn không yên, ngực bỗng nhiên truyền đến một trận nóng rực.

Sắc mặt hắn lập tức đại biến, truyền tấn phù này là hắn giao cho Đại tướng Thú Hải.

Tấm bùa truyền tin này vừa sáng, chỉ có thể nói rõ một vấn đề:: bờ biển xảy ra đại sự!

Nhưng vấn đề là, thuyền Minh Đô còn chưa bắt đầu đi mà!

Hắn cuống quít lấy ra truyền tấn phù, phù giấy nhanh chóng biến ảo ra hư ảnh, ngưng tụ thành hình tượng đại tướng Thú Hải

Bệ hạ! Xảy ra đại sự!

Nói mau!

Đại tướng Thú Hải không trả lời ngay mà hơi nghiêng người qua.

Sau đó.

Một đôi tuấn nam mỹ nữ xuất hiện trong màn hình.

Mỹ nữ kia, cư nhiên còn có bụng lớn.

Hai người chuyện trò vui vẻ, sóng vai ngắm biển.

Doanh Vô Kỵ!

“Tinh Ly?”

Sắc mặt Cơ Túc đột biến, tại sao hai người này lại xuất hiện ở đây?

Sắp có chuyện xấu!

Doanh Vô Kỵ đã thật lâu không xuất hiện trên chiến trường, nhưng cũng không có nghĩa là lực uy hiếp của hắn không còn, hắn bỗng nhiên xuất hiện ở bờ biển, tuyệt đối không có gì tốt.

Hắn lúc này bay lên trời, toàn lực thúc giục Chỉ Xích Thiên Nhai, chạy như bay về phía bờ biển.

Thần thông này đến từ Cơ Động, hắn chưa hoàn toàn hiểu được, nhưng cũng đủ dùng để lên đường.

Lúc trước Quân đội Viêm quốc sở dĩ có thể kéo dài được bốn nước liên quân, cũng là bởi vì mình có thể dựa vào cái này xung quanh làm đội viên cứu hỏa.

Một đường chạy như bay.

Bờ biển thoáng qua đã tới.

Từ khi chủ lực Viêm quốc đến, bờ biển lúc nào cũng tràn ngập không khí túc sát.

Đặc biệt là tối nay.

Nhưng trên đá ngầm Thương Hải, một đôi nam nữ đang dựa sát vào nhau, thỉnh thoảng có tiếng cười truyền đến.

Không hợp với bầu không khí xơ xác này.

Chuyện gì xảy ra?

Bẩm bệ hạ!

Thú Hải tướng quân vội vàng nói: “Hai người kia bỗng nhiên xuất hiện, sau đó không làm gì cả, chỉ ngắm trăng bên bờ biển, chúng ta cũng không biết bọn họ muốn làm gì.

Hắn vừa dứt lời, xa xa liền truyền đến âm thanh Doanh Vô Kỵ.

Tam Tức ca, nếu đã tới, mau cùng ta uống rượu!

Cơ Túc rùng mình, trực tiếp bay lên trời, bay về phía đá ngầm.

Tuy nói Doanh Vô Kỵ hiện tại mạnh muốn chết, nhưng hắn tự tin sẽ không cho Doanh Vô Kỵ cơ hội tập sát, dù sao hắn hiện tại cũng là Ngộ Thần Cảnh, hơn nữa có Cửu Viêm tuyệt mạch trong người, sau khi dùng hỏa độc, thực lực so với Doanh Vô Khuyết bình thường đã không kém bao nhiêu, muốn ám toán chính mình cũng không dễ dàng.

Phanh!

Cơ Túc dừng trên mặt đá, đánh giá Doanh Vô Kỵ: "Càn vương thật sự lịch sự tao nhã, mùa đông khắc nghiệt, lại có tâm tình mang Sở vương đến bờ biển ngắm trăng.

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Cái gì Càn vương Sở Vương, chúng ta chỉ là tới đây ân cần thăm hỏi bạn cũ một chút, ngày xưa ta và ngươi cùng làm con tin với Lê quốc, sau này gặp lại, mỗi lần đều là quốc sự quấn thân, rất ít nói chuyện phiếm."

Xuất phát từ tận đáy lòng?

Thần sắc Cơ Túc có chút cổ quái, ngươi nói ngươi muốn móc tim ta ta còn có thể hiểu được, móc tim coi như xong đi!

Chương 1306: Tam tức ca, uống rượu Chương 1306: Tam tức ca, uống rượu

Doanh Vô Kỵ rót một chén rượu, đẩy tới bên cạnh bàn rượu: "Tam Tức ca, uống rượu!"

Cơ Túc trầm ngâm một lát, vẫn khoanh chân ngồi xuống, cầm lấy chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Hắn cũng không cần hoài nghi bên trong có độc.

Dù sao lấy tu vi Doanh Vô Kỵ, đánh lén so với hạ độc lợi nhuận lớn hơn nhiều.

Hắn có chút bực bội: "Rốt cuộc ngươi tới đây làm gì?"

"Không phải đã sớm nói với ngươi sao? ngươi sao còn không tin? ngươi xem Tề Thổ phong cảnh thật đẹp, vợ muốn nhìn, ta có thể không mang nàng đến?

Cơ Túc: "……

Hắn quay lại nhìn.

Trăng sáng.

Sóng vỗ

Đích xác là cảnh đẹp.

Nhưng hắn vẫn không tin.

Dù sao đây cũng là tháng chạp.

Người bị ấm đầu mới chọn lúc này ngắm biển.

Mễ Tinh Ly không nhịn được cười nói: "Ngươi xem người này vẻ mặt u sầu, quốc sự sâu sắc, chỉ sợ đã sớm không biết nhàn hạ thoải mái là cái gì! Không giống ngươi, lão nam nhân, càng già càng lẳng lơ.

Doanh Vô Kỵ: "……"

Cơ Túc lại càng ngày càng bất an: "Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

Doanh Vô Kỵ lắc đầu: "Vậy ta không giấu ngươi, chúng ta tới nghiên cứu Chuyên Húc cổ lịch. Tinh Nguyệt bên bờ biển thích hợp quan sát nhất, Tinh Ly vẫn muốn quan sát, ta liền dẫn nàng tới.

Không đợi Cơ Túc nói chuyện.

Hắn liền tiếp tục nói: “Tam Tức ca, ngươi thật không cảm thấy cảnh tượng’trăng sáng trên biển cộng triều sinh’này là kỳ cảnh thiên hạ?”

Vẻ mặt Cơ Túc tối tăm.

Cảnh tượng này đích xác đẹp mắt.

Hắn vừa rồi nhìn thoáng qua, đích xác bị kinh diễm.

Nhưng hắn lấy đâu ra nhàn hạ thoải mái.

Liền không kiên nhẫn nói: “Chuyện này có quan hệ gì với Chuyên Húc cổ lịch?”

Doanh Vô Kỵ cười cười: “Cái này không quan hệ với Chuyên Húc cổ lịch?, bằng không ngươi cho rằng thủy triều này là gió thổi lên?”

Cơ Túc: “……

Hắn nhất thời cảm giác có chút không ổn.

Vội vàng nhìn về phía mặt biển, chỉ trong chốc lát, thủy triều thật giống như sinh động hơn rất nhiều.

Thủy triều ào ào không ngừng đánh vào bờ.

Sóng sau mạnh hơn sóng trước.

Vừa rồi chính mình lại đây, thủy triều nhiều nhất đến cách bờ biển chỗ đóng quân mười trượng.

Nhưng hiện tại, thủy triều đã sắp chạm đến mũi chân của bọn họ.

Cái này……

Trên mặt Cơ Túc nổi lên một cái mụn: “Ngươi rốt cuộc là có ý gì?”

Chuyên Vô Kỵ khẽ cười nói: “Rất đơn giản, thủy triều chính là do ánh trăng dẫn động. Tinh Ly nghiên cứu cổ lịch

Húc hơn mười năm, lại tìm được quy tắc tương ứng ở đầu cuối Minh Đô, rốt cục biết rõ quan hệ giữa thủy triều và Thái Âm. Hôm nay tới đây, chính là cố ý thí nghiệm.

Trong lúc nói chuyện.

Thủy triều lại đập tới đập lui.

Lúc này đem chân của mười hàng tướng sĩ trước đều bị ngập.

Nước biển mùa đông khắc nghiệt không đóng băng, nhưng so với băng tuyết còn lạnh thấu xương.

Trên mặt Cơ Túc nhất thời xuất hiện vẻ sợ hãi.

Grào!

Grào!

Grào!

Sâu trong biển rộng, tựa hồ truyền đến tiếng trầm đục thật lớn.

Ánh trăng sáng ngời, chẳng biết lúc nào ảm đạm vài phần.

Hắn hướng mặt biển nhìn lại, phát hiện lần này sóng lớn đã nhấc lên cao ba trượng.

Doanh Vô Kỵ mỉm cười: "Sau đó Hoàng Nữ tìm được một Hải Yêu quen biết, đề xuất Côn Bằng giúp nó phát triển đời sau, đổi lấy quyền lực chúng ta vào biển, bày ra pháp trận dẫn động Thái Âm lực, tiêu hao sản lượng nguyên thạch một năm của chúng ta. Thí nghiệm lần này, hẳn là sẽ thành công!"

Nói rồi.

Nắm tay Tinh Ly.

Trực tiếp bay lên trời.

Mà đợt thủy triều cao ba trượng đầu tiên này, vẫn đang nhanh chóng tiếp cận, bên bờ biển Viêm quân đã xôn xao, bọn họ không có cảm xúc sợ hãi, nhưng cũng ý thức được tình huống không ổn, ra lệnh một tiếng toàn quân rút lui, nhanh chóng chạy về phía ngọn núi nhỏ xa xa.

Tên điên!

Tên điên!

Tên điên!

Khóe mắt Cơ Túc muốn nứt ra, một cỗ khí tức băng hàn cực độ từ lòng bàn chân dâng lên, nhanh chóng nhảy lên Thiên Linh Cái của hắn.

Nỗi sợ hãi khó tả, khiến cả người hắn dựng thẳng tóc gáy.

Hắn bay lên không, quanh thân đã dấy lên ngọn lửa hừng hực.

Liệt Hỏa Phần Thành.

Đây là Pháp thuật cấp thiên hắn am hiểu nhất.

Từng khiến vô số quân địch sứt đầu mẻ trán.

Hắn động sát tâm.

Nhưng không lập tức ra tay.

Bởi vì hắn biết điều này căn bản không làm tổn thương được Doanh Vô Kỵ.

Một làn sóng đánh tới.

Phá hủy vô số cây cối.

Mà đợt sóng tiếp theo…… Cao mười trượng!

Cơ Túc rốt cục đoán được kế hoạch của Doanh Vô Kỵ.

Muốn nhấn chìm Viêm Quốc!

Đại trận dưới nước vô cùng cuồng bạo, trăng sáng trên biển vốn là đại thế của thiên địa, cuồn cuộn nổi lên thủy triều ngập trời.

Cũng không nói có bao nhiêu binh sĩ trực tiếp chết dưới sóng thần.

Nước biển Tháng chạp lạnh thấu xương.

Chỉ cần ngâm vài ngày.

Phàm là Viêm Quân không thể bay, ít nhất cũng phải vứt bỏ nửa cái mạng.

Cái này……

Hai mắt hắn đỏ ngầu trừng Doanh Vô Kỵ: "Ngươi thật sự là kẻ điên! ngươi biết làn sóng này, toàn bộ sinh linh Viêm quốc đều bị đồ sát! ngươi Doanh Vô Kỵ tự xưng là vua nhân đức, vì con đường thánh của bản thân, mà chộn cả mấy triệu người!

Đừng hiểu lầm!

Doanh Vô Kỵ thản nhiên cười: "Ta chỉ là muốn dìm chết mấy con yêu Tránh Quỷ không nghe lời!"Cơ Túc giận quá hóa cười, chỉ vào sóng lớn cao mười trượng: "Cái này chỉ có thể nhấn chìm Viêm quân chúng ta?

Doanh Vô Kỵ cắt ngang: "Bằng không ta đóng thuyền làm gì?"

Cơ Túc: "????"

Doanh Vô Kỵ cười nhạt: "Hồng thủy bảy ngày, đủ để dìm chết tất cả tinh nhuệ các ngươi được điều đến bờ biển, chúng ta chuẩn bị vạn chiếc thuyền tránh thủy triều, gặp nước tất chìm xuống đáy, đủ cho mấy trăm người kiên trì một ngày, mỗi chiếc thuyền đều trang bị mấy trăm tấm gương, ngươi cảm thấy sắp xếp của ta thế nào?"

Khuôn mặt Cơ Túc đã vặn vẹo tới cực điểm: “Những thám báo của ta……

Chương 1307: Phải trách chính ngươi Chương 1307: Phải trách chính ngươi

Doanh Vô Kỵ cười nhạt: “Hôm nay trước hoàng hôn, đã thành kính ảnh của ta, trách cũng chỉ có thể trách ngươi ba ngày mới kiểm tra thám báo một lần.”

Cơ Túc chửi ầm lên: “Kẻ điên!”

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng: “Ai cũng có thể nói ta điên, duy chỉ có người Viêm Quốc các ngươi không xứng!Sắc trời không còn sớm, ba phương chiến tuyến lập tức khai chiến, ngươi ở chỗ này thưởng thức hải triều đi!”

Dứt lời, nắm tay Mễ Tinh Ly, trực tiếp biến mất giữa không trung.

Sóng lớn cao mười trượng đã rơi xuống, phá vỡ vô số doanh trướng Viêm Quân, thậm chí lan tràn về Tân Thành.

Và làn sóng tiếp theo.

Cao trăm trượng!

Cơ Túc hai mắt trợn tròn như muốn nứt!

Hắn theo bản năng ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời, đi tìm ngôi sao đại biểu cho Cơ Động.

Vừa lúc nhìn thấy ngôi sao kia giống như thở dốc kịch liệt sáng ngời chuyển đổi vài lần.

Sau đó……

Ầm ầm tan rã.

Hỏng rồi!

Cơ Động cũng từ bỏ.

……

Một đêm sóng thần.

Hơn hai mươi tòa thành trì ven biển Viêm Quốc đều bị nước biển bao phủ.

Dưới cơn sóng dữ, vô số Viêm Quân bị gãy xương, sống chết tại chỗ không rõ.

Thỉnh thoảng tìm được công sự che chắn, cũng đều bị ngập dưới nước biển.

Nước biển tháng chạp lạnh thấu xương.

Chân khí không đủ hùng hậu, ba canh giờ tất nhiên mất nhiệt mà chết.

Mặc dù có thể chịu đựng được, ở trong nước biển mãnh liệt cũng rất khó làm được chuyện gì.

Có một số người lúc sắp chết, nhìn thấy đáy nước tựa như có một chiếc thuyền quái, bị xích sắt neo trên mặt đất, mặc cho nước biển trùng kích như thế nào, đều lù lù bất động.

Bọn họ cố gắng vào thuyền tị nạn, nhưng căn bản không thể vào cửa.

Ngẫu nhiên có cao thủ phá vỡ thân tàu, dìm chết vô số dân chúng, lấy được mấy trăm gương, cố gắng chống đỡ một ngày sau, cũng không dám tiến vào Minh Đô.

7 ngày lũ lụt

Có vô số người chết và bị thương.

Cùng lúc đó, biên cảnh Viêm quốc chiến hỏa nổi lên bốn phía, bốn nước liên minh đem tất cả binh lực đều áp qua, cuối cùng quyết chiến triệt để khai hỏa.

Viêm Quốc bị sóng thần hủy diệt hơn phân nửa chủ lực, không còn là địch nhân của bọn họ nữa.

Lại qua thời gian nửa tháng.

Nước biển rốt cục chậm rãi rút đi.

trăm vạn Tránh Quỷ Viêm quốc, cũng đã chỉ còn 30.000 thủ vương cung.

Viêm Vương Cơ Túc tử thủ, cuối cùng bị Nam Cung huynh muội liên thủ diệt sát.

Chỉ có điều không tìm được Thái tử Cơ Hoành.

Sau đó địa cung được tìm thấy, cũng không có bóng dáng của Cơ Hoành.

"Hu… cuối cùng cũng xong!"

Doanh Vô Kỵ thở ra một hơi thật dài, thô sơ thống kê, lần này bách tính chết hơn mười vạn, quân đội tổn thất bảy vạn.

Cái giá phải trả không hề nhỏ.

Nhưng so với chiến quả, tuyệt đối không tính là thảm thiết.

Mấu chốt của vấn đề là thằng nhóc Cơ Hoành quá mức âm độc.

Ngày đầu tiên Sóng thần, nó liền biết quân đội đóng ở bờ biển tất cả đều phế, cho nên trực tiếp hạ lệnh cho Tránh Quỷ, buông tha cầu sinh, liều chết hủy thuyền.

Mạnh mẽ kéo dân chúng vô tội cùng đi tìm chết.

Bất quá……

Cuối cùng cũng kết thúc.

Mặc dù hủy diệt hơn hai mươi thành, nhưng dù sao cũng tốt hơn so với hao tổn với Viêm Quốc.

Liên minh 4 nước chính thức thống nhất Trung Nguyên, Nhân tộc tộc vận cũng rốt cục liền tụ một chỗ.

Một cơn sóng thần.

Nhân tộc thống nhất hơn mười năm đại chiến, rốt cục triệt để hạ màn.

Doanh Vô Kỵ cảm giác được tu vi bản thân trống rỗng nâng cao một ít, cũng không biết có phải nguyên nhân tộc vận ngưng tụ hay không, loại cảm giác này quá mức mơ hồ, thật sự có chút nói không rõ nói không rõ.

Có thể chỉ có đột phá Thánh Nhân cảnh, mình mới có thể rõ ràng cảm nhận được những thứ này!

Bệ hạ, bệ hạ! Dòng chảy quy tắc ta đã trộm được, mau tiếp xuống!

Ha ha!

Doanh Vô Kỵ nhất thời vui vẻ.

Hóa thân tu luyện canh giữ bên cạnh Đế Thi vọt một tiếng đứng lên.

……..

Trộm được rồi!?

Tốc độ này so với tưởng tượng của Doanh Vô Kỵ còn nhanh hơn, dù sao tên này trước đó đã báo cáo qua vài lần, hắn đại khái hiểu rõ một ít tình huống của Thiên Nhân tộc.

Tình hình bên trong nhà tù khá đáng sợ.

Không có gì!

Thật sự chính là cái gì cũng không có!

Thiên Nhân tộc chính là sinh vật duy nhất, nếu như cứng rắn muốn tính là loài khác, vậy cũng chỉ còn lại quần thể nấm đường ruột của bọn họ. Thậm chí mấy ngàn năm qua chỉ uống dòng chảy quy tắc để qua ngày, hệ vi khuẩn đường ruột của bọn họ phỏng chừng đều chết hết.

Thức ăn duy nhất là dòng chảy quy tắc phân bố được lại đặc biệt phân tán, ngoại trừ môi trường tộc quần sống dưới lòng đất chiếm cứ ba thành, những thứ khác đều rải rác phân bố ở bên ngoài.

Cho nên, chỉ có thể tìm kiếm.

Nhưng bởi vì dòng chảy quy tắc có hạn, tộc quần không thể khuếch trương quá lớn, cho nên Thiên Nhân tộc một mực kế hoạch hóa gia đình, tộc quần một mực duy trì ở trên dưới một ngàn.

Mấy chục năm gần đây là thấy được cơ hội chạy trốn, cho nên mới bỏ hạn chế nhân số, trữ hàng cao thủ chuẩn bị phản công.

Nhưng dù vậy.

Bọn họ vẫn sống rất áp lực.

Vừa kế hoạch hóa gia đình lại không thể tránh thai.

Cái này ai chịu nổi?

Dù sao nghe xong hầu tước ái khanh nói xong tình huống bên trong.

Doanh Vô Kỵ đều cảm giác biến thái.

Mà thu thập mấy chục vạn phần Dòng chảy quy tắc, thì khó càng thêm khó, đại sinh cảnh nước ngầm của tộc quần khẳng định không thể động, cho nên chỉ có thể đi bên ngoài tìm, tìm được còn không thể để những người khác trong tộc phát hiện.

Độ khó khá cao.

Thật không ngờ, Hầu tước ái khanh lại nhanh như vậy.

Chương 1308: Logic đặt tên Chương 1308: Logic đặt tên

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Bao nhiêu?”

Hoang Sơn Lăng: “Ba mươi chín vạn phần!

Đúng vậy.

Hầu tước ái khanh của hắn tên là Hoang Sơn Lăng.

Tóm lại, tên Thiên Nhân tộc đều rất quái lạ, Doanh Vô Kỵ rất tò mò logic đặt tên của bọn họ, bất quá cơ hội truyền tấn trân quý, không nên lãng phí ở loại vấn đề này.

Ba mươi chín vạn người, hẳn là đã đầy đủ.

Doanh Vô Kỵ rất hài lòng, tiếp tục hỏi: “Người đã tập hợp CHƯA?”

Âm thanh Hoang Sơn Lăng kích động: “Đã tập hợp!

Bao nhiêu năm qua.

Rốt cục đợi được cơ hội thoát khỏi lao ngục, hắn làm sao có thể không kích động?

Doanh Vô Kỵ trầm giọng nói: “Được, chờ ta một khắc đồng hồ!”

Dứt lời, liền ngừng truyền âm.

Làm sao vậy? Bỗng nhiên kích động như vậy.

Hoàng Nữ tò mò nhìn Doanh Vô Kỵ.

Doanh Vô Kỵ cười cười, liền đem nội dung truyền âm vừa rồi nói một lần.

Hoàng Nữ lại có chút hứng thú rã rời: “Ba mươi chín vạn phần dòng chảy quy tắc, đích xác có thể tạo nên một chi quân đội cường hãn, nhưng đối mặt Yêu tộc… Chỉ có thể nói bù đắp một ít chênh lệch. Đối với ngươi mà nói, chính lộ vẫn là chứng đạo thành thánh!”

Có chút còn hơn không!

Doanh Vô Kỵ cười cười, cũng không có phản bác lời của nàng.

Lấy tình huống hiện tại, Hoàng Nữ là chiến hữu không hơn không kém, thời thời khắc khắc đều đang nhắc nhở mình chứng đạo thành thánh.

Tất cả những thứ khác, đối với nàng mà nói đều là tà đạo.

Hơn nữa lấy thực lực hiện nay của Nhân tộc mà nói, có thể chịu đựng được vạn tộc vây công cũng chưa chắc có thể thành, tiêu diệt Yêu tộc hoàn toàn là chuyện không thể nào, cho nên mặc dù thành tựu trật tự mới, cũng rất khó đem Yêu tộc bài trừ ở bên ngoài.

Hắn nhìn về phía Hoàng Nữ: "Chuẩn bị đi?

Được!

Hoàng Nữ gật đầu, yêu lực quanh thân bắt đầu dao động, bạch quang quanh thân mờ mịt, tựa như huyễn hóa ra một đạo hư ảnh, mà hư ảnh này, đang muốn thoát khỏi thân thể này.

Đây là bí pháp Thiên Nhân tộc xuyên qua khe hở cấm chế hạ giới.

Chuyên Húc Đế Tuyệt Địa Thiên Thông, bị bọn họ lấy tín ngưỡng Chu thất mở ra một đạo khe hở, khe hở này rất khó thông qua hiện vật, nhưng có thể thông qua ý thức hình chiếu từ đó giáng lâm, theo một ý nghĩa nào đó, cùng quỷ kính kính rất gần, cho nên muốn chiến đấu, cũng chỉ có thể thông qua nhập thân.

Hoặc là con rối, hoặc là vật sống.

Bí thuật này, có chút khó khăn.

Mặc dù Hoàng Nữ thiên phú dị bẩm, cũng xuất ra nhiệt tình, ngay cả Thần Hoàng Vũ Y bản mệnh cũng kích phát ra, nhưng tiến độ hư ảnh màu trắng ly thể cũng rất chậm.

Này!

Hoàng Nữ bỗng nhiên bất mãn mở miệng nói.

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Sao vậy?

Hoàng Nữ đề phòng nhìn hắn: “Ngươi gần đây có chút kỳ quái!

Kỳ quái như thế nào?

“Ngươi mỗi lần nhìn thấy Thần Hoàng Vũ Y của ta, chân khí và máu trong cơ thể không thể khống chế chảy về phía bụng dưới, đây là vì sao?”

Cái này, cái này……

Doanh Vô Kỵ giống như bị giẫm phải đuôi, vội vàng giải thích: “Chắc cái này là ảo giác của ngươi! dù sao ta cũng là cao thủ cấp bậc Thánh Nhân, khống chế chân khí đã sớm diệu đến điên cuồng, làm sao có thể không bị khống chế?

Cũng đúng……

Hoàng Nữ có chút hồ nghi, bất quá nghĩ nghĩ, lấy Doanh Vô Kỵ thực lực, cũng không đến mức chân khí đi lạc mà chết.

Liền tĩnh tâm, toàn lực thôi động bí pháp.

Doanh Vô Kỵ hơi thở phào nhẹ nhõm, không thể không nói, Đường Đường cùng dáng người Hoàng Nữ tương đối giống nhau, đổi kiểu tóc lại mặc vào Thần Hoàng Vũ Y phỏng chế, vì bắt chước nhiệt độ thậm chí còn học một môn bí thuật hỏa thuộc tính

Vừa rồi trong lúc hoảng hốt, thiếu chút nữa nhận lầm người.

Hắn có chút tự trách.

Mấy người ở trong khuê phòng chơi đùa đích xác có chút biến thái.

Hắn lắc lắc đầu, đem tạp niệm ném ra, nhanh chóng thúc giục bí pháp.

Sau mười hơi thở.

Hình chiếu của hai người liền thoát khỏi thể xác.

Hai người liếc nhau một cái, liền thả người nhảy lên, bay về phía ngôi sao tĩnh mịch nặng nề kia.

Lấy hiểu biết của Doanh Vô Kỵ đối với Tuyệt Địa Thiên Thông, rất nhanh liền tìm được khe hở kia, dưới tác dụng Chỉ Xích Thiên Nhai, rất nhanh đã đến trong lao ngục.

Lặng lẽ không một tiếng động.

Rất nhanh liền dựa theo Hoang Sơn Lăng cho định vị tìm tới.

Một nơi hoang sơn.

Trong sơn động.

Một đám người quần áo đơn giản mà không đơn giản đang lo lắng chờ đợi.

Đều là chân khí ngưng kết quần áo, các ngươi thật là xa xỉ a!

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc một chút.

Những người này nhìn còn có hình người, cùng Nhân tộc thoạt nhìn cũng không có gì khác nhau, nhưng chính là có thể từ đáy mắt bọn họ cảm nhận được thật cô tịch sâu.

Bệ hạ!

Một thanh niên Thiên Nhân tộc chạy tới, âm thanh rất quen thuộc, là Hoang Sơn Lăng.

Hoang Sơn Lăng giải thích: “Chúng ta bị nhốt vào tới mấy ngàn năm, đời thứ nhất lưu lại quần áo, đã sớm bị ma diệt hết,

hiện tại toàn bộ Thiên Nhân tộc, trên dưới chỉ có thể gom đủ một kiện quần áo, hiện tộc trưởng đang mặc đây!"

Doanh Vô Kỵ cảm giác có chút đáng thương: "Vậy các ngươi vẫn dùng chân khí ngưng kết a?"

Hoang Sơn Lăng thành thật trả lời: "Cũng không có xa xỉ như vậy, bình thường đều là không mặc!"

Doanh Vô Kỵ: "!!!

Hắn bỗng nhiên có chút hâm mộ những tù nhân này.

Hoang Sơn Lăng nịnh nọt cười: "Không mặc quần áo thì không lễ nghi, chúng ta không thể đường đột bệ hạ.

Thật hiểu chuyện!

Doanh Vô Kỵ có chút cảm khái, hắn nhìn lướt qua mọi người ở đây, mười bảy Ngộ Thần Cảnh, hai mươi hai Binh Nhân Cảnh.

Đại bộ phận lớn lên tương đối xấu, cũng không thể nói xấu, chỉ có thể nói đã trải qua tang thương, ngược lại là có ba bốn cô nương trong veo như nước, không thể nói tới mỹ nữ, nhưng đặt tới nơi này, tuyệt đối xem như được nuông chiều từ bé.

Hoang Sơn Lăng nhanh chóng giới thiệu: "Bệ hạ! Đây là gia phụ, đây là gia mẫu, còn có những người này, là tộc nhân Hoang Sơn gia chúng ta, mấy vị này…… là nữ tử Thanh Thủy gia'.

Hiểu rồi.

Ngoại trừ Thanh Thủy gia, những người khác hóa trang đều tương đối bẩn thỉu.

Chương 1309: Hình chiếu bí thuật Chương 1309: Hình chiếu bí thuật

Hắn có chút tò mò: “Thiên Nhân tộc các ngươi không phải không có họ sao?

Hoang Sơn Lăng thở dài, mang theo một loại cảm giác phẫn hận: “Theo lý thuyết là không phân biệt tộc quần, nhưng dù sao cũng phải có người đi ra tìm Dòng chảy quy tắc, có thể ở trên đầm nước chung quy là số ít, về sau dứt khoát liền theo nơi thường trúđặt tên thôi.”

Hả?

Doanh Vô Kỵ tò mò nói: “Nói như vậy địa vị Hoang Sơn gia ngươi không thể so với Thanh Thủy gia, bọn họ tại sao lại phái ngươi đi nhập thân Cơ Hoành đến đàm phán?”

Hoang Sơn Lăng cười đáp “Còn không phải là ta mạnh sao? Hình chiếu bí thuật này độ khó cực cao, cho dù là Thiên Nhân tộc chúng ta, cũng chỉ có ở độ tuổi thần hồn tràn đầy nhất mới có thể làm được. trong thế hệ trẻ, có thể làm được cũng không nhiều, trước kia gặp phải nhiệm vụ quan trọng, đều là Thanh Thủy Giám đi làm, căn bản vòng này không đến phần của ta.Nhưng Thanh Thủy Giám bị Thánh Minh bệ hạ ngài hủy diệt ba lần hình chiếu, dĩ nhiên nguyên khí đại thương.Những người khác của Thanh Thủy gia, cũng đều bởi vì thử liên lạc với ngài, bị tán không ít lần.Cho nên chỉ có thể bị ép giao cho ta”.

Đã hiểu!

Doanh Vô Kỵ nhìn thoáng qua mấy muội tử Thanh Thủy gia kia, phát hiện ánh mắt các nàng đều có chút né tránh, xem ra cũng bởi vì phản tộc mà trong lòng áy náy.

Không nói nhảm nữa, nghe ta chỉ huy, bố trí trận pháp!

Vâng!

Tất cả mọi người đều kích động.

Nhanh chóng bố trí theo chỉ huy của Doanh Vô Kỵ.

Nơi này đương nhiên không có vật liệu bố trí trận pháp thông thường, nhưng người, máu người cùng dòng chảy quy tắc đều có thể thay thế.

Về phần trận pháp hạch tâm, chính là hình chiếu linh hồn Doanh Vô Kỵ cùng Hoàng Nữ, loại hạch tâm khoa học kỹ thuật này, chỉ định sẽ không nói cho Thiên Nhân tộc.

Bọn họ cũng sẽ không đặt mình vào hiểm địa.

Cho nên hình chiếu chỉ chiếu tới một chút, toàn bộ coi như vật liệu vận chuyển.

Trận pháp rất nhanh thành hình.

Mặc dù cuộc sống trong tù rất khó khăn.

Nhưng tu vi bọn họ cũng không thấp, dù sao bọn họ cái gì cũng không làm được chỉ có thể tu luyện, từng người lĩnh ngộ trận pháp đều ở tuyến ưu tú trở lên, trận pháp không có một tia sai sót.

Nhiều nhất là qua một khắc thời gian.

Trận pháp có thể chính thức thôi động.

Không có gì bất ngờ xảy ra.

Vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ca!?

Tộc trưởng!?

Trưởng lão!?

Mấy nữ tử Thanh Thủy gia đồng loạt lên tiếng, trong âm thanh tràn ngập hoảng sợ.

Một đám Thiên Nhân tộc nhất thời rối loạn.

Doanh Vô Kỵ quay đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy ngoài sơn động xuất hiện ba nam tử, một người trong đó hơi thở tương đối quen thuộc, chính là Thanh Thủy Giám hình chiếu bị diệt ba lần.

Cái đứa xui xẻo này, phụ thân bị Chu thiên tử diệt một lần, phụ thân bị Cơ Động diệt một lần, phụ thân lại bị tàn thân đế thi bên cạnh diệt một lần.Hiện tại cả người thoạt nhìn đều uể oải rất nhiều, đang thở hổn hển.

Bất quá tình huống của hai lão nhân kia cũng không khá hơn chút nào, thoạt nhìn chật vật không chịu nổi.

Sau khi bọn họ phát hiện không đúng.

Lập tức chạy tới.

Hơn nữa bằng vào tu vi cường tuyệt, đội bão cát chạy tới, tình huống có thể tốt mới là lạ.

Quan trọng nhất.

Bọn họ không có chân khí ngưng y.

A! A!

Doanh Vô Kỵ thống khổ thất thanh: “Ánh mắt của ta!

Lão giả bên cạnh Thanh Thủy Giám giận không kềm được: “Hoang Sơn gia! hay cho một Hoang Sơn gia, cư nhiên đầu nhập vào Nhân tộc, tốt lắm! nếu không phải ta tạm thời nghiên cứu trận pháp trữ thủy, thật đúng là không phát hiện được Dòng chảy quy tắc trong tộc cư nhiên bị các ngươi trộm đi nhiều như vậy!”

Cảm thụ được uy áp khủng bố của lão giả.

Hoang Sơn Lăng theo bản năng phát run lên, hắn vì an toàn, cố ý đem hết thảy sắp xếp vào ngày bão cát mãnh liệt nhất, lại không nghĩ tới tộc trưởng vận khí tốt như vậy, phản

ứng nhanh như vậy, tâm tư ác như vậy, cư nhiên đội bão cát mà có thể xay Binh Nhân Cảnh thành thịt vụn, mạnh mẽ lại đây ngăn trở chính mình.

Tuy rằng tới chỉ có ba người, nhưng ba người này lại là chí cường giả Thiên Nhân tộc, Thanh Thủy Giám là thế hệ trẻ tuổi sẽ không nói.

Thực lực của tộc trưởng và Thái Thượng trưởng lão thậm chí có thể so sánh với đệ nhất Yêu Thánh.

Đặt ai cũng phải run rẩy!

Mấy nữ tử Thanh Thủy gia, càng là trực tiếp sợ tới quỳ rạp xuống đất, nhiều như vậy Dòng chảy quy tắc, nhưng đều là các nàng trộm ra, nếu như bị bắt trở về, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Doanh Vô Kỵ nghe được có chút không kiên nhẫn: "Hoang Sơn Lăng là hầu tước Vương triều Nhân tộc chúng ta, nói gì phản bội các ngươi Thiên Nhân tộc? ba vị, các ngươi xuyên qua bão cát, tu vi nhất định bị hao tổn không ít ? Các ngươi có biện pháp gì giết hết người ở đây không?"

Thanh Thủy Giám cười lạnh: "Cho dù giết không hết, chúng ta cũng phải hủy diệt trận pháp này!"

Nghe nói như thế, tất cả mọi người ở đây đều run lẩy bẩy.

Doanh Vô Kỵ lại cười nhạo một tiếng: "Bất quá bọn họ cũng không có bị thương, biết rõ trường hợp phải chết, bọn họ nhất định sẽ liều mạng với các ngươi, ba người các ngươi chỉ sợ cũng chịu không nổi?"

Khóe mắt Thanh Thủy Giám giật giật, lâm vào trầm mặc.

Thiên Nhân tộc tộc trưởng cùng Thái Thượng trưởng lão sắc mặt cũng khó thấy tới cực điểm, chân khí tùy thời bộc phát, rồi lại không có bộc phát.

Rõ ràng.

Bọn họ cũng đang kiêng kị.

Dù sao tình huống cá chết lưới rách, mọi người ai cũng không muốn nhìn thấy.

Doanh Vô Kỵ ngáp một cái: "Tâm tình của các ngươi, kỳ thật ta rất có thể lý giải, nhưng sự tình đã đến nước này, giết bọn họ đối với Thiên Nhân tộc các ngươi không có bất kỳ lợi ích gì, ngược lại có thể đem mạng của các ngươi góp vào. đương nhiên, không giết bọn họ các ngươi có thể sẽ tức chết."

Ta đây vừa vặn có một phương pháp giải quyết, không biết các ngươi có nguyện ý nghe một chút hay không.

Chương 1310: Dụng tâm ác hiểm Chương 1310: Dụng tâm ác hiểm

Tộc trưởng nhíu mày nói: "Ngươi nói đi!"

Doanh Vô Kỵ như cười như không quét mắt nhìn ba người một cái: "Thật ra thì, trận pháp này còn có thể chở được thêm hai người!"

Ba người: "!!!"

Chỉ là một câu nói, bọn họ liền ý thức được dụng tâm hiểm ác của Doanh Vô Kỵ.

Dù sao bọn họ cùng Chu thiên tử có trao đổi, chuyện Nhị Đào giết Tam Sĩ bọn họ vẫn nghe qua.

Bất quá……

Thanh Thủy Giám hừ lạnh một tiếng: "Cái này đơn giản, tùy tiện để một người cút ra, ba người chúng ta đi vào.

Nghe thấy thế.

Mọi người nhất thời một trận khủng hoảng.

Nếu như lưu lại, khẳng định chết thảm rồi!

Bọn họ đều là hầu tước vinh dự của ta, ta xem mặt mũi của bọn họ mới nguyện ý mang thêm hai người, các ngươi tính là cái gì?"

Tộc trưởng lại cười lạnh một tiếng: "Nếu như ta nhớ không lầm, Hoang Sơn gia các ngươi còn có không ít người chẳng hay biết gì, nếu như các ngươi không muốn để cho bọn họ chết, tốt nhất chủ động đi ra một vị trí, như vậy, ta có thể tha cho bọn họ không chết!"

Mọi người nhìn nhau,

Trên mặt đều hiện lên một tia giãy dụa.

Tộc trưởng trực tiếp chỉ phụ thân Hoang Sơn Lăng là Hoang Sơn Trọng: "Ngươi đi ra đi! Nếu ta nhớ không lầm, phụ mẫu ngươi vẫn còn lưu thủ. Nếu không, đá ra một tên phản đồ Thanh Thủy gia, ta miễn cho Hoang Sơn gia các ngươi một hồi hạo kiếp.

Hắn thậm chí cũng không điểm danh nữ tử Thanh Thủy gia, bởi vì bọn họ phạm vào tội lớn ngập trời, nếu như lưu lại khẳng định vô cùng thê thảm, trông cậy vào các nàng hối hận nhường chỗ căn bản không có khả năng.

Hoang Sơn Trọng vẻ mặt giãy dụa, theo bản năng quay đầu lại nhìn mấy nữ tử Thanh Thủy gia.

Tất cả Thiên Nhân tộc đều nhất định phải chết, gia gia nãi nãi bất quá là chết sớm một chút, chúng ta rời đi là vì hưởng thụ lạc thú thiên luân, giữ lại các nàng cho ngươi sinh cháu trai, gia gia nãi nãi cũng liền chết sớm vài ngày, lại có thể để cho ta thêm mười mấy cái cháu trai cháu gái, kiếm bộn!"

Hoang Sơn Trọng vừa nghe: "A! Có đạo lý a!

Mọi người: "???

Doanh Vô Kỵ có chút tê dại của mình, nhìn về phía ba người: "Các ngươi đừng lải nhải nữa, nguyện ý mang ai đi ta quyết định, chọc giận ta trực tiếp hủy diệt trận pháp. Hai danh ngạch, thích hay không. Hoặc là các ngươi hủy diệt trận pháp, cùng những nghịch tặc này đồng quy vu tận. Hoặc là các ngươi phái tới hai người, cùng chúng ta đi.

Ba người: "……

Tràng diện một lần cực kỳ rối rắm.

Những người trước mắt này, quả thực chính là tội không thể tru, người Hoang Sơn gia chẳng hay biết gì, những người trước mắt này lưu lại không hề có khả năng sống sót, cho dù ba người mình đồng ý, những tộc nhân khác cũng sẽ không đồng ý.

Cho nên hủy diệt trận pháp, đại khái là kết cục đồng quy vu tận.

Thật sự hai người đi theo bọn họ?

Sau khi đi thì sao?

Cùng nhau trở thành kẻ phản bội?

Sau khi hai người đi qua, thế đơn lực cô, chỉ có thể dựa vào Nhân tộc.

Những người trước mắt dám yên tâm rời đi, nhất định là được Doanh Vô Kỵ hứa hẹn

Còn hai người mình thì sao?

Sợ là đến lúc đó, còn không bị Nhân tộc chế tài, trước hết bị những phản đồ này chế tài.

Rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

Bọn họ sắp phát điên rồi!

Thanh Thủy Giám cắn răng nói: "Doanh Vô Kỵ! Ngươi thề, sau khi chúng ta đến, hưởng thụ đãi ngộ giống như những người này.

"Ta không thề!"

những ái khanh Phía sau ta này, đều là lập đại công, các ngươi chỉ có cái người không mà cũng đòi nhận đãi ngộ như thế!"

Thanh Thủy Giám: "???

Hắn thật sự không còn cách nào.

Quay đầu nhìn về phía tộc trưởng: "Tộc trưởng, chúng ta……

Tộc trưởng hít sâu một hơi: "Để bọn họ đi thôi, trách ta không có lo lắng chu toàn, chuyến này không nên tới!"

Nghe nói như thế, một đám Thiên Nhân tộc đồng loạt sửng sốt, bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, tộc trưởng vậy mà buông tha truy cứu.

Hả?

Doanh Vô Kỵ cũng nhíu mày, tộc trưởng này hình như có chút ý tứ.

Tộc trưởng nhìn về phía Doanh Vô Kỵ: "Thủ đoạn không tệ, có vài phần khôn vặt, lần này chúng ta thua. Chờ lần sau gặp mặt đi, dòng chảy quy tắc của chúng ta nơi này còn có không ít, nếu ngươi chịu không nổi, chuyện làm ăn này chúng ta có thể tiếp tục làm!"

Ồ! Vậy thì rất cảm ơn!

Doanh Vô Kỵ nhìn Tộc trưởng thật sâu, đại khái đoán được suy nghĩ của hắn, nhưng nhìn hắn có thể bình tĩnh nói ra

những lời này như thế, vẫn không nhịn được có chút khâm phục.

Hắn cười khoát tay áo: "Vậy tạm biệt!

Nói rồi.

Liền trực tiếp thúc giục trận pháp.

Mặc dù không có nắm giữ hoàn chỉnh Tuyệt Địa Thiên Thông, không cách nào chân chính tách ra thiên địa ngăn cách thế giới, nhưng cấm chế một phương diện này hắn đã chơi rất quen thuộc, giống như là ngục trưởng cầm chìa khóa lao tù, muốn thả ai ra ngoài liền thả người đó ra ngoài.

Xì, xì……

Thanh Thủy Giám nhìn thấy một đám người biến mất, kịch liệt thở dốc nhiều lần, đều phun không hết hờn dỗi trong ngực.

Hoang Sơn Lăng trước khi đi rống giận một câu "Vĩnh biệt, lao tù" kia tựa hồ còn đang quanh quẩn trong sơn động.

Hắn nhịn không được hỏi: "Phụ thân, chúng ta cứ như vậy thả bọn họ đi?"

Nếu không thì sao?

Tộc trưởng vẻ mặt bình tĩnh: "Quyền chủ động cho tới bây giờ đều không ở trong tay chúng ta, cần gì phải vô năng cuồng nộ? Đồng quy vu tận với những phản đồ kia, đối với Doanh Vô Kỵ là tổn thất, đối với chúng ta cũng là tổn thất. Chi bằng giữ lại thực lực, chờ đợi cơ hội tiếp theo."

Thanh Thủy Giám vẻ mặt có chút chua xót: "Nhưng chờ được sao?

Tộc trưởng cười nhạt: "Doanh Vô Kỵ chịu làm vụ làm ăn đầu tiên, nếu hắn lâm vào tuyệt cảnh, chưa chắc không có vụ làm ăn thứ hai, đến lúc đó quyền chủ động đã ở trong tay

chúng ta. Hôm nay Yêu tộc mênh mông, đại yêu nhiều không đếm xuể, cũng không phải chút dòng chảy quy tắc này có thể bù đắp.

Thanh Thủy Giám hỏi ngược lại: "Nếu hắn đột phá Tổ Cảnh thì sao?

Tổ Cảnh……

Vừa nghe đến từ này, hắn cũng có chút ý tứ sợ hãi.

Chương 1311: Hoảng hốt chính là yêu tộc Chương 1311: Hoảng hốt chính là yêu tộc

Hắn mỉm cười: "Nếu hắn đột phá tổ cảnh, chính là nhân vật mạnh như Chuyên Húc, đến lúc đó hoảng hốt chính là Yêu tộc, bọn họ sẽ tìm tới chúng ta. Đến lúc đó, đơn giản chính là đánh thêm một hồi Phong Thiên chi chiến, chúng ta chưa chắc sẽ thua một lần nữa, cho dù thật sự thua, cũng đủ để cho những phản đồ kia trả giá thật lớn."

Phong Thiên chi chiến.

Thanh Thủy Giám nghĩ tới vô số hài cốt xung quanh Đế Thi.

Chuyên Húc Đế đích xác mạnh vô địch, nhưng cũng phải trả giá bằng sinh mệnh.

Hôm nay Yêu tộc cùng Thiên Nhân tộc dựa vào Dòng chảy quy tắc, đã mạnh hơn gấp mấy lần, thắng bại lần nữa thật sự còn chưa biết.

Đương nhiên.

Trong đó rất nhiều khâu đều vô cùng khó khăn.

Yêu tộc quá mạnh.

Cường giả Tổ Cảnh càng mạnh hơn.

Thiên Nhân tộc mặc kệ dựa vào ai, đều không khác gì lột da hổ.

Bên ngoài hang động.

Bão cát gào thét.

Trong sơn động.

Một mảnh tĩnh mịch.

……

Cung điện Càn vương.

Địa cung.

Một đám nam nữ nữ mặc vào quần áo lộng lẫy bằng tơ lụa, đẹp đến mức nước mũi chảy ra.

Sống sót sau tai nạn.

Viễn cảnh tuyệt vời.

Đa tạ bệ hạ cứu giúp!

Hoang Sơn Lăng bùm một tiếng quỳ trên mặt đất: "Hoang Sơn gia nguyện vì bệ hạ xông pha khói lửa!"

Doanh Vô Kỵ cười nâng hắn dậy: " mau mau mời dậy!

Hoang Sơn Lăng vẻ mặt cảm động: "Bệ hạ! nếu chúng ta đã vào Nhân tộc, kính xin bệ hạ ban thưởng dòng họ, bằng không tất cả mọi người không biết chúng ta đã dung nhập."

Cái này cũng quá khẩn cấp.

Doanh Vô Kỵ: "Ngươi để cho ta ngẫm lại!

Hoang Sơn lăng: "Nghe nói Càn vương cung tọa lạc phía Nam Càn quốc, nơi này lại là chúng ta lần đầu tiên chính thức trở về Nhân tộc, không bằng ban họ Nam Cung đi, về sau ta gọi Nam Cung lăng!"

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ giật giật: "Đừng đừng đừng, các ngươi vẫn là họ Hoàng đi, vừa vặn cùng âm với 'Hoang', họ Doanh cũng có họ Hoàng.

Cái này tốt!

Hoàng Lăng bùm một tiếng lại quỳ xuống: "Hoàng Lăng đa tạ bệ hạ ban họ!

Doanh Vô Kỵ: "……

Thiên Nhân tộc uy hiếp không thể khinh thường, mạt tướng có một kế, có thể làm cho tất cả Thiên Nhân tộc đều chết trong lao ngục, không biết bệ hạ có nguyện ý nếm thử hay không?"

Lời này vừa nói ra.

Mọi người ở đây đồng thời sửng sốt.

Sau đó liên tục phụ họa: "Bệ hạ! Có thể thử một lần!

Doanh Vô Kỵ: "……

Này!

Giỏi lắm!

Đây chính là cuồng nhiệt của người quy y sao?

Hắn cũng quá hiểu những người này nghĩ gì.

Lần này phản tộc, những người này chuyện sợ nhất, chính là mình lại cùng Thiên Nhân tộc làm một vụ làm ăn.

Vạn nhất cường giả Thiên Nhân tộc thật sự hạ giới, xui xẻo nhất khẳng định chính là bọn họ.

Hắn ta chắc chắn không muốn kinh doanh nữa.

Đợt người thứ nhất là phản tộc, đợt người thứ hai thì không phải.

Phản tộc, sẽ có người quy y cuồng nhiệt.

Không phản tộc, vậy thì thật không dễ khống chế.

Nếu như có biện pháp giết chết, vậy cũng thật tốt quá, đỡ cho bọn họ cùng Yêu tộc hợp tác.

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: "Làm sao giết chết bọn họ?"

Hoàng Lăng kích động nói: "Chúng ta có một loại bí pháp luyện chế huyết độc, sau khi luyện chế, độc tính đối với đồng nguyên huyết mạch rất lớn, nguyên liệu chính là máu cùng dòng chảy quy tắc, huyết độc luyện chế phiêu tán rất nhanh, hơn nữa định hướng tìm kiếm người thụ độc, chỉ cần huyết độc đầy đủ, rót vào bên trong trận pháp, bọn họ hẳn phải chết!"

Chúng ta tuy rằng đã không phải là Thiên Nhân tộc.

Nhưng máu vẫn không thể tránh khỏi dơ bẩn như bọn họ.

Chúng ta nguyện dùng máu tươi bản thân rửa sạch tội lỗi tổ tiên đã từng phạm phải.

Này!

Doanh Vô Kỵ kinh ngạc một chút, những người này đối đãi Thiên Nhân tộc, mẹ nó so với chính mình đều ác !

Hắn nghĩ nghĩ hỏi: "Muốn độc chết bọn họ, cần tiêu hao bao nhiêu dòng chảy quy tắc?"

Tám phần đi!

Vậy quên đi!

Doanh Vô Kỵ trực tiếp phủ quyết đề nghị này.

Chương 1312: Không phải thứ tốt lành gì - Chương 1332: Át chủ bài của yêu tộc

Chuyện hại người hắn thích làm.

Lợi hay không lợi mình không quan trọng.

Nhưng nếu điều kiện tiên quyết để hại người là hại mình, vậy thì không có ý nghĩa gì.

Tám phần Dòng chảy quy tắc, liền đại biểu ba mươi hai vạn quân đội tinh nhuệ, tự tổn hại ba mươi hai vạn tinh nhuệ, đi giết chết Thiên Nhân tộc không nhất định có uy hiếp, có phải ta ngu đâu?

Hoàng Lăng có chút thất vọng: "Bệ hạ, thật sự không làm như vậy sao?"

"Trong khoảng thời gian này, các ngươi liền nghỉ ngơi thật tốt đi, chậm rãi dung nhập sinh hoạt Nhân tộc là tốt rồi, chỉ cần tuân thủ luật pháp, sẽ không ai có thể thương tổn được các ngươi."

Hoàng Lăng có chút vội vàng: "Bệ hạ! mạt tướng một thân vũ dũng, muốn tòng quân, kiến công lập nghiệp!"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Không vội! Sau này có cơ hội! Người đâu, mang thức ăn lên cho hầu tước của cô!

Đảo mắt.

Lương thực hỗn độn đã đến.

Hoàng Lăng nhìn cơm nước có chút đơn sơ, có chút thấp thỏm lo âu: “Bệ hạ, cái này…”

Doanh Vô Kỵ: “Sợ các ngươi sướng quá mà chết, từ từ sẽ đến!

Hoàng Lăng không hiểu, chỉ có thể trấn an tộc nhân bực tức, ăn cơm trước.

Tuy rằng đối với mỹ thực không có nghiên cứu, nhưng hắn cũng biết, đây không phải là đồ ăn ngon gì.

Nhưng sau khi thức ăn vào miệng, cái loại vị thuần hương này, khiến cho hắn không ngừng lệ nóng doanh tròng.

Sau tất cả.

Từ nhỏ đến lớn, hắn chỉ uống qua Dòng chảy quy tắc, thứ này ở trong mắt người khác là bảo vật, nhưng đối với Thiên Nhân tộc chính là duy trì sinh mệnh.

Nó thậm chí cũng không thể tính là đồ ăn, chỉ là mạnh mẽ khởi động thân thể vận hành quy tắc, để cho người không đến mức chết.

Hắn hiểu ý của Doanh Vô Kỵ.

Hiện tại những người như mình thoải mái từ từ từng tý một.

Phải tuần tự mà sảng khoái.

Cơm tạp lương đều ngon như vậy.

Sơn hào hải vị không phải là sảng khoái đến chết sao?

Chờ đến khi cơm trộn không còn kinh diễm nữa, lại đổi sang cấp bậc khác.

Bệ hạ anh minh a!

Doanh Vô Kỵ cười cười, không tiếp tục lưu lại, phân phó người cho bọn họ bố trí, liền cùng Hoàng Nữ rời đi.

Chương 1312: Không phải thứ tốt lành gì

Chờ đi xa rồi.

Hoàng Nữ nhịn không được nói: "Những người này, không phải thứ tốt lành gì.

Bất quá nguy hiểm của bọn họ, phần lớn là đối với Thiên Nhân tộc. Quản lý tốt bọn họ, cho đãi ngộ tù nhân đến đãi ngộ hầu tước, ít nhất có thể làm cho bọn họ thoải mái mười năm, đến lúc đó liền dễ điều khiển."

Bình thường có thể không cần thì không cần, miễn cho bọn họ lấy được thực quyền dã tâm bành trướng.

Tìm cho bọn họ một cái đỉnh núi liền để cho bọn họ hưởng thụ.

giá trị Dòng chảy quy tắc cho 400 nghìn người, cũng đủ đem bọn họ nuôi đến diệt chủng.

Cũng đúng!

Hoàng Nữ gật đầu, tuy rằng nàng cũng bị hành vi dị thường của những người này làm cho hoảng sợ, nhưng những người này cũng không phải hoàn toàn không thể điều khiển.

Sau tất cả.

Một bữa cơm tạp lương đều cho bọn họ sảng khoái thành như vậy.

Thật sự…… thái quá!

Đi thôi!

Doanh Vô Kỵ cười cười: "400 nghìn tinh nhuệ còn chờ chúng ta đấy!"

Hoàng Nữ gật đầu: "Ừ!

……

Sau khi Trung Nguyên thống nhất, liền bắt đầu chuẩn bị chiến đấu, không ngừng có thanh niên trai tráng nhập ngũ, các sản nghiệp cũng chậm rãi chuyển biến sang quân dụng, nghiễm nhiên đã chuẩn bị tốt toàn dân chuẩn bị chiến đấu.

Những tân binh nhập ngũ sẽ không bao giờ trưởng thành nếu họ không ra chiến trường.

Vừa vặn Nhung Địch chưa diệt, trở thành đá mài đao tốt nhất của bọn họ.

Hai nước Nhung Địch vốn toàn lực chiến tranh một năm là có thể đánh bại, kiên quyết kéo dài ba năm mới diệt quốc, nhưng cũng không đánh chết hẳn, mỗi lần đánh gần chết, sau đó thả bọn họ tĩnh dưỡng một hồi, lại đổi một đợt tân binh khác đến.

Mà lão binh trong nước, thì là mỗi ngày diễn luyện quân sự, cũng không chơi sa bàn, trực tiếp chơi thật, thậm chí còn có diễn luyện mô phỏng thủ ngự yêu sào trong mộng cảnh.

Hơn nữa tất cả mọi người rất liều mạng.

Trong thời gian vài năm, binh lực Trung Nguyên không lúc nào là không tăng lên bão táp.

Cảnh tượng kinh khủng bậc này, có lần Ngụy Hoàn thấy da đầu tê dại, cứ cách một đoạn thời gian buổi tối đều gặp ác mộng, mơ thấy năm đó mình không ký quyển minh thư thứ hai, sau đó quân đội Ngụy quốc bị mấy nước khác treo lên dạy dỗ.

Mỗi lần từ trong mộng bừng tỉnh đều là mồ hôi đầm đìa.

Lau nước đọng trên đầu, có loại vui sướng sống sót sau tai nạn.

Sau đó hơn nửa đêm liền đi tìm La Văn La Vũ uống hai chén, dù sao hắn cũng nhìn ra, Doanh Vô Kỵ đây là kéo đầy hỏa lực y chuẩn bị chiến đấu, Yêu tộc chỉ định muốn đánh tới.

Là La Văn La Vũ, bảo vệ tôn nghiêm của quân đội Ngụy quốc, cũng bảo vệ tiết tháo của Ngụy vương.

Bằng không về sau trên tư liệu lịch sử chỉ định sẽ viết, đại nghĩa trước mắt, Ngụy Hoàn vẫn như cũ bị ham muốn cá nhân, kết quả trở thành thằng hề nhảy nhót, kéo sụp sức chiến đấu của toàn bộ quân đội Ngụy quốc.

Bất quá cũng không sao.

Tư liệu lịch sử đều là hậu nhân viết, đại sự trong nước hắn cũng không có tinh lực quản, hắn liền làm công tác bồi dưỡng sử quan.

Dù sao luyện binh Doanh Vô Kỵ cùng Nam Cung Vũ đều rất chuyên nghiệp, công trình Ngô Đan là gánh vác, nông nghiệp nhân tài xuất hiện lớp lớp, Thánh Nhân trong học cung trên cơ bản đều đến.

Hắn.

Bồi dưỡng mấy sử quan vẫn là không thành vấn đề.

Trên thực tế, Mễ Đạc đích xác đen hơn hắn, dù sao Mễ Đạc từng bởi vì gian ngoan mất linh, thiếu chút nữa cướp đi quyền lực của nữ đế Sở quốc hiện giờ, sau khi làm Thái Thượng Vương, còn mỗi ngày đều ở dân gian thu thập mỹ nữ eo nhỏ.

Mà mình, tri nhân thiện dụng, nghe khuyên nạp gián, lấy thân phận Ngụy vương chủ động xúc tiến nhất thống Trung Nguyên, mấy chục tuổi còn sinh động ở tuyến đầu bồi dưỡng sử quan.

Mễ Đạc lấy cái gì so với mình?

Về phần quyền lực……

Hắn cũng đã nhìn ra, Tứ vương liên hợp chấp chính tuy rằng lấy Doanh Vô Kỵ cầm đầu, hai người khác vẫn là vợ của Doanh Vô Kỵ, nhưng ba người này thật đúng là không khi dễ Ngụy quốc, tuyển chọn nhân tài đều là tiêu chuẩn thống nhất.

Hắn già rồi, lười mưu cầu đặc quyền cho hậu bối.

Có bản lĩnh thì làm, không có bản lĩnh thì lui.

Ngụy Hoàn đi bộ đến học cung, nhóm sử quan đầu tiên mà hắn tự mình dạy ra sắp nhập quan khảo hạch, thời gian gần đây hắn rất bận rộn.

Ô Kê ca……

Ngô Đan nhìn thoáng qua bóng lưng Ngụy Hoàn, cười hắc hắc nói: "Huynh nói xem, sao lão Ngụy không còn chút tức giận nào, ta nhớ lúc chúng ta còn trẻ, cũng không ít lần bị hắn bắt nạt!"

"Có thể không theo kịp thời đại!"

Doanh Vô Kỵ có chút thổn thức: "lão Ngụy còn có thể cótâm tính lạc quan như vậy, đã tương đối không dễ dàng. Ngươi xem lão Mễ, khá lắm, bảy năm cho ta thêm hơn bảy mươi em vợ, đúng là trâu già gặm cỏ non!"

Sở thái thượng vương vui vẻ, hắn không tưởng tượng được.

Chính mình mệt chết đi sống lại cũng chỉ đẻ được hai đứa.

Lão già này..

Thật hâm mộ

Dù sao bọn họ nhiều tiền, tùy tiện thuê người chăm sóc bọn họ là được.

Thôi cũng lười quan tâm bọn họ.

Hắn quay đầu: "Ngô Đan, pháo đời thứ hai thế nào rồi?

Ngô Đan cười hắc hắc nói: “Vài ngày nữa sẽ ra, đến lúc đó chúng ta thống kê số liệu một chút, huynh có thể diễn luyện trong mộng, nguyên liệu ta đã chuẩn bị xong, chỉ cần thành công là có thể lập tức chế tạo số lượng lớn.

Được!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, trong lòng cảm giác kiên định không ít.

Tuy nói binh lực Trung Nguyên tăng lên, nhưng cuối cùng cũng có một giới hạn, có những thứ này có thể áp chế chiến lực cấp thấp của Yêu tộc trên diện rộng.

Cũng không đến mức quá quẫn bách.

Chương 1313: Quan vận cùng tướng vận

Chương 1313: Quan vận cùng tướng vận

Sau khi Nhân tộc thống nhất Trung Nguyên.

Cảm giác của hắn càng ngày càng rõ ràng, trật tự mới chính là quan vận cùng tướng vận, phàm là người có chiến tích quân công trong người, tốc độ tu luyện đều có tăng lên rõ ràng, nhưng thực lực trực tiếp gia tăng lại rốt cuộc vẫn kém một chút.

Cái này có thể chỉ có xuất hiện tổ cảnh mới có thể bước qua.

Mà mình, đã đi tới khởi đầu Con đường Thánh nhân, nhưng làm thế nào cũng bước không ra bước đầu tiên.

Ô Kê ca!

Hả!

Hỏi huynh một vấn đề.

Ngươi hỏi đi!

Thái Đàm cô nương…… còn có thể sống lại sao?

Cái này……

Doanh Vô Kỵ quay đầu, thấy được vẻ mặt buồn bã của Ngô Đan.

Hắn suy nghĩ một chút rồi đáp: "Có thể…… hơi khó!

Ồ……

Ngô Đan đáp một tiếng, thở dài nói: "Nàng trước khi đi nói rất nhiều, nhưng không cho ta cơ hội nói một câu. Ai……

Doanh Vô Kỵ không nói gì, hắn biết mình không có cách nào bước vào thánh cảnh, cũng là bởi vì tư tâm.

Ngô Đan thường xuyên nhìn bức họa Lý Thải Đàm ngẩn người.

Đường Đường cũng vậy.

Chính mình thường xuyên ngồi một mình trước mộ Triệu Kỵ.

Thời điểm Hoa Triều nhớ tới La Yển cũng thường xuyên trằn trọc khó ngủ.

Thánh đạo.

Đối với nhân tộc rất có ích lợi.

Đối với bản thân vô cùng tàn nhẫn.

Muốn hoàn toàn vứt bỏ tư tâm khó khăn biết bao.

Một bước này, không dễ dàng bước ra như vậy.

Thậm chí cho tới bây giờ, hắn đều một mực tìm kiếm, đem Thuật Luân Hồi hoàn mỹ khảm nhập vào phương pháp trật tự mới, vừa không ảnh hưởng trật tự hiện có, lại có thể tránh cho tư tâm ảnh hưởng thánh lộ của mình.

Chỉ tiếc.

Chưa tìm thấy.

Ta, ta về trước đây!

Ngô Đan không muốn ảnh hưởng Doanh Vô Kỵ, cười khoát tay áo rời đi.

Doanh Vô Kỵ duỗi lưng một cái, liếc mắt nhìn Viêm quốc một cái, Chuyên Húc ấn mình mạnh mẽ bổ sung không nhiều lắm cũng nên sống thọ và chết tại nhà, nhiều nhất chỉ còn nửa năm nữa, cấm chế Trung Nguyên sẽ trong khoảnh khắc tan rã.

Giờ này.

Bên tai hắn vang lên truyền âm của Hoàng Nữ.

Mau tới!

Đi đâu?

Trong bụng Côn Bằng.

Làm gì?

Yêu tộc có người tìm ngươi!

Tìm ta? Làm gì?

Mời ngươi và ta trở thành Yêu tộc đệ bát đệ cửu đại thánh.

Ha ha!

Doanh Vô Kỵ nhướng mày.

Đây là muốn chiêu an lão tử?

…….

Chiêu An?

Doanh Vô Kỵ thật đúng là không nghĩ tới, một thân phản tặc như mình, cư nhiên cũng có một ngày được chiêu an.

Bất quá cẩn thận ngẫm lại, bọn họ thật đúng là có đạo lý chiêu an chính mình.

Ta đi trước một lát!

Doanh Vô Kỵ hướng Triệu Ninh cùng Mễ Tinh Ly phất phất tay, liền tung người nhảy lên bầu trời, mình hai vợ nữ đế này đều là cuồng công việc, chỉ cần không phải ở trong chăn, nam nhân đối với các nàng mà nói chính là vật ngoài thân, ở cùng một chỗ cũng sẽ không có chuyện gì.

Lăng không

Hắn nhanh chóng cảm nhận được lực kéo.

Côn Bằng được Yêu tộc coi là tài phú của Yêu tộc, nhưng nó lại nằm trong tay Hoàng Nữ, ai có thể ra vào, toàn bộ phải xem ý chí của Hoàng Nữ.

Nó không có tọa độ cụ thể,, Hoàng Nữ dựa vào nó, thậm chí cũng không cần pháp thuật, là có thể hư không, tức khắc vạn dặm.

Kết quả thần kỳ như vậy.

Doanh Vô Kỵ không kháng cự cỗ lực kéo này, rất nhanh liền xuất hiện ở bên trong thân thể Côn Bằng, nơi này là… đầu Côn Bằng.

Trong không gian rộng lớn, ngoại trừ Hoàng Nữ, còn có tám thân ảnh khác.

Trong đó có một người người đầy lông trắng, vẻ mặt kiệt ngạo, đang đứng yên sau lưng Hoàng Nữ, đương nhiên là Đại chiến bình yêu Bạch Hạc Yêu Vương có duyên gặp mặt một lần, người hầu thâm niên của Hoàng Nữ, bình thường chính là nhàn vân dã hạc, cơ hồ không thấy Hạc Ảnh, nhưng chỉ cần Hoàng Nữ gặp chuyện, nàng liền nhất định giúp.

Bạch Hạc Yêu Vương thấy Doanh Vô Kỵ, khẽ gật đầu coi như chào hỏi, sau đó lại đề phòng nhìn về phía bảy thân ảnh đối diện.

Mà bảy đạo thân ảnh này, chính là bảy Đại thánh Yêu tộc.

Trong đó có hai người, còn tương đối quen mặt.

U Minh Hổ Thánh.

Ngưu Ma Thánh.

Hai người nhìn thấy Doanh Vô Kỵ đều không có sắc mặt tốt, dù sao thời điểm người trước cùng Cơ Động vây giết Doanh Vô Kỵ, bị Hoàng Nữ hủy diệt Tranh Quỷ dùng luyện chế bào đệ, người sau lại bị hủy một ấn ký Yêu Vương, đều có chút tổn thương đến bản nguyên, U Minh Hổ Thánh thậm chí thiếu chút nữa ngã xuống vị trí Đại Thánh Yêu tộc.

Mấy người khác, cũng không có cảm xúc tiêu cực gì.

Bất quá đều mang theo ngạo khí như có như không.

Ơ! Đều tới rồi.

Doanh Vô Kỵ thần thái tự nhiên, thoải mái ngồi xuống bên cạnh Hoàng Nữ.

Bên 3 bên 7

Hắn dường như không cảm thấy chút áp lực nào, dù sao đây cũng là địa bàn của Hoàng Nữ, cho dù bảy vị Đại thánh Yêu tộc mạnh hơn nữa, cũng không thể động thủ ở đây.

Liền như cười như không đánh giá mấy người trước mắt, mặc dù có mấy người chưa từng gặp mặt, nhưng nghe Hoàng Nữ nói qua không ít lần.

Yêu tộc thất đại thánh, đứng hàng thứ ba theo thứ tự là Kim Sí Đại Bằng, Xích Cừu Mã Hầu, Hải Ma Giao, ba người thực lực rất mạnh, sàn sàn như nhau.

Tiếp theo chính là lão cha Hoang Cổ Thần Ngưu, ngồi vững trên chiếc ghế thứ tư.

Ba vị trí phía sau thường xuyên biến hóa, Hoàng Nữ cũng lười nhớ tên, U Minh Bạch Hổ mất đi một bào đệ Tránh Quỷ, cũng chưa từ thứ sáu ngã xuống thứ bảy, có thể thấy được thực lực của ba vị sau cũng chỉ như vậy.

Theo Hoàng Nữ đoán chừng, thực lực cũng sàn sàn hình thái cuối cùng của Cơ Động, bình thường mình cũng đủ để nghiền ép.

Chư vị! Lần này đến đây, là có chuyện gì ?

Mấy đại thánh Yêu tộc liếc mắt nhìn nhau.

Chương 1314: Vì sao làm đại thánh yêu tộc

Chương 1314: Vì sao làm đại thánh yêu tộc

Kim Sí Đại Bằng hừ một tiếng: "Đương nhiên là mời ngươi cùng Hoàng Nữ trở thành Đại thánh Yêu tộc thứ bảy cùng thứ tám, Hoàng Nữ không nói cho ngươi sao?"

Đại thánh Yêu tộc?

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Ta là Nhân tộc, vì sao phải làm Đại thánh Yêu tộc?

Xích Cừu Mã Hầu lớn tuổi, hiền lành cười nói: "Nhân tộc vốn là một nhánh của Yêu tộc, nói Nhân tộc đúng, nói Yêu tộc cũng đúng, cần gì phải phân biệt rõ ràng như vậy?

Hôm nay hạo kiếp mới sắp tới.

Phương thức duy nhất để tránh hạo kiếp là Nhân tộc trở lại vạn tộc.

Từ đó, thiên hạ trở lại an hòa.

Doanh Vô Kỵ cười đánh giá hắn: "Kỳ thật còn có một loại phương thức.

Hả?

Xích Cừu Mã Hầu nhướng lông mày trắng như tuyết.

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Quản chặt tay của các ngươi là được, Nhân tộc không vào Yêu Vực, các ngươi không vào Trung Nguyên, mọi người bình an vô sự, hạo kiếp không phải tránh được sao?"

Hải Ma Giao cười nhạo một tiếng: "Nếu Nhân tộc không ra, chúng ta làm sao tu thành Yêu Tiên, tìm được trường sinh?"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Cho nên các ngươi vẫn là muốn nô dịch Nhân tộc làm Yêu Tiên thôi!"

Hắn cũng quá hiểu những Yêu tộc này, không thành Yêu Tiên, tuổi thọ phá trăm cũng coi như trường thọ, thế gian này ai không muốn cầu trường sinh

Nghe Hoàng Nữ nói, nơi này tuổi thọ dài nhất chính là Xích Cừu Mã Hầu cùng Hải Ma Giao, ước chừng có ba trăm tuổi, người trước một mực quan tưởng thiên địa, kéo dài thọ nguyên đều là lộ tuyến rùa đen.

Người sau thì điên cuồng tu luyện, ý muốn Cửu Thuế Hóa Long, mỗi lần đột phá đều là mạo hiểm kẹt ở tuyến tử vong, kết quả đến thời điểm lột xác thứ chín bị kẹt, tìm không thấy bất kỳ phương pháp lột xác nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn thời gian từng ngày trôi đi.

Thể chất yêu tiên, đích thật là mục đích bọn họ muốn nô dịch Nhân tộc.

Một lúc.

Không khí trong hội trường có chút nặng nề.

Nếu không phải nơi này là sân nhà của Hoàng Nữ, có thể đã bắt đầu động thủ rồi.

Xích Cừu Mã Hầu khẽ cười nói: “Kỳ thật nói nô dịch cũng không hẳn vậy, vạn vật sinh linh sinh nên giao hòa, săn bắn hái lượm vốn là đạo tự nhiên. Thiên hạ này, chính là mạnh như Giao Long đều có thiên địa, trước khi Tuyệt Địa Thiên Thông, Nhân tộc đã nô dịch ngũ cốc lục súc, lại vì sao không tiếp nhận bộ phận tộc quần của mình bị tộc khác nô dịch?Nhân tộc cũng không có gì đặc biệt, tự cao tự đại mới là nguyên nhân trở thành địch nhân vạn tộc.

Nhân tộc cũng không có chỗ đặc biệt?

Doanh Vô Kỵ không nhịn được: “Mấy vị có muốn xem một chút hay không, chính mình là cái hình tượng gì, Nhân tộc không đặc biệt, các ngươi ngược lại là dùng bản thể đi!”

Chúng Yêu Thánh: “……

Họ nhìn nhau.

Yêu tộc lần đầu tiên chỉnh thể thực lực cất cao, chính là từ Hóa Hình, lấy Hình thái Nhân tộc tu luyện bắt đầu.

Phía sau càng là một mực học theo con đường của Nhân tộc.

Bị nói thế, bọn họ mặc dù tức nhưng không biết đáp thế nào

Doanh Vô Kỵ đánh giá bọn họ một chút rồi đáp: “Kỳ thật thể chất Yêu Tiên rất đơn giản!“Vết xe đổ đã có, Nhân tộc hiện tại tứ hải thái bình, các ngươi chỉ cần học Ngưu Yêu, giúp Vương triều nhân tộc làm việc, thành tựu thể chất yêu tiên cũng không phải việc khó.”

Ta sẽ giao việc cho các ngươi.

Bằng ma vương, ngươi bay nhanh, quản đưa tin, về sau ngành ăn uống phát triển ngươi kiêm chức đưa đồ ăn bên ngoài.

Giao Ma Vương, ngươi am hiểu thủy hệ thần thông,làm mưa cho chúng ta.Ngưu huynh, công việc của con người giao cho ngươi, ngươi quản cày đất, toàn bộ đất Trung Nguyên đều giao cho ngươi cày.

Mã Hầu đại gia, ngươi……

Tạm thời không nghĩ ra ngươi có thể làm gì, ngươi chờ vài năm trước, hiện tại cuộc sống của dân chúng Trung Nguyên rất tốt, chỉ cần chiến tranh dừng lại, ta lập tức làm đoàn xiếc thú, chỉ cần ngươi chịu ra mắt, tacam đoan sẽ nâng đỡ cậu!

U Minh Bạch……

Đủ rồi!

Xích Cừu Mã Hầu tính tình có tốt, cũng bị hắn chỉnh đốn: "Chúng ta tới đây là để bàn chuyện chính sự với ngươi, không phải lúc nói đùa.

Doanh Vô Kỵ hừ lạnh một tiếng: "Là các ngươi cùng ta nói giỡn trước, nói là tới mời ta trở thành Đại thánh Yêu tộc, kết quả nói tới nói lui chính là muốn cho ta đầu hàng, điều kiện một đống mà chỗ tốt lại không có."

Thế danh tiếng Đại thánh Yêu tộc không đáng giá sao?

Thứ lỗi cho ta nói thẳng, bảy vị Đại thánh Yêu tộc, hơn phân nửa đều là cá thối tôm nát, lấy đâu ra mặt mũi đem chúng ta xếp thứ tám thứ chín?"

Vô liêm sỉ!

Bốn phía .

Đá đập chó sủa.

Bốn vị Đại Thánh do U Minh Hổ Thánh cầm đầu nhất tề không nhịn được.

Chúng ta kéo lôi đài luyện một chút, một chọi một, nếu vợ chồng chúng ta không lấy được đệ nhất, chúng ta coi như làm trâu ngựa cho Đại thánh Yêu tộc, ngược lại, các ngươi cúi đầu xưng thần đối với Nhân tộc, có dám hay không?"

Cái này……

Bọn họ nhìn nhau, ánh mắt không tự chủ được bay tới trên người Hoàng Nữ, trong ánh mắt có chút kiêng kỵ.

Hoàng Nữ lúc trước thực lực có thể chen vào top giữa tại bảy vị Đại Thánh, hiện tại lại làm Nhân tộc vương hậu bảy năm, chỉ sợ ít nhiều dính chút thể chất yêu tiên.

Hư Không Thần Hoàng này là quy tắc thai nghén ra Trường Sinh Chủng, theo lý thuyết từ sinh đến tử tu khó biến.

Nhưng có thể chất yêu tiên, thực lực nói không chừng thật có thể có chỗ tăng lên, chỉ sợ đã có thể đứng ngang hàng với 3 vị đại Thánh đứng đầu.

Thách thức này không thể chấp nhận được.

U Minh Hổ Thánh hừ lạnh một tiếng: "Không nói đến các ngươi không có thực lực quan tuyệt Đại thánh Yêu tộc, cấm chế Trung Nguyên sắp bị phá, chúng ta lập tức có thể lấy tư thế nghiền ép công hãm Trung Nguyên, cần gì phải tranh thắng bại với ngươi?"

A!

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Vậy tại sao các ngươi muốn tới? Là danh ngạch Đại Thánh Yêu tộc quá ít, ngại quá quạnh quẽ?

U Minh Hổ Thánh: "……

Chương 1315: Đánh trúng chỗ hiểm

Chương 1315: Đánh trúng chỗ hiểm

Doanh Vô Kỵ quét mắt nhìn mọi người một cái, như cười như không nói: "Để ta đoán, các ngươi nhất định là sợ ta đột phá đến tổ cảnh, trở tay đem các ngươi diệt đúng không?"

Một đám Yêu Thánh trầm mặc.

Những lời này, xem như đánh trúng chỗ hiểm.

Tuy nói bọn họ không có tự mình trải qua mấy ngàn năm trước Tuyệt Địa Thiên Thông, nhưng bộ phận truyền thừa trong trí nhớ này chỉ dùng hai chữ "Sợ hãi" là có thể dễ dàng khái quát.

Đây là sợ hãi phát ra từ sâu trong huyết mạch.

Hôm nay Yêu tộc cường đại gấp mấy lần, có thể không đến mức bị áp chế toàn bộ, nhưng muốn tiêu diệt Nhân tộc, nhất định phải trả giá gấp bội.

A……

Doanh Vô Kỵ trong nụ cười mang theo một tia châm chọc: "Các ngươi thật sự là vừa ăn vừa thích chơi, lo lắng ta đột phá tổ cảnh đánh không lại, liền nhanh chóng tới đây chiêu an ta, nhưng chiêu an thì chiêu an đi, còn keo kiệt một chút chỗ tốt cũng không muốn lấy ra."

Nếu như chỉ là như vậy, vậy các ngươi mau đi đi, chúng ta gặp nhau sau.

Hoặc là ta đột phá tổ cảnh, đánh bại các ngươi.

Hoặc là ta đột phá không được tổ cảnh, bị các ngươi đánh bại

Xin mời trở về đi!

Chờ một chút!

Xích Cừu Mã Hầu thở dài: "Ngươi không phải muốn chỗ tốt sao, cũng không phải không thể!

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ lúc này mới bình thản một chút: "Nói đi!

Kỳ thật, ngươi muốn đột phá Tổ Cảnh cũng không đơn giản như vậy đúng không?

Xích Cừu Mã Hầu nhìn Doanh Vô Kỵ, bình tĩnh nói: "Đồ đệ của Thánh Nhân Nhân tộc các ngươi lúc trước, hiện tại đang ở Yêu vực chúng ta, chúng ta đối với ngươi coi như tương đối hiểu rõ. Thuật luân hồi trường sinh kia, có chút xung đột với trật tự Nhân tộc hiện tại, mà ngươi nhiều lần nhiên huyết, tuổi thọ còn lại cũng chỉ là vài chục năm."

Nếu cuộc chiến này có thể giải quyết trong hòa bình.

Ngươi hẳn là cũng không muốn lựa chọn nhập Thánh Thành Tổ.

Đúng không?"

Doanh Vô Kỵ nhướng mày, khó trách tìm không thấy Cơ Hoành này, hóa ra là được Yêu tộc cứu đi.

Nói như vậy cũng không kỳ quái, Cơ Động con chó này vốn chính là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, thuật Tránh Quỷ vốn chính là học được từ U Minh Hổ Thánh, có hợp tác cùng Yêu tộc cũng là bình thường.

Không thể không nói, con chó này là hiểu rõ con đường Thánh Nhân của mình.

Hắn thản nhiên nói: "Nói lợi ích đi!

Tộc quần Yêu vực ngàn vạn, phần lớn đều tuân theo quy luật tự nhiên, nhưng tộc quần của Đại thánh Yêu tộc lại có thể thống trị tất cả sinh linh trong một khu vực, tương tự như quốc gia của các ngươi.

Nếu ngươi nguyện ý trở thành Yêu Thánh, khu vực thích hợp trồng trọt ở Trung Nguyên vẫn là lãnh địa của ngươi,

Nhân tộc trong lãnh địa là tài sản riêng của ngươi, bất kỳ Yêu Thánh tộc quần nào cũng không được xâm phạm.

Mà yêu cầu của chúng ta, cũng chỉ là nhân tộc ở những khu vực này phải dời đi, do bảy tộc quần chúng ta chia cắt, tự mình dưỡng dục.

Chúng ta vì thành tựu thể chất yêu tiên, cũng sẽ hết sức giúp bọn chúng khuếch trương tộc quần, bảo đảm bọn hắn sinh tồn.

Hôm nay tu vi của ngươi, phụ thêm thuật Nhiên Huyết, đủ để chen chân vào trung thượng du Yêu Thánh.

Chỉ cần ngươi tập được thuật luân hồi trường sinh, không cần nhập thánh, vẫn là một trong chí cường giả thiên hạ.

Nhân tộc có Đại Đế Vĩnh Trấn.

Vĩnh viễn là một trong những tộc quần mạnh nhất vạn tộc.

Ngươi tay cầm Trường Sinh Thuật, không ít Yêu Vương đều sẽ cầu ngươi, càng không chủ động xâm lấn Nhân tộc.

Thế này thì sao?

Ngươi cũng hiểu, nếu như ngươi cố ý nhập Thánh Thành Tổ, Yêu tộc tất sẽ cùng Nhân tộc liều chết đến cùng, song phương đều sẽ sinh linh đồ thán.

Mà chính ngươi, cũng sẽ mất đi cơ hội vĩnh sinh, Nhân tộc mất đi ngươi cường giả cấp bậc Đại Thánh, bọn họ còn có thể chống đỡ Yêu tộc sao?”

Vừa nghe hình như thật sự có chút đạo lý.

Chỉ là…

Doanh Vô Kỵ cười lắc đầu: “Nếu không phải ngươi cố ý lảng tránh mấy tin tức, những lời này thật đúng là không tìm ra tật xấu gì. Quy tắc huyết mạch từ Viêm Hoàng nhị đế bắt đầu

chậm rãi thành hình, cho đến Chuyên Húc đế đại thành, trước đó vẫn bị Thiên Nhân tộc áp chế, sau đó lại có thể đem Thiên Nhân tộc cùng Yêu tộc nhất tề phong ấn."

Thực lực như thế nhảy vọt.

Ngươi cảm thấy sau khi ta thành thánh nhập tổ có thể có hay không?

Đến lúc đó, mặc dù Nhân tộc không có ta, các ngươi lại có mấy phần nắm chắc tiêu diệt Nhân tộc?"

Chúng Yêu Thánh trầm mặc.

Doanh Vô Kỵ không nhìn ánh mắt mười phần lệ khí của bảy đại Yêu Thánh, ung dung đứng dậy: "Nên lựa chọn không phải ta, mà là các ngươi!

Nếu các ngươi nguyện ý tuân theo trật tự Nhân tộc, chúng ta không ngại ban cho Yêu Vương hậu hĩnh, Nhân tộc hưng thịnh như thế, các ngươi cũng có thể lấy được thân thể Yêu Tiên.Nhân tộc nguyện giúp các ngươi hoàn thiện trật tự Yêu quốc, mọi người cùng có lợi.Nhưng nếu các ngươi cố ý khai chiến, thù hận tích lũy đến trình độ nhất định, các ngươi còn muốn như vậy, sẽ không do ta làm chủ.

Kim Sí Đại Bằng bị tức cười: "Hôm nay Nhân tộc gầy yếu, tại trong miệng ngươi như thế nào giống như Nhân tộc tất thắng ?"

Doanh Vô Kỵ thản nhiên cười: "Ta chỉ đưa ra một đề nghị, có tiếp thu hay không là chuyện của các ngươi. Đương nhiên, tự gánh lấy hậu quả! Vương hậu, mời bọn họ ra ngoài đi!"

Hoàng Nữ cười nói: "Được rồi bệ hạ!"

Kim Sí Đại Bằng nhíu mày: "Hoàng Nữ, không ngờ ngươi lại trở thành phụ thuộc của Nhân tộc!

Hoàng Nữ nhướng mày: “Như thế nào? Bảy lão tạp mao liên thủ xa lánh ta, cấm ta cướp đoạt vị trí Đại Thánh. Ta tìm một nhân tộc cùng chung chí hướng dựa vào một chút không được à?

Kim Sí Đại Bằng: “???

Chương 1316: Chống lại cám dỗ

Chương 1316: Chống lại cám dỗ

Hoàng Nữ không tiếp tục nói nhảm với hắn, giơ tay phải lên, liền đưa bảy vị Đại Thánh ra ngoài cơ thể Côn Bằng.

Nàng quay đầu: “Không tồi! Cư nhiên có thể chống lại cám dỗ!”

Cám dỗ?

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: “Nếu đem ngươi rửa sạch sẽ đặt vào trong chăn của ta, đó là hấp dẫn. Nếu đem Trùng Mẫu lột sạch đặt vào trong chăn của ta, vậy mẹ nó chính là nhục nhã. Mấy lão tạp mao này mở điều kiện gì, đã muốn tới chiêu an, khinh thường ai đây?

Hoàng Nữ lườm hắn một cái, cảm giác người này nói chuyện càng ngày càng không quy củ.

Bất quá nàng không có tức giận, ngược lại cười dài hỏi: “Nói như vậy, ngươi vẫn là muốn cùng ta giao phối đúng không?”

Doanh Vô Kỵ mặt đỏ lên: “Đại khái không cần phải nói trực tiếp như vậy.

Hoàng Nữ có chút trấn định: “Tuy rằng loại chuyện này đối với ta mà nói không có bất kỳ ý nghĩa gì, nhưng nếu như ngươi muốn, kỳ thật ta cũng không ngại, dù sao ta và ngươi tín niệm nhất trí, phù hợp định nghĩa của nhân tộc đối với bạn lữ.

Doanh Vô Kỵ: "……

Tuy rằng rất thèm.

Nhưng thái độ của Hoàng Nữ đối với chuyện khuê phòng, thật sự có chút đánh mất hứng thú của người khác.

Hắn thật sự sợ, chính mình ở bên kia tận tình tập trung, Hoàng Nữ một chút phản ứng cũng không có, thậm chí đang quan sát vẻ mặt khác thường của mình.

Nghĩ như vậy.

Mẹ nó một chút lạc thú cũng không có.

Hoàng Nữ thấy hắn trầm mặc, nhịn không được cười ranh mãnh, lại nhanh chóng kéo đề tài vào chính sự.

Nói đi cũng phải nói lại, ngươi đến tột cùng có bao nhiêu nắm chắc nhập Thánh Thành Tổ?

Năm năm đi!

"Cái này… ngươi mới vừa nói, mặc dù chính ngươi thất bại, Nhân tộc vận triều cũng tất thành, đây đến tột cùng là ngươi vì tráng sĩ khí, hay là thật sự nắm chắc?"

Như thế nào? Ngươi cảm thấy ta đang khoác lác?

Doanh Vô Kỵ cười nhìn về phía Hoàng Nữ.

Hoàng Nữ lắc đầu: "Ngươi không phải là người nói mê sảng, ta chỉ là đang tò mò, sức mạnh của ngươi đến từ nơi nào?"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Kỳ thật ta cảm thấy đời này ta làm chuyện có ý nghĩa nhất, cũng không phải tu vi sánh vai Đại thánh Yêu tộc.

Đó là cái gì?

Tuy rằng ta còn không có nhập thánh, nhưng ta cho rằng thánh không phải một người cụ thể, mà là một cái chung tín niệm. Hôm nay học cung mấy vạn học tử lấy hưng thịnh Nhân tộc làm nhiệm vụ của mình, thiên văn địa lý chính sử nông y công, chỉ cần cố gắng là có thể đạt được địa vị tương ứng, như vậy một đám người làm sao có thể tiếp nhận nô dịch?

Đừng nói ta không thành thánh được, cho dù về sau cũng không người thành thánh, chỉ cần học cung bất diệt, tín niệm Nhân tộc không sụp đổ, liền vẫn có tiềm lực sừng sững đỉnh vạn tộc.

Đương nhiên, quá trình có thể sẽ khó khăn hơn một chút.

Ồ……

Hoàng Nữ như có điều suy nghĩ, trong nháy mắt, hắn cảm giác Doanh Vô Kỵ giống như sẽ phát sáng.

Doanh Vô Kỵ mở miệng nói: "Ta muốn đi thăm hỏi một người!

Hoàng Nữ hỏi: "Ai?

Doanh Vô Kỵ: "Có lẽ người có thể giúp ta bước vào bước thứ nhất nhập Thánh!"

……

Yêu vực.

Kim Sí Đại Bằng giận không kềm được: "Thật sự là buồn cười!

Xích Cừu Mã Hầu lại lộ ra vẻ mặt suy tư: "Kỳ thật tông phiên nói, đích xác cũng không mất là một cái sách lược tốt?"

Tốt? Hay cái rắm!

Ngưu Ma Thánh nóng nảy vô cùng: "Chúng ta vào Nhân tộc Trung Nguyên làm quan, vậy có khác gì cày đâu?

Xích Cừu Mã Hầu trầm ngâm trong chốc lát: “Ngươi có nghĩ tới hay không, chỉ luận một tộc quần, Nhân tộc đích thật là mạnh nhất?”

Im lặng.

Đã như vậy, vậy thì đánh đi, chỉ riêng Tiểu Yêu chúng ta đã có mấy trăm vạn, chỉ dựa vào Yêu Triều liền có thể dễ dàng bao phủ thành trì của bọn họ.

Chiến quả nhất định, để Doanh Vô Kỵ hiến bao nhiêu Nhân tộc, hắn phải hiến bấy nhiêu Nhân tộc.

Đúng vậy!

U Minh Hổ Thánh cười nhạo một tiếng: “Trăm vạn yêu triều, trừ phi những nhân tộc kia mỗi người đều biết pháp thuật sát thương phạm vi, bằng không ta thật không biết bọn họ lấy cái gì ngăn cản!”

Nghe thấy thế.

Bảy vị Đại thánh Yêu tộc đều nở nụ cười.

Bọn họ không phải không hiểu Nhân tộc.

Pháp thuật sát thương phạm vi khó học như lên trời.

Mỗi người đều biết pháp thuật sát thương phạm vi.

Chuyện cười này cũng quá hoang đường.

~~~~

Nhân tộc Trung Nguyên.

Doanh Vô Kỵ cũng không có giấu diếm thực lực của Yêu tộc, trong lòng mọi người đều rõ ràng, đây chính là một hồi đại chiến vô cùng thảm thiết.

Nhưng trong lòng bọn họ một chút cũng không thỏa mãn.
~~~~

Bởi vì bọn họ cảm thấy mình cũng mạnh đến đáng sợ, hơn nữa trong mộng cảnh cái kia gọi là đại pháo, thật là mạnh đến làm cho người ta da đầu tê dại, ngay từ đầu còn có người cảm thấy thứ này là đồ vật mà Doanh Vô Kỵ vì trấn an nhân tâm, ở trong mộng cảnh bịa đặt.

Nhưng sau đó, nghe được không ít tướng sĩ nói qua, bọn họ chính là nhóm pháo thủ đầu tiên, lúc thủ Lê thành, chính là dùng pháo đánh lui tinh nhuệ Cơ Túc dẫn đầu, tuy nói ngay lúc đó pháo không mạnh như pháo trong mộng, nhưng đặt ở trên chiến trường cũng tuyệt đối là một đại sát khí.

Điều này làm cho bọn họ vô cùng phấn chấn.

Đương nhiên, tin tức này cũng không có truyền ra, đối với tuyệt đại đa số mọi người giữ bí mật.

Bởi vì tất cả pháo thủ đều được bí mật bồi dưỡng, cấp bậc bảo mật cao không nói, nhân số cũng không nhiều như vậy.

Tất cả tự tin.

Đều bắt nguồn từ nắm đấm.

Mà ý chí chiến đấu của bọn họ.

Ngoại trừ bắt nguồn từ nắm đấm, còn bắt nguồn từ một niềm tin.

Bọn họ lần này cũng không phải vì quý tộc mà là vì cuộc sống của mình.

Hơn nữa Doanh Vô Kỵ đã nói qua.

Nhân tộc chính là một cái vận mệnh cộng đồng, hắn sẽ đứng ở phía trước nhất Nhân tộc.

Sĩ khí thật không tồi……

Chương 1317: Gặp gỡ Dương chu nhất mạch

Chương 1317: Gặp gỡ Dương chu nhất mạch

Hoa Triều đứng trên tường thành, vẻ mặt có chút xúc động.

Thời gian mười bảy năm, cũng không có lưu lại quá nhiều dấu vết trên mặt nàng, giống như bộ dáng năm đó cùng Doanh Vô Kỵ vừa mới gặp nhau.

Dù sao những năm này, nàng ngoại trừ tìm hiểu Đan Thanh thuật ở ngoài, chuyện gì cũng không làm.

Đối với một người tu luyện mà nói, chỉ cần không tiến hành tu luyện hoặc chiến đấu tiêu hao, trú nhan mấy chục năm cũng không phải việc khó gì

"Không sao chứ?"

Doanh Vô Kỵ trên mặt mang theo một tia đắc sắc: "Yêu tộc muốn đoạt đất của bọn họ, muốn đoạt mạng của bọn họ, thế thì ai cũng phải sẵn sàng?"

Hoa Triều mím môi, không nói gì, chỉ ôn nhu liếc Doanh Vô Kỵ một cái, nhẹ nhàng vuốt ve cọ vẽ bên hông một chút.

Thịnh Thế như thế, nàng hy vọng La Yển cũng có thể liếc mắt một cái.

Doanh Vô Kỵ nắm tay nàng: "Đi thôi!

Uh!

Nàng gật gật đầu, liền tùy ý Doanh Vô Kỵ dắt tay, nhảy lên bầu trời.

Một bước bước ra.

Trời đất quay cuồng.

Sau một khắc, liền xuất hiện ở trên không một mảnh thâm sơn.

Nơi này nằm ở phía Đông lãnh thổ Địch quốc, cách Yêu vực không tính là rất xa, núi rừng rậm rạp địa hình gập ghềnh,

không thích hợp thành trấn phát triển, lại cực kỳ thích hợp tĩnh tu cùng ẩn cư.

Trong núi rừng, có một tòa đạo quán cổ xưa lẳng lặng đứng.

Quy mô không lớn.

Cũng chỉ có thể kham nổi mấy chục người.

Hôm nay lại càng trống rỗng, thoạt nhìn có chút hiu quạnh.

Mặt trời lặn nghiêng.

Ánh lá rụng vàng óng ánh.

Quét trên mặt đất phát ra tiếng "xào xạc", đem lá rụng tụ thành đống.

Tay cầm chổi, là một lão đầu thân hình còng xuống, tóc hoa râm mà thưa thớt.

Hắn ngẩng đầu, đôi mắt hơi có vẻ đục ngầu nhìn bầu trời.

Hắn khẽ gọi một tiếng: "Xuống đi!

Hai bóng người từ trên trời rơi xuống.

Doanh Vô Kỵ mang theo Hoa Triều bái xuống: "Ngoại huyền tôn Doanh Vô Kỵ, mang theo thê tử bái kiến ngoại huyền tổ……

Bọn họ muốn bái kiến không phải người khác.

Chính là Bạch gia lão trưởng lão, đồng thời cũng là Dương Chu nhất mạch đương gia:- Bạch Huyền.

Lúc trước Doanh Vô Kỵ vẫn muốn thăm hỏi, vì thế liền hỏi Vu Sương Tự trên danh nghĩa thái sư nãi, nhưng Vu Sương Tự chỉ nói thời cơ chưa tới, thời cơ tới sẽ thông tri cho hắn.

Tuy nói lấy thủ đoạn Doanh Vô Kỵ, tìm được Bạch Huyền cũng không phải cái gì việc khó, nhưng cuối cùng vẫn là có

chút mạo muội.

Cũng may ngay tại ngày hôm qua, Vu Sương Tự chủ động tìm tới cửa, nói đại nạn lão trưởng lão sắp tới, nói Doanh Vô Kỵ muốn thăm hỏi, trong vòng mười ngày có thể tới cửa.

Đã xuất gia thì không cần dùng bối phận thế tục.

Bạch Huyền khoát tay áo, trên mặt tươi cười hiền lành, ngoại trừ khí chất điềm nhiên, cùng lão nhân tầm thường tuổi xế chiều cũng không có gì khác biệt: "Ngươi nếu là phu quân Triệu Ninh, liền tùy gọi ta một tiếng sư phụ đi!"

Doanh Vô Kỵ: "……

Về chuyện vợ ta là bà nội ta……

Bạch Huyền nói xong, ánh mắt dời về phía Hoa Triều, vẻ mặt tang thương mà hoảng hốt.

Sau đó, đem chổi tựa vào trên cây.

Quay lưng, chậm rãi đi vào trong phòng: "Đi thôi! Cùng ăn cháo với ta.

Một lát sau.

Một cái bàn.

Ba bát cháo.

Ba người chậm rãi ăn.

Bạch Huyền nhìn lên, "Ngươi đến sớm hơn ta tưởng."

Doanh Vô Kỵ có chút xấu hổ: "Có quá nhiều chuyện, cần lão trưởng lão giải thích nghi hoặc.

Nghi hoặc này không phải ta có thể giải!

Bạch Huyền khẽ thở dài một hơi: "Nếu nghi hoặc này dễ giải như vậy, Thanh Y năm đó cũng sẽ không tự sát, ta cũng sẽ không kéo dài đến chết cũng không nhập thánh.

Doanh Vô Kỵ giật mình.

Hắn đã sớm nghe qua một ít phong thanh, nói lão trưởng lão mặc dù là người cầm lái Dương Chu nhất mạch, nhưng cũng không tiến vào Thánh Nhân cảnh.

Nhưng theo đạo lý mà nói, Thiên Diễn thần thuật bực này đại thần thông đều có thể tu thành đại lão, không có khả năng nắm giữ không được ba loại thần thông, mà lấy kinh nghiệm Bạch Huyền, cơ hồ không có khả năng bởi vì nguyên nhân tâm cảnh không thể nhập thánh.

Hiện tại mới rốt cục xác định, Bạch Huyền không phải không thể nhập thánh, mà là không muốn nhập thánh.

Nguyên nhân, rất có thể chính là Thanh Y tự sát.

Thanh Y ngẫu nhiên đạt được Đan Thanh thuật, bởi vì mắt thấy thiên hạ quá nhiều bất công, người vô tội chết thảm, người làm ác tiêu dao, cái gọi là nhân quả báo ứng căn bản không thấy bóng dáng, muốn lấy thần thông bản thân trọng tố thiên địa chính nghĩa, cho nên lấy Đan Thanh thuật làm cơ sở, lĩnh ngộ Thuật Luân Hồi.

Nhưng chưa từng nghĩ, khai quật ra càng nhiều thứ đáng sợ, bởi vì không thể xử lý, cho nên chỉ có thể tự sát tuẫn đạo.

Bạch Huyền với tư cách là bạn tranh luận của Thanh Y, không thể không rõ ràng hung hiểm bên trong.

Sư phụ, như thế nào mới có thể vứt bỏ tư dục?

Doanh Vô Kỵ nhịn không được hỏi.

Bạch Huyền vuốt vuốt chòm râu khô trắng: "Ngươi muốn vào Thánh Thành Tổ?

Doanh Vô Kỵ gật đầu: "Đương nhiên!

Bạch Huyền lại hỏi: “Vậy ngươi còn muốn hay không, người chết sống lại, gia đình đoàn tụ?”

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: “Muốn! Nhưng không thể.

Cho nên ngươi muốn vứt bỏ tư dục?

Vâng……

Bạch Huyền khẽ thở dài một hơi: “Kỳ thật vứt bỏ tư dục phương pháp rất đơn giản, ngươi đã thấy!”

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Phương pháp của Cơ Động?

Vứt bỏ bản ngã

Quả thật có thể vứt bỏ ham muốn cá nhân.

Nhưng cách này có được không?

Đúng như lúc trước nghĩ, người như vậy còn tính là người sao?

Vì thiên hạ thương sinh, đem mình biến thành một người công cụ thất tình lục dục? Mỗi người đều nói Thánh Nhân trong lòng vô ngã, mới có thể lấy thánh đạo huệ trạch thiên hạ, Cơ Động cũng rất đồng ý, cho nên mới làm ra chuyện cực đoan kia.Nhưng ta hỏi ngươi, nếu trong lòng ngươi không có dục vọng, làm sao mới có thể hiểu được dục vọng của chúng sinh?Nếu ngươi ngay cả năng lực cảm giác dục vọng của chúng sinh cũng không có, chính là thành thánh, Thánh Nhân như vậy còn được xưng là Thánh Nhân sao?”

Doanh Vô Kỵ trầm mặc, hắn hiện tại cảm thấy Bạch Huyền mới là người hiểu rõ Cơ Động nhất.

Chương 1318: Không nên bài trừ phần tư dục

Chương 1318: Không nên bài trừ phần tư dục

Hắn nghĩ nghĩ hỏi: “Ý của sư phụ là… con không nên bài trừ phần tư dục này?”

Bạch Huyền khoát tay áo, nụ cười xấu hổ: “Nếu ta thật sự hiểu rõ tất cả, cần gì phải chờ đợi trăm năm?

Doanh Vô Kỵ cung kính nói: “Xin sư phụ chỉ giáo!”

Bạch Huyền nhìn Hoa Triều một cái, xúc động nói: ” thời điểm Thanh Y tự sát, từng cảm khái vận mệnh trêu người, bách gia chi học đều có hạn chế, cho nên nàng muốn lấy Thuật Luân Hồi trọng lập chính nghĩa thiên địa, lại chưa từng nghĩ đào móc đại khủng bố.”

Nhưng nàng vẫn cho rằng, trong quy tắc đã có thuật luân hồi, chứng tỏ nó có phương pháp đào móc chính xác, chỉ là nàng không có dùng phương thức đào móc chính xác mà thôi.

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu.

Hắn lúc trước tại Đầu cuối Minh Đô thời điểm liền phát hiện, này quy tắc thiên địa thật sự nhiều lắm, có thể bị người phát giác căn bản không tới một phần trăm.

Quy nạp thành thần thông hơn nữa lưu truyền xuống càng là ít lại càng ít.

Đan Thanh Độ Hồn Thuật, vốn là thiên môn không thể càng thiên môn thần thông, lại bị Thanh Y đào móc ra sinh linh bản chất.

Quy tắc tồn tại, tất nhiên có đạo lý.

Nhưng xuất hiện ở thế gian hình thức, lại cần Thánh Nhân nhiều lần cân nhắc, nếu không không để ý, sẽ dẫn phát hạo kiếp.

Bạch Huyền tiếp tục nói: “Thanh Y cảm thấy, thế gian khó khăn, phần lớn đến từ sinh ly tử biệt, khó khăn sẽ ẩn dưỡng ra lệ khí, lệ khí thì sẽ dẫn phát phân tranh. Lúc này, cần một cái Thuật Luân Hồi chúa tể pháp luật, đến cân bằng thiện ác thị phi.

Chỉ là… nàng không rõ nên làm như thế nào, cho nên mới phong ấn Thuật Luân Hồi trong bản ngã, nhờ ta dùng Thiên Diễn thuật đưa cho Tân Thánh.

Điều này có thể sẽ ảnh hưởng đến tân thánh bước vào thánh lộ, nhưng một khi thông suốt Thánh Nhân con đường, trật tự mới tất nhiên có thể duy trì thời gian dài hơn, ngưng tụ tộc vận cũng sẽ càng thêm vững chắc.”

Doanh Vô Kỵ cười khổ: “Cho nên, Thanh Y tiền bối cho rằng con có thể dùng phương thức chính xác đem Thuật Luân Hồi khai thác ra?”

Bạch Huyền gật đầu.

Doanh Vô Kỵ xoa xoa khuôn mặt có chút cứng ngắc: “Thần thông nghịch thiên như vậy, giao cho người tự tư tự lợi như con khai thác, đây là sợ ta không phạm sai lầm!”

Bạch Huyền lại hỏi ngược lại: “Nếu ngươi không gặp được Hoa Triều, ngươi sẽ không si mê thuật Đan Thanh Độ hồn sao?”

Doanh Vô Kỵ: “……

Ngẫm lại thật đúng là.

Cho dù có Hoa Triều hay không, Đan Thanh đều sẽ gia nhập Vi Nga Phái, vẫn sẽ cùng chính mình chạm mặt.

Tiếp xúc với Đan Thanh độ hồn thuật là tất nhiên.

Loại này chính mình không có khả năng không cảm thấy hứng thú, thậm chí có thể sẽ đi khai phá vật này.

Như thế xem ra, tình huống bây giờ, ngược lại là chính lộ.

Bạch Huyền than nhẹ: “Hết thảy đều là mệnh số.

Doanh Vô Kỵ gật đầu.

Bạch Huyền nâng mí mắt đầy nếp nhăn: "Đương nhiên, Thanh Y biết rõ thuật luân hồi hung hiểm, ngay cả tân thánh cũng có khả năng bị quấy nhiễu. Cho nên trước khi lâm chung, tặng ta vài năm thọ nguyên, để ta hôm nay chờ ngươi."

Hai người chúng ta mặc dù ngu dốt, không biết con đường phía trước Thuật Luân Hồi như thế nào, nhưng ít nhất sống thêm vài năm, luôn có thể nghĩ thông suốt một ít vấn đề, nếu có thể giúp được ngươi, liền giúp ngươi nhiều một chút."

Doanh Vô Kỵ kinh hãi: "Sư phụ đây… là vì chờ con?"

Bạch Huyền cười gật đầu: "Nếu chính ngươi có thể nghĩ thông suốt, ta sẽ không đợi.

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi, cung kính nói: "Thỉnh sư phụ chỉ giáo!

Bạch Huyền hỏi: "Vô Kỵ, vấn đề thứ nhất, ngươi cảm thấy Trường Sinh tiên nhân đang tồn tại sao?"

Doanh Vô Kỵ suy tư chốc lát: "Trường Sinh Tiên có lẽ có thể tồn tại, nhưng Trường Sinh Tiên Nhân không thể, nếu người mang theo thất tình lục dục trường sinh, Trường Sinh chắc chắn giống như ôn dịch lan tràn, mặc dù tốc độ chậm hơn nữa, người Trường Sinh cũng sẽ chậm rãi nhiều hơn, đến lúc đó thiên địa vạn vật cũng không cần sinh sôi nảy nở, hoàn toàn mất đi động lực phát triển."

Nếu lột bỏ thất tình lục dục, đó là một cái chấp hành quy tắc máy móc, chỉ là người như vậy, mặc dù được trường sinh, lại giống như bị tù.

Như sư phụ vừa nói, không hiểu nỗi khổ của chúng sinh, cũng chỉ là nô lệ của giáo điều.

Có hay không có, khác biệt kỳ thật cũng không phải rất lớn.

Kiếp trước hắn có thể xem qua quá nhiều tiên nhân yêu đương phim truyền hình rồi, động một chút "Vì em mà ta có thể hủy diệt thế giới ", một đám thần kinh, vì chính mình yêu đương dị dạng còn gây họa cho thế giới.

Ngược lại có cấm tiên nhân yêu đương, nhưng nội dung vở kịch cũng chỉ định là vi phạm thiên điều vụng trộm yêu đương, sau đó đoàn nhân vật chính cùng nhau phản kháng thiên điều.

Thật ra.

Nói cho cùng, chính là một đám người bình thường trường sinh nắm giữ sức mạnh siêu phàm.

So với đoàn thể chấp pháp thế tục, đơn giản chính là có thêm một thuộc tính trường sinh và giai cấp cố định.

Nếu thế giới này đủ lớn, có thêm một ít Trường Sinh Tu Tiên giả cũng không sao cả, nhưng Nhân tộc Trung Nguyên thêm Yêu Vực liền lớn như vậy, còn đòi Trường Sinh Tu Tiên cái shit gì nữa?

Vấn đề này của lão trưởng lão.

Là đang hỏi thái độ của mình đối với trường sinh.

Bạch Huyền khẽ gật đầu, cảm giác hắn đối với Thuật Luân Hồi hiểu rõ, so với mình tưởng tượng càng sâu một chút.

Suy tư một lát, lại hỏi: "Vấn đề thứ hai, ngươi cảm thấy Hoa Triều xem như là Thanh Y chuyển thế sao?"

Cái này……

Doanh Vô Kỵ do dự một chút, ánh mắt nhìn về phía Hoa Triều.

Hoa Triều khẽ cười nói: "Phong thái của Thanh Y tiền bối, hậu bối chỉ xứng nhìn lên, vãn bối mặc dù được Thanh Y tiền

bối truyền thừa, nhưng không có mặt mũi so sánh với Thanh Y tiền bối. Thay vì nói là chuyển thế, không bằng nói là truyền thừa, bất quá là vãn bối vận khí tốt, quá trình lĩnh ngộ có thể trùng một chút.

Bạch Huyền khẽ gật đầu, mỗi người sẽ có cái nhìn khác nhau về vấn đề này.

Câu hỏi này, không có câu trả lời chính xác.

Bởi vì thuật luân hồi, không có đáp án, chỉ có thái độ.

Chương 1319: Thế nào mới là thật sự đã chết

Chương 1319: Thế nào mới là thật sự đã chết

Ông ta trầm mặc một lát, hỏi ra vấn đề hắn quan tâm nhất: "Vậy ngươi cảm thấy, người như thế nào mới tính là thật sự đã chết?"

Cái này….

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên mở to, lúc trước trong đầu hắn liền hiện lên một tia linh quang, nhưng làm thế nào cũng không bắt được.

Nhưng Bạch Huyền trước hai vấn đề, khiến cho mình suy nghĩ trở nên rõ ràng rất nhiều, ít nhất hiểu được con đường nào là đúng, con đường nào là sai.

Mà vấn đề cuối cùng này, hoàn toàn đâm trúng hạch tâm rối rắm của hắn.

Hắn trầm tư thật lâu, cẩn thận đưa ra đáp án của mình: "Khi người đó bị lãng quên, chính là thực sự đã chết.

Uh……

Bạch Huyền trông có vẻ mệt mỏi, nhưng nụ cười trên khuôn mặt lại tràn đầy niềm vui.

Nhìn ra được, hắn đối với đáp án của Doanh Vô Kỵ rất hài lòng.

Há miệng: "Ta đã hỏi xong rồi, đáp án của các ngươi, chính là con đường các ngươi phải đi.

Hắn quay đầu nhìn về phía Hoa Triều: "Thanh Y để lại cho ngươi, là phương pháp luân hồi hoàn chỉnh, bên trong chứa ngàn bút vạn bút, nhưng đến tột cùng bao nhiêu bút có thể viết vào trật tự mới, còn phải xem chính các ngươi lựa chọn."

Doanh Vô Kỵ cùng Hoa Triều liếc mắt nhìn nhau, nhất tề đứng dậy, hướng Bạch Huyền hành lễ thật sâu.

Đa tạ sư phụ dạy dỗ!

Trở về đi!

Bạch Huyền cười hiền lành: "Ta cần nghỉ ngơi.

Hai vợ chồng vẻ mặt phức tạp, thấy Bạch Huyền đã nhắm mắt lại cúi đầu, liền chỉ có thể rời đi, cẩn thận đóng cửa lại.

Ngoài phòng mặt trời lặn vẫn còn.

Theo cửa phòng đóng lại.

Hơi thở của Bạch Huyền cũng biến mất theo ánh sáng.

Hai người dừng chân ngoài cửa hồi lâu.

Doanh Vô Kỵ quay đầu hỏi: "Hoa Triều tỷ, nàng tìm được phương hướng chưa?"

Hoa Triều gật đầu: "Đại khái tìm được rồi!"

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi: "Chờ nàng thành công, ta bước vào thánh lộ, đến lúc đó cùng nhau đem quy tắc viết vào trong trật tự.

Thời điểm hoàn toàn lĩnh ngộ Xoay Vần Tạo hóa, hắn cũng đã hiểu được, trên đời này chưa bao giờ tồn tại thay đổi quy

tắc, bởi vì quy tắc vô cùng vô tận, Xoay Vần Tạo hóa có thể làm được, chỉ là quyết định quy tắc nào có thể hiển hóa thế gian.

Cũng chính là, lấy quy tắc viết trật tự.

Chuyên Húc đế thành tựu tổ cảnh, đem quy tắc huyết mạch tương quan từ Viêm Hoàng nhị đế bắt đầu dần dần nảy sinh, chính thức viết vào trong trật tự.

Sáng tạo Người Minh Đô, hiện thị mô phỏng quy tắc đại thế giới bên ngoài, lại sao chép vào một cái quy tắc bản ngã mà chưa bao giờ hiển thị tại bên ngoài, dựa vào tiểu thế giới muôn hình muôn vẻ để chống đỡ sự tồn tại của đại thế giới.Mà dòng chảy quy tắc kia, kỳ thật cũng không phải sản vật sau khi quy tắc bị sụp đổ, ngọn nguồn của nó là vật chịu tải trật tự của ổn định quy tắc

Con đường của Thánh Nhân, là giả thiết lý tưởng của trật tự mới.

Chỉ có Con đường Thánh nhân đi thông, mới có tư cách đem quy tắc viết vào trật tự, cũng liền tương đương với đến đột phá tổ cảnh bình cảnh.

Chỉ cần viết thành công, thực lực chắc chắn nhảy vọt, sau đó tự nhiên khi tử vong, người chết đạo lưu.

Nếu viết không thành công.

Hậu quả là gì thật đúng là không biết.

Bởi vì căn bản không có tiền lệ cho người nghiên cứu, ngay cả những tin tức này, vẫn là Hoàng Nữ từ Côn Bằng nơi đó truyền thừa tới.

Nhưng dùng đầu óc suy nghĩ một chút sẽ biết.

Nếu như viết không thành công, vậy chỉ định chết già thảm rồi.

Có phải chàng rất khẩn trương không?

Hoa Triều không khỏi cười.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Vậy có thể không khẩn trương sao? Hoa Triều tỷ, cho mượn đùi ôm cái nào".

……

Thời gian trôi nhanh.

Nhân tộc Trung Nguyên, không khí chuẩn bị chiến đấu càng ngày càng tăng vọt.

Ở giữa lại có không ít sứ giả Yêu tộc tìm tới cửa, để Doanh Vô Kỵ suy nghĩ thật kỹ, có nên trở thành Đại Thánh Yêu tộc hay không.

Doanh Vô Kỵ đối với bọn họ rất khách khí.

Trực tiếp buộc thành bánh chưng treo lên.

Dùng lao xa đưa đến Yêu Vực.

Còn có một ít tiểu yêu len lén lẻn vào, rải tin đồn nói Doanh Vô Kỵ chỉ muốn trường sinh, không muốn thành thánh, chỉ là muốn cho Nhân tộc làm bia đỡ đạn, sau đó chính mình làm Trường Sinh Đại Đế.

Kết quả, căn bản cũng không có ai tin, bịa đặt cho dù Yêu tộc hay là Nhân tộc, tất cả đều bị chém thành thịt băm.

Tân Đô.

Nguyên lão điện.

Xoẹt! Bọn họ tiến hóa thật nhanh.

……

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Ngay cả bịa đặt cũng học được, chỉ là mẹ nó có chút quá thô.

Ai nói không phải chứ!

Sắc mặt Ngưu y êu có chút xấu hổ, ngay cả pho mát cỏ xanh trên bàn cũng có chút ăn không vô.

Bởi vì mới vừa bắt được bịa đặt, chính là tộc quần bọn họ, đã bị hắn tự tay chấm dứt.

Hắn ta cảm thấy xấu hổ.

Cô xoa xoa hai má: "Càn vương!"

Doanh Vô Kỵ xụ mặt: "Ngươi đến bây giờ cũng không chịu gọi ta một tiếng bệ hạ!"

Đều giống nhau!

Ngưu Yêu khoát tay áo: " chúng ta hiện tại mặc dù là Quan viên Nhân tộc, nhưng dù sao cũng là Yêu tộc thân, vừa rồi giết chết một cái đồng tộc, cho ta khó chịu một hồi lâu. Hai bên sắp sửa đánh nhau, mấy ngày hôm trước quân đội quan viên để cho ta đi canh quân điền, ta không muốn canh, hắn nếu là tìm Ngài nói, ngài cũng đừng đồng ý!"

Yên tâm!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu: "Ta chưa bao giờ ép buộc ngươi, Viêm Thổ tương đối nghèo, còn bị Cơ Động chà đạp vài năm, nơi đó đều chờ thoát nghèo, lương thực sản xuất cũng không thu về quân nhu, mấy người các ngươi đến nơi đó trước chịu khổ cực một tý được không?"

Không thành vấn đề!

Hồ yêu nói, gần đây dân gian nhiều lần xuất hiện dấu vết Thiên Hồ nhập mộng, hắn là Hồ hậu làm, lời đồn đãi không chỉ bên ngoài điểm này, ngài cẩn thận một chút, Yêu tộc đây là nhằm vào ngài."

Ừ! Biết rồi! Về nghỉ ngơi trước đi, ngày mai điều lệnh sẽ qua.

Chương 1320: Hủy diệt thánh danh

Chương 1320: Hủy diệt thánh danh

Doanh Vô Kỵ cười cười.

Tiễn Ngưu yêu đi.

Sắc mặt hắn lạnh đi một chút.

Yêu tộc tuy rằng thủ đoạn rất thô thiển, nhưng mục đích vẫn rất rõ ràng, đó chính là hủy diệt thánh danh của mình.

Tuy nói hiện tại không có hiệu quả gì, thậm chí đưa tới phản hiệu quả.

Nhưng cuộc chiến tranh này, có thể phải đánh thời gian rất lâu, nếu thế cục Nhân tộc giống như Đại chiến bình yêu Sở quốc, sĩ khí trầm mê đến trình độ nhất định, chính mình chỉ cần phạm sai lầm, sẽ bị phóng đại vô hạn, nếu dân gian nghi ngờ mình càng lớn, độ khó thành thánh sẽ càng cao.

Thiên Hồ nhập mộng?

Thật đúng là phọt phẹt!

Ầm ầm……

Không biết có phải ảo giác hay không.

Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên cảm giác giống như có thứ gì đó đang rung động.

Nhưng rất nhanh, loại động tĩnh này càng lúc càng lớn, rõ ràng không phải ảo giác.

Vẻ mặt hắn căng thẳng, nhanh chóng bước ra ngoài điện, thúc giục bí thuật, âm thanh nhất thời vang vọng khắp Trung Nguyên.

Chuẩn bị chiến đấu!

Chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi, khắp Cửu Châu đều náo nhiệt hẳn lên.

Thanh thế to lớn.

Nhanh lên.

Chuẩn bị chiến đấu bảy năm rưỡi, chờ chính là giờ khắc này.

Mà Doanh Vô Kỵ, cũng một bước bước ra, xuất hiện ở giao giới giữa Trung Nguyên và Yêu Vực.

Lúc này đã là chạng vạng tối.

Trời chiều xuống núi, vốn nên là màn đêm bao phủ, nhưng nơi này bầu trời đêm, cũng đã chớp động kỳ dị hào quang, liền mộng ảo sáng lạn giống như cực quang.

Nguồn gốc chấn động, chính là nơi này.

Đến giờ rồi sao?

Hoàng Nữ cũng lặng lẽ tới, vẻ mặt có chút ngưng trọng.

Đến rồi!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, động tĩnh này không phải bởi vì cái gì khác, chính là bởi vì cấm chế Trung Nguyên sụp đổ.

Thời gian so với hắn suy tính còn sớm hơn một chút.

Chuyên Húc Ấn của Viêm Quốc không cách nào hoàn toàn phục hồi như cũ, cấm chế sụp đổ chỉ là chuyện sớm muộn, chỉ có thể nói Yêu tộc bên kia rất cố gắng, sử dụng các loại thủ đoạn để ăn mòn cấm chế của Trung Nguyên.

Ha ha ha……

Từng đợt cuồng tiếu từ phương xa truyền đến.

Đảo mắt, liền có bảy thân ảnh quen thuộc xuất hiện, chậm rãi đi về phía hai người.

Ơ!

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: "Chư vị đã lâu không gặp, các ngươi cũng là tới làm tiền tốt sao?"

U Minh Hổ Thánh khoát tay: "Chúng ta là Đại thánh Yêu tộc, tự mình ra tay chẳng phải là quá khi dễ người sao?

Hả?

Doanh Vô Kỵ cầm nhẹ nhàng giương lên: "Còn tưởng rằng hôm nay có thể giao thủ với các ngươi, thật đúng là làm cho người ta thất vọng a!

Xích Cừu Mã Hầu vuốt râu cười nói: "Vạn tộc đại chiến, quả thật là thịnh thế, ở đây chín vị đều là Đại thánh Yêu tộc, chẳng lẽ không nên cùng nhau quan chiến sao?"

Nói rồi.

Hắn vẫy vẫy tay.

Bầu trời đêm tinh nguyệt liền tỏa ra một mảnh quang huy, ở trên không ngưng tụ thành chín vị trí.

Doanh Vô Kỵ: "……

Bạn nghĩ đây là World Cup.

Mời tôi làm những thứ này?

Xích Cừu Mã Hầu thản nhiên nói: "Giữa ta và ngươi, kỳ thật cũng không có mâu thuẫn, chúng ta muốn làm, đơn giản chính là giúp ngươi nhận thức được ý nghĩ của bản thân là sai lầm. Ta tạm thời cho rằng Nhân tộc là vạn vật linh trưởng, thống trị vạn tộc cũng cuối cùng có một ngày cắn trả."

Có lẽ, sau lần giao thủ đầu tiên, ngươi sẽ nhận ra vấn đề của mình.

Dừng tay sớm.

Cũng tốt miễn trừ hạo kiếp song phương.

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu: "Cũng đúng, chúng ta cùng nhau quan chiến, có thể cho các ngươi tại chỗ phát hiện mình có bao nhiêu ngu xuẩn, thuận tiện các ngươi kịp thời quỳ xuống cho ta!"

Nói rồi.

Trực tiếp cùng Hoàng Nữ nhảy lên ghế trên bầu trời.

Bảy vị Đại thánh Yêu tộc: "???

Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, không biết Doanh Vô Kỵ lấy đâu ra lòng tin.

Kim Sí Đại Bằng thì là lạnh lùng cười, sờ sờ mỏ điểu bằng vẫn chưa hoàn toàn hóa hình của mình: "Ha! tiểu tử này, miệng so với ta còn cứng hơn!"

Bảy đạo thân ảnh bay lên không trung, đồng loạt ngồi xuống.

Chín vị trí này cách mặt đất chừng vạn trượng, đủ để thu hết toàn bộ chiến trường vào đáy mắt.

Lẽ ra không nên nhìn rõ chi tiết.

Nhưng Xích Cừu Mã Hầu đã sớm dùng thần thông ngưng tụ thành Thủy Kính, chỉ cần đủ mạnh, liền có thể thông qua Thủy Kính thấy rõ từng chi tiết của chiến trường.

Doanh Vô Kỵ liếc mấy Yêu Thánh một cái, không thể đích thân ra chiến trường hắn có chút tiếc nuối, dù sao hắn một thân aoe cùng quần thể buff, ở trên chiến trường tuyệt đối có thể so với những Yêu Thánh này cao hơn một bậc.

Ai cũng muốn mình thắng.

Nhưng ai cũng không hy vọng bên mình tổn thất quá mức thảm trọng.

Nếu tộc quần giảm quân số quá nhiều, sẽ có nguy cơ diệt tộc.

Đợt quan chiến này, còn rất ăn ý.

Hắn không nói gì thêm, trực tiếp nhìn xuống.

Theo một cỗ yêu lực dao động, Cấm chế Trung Nguyên gia tốc tiêu tán, rốt cục tại một cái nào đó trong nháy mắt hoàn toàn sụp đổ.

Yêu vực.

Dưới sự che chở của đêm tối.

Cả đám đám yêu lướt nhanh qua mặt đất.

Bay trên trời, bơi trong nước, chạy trên mặt đất, đội hình thoạt nhìn đều nhịp.

Không nói khắp núi đồi.

Ít nhất cũng là che khuất bầu trời.

Doanh Vô Kỵ có thể rõ ràng cảm giác được, này mấy trăm vạn yêu triều, ít nhất có hơn một nửa lực lượng trung kiên đều là cấp bậc tiểu yêu.

Cái gọi là tiểu yêu, chính là yêu sống qua kỳ Hóa Hình, đối trọng chính là Nhân tộc Thai Thuế Cảnh.

Quy mô này, mặc dù Doanh Vô Kỵ biết trước, cũng nhịn không được có chút da đầu tê dại.

Bất quá, càng đáng để hắn chú ý, là loại chấn động này.

Ha ha!

Hắn chép chép miệng: “Huấn luyện nghiêm chỉnh, đúng là không tồi”.

Hải Ma Giao mỉm cười: “Bây giờ còn cảm thấy Nhân tộc là độc nhất vô nhị sao?

Đương nhiên là có!

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: "Trận hình này bắt nguồn từ Nhân tộc, các ngươi chủ động học trộm, không phải vừa vặn chứng minh Nhân tộc là độc nhất vô nhị sao?"

Chương 1321: Không nên miệng lưỡi chi tranh

Chương 1321: Không nên miệng lưỡi chi tranh

Hải Ma Giao: "……

Hắn bỗng nhiên nhớ tới, Xích Cừu Mã Hầu đã từng nói với hắn, bên trong Nhân tộc bách gia giống như có một cái gọi danh gia học phái, chuyên môn cùng người tranh cãi.

Linh trí của mình tuy rằng đã nghiền ép tuyệt đại đa số Nhân tộc, nhưng không có hệ thống học qua tranh cãi, giống như thật không nên cùng Doanh Vô Kỵ rất giỏi về tranh cãi miệng lưỡi.

Vẫn nên nắm đấm nói chuyện.

Hắn hừ một tiếng: "Đồng dạng trận hình, cũng phải xem dùng ở trên tay ai. Hôm nay Yêu tộc hùng binh mấy trăm vạn, ta ngược lại là muốn xem, các ngươi như thế nào mới có thể ngăn cản!"

Doanh Vô Kỵ không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn phía dưới.

Thời điểm Yêu Triều tiếp cận Biên giới Yêu vực, liền nhanh chóng chia làm bảy đợt, hướng 7 thành biên cương xuất phát, không có bất kỳ kỹ xảo, chính là mưa móc đều dính.

Ưu thế binh lực tuyệt đối ở phía trước, bọn họ căn bản không cần chiến thuật.

Chỉ cần nghiền ép qua là được.

Bọn họ chính là khi dễ nhân tộc binh lực ít.

Dù sao binh chủng bọn họ đa dạng, cơ bản chiếm cứ quyền khống chế trên không, thậm chí còn có đại quân chuột, chuyên môn xây tường thành từ dưới lòng đất.

Những thứ này đều là chiến thuật đại chiến bình yêu xuất hiện qua, làm cho Sở quốc lúc đó chật vật.

Đám yêu nhanh chóng xẹt qua.

Tốc độ cực nhanh, cách tường thành càng ngày càng gần.

Thấy thần sắc Doanh Vô Kỵ có chút ngưng trọng.

Xích Cừu Mã Hầu không khỏi nói: "Nhân tộc giỏi trồng trọt, nuôi sống càng nhiều nhân khẩu, nhưng Nhân tộc ăn ngũ cốc hoa màu, đồng dạng trả giá thể lực. So với thời kỳ thượng cổ, thể lực Nhân tộc yếu hơn ba thành, ngươi thật sự còn cảm thấy con đường vương triều là đúng sao?"

Xem một trận đấu, sao lải nhải nhiều như vậy?

"？？？"

Xích Cừu Mã Hầu tính tình có tốt hơn nữa cũng bị hắn chọc giận không nhẹ: "Ta đây ngược lại muốn nhìn xem, sau khi thể lực Nhân tộc giảm xuống, nên đối mặt với quân địch binh lực gấp mấy lần như thế nào.

Vừa dứt lời.

Hắn bỗng nhiên nghe thấy phía dưới hình như có tiếng sấm rền.

Cúi đầu nhìn, chiến trường mênh mông, chẳng biết từ lúc nào đã nở rộ nhiều tia lửa.

Song phương đã giao phong.

Tia lửa này, đều là ở trong đám yêu nở rộ.

Xích Cừu Mã Hầu nhất thời cả kinh, nhanh chóng đem tầm mắt đặt ở một thành trong đó.

Phát hiện bên ngoài tường thành đã sớm loạn thành một đoàn.

Mười mấy đạo sĩ đứng thành trận hình, liên hợp thi pháp, thổ địa ngoài thành đã hóa thổ thành vàng, yêu binh độn thổ ăn mòn tường thành toàn bộ bị vây khốn, chỉ có thể vô lực giãy dụa.

Pháp thuật này hắn đã thấy qua.

Thiên Cương ba mươi sáu pháp chỉ địa thành cương, hoàn khắc các loại pháp thuật độn địa.

Mà pháp thuật này, cũng làm cho yêu binh trên mặt đất thiếu một đường lui.

Giờ phút này trên tường thành, từng cây cột vừa đen vừa thô không ngừng vang lên tiếng sấm, sau đó nương theo từng đóa hoa lửa nở rộ.

Tia lửa này uy lực không nhỏ, ít nhất tương đương với pháp thuật Huyền cấp mà Nhân tộc Thai Thuế Cảnh thi triển, tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với quần thể thú chưa hóa hình, cũng may một ít tiểu yêu thể lực cường tráng có thể vượt qua, còn có thể yểm hộ một chút tiểu yêu thể lực không phải mạnh như vậy.

Nhưng……

Vụ nổ này cũng quá dày đặc !

Một pháp thuật Huyền cấp gây thương tổn trên diện rộng, căn bản không đủ lo lắng, bởi vì bọn họ binh lực đủ, căn bản không cần quan tâm những thứ này.

Nhưng mà……

Mỗi hơi thở trên trăm pháp thuật huyền cấp, cái này ai chịu nổi a?

Chỉ trong nháy mắt, Yêu Triều phụ trách xung trận liền xuất hiện tình huống hỗn loạn.

Thất đại Yêu Thánh: "……

Bọn họ đều bối rối, một đám hai mắt trợn tròn.

Ống kim loại phun lửa này là thứ gì?

Giỏi lắm!

Không có bất kỳ dấu hiệu thi pháp nào, tại sao lại có uy lực như vậy?

Nếu như nhớ không sai, pháp thuật như vậy, cho dù là thiên tài Nhân tộc, phóng thích cũng cần thời gian không ngắn chứ?

Một hơi trăm pháp thuật huyền cấp.

Bọn họ đến tột cùng có bao nhiêu cao thủ?

Những cao thủ này không nghỉ ngơi sao?

Thường xuyên phóng thích pháp thuật như vậy, chẳng lẽ không bị vét sạch sao?

Họ không hiểu.

Nhưng cực kỳ chấn động.

Tuy nhiên, các vụ nổ liên tiếp gây ra nhiều tác động hơn thế.

Chiến lực trên mặt đất tách rời, dẫn đến binh sỹ phi hành xâm nhập doanh trại địch, trên tường thành thành cung tiễn toàn bộ khai hỏa đối với bầu trời chính là một trận bắn loạn.

Mỗi một mũi tên đều khắc hoa văn.

Cung thủ càng là cung thủ chuyên nghiệp luyện hóa cường cung làm thần binh bổn mạng.

Từng mũi cung tiễn xé gió mà ra, lực sát thương cao đến đáng sợ.

Cho dù tu vi trung bình của binh sỹ phi hành cao hơn nữa, sau khi trúng tên cũng phải thành thật trở thành thiên sứ gãy cánh.

Yêu triều nhìn như mãnh liệt vô cùng này rõ ràng đã bị cản trở.

Yêu triều nhìn như mãnh liệt vô cùng này rõ ràng bị cản trở.

Thất đại Yêu Thánh: "……'

Da đầu bọn họ đều có chút tê dại.

Tuy rằng bọn họ đều cảm giác trận chiến này tất thắng, nhưng bọn họ vì lần đại chiến này, vẫn cố ý hiểu rõ một chút hệ thống tu luyện của Nhân tộc.

Loại mũi tên khắc hoa văn này uy lực rất lớn, độ khó cũng không cao như vậy.

Nhưng có một nhược điểm chết người.

Công nghệ rườm rà và đòi hỏi rất cao về chất liệu mũi tên.

Nói chính xác Chính là:: tốn tiền!

Đây là… sức mạnh của đồng tiền?

Nhưng đó không phải là điều khiến họ khó hiểu nhất.

Kim Sí Đại Bằng hận đến nghiến răng nghiến lợi: "Lấy cung làm bổn mạng, ngươi đến tột cùng hủy diệt bao nhiêu người tu hành Nhân tộc?"

Những binh sỹ phi hành kia, phần lớn đều lấy hắn làm tôn, hắn đau lòng đến quả thực muốn chảy máu.

Nhóm cung thủ này, quả thực chính là thiên địch của bọn họ, khiến hắn làm sao có thể không hận?

Có thể cung làm bổn mạng, thực lực tất nhiên sẽ bị suy yếu một đoạn, những người này làm sao cam tâm?

Chương 1322: Học được da lông

Chương 1322: Học được da lông

Doanh Vô Kỵ bĩu môi: "Xem ra các ngươi học Nhân tộc cũng chỉ là học được da lông, phân công xã hội đơn giản đều chơi không rõ à? không bằng các ngươi sớm đầu hàng, trợ giúp Nhân tộc chúng ta thành lập vận triều, đến lúc đó ta mở một lớp học tập khóa Nhân tộc, ta dạy ngươi a!"

Dực Xí Đại Bằng: "Ha ha!

Hắn cười lạnh một tiếng.

Liền tiếp tục nhìn xuống phía dưới.

Cái này bắt đầu, cùng hắn tưởng tượng nghiền ép thế khác nhau một trời một vực.

Nhưng hắn vẫn không cho rằng sẽ thua.

Ống bắn Kim loại cùng cung thủ quả thật khó giải quyết, đối với yêu quần khổng lồ, có thể tạo thành áp chế rất mạnh.

Nhưng cũng chỉ là áp chế mà thôi, phải biết rằng tộc quần lấy khí lực cường tráng nổi tiếng cũng không ít, khí lực của bọn họ hoàn toàn có thể ngạnh kháng.

Cung thủ tuy rằng rất khó giải quyết, nhưng muốn áp chế nhiều binh sỹ không trung như vậy, cũng là người si nói mộng.

Vậy.

Dù là pháo hôi bị chắn ở bên ngoài hỏa lực phong tỏa, nhóm thứ nhất binh sỹ tiên phong, vẫn là tiếp cận tường thành, cùng Nhân tộc kỵ binh xung phong cùng một chỗ.

Mà binh sỹ phi hành, cũng có gần bảy thành vọt vào trong tường thành, ý đồ hủy diệt hậu cần trong thành, tường thành

trên dưới trong ngoài đều giết đến hôn thiên hắc địa.

Tiếng pháo liên miên không dứt.

Tiếng cung tên một khắc không ngừng.

Nhưng tựa hồ bị bao phủ trong yêu triều.

Nhưng hết lần này tới lần khác quân đội Nhân tộc đâu vào đấy, mặc dù bị bao phủ, cũng không có chút xu thế sụp đổ.

Hai bên quần thảo.

Liền từ ban đêm đánh tới hừng đông.

Không khí tràn ngập mùi máu tanh và mùi lông vũ bị cháy xém, trên dưới tường thành đều là thi thể.

Một trận đánh xuống.

Bất phân thắng bại, lưỡng bại câu thương.

Không thể đánh giá, chỉ có thể dùng huyết tinh thảm thiết để hình dung.

Thậm chí rất nhiều Yêu tộc đều chịu không nổi những cảnh tượng máu tanh này, dù sao trước kia bọn họ cho dù là đi săn, cũng rất ít khi vượt qua quy mô này.

Kết quả cả đêm nay…… Chỉ riêng một tòa thành tử thương cũng không chỉ một vạn.

Loại tràng diện sinh mệnh không đáng một đồng này, đã kích phát sợ hãi sâu trong huyết mạch bọn họ.

Chuột vương ngay từ đầu mang theo chuột yêu đại quân ý đồ lật tung tường thành, ngay từ đầu đã bị ngăn cách ở ngoài chiến trường, biên giới quan chiến suốt một đêm.

Không bị thương, nhưng tinh thần đã có chút sụp đổ.

Thời điểm Lăng Thần Yêu tộc bất đắc dĩ thu binh, hắn kéo chủ công Yêu Vương liền khóc lóc kể lể: ” ta muốn về nhà!”

Kết quả bị Yêu Vương hành hung một trận.

Cuộc đọ sức đầu tiên.

Kết thúc.

Quân đoàn Yêu tộc mang binh rút lui, yêu lực của bọn họ đã đến cực hạn, đánh tiếp nữa chỉ có thể bị động chịu đòn, dù sao bọn họ thể lực cường tráng, còn có thụ yêu chuyên môn chữa thương, khôi phục nhanh hơn Nhân tộc một chút.

Mà quân đội Nhân tộc, cũng bắt đầu yên lặng nhặt xác, thu hồi mũi tên, sửa chữa tường thành.

Trận chiến này.

Họ không tán loạn, nhưng áp lực không hề nhỏ.

Nếu không phải có danh tướng tọa trấn, toàn lực ngăn chặn mấy lần Yêu Vương, bọn họ nói không chừng thật sự chịu không nổi.

"……"

Trên không trung.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Hiển nhiên thực lực của đối phương vượt xa dự đoán của mình.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Trận đầu kết thúc, lần sau còn hẹn chiến tiếp không?"

Ngưu Ma Thánh cắn răng: "Tiếp, ta ngược lại là muốn nhìn xem, các ngươi cái kia kim loại ống có thể hay không mỗi ngày đều phun đến mãnh liệt như vậy!"

Hắn thật sự tức giận.

Bởi vì Ngưu tộc chính là binh sỹ khiên thịt, tuy rằng bởi vì thể lực cường tráng, bỏ mình không tính là nhiều, nhưng trọng

thương cũng không ít.

Lần này dẫn binh, là một phi tử cảnh giới đại yêu của hắn.

Ống kim loại này quá độc ác, nhưng trước kia chưa từng nghe qua thứ này, vật quý, phí tổn khẳng định không nhỏ.

Doanh Vô Kỵ khẽ mỉm cười: "Bất quá nhìn không có ý nghĩa gì, ta lần sau lại đây làm chút mỹ thực Nhân tộc, ngươi nghe nhi tử ngươi nói không, Nhân tộc có mỹ tửu."

Đúng là có nghe nói qua!

Ngưu Ma Thánh có chút kinh ngạc, hắn đích xác đối với rượu ngon Nhân tộc có chút thèm nhỏ dãi, thậm chí may mắn còn lấy được mấy vò.

Chỉ là không nghĩ tới, Doanh Vô Kỵ lại hào phóng như vậy, lại còn muốn mời mình uống cái này.

Người này không tệ.

Quan niệm chi tranh, một chút cũng không nhường.

Nhưng riêng tư vẫn rất hào phóng.

Doanh Vô Kỵ: "Có uống không?"

Ngưu Ma Thánh: "Uống!"

Doanh Vô Kỵ: "Được! Ta lại làm chút thịt bò kho lập tức uống rượu và thức ăn?"

Ngưu Ma Thánh: "???"

Doanh Vô Kỵ: "……

Ngưu Ma Thánh: "Không ăn, dễ bị bệnh bò điên.

Doanh Vô Kỵ: "……

……

Tiếp theo.

Vẫn là đấu pháp liều mạng của hai bên.

Yêu tộc không có ý định dùng binh pháp, bởi vì bọn họ biết thứ này là do Nhân tộc phát minh, bọn họ chơi không lại.

Họ chiếm ưu thế về lực lượng.

Vậy thì đem ưu thế phát huy đến cực hạn.

Mạnh mẽ chơi binh pháp, rất có thể chịu thiệt

Chỉ cần mình không chơi, đối phương cũng không chơi được.

Hơn nữa bảy đại Yêu Thánh vẫn cho rằng, ống kim loại kia chống đỡ không được bao lâu.

Thật ra.

Quả thật chống đỡ không được quá lâu.

Đây vẫn luôn là chuyện Doanh Vô Kỵ sầu lo, mấy năm nay công tượng ưu tú của vương triều Nhân tộc tất cả đều bị Ngô Đan điều động lên làm quân giới, tiếp thu ý kiến quần chúng, trình độ tăng lên nhanh chóng.

Ưu hóa thuốc súng cũng đều đang tiến hành.

Nhưng dù sao vừa mới khởi bước mười mấy năm, hơn nữa chính mình ngoại trừ cung cấp một ít cơ sở kiến thức bên ngoài, tri thức về mặt này trước kia đều không có.

Cho nên lĩnh vực này tăng lên nhanh hơn nữa, tiến độ cũng có hạn.

Năng lực sản xuất thuốc súng không thể lớn hơn số lượng Yêu tộc.

Hắn chỉ đang đánh cược thôi.

Xem ra là dự trữ thuốc súng theo không kịp trước.

Vẫn là Khủng hoảng Yêu tộc không áp chế được.

Chương 1323: Bạo loạn nội tộc

Chương 1323: Bạo loạn nội tộc

Bởi vì cái gọi là Yêu tộc.

Căn bản là một khái niệm giả.

Tộc quần bọn họ vốn có quan hệ săn giết, có thể liên hợp tấn công Trung Nguyên, tất cả đều là hiệp nghị đạt thành cấp bậc Yêu Vương.

Hơn nữa tổn thất chiến đấu của bọn họ tuyệt không trung bình.

Sớm hay muộn, bạo loạn nội bộ sẽ nổ ra.

Đến lúc đó.

Yêu tộc cho dù vẫn tiếp tục chiến đấu, cũng sẽ từ bỏ loại chiến thuật tràn ngập yêu triều này, giảm bớt rất nhiều áp lực tiền tuyến.

Ở giữa thậm chí còn để lại một khoảng thời gian trống.

Tranh thủ thời gian cho Hoa Triều đột phá.

Đại chiến sơ kỳ

Chính vì điều này.

Chỉ hy vọng.

Mâu thuẫn nội bộ Yêu tộc bùng nổ sớm hơn.

Nếu không trữ lượng thuốc súng sẽ bị vét sạch.

…….

Đại doanh quân cơ.

Lui rồi hả?

Doanh Vô Kỵ hỏi.

Nam Cung Vũ gật đầu: “Lui! Lui trăm dặm, hẳn là đang họp”.

Phù……

Doanh Vô Kỵ thở phào nhẹ nhõm, sóng này rốt cục thắng.

Nam Cung Vũ nhìn băng vải trên người, có chút bất đắc dĩ: “Bệ hạ nói bước tiếp theo Yêu tộc sẽ đi như thế nào?

Làm sao ta biết được?

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: “Nếu như ngươi muốn cho ta đoán, ta sẽ đoán… kế hoạch đánh rắn đập đầu!”

…….

Kế hoạch đánh rắn đập đầu?

Nghe được từ này, vẻ mặt Nam Cung Vũ lạnh lùng vài phần.

Chiến lực bình quân của Yêu tộc, kỳ thật không mạnh hơn Nhân tộc bao nhiêu, nhưng bọn họ chính là thắng ở số lượng nhiều.

Số lượng pháo hôi nhiều.

Số lượng cao thủ cũng nhiều.

Từ thực lực mà nói, đại yêu có thể đối với Binh Nhân Cảnh và Ngộ Thần Cảnh, thực lực Yêu Vương còn mạnh mẽ hơn một bậc.

Hiện tại Trung Nguyên đã không có cấm chế, Yêu tộc tiến vào Trung Nguyên, thực lực sẽ không bị áp chế.

Chỉ là số lượng Yêu Vương đã có thể làm cho người ta run lẩy bẩy, càng không nói đến đại yêu?

Cường giả cấp bậc này, nếu quyết tâm ám sát, chiến lực cấp thấp sẽ rất khó tạo thành ảnh hưởng đối với bọn họ, bọn

họ sẽ tạo thành uy hiếp cực lớn đối với quan viên, thậm chí nhân vật cấp bậc quân vương, đều phải thời thời khắc khắc đề phòng.

Số lượng không cùng một cấp bậc, sẽ rất khó ngăn chặn hữu hiệu.

Phù……

Hơi khó chịu.

Doanh Vô Kỵ lại cười nói: "Yên tâm! Cũng không phải là không thể ứng đối, kế hoạch đánh rắn đập đầu, như thế nào cũng tốt hơn so với tiếp tục liều chết a! Ta hiện tại ngược lại có chút lo lắng, những Tên đầu đất này mở hội nghị, kết quả tiếp tục liều chết.

Cũng đúng!

Nam Cung Vũ gật đầu tán thành.

Làm phó chỉ huy đại chiến lần này, hắn biết rõ một đoạn thời gian trước tiêu hao thuốc súng khủng bố cỡ nào.

7 thành biên cương sở dĩ có thể thế lực ngang nhau, cũng là bởi vì hỏa dược đối với chiến lực cấp thấp có đầy đủ áp chế, mặc dù đối với yêu tu vi cao khí lực mạnh ảnh hưởng không lớn, nhưng tất cả đều ngăn cách hết đại bộ phận pháo hôi chiếm cứ yêu triều, có đôi khi lượng lớn pháo hôi mới là mấu chốt chiến thắng.

Nhưng bây giờ.

Thuốc súng đã cạn.

Một khi hỏa dược gián đoạn cung ứng, 7 thành biên cương nhìn như phòng tuyết kiên cố, rất có thể sẽ trong nháy mắt sụp đổ.

Đến lúc đó, tiền tuyến bị đánh bại chính diện, không thể nghi ngờ sẽ tạo thành đả kích cực lớn đối với lòng quân.

Một lượng lớn đại yêu tiểu yêu tràn vào Trung Nguyên, dân gian cùng triều đình đồng thời đại loạn.

Loại kết quả này, so với chết một lãnh tụ cấp bậc quân vương còn làm cho người ta khó có thể tiếp nhận.

Cho nên Doanh Vô Kỵ mới lựa chọn đấu pháp bất kể chi phí này.

Cũng may.

Yêu tộc hoảng hốt trước.

Nhưng còn phải xem bọn họ hoảng đến trình độ nào.

Nhưng mà……

Nam Cung Vũ trầm ngâm một lát: "Ngươi có nghĩ tới, còn có một loại khả năng khác hay không?

Doanh Vô Kỵ nheo nheo mắt: "Yêu Thánh ra tay, dẫn đầu liều chết?

Uh!

Nam Cung Vũ gật gật đầu.

Yêu tộc, tổng cộng có bảy đại thánh.

Thánh nhân nhân tộc mặc dù cũng có, nhưng cũng không phải tất cả mọi người am hiểu chiến đấu, Cơ Động lúc còn sống, chính là Thánh Nhân chiến lực mạnh nhất, nhưng Cơ Động cũng chỉ là miễn cưỡng đạt tới tiêu chuẩn Đại thánh Yêu tộc.

Chiến đấu lúc trước, bảy vị Yêu Thánh cùng Doanh Vô Kỵ cùng Hoàng Nữ ăn ý không có lựa chọn ra tay, hoàn toàn là bởi vì Aoe không chịu nổi.

Doanh Vô Kỵ đau lòng tướng sĩ của mình.

Bảy vị Yêu Thánh là lo lắng Doanh Vô Kỵ mang binh đem tộc quần nào đó giết đến tâm tính sụp đổ.

Về phần bách gia chư thánh, Mặc Thánh Cơ Động không còn, Binh Thánh từ khi Nam Cung gia tổ tiên qua đời liền không còn nữa, Âm Dương gia xuống dốc dung nhập đạo gia, không thấy tung tích nhiều năm.

Lúc trước biến pháp nhiều năm như vậy, Pháp Thánh Yến quốc cũng bởi vì các quốc gia biến pháp, có tâm cống hiến nhưng quan niệm không hợp, cuối cùng buồn bực mà chết.

Kỳ thật chỉ còn lại có Thái Thượng Quan Đạo Thánh Thanh Vi đạo trưởng, còn có Nho Thánh Mạnh Nguyên, cùng với Ô Vấn vừa mới bước vào Thánh Nhân Cảnh chấp chưởng Mặc gia.

Những người khác…… đều là phu tử Ngộ Thần Cảnh.

Bọn họ muốn ra tay.

Doanh Vô Kỵ lại lo lắng bọn họ quá lôi kéo cừu hận, dễ dàng dẫn đến bảy vị Yêu Thánh ra tay, cho nên khuyên bọn họ lại.

Nhưng kỳ thật, Thánh nhân nhân tộc tổng cộng liền nhiều như vậy, hơn nữa Doanh Vô Kỵ cùng Hoàng Nữ tổng cộng mới năm người.

Nếu trên chiến trường thật sự bùng nổ Thánh Nhân đại chiến, muốn bảo vệ bảy tòa thành trì…

Nhân tộc sợ chết dập đầu.

Càng sợ Yêu Thánh dẫn đầu liều chết!

Đây tuyệt đối là tình huống hung hiểm nhất.

Doanh Vô Kỵ lại cười cười: “Nam Cung huynh, ngươi dám đấu với Yêu Thánh không?

A……

Chương 1324: Tan rã từ bên trong

Chương 1324: Tan rã từ bên trong

Con ngươi Nam Cung Vũ ngưng tụ, từ trước đến nay ăn nói thận trọng, bỗng nhiên nhiều ra một tia thần sắc ngạo nghễ: “Khinh thường hậu nhân Binh Thánh phải không?”

Mấy vị Thánh Nhân cũng nghĩ như vậy, dù sao cũng là liều mạng, ai liều mạng không phải liều mạng? bảy lão tạp mao kia cảm thấy trong Nhân tộc, trừ ta cùng Cơ Động không có một ai có thể đánh, đến lúc đó cho bọn hắn một ít rung động nho nhỏ!

Yêu Thánh chỉ cần vừa ra tay, chỉ cần bọn họ thất bại, sẽ hoàn toàn buông tha đợt sóng triều pháo hôi này

Vượt qua đợt sóng này.

Trận chiến này chúng ta coi như thắng.

Kế hoạch đánh rắn đập đầu, để cho bọn chúng chém, chúng ta có rất nhiều thời gian cùng bọn chúng hao tổn!”

Được!

Nam Cung Vũ nặng nề gật đầu.

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi: “Mấy ngày nay án binh bất động, nếu bọn chúng còn tiếp tục công thành, liền tiếp tục nã pháo hết công suất. Binh đến tướng đỡ, nước đến đất đắp, dù sao chúng ta cũng không sợ liều mạng.

Uh!

Nam Cung Vũ gật gật đầu, liền trực tiếp rời đi.

Hắn cũng muốn thừa dịp thời gian này nhanh chóng chữa thương, chiến đấu cường độ siêu cao như vậy, ngay cả hắn cũng có chút chịu không nổi.

Nghỉ ngơi vài ngày.

Doanh Vô Kỵ xoa xoa mi tâm nhíu chặt, lần này Yêu Triều thật sự có chút quá mức hung mãnh.

Cũng may, Yêu tộc chưa bao giờ là một tộc.

Cư xử càng hung dữ.

Khả năng tan rã bên trong bọn chúng càng lớn.

……

Ngoại vực vốn cây cối tốt tươi, chẳng biết từ lúc nào đã trở nên trụi lủi.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi cùng mùi hôi thối.

Khắp núi đồi, tất cả đều là Yêu tộc bị thương.

Ruồi bọ bay loạn, không ít vết thương cũng đã bắt đầu thối rữa.

Tiếng kêu rên liên tiếp vang lên.

Trên đỉnh núi nơi nào đó.

Không đánh nữa!

Kiên quyết không đánh nữa!

Ngưu Ma Thánh nổi trận lôi đình, trong tộc quần bọn họ mang theo huyết mạch Thái Cổ Thần Ngưu, chính là lựa chọn công thành gặp trở ngại, cho nên nói xung phong vẫn luôn là bọn họ, tuy nói khí lực bọn họ cường tráng, nhưng những nhân tộc đê tiện kia thật sự quá ghê tởm.

Khiến hắn phiền não nhất chính là, binh sỹ mặt đất có thể xông qua tuyến hỏa pháo căn bản không có mấy tộc quần, tộc quần của hắn chính là một trong số đó.

Vượt qua phòng tuyến, đôi khi cũng không phải là chuyện tốt.

Bởi vì bọn họ phải đối mặt với quân đội tinh nhuệ nhất Nhân tộc

Cho nên, tạo thành một kết quả khiến Ngưu Ma Thánh vô cùng bực tức.

Đó chính là…… Tộc quần của hắn gánh qua hỏa pháo bao trùm, đương nhiên tổn thất cũng nghiêm trọng nhất.

Ngược lại một số tộc quần rõ ràng không chịu nổi hỏa pháo, ngay từ đầu đã bỏ qua tộc quần xung phong, bây giờ vẫn còn rất tốt.

Một vài Yêu Vương cùng tộc quần tổn thất tương đối nặng cũng phụ họa theo.

Lão Ngưu!

Xích Cừu Mã Hầu trầm giọng nói: “Pháo kia không phải vật tầm thường, trước đó vài ngày tiêu hao rất lớn, chỉ cần trong vòng một tháng pháo của bọn họ bắn hết, chúng ta có thể lập tức đạp phá tuyến phòng thủ của bọn họ.”

Hắn trải qua tính toán tinh vi, dựa theo tốc độ tổn thất hiện tại của Yêu Triều, còn có thể chịu đựng thêm một tháng nữa.

Được !

Ngưu Ma Thánh hừ lạnh một tiếng: “Cho Hầu tộc các ngươi lên!

Xích Cừu Mã Hầu đỏ mặt, đỏ như mông hắn.

Hắn muốn nói Hầu tộc thể lực không được, nhưng nói như vậy nhất định sẽ bị lão Ngưu mắng một trận.

Tất cả mọi người không ngốc, trong lòng cùng rõ ràng giống nhau, đều nghĩ tộc khác đưa yêu đầu, tộc mình hái đào.

Trên đời này nào có chuyện tốt như vậy?

Nếu như Hầu tộc khí lực cường tráng, hắn đương nhiên nguyện ý thử một lần, đáng tiếc Hầu tộc thân thể xem như thiên tiên gầy yếu, đi chính là nộp mạng.

Hắn không nói nữa, bởi vì hắn biết, lão Ngưu đầu kia sẽ phát điên

Loại chuyện Khuyên người khác diệt tộc này, hắn muốn làm.

Nhưng khẳng định khuyên không nổi.

Hắn sâu kín thở dài, nghĩ thầm tổ tiên truyền thừa xuống ký ức quả nhiên không sai, Yêu tộc không am hiểu đánh trận, cho dù trộm được Binh pháp nhân tộc cũng không có tác dụng.

Bởi vì những tộc quần phân biệt rõ ràng này, căn bản là không nghe theo thống nhất điều hành.

Trái lại Nhân tộc, chỉ huy có tố chất, nên xung trận thì xung trận x, nên bảo vệ thì bảo vệ, mặc dù đối mặt mấy lần địch nhân đều có thể đâu vào đấy.

Nếu như không có tố chất này, quân đội Nhân tộc cho dù có pháo, cũng không thể ngăn trở Yêu Triều.

Chẳng lẽ……

Vương triều Nhân tộc, thật đáng để Yêu tộc học tập sao?

Tựa như hóa hình, học tập phương pháp tu luyện của Nhân tộc?

Xích Cừu Mã Hầu có chút phiền não, nhưng hắn cũng có chút không biết nói gì

Giờ này.

Hết lần này tới lần khác lại có mấy Yêu Vương chạy tới.

"Các ngươi đánh trận, tộc quần chúng ta cung cấp một ít đồ ăn không sao cả, lá cây trên trán chúng ta đều bị bọn họ hái sạch, kết quả bọn họ còn không thỏa mãn, ngay cả rễ cũng đào ra ăn!"

"Đúng rồi Hầu Tôn Giả, thịt thối Sư Tộc từ trên chiến trường kéo về không ăn, nhất định phải ăn tộc nhân của chúng ta?"Mặc kệ ngươi làm cái gì? Các ngươi ăn chúng ta, còn không cho phép bọn họ ăn các ngươi?

Xích Cừu Mã Hầu: "……"

Hắn có chút chịu không nổi, vấn đề hắn lo lắng nhất vẫn xuất hiện.

Hậu cần!

Hậu cần xảy ra vấn đề rồi!

Tuy rằng hắn sắp xếp tộc quần chuyên môn phụ trách vận chuyển, nhưng Yêu tộc không tồn tại thuyết pháp lương thực, cái gì cũng phải thu thập tại hiện trường, hiệu suất thật có chút thấp. Có người ăn thịt, có người ăn chay, cộng thêm chiến chiến tranh tiêu hao quá lớn, thức ăn không thể đào đâu ra nhanh như vậy, ánh mắt bọn họ tự nhiên chuyển dời ánh mắt đến tộc quần trong sách dạy nấu ăn của mình.

Bình thường có thể.

Nhưng hiện tại……

Hình như không được lắm.

Chương 1325: Biến đổi sách lược

Chương 1325: Biến đổi sách lược

Xích Cừu Mã Hầu dùng lời nói trấn an mấy vị Yêu Vương, bản thân lại càng thêm lo âu.

Hầu Tôn Giả!

U Minh Hổ Thánh nhịn không được: "Nên biến đổi sách lược, tam nhi tử của ta mỗi ngày ăn hư thối thịt, bụng đều sắp ăn hỏng rồi!"

Xích Cừu Mã Hầu trầm mặt: "Tin ta! Thời gian một tháng kế tiếp gia tăng cường độ công thành, chỉ cần pháo hao hết, chúng ta có thể càn quét hết".

Hừ!

U Minh Hổ Thánh hừ lạnh một tiếng: "Vạn nhất đánh không hết thì sao?

Sẽ không!

Xích Cừu Mã Hầu vuốt râu trầm ngâm: "Ta là Xích Cừu Mã Hầu, hiểu âm dương, thông nhân sự, Doanh Vô Kỵ theo chúng ta cùng nhau quan chiến thời điểm, tuy rằng biểu hiện được rất tự tin, nhưng ta lại từ trong tiếng tim của hắn nghe ra áp lực. Hắn đang cùng chúng ta đánh cuộc, nếu như chúng ta tiếp tục đạt được lợi thế, hắn liền khẳng định sẽ thua!"

Kim Sí Đại Bằng sắc mặt ngưng trọng: "Nhưng tình huống hiện tại ngươi cũng thấy được, như thế nào giải quyết nội loạn?"

Xích Cừu Mã Hầu ngữ khí chắc chắn: "Thất Thánh liên hợp trấn áp là được, đợi đến Nhân tộc phòng tuyến sụp đổ, chính là tiểu loạn tự sụp đổ!"

Mau đừng nói nữa!

Ngưu Ma Thánh lại cười nhạo một tiếng: “Đánh thêm một tháng? Đánh thêm một tháng nữa còn có Ngưu tộc sao?

Xích Cừu Mã Hầu: “Chỉ là nhất thời hy sinh……

Thần sắc Phục Hải Ma Giao lạnh lùng ngắt lời: “Nhân tộc này đúng là am hiểu chiến tranh, số lượng càng nhiều bọn họ lại càng chiếm tiện nghi. Theo ta thấy, dù sao đại yêu yêu vương chúng ta nhiều, thích hợp làm kế hoạch đánh rắn đập đầu nhất, chỉ cần giết hết nhân vật mấu chốt của bọn họ, bọn họ sẽ sụp đổ.

Xích Cừu Mã Hầu nhíu mày: “Đại Yêu Yêu Vương chúng ta số lượng đích xác nhiều, kế hoạch đánh rắn đập đầu có thể tiến hành, nhưng vượt qua 7 thành biên cương, sẽ mất đi một nửa ưu thế của chúng ta. Chém đầu chỉ chém nhân vật mấu chốt, dân gian rối loạn sẽ không có khả năng quá lớn, dân gian không loạn, bọn họ có thể xuất ra tất cả tinh lực đối kháng chúng ta.”

Như thế nào?

Ngưu Ma Thánh cười lạnh: “Ngươi cảm thấy bọn họ xuất ra tất cả tinh lực, liền có thể ngăn cản được tất cả Yêu Vương chúng ta?”

Xích Cừu Mã Hầu nhíu mày trầm tư, thật lâu sau hít sâu một hơi: “Ý nghĩ của ta là, lại cường công một lần!”

Ngưu Ma Thánh giận không kềm được: “Ta thề ngươi……

Xích Cừu Mã Hầu phất tay cắt ngang: “Lần này bảy người chúng ta cùng ra tay, mỗi người tấn công một tòa thành trì!”

Ngưu Ma Thánh còn muốn phản bác cái gì.

Đây là một lần cuối cùng, ngươi cho dù lại đau lòng, cũng không đến mức lúc này đây đều chịu không nổi! chỉ cần thành, chúng ta có thể nghiền ép qua, thành không được lập tức

buông tha yêu triều chiến thuật, để cho yêu tu vi thấp nhanh chóng về nhà, loại trận này ta cũng đánh đủ rồi!”

Xích Cừu Mã Hầu nghĩ đương nhiên cho dù như thế nào đều phải liều chết tiến hành đến cùng.

Nhưng Hổ Thánh nói xong câu đó, mấy Yêu Thánh khác lập tức tỏ vẻ đồng ý.

Bọn họ đều là yêu, bản năng trong huyết mạch của bọn họ chính là kéo dài tộc quần.

Mấy ngày trước bỏ mình quá nhiêu, thật sự vượt qua phạm vi bọn họ tiếp nhận.

Yêu Thánh ra hết.

Phòng tuyến này có thể công phá, liền đại quân trực tiếp nghiền qua.

Dứt khoát để cho kẻ yếu lui về phía sau, phát triển vài năm lại là một đống đại yêu cùng yêu vương.

Xích Cừu Mã Hầu bất đắc dĩ, chỉ có thể thỏa hiệp.

Yêu tộc không phải Nhân tộc.

Đại thánh Yêu tộc không phải là quân vương Nhân tộc.

Hắn không có cách nào làm được lệnh cấm giống Doanh Vô Kỵ.

Trong lúc nhất thời, thậm chí có chút hâm mộ.

……

Đại doanh quân cơ.

Như thế nào?

Doanh Vô Kỵ trầm giọng hỏi.

Trong đại doanh quân cơ, ngoại trừ một đám tướng lĩnh cao tầng, còn có sáu tấm truyền tấn phù, đem sáu tướng lĩnh

tòa thành trì khác tất cả đều kéo vào trong hội nghị.

Ngoại trừ nhân vật quân đội, còn có ba lão nhân tóc hoa râm.

Trên người bọn họ cũng không có khí tức hung hãn của quân nhân, ngược lại khí chất khác nhau, trong đó một người ôn nhuận như ngọc, một người tiên phong đạo cốt, còn có một người trong ánh mắt tràn đầy vẻ thương xót.

Đây chính là ba vị Thánh Nhân hiện có.

Đạo Thánh Thanh Vi.

Mặc Thánh Ô Vấn.

Nho thánh Mạnh Nguyên.

Ngoại trừ bọn họ, phu tử Trung Nguyên học cung cũng toàn bộ có mặt.

Bọn họ mặc dù là văn nhân, vốn không nên ở chiến trường, nhưng bọn họ đã sớm đem học vấn cả đời hóa thành thư tịch lưu lại trong học cung, rốt cục có cơ hội lấy thân văn nhược thủ hộ hậu bối sinh tồn Trung Nguyên, liền sớm đi tới tiền tuyến, chẳng qua bị Doanh Vô Kỵ lấy lý do "Còn chưa tới thời điểm văn nhân liều mạng" đè ép không thả ra ngoài.

Nghe tiền tuyến đánh nhau náo nhiệt, trong lòng bọn họ đều có chút ngứa ngáy.

Hôm nay, Doanh Vô Kỵ rốt cục gọi bọn họ tới họp.

Chờ đợi.

Ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Nam Cung Vũ.

Nam Cung Vũ hắng giọng: "Từ lần đình chiến trước, đã hơn nửa tháng, nhưng đại quân Yêu tộc vẫn luôn không lui về phía sau, chỉ là từng người tản ra kiếm ăn, tiểu đội trinh sát đến báo, đại yêu và yêu vương của bọn họ cũng không giảm

quân số. Pháp trận các nơi ở Trung Nguyên, cũng đều không cảm ứng được vô số yêu khí."

"Vậy là tiếp tục đánh!"

Tinh Ly đứng dậy, dấu vết năm tháng lưu lại trên người nàng, chỉ có thời điểm một mình ở chung với Doanh Vô Kỵ mới có thể nhạt đi một chút.

Bình thường, ở trước mặt người ngoài, nàng chính là bộ dáng mạnh mẽ vang dội.

Nàng chắp tay, hướng một đám Thánh Nhân phu tử dịu dàng bái: "Chư vị, ta đêm xem tinh tượng, đối ứng Yêu tộc thất thánh tinh tử càng lúc càng sáng, mơ hồ hình thành xu thế khuynh đảo Trung Nguyên, cái này cùng động tác đại quân Yêu tộc cơ bản ăn khớp, nếu ta sở liệu không sai, qua không tới vài ngày, 7 thành biên cương sẽ nghênh đón một lần yêu triều mạnh nhất."

Nếu là vượt qua.

Sĩ khí Yêu tộc tất nhiên giảm mạnh.

Chỉ là muốn công thành, sợ là phải dùng mạng người để đánh đổi, chư vị……

Chương 1326: Thánh Nhân tham chiến

Chương 1326: Thánh Nhân tham chiến

Ô Vấn sang sảng cười: "Mặc giả khi nào thì sợ chết? lão phu chỉ là ủy khuất, vì sao đến bây giờ, mới đến phiên chúng ta ra tay!"

Mạnh Nguyên không nói gì, chỉ cười không nói, vẻ mặt ung dung nói không nên lời.

Thanh Vi đạo trưởng cười nhạt nói: "Bài binh bố trận chúng ta không hiểu, chỉ biết tu đạo sử kiếm. Có sắp xếp gì,

bần đạo mặc cho sai khiến!

Chư vị phu tử nhân hậu, Vô Kỵ bội phục!

Doanh Vô Kỵ trong lòng có chút xúc động, Thánh Nhân tham chiến là tình huống ai cũng không muốn nhìn thấy, bởi vì vừa ra tay, song phương ít nhất là thương vong gấp hai ba lần.

Nhưng nếu Yêu tộc ra tay trước, bên mình sẽ không có đạo lý sợ.

Rõ ràng rồi.

Các phu tử học cung không sợ, chư gia Thánh Nhân càng không sợ.

Hắn hít sâu một hơi: "Chúng ta tạm thời còn không biết Yêu tộc bài binh bố trận, nhưng nếu đổi chỗ, bọn họ muốn xé rách lỗ hổng trên phòng tuyến, rất có thể Thất Thánh phân biệt ra tay với Thất Thành, chỉ cần có một thành rơi vào tay giặc, bọn họ chiếm cứ một tòa hùng thành, liền có thể không ngừng xâm hại Trung Nguyên."

7 thánh Yêu tộc, đều là dùng nắm đấm ngồi vững vàng vị trí, có thể lấy võ lực thắng bọn họ cũng không nhiều.

Cho nên chúng ta phải dùng chiến thuật.

Mạnh Nguyên hỏi: "Chiến thuật gì?

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi: "Đua ngựa!

Đua ngựa?

Mọi người sửng sốt một chút, không biết Doanh Vô Kỵ đây là có ý gì.

Nhưng theo Doanh Vô Kỵ tự thuật, ánh mắt bọn họ đều chậm rãi sáng lên.

Yêu tộc có bảy thánh.

Với Kim Sí Đại Bằng, Hải Ma Giao và Xích Cừu Mã Hầu là mạnh nhất.

Ngưu Ma Thánh ổn định ở vị trí thứ tư, ba người còn lại kỳ thật không mạnh hơn Cơ Động bao nhiêu.

Nhân tộc bên này.

Doanh Vô Kỵ cùng Hoàng Nữ tự tin có năng lực sánh vai với ba thánh trước.

Thanh Vi đạo trưởng hiếm khi ra tay, chính mình cũng không biết thực lực đến tột cùng bao nhiêu, bất quá chủ tu kiếm thuật, phù lục cùng lôi pháp, khiêm tốn mà biểu thị chiến lực có thể so với Mặc Thánh cùng Nho Thánh.

Nhị Thánh Nhân khác, mặc dù tự nhận cũng không nhất định mạnh hơn Ngộ Thần Cảnh thiện chiến, nhưng cũng nguyện lấy mệnh mỗi người ngăn cản một Thánh Nhân.

Cỗ lực lượng này, có thể cơ bản bảo đảm phòng thủ năm tòa thành.

Hai thành khác.

Một tòa giao cho Nam Cung Vũ cùng Nam Cung Yến hai vị binh thánh hậu nhân.

Một tòa khác thì giao cho học tử pháp gia do Tinh Ly và Công Tôn Lệ dẫn dắt.

Doanh Vô Kỵ sẽ lưu lại một hóa thân phối hợp tác chiến giữa hai tòa thành này, phòng ngừa một chỗ tan tác quá nhanh.

Tóm lại.

Chính là một câu nói.

Mọi người ngăn cản, Doanh Vô Kỵ chọn quả hồng mềm, dùng tốc độ nhanh nhất đánh chết, sau đó mang binh liên tục chiến đấu ở thành trì khác.

Rất mạo hiểm.

Nhưng có thể thực hiện, hơn nữa còn là đấu pháp có tỷ lệ thắng cao nhất.

Bởi vì có Xác Côn Bằng làm trung chuyển, ai đối với ai hoàn toàn là mình bên này định đoạt.

Định một mục tiêu nhỏ, làm thịt toàn bộ Đại thánh Yêu tộc ngoại trừ ba thánh trước.

Đương nhiên.

khó khăn.

Bởi vì cuộc chiến Thánh Nhân một khi bắt đầu sẽ rất khó thoát thân, Hoàng Nữ chỉ có thể đối phó với một trong ba thánh đầu tiên, đối mặt với hai nhóm còn lại, chắc chắn sẽ gặp phải hung hiểm cực lớn, đến tột cùng kết quả như thế nào, ai cũng không tưởng tượng được.

Doanh Vô Kỵ tự thuật xong, không hiểu sao cảm giác có chút chột dạ: "Chư vị, đây chỉ là một loại ý nghĩ của ta, nói như vậy áp lực ta đối mặt có lẽ là nhỏ nhất, người trì hoãn hai hung vật khác, nhất định sẽ… Chư vị nếu cảm thấy không thích hợp, chúng ta có thể đổi cách làm khác?"

Đổi?

Chúng ta mặc dù không thiện chiến, nhưng cũng là thật Thánh Nhân, tiểu tử ngươi chớ nên khinh thường người!

Mạnh Nguyên thản nhiên cười: "Nếu trận này thành công, thì thịnh thế sắp đến, bách gia thánh đạo vẫn như cũ có thể truyền chư hậu thế, chính là chúng ta thân tử lại có làm sao? Nói đến áp lực, ngươi cũng không phải là nhỏ nhất, ngược lại là lớn nhất!

Thanh Vi đạo trưởng có chút mất hứng: "Các ngươi đều nhận, bần đạo làm gì?

Ô Vấn cười vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Thanh Vi lão ca, đệ tử đạo gia các ngươi, còn muốn ở các thành thi triển chỉ địa thành thép, dưới tay ngươi không ai có thể dùng, kính xin bỏ đi yêu thích, đem hai cái hung vật này tặng cho hai người chúng ta đi!”

Thanh Vi còn muốn tranh, chỉ tiếc lại tranh vài câu không có tranh qua, liền hì hì vài câu không nói nữa.

Doanh Vô Kỵ trầm mặc, không nghĩ tới ba vị Thánh Nhân lại vì củ khoai lang phỏng tay mà tranh nhau.

Thậm chí cũng không phải củ khoai lang phỏng tay mà chính là chơi với lửa

Tâm tình của hắn cũng sục sôi vài phần: “Đã như vậy, vậy cứ quyết định như vậy, lần này do ta đến bài binh bố trận, đến lúc đó Yêu tộc vừa có động tĩnh, Hoàng Nữ sẽ đem các vị dẫn dắt đến Bên trong Côn Bằng, chư vị về nghỉ ngơi trước đi!”

Nói rồi.

Vô cùng trịnh trọng hành lễ với mọi người.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, nhao nhao đáp lễ, sau đó liền cáo lui.

Rất nhanh.

Đại doanh quân cơ liền đi hết.

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Mễ Tinh Ly, có chút nói: “Sao nàng lại tới đây?

Mễ Tinh Ly nhướng mày cười: “Tại sao ta không thể đến đây, nếu ta không đến, tòa thành cuối cùng của chàng sẽ trông như thế nào?”

Nhưng mà……

Không có nhưng gì cả!

Mễ Tinh Ly nhìn chăm chú vào mắt hắn: "Tướng sĩ khác có thể chết, ta sẽ chết không được, lại nói tiếp ta cũng là người lãnh binh đánh trận, nhưng chưa từng kề vai chiến đấu với chàng, nhớ lại một chút, không cam lòng!"

Vương Đô bên kia đâu?

Có Triệu Ninh xử lý chính sự, chăm sóc đại trận là đủ rồi!

Nhưng……

Đừng lề mề, Nhân tộc Trung Nguyên bây giờ ai cũng có thể chết. hiện giờ ta mang không ít thần thông, nên xuất hiện trên chiến trường, những thứ này đều là ta cùng Triệu Ninh thương lượng qua. Hơn nữa không chỉ ta tới, Triệu Tranh cùng Doanh Kiếm đều tới.

Mẹ kiếp!?

Hai người này vừa mới đột phá Binh Nhân Cảnh bao lâu, đây không phải là để cho bọn họ chịu chết sao?

"Ta có thể bắt không ra, bọn chúng lĩnh nhiệm vụ bí mật từ Triệu Ninh, ta nào biết bọn hắn ở đâu?"

Chương 1327: Đứa bé muốn nhận cha

Chương 1327: Đứa bé muốn nhận cha

Tinh Ly nhìn bộ dạng khẩn trương của hắn, không nhịn được khiêu khích chớp chớp mắt: "Hơn nữa hai Chuyên Húc đế thân, Binh Nhân Cảnh bọn họ là Binh Nhân Cảnh thật sao?

Doanh Vô Kỵ nghẹn một cái: "Nhưng trong vương thành có không ít nhân vật trọng yếu, chiến sự tiền tuyến vừa qua, áp lực bọn họ sắp phải đối mặt một chút cũng không nhỏ, vì sao…"

Chàng muốn biết Triệu Tranh nghĩ như thế nào không?

Nghĩ như thế nào?

“Hắn cảm thấy chỉ là thủ vệ, tối đa cũng chỉ là một chút công lao, khi nào mới có thể cho chàng thừa nhận chàng là cha hắn?”

“……”

“……”

Doanh Vô Kỵ trầm mặc, hắn cảm giác mình mấy vợ này, giống như có chút quá hiểu mình.

Mấy người trẻ tuổi còn có thể không để ý đến sinh tử.

Chính mình còn đang rối rắm chờ hậu sự mọc lông?

Tinh Ly cười khẽ một tiếng, cường thế vừa rồi tan rã không ít, sóng mắt cũng ôn nhu hơn rất nhiều, sửa sang lại quần áo cho Doanh Vô Kỵ, nhẹ nhàng tựa vào trong ngực hắn.

Nhưng cũng đúng lúc này.

Một luồng lực kéo như có như không bỗng nhiên truyền đến.

Đồng tử Doanh Vô Kỵ co rụt lại, nhanh chóng nhìn về phía Yêu Vực.

Rốt cuộc điều này cũng đến?

Cách thành trì Nhân tộc mười dặm về phía Bắc.

Mấy trăm vạn Yêu tộc đại quân đã chia làm bảy đợt chờ xuất phát.

Loại công thành bão hòa này, bọn họ đã tiến hành qua vô số lần, mỗi lần đều đánh đến vô cùng thảm thiết, cùng Quân đội Nhân tộc đổi mạng xong sau đó không công mà lui, chờ sau khi bình tĩnh lại, tường thành Nhân tộc vốn đã bị tổn hại ở mức độ nhất định đã được sửa chữa xong.

Nhanh quá.

Tốc độ của bọn họ thật sự quá nhanh.

Bảy vị Yêu Thánh đều có chút đau răng, tất cả chiến dịch lúc trước, bọn họ đều đang cùng Doanh Vô Kỵ quan chiến, một mặt là muốn hạn chế Doanh Vô Kỵ, miễn cho hắn tiến vào chiến trường, bởi vì Cơ Hoành từng nói, đơn đả độc đấu Doanh Vô Kỵ có thể ở trong Yêu Thánh chỉ xếp hạng trung bình, một khi tiến vào hệ thống phòng ngự quân đội, Yêu Thánh mạnh nhất cũng khó có thể nhìn theo bóng lưng.

Thế là muốn thông qua nghiền ép tràng diện, thúc đẩy Doanh Vô Kỵ mau chóng quỳ xuống.

Kết quả.

Doanh Vô Kỵ chưa quỳ

Ngược lại bọn họ có chút muốn quỳ.

Sự phối hợp giữa các binh chủng của quân đội Nhân tộc căn bản không phải là thứ mà Yêu tộc có thể với tới.

Bọn họ rất tức giận, rõ ràng Yêu tộc có nhiều binh chủng hơn, ưu thế đều là Tiên Thiên, nhưng hiệu quả phát huy lại không đâu vào đâu.

Nhân tộc hình thể đều giống nhau, lại có thể chấp hành đủ loại chiến thuật, ngay cả cung tiễn thủ yếu ớt nhất cùng pháo thủ đều có thể nhận được mười phần bảo vệ.

Có mấy Yêu Thánh trong lòng tương đối thấp thỏm.

Bởi vì…… Trận chiến này, trong bọn họ rất có thể sẽ chết một người.

Đại quân Yêu tộc bão hòa, cho nên phân phối binh lực dàn trải, Yêu tộc bảy vị đại thánh, cường giả cùng cấp bậc Nhân tộc lại không có nhiều như vậy, bọn họ chỉ cần phá tan một tòa thành trì chính là thắng lợi, cho nên Thất Thánh phân công đánh bảy thành chính là đấu pháp có tỷ lệ thắng cao nhất.

Nhân tộc sẽ phản ứng như thế nào?

Có Xác Côn Bằng ở đây, Nhân tộc một phương hoàn toàn có thể tự mình quyết định dùng cao thủ bài binh bố trận như thế nào.

Bất kể Doanh Vô Kỵ chọn tòa thành nào, Yêu Thánh công tòa thành này đều sẽ gặp phải áp lực cực lớn.

Nếu là Yêu Thánh xếp hạng top 3 còn tốt, nhiều nhất cũng chỉ là khó giải quyết chút ít.

Nhưng nếu như là Yêu Thánh ở phía sau, đó là thật sự có nguy hiểm đến tính mạng.

Trận đại chiến này tất thắng.

Nhưng nếu vận khí không tốt, Yêu Thánh có thể vẫn lạc.

Ngay từ đầu thời điểm quyết định công thành như vậy, ba Đại thánh Yêu tộc xếp hạng phía sau, tỏ vẻ có chút hoảng.

Tuy rằng bọn họ đều cho rằng, Doanh Vô Kỵ chọn quả hồng mềm xác suất không lớn, dù sao như vậy rất dễ dàng phá thành.

Nhưng……

Vạn nhất thì sao?

Cũng may Xích Cừu Mã Hầu nghĩ tới một cái đối sách, đó chính là bất kể ai bỏ mình, còn lại lục thánh đều sẽ hết sức nâng đỡ tộc quần người chết, lấy yêu nguyên giúp đời sau tu luyện, để bảo trụ thánh vị của bọn họ.

Thậm chí tại chỗ lấy ra một giọt bổn nguyên tinh huyết.

Cuối cùng, bảy vị Đại Thánh đều lấy ra một giọt bổn nguyên tinh huyết, luyện hóa ra một viên Yêu Huyết đan, làm bồi thường cho người bỏ mình.

Bảy vị Yêu Thánh luyện hóa Yêu Huyết đan, đối với Yêu tộc, đó thật đúng là thiên tuyển thần vật.

Như thế.

Chịu chết có thể trong lòng kiên định một chút.

Đương nhiên, có thể không chết là tốt nhất.

Bọn họ cũng không cho rằng Doanh Vô Kỵ sẽ chọn quả hồng mềm bóp, bởi vì bảo vệ thành trì mới là việc quan trọng nhất của hắn.

Cho dù thật sự muốn nhặt quả hồng mềm, Yêu tộc còn có nhiều Yêu Vương đại yêu như vậy!

Ong……

Đầu tất cả Yêu tộc đều ù ù một cái.

Sau đó âm thanh của Xích Cừu Mã Hầu liền truyền đến tai bọn họ.

Xuất binh!

……

Bảy tòa thành trì.

Nó giống như bảy chiếc hộp mù.

Trước khi binh lâm thành hạ, ai cũng không biết đối thủ của mình là ai.

Ra lệnh một tiếng.

Bảy đợt Yêu Triều đồng loạt công thành, tiếng pháo quen thuộc lại vang lên, khóe mắt mấy Yêu Thánh nhảy dựng.

Không có tung tích Thánh Nhân Nhân tộc, xem ra là thật sự dự định hậu thủ phản chế.

Kim Sí Đại Bằng nhìn hỏa lực bao trùm bên trong, tiểu yêu ngã rạp trên mặt đất, lông mày không khỏi khẽ nhíu, đều là

những phế vật này quá mức phế vật, để cho binh sỹ phi hành của mình một cây khó chống đỡ.

Nhìn thấy cháu ngoại mình bị mũi tên bắn xuyên qua cánh, hắn rốt cuộc nhịn không được nữa.

Chương 1328: Chỉ là ruồi muỗi

Chương 1328: Chỉ là ruồi muỗi

Một tiếng kêu to rõ.

Mỏ đại bằng hóa thành mấy đạo hư ảnh, hướng pháo trên tường thành lướt đi, pháo tuy mạnh, nhưng cũng chỉ là phàm thiết, tính hủy diệt của chúng không đe dọa được hắn

Nhưng chưa từng nghĩ tới.

Đã bị một đám huyền thiết thuẫn bài hư không xuất hiện ngăn trở.

Chỉ nghe leng keng một trận tiếng vang thật lớn.

Huyền thiết thuẫn bài liền hóa thành bột mịn.

Hả?

Kim Sí Đại Bằng ngẩng đầu, nhìn thấy một lão nhân tóc hoa râm.

Thoạt nhìn hết sức bình thường, thậm chí có chút gầy gò, bình thường ăn cũng ăn không đủ no, một chút cũng không có bộ dáng cao thủ.

Lão già này, hắn đã gặp qua.

Gặp qua trong bức họa Cơ Hoành đưa.

Ô Vấn.

Mặc gia Thánh Nhân, trước kia Mặc gia phu tử, kẹt tại Ngộ Thần Cảnh mấy chục năm, những năm trước đây tại thời điểm

mang theo một đám Mặc giả lao động, rốt cục thành tựu Thánh Nhân vị.

Nhận hết kính ngưỡng của mọi người.

Nhưng trong mắt hắn, chỉ là ruồi muỗi.

Cơ Động đã từng Mặc Thánh, cũng bất quá chỉ là sánh vai mạt Du Đại thánh Yêu tộc, một lão phế vật bị Cơ Động áp chế mấy chục năm, chờ Cơ Động sau khi chết mới có thể nổi lên, lại có thể có bao nhiêu lợi hại?

Chọn được quả hồng mềm rồi.

Lần công thành này, chỉ sợ mình phải lập công đầu rồi.

Hắn nhìn về phía Ô Vấn: "Thánh nhân Nhân tộc các ngươi, ngoại trừ Cơ Động bị đánh chết trước mặt mọi người còn ai không?"

Ô Vấn tươi cười hiền lành trả lời: "Không có!

Rất tốt!

Kim Sí Đại Bằng lạnh lùng cười: "Ngươi là người tiếp theo!"

Nói rồi.

Hắn đề một tiếng: "Giết!

Sau một khắc, trong yêu triều, mấy đạo khí tức cường hoành bay lên trời.

Cầm yêu bay trên trời, đều lấy Kim Sí Đại Bằng làm tôn, lần này đi theo Kim Sí Đại Bằng rất đông

Bọn họ cũng không nghĩ tới, chính mình cư nhiên may mắn như vậy, nhặt được một cái quả hồng mềm nhất.

Thành này.

Tất nhiên có thể đánh hạ.

Kim Sí Đại Bằng ra lệnh một tiếng, một đám Yêu Vương liền cùng nhau xông về phía Ô Vấn.

Giải quyết xong Thánh Nhân này, liền không còn có bất kỳ người nào có thể ngăn cản bọn họ chiếm cứ tòa hùng thành trước mắt này.

"……"

Bọn họ cũng muốn nhìn xem, cái gọi là Thánh nhân nhân tộc đến tột cùng có chịu nổi một kích hay không.

Kim Sí Đại Bằng một chút cũng không có ý tứ đơn đả độc đấu?

Đối với hắn mà nói, chỉ có cường giả mới xứng cùng hắn đơn đấu.

Lão nhân tộc trước mắt này rõ ràng không tính là cường giả.

Nếu không tính, vậy cũng chỉ xứng bị hắn tàn sát!

Tàn sát, còn nói khí tiết gì nữa?

Có thể trong mắt Nhân tộc, lão nhân này là một cường giả, một Thánh Nhân.

Nhưng ở trong mắt Kim Sí Đại Bằng, Ô Vấn khác gì đồ ăn, dù sao hắn cũng không phải không có đi săn qua Yêu Vương.

Tuy nhiên.

Hắn cũng không thấy sợ hãi trong ánh mắt Ô Vấn, thậm chí ngay cả một chút kinh hoảng cũng không có.

Lão nhân nhân tộc thoạt nhìn không có chút phong phạm cường giả nào, chỉ cười nhạt.

Môi khẽ nhúc nhích.

Phun ra hai chữ.

Phi công!

Trong chớp mắt tiếp theo, trên dưới tường thành, từng người tay không tấc sắt cũng ngâm lên hai tiếng

Phi công!

Kim Sí Đại Bằng: "???"

Những người này có phải đầu óc có vấn đề hay không?

Đang đánh giặc, không cầm binh khí còn chưa tính, gào thét cái gì?

Dựa vào mồm mép mà thắng à?

Nhưng ngay sau đó, hắn liền cảm giác được không thích hợp.

Bởi vì vừa rồi trong lồng ngực của hắn cỗ lệ khí tất sát kia, giống như…… tản rồi?

Thân hình phá không hư không dừng lại.

Một vị Yêu Thánh, mấy vị Yêu Vương hình thành trận hình vây sát, cứ như vậy quỷ dị dừng lại!

Không chỉ họ.

Trên mặt đất đông nghịt một mảnh Yêu tộc đại quân, cũng đều đồng loạt đình chỉ xung phong. Binh sỹ phi hành cũng đột nhiên chuyển hướng, bay lên trời cao xoay quanh.

Ngay cả cung thủ và pháo thủ trên tường thành Nhân tộc cũng không hẹn mà cùng đình chỉ công kích.

Chiến trường vừa rồi tiếng sát phạt nổi lên bốn phía.

Bây giờ yên tĩnh đến mức kim rơi có thể nghe thấy.

Ô Vấn: "……

Kim Sí Đại Bằng: "???

Hai người không nói gì.

Không khí rất vi diệu.

Kim Sí Đại Bằng bối rối, dùng hai mắt tràn ngập trí tuệ của hắn quét mắt nhìn chiến trường một cái, phát hiện những người quần áo cổ quái tay không tấc sắt, xung quanh tựa hồ đều có vặn vẹo như có như không.

Nhưng vặn vẹo này, không phải ánh sáng, cũng không phải không gian, mà là một loại đồ vật không rõ là gì.

Loại vặn vẹo này liên kết thành một mảnh, bao trùm cả tòa chiến trường.

Hắn tức giận đến có chút buồn bực: "Ngươi dùng yêu pháp gì?"

Lão phu là Nhân tộc.

Ô Vấn xoa xoa đầu: "Sao lại có yêu pháp của Yêu tộc các ngươi?"

Kim Sí Đại Bằng rất phiền não: "Ta là nói, ngươi dùng đây là pháp thuật gì, vì sao hiệu quả quỷ dị như thế?"

Nó không phải pháp thuật, mà là đạo lý!

Đạo lý gì?

"Chiến tranh chỉ là đem tài nguyên từ một phương cướp đoạt đến trong tay một phương khác, lại cũng không thể sinh ra tài nguyên, ngược lại sẽ làm cho song phương tạo thành tổn thất không nhỏ, đã như vậy, vì cái gì còn muốn chiến tranh?"

"……"

Kim Sí Đại Bằng bối rối một chút, cảm giác hắn nói rất có đạo lý, nếu chiến tranh chỉ tạo thành tổn thất, vì sao còn muốn chiến tranh chứ?

Không đúng!

Hắn đang xì hơi!

Chiến tranh tổng thể là sẽ tạo thành tổn thất, nhưng chỉ cần ta chiếm lợi là được a!

Tại sao ta phải suy nghĩ về một vấn đề thiểu năng như vậy?

Hắn tức giận nói: "Rút thứ này đi, nếu không ta giết ngươi!"

Ô Vấn làm ra thủ thế mời: "Không rút! Vậy tôn giá mời đi!"

Kim Sí Đại Bằng: "……

Hắn ta đang tức giận.

Cũng rất muốn giết người trước mắt này.

Nhưng cảm xúc có chút tách rời, rất không liền mạch.

Hắn cố gắng làm cho trong lòng mình sinh ra sát ý, nhưng làm thế nào cũng không sinh ra được.

Tại sao lại không sinh ra sát ý chứ?

Quỷ dị!

Thật sự là quá quỷ dị.

Chương 1329: Luật điều khiển tâm trí

Chương 1329: Luật điều khiển tâm trí

Kim Sí Đại Bằng trợn mắt nhìn Ô Vấn.

Ô Vấn cũng nhìn hắn: "Tôn giá, hay là lui binh đi?

Kim Sí Đại Bằng cả giận nói: "Không lùi!

Ồ……

Ô Vấn gật đầu, thả người bay trở về tường thành, bày một cái bàn.

Cười hướng Kim Sí Đại Bằng vẫy vẫy tay: “Tôn giá! Nếu ngươi muốn hiểu đạo lý này, tại hạ có thể nói cho ngươi nghe!

Kim Sí Đại Bằng: “……

Chết tiệt!

Luật điều khiển tâm trí là gì?

Vì sao ta khách quan muốn giết chết hắn, lại không sinh ra sát tâm chủ quan!

Kim Sí Đại Bằng rất sụp đổ, bởi vì vừa rồi như vậy trong nháy mắt, hắn đã thử tất cả bí pháp phá giải khống chế tinh thần, nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Hắn có chút hối hận, bởi vì Xích Cừu Mã Hầu đã nói với hắn, khiến hắn không nên coi thường Thánh nhân nhân tộc, nhưng là hắn không nghe.

Khó chịu a!

Trên tường thành.

Ô Vấn hơi thở phào nhẹ nhõm, xem ra Thánh Nhân Nhân tộc đối với Yêu Thánh chiến lực siêu quần, cũng không phải hoàn toàn không có ưu thế, ít nhất Thánh Nhân Nhân tộc, là thật sự phù hợp quy tắc, hắn kỳ thật chính là một bộ phận của quy tắc. Đại thánh Yêu tộc cho dù chiến lực mạnh hơn nữa, cũng không đạt tới điểm này.

Mà lúc hắn nhập thánh, chính là dựa vào lĩnh vực Mặc giả tự mình lĩnh ngộ, điểm lĩnh ngộ bắt đầu, chính là lĩnh vực phi công pháp thuật địa cấp của Mặc gia.

Hôm nay, quả nhiên có hiệu quả.

Trong lúc hoảng hốt, Kim Sí Đại Bằng chẳng biết từ lúc nào đã ngồi xuống đối diện.

khóe miệng già nua của Ô Vấn lộ ra vẻ tươi cười, thân thể nhịn không được hơi ngửa ra sau.

Doanh Vô Kỵ tiểu tử này còn cảm thấy lão phu đang chịu chết?

Có hiểu hàm lượng vàng của Thánh Nhân Nhân tộc không?

……

Đầu kia.

Trên người Hải Ma Giao ma khí trùng thiên, giống như một vị sát thần từ trên trời giáng xuống.

Khi bản thể Giao Long xuất hiện, Nhân tộc và Yêu tộc đều run lên.

Loại ma khí này.

Đó là ác khí trong hỗn độn.

Có thể kích thích sợ hãi của tất cả sinh linh ở sâu trong nội tâm.

Nhưng trong nháy mắt hắn xuất hiện.

Một lão giả liền theo đó xuất hiện, một cỗ thanh khí ngưng tụ thành nón lá chụp ở trên đầu của hắn.

Chớ sát sinh, phải nhân tiwf!

Đừng oán hận, phải thứ lỗi!

Hạo nhiên chính khí mạnh mẽ, phảng phất như gió mát khe núi, đem ma khí ô trọc đuổi sạch sẽ.

Hải Ma Giao có chút mơ hồ, cúi đầu nhìn thoáng qua chiến trường huyết nhục bay tứ tung, từng luồng cảm xúc thương xót từ trong lòng sinh ra.

Thật kinh khủng!

Loại cảnh tượng sinh linh đồ thán này thật sự quá thảm!

Thiên hạ vạn vật, vì sao nhất định phải giết tới giết lui?

Một lúc.

Hắn thậm chí có chút muốn đi xuống khuyên can, rồi lại đột nhiên dừng lại thân hình.

Không đúng!

Đầu óc ta có vấn đề!

Hắn giơ đầu giao long lên, giận không kềm được trừng mắt nhìn Mạnh Nguyên, ma khí trên người tái hiện, ý muốn tách rời Hạo Nhiên Chính Khí xanh biếc trên đầu.

Mạnh Nguyên hoảng sợ, cũng may trên tường thành vang lên âm thanh đọc đều nhịp, Hạo Nhiên chính khí trên người trống rỗng lớn mạnh vài phần, mà thanh khí thiếu chút nữa bị tách ra kia, lần thứ hai ngưng tụ lại.

Hắn khẽ vuốt đầu giao.

Nào! Đeo nón vào!

"……"

Trên dưới tường thành, đánh nhau nhiệt tình như lửa.

Giữa không trung, Nho Thánh đơn phòng Ma Giao.

……

Uỵch!

Sau một chiêu cứng rắn.

Hai đạo thân ảnh bay ngược ra.

Xích Cừu Mã Hầu nhìn về phía cánh tay phải của mình, bộ lông rậm rạp phía trên đã bị bỏng sạch sẽ, không khỏi nhe răng nhếch miệng.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Ánh lửa trên người Hoàng Nữ rực rỡ vô cùng.

Nàng thản nhiên cười: "Ơ! Không ngờ Hầu Tôn Giả lột lông, cùng một bộ dáng với Nhân tộc!

Xích Cừu Mã Hầu nhíu mày: "Ngươi cư nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy.

Lúc trước Hoàng Nữ muốn ghế Đại Thánh, lại bởi vì vấn đề quan niệm mà bị Thất Thánh liên hợp chèn ép.

Khi đó, hắn cùng Hoàng Nữ giao thủ, thực lực cũng liền cao hơn Ngưu Ma Thánh, so với ba đỉnh cao Đại Thánh, thật sự là kém một đoạn, bằng không nàng cũng không có khả năng vẫn bị xa lánh ở ngoài Thất Thánh.

Dù sao, Yêu tộc là nơi nói nắm đấm.

Nhưng hiện tại……

Chỉ giao thủ vài lần, hắn đã xác định thực lực của Hoàng Nữ, tương đương với mình, gần như bất phân thắng bại.

Có lẽ, nàng còn không có cách nào đánh bại chính mình, nhưng bằng vào thể chất hư không, đã đứng ở thế bất bại.

Nếu hai bên không thiết lập thời hạn tử đấu, vậy người chịu thiệt nhất định là mình.

Nhưng mà……

Loại Trường Sinh Chủng từ trong quy tắc sinh ra này không phải thực lực cơ hồ không cách nào tăng trưởng sao?

Sao lại như vậy?

Chẳng lẽ thể chất Yêu Tiên thật sự cường hãn như vậy?

Hoàng Nữ thản nhiên cười: "Sao vậy? Sợ à?"

Còn không đến mức làm cho ta sợ.

Xích Cừu Mã Hầu khẽ lắc đầu: “Trận chiến này các ngươi tất bại không thể nghi ngờ, ta chỉ cần ngăn cản chiến lực mạnh nhất của ngươi là được.

Hoàng Nữ từ chối cho ý kiến, chỉ là ánh mắt từ trên xuống dưới đánh giá hắn: “Cho tới bây giờ, ngươi đều cho rằng quan niệm của ngươi là chính xác sao?”

Xích Cừu Mã Hầu trầm mặc, từng trận chiến dịch này, hắn chỉ huy đến thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, đủ loại thiêu thân, làm cho Yêu tộc rõ ràng binh lực gấp mấy lần Nhân tộc, cất bước gian nan ở trên công thành chiến.

Hắn đã từng xa lánh Hoàng Nữ, cũng là bởi vì Hoàng Nữ quá nghiêng về chế độ Nhân tộc, điều này đối với sinh linh trời sinh dưỡng, căn bản là không thể tiếp nhận.

Mà Yêu hoạn tại Sở quốc mười mấy năm trước, bọn hắn cũng cảm thấy hiện tại Nhân tộc căn bản không chịu nổi một kích, cái gọi là ưu thế tộc quần căn bản chính là may mắn.

Nhưng không nghĩ tới, mười mấy năm sau, Nhân tộc cho bọn hắn một bài học, lại thật sự dựa vào ưu thế tộc quần, khi thực lực chênh lệch mấy lần trong chiến tranh không rơi vào hạ phong.

Ngược lại bên trong Yêu tộc bộc phát đủ loại vấn đề.

Chẳng lẽ cách làm trái với Tiên Thiên này của Nhân tộc là đúng?

Chương 1330: Song phương dừng binh

Chương 1330: Song phương dừng binh

Hoàng Nữ thản nhiên cười: “Thành khác ta không quản được, giữa ta và ngươi đình chiến đi, tòa thành này ngươi không công phá được, không cần có quá nhiều thương vong.

Xích Cừu Mã Hầu trầm ngâm một lát, gật gật đầu: “Được!”

Sau đó.

Ra lệnh một tiếng.

Song phương đồng thời dừng binh qua, an tĩnh đến kỳ cục.

Xích Cừu Mã Hầu nhìn lướt qua chiến trường, thấy cho dù Nhân tộc hay Yêu tộc đều thở phào nhẹ nhõm, trong lòng không khỏi có chút phức tạp.

Cuối cùng vẫn không thích chiến tranh!

Hắn vung tay lên, trước mặt liền xuất hiện một mặt thủy kính, có thể giúp hắn nhìn thấy tình huống sáu tòa thành thành.

Sau đó……

Hắn thật ngu ngốc!

Kim Sí Đại Bằng cùng Hải Ma Giao gặp phải dĩ nhiên là Nhị Thánh Nhân Nhân tộc.

Mặt khác mấy mảnh chiến trường, Nam Cung huynh muội liên thủ, mang binh cùng Sư Tôn Giả ngạnh chiến, chiến trường này cực kỳ khốc liệu nhưng hai tướng lĩnh nhân tộc liên thủ đối mặt một Yêu Thánh vẫn không rơi vào hạ phong.

Đạo thánh Thanh vi đạo trưởng thì là đã sớm kéo xuống đạo bào, lộ ra một thân gân thịt, trong tay quơ lấy ba trượng huyền thiết trọng kiếm, đối mặt với Ngưu Ma thánh, thể lực cũng cực kỳ hung mãnh, không hề thua Ngưu Ma thánh, quỷ mới biết hắn tu cái đạo gì.

Một tòa thành khác, trong ngoài tường thành văn tự màu vàng như ẩn như hiện, tựa hồ là hoa văn pháp luật của Nhân tộc Trung Nguyên, cả tòa chiến trường đều bị dung luyện cùng một chỗ, thỉnh thoảng có sấm sét lóe lên, ai không tuân thủ pháp luật liền đánh người đó, ngay cả Yêu Thánh chủ công cũng bị đánh sợ, dứt khoát trực tiếp ngừng chiến.

Mỗi tòa thành trì, đều cực kỳ quỷ dị, dùng các loại phương thức thần kỳ ngăn cản.

Cục diện hoàn toàn khác so với tưởng tượng của bảy vị Yêu Thánh.

Chuyện này không đúng!

Bọn họ đều bị kéo lại, vậy Doanh Vô Kỵ thì sao?

Sống lưng Xích Cừu Mã Hầu có chút lạnh cả người, cuống quít điều thủy kính tới tòa thành trì cuối cùng, sau đó… thấy được một màn khiến đầu hắn đổ mồ hôi.

Doanh Vô Kỵ cả người kim quang, giơ Hàm Quang Kiếm, đuổi theo U Minh Hổ Thánh chạy khắp trời.

Trên mặt U Minh Hổ Thánh tràn đầy vẻ kinh hãi.

Hắn mất đi bào đệ Tránh Quỷ, thực lực vốn liền giảm xuống một đoạn, đối mặt vẫn là Doanh Vô Kỵ thực lực không biết tăng lên bao nhiêu, dĩ nhiên chỉ có bị đuổi giết.

Nhưng hắn trốn không thể trốn, trực tiếp bị Doanh Vô Kỵ phong ở trong trận pháp.

Kiếm không thoát.

Chạy không thoát.

Chỉ có thể bị ép cùng Doanh Vô Kỵ tiến hành đấu khốn thú.

Hắn rõ ràng không cho rằng mình có thể đấu lại, U Minh chi khẩu mở ra, liền có vô số Tránh Quỷ từ trong miệng hắn phun ra, những thứ này chính là tích lũy trăm năm của hắn, trong đó Tránh Quỷ cấp bậc Yêu Vương đều có hai ba con, đây cũng là sức mạnh quan trọng U Minh Hổ Thánh có thể chen chân vào Đại thánh Yêu tộc.

Nhưng hiện tại, Tránh Quỷ những thứ này đủ để cho vô số Yêu tộc nghe tin đã sợ mất mật, đến dưới tay Doanh Vô Kỵ, lại là… một tát một cái, một chưởng đi xuống trực tiếp đập nổ, mọi người xung quanh nhìn thấy da đầu một trận tê dại.

U Minh Hổ Thánh thậm chí không có dũng khí cùng Doanh Vô Kỵ liều mạng, mà là điên cuồng dẫn độ năng lượng Tránh Quỷ sau khi nổ tung, hội tụ ở trên cổ họng, phát ra từng đợt gào thét bén nhọn vô cùng.

Tiếng rít cơ hồ ngưng tụ thành thực chất, để phá cấm chế.

Dĩ nhiên là……

Để chạy !

Xích Cừu Mã Hầu nhìn đến mồ hôi lạnh toát ra, hắn không nghĩ tới U Minh Hổ Thánh vì cái gì trực tiếp dọa vỡ mật, dĩ nhiên cam nguyện buông tha toàn bộ Tránh Quỷ đểchạy trốn.

Phải biết rằng, Hổ Thánh sở dĩ có thể chen chân vào Đại thánh Yêu tộc, chính là dựa vào những Tránh Quỷ này.

Mất đi những con đường này, hắn chính là một yêu vương trung bình.

Tu vi Doanh Vô Kỵ đến tột cùng tăng lên đến mức độ khủng bố bực nào, vậy mà đáng giá để hắn làm như vậy?

Nhưng nhìn vết thương dữ tợn trên người Hổ Thánh, hắn giống như đã hiểu.

Doanh Vô Kỵ tự nhiên sẽ không cho phép hắn chạy trốn, chém ra một khe hở không gian, kết quả những con yêu này giống như sắc ma nhìn thấy mỹ nhân, điên cuồng chui vào khe hở.

Sau đó bị không gian đứt gãy chém đến thất linh bát lạc.

Nhưng cũng chặn được sát chiêu của Doanh Vô Kỵ.

Cấm chế vốn kín không kẽ hở, cư nhiên thật đúng là bị tiếng rít của Hổ Thánh phá ra một lỗ thủng.

Nhưng lúc này, Tránh quỷ dùng để ngăn trở Doanh Vô Kỵ cũng sắp tiêu hao hết rồi.

Hổ Thánh nóng nảy, trực tiếp vỡ nát thân thể của mình.

Bản mệnh yêu huyết tan chảy trong nội đan yêu vương, nội đan hóa thành một con hắc hổ to bằng ngón cái, sau đó từ trong lỗ thủng chui ra, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đậu má! hắn chạy rồi.

Doanh Vô Kỵ mắng chửi đĩnh đạc nhổ một ngụm nước bọt xuống đất, bất quá cũng không có quá nhiều cảm xúc tiêu cực, Tránh Quỷ hủy hết thân thể vỡ nát, U Minh Hổ Thánh hiện tại đã không còn bằng cả Yêu Vương bình thường mặc dù chạy trốn cũng không có uy hiếp gì.

Hoàng Nữ: "……

Xích Cừu Mã Hầu: "……

Thật là ác độc!

Thân thể cũng không cần?

Đây là bị đánh ra bóng ma bực nào?

Xích Cừu Mã Hầu sau lưng dần dần rét run, Hổ Vương không còn, Doanh Vô Kỵ chẳng phải là có thể ra tay rồi sao?

Hắn nhìn về phía Thủy Kính.

Doanh Vô Kỵ trong thủy kính cũng nhìn về phía hắn, ý cười vô hạn ngông cuồng, ngông cuồng thậm chí có chút dữ tợn.

Hỏng rồi!

Xích Cừu Mã Hầu trong lòng cả kinh, sau một khắc liền nhìn thấy Doanh Vô Kỵ gọi ra Ngựa Xích thỏ, đem binh khí đổi thành trường thương, mang binh chính là một trận xung phong.

Xung thân huyết diễm cháy động, Chuyên Húc Nhiên Nhiên Huyết Thuật, Vị Danh Chân Khí, Hỗn Nguyên Chân Khí, Lục Sinh Đồ Hồn, Lĩnh vực sát phạt.

Chỉ trong nháy mắt, cả tòa thành trì quân đội Nhân tộc phảng phất đều bị đốt cháy.

Mà Sát Thần này, mang binh xông vào trong Yêu Triều chính là một trận tàn sát.

Cũng không phải không có khác biệt.

Mà là…… Tộc quần nào tổn thất nhiều, hắn liền nhắm vào giết hại người đó.

Chương 1331: Mất đi xu thế sóng dữ

Chương 1331: Mất đi xu thế sóng dữ

Vẻn vẹn một khắc đồng hồ thời gian, Yêu Triều trận hình đã bị vọt đến thất linh bát lạc, thậm chí còn nhân tiện chết vài cái Yêu Vương.

Yêu Triều tuy rằng vẫn đông nghìn nghịt, nhưng đã mất đi xu thế sóng dữ.

Doanh Vô Kỵ không ham chiến, giết một vòng về sau, liền trực tiếp mang binh trở về dưới thành, sau đó một người bay lên trời, một cước bước ra liền biến mất ở không trung.

Nhưng cỗ sát thần này sau khi đi, ngoài thành Yêu tộc đại quân không chỉ không thừa cơ công kích, ngược lại trực tiếp bắt đầu chạy trốn, trong hoảng loạn thậm chí xuất hiện giẫm đạp tình huống.

Bọn họ đã bị dọa vỡ mật, không có yêu thánh yêu vương ủng hộ, bọn họ ngay cả hi vọng thắng lợi đều triệt để tán loạn, lúc này không trốn còn đợi đến khi nào?

Nhưng……

Vô liêm sỉ!

Xích Cừu Mã Hầu tê dại, sóng yêu triều này đích xác đã mất đi hy vọng phá thành, nhưng bọn họ không thể rút lui, bọn họ rút lui…… Mấy đợt yêu triều khác phải chịu bao nhiêu áp lực?

Thủy kính cảnh tượng biến ảo, Doanh Vô Kỵ đã xuất hiện ở bị Nam Cung huynh muội vây công trước người Sư Vương.

Kịch……

Trái tim Xích Cừu Mã Hầu giống như bị rò rỉ nửa nhịp, tóc gáy hắn dựng thẳng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng từ sau lưng toát ra.

Hắn rốt cục hiểu rõ Doanh Vô Kỵ ý nghĩ, tên điên này không chỉ có muốn thủ thành, hơn nữa còn muốn tru sát Yêu Thánh, hơn nữa không chỉ muốn giết một!

Không chỉ muốn giết yêu thánh.

Còn muốn tru tâm.

Những tộc quần kia vốn tổn thất thảm trọng, đối với lần cường công này có chút phản đối, nhưng vẫn bị bảy vị Yêu Thánh liên thủ khuyên tới.

Nếu thật để Doanh Vô Kỵ thực hiện được, vậy bọn họ thật sự là nguyên khí đại thương.

Đợt này trực tiếp giết gà dọa khỉ, để cho tộc quần khác lấy đó làm gương.

Danh vọng của bảy vị Yêu Thánh cũng sẽ vì vậy mà tổn hại lớn.

Nhưng tên điên này, chẳng lẽ không sợ thành khác bị phá sao?

Xích Cừu Mã Hầu cắn răng truyền âm nói: "Đại bàng! Ma giao! Đừng cùng bọn họ hao tổn, bạo quy tắc cường sát bọn họ, cho dù bị thương bổn nguyên cũng phải lên! Sau khi chiếm thành, cùng ta liên thủ cùng nhau vây giết Doanh Vô Kỵ, bằng không sẽ xảy ra đại loạn!

Nói rồi.

Trực tiếp bay lên trời, hắn muốn ngăn Doanh Vô Kỵ lại.

Nhưng chưa từng nghĩ, vừa mới nhảy lên, đã bị hơn mười chi Phượng Hoàng Linh phong tỏa.

Hoàng Nữ thân hình lóe lên, che ở trước mặt hắn, cười khẽ một tiếng: "Ta cho ngươi đi sao?

Xích Cừu Mã Hầu: "……

……

Ta cho ngươi đi sao?

Nụ cười trên mặt Hoàng Nữ rất bình thản.

Bình thản đến mức khiến Xích Cừu Mã Hầu vô cùng phiền lòng.

Lúc trước Thất Thánh cùng Doanh Vô Kỵ hao tổn, cũng không phải bởi vì cảm thấy đánh không lại Doanh Vô Kỵ, bốn vị phía sau liền không nói, ba vị trí đầu Yêu Thánh, luận thực lực ở trên thế giới này tuyệt đối là tồn tại dẫn đầu, chỉ có một Hoàng Nữ có thể cùng bọn họ giao thủ.

Cùng Doanh Vô Kỵ hao tổn, chỉ là không muốn cho hắn mang binh, tiêu hao quá nhiều lực lượng sinh tồn của Yêu tộc,

một khi tộc quần nào đó sụp đổ, bên trong sẽ xuất hiện loạn.

Nhưng Thất Thánh không ra tay đi, bên này lại đẩy không qua.

Xích Cừu Mã Hầu cũng là hạ quyết tâm thật lớn, mới quyết định muốn làm như vậy, đánh cược chính là phá thành mang đến cổ vũ, có thể đè xuống cái loạn này.

Nhưng hắn cũng không cho rằng, Nhân tộc có thể bảo vệ thành.

Hôm nay biểu hiện của Hoàng Nữ vượt quá dự đoán của hắn.

Biểu hiện của Doanh Vô Kỵ cũng vượt qua dự liệu của hắn.

Nhưng rồi sao?

Cao thủ nhân tộc thật sự quá ít, mặc dù Hoàng Nữ cùng Doanh Vô Kỵ đều nhảy lên tới cấp độ tuyệt đỉnh, cũng nhiều nhất chính là ngang tay với chí cường tam thánh, còn lại những yêu thánh kia, đủ để san bằng Nhân tộc thành trì.

Nhưng ai cũng không nghĩ tới, Nhân tộc cư nhiên toát ra nhiều chiến thuật tà môn như vậy.

Hai cái kia cái gọi là Nho Thánh Mặc Thánh, sức chiến đấu vô cùng gầy yếu, mặc dù đặt ở Yêu Vương bên trong, cũng chỉ là bậc trung, lại có thể ngăn cản được hai Chí Cường Yêu Thánh.

Đạo Thánh hơi mạnh một chút, lại có thể điên cuồng mượn thế trời đất, mạnh mẽ ngăn cản Ngưu Ma Thánh.

Nam Cung huynh muội vốn tương đối mạnh, mượn thế đại quân ngăn cản Sư Tôn Giả cũng coi như bình thường.

Nhưng đám người kia rõ ràng là quan văn, dựa vào cái gì có thể kết thành lôi pháp đại trận mạnh mẽ trói buộc Yêu Thánh?

Tất cả đều vượt quá dự đoán của Xích Cừu Mã Hầu.

Hắn quá hiểu Nhân tộc.

Tộc quần này thường gọi một ít pháp thuật tà môn là yêu pháp.

Nhưng yêu pháp chân chính, ở trước mặt pháp thuật thần thông của bọn họ, căn bản cũng không xứng gọi là yêu pháp.

Bảy vị Đại thánh Yêu tộc, có sáu người đều bị Nhân tộc gắt gao kiềm chế.

Chính là để Doanh Vô Kỵ thực lực bão táp hóa thành chó điên.

Con chó điên này, giết ba vị Chí Cường Yêu Thánh quá mức miễn cưỡng.

Còn lại 4 người…

Một khi tàn sát quá mức, chiến lực Yêu Triều cấp thấp của Yêu tộc, thật sự có khả năng sụp đổ hoàn toàn.

Thậm chí một ít đại yêu yêu vương đều sẽ triệt để rời khỏi chiến tranh.

Hắn thật sự không thể tiếp nhận.

Cũng may bọn hắn loại này nắm giữ lượng lớn quy tắc Yêu thánh đơn giản là cái giá quá lớn, không nỡ dùng mà thôi.

Nhưng bây giờ, đã đến lúc không thể không dùng.

Hoàng Nữ!

Bộ dáng mặt hiền lành của Xích Cừu Mã Hầu lúc trước đã biến mất không thấy, bắt đầu trở nên lệ khí tràn đầy, ma khí

ngập trời tràn đầy trên người hắn.

Một khuôn mặt khỉ dữ tợn dọa người: "Ngươi thật sự muốn ngăn cản ta sao?

Hoàng Nữ hừ nhẹ một tiếng: "Muốn đánh thì đánh, lấy đâu ra nhiều lời vô nghĩa như vậy! Lấy bản nguyên thần huyết băng phá quy tắc phải không? Ta ngược lại muốn xem, hầu huyết ngươi có thể phá giải được cái gì!

Nói rồi.

Mười bốn nhánh Phượng Hoàng Linh cầm trong tay, trong nháy mắt ngưng tụ thành một thanh trường kiếm lưu quang bốn phía.

Chương 1332: Át chủ bài của yêu tộc

Chương 1332: Át chủ bài của yêu tộc

Nàng làm yêu vương, quá rõ ràng át chủ bài của những Yêu tộc này, giới hạn của đại yêu là lĩnh ngộ toàn diện đối với bản mệnh yêu thuật, giới hạn của yêu vương là mở rộng quy tắc đối ứng với bản mệnh pháp thuật lan tràn, nếu có thể đạt tới trình độ nhất định, hoàn toàn có thể làm được việc ảnh hưởng quy tắc ngắn ngủi, định hướng đem quy tắc nào đó từ trong hiện thực tách ra.

Loại này không thể nghi ngờ sẽ tạo thành cắn trả, đối với bản nguyên thương tổn cực lớn.

Không đến thời điểm liều mạng, là không có khả năng dùng ra tay.

Bất quá……

Ngươi có thể sụp đổ?

Ta không thể sụp đổ sao?

Đơn giản chính là phế bỏ thần thông của nhau.

Kiếm pháp ta học được từ Doanh Vô Kỵ, rốt cục có thể dùng tới.

Trên người Hoàng Nữ tỏa ra quang diễm màu đỏ, đã định liều mạng.

Nàng không cảm thấy dưới tình huống liều mạng mình sẽ thua.

Nhưng trong lòng nàng lại có chút lo sợ, loại tình huống này, Nho Mặc hai lão đầu có thể chịu đựng được sao?

……

Một chiến trường khác.

ong……

Doanh Vô Kỵ chỉ cảm giác đầu liên tiếp hai trận ong minh, chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Xuất hiện tình huống giống nhau, còn có tất cả cường giả Ngộ Thần Cảnh trở lên.

Ngay cả Sư Tôn Giả cũng mê muội một trận.

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn về một phương hướng, lộ ra vẻ mặt hoặc hoảng sợ hoặc ngưng trọng.

Họ đều là những người ít nhiều tiếp xúc với các quy tắc.

Loại quy tắc này mạnh mẽ lột bỏ cảm giác hiện thế, làm cho bọn họ mê muội đến muốn ói.

Nhưng hiện tại, bọn họ đã không có biện pháp để ý tới vấn đề có muốn nôn hay không.

Biến cố này, ý nghĩa đại biểu sau lưng, mới là nguyên nhân khiến bọn họ hoảng sợ.

Sư Tôn Giả hai mắt giận dữ mở ra, hô hấp đều trở nên dồn dập.

Hai luồng khí tức này là……

Xích Cừu Mã Hầu và Hoàng Nữ?

Hoàng Nữ đã mạnh đến mức đem Xích Cừu Mã Hầu bức ra chiêu này sao?

Doanh Vô Kỵ sắc mặt ngưng trọng, rất nhanh đoán được ý nghĩ của Xích Cừu Mã Hầu, nhanh chóng truyền âm hỏi: "Mạnh phu tử, Ô phu tử, tình huống của các ngươi như thế nào?"

Nhanh lên!

Hắn liền nhận được hai câu trả lời.

Doanh Vô Kỵ hơi thở phào nhẹ nhõm, lúc chế định kế hoạch, hắn lo lắng nhất chính là hai người này

Không nghĩ tới, bọn họ thật đúng là trị được hai cái Chí Cường Yêu Thánh này.

Tuyệt vời!

Doanh Vô Kỵ trầm giọng truyền âm: "Bất quá Chí Cường Yêu Thánh đều là có thể bạo quy tắc, các ông nhất định phải ổn định tâm tính của bọn hắn, đừng để cho bọn hắn chó cùng rứt giậu. Nếu như bọn hắn thật có thể lay động các ngươi nắm giữ quy tắc, nhất định không nên cậy mạnh, lập tức truyền âm cho ta!"

Yên tâm!

Yên tâm!

Nghe cả hai giọng nói.

Doanh Vô Kỵ trong lòng hơi an ổn một chút, một chút cũng không nói võ đức, trực tiếp hướng Sư Tôn Giả giết tới.

Đánh lén?

Sư Tôn Giả giận không kềm được, vừa rồi Doanh Vô Kỵ bỗng nhiên xuất hiện liền dọa hắn nhảy dựng, không biết người này là từ đâu chui ra.

Bất quá xem hắn tiêu hao không nhỏ, ra tay không có nhanh như vậy, lại vừa vặn bị xa xa động tĩnh cắt đứt, cho nên không đánh lén thành công.

Không nghĩ tới một kích không thành, hắn trực tiếp chuẩn bị kích thứ hai.

Sao?

Đem bản tôn trở thành quả hồng mềm?

Sư Tôn Giả giận không kềm được, lúc này há to miệng.

Sư Hống Ma Công!

Đây là bổn mạng yêu pháp của hắn, thừa dịp trạng thái tiểu tử Nhân tộc không tốt, trực tiếp đem hắn giết chết!

Nhưng rất nhanh, hắn liền cảm giác được không thích hợp.

Vì sao chỉ mở miệng không ra tiếng?

Thật giống như trong cổ họng nhét một đại gia hỏa, hơn nữa còn ngày một trướng lên.

Hỗn Nguyên chân khí?

Gặp ma rồi!

Hỗn Nguyên chân khí từ khi nào lại dính đặc như vậy.

Mắt thấy Doanh Vô Kỵ kình kiếm giết tới, trong lòng hắn mãnh liệt hoảng hốt.

Sư Tôn Giả đột nhiên bừng tỉnh.

Tiểu tử Nhân tộc này.

Giống như mạnh đến đáng sợ!

Hắn xuất hiện ở chỗ này, chẳng lẽ không có Yêu Thánh muốn thủ sao?

Hay là nói…… Yêu Thánh gặp phải hắn đã bị giết?

Với ý nghĩ đó.

Mồ hôi lạnh trong nháy mắt thấm ướt toàn thân hắn.

……

Đầu kia.

Bạo quy tắc?

Kim Sí Đại Bằng nghe Xích Cừu Mã Hầu truyền âm, lông mày nhíu chặt.

Chẳng lẽ thế cục đã ác liệt đến mức phải bạo quy tắc?

Không thể chứ?

Chỉ định là tên hầu đầu này muốn hãm hại ta, vốn chúng ta không phân cao thấp, chờ chúng ta tổn thương bản nguyên, hắn có thể làm lão đại.

Nhưng…… cũng không đến mức đó chứ?

Nhưng ngươi nói xem, chúng ta nhiều Yêu Thánh Yêu Vương như vậy, cũng không đến mức một tòa thành cũng công không được chứ?

Còn hậu quả không thể tưởng tượng nổi?

Như thế nào mới có thể không thể tưởng tượng nổi?

Kim Sí Đại Bằng có chút phiền muộn, hắn cảm thấy Xích Cừu Mã Hầu không phải là yêu giả công mưu tư như thế, nhưng chỉ bằng một câu nói như vậy, mình phải trả giá lớn bạo quy tắc, chung quy có chút trò đùa, trò đùa có chút khó xử.

Tôn giá?

Hắn nghe được một âm thanh, không khỏi ngẩng đầu nhìn lại.

Không biết từ lúc nào, trên bàn đã bày lên hai chén rượu trắng.

Ô Vấn vuốt vuốt chòm râu, cười hỏi: "Ngươi vì sao thất thần? Có phải lão phu vừa rồi nói quá mức tối nghĩa, vậy lão phu nói lại một lần nữa!

Kim Sí Đại Bằng: "……

Hắn ta đang bực mình.

Căn bản không sinh ra sát ý.

Nghe Ô Vấn giảng Mặc học, cũng chỉ bất quá muốn tìm ra cơ hội phá giải.

Nhưng nghe xong một hồi, căn bản nghe không ra cái gì.

Ô Vấn đối với phiền não của hắn nhắm mắt làm ngơ, cười nhạt tiếp tục giảng giải: "Cái gọi là kiêm ái, giao tương lợi, không chỉ đối với Nhân tộc chúng ta là như vậy, đối với vạn vật sinh linh đều là như thế. Ngươi đem Nhân tộc trở thành tộc quần của mình, Nhân tộc chúng ta cũng đem Yêu tộc trở thành tộc quần của mình.

Thiên hạ này không có phân biệt tộc quần, nào còn có cái gì phân tranh?

Lần này ngươi nghe hiểu không?

Kim Sí Đại Bằng nhíu mày trầm tư trong chốc lát, bỗng nhiên lộ ra một tia đề phòng thần sắc: "Ngươi muốn cùng ta thành hôn?"

Ô Vấn: "???"

Chương 1333: Thiếu chút nữa dọa ta - Chương 1354: Không chấp mê bất ngộ

Chương 1333: Thiếu chút nữa dọa ta

Ô Vấn: "???

Hắn có chút mơ hồ.

Nhanh chóng giải thích: "Đương, đương nhiên không phải, ý của ta là, cho dù có thành hôn hay không, thiên hạ sinh linh đều có thể tương thân tương ái. Nho Mặc mặc dù có khác biệt, nhưng Mạnh Tử đều nói qua, …"

Kim Sí Đại Bằng vỗ ngực ngắt lời: "Về sau nói chuyện đừng thở mạnh, thiếu chút nữa dọa ta!"

Ô Vấn: "……

Dực Xí Đại Bằng: "Ngươi nói tiếp đi!"

Ô Vấn: "……

Cái này còn nói như thế nào?

Cảm xúc đều không liền mạch.

Ô Vấn ta giảng cả đời học, còn lần đầu tiên bị ngắt lời.

Hắn xoa xoa đầu: "Tóm lại! trên thế giới này rất nhiều chuyện, không nhất định phải dựa vào chiến tranh giải quyết. chiến tranh là không tốt, cho nên…"

Kim Sí Đại Bằng có chút phiền não: "Đừng nói nhảm! ngươi liền nói, cái này tà môn pháp thuật, ngươi là làm sao

làm được?”

“Chính là những gì ta vừa nói!”

Ô Vấn nhìn hắn… Không đúng, là nhìn bộ dáng dầu muối của ả, thật sự là có chút tức giận.

Nói cả đời học, sẽ không gặp phải học tử không dễ dạy như vậy.

Chẳng lẽ lão phu vừa rồi không phải nói nội dung lĩnh vực phi công sao?

Sát phạt cắm rễ trong huyết mạch của mỗi sinh linh.

Đây chính là một phần quy tắc sinh linh, nhưng đồng thời cũng là trở thành đồ vật mà sinh linh đẳng cấp cao hơn nhất định phải vượt qua.

Ngươi không hiểu cái này, như thế nào mới có thể phá giải thần thông của lão phu?

Thật sự là ngu không thể với tới!

Kim Sí Đại Bằng: “???

Ả ta nổi giận.

Nhưng vẫn không có cách nào kích phát sát niệm của mình.

Loại tình huống này, thật sự là quá tà môn.

Chẳng lẽ, thật sự muốn nổ tung quy tắc, mới có thể thoát khỏi trói buộc?

Cái giá phải trả không khỏi cũng quá lớn!

Nhưng đúng lúc này.

Ông……

Đầu ả choáng váng, hoảng sợ nhìn về một hướng.

Xích Cừu Mã Hầu hắn…… cư nhiên nổ tung trước?

Thật sự xảy ra đại sự?

Kim Sí Đại Bằng trong lòng cực độ rối rắm, phiền não không chịu nổi.

Nhưng đúng lúc này.

Ô Vấn ân cần kể lại: "Ngươi xem! Chỉ vì……

Ta là Đại Bằng!

Kim Sí Đại Bằng giận không kềm được: "Không phải gà"

Ô Vấn giật mình một chút, vội vàng bổ sung: "Chỉ là bởi vì một hồi chiến tranh, Xích Cừu Mã Hầu tự thương bản nguyên, Hoàng Nữ cũng tự thương bản nguyên, làm như vậy có ý nghĩa gì đâu?

Hiện tại bạo bổn nguyên, cũng không mang đến cho mình bất kỳ lợi ích gì.

Chiến tranh có thể mang lại cái gì cho con người?

Chỉ sợ ngoại trừ tổn thương cái gì cũng không mang đến được?

Đừng đọc nữa, đừng đọc nữa!

Kim Sí Đại Bằng càng ngày càng phiền não, nguyên nhân phiền não không phải bởi vì ả không bỏ được bản nguyên, mà là nàng càng ngày càng cảm thấy cái lão già Nhân tộc nói có đạo lý.

Thật quá đáng!

Lại nghe hắn nói chuyện, nói không chừng thật sự tin lời quỷ của hắn.

Thật kinh khủng!

Chí Cường Tam Thánh tuy rằng không phục ai, nhưng Xích Cừu Mã Hầu đích thật là thích hợp nhất làm tổng chỉ huy, vì Yêu tộc hắn không có khả năng hãm hại chiến hữu.

Hơn nữa Xích Cừu Mã Hầu dẫn đầu bạo rớt quy tắc, thấy thế nào cũng không giống là gạt người.

Ả vỗ cánh.

Bay về phía sau mấy chục trượng.

Khí thế quanh thân cũng tăng lên rất nhiều.

Ô Vấn có chút thất vọng: "Ngươi cuối cùng vẫn muốn lựa chọn động thủ đúng không?

Động thủ còn cần xin ngươi sao?

Kim Sí Đại Bằng lạnh giọng cười, khí tức thô bạo trong cơ thể liên tục tăng lên, lĩnh vực vừa rồi còn tường hòa vô cùng, tựa hồ bị băng liệt một khe hở.

Phốc!

Ô Vấn phun ra một ngụm máu tươi, nhịn không được lộ ra một tia thống khổ.

Bản chất của Yêu Thánh, chỉ là Yêu Vương mạnh đến trình độ nhất định.

Nhân tộc lại có Chân Thánh.

Trong nháy mắt thành thánh, hắn liền trở thành ngoại hóa một bộ phận quy tắc trị thế nào đó.

Loại thủ đoạn tách rời quy tắc này, đối với Chân Thánh chính là đả kích trực tiếp, không khác gì rút gân hủy cốt.

Nhưng hắn cũng không kinh ngạc.

Cũng không hoảng loạn.

Bởi vì hắn đã làm tốt hết thảy chuẩn bị, ngoại trừ này đau đớn có chút vượt qua mong muốn, cái khác cũng không có ngoài ý muốn.

Mọi thứ.

Tất cả đều nằm trong kế hoạch.

Giờ này.

Doanh Vô Kỵ hơi có vẻ ngưng trọng truyền âm vang lên: "Hai vị phu tử, Đại Bằng cùng Ma Giao cũng bạo, các ngươi…"

Ô Vấn ngữ khí vững vàng ngắt lời: "Không thành vấn đề! Chỗ của ngươi thế nào?

Doanh Vô Kỵ trả lời: "Hổ Thánh đã phế bỏ, Sư Tôn Giả cũng đã trọng thương, trong vòng nửa canh giờ, tất giết!

Hay!

Ô Vấn âm thanh, thậm chí mang theo một tia ý cười tự đắc.

Doanh Vô Kỵ có chút không tin: "Thật sự có sao không?"

Ô Vấn cười nói: "Hôm nay ngươi cứ yên tâm mà làm, chém hết những gì cần chém, triệt để đánh lui Yêu Triều đánh ta sẽ không lấy thành trì ra đùa giỡn, nếu thật sự không chịu nổi, tự nhiên sẽ truyền âm cho ngươi!"

Doanh Vô Kỵ trầm mặc thật lâu, trịnh trọng nói: "Phu tử cao nghĩa!

Sau đó, liền hoàn toàn không có tiếng vang.

Ô Vấn chịu đựng toàn thân đau nhức, nhìn về phía Kim Sí Đại Bằng, nhìn ả mặt đầy sát khí, cười khuyên giải an ủi: "Cần gì phải tự hại thân thể?"

A!

Kim Sí Đại Bằng hừ lạnh một tiếng: “Ngươi có thể khá hơn chỗ nào?

Giờ phút này Ô Vấn, quanh thân mặc dù không có vết máu vết thương.

Nhưng ả có thể tinh tường cảm giác được, mình đang kéo theo quy tắc gia nhập vào ông ta, từng sợi từng sợi kéo ra.

Đối với lão nhân tộc này mà nói, cái gọi là quy tắc Mặc gia, sớm đã thành linh hồn của bản nguyên của ông ta, loại đau đớn cùng thương tổn này, tuyệt đối phải gấp mấy lần chính mình.

Ả rất phẫn uất.

Thực lực của mình rõ ràng có thể nghiền ép lão nhân tộc này.

Lại bị quy tắc tầng tầng trói buộc, vậy mà một lần cơ hội động thủ cũng không có.

Nhưng không sao!

Chờ đem quy tắc tách ra, lão nhân tộc này không chịu nổi một kích.

Nhưng……

Tại sao quy tắc này lại khó bóc như vậy?

Chương 1334: Vạn vật đều có quy luật

Chương 1334: Vạn vật đều có quy luật

Ô Vấn tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của ả, cười giải thích: “Mặc gia chúng ta chú ý thiên chí, thế gian vạn vật đều có quy luật vận chuyển, thiên đạo mênh mông, Yêu tộc trời sinh dưỡng, Yêu Vương mạnh mẽ nhất thời như ngươi, đích xác có thể ruồng bỏ thiên địa, đem chúng nó ngắn ngủi tách ra.Nhưng ta đã thành thánh, những quy tắc này sớm đã hóa thành gân cốt

da thịt thần hồn của ta, muốn tách ra, thật sự dễ dàng như vậy sao?”

Lúc nói những lời này, ngữ khí của ông ta thoải mái.

Nhưng âm thanh đã bất giác mang theo một tia run rẩy.

Ngay cả lỗ chân lông cũng chảy ra điểm điểm đỏ sậm.

Quy tắc tách rời, đối với thân thể không có trực tiếp thương tổn, nhưng triệt thống khổ linh hồn, để cho thân thể của ông ta không cách nào khống chế mà xuất hiện các loại dị trạng.

Trong nháy mắt, hắn liền biến thành huyết nhân.

Âm thanh Kim Sí Đại Bằng oán độc tới cực điểm: “Xem là bổn nguyên của ta đủ hao tổn, hay là mạng của ngươi dài”.

Ô Vấn thản nhiên cười, từ chối cho ý kiến.

Ông ta thuở nhỏ tu tập Mặc học, rất ít cùng người động thủ, mặc dù động thủ, cũng chỉ biết sử dụng phi công kiếm pháp.

Bách gia chư thánh, ông ta không thiện chiến nhất.

Nhưng ông ta không bao giờ coi mình là kẻ yếu đuối.

Bởi vì ở trong lòng ông ta, thiên hạ này mạnh mẽ, chưa bao giờ ở tại nắm đấm.

Mà ở ý chí.

ông ta nhắm nửa mắt, thân thể bởi vì sâu trong linh hồn đau nhức mà run rẩy không ngừng.

Nhưng ông ta không có chút ý tứ nào lui ra phía sau, cứ như vậy lẳng lặng đứng ở trước mặt Kim Sí Đại Bằng.

Rõ ràng dáng người đã còng xuống, nhưng trong mắt mọi người, lại giống như núi cao nguy nga.

Trong và ngoài tường thành.

Trên trời dưới đất.

Im lặng một cách đáng ngạc nhiên.

Chỉ có thể nghe được tiếng kêu gào thống khổ mà phẫn uất của Kim Sí Đại Bằng.

ả có thể cảm nhận được linh hồn Ô Vấn đang bị điên cuồng tiêu hao, nhưng ý chí của ông ta so với tường thành này còn kiên cố hơn.

Hết lần này tới lần khác như vậy, làm cho ả càng thêm phẫn nộ.

Một lão nhân gần đất xa trời.

Dựa vào cái gì lấy tư thái như vậy đứng ở trước mặt ta?

Kim Sí Đại Bằng giận tới cực điểm, bắt đầu điên cuồng kích thích thần hồn của mình, dưới cộng hưởng, bắt đầu điên cuồng tách rời quy tắc.

Ả đến bây giờ cũng không biết Ô Vấn lĩnh ngộ quy tắc là cái gì.

Nhưng có thể giải quyết vấn đề này một cách đơn giản và thô bạo nhất.

Giết!

Không biết khi nào.

Lông vũ toàn thân Kim Sí Đại Bằng đều nổ tung, thoạt nhìn dữ tợn đáng sợ.

Mà hành động của ả cũng có hiệu quả.

Cho dù Ô Vấn ý chí kiên định, cũng không nhịn được kêu lên một trận.

ông ta phun ra một ngụm máu tươi, nụ cười trên mặt lại càng ung dung.

Thân thể khô gầy, chẳng biết từ lúc nào đã nổi lên u diễm nhàn nhạt.

lực lượng linh hồn Vốn đã chậm rãi suy yếu lại lần nữa tăng vọt lên.

Nhiên Hồn Chú!

Đây là bí thuật lấy được từ Thanh Vi.

dùng tốt.

Kim Sí Đại Bằng bối rối, âm thanh vô cùng thê lương: "Ngươi điên rồi sao? một chút đường sống cũng không lưu cho mình, chính là muốn đem ta kéo cùng chết?"

Một nắm xương già.

Ô Vấn cười nhạt khoát tay: "Đã chết thì có làm sao?

Kim Sí Đại Bằng cả giận nói: "Ngươi luôn miệng nói phi công, nhưng ngươi hiện tại kéo dài, chính là vì để Doanh Vô Kỵ đi tàn sát tộc quần Yêu tộc. Giả mù sa mưa như vậy, làm sao có thể xưng là Thánh Nhân?

Ô Vấn cười lắc đầu: "Hai người cũng không xung đột! Lão phu kéo ngươi, đích thật là vì để Doanh Vô Kỵ đi giết chóc. Nhưng kiếm trong tay hắn, là chỉ để Yêu Triều buông tha tiến công, bởi vậy sinh linh sống sót, tuyệt đối nhiều hơn tính mạng hắn tự tay lấy đi mấy lần, ngươi nhận hay không nhận?"

Kim Sí Đại Bằng sắp tức cười: "Nếu muốn chém, tại sao không chém Nhân tộc các ngươi? miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, làm tất cả đều là tự tư tự lợi, đám Nhân tộc đạo chích các ngươi, thật sự làm bậy Thánh Nhân!"

Khi nói câu này.

ả cẩn thận từng li từng tí cảm thụ được mỗi một luồng quy tắc biến hóa xung quanh Ô Vấn, ý đồ dùng ngôn ngữ phá hủy

thánh tâm Ô Vấn, đem quy tắc tất cả đều tách ra.

Nhưng tuyệt vọng.

Từng luồng quy tắc kia, dĩ nhiên vững vàng bám vào trên người Ô Vấn, không bị lời nói của mình ảnh hưởng đến dù là mảy may.

Ô Vấn xoa xoa máu loãng chảy ra từ lỗ chân lông trên mặt, cười nhạt nói: "Nếu Nhân tộc chịu chết, liền có thể làm cho càng nhiều sinh linh may mắn thoát khỏi khó khăn, chúng ta làm thì có làm sao?"

Miệng mọc ở trên người ngươi, tùy ngươi nói thế nào cũng được!

Kim Sí Đại Bằng giống như bị nhục nhã cực lớn, những lời này thật giống như vũ nhục chỉ số thông minh.

Nhưng ả nhìn về phía Ô Vấn, lại phát hiện lão nhân này vẫn cười không giảm.

Mà lúc này.

Một người bỗng nhiên nhảy lên tường thành, ngẩng đầu nói: "Bằng tôn giả! Ta là Mặc gia Địch Vân, nay công hội Mặc giả hơn bảy vạn, nguyện lấy tính mạng vì vạn vật sinh linh thỉnh Bằng tôn giả lui binh! Chỉ cần Bằng tôn giả nguyện thề, mang theo phi hành Yêu tộc lui binh, cũng vĩnh sinh không bước vào Trung Nguyên cảnh nội, chúng ta Mặc giả đều nguyện chịu chết!

Kim Sí Đại Bằng: "???

Ả bối rối một chút.

Nhưng chợt lộ ra vẻ mặt càng thêm phẫn nộ.

Tổ chức thành một nhóm để lừa gạt phải không?

ả châm chọc nói: “Bằng ngươi? Có thể đại biểu cho bảy vạn người sao?

Địch Vân cũng không tức giận, chỉ lẳng lặng chiến đấu.

Chỉ là trên tường thành cùng trong thành, vô số mặc mặc người phục sức Nhân tộc, phát ra đều nhịp âm thanh: “Chúng ta mặc giả, lấy tính mạng thỉnh Bằng Tôn giả lập lời thề!”

Kim Sí Đại Bằng: “……

Chương 1335: Sỉ nhục chỉ số thông minh

Chương 1335: Sỉ nhục chỉ số thông minh

Ả im lặng.

Lần này ả xác định, những người này không phải đang sỉ nhục chỉ số thông minh của mình.

Nhưng ả lại cảm giác càng thêm phiền muộn: “Chỉ là người tính mạng bảy vạn, tựa như để trăm vạn phi hành Yêu tộc lui binh?

Ô Vấn nghe vậy, thất vọng lắc đầu.

Chúng Mặc giả nghe lệnh, lão phu sau khi chết phải phấn đấu bảo vệ thành trì.

Sau chiến tranh, vị trí Cự tử do Địch Vân tiếp nhận.

Trên dưới công hội, phải tuân thủ nghiêm ngặt quy định mới của Mặc giả!

Tường thành lên xuống, núi thở sóng thần.

Một đám Mặc giả thấy Ô Vấn bắt đầu sinh tử chí, trong lòng đều không đành lòng.

Nhưng không ai ngăn cản.

Bởi vì, tình huống bực này, cho dù đổi Mặc giả nào đến, đều nguyện ý lấy mạng dừng chiến.

Mặc Thánh Cự tử có thể làm như vậy, sẽ chỉ làm cho bọn hắn cảm giác cuộc đời này không hối hận.

Khụ khụ!

Ô Vấn lau máu tươi nơi khóe miệng, lảo đảo ngồi trở về, cười làm thủ thế mời Kim Sí Đại Bằng: "Tôn giá! Vừa rồi Mặc học còn chưa nói xong, ngươi…… còn muốn nghe không?

Kim Sí Đại Bằng: "……

……

Ong……

Đã lâu lắm rồi.

Trong chiến trường, tất cả cao thủ Ngộ Thần Cảnh đều cảm giác trong đầu ong động không ngừng.

Thật điên rồ.

Nho Mặc Hoàng ba trận giằng co quy tắc, làm cho cả chiến trường đều bị ảnh hưởng.

Thần thông của bọn họ đều bị ảnh hưởng không ít thì nhiều.

Thần kinh trong đầu, giống như là dây đàn cũ nát, bị sợi gai thô ráp kéo đi kéo lại, mỗi thời mỗi khắc đều có cảm giác xúc động ngất đi, nhưng vẫn chỉ có thể cố gắng giữ vững tinh thần đi chiến đấu.

Doanh Vô Kỵ cầm đầu, vẻ mặt lại không nhìn thấy chút mừng rỡ nào, ngược lại trầm trọng tới cực điểm.

Bên này yêu triều đã lui.

Chỉ còn lại một đống xác chết.

Hắn thở hổn hển, vì truy cầu tốc chiến tốc thắng, hắn toàn bộ quá trình đều ở trạng thái nhiên huyết, nhưng dù vậy, vẫn là bị kéo dài đến quá sức.

Sư Vương thực lực so với U Minh Hổ Thánh yếu hơn một chút, nhưng hậu cung của hắn lại có bảy mươi hai con Đại Yêu Mẫu Sư, huyết mạch truyền thừa lập thành đại trận vô cùng khó giải quyết.

Có chút mệt mỏi.

Nam Cung Vũ kéo cánh tay phải huyết nhục mơ hồ, chịu đựng cảm giác choáng váng trong đầu: "Đi trợ giúp hai vị phu tử sao?"

Khóe mắt Doanh Vô Kỵ run rẩy kịch liệt, cắn răng, lại phun ra một chữ "Không".

Nam Cung Vũ giật mình: "Vậy bệ hạ…

Doanh Vô Kỵ hít sâu một hơi: "Giết Ngưu Thánh!

Nói rồi.

Trực tiếp bay lên trời.

Bay đến một thành phố khác.

Hiện tại hóa thân của hắn, đang cùng Yêu Thánh đứng hàng thứ năm triền đấu, đã chiếm cứ ưu thế cực lớn, chỉ là không có Hàm Quang Kiếm chi lợi, chỉ cần một nén nhang nữa là có thể đặt định thắng cục.

Mà hắn… muốn cùng Thanh Vi đạo trưởng liên thủ làm thịt con Ngưu Thánh kia.

Tình huống hai bên Nho Mặc.

Hắn không muốn suy nghĩ.

Cũng không thể suy nghĩ.

Bởi vì vừa rồi hắn truyền âm hỏi qua, nhận được vẫn là đáp án lời ít ý nhiều.

Không sao!

Cho dù truyền âm này đã thống khổ đến phát run.

Hắn cũng phải tin.

Một cước bước ra.

Đảo mắt đã tới mục tiêu.

Cơ bắp toàn thân Thanh Vi đạo trưởng đều đã thấm đầy huyết châu, nhưng vẫn miễn cưỡng huy động Huyền Thiết trọng kiếm.

Thấy Doanh Vô Kỵ.

Hắn khoát tay áo: "Đừng gây thêm phiền phức, ngươi đi giúp hai lão nhân kia.

Doanh Vô Kỵ giật giật khóe miệng, lộ ra một nụ cười miễn cưỡng: "Đã hỏi rồi, bọn họ nói không cần giúp, bọn họ mạnh hơn ông!"

Thanh Vi đạo trưởng: "……"

……

Lại một nén nhang sau đó.

Doanh Vô Kỵ bản tôn cùng hóa thân hai đạo thân ảnh, đồng thời xuất hiện ở trước hai thành.

Một cái đầu sư tử tay cầm bộ lông rậm rạp.

Một cái sừng trâu dính chặt một mảnh da đầu.

Máu tươi đầm đìa.

Khi hắn đến.

Ô Vấn đã nhắm mắt lại, uể oải ở trên bàn, trên người vẫn như cũ đốt hồn diễm nhàn nhạt, mà Kim Sí Đại Bằng ngồi ở trước mặt hắn, vẻ mặt đều là sát ý dữ tợn, nhưng vẫn không phóng thích ra sát chiêu.

Mạnh Nguyên đã té xỉu, sinh tử không biết, ma khí trên người Hải Ma Giao cũng chỉ còn lại có từng sợi từng sợi, đang mờ mịt nhìn song phương vẫn điên cuồng giao chiến như trước, nhưng không có ý nhúng tay.

Hai phu tử, người sau thê thảm hơn người trước.

Nhưng trên mặt đều mang theo ý cười thong dong.

Doanh Vô Kỵ: "……"

Hít một hơi thật sâu.

Hắn mở miệng nói: "Nói chuyện đi!"

Giây tiếp theo.

Liền có một đạo lực kéo quen thuộc chợt xuất hiện.

Một trận trời đất quay cuồng.

Hắn liền xuất hiện ở Bên trong xác Côn Bằng.

Không gian rộng lớn như vậy.

Chỉ có Chí cường tam thánh Yêu tộc, cùng với hắn cùng Hoàng Nữ.

Năm vị cường giả đứng đầu, lại chật vật không chịu nổi.

Doanh Vô Kỵ chiến ý dạt dào như trước, nhưng hốc mắt hãm sâu, vành mắt biến thành màu đen.

Hoàng Nữ cùng Xích Cừu Mã Hầu cả người máu tươi, vết thương dữ tợn đáng sợ.

Kim Sí Đại Bằng sát khí bị cắn trả, nội tạng đều tổn hại.

Hải Ma Giao ma khí khô kiệt, thần hồn uể oải.

Doanh Vô Kỵ ném đồ vật trong tay lên bàn, đầu sư tử lăn loạn, xương da trên sừng trâu thậm chí dính chút não, còn có mật rắn cực lớn lăn lông lốc.

Hắn hờ hững mở miệng: "Lần này đàm phán, ta tới chủ trì, chư vị đều không có ý kiến chứ?"

Xích Cừu Mã Hầu: "……

Hải Ma Giao: "……

Kim Sí Đại Bằng: "……

……

Chương 1336: Thong thả thu tay

Chương 1336: Thong thả thu tay

Bàn đàm phán, giống như là thớt của đầu bếp cung đình.

Máu vù vù.

Đủ để làm cho người không rõ chân tướng giật mình.

Nhưng rơi vào trong mắt một đám Yêu Thánh, đó chính là hình ảnh vô cùng kinh hãi.

Yêu tộc trước kia có bảy vị Đại Thánh.

Bây giờ chỉ còn ba người.

Ai cũng không nghĩ tới, Nhân tộc chiến lực rõ ràng yếu hơn Yêu tộc, lại có thể lấy được cục diện đại thắng như thế.

Hoàng Nữ cùng Nhị Thánh Nhân nhân tộc thần thông quỷ dị, ngăn cản ba vị yêu thánh chí cường, thả ra con chó điên Doanh Vô Kỵ không kiêng nể gì mà thu hoạch.

Hầu tử!

Âm thanh Kim Sí Đại Bằng có chút tối nghĩa.

Xích Cừu Mã Hầu vẻ mặt hơi khổ: "Hổ tử bị mất yêu đan, Sư tử không còn, Ngưu tử bị thương nặng đào tẩu cả đời này đều không đứng lên nổi, Trường Trùng nội tạng bị móc ra, đang treo ở trên quân kỳ.

Hắn ngay từ đầu là chạy cùng Hoàng Nữ liều mạng đi.

Nhưng sau đó, phát hiện ai cũng không làm gì được ai, chỉ có thể thong thả thu tay lại, không hề lột quy tắc, thế nhưng là hoàn toàn đình chiến lại không có mặt mũi, nên chỉ có thể bớt chút thời gian đi quan sát chiến quả chỗ khác.

Nhưng càng quan sát càng nhanh.

Sau đó Hoàng Nữ nói cho hắn không nên gấp gáp.

Giãy ra cũng không thoát.

Chạy không thoát.

Nghe được kết quả này, hai Yêu Thánh khác đều trầm mặc.

Kim Sí Đại Bằng cắn răng hỏi: "Những yêu vương kia đâu?

Xích Cừu Mã Hầu trầm giọng nói: "Yêu Vương chết mười người! Đại yêu chết ba mươi sáu người.

Mười……

Ba vị Yêu Thánh trầm mặc, tuy rằng đủ đau lòng, nhưng kỳ thật còn đang trong phạm vi tiếp nhận được, Yêu tộc không thiếu cao thủ, kế hoạch đánh rắn đập đầu vẫn có thể tiến hành.

Doanh Vô Kỵ này không ngốc, hắn biết tiếp tục kéo dài, Nho Thánh Mặc Thánh vừa chết, hai tòa thành trì sẽ thất thủ.

Chư vị!

Doanh Vô Kỵ nâng má: "Nghĩ kỹ chưa? Có muốn lui binh hay không?

Vẻ mặt Tam Thánh ngưng trọng.

Tình cảnh hiện tại cực kỳ xấu hổ.

Bọn hắn sở dĩ dám huy binh tiến công Nhân tộc, cũng là bởi vì bọn hắn binh lực nghiền ép, số lượng pháo hôi nghiền ép, số lượng cao thủ cũng nghiền ép.

Đoạn thời gian trước quần thể pháo hôi vốn có chút rối loạn.

Hiện tại lại bị Doanh Vô Kỵ nhắm vào tàn sát một trận, chắc là thần hồn nát thần tính.

Tộc quần bị thương nặng, chắc chắn sẽ không tiếp tục tham chiến.

Không bị thương nặng, cũng lo lắng mình trở thành người tiếp theo bị thương nặng, ai về nhà nấy đã thành kết cục đã định.

Cho nên nói, bọn họ hiện tại dựa vào, chỉ còn lại có đại yêu cùng yêu vương.

Những chiến lực cao cấp này, đích xác cũng quan tâm tộc quần của mình, nhưng là bọn hắn cũng muốn nô dịch Nhân tộc, đạt được đột phá càng cao.

Cho dù đến bây giờ, vẫn có phần thắng cực cao.

Xích Cừu Mã Hầu ngẩng đầu lên, đánh giá Doanh Vô Kỵ từ trên xuống dưới: "Vừa rồi ngươi… hẳn là đốt không ít thọ nguyên đi?"

Như thế nào?

Doanh Vô Kỵ nhướng lông mày: "Ngươi là muốn nói, ta không có bao nhiêu thọ nguyên có thể đốt?

Xích Cừu Mã Hầu cười cười, từ chối cho ý kiến.

Đáy mắt Doanh Vô Kỵ hiện lên một tia lệ khí: "Vậy thử xem đi, ta cũng muốn nhìn xem, là các ngươi tự phế bản nguyên chết nhanh, hay là ta tiêu hao thọ nguyên chết nhanh!"

A……

Xích Cừu Mã Hầu cười lạnh một tiếng, vốn thoạt nhìn có chút hiền lành khuôn mặt, hiện tại đã tràn ngập thô bạo tâm tình.

Hắn từ trước đến nay đều là trí giả trong Yêu tộc.

Dù là mặt khác hai Đại Thánh thường xuyên cùng hắn phân cao thấp, đều sẽ nghe theo đề nghị của mình.

Hành động lần này, cơ hồ là một tay hắn thúc đẩy, kết quả lại bị Doanh Vô Kỵ điên cuồng thao tác.

Kết quả này, hắn không chấp nhận!

Hắn đứng lên: "Vậy thử xem! Nếu chúng ta không có thể chất Yêu Tiên, vốn cũng không còn quá nhiều năm tuổi, Nhân tộc Trung Nguyên, chúng ta có lý do không thể không lấy. Đương nhiên, ta hy vọng ngươi có thể suy nghĩ kỹ một chút, đến tột cùng là muốn trở thành một tổ cảnh đoản mệnh, hay là trở thành Yêu Thánh chí cường.

Kim Sí Đại Bằng cùng Hải Ma Giao cũng đứng lên theo.

Lời này không sai, điểm đau của bọn họ đích thật là tuổi thọ này.

Yêu tộc không giống Nhân tộc.

Nhân tộc chỉ cần sống giàu có, cho dù không tu luyện cũng có thể sống đến sáu bảy mươi tuổi.

Yêu tộc thì không, tuổi thọ của bọn họ cùng tu vi móc nối, không có tu vi liền không khác gì súc vật bình thường.

Ba người bọn họ tu luyện tới cảnh giới này, cơ hồ hơn phân nửa thời gian đều tu luyện, mỗi lần tu luyện đều chạy đua với Thọ Nguyên, thật vất vả mới đạt tới cảnh giới này, đã là đỉnh cao của Yêu tộc, nhưng làm thế nào cũng không tìm được con đường đột phá cảnh giới cao hơn.

Như thế.

Sao có thể cam tâm?

Những yêu vương khác cũng như vậy.

Đáng tiếc Doanh Vô Kỵ không ăn dầu muối, rõ ràng tu thành thuật luân hồi, tất cả mọi người có thể nâng đỡ hắn, Nhân tộc cho dù không thể độc lập cũng không thể trở thành tiểu tộc mặc cho người khi dễ, nhưng hắn hết lần này tới lần khác để tâm vào chuyện vụn vặt.

Tổ Cảnh thơm như vậy sao?

Nếu hắn đã chấp mê bất ngộ như thế, vậy thì nhìn xem đi, xem hắn còn có thể hao tổn bao nhiêu năm!

Lần này Yêu tộc thua.

Nhưng về sau Nhân tộc, có một đoạn thời gian tương đối dài, cũng sẽ không có nho thánh Mặc Thánh.

Tiêu hao chết Doanh Vô Kỵ.

Tất cả đều dễ nói.

Chương 1337: Quyết một trận tử chiến

Chương 1337: Quyết một trận tử chiến

Ba vị Yêu Thánh nhìn về phía Hoàng Nữ: “Thất thần làm gì? Còn không mau đưa chúng ta ra ngoài? Chuẩn bị ở trong xác Côn Bằng quyết một trận tử chiến với chúng ta?

Hoàng Nữ cười nhạt: “Các ngươi chẳng lẽ thật không cân nhắc thành lập Yêu quốc thay cho Nhân tộc Trung Nguyên?

Đây rõ ràng là hi vọng lớn nhất, cũng là lựa chọn tổn thất nhỏ nhất, các ngươi cần gì nhất định phải thông qua chiến tranh giải quyết?"

Xích Cừu Mã Hầu cười lạnh một tiếng: "Đó chính là hết thảy đều rập khuôn Nhân tộc, khác gì so với trở thành nô bộc của bọn họ?

Hoàng Nữ hỏi ngược lại: "Vậy tại sao các ngươi nhất định phải hóa hình? tại sao các ngươi đều có thân người, thậm chí trăm phương ngàn kế mà trộm học thuật Thai hóa của Nhân tộc?

Xích Cừu Mã Hầu lắc đầu, trầm giọng nói: "Ngươi sinh ra ở bên trong quy tắc, căn bản không hiểu chúng ta những sinh linh trời sinh địa dưỡng này trong lòng có ý nghĩ gì!"

Hoàng Nữ trầm mặc, bởi vì nàng quả thật không hiểu, xuất thân của nàng, mục tiêu nhất định của nàng là đem quy tắc đẩy về hướng phương hướng chính xác.

Doanh Vô Kỵ lại cười nhạo một tiếng: "Các ngươi trời sinh địa dưỡng, liền sống theo trời sinh địa dưỡng, hóa thành hình người tu luyện cái gì?Làm kỹ nữ còn lập đền thờ!"

Vẻ mặt ba vị Yêu Thánh đều có chút đặc sắc.

Xích Cừu Mã Hầu hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Hoàng Nữ: "Ngươi tự cho là đã tìm được chiến hữu tốt, nhưng ngươi có nghĩ tới một vấn đề hay không, ngươi chỉ là một quân cờ của Doanh Vô Kỵ, sau khi ngươi vì cái gọi là con đường Thánh Nhân của hắn, dùng mạng của mình tiêu hao đủ lực lượng của Yêu tộc, hắn lại chọn con đường trường sinh, ngươi được cái gì?"

Đến lúc đó!

Yêu tộc nguyên khí đại thương, muốn phản công lại không được.

Doanh Vô Kỵ mặc dù chưa thành Tổ Cảnh, nhưng mặc dù vứt bỏ vương đạo, cũng có thể thành tựu bá nghiệp.

Hoàng Nữ lạnh mặt: "Không cần ngươi quan tâm!

Xích Cừu Mã Hầu mỉm cười: "Ta có quan tâm hay không là chuyện của ta, ngươi có dụng tâm hay không là chuyện của ngươi, nhưng ta vẫn hy vọng ngươi tự hỏi một vấn đề, vì cái gì một người như thế, có thể không kiêng nể gì mà tiêu hao thọ nguyên của mình, chẳng lẽ thật sự không phải tính toán hao tổn Yêu tộc, sau đó tự mình chuyển cầu trường sinh sao?"

Dứt lời, liền cùng Nhị Thánh khác cùng nhau, theo cỗ bài xích lực như có như không kia, ra khỏi Xác Côn Bằng.

Hoàng Nữ xoay người, nhìn về phía Doanh Vô Kỵ vành mắt thâm quầng.

Suy tư một lát, trong miệng nhẹ nhàng phun ra bốn chữ: "Ta không tin hắn…"

Doanh Vô Kỵ khẽ mỉm cười: "Ngươi và ta đáng giá!"

Hoàng Nữ không khỏi mỉm cười: "Ngươi nghỉ ngơi cho tốt, thời gian sau ngươi có thể không ra tay vẫn là tận lực không nên ra tay.

Xem tình huống đi!

Doanh Vô Kỵ từ chối cho ý kiến: "Bọn họ cũng không phải là đèn cạn dầu, thật đến lúc đó, đâu còn tùy ngươi ta?

Uh!

Tiễn bước Doanh Vô Kỵ.

Hoàng Nữ sâu kín thở dài một hơi.

Ngồi ở trên bàn đàm phán, nhìn bộ phận thân thể của mấy vị Tiền Yêu Thánh trên bàn, ánh mắt hơi chớp động.

Nàng biết rõ Xích Cừu Mã Hầu đang châm ngòi ly gián.

Mưu kế này dùng quá rõ ràng.

Nhưng không thể không nói, châm ngòi ly gián này cũng không phải một chút hiệu quả cũng không có.

Lần này Doanh Vô Kỵ biểu hiện tương đối tàn nhẫn cùng quả quyết, nói chính xác…

Là Nhân tộc cũng đủ tàn nhẫn cùng quả quyết.

Nho Mặc Nhị Thánh khẳng khái chịu chết, Đạo Thánh cũng có can đảm cứng rắn với Ngưu Ma Thánh thực lực cao hơn mình một đoạn, thực lực Nam Cung huynh muội vốn tương đối cường hãn thì không nói, ngay cả một ít văn nhân nghiên cứu luật pháp cũng dám cứng rắn với Yêu Thánh.

Hoàng Nữ lúc trước, cảm thấy Doanh Vô Kỵ chỉ có thành tựu tổ cảnh mới có thể thống trị Yêu tộc.

Nhưng hiện tại xem ra, mặc dù không thành tựu tổ cảnh, cũng chưa chắc nhất định sẽ thua.

Nếu đúng như Xích Cừu Mã Hầu nói, mình chết, lại làm Yêu tộc bị thương nặng.

Doanh Vô Kỵ cũng không phải là không có khả năng vứt bỏ vương đạo, thành bá nghiệp.

Cho nên……

Ta phải làm sao đây?

Đáy mắt Hoàng Nữ hiện lên một tia mê mang.

……

Đỉnh núi.

Ba vị Chí Cường Yêu Thánh lẳng lặng đứng, không nói một lời, không khí cực kỳ nặng nề.

Dưới chân núi, một đám tộc quần đã khởi hành trở về Yêu Vực.

Yêu triều từng thịnh cực nhất thời, hiện tại thoạt nhìn lại thất linh bát lạc, hết sức thê lương.

Lần này.

Không ít tộc quần đều bị thương nặng, tiếp tục đánh nữa, tộc quần sẽ có nguy cơ bị chôn vùi, bọn họ đi rất quyết đoán, thậm chí cũng không thương lượng với mấy vị Yêu Thánh, chỉ để lại Yêu Vương và Đại Yêu thực lực đủ mạnh mẽ.

Một ít lo lắng tộc quần mình bị thương nặng cũng đi rồi, bởi vì đệ nhất đội pháo hôi đã đi rồi, nếu như lại đánh bọn họ sẽ biến thành pháo hôi.

Yêu triều to lớn, ước chừng đi bảy thành.

Ba thành còn lại, vẫn là ba vị Chí Cường Yêu Thánh tận tình khuyên bảo lưu lại.

Hơn nữa hứa hẹn không yêu cầu bọn hắn đánh trận, chỉ là đóng quân ở ngoài địa phương ba mươi dặm, chỉ cần đem quân đội chủ lực Nhân tộc kiềm chế đến biên cương là được.

Và thức ăn.

Còn lại là do ba vị Yêu Thánh bổn tộc gánh vác, lúc này mới để cho bọn họ miễn cưỡng lưu lại.

Đây cũng là hành động bất đắc dĩ, cao thủ Yêu tộc tuy rằng vẫn gấp mấy lần Vương triều Nhân tộc, thực hiện kế hoạch đánh rắn đập đầu cũng không khó khăn, nhưng chính là sợ quân đội kết bè kết đội.

Nếu không ở biên cương kiềm chế, chỉ sợ kế hoạch đánh rắn đập đầu cũng sẽ hãm sâu vào vũng bùn.

Phù……

Chương 1338: Kế hoạch đánh rắn dập đầu

Chương 1338: Kế hoạch đánh rắn dập đầu

Xích Cừu Mã Hầu thở dài một hơi, đánh vỡ bầu không khí xấu hổ: "Không sao! Kế hoạch đánh rắn dập đầu nhất định có thể thành công!"

Kim Sí Đại Bằng sắc mặt có chút ngưng trọng: "Muốn chém rụng mấy nhân vật mấu chốt kia, chỉ sợ không phải đơn giản như vậy, Doanh Vô Kỵ không phải thiện tra, khẳng định đã bảo vệ tốt!"

Vậy thì đổi ý khác đi!

Xích Cừu Mã Hầu hừ lạnh một tiếng: "Tình huống lúc trước các ngươi đều thấy được, bài trừ Chư Thánh tham dự trận chiến cuối cùng, quân đội Nhân tộc sở dĩ có thể cố thủ mấy tháng, ngoại trừ tường thành cùng pháo ở ngoài, trọng yếu nhất chính là cái gọi là quân tâm dân tâm!

Thứ này đến từ đâu?

Đơn giản chính là Doanh Vô Kỵ đã cho bọn họ các loại hứa hẹn không thực tế.

Thậm chí còn nói ra những lời vô liêm sỉ như "không từ bỏ bất cứ dân chúng nào"!

Thử hỏi……

Nếu tướng sĩ của bọn họ ở bên ngoài đánh giặc, vợ con trong nhà lại chết trong tay chúng ta, những cái gọi là quân vương kia lại co đầu rút cổ ở trong thành bất vi sở động.

Ngươi nói quân tâm của bọn họ có thể tan rã hay không?

Chúng ta đốt lương thực và phá hủy nhà cửa của họ!

Họ ăn gì và sống ở đâu?

Khi bọn họ không tín nhiệm Doanh Vô Kỵ, vương triều Nhân tộc sẽ sụp đổ từ bên trong!"

Hải Ma Giao hỏi ngược lại: "Nếu bọn họ ra tay thì sao?

Ra tay? Ra tay chính là tự tuyệt đường lui! Ai ra tay, liền giết người đó!

Xích Cừu Mã Hầu thần sắc hung lệ: "Nếu Doanh Vô Kỵ đi ra, chúng ta liền liên thủ đối phó hắn, mặc dù Hoàng Nữ vẫn khăng khăng một mực giúp hắn, bọn họ lấy hai địch ba, Doanh Vô Kỵ cũng tất nhiên sẽ đốt mạng. Cao thủ chúng ta gấp mấy lần bọn họ, chỉ cần tiếp tục làm như vậy, vương triều diệt vong là chuyện sớm muộn.

Được!

Hai vị thánh kia không hề do dự.

Hiện tại đã không còn đường lui.

Hoặc là lập tức quỳ xuống.

Hoặc là đánh đến cuối cùng.

Hiện tại còn có không ít ưu thế, còn lâu mới đến trình độ trượt quỳ.

……

Đại doanh quân cơ.

Một mảnh trầm tĩnh.

Có phấn chấn vượt qua đại kiếp nạn, cũng có vẻ bi thương nồng đậm.

Trước kia đại Doanh cap, ngồi ở chủ vị đều là Doanh Vô Kỵ, mà hiện tại… trên chủ vị đặt hai quan tài.

Hai vị thánh không chết trong chiến tranh.

Nhưng cũng đến mức dầu cạn đèn tắt.

Trước khi qua đời, Doanh Vô Kỵ dùng bí pháp giúp bọn họ kéo dài một ngày mệnh, triệu tập toàn quân, nghe Nho Thánh Mặc Thánh giảng dạy một lần cuối cùng.

Sau khi hoàn thành tâm nguyện, hai vị Thánh Nhân đột nhiên qua đời.

Lúc đi, trên mặt còn mang theo nụ cười.

"Ngày mai rạng sáng, lưu lại trăm vạn thủ quân, những người khác hộ tống hai vị phu tử ban sư hồi triều, lấy quốc sĩ chi lễ an táng!"

Doanh Vô Kỵ sắc mặt ngưng trọng: "Yêu tộc đại yêu chừng hơn vạn, thủ đoạn quỷ mị, đều có thể hóa thành hình người, thực lực cường hoành, cao thủ không tầm thường có thể địch.

Đồng thời hoàn thiện chế độ thân phận hộ tịch, nhân viên không được tùy ý lưu động, chuyện quan trọng phải xuất trình thẻ thân phận.

Quan viên thân mang nhiệm vụ quan trọng phải ở địa phương an toàn, gia tăng độ khó của yêu vật gây họa cho dân gian, nâng cao cái giá phải trả cho kế hoạch đánh rắn đập đầu của bọn họ.

Bọn họ cao thủ quá nhiều, chúng ta không có khả năng hoàn toàn phòng ngự.

Nhưng bọn họ không có tín niệm gì, bọn họ tu luyện tới bây giờ cũng không dễ dàng, cho nên bọn họ so với chúng ta càng sợ chết!

Tương lai một đoạn thời gian có thể sẽ trải qua rất áp lực, nhưng trận này tiêu hao, chúng ta nhất định phải thắng!"

Vâng!

Mọi người đồng loạt lên tiếng.

Doanh Vô Kỵ gật đầu: “Hôm nay giải tán trước đi, ngày mai khởi hành!

Vâng!

Đại doanh mọi người tản đi.

Doanh Vô Kỵ quay đầu nhìn thoáng qua Nhị Thánh Nhân đang ngủ trong quan tài, trong lòng âm thầm thở dài một hơi, sau đó liền đi ra quân doanh.

Bay lên trời.

Một bước bước ra.

Rồi biến mất giữa bầu trời đêm.

Tân Đô.

Lê phủ.

Thời điểm Doanh Vô Kỵ đi tới trước cửa, nghe được bên trong truyền đến từng trận tiếng khóc nức nở.

Hắn có chút thấp thỏm, nhẹ nhàng gõ cửa.

Kẹt kẹt……

Cửa mở rồi.

Một nữ tử dung mạo xinh đẹp tuyệt trần thò người ra.

Nhìn không già.

Làn da bóng loáng trắng nõn, so với thiếu nữ hai tám cũng không kém chút nào.

Nhưng vẻ mệt mỏi và tiều tụy trong con ngươi không xua đi được, chứng tỏ nàng đã sớm không còn trẻ nữa.

Lý Thải My nhìn thấy là Doanh Vô Kỵ, ánh mắt đỏ rực nhất thời hiện lên một tia kinh hỉ, nhưng nhìn thấy bộ dáng chật vật của Doanh Vô Kỵ, lại nhịn không được có chút đau lòng: “Chàng lần này lại đốt không ít thọ nguyên đi!

Cũng không có bao nhiêu!

Doanh Vô Kỵ cười vuốt ve mặt của nàng, liền nắm tay nàng vào phòng.

Trong nhà.

Triệu Ninh đang ở trước thư án, mệt mỏi xoa mi tâm, trên thư án chồng tấu chương lên cao

Bất quá dựa theo thói quen của Triệu Ninh, tấu chương phê duyệt tốt đều ở bên phải, xem ra là xử lý không kém nhiều lắm.

Về rồi à?

Triệu Ninh đứng lên, thấy bộ dáng Doanh Vô Kỵ, trong lòng không khỏi thắt lại.

Di chứng của Nhiên Huyết Thuật của Chuyên Húc là gì, nàng cũng quá rõ ràng, hôm qua thời điểm tin chiến thắng truyền về cử triều chúc mừng, không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ thật sự ở thời điểm Nho Mặc Nhị Thánh cường chống đỡ thể diện, tạo thành trọng thương không thể không lui cho Yêu tộc.

Nhưng nàng ngoại trừ thở phào nhẹ nhõm ra, một chút cũng không cao hứng nổi.

Bởi vì nàng biết, Doanh Vô Kỵ lấy được chiến quả càng huy hoàng, đối với thọ nguyên tiêu hao lại càng nghiêm trọng.

Cảm thụ được khí huyết Doanh Vô Kỵ hiện tại, chỉ có thể nói so với trong tưởng tượng của nàng còn nghiêm trọng hơn!

Chương 1339: Liên tiếp trảm 4 yêu thánh

Chương 1339: Liên tiếp trảm 4 yêu thánh

Sao có thể không nghiêm trọng chứ?

Liên tiếp trảm bốn Yêu Thánh, bốn vị này tuy rằng không mạnh bằng ba vị trước, nhưng cũng không phải thiện lương gì,

cho dù Chí Cường Tam Thánh cùng bọn họ đơn đả độc đấu, muốn giết chết bọn họ cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Doanh Vô Kỵ… Lại chém liền bốn tên.

Cái này……

Triệu Ninh ánh mắt ảm đạm, nhưng cũng không nói thêm cái gì, bởi vì quân vương số mệnh từ trước đến nay như thế, hắn bất quá là đang làm Triệu Kỵ đã từng làm chuyện mà thôi.

Nghĩ đến đây.

Tâm tình Triệu Ninh tốt hơn một chút, bởi vì chuyện Doanh Vô Kỵ nhiên huyết làm, giống như có ý nghĩa hơn

Chồng mình, mạnh hơn cha mình.

Đây là một chuyện cực kỳ đáng tự hào.

Nàng cười khẽ một tiếng, pha cho Doanh Vô Kỵ một chén trà: "Ta biết chàng muốn hỏi cái gì, Tranh nhi đúng không?"

Doanh Vô Kỵ uống một hơi cạn sạch trà lạnh trong chén, vị đắng nhàn nhạt khiến tâm tình nhẹ nhàng khoan khoái một phần.

Vừa rồi Đường Đường thấp giọng khóc nức nở, chắc là bởi vì cái này.

Hắn ho nhẹ một tiếng: "Đứa nhỏ trưởng thành, xác thực hẳn là trải qua một ít sinh tử đau khổ, bất quá tốt nhất vẫn là nói trước một chút nha!"

Cái này không trách Triệu Ninh!

Lý Thải My giải thích nói: "Kỳ thật chúng ta ngay từ đầu cũng không muốn để cho bọn họ mạo hiểm, nhưng nó cùng Doanh Kiếm trộm chạy ra ngoài, Triệu Ninh nửa đường chặn lại bọn chúng, bất quá vẫn là không lay chuyển được bọn

chúng, liền thuận nước đẩy thuyền, đem nhiệm vụ cho bọn chúng!”

Nhiệm vụ?

Doanh Vô Kỵ nhướng mày, vẫn là nhiệm vụ.

Sẽ không……

Hắn có chút miệng khô lưỡi khô: “Bọn chúng sẽ không đi Yêu Vực chứ?

Bạch Chỉ nha đầu này tham rượu, lần trước lúc trở về không cẩn thận lỡ miệng, kết quả, hai tiểu tử này liền đi theo.

Doanh Vô Kỵ: “A cái này……

Bạch Chỉ đi Yêu Vực, sớm đã ở trong kế hoạch.

Lúc ấy Tiểu Yêu Vương từ Trung Nguyên rời đi tổng cộng có bảy tám người, sau khi tiến vào Yêu Vực rất nhanh đã trở lại tộc quần của mình, nhưng vận mệnh cũng không giống nhau lắm.

Tuy rằng đều là Hậu bối của Yêu Vương, nhưng con nối dõi của Yêu Vương khẳng định không chỉ có một, lúc bọn họ còn chưa nhớ chuyện cũng đã rời nhà, sau khi trở về bị xa lánh là cái chắc, đơn giản chính là cường độ xa lánh lớn nhỏ khác nhau mà thôi.

Phải thừa nhận!

Thể chất Yêu Tiên tất cả Yêu tộc đều tha thiết ước mơ.

Mấy tiểu yêu vương này, đích thật là một bước mấu chốt trong chiến lược của bọn họ.

Nhưng……

Yêu Vương, chính là vương của tộc quần.

Một tộc quần, chỉ có một!

Qua lại ngàn năm, xuất hiện bao nhiêu lần tân lão Yêu Vương sinh tử đại chiến?

Ham muốn Yêu tộc đối với vương vị cũng không thua Nhân tộc, lão Yêu Vương đối mặt có được thể chất yêu tiên hậu bối, sẽ là tâm tình gì?

Cho dù là con nối dõi của mình, cũng không có khả năng một chút tâm đề phòng cũng không có.

Về phần con cháu khác của lão Yêu Vương, vậy thì càng không cần phải nói.

Cũng may tu vi đều rất cao, đều đã đạt tới Đại Yêu đỉnh cấp, khoảng cách Yêu Vương chỉ copnf có một bước, cũng không có cái gì uy hiếp trí mạng.

Bạch Chỉ……

Còn lại là ẩn núp trở về, âm thầm khuếch trương sức ảnh hưởng của mình, rốt cục ở bốn năm trước, lấy thân phận con gái Hồ Vương, thậm chí còn thôn tính mấy tộc quần Hồ Yêu khác.

Sau đó thông qua tộc quần cùng xuất hiện, giúp mấy tiểu yêu vương củng cố địa vị của mình trong tộc, còn giúp bọn họ vượt qua nguy cơ không lớn không nhỏ.

……

Lần này yêu triều, toàn bộ Hồ tộc dưới sự khuyến khích của nàng, đều bị vây trong trạng thái xuất công không xuất lực.

Chèo chống mấy tháng, rút lui đầu tiên.

Có thể nói là công lao chí vĩ.

Bất quá Bạch Chỉ nha đầu này luyến gia, cách một đoạn thời gian sẽ trở về một lần.

Cũng không ngờ, lỡ miệng, dẫn hai tiểu tử đi qua.

Bọn họ……

Doanh Vô Kỵ có chút lo lắng: "Bọn họ tiến vào Yêu Vực, không phải muốn chết sao?"

Triệu Ninh khoát tay áo: "Chàng quên có thai hóa dịch hình?

Doanh Vô Kỵ: "……

Hình như cũng vậy.

Thai hóa dịch hình chỉ có thai hóa dịch hình có thể phá, ngoại lệ duy nhất chính là pháp trận quỷ dị của Cơ Động, nhưng Yêu tộc là chỉ định không có.

Hai tiểu tử này tuy rằng bởi vì còn quá trẻ không có ngộ thấu thần thông, nhưng pháp thuật Địa cấp thiên cấp học cũng không ít, dù sao có hắn trong mộng tự mình giảng bài, hơn nữa có vô số tài nguyên tưới tiêu, Thai Hóa Dịch bọn chúng đã sớm học được.

Doanh Vô Kỵ cũng từng ý đồ dùng Thai Hóa Dịch Hình lẻn vào Yêu Vực gây sự, nhưng bởi vì tộc vận trên lưng đeo quá nhiều, thường xuyên sẽ ảnh hưởng đến tộc quần phụ cận, có vài lần đều thiếu chút nữa đưa tới Yêu Thánh bao vây tiễu trừ, chỉ có thể từ bỏ như vậy.

Nhưng hai người trẻ tuổi này…

Thánh phẩm linh thai, Chuyên Húc đế thân, Binh Nhân Cảnh đỉnh phong, còn không có quá nhiều tộc vận.

Vừa vặn!

Hắn hơi đau răng: "Cho nên nàng giao nhiệm vụ gì cho bọn chúng?

Không bố trí!

Triệu Ninh lắc đầu cười nói: “Bọn chúng nói trong lòng bọn họ có nắm chắc.

Doanh Vô Kỵ trầm mặc trong chốc lát, gật đầu nói: “Bọn chúng tuy rằng tuổi trẻ khí thịnh, nhưng cũng không phải người tầm thường gì, vậy để cho bọn chúng tự mình chơi đi!

Nói rồi.

Liền nằm ở trên giường.

Không bao lâu sau tiếng ngáy liền vang lên.

Lý Thải My có chút oán giận: “Làm cha, thật sự không lo lắng cho con trai chút nào sao?

Có thể không lo lắng sao?

Triệu Ninh lắc đầu cười cười: “Vội vàng nằm mơ rồi, đợi lát nữa nếu như không vào được mộng cảnh, em xem hắn có gấp hay không!”

Lý Thải My: “……

Chương 1340: Khẳng định ông ấy là cha ta

Chương 1340: Khẳng định ông ấy là cha ta

Yêu vực.

Thanh Khâu.

Trong một sơn động.

Ngáp……

Một thanh niên dáng người cao ngất duỗi lưng, buồn ngủ đến nước mắt cũng chảy ra vài giọt.

Nhưng hắn không hề có ý ngủ.

Khóe miệng ngược lại nổi lên ý cười nhàn nhạt.

Triệu Tranh!

Một thanh niên khác nói năng thận trọng hỏi: “Ngươi nói ngươi hiện tại buồn ngủ như vậy, chính là sư phụ ngươi đang triệu hoán ngươi?”

Dáng người hai người có chút tương tự, khí huyết quanh thân tràn đầy đến bỏng người.

Bất quá khí chất lại hoàn toàn tương phản.

Một người bừa bãi bừa bãi.

Một người trầm ổn lạnh lẽo.

Bất quá hiện tại không thể gọi sư phụ, ta trăm phần trăm khẳng định ông ấy chính là cha ta!”

Ta từ mười tuổi đã theo Nhị thúc tu luyện, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghe nói ông ấy có thể dẫn người nhập mộng tu hành.

Doanh Kiếm sắc mặt trầm tĩnh: “Ngươi có cha có mẹ, đụng chạm nhị thúc ta làm cái gì? tuy nói có chút đồn đãi, nhưng chung quy chỉ là tin vỉa hè thôi, thái quá như vậy ngươi cũng tin?”

Triệu Tranh nhíu mày: “Đây chính là ngươi không hiểu, ta đã len lén tìm hiểu qua, Đất Lê chúng ta có một thời gian có một nhóm lớn thiên tài thanh danh lên cao, không ít người đều là thông qua mộng cảnh làm được, vừa vặn trùng với thời điểm cha ta ở Lê quốc.”

Hơn nữa phụ vương ta vẫn luôn không có con nối dõi khác, rất có thể thật sự là nữ tử. Cũng chỉ có ta thai hóa dịch hình chỉ có tiểu thành, bằng không đã sớm xác nhận!

Ngươi lại động não suy nghĩ một chút, vì cái gì đồ vật của ngươi cùng đồ vật của ta cơ hồ giống nhau như đúc?

Ta chỉ là tìm cha ruột của ta.

Nhị thúc ngươi vẫn là Nhị thúc ngươi.

Vơ vào làm gì?

Doanh Kiếm trầm mặc, không biết tại sao có chút không vui, bất quá cũng không nói thêm gì: "Được rồi! Lại nói, chúng ta thật sự phải làm như vậy sao?

Đương nhiên!

Triệu Tranh nhíu mày: "Ngươi không dám à?"

Doanh Kiếm hừ lạnh một tiếng: "Thiên hạ này sẽ không có chuyện ta không dám, chỉ sợ đến lúc đó ngươi giết được quá ít, kéo chân ta!"

Đánh cái rắm gì chứ!

Triệu Tranh xì một tiếng: "Ngươi ta luận bàn, tỷ lệ thắng của ta ít nhất sáu thành, ta cản trở ngươi?

Đúng lúc đó.

Kẹt kẹt……

Cửa bị đẩy ra.

Hai người đồng loạt đứng dậy.

Nhị Nương!

Nhị thẩm!

Ai!

Bạch Chỉ cười tủm tỉm đóng cửa lại, tiện tay đem da lông trên tay ném cho hai người: "Cho hai đứa! da bách thú, sau khi mặc vào, là có thể bắt chước khí tức bách thú, chính là các ngươi thai hóa dịch hình chỉ có tiểu thành, cũng đủ để giấu diếm tất cả đại yêu. Đối mặt với Yêu Vương cũng không có vấn đề gì, chính là phải cẩn thận trốn tránh Yêu Thánh,!"

Tạ nhị thẩm!

Tạ Nhị Nương, Nhị Nương thật tốt, trừ mẹ ta ra, không ai thương ta như vậy!

Hừ…… Đứa nhỏ thật lễ phép!

Bạch Chỉ vui mừng khôn xiết, không thể không nói tiểu tử Triệu Tranh này thật thượng đạo, sau khi biết thân phận thật sự, lập tức sắp xếp thứ tự cho mấy nương.

Mình xếp thứ hai, so với Lý Thải My còn kém hơn một chút.

Đương nhiên.

Nàng rõ ràng, tiểu tử này về sau gặp nàng mấy lần, phỏng chừng cũng chỉ biết gọi "Nhị Nương.

Bất quá không sao cả."

Nàng hỏi: "Hai người rốt cuộc tính toán thế nào?

Giết!

Doanh Kiếm lời ít ý nhiều: "Mấy tiểu yêu vương kia quá phế rồi, chúng ta đi qua, toàn bộ giết sạch, quét hết trở ngại!"

Bạch Chỉ: "……

Đơn giản thô bạo như vậy sao?

Phương pháp này của chúng ta tuy rằng đơn giản, nhưng đơn giản chính là hữu hiệu nhất, vừa rồi chúng ta nhận được chiến báo, mấy tộc quần này, có mấy Yêu Vương đã bị cha ta chém, cho dù không chém, cũng đều lưu thủ chuẩn bị làm họa Trung Nguyên."

Không có Yêu Vương, vậy thực lực của chúng ta chính là ác nhất, chúng ta chính là có thể trong thời gian ngắn nhất nâng đỡ những Tiểu Yêu Vương này thượng vị.

Chờ bọn họ kịp phản ứng, nhà đều bị chúng ta trộm sạch sẽ.

Bạch Chỉ đỡ trán: “Vậy nếu bọn họ trở về thì sao?

Triệu Tranh đắc ý nói: “Chúng ta nhiều thanh niên cao thủ như vậy, chẳng lẽ còn vây giết không được một Yêu Vương? có vị Hoàng Nữ kia, chúng ta chạy trốn còn không đơn giản sao?

Đương nhiên, nhất định phải nhanh!

Nửa năm thời gian, ta muốn cho Yêu Vực có mấy Yêu Vương trẻ kia!”

Bạch Chỉ: “……

Tiểu tử Triệu Tranh này…… thật đúng là có phong phạm của công tử lúc còn trẻ.

Thủ đoạn của công tử tuy rằng càng ngày càng sắc bén, nhưng giống như không có lẳng lơn như lúc còn trẻ, lớn tuổi liền lẳng lơ bất động?

Năm tháng a……

…….

Sau khi Yêu Triều rút đi, Nhân tộc Trung Nguyên dường như yên tĩnh hơn rất nhiều.

Nhưng tất cả mọi người biết, đây chẳng qua là đã từng sóng ngầm mà thôi

Quân đội biên cương Nhân tộc tất cả đều lui trở về, ngoại trừ một số ít lưu thủ vương đô ra, những thứ khác đều tản ra các nơi Trung Nguyên, dung hợp với binh doanh thường trú ở địa phương.

Ngay từ đầu dân chúng còn không rõ tình huống gì.

Quan viên tuy rằng đều nguyện ý phục tùng mệnh lệnh của triều đình, nhưng cuối cùng vẫn có vài người lòng dạ tản mạn, đối với lệnh cấm bực này cũng không có để ý như vậy.

Thẳng đến có một ngày, một nhà quan viên mười mấy người tất cả đều chết oan chết uổng.

Cùng thi thể bọn họ bày cùng một chỗ, là một con đại yêu tướng mạo hung ác.

Từ đó về sau, các nơi Trung Nguyên thần hồn nát thần tính, không còn ai dám không coi lệnh cấm.

Sau đó chính là thống nhất canh tác, thống nhất về nhà, bất cứ chuyện gì cũng là dân chúng quy mô lớn cùng quân đội kết bạn mà đi.

Chuyện đốt ruộng thường xảy ra.

Một năm canh tác, cứ như vậy dễ dàng bị đốt cháy.

Tình huống phá nhà cũng có.

Nhưng Nhân tộc cũng không phải là mặc đánh mặc mắng, mỗi lần đều sẽ có tương ứng Yêu Vương cùng Đại Yêu trả giá thật lớn.

Cả vùng Trung Nguyên bị giết đến hôn thiên hắc địa nhật nguyệt vô quang.

Song phương đều có chút sứt đầu mẻ trán.

Chương 1341: Huấn luyện dân binh

Chương 1341: Huấn luyện dân binh

Yêu tộc bên kia càng là phiền não, Nhân tộc đối với thẻ hộ tịch quá nghiêm, phàm là địa phương mấu chốt ra vào, đều cần chứng minh thân phận, hơn nữa còn muốn ở trên ngón tay đâm một giọt máu tươi nhỏ ở trên thạch bàn, đến nghiệm chứng có phải yêu huyết hay không.

Lấy năng lực hóa hình của bọn họ, lẻn vào nơi tập trung cư trú của Nhân tộc rất dễ dàng, nhưng muốn tiến vào địa phương mấu chốt lại khó như lên trời.

Cho dù là giết người bình thường, cũng sẽ bị quân đội địa phương hung hãn không sợ chết đuổi giết.

Khó quá!

Nhưng bọn họ vẫn không bỏ cuộc, ngược lại càng ngày càng hung tàn.

Không vì cái gì khác, chính là bởi vì thực lực bọn họ quá sức, Trung Nguyên đích xác khắp nơi đều trang bị quân đội, thậm chí một mực huấn luyện dân binh.

Nhưng nhân tộc Binh Nhân Cảnh số lượng cũng chỉ một chút như vậy, hơn nữa bọn họ ở ngoài sáng, chính mình ở trong bóng tối, mặc dù làm sự tình bị bao vây tiễu trừ, cũng rất khó xuất hiện tình huống đối diện có Binh Nhân Cảnh.

Cứ như vậy, mặc dù bị bắt, kỳ thật cũng không cần trả giá quá lớn.

Tỷ lệ chấn thương rất cao.

Nhưng tỷ lệ tử vong hầu như không có.

Điều này cũng làm cho bọn họ tin tưởng vững chắc, chỉ cần tiếp tục kiên trì, Nhân tộc Trung Nguyên nhất định sụp đổ.

Chỉ là thời gian này có chút dài.

Mà trong khoảng thời gian này, bọn họ phải từ bỏ tất cả đãi ngộ hậu đãi của Đại Yêu và Yêu Vương trong tộc, ở chỗ này cần cù chăm chỉ làm chuột chạy qua đường.

Bất quá vì thể chất Yêu Tiên, hết thảy đều đáng giá.

……

Vương Đô.

Con bà nó!

Doanh Vô Kỵ sau khi về nhà, mắng chửi đĩnh đạc nằm ở trên giường.

Cảm giác huyết khí thiếu hụt, làm cho hắn đầu váng mắt hoa.

Sắc mặt Hoàng Nữ tái nhợt, bước chân phù phiếm đi tới, uể oải trên giường.

Vừa nãy thôi.

Hai người vừa mới cùng Chí Cường Tam Thánh đánh một trận.

Không có gì bất ngờ xảy ra, lại nhiên huyết.

Ba lão tạp mao này, là hạ quyết tâm muốn đánh rắn đập đầu.

Phàm là bắt được nhân vật trọng yếu ra ngoài, liền nhất định sẽ ba con lão tạp mao cùng nhau xuất hiện, liên thủ vây giết.

Bản thân cũng giống như cảnh vệ.

Lập tức thi triển Chỉ Xích Thiên Nhai đuổi tới.

Ngay sau đó chính là một đợt liều mạng, hai chọi ba, khẳng định sẽ rơi vào hạ phong, nhưng không có khả năng có nguy hiểm đến tính mạng.

Thường thường chính là lưỡng bại câu thương, sau đó ai về nhà nấy, sau đó ba lão tạp mao dưỡng thương dưỡng tốt, liền vòng đi vòng lại.

Rõ ràng rồi.

Bọn họ chắc chắn là tiêu hao của mình sẽ càng thêm khủng bố.

Sự thật tình huống cũng xác thực như thế.

Doanh Vô Kỵ cảm thụ được cảm giác thiếu thốn làm cho người ta hít thở không thông này, cảm giác so với ở Lầu Xanh ngây ngốc bảy ngày bảy đêm đều mệt mỏi, Lầu Xanh ngây ngốc bảy ngày bảy đêm, nhiều nhất cũng cảm giác thắt lưng mình bị dát, hiện tại hắn cảm giác ngũ tạng lục phủ của mình tất cả đều bị dát, toàn thân ngoại trừ bộ thể xác này, cái gì cũng không còn lại.

Tình huống của Hoàng Nữ cũng không khá hơn chút nào, Thần Hoàng Vũ Y ảm đạm hơn rất nhiều.

Vô Kỵ! Chàng……

Hoa Triều nhanh chóng buông bút vẽ trong tay xuống, bưng nước ấm khăn mặt cùng hòm thuốc, nhanh chóng nghênh đón.

Nhanh chóng đút cho hai người một viên đan dược bổ sung nguyên khí, liền bắt đầu rửa sạch vết thương cho Doanh Vô Kỵ, máu vù vù thực sự khủng bố, rửa sạch, hốc mắt đều có chút đỏ.

Nàng khẽ thở dài: "Vô Kỵ, có thể đừng tiêu hao thọ nguyên nữa không?"

Doanh Vô Kỵ miễn cưỡng khoát tay áo: "Vậy chỉ định không thể, những Yêu tộc này không tạo thành thương tổn thực chất, nhưng vẫn điên cuồng gây chuyện như vậy, không phải là vì đánh tan lòng quân lòng dân chúng ta sao?

Lần này vốn chính là tiêu hao chiến, ai không dám tiêu hao người đó liền thua.

Huống chi, tôn thất đệ tử không phải còn mỗi ngày hiến máu cho ta sao?

Đủ tiêu hao rồi!

Hoa Triều: "……

Có đủ tiêu hao hay không nàng còn không biết sao?

Nàng hiện tại Thuật Luân Hồi đã đạt tới bình cảnh, lại hướng về phía trước tiến thêm một bước, là có thể đột phá Ngộ Thần Cảnh, nàng mẫn cảm nhất cảm giác chính là Thọ Nguyên, Doanh Vô Kỵ như vậy không tiết chế khắc mệnh, hiện tại còn thừa Thọ Nguyên khả năng hai mươi năm cũng không tới.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng cười: "Nàng đây là vẻ mặt gì? Là chê ta bị thương quá nặng a? Ba lão tạp mao kia cũng không nhẹ đi đâu, Thánh phẩm linh thai Chuyên Húc đế ta cũng không phải ngồi không, ngoại trừ đầu Ma Giao kia, hai người khác cũng không dám vật lộn với ta.

Hoa Triều sâu kín thở dài một hơi, liền không hỏi nhiều nữa, lẳng lặng xử lý vết thương cho Doanh Vô Kỵ, nhẹ giọng nói: "Kéo dài thêm một đoạn thời gian nữa, thuật luân hồi của ta có thể thành!"

Uh!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu.

Ánh mắt Hoàng Nữ ngưng trọng: "Còn bao lâu nữa? Chúng ta không kéo dài được! Thuật Luân Hồi ngươi lĩnh ngộ, thật sự chỉ có hiệu quả như ngươi nói? Nếu có thể thọ nguyên vô tận, Vô Kỵ hắn thật sự có thể tử chiến với ba lão tạp mao kia.

Mấy tháng đi!

Hoa Triều trầm ngâm một lát nói: "Thần thông lĩnh ngộ ra tự nhiên khác nhau, nhưng hẳn là không kém so với dự đoán của ta.

Hoàng Nữ trầm mặc một hồi, than nhẹ một hơi, đứng lên nói: "Ngươi có thể tận lực là tốt rồi! Ta về Côn Bằng dưỡng thương trước.

Chờ một chút!

Doanh Vô Kỵ gọi nàng lại.

Hoàng Nữ quay đầu lại, nghi hoặc nói: “Làm sao vậy?

Doanh Vô Kỵ cười nói: “Ta nhất định có thể nhập Thánh Thành Tổ, chớ lo lắng!

Hoàng Nữ hoảng hốt một hồi, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười: “Yên tâm! Ta tin ngươi!

Nói rồi.

Không gian quanh thân vặn vẹo, liền trực tiếp biến mất trong không khí.

Hoa Triều than nhẹ một tiếng: “Nàng hình như… cũng không đặc biệt tin tưởng chúng ta!

Chương 1342: Chương 1342: Không hoàn toàn tin tưởng

Nàng ấy đã làm rất tốt rồi!

Doanh Vô Kỵ lắc đầu cười cười, từ sau khi Hồng Mông Hầu kia châm ngòi ly gián, Hoàng Nữ thường xuyên hoảng hốt, mặc dù hắn cùng nàng giảng giải ý đồ chân thật của mình cùng Hoa Triều, cũng không có hoàn toàn làm cho nàng tin tưởng.

Nhưng ngay cả như vậy.

Lúc đánh nhau nàng cũng không có giữ sức.

Thương thế một chút cũng không nhẹ hơn mình.

Yêu tộc đối với quy tắc khống chế đạt tới trình độ nhất định sau đó, sẽ có được mạnh mẽ tách rời quy tắc năng lực, cũng là bởi vì bọn họ trời sinh địa dưỡng.

Lột bỏ quy tắc, cũng sẽ không để cho bọn họ giảm thọ, nhưng sẽ làm cho độ thân thiện của bọn họ với quy tắc giảm

xuống, quá mức thường xuyên thậm chí sẽ bị quy tắc bài xích.

Nhất là đối với Hoàng Nữ loại sinh linh từ trong quy tắc sinh ra này, mạnh mẽ làm những này liền giống như muốn mạng của nàng.

Nhưng nàng vẫn không nói qua cái gì oán hận.

……

Hoa Triều có chút khó hiểu: "Làm sao mới có thể khiến nàng tin tưởng đây?

Cái này không có biện pháp a! Trừ phi đem tim móc cho nàng xem.

Doanh Vô Kỵ cười lắc đầu: "Chủ yếu là quyền chủ động hoàn toàn ở bên chúng ta, từ góc độ người ngoài mà xem, chúng ta đích xác có khả năng vứt bỏ vương đạo, thành bá nghiệp. Tuy rằng ngươi nói với nàng, nhưng nàng không có biện pháp phán đoán thật giả. Vạn nhất ta thật sự lựa chọn Trường Sinh bá nghiệp, nàng chẳng phải là thua đến quần cộc đều không có?"

Hoa Triều sâu kín thở dài: "Nhưng người như chàng, làm sao có thể chứ?

Doanh Vô Kỵ có chút cảm khái: "Kỳ thật loại tình huống này, cùng lúc trước ta cùng phụ vương rất giống, mặc dù chúng ta cha vợ con rể, cũng tránh không được một ít nghi kỵ cùng đánh cờ, cũng không phải nói kết quả là tốt, những thứ này liền không tồn tại."

Huống chi, chúng ta là Nhân tộc, nàng là Yêu tộc.

Trong Nhân tộc người muốn một nhà độc bá không ít.

Mà nàng theo đuổi, là trật tự mới vạn tộc cùng hưởng.

Hiện tại Nhân tộc ở vào hoàn cảnh xấu, nàng vẫn luôn trả giá.

Vạn nhất cuối cùng chúng ta lựa chọn ruồng bỏ, vậy nàng thật đúng là cái gì cũng không có.

Được rồi!

Hoa Triều than nhẹ: "Vậy chàng thì sao? Thật sự cam tâm tiêu hao thọ nguyên của mình?

Ta hiện tại đã có thể cảm giác được tổ cảnh đại kiếp nạn!"

Uh!

Hoa Triều hít sâu một hơi, nặng nề gật đầu.

Tổ Cảnh đại kiếp nạn!

Đây là thứ mà sau khi hai người bọn họ đi thăm hỏi Bạch Huyền xong, Doanh Vô Kỵ mơ hồ cảm giác được.

Tổ cảnh đại kiếp nạn này, cũng không phải lôi kiếp huyền bí trong truyền thuyết.

Mà là một cơ hội lấy quy tắc viết trật tự.

Thật giống như năm đó Đế Chuyên Húc, chính là đem quy tắc huyết mạch tự tay viết vào trong trật tự, sau đó quy tắc huyết mạch liền chúa tể Vương vực Nhân tộc mấy ngàn năm.

Hiệu quả tích cực khẳng định là có.

Bộ lạc càng thịnh vượng, phân phối tộc vận lại càng mạnh, lãnh tụ bộ lạc lại càng mạnh, mục đích của tất cả lãnh tụ bộ lạc, đều là để cho bộ lạc thịnh vượng lên.

Phản hồi tích cực rất mạnh.

Trong một đoạn thời gian, thực lực tổng thể của Nhân tộc tăng vọt, nếu không phải Yêu tộc bên kia có dòng chảy quy tắc tiết lộ, thì tuyệt đối không phải là đối thủ của Nhân tộc.

Chỉ là về sau, về sau vương triều thành lập, quy tắc huyết mạch nuôi dưỡng ra quý tộc, ngược lại thành gông cùm xiềng xích tộc quần, cũng làm cho quy tắc huyết mạch càng ngày càng yếu, cuối cùng theo Bia Mục Dã sụp đổ, hoàn toàn mất đi địa vị chủ đạo ở trong tộc vận.

Mà tổ cảnh đại kiếp nạn, chính là viết trật tự mới cơ hội.

Nhưng cơ hội này cũng là kiếp nạn.

Bởi vì viết ra quy tắc mới, bản thân nhất định phải có đầy đủ tính hoàn chỉnh, nếu như tự thân logic liền có xung đột rất lớn, vậy trật tự này liền sẽ tự mình sụp đổ, thậm chí không thể có được giống quy tắc huyết mạch tiếp nhận cơ hội kiểm nghiệm hiện thế.

Nếu là sụp đổ, thì cả đời không thể vào Tổ Cảnh, Con đường Thánh nhân cũng rất có thể theo đó sụp đổ.

Bất quá Hoa Triều đối với Doanh Vô Kỵ rất có lòng tin, hoặc là nói đối với hai người mình rất có lòng tin.

Nhưng mà.

Hiện tại tình huống thật sự quá mức cấp bách.

Yêu tộc cho áp lực vô cùng khủng bố, còn mạnh mẽ tiêu hao như vậy, Doanh Vô Kỵ có thể ngay cả tổ cảnh cũng gánh không được đại kiếp nạn.

……

Tiếp tục!

Từ lần từ biệt cuối cùng.

Xích Cừu Mã Hầu thần sắc càng ngày càng hung lệ, hôm nay trên mặt hắn bị Hàm Quang Kiếm thêm một đạo sâu có thể thấy được xương, thoạt nhìn càng dữ tợn đáng sợ.

Cùng Doanh Vô Kỵ giao thủ mấy trận chiến này, hắn đánh thật sự nghẹn khuất.

Lúc trước hắn còn khiếp sợ, tại sao Doanh Vô Kỵ có thể trong thời gian ngắn như vậy liên trảm tứ thánh.

Giờ thì hắn hiểu rồi.

Thánh phẩm linh thai Chuyên Húc đế thân, đủ để thể phách Doanh Vô Kỵ có thể so với Yêu tộc hung mãnh nhất.

Dù cho hắn không chân chính nhập thánh, cũng không có ưu thế tiên thiên trời sinh dưỡng như Yêu tộc, cũng có thể dựa vào Nhiên Huyết, cùng ba cái chí cường yêu thánh giao thủ, thậm chí có lúc còn có thể hơi hơn một bậc.

Lấy ba chọi hai, lại liên tục chịu thiệt dưới tay Doanh Vô Kỵ và Hoàng Nữ.

Mà con chim lông vàng kia, quả thực chính là dầu muối không ăn, rõ ràng đã trần thuật cho nàng lợi hại, nhưng vẫn dốc hết sức trợ giúp Nhân tộc đánh nhau với yêu tộc.

Đầu óc có vấn đề!

Doanh Vô Kỵ này không có quá nhiều mạng có thể tiêu hao, bọn họ sớm muộn cũng không chịu nổi. Hai người các ngươi, mặc kệ quy tắc bài xích gì, lấy thực lực của ba người chúng ta, cho dù bởi vì quy tắc bài xích tu vi trở nên yếu đi, cũng vẫn là Chí cường tam thánh Yêu tộc, sau khi đánh bại Nhân tộc, chỗ tốt lớn nhất chính là ở chỗ chúng ta!”

Chương 1343: Dây dưa là thắng

Chương 1343: Dây dưa là thắng

Kim Sí Đại Bằng cùng Hải Ma Giao liếc nhau một cái, cảm giác bài xích quy tắc càng ngày càng mãnh liệt, bọn họ thậm chí cảm giác thi triển bản mệnh yêu pháp cũng không có thuận tay như vậy.

Bất quá bọn họ vẫn là gật đầu, bởi vì Xích Cừu Mã Hầu nói cũng không sai.

Tiêu hao chết Doanh Vô Kỵ, cứ dây dưa là có thể thắng!

Thậm chí sau khi kéo chết Doanh Vô Kỵ thì thiếu một chí cường giả như vậy, Nhân tộc xuất hiện người tiếp theo có tiềm lực đột phá Tổ Cảnh cũng không biết là tình huống gì.

Hoàng Nữ sẽ bảo hộ Nhân tộc đến lúc đó sao?

Hoặc là nói nàng có năng lực bảo hộ Nhân tộc đến lúc đó sao?

Ba vị Yêu Thánh từ trước đến nay đều là dùng nắm đấm giải quyết vấn đề, bọn họ nằm mơ cũng thật không ngờ, chính mình lại có một ngày phải dựa vào hao mạng đến đối phó người khác, hơn nữa là Tam Thánh liên thủ tiêu hao.

Điều này đối với bọn họ mà nói, không thể không nói là sỉ nhục.

Nhưng hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy.

Cũng may……

Tất cả đều tốt.

Xích Cừu Mã Hầu thấy hai người bọn họ gật đầu, lúc này thần sắc mới hơi hòa hoãn, đang chuẩn bị xếp bằng ngồi xuống dưỡng thương, lại cảm ứng được có Yêu Vương xin tiến vào kết giới.

Hắn có chút không vui, bất quá vẫn cho phép Yêu Vương tiến vào.

Hầu Tôn Giả!

Người tới là Độn Địa Chuột vương, tuy rằng thực lực cá thể ở trong Yêu Vương chỉ tính là trung bình, lại đặc biệt am hiểu ám sát, chính là trụ cột vững vàng của hành động lần này.

Hắn hướng Tam Thánh cúi người, có vẻ có chút khiêm tốn.

Xích Cừu Mã Hầu sắc mặt không biết từ lúc nào đã trở nên hòa ái rất nhiều: "Chuột vương! Làm sao vậy?

"Ta muốn về nhà, lần này là hướng ba vị xin từ chức!"

Độn Địa Chuột vương thở dài nói.

Xích Cừu Mã Hầu: "???

Kim Sí Đại Bằng: "???

Hải Ma Giao: "???

Lần trước người nói " muốn về nhà" chính là tộc chuột của ngươi phải không?

Tộc chuột không hiểu chuyện còn chưa tính.

Tộc trưởng cũng không hiểu chuyện thì có gì đó sai sai?

Bất quá Xích Cừu Mã Hầu sẽ không cùng hắn trở mặt, ngược lại là khuyên nói: "Chuột vương! hôm nay chúng ta thế cục tốt, trận chiến này ngươi công lao chí vĩ, chỉ cần tiếp tục đi xuống, ngày khác Nhân tộc khuynh đảo, ngươi nhất định có thể phân đến một lượng lớn Tộc quần nhân tộc, tội gì như vậy bỏ dở nửa chừng ?"

Chuột vương vẻ mặt ngưng trọng: "Ta đương nhiên cũng không muốn, nhưng là trong tộc… Xảy ra đại sự!"

Chuyện gì?

Xích Cừu Mã Hầu trong lòng cả kinh, mơ hồ có loại cảm giác không ổn dâng lên.

Chuột vương sắc mặt tối tăm: "Ngay tại ngày hôm qua, ấu tử của ta đột phá Yêu Vương cảnh, mang theo hai con chuột xa lạ không biết từ đâu, trực tiếp giết sạch tất cả những con khác có quyền thừa kế đại yêu, thậm chí đã đối bố xưng vương với bên ngoài!"

Cái gì!

Tam Thánh đồng thời cả kinh.

Bởi vì bọn họ rất rõ ràng, ấu tử trong miệng Chuột vương chính là nhóm thí nghiệm đầu tiên thể chất yêu tiên, thiên tư trác tuyệt sau khi về Yêu Vực.

Chỉ là không nghĩ tới, lúc này mới bao lâu thời gian, lại trực tiếp đột phá Yêu Vương cảnh.

Tân lão Yêu Vương tranh đấu, hiện tại liền bắt đầu?

Không chỉ như thế!

Chuột vương nghiến răng nghiến lợi: "Tình huống này không chỉ xảy ra tại tộc quần của chúng ta, đồng thời 8 Yêu Tiên trở về, đã có bảy con leo lên vương tọa, một số Yêu Vương chết trong cuộc chiến công thành lần trước nên bọn chúng giết chết người cạnh tranh là kế vị cực kỳ thuận lợi, không có gây ra sóng to gió lớn gì"

Hiện tại những tộc quần này đã bắt đầu liên hợp Hồ tộc, bắt đầu trắng trợn tiến công các bộ lạc khác.

Sau khi tin tức truyền tới, không chỉ có ta không thể không trở về, những đại yêu khác cùng Yêu Vương cũng không có lòng dạ nào tiếp tục nhiệm vụ. "

Bọn họ không dám tới tìm các ngươi, cho nên để cho ta đại biểu bọn họ tới.

Tam Thánh: "……

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng sau lưng bọn họ.

Xảy ra vấn đề lớn rồi!

Tám Yêu Tiên, đã có bảy người leo lên vương tọa, hơn nữa liên hợp với Hồ tộc……

Hỏng rồi!

Những thằng nhóc này đều có vấn đề, hơn nữa vấn đề quá lớn!

Nhưng đám nhóc con này đều trở về trước khi Yêu tộc trở mặt với Hoàng Nữ, hơn nữa còn thông qua khảo nghiệm của tộc quần, ký ức truyền thừa và huyết mạch cũng không có vấn đề gì, làm sao có thể…

Hiện tại đã không còn là vấn đề suy nghĩ làm sao bây giờ.

Vạn nhất Yêu Vương đại yêu rời đi với số lượng lớn, áp lực Nhân tộc phải đối mặt sẽ giảm xuống trên diện rộng, sẽ có năng lực dành ra một nhóm lớn cao thủ đến trợ giúp Doanh Vô Kỵ.

Còn muốn hao tổn chết Doanh Vô Kỵ, đó chính là nằm mơ.

Kết quả này.

Họ không thể chấp nhận điều đó.

Vô liêm sỉ!

Ngươi vào Yêu Vương cảnh đã nhiều năm, muốn xử lý ấu tử, lúc nào trở về cũng không muộn! nhưng ngươi nếu buông tha nhiệm vụ này, chờ Doanh Vô Kỵ đột phá tổ cảnh, cả tộc quần ngươi đều phải chờ bị Doanh Vô Kỵ nghiền ép! Ngươi phải biết phân biệt cái nào nặng cái nào nhẹ”

Chuột vương sắc mặt có chút khó coi, bởi vì hắn cảm thấy Hải Ma Giao nói không sai.

Hết lần này tới lần khác lời này lại nói không nên lời.

Hắn trầm mặc một hồi: “Giao tôn giả! Yêu tiên cuối cùng không xưng vương, là con của ngươi.”

Ta đương nhiên biết!

Phúc Hải Ma Giao hừ một tiếng: “Ta không thể không phê bình giáo dục gia đình các ngươi, ngươi xem con ta…”

Chuột vương bổ sung: “Ta nghe nói, mấy tân yêu vương đã tụ tập lại, hiệp trợ hắn muốn cùng nhau vây giết tộc thúc hắn tọa trấn trong tộc, cũng chính là đệ đệ ruột của ngươi. Miệng bọn họ hình như còn hô: Đến lúc thu hoạch rồi”.

Hải Ma Giao: “???

Hắn mặt cơ bắp một trận co quắp, nhìn về phía Xích Cừu Mã Hầu: “Hầu tử, ta muốn về nhà một chuyến!”

Chương 1344: Hết thảy không phải vấn đề

Chương 1344: Hết thảy không phải vấn đề

Ngươi cũng muốn về nhà?

Ngươi vào Yêu Vương cảnh đã nhiều năm, muốn thu thập ấu tử, lúc nào trở về cũng không muộn! nhưng ngươi nếu buông tha nhiệm vụ này, chờ Doanh Vô Kỵ đột phá tổ cảnh, ngươi cả tộc quần đều phải chờ bị Doanh Vô Kỵ nghiền ép!

Hải Ma Giao: “???

Ngươi nói đều là từ của ta a!

Hắn có chút tức giận, đang chuẩn bị nói cái gì đó.

Hoàng Nữ đã sớm sinh ra dị tâm, những tiểu yêu vương này chính là cùng phe với Doanh Vô Kỵ! hiện tại vấn đề là khó giải quyết, nhưng không phải không thể giải quyết, vấn đề mấu chốt là Doanh Vô Kỵ nơi này, chỉ cần Doanh Vô Kỵ chết, hết thảy vấn đề liền không phải là vấn đề!”

Xì, xì……

Hải Ma Giao thở hổn hển, bọn họ cũng không có Chỉ Xích Thiên Nhai như Doanh Vô Kỵ cùng Hoàng Nữ, tốc độ lại nhanh một hồi cũng muốn mười ngày.

Chỉ cần Doanh Vô Kỵ dám liều mạng, thời gian mười ngày cũng đủ làm rất nhiều chuyện, vạn nhất Xích Cừu Mã Hầu

cùng Kim Sí Đại Bằng ngã xuống một cái, vậy về sau Doanh Vô Kỵ cho dù không tiêu hao thọ nguyên, cùng Hoàng Nữ liên thủ cũng đủ chống lại.

Đến lúc đó, thật đúng là phiền phức.

Cho dù ta lưu lại, những Yêu Vương đại yêu khác muốn trở về, ngươi ngăn được sao?"

Đáy mắt Xích Cừu Mã Hầu hiện lên một tia lệ khí.

Đích xác ngăn không được.

Yêu tộc cũng không phải là một chỉnh thể.

Bọn họ phục tùng chính mình, chỉ là vì lợi ích lớn hơn nữa, tuyệt đối không phải mặc cho mình bị sai khiến nô bộc.

Bằng không lúc trước yêu triều rút đi, hắn không có khả năng ngăn không được.

Mạnh mẽ ngăn cản.

Không thể nào.

Nhưng lần này lui, bọn họ giải quyết nội loạn, đích xác không phải là một chuyện đặc biệt khó khăn.

Nhưng sẽ mất bao lâu?

Một tháng?

Hai tháng?

Sợ không phải không giải quyết được nội loạn.

Mà là những tiểu Yêu Vương kia căn bản không ứng chiến, chính mình những này trở về, bọn họ liền chạy trốn, chính mình trở về Trung Nguyên, bọn họ liền trở về Yêu Vực.

Có Côn Bằng ở đây, cũng không phải là không có loại khả năng này.

Thật sự rất khó giải quyết!

Tốc chiến tốc thắng!

Xích Cừu Mã Hầu ánh mắt sắc bén: “Giết!

Hải Ma Giao hỏi: “Giết như thế nào?

Chuột vương cũng ngẩng đầu, nhìn chăm chú Xích Cừu Mã Hầu.

Xích Cừu Mã Hầu lại hỏi: “Chuột vương, nếu ta nói, trong vòng một tháng chúng ta có thể giải quyết Doanh Vô Kỵ, các ngươi chờ sao?”

Một tháng!

Chuột vương ánh mắt sáng lên, nếu như một tháng nhất định công thành, cũng không phải là không thể chờ.

Dù sao mọi người sợ hãi chính là, nhóm người mang thể chất yêu tiên tiểu nghiệt chướng, một tháng thì có thể đợi được

Bọn họ bên kia, ta đi nói, nhưng là… một tháng như thế nào mới có thể giải quyết được?

Nghe câu hỏi này.

Nhị Thánh khác cũng nhìn về phía Xích Cừu Mã Hầu.

Xích Cừu Mã Hầu không trả lời ngay, chỉ hít sâu một hơi, chậm rãi mở miệng.

Giây tiếp theo.

Một viên đan hoàn yêu lực bốn phía liền bị nó phun ra.

Yêu đan!

Hơn nữa còn là yêu đan cấp bậc Yêu Thánh.

Lại nhìn về phía hư ảnh xung quanh nó.

Hổ Thánh!

Bọn họ đồng loạt kêu lên.

Từ lần trước U Minh Hổ Thánh lấy phá hủy thân thể làm đại giới chạy trốn cấm chế, liền cũng không có hiển lộ qua tung tích.

Không nghĩ tới, lại là ở chỗ Xích Cừu Mã Hầu .

Nhưng đây là ý gì?

Chẳng lẽ thêm một U Minh Hổ Thánh đã sụp đổ thân thể, có thể trong vòng một tháng giết chết Doanh Vô Kỵ?

Phải biết rằng hắn chỉ còn lại có một yêu đan, có thể phát huy ra chiến lực, còn không bằng yêu vương bình thườngg.

Hổ Thánh!

Hải Ma Giao nghi hoặc hỏi: "Ngươi đi đâu? Vì sao không xuất hiện?

Xuất hiện?

U Minh Hổ Thánh cười lạnh một tiếng: "Xuất hiện để cho ngươi cơ hội thôn phệ yêu đan của ta sao?

Hải Ma Giao ngượng ngùng cười một tiếng, yêu đan cấp bậc Yêu Thánh, đối với lĩnh ngộ quy tắc có chủ lực rất mạnh, nếu khiến hắn nhìn thấy, hắn thật sự sẽ lựa chọn luyện hóa.

Không chỉ hắn.

Tất cả yêu vương và đại yêu, nhìn thấy viên yêu đan này, đều sẽ động tâm.

Một số tộc quần yêu vương chết già cũng thường dùng phương thức yêu đan để nâng đỡ yêu vương mới.

Có thể nói, U Minh Hổ Thánh Hội một mực bị vây trong hoàn cảnh nguy hiểm.

Không nghĩ tới tên này, cư nhiên tìm nơi nương tựa Xích Cừu Mã Hầu.

Mà Xích Cừu Mã Hầu thật đúng là bình tĩnh, cư nhiên bảo hộ hắn lâu như vậy, một chút cũng không có ý tứ luyện hóa hắn.

Có yêu đan không luyện hóa, không phải phong cách của Yêu tộc.

Hổ Thánh khẳng định nắm giữ một bí mật nào đó, bí mật này khiến hắn sống đến bây giờ.

Bọn họ đều đến hứng thú.

Hổ Thánh đến tột cùng nắm giữ bí mật gì, lại để Xích Cừu Mã Hầu có thể có lòng tin nói ra muốn trong vòng một tháng diệt Doanh Vô Kỵ?

Hổ Thánh!

Xích Cừu Mã Hầu trầm giọng nói: "Ngươi nói đi!

U Minh Hổ Thánh vẻ mặt rùng mình, chậm rãi phun ra ba chữ: "Thiên Nhân tộc!

Mọi người: "!!!"

Mấy vị khác sắc mặt đều có chút bất thiện.

Bởi vì mấy ngàn năm trước, vận mệnh bi thảm của Yêu tộc phần lớn đều là do Thiên Nhân tộc mang đến.

Bọn họ phản đối Nhân tộc xuất hiện cường giả đủ để thống trị vạn vật, Thiên Nhân tộc chính là nhóm đầu tiên trong đó.

Hiện tại, Hổ Thánh lại muốn hợp tác với Thiên Nhân tộc?

U Minh Hổ Thánh thản nhiên nói: "Không cần lo lắng, Thiên Nhân tộc là nhân tộc đời thứ nhất phân phối tộc vận sản phẩm, nhưng những người gánh vác bộ phận quy tắc trật tự kia, sớm đã hòa tan thành dòng chảy quy tắc, bị đào thải trật tự, đã không có khả năng lại xuất hiện lần thứ hai."

Nói cách khác, Thiên Nhân tộc chỉ có thể bảo trì tình huống hiện tại, không thể tiến thêm một bước, cũng không có cách nào từ trong Nhân tộc cướp lấy càng nhiều lợi ích.

Cho nên……

Thiên Nhân tộc chỉ là một đám tộc quần ngang hàng với Yêu tộc, sau khi rời khỏi lao ngục, bọn họ mất đi rất nhiều sự ủng hộ của Dòng chảy quy tắc, nhiều nhất là ngang hàng với đại tộc Yêu tộc. Do bọn họ thống trị Nhân tộc, trật tự mới của Nhân tộc sẽ không thể xuất hiện.

Hơn nữa lần hợp tác này, ta không có khả năng, cũng không có năng lực thả bọn họ ra.

Chương 1345: Mưu cầu đoạt xá

Chương 1345: Mưu cầu đoạt xá

Hả?

Thần sắc Hải Ma Giao có chút bất thiện: “Vậy ngươi chuẩn bị làm như thế nào?

Thiên Nhân tộc sẽ sử dụng bí pháp, hoàn toàn buông tha thân thể, đem linh hồn đốt hết làm thành hình chiếu, nếu các ngươi trợ giúp ta, ta có thể dùng thuật Tránh Quỷ, đem bọn họ tiếp lấy từ một đầu khác khe nứt, sau đó dẫn tới quyết chiến với Doanh Vô Kỵ.”

Thiên Nhân tộc có một bí thuật, có thể lấy thân thể u hồn, mạnh mẽ xông vào thức hải của người khác, mưu cầu đoạt xá.

Tộc trưởng và Thái thượng trưởng lão bọn họ, thực lực cũng không kém ba vị các ngươi, bọn họ chủ động đập nát thân thể, chém diệt sinh lộ, có thể giữ lại hồn linh ở mức độ lớn nhất, chỉ cần cướp đi thể xác Doanh Vô Kỵ, đại sự có thể thành!

Nhân tộc do bọn họ thống trị, hạn mức cao nhất chỉ là đại tộc yêu trung.

Đến lúc đó ta giải trừ thân phận của bọn họ.

Mà bọn họ, chiếm thể xác Doanh Vô Kỵ, cho dù là cởi bỏ cấm chế Tuyệt Địa Thiên Thông, hay là đánh cắp thuật luân hồi đều rất thuận tiện.

Đến lúc đó, ta và ngươi đều có thể trường sinh, chẳng phải là đôi bên cùng có lợi sao?

Mọi người: "!!!

Nói như thế.

Hình như đúng là có thể.

Chỉ cần có thể cưu chiếm thước sào, là có thể làm cho "Doanh Vô Kỵ" phối hợp với Yêu tộc ở mức độ lớn nhất.

Đến lúc đó.

Đại chiến không còn nữa.

Doanh Vô Kỵ "thành thật trở thành Đại Thánh Yêu tộc.

Hắn bị quản chế bởi Hổ Vương, Hổ Vương muốn trọng tố thân thể, lại cần Yêu Thánh khác hỗ trợ.

Mọi người kiềm chế lẫn nhau, hoàn toàn có thể cùng nhau thu lợi từ Thuật Luân Hồi.

Tất cả điều kiện tiên quyết.

Chỉ là tộc trưởng Thiên Nhân tộc và Thái thượng trưởng lão ở thức hải của Doanh Vô Kỵ diệt được thần hồn của hắn.

Hải Ma Giao trầm giọng hỏi: "Bọn họ có mấy thành nắm chắc?

Nếu chỉ có hai vị trưởng lão đi ra, vậy có bảy thành!

Hổ Thánh chắc chắn nói: “Nếu bọn họ lại đến hêm mấy Cao thủ Thiên Nhân tộc trảm diệt sinh lộ thì 9,5 thành!”

9,5 thành!

Mấy người ở đây đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

Đó không phải là gần như chắc chắn sao?

……..

Chín thành năm nắm chắc.

Điều này đủ để cho chúng yêu ở đây động tâm.

Mấy ngàn năm trước Thiên Nhân tộc, đích xác thực lực đủ mạnh, nhưng chính như Hổ Thánh lúc trước nói như vậy, trật tự thuộc về Thiên Nhân tộc đã sụp đổ, mặc dù để cho bọn họ chiếm cứ Doanh Vô Kỵ thể xác, nghênh đón cũng là hao tổn bên trong mà liếc mắt nhìn không thấy điểm cuối

Chắc chắn.

Đối với Thiên Nhân tộc mà nói, so với ăn cơm tù vẫn tốt hơn.

Mà Yêu tộc bên này, biết bí mật Doanh Vô Kỵ bị Cưu chiếm tổ chim khách này, có thể tùy ý khống chế tiến độ hao tổn nội bộ của bọn họ.

Cho nên……

Thanh âm U Minh Hổ Thánh tràn ngập chờ mong: “Mấy vị đồng ý?

Hắn khổ sở!

Bị Doanh Vô Kỵ chém chỉ còn lại có một cục yêu đan.

Dưới sự thèm muốn của rất nhiều yêu vật, hắn thậm chí không dám lộ ra nửa điểm tung tích.

Nhiều lần nguy tử còn sống, bị buộc rơi vào đường cùng, đành phải mang theo bí mật này tìm Xích Cừu Mã Hầu để nhờ hắn giúp.

Đây chính là đang đánh cược.

Nếu Yêu tộc giằng co không dứt, mình sẽ có cơ hội.

Nếu như kế hoạch đánh rắn dập đầu thất bại, chính mình sẽ bị luyện hóa tại chỗ.

May mắn……

May mà bên trong Yêu Vực rối loạn.

Nếu không ngày Nhân tộc Trung Nguyên bị khuynh đảo, chính là lúc mình hồn phi phách tán.

Hiện tại hy vọng duy nhất bày ra trước mắt, hắn làm sao có thể không khẩn trương.

Sau khi bị hắn hỏi như vậy.

Yêu Vương ở đây đều lâm vào trầm mặc ngắn ngủi.

Dẫn dắt Thiên Nhân tộc, đơn giản chính là để Yêu tộc một lần nữa có thêm một tộc quần gọi là Nhân tộc, điều này vốn nằm trong kế hoạch của chúng ta. Nếu tiếp tục kéo dài, khi nào Doanh Vô Kỵ thật sự nhập Thánh Thành Tổ, vậy thì khó rồi!”

Kim Sí Đại Bằng nhịn không được khẽ gật đầu.

Nếu Yêu tộc có thể nghiền ép, đích xác không cần phải lựa chọn hợp tác với Thiên Nhân tộc.

Nhưng hiện tại, đã đến lúc không thể không lựa chọn.

Những tiểu nghiệt chướng kia, ở Yêu Vực làm ra nội loạn, hoàn toàn rút củi dưới đáy nồi.

Do dự, sẽ bại trận.

Hắn trầm giọng nói: “Ta không có vấn đề!

Phúc Hải Ma Giao nhíu mày: “Ta cũng không có vấn đề, tốc chiến tốc thắng, ta mau chóng về nhà xử lý nghiệt chướng kia!”

Tuy rằng tiểu nghiệt chướng vừa mới đột phá Yêu Vương cảnh, thực lực khẳng định không bằng Chí Tôn Yêu Thánh của mình.

Nhưng lúc này mới bao nhiêu năm thời gian, không đến hai mươi năm liền có thể đến Yêu Vương, lại để mặc bọn họ trưởng thành, thực lực khủng bố cỡ nào?

Xích Cừu Mã Hầu mỉm cười, quay đầu nhìn Chuột vương: “Chuột vương?

Không thành vấn đề!

Chuột vương cắn răng: “Yêu vương khác, ta đi khuyên bảo!

Được!

Xích Cừu Mã Hầu hài lòng gật gật đầu, trong lòng âm thầm may mắn lúc trước lưu lại Hổ Thánh một mạng, không có tự đại đến mức cho rằng hành động đánh rắn dập đầu nhất định có thể thành, chống lại sự cám dỗ của yêu đan hấp dẫn lưu lại Hổ Thánh một mạng.

Không nghĩ tới, cư nhiên thật đúng là dùng tới.

Bây giờ ngẫm lại, thật đúng là lòng còn sợ hãi cảm giác, chính là Nhân tộc cư nhiên khó chơi như vậy.

Chiến thuật Yêu Triều cứng rắn bị ngăn cản, Thất Thánh cũng bị bọn họ dùng kế sách giết chết bốn người, ngay cả chiến thuật đánh rắn dập đầu, cũng bị chế độ cực kỳ nghiêm minh của bọn họ kéo chậm tiết tấu, cuối cùng thậm chí khiến Yêu Vực nội loạn.

Nếu quả không đứt đoạn, người cuối cùng bị kéo chết chính là Yêu tộc.

Hắn nhìn về phía Hổ Thánh: "Có thể bắt đầu!"

Uh!

Hổ Thánh gật đầu, trong hư ảnh Yêu Đan liền toát ra một chút bạch quang.

Chương 1346: Không thừa nhận sự thật

Chương 1346: Không thừa nhận sự thật

Bạch quang rất nhanh ngưng tụ thành hư ảnh của một thanh niên.

Thanh niên nhìn lướt qua mọi người, phát hiện Chí Cường Tam Thánh đều ở đây, lập tức lộ ra thần sắc mừng như điên.

Hắn trịnh trọng hành lễ: "Tại hạ Thanh Thủy Giám, bái kiến các vị Yêu Vương!

Nói không kích động đó là giả.

Từ sau khi Doanh Vô Kỵ lần trước mang theo Hoang Sơn gia cùng 400 nghìn phần Dòng chảy quy tắc rời đi, hắn liền lâm vào sợ hãi lâu dài, chẳng những hy vọng rời khỏi ngục tù càng xa vời, ngay cả lương thực dư cũng ít đi mấy thành.

Cái này ai chịu nổi?

Sau khi chuyện Hoang Sơn gia truyền ra, trong tộc thậm chí đã có xu thế nội loạn.

Nhưng tộc trưởng chính là kiên nhẫn, nói cho bọn hắn biết nhất định còn có hi vọng đi ra ngoài, bất luận hoàn cảnh Nhân tộc xấu, hay là hoàn cảnh Yêu tộc xấu, đều sẽ mời bọn hắn rời núi.

Sau đó liền liên lạc với U Minh Hổ Thánh, nhưng U Minh Hổ Thánh hết sức ngạo mạn bảo bọn họ trở về chờ thông báo,

sau đó cũng không liên lạc với bọn họ nữa.

Vốn tất cả mọi người đã có chút tuyệt vọng.

Không nghĩ tới, thật đúng là chờ được bọn họ.

Chỉ nhìn thôi.

Yêu tộc giống như đã bị Nhân tộc bức đến trình độ nhất định, thậm chí Hổ Thánh đều chỉ còn lại có yêu đan nguyên thần.

Uh……

Xích Cừu Mã Hầu nhàn nhạt lên tiếng: "Các ngươi chuẩn bị hợp tác như thế nào?

Thanh Thủy Giám cười nhạt chắp tay: "Chúng ta muốn hợp tác như thế nào, chắc hẳn Hổ Thánh đã nói cho chư vị, mà chư vị cho phép Hổ Thánh thả ta ra, nói rõ chư vị đã đồng ý phương thức hợp tác của chúng ta. Nếu như vậy, vậy trực tiếp hợp tác là được!"

A!

Tiểu tử này còn rất già mồm.

Xích Cừu Mã Hầu cũng không muốn cùng hắn lên mặt, khẽ gật đầu: "Cũng tốt, các ngươi chuẩn bị phái ra bao nhiêu người làm Tránh quỷ?"

Tránh quỷ nắm giữ ở trong tay Hổ Thánh, Hổ Thánh ngưng tụ thân thể mới cần chúng yêu hỗ trợ, mà hy vọng chúng yêu trường sinh lại là ở trong tay Tránh quỷ Thiên Nhân tộc.

Loại quan hệ kiềm chế lẫn nhau này, đối với tất cả mọi người đều có lợi.

Vì vậy, số lượng là quan trọng.

Thanh Thủy Giám cũng là người thông minh, biết hắn nói là có ý gì, vì vậy cũng không có đưa ra yêu cầu vô lý, mà là

hỏi: “Doanh Vô Kỵ… Hiện tại có đột phá tới tổ cảnh không?”

Tổ Cảnh?

Xích Cừu Mã Hầu cười lạnh một tiếng: “Nếu như hắn đã đột phá tổ cảnh, chúng ta còn có cơ hội ở chỗ này cùng ngươi nói chuyện?”

Giỏi lắm.

Còn chưa đột phá Tổ Cảnh, đã một người trảm Tứ Thánh.

Cùng Hoàng Nữ liên thủ, thậm chí có thể đồng thời đối mặt chí cường tam thánh không rơi vào hạ phong.

Người như vậy, thậm chí ngay cả Thánh Nhân cảnh Nhân tộc cũng chưa đột phá, này nếu lại liên tục vượt qua hai giai, chính mình những Yêu Thánh này còn có mạng hay không?

Thanh Thủy Giám: “……

Hắn bị trầm mặc.

Bởi vì lần trước cùng Doanh Vô Kỵ chính thức giao thủ, vẫn là ở lần trước.

Khi đó Doanh Vô Kỵ tiêu hao thọ nguyên, cũng mới là thực lực vừa mới có thể trảm Cơ Động, thấy bộ dáng Xích Cừu Mã Hầu hổn hển như vậy.

Không đột phá tổ cảnh, cũng có thể làm cho Yêu tộc sứt đầu mẻ trán như thế sao?

Thanh Thủy Giám có chút hết hồn hết vía, thần sắc cũng ngưng trọng rất nhiều, hắn trầm giọng nói: “Doanh Vô Kỵ hiện tại, so với Hầu Tôn Giả như thế nào?”

Ngang nhau đi!

Xích Cừu Mã Hầu sắc mặt không lo: “Nếu quyết chiến sinh tử, có thể là hắn giết ta, cũng có thể là ta giết hắn.

Tuy rằng rất không muốn thừa nhận, nhưng tình huống sự thật xác thực như thế, Doanh Vô Kỵ không nhiên huyết hơi yếu hơn mình, còn nhiên huyết thì lại hơi mạnh hơn mình.

Nếu quả thật là quyết chiến sinh tử, nói 5:5 là còn trát vàng lên mặt mình

Thanh Thủy Giám như có điều suy nghĩ: "Không nghĩ tới hắn đã mạnh đến nước này, vậy muốn yêu cầu ổn định, chỉ sợ ít nhất cần tộc trưởng cùng Thái thượng trưởng lão mang hai mươi tinh nhuệ…"

Nhiều như vậy?

Xích Cừu Mã Hầu nhíu mày.

Thanh Thủy Giám hừ lạnh một tiếng: "Thiên Nhân tộc chúng ta chính là sinh linh mạnh nhất trong thiên địa, vẽ đường cho người đã là buông tha tự tôn, nếu tùy tiện phái ra hai người là có thể thắng, ai nguyện ý nhàn rỗi không có việc gì làm Tránh Quỷ?"

Xích Cừu Mã Hầu suy tư một hồi, nếu là từng đấy người cùng nhau hạ giới đối với Yêu tộc tất nhiên là uy hiếp mạnh mẽ.

Nhưng nếu chỉ có hồn thể……

Hắn gật đầu: "Không thành vấn đề!

Mặt khác!

Thanh Thủy Giám trầm giọng nói: "Còn có một việc!

Xích Cừu Mã Hầu hỏi: "Chuyện gì?

Thanh Thủy Giám hít sâu một hơi: "Chúng ta bên kia, Dòng chảy quy tắc có dị động, tựa hồ bị lực lượng gì đó ảnh hưởng, trở nên cực kỳ sinh động, trước đây chưa từng gặp qua loại tình huống này."

Ngược lại từ khi Thiên Nhân tộc chúng ta bị nhốt ở chỗ đó, Dòng chảy quy tắc càng ngày càng yên lặng, lúc mới bị nhốt vào, chính là lúc sinh động nhất, cho nên ta vừa rồi mới hỏi Doanh Vô Kỵ có đột phá tổ cảnh hay không."

Một đám Yêu Vương nghe vậy, đồng tử nhất thời co rụt lại: "Ý của ngươi là……

Thanh Thủy Giám trầm giọng nói: "Nếu như sở liệu không sai, Doanh Vô Kỵ cách Tổ Cảnh chỉ sợ đã không xa!"

Thanh Thủy Giám tiếp tục nói: "Dẫn độ chúng ta xuống, ít nhất cần thời gian một tháng, chỉ hy vọng một tháng này Doanh Vô Kỵ không có đột phá! Do vậy cần một cách"

Cách gì!

Ánh mắt chúng yêu nhất thời sáng ngời.

Chương 1347: Thủ đoạn hữu hiệu

Chương 1347: Thủ đoạn hữu hiệu

Thanh Thủy Giám vẻ mặt có chút ngưng trọng: "Chính xác mà nói, chỉ là một thủ đoạn hữu hiệu. Năm xưa khi Chuyên Húc Đế đột phá tổ cảnh, kỳ thật cũng không để thiên hạ biết, rất ít người biết đột phá tổ cảnh cụ thể là quá trình gì, nhưng tổ tiên Thiên Nhân tộc biết."

Ngay lúc đó Thiên Nhân tộc, cũng không phải tất cả đều là địch nhân của Chuyên Húc đế, thậm chí còn có một bằng hữu, chỉ là người bằng hữu này về sau bởi vì cực độ phản đối Tuyệt Địa Thiên Thông, bị Chuyên Húc đế nhốt vào.

Nhưng trước đó, vị bằng hữu này có quan hệ rất thân thiết với Chuyên Húc Đế, thậm chí còn tham dự vào toàn bộ quá trình Chuyên Húc Đế thành Thánh tổ.

Theo tin tức hắn lưu lại nói, Thành Tổ cần trải qua đại kiếp nạn Thành Tổ, quá trình này cần đem tất cả quy tắc liên quan

viết vào trong trật tự mới.

Nếu không có vấn đề gì thì trật tự mới sẽ thành công.

Nhưng nếu bên trong có mâu thuẫn lớn, sẽ cắn trả, tạo thành chấn thương cực kỳ nghiêm trọng.

Còn có loại chuyện này?

Xích Cừu Mã Hầu như có điều suy nghĩ, hắn vốn cho rằng mặc dù phạm sai lầm, cũng là chờ trật tự mới tự động sụp đổ, không nghĩ tới có thể trực tiếp đối với người gặp Kiếp nạn tạo thành thương tổn.

Thanh Thủy Giám chắc chắn gật đầu: "Đúng là như thế, vị tiền bối kia nói, lúc đóChuyên Húc Đế là thánh nhân chí cường, nắm giữ quy tắc thực sự nhiều lắm, nhưng cuối cùng viết vào trật tự mới, ngoại trừ quy tắc huyết mạch ra cũng chỉ còn lại một ít manh mối."

Cũng là bởi vì hắn không cách nào đem những quy tắc kia hợp lý khảm nhập vào trong trật tự, vì có thể vượt qua tổ cảnh đại kiếp nạn, chỉ có thể bị ép buông tha. Chỉ tiếc chỗ chúng ta ở không có giấy, càng không có thẻ tre, chỉ có thể thông qua truyền miệng cùng với thạch bích ghi chép, hơn nữa bão cát lớn, rất nhiều chi tiết đều đã bị lãng quên."

Xích Cừu Mã Hầu nheo mắt: "Ý của ngươi là, muốn phá hư đại kiếp nạn tổ cảnh của Doanh Vô Kỵ, có thể bắt đầu từ nơi này?"

Hiện tại Cơ Hoành đang ở Yêu Vực.

Tuy nói Cơ Động chết đột ngột, nhưng cũng nói cho hắn biết không ít thứ quan trọng.

Trong đó mấu chốt nhất chính là, lấy Doanh Vô Kỵ hiện tại sáng tạo trật tự Nhân tộc, căn bản không có cách nào phối hợp thuật Luân Hồi.

Mà Doanh Vô Kỵ chậm chạp không có nhập thánh, cũng là bởi vì thuật luân hồi này, đang không ngừng thôi phát tư tâm của hắn, làm cho hắn không có cách nào bước qua một đạo khảm cuối cùng.

Nói như thế……

Thanh Thủy Giám gật đầu nói: "Nếu Doanh Vô Kỵ thật sự xuất hiện dấu hiệu nhập Thánh Thành Tổ, vậy thì dùng thuật luân hồi mê hoặc hắn, chỉ cần hắn nhịn không được hấp dẫn, tỷ lệ thất bại ít nhất cũng sẽ đề cao năm thành!"

Xích Cừu Mã Hầu khẽ gật đầu.

Không chỉ vậy.

Chỉ cần Doanh Vô Kỵ nhịn không được Luân Hồi thuật hấp dẫn, xúi giục Hoàng Nữ.

Đây thật đúng là một tin tức khó lường.

Nhưng mà……

Hắn chuyển đề tài: "Đây chỉ là biện pháp khi không còn cách nào khác, nếu là có thể một kích tất sát, căn bản không cần lo lắng những vấn đề này. ta đây liền mang ngươi cùng Hổ Thánh đi khe hở dẫn độ, trong vòng một tháng, tất giết Doanh Vô Kỵ!"

Được!

Thanh Thủy Giám gật đầu.

Sau đó, liền cáo từ rời đi, chờ những yêu quái này đi dẫn độ bọn họ.

Bạch quang tiêu tán.

Ý thức của hắn rất nhanh liền trở lại bên trong lao ngục Thiên Nhân tộc.

Nhìn cát bụi và hoang mạc đầy trời này, trong lòng hắn liền thê lương, nhưng càng thê lương lại càng phấn chấn.

Cuối cùng cũng thấy được hy vọng rời khỏi nơi này.

Chu thiên tử, Cơ Động, Doanh Vô Kỵ, ba tên này làm cho Thiên Nhân tộc thất vọng một lần lại một lần.

Tên trước là thực lực quá yếu, hai tên sau là tư tâm quá nhiều.

Lần này hẳn là không phải chứ?

Yêu tộc thực lực rất mạnh, còn có một lý do không thể không giúp mình.

Duy nhất một điểm không đẹp sự tình, chính là chính mình là những thanh niên Thiên Nhân tộc kiệt xuất, biến thành Tranh quỷ của U Minh Hổ Thánh

Bất quá chỉ là nhất thời.

Vì tự do của cả tộc quần, ngắn ngủi buông tha tôn nghiêm của mình cũng không có gì không ổn.

Giám nhi, thế nào rồi?

Tộc trưởng trầm giọng hỏi.

Thanh Thủy Giám gật đầu: “Bọn họ đáp ứng dẫn hai mươi người hạ giới! Chuyện ngài bảo con giao phó, con cũng đã giao phó.

Được!

Tộc trưởng có chút hài lòng: “Bất luận như thế nào, chỉ cần nắm trong tay thể xác Doanh Vô Kỵ, chúng ta có thể nắm chặt một bộ phận quyền chủ động. Ngươi làm rất tốt!”

Hai mươi, quả thật không ít.

Hạ giới Thiên Nhân tộc càng nhiều, quyền chủ động trong tay lại càng lớn.

Nhưng Thanh Thủy Giám cũng không vì khích lệ mà cao hứng, ngược lại gắt gao nhíu mày.

Bởi vì hắn biết, mình có thể đàm phán được điều kiện này, cũng không phải bởi vì mình giỏi đàm phán, mà là bởi vì Doanh Vô Kỵ cho Yêu tộc áp lực thật sự quá lớn.

Hắn có chút lo lắng: "Ngài nói, những phản đồ kia có thể trợ giúp Doanh Vô Kỵ đối phó chúng ta hay không?"

Xông vào thức hải toái hồn đoạt xá của người khác là bí thuật của Thiên Nhân tộc.

Tự mình biết.

Hoang Sơn gia đương nhiên cũng biết.

Tộc trưởng hừ một tiếng: "Giúp người ngoài đối phó với tộc của mình?Bọn họ cho dù ngu xuẩn, chẳng lẽ còn không biết nên giúp ai sao? Lui một vạn bước mà nói, cho dù bọn họ ăn mỡ heo, thật muốn giúp Doanh Vô Kỵ, Doanh Vô Kỵ sẽ để mặc bọn họ tiến vào thức hải của mình sao?"

Nghe những lời này, Thanh Thủy Giám cuối cùng cũng thở phào.

Đúng rồi!

Cho dù bọn họ muốn bày tỏ lòng trung thành.

Doanh Vô Kỵ có thể đem bọn họ bỏ vào địa phương vô cùng trọng yếu như Thức Hải sao?

Vạn nhất bọn họ nổi lên ý xấu muốn đoạt xá thì làm sao bây giờ?

Trên thế giới này, không đáng tin nhất chính là phản đồ.

Thiên Nhân tộc không còn tín nhiệm bọn họ nữa.

Doanh Vô Kỵ càng không tín nhiệm bọn họ.

Hoang Sơn gia tuy rằng ghê tởm, nhưng là không ngu xuẩn, hẳn là sẽ không làm loại sự tình cố hết sức không lấy lòng này.

Lần này ổn định.

……

Chương 1348: Đúng là hiệu quả

Chương 1348: Đúng là hiệu quả

Vương Đô.

Lê Điện.

Doanh Vô Kỵ tựa lưng vào ghế, thoải mái bắt chéo chân.

Ở thời điểm hắn áp lực lớn nhất, chiến báo của Yêu Vực liên tiếp báo tin, tất cả đều là tin chiến thắng lớn, cả người trong nháy mắt liền thoải mái.

Trước kia không phải hắn chưa từng phái nằm vùng tới Yêu Vực, nhưng hiệu quả thật không ăn thua.

Không nghĩ tới nhi tử đi qua cư nhiên thật đúng là thấy hiệu quả.

Trong lúc nhất thời, trong lòng hắn dâng lên kiêu ngạo khó có thể nói thành lời.

Nhìn vẻ mặt tự sướng kìa!

Triệu Ninh bất đắc dĩ lắc đầu.

Doanh Vô Kỵ nhịn không được cười nói: “Con ta trâu bò như vậy, còn không cho người ta nói? Kế tiếp chính là địch lùi ta tiến, địch tiến ta lùi, nếu như Yêu tộc tìm không thấy phương thức phá cục, vậy cũng chỉ có thể chờ ta thành tổ.

Triệu Ninh như có điều suy nghĩ: "Vậy vạn nhất, bọn họ có thể tìm được phương pháp thì sao?

Bọn họ tìm được, vậy thì cứng rắn đi!

Doanh Vô Kỵ cười một tiếng, hắn cảm giác mình tuổi càng lớn, lại càng muốn chơi loại chuyện nhiệt huyết này, một chút cũng không giống lúc còn trẻ đa mưu túc trí như vậy.

Bất quá cũng không thể đem đầu trở thành vật trang trí.

Có thể sử dụng vẫn phải dùng.

Nếu như bọn họ có át chủ bài, khẳng định đã sớm lấy ra.

Nếu thật sự có viện binh, vậy cũng chỉ có thể là Thiên Nhân tộc.

Dù sao lúc mình mang Hoang Sơn gia rời đi, tộc trưởng Thiên Nhân tộc biểu hiện rất ý vị sâu xa, nếu Yêu tộc tìm bọn họ hợp tác, bọn họ không có đạo lý cự tuyệt.

Doanh Vô Kỵ nghĩ nghĩ đứng lên: "Ta ra ngoài đi dạo một chút!

Uh!

Triệu Ninh gật gật đầu.

Doanh Vô Kỵ cười cười, liền đi ra ngoài cửa.

Thả người nhảy lên, lăng không vừa đạp, liền biến mất ở không trung.

Thời điểm xuất hiện lần nữa, đã đến một ngọn núi trên bầu trời.

Ngọn núi này, năm bước một lầu, mười bước một các, hết sức xa xỉ.

Trước đây nó là một ngọn núi hoang, nhưng bây giờ không phải là một ngọn núi hoang.

Sau khi quy về Hoang Sơn gia, mỗi ngày đều có thợ thủ công bận rộn ở chỗ này, liều mạng an bài hạng mục giải trí cho bọn họ, cũng liều mạng kiếm tiền từ chỗ bọn họ.

Qua nhiều năm như vậy, toàn bộ Nhân tộc Trung Nguyên đều ở vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, chỉ có người của Hoang Sơn gia ở chỗ này hưởng lạc. Thật sự là sảng khoái đến phát phì.

Doanh Vô Kỵ lắc đầu, liền thả người bay xuống.

Hắn không có che dấu khí tức của mình, cho nên rất nhanh liền dẫn tới cao thủ chú ý.

Người tới là người phương nào?

A! Thì ra là bệ hạ thân ái của ta!

Mạt tướng Hoàng Lăng, tham gia bệ hạ!

Doanh Vô Kỵ: "……

……

Bất tri bất giác.

Một tháng trôi qua.

Thời gian một tháng này, yêu hoạn các nơi Trung Nguyên vẫn như cũ.

Thật giống như căn bản không bị tai họa của Yêu Vực ảnh hưởng.

Nhưng bọn họ chung quy vẫn lộ ra một tia manh mối, đó chính là Chí Tôn Tam Thánh không có tiếp tục tìm Doanh Vô Kỵ chơi Khắc Mệnh đại chiến.

Điều này đã đủ để nói rõ một số vấn đề.

Hoa Triều tỷ, thế nào?

Doanh Vô Kỵ nhìn bóng người càng lúc càng sống động trên bức tranh, trong lòng vô cùng phấn chấn.

Hoa Triều cũng nhịn không được lộ ra một tia mỉm cười: "Hẳn là sắp thành, nhiều nhất còn có ba ngày!"

Doanh Vô Kỵ có loại xúc động lệ rơi đầy mặt, thuật luân hồi này thật sự là quá khó khăn.

Bất quá cũng không có cách nào.

Thật khó khăn.

Không ngờ tốc độ của Hoa Triều lại nhanh như vậy.

Chúc mừng……

Hoàng nữ lẳng lặng ngồi bên cạnh, ngoài miệng nói chúc mừng, ánh mắt lại có chút hoảng hốt.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Ngươi chẳng lẽ không cảm thấy ý tưởng này của chúng ta rất thiên tài sao?"

Thiên tài!

Hoàng Nữ cười cười, vẻ mặt có chút nhăn nhó, vỗ vỗ bả vai Doanh Vô Kỵ: "Ta tin tưởng ngươi, yên tâm đi!"

Nói rồi.

Liền xoay người rời khỏi nơi Hoa Triều bế quan.

Nơi này đối với cả Nhân tộc đều là cấm địa, trước kia ngoại trừ Hoa Triều ra, chỉ có Doanh Vô Kỵ mới có thể tiến vào.

Sau đó, nơi này được mở ra cho cả Hoàng Nữ vào.

Nàng cũng không rõ đây rốt cuộc là Doanh Vô Kỵ thật lòng muốn thẳng thắn thành khẩn với mình, hay là một thủ đoạn thuyết phục mình.

Lòng người cách bụng, những lời này ai cũng trốn không thoát.

Nếu như thuật luân hồi mới này đúng như lời Như Hoa Triều nói, đó đích thật là một thiết kế cực kỳ thiên tài.

Nhưng……

Nàng là Trường Sinh Chủng, gặp qua quá nhiều sinh linh vì Trường Sinh Thuật người trước ngã xuống, người sau tiến lên.

Sự cám dỗ này quá lớn.

Nhất là Doanh Vô Kỵ… Hiện tại chỉ còn lại tuổi thọ chưa tới hai mươi năm.

Lấy thực lực hiện tại của hắn, nếu có thọ nguyên vô tận, tuyệt đối không suy yếu so với bất kỳ Yêu Thánh nào.

Mặc dù vứt bỏ vương đạo, tìm kiếm bá nghiệp trường sinh, cũng chưa chắc không thể đem Vương triều nhân tộc duy trì tới quy mô bây giờ.

Kết cục hắn cùng Hoa Triều tưởng tượng không tính là bi kịch.

Nhưng làm sao so được với sự hấp dẫn của trường sinh?

Mà chính mình… thường xuyên tử chiến, đi tước bỏ Chí Tôn Tam Thánh bổn mạng thần thông quy tắc, cắn trả đã cực kỳ nghiêm trọng.

Đúng!

Nàng thọ nguyên vô hạn.

Nhưng nàng thọ nguyên vô hạn, đến từ thai nghén quy tắc, bị quy tắc bài xích, đối với nàng mà nói so với đốt mệnh còn đáng sợ hơn, nếu không thể thúc đẩy trật tự mới sinh ra, vậy

quy tắc kết quả này của nàng, chắc chắn chết không có chỗ chôn.

Phù……

Nàng thở dài một hơi, nhớ tới chuyện xưa Doanh Vô Kỵ từng kể, trong đầu có chút hỗn loạn.

Càn vương hậu này nàng đã làm mấy năm, tự nhận là đã hiểu rõ các phương diện của Doanh Vô Kỵ, nhưng hiện tại lại phát hiện, nàng căn bản không có sức mạnh đi bước tiếp theo.

Có chuyện gì vậy?

Doanh Vô Kỵ đi theo.

Hoàng Nữ lắc đầu: “Không có gì?

Doanh Vô Kỵ há miệng, còn muốn nói gì đó, lại cảm giác được vài cỗ khí tức cực kỳ táo bạo xuất hiện ở một nơi nào đó ở Trung Nguyên.

Những khí tức này thật sự quá quen thuộc!

Thậm chí còn có mấy cỗ khí tức vốn không nên xuất hiện.

Hắn biến sắc: “Đến rồi!

Nói rồi.

Trực tiếp biến mất tại chỗ.

Chương 1349: Châm ngòi ly gián

Chương 1349: Châm ngòi ly gián

Thần sắc Hoàng Nữ có chút giãy dụa, cắn răng cũng đi theo.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Hai người liền xuất hiện ở trên một sơn trấn.

Bởi vì dãy núi kéo dài không dứt, nơi này đặc biệt thích hợp cho đại yêu ẩn núp.

Nên nơi này, cho dù đối với quân dân đều có ý nghĩa phi phàm.

Cũng chỉ có loại địa phương này, sau khi ba vị Chí Cường Yêu Thánh xuất hiện, Doanh Vô Kỵ mới không thể không xuất hiện.

Bất quá lần này.

Xuất hiện không biết ba Chí Cường Yêu Thánh.

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: "Ơ! Hổ Thánh cũng tới à!

U Minh Hổ Thánh thần sắc oán độc: "Ngươi không nghĩ tới, chúng ta nhanh như vậy có thể gặp lại đi?"

Quả thật không nghĩ tới!

Doanh Vô Kỵ cười hỏi: "Ngươi vội vã như vậy lại đến tìm chết một lần, thật đúng là có chút khiến ta ngoài ý muốn!"

A!

U Minh Hổ Thánh hừ lạnh một tiếng, không có lại cùng hắn nói nhảm, trực tiếp xoay người nói: "Ba vị!"

Kim Sí Đại Bằng sâu kín nói: "Rõ ràng nói nhảm với hắn chỉ có chính ngươi……

U Minh Hổ Thánh: "……"

Xích Cừu Mã Hầu lại nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, thản nhiên cười nói: "Nếu ta tính không sai, thọ nguyên của ngươi đã không còn lại bao nhiêu, kỳ thật cũng không cần liều mạng với chúng ta như vậy, dù sao giữa ta và ngươi cũng không có thâm cừu đại hận, đả thương địch tám trăm tự tổn hại một ngàn

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng: "Nếu thật là ta tổn thất một ngàn, ngươi tổn thất tám trăm, ngươi còn cùng ta nhiều lời như vậy làm cái gì?"

Xích Cừu Mã Hầu ý vị đáp "Cũng đúng, có thuật luân hồi hậu thuẫn, ngươi đích xác có sức mạnh nói ra lời như vậy, nghĩ như vậy, ngược lại ta không phải!"

Doanh Vô Kỵ hừ lạnh: "Thuật châm ngòi ly gián của ngươi, dùng cũng thật thô ráp.

Nói rồi.

Kim quang cùng huyết quang đồng thời ở trên người hắn sáng lên.

Kình kiếm lao thẳng về phía Xích Cừu Mã Hầu, vung kiếm chém thẳng vào yêu đan của U Minh Bạch Hổ.

Hoàng Nữ cũng không hề bị ảnh hưởng bởi lời châm ngòi vừa rồi, nhanh chóng lắc mình hóa thành vài đạo tàn ảnh bảo vệ ở phương vị tam thánh chí cường hết thảy có thể chặn lại Doanh Vô Kỵ.

Một đợt phối hợp, vô cùng ăn ý.

Cùng nhau kéo bè kéo lũ đánh nhau quá nhiều lần, giữa bọn họ thậm chí không cần trao đổi.

Mục tiêu rất rõ ràng.

Trước tiên giết U Minh Bạch Hổ.

Thứ đột nhiên xuất hiện này, nhất định là át chủ bài mà Yêu tộc chuẩn bị trong một tháng.

Đột nhiên xuất hiện công kích khóa chặt, khiến vong hồn U Minh Bạch Hổ bốc lên, lần trước thân thể hắn tuy rằng chết thảm, nhưng cuối cùng chỉ đối mặt Doanh Vô Kỵ một cao thủ, tuy rằng sợ hãi, nhưng ít nhất có hy vọng đào tẩu.

Nhưng lần này đồng thời đối mặt Doanh Vô Kỵ cùng Hoàng Nữ, thậm chí ngay cả ý chí chạy trốn cũng thiếu chút nữa đánh mất.

Hầu Tôn Giả cứu ta!

Đừng vội!

Xích Cừu Mã Hầu động tác rất nhanh, hai tay hai chân đồng thời kết ấn, thiên địa này trong nháy mắt đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nhật nguyệt luân chuyển, lãng nhật đương đầu trong nháy mắt biến thành tinh nguyệt rực rỡ.

Là linh hầu thiên địa uẩn dưỡng, khống chế âm dương chính là năng lực mạnh nhất của hắn.

Âm dương thay đổi, làm cho thiên địa này xuất hiện vặn vẹo thật lớn.

Sau đó.

Doanh Vô Kỵ kinh hãi phát hiện, đôi mắt hổ mình nhìn chằm chằm, trong nháy mắt liền biến thành mắt khỉ.

Một trái một phải.

Một âm một dương.

Chỉ một giây sau.

Hắn cũng có chút hoảng hốt, phảng phất cả người thức hải đều bị mạnh mẽ mở ra.

Hổ Thánh!

Ai!

U Minh Hổ Thánh rất phấn chấn, không nghĩ tới nhiều mặt hợp tác, kế hoạch tiến hành lại thuận lợi như thế.

Bây giờ tất cả đều ở trong tay mình.

Đối mặt với nhân tộc hủy hoại thân thể của mình, hắn hưng phấn đến phát điên.

Sau đó.

Một cái xẻng trượt.

Tiến vào trong miệng Doanh Vô Kỵ khẽ nhếch.

Trong chốc lát.

Cả thế giới im lặng.

Ngoại trừ Doanh Vô Kỵ theo bản năng sử dụng một Tuyệt Địa Thiên Thông bao phủ mình cùng Hoàng Nữ ra, khắp nơi liền không còn phản ứng gì nữa.

Phản ứng thật đúng là nhanh!

Hải Ma Giao nhìn cấm chế trước mắt, không khỏi hừ lạnh một tiếng, tuy nói bọn họ đều cho rằng để cho Thiên Nhân tộc đoạt xá Doanh Vô Kỵ, cùng nhau khai phá thuật luân hồi càng thêm có lời, nhưng hắn cũng không cam đoan mình có thể nhất thời xông lên được trước nhất hay không, nhân cơ hội hủy diệt thân thể Doanh Vô Kỵ.

Bất quá Doanh Vô Kỵ phản ứng quá nhanh, thời gian ngắn như vậy, lại dùng Tuyệt Địa Thiên Thông bảo vệ thân thể.

Cái mai rùa này rất khó phá.

Nhưng từ Hổ Thánh Yêu Đan tiến vào thức hải của hắn một khắc kia, hết thảy đều đã kết thúc.

Hoàng Nữ cau mày: "Các ngươi đã làm gì?"

Không có gì!

Xích Cừu Mã Hầu cười cười: "Chỉ là muốn đối với Doanh Vô Kỵ làm một ít trí mạng linh hồn đả kích, ta khuyên ngươi cái gì cũng không nên làm, như vậy Doanh Vô Kỵ còn có ba

thành khả năng sống tạm, nhưng nếu như ngươi cường xông hắn thức hải, vậy thì…”

Hoàng Nữ: “……

Sắc mặt nàng có chút khó coi, nàng đích xác không am hiểu công kích tinh thần, đối với khốn cảnh Doanh Vô Kỵ không giúp được chút nào.

Xích Cừu Mã Hầu thản nhiên cười, hơi thở phào nhẹ nhõm, hắn đương nhiên không muốn nói cho Hoàng Nữ biết tình hình thực tế, nếu để cho nàng biết Doanh Vô Kỵ có thể bị Thiên Nhân tộc đoạt xá, sau đó Thiên Nhân tộc và Yêu tộc cùng nhau khai phá thuật luân hồi.

Vậy ai cũng không biết Hoàng Nữ có thể lập tức hủy diệt thân thể Doanh Vô Kỵ hay không.

Cũng may Hoàng Nữ không nghĩ tới tầng này.

Chương 1350: Nối thành tinh đồ

Chương 1350: Nối thành tinh đồ

Đến chưa?

Đến rồi!

Trong thức hải đầy sao.

Mỗi một viên đều đại biểu cho trí nhớ, tâm tình cùng công pháp pháp thuật.

Từng ngôi sao nối liền thành tinh đồ, thoạt nhìn vô cùng sáng chói.

Đây chính là khúc xạ ý thức của con người.

Hổ Thánh sau khi đến, liền thả ra tổng cộng hai mươi hai đạo bóng trắng, tất cả đều là hồn phách cao thủ Thanh Thủy gia.

Tộc trưởng cùng Thái Thượng trưởng lão thực lực cùng chí cường tam thánh không phân cao thấp, thế hệ trẻ tuổi nhân tài kiệt xuất Thanh Thủy Giám cũng có cấp bậc thực lực yêu thánh, còn lại những kia cũng đều làNgộ Thần Cảnh mạnh mẽ vô cùng.

Loại phối trí này, không thể nói là không mạnh mẽ.

Thanh Thủy Giám nhìn lướt qua thức hải, thấy hơn mười ngôi sao sáng chói đến dọa người, không khỏi nheo mắt: "Đều nói Doanh Vô Kỵ thân mang vô số thần thông, thoạt nhìn đích xác là như thế, những thứ này… chỉ sợ đều là đại thần thông đương thời khó có được?

Không cần thèm!

Tộc trưởng thản nhiên nói: "Chờ đoạt thân thể này, hết thảy đều là của chúng ta!"

Thanh Thủy Giám kích động gật đầu: "Vâng!

Tộc trưởng khoát tay áo: "Đừng nói nhảm! Trước tìm Doanh Vô Kỵ ở đâu!

Dứt lời, trực tiếp dẫn người rời đi.

Tinh tử như cát, thức hải kia chính là một mảnh hoang mạc.

Nếu người có tu vi linh hồn không đủ đến nơi này, rất có thể bị lạc, hóa thành một bộ phận sa mạc.

Nhưng tộc trưởng Thiên Nhân tộc rõ ràng không phải là một trong số đó.

Phương hướng của hắn cực kỳ rõ ràng.

Mỗi bước đi, tất nhiên sẽ cách linh đài tiến thêm một bước.

Linh đài chính là chỗ của tất cả ý thức chủ quan của Doanh Vô Kỵ.

Hổ Thánh có chút lo lắng: "Nơi này là Doanh Vô Kỵ thức hải, hắn ở sân nhà tác chiến, chúng ta có thể hay không…"

Có gì phải lo lắng?

Tộc trưởng cười nhạo một tiếng: "Hắn có ưu thế hơn nữa, cũng bất quá chỉ có một người, chúng ta nhiều cao thủ như vậy, cho dù chìm cũng có thể đem hắn dìm chết đuối!"

Thanh Thủy Giám nhịn không được trào phúng nói: "Hổ Thánh có phải bị Doanh Vô Kỵ lưu lại bóng ma hay không, cục diện tất thắng như thế cũng lo lắng? Chớ nói nơi này chỉ có một mình Doanh Vô Kỵ, cho dù hắn đem số lượng cường giả Ngộ Thần Cảnh Nhân tộc chuyển vào thức hải của hắn, cũng không thể là đối thủ của chúng ta.

Nghe thấy thế.

Hổ Thánh cũng bị chọc cười.

Đem cường giả Ngộ Thần Cảnh khác chuyển vào thức hải của mình?

Cách nói này cũng quá thái quá!

Còn chưa từng nghe qua thuyết pháp thái quá như vậy.

Hắn phấn chấn vô cùng: "Vậy chúng ta mau chóng lên đường đi!

Vì thế đoàn người một đường không nói gì, chuyên tâm lên đường.

Rất nhanh liền thấy được một đài cao vô cùng thanh tịnh.

Sau đó, nhanh chóng nhảy lên.

Sau đó.

Họ nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Nhưng kỳ quái chính là, người này nhìn thấy mình bên này nhiều người như vậy, cũng không có chút nào sợ hãi, ngược lại thoạt nhìn có chút hưng phấn.

Khóe miệng Doanh Vô Kỵ điên cuồng giương lên: "Ơ! Tốc độ không chậm!

Nhìn thấy nụ cười ngông cuồng của hắn.

Thanh Thủy Giám đột nhiên cảm giác có gì đó không đúng, người này nhìn thấy Thiên Nhân tộc chúng ta, tại sao một chút thần sắc kinh ngạc cũng không có?

Kế hoạch này rõ ràng chỉ có cao tầng Yêu tộc và Thiên Nhân tộc biết!

Xem ra những tên phản đồ Hoang Sơn gia kia, thật đem bí thuật này nói cho ngươi, chờ ta đoạt thân thể của ngươi, cũng nên để cho bọn họ trả giá thật lớn!"

Doanh Vô Kỵ cười khoát tay áo: "Chờ ngươi đoạt thân thể của ta? Cũng không cần!

Tộc trưởng mỉm cười nói: "Thế nào? Ngươi cảm thấy chúng ta làm không được?

Có làm được hay không thì vứt bỏ không nói!

Doanh Vô Kỵ cười đến cực kỳ sáng lạn: "Ý của ta là, các ngươi hiện tại có thể đem bọn họ diệt!"

Tộc trưởng: "???

Hắn cảm giác có chút không thích hợp, chẳng lẽ Doanh Vô Kỵ thật sự tùy ý những phản đồ kia thi triển bí pháp xông vào thức hải của hắn?

Bất quá không sao.

Những tên phản đồ kia mới có thực lực gì, mình những người này đủ rồi.

Tuy nhiên.

Sau một khắc, Doanh Vô Kỵ nghiêng người ra.

Phía sau hắn chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một mảnh kính.

Ước chừng hơn năm mươi mặt gương trong suốt, mỗi một mặt bên trong đều chứa một người.

Kẻ phản bội Hoang Sơn gia đều ở trong đó.

Ngoài họ ra, còn có những người vô danh.

Triệu Ninh, Mễ Tinh Ly, Nam Cung huynh muội, Hồng Trần, Thanh Vi đạo trưởng……

Tiếp tục.

Những bóng người kia đều từ trong gương đi ra.

Mà linh đài Doanh Vô Kỵ, cũng không biết từ lúc nào đã bị phong tỏa.

Phong kín.

Bọn họ nhìn đám người Thiên Nhân tộc, trên mặt đều lộ ra nụ cười hiền lành.

Hoang Sơn Lăng hấp tấp chạy tới trước, bùm một tiếng liền quỳ gối bên cạnh Doanh Vô Kỵ: "Mạt tướng Hoàng Lăng! Nguyện vì Doanh gia đời đời xông pha khói lửa!

Thanh Thủy Giám: "???

Mọi người Thiên Nhân tộc: "???

U Minh Hổ Thánh: "!!!

…….

Trước mắt bỗng nhiên xuất hiện nhiều người như vậy, làm cho một đám Thiên Nhân tộc đều bất ngờ không kịp đề phòng.

Một cuộc vây đánh tốt đẹp, biến thành một cuộc quần ẩu.

Một lúc.

Da đầu bọn họ đều tê dại.

Tại sao?

Tại sao trên linh đài của một người lại có nhiều linh hồn như vậy?

Khủng hoảng rất nhanh liền hóa thành phẫn nộ, khiến cho ánh mắt của bọn họ đều dời về phía Hoang Sơn Lăng.

Nhất định là tên phản bội này!

Nhưng bọn họ vẫn không nghĩ ra mấy vấn đề.

Chương 1351: Tiến vào thức hải

Chương 1351: Tiến vào thức hải

Rõ ràng là Hoang Sơn gia phản bội Thiên Nhân tộc, Thiên Nhân tộc thậm chí rộng lượng tha thứ cho bọn họ thả bọn họ đi, Thiên Nhân tộc còn chưa trả thù Hoang Sơn gia, những phản đồ này lấy đâu ra mặt mũi cắm đao?

Linh đài là nơi trọng yếu như vậy, Doanh Vô Kỵ là thế nào mà yên tâm để những này tiến vào?

Người của Hoang Sơn gia tiến vào còn chưa tính, thủ đoạn tiến vào thức hải của người khác là bí thuật của Thiên Nhân tộc, những người khác căn bản không có biện pháp tiến vào, ngay cả Hổ Thánh cũng bị nhiều người của mình mạnh mẽ kéo vào, nhưng vì sao đối diện ngoại trừ người của Hoang Sơn gia, rất nhiều cao thủ Nhân tộc cũng đều tiến vào?

Bằng cách nào?

Không hiểu!

Căn bản không hiểu!

Đây vừa là tác chiến sân khách, vừa là hoàn cảnh xấu về nhân số.

Đánh không lại!

Căn bản đánh không lại!

Thanh Thủy Giám không nhịn được, linh hồn đều run rẩy, nhịn không được nhìn về phía tộc trưởng: "Cha!"

Sao nào?

Tộc trưởng sắc mặt cũng khó nhìn đến cực điểm, căn bản không trả lời vấn đề này, chỉ là oán độc nhìn về phía Hoang Sơn Lăng: "Phản đồ!

Hoàng Lăng ta thật lòng bội phục hùng tài đại lược của bệ hạ, cho dù hắn không cho ta chỗ tốt, ta cũng nguyện ý xông pha khói lửa vì họ Doanh!

Doanh Vô Ky: "……

Có một nói một, hầu tước này quả thực là một tuấn kiệt đỉnh cấp, quá thức thời.

Những người Thiên Nhân tộc này cũng thật đáng thương, bị nhốt thời gian dài như vậy, một chút cũng không biết người quy y cuồng nhiệt là cái gì.

Hắn hắng giọng, cũng không cótâm tình cùng những Thiên Nhân tộc này nói nhảm.

Trực tiếp khoát tay áo: "Các ngươi đánh bọn họ, ta phụ trách bắt giữ!

Vâng!

Hoang Sơn Lăng hưng phấn mà từ trên mặt đất đứng lên, kêu gọi Hoang Sơn gia cao thủ liền lên.

Hồng Trần cũng hưng phấn muốn chết: "Chư vị phu tử, chúng ta Hồng Trần học cung lần đầu tiên xông pha lập công!"

Về phần những người khác, đều không nói nhiều, nhao nhao lập đội hình

Thiên Nhân tộc vô cùng kinh hoảng.

U Minh Hổ Thánh như rơi xuống hầm băng.

Nơi này là linh đài Doanh Vô Kỵ, bọn họ vốn đã bị áp chế không nhỏ, lúc này đối mặt với đối thủ gấp bội, đã từng là tiểu phân đội, trong nháy mắt biến thành bao cát.

Tuy rằng bọn họ phản kháng rất ngoan cường, nhưng dưới sự đánh lén của Doanh Vô Kỵ, từng người đều bị bắt vào trong gương.

Không thể nào.

Người của Hoang Sơn gia thật sự quá dũng mãnh, nếu thật sự để cho Thiên Nhân tộc thành công, bọn họ sẽ không sống được những ngày tốt đẹp như bây giờ.

Mặc dù mạnh như tộc trưởng Thiên Nhân tộc và Thái Thượng trưởng lão, sau khi bị vây công một khắc đồng hồ, cũng bị Doanh Vô Kỵ tìm được cơ hội.

Vì vậy.

Quỷ Kính lại khôi phục hài hòa.

Hồng Trần có chút hưng phấn: “Doanh phu tử, những người này xử lý thế nào?

Doanh Vô Kỵ quét mắt nhìn những người này một cái, tay giả nắm chặt, ngoại trừ Hổ Thánh, Thanh Thủy Giám còn có tộc trưởng Thiên Nhân tộc Thái Thượng trưởng lão và những người khác, tất cả đều nổ tung tại chỗ, hóa thành từng luồng năng lượng linh hồn tinh thuần, sau đó chia đều cho tất cả mọi người ở đây.

Vâng! Phí ra sân!

Doanh phu tử đại khí!

Hồng Trần cười đến miệng đều lệch, này đánh một hồi, liền được thù lao phong phú như vậy, không khỏi có chút quá sảng khoái.

Những người khác cũng nhịn không được lộ ra một tia vui mừng, tuy rằng không được chia những linh hồn tu vi mạnh nhất nhưng những người kia cũng đều là hảo thủ bên trong Ngộ Thần Cảnh, bình quân ba người chia một linh hồn Ngộ Thần Cảnh, đích xác rất có ích lợi.

Doanh Vô Kỵ thản nhiên cười: "Mau trở về luyện hóa, sau đó nghe hiệu lệnh của ta, tùy thời chuẩn bị chạy tới bên ta.

Vâng!

Mọi người gật đầu, liền không kháng cự kháng lực truyền đến trong gương nữa, bị Doanh Vô Kỵ đưa ra ngoài.

Triệu Ninh thần sắc lo lắng liếc Doanh Vô Kỵ một cái, cũng cùng Mễ Tinh Ly vội vàng rời đi.

Doanh Vô Kỵ lúc này mới rảnh rỗi nhìn về phía mấy tù nhân vô năng cuồng nộ kia, thuận tay cởi bỏ cấm chế âm thanh, tiếp theo liền nghe được tiếng mắng cực kỳ khó nghe.

Bọn họ bị giam cầm mấy ngàn năm, thử qua vô số lần cử tộc đột phá lao tù, lại nhiều lần gặp khó khăn.

Nhưng họ không bao giờ bỏ cuộc.

Nhưng hôm nay, cơ hội thoát khỏi lồng giam cuối cùng của bọn họ, đều bị Doanh Vô Kỵ nghiền nát?

Như thế nào mới có thể không phá tuyến phòng thủ cảm xúc ngự?

Tiếng Mắng chửi thật mẹ nó khó nghe!

Bất quá Doanh Vô Kỵ lăn lộn nhiều năm như vậy, chuyện thất đức làm không ít, đối với loại tiếng mắng này đã sớm miễn dịch.

Một chút cũng không coi trọng.

Chỉ tò mò hỏi: "Các ngươi vừa hợp tác với Yêu tộc, vừa hợp tác với Cơ Hoành, chẳng lẽ chưa từng nghe nói qua ta có quỷ kính bí thuật sao?"

Cái gì?

U Minh Hổ Thánh trong mắt khiếp sợ chậm rãi biến thành oán độc: "Ta chỉ biết cái loại cẩu vật này ăn hại đái nát @#%# ¥ …."

Lời thô tục liên miên không dứt.

Doanh Vô Kỵ lại như có điều suy nghĩ, có lẽ Cơ Hoành thật đúng là không phải đặc biệt rõ ràng, dù sao bí thuật quỷ kính chỉ có mình cùng Khương Nhạc Thanh nắm giữ, những người ngoài khác phỏng chừng cũng chỉ biết hiệu quả, cụ thể nguyên lý gì thật đúng là sẽ không quá rõ ràng.

Hơn nữa Cơ Hoành để ý di nguyện của Cơ Động, ở Yêu Vực cũng chỉ là một linh vật, hơn nữa là linh vật không có giá trị gì, thật sự không cần phải giúp Yêu tộc như vậy.

Hắn cũng lười nghĩ đến những chuyện này, chỉ là từ trên cao nhìn xuống bốn con chó bại trận.

Nói đi! Hoặc là quỳ xuống làm chó, hoặc là hai bàn tay trắng, các ngươi chọn thế nào?

Nhân tộc bội tín, tá ma giết lừa, nhốt chúng ta mấy ngàn năm, cũng xứng để cho chúng ta…"

Tộc trưởng Thiên Nhân tộc vẻ mặt dữ tợn.

Chỉ là mới vừa nói một nửa, liền "Bùm" một tiếng hóa thành năng lượng linh hồn tinh thuần.

Chương 1352: Linh hồn nổ tung

Chương 1352: Linh hồn nổ tung

Cha! Cha!

Thanh Thủy Giám giận không kềm được, lúc này nổi lên muốn giết người, chỉ là bị mặt kính ngăn cản nghiêm ngặt.

Uỵch!

Lại là một linh hồn nổ tung.

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ lại hướng về phía Thái thượng trưởng lão.

Thái thượng trưởng lão không nhịn được lộ ra vẻ tức giận, sau khi suy nghĩ cặn kẽ, phát ra một âm tiết âm vang hữu lực.

Gâu gâu……

Doanh Vô Kỵ hài lòng gật gật đầu, trực tiếp làm cho hắn một cái khế ước làm chó, Quỷ Kính bí thuật ngược lại có thể chế tạo kính ảnh, nhưng chế tạo kính ảnh đối với hắn mà nói cũng là một loại tiêu hao, hơn nữa rất khó theo kịp cường độ bản hồn, thân phận Thiên Nhân tộc lại không có hiệu quả gì, vẫn là làm tay chân thì tốt hơn.

Loại trình độ này linh hồn, cộng thêm một cỗ thân thể khôi lỗi tốt nhất, ít nhất cũng là tồn tại cấp bậc Đại thánh Yêu tộc.

Có một tiểu đệ thức thời như vậy, hắn cảm giác áp lực nhỏ đi một chút.

Chỉ là trong lòng vẫn không nhịn được có chút ngưng trọng.

Bởi vì thời điểm hắn vừa mới tới liền phát hiện, nơi này ngoại trừ Tam Thánh, ít nhất còn có mấy chục Yêu Vương, về

phần đại yêu càng là đếm không xuể.

Xích Cừu Mã Hầu thật sự quá vững vàng, hắn không đem tất cả tiền đặt cược đều đặt ở trên người Thiên Nhân tộc.

Trận chiến này.

Hoàn toàn chính là coi như một trận chiến cuối cùng

Song phương một công một thủ, lựa chọn xuất hiện ở nơi nào, quyền chủ động hoàn toàn ở Yêu tộc bên này, có thể sớm bố trí tốt hết thảy mai phục.

Nếu là như vậy đi ra ngoài, vẫn là khó có thể thoát khỏi vận mệnh bị vây công, thật sự có chút khó chịu.

Đương nhiên không phải không thể trốn.

Thủ đoạn của hắn tương đối nhiều.

Nếu là một lòng muốn tránh cuộc chiến, xác suất Tam Thánh giữ hắn lại cũng không lớn, dù sao Hoa Triều sắp đột phá, chính mình chỉ cần lại kéo một đoạn thời gian, là có thể vào Thánh Thành Tổ.

Nhưng những yêu vật này trời sinh tính hung tàn, đây lại là đập nồi dìm thuyền, chính mình nếu là tránh chiến, sẽ làm ra động tĩnh khủng bố cỡ nào.

Nhiều Yêu Vương như vậy, một khi nổi điên, đến lúc đó nhất định sinh linh đồ thán, oán hồn khắp nơi.

Doanh Vô Kỵ liếc mắt nhìn Hổ Thánh mặt xám như tro, trong lòng có một ý nghĩ không thành thục.

Giống như có thể thử một lần.

Mặc kệ hắn khóc cha gọi mẹ, trực tiếp phục chế một cái kính ảnh.

……

“yue……”

Trong cấm chế.

Doanh Vô Kỵ mãnh liệt mở to mắt, nhịn không được từng đợt nôn khan, phun ra một cục yêu đan, trạng thái tinh thần thân thể hắn giống như cực kém, ngay cả Tuyệt Địa Thiên Thông vừa rồi bố trí đều bởi vậy tiêu tán, Hổ Thánh cũng nhân cơ hội chạy trốn tới phía sau Xích Cừu Mã Hầu.

Hắn bỗng nhiên tỉnh táo, khiến tất cả mọi người nhịn không được vẻ mặt căng thẳng.

Vô Kỵ ngươi không sao chứ!

Hoàng Nữ vui mừng quá đỗi, vừa rồi Doanh Vô Kỵ thần tình hoảng hốt, làm cho trong lòng nàng vô cùng lo lắng, bởi vì nàng thật sự quá hiểu ba lão tạp mao đối diện, chưa bao giờ làm chuyện vô căn cứ, phí công phu lớn như vậy đem Hổ Thánh Yêu Đan đưa đến trong miệng Doanh Vô Kỵ, vậy khẳng định có nắm chắc nhất định hủy diệt hồn linh Doanh Vô Kỵ.

May mắn Doanh Vô Kỵ gánh được.

Không có gì đáng ngại!

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo, sau đó nhìn về phía Tam thánh yêu tộc: “Chính là Thiên Nhân tộc cũng không gì hơn cái này, các ngươi đưa tới nhiều chất dinh dưỡng linh hồn như vậy, rất tốt!”

Nghe lời ấy, sắc mặt Tam Thánh nhất thời trở nên cực kỳ khó coi.

Bất quá cũng đúng lúc này, bọn họ nghe thấy Hổ Thánh truyền thanh.

Mấy vị, Thiên Nhân tộc đã thành công!

Hả?

Tam Thánh trong lòng nhảy dựng, một tia vui sướng nhất thời dọn sạch âm u vừa rồi.

Bất quá, trên mặt vẫn là một bộ căm thù.

Hổ Thánh tiếp tục truyền âm: "Bọn họ nói hiện tại không cần phải cùng Hoàng Nữ làm căng, chờ bọn họ lĩnh ngộ Thuật Luân Hồi, bốn người các ngươi vây giết Hoàng Nữ dễ dàng!"

Thì ra là thế.

Hải Ma Giao âm thầm gật đầu, sự thật đúng là như thế, loại cường giả đứng đầu này, hoàn toàn chính là so với mạng của ai cứng rắn hơn, nếu là hiện tại cường sát Hoàng Nữ, tất nhiên phải trả giá không nhỏ, thậm chí Hoàng Nữ còn có cơ hội chạy trốn tới trong cơ thể Côn Bằng, mấu chốt nhất chính là Hoàng Nữ có thể đem chuyện hôm nay tiết lộ ra ngoài.

Nhưng chờ bọn họ nắm giữ Thuật Luân Hồi thì khác, thọ nguyên vô tận có thể tùy tiện nhiên huyết, thậm chí còn có thể mượn cơ hội đàm phán tụ tập đến Côn Bằng vây giết.

Như vậy chẳng phải vui vẻ sao?

Như thế nào?

Doanh Vô Kỵ mở miệng nói: "Mấy vị, các ngươi còn muốn luận bàn sao?

Nói xong, liền rút Hàm Quang Kiếm trong tay ra.

Toàn thân kiếm thiêu đốt hỏa diễm không màu, dẫn tới ánh sáng xung quanh vặn vẹo.

Ngọn lửa không màu này, rõ ràng là kết quả linh hồn thiêu đốt, để cho bọn họ cảm giác được vạn phần mãnh liệt.

Những Thiên Nhân tộc này, là đem tàn hồn Doanh Vô Kỵ đốt cháy, dùng để mê hoặc Hoàng Nữ đúng không?

Tam Thánh ngầm hiểu, đều làm ra vẻ mặt ngưng trọng.

Kim Sí Đại Bằng hừ lạnh một tiếng: "Coi như ngươi may mắn!"

Doanh Vô Kỵ cười nhạt: "Nam hài thích cười vận khí bình thường sẽ không quá kém!

Kim Sí Đại Bằng……

Doanh Vô Kỵ khoát tay áo: "Cho nên mọi người vẫn là ai về nhà đi, tiếp tục đánh tiếp đối với ai cũng không tốt, các ngươi giải quyết xong vấn đề Yêu Vực, liền an tâm ở nhà, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, như thế nào?"

Kim Sí Đại Bằng thần sắc dữ tợn: "Chờ bình định xong nội loạn, chúng ta lại phân cao thấp!

Dứt lời, liền xoay người: "Chúng ta đi!"

Nhìn bọn họ đều xoay người, Doanh Vô Kỵ âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Rốt cục lừa gạt được

Nhưng mà hắn còn chưa kịp may mắn.

Xích Cừu Mã Hầu lại bỗng nhiên xoay người lại: "Ta vẫn là không thích kéo dài, đêm dài lắm mộng!

Doanh Vô Kỵ: "???"

Chương 1353: Bại lộ nhiều thứ

Chương 1353: Bại lộ nhiều thứ

Kim Sí Đại Bằng cùng Hải Ma Giao đều sửng sốt một chút, không rõ Xích Cừu Mã Hầu vì sao lại như vậy.

Ngay cả Hoàng Nữ cũng biến sắc, theo bản năng muốn cách Doanh Vô Kỵ xa một chút, nhưng cảm nhận được Doanh

Vô Kỵ trước tiên không có bất kỳ sát khí sinh ra, nhất thời lại buông đề phòng.

Nhưng sắc mặt của nàng lại nhanh chóng trầm xuống.

Bởi vì phản ứng đầu tiên của Doanh Vô Kỵ, đủ để bại lộ rất nhiều thứ.

Đương nhiên.

Tam Thánh không ngu xuẩn, lập tức phát hiện mờ ám, sát khí quanh thân đột nhiên dâng lên, lập tức muốn hình thành trận hình vây giết.

Bất quá Doanh Vô Kỵ phản ứng cũng không chậm, U Minh Hổ Thánh yêu đan trong nháy mắt nổ tung, mang theo âm lãnh bạo lệ yêu lực như cuồng phong gào thét mà tán.

Tam Thánh cách trung tâm nổ tung gần nhất, căn bản tránh không kịp, chỉ là trong nháy mắt thân thể đã bị âm lãnh yêu khí ăn mòn, một mảng lớn da thịt biến thành tĩnh mịch màu đen, nghiễm nhiên đã hoại tử.

Yêu đan cấp bậc yêu thánh tự bạo, cho dù là bọn họ cũng không có khả năng dễ dàng chịu đựng.

Bị thương không nhẹ.

Nhưng ngược lại kích phát hung tính của bọn họ, nhanh chóng hình thành trận hình vây giết.

Bất quá Doanh Vô Kỵ lại không có chút nào ý tứ chạy, mà là hứng thú nhìn về phía Xích Cừu Mã Hầu: "Ngươi là như thế nào phát hiện?"

Xích Cừu Mã Hầu chịu đựng đau đớn, vẻ mặt vô cùng dữ tợn: "Không cần phát hiện, ta chỉ giả thiết khả năng Thiên Nhân tộc thất bại, kết quả này ta không thể chấp nhận, cho nên ta tình nguyện hôm nay tổn thất lớn một chút."

Hay cho một nguyên tắc giả thuyết.

Hoàng Nữ nhíu mày, trầm giọng nói: "Đợi lát nữa tìm cơ hội phá vòng vây, trốn về trong cơ thể Côn Bằng, sắp nhập thánh, không cần phải hao tổn với bọn họ.

Không!

Doanh Vô Kỵ lắc đầu.

Trực tiếp lăng không rải xuống một nắm đậu tương, thậm chí còn ném ra một khôi lỗi có giá trị cực cao.

Rơi trên mặt đất, trong nháy mắt hình thành vạn đại trận.

Theo một tiếng lệnh vang lên, trên mặt đất Quân đội Nhân tộc cũng nhanh chóng liệt kê tốt trận hình, rõ ràng chính là tư thế tử chiến.

Mà sau khi bọn họ bày ra tư thái, các lộ yêu vương tiềm tàng cũng không giả bộ, nhao nhao hiển lộ khí tức.

Một cái sơn trấn to như vậy, trong nháy mắt bị yêu khí nồng đậm cuồn cuộn bao phủ, chẳng biết lúc nào, xung quanh địa mạch đã bị hoàn toàn ăn mòn, hắc khí lượn lờ, tràn đầy đều là khí tức nguyền rủa. Nếu người trong trấn đều chết dưới yêu khí, ai cũng khó nói sẽ sinh ra dịch bệnh ác độc cỡ nào.

Hoàng Nữ nóng nảy, nàng tự nhiên nhận ra một đám yêu vương mai phục.

Nhưng cũng không phải trốn không thoát.

Nàng thấp giọng nói: "Lưu được núi xanh tại không lo không có củi đốt, cần gì phải nóng lòng nhất thời?

Doanh Vô Kỵ cười lắc đầu: "Trật tự mới đối với ngươi mà nói, là quy tắc diễn hóa, là sứ mệnh của ngươi. Nhưng đối với ta mà nói, nó chưa bao giờ là sứ mệnh, mà là hứa hẹn của ta đối với một người."

Hôm nay vương triều nhân tộc, bình thường quan viên tướng lĩnh đều có thể làm gương cho binh sĩ, dũng mãnh không sợ chết, nếu ta đây làm lão đại mượn đại thế mà tiếc mạng, còn muốn mặt mũi hay không? Cao thủ Nhân tộc trong vòng một ngày sẽ đến, ta và ngươi chỉ cần tử chiến là được.

Nói rồi.

Trực tiếp nuốt vào một viên đan dược khắc mệnh, xung quanh cũng dấy lên lửa cháy hừng hực.

Tay phải cầm kiếm nhẹ nhàng chuyển động, Vô Hình Chi Kiếm đốt hồn hỏa không màu, thoạt nhìn hết sức không chân thật.

Quyện Tử ca, đủ nhiên liệu không?

Không đủ lắm, hơn nữa bản thân ta hẳn là đủ rồi!

Giọng Hàn Quyện vẫn uể oải như trước.

Doanh Vô Kỵ khẽ gật đầu, thân kiếm ù ù, âm thanh trầm thấp của hắn truyền đến tai mỗi một yêu vương: “Hôm nay kết cục tử chiến sắp định, ta đây liền không ngại nói cho các ngươi biết, trong vòng ba ngày ta nhất định có thể nhập Thánh Thành Tổ.”

Nếu hôm nay các ngươi nguyện dừng tay, sau khi Nhân tộc vận triều khánh thành, sẽ sắc phong Yêu quốc, oán hận trước kia có thể bỏ qua chuyện cũ. Giữ Luật pháp nhân tộc, nhập Nhân tộc thì làm quan, liền đều có hi vọng thành tựu Yêu Tiên thân thể.

Nếu sát tâm của các ngươi đã định, nhận định muốn so sánh sinh tử với ta, thì chỉ có thời gian ba ngày, nếu các ngươi trong vòng ba ngày không giết được ta, vận triều một khi thành, phàm là yêu giả trong cảnh nội Trung Nguyên đều thi cốt không còn, mặc cho các ngươi nguyện làm nô làm tỳ, cũng không thể thoát tội!

Sinh tử tiến thối!

Các ngươi tự mình lựa chọn!

Từng lời nói.

Khí thế của hắn sẽ tăng lên một phần.

Thời điểm nói xong câu cuối cùng, uy áp đã tăng lên tới đỉnh điểm.

Uy nghi khiến sinh linh thiên hạ ngưỡng mộ Chuyên Húc đế thân, khiến cho cho dù Nhân tộc hay Yêu tộc đều không nhịn được kinh hồn bạt vía, Doanh Vô Kỵ toàn bộ công suất nhiên huyết, chiến lực chân thật đã qua thời gian không ai có thể vượt qua.

Ngay cả Tam thánh yêu tộc cũng có loại cảm giác hết hồn hết vía.

Chớ nói chi là một đám yêu vương trên mặt đất.

Bọn họ xuất đầu, vốn đã chuẩn bị sẵn sàng tử chiến.

Nhưng nghe Doanh Vô Kỵ nói như vậy, trong lòng vẫn không khỏi sinh ra do dự.

Dừng tay mới có lợi!

Tử chiến thất bại cái lông cũng không còn.

Doanh Vô Kỵ hiện tại làm cho người ta có cảm giác mạnh đến đáng sợ.

Mặc dù không đủ để nghiền ép Tam Thánh.

Nhưng trong vòng ba ngày có thể nhập Thánh Thành Tổ.

Trong thời gian ngắn như vậy, Tam Thánh có thể giết hắn sao?

Một lúc.

Tất cả Yêu Vương đều có chút chần chờ.

Nhất là khôi lỗi vừa rồi Doanh Vô Kỵ vẩy xuống, một chút cũng không có che giấu uy áp cấp bậc Yêu Thánh của mình.

Nếu như thật sự chiến đấu.

Có thể tổng thể mà nói Yêu tộc còn có thể chiếm tiện nghi, nhưng không ai có thể bảo đảm mình sẽ không chết dưới tay khôi lỗi cấp bậc Yêu Thánh này.

Chương 1354: Không chấp mê bất ngộ

Chương 1354: Không chấp mê bất ngộ

Doanh Vô Kỵ thản nhiên cười: "Yêu Vương muốn dừng tay, có thể đi tới giữa cốc tràng, sau đó ta lấy Tuyệt Địa Thiên Thông bảo hộ các ngươi, không cùng người chấp mê bất ngộ!"

Lời này vừa nói ra, phía dưới nhất thời vang lên một trận xì xào bàn tán.

Đây rõ ràng là biểu hiện dao động.

Doanh Vô Kỵ đơn giản là dựa vào tiêu hao thọ nguyên mới đến trình độ như thế, tên này đã tiêu hao không ít, như thế nào mới có thể kiên trì thêm ba ngày?

Các ngươi hôm nay nếu là tử chiến, nhất định có thể nghênh đón bá nghiệp Yêu tộc.

Nếu vì hậu quả chiến bại hư vô mờ mịt này mà lùi bước, ha ha……

Bản tôn ngược lại muốn hỏi các ngươi, các ngươi đã sớm tiếp nhận hậu quả bị nô dịch, lại vì sao còn muốn cử tộc tấn công Nhân tộc Trung Nguyên?

Yêu quan!

Nói thật là dễ nghe!

Chẳng lẽ các ngươi đều nguyện ý học trâu bò kéo phân cày ruộng?

Chúng Yêu Vương: "……

Bọn họ vô cùng rối rắm.

Bởi vì Xích Cừu Mã Hầu nói cũng có đạo lý, thân là vua của bộ tộc, ai cũng không muốn kéo phân cày đất, cho dù kéo phân cày đất sẽ được nhân tộc bách tính ủng hộ.

Nhưng loại ủng hộ này, bọn họ chưa chắc muốn.

Trong huyết mạch Yêu tộc, không có hai chữ "làm công".

Hoặc là chinh phục, hoặc là bị chinh phục, đây mới là bản tính của bọn họ.

Xích Cừu Mã Hầu nói rất có đạo lý.

Nhưng…… hiện tại đã không phải là vấn đề có đạo lý hay không.

Bởi vì mọi người ngay từ đầu quyết định tới đây, đơn giản chính là cảm thấy vạn yêu liên thủ, nhẹ nhàng buông lỏng là có thể nghiền ép Trung Nguyên.

Nhưng càng đánh tới phía sau, lại càng cảm thấy Nhân tộc rất mãnh liệt.

Đúng

Bọn họ cũng cảm thấy thọ nguyên còn lại của Doanh Vô Kỵ không kiên trì được ba ngày.

Nhưng…… Vạn nhất thì sao?

Lúc trước xuất hiện "Vạn nhất" cũng không ít?

Huống chi, Doanh Vô Kỵ thậm chí còn đem át chủ bài nói ra rõ ràng.

Nói như vậy át chủ bài, tất sẽ khiến Tam Thánh liều mạng với hắn.

Nếu như hắn thật sự không có biện pháp chống đỡ ba ngày, vậy hành động này cùng chịu chết có cái gì khác nhau?

Nếu lựa chọn tử chiến.

Là được ăn cả ngã về không

Bọn họ đương nhiên muốn ăn cả, nhưng ai nguyện ý về không đâu?

Sau một hồi rối rắm cực đoan.

Một Yêu Vương nhẫn tâm, trực tiếp dẫn tộc nhân đi tới giữa cốc trường.

Vô liêm sỉ!

Xích Cừu Mã Hầu giận không kềm được, cái đuôi trong nháy mắt dài ra trăm trượng, giống như roi Đoạn Sơn, hung hăng vung về phía phản đồ.

Nhưng Doanh Vô Kỵ làm sao cho hắn cơ hội lập hung uy, một cái lắc mình, liền gắt gao bắt được đuôi của hắn.

Ánh mắt Kim Sí Đại Bằng lạnh lẽo, lúc này muốn lao xuống, nhưng hóa thân Doanh Vô Kỵ chẳng biết từ lúc nào đã chắn ở trước người hắn, mà Hải Ma Giao cũng bị Hoàng Nữ gắt gao nhìn chằm chằm.

Mễ Tinh Ly bất đắc dĩ cười nói: "Ngươi là ai, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi!"

Hỗn trướng ngươi dám!

Xích Cừu Mã Hầu giận không kềm được.

Nhưng vẫn có mấy Yêu Vương mang theo tộc nhân đi qua.

Trong quá trình, vô số các tộc khác ra tay, muốn đánh chết chặn lại, lại đều bị Thiên Nhân tộc Thái Thượng trưởng lão mang theo khôi lỗi tinh nhuệ chặn lại.

Chương 1355: Đánh cược - Chương 1374: Ngoại truyện 3

Trong nháy mắt, trung tâm cốc trường liền hội tụ mười mấy yêu vương, hơn ba trăm đại yêu.

Doanh Vô Kỵ động tác vô cùng nhanh chóng, lúc này một cấm chế Tuyệt Địa Thiên Thông hạ xuống, lấy yêu vương yêu làm cơ sở, trong nháy mắt hình thành một đại trận, chỉ cần yêu lực bọn họ không sụp đổ, sẽ không có cho dù kẻ nào có thể đánh vỡ cấm chế này.

Muốn đánh vỡ, có thể chỉ có ba Yêu Thánh liên thủ.

Hoàng Nữ không khỏi nhìn về phía Doanh Vô Kỵ, lúc Doanh Vô Kỵ tự bộc lộ thời gian ba ngày, trong lòng nàng thật sự cả kinh, bởi vì nàng rất rõ ràng, thọ nguyên còn lại của Doanh Vô Kỵ, chỉ dựa vào một mình hắn rất khó chống đỡ qua ba ngày, tự bộc lộ nhược điểm như thế, nàng căn bản không rõ có ý gì.

Nhưng hiện tại nàng đã hiểu, hóa ra đây là muốn mượn chuyện này bức lui một ít Yêu tộc vốn đã không kiên định.

Mười mấy yêu vương, hơn ba trăm đại yêu.

Đây cũng không phải là số lượng nhỏ, đợi đến Nhân tộc viện binh tới, đối mặt áp lực sẽ nhỏ đi một cấp bậc.

Thật khó để ngăn chặn cuộc tàn sát này.

Mặt đất song phương, cũng đã sớm chuẩn bị tử chiến.

Xích Cừu Mã Hầu lửa giận công tâm, hai mắt một mảnh đỏ thẫm: “Doanh Vô Kỵ! ngươi mặc dù hao hết tuổi thọ, cũng muốn cố ý cùng chúng ta đối nghịch?”

Doanh Vô Kỵ cười hỏi ngược lại: “Ngươi mặc dù cùng ta tử chiến đến cùng, cũng không muốn làm thần dù chỉ một ngày?”

Xích Cừu Mã Hầu: “……

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: “Ta còn muốn kiêm chức thợ dạy học đây, cũng bởi vì Mã Hầu đít đỏ ngươi chỉ thích làm vua, không muốn làm công?

Xích Cừu Mã Hầu hừ lạnh, không nói tiếp, chỉ là ánh mắt ủ dột nhìn Hoàng Nữ một cái, truyền âm nói: “ngẫm lại đi, nếu hắn trong vòng ba ngày nhập Thánh Thành Tổ không giả, lại vì sao cùng một đám dân đen cùng chúng ta tranh cao thấp?

Ba ngày!

Đủ để tiêu hao tất cả ta và ngươi, mà hắn chỉ tổn thất vài năm tuổi thọ.

Ngươi xác định ba ngày sau, có thể đợi được hắn nhập thánh thành tổ, mà không phải trường sinh xưng bá?”

Hoàng Nữ: “……”

Mắt thấy Hoàng Nữ chỉ là sắc mặt lạnh như băng, nhưng cũng không có ý lập tức phản lại.

Xích Cừu Mã Hầu cũng không nhịn được hung tính đại phát, trừng mắt nhìn Doanh Vô Kỵ, hai con ngươi một âm một dương chớp động ánh sáng vô cùng quỷ dị: “Được, vậy chúng ta liền đánh cược một lần, xem ngươi có thể sống được qua ba ngày hay không!”

…….

Chương 1355: Đánh cược

“Vậy chúng ta liền đánh cuộc một lần, xem ngươi có thể sống được qua ba ngày hay không!”

Lúc Xích Cừu Mã Hầu nói những lời này, cả người đều là khí tức hung lệ oán độc.

Bởi vì hắn không rõ, Nhân tộc chỉ là một nhánh của Hầu tộc, tại sao phải có cảm giác ưu việt mạnh mẽ như vậy.

Cho dù liều mạng hao hết thọ nguyên, cũng phải ép các đại tộc quần quỳ xuống.

Hắn cho tới bây giờ cũng không xác định Doanh Vô Kỵ đến tột cùng là muốn may mắn triều vương đạo, hay là muốn thành tựu trường sinh bá nghiệp, bởi vì hắn thật sự không nhìn rõ Doanh Vô Kỵ con người này.

Nhưng hắn vô cùng chắc chắn.

Doanh Vô Kỵ vô cùng bá đạo với đám Yêu Vương mình.

Quỳ xuống!

Hoặc là chết!

Và hắn.

Xích Cừu Mã Hầu.

Không muốn quỳ!

Giống như hắn, Kim Sí Đại Bằng cùng Hải Ma Giao cũng không muốn quỳ.

Bọn họ đứng ở đỉnh chuỗi thức ăn tại Yêu Vực thời gian quá dài, khi bọn họ đói bụng, thiên địa sinh linh đều là mặc họ săn giết.

Còn cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói qua, đạo lý ăn một bữa cơm cũng phải trả giá lao động!

Yêu cầu của Doanh Vô Kỵ, đối với bọn họ mà nói chính là nhục nhã.

Nhưng Doanh Vô Kỵ giờ phút này đã cường đại đến mức khiến bọn họ không thể không kiêng kị.

Cảnh tượng lần này.

Để cho bọn họ không bao giờ muốn bận tâm đến bất cứ chuyện gì nữa.

Một hồi tiếng gân cốt kêu "bốp bốp bốp" vang lên.

Ba cỗ thân thể hình người kịch liệt biến hóa hình thái, trống rỗng bành trướng mấy lần.

Cự Viên ánh mắt hung ác.

Đại bàng che khuất bầu trời.

Hung giao xoay quanh trời.

Đây cũng không phải bản thể ban đầu của bọn họ, mà là đem huyết mạch thượng cổ tiềm tàng trong thân thể tất cả đều kích phát ra pháp thân phản tổ, pháp thân này không hoàn toàn thuộc về bọn họ, mà là lịch đại tổ tiên mấy đời tích lũy, không đến thời điểm tộc quần sinh tử tồn vong căn bản sẽ không dùng ra.

Lần trước dùng, vẫn là lúc Chuyên Húc Đế Tuyệt Địa Thiên Thông.

Có chút tương tự với Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật.

Chỉ có điều Nhiên Huyết Thuật của Chuyên Húc tiêu hao thọ nguyên, mà bọn họ tiêu hao huyết mạch tiềm lực.

Nếu là hao hết pháp thân, bọn hắn không chỉ có sẽ thực lực đại suy giảm, mà ngay cả sinh hạ con nối dõi cũng không còn kế thừa thượng cổ huyết mạch.

Đây không phải liều mạng.

Nhưng đối với Yêu tộc mà nói, chuyện này so với liều mạng càng thêm khủng bố.

Trận chiến này nếu bại.

Chẳng có gì cả.

Trận chiến này nếu thành.

Ba chí cường Yêu tộc bọn họ có thể cướp đoạt nhiều tộc quần Nhân tộc nhất, thành tựu thân thể Yêu Tiên.

Đây là trận chiến cuối cùng, bọn họ ngoại trừ liều mạng, không còn lựa chọn nào khác.

Yêu lực mênh mông, mang theo thương mang đến từ thượng cổ.

Nhiếp đến mọi người một trận choáng váng hoa mắt, phảng phất về tới niên đại thiên địa sơ khai, hung thú khắp nơi.

Chỉ là một cái hóa hình, liền kích phát nỗi sợ hãi tiềm tàng ở chỗ sâu nhất huyết mạch của tất cả sinh linh h

Dẫn đến Doanh Vô Kỵ vừa rồi còn lực uy hiếp mười phần, cũng giống như không có nổi bật như vậy, thậm chí thân hình của hắn, ở trước mặt ba vị hung thú viễn cổ cũng có vẻ nhỏ bé vô cùng.

Chỉ có điều……

Doanh Vô Kỵ thần sắc vẫn thong dong như trước: "Như thế nào? Các ngươi không định tách rời quy tắc?

A……

Cự Viên cười lạnh một tiếng, cũng không trả lời, ý tứ cũng đã rất rõ ràng.

Bọn họ trước kia tách rời quy tắc, là bởi vì Doanh Vô Kỵ hiểu thần thông quá nhiều, tách rời quy tắc đích xác sẽ làm suy

yếu yêu pháp bản thân, nhưng đối với Doanh Vô Kỵ suy yếu càng lớn.

Nhưng hiện tại bọn họ đã tế ra thượng cổ pháp thân, chính là thời điểm phù hợp nhất thiên địa tự nhiên, đã có lực khống chế không gì sánh kịp đối với bản mệnh yêu pháp liền không cần thiết lại cùng Doanh Vô Kỵ đọ xem ai nát trước.

Bọn họ cảm giác mình hiện tại mạnh đến phê bạo.

Chỉ cần lấy tư thái mạnh nhất bức bách Doanh Vô Kỵ hao hết thọ nguyên là được.

Dư quang của Tam Thánh đều theo bản năng nhìn thoáng qua mặt đất, sau đó ánh mắt lại rơi vào trên người Doanh Vô Kỵ, trong nụ cười mang theo một ít khinh miệt cùng tàn nhẫn.

Vô Kỵ!

Hoàng Nữ đọc hiểu ý tứ trong ánh mắt bọn họ, thấp giọng nói: "Đợi lát nữa ta vẫn là đem ngươi đưa đến trong cơ thể Côn Bằng! quân đội trên mặt đất căn bản đánh không thắng, kỳ thật căn bản không cần tốn thọ nguyên!"

Tuy nói Doanh Vô Kỵ đã khuyên lui mười mấy yêu vương, còn có mấy trăm đại yêu.

Nhưng lực lượng hai bên thật sự quá cách xa, nàng vẫn không cho rằng quân đội đóng quân trong sơn trấn có thể ngăn cản được yêu vương cùng đại yêu còn lại.

Nếu Nhân tộc phía dưới nhất định phải chết, vậy vì sao không thể tránh một trận chiến?

Chỉ cần cẩu đến Hoa Triều công thành, vậy hết thảy liền kết thúc.

Đơn giản là yêu hoạn tạo thành tổn thất lớn hơn một chút, nhiều nhất cũng chỉ chết mấy chục vạn người, rất thảm thiết,

nhưng tuyệt đối không đến mức để cho Nhân tộc thương gân động cốt.

Doanh Vô Kỵ lại cười cười: "Đánh hay không đánh thắng là một chuyện, đánh hay không đánh là một chuyện khác, mặc dù chết sạch sẽ, quân đội cũng có thể chết trước dân chúng, ngươi xem phía dưới những tướng sĩ kia, có một người lòng người sinh sợ hãi?"

Hoàng Nữ cúi đầu nhìn thoáng qua, những tướng sĩ Sơn Trấn này xa xa không tính là tinh nhuệ, một ít thậm chí là tân binh từ phụ cận chiêu mộ, không ít người cũng chưa từng đánh trận, đối mặt với yêu quần trùng thiên này, đã có người sợ hãi đến run lẩy bẩy, nhưng không ai lui về phía sau.

Chương 1356: Thánh Nhân tàn nhẫn

Chương 1356: Thánh Nhân tàn nhẫn

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: "Quân lương của bọn họ, là lương thực do người nhà bọn họ trồng ra, bọn họ bảo vệ cũng là người nhà của bọn họ, đối với ta cũng vậy! nếu ta là người đưa ra thánh đạo còn sợ hãi rụt rè, thì làm sao mới có thể yêu cầu bọn họ đi con đường này?

Hoàng Nữ trầm mặc, Doanh Vô Kỵ những lời này để cho nàng có chút xúc động, bởi vì hắn hiện tại, đã đạt tới tiêu chuẩn Thánh nhân nhân tộc.

Đạo lý lớn ai cũng biết nói.

Chỉ những ai hành động hoàn toàn phù hợp với Thánh nhân mới được coi là Thánh Nhân đích thực.

Theo lý thuyết.

Nàng ấy nên hạnh phúc.

Nhưng cũng chính bởi vì cùng một chuyện, nàng cảm giác được "Thánh Nhân" hai chữ này tàn nhẫn.

Thanh Y tuẫn đạo.

Nho Mặc Lưỡng Thánh chết.

Tuy rằng làm cho nàng cảm khái, nhưng thủy chung có một loại tâm tính đứng xem.

Nhưng nhìn Doanh Vô Kỵ loại " người ích kỷ " đi tới con đường này, trong lòng không khỏi tràn ngập lên từng tia bi thương.

Nhưng bi thương rất nhiều.

Rồi lại không khỏi hoài nghi.

Hôm nay Doanh Vô Kỵ biểu hiện ra ngoài… Là chân thật sao?

Huống chi……

Doanh Vô Kỵ nhìn vẻ mặt phức tạp của nàng cười nói: "Cũng không nhất định chết hết!"

Hả?

Hoàng Nữ sửng sốt một chút, nhìn xuống, phát hiện trong chiến trận chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một người, trên chân Nam Cung Yến giẫm lên một đôi giày, hẳn là Doanh Vô Kỵ từ chỗ Cơ Động lấy tới, lấy Trì Xích Thiên Nhai làm cơ sở mà luyện chế, người mang đôi giày này, hoàn toàn có thể thuấn di giống như Doanh Vô Kỵ.

Mà lúc này, Nam Cung Yến chân khí đã xâu chuỗi lên ở đây tất cả Nhân tộc, thậm chí liên thông Tuyệt Địa Thiên Thông đại trận.

Yêu Vương đại yêu trong trận tuy rằng không tham chiến, nhưng cũng trở thành nguồn năng lượng.

Không chừng…… Thật đúng là không cần chết hết.

Doanh Vô Kỵ có chút đắc ý: "Trâu bò chứ?"

Nàng có chút kinh ngạc: "Ngươi là như thế nào thuyết phục nàng mang vào giày vong phu?"

Doanh Vô Kỵ: "……

Lúc ấy hắn chỉ lo cho đại tướng đủ để cho quân đội phát sinh biến chất.

Thật đúng là không nhớ tới, đây là nàng vong phu giày.

Hai người xì xào bàn tán, làm cho Tam Thánh càng thêm phẫn nộ.

Đối mặt với cả ba chúng ta.

Hai người lại còn nhàn hạ thoải mái nói chuyện phiếm?

Cự Viên hừ lạnh một tiếng, bầu trời cũng đã nhật nguyệt luân chuyển, chớp mắt từ ban ngày biến thành đêm tối, âm dương trong phạm vi lĩnh vực mạnh mẽ thay đổi, sinh ra cảm giác vặn vẹo rất mạnh, ngay cả chân khí nóng rực trong cơ thể Doanh Vô Kỵ, cũng tựa hồ có dấu hiệu chuyển biến thành băng tuyền lạnh lẽo, đâm vào kinh mạch của hắn đau đớn.

Âm dương thay đổi vặn vẹo, dĩ nhiên đem không gian xung quanh hắn hóa thành tù lao.

Cũng thừa dịp đình trệ ngắn ngủi này.

Cự viên vung cánh tay mấy trượng, thế lực mạnh trầm hướng Doanh Vô Kỵ vỗ tới, bàn tay khổng lồ cuối cánh tay giống như núi đá, trong lúc vung thậm chí mang theo âm thanh bạo phát.

Chỉ là vung vẩy đơn giản, cũng đã có uy thế cướp núi vượt biển.

Thân thể Doanh Vô Kỵ, ở trước bàn tay khổng lồ kia đều có vẻ rất nhỏ bé.

Bắn hắn đi.

Giống như đuổi ruồi vậy.

Một kích toàn lực của hung thú thượng cổ, thân thể mạnh hơn nữa cũng phải tránh mũi nhọn.

Mà lúc này, sát chiêu của Kim Sí Đại Bằng và Hải Ma Giao đều đã chuẩn bị sẵn sàng, phong tỏa tất cả đường chạy trốn của Doanh Vô Kỵ.

Nhưng chính là một chưởng đủ để cho sơn hải khuynh đảo, thật đúng là giống như bị không khí ngăn cản.

Một vệt đau đớn lóe lên trên mặt cự viên, cánh tay treo giữa không trung cũng bắt đầu run rẩy.

Hắn nhìn qua.

Doanh Vô Kỵ không hề tránh né, cứ lẳng lặng đứng như vậy, sau đó nghênh đón bàn tay khổng lồ của hắn oanh một quyền.

Cứng đối cứng?

Cự Viên chỉ cảm thấy da đầu tê dại một chút.

Không nghĩ tới Doanh Vô Kỵ cư nhiên chọn đối cứng.

Nhưng hết lần này tới lần khác, thánh phẩm linh thai Chuyên Húc đế thân, thật đúng là có tư cách đối cứng với hung thú thượng cổ.

Doanh Vô Kỵ không cho hắn thời gian phản ứng, giẫm cánh tay của hắn liền nhanh chóng hướng đầu hắn vọt tới, ngưng trệ chân khí sớm đã trở nên viên dung như ý, loại thủ đoạn đảo lộn âm dương này, đối với Hỗn Nguyên chân khí đạt tới hiệu quả khó có được.

Cự Viên nhất thời kinh hãi, không ngờ pháp thân viễn cổ lại khiến hắn rơi vào hoàn cảnh xấu.

Một ánh mắt trao đổi, Đại Bằng và Kim Giao nhanh chóng tiếp viện, lại bị hóa thân của Hoàng Nữ và Doanh Vô Kỵ chặn đường đi.

Cự Viên hốt hoảng chặn lại, pháp thân tuy to lớn, nhưng tính linh hoạt lại giảm mạnh.

Mắt thấy Doanh Vô Kỵ cầm kiếm xông về phía Âm Dương cự đồng của hắn, có thể làm cũng chỉ có nhắm mắt lại.

Thử!

Một cơn đau dữ dội.

Cự Viên chỉ cảm thấy một cây cương châm vào mí mắt, đau đến lông tơ toàn thân đều nổ tung.

Nhưng cũng chỉ là đâm vào mí mắt mà thôi.

Hắn nhanh chóng mở mắt ra, phát hiện Doanh Vô Kỵ đã lui về phía sau mấy trượng, toàn thân đều bao phủ âm dương lưỡng khí, đang điên cuồng chui vào lỗ chân lông của hắn.

Doanh Vô Kỵ nhíu mày: “Hai mắt âm dương, thật đúng là có chút khó xử lý!

Nghe Hoàng Nữ nói, Xích Cừu Mã Hầu càng thiện nghệ về âm dương, thọ nguyên mấy trăm năm, ngày ngày đêm đều ngóng nhìn nhật nguyệt.

Một đôi con ngươi sớm hội tụ kinh niên thái dương lực cùng thái âm lực.

Nếu hai mắt phá, thì tu vi hao tổn hơn phân nửa.

Vừa rồi hắn chính là ôm tâm tính một kích tất sát.

Cũng chưa từng nghĩ, âm dương trong mắt này quá mức mênh mông, vừa mới tiếp xúc đến nhãn cầu, đã bị điên cuồng cắn trả.

Quyện Tử ca đều bị cắn trả tê dại.

Cái pháp thân viễn cổ này, tuy rằng cường độ so với nguyên thân không mạnh hơn nhiều lắm, nhưng cường độ yêu pháp này, thật sự tăng lên không chỉ mấy lần.

Chương 1357: Đặt mình vào hiểm cảnh

Chương 1357: Đặt mình vào hiểm cảnh

Cự Viên nhìn huyết khí xung quanh hắn bùng cháy, hừ lạnh một tiếng: "Như thế nào, thực lực như vậy, có đủ hay không trong vòng ba ngày đem ngươi hao tổn chết?"

Đại khái đủ rồi!

Doanh Vô Kỵ cười gật gật đầu, cũng không có phủ nhận.

Cự Viên hừ lạnh: "Trách thì trách ngươi quá ủy thác, lại vì một đám kiến hôi như vậy mà đặt mình vào hiểm cảnh. Ngươi đã không muốn đi, vậy thì không cần đi!

Nói nhảm thật đúng là nhiều!

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, liền lại một cước bước ra, biến mất trong tầm mắt hắn, chờ thời điểm xuất hiện lần nữa, đã nắm chặt bộ lông sau đầu hắn, Hàm Quang Kiếm giơ cao lên, mãnh liệt hướng sau ót hắn đâm tới.

Cũng chưa từng nghĩ, bộ lông sau cái ót tráng kiện trực tiếp bị nhổ xuống, biến thành một đám tiểu hào mã hầu, nhe răng nhếch miệng hướng hắn vọt tới.

Tuy rằng đều bị chém, nhưng cũng ngăn cản kiếm thế của hắn.

Cự Viên bị trêu đùa như thế, thẹn quá hóa giận, thân hình to bằng đỉnh núi nhanh chóng rơi xuống.

Hắn không muốn buông tha ưu thế pháp thân, lại không muốn bị Doanh Vô Kỵ đùa giỡn, chỉ có thể dùng phương thức này bức bách Doanh Vô Kỵ cứng đối cứng với hắn.

Doanh Vô Kỵ xì một tiếng, chỉ có thể lắc mình đến dưới chân hắn, mạnh mẽ kéo thân thể hắn lên giữa không trung.

Hắn lúc này.

Bản tôn cùng hóa thân đều lâm vào hoàn cảnh đốt mạng với tốc độ ánh sáng.

Nhưng không có biện pháp, sóng này chỉ có thể mạnh mẽ tiếp nhận.

Trong lúc nhất thời, trời hôn đất tối.

Giữa không trung tiếng nổ vang từng trận phảng phất như trời lở.

Mặt đất cũng là tiếng giết chóc rung trời huyết nhục bay tứ tung.

Song phương tựa hồ cũng đã nảy sinh tử chí.

Một ngày rưỡi.

Vẫn luôn là liều mạng vật lộn

Đánh đánh.

Tam thánh yêu tộc có chút nóng nảy.

Doanh Vô Kỵ đang tiêu hao thọ nguyên.

Bọn họ cũng đang tiêu hao huyết mạch.

Nhưng đánh lâu như vậy, tốc độ tiêu hao thọ nguyên của Doanh Vô Kỵ cũng nhanh như trong tưởng tượng, thậm chí còn nhanh hơn so với tưởng tượng.

Nhưng tốc độ tiêu hao huyết mạch của bọn họ cũng nhanh đến thái quá.

Mà trên mặt đất, cũng đã lục tục Cường giả Nhân tộc chạy tới, quang cảnh quân đội giống như vốn tùy thời vỡ đê, giống

như đã chậm rãi vững chắc xuống. Tuy rằng vẫn không ngừng chết người, nhưng đã hoàn toàn không còn xu thế tan tác.

Ngược lại, Cường giả Nhân tộc càng ngày càng nhiều, thỉnh thoảng còn có thể hướng phía trên liếc mắt một cái, tùy thời đều có tư thế gấp rút tiếp viện.

Bành!

Lại là một chiêu cứng rắn, hai thân thể nhanh chóng tách ra.

Hai mắt Cự Viên đỏ thẫm, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, máu của Giao Long trên không trung không ngừng bay xuống, trong không khí tràn ngập mùi cháy khét, Đại Bằng Hung Giao đã cũng vô cùng thê thảm.

Hoàng Nữ cũng không khá hơn chút nào, Thần Hoàng vũ y sáng bóng ảm đạm không ít, sở dĩ có thể bảo trì diễm lệ, toàn bộ dựa vào máu tươi thấm ướt duy trì, thân hình từ trước đến nay ưu nhã kia, cũng bởi vì thống khổ mà khẽ run rẩy.

Đây là chuyện khiến hắn phẫn nộ nhất.

Nếu là không có Hoàng Nữ nhúng tay, hiện tại Doanh Vô Kỵ bị Tam Thánh vây công, mặc dù có thể miễn cưỡng chống đỡ, cũng sớm dầu cạn đèn tắt.

Nhưng Trường Sinh Chủng ngu muội này, lại lựa chọn một con đường đi đến khi trời tối, chẳng lẽ thật sự không lo lắng Doanh Vô Kỵ quay đầu lựa chọn Trường Sinh Bá Nghiệp sao?

Ngu ngốc!

Thật ngu ngốc!

Cự Viên trợn mắt muốn nứt ra: "Hoàng Nữ! Hắn rốt cuộc cho ngươi uống mê hồn thang gì? Ngươi xem hắn nhiên huyết như vậy, đã không còn nhiều thời gian, hắn liều mạng như vậy, chẳng lẽ không phải bởi vì có thuật luân hồi?

Hôm nay Yêu tộc tứ thánh chúng ta, bản nguyên đã bị thương nặng, nếu tiếp tục hao tổn, hắn thật sự có thể không đánh mà thắng hủy diệt cường giả Yêu tộc, đến lúc đó hắn cầu trường sinh, ta và ngươi cái gì cũng không thể có được!

Chẳng lẽ ngươi thật sự tin lời nói nhảm của hắn, tiếp nhận một trận chiến rõ ràng có thể tránh được này, chỉ là vì tính mạng của đám dân đen kia, mà không phải vì để cho ta và ngươi hao tổn nội bộ?

Mau quay đầu lại đi!

Thừa dịp hiện tại ta và ngươi còn có cơ hội vây giết hắn!

Nói xong câu đó.

Hắn gắt gao nhìn chằm chằm Hoàng Nữ.

Trận đại chiến này, một đoạn thời gian rất dài, thắng bại đều ở trên người Hoàng Nữ.

Hoàng Nữ không nói gì, không sửa sang lại vết thương, chỉ là mặc cho máu đỏ sẫm theo Thần Hoàng vũ y tàn tạ chảy xuôi.

Sắc mặt nàng có chút âm trầm, ánh mắt buông xuống âm tình bất định.

Hiển nhiên cũng không phải hoàn toàn cự tuyệt lời nói của cự vượn ở bên ngoài lỗ tai.

Mặc kệ trong lòng Doanh Vô Kỵ đến tột cùng có ý nghĩ gì.

Thế cục hôm nay, đích xác đã đem chính mình đẩy tới thế cục bị động nhất.

Nàng giãy dụa một lúc lâu.

Cuối cùng vẫn cắn răng.

Chấn cánh bay đến bên cạnh Doanh Vô Kỵ: "Ngươi còn mấy năm thọ nguyên?

Doanh Vô Kỵ như có điều suy nghĩ nhìn nàng, không có giấu diếm: “Bảy năm đi.

Dừng tay đi!

Dừng tay?

Uh! Ngươi đã nói muốn lưu lại hơi thở cuối cùng.

Vậy phía dưới làm sao bây giờ?

Doanh Vô Kỵ chỉ chỉ mặt đất, quân đội Nhân tộc tuy rằng đã ổn định thế cục, nhưng đều là dùng mạng người đổi lấy, nếu chính mình dừng tay, để Tam Thánh đằng xuất thủ, trên mặt đất sẽ chả còn ai sống sót.

Ngay cả những yêu vương đại yêu lựa chọn đình chiến, cũng sẽ bị thanh toán.

Cho nên khi nghe Hoàng Nữ nói những lời này, hắn có chút phẫn nộ.

Hoàng Nữ vẻ mặt hơi tối, chỉ vào vết thương không ngừng rỉ máu của mình hỏi: “Ta đây làm sao bây giờ?

Doanh Vô Kỵ chăm chú nhìn lại, cả người nàng huyết nhục mô hồ, nhưng cùng những sinh linh khác thương thế khác biệt, miệng vết thương của nàng thoạt nhìn không dữ tợn, nhưng có loại vỡ tan cảm giác huyễn diệt, những huyết nhục ly thể, tựa hồ hóa thành từng đợt minh văn không màu, ẩn vào trong hư không.

Thậm chí ngay cả thân ảnh của nàng cũng có chút biến đạm.

Đối mặt với Tam Thánh liều mạng, nàng cũng không thể không liều mạng.

Cái giá này, quả thực không chịu nổi.

Chương 1358: Quy tắc thai nghén

Chương 1358: Quy tắc thai nghén

Doanh Vô Kỵ thậm chí hoài nghi tiếp tục đánh tiếp, nàng sẽ chết trước mình.

Hắn hiểu ý Hoàng Nữ.

Từ khi Chuyên Húc xuất hiện tình huống, nàng vẫn là đồng minh của mình, từ đầu tới cuối chỉ có trả giá, ngoại trừ thân phận vương hậu mang đến một chút thực lực tăng lên, nàng không có được bất kỳ chỗ tốt thực chất nào, ngược lại nhiều lần đặt mình vào hiểm địa.

Nàng không có gì không xứng đáng với chính mình.

Có thể đi đến bây giờ mới dừng bước, đã rất có nghĩa khí.

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ ôn hòa rất nhiều, cười hỏi: "Ngươi không tin ta?"

Ta ở trong quy tắc thai nghén, chính là vì trật tự mới mà sinh, nhân tộc bách tính sinh tử đối với ta mà nói cũng không có ý nghĩa."

Nó có thể quan trọng với ngươi.

Nhưng ta chỉ vì trật tự mới mà sinh, thậm chí cũng không thể tính là hoàn chỉnh sinh linh, ta mỗi lời nói cử chỉ thậm chí cảm xúc, cũng chỉ là vì trật tự mới có thể thành.

Ta, ta… ta không có cách nào chứng minh Hoa Triều còn chưa nắm giữ năng lực tăng bổ thọ nguyên.

Chuyện hôm nay.

Nó có thể đẩy ta vào đường cùng.

Đối với trật tự mới mà nói, tiếp tục tử chiến vì ngươi, cũng không phải là một lựa chọn lý trí.

Cho nên……

Vì đồng minh của ta, dừng tay đi!

Ta sẽ toàn lực hộ ngươi thoát đi, nhìn ngươi nhập Thánh Thành Tổ.

Lúc nói tới đây, ánh mắt nàng có chút né tránh.

Cảm giác xấu hổ của sự phản bội

Tam thánh yêu tộc nín thở ngưng thần.

Họ cũng hỗn loạn.

Không rõ Doanh Vô Kỵ đến tột cùng có muốn nhập Thánh Thành Tổ hay không.

Cũng không rõ Doanh Vô Kỵ hiện tại đến tột cùng có nắm giữ phương pháp trường sinh hay không.

tấn công Tâm lý của bọn họ đối với Hoàng Nữ rốt cục có hiệu quả.

Nhưng lại không có hoàn toàn có hiệu quả.

Hoàng Nữ rời khỏi chiến tuyến Doanh Vô Kỵ.

Lại đưa ra một lựa chọn toàn lực giúp Doanh Vô Kỵ thoát đi.

Nếu Doanh Vô Kỵ đồng ý, nhiệm vụ của mình liền biến thành làm thế nào để ngăn chặn đồng thời giết chết Doanh Vô Kỵ.

Đây cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Doanh Vô Kỵ nhìn ánh mắt né tránh của nàng, trầm mặc một hồi lâu, khẽ cười nói: “Trên thế giới này chứng minh rất đơn giản, nhưng chứng minh không đích xác rất khó, thật giống như ta không có cách nào chứng minh với bên ngoài Càn vương ta cùng Càn Hậu ngươi kỳ thật cũng không có thân thiết da thịt.”

Ngươi lựa chọn như vậy, cũng không sai.

Ngươi không nợ ta, ngược lại ta nợ ngươi.

Cho nên nói, ngươi không cần áy náy!

Hả?

Hoàng Nữ ngẩng đầu, có chút khó tin nhìn hắn.

Doanh Vô Kỵ cười bổ sung: "Còn nữa! Ngươi là sinh linh hoàn chỉnh, cũng không phải khôi lỗi của trật tự mới, chớ có ám chỉ mình những thứ này, dễ dàng giật mình.

Hoàng Nữ vội vàng hỏi: "Cho nên đề nghị của ta, ngươi cùng……

Không!

Doanh Vô Kỵ lắc đầu: "Ta không định đi.

Hoàng Nữ: "……

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Ngươi qua một bên dưỡng thương đi, quyền chủ động vẫn ở trong tay ngươi, ta sẽ chứng minh lựa chọn của ngươi cũng không sai.

Hoàng Nữ có chút hoảng: "Vậy còn ngươi?

Ba lão tạp mao mà thôi!

Doanh Vô Kỵ không sao cả bĩu môi: "Xử bọn họ!

Nói rồi.

Tay phải khẽ vung.

Hoàng Nữ giống như diều đứt dây bay về phía sau hai mươi trượng.

Cỗ lực này cũng không mạnh, nhưng Hoàng Nữ mím môi, cũng không có phản kháng, tùy ý hắn đưa mình đến thính phòng.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt đã phức tạp tới cực điểm.

Thấy cảnh này.

Doanh Vô Kỵ ngươi thật đúng là liều, ngươi thật sự cho rằng chỉ bằng chính ngươi, có thể đồng thời đối phó ba người chúng ta?"

Rốt cục đem Hoàng Nữ khuyên lui!

Cái này cho dù Doanh Vô Kỵ đã nắm giữ phương pháp trường sinh, cũng tuyệt đối không thể dưới sự liên thủ của Tam Thánh chống đỡ được một khắc đồng hồ.

Doanh Vô Kỵ lắc đầu cười: "Xem ra Cơ Hoành thật sự giấu các ngươi không ít thứ, các ngươi… có biết thày giáo của ta truyền thụ cho ta một chiêu tuyệt học không?"

Cự Viên nhíu mày: "Sư phụ? Sư phụ từ đâu tới?"

Doanh Vô Kỵ không nói gì, chỉ giơ cánh tay lên, tay phải nắm chặt, quát to một tiếng.

Kết trận!

Chỉ là trong nháy mắt, trên mặt đất liền có vài đạo khí tức trong nháy mắt tăng vọt.

Lấy người làm trận cơ, trong nháy mắt hình thành một trận pháp huyền ảo mà khổng lồ.

Bao phủ mấy vạn sinh linh trên mặt đất.

Đại trận khổng lồ vô cùng, phảng phất đã tự lập thiên địa, tất cả quy tắc bên trong phảng phất đều bị Doanh Vô Kỵ nắm chặt trong tay.

Nhưng lại có thể từ trong thiên địa đại thế giới điên cuồng hấp thu năng lượng.

Trong nháy mắt.

Bầu trời đêm cũng đã u ám dày đặc.

Nổi lên lôi điện cuồn cuộn.

Lực lượng khủng bố này làm cho cự viên kinh hãi muốn chết, nhanh chóng tản đi pháp thân, biến trở về bộ dáng mã hầu, sợ tránh không khỏi lôi điện không biết lúc nào sẽ rơi xuống.

Nhị Thánh khác cũng như vậy, thần sắc tràn đầy hoảng sợ.

Thần thông này bọn họ quá quen thuộc, bởi vì Nhân Thiên tựu địa và Tuyệt Địa Thiên Thông, bọn họ đã thấy Doanh Vô Kỵ dùng qua không ít lần.

Nhưng liên kết lại, thật đúng là lần đầu tiên gặp.

Tụ nhân thế, dẫn thiên uy.

Doanh Vô Kỵ bị vây trong trận pháp hạch tâm, uy thế đã tăng vọt đến mức khiến tất cả mọi người hoảng sợ.

Tay phải chớp động điện quang, bất cứ lúc nào cũng có thể dẫn thiên lôi xuống.

Mà ánh mắt của hắn, lại là trêu tức đánh giá Tam Thánh trước mắt.

Du Nhiên nói: “Một đạo lôi này xuống, một trong các ngươi có thể sẽ chết!

Đây là chiêu cuối cùng cha vợ dạy hắn trước khi lâm chung.

Lấy người thành trận, cường đoạt thiên uy.

Người khống trận cùng kết trận thực lực đều có thể tăng vọt một đoạn, thế công của mỗi người đều sẽ mạnh hơn rất nhiều.

Chương 1359: Tiêu hao không sánh nổi

Chương 1359: Tiêu hao không sánh nổi

Điều duy nhất không đẹp.

Đó chính là mỗi một lần công kích trong trận, đều tạo thành tiêu hao đối với người khống trận.

Không có Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật đẳng cấp này bí thuật, người thiên tài hơn nữa cũng không có khả năng đem trận pháp này dùng.

Lần trước cha vợ vì dạy học, trực tiếp vét sạch tất cả tuổi thọ.

Đây chỉ là một đội quân bình thường.

Hiện tại cao thủ nhân tộc phụ cận đều chạy tới, cho dù số lượng hay là độ tinh nhuệ, đều vượt xa năm đó, tiêu hao tự nhiên không thể so sánh nổi.

Tam Thánh: "……

Mồ hôi lạnh ào ào chảy xuống.

Nhưng hoảng sợ thì hoảng sợ.

Xích Cừu Mã Hầu vẫn duy trì thanh tỉnh, nhìn chằm chằm huyết diễm ôn hòa không ít của Doanh Vô Kỵ, lại tùy thời có thể lại lần nữa tăng vọt, trong lòng toát ra một ý nghĩ: Doanh Vô Kỵ sợ là thật sự không có nắm giữ thuật trường sinh, bằng không loại sát chiêu này đối với hắn căn bản là tùy tiện sử dụng, cần gì kéo dài tới bây giờ?

Hắn vẻ mặt dữ tợn nói: " sát chiêu Mạnh như vậy ngươi lưu đến bây giờ mới dùng. một đạo lôi xuống, ta đương nhiên chịu không nổi, nhưng ngươi hẳn là cũng hao tổn không nổi a?"

Những lời này, trong nháy mắt an ủi cho Nhị Thánh khác.

Doanh Vô Kỵ chỉ cười cười, một chút cũng không có ý che giấu: "Đúng vậy, ta hao tổn không nổi, một tia sét này đi xuống, ta thật đúng là sẽ chết tại chỗ, cho nên các ngươi ai tính toán cùng ta đồng quy vu tận đây?"

Xích Cừu Mã Hầu: "……

Kim Sí Đại Bằng: "……

Hải Ma Giao: "……

Bọn họ đều trầm mặc, liếc mắt nhìn nhau, môi đều vô thức giật giật, rồi lại nuốt lời trở lại.

Ở đây ba vị, ai cũng không muốn hiến mạng cho người khác.

Doanh Vô Kỵ lập tức chọn lựa một người đồng quy vu tận, thật sự đánh trúng nhược điểm trong lòng bọn họ.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt Tam Thánh đã rối rắm tới cực điểm.

Chẳng lẽ cứ để Doanh Vô Kỵ kéo dài như vậy?

Không đúng!

Vẫn không đúng!

Xích Cừu Mã Hầu nheo nheo mắt, thế cục hiện tại đối với bọn họ mà nói giống như đánh bạc, hạn chế chính là song phương, nhưng kéo giờ đối với quân đội Nhân tộc trên mặt đất mà nói, lại giống như chỉ có lợi, nên Doanh Vô Kỵ vẫn kéo dài tới hiện tại.

Nói lên điều gì?

Hắn cúi đầu nhìn về phía chúng yêu: "Còn thất thần làm gì? Trước tiên giết sạch người!

Chúng yêu nghe vậy, đều nhịn không được lộ ra vẻ kinh nghi.

Lôi vân đầy trời này làm cho người ta sợ hãi, bọn họ cũng sợ rơi vào trên người mình, cho nên vừa rồi đều lựa chọn dừng tay.

Xích Cừu Mã Hầu tức giận nói: "Chỉ là một đạo lôi, có thể đồng thời bổ mấy cái? Các ngươi cùng nhau động thủ, lại có gì phải lo lắng? Như thế nào, cảm thấy mạng của mình đã quý trọng đến mức Doanh Vô Kỵ chủ động đổi mạng?"

Lời này vừa nói ra.

Tiếng giết chóc lại vang lên.

yêu triều lần nữa điên cuồng lên, phòng tuyến quân đội Nhân tộc lại mạnh hơn rất nhiều, nhưng vẫn là chỉ có phòng thủ.

Ánh mắt Doanh Vô Kỵ hơi lạnh, không nói gì.

Xích Cừu Mã Hầu nhìn xung quanh hắn tràn đầy không ít huyết diễm, không khỏi cười nhạo một tiếng: "Xem bộ dáng của ngươi, như vậy nhiên huyết hẳn là so với vừa rồi còn muốn nhanh hơn một chút đi!"

Doanh Vô Kỵ bĩu môi, không có ý tiếp lời với hắn.

Đích xác so với lúc liên thủ với Hoàng Nữ tiêu hao nhanh hơn.

Nhưng dù sao cũng tốt hơn một người bị Tam Thánh liên thủ hành hạ đến chết.

Bản thân chính là bất đắc dĩ mà làm, yêu cầu cũng đừng cao như vậy.

Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật, thật sự làm cho người ta vừa yêu vừa hận, thứ khắc mệnh này ai chịu nổi?

Tam Thánh thấy thế, trong lòng không khỏi mừng như điên.

Ánh mắt nhìn về phía Doanh Vô Kỵ tràn ngập oán độc.

Ngoài trận.

Hoàng Nữ nhìn chằm chằm huyết diễm quanh thân Doanh Vô Kỵ, vẻ mặt hoảng hốt một hồi.

Nàng nhận ra đại trận này.

Ngày xưa Sở quốc đại chiến bình yêu, Doanh Vô Kỵ đã dùng qua trận pháp này, chỉ là lúc ấy đám người nhàn tạp yêu đều chết hết, cho nên Yêu tộc bên kia không biết.

Nhưng nàng là nhận ra, chỉ làchiêu số liều mạng như thế, lần trước đối phó chỉ là yêu triều bình thường, hiện tại đối phó lại là một đám đại yêu yêu vương.

Đây là đem tính mạng của mình làm củi đốt?

Nội tâm nàng đã mê mang tới cực điểm, Doanh Vô Kỵ mới vừa nói Chứng minh là một chuyện cực khó, nhưng tình cảnh hiện tại của hắn, giống như đã đủ để chứng minh.

Cái này phải tiếp tục đốt.

Sợ là chống đỡ không tới ba ngày.

Cô cắn chặt răng.

Bước một bước về phía đại trận.

Nhưng ngay lúc này.

Một khe nứt chợt xuất hiện, sau đó từ bên trong bước ra một thân ảnh.

Hoàng Nữ giật mình: “Triệu, Triệu Ninh?

Triệu Ninh nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Tới chậm! Đao phách không gian dùng không quen, tình huống bây giờ thế nào?

Hoàng Nữ lộ ra một tia xấu hổ.

Triệu Ninh quét qua thế cục trên sân, trong lòng đã hiểu rõ, mỉm cười với Hoàng Nữ: "Đừng tự trách, đa tạ tương trợ! Nơi này giao cho ta là tốt rồi, thỉnh cầu Côn Bằng dùng một chút, điều cao thủ Nhân tộc tới, bọn họ cách xa, rất nhiều người chưa kịp chạy tới.

Hoàng Nữ nghe nàng sắp xếp như thế, tựa hồ hiểu được suy nghĩ của nàng.

Nhìn chính cung Triệu Ninh diễn xuất như vậy, chẳng biết vì sao, nàng lại có chút mất mát.

Nhưng nàng hiểu được, đây mới là giải pháp tốt nhất.

Nàng gật đầu thật mạnh, thân hình chợt lóe liền biến mất tại chỗ.

Mới vừa rồi bị Tam Thánh cuốn lấy, nàng không có biện pháp dễ dàng giãy thoát, nhưng hiện tại áp lực đã toàn bộ bị Doanh Vô Kỵ ôm lấy, nàng đương nhiên có thể tùy ý trở về Côn Bằng.

Triệu Ninh cười cười, lăng không tiến về phía trước một bước.

Liền trực tiếp bước vào trong trận pháp.

Trong nháy mắt tiến vào.

Quanh thân cũng đã dấy lên huyết diễm.

Nắm cổ tay Doanh Vô Kỵ, nhẹ nhàng vuốt, liền đem lôi quang trong tay hắn vuốt đến trên tay mình.

Lôi Quang đến trên tay nàng dường như yếu đi rất nhiều.

Nhưng rất nhanh, từng đạo thân ảnh trống rỗng từ trên bầu trời xuất hiện, sau đó tốc độ ánh sáng dung nhập vào trong trận pháp.

Chương 1360: Vợ cả rốt cục đã tới

Chương 1360: Vợ cả rốt cục đã tới

Đây đều là cao thủ Nhân tộc lúc trước không kịp tới, tất cả đều là cao thủ Binh Nhân Cảnh.

Theo từng cao thủ dung nhập.

Lôi quang trong tay Triệu Ninh càng lúc càng tràn đầy.

Nàng nhìn lướt qua Tam Thánh: "Dư thọ của ta rất nhiều, có thể chơi với các ngươi!

Xích Cừu Mã Hầu: "……

Kim Sí Đại Bằng: "……

Hải Ma Giao: "……

Hỏng rồi!

Còn có thể làm như vậy?

Loại thủ đoạn phát rồ này, còn có thể hai người học được?

Phù……

Doanh Vô Kỵ thở phào nhẹ nhõm, huyết diễm quanh thân nhanh chóng tan hết, cảm giác trước mắt biến thành màu đen.

Mệt mỏi, liền ôm lấy thắt lưng Triệu Ninh: "Vợ cả, nàng rốt cục đã tới.

Lời này vừa nói ra.

Trong trận pháp mặc kệ là Nhân tộc hay là Yêu tộc đều theo bản năng dừng một chút, sau đó lại xung sát cùng một chỗ.

Trận vừa rồi, hình như là ảo giác, nhưng lại quả thật tồn tại.

Triệu Ninh mấp máy miệng, nàng cũng không nghĩ tới, chính mình lần đầu tiên lấy thân thể nữ tử thị chúng, Doanh Vô Kỵ liền thể hiện lớn như vậy.

Lại nói tiếp đây là lần đầu tiên vợ chồng show ân ái.

Xích Cừu Mã Hầu căng thẳng không được, âm thanh đều thê lương một phần: "Doanh Vô Kỵ, ngươi cứ như vậy trốn phía sau nữ nhân?Nàng thực lực cũng yếu ngươi không ít, nếu nàng chết trước ngươi, ngươi có thể…"

Triệu Ninh khoát tay cắt ngang nói: "Chúng ta là vợ chồng sau khi chết treo ở một mặt tường, sẽ không làm phiền các hạ châm ngòi!"

Xích Cừu Mã Hầu: "……

Hắn vô thức rùng mình một cái.

Rốt cục biết mình đang đối mặt với hoàn cảnh xấu hổ cỡ nào.

Cái này…… Khó làm!

Mặt khác Nhị Thánh cũng là khuôn mặt xám xịt, bọn họ đứng ở chuỗi thức ăn đỉnh quá lâu, vẫn là lần đầu tiên thể nghiệm được cảm giác tiến thoái lưỡng nan này.

Xích Cừu Mã Hầu càng thêm phiền não, vẻ mặt cũng trở nên hung lệ, truyền âm nói: "Xem ra lời Doanh Vô Kỵ nói không sai, sợ là hắn thật sự có tâm nhập thánh thành tổ, nếu bị hắn kéo tới tình trạng đó, chúng ta cũng chết không có chỗ chôn, hiện tại ba người chúng ta đồng thời ra tay, sẽ chỉ bị sét đánh chết một người.

Nữ tử kia thực lực cũng tương đương với yêu vương bình thường, mặc dù một đạo lôi pháp rút không hết thọ nguyên của nàng, đạo thứ hai cũng khó đánh chết ta và ngươi.

Hơn nữa Doanh Vô Kỵ……

Ba người chúng ta có thể sống sót một nửa!

Đánh cược sao?

Kim Sí Đại Bằng cùng Hải Ma Giao sắc mặt đã khó nhìn tới cực điểm.

Giận từ trong lòng nổi lên.

Cuối cùng.

Nặng nề gật gật đầu.

Thật vất vả dập tắt sát ý, lần nữa bốc hơi mà lên.

Nhưng trong nháy mắt sát khí sinh ra.

Uỳnh!

Một đạo lôi điện to bằng trụ chính cung điện trực tiếp bổ xuống.

Sau đó chính là một cỗ mùi khét.

Xích Cừu Mã Hầu đều tê dại, mỗi lỗ chân lông quanh thân đều giống như suối nước, ào ào đổ mồ hôi.

Nhìn sang trái.

Kim Sí Đại Bằng vẫn còn.

Nhìn sang phải.

Hải Ma Giao đã không còn.

Thân hình to như vậy, chỉ còn bụi đen theo gió bay xuống.

Vị Chí Cường Yêu Thánh này.

Chết đến một chút gợn sóng cũng không có.

Ngay cả Yêu Đan chạy trốn cũng không có nửa điểm cơ hội!

Cục diện kinh hãi như thế, làm cho tay chân hắn lạnh lẽo, như rơi xuống hầm băng.

Xích Cừu Mã Hầu hoảng sợ nhìn về phía Triệu Ninh, nói chuyện cũng không lưu loát: “Ngươi, ngươi ngươi ngươi……

Nhân tộc giống cái này, làm sao so với Doanh Vô Kỵ còn táo bạo hơn?

Giờ phút này Triệu Ninh một đầu tóc đen, đã biến trắng hơn phân nửa, vừa rồi một đạo thiên lôi kia, tiêu hao hiển nhiên đã khủng bố tới cực điểm.

Nhưng giờ phút này nàng lại không có chút cảm xúc tiêu cực nào.

Ngược lại Đạm cười nhìn hắn một cái: "Các ngươi đã tính toán động thủ, vậy ta vì sao không tiên phát chế nhân?"

Xích Cừu Mã Hầu: "……

Kim Sí Đại Bằng âm thanh đều biến run rẩy: "Mã, Mã Hầu, ngươi đoán được hắn là không sai, nàng đạo lôi thứ hai hắn là đánh không chết ta và ngươi, còn tiếp tục đánh cược sao?"

Xích Cừu Mã Hầu cắn răng: "Dù sao cũng tốt hơn ngồi chờ chết, chúng ta……

Chữ "cược" còn chưa ra khỏi miệng.

Rồi lại có một thân ảnh đi rồi quay lại.

Hoàng Nữ trầm giọng nói: "Đừng đánh cuộc, người còn lại nửa cái mạng kia, hắn không phải là đối thủ của ta!"

Xích Cừu Mã Hầu: "……

Hắn ta không thể giữ nó được.

Một khuôn mặt khỉ hoàn toàn mất đi khả năng quản lý biểu cảm.

Lúc này đây liều mạng đại trận, cơ hồ đã chứng thực Doanh Vô Kỵ không có thuật trường sinh, Hoàng Nữ đi mà quay lại cũng không kỳ quái.

Qua hồi lâu, hắn cắn răng: "Không đánh bạc, cùng bọn họ hao tổn, hao tổn đến Doanh Vô Kỵ ứng kiếp, thiếu một lôi chi uy, ta không tin hắn có thể thành tổ!"

Kim Sí Đại Bằng theo bản năng hỏi: "Vậy Ma Giao đâu?

Hắn chết rồi, liên quan quái gì đến chúng ta!

"……"

Kim Sí Đại Bằng nghĩ nghĩ cũng phải, chỉ có thể gật gật đầu.

Mà lúc này.

Triệu Ninh cũng hủy bỏ đại trận, loại tiêu hao khủng bố này, nàng đích xác cũng có chút chịu không nổi.

Phía dưới đại chiến vẫn như cũ, sau khi cao thủ Nhân tộc đều được Hoàng Nữ đưa đến, đã hoàn toàn ổn định thế cục, tuy rằng vẫn là người chết, tốc độ của người chết thậm chí vẫn nhanh hơn tốc độ tiếp viện, nhưng đã không phải là từng mảng lớn đã chết.

Yêu Vương đại yêu nhiều hơn nữa, trước mặt quân đội thành lập cũng có chút bó tay bó chân.

Lúc trước còn có thể tìm điểm yếu của trận hình đánh tan.

Hiện tại cao thủ Nhân tộc vừa đến, điểm yếu cũng không tìm thấy.

Tuy rằng từ phương diện chiến tổn, Nhân tộc vẫn bị vây trong trạng thái chịu thiệt thòi lớn, nhưng loại cảm giác hãm sâu vào vũng bùn này, lại làm cho bọn họ càng thêm thống khổ.

Ngược lại là bầu trời.

Hoàn toàn yên tĩnh lại.

Mặt đất máu thịt bay tứ tung, giống như máy xay thịt.

Giữa không trung lại cực kỳ yên tĩnh.

Cứ cứng rắn tiêu hao như vậy.

Song phương giằng co đều không nói một lời, liền lẳng lặng chờ đợi tổ kiếp đến.

……

Chương 1361: Nhật nguyệt luân chuyển

Chương 1361: Nhật nguyệt luân chuyển

Trong nháy mắt.

Lại là một phen nhật nguyệt luân chuyển.

Trên sơn trấn, dĩ nhiên là một mảnh núi thây biển máu.

Máu tanh ngút trời, say đến đầu óc choáng váng.

Đừng nói tướng sĩ Nhân tộc, ngay cả Đại Yêu Yêu Vương cũng trở nên có chút hoảng hốt.

Mọi người đều bị đỏ mắt.

Chúng yêu biết Doanh Vô Kỵ sẽ không buông tha bọn họ, dứt khoát hoàn toàn phóng thích sát niệm, nhưng lại càng ngày càng khó đánh, cao thủ Nhân tộc cũng không ít, ở giữa thậm chí trà trộn vào cẩu vật của Thiên Nhân tộc Hoang Sơn gia, toàn binh sỹ hình Đại Yêu Yêu Vương này, thương vong rõ ràng càng lúc càng lớn.

Quân đội nhân tộc cũng choáng váng.

Có quá nhiều người chết.

Đều chết tê dại.

Bọn họ còn đang máy móc mà huy động binh khí, phóng thích pháp thuật, nhưng cho dù tinh thần hay là thân thể đều đã tiêu hao, ngươi tới ta đi liền giống như đánh nhau với khôi lỗi.

Xích Cừu Mã Hầu và Kim Sí Đại Bằng đề phòng nhìn chằm chằm Doanh Vô Kỵ.

Tên đầu đất Nhân tộc này từng nói, trong vòng ba ngày sẽ đột phá tổ cảnh.

Nhưng đến tột cùng làm sao đột phá Tổ Cảnh.

Không ai biết.

Bọn họ đợi ở bên cạnh, cảm giác Doanh Vô Kỵ tùy thời tùy chỗ đều có thể đột phá, nhưng thủy chung không có dấu hiệu đột phá.

Phù……

Doanh Vô Kỵ xoa xoa đầu, vẻ mặt có chút phiền não.

Sống nhiều năm như vậy, hắn lần đầu tiên có cảm giác già nua.

Nhất là già nua đến trình độ nhất định, lại còn phải chịu đựng hai tên Yêu Thánh trên bầu trời chiến trường.

Hơn nữa mùi máu tanh ngút trời này, hắn cảm giác mình tùy thời tùy chỗ đều có thể ngất đi.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Trên bầu trời không hề có động tĩnh.

Hoàng Nữ nói nàng sẽ ở Côn Bằng chờ, tùy thời chờ đưa Hoa Triều tới.

Chỉ là đến bây giờ, vẫn không có động tĩnh.

Hắn vừa có ý niệm này, liền cảm giác không khí một trận vặn vẹo.

Sau đó liền xuất hiện hai thân ảnh.

Một người là Hoàng Nữ.

Một cái khác là……

Nữ tử nắm giữ Đan Thanh thuật kia?

Xích Cừu Mã Hầu trong nháy mắt liền ứng kích, nhịn không được chửi ầm lên: "Hoàng Nữ ngươi có phải hay không đầu xảy ra vấn đề, ngươi không phải muốn trật tự mới sao?

Ba ngày?

Thì ra ba ngày này, Doanh Vô Kỵ không phải đang đợi đột phá tổ cảnh, mà là đang đợi nữ tử này đến tiếp mệnh?

Vì sao Hoàng Nữ ngu xuẩn như vậy?

Chẳng lẽ còn nhìn không ra Doanh Vô Kỵ lúc này muốn bá nghiệp trường sinh sao?

Xích Cừu Mã Hầu cùng Kim Sí Đại Bằng liếc nhau.

Áp lực một ngày sát ý, rốt cục phun ra.

Giết!

Phải giết chết nữ tử tên Hoa Triều này.

Nhưng mà ý niệm này vừa mới dâng lên, cũng cảm giác trong thiên địa tựa như xuất hiện liên tiếp tiếng "Tạp Sát", ngay sau đó bọn họ cũng cảm giác cả thân thể phảng phất đều theo mảnh thiên địa này chậm rãi vỡ vụn.

Tất cả quy tắc khống chế đều bị giam cầm.

Ngay cả bản mệnh yêu pháp cũng không dùng được.

Loại tình huống này, làm cho bọn họ vô cùng sợ hãi.

Nhưng chẳng mấy chốc, họ phát hiện ra rằng không chỉ mình họ, mà tất cả các thế lực thần thông trên chiến trường đã biến mất.

Ngay cả thân ngoại hóa thân Doanh Vô Kỵ cũng lặng lẽ tan rã.

Căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngẩng đầu nhìn lại.

Phát hiện bầu trời chẳng biết từ lúc nào đã đầy vết nứt, không ngừng rạn nứt tróc ra.

Lộ ra từng đạo hoa văn vô cùng huyền diệu.

Đây là…… quy tắc?

Quy tắc nhiều lần lan tràn, hướng một phương hướng hội tụ mà đi.

Mà phương hướng kia, chính là đầu ngón tay Doanh Vô Kỵ.

Lúc này toàn thân hắn và Hoa Triều bị vầng sáng huyền ảo bao phủ.

Vẻ mặt chất phác.

Đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, giống như đang viết cái gì đó.

Không biết tiến vào trạng thái thần ảo cỡ nào.

Cái này, cái này…… Hắn nhập Thánh Thành Tổ?

Xích Cừu Mã Hầu: "???

Hắn ta không hiểu.

Vì sao Hoa Triều xuất hiện, ngược lại để Doanh Vô Kỵ một bước bước vào Thánh Nhân cảnh, thậm chí nghênh đón tổ kiếp.

Không phải nói trường sinh thuật mang đến tư tâm, sẽ ngăn cản Doanh Vô Kỵ thành thánh sao?

Một cỗ cảm giác hoảng sợ khó có thể gọi tên từ trong lòng hắn không ngừng toát ra, âm thanh không thể khống chế trở nên thê lương.

Giết!

Giết!

Giết!

Đây là nói với quần yêu trên mặt đất, cũng là nói với Kim Sí Đại Bằng.

Bọn họ nhất định phải phá hư tổ kiếp này.

Nhưng vừa rồi bọn họ còn có một chút lòng tin.

Nhưng bây giờ.

Tất cả quy tắc đều cấm dùng, thực lực của bọn họ giảm mạnh.

Duy nhất có thể bằng vào, chính là thân thể cường hãn của bọn họ.

Nhưng vừa mới lên đường, một bóng người đã chặn trước mặt bọn họ.

Hoàng Nữ! Ngươi……

Hắn muốn đem thuật luân hồi viết vào trong trật tự mới, trật tự mới tất sụp này chính là kết quả ngươi chờ đợi sao?"

Trên mặt Hoàng Nữ lại xuất hiện nét đường hoàng đã lâu không gặp: "Ai nói trật tự mới sẽ sụp đổ?

Trong lòng nàng có chút xấu hổ.

Bởi vì hồi tưởng lại, Doanh Vô Kỵ và Hoa Triều thật sự từ đầu tới cuối đều không lừa gạt mình.

Ngược lại là chính mình, bởi vì hoài nghi, suýt nữa khiến Doanh Vô Kỵ rơi hiểm địa.

Cũng may cùng nhau đều dựa theo kế hoạch, hữu kinh vô hiểm đi tới một bước cuối cùng.

Lo lắng bao phủ trong lòng nàng, nhất thời tiêu tán không còn.

Vô liêm sỉ!

Xích Cừu Mã Hầu cả giận nói: “Hôm nay trật tự nhân tộc nhìn như hài hòa phấn đấu, kì thực hoàn toàn là kẻ dối trá cuồng hoan, một người dối trá, kéo theo một thế hệ dối trá, nếu có thể đời đời dối trá tiếp tục còn chưa tính. Nhưng thuật luân hồi này xuất hiện, quả thực tự mâu thuẫn, Doanh Vô Kỵ lòng tham không đủ, vừa muốn vận triều vương đạo, lại muốn trường sinh bá nghiệp, trật tự mới làm sao có thể không sụp đổ?”

Hoàng Nữ cười hỏi ngược lại: “Ngươi đã chắc chắn muốn sụp đổ, vì sao còn muốn ra tay tổ chức?

Xích Cừu Mã Hầu vội la lên: “Tuy rằng lần này tổ kiếp của hắn chắc chắn thất bại, nhưng chưa chắc sẽ chết ngay tại chỗ. Dù sao hắn thân mang Luân Hồi chi pháp, giữ hắn lại nhất định là mối họa của Yêu tộc chúng ta, chẳng lẽ không nên cường sát hắn sao?”

Ánh mắt Hoàng Nữ phát lạnh: “Nếu ta không cho phép thì sao?

Ngươi không cho phép.

Kim Sí Đại Bằng oán hận nói: “Vậy chúng ta sẽ giết ngươi!

Chương 1362: Quy tắc bị cấm

Chương 1362: Quy tắc bị cấm

Quy tắc bị cấm, thực lực của bọn họ giảm mạnh.

Nhưng đồng thời bị cấm, còn có Nhân tộc thần thông.

Thiếu Nhân Thiên Tựu Địa, trận pháp khủng bố vừa rồi không thể hình thành nữa.

Lôi pháp khủng bố của Triệu Ninh không bổ xuống được.

Không ai có thể ngăn cản hai người ra tay với Hoàng Nữ nữa.

Tuy nói Hoàng Nữ đồng dạng không yếu, nhưng song quyền khó địch bốn tay, nàng muốn chống đỡ đến Doanh Vô Kỵ thư viết xong trật tự mới, chỉ sợ cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Hoàng Nữ lại hừ nhẹ một tiếng: "Thật sao? Ta không tin!

Ngươi!

Xích Cừu Mã Hầu tức giận tràn đầy, lệ khí cả người gần như không khống chế được.

Hoàng Nữ lại mỉm cười: "Kỳ thật ngươi cũng không cần vội vàng xao động như thế, nếu tổ kiếp hắn thất bại, trật tự mới sẽ không phải là ta chờ cái kia, ta và ngươi ba người liên thủ, chẳng lẽ còn giết không được hắn?

Xích Cừu Mã Hầu: "……

Có một nói một.

Hắn động tâm.

Nếu Doanh Vô Kỵ thành công, hắn đương nhiên sẽ thua thiệt quần cộc cũng không thừa, chỉ có nghển cổ chờ chết

Nhưng Doanh Vô Kỵ thất bại, có Hoàng Nữ ra tay, ba Yêu Thánh đối với một Doanh Vô Kỵ vừa mới độ kiếp thất bại, tự nhiên có thể đem tổn thất bên mình giảm xuống thấp nhất.

Hắn đương nhiên không muốn đem quyền chủ động giao vào trong tay Doanh Vô Kỵ.

Hiện tại tình trạng thân thể của hắn cũng đã kém tới cực điểm.

Mà Hoàng Nữ cũng không thể nhường đường.

Nếu là cùng Hoàng Nữ tử đấu sau đó mạnh mẽ ngăn cản tổ kiếp, hậu quả sợ không phải mình có thể thừa nhận.

Một lúc.

Hắn vô cùng rối rắm, rối rắm đến thống khổ.

Ngay khi hắn chuẩn bị gật đầu.

Mã Hầu, nếu ngươi ngay từ đầu đã muốn đem mệnh giao trong tay Doanh Vô Kỵ, đợi đến bây giờ là vì để cho mình quỳ chậm một chút sao?"

Ai nói……

Xích Cừu Mã Hầu muốn giải thích.

Kim Sí Đại Bằng hừ lạnh cắt đứt: "Đem sinh tử của mình đặt ở Doanh Vô Kỵ có thể thành công hay không, đây chẳng lẽ không phải là nghển cổ chờ chết sao? Ta mặc kệ ngươi động thủ hay không, dù sao ta muốn động thủ!

Nói rồi.

Liền trực tiếp vỗ cánh, phóng về phía Doanh Vô Kỵ.

Xích Cừu Mã Hầu cắn răng, cũng chỉ đành theo sau.

Hừ! Ta cho các ngươi đi sao?

Hoàng Nữ cũng không nghĩ tới mình thật vất vả mới khuyên được Xích Cừu Mã Hầu, kết quả Mã Hầu này cư nhiên bị Kim Sí Đại Bằng khuyên nhủ!

Trong tuyệt cảnh, ngay cả Xích Cừu Mã Hầu tự xưng là trí giả trong yêu cũng thất trí.

Không thể nào.

Tiếp tục liều mạng!

Hư Không Thần Hỏa bùng lên một tiếng, trong nháy mắt nàng liền hóa thành bản thể, đuôi vũ hóa thành vô số chi

Phượng Hoàng Linh tàn sát bừa bãi, đem con đường phía trước của hai Yêu Thánh phong kín.

Triệu Ninh thấy thế, lập tức muốn Kình Kiếm hỗ trợ.

Lại bị một cái cánh nóng rực trực tiếp từ giữa không trung quạt bay xuống.

Thân thể cấp tốc rơi xuống, bên tai truyền đến âm thanh Hoàng Nữ.

Trở về chờ! Có ta ở đây, ngươi không nên bị lên bàn thờ trước Doanh Vô Kỵ.

"……"

"Doanh Vô Kỵ ái mộ tương phó, ta lại có nghi với hắn, dẫn đến hắn đồ hao mấy năm thọ nguyên, coi như ta trả lại hắn!"

Nói rồi.

Liền mạnh mẽ cùng hai Yêu Thánh chém giết cùng một chỗ.

Bản mệnh yêu pháp toàn cấm, bọn họ trở về chém giết nguyên thủy nhất.

Tiếng rên rỉ không ngừng.

Huyết vũ đầy trời.

Khóe mắt Triệu Ninh co rúm một trận, nhưng nàng hao tổn quá mức nghiêm trọng, mất đi trận pháp ủng hộ, nàng đích xác không có biện pháp tham dự chém giết đến cấp bậc này.

Hơn nữa… Nàng muốn cùng Doanh Vô Kỵ cùng nhau treo ở trên tường không giả, lại thật đúng là không muốn bị treo ở trên tường trước Doanh Vô Kỵ.

……

Hỏng rồi!

Sau khi Doanh Vô Kỵ hoảng thần một hồi, liền phát hiện ngoại trừ Hoa Triều ra, tất cả người và vật trong thiên địa đều mất đi bóng dáng.

Chỉ còn lại có hoa văn ảo diệu đầy trời.

Đây chính là tổ kiếp.

Nhưng vừa rồi hắn rất rõ ràng nhận thấy được, hết thảy quy tắc đều bị tách ra đến chính mình nơi này chờ đợi viết.

Thần thông cấm dùng.

Triệu Ninh liền thiếu một sát chiêu.

Hoàng Nữ kia……

Vô Kỵ! Đừng nghĩ những thứ này, mau chóng viết mới là chính sự.

Hoa Triều lo lắng nhắc nhở.

Uh!

Doanh Vô Kỵ định lại tâm thần, ngón tay huy động, từng đạo hoa văn huyền ảo kia, liền hóa thành từng hàng văn tự viết xuống, đầu tiên là sáng ngời một hồi, liền cùng quy tắc cùng nhau ẩn vào trong thiên địa.

Loại cảm giác này rất thần diệu.

Những đường vân này hắn rất quen thuộc, rồi lại có thể liếc mắt một cái nhận ra những thứ này là cái gì. Có vài người chưa từng thấy qua, tuyệt không dám lộn xộn.

Chỉ cần dùng chúng viết văn tự, liền có thể trở thành quy tắc chúa tể của trật tự mới.

Thật giống như Chuyên Húc đế hậu, quy tắc huyết mạch từ hiện tượng ngẫu nhiên biến thành quy luật nhân tộc, trước khi bia Mục Dã hoàn toàn sụp đổ, vẫn luôn là quy tắc chúa tể

không thể nghi ngờ của Trung Nguyên, quý tộc hưng suy khó có thể thoát khỏi khung của nó.

Mà hắn hiện tại, chính là muốn dùng một phương thức mới phân phối tộc vận, đến điền vào chỗ trống quy tắc huyết mạch.

Cái phương thức phân phối tộc vận mới này, đã sớm tại thực tiễn tại Vương triều nhân tộc vô số lần, chỉ là khiếm khuyết cơ hội một lần nữa viết mà thôi, chiến tích quân công quyết định phân phối tộc vận, làm nhiều có nhiều, vì dân chúng trả giá được nhiều, nên được tộc vận chiếu cố.

Doanh Vô Kỵ đã sớm vô cùng quen thuộc, cho nên đầu ngón tay vũ động, viết rất nhanh.

Chỉ trong chốc lát, đã đem phương thức tộc vận mới toàn bộ viết lên.

Nếu như lúc này liền dừng bút, vậy hắn rất xác định trong vòng mấy trăm năm rất khó xuất hiện vấn đề.

Nhưng nếu chỉ hài lòng với điều này, hắn sẽ không kéo dài cho đến bây giờ để được thánh hóa.

Hắn có tư tâm.

Hoặc là nói có tư tâm của tất cả mọi người khác.

Không giải quyết được vấn đề tư tâm này, hắn về sau tùy thời đều có thể phạm sai lầm.

Chương 1363: Không muốn cơ hội trường sinh

Chương 1363: Không muốn cơ hội trường sinh

Hắn nhìn về phía Hoa Triều.

Hoa Triều cũng cười nhìn về phía hắn: “Chàng thật sự không muốn có cơ hội trường sinh.

Cái này……

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: “Không cần nữa, sống quá lâu, người sẽ thay đổi, cũng sẽ chán!”

Hoa Triều mấp máy miệng.

Thuật Luân Hồi bá đạo vô cùng, nhưng thọ nguyên tăng giảm cùng Luân Hồi chuyển sinh hiệu quả, lại có thể dẫn phát hậu hoạn vô cùng.

Thoát những thứ này

Lại tựa hồ chỉ còn lại có Đan Thanh diệu thuật.

Nhưng lại không hoàn toàn giống so với Đan Thanh độ hồn thuật lúc trước.

Nàng cười cười, theo quy tắc đầy trời, vê xuống vài sợi hoa văn, nắm trong tay lại nhắc nhở nói: Chàng suy nghĩ kỹ càng, nếu chàng thật sự chỉ viết những thứ này, liền chỉ còn lại có thể sống bảy năm!”

Biết rồi biết rồi! Hoa Triều tỷ nàng nói dông dài quá!

Doanh Vô Kỵ cười mắng, trong lòng lại bỗng nhiên nhớ tới vấn đề lão trưởng lão Bạch Huyền hỏi hắn.

Như thế nào mới thật sự là chết đi.

Câu trả lời lúc đó là bị lãng quên.

Đổi lại là hắn bây giờ, vẫn sẽ trả lời như vậy.

Đó cũng là những gì hắn sẽ viết bây giờ.

Viết như thế, sẽ không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì đối với trật tự có trước.

Cũng sẽ không cho bất kỳ quyền lực nào lưu lại lỗ hổng có thể khoan.

Chỉ có điều.

Nó có ý nghĩa với người sống.

cũng có ý nghĩa đối với người chết.

Sau khi viết thật nhanh, hàng chữ màu vàng cuối cùng này chậm rãi ẩn trong thiên địa.

Những quy tắc trật tự chưa viết vào trong sách cũng dần dần hiện ra

……

Bành!

Hoàng Nữ bay ngược ra, toàn thân tìm không thấy một sợi lông vũ chưa dính máu.

Khí tức cũng đã suy yếu tới cực điểm.

Nhưng trình độ thê thảm của hai Yêu Thánh tuyệt không kém, cả người đều cắm Phượng Hoàng Linh thần hỏa vũ động, máu thịt của bọn họ dưới sự thiêu đốt của hư không thần hỏa giống như không chịu nổi một kích, hóa thành từng đợt bụi mù tiêu tán trong hư không.

Bất quá bọn họ cũng chỉ là nhìn thê thảm.

Không thương nặng như Hoàng Nữ

Cảnh tượng Hoàng Nữ liều mạng ngăn cản, điên cuồng thúc đẩy sát tâm của bọn họ.

Nhiều lần tiếp cận Doanh Vô Kỵ không có kết quả, càng làm cho bọn họ muốn phát cuồng.

Nhìn bộ dáng không đáng giá của ngươi kìa!

Kim Sí Đại Bằng sắc mặt xanh mét: "Vì một trật tự tất sụp đổ, đáng giá sao? Vì một nam tử Nhân tộc cứ như vậy, thật sự là sỉ nhục của nữ nhân chúng ta! Doanh Vô Kỵ đến tột cùng am hiểu chuyện giường chiếu a, lại mê muội ngươi thành như vậy!

Hoàng Nữ sắc mặt tái nhợt, bỗng nhiên nhớ tới Doanh Vô Kỵ đối với chuyện "Chứng minh", bỗng nhiên cảm giác có chút trêu chọc.

Đế hậu nhiều năm như vậy.

Thật đúng là không ai tin tưởng hai người chưa từng ngủ cùng một chỗ.

Một lúc.

Lại nhịn không được cười ra tiếng.

Đó là ngươi cảm thấy trật tự mới này tất sụp đổ.

A!

Kim Sí Đại Bằng cười lạnh: "Ai cho ngươi dũng khí? là Doanh Vô Kỵ còn sót lại bảy năm tuổi thọ sao? hôm nay Ma Giao chết, ta và ngươi ba người đều đã phế bỏ, hắn dựa vào cái gì không chọn trường sinh chi đạo?

Nói rồi.

Bay lên thật cao..

Mỏ đại bằng sắc bén đủ để xé rách tất cả mọi thứ hung hăng mổ về phía cổ họng Hoàng Nữ.

Cùng lúc đó, sát chiêu của Xích Cừu Mã Hầu cũng từ sau lưng tới gần.

Hoàng Nữ khụ khụ, đã không còn khí lực né tránh.

Chỉ có thể nhắm mắt…

Nhưng mà mắt còn chưa nhắm lại.

Liền có một trận gió mát phất qua.

Trước sau hai cái sát chiêu, lại một cái cũng không rơi vào trên người.

Doanh Vô Kỵ một tay nắm chặt mỏ bằng, một tay nắm chặt hầu trảo, nhìn Hoàng Nữ cười nói: “Ta đã nói không ai tin hai người chúng ta chưa từng buồn ngủ mà?”

Hoàng Nữ: “……

Nàng vội vàng hỏi: “Ngươi……

Doanh Vô Kỵ gật đầu: “Thành công!

Hoàng Nữ nhịn không được lộ ra vẻ tươi cười, sau đó nghiêng đầu, liền ngất đi, cũng may Hoa Triều đỡ được, bằng không thật đúng là ngã chết.

Doanh Vô Kỵ trừng mắt nhìn Xích Cừu Mã Hầu một cái, tay giữ chặt cổ tay hắn đột nhiên dùng sức: ” Hoàng Nữ là vương hậu lão tử, ngươi hầu tử trộm đào có phải không quá chú ý hay không.

Xích Cừu Mã Hầu bị hắn trừng như vậy, chẳng biết vì sao lại dọa đến vong hồn bốc lên.

Hắn, hắn thành Thánh?

Tại sao?

Không phải Cơ Động nói Thuật Luân Hồi hoàn toàn xung đột với trật tự mới sao?

Doanh Vô Kỵ này vì cái gì……

Hắn cuống quít giải thích: “Ta đây không phải khỉ trộm… A!”

Một tiếng kêu thảm thiết.

Hầu trảo đã vỡ thành bột mịn, vết thương lại một giọt máu cũng không chảy ra.

Càng làm cho hắn kinh hãi chính là, ngang cổ tay mà gãy cũng không phải kết quả, mà làbắt đầu.

Chỗ cổ tay gãy, da thịt xương cốt từng chút từng chút sụp đổ.

Rất nhanh .

theo cánh tay khỉ chậm rãi bò lên.

Mỗi lần sụp đổ một tấc, đều sẽ mang đến cho hắn cực kỳ thống khổ kịch liệt.

Rất nhanh, gãy cổ tay liền biến thành cụt tay, thậm chí còn ở hướng ngực lan tràn.

Xích Cừu Mã Hầu kinh hãi vô cùng, sử dụng tất cả vốn liếng nhưng vẫn không ngăn cản được xu thế sụp đổ.

Đây tuyệt đối là thủ đoạn mà Tổ Cảnh mới có được.

Hắn luống cuống, hai đầu gối mềm nhũn chuẩn bị lăng không quỳ xuống Doanh Vô Kỵ.

Ở loại tình huống tuyệt đối nghiền ép này, cái gì mẹ gì Yêu Thánh tôn nghiêm nữa.

Hắn bỗng nhiên hiểu được tuyệt vọng khi năm đó thời điểm Tuyệt Địa Thiên Thông, một đám yêu vương đi vây công Chuyên Húc đế mà không thành.

Hắn bây giờ, cơ hồ là đang một mình đối mặt phần tuyệt vọng này.

Hắn không chịu nổi nữa rồi.

Hắn muốn quỳ!

Nhưng không nghĩ tới chính là, đầu gối ngược lại mềm nhũn, nhưng thế nào cũng quỳ không nổi.

Há miệng.

Nhưng một âm phù cũng không phát ra được.

Doanh Vô Kỵ chỉ trêu tức nhìn hắn: “Vừa rồi ta cho ngươi cơ hội, nhưng ngươi lựa chọn cứng rắn đến cùng, khỉ trưởng thành hẳn là sẽ chịu trách nhiệm đối với lựa chọn của mình”

Xích Cừu Mã Hầu: “???

Hai con ngươi một âm một dương, hiện tại chỉ còn lại thống khổ cùng oán hận đan xen.

Chương 1364: Hóa thành hư vô

Chương 1364: Hóa thành hư vô

Tan vỡ theo vết thương một đường lan tràn, băng toái bả vai, băng toái xương ngực, băng toái trái tim.

Xích Cừu Mã Hầu ngoại trừ kêu thảm, chuyện gì cũng không làm được.

Cuối cùng trong tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương, hoàn toàn hóa thành hư vô.

Hải Ma Giao tốt xấu gì cũng để lại tro bụi, hắn ngay cả tro bụi cũng không để lại.

Ngươi thì sao?

Doanh Vô Kỵ nhìn về phía Kim Sí Đại Bằng: “Hoàng Nữ là nương tử ta, ngươi động miệng với nương tử ta đúng không?”

Nói rồi.

Dùng sức bóp một cái.

Mỏ Bằng trong nháy mắt vỡ tan.

Kim Sí Đại Bằng đau đến linh hồn phát run, nhịn không được định chửi nhưng chưa kịp nói sụp đổ từ miệng bắt đầu.

Nhưng ánh mắt của ả, liền biết ả còn đang mắng chửi đĩnh đạc.

Bất quá cũng không kéo dài quá lâu.

Sau khi đầu chim bị phá hủy, trực tiếp từ trên cao rơi xuống.

Nhất thời.

Thế giới lặng ngắt

Một đám đại yêu yêu vương đều trầm mặc, đều đang tự hỏi có nên quỳ xuống xin tha thứ hay không.

Nhưng suy nghĩ một chút.

Hai Yêu Thánh đều chết gọn gàng lưu loát.

Bọn họ lại tính là thứ gì?

Dù sao mình bên này cao thủ vô số, trước khi chết cũng có thể lấy mạng mấy Cao thủ nhân tộc.

Liền cố nén sợ hãi trong lòng, mạnh mẽ thúc đẩy cảm xúc hung lệ, lần nữa hướng quân đội Nhân tộc giết tới.

Nhưng Rất nhanh.

Bọn họ phát hiện một chuyện vô cùng kinh khủng.

Vừa rồi còn chỉ có thể chống đỡ Quân đội Nhân tộc, giờ phút này khí chất cũng giống như không giống nhau.

Không chỉ là khí chất.

Thực lực cũng tăng lên một mảng lớn.

Lần nữa xông vào, lại làm cho bọn họ có cảm giác kiến càng lay cây.

Biến cố bất thình lình xảy ra.

Khiến quân đội Nhân tộc phấn chấn vô cùng.

Cảm xúc vốn đã đờ đẫn, trong nháy mắt bị đốt lên, nhao nhao cầm binh khí nghênh chiến.

Trong nháy mắt, công thủ dịch thế, hai cấp đảo ngược.

Hơn nữa sĩ khí cách xa, đã là xu thế bẻ gãy nghiền nát.

Doanh Vô Kỵ không nhúng tay, bởi vì Yêu tộc sợ hãi là quân đội Nhân tộc, mà không phải chính mình.

Chắc chắn sẽ có thương vong trong cuộc chiến tiếp theo.

Nhưng cũng đáng.

Hắn cảm thụ được thân thể thiếu thốn, nhẹ nhàng thở dài, đột phá Tổ Cảnh chỉ là thực lực cùng với cùng độ thân thiện quy tắc tăng lên.

Thọ Nguyên này vẫn đang trong trạng thái bị ép khô.

Bất quá đã không sao cả.

Hắn quay về phía Triệu Ninh "Nơi này giao cho nàng chỉ huy, Hoàng Nữ bị thương quá nặng, ta trước tiên mang nàng đến cơ thể Côn Bằng an dưỡng, chờ nàng tỉnh, ta sẽ trở về!"

Yên tâm!

Triệu Ninh cười nhạt, làm ra một thủ thế an tâm.

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng, liền từ trong tay Hoa Triều đón lấy Hoàng Nữ hôn mê, lăng không vừa đạp liền biến mất ở trong không khí.

……

Chớp mắt đã qua.

Đã là bảy ngày đêm.

Những nơi khác ở Trung Nguyên còn đang khẩn trương chuẩn bị chiến đấu, lại bỗng nhiên nghe được tin chiến thắng từ một trọng trấn Tây Bắc nào đó truyền đến.

Yêu tộc quỳ xuống!

gần bảy thành Yêu Vương cùng Đại Yêu tại toàn bộ Yêu Vực đều bị tru sát.

Trận này thiếu chút nữa lật đổ cả Nhân tộc, cư nhiên cứ như vậy vô thanh vô tức mà kết thúc.

Trong lúc nhất thời, tuyệt đại đa số mọi người đều bối rối, cảm thấy đây là lời đồn không biết từ đâu truyền ra.

Nhưng rất nhanh.

Từng đạo chính lệnh bỏ lệnh cấm ban phát xuống, hoàn toàn giải trừ trạng thái chiến tranh.

Vương đô thậm chí truyền ra tin tức, qua thời gian ba tháng nữa, tám Yêu Vương trẻ tuổi của Yêu Vực sẽ đến Vương Đô tiếp nhận sắc phong, ở Yêu Vực thành lập tám Yêu Quốc trở thành nước phụ thuộc của Vương triều Nhân tộc, duy trì ổn định trong Yêu Vực, đồng thời sẽ phái một ít thiên tài đại yêu vào Trung Nguyên làm quan, gọi gió làm mưa, cày ruộng cày ruộng.

Giống như thần ngưu thần thụ của Đất Lê.

Loại tin vui bất thình lình này, làm cho tất cả mọi người có một loại cảm giác không chân thật.

Nhưng những chuyện này chính là thật sự đã xảy ra.

Ngoại trừ Minh Đô phong bế, không còn bất kỳ hiện tượng kỳ quái nào khác.

Ước chừng qua bảy ngày, bọn họ mới rốt cục tiếp nhận sự thật chiến thắng.

……

Lê Điện.

Triệu Ninh, tỷ xác định Vô Kỵ hắn không sao chứ?

Đương nhiên xác định! Hôm nay em đã hỏi lần thứ tám rồi!

Triệu Ninh có chút nhức đầu, nhìn vào gương, vẻ mặt ngưng trọng nhuộm tóc bạc thành đen, đối với vấn đề của Lý Thải My, tương đối bất đắc dĩ.

Bất quá cũng may Thọ Nguyên tuy rằng không còn nhiều lắm, nhưng dung mạo lại không bị ảnh hưởng, về sau ngược lại có thể lấy thân nữ nhi, cùng Doanh Vô Kỵ đi lại nhiều ở Trung Nguyên một chút, ở triều đình ngây người nửa đời người, cũng rốt cục có thể thả lỏng một chút.

Lý Thải My rốt cục thở phào nhẹ nhõm: "Cũng tốt! Tranh nhi lần này lập đại công, không đến mức trở về tìm không thấy cha. Đúng rồi! Em muốn Tranh nhi đổi họ, đổi thành Doanh Tranh được không?

Chuyện này các ngươi thương lượng là được.

Triệu Ninh khoát tay áo: "Tiểu tử này rất cuồng, dù sao ta cũng không muốn quản, để cha ruột nó quản đi, ta không muốn tóc bạc thêm nữa.

Lý Thải My tò mò nói: "Tỷ không tức giận?"

Kỳ thật ta cảm thấy, em hiện tại hẳn là trở về phòng mình, đứng ở phía phía Nam tường trước, nói không chừng sẽ có kinh hỉ!"

Lý Thải My khó hiểu: "A? Có ý gì?"

Triệu Ninh cười nói: "Đi đi sẽ biết!"

Lý Thải My có chút nghi hoặc, bất quá cuối cùng vẫn không hỏi nhiều.

Mang theo làn váy, liền vội vàng về tới phòng ngủ của mình.

Tìm được bức tường phía Nam, vẻ mặt trở nên có chút hoảng hốt.

Bởi vì trên tường phía Nam, chỉ treo một vật.

Đó chính là bức họa của Lý Thải Đàm.

Cái này……

Nàng không rõ kinh hỉ trong miệng Triệu Ninh là có ý gì.

Chỉ là nhìn bức họa Lý Thải Đàm này, trong lòng không khỏi có chút thương cảm.

Tỷ tỷ nàng…… đi đã lâu.

Chương 1365: Rốt cuộc nhớ tỷ tỷ một lần

Chương 1365: Rốt cuộc nhớ tỷ tỷ một lần

Sau khi Tranh Nhi sinh ra, nàng chỉ gặp tỷ tỷ vài lần, sau đó cùng Ngô Đan đi Ngô quốc, lúc trở về, đã là hương tiêu ngọc vẫn.

Hôm nay Tranh Nhi đã trở thành một tiểu gia hỏa tuấn lãng, không biết tỷ tỷ gặp lại cháu mình còn có thể nhận ra hắn hay không.

Đáng tiếc.

Hẳn là không có cơ hội gặp mặt, dù sao trật tự mới này… Nào còn có chỗ cho Đan Thanh Diệu Thuật.

Mi mắt nàng rũ xuống, có chút bi thương từ trong đó mà đến.

Nhưng đúng lúc này.

Một đạo nhân ảnh đột nhiên hiện lên.

Ơ! Không dễ dàng ! Lâu như vậy, rốt cục nhớ tỷ tỷ một lần.

Hả?

Lý Thải My nghe được âm thanh quen thuộc rồi lại xa xưa này, đột nhiên ngẩng đầu lên, chỉ trong chớp mắt, vành mắt liền đỏ lên.

Nàng nhìn nữ tử trước mắt, lại nhìn bức tranh trắng xóa trên tường, cao hứng đến chân tay luống cuống.

Tỷ, tỷ tỷ? Tỷ làm sao, cái này, đây là chuyện gì xảy ra? Tỷ làm sao từ trên bức tranh đi ra?

Ta cũng không biết ! Ngươi nhớ ta, ta liền đi ra!

Lý Thải Đàm cười tủm tỉm đánh giá muội muội của mình: "Ngươi hiện tại thoạt nhìn cũng không trẻ bằng ta, bất quá không xấu đi. Chính là biến thành tiểu phụ nhân, cả ngày tưởng niệm đều là tướng công của muội, cư nhiên qua trọn vẹn bảy ngày mới nhớ tới tỷ tỷ ta.

Lý Thải My không nghe ra oán giận của nàng, hoàn toàn đắm chìm trong vui sướng không thoát ra.

Nàng nắm chặt tay Lý Thải Đàm, xúc cảm vô cùng chân thật: "Tỷ tỷ! Vậy tỷ lần này đi ra, có phải hay không sẽ không trở về.

Vậy khẳng định sẽ không!

Lý Thải Đàm chỉ bức tranh trống rỗng trên tường: "Khi muội không nhớ ta, ta sẽ trở về.

Hả?

"Ta cũng nói không rõ là tình huống gì, chỉ có thể nói ta đã chết, nhưng không hoàn toàn chết, thời điểm muội nghĩ ta đến mức độ nhất định ta sẽ xuất hiện. Cho đến khi trên đời này không ai tưởng niệm ta, ta mới tính là chân chính đã chết ?"

Ồ……

Lý Thải My có chút cái hiểu cái không, nắm tay Lý Thải Đàm muốn hỏi thêm mấy vấn đề, lại phát hiện Lý Thải Đàm đang từng bước từng bước lui về phía sau, tựa hồ đang bị bức tranh trắng xé rách.

Nàng quá sợ hãi: “Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Ta không có không nhớ tỷ đâu!

Lý Thải Đàm sắc mặt có chút xấu hổ: “Nói là như thế không giả, chỉ bất quá giống như có một người khác càng nhớ ta, có chút tưởng niệm thành bệnh rồi, liền bảy ngày chạy đều chạy không thoát.”

Lý Thải My sửng sốt một chút: “Tỷ nói là Ngô…

Ta một chút cũng không muốn đi.

Lý Thải Đàm đỡ trán: “Ta nhìn thấy phu nhân hắn cùng mấy đứa con trai liền phiền, đương nhiên ta nhìn thấy hắn cũng phiền, thời điểm muội lần sau gặp Hoa Triều giúp ta hỏi một chút, như thế nào mới có thể trốn ở trong bức tranh không đi ra.”

Tỷ thật không muốn gặp hắn?

Cũng không có.

“……”

……

Trên bờ ruộng.

Hoa Triều cầm trong tay trục vẽ, lẳng lặng đi về phía trước, giẫm lên rơm rạ vừa mới thu hoạch xong, bước chân thoạt nhìn có chút tự tại, vẻ mặt cũng tương đối thong dong.

Chỉ là ngón tay nắm chặt bức tranh có chút trắng bệch, bại lộ nội tâm không bình tĩnh của nàng.

Đằng sau cô ấy.

Một cặp vợ chồng nắm tay nhau đi theo.

Thê tử mỹ mạo động lòng người.

Trượng phu lại một bộ tuổi già sức yếu.

Hắn nhìn bóng lưng Hoa Triều, miệng há ra khép lại nhiều lần, nói không ra lời.

Hoa Triều!

Phụ nhân có chút oán giận nói.

A!

Hoa Triều như tỉnh mộng, vội vàng quay đầu, nhìn ánh mắt có chút khẩn trương của La Yển, sự trấn định của nàng đã tan biến không ít.

Nàng hít sâu một hơi, vươn ngón tay chỉ ngàn mẫu ruộng tốt này, cười nói: "Đây là cha tâm tâm niệm niệm thịnh thế!"

La Yển có chút thụ sủng nhược kinh, qua một hồi lâu, mới gật đầu.

Thật tốt!

……

Sơn Dã

Doanh Thập Tam vừa mới dưỡng thương xong, liền về tới nhà gỗ nhỏ ẩn cư của mình.

Thần thông đao phách không gian của ông ta vô cùng đơn thuần, trước tiên liền vọt vào trong gò Yêu Vương.

Kết quả dưỡng thương bảy ngày, miệng vết thương mới cơ bản khép lại.

Phần đời còn lại không còn gì nữa.

Có thể làm bạn với bức tranh, cho đến khi xuống đất.

Bất quá phải nghĩ biện pháp đuổi Hồ yêu đi.

Ồn ào quá.

Nhưng chưa từng nghĩ, còn chưa đẩy cửa ra, đã nghe thấy tiếng Hồ yêu oán giận.

“Tỷ! Tỷ không biết, Doanh Thập Tam kia sắp chán ghét muốn chết, mỗi ngày chỉ biết bày ra bộ mặt thối kia, giống như ai nợ gì của hắn. Em nói cho tỷ biết, đàn ông phải trị, về sau cho dù hắn nhớ tỷ, tỷ cũng không thể dễ dàng đi ra, phải làm cho hắn sốt ruột, biết không?

Kẹt kẹt!

Cửa mở rồi.

Doanh Thập Tam nhìn thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp đối diện Hồ yêu, cả người ngây dại.

Thúy Hoa?

Thập Tam! Chàng, ngươi đã trở lại?

Bốn mắt nhìn nhau, chẳng biết từ lúc nào đã lệ rơi đầy mặt.

……

Xác Côn Bằng.

Tỉnh rồi?

Uh!

Rất có nghĩa khí , ngay từ đầu ngươi khuyên ta dừng tay, ta còn muốn tuyệt giao với ngươi.

Ta đây không phải nghĩa khí, ta chỉ là lựa chọn càng có lợi cho trật tự mới sinh ra.

Hoàng Nữ nghiêm túc giải thích: “Kỳ thật ngươi có thể không cần coi ta là sinh linh, ta chẳng qua là một cỗ máy thúc đẩy trật tự không có tình cảm mà thôi.

Doanh Vô Kỵ cười nhạo một tiếng: “Vậy trật tự mới đã thành lập, nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành, nếu không chết một cái coi?”

Ta……

Hoàng Nữ nghẹn một chút, hơn nửa ngày không nói ra lời, nhìn chằm chằm Doanh Vô Kỵ nửa ngày, bỗng nhiên mở miệng nói: "Kỳ thật ta cảm giác ta cũng không phải một chút tình cảm cũng không có, ví dụ như…… Ta hiện tại có chút muốn thể nghiệm một chút ý nghĩa sinh sôi nảy nở.

Doanh Vô Kỵ sắc mặt cứng đờ, theo bản năng lui về phía sau một bước: "Cái này phải chờ một chút, tiêu hao có chút nghiêm trọng.

Hoàng Nữ nhịn không được bật cười: "Vậy ngươi bổ sung đi, ta có thể qua vài ngày nữa sẽ khỏi hẳn.

Doanh Vô Kỵ lộ ra vẻ mặt thức thời: "Ta điều phối thương dược đều ở đầu giường, chính ngươi nhìn xem, ta còn có chút chuyện, phải nhanh chóng trở về một chuyến!"

Ngươi để cho ta một mình ở chỗ này dưỡng thương? Có phải không quá quý trọng ta?

Một câu thốt ra.

Hai người đều giật mình một chút.

Hoàng Nữ khoát tay áo: "Nói đùa mà thôi, ta chỉ muốn hỏi, chuyện kia rất quan trọng?

Doanh Vô Kỵ trịnh trọng gật đầu nói: "Rất trọng yếu!"

Hoàng Nữ cười gật đầu: "Vậy ngươi mau đi đi, không cần gấp gáp trở về, làm tốt công việc!

Uh!

Ý niệm Doanh Vô Kỵ vừa động, liền biến mất trong thi thể Côn Bằng.

Xuất hiện lần nữa, đã là thư phòng Lê Điện.

Chương 1366: Cận hương tình kiếp

Chương 1366: Cận hương tình kiếp

Triệu Ninh thu hồi vật gì nhuộm tóc bạc, cười nhìn về phía hắn: “Còn có thể nhìn ra tóc bạc sao?

Doanh Vô Kỵ lắc đầu: “Không!

Triệu Ninh mím môi: “Vậy… chúng ta xuất phát?

Uh!

Doanh Vô Kỵ nặng nề gật đầu.

Sau đó, liền cầm tay Triệu Ninh.

Hai người đồng loạt hít sâu một hơi, liền đi về phía hậu sảnh.

Trước khi vào cửa, Doanh Vô Kỵ nhịn không được hỏi: “Mấy ngày nay, nàng đều không đi xem?”

Đang chờ chàng đấy!

Triệu Ninh mỉm cười.

Doanh Vô Kỵ trầm mặc, len lén nhìn bức họa treo trên tường hậu sảnh, thậm chí có loại cảm giác cận hương tình kiếp.

Hắn đem Đan Thanh diệu thuật viết vào trong quy tắc.

Người chết đã chết.

Không có hồi sinh, cũng không có luân hồi.

Thọ nguyên của người sống cũng không được tăng giảm.

So với dĩ vãng, duy nhất không giống, chính là khi trước bức họa người chết có người nhớ nhung, bản hồn sẽ bị đánh thức.

Lê dân thiên hạ đều là như thế.

Triệu Ninh nhìn bộ dáng khẩn trương của hắn, cười sửa lại cổ áo cho hắn: “Chuyện chàng đáp ứng cũng đã làm được, có

cái gì mà khẩn trương? Chuyện đứa nhỏ nàng không cần lo lắng, ta nói.

Uh!

Doanh Vô Kỵ gật gật đầu, dễ dàng cho nàng dắt tay cùng nhau đi vào cửa sảnh.

Gần như ngay trong nháy mắt hai người đứng vững trước bức vẽ.

Trong bức tranh liền đi ra một lão giả anh khí bất phàm nhưng hơi có vẻ mê mang.

Hai người đồng loạt bái lạy.

Nữ nhi Triệu Ninh, bái kiến phụ thân đại nhân!

Ngu tế Vô Kỵ, bái kiến phụ thân đại nhân!

……

Ngu tế Vô Kỵ, bái kiến phụ thân đại nhân!

Doanh Vô Kỵ cố gắng để cho ngữ khí của mình giữ bình tĩnh, nhưng vẫn không ngừng có chút run rẩy.

Ở trước mặt hắn cùng Triệu Ninh, hình tượng Triệu Kỵ vô cùng ngưng thực, không khác gì người sống.

Vẻ mặt Triệu Kỵ có chút mê mang, khó có thể tin nhìn tay mình.

Ông ta nhớ rõ mình đã chết, hơn nữa là toàn thân sinh cơ khô kiệt mà chết.

Nhưng hiện tại… mặc dù không có bất kỳ tu vi nào, nhưng cảm giác trạng thái tinh thần thật tốt, tai họa ngầm mà Chuyên Húc Nhiên Huyết Thuật tích lũy trong cơ thể, đã sớm biến mất vô tung.

Có chuyện gì vậy?

Triệu Kỵ giật mình một hồi lâu, lúc này mới kịp phản ứng còn có người quỳ đây, liền nhanh chóng đem nữ nhi cùng con rể nâng lên: "Ninh nhi, Vô Kỵ!

Nâng hai người dậy, nhìn hốc mắt đỏ lên, Triệu Kỵ cũng cảm thấy hai mắt có chút chua xót.

Nhưng ông ta cảm giác tình huống hiện tại, không nên có quá nhiều bi thương.

Liền cười vỗ vỗ bả vai Doanh Vô Kỵ, hỏi: "Vô Kỵ, đây là chuyện gì xảy ra?"

Doanh Vô Kỵ chỉ bàn rượu bên cạnh, cười nói: "Nói ra thì dài dòng, chúng ta ngồi xuống nói!"

Được! Ngồi xuống nói!

Triệu Kỵ vui vẻ tiếp nhận, ngồi xuống trước, cẩn thận quan sát Doanh Vô Kỵ cùng Triệu Ninh, trong lòng suy nghĩ rối rắm.

Đây là lần đầu tiên Triệu Ninh mặc cung trang ở trước mặt mình, nói vậy đã công bố thân phận với mọi người.

Hai đứa nhỏ vẫn nam thanh nữ tú như trước, ngay cả làn da cũng giống như lúc thiếu niên, nhưng sâu trong ánh mắt, lại có thêm rất nhiều dấu vết của năm tháng.

Triệu Kỵ quay đầu nhìn thoáng qua, bích họa trên tường rỗng tuếch, ông ta tựa hồ đoán được một ít chuyện.

Hít sâu một hơi, hỏi: "Trung Nguyên có thống nhất không?

Doanh Vô Kỵ cười rót cho ông ta một chén rượu: "Xem lời này Phụ vương, thực lực của chúng ta rất mãnh liệt, làm sao có thể không thống nhất được?"

Triệu Kỵ bật cười, lại hỏi: "Trung Nguyên yêu họa đã giải quyết chưa?

Doanh Vô Kỵ không có cướp đáp, mà là hướng Triệu Ninh chớp chớp mắt.

Triệu Ninh cười nói: "Phụ thân! Hôm qua chúng ta phong quan, tân nhậm Yêu Vương của Yêu Vực cũng đã tiếp nhận sắc phong, phân phối tới các nơi, con trai trưởng đều đưa tới Trung Nguyên làm con tin, ở trong học cung học tập hai mươi bốn năm rồi mới thả về yêu vực.

Ha ha!

Triệu Kỵ kinh ngạc một chút, tuy rằng ông ta khi còn sống, Yêu Vực cùng Nhân tộc Trung Nguyên cũng không có đặc biệt tiếp xúc nhiều, nhưng ông ta là Lê Vương không có khả năng không biết Yêu tộc cường đại.

Vốn nghĩ, có thể giải quyết yêu họa trong Trung Nguyên đã là rất tốt rồi.

Không nghĩ tới, Yêu Vương còn cúi đầu xưng thần với Trung Nguyên, mặc dù không có triệt để chinh phục, nhưng con trai trưởng nhập học cung học tập hai mươi bốn năm, loại này tư tưởng của nhân tộc sẽ càng là thâm nhập cốt tủy.

Vẻ mặt ông ta có chút kích động: "Làm sao làm được?"

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Mấy năm nay xảy ra không ít chuyện, con sẽ nói tỉ mỉ cho phụ vương nghe…"

Tiếp theo, liền đem sự tình từ lúc mình rời khỏi Lê quốc bắt đầu, một năm một mười nói ra.

Ngoại trừ việc vặt khuê phòng, không có giữ lại nửa phần chi tiết.

Triệu Kỵ nghe rất tập trung, khi thì tim đập loạn nhịp khi thì phấn chấn, ông ta cũng không nghĩ tới, sau khi mình đi, Trung Nguyên lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Hơn nữa lúc nghe được Nho Mặc nhị thánh hiến tế chính mình, càng là cảm khái không thôi, thân là quân vương, ông ta từ trước đến nay chỉ là đem bách gia học thuyết coi như công cụ trị quốc, hiện tại lại cảm giác, cái gọi là quốc gia bất quá là tư tưởng vật dẫn.

Ngay từ đầu ông ta còn cảm thấy Trung Nguyên nhất thống, là con cái của mình chinh phục nước khác.

Nhưng hiện tại hồi tưởng lại, lại giống như là kết quả tất nhiên của tư tưởng đạt thành thống nhất.

Chỉ là nghe đến cuối cùng, ông ta có chút buồn bực.

Tiểu tử ngươi!

ông ta trừng Doanh Vô Kỵ một cái: "Kết hôn với Ninh nhi lâu như vậy, sao một đứa bé cũng không sinh ra?

Doanh Vô Kỵ sợ nhất chính là nghe được cái này, theo bản năng rụt cổ.

Vội vàng từ trong ngực móc ra một cái sổ nhỏ: "Con thật không phải cố ý đấy, không tin phụ vương xem cái này!"

Triệu Kỵ nhíu mày: "Đây là cái gì?"

Doanh Vô Kỵ: "Ghi chép sinh hoạt vợ chồng của con…

Chương 1367: Ta đang cố gắng

Chương 1367: Ta đang cố gắng

Triệu Ninh nghe vậy, nhất thời sắc mặt đại biến, một tay đoạt lấy quyển sách, chân khí thúc giục, trực tiếp đốt sạch sẽ.

Nàng tức giận trừng mắt nhìn Doanh Vô Kỵ: "Sao chàng lại ghi chép lung tung thế?

Doanh Vô Kỵ cúi đầu: "Ta đây không phải muốn chứng minh ta cố gắng sao?"

Triệu Kỵ: "……"

Tình cảnh có chút xấu hổ.

Vẻ mặt ông ta có chút vặn vẹo, không biết mình rốt cuộc là nên bởi vì không có hậu sinh mà tức giận, hay là bởi vì tiểu tử này không biết điều mà tức giận.

Thở hổn hển mấy hơi, ông ta nhìn hai đứa trẻ, ai nấy đều cúi đầu, hiển nhiên đã xấu hổ tới cực điểm.

Trong khoảng thời gian ngắn, tức giận không khỏi tiêu tan.

Mạch của chúng ta từ khi lên vương vị vẫn luôn ít người, kỳ thật ta sớm đã chuẩn bị tâm lý vô hậu. Hiện giờ tôn thất Triệu thị phát triển thịnh vượng, cũng không thiếu đứa bé này.

Huống hồ… hiện tại đã không theo huyết mạch kế thừa vương vị, các ngươi cho dù sinh ra một tiểu tử cũng chưa chắc có thể đỡ hắn đi lên, cũng không cần có áp lực tâm lý quá lớn.

Vô Kỵ ngươi không cần tự trách, máu của ngươi cũng đốt vì Nhân tộc Trung Nguyên, vi phụ không trách ngươi.

Nghe vậy.

Triệu Ninh thần sắc phức tạp gật gật đầu.

Doanh Vô Kỵ lại nhỏ giọng nói: "Kỳ thật cũng không phải hoàn toàn không có hy vọng, vài ngày trước con đi dạo trong Đông Hải, cùng bọn họ thương lượng chuyện phong thưởng. Yêu Vương của Hải Cẩu tộc nói đệ đệ hắn có lòng phản loạn, chỉ cần con giúp hắn giết phản đệ, sẽ tiếp nhận phong Vương của Nhân tộc."

Đến lúc đó hắn sẽ đem yêu đan của đệ đệ hắn luyện thành Hải Cẩu Hoàn, nghe nói bổ dương, người có hư hơn nữa cũng có thể ba năm ôm hai đứa nhỏ.

Con xem trước hiệu quả như thế nào, sau này nếu có thể sinh ra tiểu tử, nhất định người đầu tiên cho phụ vương ôm.

Triệu Ninh nghẹn lời, xoa xoa có chút cứng ngắc gò má: "Bảo sao chàng đi Đông Hải làm cái gì, như thế nào cả ngày vụng trộm làm những thứ này, thật sự là mất mặt…"

Triệu Kỵ lại hứng thú: "Thật hay giả! Thật có thể ba năm ôm hai đứa?"

Doanh Vô Kỵ vẻ mặt chắc chắn: "Chắc chắn luôn!"

Triệu Kỵ: "Bất quá tiểu tử ngươi cũng đừng cố quá, đợi lát nữa ngươi đi kho hàng Lê vương thất bên trong lật xem dược điển, xem hải cẩu hoàn phối hợp cái gì ăn tốt nhất. Lão Triệu gia chúng ta không có bảo bối khác, phương thuốc cổ truyền trị vô thai vô dục thu thập tuyệt đối không ít!"

Triệu Ninh: "……

Không nghĩ tới cha vợ con rể cư nhiên đối với loại chuyện này nhiệt tình như vậy.

Tuy rằng nàng nghe được có chút phiền não, thầm nghĩ phải cho Doanh Vô Kỵ vài cái đấm, trị trị tật xấu không biết xấu hổ này của hắn. Nhưng nhìn Triệu Kỵ trò chuyện đến mặt đỏ bừng, khí tức ủ rũ phiền muộn vừa rồi đã sớm tiêu tán không thấy, nàng cũng không đành lòng quấy rầy.

Phụ vương ngoài miệng nói để cho mình không cần có áp lực tâm lý, nhưng kỳ thật nội tâm hắn vẫn là muốn ôm cháu trai.

Không liên quan đến việc ai sẽ thừa kế ngai vàng Nhân tộc.

Cho dù là một người bình thường, cũng không hy vọng huyết mạch của mình bị đứt.

Hy vọng…… Hải Cẩu Hoàn kia thật hữu dụng đi!

Cảm tạ Hải Cẩu Vương, có một đệ đệ phản đồ

Một phen vẽ bánh nướng.

Triệu Kỵ hoàn toàn cảm thấy sảng khoái, lại bỗng nhiên cảm giác ở trước mặt nữ nhi thảo luận cái này có chút không nghiêm túc, liền nghiêm mặt: "Khụ khụ! Kỳ thật chuyện con nối dõi, ta cũng không có nhiệt tình như vậy.

Mấu chốt vẫn là tương lai của Nhân tộc, cái chế độ hiền giả làm vua có chút không tệ, nhưng cũng có không ít tai họa ngầm, mấy năm sau các ngươi cần phải không thể lười biếng, điều tra rò rỉ bổ khuyết.

Nếu Nhân tộc không bị hủy trong tay Yêu tộc, ngược lại bị hủy trên chính thể của mình, vậy thì thật là làm trò cười cho thiên hạ vạn năm rồi!"

"Vâng, con nhất định sẽ làm tốt"

Doanh Vô Kỵ liên tục vỗ ngực cam đoan, lại hỏi: "Đúng rồi cha, cha còn câu cá không, con ở trước cửa sửa một hồ cá, về sau không có việc gì con đều có thể cùng cha ngồi câu".

Triệu Kỵ không khỏi cười.

Chính mình trước khi lâm chung mấy năm kia, đích xác lúc rảnh rỗi liền câu cá.

Hiện giờ mình dựa vào thuật độ hồn Đan Thanh khắc vào vận mệnh quốc gia, còn có thể thỉnh thoảng trở lại thế giới này, có thể câu cá cũng không mất đi là một chuyện tốt.

Ông ta cười nhìn Hướng Doanh Vô Kỵ: "Tiểu tử ngươi làm không tệ, không uổng công ta thương ngươi!

Doanh Vô Kỵ cười nói: "Vậy con đi chuẩn bị dụng cụ câu cá trước, thuận tiện gọi mẫu hậu tới, mẫu hậu cũng muốn gặp cha. Con thuận tiện mời mấy đầu bếp đến, chờ hai nữ nhi khác

của cha trở về, chúng ta đêm nay cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên.”

Nghe được vương hậu của mình, còn có hai nghĩa nữ Lý Thải My và Hoa Triều, Triệu Kỵ cũng có chút hoảng hốt, trong ánh mắt không khỏi lộ ra vài phần chờ mong.

Rồi lại bỗng nhiên gọi Doanh Vô Kỵ lại: “Chờ một chút!”

Doanh Vô Kỵ hỏi: “Cha còn có cái gì phân phó?

Triệu Kỵ vuốt vuốt chòm râu, trầm ngâm hồi lâu mới hỏi: “Phụ vương của con, lão Càn vương Doanh Việt, con có thể gọi hắn ra không?”

Doanh Vô Kỵ sửng sốt một chút: “Cha muốn gặp ông ta?”

Triệu Kỵ gật đầu, mắng: “Lão già này càng sống tâm tư càng hẹp hòi, chuyện âm tổn gì cũng có thể làm được, thiếu chút nữa hại con rể tốt của ta. Gọi hắn ra, ta mắng chửi hắn!

Doanh Vô Kỵ nhếch miệng: “Vấn đề con không nhớ ông ta như vậy,con sẽ tận lực! phỏng chừng xuất hiện không được bao lâu, ông ta sẽ biến mất!”

Triệu Kỵ xua tay: “Không sao! Có thể biến ra là được!

Vì vậy.

Ra khỏi cửa.

Tìm người vẽ tranh Đan Thanh

Bận rộn hơn một canh giờ.

Cuối cùng.

Thân ảnh Doanh Việt chậm rãi ngưng kết.

Hơi có vẻ mê mang nhìn Triệu Kỵ, có chút không hiểu đã xảy ra tình huống gì.

Triệu Kỵ cười nói: “Doanh huynh, vẫn khỏe chứ?”

Triệu huynh?

Ý thức Doanh Việt thanh tỉnh một chút.

Triệu Kỵ tươi cười: "Đã xảy ra chuyện gì, ta sẽ nói với huynh. Trước giới thiệu cho huynh một chút, vị này là Doanh Vô Kỵ, thủy tổ hoàng đế Thiên Nguyên vận triều.

Doanh Việt: "……

Nụ cười trên mặt Triệu Kỵ càng thêm sáng lạn, cao giọng bổ sung: "Con của ta!

Doanh Việt: "????"

Chương 1368: Ngoại truyện 1: Tiên Vũ Cao Đạt và Lý Thải Đàm 1

Chương 1368: Ngoại truyện 1: Tiên Vũ Cao Đạt và Lý Thải Đàm 1

Trung Nguyên.

Mặc Thành.

Nơi này đã từng là vương đô của Ngô quốc, chỉ là làm thủ đô của nước yếu, thật sự không thể nói là phồn hoa, sau đó Ngô quốc bị diệt, người cầm quyền vì làm suy yếu ảnh hưởng của Ngô vương thất mà phá hủy vương cung, vương đô càng suy tàn vài phần.

Bất quá sau khi Thiên triều thống nhất, nơi này nghênh đón chuyển cơ mới.

Trên phế tích của Ngô vương cung, một tòa khung sắt thép đột ngột mọc lên, rất nhanh cuối cùng khánh thành một tòa học cung rộng lớn.

Ô Vấn Học Cung, học phủ cao nhất của toàn bộ thợ lành nghề Trung Nguyên, lấy tên Mặc Thánh, một trong những người sáng lập Thịnh Thế.

Sau khi khánh thành cung, liền luôn có người trẻ tuổi từ nơi khác chạy tới, những người trẻ tuổi này khí chất có chút đặc thù, một đám ánh mắt sáng ngời, vừa nhìn liền biết đọc không ít sách, nhưng luôn có loại khí tức hung hãn, đến mùa hè thường xuyên sẽ để trần cánh tay, lộ ra cơ bắp cường tráng.

Vừa vặn phù hợp với Cung huấn của Ô Vấn Học Cung: Công tượng của chúng ta có sức mạnh.

"Khẩu hiệu này… thật không giống một văn nhân viết ra!"

Dưới ánh chiều tà, một người trung niên dáng người chắc nịch u oán nhìn mấy chữ treo trên cửa lớn học cung.

Ngô Đan tức giận!

Năm đó hắn vì để hạn chế phát triển thợ thủ công, liền cố lấy dũng khí, cùng Doanh Vô Kỵ đề xuất muốn cho thợ thủ công từ phân bộ tách ra khỏi học cung.

Ngay lúc đó Doanh Vô Kỵ vui vẻ đáp ứng, thậm chí còn lấy tên Ô Vấn đề cử cho Học cung, thuận tiện tóm Địch Vân đương nhiệm Mặc Thánh làm phó cung chủ, hơn nữa chế định một loạt chính sách ưu đãi.

Đủ hỗ trợ rồi chứ!

Đương nhiên đủ!

Ngô Đan lúc ấy cảm động đến lệ nóng doanh tròng.

Lúc này liền hướng Doanh Vô Kỵ đưa ra một yêu cầu khác: Cho học cung đề một câu cung huấn.

Dù sao người anh em này của mình có văn hóa, ngay cả "Tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ" của Học cung Đại Lê cũng là hắn đề, lại làm cung huấn chắc hẳn cũng không thành vấn đề, kết quả Doanh Vô Kỵ liền lấy câu đại bạch thoại này lừa gạt chính mình.

Cái này có khác gì "công tượng của chúng ta chính là đồ ăn no vác nặng"?

Đây không phải là khi dễ người thành thật sao?

Ngô Đan rất đau mề, nhưng rối rắm thật lâu, vẫn chọn dùng phương án này, bất quá phía sau nhớ lại vài lần, càng ngày càng cảm giác cung huấn này tinh chuẩn.

Hôm nay Nhân tộc Thiên triều phát triển nhanh như vậy, không phải đều là dựa vào công tượng chúng ta?

Vừa nghĩ tới đây, khóe miệng Ngô Đan liền điên cuồng con mẹ nó giơ lên.

Hạ công!

Hắn nhếch miệng, liền chuẩn bị về nhà, cách không xa, ngay tại một đường bên ngoài.

Nhưng mà, ngay khi hắn chuẩn bị về nhà, phía sau bỗng nhiên truyền đến một âm thanh lo lắng.

Ngô Công, không tốt rồi! Có kẻ xấu xâm nhập mật thất của ngài!

Cái gì!

Ngô Đan biến sắc, mật thất này chính là căn cứ tư nhân của hắn, bên trong cất giấu vô số tư liệu trân quý, ngoại trừ hắn chưa bao giờ có người thứ hai đi vào.

Hắn cả giận nói: "Có người xông vào, các ngươi sẽ không bắt người ra?

Thanh niên Mặc giả rụt cổ: "Không có ngài đồng ý, chúng ta nào dám đi vào a?

Ngô Đan: "……

Hai người một trước một sau, bước đi vội vàng, rất nhanh liền chạy tới bên ngoài mật thất.

Chỉ thấy người phụ trách an ninh học cung, đã sớm vây kín mật thất chật như nêm cối, người sau lo lắng hơn người trước, nhưng cũng chỉ có thể vây quanh tường viện.

Lão Địch!

Ngô Đan ánh mắt đều muốn đỏ lên: "Cái y mật thất cơ quan thế nànhưng là ngươi thiết kế, cái này sao lại có người xông vào được?"

"Cao thủ, ta chính là cao thủ đây, chuyện này trách nhiệm của ta, ta cùng ngươi cùng nhau bắt sống kẻ xấu!"

Không cần!

Ngô Đan khoát tay áo, trực tiếp từ bên hông móc ra một khẩu hỏa súng: "Chuyện này, ta tự mình giải quyết!

Dứt lời, liền nổi giận đùng đùng tiến vào mật thất.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, bọn họ đều nhận ra, hỏa súng kia là Doanh Vô Kỵ tặng Ngô Đan, tuyệt đối không phải hỏa súng bình thường.

Theo lão tiểu nhị kinh đô nói, Doanh Vô Kỵ từng say rượu thổi phồng, nói bên trong hỏa súng này cất giấu trận pháp sở học cả đời của hắn, tuy rằng vẫn gọi là hỏa súng, hơn nữa có thuốc súng bên trong, nhưng vẫn chưa từng sử dụng

Một súng này, có thể đánh khóc mười Binh Nhân Cảnh.

Nhưng……

Cự tử!

Một Mặc giả học tử lo lắng nói: "Nếu thật sự là Cao thủ Binh Nhân cảnh, cũng sẽ không đứng để cho Ngô Công đánh, hắn một người đi vào…"

Ngô công cũng không yếu, kẻ xấu không làm gì được hắn, đều giải tán đi, tan công thì tan, tan học thì tan học, tan học thì

đừng ở đây nữa!

Dứt lời, liền duỗi lưng một cái, ngáp một cái rồi đi.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không rõ vì cái gì Cự tử vừa rồi còn lo lắng, như thế nào trong nháy mắt liền bình tĩnh lại.

Nhưng nghĩ lại, Cự tử cũng không sốt ruột, chúng ta sốt ruột cái gì?

Thế là nhìn nhau rồi giải tán

……

Trong mật thất.

Ngô Đan mắt nhìn lục lộ tai nghe bát phương, kình hỏa súng từng bước từng bước đi vào trong, nhưng kỳ quái chính là, không có nghe được bất kỳ động tĩnh gì.

Vừa đi, liền đi tới thư phòng hạch tâm của hắn.

Nơi này đều là thành quả tiên vũ cao đạt của hắn, hắn mỗi ngày đều sẽ ở chỗ này thật lâu.

Hiện tại tiên vũ cao đạt của hắn đã tới đời thứ ba, lần đầu tiên đạt tới cấp thực chiến, tối đa ba ngày nữa là có thể hoàn thành.

Trái tim hắn nhất thời hung hăng thắt lại.

Chương 1369: Ngoại truyện 1: Tiên Vũ Cao Đạt và Lý Thải Đàm 2

Chương 1369: Ngoại truyện 1: Tiên Vũ Cao Đạt và Lý Thải Đàm 2

Tuy nói hắn sớm đã bị người trong thiên hạ tôn sùng làm Tượng Thần, trên danh nghĩa vô số phát minh kinh diễm, nhưng khiến hắn đắc ý chờ mong vẫn là cái này Tiên Vũ Cao Đạt. Cố gắng hai mươi năm, nếu là bị kẻ xấu hủy diệt tư liệu

trước khi đại công cáo thành, hắn thật đúng là không nhịn được.

Rất nhanh.

Ngô Đan nhìn thấy một bóng người.

Khiến hắn thở phào nhẹ nhõm chính là, bóng người này cũng không có ý hủy diệt tư liệu.

Nhưng……

Khốn kiếp!

Lại muốn trộm cơ giáp của lão tử!

Bóng lưng này mặc dù mặc quần áo bó sát người cổ quái, nhưng thoạt nhìn tương đối quen thuộc.

Còn mẹ nó là người quen gây án!

"Giơ tay lên, nếu không ta sẽ bắn!"

Người nọ thân hình run lên, cuống quít giơ tay lên.

Ngô Đan hừ lạnh một tiếng: "Xoay người lại!

Người nọ giơ tay lên, chậm rãi xoay người, vẻ mặt đau khổ nói: "Cha……

Ngô Đan cũng sửng sốt một chút: "Khiêm nhi?

Ngô Khiêm nhếch miệng: "Cha có thể buông súng hỏa mai xuống không, con sợ…

Ngô Đan giận không kềm được, thu hồi hỏa súng, một cước đá vào mông Ngô Khiêm: "Tốt a! Mật thất này ngoại trừ lão tử không ai có thể vào ngươi không biết sao? Thật sự là càng ngày càng kỳ cục, suốt ngày không học giỏi, chỉ biết làm những hoạt động trộm gà trộm chó này!

Hắn vừa mắng, vừa đạp.

Ngô Khiêm vừa trốn vừa giải thích: “Cha, con là thợ thủ công mạnh nhất thế hệ trẻ hiện tại của Học cung, sao lại không học giỏi?”

Mạnh nhất?

Ngô Đan mệt mỏi thở hổn hển, hắn bình thường không tu luyện, làm sao có thể so được với thiếu niên này?

Liền dứt khoát dừng tay, dựa vào tường mắng chửi đĩnh đạc nói: “Chủ yếu là lần này học tử không được, ngươi dựa vào gia học sâu xa mới tạm thời dẫn đầu, có cái gì có thể kiêu ngạo?

Nếu ngươi thật sự muốn so sánh, liền so với đại ca, nhị ca, đại tỷ của ngươi!

Bọn họ ở tuổi ngươi, đã sớm là thần tượng có thể một mình đảm đương một phía!

Còn ngươi?

Còn đắc chí trong đám học tử.

Mặt mũi đâu?

Thật sự là bùn nhão đỡ không nổi tường!

Hắn càng nói càng giận, một khuôn mặt ngăm đen tức giận đến đỏ bừng.

Dưới gối ba trai một gái, cái đứa nhỏ nhất này làm cho người ta hao tâm tổn trí, mười tám tuổi tuổi, một chút cũng không biết cố gắng.

Ngô Khiêm không thể nào phản bác, đầu càng vùi càng thấp, nhỏ giọng giải thích: “Nhưng con thật sự không muốn làm thợ thủ công a…”

Ngươi……

Ngô Đan chán nản.

Ngô Khiêm ngẩng đầu, thân thể bởi vì sợ hãi mà hơi run rẩy, nhưng vẫn nhìn Ngô Đan: "Cha! con muốn trở thành, không phải thần tướng, mà là cao thủ như Doanh bá bá!"

Năm xưa Doanh bá bá một mình trấn áp toàn bộ Yêu Vực, hiện giờ lục địa yên ổn, Giao Ma Vương lại chạy trốn tới hải lý, mang theo Hải Yêu gây sóng gió, quấy nhiễu nhân tộc ta.

Nhưng Doanh bá bá mất rồi, Triệu Tranh Doanh Kiếm còn lâu mới bằng được, toàn bộ Trung Nguyên có thể xuống biển không có mấy người.

Nhân tộc cần một cao thủ, mà con…… Chính là cao thủ kia!

Ngươi là một cao thủ cái shit!

Ngô Đan đỡ trán, hắn biết tiểu nhi tử của mình là fan trung thành của Doanh Vô Kỵ, từ nhỏ đến lớn đều lấy trở thành cao thủ tuyệt đỉnh làm mục tiêu.

Chỉ là thiên phú tu luyện này…… Thật sự một lời khó nói hết.

Tuy nói quy tắc huyết mạch đã trở thành phụ thuộc, phàm là cá nhân, chỉ cần chịu cố gắng hơn nữa có công tích tương ứng, đều có thể đứng cao một hàng.

Nhưng "cao thủ" này chỉ có thể tính là cao thủ bình thường, Binh Nhân Cảnh đỉnh thiên.

Khoảng cách tuyệt đỉnh cao thủ, vẫn là kém quá nhiều.

Thiên phú tu luyện của mình thì không tốt, Ngô Khiêm là con của mình, có thể tốt đến đâu?

Xuống biển Bình Yêu?

Cái này khác gì dâng đầu lên tăng?

Ngô Khiêm cảm thụ đượckhông biết là lo lắng hay là ánh mắt khinh miệt của Ngô Đan, ngực có chút buồn bực, chỉ vào một bên cơ giáp: “Cha đem cái này cho con, con có thể trở thành tuyệt đỉnh cao thủ, cha không phải nói bộ thần giáp này có thể cứng rắn đấu được với Ngộ Thần Cảnh sao?”

Ngô Đan: “……

Hắn đích xác đã nói qua loại lời này, nhưng lời này chỉ cùng Doanh Vô Kỵ cùng Địch Vân nói qua a!

Ôi!

Mình đã nghĩ ra rồi!

Khó trách thằng nhóc này có thể xông vào mật thất.

Thì ra đều là Địch Vân kia hố hàng thả nước!

Hắn giận không kềm được: “Có thể cứng rắn đấu Ngộ Thần Cảnh, cũng phải do cao thủ điều khiển, ngươi là cái gì…”

Ngô Khiêm cứng cổ: “Nếu cha đồng ý cho con chuyển trường đến Chiến Thần học cung, trong vòng ba năm con cam đoan sẽ trở thành cao thủ trong miệng cha!”

Ngô Đan nghẹn một cái: “Bộ thần giáp này tiêu hao rất lớn……

Ngô Khiêm cướp đáp: “Hiện tại nguyên thạch không phải vật hiếm lạ, tuy rằng hạn chế về mặt quân sự, nhưng chỉ cần con đạt tới đối ứng quân hàm, liền có thể vô số mua sắm!

Ngô Đan cả giận nói: “Người khác thực lực mạnh, đều là dựa vào chính mình cố gắng, ngươi là ở đâu ra mặt mũi, đương nhiên mà đem nó trở thành chính ngươi đồ vật?”

Con……

Ngô Khiêm sửng sốt một chút, không ngờ Ngô Đan lại răn dạy mình từ góc độ này.

Vốn chuẩn bị tốt rất nhiều lời theo lý tranh luận, không biết nói như thế nào.

Trong lúc nhất thời vừa bi phẫn lại ủy khuất, hắn biết chỉ cần Ngô Đan không gật đầu, thần giáp này sẽ không thuộc về mình, nhưng hắn vẫn hy vọng cha ruột có thể ủng hộ mình một chút.

Ngô Đan biết hắn tự nhận đuối lý, liền chuẩn bị phất tay bảo hắn lui ra.

Nhưng đúng lúc này, bên tai truyền đến một trận cười khẽ.

Cứng nhắc như vậy làm cái gì?

"Đứa nhỏ có con đường của mình, tại sao nhất định phải ngăn cản nó?"

Hả?

Ngô Đan sửng sốt một chút, nhịn không được nhìn về phía bức họa trên tường.

Chương 1370: Ngoại truyện 1: Tiên Vũ Cao Đạt và Lý Thải Đàm 3

Chương 1370: Ngoại truyện 1: Tiên Vũ Cao Đạt và Lý Thải Đàm 3

Nữ tử trong tranh vẫn quyến rũ động lòng người như trước.

Trước mặt đứa bé.

Hắn không dám nhìn nhiều, ánh mắt vừa chạm liền biến mất.

Chợt quay đầu, hừ lạnh một tiếng, trực tiếp lấy hỏa súng từ trong ngực ra, nhắm ngay chiến giáp Cao Đạt.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Liên tiếp tiếng nổ vang, trực tiếp bắn sạch băng đạn.

Nguyên thạch điều động pháp trận, cộng thêm hỏa dược trợ lực, uy lực cực lớn.

Sau khi oanh tạc, chiến giáp Cao Đạt vốn thần uy lẫm lẫm, đã trở nên tàn tạ không chịu nổi, thậm chí trong trạng thái nửa rã rời.

Sắc mặt Ngô Khiêm tái nhợt: "……

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, phụ thân mình cho dù hủy chiến giáp diệt Cao Đạt, cũng không muốn thành toàn chính mình.

Môi run rẩy, hai mắt quật cường cũng bắt đầu có lệ quang chớp động.

Hắn chán nản ngồi dưới đất, nhìn Cao Đạt chiến giáp tàn tạ, lâm vào mê mang thật sâu.

Bên tai Ngô Đan, cũng truyền đến giọng nói tức giận thất vọng của cô gái trong tranh.

Sao ngươi lại như vậy?

Ngô Đan không nói gì, chỉ lấy từ trong ngực ra một cái chìa khóa.

Keng!

Chìa khóa lăn xuống, đến bên chân Ngô Khiêm.

Ngô Khiêm ngẩng đầu, vẻ mặt khó hiểu.

Ngô Đan thở phào nhẹ nhõm, chỉ vào tủ sắt bên cạnh: "Tất cả tư liệu về Tiên Vũ Cao Đạt đều ở trong tủ kia, nếu ngươi

muốn, thì tự mình sửa nó đi, nếu không chỉ biết dùng không biết sửa, về sau chết cũng không biết chết như thế nào!”

Ngô Khiêm: “!!!

Hai mắt thất thần của hắn lập tức đốt lên hào quang cực kỳ sáng ngời.

Vội vàng nhặt chìa khóa lên, kích động gật đầu: “Cha yên tâm, con nhất định có thể làm được!”

Ngô Đan xụ mặt từ chối cho ý kiến, chỉ vào Tiên Vũ Cao Đạt bị tàn phá: “Vừa rồi ta nổ súng, đều là nhược điểm trên bộ chiến giáp này về sau chính mình chú ý tự mình cải tiến, nếu không coi như đối mặt với Binh Nhân Cảnh bình thường, cũng có khả năng lật thuyền trong mương!”

Uh! Tạ phụ thân dạy dỗ!

Còn có……

Ngô Đan thở nhẹ một hơi: “Võ học không thể hoang phế, nếu tu vi bản thân ngươi không tới Binh Nhân Cảnh, vi phụ tuyệt đối sẽ không đồng ý cho ngươi xuống biển! cho ngươi định một cái tiêu chuẩn, đến lúc đó ngươi khiêu chiến Doanh Kiếm hoặc là Triệu Tranh, khiến cho bọn họ không thể lưu thủ, ngươi phải kiên trì một khắc đồng hồ trở lên không ngã!”

Ngô Khiêm kích động không thôi: “Nhất định làm được. Đa tạ phụ thân! Phụ thân, người còn có gì dặn dò nữa không?”

Ngô Đan suy nghĩ một chút, cắn răng nói: “Đây chính là tâm huyết cả đời của vi phụ, trước khi mặc chiến giáp vào, ngươi có thể đánh không lại con của Doanh bá bá ngươi, sau khi mặc vào, ngươi đánh bại họ cho ta!”

Được!

Ngô Khiêm đấm thẳng ngực: “Sau này con chính là thần tượng chiến đấu mạnh nhất!

Ngô Đan khoát tay áo, chỉ vào tủ sắt nói: "Đi đi!"

Ai!

Ngô Khiêm vô cùng hưng phấn, từng bước một chạy tới tủ sắt, nhìn sách vở và bút ký đầy tủ, chỉ trong nháy mắt đã tiến vào trạng thái quên mình.

Ngô Đan lắc đầu, liền nhanh chóng lấy bức họa từ trên tường xuống, lặng lẽ chuyển đến một gian phòng khác.

……

Nàng đi ra đi!

Ta không đi ra ngoài!

Nàng…… Vẫn không muốn gặp ta sao?

Vẻ mặt Ngô Đan có chút chua xót.

Năm xưa Đan Thanh diệu pháp mới vào trật tự Thiên triều, để cho vô số người âm dương cách biệt lần nữa gặp lại.

Chỉ là, hắn chỉ là thấy Lý Thải Đàm ít ỏi mấy lần, liền không còn thấy phương tung đâu nữa.

Hắn rõ ràng cảm giác được, trong tranh Lý Thải Đàm đã tỉnh, nhưng chính là không đi ra.

Cũng không biết học được bí pháp gì.

Lần trước gặp Lý Thải Đàm, nàng nói câu cuối cùng là: Đem ta giấu đi đi, không nên tổn thương thê tử của chàng, ít nhất đừng để cho nàng nhìn thấy bức họa này.

Lý Thải Đàm trầm mặc chốc lát, sâu kín thở dài: "Kỳ thật… Ta chỉ cần nhìn thấy chàng là tốt rồi, thê tử của chàng là một nữ tử vô cùng tốt, không nên bị một người không tồn tại trên đời này thương tổn."

“Nhưng ta yêu nàng!” Ngô Đan kích động nói: “Nàng ta vẫn coi nàng là ân nhân, là nàng cứu tính mạng cả nhà chúng ta, thậm chí nàng ta đều muốn gặp lại nàng một lần!”

Lý Thải Đàm cười khẽ: “Thật ngốc! Nàng muốn gặp ta, chỉ là muốn báo ân, cũng không muốn cho ta cùng nàng chia sẻ phu quân, trong lòng chung quy sẽ có gai! Ở chỗ này rất tốt, nàng không nhìn thấy ta, ít nhất sẽ không khổ sở.

Nhưng…… Ta sẽ khổ sở!

“Tại thời điểm Đầu cuối Minh Đô, nàng rõ ràng nói qua yêu ta, lại vì sao tránh mà không gặp?”

Chỉ để chàng nhớ nhung, còn có thể nhớ được một chút thời gian kinh diễm, ở chung lâu rồi, trong lòng làm sao có thể một chút phiền muộn cũng không có?”

Nói bậy! Ta không phải người như vậy!

Hốc mắt Ngô Đan đỏ lên, thậm chí còn cầu xin: “Thải Đàm, gặp ta, được không?

Trong phòng yên tĩnh hồi lâu.

Rốt cục vang lên một tiếng than nhẹ.

Một đạo hư ảnh từ trong tranh chui ra, chậm rãi trở nên ngưng thực.

Lý Thải Đàm mím môi, nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt hắn, cười nói: “Tiểu Ngô Đan! Có thể treo ở chỗ này, kỳ thật ta đã rất thỏa mãn.

Tại sao?

“Bởi vì chàng ở chỗ này, không có việc quấn thân. say mê với bản vẽ… chính là tốt nhất cho chàng! ta ở chỗ này nhìn chàng, giống như năm đó ở Ngô vương cung, khác biệt chính

là, chàng biết ta ở đây, còn có thể để cho ta nhìn thấy chàng tưởng niệm.”

Chàng như vậy, có lẽ cả đời ta cũng sẽ không chán ghét.

Nhưng ta như vậy, lại sợ chàng sẽ chán ghét.Vì vậy, ta chỉ ra ngoài một lần. Sau này cứ treo ta lên tường đi!

Không cần rối rắm có gặp ta hay không, chàng biết ta ở đây, là đủ rồi a!

“……”

Ngô Đan trầm mặc trong chốc lát, nặng nề gật đầu: “Nếu nàng sợ, ta đây sẽ không gọi nàng, nhưng sau này ta sẽ cho nàng biết, ta sẽ không chán ghét nàng.

Bất quá chàng về sau đừng bảo thủ như vậy, ngươi cứng rắn làm phụ thân uy nghiêm, thật sự mục nát muốn chết, cũng không khác nhiều so với nam tử Lý gia.Chính chàng lên làm thần tượng, phải để cho tất cả con cái đều kế nghiệp phụ thân?

Ngô Đan vội vàng giải thích: “Ta cũng không cứng rắn uy nghiêm, tiểu tử này tâm khí rất cao, chính là không đủ kiên định, nếu như không mài mòn tính tình của hắn, về sau nhất định phải chịu thiệt thòi lớn. Ta cùng nam tử Lý gia thật sự không giống nhau, nàng tin tưởng ta…”

Lý Thải Đàm nhịn không được cười khẽ: “Tin chàng, tin chàng!

Bốn mắt nhìn nhau.

Nhìn nhau cười.

Tựa hồ về tới vùng ngoại ô Giáng Thành năm đó.

Chương 1371: Ngoại truyện 2: Ta là Thiết Ngưu, Ngưu Đầu 1

Nhân gian tháng tư.

Giáng Thành Lê quốc, không khí hân hoan, bởi vì ngay hôm nay, Lê quốc nghênh đón một hồi đại thắng.

Năm năm trước, tân quân Viêm quốc đăng cơ, chăm lo việc nước khiến cho quốc lực tăng mạnh, dã tâm mênh mông, liên hợp Yến Tề cùng nhau tấn công Lê quốc, làm cho lòng người Lê quốc hoảng sợ.

Cũng may lúc này, dưới sự thuyết phục của Doanh Việt-con tin Càn quốc ở Lê quốc, Càn quốc phái ra đại quân gấp rút tiếp viện, trải qua bảy tháng, không chỉ đánh bại liên quân ba nước, còn khiến cho nguyên khí của bọn họ bị thương nặng.

Trong lúc nhất thời, cả nước chúc mừng, mà Doanh Việt cũng bởi vì lập được đại công, được Lê vương đặc xá, lấy lễ quốc sĩ đưa về mẫu quốc.

Ngày rời Lê, chính là ba ngày sau.

Doanh huynh! Lần này từ biệt, không biết lúc nào còn có thể gặp lại, chén rượu này ta kính ngươi!

Công tử Kỵ, mời!

Trong nhã gian tửu lâu, hai người nâng chén cạn chén.

Triệu Kỵ nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, khuôn mặt anh tuấn giống như mang theo một tia tiếc nuối, trận chiến lần này, Càn quân hung mãnh nghe rợn cả người, chính đồng minh Lê Quốc này đều nhịn không được sinh lòng kiêng kỵ, cộng thêm danh vọng của Công tử Càn quốc trong nước ngày càng cao…

Lần này đưa Doanh Việt trở về, rõ ràng là bởi vì Doanh Việt lập công, kì thực là vì thả hắn trở về cân bằng Công Tử Khải.

Lần sau gặp mặt, hai người đều vì chủ của mình, không thể thoải mái chè chén như bây giờ.

Nhíu mày làm gì?

Doanh Việt cười ha ha: “Còn chưa lên làm Thái tử, cũng đã bắt đầu có tâm tư làm Thái tử? Muốn huynh đệ trở mặt lục đục với nhau, dù sao cũng phải tự lên làm Thái tử rồi nói sau!”

Triệu Kỵ sửng sốt một chút, lập tức lộ ra vẻ tươi cười.

Đúng vậy.

Mỗi người vì chủ không giả, nhưng nếu không lên làm vua của mỗi quốc gia, rất nhiều chuyện căn bản không tới phiên hai huynh đệ quan tâm.

Mặt trời nghiêng về phía Tây, đảo mắt chính là đèn hoa đăng mới lên.

Triệu Kỵ nhìn đống chén bát hỗn độn trên bàn chống dậy thân thể: “Không còn sớm nữa, ta phải hồi cung, nhân tiện đưa huynh trở về?”

Không cần!

Doanh Việt khoát tay áo, ánh mắt còn thanh minh: “Yên tâm! Ta không say, về được!

Triệu Kỵ không có kiên trì, bảo chưởng quỹ tửu lâu đem bữa này ghi vào sổ sách của mình, liền ngồi xe rời đi.

Doanh Việt lại dựa vào cửa sổ, tiếp tục tự rót tự uống, không lâu sau ánh mắt liền có vẻ có chút mê ly, thỉnh thoảng sẽ liếc mắt nhìn cánh cửa khép hờ.

……

Ngoài cửa.

Doanh đại ca còn đang uống!

Lâm Thanh thấy Doanh Việt cũng không có ý đi, trong lòng có chút may mắn.

Bởi vì dựa theo tình huống bình thường, Doanh Việt hẳn là quay về sứ quán Càn quốc nghỉ ngơi, bởi vì Càn quốc lo lắng

Vương Chủng bị mất ở bên ngoài, không cho phép Doanh Việt tiếp xúc với nữ nhân không đứng đắn.

Đây cũng là nguyên nhân Lâm Thanh vẫn không tìm được cơ hội.

Vốn cũng đã định cướp người trên đường Doanh Việt trở về, không nghĩ tới lại đợi được cơ hội này.

Doanh Việt lập công lớn, sắp phải về nước, sứ quán thả lỏng yêu cầu đối với hắn, mới cho phép hắn uống đến khuya như vậy.

Nếu Triệu Kỵ đưa hắn trở về, có thể hiện tại nàng cũng không có cơ hội.

Không nghĩ tới…… Trời thương!

Thiết Ngưu ca, ngươi giúp ta khiêng Doanh đại ca trở về!

Thanh, Thanh muội! Muội xác định muốn làm như vậy sao?

“Chúng ta kinh doanh thời gian dài như vậy, cũng không có đợi được cơ hội, hiện tại thật vất vả đợi được, huynh hỏi ta xác định muốn làm như vậy sao?”

Lâm Thanh có chút phẫn nộ, nhưng nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng của Thiết Ngưu, dừng một chút lại đổi giọng nói: ” Thiết Ngưu! Muội sinh ra đã gánh vác cả gia tộc, đối với muội mà nói tình yêu là thứ xa xỉ, muội đối với Doanh Việt cũng không có bất kỳ tình cảm nào, nhưng huynh ấy là người tốt nhất thực hiện giá trị của em!”

Thiết Ngưu ca, huynh đối với muội tốt nhất, vẫn luôn đối đãi với ta như muội muội ruột.

Lần này… huynh sẽ không giúp ta chứ?”

Thiết Ngưu nghẹn ngào: “Ta, ta……

Hắn rất muốn cự tuyệt yêu cầu này, có thể thấy được Lâm Thanh hai mắt đẫm lệ, chung quy không hạ quyết tâm, chỉ có thể cắn răng gật gật đầu.

Thế là

Thiết Ngưu đứng dậy tiến vào trong phòng, đem Doanh Việt say rượu khiêng ở trên vai, Địa Sát 72 thuật một trong tàng hình thúc giục, đem khí tức hai người che giấu hoàn mỹ.

Hắn cũng không nghĩ tới, chính mình tu luyện lâu như vậy, dùng hết nửa đời tâm huyết tu thành Pháp thuật địa cấp, vậy mà dùng đến trong hoàn cảnh này.

Sau khi ẩn nấp khí tức, hắn tránh đi hộ vệ Càn quốc canh giữ ở cách đó không xa, lặng yên rời khỏi tửu lâu.

Nhưng không có chú ý tới, Doanh Việt trên vai, khóe miệng gợi lên một tia mỉm cười không dễ phát hiện.

……

Sau một nén nhang.

Lâm Thanh nhìn Doanh Việt nằm trong phòng ngủ, tảng đá trong lòng rốt cục rơi xuống.

Ánh nến lay động, ánh lửa phác họa khuôn mặt anh tuấn của Doanh Việt, nhìn thấy nai con của nàng đụng loạn.

Thanh muội, ……

Thiết Ngưu nhìn bộ dáng chờ mong của nàng, chỉ cảm thấy chua xót vô cùng: “Muội sẽ không thật sự động tâm đối với hắn chứ?”

Lâm Thanh ngẩn ra một chút, chợt một tia giận dữ hiện lên: “Đây chỉ là nhiệm vụ của gia tộc mà thôi! đời này ta sẽ không yêu người nào, nói với huynh bao nhiêu lần, chẳng lẽ huynh đến bây giờ còn không tin ta?”

Ta, ta không có! Ta chỉ là……

Thiết Ngưu vội vàng giải thích, lại cứng họng, không biết nói cái gì.

Lâm Thanh khẽ thở dài một hơi, ngữ khí cũng trở nên ôn nhu: “Thiết Ngưu ca, ta cũng không phải đang trách ngươi, ta hiểu huynh a, xem ta làm muội muội vì gia tộc hy sinh, huynh làm sao có thể không khổ sở?”

Thế đạo này, nữ tử chỉ có thể trở thành vật hy sinh, nhất là nữ tử Lý gia chúng ta.

Lớn như vậy,huynh là người duy nhất đối tốt với ta.

Trong lòng ta, Thiết Ngưu ca cũng là thân nhân duy nhất.

Thành toàn cho ta.

Được không?

Không!

Ta, ta là thân nhân duy nhất của nàng!

Thiết Ngưu trong lòng run lên, tuy rằng đây không phải đáp án hắn muốn, nhưng cũng làm cho trong lòng hắn cảm nhận được một tia an ủi.

Liền nặng nề gật đầu: “Được! Ta nên làm như thế nào?”

Lâm Thanh: “Chờ ta vào, huynh trông chừng cửa, ai tới cũng đừng cho tiếp cận. Còn nữa, ta không gọi huynh, huynh đừng vào.

Thiết Ngưu: “Tại sao?

Lâm Thanh: “Ta sợ huynh đau lòng”.

Thiết Ngưu: “……

……

Kẹt kẹt!

Cửa đóng rồi.

Cái loại thê tuyệt vì nhiệm vụ gia tộc mà hy sinh trên mặt Lâm Thanh đã biến mất không thấy, thay vào đó là tràn đầy chờ mong.

Ngồi ở bên giường, nàng khẽ vuốt ve khuôn mặt Doanh Việt một chút.

Thật tuấn tú!

Nàng sờ soạng trong lòng một chút, lấy ra hai bình đan dược.

Một lọ là gia tộc chuẩn bị cho nàng, đêm nay là tỷ lệ thụ thai của nàng lớn nhất, nhưng vì bảo đảm, còn cần nhà trai trạng thái bảo trì hoàn mỹ, hơn nữa xác suất cực cao sinh ra bé trai, đan dược này chính là chuẩn bị cho Doanh Việt.

Một chai khác, là nàng tự chuẩn bị cho mình.

Bởi vì sau khi dùng một bình đan dược trước, trong khoảng thời gian ngắn đích xác có thể làm cho trạng thái nhà trai nhập đạt hoàn mỹ, nhưng phía sau sẽ tiến vào trạng thái suy yếu.

Đêm dài đằng đẵng.

Nàng không cam lòng chỉ có niềm vui ngắn ngủi.

Nàng muốn có được Doanh Việt cả đêm.

Bởi vì lần này qua đi, nàng chỉ cần thành công, nhất định phải chịu đựng ít nhất mười mấy năm cô tịch.

Không có biện pháp, Doanh Việt sau khi trở về Càn quốc, cần dựa vào thế lực Bạch gia quật khởi, chính mình chỉ có xác định con cái là nam đinh có Chuyên Húc đế thân, mới có thể thành công.

Đây chính là đang đánh cược!

Lâm Thanh nằm trên ngực Doanh Việt, ủy khuất thấp giọng nói: “chàng có biết ta vì chàng mà trả giá bao nhiêu không? Ta thừa nhận ta có chút tham lam, nhưng chàng tha thứ cho ta……

Nói rồi.

Đem đan dược đút vào.

Sau đó xấu hổ cởi quần áo cho hắn.

……

Ngoài cửa.

Kẹt kẹt! Kẹt kẹt!

Âm thanh Giường gỗ lay động, phảng phất như từng tiếng đao cắt ở trong lòng Thiết Ngưu.

Thân hình cường tráng, bởi vì thống khổ mà run rẩy kịch liệt, hắn lại một chút âm thanh cũng không thể phát ra.

Thật lâu thật lâu.

Âm thanh cuối cùng cũng dừng lại.

Thiết Ngưu giống như cực hình cuối cùng cũng kết thúc, sắc mặt tái nhợt dựa vào tường ngồi xuống, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển.

Lại lo lắng nhìn về phía cửa phòng, chờ Lâm Thanh đi ra.

Nhưng Lâm Thanh không đi ra.

Thanh muội thật khổ sở!

Hắn đau lòng, muốn vào nhà, nhưng Thanh muội không gọi hắn, hắn không thể vào nhà.

Có thể nghỉ một lát rồi đi ra.

Thiết Ngưu nghĩ như vậy.

Vì vậy.

Mười lăm phút trôi qua.

Hai mươi lăm phút trôi qua.

Kẹt kẹt, kẹt kẹt!

Âm thanh quen thuộc lại vang lên.

Thiết Ngưu: "???

Không phải nói sau này sẽ tiến vào trạng thái suy yếu sao?

Âm thanh chập chờn ước chừng xuất hiện bốn vòng.

Thiết Ngưu cảm giác Càn Ngục Cửu Hình đều không có tàn khốc như vậy, hắn ngồi dưới đất, tựa vào trên tường, cảm giác bầu trời đêm đều mất đi màu sắc.

Nhưng đúng lúc này.

Kẹt kẹt!

Cửa mở rồi.

Thiết Ngưu ca!

Âm thanh quen thuộc vang lên, vô lực, thê mỹ, giống như kiều hoa vừa bị tàn phá.

Thiết Ngưu một trận đau lòng, khí lực lại về tới trên người, vội vàng đứng lên, đỏ mắt nói: "Thanh muội,…"

Lâm Thanh quần áo chỉnh tề: "Doanh đại ca đói bụng, huynh mau đi chuẩn bị chút đồ ăn đi!

Thiết Ngưu: "……

Lâm Thanh: "Còn có bộ váy màu tím kia cũng lấy ra, Doanh đại ca thích.

Thiết Ngưu: "???

~~~~~
~~~~~

Chương 1372: Ngoại truyện 3: Không ao ước uyên ương không ao ước tiên, chỉ mỗi hâm mộ Ô kê ca

Thiên Nguyên Vận Triều năm 1974.

Bảy trăm chín mươi bốn năm trôi qua, trận đại chiến nhất thống thiên hạ năm đó sớm đã tiêu trừ hết thảy tung tích

Bức họa Thái Tổ Hoàng Đế vẫn treo trong Thiên Nguyên Thần Điện.

Nghe nói tại Thiên Nguyên lịch một trăm năm trước, trong bức họa bản hồn thường xuyên sẽ bị triệu hoán đi ra.

Nhưng theo niên đại, bản hồn Thái Tổ Hoàng Đế đã rất lâu không xuất hiện nữa.

Bất quá cũng ứng với đề tự của Thái Tổ Hoàng Đế: Thế giới này không cần ca công tụng đức, chỉ có Thái Tổ Hoàng Đế thành thật đứng ở trong bức họa, đó mới thật sự là thịnh thế, nếu Thái Tổ Hoàng Đế bị hoài niệm thường xuyên, mới nói rõ thế giới này lại xuất hiện vấn đề. Cảnh tượng này, Thái Tổ Hoàng Đế không muốn nhìn thấy.

Nhưng theo một lần khai quật khảo cổ gần đây, Thái Tổ hoàng đế một lần nữa trở thành tiêu điểm chú ý của vạn người.

Từ khi vận triều sơ lập, học cung đối với việc thăm dò thế giới này chưa từng ngừng lại, theo hệ thống tân tu luyện, cường giả không ngừng xuất hiện, bọn họ thăm dò khu vực cũng càng ngày càng rộng.

Cho đến vài ngày trước.

Bọn họ tìm được di tích Tuyệt Địa Thiên Thông của Chuyên Húc đế, thậm chí tìm hiểu nguồn gốc, tìm được nơi Thiên Nhân tộc bị phong ấn.

Nhiều năm như vậy trôi qua, Thiên Nhân tộc mất đi Dòng chảy quy tắc cung cấp, sớm đã hóa thành xương khô đầy đất,

nhưng ngoài ý muốn, bọn họ để lại văn tự.

Rừng bia rộng lớn vô ngần, mỗi một vách đá đều viết đầy lời thăm hỏi tổ tông Doanh Vô Kỵ đời thứ mười tám.

Rừng bia một khi ra đời, trong nháy mắt khiến cho vô số người đối với Thái Tổ Hoàng Đế hứng thú.

"Ô kê học" ngay lập tức trở thành một môn học nóng bỏng.

Dù sao… thời điểm người ăn không đủ no, trong đầu chỉ có ăn cơm, người vừa ăn no, có thể nghĩ sự tình liền nhiều. Ai cũng muốn biết, Thái Tổ Hoàng Đế đến tột cùng làm cái gì thiên nộ nhân oán sự tình, mới để cho Thiên Nhân tộc nhớ nhung như thế.

Vì vậy.

Thiên Nguyên học cung.

Trong một khóa học sử học.

Một đám học tử tụ tập điên cuồng bới lên tư liệu lịch sử của Thái Tổ Hoàng Đế.

"Bất kể từ tư liệu lịch sử nào mà xem, Thái Tổ Hoàng Đế đều là một người hoàn hảo không thể bắt bẻ!"

" đầu năm Thiên Nguyên, triều đình minh lệnh cấm không cho cá nhân kiến tạo miếu thờ, nhưng dân gian vẫn xuất hiện miếu công đức Thái Tổ Hoàng Đế, đều là hành vi tự phát của bách tính."

Bốn ngàn bảy trăm tòa miếu công đức.

Ba trăm hai mươi chín tòa tượng đồng đẳng thân.

"Người sáng tạo ra quá trình in ấn, chưng cất rượu vang và làm xà phòng, đường."

Xe đồng trục, thống nhất chữ viết

Nhiên Huyết đánh lui Vạn tộc.

Đây là Doanh Vô Kỵ, Thái Tổ Hoàng Đế của chúng ta.

“Chỉ tiếc, Thái Tổ hoàng đế quá mức khiêm tốn, để tránh sùng bái cá nhân, ngoại trừ sử liệu và tiểu sử chính thức, không cho phép bất kỳ phương thức ca công tụng đức nào.”

Lúc trước ta xem một quyển dã sử, nói thời điểm Vận triều mới thành lập, có rất nhiều tiểu thuyết gia dân gian, viết qua không ít truyện ký của Thái Tổ Hoàng Đế, nhưng cuối cùng đều bởi vì liên quan đến tình cảm của Thái Tổ mà bị niêm phong.

Thê tử của Thái Tổ Hoàng đế, mỗi người quốc sắc thiên hương, cũng khó trách……

“……”

Bất quá nhiều truyện ký như vậy, cũng không thể đều liên quan đến tình cảm chua chát chứ?

Thật đáng tiếc, nếu có một quyển có thể lưu truyền hậu thế, chúng ta cũng có thể hiểu rõ Thái Tổ Hoàng Đế hơn một chút.

Đừng nói nữa, Ngô phu tử tới, mọi người nghe Ngô phu tử nói.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, phát hiện một lão giả tóc bạc phơ, nhưng mặt đầy hồng quang đi tới.

Vị này chính là phu tử trong học cung dạy sử học cho bọn họ:: Ngô Thanh.

Nghe nói vị tổ tiên của phu tử này, là thế tôn đời thứ ba mươi lăm của công huân khai quốc Ngô Đan, tổ tông đều là cường giả đứng đầu khai tiên võ cao đạt, bất quá Ngô phu tử không thích đánh đánh giết giết, liền vứt bỏ vũ khí theo văn, nghiên cứu sử học.

Mọi người nhao nhao hành lễ.

Một người trẻ tuổi hỏi: "Ngô phu tử, hôm nay ngài tạm thời thông báo tăng lớp, là vì sao vậy?"

Ngô Thanh cười vuốt vuốt chòm râu tái nhợt, từ trong ngực lấy ra mấy quyển sách cổ xưa, có chút tự đắc đặt ở trước mặt một đám học tử.

Không cẩn thận ở trong nhà tìm được mấy quyển sách cổ, mở mang kiến thức cho đám nhóc con các ngươi.

Mọi người đồng loạt nhìn lại.

Phát hiện trên bìa quyển sách cổ đầu tiên viết mấy hàng chữ.

Nhật ký của Ngô Đan?

Này!

Đây không phải là tổ tiên của Ngô phu tử sao?

Mọi người nhìn bộ dáng tự đắc của Ngô Thanh, trong lòng nhất thời có chút hưng phấn, đồn đãi Ngô Đan là bạn tốt chí giao của Thái Tổ Hoàng đế, đây chẳng phải là tư liệu trực tiếp sao.

Vì thế sau khi được Ngô Thanh đáp ứng, mọi người kích động lại cẩn thận mở ra trang thứ nhất.

Chương 1373: Ngoại truyện 3: Không ao ước uyên ương không ao ước tiên, chỉ mỗi hâm mộ Ô kê ca 2

"Chó má Doanh Vô Kỵ, lão tử thật vất vả giúp hắn viết một quyển truyện ký, lão tử viết cũng không phải tiểu thuyết tình cảm gì, thế mà hắn cắt tiền của mình, thôi quên đi vậy, ăn trực của hắn vài bữa lại tiết kiệm được tiền."

Mùng ba tháng bảy, đến nhà Doanh Vô Kỵ ăn chực, mới vừa buông đũa đã được mời ra, tên chó này nói muốn nghỉ

trưa với Mễ Tinh Ly. Đường phố bên ngoài Doanh phủ nắng chang chang, nhưng tim của ta lạnh như băng giá".

"Mùng bốn tháng bảy, hôm nay ta cố ý chọn đến buổi tối ăn chực, nhưng hắn ngay cả cửa cũng không cho ta vào. Nói tiểu nhi tử thật vất vả bị Lý Thải My lừa đi ra ngoài chơi, hắn muốn cùng Triệu Ninh qua thế giới hai người, thật là súc sinh."

Lại nói Triệu Ninh có chút vấn đề, đứa nhỏ này cũng thật bận túi bụi, thật khó có thời gian tới, nhưng cũng không thể quá cưng chiều, hôm nào phải phê bình hai đứa.

Mùng năm tháng bảy, ở bên ngoài thí nghiệm Cao Đạt phiên bản mới, vừa bay lên trời, liền thấy hắn ở trong mây cùng một con chim màu vàng làm cái trò gì thế kia. A này…… Hai người bọn họ tình cảm sâu đậm cũng không cần hóa hình sao? Bỏ cả cơm nhà đến ăn trực mà gặp ngay cái chuyện mất dậy này"

"Mùng sáu tháng bảy, trên đường đi ăn chực, đụng phải Khương Nhạc Thanh, nàng nói nàng cũng muốn đi Doanh phủ, liền một đường đi. Kết quả sau khi tới, Bạch Chỉ không cho nàng vào, hai nữ nhân cãi nhau, ta suy nghĩ bữa cơm này ta mất mạng ăn, chuồn trước.

Mùng bảy tháng bảy, còn chưa ra khỏi cửa, Doanh Vô Kỵ đã truyền âm, nói hôm nay Thất Tịch, Ô Kê ca sẽ ngủ chung với cả mấy người, thật vất vả mới khuyên được các nàng, nhức đầu.

"……"

Hoàn toàn yên tĩnh.

Thật lâu sau.

Một học tử hỏi: "Ngô phu tử, ngài xác định nhật ký này là thật?"

Ngô Thanh ho nhẹ một cái: "Tổ tiên nhà ta cùng thái tổ hoàng đế giao tình sâu đậm, hơn nữa năm đó truyện ký trang diễm tình, khẳng định cũng không phải tin đồn vô căn cứ.

Mọi người nhìn nhau,

Khó trách lúc khai quốc, Thái Tổ Hoàng Đế nói tuy nhiên huyết nghiêm trọng, nhưng là còn có bảy năm có thể sống, kết quả liền sống sáu năm rưỡi liền quy thiên.

Cuộc sống hùng hục như thế, ai cũng phải quy thiên sớm.

Không ao ước uyên ương không ao ước tiên, hâm mộ một ngày của thái tổ.

Tuy rằng điều này không phù hợp với hình tượng vĩ quang chính của Thái Tổ hoàng đế trong tư liệu lịch sử, nhưng anh hùng nào không thích chưng diện?

Hơn nữa nghe nói tình cảm vợ chồng vợ chồng bọn họ rất tốt.

Trước khi Thiên Nguyên vận triều, các nước trong thiên hạ đều là quý tộc cầm quyền.

Vận triều khai quốc thời điểm, cũng có rất nhiều người lo lắng, quý tộc sẽ lần nữa sống lại, nhưng các thê tử Thái Tổ Hoàng Đế đều rất phối hợp, không có bất kỳ thiên vị đối với con cái của mình, lúc này mới khiến cho 750 năm qua, Thiên Nguyên Vận triều không xuất hiện bất kỳ đặc quyền giai cấp.

Nhưng mà……

Quyển nhật ký này là từ Thiên Nguyên năm thứ năm mới bắt đầu viết, chỉ có một ít chuyện hằng ngày của Thái Tổ Hoàng Đế, giống như không phải đặc biệt trọng yếu a.

Không đúng!

Mọi người nhìn thần sắc đắc ý trên mặt Ngô Thanh, bỗng nhiên phản ứng lại, sự tình hẳn là không có đơn giản như vậy.

Nếu như chỉ có quyển nhật ký này, lão già nhỏ này sẽ không kích động gọi bọn họ tới.

Nhanh chóng khép nhật ký lại, mọi người nhìn quyển sách tiếp theo.

Chuyện giữa ta và Thái Tổ Hoàng Đế…

Mọi người mở ra trang thứ nhất, câu nói thật thà, lại tương đối có cảm giác nhập tâm.

"Khi còn trẻ Thái Tổ Hoàng Đế, giống như ta, là một tên phế vật giống như bình thường, chúng ta cùng nhau sống đần độn mười mấy năm, thẳng đến ngày đó hắn khẩn cầu ta mang hắn đi Lầu Xanh."

Ngày đó, hắn nở nụ, cũng thông suốt.

Mọi người: "……

Tiếp theo, bọn họ liền theo trang viết của người từng là Ngô Vương, đi theo dấu chân của Thái Tổ Hoàng Đế.

Chỉ là bọn họ cũng cảm giác có gì đó không đúng.

Nhất là đến câu kia "Mặt mũi ông để đâu, Lão lưu manh?", nghi vấn thanh nổi lên bốn phía.

Tuyệt đối không có khả năng, Thái Tổ Hoàng Đế đối với bình dân còn có Thánh Nhân tâm địa, làm sao có thể có mâu thuẫn đối với mẫu quốc như vậy?"

"Hơn nữa trong sử sách, Càn vương đối đãi với Thái Tổ Hoàng Đế vô cùng tốt, nếu không phía sau Thái Tổ Hoàng Đế cũng không có khả năng thuận lợi tiếp nhận vị trí Càn vương như vậy."

Đúng rồi! Năm đó Càn quốc thiếu nhất là người có thể kiếm tiền, Càn vương đến tột cùng là lòng dạ hẹp hòi cỡ nào, mới có thể cưỡng đoạt Thái Tổ Hoàng Đế kinh doanh thư cục?"

"Ta cũng cảm thấy kết cấu không thể nhỏ như vậy.

"Nếu như chỉ là vì con riêng của Chuyên Húc đế thân, không khỏi có chút quá gượng ép, đồ chơi kia hình như cũng không phải rất mạnh, hơn nữa sức chiến đấu cá nhân, làm sao có thể vượt qua trí tuệ trị quốc?"

Họ đã thảo luận khá căng thẳng.

Ngô Thanh chỉ ở bên cạnh cười mà không nói, những học tử này đều là thiếu niên nhân tài kiệt xuất trong học cung, phần lớn lực chú ý đều ở trên phương diện khai thác sáng tạo, tư duy đã là bộ dáng Thịnh Thế hôm nay, đích xác có chút khó có thể lý giải tâm tình của người năm đó.

Hắn cũng chỉ là mặc cho những học tử này thảo luận, chuẩn bị ở cuối cùng dạy cho bọn họ một bài học.

Nhưng vừa lúc đó, quyển truyện ký này bỗng nhiên xuất hiện biến hóa kỳ quái.

Bởi vì đây là bản sơ thảo viết tay của Ngô Đan, bên trong thậm chí còn kèm theo rất nhiều chân dung do họa sĩ cung đình năm đó cung cấp, trong này vừa vặn có bức tranh Doanh Vô Kỵ tức giận mắng Doanh Việt "Lão lưu manh".

Chương 1374: Ngoại truyện 3: Không ao ước uyên ương không ao ước tiên, chỉ mỗi hâm mộ Ô kê ca 3

Khi mọi người còn đang ú ớ, trên bức tranh mờ mịt không ngừng, cuối cùng hóa thành từng luồng lưu quang từ trên sách giãy ra, hóa thành một bóng người mông lung.

Cuối cùng.

Hóa thành một người có ánh mắt mê mang.

Mọi người: "……

Im lặng.

Vẫn là trầm mặc.

Rốt cục có người mở miệng: "Xin hỏi các hạ là… Càn vương?"

Doanh Việt vẻ mặt mê mang quét mắt một vòng, hắn chỉ nhớ rõ mình ở trong Lộc Lư kiếm ngây người thật lâu, ở trong cô tịch hoàn toàn tiêu tán ý thức.

Tại sao……

Tại sao lại sống lại?

Hắn nhìn hai tay của mình, lúc này mới phản ứng lại, chính mình sớm đã không còn thực thể.

Mà những người trẻ tuổi bên cạnh này, tựa hồ còn mang theo một tia tò mò cùng ánh mắt sùng kính.

Hắn lấy lại bình tĩnh, tuy rằng không rõ lắm tình huống cụ thể, nhưng những người trước mắt này hẳn là không có ác ý gì, liền hít sâu một hơi, hỏi ra vấn đề hắn quan tâm nhất.

Các vị hậu sinh, ai là người Càn quốc ở đây?

Càn quốc, đã sớm không còn!

"……"

Trong lúc nhất thời, sắc mặt Doanh Việt có chút khó coi.

Một học tử cười bổ sung: "Hôm nay nhân tộc ta đã sớm xây dựng Thiên Nguyên vận triều, Doanh Triệu Mễ Ngụy Ngô đều công huân diệu thế, Càn vương cần gì phải xoắn xuýt quan niệm quốc gia dung tục?"

Cũng đúng……

Doanh Việt chỉ có thể nhận, dù sao đã sớm trở thành người thất bại, hiện tại có vô năng cuồng nộ thì có ích lợi gì?

Hiện tại việc cấp bách, là làm rõ ràng tình huống hiện tại là cái gì.

Hắn điều chỉnh một chút tâm tình, cười nhạt hỏi: "Xin hỏi chư vị tiểu hữu, hiện tại cô lại là tình huống gì!"

Một đám học tử rất nhiệt tình, liền đem chuyện "Đan Thanh độ hồn" một năm một mười kể lại một lần.

Doanh Việt nghe được một trận tim đập loạn, hóa ra chỉ cần trên đời còn có người tưởng niệm, người sẽ không chân chính chết đi sao?

Cô chết nhiều năm như vậy, lại một lần cũng không được triệu hoán ra.

Chẳng phải là……

Trong lúc nhất thời, trong lòng hắn có chút tối tăm.

Đúng lúc này, hắn nghe thấy một âm thanh hỏi.

"Càn vương các hạ, quyển này Thái Tổ truyện ký, nói ngài lúc ấy cùng Thái Tổ Hoàng Đế bằng mặt không bằng lòng, căn bản không giống trong sử sách cha hiền con thảo, là thật sao?"

A, cái này……

Doanh Việt tiếp nhận truyện ký, lướt qua một chút, sắc mặt trở nên đặc sắc đến cực điểm.

Nhưng chỉ rối rắm trong chốc lát, hắn liền nói như đinh đóng cột: "Quả thực là nói bậy, cô cùng con ta Vô Kỵ huyết mạch tương liên, sao có thể nghi kỵ như thế?

Bất quá cô cũng không trách người viết sách này, dù sao ai cũng muốn lợi dụng con ta kiếm một ít tiền sống.

Hắn biết, lịch sử sở dĩ tốt đẹp như vậy, nhất định là Doanh Vô Kỵ muốn nhanh chóng trấn an thế lực các quốc gia.

Mỹ danh đưa tới cửa này, hắn làm sao có thể không cần?

Ngô Thanh: "Không phải……"

Học tử cực kỳ kích động: "Vậy Càn vương các hạ, ngài lúc ấy biết thời điểm Thái Tổ hoàng đế sáng lập thư cục, là tâm tình gì, về sau lại vì sao lập Doanh Vô Khuyết làm Càn vương?"

A cái này, cái này cái này……

Doanh Việt có chút sứt đầu mẻ trán, ông ta vừa rồi chỉ là sơ lược nghe bọn họ nói lịch sử một chút, lại cơ bản không rõ ràng lắm tư liệu lịch sử là ghi chép như thế nào.

Điều này gây ra cho ông ta độ khó cũng không nhỏ.

Nhưng ông ta rất nhanh liền phản ứng lại: "Cô ngủ say thời gian quá dài, ký ức đã có chút mơ hồ, không bằng các ngươi đem đối ứng tư liệu lịch sử lấy ra, cô bổ sung một chút chi tiết cho các ngươi!"

Rất tốt!

Một đám học tử thật là kích động, vội vàng đem tư liệu lịch sử có liên quan chuyển ra.

Doanh Việt hơi thở phào nhẹ nhõm, liền cầm tư liệu lịch sử đại biên đặc biên, ở trong miệng ông ta, mình biến thành một đế vương vô cùng anh minh vĩ ngạn, Thái Tổ hoàng đế tuy rằng từ nhỏ đã nhập Lê làm con tin, nhưng thân ngoại hóa thân của hắn vẫn tiềm tàng ở bên người Thái Tổ hoàng đế.

Thái tổ hoàng đế sở dĩ có tâm địa như vậy, tất cả đều là bởi vì được ông ta dạy dỗ.

Phía sau ông ta lại càng giả ý truyền ngôi Doanh Vô Khuyết, làm đá mài đao của Thái Tổ Hoàng Đế, hoàn toàn giúp Thái Tổ Hoàng Đế đứng vững gót chân.

Khi cầm câu chuyện tư liệu lịch sử biên soạn, ông ta không chỉ có chút cảm thán: Lúc biên soạn có đại cương thật tốt.

Nhìn vẻ mặt kính ngưỡng của mọi người, lòng hư vinh của ông ta đã thỏa mãn chưa từng có.

Lão già tên Ngô Thanh kia hình như có mấy lần muốn ngắt lời, nhưng đều bị ông ta chặn lại, hơn nữa còn dùng một lý do không chê vào đâu được:

Cô là đương sự, cô hiểu hay là ngươi hiểu? Là sử học phu tử, ngươi có thể tôn trọng lịch sử một chút hay không?

Ông lão kia không còn lời nào để nói, hì hì hai tiếng chỉ có thể câm miệng.

Nhưng đúng lúc này.

Cùng một bức tranh, một luồng khí mờ mịt khác sinh ra.

Mọi người hưng phấn một trận: "Thái tổ hoàng đế cũng tới!

Doanh Việt trong lòng lộp bộp.

Hỏng rồi!

Mắt thấy hư ảnh Doanh Vô Kỵ lập tức muốn hình thành, da đầu ông ta đều muốn tê dại, thầm nghĩ quỳ trước Doanh Vô Kỵ, cầu hắn không nên nói lung tung.

Nhưng hư ảnh này hình thành quá nhanh.

Doanh Vô Kỵ chỉ ngây người một lát, liền kinh ngạc nói một tiếng.

Lão Lưu manh, ông cũng ở đây à!

Ngô Thanh: “!!!

Các học tử: “Hả!

Doanh Việt: “????”

Trong nháy mắt này, hắn cảm nhận được sự xấu hổ khi còn sống cũng chưa từng cảm nhận qua.

Nếu không phải là không có thực thể.

Mặt đất này chỉ sợ đã sớm bị ngón chân của ông ta móc ra một cái Càn vương cung mới.

[END]